УЧИТЕЛЯ БЕИНСА ДУНО

Общ клас

Школни години 13 – 18

1933 – 1939

Словото, предадено чрез Учителя, е достигнало до наши дни благодарение на стенографските записи на беседите, които той е изнасял пред аудитории от различен тип. Всички, които ценим тези боговдъхновени текстове сме благодарни на братята и сестрите, които са ги записвали, пазили и издавали през годините.

Настоящето електронно издание включва беседите пред Общия окултен клас и е разделено на 4 части, включващи по няколко школни години.

Текстовете, поместени в изданието, са взети от съществуващи вече издания на беседите на хартиен и електронен носител, а при наличие на повече от едно издание на дадени беседи, сме се стремели да изберем по-близкото до първоизточника. Приложена е съвременната българска граматика, но оригиналният изказ и речников състав е запазен. Ако някои от схемите са откривани с недобро качество, са били пречертавани.

Проектът по издаване на беседите на Учителя като електронни книги е доброволчески и по него работим с разбирането, че Словото е безплатно. Нека то бъде достъпна храна за всички, които искат да използват технологичните предимства на е-книгите. Ще сме благодарни на всякакъв тип обратна връзка от вас, особено за открити грешки или идеи за подобряване. Очакваме ви на ebooks@friendsoftherainbow.net

Актуалните версии на беседите на Учителя във формат за електронни книги са налични на адрес friendsoftherainbow.net/node/1000

01.11.2014

От съставителите

СЪДЪРЖАНИЕ:

Тринадесета година
1933 – 1934

ВЕЧНИЯТ ПОРЯДЪК. НАЙ-СИЛНОТО У ЧОВЕКА.

Сряда, 6 часа сутринта (Небето – хоризонтът чист, леко розова омара, зенитът – звезди, меко времето.)

Тайно размишление (15 минути) 6 часа и 15 минути

Искате да имате събрание. Хората трябва да се съберат, но ако не могат да се съберат? Както виждате всички не могат да се съберат. Някой път, когато се съберат, трябва да се подведат под еднакъв знаменател. Вие казвате: „Хората трябва да се съберат.“ Но ако не могат да се съберат? Както виждате, всички не сте събрани. Има нещо, което липсва. Вие сега сте научени да живеете както живеят рентиерите. Всички сте до един рентиери хора. Тази философия на рентиерство всички сте я разбрали. Като дойде месецът, ще ви донесат парите. Работата ви толкоз става уредена, следующия месец пак. Вие само очаквате да ви донесат парите. Но представете си, че се измени положението. Нямате нито един наемател в къщата – какво ще бъде положението ви? Сега, при първото положение ще кажете: „Тъй е наредил Господ.“ Наредил на рентиерите да ви плащат. Един ден обаче, тия хора напущат къщата ви с всичкото уважение, по някакви причини, вие не знаете, но факт е и вие оставате без наематели. Какво ще кажете тогава? Вие напразно уповавате. Но въпросът не е там. Ще кажете: „Защо е направил Господ така?“ Вие разрешавате въпроса тъй, както не е. Вие не разрешавате въпроса защо Господ казал на наемателите да си излезат? Като имате наематели, работата е наредена, като няма наематели, какво ще правите? Нямате нито пет пари в джоба си, пък хлебарят без пари хляб не дава. Той е имал доверие във вас, докато сте имали наематели. Но, като ви напуснаха наемателите, той веднага изгубва доверието

във вас и пет пари не дава. Вие ще кажете: „Ще вземем на заем." Но от никъде не може да вземете нито пет пари.

Сега да поставя този въпрос в друга една форма. Представете си, че някъде горе, в планината има един хубав извор, най-хубавия извор, но вие никога не сте ходили на този извор. Вие сте така навикнали, че хората постоянно ви носят вода, вие им плащате. Но един ден всички тия хора престанат и нито един не отива да ви носи вода? Какво ще правите тогава? Представете си, че вие не сте ходили на извора и не знаете и пътя за там. Сега, казвате вие, ще идете до извора. Но вие сте от деликатните хора. Туй място е каменисто, а вие обуща нямате, вашите обуща са тънки, като една пеперуда, като отидете на сто крачки, обущата ви ще се охлузят и вие ще останете боси. Тогава какво ще правите?

Ама в какво седи законът? Всички вие искате да служите на Бога. Но тази идея е една механическа, да служиш. Да служиш на Бога, трябва да знаеш и то не само както са живели вашите бащи и майки, но всеки един момент ти трябва да учиш начините на служенето на Бога. Но служенето на Бога не е все еднакво във всеки момент. Например във вашето съзнание трябва да има един нов метод на служенето. Тъй както си служил вчера, днес не можеш да служиш.

Сега, тъй като ви се говори, вие се намирате в едно противоречие. За да направя тази идея малко по-ясна, представете си, че имате едно дете, малко дете, родено. Най-първо, то, като заплаче, вие ще го турите на бускато си. Майката ще го тури ту на едната, ту на другата страна. Но това дете расте и един ден вие казвате: „От там няма вече да вземаш!" И не му позволявате, по никой начин, вече не може от там. Какво трябва да прави детето? Трябва ли постоянно да яде от там? Не, то трябва вече да яде по друг начин. Жените имат вече тази опитност, но съвременните мъже са изгубили тази опитност, не знаят туй изкуство, да отглеждат деца. Но жените знаят да ги

отглеждат. Но жените не знаят, като отбият децата си, от там насетне не знаят как да ги гледат, а мъжът знае. След като майката го е отбила, той знае, как да го отглежда. Майката много добре знае да гледа детето, докато не е отбито. А сега работата е разметешена. Ако бащата отглежда децата, докато майката ги кърми, а майката ги отглеждаше, като ги отбие, в това и двамата са невежи. Ако тази майка внесе каквато и да е лоша мисъл, когато тя кърми децата си, или каквото и да е лошо чувство, това вече се отразява върху храната, която ще даде на своето дете.

Сега вие може да пренесете този закон върху себе си. Представете си, че вие искате да служите на Бога, но трябва да отхраните една идея, като едно ваше момиченце или ваше момченце, да ви стане идеята ясна. Другото разбиране е механическо. Човек никога не може да бъде добър. Тъй, както ние сега мислим, не можеш да бъдеш добър. Не можеш да бъдеш по следующите причини. Онова дете, като е било на един месец, ще бъде доволно от тебе. След като стане на една година, тази храна, която си дала на един месец, вече не стига, то ще иска повече храна от тебе. И то ще бъде недоволно, ако толкова му дадеш, колкото, като е било на един месец. И в неговото съзнание ще бъдеш недобър. Значи, на това дете, ще му дадеш толкова храна, колкото годината изисква. Като стане на две години, ще му дадеш толкова храна, колкото за две години.

Вие, някой път, за себе си не знаете, че растете. И колкото едно време ядяхте, сега ядете повече. И следователно, защо сте недоволни всички? Аз пренасям сравнението, не мислете, казвате: „Аз ли съм най-лошият човек!“ Въпросът е за разбиране. Всички сте недоволни, но не знаете защо сте недоволни. Някой път сте доволни, а някой път сте недоволни. Недоволни сте по единствената причина, че не ви дават това, което ви се пада. Не че този човек, който ви го дава, не мисли за вас. Майката няма разбирането на туй дете. Случва се, че

след една година майката няма толкова мляко, колкото детето изисква. Туй мляко е било достатъчно за първото време, но след една година майката няма толкова храна. А детето плаче, иска, казва: „Намери!“ От къде ще намери.? Сега ние считаме, това става само с децата. Всичките хора са като деца. Те само плачат и искат. Всяко дете си иска правото. Правото е да ти дадат туй, което ти искаш. То е така. Добре е, но предположете, че и майката и тя има право, и тя трябва да вземе от някъде. Представете си, че и нейната майка и тя се намери в същото затруднение и тя не може да даде на своята дъщеря толкова, колкото тя иска. Пък представете си още, че и майката на тази майка и тя не може да даде толкова. Питам, как трябва да се реши въпроса? Казвате сега: „Въпросът е да бъдем добри!“ Туй ни най-малко не разрешава въпроса, да бъдем добри. Защото добрината е едно статическо положение, ти си богат човек. Имаш, даваш. Минаваш за добър. Ти си сиромах, не можеш да дадеш никому. Хората те считат за лош. В една държава има известни закони, ти ги изпълняваш – считат те за добър, не ги изпълняваш – считат те за лош. Но това са относителни неща. Това не е още онова, великото право в света.

Право в света е само това, което поддържа живота! Не само живота на един човек, но право в света е само това, което поддържа живота на всички същества от най-малките до най-големите. Та всяко същество не изгубва живота си. Това е право. Щом едно същество изгуби живота си, това не е право. Или правото е нарушено. Щом имаме живота, тогава другите неща постепенно идат и първото нещо в света за нас необходимо е животът! Но този живот имате да разберете. Аз не го разбирам това живот. Ще ви дам едно определение: В истинския живот няма никакъв примес. Животът е чист! Абсолютно без никакъв примес. Това е живота! А всеки живот, който има какъвто и да е малък примес, този живот носи вече страдание. Ние страдаме – има нещо чуждо, но не знаем от къде е

дошло. Сега аз оставям въпроса. Не определям как е живота. Аз го оставям въпроса, тъй както си е, не разрешавам.

Нас ни трябва чистия живот. Аз никога не поддържам, че животът може да се окаля от вътре. Това е невъзможно! Аз не поддържам, че някой може да ви вземе живота. И то е невъзможно. Никой не може да ви го вземе! Вашия живот си остава винаги за вас. Но във вашия живот може да се примеси нещо чуждо, което да ви причини едно страдание. То няма да причини страдание на живота. Животът не може да страда. Туй, което страда, то не е живота, то сме ние. То е отделно от живота. Животът е отделно от страданието, животът не страда, страдаме ние. По единствената причина, че нямаме този живот, който ние искаме, нямаме достатъчно от този живот. Както детето страда, че няма достатъчно храна вече и то е недоволно, дойде му достатъчно храна и то е доволно. И всеки един човек така. Не е дето казват, че човек иска много, не това.

Аз съм правил опити и съм дошъл до едно заключение: Туй, което човек иска е много малко. Някой път човек иска само една дума да му кажеш на него и той е доволен. Аз съм срещал хора, някой човек се отчаял, казва: „Искам да се самоубия“, това няма, онова няма. Аз го погледна и му казвам: „Ще се оправят работите ти.“ – „А, тъй ли!“ – „Ще се оправят работите ти.“ – „Ама, така ли казваш? Право ли е?“ – „След една година твоите работи ще се оправят.“ Той става весел, разговаря се: „Но казвам, слушай, след една година ще проверя думите ти.“ След една година той иде весел, оправили се работите. Нищо не дадох на този човек, пари не му дадох. Казвам: „Хляб имаш ли?“ – „Имам хляб и пари имам, но с жената не можем работи и тя яде.“ Тя, за да те яде, значи е гладна. Щом иска да го яде, гладна е тя.

И тогава ми иде на ум онзи пример, за онези английски моряци – 10, 12 души, които са останали в една лодка, след като се разтрошил корабът и единият англичанин описва, след като седели десетина

дни, изяли всички продукти и всичките гладни и казва: „Събуди се в нас онзи животински инстинкт и почнахме да се гледаме един друг особено някак си и най-после съсредоточихме погледа си върху едного и ние го отделихме в съзнанието си и решихме да го изядем. И този човек чувствува това, че го отделяме. Но работата не се свърши само с този. След една седмица пак почнахме да се гледаме.“ Пак търсят някого. Той сега разправя, няма да ви разправям историята, но казвам, защо тези хора не решават всички да умрат, а искат само един да умре, за да могат другите да живеят? И казвам, при тези изключителни условия, какво трябва да прави човек? Това е един изключителен случай. Но това, което сега става в човечеството! По някой път ние сме в една такава лодка, в какво е виноват този човек да умре? Кажете ми сега? Той не иска на сила. Мисля, хубаво би било да хвърлят жребие, да се питат: „Ти искаш ли да станеш жертва?“ А то, насилие, без да го питат, отделят едного и го изядат. Сега този пример е донякъде изключителен.

Но казвам: във вас имате вие едно красиво състояние и веднага се изменя състоянието ви. Може да се измени състоянието ви само от една дума. Разбирайте правилно и казва Христос на едно място, че не само с хляб може да бъде жив човек, но с всяко Слово, което излиза из устата на Бога. Тогава, ако една дума може тебе да ти донесе живота, а друга да те зароби, значи в една дума може хлябът да дойде. Казал си една добра дума – този е добрият хляб. А казал си една лоша дума, този е лошият хляб. Значи, всеки който яде от този, лошия хляб той става лош. Не че е лош, но е недоволен.

Сега разберете, всички трябва да бъдете добри хлебари. При мене дойдоха двама души. Та единият ми дава проект, пита ме да свърши ли по богословие като доктор по богословие? Аз, като го гледах, гледах, казах: „Богословието, според мене, не е наука, защо ще идеш да си губиш времето?“ И му казвам: „Слушай, стани доктор по

хлебарство. Богословието ще се измени и след време твоето докторство по богословие нищо няма да струва. А пък, ако свършиш по хлебарство, винаги ще имаш клиентела. Никога твоята клиентела няма да се свърши. Всички хора имат нужда от хляб. И ти ще вадиш най-добрия хляб. А ще се прочуеш като доктор по хлебарство. Тъй като правиш най-хубавия хляб, ще се чувствуваш като доктор." Или, другояче казано, ако ние бихме се научили да мислим правилно и да говорим правилно: да говоря така, че от всяка дума да съм доволен! Аз считам като кажа една дума, да съм доволен. А някой път кажа една дума и не съм доволен. И казвам, сега трябва да се свърши докторството по хлебарство. Да знаеш да кажеш една дума на време. Не да идеш, че на всекиго да разправяш. Но една дума, която може да въздействува благородно на един човек, не може да въздействува на другиго еднакво. Ние казваме тъй, че трябва да обичаме всички. Даже думата „любов", ако кажете: „Аз обичам някого", знаете ли какъв скандал може да произведе тази дума? Най-хубавата дума е това. Казват: „Ти трябва да обичаш всички, ближните си." Но, ако дойде някой и каже тъй: „Аз много обичам жена ти. Влюбил съм се в нея." Турчин ако е, какво ще каже, аз няма да употребя думата, той ще свие веждите си и вие веднага ще излезете из къщата навън, защото той другояче разбира любовта. Та казвам, тогава тази дума не [е] на местото си. Да разтриваш един болен крак и да го лекуваш, това го разбирам, но да разтриваш един здрав крак, това не го разбирам. Да храниш гладния човек, разбирам, но да храниш сития, който е преситен да храниш, това не разбирам. Няма си местото.

Та казвам, работа се изисква следователно, за да разрешим ние другите въпроси. Посторонните, социалните въпроси, общочовешките, те са големите проблеми в света, които не зависят само от нашето решение. Каквото аз решавам, аз ви говоря от гледището на земния живот. Някой път не зависи аз какво мисля.

Каквото аз мисля ни най-малко няма да повлияе на слънцето. Аз може да помисля, че слънцето няма да изгрее, а то пак изгрява, или може да помисля, че слънцето ще изгрее, но слънцето ще изгрява не защото аз мисля това. Някой път в слънцето има промени, които стават между слънцето и земята. Учени хора изясняват, че промените не са в слънцето, но в земята. За пример, нас ни се вижда, че слънцето отива към юг, а после към север. Вярно ли е това? В действителност слънцето никога не ходи на север или на юг, а нам ни се струва, вижда, че то ходи на север или на юг. А учените хора казват, че не отива слънцето, но то зависи от земята. Земята се поставя в разни положения, затова нас ни се вижда слънцето така. Сега това е само за изяснение.

Също така в света има много неща, които нас ни са неясни, по причина на една материална обстановка, в която ние се намираме. Ако онзи кон, когото възсядат каже: „Дотегна ми да бъда в туй положение." Не иска това положение. – „Тогава, казвам му, престани да бъдеш кон, нищо повече." – „Че как?" Казвам, има един начин за освобождение на коня, да го не възсядат: Да стане една малка буболечка. Кой ще го възсяда тогава? Всеки ще го пусне да си върви. И тя ще си върви свободно. То е един начин за освобождаване. Ти ще се освободиш от едно противоречие, но ще се натъкнеш на друго едно противоречие в света. Няма да те възсядат, но ще станеш буболечица. Добре. Другото положение, казвам на коня: „Стани човек, с една много добре сформирована глава, с един отличен ум. Хвърли твоите петала, хвърли си козината, освободи се от опашката, от всичко конско, да не остане нищо и да не те познават, че ти си бил някога кон. И да търсят този кон, да не може да го намерят никъде."

Сега аз не искам да остане в ума ви онази идея, статическа идея. Неразбраните идеи са неустановените идеи. Някой казва: „Да имаш една установена идея." Не. Аз не съм за установените идеи. Идеите не

могат да бъдат установени. Не мислете, че идеите са нещо мъртво в света. Така както хората разбират, те казват: „Трябва да имаш нещо установено, една идея трябва да имаш, характер.“ И характер не значи нищо. Та нима вълкът няма характер? Нима овцата няма характер? Нима стражарят няма характер? Свещеникът няма ли характер? – Има. Какво от това? Не. Има нещо по-високо от характера на човека. Казват: „Характерен човек.“ Научил се той много да говори. Е, научил се малко да говори. Научил се никак да не говори. Това са временни състояния у нас. Казвате: „Силният човек!“ И силата още нищо не значи. Казвате: „Да бъдеш силен!“ В какво седи силата на човек? Ти можеш да бъдеш силен със своите мускули. Така да хванеш един човек и да му строшиш ръката. А друг със своя ум е толкова силен, че той може на 4 километра да те хване и да те спре. И силите са различни. Ти си силен, можеш да извадиш ножа си и да направиш някого на парчета, а пък онзи човек, със своята картечница е по-силен, не ти дава време да си извадиш ножа, а помита всичко. Сега туй са само временни положения. Но има една сила в света, която обезсърдчава хората. Представете си, че аз имам това изкуство. Вие носите всичките ваши оръжия, а аз си вдигна пръста си и всички те се стопят и вие оставате без никакво оръжие, ножове, пушки, ноктите ви, всичко туй и няма с какво да воювате.

Разправят ми един случай, доколко е верно, една жена била мъжа си, здрава била тя и била мъжа си. Но тя умира. Като се оженил той за друга жена, втората, един ясновидец вижда онази умрялата пак влиза в къщи и носи една тояга, пак да го бие, че се е оженил за другата. И тя го налага, а мъжът казва: „Не зная какво ми е, нещо ме сърби.“ Сърбяло го нещо малко. Тогава той е търпял жена му да го налага, а сега нещо го сърбяло. И тя се чудела от де може той тъй да издържа. А него само го сърбяло малко. Сега да поставим нещата в живота. Те го

пренасят в другия свят. В живота нещата не могат да се променят. Има една промяна, която често става в нашето съзнание.

Та казвам сега, на всинца ви трябва едно вътрешно, не еднократно разрешение на въпроса, но един непрериивен процес на онова правилно разбиране. А в туй правото разбиране седи силата на човека. Щом ти го разбираш, ти си във връзка с всички ония същества по земята, които са съвършени. Ако съвременните народи разбираха този закон, веднага на земята, между хората, може да настане братство. Ако всичките хора се решат да мислят правилно, да влизат всеки един в положението на другиго вътрешно, ако само така вътрешно се разбираха, то веднага щеше да се оправи света. Защото иде при тебе един човек, ти си готов да му направиш една услуга. Иде друг, ти не си готов.

Вчера дойдоха тука двама художника, трима души дойдоха. Единият седна там (в салона), другият отиде на север и почнаха да разправят за своите нещастия. Че последната година били в академията, че им трябвали пари и носят си картините. Направиха тук едно изложение. Казват: „Трябва да си купите тук." При мен идат, аз да купя картините. Представиха ми един български гайдарджия, с гайдата свири, няколко жени отподире, все млади. Представиха ми трима старци, единият мъдрец, а двамата – единият въглищар, а другият някой от Горна баня някъде. Представиха ми една къща от Шуменско, старомодна, за ибрет. Представиха ми една джамия. Представиха ми и друга една картина – морето. Две морета ми представиха. Представиха ми три брези от Борисовата градина и други още някои. Казвам: „Слушай, такива художници като вас! Че гайдарджия така рисува ли се? Най-първо картината на този гайдарджия, вие сте последния курс, нали, казвам, тази картина не е вярна. Гайдарджия така рисува ли се? Туй чело така поставя ли се? Тъй поставено, челото не е верно. Тук няма никакъв гайдарджия.

После защо си турил такива признаци, че пукната е главата на гайдарджията?“ Не се рисува така. Нещата трябва да бъдат верни. Единственото нещо, което аз може да харесам е морето донякъде. Ей, картината е там, може да я видите. (Учителят показва в салона на долапа.) Вашите професори трябва да ви разправят как да рисувате. Те трябва да ви покажат. После, образа на гайдарджията, тъй да го нарисувате, че който го види мед да му падне на сърдцето. Че той носи една хубава черта. Те ще ми нарисуват една съборена къща, че била стара. Мен старини не ми трябват. Или нарисува един умрял човек, как го погребват. И умрели хора мен не ми трябват. Стари идеи, умрели идеи, навици, привички, всичко туй ще му теглим една кибритена клечка, че да не остане ни помен от тях.

Човек има много стари неща, които трябва да изгори, че да не остане ни помен от тях. Старата къща, старите дрехи, дядо ми, той ще ви ги нарисува, няма смисъл от тия работи. Сега аз ще преведа, сега вие всички сте художници. Ама аз сега виждам, че не се говори тъй както аз им казах. Той, като седи, казва, че животът е лош, че трябва да се борят. Аз ги слушах, прав е този човек, но казвам, не е само той. Хиляди хора има недоволни и аз виждам причините. Този човек как може да стане доволен? Най-после казват, че са двама художника, а на картината им има един подпис. Една сестра тук каза, че всички картини имат един подпис, а са двама художници. Тогава казвам: „И двамата художници ли са?“ И тя го забеляза, каза: „Защо всичките картини имат един подпис, а те казват: картините са на двама?“ След като си излязоха, един брат казва на сестрата: „Защо така говориш на тях? Туряш ги в затруднение.“ Сестрата казва: „Нека кажат истината. Ние искаме да знаем двама художника ли са или един. Не трябва да се лъжем, нищо повече.“ Аз, ако бях на тяхното място, другояче щях да постъпя. Щях да нося само една картина. Те ми донесоха 20–30 картини, а това всяко едно дете може да нарисува – нацапани,

нацапани картини и казват: „Туй е старомодна къща, идея.“ Но в тази картина няма никаква идея. Донякъде идея има в това – морето, а туй, другото е все зацапани мисли. Идеята в тях, аз както виждам, е да си изкарат прехраната.

Човек не трябва да рисува, да си изкара своята прехрана. Той е осигурен. И всички ние сме осигурени. На човек светлината му е дадена, въздухът му е даден, водата му е дадена, хлябът му е даден. Остава едно нещо, което вие игнорирате, и никога не си свършваме работата както трябва. Дето мислим, че хляб няма, често ние се намираме в противоречието на малките деца. Майката не дава хляб на детето. Защо? Голямото детенце бѝло по-малкото. Майката казва: „Признай погрешката, ще ти дам хляб.“ Детето – не. – „Няма да ти дам хляб!“ Защо не му дава хляб? Защото не признава, че бѝло малкото си братче. Минава час, два часа, детето е гладно. Защо гладува то? Само една дума да каже то: „Мамо, бих братчето си, прости ми. Дай ми хляб!“ И майката ще му даде хляб.

Сега на въпроса. На всички тази сутрин ви липсва едно. Всички вие не сте точни. За пример питат тъй: „Ще има ли събрание или не?“ Че то е човешка работа. Щом мислим еднакво, щом имаме една Божествена идея, която ни въодушевява, можем да се съберем. Щом нямаме Божествена идея, как може да се съберем? Щом моите идеи и вашите идеи се различават, как ще се съберем? Ако моите интереси и вашите се различават? Богатият и сиромахът може ли да се съберат? Не могат. Грешникът мисли за едно, светията мисли за друго. Двамата мислят различно. Ученият и невежият мислят за различни неща. Но богат и сиромах, това не е различие, учен и прост – това не е различие, грешник и светия – това не е различие. Това са временни обстановки на живота. Ученият може да стане невежа, богатият може да стане сиромах и сиромахът може да стане богат. Слабият може да стане силен и силният може да стане слаб. Светият може да стане

грешник и грешникът може да стане светия. Това ни най-малко не е различие, но има нещо в света, което е важно. То е онзи, истински чистия живот, дето казва Христос: „Чистите по сърдце ще видят Бога.“ Или само онези, които имат чистия живот, ще видят Бога.

Че кого обичаме ние? Кажете, в живота не е ли така. Защо обичате вие онова дете или онази, младата мома, онази, свежата с хубавите очи? Докато е чиста. Значи, онзи, чистия живот, кой как мине, трепери, излиза нещо от нея. Всички идат при нея. Тя дава нещо от себе си. Но един ден, този живот, като се опетни в нея, като престане да дава, погледнеш и лицето ѝ се опетни. Почне да губи красотата си. И лицето ѝ вече не е такова. И тя казва: „Едно време какво мислех за живота, а той не бил такъв, живота.“ Ако днешният ден може да измени нашите идеи, нашите постъпки, нашето сърдце, ние сме на кривата посока. Човек, всъщност, е по-силен от всяко в света. Никоя сила в света, колкото и да е голяма, не е в състояние да измени човека. Вие казвате: „Външните условия.“ Външните условия за един човек го правят крадец, а същите условия правят другиго светия.

Та казвам, единственото нещо, в което трябва да вярвате, е, че вие сте по-силни от всичко. Не в смисъл: силни да управлявате света, то е насилие. И не да вярвате, че сте най-слабите хора. То е другата самоизмама, заблуждение. Но да знаете, че онова, което човек има в себе си, никой не може да му го вземе. Никой не може да го измени. Или другояче казано: Бог, Който живее вътре в мене или Бог, Който живее вътре във вас, няма никоя друга сила, която може да го изпъди из вас навън. И сега, ако вие разбирате идеята, че Бог е нещо, което влиза вътре във вас, това е заблуждение. Но туй, което вие търсите всъщност, туй хубавото, великото, свободата – това е Бог, вътре във вас. Това във вас, което може да се измени, на него не разчитайте. Туй, което не може да се победи при всичките условия на живота, то

остава едно и също във вас и което ви извежда като победители, то е Бог във вас. Туй, което при всички условия на живота може да ви изкара като победители, което не може да претърпи нито едно крушение, то е Божественото. На Него разчитайте всякога! Туй, което всякога остава едно и също във вас, на него трябва да разчитате. И следователно, ако ние търсим нашето щастие вънка от себе си, ние сме на кривия път. От вънка само съществуват условия за поддържане на щастието. Но всеки един човек е щастлив от вътре. То е пълното вярване. Сега може да опитате туй положение, постоянно да го създавате в себе си. Защото има една опасност, която седи в едно криво разбиране. Материалните блага, знанието, здравето, всички тия работи са един резултат, но те не са, които подхранват щастието на човека. Аз може да нямам нищо, никакво богатство, ни ниви, ни къща, но имам една силна душа, обичам другите хора и всички ме обичат. Ходя навсякъде. Ако всички ме обичат, къде ще бъда лишен? Без да искам хората ме викат: „Елате на обед у нас.“ Имам работа, но спра се. Казва: „Искам да се срещна с вас.“ Може ли тогава да гладувате, тогава? Не.

А вчерашните художници, след като дойдоха, аз седя и гледам, те мислят, колко ли ще им дам на тия картини. Сега колко оценявате туй море? Колко ще им дадете? (Брат С.: – 30 лева) Аз мисля, в техния ум доколкото аз долових, единият мислеше 150 лева, другият – 200 лева. Но после те казаха тъй: „Е, колкото обичате.“ А, колкото обичам аз, пак виждам в техния ум: „Ти си един благороден човек, срамота е за тебе да дадеш 30 лева. Минаваш за Учител, учиш хората щедри да бъдат.“ Прави са. Но аз си казвам на себе си: Но аз, като нямам нито пет пари в джоба си! Много съм щедър. Щедър съм, не че съм беден, но касата ми е някъде много далече и докато ида и се върна, ще мине цяла година. Казвам, не съм беден, но касата ми е много далеч, а той човекът сега му трябват не зная колко му трябват. Седя и се чудя. Една

мисъл казва: Да насърдчавам ли, да не насърдчавам ли? Туй сега е не насърдчение, а право разрешение за живота. Казвам на тях: „Единствената картина, която аз харесвам, то е вашето море, а другите картини не ми харесват.“ – „Ама, тази работа е стара къща.“ – „Стари работи не ми трябват.“

Та казвам, все същата идея седи. Ние, като се намерим в трудно положение, искаме да разрешим трудностите по един съвсем механически начин. Ако между хората се установи онзи пълният живот, противоречията ще изчезнат и ще настане друго едно положение. Да се обичаме, не значи да мислим всички еднакво. Тогава, ако аз обичам хората, каквато и мисъл да ми кажат, мен ми се харесва. Пък като не го обичам, и най-хубавата мисъл като каже, все ще намеря някой недостатък.

Та казвам сега, аз се спрях и на друго едно положение. Аз си представих за картината, казвам на себе си: ако тази картина беше нарисувана от една красива мома, толкова красива, че всички лудуват за нея, веднага щях да го считам за голяма привилегия, да я взема картината и щях да кажа: „Много ми е приятно!“ А пък като го гледам този човек, базиргянин, показва ми един тефтер, показва ми де е работил, де се е мъчил. Казвам, много си се мъчил, но не си като красивата мома. Ако беше красива мома, щях да дам не 200 лева, а хиляда лева щях да ти дам. Но това не е разрешение. Това е една случайност, нито в този случай. Тогава третото положение, казвам на себе си: Ако аз съм на негово място, с неговите разбирания, как щях да постъпя? Там е разрешението сега. На този човек нищо не му дадох, казах му: „Елате утре. Картината ти вземам,“ оставих за утре да дам парите.

Та вие какво мислите? Колко да му дадем? Понеже, аз да реша въпроса го считам престъпление. Та сега вие колко ще решите да му платим? Колкото кажете, толкова ще му дадем. Художникът ще

дойде. Колко казвате вие? (– Пак 30 лева.) Сега, това са само изявления. Този въпрос си остава неразрешен всякога. И у нас след хиляди години няма да се разреши той. Той е един въпрос, да знаем в даден случай как да постъпим в света. И, според мене, да му дам една картина, аз ще му кажа тъй: „Остави ми картината си.“ Аз ако бях на неговото място, щях да оставя картината си даром. И ще оставя на онзи, ако той е човек, да ми услужи. А ще ми даде 30 лева или 200, то е подкуп. Чудно е, да родя едно дете и да ида да го продам! Той си продава децата. Според мене, от морално гледище, казвам: „Ти остави картината си при мене, аз ще го отхраня това дете и един ден ще го повърна в твоя дом, да ти бъде радост и веселие.“ Като дойде едно чуждо дете при тебе, вземете го! После кажете: „Ще се върнеш при майка си, при баща си, които ще ги обичаш.“ Това е разрешението.

Всички трябва да се върнете. Всички рисувате стари работи. Имате старомодни здания, имате джамии, имате нарисувани хора с лули на картина. Но, ако направите една изложба, не зная. Всичките ви картини ще ги върнат назад. Може би ще остане само една картина. Ако сте направили от любов добро някому, веднага ще я вземат. То ще остане, а другото, каквото и да е, ще го върнат назад. Или другояче да ви представя: Представете си, че вие се нуждаете от един много хубав плат за дреха, но тялото ви е деликатно, платът трябва да е от много мека вълна, ако някой ви представи плат от груба козина. Хубаво е изтъкана, но е от козина. Хубав плат разбирам, който е мек и топъл. И да не охлузва тялото. Казвате, че светиите носили такива козяци. Аз да съм един светия не бих носил козяк. Това не е светийство. Това подразбира един човек светия, не да иска удобство в живота. Но тъй, както е поставен един светия, той трябва да живее, както всички други хора живеят или другите хора да имат такива удобства, каквито той има.

Та сега, в живота ви трябва да има една точност на вашите идеи. Не когато се мине времето за идеите. За пример вие мислите сега, като остареете да служите на Бога. То е изгубена работа. Съвсем друго разбиране трябва. Човек има един Господ в себе си, на Когото трябва да служи. И всякога да чувствуваш, че твоят Бог вътре е доволен от тебе. Той няма да ти каже това, но Той само ще те погледне и ще каже: „Този син не е такъв, какъвто Аз го искам." И пак ще замълчи. И ти ще почувствуваш една голяма тъга, скръб. И после, Той ще ти каже: „Направи това." Погледнеш, ти пак отлагаш да го направиш. „Направи това", ти казва пак. Пак отлагаш. И вследствие на това имаме вече всичките признаци на отлагане. Всички отлагаме. Днес не му е времето, утре не му е времето. Едно време, когато дойдат условията, то е хубаво, все в света ще има един прогрес. Но времето е днес! Сега за мнозина от вас времето е дошло. Не по един механически начин. Не в раздаването на вашето богатство. Не в това. Аз съм против това. Казват: „И роби да станем." Не, не е в робството. Според мене, отиваш добро да направиш. Имате един болен човек, услугата, която може да му направиш, направи я. Той няма сила да драсне една клечка кибрит, ти драсни клечката, запали му огъня. В дадения случай, туй е доброто, което можеш да направиш. Той се нуждае от една малка топлинка, този човек.

Та казвам, най-малкото добро, то е тази кибритената клечка, с която може да се внесе нещо, в която и да е душа. Срещнеш една душа, кажи му една дума. Той казва: „Дотегна ми живота." Кажи му: „Ще се оправят твоите работи." Той казва: „Училище не съм свършил." – „Ще се оправят твоите работи." – „Деца имам." – „Ще се оправят твоите работи." – „Не мога да живея с мъжа си, с жена си." – „Ще се оправят твоите работи." Но въпросът остава сега: кога? То е въпрос на цялото човечество. Този въпрос сега само Един може да Го разреши. Или другояче казано: всички могат да го разрешат.

Оправянето на цялото човечество е въпрос за цялото човечество. Кога всички хора решат да живеят добре, оправянето ще дойде. Но ако аз река да живея само аз добре и ако аз река да ги оправя хората, то е един механически начин, а всички други не са дошли до това разрешение. Такъв ред са туряли, туряли и светът не се е оправил.

Та казвам, тази, великата държава на нашия ум, тази велика държава на нашето сърдце и великата държава на нашата воля, в нея трябва ние да внесем известен ред и порядък. И този порядък, който ние внесем в себе си, той е един и същи за всички хора. Когато аз внеса един порядък вътре в себе си, този порядък е и за другите хора. В света има само един порядък. И когато аз внеса този порядък единствен в себе си, аз съм вече оправен. Това значи Божественото. В света съществува един порядък. И когато аз дойда до този порядък, аз чувствувам своята сила, своята мощ и всички противоречия изчезват. И сега искам да кажа: Вие трябва да дойдете до този порядък. Него трябва да намерите. Туй търсим ние. Това го наричат Божествения, Вечния, общочовешкия порядък. И този, Вечният порядък няма да бъде в противоречие с това, което сега имате. Този, Вечният порядък, като влезне във вас, всичките сегашни противоречия, той ще им намери местото. Всичко, което сега имате, то е ценно, но разбъркани са нещата. Не са на местото всичките неща, които сега имате около вас. Този, Вечният порядък, като дойде, той ще постави всички неща, които сега имате, на место. И като намаже, всичко ще тръгне тъй правилно, като по машина.

Та казвам сега, оставям ви правата мисъл, правото чувство, правата постъпка. При това да бъдете точни. Искаш да направиш едно добро, направи го точно на времето. Гладен е един човек – нахрани го, не му казвай, че след няколко дена. Доброто, което може да направиш, направи го точно на времето, не го отлагай. Никакво отлагане! Ни по-рано, но по-късно. Точно се изисква.

А другите въпроси, какво ще ми разправят някои: аз искам да помагам на хората. Но ако аз съм един болен човек, как ще помагам? Най-първо аз трябва да оздравея. Аз съм едно малко дете, искам да помагам, как ще помагам, как ще пипна? Трябва да израсна, да зная как да пипам. Сега всички имате доброто желание, отлично желание, хубаво е то, но не може да го приложите. Защо? Защото не сте здрави, не сте израснали. Трябва да бъдете силни във вашите разбирания и по ум и по сърдце. И след като бъдете силни, тогава може да помогнете, да бъдете добри работници в света или в човечеството, което има нужда от вас, или Бог, Който има нужда. Всички трябва да израснете. И който е израснал, нека помага и работи тъй, както той разбира. И не трябва да отлага. Ще кажете: „Ама всички еднакви правила не държат, тъй както ти разбираш.“ Защото туй, което е добро за тебе, в този, Вечния порядък, то е добро за всички. Туй, което е добро за крака ми, то е добро и за ръката ми и за главата ми. И което не е добро за крака ми, не е добро и за главата. И ако е добро, аз веднага ще чувствувам известно благо. Има известни съотношения, защото щом ме боли пръста, веднага и главата ми се смущава. Та, в този, Вечния порядък на нещата, другояче седи обстановката.

Когато хората така се свържат в едно цяло, то, когато един страда, всички страдат, когато един се радва, всички се радват, когато един успява, всички успяват. И когато един не успява и всички не успяват. Та, порядък има в отношението. Пък, когато ние сме разхвърлени части, тогава порядъкът, отношенията са други.

Божията Любов носи пълния живот! (*Три пъти.)*

7.25 часа (Слънцето грее вече отдавна.)

Сега упражненията. Които са свободни да излезнат на поляната.

1-ва лекция на Общия окултен клас, 27 септемврий 1933 г., София, Изгрев

ТРИТЕ ПЪРВИЧНИ ПРИНЦИПА. ЕЛЕМЕНТИ В ЖИВОТА.

Сряда, 6 часа сутринта, (Небето – хоризонтът прошарен, зенитът – звезди. Времето меко и топло.)

Добрата молитва

Ще прочета от 5 глава 1-во послание към Коринтяните, от 6 до 9 стих. Другите неща са последствие, те искат само вътре съдържание. Шести стих: [„Не е добра хвалбата ви; не знаете ли че малко квас всичкото тесто заквасува?“] Сега иде основното – 7-ми стих: „И тъй очистете се... [вехтият квас, да бъдете ново тесто, както сте безквасни; защото Христос, пасхата наша, заклан биде жертва за нас.]“ И 8-ми стих: „[За това да празнуваме, не с вехт квас, нито с квас на злоба и на лукавство, но с безквасни хлябове] на искреност и на истина.“ Процесът на чистенето на земята е един процес постоянен. Вас да не ви дотяга до процеса. Казвам, човек може да бъде чист и пак да се чисти. Някой казва, че само нечистият има какво да чисти. Да се чисти чистия няма какво. Само чистият има да се чисти. Тази, малката нечистота, която може да падне върху него, от нея трябва да се изчисти. Защото, ако не изчистиш, ще останат известни утайки върху теб.

Има три принципа, три различни материи, които са взели участие при създаването на вселената. Първият принцип, научното име няма да кажа, се нарича Лют принцип. Той е принцип на творчество – разрушава, гради, всичко туй. За него няма никакъв морал. Той иска само да гради. Каквото иска, да стане. Вторият принцип е Кисел принцип. И най-после, най-добрият принцип е сладкия принцип – Сладката. Най-първо в живота ти ще дойде

лютото, след туй киселото, след туй – сладкото. Туй трябва да го знаеш. То може да се измени. И има съотношение между тия процеси, които стават. Ти си най-първо лют, разсърдил си се, не можеш да си намериш местото. Не че ти си създал това, но то е само състояние на туй, първично същество в битието. Попаднал си в това место и ти усещаш, какво нещо е това. Там има и горение и експлозии и не можеш да си обясниш защо си лют. След туй всичко това утихва, ти се чудиш какво е станало. А не може да се обясни. Няма защо да се обяснява. Ти не можеш да си обясниш защо си се разгневил. Ще кажеш: „Господ знае." Какво от това, ако Господ знае? Да знаем ние, туй което Господ знае. Той добре го прави. Господ знае, но ние да знаем. Ние бъркаме. Ние, като не знаем, често се натъкваме на такива мъчнотии, дето някой път става безизходно да излезнем от туй положение.

Сега аз искам само на няколко мисли да ви наведа, за да ви бъдат като едно спомагателно средство. Защото да си повтаряме, че трябва да бъдем добри, че трябва да бъдем умни, всичко туй няма никакъв смисъл. За да бъде човек добър или да бъде човек силен, за да бъдеш силен трябва да бъдеш лют. Силният човек е винаги лют. Който човек е слаб, той никаква лютивина няма. Ти искаш да вършиш работа – трябва да бъдеш лют. Лютивината е първичния подтик. Първичният подтик на принципа. Ти, докато не станеш лют, вътре в себе си, нищо няма да свършиш. Ти седиш и казваш: „Както е казал Господ, нека бъдем добри, меки, да се обичаме." Не вървят работите така. Какво се разбира под думата: да се обичаме? Да си говорим само сладки думи. То още не е обич. То е само една външна дипломатическа страна, за да не се влошават работите. „Да бъдем меки!" И мекотата произтича от сладчината. Но то е най-последния принцип. Ти, за да станеш сладък, трябва да минеш през двата други процеса – на лютивината и киселината. И като минеш и няма да минеш само веднъж. Но много

пъти ще минеш този процес. И светия като станеш, пак ще минеш, само че туй люто състояние ще го минеш по един разумен начин. Всичките хора го минават. Нима мислите светиите не се карат. Карат се. Я, някой проповедник там, маха си ръката, плаши хората. Той е лют. „Ако това не направите, това ще стане.“ Като че този човек съди целия свят. То е хубаво в едно отношение. Той иска да каже: „Ако попаднете в този принцип на лютивината, нищо от вас няма да остане.“ Това иска да каже. А не, че онова, което казва, то ще стане. Нима аз, като ви кажа че ще съмне, то и без да ви кажа пак ще се съмне. Казвам: Знаете ли, че ще залезе вашето слънце? Че и без да ви кажа, пак ще залезе. Нима слънцето не е изгряло или не е залязло? Вие ще кажете: „Как ще залезе слънцето?“ Ще залезе слънцето на земята. Ще остарееш, ще умреш, ще залезе слънцето, няма да те има на земята. Няма да имаш никаква фирма. Един ден ще изчезнеш. Ти си предполагаш, че ще идеш някъде. Ще идеш някъде, т.е. ще умреш, ще имаш някакво състояние. Какво състояние? В света, в който влизаш, или ще бъдеш лют, или ще бъдеш кисел, или сладък. Или ще влезеш в света на лютивината, или в света на киселината, или в света на сладчината.

Сладчината вече я знаем. Това е рая. Раят е сладкото място, мястото на красотата, на хубостта. Може да се опише раят. Както раят мъчно може да се описва. По-подобие можем да кажем, което имаме на земята. Най-хубавото, което може да си представим, това е рая. Най-хубавото, най-идеалната чистота и в мисли и в желания, хората са разумни там, то е рая. Умните хора всякога са в рая. Могат да пишат нещата добре. Сега аз не искам да ви занимавам с това, защото всеки от вас може да държи една лекция за чистотата. Може да се говори. Както и аз говоря, така и вие може да говорите. Кой от вас не е чист – стаята, прозорците, вратите, не е мел пода от долу? Някой път може да го изметете по-добре от един професор, който говори за

чистотата. Може аз да ви говоря, да бъдат къщите ви чисти, а вие да сте чистили къщите, пода. Аз може да говоря теоретически за чистотата, а вие да може по-добре да чистите къщата. Може, ако ме турят аз да измета пода, да не го измета както трябва. Възможно е. Пък може да го измия и по-добре. И това е възможно.

Сега не искам да остане мисълта във вашия ум, когато се говори за живота, все трябва да научите нещо. Не че сега трябва да научите нещата. Някои неща вие ги знаете. И туй, което знаете, няма какво да ви се припомва. За него само едно малко загатване трябва. И загатването за нещата, да ходим, да се месим в техните работи, стават тягостни работи. Казваш ти: „Ти трябва да живееш добре.“ Няма какво да се казва това. Аз, който съм тръгнал в този живот, трябва да живея добре. Когато някой път ни се казва, че трябва да живеем добре, дразним се от това. Вътрешно нещо веднага се раздразни. А като ти каже някой: „Живей зле, или лошо живей, удари го на широко!“ Пак ще ти стане зле, пак ще се дразниш. Какво трябва да каже човек? Този въпрос никак не го бутайте. Трябва да изучаваме живота сега. Нищо повече. Даже истинския живот, ако се каже тъй за живота, пак не е хубаво. За живота трябва да имаме само едно понятие, а истински живот или неистински живот не може да бъде. Животът си е живот. Истински живот го подразбира нашето разбиране. Казвам истински живот, то е моето разбиране за живота. Значи, онзи живот, в който съществува пълната свобода. Истинският живот е пълната свобода! Онзи живот, в който съществува пълната светлина, знанието, пълната любов, тези са нещата, които животът изисква. Той, животът без любов!?

Значи Любовта включва отношенията между хората, нашите отношения към всички живи същества. Че как ще живееш ти? Казваш: „Със себе си трябва да живее човек.“ Но знаете ли какво е туй „себе“? Кой човек е „себе“? Ти казваш: „Аз съм.“ Кой си ти? Един ден

ти кажеш: „Ти знаеш ли кой съм аз?“ Е, много добре. Ти си пипаш тялото, но един ден това тело се простре на земята, ти кой си тогава? Трябва да имате една ясна представа за „аз“. Един ден ти го изгубиш това „аз“. Едно време беше като едно малко дете, после стана възрастен и най-после главата ти ще побелее, ще имаш дълга брада или къса или космите ти съвсем ще окапят. Кое е истинското положение на човека? Човек – туй го наричат съвършения човек, който всякога расте и всякога се учи. То е едно такова разбиране – съвършеният човек всякога расте и всякога се учи и всякога разбира битието. Един човек, който учи. Има човек какво да учи. Детето учи едно, възрастния учи друго и старият и той учи. Старият няма да учи младите работи. Той ги знае от детинство, но все таки в старини има да учи някои неща. В старини, като се учат, много кисели са.

Представете си в практическия живот, най-първо ти си разчитал на баща си, на майка си. Те умират, заминават. Ти си разчитал на тях, че ще ти оставят малко средства. Но нищо не ти оставят. Имал си няколко души братя и сестри, разчитал си и на тях. Но най-после нито братята, нито сестрите не искат да знаят нищо за тебе. Разчитал си на окръжаващата среда. По една или друга причина ти се изолираш, оставаш сам. Питам, какво ще бъде състоянието ти? Мене ми разправят за един стар човек във Варненско, на 60, 70, 80 години, че синовете му го изолирали, турили го в една стая в една къща, че го забравили. През 3–4 дена му носили хляб. Минава един човек по пътя и слуша, той, старият човек вика: „Хляб! Хляб! Хляб!“ Вика вътре в къщи и той не може да стане, та вика човека: Хляб, хляб! Викаш ти: хляб! Или казва: „Болен съм! Болен съм!“ Все същото нещо. Липсва нещо на човека.

Има известни истини [на]всякъде. Известни неща може да ги намерите. Азбуката на човешкия живот, буквите може да ги намерите във всички училища. Азбуката може навсякъде да се намери. А туй,

което сега още не знаем, то са думите. Ние още не сме изучили всичкия Божествен речник на думите, които съществуват вътре в природата. Това ни липсва. Азбуката я знаете, само речника на онзи език, който съществува в природата, него изучаваме сега. Известни думи днес не са ни понятни. Или ако са ясни, те имат по няколко значения, изяснения за една и съща дума. И не знаем кое изяснение да вземем и как да го приложим. Не знаем, кой път да хванем. Тогава влиза едно състояние люто и кисело, което сега почти всички минавате. Казвате: „Ние не живеем добре." Какво подразбирате – ние не живеем добре? – „Ние не сме такива, каквито трябва да бъдем." Е, какви трябва да бъдем сега? За пример, аз бих желал всички вие да бъдете млади, по на 33 години. Аз бих желал всички да бъдете силни, да бъдете богати и да ви са отворени кесиите. Всеки един да е готов на една подписка. Като турят, всеки да пусне по 50, 100 хиляди лева. Всеки щедро да дава и да се надпреварвате. А сега, ако речем да съберем една малка сума, едва ще извадите един лев, пет лева. Казвате: „Нямаме!" А пък говорим за големи работи, за оправяне на човечеството, за големи бъднини. За небето имаме претенции, като умрем, на какво място ще идем. Като умрете, вече не зависи от вас.

Вие имате пример. Един от най-видните хора, който идва на земята – Христос, имаше високо мнение за себе си, но се натъкна на една от най-големите мъчнотии, на които никога не беше се натъквал. Никога не бяха Го били хората. Този, на когото никога прах не беше паднал на гърба. Този, един ден в храма бие всичките там, изгонваше ги с бич от храма и им казва: „Знаете ли аз какво мога да направя! Трябва да слушате!" И какво стана с Него, та Го хванаха и Го биха? Тъй Го биха, че и Той се слиса. Разбирате ли? Питам сега, ако бяхте на Неговото место, как щях[те] да разрешите въпроса? Христос попадна в ръцете на лютия елемент. Боят, това е лютия елемент. Вие сега си задавате въпроса, защо трябваше това да стане? Как бихте го

обяснили вие. Представете си, че държите една лекция някому, искате да посветите хората, какво ще кажете? Защо трябваше Христа да Го бият римляните? И нямаше ли друг изходен път? Имаше, как не, но Той, по този път мина. И при туй опита и киселия елемент. И Писанието казва, че опита киселия елемент. Като поиска вода да Му дадат, дали Му оцет – кисело, киселия елемент. Друго не заслужава. А сладкия елемент не го опита тогава. Опита, че на земята съществува лютивина и киселина, но сладчина няма никъде. Нито един не Му каза сладка дума. И най-после, като се обърна, навсякъде двата елемента, около Него. Лютивина бушуваше и киселина бушуваше около Него навсякъде. И Той каза най-после за Бога: „Благ е тъкмо Един Отец!" Казва: „Виждам, че сладчината, тук на земята, я няма" и казва: „От Тебе ще я получа, от Твоите ръце! Само при тебе може да получа аз туй сладкото вътре!"

Та казвам, ако вие искате да бъдете разбрани в този свят, не се лъжете, вие ще се натъкнете на същите мъчнотии, както Христос опита. Ще опитате две неща, лютивината и киселината ще я опитате, тъй както Христос я опита. Но на тази мярка, който не я е опитал, все ще я опита. Сега някой казва: „Христос дошъл за нас. И прах няма да падне на нас." Не. Да ви кажа, колкото прах има за вас. На вас прах няма да падне, но едно ще опитате – тази лютивина, после и киселината ще опитате, а помеждината ще има и горчиво. А сладкото? – Като възкръснете в живота! Сега свързвайте вие. Вие сте много страхливи. Някой от вас сте много страхливи, подразбирам на физическото поле. Вас ви е страх, да не страдате. А от страданието не може да се освободите. Аз разбирам страданието: безпокои ви една мисъл, безпокои ви едно чувство от някъде, не ваше, от някъде. Безпокои ви външната обстановка. Безпокоят ви условията на живота. Всевъзможни безпокойства има. Че тия безпокойства са изменили вашите лица. Сега не сте такива, каквито бяхте и за бъдеще ще се

измените и вие няма да се познаете и вашите няма да ви познаят. Външните условия изменят лицата на хората. Виждали ли сте вие един рудокопач, като влезне в рудницата, не може да се познае, почерняло лицето му. Че той трябва да се измие и косата и лицето. Не е лошо в рудницата, той човекът трябва да си изкара прехраната.

Та, дошли сме в материята, трябва да знаем онзи процес на чистенето. Аз не засягам въпроса да бъдете добри, да бъдете справедливи, понеже всички сте добри, всички сте справедливи. Понеже търсите правдата. Казвате: „Нямате ли правда?“ Вие справедливостта я знаете много добре. Имате специални закони. И който от вас не постъпва справедливо, веднага си отваряте кодекса, казвате: „Не може така!“ Я, като ти каже някой една дума и малко си повиши гласа, говори ти малко строгичко, изведнъж вие ще кажете: „Тъй не се говори. Говорѝ ни малко меко, аз ще те разбера. Пришепни ми, не ми кряскай! Какво ми говориш като някой стражар?“ Хубаво е. Прав си. Кой трябва да дойде да ти каже много мекичко? Няма по-хубаво нещо от да се каже мекичко. Но щом дойде ние да постъпваме, забравяме този закон. Спрямо нас знаем този закон. Как ние страдаме, разбираме много добре. Но как другите страдат? Ние още не можем да оценим страданията на един човек вънка от нас. Гледам един човек, плаче, текат му сълзите. Аз изведнъж казвам: „Няма нищо, нека си поплаче.“ Но, когато аз дойда на същото положение и аз почна да плача, какво казвам? – „Няма ли един да влезне в моето положение?“

Говорим за социалното право, това да стане, онова да стане. То, за бъдеще, ще стане. В даден случай на човек му е счупен крака. Трябва да му се помогне. Ама за бъдеще ще дойде това, онова, някакви идеали. Че хората на бойното поле се бият, гонят някакви идеали, свобода търсят. Едните и другите стрелят. Здравите остават болните, напред да минат. С хиляди години хората побеждават и кого

са победили? От хиляди години хората все се освобождават и какво са освободили? Земята си е все земя. Растенията си растат, животните живеят все по животински и човекът си живее по същия начин. Има едно нещо, което човек търси.

Но казвам, трябва една философия правилна. Ние спорим за неща, които не принадлежат към нашето сегашно разбиране. Не съм аз човека, който ще оправя света. И няма на земята нито един, нито аз съм човекът, който ще оправи света. Може да вярвате вие, аз не вярвам в това. Ако имаше един човек да оправи света, щеше да бъде оправен до сега. Всеки един народ оправя само себе си, своите интереси и то само временно. И после, започва с една култура, а свършва другояче. Тъй поне седят историческите данни. Първите християни започнаха много добре, в едно религиозно отношение – раздаваха имането си. За определено време трая всичко това и после пак започнаха стария живот, всеки за себе си. И вие може така да направите. И сега си живеете, както света живее. Че аз говоря за Христа и си живея горе в стаята. Вие сте долу, страдате. Вие ме считате, че аз съм щастлив човек. Аз имам малко особени разбирания, когато се говори за щастието. И казват: „Той, Учителят, горе в стаята, си уредил работите." Аз разсъждавам така: една свиня в една кочина – много оправена е тя, по 4 пъти ѝ дават ядене, а друга свиня няма кочина, в гората е, ходи, рови тук там. Малко слабичка е и мършава, а другата е тлъста. Казват: „Оправила се тази свиня." Оправила се, но тази мас ще биде в някое гърло. Не се казва така. Аз не се лъжа, че имам хубава къща, хубава стая, че имам килими, ковьори, фотьойл, всичко туй. Аз зная, че тук се крие нещо друго. Аз даже бих предпочел положението на свинята в гората. Много по-износно е.

Даже в науката има някои положения, са много опасни. Ако аз имам известно знание, което не зная как да употребя, има известни

постижения в природата, за да се подобри положението, които не може да употребим. За пример, едно взривно вещество има или някой механизъм, опасно е да се употребят. Някой път и самата сила не ме заблуждава, защото и силата, която имам, може да злоупотребя с нея. Не, че силата е нещо лошо. Най-хубавото нещо, което тук може да имаме. Не, че знанието е лошо, по-хубаво от знанието няма, но можем да злоупотребим със знанието. Даже и доброто, което имаме, и с него можем да злоупотребим в света.

Та именно в сегашния живот нас ни трябват хора в света. Представете си, че вие се намирате в едно здание, горе в планината. Стотина души, все учени хора, със своите раници, имате всичко, но само ви трябва една кутия с кибритени клечки, не сте ги взели, забравили сте ги. Всичко друго има, учени хора сте, цитирате Шекспир, Гьоте, Канта, Платон, пък какво е казал Христос, апостол Павел. Казвате, как трябва да се живее. Всичко туй разправяте, но студено е, разтривате ръцете, разправяте за апостол Павел, но ръцете в джоба. Ходите, разхождате се, но мислите: „Да има някой юрган." Няма какво, много знаете, а не може да се върнете назад за кибрит. Иде един човек прост, той не знае колкото вие, но човекът си носи една кибритена кутия и влиза. – „Добър ден, той казва, какво правите?" Вие, всичките учени хора казвате: „Както виждате нямаме кибрит, да се запали огъня." – „Аз имам." И той изважда кибритената кутия. Не, че учението не е на място. Като се запали огъня и учението и то ще пламне. Учението, знанието, което хората имат е огън. Огън трябва да дойде. Този огън аз го наричам, това са добрите чувства. Това е Любовта. Онова, висшето съзнание, което човек има в себе си. Като служи човек на Него, той, в дадения случай чувствува, че всичките други същества трябва да живеят както той живее. Благото, което той има, туй благо иска да го предаде и на другите. Този човек се нуждае, в дадения случай само от една кибритена клечка. Казва:

„Дайте ми една клечка!“ Ти донасяш и му запалиш огъня. Това е доброто, което може да му направиш.

Това ще пренесете сега. Това е верно по отношение на нашия вътрешен живот. Никаква външна реформация, никакви външни преобразувания не могат да станат в света, докато няма туй, основното нещо в света. То трябва постоянно да функционира в живота. Ако аз съм разумен и силен вътре в себе си, тогава мога да бъда полезен на себе си и на ближните и на целия свят. Мога да бъда полезен на всички хора. Всички хора се нуждаят от едно и също нещо. Доброто се предава тъй както се предава огъня. Доброто може да мине от едно съзнание в друго. Не се изисква дълъг период. Една добра мисъл в един човек може да мине през умовете на всички хора по лицето на земята. Може да мине, но всичките хора няма да възприемат тази мисъл и няма да я приложат. Там е лошото. В един час светът може да се подобри, но ако тази мисъл се приложи. Пък, ако не се прилага!?

Всеки иска да дойде едно външно същество, да го накарат с някой стражар или учител или със заплашване, да го морализират, трябва да му държат една лекция от един час или два часа да го убеждават. И после казват: „Аз не мисля така.“ И въпросът остава неразрешен. Питам, ако аз ви говоря една лекция върху яденето, туй, което вие знаете, какво ще научите? Като дойдем до опита, ще кажете: „Това е същото нещо, което ние знаем.“ Как ще ви кажа, да ви науча как да ядете. Аз бих държал една лекция, само от три минути. Три минути са достатъчни. Аз ще им кажа тъй: „Аз ще взема хляба, вие гледайте аз какво ще правя и ако туй ви е приятно, правете го и вие. Повече няма какво да ви занимавам. Другите въпроси аз ги оставям, те са от друга категория.“ От какво е направен хляба? Това за мене е безразлично. Той е все направен от нещо. Истинският хляб в

природата, той е направен от елементите на живота. А всеки хляб, който няма тия елементи, това е една самоизмама за човека.

Та казва Христос сега, иде авторитетът: „Аз съм живият хляб слезнал от небето.“ Живият хляб съществува само в разумния свят, вътре. Под думата небе разбирам най-разумното. И ако влезнеш в един такъв разумен свят, няма да има нужда, както един просяк да ходиш, да гониш хората, да ти помагат, но ти, като минаваш по улицата, тези хора ще забележат, те са толкова чувствителни и веднага ще помогнат. Ще искат да ти помогнат. Или аз съм тъй чувствителен, погледна на крака си и виждам: той се нуждае от някаква помощ. Веднага ще разтрия крака си, или веднага му помогна, или веднага разбирам състоянието на своята ръка, на устата, на окото или ухото. Така, като дойдем да разбирам своите нужди или нуждите на нашите близки!. Не че аз съм пратен да оправям всички нужди на хората, не да нося страданията на целия свят. За мене не е само да мисля за страданията на хората. Не са страданията толкова страшни, но в страданията има една хубава страна.

Срещна един човек, аз може да ви приведа един пример: Един учен човек среща един беден човек, който носи голям товар и почва да му разправя това-онова. Бедният се изпотил, пъшка, а този му разправя за научни работи, за Христа, за апостол Павла. Разправя му за Европа, как живеят хората, как се обличат, как на кола си носят товара. Бедният го слуша и пъшка. Ученият върви с него. Стигнат до къщата на бедния, онзи има нужда да го покани в къщата, но който носи товара, не го поканва. Защо? Такъв учен човек, който през цялото време не му помогна да си донесе товара до къщи. И му казва: „Довиждане, ще ме извиниш, че не можах хубаво да ти разбера учението, но голям товар имах на гърба си, който не ми позволяваше добре да слушам, но ще заповядате някога, когато съм без товар, тогава да говорим.“ Той разбра по-добре. Какво ще ви говоря на вас!

Вие сте натоварени с големи мъчнотии, страдания, аз ще ви говоря, говоря, вие дойдете до къщи, ще кажете, като този: „Много хубаво говориш, но не можах да те разбера.“ Аз разбирам тия хора, голям товар имат на гърба си. Аз не влезнах в положението им. Е, какво трябва да направя сега? Да допуснем, че ти си имаш една каручка и един кон впрегнат на нея. И нищо нямаш в каручката си. Ти можеш да вземеш този товар за малко време, да го туриш на каручката и на този човек да му олекне малко на гърба. Ако той дойде в къщата си и той ще те покани, ще каже: „В този човек има човещина.“ Така се образуват хубавите връзки. Любовта ще дойде между хората, когато аз желая благото, което аз имам, да имат всички хора. Влизам малко в тяхното състояние и може да им помогна. Не да им помогна за през целия им живот, но една малка услуга, направена за известно време, тя вече образува една хубава връзка. Сега ние сме длъжни да изучаваме тия, малките условия, които съществуват в света. Всеки от нас, все имаме голям товар, големи въпроси за разрешение, големи мъчнотии.

И каквото и да говорим, ние казваме, че светът ще се поправи. Ще се поправи. Тъй е, ще се поправи. Но има един свят, който ние можем да оправим. Нашия свят ние можем да оправим. Трябва едно наше разбиране, което да ни помогне. И в какво седи помощта? Представете си, че някой ви праща до известно място и казва тъй: „В тази гора, дето отиваш, ще те убият.“ Но представете си, че за тебе е необходимо ти да минеш от единия край на гората до другия. И ти казват: „Непременно ще те убият там!“ Ти ще минеш и ще опиташ, че няма да те убият, но додето стигнеш до края, при всяка шумка при всяко помръдване!. Туй, което ще преживееш, докато излезеш на другия край, главата ти ще побелее. И ще кажеш: „Защо толкова се страхувах?“ Среща те един учен човек и ти му казваш: „Тук щели да ме убият.“ Този, ученият човек, ти казва: „Не бой се, ти ще минеш

преспокойно през гората. Не се страхувай!“ Че този човек ти е казал най-умното, хубавото. Ти изведнъж ще се разпееш и ще минеш, преспокойно, от единия край до другия.

И нас ни казват всички: „Животът е тежък.“ Докато излезнем на другия край. Ако е един проповедник, ще каже: „Като умреш, в ада ще идеш, като направиш една малка погрешка, ще те осъдят.“ Питам, ако за открадването на едно яйце тебе те турят в ада, каква справедливост е това? В какво седи престъплението ти? Тогава, ако така съди проповедникът, казва: „Ако откраднеш едно яйце, 20 години ти ще лежиш в затвора.“ Питам, кой досега не е откраднал едно яйце? Нима ония яйца, които ние вземаме от кокошките, не са крадени? Кой е питал кокошката: „Може ли да изям едно яйце?“ Проповедникът казва: „Едно яйце – в ада ще идеш.“ Най-първо той ще иде по същия закон. Не се разсъждава така. За едно яйце човек в ада не може да иде. За едно яйце, на човека ще му кажат само тъй: „Ти защо изяде това яйце?“ Или ще кажат, както онази майка, една българка опържила 12 яйца по един особен начин – всяко яйце чукнала отделно в тенджерата с вода и после ги поляла с масло. За гости били приготвени те. Но влиза синът ѝ, като намерил този сахан, тази паница вътре, така приготвена, изял всичките яйца. И тя влиза и го вижда и казва: „Майка, майка, изяж едно яйце, две, половината изяж, защо изяде всичките? Няма какво да дам сега на гостите.“ Той си дига ръцете и казва: „Мамо ще ме простиш!“ – „Ще те простя, но какво ще кажа на гостите, като дойдат?“ Често ние изяждаме опържените яйца, без да му мислим. Изяж едно яйце, две, три изяж, изяж половината, а половината остави. А ти изядаш всичките яйца и кажеш да ги намерят. Няма да се намерят 12 яйца. За 12 яйца се изискват 12 кокошки да ги снесат. А знаете ли колко време взема да ги снесат? Казваш: „Да ги снесе кокошката.“ Не се разсъждава така.

Да се направи едно добро дело в света, не е така лесна работа. И снасянето на яйцето, органически разбирам, че не е лесно. Да се направи едно добро, изисква се време. Не се иска само да ви дам пари. То още не е добро. Да ви кажа една сладка дума, това не е добро. А що[м] аз ви направя едно добро, туй добро ще върви с вас, то ще бъде едно благо за вас. При това, туй благо ще има един отглас. Туй благо ще бъде благо вече и заради мене.

Та казвам, старият квас, (от прочетените стихове) от лютивината ние не можем да се избавим. Бъдете кисели, но се пазете от киселината. Не да разхвърляте, но дръжте лютивината в себе си. И дръжте киселината в себе си. И само малко от тях давайте. Огън да ти гори в огнището, но да имаш един дилаф. Сега, туй, което ви казвам, не че не го знаете. Не бутай с ръката си там. Може да ви каже някой, че не знаете. Не. Аз няма да ви кажа така. Ние всички страдаме от знание. Страдаме от много знание фиктивно.

Аз съм привеждал онзи пример, в едно село имало един българин, който се хвалил, в турско време било това, във варненско, че много знаел турски. Той знаел турски фарси! Никой като него не знаел. Идва, един ден, един турски чиновник, в [от] рода на вашите началници и го викат него да се разговаря с турчина. След като му говорил началникът на турски нещо, той излиза навънка, питат го: „Какво говори?“ Той знаел „ефенди“, „сен бурада“, „отур“, само това знаел той. Той разбрал, турчинът и казал: „Пекислан чорбаджи!“ Питат го: „Какво ти каза?“ – „Човекът му се преяли риби.“ Пък то, работата била съвсем другояче. Най-после, турчинът влиза в противоречие, че го наругал, скарал му се. А те слушали това. Той казва на българина: „Ти не разбираш езика, аз ти говоря едно, а ти разбираш друго!“ И питат го: „Какво ти говори?“ – „Казва, че много добре го разбрах, наддумах го.“ Всякога, когато ние направим една погрешка в живота си, ние търсим един начин, за да извиним своята

погрешка. Но няма какво да се извинява погрешката. Не да я осъждаме. Всяка една погрешка е погрешка, понеже не е турена на място. Всяка една наша постъпка е лоша, понеже не е турена на мястото си. Ако на един човек, когото ти лекуваш от треска, и му дадеш люти пиперки, те са на място, той ще оздравее. Но на онзи човек, който няма треска, и му дадеш люти пиперки, те не са на място. То е в неразбирането, ти си дал люти пиперки на един здрав човек, който не се нуждае от тях. Дай ги на трескав, там са на място! Сега, какво да ви кажа на вас? Лютите пиперки да ги дадете на трескавите хора. А на здравите, на добрите – най-сладкото, най-хубавите, сладки плодове, никакво люто и никакво кисело! Това е то.

И казвам, за нашето органическо развитие, вие ще кажете, понеже имате разни стремежи, разни неща трябват на вас. По някой път, някои казват: „Да имаме пари!“ Аз съм съгласен да имаме пари. Защо? Защото някои работи, ако бяхме богати всички, всеки да разполага с 10-тина милиона, тук на Изгрева щеше да има здания направени! Не е работата там. Човек може да се обиди някой път, за нищо и никакво, за една обикновена дума. Една сестра ми разправяше, тя пее, никога не е пяла и след като е пяла някой си ѝ казва: „Много си проста.“ Нищо, какво има от това? Проста, проста. „Но, казва тя, така ме жегна туй, простото, че не мога да се свъртя никъде. Как да ми каже това – много си проста в туй пеене, не се пее така.“ Та всичкото седи в неразбирането на думите, които употребяваме. Трябва да знаете, думите са динамическа сила в света. Не си играйте с думите. Ужасна сила има в думите. И Христос казва тъй за всяка една дума, която я казвате, празна дума, ще дадете отговор за нея. Всяка една дума казана, или като мисъл, като идея, като сила, тя упражнява своето влияние в света. За себе си бъдете внимателни с вашите мисли. Когато образувате известно чувство, те

са известни динамически сили, които могат да работят или за вашето добро или за вашето страдание.

Та казвам, три неща има, които са необходими. Да знаеш къде да туриш една буква „Л“, да знаеш къде да туриш един слог „Об“, да знаеш къде да туриш една дума „благость“ Тъй както аз съм написал думата, ако така я пишете, няма никаква връзка. Вие имате идеята, но тази идея не може да се приложи. Тъй както е написана думата, ако човек пише тъй, тя не може да се приложи. Как ще напишете една дума, която може да се приложи? Тази дума е наклонена на къде? – На ляво. Аз съм вложил повече чувство, мисъл не съм вложил. – „Ама ние трябва да се обичаме.“ Това са празни работи. Чувстването е то. „Ама, ние трябва да имаме отлична обхода.“ Чувствувание е това. Мисълта трябва да влезне. Чистата мисъл аз наричам всяка една мисъл, която има сладчина в себе си, а лютивината и киселината ти е малък един елемент, тя е силната дума в света, която [твори]. Сега хората се нуждаят, нямат сладките думи. Светът е пълен само с люти и кисели думи. Ти, като отвориш вестниците или някой философски трактат, аз в книгите, които съм чел, много малко думи ще намериш, които да произведат цял един преврат в душата ти. Думата може да се напише тъй: „Благость“ (в дясно наклонена). Тази дума и тя няма приложение. Този човек, който бързо пише, така и той не може да приложи. Той е неуравновесен. Той е започнал без да мисли – „бл“, после е слезнал надолу. Този ред отива надолу. Няма приложение. Тогава слушайте, аз как бих написал тази дума. Искам да бъда благ. Хубаво. Имам един беден познат човек, пиша му писмо. С едната ръка бръкна в джеба си. Искам да напиша „благость“ и виждам каква нужда има този човек. Най-първо има нужда от хляб. Изваждам парите за хляба – б, после казвам, той има нужда от дрехи, пак бръкна в джоба си – л. При всяка една буква, аз бъркам в джоба си и виждам имам ли туй, да го направя. Като пиша, пиша, едната ръка пише, а

другата вече извършва нещата. Тогава аз едновременно, като мисля и като чувствувам нещата и със своята воля действувам. Аз трябва да мога да ги приложа. Такъв човек е силен. То не се изисква кой знае какво.

Та казвам, всички вие в това отношение сте силни. Има неща, които може да ги приложите в света. И ако по този начин живеете, аз съм правил опити и всякога почти правя, когато спазвам този закон, нещата стават точно на време. Сега не искам да ви изнеса един закон, който може да ви тури в крива насока. Но когато човек е верен на онова, което е установено в природата, когато искаш да направиш нещо, тъй, по Бога, аз вземам думата Бог в най-чистата ѝ смисъл, туй което е най-възвишено, туй което, ако хората го приемеха, тук, между хората ще изчезнат всичките страдания в света. Зло няма да има. Ако хората разберяха думата Бог, ако Го кажеха, затворите и букаите ще се махнат, всичките лоши неща ще изчезнат. Тогава ще вярвам, че хората са разбрали, какво е Бог. А сега, води те тебе един стражар, казва: „Ти вярваш ли в Бога?“ – „Вярвам.“ – „Аз, като те туря в затвора, Той ще те избави от там.“ Това не е разбиране. Един стражар вярва в Бога, съдията, който ме съди, и той вярва в Бога, и свещеникът, той ще ме изповяда тук, на земята, да ме приемат в онзи свят. Няма нужда за изповед, като ида на небето, да ме приемат. Едно нещо аз чувствувам, че няма хора, които вярват в Бога. Ако тия хора вярваха в Бога, нямаше да ме турят на кръста, да ме бесят. Тук няма никакъв закон, никаква вяра, нищо това! Закон има, ако ме снемете от кръста, ако няма страдания. Ако го снемат човека от кръста, от страданията, човещина е това. Щом аз умирам, аз зная, че няма закон. Може да се проповядва, на книга е писано, но днес закон, както го разбират хората, няма. То няма да го кажа, че е фалш.

Та всичките хора служат само на своите лични интереси. Котката хване мишката и тя казва: „Какво да ти кажа, много те обичам!“ Някой

път милва я, легне на гърба си, обикаля я и мишката мисли че нищо. После котката подигне си рамената и казва: „Аз ще те пратя на гости." Лъже я, казва: „Аз ще те целуна." Хване я, стисне я, кръц-кръц-кръц. И много дипломатка е тя. След като я изяде, нито косъм не остава. Да не я хванат в престъплението. Че кой как дойде, нищо няма да види. „Питам: Къде е мишката?" – „Беше тук, отиде някъде." Сега аз говоря, това не се отнася до вас, но в природата съществува един лъжлив процес вътре. Лъже някой път човек и крие нещо. Защо? И големите хора лъжат и малките лъжат. Когато малкото дете лъже, бащата казва: Не! Но и той, като се намери на тясно, в трудно положение, и той лъже, както малкото дете. И питам сега, ако детето изяло една круша, бащата трябва ли да го пита: „Изяде ли крушата?" Ние имаме само един пример в Писанието, Бог, Който дал заповед на Адама, казва му: „От тия плодове няма да ядеш!" И след като беше яла Ева, Той ходи из рая и казва: „Адаме, къде си синко?" Няма нищо. Сега тъй поставено и като го намери, не му казва: „Ти да не си ял?" Нищо не му казва, а казва: „Защо не излезнеш? Къде си ходил? Къде се криеш?" – „Е, срам ме е, гол съм." – „Кой ти каза, че си гол?" – „Не зная, станала е една промяна." И тогава го пита: „Да не би и ти да си ял от плода на забраненото дърво?" И тогава Адам лъже: „Аз бих искал да изпълня Твоя закон, но ако не беше тази другарка, която ми даде. Тя, Ева ме изкушаваше." Хвърли Адам вината върху жената. А Ева излъга, казва: „Аз не исках, но змията там."

Аз сега само цитирам един факт. Каква слабост има у нас. Ние, по някой път, не сме готови да кажем малката истина. Не казваме: Това нещо го направих аз! По някой път българинът казва: „Ще ме бесите ли какво, направих го това!" Някой път е необходимо човек да каже истината, а някой път мълчи, не казвай! Аз, ако съм и ме питат: изяде ли една круша, ще кажа: „Познайте!" Забележете едно: Грях е само това, в което човек изгубва нещо от своята тежест. Изгубва нещо

от своя ум, от своето сърдце. Когато изгубва нещо, то е грях сега. Туй, което в нас руши, то е грях. Но когато аз изям нещо, круша, и ми даде тя нещо. И придобия нещо, това не е грях. Адам изяде този плод и олекна. Това е грях. Значи, щом оголееш, това е грях. Тогава щом се разболееш, нали олекнеш, то е грях. И след това, щом дойде животът, доброто, пак придобиваш тежестта. И всеки казва: „Много съм олекнал.“ Та човек не трябва да олеква. Та доброто е туй, което всякога придава на ума ни, на сърдцето ни.

Сега, основното, кое остана? Но мисля прекалихме. Нали? Малко трябва да се говори. Аз в една беседа казвах, че обикновеният човек говори по цял час, талантливият – по 15 минути, а гениалният – по 5 минути. Та и аз ви говорих, като един обикновен човек. Цял час говорих, но показва, че и вие сте обикновени, че ме търпяхте толкова време да ви говоря. Пък, ако дойде 5 минути да ви говоря, трябваше право на въпроса да ви кажа, има три начина за писане на една дума. Ако я напишеш на ляво наклонена, на дясно няма да стане, няма да се реализира. То, като пишеш, и едната ръка в джоба, да прилагаш. Туй, което искаш, направиш го. „Ама мога ли да го направя?“ Туй е приложението. За туй приложение вие всички имате начини. Пак ще се спрем върху приложението. То е процес, то е както в музиката. Човек трябва постоянно да пее, докато в човека се развие гласът, че да може човек тъй да пее, че да е доволен от пението си.

Божията Любов носи пълния живот! *(Три пъти)*

Сега, за следующия път лекцията ще бъде от 5 до 6 часа, а от там упражненията да бъдат.

7 и 20 часа сутринта

2-ра лекция на Общия Окултен клас 4 октомврий 1933 г., София, Изгрев

ЖИВОТ В ОБЩОТО СЪЗНАНИЕ

Сряда, 5.30 часа сутринта (Времето тихо, меко, приятно. Небето прошарено.)

Размишление. 6.10 часа

Ще прочета 3-та глава от II-то послание към Коринтяните.

Миналия път говорих, говорих за постижението, но не трябва да разбирате еднократното постижение, но непрекъснатото постижение. Туй, което е еднократно, то е на буквата. Човек, който иска да постигне нещо на земята, той непременно ще бъде нещастен. Щастието или придобивките на земята са само временни и носят страдание отпосле. И когато дойде да заминава от земята, ще усетите това заблуждение, в което се е намирал. И човек ще остави всичко придобито, даже и плътта си ще остави, ще бъде в един свят, за който едва подозира. Няма нищо положително, то е даже като един сън още. Във вас даже съзнанието не е още така развито, да имате една ясна представа. Да сте били поне веднъж там, както апостол Павел е бил там. Всеки иска да му се опише. По никой начин не може да му се опише. Но непременно всички трябва да работите, за да се пробуди съзнанието ви. Не сегашното ви съзнание, което имате. Защото сегашното съзнание, което имате, то ще донесе само скръб и страдание. Всичкото наше недоволство сега седи в съзнанието. Щом се развие това съзнание, ние сме недоволни от живота. Всеки един щом придобие нещо, пак е недоволен. Къщи имаш – недоволен си, ниви имаш – недоволен си. Човек го обличат – недоволен е, нахранят го – недоволен е. Навсякъде, каквото и да му направят на човека на земята, все има недоволство. Недоволството е нещо много кратковременно. Защо? Мъчно може да се обясни.

Но аз ще ви дам само една фигура. Турете на онова малко момченце, което е израснало, неговите детински гащи, които му стягат и не ще то да бъде щастливо в гащите. Където и да иде, стягат му гащите, или турете му тия обуща, които са тесни. Дали ще бъде доволно? То е недоволно! Защо? Тесни са обущата и дрехите, не съответствуват на възрастта му. Дребните идеи в света са дрехи и обуща, които са тесни. И там е всичкото нещастие. Ти се тревожиш за един букет, бил си на един концерт, пял си и не ти дали букет. Колко време ще трае този букет? Три–четири дена, ще увехне. Ти си представляваш, като че тия цветя носят някое богатство. Да, носят живите цветя, но не и мъртвите цветя, откъснатите цветя. Когато един цар иска да се прослави на земята, че изпрати хиляди хора да се избият. После получи един букет, не са ли това откъснатите цветя – умрелите, които му носят славата. И не мислиш ли, че тия, погиналите души, които са загинали преждевременно са доволни от своя цар? Не. За каква идея умират хората? За какво? Да кажем, вие се подлагате на известни страдания. Някоя мома напусне баща си и майка си и тича подир някой момък. И след десетина години съжалява за всичките жертви, които тя е направила. Ако ние ще съжаляваме за жертвите, които ще направим, ние сме на кривия път. Аз не съм за жертвите. Може да ги направим. И в пълния смисъл жертва може да се направи само за онова, което не престава. Сега онова, което не престава, ние го представляваме за много странно. То е най-хубавото нещо, което съществува! Ние се плашим от реалността на живота. Ние се плашим от Любовта, плашим се от свободата, плашим се от знанието, от силата, плашим се от всичко. И не се плашим само от калта.

Сега мога да ви обясня, но много пъти обясняването носи след себе си една опасност. Когато човек обяснява злото в света има една опасност да зарази хората от злото. А какво нещо е зло? Много малко

трябва да мислим за злото, а повече трябва да мислим за Любовта, за да се придобие живота. Какво ще мислиш, в какво седи грехът? За какво ще мислиш, защо са паднали падналите духове? И за какво? Те са паднали вече. Ако знаеш, какво ще принесеш на себе си? Паднали са, защото са били горделиви. Така казват: „Възгордели се и паднали." И ако и вие се възгордеете и вашата участ ще бъде същата. Но казвам, кой ще ви застави сега, кое е онова у вас, което да ви застави да паднете? Допуснете, че вие сте недоволни от живота. Имате живота, който Бог ви е дал. И от всичко това, което сега имате, сте недоволни, като се сравните с другите хора, каквото те са достигнали. Вие постоянно мърморите в себе си, недоволни сте от това, което имате. Питам тогава, какво може да ви даде Господ? Ако ви попита вас какво може да ви даде? Какъв план може да ви даде? Какъв план бихте дали?

„Това е Живот Вечен, да познаят Тебе, Единнаго Бога." Познанието е живота. И доста е твоят живот да бъде едно с живота на Бога! Знанието ти да бъде едно със знанието на Бога. И силата ти – едно с Божията сила. Това може да бъде човек! Докато ти съществуваш като отделно същество, ти всякога ще бъдеш нещастен. И не се изисква голяма философия, за да разберем това. Вие отделете ръката от тялото и няма да се мине дълго време, няколко дена, и тя ще почне да мирише. Тя ще изгуби своята сила и нищо няма да стане от ръката. Така и човек отделен от живота, всяка една душа, която почне да се отделя, ще почне да заглъхва.

Сега трябва да изучавате вашето съзнание, туй, което е в него. Недоволен сте от съзнанието си. Има една философия, да може да отделяте, къде сте във вашето съзнание. Защото в съзнанието се проектира нашият живот. Ние сме недоволни, сравняваме другите хора, като че са по-щастливи отколкото ние, тъй мислим. Това е голямо заблуждение! Никой на земята не е щастлив. И щастливите

хора са само прицелна точка за нещастия. Няма какво да ви обяснявам. Това е така. И то е до време, докато този порядък, който съществува сега, премине. В този порядък, който сега съществува ние не можем да бъдем щастливи на земята. Няма условия. Не, че не може, временно може, но малкото щастие, което може да имаш, после 10 пъти ще го платиш. И ние се намираме в положението на онзи турчин, който взел от един българин 8 крини жито. И след като му плащал лихвите, след 8 години, той имал още да му плаща 80 крини. Е, мислите ли вие, че може да се изплатите? По никой начин! И аз наричам човешките желания, това е една пробита стомна, която може да пълните колкото искате, тя всякога ще изтича. Що са човешките желания? – Пробита стомна. Наливай колкото искаш – изтича. Погледнеш, пак няма нищо, пак наливай. И вие ще се оплаквате. Водата казва: „В пробита стомна не стоя!“ И щастието казва: „В пробита стомна аз не седя!“ Турете една стомна, в която няма никаква пукнатина, тогава щастието ще стои. Или другояче казано, онова ваше съзнание трябва да бъде свързано със самия живот.

Някои от вас имате опитност. Вие сте имали някой приятел, чувствувате, че този ваш приятел във всяко едно отношение е на ваше разположение. Имате туй гледище, не може да го докажете, но такава една самоувереност имате. И тази самоувереност съответствува на реалността, че колкото пъти вие сте отишли до този ваш приятел, никога не ви е върнал. В най-трудните времена той ви е помагал. Такова нещо е вярата в Бога! Че колкото пъти вие се приближите при Него, каквито и да са вашите мъчнотии, каквито и да са вашите несгоди, всякога ще имате, всякога ще ви се помогне!

Ние растем и се развиваме. Не трябва да оставаме на това положение, в което сме сега. Някои от вас сте млади, някои сте стари. Но нито младостта е за похвала, нито старостта. Младите остаряват, а старите умират. Е защо ни е младост, която остарява и защо ни е

старост, която умира? Казваш: „Млад човек.“ – Ще остарее. „Но той остарял.“ – Ще умре. Каква философия има в това? Мене не ме интересуват младите, които остаряват, нито пък старите, които умират. Да, интересува ме младостта, която е израз на сили, на знание. Да, туй, което има да остане. Не до буквата. Има една младост на буквата. Тя уморява. Има една старост, пак на буквата. Да бъдеш млад, без да знаеш, че си млад. И да бъдеш стар, без да знаеш, че си стар. Защото щом знаеш, че си млад, ти ще мислиш да остарееш. И щом знаеш, че си стар, ти ще мислиш да умреш. Следователно, да си млад, без да знаеш, че си млад и да си стар, без да знаеш, че си стар, за да се избавиш от двете временни нещастия, които преследват хората. Някой се погледне, види, че е млад, малко иска да израсне. И хубаво до колко ще израсне човек? Най-много до два метра. И два метра са много. Не са икономически. И след туй казва: „Да живея!“ Колко ще живееш – 60, 70, 80 до 120 години? Що са 120 години? Те са една детинска игра. Завъртяла се земята 120 пъти около себе си и казваш, че си живял 120 години. Аз бих употребил, но не искам сега да употребя. Англичаните казват: [...] Едно изречение, една дума, която не е на място. Когато туриш една дума, която уж има едно значение, а зад нея се крие друго.

Та казвам, най-първо трябва да се освободим от онова погрешно схващане. Ти седиш и казваш така: „Не е моят живот такъв, какъвто трябва да бъде!“ Е, хубаво. Ти съзнаваш това. Е, какъв трябва да бъде животът? Казваш: „Аз вървя в правия път.“ Е, по кой път трябва да вървиш? Съзнаваш, че не мислиш, както трябва, съзнаваш, че не чувстваш както трябва. Е, как трябва да мислиш, как трябва да чувстваш? Те са само моменти вътре. Един момент ти чувстваш, че не си на правата посока. Е, какво трябва да правиш? Ти казваш: „Няма нищо!“ Как няма нищо? Казвате, по един мост трябва да минете, но тази греда на моста е вече изгнила. Ти казваш: „Няма

нищо!“ Как няма нищо, ще се счупи гредата! Или ще минеш из пътя, но някоя бомба има там. Ти казваш: „Няма нищо, като гръмне бомбата.“ Как няма нищо? Ще гръмне бомбата! Така не се говори. През мост, дето гредата ще се счупи, не минавай! И при бомба, която ще експлодира, няма да минавате! Защо ни са ония мисли, ония чувства, които ще експлодират, или ония мисли и желания, които ще се счупят? И нищо няма да ни допринесат!

И най-после някой казва: „Като ида в небето!“ Искате да идете в небето, нали? Но небето е едно място, дето хората са толкова красиви и съвършени, без упрек! Няма никой да боледува, няма никой да е недоволен! Всички са крайно щастливи там. Е, представете си, че вие влезнете със сегашното си положение там, няма ли да бъдете в положението на една котка, която влиза тук, между вас. Тя ще се потърка тук-там, но може ли да я турите на един стол, да кажете: „Слушай сега какво ще говоря!“ Веднага ще заповядате да я изнесат навънка. Не ѝ е тук мястото. Такова ще бъде положението на един човек, който влиза в другия свят, който не е подготвен. Просто ще го хванат и ще го изнесат навън. Ще му кажат: „За тебе не е мястото тук! Като снемеш козината.“ А пък козината са всичките недостатъци, които човек има. Сега ние прикриваме своите недостатъци. За пример някоя къща, като има недостатъци, само замажат я малко, всичките недъзи, белнат я малко, искат да ги скрият. Но времето ще разкрие тези недостатъци, като изкърти замазаното. И ще се покажат тия недъзи. Някой търговец, който наближава да фалира, покрива, балансира сметките си, но ще дойде време, ще дойдат кредиторите – касата му е празна! Е, питам, какво ще прави той? Казват: „Той ликвидирал.“ Нищо не е ликвидирал. Ликвидиране аз разбирам, когато касата е пълна, че се наплатите на всички. А пък сега, ликвидира с 20 милиона дълг. Какво е ликвидирал той? Няма никакво ликвидиране.

Сега, тия работи са за обяснения. И понеже вие сте в школата, да се подвизавате. Вънка от школата имате ваши приятели, които ви казват така: „Що трябва да ходите там, да се мъчите! Я, си излезте вън да си поживеете малко, измъчихте се там!“ Е, питам сега, онези, които са били вънка от школата, не се мъчат? Ако светът може да се спаси вънка от школата, нямам нищо против, нека всички излезнат. Но тези извънка да се запазват. Светът е в пълната смисъл едно училище! Който разбира света, е ученик, а който не го разбира е извън школата. Който живее, е ученик, а който не живее, всякога той е извън школата. Който мисли, както трябва е ученик в училището, а който не мисли, в широкия смисъл, извън училището. Който постъпва както трябва, е в училището, който не постъпва както трябва, извънка училището е.

Но да ви остане едно. Трябва да имате нещо конкретно, обективно, върху което да мислите. По някой път вие имате нещо, което ви смущава. Всяко едно смущение зависи, произтича от някаква мисъл или някое желание, което се загнездило някъде, дали го знаете или не, неразположен сте. Ние имаме ред факти. Някой път се образуват утайки около коляното ви. Ти не ги съзнаваш, но един ден чувствуваш, че крака ти не можеш да го огънеш както трябва. Хромав сте, така тромав е кракът ти. След туй се образува малко възпаление, подуване. Някой път тази нечиста материя се набира около мозъка ти или в слепите очи, не можеш да мислиш. Какво трябва да правиш? Трябва да се очистиш. Туй нечисто трябва да излезне от ума ти. Казваш: „Ще мине.“ Ти седиш, ще мине. Как ще мине? Най-първо трябва да измениш храната си! Тази храна, по този начин, по който я ядеш, ти освен, че не можеш да я изхвърлиш тази материя, но ще влошиш работата още повече. Ти по 10 пъти на ден се тревожиш. Проповядваш Любовта, но се тревожиш. Защо се тревожиш? Имаш да даваш някому, тревожиш се. Добре. Имаш да даваш, плати! Но казваш: „От къде ще взема пари?“ Казвате, че баща ви е богат. Е,

искайте. Пишеш му едно писмо, той не ти отговаря. Пишеш второ писмо, той не отговаря. Кои са причините, че баща ви не отговаря? Вие ще си отговорите. Кои са причините, аз няма да ви обяснявам.

Кои са причините, че вие спрямо едни сте разположени да им давате, а спрямо другите не сте разположени. Аз говоря за обикновените положения, които съществуват. Дойде един, идва от тебе – дадеш му, дойде друг, не си разположен, не му даваш. Кои са причините вътре? Дойде един човек, ти му даваш, понеже той има вяра в тебе. Той казва: „Той е добър, този човек! Той не може да не даде.“ Дойде друг и казва: „Той е скържав.“ И ти не даваш. Онзи, който има вяра, обича те, ти веднага се отваряш и даваш му. Ти отиваш при Бога и казваш: „Я ми даде, я ми не даде!“ – „Изпъдете го навън!“ Че то е калта, която ти си хвърлил. Ти мислиш, че Господ мяза на тебе. Че някой път ние сме смешни, аз го наричам, ние сме крайно нахални деца. Ние отиваме при Божествения извор и казваме: „Татко, я ни налей!“ После, като не ни даде, казваме: „Свиди му се!“ Хич не питай баща си, вземи си чашата и си налей вода. И той ще се зарадва, че си едно от трудолюбивите деца. Но ти ще кажеш: „Я, татко, ти ми дай вода от твоята ръка, че да се благослови!“ Че водата отдавна е благословена! А ти искаш Господ да ти даде. И после, като пиеш, половината чаша вода хвърлиш навънка.

Голямо мнение имаме за себе си. Някой тръгнал гордо, тогава казвам: „Кажи ми ти, който мислиш, че си нещо в света, след 10 години какво ще ти се случи? Знаеш ли какво ще ти случи след 10 години?“ Казва: „Аз зная!“ – „Знаеш ли как ще свършиш изпитите си? Ще те скъсат тебе.“ Знание е, когато човек предвижда бъдещето и постъпва съобразно ония закони, които вече съществуват. Има един ред в света. Аз ви говоря за един ред, който съществува и всеки един от вас може да придобие туй. Може да го придобие. Защото знанието, което ние имаме, ние можем да се коопорираме. Ти, като се

приближиш до един човек, който знае, ти можеш да придобиеш нещо от него. Но щом се приближаваш при един, който нищо не знае, не може да съществува никаква обмяна. Сега по някой път между религиозните хора, между духовните, съществува едно състезание. Един, като е по-добър, по-учен, другите не са доволни от него. Защо? Считат, че той ще ги засенчи със своето знание. Та какво може да знае най-големия философ? Децата в небето знаят повече от най-големия философ. Даже един философ, пренесен там, той не е като едно дете.

И казва Христос: „Ако не станете като малките деца.“. Аз го тълкувам така: ако не станете такива умни като малките деца в небето, вие не може да влезете в Царството Божие по никой начин! Съзнанието, знанието, което има малкото дете в небето, ако ти не бъдеш едно такова дете, ти в Царството Божие не можеш да влезеш.

Та казвам една от основните черти на туй знание е онази, пълната Любов и онази, пълната, абсолютната Вяра! Абсолютно ти нямаш никакво колебание, ти там вярваш в Бога, че казваш: „Каквото и да стане, Господ не може да се измени!“ Че при такава вяра ти не можеш да се безпокоиш. Ти ще бъдеш тих и спокоен. И има какво да учиш. Пак ще дойдат изпитания, но всичко туй в твоята Вяра, в твоята Любов ще се разбие като морската вълна. Ще бучат, ще бучат и после ще утихнат. Ти ще кажеш на вълните: „Укрепете се!“ И те ще утихнат, вълните. Вълните ще дойдат отгоре ти, но ти ще ги гледаш, те ще се блъскат, ще се разпенят и пак ще се върнат назад. Ти ще им кажеш така: „Бийте колкото искате, но аз съм на онази канара, която не се разбива!“ И Христос казва: „Дошли вълните и били, били онази канара, но онази къща, която била добре съградена не се съборила. Съборили се вълните.“ И казвам, всеки трябва да има такова верую. А сега всяка вълна, която ви блъсне три пъти, казвате: „Тази работа няма

да я бъде!“ Е хубаво, ти си тръгнал на бойното поле, назад не може да се върнеш. Тебе те очаква смърт. Нищо повече!

Роденият го очаква само смърт. Има само едно нещо. Ако си смел, да пробиеш линията на неприятеля и ти ще победиш. Но ако се колебаеш, ще се разбиеш и ще платиш с живота си. Ако си смел, ако тръгнеш така смело, този неприятелски куршум няма да те засяга. Това значи, човек с вяра! Ти ще тръгнеш. Най-силната позиция трябва да вземеш! Германците превзеха Вердюн и дойдоха до едно място и се поколебаха, бяха слаби, не се биха за спасението на човечеството, биха се за личното си повдигане. Биха се за личния живот на германците. Ако ти отиваш за себе си, ще платиш с живота си. Но ако поддържаш една идея, ако отиваш да работиш за една идея, която Бог е вложил в душата ти, това е хубавото и красивото. Ти ще превземеш Вердюн.

Идея трябва да имате всички! Казвате, за какво ще живеете? Ще живееш за Бога! Какво нещо е Бог? Не е твоя работа! Ти като Го обичаш, като влезнеш там, ще научиш това. Вънка никой не може да ти опише, какво нещо е светлината. Като влезнеш под влиянието на светлината, каквото и да ти разправят, ти ще имаш смътно понятие. Но като изгрее слънцето, ти усещаш неговите лъчи, ти ще знаеш повече от всички философи! И когато всеки от вас види Божествените лъчи, Божествената светлина, ще знаете много повече, от всичко онова, което сега са ви разправяли. А сегашното е само едно приготовление за бъдеще.

Искам да остава в ума ви една мисъл. Вие падате, скърбите, не е лошо, че скърбите, но не носете скръбта на гърба си. Имайте една малка каручка. Не носете скръбта на гърба си, на каручката. А някъде оставете каручката на страни, нека плаче тя, а ти кажи: „Много си красива!“ А сега ти я дигаш на гърба си отгоре. Тя дига много шум. Аз ви препоръчвам, за вашите скърби и страдания да си купите количка.

Като дойдат, хайде на каручката! И като ви пита някой: „Какво е туй?“ – „То са нашите скърби и страдания!“ Има кой да ги носи. И после, ще се поотдалечиш там спокойно и ще чуваш гласа им. Ще кажеш: „Няма нищо. Чакай, чакай тази работа ще се уреди.“ Такова е положението на праведника. Той има философия. И той има скърби и страдания, но турени на количката си. А пък хората на света носят скърбите на гърба си. А някои ги носят вътре. Тази работа е още по-трудна, тогаз! Не, изнесете вашите скърби, вашите недоразумения вън от себе си и вън от гърба. Турете ги на каручката и ги карайте така. Туй трябва да бъде един метод за работа сега!

Да се работи сега за знанието. Не тъй както очакваме сега, Той, Господ да ни благослови. Но Той, Господ ни е благословил. Хиляди векове са минали, благословения след благословения. Но трябва един начин за работа. Христос какво казва: „Аз трябва да работя!“ Ти седиш, не казваш: „Трябва да работя!“ И таман ти дойде мисълта, да работиш нещо и казваш: „Чакай да се понаям.“ После пак ти дойде мисъл, но казваш: „Нека се пооблека и да си уредя малко работите.“ И всякога Божиите работи остават. И кога ще дойде времето да си уредите за децата, за жената? И най-после остареете и дойде време за умиране, и пак казваш: „Хайде за другия живот, като се преродя!“ Аз няма да ви кажа, втори път, вие като се преродите, няма да има тия условия. Сега, като сте се родили, използувайте сегашния си живот, защото бъдещият ваш живот ще зависи от това, което сега вършите. Това ще обуслови работата. Сега аз не искам да се внесе във вас такава мисъл.

В този, вечният порядък Бог е предупредил за вас. И ако вие ходите с тази, пълната Вяра, за бъдеще ще се определите. Бъдещето е толкова хубаво, че никой не може да го опише! Бъдещите радости и бъдещото щастие, което ни очаква, с настоящите страдания не може да се сравнят! Казват: „Защо са тия страдания?“ Един ден ти ще ги

забравиш пред туй, което Бог е определил за тебе! Ще кажеш тъй: „Страданията не са нищо в този живот при Твоята Любов!“

Та сега, в какво ще опитате вашия характер? Дали човек е силен се показва от това, колко може да носи. Носиш 10 килограма – слаб си. Носиш 20, 30, 40, 50, 60, 70 кг., дигаш 120 кг., ти си човек силен! Колко страдания можеш да носиш? Носиш едно страдание. Малка ти е силата. Носиш две, носиш три, още по-силен си. Носиш хиляда товара на гърба си, силен си! Те са товар, страданията, нещо, което трябва да пренесеш в живота и да придобиеш известна опитност. Едно страдание може да живее един ден, два дена, може цяла година, а може и моментално да мине през ума ти и веднага да го отстраниш. И да придобиеш същата опитност. Да кажем, вие сте изгубили сто хиляди лева. Казваш: „Защо изгубих аз парите?“ Изгубил си ги. Най-първо твоето щастие не седи в твоите сто хиляди лева. Когато вие изгубихте стоте хиляди лева, въпросът седеше в това, дали вашият живот да се вземе или парите да се вземат. Кое е по-хубаво? Дали парите или живота? По-добре е парите. Някой път, когато ние изгубим нещо, по-добре е да не изгубим своя живот. Някой път богатството трябва да стане жертва, за да придобиете нещо. И някой път страданията в света са, за да се подигнем ние. Ако не дойдат страданията, ще дойде нещо по-страшно от самите страдания!

Та казвам, че този порядък, туй, което сега минавате, всички изпитания, те са за ваше добро и за ваше самоусъвършенствуване. И за да се отвори пътя за ония благословения, които ви очакват. Те няма да дойдат по един произволен начин. И когато във всичките хора се пробуди съзнанието, цяла една философия има, как може да се оправи положението. Когато във всички хора се пробуди съзнанието, че всички са близки и че всеки е готов да работи за другите, не само на думи, но и в действителност да работи за другите. Не да мисли само да урежда своите работи. Да урежда своите работи, това не е Любов!

Човек трябва да работи за цялото, както ръката не трябва да работи за себе си, а за тялото. Така и човек трябва да работи за цялото. Докато работи за цялото, той може да бъде силен и щастлив!

Та сега казано е тъй: Там дето е Духът Господен, там е свободата! Буквата, то е онова ограничено схващане. А хубаво е онова, което включва благото на всички живи същества в света. Живо същество разбирам, в което функционира съзнанието. То е живото! Аз не разбирам онова механическо движение в света, а живо същество, в което функционира съзнанието. И туй съзнание, което функционира, то носи благото! В туй общо съзнание се крие цялото твое благо за бъдеще. Тия същества, които ти днес срещаш, един ден те ще ти бъдат полезни. Та, ако на земята не са растенията, ние ги считаме, че те са невежи, но ако не са растенията, ако не са животните. Най-после от камъните вие пак може да се ползувате. После, ако не е и тази земя, която образува калта, ако и тя не е, тогава питам, каква основа имаме ние да живеем? Ако тази пръст я нямаше, тогава?

Та, нещата трябва да ги приемем тъй, както са си. Безпорядъка, в който живеем, трябва да го превърнем в порядък. Там седи силата на човешкия живот! Този безпорядък, който седи в твоя ум, тази неразбранщина, туй недоволство, всичко туй трябва да го организираш и да дойдеш до вечния порядък на света, за да разбереш, че има единство в света, че има един порядък в света! Щом съзнаеш това, то е истинското освобождение в света! И щом хората повярват, тогава свободата ще дойде. А сега, бият се хората за свободата. Може милиони войни [да] са станали в света, може милиони войници да са паднали в света. Колко философски системи не са пропаднали. Не че няма придобивка в света, има една малка придобивка, но за да влезне порядъкът на земята, всички ние трябва да бъдем носители на онова, Божественото учение. И никой не трябва да живее за себе си!

Станете сега!

Отче наш

На упражнения!

(Вън времето много меко, магнетично, тихо) 7.20 часа сутринта

3-та лекция на Общия окултен клас 11 октомврий 1933 г. София, Изгрев.

АНГЕЛИТЕ НА СВЕТЛИНАТА. НОВИТЕ ВЪЗГЛЕДИ.

Сряда, 5.30 часа сутринта (Небето ясно, звезди. Времето умерено, зорко, не студено.)

Добрата молитва

Тайно размишление (15 минути)

Ще прочета една част от 6 гл. Първо послание към Коринтяните, до 15 стих. Вашите стари схващания хвърлят по пътя една сянка, една непотребна работа, с която всички хора са заняти. Една голяма сянка е това. Ние трябва да се освободим от постоянните безпокойства. Малко хора има, които не се безпокоят. Даже хора на науката, на музиката, на поезията, всички, навсякъде, безпокойството седи като един вътрешен резултат. И всеки казва, че не може да не се безпокои. Безпокойството трябва да се замени с вътрешно движение. Да се движиш и да се безпокоиш, са две положения различни. В движенията има известна умереност, а в безпокойството има известен безпорядък. Когато играеш гимнастически упражнения, има движение, но когато в болезнено състояние си движиш ръцете, краката, то е един безпорядък. Та всичките мисли, които имаме, всичките желания и постъпки, трябва да се подведат под един порядък.

Сега вземете най-елементарни работи, когато някой ви пита: „Какво нещо е истината?“ Какъв отговор ще дадете? Двама от вас няма да дават едно и също определение. Може да дадете едно определение от някой речник, но това не е определение. За вас какъв израз има истината? Какво определение ще дадете? Вие, във вашия живот, как определяте истината? Как я разбирате? Вие казвате например: „Кажи

ми истината?“ Ако аз ти кажа Истината, какво ще стане? След като ти кажа една истина, ти ще се обидиш. Ти казваш: „Кажи ми истината, какво мислиш заради мене?“ Че аз ако ти кажа какво мисля заради тебе, ти ще се обидиш. Че истината искаш да ти кажа. Тогава казваш: „Ти не ми казваш истината.“ Питам тогава, тази истина, която може да размъти умовете на хората, каква истина е тя.

Сега в ума ви седи един процес. И вие искате да отгатнете неща, които никога не могат да се отгатнат. Защо той иска да говори? Никога не може да се отговори на това. Един човек може да говори, без да знае, защо говори. Вие може да разбирате един определен процес, но зад всеки определен процес седи един неопределен процес, зад всеки завършен седи един незавършен. Това са сложни работи. Какъв ще бъде крайният резултат вие не знаете. Един човек може днес да ви е приятен, иде в дома ви, възхищавате се, говори ви, но какви ще бъдат неговите бъдещи отношения, вие не знаете.

Вие може да се съмнявате в някого. За мене съмнението е общо. То произтича от един материалистически характер, понеже сте заинтересувани. Ти се съмняваш в едного, понеже си заинтересуван. Ако отиваш да вземеш пари на заем от някого, ти ще мислиш, дали ще ти даде или не? Ако идеш на гости, ще мислиш дали ще те посрещнат добре или не. Заинтересуван си. Пък ако не си заинтересуван, ти ще минеш и заминеш. Ти ще наблюдаваш и след като наблюдаваш, какво ще добиеш? Например ти знаеш, че някой ще ти даде пари или няма да ти даде. Да допуснем, че ти знаеш, че той я ще ти плати парите, които има да ти дава или не. Какво те интересува това или какво ще добиеш, ако вземеш или не вземеш. Туй само при дадени условия, тия разсъждения са ограничени.

На земята, ако имаш да даваш на хората или да вземаш от хората, тъй е, ще вземаш или ще даваш, но ако срещнеш един човек във водата и двамата се карате, казваш: „Кога ще си платите?“ – „Кога

ще си платите?“ И казвам, сега да си платите! Какво ще платите? И двамата се давите. Ако кажеш: „Преди да се давиш, да си платиш! Имаш да ми плащаш!“ Плати ви, че тогава се дави! Е, хубаво, сега как ще плащате и как ще давате? И така е по някой път и при вашето разсъждение. Аз седя и се усмихвам, казвам, и единият и другият се дави, а единият казва: „Има да ми дава.“ Ако вземеш парите, ще се удавиш и ако не ги вземеш, няма да се удавиш. Кое е по-добре? Има условия, при които, ако не вземеш парите, ще останеш жив, а ако ги вземеш ще умреш. Сега то е един начин. Прости, за да не умреш! И ако не простиш, ще умреш! Който не прощава, ще умре. Това е една тяжест.

Сега всички трябва да се освободите от един навик. Вие всички изповядвате Истината, защото сте заинтересувани. Вие препоръчвате някого, защото сте заинтересуван. Обичате някого, защото сте заинтересуван. Да имаш една любов, в която да не влиза никакъв материализъм. Или казано на ваш език: Любовта да е за самата Любов! Малката река, като се влива в голямата, няма никакви съображения. Сега този процес на разсъждение не ви интересува, но представете си, че малката река е едно разумно същество, върви. Какви разсъждения ще правите, като се вливат[е] в една река? Вие разсъждавате: „Трябва ли аз да се влея в тази вода или не?“ Какво ще правиш? Казваш: „Аз не искам да се вливам!“ Ще се влееш и оттатък ще минеш! Няма никакъв избор! Защото не е във вливането на реката.

Вие казвате ама аз не искам той да ми господарува. Чудни хора сте! Ако той е по-силен от вас, той ще ви господарува. Ако ти си по-силен от него, ти ще му господаруваш. Питам, ако ти си по-силен, питам, какво имаш да се безпокоиш? Казваш: „Той не ме уважава, не ме почита.“ В какво седи почитанието? Ако ти си един виден, знаменит лекар, даже най-богатия, дъщеря му е болна, той ще има

всичкото уважение и почитание към лекаря. Ще трепери човека. Но ако този лекар умори дъщеря му, той веднага ще измени своето уважение. В дадения случай от тебе зависи да те почитат или не. Ако ти постъпиш благородно, ще те почитат. Но благороден в себе си. Ако в даден случай хората, от които имаш нужда, можеш да им направиш нещо, ти ще бъдеш почитан, но ако не можеш да го направиш, ти не можеш да бъдеш почитан.

В дома сега мнозина от вас отношенията ви не са такива идеални, каквито трябва да бъдат. Да допуснем сега, че тук седне някой от вас, който е по-чувствителен, той чувствува, че въздухът не е чист и ако той отвори няколко прозореца, да стане проветряване, какво отношение ще вземете? Питам, кой повече ще придобие? Вие всички си поставяте един механически процес. Умният човек може да прекара и през най-малкия прозорец, да привлече тази струя въздух към себе си. А глупавият човек и при изобилието на въздух, пак ще диша нечист въздух. Или да ви обясня малко по другояче, ако недъгавият, хромият отиде при дървото ще погледне нагоре, ще се помоли, дано да духне вятър, че да падне плод и да го вземе от долу. Той чака наготово. А здравият, умният човек ще иде, ще се качи на дървото или ще си вземе някой прът, ще бутне и ще си проточи ръката, да вземе плода. За някои работи вие казвате: „Късмет!“ Късмет има само за недъгавите хора. В тази смисъл късмет ли е това? Аз ще считам късмет, ако съм болен и седя под някоя круша и чакам да падне някоя круша. Едно щастие е това. А късмет в света, това е разумният живот. Разумен ли е човек, има късмет, не е ли разумен, няма късмет. Ще кажете, карма е това. Що е кармата? Това са сплетени нишки на разумния живот на миналото и сплетени нишки на сегашния живот, физическия живот. Ако търсите един живот на късмет или щастие, обясняват, какво нещо е щастие. Щастието е един Божествен процес. И ако ти влезнеш и се свържеш с този Божествен

процес, ти ще бъдеш щастлив, но ако не се свържеш с този процес, ти ще бъдеш нещастен или не можеш да бъдеш щастлив. Ако се свържеш с процеса на щастливия въздух, веднага ще дишаш чист въздух, но ако не се свържеш, ще дишаш нечист въздух.

Та казвам, най-първо трябва да си определите отношенията, които съществуват. Вие имате отношения едни към други. Имате отношения към баща си, към майка си. Те са две важни отношения. Има една страна на семейния живот, тя е най-важна. Отношение към едното – 1. Туй отношение като към фигура, но на съзнателната единица отношенията. После, отношение към двете – 2. Или аз мога да напиша така единица – а. За мене по този начин може – [...]. Какво трябва да бъде отношението към майка ти, към баща ти? От баща си ще вземеш силата на своя характер, на своята мисъл. А от майка си ще вземеш тази пластичност на своите мисли и чувства. От бащата ще дойде светлината, а от майката ще дойде топлината. Не мислете, че майката може да предаде светлина. Не. Бащата в света, това е светилникът, майката е топлилникът. Топлина без светлина е наполовина топлина. И светлина без топлина е наполовина светлина.

Та казвам сега, вие в Любовта ще добиете топлина, в Мъдростта ще добиете светлина. И всяка мъдрост, в която няма топлина, тя е наполовина мъдрост. Знание, в което няма топлина е наполовина знание. И Любов, в която няма знание е наполовина любов. Та казвам, в този, сегашния процес, не само да се говори, вие искате в сегашния живот да живеете щастливо на земята. Хубаво е, но сегашният ваш живот е само една малка плочица в един друг процес, който за бъдеще ще продължава, не само сегашното. Вие сте дошли до един процес, не знаете пътя, по който сте минали от самото начало. Или самото начало не знаете.

И тук наскоро беше една българка. И на мене казва, че на нея ѝ се открило, била жена преди 6 милиона години, като била преродена,

къде е била? Е, какво ще кажете? Разправя жената рàботи, преди 6 милиона години ѝ се открило на нея, къде е била. Вие ще кажете: „Е, на мене защо не се открива? Аз не зная защо на нея ѝ се открило.“ Е, как ще я разберете. Ако тя започне да ви разправя с ония символи, то е един такъв объркан свят, че и тя, като го разправя и тя не го разбира. Преди 6 милиона години се родила, аз разбирам, тя го мисли, но аз отивам още по далече. Не говоря онези причини, които я заставиха да се роди там. Родил се някой жена, кои са причините, които са го заставили, да се роди жена? Родил се мъж, кои са причините? В раждането има един закон, който определя нещата. Е, как е станало самоопределянето, всичко туй във вашите умове? Вие нямате никакви спомени. Вие не знаете, кога сте дошли на земята. Преди колко милиона години. А при това имате високо понятие, искате нещо грандиозно. А ако ви пита човек, къде бяхте преди един милион години, къде слезнахте?

В Бога вярвате, в това вярвате, в онова вярвате, а такова голямо невежество! И като разправяте на хората, разправяте, разправяте и туй, което разправяте е толкова ограничено, смешно. Ти казваш, че ще идеш на небето при ангелите в рая. Какво е това небе? Тия ангели какви са? Тия ангели имали крила. И птиците имат крила. Това са символи. Ангелите не мязат на птици. Един ангел се отличава с това, че като събереш цялата опитност на цялото човечество от милиони години, този ангел има повече опитност. Неговото съзнание е тъй будно, че всичко знае. Един мощен Дух е той! Той не ходи да се рови като някой червей в дърветата да прави дупки. А работи за благото на своите ближни. Един ангел работи за другите! Разбирате ли? А не както тук. Всеки иска да си има една къща за себе си, а в небето всеки ангел работи за всички и всички работят за един. Каква грамадна разлика има между понятията на хората и живота! И ние сме праведни, ние мислим по един начин, а живеем по друг начин.

Та казвам, има известни болни работи в света, аз по някой път не искам да ги зачеквам. Понеже някой път да се чисти една рана ще причиниш на човека много по-голяма болка. Някой път е по-добре да не буташ известна рана. Но има известни рани, които трябва да се бутат, понеже ще се превърнат на една живеница. Не е право да се казват погрешките. Но и съвсем да се не казват, друга една опасност има. Не оставяйте нито една ваша погрешка неизправена. Моето щастие не седи в знанието на вашите погрешки. Да зная всички ваши погрешки, значи да стана нещастен. Нищо повече! Когато един ми каже една своя опитност, някое свое нещастие, това ни най-малко не ме радва. Какво ще ми допринесе, като ми разправя за своите нещастия? А когато някой ми разправи за онова хубавото, великото в живота, за своето знание, за своите добрини, не от личен характер, а как се е учил в училището, а като ми разправя как е побеждавал мъчнотиите, че много пъти е бил поставян на известни изкушения, аз казвам: Какъв герой! А някой ще разправи, че напуснал училището, не свършил. Турили го някъде проповедник, напуснал, не работил. Учил нещо, напуснал. Навсякъде където минал, всичко напуснал. И най-после казва: „Съвсем съм я загазил.“ – Е, какво мислиш помага? – „И аз не зная, какво да правя.“ За жена не го бива, за учител, за съдия, за слуга, за адвокат, за бакалин не го бива. За какво го бива само? Турците казват, имало един, че като дошъл, казва: „Какъв занаят знаеш?“ Той само се научил да казва: „Евет ефендим!“ Туй можел да казва много хубаво. Казва: „Другите работи колкото пъти съм ги казвал, все съм имал нещастие. А на евет ефендим – не!“

После, всички ви предупреждавам в едно. В похвалите и в укоренията всякога има известен примес, който не е добър. Дойде някой да те хвали. Защо? Или някой ме укорява. И единият и другият са заинтересувани. Когато аз ще похваля един човек, трябва да го похваля. Не, че не е добро, но похвалата трябва да съответствува на

онази реалност. Казвам: „Ти ми направи една много голяма услуга благодаря ти много.“ И на този човек му подарявам една отлична класическа книга. Книга му давам, да чете. Това е похвала! Давам ти я защото одобрявам твоята постъпка. А дойда и кажа: „Ти си даровит, ти си талантлив, втори човек като тебе няма!“ И го видиш на друго място, той другиго хвали и казва: „Като тебе няма друг.“ Ти седиш, но след туй, зад гърба ти, той казва: „Понамазах му малко колата. Обича, тщеславен е, обича все да го похвалят.“

И укорението също. Укоряваш един човек, пак си заинтересуван. Той е художник, кажи му: „Неприятно ми е, но му кажи, този нос, както си го нарисувал на такова лице, такъв нос не се туря! И в действителния живот не е така.“ – „Ама аз употребих всичкото усилие.“ – „Употребил си, но виж го този човек, ето обекта, носът му не си нарисувал както трябва!“ – „Ама ти не си художник.“ – „Не е въпроса, че аз не съм художник, туй, което ти казвам, право ли е или не? Ти като изправиш този нос, не е заради мене, но заради тебе е, твоята картина ще придобие цена! Ако не го изправиш, ти като художник, ще загубиш.“

Ако вие изправите вашите погрешки, то е за вас, а не заради мене. Вашето тяло, вашето лице, вашата воля, вашият ум ще добият цена пред невидимия свят. Ще имате цена. И един ангел да ви види, ще каже: „Ето един човек, който ние бихме обичали да видим!“ Вие искате вашето лице да е мазничко, да е червеничко, да е валчесто, да мяза на месечинка. Аз бих желал да има, два мускули [да] има в лицето на доброто, но те да са хубаво изразени и като ги видя, казвам: Виж колко са хубави тия мускули! После има една черта в клепачите, която показва истината. И като видя тази кривина, казвам, колко хубава е тази линия! И казвам, можеш да разчиташ на този човек. А някой път виждам, че един човек мисли да те излъже, стотинката ще

разпредели и ще ме убеждава той: „Това ми е навик“, казва. Да, да, лъжата е един навик.

Та казвам, вие седите, искам да ви избия един клин, из умовете на хората. Вие при мене, някой път, някои от вас, взели сте един билет и чакате да се тегли моята лотария и да спечелите нещо. Нищо няма да спечелите. Учението, което аз проповядвам, не е една лотария, а иска хората да работят. Работа се изисква! Да ви представя какво нещо е работата. Когато аз работя за хората, това за мене е мъчение, когато работя за себе си, това е труд, според мене, а когато работя за Бога, това е работа! Казва един: „Да се трудя.“ Казвам, за себе си работиш. Казваш: „Много е мъчен животът!“ – За хората работиш. Като се трудя, казвам, за себе си работиш. Това е мъка – за хората, мъчение е то. Никой не е доволен от втората работа, никой не те възнаграждава. Пък работиш за себе си, ти сам не може да оцениш работата си и не си доволен от своята работа. Трудиш се заради хората. Затуй, работа е само за Бога, понеже Той е Съвършен в света, като работим за Него[...]. Сега не казвам аз, да не работите за ближния си, но единственото нещо, което може да компенсира труда ни, то е да работим за Бога! Като работим за Него, нашият труд и нашето мъчение от Божията работа ще се превърнат, ще се уравнят от онова, което спечелим там, ще имаме да си платим дълговете на земята.

Сега необходими са тия, новите възгледи. По какво се отличават новите възгледи? Щом придобиеш един нов възглед, ще ти олекне на сърцето, ще ти олекне на ума. Светлина ще имаш! Щом нямаш един възглед, всякога ще имаш един товар непоносим. И мнозина от вас, вие проповядвате за Бога. Вие вярвате в Бога, но намерите се в едно болезнено състояние, надойдат лекарите, кажат: „Ти си осъден да умреш!“ Но казваш: „Аз имам вяра в Бога.“ Хубаво, ще опитате [те] твоята вяра. Почни да работиш. Мислиш ли ти, че ако идеш да се

помолиш на Бога, че искаш да останеш, тази българка ми разправи, идват при нея и ѝ откриват на нея, казват ѝ: „След толкова години ще се случи едно нещастие или ти или син ти трябва да умре! Избирай сега!“ Тя казва: „Не искам аз да умра! Искам да живея за да работя за Господа! А пък син ми, ако ще трябва да умира, аз тълкувам сега, то е негова работа. Той да определи, да избере, дали да умре или не. Но аз, понеже обичам сина си, не искам да умира той. Но туй е моето желание, не зная неговото положение какво е. Тогава ще питате него, иска ли да умре или не.“ Ако ти искаш син ти да не умира, тогава той трябва да ти бъде роб. Ако кажеш, да бъде щастлив, ще бъде щастлив, ако кажеш, да бъде нещастен, ще бъде нещастен. Тогава къде е свободата на сина ти? Къде е разсъждението. Тя казва: „Искам да живея, не искам да умирам.“ Тя ме пита: „Какво стана сега? Защо ми казват така, или ти или сина ти?“ И синът после умира. И ми казва: „Какво беше чудното, аз когато тъжах и скърбях, всички светии от вънка на двора играеха хоро, с музика, с това, че синът ми умрял.“ По български ми говори. – „Пък аз скърбя и се чудя на себе си. Какво ги кара тях да се радват? И какво кара мене, аз да скърбя? Я ми го изтълкувай сега.“ Аз казвам, я ми го изтълкувайте вие. Ако всичките кокошки в курника скърбят за една другарка, че са я взели, а всички, които са изяли кокошката там, играят. Питам, кой ги кара да играят? Е, спечелили са. Като умира един от този свят за другия горе, горе играят, понеже са спечелили, а тук ние страдаме, защото сме изгубили нещо.

Смъртта е една загуба на земята, но ако смъртта е една печалба, няма какво да скърбим. Така се разсъждава: от единия свят към другия! Но ако има едно съответствие между двата свята, в единия свят се балансират или се уравняват процесите, които съществуват. Трябва да умреш в един свят, за да живееш в другия. Какво подразбира това? Как трябва да тълкувате процеса? Сега чисто от

вашето гледище, за да обясня този процес, аз разсъждавам за себе си, а не заради вас. Част от житото на своя хамбар трябва да хвърля в земята, изгубено е то за мене. Но тази загуба може да се компенсира само с идеята, че туй жито ще израсне и може да даде 10 пъти повече отколкото съм хвърлил. Тогава вече не съжалявам. И тогава в мене се ражда идеята, че житото не умира, а това жито ще принесе своя плод. Казваш: „Защо страдам?“ Следователно страданията, несгодите вътре в живота, ако не се компенсират, аз не искам вие да страдате, ще страдаш, но трябва да разбираш защо страдаш. Ще намираш причините на твоите страдания. Някой казва: „Не му мисли!“ Аз не казвам, не му мисли, ти мисли, но ще си обясниш нещата и това обяснение, което ще намериш, да е верно. И туй заключение, което ще дам, че ако е верно това, житото ще израсне на пролетта, през лятото ще узрее и като го ожъна, ще го туря в хамбара и ще видя, че не съм хвърлил напразно това жито.

Сега вие какво правите от вашето жито на хамбара? Дали ли сте нещо? Отиват при един богат банкерин две моми, да искат пари. Едната застава тъй сериозна и горда. Той казва: „Извинете госпожице, нямам пари! Бих желал да ви услужа, но не мога, извинете!“ Другата идва, поогледжа се весело, с една усмивка, поухилва се. Той ѝ казва: „Госпожице, колко обичате? В касата има пари, колко искате!“ Една усмивка, но да знаеш как да я дадеш. Аз не ви говоря за онези привидни усмивки, но за една усмивка, която да излезне от душата ти, да означава една истина! Ще кажете: „Е, платила ли е тази усмивка?“ Тя си е платила парите, разбира се! Една усмивка струва толкова. Банкерът казва: „Ето, вземи парите! Струва твоята усмивка 10 хиляди долара!“ Че ако за една ваша усмивка хората не искат да ви дадат един долар, аз не зная, каква е тази усмивка. Сега, туй не го взимайте буквално, лично.

Казвам, някой път, че ние сме заобиколени с един разумен свят. Същества, които са крайно разумни и се интересуват от нас и ни изследват, тъй както ние изследваме мухите, растенията. Така и те се интересуват от нас. Интересуват се, понеже има нещо, какво да придобият. Ангелите имат особена любов към хората и то си има причини. Аз няма да обяснявам, но има защо да ги обичат. И хората по някой път обичат ангелите. Защо? Има защо. Когато един ангел дойде в дома ви, той носи всичкото щастие! Когато ще дойде един ангел от светлите места, всичко в дома ви, ви тръгне. Светия или ангел, те почти са равни. А когато влезне един ангел на тъмнината, тогава от него ден започват всичките нещастия във вашия дом. Нещастията в нашите домове се дължат от посещенията на тъмния ангел. Скъсали те на изпит, тъмният ангел те посетил. Боледуваш, тъмният ангел те посетил. Пропаднал си, тъмният ангел те посетил. Ти казваш: „Тъй била Волята Божия!“ Но дойде светлият ангел, ще издържиш изпита си. Печалба ще имаш. Ти, жена ти, наредят се децата ти и всичко се измени. И всичко е в ред. Зависи в живота, кой ангел те посетил. И ангелите, като ходят, и те посещават хората. И от това веднага се измени целия ред на нещата.

Писанието казва: „С какъвто дружиш, такъв ставаш.“ Ако ти дружиш [с] ангелите на светлината, аз не ги вземам за отвлечени, тия ангели, някой път, вие ги срещате и разговаряте с тях. Ангелът ви срещне и поухили се малко, казва: „Как сте?“ И ти кажеш: „Този човек като че ми е познат.“ И той се ухили: „На къде отиваш?“ Той ще ти каже: „Някъде.“ Но от него ден ти все кажеш: „Срещнах един човек, но то беше усмивка, та очите му много ми харесаха, на този човек! И от него ден ми провървя!“ Ти си срещнал този ангел на светлината. И от него ден всичко ти тръгне напред! А срещнеш някога, някъде, както онзи, когото го е тъпкала една мечка, че три години боледувал. Среща го този ангел, тъмният в мечката, та три години боледувал той и

всичко му тръгнало назад. Казваш: „Да те пази Господ, да те тъпче мечка!“ – Да те пази Господ от тъмния ангел! Ще размъти сърцето ти, ума ти!

Та казвам, не трябва човек да си играе с природните сили. Трябва да имаш знание и да разбираш тяхното естество. Трябва да разбирате естеството на всяка една ваша мисъл. Трябва да разбирате характера на всяка една мисъл. И трябва да учите сега. Че не го знаете, нищо, трябва да знаете естеството на всяка една ваша мисъл, какво може да произведе тя във вас. Трябва да знаете естеството на всяко едно ваше желание и какво може да произведе във вас. Вие казвате: „Господ ще се грижи.“ Но Господ изисква ние да учим в този свят. Да разбираме нещата тъй, както Той ги разбира. Че какво значи да вършиш Волята Божия? Ти не можеш да вършиш Волята Божия, ако нямаш Неговите разбирания. Ти не можеш да вършиш Волята Божия, ако нямаш Неговия ум. Ти не можеш да вършиш Волята Божия, ако нямаш този, Божествения Дух в себе си.

Сега, друго е да кажеш: „Че може ли човек да има Божия Дух?“ Може! Бог е щедър и иска всичките ония Негови същества, които са излезли от Него, да имат това, което Той има. Да имат Неговия Дух и това е Неговото желание! Той, което желае, но не го налага, остава всеки един според свободата, която има, това да направи.

Сега аз оставам въпроса недосвършен. Аз оставям вие сами да мислите. До сега аз разсъждавах, а сега оставям вие да разсъждавате. И после от вашите разсъждения, аз ще ви слушам, вие като разсъждавате, после аз ще почна да разсъждавам. Така една обмена да стане. Сега аз разсъждавам и ще видите, кои неща са прави и кои неща не са прави. И според вашето разсъждение.

Има две течения в един човек, едно Божествено и едно човешко течение. Дръжте се за Божественото, за да израснете и да имате Божието Благословение за бъдеще!

Божията Любов носи пълния живот! (*три пъти)*

Сега на упражнения вънка!

7.25 часа сутринта

4 лекция на Общия окултен клас, 18 октомврий 1933 г. София, Изгрев.

ЕЛЕМЕНТАРНИ, СЪЗВУЧАЩИ И СЪГРАЖДАЩИ МИСЛИ

Добрата молитва

Размишление

Сега ще прочета 42 глава от Йеремия, стихове 15 и 16, които ще вземете за размишление.

Египет е символ на материалното в живота, което плаши хората. Хората все в Египет отиват. Който иска да оправи работите си, отива все в Египет. (Учителят показва една хубава круша.) Тази круша е започнала много хубаво, идеално, но някакво същество е влязло в едната ѝ страна, вследствие на което е развалило цялата ѝ форма. С това именно, се е спряла и цялата ѝ еволюция, а първоначално тя е имала много хубава форма. Едната си [ѝ] страна е съвършено осакатена, недоразвита, което се дължи на един посторонен живот в самата нея, който има съвсем други стремежи, други интереси. Този живот ни най-малко не се грижи за нейните интереси, а мисли само за своите. Какво ще стане с крушата, той даже и не иска да знае. По същия начин и човек се осакатява от известни мисли, които влизат в него. И тази краска на крушата вече е изкуствено променена, тя представя едно болезнено състояние. Има една област в живота, дето всичко, което знаем е разхвърлено, няма никаква връзка. Ти вярваш, например, в Бога, обичаш хората, но всичко това е разхвърляно, няма никаква връзка, не представя някакво цяло. Когато някой седне да яде, какво добива при това ядене? Добива ли той някакво голямо знание? Все има някаква философия, някакво разбиране. Казвам, има мисли, желания и постъпки, които са елементарни, има мисли желания и

постъпки, които са съзвучащи и най-после има мисли, желания и постъпки, които градят.

Питам, яденето към кой процес спада? Като яде човек, ще стане ли по-учен? Той няма да стане по-учен, но все ще придобие нещо. Яденето спада към съзвучащите процеси. Човек трябва да се стреми към съзвучието, за да придобие нещо. И наистина, човек не може да работи, ако не яде. Чрез яденето той все придобива нещо, той придобива енергия. Човек се среща с хора и трябва да придобива някаква енергия. Значи съзвучието е процес, при който се придобива енергия. Ако няма енергия, с какво ще работи?

Като изучавате източната философия, там ще ви говорят за Девакана, за причинния свят, за Нирвана. Сега всички хора са в Нирвана, защото са неврастеници. Защо хората не могат да останат в Девакана? Какво представя Девакана? Девакана представя високото, девственото място. В Божествения свят „дева“ означава – най-високото място, дето Божеството се проявява и до което човек не може да достигне. Чувствата, мислите, душата и духа на човека не са подготвени за това място. Като влезе в този свят, той няма достатъчно средства, за да остане там. Ако отидете в Англия и нямате пари, колко време можете да останете там? Наскоро един богат евреин ми разправяше, че изпратил сина си в Палестина, но не го приели там, понеже нямал 70 английски лири. Който отива там, непременно трябва да има в джоба си 70 английски лири, за да не бъде никому в тяжест. Такива са англичаните.

Сега вие схващате живота повърхностно, че като кажете, че Бог е Любов, трябва да седите и само да ядете и да пиете, да ви е приятно. Всички искате да живеете така, докато един ден умрете и казвате: „Нищо не можах да постигна!“ Какво искахте да постигнете? Да кажем, че сте искали да станете музикант. В какво седи музикантството? Достатъчно ли е да вземете една цигулка и да

стържете само? Ако стържете, ще раздразните въздуха и ще си въобразявате, че свирите. Такъв музикант аз го уподобявам на рибар, който ходи само да мъти водата и някой път улови някоя риба, а някой път нищо не улавя. Ако хване една риба, той ще я опече, ще я изяде. Какво е търсил в тази риба? Ако той може да употреби на място енергията, която е извадил от рибата, добре, но ако не може да я употреби, нищо не е придобил. Та и музикантът, като свири, търси нещо из въздуха, да го улови, както рибарят лови риба от водата. И музикантите са рибари, ходят навсякъде, размърдват въздуха, дано уловят някоя риба от него. Музикантът свири всеки ден, докато намери една риба. Като улови рибата, той престава да свири, оставя цигулката настрана, не свири вече. Защо не свири? Той пече рибата, яде човекът. Като огладнее, пак взима цигулката да свири, търси друга някоя риба. Хората казват: „Добър е този музикант." Това е първото елементарно положение на музиката. Тъй щото музиката има една първична, елементарна страна, има и една съзвучна страна, има най-после и една съграждаща страна. Някой казва: „Да бъда музикант, да зная поне малко да свиря." Добре е човек да свири, но той трябва да знае защо да свири. Като свири, той трябва да изкара нещо за себе си от това свирене.

Казвам: Първо човек трябва да стане учен. Какво ще добие той от науката? Кое е онова, което трябва да ни занимава в науката? Науката е средство, което може да ни освободи от несгодите, при които живеем. Ако науката не може да ни освободи от несгодите, при които живеем, ако тя не може да ни освободи от робството, в което сме изпаднали, тя не е истинска наука. Науката, рано или късно, трябва да ни освободи от смъртта, от несгодите, от сиромашията, от болестите, да стане средство да влезем в правия път. Та сега на тази круша ѝ трябва наука. Червеят, който влязъл в нея, спънал развитието ѝ. Тя е започнала един грандиозен палат, червеят влязъл в нея и развалил

работата ѝ. Ако не беше влязъл той, тя щеше да струва и десет лева, но сега едва ли може да струва един лев.

Сега аз искам да поставя нещата правилно. В хората има един личен елемент, който разваля целия живот. Той е едно болезнено състояние. Да кажем, че минавате покрай някой човек и той ви поглежда криво. В какво седи кривото поглеждане? Ти си се приближил при този човек по-близо отколкото трябва, вследствие на което, той те е погледнал криво. Ти само констатираш факта, че той те е погледнал криво, но не си обясняваш, защо именно те е погледнал криво. Ти казваш: „Този човек не трябва да ме гледа криво!“ Питам, как ще изправиш сега погрешката си?

Сега ще ви приведа един пример. Преди 20 и повече години един български офицер, мой познат, служеше близо до сръбската граница. Един ден той искаше да ме разведе, да ми покаже една живописна местност. Както сме се разхождали, без да забележим, минали сме в сръбската граница. По едно време иде един сръбски войник, с пушка в ръка и моят познат ми казва: „Да се връщаме бързо, защото ще отидем в Белград!“ – „Отде знаеш, че ще отидем в Белград?“ – „Сърбите са много строги.“ Сега вие отгадайте, ходихме ли в Белград или се върнахме назад? И какво трябва да направим, за да не отидем в Сърбия? Като дойде сръбският офицер, ние му казахме, че по погрешка сме навлезли в тяхната граница. Той излезе много добър човек. Веднага ни показа едно близко село, отгдето можахме да се върнем назад. Питам, кои са причините, че този военен се отнесе с нас много добре и не ни заведе в Белград, както се опасяваше моят познат? Първата причина за това беше във войника. Той беше добър, учен човек, имаше хубаво чело, отворени, ясни, открити очи. Като ни видя, той сам се засмя и в усмивката му се четяха следните думи: „Какво да правим и ние? Дотегна ни цял ден да обикаляме с пушката да ловим този-онзи, че минали границата! Но какво да правим! Това

са наредби временни. Един ден, когато се освободим, ще се махнат тия граници и тогава хората свободно ще минават от една държава в друга.“ Той не каза тези думи, но те се четяха в лицето му. Сега вие ще кажете, че това става само със Сърбия. Че всеки от вас не е ли една държава? Личният живот е една държава. Някой е недоволен от някого. Той дойде и му казва: „Защо си минал през моята градина? Ти знаеш ли какви са законите? Ходи ли в консулатото да вземеш разрешение за това?“ Когато казвате, че някой не ви разбира, питам, какво нещо е неразбирането? Това значи, че някой е навлязъл в твоята държава. Като казвате, че някой не ви зачита, това значи, че той не зачита вашата градина. Има една правилна обхода, която всички трябва да имате предвид. В какво седи тази обхода? Ако някой ви е погледнал криво, как може да се изправи по отношение към вас? Има три начина, по които той може да измени отношението си към вас. Първият начин, според условията, при които сега живеем, е да му покажете една торба със злато. Той веднага ще се засмее и ще измени отношението си към вас.

Ще кажете, че това е егоизъм. Егоизмът днес съществува навсякъде. Лошото на егоизма седи в неразбиране отношенията на нещата, които съществуват, както и между мислите, желанията и постъпките, които сега съществуват. Човек, например, мисли, че ако забогатее и животът му с това ще се подобри. Така ли е всъщност, с вашето забогатяване, положението ви ще се подобри ли? Положението на света ще се подобри ли? Ни най-малко. Нито пък ако осиромашеете, положението на света ще се влоши, ни подобри. Ние мислим, че като забогатеем или като осиромашеем, че ще стане някаква промяна. Това е едно заблуждения. Ето как гледам аз на въпроса. Ако напълня една стомна с вода, какво е придобила тази стомна? Тя е ценна за другите, но не и за себе си. Ако пусна тази стомна от високо, като пълна, тя има по-голяма възможност да се

счупи, отколкото, ако е празна. Аз не казвам, че стомната не трябва да се пълни, но и като празна и като пълна, сама за себе си стомната има една и съща цена. Преди всичко стомната никога не може да бъде празна. И като празна, тя пак съдържа в себе си въздух. Сега като богати, вие сте една пълна стомна, като сиромаси, вие сте празна стомна. В какво седи вашето щастие или нещастие? Ако сте богати, щастието ви седи в мисълта, че сте богати. Ако сте празна стомна, нещастието ви седи в мисълта, че сте сиромаси.

Сега ще приведа същата мисъл в друга форма. Ако богатството, което в даден случай е щастие за вас и сиромашията в даден случай е нещастие за вас, се изменят според условията, тогава и мисълта, че сте богат, ще почне да ви смущава. Представете си, че сте богат и минавате през една област, дето има разбойници, които могат да ви хванат и да ви убият, тогава пак ли ще се считате щастлив? В този случай богатството ви ще ви смущава, ще търсите начина да се освободите от него. Ще кажете, че тази мисъл е неестествена. Тогава да направим мисълта по-естествена. Ако имате една тлъста кокошка, тя представя от себе си известно богатство и същевременно тя има шанс да живее по-малко време, отколкото, ако беше слаба. Вие обичате тази кокошка и я хващате да я заколите. Тя може да кряка, колкото иска, но вие я обичате и ще турите ножа на врата ѝ. Какво е придобила кокошката с нейното богатство? В случая тази мазнина е послужила да изгуби тя живота си. Та сега и вие искате да бъдете богати. Хубава е тази идея, но вие трябва да разбирате условията, при които живеете. Вие трябва да знаете, богатството, което търсите, ще ви допринесе ли онова благо, което ви е необходимо или няма да го донесе. Ако богатството ви донесе благото, което търсите, то е добре дошло, но ако не го донесе, то не ви е потребно. Някой казва: „Аз не искам да бъда богат!“ Вие трябва да знаете, дошло ли е времето да

бъдете богати. Да допуснем, че всички хора искат да бъдат богати. Какво трябва да бъде положението им тогава?

Сега да преведем тази мисъл, за да може да се използува. Като имам пред вид условията на живота, мъчнотиите, при които се намираме, както и икономическите условия на живота, вие се плашите и казвате: „Как може да се живее без пари?“ – Може да се живее без пари. Казвате: „По-добре е да имаш двама слуги да ви [ти] помагат, отколкото сам да работиш. Или за предпочитане е десет души да работят на нивата, отколкото ти сам да работиш.“ Така е, но имаш ли достатъчно храна и пари да платиш на тия работници? Ще кажеш, че те трябва да работят от любов. Да, те ще работят сутринта от любов, на обед от любов, на другия ден вече няма да дойдат. Такова е становището при сегашното положение.

Ние обаче, имаме съвсем друг възглед по тези въпроси. Гледам млади братя и стари сестри, млади сестри и стари сестри, какво правят. Някоя сестра извади огледалото, погледне се и казва: „Остаряла съм вече! Каква бях едно време!“ Защо се оглежда тя? Иска да се хареса, нищо повече. Аз съм наблюдавал много стари баби и съм правил опити с тях. Казвам на старата баба: „Бабо, огледай се в огледалото!“ – „Няма какво да се оглеждам!“ – „Не, аз имам едно особено огледало, в него се огледай, то вижда много добре.“ – „Дай тогава огледалото.“ Вземе огледалото, огледа се и казва: „Е, синко, каква бях едно време! Колко момци будуваха по мене, китките ми взимаха!“ – „Защо момците крадяха китките ти и не ги оставяха на главата ти?“ – „Е, навик е това. Като взимат китките от главите на момите, те мислеха, че ще им вървят работите добре.“ Ако някой от вас може да ми даде по-добро обяснение за взимането китките от главите на момите, аз бих желал да го чуя.

Миналата вечер бях на един концерт, свиреше една виолонистка. Та публиката ѝ даваше букети, в знак на одобрение на нейното

свирене. Питам, какво отношение има между свиренето и тези скъсани цветя? Тя свири, а публиката ѝ дава цветя, букети, то тези цветя препятствуват на пението, на свиренето. Имаше случаи, когато цигуларката се смущаваше, нещо пречеше на правилния ход на свиренето. Това се дължеше на цветята, които тя получи. Миризмата им противодействуваше на свиренето. Правилно е да се дадат тия цветя на другия ден, след като тя свърши свиренето. Докато тя е на сцената, цветята развалят пението или свиренето. Хората обичат букети от скъсани цветя, но това е едно голямо нещастие за тях. По-добре е цветята да си живеят. От ваше гледище, с какво може да изкажете благодарността или признателността си към една певица или една цигуларка? С какво може да замените цветята? Аз бих занесъл на една цигуларка или на една певица една хубава круша и ще ѝ кажа: „Сега, след като свърши свиренето, заслужаваш един хубав обед с тази круша.“ Това вече има практическо приложение. Сега, ако вземете това нещо буквално, вие ще превърнете целият строй на нещата. Ако на всички певци или музиканти се дават хубави круши, ябълки или други плодове, всички вестници ще почнат да разискват върху този въпрос, как да се замени даването на цветя с даване на плодове. Това не се отнася до буквата на нещата. Аз взимам този въпрос само за изяснение.

Има известни навици, известни характерни черти в хората, които мъчно могат да се поправят. За пример, представете си, че ви дам като правило в живота, никога и никъде да се не почесвате, какво ще направите? Кой от вас може да издържи на това правило? Тъкмо при това правило ще започне да ви сърби тук-там и ще пожелаете да се почешете. При това, много хора не знаят как да се почесват. Те се чешат така силно с ноктите си, че разкъсват дори кожата си. А чесането трябва да става толкова леко, така нежно, че едва да допирате ноктите си до кожата. Особено старите хора се чешат много,

защото минават в една област на статическо положение, в мързеливо състояние. Сърбежът иска да му покаже, че като живее по този начин, скоро ще плати. Аз съм виждал стари хора, които викат внучетата си и ги карат да ги чешат по гърба. То пъхне ръката си в гърба вътре и започне да чеше, колкото сила има. Защо иска това нещо старият? Идвало му добре някак си. Това не е право положение. Сърбежът на дядото е изпратен от природата, която иска да му каже, че той трябва да се подмлади, да измени своите мисли и чувства, да излезе от това статическо положение. Сърбежът се дължи на набиране на енергия, която трябва да се пласира. Иначе, тя предизвиква известно напрежение, което се изразява в сърбеж. В живота на стария става някакво ферментиране и което иска да излезе навън. Дядото викне внучето си и като го почеше, благодари му. На другия ден, той пак вика внучето си да го почеше, но с това работите не се уреждат, нищо не се постига. Мнозина се оплакват от сърбеж на краката. Хубаво е това движение, което правите при чесането, не се плашете от него. Щом имате сърбеж, седнете на едно място, концентрирайте мисълта си и почнете мислено да отивате по високи места. Качете се на Хималаите, на Мон Блан, на Юз Бек в Америка или на слънцето, на луната или на някое друго високо място. Правете такива разходки в мисълта си и ще видите, че след известно време ще настане във вас някакво успокоение, тази излишна енергия ще се трансформира, ще влезе в работа.

И тъй, основната мисъл е да изучавате свойствата и качествата на своите мисли. Когато в човека се наберат елементарни мисли, които предстоят на обработване, а не могат да се обработят и по някакъв начин се спре техния път, тогава настава този сърбеж. Този сърбеж може да бъде в краката или в гръбначния стълб или на главата, но дето и да се яви, той има особено значение и показва начина, по който трябва да се работи. Ако сърбежът ви е в краката,

това показва, че вие трябва да бъдете енергичен, да правите добро. С други думи любовта ви не трябва да има материален израз. За пример, не трябва да казвате, че не е нужно сега да работите, но като дойдете втори път на земята, тогава ще работите. Тази философия не трябва да я поддържате. Човек трябва да работи много, докато е на земята. И старият човек трябва да работи на нивата, като младия. Старият трябва да прави много повече опити отколкото младия или поне като него. Младите ще правят опитите си по един начин, а старите по друг начин. Младите ще работят по един начин, а старите по друг начин.

Сега да свържем мисълта. Нас ни казват, че след като умрем, ще отидем в онзи свят. То е само за да развием нашата фантазия. Вие умирали ли сте, да знаете какво нещо е смъртта? Вие сте умирали много пъти, но не помните. Умирането е ужасен процес. Не е въпросът как е било в миналото, то важно е сегашния процес на умирането. Представете си, че сте здрав човек, но по едно време започвате да усещате затруднение в дишането, нещо ви души, смущавате се и след всичко това хората започват да ви утешават, че като умрете, ще отидете при Бога. Аз се спирам върху процеса на умирането. Не е въпросът да не умираш, но ако умираш, поне да умреш по най-лесен начин. Много пъти човек умира, но не доумира. Някои казват, че човек все трябва да мисли за умиралка. Не е въпросът да мисли за умиралка, но човек трябва да се освободи по един правилен начин, да мине от този в другия свят по най-лесен начин. Че ще се ходи в другия свят, това е така, но човек трябва да намери най-лесен и правилен начин, по който да отиде. Понякога човек може да задръсти в най-трудни пътеки и докато мине в другия свят, ще прекара големи страдания. Аз не съм против страданията, но този и онзи свят съставят целокупен живот. Съвършените хора лесно минават от този в онзи свят. За тях представя по-голяма мъчнотия

слизането от онзи свят в този, отколкото качването от този свят за онзи. За тях е лесно да се освободят от тялото си, но докато се създаде тази обвивка, това тело, с което човешката душа е оградена, те изпитват големи трудности. Докато си съгради това тело човешката душа е работила дълго време. Не само тя, но и много други същества са работили заедно с нея и днес тя се усеща в това тело като в замък затворена.

Сега вие живеете дълги години в това тело, но кое е главното място, в което живеете? Вие знаете, че живеете в глава си, но нито един от вас не е влязъл съзнателно в стаята, която е определена като апартамент за неговото живеене. Та ако вие влезете в стомашния си мозък, под лъжичката, вие ще бъдете много радостни, ще имате и прозорци и ще се усещате като в своя стая. Там ще има и радио и съобщения. Колко правила ще има написани там? Всички тия правила седят неразгърнати и вие седите в тази стая затворени, не можете да излезете навън или не можете да влезете в къщата си.

Тези дни един от братята се качва на тавана, да свърши някаква работа, но аз направих един опит с него, да видя колко му стига ума. Влизам в стаята си горе и като излизам заключих вратата, да видя какво ще прави. Като се видял заключен, той не могъл да се сети да потърси друг начин за излизане и седнал да спи. По едно време една от сестрите казва, че този брат е затворен горе. Тогава аз отключих и той казва: „Поне се наспах.“ Като се видял заключен той взел да търси начин да излезе от вратата, отдето влязъл и като не могъл да излезе оттам, престанал да търси начин да излезе. Не му дошло на ум да излезе от прозореца и после по керемидите да се спусне, има начин за излизане. Питам, необходимо ли е всякога да излезете от вратата, през която сте влезли? Някога можете да се намерите в трудно положение, но не разрешавайте нещата всякога по един и същ начин. Много пътища има, по които можете да разрешите мъчнотиите си.

Преди години имах една опитност във Варна. Като бях в хотела, отидох да си взема въглища, но в това време вятърът блъсна вратата и тя се заключи. Сега какво да правя? Останах вътре и не може да се отключи освен отвън. Огледах се оттук-оттам и благодарение, че намерих едно желязо, с което отворих вратата и излязох навън. Ако не бях намерил това желязо, трябваше да викам цял час, но кой щеше да ме чуе? Щях да остана затворен в тази стая. Като излязох от стаята, казах си: трябваше да подпра вратата или поне прозореца да затворя, да не се блъсне вратата от вятъра. Но вятърът ме издебнал и затворил вратата сам. След това извадих часовника си, да видя, за колко минути ще разреша задачата си. Всичко ми отидоха пет минути за тази задача, но с помощта на желязото.

Казвам, всички мъчнотии, които имате в живота си, се дължат на вашето невнимание, иначе тази врата ще се блъсне от вятъра и ще се заключи. Но сега да се върнем към онова, което може да ви ползува. Ти може да си цигулар, може да си поет, може да си философ, но като хора всички имате нещо общо. Или ти може да си светия, майка или баща, но като хора пак ще имате нещо общо. Като седнете на трапезата да ядете, всички ще ядете по един и същи начин. Музикантът, като огладнее, не му се свири вече. Това са съгласуващи мисли. Като дойде до яденето, всички трябва да бъдете много внимателни, защото яденето е процес на трансформиране. Като ядете, освободете мисълта си от всички посторонни влияния. Седнете, пред яденето спокоен и тих, като че от него ще се оправят всичките ви работи. Христос казва: „Аз съм живия хляб и който ме яде, той ще бъде жив.“ Значи, чрез яденето ти ще приемеш един урок направо от Бога. Като ядеш, ще ядеш с всичкото си благоговение, ще знаеш, че Бог ти е дал един урок и че животът от Него минава направо в тебе. С този живот ти ще разрешиш всичките противоречия. Най-първо ние гледаме на яденето, а после дохождаме до музиката, до поезията, до

философията. И наистина всички тия неща са второстепенни. Яденето, дишането, пиенето на вода, светлината, която придобиваме, аз наричам, че това са Божествени мисли, чувствувания и постъпки, които са най-важни. Те вървят по съвсем друга линия. Що се отнася до знанието, то няма да дойде по начина, по който хората продават знанието си, но по съвсем особен начин. Та като седнеш да ядеш, ще се освободиш от всичко ненужно и ще бъдеш благодарен, защото и твоята поезия и музика ще се радват.

При това, никога не се лакоми да ядеш повече, отколкото трябва. Всякога оставайте малко гладни. Аз мога да ви кажа защо трябва да оставате гладни. В законите на Мойсея е казано: „Когато отиваш да жънеш нивата си, не я доожънвай, остави на нея няколко класове тук-там, да има за бедни хора.“ Като ядеш, не изяждай всичко в чинията си, остави нещо в нея. Аз познавам един българин, той като яде, всякога измива с хляб чинията си, но въпреки това работите му не вървяха добре. Аз го гледам, нищо не му казвам, а той казва, че така трябвало да се яде. Същият закон се отнася и до мислите: не желай да разбереш една мисъл до край – това е лакомия. Не желай да бъдеш такъв поет, музикант или учен, че да няма втори като тебе. Това е непостижимо. Така ти ще намериш своето нещастие. Представи си, че си най-видния философ в света. Какво би направил при това положение? Представи си, че би желал да бъдеш най-богатия човек в света. Какво би направил тогава? Ако при това пък бъдеш сам в света, какво ще те ползува това богатство?

Представете си другото положение, ако ви изпратят на земята при сиромаси, при глупави хора, това е за предпочитане пред първото положение, защото ще има какво да изучавате. Някой казва: „Дотегна ми да се срещам с едни и същи хора.“ Че вие още не се познавате. Мнозина ме питат, какво ме интересуват хората, които са около мене. Аз казвам, че всички хора ме интересуват. Като срещам

хората, аз чета по тях, по формата на тялото им, по главата и по лицето им, какво може да стане от тях, какви дарби е вложил Бог в тях, как са живели техните деди и прадеди. Всичко това е приятно и интересно за мене, цяла наука се открива. Даже и най-грозният човек е интересен за мене. Най-грозният е силен човек според мене. Някои казват, че грозните хора били слаби. Не, който иска да стане силен човек, той непременно ще погрознее. Ти искаш да станеш богат. Можеш да станеш, но ще погрознееш. Ти искаш да станеш учен и това може, но ще погрознееш. Защо? Защото тия неща са непоносим товар за човешката душа, т.е. те хвърлят по голяма сянка върху човешките мисли. Ти си зает с много работи и твоето лице не е толкова весело. Ти имаш 10–20 хиляди души, с които трябва да се разправяш, но не можеш да насмогнеш. Красивият човек няма работа с толкова хора. Майка му и баща му ще се грижат за него.

Та ако искате да се подмладите, вие трябва да се освободите от вашите чифлици, от вашите деди и прадеди, да се освободите от ненужния товар, който днес ви е непотребен. Освободете се от мисълта, че сте майки или бащи, че сте философи. Никакви майки и бащи не сте, това са заблуждения. Аз виждам много деца, които майка е увила в пелени, те плачат, протестират и казват, че са били видни философи, написали са по 30 съчинения. Майка му го натисне, не иска да знае. То вряка. Детето е било някакъв поет, но майката го тури в коритото, не иска да знае, то плаче, вика, роптае за тези ограничения. Майката казва: „Синко, не може да се живее [с] тази стара философия, с която си дошъл.“ Нова философия се изисква. За да се освободите от старата философия Бог ще ви изпрати при някоя майка, която ще измени тая стара философия и ще ви подготви за нова.

Та мисълта, която искам да ви оставя е, че всеки ден трябва да се обновявате. Старите, отживелите мисли трябва да бъдат като

падналите листа на почвата и да се поставят пред корените на дърветата, като тор. Сега трябва да турим само новото, сладкото вино. Човек трябва да държи в ума си най-хубави, най-нови мисли. Казвате, че това е трудна работа. Това е изкуство, но за онзи, който знае, е лесна работа. Ако се инервираш, трябва да си наложиш спокойствие, да уредиш работите си. Нямаш пари, трябва да бъдеш доволен. „Ама ръката ме боли!“ – Ръката може да оздравее. Който знае как да си помогне, това е много лесна работа, но който не знае, мъчно е да се постигне. Аз съм ви казвал много начини на лекуване, но те са специфични. Всеки недъг има свой начин на лекуване. Има особен начин да се освободиш от неприятните си мисли. Има особен начин да се освободиш от неприятните си чувства, както и от недоволството в себе си. Казвате: „Да се молим на Бога!“ – Ако вие обичате Бога, достатъчно е да си помислите за Него и недоволството ви ще изчезне. Защо трябва да смущавате Бога със своето недоволство?

Всеки от вас е толкова богат, че ако аз бях на ваше място, никога не бих заменил живота си с живота на някой цар, даже и [с] живота на някой цар, даже и с живота на някой ангел. Вие казвате: „Да съм един ангел!“ Обаче аз не бих заменил живота си с живота на някой ангел. Този живот е за него. Когато аз не оценявам своя живот, значи аз не оценявам Божественото в себе си. Животът, който Бог е вложил в мене, е само заради мене и аз трябва да го ценя. Животът, който е вложил в ангела, е заради него и той цени този живот. Следователно и вие трябва да цените своя живот, да сте доволни от него. Не казвам, че трябва да сте доволни от външните условия, но да сте доволни от възможността, че можете да работите и да оправдавате това, да се усъвършенствувате. Като работите съзнателно, вие ще използувате и външния живот правилно. Сега вие сте готови да замените своя живот с живота на другите хора. Например, една сестра би заменила своя живот с живота на един брат. Много се [...] тя. Животът на сестрата е

неоценим и животът на брата е неоценим. За всеки даден случай формата, която ви е дадена е най-добрия живот, който може да ви се даде. Ако този живот не можете да оцените и бъдещето, което ви се даде и него няма да оцените.

Вие трябва да забелязвате, какви промени стават във вас. Че сте били учени, вие ще умрете, че сте поети или музиканти, пак ще умрете. Че сте най-красиви, най-учени, най-богати, най-силни все ще дойде ден, когато ще умрете. Казвате: „Поне ще се наживеем." Чудна работа! Аз не зная какво разбирате под думите „ще се наживеем". Наживял се е само старият човек. Всеки, който се е наживял, той трябва да умре. Що е умирането? Този човек, който се е наживял, трябва да умре и после отново трябва да дойде на земята, след това пак ще умре. Следователно, умирането ще бъде като узряването на житото на нивата. Житото умира ли? То умира преди да е израсло, но като го ожънат на нивата то не умира.

И тъй най-първо справете се с вашите елементарни мисли, те са чисто физическия живот. Справете се с вашите съгласуващи мисли, те са чувствения живот и най-после справете се с вашите съграждащи мисли, те са живота на вашите постъпки. Сега вие трябва да намерите пътя, начина, по който да се справите с вашите елементарни, съгласуващи и съграждащи мисли. Може друг някой път да се спра върху някои основни правила. Не че нямате правила, имате правила, но някои от тях са спомагателни правила, с които можете да работите. Като се справите с тия ваши мисли и животът ви ще се облекчи малко.

Сега всички искате да промените целия си живот. Оставете тази мисъл настрана. Животът, който сега ви е даден, с всички негови несгоди, е незаменим. Този живот Бог обича, Той ще го трансформира. Бъдете доволни от този живот, който днес имате, за да придобиете бъдещия живот, който Бог ще ви приложи. Никога не

бъдете користолюбиви, да кажете, че искате да бъдете като еди-кой си. Не искайте да мязате на този, на онзи, но бъдете човек, доволен от живота си и работете върху себе си. Не търсете анормалния живот, но търсете Божественото, което носи радост и веселие. Такива, каквито сте, това е най-доброто състояние, което имате сега. Не искам да кажа, че с доволството си трябва да спрете додето сте стигнали, но вие още не оценявате това, което днес ви е дадено. В този живот седят хубави, велики заложби, които вие още не сте разработили. Бъдещето зависи от този живот. Това, което сега носите, то ще се развие след хиляди години. Върху него ще работите.

Казано е: „Ако се не родите изново." Новораждането е влизане в една област, в която нашият Божествен живот ще вземе друга форма, но животът ще остане пак същия. Душата ще остане пак същата. Писанието е казано: „Възлюбил е Истината, която е в човека." Този живот наричаме живот на истината, която Бог е възлюбил. Бъдете благодарни, доволни и радостни, че имате този Божествен живот в себе си. За този Божествен живот трябва да работим. За да дойдат добрите външни условия и да възкръсне този живот в нас и ние да възкръснем за него.

Отче наш

5 лекция на Общия окултен клас, 25 октомврий 1933 г. София, Изгрев.

ЧОВЕШКИТЕ И БОЖЕСТВЕНИТЕ ПОРЯДКИ В ЖИВОТА

(Малко дъждовно, но приятно време.)

Размишление

Ще прочета 13 глава от Посланието (първо) към Коринтяните. Тя е четена много пъти, но повторението е майка на знанието. Има неща в живота, контрасти, които не трябва да се разбират. Тези неща никога човек не трябва да ги разбира. Какво можете да разберете, например, ако имате една люспа от лук? Щом разберете, че това е лук, какво ще ви ползува тази люспа? Ако намерите една кост от някой цар или от някое животно и знаете това, какво ще ви ползува това знание? Това, че знаете, че костта е от някое мъртво животно, нищо няма да ви допринесе. Като знание, все ще ви допринесе нещо, но няма да има никакво практическо приложение. Следователно, това знание е потребно на човека само тогава, когато няма какво друго да прави. Не че това знание не е потребно, но не е съществено. Това знание трябва да остане на последен план.

Сега, мнозина от вас ви [се] интересуват да знаят своето бъдеще. Представете си, че вие сте болен, на умиране и искате да знаете какво ще е вашето бъдеще. Вие сте на умиране, няма какво да е вашето бъдеще. „Но какво ли ще стане с мене, ако не умра?“ – То е друг въпрос вече. Ако умираш, нищо няма да стане с тебе. Или казваш: „Ако съм учен човек, какво би могло да направя?“ – Ще направиш това, което другите учени правят. Или: „Ако съм цар, какво бих направил?“ – Ще направиш това, което и другите правят. Във всеки даден случай всеки мисли, че може да направи такова нещо, каквото и той не знае, какво е. Какво можеш да направиш? Ще направиш това,

от което хората имат нужда. Някои ще бъдат благодарни, а други няма да бъдат благодарни. После и ти можеш да бъдеш благодарен, а можеш да бъдеш и неблагодарен, от това което си направил.

Този род разсъждения са необходими до толкова, доколкото да държат съзнанието ви будно. Вие се намирате в положението на човека, при когото е дошъл един негов приятел и се разговарят. Тъкмо се разговарят, приятелят го бодне с една игла и той веднага се сепне, буден е. После пак се разговарят, приятелят му пак го бодне. По този начин през всичкото време на разговора той го държи буден. Питам, след като те е боднал 20–30 пъти, какво е придобил? Ами ти какво се ползуваш? Какво беше първото, второто, третото и какво и останалите бодвания? Прави ли разлика между тях? Ползва ли се този човек от първото и от останалите бодвания? Ако този човек седи на стола и постоянно го бодват, ще иска ли втори път да седне на същия стол? И ако го питате, защо не седне на този стол, той ще ви каже: „Седнете вие, аз вече седях на този стол."

Та понякога, ние сами си създаваме известни неприятности в живота. Глупавият сам си създава неприятности със своите глупости. Вярващият си създава неприятности със своята вяра. Ти вярваш, например, че ще се разболееш и се разболяваш. Ти вярваш, че ще забогатееш и забогатяваш, вярваш, че ще остарееш и остаряваш. Вярата, понякога, причинява два различни резултата. Питам, кои са причините, да мислиш, че ще се разболееш? И кои са причините да мислиш, че ще оздравееш? Някой път мислиш и вярваш, че Бог обръща внимание на твоята молитва и така става. Някой път мислиш, че Бог не обръща внимание на твоята молитва и така става. Някога мислиш, че обичаш някого и така е. Някога пък мислиш, че не го обичаш и така става. Кои са причините за това? В дадения случай, какво се ползува човек, ако обича или ако не обича някого? Какви са резултатите на тази ваша мисъл?

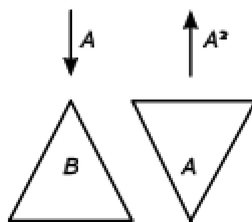

Фиг. 1

Сега идвам до друга една мисъл. Ако напиша два лъча в две различни посоки, какво ще кажете за тях? Който не знае и не разбира значението на тия лъчи, нищо не може да каже. Ученият, който разбира посоките на линиите, той ще каже: „Тук имаме две копия, обърнати в две противоположни посоки, едното нагоре, а другото надолу." Все ще каже нещо. Или, ако имате два триъгълника, също така обърнати в две противоположни посоки, какво можете да кажете за тях? На какво могат да се уподобят тези триъгълници? Ученият ще иска да си обясни, защо единият триъгълник е обърнат нагоре, а другият надолу? Един учен ще каже, че едното движение в триъгълника отива нагоре. Другият учен ще каже, че движението на триъгълника „В" е надолу. Единият триъгълник показва стремеж за качване нагоре, а другият – стремеж за слизане надолу. Знанията, които можете да добиете от единия и от другия триъгълник, ще бъдат ли едни и същи? Няма да бъдат, те ще се различават. При това и двете линии в триъгълника „А", по които ще слизате, ще се различават. И в двата случая ще имате два различни резултата.

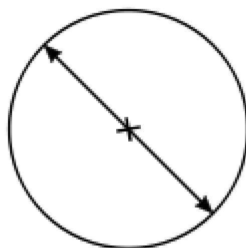

Фиг. 2

Сега, мисълта може да не е ясна, ще зависи отде ще тръгнете. Вие можете да тръгнете от две места. Можете да тръгнете отгоре надолу, а можете да тръгнете и отдолу нагоре. Ако тръгнете отдолу нагоре ще имате един резултат, ако тръгнете отгоре надолу, ще имате друг резултат. Тогава аз наричам слизането отгоре надолу – човешки порядки, а тръгването или движението отдолу нагоре – Божествени порядки. Тогава имате и трето едно положение – обикаляне, това аз наричам духовни порядки. Значи, когато съединиш два порядъка заедно, човешкият – отгоре надолу и Божественият – отдолу нагоре, ще се образува един кръг. Значи двата стремежа заедно образуват в човека един кръг.

Ако разбираш смисъла на този кръг, ти ще имаш един разумен живот, ако не го разбираш, ще влезеш в един крив път. Всички неща, които не разбираш, са криви, а всички неща, които разбираш, са разумни, а разумните неща и те вървят по кривия път. Неразумния човек върви по крив път, а лошият човек върви по крив път, но в движението на един кръг едновременно има две посоки, ако две същества се движат в един кръг от две различни точки и вървят по две противоположни направления, те ще дойдат до едно противоречие. Но ако вървят едно след друго, в едно и също направление, няма да дойдат до никакво противоречие. Обаче, ако вървят в две различни, една на друга противоположни направления, те ще се срещнат и няма да могат да се разминат. Представете си, че и на двете е дадена задача да не се отклоняват от своя път, а при това се срещнат, какво трябва да правят? Това често се случва в живота на хората. Срещнат се двама души, но нито единият нито другият отстъпва. Какво трябва да направят тогава? Единият мисли, че е прав и другият мисли, че е прав. Там, дето двама души не отстъпват, може ли да се говори за някакво право? Кой е на правата страна, щом и

двамата не отстъпват? Ако от центъра е излязъл онзи, който е тръгнал по Божествените порядки, според мене, той има право. На него трябва да се отстъпи. Но представете си, че онзи, който е тръгнал по човешките порядки не отстъпва. Какво трябва да се направи? Когато човешкото не отстъпва на Божественото, в него винаги се ражда тъмнина. Когато човешкото отстъпва на Божественото в човека се ражда светлина.

Сега вие казвате: „Как можем да разберем тези неща?" Ще ги изясним. Разбирането зависи от един много прост процес, от едно просто схващане, което може и механически даже да се обясни. Тези квадрати представляват прозорци на една стая. Тези три прозореца са от различна големина. Ако човек приема впечатления от външния свят, от светлината през едно малко прозорче, в случая той ще приеме много по-малка светлина и по-малко впечатления, доколкото ще приеме много по-малко светлина и по-малко впечатления, отколкото ако прозорците на неговата стая са по-големи и по-широки. Във втория и в третия случай той ще приеме много повече светлина, понеже просторът е по-голям. Малкото прозорче подразбира малко, тясно, ограничено съзнание. Колкото по-голям става този прозорец, толкова и съзнанието става по-широко. В такъв случай познанията на човека зависят от простора на неговото съзнание. Колкото е по-широк простора на съзнанието, толкова и познанията са по-големи.

За пример, ти се занимаваш с един малък въпрос, мислиш само за хляба, отде да го намериш и като го намериш в някоя фурна, казваш: „Слава Богу, успокоих се вече!" Но живееш година, две, изял си стотици и хиляди хлябове, какво си добил от това? Най-после с последния самун те погребват, заравят те в гробищата и пишат един надпис: „Тук почива един велик човек, който е изял десетина хиляди самуни хляб." Това не е ли противоречие? Какво ме ползува, че съм изял десетина хиляди хляба? Сега почти всички въпроси се свеждат

към въпроса за самуните. Всеки се хвали, че изял десетина хиляди самуна. В това, именно, седи геройството на човека, че изял толкова и толкова хиляди самуни хляб. Геройството и величието на човека днес седи в това, че той направил едно училище или една църква или една голяма къща. Какво може да допринесе това за цялото човечество, за самия човек, че той съградил църква или училище или болница? Питам, какво могат да допринесат тия неща за развитието на човека? Ще се хвали някой, че направил един инструмент, един телескоп, например. Какво може да допринесе този телескоп за самия човек? Зад църквата седи друго нещо, зависи кои са в църквата. Зад училището седи друго, кои са в училището. Зад телескопа седи друго, кой е направил този телескоп. Може да имате много хубав телескоп, но ако го дадете в ръцете на един обикновен човек той ще гледа, ще гледа и нищо няма да разбере. Ако дадете телескопа в ръцете на един просветен човек, който има съвсем друг ум, той ще произведе други резултати.

Като слушате тия неща, ще кажете: „Те не са за нас. За нас са други работи. Ние сме още деца." Аз бих желал така да разсъждавате и в други случаи. Като не разбирате нещо, вие минавате за деца, а иначе имате големи претенции. Някога претенциите ви са толкова големи, че даже от себе си ги криете. Не е лошо човек да има претенции, аз не го съдя. Питам, ако се качите на някой висок планински връх или на някоя пирамида или на Хималаите, какво ще разберете? Или, ако отидете на небето, между ангелите и се върнете обратно на земята, какво ще разберете? Какво ще опишете от това, което там сте видяли? Как мислите, какъв ръст има един ангел? Можете ли да определите точно неговия ръст? Ще кажете само, че ангелът е голямо, грамадно същество.

В това положение вие ще мязате на един английски учен, в миналия век още, за когото се казва, че имал един действителен факт

на проява на същество от невидимия свят. Като наблюдавал всяка вечер в телескопа, видял един път едно голямо, грамадно същество, което се движил[о] полека. Той наблюдавал една вечер, втора, трета и през всичкото време виждал, че това грамадно същество се мярка в телескопа, подобно на човек. Но не смее да каже какво вижда. Вика един свой колега и му казва да види през телескопа, какво ще намери. Неговият [колега] погледнал, видял този грамаден човек, но и той не искал да каже, че вижда нещо особено. Търкал си и той очите, като първия, но мълчал. Повикали трети и той видял грамадния човек в телескопа, но и той мълчи. И тримата мълчат и казват, че има нещо в телескопа, но то е някаква илюзия и не смеят да кажат какво именно виждат. Най-после събират се десет души астрономи, между които и една жена. Всички гледат през телескопа, потъркват очите си, виждат този грамаден човек, но никой от тях не смее да каже какво вижда. Като поглежда през телескопа и жената, тя вижда, казва: „Тук виждам един голям, едър човек.“ Тогава всички признават, че и те са видели такъв човек. Това било във време на голямата чума в Англия. Щом чумата заминала и човекът повече не се виждал в телескопа. Кой съвременен човек ще повярва, че този голям човек от небето има някакво отношение към чумата в Англия? Ако отидете на небето, между ангелите, ще видите, че те са толкова грамадни, че по никой начин един от тях даже не би се събрал във вашата къща. За да влезе в една къща, ангелът непременно трябва да се смали. Те почти не влизат в къщите на хората. На светиите, на праведните хора те се явяват, но в духовния свят само, но на тях се струва, като че влизат в къщите им. Това е само отражение. Само отражението на ангела се явява, но не и самия ангел. Ангелът се явява в друг свят, който има съвсем други размери от физическия.

Сега аз искам само да ви наведа на една нова мисъл, без да ви изваждам от положението, в което се намирате, защото това, което

трябва да разберете, трябва да е обосновано на вашите опитности, които имате в живота си. Запример, знанието, което имаме за онзи свят, за напредналите същества трябва да се основава на знанието, което имаме за този свят, за хората в него. Запример, каква представа ще има мравката за човека? Тя ще си представи човека като голяма мравка, с голяма глава и с големи крака. Тя не може да си представи човека в друга форма, освен в мравешка. Вярна ли е тази представа в същност? Човек ни най-малко на мяза на мравката. Мравята има голяма глава, умна е тя, но по никой начин не прилича на човека. Тя почти няма мускули. Мравките са същества, пълни с електрическа, динамическа сила, войнствени са те.

Казвам, понякога вие мислите, че имаме ясна представа за света. С това не искам да кажа, че нямате абсолютно никаква представа, но и вие, както мравките, трябва да виждате света в своята форма, за да го разберете. Мравката има представа за света дотолкова, доколкото има представа за своя свят, в който се движи. Може би вътрешното разбиране на мравката да се различава от външното ѝ разбиране, но ако се опита да си представи живите същества, тя ще си представи може би по-красиви от нея, но все като мрави. И вие всякога си представяте ангелите малко по-красиви от нас, но подобни на нас. Ние сме малко по-грозни, а те по-красиви. Но доколко това е верно? В едно отношение това може да е верно, но в друго отношение не е верно. На какво се дължи това? На външната обстановка, а именно, външната обстановка, в която живеем има по-малко светлина, вследствие на което ние не виждаме нещата в тяхната истинска форма. Нашите лица не са толкова красиви, понеже външната обстановка, при която живеем е лишена от условия да се прояви нашата красота, няма условия и да се прояви светлината на нашата душа. Ако видите един ескимос, който живее в северния полюс, ще го видите грозен, което се дължи на външната обстановка. Променете

обстановката и той ще бъде по-красив. Казвам, външната красота на човека зависи от условията, при които той живее. Човек, който е заставен да работи непрекъснато, който се намира под непосилен труд, той не може да бъде красив. Една душа или един човек, който е изложен на постоянни терзания, непременно ще има набръчкано лице. За да бъде човек красив, това подразбира, че и окръжаващата среда трябва да бъде хармонична. Само по този начин човек може да бъде красив като измени условията, като измени средата.

Казваме, че трябва да изменим средата. За да изменим средата, трябва да изменим условията, а за това се иска знание. Представете си, че сте ученик и ви е дадена задача да се справите с един свой другар, който е крайно своеобразен. Как ще решите тази задача? Ще кажете, че трябва да търпите. Но представете си, че той се доближи при тебе и започне да тегли носа, тегли носа ти, ухото ти, тегли те за дрехите ти, мушка те на едно или на друго място. При това положение, какво трябва да правите? Ако си по-силен от него, ще го вържеш – нищо повече. Но ако той е по-силен от тебе? Той ще те дърпа за носа, за ухото и ще ти каже: „Потърпи малко. Какво от това, че потърпиш? Какво лошо има в това, че съм дръпнал носа ти или че съм дръпнал ухото ти или ръката ти? Потърпи!“ Добре. Ще потърпите ден, два, три, неделя, месец, година, ами после? Мнозина от вас си поклатват главата, не знаят какво да кажат. Защо? Защото всеки от вас си има по един такъв другар. Няма човек в света, който да няма такъв един своеобразен другар, бил той външно или вътрешно. Човек е двойно същество. Този своенравен съучастник е вътре във вас. И апостол Павел се е намирал в чудо със своя другар. Той го е наричал „ангел сатанински“. „Даде ми се, казва, един ангел сатанински, да се справя с него“. Той се бодеше по три пъти на ден, да се освободи от него, но Господ му казваше: „Нека си седи този твой другар.“ И най-после той се примири с него и каза: „Даде ми се това зло, за да не

дойде по-голямо зло. Този ангел ме държи в изправно положение.“ Та при многото знание, което той имаше, даде му се този ангел да го мушка като човек. И ангелите се възгордяват.

Това е едно обяснение. Но, като дойдем до приложение на земята, при сегашните условия на живота, какво трябва да правим? Казвате: „Няма ли край това нещо? Няма ли светли дни за нас?“ – Няма светли дни. Сега дните не са светли. И ангелите си имат задачи, които трябва да решават. Някои ангели са изпратени на земята да изправят някои свои погрешки. И те имат мъчнотии, като хората, но се различават от тях по това, че мъчнотиите им са външни, а на хората – вътрешни. Когато един ангел иска да изправи някой човек, мъчнотиите му са външни, но той трябва да ги преодолее. Вие имате известни мъчнотии в себе си, с които не можете да се справите. Например, за да се справи човек с някои свои мъчнотии, той трябва да се справя със себе си, защото тия мъчнотии и противоречия са в самия него. Например, ти вярваш в Бога, но един ден се усъмниш в себе си и казваш: „Дали това, което мислех и това, в което вярвах е право?“ Казвам, друг живот освен този на земята не съществува. Всичко е тук на земята. Който разбира причините на вашето положение, вижда, че вие не сте прави. Вие сте прави само в това отношение, че вие живеете в една къща и казвате: „Вън от тази къща нищо не съществува.“ Та когато някой каже, че всичко е на този свят, подразбирам, че този човек живее в една къща, от която никога не е излизал и казва: „Извън къщата нищо не зная, нищо не съществува.“ Аз тълкувам думите му: „Всичко, каквото зная, аз изваждам от къщата.“ Прав е човекът. Той не знае нищо, каквото има вън от неговата къща. „Друг свят, освен моята къща, не съществува.“ Какво трябва да се направи, за да убедят този човек, че съществува и друг свят. Или трябва да го изведат вън от къщата, или трябва да му разрушат къщата. След като му разрушат къщата и не остане камъче

от нея ще го питам: „Какво виждаш сега?“ – „Къщата ми вече я няма!“ И от това положение, той вече не може да мисли. Той повече не може да каже, че всичко, каквото знае е от къщата му. Сега, какво ще каже при това ново положение? Той ще каже, че досега се е намирал в известно положение, има нещо повече от неговата къща и вън от нея.

Казвам, често хората говорят за установен характер. Установеният характер е къщата, за която хората говорят. Установеният характер е установено положение. Ти не се хвалѝ с един установен характер. Ти се хвалѝ с един прогресивен характер, който постоянно прогресира, не е нужно да бъде установен. Също така и с установени истини не трябва да се хвалите. Установени истини няма в света. Истината с нищо не може да се сравнява. Ако е въпрос за установен порядък между хората, както някои се произнасят, то е друго нещо. Да виждаш постоянно една установена истина, такова нещо не съществува. Като дете, ти си разбирал истината по един начин, като възрастен по друг начин, а като стар по трети начин.

Всеки ден носи една нова обстановка на нещата, която влиза в твоето съзнание. Ние не мислим, че чувствуваме еднакво. Даже и в любовта си човек не трябва да бъде еднакъв. Каквато е любовта ми днес, утре няма да бъде такава. Каква ще бъде? Тя ще съответствува на деня. Представете си, че вие идвате при мене, влизате в стаята ми и се ръкувате. Ръцете ми са топли и аз ви хващам, питам ви: „Как сте?“ Казвам ви: „Добре дошли!“ При това положение вие ще имате едно впечатление за моята любов. Обаче, срещате ме вън, когато времето е студено и пак се ръкувате. Аз ви хвана за ръката, но сега моята ръка е студена. Ще имате ли еднакво впечатление от моята любов при ръкуването си с моята топла и после от моята студена, вкочанясала ръка? При топлите ми ръце ще имате приятно впечатление, а при студените ми ръце ще имате съвсем друго впечатление. Много пъти ние сме взискателни, без да имаме пред вид, че някой човек се

намира при две различни положения. Вие не можете да имате еднаква обич към него и в двата случая, когато е в къщи, ще имате една любов, когато е вън, ще имате съвсем друга любов. Когато някой човек ти направи добро, любовта ти към него ще бъде една, а когато ти направи зло, любовта ти ще бъде друга. Казвате: „Моята любов не се изменя.“ Не, във втория случай ти ще имаш вече съвсем друга любов. Даже и ако се поставите в положението на един светия, който минава за авторитет, който живее по Бога и се намери пред един човек, който е извършил една благородна постъпка и при друг, който е извършил една неблагородна постъпка, в двата случая той не може да гледа еднакво. Към първия ще изпитва любов, а към втория – съжаление.

Мнозина искат да ме убедят, че тяхната любов е еднаква към всички. Не, как може да бъде еднаква? Това е невъзможно. Отивате на гости, слагат ви един мухлясал хляб. Отивате на друго място, слагат ви пресен хляб. Как мислите, ще имате ли и в двата случая едно и също чувство? На първото място няма да можете да ядете. И ако сте някой модерен дипломат, ще кажете, че не сте разположени, че стомахът ви е малко разстроен и т.н., но няма да ядете от този хляб. На второто място, дето са ви сложили пресен хляб, ще кажете: „Много се радвам, че ще си хапна от вашия хляб.“ Питам, при двата случая ще имате ли еднакво разположение? – Няма да имате. При първия случай, когато откажете да ядете мухлясалия хляб, ще кажат за вас, че сте малко своеобразен човек, затова не искате да ядете, а не че стомахът ви е развален. Пък и вие ще кажете за него същото: „Как не вижда този човек мухлясалия хляб? Той с всичкия си ум ли е, да ми предлага такъв хляб!“

Сега да изтълкувам тази работа малко по-близо до вас, да ви стане по-понятна. Когато искате да предадете някому една мухлясала мисъл или едно мухлясало чувство, същото нещо е пак. Сега, в

дадения случай, трябва да знаете следното: докато не харесате една мисъл или едно чувство, никому не ги предлагайте. Опитайте ги първо вие, а после ще ги предадете и на другите хора. Защото мисълта, която предлагате или ще внесе едно благо в човека или ще внесе някакво противоречие.

Казвам, на първо място аз искам да ви обърна внимание върху самите вас да видите, имате ли характер, имате ли душа в себе си. Първото нещо: всяко нещо, което излиза от вас, трябва да бъде чисто. Всяка ваша мисъл първо вие трябва да я опитате, да видите хубава ли е и тогава да я дадете на другите хора. Докато не сте я изпитали, не я пущайте вън. – „Ама аз така мисля." – Това още не е мисъл. – „Ама аз така чувствувам." – Това още не е чувство. – „Така постъпвам." – Това още не е постъпка. Така си постъпил, понеже така си мислил, така си чувствувал. Твоята мисъл е права, твоето чувство е право и твоята постъпка е права, но може би само за тебе. Това не е за извинение, че така си мислил или чувствувал. Ако мисълта, чувството или постъпката ти са прави, това е за твоя полза, защото след време те пак ще се върнат при тебе, но вече с всичките си придобивки. Ако мисълта, чувството или постъпката, които са излезли от тебе, са криви, те след известно време пак ще се върнат при тебе, но с всичките си пакости и лоши последствия, които са допринесли. Една твоя лоша мисъл мяза на един твой лош син, който е излязъл от тебе и който един ден, след като направи много дългове, пак ще се върне при тебе и ще те хванат да плащаш за него. Искаш не искаш, ще плащаш. При всяка една мисъл, придобивките ще бъдат твои, но и пакостите от тази твоя лоша мисъл, пак ще бъдат твои. Лошата или добрата мисъл са като една банка, която ако губи или печели, всичко банката понася, а после го разпределя между служащите. Какво ще вземе от този или от онзи служител, които нямат нищо? Какво ще вземеш от една мисъл, която е могла да ти направи само пакости? Тя

е като пастърма. Направила е хиляди пакости, но после загубите ѝ с нищо не могат да се изплатят. Затова именно, изпратите ли една мисъл навън, трябва да мислите, каква е, но не да се плашите. Изпращайте само хубави мисли вън от себе си. Изпращайте навън и само хубави чувства. Подписвайте се само за хубавите мисли и чувства. За лошите мисли и чувства не се подписвайте и кажете: „За тях не отговарям."

Този род разсъждения е необходим, когато ние искаме да се подигнем в света, да работим, за да бъдем полезни. Този род разсъждения е необходим само когато искаме да се подигнем, да разберем волята Божия. И в служенето си човек трябва да разбере, какво му говори Господ и как външно да изпълни волята Му. Ако нямаме една права мисъл, право чувство или права постъпка, ние никога не можем да изпълним волята Божия. Другояче казано, човек никога не трябва да бъде заинтересован лично за себе си. Какво ще разберете под думите „да се отрече човек от себе си"? Христос е казал, че човек трябва [да] се отрече от себе си. Това показва, че има нещо по-дълбоко от себе си. Себето е второстепенно нещо в човека. Човек трябва да дойде към първостепенното в себе си, казано е: „Който не се отрече от себе си и не дигне своя кръст след мене, не е за мене." Представете си, че като дете вие сте имали една малка форма. Ако не се отречете от тази малка форма вие възрастен човек не можете да станете. Тази е идеята, представена в по-понятна за вас форма. Значи, вие трябва да се откажете от малката си форма, от детинските си разбирания, за да станете възрастни. Питам – изгубили ли сте нещо? Сама по себе си детинската форма си съществува, но вие сте придобили едно по-голямо тяло, станали сте по-възрастен човек. Вие сега сте станали едно голямо дете с по-широки разбирания.

Та, като се казва, че човек трябва да се отрече от себе си, разбирам от онези тесни разбирания, от онзи тесен кръг на живота, да

влезе в широките разбирания. Под думата „широк живот“ разбираме – „неуреден живот“. В широкия живот или в сиромашията стават престъпленията. Но и в многото вода човек се удавя. Човек се дави, но рибата може ли да се удави. Та когато казват, че някой човек се дави в нещо, разбират, че този човек е излязъл от своята среда, както рибата може да се удави, когато излезе от своята среда. Докато рибата не излезе от водата, тя никога не може да се удави. Рибата не може да се удави, но какво може да стане с нея? – Тя може да умре. Човек във въздуха не може да се удави, но има същества, които могат да се удавят във въздуха, понеже тази среда е рядка за тях, а за някои пък е гъста. Когато ангелът слезе на земята, той може да плава във въздуха, но ако слезе във водата, там може да се удави, ако не знае да плава.

Сега ние настъпваме в една дълбока вода, взимаме един ангел, който се различава от човека, взимаме един човек, който се различава от рибата. Какво е съзнанието на ангела, какво е съзнанието на човека и какво е съзнанието на рибата? Каквато е разликата в съзнанието на човека и на рибата, такава е разликата в съзнанието на ангела и човека. В окултната наука е представено като образ, че човек по съзнание е нещо подобно на растението, даже и нещо по-долу. И когато взимат рибата като емблем на християнството, с това искат да покажат, че по съзнание човек е минал от растението към животинското царство, а именно към рибата. Засега това е даже един голям прогрес.

За в бъдеще съзнанието на човека трябва да мине в по-широка област. Някой казва: „Аз искам всичко да разбера!“ Как ще разберете всичко? Рибата знае само да скача, да излиза над водата, да се гурка навътре, да се скрива под някой камък, но какво придобива от това знание? Най-учената риба може да скочи над водата, да се прехвърли няколко метра над нея и после пак да се скрие във водата. Това е, според мене, най-голямото постижение на рибата. Риби, които са

постигнали това изкуство, са станали птици. Някои птици много обичат рибите. Те отиват над моретата и започват да им казват: „Излезте вън от водата, да видите, че има и друг свят около вас.“ Ако ги слушат и излезат от водата, те веднага ги сграбчват и ги изядат. – „Ами ти нали ни обичаше?“ – „Да, обичах ви, но ви изядох, за да ме познаете.“ Сега да ви обясня, защо птиците ядат рибите. За да разберете това, трябва да обясня, защо хората обичат да ядат кокошките. След като човек проповядва на една кокошка да повярва в нещо, той най-после я заколи. Кокошката казва, отвътре на човека: „Не ми е дошло още времето за това учение, ти трябваше да ме почакаш малко.“ Дали е точно така, не се знае, но обяснението е приблизително верно. Дали в същност е така, то е въпрос. Ако след като рибата влезе в човека и изгуби съзнанието си като риба и повярва в това, което си ѝ проповядвал, има смисъл да се пожертвува, но ако след като влезе в човека, тя постоянно си мисли само за водата, тя не се е повдигнала. Тя казва: „Много хубаво е тук, но по-добре е да се върна във водата.“ По същия начин, ако на един човек се проповядва за духовния свят и той замине там, но след като поседи известно време казва: „Хубав е този свят, но по-добре е за мене да си сляза на земята.“ Та и вие сега питате: „Като умрем, ще се преродим ли пак?“ Значи колкото и да обичате Бога, ангелите, колкото и да искате да отидете при тях, като се намерите в духовния свят, вие пак си отваряте врата за земята, като запитвате, дали ще се преродим втори път. Ако искате, ще се върнете, ако не искате, няма да се върнете, от вас зависи.

Сега да ви оставя съществената мисъл. Не считайте, че това което сега имате, е меродавно. Вие си взимате мярка за нещата и ги сравнявате. Вие считате, че един човек е по-щастлив от вас, друг е по-учен от вас. Това е само за сравнение. Добро е това, то е като подбудителна причина, която някога има своята добра страна, но

някога има и опасна страна. Ако [т]и видиш човек, който е по-долу от тебе, ти се насърчаваш, но ако видиш човек, който седи по-горе от тебе, ти се обезсърдчаваш. Понякога и онзи, който седи по-горе от тебе, както и онзи, който седи по-долу от тебе, създават в тебе противоположни чувства. За онзи, който е по-долу от тебе, казваш, че е невежа, а с другия искаш да се запознаеш. Това е едно неестествено положение. Казвам, не презирай болния, а на здравия не се радвай! Желай здравето, а не желай болестта! Защото в даден случай болният може да си каже, че ако не постъпваш разумно и ти можеш да дойдеш на неговото положение. Здравият пък може да ти каже: „Ако постъпваш разумно и ти можеш да бъдеш здрав, като мене."

Сега в главата, която прочетох, се вижда, че знанието, което човек може да придобие, не [е] крайната цел на живота. Засега крайната цел в живота на човека се свежда към желанието му да бъде щастлив. В какво седи щастието? Щастието седи в това да бъдеш доволен от малкото, което имаш, главно да бъдеш доволен от живота, който имаш. Малкото е за предпочитане пред голямото безпокойствие. Сега ще направя едно сравнение, за да ме разберете. За предпочитане е само веднъж да те помилват, отколкото да дойде някой цар или философ или музикант или поет да те мушка с ножа си. Може тази ръка да е ангелска, но каква полза от тази ангелска ръка, ако само те мушка с ножа си. За предпочитане е ръката, на който и да е прост човек, но да те помилва, отколкото ръката на някой светия или на някой ангел, който те мушка с ножа си. Казвам, всяка мисъл, колкото проста да е, която носи мир на човешкото сърдце е за предпочитане пред всички онези големи мисли, които внасят в нас безпокойствие. Това са сравнения, за да се обясни само идеята. Всяка мисъл, която внася безпокойствие, се дължи на едно дисхармонично състояние, което предизвиква известно сблъскване в човека. Един ден, като научите закона на тия противоположности, може тия мисли да

носят някакво благо за вас, но сега, те ви създават безпокойствия. Ако вие вървите по пътеките на една сила, която иде против вас, тя ще ви причини пакост.

Ако вие вървите по посоката на едно копие, противоположно на неговото движение, то може да ви нарани, да ви причини пакост, обаче, ако вървите по посока, по която и то се движи, никаква пакост няма да ви причини. Та по този начин вие трябва да научите закона за движението на вашите мисли, за да не вървите срещу тях, но да знаете посоката, по която те се движат, за да можете да ги направлявате. И тогава няма да казвате, че не искате дадена мисъл или дадено чувство, защото каквото и да правите, тази мисъл и това чувство ще си дойдат. Защото, когато мислим и чувствуваме, ние не сме фактори на своите мисли и чувства. Ти седиш, например и казваш, че не се движиш. Ти не се движиш, но земята се движи, а трябва да знаеш, че едновременно със земята и ти се движиш. В тебе твоите мисли са в покой, но щом почне умът да се движи, заедно с него започват да се движат и твоите мисли и чувства. Какво става тогава с вас? Нали всички имате такава опитност? Докато вашите мисли са в покой, вие сте много примерен човек, но щом мислите ви почнат да се движат, вие вече не сте изправен човек. Също така, докато чувствата ви са в покой, вие сте човек с установен характер, но щом чувствата ви почнат да се движат и вие се изменяте, а с това и състоянието ви се изменя.

Един турчин, слуга, бил с установен характер, но по едно време се напил и казал на чорбаджията си: „Чорбаджи, искам да играя!“ – „Играй!“ – „Искам да викам!“ – „Викай!“ И той започнал да играе, да вика. Питам, какво лошо има в това, че той почнал да играе и да вика? Чувствата му играят. Един момък да се разиграе, нищо никой няма да му каже, но ако един поп се разиграе, всички ще се смеят и ще го осъдят. Ако един обикновен човек отиде на угощение и почне да пие

и да играе, нищо от това, но ако поп отиде на угощение и пие, лошо било. Какво лошо има в това? Лошото във виното седи в това, че то изменя общия характер на нещата и създава една вътрешна дисхармония. В какво седи лошото, когато аз ограничавам някого или ограничавам неговата свобода? Ако аз застана пред вашите очи така, че не виждате, лошото не е в това, че съм застанал пред вас, но като съм застанал, нямам пред вид, че ще ви препятствувам. Всяка моя постъпка, която се отнася до мене аз в нея съм свободен, но когато тя се отнася и към другите хора, тя трябва да бъде направена така, че всички хора, били мои близки, приятели и познати, трябва да бъдат доволни от нея.

Сега мисълта, която искам да ви оставя е, че вие искате да бъдете добри. В какво се изявява добрият човек? Ние трябва да бъдем благоприятни на Бога, на ангелите, на светиите, на всички праведни и добри хора на земята. Ако вие не сте благоприятни на Бога, на ангелите, на светиите, на всички праведни и добри хора на земята, тогава животът ви на земята няма да има никакъв смисъл. Как да бъдем благоприятни на Бога? Вие как познавате дали сте благоприятни на Бога или не? Сега аз не искам да ми отговорите, но само задавам въпроса. Най-великото нещо е да бъдеш благоприятен на Бога. Някой път ще се спра да говоря, какво значи да бъдеш благоприятен на Бога, на ангелите, на светиите, на праведните и на добрите хора. От това значи целия прогрес и щастие на човека.

Сега чета една книга от един французин, който иска да даде ново направление на човечеството, но понеже влязъл в един метафизичен свят, няма никакви образи. И самият Кришнамурти, като говори, се намира в едно противоречие със себе си. Той казва, че човек трябва да се отрече от своето аз, но същевременно да има това аз и да влезе да живее в Бога. След няколко години той пише, че в света има друго аз. Едното аз умира, а другото се явява, но работата става необяснима.

Той обяснява, обяснява работите и колкото повече ги обяснява, толкова по-неизяснени остават. Тогава Кришнамурти намира, че всичко това, според неговото учение, се отрича. Той казва, че човек вярва или обича само защото е страхливец. Според неговата философия човек не трябва да има никакъв Бог, никаква философия никаква вяра. Какво трябва да има тогава? Аз разбирам мисълта, която се крие в неговите думи. Той иска да каже, че човек трябва да се откаже от онези стари понятия за Бога. Той трябва да се откаже, да се отрече от старата любов, която нищо не е допринесла досега. Логически така излиза. Човек вярва, понеже го е страх. Ако човек се отрече от всичко, какво ще остане тогава? Кришнамурти проповядва, че той имал един възлюблен. Авторът пита, де е неговият възлюблен? Той крие мисълта си зад своя възлюблен, като казва: „Не съм аз, но моят възлюблен.“ Ако той не е, тогава де е неговият възлюблен?

И апостол Павел е казал: „Сега не живея вече аз, но Христос живее.“ В това отношение апостол Павел е по-голям реалист, понеже той проповядва Христа, Който е живял на земята, пострадал и умрял, а Кришнамурти проповядва един възлюблен, който никога не е живял на земята и никога не е умирал. Какъв образ ще му дадете? Никакъв образ. Един образ, една отвлечена мисъл – да вярваш в това, което никога не е било на земята и което никога не е умирало. Това, което е абсолютно, да се откажеш за него от всички свои порядки и да умреш за света. Та сега, този автор от толкова години го слушат, виждат, че той иска да им каже едно учение, но не могат да го разберат. Казвам, те [не] само, че не могат да го разберат, но и Кришнамурти сам не може да го разбере. Аз виждам, че той сам иска да се освободи от старото положение, от порядките на Индия, от дето той произлиза. Но и той сам няма методи, начини, по които да се освободи, пътища няма. Новите пътища трябва да се създадат.

Та сега и на вас, колкото и да ви разправям, аз виждам, че вие си живеете в стария живот. Докато нещата стават по този начин аз не се лъжа в това. Вие казвате: „Каквото говори Учителят, дали е верно?“ Всинца вие вярвате по вашему и всинца пазите своите интереси. Като ви засегне някой честолюбието и вие веднага скачате. Вие сте пълни с гордост, с честолюбие, с подозрение, с докачане. Докато ви мажат и гладят, вие сте добри, то това не е никакво разбиране. Ако и мене и вас мажат и всичко върви добре, това още не е истина. Щом престанат да ви мажат, вие вече се изявявате. Ако аз вярвам на всеки глупав човек, каквото ми каже, в това няма никакъв смисъл. Дойде някой и ми каже да се отрека от старото. Какво има в това? Аз ще повярвам на думите му. Ако например, съм цар и изгубя престола, изгубил ли съм в същност нещо? Това, че съм цар, е само една идея. И без да съм цар, аз пак съм цар. А тъй, само отвън да си мисля, че съм цар, без никакви порядки, без никакви таланти, това няма никакъв смисъл. И без да съм цар, аз мога да бъда такъв, ако разполагам с нещо царско, с Божественото в себе си.

Има една повест от един англичанин – „Младият крал“, и вие можете да я прочетете, в която се изтъква идеята, че човек може да се разбере само тогава, когато дойде Божественото. Той може да се разбере, когато напусне всичко старо само заради Божественото, но затова той трябва да има нещо реално в себе си. Докато дойде до този вътрешен процес в себе си, да намери Бог, той трябва да се отрече от всичко онова, което не е Божествено. За тази цел той трябва да има друга основа.

Например, ти се докачиш в себе си, мислиш, че нещата са противоречиви. Ти се докачваш, понеже не си във връзка с хората, мислиш, че си във връзка с природата, представяш си, че излизаш вън от тях и нищо не те засяга. Ако ти си съвършено свободен, защо трябва да се докачаш? Благодарение, че вие по съзнание сте се

отдалечили от съзнанието на животните, ако бихте били свързани с тяхното съзнание, вие не бихте намерили покой. Но понеже това, което те вършат, вие сте далеч от тях, вследствие на това, не се безпокоите. Но сега и вашето съзнание трябва да се отдалечи от съзнанието на хората, тъй щото, не се свързвайте със съзнанието на хората, нека всеки човек си остане свободен. Понеже този, когото ти ограничаваш и той ще те ограничи. Онзи кон, когото държиш с гема в ръцете си, в края на краищата ще те умори. Ти постоянно мислиш за неговия гем. И ако излезеш с него на разходка на няколко километра, какво си придобил? Забелязано е, че хора, които карат коне в продължение на 20, 30 години започват да приличат на конете. С каквито хора дружиш, с каквито хора имаш работа, почваш да заприличваш на тях. Човек не може да се освободи от влияние, да не приеме някакъв отпечатък от он[и]я, между които се движи. Той ще приеме техния отпечатък и ще остави своя на тях.

Та първото нещо, не е вашето верую единственото, което сте имали до сега. Това верую, което сега имате, е временно. То ви е служило като една дреха, която трябва да съблечете, понеже е остаряла. Считайте, че тази дреха един ден трябва да я хвърлите. Ако днес сте дете, утре ще израснете и ще я хвърлите. Ако сте стар човек, вашето верую за любовта ще умре, ще се видоизмени. В това отношение вашата любов още не е достигнала до онази любов, че каквото направи вашия приятел, да не се съблазните. Даже и хората още не са дошли до положение да мислят така за Бога. Първата идея, като мислиш за Бога, каквото противоречие и да ви дойде, да не се съблазняваш по никой начин в Бога. Ти можеш да кажеш, че има неща неразбрани, но от това да предадеш някаква слабост на Бога, като твоя някаква слабост и да мислиш, че разбираш нещата, това не е никаква вяра. Ако ти допуснеш една съблазън по отношение на същество което седи по-високо от тебе, питам, какъв е тогава твоя

морал в света? Тогава другата мярка каква ще бъде? Ти сам за себе си мярка не може да имаш. Един ден ти ще се усъмниш и в себе си. Ще дойдеш до едно место, ще видиш един камък и ще кажеш: „Аз не мога да дигна този камък.“ Щом се мъчиш да дигнеш този камък и не можеш да го дигнеш, ти вече си направил едно престъпление. Значи, ти си имал самоувереност, че можеш да дигнеш този камък, а после не можеш да го дигнеш. Ти не трябва да се опитваш да го дигнеш. Щом се опита и не може да го дигнеш, ти си направил вече едно престъпление.

Следователно, аз казвам, всяко неизвършено добро е едно престъпление. Повдигането на този камък е доброто, което ти може да направиш. Щом не го направи, т.е. щом не го подигна, ти направи едно престъпление. Щом допущаш, че това не можеш да направиш, онова не можеш да направиш, ти вършиш вече едно престъпление. Какво можеш да направиш?

Значи в ума ви трябва да седи мисълта, че всичко онова, за което съзнанието ви е будно, вие трябва да направите. Ти трябва да бъдеш в сила да се отречеш от всичкото си богатство, от всичкия си имот. Казваш: „Ако раздам всичко, какво ще стане с мене?“ След като се отречеш от малкото, ти ще получиш много. След като се откажеш от своята малка колиба, онзи цар, който е намислил да ти помогне, той ще те заведе в своя палат. Но ти казваш: „Аз съм решил да не излизам от своята колиба, дал съм обет.“ Питам, аз съм решил да не излизам никога от своята колиба? Ти си в един малък свят, в едно заблуждение и по-добре е да се откажеш от този малък свят, от това свое заблуждение, за да влезеш в един обширен, необятен свят. Вие и сега даже се намирате в едно заблуждение. Казвате: „Как аз да умра, да напусна тялото си! Де ще отида аз тогава?“ Ще отидеш там, дето всички отиват. Вие сте в положението на онзи, който заспал в банята и като се събудил, казал: „Де ще отида сега?“ Та банята не е от

естествено положение преди всичко. Банята е място, в което си отишъл временно, докато се изчистиш. Като се изчистиш, ще влезеш в широкия свят. Твоята къща е една баня, в която си влязъл, докато се изчистиш. Временно ти можеш да живееш в тази къща, но мислиш ли, че постоянно ще остане[ш] в нея? От банята ще излезеш, ще влезеш в света облечен и ще знаеш, че температурата на света не е като тази в банята. Тя е неестествена температура.

Сега аз няма да ви питам, дали сте разбрали, аз зная, колко сте разбрали. Вие ще мязате на онзи, който казал: „Ако беше ме ударил още на едно място, щях да умра, но благодарение, че не ме удари, ако беше ме ударил още на едно място, нищо нямаше да остане от мене." Сега и аз съм толкова снизходителен, че на едно място още не ви ударих. На много места ви ударих, но там, дето се държи живота още не съм ви ударил. С тази философия в живота вие ще се срещнете и трябва да бъдете подготвени. В природата има един подготвителен период, най-първо иде пролетта, после лятото, после есента и най-после зимата. Та човек постепенно се приспособява, та като дойде зимата да издържа на студа. Същото се отнася и за хубавото в света. Значи, има едно последователно приготовление. Човек трябва да се приготви и за едното и за другото, да бъде мисълта му гъвкава. Мнозина могат да се обезверят, да кажат, че този път, в който вървят е празен. Не е празен този път, но разбиране се изисква.

Та сега следното положение е, че след нас иде друга една фаза и трябва да се трансформирате, да сте готови да минете от едно състояние в друго. Ако не разбирате този закон на трансформиране, за вас ще се създадат най-големи страдания. Ако го разберете, ще се създадат най-големи блага и щастие. Всичко зависи от тази философия, от тези работи, върху които сега ви говоря. От нея зависи и бъдещето здраве, бъдещия прогрес, бъдещето повдигане и бъдещето щастие. Това, което сега имаме, е временно. Аз уподобявам това

положение на онова, което апостол Павел казва за Христа: „И като се намери в образ рабски, смири се.“ Сега всички вие се намирате в робство, не сте свободни. Вие трябва да се смирите. Смирението подразбира учение. Вие трябва да извършите онова, което Бог изисква от вас, за да се освободите и подигнете, да излезете от робството. Това освобождение не иде от вас, но от Бога. Като разберете смисъла на тия неща, вие ще се освободите. Ние, като възприемаме само това, което Бог мисли за нас, ние ще се освободим. Бог или Божественото е в нас, то действува в нашите мисли, желания и постъпки. Всяка наша мисъл, всяко наше желание, всяка наша постъпка е побудителната причина, т.е. великото, Божественото, което е в нас и работи за нашето освобождение.

Само Божията Любов носи пълния живот.

7.15 часа сутринта

6 лекция на Общия окултен клас, 1 ноемврий 1933 г. София, Изгрев

(Малко дъждовно, но приятно време.)

СЛУШАНЕ ОТВЪТРЕ. КАКВО ДА НАПРАВИШ.

Сряда, 5 часа сутринта

Отче наш

Размишление

10-та глава от Посланието към Евреите (до 32 стих)

Всичките противоречия в живота произтичат от незнание. Или от една вътрешна тъмнота, която е неестествена и която, по някой път, обхваща сърдцата и умовете на хората. А някой път обхваща и тяхната воля. Както и да се говори, по-мъчно се ходи вечерно време отколкото денем. Денем по-малко се спъва човек, отколкото нощем. Това са сравнения, аналогии. Даже и когато човек има своя свят, вечерно време, пак може да се спъне. Пътят не е ясен. Важното е, че при сегашните условия човек трябва да се учи. И след като е постъпил човек в училището, могат да му предскажат успеха. Ти можеш да влезеш в училище, но ще свършиш, ако се учиш. Могат да ти предскажат, че щом си влезнал в училище ще го свършиш. Новото предсказание е валидно, ако се учиш. Това предсказание подразбира, че ти ще се учиш.

Ти казваш: „Аз искам да бъда добър.“ Можеш да бъдеш добър при известни условия. Ако се учиш. Ти питаш: „Ще стане ли нещо от мене?“ Ще стане при известни условия – ако учиш. Ако не учиш ще останеш такъв, какъвто си. Житното зърно, което не е посято, ще остане житно зърно. А, което е посято ще има една придобивка, при всичките мъчнотии, които има. На някои прилежни ученици им е приятно да им се дават мъчни задачи, а на ония, слабичките, мързеливичките – не. Не им е приятно. Когато не учиш на место на знанието ще дойде мързелът и ще ти каже: „Не ти трябва да се

главоболиш, другите ще направят това вместо тебе. Ти чакай.“ Бедните хора не стават мързеливи, но богатите. Най-добрите условия, които могат да се дадат на един човек, ако не знае как да ги използува, ще създадат в него мързела, нехайството. Не че нехайството е мързел, мързелът подразбира незнание, как човек да използува условия, които му са дадени, за да добие нещо.

Две неща трябва да имате като правило. Първо – слушане отвътре. Да слушаш. Със слушане се придобива знание, то е вътрешен процес. И второ – разбиране. То е външният процес на ученика. Ако ти разбираш нещата, ще знаеш как да ги приложиш. Ако слушаш, ще научиш нещо. За да дойде разбирането, ти трябва най-напред да си слушал.

В това отношение се казва, че човек не трябва да бъде глух. Това се подразбира вътрешно. Ти казваш: „Нищо не слушам.“ Тогава нищо не ще възприемеш. А, ако много слушаш, много ще възприемеш и много ще разбереш и много ще извършиш. Слушането е най-приятното нещо, което в дадения случай, може да имаш. Хубаво е на гладния да му се приказва за яденето. Ред образи има. Той се радва, когато му се казва, че му се приготовлява нещо за ядене или когато на детето, пред Великден, баща му и майка му говорят, че му се приготовляват дрехи. То се радва тогава. А пък разбирането е, когато децата вземат дрехите и ги облекат за Великден.

Та казвам сега, слушането подразбира да се съберат вътрешните материали, при които човек може да расте. При слушането става развитието на човешкия ум. При слушането човек трябва да внимава. Човек трябва да внимава, понеже има опасни неща. При слушането има един процес, това, което се предава, да го разбереш добре. Понеже, ако не го разбереш добре, то при разбирането ще има едно криво положение, при което ти сега ще пострадаш. Например, има знания, които са опасни. Например, ако се даде на човека едно

разривно вещество трябва да му се каже от неговия учител: „Бъди внимателен, да не го тръскаш, понеже, ако го тръскаш може да избухне.“ По някой път се ражда у вас известно съмнение. Съмнението се ражда при голямата любов. Щом обикнеш някого ти почваш да се съмняваш в него. Майката, от голяма любов към детето си, почва да се съмнява, да не му се случи нещо лошо, да не би да се е ударило, да не би да се изгорило, да не би да го нападнат вълци, като ходи из гората или да не би да падне от аероплана, ако се качи на такъв. А като не го обича, то нищо не я безпокои.

Та лошото в хората, не е във волята. Състоянието, което смущава Духа на човека, идва като едно последствие, което подразбира, че което имаш можеш да го изгубиш. Но трябва да знаеш, че има сигурност. Съмнението, богатството идат при несигурната любов. Те са последствия на една несигурна любов. Да кажем, че аз представя въпроса другояче. Детето е отделено от майката и може да мислите, че тя не го вижда. Но представете си, че ти обичаш ръката си, погладиш я. Но тази ръка е постоянно с тебе, опасяваш ли се ти за ръката си постоянно, както за детето? – Не. На където ходиш и тя ходи там. Не се безпокоиш. Къде е опасността, когато майката се безпокои за детето си? Съзнанието на детето е свързано постоянно със съзнанието на майката и вследствие на това е и безпокойствието на майката за детето. Също е, когато се откъсне човешкото съзнание от Бога. Когато бащата, майката и детето тръгват за един път, то някой път, бащата и майката, като чакат своето дете, най-после тръгват и казват: „Да ни стигне отподире.“ Някой път ние имаме следната опитност, някой път вие усещате, че Господ ви е оставил. Вие сте се захласнали някъде и Господ си върви по пътя. И вие трябва да стигнете отподире. Това са все човешки страдания. Ти казваш: „От време вярвах, а сега вярата ми е по-слаба.“ Това е една временна обстановка, която трябва да изтълкувате другояче. Закъснял си по

пътя, прегрешението ти не е голямо. Но закъснял си малко, похапнал си, попийнал си, но твоите ближни не са те чакали и са отминали. Ти трябва да ги стигнеш.

Сега аз ви привеждам този пример, за да се освободите от някои безпокойствия, които ще се вмъкнат в душата ви. Ти казваш: „Човек е млад, но ще остарее. Какво ще придобие човек, след като е живял на земята?“ – Ще придобие знание. Някой пита: „Какво съм придобил аз, след като съм се родил?“ – Придобил си знание. Ти си бил млад. Учил си се. Свършил си до пълна възраст. Остаряваш и умираш. В неприятните работи, които си преживял, знанието, което придобиваш, то е печалбата. То не е нещо материално. Като заминаваш за другия свят, няма да имаш нито една стотинка, нито един косъм, всичко, което имаш в света, ще го оставиш тук. Какво ще вземеш със себе си? Ще вземеш нещо със себе си, ще имаш една придобивка. Знанието ще носиш със себе си. Да ви дам един пример, апостол Павел казва: „Ако ни се разрушат земните домове, имаме домове неръкотворени“. Да допуснем, че си в една държава и като те изгонят от нея, ти имаш надежда, че ще отидеш в друга. След като те изгонят от едно място, ти ще отидеш в по-хубава къща, отколкото тази, в която си обитавал. Значи, като отидеш в онзи свят, ще имаш условия по-добри, отколкото тия, които са на земята. Преходно е на земята. Има един друг порядък.

Да ви наведа, във връзка с това, на една мисъл. Учените хора казват, че цялото не се дели. Единицата не се дели. Нашата земя не може да се дели, земята си остава винаги една. Могат да се наплодят други земи като нашата земя, но тя ще си остане все една. Но нещата върху нея могат да се размножават. Хората могат да се размножават. Но земята си остава една. Върху тази единица – земята, могат да станат много други явления, но земята ще си остане все една и съща. Тя не може да се раздели. Не може да има две земи, три земи, пет

земи и т.н. Когато ние говорим за единицата, подразбираме това, цялото, от което нещата стават, но то си остава едно и също. Сега трябва да има нещо във вас, което не се дели. Има неща неделими, които не се делят. В тебе трябва да има една основа, която не се дели. Защото ако тази основа се раздели, ти няма да имаш едно истинско понятие за нещата. Тя е мярката. Под думата единица, разбирам същността на нещата. Тя сама остава във всички условия една и съща. Тя е, която измерва нещата и явленията.

Та трябва да дойдете до нещо неизменяемо във вас, нека са външни неща, защото те ще се изменят. Вие ще дойдете до неизменяемото. Някой ще каже: „Кое е неизменяемото в живота?“ – Самият живот. Ние казваме: „Животински живот.“ Какво подразбираме под думите „животински живот“? По отношение на знанието, животните имат повече живот, а по-малко знание, те имат такива знания, колкото хората. За това казваме, че техният живот е животински. По какво се отличава животинският живот от човешкият? Има примеси. Животните са много по-жестоки отколкото човека. Човек е жесток, но животните са много по-жестоки от хората. Вие сега казвате: „Как може да бъде така, животните да бъдат по-жестоки от хората?“ Неизлюпените змийски яйца са много кротки, а излюпените са много лоши. Че змийските яйца са кротки, това не показва, че те са светии. Във всяко едно змийско яйце се крие нещо жестоко. И като излюпиш този „светия“ той става на дявол. „Светиите“ на змийските яйца стават дяволи.

Трябва да имате една ясна представа, от какво произтича злото в човека. Злото в човека произтича от това, че ти си измътил нещо, което си мислил, че е светия. Ти мислиш, че едно яйце е светия, искаш да му дадеш живот и да го излюпиш. Но ще излезне една голяма неприятност, от твоята постъпка. Ти казваш: „Аз съм мислил много добре.“ Ти си мислил много добре, но си нямал знание. Ти

казваш: „Трябва да разбираме хората.“ То е изкуство, да знаеш как да обичаш човека. Когато човек е гладен, какво добро трябва да му направиш? Можеш да му дадеш една добра дреха, шапка, обуща. Каквото и да му направиш, той всякога ще бъде недоволен от тебе. Той ще каже: „Аз съм гладен, умирам, а пък той ми донася тези дрехи.“ Може да му донесеш някой ключ, някоя златна верижка, някой часовник, но той е все недоволен. Казваш: „С нищо не мога да му угодя.“ Той нищо не ти казва, но е недоволен. Най-после ти казва: „Не ми трябват тия неща, а хляб ми трябва.“ Дай му едно комаче хляб и го остави. „Каквито условия и да ми даваш, аз няма да използувам благото, което си ми дал“, казва той. Ти казваш: „Аз много го обичам. Трепери ми сърдцето за него.“ Много хубаво. Но твоето треперене ще го умори. Ти ще го умориш от големите блага, които му даваш. Има Един в света, Който никога не постъпва така. Вие се съмнявате в Бога. То Той всякога отива там гдето трябва.

Сега от къде произтича недоволството на човека? Бог е толкова умен, че Той ти дава, за дадения случай това, което ти трябва. За следующия момент, Той ти оставя едно желание, как да го искаш. Пак да искаш да го задоволиш. В дадения момент, ти си задоволен, но окото ти е недоволно. Защо не ти дава Бог и за утрешния ден. Ти искаш Той да те осигури и за утрешния ден.

Природата ни осигурява само за един ден. Като ядеш, ти си осигурен. Закон е, че щом имаш едно ядене, то всичките последующи яденета ще дойдат. Всяко ядене ще дойде на времето си. Та нашето недоволство произтича от факта, че ние искаме да се осигурим. Че щом те обича Бог, не си ли ти осигурен? Каква по-голяма сигурност искаш. Сигурността не е нещо външно, то е едно вътрешно отношение. Писанието казва: „Ние живеем и се движим в Бога.“ А пък, при това знание, ние се безпокоим.

Някой казва: „Какво ще бъде с мене?“ – Няма да бъде нищо. Някой казва: „Оголях.“ – Че много естествено. Ти облечен ли се роди? Ти гол се роди. Рибите са голи във водата. И от после се облякоха животните. Птиците са облечени. После им израснаха перата. Когато отиваш да се чистиш в банята трябва да си съблечеш дрехите, нали? И докато в съзнанието си не станеш гол, ти не можеш да се очистиш. Адам и Ева бяха голи. Къде беше погрешката им? Адам и Ева, след като се окаляха, погрешката им беше, че не отидоха в банята, да се окъпят. Те, преди да дойде Господ, можеха да отидат в банята да се окъпят. Те чакаха Господ да ги види окаляни и да ги пита защо са окаляни. А пък трябваше да отидат в банята, да се окъпят, да се вчешат и да се облекат. Те не го направиха това. И понеже Адам и Ева не се окъпаха в банята, изпъдиха ги из рая.

Сега законът е: Всеки има възможност да се окалва. Окалването е една възможност. Щом сме на земята, при тези условия, може да има окалване. Когато времето е сухо, няма опасност, но като дойде дъждът, дъжд, кал, тогава има опасност. Та, при хубавите условия няма опасност да се окаляте, но при дъждовно време ще се окаляте и оттатък ще минете. Ако не знаеш законите, ще се окаляш. И тогава ще излезнеш из рая навънка. Сега по човешки обяснявам идеята. Всяка една направена погрешка вие трябва да изправите. Трябва да отидете на баня. Нищо повече. И ще платиш на баняджията да те пусне в банята да се омиеш. В турско време една баня струваше 10 стотинки. Ще влезнеш, ще платиш 10 стотинки. Сега не зная колко струва – 5 лева, 10 лева, 20 лева? Кой човек не би дал 20 лева, за да го задържат на служба! Да го изпъдят по-хубаво ли е? Той получава 3000 лева на месец. Направил една погрешка, трябва да отиде на баня. Много ли са 20 лева за баня?

Сега да се повърна към приложението. Знание трябва. Онзи цигулар, който има своя цигулка, може да има най-добрия учител по

музика. Но той трябва да учи. Някой път вие изгубвате доброто поощрение. Вие мислите: „Оголяхме!“ Вие казвате: „Молихме се и какво придобихме, вярвахме и какво придобихме?“ – Знание си придобил. Ти, като си пил вода, тая вода е заминала, но водата е оставила нещо в тебе. Ял си, но и си добил нещо. Яденето е оставило нещо в тебе. Ти си се окалял и ако не отидеш на баня, ще те изхвърлят навън. Ето защо трябва да се учите. Единственото хубаво нещо е учението. Няма да вземеш пред вид, че си се окалял, че [не] си разположен духом, че боледуваш. Тези неща ще дойдат. Те са общи за всички. Понякога ще видиш, че времето не е хубаво, че вятър има, че някои хора се карат. И после се лекуват от раните, че някой човек го погребват, че правят панахида, че дават угощение за някое новородено дете и пр.

Аз превеждам тези неща, за да се изясни духовния живот. Защото духовния живот е нещо отвлечено. И ако се говори за духовния живот, работите остават неразбрани.

[*Вероятно Учителят пише на дъската:*]

1 – нечетно число

2 – четно число

3 – нечетно число

4 – четно число

5 – нечетно число

6 – четно число

7 – нечетно число

8 – четно число

9 – нечетно число

Добре. По какво се отличават четните и нечетни числа? Кое е по-хубаво да имаш – едно четно число или да имаш едно нечетно число? Когато се жениш, трябва да имаш четно число, а когато раждаш деца,

трябва да имаш едно нечетно число. Нищо повече. Щастието на човека седи в четните числа, а развитието на човешкия ум седи в нечетните числа. Ти казваш: „Как ще го разбера?“ Разберете го както можете.

Когато търсиш да се жениш. Щом имаш една жена, работата върви добре, а щом имаш две жени и като дойде третата. [Ако] един мъж имаше две жени, те ще се скарат. Тогава при жененето трябва да се тури една жена и един мъж, т.е. само в числото две могат да бъдат щастливи. Но тези двама искат да им дойде още един другар – детето, което ще им дойде, то е нечетно число. За да бъде то щастливо, трябва му едно дете – четно число, трябва му едно сестриче. Братът и сестрата, това е духовната връзка, това е духовната женитба. Братът и сестрата, които се раждат в един дом, това е женитба. Духовно е когато се раждат едно момче и едно момиче, а ако се раждат все момичета или ако се раждат само момчета, това е едностранчиво.

Та вие искате да знаете какво нещо е духовният живот. В духовният живот има по-чисти, по-фини отношения. По-естествени са тези отношения. Ние вземаме нещата в тяхната чиста форма. Една риба, която живее в чиста вода например, пъстървата има едни качества, а друга риба, която живее в мътна вода, има съвсем други качества. Пъстървата, която живее в чиста вода, е изложена на по-малко болести, отколкото рибата, която живее в мътна вода. Можем да теглим една аналогия: колкото условията, средата, в която живеем е по-чиста, толкова по-здравословна може да бъде средата. Аз вземам сега средата в следният смисъл: нашата мисъл. Колкото хората, между които живеем са по-добри, по-интелигентни и мислят добре, животът ни ще бъде по-добър. Здравето ще бъде по-добро. Но когато у хората има постоянни противоречия, то те живеят в една тиня и кал.

На мнозина от вас препоръчвам баня. Ти казваш: „Аз съм светия.“ Светиите и другите, все на баня да отидат. Светията може да бъде днес най-окаляния. И светията трябва да се окъпе. Нищо повече. Ще се къпеш. Ако си грешен, ако си направил престъпление, ще се къпеш. А пък светията два пъти ще се окъпе. Грешникът веднъж се окъпва, светията ще се окъпе два пъти, понеже дрехите му бяха чисти и сега се окаляха. Ти казваш: „Оцапал съм се!“ Оцапал си се, какво от това? Ще се окъпеш. Грешникът не съжалява за своите дрехи, но светията съжалява за чистите си дрехи и ще каже: „Пак ще се очистя, като се окъпя.“

Сега искам да ви наведа на една мисъл: Погрешките, лошите мисли, подозренията са неща външни. Та сега трябва да се поучите от тях, за да следва правилно вашият прогрес. Вашите погрешки имат и добрата страна. Не съжалявайте за вашите погрешки, те са тор. Не съжалявайте, даже и за това, което окапва от вашето дърво. Това дърво ще даде по-добър плод. Това дърво, на което листата му капят, то един ден ще си образува по-хубава почва. Всичко това, което ви се случва, ако се учите, ще бъде за добро. Имайте търпение! Направили сте една погрешка, не съжалявайте за нея. Радвайте се, че придобивате нещо. Взел си един фалшив тон. Я питай тези, които са се учили, колко погрешки са правили. Онези, младите деца, които се учат да пишат, колко погрешки са правили? Нима изведнъж са се научили да пишат? Я, питайте тези, които са се учили да рисуват, какви погрешки са правили? Вие, възрастните, като рисувате един човек, ще го нарисувате така, че да не могат да го познаят. Ти ще кажеш: „Аз го рисувах от натура.“ Ти от натура си го рисувал, но никой не може да го познае. Какво ти струва рисуването от натура, когато не могат да го познаят!

Някой художник е нарисувал някой предмет, обаче той не прилича на нищо. На мен ми дадоха една картина, представлява вол с

три крака. Аз им държах една лекция. Аз казах на художниците: „Това ново изкуство ли е? Вол с три крака!“ Аз им дадох 200 лева за картината. Единият заден крак го няма. Та казвам, този човек уж разбира от перспектива, сенки и нарисувал вол с три крака. Единия заден крак го турил в сянка. Няма го никакъв. По някой път и духовните хора правят така. Рисуват един вол с три крака. Можете да разисквате върху причините, които са били.

Искате да знаете причините, защо Господ изпъдил Адама. Единственият човек, който знае защо са изпъдили Адама от рая това е Адам. Викайте Адама и той ще ви каже, че Ева знае това. Викайте Ева и тя ще каже истината. Един ден Адам и Ева ще дойдат и ще разправят как направиха погрешката, а пък сега има една книга, в която са изложени тези неща. Те може да са верни, а може и да са неверни. Индусите другояче обясняват грехопадението.

Някой път големината и дебелината на предметите раждат големи недоразумения. За пример [дадеш] една малка ябълка на едно дете и то е недоволно, дадеш му една голяма ябълка и то е доволно. Защо това дете е недоволно, като му дадеш малка ябълка? Това дете няма истинско знание. Малката ябълка е малка понеже е в процеса на развитие. Някой път малкото дете е за предпочитане, защото в него има повече дарби, повече заложби. Някой път човек може да е голям, но няма никакви заложби.

Може да се образува приятелство между хората, но ако това приятелство, което се образува, не може да даде един добър резултат, какво може да очакваш? Ако ти следваш 12 години и нищо не може да научиш, каква полза има от това? Това е губене на време. Ако ти си религиозен човек, ако си пастир на една видна църква в света и нищо не си придобил, какво се ползуваш? Ние живеем в един свят толкова хубав, със слънце, планини, звезди. Какви грамадни богатства са това! Казвам: „Нищо от това.“ Гледам слънцето, реката и пр. И пак седя в

същото положение. Когато ти гледаш слънцето, ти, в дадения случай, трябва да приемеш богатствата, които слънцето ти отрежда. Да допуснем, че вие сте болни. Много от вас сте болни. В слънчевата светлина има блага за тебе, ти си сиромах. Даже твоята сиромашия има връзка със слънцето. Да кажем, че имаш 100 килограма лук, арпаджик. Ти си беден човек, но ако си умен, ти знаеш, че тази година ще има благоприятни условия за търговия, за лука. Килото струва 10 лева, като посадиш 100 кила лук, колко килограма може да извадиш. Тук има земледелци от един килограм арпаджик колко килограма лук се изважда? (– Средно 100 килограма, а някой път 50 килограма.) Да кажем, че се добива от едно кило, 100 кила, по 100 лева правят 100 000 лева. Ето в една година ти спечелиш 100 000 лева, а пък ти седиш и казваш: „Защо ми трябва този лук?" – Ще го посееш.

Сега може да ка̀жете: „Защо Господ ме е създал при тези неудобства?" Помнете следното: Това разположение, което имате във вашето сърдце и вашата воля, в дадения случай, това е най-доброто, което Бог може да ти даде. В бъдеще няма да бъде това, но в сегашния случай, то е най-доброто положение, при което може да се намериш. Това положение няма да остане във век и веков такова. В следующия момент може да бъде пак най-доброто и т.н. Но ти си все недоволен. Това е защото не си използувал тези условия, които са ти дадени. Вие сте недоволни от вашите неразбирания. Бъдете доволни от разбиранията си. Да допуснем, че вие сте неразположен и казвате: „Нямам любов." Какво подразбираш под думите: Нямам любов? Щом нямаш любов, ти си вече болен. Имаш много недоимъци. Те ще те доведат в един крив път и ти ще бъдеш слаб, няма да свършваш работите си добре. И по този път на безлюбието, ако вървиш, то целият ти живот ще се влоши. То е все едно, ако храниш един човек с лоша храна, тогава цялото му тяло ще се поквари. И тогава няма да има добри постижения.

Ако ние спънем сърдцето си и ума си, то какво ще добием? Не спъвайте сърдцето си и ума си и волята си. Може да е дошла една мисъл в тебе, която не е твоя. Остави тази мисъл на страна. Може да е дошло едно желание в тебе, което не е твое, остави го на страна. Може да е дошла в тебе една крива постъпка, остави и нея на страна. Нищо от това. Не се занимавай с чужди мисли, с чужди желания и с чужди постъпки. Не разрешавай защо става така. Никой не е обяснил това положение. Да кажем, че един ден имаш една лоша мисъл. Това го обясняват в окултната наука. Ти прекарваш един страшен ден, прекарваш цяло едно съществувание. Прекарваш някое свое прераждане, което може да си преживял преди 100, преди 1000 години и ти го прекарваш сега в един ден. А някой път ти си радостен, ти толкова преживяваш един цял живот в един ден. Когато се радваш, това е твоето минало, когато скърбиш и то е твоето минало. От твоето минало на страданията и от твоето минало на радостите ти ще извадиш твоето настояще. Ще използуваш.

В онзи, лошия живот, лошия ден, когато дойдат в тебе лошите мисли, веднага ще гледаш да пресъздадеш от този ден, настоящето. Да пресъздадеш нещо хубаво. И тогава може да получиш хубава перспектива за бъдещето. Всички лоши събития, всички лоши работи в твоите минали съществувания, ти ги събери, не ги пъди, но ги впрегни на работа.

Всички вие трябва да бъдете учени, както съвременните изобретатели. Например, когато хората са впрегнали най-първо водата, като работна сила, на животните не е дошло на ума да си направят воденици или вятърна мелница, а човек е впрегнал вятъра на работа. По същия начин човек е впрегнал силата на па̀рата, на електричеството, на по-тънките сили в природата. Също така и ти трябва да впрегнеш лошите мисли и лошите желания да ти вършат

работа. От калта на греха направи грънци. Някой ще каже: „Може ли така?“ – Може, може. Много хубави грънци стават от калта на греха, ще ги туриш в пещта. Греха ще изскочи навън и ще остане хубавата глина. И ще излезе едно хубаво гърне. Писанието казва: „Всичко онова, което се случва, на тия които обичат Бога, ще бъде за тяхно добро.“

Не се спирайте за една постъпка на човека. Тя не определя човека. Някой казва: „Защо е съгрешил Адам?“ Не се спъвай върху това. Понеже вие, ако мислите върху това, Господ ще ви постави на изпитание и тогава и ти ще съгрешиш. Ти искаш да знаеш защо съгрешил Адам. Да кажем, че една млада мома иска да знае защо е съгрешил Адам. Господ ще ѝ даде обяснения. Тя ще се влюби в един млад момък и няма да може да живее с него. И тогава Бог ще ѝ каже: „Защо да не можеш да живееш с него, нали го обичаш!“ Защо Ева съгреши? Но ти сега защо съгреши, защо не го обичаш? Приел си от забранения плод. Момата казва, не го обича. Тя не казва последната истина. Тя не обича този си мъж, понеже обича другиго. Какво ще ме [ми] разправя, аз зная нещата, тя не обича този, а обича другите. И казва: „Аз искам да живея за Бога. За Бога ще живея.“ А тя си има вече един друг Господ, тя вече го е намерила.

И после, в религиозните хора има следното: Една мома може да е в религиозно общество, влюбила се е тя в някого. Моли се в това общество и после намери друг в друго общество и се премести в него. Ти искаш да знаеш защо Адам съгреши. Съгреши, понеже престана да люби Бога.

Сега като ви казвам тези неща, някои от вас може да изтълкувате нещата другояче. Целта ми е да ви дам едно разбиране за вътрешния живот. Погрешката, която младата мома или младият момък могат да направят е следната: Младата мома казва: „Не го обичам.“ Не го обича, понеже другиго обича. И тя мисли, че онзи, другият момък

има повече. Тя е женена. Какво трябва да се прави? Или момъкът е женен, но не я обича вече, а обича друга. Какво трябва да прави? Той напуща първата си жена и се оженва за втората. Не е лесна работа това, да се напусне жената. Има закон. Та казвам сега, може да пренесеш тези неща от външния свят във вътрешния. Те са преходни неща. Любовта в света е преходна. Тези работи ти не може да ги обичаш. Ти една ябълка може да обичаш докато тя съдържа в себе си красота и хранителност. Но като тя изгние, ти я вземеш и я хвърлиш и тази ябълка казва: „Защо ме хвърли? Защото не ме обича." Човекът ще ѝ каже: „От твоята семка, като поникне ново дърво и даде пак ябълки, пак ще ги обичам." Този закон е: Гдето е текло, пак ще тече. Двама души, които са се обичали, пак ще се обичат. Но време ще мине. Тогава казвам: Не изгнивай! Ти казваш: „Хората не ме почитат." Хората не те почитат, защото си осиромашал. Не осиромашавай! Ти казваш: „Хората не ми обръщат внимание." – Защото си изветрял.

Но трябва да се знаят методите. Някой проповедник казва на някого: „Не трябваше да грешиш." Или му казва: „Не трябваше да се подмладиш." Но трябва да се знаят методите за това. Това е само негативната страна на живота. А трябва да се знаят методите на положителната страна на живота. Ще се случат тези отрицателни неща, но никога не е изключена възможността за погрешка. След всяка погрешка ще претърпиш известни страдания. Ще поумнееш и при втората погрешка ще станеш по-добър. След третата погрешка, още по-добър ще станеш. А ако направиш погрешка и се изправиш, ще станеш умен и добър, а ако не изправиш погрешките, ще се натъкнеш на противоречия в живота. Да кажем, че ти имаш един син и една дъщеря в къщи, в семейството си. Синът ти е трети член на семейството, какво трябва да направиш, за да го направиш щастлив? – Трябва да го ожениш. Женитбата означава следното: Имаш син,

трябва да го пратиш на училище. Трябва да създадеш някаква работа за неговия ум, за да прогресира. А ако това дете го оставиш в къщи и се опасяваш да не му се случи нещо лошо, ти ще му напакостиш. Трябва да му се създаде работа.

Да допуснем, че имаш един приятел, какво трябва да направиш? За да запазиш своето приятелство, никога не трябва да криеш, никога не трябва да имаш една посторонна мисъл, която да скриваш от приятеля си. Не трябва да има в сърдцето ти нещо, което да криеш от него. И той трябва да прави същото. Щом скриеш, то се явява вече едно отдалечаване.

Аз казах, че човек трябва да бъде послушен. Но послушанието не подразбира робство. Послушанието значи да възприемеш, каквото ти каже, да го направиш. Господ ще ти каже: „Слушай какво ще ти кажа!“ И това, което ти Господ каже, приложи го! Бог ще те остави свободен, да направиш така нещата, както ти си разбрал от слушането. И тогава ще дойде външно разбиране, обективното, но няма какво да се смущавате от това.

Сега да ви дам едно правило: Никога не си сключвайте ръцете, защото тогава си носиш своето нещастие в себе си. Такъв човек не може да разреши никога правилно нещата. Трябва да имаш съгласие между всичките ти пръсти. Не трябва да има раздвояване в религиозния живот; не трябва да има раздвояване в знанието; не трябва да има разногласие в практическия живот, но единство трябва да има всякога в човека. Вместо да сключваш ръцете си, може да ги спуснеш спокойно надолу. Дойде някой да вземе от тебе, ти тогава кръстосваш ръцете си. Не, тури пръстите надолу.

Няма нещо, което да не се подава на великият закон на Любовта. Действувайте с онова, което Бог е вложил в душата ви. Употребявайте го. Не се задоволявайте с чуждото. Вие казвате: „Какво ще бъде на онзи свят?“ На онзи свят ще бъде точно така, което имате сега. На

онзи свят знаят да свирят, и да пеят знаят. Ти не знаеш нито да пееш, нито да свириш, нито да постъпваш както трябва. Какво трябва да направиш на онзи свят? – Или трябва да се запретнеш да учиш, или трябва да се върнеш на земята. Та, за онзи свят, трябва да се приготвиш. Онзи свят е за учение, той не е свят за деца, за хилави, за болни деца. За онзи свят трябват умове, силни умове, чисти деца, които отиват да служат на Бога. Да използуват Божествените блага, които съществуват. А пък ти мислиш, че като отидеш на онзи свят, ще те посрещнат там и ще има ядене и пиене, прегръщания. Като отидеш на онзи свят, като се пробудиш, ще кажеш: „Разбрах, че трябва да се учи тук. Ще работя Господи, гдето ме пратиш, ще ида и ще уча!“ Ти, като отидеш на онзи свят, ще отидеш гол и ще те облекат с най-хубавите дрехи. Ти ще отидеш на онзи свят, щом си готов за него, като се върнеш, като блуден син в онзи свят и големият брат, като дойде, ще се посърди, като види разкаялия се блуден син. Но бащата ще му говори: „Синко, на тебе ти давам повече, но и брат ти ще дойде на тази трапеза.“ Та първото нещо сега е да се запретнете да учите. Вие слушайте сега. Хубаво, похвалявам ви, но да дойде разбирането трябва.

Сега за следующият път пишете върху темата: „Полза от изучаване на четните и нечетните числа.“ Помислете върху тази тема. Ще напишете числата така:

1 2 3

4 5 6

7 8 9

Сега това са отношения. Ще изучавате тия числа. Като разберете четните и нечетни числа, ще знаете как да постъпвате. При закона на Любовта, при закона на Знанието, ще знаете при всеки случай, как да постъпвате. Сега аз няма да се спирам върху този въпрос. Понеже това е тема за вас. Под думата знание аз разбирам отношението на

сърдцето към ума. Когато употребявам думите „знание“, не подразбирам мома и момък, а подразбирам сърдце и ум. Сърдцето е младата мома, умът е младия момък. Под знание разбирам отношение винаги между ума и сърдцето. Сега мислете върху темата.

Добрата молитва

7-ма лекция на Общия окултен клас, 8 ноември 1933 г. София, Изгрев.

НАЙ-МАЛКАТА ЛЮБОВ

Добрата молитва

(Четоха се темите: „Ползата от четните и нечетните числа.“)

„В начало бе словото“

Изобщо, хората лесно се изразяват за нещата и който знае и който не знае. Често се говори за добър и за лош човек. По какво се отличават добрият и лошият човек. Има една тънка разлика между добрия и лошия човек. Лошият човек има някои тънки черти, по които се отличава, но и добрият има също така външни черти, по които се отличава. Например, в тялото си и двамата имат някои отличителни черти. Запример, всяко нещо, което не е съобразно с нашите възгледи и което ние не желаем, наричаме лошо. И всеки човек, който работи против нашия интерес, ние наричаме лош човек. В една разбойническа банда всеки от нейните хора, който осмели да се обяви в несъгласие с тях по нещо, те го наричат вече престъпник, а при това същата тази банда, според законите на държавата, са осъдени на смъртно наказание. Тази банда е осъдена сама на смърт, а тя от своя страна осъжда на смърт всеки едного от тях, който смее да се обяви против нея. В това отношение хората, във възгледите си, често мязат на тази банда. Също така и възгледите на държавата, толкова са прави по отношение на човечеството, колкото тази банда към държавата.

Темата, която имахте днес за четните и нечетните числа е цяла наука. Да се пише, както попадне, това значи да се не знае, какво нещо са четните и какво нечетните числа. При четните числа трябва да се изучават хората. При нечетните числа пък се определят нещастията на човека. Ако имате 13 хиляди лева златни пари, какво

нещастие има в тези пари? Или ако имате 130 хиляди или 130 милиона пари, левове, какво нещастие има в тези пари? Вие казвате, че нечетните числа носят нещастия за човека. Питам, ако имате да давате 10 или 100 хиляди лева, какво щастие има в това. Тия числа са поне четни, но де седи тяхното щастие?

Да се говори така, то е все едно, когато някой казва за себе си, че е праведен човек. Този човек още не знае, какво нещо е правдата. Друг пък казва, че е учен човек. Какво нещо представлява ученият? В този смисъл, когато искате да научите нещо основно, вие трябва да излизате от низшите отношения, да дойдете до отношенията на Божествения свят. Божественото съзнание има само онзи човек, у когото никога не се заражда каквато и да е отрицателна мисъл да направи вреда комуто и да е, нито на себе си, нито на другите. Често хората се съмняват, по сто пъти на ден се съмняват за едно или друго. Какво нещо е четните и нечетните числа? Какви четни и нечетни числа имаш.

Някои учени казват, че в кръвта на човека се съдържат разни материали. Какво нещо е материята? Материализмът е дълбока наука. Материалистите поддържат, че материята съществува, а други отричат съществуването на материята. Някои казват, че всичко е сила. Какви ли не теории съществуват за силата и материята. Някои учени даже не знаят, какво отношение има между силата и материята. Някои казват, че материята е импресирана сила, а други казват, че материята се намира в кинетическо състояние. Какво нещо е материята и какво е сила? Това, с което можеш да се облечеш, в даден случай, или това, което носиш със себе си, то е материя в най-простата форма. А сила е това, с което се движиш напред. И това, което може да вземе дрехата ти и да я тури отгоре ти. Едното е видимо, а другото – невидимо. Едното е в покой, а другото – в движение. Значи, щом си в покой, ти си в материалния свят, щом си в

движение, ти си в света на силите. Това е по отношение на живота, а животът не е нито материя, нито сила. Как ще разберете това нещо?

Сега вие искате да проникнете в същината на живота, но такава същина, която да отделите от материята или от силата, не съществува. Ти не можеш да отделиш живота от тялото си, от себе си. Щом отделиш живота от тялото си, това тяло е вече в покой. Щом внесеш живота в тялото, това тяло е вече в движение. Сега, в каква посока ти ще тръгнеш и как ще вървиш? Допусни, че ти имаш да взимаш пари от някъде. Два начина има, по които ти можеш да вземеш парите: или този, който има да ти дава, сам да дойде при тебе и да ти донесе парите, този е най-добрия начин; или пък ти да отидеш при него, да си искаш парите, този е най-неприятния начин. Това е само за изяснение на нещата, когато имате взимания и давания на пари. Това определя едно право отношение. Онзи, който има нужда от пари, то трябва да отиде при банкера, да си вземе парите. Това е правото отношение, това е естественото отношение. И после, когато дойде да се плаща, онзи, който е взел парите, той трябва да отиде да ги занесе. Сега ще направя едно уподобление. Онзи, който иска да пие вода, той трябва да отиде на чешмата, да напълни стомната. Ако на тебе ти се пие вода, а чакаш другите да отидат и да донесат в стомната вода, това не е право отношение. Това е право, но за самия тебе и няма да се мине много време, ти ще дойдеш в стълкновение със себе си. Ти изпиваш водата в стомната и викаш слугата си Иван да отиде на чешмата и да ти донесе вода. Какво ще бъде твоето положение, когато един ден Иван го няма? Ти ще викаш и ще се чудиш, защо го няма Иван. Казвам, защо пък да е Иван при тебе? Ти не си онзи Иван, когото викаш. Иди вместо него за вода и пий, колкото искаш.

Сега ние прекарваме тия възгледи навсякъде в живота. Ние очакваме да се уреди света, че и нашият живот да се уреди. Така и за

Бога имаме криво понятие, казвам: „Господ това ще даде, Той ще оправи работите.“ Вярно, Господ всичко дава, но има едно криво схващане на тази идея. Ти си син на един богат човек, следваш в странство и пишеш на баща си: „Татко, изпрати ми пет хиляди лева, че ми трябват.“ Бащата изпраща пет хиляди лева. На втория месец пак искаш пет хиляди лева. Десет месеца по пет хиляди лева, това са 50 хиляди лева. Ако учиш, както и да е, но ти взимаш тия пари и ходиш по театри, по концерти, по любовни работи на своето сърце, ядеш и пиеш с другари. Но най-после и баща ти пише: „Синко, толкова време вече, как следваш по медицина, никакви изпити не държиш.“ Ти пишеш на баща си, че имаш някакви нужди, но всъщност никакви нужди нямаш, всичко това е привидно. Най-после баща ти престава да ти изпраща пари, отказва да те поддържа и тогава ти започваш да говориш за него, че е безсъвестен, че не влиза в положението ти и т.н. Какво е постигнал този син, след като баща му толкова години го е поддържал в странство? Нищо не е постигнал. В края на краищата и бащата се е разочаровал и синът нищо не е направил.

Като наблюдавам живота ви, аз виждам и между вас такива постъпки. И млади и стари постъпвате така, че аз се срамувам от вашето поведение. Досега не съм срещнал нито един от вас, комуто, като се каже нещо, да се замисли, поне няколко часа да поседи на едно място и да помисли върху това, което съм му говорил. Той казва: „Аз вярвам в Бога.“ Какво вярва в Бога? Той е най-големия простак, а казва, че вярва в Бога. Каква вяра е тази? Ти вярваш в Бога, а оставаш на най-възвишеното същество, то да разреши даден въпрос заради тебе. Ти имаш да даваш пари някому, а го изнасилваш. Ти оставаш на съдията да разреши въпроса и намираш, че съдията е праведен само тогава, когато той реши делото в твоя полза. Ти казваш: „Много умен е този съдия.“ Умен е, разбира се, но спрямо тебе. Че спрямо другия не

е справедлив, ти не искаш да знаеш. Може ли тоя съдия да бъде справедлив спрямо двамата, които спорят за едно и също имане? Когато двама души се съдят при един съдия на земята, и двамата са лоши.

Казвам, сега като изучавате окултните науки, вие виждате разни научни въпроси, които се разглеждат по различни начини, от теософи, от окултисти и казвате: „Това са теософи, това окултисти и т.н.“ Казвам, това са възгледи на хората, обаче, има едно право учение в света, което обединява всички форми. Всички религии, според мене, са външните форми на едно учение, което се изразява по един или друг начин, но това, което обединява хората, което дава сила, вие никъде няма да го намерите. Някои казват: „Вие държите Учителя, Той всичко може.“ Ще ме държат, но лъжете се, той нищо няма да даде или по-право, вие нищо не можете да приемете. Това е гонене на вятъра. Да се каже така, то значи, да не мисли човек. Казвате: „Да държим Христа и да не се боим.“ Че как ще Го държите? Ще направиш един неразумен дълг и след това ще отидеш да кажеш: „Господи, плати ми сега дълговете.“ Или ще направиш една погрешка и после ще кажеш: „Извини ме Господи, втори път няма да греша!“ После пак ще направиш същата погрешка и пак ще искаш извинение. Това е едно криво разбиране.

Та казвам, понякога аз се срамувам от вас, а някога се срамувам и от себе си, че съм Учител на такива ученици. Казвам си, ако знаех, че са толкова неспособни, кракът ми не [би] ми стъпвал тука. От мое гледище, след като съм ви учил 10–30 години и нищо не сте научили, какво сте придобили вие, какво съм придобил аз? Вие сега се занимавате с въпроси, които не трябва да ви занимават: „Отде е дошъл Учителят, каква е неговата задача?“ Вие човъркате тези въпроси, както, когато някои се интересуват, защо някоя мома е толкова красива. Отде съм дошъл? Отдето идвате и вие. Това е много

лесно. Отде идвам? Идвам от един извор. Щом знаете това, вие трябва да имате пред вид, че имате отношение към този извор. Щом имате отношение към този извор, вие не трябва да го мътите. Значи, аз съм важен за вас дотолкова, доколкото мога да услужа на вашите интереси. Тогава, ако и аз кажа същото, ще излезе, че и вие сте нужни за мене дотолкова, доколкото сте полезни за моите интереси. Какво се разрешава по този начин? Това не е ли учението на света? Един банкер е важен за един клиент дотолкова, доколкото той може да вземе от него пари на заем. А клиентът е важен за заемодавеца дотолкова, доколкото първият може да му услужи във време на нужда. И това не е лошо, но трябва едно разрешение на съществените въпроси. Това са отношения на интереси.

Аз имам един такъв ученик от низшето царство, който е много ревностен. Всяка сутрин дохожда при мене и ми казва: „Учителю, ти си много добър." Той ходи, ходи надалеч с мене, мяка подире ми, много ме обича, но защо? Защото му давам сиренце, кашкавал, баница, оставям го на стола да се качва. Но щом не му дам нищо няколко деня и го потупам, никак не ходи с мене. Аз често изучавам естеството му. Понякога го гледам право в очите и той ми казва: „Какво от това, че съм изял малко сирене или кашкавал? Аз ям по-малко, а ти ядеш повече. За това не заслужавам никакъв бой." Според неговото съзнание, той намира, че постъпката ми, по отношение на него, не е права. Аз намирам, че постъпката ми е права, но не трябва да го изкушавам. Ако сиренето е на масата, той не се качва там, но ако оставя сиренето на някое малко столче, той там не издържа вече.

Сега, аз правя една аналогия. И във вашето съзнание има такива отношения, които трябва да разрешите. Вие трябва да минете една фаза по-напред, за да дойде във вас онова вътрешно спокойствие. Понеже ние имаме отношение към цялото, имаме и отношение към Бога. Ние не сме се събрали да служим на себе си. Да служим на себе

си, това е в реда на нещата. Органите на един организъм си услужват едни на други. Всички органи имат отношение към тялото, като към цяло. Очите имат отношение към тялото, ушите, ръцете, краката. Следователно и ние всички имаме отношение към Бога, като към цяло. Най-мъчното нещо е да установи човек тия отношения, да почне да разбира, какво нещо е волята Божия в даден случай.

Има една сестра тук, която иска да ѝ се говори много меко. Права е тя, но аз някога я слушам, че тя по отношение на другите не постъпва така, както иска към нея да постъпват. Така иска всеки човек, но и той трябва да бъде мек, внимателен към другите. Аз разглеждам този въпрос другояче. Защото, ако вие искате да постъпват добре само по отношение на вас, този въпрос е вече разрешен в света. Ако искаш хората да постъпват добре с тебе, гледай да не бъдеш сиромах и да си уредиш работите добре: да имаш къща, да е добре наредена, че да нямаш нужда от никого. Не оставяй времето да оправи работите. Ако можеш ти сам да ги оправяш, оправи ги. Ако оставиш хората да ти уредят работите, ще кажеш после: „Какво мислих, какво излезе.“ После ще съжаляваш. Няма какво да мислиш. Сам ще уредиш работите си – нищо повече.

Сега, на другия въпрос: могат ли всички хора да бъдат богати? Всички хора не могат да бъдат богати. Второто положение: За да те почитат хората, ти трябва да бъдеш здрав, да бъдеш умен и да бъдеш добър. Ако нямаш тези качества, тогава и отношенията на хората към тебе няма да бъдат такива, каквито ти искаш. Сега да обясня, де седи едно от противоречията. Ти си гладен, три деня не си ял, в тебе гладът говори и ти казваш: „Искам да ям нещо, каквото и да е.“ Слага ми едно хубаво ядене и казвам: „Тук има едно ядене, което е останало от няколко деня.“ – „Каквото и да е, трябва да се яде, ще ям.“ – „Почакай малко, сега се пече една прясна пита с малко сиренце.“ – „Не, нямам време, не че не мога да търпя, но време нямам.“ – „Както искаш.“

Тогава той се наяде и след половин час коремът го заболява, става му лошо и трябва да му се даде рициново масло, трябва да му се даде топла вода. Тогава той казва: „Зле направих.“ Питам, ако и вие възприемете една лоша мисъл или едно лошо чувство, това не е ли едно лошо ядене? В даден случай ти си гладен и мислиш, как да разрешиш известен въпрос.

Та сега в класа на всинца ви липсва едно нещо. Ще ви дам едно правило и който не изпълни това правило, ще си носи последствията. Който не го изпълни, той ще си носи последствията. Аз съм ви казвал и друг път, не искам да ме занимавате с вашите глупости, нито да ги нося. Аз не искам да нося и вашите престъпления, вашите лоши мисли и чувства. Вие трябва да се определите. Сега вие се намирате в една област, която няма да ви изведе на никъде. Това е един лъжлив път. На мнозина съм казвал: не говорете нищо зло, нито добро за мене, докато не сте го научили, нито пък аз ще говоря зло за вас или добро, докато не съм го научил. Ако има нещо, което си научил и си ощетен, ела да ми го кажеш. Но неща, които не са проверени, не ги говорете. Научете се да говорите проверени неща. Някога казвате: „Така каза Учителят и свършена работа.“ Че имало онзи свят – провери това. Че баба ти или дядо ти казали това, ти трябва да го провериш. Провери това за себе си. Може да ти каже някой, че този салон има десет врати. Не, две врати има нашият салон. Колко прозорци има нашият салон? Вие не знаете това. Всяко нещо, което говорите, трябва да го проверите. Казвате: „Отличен салон е той. Много картини има.“ Колко картини има нашият салон? И това не знаете.

Ето, ние имаме два модела Христа. Вие ходите в пътя според този Христос, който е теософски образ. Той е преroден Христос, който е живял някога и сега пак се е преродил. Той и сега живее на земята и е позволил да му нарисуват образа. Ние взимаме тези картини като

образи. Единият представя болния човек, а другият – здравия, но нито единият е Христос, нито другият. Вие трябва да имате Христа в себе си вътре, като образ. За вас Христос трябва да бъде като един банкер, който всякога ви кредитира, от когото всякога взимате пари. Такива трябва да бъдат отношенията ви, вие всякога можете да вземете нещо. Този банкер ви дава с по възможност най-малки лихви, по четири на сто.

Сега, като ви говоря по този начин, вие можете да си кажете: „Нима нямаме знание?“ Вие трябва да имате една статистика, според която да изучавате въпроса на четните и нечетните числа. Вие още не сте изучавали исторически, кога се е родил Христос, нито знаете, кога се е родил апостол Павел, Петър, но точно, да знаете годината, месеца, деня часа и минутата. И тогава, според законите на астрологията, която физиологически описва човека, да правите своите гадания. Още от едно време астрологията се е считала наука, която е гадаела според съчетанието на звездите. Под думата „звезди“ се разбира отношение, връзка с разумни същества. И при това астролозите са делили звездите на такива от първа, втора, трета четвърта, пета, 16 величина, на степени са ги делили.

После отношенията на човека към Луната и към Слънцето, това са два фактора, два светли ума, с които той е свързан. Слънцето е свързано с духа, а луната с материята. И следователно, човек по този начин ще види какво е неговото отношение към духа и към материята, които действуват в самия него. Най-първо ще ги разгледате като форми, оформени в мисли, желания и постъпки. Например, човек има желание да живее. Първо той ще види, какво е отношението на месечината на звездите и на слънцето към него. След това той ще види, какво е отношението на други живи тела около него, всички тия, които го окръжават. Всички тия неща трябва да вземете в съображение. Това не е лесна работа.

Сега всички вие се намирате в един установен свят. Ражда ви се един син и вие искате от сина си това, което той не може да направи за вас. И в религиозно отношение всичките сте на еднаква степен на развитие. Аз ви считам като хора, като ученици на една школа, но не и като хора убедени, които имат вяра. За мнозина от вас се изискват две, три или четири преераждания още, за да разберете това, което сега ви говоря и да разберете, как трябва да се постъпва. Например, представете си, че сте дали някому двеста хиляди лева, които той изял и не може да ги върне и след всичко това да кажете: „Нищо, такава е волята Божия." Колцина могат да кажат така? Напротив, вие ще започнете да се оплаквате и да казвате: „Цял живот употребих, докато спечеля тези пари и сега не мога да ги получа." Питам, кой ви кара да дадете тези пари на този човек? Вашата мисъл да му услужите не беше ли користна? Или вие завързвате приятелство с един човек, но с цел да ви улесни той в някои работи, а не за да имате за приятел. Хубаво е и това, но тази идея не води към добро.

Приятелството трябва да почива на три допирни точки: вие трябва да сте имали връзка с този човек в миналото в настоящето и в бъдещето. Значи, едната връзка трябва да бъде на физическия свят, другата – на духовния, а третата – в Божествения свят. Или, за да се подържа вашето приятелство, необходими са едновременно три разумни същества. Приятелството почива на известни чувства. Ако имате един приятел, той всякога трябва да бъде на вашите услуги, но и вие не трябва да злоупотребявате с добрината на вашия приятел, понеже с това ще осакатите вашите отношения. Вие можете да осакатите приятелските си отношения, както можете да осакатите една стомна, с която си носите вода. Тук я блъснете, там я блъснете, когато един ден тя се счупи и не може да ви служи. По този начин може да се изменят и външните форми на приятелството. Допуснете, че имате един добър приятел, с когото отивате на екскурзия и по

невнимание вие ставате причина той да си счупи крака. Аз съм ви давал ред примери, да видите, какво значи да се развалят приятелските отношения между хората.

Ще ви дам един пример, който се случва в Алпите някъде. Една мома пътува из Алпите с един добър свой приятел, който я обичал. По едно време, на едно много опасно место тя вижда едно от хубавите алпийски цветя еделвайс и казва на своя приятел: „Искам да ми откъснеш едно от тези цветя и да ми го дадеш, за да ми докажеш, че ме обичаш!“ Той отива на това место, да откъсне еделвайс, с риск на живота си и като успял благополучно да откъсне цветето предлага го на момата, като ѝ казва: „Вземи това цвете за спомен, само то ще ти остане от мене.“ Той казал сбогом на момата и повече не се върнал при нея. С това той искал да каже: „Втори път не излагам живота си на такива глупави прищевки.“ И прав е този момък. Питам, всеки от вас не се ли излага с риск на живота си за някаква глупава прищявка?

Не, вие трябва да имате помежду си отношения на ученици. Онзи, който знае повече, ще върши повече работа, който знае по-малко, ще върши по-малко работа. Но понякога гледам, че простите, които знаят по-малко, говорят повече от другите. Гледам, някой път, аз седя при вас, а някои бърборят, дори аз се срамувам за вас. Трябва да знаете, че аз не обичам лъжата. Много пъти вие говорите за Бога, че вярвате в Бога, че има един Господ, но за кой Бог говорите в същност? Тоя Бог за когото вие говорите, това сте самите вие. Не, така не се говори за Бога. Има един Господ, наистина, към когото всички трябва да имате едни и същи отношения, както към въздуха, към слънцето. Когато някой каже, че има един Господ, в когото вярва, от мое гледище този човек няма никакъв Господ, той е безверник.

Тогава, да определя какво нещо е вярата. Вярата се образува от същества, които седят по-високо от тебе. Безверието пък се образува от същества, които седят по-низко от тебе. Следователно, ако си

вярващ, ти си свързан със същества, които седят по-високо от тебе. Щом си безверник, ти си свързан със същества, които седят по-низко от тебе. Та когато някой казва, че е безверник, питам: в какво седи неговото преимущество? Това показва, че ти си под влиянието на същества, които седят под тебе. Казвате: „Де са тия същества?“ Не е важно де са, но ти си един образец на тия същества. Ако имаш вяра, това показва, че си под влиянието на същества по високостоящи от тебе. Тогава ти си честен човек, изпълняваш дадената си дума. Който няма вяра, той навсякъде върви [върти] колелото. Та когато казвате, че вярвате в Бога, аз бих се зарадвал, бих желал това да бъде истина. Защо? Защото Бог ме създаде така, че Той в мене да урежда нещата. По-хубаво нещо от това няма. Вие казвате, че имате вяра, а колко пъти на ден се сменявате? Та ще знаете: вярата се дължи на същества, които седят по-високо от вас и които са завършили своята еволюция. Ако вярвате в това, всичко ще се уреди, но ако сте безверник, това показва, че сте свързани със същества, които седят по-низко от вас. И докато вървите по техния ум, вашите работи никога няма да се оправят.

Казвам, излизате вечер без лампа в тъмна, мрачна нощ и се блъснете в някой клон. Питам, кой е виновен за това, клонът или вие, или провидението, което е направило този клон? Вечер не се ходи. Който ходи вечер, той е лош човек, който ходи денем, той е добър човек. Вълкът ходи вечер, а волът денем ходи, вечер пасе. Значи, щом вълкът ходи вечер, а волът пасе вечер, все едно и също нещо е това. Следователно, ще ви дам едно правило: Не върши една постъпка в тъмнината на нощта или не взимай някакво решение в тъмнината на нощта. Или друго яче казано, реши даден въпрос когато има светлина. Щом трябва да решиш един въпрос, попитай тези, в които имаш вяра и които те ръководят, как трябва да разрешиш този въпрос или как трябва да постъпиш.

Тук на Изгрева се навъдили хора, които си служат с такива лъжи, каквито и в света няма. Тук има хора на невъздържанието, каквито и в света няма. Кажете ми, какво е това нещо? Но казвам, знайте, че всеки ще носи лошите последствия на своя живот. Не искам да ви задължавам, но всички трябва да знаете това нещо. Затова именно не пипайте онези бомби, които светът е направил, защото ще платите с живота си. Вземете за пример Магдалина, тя надминаваше всички в своята вяра, вяра имаше тя, но сега малко закъса във вярата си, откак се свърза с Джино. Тя се свърза със същества по-ниски от нея. И сега има желание да нареди един дом на Джино, както и на неговата майка. Тя не трябва да се жени, нито деца да ражда. Тя трябва да прекара един живот свободен от тези връзки, да не мисли за деца, защото те ще бъдат хилави. Тя прекарва последния етап на своя минал живот. Магдалина може да бъде образец и в доброто и в лошото. Казвате: „Не трябва ли да се женим?“ – Защо ще се жените? – „Не трябва ли да имаме пари?“ – Защо трябва да имате пари, да давате по 40 на сто лихви ли? Но ние се отдалечихме от целта.

Аз искам вие да бъдете ученици, да определите отношенията си към Бога. Тази трябва да бъде първата ви работа. За тази цел аз няма да ви проповядвам, но ще взема няколко души от вас при себе си, да живеят един месец с мене и ще видят, какви трябва да бъдат отношенията им към Бога. Без да ви говоря, вие ще видите. И тогава, както аз постъпвам, така и вие ще постъпвате.

Представете си, че вие сте здрав човек, но имате една слабост, обичате да пиете. Един ден се напивате и в това време дойде ваш неприятел в дома ви, върже ви ръцете, краката с едно въже, обере ви и си отиде. Оставате така няколко деня, гладен, измъчен, пожълтял, няма кой да ви помогне. Минавам покрай вас, виждам ви в това положение и веднага изваждам ножчето си от джоба, прерязвам въжето и ви освобождавам. Вие веднага тръгвате свободен и започвате

да ми се оплаквате от неприятеля си, как сте пострадали. Няма защо да ми се оплаквате. Аз искам вие да бъдете свободни, затова казвам: втори път гледайте да не ви вържат, бъдете внимателни. – „Ама аз не исках.“ – Внимавайте за втори път да не изпаднете в същото положение. Вие сте направили една погрешка и затова са ви вързали. Всички вие правите известни връзки, които първо, не са естествени. Вие искате да завържете приятелство, връзки, които не са естествени.

И вие, като света, постоянно се одумвате. Казвате, че еди-кой си де ходил. Че идете и вие в света тогава. Какво лошо има в това, че някой обичал някого? Пък защо трябва да се месите в чуждите работи? Стига да е любов, но да не се лъжете. Ако вървите по този начин, аз ще ви оставя. Аз искам да бъда свободен. Не, че не съм свободен. Аз съм свободен, но искам да ви кажа, че вие сте допуснали на Изгрева същества, които са от низша степен на развитие, а аз не искам да се занимавам с тях. Те ще ви сучат само, без да постигнете нещо. Те ще ядат и пият и нищо няма да ви помогнат. Те ще развалят всичко. Има един брат тук, който е повече от 20 години и още не може да се откаже от тютюна. Така и много от вас боледуват, защото постъпките им не са естествени. Аз мога да направя един списък, да покажа, какви са вашите постъпки, сами да видите, колко са неестествени. От такива постъпки не можете да имате никакви постижения. Сега въпросът е, какви ще бъдат техните постижения? Много лоши ще бъдат. Сега аз не искам да кажа, какво ще бъде, не искам да предсказвам, но казвам, че пред вас седи една голяма опасност за главите ви. Вие можете да изчезнете – не знаете това. Вие тук на Изгрева всички можете да бъдете пометени и това не знаете. Цялата съдба на България виси на косъм. Не само вие, но цялата европейска култура седи на една гнила греда и може да се помете, нищо да не остане от вас. Знаете ли това? Де ще отидете тогава? Вие мислите, че като сте си направили една малка къщица, заградили сте

я с тел, че сте се наредили. Наредили сте се. Вие сте се уредили толкова, колкото и едно животно. Вие нищо още не сте уреждали.

Един ученик ми разправяше един свой опит. Той сънувал една действителност, от която нищо не разбира. Сънувал една голяма война, която се води в света, с отровните и задушливите газове. Всички хора бягали, но умирали от задушаване. Чул някой, че му казал: „Вземи корени и от тях дишай, да спасиш живота си.“ Значи тия малки растения спасявали живота им, да не умрат от задушаването. Тоз ученик видял бъдещата война. Как мислите вие? Тази страшна война ще бъде не само долу, но и горе – навсякъде. И тук на Изгрева ще дойде. Тази война ще бъде толкова страшна, каквато никога не сте виждали, нито сънували. Вие трябва да бъдете готови за тия времена.

Сега мнозина седят и казват: „Аз имам Господ, вярвам в Него.“ Ще дойде време, когато ти ще дишаш от корените на една малка тревица. Казвате, че тревата ви показва, че Господ е нагоре. Не само това, но от тази тревица ти ще дишаш. Ти ще видиш Господа в тази малка тревица във водата, във въздуха, във всички хора, които ще ти помогнат. А вие говорите често против този Господ. Любовта към ближния, това е любовта към Бога, който живее едновременно във всички хора.

Та казвам, сега всеки си има по един Господ, но този, вашият Господ няма да оправи света. Христос казва: „Както Отец ме възлюби, така и аз ви възлюбих.“ Тогава де е вашият Господ? Вземете, Христос не казва, че има един Господ, но казва: „както Отец ми живее в мене, така и аз в Него.“ А вие, като казвате, че имате един Бог, на когото се кланяте, този ваш Бог е един идол, а да се кланяте на един идол, това е идолопоклонство. Когато се говори за Бога вие трябва да знаете съвсем друго положение. Преди всичко, ако вие за момент само влезете в мисълта, с която Бог ви е обгърнал, както и с чувството и с

постъпките, с които Той ви е обгърнал, вие моментално ще изчезнете. Когато казвате, че имате един Бог и живеете в Него, аз имам пред вид, че Той е работил във вас и ви казва, че вие не му служите както трябва. Аз имам един ученик, който ми разправяше, какви наставления му е давал Господ, когато му се е явявал. Той му казвал: „Никога да не ме огорчаваш в душата си, никога да не ме смущаваш в ума си, никога да не ме злословиш в сърдцето си. И никога да не извършиш отвън една постъпка, която да хвърля петно върху моето свято име. Върви в този път. Ако не вървиш в този път, смърт те очаква. Ако пък правиш това, което ти казвам, моето благословение да бъде над тебе."

Та сега вие ще се извинявате, че сте млади, не, вие нито сте млади, нито сте много стари. Аз бих желал да сте млади, бих желал и да сте стари. Аз говоря за младостта и за старостта в съвсем друг смисъл от този, който вие влагате. Понякога аз съжалявам като говоря за младите моми и момци, защото изопачавате нещата. Аз не взимам тия форми в тази изопачена смисъл, каквато вие им придавате. За мене младата мома и младият момък са такива, каквито Господ ги е създал. Старият дядо и старата баба са хора, които Бог е изпратил при мене да взема един съвет от тях. Младата мома и младият момък, старата жена и старият мъж са работници, които могат да свършат нещо. Не е въпросът за онези второстепенни неща. Някога пък говоря за любовни работи. Младата мома пише на момъка: „Без тебе не мога." Без кого не може тя? Младата мома трябва да пише на момъка: „Без тебе Господи, който живееш в младия момък не мога да живея." И младият момък трябва така да пише на младата мома. При всяко любовно писмо, трябва да пишете на Господа, който живее във вашия приятел, а не на приятеля си. До Бога се отнася това писмо. Правилното разбиране е, че нито момата може без Господа, който живее в момъка, нито момъкът може да живее без Господа, който

живее в момата. Само по този начин може да се дойде до един правилен живот.

А сега вие вървите по обратния път. Като ви наблюдавам, виждам, че вие живеете само с лавирания, с вътрешни лъжи. Не, оставете вече лъжата настрана, изхвърлете я навън. Никой досега не е успял нещо с лъжата. Който не изхвърли лъжата от себе си, той в нищо не може да успее. Ако искате един щастлив живот, ако искате да прогресирате като ученици, никаква абсолютна лъжа не трябва да има във вас. Казвате: „Никой не иска лъжата." Да се откажете от лъжата, това значи да бъдете искрени спрямо себе си.

Някой дойде при мене и ми казва: „Учителю, като ни гледаш, какво ли ни се смееш?" Не, аз не съм от тези хора, които да се смеят. Какво ще се смея на котката? Когато котката дойде при мене, аз я посрещам добре, но ѝ държа една лекция, казвам ѝ: „Ти трябва да се оставиш от котешкия си характер, пилци, щурци няма да пипаш, като хванеш една мишка ще я изнесеш вън и там ще я пуснеш, няма да я ядеш. И после ела при мене, аз ще ти дам да ядеш, ще ти дам баница." Котаракът ме погледне и казва: „Мъчно е това учение. Това ни е останало от деди и от баби." Казвам, каквото е с котката, това се отнася и до вас. И вие казвате: „Мъчно е това учение." Младият казва: „Отлично е това учение, но не може да се приложи." Казвам на котката, че не трябва да яде мишки тъй, с козината и с червата им, защото ще умре. Та и вие умирате, понеже не живеете хигиеничен живот.

Какво трябва да се направи? Аз бих желал да имам тук, на Изгрева, няколко души измежду вас, които да дадат пример на Любовта. Те да бъдат като екземпляри. Тук любовта между млади и стари не е както трябва. Младите, когато се обичат, се крият, а старите гледат, какво правят младите. Чудно нещо, какво има да гледат? Младите ще направят точно това, което старите са правили. Младите

трябва да изменят своите отношения. Какви трябва да бъдат отношенията им? Чисти трябва да бъдат отношенията им. Знаете ли, какво значи чисти отношения? Когато мома залюби един момък, тя не трябва да изгубва своето здраве, но още по-здрава да стане. Това не значи, че тя трябва да тлъстее.

Сега ще приведа един пример, който ми падна на ръка тъкмо за беседата. На един американец, учен човек, дохожда идеята да се ожени, но искал да намери жена, която да бъде пълничка, с лице като месечина. След десет години търсене, най-после намерил такава мома и предложил да се ожени за нея. Тя се съгласила. Като се оженили, тя започнала да става недоволна от своята пълнота и в нея се явява желание да стане тънка, за което се подложила на строг режим, следствие на което изтъняла доста. При това положение мъжът ѝ останал недоволен и завел дело да се разведе с жена си, като писал причините. Съдът, като разгледал делото, уважил исканията на мъжа, който при едно условие се оженил за жена си и им дал развод. Друг пример. Един французин искал да се ожени, но той искал мома, която непременно да бъде суха, тънка, но красива. След десетгодишно търсене, най-после намерил такава мома, предложил ѝ да се оженят и тя се съгласила. Като се оженили, в нея се явило желание да понадебелее малко, за което се подложила на специален режим в продължение на четири години да затлъстее. И наистина тя постигнала това. Обаче, мъжът ѝ започнал да става недоволен от нейното затлъстяване и подал заявление в съда за развод. Съдът уважил и неговата молба и им дал развод. Какво трябва да се направи? Сухата трябва да отиде при французина, а затлъстялата – при американеца. Та и вие понякога искате да бъдете тлъсти, а понякога сухи, но нито с дебелата може да се живее добре, нито със сухата. Защо? Понеже и двете изменят своите идеи. Американецът

казва: „Суха жена не искам, пълна искам, такъв е моя идеал.“ Французинът пък иска суха жена.

Този пример може да се приведе вътрешно. Ние имаме известни идеи, които завеждат до резултатите на американеца, а някои довеждат до резултата на французина. Обаче, нито с едните, нито с другите идеи се постига нещо. Защо? Когато мозъчната система в човека е чрезмерно развита, те остават много сухи, когато симпатичната нервна система или чувствата взимат надмощие в човека, той става пълен, но и сухите хора умират и пълните хора умират. Какво трябва да се прави? Ще уравновесите силите на мозъчната и на симпатичната нервна система. Това показва, че между човешките чувства, между човешките мисли, между душата и духа на човека трябва да има пълно единство.

Сега, бих желал да не съм ви говорил това нещо, което ви говорих. За мене щеше да бъде по-добре, ако съзнанието ви беше будно, но не е будно. Досега аз съм слушал толкова отрицателни мнения, слушал съм и съм търпял неща, които не обичам. Аз съм човек, който обичам абсолютната чистота. Толкова години вече, как аз търпя всичко. Най-първо храната, хляба, който правите, не е както трябва. Вашите мисли и чувства не са чисти и са предизвиквали големи пакости. Не е въпросът, че аз трябва и мога да търпя, но това не е добре за вашето бъдещо развитие. Вие сами ще се спънете от всичко това. Помнете, че онези, които ръководят съдбините ви, втори път няма да ви създадат такива условия.

Ще кажете, че Христос е дошъл да спаси хората. Да, но ако вие не изпълните волята на Бога и Той няма да ви помогне, ще се отрече и Христос от вас. Мнозина от вас сте добри, но и добрите пак са заразени, те са заразени от околната среда. Трябва да се създаде една хигиенична среда и в мислите и в чувствата на човека. Изгревът трябва да бъде едно чисто място не само във физическо отношение.

Аз не се спирам само върху вашите постъпки. Аз извинявам вашите постъпки, но вие, без да знаете, ставате проводници на един съвършено чужд свят от вашите мисли и желания. Вие трябва да затворите крана си за тези влияния. Направите ли една погрешка, изправете я. Вие постоянно ставате проводници на тия течения, вследствие на което, положението ви се влошава. Ако вървите по този начин, след десет години ще се намерите в голяма сиромашия. Не мислете, че работите на света по този начин ще се уредят. Ако мислите така, съвсем криво мислите.

Сега аз ще ви покажа един път, по който трябва да вървите. По този път много пъти сте вървели, но сте го напущали. Ако и сега го напуснете, не зная какво ще правите. Низшите същества сега искат да ви отклонят. Вие можете да отидете, дето искате, не е въпросът там, но казвам, вие трябва да държите връзка с Онзи, Който ви е пратил на земята. Вие трябва да държите връзка с онези, които сега ви кредитират, със своите мисли и чувства. Следователно, низшите влияния трябва да се пресекат. Човек не трябва да се поддава на такива низши влияния или с други думи казано, той трябва да отвори в съзнанието си по-големи прозорци да влиза през тях повече светлина и топлина. Той трябва да има една нова канализация, извор трябва да има. Само по този начин хората могат да се организират помежду си. Хората са дошли вече до това положение, но още не могат да се откажат от старото. Като не живеят добре, те се обръщат към съдии, към адвокати и тям подобни. Но с това те влизат в рамката на света, от които мъчно могат да излезат. Защо ви са тези съдии и адвокати, които не съдят добре. Право е всеки да си има адвокат и съдия вътре в себе си, който да го съди. Той ще бъде добрия съдия. Та сега мнозина от вас боледуват и то по единствената причина на своя неестествен живот. Често човек боледува по своя вина, а понякога и по вина на другите.

Казвам, по този начин новата наука не може да се приложи в живота. И сега, за да станете силни, вие трябва да минете през известни подготовки. Това нещо не става така лесно. Ако е въпросът да ви накарам да вярвате, то е лесно, но тази вяра не е сигурна. Не е само до работата, която до сега сте извършили. Ние трябва да строим. Тепърва имаме работа, която трябва да свършим. Ние трябва да строим. Ако само гледате, как другите строят, нищо няма да излезе от това. Ако само другите работят, а вие не работите, пак нищо няма да излезе. Ако в света само вярвате, че има Господ, без да изпълнявате Неговата воля, тази вяра няма никакъв смисъл. Някой казва: „Напразно изгубихме времето си, да бяхме в света, повече щяхме да придобием." Та, според мене, всички съвременни хора напразно губят времето си. Казвам, не само тук, но и в живота всичко е изгубено.

Та, да не изгубим живота си, ние трябва да дойдем до правилните вярвания. Не е въпросът да се отказваме от живота, от богатството и т.н. Казва някой: „Аз не искам богатство." Не е въпросът там. Ние трябва да бъдем и богати и здрави. И това богатство и това здраве трябва да ги употребим на място. Ние не трябва да бъдем бедни хора. Освен това ние трябва да бъдем даровити. Кой каквато дарба има, той трябва да я развие.

Сега вие седите и чакате, като дойде Христос, тогава да постигнете нещо. Мислите ли, че като дойде Христос, ще ви повика такива, каквито сте? Не, Христос никога няма да дойде в света по начина, по който вие разбирате. Щом приемаш храната си, Христос е дошъл вече в тебе, щом имаш желание да изправиш живота си, Христос е дошъл вече в тебе, щом имаш желание да учиш, Христос е дошъл вече в тебе. Това аз разбирам под идването на Христа. Вие казвате: „Като дойде Христос, Той ще обсъди работите." Оставите ли Христос да ви съди, вашата работа вече е загазена. Вие съвсем сте закъсали. Христос не е дошъл на земята да съди хората. Там е

важното, че съдбата ще започне най-първо от дома Господен. Обаче, едно трябва да знаете, учениците не трябва да бъдат съдени. Остане ли ученикът да го съдят, той вече не е ученик. Единствените хора, които няма да бъдат подложени на съдба, това са учениците. За ученика съдба няма. Щом ви съдят, вие не сте ученици. Ученикът сам трябва да изправи погрешките си. Та и на вас казвам: изправете погрешките си. Втори път едно ще знаете: ако сами не изправите погрешките си или всеки едного ще викам лично, да му кажа погрешките или ще го оставя сам да си понесе последствията. Последствията ще седят в следното: един ден, както вървите по пътя, ще паднете на улицата и ще си заминете – всичко ще се свърши с вас. Но аз не искам това. Не искам смъртта да ви изяде.

Едно се изисква от всички: Служене на Бога! Аз имам една архива, в която съм събрал всичко, каквото сте направили и един ден ще изнеса всичко, което сте направили. Всичко ще изнеса с ред факти. За тази цел аз имам доста картини събрани, какво сте правили през времето, докато сте били в школата. Като видите тези картини, за добро и за зло, вие ще се учудите. Аз имам цяла серия от такива картини. Не отлагайте нещата, но обърнете една нова страница на живота си. Без тази нова страница и новото в живота не може да дойде. Без любов в света новото не може да дойде. Сега и аз искам от вас да приложите по възможност най-малката любов. Най-малката любов седи в това, да не смущавате Господа в себе си. И Писанието казва: „Не огорчавайте Духа, с Който сте запечатани.“ Щом се натъкнете на някаква мъчнотия, спрете се малко и помислете за Господа.

Сега, като се говори за науката за четните и нечетните числа, трябва да знаете, че тия числа имат отношение към сърцето и към ума на човека. В тия числа има известни изключения. И в тия числа има изключения. Например, ако отидете в цяла Европа, никъде няма

да намерите числото 13. В никой хотел няма да намерите стая номер 13, ще намерите числото 12, 12 и половина, но никъде няма 13. Числото 13 е фатално. Христос имаше 12 ученици и с него ставаха 13, но беше разпнат. Навсякъде, дето има едно съчетание от 13 души на физическото поле, тази работа няма да успее. Ако имате 12 добри мисли и вие станете с тях 13, непременно ще ви сполети съдбата на Христа. Какви бяха тия 12 ученици на Христа? Кой беше 12-тия? – Юда. Той беше и касиер, той пазеше парите. След заминаването на Юда, учениците хвърлиха жребие да изберат друг на негово място и избраха едного, а после и апостол Павла, с когото станаха 14 ученика. Сега християнството върви с числото 14, което е число на жертва. Числото 13 пък е число на кражбите, на взятничеството[1] в света.

Ти се представяш, че вървиш в добрия път, в добро, а вътре в тебе работата седи по съвсем друг начин и казваш: „Да си уредя работите.“ Една сестра ми казваше един ден: „Учителю, ако нямах вяра, не бих седяла тук.“ – „Никаква вяра нямаш.“ Вярата не е външно нещо, тя трябва да дойде от друго място. Както умът не е даден на човека отвън, така и вярата не му е дадена, тя от друго място иде. Вярата е колективна сила, тя е сила на много същества, които влагат вярата си в тебе. Те имат доверие в тебе. Те правят каквото ти е необходимо, те ти помагат, а ти си мислиш, че ти правиш това нещо. Та вярата е връзка със същества, които седят по-високо от тебе. Безверието пък е връзка със същества, които седят по-низко от тебе. Щом почнете да губите вярата си, свържете се веднага със същества, които седят по-високо от вас. Не търсете да се свържете с човек като [вас], свържете се с такъв, който седи по-високо от вас. Ако вие нямате един такъв образец, то и вашата вяра не може да се прояви и усили.

Казвам, това е за вашето щастие. Вие искате да бъдете щастливи. Аз искам да ви покажа пътя на щастието. Това е целта в живота. От

---

[1] Взятничество (рус.) – подкупничество, рушветчийство

щастието зависят и много други работи. Вие искате да отидете на оня свят, да намерите пътя и да бъдете щастливи. Вие искате и да забогатееете. Не е лошо това, но трябва да знаете законите, по които може да забогатееете. Вие не можете да бъдете богати, ако не сте в един уреден живот. Защото, ако добиете богатството по друг начин и живеете в един неуреден живот, вие ще създадете около себе си крадци и разбойници, които ще ви ограбят. Даже и здравето е от друг свят.

Засега нито един от вас няма едно тефтерче, в което да си забелязва всяка добра мисъл, която е дошла в ума му. Вземете си едно малко тефтерче и като ви дойде някоя добра мисъл, веднага си я забележете. Същевременно си забележете какво е било времето, когато ви е посетила тази мисъл, дали е било облачно или ясно, колко е часът, минутата. Също така, като ви дойде някоя лоша мисъл, пак си забележете това в тефтерчето. Тъй щото, важно е да знаете годината, месецът, часа, минутата, както и това, с кого сте се запознали в това време, да знаете, как ще се развие впоследствие тази мисъл. Забележете си тези данни. Те са важни.

А сега всички очакват на готово, като отидат в онзи свят, там Господ да им уреди работите. Като отидете в онзи свят и там трябва да учите. Онзи свят е място на учение. Там не търпят непроверени работи. За всичко трябва да си държите статистика. Че ако тук не помните нещата, на онзи свят няма да помните. Дойде някоя сестра или някой брат при мене и ми казва: „Говори ми се нещо на сън, не мога да си спомня какво ми се говори.“ Те искат да кажат, че Духът им говорил нещо и казват: „Аз бях като една тръба, проводник.“ Аз бих желал да не бъдете тръби, но да бъдете сътрудници. Вие трябва да взимате участие във всичко, което ви се говори и умът и сърдцето ви да се радват. Не трябва да казвате, че ви се е говорило нещо, но не помните, какво ви се говори. Били сте медиуми. Оставете тези работи.

Дошъл духът, казал ви нещо, а вие сте чули нещо несвързано. Не, когато Духът говори, Той говори много свързано. И първо вие се учите, а после другите. Когато аз държа една беседа, първо аз се уча от нея. Като науча всяка една мисъл много добре, после работите ми се откриват. Когато Учителят преподава и той се учи.

Вие казвате: „Учителят всичко знае, той няма нужда от учение.“ Вие не разбирате какво нещо е Учителят. Учете се всякога. Ако вие не можете да се учите от това, което Бог ви говори, никой не може да се учи от вашето учение. И сега, като съм ви говорил толкова много, аз нищо не губя от това. Аз се радвам на това, което съм говорил. Аз ще си взема беседите и ще си замина за това, което съм говорил. Един ден ще си взема беседите и ще си замина. Аз ще си взема своето богатство, нищо не съм загубил от него. Но аз желая и вие да не останете сиромаси. Ако останете сиромаси, ще има плач и хълцане подир мене. И тогава мога да ви кажа, каква ще бъде съдбата ви. Мене съдбата на грешните хора не ме трогва. Но вие не трябва да се разколебавате във вярата си. Христос казва: „Който се усъмни във вярата си, той ще осиромашее.“ Затова и аз казвам: не се разколебавайте във вярата, която ви е дадена. Щом имате едно убеждение, не говорете за него, но поддържайте го в себе си. Щом говорите за убежденията си, ще ви поставят на изпит. Щом издържите във вярата си, във всеки дом ще има радост и веселие. Ако някой брат или сестра закъсат, съберете се няколко души, помолете се за него и ще видите, как работите му ще се уредят. Ако нямате нищо в джобовете си, можете да се помолите. Ако имате пари, ще отворите кесиите си и така ще помогнете. Аз съм за помагането, но не и за даването. Дава се само онова, което имате даром, а от онова, което вие имате, помагайте. Помощта трябва да бъде взаимна. Всякога трябва да се помага.

И тъй, нека положим сега закона на Любовта, като закон на изправление. Нека положим Мъдростта, от която светлината ще дойде. Нека положим Истината, от която свободата ще дойде. И да направим първо опит. За една седмица да бъде този опит. Сега аз искам онези от вас, които вземат участие в този опит, да станат силни, велики. Какъвто опит да ви се даде, вие искате на готово, да влезете в опита, а другите да го правят. Без опити не може да се влезе в Царството Божие. Писанието казва: „Опитайте ме и вижте, че съм благ."

Сега ще ви дам едно негативно правило. За една седмица няма да се поздравлявате, кой как мине покрай някого няма да го поздравлява. Ще минавате един покрай друг, като че сте чужди, непознати хора помежду си. Колко души от вас искате да направите този опит? Като минавате ще бъдете като непознати. Ще се запитвате: „Какво правите господине?" Ще мислите, че сте съвършено непознати хора, с които едва сега ще трябва да се запознавате. Няма да си вдигате ръцете, няма да си говорите като познати. Искате ли първо да направите това упражнение? Вие правите по-лоши работи от това, а упражнението не искате да направите. Тогава, правете каквото искате и ходете, както вие си знаете. Но сами ще си носите последствията. И аз не искам да нося никакво осъждане. Тук, нито един от вас не върви, както трябва, нито от младите, нито от старите. И затова аз няма какво да си играя с вас. Правете каквото искате и както намерите за добре.

Само Божията Любов носи пълния живот!

(Дъждовно време, силен вятър.)

8 лекция на Общия окултен клас, 15 ноември, 1933 г. София, Изгрев

ТЪРПЕЛИВ И ДОБЪР ЧОВЕК

Сряда, 5.30 часа сутринта (Времето облачно, прошарено, хоризонтът затворен, източен хаплив вятър духа.)

Размишление 15 минути

Ще прочета част от 8 глава – Деянията на Апостолите от 20 стих.

6.12 часа

Човешките работи обезсмислят живота. И обикновените работи обезсмислят човешкия живот. Най-голямата опасност седи в това, че съвременните хора се занимават с много обикновени работи. Има една наука, която показва, с какво човек трябва да се занимава. Защото еднообразието принася полза едному, а вреда другиму. Ако ти упражняваш само краката си в ходене, а ръцете си не упражняваш, ще се яви едно различие, ръцете ти ще отслабнат. Ако ти упражняваш стомаха си, а не упражняваш главата си, ще има едно различие, стомахът ти ще спечели, а главата ти ще изгуби. Ако ти упражняваш очите си, а не упражняваш ушите си в слушане, очите ще спечелят нещо, а ушите ти ще изгубят. Туй еднообразие, това неразбиране на живота не може да ви ползува. Вие вървите по една линия на човешкия живот. Например някой иска да стане музикант, от сутрин до вечер ще пее. Ти не можеш от сутрин до вечер да пееш, ще се умориш. Ти не можеш от сутрин до вечер да ядеш, ще се умориш. Ще ядеш до едно положение и ще спреш.

Сега този род разсъждения са необходими, защото това всеки може да направи. Всеки от вас може да направи една каруца, да я нарисува горе долу, да тури по две колелета отпред, по няколко оси. Не, работата е да се впрегне каруцата. Но и онази каруца, която

дрънка, която не върши работа, пак майстор я е правил, но не истински майстор. А онази каруца, която не дрънка и върши работа, истински майстор е правил. Питам тогава, вашите каруци не дрънкат ли? Дрънкат. Едно колело от каруцата скърца, дрънка и вие викате един лекар, втори, трети да намажат каруцата. Мажат, мажат каруцата, но не върви. Някой път и умът ви не върви. Защо? Някои въпроси не може да разрешите философски. Царски син сте, от високо произхождение сте, царска кръв тече в жилите ви, но имате язва в стомаха си, не може да си помогнете. Вярвате в Исуса Христа, вярвате в троеличието, всичко знаете, свършили сте 4 факултета, но дробовете ви са заразени, не може да си помогнете.

Тогава аз правя следното възражение: защо е водата в пукнатите стомни? Може ли да остане в тях? Колкото пъти и да пълните една пукната стомна водата все ще изтече. Аз взимам стомната, за да обясня мисълта си, да обясня една истина. Защото човек, като говори за себе си, трябва да се познава. Целия свят от вън е един обективен свят или предметен свят. С този свят ние може да си обясним външната страна на природата. Защото онзи, който не изучава природата, не може да изучи себе си. Най-първо вие не може да имате ясна представа за своите постъпки, какво трябва да правите. Онези, които живеят във фабриките, дето цял ден се въртят колелетата, машини, изобщо говорят много високо. И като излезнат от фабриките, пак говорят много високо, като че имат работа с глухи хора, тъй са свикнали, те не могат да говорят тихо. Защо? Понеже при големия шум, който се дига по фабриките, за да ги чуват близките им, трябвало да говорят много високо и като излезнат вън, пак високо говорят.

Та казвам, от толкова време, като сте се научили тук, кое е най-важното за днешния ден за вас? Нито един от вас не знае, кое е най-важното за днес. Пише числото 10 или числото 100 и всички имате

ясна представа за тия числа. Добре, при какви условия може да ви послужи числото 10? Вземете например, че имате 10 лева или 100 лева, за какво могат да ви послужат тия 10 лева в джоба ви? Питам втори: „Колко имате в джоба си?“ – „Сто лева.“ Питам трети: „Колко имате в джоба си?“ – „Хиляда лева.“ Питам тия трима души, де се хранят. Аз веднага вадя своето заключение и казвам на онзи, който има 10 лева в джоба си: „Ти можеш само веднъж да влезеш в гостилницата.“ На онзи, който има 100 лева казвам: „Ти можеш да влезеш 10 пъти в гостилницата.“ На третия казвам: „Ти 100 пъти можеш да посетиш гостилницата.“ Питам, защо единият влиза един път, другият – 10 пъти, а третият – 100 пъти? Вие може да философствувате колкото искате, но ясно е. Това се дължи на парите, с които те могат да си услужат. Единият е осигурен за един ден, другият за 10 дни, а третият за сто дни. Казвам, туй е отношение на числата. Да допуснем, че числото 10 представлява 10 посадени дървета или 10 коня или 10 братя и сестри. Питам, каква ще бъде разликата между тия десетки в трите случая? Разбира се, ще има различие, което ще зависи от степента на съзнанието. Едно е съзнанието на растението, друго е съзнанието на коня, трето е съзнанието на човека. Като казвам растение, животно или човек, това се отнася до разбирането, до съзнанието на тия същества. В животните сърцето е повече развито, отколкото у човека. Съзнанието на животното е малко по-високо от съзнанието на растенията. А съзнанието на човека седи по-високо от съзнанието на животното. След човека имаме една категория още по-високо от съзнанието на човека, това е съзнанието на един ангел.

Казвам, всичко зависи от степента на вашето съзнание, от вашето разбиране на живота. Не е в многото, което човек има. Вие искате да направите едно добро някому, нали? Но никога не може да направите това добро, при условията, при които сега живеете на

земята. Защо? При условията, при които сега живеете, вие никога не може да направите едно добро, ако не усетите една малка скръб. Да обясня мисълта си. Сега всички вие се оплаквате от скръбта си. Скръбта е една мярка, един признак, за едно добро, направено някъде в света. Колкото скръбта е по-голяма, толкова и доброто, което е направено, е по-голямо.

Сега да пристъпя към доказателство. Ти срещнеш на пътя си един беден човек и в тебе се заражда желание да направиш едно добро. Този човек носи на гърба си един товар, но виждаш, че този човек е слаб, хилав, ти взимаш товара му, туриш го на гърба си и така го носиш половин километър. Питам, след като носиш този чувал половин километър на гърба си, какво ще усетиш? – Ще се изпотиш, ще ти стане малко неприятно. Имаш убеждението да направиш доброто, но усещаш тяжест, от която отслабваш. Какво показва това отслабване? Че ти си употребил част от своята енергия не за себе си. Ти може да ходиш свободно, с бастунче в ръка, да си пееш „Горо ле зелена, водо ле студена“, без да усещаш някаква тяжест. А с товара на гърба си, си изпотен, отслабнал и никаква песен не пееш. Който те види, ще каже: „Какво е тръгнал, този културен човек, да носи този чувал на гърба си? Не може ли да вземе една каруца и да плати на човека?“ Казвам, не е лошо да хване каруцата, но все таки конете ще изразходят известна енергия. Но все таки това добро ще се раздели между животното и човека. Един ден, като отидеш при Господа и кажеш, че си направил едно добро, Господ ще ти каже: „Ти не го направи сам и на коня трябва да се плати.“ Значи, част от направеното добро се припада и на коня. Сега всички хора казват: „Ние направихме добро.“ Не, трябва да се докаже това. Иначе, пада се от доброто една част и на вашите коне, които вземат участие в това добро. Сега може да подигнете въпроса, защо и конете трябва да вземат участие? Питам, защо пък конете да не вземат участие?

Казвам, ти си цигулар, ходиш при болни, свириш им, направил си добро. Отиваш на хоро, свириш на млади хора да играят, направил си добро. Отиваш в другия свят, разправяш, че си направил добро, като си свирил на цигулка, но цигулката я нямаш. Господ казва: „Иди да си вземеш цигулката и тогава дойди!“ Питам, ако ви пратят от онзи свят да си донесете цигулката, как ще я занесете там? Я кажете? Много трудна работа е, да си занесеш цигулката на онзи свят! Най-трудната задача е да намерите начин, как да пренесете от този в онзи свят цигулката! Сега тази задача няма да ви я разреша, ще я оставя на вас, вие сами да си намерите начин да пренесете цигулката от този в онзи свят. Вие минавате за много учени хора, тогава дава ви се задачата да пренесете цигулката от този в онзи свят. Тази задача е на дневен ред. Сега всички трябва да мислят. Които разрешат задачата, ще получат една голяма премия! Сега всички ония от вас, които са учители, съдии, адвокати, каквато работа и да вършите, ако разрешите правилно задачата, ще ви се дадат най-малко 2 милиона долари, с които ще си уредите всички работи. И ще престанете да работите. Да, но трябва да решите, как да се пренесе цигулката в онзи свят. Сега това е една гатанка, нека брата (дядо Благо) каже как може да се разреши тази гатанка. Какво разбирате под думата гатанка? Откъде е произлязла тази дума? Българска дума ли е? Гатанка. Онези, които изучават филология, какво ще кажат?

Всякога при употреблението на една дума, може да се роди спор. Не се изисква много, за да се роди спор. Ако кажем например, някому: „Ти си много добър човек!“ Веднага на лицето му ще се яви една усмивка. И макар да си кажете в себе си, че не сте толкова добър човек, все пак ще се засмеете. Става ви нещо приятно под лъжичката. Ако му кажете: „Много лош човек“, той ще ви погледне и ще иска да знае, сериозно ли говорите. При думите: „Много лош си“, ще се яви

спор, ще кажете: „Не съм толкова лош.“ Ако кажете на някого, че е много добър, спор няма да се добие.

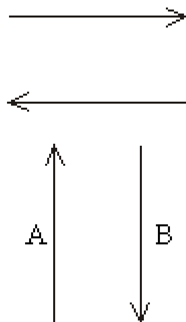

Фиг. 1

Сега нещата могат да се разрешат по два начина. Който има да взима, той може по два начина да разреши въпроса. От тези двамата сега A и B, как мислите, кой е онзи, който дава и кой е който взима? Те се движат в две противоположни посоки. Кой дава от двамата? Ако едната стрелка представя дъжда, който слиза долу – A, той дава. Ако другият представя растение, което се развива нагоре – B, той излиза нагоре и взима, черпи от земята. Следователно растението взима, а дъждът дава. Тогава онзи, който дава и онзи, който взима, какви промени стават между тях? Какво може да стане с дъжда, който пада на земята? Ако пада на някоя камениста почва той ще бъде чист, няма да се окаля. Но ако пада на някоя почва чернозем веднага ще изгуби своята чистота. Какво от това, че дъждът изгубил своята чистота? После питам, какво може да е станало с растението, което е израснало? И с него могат да се случат известни промени, известни противоречия. Помислете, кое е най-голямото противоречие, на което може да се натъкне дървото?

Най-първо, вие трябва да разбирате себе си. Като станете сутрин, трябва да разбирате, коя част на вашия организъм е отрицателна и

коя е положителна, от коя част на вашия организъм ще дойдат благословенията? Някой път благословението може да дойде от ръката ви, друг път от езика ви, трети път от окото ви, от ухото ви от краката ви, а някой път благословението няма да дойде от никъде.

Та казвам, животът е училище. И учения човек трябва да разбира посоките на движението, посоката на тия движения. В живота има две различни движения, противоположни, както е движението на тия колички по въздушните линии. Едните отиват пълни, другите се връщат празни. Празните са отрицателни, отиват да се пълнят. А пълните са положителни, отиват да се празнят. Тези два процеса стават и в природата. Някой път вие сте бременни с една идея. Изхвърлете онова, което не ви трябва – празните се. Я, някой път отивате да се учите, възприемате – пълните се.

Сега при обикновените разисквания на нещата, вие можете да слушате, както може да слушате на един концерт, някое парче от някой музикант. И вие мислите, че разбирате. Но в музиката има една вътрешна страна. Вие не сте употребили музиката като средство за лекуване, вие не сте употребили музиката за подигането на една ваша способност, вие не сте употребили музиката да произведете сила в себе си. Вие взимате цигулката и свирите. Нито един от вас не е правил опит, да премахне обезсърдчението с музиката. Слаб си, болен си, чакаш да дойде лекар, а при това сам можеш да си помогнеш, да оздравееш. Как? Ще вземеш един тон и ще почнеш да пееш. Ще изпееш един, два, три, четири, пет пъти тонът и ще извадиш часовника си и ще следиш една секунда, две, три, пет, десет, после една, две, три минути, да видиш за колко време ще имаш резултат. След това ще вземете друг някой тон, след него цяла гама и

след като изпеете цялата гама, ще видите, че болестта ще се смекчи или ще се измени състоянието ви. Заболееш ли, започни да пееш.

Ако един певец е обран, взели са му 20 хиляди лева, трябва ли той да ходи, да търси, кой го е обрал, да се оплаква? Това е дълга и широка работа. Той трябва да си каже: „Чакай, ще дам един концерт.“ Като започне да пее, веднага ще дойдат 20–30 хиляди лева и ще напълнят джобовете му. Този човек, като пее, той осмисля парите. Казвам, и на вас парите са откраднати. Но не знаете, как да ги доставите. Певецът ги доставя с пеене, а вие как ще ги доставите? Някои хора са правили такива опити, като им откраднат 20 хиляди лева и не знаят да пеят, започват да удрят на масата и да си тананикат: „Да ми донесат парите, да ми донесат парите, да ми донесат парите!“ Тъй тракат сто пъти. И парите им се връщат. По едно време, отвори се вратата, влезне някой и казва: „Господине, намерих тези пари!“ Като тракате така, няма да искате да ви ги донесат, но ще си казвате: „Каквото Господ каже.“ Като работиш по този начин Господ казва: „Да се даде на този човек нещо!“ А като не работиш, Господ казва: „На този да не се дава нищо.“ Като учиш, Господ казва: „Да се даде на този човек знание!“ Когато не учиш, Господ казва: „Да не се дава на този човек знание!“ Когато ядеш хубаво, Господ казва: „Да се даде на този човек нещо!“ Когато не ядеш хубаво, Господ казва: „Да не му се дава нищо! “

Та казвам, най-първо, вие трябва да се освободите от старите предубеждения, да не се сравнявате помежду си. Някой човек мисли, че знае много. Хубаво е да мисли човек така, но трябва да се спре върху неща, които знае. Например някой казва: „Аз съм много търпелив.“ В какво седи голямото търпение? До сега в България аз срещнах само един човек с голямо търпение. Един ден аз му казах:

„Много лош човек си, голям калпазанин си!“ – „Тъй е, както казваш, но от де да зная аз това? От толкова години търсих едни учител да ме научи, как да стана добър. Я ми покажи един начин, как да стана добър. Каквото ми кажеш, ще го направя!“ Казвам, ето един умен човек. Той не казва: „Как може да ми кажеш така? Знаеш ли кой е баща ми, кой съм аз?“ – „Право имаш, научи ме сега, как да стана добър.“ – „Е, ще намериш някой.“ – „Че де ще го намеря сега, я ми кажи ти как да стана добър човек. Искам да бъда добър човек, нищо повече!“ И след това, за да изясня работата, казвам му: „Не, аз исках да те изпитам, ти си много добър човек.“

Всеки човек, който не изпълнява нашите желания, е лош. Така е според вас. Имаш един слуга, който не изпълнява работата, както ти искаш, той е много лош човек. Каквото му кажеш, не изпълнява. Но това е относително зло. Така е, господарят може да бъде лош човек. Слугата казва: „Много лош е моят господар.“ – „Защо?“ – „Защото не ми е платил, както трябва.“ Тогава кой е добър и кой е лош? Когато господарят плаща тъй, както слугата иска и когато слугата иска, те минават за добри. Туй е относително правило.

Но питам коя е вашата максима, според вас, по която познавате дали известни неща са добри или лоши? Вие може да ми дадете едно обяснение, но изисква се практическо правило, по което да различавате, кога човек е добър в постъпките си и кога не е. Не е въпросът дали той е роден добър или лош, но аз не говоря за родени добри хора. Всеки човек е роден с възможности да направи добро и зло, важно е резултатите на това добро и зло. Казвам на една жена една дума, която може да бъде добра или лоша. И думите могат да бъдат добри и лоши. Ако една дума мине през твоята уста и тя е лоша дума, твоята уста вече се е окаляла. Ако сте допуснали само една

лоша мисъл, умът ви е вече опетнен. Ако пък си допуснал една добра мисъл, по същия закон, умът ти вече носи последствията на добрата мисъл. Всяка добра или лоша дума или мисъл, която е минала през вашите уста, остава последствията във вашата уста. И ако вие бихте решили да си служите с лоши думи, устата ви и езикът ви биха се деформирали. Ако вие направите един опит само за един месец да говорите само добри думи, ще видите, каква промяна ще стане в лицата ви. Наблюдавайте се в огледалото, след като сте казали една лоша дума, ще видите, какъв израз остава на лицето ви. Вие веднага ще забележите един дисонанс или че лицето ви е малко потъмняло или очите ви са малко премрежени. Всякога, когато човек каже една лоша дума, той не може да бъде тих и спокоен. Когато каже една лоша дума, главата му се отклонява на една или друга страна, голям товар вече носи той. Тогава той казва: „Не ми трябваше да казвам тази дума!“ Тогава, кой е казал тази лоша дума? Това са неразумните същества, които са се втурнали в тебе. Туй, което казваш, не е твое. А съвестта казва: „Туй, което казваш, не е право.“ Туй не е право, онова не е право. От дето минеш, всички вестници телеграфират: „Туй, което си направил, не е право.“ Какво трябва да направите сега? Ще отидете да се извините, понеже погрешките в света, изобщо принасят вреда на всички.

Когато хората от Содом и Гомор правели престъпление, Господ слезнал на земята да провери това. Шумът, който се произвеждал от лошите мисли и престъпления на тия хора се чул в невидимия свят и Господ изпрати да видят, дали тези хора ще се изправят един ден. Той изпращал веднъж, два, три пъти и най-после слезнал сам. И като слезнал Той сам, знаете ли какво станало? В разказите на Битието се казва, че се намерили в мъртвото море. Сега на нас не ни трябва Содом и Гомор, нас не ни интересува и ада, понеже адът е царството

на дявола. Господ казва: „Ти в царството на дявола нямаш работа!“ И там имат дипломати, учени, и там имат свои дипломатически посланици, свои училища, закони, но навсякъде насилие съществува, там никой не е свободен. Там законът е абсолютен. А Царството Божие е друго Царство. Там законът е закон на Свободата! Там всички са свободни. И сега между тези две царства има война. Но и между тях има отношение на учтивост. Посланикът на държавата на дявола като се види победен, отива в другите царства и моли да го простят. От вън той е много учтив, външно не може да познаете, кой от коя държава е. Дяволът е много учтив, той е провинен. Той казва: „Много ми е приятно, заповядайте!“ Той ще ви вземе под ръка, като някой кавалер от земята, ще ви хване като някоя дама и ще ви се кланя.

Вие се смеете, но като ви наблюдавам и вие сте все такива актьори. Някоя сестра, като дойде при мене, седи тъй свита, уж с благоговение, а друга се понадуе. Аз ги гледам, коя от кое царство е. От вътре е всичко. От вън ще бъдеш такъв, какъвто ще бъдеш от вътре. Сега вие се смеете на външното, но важни са тайните работи, които носите от вътре. Носите едно бреме, но никой не ви плаща за него. В царството на противоречията, все ще ви кажат: „Ако направиш туй нещо, ще ти платим нещо.“ Но като го направиш, никой нищо не ти плаща. Злото е там, че нищо не ти плащат. Ти си един гарант в злото, за което нищо не ти плащат. Доброто е добро за това, че ти се плаща. Като направиш зло, нищо не ти плащат. Поставят те в положение да направиш зло, даваш гаранция, а след това плащаш с хиляди години. Турците имат една поговорка за случая и казват: „Който иска да стане гарант, трябва да брои пари. Да отвори касата си.“

Сега да се върнем, това е едно малко извлечение. Някои питат: „Ние от кои сме?“ Човек може да върви нагоре, а може да слиза или ще взима или ще дава, моментът е такъв. Щом си взел, трябва да дадеш нещо. Сега, взехме музиката като средство, да се избавите от неразположенията, от болестите. Щом сте неразположени, вземете един тон. По този начин ще се нагласиш.

Фиг. 2

Някога тонът може да бъде миньорен, някога мажорен. Ако си много весел, ще вземеш един миньорен тон, ако си много скръбен, ще вземеш един мажорен тон. Що е мажорната и що е миньорната гама? Те представят малки и големи трептения. Мажорните трептения са 1, миньорните трептения са 2 – обратни на мажорните. А имаме и хроматическа гама – 3. Едните вълни са нагоре, другите са надолу. Или в едните налягането е от вънка, а в другите налягането е от вътре. Та казвам, вие трябва да вземете пението като наука, с която да урегулирате вашите вътрешни състояния. Ако един ученик в гимназията или студент в университета не може да разреши една задача, нека си попее две три минути и ще види как лесно ще разреши задачата. Не да бъде един необикновен певец, ще бъде като обикновените певци.

И в Писанието е казано: „Пейте и възпявайте Господа в сърдцето.“ Всички са чели туй нещо. И християните казват: „Възпявай Господа в сърдцето си!“ Като пееш и възпяваш Господа в сърдцето си, ще имаш известни постижения. Сега от горните две, кое е

положително и кое отрицателно? Кое е изток и кое е запад? *(– Надясно е изток, наляво е запад.)*

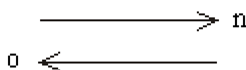

Фиг. 3

В дадения случай отрицателни са краката, положителни са ръцете. Но едновременно единият крак е положителен, другият е отрицателен. И по отношение на ръцете, едната ръка е положителна другата е отрицателна. Вие с кой крак ходите? (– С десния) Тогава коя ръка се движи? (– Дясната) Значи, едновременно десният крак и дясната ръка и обратно. Левият крак е положителен, той излиза напред. Десният крак е отрицателен. Дясната ръка пак е в съгласие с левия крак, тя е назад. Дясната ръка е положителна, а левият крак е отрицателен. Тогава имате лявата ръка с десния крак. И дясната ръка с левия крак. И така като се [си] изменят движението, изменят се силите. Това, което е било отрицателно, става положително и обратно, другият момент – другото движение. И тогава вие се намирате в затруднено положение и казвате: „Не зная какво да правя." Казваш: „Ще се уреди работата." Щом кажете, че ще се уреди работата, трябва да тръгнете напред. Но ако вземете нещата буквално, нищо няма да се уреди.

Във всяко движение има една вътрешна разумност. Ти не можеш едно движение, ако туй движение не е в съгласие със съзнанието на всички висши същества. Нашето движение е резултат на разумните същества, които са над нас. А движението на по-нисшите същества от нас е резултат на нашето движение. Следователно, като се движиш, ще знаеш, че туй твое движение е в съгласие с разумни същества, които се интересуват от вашите движения. Ако ти вървиш разумно, тия същества ще се погрижат за тебе, но ако ти не вървиш и нямаш

никаква връзка с тях, твоето движение няма да има никакъв резултат за самия тебе. Например, говориш, трябва да знаеш, че и говорът е резултат. Ти искаш да говориш разумно, но за да има твоят говор някаква придобивка в света, ти трябва да знаеш, че и той е резултат на тия разумни същества. Ако твоето съзнание е будно и ти си във връзка с тях, като говориш, твоята реч ще бъде резултат на тези разумни същества. И тогава никой не може да ти отнеме това, което си придобил. А припадаща част от това, което си придобил се дължи на тях. Та, мислите ли или говорите или ходите или пеете, туй е резултат на разумните същества.

Казвате: „Защо ще си губя времето?" Щом си губиш времето, ти не знаеш какво правиш, щом не си губиш времето, ти си един изпълнител на един велик закон, който действува в света. Сега някой казва: „Аз съм свободен човек!" Свободата е резултат на същества, които са над тебе. Твоята свобода е резултат на тяхната мисъл. Ако ти си свободен, тяхната мисъл е изразител. И е реализирана във физическия свят. Ако не си свободен, трябва да се стремиш да се освободиш. Как ще се освободиш? – Ще се научиш, как да говориш, ще се научиш, как да мислиш, ще се научиш как да пееш. Няма по-красиво нещо от това, да се научите, всички да говорите хубаво! Под хубаво говорене аз разбирам, да няма нито една потаена отрицателна мисъл, нито някое желание, потаено от самия тебе. И всяка твоя постъпка, която направиш, да си доволен от нея. Също тъй, да си доволен от всяко чувство, което прониква в тебе. Това е правилния живот!

Ти трябва да опиташ хубавото в себе си. В дадения случай, ти вървиш по известен път и сам можеш да си определиш, дали ти е приятен или не. Ако пътят е каменист, ще се преместиш. – „Ама дали е Волята Божия?" Волята Божия е всякога да вървя един гладък път без да си повредя краката. Някой казва, че пътят бил тесен. Тесният път

има съвсем друго значение. Тесният път, за мене, не е препятствие, а е една идея. Казват някои: „Широкият път!“ В широкия път има възможност да дойдат страдания, много злини, а в тесния път има възможност за всички добрини. В широкия път нищо добро не можеш да постигнеш. Каквото постигнеш в широкия път, всичко ще бъде зло. Каквото постигнеш в тесния път, всичко ще бъде добро. Ако искаш добрите последствия на живота търси тесния път! Там, каквото искаш, можеш да постигнеш. Широкият път ще дойде една криза, от която всички богатства ще изгубиш. Ще останеш последен сиромах и най-после ще те погребат на държавни разноски. Ако вървиш по широкия път ще научиш много неща, но в края на краищата ще плачеш. Ще бъдеш пръв и богат, но ще свършиш като последен сиромах. А в тесния път ще бъдеш беден, но ще умреш като милионер. В тесния път всичко ще се превърне на добро. В тесния път всичко ще придобиеш – богатство, знание. А в широкия път всичко ще изгубиш.

Сега, аз искам да ви освободя от една идея, че само с вяра не става. Вярата подразбира, че трябва със своята мисъл да работя, да тръгна в правия път. Да допуснем, някой те обидил и ти не можеш да се примириш. Това е широкият път. Това е една спънка. Ти ще мразиш този човек и като го мразиш, пак ще постигнеш нещо, пак ще имаш някаква цел. И като обичаш някого, пак имаш някаква цел. Не е лошо това. Но какви ще бъдат постиженията в единия и в другия случай? Ако мразиш този човек, дълго време ще носиш в ума си този грешен човек. Той ще ти причини най-големите пакости, а ти нищо няма да печелиш. Какво трябва да направиш? Тури в ума си мисълта: „Няма да се занимавам с него. Ще му простя!“ Само така можеш да се освободиш от него, той сам да си ходи. За тия случаи се отнася максимата, която Христос е дал: „Любете враговете си!“ Той е един

закон, който съществува в света. Ако ти не обичаш окръжаващите хора, ти не можеш да прогресираш. Този закон съществува в света.

Ако ти вземеш една хапка хляб и не я намажеш с малко плюнчица, с това, с онова, ще я дъвчеш, ще я дъвчеш, ще я позагладиш малко, ще ѝ говориш малко мекичко и тогава тя влиза вътре. Ако речеш тъй, без плюнка, да я туриш вътре, знаеш ли какво ще стане. Тъй щото, както и да постъпвате в живота си, ще постъпвате тъй, както с яденето. Яденето е един метод, един процес на мисълта. Който правилно дъвче, той правилно и мисли. Който бързо ходи, той бързо мисли. Някой върви бавно, заплеснал се някъде. И всякога противоречията в живота произтичат от факта, че между чувствата и мислите няма хармония. Онези хора, които прогресират в света, имат особен ход. Онзи човек, който ще стане учен, има особен ход. И онзи, който не може да стане учен и той има особен ход. Даровитият, ученият върви съсредоточено, а невежият си върти главата натук натам. Няма какво да си върти главата, някой път мислите, че въртенето на главата е някакъв смисъл. От това въртене нищо не става. Ще вземеш една поза, както кога свириш.

Някой път цигуларят седи прав, но някой път трябва да седне. До сега не съм срещнал учител по музика, който да е дал едно положение на ученика, как трябва да си държи краката, когато свири. Някой седи тъй изправен като войник, някой си държи левия крак напред, другия – десния крак. После, ученикът трябва да знае към каква посока трябва да гледа, дали на изток или на запад или на юг. Всичко това трябва да се знае при музиката. Като се свири на нашето пиано, което е на североизток, ще има един резултат. Ако пианото се обърне само към изток, ще даде едни резултати при свиренето, ако се обърне към юг, други, ако се обърне към запад – трети. Все има едно вътрешно различие, понеже теченията са различни. От север към юг има положителни течения. Северът е положителен, югът е

отрицателен, изток е положителен, а запад е отрицателен. Следователно, някога можеш да свириш или към изток или към запад или към север или към юг. Значи един пианист трябва да има 4 пиана. Едно да бъде обърнато към изток, друго към запад, север и към юг. И като започне да свири, ще си избере каквато посока иска. Ако аз бих нареждал една музикална академия, тъй щях да наредя пианата. Разбира се, не в една стая. В една стая ще наредя пианата все на изток, в друга стая – на запад, в трета – на север и в четвърта – на юг. Някой ще каже, че това са дребнавости. От тия дребнавости зависи човешкия успех.

После, не дръжте ръцете си така затворени, сключени. С така сключени ръце работата не се оправя. Как ще се оправи работата? – Ще се опретнеш да работиш, ще хванеш мотиката и ще работиш. А тъй само да гледаш мотиката, нищо не става. Седнал някой, сключил ръцете си и казва: „Да не ме ограбят!“ – „Кой ще те ограби?“ – „Дяволът.“ И после, турил си краката един върху друг, затворил се. Затварянето на краката има една хубава страна.

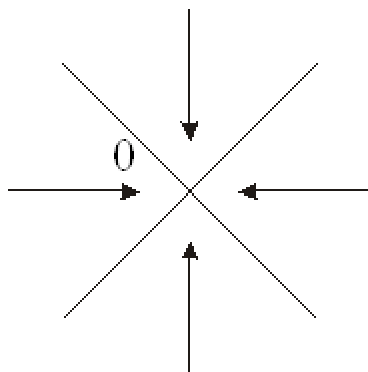

Фиг. 4

Питам, какво се постига в този център – О. Имате горе плюс, долу минус. Това е уравновесяване. Вие имате едно движение в кръг. И вие може да вършеете един харман. Но ако нямате какво да

вършеете, нищо не се постига. И тъй, аз засягам един метод за самовъзпитанието. Но вие сте толкова възрастни сега, та ще кажете: „И ние хора ще станем, като се занимаваме с тия малки работи?“ Та в какво седи сегашното изкуство? Защо не се наемете дрехите си да ги оправите, още утре тия парчета ще се разшият и ще търсите някой да ги зашива. Например, колцина от вас имате по една игла и конец? Колко от сестрите и колко братя имате игла и конец? Всеки от вас трябва да носи по една игла и конец. (Във време на екскурзия носим.) Трябва да се предвиждат малките работи. Като ставате сутрин, трябва да знаете, с коя дума да започнете. (– Казвали сте ни.) Какво съм ви казвал? („Бог е Любов, Бог е живот, Господи дарувай ни сила!“)

Аз съм ви казал тази формула, но с вас може да се случи същото, каквото с онова момче, на което бабата давала съвет, как да се пази от мечка, като го срещне в гората. Тя го учила да каже нещо, като го срещне мечката, но то ѝ казало: „Няма какво да казвам това и онова, че тя да се отклони, но по-добре ми бай, да не ме срещне мечка!“ Та и вие казвате: „Бог е Любов“, но като дойде злото, всичко забравяте. Та ще се качите на крушата. То е право. Значи искате да вземете от Божията сила. Като се качите на крушата ще запитате дървото, как се освободило от мечката. Защото и то е било при мечката и се освободило. То е победило всички мъчнотии. И постоянно черпи от земята. И когато страхливият се качи на едно дърво и той черпи. Като слезнеш от дървото, ще кажеш: „Много ти благодаря, че ме освободи от мечката!“ Като се освободиш от мечката, какво трябва да направиш? Ще вземеш три стомни и ще го полееш. Тогава и то ще ти благодари. Ще каже: „Много ти благодаря, че ме поля!“ Колцина от вас, като сте се качили на туй дърво, то ви е благодарило, че сте му направили една услуга.

Сега да дойдем до положителната страна, до това, което може да се приложи, това, което е необходимо за вас. Вие се готвите за другия

свят, да отидете между ангелите. Но ангелите са съвършени разумни, интелигентни, чисти същества! Голямо благоухание излиза от тях! Един човек не може да влезе между ангелите, защото от него излиза едно нечисто ухание. Вие трябва да седите дълго време на земята, да се миете, да се чистите. Като отидете на онзи свят, там има бани, в които ще ви окъпят най-малко 10 пъти, та да бъдете чисти, като влезете в небето. Илия го взеха в огнена колесница, но го изгориха там, очистиха го, подложиха го на аутодафе. Знаете ли какво значи тази огнена колесница? Тя е закон на чистене. Вие мислите, като отидете в небето, при ангелите, там ще се чистите. Там нищо няма да ви кажат, но един ангел, който разбира законите, той ще бъде невидим за вас, защото не иска да изпита вашите лоши мисли и желания. Ако ви срещне, в него ще се роди една лоша мисъл, отрицателна мисъл и ще изгуби своето спокойствие. И ще избяга от вас и ще каже: „Далеч от вас!“ Та първото нещо трябва човек да се изчисти.

Задачата, която я дадох за една седмица, да се не поздравлявате, вие не я разбрахте както трябва. Вие разбрахте това, което не трябваше да се разбере. И по този начин, показахте вашия стар аристократизъм. Мнозина казваха: „Това са глупави работи!“ Кого ще поздравиш? Ти ще поздравиш доброто в човека, Бога в човека и на Него ще кажеш: „Добър ден!“ Какво ще ядеш? – Хубавата круша, хубавата ябълка. Гнилия плод яде ли се? Казвате: „Ама нали се познаваме, как да не се поздравим?“ – Като се познавате, ще се поздравлявате. Аз не казвам, да не се поздравлявате, да не се обичате.

Казвам, търпелив човек е онзи, който изслушва всички. А добър човек е онзи, който не се възмущава от злото. Търпеливият изслушва всички. Вятърът бучи, духа, шапката ти дига, космите ти в очите ти хвърля, но преспокойно го изтърпи. Знай, в душата си, че този вятър има една отлична служба. Бъди търпелив час, два, три, четири, да не

се интересуваш. Като изтърпиш вятъра, след това ще дойде дъжда, който ще те намокри, но пак ще бъдеш търпелив. След това ще дойде третото положение – ще имаш скъсани дрехи, ще гледаш наоколо си хора облечени с хубави нови дрехи, но ще бъдеш търпелив. Не са ти дали ядене, пак ще бъдеш търпелив. Изобщо ще бъдеш търпелив, докато ти се даде туй, което искаш. Та казвам сега на вас, две неща ви са необходими, търпение и добро. Търпение – да издържаш на всички противоречия, да изслушваш всички. А добър – да не се възмущаваш от зло. Сега всички вие сте нетърпеливи, всички се възмущавате.

Като говоря, някой казва: „Всякога, като говорите, като че мене имате пред вид! Колкото пъти съм бил на беседа, все като че мене имате пред вид." Не, аз разбирам нещата принципално. Какъв трябва да бъде добрият човек. Доброто в света се цени. Ти носиш едно име. Твоето име не трябва да има никакво петно. Щом се опетни името ти, ти трябва да го промениш, щом се опетни тялото ти, трябва да го промениш. Всичко в света трябва да се промени!

Та първото нещо е законът на свободата. Търпението вие ще го придобиете. И доброто ще го придобиете. Доброто е Бог в света. Той се казва дълготърпелив. Ако Бог имаше нашия характер, Той би унищожил света. Той изслушва всичко, което си направил. Всичко, каквото говориш, мислиш, Той те изслушва. Вие не можете да изнасяте страданията. И казвате: „Аз ли съм най-грешния човек?" Най-първо трябва да имате търпение. Не отрицателно търпение, но положително търпение!

Сега едно упражнение ще направим. Ръцете напред, малко нагоре с дланите надолу. Пръстите с върховете се събират на куп във вид на цвят и се отварят и затварят няколко пъти. (Всички правим това упражнение прави.) Това упражнение представлява една хубава картина. Свиваш ги към себе си и ги отваряш към Бога. Сега второто упражнение: Ръцете напред с дланите надолу, после се обръщат с

дланите нагоре, като се отварят малко на страни. Туй няколко пъти. И двете упражнения се правят най-първо бавно, постепенно се ускорява движението, колкото се може по-бързо и след това постепенно се забавя движението. Това упражнение ще го правите цяла седмица сутрин и вечер по пет минути. След това ще ви дам и една формула, която да произнасяте при упражнението. Сега при упражнението оставяте съзнанието си свободно.

Добрата молитва

(Всички на поляната направихме упражненията, без музика.)

7.05 часа сутринта

9 лекция на Общия окултен клас, 22 ноември 1933 г. София, Изгрев

ПРИДОБИВКИТЕ НА ДЕНЯ

Сряда, 5 часа сутринта

Отче наш

Какво трябва да разбираме под думите: Пробуждане на човешкото съзнание. Наука е това, което помага на човека в живота. Науката има отношение към живота. Едната е външна страна, другата е вътрешната страна у човека. Има и трета една страна, която се намира по средата. Тя е основата на същия триъгълник. (*Липсва рисунка в оригинала.*) Ежедневният, обикновеният живот лишава човека от стремежа да мисли. То е онова, което ви занимава обикновено. Например когато сте гладен, вие не мислите. В ума ви седи само хляба, но щом задоволите това, у вас настава временно безразличие. Почва да ни се спи. Искате да си починете – иска да ви се каже, че трябва да оставите да се смели храната ви. А пък какво е смилане на храната? Що е почивка? Ти си взел при ядене товар на гърба си. Най-първо, като ходиш ти е приятно, но после търсиш да си починеш някъде, да оставиш товара си някъде. След всяко ядене искаш да си починеш. Има нещо в стомаха ти. Ще повикаш на помощ сили да те освободят. И ако ти не повикаш живота да те освободи от храната в стомаха, много зле ще ти бъде. Ти казваш: „Трябва да идем, трябва да се смели храната.“ Но онзи, сложния процес в това храносмилане, ние още не го проучаваме. Няма защо да го проучаваме, защото ако го проучаваме, ще ни отнеме много време и нищо няма да научим. И тогава казваме, че човек трябва да яде множко. Множко ли човек трябва да носи? – Колкото се може по-малко трябва да яде. Не с идеята, за да спечели, защото много хора не ядат, но за да отделят пари, да се натоварят на друго място. Той иска

да спечели малко пари. А пък тези, които не искат да спечелят, множко ядат. Светията не яде, защото иска да спечели на друго място. Някои религиозни хора не ядат, за да спечелят на друго място, за да станат по-благоугодни на Господа. И другият, който яде, и той иска да бъде благоугоден на господаря – да бъде здрав. И ако е слаб, той ще яде пищна, изящна храна, за да се оправи лицето му. Ще туриш малък товар на лицето си.

Сега ние имаме известни схващания за човека. Ако на някой човек потънат бузите му надолу, хората вече започват да не го обичат. И като изпъкнат бузите му, могат да го обичат. Има някои народи според които, когато бузите на някой човек спадат, те считат, че този човек е направил известен прогрес. Когато хората почват да се развиват умствено, техните лица се удължават. А пък у онези, които се занимават повече с чувствения свят, с обществения живот, техните лица стават валчести. Чувствата винаги вървят по кривите линии. Щом те преодоляват, на лицето има криви линии. И ако искаш да туриш някъде на лицето си крива линия, ти непременно трябва да развиеш чувствата в себе си.

Сега тази наука трябва да бъде обоснована на нещо по-дълбоко. И това, което сега имате, там гдето сте достигнали, всички мислите, че имате известни познания. Тези познания са много добри. Те до сега са ви помагали, но за в бъдеще, те не могат да ви помагат. Сегашното ви познание в бъдеще нищо няма да ви помага. Така че ви трябва познание, което за в бъдеще ще ви помогне. Някой казва: „Мен не ми трябва много знание." Добре, онова дете, което се е научило да лази, то може да каже: „Не ми е потребно повече, зная да лазя." Ти ще му кажеш: „Трябва да се изправиш." То може да каже: „Мене ми е достатъчно малкото, което имам. Да пъпля, това ми е достатъчно." Каква философия може да има в това. И когато някой каже: „Мен не ми трябва много знание", то е все едно да кажеш: „да пъпля, стига ми

това.“ Един червей изяде няколко листа и казва: „Достатъчно ми е това.“ И после изяде други листа и пак казва: „Повече не ми трябва.“ Мнозина още не сте се освободили от онова внушение на растенията и животните. Някой път, ние сме под тяхно влияние. Всички хора са под влияние на животните. Но това животинско състояние е хубаво, по някой път. Хубаво е някой път, човек да пъпли. Когато се движиш по някое стръмно място, тогава ще лазиш, ще пъплиш. Но когато лазиш, пъплиш в царски път, тогава е смешно. Пъплене при неблагоприятни условия. Пъпленето е ограничено. Когато пъплиш, ти имаш малко средства. Когато имаш малко знания, ти пъплиш. Когато не разбираш от духовния живот, ти пъплиш. Малкото, което човек има, то е пъплене. Но многото, дава на човека възможност да ходи.

Знанието, което човек има, трябва да отговаря на самата действителност. Да не мисли човек, когато пъпли, че той ходи.

Да дойдем сега до същността на нещата. Представете си, че на този триъгълник имаме едни везни, с които се теглят нещата по обикновеному. Имаме от две страни по едно блюдо. Турят се равномерно. На едното блюдо туряш това, което искаш да купиш, а на другото блюдо туряш тежестта. В природата има други теглилки. Представете си, че тук имате една ос и една малка кофичка, която е спусната. Когато двете везни са свободни от своите тяжести, те са в равновесие. Ако вие туряте една малка тяжест от едната страна, ще се изгуби равновесието. Нали така? Сега колко трябва да турите, каква тяжест трябва да турите на другото блюдо, за да дойдат везните отново в хоризонтално положение.

Човек трябва да пази равновесие, това равновесие е вътре в тебе. Но ако ти в ляво или в дясно туриш по-голяма тяжест, ти ще измениш своето положение. Допуснете, че чрез тези везни, някой път претеглиш един килограм, два килограма. Но ако тежестта е по-голяма, везните ще дойдат в отвесно положение, ще изменят своето

положение. За да добиеш първото положение, какво трябва да направиш? Защо човек дига дясната си ръка нагоре? С това казва: „Това, което аз съм придобил, е за идеалния живот.“ А пък в другата си ръка е хванал нещо. То е за обикновения живот. (*Липсва рисунка в оригинала.*)

Това положение ние имаме у растенията. У тях има две теглилки, едната е надолу. Ние още имаме тези състояния. Дигането на ръката нагоре, това е човека. А пък другата ръка, която поставяш надолу, това е растителното царство, което е свързано с материалния свят. Сега тази материя е отвлечена. Сега вие не можете да си представите от где накъде тези везни да представляват нещо у човека. То е само едно подобие. (Учителят нарисува думата „Любов“ на черната дъска.) Питам ви аз сега, от где това да представлява Любов? Ти казваш: „Това е любов.“ Никаква Любов няма там и като ти напише някой любовно писмо, тебе ти се свива сърдцето. Че каква любов има в надрасканите черни букви. Где е Любовта там? Това е един повод. Любовта не е там, но това е един ключ. Представете си, че у дома си имате ключа на стаята, вие знаете положението на ключалката, знаете де да бръкнете, да отворите и да влезете в къщи, а пък в къщи имате вече всички възможности. Това е ключът. И човек, който веднъж ви е писал тази дума – Любов, той е дал ключ на вас и щом бръкнете с ключа ще отворите, тогава ще имате сила. А щом не направите този опит да отворите вратата, нямате сила. Щом имате ключа, вие трябва да направите един малък опит, ще отворите с ключа вратата. Когато някой ви е казал, че ви обича, вие трябва да направите опит. А пък вие не правите опит. И ти му напишеш същата дума – „Любов“, и ти му даваш ключ. И ти му казваш в отговор – „Любов“. Тогава по какво се различава твоята любов от неговата? Първият, който е дал любовта е равен на две линии, а пък втория е равен на една линия: = Любов; –

Любов. Двете линии показват опит, който разумно трябва да се направи.

+ Когато ти позагазиш в живота някъде, не туряй кръст, защото при кръста ти ще се въртиш около едно колело, неразрешен остава въпроса. Ти ще завъртиш тези два диаметъра. ⊕

Вие имате една отлична идея, искате да знаете как е създаден света. Ще мислиш и най-после ще намериш, че той прилича на тебе. Питам, пръстите приличат ли на човека? Ръката прилича ли на човека? Или коя да е друга част, прилича ли на човека? Всичките части в купом взети, дават представа за човека. Човекът е съставен от всички части на тялото, от всички органи, кости, които човек има взети заедно. Те, съчетани по особен начин, дават представа за човека. Ако искате да имате ясна представа за Бога, вие трябва да знаете цялото Битие, всичките същества от най-малките до най-големите. И тогава ще си съставите една малка представа за величието на Бога.

Ние искаме да знаем какво нещо е Бог. Бог можем да познаем в малките работи. Представете си, че вие сте един пътник за в този свят и искате да знаете дали в света има добри хора. Представете си, че добрите хора, със своето съзнание, могат да схващат всяко едно желание. Един добър човек схваща положението на един гладен и знае къде е той. В дадения момент вие искате да знаете дали има добри хора. Вие сте без пари, без подслон, без дрехи, гладен сте. Вървите и няма да отидете на гости при мечките, вълците и змиите, а търсите един добър човек. Онзи, който може, в даден случай, да ви услужи, той е добър човек. По какво се отличава добрия човек? Кои са отличителните черти на добрия човек? Как схващате добрия човек? Нека вземем друга една дума – красота. Вие казвате: „Тоя човек е красив.“ Коя е отличителната черта на красотата? Кое е основното, по което можете да я отличите? Кое е основното качество на сладкото, на

захарта? Кое е основното качество на горчивото, на пелина? Кое е основното качество на красотата? Много бегло засягат този въпрос. Красотата това е външен израз на светлината. Красота наричаме това, което дава, това, което ни представя светлината, която излиза от Бога. Тая светлина, която се отразява в нашето лице, в нашия екран, всичко това наричаме красота. Красивият човек отразява Божествената светлина върху другите хора. А пък грозният човек е онзи, който има деформиране, което крие част от тая светлина и за това той е грозен. Красивият дава пълно отражение на тази светлина. Тогава честност, красота и справедливост, те са почти синоними, имат все същия характер. Красивият човек трябва да бъде добър, честен и справедлив. Много черти трябва да има. Ти трябва да бъдеш екран и да отразиш Божествената Светлина, която е излязла от Бога. Ти трябва да бъдеш красив, за да видят какво нещо е Божествения свят. Божественото, Което човек проявява на своя екран, то е красота. Лицето е един екран, отразява се Божествената светлина. По лицето можем да съдим какво е красота.

А пък съзнанието, аз го определям като вътрешната страна на нашата душа. То е пак лице, пак обективно нещо. Както лицето отразява вътрешния душевен живот, така и съзнанието ни, отразява светлината, която излиза от Бога. Без тази светлина, която излиза от Бога, ние никакво знание не можем да имаме за Битието. Ти можеш да философстваш, можеш да мислиш едно-друго, каквото и да е, но ако не можеш да имаш тая светлина, ти всякога ще имаш един недоимък, ще усещаш, че ти липсва нещо. Вие искате да ви обича някой. Мнозина ви обичат и вие пак сте недоволен. И колко може да бъде човек доволен в Любовта! Онзи, който ви обича, той много ясно може да развали вашата Любов. Вие го обичате и му пишете любовни писма, но ако той вземе една игла и я забие 4–5 пъти на разни места по тялото ви на дълбочина 2 см. и вие ще почнете да се колебаете в

любовта. Аз искам да ви представя една реална страна на живота. Че страданията не са ли губерките. Някой път тънки губерки се забиват, а по някой път доста дебели губерки. И казват: „Трябва да обичаш!“ Как ще обичаш? Губерка е това. Докато ти в любовта си страдаш, ти си едно дете, имаш много знания, но не разбираш законите, не разбираш Божествените неща. Това е твоето детинство. Трябва да възмъжееш, да се освободиш от губерките и от малките игли. Ти казваш: „Аз не искам да страдам.“ Не е въпрос да не страдаш, само като растеш, ще се освободиш от страдания. Ако не растеш, ти винаги ще бъдеш в областта на тези малки губерки. Тия губерки са на своето място. Нали си имате всеки един от вас гребен. Тези губерки, с които са ви дупкали в миналото, от тях сега сте направили гребен и се чешете. Знаете ли, тези гребени колко полза принасят, чистят от въшките. Вие казвате: „Той е въшлясал.“ Аз мога да ви кажа каква полза принасят въшките. Те са един подтик, който кара човека да се чеше, да се чисти, да се упражнява. Без въшките големи пакости би имало в света. Мислите ли, че вие сте освободени от въшките? След като се освободите от въшките, има и астрални въшки, например сърби те по ръката, това е въшка.

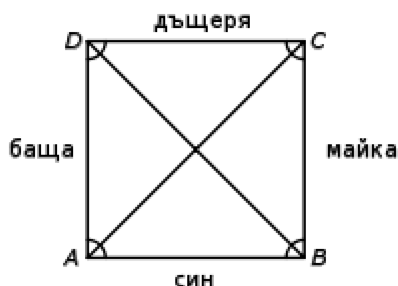

Фиг. 1

Да си представим един квадрат. Преведете какво означава този квадрат. АВ е бащата, DC е майката, AD е сина, BC е дъщерята. Тези

числа имат и други отношения едно към друго. Какво е отношението на бащата към сина? Бащата образува два ъгъла. И майката образува два ъгъла. Преведете сега тези ъгли. От едната страна бащата и синът образуват един ъгъл. Това е една възможност. Бащата и дъщерята, образуват друга възможност. От друга страна, майката и синът образуват един ъгъл. Също така майката и дъщерята образуват един ъгъл. Тези хипотенузи вътре показват отношенията, които съществуват. Имате три триъгълника. Тези триъгълници показват, какви са съотношенията на бащата към сина и дъщерята и какви са отношенията на майката към сина и дъщерята.

Та казвам, ще превеждате нещата. Това е външната страна. Домът е един екран. Това, което става вън в Битието, става и вътре. Вие ще преведете сега, кое е вашия баща. Вашият баща, това е Бог. Коя е вашата майка? – Природата. Кои са вашите братя и сестри? – По-напредналите ви братя са ангелите, които не ги виждате. Те имат своето отражение на земята. Отражението на ангелите, това са четвероногите – крави, волове и пр. Те са отражение на ангелите на земята. Кои са дъщерите? – Синовете и дъщерите са тук между вас. Как се отнасяте вие със синовете и дъщерите. Ти казваш: „Това е една крава, вол, овца и пр.“ Тогава, какво разбиране имате вие за Битието? Че това сте вие. Това са вашите братя и сестри, които се жертвуват за вашият живот. Всеки ден те умират. Колите ги, ядете ги, вземате маслото и млякото им и разрешавате един велик въпрос: Какво нещо е Господ? Разрешавате въпроса така, както в средните векове разрешаваха някои богословци, колко духове могат да играят на върха на една игла. Сегашните учени хора разрешиха този въпрос. Ние имаме една смътна представа за Битието. Ние виждаме слънцето малко. Даже едно малко дете мисли, че слънцето може да го хване, да го помилва. Слънцето изглежда толкова малко в сравнение с реалността. В същност слънцето е 1 300 000 пъти по-голямо от нашата

земя. А пък това, голямото слънце, ние го виждаме малко и даже има сегашни хора, които мислят, че слънцето не е толкова далеч, колкото си мислим. Гърците допущаха, че слънцето е по-голямо от Атина и от Гърция.

Нужно ни е едно знание и приложение, за да излезем от това трудно положение, в което се намираме сега. Да допуснем, че ти си болен. Ти говориш за Бога, за Небето, за рая и казваш: „Като умра ще отида на онзи свят." Аз правя едно възражение на твоето твърдение, че като умреш ще отидеш на онзи свят. Ти казваш: „Аз като осиромашея, ще отида при някой богат човек." Не, ти като богат, можеш да отидеш на тая богата трапеза, но като сиромах – не. Само като си готов, ще отидеш в онзи свят, в Царството Божие.

Щом една стомна се счупи, ще я хвърлят в онзи свят, но в кой свят? – Във външният свят. Ти си една счупена стомна и мислиш, че ще влезеш в онзи свят. Да, в света на парчетата. Най-първо смъртта има един други процес. При смъртта, ако ти не минеш през огъня, да се стопиш и да се превърнеш във въздухообразно вещество и да те възприемат растенията, ти в Царството Божие не може да влезеш. Или другояче казано: Ти трябва да минеш през огъня на Божественото, за да изгори тази дисхармония, която съществува в тебе. Например, ти седиш на земята и си недоволен от баща, майка, син и прочее и казваш: „Като умра ще отида на онзи свят." Тук ти никого не обичаш и как е възможно да отидеш на онзи свят. Тук не знаеш нито да пееш, нито да свириш и мислиш, че ще отидеш на онзи свят да пееш и да свириш. Как е възможно това? За да отидеш на онзи свят, трябват чист ум, чисто сърдце и непокварена воля. А непокварена воля е следното: Като ти кажат да направиш нещо, да го направиш. А не да казваш: „Слуги има." Ти като не работиш, си слуга, а пък като работиш си господар, а ние мислим обратното. Който седи е слуга. Господарят е слуга, а слугата е господар. Христос казва: „Отец

Ми работи и Аз ще работя.“ А пък ние, учените хора имаме идеята, че Бог е един неподвижен център. По-работливо същество от Бог няма. Бог е единственото същество, което всякога работи. А пък ти искаш да бъдеш господар, да седиш на едно място, не искаш да учиш. Ти искаш да бъдеш богат, господар. Искаш да бъдеш светия. За светията мислиш, че е един човек, който е завършил своята еволюция и е седнал и само наблюдава на ляво и на дясно, светнал е на всякъде. Оставете това понятие. Светията, като се е освободил от всички свои мъчнотии, обхожда всички страдущи и казва: „Едно време и аз бях като вас.“ През деня ще разправи на 200 души и ще им помогне, утре пак, на трети ден – пак. Ще го питат: „Вярно ли казваш?“ Той ще каже: „Вярно. Колко е патила главата ми!“ – „Няма ли по-лесен път?“ – „Няма. И аз си блъсках главата на сто врати, най-после намерих тази врата и тя ме спаси.“

Всеки ден да знаеш толкоз, колкото трябва, то ти е достатъчно. Ще вземеш ключа и ще отвориш най-малката стая и ще намериш това, което Бог е турил, да го изучиш днес. Не трябва да отваряш всичките врати, за да угодиш на своето тщеславие. Но само една врата днес. На другия ден ще отвориш друга стая. [Три] години ще отваряш стаите и ще четеш. Всяка една мъчнотия е една стая, която отваряш и ще четеш.

Боли те глава. Не знаеш причините. Някой идва при мене и ми казва: „Мъчно ми е.“ Аз зная, коя е причината, че му е мъчно. И не искам да му я кажа, за да не го докача. Казвам му: „Може би храната не е била добра, може би не си спал, може би водата не е била добра.“ Залъгваме го. А пък аз знам защо го боли главата и корема. Той казва: „Мене ми трябват обуща, добри обуща, инак ще се простудя.“ Много хубаво, зимно време ни трябват обуща, а лятно време защо ти са обуща, когато е толкова топло. Защо, по някой път, ни е срам да ходим боси? Едно време беше срамота хората да ходят гологлави, без

шапка из града. Сега вече ходят доста хора гологлави. Под думата бос, аз разбирам друго – човек, който не живее добре, той е бос, а човек, който живее добре е обут. Когато казвам: „Аз искам да имам хубави обуща“, аз превеждам тези думи така: искам да бъда един добър човек, да мисля добре, да имам добър ум, да имам добра воля. Ако аз нося обуща и същевременно, ако моят ум, сърдце и воля не работят, то тези обуща на краката ми не са на мястото си. Те са букаи. Думите: „не искам да бъда бос“, значат – искам да бъда с добра мисъл, добро сърдце и добра воля.

Някои казват: „По някога трябва да ходим боси.“ Ние сега сме боси. Ние започваме от босотата и тепърва започваме да се обуваме. Трябва да имаме най-модерни обувки. Какви трябва да бъдат обущата? Обущата не трябва да свиват пръстите на краката ти. Всички пръсти трябва да бъдат добре разположени. Хигиеничните обуща имат голямо влияние върху човека. Ти не може да бъдеш морален човек, ако нямаш хубави обуща, че ти сам да си доволен. Понеже, ако твоите пръсти са прибрани, енергиите не течат правилно, енергиите на природата нямат правилен достъп в тебе. Та в природата модата е: краката трябва да бъдат свободни. Като погледнеш обущата си, да ти е приятно. И винаги, като погледнеш тия обуща, те да ти наумяват за твоя ум, сърдце и воля. Тогава обущата ни са на место. И кога човек почувствува, че е гол? Когато съгреши. Казват някои, че по-напред Адам бил гол. Не. Като съгреши изчезна неговата дреха. Каква беше дрехата, която Бог направи на Адама? Бог направи, след грехопадането, друга дреха на Адама и го изпрати в света да работи и да се развива.

Та казвам, тия страдания, които сега изпитвате, това е излизане от центъра навън. Щом страдаш, ти излизаш от рая навън. Що е страданието? – Излизане из рая навън. Що е радост? – Влизане в рая. Че как няма да скърбиш! Щом дойде скръбта, казвам: из рая навън си

излязъл. Човек страда до тогава, докато измени своето положение. Нека да ви направя идеята малко по-ясна. Да кажем, че вие сте на известен планински връх и по невнимание се хлъзгате надолу и не може да се върнете назад. И казвате: „Дано да сляза благополучно.“ – Това е излизане из рая. И щом стигнеш до дъното, ще кажеш: „Слава Богу!“ И тогава ще намериш път за горе. Това го наричам влизане в рая. Като съгрешиш, ангелът ще те бутне надолу и няма да влезе с тебе. Той горе ще остане. И ти, като слезеш долу, ще погледнеш ангела горе и ще търсиш новия път, по който да се върнеш в рая. Ще кажеш: „Като се кача, ще бъда втори път много внимателен, да не се хлъзна пак.“

Сега искам да ви обясня онези страдания и радости, които стават в живота. Защо страдаш? – Хлъзнал си се. Някои деца се хлъзнат и им е приятно. Нещата трябва да се изяснят. Всичката ни съвременна дейност, дейността на всички тези учени хора, това е един подтик на Божествения Дух, Който работи в цялото човечество, за да обърне нагоре насоката ни. Науката, в каквато и да е област съдейства да обърнем нашите движения нагоре към онзи център, от Който сме излезли. Тази енергия, правилно трябва да се пречупи. А пък това пречупване какво е? Това е упътване към центъра на живота. Центърът на живота – това е търпението, опорната точка, на която се теглят нещата. Вие трябва да имате една опорна точка на която вашите везни трябва да работят – от една страна вашето сърдце, а от друга страна – вашия ум, а пък отдолу вашата воля. Волята ще показва на коя страна е тежестта, към сърдцето или към ума, като давате и като вземате. Кой дава и кой взема? Според вас, кой е онзи, който харчи във вас? И кой е онзи, който придобива? Умът ли дава или сърдцето дава? Вие не сте мислили върху това. Помислете върху това, кой направи погрешката – умът или сърдцето. Умът даде съвет, а сърдцето възприе. В дадения случай, умът беше в Луцифера, адепта.

Той е ума. А пък сърдцето беше Ева, която яде. Онзи, който дал съвет не яде този плод. Той каза: „Може да вземете от него, ако вие ядете, ще бъдете като богове. Вижте ме, едно време и аз бях като вас, но като ядох, вижте как съм.“

Като видите един човек, кое е онова, което апелира на вашия ум? Ако дойде един учен човек, той с какво апелира? Или като дойде снажният човек, пехливанина, с какво апелира – с мускулите. И певецът, с какво апелира към вас? Той, като се представи пред вас, ти можеш да знаеш, може ли да пее или не. Като дойде ученият човек и той си има свои белези, по които може да го познаеш. По какво се изявява светията? Геният е горещ, светията е студен и свети, а пък богатият е тлъст. Това са общи думи, казани. Щом се намерите в присъствието на един светия всичките ви тъги и скърби ще изчезнат и вие ще се намерите в приятно положение. Щом се намерите близо до един гениален човек, той ще ви внуши една мисъл да учите. Щом почнете да мислите, гениалният е пред вас. Щом се явите пред един банкерин, хубаво огладен, у вас ще се зароди едно желание, да си имате нещичко, нивички, парички, да сте облечени хубаво и пр. Щом искате да бъдете хубаво облечени, това е банкерина, който ви направлява, а не геният. Банкеринът е стомаха, геният това са дробовете, а пък светията е главата. Всеки ден вие може да имате съвета на светията, на гения и на банкерина. Не е лош банкеринът, но трябва да знаете, че този банкерин, всяка сутрин пита светията какво трябва да прави днес. Той пита и гения, по кой начин да го направи. По някой път, банкеринът загазва и пита: „Какво трябва да правя?“ Светията казва: „Не си постъпил така, както аз казах.“ И геният казва на банкерина: „И ти не си употребил моя метод.“ Банкеринът казва: „Потрудих се.“ – „Потрудил си се, но не си го направил както трябва.“ Светията и геният определят да наложат на банкерина едно наказание. Какво е това наказание? – Четиридесет дена да боледува и

да не му дават да яде. Лишават го от всичкият му капитал. И банкеринът става сух, хлътне коремчето му, стомахът му и още малко ще се скъса. Банкеринът казва: „Моля ви за снизхождение, ще живея добре.“ И тогава идва пак здравето и банкеринът почва да се разпуска. Когато заболеете, боледува вашия банкерин.

Според мене, главата на човека не може да боли. Болката на главата е едно отражение на това, което става в стомаха. Щом в стомаха има известен безпорядък – в банкерина, това има като отражение главоболието. Не може да има болки и в дробовете. Не могат да боледуват. И болките на дробовете са отражение на това, което става в стомаха. Всичкото става в стомаха и червата под пъпа. Това е долния свят, това е ада. Вие търсите къде е адът. Тънките и дебели черва са в ада, всичките нисши духове. Ще турите ред и порядък във вашият ад, ще турите ред и порядък във вашия банкерин – не насилие. Ще го учите, че не трябва да яде много, да не е много лаком човек, той е материалист, той казва: „Гладен мога да умра, ако не работя.“ А пък банкеринът нищо не работи, а работят ръцете. Ръцете са на гения, краката – на светията, а банкеринът нищо не работи. Дават му ръцете и краката и каквото му дадат, карат го да работи с това. Банкеринът казва: „Това жито аз го изработих.“ Не, нищо не е направил банкеринът. Светиите и гения са работили. А пък този банкерин казва: „Аз го изработих.“ Работи главата, работят дробовете и банкеринът мисли, че всичко, каквото става в човека, той го прави и казва: „Без мене нищо не може да стане.“

Бог се проявява най-първо в нашия ум, проявява се в нашето сърдце, проявява се и в нашата воля. На три места Бог се проявява. Щом дойде една добра мисъл в ума ви, Бог се е проявил. Щом дойде едно добро чувство в тебе, Бог се е проявил. Щом направиш една добра постъпка, Бог пак се е проявил. Всеки ден трябва да се стремите да възприемете една добра мисъл, едно добро чувство и да направите

една добра постъпка. Кога Бог ви е проговорил и ще видите с колко празни неща се занимавате. Слугинята счупила някоя чиния и вие цял ден разправяте това. Казвате, че от баба ви останала чинията и тоя ден сте го изгубили за хубавата чиния. А пък тази чиния е трябвало да я счупите, защото прогресът ви зависи от счупването на тая чиния. Ако се строшат вашите букаи, захвърлете ги и да ги вземе, който иска. Букаите и златни да са, оставете ги. Не дръжте в ума си онази голямата чиния на баба си, оставете я.

Всяка една мисъл, която може да ви държи в робство, всяко чувство, което може да ви държи в робство и всяка постъпка, която може да ви държи в робство, освободете се от тях. Аз говоря за един момент. И ако се освободите, може би този момент да е онзи, който ще определи посоката на нещата в живота. Може един момент да определи, да отвори пътя ви за онези, великите постижения. Някой път вие мислите, че имате постижение. Имали сте. Но за днешният ден, успехът ви ще зависи от днешните постижения: от една добра мисъл, която възприемате, от едно добро чувство и от една добра постъпка. Христос казваше на своите съвременници евреи: „Не мислете, че вие сте чада Авраамови." Не трябва да се хвалим с миналото си. Бог може да въздигне от тези камъни чада Авраамови. Миналото е за поука, но настоящето е важно, в дадения случай. Не се спирайте върху миналите работи. Каква работа стои пред вас? Ти казваш: „Ние не ги разбираме тия работи." Не само не ги разбирате, но и много други неразбрани неща стоят за мнозина за разрешение.

Когато се учите да тъчете, трябва да имате стан, основа, кросно. Най-първо ще се научите да сновете и по тези нишки да почнете да тъчете. Вие ще кажете каква полза има от такава работа. Има голямо значение. Полезното всякога трябва да се прилага. Полезното е резултат на един разумен живот. Почнете да мислите върху Любовта.

Да кажем, че вие напишете думата „любов“ с гънка на горния край на буквата „“. Това показва, че онзи, който е писал така, не е сигурен в любовта си. Ако тези гънки са в горния край, той е несигурен в чувствата си, а пък ако тези гънки са при основата, той е несигурен във волята си. А, ако има гънки горе, по средата и долу, тогава човек е прав във любовта си и в мисълта и в чувствата и във волята. Природата не иска фалш. Човек, като пише, в писането се издава какъв е. Човек се изявява какъв е като пише, като говори. Например някой казва: „Видях го!“ Друг казва: „Видях го с очите си.“ Трети казва: „Аз го видях с очите си.“ На кого ще турите по-голяма вяра? (– На първия.) Защо?

Не си служите със следующия аргумент: баща ми е богат и аз съм богат. Не е така. Баща ти може да е учен, но ти може да не бъдеш учен. Ти можеш да наследиш чертите на учеността, но ти трябва да се учиш толкова години, колкото е учил баща ти. Ти казваш: Ще добия по закона на наследството. По закона на наследството се унаследяват само възможностите, но ти трябва да учиш да работиш. Ти може да имаш предразположенията на баща си, но не си като него. Ние казваме: Бог е Всеблаг. Но Бог през цяла вечност е работил, но ние не сме работили като Него. У нас има предразположение да бъдем като Бога. Следователно ние трябва да направим едно усилие, много малко усилие, за да бъдем така добри като Него. Че имаш препятствие в живота си, това нищо не значи. Че имаш прегрешения, падане, ставане, това нищо не значи. Може да имаш грехове колкото искаш. Това е спънка за тебе, това е една възможност за тебе, при която твоята вяра да се развие. И даже Христос нямаше никакви грехове и Той взе греховете на другите, за да се научи на нещо. Да има една опитност.

Ти казваш сега: „За кои свои грехове аз тегля?“ Христос знаеше за кои грехове тегли. Та малките спънки, които срещате, лошите

мисли, лошите чувства, които идват и лошите постъпки да не ви спъват. Кажи си: „Аз съм човек, който мисля, чувствувам и работя." Могат да се поправят погрешките и никой не може да избегне погрешките. Никой не може да избегне лошите мисли, те ще дойдат. Не се спирай върху въпроса защо са дошли. Дошли са, за да мислите и да ги разрешавате.

Та казвам сега, ако аз съм един бакалин, ще гледам с всичките си клиенти да направя една връзка, а не само да върша своята търговия. Да образувам онези с клиентите си, че да възприема нещо от тях и да им дам нещо хубаво. И то не само от стоката си, но и нещо от себе си. Вие всички сте бакали. Всеки човек се занимава с бакалство. Бакал, т.е. вземате и давате. Ученият, каквото възприеме в училище, после ще го каже на баща си и майка си.

Трябва да разрешавате въпросите правилно. И в религиозно отношение сте бакали. Това е само за обяснение. Не, че по същество това е така. По пътя, по който минавате, трябва да възприемем известни идеи, да ги обработим и да ги препратим в света. Всеки един от вас трябва да изработи една мисъл, едно чувство и една постъпка и всеки ден трябва да изпраща поне по една добра мисъл, по едно добро чувство и по една добра постъпка, най-малко. И вечерта ти ще си доволен от това, което си направил през деня. Най-малката мисъл, най-малкото чувство и най-малката постъпка прояви през деня, за да има на какво да се радваш. В това е придобивката.

Добрата молитва

10-та лекция на Общия Окултен клас, 29 ноември 1933 г. София, Изгрев

ЕДИННИЯТ ЖИВОТ. ОБИЧАЙ ОБЩИЯ ЖИВОТ.

Сряда, 5 часа сутринта

Отче наш

Ще ви прочета 105 псалом.

Съществуват в живота известни вътрешни противоречия. Те си противоречат по един или друг начин. Великият закон, който направлява нещата, ги отстранява по разни начини. Сега аз говоря за противоречията, които хората сами си създават. Те са от друг характер. Те са от индивидуален характер. Но съществуват вътре в самия живот известни противоречия, с които човек трябва да се занимава. Тези противоречия са един вътрешен подтик. Има и други явления, факти в природата, които трябва да се наблюдават.

За 9 месеца детето се изменило в най-утеснени условия, в утробата на майка си. Не можеше ли един светия да дойде по друг начин? Ако можеше, щяха да дойдат. И след това, тоя светия постепенно се освобождава. Ние, някой път се възмущаваме от противоречията, които съществуват. Както и да се възмущаваме, противоречията все съществуват. Конят може да се възмущава от своята форма, и вълкът може да се възмущава от своята форма, но е вълк. И всеки един човек може да се възмущава, колкото и да иска, това нищо не допринася. От сутрин до вечер, той може да се възмущава, както иска, но законите в природата няма да се изменят. С нищо не можем да ги изменим. От хиляди години хората не са били в състояние сами да ги изменят. Слънцето все си върви по същият път. Някой път си въобразяваме, че външните мъчнотии ще престанат. Действително ще престанат, но кога?

Аз ще ви дам една ясна картина, толкова ясна, че и децата да я разберат. Вие трябва да имате една ясна представа що е онзи свят и що е този свят. Този свят е тук, в салона. Онзи свят е външния свят, дето се градят къщите. Значи, ти живееш в една къща, материална къща. Излезеш ли от къщи, това е онзи свят. Законите на външния свят не са закони на вътрешния свят. И законите на вътрешния свят не са закони на външния свят. Ти, в своята къща, може да си туриш печка, може да я стоплиш, можеш да ѝ туриш прозорци и прочее и да ти е приятно. Но щом излезеш вън от твоята къща, не можеш да се месиш в порядките на онзи свят. И там си има печка, но тя е друга. Твоята печка е друга порода. Външният свят, някой път е облачно, мрачно, но някой път е ясен. Когато е облачно, тогава има дъждове, гърмежи, бури, ти трепериш. Ако нямаш въглища, материалният свят не е уреден за тебе. Ако имаш въглища, материалният свят е уреден за тебе. Ако имаш въглища, вътре в къщи, ще имаш царството Божие, а ако нямаш въглища, ще се мъчиш. Русинът казва: „Имаш пари, Христос възкреси, нямаш пари, смерт о смерт.“ Да преведа тази руска поговорка: Познаваш ли Божиите закони, има възкресение, не ги ли познаваш, смертю смерть.

Сега има един стремеж, едно разбиране, мнозина чакат това, което наскоро ще дойде, скоро ще дойде. Сега ще дойде, но няма да ви го докажа. Защото лятно време вие ни най-малко не очаквате зимата. Вие мислите, че след лятото ще има нещо още по-хубаво, но след лятото иде зимата. И после зимата, вие никога не очаквате лятото. Вие вземате предохранителни мерки и не мислите, че след 3 месеца тя ще си отиде.

Та умният човек трябва всякога да разбира доброто в природата и да очаква това, което ще дойде. И да не си представлява един ред на нещата, който не съществува. Например, ние си представляваме, че един ден хората ще живеят братски. Някои ще живеят, но за да живеят

братски, трябва в тях да стане един преврат. Трябва да имате едно разбиране, трябва да имате една основа. Хората, за да живеят добре, се изискват много благоприятни условия. При такива условия, при които се намираме ние, не може да се живее братски. Даже в едно семейство, дето са родни братя и сестри, пак има известен спор. Между бащата и майката, които са се взели в любов, има ли спор и между братята и сестрите, пак има спор. Защо? – Има си своята причина.

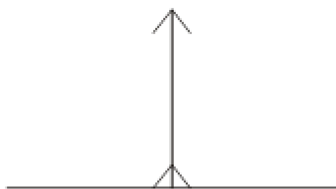

Фиг. 1

Сега аз пиша едно писмо. Но онези, които не са учили и не знаят да четат и да пишат, нали са получавали писмо от възлюбленият си син и веднага скрият писмото в пазвата си и не четат. Та сега, кой трябва да ви прочете това писмо? Не съм писал аз това любовно писмо. Други го писаха, а пък сега аз ви го предавам. Това са любовни работи. Сега, като говорим за любовта, аз говоря за любовта, а пък вие разбирате друго нещо. Сега, това писмо, което ви начертах на черната дъска, нали е много съдържателно? Вие често искате да живеете добре. Знаете ли по какви линии, по какви пътища се движи животът? Животът се движи по известни определени пътища. Всичкото нещастие, което нас ни сполетява е, че ние не избираме онзи свят, по който животът върви. И вследствие на това срещаме всички противоречия. Пътищата на знанието също не ги разбираме. И знанието си има свои пътища. И когато ние не разбираме пътищата на знанието, срещаме и в знанието известни

мъчнотии. Пътят, това е разумното в света. Единственото нещо, по което ти можеш да ходиш, то е пътят. Този път го наричат закон, наричат го правило.

Христос сам казва: „Аз съм пътят.“ Пътят разрешава всички противоречия. Няма в пътя нещо ужасно и казват, че в света има два пътя. Единия път го наричат „тесния път“, а пък другия – „широкия път“. И двата пътя са добри, за онези, които вървят по тях. Защото едните, които вървят по единия път мислят, че този път е добър, други, които вървят по другия път, мислят, че техният път е добър. Само че, резултатите на тези два пътя се различават. Например в държавата съществува един закон: Онзи, който извърши едно голямо престъпление, го осъждат на смърт. Това е широкия път. В държавата съществува един закон, че онзи, който е направил едно добро, го възнаграждават. След като умре, правят му някакъв паметник. Това са закони, с които хората си отплащат с известна признателност, за доброто, което им са направили.

Сега вие ще живеете в един свят, в който Бог ви е поставил и трябва да ви убеждавам сега в това. Още нямате ясна представа за Бога. Вие се питате: „Какво иска Бог от нас?“ Чудна работа! Какво изисква старата овца от младото агне? Единственото, което изисква тази овца е, че нейното агне да почне да пасе като нея. Какво изисква вълкът от неговото малко вълче? Един ден малкото вълче да стане като него и да дави овцете и никак да не си поплюва, но като хване агнето да го разкъса на парчета. Вълкът казва: „В света трябва малко насилие, аз не искам да бъда овца. С трева не ме занимавай, аз искам да си ям месце.“ Сега ще оставим дали е прав този възглед или не. Ние сега вземаме фактите. Вълкът е толкова прав, колкото и овцата е права. Има едно различие, понеже овцата като пасе трева, тревата не роптае от това. Овцата постъпва по-умно, понеже, като прегризва тревата, отгоре тя пак израства. А когато един вълк изяде едно агне,

агнето роптае. С това вълкът си създава карма. И има светии, които са възроптали против вълка. Този вълк ще го убият. Следователно на всяка ваша постъпка, дето има малко ропот, там ще има страдание.

Вие ще кажете: „Защо е така?“ – Много естествено. Вземете в природата, някой път често стават нещастия в Ниагарския водопад. Някой млади излизат да се разхождат по Ниагарския водопад. Това течение отгоре върви много тихо. Някой богаташи се разхождат със своите лодки и мислят, че могат да се противят на течението. Но, някой път, това течение ги подема така силно и ги завлича, че не могат да се повърнат към брега. И тогава всички с лодките отиват надолу и изгубват живота си.

Та някой път не попадаме в малък наклон и колкото отиваме неусетно този наклон отива надолу и тогава, невъзможно е да се справим. Тази е погрешката, която мнозина правят. Не си играйте с големите наклони, с които никой не е разрешил въпросите. Разрешиха го само птиците. Птиците разрешиха въпроса с наклона. Те образуваха своите крила и ако една птица дойде до един наклон, да падне, тя разпери крилата си и хвръкне. И вие сега мислите, че може да разрешите въпросите.

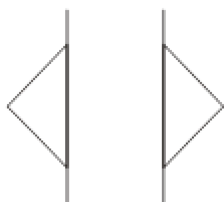

Фиг. 2

Човек, който има недоволство, може да бъде и доволен. А пък който е доволен може да бъде и недоволен. Доволството е недоволството зависят от две положения. Доволството зависи всякога от това, което имаш и което нямаш. Доволен си, защото имаш, а недоволен си защото нямаш. Имаш здраве – доволен си, нямаш

здраве – недоволен си. Имаш богатство – доволен си, нямаш богатство – недоволен си. Имаш знание – доволен си, нямаш знание – недоволен си. Имаш памет – доволен си, изгубиш паметта си – недоволен си. Сега трябва да изучавате законите, по които ние изгубваме нещата. Също трябва да изучаваме законите, по които нещата се придобиват.

Сега как ще разберете тази фигура? Какво представлява тя? Един геометрик ще обърне внимание на тези ъгли горе на фигурата. Те са важни. Това са линии, равни плоскости, живи разумни сили. Тук работят вече разумни същества. Че вие изучавали ли сте тези ъгли на вашите ръце? Турците едно време така вървяха (А).

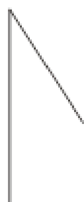

Фиг. 3

Който върви така, скоро закъсва. Който върви така, скоро ще закъса, ще загази. Ръцете трябва да бъдат право отпуснати надолу. Защото, ако ги държиш така, както е във фигурата, твоят разум е съсредоточен, ти се занимаваш с усилието да ги крепиш. А пък ти отпусни ръцете си. Ако ти се занимаваш с въпроса, ти да уредиш света, това е следното положение. Квачката мъти яйца. Яйцата се излюпват. Какво е придобила квачката? – Нищо. Извършила е едно добро. Когато едно житено зърно се хвърли на земята, квачка има ли отгоре? Никаква квачка няма и пак семето израства. Въпросът седи другояче. Пилците, които са под крилата на една квачка, показват, че ти може да отхраниш една своя мисъл или едно свое благородно чувство само под охраната на твоя ум и твоето сърдце. Ако ти нямаш един отличен ум и едно отлично сърдце, ти не можеш да отхраниш

една хубава мисъл, едно хубаво чувство. И ако ти не можеш да отхраниш една хубава мисъл, едно хубаво чувство, ти нищо в света не можеш да придобиеш.

Понеже в света, с какво ще воюваш? Нали на някои хора трябва да говориш разумно. Ако им говориш разумно, може да имаш влияние. Твоята мисъл ще организира твоите мускули. Някой е роден силен, може да се хвали с това, но този, силният човек не е създал силата си. Той трябва да благодари, че 10–20 поколения са работили и той сега е силен. Дядо ти, баба ти и ред други поколения са работели и са ти дали своята сила. И ти трябва да работиш, иначе, един ден, може да я изгубиш. Сега дядо ти, баба ти и баща ти не са отделни и ти не си отделно същество. Всички вие влизате, като тези линии, в едно цяло. Когато всички тези линии имат отношение, тогава и всички в света представляват, в света едно цяло. И вие трябва да разбирате закона на цялото.

Искате например да знаете какво нещо е Господ. Бог е това, което поддържа живота на всички хора. Всяко добро побуждение, което иде при тебе, всяка свободна мисъл и всяка постъпка, идат от Бога. Това, Което те радва, това е Бог. Когато скърбиш, това е Бог пак, може би в тебе. Той ти казва: „Синко, каква разлика намираш между една радост и една скръб?“ Когато някой се радва или скърби, аз познавам. Когато дойде някой човек при мен, без да ми казва дали се радва или не, аз ще направя един опит с него, като му измеря врата. При радостта ръката му е малко по-широка, а при скръбта, тя е малко по-тясна. После ще му измеря врата, ръката и пр. Някой се е свил – скръбен е. Не знае какво да прави. Той казва: „Загазих я!“ А пък когато е радостен, той се е разширил и казват за него: „Какво се пъчи той?“ Не, разширение има у него. Това е естествено у него. Радостта разширява, а скръбта стеснява. Скръбта и радостта, те са два процеса, които в природата извършват някои работи, които хората не подозират. Една

скръб, след 10–15 години, а може би след 4–5 поколения, може да произведе отлични резултати. Това, каквато и да е скръбта.

Та, първото нещо е, всеки един от вас трябва да има един запас от живот. Трябва да обича живота, а не да живее. В него вече има един егоистичен елемент. Но да обичате един живот, най-общия живот. Ти трябва да обичаш общия живот, единния живот. Щом обичаш единния живот, то животът ще дойде в тебе. А пък щом искаш да живееш, това е личния живот. Никой не ти забранява да живееш. А пък да обичаш живота, това е важно. Ние сега живота не обичаме. Живеенето зависи от обичта към живота. Затова любовта от общия живот е необходима. Да имаме любов към единния живот, само тогава ще се тури един морал, само тогава любовта може да се пробуди. Ако ти обичаш общия живот, като видиш едно същество, в което животът присъствува, тебе да ти става приятно. Ти виждаш един кон впрегнат. Бият го с камшик. Ти казваш: „Добър е този кон." Кой кон? – Който е бит. Всеки кон, който е бит е натоварен повече, от колкото трябва. И той едва може да тегли. Този, който бие коня не е разумен, най-първо той е натоварил коня си с 50, 60, 80, 100 килограма. И всички мъчнотии в света произлизат от такива неща. Някой път от нас искат да извършим нещо, което не можем да извършим. Някой кон може да тегли, да кажем 50 килограма, но 70 килограма не може да тегли.

Та, някой път, ние се товарим с чрезмерни страдания. Искаме да постигнем нещо. Например, искаме да оправим света. Това е една презумпция, да мислим, че светът не е уреден. Светът е уреден, но нашето живение не е уредено. Това е философията. Бащата не може да научи сина си да живее, но бащата може да научи сина си да обича живота. Но да го научи да живее, това е невъзможно. Синът е свободен вече. Там е вече индивидуалната свобода. Някой човек може да ти каже: „Аз мога да ти покажа как трябва да се живее." Онзи ще те попита, как живееш ти? Първият ще му отговори: „Аз ям малко, не

преяждам, не спя много, по четири часа на ден, на денонощие, после в кръчма не ходя. Занимавам се с умни работи с света, защото в света трябва да има нещо, което да ни занимава вътре в света.“

Истинското разрешение седи в това да обичаме живота. Истинският живот носи в себе си истинските блага, всичките блага. Някой ще каже: „Как така животът ще носи всички блага?“ Представете си, че аз съм здрав човек. От здравия човек излиза магнетическа сила – здравето. Някой милионер е болен и след 5–6 месеца е осъден да умре. Той, като се приближи до мен, трепери. Той казва: „Бих дал половина от богатството си, ако получа от този живот, който ти имаш.“ Аз ще му кажа: „Колко ще ми дадеш, само за да продължиш живота си 4–5 години? Ти не си показал любов до сега. Я, да видим любовта ти, колко ще дадеш?“ Ще се пазариш с него. Но не в полици, а в брой. Ще кажеш: „Користолюбив човек.“

Бог е направил хората наследници в света. Не се смущавайте от лошите хора в света. Вие имате едно голямо богатство – живота. Той разрешава въпроса и човек трябва да бъде силен по дух, ум, сърдце и душа. Малодушието, което по някой път ви обхваща е една голяма спънка, за да можете да живеете. Аз не казвам, че не можете да живеете. Аз засягам въпроса за живота. Аз не засягам въпроса, че ти не даваш правилно. Излез вън в природата, излез на свобода, дишай чист въздух! Там е всичкото онова богатство, въздухът не се продава. Ще излезнеш свободно на планината и там горе ще приемеш въздух. Ти изпадаш в малодушие – излез горе и ти ще превърнеш мислите си. Там ще намериш онези хора, на които сърдцата са запалени с любов. Паднал си духом, ще намериш онези хора, които не са паднали духом. Потърси ги! Как ще ги намерите, я ми кажете?

Този лък преди години беше тояга, която играеше по гърба на хората. И всички бягаха от тази тояга. А пък сега, тя е прогресирала вече, доста културна е станала. Лъкът казва: „Аз вече престанах да

играя по гърба на хората. Сега съм се украсил с тези косми.“ Тези косми са негови деца.

Когато аз срещна един добър човек, мен ми трепва сърдцето и казвам: „Желая да бъда и аз като него.“ Като срещна един музикант, трепва ми сърдцето и казвам: „И аз да бъда като него.“ Да не казваме: „Тази работа не мога да я постигна.“ Всеки един от вас може да научи и да пее и да свири и да мисли и да чувства.

В Горна Оряховица имаше 32 градуса студ, в София – 11 градуса. Вие влизате в една къща, влизате в една стая е треперите от студ. А в друга стая влезнете и се стоплите. В една къща запалили печката, а в другата – не. Защо? Домързяло ги да запалят печката, а другите не ги домързяло и те запалили печката. Сега ще ви свиря и вие ще попеете малко. „Тъги скърби са богатство“, „Грее, грее“. Сега тези две песни да ги съединим. Това е една песен на един човек, който е минал през страданията. И после излязнал от тях и е разбрал живота. И казва: „Трябва да се живее разумно, хубаво трябва да се живее. Всичко друго трябва да се остави на страна.“

Човек трябва да пее на Господа, да каже: „Господи, благодаря ти! Аз ще ти попея.“ И като пея и като свиря, да види Господ, че аз прогресирам в света. Добрият живот, това значи да свириш и да пееш. А пък ти седиш и мислиш през целия си живот, какво да правиш.

Тази сутрин аз гледам, че една котка седи пред стълбата, свила се, разположена е и спи. Казвам, ако тази котка може да бъде доволна, защо човек да не може да бъде доволен? Човек колко пъти е по-голям от колкото котката. Ние трябва да благодарим на Бога заради благата, които носим. Ние не сме благодарни от ония блага, които Бог е вложил в нас. Бог се грижи за всички същества. Светът е оправен, само ние, малкото хора на земята, не сме дошли до съзнанието да изпълняваме волята Божия. Така, както религиозните хора, светските, поетите, философите мислят, светът не може да се развива правилно.

Има един естествен път, по който животът може да се развива. Не, че не знаете тези работи, но вас ви трябва много малко. На вас ви трябва още по една кибритена клечка. Нищо повече! Вие сте дошли до това положение, че една кибритена клечка ви трябва, само, за да ви запали човек. И всичко ще се уреди. Но кибритената клечка вие ще си я драснете и ще си я запалите. Защото иначе ще кажете: „Той ме запали!“ А пък трябва сами да се запалите. Разбира се, няма по-хубаво нещо от това човек да се запали. Под запалване разбирам следното: Като дойде Божественият пламък, във всички противоречия да виждаш хубавото, красивото – тогава огънят се е запалил.

Чистата вода може да отнесе всичката кал. Божественото в нас, онова силното, мощното в нас, което може да оправи живота, то е постоянното в живота. Не се обезсърдчавайте! Дойде пороят, дойде калта, чистата вода ще се справи с всичките противоречия. Аз разбирам следното: Като дойдем да живеем разумния живот, всички противоречия в света ще изчезнат. Най-напред трябва да изчезне във вас противоречието, да приемете този живот. Противоречие в Бога няма. Противоречие в небето няма. Противоречие в напредналите светове няма. Противоречие има на нашата земя. Някъде са по-малко, някъде са повече, в някои общества има по-големи противоречия. Между вас сега тук има противоречия.

Ако днес Бог е определил да запаля клечката, ще я запаля. Да запаля печката – ще я запаля. Инак няма да я запаля. Един ден седя и моята печка не е запалена. Ще кажа: „Има хиляди хора, на които печката не е запалена.“ И тогава ще имаме една опитност. А пък, като си запаля моята печка, тогава ще имам опитността на хиляди хора, на които печката е запалена.

Дойде ти някоя неприятност в живота. Не си ти, който имаш тази неприятност. Дойде ти някое съмнение, не си ти, който имаш това съмнение. Хиляди хора имат това съмнение. Не си само ти

сиромах. Милиони хора има сиромаси. Та в дадения момент, човек може да разреши един въпрос. Една кибритена клечка, в дадения случай, може да разреши един въпрос, който хиляди и милиони дървета не могат да разрешат. Божествените мисли се отличават по това, че те имат този пламък, този жар, този огън в себе си. Когато човек има този огън в себе си, той се запалва и тогава започва животът. Че вие сте дошли до една фаза, гдето трябва да се научите да запалвате Божественото от всякъде. Трябва да имате философията на мъховете, които растат по камъните. Те имат отлична философия. Вие трябва да имате философията на растенията, които от земята изваждат соковете, вие трябва да имате философията на рибите, които плават и не се давят. Вие трябва да имате философията на птиците, които хвъркат и не падат. И хората са се научили да хвъркат, но някой път стават нещастия. Та има какво да се учим. Има да се учим от мъховете, от камъните, от растенията, от рибите, от птиците. Най-после има какво да се учим от вятъра, от въздуха, от водата, от хляба, от светлината. От светлината добиваме знание, от въздуха добиваме своята сила, от водата добиваме своята радост, а пък от хляба добиваме твърдостта на своя характер. Ако ти от хляба не можеш да добиеш твърдостта на своя характер, да бъдеш смел и решителен. Ако от водата не можеш да бъдеш щастлив, ако при въздуха не можеш да бъдеш силен и ако от светлината не може да добиеш знание, то знанието, силата, светлината, от где ще дойдат тогава? Те трябва да дойдат от някъде. Хлябът, водата, въздухът, светлината са път за онзи, който разбира. Те са това, в което всички живеем. А пък всички други неща са второстепенни. Те не зависят от човека. Един учен човек навсякъде може да си проправи пътя.

Аз забелязвам между вас една черта на сепаратизъм. Правете връзки с хората на света. Един праведен и грешен човек, трябва да имат връзка, трябва да имат симпатия между тях. Двама праведни

мъчно могат да се търпят. Двама владици заедно не могат да живеят. Но един владика и един слуга могат да живеят. Но ако са и двамата владици, не могат да живеят. Кой ще служи тогава? Дружете с хората на света и не мислете, че вие сте нещо друго от тях. И в тях има нещо. Широк замах трябва да имате. Да оставим на страна техните идеи. Идеите им, това е тяхната работа. То е костюм, но имат нещо, което е общо с нас. Това е живота, който е необходим за всички ни. Защото брат ти не може да живее – и ти не можеш да живееш. Ако брат ти живее – и ти ще живееш. Ако вятърът влиза в къщи, ще влиза животът, но ако ти затвориш в къщи всички дупчици, за да не би да влезне вятъра и да се простудиш, ти ще заболееш. И ако ти бягаш от светлината, за да не те безпокои, ако искаш да се изолираш от светлината, тогава също ще заболееш. Необходима е светлината в света.

Имайте онази вяра, която разумните деца имат!

Сега, да се спрем върху чертежа. Това представлява човека. Отвесната линия представлява човека в неговата дейност. Човек, който мисли да свърши нещо. Този перпендикуляр показва, че той има вече известен възглед. Този човек се е определил, иска да тръгне на път, с кой крак трябва да тръгне? (– С десния.) Вие го знаете, но той не го знае. В света има известни течения, по които ти трябва да тръгнеш. Аз ги наричам Божествени течения. Тези течения се направляват от Божествени закони. Ако ти не вървиш по тези течения, мисълта ти няма да бъде ясна. Някой ще каже: „Това са детински работи.“ Нима всичките тези линии в геометрията не са детински? Един човек, който не ги разбира ще каже: „Това е детинщина.“ Но онзи, разбраният геометрик, ще каже: „Цяло знание има тук.“ С тази фигура ти можеш да си послужиш навред.

Ако вие изучавате себе си, най-първо трябва да изучавате тялото си, от там е знанието. Ако ви изуча, не разбирате геометрически

своето тело. Тогава, какво знание имате, тогава? За пример, ако твоите рамене станат много тесни отгоре, ти ще пострадаш. Да допуснем, че имаш два метра височина, а тесни рамена. Тогава ще изгубиш равновесието си. Ако в тебе стомахът се разширява, ако се разширява този кръг около стомаха, а пък краката ти станат много тънки, като кокили, това показва едно анормално състояние. Ако очите на човека са хлътнали и добият кръгове, мургави, с жълтеникав цвят, това показва разстройство на черния дроб, на пищеварението. И този човек нищо не може да постигне. Той трябва да има свежи очи, а не потъмнял поглед. Не да казва: „Ако е решено да умра."

Ние се плашим от смъртта, тя е страшна, така както когато те оберат, срещнат те разбойници, спечелил си богатство, за да спасиш живота си, казваш: „Вземете колкото искате." Тези разбойници ще изядат твоето богатство, но ти си господар, ти ще спечелиш пак. Твоят живот струва повече от онова, което ти си спечелил. Та казвам, да имате вяра, която може да се превърне на знание. Аз не съм само за вярата. Ти вярваш, че можеш да отидеш до Варна. То е хубаво нещо, но ти трябва да се качиш на трена и да отидеш до Варна. Тогава, това не е вече вяра. Най-първо ще вярваш, но трябва да опиташ. Вярата трябва да води към знание. А пък знанието да води към реализирането на нещата.

Вие искате някои неща да ви кажа. Аз съм правил много опити. Някой иска да се лекува и ми казва: „Не можеш ли да ми дадеш някой цяр?" Казвам му: „Никакъв цяр не ти трябва. Тебе ти трябва да дишаш по-дълбоко и да ядеш по-малко. А пък, ти дишаш малко, а ядеш много. Една трета ще оставаш гладен." Той ми казва: „Може ли така?" – „Може, може, яж малко и дишай много! Тревожи се малко и мисли много!" Някой казва: „Не ми се мисли много." Не, не ще мислиш много и ще се тревожиш малко. А още по-добре е следното: Не се тревожи никак, а мисли много, като дойде тревогата да се справиш с

нея. Един турчин попитал някого: „Какво мислиш?“ Онзи казал: „Мисля за последното, че на хилядата половината е петстотин.“ С това той иска да му каже: Тази работа Господ ще оправи. Като има добри хора и като имаш приятели, аз съм ви приятел и тази работа ще се оправи. Онзи се приближава и казва: „Как ще се оправи?“ Другият го потупва по гърба, изважда и му дава от джеба си, казва: „Не мисли толкова.“ Ние казваме: „Господ ще уреди работите.“ Но ти бъркни в джеба си, покажи че Господ е почнал да урежда работите на хората чрез тебе. Аз бих желал Господ чрез всинца ви да урежда работите. Сега се изискват работници.

Всяка една хубава мисъл, която излиза от нашия ум, отива в пространството и работи за реализиране на Царството Божие. Сега хубави мисли трябва да отиват в пространството. Цялото пространство трябва да се напълни с новите идеи. Те са малки семенца, които работят. Хората, които са песимисти, казват: „Какво трябва да се прави сега?“ Светът да пита какво трябва да се прави, разбирам, но вие да питате това? Аз ще кажа като този турчин, който видял трите икони на света Богородица, на свети Георги и на свети Никола. Той казал след едно нещастие, което му станало: „Ти, света Богородице, имаш дете, заета си, и свети Георги имаш кон, но ти свети Никола, нито кон имаш, нито дете имаш, ти защо не ми помогна?“

Ако ние в тези трудни времена, не можем да покажем, че обичаме, че имаме любов към Бога, как ще се справим с мъчнотиите? Под думата Бог, разбирам това, което е във всички хора. Бог не е само извън, но и във всички страдущи вътре. Той утешава всеки страдущ и му казва: „Не бой се, аз ще уредя работите ти. Потърпи малко.“ И като умира някой, Бог му казва: „Не бой се, ти ще дойдеш при мене.“ Той утешава всичките. Аз виждам свободният човек, като умре, лицето му е спокойно, като на светия. Бог му казва: „Ще престанат твоите

страдания. Това е един изпит, който ще мине.“ И след като мине, като дойде любовта у вас, това е печалбата ви. Като минем страданията и спечелим любовта, знанието и свободата, това е печалбата ви. Като минем страданията и спечелим любовта, знанието и свободата, това е печалбата. Ако аз умирам и спечеля любовта, ако аз умирам и спечеля знанието и свободата, тогава какво има? Мога да погледна смъртта, тя ме държи и аз я държа и смъртта ще ми каже: „Нямам заповед да се отнасям с тебе зле. Ти си свободен.“

Сега всички трябва да разберете живота. Всички трябва да обичате знанието, свободата. Това се изисква сега и върху тях трябва да се работи. И за това ви свиря. Не ви свирих една тъжна песен, но една ясна, не е лъжлива, на радост. Болестта ревматизъм и други такива ще ги оставите на страна. Като почнете правилно да мислите, като обикнете живота, като станете свободни и влезете в новия живот, вие тези работи няма да ги имате. Всички тези смущения са дяволски работи. Христос казва: „Тази душа, която Сатана беше вързал, аз не трябваше ли да я развържа?“ Всички тези конци трябва да се скъсат и богатият е вързан и сиромахът е вързан.

Това, което сиромахът може да придобие, богатият не може да придобие. Това, което богатият може да придобие, сиромахът не може да придобие. Без богатство, ти не можеш да развиеш своята щедрост. Чрез онова, което излиза, богатият развива своята щедрост. А пък сиромахът ще приеме онова, което му трябва и ще бъде благодарен. Този закон съществува във великата природа.

Всеки ден ти трябва да бъдеш богат и да излиза нещо от тебе. И ако ти не можеш да играеш ролята на богат и сиромах човек, ти си изгубен. И когато даваш и когато вземаш, и в двата случая, ти трябва да знаеш, че слугуваш на онази велика цел на живота. Да слугуваш на човечеството и като богат и като сиромах. Трябва да слугуваме на човечеството. Има богати и сиромаси, които не знаят защо са богати

и сиромаси. Аз желая богатите и сиромасите да знаят защо са богати и сиромаси. Това са почетна сиромашия и почетно богатство. И когато богатият и сиромахът се срещнат, те ще тръгнат алабраце[4]. И двамата ще се разхождат и приятелски ще си говорят и ще благодарят. Единият ще каже: „Аз се радвам, че ти си богат.“ И онзи ще каже: „И аз се радвам, че ти си сиромах. Бих желал да бъда на твоето място, но не мога.“ Генералът не може да дойде на местото на войника. Той трябва да командува, а пък войникът не може да замени генерала. Но и двамата могат да бъдат благодарни, но не могат да си заменят службите. Свърши ли се войната разформируват се войските и всеки си хвърли своята форма. Тогаз въпросът е поставен другояче, но в дадения случай, там дето си поставен – такъв си. Ако си войник, сиромах или богат, но животът е един, пък другите неща са привилегия. И сиромашията и богатството са привилегия. Понеже всичките генерали са били все прости войници и в бъдеще и в Божието царство, всички войници са все генерали. Най-простият чин, който съществува в Божието царство, е офицерския. Там, на някои прости войници, има един офицерски чин. Простият войник е офицер, генералът е офицер и генералите и офицерите и войниците, там много добре се разбират. А пък тук на земята не се разбират.

Някой път гледам между вас не се разбирате, а и мене не разбирате. Някой път казвате: „Какво мисли нашият Учител?“ Аз да ви кажа какво мисля. Аз мисля за начините, по които богатите да ги направим сиромаси и сиромасите да ги направим богати. Ако искате да знаете какво мисля, мисля много работи и една от моите мисли е: Богатите да станат сиромаси и сиромасите – богати. Какво лошо има в това? Казвам на богатите: „Напусни богатите, че да се радва сиромахът на богатството, а богатият да се порадва на сиромашията.“ В онзи ден, в който можеш да работиш и да мислиш, ти си в

[4] алабраце (итал.) – под ръка.

сиромашията. А пък богатството е завършен процес. Богатият не може да мисли, не може и да работи. На натоварения кон ли е по-добре или на онзи, който е разтоварен? Един богат човек е един натоварен кон. Ти имаш една идея, трябва да я реализираш. И ако не я реализираш, ще бъдеш нещастен. Нещата трябва да се постигат, за да се освободи човек от онези ограничителни условия, при които сега се намира.

Напредналите от вас, така трябва да разбират. Няма друго разрешение. Разрешението, което ще даде сила, е това. Това е закон вътре в природата. Ако ти обичаш Бога с всичкото си сърдце, с всичкият си ум, с всичката си душа и с всичкият си дух, какво има да се тревожиш? Я ми кажете, Бог, Който е създал цялата вселена, всичките тези светове, той остава ли те гладен? Ако тук на земята не те искат, Той ще те прати в друг един свят, на по-хубаво, на самото небе. Неверието ти казва: „Кой знае?“ Ще намериш тогава онзи, който знае. Както болният ще намери кой да го лекува, ще намери лекарят да го лекува. Както сиромахът ще намери богатия и както детето ще намери майка си, така и ти ще намериш онзи, който знае. Можеш да обиколиш целия свят, но ако тук не го намериш, ще го намериш в онзи свят и ще имаш тогаз една опитност.

Тогава за онези от вас, които имат любов към Бога, с всичкия си ум, сърдце, душа и сила, какво противоречие ще имате, кажете ми? Няма никакво противоречие. Аз поне толкова години съм опитал. Аз съм опитал най-лошите условия. Вие даже не сте сънували лошите условия, при които човек може да попадне. Но хората вървят по един път, който не е естествен. У хората има най-големи противоречия. Христос казва: „Взехте ключовете на Царството Божие и нито вие влизате, нито тези, които искат да влезнат, ги пущате.“ Там е всичкото.

Добрата молитва

11-та лекция на Общия Окултен клас, 6 декември 1933 г. София, Изгрев

ПЪТЯТ КЪМ СВОБОДАТА

Сряда, 5 часа сутринта

Добрата молитва
Размишление

Ще ви прочета 45 глава от Исая.

Един човек, който е живял преди повече от 2000 години – Исая, има много по-верни схващания за онова, което е в природата, отколкото мнозина сега. В човешката душа има известни преплитания, които затъмняват неговите познания. Познанието е едно въведение, едно встъпление към онова, което човек трябва да знае и към онова, което човек може да направи. Някой може да каже, че има познания. Той може да има едно относително познание.

Сегашният свят е пълен само с противоречие по своите познания. Например във вас има едно противоречие. Вие мислите, че само младите трябва да пеят, а старите трябва да мълчат. Аз казвам тогаз: Болните трябва да лежат, а здравите трябва да ходят. Здравият ще ходи, понеже не може да лежи, а болният не може да ходи. За здравия е наказание да лежи, а за болния е удоволствие да лежи на кревата си. Това е само едно пояснение, за да дойдем до една истина, която спомага за растежа на човека.

Някой казва, че е израснал. Някои от вас вече сте достигнали до върха на вашето физическо растене. Повече нито един милиметър на можете да израснете. Човек израства до 1.60 м, до 1.70 м, до 1.90 м. Тук имаме един брат, който е 1,95 м. Няма по-висок от него. Един американски проповедник, който бил два метра висок, се качил на амвона и чел: „Апостол Павел казва: Ако има някой да се хвали в

плътта, аз повече.“ Във физическо отношение ние не можем да се похвалим. И със своята сила човек не може да се похвали. Донякъде може да се похвали със своето знание. Единственото, с което човек може да се похвали, то е неговата доброта. То е онзи, мекият елемент. Не разбирайте по доброта една добра постъпка. То е друг въпрос. Добротата е онова непрекъснатото, което подтиква човека към онзи Божествен свят. Добротата е онова, чрез което човек върви към Божественото. Само чрез нея, човек може да постигне желанията, които има.

Ние имаме още постижения. Какво сме постигнали? Имаме известни постижения, но след няколко години вие ще бъдете разочаровани в тези постижения, които сега имате. В света почти всички хора ще се разочароват. От учения ще дойде по-учен, от силния ще дойде по-силен, от красивия ще дойде по-красив. Дан Колов, в Париж, победил турчина. Ти се бориш със своята съдба и тя ще те събори. Ще признаеш, че тя се е качила на гърба ти. Какво трябва да правиш? Ти ще кажеш: „Такава е Божията воля.“ За глупавите такава е волята Божия, а за умните, другояче е волята Божия.

Сега друго, някой е достигнал до нещо и казва: „Мене повече не ми трябва.“ Прави сте. Много умен отговор. Ти казваш: „Повече не ми трябва.“ Ти си турил 10 килограма на гърба си за екскурзия и казваш: „Не искам да се уморявам.“ Тръгнеш на планината и да допуснем, че нямаш нищо на гърба си. Тогава изпадаш в друга мъчнотия – ще искаш храна от другите. Какво ще правиш тогава? Не си разрешил въпроса. Ние всички искаме да се освободим от мъчнотиите, но трябва да знаем, че мъчнотиите носят известно количество храна. Всяка мъчнотия носи нещо ценно в себе си. С мъчнотиите е лошо, но без тях е два пъти по-лошо. Като казвам, че без тях е два пъти по-лошо, разбирам света, както сега е създаден. Следователно, всяка една

мъчнотия, която се заражда във вашата душа, или във вашия ум, където и да е, ще намерите нейните разрешения.

Вие всички сте учили, имате едно неизвестно „x“, имате друго неизвестно „y“ и трето неизвестно „z“. Какво означават тези три неизвестни? Какво означават x, y, z? Тези три неизвестни, от моето гледище, са три различни идеи. Хикс е онова семе, което съм посял са земята. Дали ще изникне или не, това е неизвестно. Когато аз разглеждам въпроса за един човек, дали той ще успее, дали той ще поумнее, за мене това е „игрек“. А когато искам да зная, дали този човек ще бъде добър, дали ще има някои постижения, за мене това е „зет“. Всяка една буква, всеки един символ, съответствува на известна идея. Хикс, това е кръга, на който двете половини са обърнати с гърбовете една срещу друга. Хикс, както е турен в математиката, крие една велика тайна, която математиците разглеждат само частично, само физическата страна. В сегашната математика се разглеждат въпросите на силите, които действуват чрез точките, линиите, плоскостите и равнините. Те разглеждат всичките тези сечения, ъгли или всевъзможни движения, което едно физическо тело може да направи. Някои математици се спират върху разумните сили, които действуват, но повечето математици, разглеждат само външната страна, спират се на резултатите, които се получават. Например, разглеждат движението на луната, на слънцето, вземат в съображение с каква бързина се движат. Имат си известни правила, известни закони. Някои даже вие не ги знаете. Изчисляват с каква бързина се движи луната и слънцето. Изчисляват колко милиона години ще вземе на слънцето да се завърти около един център. По-напредналите души се занимават с движението на слънцето около великия център. Този човек, който е започнал да се движи около онзи център, около който се движи слънцето е по-напреднал.

Според мене, онзи който мисли за Бога е по-умен, отколкото онзи, който не мисли за Бога. Някои казват: „Да вярва човек е глупаво.“ Аз правя едно възражение на това. Животните нямат никаква вяра. Ако безверието е признак на култура, тогава животните са по-културни от хората. А пък всъщност животните са роби на хората.

Вие се намирате сега в най-високите стадии на животинското състояние. Даже напредналите религиозни хора се намират в най-високата стадия на животинското състояние. Животните развиха личните чувства. Когато животните развиха личните чувства, те достигнаха до върха на животинското развитие. Животните са крайни дребнави същества. Те са толкова дребнави, че за едно парче кост се скарват. Сегашните хора се уподобяват, в някои свои прояви, на животинско състояние. Един адепт е проводил двама свои ученици да се учат в света. Те видяли, че две мравки се карат за една малка трошичка. И едната тегли и другата тегли. Учениците казали на мравките: „Защо не се примирите?“ Едната казала: „Аз я взех по-рано, тя иска да ми вземе хапката, това богатство.“ Учениците казали: „Не можете ли да се примирите по някакъв начин?“ – „Не може! Върху нея се гради моето щастие.“ Всичкото щастие на мравката, според нея, е в тая малка трошичка. Мравката казала: „Моята работа е свършена без тази трошичка.“

Често хората имат такива малки трошички, които ги спъват. Като им се вземе тях, те се спъват. Има ли някой от вас, който да не се спъва от такива трошички? Няма да го доказвам, това не ми е целта. Това е едно животинско състояние. Това е ограничение на съзнанието и на самосъзнанието на човека. Това е едно животинско състояние. От това положение всеки един трябва да излезе.

У вас седи идеята: „Не може ли някой да ни избави от това положение?“ Онова пиле, което е турено под квачката, и което е в

черупката, само трябва да излезе навън. Самото пиле трябва да извърши известна работа. Господ върши работата, както квачката, но има един процес, една малка работа, която ние трябва да свършим. Тя е много малка. Ще клъвнеш черупката, ще я пробиеш, ще излезеш вън и ще стъпиш на краката си. А пък да стъпиш на краката си, това значи да стъпиш на доброто, което е в тебе, да застанеш на онова, разумното, с което всякога може да работиш и да бъдеш победител в света. Не да се заробваш, но да се освобождаваш, да освобождаваш себе си и окръжающите. Добрият човек се отличава по това, че той навсякъде освобождава. Например вървите по полето и виждате едно зрънце, над което има една плоча. Поради препятствието стълбцето, което е поникнало от зрънцето, се е изкривило. Тогава вдигнете тази плоча и освободете това растение. Видите две растения, че са се преплели едно в друго – разплетете ги, ако можете. Спрете се, това е една услуга. Или срещнете, че двама хора спорят за нещо. Ти казваш: „Колко са глупави!“ Вие не разрешавате правилно въпроса. Ако се карат двама души, това не е глупаво, а е умно. Това е въпрос за живот между тях. И същевременно, това е предметно учение заради тебе. Ако вие не разрешите това предметно учение, вие ще се намерите в тяхното положение. Провидението ви представя това, като предметно учение. В дадения случай, всяка една мъчнотия, която ви се явява, е предметно учение. И ако вие решите това предметно учение, ще се изясни пътя, по който вървите.

Ще кажете: „Защо света е така създаден?“ Това е друг въпрос. Оставете го! Но всички задачи трябва да се разрешат. Не е въпросът защо така ние живеем, а въпросът е как трябва да се живее.

Да допуснем, че са затворени в клетки един вълк и една овца. Умният ще пусне най-първо овцата, а глупавият ще пусне най-първо вълка. Сега вие ще кажете, че единият и другият се нуждаят от свобода. Така е, но ако пуснете този вълк, вие най-първо трябва да го

превъзпитате. Вие казвате, че овцата е много кротка, понеже пасе трева, а пък вълкът е жесток, понеже яде овцете. Вълкът не плаща за това, което взема. Всичките му заемодавци ходят да го гонят. Овцата е изяла тревата, но дава мляко и вълна – плаща. Ако вие не можете да изпратите една хубава мисъл или едно чувство или не можете да направите една хубава постъпка, тогава вие сте в положението на вълка. Вълк е онзи, който не плаща, при своето вземане от природата. Та казвам, под вълк всякога се разбира едно същество, което няма правилна връзка с природата. До сега никой не е намерил вълкът да е оправен, той е все сухичък. Коремът му е хлътнал и никога не можеш да видиш вълк да си е дигнал опашката нагоре и да я маха. И вълкът постоянно мисли. Той е много досетлив и благодарение, че в него липсва обонянието. Ако в него имаше силно обоняние, той щеше да бъде два пъти по-лош. Но той вижда много надалеч. Като погледне от далеч стадото, той вижда коя е най-тлъстата овца. И като я хване за врата, тя като че ли престава на него. Бягат заедно. Той я побутва за крака, както пристанала мома.

От това, което съществува в природата, ние трябва да извадим поука, да се учим. Не трябва да се възмущаваме от лошите хора. Трябва да преценим техните постъпки.

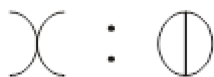

Фиг. 1

Когато вълкът задигне една овца, с какво действие започва? Хване една овца и я води. Това е събиране. Това събиране е за вълка, а е изваждане за овчаря. Вълкът има плюс, а овчарят – минус. Вълкът изяжда овцата, след като я разкъса. Овчаря вече има умножение, но това вече не е на физическото поле. Овчаря вече има физическа опитност. Овчаря си е умножил знанието. Той казва: „От где е влязъл

този вълк през тази дупка?“ Това е умножение на знанието му. Но това умножение не е на физическото поле. Овчарят има загуба на физическото поле. Овцата е отишла, но има умножение не на физическото поле, той мисли. Та, при някои несрети в живота, вие имате умножение като овчаря, ако придобиете известна опитност.

Вие принесете действията и постъпките във вътрешният живот. У вас едновременно действуват и вълкът и овцата. И овчарят е там. Вие правите една постъпка, както постъпката на вълка. После имате една опитност, както опитността на един овчар. Вдигнете една тояга и блъснете главата на някого и я пукнете. И после вие, който минавате за почетен човек, не можете да си дадете отчет, защо сте го ударили и казвате: „Не можеше другояче.“ Питам тогаз: Само един начин за разрешение ли има в света? Каква поука ние можем да извадим? Защо именно вълкът, след като вземе тази овца, защо той не стане овчар да я пасе, а я изяжда? Кои са побудителните му причини? Защо не ѝ вземе млякото и вълната, а ѝ взема месцето? Трябва ред разсъждения, за да изясните характера на вълка, както в математиката има ред методи, чрез които се изясняват сложните въпроси. В къщи имате струпани дърва и печка. Стане студено, вие туряте дървата в печката и запалите. Изгарянето на дървата, какво е? Дървата са овцата. Горенето вътре, това е вълкът, който е изял овцата. А пък вие сте овчаря, който е изгубил овцата. Вълкът е вашата печка.

В българския език думата „вълк“ започва с буквата „в“, на английски с буквата „w“, на френски с буквата „l“, на турски с буквата „k“. „W“ е материалистичен знак. То е последната буква на европейците. Но в материализма, ти винаги ще чувствуваш последствията на нещата и ще знаеш истината.

Вълкът е много страхлив. Всякога лъжата и страха вървят заедно. Страхливият лъже. Който лъже е страхлив. Ти искаш да бъдеш смел в живота. Ти не може да имаш постижение в живота си, ако лъжата и

страхът вървят заедно в твоя живот. Защото за всяко едно постижение се изисква смелост, всяко едно съмнение показва страхливост. Човек, който се съмнява, е страхлив. И по някой път, този, който се страхува, извършва някое престъпление. Ще ви приведа два примера, за да се ползувате. Не съм ги привеждал до сега. В древността минава един адепт, учител. Върви като обикновен човек. Върви из гората и вижда един разбойник, който седи със своето оръжие и казва на адепта: „Стой!“ Адепта му казва: „Виждам, че имате нужда“, и му дава. – „Не каквото искаш ще ми дадеш, но каквото имаш ще ми го дадеш, всичко. Ти познаваш ли ме? Ще сложиш всичко или ще свърша с тебе.“ Адепта казва: „Вземи това, което ти давам, ако искаш да бъдем приятели. Ако не искаш да вземеш това, което ти давам, ще ме опиташ.“ Адептът го хваща, връзва го и си тръгва по пътя. Това е природата. Каквото ти дава, вземи го и си върви. Инак, тя ще те върже и ще те остави.

Втори пример, как да разрешавате противоречията в света. Този пример, който ви давам, няма да го разправяте. Нямате право да го разправяте. Той е много комичен. Един богат, скържав милионер обичал да се бръсне, в модерния свят, по няколко пъти в седмицата и дето отивал, в бръснарницата казвал, че няма пари и си отивал. И всички бръснари се изпоплашили. Хубаво го бръснели, но не плащал. Най-после той влиза при един умен бръснар и пита: „Може ли да ме обръснете?“ – „Може.“ Бръснарят взема сапун и го насапунисва много хубаво и обръсва го на половина и казва: „Аз си свърших работата. Имам договор с Господа, половината бръснене без пари – за Господа, а за другата половина трябва да ми платиш. Половината – Божията работа, извърших. Сега, ако ми платиш, ще обръсна другата половина.“ Изважда богатият, както е намазан със сапун и дава му една английска лира и му казва след обръсването: „Виждам, че си много умен, като си направил договора с Господа. Виждам, че

бръсненето ти е много хубаво.“ И друг път, като влизал в бръснарницата, плащал много хубаво и предварително.

Ние трябва да се спрем и да видим, какво трябва да се прави в света. Ние често злоупотребяваме със знанията, които имаме. Така всеки един човек създава неприятности на самия себе си, а косвено и на другите. Първото правило: С Природата не спори! Второто правило: Като дойде някой при тебе, дай му нещо.

Има въпроси, които не са разрешени. Вие трябва да ги разрешите, трябва да има във вас едно приложение. Трябва времето ви да е разпределено. Колко трябва да четете, колко от времето си трябва да употребите за правене на добро и колко от времето си трябва да употребите за физически упражнения. Те са три положения. Някой хора седят повече, отколкото трябва. Някои хора ходят повече, отколкото трябва. Някои хора мислят повече, отколкото трябва. Занимаваме се с еднообразни работи. Ако сте в съвременно аристократическо общество, ще кажете при разговор какви са били, в последния прием при някого си, ръкавиците на този или онзи. Роклята на тази или оная. После ще разправите какви са били ръкавиците, роклите, яденето в последното дине[5] у еди-кой си. Не е лошо това, но животът не седи само в едно обличане. Болният, в каквито и дрехи да го облечеш, е болен. А здравият, в каквито и дрехи да го облечеш, е здрав. Каквото и знание да дадеш на болният, това знание няма да го ползува. Най-първо човек трябва да е облечен с една дреха, която трябва да съставлява една същина на неговото същество. Топлината се явява там дето има едно голямо противодействие. Топлината се явява винаги в центъра. Центъра е мястото дето има най-голямо съпротивление.

Някой път вие искате да отидете при Бога. Вие даже не разбирате каква е идеята. Какво значи да отидете при Бога? Когато

---

[5] дине (фр.) – тържествен обяд

вие се натъкнете на земята на най-големите противоречия, тогава вие сте при Бога. А пък, когато животът ви е най-охолен, вие сте много далеч от Бога. И при това щастливият човек иска да отиде при Бога. И нещастният иска да отиде при Бога. Но идеите им имат всъщност диаметрално противоположни направления. Онзи, щастливият, който иска да отиде при Бога, той е далеч. Той трябва да се върне. Той мисли да стане по-щастлив. Не, той трябва да стане нещастен, защото за да отидеш при Бога ти трябва да станеш нещастен. А да се отдалечиш от Бога, трябва да станеш щастлив. Какво значат думите на едно животно, ако то каже: „Аз искам да отида при човека." Всички са били свободни. Волът е дошел при човека да го върже с въже и да го тури в обора. Дошли конете, и тях турил в обора. Овцете също турил в техния апартамент и им казал: „Идването от вас, а пускането от мене." Дошли кокошките – турил ги в курника. Те казали: „Да си вървим." Човекът им казал: „Не, при мене ще седите, докогато аз желая." И до сега човек държи своите гости, угощава ги и не ги пуща да си вървят. Това е един символ, който е верен.

Това, което става отвън, това става и вътре в нас, в моята душа и във всички хора. Всеки един човек има една потаена идея – иска да се издигне и да заповядва на света. Тази идея е скрита в него, даже и най-благочестивият и светията знае това и се бори. Благочестивият се моли на Бога, но се моли до кога? Онзи, който иска да заеме пари от банкерина, обикаля около него, но като му вземе парите, няма го никакъв вече. Най-първо, той обикаля банкерина и после банкерина обикаля около човека. Една котка обикаля около тебе, но като ѝ дадеш парче месо, тя си отива и не се вижда вече.

Една мома носела една оскубана кокошка и я оставила на верандата. Дошла котката и дърпала кокошката. Котката и момата дърпали и най-после кокошката била задигната от котката, която избягала по керемидите. Котката казала: „Тази кокошка е за мене!"

Вие казвате: „Смешна работа е това!“ Но дяволът, като дойде при тебе, взема твоето добро, твоята кокошка. Ти не си ли бил онзи, на когото кокошката е взета? Изисква се смелост в дадения случай. Домакинята не трябва да оставя кокошката на верандата. Тя, като я оскуби, трябваше да я заключи в долапа.

Вие ще кажете, кого визирам? Този въпрос е свързан с въпроса за нашия растеж. До колкото ние ставаме по-умни, по-добри и по-силни, до толкова ние растем. Ние трябва да израснем. Не е въпроса в страданията. Никой не може да избегне страданията. Ако някой мисли да избегне страданията, той се мами. Невъзможно е това. Но ще посрещнете страданията разумно и ще извадите онова доброто, което е в тях. В страданието има една хубава страна. И може би, като се минат пет години, след преживяното страдание, вие ще почувствувате хубавата му страна. Аз говоря не за онези страдания, които ние си причиняваме, но има едни страдания, които са необходими, един вътрешен подтик за човека. Статистиката показва, че ония деца, които в ранна възраст са боледували, са по-издръжливи, отколкото ония, които не са боледували. Последните, щом ги хване една болест, веднага капитулират и умират. И следователно, човек, който е минал през големи страдания, е издръжлив повече, има по-други разбирания.

На вас ви трябват някои методи, с които да работите. Например, някой път вие казвате, че човек трябва да се моли. Какво разбирате под думата молитва? Идеята да се молиш, трябва да бъде много ясна за вас и определена. Какво разбирате вие по думите: „Трябва да ядем!“ Това е определена идея. Трябва да ядем, трябва да пием вода, трябва да дишаме, трябва да гледаме, това са необходимости. Като ядеш, като пиеш вода, като дишаш, трябва да се молиш. Ти казваш: „Не може ли без молитва?“ – Не може! Ти, като престанеш да се молиш, с тебе ще се случи това, което никога не си сънувал. Ти казваш: „По кой начин

да се моля?“ Ти ядеш, най-напред ще вземат участие 32 зъба. Имаш 32 слуги, музиканти. Ще почнат да свирят и след това ще имаш един главен инспектор, диригент вътре и след това диригентът ще каже: „Движение на вътре.“ И след това ще дойде ново парче, което ще се постави от двамата помощници на диригента. Питам: Ако човек нямаше зъби, език, уста, ръце, как щеше да яде?

Как трябва да се разправиш със страданията? Ще дойдат на помощ твоят дух, твоята сила и твоята доброта. Само като сдъвчеш това страдание, ще го възприемеш в ума си, в сърдцето си и ще стане цял един процес и всичко това трябва да се смели добре и чрез опитността, която извадиш, ще разбереш ползата от страданието. Ако ти това страдание, като храната не го сдъвчеш и не туриш течности в стомаха си, тогава е безполезно. Ти казваш: „Не може ли без страдания?“ Може, но без страдания животът не може да се прояви. Страданието, това е облеклото на самият живот. Самият живот носи страданието в себе си. То е един процес. Умните хора, които разбират, виждат добрата страна на страданието. Онези, които не разбират, не знаят какво нещо е страданието. Онези, които преценяват страданието, са много разумни същества. Онази майка взема своето дете и го стиска. Тази майка лоша ли е? – Не. Но, като го стисне, детето може да страда. Нима онзи, който ви е причинил страдание, нима той мисли зло? Не, той може да ви причини страдание от много голяма обич. На онзи ученик, който е в училището, учителят му е причинил страдание и му е турил слаба бележка, но той няма лоша умисъл. Ако ние сега намираме, че светът, както сега върви, не е добър, какъв план бихте дали вие? Ако ни попитат как бихме искали да се уреди животът ни, как ще го уредим? Този план, който сега е в действие, той е най-добрият. Ако дадем друг някой план, той ще има много по-лоши последици, отколкото сега имаме.

Но страданията не трябва да се повтарят по един и същ начин. Не трябва да предизвиквате едно и също страдание. Всяко едно страдание трябва да е подтик към друго страдание и чрез него вие трябва да се повдигнете в умствено и във всяко отношение и да придобиваме сили. Я вижте този българин, който се е борил с Мустафа. Чрез мъчнотиите, вътре в човека, се произвеждат ония сили, чрез мъчнотиите в човека се произвеждат силите. Вие, като разрешавате разумно мъчнотиите, развивате вашите сили. Но когато излезете от арената все се упражнявате. Когато вие излезете като борец, да не станете посмешище. Все таки, някой път, ще претърпите някоя катастрофа. Трябва да схващате живота малко по другояче. Най-великите певци, които сега пеят, едно време са били безгласни. Те са били безгласни риби. Най-хубавите птички, седят в кафези. Рибите казаха: „Хайде да попеем!“ И станаха птички и почнаха да пеят и намериха кафеза. Сега птичките трябва да се упражняват да излязат от кафеза навън. Рибите не пееха, понеже нямаха никакъв идеал. Най-после придобиха един идеал и казаха: „Трябва да се хвърчи и да се пее!“

И хората почти са налучкали същия път. Момите и момците за какво пеят? Вие ще ме осветите по този въпрос. Аз се досещам малко, но искам да проверя дали моята идея е права. Деветдесет и девет процента съм уверен, но ми липсва само един елемент, за да се потвърди. Защо старите не пеят? Защо старите стават безгласни риби? Защото след като са пели, намерили са кафеза, ограниченията и казват: „Не си струва да пееш.“ И почват да мълчат. Ако една птица не пее, да отворят кафеза и да я пуснат. Старите са умни, те мислят да излязат от кафеза навън и за това не пеят. Аз така се досещам. Но ако аз бях една птица, която пее, не щях да млъкна, но щях да пея така, че да се разтопят всички телчета на кафеза и да стана свободен. Кое е новото пеене? Това пение в кафеза да изчезне, но да пея свободно в

природата. Не да пееш и да се окайваш, вътре в себе си, но да знаеш, че пеенето е една сила. Имаме пред вид, чрез пеенето да се усили вашата дихателна система. За това ви поощрявам да пеете. Някой казва: „Пеене не ми трябва." Но човек, който не пее, мъчно може да има постижение. Не за хората отвън да пее човек, но в душата си да пее винаги. Гдето и да е, по пътя, у дома си и пр. А пък, при хората, пей при някои необходими случаи.

Да ви дам сега едно обяснение на първото упражнение. Едно време вие сте били мъртви и не сте могли да мърдате. Сега Бог ви е дал едно тяло и вие дигате ръцете и казвате: „Господи, едно време не можах да си дигам ръцете. Благодаря ти, че ги дигам. Едно време не можех да клекна. Благодаря, че клякам и ставам." Трябва да преведа тези думи. Клякането е правене на погрешки, а ставането е изправянето на погрешките. Ти казваш: „Упражненията са глупави работи." Да кажем, че ти искаш да седнеш на един стол. Като седнеш на стола, ти учиш. Слушаш лекция. А пък, като станеш, ти се упражняваш в лекцията, която ти е дадена. Значи, навсякъде в живота, ти се упражняваш. Във всяко едно ходене, трябва да има смисъл. При движение на десния крак, левия крак, дясната ръка, лявата ръка, всичко това, ти трябва да го превеждаш. Всяко едно движение в света е осмислено. То е ценно, само когато е на мястото си. Щом няма връзка, няма резултат. Всичките движения, турени в своите линии, плоскости и повърхнини, турени на своето място, имат добър резултат. Когато човек мисли, той трябва да постави своята мисъл или в центъра или в нейната линия, или в нейната повърхност, или в условията.

А когато се казва, че човек трябва да стане като малко дете, по това се разбира, че той трябва да бъде разумен. Когато се наведеш, ще кажеш: „Благодаря ти Господи, че мога да се навеждам. Едно време не можах да се навеждам." Дигна нещо. Зарадвай се, че можеш да

направиш едно малко добро. Някой път ще се намираш в голяма мъчнотия. Минава някой ангел или друго някое същество, което е завършило своята еволюция, своето развитие. Ангела идва, навежда се и ти помага. И ти почувствуваш радост. Когато ангелът те види в голяма мъчнотия, ще си каже: „И аз бях едно време в такова положение. Я, да му помогна!“

Ти трябва да направиш, във всички случаи, най-малкото добро. Вие всички седите и казвате: „Да станем добри! Като завършим развитието си и станем като ангели, тогава ще правим добро.“ Не, сега трябва да правите упражненията, сега трябва да правите доброто. У вас често има следната мисъл: „Защо сме дошли тук, каква е моята цел?“ Глупави работи. Ако беше верно всичко това, което мислите за мене, аз щях да съм най-големия глупец. Аз не дойдох, за да си дадете мнението за мене. Вие трябва да се учите и нищо повече. Вие имате едно мнение за себе си, какъв сте вие. Аз как ще позная Бога? – От онова, което е вътре в мене. Аз не мога да позная Бога вън от себе си. И после, всякога мога да позная истината, дали право мислите или не. Вие казвате: „Вече ми дотегна света!“ Някой си е затворил очите, тъмно му е и не може да ходи. Тогава да си отвори очите, за да приеме светлината.

Всеки един човек е една възможност за тебе да можеш да се ползуваш и тогава няма да се спъваш.

Някой път казваш: „Какво мислите за Кришнамурти?“ Нека Кришнамурти да отговаря за себе си. Или казвате: „Какво мислите за Христа?“ – Питайте Христа.

Ако искате да ви покажа нещо съществено, аз съм готов да ви покажа. Вие не знаете да пеете. Мога да ви покажа някои правила за пеенето. Но да седна да ви забавлявам, не. Аз си имам друга работа. Когато себе си забавлявам, аз забавлявам и другите. Но, когато себе си не забавлявам, аз и другите не забавлявам. Когато на себе си пея, пея

и на другите. Но когато на себе си не пея, не пея и на другите. Свършвам половината работа за Бога, а пък за другата работа, ще платите. Вие искате да обръснат цялото лице без пари. Не, аз не бръсна никого. При сегашните условия, да се бръсне човек не е изкуство. То е от немай къде. Защото в тази брада могат да влязат паразити. Американците, които много се бръснат, страдат от гърлоболие. Аз им казвах: „Мислих ви, че сте умен народ, не си бръснете брадата и ако се бръснете, турете си поне шалове."

В този клас, всички вие сте заприличали на американците. Много се бръснете. И за бръснене не плащате и после се оплаквате, че не вървят работите. Сега за вас думата „бръснене" е двузначуща. В думата „бръснене" трябва да се намери съществената идея. Трябва да се очисти езика. Под думата „бръснене" трябва да се разбира снемане на космите от лицето и никакво друго значение да не ѝ се дава. Стенографите пишат тези работи. Няма какво да ги пишат.

На вас са ви потребни един отличен ум, едно отлично сърдце, една отлична воля и една душа и един силен дух. Това трябва да развиват сега всичките. Тук има и стари братя. На млади и стари един ден, ще ви държа една лекция, как трябва да постъпвате. Няма да ви критикувам, но ще ви кажа от какво зависи щастието и успеха на един човек. За мене и като живеят хората щастливо и като живеят зле, пак ми е приятно. Вълкът, след като изял овцата, овчарят е добил известна опитност. Едно нещо е важно: че не могат да бъдат, при сегашните условия, всички хора щастливи, в дадения случай. Щастието на едного е нещастие за други. Това е поради неразбиране. Но в дадения случай и вълкът може да бъде сит и агнето живо и овчарят задоволен. Това трябва да направите вие. Човек е минал през епохата на вълка и той носи характера на вълка в себе си. И всичките тези характерни черти, той трябва да ги присади в нещо мощно. Сега

ние сме дошли за изправление. Но не само да се изправим, но и да използуваме скритите сили, които лежат потаени в нас.

Някои от вас сте вече на 45–50 години и казвате: „Какво трябва да се прави вече? Ние остаряхме, ще се мре.“ И мислите какъв ще станете на онзи свят. Като умрете, ще се подмладите. Сега може да сте стар, но на онзи свят ще бъдете деца. От тук ви носят на тарга 4–5 души, а пък на онзи свят ще бъдете толкова леки, че ще се погледнете пак в ръцете на майка си. Като влезете в онзи свят, ще се намерите като някое дете захвърлено на пътя, ще плачете. Някой ще ви намери и вие ще се приютите. Някой ще ви утешава, ще ви разправя за законите на онзи свят. Онзи свят прилича на този, но има някоя съществена разлика. Докато майка ви, ви поясни работите там, докато свикнете с онзи свят, ще забравите този свят и ще работите там. Както е почти в този свят, така е и в онзи свят. Има една аналогия. Но тази аналогия не е едно знание. Вие били ли сте там, за да проверите, дали е верно това, което аз ви казвам? Вие ще кажете: „Дали е така?“ Имате право. Не ви казвам да вярвате.

Каква разлика има между здрав и болен човек? – Болният лежи, а здравият ходи. От части е така. Но, по някой път и болният може да ходи. Под болен, аз разбирам още и друго нещо – той е човек недоволен, всичко в него е в противоречие. А пък здрав човек наричам онзи, който е бодър и доволен. Той казва: „Мене не ме интересуват юрганите и креватите.“ Ние се смущаваме от онова, което става в света. Важно е онова, което мога да направя. Ако аз изпратя една хубава мисъл в света, тя ще помогне на света много повече, отколкото всички мои тревоги. Ако изпратя една мощна хубава мисъл, то тя ще има много голяма сила и онези хора, които са готови, ще я приемат и ще я приложат. Та сега ние имаме нужда да изпратим една велика, силна мисъл във въздуха и тогава светът ще се освободи. Светът не се е освободил, понеже не го правят сега хората. Те не

мислят. Ако мислеха, то света щеше да бъде свободен и докато хората не почнат да мислят, светът не може да се освободи, но не да мислят, както до сега, а с тази мисъл, която разтопява всичко. Добрата, силната мисъл разтопява всичко.

Като дойде някой при мене, не да ме лъже, не да се представя такъв какъвто не е. Аз се чудя, по някой път, на голямото падение, което имат някои. В лъжата искат да намерят своята свобода. По този път, по който вървят хората, ще намерят много по-големи мъчнотии и никаква свобода. Свободата е нещо Божествено. Ние трябва да мислим, да чувствуваме и да действуваме, както Бог мисли, чувствува и действува. Или с други думи – трябва да бъдем носители на Божествените идеи в нас. Трябва да знаем, че някой път сме носители на човешките идеи и чувства, а пък човешкото не носи свобода. Онова, което освобождава е само Божественото в света. И всеки един от вас трябва да се научи да различава Божественото и като се научи да го различава и да го следва, той ще бъде свободен. И тогава ще може да придаде на другите това, което е придобил. Или да спомогне и те да придобият своята свобода.

Четох ви 45-а глава от Исая. В тази глава се употребяват думите: „Аз Господ.“ Това значи: „Аз съм любов, знание, свобода, истина, живот в света.“ Всичко в света е изявление на Божественото. Въздухът ти казва: „Само при мене може да имаш живот.“ Ако той се оттегли, ти какво ще имаш? Чрез водата ще придобиеш нещо, но във въздуха ще живееш. Ако разбирате какво нещо са хляб, въздух, вода и светлина и онези методи, които са свързани с хляба, водата, въздуха и светлината, вие ще имате вече едно разрешение.

X, Y, Z. X е материалния свят. Y е умствения свят, а пък Z е начина, по който човек може да стане добър. И като станеш добър, можеш да правиш всичко в света, т.е. можеш да превръщаш злото в добро. Това разбирам под думите: Да няма зло. От азотната киселина

може да се получи глицерин. В грехът има само един елемент отрицателен и ако го изкараш, то другото е потребно за тебе. Това е тайната на живота!

Любовта е мощната сила. С любовта трябва да работиш не само като едно приятно чувство. Любовта не седи в едно приятно настроение. Животът седи в една трезва мисъл, в мощната воля, в благородното чувство. Животът седи в един ум, който просвещава, в едно сърдце, което облагородява и в една воля, която освобождава.

Ще ви поставя сега да мислите върху въпроса: Какви трябва да бъдат вашите отношения към природата, към Бога? Какви трябва да бъдат вашите отношения към един човек, който ви е направил най-голямото добро или ви мисли най-голямото добро? Аз мисля, че вие всички трябва да бъдете носители на Божественото. Да оставите на заден план, всички ваши стари идеи и да се постараете да реализирате вашите светли мисли. Ние сега искаме да станем щастливи без Божественото. Никога човек не може да успее, без един светъл ум, без едно добро сърдце и без една силна воля. Но силната воля в какво седи? То е онова, неизменното в човека. Нека всичко това да остане да работи във вас!

За следующия път пишете върху темата: Всички ще си направите едно резюме от първата лекция на първата година на Общия окултен клас.

Отче наш

12-та лекция на Общия Окултен клас, 13 декември 1933 г., София, Изгрев

ВЪЗДУХЪТ И МИСЪЛТА – НОВИ НАЧИНИ ЗА ХРАНЕНЕ

Сряда, 5.30 часа сутринта

Размишление

Ще прочета четвърта глава от посланието към ефесяните. (Четоха се темите: Резюме на първата лекция от първата година на Общия клас – „Трите живота“.)

Човек трябва да се научи да гради. Който знае, той от един и същ материал може да изкара две противоположни форми. Който знае, той може да туря нещата на местото им. А който не знае, той трябва да се учи. Като пишете резюмета, мнозина от вас не тургат нещата на местото, но трябва да се учи.

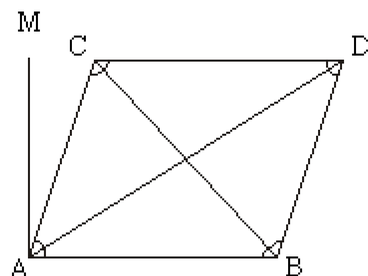

Фиг. 1

Това е една геометрическа фигура, която ще употребя, като средство за обяснение. Всякога след едно обикновено състояние, имате едно състояние А, което се отличава с един ъгъл по-малък по мащаб от ъгъла В. Човек, който има един по-малък ъгъл, това показва, че той малко дава. Той винаги малко дава, много взема. Но законът е такъв, че при следующето състояние на ъгълът А, който е, предполагам около 45 градуса, има друг един ъгъл, който е по-голям

от 90 градуса. При това положение на по-големия ъгъл, вие се намирате на физическото поле и вие ще се отворите. Това е живота на материалистическия свят. Който е живял един материалистически живот, ще дойде до положение да се отворят неговите чувства. Той казва: „Да си поживея малко!“ Значи, колкото е бил стиснат, толкова се отваря. Сега законът има друго положение. Когато имате един човек, който ви много обича на физическото поле, вие не можете да отговорите на този човек със същата любов. Вие ще му отговорите, но с половината на любовта, която той има към вас. Когато единият е много горещ, другият ще бъде студен. Ако се движите в тази фигура, следующето състояние ще бъде пак по-малък ъгъл, стеснение. И тогава в геометрията казват: срещу равни страни, лежат и равни ъгли. Аз пък казвам: срещу успоредни страни лежат равни ъгли. И след като обиколите цялата фигура, ще имате две състояния с еднакви малки ъгли и две състояния с големи ъгли. В едното състояние ще бъдете щедри, а в другото състояние ще бъдете скържави. Това произтича от наклона, който имате. Човек, който е скържав в живота, той няма перпендикуляра, няма мярката, по която да се ръководи. (М) Често хората казват: „Трябва да живеем!“ Какво нещо е живота? То е все таки, художникът да каже, че трябва да рисува. Как трябва да се рисува? Всеки може да рисува, но да даде една вярна картина. Можеш да нарисуваш един нос, но този нос няма никакво съдържание. Например, ако вие нарисувате един профил, носът на един образ, той е изобретение на ума, той е деформиран. Тези неща не са естествени. Има много образи, които са деформирани, но те не са образи на природата.

Някое дете например, носи един образ, който е деформиран, но ти казваш: „Аз го рисувам, тъй както е в природата.“ – Ни най-малко не е според природата. За да нарисуваш един образ според природата, ти трябва да отделиш от него всичко онова, което е

деформирано. Не мислете, че ако рисувате един човек, вие може да го рисувате такъв, какъвто е. Вие ще се излъжете от външните форми.

Всяко едно лице има геометрическа форма. Например, ъгълът от 45 градуса показва какъв човек имате на среща си. Ъгълът В има приблизително 120 градуса. Значи, такова е неговото разположение. Сега представете си, че този човек, който отговаря на ъгъла А, възприема по-малко светлина, а другият, ъгълът В, е като отворен цвят, възприема повече светлина. Кое състояние е по-добро – при 45 градуса или при 120 градуса? – Много естествено, че в материалния свят, който има 45 хиляди лева е по-беден от онзи, който има 120 хиляди лева. Като казвам, че душата трябва да се отвори, разбирам, че формата в която човек живее, трябва да се разтвори. Вземете например, доброто в човека, може ли човек да бъде добър. Ако няма какво да дава, или ако той няма знания или ако няма каквато и да е дарба? Какво ще даде от себе си? Само кой може да дава? – Само богатият човек. Само изворът може да дава. Но какво може да даде едно малко шише, което съдържа едно кило вода? След като се излее шишето, той казва: „Аз се изпразних.“ Какво ще ми разправя, че той се е изпразнил, когато той е шише. Изворът никога не се изпразва. Когато във вас се сменя едно състояние с друго, вие казвате: „Любов ми трябва!“ След 4–5 месеца вие пак се изпразвате. Това е само за изяснение. И вие мислите, че природата се е изменила към вас, че Бог се е изменил. Не, вашата форма е толкова малка, че вие не разбирате положението в което се намирате. Вие сте далеч от извора, а не близо. Какво трябва да се прави тогава? – Ще измените формата, ще измените ъгъла на вашите познания.

Казвам, живота, в който ние се движим, трябва да се разгледа от гледището на геометрията. Всяка геометрическа форма, подразбира един разумен свят. Следователно, ако се движите по една правилна форма, както тази геометрическа форма, подразбира, че вие сте в един

разумен свят. Геометрическите форми са образувани от разумни същества. Геометрията представя най-красивия език на същества, които са завършили своето развитие. И всяко изменение на един ъгъл на един или повече градуси, например 45,50,60,70 градуса, всеки градус си има своите качества, той си има и своите линии. Успоредните линии, показват посоката на твоите сили, които излизат от душата ти.

Например, ти казваш: „Аз обичам един човек.“ можете ли да кажете, защо го обичате? Обичаш гроздето. – Защо? – Защото ти дава нещо. Обичаш светлината. – Защо? – Защото ти дава нещо. Обичаш водата. – Защо? – Защото ти дава нещо. Можеш ли да обичаш някого, който нищо не ти дава? Ти казваш, че обичаш всеки човек. Ти можеш да обичаш всекиго, който те обича, но да казваш, че обичаш всички, без да те обичат, това е качество на Бога. Няма същество в света, което може да обича и тези, които не го обичат! Това е качество на Бога! Когато казвате, че обичате всички хора, без те да ви обичат, няма да се минат половин или един час и теорията ви ще се опровергае. Вярно е, че ти можеш да обичаш този, който не те обича, т.е. ти не можеш да обичаш човек, който не ти дава два пъти повече, отколкото ти му даваш. А човек, който те обича два пъти отколкото ти си му дал, любовта ти се намалява съобразно с това.

Според мене всяка една геометрическа форма е възможност за един живот, за разумен живот. Един триъгълник е една възможност, един квадрат, един правоъгълник или един ромб, показват една възможност, едно състояние. В квадрата имате еднакви страни и еднакви ъгли. В ромба имате две по две срещуположните страни и ъгли, равни. И тогава, онези, които се обичат, винаги се намират на страната B. А онези, които са стеснени, се намират в ъгъла A. В тях любовта е пресметната. Аз тъй определям, като цигуларя. Дàли на един цигулар да свири за пет лева. Той ще свири пет минути. Казват:

„Свири повече!“ – „Не може. За пет лева, пет минути се свири. Колкото даваш, толкова ще свиря, на една минута по един лев!“ Като свири 60 минути – 60 лева, 120 минути – 120 лева, 400 минути – 400 лева! А сега искате някой да ви свири цял час за пет лева. Срамота е това!

Сега какво се крие в идеята, че всичко даром трябва да се дава? Което даром ти е дадено, даром ще дадеш. Което даром не ти е дадено, няма даром да го дадеш. Туй, каквото от Бога ти е дадено, каквото на тебе се пада, задръж го, а другото раздай! Когато ние говорим за любовта, тя е даром дадена. Следователно, не считай, че любовта е излязла от тебе. Не, ти си проводник на Божията любов, Бог ти е дал тази любов. И не казвай, че много обичаш този човек. Колко го обичаш? – Ако този човек седи при тебе 3,4 години да го храниш, ще видим колко е любовта ти. Ще кажеш: „Да се махне този човек! Само за него трябва да живея и работя!“

При сегашния начин на живеене, след като цялото човечество е приело всички блага, които Бог му е дал, и учени и богати, всички са недоволни. Защо са недоволни? Религиозните хора са недоволни и богати и учени и философи, всички са недоволни. Защо? – Че тяхната философия не била оценена. Че колко пари струва тази философия? Или, че поезията му не била оценена. Че колко струва тази поезия? Или, че музиката му не била оценена. Че колко струва твоята музика? Казва: „Аз му свирих.“ – Свирил си. Ние продаваме това, което не е наше. Нито животът е наш, нито науката е наша, всичко е чуждо и с чуждото сме направили цяла една система. Някой казва: „Работил съм. Времето си изгубих!“ – Времето си изгубил! Ако при мене дойде някой човек, аз ще му свиря само при известни условия. Ще му кажа: „Ухото ти как е? Имаш ли ухо? После, като ти свиря, можеш ли да играеш, можеш ли да клякаш? Можеш ли да подскачаш? Можеш ли да маршируваш? Ако можеш всичко това, тогава ще ти свиря много

хубаво. Но ако не можеш да слушаш, както трябва, ако не можеш да играеш, не можеш да клякаш и да ставаш, на такива хора, аз не свиря.“ Музиката е за здрави хора, тя не е за глухи. – „Ама аз искам да чуя музика!“ – Колкото и да искаш да чуеш, за тебе само едната струна ще тегля и ще кажа: „Дай един лев!“ – „Ама искам другата струна!“ – „Дай още един лев!“ – „Ама и 4-тях струни!“ – „Дай още един лев!“ Четири лева за четири струни и то само да ги чуеш.

Ние се поставяме в една особена фаза в живота. Ние не знаем през какви пластове минава живота. Водата се определя от пластовете през които минава и от сплотеността на пластовете, зависи каква ще бъде водата. Всякога пластовете имат известни пречупвания. Значи, ония пластове, през които водата минава, да се изчиства, за да се изчисти, те са претърпели известно пречупване. Когато водата минава през такива пластове, които наполовина са претърпели пречупване, следователно, те на половина събират слънчевата енергия. Следователно, ония, които изучават водното изкуство и които са по-вещи, познават на кои места може да има хубава вода. Сега мене не ме интересува материалната страна на въпроса, но виждам, че зад пречупването на всеки един пласт, седят разумни същества, които са пречупили, построили тези пластове. Преди хиляди години даже те са знаели, че еди-кога си ще дойдат на тези места, разумни хора да живеят. И казва: „На тези разумни хора ще дадем по-хубава вода!“ А като знаят, че на някои места ще дойдат хора, които няма да изпълнят Волята Божия, те са пречупили пластовете по особен начин. На тия хора се дава повече варовита вода, която да няма такава магнетическа сила. Значи, тия разумни същества преди хиляди години са знаели на какви места, какви хора ще се населят.

За да расте в човека известна идея, той трябва да има съответна почва. За да дойде у човека духовният живот, той трябва да претърпи

известно пречупване на пластовете. Или условията, при които може да живее този организъм, трябва да има такова съответно пречупване. Ако не вярвате, наблюдавайте, да видите де се крие онова, което вие не харесвате в хора, които не обичате. Казвате: „Аз не харесвам окото на този човек." – Какво не харесвате? Според вас, кое око харесвате, А или В? Казвате: „Продълговато е окото му." Казвате за някой човек, че ръката му е дъга. Защо? – Има ред условия. Не само окото, но вземат отгоре и веждите. Освен това важно е и как е положено окото: вдлъбнато ли е или изпъкнало? Ако туй, продълговатото око е вдлъбнато навътре, има едно качество, ако е изпъкнало има друго качество. Тази изпъкналост показва, че мозъкът има известен строеж. Някой път мозъкът натиска върху окото и то изпъква. Следователно, някои очи са по-изпъкнали, а други са по-вдлъбнати. Но ако, очите са много изпъкнали, това е едно нездравословно състояние. Ако са много вдлъбнати, такъв човек е нервен. Той има повече съзерцания. Ако очите потъват много навътре, органически обеднява. А бедният човек, като търговец, веднага почва да търси кой има да му дава.

Фиг. 2

Та казвам, добрият живот на човека седи в това, което му е дадено. А какво е дадено на човека? – Неговото тяло. Сега ние говорим за душа, говорим аз дух, но това са неща невидими. Най-известно е сърдцето, понеже казваш: „Сърце имам!" Чувствуваш пулса му. Ти само го чувствуваш, но и сърдцето е почти невидимо в човека. Че ако между сърдцето и чувствата има известни съотношения, това всеки трябва да провери. И наистина, ако ти се уплашиш, веднага твоят пулс почва бързо да бие. Ако дойде една

добра вест, че си спечелил нещо и се успокоиш, ще пипнеш с ръката си пулса и ще видиш, че той е равномерен, ритмичен. Щом пулсът е ритмичен, туй се предава по цялото лице. Значи, има свиване и разпущане на мускулите. Това е вътрешна наука. Най-първо ние трябва да изучаваме начините, по които Бог е построил човека.

Например, вие искате да си въздействувате. Как искаш да си въздействуваш, с думи ли, с известни движения ли? Запример, при най-лошото състояние, аз мога да го трансформирам в 5–10 минути. (Учителят прави движения с ръцете: от средата на гърдите, пръстите събрани, бавно ги разтваря настрани в хоризонтално положение. Пръстите се разтварят във вид на цвят, пак се събират на куп и се разтварят. Ръцете се прибират в събрани пръсти пред гърдите. След това ръцете напред и малко нагоре, пръстите събрани и навън се разтварят като цвят. След това ръцете пред гърдите и надолу.) Тези движения ги има и в светските хора. Така децата предават целувка. Това е една магия. От пръстите им излиза нещо. Казвам: давам и взимам. Някой казва: „Аз давам нещо." – Щом даваш и ще вземеш. До сега вие сте разбирали само едната стана, какво хората ви дават. Без да знаете, че след време и те ще вземат нещо. Щом даваш и ще вземеш. Те ще го вземат даже и с лихва.

В какво седи еднообразието? Защо законът не може да изправи света? Туй състояние на ъгълът А е обикновения закон, който не може да изправи света. Този В, аз наричам ъгъл на Любовта, по какво се различават сега? Ето аз как различавам нещата. В сегашния закон, законът на физическия свят, правото е само на страната на силния, на страната на онзи, който има да взема, на кредитора. Следователно, законът не е на страната на онзи, който има да дава. Ще те затворят, ще те глобят и силният казва на слабия: „Ще изпълниш! Ако не изпълниш ще останеш в затвора." При тези правила няма никакъв ред, никакво право, никаква свобода. Това право е един механически

закон. Законът на любовта се отличава с друго нещо. Той еднакво се застъпва и за праведните и на онзи, който има да взема и на онзи, който има да дава. На онзи, който има да взема, Любовта казва: „Колко има да вземаш?“ – „Имам да вземам 10 000 лева.“ – „Но първоначално 10 000 лева ли бяха?“ – „Не, първоначално бяха 1000 лева, но той ги остави 10 години и те се намножиха.“ – „Ти не можеш ли да отстъпиш нещо? Не можеш ли да вземеш 1000 лева, а 9-тях хиляди лева, които си турил отпосле от себе си, да оставиш настрана? Ти си дал само 1000 лева, а другите 9 хиляди лева са твоя измислица.“ После Любовта се обръща към онзи, който има да дава и го пита: „Ти, хиляда лева можеш ли да платиш?“ – „Хиляда лева мога да платя, но 10 хиляди не мога.“ След това тя вика двамата и казва: „Хайде, хванете се за ръката!“ Казвам, по този начин в света може да има равенство. И единият отстъпва и другият отстъпва.

Някой казва: „Аз не мога да отстъпя.“ Ти се намираш в ъгъла А. За да отстъпиш, ти трябва да измениш своето положение и по линията А, да дойдеш в другия ъгъл В, да разшириш своята светлина, да видиш какви ще бъдат последствията, като изпълниш Волята Божия. Защото ти, като банкер си изпратен от Бога в света, да се примириш с хората, да създадеш приятелство с тях. И ако ти не можеш да използуваш този случай, който Бог ти е дал, то втория случай ще се намерите точно в противоположния полюс. И ако вие мислите, че като ученици, не можете да използувате положението, в което се намирате, то втори път, като дойдете, ще бъдете в по-мъчно положение, ще влезнете в тесния ъгъл А. И положението ви ще бъде два пъти по-лошо, от колкото сега. Ако пък използувате сегашното си положение, бъдещето ви положение ще бъде два пъти по-добро от сега.

Казвам, добри влияния има в природата! Онези, които не разбират законите на природата, често се движат по диагоналите на

природата. (Виж първия чертеж.) Някой път, диагоналното движение е износно за разумния човек. За онези, които не разбират законите на природата, движението по диагонали ще ги постави в много трудно положение. Обикновеният закон винаги води по периферията или по диагоналите. А законът на Любовта води и по страните и по диагоналите едновременно. Ти трябва да знаеш от де, в дадения случай, трябва да минеш: по страните или по диагоналите. Диагоналът, за тебе, е една възможност да разрешиш най-мъчния въпрос. Това е в живата геометрия. А в обикновената геометрия има доста мъчни задачи. Когато се строи една къща на известно пространство, архитектът геометрик си прави своите планове, чертае своите ъгли и той има възможност. Ако не знае тези закони, той ще направи едно здание, което не е хигиенично за живеене.

По отношение на живата геометрия всеки един от вас е архитект на своята къща. За вас други са градили, но въпреки това, всеки от вас трябва да работи. Казвате например, че всеки човек трябва да съгради своя характер. Ако той не може да съгради тялото си, не би могъл да съгради и своя характер. Ако той не може да събере на едно място две мисли, той не може да мисли. И ако, едновременно, той не може да примири в себе си две противоположни чувства, за да намери закона, по който може да ги примири, какъв човек си ти? Ти можеш да примириш каквото и да е. Някой човек те мрази, занеси му 45 хиляди лева, занеси му подаръци и той изведнъж ще те посрещне добре. Той веднага ще каже: „Аз измених вече положението си.“ Дай на човека онова, от което той се нуждае и ти ще се примириш с него. Вземи му онова, от което той има нужда и ти ще си създадеш един неприятел. Така е в обикновения живот.

Та разумните същества в света, по някой път, идат да разрешат неразрешените задачи. Когато някои хора не могат да се примирят, тогава изпратят някое разумно същество между тях, то се облича в

плът и кръв и по този начин ги примиряват. Сега вие, защо сте дошли в света? – Някои от вас сте дошли само да примирите някого. Тази е вашата задача. Да намерите тия хора и да ги примирите. Тъй щото, в един живот ти си дошел само за това: да примириш две свои чувства или две желания в себе си. Казваш: „Аз не мога да обичам хората.“ – Най-първо, ще се научиш да обичаш тези, които те обичат. Най-първо ще се научиш да обичаш тези, които те обичат два пъти повече, отколкото ти ги обичаш. Ако не можеш да намериш тези хора, които те обичат два пъти повече от тебе, ти ще бъдеш нещастен човек. Тази е задачата – да намериш всички тези хора, които ви обичат два пъти повече от вас. Дето и да са те в света, трябва да се свържете с тях. Казвате: „Господ ще ни свърже.“ Това е едно механическо разрешение на въпроса. Господ те подбужда отвътре да отидеш в Америка. Ти казваш: „Ама много ще се изхарча!“ – „Не, ще спечелиш!“ – „Ами в такива оскъдни времена ходи ли се? Много ще изгубя.“ И започнеш да философстваш: „Ами ако параходът потъне някъде?“ – Ако останеш тук, можеш да потънеш два пъти повече.

Казвам, как може да се разбере живота сега? Той не е построен на една здрава основа, постоянно трябва да се гради. Вие сега се спъвате, като казвате: „Аз зная!“ – Много добре, туй знание, едно време имаше смисъл, но то днес не е достатъчно. Днес още има да се гради. Зданието, върху което живеете, още не е свършено. – „Ама аз мисля, че имам характер.“ – Добре, но условията, при които сега живееш и за тия в следващата фаза, се изисква два пъти по-силен характер, отколкото сегашния. Защо са силните характери? – Много ще даваш и много пъти ще вземаш. Ти не можеш да опиташ живота, ако не вземеш много. Да обичаш един човек е хубаво, но много да те обичат е по-хубаво. Според вас, кое е по-хубаво? Вие мислите, че е по-хубаво един да те обича. И до сега хората са търсили все един да ги обича. Кой от вас не е търсил един да го обича? Върху тази идея се съгражда

дома. Намират се двама и се обичат. И върху тази философия се съгражда дома. Казвате: „Другояче не може да бъде!“ После пък се народят деца. Тогава, какъв смисъл имат думите на Христа, Който казва: „Които се сподобят с бъдещия век, те нито се женят, нито за мъж отиват, нито пък едного обичат.“ Как ще разберете това? При сегашните условия, това е верно. И аз тълкувам закона: ти търсиш едного, който те обича два пъти повече и за него ще се ожениш. Между двама души, които ще съградят един дом, единият трябва да обича два пъти повече. И тогава в дома горе долу може да има обич. Единият ще дава повече, а другият ще взема два пъти повече и ще дава два пъти по-малко. Затова казват: „Мъжът трябва да бъде отворена ръка, а жената трябва да бъде стисната ръка.“

Казвам, аз трябва да начертая тази фигура и да помислите малко върху нея. Не се старайте да я разрешите. Задачите не трябва да се разрешават в техните крайни резултати. Някой иска да знае какъв ще бъде краят на неговия живот. Не търси края на своя живот! Никой не знае какъв ще бъде краят. Какво разбираме ние под думата – край на живота? Краят на живота, на онзи, който ще страда, не може да се намери. Същият закон – онзи, който е страдал, за в бъдеще ще бъде щастлив. Щастливият, който мисли, че ще бъде още по-щастлив, той ще влезе в положението на нещастния. Защо? – Защото е седял там, дето има голямо течение. Ти не трябва да застанеш на едно място, понеже ти си в движение в света.

Не се спирай върху някои установени идеи. Казвате: „Той трябва да бъде установен човек!“ Знаете ли какво нещо са установените идеи? Хубаво е човек да бъде установен, но той трябва да бъде установен винаги, при каквото и положение да се намира – при студено или топло време, при богатство или при сиромашия, при здраве или при болест. В човека трябва да има едно състояние, което никога да се не мени. Туй значи да има постоянен характер. А

другояче, установен характер няма смисъл. Такъв установен характер е една лоша черта.

Ще ви приведа следния пример: Едно дете ходило, заедно с баща си, на молитвено събрание в една баптистка църква, дето хората се радвали, целували, прегръщали помежду си, пеели. На детето обърнало вниманието, че всички хора пеят, а бащата не пеел. То казало: „Татко, ти защо не пееш, когато всички хора пеят?“ – „Аз съм от утвърдените, не искам вече да пея.“ Чуди се детето, не може да разбере състоянието на бащата. Един ден бащата впряга един малък кабриолет, взема детето си и с него отива на разходка. По едно време, конят дохожда до едно место, спира се и не иска повече да върви. Бащата бие коня, но той не се мърда, Детето казва: „Татко, коня се утвърди!“ Ние мислим, че като дойдем до едно състояние, да не се движим, че сме се утвърдили. Какво ще се утвърди една счупена стомна? Че всякога ще я намериш празна. Доколкото съм изследвал всичките утвърдени хора в света, когато съм ги потърсил, все са били празни стомни. А онези, неутвърдените хора, когато ги потърсиш, всякога ще има малко вода да се бълника.

Разправяше ми един познат, една своя опитност: „Не зная вече какво да мисля за религиозните хора. Отивам при един православен, той ме поглежда и ми казва: Ти знаеш ли коя е причината за твоята сиромашия? Ти не си вършил Волята Божия. Ти трябва да се покаеш. Отивам при един евангелист, той ми чете стихове и ми казва, че трябва да се моля на Господа и той ще ми даде каквото искам. Казвам си: прави са тия хора, но защо не ми помогнат по някакъв начин. След това срещам един човек от света, който никакъв не е – нито православен, нито евангелист и ме пита: Защо си се замислил? – Не зная, да ти разправям ли? – Разправи ми твоята работа! – Хубаво, имам нужда от пари, ходих при единия вярващ, при втория, при третия, всички ми казват неща, които не мога да направя. – Че какво

ти разправят? – Казват ми да съм вярвал в Бога. – Тя е дълга и широка работа! Колко ти са нужни? Ето на, свърши си работата и после, като забогатееш, тогава вярвай в Бога, а сега, като си загазил.“ Казвам, този човек е на правата страна. Той е пълен израз на Любовта! Религиозните хора пък са религиозни по външен път. Той казва: „Едно време и аз бях като тебе и аз ходих по тези работи, мъчих се, мъчих се и най-после казвам: докато имаш, давай! А като нямаш, няма какво да даваш, поне Господ няма какво да те съди.“ Такъв е неговия закон. Той казва: „Ако имам и не давам, Господ ще ме съди.“ Затова е разрешил въпроса: „Докато имам, ще давам. А като нямам, нищо няма да давам.“

Сега вие не вземайте, че този въпрос се отнася лично до вас, до вашия характер. Има една красива страна в живота, когато се говори безлично, да не засягаш никого. Защото, не се интересувайте от злото на хората, кой колко е лош. Оставете, той сам да си знае това. Нито пък се интересувайте от това, колко е богат, колко е добър. В дадения случай, интересувайте се от това, кое той не може да направи. Казвате: „Той не е такъв, какъвто трябва да бъде!“ – Това е друг въпрос. Аз намирам една круша и казвам: „Не е хубава тази круша.“ – „Такава съм аз!“ – „Ама трябваше да намериш някой да те ашладиса.“ – „Такава съм сега, обикновена круша.“ Та тази философия вие трябва да приложите и върху себе си. За всеки даден случай, бъдете благодарни от това, което имате или което знаете. – „Ама аз трябваше да зная повече!“ – Какво щеше да направиш, ако знаеше нещо повече?

Някой казва: „Учителю, ако аз бих знаел толкова, колкото тебе, чудеса щях да направя!“ А той не знае, че ако би направил чудеса, щеше повече да плаща. Ако можеше да прави чудеса, той щеше да плаща и да изпадне в положението на онзи американски проповедник, който отишъл да прекара на курорт на едно място,

както нашата Чамкория. Той намерил там една църква затворена и решил да направи жест и да проповядва на хората без пари. Отворили църквата и той започнал да проповядва. Събирали се маса хора. Американците много обичат да им се признае направеното добро. Като тръгнал да си заминава, качил се на парахода, поглежда, дано дойдат някои да му благодарят, да кажат: „Ние сме много благодарни, ти беше много добър към нас!“ Той искал да получи една резолюция от онези, които са го слушали. По едно време гледа, че тича клисарят и носи една книжка. Той се зарадвал, помислил, че му изказват благодарността писмено. Но остава изненадан, когато вижда, че му представят сметка за осветлението и за наема на църквата. Та казвам, всички вие ще платите за осветлението на чудесата, а отгоре на това и за наема. Та когато някой дойде при мене и иска да му направя едно чудо, аз го правя без наем. Няма да го направя в зданието вътре. И после, когато говоря, не ми трябват и лампи, понеже зная, че и за тях трябва да платя. Като влезна вътре, казвам: „Може и без лампи“. Веднъж ме извикаха на едно място да говоря, питах ги: „Лампи имате ли?“ – „Може ли без лампи?“ – „Аз при лампи не говоря.“ – „Как да не говориш при лампи?“ Не е лошо да направиш едно чудо. Не е лошо да услужиш на хората. Но има една вътрешна връзка – ти трябва да разполагаш с невидимия свят, трябва да разполагаш с известни сили. Ти ще разправяш на този човек за вътрешен живот, за здравето му, а при това, този човек, този живот няма да го използува. С това ти ще увеличиш неговото нещастие.

Та сега, другата страна, ще оставиш умния, който е направил едно чудо, той сам да си плати. Той трябва да е изпил чашата на страданието до дъно. И тогава, от невидимия свят ще кажат: „На този човек може да му се каже, защото той може вече да използува това.“ А тъй безразборно да лекуваш, не може! Аз гледам, в Америка, много лекари има, които лекуват без пари. Но даже и онези, които лекуват

по магнетически начин, трябва да платят. И наистина, онези, които са лекували по този начин, след 5–6 години до 10 години най-много са крайно изтощени. Те почват да съжаляват, че безразборно са хабили своите сили.

Та казвам, трябва да се създаде едно разумно разбиране за живота. Всички вие се намирате в разни степени, в разни положения. Някои от вас имате големи капитали, но не знаете къде да ги вложите, какво да правите с тях. Някой път, за да поощриш някого, казвате: „Направи добро!“ Но има друга една страна на живота. Ти не можеш да живееш добре, не можеш да правиш добро, ако не можеш да живееш за Бога! Ако ти живееш само в своята къща, без да излизаш навън на чист въздух, непременно ще изгубиш. Когато казваме, че трябва да живеем за Бога, разбирам, че трябва да живеем в цялото. Не на полето, дето има нечист въздух, но на планината, дето има чист въздух! Всеки един от вас, трябва да се качи на високо място!

Погрешката на всинца ви седи в следующето: от сутрин до вечер, вие се занимавате само с хората. Този каква погрешка направил, онзи каква погрешка направил. И това е хубаво, но трябва да платиш. Ти живееш в нечиста къща. После, във втора, трета, пак нечисти. И като поживееш в тия нечисти къщи, ще излезнеш на един планински връх, ще подишаш чист въздух и после пак ще влезнеш в някоя къща. Тъй разбирам аз Божественото! Като дойде някой при тебе, ти ще му кажеш: „Почакай малко!“ Такъв пример ние имаме със знаменития проповедник Спържен. Той бил проповедник в една от Баптистките църкви. Дошъл при него един млад проповедник и казал на слугата на Спържена: „Кажи на твоя господар, че един брат в Христа го чака.“ Спържен му предава картичката си на която пише: „Почакайте малко, имам работа с Господаря ви.“ Той е слугата, а Христос е Господаря.

Като дойде някой при вас, казва: „Много бързам!“ Ще му кажете: „Имам работа с Господаря ви!“ Какво бързаш, накъде ще отиваш?

Затова и аз ви казвам, не се занимавайте с погрешките на хората! Те спъват човека! Мисли за добрите хора, за Този, Който е създал света, за онези разумни души, които са завършили своето развитие, мисли за тях! Следователно, за добрите хора мисли, а за лошите не мисли, нито ги критикувай, ако искаш да бъдеш свободен. Само така можеш да бъдеш свободен. Щом мислиш за тях, щом ги критикуваш, ти се свързваш с тях. Затова казва писанието: „Не се свързвайте със света!“ Щом говориш за тези хора, ти вече си свързан с тях. Виждаш един министър или някой човек, който заема един голям чин, ти веднага казваш: „Да имам такава голяма заплата!“ – Остави неговата заплата. Тя не е за тебе. Той си заслужава тази заплата. В дадения случай, ти живей без заплата, за да разбереш. Защото, ако ти имаш неговото състояние, ти не можеш да разбереш Божествения закон, който, в дадения случай, иска да те просвети. Защото богатият човек има много неща около себе си. И ти, който живееш без пет пари, ти си беден, но затова си свободен. Ти можеш да нямаш за ядене, може да си гладен, но имаш чисто небе пред тебе. Не разбирам гладуване, ти ще се храниш по-малко, но ще се храниш с чист въздух и ще се лекуваш с него. В какво се заключава лекуването? Някой казва: „Гладуване има.“ Гладуването седи в това, да дадеш на стомаха си по-малко храна. Ще се храниш с въздух! Даже и най-напредналите същества ще ограничат стомаха си, да не яде и дробовете си. Но ще мислят и това е храна. Най хубава храна седи в най-хубавите мисли. При тия три начина: първият начин, малко ще ядеш; вторият начин е дълбокото дишане, а после, третият начин е онази здравата, правата мисъл, тя е здравословна.

Вие още не знаете какво е мислене. Като речеш да мислиш право, веднага всичките дяволи ще дойдат около тебе, Иван, Драган,

Стоян, Петко, Учителят ти, професорът ти, някой кон, някое магаре. Като видиш този закон, веднага да знаеш да манипулираш, да туриш на този кон, ако мислиш за кон, една Божествена форма, каквато първоначално Бог му е създал. Като видиш един лош човек, ти веднага го ретушираш, да видиш как Бог го е създал първоначално и защо в последствие той е станал такъв. Та, никога не трябва да виждаш злото, защото Който Бог е създал света, Той ще изправи хората. Не предстои на нас да изправим света, хората, но на Онзи, Който го е създал. В дадения смисъл, ние не носим отговорността за света. Дали синът ще се оправи или не, то не е наша работа. Който е създал света, Той си има грижата за него. Казвате: „Какво ще стане със света, много грешни хора има?“ Не се безпокойте за света, този свят ще се оправи! Защото в този свят, който виждаме, много грешни хора има, но има и много праведни хора, които живеят и поддържат света. Ние гледаме снизходително към тях.

Та сега, опасността във всинца ви е в това, че всички имате големи фирми, но като погледна на фирмата казвам: Нищо не мога да взема от тук! Аз ви съжалявам за това. Вие имате големи фирми, но не разполагате с капитали. Тук има един шоп, който на всеки 4–5 седмици ще дойде и ще ми разправя за жена си, за децата си, че на война е бил, че го ранили и казва: „Няма ли да ми помогнеш нещо?“ Той все от пари се нуждае. Как е дошел при мене не зная, но като си отива, все не може да си иде пеш, не може да върви пеш. Казва: „Не можеш ли да ми помогнеш да се кача на трена?“ Като го гледам, казвам си на себе си: „Ако аз съм на негово място, как ще разреша този въпрос? Какво трябва да направя? Ако нищо не му дам, пеш ще си отиде.“

Казвам, на всинца ви липсват условия. Мнозина от вас трябва да се молите да преминете мъглите. Тази мъгла, която имате да се поразсее. Защото тя ви заблуждава. Защото как схващате? Казвате:

„Не разбирам нищо!“ – Туй е мъгла. – „Ама така разбирам.“ – Мъгла е това. – „Ама другояче не мога да постъпя.“ – Мъгла е това. – „Ама тъй трябваше да постъпя.“ – Мъгла е това. В дадения случай, може да се постъпи само по един начин. „Аз постъпих тъй, понеже мислех, че той ще ме разбере, но виждам, че идеята ми е била крива. Той не иска да ме разбере.“ Не, този човек е носил друго някое благо. „Аз мислех по един начин, но се намерих в едно заблуждение.“

Казвам, всеки един от вас, трябва да пречисти своята мисъл, най-първо. Бог не обича да си занимава с недъзите на хората. Какво трябва аз да разправям на Бога? Преди всичко Той не се нуждае от моите сведения – да му разправям кой е добър и кой е лош. Като отида при Бога всеки ден трябва да му благодаря за онези условия, при които живея. Това е правата мисъл. А с противоречията нека светът да се занимава.

Сега, оставете дребните неща, спрете се върху големия сом. Той е фигурата. Това са материалистически състояния на човека. А и С, АВ и D са духовните състояния (виж първи чертеж), които постоянно се сменят, вие не можете да имате един духовен живот, докато не сте живели един материалистически живот. Всякога духовният живот се сменя с материалистическия. Не мислете, че материализмът е нещо лошо. В материализма има сила, материя, която ако знаете да превърнете, ще се ползувате от нея. Духовният живот е приготовление за материалния. А материалният свят е един Божествен склад, от който трябва да се черпи. И най-напредналите същества слизат в материята, да вземат малко запас. Тъй щото материалният свят е запас от енергия. Ако мислим, че материята е нещо, което може да ни повреди, ние се лъжем. Онова, което може да ни напакости е друго нещо. На онези, които разбират, материалния свят е Божествено благо, а за онези, които не разбират, той е едно нещастие. Ти от материя се нуждаеш толкова, колкото може да

носиш. Не тургай повече, отколкото ти трябва! Яж умерено, дишай умерено, работи умерено, спи умерено. Умереността е първото правило в живота! *Отче наш*

Аз, ако бих писал резюме, бих писал: Трите красиви живота – материалният красив живот, духовният красив живот и Божественият красив живот. Защото и трите са красиви, когато ги разбереш. А когато ги не разбереш, няма нищо по-лошо от тях!

13 лекция на Общия окултен клас, 20 декември 1933 г. София, Изгрев.

ПОСТИГНИ РЕАЛНОСТТА

Сряда, 5 часа сутринта

Добрата молитва
Размишление
Духът Божи

Ще прочета Посланието към евреите, глава 12-та.

Има една вътрешна страна на живота. Като казвам живот, подразбирам това, което е като идеал вътре в човека. Човек не е постигнал това, което иска. И богати и сиромаси и учени и неучени, всички все чувстват, че им липсва нещо. Понеже каквото и положение да завземете на земята, то все се изменя. Животът се изменя. Това, което имаме сега, това не е още животът. Ти постъпваш добре, но не знаеш защо постъпваш или чувстваш и не знаеш защо чувстваш, или мислиш и не знаеш защо мислиш. Между мисълта, чувствата и постъпките на хората няма една връзка. Аз говоря въобще. Има някои хора, които са разбрали нещата. Когато ние говорим за основните неща, върху които седи или почива човешкият живот, ние не разбираме нашето лично положение. Има временни положения, върху които ние сме поставени, например, когато се говори нещо, вие може да кажете: „Да не би това да се отнася до мене?“ – Не, това се отнася до принципа. Например, ти трябва да любиш, това е принцип. Ти трябва да познаваш доброта[та]. Но дали аз съм добър, това е друг въпрос. Дали ти си добър и това е друг въпрос. Ако ти сам не можеш да разрешиш дали си добър или не, то и другите отвън не могат да го разрешат. Дали си добър, ти трябва да

го знаеш. Ти сам ще го разрешиш. Дали вярваш, също така, ти ще го разрешиш.

Когато се говори за природата, не се говори за нещо частично. Вие мислите, че сегашното положение на човека е много временно. И мнозина се страхуват да не би да се измени положението им. Ние знаем, че няма нито едно положение в света, което да не се изменя. Малкото дете, което се е родило, остава ли в същото положение? То остава в прегръдките на майка си. Тя го милва, милва и най-после това положение се изоставя. Майка му го туря на страна и казва: „Стига толкова прегръдки, толкова целувки, толкова плач!“ Това дете, ако разсъждава със своя детински ум, никога няма да разбере онези подбудителни причини на майка си, защо тя го е турила настрана. Най-после, ако вие държите до вашето око един предмет, който заслонява целия свят, питам, какво ще научите от този предмет? Или във вашия ум вие може да държите една мисъл, каквато и да е мисъл, без разлика и тази мисъл може да ви спъне. Вие трябва да я турите малко на страна. Или, може да имате едно чувство и него трябва да турите на страна. Или може да имате една ваша постъпка и нея трябва да я турите на страни.

Сега има две неща, които са в противоречие. Ти можеш да кажеш: „Аз по този път няма да ходя!“ Или можеш да кажеш: „Аз по този път ще ходя!“ Всички хора по един [и] същ път ходят. Ти искаш не искаш, по този път ще вървиш. Някой казва: „Това нещо няма да го направя!“ Можеш да се откажеш, да не ядеш един ден, два дена, но после пак ще ядеш. Колкото пъти да се заричаш да не ядеш, пак ще ядеш. Въпросът не е в яденето. Важно е как и кога ще ядеш. Не е престъплението в яденето, но в начина на храненето. После, има друго нещо, човек по някой път не може да се освободи от своите мисли. Каквато и да е лоша мисъл, ще дойде до неговия ум. Не е лошото в мислите, но важно е как ще възприеме човек мислите, дали

им е господар. Има едно външно господаруване на нещата, не е въпрос за него. Например, един човек, господар ли е на ръката си? Може да твърди човек, че е господар на ръката си, но неговата ръка по някой път може да му се вземе. Той е господар на окото си. Но и окото може да се вземе. Всичко, каквото човек има, може да му се вземе. След като му се вземе това, което човек има – ръка, крак, очи и прочие, где остава човекът? Но това не е човекът. Човек, на когото може да му вземеш ръката, краката, окото и пр, де остава човекът? Той е ограничен човек. Той може да си мисли, че е свободен, но каква свобода има? Това е временна свобода. Та казвам, има преходни неща в света.

Прочетената глава говори, че този порядък, който съществува, ще се измени. Всичко това, което съществува, за което живеете, за което всичко давате, ще се измени, за да дойде това положение, което не се мени. И всички вие казвате: „Какво ще бъде това?“ – Тези неща не могат да се разправят. Тези неща, трябва да отидеш, да ги видиш и да ги разбереш. Ние виждаме някои неща, но отчасти ги виждаме. Колцина хора има, които виждат доброто в човека? Вие може да виждате, че известна постъпка е добра, но така обективно да виждаш доброто, не можеш да виждаш. Ние мислим, че доброто е нещо отвлечено. За света е така, че е отвлечено, но доброто представя най-добрия, най-красивия живот на земята. Красотата на земния живот седи в доброто, което човек има. Щом изгуби доброто, той изгубва своята красота и смисъл на външния свят. Човек може да е богат, но щом изгуби доброто, той е вече духовно болен. Тогава, всички неща вън се обезсмислят за тебе, нямат смисъл. Ако ти имаш синове и дъщери, които не те почитат и ако имаш приятели, които не ти услужват и всичката природа се отнася към тебе отрицателно, тогава животът не е такъв, какъвто го желаеш.

Вие трябва да си зададете въпроса – към какво се стремите? Ти казваш: „Аз вярвам в Бога!“ Не е въпросът само за това, но трябва нещо по-съществено. Казвам, съвсем трябва да се абстрахирате или съвсем трябва да оставите на страна вашия сегашен живот. Спъват ви отношенията, които имате един към друг. Например, всички вие се спъвате, като гледате света така хубаво облечен, с пръстените му, с шапките му, с дрехите му, с позата му и казвате: „Е, ние така сме живели!“

Ако така разбирате живота, това не е живот, това е едно представление. Всички онези актьори, които са на сцената, представляват някоя драма, някоя трагедия. Мислите ли, че това е нещо реално? – Не, то е едно представление на сцената. Вие в театъра ще викате, ще плачете на сцената, защо някой е умрял? Обаче вие плачете на сцената. Вие гледате на улицата, че някой трепери и ги съжалявате. Това не е едно представление. Разправяше ми един свещеник една своя опитност така: „Отивам при владиката, но той е честолюбив, горделив, иска всички свещеници да треперят пред него. И аз се представлявам така смирен, но се смея в себе си. Казвам в себе си: владико, колко е празна главата ти, много магарета имаш да пасеш. А външно се представлявам смирен и му целувам ръката. И той ме благославя. И казах това в себе си: не се нуждая от неговата благословия, какво ще ме благославя. И колкото пъти ме е благославял, все нещастия идат върху главата ми. Но какво трябва да се прави? Свещеник съм.“ Аз сам изнасям един психологически момент, вътре в човека. Той казва: „Две са за вас, три са нас.“ (Учителят показва ръката, която благославя) Защото при благославянето ръката взема такова положение, че трите пръсти остават навътре, а двата навън. Аз изнасям принципа. Хората могат да вземат ролята на свещеника, владика, цар, това са временни отношения, това са служби, форми. Ще ги уволнят и тогава никакви

царе, никакъв владика, никакъв свещеник, никакъв проповедник не си. Ти играеш такава роля. Сам се заблуждаваш. Могат да те хвалят, могат да ти поднасят букети, цветя, да говорят за тебе, но ти, като слезнеш от сцената, ще кажат: „Това е един артист, хубаво играе ролята си!" Та казвам, от това се раждат противоречията. После, между актьорите всякога ще има един спор, караница, защо единия взел една роля, а не друга. На един дали по-голяма роля и защо някой взел по-малка роля? Постоянно има ежби на сцената.

И в живота сега е същото нещо. Светът е едно голямо представление. Земята е едно забавление за духовния свят. Защото, когато в духовния свят искат някой път почивка, тогава идат в театъра на земята, вземат си билети и като се върнат от театъра, разправят за всички сцени, за всички игри. Земният живот е една игра. И казват, дали са играли всички добре ролята си или не са я играли добре. Това е все за изяснение.

Но има едно нещо, онзи актьор съзнава, че играе нещо по-дълбоко от неговата роля. Например, той утре ще напусне актьорството си и може да стане художник, писател и пр. Ще се измени службата му. Вие може да си искате да си останете на едно място. Вие търсите в преходното постоянното. Там го няма. Постоянното не може да го намерите тук. Това тук е само предисловие на онова, което трябва да намериш в бъдещето, което трябва да се разкрие. Имате да минете още през много опити. Много опитности ще имате още, които няма да ви бъдат приятни. Писанието казва: „Ако нямате тези опитности, тогава няма да живеете." При опитността ще се научите. Това е учение как да постъпвате.

Та, основното нещо е да можем да постигнем реалността. А опитността е да познаем Бога, като Любов в света. Единственото нещо, което не се мени, не се дразни, това е в което няма противоречие, това е в закона на любовта. Там няма противоречие. Да

кажем, че имате хора, които се обичат и се дразнят, това е друг въпрос. Любовта не се дразни, а те се дразнят. Целия ден, ти си недоволен и искаш и любовта дава. Ти какво искаш? – Ти казваш: „Искам да стана философ!“ Ставаш философ. Казваш: „Искам да стана поет.“ Ставаш поет. – „Искам да стана цар.“ Ставаш цар. Каквото искаш, ставаш! И вие искате нещо. Любовта ще ви го даде и като ви го даде, вие пак ще бъдете недоволни, понеже не разбирате любовта.

Някой път се проповядва самоотричане. Но трябва да научите какво нещо е самоотричането. Да се самоотречеш от онова, преходното, за онова, постоянното. Да се отречеш от временната любов, за онази любов, която внася безсмъртие, а да се отречеш от онова хубавото, красивото, за да влезнеш в един свят на промени, това не знам какво самоотричане е. Повечето хора се отричат за нищо и никакво. Например, апостол Петър се отрече и после съзна своята погрешка и се разкая. Сега всички вие седите и казвате: „Колко е бил страхлив апостол Петър!“ – Оставете вие апостол Петра. Вие гледайте принципа. Вие сте поставени на същия изпит. Един ден, вие ще бъдете един Петър, една слугиня ще седи пред вас и вие три пъти ще се откажете и после пак ще плачете.

Та, един голям изпит ще дойде! Трябва да си зададете един въпрос: пътя, по който ти вървиш, прав ли е? Някой ме пита: „Ти православен ли си?“ Аз го разбирам: „Ти баща си познаваш ли?“ Слава Богу, от православието се освободих, от актьорството. Не съм актьор, не че е лошо. Ако е роля, сцена има на света. Всеки си играе ролята там. Не е лошото в актьорството, но в неразбирането на нещата. Ние ставаме смешни, когато очакваме нашето благо да дойде от там, от дето няма да дойде. Окачили най-горе на тавана шкембе и черва. Една котка седи долу и мечи. Котката мечи отдолу и скача и си мисли, че като хване червата, като хване това шкембе, всичко се разрешава. Всеки един човек си има по един идеал, който прилича на

идеала на котката. Този бял дроб, тези черва, принадлежат на едно агънце. Ти, като го изядеш, това агънце ще ти каже: „Да ми го върнеш!“ Тогава какво ще кажеш? Това са сега само обяснения.

Има една велика истина. Великата истина няма да ни направи страхливи, а ще ни научи как да живеем. Някой казва: „Да се освободим от живота!“ Ти не искаш да бъдеш дете, да бъдеш мъж, не искаш да бъдеш старица, тогава какво най-сетне искаш да бъдеш? Като дете, трябва да бъдеш умно дете; като възрастен, трябва да бъдеш силен мъж. И силата си трябва да употребиш на място. И като стар, трябва да употребиш своята мъдрост на място.

При сегашното ни разбиране, ние казваме някой път: „Деца трябва да бъдем!“ Или, някой път, искаш да бъдеш възрастен, но нито детинството нито живота на възрастния, дават смисъл. Нито идеала при стария ще го намериш. Попитайте децата си, има нещо към което те се стремят. Попитайте възрастния и той има нещо, към което се стреми. Попитайте стария и той има нещо, към което се стреми, но не го е намерил. Такива деца, възрастни или стари, могат ли да ни бъдат образец? – Временно могат, но това, което те търсят е преходно. Те са само показалци. Като разсъждаваме по този начин, ние не трябва да се обезсърчаваме от сегашния живот. Сегашния живот го считайте като една лодка вътре в развълнуваното море. Казваш: „Лош е този живот. Тази лодка се люлее.“ Вие благодарете, че сте в лодката и да излезете на брега. И като излезете на брега, тогава ще разберете, какъв трябва да бъде смисъла на живота ви.

Ще ви приведа един пример: един от персийските владетели завладял Ерусалим, Палестина. И от пленниците завеждат една млада мома при главнокомандующия. Той се е казвал Нееман. Персийският цар страдал от проказа. Като отива в Персия Нееман, почва да разправя, че в тяхното отечество имало пророк Елисей. И той, само като си положи ръката, ще оздравее проказата на царя. А проказата е

една неизцерима болест. Нееман отишъл с камили при пророка Елисей и занесъл много подаръци и пророкът казал: „Кажете болният да се потопи 7 пъти в реката Йордан.“ Казали на пророка Елисей: „Но персийският цар е честолюбив. Как така в реката Йордан да се потопи? В Персия няма ли реки? Какво ще се потапя в реката Йордан!“ И почва Нееман да се връща. И един от слугите му се приближил до него и му казал: „Този човек, пророкът Елисей не ти иска богатствата, но ти опитай съвета, който ще ти даде. Потопи се 7 пъти в реката Йордан!“ Болният се потопил 7 пъти и веднага се очистил от проказата. И връща се назад да благодари на пророка, но пророкът му казал: „Не искам нищо. Всичко, каквото си донесъл, вземи си го със себе си!“ Главнокомандующият казал на пророка: „Искам да си взема от тази пръст, която е на тази земя, да я натоваря на три-четири камили, че когато принасям жертва на Бога, да стъпя на тази пръст, която съм взел от Палестина.“

Слугата на Елисей си казал: „Много е глупав моят господар, да не иска да приеме подаръците, парите, които му носи болният. Толкова пари изгуби!“ Излиза слугата и казва на излекувания: „Искам да ми дадете някои от богатствата, които носите!“ Онзи му дал една голяма сума. Слугата я скрил и се връща при пророк Елисей. Пророкът го пита: „Къде ходи? Ти отиде да вземеш пари. Ти отиде за парите, но проказата ще дойде върху тебе!“ И той престана да е ученик на Елисея и проказата отиде върху него. Мнозина са като този слуга – Геезий. Вие може да вземете всичко, каквото има в света, но ще вземете и проказата. Разберете едно нещо: бъдете благодарни от онова, което Бог е вложил във вас, от онова, което Бог ти дава. Пазете се от неща, които са преходни. Може да има някое възражение: „От де да знаем кои неща са преходни?“ – Това не е извинение. Ако отидеш на концерт и не разбираш концерта, тогава трябва да знаеш, че ти

липсва нещо. И ако ти липсва слух, трябва да си го възстановиш. Под слух се разбира едно вътрешно разбиране, което трябва да имаш.

Аз влизам във вашето положение. И аз виждам положението в които се намирате. Виждам го много добре. Някой казва: „В моето положение не влиза.“ Аз влизам във вашето положение, но тъй както сте, не може да ви се помогне. Учителят може ли да каже на ученика: „Стани ученик!“ – Не, но той ще го учи. Ще му преподава ден след ден, година след година и ако ученикът се учи, ще научи. Ученикът трябва да положи труд. И вие трябва да положите труд. Кои неща стават по благодат? – Яденето, дишането, пиенето, приемането на светлината. Но учението по благодат не бива. Казано е: „Ще ви научи Духът.“ Ще ви научи Духът, но ако се учите!

Духът дойде в Ерусалим едно време и които бяха послушни и се учиха, го приеха. Апостол Петър прие новото учение и трябваше да мине през ред изпитания, за да се научи. Някой от вас казва: „Не ми върви, от както съм влезнал в този път. А пък по-рано ми вървеше по-добре.“ Там е лъжата, че по-напред му вървяло. Казвам: В какво ти е вървяло? Никому досега не е провървяло. Провървяло на всекиго едного дотолкова, доколкото е провървяло на онези прасета в кочината, които са угоявани за Коледа. Четири, пет пъти на ден господарят храни прасето, но на Коледа отиват на клане. Защо ти е един живот такъв, когато един ден ще станеш жертва?

Та има една жертва в света без мисъл. Истинската жертва е само когато придобива човек. Истинска жертва е само това, което прави човека силен. Което внася в него истинско знание. Жертва има само там дето е свободата.

Та казвам, напуснете формите, вие, някой път, се сравнявате един с друг, кой живее по-добре. Не се сравнявайте един с друг! Един човек може да бъде сам образец, но [не] вземайте нито един човек за мярка. В природата единствената мярка, която мери, е Слънцето,

светлината му. Мерки не могат да бъдат нашите лампи, колкото и да са силни. Лампата може да ни услужи, но мярка е Слънцето. Та казвам, във вашия свят, трябва да виждате същото слънце, което изгрява. А вие казвате: „Къде е Господ?“ – Тогава вашият свят няма Слънце! Ще търсите Господа. Тогава подразбирам, че вашият свят е обвит в мъгла, в облаци, та вие не го виждате. Тогава Духът Божи се носи отгоре върху нашата земя, която не е устроена. Трябва да виждаш Слънцето и да го разбираш като реалност. Като такава реалност, от която никой да ви не разколебае.

Аз ви давам една круша. От къде ще знаете, че е сладка? – Ще я вкусиш и ще знаеш. Ти можеш без да я вкусиш да кажеш, че не е сладка. Кое е по-верно: това, което чувствувам аз или това, което ти казваш? Може ли това, което е сладко за мене да не е сладко и за тебе? Ако крушата е сладка и ти я вкусиш, ще кажеш: „Така е, право е – сладка е.“

Трябва да разбирате ония принципи, които ръководят живота. Един принцип еднакво засяга и вас и мене. Той не може да бъде спрямо едного по един начин, а спрямо другиго, по друг начин.

Ти казваш: „Аз имам нужда.“ Това е друг въпрос, кой няма нужда? Онзи, който е създал нуждите в света, той така е наредил света, че тези нужди си имат добрата страна. Чрез тези нужди, вие сте във връзка с един по-възвишен свят.

Страданията, които имате, ще ви докарат във връзка с тези същества, които ви обичат. Ако нямате страдание, как ще ги познаете? Всички вие трябва да се освободите от всички чужди мисли, които идват, по някой път, при вас. Нали сте виждали, че, по някой път, идва мъгла в София и после си замине. Към обяд се разпуква. И всеки един от вас, когато се измени неговото вътрешно настроение, някаква външна зима е дошла. Няма по-страшно нещо от

това, когато човек почне да се съмнява и да се колебае. Дали е християнин или не, дали е православен или не, дали е евангелист или не, дали е окултист или не, дали е учен или не – това са само имена. Всички тия имена си имат своя смисъл. Ако вие може да ги разберете и да се ползувате от тях, те имат смисъл. Но ако не ги разбирате, те ще бъдат една спънка за вас.

В прочетената глава, апостол Павел казва: „Наказанията и страданията са едно синовно отношение.“ Съвсем другояче трябва да си обясните страданията. Когато учи човек, бият го. Ако не разрешаваш нещата, ти сам се наказваш. Тези, външните неща, всеки един от вас трябва да ги мине.

Вие сте били деца. Детинството с какво се отличава? – Децата са много доверчиви. Каквото им кажеш във всичко вярват. А възрастните се отличават със своята сила. Старият се отличава със своето знание, със своята опитност. В света има три положения: ти трябва да вярваш, за да бъдеш дете; ти трябва да бъдеш силен, за да бъдеш възрастен; ти трябва да бъдеш умен или мъдър, за да бъдеш стар, за да споделяш опитността на старите хора. Но във вас да не седи образът на стария дядо или на старата баба с тояжка и прегърбена. Това не е старост. Старият човек, в пълната смисъл на думата, напълно знае закона на подмладяването. Той добре носи своята старост, а пък възрастният е силен, всичко може да направи. А децата чрез вярата правят всичко, т.е. като повярват. Нещата стават чрез вяра за тях. Той, като огладнее, всичко каквото му трябва идва. Ако нещата не идват в Божествения свят, така както децата, вие не сте деца. Ако не идват така, както при възрастния, вие не сте възрастни. И ако не идват, както при стария, тогава не сте и стари. Тогава какво сте? Вие ще кажете: „Ние сме хора!“ Какво трябва да разбираме под думата хора? Това е неопределено понятие. Ти казваш: „Аз съм още неопределен.“

Аз съм ви дал разказа за онзи, който изгубил магарето си. И казва: „Ако съм аз Стоян, изгубих магарето си. И ако не съм Стоян, спечелих един юлар.“ Той не знае дали е Стоян или не. Но важно е, че магарето е изгубено. Това значи: не е изгубен животът. Като остарееш, изгубил си магарето и останал е само юларя. Като отидеш на пазара, тогава ще носиш на гърба си товара си, а не магарето. И всеки един от вас, който има несгоди в живота си е изгубил магарето. – Защо? Ти не трябваше да спиш под крушата. Той заспа под крушата и децата вземат магарето и оставят юларя. Не спи, когато имаш магаре!

Сега другото положение, няма ли някой по-лесен път? – Този по-лесен път е. Аз съм го търсил и не съм го намерил още. Защото лесният път какво е? – Вие искате да станете добри хора изведнаж. Това е лесния път. Вие искате да станете богати хора изведнаж. Или искате да станете учени изведнаж. Това е лесния път. Вие искате всичко да стане изведнаж. Само като си мръднеш пръста и да стане. Искате като си мръднете ръката и да стане. Гледаш си косата, че е бяла. Мръднеш си пръста и тя почернява. А сега науката е намерила вече бои, с които всякога можеш да почерниш косата. Ще си купиш боя за 10–20 лева и ще си почерниш косата. После и лицето може да се подмлади. В Париж има такива начини. Турят си на лицето такива неща, че бръчките се махат от лицето. И една стара баба се представя като мома и се оженили за нея. Като дошел вечерта младият момък, бабата почнала да си вади зъбите и като ги извадила, тя сложила зъбите на страна, на масата. Извадила си маската. И той я погледнал, казал: „Ожених се, но друг път не искам да се женя вече! От сега нататък реших да се не женя.“ Аз разбирам под оженване на човека следното: всеки един от вас е оженен. Няма нито един от вас неоженен. Не ми говорете за някого, че не е женен. Той има деца. Всеки човек, който е въплотен на земята, той е вече женен. Оженен е

за земята и има деца, не едно, не две, а стотина са около него. И какви ли не деца! И чернички и белички и малки и големи. Някой казва: „Да се оженя ли или да не се женя?“ Е, колко пъти ще се жениш? Оженени сте. Не търсете да се жените! Казано е в писанието: „Които се сподобят с този живот, нито се женят, нито за мъж отиват!“ По този начин, няма да бъдете оженени вече за преходното. Това е дълбокият смисъл на тези думи. А това знание тук, това е театър, това е представление. Двама души се оженят тук, за десет, двадесет години и не могат да живеят. Вие, щом сте въплотени, сте оженени. И ще живеете като оженени, докато се освободите. От какво? – Христос казва, да се отречеш от майка си, от баща си и пр., т.е. да се отречеш от сегашния, от временния живот. Този живот не е лош, но не е онзи живот, който ние търсим!

Дълбоката наука седи в това, да знаем как да се справим с този въпрос. Непременно човек трябва да се запознае с онази великата истина. Той трябва да познае Бога, не в обикновения смисъл, каквото проповядват църквите. А да намериш Бога в себе си и тогава да няма имаш състояние, което да се мени. Няма да имаш условия, които да се изменят. А ще имаш една вечна радост. Не че няма да имаш страдания, ще имаш, но те ще се уравновесят. Някои от вас казвате: „Има едно учение според което, като умрем, ще се преродим.“ Не се лъжете от тези умирания и тези прераждания. Това е друг въпрос. Ти може да се прераждаш колкото пъти искаш. Законът е: всяко едно прераждане е една женитба. Тогава от това гледище, един човек трябва да се жени 777 пъти кардинално, основно. Ще имаш 777 пъти кардинални женитби и 12 женитби ще бъдат епохални. Когато дойдат двойките души, ще живеят заедно.

Ще настане момент, когато ще се освободи човек от временния порядък и ще живее във вечния живот по закона на любовта и хората ще станат като братя и сестри. Сега се стремят да познаят братството

и сестринството. Една сестра търси някого и като го намери е недоволна. И после намери другиго и пак е недоволна. И мъжът търси една сестра и е недоволен. Търси друга, пак е недоволен. Сега аз не искам да ви обезсърчавам, искам да ви покажа, че временния живот ще го минете какъвто и да е. Защото, този живот, временният живот, той съдържа онова, вечното, което търсите. Ако във временния живот вие не можете да намерите онова, вечното, тогава всичко е изгубено. Това е само встъпление за новия живот. Сегашното семейство, сегашните връзки, които образувате, са от временния порядък, но чрез закон. В Божествената Любов ще се образуват връзките на братство и сестринство.

Вие казвате: „Братя и сестри.“ Но колко души могат да си пожертвуват живота за другиго? Но не по закон да става това. По закон може да стане, някой войник могат да го поставят да изпълни някое приказание, но не свободно. Един разбойник, като дойде и ти тури нажежена верига на врата, ще извадиш всичкото си богатство, но въпросът е без да го мъчат да даде. Като ти каже някой да дадеш всичкото си богатство, да го дадеш. Като те застави, ти ще го дадеш, но насила ще го дадеш. Защо човек да не може да го даде доброволно, от любов към Бога, а не по принуждение.

Казано е: „Раздай всичко и ела подир мене!“ Ти казваш: „Кога бъда готов.“ Че кога ще бъдеш готов? Трябва да имаш сила, когато проповядваш, тогава както проповядвате, трябва да имате сила. Както хората проповядват нищо не се постига. Който проповядва трябва да носи нещо със себе си. Ти ще намериш някой болен в някое село и ще го излекуваш. Ще потупаш болния и ще кажеш: „Стани!“ И той ще стане и тогава целият дом ще те посрещне с радост. Има някой куца, ще го излекуваш и всичките пътища ще ти са отворени.

Някои от вас казвате: „Моята колибка е малка, да я разширя малко!“ Някой казва: „Дотегна ми в тази колиба да зъзна.“ Никой не

те е вързал с някое въже тук. Сега това не го превеждам, за да ви осмивам. Аз искам да ви изнеса една истина. Не трябва да се лъжем! Пазете едно нещо – не лъжете себе си! Не се самоосъждайте нито се лъжете! Направил си една погрешка, в реда на нещата е. Ще я изправиш. Кажи си: „Направих и ще я изправя. Защо съм я направил, не давам отчет никому, но ще я изправя. Тук на земята, на хората не давам отчет", но на Бога дай отчет.

Погрешката, която мога да направя, мога и да я изправя. А пък доброто, което не съм направил, мога да го направя. Онова добро, което не можах да направя, ще го направя сега. Погрешката трябва да се изправи, а доброто трябва да се направи. Две неща има, които всеки един човек може да направи. Те са невидими, но с изправяне на погрешките и с правене на доброто, ти растеш и се повдигаш. Ти се повдигаш и приемаш Божието благо и Божието благословение и тогава се образуват Божествените връзки.

Вие се опасявате да не би да ви заробят хората. Че вие никога не сте се освободили от робството? Аз като гледам хората сега, те са такива роби. Другояче трябва да положите мисълта. Трябва да имате идеята да се освободите. По кой начин да се освободите? Ако ти не научиш закона да ставаш малък, невидим в света, ти не можеш да се освободиш. Нали знаете онзи разказ за Буда? Когато бил на земята, след голямо размишление – съзерцание, като достигнал в голямо повдигане в своето посвещение, един ден позаспал, за да си почине. И в този момент го издебнала тази, световната, голямата астрална змия. И като се събудил Буда, видял се обвит от нея и почнал да се смалява вече и като станал много малък, се измъкнал от прешлените на тази голяма змия.

И вас ви стяга нещо лошо. Кое е то? – Тази змия. Че страстта в човека не е ли тази, голямата змия? Ти ще се смалиш, за да излезеш от нейните прегръдки. Влизаш в една голяма тълпа, която отива да

разграби нещо. И ти отиваш с нея, ти си роб вече на тая тълпа. Нашия брат Димитър Голов разправяше: „Един ден гледам, че в София се събрало голямо събрание и протестират против някого, тръгнах и аз. Стражарите тръгнаха и искаха да противодействуват. И аз взех един камък и вместо да ударя стражаря, ударих главата на един стар човек, който демонстрираше с всички. И се питах: по този начин ли се освобождават хората?“

Трябва една силна мисъл. Човек трябва да бъде господар. Един човек, който не е господар на своите мисли, на своите чувства и на своите постъпки, той е роб. В него да тече мисълта, както в едно радио и чувствата му да текат, както светлината и постъпките му да се проявяват, както топлината се проявява. Тези мисли, аз ги познавам и те да ме познават. Тези мисли не слушат, те вървят с мене. И постъпките да вървят с човека. Една хубава постъпка, непременно върви с вас, през вечността. И вие като се обърнете ще видите вашата постъпка, като красиво същество, което ви се усмихва и ще кажеш: „Много ти благодаря, че ти ми помогна да направя това!“

Всякога ще благодариш на хубавите мисли, на хубавите чувства и на хубавите постъпки и ще им кажеш: „Благодаря ви, че сте създали хубавия живот в нас!“ Тези, които не знаят, считат една мисъл като една хубава форма само.

Та сега, дръжте две правила: служете на Любовта без никакво противоречие, всякога. И когато се явява противоречие не мислете, че това е Любов. Щом някой въпрос остане тъмен във вашия ум, викайте Божествената мъдрост да ви осветли. Може да я повикате веднъж, дваж, триж, много пъти на вашите телефони. До тогаз ще викате, докато лицето се яви на другата станция. Не преставайте! Могат да ви изпитат от невидимия свят.

После, вие сте дошли на земята за една работа. Онова, което сте обещали отгоре, направете го! Онова, за което сте дошли, изпълнете

го и онова, което трябва да станете, постигнете го! Вие трябва да станете много повече от това, което искате. Вие искате много малко. Аз желая да не се забавлявате [задоволявате] с малко. В природата има един закон, едно правило: Или всичко или нищо! Вие казвате: „Малкото е за предпочитане пред голямото.“ Малкото, в което има любов, е за предпочитане от голямото, в което няма любов. Сиромашията с любов е за предпочитане, пред богатството без любов. Но богатство с любов е за предпочитане пред сиромашия без любов, в която любовта не присъствува. Тя съдържа по-голямо богатство, отколкото всички най-големи богатства, които има в света. Това не е сиромашия. А пък що е думата „богатство“? – Това са тези възможности, които богатият може да направи. Ако ти имаш възможност да направиш нещо, ти си богат човек. И най-после, всичкият свят е създаден за онези, които вървят по Божия път. Това са бъдещи блага, които ни очакват. Ти не си дошел да страдаш, не! Ти си дошел да учиш. След това, един ден, ще те турят на Венера, на Слънцето или на друго место на служба. Един ден, като те турят на служба, ще знаеш. До тогава това, което е, [е] дресиране.

Вие знаете философията на Диогена. Един ден той казал: „Искам да се отдалеча от хората и малко да живея за себе си.“ И седнал под една круша и ял круши. И вижда, че идва един селянин при него. Диоген, като го видял, станал неразположен и казал: „Да се махне този!“ И искал да го изхука. Но после казал на себе си: „Диогене, толкова години ти проповядваш на хората търпение и на всичко това, на края на живота си, ти искаш да опропастиш всичко онова, което си създал!“ И става Диоген, сяда, поканва селянина. И те са имали най-добрия разговор, за който ни говори окултната история. От този селянин Диоген научил какво нещо е доброто, което трябва да се прави на човека. Селянинът не идвал да вземе нещо. Може би това е един ангел, който Бог му изпраща, за да научи нещо, да му даде един

урок. От този селянин, Диоген научил нещо ценно. Той позна смисъла на себе си. И вие някой път искате да седнете и да си починете. И ще дойде този селянин. И ще кажеш: „Не може ли той да почака? Не може ли той да дойде друг ден, а не сега?“ Не, днешния ден не го отлагайте за утре!

Сега аз влизам във вашето положение. Някои от вас имате много голямо главоболие, коремоболие, ревматизъм, беднотия. Някои нямате петаче, външни и вътрешни дрехи, окъсали сте се. Един ден, дойде един брат при мене и ми казва: „Онзи брат се е окъсал.“ Аз казах: „Много обичам хора със окъсани дрехи, с прозорци. Хигиенични са тези дрехи. Те имат проветряване. Въздухът влиза вътре навсякъде.“

Аз, като видя един беден човек, поставям се в неговото положение и казвам: „Аз да съм на неговото място, какво ще направя?“ Отива един беден при един богат и му казва: „Така не се живее. Знаеш ли моите страдания!“ Този богат бил милионер, но той имал вече 10 присъди и бил осъден на 25 години затвор. Този богат казал на бедния: „Ти какво искаш? Ако искаш да се заменим, аз съм готов да взема твоята сиромашия?“ И богатият си съблякъл своите дрехи и веземал и се облякъл в дрехите на сиромаха и казал: „Да ти върви добре! Всичко е на твое разположение.“ Сиромахът си казал: „Това е сега щастие!“ Но след един месец, сиромахът бил вече в затвора и си казал: „Кой го знаеше това!“

Това положение, което имате, не го заменяйте с нищо в света. Най-лошото, което имате, най-лошите условия, не ги заменяйте! Те са неоценими. Никога не заменяйте едно положение, в което провидението ви е поставило! Провидението създаде едно положение на Йов и ако Йов не беше минал през този изпит, името му щеше да бъде забравено. А сега, като четете живота на Йова, трябва да имате една от най-хубавите истории на човешкия живот и на търпение! Ако

вие минавате през известни изпити на Йова, да знаете, че пред вас седи един закон за който няма да съжалявате. Йов казва: „Някой път може би, мислех криво, но сега вече мисля правилно. И за светлината, която добих, няма да съжалявам.“ И всичко това, което изгуби той, после всичко му се върна. И жената и децата и всичко!

Но не само да казвате: „Така казва Учителят!“ Силата е във вашата любов. В любовта ви, там е силата. Любов, в която вярата не може да влезе да живее и любов, в която знанието не може да влезе да живее, не е онази любов, за която говоря. Христос мина през страдание. И Христос беше силен. И вие да бъдете силни! Вие искате да минете без страдание. Бедният Лазар мина през страдания и отиде в другия свят, дето имаше живот без страдания. А пък богатият мина тук, на земята без страдания и отиде след смъртта си в един долен свят. Лазар нямаше тук на земята това, което желаеше. Тялото му беше покрито с рани и кучетата лижеха тези рани. А пък след смъртта си прие това, което нямаше на земята. А пък богатият след смъртта си изгуби това, което имаше на земята. И ако спечелиш това, което си нямал, това е придобивката!

Отче наш

14 лекция на Общия окултен клас, 27 декември 1933 г. София, Изгрев.

НОВОТО НАПРАВЛЕНИЕ В ЖИВОТА

Сряда, 5 часа сутринта

Добрата молитва
Размишление

Всеки човек трябва да знае откъде да започне. Ако знаеш от къде да започнеш, може да свършиш нещата. Но, ако не знаеш, нищо няма да свършиш. Ако нищо не си свършил, не си започнал оттам, отдето трябва. Знанието на човека почива в това, всяка сутрин, като станеш, за всяка минута да знаеш от де да започнеш.

Например, вие сте изучавали числата. Имате числата: 1, 2, 3, 4, 5, имате числото 1, 2. Имате числото 12,345. Какво е числото 12,345? То е едно неопределено число. Трябва да се определи какво е. Може да са 12,345 пясъчни зрънца, може да са 12,345 златни зрънца, може да са 12,345 дървета плодоносни. Но това число е една формула, която показва твоето щастие, пътят по който ти трябва да вървиш. Може би ти в него си роден и от него, от туй число зависи цялото твое щастие, цялото твое бъдеще. От туй число, за мене, важат само 1-то и 5-те. Ако някой каже: 12,345, аз ще кажа: 1и5. Едното – това е началото, 5-те, това е краят. Аз, като видя един човек, гледам го колко ръце има. Два крака – гледам левия и десния крак. Гледам колко очи има – две очи: дясно и ляво. Колко уши има – две уши. От важните числа, това е края и началото. Ако знаеш началото, ще имаш и края, резултата ще го знаеш. Някой казват: „Какво означава числото 1?“ Но след като турите 2 подир единицата, какво става? – 12. Кое число се е увеличило? Двете ли се е увеличило или единицата се увеличи? – Единицата се увеличи. След като турите три, кое се увеличава? –

Увеличава се единицата, увеличава се и двойката. След като пишете четири, увеличава се десет пъти и две и три. Петте, това е границата, това е края.

Сега вие искате да знаете какъв ще бъде краят на човешкия живот. Не можеш да знаеш какъв ще бъде краят на човешкия живот, ако не знаеш началото. Само като знаеш началото на една река, ще знаеш и края. Като знаеш началото и края на тази река, тогава ще знаеш възможностите, които тази река има. Същевременно трябва да знаеш кое е твоето начало. Началото трябва да го знаеш. Краят, това си ти. Началото ти, кое е? – Ти не може да бъдеш едновременно и начало и край. Ти си края. Ако кажеш, че ти си начало, ти не си края. Казваш: „Аз съм началото!" Но ти едновременно не може да бъдеш и началото и края на нещата. Това е само прерогатив на Бога. Той казва: „Аз съм Алфа и Омега на земята!" Ти, човекът на земята, ако кажеш, че ти си началото и краят, с тебе ще се случи нещо такова, което никога не си сънувал. Ще се случи това, което се е случило с един българин, който се хвалил в село, че бил най-силен, като него пехливан нямало. Най-после в село дошел друг един юнак да се бори. Викат него. Казват: „Ти си най-голям юнак, ела да се бориш с него!" Излиза той, но другият го гътва на земята, казва: „Как си?" – „Не бях хубаво намазан с масло, затова ме гътна." Той мисли, че е начало и край на нещата. Сега, кой е началото от тези двамата? Кой е началото, как мислите, по-слабият или по-силният?

Кой създава света, силният или слабият? Кой бяга, силният или слабият? Но въпросът не е какво вие мислите, мене не ме интересува, то е нещо заради вас. Като казвам: Мене не ме интересува, вие какво мислите? Вие ще кажете: „Как така?" – Вие сте яли, мене не ми влиза в работа, понеже то е ваша работа. Не ме интересува да се ровя във вашето ядене. То е въпрос свободен. Щом започвам да се ровя във вашето ядене, вие изгубвате свободата си. Аз ви оставям свободни.

Когато казвам: аз го оставям свободен, какво разбирам? Всяка кокошка, от която господаря се интересува, свободна ли е? – Не е свободна. Някой път, вие искате хората да се интересуват от вас, но вие ще изгубите свободата си. Даже и вие не се интересувайте от себе си. Под думата интерес, тъй както разбирам тази дума, може да ви въведе в заблуждение. Ти казваш: „Трябва да се интересуваш!“ То е от нямане на думи, се употребява с едно значение. Той казва: „Да се интересуваш!“ Какво може да се интересуваш? Един апаш се интересува от кесията на богатите хора. От какво се интересува един гладен? – Интересува се от сготвената тенджера. Като ядете, от всяка тенджера се интересувате. От какво се интересува един човек, който не е облечен? – Човек, който не е облечен, като види дрехи, се интересува. Сега, вас ви се виждат обикновени въпроси. Съгласен съм с вас, но кажете ми кой въпрос не е обикновен? Ти, за пример, искаш да знаеш колко има от тук до слънцето, защото ходиш. Колко има от тук до слънцето ме интересува, колко е далеч слънцето. Ще дам своите аргументи. Искам да ходя на гости на слънцето, искам да зная колко има. Мисля да има до едно село, колко има до вашето село? – Тридесет километра, по пет километра в час, трябват шест часа. Има смисъл да се интересувам за разстоянието до това село. Никога не мисля да ида до едно село, не се интересувам. Когато аз се интересувам от тук до слънцето, вие непременно трябва да имате предвид: „Да ида на слънцето.“ Или ще занесете нещо на слънцето, или ще вземете нещо от слънцето. Когато някой казва, че се интересува, две идеи има – или от този човек искаш да вземеш нещо или искаш да му дадеш нещо.

Казвам, в туй число, в какво седи неговата магическа сила? – 1, 2, 3, 4, 5. Най-важното число е 1 и 5. Но то е затворена кабалистическа формула. Вие казвате: „Отворете сега да видим!“ Някой път се заражда едно любопитство, да видим какво има вътре. Любопитството

е хубаво до някъде, но то не разрешава никакъв въпрос. То не разрешава въпроса, тъй както един дядо оставил една книга. В раницата на гърба си носил дядото тази книга. Оставил тази книга на внука си и му казал: „Тази книга, докато носих на гърба си всичко успявах – всичкия ми успех се дължи на книгата!“ Внукът носи книгата на гърба си, но нему не върви. Дето идва случва му се нещо лошо. Как с тази книга [в]се вървяло на дядото, а на него не вървяло напред? Разгадайте, защо на дядото вървяло с тази книга, а на внука не вървяло. Дядото чел книгата, а този само носил. Дядото чел, каквото разправяла тази книга, а този само носил книгата. Имаш една идея, носиш я. Някой казва: „Идея носиш!“ Ти може да носиш една идея на земята цял живот, но тази идея е една книга. Ако ти не извадиш да разгърнеш съдържанието, което е в нея, ако не приложиш това, което идеята съдържа, това е като този, който носил само книгата.

Сега вие вярвате в Христа. Вие сте имали една идея. Казва: „Вярвам в Христа! Той страдал, ние поддържаме Неговото учение.“ Няма какво да Му поддържам учението. Ние мислим, че като поддържаме учението, помагаме. Христовото учение трябва да се приложи! Божественото, като го приложиш, то има отношение към тебе. В туй приложение, до толкоз, доколкото можем да го приложим, не само веднъж, но ежедневно трябва да прилагаш. От туй зависи твоя прогрес. В какво седи приложението на Христовото учение? Може да дадете разни определения, но нито пък аз ще определя. Аз, ако взема едно ябълчно семе, ето какво ще направя. За мене са важни само два момента. Най-първо, няма да се занимавам с историята на семето: от къде дошли и защо дошли, тия работи ще оставя за по-удобно време. Най-първо тази семка ще взема и ще я посадя. То е числото едно. Значи посадил съм и след 5 години ще има плод. Крайното число пет показва, че туй, което съм посадил, ще ми даде плод. Казвам: след пет

години, туй което посадих, ще имам резултат. Аз оставям числата 2, 3, 4, те имат друго значение. За мене е вече определено, аз никак не се съмнявам, че числото едно – семенцето, което съм посадил, след пет години ще ми даде плод. Две, три, четири показват възможностите, които са скрити в това дърво. Аз зная какво е неговото естество, че след пет години ще даде плод. След като го имам, аз зная резултатите на семето.

Следователно, всяка мисъл във вас, всяко едно чувство или всяка една постъпка става по същия начин. Трябва да знаеш, след като извършиш, след колко време ще има резултат, за самите вас. Знание е само това, което може да опитаме, другото са само предположения. Значи, след като посадя семето, какво ще стане с мене след пет години? Аз ще ям от този плод, ще стане едно чудо. Преди да съм садил това семенце, аз съм човек слаботелесен, животът за мене беше безсмислен, ту искам да живея, ту не ми се живее, но след като хапна първия плод, веднага се прояснява ума ми. Казвам, живота има смисъл, след пет години, като съм посял семето.

Казвам, ако вие посеете една идея, като вкусите от нейния плод, след пет години, туй което е у вас, ще даде резултати, няма да се обезсърдчавате. Защо се обезсърдчавате и падате духом? Вие не си давате отчет, имате една философия, казвате: „Аз зная това." Но при все това се обезсърдчавате. Човек, който знае, може ли да се обезсърдчи? После казвате: „Мене ми вече дотегна да обичам хората!" Искате да останете сам. – Чудна работа! Дотегна ви да обичате. Аз бих желал, някой от вас, комуто е дотегнало да обича, да ми държи първата, една лекция, какво значи да му дотегне да обича. Аз съм най-голям невежа, не зная какво нещо е да ти дотегне да обичаш. Бих се учил, да ти дотегне да обичаш, какво е това. Аз се чудя, по някой път, как е възможно, туй което търсите да ви дотегне от него. Аз се чудя как хората казват, че им дотегнало да живеят. Аз се чудя как

може да дотегне на човека да живее, как на човека може да му дотегне да бъде богат. По някой път аз се чудя как може да дотегне на човека да бъде сиромах. Голям реалист съм. По някой път, като гледам богатите, на богатите по-лесно може да им дотегне от богатството. Но да дотегне от сиромашията, не виждам никаква логика, никаква причина. Казвам, на натовареният кон, предполагам по-лесно да се умори, възможно е, но онзи, който не е натоварен никак, как ще му дотегне сега? Аз разсъждавам, значи сиромашията е една тяжест, тогава. Тогава, ако ти е дотегнала сиромашията, колко тежи най-после? Аз искам да зная колко тежи сиромашията. Казва: „Аз съм теглил, но не съм могъл да претегля колко тежи сиромашията.“ – Колко тежи богатството? – „Не зная.“ Колко тежи богатството, теглили ли сте го? Колко е тежестта на богатството? Сега, на вас ви се вижда до някъде непонятно. Тогава някой казва: „Има нещо по-важно в живота.“ Казва: „Да имаш сила.“ Казвам, хубаво е да имаш сила, но след като имаш сила, какво ще направиш? Казва: „Всички ще ги избеся.“ Казвам, ти ще ги избесиш, но ще останеш сам. Ти като ги избесиш, ще се умориш. Представи си, че в природата има закон, щом като кажеш, Господ те постави, сам да ги избесиш. Знаеш ли какво нещо е да ги избесиш? Ти ще си създадеш такова нещастие, че ще съжаляваш хиляди години, че си го пожелал.

Някой път казвате: „Аз ще ги избеся!“, но вие мислите да накарате другите да ги избесят. Тогава ти си първокласен престъпник. Ти сам ще ги избесиш! После, вие казвате: „Аз ще накарам другите да направят добро.“ Че вие представяли ли сте си идеята, да направите добро, колко мъчна работа е? Да накараш другите да направят добро, ти ще ходиш от къща на къща, то е трудна работа! Някой казва: „Аз се молих за цялото човечество.“ Ама знаете ли какво нещо е цялото човечество? – Това са неразбрани идеи, неопределени. Това не е наука, това не е идея, това е дотегване на живота. Ти като кажеш:

„Дотегна ми живота“, създаваш своето нещастие. Казваш: „Искам да бъда богат“, ти пак създаваш своето нещастие. Ти не искай нищо! Знаеш ли защо? – Защото имаш повече, отколкото ти трябва. Тебе ти трябва сега да работиш върху туй, което ти е дала природата, да се стегнеш, пот да потече от всяка пора! Ти си седнал, още първата паница не си изял и искаш и втора. Че ти, ако ги изядеш, ще си развалиш стомаха! Туй, което ти е дадено, свърши го!

Тогава мене са ме питали: „Като дойде Христос, къде ще тури праведните, къде грешните?“ Не ги зная къде ще ги тури. Казвам, до сега този въпрос го зададоха двама души, искаха от Христа. Казват: „Учителю, искаме да ни направиш една услуга, казват толкоз години сме били с тебе, хайде да ни поставиш един от ляво, а други от дясно!“ Гледа ги Христос и казва: „Може ли да пиете от чашата, която аз пия?“ – „Пивваме от чашата, толкоз пъти сме пили от една чаша.“ – „Ами с кръщението може ли да се кръстите, с което аз се кръщавам?“ – „Кръстваме се, толкоз пъти сме се кръстили, ще се кръстим, лесна работа е това.“ – „Чашата ще пиете, горчивата чаша на вашето неразбиране ще пиете и с онова кръщение на неразбиране ще се кръстите, но да седнете от ляво и от дясно на онези, които разбират, на онези, които им е дадено, не е в моя власт.“ Предложен е този въпрос, но този въпрос остава неразрешен.

Сега вие казвате: „Едни ще ги тури отляво, други отдясно.“ Защо вие искате да бъдете отляво и отдясно? Тази идея е толкоз ясна: отляво и отдясно, страдаш – отляво си, радваш се – отдясно си. Забогатяваш – отдясно си, осиромашаваш – отляво си. Невежа си – отляво си, учен си – отдясно си. Силен си – отдясно си, слаб си – отляво си. Ако силният стане слаб, отива отляво. Не може да те турят отляво и отдясно, това са две положения, два полюса, които се менят. Тия двама ученици, искаха нещо установено. Аз забелязвам този въпрос, от Христа до сега всичките вярващи искаха един установен

въпрос. Отляво и отдясно да се уреди живота им, та вече да нямат никакви страдания. Знаете ли, че животът без страдание ще бъде два пъти по-лош, отколкото живот със страдание. Питам тогава, животът без страдание, какъв е? Животът при страданието е щастлив живот, тъй както аз разбирам. Ами животът без щастие какъв е? Ето от какво произтичат вашите страдания. Страданието е манджа, едно ядене. Вие вземете, че го изядете, но вие не разбирате закона, че не седи страданието, което имате, вътре в живота, понеже, туй ядене, което е донесено, не е за тебе, то е за щастието, ти него ще гостиш. След като щастието остави от паницата, от него може да ядеш. Както децата, като пият кафе майката и бащата, детето взема с пръст и изблизва чашата. Каквото остава в паницата на щастието, ти ще вкусиш и ще бъдеш щастлив. Но ако опиташ от онова ядене от което щастието яде, ти ще се вгорчиш, ще кажеш: „Голямо нещастие ми дойде в света!“

Сега само това е един начин. Сега аз вземам тази форма от какво произтичат някой път, нашите неразбирания. Сегашният ни подтик е даден от страданията. Страданието нас ни заставя да мислим, повече отколкото щастието. И всичките ония хора, които съществуват в света, които бягат от света, те са работили по този импулс на страданието. Христос казва: „Определено е аз да страдам!“ Вие казвате: „Аз страдам.“ Знаете ли какво нещо е страданието? Аз не казвам, че онова, което вие знаете не е, но трябва да дадете друго обяснение на страданието. Туй, което разбирате, право е, но това не е истинско разрешение на въпроса. В какво седи страданието? – Страданието произтича от две положения. Или това, което си взел или това, което са ти взели, причинява страдание. Тогава, ако страданието седи в това, което ти си взел или това, което ти са взели, тогава в какво седи щастието? Там, дето има вземане и даване, всякога влиза страданието. Как ще определите щастието, блаженството? – Туй, което нито се взема, нито се дава е благо. Туй,

което нито се дава, нито се взема, ти трябва да го носиш със себе си. Например, любовта е едно благо в света – тя нито се дава нито се взема. Вие имате едно разбиране за любовта, че тя идва във вас и си заминава. Там е вашето страдание. Щом любовта идва и си заминава, има нещо, което има начало има и край. Този плод, който цъфнал на дървото, аз ще го откъсна. Или дървото или аз ще страдаме, то е само привидно така. Страданието на един човек съдържа условията за щастие. [В] страданието, според мене, се начертават пътищата за бъдещето щастие на човека. Страданията са възможности за бъдещето щастие на човека. Онзи, който много страда, много ще бъде блажен. Онзи, който малко страда, малко ще бъде блажен. Вие искате блаженство, искате щастие, а изключвате страданието. Че то е все таки да искаш хамбаря ти да бъде пълен с жито, а ти не искаш нито бразда да направиш. Казваш: „Не искам да ора!“ – От само себе си ли ще изникне това жито? От толкоз години аз съм слушал само оплаквания! Всички се оплакват от страдания, бял ден не са видели. Аз се поусмихна. Той ми казва: „Смееш се, но знаеш ли какво ми е на сърцето?“ Аз пак се поусмихна. Че аз се усмихвам, не може да се не усмихна. Моето усмихване е най-хубавото, което може да направя, един контраст на тебе. Лицето ти е навъсено, ако и аз се навъся, двама навъсени хора произвеждат едно нещастие. Аз, за да го избавя от едно нещастие, поусмихна се малко, ще отворя вратата, да излезе навън нещастието. Казва: „Не зная, мене ще ми се пукне сърдцето! Тебе ти е лесно да се усмихваш.“

Тук преди години идва един и ми казва: „Помогни ми!“ Казвам: „Да ти помогна!“ – „Много съм нещастен.“ – „Какво?“ Аз го виждам какво му е нещастието. Образувал се тумор на гърба му, трябва да му правят операция. Казвам: „Рядко правя операция, не мога да ти направя.“ Казва: „Ще ти кажа само на ухото, няма да ме излагаш. Позакъсах я както виждаш, ама видях.“ – „Кого видя?“ – „Видях. Да не

ме изложиш, видях!“ – „Няма какво да те излагам, аз виждам. Видял си нещо,“ видял той нещо. – „От де ми дойде на главата тази беля? Ти няма да разправяш.“ Но отде му дошла тази беля на главата? Казвам: „Много хубаво! Мислиш ли, че туй, което ти е дошло до главата, може да ти помогне?“ – „Може да ми помогнеш. Видях нещо хубаво, разбираш ли?“ – Разбирам го малко. Казвам: „Ако ти помогна ще бъдеш ли щастлив?“ – „Разбира се, как не, туй, което видях, ще бъда щастлив.“ Казвам: „Хубаво, да ти бъде тогава. Туй, което си видял, ще го имаш!“ След две години казва: „Остави се, ще ти кажа нещо – може ли да ме освободиш?“ Казвам: „Че как тъй?“ – „Ще ми направиш едно голямо добро.“ За мене беше интересно, правя си своите заключения. Казвам, колко ние хората сме противоречиви в себе си! Каквото Бог дал е дал, само ние държим тия две крайности. Като види нещо, казва: „Да ми помогнеш, видях!“ После казва: „Да ни освободиш!“ Ева видя един плод, видя нещо и ядоха.

Казвам, сега трябва едно разбиране. Този път, което виждате, не съжалявайте за това, което виждате. Като си видял нещо, научи се да разбираш тази книга, която носиш на гърба си, ще снемеш, ще отвориш, ще четеш! Имаш един приятел, не се разбирате, той е затворена книга заради тебе, отвори тази книга, прочети хубаво книгата на твоя приятел, не само външно, но прочети съдържанието на този приятел. Сега вие не учите, вие учите, но външно. Казвате: „Аз го зная този човек!“ – Какво го знаеш? Тепърва вие има да изучавате човека по себе си. Външно има нещо лошо. Вие, като отворите твоята книга, човешката душа, то не е само ваша опитност, в Писанието има един стих, който казва: „И разкая се Бог, дето направи човека.“ В какво седи разкаянието на Бога? Тази мисъл в какво седи? Човек го е писал. „Разкая се Бог, че направи човека.“ Една задача, в който [която] Бог направи човека и иска Бог, човека да се възползува, обаче работата, която човек трябваше да извърши, той остави тази

работа – трябвало Бог да я свърши. Сега иде разкаянието, неговата работа Бог трябвало да свърши. Избавлението на човека в света седи, че Бог като видял че човекът направил толкова много грехове, че не може да се справи, Бог му помага.

Що са греховете в света? Той е нарушил целия Божествен ред на нещата. Трябва да иде Бог да оправи тия работи наново. В Божествения свят влязла една малка сянка от Човешкия живот и Бог от своето положение, трябвало да слиза на земята да оправи тази работа. Да се занимава с работите на своя син, които той сам трябвало да направи. Казвам, не ставайте причина Бог да съжалява, че ви е направил. Аз вземам въпроса другояче. Аз, като човек, не трябва да ставам причина, Бог да съжалява, че ме е направил. Не вземам, че Той да съжалява, че направил човека. Аз, като човек на земята, не трябва да ставам причина, ако се зароди едно съжаление в Бога, че всичките блага, които Бог ми и дал, аз не ги използувам, да съжалявам, че Той ми е дал тия блага. Казвам: Може ли аз да го направя? Щом започнеш да скърбиш, кое е вътре, което скърби? Мислите ли вие, че вие скърбите? Скърби във вас Божественото. Не ние хората скърбим, но скърби в нас Божественото, че ние не използуваме живота за това, за което ни е даден. Ние не използуваме тия блага, за което ни са дадени. Вие сте във формата като жена, вие като жена не използувате. Като сте дошли като мъж, вие като мъж не използувате. Вие като учен не използувате, всичките хора не използуват. Всеки казва: „Видях!“ – Какво видял? – „Видях, помогни ми!“ Вие сте видели нещо, имате едно желание, как да постигнете това желание. Ако в туй, което вие сте видели, ако във вашето желание хиляди хора пострадат, даже ако има едно благо в туй желание, откажете се от туй желание. Казвате: „Защо да го не опитам?“ Много хубаво, ако този опит служи за твоето повдигане, за повдигането на цялото човечество, опитай го! Но, ако ще служи за понижението, не го опитвай! Казваш: „Аз искам да го

опитам!“ Тогава ще кажеш: „Моля, освободи ме от това, което видях!“ Най-първо казвам, в това седи моето щастие. После, ти си видял 1 и 5 и знаеш какви ще бъдат резултатите. Вие тогава трябва да си дигнете двете ръце с показалците нагоре. Това показва всичките възможности.

Казва: „Днес какво ще направя в света?“ Онзи, който иска да направи нещо и вдига само едната си ръка с показалеца нагоре, нищо няма да направи. Този, който тръгва с двата си крака, ще направи нещо. С една ръка нищо не се свършва. И двете ръце! Виждате някой човек, дига само едната ръка, нищо няма да направи. Този, който бяга само с един крак, нищо няма да направи. Този, който тръгва с двата си крака, ще направи нещо. С един пръст нищо не става и с два не става и с пет не става – десет пръста.

Сега в приложението на идеята. Вие седите някой път и мислите и казвате: „Има някакво братство в Индия, в Америка.“ Един наш брат има в Америка, той повече от десет години се търси и не може да намери до сега нито един от белите братя в Америка. Пише ми: „Учителю, аз досега не можах да намеря нито един от белите братя.“ Той срещнал един брат, който се е казвал, че е Христос. Отива сега да се спори, дали е Христос. Няма какво да се спори, дали е Христос, аз няма какво да се споря, дано всички да са Христосовци. Ако всеки, който дойде, е като Христос, е готов да пожертвува живота си за човечеството, да ги повдигне, нека дойде. Искаме такъв Христос. Дойде Христос, иска да му се кланят, да му се молят, доста ни са, пълен е света с такива Христосовци. Някой казва: „Трябва да се подчиняваш!“ Ние искаме Христосовци, които помагат на света. Това е Христос, този човек на любовта, който помага. Дойде някой казва: „Ти ли си Христос?“ Казвам: „Ти това не можеш да го знаеш, дали съм Христос или не. Само като ме видиш на кръста като ме разпънат, като ме турят в гроба и изляза из гроба, тогава ще знаеш дали съм Христос или не.“ Докато сме на земята само предполагаме. Когато ме турят на

кръста, после в гроба и изляза, тогава ще познаете истината. Христос казва: „Съборете този храм и аз за три дни ще го съградя, тогава ще познаете, дали съм Христос.“ Всеки може да каже, но пробен камък е кръста, пробен камък е гроба, пробен камък е възкресението. Това е Христос! Искаме да познаем Христа. Онзи, Който умира, Онзи, Който заровят в гроба, Онзи, Който излиза от гроба навън, Той е Христос.

Казвам, не предрешавайте този въпрос! Сега във вашата душа, това, което може да бъде при вашите страдания, да бъде във вас, това, което в гроба ще бъде едно с вас и това, което при вашето издигане и при вашето възкресение ще бъде едно с вас, Той е Христос. Онзи, който не е вътре във вашето страдание, онзи, който не е в гроба с вас, онзи, който не е едно във вашия живот, той не е Христос. Какво нещо е Христос? – Оставете тази идея за Христа. Тя е посторонна идея. Ако така мислите, вие ще бъдете силни. Вие седите сега и мислите: „Втори път като се преродя какъв ще бъда?“ – Вие може да се преродите сто пъти, това не е толкоз важно. Ами че ти може сто пъти да ставаш търговец, с милиони да разполагаш! Какво ще се ползуваш от това? Ти може сто пъти да постъпиш в университета, онова, което изучаваш в университета, туй знание, което заемаш, туй знание, което съграждаш, това знание вас ви е потребно. Не мислете, че аз искам да ви съдя. Аз искам да ви осветля, онези от вас, които сте готови. Някои от вас спите, аз не искам да ги събуждам. Някои от вас има още да спите по един час; някои от вас може да спите пет минути; някои една минута; някои трябва да станете. Аз говоря на онези, които трябва да станете, какво трябва да бъде тяхното разбиране. Защото, ако така не разбирате, пред вас седят такива страдания, които никога не сте видели.

Вие ще кажете: „Видях нещо.“ После ще кажеш: „Освободи ме от това нещо!“ И Ева и тя видя. Тя разправя, че видяла плод. Аз не искам да разправям по този въпрос, защото има две версии. Два разказа има

какво видяла Ева, но туй, което е казано, достатъчно е. Няма какво да се разправя, нито като ви разправя, ще придобиете. Аз ви разправям онова, което трябва да знаете. Онова във вас, което скърби, то е Божественото начало във вас. Онзи във вас, който се радва, то е Божественото начало, което се радва във вас. Вие участвувате в скърбите и в радостите, съучастници ставате в радостите и в страданията. Във вас страда Бог и вие участвувате в неговата скръб и радост. Господ страда, вие сте индиферентни в радостите на Господа. Господ се радва, вие сте индиферентни в страданията на Господа. Вие казвате: „Какво ме ползува тая радост, утре мога да я изгубя?" Понеже не участвуваш в Божията радост, ще изгубиш. Не участвуваш в Божието страдание – ще го изгубиш. Ти мислиш, че страданието е твое. Не е твое това страдание. Всички в света въздишате. Не страдате вие. Някой казва: „Аз страдам." Страда във вас Божественото начало. Сега се изисква да вземете участие в страданията, които Бог има. Тъй както вие чувствувате, то е субективно, едно криво схващане. Но в страданието на Бога, всякога той мисли, как да се справи с тия противоречия, които съществуват в твоя живот. Бог страда като мисли да изправи живота. Бог се радва в тебе и мисли, как да запази твоето щастие. Този, който страда, едновременно мисли как да те освободи от това страдание, как при това страдание всичко да се превърне за добро. Бог се радва в нас да намери онези пътища, докато вие научите как да запазите своето щастие. Постоянно Неговия Дух се занимава, от сутрин до вечер, да превърне скърбите ни, да работи за добро и да ни научи как да запазим своето щастие.

Така както мислите, вие ще прогресирате. Всяко друго мислене, което вие може да имате, вие ще имате криво разбиране за нещата. Сега мнозина казват: „Аз искам да бъда светия!" Има два вида светии: бели и черни светии. Ти ще бъдеш от кои светии? Или в бели дрехи или в черни дрехи. Ти ще бъдеш светия и оттатък ще чинеш [минеш].

Никой от вас не може да се освободи, да не бъде светия. Че такъв е законът. Като ангели, има два вида ангели: бели ангели и черни ангели. Ангели те са всичките в стремежа си. Някой казва: „Аз не искам да бъде светия!“ Аз разбирам вече: „Аз не искам да бъда от ония светии с белите дрехи.“ Казвам тогава: никой няма да те спъне да носиш черни дрехи. Ти искаш да бъдеш светия с черни дрехи, никой няма да те препятствува. Едновременно гледайте да бъдете светии. Светията е човек, който прилага, той не търси, но прилага.

Друго нещо да ви наведа. Някои казвате: „Аз слушам какво ми казваш.“ Силата на човека не е в слушането. Единственият в света, Който слуша, Той е Господ. Ние трябва да говорим нещата. Господ да ни слуша, а пък ние трябва да прилагаме. Само онзи професор, който добре те слуша, ти трябва да разправяш, да правиш. Казва: „Направи го!“ Ти ще направиш нещата, както той ги е направил, тогава той в своето слушане, ще определи, че това, което ти си говорил, може да го направиш. Ние трябва да направим нещата в света. Всеки то вас трябва да направи нещо. Тогава вие се спирате и казвате: „Аз още не зная какво да направя.“ Има нещо, което знаете. Какво се изисква от вас да направите? – Дойде ти една добра мисъл, една лоша мисъл, защо ще възприемеш лошата мисъл да мъчиш Господа в себе си, ако на Бога, Който живее в тебе, не можеш да направиш добро!? Едно добро желание, колко ти костува тебе, възприеми доброто желание. Не възприемай лошото, защото ти си свободен да направиш една добра постъпка и една лоша постъпка. Направи добрата постъпка! Вие ще кажете: „Този на когото ще правиш добро, той не заслужава.“ Ти се самозаблуждаваш. Ти правиш услуга, на Който ти е дал живота. Ти направи услугата! Туй дърво, което аз съм насадил, кой трябва да яде плода му най-първо? – Аз. Ева нямала право да яде от плода на едно дърво, което не е садила. Друг е садил дървото на познанието доброто и злото и дървото на живота. Тя нямаше право да яде от

плода на едно дърво, което не е садила. Господ казва: „Няма да ядете от дървото, което не си посадил!“ Казваш: „Той не заслужава да му направя добро!“ Онзи, на Когото ще правиш добро, всякога заслужава, Той е Бог. То е идеал в тебе. Ти ще се изправиш, ще кажеш: „Ще го направя, Господи!“ Туй е сега, там седи силата на живота! По този начин, ако вие не мислите, тогава Господа, ако търсите, надали може да го намерите? Вие ще имате Господа, който постоянно се мени, ще бъдете в голямо противоречие. Вие ще кажете: „Той ми измени!“ Онзи, Който живее във вас не може да ви измени. Нито при страдание може да ви измени, нито при радостите може да ви измени. Тъй седи една от великите истини, които трябва да знаете. Туй е елементарна работа, но тя трябва да бъде като основа, като едно допълнение. По този начин, ако работите, може да имате известни постижения. Ще ви дойдат страдания. От тези страдания, Онзи, Който е във вас, ще ви избави. Той ще превърне всичките ви страдания в знание, а всичките ваши радости ще ги превърне в едно благо за вас, за в бъдеще. Всяка скръб трябва да се превърне в едно благо.

Вие като слушате, ще дойдете пак до старата тема: „Какво искаше да каже Учителят?“ – Искам да кажа туй: да ме разберете! Като вземете свещената книга, между редовете има – четете, пък не пишете нищо в живота. Днес като пишете, утре като пишете, ще зацапате книгата. Никога не пишете своите мисли в свещената книга! Чети книгата и си имай една чиста книга, на нея пиши, на чистата книга пиши своите мисли. При това вие седите и съдите. Не съдете! Не съдете това, което е в тебе, кой го прави, не го съди! Нито съди брата си. Не съди Онзи, който седи в брата ти. Не съди Бога, нито в себе си, нито в другите! Тъй трябва да разбирате. Тъй аз разбирам. Когато казвам, че не трябва да съдим, аз разбирам: не съди Бога нито в себе си, нито в другите. Някой човек направил нещо, не го съди! Ти

само се учи! Вие казвате: „Той не говори право.“ – Как ще провериш, че не е право? Как ще проверите нещата, дали са прави или не?

Представете си, че една сестра целува един брат, казвате: „Тази сестра не постъпи право.“ На кое основание? Съгласен съм, че не е право. В какво седи, че не е право? Аз имам една свещ и една кибритена клечка, драсна – запаля свещта. Казва: „Нямаш право да запалиш свещта.“ Кога нямам право да запаля свещта, при какви условия нямам право да запаля свещта? – Когато слънцето грее. Когато съм в тъмна стая, имам право да запаля свещта. Никой няма право да пали свещта на слънцето и ако съм запалил, имат право да ме съдят, както искат. Ако е тъмно, тази свещ ще ми послужи да мина пътя. Ако тази сестра е моята свещ, която трябва да запаля, целувам я, запалвам я, нека да ме подтиква, аз съм извършил едно добро. Това е Волята Божия – нищо повече! Ако тази сестра, денем запаля свещта да гори, аз съм извършил нещо неприлично. Да направя мисълта си по-ясна: като направя мисълта си по-ясна, тя ще стане по-тъмна във вашите умове. Тази сестра, която ще целуна, която ще запаля, тя ще бъде болна, на умиране, не е красива, жълтеничава, бледи устни, ръцете изстинали, не тъй червенички, топлички, ни най-малко. Целуна тази сестра, съвземе се, казва: „Благодаря на Бога!“ На тази, болната сестра, баща ѝ ще бъде радостен, майка ѝ казва: „Слава Богу, откак я целуна този брат, съвзе се!“ Ако този брат целуне здрава сестра и тя се разболее, какво ще кажете?

Ако се разсъждава, обективно да бъдат тия факти. Не да се говори туй, което не е. Моята мисъл права трябва да бъде, заради мене, права трябва да бъде заради другите, права трябва да бъде заради Онзи, Който живее в мене, права трябва да бъде за Небето, което я вижда. Казва: „Че каква е тази мисъл?“ Всичко е позволено на човека. На разумния човек всичко е позволено, на човекът, който живее. Когато казвам: всичко е позволено, разбирам – когато Бог

живее в мене, всичко ми е позволено, но когато Бог страда в мене, всичко не ми е позволено. При страданието на Божественото начало в мене, има неща, които не са позволени. Следователно, в даден момент, аз трябва да се отрека от много неща в моята душа, заради Онзи, Който живее в мене. То е благородството в света. Щом аз се отричам, аз разбирам. Ако аз разбирам моите страдания, ще разбирам и страданията на другите хора. Ако разбирам своите радости, ще разбирам и радостите на другите. Ще ценя техните радости, както ценя моите страдания. То е по новия начин да мислите.

Вие сега предполагате, че разбирате. Това още не е разбиране. Ако дойде някой от вас, че иска да ме целуне, аз трябва да се спра и дълго време да правя своите изчисления, да го целуна ли? Най-първо ще кажа: „Вие не страдате“, после ще кажа: „Не може да ви целуна.“ Казвам: „Чакай да направя своите изчисления, дали да ме целунеш.“ То е цяла наука, Божествена наука, да поставиш една мисъл, да поставиш едно чувство, една постъпка, точно на място, то е красотата. Един ден ще минете в живота, ще видите какво сте правили. Вие, като влезете в духовния свят, ще видите цял кинематограф, няма да ви съдят, но ще видите дали сте постъпили добре или не. Красотата в живота седи в това, като видиш, да кажеш: „Много се радвам, че съм постъпил!“ То е хубавото, то е красотата, да не съжаляваш заради своята постъпка. Всяка постъпка трябва да бъде красива. Сега пита някой: „Дали съм прогресирал?“ Този въпрос, той е предрешен. Ти щом ме питаш, ти вече си доста прогресирал. Казва: „Какво трябва да правя?“ – То е предрешено. То е писано, цяла програма има какво трябва да правиш. Ти си пратен в училището, в първи клас всичките ученици знаят всичките предмети, какво трябва да правят. Всеки ден програмата е определена, какво да правят учениците – понеделник, вторник, сряда, четвъртък, петък, събота, неделя, празник. Кажеш: „Днес не зная какво трябва да правя?“ – Тогава ти не си в училището,

щом не си училището, ще идеш да пасеш говедата, ти щом не си в училището, ще идеш да копаеш, щом нямаш работа, ще идеш да градиш. Щом си в училището, ти знаеш в училището са най-хубавите работи, извън училището са най-тежките. Ако не вземеш чука да работиш, ще ти дойде едно голямо нещастие. Още по-лошо, отколкото ако си в училището. Ще видиш, там са наредени всичките мъчнотии. Това са все задачи, които трябва да разрешите.

Двама души преди десет години се мразят, не може да се търпят, като се срещнат казват: „Че от де го срещнах, от тогаз насетне всичко назад ми тръгна!“ Единият се оплаква и другият се оплаква. И в единия има желание да се оправи и в другия има желание да се оправи. Единият се върне и съжалява, че не може да направи нищо и другият съжалява. Казва: „Не зная, може да си пречупя гръбнака, ако го направя.“ Опасява се, че може да го направи. – „Ако го направя, може да ми се счупи гръбнака.“ Ако си уверен, че ще ти се счупи гръбнака, не го прави, но ако не си уверен, че няма да ти се счупи, направи го. Аз гарантирам, че освен, че няма да ти е счупи гръбнака, но ще заякне. Той мисли сега, казва: „Ще го направя!“ Дига си едната ръка с показалеца нагоре. Не, не става с едната ръка, туй ще направиш с двете ръце! Че защо ти е, с едната ръка не става? При този брат с когото искаш да се помириш, ще идеш с ума си и със сърдцето си. Ти ще идеш с ума и какво ще му кажеш? Ще му кажеш: „Аз направих една погрешка, която не трябваше да направя. Каквото поискаш от мене, аз ще го направя!“ – Казва: „Какво ще излезе?“ – Ще излезе един бял гълъб, като го направиш. Тия двамата се примириха. Единият отиде и изправи погрешката си и другият изправи погрешката си. След туй двамата тръгват напред. Какво им коствува да не направят тази погрешка?

На вас ви казвам: мнозина от вас седите, не сте примирени, дигате едната ръка. Не, не, двете ръце ще дигнете! Вие се изправите,

не искате да ви се мачка фасона. Оставете вашия фасон. Ще ви се счупи гръбнака! – Няма нищо. Имайте Божието благоволение на Онзи, Който живее във вас! Не само за мене да го направите, но за Онзи, Който живее във вас. Вие ще почувствувате такава радост, каквато не сте почувствували. Ще почувствувате такава сила в себе си! Не говорете за морални работи. Морал знаете ли какво значи? „Мор“ (more – (англ.) повече) значи повече. „Мор“ на български значи да умираш, „ал“ значи вземаш. Всичките хора на земята са много морални. Кой не взема знание? „Мор“ значи повече, „ал“ – взема. Сегашният морал е който взема. Морално живеят хората. По-морален живот няма. Всеки вземал, вземал, аз ви похвалявам, че сте вземали. Сега ще учите закона на даването. В морала сте учили първото значение – да вземате, похвалявам ви за това! Казвам, спрете, вие сте вземали, вземали, всичко е пълно, оттам сега ще давате. Всички трябва да давате. Как? – По същия начин, по който сте вземали. Ти ще кажеш: „Аз ще давам по същия начин по който съм вземал!“ Ето едно разрешение на този въпрос. Ти вземаш, морален си. За да те обичат, ти трябва да даваш от себе си. Любовта се определя от два момента: щом началото е вземане, краят ще бъде даване. Щом началото е даване, краят ще бъде вземане. В началото, ако даваш, накрая ще вземаш. В началото, ако вземаш, в края ще даваш. Това е 1 и 5. Две, три, четири, това са начините, пътищата, методите, по които се изявява. Две, три, четири, показва, че в твоята постъпка трябва да има мекота, тази мекота ще опресни. Три е детинството, ти имаш един дух на дете. Да не е раздвоен духът ти, да вярваш във всичко. Четири показва, че ти трябва да бъдеш твърд, тъй устойчив, че туй което решиш, нищо да не е в състояние да те отмахне от него. Мекотата, нераздвояване на ума, сила на волята, туй значи 2, 3, 4, обаче никой не трябва да бъде в състояние да те отклони от онова, което е в тебе. Туй е Божественото!

Тази идея, която ви изнесох, може да се изнесе по два начина. Вие, в идеята, която ви изнесох, ще внесете мекота. Няма да я ровите. Ще внесете онзи елемент на детската вяра, без никакво колебание. Ще внесете идеята, която ви казах. Идеята на постоянство ще опитате. След като опитате, ще намерите нещо несъобразно според вашето схващане, пак ще говорим. Аз изнасям една идея, която за мене е свещена. Аз съм опитал нещата и вървя по правия път. Аз правя опити, тази е истината, в която няма нито едно изключение. Сега вие ще кажете: „Учителят няма страдания." Всичките ваши страдания за мене са като шуруп. Вие не сте били в дъното на ада, аз съм ходил в дъното на ада. Да идеш и да не изгубиш своето равновесие. Като идеш в дъното на ада, тогава ще се качиш в рая. Тогава ще разбереш какво нещо е Бог в своето величие! Ще слизаш в ада, но ще се качваш в небето. Сега, като слизаш в ада, нагоре да можеш да излезеш. Който се качи на високо место трябва да мисли за слизане и който слезе на ниско место, трябва да мисли за качване. Ако не знаеш как да слизаш от небето и ако не знаеш как да се качваш от ада, не може да разбираш великата истина.

Сега вие ще разсъждавате колкото разбирате. Вие не може да разбирате това, което търсите. Вие търсите нещо в света, прави сте. Туй, което сте намерили, хубаво е. От сега стоят още по-хубави работи, които ще придобиете. Ти не може да сравниш туй, което ще придобиеш, с онуй, което си придобил. Казвам, трябва да бъдете готови. Туй, което сега придобиете, то ще ви бъде потребно за през цялата вечност. То ще бъде храната, която ще гради за в бъдеще. Върху него ще почива целия ваш живот, вашето щастие, целия ваш прогрес, вашата сила в света. Всичко в света почива върху туй. Туй, което иде сега в света. Сега не да се плашите. Ще кажете: „Господи, прости ме, до сега не съм вършил волята Ти, слушай ме Господи, каквото ми кажеш, ще го върша." Той да ни слуша, ние да вършим

Волята Му на земята, това се изисква сега. Да вършим Волята Божия! Всичко онова, което Бог е създал, от нищо да се не плашим, понеже в света всички неща са преходни. Всичките занятия, които имаме сега – дигаш паницата, то е занятие; помагаш на някое растение; пишеш едно писмо; туряш шапката; изуваш обущата, всяко нещо, като правиш, тебе да ти е приятно. Като туриш шапката, да ти е приятно, като туриш обущата да ти е приятно. Казваш: „Много се радвам, че се обличам!“ Туряш шапката – радваш се, приятно ти е, че си туряш шапката. Ти туряш шапката – недоволен си, туряш обущата – недоволен си. От обущата не си доволен, от шапката не си доволен. Ако не си доволен от шапката си, носи я в ръката. Не си доволен, че си гологлав, тури я на главата си. Имаш коса на главата си, бъди доволен, нямаш коса на главата си, бъди доволен. Учете се всички да бъдете доволни. Както Павел казва: „Да бъдете доволни, то е Божественото!“

Сега не искам да тегля един морал. Божествената наука е ние да се покажем, че ние сме от добрите деца на Бога. Много се радвам, че отивам в училището. Каквото занятие даде нашият Учител, като се върнем, каквото предаде, да извършим! Казвате: „Ние остаряхме!“ – Стар е дяволът. Стар човек е, който е много работил. Вие, както виждам, никак не сте работили. Между вас няма стари. Вие привидно сте турили маска, за да [не] ви карат да работите.

Та мисълта: участвувайте в страданията на Онзи, Който живее във вас! Участвувайте в радостите на Онзи, Който живее във вас! Правете онова, което Той ви казва!

Отче наш

15 лекция на Общия окултен клас, 3 януари 1933 г. София, Изгрев.

ЕДНО ПИСМО

Сряда, 5.30 часа сутринта (Времето облачно, мъгливо и студено.)
6.30 часа сутринта (Учителят не дойде. Изпрати едно писмо.)

15 минути размишление

Да се напише:

Три неща са потребни на ученика: Разумност, Сила, Доброта.

Разумността има предвид правия път на Живота; Силата има пред вид Свободата – Истината на Живота; Добротата има предвид постижението на Живота – Любовта.

Разумността носи Виделина, що не гасне, ни потъмнява!

Силата носи това, що побеждава, то не отслабва;

Добротата носи това, що постига;

Разумността води, направлява;

Силата пази;

Добротата въздига.

Разумността носи всичките възможности на Божествения свят.

Силата носи всички възможности на Духовния свят.

Добротата носи всички възможности на човешкия свят.

Блажен онзи, що от тях се води, пази и крепи. Той е там, в Светлият Път, в Светлата Истина, в Светлия Живот. Там е мирът, радостта и веселието.

Моят поздрав на добрите ученици

16 лекция на Общия Окултен Клас, 10 януарий 1934 година София, Изгрев.

СИЛАТА НА ПОДСЪЗНАНИЕТО И СВРЪХСЪЗНАНИЕТО

Добрата молитва

Размишление

Ще ви прочета 16 глава от I-во Послание към Коринтяните.

Някои работи, които са станали тогава, приличат на сегашните. Някой път не се разбира Писанието.

Човек, като постъпи в някое училище, все трябва да има някои заложби. Знанието е общо, но все таки човек има склонност към някои знания повече, а към някои по-малко. Както тогава, така и сега, много хора трябва да се учат, както малките деца. Мъчно расте човек и мъчно добива тези разбирания и казва: „Това са духовни, мистични разбирания.“ Някои от вас имат смътно понятие за мистичното, за духовното. Физическите разбирания са най-близки, духовните са малко по-далече, а мистичните влизат в категорията на духовните. Няма да се спирам върху думите, понеже думи без съдържание не означават нищо. Например, човек може да носи името Ангел, без да е Ангел. Човек може да носи името Давид, без да е Давид. И човек може да носи името Исус, даже може да носи името Христос, без да е Христос. В България има доста Христовци. Може да носи човек името християнин, без да е християнин. Човек може да носи името на учен, без да е учен. И може да е свършил даже училище, без да има знание. Може да има съвсем елементарно знание. По някой път ние се радваме на парите, които хората спечелили. Някои са натрупали богатства. Но нещастието на богатството седи в това, че парите не познават никакъв господар. При когото отидат, него познават. И няма нещо по непостоянно от парите, които хората са направили. Има едно

злато, което оживява човека, то, като влезе в човека, не го напуща. То носи живот. А пък тези пари, които хората са направили, те не остават постоянно при човека.

На вас бих ви предложил един избор: Да ви лишат от хляб и вода за известно време, или да ви лишат от въздух, или да ви лишат от светлина. Кое бихте избрали на първа ръка. Кое е най-малкото лишение. Нали по някой път, искате един метод, с който да работите. При този, негативния метод, човек веднага ще съобрази. Всеки един от вас знае, какво ще избере. Когато се говори как човек да постигне нещо, той трябва да избере, в даден момент това, което е най-съществено за него, за да не се губи времето. Съзнанието наричаме долен джоб, а пък самосъзнанието – горен джоб. Едно житно зърно ще го държиш десетки години в джоба си, но то не расте. Обаче, това житно зърно, като излезе от джоба ви и отиде на нивата, тогава ще израсне. Когато нещата излязат от нашето съзнание и самосъзнание и влязат в подсъзнанието и свръхсъзнанието, тогава се реализират. Ти си болен. Ако ти държиш това в своето съзнание и самосъзнание, то болестта не си отива. И щом туриш болестта в своето подсъзнание и свръхсъзнание, то за 2–3 деня болестта си отива. Някой път болният човек заспи и казва: „Да става каквото ще." Да спи дълбок сън и като се събуди след 2–3 деня, голямата криза е минала.

Та казвам, по възможност повече от вашите безпокойствия, от долния и горния джоб на вашето съзнание и самосъзнание ги турете във вашето подсъзнание и свръхсъзнание. В един стих на Писанието се казва: „Възложете товара си на Господа." Турете вашето желание във вашето подсъзнание и го забравете. Тогава други ще се занимават с него. Защото, в дадения случай, вашето съзнание и самосъзнание служат само като събирателна сила, но вашето съзнание и самосъзнание [подсъзнание и свръхсъзнание] градят. Човек може да вижда своите погрешки и недостатъци и пр., но щом питаш своето

самосъзнание как да се поправят, то мълчи, не казва, но когато се отнесеш до своето подсъзнание и свръхсъзнание, те ще ти дадат упътвания и веднага работите ще се оправят.

Искам да ви кажа где се спъвате. Ще ви дам рецепта на всинца ви, понеже не искам да дам рецепта само на един човек. Вие се молите. Ако вашата молитва е във вашето съзнание и самосъзнание, тя нищо няма да направи. Такива молитви не отиват надалеч. Една молитва, като я отправиш, ти трябва да я забравиш, не да я забравиш, но да я оставиш на великите закони на природата: Светлина, топлина и влага, те ще направят с него [нея] както знаят. Тури семето в земята и отгоре тури малко пръст, да не го заровиш на дълбочина 3–4–5 педи.

Аз съм слушал някои да казват: „На нас не върви, а на света върви.“ Но от как влязохте в този път, вие все още работите с вашето съзнание и самосъзнание и казвате: „Господ ще работи за нас и ние да си почиваме.“ Не, в новия живот ще работиш два пъти повече отколкото светския човек. Не да имаш каквото и да е знание, но ще се опретнеш да имаш едно положително знание.

Това, което и вие искате от невидимия свят, от Бога, трябва да бъде една необходимост. Имате право да искате, но то трябва да бъде една необходимост, нещо належащо, без което не може. Не да искаш неща, които са второстепенни. Може [б]и всички нещастния в човешкия живот произтичат от непоставянето на нещата там, гдето трябва. Например, на вас какво ви трябва. Все ви трябва нещо. Но това, което трябва на всинца ви, то е разнообразно. Желанията на всинца ви не се съвпадат. Кой ще реализира нашите желания, ако не ние. Писанието казва: „Да не пожелаеш.“ Кое да пожелаеш и кое да не пожелаеш? Да ви дам едно малко изяснение. За един градинар най-същественото е една хубава градина и при градината да има вода, извор. Най-същественото за градинаря е това, една хубава почва и

вода. След това от него се изисква и трето нещо – труд. Сега, да ви наведа на едно друго сравнение. Ако една майка има три деца и едното от тях е най-даровитото, а последното е инвалид, то като дойдат нейните съседки, кое от децата най-много ще препоръча. Не може да препоръчва инвалида. Питам сега: Този син или дъщеря, инвалид има ли какво да се сърди на майка си? Колкото и майката да обича инвалида, обаче, в този инвалид може да няма онези условия, с които той може да привлече майка си. Няма нещо, с което може да привлече майка си. Може би майката да проявява своята любов, понеже не може да не бъде майка. Съчувствие ще прояви. Някой път има инвалиди, които представляват недоволният елемент в дома. И във всички общества има недоволни елементи. И всички недоволни елементи започват все от материални работи: речено-казано. Материалните работи служат за голяма спънка. И духовните работи не могат да се уредят, докато не се уредят материалните работи. Човек в материалните работи трябва да е много изправен, и в думите си и в постъпките си, доколкото може. Не може да се изисква от един човек, каквото може да се изисква от един светия. Но да направи възможно[то] за него, в дадения момент. Апостол Павел, в прочетената глава, говори за светиите и казва, че тия светии имат нужда да им се събира милостиня, да им се занася малко помощ. И Апостол Павел казва: „Може да изберете една депутация, за да изпрати суми за светиите.“

Много естествено, че светиите завземат такова място, каквото мозъка в главата. Мозъкът не може да отиде да копае, но ръцете и краката трябва [да] работят, стомахът и дробовете трябва да работят и това, което остане от тях, да се изпрати в главата. Всички светии са все в главата. Ако вие не пратите милостиня на светиите, работите не вървят. И ако мислите да минете щастливо живота си без да помагате на светиите, аз да ви кажа, че ще закъсате съвсем. Вие ще кажете:

„Светията да работи за себе си.“ Щом трябва да работи за себе си, той не е светия. Светията изпълнява една функция, чисто Божествена.

Сега искам да ви наведа на една мисъл. Когато ние говорим за Божествените работи, трябва да разбираме една връзка, една необходима връзка, която съпътствува, а не да разбираме това, което не е. Защото има светии, които ходят да просят. Не, не са светии. Светията никога не проси. Той може да умре гладен, но не отива да проси. И ако той отива да проси, той е един самозван светия. Сега, аз ви навеждам на тази мисъл, понеже мнозина от вас, по някой път, сте подложени на известни вътрешни духовни неразположения. Например, вие не сте се научили да бъдете търпеливи. Като ви дойде някоя мъчнотия или някое малко изпитание, не сте в състояние да го носите и гледате да намерите някого да му го турите на гърба, да споделите с него. И на вас стане добре, а нему – не. Има някои страхливи. Имаш някоя голяма рана, покажеш я на някого, и той не може да се освободи от тази мисъл, да не би тази болест да го хване. Ако ще покажеш раната си, то я покажи на онзи, който разбира, а не комуто и да е. Писанието казва: „Носете си теготите един на друг.“ Какво се разбира по това? Вие трябва да знаете през какви теготии минава едно лице без да ви казва.

Вие трябва да работите. Има една обща работа на Божествения Дух. В Божествения Свят търсят най-способните хора, които са възприемчиви, за да им предадат една своя мисъл, която трябва да се реализира. Например да ви изпратят да проповядвате, да обърнете някого към Господа. От где ще започнете? Я напишете една такава тема: „Ако аз съм проповедник, как ще държа първата си проповед, за да обърна някого?“ Всеки да си даде мнението. Помнете, че при Любовта има една вътрешна връзка между това, което обичаш и тебе. Ти никога не може да обичаш това, което не е полезно. Ти обичаш хляба, понеже той ти е необходим, полезен ти е. Ти обичаш водата,

въздуха, светлината, обичаш всичко онова, което, в дадения случай, може да ти бъде полезно. Кое ще обичаш? Това, което ти е полезно, а това, което не ти е полезно, не си губи времето с него. Например събираш конски петали оттук, оттам за късмет. Ще събереш доста петали на вратата. Това са поверия. Защо именно, хората обичат конските петали. Те мислят, че в тях има някакво щастие, някаква магическа сила, та като имаш петали, може да ти тръгне напред. Действително, в едно отношение е проверено следното: Ако си болен или неразположен, качваш се на някой здрав кон, ездиш го 1–2 часа и ще ти бъде много добре. Това има целебна сила. Но, ако е болен кон, не се качвай. Ако конят е здравеняк, качи се на коня. Щедър е той. Каквото има – дава го. Той има чувството на тщеславие, щедър е в своето даване. Конят е емблема на човешкия природен ум. И следователно, едно конско петало винаги показва природния ум. Конското петало е символ на природния ум. Конското петало на природния ум може да ти помогне.

Човек трябва да бъде съобразителен. В какво седи съобразителността? Представете си, че вие сте в едно духовно общество, наречено с каквото и да е име. Някой брат дошъл при вас и вие сте му дали, според сегашната мярка, хиляда лева. Той обещал да ви ги върне. Но, представете си, този брат е закъсал и няма нито пет пари. Ако така вървят работите, той няма да си плати дълговете и след десет години. Струва ли да му кажете: „Плати си дълга.“ И тогава ще се скарате и освен, че той няма да ви върне парите, но ще се наруши любовта между вас. Конското петало казва: „Не искай пари от там, гдето няма да ти ги дадат.“ И после мнозина от вас си позволявате, някой път това, което ангелите не си позволяват. Когато някое ваше желание не се изпълни, както вие мислите, вие се обръщате към невидимия свят, към Бога и казвате: „Как така!“

Питам сега, какво ви дава повод да казвате така? Какво ви е длъжно Небето? Че ви е длъжно – да, но знаете ли вашите задължения? Защото задълженията са еднакви. Щом искаш, трябва да има нещо, което трябва да отговаря на това, което искаш. Един син има право да изисква от баща си да го поддържа, но ако синът не изпълнява волята на баща си, тогава, какво отношение може да има между бащата и сина?

Сега ние се отвличаме. Може във вас да се роди мисълта: „Та, ние не изпълняваме ли Божията Воля?" Аз не казвам, че не я изпълняваме, но ако ние изпълняваме Волята Божия, защо работите ни не се оправят и защо в много работи сме закъсали? Ние обясняваме и казваме: „Кармата му е такава." Но това нищо не обяснява. Щом не плащаш, дългът ти ще се увеличава и условията на живота ти ще станат по-лоши. Щом не учиш и не прилагаш, работите ти ще се влошат във всяко отношение.

Ти казваш: „Аз ли съм най-лошия човек?" Ти не си най-лошия, но не си и най-добрия. Ти казваш: „Аз ли съм най-глупавия човек." Не си най-глупавия, но не си и най-умния. Понятието глупав, е нещо много относително. При известни хора може да бъдеш глупав, а при други – умен. Не, че те те правят глупав, но при известни хора може да бъдеш силен, а при други – слаб. Например Дан Колов е победил в 110 борби. Той разчита на себе си, до известно време. Дан Колов ни най-малко не го е срам да отиде в Париж да се бори. Не се стеснява от това, че има опасност да го гътнат. Той казва: „Досега моят гръб не е паднал на земята и няма да падне." И всеки един верующ трябва да има нещо, на което силно да разчита.

Онези, великите закони, които работят в света, това са разумни пътища, по които всеки трябва да върви. Някой път аз съм ви дал един пример. Християнските общества в Америка имат един начин, един метод. Всички стават и разправят своята опитност, как се е

молил, как му е помогнал Господ. До известна степен това е верно, това е така, но много от тия неопитности са неверни. Много хора разправят само от тщеславие. Аз съм разправил за един господин, който ни прекара през река Камчия. Но това е изключителен случай. Един изключителен случай на 99 случаи. Деветдесет и девет пъти аз съм ходил пеш. Той минава с каруца и аз тръгвам пеш. Той минава и заминава. При известен случай само, той ме взема на каруцата и ме прекарва през реката. Аз не мога да взема това като правило.

Трябва да вземем като правило само такива неща, при които има само едно изключение на 100 случаи. Но там, гдето има 99 изключения, това не е правило. Понякога има съвпадения [в] живота, тъй че мнозина поставят работата на късмет. Късметът е едно изключително условие. Например вземаш един билет на късмет. Желаеш да ти се падне печалбата. Може ли да ти се падне? Колко години, като вземеш билет, ще ти се падне нещо. И всеки един [от] вас може да провери. Три пъти, като го провериш и ако не се сбъдне, не го търси. Аз да ви дам правило: Имаш желание да си вземеш лотариен билет и нещо ти казва, че ще спечелиш. Ти вземаш билет, но изгубваш. Втори път повториш и пак нищо. Трети път и пак нищо. Тогаз не търси вече. То е свършено вече. Или вие имате поверие, че ако тръгнете на работа в петък или друг някой ден, ще ви тръгне добре. Тръгни три пъти в понеделник и ако не ти върви, зачеркни понеделника. Трябва да турите известни разбирания, когато нещата стават в света.

Двама светски хора ходили по света. Единият от тях бил умен, има малко пари, но наемал двама–трима души като глашатаи да го хвалят, че той е такъв и онакъв, че той всичко може да направи. А пък другият, никакъв глашатай не хващал. Този, който имал глашатаи, вървели му работите. Защо? – Защото този човек бил умен. Но все таки, като те препоръчват, поне половина от това, което ти

приписват, да го има в тебе. Защото един ден хората ще те подложат на изпит. Всякога ще се изложат на изпита, ако не са готови. Както един турчин, който се хвалел, че като бил в Багдат, скачал трап широк 10 метра. Един му казал: „И тук има трапове.“ Но онзи казал: „Не, онези трапове там се скачат, а тези тук не могат да се скачат.“

Развивайте в себе си интуицията. В човека има едно чувство, което хората наричат интуиция. Има известни способности в човека, които аз наричам почиваещи способности. Те не са способности, с които човек работи. Интуицията и други подобни способности, принадлежат към по-висшите области на човешката душа. И тези способности в човека функционират само когато човек е спокоен, когато не се безпокои. Ако е способен, функционират способностите на обикновения ум, както у животните. Но, когато един човек иска да разреши един въпрос за далечно бъдеще, трябва да функционират онези почиваещи способности на човешката душа. Например, ти чувствуваш, че след толкова и толкова време нещата ще станат. И ти тогава си въоръжен, както астронома с телескопа и виждаш това, което обикновеното око не може да види. Или имаш далекоглед и виждаш на 20–30 километра това, което един човек с обикновените очи не може да вижда.

Та казвам, Бог ни е поставил в тъмнина, предвидил е всичко и всички неща е вложил в нашата душа. И ако ние бихме следвали тия закони, ще успяваме. Човек трябва да бъде напълно самостоятелен, но хората могат взаимно да си помагат за развитието на своите способности. Когато става някое изобретение едновременно работят 10–15–100 души, върху това изобретение. И го докарват до неговия край. Виждаме в съвременната музика същото. В нея са работили мнозина видни музиканти и това, което е постигнато се дължи на тях. В християнството е същото. При сегашните условия и вие трябва да работите. Вие можете да кажете: „Аз не съм определен за това.“

Тогава, според вас, за какво е определен човек? Вие за какво сте определени? За какво е определен човек най-първо? Вие ще кажете като онзи българин: „Аз не искам повече, поне на онзи свят да държа опашката на владишката дреха.“ Като си тури владиката мантията, онзи само я повдига отзад. Съвсем ще закъсате вие, ако речете да носите дрехата на владиката. Ако вашите дрехи ги държат, също така ще закъсате. Давам ви едно правило: Обличай се сам и не оставяй никой да ти носи опашката на дрехата. Като едно изключение, за 10 години ако някой ти направи една услуга, приеми, но да чакаш всеки път да ти турят палтото, така се научаваш на един лош навик. Искам да ме разберете добре, не да станете фанатици. При известни условия може да ви услужи някой, но общото правило е: Вие разчитайте сами да работите, а пък всичките помощи, които могат да дойдат считайте като едно преходно условие. Вие да разчитате на себе си, на своите сили.

Не туряйте в ума си идеята да станете богат, учен и пр. Хубави работи са те, но това не е съществено. Да станеш богат, не е съществено. И учен да станеш и това не е съществено. Това са само условия. Кое е съществено, в дадения случай? Да ви дам едно сравнение: Вие може да искате да бъдете един голям кон. Тогава ще ви натоварят с големи предмети. Ще носите големи сандъци, снаряди, камъни и пр. Или може да бъдете едно малко конче и едно малко царско дете да възседне на гърба ви и да го носите. Ще бъде ли еднакво положението ви като голям кон и като малкото конче, което носи царското дете. Английската кралица имаше магаре, което носеше кралското дете. И това магаре имаше 5 лекари да го гледат и то беше най-щастливото магаре. Ако някой човек ще върши някои работи нека избере онази работа, която ще спомогне за неговото повдигане.

Не зная дали сте правили опити, като вземате лотарийни билети. Някои вземат лотарийни билети и казват: „Ако спечеля, половината ще дам на бедните.“ Вземаш веднаж, дваж, трижи не върви. А пък той има скрита мисъл. На сиромасите най-малко им върви на лотария. Доколкото се простират моите познания, всякога големите печалби се падат на богатите хора. Богатството отива при богатите хора, а пък сиромашията отива при сиромасите. Има едно малко изключение. И много естествено е това. Учените, хубави книги отиват при учените хора. Една учена книга никога не попада, или много рядко попада у невежия човек. И ако попадне, то учените хора ще намерят пари и ще я откупят и ще му кажат: „Тебе не ти трябва книга толкова, а пари.“ Доколкото виждам, нито един от вас не е вземал билет, че каквото спечели да го даде на сиромасите. Някой, ако види че това не е право, да каже: Като спечели на лотария, да е дал печалбата на сиромаси. Добре е човек да бъде занят и със себе си, но голяма опасност има в нашия век в това отношение. Ние сме заняти със себе си повече, отколкото трябва.

Това, което седи в твоето съзнание и самосъзнание, то не може да се реализира. Можеш да се тревожиш колкото искаш. Ще пиеш студена вода за него. Това, което обичаме в живота, то трябва да влезе в подсъзнанието и свръхсъзнанието. Те са Божествените елементи в човека. Ако искате нещо, за да придобиете една опитност, искайте неща съществени. Ти искаш да станеш полковник, но имаш хилаво тяло, искаш да станеш здрав. За да станеш здрав, ти никога не туряй в ума си превозни средства, че ще се качиш на файтон, автомобил и пр. Ти ще кажеш: „Ще ходя!“ За да станеш здрав, ще туриш идеята, че ще ходиш пеш. Ако туриш превозни средства, здрав няма да бъдеш, нищо няма да направиш. Всякога здравето започва от там, когато човек разчита на себе си и влиза в прями отношения с природата и разчита на природата повече отколкото на хората.

Първото нещо е: Уповавай на Бога. Второто нещо: Уповавай на природата. Третото: Уповавай на себе си. Четвърто: Уповавай на ближните си. Ако искате да имате постижения най-първо уповавайте на Бога или турете нещо във вашето подсъзнание и свръхсъзнание, но не оставяй във вашето съзнание и самосъзнание. Да ви дам друга една рецепта. Щом се безпокоиш за една работа, то идеята е във вашето съзнание и самосъзнание. Щом престане всяко безпокойствие, то мисълта ви е вече минала във вашето подсъзнание и свръхсъзнание.

Вие правите погрешката, която е направила една американка. Тя имала един приятел. Тя писала писмо до мъжа си и до своя приятел, но по погрешка писмото до приятеля си турва в плика на мъжа си и обратно и мъжа, като получава писмото, учудва се. Писмата на съзнанието и самосъзнанието не трябва да се турят да отиват при Господа. Те не са за този свят. Само писмата на свръхсъзнанието и подсъзнанието ще изпратиш до Господа. Иначе, от пощата ще ти ги върнат назад. Онзи американец е писал до жена си и тя трябвало да се изповяда за погрешката. И мъжът ѝ казал: „Моля, да не правиш тази погрешка втори път.“

Желанията, които имате в света, не ги изпращайте на Господа, нищо повече. Нека си останат тук. Това, което и писано за невидимия свят, турете го в писмо и го пратете. Нека да отиде на своето предназначение. И тогава работите стават. Но това, което сте решили да правите, останете на него, не изменяйте решението си. Каквито хубави желания дойдат в душата ви, не ги оставяйте. Не мислете така: Дали мога да ги направя или не. Ако аз бях беден човек, ето как щях да постъпя, ето как бих работил. Да кажем, че аз имам едвам един лев бюджет, с който да работя. Какво може да направи един беден човек? Но аз бих си позволил това, което един милионер може да направи. Ще си представя, че имам 10 000 долара и мислено ще раздавам най-

свободно на този или на онзи. Това по-лесно ще ви докара до сполука, отколкото, ако седите и се тревожите. Ти си мисли, че си богат. Но не да знаят другите хора, че мислиш така. Ти си мисли, че си учен човек, че си писал много томове книги. Никой да не знае това. Това да бъде една от великите тайни в тебе. И като кажеш на другите: „Аз мисля да напиша няколко тома книги“, нищо няма да напишете.

В света има едно коопериране на душите. Много пъти, когато един знаменит философ или поет работи върху своето съчинение, много хора има, които работят едновременно, искат да бъдат философи или учени и със своята идея подкрепят идеята или работата на този философ и този философ може да изказва техните идеи. Та и когато вие решите да направите едно добро все таки едновременно мнозина ще поискат да направят, по разни начини, едно добро. Значи вие сте допринесли нещо. Вярвайте във Божествените закони!

Апостол Павел казва: „Ние нищо нямаме, а всичко владеем.“ Как може този, който няма нищо да владее всичко? Да допуснем сега, че някой от вас има сега това чувство или тази способност да знае къде са заровени известни богатства. На мене скоро ми разправиха следното: В турско време турската армия заравя в Новозагорско едно съкровище от 80 000 турски лири. Изкопали едно место и ги заровили и никой не знае местото. Дойде при мене един и ми разправи за това богатство. И даже мнозина ясновидци са ходили за пари, но нито един ясновидец не е дал ясни показания. Други се условията, при които се намират парите. В златото има особени трепети, които трябва да разбираш. То трепти особено. Когато има подземна вода, трепетът е един, а пък, когато дойде злато, сребро, желязо и пр., има особени трепети. При златото трепетът е специален. Колкото трепетът е по-голям, толкова и съкровището е по-голямо. А пък, ако няма никакъв трепет, то никакво злато няма. Сега аз ви отвлякох, има

опасност да станете малджии[7], особено сега, при тези критически години.

Най-важното, от което можете да се ползувате е: Оставете вашите идеи да функционират, да работят във вашето подсъзнание и свръхсъзнание. Всяко безпокойство гледайте да отстраните, по възможност, от душата си. Тези почиваващи способности да почват да функционират в душите ви и тогава работите се оправят. Правете опити – първи, втори, трети и пр. И като направите 99 опита, по нататък от 100 не отивайте. И като направите стотния опит и излезе сполучлив, тогава ще видите, че законът е проработил. Ако някой от вас има тази способност, какво щяхте да направите? Вие непременно щяхте да облагодетелствувате всички хора. Вие, като имате тази дарба, трябва да я държите в тайна и да не я съобщавате никому. Ако съобщиш на хората, че има заровени пари, те ще се сбият.

Баучер дойде от Англия и се запозна с един българин, комуто остави това място, което беше купил. От где накъде един англичанин ще дойде от Англия и ще обикне този българин и ще му остави това място? Как ще обясните това? Някой път гледайте онези, които са заровили съкровищата, те да дойдат при вас и да ви заведат при него. Много съкровища има заровени. Онези, които са ги заровили, идват в плът на земята и не знаят къде са. Дошъл е на земята, има възпоменание и търси парите, а пък богатството се мести. Казвам, най-важното богатство в света е животът. Всички други неща са само условия. Богатството е условие, знанието е условие. Щом придобиете живота, то ще имате условията.

Изпитайте едно правило: Когато положите една мисъл в Божествения свят, тя винаги ще ви донесе десетократно повече, отколкото сте вложили. Там няма изключения. Затова именно Христос е казал: „Събирайте съкровища на Небесата, в Божествения

---

[7] малджии (от ар.- тур.) – иманяри

Свят и никога да не бъдете изненадани.“ Защо трябва да се безпокоите? Мнозина от вас имате големи безпокойства за прехрана, как ще прекарате и пр. Тези въпроси смущават човека. От тях човек трябва да се освободи, най-малко наполовина. У англосаксонската раса едно нещо е верно: от тях най-богатите, най-умните и най-силните хора предприемат и работят. У славяните има един характер: богатите хора у тях не се завземат с една идея, а най-бедните хора.

Не обещавайте. Но като обещаете нещо, то и земята да се обърне с краката нагоре, направете го. У всинца ви липсва инициатива. Всички се оплаквате. Някое списание се издава, а пари нямат. Седят и чакат това списание само по себе си да тръгне. Както в някоя бакалница да дойде някой и да купи стока. В едно списание трябва да се пишат неща, които са полезни за хората, належащи и после, като се отиде някъде, да се препоръча списанието. А пък някои ги е срам и казват: „Това не е моя работа.“ Аз гледам във всичките предприятия, онези хора, които издаваха беседите, все загазиха, имаха много неприятности. Идете в света. Тези хора ги харесвам повече.

При мене дойде един българин, съботянин и ми каза: „Вземете тази книга.“ Най-после той сполучи да ми продаде една книга за 10 лева. Застави ме да му дам за една книга 10 лева, за да се освободя от него. Казвам му: „Аз нямам пари.“ Той ми казва: „Как нямаш пари, ще вземеш отнякъде 10 лева.“ И най-после намерих 10 лева и взех книгата. Той ми каза: „Тази книга се е печатала, струва пари.“ И като си излезе, казах си: Браво! Аз го похвалявам. С всяка работа, която вършим, ние допринасяме нещо. Пишеш нещо. Да бъдеш уверен, че с това, което пишеш се ползуваш и допринасяш нещо. Да не съжаляваш. Ако съжаляваш, втори път да напишеш нещо по-хубаво. И ако пак съжаляваш, трети път да напишеш по-хубави работи.

Друга една слабост имате всички. Всички се занимавате само с преводна книжнина. Те не са проверени работи. Аз имам една

статистика, в онова, което и писано и преведено от чужд език, има много непроверени работи. Това, което изнасяме трябва да бъде верно и полезно. Най-малко 95% да има полза от него, а пък 5% да има изключение. Да кажем, че пишеш разказ. Героинята да не припада, но да бъде смела и решителна. И героят да е смел и решителен. Не ги умъртвявайте. Ти искаш да напишеш трагедия, за да разчувствуваш хората. Няма да ги разчувствуваш. Накарай героя и героинята да умрат, но после ги възкреси. Аз не искам да чета такъв роман, в който героя и героинята умират. Те да умират, а после да оживяват и тогава книгата ще ме заинтересова.

Всички[те] ви идеи седят във вашето съзнание и самосъзнание. Свири някой, а пък в съзнанието му седи идеята, че свири. Ти няма да станеш тогава цигулар. Тази идея трябва да седи в подсъзнанието ти. Ти, като свириш, свири за себе си и не питай дали свириш добре или не. Не вземай във внимание какво мислят хората за тебе. Не да ги пренебрегваш, но не ги туряй в твоето съзнание, като главна точка. При пеенето и при свиренето има един трепет, който се явява под лъжичката. Когато у певеца се яви този трепет под лъжичката, той пее добре. Същото е и за цигуларя. Няма ли този трепет, той няма да пее или свири хубаво. Не мислете, че когато пеете или свирите, Невидимият свят е безчувствен. Не. Те искат вие да пеете или свирите хубаво и ви подкрепят. И после, ако аз бях един цигулар, аз щях да правя така: Аз няма да свиря най-първо на здравите хора, а на болните. Например някой е малко нервен, ще отида да му посвиря и той ще оцени. Той се превива малко, свива си корема и аз ще му свиря. Той дава ухо, престава да го боли. Аз усилвам и най-после той ми казва: „Много добре стана, че дойде.“ За мене неговото мнение е вече меродавно, че му въздействувала музиката. Каквото правиш, направи го най-първо с най-слабите хора. Болните хора са най-слаби.

Ако те одобряват твоята музика, то силните, способните още повече ще я одобрят.

Вие седите и чакате късмет. Късметът на човека е неговото подсъзнание и свръхсъзнание. Късметът на човека е вярата, непреодолимата му вяра във Вечното и Разумното. Късметът е неговата любов, неговата непреодолима любов. Късметът на човека е в неговата разумност, която пред нищо не се спъва. Късметът на човека е любовта му към свободата, любовта му към истината. Това са силите на човешкия късмет.

Отче наш

17-та лекция на Общия Окултен клас, 17 януари 1934 г. София, Изгрев.

Сряда, 5.30 часа сутринта (Времето облачно, мъгливо и студено.)

НАЙ-МАЛКИЯТ ОПИТ

Сряда, 5 часа сутринта

Добрата молитва
Размишление върху Царството Божие

Ще прочета 6 глава от Галатяном.

Духът Божи

Истината трябва да стане ясна на човека. Има едно вътрешно неразбиране. Хората започват добре и после се спъват. Всеки от вас може да говори за въздуха, за светлината, за водата, но това са външни страни на човека. Човек трябва да знае как да използува въздуха, водата и светлината. Това е изкуство.

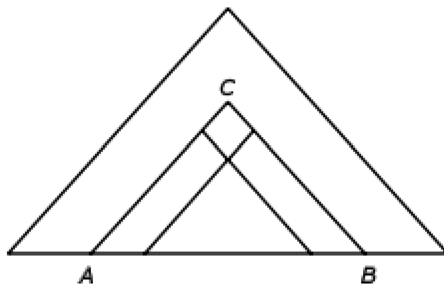

Фиг. 1

Когато бяхте в училището, защо писахте тези триъгълници? Изкарват някой ученик и го карат да пише триъгълник. Какво искаха да кажат учителите, като чертаехте триъгълник? Триъгълникът е плоскост, заградена между линии. Имате една нива заградена между нивите на Петко Стоянов и други. АВ – Петко Стоянов, АС – Божко

Божков, СВ – Драган Медникаров. Триъгълника се взема като емблема на човека. Ние нямаме работа с мъртви линии. Линиите само като образи.

Много хора носят триъгълници кръстове и пр. Те все си имат своето специфично значение. Ти можеш да носиш един триъгълник, без да имаш качествата на триъгълник. Ако един триъгълник не е направен от силите на твоя ум, на твоето сърце и на твоята воля, този триъгълник не може да ти бъде полезен. Значи, за един триъгълник има по три допирни точки. Добре. Но представете си, че теглим една успоредна линия и друга успоредна линия. Представете си такова положение. Какво става с триъгълника? Представете си, че това представлява един дом. Най-първо бащата и неговата другарка са живяли много добре. Имали са достатъчно деца, 4–5 деца. Те израстват. Тогава този триъгълник, това място, което е било благоприятно за бащата и другарката му, става ви тясно. Започва се спор. Понеже хората се увеличават, а земята не се увеличава, явяват се стеснителни условия. Но представете си, да допуснем, че този триъгълник има възможността да се увеличава и да се смалява. Ако той се смалява, смалява, ще дойде до едно място и какво ще стане? Той вече не ще може да се смалява и ще спре смаляването. Същото е и при увеличаването. Колкото и да се увеличава, пак ще дойде до едно място и ще спре.

Чета във вестниците за най-високия човек в света. Един турчин е имал 2 и 80 метра височина. Той дал във вестниците обявление, че иска да си намери една другарка. И казва, че всички хора са го избягвали, даже и неговите роднини, понеже той само за закуска изяждал едно пиле, а пък на обед едно агне. И казва каква трябва да бъде другарката му. Тя трябва да знае да готви за един такъв човек. Ако имате ръст 2.80 метра, какво ще бъде вашето положение?

Също, какво ще бъде вашето положение, ако човек има едно желание анормално? Много пъти известни наши желания са анормални. При дадените условия, нашите мисли, чувствувания, постъпки, трябва да имат една норма. За пример, често у вас се заражда желание да критикувате. В каквото и общество да се намерят хората, все се критикуват. Двама художници могат да се критикуват; двама лекари – също; двама свещеника – също се критикуват; две домакини; две слугини; двама ученика и т.н., всички се критикуват. Това си има своята подбудителна причина. Не е лошо да критикувате някого, но да знаеш как да го поправиш.

За пример, аз съм привеждал онзи пример, за онзи млад българин, който намерил най-лесния занаят, занаят – абаджилък. Като работил една седмица при своя господар, господарят му дал ножици, конци и аба да работи. Дошъл един бей и го видял доста угледен. Момчето изважда един топ и започва да му крои бирбучуклия гащи. Това става в къщата на бея, дето момчето било поканено. Гледа го беят, как то крои и казал: „Както гледам и както скрои не става на бирбучуклии гащи, но поне една салтамарка ми скрои.“ Но това, което момчето скроило и на салтамарка не ставало. Беят му казал: „Поне една тютюнева кесия ми направи. И ако и нея не ми направиш, ще те набия.“ Та често в новия живот, като кроите, гледам и гащите и салтамарката са погрешно скроени.

Някои казват: „Онзи човек не живее по любов.“ Че онзи, който казва така, той никак не знае какво нещо е Любовта. Някой казва: „Онзи човек не е щедър.“ Че и този, който казва така и той не е щедър. Някой казва: „Онзи човек не се носи добре.“ Че и този, който казва така и той не се носи добре.

Най-първо ние имаме отношение към Бога, към Онзи, Който ни е кредитирал. Ние имаме едно отношение към природата. Какви трябва да бъдат твоите отношения? Не само да кажеш: „Аз не живея

добре.“ Но в какво именно не живееш добре? Да кажем, че една мисъл е излязла от твоята глава. Тази мисъл или ви освобождава или ви ограничава. Може никой да не я знае. Но пак тя ви освобождава или ограничава. Ти можеш да кажеш: „Аз мога да мисля каквото искам.“ То е все едно да кажеш: „Аз мога да взема пари на заем.“ Можеш, но ще дойде време, когато после не ще можеш да вземеш пари на заем. Днес по любов, утре по любов и ще дойде време, ще видиш, че любовта не върви. И ще се намери един дълг. Също така и всяко едно чувство, което се е появило във вас, или ще ви освободи или ще ви ограничи. Това се отнася и до всяка постъпка. Безразлично дали я виждат хората или не.

Да кажем, че сте недоволни от условията вън. Да кажем, че сте недоволни от къщата си, че е малка, недоволни сте от вашия добитък, че имате само два вола и едно рало. Недоволни сте от коня си, от дрехите си, от каруцата си. Някои хора има богати, но и те са недоволни. Един цар и той е недоволен. Има други царе с повече земя, по-добре икономически и пр. Някои царе са икономически закъсали. Също и някои търговци. Всички вие сте женени. Всички сте женени по любов. И няма никой от вас, който да не се е женил по любов. И няма никой от вас, който да не е плакал за онзи, за когото се е оженил. Аз вземам нещата така, както са си. Вие, като се ожените, кои са причините, които развалят любовта, развалят хармонията? Да кажем, че жената казва на мъжа си: „Ще си переш дрехите сам!“ И тя му остави чорапите му скъсани, ризата незашита и каже: „Аз съм свободна! Ти ще се грижиш за себе си.“ Да допуснем, че и мъжът каже на жена си: „Ти ще се грижиш за себе си.“ Какво ще стане тогава? Ако трябваше всеки да се грижи само за себе си, тогава защо се жените? Коя беше причината да се жените? Значи имате някоя нужда. Ти казваш: „Аз без този не мога да живея.“ Хубаво. Но защо сега не искаш да му переш ризата? Намерите някой мъж и казвате: „Без него

не мога да живея.“ Но след като се ожените, виждате, че има и друг Господ и хвърлите око на него. И казвате: „Той е по-силен, по-богат, по-здрав.“ После намерите трети Господ, четвърти Господ и пр. И край нямат тези божества. Така се е родило многобожието.

Всякога хората представят по-силните същества като Господ. Но те не разбират под Господ – Бог, но някой силен човек, който може да им помага. Това е едновременно атавизъм в нашият живот. Вие не можете да се освободите от робството, което имате. Малко сестри и братя съм срещал, които са свободни. Някой казва: „Аз станах светец.“ Тези негови думи показват, че зад това има нещо лошо. Или някой станал много богат. Зад това има нещо лошо.

Бащата казва за сина си: „Той тръгнал по един крив път.“ Че, едно време бащата и той беше тръгнал по момите. Или майката казва за дъщеря си, че тръгнала по момците. Че и самата тя по-рано, не вървеше ли по момците? Невъзможно е синът или дъщерята да тръгнат по един път, по който бащата и майката не са тръгнали и не са вървели. Бащата да каже на сина си: „Едно време аз вървях само подир една мома, а пък ти всичките си взел на око и никой на тебе не може да разчита.“ Синът дал обещание на една мома, че ще се ожени за нея. Дал същото обещание и на друга мома и т.н. А според сегашните закони, за 10 моми не може да се жени, защото иначе ще отиде в дрънголника. Американското правителство преследва мормоните, че имат своего рода учение. У тях историята е установила многоженството. Това е един атавизъм. В природата многоженството и многомъжеството не съществува по принцип. Многоженството се е явило при известни условия. Също така и многомъжеството. Но те са дошли отпосле. Бог изисква да имате едно такова отношение един към друг, каквото Той има към нас. В един дом бащата би желал да имат всички такова отношение един към друг, както той има към тях.

Един син в домът трябва да постъпва така, както постъпва бащата и една дъщеря трябва да постъпва така, както постъпва майката.

Вие трябва да развиете дарбите в себе си. По някой път, вие вървите по обратния път. Вашият триъгълник се смалява. То и в смаляването има добра страна и в увеличаването, но при известни условия. Материално или физически може да се смалява триъгълникът ви. Вашият триъгълник може да се смалява в материално отношение, или в духовно отношение или в умствено отношение, или пък може да се отдалечава в едно от тези отношения.

Колко години вие следвате по този път? И майките и бащите ви са следвали в този религиозен път. Но баща ви получил ли е едно писмо от невидимия свят през живота си и за вас. Пощата донесла ли ви е едно писмо от Невидимия свят? Помнете едно нещо: Не може Господ да ви говори и да останете същия човек. Ако Господ ви е говорил и вие останете същия, това е само едно отражение. Някой е взел ролята на Господ и е говорил. Но не може Господ да ви говори и вие да останете същия. Ако веднъж ви е проговорил Бог на ума ви, на сърдцето ви, във вас ще стане цял един преврат, но не временно.

И сега стават преврати, но изчезват. Вие имате едно въодушевление, готов сте да направите нещо хубаво, но след 4–5 години казвате: „Тази идея е детинска." Например у някого се зароди желанието: „Искам да служа на Бога!" Или: „Искам да пея!" За да пееш, най-първо трябва да имаш хубав глас и трябва да намериш хора, на които да пееш. Ти искаш да служиш на Бога, ти трябва да имаш най-доброто сърдце, трябва да имаш Любов в душата си. Щом дойде Любовта, тя ще те научи как да служиш. Вие казвате: „Така и така ще направя." Но я го направете! Това върху, което ще ви похваля, то е следното: Вие все пак вярвате, че някой път ще станете такива. Един 20 години предсказвал и нито едно нещо не се е сбъднало от

неговите предсказания. И той пак вярвал, че един ден ще може да предскаже нещо, което да стане.

Първото нещо е: Човек трябва да има любов. Каква любов? Представете си, че имате един човек със счупен крак. Вие казвате: „Любов трябва да покажа в случая.“ Този човек ти казва така: „Гледай да не повредиш крака ми, счупения, да не го бутнеш.“ Но представете си, че този човек трябва да го носите някъде. Трябва да го карате с талига, във вашия кабриолет. Как трябва да го карате, че да не го друсате? Божествената Любов има една магическа сила. Който има Божествената Любов, той като иде при човека със счупения крак и махне само и онзи ще стане. И двамата ще ходят по земята. А пък сега ти ще го носиш и ще се грижиш за него, но не може да го излекуваш. Това показва, че Любовта ти е несъвършена. Ти няма да заблуждаваш, че за в бъдеще той ще оздравее. Това е друг въпрос. Трябва да знаеш, че в дадения момент не можеш да направиш това, което трябва.

Не разчитайте на онова, което хората ще направят. Не трябва да остане мисълта: „Ние не сме добри хора.“ Вие сте много трудолюбиви, само при известни условия сте мързеливи. У вас има един аристократически мързел. Вие казвате: „Не съответствува на моето достойнство да направя това и това.“ Но в друго отношение сте много трудолюбиви. Че по-трудолюбиво същество от дявола няма. Доколкото аз зная, най-трудолюбивото същество в света е дяволът. От сутрин до вечер той тича по работа. Той е образец на дейност. Я го вижте онзи апаш. Онзи, религиозният човек върви така позаспал малко, а пък апашът, накъдето върви, гледа с отворени очи. Не можеш да го излъжеш. Ако говориш на религиозния, като му кажеш нещо, ще ти повярва.

Трябва да се освободите от вашето минало. Вие сте недоволни от окръжаващата среда. Ти казваш: „От где даде Господ тази съседка?“

Но и твоята съседка казва същото за тебе. Вие един от друг се оплаквате. Тогава кой е на правата страна? Когато двама души се оплакват един от друг кой е на правата страна? И двамата са на правата страна. Щом и двамата са прави, то тези хора, които може да са недоволни един от друг, ще ги отдалечите един от друг. Триъгълниците трябва да се увеличат. Единия ще преместите на 20 километра или на 100 км разстояние, на другия край на земята. Някой казва: „Аз не искам да го виждам.“ Какво подразбира той под тази дума? Има неща във вас, които са неприятни. Например, ако ви дадат пелин, неприятно ви е, няма да го приемете. Наопаки, ябълката ще приемете. Този, когото не искате да видите, вие виждате в него нещо отвратително. Но и той се отвращава от вас по същата причина. Онзи дефект, който е във вас, вие не го виждате в себе си и онзи не вижда дефекта в себе си, който има.

Една певица трябва да има глас. Ако няма глас ще я подиграват. Щом нямаш глас, по твой адрес ще кажат много лоши работи. За онази певица, която има глас, ще кажат: „Даровита е тя! Много добър глас има. Пее много хубаво.“ Един човек, който има хубав глас, може да поправи своята лошевина.

Има добри хора, които са лоши по проява, външно. Пророците са били добри хора, но те са изобличавали другите. Те са казвали: „Това, което правиш, не е хубаво.“ Но и пророците не са разбирали работите. Всички пророци били бедни хора и отивали да изобличават богатите хора и вследствие на това са си създали неприятности. И тогава ще се натъкнеш на големи мъчнотии. В бъдеще ще има богати пророци. Богатият пророк, като дойде, ще види, че някой е недоволен, че му изял парите. Той ще му даде парите и ще каже: „Да нямаш вече с него вземане – даване!“ Аз бих желал вие да бъдете от богатите пророци. Досега сте били все от бедните пророци. Давали сте някои упътвания, но нямало е кой да ги приложи. Вие ще се намерите в положението на

онзи съдия, който казал: „Иван Драганов, ти си имал да даваш на Петко Стоянов?“ Иван Драганов казал: „Това е моя работа.“ Съдията му казал: „Той си иска парите.“ Иван Драганов му казал: „Това е негова работа.“ Но съдията му казал: „Но знаеш ли, че аз мога да те осъдя?“ – „Това е твоя работа.“ И когато имаш да даваш и когато имаш да вземаш и когато имаш да съдиш и в трите посоки, трябва да бъдеш справедлив.

Сега ние представляваме духовния свят вън от нас. Този свят функционира вътре във вас. Той действува във вас. Да допуснем, че вие имате една сестра, която не обичате. За вас това е една задача да намерите причината, защо не можете да я обичате? Три причини може да има за това: Или че има да ѝ давате нещо и не ѝ давате, или че имате да вземате нещо от нея и тя не иска да ви го даде, или тя е като съдия и говори по ваш адрес несправедливи работи. Вие питате, тази работа може ли да се поправи? Ако имате да взимате, споразумейте се. Ако имаш да ѝ даваш 100 лева, но не можеш да ги дадеш, то поне дай част от тях. Ако тя говори нещо лошо по ваш адрес, иди при нея и ѝ го кажи: „Ти си моя съдия, в какво си недоволна от мене? Аз ще се поправя.“ Ако един човек не може да ви обича, какво трябва да правите вие? Тогава вие трябва да го обичате, но ако и вие не можете да го обичате, тогава какво трябва да правите? Какво е третото положение, което остава? Доведете едно трето лице, аз ще ви дам едно обяснение. Представете си, че имате един човек, не ви обича, по единствената причина, че вие сте взели неговото шише с вода и сте я изпили. Много малка причина. Иди и му напълни шишето с вода! Напълни му голямо шише с вода и му се извини. Всеки, който пие чуждо шише с вода, той не прави добре. По-добре 10 км да пътуваш до някой извор, отколкото да изпиеш вода от чуждо шише. Няма нито един човек, който да е пил от чуждо шише и да е

прокопсал. Като пиеш от бозата на един бозаджия или от салепа[8] му, ти ще платиш. И ако нямаш да платиш, човека ще ти каже: „Като нямаш пари, защо пиеш?“

Има нещо, с което вие можете да подобрите вашия живот. Някой път седите и казвате: „Няма никакъв прогрес, ние вече сме се спрели.“ Защо? Всеки очаква от другите да му донесат нещо. Някой седи и не работи и чака някоя добра сестра или някой добър брат, заради Любовта на Господа, да му донесат ядене или пиене. Това са вече инвалиди. Някоя майка кърми детето си известно време, но после вече не го кърми.

Спрете сега върху следното положение: Вие не спирате върху голямото богатство, което Бог е вложил във вас, не се спирате и върху онази голяма сила и добродетел, която Бог е вложил във вас и очаквате неща, които са второстепенни. За да оцените доброто на който и да е човек, най-първо трябва да оцените доброто, което Бог ви е дал.

Ако главата ви боли, ако нервната ви система е развалена, също и стомаха, то като отидете на гости, каквото и да ви сготвят, все ще бъдете недоволни.

Сега на всинца ви трябва следното: Вложените дарби, които ги имате, Божественото, което имате, да почнете да го развивате. Някой казва: „Аз прогресирам ли?“ В три неща човек може да прогресира. Може да прогресира в Любовта, да прогресира в Мъдростта, в Знанието, може да прогресира в Свободата, в Истината. При прогресирането в Любовта трябва, да се увеличава твоята топлина, при прогресирането в силата, трябва да се увеличава твоята светлина, при прогресирането в Свободата и Истината, трябва да имаш простор, който нищо не трябва да го ограничава.

---

[8] салеп (тур.) 1. Полско планинско цвете с грудки по корена – героцвет, перуника 2. Гъсто, лепкаво питие, приготвено от корена на това растение

Да правиш това, което Бог иска. Да правиш това, което всички искат. Като направиш нещо, то да е за доброто на всички хора. Любовта е добра за всички. Няма същество, към което, като изпратиш Любовта да не почувствува ефекта на тази любов. Също така като изпратиш към някого една добра мисъл, то ще я почувствува. Също така и всяка добра постъпка, която направиш, ще я почувствува.

Всяка любов, която изпратиш, всяка добра мисъл и всяка добра постъпка, идат от Бога! Ако за Божествената Любов хлопа на твоите врати и не отвориш, ако за Божествената Мъдрост хлопа на твоите врати и ако за Божествената Истина, която хлопа на твоите врати, не отвориш, тогава какъв прогрес можеш да имаш?

Практически, това, което трябва да стане във вас е следното: Никакъв резултат не може да се постигне, когато се критикуват хората. Каквото и да правите безразборно, никакъв резултат не може да се постигне. Ако Любовта хлопа на вашето сърце, правете това, което любовта изисква от вас, без да мислите за никакви последствия, щом Любовта е Божествена. Ако една мисъл хлопа на вашето сърдце и е от Бога, дайте ѝ ход и не мислете за последствията. Всяка една Божествена мисъл я посейте! Ако тя не е Божествена, тя ще прилича на един скъпоценен камък, трябва ѝ кутия, защото иначе могат да ви го задигнат. А пък Божественото има това свойство, че то никога не се губи.

Нещата трябва да ги разглеждате обективно. Вие дадете на един човек чаша вода и казвате: „Толкова Господ ни е дал." Това е човешко. При Божественото ти можеш да заведеш онзи, когото обичаш, при извора. Когато заведеш един човек в градината, ако той си донесе кошницата и я напълни, той не е разбрал Божественото. Ако е разбрал Божественото той ще вземе 1–2 ябълки и ще ги изяде. Събраното на едно место богатство, хората го крадат. А пък посятото, никой не може да го открадне. Една река, която тече, могат ли да я

откраднат? Не. Могат да я отбият, но една вода, затворена в бутилка, могат да я откраднат. Малкото може да се открадне, но многото – не. Кон те могат да откраднат, н[о] земята? Кой би откраднал земята, кажете ми? Та вярвайте в едно нещо, което не може да се краде. Любовта не може да се краде. Мъдростта не може да се краде и Истината не може да се краде.

Вие имате за Бога едно невярно понятие. Искате, като се помолите на Бога, да ви послуша. В един дом децата слушат баща си и майка си, но когато опърничавите деца поискат нещо от баща си и майка си, последните казват: „Нека чакат." А щом послушния син поиска нещо от баща си, той казва: „Да му се даде веднага!" Бащата не прави на две думата на послушния си син, а пък, когато непослушният син поиска нещо, бащата и майката казват: „Ще си помислим." Ако Бог не ви слуша, какво показва това? Не сте от послушните синове. Нищо повече. Ти казваш: „Не ме слуша Господ." Тогава поправи себе си. Има нещо в твоя характер, в твоя живот, което на Бога не е угодно. Поправи се. Ти казваш: „Ама, аз съм се трудил!" С такова трудене не става работа. Вие нали сте имали баща и майка. Как сте им угаждали? Ако има един цигулар вещ, който хубаво свири, какво трябва да правите, за да му угодите? – Да свирите като него. И ако не свириш добре, не си му угодил. Че ти, ако не можеш да любиш, както Бог люби, ако не можеш да мислиш, както Бог мисли, и ако не можеш да обичаш Истината, както Бог я обича, тогава за какво ще те обича Господ? Ти казваш: „Не мога това." Значи да ядеш можеш, а да работиш, не можеш.

Това, което трябва да направим е много малко. Какво ми коствува да прекарам една добра мисъл? Преди години при мен дойде един да му предавам музика. Той търси лесния път, иска да стане цигулар, добър певец [по] но лесния път. Аз му казах: „За мене при свиренето няма лесен път. Това е най-трудния път." На едно такова малко

пространство, на една дървена ръчка, ти трябва да туриш такова голямо изкуство, че да учудиш хората. И при пеенето трябва да знаеш, как да работиш с една малка ципица в гърлото си, в ларинкса. Вие на младини нали сте пяли и сте гледали през прозореца дали ви слуша някой. Значи на любовта сте пяли. И после, като се оженят хората, не пеят. Щом се оженят хората, не пеят. Аз ги считам за паднали ангели. Преди да се оженят са ангели, а като се оженят, те са паднали ангели.

Ако вие знаехте да пеете хубаво, вие щяхте да уредите всичките си работи. Ако вие знаехте да пеете, тенджерата ви сама щеше да отиде на огнището. И яденето ви само щеше да се сготви. Аз ще пея и стомната сама ще се напълни. А пък ние сега всичко трябва да правим. Там е силата на пеенето. Аз да ви приведа една дума. Например, при един директор отива една певица. Той ѝ казва: „Нямам време!“ Тя седи и му запява една песен, иска той или не иска. Тя запява само една ария и директорът ѝ казва, [че] той е готов на всички услуги да ѝ помогне, а по-рано не бил разположен. Сега ѝ казва: „Готов съм, на вашите услуги.“ Като се намериш пред един банков чиновник, запей му една ария. Ама, за да му запееш, трябва да имаш любов. Ако ти, при най-лошите условия, не можеш да приложиш Божията Любов, тогава какво? Ще дойде дяволът, запей му. Щом му запееш, той няма да те изкушава. Ти запей на директора. „Но какво ще помисли той за мене“, казваш. Ако не му пееш, той ще помисли лошо за тебе, но ако му запееш, той ще помисли добро за тебе и ще каже, че си много даровит.

Сега всинца вие седите и сте кандидати за небето. Като отивате на Небето, трябва най-първо да сте отлични певци, да пеете, както ангелите пеят. После, трябва да бъдете много добри мислители, както ангелите мислят, и трябва да бъдете така чисти и да обичате Истината, както ангелите.

Сега, где ви е вярата? Вас всеки може да ви съблазни. Ако вземе една сестра 100 лева на заем и не ги донесе, вие ще се съблазните. Да допуснем, че дойде тази сестра и вземе 100 лева, не ги връща. Вие да не се обезверите. Тогава кой трябва да бъде по-силен? Който дава или който взема? Кой е винаги по-силен? Който дава е винаги по-силен от онзи, който взема. Щом във вас се зароди желание, аз не се поставям в изкушение. Щом на някого от извора, аз не се поставям в изкушение. Аз не очаквам от него. Но щом съм бозаджия, взема и му налея от шишето, тогава ще очаквам и ще искам да взема. Следователно, когато правите добро някому, вие не очаквайте нищо от него. Добрите и лошите хора са изпит за вас. Бог ви изпитва чрез тях. Бог ви изпитва чрез тези хора, които ви обичат и чрез тези хора, които не ви обичат. Той ви изпитва дали ще отговорите на тяхната любов с любов. Бог ви изпитва дали ще отговорите с правилото: „Око за око и зъб за зъб.“ Да кажем, че един човек не ви обича и ти не го обичаш. Тогава и двамата сте много назад.

Когато обичаш някого, няма да казваш, че го обичаш. Този въпрос ще го решаваш между себе си и Бога и след като го опита Бог и види, че изпълняваш закона, тогаз този човек, който не те обича, ще те обикне. И онези, които са те мразили най-много ще те обичат, а онези, които са те обичали много и не сте ги обичали много, ще ви мразят.

Това учение е лично, то няма обществено приложение. Божественото учение има лично приложение. Аз мога да го прилагам за себе си. Моята любов аз мога да я приложа към всички хора. Но механически не мога да им кажа, че трябва да обичат. Аз мога да обичам всички хора. Никой не може да ми препятствува в това. Но ако река да разправям за любовта си на хората, то веднага ще се яви противоречие. Ако някой има дъщеря и аз кажа, че я обичам, или ако някой има жена и аз му кажа, че обичам красивата му жена, тогава ще

ми кажат: „Кой ти дава право?“ Ти няма какво да разправяш за Божественото. При Божествената Любов, ти само даваш, ти не вземаш нищо. Какво престъпление има това? Престъплението иде вече при закона на вземането, в проявяването на любовта, когато ти очакваш да вземеш нещо. И всичките недоразумения са в това, че вие искате да вземете нещо.

По този път, по който вървите, трябва да се измените вече. Да останете за дълго време гъсеница, не може. Вие сте достигнали до крайният предел. Не може да се освободите от противоположни чувства, да мразиш. От калта не може да се освободиш, докато няма вече вода. Но, като имаш вода, може вече да се освободиш. При любовта всички недъзи ще бъдат у вас, с Любовта всички недъзи у вас, ще се махнат. Божията Любов премахва всички недъзи у вас. Ти може да се молиш цял ден и няма да има резултат, ако нямате Любов.

Сега допуснете, че аз ви проповядвам и вие казвате: „Разбрахме!“ Я ми попейте, но така, че всички или да се зарадват или да заплачат! А пък ти, като запееш още от началото, другите ще кажат: „Тази сестра не е научила още изкуството да пее.“

Толкова години говорим за Любовта. Кой е основния тон на Любовта? Няма да ви го кажа. Толкова години все за Любовта говорим. Коя е първата буква, с която Любовта започва? (– Л.) У разните народи думата Любов започва различно. Кои са признаците на онзи човек, който гледа? Той не се спъва. Човек, който гледа, не се спъва. Човек, който недовижда, не може да чете добре.

Сега у вас ще остане една мисъл: „Толкова години ние вървим в този път и какво сме достигнали?“ Може да вървите, но без Любов нищо не се постига. Може да сте ходили на нивата си 100 пъти, но ако нищо не сте посели на нивата си, няма значение. При всяко отиване на нивата трябва да посееш нещо. При Бога вие сте отивали много пъти, но нищо не сте посели и какво сте вземали от Бога, вие сте го

продали на другите. Често съм привеждал този пример, вие постъпвате по същия начин. Един богат човек искал да помогне на едно бедно семейство. Той турил в едно гърне злато и отгоре малко брашно и занесъл гърнето на бедното семейство. Мъжът казал на жена си: „Извади брашното и направи нещо." Жената казала: „Много малко е брашното, да го продадем." И тя го продала за няколко лева. С това тя продала и всичкото богатство. Та и вие продавате Божието гърненце, за да спечелите нещо. А богатството е било вътре в гърнето. Но от где да го знаеш!

Сега тук, всички сте професори по естествените науки. Някои казват: „Еди коя си сестра е малко залисана. Дрехите ѝ се влачат. Шапката ѝ малко не е на място." Младите братя мислят за старите, че малко са извеяни, некултурни, а старите братя мислят, че младите са зелени. Това са обикновени работи за света.

Да тичаш по момите или по момците не е лоша работа, но да знаеш как да тичаш. Ако вие не можете да направите най-малката жертва за Бога, да покажете, че Го обичате, тогава не знам в какво седи вашата любов. И тази жертва не трябва да има никакви външни подбудителни причини. Тя трябва да произтича от самите вас. Какви ще бъдат резултатите не му мисли. Не съжалявай за една постъпка. И никого не дръж отговорен и ако опитът излезе несполучлив, никого не обвинявай. Това е привидно така.

Вие очаквате да дойде Любовта в пълнота. Тя ще дойде. Всеки да е доволен от Любовта, която има сега. Като дойде Любовта всички можете да живеете добре, в хармония и няма да има сиромашия, няма да има и закони. Ще има закон на Любовта, на Силата, на Истината. Законът на Истината казва: Не ограничавай човека! Законът на светлината казва: Не отнемай светлината на човека! И законът на Любовта казва: Не отнемай топлината на човека.

Направете най-малкия опит. По отношение на Бога да се примирите с това, което Бог ви е дал. Не да се примирите, но да видите добрата страна на сегашния си живот. Да видите защо Бог ви е поставил в това положение, в което сега е намирате. Мъжът не разбира защо е мъж и жената не разбира защо е жена и децата не разбират защо са деца. Младата мома не разбира защо е мома, младата мома или момъкът търсят своето щастие и намират своето нещастие. Всеки, който търси своето щастие, ще намери своето нещастие. Вярвайте, че вие сте щастливи. Младият да си остане винаги млад и старият човек да си остане винаги стар. Силният да си остане винаги силен. Той да не търси силата си от вън. Това е истинското разбиране на онзи, дълбокия живот. Иначе няма никакво разрешение на въпроса. Вие никога не можете да заставите едно същество да ви обича. И ако ви обича това същество, то ще има известни причини. И ако се премахнат тия причини, то ще престане неговата любов. А пък Божията Любов не престава. Бог дава преизобилно. И Той не очаква нищо от света. И единственото нещо, което Той иска от хората, е те да живеят добре. Тъй че, този живот да бъде добър за самите тях.

Вие сега, искате с вашата мисъл, Бог да мисли другояче. Като че ли Бог не е милостив с вас и не ви помага. Че Той ви е помогнал повече отколкото си мислите. И остава само единственото нещо – да разработите това, което Той е вложил във вас.

Сега остава за една цяла седмица да помислите малко върху следното: Какво можете да направите чрез Божествената Любов?

Все е хубаво човек да има една вещ. Вие имате най-голямото наследство. По-голямо наследство от това нямате. И ако не можете да се ползувате от това наследство, което имате, причината е във вас. Сега ви говоря върху една истина, която съм проверил. Аз съм разглеждал вашия живот. Вие се намирате в един задръстен път. Този

път е безизходен. Този път, по който вървите, никой досега не е могъл да го премине, но е трябвало да се върне назад. Вие сте на едно място, от гдето по-нататък не можете да минете, каквото и да правите. И затова казвам: Трябва да станете носители на Божията Любов, през вас да мине Божията Любов, та Бог да говори чрез вас така, както Бог говори чрез слънцето, чрез изворите, чрез звездите. Така както Бог говори чрез природата. Така трябва да говори чрез вас, по същия начин и като говори да не искате да постъпвате така, както дяволът постъпва. Защото, когато Бог направил природата, дрянът цъфнал най-рано. Дяволът си направил колибката при дряна и казал: „Този дрян е мой!" Но, дрянът узрял най-късно. Не тургай колибката при някое дърво. Всичко, каквото цъфти, това е за вас. Специфично никъде не тургай своята колибка. Сега имаш любов само към един човек. Утре той ще умре, какво ще правиш тогава? Ако пък имаш любов към Бога, то един като умре, 10 души ще дойдат на мястото му, 10 души, като умрат, 100 души ще дойдат на местото им. Ако една дреха се износи, 10 дрехи ще дойдат на местото ѝ. Ако някой обере вашите градини с плодовете, какво има от това?. Но така може да разсъждава само един, който има Любов. Но онзи, който има човешката любов, ще каже: „Как така да ми оберат градината!" И ще трепери сърдцето му. Но казвам, ако имате Божествената любов, никой няма да може да обере градината ви. И вие всякога ще бъдете умни, здрави и силни.

Писанието казва: „Преди да поискате, Бог ще се погрижи за вашите нужди." Понеже това е закон за Него. Той е богат. Той вижда нуждите на всички същества и Той е помислил за всяко същество много по-рано. И когато един пожелае нещо, Той е вече готов. Та използувайте благата, които Бог ви е дал и не ходете да търсите триците, които хората имат. Аз трици нямам. Казват, че имало витамини в триците. Никакви витамини няма в триците. Това е една

лъжа. Вас могат да ви залъгват. Минало е времето на залъгването. Житото трябва да е посято в самия тебе. Ти трябва през цялото време да си му чел молитви и да си го ограждал и тогава ще има витамини в него. Но щом са ходили чужди хора да го работят и да псуват, известни ценни животворни сили ще липсват в житото. Направете малък опит. Вие казвате: „Православната църква това казва. Евангелската църква това казва.“ Всичките църкви си приличат. Единственото нещо, по което трябва да се отличавате е, че не трябва да приличате на запушени шишета.

После вие казвате: „Ние, нашите братя...Всеки човек за мене е брат, като изпълнява Волята Божия. За мене всяка е сестра, в която има свещен трепет и Божествена Любов, Божествена Мъдрост и Божествена Истина. Казано е: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите.“ Какво ще обичам мъртвите! Можем да обичаме само живите. А пък всички са живи, у които Бог живее. Най-големите скърби и страдания, при Божията Любов, Мъдрост и Истина, скърбите са едно благо за него, те не са ограничени.

Та сега, три неща пазете. Първото нещо: Дайте място на онази любов, която ще премахне всички противоречия от вашите души. И не за в бъдеще, но сега още, като ме слушате. Ако остане след година, след две, не може да има никакъв прогрес и никаква еволюция. Вие можете да се залъгвате, но всеки един от вас ще прогледа.

Когато Христос проповядваше на слепия човек и го излекува. Слепият казва, че вижда хората като дървета и после казва, че ги вижда вече ясно. Сега слепият трябва да прогледа, остане ли за в бъдеще, то въпросът е вече висящ.

Като ходя из Изгрева гледам тук-там парченца от шишета и пр. Дръжте чистота! Тук не е место за себе си. Всеки иска да уреди само своите работи. Ако не уредите Божиите работи във вас, то от вашите работи нищо няма да уредите. И вие както сте си дошли, така и ще

заминете. А пък, ако бъдете доволни, тогава ще имате преизобилно и всичко друго ще се уреди добре.

Сега не искам да остане във вас един страх. Вие казвате: „Какво ще стане с нас?“ Ако нямате Божията Любов, зло ще се случи с вас. Ако дадем ход на Божията Любов, много добре ще се случи с нас. Отворете сърдцата си за Бога и имайте вяра. Вие търсите от где Господ ще се яви? Все от някъде ще се яви. Слънцето изгрява от някъде и това слънце, което изгрява отнякъде, все ще залезе. От където и да изгрее, Господ трябва да е Един! Нека има единство във вашата душа. Щом имате Божествената Любов, тя разрешава всички въпроси. Това, което не разрешава всички въпроси, то не е Божествено, а човешко. Като дойде Божественото, то ще разреши въпросите и постепенно с време ще се покаже, че това, което поддържате е верно. А и всичките ви работи ще се оправят. Ако сте лекар, домакин, професор, земледелец и пр., ако имате Божественото, ще ви върви. А ако нямате Божественото, работите ще стават по обратен път. Сега това са диагнози, по които можете да познавате.

Някой казва: „Какво трябва да правим?“ Когато правиш опита, трябва да си сам. Знаеш какво означава самотията? Един професор, когато прави опити, той е сам в своята лаборатория. Опитите тогава излизат най-сполучливи. Щом има други да го залъгват, всякога опитите излизат несполучливи. Когато правите опитите, да бъдете сами. В света самотия няма, защото навсякъде Бог прониква. Там, гдето мислите, че никой няма, там е Бог и ви наблюдава. Когато мислите, че сте сам, там е Той. А гдето е Той, всичко успява. Там, гдето мислите, че никой няма, там е най-сполучливото место за вас. А гдето мислите, че всички, които са там, там ще ви дойдат всичките страдания. Когато останете сам, ще дойде вашето щастие. Много сестри се оплакват от голямата самотия, която имат. И като са останали самотни, търсят някого. Търсете Този, Който може да ви

помогне. И след като ви помогне, Той ще изпрати онези, които ви са потребни. Само Бог знае, кои са потребни за вас. И ако го намерите, работите ще вървят добре.

Вие може да мислите как ще намерите Божията Любов. Не се смущавайте от това. Представете си, че аз ви давам един чек и ви казвам да го изтеглите от банката. Проверете нещата. След като изгрее слънцето, аз трябва да възприема неговата светлина. Защо изгрява слънцето? От колко хиляди години изгрява и от колко хиляди години изгрява и колко хиляди години ще изгрява, това е друг въпрос, но сега изгрява. Това е най-важното.

Страхът да излезне навън! Да имате Божието благоволение. Когато се помолите, Бог да ви послуша. И да имате една опитност. Има един начин за молитва. Аз отивам при някого, който не ми е казал, че ме обича, но му давам пълна чаша с вода, а пък друг ми разправя за любов, но нищо не прави за мене. Бог е направил много за вас, а пък вие нищо не сте направили за Него. Опасността сега е там. В любовта има голяма опасност, понеже, когато Бог прояви Любовта Си и ние не я проявим, тогава в това седи най-голямата опасност и най-големите нещастия. Непременно ще се пукнат цевите и ще стане цяла една каша.

Велико нещо е Любовта! Пазете сърдцето си чисто, както Бог ви го е дал. Пази ума си светъл, както Бог ти го е дал. Защо да тургаш в себе си всичките онези желания, с този да се разправяш, с онзи да се разправяш и пр.

Сега, като отидете да направите нещо, искам да имате въодушевление.

Отче наш

18-та лекция на Общия Окултен клас, 24 януари 1934 г. София, Изгрев

СЪЩЕСТВЕНИТЕ ПРАВИЛА

Сряда, 5,30 часа сутринта (Небето облачно, сняг вали.)

Добрата молитва

Размишление 15 минути

„Всичко в живота е постижимо“

(Прочете се Евангелие от Йоана, 14 глава, 1 –17 стих включително.)

Човек не трябва да изгубва основните нишки на живота си. Каквото и верую да има, в каквото и човек да вярва, все ще дойде някой път да се разколебае. Колкото и да е силен човек, все ще дойде време да отслабне човек. То е нещо много естествено. По пътя е силен, но след като е вървял 4–5 деня, краката му отслабнат, поглежда небето, пътят му се вижда дълъг, отегчава се, не е разположен. Всички вие минавате по един път в живота. Всички вие сте пътници и някой ден сте се обезсърчили. Гладен сте. Дойде някое съмнение във вас. Сега съмнението е неизбежно. То ще дойде. Не можете да го избегнете. Ако искате цяр за съмнение, има само един цяр – вярата! Но някой ще каже: „Де да намеря вярата?“ Дето и да е! В някоя аптека. Ако ти кажат: „Вземи топлина!“ – Откъде? От слънцето. Чакай го, като изгрее. Беден си, нямаш пари. Но, като изгрее слънцето, можеш да вземеш топлина, колкото искаш. Вечерта, като залезе слънцето, ще я изхарчиш. През цялата нощ можеш да изстинеш малко, но на другия ден пак ще вземеш.

Има ръководни правила, които трябва да спазвате. Сега има големи противоречия в живота на всички вас, младите. Малкото дете

очаква да стане възрастен. В него има желание да израсне, да ходи. А като остарее, за какво мисли? Младият се въодушевява, а пък старият какво прави? Мнозина от вас, като дойдете до преклонна възраст, като станете стари, казвате: „Остарях вече!" Старият какво трябва да прави? Това, което прави гладният. Щом сте гладен, ще намериш хляб и ще се наядеш. И си разрешил въпроса. И като намериш хляб, не го чопли, от какво е направен, дали ще ти стигне или не, но колкото хляб искаш вземи и подкрепи силите си.

Но казваш: „Хубаво за днес, ами за утре?" Питам тогава: кой в живота е осигурен? Някои хора са осигурени повече, някои по-малко. Да допуснем, че някои от вас сте най-малко осигурени, какво трябва да правите? Казваш: „Да бъдем богати!" – Хубаво, но всички богати не можем да бъдем. Казваш: „Да бъдем учени!" – Но всички учени не можем да бъдем. – „Да бъдем силни!" – Но всички силни не можем да бъдем. Като погледнеш в природата, колко силни същества има? Слабите са повече отколкото силните. Ние искаме да бъдем силни. Имаме една вътрешна идея и мислим, че като бъдем силни, ще уредим работите си. Прави сме до известна степен. Ние мислим, че като сме учени, до известна степен ще уредим работите си. Право е. Ние мислим, че като сме богати, ще уредим работите си. До известна степен е верно. Но всички желаят богатство. Тогава? Знанието ти е турено не в някоя осигурителна банка, но в една малка глава, както виждате. Човек живее в една малка колибка. Даже човек живее в една много малка колибка. Вие искате много голяма къща, а пък при това живеете в една къща, чийто диаметър е 17–18–19–20–21 см. на длъж, а пък широчината ѝ е 15 см. И тази къща има два малки прозорци. И вие сте доволни, че сте в тази малка къщичка, а пък от вън искате да имате голяма къща. В сравнение с други същества, в най-хубавата къща живее човек. Тя е палат сравнително. По-малките същества живеят в много по-малки къщи от колкото вашите. Изобщо човек

живее в една малка къща и има няколко врати, през които излиза. Той има и по-големи къщи, в които живее. Вие трябва да се научите да живеете и в по-големите къщи. За сега вие живеете в най-малкия апартамент. Аз го наричам долен апартамент, сутерен. В сутерена живеете и слънцето никога не ви огрява. И както виждате, кашляте. И вентилацията не става както трябва, също и храненето, не става както трябва.

Ти казваш: „Не виждате ли?“ Виждам, но какво трябва да правим? Казваш: „Отвън е студено, не виждаш ли? Какво ще се прави?“ Сняг вали, не можеш да измениш студа. Можеш да измениш малко, ако запалиш печката, вътре ще измениш, но вън от друго зависят условията.

Сега не зная, каква дума да употребя. На вас, на хората им липсва нещо много съществено. Всичко имате, само най-същественото им липсва. За същественото повидимому най-малко мислят. Но то е същественото, от което целият човек постоянно се обновява. И когато изгубим това, същественото, ние се обезсърчаваме. Ние не търсим често същественото. Вие ще кажете: „Вяра!“, ще кажете: „Любов!“ Има други неща, в живота, които повидимому са по-съществени.

Външният живот, това, което сте вие, то е резултат на едно условие, не само на вас, но на хиляди поколения. Съвременната наука казва, че тялото, което имаме, е резултат на усилията на хиляди поколения, на хиляди същества. Телата се създават по хиляди модели. Ако искате да знаете, как е устроено тялото, можете да видите в някои антропологии и физиологии. После, можете да разгледате целия обществен строй, онези морални принципи, по които хората се ръководят.

Всяка една душа си има известни копнежи. Ти търсиш Бога и не Го знаеш къде е. Поне едно време Адам Го чуваше в градината. При

сегашните хора, в нашата градина Господ Го няма. Защото ние не сме в рая. Ние сме извън рая. Като казвам, че Го няма Господ, има ред обяснения върху това. Да си послужим със слънцето като образ за пояснение. Слънцето е изгряло, но представете си, че има дебели облаци и целия ден не знаете, къде е то. Да кажем, че така е ден, два, три, четири, пет. И представете си, че сте на северния полюс. Слънцето е залязло и шест месеца минават, без да го видиш. И някои хора живеят на северния полюс. Дните им са дълги, но и нощите им са дълги.

У вас по някой път се заражда мисълта, какъв ще бъде краят на вашия живот. Вие вярвате, вярвате и по някой път се усъмните. Но питам, кой е онзи, който до сега не се е усъмнил? Съмнението ще дойде. Защо и за какво, така е организиран сега светът, в каквото и да вярваш. Може да ви препоръчат една религия. В каквато религия да живеете, съмнението все ще дойде. Да допуснем, че вие сте религиозен човек. Върви ви всичко. Но започнат несгоди в живота. Тогава идва съмнението. Когато се молиш и ти се отговори, добре, но когато се молиш и не ти се отговаря, тогава? Докато човек е здрав, лесно се разрешават въпросите, но като заболееш и се молиш и не знаеш, дали ще оздравееш. Тогава? По някой път казваме, че ни слуша Господ. Тогава, я се помолете да не остареете! Може да се молите: „Господи, да не остареем, нека да бъдем млади като децата!“ Вие сте повярвали в едно нещо, което не съществува. Старост в света не съществува. Тогаз под стар, какво да разбираме? Всеки, който заболее, е стар.

Сега искам да бъде кратък, искам да говоря някои неща, които не са в стълкновение с работите, които сега имате. Защото някой път щом се говори, вие влизате в стълкновение със себе си. Старото и новото не трябва да бъдат и не могат да бъдат в стълкновение едно с друго. Който се ражда и който умира, за какво има да са в

стълкновение един с други? Онзи, когото погребват в гробищата и онзи, който се ражда, за какво има да се карат двамата? И вие не докарвайте нещата в стълкновение. Старото няма какво да е в стълкновение с новото, което иде.

Вие имате едно верую, вярвате в Бога, но конкретно в какво седи вашата вяра? Аз донякъде зная, какво е вашето верую. Аз напълно зная в какво вярвате. Вие в някои неща вярвате повече, отколкото в други неща. Хубаво, в каквото и да вярва човек, все е хубаво. Обаче в нашата вяра има известни други проявления, които са лоши и които по някой път опетняват вярата ни. Има неща, в които вярвате без да искате. Най-първо здравият човек не вярва, че ще умре. Но утре, като заболее, този здравият човек и като лежи 4–5 месеца, казва: „Мен ми се струваше, че няма да умра, но както сега съм отслабнал, почва да работи в мен мисълта, че ще умра." Как е възможно това? Тая мисъл преминава през него. Някой път, този страх преминава без нищо, а по някой път, каквото казва, ще стане и ще погледнеш, че е умрял. Сега може да се обясни умирането по два начина: или че човек съвършено е изчезнал от света или може да се даде следното обяснение. Вие имате една бучка захар. Като падне тази бучка във водата, стопява се. И отиде вече. И представете си, че водата е много. В едно езеро е паднала бучката, де ще я намерите? Отиде захарта. Тя по никой начин не може да се върне назад. По никой начин вие не сте в състояние да върнете бучката. Отиде вече. Отиде, но къде? Изпуснал си я. Защо я изпусна? Отиде. Тогава какво трябва? Друга бучка. – „От де ще я взема?" – От някъде, ако можете да намерите.

Помнете едно: животът, който сега имате, е една бучка захар. Сегашният живот е една бучка захар. Гледайте да не я изтървете в езерото! После ако ме попитате, ще кажа: Отиде бучката! Някоя друга бучка трябва да се намери. Тази бучка се е разтопила. Никаква философия, никакво обяснение не помага. Както и да обяснявам, ще

кажете: „Отиде бучката!“ Някой обяснява, че бащата на еди-кой си умрял и бил в рая. А синът казва: „Но отиде баща ми. Къде е раят, не знам, но баща ми го няма.“ И казва той на другия: „И ти не го знаеш. Ти разправяш за рая, но не си бил там.“ – „Не съм бил.“ – „Тогава как разправяш?“

Някой казва за някого, че бил в рая, като разбира при Бога. Че Бог е на всяко място. Щом туряш Бога в специфично място, тогаз за Бога имаме две понятия: че Бог е навсякъде или че Бог е някъде. Това са две различни понятия. Като кажем „при Бога“, тук, дето съм и горе, все е при Бога. По отношение на изразите: „при Бога сте“ и „не сте при Бога“, има едно особено разбиране. Сега, какво разбирате вие под думите: „Аз съм при Бога“? Това значи:„При баща си съм аз.“ Значи съзнанието на вашия баща е будно. Вие сте в къщи, виждате баща си и той ви вижда. И казваш: „При баща си съм.“ Може баща ви да е в Америка, но той ви пише, всяка седмица ви пише по едно писмо, баща ви постоянно ви пише. Като кажа, че съм при Бога, разбирам: Баща ми и аз сме в постоянна връзка, имам писма. Но някой път се затвори станцията, нямаме никакво писмо, съобщенията са прекъснати. Тогаз е онова тягостно състояние. Казваш: „Едно време как беше!“ – Как беше? – „Писма идваха. После чекове идваха. А пък сега не идат писма, нито чекове идат.“ Тогаз настава онова тягостно състояние, в което някои изпадат.

Да се обясним. Всеки ден на вас ви трябва това, същественото, което да подкрепи живота ви. Прана ви трябва. Всеки ден ви трябва по малко въздух, за да се подкрепи организма ви. Всеки ден ви трябва по една мисъл, за да подкрепи вашия ум. Това е сега същественото. Днес в какво вярваш? На онова, което можеш да възприемеш и което може да ти бъде полезно в дадения случай. Могат да разправят някои, че след като умреш, ще отидеш между ангелите на небето. Това никой не може да опише. Има разни описания. Най-хубавото за онзи свят е

писал Сведенборг. Четете Сведенборг. Той го е описал конкретно. Както описват земния живот, така го описва той. Той говори за ангелите, бил е между тях, говори за техния език. Прави сравнение между земния и небесния живот. Той разправя подробно, хвърля известна светлина върху всичко това. Сведенборг, като говори за ангелите, казва, че някой път и ангелите стават тъжни. Някой път и по тяхното лице настава една промяна. И самите ангели не знаят от какво става това. Има разни предположения за това, но както и да мислите има някои неща, които не могат да се обяснят в живота. Ние казваме: „Бог не се гневи“, но Писанието казва: „Разгневи се Господ.“ Как трябва да се разбира думата „гняв“?

Аз искам да ви наведа на същественото. В дадения случай, кое е същественото? Обедът, който ще имаме. И този обед има по-голяма философия, отколкото всички други сказания, които мога да ви говоря. За гладния човек обедът е най-важен. За човека, който се нуждае от въздух, в дадения случай, въздухът е по-важен, отколкото всичко друго. В дадения случай една мисъл, която е съществена, е по-важна отколкото много други неща, които не могат да послужат. Да допуснем, че ще ви каже някой, че ще станете силен, че ще заповядвате на целия свят. Може ли човек да заповядва на целия свят? Не може. Можеш да заповядваш, но как? Всеки един човек е господар. Отвори си устата и кажи на въздуха: „Слушай, влез вътре!“ И влиза въздухът. Ти си господар. После въздухът пак излиза. Вземеш малко хляб, сдъвчеш го добре. Господар си. Това, което си взел, пак трябва да го изхвърлиш навън. Всеки ден ти си господар. Като ядеш, ти си господар. Като дишаш, като мислиш, ти си господар. Вън от това, другото не е толкоз съществено. Другите неща са второстепенни. Ако ти можеш да ядеш, да дишаш и да мислиш правилно, то другите неща лесно стават. Но ако не можеш да ядеш, да дишаш и да мислиш както трябва, то другите неща съвсем няма да ти се подчиняват.

Ние търсим идеята за Бога. Много книги има писани по това. Христос казва: „Вярвайте в Бога и в мене вярвайте!“ Какво е искал да каже Христос с тези думи? – Дръжте връзката, не късайте вътрешната връзка. Тая връзка постоянно да съществува. „Дръжте връзката и с мен!“ Христос говореше на своите ученици. Ние не сме във времето на Христа. Какво отношение имат Христовите думи спрямо вас? Представете си, че Христос е казал на своите ученици: „Яжте хляб, вярвайте в хляба!“ Дал е един обед на своите ученици преди, 2000 години. И казва: „Яжте хляб, вярвайте в хляба!“ Какво ви струва да повтаряте думите на Христа, казани преди 2000 години? Пред вас никаква трапеза няма. Ако по човешки разсъждавате, няма никаква връзка. Но тази трапеза, която е била сложена тогаз, ако тази трапеза се е сложила като се е създал света и сега не е дигната. Не само във време на Христа, но преди Христа беше сложена и сега е сложена. И това, което е сложено пред вас, яжте! Отношенията са пак същите, ако ти вярваш. Стопанинът може да го няма в къщи, но ти можеш да се ползуваш от тази трапеза, както всички други. Ти можеш да очакваш да дойде стопанинът да те покани. Но няма го. Слугата ти казва: „Вземи си. Нашият стопанин е на работа. Рядко се връща.“ Ти казваш: „Но аз искам да Го видя!“ Не можеш да Го видиш, Той се връща на 2000 години по веднъж да понавиди трапезата и после пак си заминава. Така и Господ като постави Адама в рая и отиде някъде, не се знае за колко време. Надвечер се показал Господ. Чул Адам гласа на Бога в райската градина: „Къде си?“ Това било надвечер, не сутринта.

Ще оставя сега това така. Както искате мислете. Дали ще го разрешите. Аз толкоз години съм мислил по това. Бих желал да зная, как са го разрешили някои. Сега в моя ум седи следното: има някои неща, които не е възможно да се разрешат. Ето какво разбирам под думите: „Идея, която не може да се разреши.“ Отиваш при един зелен

плод. Ти не можеш да го откъснеш. Не е време за късане. Ще чакаш. Той си има определено време. Като узрее, ти можеш да го откъснеш. А като го откъснеш сега още, не ще може да се ползуваш.

Или отидеш при някой извор, който е замръзнал. Остави го да се размрази. Ще чакаш пролетта и лятото и този извор ще се размрази. И ще почерпиш вода от него. Ако откъртиш сега от него, ще вземеш само къс лед.

Това са само общи забавления, на театър. На сцената ядат, пият, но нищо съществено няма. Гледате на някое кино, че трен минава, но всичко това са сенки, няма никаква реалност. И вие отивате в къщи и разправяте, че сте видели тренове. Казваш: „Видях аз Дон Кихот. Даваше се на кино Шаляпин. Слушахме Шаляпина." Никакъв Шаляпин!

Всички вие сте подложени на една голяма опасност. Тя седи в следното: когато човек дълго време върви по пътя, излизат му пришки. Много е работил и тогава не му се работи. Пазете се, много не работете. Мнозина от вас много работите, повече отколкото трябва, преуморени сте вече от работата. Защо трябва да излезат пришки? Като копаем 10–15 минути, достатъчно е! А пък цял ден да работите, това е работа на каторжник. Ако аз проповядвам, че трябва да се орат нивите цял ден, ние сме каторжници в Египет. В Египет сме, тухли се правят. Искаш, не искаш ще ореш. И затова казвате: „Пришки на ръцете ни излязоха." Роби сте. Сега какво трябва да се прави? Работата е, че този, който е роб, един ден става господар и мисли, че като заповядва на другите роби, той е свободен. Често ми се разправя, че един слуга заповядва на друг слуга, какво трябва да прави. То са смешни работи. Заповядва, кой човек да погребат, а пък утре и за него ще заповядат да го погребат.

Ето какво аз разбирам под „господар". След като съм спал на леглото, аз мога да стана от леглото и да се облека. Аз се считам тогаз,

че съм господар, а пък щом не мога да стана от леглото, аз вече съм роб на условията. Някой път сутринта не ставате. Аз гледам през прозорците какво правите. И съм виждал следното: като стане някой, седне на леглото и навежда си главата надолу и си затуля лицето с ръцете и мисли, мисли, гледа си дрехите и мисли, дали да се облече или не. Той има нощница, мантия, той е бил дякон. Тая нощница ще трябва сега да се съблече. Понеже през вечерта е бил на служба, ще трябва да извади нощницата, да тури обикновените дрехи. И след това ще вземе горе-долу да се помие и да се повчеше. Това е неестествен живот. Никаква нощница не ви трябва, никакъв дякон. С каквито дрехи си спиш, стани си и се облечи. Като екскурзиант. Нищо не събличай. Като станеш, облечи си дрехите, поумий се и поблагодари на Бога и пак си върви по пътя!

Като станеш, първото нещо е да бъдеш весел. Не сте ли весел, работата не е добра, дяконът не е изпълнил добре службата си. Щом станеш от леглото, седни малко на леглото, не си дръж главата на ръцете, защото тази къща не е толкоз голяма. Защото, ако тази малка къща не можем да уредим, за какво ще ни даде Господ по-голяма къща.

Но има в живота фиктивни работи, които ни измъчват. Станеш сутрин, измъчват те слугите. Ако си жена, измъчва те мъжа ти. Ако си мъж, измъчва те жена ти. Ако си майка, измъчват те децата ти. Ако си ученик, измъчва те учителят ти. Ако си учител, измъчва те ученикът. Измъчване има навсякъде. И човек се намира в големи противоречия. И после, всички вие имате на ума си да уредите вашия живот, както някоя мома, която се жени и погледне някого и казва: „Този няма да го бъде!“ После дойде друг, погледне го, после трети и пр. И най-после хване някой мазен. Това не се отнася до вас. Не само вашия живот, но целият живот го описвам така, както е навсякъде. Навсякъде животът се развива еднакво.

Една мома избира момци. Аз считам, че всеки един господар, при когото се представят слуги, за да ги избира, той е на мястото на момата. Кланя му се един слуга. Защото като дойде момъкът, момата е господар. Момците са слуги. Всички се представят да слугуват при нея. Тя го погледне от високо и казва: „Не може да ми върши работа." Изпраща го. Втори слуга мине, трети и т.н., десет. Но след десет слуги господарят все ще налети на някого.

Питам, как трябва господарят да си избере един добър слуга? Ако аз съм един господар и при мен дойде един слуга, ето как щях да го изпитам. Ще му кажа: „Седнете на моето място." И аз ще изляза навън. Ще се дегизирам и ще кажа: „Тук ще дойдат други слуги. Понеже теб те избрах за слуга, ще дойдат много души и искам да избереш девет добри слуги." И ще го оставя. Девет слуги да избере. Той ще се жени, а пък аз ще гледам, как ще се ожени той. И ако той може да избере сполучливо тези девет слуги, тогава аз знам, че съм избрал добър слуга. А пък ако той не може да избере другите девет слуги, той не е добър слуга.

Или друго яче казано, на ваш език, ако моя слуга, който ще дойде при мен, не може да обича моята работа, както аз я обичам, да бъде така честен, както аз съм честен и да има присърце моята работа, да я има като негова работа, тогаз той не е добър слуга. И когато един слуга иска един добър господар и той трябва да спазва същото правило. И този господар да влиза в положението на слугата, той да обича работата на слугата, както обича своята работа. Това са правила сега. Господарят трябва да обича и да се интересува от работата на своя слуга и слугата трябва да се интересува и да обича работата на своя господар. Това е правилния избор. Ако ученикът не се интересува от материята, която Учителят му преподава и ако Учителят не се интересува от материята, която ученикът учи, тогава няма правилни отношения.

И ако ние не интересуваме от това, което Бог е създал и ако Бог не се интересува от нас, тогаз? Това са общи човешки отношения и тези отношения постоянно трябва да се обновяват. Всякога трябва да има един малък придатък.

Всеки ден трябва да ям, всеки ден трябва да дишам, за да обновявам силите си. Законът е такъв. Можеш да кажеш: „Вчера аз дишах много добре." То е за вчера, но днес трябва да дишаш добре. Ти казваш: „Аз вчера вярвах добре." Но сега трябва да вярваш. Важно е какво е сега. Като стана сутринта, аз виждам, какво ми липсва. Най-първо гледам, каква е моята вяра. Някой казва: „Онзи човек е добър!" Аз не зная, как вие познавате, че някой човек е добър или как познавате, че някой човек ви обича. В една школа има такова положение: Безлюбието всякога се маскира с любовта. Ако една обич, която някой има към вас, е едно маскиране, е едно безлюбие, тогаз какво ще кажете? И няма да мине 1–2 години и животът ще го покаже. Ако животът разкрива безлюбието, което е маскирано с любовта, тогаз какво подразбира това? Може ние да не сме виновни. Дадена ти е една стока. Купил си я от някъде. Продавате я, но стоката не е хубава. И после може да се разкрие, че стоката не е хубава. Трябва да бъдеш внимателен. Всичко това, което сте унаследили, трябва да го проверите, трябва да проверите, дали стоката, която имате, отговаря на това, за което е дадена.

И тогаз другото правило гласи: Всяка любов по някой път се маскира от вън с безлюбие. Има хора пък, които, за да маскират своята любов към вас, ще се покажат безлюбни. Но след време ще се види.

Тогаз как искате: отвън ли да бъде любовта? Де искате да бъде маската? Отвън ли или отвътре? Искате ли отвън да бъде любовта и отвътре безлюбието или отвън безлюбието, а отвътре любовта? Кое бихте предпочели? В природата отвън е нейното безлюбие. Тя е много

груба, постъпва на общо основание. Но зад тая грубост седи любовта скрита някъде. В природата няма никаква деликатност, много груба. Нито пет пари не дава. Както е хубаво времето, дойде буря, дъжд, оцапа ви и след това никакво извинение, но в основата е скрита любовта вътре.

Влиза онзи, мазният, прекарва си ръката по говедото, бута го, много меко го пипа и казва: „Хубаво е." Говедото не знае, какво мисли той. Онзи казва: „Хубав е за клане." Побутва го, много деликатно го пипа. А говедото си казва: „Добър ми се вижда този човек." Но след това няма да мине много време, половин час, един час и идва ножът. И стягат му краката, обръща го, изтича му кръвта и свърши се любовта. От вън е красив, а отвътре е жесток. Казвам сега, има нещо в човека, което е жестоко, което не е ваше. Идва при мен един и казва: „Слушай, ти не ме обичаш!" Казвам му: „Майка ми беше такава. Който идваше, пердашеше. И аз нося нейния характер. Унаследено е в нашия род, така е отвън. Сприхави хора сме. След като направим някоя беля, разкайваме се. Не сме засмени хора. Не сме лоши, но отвън сме недоволни."

На вас ви трябва едно определение, какво нещо е свободата. Че ви дават една дреха да я облечете, това не е свобода. Или че ви вземат дрехата и това не е свобода. Или че ви говорят меко, това не е свобода. Или че не ви говорят, това не е свобода. Ако вие бихте писали върху свободата, как щяхте да я определите? Писанието казва: „Дето е Духът, там е свободата." Или другояче казано: „Дето е Бог, там е свободата." Когато онзи, който не те обича, иска да ти наложи своето правило, то е ограничение. Животът върви по две линии, неизбежни са те, едни се ограничават и се заробват, а пък други се ограничават и се освобождават.

Преди години във Варненския затвор стана следното: един затворник изкопал една дупка и влязъл в един канал, вътре в

клоаката, за да излезе. В затвора е много хубаво в сравнение с клоаката. Влиза той [в] тези нечистотии, с желание да излезе и като излезе вън ще се освободи. Ти се ограничаваш в тази дупка с нечистотии, но с желание и мисъл, че като излезеш от тази дупка, ще се освободиш. Ти, като приемеш това ограничение, ще се освободиш. А пък ако те прекарат през тази дупка, за да влезеш в затвора! И обратния закон има. Има хора, които се ограничават и се освобождават, а пък има хора, които се ограничават и се заробват.

Вие ще минете през тази дупка. Няма никой, който да не мине през нея. Така е направил дяволът работите в света. И като преминеш през клоаката, ще се оцапаш и после като излезеш вън, сте свободен и дълго време ще се миеш. И онези дрехи, с които си преминавал, ще ги изгориш на аутодафѐ. Не ги оставяй.

Че когато вие имате в душата си омраза, подозрение, всички тези отрицателни черти, не сте ли вътре в тази клоака на живота, през която искаш да излезеш. Канал е това! Излез от клоаката! Гледай по-скоро да излезеш от този канал! Ако стоиш по-дълго време, изгубваш живота си. За един, два, три дена да излезеш. Повече не може! За три дена, ако не можеш да излезеш, страшно е!

Та има изпитания, през които напредналите от вас ще минат. Вие не знаете, какво нещо е един напреднал ученик! Напредналият ученик е силен ученик. Дойде едно дете при него и му казва: „Дай ми твоята торба.“ Той му я дава. Напредналият ученик после му казва: „Дай торбата.“ То не я дава. Той го бутне с пръст и взема торбата. Като ти кажат: „Вземи торбата!“, вземи я. И като ти кажат: „Дай торбата!“, дай я. Та на силния ученик никой не може да му вземе торбата.

Ако вие мислите, че може да ви обиди някой, вие не сте силен ученик. Ако мислите, че някой може да ви оцапа, че дяволът може да ви оцапа, вие не сте силен ученик. От вън може да ви оцапа. Ако мислиш, че някой може да те заблуди, ти не си силен ученик.

Аз нося това, ценното в душата си. Аз искам да вярвам в това, което носите във вашата душа. Между моето верую и вашето не трябва да има никаква разлика. Като излезете на слънце, какво ще видите? Ще видите това, което аз виждам и ще възприемете светлината, топлината, както аз ги възприемам. Ще има много малка разлика. И вие ще ходите като мен. И вие ще махате като мен ръцете си. И вие ще крачите като мен ту с левия крак, ту с десния. После ще сядаш, ще ставаш, ще ядеш, ще пиеш и т.н.

Но казвам, всички на една и съща служба не можете да бъдете поставени. Всички едно и също положение не можете да завземете. Някои от вас ще бъдете слуги, някои господари. Някои от вас ще бъдете ученици, някои господари [учители]. Някои от вас, ще бъдат лекари, други пациенти. Някои от вас ще бъдете адвокати, а пък други клиенти. Един може да бъде търговец, а пък други купувач.

Сега да се върнем към съществените правила. Ето едно съществено правило: Всеки един човек обичайте така, както обичате Бога! Какво ще кажете на това? Казано е: „Да обичаш ближния си, както обичаш Бога." Ние казваме: „Да обичаш ближния, както обичаш себе си." Ти обичаш себе си, както обичаш Бога. Това е един втори превод. И право е това, че ние обичаме себе си, както обичаме Бога. Да обичаш Бога, значи да нямаш абсолютно никакво противоречие в душата си. Любовта седи в едно нещо, любовта седи там, дето няма никакво противоречие и при нея никой не може да създава никакво противоречие.

Кое същество може да те люби? Онова същество, в чието сърдце и душа не може да влезе никакво противоречие, това същество всякога те люби. Щом влезе някакво противоречие, ще се появи едно разногласие в любовта. Ако искате, можете да имате разпознаване на любовта от другите състояния, които имате и които са от друго естество. Ако искате да опитате едно ваше вътрешно състояние, може

по този начин. Ако направите една погрешка, то този, който ви обича, ще ви каже: „Няма нищо, тази погрешка не е ваша.“ Този човек има вяра. Вие направите една сделка и изгубите 10–20 000 лева. Той ще ви каже: „Няма нищо, ще се оправи тази работа.“ И кредитира ви наново. Втори път губите, трети път, четвърти път, пети път и т.н. Този господар ви казва: „Няма нищо.“ И ви кредитира наново. Този човек има вяра. А друг господар би дал пътя на онзи, който е погрешил. Вие сте от онези господари, от много строгите. Казвате: „Няма да го бъде този брат. Не ми го хваща окото.“

Как гледа Бог на нас? Ние направим една погрешка, Господ казва: „Няма нищо.“ Направим втора погрешка, трета, четвърта, направим 10 погрешки, Господ казва: „Няма нищо“ и те кредитира. Ние имаме постоянно тази любов на Бога, която се изявява всеки ден. И даже като направим една погрешка, слънцето не се помрачава, вятърът си духа, хората към нас са любезни. А ние вътрешно се късаме, смущаваме се. Оставете тези смущения, а поправете погрешките!

Сега приложението, вие се намирате в едно трудно положение. Седите и правите различие, мъжа си ли да обичате повече или чужди мъже? Обичайте всички мъже еднакво. Вие правите едно различие, вашето дете ли да обичате повече или чуждите деца? Не да правите различие! Обичайте всички деца! Гледайте на онова дете, както майка му гледа! То е истинското отношение. Влезте в положението на онази майка, която е родила това дете. Вие сте в положението на една малка птичка. Приближавам се към полочката. Разкряква се майката наоколо, църка! Аз погледна пиленцето, не го бутам. Много съм внимателен. И се отдалеча. Влизам в положението на майката. По някой път и вие, във вашето сърдце, имате едно малко желание, една малка мисъл. Приближавам се. Не искам да изхвърля пиленцето вън от полочката. Казвам: „Много добре го храниш!“ Няма да кажа: „Тези

простаци тук какво мислят!“ Погледна го, после видя малката полочка, колко хубаво е направена. И вие ме погледнете и се сгушите. Като се поотдалеча, майката пак дойде.

Не смущавайте птичките, не смущавайте и себе си. Някой път вие сами се измъчвате. Не се измъчвайте. Ви се измъчвате и казвате: „От мен нищо няма да стане!“ Не смущавай душата си! Ако нищо няма да стане от тебе, тогаз какво ще стане? Един ми разправяше следното: „Аз на другите казвам, че съм голям вагабонтин, но аз си казвам: Не си, не си! Като ми каже някой друг вагабонтин, не ми е приятно.“ Стратегия е това.

Не говори за другите това, което те говорят за себе си. Едно правило ще ви дам: Никога не говорете с онзи език, с който хората говорят за себе си. Не отивай да говориш на една чужда жена така, както мъж ѝ говори. Не отивай да говориш на едно дете така, както майка му говори. Ето едно свещено правило, което трябва да пазите. Майката може да вземе дъщеря си и да я прегърне. Тя има право. И ако ти направиш същото, тези хора ще останат недоволни от тебе. Ако един мъж поглади жената на друг мъж, тогава какво ще стане? Това правило трябва да се спазва.

Това, което мъжът прави за жена си, ти не го прави никак. То е негово свещено право. Това, което дъщерята прави за майка си и за баща си, то е за тях. Дъщеря ще погледне баща си и ще го целуне. Като дойде отвън някоя друга дъщеря, не може да направи същото. Чуждите дъщери да не правят това, което дъщерите в дома си правят. Това е правило. Това са външни неща. За мен ето какво означава това: ако вие снемете вашата кожа от ръката си и дойде някой, че иска да бута ръката. Щом се отнема кожата не бутай. Защото щом един човек е погалил своята дъщеря, той е снел кожата ѝ. И ако вие отидете да я погалите, вие ще ѝ причините неприятност. Оставете да зарасне кожата ѝ. Или ако искаш да я гледаш така, стани баща. Нямаш право

да буташ, когото и да е, ако не го обичаш. А пък щом го обичаш, тогаз поглади го, както гладиш себе си. Какво чувстваш, като погладиш ръката си? Ако някой, който ви обича, ви глади, какво ще почувстваш?

Аз съм виждал следното: при един болен идва някой лекар, който е млад, свеж, пълен с магнетизъм. Болната е някоя мома. Лекарят като я хване, минава нещо от него в ръката ѝ. Тя се държи за ръката му. Живот минава от лекаря в нея, тя усеща приятност. А пък някой път лекарят хване ръката ѝ, а тя си взема ръката. Значи взима нещо от нея.

Когато някой човек може да ви даде нещо, вземете го. Някой казва: „Ние трябва да се обичаме!" Ще ви дам едно правило, какво нещо е обичта. Има известни правила, които трябва да се държат във всяко едно общество. И тогаз можем да прогресираме. А сега ние сами ставаме препятствие, да се спъваме в живота. Когато кажем, че някой няма любов, тези думи са неразбрани. Значи ако не ме обича, няма любов, ако ме обича, има любов. Преди всичко един човек на любовта трябва да бъде здрав. Той трябва да яде добре, трябва да диша добре и трябва да мисли добре. И после в неговия ум не трябва да има никаква задкулисна мисъл. Когато обичаш някого, аз подразбирам едно: не трябва да имаш никаква задкулисна мисъл. Ще постъпваш спрямо другите хора, както постъпваш спрямо себе си или както постъпваш спрямо Бога. Като отидеш при Него, Бог е скрит някъде там. Може да те наблюдава в рая, какво ще правиш. Ти минеш и погледнеш някого. Не си давай мнение за творбите на Бога! Ти казваш: „От този човек нищо няма да излезе!" Не давай мнение. Никой не те е турил авторитет. Мога да ви приведа много примери. От всякого едного от вас, когото Бог е създал, ще стане нещо от него! На пръв поглед като че няма да стане, но ще стане, ще излезе нещо от него! Сега аз бих ви предсказал, какво ще стане от вас, но това няма да ви ползува. За сега

не се спирам върху противоречията, турям ги на страна. За мен е най-важен обедът [обетът], който трябва да вземете. Какво ще бъде вашето бъдеще, мога да ви предскажа. Не е мъчно да ви предскажа бъдещето. Но и да ви предскажа, това не са съществени неща.

Мога да ви предскажа, че мнозина от вас ще бъдете ангелски служители. Какво ще разберете от това? Мнозина след няколко хиляди години ще бъдете царе. Някой казва: „Аз не вярвам!“ Аз не искам да вярвате. След няколко години, ако стане това, добре, ако не стане, празна работа е. Под думата цар разбирам следното: след 2000 години ще бъдете свободни, както един цар е свободен. Ще бъдете в състояние да правите, каквото искате, без да е в състояние някой да ви ограничи. Казвам, след хиляди години вие ще бъдете толкоз красив, че ще обръщате вниманието на целия свят. Кое е емблемата на красотата? Най-хубавото, най-красивото от всичко в света е Слънцето. По-красиво от него няма. Всички обръщат очи към него. Слънцето е най-красиво. След това иде Месечината. След Месечината иде Венера, богинята. След това иде Сириус и т. н. Всички вървят едно след друго. Но най-красиво е слънцето. В красотата има известна сила. Ти си отчаян в живота. Идвали при него философи и му говорели. Той им казвал: „Оставете с вашата философия. Дотегна ми!“ Никаква философия не помагала. Най-после се чудели мъдреците, събрали се и намерили най-после, как да развеселят царя. Намерили най-красивата мома в държавата. Облекли я. И един ден, като си седял царят и я погледнал, забравил всичко. И тръгнал подир нея. Тя се обърнала и той спрял. Той вървял подир нея. Всички учени хора гледали, че царят върви след нея. Той казал: „Видях нещо, което осмисля живота!“ Те му казали: „Царю Честити, Божии работи са те!“

В красотата има нещо Божествено, което изтича. Това, което изтича от Слънцето, не е самото Слънце. В красотата има нещо, което

изтича, то е Божественото, неуловимото. Вие казвате: „Той се е захласнал.“ Хубаво е човек по някой път да се захласне.

Сега да се повърнем към съществено. Кое е същественото. Не уреждай живота си, който Бог е уредил. Този живот, през който Бог е прекарал ръката си и е създал нещо възвишено, не го глади, защото ще те изпъдят от къщи. Ти се радвай, че тази жена си има мъж, който се грижи за нея. Ти се радвай, че има Един, Който мисли за твоя живот. Какво ще уреждаш своя живот! От нас се изисква само едно нещо, да си вършим работата. Каква работа трябва да вършим?

Когато аз ви говоря, нямам пред вид сегашния ваш живот. Сегашният ваш живот не дава никакво изяснение на това, което искам да ви кажа, защото той е един резултат на миналото, той е една фикция. Той нищо не разрешава. Аз ви говоря за нещо, което сега иде. Реалното, Божественото, което може да измени миналото на нашия живот. Защото ако това, Божественото не влезе в нас, нашият минал живот не може да се обнови. Да си представим почва, която съдържа миналите енергии. Само по себе си нищо не става от тях. Слънцето, като дойде, е в състояние да измени тези семена, които са турени в почвата. Слънцето е в състояние да измени миналото. Та трябва да вложите Божественото, новото, което иде сега. Да не падате духом! Вие по някой път се обезсърдчавате. Някои се обезсърдчавате, че няма кой да ви обича. Но какво значи да ви обичат? Ако ви направят една хубава къща и не ви пущат навън и ако на прозорците има решетки, ако ви турят в хубава къща и ви турят златни букаи, тогаз какъв ще бъде този живот, който е ограничен? Изхвърлете от себе си онези ограничения, които сега съществуват у всинца ви! Те са все на миналото.

Вложете Божествената любов, която сега вече настъпва в света! Вложете онази любов, която имат всички онези, които истински ви обичат! Когато аз правех моите изследвания, един учител ми каза:

„Имам един много способен ученик. Одарен е този момък, но всички ученици в гимназията имат лошо мнение за него. Той е даровит, но има някои особености.“

Казвам, разчитайте на това, което Бог е вложил, а не на временните работи. Научете се да вярвате в това, което Бог първоначално е вложил във вас. Има ли нещо вложено във вашата душа от Бога или не? При всички противоречия да вярвате в това, което е вложено! Това, което е вложено, един ден ще даде своя плод. Някой път вие сте под влияние на чужди мисли. Човешката мисъл по някой път има ужасни влияния на окръжающите. Чуждата мисъл може да спъне когото и да е. Един друг може да се спънете.

Бог, Който е създал и Който създава целия свят, Той иска да схващате Неговата Любов и да бъдете израз на това, което Той иска от вас. Не това, което хората изискват от вас, но онова, което Бог изисква от вас. Най-после, вие вярвате в Христа. А Той казва: „Вярвайте в Бога и в мене вярвайте! Както аз вярвам в Отца и пазя думите Му. И ако кажа, че не Го познавам, ще бъда подобен на вас. Но аз вярвам и пазя думите Му. Вярвайте, както и аз вярвам, за да се уреди вашият живот!“ Христос, който така вярваше, каква беше Неговата участ? Участта му знаем каква беше. Но знаем след 2000 години, каква е участта на тези, които вървят по Божия път. През каквито и страдания да ви прокара Бог, вярвайте в Неговите благословения. Да знаете, че Неговият гняв е само до 4 поколения (100 години), а пък благословението Му е до тисящи родове, един много дълъг период. Едно Божие благословение е за толкова дълго време, а гневът Му – само до 4 рода!

Сега, кое е основното правило, което ще остане? Кое запомнихте? (Учителят пише на дъската буквата „Л“) Какво мислите че ще напиша сега? (Учителят пише „Лук“) Сега ще заменим буквата „У“ с „Ю“, „Люк“. Сега ще преобразим тази дума, ще заменим буквата

„к“ с „б“ – Люб (Любь). Да любиш някого, значи да разтопиш черупката и да го извадиш из нея навън, да излезе на свобода.

Л – е свързването на две души

Ю – е условията

Б – е посятото семе

О – са външните условия

В – е вечността.

При буквата „О“ имате един кръг, а при „Б“ имате кръга разрязан на две.

При произнасяне на звука „Л“ турете езика си на небцето. При „Ю“ освобождавайте езика от небцето. При „Ю“ е свободата. При „Б“ си затваряте устата, т.е. това, което трябва да расте, трябва да му затворите всички условия отвън, да го турите в най-големите ограничения, за да израсне. Та, любовта е това, което ограничава човека, за да го освободи. Следователно, всяка любов, която ограничава човека, за да го освободи, това е любов! Страданията на света са ограниченията на Любовта! Страданията имат пред вид да ни извадят от едно състояние и да ни преведат в друго.

И да дойдете до разбиране на природата, не както аз я разбирам, но както трябва да я разберете. Не онова, което влезе в моите уста, но онова, което влезе във вашите уста. Не онова, което излиза от моите уста, но онова, което излиза от вашите уста. Не онова, което влиза в моите очи, но онова, което влиза във вашите очи. Не онова, което моята ръка може да направи за мене, но онова, което вашата ръка може да направи за вас. Това са основни работи, които трябва да спазвате. Новото седи в това, че всяко едно движение, всяко едно чувство, всяка една мисъл да бъде като една нишка, която придава, да бъде нишка на освобождение. Там е подмладяването сега. Че човек може да се подмлади, може. Но сам да се подмлади не може. Ако се съберат 12 души адепти, те могат да го подмладят. Те ще го турят в

магнетичен сън и ще му кажат, че като се събуди ще бъде подмладен. И като се събуди, той ще бъде подмладен. Както могат да ви съблекат старите дрехи и да ви турят нови. У вас има много стари материи и трябва да ви хване някоя хрема за няколко седмици, за да се изкарат тези нечистотии от носа ви, та да се освободите. Хремата е едно чистене. Да няма нито една нечиста мисъл! И в ума си и в сърцето си да сте чисти и свободни, както едно новородено дете! Нищо да не те съблазнява!

Аз гледам на живота малко по другояче. Да кажем, че някой момък се влюбил в някоя мома. Никаква мома не е това! Това е една кукла. Той прегръща куклата. Той прегръща куклата. От восък е направена тя! Момата я няма там! Истинския момък и истинската мома никой не може да прегърне! Човек куклите прегръща. Помнете това! Как ти ще хванеш душата? Ти не хващаш душата! Ти казваш: „Той направи това.“ Нищо не е направил! Престъплението седи в мисълта, че ние искаме да [...] известна душа. Там е престъплението. Не може да се опетни човешката душа! Вярвайте в това, че тялото ви може да се опетни, къщата всеки може да опетни отвън, но да опетни някой вашата душа, това не е възможно! Това, което е излязло от Бога, не може да се опетни. То ще си върне при Бога. Христос казва: „Вярвайте в Бога и в мене вярвайте!“ Значи Бог е това, Първоначалното, от което сме излезли, а пък Христос е Любовта, която се проявява в света. Вярвайте в проявената Божия Любов. Вярвайте в Онзи, Който може да ви освободи! Всеки ден трябва да идва Бог да ви освобождава. И Христос!

Всеки ден трябва да се освобождава човек!

(Учителят се обърна към една сестра) Сестра, разбрахте ли? (Някои се засмяха) Хубаво е да се смеете, хубаво е да мислите, хубаво е да чувствувате хубаво. Да работим без пришки, без мазоли! Поискайте едно нещо, което няма да бъде, да ви го дадем!

Да завърша сега, едно дете язди на магаре. Минава един старец и му казва: „Синко, да говорим за това, което ще бъде.“ – „Може, може.“ – „Слез от магарето и аз да се кача!“ Слязло детето. Качил се старецът на магарето. Детето казало след известно време: „Да говорим за това, което ще бъде!“ Старецът казал: „Сега, нека да говорим за това, което не може да бъде.“ Старият се е качил на магарето и не искал да слезе. При младия всичко става, а пък като остарее човек, мисли, че знае и че е авторитет. Той казва: „Аз имам опитност.“ Това дете казва на стария: „Да говорим за това, което може да бъде!“ Старият казва: „До сега можехме да говорим за това, което може да бъде, а пък сега да говорим за това, което няма да бъде! Като стигна на местоназначението, аз ще сляза от магарето, но сега да не искаш аз да сляза от магарето!“

Питам, вие, които искате свобода, свободни ли сте? Всеки човек, който търси свобода, не е свободен. И всеки човек, който търси любовта, не може да я намери. Не търси това, което не може да се намери! Не търси това, което не може да се придобие. Любовта не може да се придобие. Тя е! Аз живея в нея! Животът и той не може да се придобие. Живея аз в този живот! Трябва да ви радва животът на всички същества! Трябва да ви радва любовта, дето и да я видите! В едно цвете, в една буболечка, в който и да е човек, в каквато и да е форма, понеже тя е целокупно проявление. И на вас, на вашата Любов, други ще се радват. Радвайте се на това, на което сега не можете да се радвате! Запомнете това! Радвайте се само на това, на което до сега не сте се радвали! Радвайте се, че ще се подмладите, макар, че няма да се подмладите! И макар, че не можете да се подмладите, пак се радвайте!

А пък аз, като ви срещна втори път, ще водя две магарета и ще кажа на дядото: „Ти дядо, на едното, а аз на другото!“ Като поиска дядото да се качи, ще му кажа: „Заповядай едното магаре!“ И ще вървим паралелно.

И за всинца ви ще има по едно магаре.

Сега това е разбрано.

Отче наш

7 часа и 40 минути (Вън, при хубав сняг, се направиха гимнастическите упражнения.)

19 лекция на Общия окултен клас, 31 януари 1934 г. София, Изгрев.

ДРУЖЕНЕ, СЛУШАНЕ И СЛЕДВАНЕ

Сряда, 5.30 часа сутринта (Небето чисто, звезди, луна. Времето тихо. Хубав изгрев.)

Отче наш

Размишление 15 минути

Песен: „Ти съзнавай, ти люби“

Ще ви прочета 2 глава от II послание към Коринтяните от началото до 10 стих.

Трябва едно правилно разбиране. Едно правилно разбиране ви трябва в живота. Който няма такова разбиране, той всякога има една опасност да претърпява неуспехи. Не е важно само веднъж да ядеш. С едно ядене нищо не се постига. Не е важно да вземеш само една крачка. С една крачка нищо не се постига. Не е важно само веднъж да си отвориш очите. С едно отваряне на очите нищо не се постига. И с една мисъл нищо не се постига. И с една постъпка нищо не се постига. Непрекъснато трябва. Животът е непрекъснат. Трябва да имаме една представа за това.

Ние говорим за човека. Какво нещо е човек? (Учителят пише на дъската) ЧОВЕК. Англичаните го пишат „man“, в множествено число те заменяват „а“ с „е“ и става „men“ (хора). А пък в български, ако кажеш „мен“, ще имаме местоимение. Като се каже „мен“, англичаните разбират: „много хора“, а пък българите разбират: „тези хора са все за мен“. Едно съвпадение: английската дума „душа“ е българската дума „сол“. Англичанинът казва: „soul“, а пък българинът разбира: „сол“ (с което се посолява). Това не е знание, това е съвпадение на думи и слогове. Говориш едно, а разбираш друго.

Това, което отличава човека, е че е едно същество, което мисли. Мислите произтичат от група човешки способности, които са поставени отпред. В неговото лице е мислящата страна на човека. Има мислеща, чувствителна и волева страна на човека. Горната част на лицето показва това, което мисли; средната част – това което чувствува; долната част – това, което работи. По отношение цялата глава някои казват: „У човека има чувства, способности.“ Свързват ги. Не правят никаква разлика между чувства и способности. После, има разлика между чувствата. Има лични чувства, които се отнасят до неговия личен живот, има семейни чувства, морални чувства, самосъхранителни чувства. После, способностите, когато се групират, образуват нещо по-сложно. Казват: „Той е силен човек.“ Но силите се образуват от способностите. Един човек е силен, доколкото има групиране на неговите способности. Например, ако са групирани неговите умствени и наблюдателни способности, той е силен човек. Силата на човека зависи от неговите способности. Разбирането зависи също така от неговите способности. Те са потънкости, които тепърва трябва да изучавате. У вас има само едно общо понятие за това. Вие казвате: „Човек трябва да живее добре.“ Но как трябва да живее добре, там е изкуството сега.

Да кажем, че вие искате да изучавате едно изкуство, една наука, например – рисуване. От какво зависи това изкуство? Три неща има в изкуството. Ако вие не можете да дадете на очите това положение, което природата им е дала, ако вие не можете да дадете на носа това положение, което природата му е дала, ако вие не можете да дадете на устата това положение, което природата им е дала, да ги съпоставите, вие не постигате целта. За да дадете израз на очите, трябва пред тези очи да има едно чело. Очите имат едно съдържание, само когато има едно чело. Носът има смисъл, само когато е представена средната част на лицето. Ако не знаете как да поставите страничните места

(скулите) спрямо носа, вие ще изопачите цялото лице. Същото е и за устата. Казват: „Много хубави уста.“ Но вие не сте изучавали, какво различие има между носа, очите и устата. Те са потънкости.

Има една философия. Изискват се часове на дълбока мисъл. Вас ви занимава само обикновения живот, речено-казано, въпросите за ядене, за пиене, за къщи, за прозорци, кой е дошъл министър в България, после че студ има, че замръзнали няколко души някъде. Да замръзне някой човек някъде, няма нищо от това. Той се е сгъстил, станал е по-солиден. Седи на едно място. Природата, когато замразява, тя е турила друго предназначение. Под студ ние разбираме едно, а природата разбира друго. Между това, което разбираме ние и това, което разбира природата има грамадна разлика.

И Писанието казва: „Между мисълта на Бога и нашата мисъл има такова голямо различие, колкото между небето и земята.“ Такова е различието между Божието и нашето разбиране. Някой казва: „Аз разбирам живота.“ Какво разбира той от живота? Ако е разбрал живота, това е велико нещо. Няма по-хубаво нещо от това, да разбереш живота. Но животът е едно благо. Как ще го задържиш? Този живот, за да го задържиш, трябва да имаш сила, а пък, за да си силен, трябва да си способен, трябва да имаш знание, трябва да имаш Мъдрост. После, този живот трябва да го подкрепяш с нещо. Как ще подкрепяш живота? Животът се подкрепя само със Закона на Любовта. Ако ти не разбираш този, Великия закон на Любовта, ти няма да знаеш, как да подкрепиш живота си и ще го изгубиш.

„Защо трябва да любя“, казва някой. – За да не изгубиш живота си. Че като отиде животът, тогаз отиде всичкото. Какво ти струва тялото и знанието и свободата, като изгубиш живота? Защо трябва да любиш? – Да не изгубиш живота си. Любовта трябва да дойде като средство, за да запазиш живота. „А, защо трябва да живея?“ – Защото,

като не живееш, ти човек не може да бъдеш, не можеш да се проявиш, не можеш да имаш никакъв прогрес.

Той казва сега: „Как трябва да любя?“ Ти не можеш да любиш правилно, ако не следваш истината. Истината е път на любовта, по който трябва да ходиш. Ти трябва да дружиш с Любовта. Аз за сега не ви препоръчвам да любите, а само да дружите с любовта. И като направите един малък опит да любите някого вие казвате: „Несполучлив е този опит.“ То е смешно тогаз. Някой нарисува някоя картина и го осмеят. Не е лошо, че си нарисувал. Направил си опит. Ще намериш един учител, да ти покаже как да рисуваш. Казвате: „Тури му нос.“ Но как ще го туриш този нос? На носа даваш отвесно положение.

Имаш една плоскост. Искате да рисувате. Имате едно поле. Представете си, че върху това поле, върху този фон, вие трябва да рисувате. Вие не можете да турите образа под това поле. Как трябва да започнете? Правилото е: Брадата трябва да се допре до полето. Художеството позволява тази брада да се допре до това поле. По-долу не трябва да слиза. Това поле показва разумният живот. Лицето показва разумното, което човек е постигнал. Това е човешкото лице. Защо трябва да се оглеждаме? – За да познаем какво сме постигнали. Всеки ден, като се оглеждаш, да видиш какво си постигнал. Да видиш дали има някоя нова черта, която си постигнал. Гледаш си очите. Какво представляват очите? Или си гледаш носа, пипнеш си челото, веждите, устата. Очите, носът, устата са най-важното. Не че са най-важните, но от там трябва да започнеш.

Няма някой от вас, който да не е художник. Не само, че сте художници, но сте и скулптури, ваятели. Върху цялото тело постоянно, целия ден, вие работите с вашите чукове. Сега какъвто ви е хала, знанието, такова и изкарвате. И целия ден боядисвате. Някой път се погледнеш и казваш: „Не струва това лице. Какво го зацапах!“

Целия ден правиш картината и казваш: „Зацапах картината.“ Като я погледнеш казваш: „Не ми се харесва нещо.“ И на другия ден с четката правиш нови преобразования. И после казваш: „Харесва ми се, носа го докарах.“ На третия ден пак казваш, че не е хубаво, не го харесваш. Устата са се поизкривили, веждите са се поизменили. Всеки път трябва да ретушираш. Няколко пъти ретушираш и после изоставяш картината. И след 5–6 месеца пак почваш да рисуваш. Никога не можеш да поставиш една реална черта. Ти приблизително я поставяш. Например, ти рисуваш един нос, но тези черти, които поставяш, не са реални черти. Този нос не е онзи, който вътре в природата съществува. Приблизително е верно. Това е само една сянка на нещата. И, по някой път, вие казвате: „Трябва да кажа истината.“ Ти никога не можеш да кажеш истината. Истината – ти си човекът. Както ти мислиш, както ти постъпваш и чувстваш в дадения случай, това е истината. Казваш: „Аз казвам истината.“ Това е неразбиране. Ти се самозаблуждаваш. Ти казваш: „Аз ще кажа истината, един факт.“ Като разказваш един факт, ти туряш коментарии, които не съществуват. Че си отишъл вкъщи, факт е това, но ти говориш и за други неща, които не си видял.

Ако един човек влезе в една къща и говори, какво трябва да стане? Да кажем, че царят влиза в една бедна къща, дето хората страдат, болни са, в лишения, немотия. И когато някой каже, че царят е посетил колибата, по какво се познава, че действително я е посетил и че този човек говори истината, че е факт това. Щом царят е посетил тази колиба, то положението на тези хора ще се измени, ще се подобри. Ако не се подобри положението, то никакъв цар не ги е посетил. Един цар, като посети колибата, то в нея ще стане преобразувание, едно малко преобразувание ще стане. И някой път, ние казваме: „Човешкият дух посетил човека.“ Вие сега мислите, че човешкият дух живее във нас. Не, човешкият дух посещава човешкото

тело, но той не живее него. И когато, някой път, той посети тялото, той всякога прави едно подобрение. И щом има подобрение, това е един факт, който показва, че духът е посетил човека. У човека сега работи неговият ум, той сега ръководи работите. Той е министър-председател. И духът, по някой път, посещава, както някой цар посещава своя пръв министър, за да се осведоми за политиката, за външната и вътрешната политика, как отива всичко.

Това са общи положения, които могат да ви отвлекат от самия живот, от вашия живот. Защото животът на другите не може да бъде ваш живот и вашият живот не може да бъде друг живот. Трябва да разберем това. В дадения случай, вашият живот е необходим за вашия прогрес. А пък резултатите на вашия живот могат да бъдат полезни на вашите ближни. И резултатът от живота на вашите ближни може да бъде полезен заради вас. И ако вие спънете живота на когото и да е от вашите ближни, с това ще спънете живота си. И ако някой спъне вашия живот, той ще спъне своя си прогрес. Трябва да имаме това ясно предвид. Не се спъвайте един друг. Защото, ако вие спънете вашия живот, вие ще спънете себе си. И ако спънете живота на вашите ближни, вие ще се лишите от известни условия, вие косвено ще спънете себе си.

Аз съм ви превеждал онзи пример за Мойсея. Когато той отивал на Синайската гора, минал покрай един овчар, който приготовлявал угощение и го попитал: „За кого приготовляваш това угощение?“ – „За Господа. Заклал съм едно хубаво агне. Господ ще ми дойде на гости.“ Мойсей му казал: „Криво разбираш. Господ на гости не ходи и агнета не яде. Ти си се заблудил. Другояче трябва да разбираш.“ Овчарят спрял работата, оставил агнето си, замислил се сега, не знаел какво да прави. До сега знаел какво да прави, но след като му казал Мойсей това, той се спрял и мислил, мислил. Отишъл Мойсей на планината и видял, че Господ е нещо недоволен от него. По лицето му

разбрал, че има нещо, поради което Господ не е доволен от него. Господ му казал: „Да отидеш да кажеш на овчаря, че Аз ще му отида на гости.“ И Мойсей отива при овчаря, извинил му се и му казал: „Аз ти казах, че Господ не ти идва на гости, но това беше мое мнение. Той ще ти дойде на гости.“ Но и Мойсей не знаел как Господ ходи на гости, той се скрил на едно място да види това. Той изучил много тайни, но това не знаел. Не знаел, как Господ яде агнета. И овчарят тогаз се разшетал, опекъл агнето, приготвил и хляб и очаквал, оглежда се на всякъде. И Мойсей философствувал в себе си. И по едно време вижда, че този овчар позаспал, легнал при яденето и от небето слязъл огън, който изгорил всичкото ядене. Събужда се овчарят и гледа, че агнето го няма и казва той: „Господ е бил на гости. На голямо угощение е бил.“ Така разбрал Мойсей, как е бил на гости Господ. Не външната страна, а вътрешната страна трябва да разбирате.

Онова, което мислиш в дадения момент, онова, което чувствуваш в себе си, онова хубаво чувство, което имаш, онази хубава постъпка, която извършваш, това е реалното, важното в живота. Имаш една хубава мисъл, която ти причинява радост, колкото и да е малка тази мисъл. То е реалното. Едно хубаво чувство, което ти причинява радост или една хубава постъпка, макар и малка, то е реалното. Такива малки работи осмислят живота. Ако ти очакваш големи работи, отпосле ще дойдат големите работи.

Ако вие направите един нос по-дълъг, отколкото трябва в природата, вие давате на този човек амбиция, стремеж. Големият нос е свързан с амбицията. Този човек иска повече, отколкото му трябва. Един човек с дълъг нос, той мисли, мисли и след хиляди години, как ще живее на земята. А пък, ако направиш носа на един човек къс и широк, той ще го пусне на широко, той се занимава с малки работи, но на широко, с ядене и пиене, да яде богато. Ще опита това първата

година, втората, третата, шестата и пр. Той мисли, като яде много да се оправи. И коя майка не храни дъщеря си, да се оправи малко, че да стане угледна. Вие трябва да научите своите синове и дъщери как да ядат, вие самите трябва да се научите. Ти ядеш известно ядене. Това са бои. Това ядене хубаво вапсва. Това са бои за четка. Природата ще ги тури тук-таме на лицето.

Писанието казва: „Не само с хляб ще живее човек, но с всяко слово, което излиза из устата на Бога.“ Ако ти не се храниш от любовта, от Божествената Любов, ако дъщеря ти и син ти не се хранят от нея, те не могат да станат угледни. Ако дъщеря ти се храни с Божествената Любов, тя ще стане красива, угледна. Обикновената храна, когато е придружена с Божественото слово, действува здравословно и затова първото нещо е: като седнеш да има в душата ти една голяма благодарност. Някой път вашите съседи ви пращат паница с ябълки. Идва техният син или дъщеря у вас и ви донася паница с баница, ябълки или друго, което ви изпраща майка им. Често, някой път, един ангел ви донася някой плод. Ако невидимия свят ви изпрати една малка идея, една малка мисъл, ако ви даде условия да направите една малка, хубава постъпка, вие се радвайте на това.

Някой път има две неща, към които се стремите. Вие искате да станете знатни и велики в света. Това е хубаво, отлично е, но знатният човек трябва да бъде много умен и силен, той трябва да бъде крайно богат, защото, като стане знатен, трябва да влезе в други отношения. Отношенията ти ще се изменят. Отношенията ви към Бога, то е вътрешния живот, то е истинския живот. Истинският живот е живот на уединение, на самотия. И когато вие не разбирате Божествения живот, вие казвате: „Самотен съм!“ Че вие сте дошли до едно хубаво положение, да няма кой да ви безпокои. И това хубаво

положение не го използувате и се усещате самотен. Искате да станете знатен. Може ли един болен човек да стане знатен? Не може.

Две неща трябва да имате предвид: това, което вашият ум ви казва и това, което отвън вашите приятели ви казват. Или има два свята: Вътрешният ваш свят, аз го наричам, това разумното, което трябва да слушате. Има един вътрешен свят, който е външен. Аз не говоря за него. Аз под вътрешен свят разбирам разумния свят, който никога няма да ви изненада, каквото и да стане, все нещата ще се превърнат в добро, а външният свят, това са условията. Ако вие не разбирате вашия вътрешен свят, вие не можете да разберете и външния. За да разберете външния свят, вие трябва да знаете, как да употребите тези условия. Само Разумното ще ви научи, как да постъпвате.

Ако на една майка Бог ѝ е дал една дъщеря или син и ако тя не познава дъщеря си, тогаз няма да има една разумна връзка, едно разбирателство с нея. Да кажем, че бащата мисли едно, а синът друго, майката – едно, дъщерята – друго. Учителят – едно ученикът – друго, тогаз няма един идеал, към който ученици и учители трябва да се стремят.

Фиг. 1

Как трябва да предадете носа? Можете да нарисувате един гръцки нос. Гръцкият нос е прав, без никаква гърбица. Римският нос

се отличава с една голяма гърбавина, която означава голяма енергичност, войнственост. Гръцкият нос (виж рисунката) е нос на изкуството, на естетиката, на чувствата го наричам. Не е чувствен нос той. Защото чувственият нос съдържа съвсем друга идея. При чувствените носове са развити страничните части, двете тези запетаи.

Фиг. 2

Човек има две запетаи отстрана на носа. В еврейския език ги наричат йодове. Според еврейската наука всичко в света е създадено само в „йодове“. Тези странични извивки на носа показват известни течения във вас. Тази издадена странична част е едно течение, което е свързано с един център, този център е свързан с един по-далечен център. Това е едно радио. Върхът на носа е едно радио, с което се възприемат особени възприятия. А пък, със страните на носа съвсем други възприятия се възприемат. Ти, с върха на носа не можеш да възприемеш Любовта. Чрез върха ти възприемаш само посоката на движението, както някое куче разпознава. Но, за да разпознаеш характера на това същество, което наблюдава[ш], ти трябва да имаш други радиоактивни възприятия странични и след това трябва да имаш едно възприятие горе, при основата на носа, между веждите.

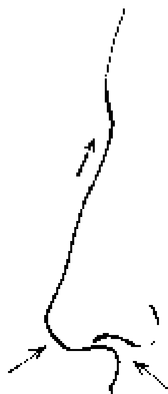

Фиг. 3

Три възприятия трябва да имаш: с горната част на носа, между веждите (основата на носа), после с върха на носа и страничните възприятия. Тогаз ще имаш една ясна представа за нещата. Пълно схващане. Ако си възприел само с върха на носа, тогаз ще имаш само една трета от възприятието. Някои хора не мислят правилно. С думите „не мислят правилно“ искам да кажа: възприятията на техния нос не са правилни.

За да ядеш, най-първо ти трябва да имаш какво да ядеш. Ако някой яде, само като почне да си мърда устата, но устата му са празни, какво от това? Някой казва: „Мисля!“ Но празна е устата му. Яденето трябва да бъде със солидна храна. Трябва да имаш отличен материал. Мисълта не е нещо отвлечено. Мисълта е нещо много реално. И ако ти не я доведеш в свръзка със закона на любовта, тя не може да бъде правилна. Когато ние говорим за закона на любовта, за закона на Мъдростта и за закона на Истината, те съответствуват на три точки на носа. Аз ги поставям така: Или другояче казано, ако ти, една мисъл не можеш да я възприемеш отгоре, да я почувствуваш и ако не можеш да възприемеш тази мисъл отпред и ако не можеш да я приемеш странично в главата си, то тази мисъл ще остане неразбрана. Но те са философски работи, отвлечени. Трябва да

мислиш върху това. Трябва да мислите, как ще я приемете от горе. Ако разберете това буквално, съвсем объркана ще бъде философията.

Какво значи отгоре? Че ако имаш едни прозорец отгоре и слънцето грее отгоре и светлината пада отгоре, не е ли хубаво? И после, трябва да имаш странични прозорци и отпред. Ако приемаш светлината отпред, отгоре и отстрани, то къщата ти наричат хигиенична. Ако имаш къща северна и от там само влиза светлина, то казвам, че в тази къща не можеш да живееш, в нея ти не можеш да имаш придобивки. Северното положение е този вътрешен егоизъм. Тогаз ти имаш само един северен прозорец, мислиш само за себе си. Човек, който мисли само за себе си, той има един прозорец на север и ти в тази къща не можеш да очакваш друго освен само страдания. Ти казваш: „Какво трябва да правя!“ Ще отвориш един прозорец отгоре, един към изток и един към юг. Ще имаш четири прозореца: към север, изток, юг и отгоре. Това е фигуративно казано.

Фиг. 4

Всеки ден, като станете, вие не харесвате носа си. Кажете на природата: „Така както ми е поставен носа, не ми се харесва, направи го както трябва.“ Ти не харесваш лицето си, но какво не харесваш в него? „Аз не съм красив.“ Кое нещо не е красиво в лицето ти? Ще кажеш на природата: „Тази страна да се вдълби малко!“ Носът си върви така надолу. На природата ще кажеш: „Не ми се харесва този

нос.“ Ще кажеш: „Ето тук малко да се повдлъбне, да има вглъбяване.“ (Учителят посочи мястото при основата на носа, под точката между веждите.)

Тази глъбина, как трябва да се направи? Това е цяло изкуство. Ще кажеш да се повдлъбне там малко носът, да не върви направо. И после ще кажеш: „Настрани малко да се поразшири.“ После ще кажеш не върха носът да не е остър, като на някой орел, но там да е малко широк. И няма да се минат 1–2 години и ще кажеш: „Харесва ми се този нос.“ Защото щом стане носът на върха като човка, то е опасна вашата работа. Вие ще кажете: „Каквото Господ даде.“ Господ обича, ти да му кажеш конкретно.

Ти искаш да бъдеш добър. Но къде е добротата на човека? Вие, които сте толкоз учени, говорите за доброто, кажете, де е добротата на човека, как познавате? Нали вий, някой път, познавате кой е добър и кой не. Как ме познавате дали съм добър или не? Я ми кажете сега, де туряте моята добрина? Де туряте парите на богатия? – В касата. Добре. Де туряте огъня? – На огнището. Де седи силата на огнището? – В огъня, който запалвате. Де е силата на горящата свещ? – Горе, дето е пламъкът ѝ. Горе запалват свещта, а не долу. Ако гори долу, това би било странно.

Вие казвате: „Добър човек!“ Аз не искам да ви турям в смущение. Де е сега доброто на човека? Тук в двете устни на човека седи доброто. Ще кажеш: „Господ е поставил доброто в устните?“ Цяла философия е да знаеш, как да нарисуваш едни уста. Доброто е в устата. Умното е в носа, разумното е горе в челото, а пък доброто е тук в устата. Доброто е сила. И силата е поставена в устата сега. Ако вашите устни почват да стават много тънки, това показва, че вашето кръвообращение е слабо и в пищеварителната ви система има известна анормалност. Ако краската на вашите уста почне да потъмнява, става черна, това показва, че има венозна кръв. А пък

същевременно устата показват, колко е добър човек, показват степента на добротата. Като погледнеш устата – кривата линия, ще познаете, какво добро мисли този човек. Някой път, човек иска да направи добро. Очертано е това в човека. И ако вие нямате едни добри уста, доброто не може да се прояви. Ако вие нямате една нива изорана добре, нищо не можеш да посееш. Но, ако имате една нива добре изорана, има какво да посеете. Ако имате камениста нива, какво ще посеете?

Можете да имате хубави уста, унаследени от вашите деди и прадеди, но и вие сте работили върху тях. Целия живот трябва да работите върху устата. Тази уста е отглас на една разумност извън физическия свят.

Устата могат да станат много големи или много малки, разни форми могат да вземат. Доброто на човека се намира в горната и долната бърна. Ако долната бърна на човека е повече развита, тогаз той е пасивен, той очаква, доброто не е активно, а пък ако горната бърна е развита, тогаз доброто в него е активно, той ще го направи. Някой казва: „Аз не съм ли пасивен?“ Не е лошо човек да бъде пасивен. Той се смущава. Но това зависи от устата. Тогаз да каже на Господа: „Аз не съм активен както трябва!“ Тогаз един ангел ще бутне с четка устата. Всеки ден трябва да идва някой ангел да бутне или горе или долу. Всеки ден ангелът трябва да бутне със своята четка. Ако не бутне, тогаз не е добре. Фигуративно ви говоря. Устата е един израз на доброто. Защото устата е място на Любовта. Цял един свят е тя. Ние сега говорим за Любовта.

Вие разбирате Любовта много ограничено – любов, която след 4–5 години умира, любов, която след 10 години умира. Хубава е тази любов. Аз я наричам така: те са еднодневните цветя. Те са хубави. Някои цветя траят един ден, други – два деня, един месец, два месеца, а пък има цветя, които с години цъфтят.

Вие вървите по един път, искате да бъдете окултни ученици, но имате една представа за Невидимия свят, както света. Искате Господ да обръща внимание на вас. Че трябва да имате усърдие да учите, да имате свещен трепет в душата си да учите. Вие седите и казвате: „Каквото Господ каже." Не да казват учениците: „Каквото Учителят каже." Учителят казва, но вие не изпълнявате. Например, в една гимназия учителят говори, преподава, но ученикът казва: „Какво ми трябва математика? Не ми трябва!" Математика не му трябва, това не му трябва, онова не му трябва, нищо не му трябва, какво му трябва най-после? Казва: „Да си боядисам малко веждите, ще си туря шапка, обуща, ще си повъртя малко мустаците." Но един ден с мустаците не ще върви. Знаете ли онази смешната работа? Един момък се оженил за една мома. Като се оженил, нямал пари. И той бутал мустаците. Тя му казала: „Не трябва да се бутат мустаците. Сега трябва да буташ на друго место. Докато се ожениш, тук ще буташ, а пък като се ожениш, в джобовете трябва да буташ." Преди да се ожениш на момата е приятно да буташ мустаците, но след като се ожениш, момата казва: „Там не бутай, на друго место!"

Та ние трябва да знаем, де да бутаме. Ние бутаме, дето не трябва. Не е лошо младият да бута мустаците си. Но след като [се] ожениш, ще буташ джобовете. Но не само джобовете трябва да буташ.

След като е бутнал джобовете, тя знае какво е намислил вече. Той ще отиде на пазара и ще носи всичко, всичко. И тя ще го погледне и ще каже: „Тъй!" Сега, така както ви представям, вие вземате смешната страна, че младият не е знаел. Какво иска да каже младият? Аз какво разбирам? Той казва на момата така, като бара мустаците си: „Виждаш ли, тези косми са все правила, които Господ ми е дал. Аз трябва да ги изпълнявам. При мене ще имаш живот, уреден, ред и порядък, царица ще бъдеш, на първо место ще бъдеш, горе ще бъдеш." И засучва мустаците нагоре. И то е правото. Той не го знае.

Той си държи мустаците горкия, не знае. Но аз го препоръчвам. Казва ми се: „Той много си бута мустаците пред мене." Казвам, той иска да каже, че е готов да изпълни Волята Божия. На много моми съм разправил това. Но онези, които нямат мустаци? Казват ми: „Ние които няма[ме] мустаци, какво трябва да правим?" На момата казвам: „Вашите мустаци са отзад." Момата хваща косата си и я вчесва.

В това бутане на мустаците седи и друго. То е активната страна на любовта. Всеки момък, като пипне мустаците, казва: „Аз се въодушевявам само от любов!" Това са антени. Чакайте да видим, какво ще каже невидимият свят – „Обичам те, обичам те!" Аз тълкувам един факт много верно. Някой път някой казва: „Учителю, какво си пипа той мустаците?" Те са чудни! Нима само някои млади, всеки трябва да пипа по 2–3 пъти мустаците или това място. Дали имаш мустаци или нямаш, това е друг въпрос. Ти не се отказвай от едно право, което имаш. И после, не превишавайте. Трябва да ви дам едно правило, как да постъпвате с носа си. Можете да дойдете до едно буквоядство. Колко пъти трябва да бараш мустаците с ръцете си? Има си правила в природата. Нали от къщата на вашия баща до вашата къща можеш да знаеш колко крачки може да има. Искам да ви наведа на идеята, че всички движения, които правим в природата, си имат един малък смисъл. Ти си затвориш очите, отвориш ги, нагоре гледаш, после надолу гледаш, замислен към земята. После въздъхнеш и махнеш с ръце. Или скръстиш ръце и гледаш напред. Няма нищо лошо в това. Аз ги наричам несъзнателни движения вътре в природата. Ако вятърът натисне един клон, той ще се изкриви надолу, има смисъл в това. Така се подобрява кръвообращението на този клон. Но тъй не можеш да бъдеш оставен. Щом човек е в движение има един вътрешен свят, който постоянно изменя човека. Никой човек не е свободен да седи на едно място. Все ще направиш едно малко движение.

На първо място има неща, които вие трябва да знаете, как да контролирате. Ако вие не можете да контролирате силната ваша мисъл, вие не можете да успявате. Аз наричам силни мисли лошите мисли. Аз наричам силни чувства лошите чувства. Лошите чувства са силни чувства. Ако не можете да контролирате силните ваши постъпки, те са лоши постъпки, вие не можете да напредвате. Постъпката е лоша затова, че не можеш да я употребиш на място. Човек трябва да контролира една силна своя мисъл, за да я тури на работа, да произведе онази работа, която той иска. Тогаз можем да кажем, че той е човек. Инак мисълта ще произведе своя си резултат и този резултат не е правилен.

Фиг. 5

Самообладание се изисква, за да владееш това, което е вътре в тебе. То е дълбока наука. Затова човек трябва да се моли, трябва да мисли, да гледа, как другите хора живеят. Така животът става красив. Вие отивате при един свят, вие отивате при Бога, дето всички същества имат пълна контрола върху себе си, господари са те. Външния свят да не е в сила да те измести от твоята опорна точка. Тогаз на носа си трябва да дадеш една устойчивост, защото ако твоят нос стане една огъната линия, това какво показва?

Да си представим, че тук имаме една плоскост и че почваме да туряме тежести върху нея:

Фиг. 6

Ако са големи тяжестите, какво ще стане? Колкото повече се увеличават тяжестите, толкоз повече ще почне да се огъва плоскостта и най-после тази плоскост ще се счупи. И следователно, ако носът се е огънал, това показва, че има една неестествена тяжест. Ако пък носът е станал гърбав, то има тяжест от вътре. Ако е огънат навътре, носът има известни качества, а пък ако е огънат навън той има други качества.

Тази площ не трябва да се огъне. Трябва да има само едно малко огъване. И като се махне тежестта, плоскостта трябва да добие своята еластичност. Човек не трябва да има огънат характер. Временно може да има малко огъване, но изобщо човек не трябва да бъде огънат. Той трябва да държи закона на правата линия. Той трябва да бъде прав. Временно една крива линия може да има, но за да си починеш, трябва да дойдеш непременно при правата линия. Само при правата линия има почивка, а пък при кривата линия има дейност, постройка и постижения в живота. Ако ти не знаеш закона на равновесието, на правата линия, ти няма да знаеш, как да си починеш. Трябва да обясня с ред картини, какво разбирам аз под това. Да приведа тези геометрически прави линии, да ги оживотворя.

Да кажем, че имате една права линия. Тя трябва да стане жива най-първо. Да знаете какви характерни особености има една права линия, която е жива. Тя е вечно подвижна линия. Правата линия аз я наричам линия на почивка. Като си почиваш, ти вече разбираш правата линия. И затова човек трябва да научи правата линия, за да си почива. Аз го наричам това така: да имаш мир в душата си, да

имаш радост, да си весел, да имаш любов в душата си. То е почивка. И след това, от това състояние започват вече другите линии. Правите линии са условие за радост.

Та цялото тяло на човека е една наука. Имате всичките правила, турени от главата до краката. Всички правила са турени, как трябва да живееш, как трябва да се отнасяш с всеки един човек в света. И за в бъдеще вие ще проучавате тази наука. За сега вие само отчасти знаете тази наука. Трябва да изучавате природата и себе си и да почнете да се ползувате, за да бъдете щастливи. Щастието е един резултат, който трябва да потърсим. Всеки трябва да го търси. Някой казва, че не може да бъде щастлив. Не може при известни условия. Щастието трябва да бъде един резултат, към който трябва да се стремим.

Сега, да не ви говоря повече, понеже има много работи казани. Някой път, едно нещо е казано в един смисъл или в друг смисъл. Казаните работи трябва да се сведат към едно общо понятие на любовта. След това, от Любовта трябва да влезете към понятието на знанието на Божествената Мъдрост и към Истината. Те са три свята, дето всеки ден трябва да влизате, да придобиете нещо от закона на Любовта, да дружите с нея. Или казано другояче: Да дружите в душата си с разумните, с любящите същества. Защото любящето същество показва един човек съвършен, той има да даде най-хубавото, което има в душата си, той има желание да помогне, не да се жертвува. Съвършеният човек никога не се жертвува. Той няма защо да се жертвува. Жертвата е за земята. Съвършеният човек всякога има желание да помага, а пък това е достатъчно. Та дръжте в ума си това: Дружете със съвършените същества. Но, някой ще каже: „Как да ги намерим?“

Някой път вас вие е срам да се молите. То е цяло изкуство да се моли човек. Вземете Христа. Той се е молил. Денем е проповядвал,

ходил е навсякъде, цели нощи е прекарвал в размишление, в молитва, за да бъде готов за следния ден да работи между хората при несгоди и противоречия. Говорил е, не го разбирали, бил е в постоянна борба. Вие не сте изключени от тази борба. Тази борба ще я имате в себе си. Ще я имате и един с други. Някой път минава котка път някому.

Сега мислете върху доброто, което е поставено на човешките уста. Дръжте мисълта, че вие от сега нататък имате условия да учите. Другояче има една скука. Аз виждам в живота, че когато някой в живота почва да остарява, той изгубва, по някой път, смисъла на живота. Защото в старостта той се огъва. Старият човек се огъва към земята. Докато е млад, неговият материализъм е външен, а като почне да остарява, от вън е идеалист, но от вътре старият човек е материалист. Там е голямото нещастие на старите хора. Той има вече един страх. Парите и всичко друго държи във възел. Младият е материалист, но дава, щедър е, има упование в себе си. А пък старият – не. Та мнозина сте попаднали в линията на вътрешния материализъм. Има едно външно безверие, но има и едно вътрешно безверие. Има едно външно безлюбие, но има и едно вътрешно безлюбие. Мнозина съм наблюдавал, някой рече да се моли но казва: „Защо да се моля?“ Няма никакво правилно положение при молитвата.

Аз считам това подобно на следното положение: Дави се човек и казва някой: „Да го избавя ли? Защо да ходя да се мокря?“ Поглеждаш си гащите, те са нови. „Да не би да се измокрят гащите. Онзи нека се удави, а моите гащи да са сухи.“ Това не е философия. По-добре да се измокрят гащите, но да избавиш човека, който се дави. Да се молиш разумно струва повече, отколкото да се измокрят твоите гащи.

После, ти искаш да се молиш, но мислиш за много други работи. Например, един свещеник се моли, моли и казва: „Я, вземи кандилото. Угаси онази свещ. Не дигай шум там!“ Това не е никаква

молитва. Ти, като се молиш, ще забравиш кандилото си, свещите си, всичко това ще го оставиш. Кой какво говори ще го оставиш и ще се съсредоточиш. Силата на молитвата е там. Ще кажеш на Господа: „Господи, поправи устата ми. Доброто да се прояви малко повече. Поправи малко с четката горната част на устата ми, та доброто да го правя на време.“ Това е достатъчно. Тази е сега красивата страна.

Аз виждам, у всинца ви има горещо желание. Всинца сте усърдни, всинца рисувате хубаво, но не туряте линиите на местото. Всинца говорите много красиво, но не туряте думите на местото. Та на место трябва да се турят всички работи. И цялото лице, сегашният ни строй, всичко това трябва да се измени. За в бъдеще от това, което имаме, нищо не трябва да остане. И апостол Павел казва: „Всички няма да умрем, но всички ще се изменим.“ Изменението значи следното: всичката тази неразбранщина, която сега носим, трябва да се измени. Защото, като погледнем сега лицето си, това са неразбранщини на хиляди поколения, които са живели неразумен живот. Сега не е лесна работа да поправиш ръката си, носа си, лицето си. Не е лесна работа да коригираш и своя мироглед; не е лесна работа и да влезеш в хармония с хората. Аз виждам, че има големи мъчнотии в това, но казвам, че има един начин за това.

Сега вече пристъпваме към една философия, която е красива и има приложение. И всеки един от вас, всеки ден може да придобие по една малка добродетел на устата. Един ми казваше: „Гледайте, колко красиви уста има той!“ Този човек, като го погледнеш, той вдъхва нещо хубаво, благородно, възвишено. Ти, като погледнеш устата му, се въодушевяваш, не се заражда в тебе едно отрицателно чувство, но нещо хубаво се влага в тебе.

Научете се да гледате понякога устата си. Аз бих ви препоръчал да си имате по едно огледало. Трябва ви по едно огледало да се гледате и да се ретуширате. Мога да ви покажа, как да се бутате.

Неестествени са бутанията, когато са груби. Има едно бутане, което е ретуширане.

Всяко едно движение оставя клишета в невидимия свят. А пък всяко едно клише си има вече свой отпечатък. А пък всеки отпечатък има свое последствие. А всяко последствие има вече един резултат, а всеки резултат носи една радост или една скръб.

Да кажем, че седи там един човек и прави така: (Учителят махна силно с ръка.) Но знаеш ли, че само с едно махане на ръката, беля можеш да донесеш? Не му махай така с ръка. Спри се тогаз, обърни се към този приятел, погледни го любезно, поусмихни му се и му кажи: „Ще уредим тази работа, ако не сега, друг път.“ Изпрати го с едно хубаво движение, вместо с гневно махане на ръката. На това са мнозина майстори. Най-лесната работа е това, така да махаш с ръка. Но лоши последствия има от това.

Няма по-велико нещо от това да дружиш с Любовта.

Няма по-велико нещо от това да слушаш Мъдростта.

Няма по-велико нещо от това да следваш Истината.

Да дружиш, да служиш и да следваш. Да дружиш постоянно с Любовта, няма по-велико нещо от това. Да слушаш постоянно Мъдростта, няма по-велико нещо от това. Да следваш постоянно Истината, няма по-велико нещо от това.

Добрата молитва

Работата, когато има любов, лесно става. Тогаз всичко става. Но, когато няма любов, нищо не става.

7 часа и 5 минути (Вън, на снега, се направиха гимнастическите упражнения.)

20 лекция на Общия Окултен клас, 7 февруари 1934 г. София, Изгрев

НЕ Я ОГРАНИЧАВАЙ!

Сряда, 5.30 часа (Времето тихо, небето облачно.)

Отче наш

Размишление 15 минути

Ще ви прочета част от 51 глава от Исайя, от 12 стих до края.

Песен: „Грее слънцето“

Имате ли някоя тема дадена? (– Нямаме) Пишете върху темата: „Защо Бог създаде човека най-после, а не го създаде най-първо?“ Защо му даде последното място, а не му даде първото място? Да видим, какво ще намислите по това.

(Учителят написа на дъската няколко срички)

ТИ, РА, РА, СИ

ТИ, ТО, ТИ

Какво ще разберете от това? Когато хората искат да кажат, че ще се оправи работата, те казват: „Ти, ра, ра“. Онзи умния човек, като чуе „Ра“, разбира нещо. Вие не знаете, какво значи „Ра“ на български. На български „Ра“ не значи нищо. Има един език, на който „Ра“, тъй както се произнася, значи нещо. „Ра“ е слънцето. Тогаз думите: „Ти, ра, ра, си“ се превеждат така: „Ти, Слънце, Слънце си“.

Във втория ред „То“ какво означава? На вас не е известно. На български, в случая, не означава нищо. А пък на друг език значи: „Ти който се плъзгаш, вървиш по небето!“ Тогаз двата реда могат да се

преведат така: „Ти, Слънце, Слънце си, Ти, който вървиш и носиш своето светило!“

Всеки човек трябва да има едно Слънце в себе си. Кое е Слънцето на човека? Някой път хората не вярват. Слънцето прави хората да виждат нещата. Ние виждаме нещата, когато Слънцето грее. Като не грее Слънцето, не ги виждаме. Когато Слънцето го няма, не могат да се виждат нещата. Значи, онова начало в нас, което ни прави да виждаме нещата, да разбираме, което прави да се явява в нас интерес да се учим, то има разни имена. То е онова Слънце.

Когато отношенията на един човек, на едно разумно същество, спрямо живота са прави, то човек се развива правилно. Животът е връзка с онова начало, от което човек изтича. Писанието казва: „Бог изпраща Духа си и оживява. Оттегля Духа си и умира.“ Значи, резултатът от отношенията между Бога и човека е живота. Казва се: „Изпраща Духа и хората оживяват.“ Когато дойде Духът, човек живее. Значи, Духът е връзка между Първото начало и човека. Животът е един резултат. Ти, като живееш, показваш, че между Първото начало и теб има една връзка – Духът. Казваме, че Духът ще ръководи, значи говорим за онова Начало, което носи живота в себе си. Някой път вие казвате, че искате да живеете. За да живееш трябва да съществува една връзка между тебе и Бога! Сега трябва да се види, какво означава тази връзка. Донякъде може да се обясни. Не че може да се обясни напълно. За да се направи един организъм да функционира, непременно трябва да влезе в тялото въздух. И като влезе този въздух в белите дробове, човек почва да живее. Дишането се подкрепя и от други процеси, за дишането са потребни храносмилането и човешката мисъл.

Но онзи непрекъснат процес на живота, това е дишането. Щом спрем дишането, животът не може да се прояви. Външният живот е резултат на дишането. Като влиза въздухът от вън той произвежда

този резултат. При сравнение виждаме, че същото отношение съществува и в друга област. Както въздухът влиза в човешкото тело и го оживотворява, така и Божественият Дух влиза в човешката душа и внася живот. Когато човек почне да мисли по въпроса, какво е живота, какво е Бог и т.н., по някой път става едно пресилване у него. Пресилване може да има и в дишането. Когато човек не диша, има един резултат, а пък когато човек пресили дишането, образува се друг резултат.

Та сега има две крайности, от които трябва да се пазите. Някой път вие ставате инертни в своето дишане, в мисълта си. Вие казвате: „Мен нищо не ме интересува!“ Този, който казва, че нищо не го интересува, какво го интересува тогаз? Той съзнава едно нещо, че нищо не го интересува. Следователно, това „нищо“ го интересува, в дадения случай. От нищо друго не се интересува, освен от нищото! Тогаз е желателно да се види, какво го интересува. Казва, че нищо не го интересува, а иска да живее! Той казва: „Аз не искам да бъда богат. Аз искам да имам колкото да преживявам!“ Не иска[л] да бъде богат, а искал да преживява. Какво значи да преживява? Не е богатството, което дава на човека живот. Богатството е едно условие на живота. Животът е независим от богатството. Някой казва: „Богат да е човек!“ Вие всякога можете да бъдете богат, когато искате. Стига да искате. Но какво значи искането? Христос е казал: „Искайте, търсете, хлопайте!“ Три неща. Какви качества трябва да има онзи, който иска? Детето, което иска от майка си хляб, какво прави? Където ходи майка му, то върви подир нея, а не седи някъде. По някой път хората не са като децата. Те си седят на едно място и искат от там и никой не ги чува. И какво значи един да ходи подир майка си? Детето е много разумно. То знае, че ако се отдалечи от майка си, тя няма да влезе в желанието му, а като е близо до майка си, тя ще го чуе и ще вземе предвид желанието му. По същия закон, ако ти се молиш и Господ не

те чува, ще се изпълни ли твоето желание? Някой път хората са философи. Казва някой: „Господ всичко чува!“ Добре, на това съм съгласен. Всичко чува, но не всичко изпълнява. Тогаз? И дали Господ всичко чува? Необходимо ли е Господ всичко да чува? Във вашия ум влизат неща, които са второстепенни. Думата „чуване“ трябва да се разбере в най-[добрия] смисъл. Господ всичко чува, което е за чуване. Всичко онова, което е за чуване, чува го. Има неща, които не трябва да се чуват. Такива схващания трябва да се образуват във вас.

Ние казваме: „Обаче, понеже.“ Тогаз човек ще бъде в положението на онзи турчин, който отишъл в съдилището да го съдят. Там съдиите говорили нещо, но той не разбрал, понеже не знаел български. Запомнил само думите: „понеже, обаче“. Като се завърнал в село, попитали го: „Османе, какво стана?“ Той казал: „Какво стана! Отидох в съдилището. Едно „понеже“, едно „обаче“, отиде нашето даначе!“ Значи, съдията решил да се вземе неговото теле. Хубаво сега, за да не отиде даначето, какво трябва да се прави? Вие казвате: „Понеже така и така.“ И вие мислите, че ще се разяснят нещата. Ще отиде даначето! Като кажа „понеже“ и „обаче“, ще отиде даначето.

Та всеки един от вас трябва да се стреми да има един правилен възглед върху живота. Не сега да го образувате, но да поддържате онзи възглед, който имате върху нещата. Няма човек, който да не разбира нещата. Всеки един човек си има един правилен възглед върху нещата. Някой каза: „Не разбирам.“ Когато човек е гладен, не разбира ли? Та и най-малките същества, когато са гладни, не разбират ли? Когато са жадни, не разбират ли? Когато им дойде време за спане, не разбират ли. Когато иде отвън светлината, не разбират ли? Всичкото това, важното, те отлично разбират! Има неща, които не разбират, но няма защо да ги разбират. Някой българин ще каже: „Ти,

Ра, Ра!“, т.е. нещата стават лесно! Българинът, по някой път, казва: „За, ти, ра, ра“, животът е лесен, но за мен не е „ти, ра, ра.“

Сега у вас са се събрали известни вярвания. Но трябва да се изработи един метод, а не само вярвания. Трябва да се работи нещо. Вярата си има свое приложение. Вярваш в някой човек, че той ще направи нещо заради тебе. Ако този човек, в когото ти вярваш, не направи това, тогаз защо ти е тази вяра? Вярвам, че слънцето ще изгрее. Като изгрее, тогаз моята вяра е вяра. Като вярвам, че слънцето ще изгрее и не изгрява, тогаз каква нужда имаме от такава вяра? Като малко дете вярвам, че ще израсна и израсна. Но вярвам, че ще израсна, а не мога да израсна, тогаз защо ми е тази вяра?

Ти вярваш в Бога! Ако тази вяра в Бога не може да ти даде това, което искаш, тогаз защо ти е тази вяра? Но казваш: „Трябва да се вярва в Бога!“ Съгласен съм, но във вярата постоянно трябва да има едно приложение. Всеки ден трябва да има едно приложение!

Могат да се явят след време у вас някои противоречия. Ти можеш да кажеш: „Тази вяра, аз я оставям вече!“ Добре, щом оставяш тази вяра, как ще заплащаш? Ако се обезвериш в едно, в какво трябва да вярваш? В природата има известни изключения. Не! В природата няма никакви изключения, но изключенията, това са една привидност, която съществува в природата. Ако вий сте на екватора, тогаз дните са равни, 12 часа нощ и 12 часа ден. Ако пък, се пренесете в умерените пояси, дните и нощите тук се намаляват и се увеличават. През половината година, нощите се увеличават – зимно време, а пък през пролетта дните се увеличават. А пък, ако отидете на северния полюс, там ще срещнете едно друго явление. Там нощите и дните са много големи. Там в годината има едни изгрев и един залез. Слънцето, като изгрее, върви нагоре, качва се нагоре. Тук го виждаме, че залязва, а пък на северния полюс го виждаме, че се качва като витло нагоре. После пак почва да слиза. После изчезва. И ще питате:

„Какво стана? Слънцето вече не изгрява!“ Аз не съм срещал нито един астроном да обяснява, но така да обясни, че да се разбере.

Ако можехте да се покачите на четири–пет хиляди километра над земята, щяхте да имате ясна представа за движенията на земята и за движението на слънцето. Идеята щеше да ви стане ясна. Защо именно на северния полюс се показва така? Аз казах на едного: „Можеш ли да направиш един прозорец и той да показва и север и юг?“ Ако намериш една къща на северния полюс и ако туриш един северен прозорец, там този прозорец ще стане южен, понеже слънцето обикаля, върти се. И така, с един прозорец ще имаш и северен и южен прозорец. Ще кажеш: „Не е логично това. Как така северен прозорец да стане южен!“ Става, но тук не става.

Такива противоречия има и в умствения свят и в духовния свят. Там има още по-големи противоречия. И вие, като не можете да ги разрешите, казвате: „Това не верно!“ Вярно е, как не! Но трябва да отидеш на мястото да го видиш. Тук не е верно, но там на северния полюс е верно, че южният прозорец може да стане северен. Слънцето там се премества и югът става север, а север става юг. И слънцето върви и обикаля горе, няма запад. От едно място изгрява и после върви нагоре и се върти.

Децата мислят, че като залезе слънцето, отива отдолу и питат: „Как така слънцето отиде долу?“ Детето си представя, че слънцето минава отдолу и после от другия край се явява.

Това е сега едно сравнение. Това, което става във физическия свят, то е само едно сравнение на един свят, още по-обширен. Вие искате да знаете, защо е създадена земята, нали? Аз питам тогаз, защо се създава един дом? За сега вие считате земята като ваше постоянно място, но един ден, като напреднете, земята ще ви бъде само като един малък остров, от който ще минете в други острови, в други хиляди земи ще ходите. Ще бъде тъй естествено да отидете на

някоя друга земя на гости, както вие ходите на гости в друг един дом. Така ще бъде в бъдеще. Като отидете на някоя друга земя, ще ви бъде както отивате на гости в някой друг дом. Защото нашата земя представлява само едно семейство. На месечината има друго семейство, на Венера също и пр. И един ден, като се запознаете с тях, ще им отивате на гости.

Вие ще кажете: „Може ли да бъде това нещо?" – Засега не може, а за в бъдеще ще може. Как? Когато израснете. Някой казва: „Това е невъзможно!" Съгласен съм. Правя следното сравнение: за червея да хвърка е невъзможно, но този червей след време ще се превърне на какавида, после на пеперуда и тогаз ще може да хвърка. На всекиго природата е дала една възможност. Един английски философ прави едно възражение. Той казва: „Има неща в света невъзможни, както е невъзможно за магарето да хвърка!" Казвам, едно време магарето хвъркаше. Всички магарета от птици са станали на магарета по закона на еволюцията. Ти казваш: „Магарето не хвърка." Магарето се убеди, че с хвъркане няма да стане работата. От риби станаха на птици и птиците, по закона на еволюцията, станаха на млекопитаещи. Сега магарето не хвърка, а едно време е хвъркало. И човек се учи сега да хвърка, но само че не както първоначално. Човек е хвъркал едно време, обаче сега неговото хвъркане минава в една нова фаза. Сега той не хвърка, но кое хвърка при него? Неговият автомобил! Той сега направи така, че автомобилът му, файтонът му хвърка. Човек се качва на колата и хвърка. Спомнил си той, че едно време сам той хвъркал и сега направил друго: седи си той в колата и хвърка с нея. Това е една привилегия. Едно време, като птици, хвъркаха, имаха постижения, но имаха и ограничения. Така не можеш да придобиеш големи постижения.

Сега мисълта, на която искам да ви наведа е следната: едно ново вярване все таки трябва да допринесе нещо на човека. Вие казвате:

„Новото учение, новото вярване, новото схващане за Бога какво именно трябва да ни допринесе?“ Новото вярване най-първо трябва да ни допринесе продължение на живота, после подобрение на живота, подобрение на нашите мисли, подобрение на вътрешните отношения.

И ако този живот, новият живот не допринася, тогаз какво значение би имал той? Всяко добро нещо в света трябва да допринесе нещо. Казвам, трябва да подложите вашата вяра на един опит. Нито един от вас не се е заел до сега с това. Много пъти младите са се оглеждали на огледалото. Като млади по-често сте се оглеждали. И като стари се оглеждате, но не толкоз. Че ако бихте се оглеждали, голям прогрес щяхте да направите. Защо вие се оглеждате? Само за да няма някое петно, да се почисти лицето ви, да няма някое черничко петно. Но никога не сте наблюдавали строежа на вашите вежди, на вашето чело, израза на лицето, строежа на вашите очи, на вашия нос, на устата ви – да се запознаете с лицето си. Писанието казва: „Човек се оглежда и после забравя“. Хората и сега още забравят. Ако го попитат какво представлява, той не знае. Той казва: „Красив съм, угледен съм“, но в какво седи неговата красота, не знае. Като махне огледалото, той всичко забравя, понеже няма една опорна точка. Като се погледнеш в огледалото, трябва да имаш една опорна точка. И в духовния свят хората се оглеждат. Но и там трябва да има една опорна точка. Някой казва: „Той е добър човек, благороден човек.“ Но той няма опорна точка. Де седи неговото добро и неговото благородство? Ние говорим за реалното, за това което ще остане. Вие казвате: „Като отидем на онзи свят.“ Хубаво, ще отидете на онзи свят, ще се съблечете тук, но какви ще бъдете на онзи свят? Казваш: „Там пак ще се съберем. Там пак ще има общество.“ Какви ще бъдат хората на онзи свят? Ти казваш: „По тази работа не трябва да се мисли!“ Но вие се готвите за онзи свят. Като се готвите за един бал, знаете с какви дрехи трябва да се облечете: с фрак, черен фрак, с връзка, ръкавици и

пр. Но, за онзи свят като отивате, също трябва да знаете, какви трябва да отидете. Ако отидете на онзи свят без фрак, няма да ви приемат.

Най-първо си представете, че ще носите дрехи като на дякон – класическа копринена дреха, бяла дреха с пояс, ако сте от бялото братство, а ако сте от черното братство, ще имате като попът, джубе с един черен пояс, една ризница.

Как си представяте вие сега жителите на онзи свят, с какви дрехи са облечени? На онзи свят доста е установен редът. Има изработени класически дрехи, в разните общества, според степента на тяхното развитие, носят разни дрехи. Има много голямо разнообразие. Много красиви форми има там. Мъжете и жените там по външна форма не се различават. Външно ако погледнеш, духовният свят е крайно еднообразен. Като погледнеш един човек от вън, ще видиш, че прилича на другите. Ако потърсиш своя приятел, никак няма да го намериш. На всички гласовете им еднакви, лицата им еднакви, очите им еднакви. Как ще го познаеш? На земята е друго. На земята външно има разнообразие, но хората вътрешно имат голямо еднообразие. В духовния свят разнообразието е от вътре – противоположно на нашия свят.

Като влезете в онзи свят, някой ще ви пита: „С дядо си срещна ли се?“ – „Не съм се срещал. Не мога да го позная.“ И майка си и баща си като срещнеш, също не ще можеш да ги познаеш. И след като се минат 1–2 години, ще кажеш: „Едва се научих да ги познавам!“ Как ще ги познаеш, мустаци нямат, брада нямат! Тук на спиритическите сеанси, за да ги познаят, все се явяват с костюми, с които са живели на този свят. Но това са отживели работи на земята, това е живот на земята, това не е новия живот.

Та даже и вашите вярвания, които имате сега, са много стари още. Толкоз години ви преподавам и гледам, толкоз стари възгледи имате! Не съм могъл да ви извлека от вашите стари вярвания. И все

мислите, че имате нещо ново! Аз седя и мисля, кога ще хвърлите тези старите работи. Много стари работи са те! Яко се държите за тях. С девет чифта биволи не може да ги изтегли човек.

Не трябва да ги отхвърлите. Аз съм за заменяването на старото с нещо по-хубаво. Не да се хвърли съвсем старото. Но има стари работи, които трябва да ги турите в гардероба. Вас ви е страх. Казвате: „Какъв ще ни бъде края?“ Тридесет години вече наблюдавам, как започват хората и религиозните и светските хора, как започват с любовта. Много добре започват! Аз правя своите наблюдения конкретно. И гледам, че и религиозните и светските хора еднакво започват с любовта и еднакво свършват. Някои, като влязат в едно религиозно общество, веднага стават други, не минат се 1–2–3–4–5 години и те изстиват, изстиват. И най-после всичко става обикновено.

В светската любов младите започват с един крадлив поглед. Младата мома хвърли такъв поглед на онзи момък. И онзи момък хвърли на нея такъв поглед. После ще мине, ще се поклони. Покланят се. Хубави работи, отлични са. В тях виждам един свещен трепет, нещо Божествено. После стават по-свободни, по-свободни, приближават се, дойдат вече близо. И в астрономията се знае, че когато някоя комета дойде до най-близката точка, най-силно се движи, завърти се и после взима другия път. След сто, след двеста години, след хиляда години, пак ще се върне. Идва полека, приближи се, прояви се изведнъж и си замине. Но това е с тела, които са неодушевени. Как трябва да бъде с човека. Ние имаме сега странно разбиране. Ако на младини нашата любов е жежка, а на старини любовта изстине, това никаква любов не е. Това, което се мени и няма никакъв устой в себе си, вие не го считайте за любов. Любовта така не се проявява. Има нещо във вашите разбирания, което размътва вашата любов. И тогаз се обезсмисля, обезсмисля. Вие виждате най-първо, че вашият приятел има нещо добро. И той вижда нещо добро

във вас. После вие ставате еднообразни и тези добродетели изчезват. Вие вече не си виждате доброто един в други. Защо е станало така и в двете страни? Понеже и двете страни са изгубили. И двете страни имат еднообразни схващания, нищо не са придобили. Обезсоляват хората и затова любовта не може да се прояви.

Аз ще си послужа с един реален пример: ако рисувате една картина на бял фон и ако я рисувате на чер фон, какъв метод трябва да употребите в двата случая? Ако на бяла хартия рисувате, какво ще употребите? (– Тъмното) Ако на черното рисувате какво ще употребите? (– Бялото) Питам сега, каква ще бъде разликата между две картини, от които едната е рисувана с бялото на чер фон, а другата – с черното на бял фон. (Учителят се обърна към една сестра.) Тогаз направете две скици. Ще ви бъде ли затруднение? (– Не) Направете малки скици, за да имате едно предметно учение. Някой казва: „Аз зная нещо от изкуството.“ Съгласен съм, но нека изнесем изкуството реално, ако рисуваме на чер фон, ще имаме едно понятие за изкуството и ако рисуваме на бял фон, ще имаме друго понятие.

Вие започвате да рисувате любовта с бял фон и свършвате с чер фон. И се обезсърдчите. И на бял фон започвате много хубаво, но не довършвате своята картина и минавате на черния фон. И се чудите, чудите! Вие сами се чудите на себе си. На белия фон сенките и изражението са от вън. А пък на черния фон изражението е от вътре. При белия фон човек има разширение отвън, хармония има в това. При черния фон има събиране на човека.

Не казвам да не рисувате, вие рисувайте на черния и белия фон. Нищо нямам против това. Но искам да кажа, че като рисувате на бял фон, ще имате един резултат, а когато рисувате на чер фон, ще имате друг резултат.

И не мислете, че когато рисувате на черен фон, ще имате постижения. Най-първо човек трябва да се учи да рисува на бял фон.

Пък на черен фон само боговете могат да рисуват или най-гениалните хора, най-напредналите хора. Най-първо научете изкуството да рисувате на белия фон.

Вие сега имате в любовта си едно схващане, искате това същество, което вие обичате, да бъде ваше. Обикнете един кон. Купувате го, купите му един юлар и го връзвате. Потупате го, погладите го и казвате: „Този кон е мой." Обикнете някоя кокошка, купите я, турите я в курника, погладите я и казвате: „Тази кокошка е моя!" Също така и обикнете един човек, хванете го, искате и него по същия начин да окошарите. Но противоречието отде произтича. Вие не схващате, отде ще дойде противоречието. Вие обикнете някой човек и искате да го окошарите. Да кажем, че аз обикна някого и искам да го окошаря. Но и мен обикне някой и той иска да ме окошари. Тогаз какво се постига? Тогаз се започва една борба. Ето от какво произтича борбата, борба в любовта: ти обичаш някого и искаш да го окошариш. Друг някой те обикне, но ти нищо не знаеш и той иска да те окошари. А, някой друг иска пък, него да окошари. И нареди се цяла верига, така се явяват противоречия.

След като обикнеш някой човек, остави го свободен, за да избегнете от противоречия. Този, когото обичаш, дай му свобода! Това е естествения ход на нещата. И другото е право, но любовта трябва да се изрази, както казвам, за да изчезнат противоречията.

Не могат да изчезнат противоречията, ако не разберем процеса. Този процес е правилен. На земята така трябва да бъде. Но за да се премахнат противоречията, ти трябва да дадеш свобода на онзи, когото обичаш. Всички, като дават свобода, тогаз любовта свободно ще се прояви. Другояче любовта ще бъде любов на ограничение.

Едно същество, колкото и да го обичаш, колкото и добрини да му правиш, ако не го оставиш свободно, то ще образува за тебе противоположни възгледи. Ще се яви у него един антагонизъм, ще

иска да те избягва. Например ти можеш да имаш такива възгледи за един свой приятел, който иска да те окошари, а пък твоя приятел може да си състави такива възгледи за друг приятел и т.н.

Някоя мома бяга от момъка, понеже иска да бъде свободна и момъкът бяга от момата, някой път, защото иска да бъде свободен. Някой [път], майката бяга от децата или децата бягат от майката по същата причина. Това е един общ процес. Та, гореказаното е нужно, за да не се родят противоречия в бъдеще, че да дойдат толкоз много страдания, та да се чудите какво да правите! Някои, гледам, още от сега създават инквизицията, приготвят си веригите. Така ще дойдете до безизходно положение!

Та първото нещо е следното, новото учение е: На онзи, когото обичате, ще му дадете свобода, както на себе си! Защото, ако онзи, когото вие обичате, е свободен и вие ще бъдете свободен. Ако той не е свободен, тогаз и вашата свобода се ограничава. Ако онези, които ние обичаме, са свободни и ние сме свободни! Но ако те не са свободни и ние не сме свободни. На вас може да ви се вижда това малко странно, но ще ви приведа един малък пример, само за разяснение. Представете си, че има две другарки, които се обичат. Но на едната баща ѝ е крайно взискателен, той не дава никаква свобода на дъщеря си. Питам тогаз, между тези две другарки, понеже бащите им ги ограничават, може ли да се развива любовта им както трябва? Не може да се развива. Защото всички нещастия в света, в живота, са станали от ограничението на любовта. Всички престъпления в живота са резултат на онова вътрешно ограничение на любовта. Оттам водят своя произход страданията. И за да се премахнат страданията, трябва да се премахне ограничението вътре или да се тури онази свобода, която Бог е дал на хората. Както ти искаш да бъдеш свободен, желай тази свобода и на другите, на противоположния на тебе. И той да има същата свобода, не повече от тебе, а толкоз, колкото и ти.

Аз говоря сега за вътрешната свобода. Всички имаме еднакво схващане, но когато човек придобие истинската свобода, тогаз той е доволен от себе си. И мирът на човека произтича от онова вътрешно схващане, че той е свободен! Според моето гледище, щастието на човека седи само в това, като съзнае, че той е свободен и че в любовта му никой не го ограничава.

Че аз съм свободен като гледам Слънцето. Възхищавам се. Дойде майка ми и ми казва: „Майко, недей, недей, Слънцето може да те изгори. Ти на слънце не стой!“ Ще изляза на вятъра, ще ме лъхне той. Майка ми ще ми каже: „Не може! Ще изстинеш! Хайде вътре!“ Ще ме окошари. Искам да си измия краката с водица. Майка ми казва: „Не може, не може, ще изстинеш!“ Любов има на окошаряване! Тъкмо детето иска да се качи на дървото за круши или ябълки, майката казва: „Не може, не може, ще паднеш!“ Аз виждам, че желанието ѝ е много хубаво, любов има тук. Тогаз у детето се явява една лъжа! Когато майка му заспи, тогаз то отива.

Та първото нещо: майката да остави детето си свободно. Нека да слънчаса детето. Да е свободно. Нека го повее вятъра, да е свободно. Нека да си поизмие краката.

Та от това, външното трябва да видим какво нещо е свободата. Някой казва някому: „Чакай, чакай, ти криво мислиш!“ Остави го! Нека си мисли криво! Има една крива мисъл, нека си носи тази крива мисъл, какво ще го оправиш! Твоите работи не са оправени!

Някой ми казва: „Чакай, аз ще ти кажа как се мисли!“ Какво ще ми кажеш? Един ме пита: „В колко лица е Господ?“ Казвам: „В едно.“ Той казва: „Троеличен е, знаеш ли?“ – „Отде го намери, че е троеличен?“ – „Еди кой си философ е писал.“ – „Но и аз четох един философ, че Господ имал сто лица, а пък аз мисля, че Господ има толкоз лица, че никой не може да ги преброи.“ Той казва: „Той е направил човека по свой образ и подобие.“ – „Ти беше ли там?“ –

„Мойсей писа това, което знаеше." – „Мойсей не е авторитет за мен, в дадения случай. И аз ще пиша сега!" – „Но Мойсей писал!" – „Но и аз сядам и ще пиша! И аз ще стана авторитет." Авторитетът не е в това, че е писал Мойсей, но в това, дали е верно туй или не. – В едно лице ли е Господ или в три? В едно лице е. Но Господ има хиляди отражения. Че ние приличаме на Бога. Това са отражения на Бога. Ако сме като Него, трябваше да бъдем всесилни като Него. Щом сме образ и подобие на Бога, трябваше да бъдем като Бога. Каквото каже Бог, става. А каквото каже човек, не става. Тогаз, какво подобие има между Бога и човека? Нека да схващаме нещата реално. Едно дете, родено от известни родители, каквото прави бащата, така прави и то. Както говори бащата, така говори и синът. Както мисли бащата, така мисли и синът. Приличат си. Ние казваме, че сме по образ и подобие на Бога. Добре, ако ние не ходим, както Бог ходи, ако ние не мислим, както Бог мисли, ако ние не постъпваме, както Бог постъпва, тогаз де е подобието? Това да не ви смущава. Имаше един приятел, когато той говори, другият му казва: „Защо ми се караш?" Онзи му казва: „Не ти се карам. Начинът на говоренето ми, начинът на изразяването ми е такъв!"

Аз искам сега да ви извадя от един стар възглед. Те не са ваши възгледи. Вие сте толкоз ангажирани за някои неща, че сте готови да пожертвувате живота си. Не са лоши работи. Добре, ако троеличието на Бога е толкоз важно, ако ти вярваш, че Бог е троеличен, какво ще придобиеш? Или ако ти вярваш, че Бог има едно лице, какво ще придобиеш? Ти вярваш, че Христос се е родил преди 2000 години. Какво ще придобиеш? Не седи в това вяра[та], в троеличието на Бога. Троеличието на Бога се проявява в следното: Бог се изявява в света като любов, чийто резултат е живота. Бог се изявява в света като мъдрост, чийто резултати са светлината и знанието. Бог се изявява в

света като истина и резултат на истината, това е свободата. Това е троеличието на Бога.

За мен свободата е нещо реално. Аз я опитвам в себе си. За мен светлината е нещо реално. Всеки ден сме обгърнати в нея. Троеличието на Бога, така виждам. Ако така разбираме, има смисъл. Някой разбират външното троеличие, в три лица. Аз съм виждал картина, Бог нарисуван в три лица, две настрани и едно отзад – триъгълник. Виждали ли сте такава картина? (– Не) Художникът е искал да изрази нещо.

Първото лице на Бога – това е Любовта. Второто лице на Бога – това е Мъдростта. Третото лице на Бога – това е Истината.

Отражението на първото лице на Бога – това е животът. Отражението на второто лице на Бога – това е Светлината, Знанието. Отражението на третото лице на Бога – това е Свободата, широкият простор.

Троеличието на Бога има тогаз смисъл. По отражение схващаме Бога. А пък щом дойде Истината при мене, аз имам самата реалност. Щом схващам Светлината, Знанието, аз имам отражението в себе си. Щом има[м] живота в себе си, аз имам отражението на Бога. Всеки ден аз преживявам троеличието на Бога. В това отношение Бог живее в мен.

Това е прелюдия, встъпление. Единствената мисъл, която ще остане от всичко това, което казах, е следната: Не ограничавай любовта в себе си, за да не създадеш всички възможности за злото и да си създадеш своето нещастие в света. Това е всичкото, което исках да кажа.

Не ограничавай любовта в себе си по никой начин, за да не създадеш злото в себе си и да създадеш своето нещастие в бъдеще. Това е една философия, която можете да опитате веднъж, два пъти, три пъти, четири пъти и всякога ще намерите, че това е верно.

Когато искаме да бъдем свободни, трябва да знаем от де трябва да започнем. Свободата трябва да започнем от любовта, да не се ограничаваме, за да може да бъде живота свободен. След това не трябва да се ограничава знанието. Някой казва: „Много знание не трябва!“ То си има едно вътрешно естествено ограничение, което съществува. Но вие не туряйте никакво ограничение в себе си. Не туряй прегради на тези неща, на които Бог не е турил прегради. И тогаз, за злото имаме едно определение: злото не е нищо друго, освен ограничението на закона на Любовта. Щом ти ограничиш любовта, ти създаваш злото. Злото се е създало по единствената причина, че у онези същества, които са напреднали толкоз в своята еволюция, които са разбрали Бога, се е зародило първото желание да окошарят другите същества в тяхната кошара. Те създадоха злото. Те искаха да ограничат хората. Те възлюбиха хората и искаха да ги окошарят. Та мнозина от вас вървите по пътя на тези напреднали същества. Искате да окошарите всекиго.

Всеки, който окошарва другите, той окошарва и себе си. Сега няма да се спра много върху това. Някой друг път ще се спра да покажа последствията. Всяко едно желание, всяка една мисъл, каквато и да е тя, скрита във вас, има едно външно изявление, някога или сега, може и след един час, след година, след две или след 15, 20, 100, 1000 години. Всяка една мисъл ще има едно външно изявление, ще се въплоти някъде. Това, което бащата и майката са мислили, то непременно ще се изяви в техните деца. Това, което писателят пише, то ще се яви в неговото писмо. И като четат хората това писмо, ще се яви в тях едно противоречие. Този възглед трябва да имате, за да можете да растете. Иначе ще остареете, ще се осакатите и без да искате, ще станете инвалиди в бъдеще. Мнозина ставате инвалиди. Ще дойде идеята във вас: „Господ не ме обича, този и този не ме обича!“ По стария път този е резултата. Че ще ви разлюбят, аз ви го

подписвам, по този път, по който вървите, до това ще дойдете! Както за онзи, който краде, мога да подпиша, че ще намери затвора, ще го хване законът. Който прави добро, пак е определено, че никога няма да намери затвора.

Какво значи да прави човек добро? Доброто е това, което не ограничава любовта! А пък злото е това, което ограничава любовта. Всяко ограничение на закона на любовта е зло. Това, което не ограничава, е добро.

Та сега стремете се в себе си към това. Това трябва да бъде първото ви постижение. Това ще ви ползува не само сега, но и в бъдеще и след векове. Това ще ви бъде полезно и в този живот и в бъдеще.

Някой казва: „Аз не искам да го ограничавам!“ Но, като не го ограничаваш, ти да се чувстваш свободен. Но някой път ти, като не го ограничаваш, не се чувствуваш свободен в себе си. Не, не ограничавай и себе си в любовта!

Вие се ограничавате в себе си. Казвате: „Кого да любя и кого да не любя?“ Щом казваш така, ти си създаваш злото в себе си. Не туряй никаква преграда на своята любов! Това е Божественото в тебе. Ще се яви едно ограничение в тебе, то е от друг произход. Но то е ограничението на миналото. А пък в тебе ще има един Божествения компас. Да обичаш един човек, макар и да има погрешки. Това е Божествен компас. Да кажем, че в тебе има едно желание да му помогнеш, но от човешко гледище ще кажеш: „Нека да си носи той съдбата!“

Основната мисъл разбрахте, нали?

Сега по някой път, вие се държите, както бабата, която казала: „Не искам моя дядо да го вземат. Не си давам моя дядо! Да не го вземат, моя дядо. Синко, не си струва без дядо.“ Вече за нейния дядо тя има едно понятие, както за Бога. Съгласен съм с нея. Влизам много

добре в положението на бабата. Осемдесет години са живели, така са се обикнали, че тя не иска да се раздели от него. Тя има за него едно свещено чувство, както за Бога. Тая стара баба е права в известно отношение. Но има още една малка закачка, от която бабата трябва да се освободи. Като умре дядото, тя ще почне да плаче за него. Щом почне да плаче за дядото, плачът показва едно неразбиране.

Това, което ние обичаме не може да умре!

И това, което ни обича и то не може да умре. Никога не умира това, което обичаш. Щом то умре, ти не го обичаш. Как се нарича философски тая мисъл? Но нека да остане тая мисъл сега, тя е много аналитична. Не мислете, че трябва да разберете още сега. Още не сте разбрали. Ще го разберете.

Не ограничавайте Божията любов в себе си! Дайте свободен ход на любовта! За Любовта, като дойде, имайте винаги едно свещено правило: да нямате никакво ограничение в Любовта. Отвън ще има едно ограничение, но на онова, което дава подтик на вашия живот, на вашата мисъл, на вашата свобода, не туряйте ограничение.

На това, което дава подтик на вашата мисъл, на това, което дава подтик постоянно на вашата свобода, не туряйте ограничения. Това е Божествената любов!

Да не туряте ограничения. Като турите ограничение, ще дойде едно състояние много тъжно. Ще дойдат скърби, страдания, от които човек много мъчно може да се освободи.

Добрата молитва

7 часа и 8 мин. сутринта. (Вън, на снега, се направиха гимнастически упражнения).

21 лекция на Общия окултен клас, 14 февруари 1934 г. София, Изгрев.

ОПИТАЙ!

Сряда, 5.30 часа сутринта (Ясно небе, звезди. Студено.)

Отче наш

Размишление 15 минути

Ще прочета 20 глава от Изход до 18 стих.

Някой път човек пропуща ръководните правила в живота. Защото има един закон отвън, който ограничава човека и един закон от вътре, който служи за неговото развитие и неговото посвещение. Тогаз евреите разбраха външно Мойсеевия закон, приложиха външната страна на закона и оставиха вътрешната. И сега, колкото и да са културни хората, пак се спират върху външната страна на закона, а пък вътрешната са изоставили. Външната страна ограничава човека и го спъва. По външната страна на закона никой не може да се добере до една истина. Ти храниш една кокошка, една патица и можеш да минаваш за благодетел. Продаваш я, вземаш пари и се поминуваш. После кокошката снася яйца. Ти изяждаш яйцата ѝ и минаваш за благодетел. В света отвън, каквото и да прави човек, все е вързан с едно користолюбиво чувство. Няма нито една външна страна на закона, която да не е свързана с някакво користолюбиво чувство. Ти от вън погладиш един човек, а пък имаш една задна цел. Майката помилва детето си, но и тя може да има от вътре нещо користолюбиво. Например гледаш младата мома, защото има нещо приятно, никак не гледаш стария. Обичаш новата, хубавата дреха, никак не обичаш старата. Много естествено. Това си има своя философия.

Ние вземаме външната страна на закона, външния закон и по външен начин вие искате да се повдигнете и да разберете

божествените работи. То е невъзможно. По закон никой не може да се оправдае. Всички се спирате върху външната страна на нещата: кой как е погледнал, кой какво е казал. По този начин хората още хиляди години няма да знаят, как да говорят, как да гледат. Всеки един от вас има едно правило, как трябва да погледне човека, как трябва да му кажеш. И за всеки един човек има един специфичен закон, специфично правило. Трябва да обърнете погледа си върху вътрешната страна на живота. Има едно вътрешно разбиране. Свободата и силата и знанието идат при човека при едно вътрешно разбиране.

(Учителят показа две картини. И при двете картини е представен човек с крак върху земята и се стреми към слънцето – простира ръце към него. В едната картина около човека е тъмнина, а в другата – около човека е светло.)

Тези две картини показват двете страни на закона. Черната картина е външната страна, а пък светлата картина е вътрешната страна на закона. И двете имат еднакви сюжети. Тая сестра, която ги е нарисувала, доста добре ги е схванала. Какво представят те? Закона. И в едната и в другата картина има слънце, но каква грамадна разлика има между едното слънце и другото. При картината с черния фон това, към което се стреми лицето е неговото разбиране. Но това негово разбиране не може да освети околния свят. Светът около него е тъмен. А пък, при другата картина, околният свят е осветен, човек на всякъде може да ходи, той е свободен.

Теб не ти стига умът. Значи вървиш по външната страна на закона. Стеснен си, ограничен си, значи по външната страна на закона вървиш. Постоянно ти е в ума, че хората не постъпват както трябва. Но същевременно и ти не знаеш, как трябва да постъпваш. Ти казваш: „Господ живее в хората.“ Щом Господ живее в хората, то те са в светлата картина. В тази светла картина Господ живее, пък в тая,

тъмната, човекът живее. Сега тук, (в салона) тези лампи осветляват. Но те не могат да осветляват вънка, външния свят. Тук сме свободни, но щом излезем вън, ограничени ме. Вън е тъмно. Тази светлина не можем да изнесем вън.

Някой ще каже: „Защо светът е така направен?" Това е външната страна на закона. Ако аз се спъна някъде, какво ще питам: Защо се спънах! – Защото нямам светлина. Защо се спъвам о някой камък? – Защото камъните са глупави. Всякога можеш да се спънеш о един глупав камък. Защото камъкът е застанал там, дето не му е мястото. И ти, като минеш през там в тъмното, ще се спънеш. Ще дойде някоя бълха или въшка в тебе. Защо? – Защото е глупава. Целия свят е широк, а тоя ще се качи на главата ти. И от този, умния човек, който е създаден по образ и подобие Божие, тя мисли, че ще извади нещо. Тя ще си намери там смъртта, нищо повече. По някой път и ние постъпваме така. Всичките, даже и напредналите ученици, постъпват както бълхите и въшките. Ти не трябва да грешиш, понеже щом грешиш, ти си в някоя риза вътре или си върху някоя свещена глава. И който влезе в свещената глава, него го очаква смърт, нищо повече. Защото светът не е място на произвол. Бълхата може да влезе, дето иска, никой не ѝ забранява. Не, от там няма да излезе тя, така както е влязла. И тя, като излезе, не излиза навън. Като излезе от едного, влиза в другиго. Ако разбирате така, вие пак ще дойдете до външната страна на закона, което всякога спъва хората. Животът от вън не може да се оправи. Аз не зная, няма никакви правила, които ще могат да оправят човека.

Представете си, че гладувате 4–5 деня, гладен ви държат. После ви покажат едно хубаво ядене, и като ти замирише, да не се зароди у вас едно желание да го ядете. Че може ли това да стане? Четири–пет деня да ви държат жаден и после да ти покажат вода и да не пожелаеш да я пиеш. Възможно ли е? Или половин час да не сте

дишали и да нямаш желание да дишаш. Или пък да не пожелаеш светлина. Законът е: Не пожелай! Нещата са престъпни до кога? Всички неща, които се извършват без любов, са престъпни, всички неща, които се извършват с любов, са добри. Това е закон. Когато един човек не го обичаш, то каквото вземе от дома ти, ти го считаш за престъпление. А пък щом го обичаш, няма никакво престъпление. И когато обичаш някого, ти не можеш да направиш престъпление. И затова именно е казано: Любовта е изпълнение на закона. Без любов външният закон носи на човека от единия край до другия нещастие и ограничение. Така трябва да разбирате.

Имате още дълго време да живеете на земята. Каквото и да мислите, ще кажете: „Светът е такъв, ние сме такива." Аз разделям хората на две категории: хора, които имат любов и хора, които нямат любов. Щом се терзаеш вътре в себе си, любовта ти е много малка. Щом имаш мир в душата си, имаш, в дадения случай, любов. Ти се сърдиш, недоволен си и мислиш, че вървиш по пътя. Това показва, че ти вървиш по външната страна на закона. Де е силата на човека? Силата на човека седи в любовта му. Ако говориш на френски без любов, французинът ще ти каже: „Какво обичате?" – „Можеш ли да ми направиш една услуга?" Той ще ти каже: „Нямам време." Щом му говориш с любов, той ще се спре и ще ти услужи. В закона на любовта няма никакво изключение, а пък в закона на безлюбието всичко е изключение. И тогаз ти питаш: „Защо се случва в живота така и така?" – Защото няма любов. Някой не може да учи. Защо? Защото няма любов. Аз сега вземам непреривната връзка в разбирането. Не на едно място да разбираш, а пък на друго да не разбираш. Непреривна връзка трябва да имаш в знанието. Например да кажем, че той знае, какво нещо е съществително, но не знае какво нещо е глагол и де трябва да се тури един глагол. Какво значи глаголът „бия"? От какво произлиза този глагол? Има друг глагол – „правя" (на английски

„do“). Който разбира, ще свърши някаква работа, а който не разбира работата, ще бие. Който бие, не разбира закона, а пък който направи нещо, разбира закона. „Бие“ е външната страна на закона, а пък „прави“ е вътрешната страна на закона. Щом направиш нещо както трябва, няма бой, а пък щом не знаеш как да го направиш, има бой.

Сега вие всички очаквате един ден, като умрете, да отидете на небето и да ви посрещнат ангелите, светиите. Че ще ви посрещнат ангелите и светиите, не се съмнявам аз. Но има два вида светии. Едни светии, облечени с черни раса, а други, облечени с бели раса. Ще ви послужат ангели, облечени в бели ризи и ангели, които са облечени с черни ризи. Два вида ангели има. Има светии на закона, има и светии на любовта. Трябва да съществува едно различие. Вие можете да поддържате която религия искате. Това е външната страна. Религиите, това са външната страна, как човек трябва да постъпва, това е цяла наука – външната страна. Но никоя религия не може да ви спаси, ако в нея не влезе любовта. Вие ще имате тогаз закона на тъмнината, на ограничението. (Учителят показа картината с тъмния фон.)

След като гледате тази картина, веднага ще ви дойде на ума една тенекия сирене, едно гърне с масло, някоя кошница с яйца, някоя каса с пари. Ще гледаш тази картина, но ще кажеш: „Парици да има, това, онова да има.“ Ти за Бога можеш да приказваш, но искаш владика да станеш, поп да станеш. Всеки от вас ще стане поп. Няма някой, който да не е станал поп и попадия. Защото поп значи баща (папа). Който се ожени е поп. И всяка жена, която се ожени, все е попадия. Някой казва: „Той станал поп. Това е най-високата служба.“ Но питам, след като станеш поп, какво ще правиш? И син ти, като стане поп и дъщеря ти попадия, всичките деца все попове, тогаз питам, кой ще ги храни тези попове.

У вас има желание, у всинца има желание да се облечем, да се вчешем хубаво. Това е външната страна на вчесването. Косите,

дрехите, това означава неща от вътрешния живот. Ако се облечем външно, това е външната страна на закона. До никакво постижение не можем да дойдем така. И ако имаме външното разбиране на божествения свят ние ще имаме същото ограничение. Същият закон е и за Бога. Господ казва: „Който не ме обича." Не само трябва да вярваш в Бога, но трябва да го обичаш. Щом не Го обичаш, ти си един престъпник. И като живееш в света, каквото направиш, тогаз лошо ще бъде. Единственото нещо е: Трябва да се обича! Ти казваш: „Без любов не може ли?" – Не може. Сега по какво се познава любовта? В любовта няма вече смущение. Онази любов, в която няма смущение, онази любов, в която няма болести, в която няма страдания, е любов. Ще кажете: „Че какъв ще бъде този живот без страдание?" Отличен живот ще бъде. Като живота на ангелите. Правоверните ще кажат: „Как ще разберем живота без страдание?" – Много добре ще го разберем без страдания. Но, при сегашните условия, не можем да го разберем без страдания, при сегашните условия, както вървим, понеже вървим в тъмнината. Ние не искаме да влезем в светлината. И мислим, че като влезем, при сегашните условия в светлината, човек го очаква смърт. Има известни микроби, които образуват сегашните болести. Щом ги изнесете на слънчевата светлина, измират всичките и затова те търсят влажните, тъмните места. Животът така е направен.

И ако дойде някой, вие по някой път, със светлината искате да го разберете външно, дали е добър или лош, само защото сте заинтересувани. Вие търсите един добър слуга. Един лош човек търси един добър човек не заради любовта, а защото иска да го направи касиер. В света има нещо користолюбиво. И в религиозното общество ще те приемат, ще станеш член и ще видят дали си добър или не, но не за да отидеш на небето, но за обществото да бъдеш добър. А пък, с това не се разрешава въпроса. Защото всеки член на каквото и да е общество не прави пакост за своето общество. Един вълк не прави

пакост на своето общество. Един вълк не ходи да взема малки вълчета на другите вълци. Но спрямо другите същества е друго неговото поведение. По някой път вие се питате: „Аз напреднал ли съм?“ Ти можеш да имаш напредъка на вълка. Ти можеш да имаш напредъка на овцата. Ти можеш да имаш напредъка на рибата. Ти можеш да имаш напредъка на птицата. Но това са частични работи. Човек, в сегашния си живот, ако седи с тези свои разбирания, той още хиляди години има да седи на земята.

Та казвам, трябва едно разбиране. Има едно внушение. Вие мислите, че ако напуснете сегашното свое разбиране, очаква ви некое голямо зло. За минута аз съм съгласен с това. Представете си, че живеете в една къща и някой ви казва: „Тази къща скоро ще се срути, да излезете навън.“ А пък друг ви казва, че отвън има такъв студ, че вие ще измръзнете. Отвън има 30 градуса студ. А от вътре къщата ще се събори. Кое трябва да предпочетете? Външният студ ще се измени, времето отвън ще стане добро, но къщата никой не може да подобри. Тая къща непременно ще се срути. Тези възгледи, които сега имате, те ще рухнат в нас и ще ни затиснат. Вън светът ще се измени. Та, за предпочитане е при най-лошите условия ние да излезем вън от къщата, която иначе ще се срути върху нас. А пък външния, Божествен свят, колкото и да е лош, той е привидно така, той ще се измени.

Сега ви навеждам на една идея. Разбиране трябва. Ако вие нямате една правилна философия за Бога, вашите работи никога не могат да се оправят. Условието да се оправят вашите работи е във ваши ръце. Аз седя на чист въздух. От мен зависи как да дишам. Няма никой, който да ме ограничава. Някой може да мисли: „Как ще се храня?“ Сам ще се храниш! Някой казва: „Кой ще ме ръководи?“ Сам ще се ръководиш! Няма никаква опасност от това. Слепите имат нужда някой да ги ръководи, а пък онези, които виждат, нямат нужда

от никакво ръководство. После ще се заредят други въпроси: „Ами да си уредим живота!“ Как го уреждаме сега? Мислите ли, че сегашният живот, какъвто го имаме, е уреден? Не е уреден. И няма какво да се обезсърчаваме. Ние се обезсърчаваме и искаме да уредим живота си по външен начин. Външно животът още за хиляди години ще бъде все такъв. Той бил такъв при рибите, при птиците, при млекопитаещите и при човека откак е излязъл от рая, все е такъв.

Та на първо място: Опитайте, направете един опит, да знаете, какво нещо е Любовта. Да знаете, какво нещо е Любовта. Да направите един опит с Любовта. В деня, в който ти опиташ любовта, ако времето е 30 градуса студ, ще се стопли. Когато правите опита, изберете най-студения ден и кажете: „Аз ще опитам, какво нещо е Любовта.“ Ако можете да внесете малко от тази любов, за която ви говоря, непременно 30-тях градуса ще се смалят. Вие ще имате най-малко 20 градуса над нулата. Сега, трябва ли да аргументирам с вас, че може да се подобри положението. Вие се чудите как ще се подобри положението. Да ви дам доказателство. Аз ще почна сега да ви давам доказателство.

Представете си, че извеждам едно момиченце, турям му една маска черна и никой не обръща внимание на черното малко момиче. И вървим маскирани. Това момиче не знае туй. Това черното момиче представлява външната страна на човека. Който го погледне, не му обръща внимание. Тук го бутват, там го бутват. На това момиче казвам: „Ако ти ме слушаш, аз ще ти покажа един път, по който твоят живот ще се подобри.“ Казвам му: „Има нещо в тебе, от което ти трябва да се съблечеш. Това, което е на тебе отвън, трябва да го хвърлиш.“ Но представете си, че онзи, който е турил тази маска, я е залепил. Човек трябва да има изкуството, как тя да се отлепи. Залепена е за кожата, не може да се отвади така. Цялата е залепена. Казвам му: „Ще ти дам една течност да се намажеш, та да се отлепи и

така да се освободиш от тази външна чернота.“ Зад това черно лице се крие една ангелска красота. Като съблече тая дреха това момиченце и хората видят неговата красота, тогаз ще се измени всичко. Има ли опасност от една красива мома? За нея навсякъде пътя е отворен. И в Америка да отиде и в Англия! Това е Божественото!

Няма човек, който да не се поклони на красивото. Грозният човек отива да се моли. Казват му: „Нямам време.“ А пък извади красотата и онзи ще има и време и пари. И аз обичам красивото. Грозното не го обичам. Нито пет пари не давам за една черна мома. В Любовта няма престъпление. Ако вършиш престъпление, това е външната страна на закона. В любовта престъпление по никой начин не можеш да направиш. Искате да ви докажа, че не можете. Ще ви го докажа. Можете ли да отрежете едно парче месо от тялото си, да го опечете и да го изядете? – Не можеш! Каквото и да е едно същество, няма толкова глупаво същество, което да почне да се гризе само. Само мечката по някой път, туря пръстите си в устата на детето да ги смучи. Това значи любовта. Не можеш да направиш престъпление на себе си, от себе си не можеш да ядеш. Ако хората приложат този закон, ще бъде невъзможно да направиш пакост някому. Този човек съставлява едно цяло с тебе. И тогаз няма да има нужда да правиш престъпление.

Но вие имате предвид сегашния строй на нещата. Ти казваш: „Аз съм гладен.“ – Хубаво. Ти искаш да ядеш една печена кокошка. Това е външната страна на закона. Че трябва да ядеш – да, но какво трябва да ядеш, това е въпроса. И ако ти снемеш това, черното от себе си, ти веднага ще намериш онази, истинската храна около себе си. Аврам отиде да принася жертва своя син. За да го изпита Господ, каза му: „Принеси сина си в жертва.“ Той отиде да изпълни това и си каза: „Понеже Бог изисква, ще го направя.“ И дигна ножа си. Каза му се: „Няма какво да принасяш сина в жертва.“ И видя Аврам овен, вплетен

в храстите там. И от къде дойде този овен? Когато вие сте гладен, ако искате да изпълните Божия закон, веднага ще бъдете задоволени. Можете да направите още сега опит. Ако искате да познаете, до де сте достигнали, седнете на масата. Нямате нищо, нито пет пари, нито хляб. Кажете: „Според закона на любовта“, и хлябът ще дойде, яденето ще дойде, хубаво изпечен хляб, от никаква фурна няма да ходите да го купувате. Щом сте гладен подремнете си малко и ще намерите хляба на масата. И не търсете кой го е донесъл. Да кажем, че нямате обуща, пак подремнете малко и ще видите обуща. Дрехи нямате или каквото и да е – направете опит. След това няма да ходите да разправяте на хората: „Аз само като дремнах, хлябът дойде!“ То ще остане един факт само за тебе, ти ще го знаеш. Разправиш ли го на другите хора, пак ще бъдете облечени в черната дреха. Тогаз законът не работи. То е за тебе. Когато всички хора говорят това-онова, аз се спра и си казвам: „Чакай да видя този закон прав ли е или не.“ Аз седна и хлябът е там. И казвам: „Този закон е прав.“ А пък, като седна и няма хляб, тогаз казвам: „Законът не работи.“ Искам да чета една книга, подремна на масата, събудя се и книгата е там. Или пък подремна и събудя се и книгата я няма. Този закон работи по пътя на любовта. Трябва да разбера нещо. Подремна и като се събудя, разбирам го.

Там, дето има Любов в света, нещата са реални. Всичко това, което в дадения случай ти е необходимо, ти е дадено. Сега направете един опит. Не пъшкайте само. Ти казваш: „Кога ще се оправят работите?“ Ако имаш да вземаш от някого, ти го даваш под съд. Ако не дава, изваждаш кобура си и пак вземаш. Но утре на тебе ще ти покажат кобура. Сега аз гледам, тук не можете да си разпределите столовете. Две сестри сядат и се бутат. И след това ме пита: „Учителю, кога ще дойде Христос?“ Някой ще гледа през прозореца ми, какво правя в стаята си и пита: „Кога ще дойде Христос?“ Казвам, още дълго

има, додето дойде Христос. Щом я няма любовта, престъпления навсякъде има. Това да го знаете. И без пердета може да е човек и пак да върши престъпления. Той може да е без пердета, но това може да е долап. Аз ще направя добро някому, ще дам на бедния, но това пак може да е долап. Когато има любов и при отворен прозорец и при затворен прозорец, пак е същото. А когато няма любов и при отворен и при затворен прозорец, пак законът е същия. Той е в онова, дълбокото убеждение.

Казват: „Какво има на онзи свят?“ Че онзи свят е свят на любовта! Ами този свят? Този свят е свят на закона, на безлюбието. И тук и горе е онзи свят. Че черните ангели живеят във външната страна на онзи свят. Ако сте със старите разбирания, като влезете в онзи свят, ще видите, че онзи свят външно прилича на този свят. Ако пък живеете в закона на любовта, то и тогаз този свят и онзи свят пак си приличат. Сега каквото и да ми разправят, нещата ще останат неразбрани, освен ако опитате онази любов, с която Христос е пожертвувал себе си. Но влизали ли сте в мислите на Христа, каква е била Неговата мисъл, когато се е жертвувал? Вие обръщате внимание на външната страна на живота, че е бил прикован на кръста, но представяте ли си онези очи, с които е гледал на света? Ти казваш: „Не можем да си представим.“ Ако имате Неговата любов, ще си представите това и ще можете да извършите това, което Той е извършил. Вие казвате: „Ние нямаме сила да извършим това.“ Щом нямаш сила, това значи, че нямаш любов. Любовта е нужна! Дето има любов, нещата лесно могат да се извършат. И най-малките работи без любов са тежки. Като говоря сега, аз не подразбирам механически този процес. Ти казваш: „Как ще стане тази работа?“ Онова дете, което иска да проходи, пита ли как ще стане тази работа? Онова яйце, което иска да се измъти, пита ли как ще се измъти? Не пита. Започни и не питай! Не се спирай върху думата, но върви и то е въпрос на

време. И на яйцето най-напред не е вървяло, но яйцето върви. И като седи това яйце под кокошката 21 деня, пилето излиза навън.

Да се зароди у вас желание, така както у яйцето се заражда желание да бъде под крила. И както казва псалмопевецът в 91 псалом: „Който живее под крилата на Всевишнаго.“ Трябва да разбираш това. Ти си още едно яйце. Ще потърсиш да бъдеш под крилата на кокошката. И като поседиш така 21 деня, няма да бъдеш вече яйце, но ще бъдеш пиле. И тогаз ще чуеш гласа на тези крила и ще изпълниш закона. Ти, като влезеш под Божествените крила, ще станеш свободен. Затова трябва да седиш там. Тогаз ще добиеш първата си форма. Казано е там: „Който живее под покрива на Всевишния, ще пребивае под сянката на Всемогъщаго.“

Та казвам, направете един личен опит и за него никому не говорете. И правете опити, докато дойдете до сполучлив опит. Аз на мнозина съм говорил за опити. Дойде ви някоя болест, някоя неприятност, направете опита. Вие все търсите външната страна на закона. Не е лошо. Външната страна на закона ще си съществува. Но там е робство. Е, хубаво, вий боледувате. Ако имате пари, ще викате някой способен лекар и ще ви помогне. Но представете си, че нямате нито пет пари в джоба си. Тогаз какво ще правите. Сега аз говоря на онези от вас, които нямат нито пет пари. Казвам, които нямате пари, живейте по закона на любовта, а които имате пари, живейте по стария начин.

Вие казвате: „Онези имат пари.“ Тогаз им станете слуги. Ти казваш: „Ама аз не искам.“ Щом не искаш да станеш слуга, тогаз работи по закона на любовта. Вие казвате: „Как?“ Че онова дете, което отива на училище, знае ли да пише? Не знае. Казваш: „Как ще напиша а-то?“ Можете да кажете какво се добива, като се напише буквата „а“. Голямо постижение има чрез това. Един, който може да напише „а“, всичко може да направи вече. Защото, като напишеш

една буква, като произнесеш една дума, ти си служиш със сили. Думите, които Бог е създал, те са сили. Ако ти знаеш да произнесеш думата любов! Да ви представя сега, да ви дам един пример, какво нещо са думите. Представете си, че имате един богат човек и вие го намирате. Той е умрял. Ако този човек го пренасяте от едно място на друго и го бутате и запитвате, ще ви каже ли нещо? Не. Този, богатия човек не може да ви бъде в услуга. Макар да е богат, нищо не може да направи за вас. Това е сегашния живот. Но ако този богатият, като започнете да го разтривате, се съживи най-сетне, той ще бъде готов да направи всичко за вас.

Една дума, ако я съживиш, тя ще направи всичко за вас, но ако я носиш от едно място на друго, като умрелия богаташ, тя нищо не може да направи. Ти казваш: „Любов." Тя е мъртва дума. Ти казваш: „Благост", тя е мъртва дума. Ти казваш: „Сила", тя е мъртва дума. Ти казваш „сила", но оставаш безсилен. Ти говориш за вяра, но като дойде време, вярата в нищо не може да ти помогне.

Имаме един Симеон първозвани, мисля че е от село Б. Искал той да приложи Христовия закон. Един ден излязъл в село, видял една голяма бога (бик), че мучи и му казал: „Какво си се замъчил? Кой ти даде правото?" Хваща богата за рогата и казва: „В името на Господа Исуса Христа да не мучиш." Тая бога го свалила на земята и почнала да го мушка. И едвам дошъл говедарят и го спасил. И после казал той: „Богата излезе много силна, щеше да ме смачка." „В името на Господа Исуса Христа", казва, но богата е по-силна. Казвам: Какво те подбуди да хващаш тази бога за рогата? Тая бога беше в тебе. Ти не можеш да победиш тази бога, докато ти не си господар на себе си. Като бутнеш тази бога за рогата, трябва да престане силата ѝ. Като я бутнеш с любовта, тази бога ще изгуби силата си. В нея няма да има разположение да ти повреди. Той не отишъл с любов при богата. Той казал на богата: „Кой ти даде право да мучиш!" Това е външната

страна на закона. Не трябва така. Той трябваше да отиде към задната страна и да побутне богата, да я поглади и да каже: „Много добра бога си ти.“ Да я поглади и богата щеше да има съвсем друго разположение. Щом си хванал рогата на богата, ти имаш работа с външната страна на закона. И тогаз работите ще станат така, както ти не желаеш.

Сега, като ви говоря, ще кажете: „Че каква е нашата вяра?“ Сега ходите по закона, по външната страна на закона. Един ден ходите по светлия закон, втория ден по тъмния и т.н. Ден и нощ. Постоянно се сменя състоянието ви. Решите нещо, дойде ви едно хубаво желание и в следния ден кажете: „Ще го поотложа малко.“ И всеки ден отлагане, отлагане. Не отлагайте нещата! Защото с отлагането нищо не се постига в света. Има ли малки отлагания, малки съмнения има. Ти решиш нещо и после се усъмниш: „Ами ако не стане?“ Това прилича на случая с онзи баптистки проповедник в Русе – Арсимен. Имало един сляп и той казал: „Като свърша проповедта ще кажа на слепия: В името на Господа Исуса прогледай!“ Излязъл с евангелието и си мислил той и си казвал: „Ами ако кажа и не прогледа?“ И той отложил. Прибрал си библията. Досега Арсимен се спря там. Поиска да направи опит и каза: „Стане или не стане?“ Това е човешкото.

И ние сега, отиваме с библията и се спираме. И после въпроса остава нерешен. Втори, трети четвърти, хиляди въпроси остават неразрешени. И най-после казваме: „Нищо не можахме да постигнем в света.“ По този външен начин никакви постижения не може да има. Това са ограничения, робство, страдания, смърт. Мойсей казва: „Най-първият закон е: Да възлюбиш Господа Бога своего и да възлюбиш ближния си.“ Върху тези два закона седи целият човешки живот. Та вие не очаквайте сега да се подобри света, не очаквайте да се подобрят хората. Това е второстепенно. Вие оставете този въпрос на заден план. Но на вас можете на правите един опит, вие да познаете и

чувствувате прииждането на божествените сили или да имате един вътрешен опит, как действа любовта. Никой не може да ви покаже какво нещо е любовта. Временно човек може да ви покаже една любовна постъпка, но после вие можете да се усъмните. Щом дойдете до истинската любов, там престават всички съмнения. Там престават всичките безверия, там престава всичкото зло. Всичко престава там. И започва там животът на вечната радост. Светът има вече друг изглед, човек става мощен.

Вий сега ще попитате: „Какво сме правили ний досега?“ Да ви приведа един пример, за да се види, какво сте правили вие до сега. Едно бедно дете всеки ден ходило в градината на един богаташ, в която имало ябълки. Все ходило да гледа, искало да си вземе, но имало пазач. И всеки ден гледало дървото и пак си отивало. Пазачът все пазел там и детето си губило времето. Първата година детето ходило, втората – също, третата и т.н. Пазачът стоял там и детето не могло да вземе. И четири, пет, десет години това дете все ходило, дано изненада пазача и не могъл. Ако това дете беше поискало една семка от пазача, то щеше да я посади и след десет години щеше да има едно цяло дърво на разположение. Вие сега искате да изненадате пазача. Не може. Посейте семката на онова, което искате да похапнете. Посейте я! Същата грешка направи Адам. Този ангел, който пазеше дървото, отиде по работа и Ева, вместо да посее семките на плода, изяде го. И къде стоеше престъплението на Ева? Не че откъсна плода, но че го изяде. Трябваше да го посее. И тогаз работата щеше да бъде съвсем другояче. И вие сега посявате нещата. Доброто трябва да се посее в живота. Да ви кажа къде е престъплението. Не изяждайте доброто никому, но го посявайте.

Сега разбрахте. Две неща има неразбрани. (Учителят показа светлата и тъмната картина, после, показвайки светлата картина, продължава.) Разберете, това е любовта. (Показва тъмната картина.) А

това е сегашния закон. По този закон и болести ще има и смърт ще има и беднотия ще има и голотия ще има и какво ли не. (Показва тъмната картина.) По този закон всички радости си вървят. (Показва светлата картина.) Това е новия закон, по този закон трябва да вървим. Не търсете вашето слънце отвън, а го търсете отвътре. (Учителят показва тъмната и светлата картина.) Тук е отвън, а тук е отвътре. Този свят е вътрешния свят. (Показва светлата картина. А като показва тъмната картина казва. А този е външния свят. Този е света на гъстата материя, на непреодолимите мъчнотии, а пък този е живия, красивия свят, свят на любовта, гдето всичко е възможно. Сега пак може да остане въпроса: „Как може да стане това?“ Казвам, както се излюпва яйцето, така се излюпете всички. Както се съблича кожата на змията, така се съблечете и вие. Посявайте доброто, което е във вас! Посейте една семка! Че, ако аз съм на ваше място, един въпрос всякога мога да го разреша много лесно. Да кажем, че някоя сестра не може да се спогоди за място в този салон. Ще кажа: „За Господа, за любовта, която имам, да седна на последното място.“ Кой е на първото място? Който има любовта, той е на първите столове. Който има любовта, той е на първото място. А пък, който няма любов, той и отпред да е, пак е назад. Вие можете да кажете: „Какво иска да каже?“ Аз искам да кажа: Трябва да бъдете свободни. Ти казваш: „Но какво искаш да кажеш под думата свобода?“ Казвам: Искам да обичате истината! Ти казваш: „Но какво нещо е истината?“ – Да бъдете мъдри. – „Но какво нещо е мъдростта?“ – Трябва да имате знание. Трябва да имате сила. – „Но какво нещо е сила?“ – Трябва да бъдете безсилни. – „Какво нещо е безсилието?“ – Трябва да умрете. – „А какво нещо е умирането?“ – Трябва да ви заровят. – „Защо трябва да ни заровят?“ – За да изникнете!

Така ще дойдете до онези вечни ограничения и най-после, като няма някой изходен път, като малко дете ще лазите и ще дойдете до

онова вътрешно разбиране. Мнозина от вас сте готови. Не мислете, че с едно махване всичко можете да направите. Но ако от вън има 30 градуса студ и имате термометър и се помолите и ако при първата молитва студът спадне на 29 градуса, то опитът е сполучил. Втория ден пак, като се помолите студът спада на 28 градуса. Третия ден – на 27 градуса. И ако 29 дена студът се намалява и дойде до нула градуса, то вие сте извършили една отлична работа. Ако вий можете да направите, чрез молитвата си, студът да спадне на 0 градуса, тогаз имате голямо постижение. Този студ е вътре във вас. Чрез спадане на студа, се подобрява вашето положение. В какво седи този студ? Ти седиш, вдървен си. Помолиш се и дойде едно подобрение. Втория ден – по-голямо подобрение. След 30 деня вий сте по-добре. И след още 30 деня, вие можете да ходите няколко километра. И след още 30 деня вий можете да вършите една работа.

Вие искате сега да се оправи външния живот. Не, между външния и вътрешния живот има едно съответствие. Трябва да помагате на вътрешния живот. По буквата на закона, ако се върви, всичко ще се изгуби, а пък ако се върви по любовта, всичко ще се постигне. Там никакъв външен закон не може да ви каже: „Така трябва да го направите.“ Щом ви се каже: „Така трябва да го направите“, това е ограничение на човека. Той трябва да бъде абсолютно свободен. Това е закона на вътрешната свобода.

Казано е: „Опитайте и вижте, че съм благ.“ И всички трябва да опитате Бога, че е благ. Това е най-хубавото нещо, което можете да направите, да опитате Бога. Това ще бъде най-знаменития ден на живота ви, когато направите първия опит. Аз го наричам това зазоряване.

При първия опит вие ще видите, как слънчевите лъчи се показват на хоризонта. И от там насетне всичко в живота ви ще тръгне по мед и масло. Оковите ви ще паднат, сиромашията ви ще

изчезне, болестите ви ще изчезнат, старостта ви ще изчезне, всичко това ще се махне и вие ще бъдете във своята първоначална сила, това положение, в което Бог първоначално ви е създал. Това значи постижение.

Вие казвате: „Когато дойде Христос.“ Щом дойде любовта, Христос ще дойде. „Кога ще станем силни?“ – Когато дойде любовта!

Щом дойде Любовта, знанието ще дойде.

Щом дойде Любовта, Мъдростта ще дойде.

Щом дойде Любовта, Свободата ще дойде.

Щом дойде Любовта, Истината ще дойде, всичко ще дойде.

Първата заповед е: Да възлюбиш Господа Бога своего с всичкия си ум, с всичкото си сърдце, с всичката си душа и с всичката си сила.

Този закон съдържа четири неща. Опитай в себе си да възлюбиш Господа с всичко онова, което имаш! Силата на човека седи в това постижение. Щом се постигне това, всичко в живота тогаз може да стане.

Добрата молитва

(След това Учителят каза: Можете да разглеждате тези картини.)

7 часа и 10 минути

(Направиха се вън гимнастическите упражнения.)

22 лекция на Общия Окултен клас, 21 февруари 1934 г. София, Изгрев.

КЛЮЧ ЗА ПОСТИЖЕНИЯ

5 и 30 часа сутринта (Небето прошарено с облаци. Тук-таме звезди. Тихо. Доста топло.)

15 минути размишление.

Ще прочета пета глава от Евангелието на Йоана от 1 до 14 стих.

Духът Божи

Хората се запитват, какво нещо е търпението. Търпението е една черта, която мъчно се разбира, мъчно се усвоява. Всички хора са търпеливи без да са търпеливи. Носят търпението без да са търпеливи. Каквото нещо и да дойде на главата ти, все ще го носиш. Минаваш за търпелив, обаче в себе си се тревожиш, плачеш, изискваш, роптаеш. И най-после се примиряваш и казваш: „Няма какво да се прави.“ Сега това примирение ние го наричаме търпение. Онези, които обичат да философстват, могат да попитат: „Не може ли и без търпение в света?“ Да няма в живота никакви препятствия. Има и живот без препятствия, съвършения живот. Но този, съвършеният живот на земята по този път ще мине. Ние мислим за съвършения живот, но за да дойдем до съвършения живот трябва да минем през този, който не е съвършен. Ражда се тогава друг един въпрос: Не може ли човек да се роди изведнъж съвършен? Но това е едно механическо схващане. Ние искаме някой, да направи някой живота съвършен. Ако ти можеш да бъдеш съвършен така, ще приличаш на един часовник. Ти няма да участвуваш в живота. Ще те курдисат, ще бъдеш много точен, ще бъдеш съвършен, ще показваш времето на другите хора, но няма да знаеш твоето предназначение. Ако те попитат, каква работа вършиш, ще кажеш: „Никаква работа!“

Часовникът не върши работата за себе си, той нищо не придобива, като се движи, нито яде, нито пие, нито има някакви разноски.

Но има едно положение, в което всички се намирате: Преобладаващо влияние на силните чувства. Когато чувствата почват да господстват много над човека, той не мисли много. Неговата мисъл е свързана с ежедневните чувствувания и усети, които има. Боли те пръста и не може да мислиш за никаква философия. Дето отидеш, за своя пръст си мислиш. Обръщаш го, връзваш го, развързваш го, за тебе той е най-важното и той те заставя да мислиш за него. Ще търсиш лек за него. Оздравее пръстът и пак го забравиш. По някой път, в живота ние казваме: „Никой не обръща внимание на мене.“ И когато се обърне внимание на пръста, какво е положението? Мислиш ли, че от доброта му обръщаш внимание. Като те заболи пръстът му обръщаш внимание, имаш го присърдце и все за него мислиш. И всички удове на тялото мислят все за болния уд.

Някой път може да се позамислите, какво подразбирате под думите, че трябва да ви обичат хората, да ви обича някой. Какво подразбирате под думата обич. Да допуснем, че някой човек, като ви обича е близо, но някой човек може да е на другата страна на земята и ви обича. Какво прави той заради вас? Вие се радвате на тази обич, но какво прави заради вас? Той ви писал писмо и вие се радвате, но какво добивате от това писмо. Той живее на другия край на земята. Ако е беден този човек, нищо не добивате, добивате само едно писмо. Ако е богат, добивате, по някой път, един чек, изтегляте го от пощата. Или пък, ако той е ученолюбив по някоя книга ще ви изпраща, нещо интересно и ще бъдете доволни. Но представете си, че имате един такъв човек, който ви обича и никога не сте го виждали и вий го обичате. По традиция той е бил приятел на баща ви и казвате, че роднински връзки имате с него. И без да го знаете, от това което прави заради вас, вие мислите, че той има някаква си обич към вас.

Казваме много пъти: Ние мислим за някои същества от другия свят, не сме ги виждали. Някой път тия същества ни правят някакви услуги. Даже можем да се съмняваме, дали те ни правят тия услуги или други ги правят. Казваме, че има същества на оня свят и ги наричаме светии, праведни, сродни души, с много имена ги кръщаваме.

Сега този, болния човек в прочетената глава никога не е очаквал, че ще дойде някое същество от невидимия свят – нещо много изключително. Имаме само един пример в тази къпалня, за да имате тази опитност. Той колко години е седял там? – 38 години. Коя е хубавата страна? 38 години не е малко. То е цял един живот. 38 години този човек е чакал, всяка една година да се размъти водата и да влезе, да се изцели. И 38 години той изгубвал условията за здравето си. Тъкмо се размътвала водата, друг някой влизал и той трябвало да чака идната година. Пак трябвало да чака. 38 години е чакал! Сега, в тази къпалня, той не е бил единствения. Много болни е имало. Защо Христос се спря само при него, а не се спря при други? Това е вече философия. Има негови съображения вътре. Ако някой ме попита, защо Господ е направил света такъв, мога да дам някои философски изяснения, но всъщност, защо светът е така направен, този Който го е направил, само Той знае това. А пък другите, които не са го направили, те само предполагат. И онзи, който предполага, всякога неговата мисъл е далеч от самата истина. Сега светът мяза, при сегашните условия, на такава къпалня. Светът е точно тази къпалня. И всички вие, може би само някои от вас, всички почти вие, имате нужда и очаквате да се размъти водата. И при това размътване на водата, кое е това, което очаквате. Това е очакването на някое щастие да ви дойде. Болен сте, сиромах сте, невежа сте. И очаквате да дойде ангел, да слезе той и да размъти водата. И вие, когато се окъпете, да уредите вашите работи. И някои от вас по 38 години сте чакали.

Чакате, чакате и казвате след това, че втори път, като дойде ангелът пак в къпалнята, тогаз ще влезете, в някое друго прераждане.

Това, което ви говоря е външната страна. Ние разглеждаме живота и не можем да си дадем едно правилно разбиране. Например, ти си трезвен човек, много си трезвен. Може да си брат или сестра. Но един ден ти отиваш на гости и те почерпят с една чашка или абсент или коняк или хубаво винце, една малка чашка. И в тебе има някое същество, нещо в тебе ти казва: „Кусни малко, досега ти си много невежа, не постъпваш както хората. Кусни си нещо." Друго същество ти казва: „Не бутай!" Двете същества ти не ги знаеш. Едното същество ти казва: „Вземи колкото за хатъра на тези хора", а пък другото същество ти казва: „Не взимай!" Пиеш една чашка, после казваш: „Много голям невежа съм бил. Много хубав бил този коняк, този абсент." Хубав е бил, като изстинеш да го туриш малко в чая. Може да се лекуваш даже с коняк. Хремав си, ще вземеш малко чай с коняк. Едно лечебно средство, но лоши са последствията. Чаша след чаша и се образува един лош навик. И като дойдеш до чашата, тя те привлича. Ти пиеш, изгубиш съзнание и на другия ден те боли главата и обещаваш, че няма да пиеш, но пак пиеш.

По някой път по-надалече отиваме. Вие искате да добиете една хубава черта на характера си, но тази черта я нямаш. Дойдеш до някъде – търпиш. Търпението е една от добрите черти. Но много мъчно може да се добие. Много мъчно може човек да бъде търпелив. В търпението човек трябва да бъде почти глух за някои неща. Той трябва да има един навик в съзнанието, че когато ще го обиждат, да се отнесе съзнанието му някъде другаде и като му говорят, той да не чува. Като го побутнат, ще му кажат: „Слушай, ти не знаеш ли, аз какво ти казах?" А той да каже: „Но аз нищо не чух." Някой път има любопитство. Някой казва: „Аз съм чул. Знаеш ли, какво говорят за вас вашите ближни?" – „Че какво говорят?" И той почва да ги

нарежда. И гледаш, че онзи, който е бил по-рано весел, сега се попари изведнаж. Ти питаш: „Какво казаха?“ Защо се интересуваш, какво са казали ближните? Представете си, че аз съм някой голям цигулар, знаеш ли какво ще кажат хората? Аз зная, какво ще кажат хората. – Или че зная да свиря или че съм голям простак в свиренето. Едно от двете. Или че много хубаво свиря или че не свиря хубаво. За какво се нуждая от тяхното мнение? Ако свиря хубаво, не се нуждая от това. Аз свиря за себе си. Мене ми е приятно. Като свиря някой път, казвам: „Не е свирене това!“ Като бутнеш на пианото, там тона си има определено място, все ще изкараш тона по-лесно. Но, като бутнеш на цигулката ще изкараш тон, но някой път не е толкоз хубав тонът.

Сега уреденият живот е пиано. Моралния живот аз го наричам пиано. С две ръце свириш. А пък неуреденият живот е цигулка. Няма никакъв закон там. Там има закон, че ще вземеш така и така, но нито един учител не може да ти каже, де ще туриш пръста си. Не му знаеш закона. Туриш пръста си и не излиза. И ако би имало закон за онези, които свирят на цигулка да ги наказват, то не зная, но почти всички трябваше да бъдат турени вътре, в затвора. На пианото, като бутнеш, се има нещо точно определено. Но в цигулката много малко биха могли да избегнат от наказанието. Пианото е нагласено, а пък цигулката сам трябва да нагласиш. Някой път се разгласся. Някой път цигуларя свири, но не му е нагласена цигулката. И времето може да съдействува за разгласяването. Точно си нагласил, спаднала някоя жица на половин тон, постоянно трябва да завърташ и да развърташ.

Снощи слушахме един сляп човек, който се научил да свири на пиано. (*На 27 февруарий 1934 г., в салона Биад, слепият унгарски пианист Имре Унгар даде Шопенов концерт. Той пожънал първите си успехи още в музикалната академия в Будапеща, дето удивил слушателите. После, 1932 г., във Варшава взел участие в шопеновите тържества и спечелил първа награда. Унгар се смята като един от*

най-добрите изпълнители на Шопена.) Някой казва: „Как го харесваш?“ Той е насърчение за онези, които имат очи. Този, слепият, като свири, какво остава за ония, които имат очи. Защо слепият свири хубаво? Де ги намира, слепият тия клавиши? Мъчнотиите при него са почти като при цигулката, но цигулката е още по-голямо изпитание. Този, слепият, свири на пиано, но всеки един човек, който свири на цигулка е почти като сляп човек. Трябва голяма съобразителност. И действително, че у човека има едно чувство, чрез което той се ориентира. Един цигулар дълго време като свирил, у него има нещо странно: пръстите му прогледват. При пианото и при всички инструменти, като прогледнат пръстите, може да свириш. И докато са слепи пръстите, не може да свири. И като прогледнат пръстите, пръстът си намира местото. И пръстът стане музикален, точно бара на место.

Та казвам, има особености, които нас ни задоволяват. В човека има странни работи. По кой начин сега, този човек се научил да свири, както много пианисти с очи не могат да свирят. Как се научил този, слепият човек? Казват: Някои работи са невъзможни. Как се научил този, слепият човек така хубаво да свири. И не само свири, но има време и за да даде израз на някои тонове, мисли, дано тоновете да излизат съразмерно, мисли за всичко, има време за всичко. И наблюдавах публиката, която слушаше. Той свири Бетховен, свири и Шопен. И двамата. Но много мъчно може да ги различиш, да познаеш Бетховена от Шопена. В музикално отношение много мъчно може да ги различиш. Ако няма програмата, ако ти свирят от Бетховен и от Шопен, много мъчно може да различиш де е Бетховен и де е Шопен. (При свиренето на Унгар.) Ти, като гледаш програмата, там виждаш, че е казано кое е Бетховен, кое Шопен. И ти донякъде може да доловиш различието. Трябва човек да е с много тънко чувство за това. Някой път можеш да кажеш, че така искал да каже

Бетховен. Но в музикално отношение много мъчно може да се сетиш какво искал да каже Бетховен с тези звукове. Има известни звукове в музиката, които означават смърт. Има известни звукове, които означават радост, други които означават несрета несполука. Някои означават едно болезнено състояние. Но питам тогаз: Тая музика, която изразява болестта на човека, музика ли е това? Музика, която изразява болезнено състояние, музика ли е? Това е една лечебница, това е една лекарска работа. Това е един лекар, който лекува. Лечебни условия са това. Това не е музика за здравите хора. Музиката на Шопена е за болни хора, лечебна музика, един институт, дето трябва да се лекуват. Някое нещастие имал той и го написал всичко това в музиката.

Често ще се намирате в едно противоречие в произношението. Ако произнасяш английско „ейч“ (h), ти ще му дадеш едно произношение. По френски ще го произнесеш „хаш“. На английски ще го наречеш „ейч“, а пък на български как ще го произнесеш? На български, ако го произнесеш, думата Дарвин, ти ще кажеш Дарвин. Но на английски не се произнася така. Там тая дума има особено произношение и особено ударение. Хубаво. Ти казваш сега на един французин: „C’est bien“. Французинът разбира, но българинът, който чуе това, разбира ли? Това, което французинът разбира, българинът не го разбира. Когато българинът каже: „Много е добре“, българинът го разбира, но французинът не го разбира. Какво е различието между „c’est bien“ и „много е добре“? Българинът, като чуе: „c’est bien“ може да каже: „c’est bien“ – „все го бият“. Той, като мисли, мисли, ще каже: „Тъй е то“.

До мене седеше един и все пишеше. Той беше музикален критик. Вземаше си бележки, че ще направи коментарии върху това как изразил музиката. Каква е била интонацията, какво искал да каже. Нищо не иска на каже. Този, слепият е запомнил, каквото другите

хора са написали и той го свири. Ще дойде друг сляп и ще го свири по друг начин.

Някой казва някому: „Ти си много добър човек.“ С това какво добро съм направил? Тук доброто е в негативно отношение. Ако му тури някоя лоша дума, ще го възбудя, ще дигне цял въпрос. А пък, като кажа: „много си добър“, аз не предизвиквам лошото в него.

В класическата музика има една лечебна страна. Трябва да слушате класическата музика. Някой казва: „Не я разбирам.“ Няма какво да я разбираш. Като пие едно лекарство няма какво да го разбира. Като го изпие, да се излекува, това е важното. Щом ми пренесе полза, добро е. И при слушането, щом една музика може да ме тонира, добра е. Отивам и слушам една класическа музика. Най-първо съм песимист и неразположен и слушам, слушам, приятно ми е, хубаво свири. Каква философия съдържа, не схващам, но ми минава неразположението. Бях крайно неразположен, но излизам си от залата разположен. Както като отивам в някоя гостилница и си излизам наситен. Като се върнах от снощния концерт, питат ме: „Твоето мнение какво е?“ И ако бях си дал критика за музиката, съвсем криво ще ме разберете. Представете си, че аз съм един здрав човек и вляза в една клиника и почнат да ме лекуват, мене здравия човек. И ако ме питат тогава: „Как ти се хареса тази клиника?“ Аз какво трябва да кажа?

За мене музиката беше интересна. За мене е интересно как музиката лекува хората, как се поправят хората чрез нея. За мене е интересно, какво влияние упражняват известни тонове върху хората. Снощи имаше една дама, която се разговаряше с друга. Беше разсеяна. И като почна да свири, най-първо тя се заинтересува, как свири този, слепият човек и започна да обръща внимание какъв му е тона. И после седи замислена вътре и аз си казвам: Ето един сляп човек, като работи, какво може да направи. Това е по отношение на

музиката. Ако един сляп може да има тези постижения в музиката, един човек в добрия си живот не може ли да има постижения? Гледам този младият човек как се поклони, каза: „Ще ме извините, ако имах очи, щях да свиря по-добре. Най-хубавото, което можех да направя, направих го, но ако имах очи, щях да свиря по-добре." А пък там имаше музиканти с очи и те казват: „Хе-е, той без очи много по-хубаво свири, отколкото ние, които имаме очи." Слепият човек събрал тия хора. Салонът беше пълен. И тия хора отиват в тия критически времена, плащат веднага по сто лева, от сто лева нагоре, осемдесет, петдесет лева – всички отиват. Този човек ги привлича. С какво ги привлича? С музиката ги привлича.

Питам сега, някои от вас често се обезсърдчавате, ако един сляп човек не се обезсърдчи и може да се научи да свири, питам: Един, който тръгнал по пътя на истината, не може ли да има постижения? Защото един ден и вие ще дадете концерт. Както слепия ще давате концерт. На онзи свят, като отидеш, като слепия ще даваш концерт. Ако имаш очи с очи ще дадеш концерт, а пък като не виждаш, като сляп, с пипане ще дадеш концерт.

Според мене на този музикант, който свири снощи, му липсва още нещо. Какво? Че музиката у него още не му отваря очите. Защото имаше доста слепи там. Той ги полекува. Тези, които имаха нервно неразположение, той ги излекува, но колкото слепи имаше там, си останаха пак слепи. Някой път вие се обезсърчавате. Този човек, който свири, той си остана пак сляп. Хората са доволни. Той си отива и казва: „Свиря, но съм сляп. Тези хора ми ръкопляскат." Чува ги той, но не ги вижда. Той няма ясна представа за хората. Като една маса ги знае. Какво е неговото състояние, по лицето му има една тъга. Тя се чете по лицето му. Той казва: „Слава Богу, че има музика." Поне страданието му се намалило. Като свири, той се усеща по-леко, по малко му преминава от оная голяма загуба, която има. Ако ви

предложат да бъдете един сляп виртуоз, или да имате очи, кое ще изберете?

Има една положителна страна в живота. Тя се състои в следното: Щом си в положителната страна, нещата стават по друг начин. Щом дойдеш до положителната страна на живот, нещата стават тъй, както си са. В света вие искате да свирите. Свиренето е приготовление за една друга наука. Най-великата наука в света, магическата наука, това е любовта, която е достояние на всички. Изисква се всички да учат тая наука. Не се позволява никому да бъде невеж в това отношение. Проучавали ли сте, колко тона има любовта? Сегашната музика има 7 основни тона. Единият от тях е тона на живота – „до“. Друг е тон на движение – „ре“. Трети тон – на човешката мисъл – „ми“. Друг тон е на човешките стремежи, на материалните стремежи, забогатяване – „фа“, после тон на човешката амбиция – „сол“. Друг тон е на човешките постижения – „ла“. После тон на духовното – „си“. И най-после, осмия тон е пак повторение на първия тон. Има и полутонове. И те си имат свое значение.

Та казвам, Христос отиде при този болен човек и му каза: „Ти искаш ли да бъдеш здрав?“ Оня му каза: „Нямам условия, толкоз години, 38 години аз съм очаквал.“ Христос му отвърна: „Този не е единствения начин да те тури някой във водата. Ти 38 години чакаш някой ангел да слезе от небето и да размъти водата. Има и друг начин.“ – „Но аз не го зная, Господи!“ – „Не го ли знаеш? Дигай одъра си и да те няма от тук.!“ И този човек казва: „Ако е така лесна е работата.“ И дигна одъра си. Намира се някой и критикува, както има стари класици, които казват, че не трябва да се свири по нов начин, а по стар начин, например, така и така да се постави ръката на пианото. И на цигулката има такава определена постановка. И някой път професорите са много взискателни и казват: „Не знаеш как да държиш цигулката.“

„Стани, дигни одъра си!“ Няма какво да чакаш, 38 години си чакал. То е едната страна на въпроса. Аз правя следното заключение: този човек 38 години свири едно парче по любовта и не може да го свири. Тридесет и осем години го скъсват. Едно парче той даваше и в какво седеше това парче? Не можеше да го изсвири, 38 години го скъсваха. Тридесет и осем години седеше той в училището. Христос идва и му казва: „Дигни одъра и върви!“ Според закона нямаше право да си дигне одъра в събота, по Мойсеевия закон. Този човек казва: „Онзи, който ме изцели, който ми каза: стани и дигни одъра си, аз трябваше да изпълня неговата заповед.“ Силата на човека къде седи? В неговата вяра и в неговото послушание. Где е постижението? До тогаз, докато ние чакаме един ангел да слезе, докато ние чакаме хората и 38 години и много години ще се минат още. А пък, като дойде Божественото, това може да стане само с една дума: Стани!

Има деца, които се раждат гениални в музиката, без да учат знаят. Този, младият момък трябвало да учи, много големи усилия е положил той. Той е един волев темперамент. Непреодолима воля има, че трябва да постигне нещо. Голямо постоянство има. Това показва и лицето му. Има известна дарба. Но някой човек може да се роди даровит и с много малки усилия може да има постижения. И не е необходимо вие да се раждате втори път на земята. Вий може да заспите и като станете сутринта, може да сте даровит. Мога да ви приведа много примери за много хора. От човека, при известни условия може да стане музикант и то даровит музикант. Отива един от най-неспособните в музиката при един професор, даровит човек. Момъкът е богаташ плаща на професора, но изкарва го един ден от кожата му. И онзи му зашлевил две плесници и му казал: „От тебе музикант не може да стане. Да си отиваш.“ И го изпраща навън. От там насетне този, ударeният ученик става музикант. И виден музикант става. Една дарба може да се предаде чрез един удар.

Господ, който иска да предаде нещо музикално на хората, [в]се удари дава. Говориш му, говориш му, главата не се напълва. И като му удариш две плесници, музикален става. И апостол Павел, като биха, стана апостол. Апостол Петър, като го биха, стана апостол. Светиите, като ги биха, станаха светии.

Навеждам ви сега на едно. Изключителни условия има в живота. И дарбите, които по друг начин е невъзможно да се постигнат, при изключителните условия се постигат. Не считайте, че едно нещастие, което ви сполетяло, няма смисъл. И този музикант, ако не беше сляп, не щеше да стане музикант. Той не е много музикален. Ако не беше сляп, ако имаше очи, щеше да бъде посредствен ученик. Но с този удар, с тая слепота, с това вътрешно концентриране, той засегнал другите вътрешните тела, той засегнал и музикалността. И ако той прогледа, той ще изгуби и ще стане обикновен музикант. Ще изгуби дълбочината, която има, това концентриране вътре. Ония, които искали да му направят пакост, са го лишили от очи, но с това се развили в него други някои блага. Някой път, като се лишите от някое благо в живота, то е с оглед да добиете известни дарби, нищо повече. И ако това, което вие искате, ви се даде, вие ще изгубите дарбата си. Един добър човек, за да се повдигне морално, той трябва да бъде сиромах. Ако го освободите от сиромашията, ще му направите пакост, той не ще може да има постижения.

Това не са залъгвания. Това са данни вътре в живота. Някои разсъждават така: На този, даровития ученик, такива трябва да бъдат условията. Той се заблуждава. На този, даровития ученик му трябват лоши условия, по нашему лоши условия. Защото кои са лоши условия? Според мене, всички ония условия, които препятстват за правилното развитие, те са лоши условия. Всички ония условия, каквито и да са, които спомагат да се яви нещо хубаво в човека, може те да се неприятни, но според мене те са едно благо за човека. В

сегашния път, по който човечеството минава, ще добие известни познания само чрез страдания. В този, временния живот е така. Но ще дойде едно друго положение, когато дарбите, които човек трябва да събуди, ще ги събуди в едно здраво състояние. Тия методи не са за всякога. Те са временни методи. От болезненото състояние трябва да минете по един лечебен метод – метод за лекуване, докато дойдете до здравословните състояния. И тогава вашите постижения ще бъдат други.

Кое е по-хубаво сега в света? Музикални ли да бъдете или да бъдете добри? Силни ли да бъдете или да бъдете любящи? Ако избирате, кое ще изберете? – Любящи. Един добър човек музикален може да бъде. Музиката е външна страна на доброто. И любящият човек може да бъде силен, понеже силата е външната страна на любовта. Сега обратното: музикалният човек добър може ли да бъде? Той, ако не беше добър, музикален не може да бъде. По същия начин, ако не е здрав, той не може да израсне. Щом израснал, той е бил здрав. Той е болен сега. Израснал е при здравето. Това, което добил, то е резултат на здравето.

Помнете едно нещо: всички дарби и постижения в света вървят само по един закон на любовта. Любовта е, която носи всички дарби. Ако имате любов, всички постижения може да имате постепенно. Но, ако я нямате, постижения не може да имате, в каквото и да е направление. Ред поколения трябва да вървят по закона на любовта, за да имате известни постижения. Ти не може да добиеш силата, ако нямаш любовта. Ти не можеш да станеш музикален, външната страна, ако нямаш любовта. Не може да станеш красив, богат или в каквото и да е друго отношение, ако нямаш любов. Ако не вървиш по закона на любовта, то външни постижения не може да имаш. Ако имаш постижения, значи ред поколения, твоите деди и прадеди са вървели в този път и ако нарушиш любовта, то дарования, както са дошли,

тъй по същия път ще изчезнат. Щом нарушиш любовта, веднага дарованията ще изчезнат. Ти казваш: „Ние трябва да се молим на Бога.“ Не е въпрос да се молиш на Бога само. В новото схващане, всички трябва да тръгнете по пътя на любовта, като една наука. Ще употребяваш един религиозен метод, един духовен метод, морален метод може да употребите, хиляди методи. Хиляди методи са позволени, но във всички тия методи трябва да вървите в пътя на любовта, за да имате постижения. Ако нямате постижения, защо ви е тази любов? Под любов се разбира най-хубавото постижение. Душата ще ги има, тя ще се радва на тия постижения. Трябва да постигне човек нещо в света. Не само ние да постигнем, но трябва да се радваме на постиженията на всички други.

Този, младият момък, като свири, мене ми е приятно. Едно постижение е това. Всички, като излезат вън, [в]се са замислени. Ако беше един музикант с очи, щяха да имат друго разположение. Щяха да кажат: „Така е, той има средства, очи има, даровит е.“ А пък сега, всички излизат и казват: „Този човек има един дефект, зрение няма, а пак е постигнал нещо.“ Всички са замислени, как той е постигнал. Ето добрата страна на един виртуоз, сляп, който дава концерти на хората. Ще ги подбуди към нещо хубаво. Слушат и не му завиждат. Слушат го, но казват: „Аз не искам да бъда сляп, като него.“ В себе си казват така. Аз не зная, дали ще се намери в цялата публика един, който да желае да бъде сляп като него. Няма да го пожелае. Той ще пожелае неговата дарба, но да има и зрение. Зрението струва повече от тази дарба. Ако човек би трябвало да избира между музиката и зрението, той трябва да предпочете зрението, но по някой път, за да бъде полезен на хората, той трябва да бъде сляп. Често светии в света са били слепи, за да не ги съблазняват очите. Ти или ще ги затвориш или пък ще ти ги затворят. Ако си господар на себе си, ще затвориш сам очите си, ако не си господар, други ще ги затворят. Този човек,

понеже не бил господар, затворили очите му, защото, като минава през красивия свят, да не го съблазни.

Единствената мисъл, която е съществена е: Любовта е наука за постижение на всички дарби, за всички велики дарби, които Бог е определил. Единствения най-красив път, по който човек може да постигне дарованията, е този. Има много методи, но най-хубавия метод е любовта. Е, да не ви дотяга, като се говори за любовта. Под любовта трябва да се разбира един метод за постижение. Вие копнеете за нея. Искате да учите 10–15 езика. Като имаш любовта ще ги знаеш, а пък като нямаш любовта и своя език даже няма да научиш. Ако имате любовта и учен човек може да станете и богат човек може да станете и силен човек може да станете – всичко може да станете. Тази е мисълта, която постоянно трябва да държите, за да не паднете в песимистично настроение, в което духовните хора изпадат. Често от малките работи човек може да се отклони от пътя си.

Добрата молитва

7 часа и 5 минути

23 лекция на Общия окултен клас, 28 февруари 1934 г. София, Изгрев.

ДАВАНЕ – ВЗЕМАНЕ – СКЪПОЦЕННИЯТ КАМЪК.

Сряда, 5.30 часа сутринта (Небето облачно, времето тихо.)

Добрата молитва
Размишление 15 минути

Ще ви прочета 23 глава от Притчи. Тая глава се отнася до всинца ви, а не само до некои. Това са известни правила, които трябва да спазвате, понеже живеете на земята, не живеете на небето. На земята живеете. Това са притчи на земния живот. А пък за небесния живот ще бъдат други притчи. (При стихове 13 и 14 Учителят казва) В сегашния културен свят има много бой. Повече да се бият хората, отколкото сега, не е имало. Бият се по всичките правила. Не само се бият, но и се убиват. В тая, последната война 1914–1918 година имаше 6 милиона убити. В никоя война 6 милиона не са били убити. Това е култура. А пък в бъдещата война, която ще дойде, може да има и 14–20 милиона убити. Който разглежда нещата буквално, той нищо няма да научи. То не е до буквата. Гледам някои вървят по духовния път и имат детински, много изопачени понятия. Представете си, че вие ще влезете в един съвършен свят, дето хората знаят как да се обхождат. Тук например, първо няма обхода. Навсякъде няма обхода. В който и дом да влезете, ни най-малко няма да намерите обхода. И във всички училища е така. И във всяко религиозно общество е така. На мнозина от вас не е приятно да направите нещо. Някой път правите нещо от немай къде. Па и затова което правите, очаквате нещо от окръжаващите, но не ви се дава. Все ще искате да ви посрещнат и пр., но това го няма. Кой ще ви го даде?

Някой искат да го обичат. В обичта има две неща: можеш да обичаш някой човек, когато дава и когато даваш. Две неща има в обичта. Някой идва и ти казва: „Не ме ли обичаш?“ Ако е гладен, ще трябва да му дадеш хляб. Ако е жаден, ще трябва да му дадеш вода. Ако е бос, ще му дадеш обуща. Ако е гологлав, ще му дадеш шапка. Ако дрехите му са окъсани, ще му дадеш дрехи. Ако е някой пътник и казва: „Не ме ли обичаш?“, ще му дадеш подслон. А пък щом той каже: „Аз ви обичам“, той трябва да даде нещо. Обичта, любовта трябва да се изрази в нещо съществено. Има и друга любов. Не само материални работи, но в каквото и да е отношение, законът е същия. Че каква обич може да имате към някой човек, когато нищо не давате, всякога вземате и нищо не давате. Такава любов е любов на бълхите и въшките. После любовта се познава по това, че на някой човек му давам и той да е доволен от това, което му давам. Мога да му дам едни обуща, от които да се наранят краката му. Мога да дам хляб, който да му развали стомаха. Мога да му дам шапка, която не му става.

Някой от вас, които даже имате съвсем посторонни понятия за живота, може да сте прави от ваше гледище. И аз може да съм прав. Но има един живот, който е общ за всичките. Кой е онзи от вас, който, като го бутнат с една игла, ще бъде доволен. Значи, ако ме [ви] бутнат с една игла, ви е неприятно. Защо тогаз ще мислите, че ако бутнете вие другиго, ще му бъде приятно. Че езикът не е ли една игла? Най-опасната игла е езикът. Можете да мушнете всякога с него. Нямам нищо против езика. Нека да шие ризи. Нека да плете чорапи, да прави каквото иска, но да мушка на място, да плете на място. Когато не върши никаква работа, даже боде, не е на място. Например, като посрещнете някой гост да го мушнете с иглата си.

Сега мушкането става и с мисъл. Приемате някого, когото не обичате и се представите любезно. Но все ще направите някаква

гримаса, ще си постиснете устата, ще мигнете, ще направите някое движение с ръце и пак ще минете за благороден, за много благочестив човек.

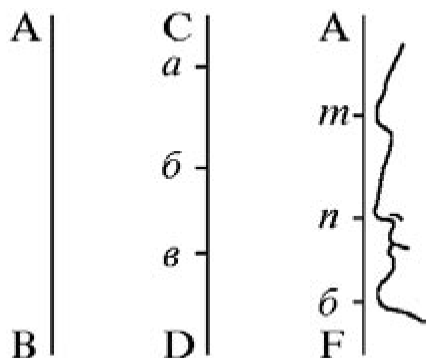

Фиг. 1

Сега да пристъпим към едно правило. Аз не искам да ви морализирам, но вие сте в един свят, в който ще си блъскате главите и главите ви ще се охлузят. Един ден ще се охлузят главите ви, няма да бъдат такива, каквито са сега. От тях само кокали ще останат, а мускулите, които са се мърдали, няма да ги има никъде. Това ще ви бъде възнаграждение. Какво означава тази линия (AB)? Кой е умния? И едно правило за познаване. Който и да дойде, по тая линия, може да ви познае какви сте. По линията, ще познаете, колко сте напреднали. Може да искате да рисувате лице. В лицето има три допирни точки (а, б, в, на линията CD) Челото ще допира до първата точка, до втората точка ще допира носът, а до третата – брадата. Как ще нарисувате челото? Това чело се отклонява от перпендикуляра назад до известна степен. (В чертежа EF.) Тук ще има едно малко отклонение при основата на носа. А тук, долу, точката „б“ ще има трето отклонение. Изкуството зависи от това, как ще приложите този перпендикуляр AB. (Учителят показва третия чертеж.) Този човек има обективен ум много развит. Челото е отклонено от перпендикуляра доста. Но

изобщо никога челото няма да се слее напълно с перпендикуляра. Това е невъзможно. Тогаз имате едно изправено чело. И този нос не може да се слее напълно с перпендикуляра. Ще имате едно малко пречупване. Това показва пътя, по който може да работите. Трябва да знаете допирните точки с перпендикуляра. Може да има и за уста допирна точка. И една точка на устата може да се допре. Когато горната част на устата е чрезмерно развита, тогаз това показва, че в човешката природа има предавателна сила. Той иска да даде. Хората, у които е развита горната част на устата, са хора активни и без да искат предават нещо. А пък един човек, който има долна част по-силно развита, той всякога очаква да му дадеш нещо. А пък онзи, който се самовъзпитава, той трябва да знае своите естествени предразположения и трябва да ги тури в хармония с общия закон на развитието. Защото, ако ти не познаваш този перпендикуляр, ти няма да имаш една правилна обхода.

Сега вие много пъти казвате: „Трябва да живеем добре!“ Но в какво седи добрия живот. Трябва да има правила. Човек с добрия живот е като артист, който трябва да свири добре на китара, цигулка, пиано. Един артист все си има известни правила. Ако не познавате тези правила, вие не можете да се запознаете с тази наука. Сега всички вие говорите за добрия живот. Това е желателно. Какво подразбираме под добрия живот. Един архитект е добър, когато строи добри къщи и всички тези хора, на които е построил добре къщите, ще имат добро мнение за него. Значи, доброто мнение не е от това, което той е казал за себе си, но от това, което той е направил. Но ако той не е направил добре къщите и много пари са му дали, всеки казва: „Не ми е направил добре къщата!“

Хубаво, вие се запознавате с един ваш приятел, всякога имате една обмяна. Когато искате да се запознаете с някой човек, при голямото или малко запознанство, всякога на земята има някакъв

материален интерес. И тогаз, след вашето сближение и запознаване с някого, след като се запознаете, у вас може да се роди известен атавизъм. Преди да се запознаете ще имате едно мнение един за други, а пък щом се запознаете ще имате друго мнение. Да допуснем, че лицето, с когото се запознавате, няма обхода. Да кажем, че вие обичате да говорите езици, говорите 4, 5, 6 езика и добре ги говорите, а пък той едва ли говори някой език. И от някои езици тук-таме по някое изречение. Например, някой може да каже: „Ма petit garcon." Който не знае, ще каже, че той говори право френски, а пък който знае, веднага ще види, че прави една погрешка. В случая се казва „mon", а не „ma". Е, хубаво онзи, който говори, има мнение, че говори добре езика и като му направиш една забележка, ще му кажеш да се справи с речника, как е произношението. Това са обикновени работи. Всеки човек може да направи погрешка. Има погрешки, които стават несъзнателно. Англичаните го наричат подплъзване на езика. Например на английски „lawyer" (лайър) – законник и „liar" (лайър) – лъжец, се изговарят еднакво. Някой може да употреби дипломатически тази дума. И после може да каже, че това не е станало по волята му. А пък в същност, може да е станало по волята му. И той може да се извинява.

Не се извинявайте. Извинението не е едно оправдание. Един, който не може да рисува, не трябва да се извинява. Ще поправиш линията.

Всяка една част от лицето съставлява една трета от цялото лице. Може да има изключения. Някой път челото може да е по-малко, някой път – носът, а някой път брадата. Но, ако брадата е по-малка, то си има своите причини. И тогаз имаме лице, което не е естествено разпределено. И природата, която е толкоз умна, тя постоянно прави своите опити. От българина тя не е успяла още да създаде един български тип. Тя сега мисли, как да го създаде. Толкоз хиляди

години работи и не е могла да създаде един български тип. И английски още не е създала, нито руски тип. Човешкият тип донякъде е създаден, но отделни типове още не е могла да създаде. И трябва да чакате още хиляди години, докато тя създаде своя тип. Има хиляди проекти, вече създадени, но тези проекти не са одобрени от главната комисия. Тя казва: „Други проекти да се създадат.“ Има една награда от 10 милиона възнаграждение, което ще се даде на онзи, който нарисува един български тип. Нарисувайте го сега и аз ще го предложа на комисията. И ще имате десет милиона възнаграждение. Нали искате да станете богати. Сега във вас ще влезе мисълта: „Дали това е верно или не?“ Не е въпрос дали е верно или не, но въпросът е да можете да го направите. Вий се занимавате с въпроса дали е верно или не. Това е второстепенен въпрос. Първият въпрос е дали може да го направите. Ако може да нарисувате един български тип, хубаво би било. В Европа има доста художествени ателиета. Те ще искат да имат българския тип. Един, като говори български, това още не е българинът. По какво се познава българина. Като се изучават главите на французина и гърка, много мъчно можеш да различиш един гръцки череп от един френски. Много си приличат. И всички части тъй си приличат. И виждате, че има едно подобие между старите гърци и сегашните французи. Това не е само за черепа, но и между другите части на външните им форми има подобие.

На какво ще уподобите черепа на един германец? На какво съответствува германецът? – На старите римляни. Германският череп прилича на едновремешния римски череп. Но не на сегашните италианци, техните глави са други. Германският череп се отличава със следното: полуинтелектуални способности. В слепите очи германците са силно развити. После, моралните и религиозните чувства са силно развити у германците. Последните най-силно са развити у славяните. Сплотеността, която имат славяните произтича,

както и у евреите, от развитото религиозно чувство. И у евреите са развити религиозните чувства. Но у тях е развит и обективният ум, спекулативните способности. Затова тая религиозна тенденция у тях взема друг колорит. Та казвам, ако гледате главата на един славянин, тя е детска глава още. Предната част на носа не е развита още. Той не е развил още своя ум. Има заложби, но не се е проявил. Германецът едвам сега е започнал да се проявява. Най-добре са се проявили французите и англичаните. Българинът е доста проявен. В някои отношения е останал непроявен, недорасъл. Всичко у него се е смесило. Някъде има смес на латинската кръв, на старите римляни. Някъде има смес, у българина, на гръцка кръв. Това се забелязва в челата. Някои българи имат гръцки чела. Някои българи имат римски бради. Тогаз де е българинът? Челото му гръцко, брадата му римска, де е българинът тогаз?

Това са външни неща, които аз ви обяснявам, посторонни въпроси са те. Те не са съществени. Българският тип съставлява само една форма, една фаза, но не е нещо кардинално. Нито пък английският тип – англосаксонският, нито даже цялата бяла раса. Ако разгледате петтях раси, те се различават. В строежа на главата има разлика между бялата, жълтата, черната и червената раса. После има една разлика в строежа на ръцете. Един китаец, каквото и да прави той, у него няма тия заложби, които има един от бялата раса, от арийската раса. Понеже в бялата раса, във всяка раса има вложено нещо ново, което в предишните раси го няма. И в следната раса, която ще дойде и в нея ще има едно качество, което няма в бялата. Това качество не може да се предаде на бялата раса. Бялата раса, за да го придобие, трябва да премине в шестата раса. Ти не можеш да имаш качества на шестата раса, ако не влезеш в тази раса. Един плод не може да има едни и същи качества, ако е вирял в топлия или в умерения пояс. В топлия пояс има повече условия за растене,

отколкото в умерения пояс. Та, във всяка нова раса има повече и по-добри условия, отколкото в предната раса.

Сега, при това положение, в което се намираме, следното положение, което ще дойде за вас ще бъде още по-благоприятно. Но има някой път повръщане назад. Някой път можете да се повърнете. Но понеже сте минали през всички раси, минали сте през лемурска раса, после черна, жълта и бяла раса, някой път може да се повърнете. Лемуриецът е един човек, който иска да живее изключително за себе си и няма никакъв морал. Един човек, който си само угажда в ядене и пиене, той принадлежи на черната раса. Един човек, който е крайно консервативен и не може да се повдигне, той принадлежи на жълтата раса, а пък онзи, който почва да мисли и да [се] стреми, той принадлежи на бялата раса.

Давам ви една скица, някои черти, които определят расите. Та, някой път у вас се зароди желание да станете господари – това е жълтата раса в потенциално състояние, да искаш да си господар без да имаш този ум да господаруваш и без да имаш тази сила. Защото човека, за да бъде господар, трябва да бъде умен, трябва да бъде нещо повече от гений, нещо повече от светия, даже нещо повече от Учител. И Учителите не господаруват. Ти трябва да бъдеш едно божество. Само боговете имат право да царуват, а Учителите – да учат света. А пък всеки един от вас, даже и най-малкият, иска да господарува. Геният и светията нямат право да господаруват. Един светия, като дойде, той не си позволява правото да бъде господар. Аз ви казвам нещата, както са. А пък у боговете има желание да господаруват. Защо и за какво, той знае. Това същество има и възможност. И като господарува, То има какво да даде и какво да вземе. Бог, Който е създал света, има право да господарува, понеже е създал света. И ти, като искаш да господаруваш, задал ли си въпроса, какво си създал. Нито една картина не си нарисувал, нито една къща не си направил.

Нито на един инструмент не знаеш да свириш, говорът ти не е както трябва и обходата ти не е такава, както трябва. Не знаеш как да спиш и как да ядеш, а пък при това искаш да бъдеш господар. Питам тогаз, някой път аз съм гледал у животните, бутна някой паяк, като го бутна той ме гледа и иска да каже: „Ти знаеш ли аз кой съм?“ – Зная, паяк. Аз бутна някоя мравка и тя се наведе и каже: „Ти знаеш ли кой съм?“ – Зная, мравка. Тя си има известни понятия. Паякът казва: „Аз много работи мога да направя!“ Че може да ме ухапе, това го зная, но че може да направи някои големи работи, празна работа е това.

Аз наричам тия състояния въздухообразни състояния, които се зараждат в ума ви. Желаем едно, второ, трето и пр. Има неща, които нямат никаква реалност в себе си. Някой път ние губим времето си, ние искаме да бъдем господари. Кому и защо? Че ти можеш да бъдеш господар! Вземи камъка и чука и почни да дялаш, ще направиш една статуя и ще бъдеш господар. Ще кажеш: „Тук ще бъдеш!“ Дето я туриш, там ще стои, ти си господар. Направиш една хубава кола с колелета. Впрегнеш я и казваш: „Спри се!“ Тя се спира. Казваш: „Тръгни!“ И тя потегля. Значи тази кола те слуша. Значи това, което не те слуша, не си го направил. Не се стреми да му бъдеш господар. Не се стреми да бъдеш господар на това, което не си направил. Да кажем, че искаш да бъдеш господар на една картина, която купуваш. То е друго нещо. Ти не си ѝ още господар. Господар ѝ е онзи, който нарисувал картината. Тя може да бъде твое стяжание, но да ѝ бъдеш господар, никога. Господар да си, значи, че трябва да знаеш как да произведеш нещо. Ти, за да си господар на музиката, трябва да знаеш сам да свириш. Да копираш работите от другите, което те са свирили, тогаз ти не си господар на музиката. Ти можеш да свириш хубаво, но не си господар още на музиката. Бетховен може да е създал нещо. Въпрос е дали и той е създал. Ако кажем, че Беховен и Бах са създали нещо, то е още въпрос. От мое гледище Бах, Бетховен и Моцарт нищо

не са създали. Преди тях е имало нещо създадено. Те взеха чуждото и му туриха име. Какво ще кажете? Пък и вие каквото ще създадете, ще го вземете от тук малко от там малко. Така гледам аз на това. Защото всяко едно парче, което сега е свирено в музиката, като създадено от Бетховен, е преработено. Всеки е турил по една нота. Колко работи има, които Бетховен не е писал, а пък са турени като негови. Това е сега само за изяснение. Мога да ви кажа, че някои парчета Бетховен ги е създал, но кой Бетховен? Не този Бетховен, когото хората знаят. Когато се каже, че Бетховен го е създал, съгласен съм. Музикалният дух, вътре в Бетховен, не онзи, материалният Бетховен. Също така и духовният Бах, гениалният Бах в музиката е създал. Но не онзи, обикновеният Бах, когото хората знаят. Едновременно нещата могат да бъдат от едно гледище верно, а пък от друго неверни. Та, като се говори, че Бах е създал, трябва да се знае, де е вярното на това. Той е Бах на духа, Бетховен на духа. Така и в изкуството, така е и във всяко друго отношение. Хората както сме, които са заинтересувани от дребните работи, нищо не можем да създадем.

Сега вие се намирате в такова положение, че като ви говоря, има някои работи, които да не са ви приятни. Има неща, които на хората са неприятни. Представете си един млад момък, млада мома пълни с живот, искат да се проявят, да се облекат хубаво. Право е това. У човека има едно желание да се облича. Ще дойде някой проповедник и ще каже, че не си струвало човек да се облича, че е грешно това, че човек трябва да бъде бос, да угоди на Бога. На двамата млади им е неприятно да слушат тази реч. Защо? Защото е в разрез с тяхното желание. Най-после, това, което този проповедник проповядва, право ли е? Този проповедник, като бил млад, е живял като тях, а пък сега е станал на 50–60 години и станал морален и казва на младите, че не трябва да правят така. Когато силният се обезсили и почне да проповядва на силните хора да станат слаби, той е на кривата страна.

Той не говори истината. И тогаз, този проповедник може да каже на младите: Хубаво да се обличате, още по-хубаво, да им падне на сърцето. Че как да се облечем по най-хубавия начин? Както сега се обличат хората, това не е обличане. Някой път трябва да се спра и върху носията, дрехите. Те нямат линия. Вие имате дрехи, които са много смешни. Както има три точки на лицето, по същия начин има три допирни точки за цялото тяло. Не зная, дали времето позволява да говоря повече.

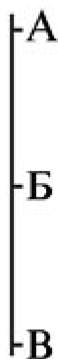

Фиг. 2

При А са рамената. При Б е кръста, а пък тук долу, при В, са краката. Да кажем, че искате да направите една дреха. Най-първо, една дреха като се прави, трябва да има три допирни точки: да се допира на рамената, при кръста, при бедрата и долу при краката. Като се мърда човека, дрехата да се допира до краката при третата точка В. А пък сега дрехите ви имат четири, пет, шест допирни точки. И както върви човек, върви си като някоя гемия. Няма никаква линия, никаква талия. Ако скроиш една хубава дреха и има тези допирни точки, ще произведе едно настроение, а пък ако няма тези допирни точки, ще произведе съвсем друго настроение. Англичаните имат отгоре широки, а пък долу по-тесни дрехи. А французите имат нагоре по-тесни, надолу по-широки. А пък българинът е закопчал крачолите си

с копчета, а отзад има Физхармоника. Хората не знаят. Всичко това е произволно, неподходящо, с несъответствуващи качества, едно противоречие. Французите могат да допринесат донякъде на българите, защото българинът трябва да възприеме от французите да си отвори крачолите. Но, ако ти отвориш долните крачоли повече, то е неестествено, понеже един извор в началото трябва да бъде по-голям, а пък на където отива трябва да бъде по-малък. Там дето извира трябва да има сила. Когато една река отначало е тясна и после по-широка, това показва, че има притоци и затова реката става голяма. Следователно, когато вие ставате една голяма река – краката и се вливате в морето, това показва, че нямате една основна идея във вашия живот, вий сте взели нещо от тук, нещо оттам и сте станали река. Но тази река няма една основна идея. Има едно противоречие в живота ви. И растенията се намират в едно противоречие със себе си. Те на двете си краища имат по-голяма широчина, а пък на кръста, при дънера, са стеснени.

Вий вземате от едно верно, от второ место, от трето и пр. Но трябва да знаете, че всички тия работи, които сте взели, не са ваши. Единственото ваше нещо е това, което излязло от самите вас. И ако го разберете, ще разберете, какво съотношение имат другите хора спрямо вас. Като се запознаеш с един човек, трябва най-първо да знаеш, дали има една основна идея за нещата. Аз, като ви говоря тази сутрин, имам една основна идея. Коя е идеята? Да ви поведа към един общ знаменател, към един общ закон, на който почива и моя и вашия живот. Да приведа в хармония известни ноти, това значи да ги приведа в известно съотношение и да се допълват нотите. И тогаз да се образува цяла песен. Ако няма съотношение между нотите и не се допълват хармонично, тогаз не са на место.

Та, да живеем добре значи следното: има един закон, който всеки един трябва да знае, и според който няма да стоим постоянно на едно

и също место. Животът е както в музиката. Каквато нота и да сте, вий ще вземете разни точки. Ако представлявате един тон, вие може да бъдете в първата октава, във втората, във третата, шестата и пр. И после може да вземете местото на една цяла нота, на половин нота, на 1⁄4, 1⁄8, 1⁄16, 1⁄32, 1⁄64 нота. Всички отношения, които вземате, зависят от първия тон, от местото от дето започва. Някой път трябва да се спра върху понятията на музиката. Всеки един тон има 12 качества. „До" има 12 качества в себе си, по които може да се изяви. Той е както зодията. Ти вземеш „до" и казваш: „До в първа степен, във втора степен, в трета степен и пр." Дванадесет качества. Вземеш „до" сега с първото качество. Какво е първото качество на „до"? Сега няма какво да искам от вас. Ако вие попитате един виден музикант, той започне да казва, кое е първото качество на „до". Той ще каже, че този тон трябва да бъде чист, верен, с всичките му трептения. Колко трептения има „до"? Сегашният камертон не е прав. И двата камертона, които имаме не са прави. Те са относителни. Има едно видоизменение. Ако ти вземеш един правилен тон, ако вземеш един правилен тон „до", който е основата на живота, то ако ти си болен, веднага ще оздравееш. Тогаз тонът е верен. Щом се изгубят трептенията на нашия организъм, ако тези нормални трептения слязат под нормата, започва се едно болезнено състояние. Всеки тон, който внася здраве в тебе, той е „до" Когато сте болен, ако се вслушате дълго време във вашето здраве и почувствувате, че нещо вътре във вас пее, то болките ще утихнат. Когато минавате през недоволство, мрак, ако се вслушате в това, което пее във вас, веднага ще се смени състоянието ви и ще почувствувате най-малката радост. Щом чуете песента вътре, това е вече здравето. Болният, който може да чуе първи тон на тази музика, той вече оздравява. Трябват дълги наблюдения. И тези, които са извадили музиката, те са извадили от това вътрешно състояние. Онзи музикант, който свири, трябва да бъде здрав, трябва да има отлично

разположение, не трябва да има никаква мисъл да го безпокои. Нито от жена си, нито от децата си трябва да се безпокои. Като излезе да свири той трябва да мисли само за едно нещо – за музиката. Или като свири да се забрави.

Вие искате да свирите във живота. Ако не забравите себе си, вие не можете да свирите. Не да забравите себе си, но да забравите своето безпокойство. Вие седите и се безпокоите, какво ще стане с вас, пари нямате, здраве нямате, времето е студено – всичко това трябва да го забравите. И след като ги забравите, какво ще остане във вас. Ще остане същественото в тебе. Сега да ви разясня това с една проста идея, с най-простото, което мога да ви представя. Представете си, че имате един чувал скъпоценни камъни. Скъпоценни камъни, които струват по 10–20 лева, а пък между тях има един, който струва няколко милиона, но не го знаете кой е. И понеже не го знаете, носите цял чувал на гърба си за него. Изпразнете чувала и го намерете. Онзи чувал оставете настрани и вземете оня, истинския скъпоценен камък. Това е идеята сега. Сега нещо, което е съществено, всеки може да го носи, а пък другото е непотребно. Че ви трябват обуща, дрехи, то е второстепенно, а пък същественото – то е скъпоценен камък. Значи, щом имаш в живота, този скъпоценен камък, всичко може да имаш. А пък другите неща са второстепенни.

Сега аз не искам да ви уча, защото знаете ли, ако те учил един учител и дойде друг и ви каже, че първият ви учител не е прав, след това ще дойде трети учител и ще каже същото за втория, после четвърти и пр. И ще се намерят ред учители, които ще казват: „Това не верно.“ И тогаз ще се намерите в това чудо, кое е вярното. Кажете ми сега, според вас кой учител ви е учил най-добре? Онзи, който създал вашето тело, Онзи, Който ви дал мозък, който е вложил във вас ум, сърце и воля, който всичко ви е дал, Той е първия учител, слушайте Него. А пък другите, които са дошли да ви разправят защо

е вашата любов, защо е вашето тело и пр., те са коментатори. Първият учител, който ви е учил, Той е вашия Учител. Слушайте Него! И всякога, когато дойде Той, трябва да Го познавате. Той е Господаря, Той е Учител. Слушайте Него! Това е идеята. А пък всички коментатори, които могат да дойдат, те другите, слушайте ги и ще сравнявате. Той не ви създал главата. Не го оставяйте да моделира главата ви. Не е негова работа. Българите казват: „Много баби, келево дете.“ Някоя баба като дойде, натиска главата на детето. Няма право да натиска главата му. Главата сама се оформява, почват ли бабите да натискат главите, черепът се разваля.

Кажете ми сега, каква е основната идея, която може да остане във вашия ум? Първата е: изпразнете чувала, намерете скъпоценното във вашия чувал и оставете чувала настрани. Втората идея е: намерете Онзи, Който създал вас и се дръжте за Неговото учение, а пък каквото са казали всичките други коментатори, оставете го настрани.

После, като станете сутринта, вие не пеете, нали? Какво правите като станете сутринта. Как ставате вие от леглото си? Сега аз съм проучавал, как стават децата. Зная как вие ставате. Някой път мога да ви представя, кой начин има за ставане. Има само един правилен начин за ставане. Най-първо ще мръднеш сърцето си, второ ще мръднеш ума си и трето ще мръднеш волята си. Един процес ще стане вътре. След това ще мръднеш главата си. Тогаз ще мръднеш краката си и най-после ще мръднеш кръста си и ще хвърлиш юргана и няма да ставаш. На коя страна ще се завъртиш. Винаги трябва да се завъртиш на дясната страна, а после на лявата. И на двете страни трябва да се завъртате. Ако се завъртиш на едната страна, ти ще станеш едностранчив. Креватът трябва да е в средата на стаята, а пък сега е до стената. Непрактично е в живота, той да бъде в средата. Но в бъдеще аз бих ви препоръчал да спите в люлка. Като се мръднеш в люлката много хубаво се спи. Сегашните кревати упражняват много

лошо влияние, те са крайно упорити. Човек става упорит като кревата. Кревата не се мърда, когато искаш да го мърдаш, а пък люлката се мърда. Та за самовъзпитанието на онези, които са нервни, е хубаво люлката. Аз бих препоръчал да спите в люлка. Тя предава това пластично състояние на човека. А пък сега казват, дъбов креват, железен креват. Ти приличаш на дъб, но нищо не внася това на характера. Аз имам горе един креват, аз съм недоволен от него.

Мислете добре, чувствувайте добре и вършете добре. Мислете добре, всеки ден има нещо ново. Като станеш сутринта, мисли не както вчера си мислил, но прибави нещо ново. Като станеш сутринта и в сърцето ти да мръдне нещо ново. Нещо ново да има и във волята ти. Всеки ден в ума ви, сърцето ви и във волята ви да има нещо ново. Така животът не се обезсмисля. Еднообразието действува смъртоносно. Вие сега се спирате върху миналите животи. Хубаво, аз вървя по пътя и гледам там на пътя седят 10 кучета. Коя е правата постъпка? От мое гледище, щом са насред пътя, аз не трябва да минавам. Мога да ги изгоня, но ще изменя своето настроение. Аз ще си отклоня малко или наляво или надясно. Трябва да зная, че кучетата имат една психика и ако ти не знаеш на коя страна да се отклониш, те ще те лаят. Трябва да знаеш, как да се отклониш. И ако се отклониш по правия начин, те няма да те лаят. Ако си минал не по правия начин, те ще те лаят. Остави ги на пътя. Не разваляй настроението им. Ако няма накъде да се отклониш, пътят е тесен, тогаз какво трябва да правиш? Носиш един самун хляб, ще кажеш така: „Мога ли да мина, ще благоволите ли?“ И ще хвърлиш на това куче, на онова куче малко хляб. Разхвърлете самуна и вие ще минете по правия път. Това е начина, как да се справите с вашите лоши състояния.

Лошите състояния, това са кучетата у вас, които стоят на вашия път. Всичките ваши неразположения са кучета, които седят на вашия

път и спъват вашия правилен вървеж. Ще им дадеш по малко хляб и ще знаеш, как да се обхождаш с тях. Не са лоши кучетата и те си имат свое разположение. Те седят на пътя и казват: „Имаме право да седим.“ Не им хвърляйте камъни. Не разваляйте доброто, което Бог е вложил във вас. Не поправяйте светлите мисли, които Бог е вложил във вас, не опетнявайте доброто дело, което Бог извършил във вас. Това са трите неща, които трябва да пазите.

Аз не искам да остане идеята във вас, че искам да ви уча, да ви натрапя нещо. Искам да ви покажа закона на свободата, по който всички трябва да вървим. Щом изгубим посоката на свободното движение, не можем да имаме правилно разбиране. Да не чувствувате, че искам да ви морализирам, че сегашният живот не е прав. Всеки ден трябва да внасяме по една нова идея в нас. Ние живеем разнообразен живот, който не носи нищо добро. Това, което днес е добро за вас, утре ни най-малко няма да бъде добро за вас. Днес като ядете, утре наново трябва да ядете. И вашето вътрешно разположение ще зависи от добрата храна, която приемате. Днес може да си ял добра храна, но ако утре не ядеш добра храна, ще се разболееш.

Та всеки ден, от ден на ден, храната ви да бъде по-добра и по-добра, да бъде като храната на ангелите.

Отче наш

(Гимнастически упражнения)

7 часа и 15 минути

24 лекция на Общия Окултен клас, 7 март 1934 г., София, Изгрев.

РАЗВИТИЕ НА ЗАЛОЖБИТЕ

Сряда, 5 и 30 часа сутринта (Небето чисто, звездно. Лек ветрец. Времето меко.)

Отче наш

Размишление 15 минути

(Печката пуши.) По миризмата на тази печка може да имате понятие за миризмата на предпотопния свят.

(Прочете се 4 глава от Притчи.)

Да имате представа какви ще бъдат задушливите газове. Ще направим едно малко упражнение. Изходно положение: Ръцете пред гърдите, извити китки, пръстите събрани и обърнати нагоре. 1.: Пръстите се насочват едни срещу други и се допират върховете. После ръцете отиват настрани с отворени длани, обърнати нагоре. Това движение се прави 6 пъти. 2.: Ръцете успоредно напред, с длани обърнати надолу. После дланите се обръщат нагоре (6 пъти). 3.: Както ръцете са прострени напред, пръстите пак се събират в едно и се обръщат нагоре. 4.: Лявата ръка простряна напред с дланта надолу. Пръстите на дясната ръка се движат върху лявата от върха на пръстите до лявото рамо и после през гърдите до дясното рамо. После настрани на дясно, с дланта надолу (6 пъти). 5.: Същото движение със замяна на ръцете (6 пъти). 6.: Ръцете се подават отпред със събрани пръсти и насочени към устата. След това се отварят настрани ръцете с дланите напред, пръстите отворени и се издиша през това време (6 пъти).

Имате ли някаква тема зададена? (– Нямаме.) Пишете върху темата: „Колко тежи доброто?“

Човек, щом стане морален, има тяжест. Щом се отклони от морала, тогава олеква.

Знаете ли човешките мисли и човешките чувства каква роля играят. Благото на всеки човек зависи от неговите мисли и от неговите чувства. Казва Писанието, че Бог вдъхнал в човека дихание на живот и той станал жива душа, значи започнал да чувствува нещата. Вдъхнал в ноздрите му. Като започнал да мисли, той започнал и да чувствува. Чувствата са станали понятие за него. Целият окръжаващ свят е свързан с човека. Всички предмети, вън от човека, са свързани със самия човек. Ония предмети, с които е свързан човек, той трябва да ги проучава. Някои предмети външно могат да упражняват по-голямо влияние върху човешката мисъл. Например, ако човек обича да пие повече вино, какво влияние ще има то върху него? Или, ако златото влияе повече върху него, той има повече стремеж към златото и ще образува в него скъперничество или алчност. Всеки един трябва да проучава каква доза, какво количество злато му се позволява да има. Всеки един човек не трябва да има злато безразборно. На всеки един човек е определено количеството храна, която трябва да приема. Ако приема повече храна отколкото трябва, това ще се отрази зле върху стомаха. Ако накараш стомаха да работи повече отколкото трябва, ти ще си създадеш нещастие на себе си, ще стане разширение на стомаха. Ако пък не даваш работа на стомаха, то ще има друго нещастие, ще стане стомахът ленив. В първия случай от голяма активност, стомахът може да се разстрои, а пък при втория случай, стомахът може да изгуби своята пластичност.

Човек трябва да мисли. Това е едно здравословно състояние. Но, ако мислиш повече отколкото трябва, то е равносилно с ядене повече отколкото трябва. Ако мислиш повече, отколкото трябва, ти си като човек, който се подлага на пост. Някои хора постят много. Някои хора постят, за да печелят пари. Някой казва, че сух хляб ще яде, за да

спечели пари. Защо му са тези пари? – За черни дни. За дни когато ще може да си послужи с тях в най-нуждното. В съвременния свят, в Америка има повече от 2500 спестителни банки, гдето хората влагат парите си за черни дни, бедните. Тези банки бяха образувани за черни дни. В тази криза всички тези пари потънаха в тези банки и всички хора, които имаха пари за черни дни, пиха по една студена вода.

Може да се извади един извод. Някой път ние влагаме своите мисли и желания в някои банки. Всеки един човек в света е една банка. Спасителна банка е той. Но всички тези банки нямат никакъв капитал, те са прибрали чужди капитали. Тия банки са образувани на гърба на чуждите капитали. Капиталът на тия банки не е на онези, които са образували банката. Той не е техен. Допуснете, че в някой човек влагате вашия капитал. Хубаво, характера на хората трябва да се проучава. Трябва да се проучи характера на тая банка, какъв капитал има. Никога не влагай капитала си в една банка с малък капитал. Значи един човек, за да бъде горе долу една уредена банка, той трябва да бъде с един голям капитал на разумност, с един капитал на моралност на един духовен живот, после трябва да има капитал на добротата в себе си. Човек трябва да бъде и силен, да издържа. При мене седи един млад ученик и ми казва, за да ме похвали, че аз съм търпелив. Той ми казва: „Ако имах половината от твоето търпение, аз щях да бъда един гений." Аз му казва[м]: „Ти лесно може да го имаш." Търпението всеки може да го добие. Човек не се ражда с търпение. Той го добива. Човек по естество е винаги сприхав. Всички хора са сприхави. И най-кротките хора са сприхави, но се въздържат. Казват за някого: „Той е много търпелив." То е въпрос колко е търпелив. Трябва да се въздържа.

Някои от силите на човека са крайно взривни. Ако се разглежда човешката глава, ще се види, че валчестите глави и широките глави

имат крайно взривни вещества, колкото главата е по-широка при ушите. Сега знаете ли какво нещо е широка глава? Да кажем, че един човек, който е на 25–30 години, има широчина на главата си 14 и половина или 15 см. Това е нормалния размер на широчината. При 16–17 см широчина, това е вече много и от такава глава трябва да се пазиш. Или ако имате дължина на главата 18–19–20 до 21 (линия отпред назад) – имате активни хора. 21 е главата на крайно активни хора. Дължината на главата дава голяма активност на движението, а пък широчината е свързана с взривните вещества. Тия хора, на които главите са широки, могат да се разгневят, но им минава. Минава му само ако го обидиш и ако той ти повърне със същото. Но някой път вие се обиждате. Чули сте нещо по ваш адрес или казал ви нещо. Ти само вървиш и чакаш само удобен случай да кажеш нещо. Питам сега: Какви са подбудителните причини, когато някой човек каже нещо заради вас и вие искате да кажете нещо заради него. Правдоподобно е: ако той казал нещо хубаво заради вас и вие ще кажете нещо хубаво заради него. Ако е казал нещо лошо заради вас и вие ще му платите със същата мярка.

Веднъж аз наблюдавам две малки деца по на две години. Седят в две колички близо едно до друго. Седят си мирно. И майките им дали да се залъгват с ябълки, по една ябълка на едното и по една ябълка на другото. Гледам по едно време, че едното дете си простря ръката и хвана другото за косата и го раздруса. Онова дете започна да плаче. Първото взело ябълката и я турило в своята люлка. След малко второто дете, като хванало другото за главата, раздруса я няколко пъти, взе тези две ябълки и ги тури в своята люлка. Аз седя и ги наблюдавам. Казах си: Този пример ще ми послужи някога, след колко години ще видим. Повече от 30 години се минаха от тогаз. Задавам си въпроса: Защо именно това дете си простря ръката и хвана главата на това дете и я разтърси, а другото поплака? После

стана обратното. Няколко пъти минаха ябълките от едната люлка в другата люлка. И двете по всичките правила постъпваха. Хване по главата и го раздруса. Иска да каже: „Глава имаш, но можеш ли да мислиш?“ Ти взе тази глава, но знаеш ли ти кой я направи? Другото дете не знае сега и плаче. И то задава въпроса: „Ти, като задаваш въпроса, кажи ти тогава, кой я направи?“ Хваща го за главата и пак го раздрусва. И минаваха тези ябълки от едната люлка в другата. Аз се посмях на тия деца. Казах си: И възрастните правят същите неща. Възрастните го правят по-деликатно.

Американците например, един срещне някого и му каже: [...] (Много свят човек, два пъти свят.) Подиграват се. Другият ще се обърне и ще му каже: „Аз не съм станал толкоз свят, колкото си ти. До твоето светийство не съм достигнал още.“ Един разговор се завежда някой път. Като му казва: „Ти си много свят човек“, американецът иска да му каже, че не е толкова умен, в някои неща чувствата ти вземат надмощие, не мислиш, но си въобразяваш нещо в ума, имаш някакъв морал, който не съществува и няма реалност.

За сега какви са задачите на една школа? Окултната школа е една система за самовъзпитание. Всяка една окултна школа е един метод, за да познае човек себе си, какви сили се крият в неговия ум, какви сили се крият в неговото сърдце и какви сили се крият в неговата воля. Много пъти ние казваме: „Той има воля.“ Но това не е достатъчно, да има воля. Тая воля трябва да се прояви. Той трябва да знае как трябва да използува силите, които образуват волята, които са на разположение. Той трябва да знае и как да се справи с тях. Мойсей, който е бил един окултен ученик, е дал заповед: „Не пожелай!“ Защото при всяко едно пожелание, щом пожелаеш, ти имаш вече един завършен акт на волята си. Ти пожелаваш нещо и не знаеш дали ще го постигнеш или не. Мойсей иска да каже: „Не пожелай нещо, преди да си обмислил добре!“ Не пожелай една вещ, която

принадлежи на другиго. Пожелаеш ли така, ти ще си създадеш едно противоречие в твоя ум и едно противоречие вътре в твоята душа.

Главният мозък на човека е свързан със здравословното състояние на човека. Здравословното състояние на тялото до голяма степен зависи от главния мозък, който е орган на човешката мисъл. И в цялата тази повърхност обмяната на клетките, които функционират трябва да бъда правилна, т.е. електричеството трябва да бъде равномерно разпределено. Има два вида електричество. Някой път мозъкът се поляризира – дясното полушарие сега е пасивното, отрицателното, а пък лявото е положителното. Дясната страна на тялото е положителна, а пък лявата страна е отрицателна. Лявото полушарие на мозъка е положително, а пък лявата страна на тялото е отрицателна. Дясната страна на мозъка е отрицателна, а пък дясната на тялото е положителна. Сега, под думата отрицателна какво трябва да се разбира, в случая? Отрицателен човек е онзи, който има желание да придобие. Щом има желание да придобиеш, ти имаш едно отрицателно състояние. Искаш да станеш добър – то е едно отрицателно състояние, искаш да станеш умен – то е едно отрицателно състояние. Всичко онова, което искате, то образува в тебе едно състояние отрицателно. Под отрицателно състояние у вас се разбира такова, при което нямате никакви запаси, от които може да дадете. За да може да се прояви някой, той трябва да възприеме най-първо достатъчно количество енергия от природата, за да може да се зароди процес за даване. И забелязано е, че когато умът на човека е отрицателен, неговите чувства са положителни и когато умът е положителен, то неговите чувства са отрицателни. Това е една тънка работа. Общо казано това донякъде е верно.

Причините за отрицателността на човека могат да зависят от неговите лични чувства. Искаш да направиш добро, но твоите лични чувства се намесват. Например, искаш да дадеш пари, да направиш

някоя услуга някому, но като разгледаш въпроса виждаш, че ще направиш някоя пакост на себе си, на своите лични чувства и ще се откажеш. А пък личните чувства са спомагателни средства за духовния живот на човека. Те са една временна мярка, но личните чувства не представляват една Божествена мярка за човека. Някой път базират хората своя морал на личните чувства. И който има такъв морал, моралът му е следния: „Мен, като човек не ми подобава нечестността, аз трябва да бъда честен." Да бъде човек честен, не значи още, че той е морален. А пък, когато дойдем до духовната страна на морала ние казваме: „Това е правото." Това е вече извън нашите лични чувства. Без да се гледа дали това е полезно или не на моите лични чувства, казва: „Това не е право." Може да е добре или зле за моите лични чувства. Може да е добре за моите лични чувства и да не е право и може да е зле за моите лични чувства и пак да не е право. А по някой път може да е едното и другото. Трябва да правите разлика.

Когато въпросите се отнасят до вашия личен живот или до Божественото, нещата трябва да бъдат прави или трябва да бъдат разумни. Когато ние говорим за Любовта, Мъдростта и Истината, ние подразбираме един живот извън личните чувства на човека. Обаче, за да добиете това, вие трябва да станете господари на вашата глава. Вие не можете да имате един морален живот, ако не сте господари на енергиите, които са [във] вашия мозък, във вашата глава. И ако вие не знаете от где идва кипването, не можете да бъдете господар. Някой път много ваши нещастия произтичат от тази област при ушите ви. И ако знаехте, в дадения случай, можехте да предотвратите много голямо набиране на енергиите там, защото могат да се наберат толкоз много енергии в двете тези области, че ще стане една експлозия. И всякога, когато се набере много енергия, вие може да се наблюдавате в огледалото. Накарай някого да ви разправи кой какво е казал заради

вас и като се набере енергия към ушите, ще почнат да ви мърдат мускулите около устата и веднага ще отворите устата си и ще кажете: „Той е такъв, такъв и такъв!“ Човек, по някой път не трябва да бъде така безгласен като риба, понеже, като се изкаже той, с това тая енергия излиза от устата му. Другояче трябва да намериш място на тази енергия. Именно тази енергия се събира, за работа е тя. Умният човек или духовният човек може да впрегне тая енергия и да я прекара в горните области на мозъка и да създаде в себе си нещо гениално или да я прекара отпред на челото и да създаде нещо музикално в себе си. Ако пък не знае, ще развива постоянно речта си, ще бъде критик върху всекиго, всякога ще се произнася, кой какъв е, ще си даде мнението. Но като си даваш мнението за хората, ти нищо не придобиваш.

Някой път вие искате да знаете до каква степен вие сте напреднали. Може да направите един опит, ако ви вкарат в една стая, дето има турени торби със злато, с английски лири и ви накарат да обиколите всички тия торби и да няма никой, тогаз ще се покаже до каква степен вие сте в състояние да се въздържате. Някой път може да бръкнете в някоя торба и да видите само какво има вътре; някой път може да бръкнете и да вземете златните монети в джоба си. Сега, в какво седи противоречието, когато човек взема нещо. Да допуснем, че влезете в градината и минавате покрай първо дърво, второ, трето и си откъсвате един плод. В какво седи престъплението? Престъплението седи в това, че вие не сте господар на себе си, а не че сте откъснали плода. Ти си направил една постъпка, която е свойствена на животните. Ти като човек, ти мислиш, че като изядеш една ябълка, ще стане нещо с тебе. Нищо няма да стане. Нищо няма да придобиеш. Нищо няма да ти допринесе ябълката.

Да допуснем, че те обидят. Щом не се въздържаш, ти не си господар на себе си. Като те обиждат обмисли добре, трябва ли да

говориш или не. Писанието казва: „Не отговаряй на глупавия, според глупостите му.“ На друго място казва: „Отговаряй на глупавия според глупостите му, за да не мисли, че е много голям ум.“ В носа на един слон влиза един голям плъх и се скрива и причинява безпокойствие. Той тича, идва на едно място и намира един джобур с много вода, туря вода в хобота си и всмуква и го напълва. И след това изхвърля с водата заедно и този плъх навън. И плъхът пак мърда. Той го поема пак навътре във вода и пак го изхвърля и така докато го обезсили. Иска да му каже: „Ти влизал ли си в носа на слона?“ Ако можете сега, като този слон, да дадете урок на този плъх по всичките правила! Слонът не го убива, той има благородство, той е като онзи сърбин, който вързал звънец на онзи вълк. Слонът 2–3–4 пъти направил така с плъха. И не го смачква, но го оставя в джобура и си заминава. Турците имат поговорка: „Остави пияния сам да падне. Не го бутай!“ И без бутане той залита.

Сега полезното седи в следното: Трябва да се пести мозъчна енергия и енергията на симпатичната нервна система. Съвременният свят, съвременната култура, всички вие тук почти страдате от недоимък. Едно нервно състояние и [е] един недоимък. Едно болезнено състояние е един недоимък, значи липсва нещо. Най-първо се учете да спестявате енергията във вашата симпатична нервна система и тая във вашия главен мозък. Или другояче казано: Спестявайте енергията на вашия ум и спестявайте енергията на вашето сърдце. Например, вие може да се безпокоите за неща, които нищо не струват, за преходни работи.

Аз бях снощи на един концерт на Роза Ерлих. Артистката, която свири, като излезе се държеше със стиснати вежди, имаше една неувереност, понеже може би повече от 10 години не е излизала да свири на сцената. Безпокоеше се. И свири нещо много мъчно. Оная публика, ако тя вземе неверен тон, дали ще я приеме? Накрая свири

със самоувереност и никъде не сгреши. Публиката видя, че свири правилно. Всеки тон падаше на место. Като мина половината, тя доби вече самоувереност. Тая артистка е минала при един учител, който я дисциплинирал. Един от най-добрите учители в Европа я прекарал през една дисциплина математическа. И тя работила 25 години и може би 30 години вече и не е изгубила нищо. (10–15 години не е излизала на сцената.) Един човек, който за 10 години не изгубва своята техника, има нещо в себе си.

Човек трябва да мисли. Човек изгубва своята техника, когато не мисли. Вие ще кажете, че някой човек, като не се упражнява, изгубва сръчността си. Има два вида упражнения. Аз мога да не свиря на цигулка, но мога да мисля. Мога умствено да си давам концерт на себе си. В това отношение аз не изгубвам техниката си. Не искам да свиря. А, мога да свиря, но пак да изгубя техниката си. Не искам да свиря. Мога да свиря и пак да изгубя своята техника. А пък мога и умствено постоянно да се упражнявам. Силата на техниката седи в упражнението. Правете най-първо умствени упражнения в себе си. Да кажем, че вие искате да добиете търпение. Упражнявали ли сте се да добиете търпение? Как ще свириш там? Мъчни са парчетата. Например, кои са мъчни парчета? Някой ти казва: „Много си нехаен." Не е толкоз мъчно това парче. Но едно парче, което е добре съчинено [е] и: „Голям вагабонтин си." Това е парче от Бетховен. Трябва да го свириш сега. Някой ти казва: „Голям вагабонтин си." Един наш приятел е държал сказка в Плевен по окултизма. И казва му един: „Искам да ти кажа нещо. Много ме заинтересува твоята сказка." И нашият приятел разказва: „Аз мислех, че ще ме похвали и му казах: На Ваше разположение съм. Той се приближи до мене и ми каза: Голям вагабонтин си. Като че ме сряза." Едно такова сложно парче мъчно се свири.

Сега питате: „Защо се случват тия противоречия в света?“ Те са парчета, които са създадени от разни автори и трябва да ги свирите. Някои казват, че в някой дом не са живяли добре. Как да не свирят добре? Свирят парчета от Бетховен, от Бах, Шуман, Шопен, Лист и ако не знаеш как да свириш, казват: „Не се научил да го свири хубаво.“ А пък, като го свириш добре, казват: „Търпелив човек е, свири добре.“ Ако не може да свириш добре, тогаз как ще се научиш да свириш? Някой казва, че не може да търпи. Това е все едно, че не може да свири – няма техника. Някой път се задава въпрос: „Не може ли светът без страдание?“ Можеше светът без страдание. Светът би бил направен такъв. Възможно е. Съществува един свят, дето няма страдания. Но този свят, дето няма страдания е минал по пътя на страданието. Те са се научили на законите, и понеже свирят добре, то всички тези мъчнотии за тях съставляват нещо много приятно. Да свириш едно парче на Бетховен и да те освирка публиката, какви страдания ще имате? Но ако самото парче го свириш както трябва, ще те изкарат на бис и ще ти ръкоплящат. Може да не те освиркат, но може би и няма да ти ръкоплящат. А като го свириш добре, ще ти ръкоплящат. И като се научиш да търпиш, на тебе ще почне да ти става приятна една обида. Някой път ще кажеш: „Няма ли някой да ми даде някое парче?“ И всинца вие тука [сте] автори на някои парчета. Само гледайте, когато давате някое парче, да е от Бетховен или бетховеновско и шумановско.

Да се повърнем към предмета. Най-първо не дръжте в ума си една отрицателна енергия. Много пъти човек държи такава енергия в ума си. Например някой ти казва: „Аз съм много надарен, нямам много големи дарби, с обикновени таланти съм, минал съм възрастта. За някое друг съществуване оставам.“ В това няма никаква философия. Ти на колко си години, че си бил на възраст, на 20–30 години, възраст ли е това? 30–36 години – това се три години

Юпитеровски. Ако отидеш на по-далечните планети, няма даже да имаш една година. А пък, ако отидеш на слънцето, от гледището на слънцето, което прави едно завъртване по своята орбита за 20 милиона години, ти на колко години си? Слънцето, като се завърти за 20 милиона години, имаме една слънчева година. Ще бъдеш едно дете. На слънцето хората трябва да живеят много дълъг живот. Ние мислим, че 20 милиона години е грамадно нещо. Да ви не спъват годините, та да мислите, че сте остарели. В старостта има известни възможности, които в младостта ги няма. В младостта има известни възможности, които в старостта ги няма. Когато си млад, прави това, което възрастта го изисква и когато си стар прави това, което възрастта го изисква. И когато си стар, не мисли, че си остарял и че трябва да отидеш в другия свят. А пък ти на стари години може да правиш чудесии. Сега ще ви приведа един пример, как можете да направите чудесии.

Минават две деца по на 16 години. Едното дете удря другото и другото взема един голям камък и го стоварва на гърба на другото. Двете деца се контузили. Но идва едно дете, върви и един стар човек на около 84 години и се подпира с тоягата. Детето взема един камък и го стоварва върху гърбицата на дядото, дядото го поглежда и му казва: „Знаеш ли, че ако аз бях млад, бих те утрепал, но благодари, че съм стар." Как ще преведете това? Не е била една отлична постъпка сега това. Сега, друг един пример ще ви дам. Едно удря пак един такъв старец и той го повиква и му казва: „Много ги благодаря, че ме удари. До сега никой не ме е ударил." И му дава 10 стотинки и му казва: „Аз не съм толкова богат, но иди при онзи чорбаджия, удари го и той ще ти даде повече." И детето взема един камък и ударва чорбаджията. А последният отива, хваща го и го набива.

Пести енергията си. За предпочитане е да дадеш 10 стотинки на това дете и друг да му даде една лекция, отколкото ти на стари

години да се тревожиш и да казваш разтревожен: „Баща ти такъв, майка ти такава, ти нямаш възпитание, защо Господ направи светът такъв и пр.“ Ударили са те добре. Това дете е един професор, в дадения случай то те изпитва. То ти казва: „Как ще разрешиш въпроса сега?“ Намери начин за разрешение. Но за да те удари едно дете, то си има своите причини. Никога не може да те удари току така. Ти си мислиш за неща неестествени. Всякога нещастията стават, когато мислиш неестествено. Щом е отклонен умът, ще дойдат нещастията, когато изгубиш равновесие. Да кажем, че излезеш на разходка. Може да забележиш закона. Внеси разнообразни мисли от противоположен характер и ще паднеш веднага на земята, надясно или на ляво, напред или назад. Щом се сменят разни енергии в ума, ще паднеш на земята. Важен е законът: Като вървиш умът ти да присъствува винаги, пази равновесие. Никога умът ти да не се отклонява от пътя, по който вървиш. И тогаз никой няма да те удари. Даже кучета няма да те нападнат. Ако умът ти е концентриран и мислиш върху Този, Който създал света, никой няма да те удари. Ако те удари някой, значи ти не вървиш в пътя, който Бог е определил. Щом не вървиш по този път, ще дойдат най-големите противоречия.

Или туриш в ума си, че всичките хора са лоши. Какво значи лош? – Не си господар на себе си. Щом не са господари, те са слуги някому. И щом са други, то господарят може да им заповядва и тези слуги може да направят нещо, което не е по тяхна воля. Хората на земята, които се мислят за свободни, някой път приличаме на впрегнати животни. Един кон тегли една каруца. Как се обяснява това? На другия ден пак го впрегнат. Защо? Защото не е господар. Вие ще кажете, че този кон е определено да го впрегнат. То е въпрос. Направиш едно престъпление и те турят в затвора. В реда на нещата ли е това? Хвърлиш се от някое място горе и си счупиш крака и не може да ходиш. В реда на нещата ли е? – Не е. Има много работи в

света, които ние мислим, че са в реда на нещата. Ние запитваме защо Господ е създал света? Целият свят е една отлична школа.

Затова, което ви говорих, трябва да направите упражнения. Направете упражнение за търпение. Вие нямате метод за търпението. Аз не съм ви дал метод още как да търпите. Още вървите по старите методи за търпението. Аз съм опитвал всичките, и млади и стари – тук колкото сме. Проучил съм старите методи. Всички мислят и казват: „Как! Аз имам право!“ Право имаш само за разумните работи да ги направиш. Правото е в разумното. А има постъпки и мисли, които никак прави не са. Щом имаш една такава мисъл ти ще изхарчиш повече енергия, отколкото трябва и всякога ще имаш един недоимък.

Сега да ви обясня. Да допуснем, че вие се готвите да отидете в една музикална академия. Какво се изисква от вас? Препоръка ли? Не може да имате най-хубавите писма, най-хубавите препоръки, но вие можете да отидете с цигулката си без никакво писмо. И като свириш, ти ще имаш най-хубавите писма. Сам се препоръчваш. Ние възприемаме някой път тази философия, че Христос трябва да ни препоръча, Той да изнесе всичко. Този въпрос не е разбран. Онова, което Христос може да извърши за хората, то е да даде известни правила как трябва да се живее. А пък, че вие трябва да живеете, то остава въпрос за вас. Той не може да живее заради вас. Той живее заради себе си. Дошъл е в света, за да придобие нещо и за да ви покаже правия път. Апостол Павел казва: „Не живея аз, но Христос живее в мене.“ Но давате криво тълкуване на това. Да живеем като Христа, то не значи да живеем както си искаме, но да живеем, както светът е създаден, да свирим тъй както музиката изисква.

Един български гайдарджия може да изсвири нещо обикновено, но ако свири новата музика по български начин, не ще може. Как ще изсвири той едно Бетховеново или Бахово парче с гайдата? Един

обикновен живот, който сега живеем, това е една българска гайда. А пък онзи, духовния живот, към който се стремим, съответствува на новото в музиката. И на класическата музика ето какво ѝ липсва: На съвременната класическа музика ѝ липсва мисъл. Например, оня виртуоз, който идва да изсвири едно класическо парче, той най-първо не трябва да мисли за публиката. Публиката трябва да бъде на втори план за него. Той трябва да свири за себе си. Той трябва да знае. Например, да кажем, че изпеете една песен – „Бог е любов."Аз мога да изпея „Бог е любов" някой път. Аз съм пял само веднъж така, преди 15 години и трябва да се приготви човек за това. Може да пее човек, но трябва да забрави всичко. И глас ще имаш тогаз. Трябва да мисли човек тогаз. Аз гледам сега, някои казват: „След като станах духовен и като се повдигнах на по-висок уровен, не ми се пее вече." Прави са. В живота има една фаза, която е болезнена фаза. Преминаване от едно състояние в друго. Всякога, при преминаване, има един период, когато човек не може да пее. Но това не е естествено положение. Защото вие, като влезете в духовния свят, ще видите едно такова пеене и свирене, каквото не можете да си въобразявате. Всеки ще свири и ще му пееш без да му платиш. И след като се свири или пее, ти ще го помниш.

Може би преди 30 години аз слушах във Варна една туркиня. Няколко месеца я слушах. Даваше концерти у дома си. Половината град я слушаше. На един километър, може би, около нея се слушаше гласа ѝ като пееше. Ами глас какъв! Много хубав. Половината от града си отваряха прозорците, за да я слушат. Казваха: „Пее! Има нещо в гласа ѝ." Защо тази туркиня пееше? Аз казвам: Тя пееше заради мен, нищо повече. Аз я слушах и я харесвах. Една от най-добрите български певици. Казвам, не съм слушал такава певица. Жената пее, пее. Нещо мистично има. Като я слушаш, на другия ден се върти този глас в ума ти. Хубави извивки имаше гласът ѝ. Всичко

това съществува в ума ти. Имаше един свещен трепет, който тя влагаше в пеенето. Млада беше – 25 годишна. Ако беше на 40 години щеше ли да пее тогаз? Тя щеше да пее, но младите не щяха да я слушат. Ето какво подразбирам под това: Когато човек започне да остарява, гласът му добива един друг трепет. Гласовите влакна добиват други трептения. Старите хора, като свирят или пеят в музиката им се предават известни трептения, които не са свойствени на младостта. Старите хора трябва да разбират трепетите. Вие някой път изгубвате ония трепети на вашата младост. Вие дойдете до известна възраст и казвате: „Остарях." Вие трябва да оставите в себе си трепетите на младостта, да не ги губите. Никога не трябва да забравяте свещения трепет на младостта. Вие имате плочата, завъртете плочата, да започне тази плоча да пее.

Сега да ви [не] задържам по-дълго време. Това да остане във вас: Пазете енергията на вашия ум, не я изразходвайте безразборно. Пазете енергията на вашето сърце, не я разточавайте безразборно. У всинца ви има едно чувство на една вътрешна интуиция. Всякога се допитвайте до нея. Има едно чувство, което е верно. Спрете се. Никога не изисквайте една дума, преди да се допитате. Искате да кажете една дума, спрете се и се допитайте и ако този глас ти казва: „Почакай", ти почакай. Вие ще се научите най-малкото да чакате. Ще се научите да търпите. Спрете се, някой път. Не бързай да постигнеш всичките желания, които имаш. Не е важно постиженията на желанията в света. Постижението в света зависи от изпълнението.

В дадения случай, сега ако ви кажа да вземете верно „до", как ще вземете верно „до"? Трябва да имате един камертон. (Учителят удря двата показалеца и средния пръст на дясната върху дланта на лявата ръка.) Това е естествения тон „до". Вие не сте мислили върху това. (С показалеца хлопа по горната част на ръката.) Всяка част на местото има един нюанс на тона. (Учителят удря с показалеца върху лакътя на

другата ръка.) Ако една част е болна, тя има особен тон. Когато удариш на една част, която е здрава, има специфичен приятен звук. Например, ти се безпокоиш за нещо. Удари така ръцете си. (Учителят изправи пред себе си и показалеца на дясната ръка и ги удари у другите два пръста на лявата ръка. После направи обратно.) Така като правите, ще вземете тона „до“ верно. И от там ще вземете „ми“, „сол“. Ако имате други камертон, той се различава с няколко трептения от този камертон. Този камертон на ръката е по-верен. Само че, при болезнено състояние този камертон на ръката се изменя. Щом човек е здрав, щом си в едно хубаво състояние, тонът е верен. Няма да отидете навън да го казвате това. Като седите в къщи ще си направите опита. Като ударите на дланта, някой път ще вземеш тона „до“ верно. Някой път, като удариш, ще вземеш или „до бемол“ или „до диез“.

Трябва да се създаде в човека една разумна мисъл. Ние искаме да служим на Бога. Ти, като развиваш музиката, ти служиш на Бога. Ако развиваш изкуството както трябва, ти служиш на Бога. Ако си иден лекар, архитект, баща, майка или какъвто и да е чиновник и ако ти разбираш, ти служиш на Бога. Един секретар, както нашият брат е секретар на касационния съд. лесно става ли се секретар? Трябва човек да е майстор. Или председател може да бъде на касационния съд или професор по физика, химия, архитектура или някой лекар. Има известни придобивки. Човек трябва да развива своите заложби. Когато ние развиваме нашите заложби, които имаме, ние вършим Волята Божия. Какво нещо е Волята Божия? Да развиваме ония заложби и способности, които Бог е вложил в нас. Затова човек е дошъл на земята. Ще развивате способностите си, чувствата си, които са вложени вътре във вас.

Съвършената Божия Любов носи пълния живот. *(Три пъти.)*

7 часа и 15 мин.

(Гимнастически упражнения.)

25 лекция на Общия окултен клас, 14 март 1934 г. София, Изгрев.

МИСТИЧНАТА ЧАША. ХИГИЕНА НА ДУШАТА.

Сряда, 5.30 часа сутринта (Небето чисто, звездно. Времето тихо и топло)

Добрата молитва
„В начало бе словото“

Ще прочета 3-та глава от първото послание към Коринтяните.

Говори се за външните условия. Когато се разваля времето, каква полза има и когато се подобрява, каква полза има. Някой път времето принася полза и някой път принася вреда. Вятърът, който духа и дъждът, някой път ни напакостяват. Например, някоя жена тъкмо си замазала къщата и дойде дъжд и измие всичката мазилка и остане пак старата. И тогава всичката работа отива напразно.

Разприте произтичат когато вървите по път, дето има прах и ти дишаш праха. Тогаз и ти кашляш и онези, които вървят с тебе. Ще вървиш разумно. Все ще дигаш прах, но трябва да гледаш по-малко да дигаш.

По повод на приготвената тема: „Колко тежи доброто“, най-тежкото нещо в света е злото, грехът, а пък най-лекото е доброто. Когато хората съгрешат, казват: „Тежи ми!“ *(Учителят чете теми. Като прочете в една тема, че доброто е най-лекото, а грехът най-тежкото, Учителят каза:)* Научно го е доказал. Как да разбираме тия думи: Всяко нещо на своето място тежи. И доброто и злото си имат тегло. На български тази дума „тегло“ има двояко значение, означава и страдание. В това отношение езикът не е богат. Теглото на доброто произвежда едно приятно усещане, а пък теглото на злото произвежда усещане на неприятност. Да кажем, че двама души

свържат един човек във въже и го теглят долу. Този човек колко ще тежи? Допуснете, че човек е 60 кг. Двама души го теглят. Колко ще тежи доброто? Приблизително като правило всеки един човек може да носи толкова, колкото тежи самия той. Приблизително силата на човека е равна на неговото тегло. Човек не може да носи по-голяма тяжест, отколкото тежи той. Някой път има изключение. Ако един човек е 60 кг. И другите двама здравеняци, които са по 70 кг., го теглят, той ще тежи колко? Да кажем, че един човек преди да се оженил е имал определено тегло. Като се ожени, колко ще тежи? Жената всякога означава живота. Това, което живее, туй е жената в нас. Под женене винаги разбирайте живота, начинът, формата, в която животът се изразява. Някои се заблуждават с външната форма на нещата. Едно писмо може да е красиво външно без да има съдържание, а някой път може да е грозно, но да има съдържание. Някой път може да е красиво, но няма писано. Красотата трябва да има съдържание.

Сега ще се спра върху хигиената на душата. При сегашните условия на човека не е необходимо вяра, вяра всички имате. И знанието не е толкова потребно. Всички имат знание и даже имат повече знание, отколкото им трябва. И вяра имате повече отколкото ви трябва, вярване имате. Вие сте толкоз богати, че не знаете къде да вложите капитала си. Пребогати сте. И всички страдате. Да знае човек да живее, това е да знае, къде да вложи капитала си и от придобитото човек се ползува. Опитността, която може да придобиете днес, това е ползата.

Например, мъчи те една мисъл. Някоя мисъл може да те мъчи. Може да се мъчи детето от мисълта, че майка му не е там и не му дава мляко, храна. Може би, това е една от причините. Може би детето има една спънка в люлката, усеща спънка в краката си, в стомаха си. И ти, ако разбираш тази спънка, може да помогнеш. Но и възрастният

може да плаче. Няма човек в света, който да не се нуждае от известна помощ.

Сега за хигиената всеки може да говори. Аз съм слушал мнозина говорят за хигиена. За хигиена на храненето, за хигиена на дома, че той трябва да бъде чист. Сега от хигиената зависи здравето на човека. Хигиената, това е едно от условията за живота. За живота, който е вложен в тялото, трябва да се спазват ония условия, с които Бог е заобиколил живота. Бог заобиколил всеки живот със специфични условия и за да бъде човек здрав, той трябва да спазва ония условия, които Бог е положил. И като ги измени, всякога той ще се натъкне на известни мъчнотии.

Представете си, че един заяк дойде между хората и измени своите условия на живота. Ако един вол дойде между хората, какво тяло ще му се даде, или някоя птица, каквато и да е? И всички животни, които са дошли на гости у хората, са станали слуги на хората, с изключение на някои, които са били умни. Например, щъркелът идва на гости при хората, но те не са го впрегнали на работа. Също така и лястовичката, но с гъските и патиците не са постъпили така. Лястовицата и щъркелът минават за свещени птици. И ако убие някой лястовица или щъркел, казват, че ще му се случи нещо лошо. А пък кокошката и гъската не минават за свещени птици. Някой казва: „Какво да правя при тези лоши условия, при които се намирам?“ Че щъркелите се намират при много лоши условия. И трябва да се попита, по кой начин щъркелът е съумял да накара човека да благоговее пред него, човекът, който се отнася така лошо към всички други животни. Как ще обясните вие това положение. Или как е съумяла лястовицата да внуши на човека това чувство към нея. Отде е дошла на човека тая мисъл, че той не трябва да разваля гнездото ѝ. По някой път се случва да ѝ развали гнездото, но в редки случаи.

Светия се нарича всеки един човек, който спазва хигиената на душата. Човек, който живее нечисто, няма разбиране. Външната чистота е един резултат на вътрешното разбиране на човека. Има хигиена не само на тялото, но има хигиена на чувствата, има хигиена и на човешката мисъл. Например как се написва цифрата 1, какво число е 1-то. Положително число ли е или отрицателно. Живият въглен, положително число ли е или отрицателно? Живият човек е положително число, а умрелият човек е отрицателно. Каква е разликата между едно положително число и едно отрицателно. Положителното може да израсне, има сила в себе си да израсне, а отрицателното няма тази сила. Живият човек сам може да стане от леглото, а мъртвият сам от леглото не може да стане. Други трябва да го дигат. Следователно, всички отрицателни числа имат нужда от помощ, нуждаят се от външна помощ, а пък всички положителни числа имат силата в себе си. Та в дадения случай, някой път когато аз употребявам думата положително число, разен смисъл му се дава. Под думата положително число, разбирам онзи, на когото силата е в него и може да направи нещата. А пък кажа на някой човек и той казва: „Нямам условия!“ Този човек е някое отрицателно число. Някому казвам: „Трябва да живееш добре!“ Той казва: „Нямам условия.“ Той е числото две. Добре, но тогаз какво е числото 3. Едно, две, три – трите, в дадения случай, е числото, което може да спаси едно отрицателно число. И как ще го извади? Как ще го намериш? Ти, с числото 3 как ще си помогнеш? От числото 3 трябва да извадиш 2-те и да остане 1-то. Как ще направиш това?

Някой път, ако разбирахме от музиката, не че не я разбирате, но ако разбирате философията на музиката, както аз съм изучавал музиката, много работи могат да ви станат ясни. Аз считам музиката, целият човешки живот е построен музикално. Всички човешки състояния, всичките човешки мисли, чувства и постъпки се изучават

чрез музиката. Целият живот се изразява чрез музиката. Всеки един организъм, който не се изразява музикално, той вече има едно болезнено състояние. Вие никога не можете да внесете здраве в организма, ако не спазвате музикалните правила, които природата е турила в човешкия организъм. Например, човешкият организъм има тона „до“. Но това „до“ не е така, както при обикновеното пеене. Това „до“ си има своите амплитуди, тези тонове се движат спирално. „До“ се движи спирално. Ти в живота, за да вземеш един тон правилно, трябва да го вземеш спирално. Вибрациите, трябва да вървят от долу на горе, когато на физическото поле вибрациите се разпространяват наоколо. Тогаз имаме обикновеното механическото пение. Та най-първо има едно вътрешно пеене, ти трябва да се научиш да пееш в мисълта си. Трябва да се научиш да пееш в чувствата си. Едното пение е в мозъка горе, другото пение е долу, в слънчевия възел, а пък третото няма да ви го кажа къде е. Има и трето пеене.

Да допуснем, според сегашното пение, че имате „ми“. „Ми“ съставлява третата нота в тази гама, за която говорим. В до-мажорната гама няма полутонове. Между всичките тонове има цели тонове. Между „ми“ и „фа“ има цял тон, също така и между „си“ и „до“. Да оставим сега това. Друго яче са наредени тоновете. Защото сега, в сегашната гама „фа“ е понижено. В сегашната гама вие „фа“ не може да го понижите, но може да го повишите. А пък в сегашната гама „си“ не може да го повишите, а може да го понижите, защото щом го повишите ще имате „до“. А пък щом понижите „фа“, ще имате „ми“. В тази, естествената гама или в гамата на живота, ако имате едно понижено съзнание, всяка понижена нота съставлява и изразява едно вътрешно състояние. Щом имате „ми“ понижено, понижението е във вашия ум. Щом имате понижение в „ла“, то е понижение във вашите чувства. Следователно, за да уравновесите, за да може да излезете от това противоречие на живота от една

понижена мисъл или от едно понижено чувство, за да излезете вие от това трудно положение в музикално отношение, трябва да повишите „фа“ с половин тон. И тогаз ще имате, според тази гама, „фа“ диез. А пък „фа“ представлява днес материалния свят.

Щом е понижен вашия ум, щом са понижени вашите чувства, непременно трябва да повишите резултатите. Сега да ви обясня тази мисъл. Представете си, че „ми“ представлява един учител от гимназията, „ла“ представлява самото заведение, гимназията. „Фа“ е ученика на материалното му състояние, например, той изразява, как е облечен ученикът, има ли пари и пр. Този ученик да кажем, че няма достатъчно пари, а трябва да учи. „Фа“ подразбира, в дадения случай, че той трябва да учи. Ако не учи, ще се намери на тясно. „Фа“ е ученика, облечен в материалния свят. Този ученик трябва да бъде в повишено състояние. Ако го понижите, работата е свършена. Когато говорим, че ти трябва да повишиш своето състояние, трябва да повишиш „фа“, в материалния свят.

Някои казват, че нищо не трябва да учат. Трябва да учиш, защото иначе нищо няма да излезе от тебе. Ти казваш: „Аз мисля, че зная.“ Я ми изпейте „фа“. *(Всички пеят „фа“)* Вземете „до“. *(Всички пеят „до“)* Във вашето „фа“, което вземате, имате понижение с две трептения. Тонът не е такъв, какъвто трябва да бъде. Когато пееш, някой може да каже: „Ти не можеш да вземеш тона верен.“ Най-първо всяка една мисъл трябва да е вярна, всеки тон трябва да е верен и всяка една добра мисъл трябва да е взета право. Мисълта, когато е правилна, трептенията ѝ са определени, защото в тази гама на живота всички тонове са точно определени. В тази гама тоновете се движат, имат и движение. Те са живите тонове на живота. И в тази жива музика ти, някой път, може да пееш механически, да чувстваш само нещата или само да ги мислиш. Някой път чувстваш, че между умът ти и сърцето има отношение. И това го наричат, в

сегашната музика, вдъхновение, въодушевление. А пък това е разумното. *(Учителят пее „до“)* За да изпееш „до“, трябва да си представиш нещата. *(Учителят пее „до“)* Това е амплитудата на „до“. *(Учителят понижава и повишава малко „до“)* В един кръг се движи. И тогава гамата ще я пеете така: „до“ с малки понижения и повишения. *(Така изпява Учителят и „ре“ и „ми“)* Изпейте това всички. *(Всички изведнъж пеят „до“ с понижение и повишение)*

Някой ще каже: „Какво ще придобия като пея?“ Най-първо ще почнете да изучавате закона на дишането. Дишането си има свой тон. Ти не може да дишаш правилно, ако намалиш тона на дишането. И яденето си има свой тон. Ти не можеш да ядеш правилно, ако намалиш тона на яденето. Също така и движението си има свой тон. Ти, като излезеш от къщата си, ще се спреш и ще вземеш тона на движението. Трябва да има хармония във всички твои мускули и нерви. Ако ти така вървиш, ще придобиеш сила. Но ако не вземеш правилно тона, ще кажеш: „От тази точка не съм доволен.“ Или отиваш при някой човек. Ти трябва да намериш тона на този човек. Например отиваш да проповядваш на някой човек, но не си намерил тона и той ти казва: „Не искам да те слушам.“ Като му намериш тона, ще му пееш на неговия тон и ще съединиш своя тон с неговия тон и тогава ще знаеш как да му говориш и ще знаеш как да му помагаш. Щом не знаеш неговия тон, няма да се разберете. И казваш: „Ние не се разбираме.“ Тази музика е потребна.

Някой път аз гледам известни дисонанси. Нямам време, можем да направим опити. Двама души, които са скарани, музикално ще ги примирим. И известни парчета ще пеем, няколко парчета. И те ще се повторят. Някой път има скарване между вашия ум и сърце. Има известни дисонанси вътре. Ти казваш: „Не съм добър човек!“ Какво подразбираш под това, има някакъв спор между вашите мисли и чувства. С кого спориш? Ти спориш със своята плът. Стомахът ти

казва сега: „Дай нещо!“ Нещо иска да яде. А пък нещо казва: „Не му давай!“ Искаш да пиеш нещо сладко, някой сироп или някое хубаво винце. И казва: „Дай!“

Отива един при един български свещеник и казва: „Не зная тая работа, аз съм въздържател.“ Нещо му казва, да пие малко винце. Казва си: „Дайте му малко, но опасявам се, че като му дам малко ще иска повече. Тогаз какво да го правя?“ Онзи му казва: „Синко, Господ да ти е на помощ!“ Дай му да пие, но какво? Сладко вино! Не му отказвай, дай му да пие. Иска да яде. Дай му да яде, но дай му нещо хубаво. Намери оня, основния тон, който Бог е положил. Всички блага в света, които Бог ги е създал заради нас, не безразборно всяко нещо трябва да бъде на своето место. Ние грешим понеже взимаме нещата не на време. Ти ядеш не на време, дишаш не на време, пееш не на време, говориш не на време. Там ти е погрешката. Не че много говориш. Не е лошото в многото говорене, но лошото е, че не е на време.

Та всичко сега трябва да става на време. Сега, например, вие отивате при някой приятел. Той е болен, неразположен е. Лекарят казва да не му се говори, а ти отиваш и бъбриш и му казваш: „Чакай да ти кажа това-онова. Ти можеш да му говориш, но как? Не му говори, но му изпей една песен, че той като е болен да стане. А пък ти не го дигаш от леглото, а му разправяш. Ти му казваш: „Как стана тази работа?“ Той ти казва: „Изпотих се и след това се простудих и заболях.“ Ти му казваш: „Толкова глупави неща правят ли се? Ти ще умреш.“ И онзи си казва: „Да се махне този оттук, да не ме смущава.“ Най-после му казва: „Махни се оттук!“

Като отидеш при някой болен от ревматизъм, вече имате едно понижение на тона. Някой тон е понижен. „Фа“ е понижено. За да повишите „фа“, произволно не може. Трябва да понижите други два тона. Що е повишение? Представете си, че имаме една пружина, ето

„ми“, ето „ла“. И ако аз огъна от две страни тази пружина, то центърът ще се издигне, нали? Следователно, когато две страни ги понижаваш, то центърът ще се повиши. Тогаз ако имате огъване, „ми“ и „ла“ ще се понижат, а „фа“ ще се повиши. С повишението на „фа“ имате вече тониране на вашия ум. За да се тонирате умствено, непременно трябва да повишите „фа“.

Тази работа е неразбрана. В неразбраните работи седи знанието. Така че, неразбраните работи знаете, а пък разбраните не знаете. Това, което разбирате, не го знаете. Аз ви разправям нещо, което не го разбирате, но го разбирате. Някой казва, като му разправям: „Аз това го разбирам, зная го, че е така, но ме смущава, че не мога да си го разясня.“ Ако ти си женена и мъж ти е неразположен към тебе и децата са неразположени към тебе, към майка си? „Ми“ е мъжът, „ла“ са децата. Двете страни са огънати. Майката в материално отношение значи, не трябва да бъде бедна и болна, но трябва да бъде здрава жена и богата. И пари да има и умна да бъде, да респектира и децата и мъжа си. Да им каже: „Какво ви трябва?“ – „Това и това.“ Да ги облече всичките. И мъжът и децата ще се обърнат тогава, а тя ще изпъкне. Тя им дава нещо. Но, ако ти си изпъкнал горе, като някой гол връх и нищо не даваш и ако ти искаш да вземеш първо место в къщи, а пък други са огънати и понижени и нищо не дава[ш], тогава ти не можеш да помогнеш на себе си.

Когато твоят ум и сърце са огънати, твоята воля трябва да бъде силна, за да изпъкне по надолу. Но когато пък ти искаш да тонираш сърцето си, тогава е обратната посока, ще повишиш „ми“ и „ла“, а пък ще понижиш „фа“. Тогаз имате „фа“ в естествената гама. Ще понижите „фа“. Всички християни и Христос е проповядвал, учил, че трябва да се отречем от материалните работи. Той е понижавал „фа“, музикално е понижавал. Значи, за да мислиш правилно и за да се облагороди твоето сърце, ти трябва да се освободиш от всички

материални средства в света, които спъват положението ти. Образувай една огнена площ и ти ще имаш формата на тази огнена площ. Имаш чаша. В тази чаша ти няма да туриш свое съдържание. В тази чаша ти ще туриш съдържание отвън. Чашата ти ще бъде празна и ще отидеш в Божествения извор да го напълниш. И ако умът ти – „ми" не го повишиш и ако сърцето ти не го повишиш, за да образуват чашата, в която да се влее Божествения нектар, ти няма да се ползуваш от Божествените блага.

Следователно, за да се ползуваш, ти трябва да повишиш ума и сърцето си и трябва да понижиш волята си. Повиши ума и сърцето си и понижи волята си! Да не желаеш да стане както ти искаш. Ще огънеш твоята воля. И като се огъне твоята воля, тогава Господ ще ти сипе в твоята паница и ще имаш какво да ядеш. Вие сега не искате да огънете вашата воля. В дадения случай, според закона на музиката, за да приемеш едно Божествено благо, непременно ти трябва да понижиш на половин тон волята си и тогава тази воля, като я понижиш, ще имаш всички условия. И тогава Божията воля ще дойде. Като понижиш своята воля, тогаз на това място, на половината тон, ще дойде Божията воля и ще работи. Инак, ако не понижиш твоята воля, ти ще направиш сума глупости. Ако мислиш, че нашата воля трябва да бъде господар, ние сами трябваше да създадем себе си, а пък ние сами не сме се създали. И следователно, Онзи, Който ни създал е извън нас. Тогаз, какво ще правиш, ако ти дойдеш в стълкновение с оная воля? Ако едно гърне дойде в стълкновение с онзи, който го е направил, тогава какво го очаква? Това гърне е гърне до тогаз, докато е в съгласие с господаря си. Но, ако гърнето почне да се търкаля само по пътя, както е добило воля, това гърне, очаква го някаква катастрофа.

Философията седи в това: имаш едно състояние, лошо, нали така? Това лошо състояние зависи от повишението на твоята воля.

Злото е в човешката воля. Това лошо състояние зависи от туй, че имаш едно неестествено повишение на ума си, сърцето ти се понижило и волята ти се понижила. Или пък сърцето ти се повишило и тормози ума ти. Винаги законът е: Ако повишаваш ума и сърцето си, едновременно ще ги повишаваш! Или ако ги понижиш, едновременно ще ги понижаваш. А волята трябва да бъде сама, отделно. Ако я понижаваш или ако я повишаваш, сама трябва да бъде, за да имаш резултат. Тогаз ще имаш една хармонична музикална форма, с която можеш да работиш. Ако вашият ум е положителен и ако вашата воля е положителна, вие ще се намерите в едно противоречие.

Например, някой казва: „Това, което аз мисля е право!“ Не, защото ти мислиш е право, но нещата и вън от твоята мисъл трябва да бъдат прави. Нещата сами по себе си трябва да бъдат прави. Не, че аз чувствувам, че нещо е право, та затова е право, но нещата и без да ги чувствувам трябва да са прави. Това, което аз чувствувам, трябва да е самата реалност. Някой казва: „Ти трябва да имаш добри чувства към мене!“ Казвам му: „Слушай, ти трябва да бъдеш добър преди да имам добри чувства. И преди да имаш ти добри чувства към мене, аз трябва да бъда добър, а не твоите чувства да ме направят добър. Ти чувствуваш, твоите чувствувания са на место, но ако аз не съм добър, тогава работата не е естествена.“

Законът, другояче може да се формулира тъй: Ако аз трябва да мисля добре за тебе, моето „ла“ и моето „ми“ трябва да са повишени, а волята ми е понижена. Ако вие мислите, че аз съм добър, аз трябва да понижа своя ум и сърце и трябва да повиша своята воля. Когато аз понижа ума и сърцето си и повиша волята си, тогава кой е добър? Ако аз повиша ума и сърцето си и понижа волята си, тогава другият е добър. Който вземе ли е добър или който дава е добър? При даването волята е повишена. А пък кой взема? Лошият взема. Тая дума – „лош“

е една дума, която е много добра, а пък ѝ излязло лошо име. „Л“ е стремеж нагоре, „о“ са добрите условия, „ш“ е нещо, което говори всякога истината. Един лош човек всякога бърбори и казва: „Ти си такъв, ти си онакъв.“ Думата е добра, но лошо име ѝ излязло.

За да бъдете добри, за да се проявите добри, какво трябва да направите? – *(Трябва да понижим волята си и трябва да повишим ума и сърцето си)* Така, тогаз Бог може да тури нещо във вас, в чашата. Но щом понижиш сърцето и ума си, няма да носиш чашата и да сипят в нея. Не някой човек да сипе нещо в нея, но само на Бога ще поднесеш и ще имаш непременно неговото благословение. А пък щом поднесеш своята чаша на някой друг човек, тази чаша трябва да бъде пълна от Божественото, което носиш, от пълната чаша. Щом сърцето и умът ти са понижени и волята повишена, от това, което си взел, ще даваш. Та кога се приближавате при някого? –Когато се връщате от Господа! Като отивате при Господа никого не поздравлявайте. И като се връщате, кажете от де идете. Кажете, че идете от добро място. И кажете: „Заповядайте!“ И тази чаша никога няма да се изпразни и вие ще давате на целия свят и вашата чаша всякога ще бъде пълна.

Отче наш

6 часа и 40 минути

(Гимнастически упражнения)

26 лекция на Общия окултен клас, 21 март 1934 г. София, Изгрев.

ПЪТЯТ НА ЩАСТИЕТО. ЕДИНСТВЕНИЯТ ПОДТИК.

Сряда, 5 часа сутринта (Небето чисто. Времето тихо, меко и приятно)

Добрата молитва

Размишление

Толкоз е занят човек с физическия живот, че не може да живее. Не можете да си обясните противоречията, които произтичат във вашето съзнание. Всякой един човек в своето съзнание има противоречие. Той го нарича това живот. Това не е живот. Това е сянка на живота. И всички нещастия в живота произтичат от сенките на живота. Сянката прониква в човешкото съзнание, някой образ, някое просветление, някоя постъпка, някоя идея и ти не можеш да се справиш с нея. Например, говорим за любовта. Толкова време съм говорил за любовта, но любовта е една цяла наука, която човек трябва да прилага. Божествената наука е тя. Трябва да се освободите от сенките на любовта. И тя си има кокарди. Знаете ли какво разбирам под думата кокарди? Кокарди, това са украшения. Тези кокарди хората наричат любов. Те са един резултат. Това не е любов. Тези украшения не са любов. Даже някой може да каже: „Колко са хубави очите му, устата му, носът му, ушите му!“ Това са кокарди. Някой казва: „Колко е красив! Какви са ръцете му, лицето му!“ – Кокарди са това. Утре, гледаш, това лице се е изменило, очите също, кокардата се е изменила. Тази кокарда по-рано е била светла, а после е тъмна. Върху златния предмет ще ви натрупам малко прах.

Някой, като те срещне, ти казва: „Ти не знаеш ли, че аз те обичам?“ Онзи, който обича, той най-първо пренася най-голямото благо на себе си. Някой казва: „Ти не знаеш ли, че аз твоя хляб ям?“ Хубаво, че ако той яде моя хляб, той ли се ползва или аз? Хубаво, аз съм ти платил хляба. Не съм хлебар. Пет лева ти дам. Аз ям хляба ти и пари ти давам. Какво се ползувам от това? Утре с тези пари аз купувам брашно и си правя хляб. Той мисли, че като ми дава пет лева, ми прави голяма услуга. Тук има обмяна. Онзи, който ме обича, той трябва да ми благодари, че ме обича. Не, че аз съм му длъжен, но той ми е длъжен. Защото, когато човек полива градината с плодни дървета, кой яде плодовете – градината ли или онзи, който е посадил плодните дръвчета? Когато някой ми каже, че ме обича, аз съм градина, в която той е посадил плодни дървета. И той един ден ще яде, а пък аз се намирам в пасивно състояние. Ти, като кажеш, че ме обичаш, ти трябва да се радваш, че имаш една градина, в която си посадил плодни дървета. Без това ти не можеш да познаеш живота.

Бог, като ни обича, е вложил всичко в нас. Той иска да събуди съзнанието в нас и ние да Го обичаме. Защото, ако ние не Го обичаме, нашата работа е загубена. Бог е направил света и Той иска да ни събуди. Желанието Му е ние да посеем нещо и ние да направим нещо в малък размер и ние да Го обикнем. Тогава Бог ще бъде една градина, в която ний ще посеем всичко добро, което е в нас и тогава ще събираме плодовете. Ний седим и казваме: „Господ не ни обича.“ Това е първата лъжа, която прониква в съзнанието на човека. Ако остане сега Господ да обикне човека, това щеше да бъде загубена работа. Въпросът не е защо Бог не ни обича, а въпросът е: защо аз не обичам Господа? И като обичаш Господа, ти ще помогнеш на себе си. Това е активната любов, която възприемаш.

В горния чертеж[13] едни и същи знаци имат двояк смисъл, две значения. Например буквата „п“, лявото „п“ означава проявената любов, която се проявява във всички нейни действия, както имате в светлината. Това е първата причина, която дава и създава нещата. Любовта е едно поляризиране на цялото. Любовта – това е цялото. Това цяло се разделя на два полюса – любов на частите, на половинките. Любов на цялото. Най-първо ще познаеш любовта, която дава всичко от себе си *(лявото „п“)*, после любовта, която възприема всичко *(дясното „п“).* Ако двама души имат една и съща любов към един и същ предмет, не винаги ще се отблъскват. Щом искате да посадите една и съща градина, вие ще бъдете в спор. За да няма спор, какво трябва? Да кажем, че ти имаш една градина. Ти имаш един приятел и той има градина. И казваш: „Я ми дай твоята градина да посадя нещо, понеже тя е по-близо до моя дом! Не искам да я продаваш, но само да посея твоята градина.“ Ако той посее твоята градина и ти неговата, каква разлика има? Вий ще намерите голяма разлика при сегашните материалистични разбирания, а именно, че едната ще даде повече, отколкото другата. Но външният приход още не значи, че тази градина е по-добра, зависи какви сортове са посадени.

Когато обичате един човек, то този човек за вас е една Божествена градина, в която вий ще опитате, каква е вашата любов. Той трябва да бъде пасивен, не трябва да се меси. че някой може да ме обича, това е негова работа. Той трябва да прави своите опити. А същевременно и аз трябва да си правя опити, и аз ще опитам своята любов към него. И той ще бъде една градина за мене. Всякой един ваш ближен може да бъде една градина за вас, в която вие можете да опитате вашата любов.

---

[13] липсва чертеж в оригинала

Противоречията произтичат от следното: вие искате когато обичате някого, той да ви плати за любовта. Това е престъпление. Това е криво разбиране. Това е все таки, когато пращате някого да прави благодеяние, дадете му известни суми и той казва на сиромасите: „Аз ви правя едно добро!“ Но тези пари не са негови. Той казва: „Вий трябва да ми бъдете признателни! Аз ви давам.“ Това е първото престъпление. Той трябва да се радва, че има условия да направи едно добро, да се запознае с тези хора. Да се запознаеш с тях, това е важното, а не да очакваш. Той трябва да ги остави свободни да се проявят. Първото нещо е: трябва да оставите всякой един да се прояви свободно в своята любов, защото, ако любовта свободно не се проявява, винаги се раждат престъпления. Винаги в света престъпленията се раждат от насилствената любов. Ти искаш да заставиш един човек да те обича. Това е престъпление. Искаш да накараш един човек да извърши за тебе това, което ти искаш. Това е престъпление, понеже ако ти го насилиш, друг някой ще дойде и ще насили тебе. И всички престъпления в света произтичат все от любовта. Ти обикнеш една кокошка и ѝ казваш: „Не знаеш ли, че те обичам. И след като я обикнеш, хващаш я, кръцваш нейния гръцмул, опичаш я и я изяждаш и казваш: „Не знаеш ли че те обичам?“ Но тя ще ти каже: „След като ме обикна, аз престанах да живея!“ Това не е обич. А пък обикването на кокошката би трябвало да бъде едно условие за човека, той да я нахрани и да ѝ даде условия да се прояви.

Защо кокошката рови? От къде се е научила кокошката да рови? Няма да ви изясня. Намерете произхода на това, кои са били първите подтици, които са накарали кокошката, като дойде някъде, да почне да рови. После друго, кои са били причините, като дойде свинята някъде, да бъчка, като орач да оре. Кои са били причините, да дойде вълкът, като хване някоя овца, да почне да къса от нея. Трябва да се спрете върху тези въпроси, да си дадете един отчет.

Или дайте си отчет за следното: Вий като срещнете някой човек и мислите, че не ви обича, вий му се сърдите за това. Защо му се сърдите, че не ви обича? Някой път се сърдите, че не ви обичат. А някой път се сърдите, че ви обичат. Сърдиш се, когато ви обичат и сърдиш се, когато не ви обичат. Кое е правото сега? Правото е, при сегашните условия на вашето развитие, да се прояви вашата любов. Вие не очаквайте да ви обичат, но вие да се проявите – онова, което има в нас, да се прояви. Така както Бог се проявява и ние да се проявим. И ти, като проявиш любовта си, ти проявяваш едно Божествено качество. Бог е търпял милиони години. Че някой греши – Бог търпи. Че някой върши престъпление – Бог търпи. Ний го схващаме, като престъпление. Ти гледаш един човек върши престъпление и казваш: „Как го търпи Господ?“ А този човек, когото ти не търпиш, искаш да го премахнеш, ти гледаш, че Бог го търпи. И казваш: „Този е голям грешник. Аз три пъти се моля на ден, а пък на него Бог му дава всичките благословения.“ Как ще си обясните това противоречие във вашето съзнание? Мислите ли, че вашето разбиране е норма за Божия ум? Най-първо вий трябва да се завземете да мислите защо Бог му е дал тези блага. Той му е дал тези блага, защото вие го обичате. Ако вие обичате някого и Бог му е дал блага, значи вашата любов е истинска. И ако Бог не го благослови, значи вашата любов е лъжлива. Ако казвате: „Как така, той да има тези блага“, тогава вие правите пакост на себе си.

Сега, има някои неща, които за вас са необясними, не можете да сведете нещата към едно обяснение. Какво противоречие има в следното: аз посадя една градина с плодни дървета и Бог изпрати дъжд и стане малко влага, има кал. Че ако не падне дъжд, може ли да израсне това, което съм посеял? Това, което съм посеял, ще израсне чрез този дъжд и ще се радваме на плодовете му. Няма сиромах, на когото сърцето да не трепне за някой богат човек. А пък дето го

мрази, той го мрази, защото иска да му вземе парите. А щом му вземе парите, той е на мястото на богатия, а пък богатият е на мястото на сиромаха. Когато богатия слиза на мястото на сиромаха, сиромахът става богат. Бог благославя сиромаха. Вие казвате: „Защо Бог благославя сиромасите?“ Че сиромасите са най-силните хора. По-силни хора от тях няма. А пък богатите хора, това са децата на света, те са възрастни деца. Трябва да ги обичаме. То е дете, невъзпитано дете, по някой път, своенравно. Нали децата обичат да имат каруци, слуги, да ги угощават. Деца са те. Нали вие сте бащи и майки? Всички ваши деца са все богаташи. А пък бащите и майките са все сиромаси в къщата. Това е само едно съпоставяне, за да станат нещата ясни.

Сиромасите са най-силните хора. И Христос е казал: „Блажени нищите духом, защото на тях е Царството Божие.“ Едно царство кои го подкрепят – здравите или болните хора? – Здравите хора. Това са сиромасите. Те са здравеняци. Вие казвате: „Защо Господ ме е направил сиромах?“ Какъв да те направи? Богат ли? Колцина от вас искате да ви направи богати, но болни? Най-първото нещо е да не си на леглото. Като богат, ще ви турят инжекция. Но 10, 15, 20 инжекции, като ви нацъркам, ще станете богати. Но от това богатство ще усещате навсякъде болка. Това е пак иносказателно. Вие ще кажете: „То така се говори, но човек да си е богат!“

Истинското богатство седи в проявената любов. Не можеш да станеш богат, ако не проявиш любовта, ако няма какво да обичаш. Тогава не си и сиромах. Ако никого не можеш да обичаш, ти си един дявол, с една опашка и два рога. Ако обичаш, ти си едно отражение на Бога, но ако не обичаш, ти си в един тъмен свят, дето нищо не става.

Та, най-първият закон е: да обичаме! Силата на човека е там. „Кого да обичам?“, казваш. То не е моя работа. Ще обичаш, когото искаш. „В коя градина да сея“, казваш. Ще сееш в тая градина, дето могат да растат плодните ти дървета. От нея ще започнеш. Това са

благоприятни условия. А пък може да има неблагоприятни условия. Ще наторяваш градината си. Когато някой наторява градините, те искат други да им плащат. Ние, като проявим любовта си, искаме да ни платят. Щом искаме да ни платят за любовта, ти си вече с опашка и с рога. Веднага щом влезе тази мисъл в тебе, ти ще станеш нещастник. При любовта ти ще се радваш, че можеш да я проявиш. Тя е всичката пълнота. В проявената ти любов, там е щастието ти. А пък, като възприеме онзи любовта ти, това ще бъде подтик в него и той да прояви любовта. Аз често срещам някой да казва: „Аз го обичах този брат, но той не е такъв, той не заслужава това!“ Защо този брат не заслужавал? Значи, Бог го е създал, в ума на Бога той заслужил да живее, а пък от твое гледище той не заслужава. Че този брат, той не е създаден най-първо за тебе. Нещата не са създадени за вас. Ти си създаден за себе си, за да проявиш своята любов, а пък тези хора от вън са само възможности за тебе, за да се проявиш.

(Учителят посочва чертежа.) Тук има числото 1, а тук числото 10. В дадения случай, едно и десет какво показват. Десет показва, че тук има всички условия, но се нуждаете от един малък подтик. Да кажем, че тук има огнище с дърва, всичко е приготвено. А пък едното означава една малка запалка, която ще запали огъня в това огнище. И този огън ще се прояви. Следователно, онази, Първата причина, която може да използува условията, това е числото едно. А пък другото число, то е пасивното число. Едното е активно число. Едното означава причината, която дава подтик, това, отдето произтичат нещата. А пък нулата, турена после, съдържа условията за проява. Нулата е знак, който съществува от памти века. Изнамерили са го посветените. Ако махнем тази нула, тогава тази единица не може да се прояви. Ти, за да можеш да се проявиш, трябва да обичаш някого и трябва да мислиш. Но не можеш да мислиш, ако не обичаш някого. В любовта всеки човек е отражение на Божественото. Ти, в човека можеш да

видиш отражение на Бога, отражение на себе си, отражение на един звяр и пр. Но това не е човека. Това е само едно негово състояние.

Вие често се спъвате и тогава се пораждат всички недоразумения в домовете. Вкъщи един казва: „Баща ми и майка ми не ме обичат. Те обичат повече брат ми и сестра ми.“ Това е криво схващане. Ако турим на един кон златни юзди и го подковем със златни петала и му турим кушуми и го впрегнем в хубава каруца, питам: това обич ли е? Това не е обич. Това е от немай къде станало. Обичта е, когато разпрегнеш коня, хвърлиш юздата му и хомота му и го оставиш да си походи в гората и да няма кой да го ограничава. Това е любов. В Божествения свят този кон ще го оставиш свободен, той да дойде да се впрегне. Ти няма да го впрягаш. Един ден ти ще го намериш впрегнат и той ще каже: „Какво обичате?“ И като ти извърши работата, той пак си заминава. Този кон те обича. И ще каже: „Понеже те обичам, ще ти слугувам, но не искам да ми плащаш. Не искам, като свърша малко работа да ми туриш торбичка със сено и после да кажеш: аз нахраних този кон.“ Ако аз ви туря по една торба на вас, заради моята любов, ще бъдете ли доволни? Не натрапвайте вашата любов, понеже след като я натрапите, вие ще станете нещастен човек. Като обикнеш един човек, ти искаш той да знае за твоята любов. Тогаз ти ще станеш нещастен, ще се яви ревността.

Например, един мъж обикне някоя жена и като се ожени за нея, той ходи подир нея, да не би тя да обича някой друг. Че като не я обича никой, тя ще умре. Тази жена, със своята любов, той уморява. По-рано тя е била красива. Той, като се оженил за нея, тя почва да губи своята красота и погрознява. Вие затворите този прозорец, онзи прозорец, от тук да не влиза светлина, от там да не влиза светлина при нея и тя умира. Най-първо ти ще умориш така и себе си.

Оставете свободен пътя на любовта, да се прояви. Не се месете в тая работа. Дойдете ли до любовта не изисквайте. Поне за една година

направете този опит. Дойдеш ли до любовта, кажи си: „Този въпрос не бутай!“ Любовните въпроси не бутай! Обича някой някого. Ти се зарадвай, когато някой обича някого. Но как го обича? – Това е работа на Бога да оправи нещата. Всички криви работи на хората, Бог ще ги изправи. Остави тази работа Бог да я оправи. Щом ще искаш ти да оправяш, ще бъдеш нещастен и никога няма да уредиш работите. Нито един от вас не може да застави някого да обича. Не е в наша власт да накараме хората да се обичат. И не само това, но след като обикнеш някого, ти ще се скараш с него. Това е при човешката любов. След като се обикнат, скарат се. По-рано не са се карали. Защо се скарали? Защото, след като са се обикнали, любовта е заминала. Скарването показва, че Господ Го няма. А пък те мислят, че от голяма любов се карат. Защо? За своите рога. Той казва: „Ти не знаеш ли, че аз те обичам? Аз за тебе пожертвувах всичко. Напуснах баща си и майка си.“

Вие ще ме извините сега. Вие мислите, че сте женени, а пък аз ви считам, че сте ергени. Нито един от вас не е женен. Аз, в света, не съм намерил още един женен човек. Под женен човек разбирам човек, който разбира любовта, да обича всички и да е радостен и весел. С нищо не можеш да го подкупиш. Женен човек е той. Тези думи – женен човек, нямат това съдържание. Те имат едно обикновено съдържание, като извършване на някаква работа. Когато някой каже: „Аз обичам!“, това е само временно понятие в живота, защото не е още онази, истинската любов. Не искам да кажа, че това, което преживявате, не е реално. То е реално. Но това, което вие преживявате, то не може да обясни живота и не можете да израснете чрез него. Тая любов, която сега имате, тя не може да ви освободи. С тази любов, която имате, ще се заробите и ще остареете.

Ти казваш: „Едно време, какъв трепет имах!“ Ти се самозаблуждаваш. От единия до другия край ти не си разбрал

Божията любов. Христос казва: „Това е живот вечен да познаете Единаго Истиннаго Бога.“ И онези, които са обикнали Бога, те престават, по някой път, да работят в света. Една мома, като обикне някой момък, постоянно ходи подире му. И един момък, като обикне една мома, все ходи подир вея. И някой все пише на Бога любовни писма и казва: „Не знаеш ли, че аз те обичам!“ На Господа Му е приятно това. Но и Бог казва: „Не е разбрал той още.“ Човекът казва: „Аз, като те обичам, дай ми нещо!“ В любовта, щом почнат да дават, любовта престава.

Най-голямото благо е онова чувство, което се проявява в тебе. На него разчитай. А другите блага, те от после сами по себе си ще дойдат. И ако вие се оставите свободни, то любовта ще се прояви много по-величествено, отколкото сега. Бащата може ли убеди дъщеря си да го обича? Кои са признаците, по които познавате дали някой ви обича или не? Вашите признаци са, че някой ще ви донесе един малък подарък. Това не е още признак на любовта, че можел да ви даде един подарък. Че когато някой е подсъдим и занася подарък на някой съдия, това от любов ли е? Когато един разбойник нападне някого и последният дава всичките си пари, всичко каквото има, от любов ли го прави? Той дава по-малкото благо, за да не го лишат от по-голямото благо, от живота. Той дава парите си и казва: „Остави ме свободно да живея!“

Както е в съвременното общество, във всички религиозни общества и в окултните школи, когато учениците са се заблуждавали, като дойдат до закона на любовта, мъчно се справят с този закон. Хората, като малки деца днес трябва да ги учат, как трябва да обичат.

Не контролирайте любовта на когото и да е, защото в тази любов Бог се проявява. Не ставайте вие стражари за Божията Любов. Там, дето Бог се проявява, остави Бог да се прояви, за да видите Неговото величие. И Бог няма да се прояви в Своята любов, както ние се

проявяваме. Не казвай: „Той е много студен човек, няма никаква любов. Той е жесток.“ Оставете това, това са ваши заключения.

Кой е топъл човек. Топъл човек е онзи, добър човек е онзи, който не ме ограничава, оставя ме свободен, за мен той е добър човек. И аз за един човек съм добър, когато не го ограничавам. Когато той прави нещо, оставям го свободен, това е негова работа. Вий виждате една картина незавършена. И от това гледище вие всички тук сте незавършени бюстове. Има да се дяла върху цели бюстове още хиляди години. Някой казва: „Този е много красив!“ Каква ти красота? Аз не съм срещнал красиви хора. Не съм срещнал завършени бюстове. Гледаш, челото му много хубаво, но носът го няма никъде. Има да работи още скулпторът. После устата, ушите, ръцете не са довършени. Всеки ден скулпторът идва да работи. По някой път, вий искате да бъдете красиви. Защо? Тук седи скрита една съвсем користолюбива мисъл във вашия ум. Свободни трябва да бъдете всички. Няма по-хубаво нещо от свободата. Човек, който продава своята свобода, не може да разбира смисъла на свободата.

Ще оставим сега това. Любовта е, която моделира. Тя ще моделира целия човек, тялото, умът, сърцето и волята. И трябва да оставите Духът, който работи във вас, да се прояви, да се вслушвате в него. Някои казват: „Как да му простя?“ Така ще прощавате, както Бог ви прощава. Ти на ден по 100 пъти грешиш и Бог ти прощава. Ако не беше ти простил, ти щеше да заминеш. По същия начин и ти ще търпиш и ще прощаваш и то не от немай къде. Сега за пример, искате по-ясно да се каже. Да кажем, че те е заболял корема и аз ти държа една лекция. Ти казваш: „Премахни болката!“ Причината на твоята болка в корема е в главата. Почни да мислиш право. Причината е в твоята глава. Ти не мислиш право. И за това те боли корема. Почни да мислиш право и веднага ще изчезне болката ти в корема.

Ти казваш: „Какво ми разправяш? Не знаеш ли че ме боли корема?“ Аз го зная и затова ти говоря.

(Учителят показва чертежа и казва:)[14] Тази фигура е една формула, с която можеш да се лекуваш. Да кажем, че ти не живееш добре с жена си. Ето една формула, чрез която да работиш. Тебе не те обича дъщеря ти или си задлъжнял до гуша. Ето една формула, чрез която ще работиш по въпроса за дъщеря си. Ето една формула, чрез която можеш да излезеш и от тия дългове. Но как? – Мисли право, чувствувай право и постъпвай право. Влагай светлина в мисълта си, влагай топлина в чувствата си и влагай енергия в постъпките си. Не си лягай преди да си свършил една работа. Не яж, преди да си направил едно добро. Не говори, преди да си обикнал. Това са правила.

Кога трябва да ядеш? – Като направиш едно добро, имаш право да ядеш, да вземеш една закуска. Щом не си направил добро, стой гладен. Щом направиш добро и ядеш, този обед е на местото. И ако не си направил добро и ядеш, то невидимият свят ще ти го пише това и ти ще плащаш. И толкова скъпо ще платиш.

Но някой може да каже: „Тази философия дали е права?“ Аз ще ви запитам: Вашата философия, която вий държите, права ли е? Хубаво, аз няма да споря, ще кажа: Да проверим като Илия. Как провери той с Вааловите пророци? Той каза: „Вие ще пренесе жертва на Бога и ще го повикате и ако слезе огън от небето и изгори жертвата, прав е вашият Бог.“ Четиристотин души викаха, крещяха и се мушкаха с ножове и огън не слезе. Илия им каза: „Може да е занят вашият Бог, чакай и аз да се помоля.“ И той ще направи своята жертва, обърна се към Бога и веднага слезе огън. И тогава Илия се позаблуди малко, като даде един лош пример и каза: „Всички тези да ги изколите сега!“ И за това после, като Йоан трябваше да дойде и да

[14] липсва чертеж в оригинала

му се каже: „Този е резултата!“ Той каза: „Изколете ги!“ Но после, като Йоан, трябваше една млада мома да пее и му отнеха главата. За една игра му отнеха главата. За едно снимане на огън от небето, той изкла толкова хора, отне главите на 400 пророци. Те казваха: „По-добре да не беше слязъл огън!“ Ирод постъпи по същия закон. Ако не беше тази мома играла, то главата на Йоана щеше да остане. Ако чрез кълченето на една мома трябва да се снеме една глава, питам, какъв смисъл има в това? И ако ти снемаш от небето огън и казваш: „Да умрат тези, понеже не вярват в това“, тогава какво разбиране имаш.

Някой от вас ще кажете: „Колко криви сме били!“ В какво седи кривината? Вий не сте дали свобода на себе си, вие не сте свободни хора. Свободата да почва от свободното проявление. Като се говори за свободна любов, вие разбирате друго нещо. Ще дадеш свобода на Бога, на Духа в себе си, няма да ограничаваш Бога. И като ограничаваш Бога в себе си, ти ще създадеш зло на себе си и ще станеш лош човек. Ти ще искаш да ограничиш Бога, а Бог не може да се ограничи. И ти ще станеш лош и това ще покаже, че ти не вървиш по правия път. Ще дадеш свобода на Бога и ще кажеш: „Всички Божии дела са съвършени!“ Това трябва да държиш постоянно в ума си. Когато сте беден ще кажеш: „Добре съм, че съм беден!“ Когато боледуваш ще кажеш: „Добре, че боледувам!“ Когато се учиш добре ще кажеш: „Добре, че се уча добре!“ Когато не се учиш добре ще кажеш: „Добре, че не се уча добре!“ В дадения случай, всичко е за добро. Не ти е писал учителят шесторка, ще кажеш: „За добро е това!“ Не си имал хубав обед, ще кажеш: „За добро е това!“ Не те обичат хората, ще кажеш: „За добро е това!“ Не стават работите както ти искаш, кажи: „За добро е това!“

От Божествено гледище всичко е за добро. Кое бихте предпочели, Господ да ви направи един кон и да ви тури позлатено седло и да носите цар на гърба си или да бъдете заек в гората,

свободен да си пасе трева, с големи уши и да му трепери сърцето. Кое бихте предпочели? Кое ще изберете? Аз бих предпочел да съм заек. Моят избор е заек, понеже там е свободата. Този човек на гърба само ще ме мушка и след това ще ме турят в обора, тук ще ме турят, там ще ме турят и аз трябва да се подчинявам. За да стана кон, голяма наука се иска, голямо търпение. А пък, като заек е по-добре. При това заекът има нещо хубаво. Това, което харесвам у заека е, че при тези големи опасности, на които заекът е изложен, този заек е голям оптимист. В историята на зайците няма нито един случай, дето един заек да се самоубие при отчаяние. Значи какви смели са зайците! Той казва: „Всичко това, което имам го оценявам, ценя свободата.“ Този заек оценява свободата и никога не се отчайва. Някой ще каже: „Той е заек!“

Та сега започнете с проявяването на любовта! Не с възприятията на любовта, понеже вий сте вече възприели Божията Любов. Вий вече няма какво да се занимавате със закона на любовта, да я възприемете, а я проявете. По-голяма любов от Божията Любов не може да ви даде никой. Не да чакате да дойде любовта от някъде към вас, но вие да я приемете. Ще развържете кесиите, българските кесии нали сте виждали. От чувала ще извадиш семето, житото и ще хвърляш, ще сееш и след една година ще идеш да жънеш там и то по принцип по 60 и по 100. Всяко едно левче ще ви донесе 30 или 60 или 100 лв. Взели сте един билет на лотария сега. Много сте хитри. Без да сеете очаквате няколко милиона лева да ви дадат. Ще отворите кесиите си. Парите – това са семената. Ще ги хвърлиш, идущата година ще имаш резултата от засяването. Това е Божият закон. Ако ний постъпваме така, както Бог постъпва, въпросът е разрешен. Сега въпросът не е разрешен, защото хората нямат Божията любов. Всички очакват да бъдат обичани. Сиромахът очаква друг да дойде да оправи работите

му. Ученикът ще отиде на училище с торбичка и ще учи. Тези деца дават хубав пример.

Приложете любовта, като един малък подтик вътре в себе си. Трябва да се вглъбявате в себе си. И ни най-малко няма да се ограничаваш. И работите ви ще вървят по-добре от колкото сега. И в къщи и като лекари и като търговци, като чиновници, каквито и да са условията, ако сте положителни в любовта си, работите ви ще вървят. А пък дето сега работите ви не вървят, то е защото ние сме сега в пасивната любов. А пък в пасивната любов има една опасност. Една вода, която е застояла, дето няма изтичане, водата се разваля. Всяка пасивна любов страда от една вътрешна развала. Любовта не търпи никакъв вътрешен застой. Тя е единствената сила в света, която не търпи никакво ограничение, никакъв застой. Ти не можеш да я отделиш, ти не можеш да кажеш: „Ако хванеш любовта, или всичко или нищо!“ Ако се опиташ да вземеш едно малко парче от любовта, тя ще ти даде такъв урок, че ще помниш през целия си живот. Това ще стане при най-малкия опит да отчупиш нещо от нея. Като мине любовта, ти нищо не взимай от нея, даже и косъма. По някой път вие искате да вземете един косъм от нея. Един косъм от любов, то значи да си прочетеш смъртната присъда. Една трошичка взета от любовта, то значи да си прочетеш смъртната присъда. Тя ще ти даде толкова изобилно и ще ти каже: „Да направиш същото!“ Това е закон.

Та сега вие се радвайте, че обичате, а не се радвайте, че ви обичат. Сега всички вие се радвате, когато вие обичате и сте недоволни, защото не ви обичат. Щом е така, почни да обичаш. Вие сега ще се спрете върху завършени резултати и ще кажете: „Хубаво, какво ще постигна аз, като обичам?“ Всичко ще постигнеш. Не в този живот, но пред тебе седи едно велико бъдеще. Ти ще бъдеш цар, ще бъдеш философ, ще бъдеш всичко: поет, музикант, каквото искаш. В този живот ще бъде всичко според съзнанието, според проявлението

на любовта. Всичко в света иде според проявлението на любовта, според степента на любовта. Ако можеш да проявиш от любовта на ангелите, тогава всичко в тебе ще заблика, ще забликат извори, всичките ти способности и сили. Но понеже любовта ви е малка, толкова имате и какво имате да се безпокоите? Вие очаквате сега да ви обикнат. Когато една мома израсне в дома, бащата и майката казват: „Да израсне нашата мома!“ И след като израсне, продават тази мома на момъка. Същото е и за сина, казват: „Да израсне нашият син!“ И като израсне и него продадат, 5 горе, 5 долу, от едната и другата страна, продадат го и почват да се чудят, защо са нещастни. Ще спрете с продаването! Като дойде някой кажете: „Нямам дъщеря за продаване, за женене!“ Или кажете: „Син нямаме за женене!“ Къде ще ожениш твоя син, за кого ще го ожениш? Къде ще ожениш ума и сърцето си? Кажете ми?

Мъжът и жената, това са проявленията на цялото, което не можеш да разделиш. Левият триъгълник в чертежа е мъжа, а десният е жената. Тук е господарят, а тук е слугата. Тук е учителят, а тук е ученикът. Тук е генералът, а тук е войникът. *(Учителят посочва двата триъгълника.)* Но това са само проявления на Бога, Който се проявлява. Тук *(Учителят посочва кръга.)* ти си в полюсите. Ти ще ходиш от единия полюс в другия. А твоето щастие ще седи в кръга. Силата ти трябва да бъде в основната идея, в центъра. Трябва да чувствуваш, че живееш в Бога и че Той живее в тебе. Тая идея трябва да проникне в тебе и тогава ще бъдете същински ученици, да реализирате нещата.

Мнозина са ми казвали: „Ти не можеш ли да туриш нещо в нас?“ Освен, че няма да ви туря нещо, но аз съм дошъл да вземам. Аз съм турил, турил, турил и виждам, че ако туря още едно кило от горе, вий ще потънете някъде. Още един милиметър има до устата на съда и ще взема 10 килограма и вий ще усетите, че е олекнало нещо, значи

ти си изгубил нещо и тогава сте в спасителния процес. И затова Христос казва, че човек трябва да бъде щедър, да дава. Ние, като даваме, това е процес на спасение. Като даваме, ние проявяваме любовта, това е процес на спасение. И като не даваме и не проявяваме любовта, това не е процес, това е гниене. Минаваш някъде и дадеш 10 стотинки, малко нещо. Никой не те вижда, но ти вървиш и се радваш. Бог ти казва: „Много добре постъпи! Никой не те видя, но Аз видях!“ Направиш една услуга и никой не те е видял, но може би с години ти помниш тая своя постъпка. И като си спомниш за нея, ти се радваш. Това, малкото, Божественото, това е любовта. А вие чакате да ви обикнат хората, та тогава да проявите любовта. Хубаво е, но вие сте поставени всинца на много опасно място.

Ще ви представя една картина. Вие сте поставени като една царска дъщеря в един палат на прозореца и тя очаква един царски син да мине и да се ожени за нея. Няма да бъде. Царските синове преминават с конете си и вие ще си умрете със своите мечтания. Не очаквайте княжески, царски синове да се оженят за вас и да ви турят на своя кабриолет. Но не очаквайте, като Мойсея, да ви се даде тояга да отидете при Фараона. Вий искате като Мойсея да станете. Но вие били ли сте турени като Мойсея в реката дето беше изложен на опасност да го изядат крокодилите. Но Мойсей, когато беше в кошницата, имаше вяра и го намери царската дъщеря. Вий още не сте били в тази кошница и като ви постави Бог в кошницата, вий вдигате шум и Бог ви изважда от кошницата. Като ви постави Бог в стеснителни условия, вий дигате шум. Това е кошницата. Вий казвате: „Беднотия не искаме!“ Тогава няма да ви намери Фараоновата дъщеря. Вий ще кажете: „Тая философия ние я знаем.“ Философията на любовта вие не я познавате, тепърва сега ще я учите.

Като ви говоря за шестата раса, подразбирам любовта, проявена по новия начин, за който сегашният свят има смътно понятие. Хората

ще се обичат тогава както трябва. Това е шестата раса на братството. Всеки ще проявява любовта. Всеки ще иска всички да бъдат свободни. Когато някой задлъжнее, когато някой е болен, то всички ще насочат ума си да бъде здрав. И светът ще бъде уреден, понеже всички ще проявяват любовта. Ще кажеш: „Дано да дойдат онези!“ Онези ще дойдат. Вие искате да бъдете зрители на Божественото. Ами, ако в шестата раса, един от вас ще бъде да кажем едно ухо, друг едно око или две очи, друг може да бъде един нос, уста! Нали трябва всеки един от вас да бъде на местото си? Уста ще станете, нос, очи, уши, чело и пр. Това е за изяснение. Вие искате да ви дадат почетно место. Като дойдат тия от шестата раса, напредналите души, ще ви кажат: „Братко, какво искате?“ Ти ще станеш ухо и те ще кажат: „Ти ще позволиш ли да поговоря с твоето ухо, много съм благодарен!“ Или ще кажат: „Ще позволиш ли да погледам с твоето око?“ Като че ли вие сте господари, а те са слуги. И после ще кажат: „Ще благоволите ли да поговоря през твоите уста?“

Вий ще вземете [влезете] в шестата раса, като уста, носове, очи, уши. Това е казано иносказателно. Или другояче казано, те ще бъдат учители, а вие ще бъдете ученици. Ще ви дадат известни задачи, които трябва да разрешите. Като казвам, че някои от вас ще бъдете ехо [ухо], това значи, че ще изучаваш, ще възприемаш знания. Да бъдете очи, това значи, че ще бъдете ученици, да изучавате светлината в нейното възприемане. Носът подразбира, че ще изучавате науката на онези благоухания, които се съдържат в растенията. Устата подразбира, че вие ще изучавате хранителните вещества.

Ще ви кажа сега: обичайте, за да бъдете щастливи. Няма да ви кажа: обичайте, за да ви обичат!

Приложете Божия закон: да обичате безвъзмездно, за да бъдете щастливи!

Отче наш

7 часа сутринта

27 лекция на Общия окултен клас, 28 март 1934 г. София, Изгрев

УСЛОВИЯТА ЗА РАСТЕЖ

Сряда, 5 часа сутринта

Отче наш

Размишление

Ще прочета част от 8-ма глава от Посланието към Римляните. (От 28-и стих до края.)

Някои разбирания приличат на Великденско обличане. Те мислят, че като имат нов великденски костюм, са разрешили всички въпроси. Сега искам да ви предпазя. И вие имате един ваш костюм, имате едно ваше разбиране и мислите, че с това ваше разбиране, сте разрешили всички въпроси. Един човек, който е бил облечен хубаво, трябва да знае, че той може да заболее, макар да е с нови дрехи, а пък може да е и със скъсани дрехи, но пак може да е здрав. Здравето не зависи от новите дрехи, но зависи от друго. Когато не спазва човек правилата на здравето, новите дрехи не могат да му помогнат.

Сега има една спънка. Казват: „Ново разбиране." Някой път трябва да си дадете отчет, в какво седи новото разбиране. Новият човек трябва да го опита, да го живее. Ако със стария капитал не може да работиш и ако новия не можеш да употребиш, тогава каква разлика има между стария и новия капитал. И ако стария и новия капитал, в дадения случай, ти можеш да употребиш, то е за полза.

Сега, мнозина казват: „Господ всичко прави в света." Вие имате едно понятие, което не е право. Бог всичко може, обаче вашите работи не са оправени. Много пъти желаете някои работи и някой път не се постигат. Има известни работи, които са в реда на нещата. Човек расте, понеже му е определено да расте, не че от свое желание той

израства. Когато някоя вода се движи в реката, не зависи от желанието на водата. Тя е заставена. Когато замръзне водата, тя пита, защо не се движи. Не че тя не иска, не че това е от нея, но има нещо, което спъва. Вие, някой път, мислите както малките деца: „Защо майка ни, не е опекла питата, защо не е направила това онова." Не се запитвайте защо майка ви трябва да направи това. Мислите ли, че през целия ви живот все майка ви ще ви пече питите? Майка ви до време ще ви пече питите и после другите ще ги печат. Някой път и вие ще ги печете.

Сега често се говори за вярата. Ти вярваш в някого, но трябва да знаеш възможностите за твоята вяра. Ти вярваш и ти можеш да го обичаш и той може да те обича. Но не можеш да изискваш от този, когото обичаш, неща, несъобразни с неговата любов, защото, ако той би направил това, което искаш от него, ти ще разрушиш връзките на Любовта, които ви свързват и тогава всички отношения, които имате помежду си, ще престанат.

Сега вие може да попитате, защо това е така. Това е един дълбок философски въпрос. Имате числото 10. Проста работа, нали? Кой от вас не би написал 10! Но на това число могат да се дадат всевъзможни съдържания. Това са 10 извора, 10 прости камъни. Тогава имате едно отношение към тях. Ако са 10 скъпоценни камъни, ще имате друго отношение. А може да са 10 дървета или 10 реки или 10 думи. Най-после може да са 10 души, хора, но тези хора са различни. Десет човека, но единият е свършил по земледелие, другият е свършил по химия, третият е архитект, четвъртият е астроном, петият е свършил по философия, шестият е земеделец, седмият е свършил по богословие, осмият – по обществени науки, социология, деветият е виден готвач, който е свършил по готварство, десетият остава кандидат за какво? – И той е свършил по нещо, той е хикс, незнаен. Те са 10 души, но в тях има 10 различни разбирания. Земеделецът

разбира едно, лекарят – друго, социологът – друго, химикът – друго и пр. Всеки от своята област е прав. Питам сега, ако тези хора ги събереш на едно място, какво могат да направят. Ако ги туриш десетимата души да градят една къща, могат ли да я съградят? Земледелецът ще отиде по своята работа, химикът също и т.н. Ще кажеш, че ще намериш архитект, но той не може да съгради сам къщата, трябва да намери работници. Но допуснете, че не може да намери работници. Тогава имате архитект и къщата остава несъградена. Сега вие може да имате някои мисли, но нямате работници и вашата работа остава недовършена. Да кажем, че вие може да имате една основна идея за Бога, но идеята ви е обща. Имате архитект, но с тази идея, нищо не можете да направите. Имате план, но по този план, трябва да се съгради къщата.

Да ви приведа сега един пример. Има неща, които ангажират много човешкото съзнание. Вие сте свършили по каквато и да е наука. Да кажем, че всички тези хора са изгладнели, идат от работа. Всички казват, че са гладни. Мислите ли, че тези хора, след като ги нахраните, ще свършат вашата работа? – Не. След като ги нахраните вие, пак ще си свършат своята работа. Какво се ползувате вие, като ги храните? Да направим един паралел. Вие може да имате в себе си отлични плодоносни идеи и да ги храните през целия си живот и всяка идея свършва работата за себе си и нищо за вас. Казваш: „Той е учен човек.“ Неговото учение е важно за мене до толкова, до колкото аз мога да с ползувам от него и той от мене. Каквато и да е идея, ако не може да влезете във връзка с нея и тя да ви бъде полезна и ако вие не може да бъдете полезни на идеята, която живее във вас, тогава няма отношение между вас и идеята. Тези идеи ние ги наричаме самостоятелни идеи.

Например идеята във вас: „Аз трябва да бъда свободен.“ Или: „Аз съм свободен човек.“ Хубаво, като кажеш, че си свободен, до колко си

свободен? Ти казваш: „Свободен“, но не си свободен от страха. Ти казваш, че си свободен, но не си свободен от глада, от болести, от сиромашия. Ти казваш, че си свободен. В какво седи тогава вашата свобода? Вашата свобода е много зависима. Колко други фактори могат да дойдат и да ви ограничат? И вие пак казвате, че сте свободни! Свободният човек е независим. Независимият човек седи над всички препятствия в живота. Той е приятел с глада, със сиромашията, с безсилието, със страха, защото щом те е страх, страхът е господар на тебе. Щом си сиромах, сиромашията е господар над тебе. Щом си безсилен, безсилието е твой господар. А пък щом сте приятели с тях, тогава е друг въпрос. И ако вярваш и вярата е господар над тебе. Щом казваш: „Аз вярвам“, аз казвам: Добър господар имаш. Да допуснем, че не вярваш. Значи, лош господар имаш. Казваш: „Богат съм.“ До някъде лош и добър е този господар. Сега под истинско богатство, ние разбираме разумността в човека.

Централното вътре в човека е Любовта. Тя е основата на всичко. Любовта върви по един правилен начин, проявява се по един правилен начин. Щом казваш: „Аз съм разумен“, това е пътя, по който твоята любов трябва да се прояви. Щом кажеш, че си благ, това е път, по който твоята любов трябва да е прояви. Щом кажеш, че си силен, това е път, по който твоята любов трябва да се прояви.

Всички качества, които човек може да има, това са пътища за Любовта. Любовта трябва да се прояви чрез човешката душа, а пък чрез това проявление, човек печели. Две места има най-опасни в света, в този живот: Местото гдето обичаш и гдето те обичат. А пък всички искате да бъдете обичани и да обичате. А те са най-опасните места. Ако на това место не си внимателен, ти можеш да станеш щастлив, а можеш да станеш и нещастен. Можеш да придобиеш живота си и можеш да го изгубиш.

Когато Бог се изяви на човека, когато го направи и му се изяви, че го обича, хората се намериха в едно опасно място и само за едно ядене, развалиха приятелските си отношения с Бога. Казва им Господ: „Няма да ядете от това дърво!“ Те се запитаха: „Защо да не ядем?“ И всичкото нещастие дойде от яденето. Ева искаше да похапне нещо. Вие може да кажете: „Ева направи това.“ Не, във всеки човек има тази слабост. Вие искате да хапнете нещо, което ще причини скъсването на вашата любов. И тогава какво стана? Скъсаха Любовта и ги изпъдиха вън от рая и от 8000 години, все се мъчат да възстановят първите връзки, които са имали с Бога и още не могат да ги възстановят напълно. Някои мислят, че са възстановили връзките. Ако това е истина, то аз се радвам. Защо в петък трябва да се пости? – Най-опасно място е. Ако ядеш, беля ще имаш, с хиляди години ще плащаш. Едно ядене ще ти костува хиляди години. Така е. Нали знаете, някой път можеш да кажеш една дума и после 20 години можеш да я изправяш. Мога да ви приведа много примери, но това няма да ви ползува. Вие сами си имате примери.

Има една опасност. Вие очаквате вашият растеж и вашето усъвършенствуване да дойде по един много лесен, магически начин, да дигнеш и да махнеш някоя пръчка и да стане всичко. Или да помислиш и каквото помислиш, все да става. Но знаете ли, какво значи да помислиш? Това, което е помислено, това което е пожелано и това, което е направено, с това се постига реализиране на помисленото. Ти можеш да помислиш, че бобът ти е осолен. Вие се намирате в положението на двамата светии, от които единият спорил, че каквото човек помисли – става, а пък другият казвал, че на половина става. Спорили дълго време и най-сетне единият, който казал, че всичко става, каквото човек мисли, отишъл по работа, а пък другият останал да готви в къщи, услужвали си един на друг. Той турил гърнето с боба, сварил го, но не турил сол. И като дошъл онзи,

сипал му боб. Онзи казал: „Бобът няма сол." Другият казал: „Помисли и ще се осоли." – „Как ще се осоли! Трябва да го осолиш." С помисляне работите не се осоляват. Думата „помисляне" има съвсем друг смисъл. Това, което помислиш и не може да го направиш, то не е мисъл. Мисъл се нарича всяка една форма, която изпъкне в твоето съзнание и тази мисъл, можеш да я туриш в действие, тя е вече създадена форма.

Например, правили ли сте опити, вие не сте правили. Някои от вас кашляте, нали? Това е пеене, модерно пеене. Защо кашля човек? Знаете ли произхода на кашлянето? Защо кашля някой момък, без да има кашлица? Като минава някоя мома, той се покашля. Аз ви подозирам. Всички вие, които кашлите, подозирам ви в любовни работи. Малко е подозрително. Ще се покашляш малко, за да обърнеш внимание. Не мислете, че само грешните хора кашлят. И праведните хора кашлят. Не е изключена кашлицата. То е свободно действие. Всякога, когато се зароди препятствие и трябва да се изхвърли нещо, има кашлица. Има една материя, която е вече ненужна. Човешкият дух, казва на работниците: „Изхвърлете го това навън." И това кашляне, някой път, като се покашля човек, позасмее се на себе си. Като е свършена работата благоприятно, той се поусмихне малко. Но дойде една кашлица, втора, трета, четвърта, пета и почва да те дразни. Какво трябва да правиш. Можеш да почнеш със закона на внушението. Лесно се казва, но как ще си внушиш. Имате известен предмет, турен някъде. Да кажем, че е тежък и не можеш да го дигнеш. А трябва да го преместиш. Трябва да си умен. Ще туриш един лост, за да вдигнеш и отстраниш предмета. Това става лесно, ако има известен наклон. Ако пък този предмет е на едно равнище и има добър устой, тогава трябва с някой чук да го строшите на парчета и да го изхвърлите.

Значи, при внушението, вие ще си послужите с един лост. Кой е лостът? Това е човешкия ум. Но ще знаете как да турите лоста. Вторият лост е вашето сърдце. Третият лост е вашата воля. Как ще кооперирате трите лоста, за да извършите някоя работа? Защото някой път човешкият ум може да дойде в разрез с човешкото сърдце, а сърдцето – в разрез с човешката воля. Например, някой път вие желаете някои неща, а пък все имате страх да ги направите. Страхът произтича от простата причина, че много пъти вие сте претърпявали някои несполуки в живота. Веднъж не сполучваш, втори път, трети път и пр., с години не сполучваш. Страхът е дошъл от големите несполуки, които човек е претърпял през хилядите свои съществувания. Тогава се е зародил страхът. Сега значи трябва да започнем със сполуките, за да извадим страха навън. Или другояче казано: Страхът е влязъл в света, когато човек е скъсал връзките си с Любовта. И страхът всякога показва една слабост. Страхливият е крайно слаб. Всички същества, които се боят, все губят от своята сила. Всички са слаби. А всички същества, които престанат да се страхуват, почват да заякват. Ти не можеш да станеш силен човек, докато не се освободиш от вътрешния страх в душата си. Не само да се освободиш от страха, но ако ти не можеш да внесеш Любовта или да се свържеш с Любовта, ти силен човек не можеш да станеш, защото Любовта е храна, чрез която човешката душа възраства. Любовта е храна, за да възраства човешката душа. Това е малко неразбрано сега. Допуснете, че тези 10 души са вашите приятели. Какво могат да ви помогнат те, всичките тези учени хора?

В човешката глава има близо около 40 способности с по 3 деления. Значи, около стотина способности има в човека. Според френолозите има около 40 способности. И всяка една способност си има своя специфична област. И всяко едно чувство си има свой специфичен стремеж.

Да кажем, че имате религиозно чувство или Любов към Бога. Това ще ви предразположи да имате почитание, уважение към хората, постоянно да се молите. Защото молитвата на човека зависи от религиозните му чувства. Някои хора, които имат слабо религиозно чувство, не искат да се молят. Това е един дефект. Друг, у когото музикалната способност е развита, обича да пее. Някой казва: „Аз не искам да пея!“ Той мисли, че това е едно качество. Не, това е един дефект. Тази способност е слабо развита у него. Някой казва: „Аз не искам да имам приятел.“ У него чувството на приятелство е слабо развито. Някой казва: „Аз искам малко да работя.“ Той няма смелост, приложението е слабо развито у него. Някой казва: „Аз не искам да се храня.“ У него е слабо развита хранителната полуспособност. Яденето е полуспособност, полуинтелектуална способност. Ти мислиш, че като не можеш да ядеш, си постигнал нещо. Това е един дефект. Ако много ядеш, пак е дефект. Ако много любиш, пак е дефект, ако не любиш, също е дефект. Ти не можеш да любиш, повече отколкото трябва. Казваш: „Да любя всички хора!“ Това е много общо казано. В даден случай, кои обичате най-вече? Кои са по-ясни в съзнанието ви? Тях обичате повече. Младата мома, младият момък обича лицето си. Целия ден си мие врата със сапун, глади веждите си, устата си. Пехливанина, който ще се бори, си маже мускулите. Онзи, който ще ходи някъде, ще гледа внимателно краката си, ще им обърне внимание. Онези, които работят с перото, ще гледат пръстите си. Онзи пък, който ще мирише някое цвете, пита [пипа] си носа.

Какво представляват, в дадения случай, устата, езикът, ръцете и пр.? Те са свързани с известни области на живата природа, с един свят, който в своето естество е неизменяем. Чрез своите ръце, ако ти разбираш закона, ще бъдеш свързан със споменатия свят, гдето всичко можеш да направиш. Твоите уста са свързани с един свят, който е неизменяем. Ако ги пазиш добре, ти ще имаш връзка. Твоите

очи, са свързани с един специален свят, ушите също и пр. И ако ти пазиш тези органи, зад всеки орган седи едно чувство или една способност. Външните форми са свързани с вътрешните форми, а пък вътрешните форми са свързани с известни сили в природата.

Вие казвате: „Господ ще нареди всичко.“ Но Господ е наредил. Вие сега сте пратени да изучавате това, което Той е наредил. Вашето щастие зависи от това, което може да спазвате, в дадения случай. Вземете един музикант, който се учи да свири. Неговото щастие зависи от музиката. Музикалният свят е един свят на посредничество. Не можеш да мислиш правилно или да чувстваш правилно, ако нямаш една музикална форма в себе си, ако нещата не схващаш музикално, хармонично. Всички разумни неща в света стават по един музикален закон, те са отмерени в своите действия. Някой път ги наричат причина и последствие, ритъм, права мисъл, морал. Морал, това е хармония, вътре в човешката душа – да има хармония между твоите мисли, чувства и воля. Любовта, това е най-голямата хармония. Външната страна на Любовта, това е най-голямата хармония, която съществува. Какво представлява за тебе едно същество, което ти обичаш или те обича? Онова същество, което те обича, то свири на тебе. Ти си едно пиано за него. И онзи, когото ти обичаш, той е пиано за тебе. Ти обичаш някого, защото ще седнеш и ще свириш. Приятно ти е. Имаш пиано. Но ако седнеш на едно пиано и не знаеш как да свириш, ще развалиш пианото. Ти казваш: „Да обичам някого!“ Че да обичаш, това не е проста работа. Като седнеш при този инструмент, трябва да знаеш как да свириш, трябва да знаеш клавишите му. А пък ти ще седнеш, ще дрънкаш и казваш: „На това пиано не може да се свири добре.“

На скоро видният пианист Орлов даде концерт в София. И другите свирят на пиано, но Орлов разбира, мислил е, почти е дошъл до всички възможности, които се крият в сегашното пиано. Знае

начините на съчетанието, как да удари, как да си премести ръцете, по-тихо и по-силно. Като че ли всеки пръст в него мисли.

Но да оставим пианото. Вие искате да обичате един човек. По-хубаво пиано от човека няма. И по-лошо пиано от човека няма. В думата пиано има два смисъла на български. Любовта, която опиянява, показва, че онзи свирач, който е пиян от любов, не може да свири. Казват на някого: „Той е опиянен от любов.“ Опиянената любов ферментира, тя не е чиста любов. Човек не трябва да се опива.

Вие имате за Любовта следното схващане: Любовта е една вътрешна връзка, която се образува. Когато обичате един човек, вие ще се учите при него. Този човек, когото обичате, той ще ви бъде предметно учение. Вие ще се ползувате от него. И като свирите, ще благодарите на Бога, че ви е позволил да свирите на това хубаво пиано. Вие казвате: „Аз вече не го обичам!“ Тази работа не става така – обичам, не обичам. Щом престъпите едно Божествено Правило, втори път няма да ви позволят да свирите на никакво пиано. Тогава какво ще стане. Тогава не може да се проявите. Вие не съжалявайте, че обичате.

Когато ви говоря, че са опасни работите при Любовта, онзи, който ще свири на мене, не съжалявам, че той е дошъл да свири на моето пиано. Но искам да свири добре, според правилата на музиката. И след като затвори пианото, той трябва да каже няколко думи. И знаете ли, кои са тия думи. Аз ще ви оставя да ги намислите. Вие попитайте онези музиканти, какво казват те, като отварят пианото и какво казват, като го затварят. Казвате една дума. Всички онези пианисти, които отварят и затварят пианото и не казват нищо, те остават посредствени пианисти. А пък другите пианисти, които отварят и затварят пианото и казват нещо, те казват така: „Трябва да се науча да свиря на това пиано.“ Той казва вътре в себе си: „Пианото има нещо, което не зная.“ Той трябва да изучава клавишите. Някой

път му се струва, че пианото не свири добре. Той не знае как да свири.

Най-хубавото пиано в света, това е човека. По-хубаво пиано от човека няма. Ако знаеш как да го буташ. А ако не знаеш как да го буташ, по-лошо пиано от човека няма. Ако знаеш как да бутнеш и да свириш върху някой човек, ще потече мед и масло из планините. Но ако бутнеш както не трябва, излагаш се, има една кал в света, наричам я калта на нещастието. Има една кал, от която, като се окаля някой, ще изгуби почти всичко. И затова всички трябва да се пазите от тази кал. Психическата кал, гдето падне, прави пакост. Тя е както тези киселини – гдето падне, изгаря. И много пъти хората казват за някого, че той се е окалял и никога човек не трябва да допусне това. Някой път има изключителни условия, може да се окаля човек. Това е друг въпрос. Но съзнателно, човек никога не трябва да се каля. Никога съзнателно не се окалвай! Ако влезе един бивол в една локва и се окаля, какво е добил той. И защо са изкривени рогата на бивола, знаете ли? На вола рогата са поставени по един начин, а на бивола са поставени другояче. Това изкривяване на неговите рога се дължи н калта. Тя е осакатила главата му. Щом тази психическа кал влезе в ума ти, ти не може да мислиш както трябва, не можеш да разбираш и очакваш неща, които никога няма да дойдат. И всички трябва да проверявате нещата.

Аз гледам тук в класа, има някои неща съвсем непроверени. Някой път вие сте носители на фалшиви идеи. Аз например, онзи ден казах: „Ще станат земетресения до 1938 г.“ А пък някои казаха: „Ще станат катастрофи, катаклизми, казал Учителят.“ Не, усилена дейност ще има земята, но не катаклизъм. Щом дойде един катаклизъм, ще се свърши света. А пък вие мислите, че ще дойде катаклизъм и пак ще останете на земята. Те са пресилени работи. После, не преувеличавайте работите! Но вие често преувеличавате работите.

Вие казвате: „Ето такава голяма круша!“ (И с ръка Учителят показва големината на динята.) „А пък тиква, ето толкова голяма!“ (Учителя с ръка показва дължина колкото метъра.) Аз влизам в положението на този човек. У него има чувство, което увеличава нещата. След като говори, той трябва да каже: „Ще ме извините, аз имам навик да преувеличавам. Аз казах: Толкова голяма круша, но не е толкова голяма, а е по-малка – толкова. (С ръка показва колкото ябълката.) И тиквата не е толкова голяма.“ (И с ръка показва тяло колкото голяма е динята.) Питам децата: „Колко обичаш баща си?“ – „Толкова!“ (Детето [Учителят] отдалечава малко ръцете си.) – „А пък майка си?“ – „Толкова!“ (Учителя протяга повече ръцете си.) – „А пък другите братчета?“ – „Толкоз!“ (Учителят разтяга малко ръцете си пред гърдите.) Детето си има някоя идея. Тази идея не е произволна. Но учете се да мислите. Аз съм срещал ясновидци, които преувеличават. Разправя сън, но туря качулче на съня си. Видял малка светла точка, а пък казва, че е като слънце голяма. И казва: „И като блесна, осветли ме.“ Ако блесне като слънце, ти няма да бъдеш такъв. Не е така.

После второ: Трябва да се научите да се освободите от едно еротическо заблуждение, което имате във вашите чувства. Някой път аз не смея да ви приведа някоя, каквато и да е, философия. Все ще ѝ турите някоя качулка. Има нещо съществено в света – то е Любовта, да обичаш! Любовта никога не опетнява човека. Да обичаш и да те обичат – всичко е Божествено. Но има една страна в Любовта, чрез която можеш да се опетниш, чрез нея и като обичаш можеш да се опетниш и като те обичат може да се опетниш. За тази любов няма да ви говоря. Вие я знаете. Но ще ви говоря за тази Любов, която не опетнява. Представете си, че имате един палат със сто прозореца, обърнати към югоизток. Всеки прозорец е една възможност за Любовта. Слънцето ще влиза през всичките прозорци. Сто души стоят на прозорците. Всичката светлина иде от едно място. Вашата Любов

не иде от сто места, а от едно място, но минава през сто прозореца. Вие казвате: „Като моята любов няма.“ И останалите казват: „Като моята любов няма.“ Любовта ви е еднаква. Някой казва: „Грехота е да се преместиш от един прозорец на друг.“ Няма никакъв грях в това. Ти може да се преместиш от един прозорец на друг, ти може да се преместиш на който прозорец искаш. Това е разбирането на Любовта. Има известни положения, гдето грехът е изключен. А пък има известни положения, гдето грехът не е изключен. Когато светлината, Любовта иде от един и същ източник, грях няма. Но когато Любовта, светлината иде от разни източници, там е грехът.

Някой казва, че има грешна любов. Тогава има два източника. Щом Любовта е безгрешна, тя имам един източник. Както и да обичате тогава, вашата любов ще произведе един отличен резултат. Трябва да знаете в дадения случай следното: Вие двама се обичате – любовта ви да идва от един и същ източник. Тогава няма спор. А пък ако не иде от един и същ източник, тогава трябва да вземете предпазителни мерки. Например вие обичате някого. Кои са подбудителните причини? Например, обичате мен, заради знанието ми, това не е любов. Това е още користолюбива любов. Ако вие ме обичате, аз съм проводник на Божественото. Ако вие ме обичате, като проводник, това, което аз ви давам, никой, в дадения случай, не може да ви го даде, никой като мен не може да бъде проводник на Божественото. Това разбирам аз, като кажа, че като мене никой не може да бъде проводник на Божественото. И ако Божественото мине през мен и ви повдигне, значи тогава проводникът е бил добър. Щом се приближавате при някой човек, трябва да знаете дали е проводник той на Божественото или не. Ако е проводник, вие ще имате Божието благословение, а иначе ще бъдете нещастни. Това е за ваше добро и всички противоречия произтичат от това.

Вие ще кажете: „Дали да ме обича или не?“ Ако той е един проводник на Божественото, той ме обича. И ако аз съм проводник на Божественото и го обичам, любовта е чиста. Не може да има спор. Така може да прогресирате и да бъдете здрави, но ако аз не съм проводник на Божественото, Любовта не е чиста.

Преди няколко дена, една сестра, която е доста напреднала каза: „Един брат стана посланик някъде.“ Той нищо не е направил, ходил е в странство. Никакъв посланик не е. Не е вярно. Хората ще кажат: „Защо казваш неверни работи?“ Проверявайте нещата. Не ставайте проводници на неверни работи. Аз бих се радвал да е посланик, но не е. Това го вземам като пример. Мнозина туряте хората за посланици и казвате: „Като него човек няма. Той е като Христос вече.“ Много е казано. „Божа кравица.“ Не го наричай Божа кравица, ни най-малко аз не облажавам Божиите кравици, понеже са с много крака. Аз ни най-малко не обичам да бъда Божа кравица. Ако вие искате това, аз отдавна съм се отказал да бъда Божа кравица. Да бъда човек, човешки да мисля, да имам права мисъл, да не бъда Божа кравица, която не може да бъде полезна никому. Вие минавате за Божии кравици, но когато някой ви извика, дигате шум. Взема някой мляко от млякото ви и дигате шум. Че кой няма право да сучи от Божията кравица и да ви каже: „Ни най-малко не сте вие Божии кравици.“

Сега искам да ви кажа, кое е онова, Божественото. Тези неща у вас произтичат не от някоя зла воля. Аз ги наричам неща унаследени от миналото, непроверени работи. Гледам и в науката, някой цитира някои работи и понякога аз ходя да проверявам някои неща. Аз говоря за онзи свят и мисля едно, а пък вие мислите съвсем друго. Вие казвате: „Дали в онзи свят се женят хората?“ Щом мислите, че в онзи свят се женят хората, то е този свят. Това не може да бъде онзи свят. В онзи свят няма нито помен от женитба. Тази женитба, каквато я има сега, тя е допусната поради падането на хората и един ден, като

излезат хората от това падане, това ще се измени. В онзи свят няма никакви букаи. Някой ще каже: „Как не се женят хората на онзи свят? А как ще се размножават?“ Хората не се размножават. Размножават се тук, а в онзи свят не се размножават.

Но ние се отвличаме. Размножаването е закон на човешкия растеж. Размножава се човек в себе си. Под думата размножаване се разбира възможността да можеш да даваш и да направиш всичко това, което искаш. Но ако не правиш нещата разумно, ти ще се ограничиш. Добре, допуснете сега, че десет души дойдат при вас и искат да обядват. Вие сте един гостилничар. Петтях души са честни хора, а пък 5-те са вагабонти. Какво трябва да направиш? Трябва ли да ги нахраните сега, като гостилничар? Да допуснем, че тези хора си силни, дойдат с оръжие. Ти си един слаб човек гостилничар. Те ще кажат: „Ще даваш ли?“ Какво ще правиш тогава? – Ще ги нахраниш, нищо повече. Ще ги нахраниш, но в храненето има един закон. За апаши, за разбойници, гостилничарят си има известни течности и като капне от тях, апашът, като яде от неговото ядене, престава да бъде апаш. И тогава те си изваждат кобурите и във всяка чиния ще турят малко. И след като яде от тази храна, онзи ще излезе и ще каже: „Няма да бъда вече апаш, ще бъда честен.“ Ще го направиш и ще им туриш това подсоляване. Та всякога можете да направите всичко при усилията да изпълните Волята Божия. Трябва да имате едно желание да проверявате нещата и трябва да знаете, че невидимият свят е крайно взискателен. Те не са строги, но те не обичат лъжи, неверни работи.

Някой път, като се молиш, казваш на Бога: „Господи, аз съм много грешен!“ Но това не е вярно. Ти не го съзнаваш, защото ако го съзнаваше ти не щеше да правиш грехове. А пък, като излезеш, пак правиш същите грешки. Онова, което съзнаваш веднъж, трябва да бъдеш в сила да не го повтаряш. Имате някой малък навик, да кажем,

че кашляте. Кажи си: „Няма да кашля!“ Боли ви крака. Кажи му нещо. Прави опити. Седни, почни да му заповядваш, днес, утре ще му заповядваш, цяла една година можеш да му заповядваш и ще видиш какъв резултат ще имаш. Вие нямате търпение. Вие чакате някой лекар. Непременно всички болки в света са дадени само, за да направите една малка връзка. Противоречията са само, за да направите една любовна връзка с Бога и ако направите тази любовна връзка, вие сте сполучили. Ако не може да я направите, това показва, че ви липсва нещо.

И после говорите един за друг. Аз казвам: Не се одумвайте! Не одумвайте другите хора, за да ги увредиш. Ако одумваш другите хора, за да ги поправиш, това е друго. Кажи му: „Не прави това, не е хубаво това. Това ако правиш, това ще ти произведе.“ А пък ти ще говориш на някого: „Еди кой си брат има този дефект.“ Той пък ще отиде и ще каже на този брат, че онзи говори против него лошо. И той ще почне да говори против тях. Това са вече уловки на черната ложа. Черната ложа най-първо ще му каже: „Кажи му това и това.“ А пък на тебе ще тури друга мисъл. Това, което скарва хората, не е от Бога. А пък това, което примирява е от Бога. Колко трябва да бъде човек внимателен.

Преди няколко дни, дойде една сестра и каза: „Аз почти недовиждам работите.“ Казах ѝ: „Някои работи недовиждаш, а някои работи, много добре виждаш.“ И две сълзи видях на очите ѝ. Тя го разбра другояче. На нея станат мъчно. Казах ѝ: „Ще се оправи тази работа.“ На другия ден ме срещна и аз ѝ обясних. Понякога човек недовижда някои неща, а някои неща вижда. Да ви приведа един пример. В село Николаевка едно момче минава за глухо, не чува, каквото и да му кажеш. Викат го в наборната комисия, преглеждат го лекари и го освобождават по глухота. Лекарите му казали: „Ти си глух.“ Председателят му казал тихо да си върви. Той тръгва да си

върви – чува. И викат го. Той чува. Как е чул? В известни отношения, когато човек интензивно нещо, той чува нещата. Но има едно нечуване, когато човек не се интересува от нещата. А когато се интересува, да видите колко чува.

Та казвам, някои неща, ние не чуваме, а някои чуваме. Но те са специфични. На 100-тях случая веднаж чуеш и ти не можеш да си представиш как. И даже тези, които страдат от слабо гледане, някой път много хубаво гледат, а някой път съвсем се замъгляват очите ми. Та зависи от съзнанието вътре. В нашето съзнание има много същества, разни същества. Там е нашето нещастие. Не сме ние още свободни. Мнозина идват и размътват съзнанието ни. Вие трябва да бъдете много внимателни. Кой го размътва и как го размътва. Когато ви дойде една мисъл, трябва да знаете, кой е онзи, който носи мисълта. Какъв е нейният произход. И при всяко чувство, което ви дойде и при всяка постъпка, трябва да знаете произхода ѝ. Да допуснем, че сте направили една погрешка. Човек, като направи погрешка, трябва да знае где е погрешил. И трябва да знаете да я поправите. Поправената погрешка, ще бъде една печалба. А пък другояче, ще имате много терзания, много смущения.

Някой казва: „Толкова години съм в братството и не съм успял." Че как ще успееш! Че тук имате най-добрите условия да работите. Някой ще каже: „Ти се помоли заради мен." Аз мога да се моля за тебе, но ти трябва да работиш. Аз мога да се моля за твоята нива, да дойде малко дъжд, но ако не посееш нивата, ще израснат тръне и бодили. Ти си пианист и казва: „Помоли се за мен!" Ако ти свириш, добре ще стане. Но ако не свириш, ще стане точно обратното. Има нещо, което вие не искате да направите и ако се помолят хората, то ще стане точно обратното. Когато някой се моли и в душата си вие нямате желание да го направите, то ще стане точно обратното. Ако се молиш за един пияница, който не иска да се лекува, ще му стане по-

лошо. Ще стане още по-пиян. Много жени са носили риза в църква на мъжа си, който пие. И мъжът почвал да пие повече. Казвам, в него няма желание да се поправи. Тогава не носи риза в църква. Ако в него има, най-малкото желание да се изправи, тогава ризата може да му помогне. Никога не носете вашите ризи да помагат на хората, които нямат желание да се поправят. Не помагайте на хората, които нямат желание да се поправят, нито се молете за тях. Може да се молите за нивата, която не е посята и ще израснат тръни в нея. И за себе си, като имате желание да извършите Волята Божия, тогава се молете. Ти нямаш желание да извършиш Волята Божия и се молиш за себе си и казваш: „Не знае ли Бог!“ Ако е право това, което желаеш, досега никога Бог не е отказвал да задоволи едно правилно желание, каквото и да е. Една мисъл, каквато и да е, ако е права, тя всякога се реализира. Даже и онези мисли и желания, които не са прави, и те ще се реализират. Помнете това. Само че, в единия случай ще се радвате, а пък в другия случай ще скърбите.

Не преувеличавайте нещата, говорете всякога истината. Да знаете, че когато искаш да кажеш нещо, пред Господа го казваш. Ти казваш: „Аз срещнах един ангел и говорих с него.“ Никакъв ангел не си срещнал. Някой ми казва, че срещнал Христа. Срещнал някого, който наподобява на Христа. Ти, като срещнеш Христа, ще стане цял преврат в тебе, както стана у Апостол Павла. Христос ще ти каже: „Защо Ме гониш Савле?“ – „Кой си Ти Господи?“ – „Аз съм Христос.“ – „Какво искаш от Мене?“ – „Стани!“

Това е великото в света. Ние мислим сега: „Да е Христос в нашите времена!“ Хубаво, какво ще направите, ако Христос е сега? Ще Го посетите 4–5 пъти, ще Го слушате, ще кажете: „Много хубаво говори.“ И ще повъздъхнете. Христос изисква от тебе нещо, като Го срещнеш. Христос, като Го срещнеш ще ти каже: „Ще дигнеш кръста си, ще се откажеш от баща си, от майка си, от децата си, от

богатствата.“ Ти казваш: „Христос е на Любовта, на Божията Любов.“ Това, което имате сега, не е Любов. Ще се откажеш от една неправилна любов. Ще се откажеш от едно неправилно богатство. Ще се откажеш от всичко онова, което те спъва в живота. И ще се хванеш за онова, което повдига душата. Христос казва: „Който люби баща или майка повече от Мене, не може да бъде Мой ученик.“ При друг случай, Той казва: „Събирайте си богатства, там, гдето крадец не ограбва, нито молци разяждат.“

„Събирайте си богатства!“ – каза Христос.

Добрата молитва

28-ма лекция на Общия окултен клас, 4 април 1934 г. София, Изгрев.

ИДВАНЕТО НА ГОСПОДА

Сряда, 5 и 30 часа сутринта

Добрата молитва

Ще прочета 5-я стих от 5-та глава от Евангелието на Матея: „Блажени кротките, защото те ще наследят земята.“ Като мото да имате това!

Сега имате достатъчно философия. Няма някой от вас, който да не е философ. Всички сте философи. Разрешавате най-важните въпроси.

Ще пристъпим към наука: 1/2, 1/3, 1/4, 1/5, 1/6, 1/7, 1/8, 1/9, вие знаете философията на числата. Но има наука за числата. Вие ще кажете: „Господ е направил света.“ Това е философия. Или ще кажеш: „Ти си добър човек.“ Това е философия. Но има наука за добрия човек. Вие казвате: „Светът е лош.“ Това е философия. Защо е лош? В света няма наука. Философия има, но наука няма.

Вие може да кажете: „Някой човек свири.“ И вие може да свирите малко. Но има наука и за свирене. В музиката има наука за свирене. Някой казва: „Аз разбирам нещата.“ Имаш философия, но наука нямаш.

Какво означава числото две? Числото две може да разреши споровете. Една втора може да разреши спора само между двама души. Една трета може да разреши спора само между трима души. Една шеста може да разреши спора между шест души. Една седма – между седем души, една осма – между осем души и една девета – между девет души.

След като разрешите един спорен въпрос, не трябва да остане никакъв излишък. Защото щом остане известен излишък, тук имаме

вече известно престъпление. Абсолютната Правда изисква, когато разрешаваш един въпрос, колкото взема единият, толкова да вземе и другият. Но това не е абсолютна правда. Щом имаш спор с една пчела, пчелата може да каже: „И аз искам да взема толкова храна, колкото и ти.“ Отлично, обаче ако на тази пчела се даде толкова храна, колкото на мене, то друг трябва да я носи.

Правилото е на пчелата да се даде толкова храна, колкото тя сама може да носи и на мене толкова храна, колкото аз мога да нося. Пчелата казва: „Ти знаеш много и вземаш много, но тогава да разменим местата си, ти да дойдеш на моето място и аз да ида на твоето.“ Представете си, че тази пчела си има свой възлюблен в кошера. Тогава тя ще иска ли да стане като мене в дадения случай?

Вие, някой път казвате: „Гръмна ми главата!“ Това е философия. Или, някой път казвате: „Аз много страдам“ Това е философия. Защо страдаш? Защо страдате вие? И най-после, какво нещо е страданието? Това, което за едного е страдание, за друг е радост. Калаят при 100 градуса се разтопява, а желязото при 100 градуса едва чувствува нещо. Тогава, ако съберете желязото и калая, то като калай ще каже: „Стопиха ме мен!“, а желязото ще каже: „Как, аз едва почувствувах.“ Желязото се стопява при 400 градуса. При 400 градуса, желязото е недоволно, а калаят е недоволен при 100 градуса. А златото при колко градуса се топи? При 1200 градуса. А платината се топи при 1600 градуса, при 1700 градуса. Затова употребяват платината за огнеупорни съдове.

Нито един от вас няма научни данни. Вие може да цитирате научни данни, но нито един от вас не е правил опити. Вие казвате, че платината се топи при 1700 градуса, но нито един от вас не е правил опити. Кой от вас е правил опити? А пък при това вие ще кажете, че при толкова градуса се топи еди-кой си метал. Вие желаете най-

много. Това е на вяра. Против вярата нямам нищо, науката, в дадения случай, не търпи вярата.

Да допуснем сега, да предположим, че платината се топи при 1500 градуса. Тогава тя, при 1500 градуса, ще каже: „И мен стопиха!“

Казвам страданията на калая не е страдание на желязото и страданието на желязото не е страдание на платината. Сега вие може да разсъждавате върху това. Когато имате едно страдание, причината може да е много малка в сравнение с другите.

Къде стои разрешението на въпроса? – Ето къде седи въпросът. Най-първо аз вземам три основни линии. Да допуснем, че вие турите на устата „до“, какво трябва да турите на носа? – На носа тургам „ми“, на очите – „сол“. Ще кажете: защо устата е „до“? – „До“ значи да ядеш нещо. „Ми“ ще ти даде нещо, за което ти можеш да мислиш. А пък светлината представлява разцъфтяване на предметите. Очите представляват „сол“ – разцъфтяване.

Фиг. 1

Най-първо нещата се помирисват, после се похапват и после ние разглеждаме света. Това е наука, която може да приложите. Три неща са необходими, за да може да живеете на земята. Първото нещо е: вие трябва да бъдете един добър проводник на Волята Божия. Ти трябва да разбираш свойствата на земята, на водата, на въздуха и на

светлината. Това са говорили старите философи. Това е още философия.

Привеждам: Ако земята ти не можеш да превърнеш в почва, ако водата не може да превърнеш в сила и ако на въздуха не може да му дадеш направление, ти съвсем ще се объркаш. Имаш много земя, ако тази земя не стане почва за тебе, какво ще посееш на нея?

Вие казвате, един човек е богат. Това е философия. Или казвате: „Този е сиромах." Това е философия. Кои бяха причините, които създадоха сиромасите и богатите хора. У вас има една идея, която няма никаква научна стойност. Вие казвате: „Сиромах аз!" В моя ум, как да разбера – сиромах?

Само бедният, сиромах човек е силен човек в света. Ти, ако не си сиромах, никога няма да бъдеш силен. Господ ти е дал едно име, за да станеш силен. Ти носиш своето оръжие в своята ножница. И казваш, че си сиромах. Но никога не си опитал своята сила.

Внимание! Какво означава внимание? На какво трябва да внимаваш? Къде е коренът на тази дума? Коренът е „вниман", това е, което трябва да мисли. А пък „вни", това е, което внася вътре. „Внимание" значи да дадеш, да отвориш място за това, което иде. Французите казват „venez" – елате. Какво иде, може да иде богатство. Може да иде сила.

Ти казваш: „Богат човек!" Но кой е богат човек? Вие не знаете кой е богат човек. Ще дам определение: всеки човек, който е добър, е богат човек. Това трябва да разбереме и всеки човек, който няма доброта, не е богат. Той може да носи богатство, но той не е богат. Той е един наемник, той е един слуга, той е сиромах. Всеки човек, който не е справедлив, е сиромах. А пък само справедливият може да бъде силен.

Ако вие не турите основното нещо, справедливостта като ваше качество, вие ще бъдете слаб и хилав. Вие казвате: „Сиромах съм!" Аз

те облажавам, че си сиромах. Где е твоята справедливост? Щом си сиромах, ще вложиш това. Това е наука. Ти се извиняваш и казваш: „Аз съм слаб, нямам пари, нямам приятели!“ Това е философстване. Ти казваш: „Аз искам да свиря, но нямам цигулка, нямам лък.“ Това са дубари. Аз виждам много хора, които имат много цигулки и лък, но не свирят. А пък, други виждам, които нямат цигулки и лък, но взимаха на заем цигулки и се научиха.

Някой казва: „Аз бих намерил една хубава сестра, щях да се оженя и да стана добър.“ Значи, като се ожени, щеше да стане добър. Има поговорка: „Ела Маро, да ядеш попара!“

Ще превеждате нещата. Някои от вас сте богати, а някои сте сиромаси. В света трябват доброта, справедливост и разумност. На добрите хора Бог е дал власт, на справедливите хора Бог е дал сила, на разумните хора Бог е дал управление. Добрите влагат капитала в работа – подтика, те са почвата, те са земята. Силните хора представляват водата. Всеки човек, който има достатъчно количество вода в себе си и знае с тази вода как да си служи, той е силен. И тази вода трябва да накара нещата да растат. Ако нещата в нея не растат, това показва, че твоята вода е жабунясала. В нея има застой. И не е толкова полезна. Трябва да я туриш на място.

Сега вие се спирате само върху едно условие. Ти казваш: „Аз правя усилие.“ Но какво усилие правиш? Богат ли да станеш, силен ли да станеш или разумен да станеш? Ти едновременно не можеш да правиш усилие във всичките неща, понеже има една постепенност в природата. Ако пък искаш всичкото, всичкото подразбира изпълнението Волята Божия. Щом кажеш, че ще изпълниш Волята Божия, ти ще бъдеш в друго положение. Ще изпълниш Волята Божия като богат човек, като сиромах човек, като добродетелен или като разумен. Разумните управляват! Или може[м] да кажем с други думи: Само любящите хора ще управляват, защото Бог е дал те да

управляват, те да разпределят. Само любящият човек може да разпределя нещата.

Има четири категории, тези, които разпределят, са любящите хора. Те са, които трябва да дойдат да разпределят. Где седи тогава свободата? Свободата е последен резултат, вътре в природата. Който показва, че нещата са станали както Бог е наредил.

Казано е: „Онези, които жадуват и гладуват, ще бъдат наситени." Те ще бъдат наситени, щом любящите отидат при тях и им занесат. Който гладува е роб. Гладния ще го освободиш и жадния ще го освободиш. Храна ще му дадеш. Всеки един човек, който няма достатъчно храна той е роб на условията. Значи, любящите като занесат храна на тези, които гладуват, последните ще бъдат свободни.

Днес ви липсва нещо. Какво ви липсва? Аз ви нося храна, за да бъдете свободни. Нищо повече! Но във вас ще се яви една лакомия, за да вземете повече. Всеки един от вас трябва да вземе толкова, колкото може да носи. Да няма излишък. Ако остане излишък някъде, то ще има цял скандал. Всеки ще вземе, колкото му трябва.

Ти казваш: „Аз разбрах!" Какво сте разбрали? Приложение трябва. Сутринта, като се събудиш и седиш на леглото си, ти си богат. Като станеш на краката си, ти си силен човек. Като почнеш да се обличаш ти управляваш и като ядеш, ти си вече от любящите. И идва свободата.

Вие седите с вашата философия и казвате: „Като дойде Господ, Той ще оправи света." Не зная как ще дойде. Както вие мислите, Той никога няма да дойде. Всяка сутрин Господ идва в нас. Ще дойде Господ за всички хора. Когато всички хора ще почнат да мислят така. Когато богатият мисли да върши Волята Божия, когато сиромахът мисли да върши Волята Божия, когато разумният мисли да върши Волята Божия и когато всички започнат да вършат Волята Божия. И

когато тази Воля Божия господствува навсякъде, това е идването на Господа! В този Божествен ден ще дойде Господ, а не според вашите дни. Има един Божествен ден, когато всички съзнания ще се обединят. И всички хора ще почнат да мислят едно. Всички ще искат да изпълнят Волята Божия. Това ще бъде Божествения ден – идването на Господа.

Сега, вие какво мислите да правите днес? Каква наука ще приложите? Кое число ще си изберете от тези дроби тук на дъската? Това са начините, по които може да разрешите споровете. Разбира се има много начини. Приложение в дробите. Всякога една дроб показва, че има един малък спор. Колко клечки трябва да извадите от кутията? Да кажем, че имате 100 клечки в кутията. Спор има колко клечки се изискват, за запалване на огъня? Какъв е знаменателя? Числителят на кибритените клечки – 1/100.

Сега, защо привеждат, някой път, под еднакъв знаменател дробите в аритметиката? Кой е този еднакъв знаменател – Волята Божия. Волята Божия е еднакъв знаменател, единицата не може да бъде знаменател, но числата 2, 3, 4, 5, 6 и пр. могат да бъдат знаменатели на единицата. Например една втора и пр. Числото две не може да бъде знаменател на себе си. Защото 2/2 е цяло число, не е дроб. А можем да кажем 2/3.

Всичките спорове произлизат от дробните числа. Влезне една прашинка в окото ти и те смущава. Това е една дроб, не е цяло число, защото прахът е отделен от цялото. Вие цялото не сте видели. И всеки един от вас е част от цялото. Едно цяло е част от едно друго голямо цяло. Една жена е част от една друга голяма жена и тя минава за жена. И мъжът е откъсната друга прашинка, откъсната от големия мъж, е влезнал в окото на този мъж и почва да те чопли. Жената никога не може да се побере в окото ти. Една жена никога не може да се побере в очите на мъжа, а прашинката отива там.

Неразбраните неща са философски, а пък разбраните са научни. Това, което разбирате е наука, а пък това, което не разбирате е философия. В това отношение, аз така определям философията. Това, което не разбираш, е философия, а пък това, което разбираш, което можеш да правиш, то е наука. Ти кажеш: „Трябва да бъдем добри!“ Това е философия. Но, като казваш: „Аз трябва да бъда добър!“, ти подразбираш, че имаш нещо строго определено. Когато казваш: „Аз трябва да бъда добър!“, значи трябва да бъдеш земя. Трябва да бъдеш почва, на която да расте всичко. Когато кажеш: „Сиромах съм.“ Ти подразбираш, че си силен човек. И трябва да туриш своята сила на работа. А всяка работа трябва да има някакъв резултат. Земята очаква водата да дойде и тогава всичките нейни богатства могат да се развият. Само при водата могат те да се развият. Ти казваш: „Аз съм беден човек!“ Че твоята беднотия е условие, за да се обърне, за да се развие твоето добро, твоето богатство. Като се съединят вашето добро и вашата справедливост, ще се роди разумното във вас. И вие ще бъдете тогава господари и ще може да управлявате себе си. Най-първо човек трябва да управлява себе си.

Ние наричаме яденето процес на освобождение. Ти казваш: „Защо трябва да ядем?“ – Освобождаваме се. Яденето е метод за освобождение. Ядеш, за да бъдеш свободен. Как мислите вие до сега с вашата философия? Философски не сте разрешили въпроса, защо трябва да ядете. Ти казваш: „Господ това ли намери, без ядене не може ли, без богати хора не може ли?“ И богатите са потребни и почвата е потребна и водата и въздухът и светлината са потребни. И всичките неща, които произтичат като резултат от тези неща, са потребни. После доброта, справедливост, разумност.

Вие казвате: „Човек трябва да обича истината“. Ти, ако не можеш да освободиш някого, не обичаш истината. Ако всеки ден освобождаваш някого, ти си тогава човек на истината. Това е наука.

Ако това не приложите, не ще може да дойдете до разбиране. Някой ще дойде и ще ми каже: „Много добре казахте, но още има нещо да кажете.“ Казвате: „Учителят не е казал още всичко.“ Така е. Че не съм, не съм. Аз съм ви викал на угощение. Ти казваш: „Той не ми даде всичко, каквото имаше за ядене.“ Като си се наял, какво искаш повече? Аз разбирам, всички мои гости да останат една трета гладни. Или, аз всякога ще ги оставя една втора гладни. Каква е разликата между една втора и една трета? С колко е по-голяма една втора от една трета? (– Една втора е по-голяма от една трета с една шеста)

Ние сега си приказваме на чужд език. Французите казват: [...], а англичаните казват: [...] Какво искаш? Българинът казва: „Какво искаш?“ Ако българинът каже така, един англичанин или един французин няма да му разбере. Идеята е права, но изреченията не са едни. Българите казват: „Сега какво искаш?“ Една дума е права, само когато могат да ме разберат. Ако говоря на един човек и той се задоволи, той ме разбира. Мога да кажа някому: „Аз те разбирам.“ А той да каже: „Какво искаш да ми кажеш?“ Ако кажа на една млада мома: „Аз те обичам!“ В нея се зарожда едно желание. Значи освобождавам я от всички мъчнотии, ако тя е едно бедно момиче, което е страдало. Но могат да си зародят в нея ред противоречия. Тя ме вижда млад човек и може да влезне в нея една низка, отрицателна мисъл. Този въпрос не е разрешен. Едно голямо противоречие може да влезне в нея, в ума ѝ.

Добре. Но да допуснем, че един старец среща младата мома и ѝ казва: „Обичам те!“ Тогава какво трябва да разбере тя под неговите думи? Старият човек, като ѝ каже, че я обича, той трябва да разбира нуждите ѝ, противоречията в които се намира тя, в дадения случай. И че той може да я освободи. Тя е изложена на голямо изкушение, на голяма мъчнотия и той желае да я освободи.

Кои са човешки работи? При човешките работи, като попадне човек вътре, не мислете, че не може да излезе навън. Един кладенец, това е човешката работа. От кладенеца не може да излезеш навън сам. Трябва да дойде онзи, който е направил кладенеца, за да те изкара.

И природата прави кладенец, но нейният кладенец е долина, по която можеш да ходиш. Можеш да влезеш и да излезнеш. Ако от една мъчнотия не можеш да излезнеш, това е човешкото. Ако пък в една мъчнотия можеш да попаднеш и можеш за излезнеш, тогава мъчнотията е Божествена. Щом въпросите остават неразбрани, това са човешки въпроси. Всички въпроси, които Бог е поставил, са разрешими.

Когато говорите за Любовта, подразбирам следното: Да обичаш някого, това значи, да дадеш възможност да се изпълни Волята Божия. Този човек има някоя мъка. Разбери неговата мъка! Във второстепенните работи не влизай. Любовта винаги задоволява съществените работи. Например някой е жаден. Ще му дадеш вода. Дали в златна чаша или в желязна чаша, това е безразлично. Ако можеш да му дадеш в златна чаша, още по-хубаво. Ако може да му дадеш в диамантена чаша е още по-хубаво.

Та казвам, две неща трябва да останат в ума ти: ако не се заемете да станете проводници на Божествените добродетели и ако не станете проводници на желанието да изпълните Волята Божия, вие не разрешавате нещата. При изпълнението Волята Божия трябва да влезнеш в положението на всички хора, и на богати и на сиромаси и на малката буболечка. Това значи да изпълниш Волята Божия. Ти влизаш в положението на всички живи същества и разглеждаш нещата от тяхно гледище, а не от твоето. А пък те, като дойдат на твоето място, те не разглеждат нещата от твоето гледище.

Някой, който не върши Волята Божия, ти казва: „Аз имам особено мнение. Аз съм особен човек.“ Това е човешкото. Някой

казва: „Аз имам известна слабост.“ Това е човешкото. Или казва: „Аз не мога да го направя това!“ Това е човешкото. Някой казва: „Аз мога да го направя!“ Това е Божественото. Някой казва: „Аз мога да мисля!“ Това е Божественото. Или казва някой: „Но условията са такива.“ Това е човешкото. Или казва: „Ние нямаме достатъчно средства.“ Това е човешкото. Някой казва: „Аз не съм довършил науките си.“ Това е човешкото. Някой казва:„Мога!“ Това е Божественото.

Ние се раждаме с Божественото и човешкото после идва. Ние се обличаме с тога. Дипломата е тогата. Ти си свършил университет. Това е тогата. Тя е една човешка дреха. Но онова, Божественото в тебе, същественото не са ти го дали. Тези професори само са разработили, до известна степен, нещо в тебе, но още с хиляди години ще видиш колко неща Божествени имаш, които трябва да разработиш.

В човешките работи няма разрешение. Като постъпиш в университета и излезнеш след 4 години, ще почувствуваш, че още много малко знаеш. И още 4 години да учиш и 20 години да учиш, ще видиш, че много малко знаеш. Аз толкова години уча и като знам много, пак виждам, че малко знам. Че много зная, много зная. Знаете ли колко зная? Зная колко прашинки има на слънцето. И при все това, пак малко зная. За мен, да зная колко прашинки има на слънцето, това не е наука, не е философия. Донесли са ми счупена стомна в чувал и ми казват: „Колко парчета са?“ Аз им казвам: 1000 парчета. И онзи казва: „Позна!“ Аз имам метод, с който изчислявам. Като падаше стомната, виждам с каква сила падна тя и още като падаше, аз знаех на колко парчета ще стане. И знаех, че може да бъде на 1000 парчета.

Но за мен да направя една нова стомна е много по-лесна работа. И това ми съставлява едно удоволствие, отколкото да преброя хилядата парчета на една счупена стомна. Това за мен не съставлява важна работа. За мен не съставлява важна работа да изгубя много

време, за да намеря колко прашинки има на слънцето. Какво ще ви ползува, ако ви кажа колко прашинки има на слънцето?

Някой казва за някаква работа, че е объркана. Обърканите работи са неразбраните работи. Щом не разбираш една работа, тя е объркана. От научно гледище, аз имам съвсем друго понятие за света. За мен богат човек е онзи, който е добър. За мен сиромах човек е онзи, който има сила. За мен управляващ човек е онзи, който е разумен.

Какво означава любящият човек? Не онзи, който се хили. Хиленето е една мода. Ухилва се човек. Защо? Аз съм виждал и много умни хора, които се ухилват. Има едно разтягане и свиване на устата. Някой казва: „Защо се хили?" Каква е идеята във вас? Какъв е човекът, който се хили? Казват за някого: „Той си се хили." Хили се човекът, който не доразбира работите. Какво ще ме интересува това, че той се е поухилил? Отворил си е много устата или много е отворил устата и очите. Защо ще ме интересува, че си е отворил много очите. Онзи човек, който си е отворил много очите, той се намира в много неблагоприятни условия. В кое време човек си отваря очите? Някой си отворил очите. Значи намира се в тъмна нощ. Някой си стиска очите. Значи голяма светлина има и той не иска да влиза тя в очите му. Ако ходиш вечерно време, отваряш си очите, а пък ако ходиш денем, по-малко ги отваряш и пак виждаш. Вечерно ще бъдат очите ти отворени, но не можеш да вървиш добре. А денем очите ти са по-малко отворени и пак си вървиш добре.

Значи, този човек, който си отваря много очите, той много работа не може да върши. Като дойде някой, аз искам да зная, дали очите му са много отворени. Аз съм човек на науката. Щом го видя, че очите му са много отворени, казвам: Няма да свърши работа! И му казвам: „Извинете, нямам работа!" А пък онзи, който дойде с малко затворени очи, казвам си: Този човек работа ще свърши! Какво разбирам аз под думите: много отворени очи? Някой казва: „Свило

му се е сърцето.“ Аз тези хора със свити сърца ги обичам доста, а пък тези, с разширените сърца, много малко работа могат да свършат. Една жена, която има много широко сърце, много малко работа ще свърши. Целия ден ще стои на прозореца и ще гледа всеки мъж, който мине. А пък другата жена, със свито сърце, много работа ще свърши. Ще работи тя! Някой казва: „Много му е разтворено сърцето.“ Ако няма какво да прави, да. Но щом имаш какво да работиш, казваш: „Сърцето му трябва да е по-малко отворено, защото ще влезне много светлина и ще му причини известна вреда.“

Сега да се повърнем към предмета. Ние се отвлякохме, в човешкия живот няма никаква наука. Човешкият живот е само философия. И всичкото нещастие седи само във философията на нещата. Всички искат философия, а пък трябва наука.

Например, вземете сега, изпейте ми песента „Бог е Любов“. Вие ще я изпеете, но само думите „Бог е Любов“, но гласът на песента „Бог е Любов“, той не е истинският глас на Любовта.

От где ще започнете песента „Бог е Любов“? Кой тон ще вземете? От где трябва да започнете Любовта, с кой тон ще започнете? Лесно е да се критикува. Лесно е да кажеш: „Той не пее добре. Той не знае.“ Сега, ако искам да направя опит, мога да извадя Симеона и той да намери тона на Любовта. Той сега не може да намери този тон и не може да го изпее. Но ако дойде, ако му покажа една красива сестра, той веднага ще я изпее. При сегашните условия той се намира в областта на Любовта, но като го заведа при моята красива сестра, той ще има вече науката и веднага ще намери основния тон на „Бог е Любов“.

Само при известни условия могат да стават нещата. На гладният, като му дадеш хляб, веднага ще почувствува тона на хляба. Инак, разправяш му, разправяш му и той ще каже: „Кажи ми какъв е тонът на хляба?“ Това е наука!

Отче наш

29 лекция на Общия окултен клас, 11 април 1934 г. София, Изгрев.

ВЪЗВИШЕНОТО В ЧОВЕКА

Сряда, 5.30 часа сутринта (Небето чисто. Времето тихо, топло и приятно. Хубав изгрев.)

Добрата молитва

Ще ви прочета [I-во] Послание към Коринтяните, гл. 6-та, ст. 6. „Но брат с брата се съди, и то пред неверните.“

В живота трябва наука. Всички хора се спъват с това, което знаят. Детето се спъва с това, което знае, понеже това, което знае трябва да се измени. То е за неговата възраст. А всяка възраст си има своето знание, своите възможности. Ето един прост пример: Викат ви на угощение. Вие най-първо се интересувате от яденето, но не да се наситите, а дали яденето ще бъде вкусно или не. Вие се интересувате от външната страна на яденето, от вкуса, от маслото, за да ви направи едно външно удоволствие. Това е външно разбиране на угощението. И когато знаете нещо, то пак се интересувате от външната страна. Казвате: „Този е добър човек, а онзи е по-добър.“ Какво разбирате под думите „по-добър“? Може ли да бъде някой по-добър? Ако е добър, добър е. Какво трябва да разбирате под думата „добър“ и под думата „по-добър“ и „най-добър“. Може да дадете каквото и да е обяснение. Значи този, добрият човек отчасти има нещо от доброто в себе си. Малко има от доброто. А другият има повече от доброто. Каква е разликата между добрия, по-добрия и най-добрия? Аналогично е и сравнението: Този е хубав, онзи е по-хубав, а другият е най-хубав. За една дреха могат да кажат, че е хубава, по-хубава или най-хубава. Каква е разликата между хубавата, по-хубавата и най-хубавата дреха. Всеки един от вас би желал да носи най-хубавата дреха. Но след като

носиш най-хубавата дреха, какво ще ти придаде тя? Все ще ти придаде нещо на ума ти.

Това са сега само сравнения, за да дойдем до нещо по-съществено. Да кажем, че вие идвате в клас, за да научите нещо. И след като излезете, какво сте придобили? Да кажем, какво ще придобиете днес? Все ще придобиете нещо. Искате, не искате, ще придобиете. Все ще се напълните с нещо. Никой не може да остане празен. Празни работи няма. Ти казваш, че шишето е празно. Празно е от вода, но има въздух вътре. Каква е разликата между въздуха и водата? Водата е малко по-тежка, а въздухът е по-лек. Шишето е празно по отношение на водата, но пълно по отношение на въздуха. И да изпразните шишето от въздуха, пак ще има нещо в шишето, някое друго вещество.

Кое е за вас най-същественото днес? Кое е онова, съществeното, което изменя вашето разположение? Някои от вас сте неразположени и след това се изменя неразположението ви. Някому е криво. Защо? Слънцето грее така хубаво! Защо ви е криво? Някой ви е казал нещо, казал ви е някоя мисъл и тая мисъл, не е нито камък, нито желязо, нито нещо остро да ви убоде, да ви нарани главата. И при все това, вие сте неразположени. Видели сте нещо от далеч и сте се уплашили. Питам, кои са причините, кое е онова, което изменява вашето състояние.

Казваме: Духът Божий работи в мен. Всичко това е верно. Право е, Духът все работи, а пък при това, дойде една малка мисъл и забравим Господа и се измени нашето състояние. Дойде тъмнина и си казваш: „Кой знае дали този път, по който вървя е прав.“ Почваш да се съмняваш и да се колебаеш. Ние, някой път, искаме да се покажем, че знаем, както някой иска да покаже своята сила като носи известен товар. Трябва да се избавим от заблуждения. Да допуснем, че някой носи цял чувал със свещени книги на гърба си. Ти казваш: „Толкова

много книги нося аз, вие какво сте видяли!“ А пък друг може да носи под своята мишница само една книга, но той отваря книгата, чете я и е научил нещо, а пък друг носи свещените книги, но не ги чете. Тогава, кое е по-хубаво? Кое е онова сега, което ви измъчва, кое е онова, на което можете да разчитате? Все има нещо, на което разчитате.

У човека има един процес, който е механически, а друг е органически. Заколете едно агне, отделете кожата му и направете от нея една българска гайда. Тази гайда по какво ще се отличава от агнето? Агнето е ходило, дишало е, а пък гайдата ще ви каже: „Я ми тури нещо, понадуй ме нещо, за да се покажа пред хората, направи нещо заради мене.“ Тази гайда все си мърмори. А това агне ще каже: „Пусни ме на свобода, аз ще си паса трева, ще си подишам.“ А пък тази гайда току се моли и казва: „Я, ме понадуй малко, за да се покажа пред хората, че мога да свиря.“

Кое състояние е по-хубаво? Овца ли да бъдеш или гайда? Някой казва: „Аз от себе си нищо не мога да мисля, но както Духът ме учи!“ Значи е една гайда. Кое състояние е по-хубаво? Една гайда е гайда, само когато може да служи за някои сватби, на някои угощения, но когато дойде до работа, до писане, до оране, гайдата нищо не може да направи. Гайдата, това е един човешки свят. Човекът е одрал кожата на агнето и е направил гайда. Тури едно врачило. Някой път ние свирим като гайда, имаме си някакъв морал, някакво разбиране. Това е човешко разбиране. Това е един процес, който, като дойде до някъде ти казваш: „Не го зная.“ Ти трябва да държиш другия процес – Божествения. Той не прилича вече на гайдата.

Та най-първо, трябва да изучавате ония две сили, които действуват в света и изменят състоянието на човека. Колективното съзнание на всички същества има сила да измени вашето съзнание. И съзнанието на Бога, Духът на Бога и Той управлява. Както вашето

съзнание въздействува на всички същества, така и колективното съзнание на всички същества въздействува върху вас. И ако не разбирате този закон, ще се родят мъчнотии. Колективното съзнание на всички същества може да измени нашето съзнание и направлението на вашия път и да ви тикне в един път, който вие не искате.

Сега вие се спирате върху въпроса. Казвам, така е. Казваш: „Защо тъче?“ – Казвам, тъче! Кой от вас не знае защо тъче? Само умният човек може да пита. Ако Бог ви запита сега, какво ще Му отговорите? Когато се [си] намирате път в един период на страдание, то по-напредналите същества и Бог ви спират и почват да ви запитват: „Къде отивате?“ Вие казвате: „Да порасна и да стана голям, богат човек.“ Като пораснеш и станеш богат човек, какво от това? Ако едно същество е едно малко магаре и стане голямо магаре, каква е разликата? Малкото магаре, господарят малко ще товари, а пък голямото магаре ще го товари много. Ако ти имаш знание и знаеш защо ти е това знание, в какво положение ще се намериш? Ти имаш морал, любов и казваш: „Нека получа голямата любов, голямото вдъхновение. Аз имам сега малко вдъхновение. Като дойде голямото вдъхновение, тогава ще почна да работя.“ Питам, практично ли е да чакаш голямото вдъхновение? Каква е разликата между онзи, който много ви обича и онзи, който малко ви обича. Ако вие не оцените Божията Любов, какво сте разбрали? Тя е най-голямата любов.

Всички вие очаквате някое вдъхновение, някоя голяма Любов и пр. Някои от вас сте почнали да губите това, което имате. Вие, обичните чада на Бога, сте се прегърбили от голямата Любов на Бога. И всичките хора, остаряват от голямата Любов. И действително, хората от Любовта остаряват. Любовта състарява хората. Тя донася тревоги, тревоги. Че кой от вас, като се е влюбил е видял щастливи дни. Родиш едно дете и постоянно тревоги – да не му излезат очите,

да не го заболи корема, да успява в училището и пр. Каква философия има в това. След това ще станеш религиозен човек. Ще почнеш да се безпокоиш: „Какво е отношението на Господа към мене, дали съм добър човек или не. Ами ако не мога да вляза в рая, ами ако ме срещне някой дявол, ами ако ме срещне някоя жена. Ако ме срещне един човек и ме хване за гушата?“

Че ако те срещне една жена, какво лошо има в това. Ти казваш: „Лоши са жените.“ Срещне те някой мъж, ти казваш: „Лоши са мъжете.“ Срещне те търговец, казваш: „Лоши са и търговците.“ Казваш за някого: „Да се пазиш от този човек, то е цял дявол.“ Едно неразбиране има в света. В какво седи злото? Някой казва: „Аз сега не го разбирам, но в бъдеще, ще го разбера.“ Ти и в бъдеще няма да го разбираш. В бъдеще ще разбереш, че много работи не си разбрал. По този път, по който се върви, нищо не се разбира. Ти ще разбереш до известно време и после ще почне обратният процес. От сутринта, като изгрее слънцето, до обед – това е зенита на твоето разбиране. И после слънцето, като залезе, ти ще разбираш толкова, колкото и когато слънцето е изгрявало. Колкото е влязло, толкова е и изтекло. При изгрева на слънцето, нещо от Божията Любов е влязло в тебе, но като е залязло слънцето, пак е излязло навън.

Вие не можете да задържите Любовта. Всичката погрешка е, че вие искате да я задържите. Не можете. Светлината, не можете да я задържите. Любовта не е нещо, което може да се задържи. Там се счупват главите на всички хора. Вие искате да задържите Любовта. Искате да я примамите с нещо. С нищо не можете да я примамите. В Писанието е казано, че единственото нещо, в което можете да привлечете вниманието на Любовта, това е Истината. За Бога се казва, че Той е възлюбил Истината, която е в човека. Истината, това представя нашата душа, това което е излязло от Бога. Тая Божествена частица, това в което не можем да се изменим, него Бог обича в нас, а

пък другите неща, които сме натрупали наоколо, нашите дрехи, нашите къщи, нашето знание, като ги погледне Бог, Той ги гледа като забавление, като наши играчки. Те не важат за Него. Тези играчки Той ги оставя за наша сметка, а пък това което Го интересува, то е душата ни. Единственото нещо, което е ценно в човека, това е неговата душа. И ако вие не обръщате внимание на вашата душа, тогава на какво ще обърнете внимание. Ако вие не познавате своята душа, как ще познавате душата на другите хора. Ако вие не можете да обичате душата си, тогава как ще можете да обичате другите хора? Кое можете да обичате в другите хора? – Душата им. А пък всичко друго, което обичате в човека, вие обичате дрехите му. Ако разглеждат сегашния свят, целия свят, съвременния строй, той от единия край до другия край е едно насилие. Мълчаливо насилие има навсякъде. Какво ще ми разправяте на мене. Насилие има не само между хората, аз съм наблюдавал тревите. Някой ми казва: „Каква е хубава природата, колко е красива зелената трева, колко е велик Божият Свят!" Аз гледам с увеличително стъкло, с лупа, две животинки, как са се хванали за гушата. Едното от тях прегризва другото и обратно. Има мъчения там. Мъчат се, карат се, делят нещо. Има две дупки: едното е на едната дупка, а другото е на другата дупка. Малко е разстоянието между тях и се карат.

Ние казваме: „Колко велик е направил Господ светът!" Казваме: „Колко велико е направил Бог човека!" Например, величието на човешкото лице, къде е? Виждам, лицето му е потъмняло, устата му са побледнели, очите му са потъмнели. Къде е величието на човека? То е сам[о] в онзи момент, когато ти дойдеш в изпитание и не се поколебаеш, при всичките мъчнотии остане нещо постоянно в тебе. Това е човека, а не това, което ти си мислиш. Когато дойдеш в някое голямо изпитание и не се разклатиш, това е ценното в човека. Не всички цветове, които са цъфнали и плодове, които са вързали, но

онзи плод, който остане, то[й] е важния. Хиляди плодове може да има, но остават от тях няколко плода. Те са най-важни. Всеки един от вас може да говори, че у хората има лошо. Хубаво, съгласен съм, аз съм на същото мнение. След като сме лоши, какво трябва да правим? Какво трябва да разбираме под думите „лош човек“? Определете ми сега вие, какво разбирате под „лош човек“. Конкретно да се каже, че да нямаме нужда от второ определение. Всеки човек, който не постъпва така, както ние мислим, той е лош човек. Вървя си аз по пътя. Този човек ме блъска и аз казвам, че той е лош човек. Ако той се отбие на ляво или на дясно, аз го мисля за добър. И вие може да бъдете лоши за него и той може да бъде лош за вас. Кой човек е добър? Всеки човек, който мисли както нас и върши това, което ние искаме, той е добър човек. Това е поне практическата мъдрост в света. Това е морала сега. Хората говорят за един морал, а пък постъпват по друг морал.

В съвременното законодателство казват: „Защо не си изпълнил закона?“ Ти можеш да вярваш в Бога, можеш да го обичаш, но съдията казва: „Твоята Любов към Бога не е важна. Тук, по закона не си постъпил.“ Осъжда те съдията. Въпреки, че имаш Любов към Бога, съдията те осъжда на една седмица затвор. Понеже не си постъпил така, както съдията иска, затова те осъждат. Стражарят ще те изругае, ако не постъпваш така, както той иска, ако не мислиш както стражаря. Ако синът не постъпва, както бащата мисли и иска, баща му веднага ще го смъмри.

Но и това знание не може да ви помогне. Кое е онова, което може да ни помогне. Ще ви приведа един анекдот: Имало един владетел, богаташ. Той бил човек на разнообразието. Всички му пишели, той все писма получавал: „Многоуважаеми Господине, като тебе друг няма, ти си най-добрия човек, най-благодетелния човек. Само ти може да ми помогнеш, да ми отпуснеш една малка сумица.“ Все така му

пишели. Той, като разглеждал писмата, никому нищо не давал и писал едно обявление – всякога, когато искат от него, писмата да не му ги пишат по един и същи начин, но да му пишат така, че писмата да му се нравят. „Ако писмото ми допадне, ще дам нещо, но на еднообразните писма не отговарям.“ Чудят се хората, всички пишат, пишат и никому не отговаря. Един му пише така: „Господине, не зная как да ти пиша. Но имам два цирея, които са излезли на тялото ми. Пари ми трябват, две превръзки ми трябват. Няма ли някоя малка дрипа, две дрипички ми пратете с вашия слуга да си туря на цирея.“ Онзи, веднага изважда две банкноти, туря ги в плик, изпраща ги и казва: „Братко, изпращам ти две дрипи. Ако можеш да ги употребиш, добре. Ако има нужда, мога да направя още и други някои дрипи.“ Другият пише второ писмо: „Не се уреждат работите. Освен тези два цирея, на другия крак излезе още един голям цирей. Трябва по голяма дрипа.“ Богатият турил една голяма банкнота и му праща. Онзи му пише пак: „Не зная, намирам се в чудо, краста излезе на голямо пространство. Иска се много по-голяма дрипа.“ И така, след като пращал богатият дрипите, най-после онзи човек: „Много ти благодаря, но понеже съм облечен само с дрипи, та не зная как да се освободя, но мисля да отида на баня. Няма ли да ми дадеш някоя хавлия.“ Онзи му писал: „Радвам се, че имаш нужда от една хавлия, но като излезеш от банята, с хавлията ще дойдеш при мене.“

Всичко това трябва да се преведе. Това е иносказателно. Нещата трябва да се преведат. Ние седим в един изкуствен живот и представяме си скърбите, колко са големи. Казваш: „Много съм скръбен.“ А пък това не е така. Няма никаква голяма скръб. Това е една малка скръб. Ние не сме се научили да говорим истината. Аз съм правил психологически наблюдения, на най-големите скърби причината е много малка. Тази причина се поляризира, тя се показва, че е много голяма, а пък е много малка. Отхвърли я от душата си. И

церът е много лесен. Дойде ти някое голямо нещастие. Ти кажи: „Бог е направил света, Той ще се погрижи за мене и аз ще се погрижа."

Сега същественото не е в гледането на нещата. Единственото нещо, което може да ти помогне, онази сила, която ти е необходима, ще получиш, после светлината и всички други неща, работят в съгласие за тебе.

Та казвам, малкото благо, което Бог ни е дал, трябва да го използуваме всеки ден. Ако ти очакваш пълни хамбари, знания, сила, както живеят ангелите, ти ще изгубиш напразно целия си живот. Той иска да стане голям, мисли за бъдещето, мисли какъв светия ще стане, колко голям ще стане, дали ще стане учител и пр. Най-първо използувай живота така, както е във вас, използувай най-малките условия на живота или подкрепявайте във вас свещените мисли. Всеки един от вас има по една свещена мисъл. Подкрепявайте я.

Заболи ви крака. Ти казваш: „Като ми оздрави крака, ще повярвам в Господа." Колко пъти е болял кракът ти и е оздравявал и не си повярвал? Сега ще стане същото. И как ще докажеш, че те боли кракът. Вие не сте проучавали произхода на болестта. Някоя болест, която имате, може да не е ваша. Причината може да е далечна, причината може да е в Америка. Може би някой в Америка е болен и по симпатия вие сте свързани с него. И понеже го боли и тебе те боли.

Та ние се намираме в следното положение. Във Варненско един обичал да вади зъби. Бил голям майстор във ваденето на зъбите. Идва в селото един бей. Жена му заболява от зъб. Този българин ѝ изважда зъба. Беят я обичал. Седи беят долу, а жена му е горе. Онзи турил клещите и жената вика горе, а беят вика долу. На беят не му вадят зъб. Тя вика горе, а той долу. Та и вие сега. Някому вадят зъб, а пък вие викате, пъшкате. Има страдания по симпатия. Прибоде те нещо по гърдите, а пък това не реално. Това е чувствуване на една мисъл, която иде по отражение. Та най-първо, ние трябва да се избавим от

илюзиите на живота. Мине ти някоя мисъл: „Ако ми се счупи кракът може да стане това, онова с мене.“ На ден хиляди такива мисли могат да дойдат. Всичко това може да стане, ако го допущаш, но ако не го допущаш, няма да стане.

Та казвам, престанете да допущате нещата. Вие всинца ги допущате и всички, като седите, мислите по кой начин Новото Учение ще прогресира в света. Мислите дали пътя, по който вървите е прав или не; мислите, след колко години Царството Божие ще се установи. Вие си мислите на земята тук да дойде Царството Божие. Като деца си мислите. При сегашните условия Царството Божие не може да дойде на земята. Царството Божие не е далеч. Ние се ползуваме от Царството Божие. Един ден ние ще отидем там. Някои от вас ще ви занесат с колесница, а някои ще отидат пеш. Но щом почват да приказват за онзи свят, на вас почва да ви хапи на кожата. Вие казвате: „Една сестра замина, един брат замина.“ Заминалите членове на Братството, къде отидоха, къде са? Че те са тук между вас, насядали са тук. Какво ще кажете? Те седят и се смеят и казват: „Пак сме тук!“ Те едно време имаха свои собствени къщи, а пък сега ходят като наематели. Всичко си изпродадоха и всеки си взел под наем една малка стаичка. Във време на лекция иде тук и после пак си заминава.

Да кажем, че ти мислиш за някого. Той е дошъл. И често ще забележите, че когато дойде един брат от другия свят, ако влезе в едно тело, ако влезе в някой друг брат, то последният заприличва малко на онзи. Огънат се малко ушите му, изменя[т] се малко очите му. Щом го напусне заминалият, лицето на този брат взема пак стария вид. Та най-първо, вие трябва да отличавате вашите състояния. Дали сте вие. Да отчитате всеки ден, кога човек е сам и кога не е. Не мислете, че това е нещо лошо. Ще бъдем израз. Ако един малък прозорец е израз само на малка светлина, ако стане голям прозорец, през него ще влезе много светлина. Тогава къде е прегрешението?

Законът е: Знанието, което иде от Бога, Божествената светлина да стане достояние на нашите души. Колкото е по-голяма светлината, толкова е по-добре. Но ние се страхуваме, че ако влезе много светлина, ще изгубим своята обстановка. Толкова светлина трябва да имате, колкото е необходимо за дадения случай. И в Любовта е същия закон. Някой път вие желаете повече любов, отколкото ви трябва. И любовта, някой път, може да бъде непоносима. Толкова любов да има, колкото може да ви причинява радост. А пък, във всеки един момент, Любовта ще прииждa и ще оставя пред вас повече от видимия свят. Не е необходимо да видите всички цъфнали цветя. Ще видиш едно цвете и ще се зарадваш, ще видиш друго цвете и т.н. Ще видиш една река, втора река, трета река и т.н. Последователно, като отивате от предмет на предмет, вие ще опитвате проявите на света.

Вие си мислите за един брат, за една сестра и очаквате да срещнете някой светия. Че вие между светии ходите тук. Че светиите най-първо нямат време да ви викат на гости. Като видите един светия, какво ще се ползувате. И във вашия ум какви са светиите, как си ги представяте тях. Както в църквата ли са написани? Светиите са винаги весели, добре разположени. Светията няма тревога. Той е весел. Като те срещне светията, ти казваш: „Загазихме!“ Той казва: „Никак не си загазил. По много добър път вървиш.“ Ти му казваш: „Обзел ме е дяволът.“ Светията ще ти каже: „Той, дяволът сам се е оплел.“

В света съществува един закон. Той е следующия: Дяволът се отличава по това: Във всичките капани, които дяволът прави, той гледа да тикне тебе, а той да остане вън от капана. Ти ядеш, хапката в капана, тебе ще те съдят, ще те затворят, а той избягва. Та като уповаваш на Бога, то като се изложиш на известно изкушение и Господ ви хване в капана и тебе и дявола и тогава ти си се избавил от злото, ти ще се освободиш от дявола. И веднага дявола хванат, то

всичките ви работи ще се оправят и в търговия и пр. И ако работите ви не вървят, дяволът не се е хванал във вашия капан. Ти казваш: „Аз съм лош човек.“ Не се е хванал в капана дяволът с тебе заедно. Казваш: „Не ми върви.“ Не се е хванал дяволът в капана. Щом се хване в капана, ще ти върви вече.

Носете тогава една детинска вяра: Бог е, Който царува. Каквото и да стане в света, обръщайте си ума към Бога. Боли те нещо, спри се и кажи си: „За добро е това. Аз не го знам, но е за добро.“ Някой ще каже: „Но как е за добро!“ – Ти не го знаеш, но е за добро. И да не е за добро, ти кажи: „За добро е.“ Докато те мами дяволът, и ти го мами. Той иска да те бутне в капана. Хвани го за ръката, вкарай го в капана и кажи: „И двама сме вътре.“ А пък вие сега искате всякога, не зная как да кажа, ние много обичаме дяволът. След като се хване в капана, ние от голяма обич, отворим вратата от капана и казваме: „Хайде, ти си върви, а пък аз ще остана за тебе.“ Много сме щедри. Дяволът ти казва: „Много ти благодаря.“ И си заминава.

Изобщо правилото е: Нито един дявол в света, не е хванат в капана. Все се хващат хората. Не отваряй капана и не пущай дявола! Кажи му: „Много те обичам. Като те хванах, по-любовно ще се поразговорим, тук в капана.“ Аз виждам сега, вашите дяволи се смеят, но аз имам един дявол, който постоянно плаче. Вашите се смеят, а пък моят дявол плаче. Та често, моят дявол ми казва: „Виж онези дяволи как се радват, а пък аз плача постоянно.“ Аз казвам: „Те се радват, а пък ти ще плачеш.“ Нека да поплаче малко и вашият дявол. Докато вашият дявол се радва, вие ще плачете. Когато дяволът почне да плаче, вие ще се радвате. По-добре е да си замените ролите: той да плаче, а вие да се радвате. Сега ви желая дяволът да плаче, а вие да се радвате.

Отче наш

30 лекция на Общия окултен клас, 18 април 1934 г. София, Изгрев.

СИГУРНИЯТ ПАЗИТЕЛ

Сряда, 5.30 часа сутринта

Отче наш

Ще прочета 6-ти стих от II Послание към Коринтяните, 6 глава: „С чистота, с благоразумие, с дълготърпение, с благост, с Духа Светаго, с Любов нелицемерна.“

Вие ще си прочетете цялата глава и ще си извадите заключението.

Вие сте много научни хора, философи. Трябва да знаете, че философията не ползува. Когато се намериш в една стая пълна с взривни вещества твоята философия няма да те ползува. Ако бутнеш и умреш, никой не може да ти даде отговор защо си умрял. По-добре да не умираш. Някой казва: „Защо умираме?“ По-добре да не умираш.

Вие разсъждавате върху личния живот. Личният живот, това е резултат. Един малък резултат. Микроскопически резултат е това, сегашният живот. А пък целта, вътре в природата, е друга. Личният живот, това е само едно условие. Това е просто един квадрат.

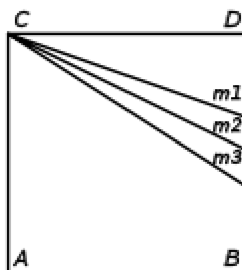

Фиг. 1

Имате квадрата ABCD. От физическо гледище един геометрик може да изчисли тази плоскост. Ако е една нива, ще я изчисли колко голяма, колко може да даде. Да кажем, че вашата глава е построена на един квадрат. И да кажем, че вие не сте работили върху вашата глава. Може да имате линиите Cm-1, Cm-2, Cm-3. Представете си, че това е главата. AC е задната част на тила, а пък DB е предната част. Тези линии излизат към предната част. Да кажем, че има една глава построена по Cm-3. В коя глава вие ще може да живеете по-добре, с Cm-1, с Cm-2 или с Cm-3? От тези глави, коя глава бихте избрали? Глава построена на Cm-1, Cm-2 или на Cm-3? Сега вие можете да философствувате колкото искате, но нито един от вас не е учил. Всичките ваши недъзи разнообразието на характера ви се дължи на тия линии. Защото, ако теглите успоредна на Cm-1, или успоредна на Cm-2 или на Cm-3, вие ще имате съвсем различни квадрати построени, съвсем други силови линии и ще измените целия ред на нещата.

В природата има един вечен хармоничен порядък. Това, което наричат добро, това което наричат любов, това, към което вие се стремите. Щом линиите на вашите мисли, чувства и постъпки не са съгласни с този порядък, вие ще бъдете в едно постоянно стълкновение. Ще бъдете недоволни, мрачни. Ще кажете: „Не ми върви.“ Но това са общи фрази. Ти казваш, че не ти върви. Като вървиш вечерно време, блъснеш се на някой камък или на някой плет, на някой кол, о някоя стена, или някакъв тел и казваш, че този свят е в безпорядък. Може би тези хора, които са направили тези плетове, тия стени са имали някоя идея. А ти казваш: „Защо онзи е турил този плет, тази стена тук?“ Той е имал една цел.

Вие взехте тези места, за идея дойдохте да живеете около мене. Вие сте натурили телове около вашите дворове. Идейни хора сте. Това са крайни егоисти, никакви светии, никаква идея няма тук. Нито пък

забелязвам някаква отстъпчивост във вас. Като дойде до материалните работи, не забелязвам във вас никаква отстъпчивост. По форма вие сте толкова добри, колкото и в света са добри. Аз не ви осъждам. Но ви казвам, че ще страдате. И главите ви ще се охлузят. Девет пъти ще снемат кожата от главите ви. И девет пъти да умирате, пак същите ще останете.

Вие ще кажете: „Христос ще ни избави." Може да ви избави, когато сте умни. Ще ви избави, когато носите Божествената Любов. Ако носите Христовата Любов, ако носите Неговата доброта, ако носите Неговата разумност, ако имате Неговото знание и ако имате Неговото самопожертвуване. Но, ако нямате всичките тези, от вас какво ще ви избави?

Кой от вас ще хване един слуга, който обича да краде? И колко време ще го търпите? Днес задигне 100 лева, ще простиш. Но утре задигне 1000 лева, пак му простиш. После ще задигне 10 000 лева. До кога ще прощавате? Някой от вас предполагам, че ще прости за 100 лева. До 1000 лева, иди дойде, но щом дойде до 10 000 лева, няма да прости. Прави сте. Защо да простите на онзи, който краде? Прощаване кога може да има? Вие имате пред вид само големите погрешки на хората. Но и големите и малките погрешки имат еднакво значение. Една голяма боа, развита, това е един краен резултат. Но онова, неразвитото яйце на боата, има същите потенциални сили да образува също такава голяма боа и голямата боа едно време е била яйце. Не е лошото в боата. Къде е лошото в боата? И тя иска да си живее. Ще целуне някого и ще го нагълта цял. Тя има една философия: „Защо да ходя да го дъвча?" И тя ще го нагълта цял, за да не си губи времето.

Сега по какво ще се отличавате вие? – Човек трябва да се отличава по добродетелите. Може да има една привидност. Глава с линията Cm-3 не може да бъде светия. Тук имате един първокласен

прост човек, който може да извърши всичките престъпления в света. Нищо повече. Така е построена главата му. Той е като една пушка построен, той е като една пушка, построен е така. Ти както и да я бутнеш, тя ще гръмне и куршумът ще отиде на 4–5 километра. Можеш, като туриш халосни патрони – тогава ще дига само шум. Но, ако туриш истински патрони, ще гръмне. Ти някой път може да туриш халосни патрони, ще плашиш. А някой път може да туриш и истински патрони.

При сегашните условия, вие трябва да бъдете много внимателни към себе си. Например, вие не сте правили опит да кажеш на един приятел: „Я, ме обиждай!“ И той да започне меки думи. Да ти каже една дума, втора по-силна, трета, четвърта и т.н. Постоянно да усилва думите си, а ти да не се дразниш. Думите да не въздействуват на човека и ти да видиш, до къде можеш да дойдеш. Не мислете, че е лека работа. Животът на света в това отношение е един от най-мъчните, човек да се справя с нещата. Светиите от нищо не ги е страх. От дявола не ги е страх, от мъчнотиите, от беднотия, от нищо не ги е страх. Светията всякога трепери, когато дойде да има отношение [с] някой човек. Тогава му трепери сърцето, без да иска той трепери. При дявола, той има едно определено отношение – знае как да се постави. Дойде до него един човек, като говори и той не знае как да постъпи. Ще кажеш: „Той ще го обича“, но можеш ли да г обичаш повече от себе си? Тогава ще направиш престъпление. Можеш да го разбереш по-горе от себе си, тогава ще направиш друго престъпление. А можеш да му заповядваш, тогава ще направиш друго престъпление. Ти казваш: „Лесна работи е това. Ще го обичам като себе си.“ Кажете ми, как ще го обичаш като себе си?

Една млада сестра да обича един млад брат като себе си, кажете ми тогава какви ще бъдат резултатите? Вие веднага ще си извадите едно заключение и ще кажете: „Този брат има задна цел.“ Но в

природата има един закон, който регулира нещата и при който ти не можеш да направиш никакво престъпление. Ти ще опиташ само своята мисъл, но без да можеш да извършиш престъплението. Представете си сега най-малкото престъпление, което вие считате за малко, че той може да постисне сестрата и да я целуне. Вие считате това за престъпление, понеже може да води към по-голямо. Но в момента, когато той реши да целуне сестрата, ще се стегнат устните му. Тогава? Представете си, че този брат искат да натисне сестрата и да си тури колената отгоре ѝ. Но ще се стегнат колената му. Какво ще прави тогава?

Каквото и да направиш, това веднага ще се отрази върху тебе самия. Как можеш да извършиш тогава престъпление? Или каквото и да намислиш, това, с което искаш да извършиш някое действие, неестествено, това веднага ще изчезне.

Когато онзи адепт влезна в райската градина и измами Ева, тогава той изгуби. Дяволът едно време, като ходеше, по закон ходеше с крака и ръце. И като влезна в райската градина, изгуби си краката и ръцете. И сега виждаме, че дяволът се влачи по земята, дяволът сега ходи без крака и ръце и той употребява всичката си философия само да му дадете малко. Той казва: „Както виждате, не съм опасен. Аз съм добър, аз съм без ръце и крака.“ Той има само една философия. Само да се понавие около тебе.

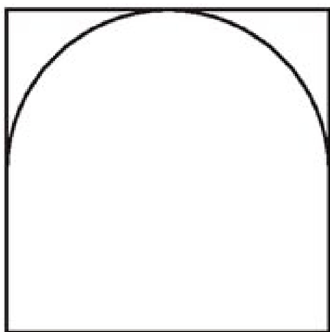

Фиг. 2

Та казвам сега, виждате човешката глава на този квадрат. Квадратът е една правилна форма, върху която трябва да се тури човешката глава. Тези криви линии, трябва да се турят добре, за да се образува правилна една глава. Вие трябва да знаете, как да си образувате кривите линии. Вие искате да си турите една правилна черта на лицето си. Но трябва да знаеш, какви мисли, чувства и постъпки трябва да имаш за целта. Трябва да имаш хубава мисъл, чувство и постъпка, за да се образува една правилна линия, за да се образува една крива линия около устата ви, която показва любов. Някой път устата ви са стиснати. Това показва едно подтиснато чувство. Но този, който потиска чувствата си, той прилича на един обтегнат лък и чака само да се бутне някъде.

Аз ви говоря за свободата, за любовта, но любовта, за която ви говоря, е една от най-пасивните в света. Няма по-опасна любов от онази, за която аз говоря. Не че е опасна, но вие трябва да я разбирате. Онази любов, която вие имате, е естествена, аз не я засягам. Аз не се занимавам с естествената любов, нито с естествените отношения на хората. Колко трябва да ядеш, това е твоя работа. Аз ти казвам: „Не преяждай!“ Ти искаш да станеш богат. В това не се меся. Който иска да стане богат, който има известни желания, той има един център в главата си. Искаш да имаш пари. Ще се наядеш с пари. Някой се наяжда с 1000 лева, някой с 50 000 лева, някой с 100 000 лева, а някой с 1 000 000 едвам се наяжда. Сега аз не ви турям по колко пари трябва да носите, колко ще бъдеш сиромах или богат, това ни най-малко не ме интересува. Мен ме интересува доброто, дали един ще бъде красив или грозен, дали ще бъде философ или не, това е негова работа. Но ви казвам: За сега ви трябва едно – да учите! Защото няма да се минат 20–30 години и някои от вас ще ви заведат на скотобойната, ще ви одерат кожата, ще ви качат на ченгели, нали сте виждали как дерат

агнета. Макар, че сте светии на общо основание ще ви дерат. И на светиите ще дерат кожата.

Като дойдете до онзи, който ще ви дере кожата, какво ще правите? Как ще се освободите от него? Вие ще кажете: „Христос ще ни освободи.“ Хубаво, съгласен съм. Кога? Ако сте Го разбрали, пак Той ще дойде и ще каже: „Няма да буташ кожата му! По никой начин!“ Ако ли не, онзи ще ви смъкне кожата и ще излезе навън. И вие ще живеете без кожа. Без кожа живее ли се? Допуснете, че ако му вземат очите, ушите, осезанието, вкуса, обонянието. И след като му вземат 5-те чувства, с какво ще живее? Та никакъв живот не може да се живее. Някои казват: „Трябва да се откажете от живота.“ Не е въпрос за отказване от живота. Аз се поставям в други положения. Трябва да се научим да живеем добре в живота. Да живеем при дадените условия, които Бог ни е дал. Всичкото изкуство е да се научим да живеем. Сега живеем ли? – Не живеем. Трябва да живеем така, както Бог е създал живота.

Сега вие градите нещо в себе си. И това, което съграждате, най-първо вие ще го опитате. Някой път вие се възмущавате. Има едно правило. Между вас, кой трябва да е господар? – В света, господар може да бъде силният. В животинското царство, силният е господар. Който има сабя, здрави крака, мускули, може да удря, може да блъска. И ще му се отваря път. А в разумния свят, кой може да бъде господар? – Който е разумен. Добре. А пък в Божествения свят, кой може да бъде господар? Между ангелите може да бъдеш пръв, ако имаш разумна наука. Ако знаеш, тогава си на първо място. В Божественият свят, Любовта е вече мярка. Защо Бог е силен? – Защото Той обича всички еднакво и на всички дава. Затова е Господар. Един иска да бъде като Бога, но не дава. Всеки може да бъде като Бога, но ще дава. Ти казваш: „Но от где ще го взема?“ – Ще го намериш. Ти искаш да бъдеш като Христа. Но не само да обличаш дрехата на Христа, тогата на Христа.

И до сега има такива Христовци. (Учителят показва един портрет на Христа.) Ето тук има един Христос. Вие казвате, че той прилича на Христа. Сигурни ли сте, че прилича на Христа? Ако Христос ви беше хазаин, колко години можехте да живеете с Него в къщата Му? Ако вие бяхте хазаин и Той да бъде наемател, колко време щяхте да живеете с Него? Колко време щяхте да Го държите? Представете си, че Той е един светия. Някой художник рисува, но картините му не вървят. Не му плащат на време за картините. Колко време ще държите този Христос? Вие ще му кажете: „Тук може един месец, два, три, но после вече не може.“

Не е важно какви сте били вчера. Това е за вчерашния ден. А какви трябва да бъдете днес? Има три момента: Сутрин, обед и вечер, това са трите момента. Човек се изменя. Никога човек не може да остане в едно и също положение. Има една вечна промяна в него. И това е хубаво, красивото. Ние вечно трябва да се изменяме, според Божествения план. Бог остава еднакъв. Радостното, красивото седи в това, че Бог остава неизменяем. Ние се изменяме. И ние, ако се изменяме по Волята Божия, това е радостно, но ако се измениш без да си в съгласие с Вечното Начало, ти ще бъдеш нещастен.

Сега, първото нещо е следното: Вие още не сте опитали за пример колко сте щедри. Аз вече съм дошъл до това – искам да определя колко сте щедри. Щедростта не седи в многото даване, не седи и в малкото даване. Но да знаеш кога и колко да дадеш, в дадения случай. Да допуснем сега, че се пуща между вас една подписка за 10 000 лева. Аз ви казвам: Сега 10 000 лева ще дигнем. Правя сега опит. Турете сега в ума си кой колко ще даде. Но да каже веднага: толкова и толкова. Без никаква философия. Да не прави въпрос, пиши: Криво ляво – толкоз! И ще ги дадете. Сега ще ги дадете. Направете опит. Казахте ли колко, казахте ли си колко (в ума). Ако направите опита правилно на стотях сто ще се увеличи. Каквото

дадеш, 100 ще дойде на мястото му. А пък ако не направиш правилно опита 100 ще изгубиш. Вие може да кажете: „Аз няма да си определя." Тогава двойно ще изгубиш. Ако не направиш опита правилно, както трябва, сто ще изгубиш, а ако съвсем се откажеш, 1000 ще изгубиш. Опитът трябва да се направи. За вашето благо е това. Всеки ден ви се дава случай да направите едно малко добро. Вие се чудите и казвате: „Защо да направя това добро?" – Направи го! – „Не мога да го направя." Не отказвай това желание. Пет, десет минути, но доброто направи. Може и една минута да е, но го направи. Повече от една минута е от лукаваго. Това е много малко добро, защото всички добрини са много малки. Дойде някой при мене, не му трябва много. Не му трябват лачени обуща, хубави дрехи. Казвам му: „Ти няма да се жениш, ти си един прост работник", прости дрехи му трябват. Той е ученик, не му трябват дрехи за някой бал. Ученическите дрехи са много прости.

Във вас се заражда желание като станете сутрин, да угодиш на Бога. Но казваш: „Аз не съм Го виждал, как да Му угодя?" Вие все искате да угодите някому. Угоди, но угоди така, както Бог изисква. Да угодиш комуто и да е, не е лесно. Но да угодиш така, че да е приятно на Който те е пратил на земята. Няма по-хубаво нещо от това, да се угоди на Бога. Така е, ако разбираш. А пък, няма по-лошо нещо от това, ако не знаеш как да угодиш на Бога. Да угодиш на Бога е много мъчно тогава. Той не се нуждае от много работи. Каквото и да Му занесеш, Той не се нуждае от него. Ако му занесеш най-хубавите ябълки, Той не се нуждае от тях. Ако Му занесеш пари, Той не се нуждае от тях. Ако Го хвалиш много, ако Му казваш: Господи, Ти Си Велик, Ти Си такъв, онакъв, Той няма да те слуша. Друго има много съществено, което Му правят много хора, а пък ти Му крякаш, като някоя жаба, какво ще те слуша, а пък има гласове красиви хубави, нежни и на тях Господ даже не обръща внимание. Той е сит от хиляди

години на това. Всички все се приближават да Го хвалят. Какво ли не Му говорят. Той седи и когато някой хвали Господа, Той го възнаграждава според хвалата му. Ако хвалиш много Господа, Той ще ти даде голям товар на гърба, а ако малко Го хвалиш, Той ще те накара да гладуваш по 10–20 дни. Ако много Го хвалиш – голям товар и ако не го хвалиш, пак лошо – ще гладуваш. Какво трябва да правиш?

Питам сега: Вие отивате при Господа, какво трябва да кажете, как трябва да се молите? Вие веднага ще кажете: „Отче наш!“ Добре, но „Отче наш“ е много опасна молитва. Когато Христос даде „Отче наш“, Той застава между Бога и учениците си, понеже е негова молитвата и Той ще предава молитвата на Бога. Той ще я тълкува на Бога. Той ще каже на Бога да слуша молитвата. Някой път вие казвате „Отче наш“, но трябва да има някой да преведе думите. Какво значи „Отче наш“? Представете си, че Господ не разбира нашия език. Ти като художник може да креснеш, да кажеш: „Какво ще го интересува Господ нашето бърборене, което няма смисъл.“

Ще ви представя идеята: Ти отиваш при един благороден човек и му носиш круши, ябълки. Ти мислиш, че ябълката е добра, но тя е всичката изгнила, но само семките ѝ са добри. В нея няма нито една частица здрава. Какво ще ти каже този човек, след като види тая ябълка? Вие какво ще направите, ако ви подарят една гнила ябълка? Вие ще кажете: „Страшна подиграва е това! То бива, бива, но толкова!“ Представете си, че аз бих направил това. Да ви дам една гнила ябълка. Та, като излезнете от тук ще кажете: „У-у-у!“ Ако на всички ви дам по една гнила ябълка, ще кажете: „Изпитва ни.“ Но ако на някого от вас дам цяла изгнила ябълка, на друг половин изгнила, а на трети здрава, тогава едните ще имат следната философия: „Учителят, когото обича, дал му хубавата ябълка, а пък на онзи, когото не обича, дал му гнилата.“ Философия!

Аз няма да го направя. Това не е умно. Няма никакво постижение в това. И защо да ходя да опитвам хората. Вие сте чудни. Опитват се най-добрите, най-умните, а глупавите не се изпитват. Като го срещна и дума не става за изпит. Ако е някой кандидат светия, едвам светиите са кандидати за изпит, а светията най-малко три пъти ще даде кандидатурата си, че искат да го изпитат. И понякога и вие го подражавате. Светия си, дадете кандидатурата и ви скъсат. И кой е крив тогава?

Съществува едни морал, който не прилича на сегашния. Съществува едно отношение, за което не мога да ви разправям. Съществуват отношения между хората, един обикновен морал. Аз съм правил всякога опит. Ще ви приведа един пример из моят живот. Няма някой, комуто да съм дал пари и да му върви. Комуто съм дал пари и добро желание да имам, не му върви на този човек. И на комуто съм дал пари, не само, че не му върви, но и голяма беля му е направена. Мислите ли, че парите са нещо Божествено? Те не са нещо Божествено. То е един подкуп. Ще дойде някой, ще му дам 100 или 200 лева да се осигури. Аз се чудя, някой идва и ми казва: „Учителю, трябва ми 1000 лева.“ Какви опити не съм правил. Някой път съм заравял някои гърнета с жълтици някъде и казвам му: „Върви там и ще намериш едно гърне.“

Вие искате да бъдете богати. То е най-лесната работа, да бъдеш богат. И всички вие имате желание да бъдете богати, ако сте сиромаси, аз се радвам, че сте такива. В сиромашията е зло, а в богатството е два пъти по-голямо зло. Аз не считам, че сиромашията е едно добро. Сиромашията е зло, но богатството е двойно по-голямо зло. Има едно учение, което е зло. Невежеството е два пъти по-голямо зло. Аз ви говоря за учение, което ще ви избави от злото. Сега сме в епохата на учението, което може да ни избави от злото, защото злото в света това е един сбор една съвокупност – сбор от същества, които

имат всевъзможни интереси. И тези същества са толкова користолюбиви, че ви обръщат с всичкото съзнание и всичко знаят – да вземат нещо от тебе. Тези същества не мислят за тебе, това е злото в света. И тогава ще нахълтат някои мисли и желания в тебе. Но това не са твои мисли и желания. Те са проектирани от тях. Те искат да те загълъвичкат и ако не сте положителни, всичко добро ще изчезне от тебе и тогава ти казваш: „Всичко добро, което имах, чрез 20 годишна работа е изгубено." Ти се усещаш като изгубен, като пленен и тогава, силата ти, честната ти мисъл, всичко изчезва и какво ще направите тогава?

Сега не искам да ви говоря за тези работи, понеже сте страхливи. Знание е нужно и най-първо ще се освободите от човешкия страх, не от Божествения страх. Вие искате да се освободите от Божествения страх. Като се усилва Божественият страх, усилва се милосърдието, а при усилване на човешкият страх, усилва се жестокосърдечието. А пък милосърдието е Божествена сила. Който е милосърден, той е силен. А пък при жестокосърдечието, могат да те сполетят най-големите нещастия. Това е от човешкия страх. Затова, намалявайте напърво човешкия страх, за да се освободите от жестокосърдечието. Това е голяма спънка за човешкия прогрес. Велика[та] несрета, която съществува навсякъде днес, се дължи на жестокосърдечието и казва се в Писанието: „Жестокосърдечен е този род, и той е осъден." При жестокото сърдце човек е осъден на много страдания.

Ние говорихме за щедростта. По колко определихте вие от десетте хиляди лева? Кой от вас определи? Дигнете си ръцете, който сте определили. Сега, за следующия път, онези от вас, които са определили, до следующата неделя да направят нещо. И каквото направят, ще имат 10 пъти повече. А пък, който не е определил, ще има 10 пъти по-малко. Благословението трябва да дойде.

Преди всяко благословение, което Бог ще изпрати на някой човек, идва едно благословение в човека. Предшествува едно подобрение в неговия ум, едно подобрение в сърдцето му и едно пояснение във волята му. Ти усещаш благоухание и като дойде това, след като си така разположен, тогава идва Божието благословение. А пък ако не си направил така, както Бог иска, най-първо ти усещаш едно стягане в ума, в сърдцето и волята си. Тогава ще плащаш. Имаш да плащаш някаква сума.

Та има една философия много реална или една наука много реална. Всяко просветление на ума е едно благословение. Всяко просветление на чувствата е благословение и всяко просветление на постъпката е едно благословение. Важно е това. Постоянно тези неща се менят. И като се изменят, по това трябва да съдите – има борба, защото във вас работят два вида разумни сили. Едни, които работят за вашето добро, а пък други, които работят за вашето нещастие. Вие може да кажете: „Господ така направи светът.“ Това е най-добрия път, по който може да минете. Това са две страни. Това са действующите страни, които ви подтикват напред. И в доброто и в злото вие сте свободни. Докато сте свободни в доброто, вие може да правите избор в доброто, докато сте свободни в злото, вие може да правите избор в злото. Но щом направиш злото, ти не си свободен вече. Щом направиш доброто, пак не си вече свободен. Но, доброто носи една нова свобода. В ограничението, което ще дойде, което сте претърпели, ще се яви една нова свобода. И ще дойдеш до нови условия. Когато, в злото е обратен процесът. Ти ще влезеш в по-големи ограничения.

Та казвам, тази е сега философията, която християните, окултните ученици пропущат. Всяка мисъл все оставя известни оттенъци вътре във вас. И добре, че вие не разбирате. Ако вие разбирахте тази наука, вие съвсем бихте се обезсърдчили.

Трябва да се изменят нещата. Нашият външен [...] трябва да се измени. Например вие сте нетърпеливи. Ние трябва да носим един отличен език. Ти срещаш един човек и веднага видиш някоя лоша черта в него. Ако си един светия, то като изпъкне една лоша черта, трябва да изпъкне и една хубава черта от неговия характер, за да дойде равновесието. Понеже, ако дойдеш да мислиш за греха, който е в него, то има опасност и ти да се окаляш. Това ще се отпечата и в тебе. Когато ти мислиш за едно престъпление, което някой е направил, това престъпление вече се отпечатва в тебе. Какво ще спечелиш, ако знаеш, че той е извършил престъпление? Какво те интересува това? Взел той ножа и убил някого. Ако знаеш това, какво ще добиеш? За мен не е важно, че той е убил. Аз срещна този убит човек, ето аз как разсъждавам: Като го срещна, поусмихна му се. Щом го е мушнал и е умрял, той ще е от праведните хора. Сега въпросът е: да го съживя ли или да не го съживя? Гледам пак по лицето му. Ако го съживя, ще направи ли добро на другите хора той или ще направи по-голяма пакост? Ако няма да го съживя, аз ще си вървя по пътя и ще му кажа: „Ти ще седиш." А пък ако ще го съживя ще го побутна и ще му кажа: „Ставай! На работа!" Не мога да го бутна с ръката си, понеже ще ме оцапа. Ще го бутна с крака си. Само праведния ще хвана за ръката. Първия ще прекрача, втория ще го побутна с крака си, а пък третия ще го хвана с ръката си. Той знае какво значение имат тези изрази, понеже това са символи, емблеми.

Ако ти прекрачиш праведния, знаеш ли какво ще стане? Този, който е направил зло, прекрачи го! Но, ако ти не разрешиш правилно въпроса и прекрачиш един праведен, тогава ще се намериш в противоречие. Така, че сами не знаете кога да прекрачите, кого да бутнете и кого да хванете с ръката си. С ръката си ще хванеш праведния, онзи, който е благонадежден, ще го бутнеш малко да стане да работи, а пък грешния ще го прекрачиш, ще си вървиш. И въпрос

няма да правиш пред себе си. Ще кажеш: „Това е Божия работа! Това не е за мене.“ Ти, като си го прекрачил, Бог взема грижата, да се справи с мъчните работи в света.

Сега мисълта, която ще остане е: Вие започвате една работа. От днес започвате една работа един живот, нов живот! Вие мислите, че остарявате. Оставете вашето остаряване! Вие мислите, как ще живеете – и този въпрос оставете, как ще живеете. Птиците знаят как да живеят и животните знаят как да живеят, а пък човек не знае как да живее. Въпросът не е така. Най-първо вие се спъвате с въпроса: Как ще живеем? Това е един въпрос. На водата дайте малък наклон и я оставете. Дайте ход на живота и няма какво ти да определяш живота. Животът сам се определя. Защото, животът иде от Бога. И ако ти вярваш в Бога и ако ти Го разбираш, той, животът ще те научи, тръгни натам гдето животът отива. Ти тръгни нататък на където духа вятърът. Натам вървят гемиджиите. Ти тръгни нататък. Насоката на мисълта отива на където отива светлината. Върви по пътя, на където отива светлината и няма да сбъркаш. Върви в посоката, в която Любовта върви. Върви по посоката, по която Мъдростта върви, върви по посоката, по която Истината върви. Това са живи сили, вътре в природата.

На вас ви предстои това. Не се спъвайте във временните работи. Че някой тон губи, това е временна обстановка. Някой път има по-голяма влага или по-голяма сухота. Когато времето е влажно или когато времето е сухо, певците не могат да пеят, даже има пиана, в които, като влезне влага, жиците се разхлабват. А пък сега, когато стане сухо, тогава се съкратяват, стягат се жиците. А има едно положение, в което жиците пак се наместват. Едно пиано, което е нагласено много хубаво, в неговото лице можеш да имаш едни барометър. Щом се разтягат жиците, ще има влага, щом се скъсат жиците – има сухота. А пък щом идва до едно място, до едно

положение, при което жиците издават обикновен тон, тогава във въздуха няма нито влага, нито сухота.

Всеки инструмент си има особен тон, който е дошъл по закона на равновесието. По този закон на равновесието има нещо, което се пази. И има нещо в това равновесие, което постоянно се мени. Сега да направя един превод от същия закон. Вие сте едно пиано с няколко двойни акорди. Във вашата нервна система са опънати жици, а пък в симпатичната ви нервна система са опънати други жици и то при разните външни условия, вие трябва да се скъсявате, трябва да се разтягате. Не се безпокойте за тези работи!

Има разни акорди, като се поразгневите, повикайте един от тези акорди. Вие трябва да се научите хубаво да свирите. И всеки един от вас сам трябва да свири на своето пиано. И другите да кажат, че това пиано хубаво свири. Но никого не съм виждал да свири. А всеки ден трябва да свирите на това пиано. Толкова много пиеси има да свирите. Да ви дам хубави парчета за свирене, класически парчета.

Сега ще оставим за следующата седмица за печалбата, която ще дойде.

Съвършената Божия Любов носи пълния живот. (*3 пъти*)

7 часа без 15 минути

31 лекция на Общия окултен клас, 25 април 1934 г., София, Изгрев.

ПЪТ ЗА ПОСТИЖЕНИЕ

Сряда, 5.30 часа сутринта (Небето ясно. Времето тихо и топло. Хубаво зазоряване и хубав изгрев.)

Добрата молитва

Размишление

Ще взема само няколко стиха на 8-ма глава от Първо послание към Коринтяните. (3–7 стих включително)

Има една обикновена дума – здраве. Ние казваме за някой предмет, че е здрав. Например, казваме, че въжето е здраво, когато не се къса. Когато се къса, казваме че въжето е слабо. Един господин ми донесе 2 грама злато, показа ми го. Като го разглеждах под микроскопа, виждам, че в това злато има много нечистотии. Има неща там, които ни най-малко не са злато. Много камъчета има, които минават за злато. Трябва да се чисти, както ориза. Една четвърт трябва да се изхвърли. И много „истини“ на нас ни ги предават за злато, но не е чисто. Като го туриш под микроскопа, големите частици, които са злато, си имат свой цвят и се познават. Има много камъчета и някои други руди, които покрай златото и те минават за злато. В окултната наука има една голяма опасност. Опасността много ясно съществува. Вземете един художник или музикант, поет или философ или който и да е. Във всичките има едно чувство на самомнение. Той мисли, че това, което знае, го знае много добре. Сега каква е мярката, с която трябва да се мерят нещата. Казват, че е аксиома 2 плюс 2 равно – четири или 2 по 2 равно – четири. Защо числото 2 събрано със себе си или умножено на себе си дава пак 4. Какво се подразбира щом се каже, че 2 плюс 2 равно [на] четири. В

какво седи тази аксиома. Това не е истина, която не се нуждае от никакви доказателства, затова не може да се вземе като истинска аксиома. Съзнанието на животните не е дотам развито, за да могат да съзнаят, че 2 плюс 2 равно [на] 4, това го разбира едвам човешкото съзнание. Това е доста дълбок въпрос. Повидимому можеш да кажеш, че това е аксиома. За нещо казваш, че е истина. Ний обикновено разбираме истината. Какво разбираме, когато казваме „чиста мисъл", „чисто желание", „чисти постъпки". Коя е мярката, с която ги познаваме. Един ориз е чист, когато е еднороден, само оризени зърна и то всички без никакъв дефект. Когато един плод няма никакъв никакъв дефект, ний казваме за него, че е здрав.

Често у вас се явяват някои меланхолични настроения. Всеки християнин или всеки човек, по някой път го хваща една вътрешна меланхолия. Това е верно за сиромаси и за богати и за учени и за невежи и за добри и за лоши, всеки го хваща някой път меланхолия. От къде се поражда тя. Някой път той е неразположен. Аз съм наблюдавал мнозина, които казват: „Аз съм всякога неразположен." Че всякога е разположен, това не е верно. Но че всякога е неразположен и това не е верно. Защото един вълк, след като изяде една овца, той е много разположен. Най-голямо разположение на един вълк е като изяде една овца. Задоволило се е това чувство на глад и този вълк е доволен. Той ни най-малко не мисли, че е изял овца. От човешко гледище можем да кажем, че този вълк благодари на Бога, че тази овца му е помогнала, за да може да задоволи своя глад и да крепи живота си. Какво съждение можем да направим сега? Вълкът се намира в едно разбиране, а човек в друго. Какъв паралел можем да теглим между съзнанието на един човек и съзнанието на един вълк. Каква грамадна разлика. За уподобление казват, някой път: „Той прилича на вълк." Неговото съзнание върви по същата

линия, такъв човек не мисли за страданията на другите хора, не мисли дали нещата са прави или криви.

Но сега въпросът е: в какво седи красотата? Защото за една мисъл, която повидимому няма никаква форма и е невидима, за едно желание, което е невидимо, за това, което е невидимо, ние казваме: тази мисъл е нечиста. Какво се разбира под това. Или имаш едно желание невидимо и казваш, че то не е чисто. Или за една постъпка казваш, че не е добра. В какво седи разликата между изразите: чиста или нечиста постъпка, добра или лоша постъпка. Какво се разбира като се каже, че постъпката ни не е добра?

Най-първо човек трябва да се избави от своите минали наследствени черти. Допуснете, че между учениците на един клас има един княжески син. Друг ученик е син на някой барон, на някой си консул. И на друго место е синът на един овчар. Този княжески син може да има съзнание, че е княжески син. В какво седи разликата? Каква разлика има между кръвта на един овчар и кръвта на един княжески син? Има ли съществена разлика между тяхната кръв. Има разбира се. Трябва да има един философски ум, за да направите разлика. В какво седи това различие? Единият мисли, че е по-високо, а другия мисли, че е по-ниско. Онзи, който мисли, че е по-високо е княза. А овчарят е по-ниско. В природата когато се каже, че някой е княз, формата на князa трябва да съответствува на князa. И формата на овчаря трябва да съответствува на овчаря. Но овчари има, които ни най-малко не са овчари, а князе. А има много князе, които ни най-малко не са князе, а са овчари. Разместени са.

В кръвта има някое различие. В един княз е развито самосъзнанието, значи у князa личните чувства са развити. Той всякога живее в личните чувства, мисли, че е княз. А пък овчаря постоянно мисли, че е по-долу. Той казва: „Какво мога да направя?“ Князa мисли, че много може да направи, а пък овчаря мисли, че не

може да направи много, само може да пасе 200–300 овце, а пък княза може да заповяда на цяла една област.

Тогава се тегли паралела, ако на този овчар, в един зимен ден измрат всичките му овце, овчар ли е той? Има нещо, което той не е предвидил. И ако на княза неговите хора почват да измират, това княз ли е? Има нещо, което липсва. Когато мрат овцете на един овчар, това показва, че овчар[ят] не е добър. И всички овчари са здрави, понеже овцете са здрави. Някой път овцете излекуват овчаря. Ако овчаря е бил болен, овцете могат да го излекуват. Овцете са в сила да излекуват една физическа болест, но те не са в сила да излекуват една морална болест. И ако овчарят е морално болен, той изморява овцете. Ако физически е болен, овцете ще го излекуват, но ако е духовно болен, той изморява овцете. И когато овцете мрат, това показва, че овчарят е болен от една болест, която овцете не могат да лекуват.

Често, когато лекарите лекуват един болен, образува се някоя инфекция и тогава лекарят плаща. Всички болести, произтичат от един живот, противоположен на сегашния. Има един живот, противоположен на сегашния и той произвежда всички болести. И той е много опасен, той е най-голямата отрова. Най-голямата отрова произтича от един живот, който не върви паралелно със сегашния живот. Това е сега само едно твърдение.

Вие може да мислите какъв е този живот. По-добре да не мислите за него. Какъв може да бъде живота на един вълк? За какво мисли вълка? От сутрин до вечер вълкът мисли само за кошарите. В Симеоново има някоя кошара. В Драгалевци има някои кошари. Той ги знае в кои села са те и си прави своя разчот в коя кошара да посети. И взима под съображение някои работи, има си своя интуиция. После, вълкът знае къде овчарят изкарва овцете, в коя мера. Ще се присламчи от тук, от там, ще примами кучетата, ще подкупи тия стражари и ако вземе нещо, то добре, ако ли не, пак ще се върне и

пак ще обмисля. Това са човешки разсъждения. Но такива разсъждения има вътре и в самия вълк. Сега какво ни интересува нас един вълк. Какво ще ни интересува характера на един вълк. Какво ще ни интересува, ако аз опиша характера на една въшка, да ви опиша темперамента ѝ? Тя си има свое обществено положение, свое разбиране за света, после отношение и към другите въшки. По някой път и въшката се докача. Някой път и на въшката не се радваш и тя казва: „Мен ми дотегна живота! Какво да правя?“ Тя казва: „Дотегна ми да стоя на тая глава! Тя не е толкова мазна. Ще търся някоя друга глава.“ Това са ред разсъждения. Мисли ли така въшката? Вий сега се занимавате с философия. Вечерно време, като заспите, къде отивате и къде е съзнанието ви? Къде се губи съзнанието ви. Защо като заспите, не мислите така както в будно състояние? Казваш: „Ходих някъде“, и не запомняш къде. Как така си ходил и не си запомнил? Казваш: „Бях някъде, но съм забравил.“

Ти казваш: „Аз познавам характера на хората.“ Как го познаваш? В какво седи познанието? За да познаеш един характер, трябва да намериш основната черта, която определя характера. По какво се отличава един човек от едно животно. Коя е съществената отличителна черта между един човек и едно животно? – В човека има едно съзнание, а у животното няма едно съзнание. Самосъзнанието е специфично за човека. Животните имат съзнание. По какво се отличават ангелите? В тях има свръхсъзнание. На ангелите е непонятно нашето самосъзнание. Всичките ни мъчения, които сега имаме на земята, се дължат на самосъзнанието. Защото всяка една погрешка, която направим, се отразява на нашето съзнание, неприятно ти е. Направил си някоя погрешка, никой не я вижда, но има нещо в самосъзнанието ти, което те мъчи. Никой не те вижда. Господарят го няма, минеш покрай касата, отвориш с ключ, бръкнеш, вземеш десетина златни монети и си вървиш, но си неспокоен.

Гледаш нагоре и надолу. На където и да ходиш, тези златни монети изпъкват пред тебе и господарят ти е практичен. Той е специалист. Той си казва, че е турил в касата тези 10 златни монети и вижда, че ги няма. И почва господарят да мисли: „Дали съм ги дал някъде тези пари? Да не е бъркнал някой?“ И почва да разсъждава той, като някой копой, почва да мирише навсякъде, кой е бъркнал в касата. А пък ти, като си бъркнал вътре в касата, ти ще оставиш твоя мирис на кутийката. И той, като чете парите, почва да налучква: „Еди кой си, ха, ха!“ И той започва да наблюдава. Трепери ти сърцето, че той ще те открие. И съзнанието ти те мъчи. И господарят ти един ден дойде, да похлопа на къщата ти и ти казва: „Бъркнал ли си в касата?“ Най-първо искаш да лъжеш: „Не съм бъркнал“, и после си признаваш: „Бъркнах.“ Той ще ти държи един морал: „Трябваше да ме питаш! Не е лошо, че си бъркнал в касата, но не трябваше да бъркаш без мое позволение.“ В какво седи престъплението. Парите не се ядат. Ти ще ги вземеш от касата и ще ги туриш в джоба. Престъплението седи в това, че ти си бъркнал за тези пари, които, в дадения случай, не ти са нужни. Това, което, в дадения момент, не ти е потребно и го взимаш, това е едно престъпление. В дадения случай, ако ти вземеш известна храна, която не ти е потребна, ти правиш едно престъпление. Някой път седиш и се изкушаваш, минаваш някъде, минаваш покрай някоя храна, която не ти е потребна да я ядеш. И това носи едно лошо последствие. Ти казваш: „Не съм ли свободен да ям?“ Свободен си само тогава, когато имаш нужда да ядеш. А когато нямаш нужда и туряш в устата си, то е престъпление. Или казано другояче: Това, което Бог ни е определил и не го турим в стомаха си. Това, което Бог не е определил, не го туряй в ума си, това което Бог не е определил, не го туряй в сърцето си. Това, което Бог не е определил, не го прави, ако искаш да вървиш по правия път.

Та казвам, има един живот в света, който е противоположен, а пък има един живот, който носи всичкото благо в света. В тоя живот няма никакво правило, няма никакъв закон. И в този живот като идеш, там съществува само единствено правило. То е следното: По възможност, колкото се може най-малкото количество, няма да имаш желание да вземеш повече. Като дойдеш до този живот, можем да дадем следното сравнение: имаш една игла, толкова тънка, че на върха на иглата можеш да вземеш нещо, колкото една милионна част от милиграма. И това нещо, с иглата ще го туриш на езика си. Толкова ти трябва. И ако вземеш повече, нищо няма да разбереш.

Казвам сега, как ще разберете това? Знаете ли какво нещо е една милионна част от милиграма? Това са такива идеи, както идеите на съвременните астрономи, които казват, че следующата вселена е отдалечена от нас на 150 милиона светлинни години. Мярката за светлинна година е следната: пътят, който изхожда светлината за една година се нарича една светлинна година. Може ли да си представите 100 милиони светлинни години какво грамадно пространство е? Това не може да си представи човек. Един американец изчислява, че нашата вселена представлява една голяма сфера, ограничена сфера с 6 милиарда светлинни години. За да се изходи от светлината диаметъра на цялата вселена, трябват ѝ 6 милиарди светлинни години. Това са хубави философски работи за онзи, който може да ги разбере.

Светлината има и други свойства. Едно свойство на светлината е: най-първо един човек трябва да влезе във връзка със светлината, за да мисли правилно. Не можеш да мислиш правилно, ако не знаеш как да възприемаш светлината. Някой хора възприемат повече светлина, от колкото им трябва. Казвам, човек има нужда от повече топлина, която трябва да влезе като едно условие в ума, за да мисли. Човешкият ум без светлина не може да мисли. Някоя мисъл е толкова силна, че тя е

непоносима за човека. Някой път хората искат да създадат някаква мисъл, но в това състояние, в което се намираме, една мисъл може да ни обремени. Има един такъв разказ: някой си астроном се молил на Бога да му покаже величието на света. Искал той да види какво е Божието величие. И след като се молил 10–15 години, една вечер идва един ангел и му казва: „Молитвата ти се чу сега.“ И взема го ангелът. Но чул ангелът един глас, който му казва: „Измени неговото естество, но остави човешкото сърце. Човешкото му сърце не бутай. Всичко друго измени.“ Хваща го ангела и почва да го носи през пространствата. Показва се един свят, друг свят, едно слънце, друго слънце, пътуват, вървят нагоре ден, два, три, четири, пет дена. Той пита: „Няма ли край тази работа?“ – „Няма!“ – „Я ме върни на земята. Тази работа е непоносима за мене. Не мога да издържа. Страшно е“, казва той. Няма онова, този свят.

Има едно положение във живота, щом нарушиш един Божествен закон, молиш се и усещаш, че не те чува Господ. Преди да си направил това прегрешение, то може да е много малко, микроскопическо, като отидеш при някой болен, молиш се и той оздравее и тръгне. Но, като направиш това прегрешение, не се мърда болният. И търсиш в себе си коя е причината, извиняваш се. Казваш: „Не съм аз много грешен. Нямах намерение. Това е малко прегрешение.“ Но фактът е, че нямаш сила. То е както сегашното електричество. Въртиш ключа, може би много малко се изисква, един малък контакт няма. Но тогава ток няма, светлина няма. Знаеш нещата, философ си но ток няма. Дойде някой, който няма никаква философия, окачи ги тези работи и има светлина. За такава инсталация вие трябва да изучавате себе си. Трябва да знаеш как да се извиняваш. Някой път друг трябва да инсталира. Тези философи, музиканти, поети, това са хора, които правят това. Ще повикаш един поет да инсталира нещо по поезия. Един музикант ще инсталира

нещо по музика. Ще се учи човек на това. Например ти не знаеш как да пееш. Аз съм слушал много певици, но има нещо в певиците, че като пее тя, не ми се харесва, но в дадения случай не мога да ѝ покажа къде е погрешката. Виждам, че тонът не е верен, погрешен е, но как ще ѝ покажеш, трябва да ѝ дадеш образец. Трябва да започна аз да пея и според мене, една от мерките на пеенето е следната: няма какво да се спори. Той пее така. Но публиката, като слуша се върти, чеше се, обръща се, шуми.

Дойде сега в София един артист – Рубенщайн. На скоро даде концерт. Ходих да го слушам – има музикален талант, има техника, излиза, поглежда, иска да каже: „Трябва да мълчите. Ще ви свиря." Техника и всичко друго има, но има нещо, което липсва. Динамиката е по-голяма, отколкото изражението на музиката. Бях толкова близо, че трябваше да бъда 15 стола по-назад, за да изравня моето ухо с неговата динамика. Аз не зная как той чувства. Не е лоша тази динамика. То е като някой проповедник, който, като се качи на трибуната, вика, кряска и казва: „Хей!" Той си мисли, че ще оправи света. Така не се оправя света. Може да нахукаш някого, но с това нищо не става. А някому можеш да говориш тихо и той разбира. Някому можеш да кряскаш колкото искаш и пак нищо.

Сега за пението правилното е: при хубавото пеене, като запееш, веднага да се трогне сърцето на публиката, да не се мърда никой и лицата им се изменят, обединяват се всички, стават като едни човек, като че са един човек. Ти чувствуваш, че между публиката и тебе има обмена, ти даваш и вземаш. Божественото идва в тях и в тебе. Когато между Божественото в публиката и Божественото у певеца почва да става тази обмяна, аз наричам това хубава музика. Иначе, това е обикновено пеене. Тогава можеш да му търсиш причините, където и да е.

Сега някой пита: „Как трябва да стане това?“ Аз да ви кажа как да стане. Правил ли си опит, за колко минути се стопява захарта в студената вода и в топлата вода от 100 градуса? Във врялата вода се топи бърже. Кога захарта е по-хубава, когато лесно се топи или когато мъчно се топи? Има две мнения, старото мнение е, че захарта, която се топи по-мъчно е по-хубава. А пък новото мнение е, че захарта, която се топи по-лесно, е по-хубава. При добрите хора захарта се топи по-лесно, а пък при лошите хора захарта се топи по-мъчно. Това е един факт, който аз знам. Вий може да направите някой път опит, като направите опит, ще видите с часовника. Това не е така произволно. При умните, при добрите хора работите стават лесно. При лошите хора, работите стават мъчно. Дойде един честен човек, каже ви нещо и всичко става лесно. Дойде един лош човек и работите ви не стават. То е много естествено: при влага и топлина, работите стават много лесно, а пък при суша и студ, работите стават мъчно.

Та казвам сега, единствения закон, по който трябва да вървите сега, кой е? Само при онази любов, при този живот, за който ви говоря, при Божествения живот, нещата стават правилно. Само при закона на Любовта, нещата могат да станат така, както ти искаш. Ти трябва да знаеш, че трябва да бъдеш в областта на любовта. Тази любов трябва да проникне във всички области на твоя живот, за да постигнеш това, което мислиш и да бъдеш доволен в своите постижения. Затова е потребна любовта. Любовта е потребна, за да постигнеш нещо. Имаш някои скрити желания. Това е хубаво. Не е лошо. Всяка една душа има свои стремежи. Те са Божествени. За постигането на тия стремежи, любовта е необходима, като едно условие. Ако няма Любовта, тогава няма никакви постижения. А щом няма никакви постижения, тогава животът не може да се прояви. Защо ти е такъв живот? Значи любовта е едно условие за постижение на онова, което е вътре в нас. Тогава няма какво да питаме: „Какво аз

трябва да правя?“ Като направя нещата, които са прави, аз ще усещам една радост вътре. Всякога ония неща, които са хубави, произвеждат една особена радост в човешката душа.

Не смесвайте сега обикновената радост с тази радост, за която говоря. И обикновената радост си има произход. Но има една особена радост, която задържа за себе си. Тая радост, ти никога не я съобщаваш на другите хора. Това, което съобщаваш, то е вече изблик, не можеш да го задържиш. Нека си излиза навънка. Но тази радост, която е в тебе, ти не можеш да я разправяш, не можеш да я опишеш и ти казва някой: „Какво си така разположен? Да не си получил някое голямо наследство от някой твой чичо?“ Онзи не може да си представи истинската причина на тая радост. А пък това състояние е най-голямото богатство. С това състояние, гдето отидеш, всички врати ти са отворени. А пък като го нямаш, всички врати са затворени за тебе. Като го нямаш, то като отидеш при някого, той веднага ще ти каже: „Не съм разположен!“ И не те приема. И ти казваш тогава, че живота не струва.

Та казвам, Любовта е път за постижение на това, което желаеш.

Ти казваш: „Да се обичаме!“ Оставете се от вашето разбиране на думите: „Да се обичаме!“ Мене са ме обичали много хора и после с години ми е вземало да си лекувам раните. Вие страдали ли сте от любовни рани? Има любовни рани. Ти като се влюбиш, това е друг въпрос. Но когато в тебе се влюбят! Когато някоя въшка се влюби в тебе, почва да те човърка. Ти изхвърлиш едната, легнеш на леглото и десетина други дойдат. Десетина изхвърлиш, а дойдат 20. Двайсет изхвърлиш, дойдат 30, 40. Трябва да бягаш от тях. Няма по-голямо страдание на света от това, да изпитваш неразбраната любов на хората. Неразбраната любов на хората е страшна работа. Аз го наричам най-голямото страдание на земята, да изпитваш

неразбраната любов. Никакви философи не помагат, никакъв говор не помага. При такава любов плюй на петите си и бягай.

От опита, който направихме през тази седмица, аз съм доволен. Миналата сряда имахме един опит. Опитът ви е доста сполучлив и бих желал всички ваши други опити да бъдат така сполучливи, както този. Единственият опит, който излезе сполучлив, е само този сега.

Отче наш

6 часа и 25 минути сутринта

32 лекция на Общия окултен клас, 2 май 1934 г. София, Изгрев.

ЩО Е ЧОВЕК

Сряда, 5 часа сутринта (Небето чисто. Времето тихо и топло. Рядка мъгла по земята)

Добрата молитва
Размишление

Ще ви прочета Притчи, 7 глава, само първите четири стиха.

Има едно повърхностно разбиране за нещата, външно разбиране. Представете си, при сегашния строй, един син, чийто баща е овчар и друг син, чийто баща е княз. На пръв поглед каква е разликата между тия двама сина? В свещената книга се казва, че всички хора са родени от Бога. Как е сега възможно да са от Бога родени всички и единият да е роден от княз, а другият от овчар. Тогава вие ще попаднете в онази логика, вашите разсъждения ще бъдат в пътя на онези разсъждения, които имал един българин. Той е бил сиромах, нямал пари да си купи дървено масло, зехтин. Отишъл при свещеника и му казал, че иска да пости. И свещеникът му казва какво трябва да яде: „Свинско месо няма да ядеш! Грехота е да се яде свинско месо през пости. Позволява се малко варен боб с дървено масло и малко варен боб без дървено масло.“ Онзи го попитал: „Колко пъти?“ Свещеникът му казал: „Три пъти ще ядеш боб без масло и три пъти боб с малко дървено масло.“ Онзи турил боба с малко водица и лук и го сварил. Той имал свинска мас, но му се каза, че не е позволено да се употребява през пости. Но му идва на ум една идея: със свредлото си пробива една дупка в едно дърво, прекарва свинската мас през дупката и налива в гърнето. Яде и отива пак при попа и му казва: „Изпълних както ми каза. Три пъти ядох боб без масло и три пъти с

дървено масло.“ Този човек не е някой съвременен, но обича да изопачава истината, той е чистосърдечен и вярва, че като мине свинската мас през дупката на дървото, става дървена. Питам, той мисли, че е дървено масло, но свинската мас става ли дървено масло? Онзи, който не разбира свойството на свинската мас и свойството на дървеното масло, той може да се заблуждава. Но при изключителни условия свинската мас може да се употреби като едно лекарство. Ако я употребяваш, какво ще каже един вегетарианец? Но трябва да знаеш в каква доза, колко свинска мас трябва да туриш, за да се излекуваш. Но свинската мас, като храна не може да стане, понеже е много скъпа. Сега, ще ви дам едно сравнение: кое е по-износно – да угощаваш един обикновен овчар ли или един княз? Ако ти не си заможен човек, кого ще предпочиташ да угощаваш, княза или овчаря? Князът няма да бъде задоволен от това, което имаш. Това е външната страна. Вий трябва да си извадите правило. Казвам, човек трябва да бъде добър. Но какво подразбираме под думите „добър човек“, где се отразява добротата на човека? Ако доброто е плод, щом е на дървото, всяко дърво от плода се познава дали е добро или зло. Ябълката се познава от плода, крушата също. Всички дървета се познават от плода. И човек се познава по плода. Но трябва да има един начин за самовъзпитание.

Искаш да бъдеш говорител. Искаш да говориш на хората. Представете си, че искаш да приготвиш една сказка, оратор да бъдеш, да говориш по всичките правила. Как ще започнеш? Как започват сега? Нали сте слушали сказки? Как започва сказчикът: Почитаеми господа или уважаеми господа или уважаеми гражданки и граждани. А ако си религиозен ще каже: „Уважаеми братя, или почитаеми братя.“ И след това как ще развие своята реч? Защо почва с думата „уважаеми“ или „почитаеми“? Ти все трябва да кажеш една сладка дума на човека, но като му я кажеш, какво ще засегнеш у него? Всяка

дума произвежда у човека особен ефект. Има думи, които, ако ги изказваш постоянно, ще продължат твоя нос. Това е отчасти верно. Има изключения. Има думи, които продължават човешкия нос. Има думи, които продължават човешките уши. Има думи, които уголемяват човешките уста. Има думи, които уголемяват човешките очи. Можеш с думите си да направиш каквито вежди искаш, но ако знаеш. По някой път, във външния живот аз съм правил някои опити по психология на животните. Например, имате една котка в къщи. Дадете ѝ сух хляб. Тя казва: „Такова нещо не го ям.“ Но вземете малко топла вода, капнете на хляба, поразмегчете го малко, понамажете го малко от едната и другата страна с малко сиренце и тази котка идва, изведнъж се прекомандирова и мисли, че хляба е друг. Турете на хляба няколко капки вода, малко масълце или сиренце и тя веднага го яде.

Вие казвате сега: „Трябва да бъдем добри!“ Каква дума трябва да турите пред думата добър и след нея, за да има ефект. По някой път, вий се намирате в положението на княжески синове и мислите за вашата кръв, за вашия произход и за вашите постижения. Хубави работи са те. Да кажем, че ти отиваш в училище и мислиш, че ти си бил княжески син, имаш това съзнание, но в същото време тебе паметта ти е слаба, па и другите ти разсъждения не са толкова добри, а има други синове, които не са княжески, но са много по-способни. Питам: какво те ползва тебе твоята титла? Сега, аз искам да ви извадя от едно положение, някой път хората казват: „Това нещо за мене ли се отнася или за другите?“ Доброто е за човека, то не е за животните. А злото за кого е? В Писанието се казва, че всички плодове са направени за човека, но по някой път и животните ядат плодове. В Писанието се казва, че Бог дал тревата за животни и плодове за човека.

По някой път, ти не харесваш носа си. (Липсва чертеж в оригинала.) Защо не го харесваш? Изкуството си има модели. И всеки един от вас има известни модели. И по някой път вие се заблуждавате от външната мода. Има много дефекти в живота, които произтичат от човешките органи, като един резултат на миналото. Някой път вий може да си държите главата на една страна, може на другата страна или може да я наклонявате напред или назад. Кога хората почват да се прегърбват? Когато остареят. И най-после гледаш, че старият съвсем се е прегърбил. У младия има едно желание, най-първо той се ражда прегърбен и у него има желание да се изправи. А у стария има обратен процес. Той си казва: „Остарях, остарях, остарях!“ И се навежда, навежда. Детето ти казва: „Млад съм!“ И това дете почва да се изправя. Това дете действува по законите на внушението на Божествения свят.

Докато в тебе действува Божественото, ти си млад. Когато ти не се подчиняваш на Божественото, като станеш човек, ти остаряваш. Остаряването е човешки процес. Ти, като напуснеш Бога, недоволен си. Недоволен си от това, от онова, това са човешки работи. В Бога няма недоволство. Той е от всички доволен. Щом си с Него, ще бъдеш доволен от всичко. Щом не си [с] в Него, ще бъдеш недоволен. Що е недоволство? – Недоимък. Съмняваш се – това е недоимък. Не можеш да помниш – това е недоимък. Не достига умът ти как да мислиш – това е недоимък. Ходиш криво или кракът ти е крив някъде – това е недоимък. Речеш да направиш нещо и се отказваш – това е недоимък. Ти казваш: „Така е нареден светът!“ Няма никаква философия в това. Светът не е нареден така. Твоят свят, твоите разбирания са така наредени. Ти искаш да те обичат хората – това е недоимък. Искаш да те уважават – това е недоимък. Искаш да станеш богат – това е недоимък. Искаш да станеш учен – това е недоимък. Искаш да се подмладиш – това е недоимък. Искаш да станеш някой висок

чиновник – това е недоимък. Всичко това показва негативната страна на живота. Искаш да станеш добър, искаш да станеш светия – това е недоимък. Казвате: „Аз имам стремеж!“ Хубаво, този стремеж как ще го изпълниш? Казваш: „Аз искам да изпълня Волята Божия!“ Това е недоимък. Искаш да изпълниш, а не знаеш как да я изпълниш. Как трябва да се изпълни Волята Божия? Представете си, че аз съм поставил две сестри – едната на едната страна на масата, а другата на противоположната страна на масата и на средата турям един килограм ябълки от най-хубавите, от първокласните. Пет големи ябълки са там – един килограм. Всяка една сестра, като погледне, ще иска да изпълни [Волята] Божия. Аз искам да видя как ще я изпълнят. Едната ще погледне, иска да види коя ябълка е най-голямата. Тя я е видяла, турила е око на нея. И почва да се гледат една на друга и казват си: „Заповядайте, вземете си!“ Изпитват се. Не искат да си изкажат желанията. Всяка е турила окото си на най-голямата. И двете имат един малък храм. Едната казва: „Вземете си вие, моля, вий сте по-голямата!“ И по-безочливата взема по-голямата, а онази си казва: „Защо тя взе тая ябълка“, но си замълчава. Питам, тая, която е взела голямата ябълка, изпълнила ли е Волята Божия?

За да реши въпроса, какво трябва да се направи? Аз бих разрешил този въпрос така, ще кажа: „Сестри, понеже сте хвърлили око на тази, голямата ябълка, да я разделим на две равни части и да хвърлим чоп и на която се падне, тя ще вземе едната половина, а другата ще вземе другата.“ При всяко друго разрешение, все ще остане недоволство, каквото и да кажем на другата сестра, тя ще каже: „Можех и аз да я взема, аз бях толкова глупава“, отпосле тя ще си разсъждава в себе си. Това е едно малко, микроскопическо недоволство. Тя ще съди другата и ще казва: „Тя не взе от долу малката ябълка, а взе голямата.“ И някой път, като се разсърди, изведнъж ще каже: „Тя взе голямата ябълка!“

Какво престъпление има в това? Нито едната е работила за тази ябълка, нито другата. Домакинята, която е била толкова добра, ги е набрала от своята градина и ги е турила тук. Де е престъплението? Престъплението е в техните желания. Стълкновението е в техните желания. Всеки един от тях има желание да вземе най-голямата. Че едната взела голямата ябълка или другата, де е престъплението. Ако някой ви поканят и ако друга си позволи да вземе тази голямата ябълка, ти можеш да кажеш: „Зная я аз, коя е тя. Каква е лакома! Взе голямата ябълка!“ Така се заражда грехът. Ти казваш: „Аз я познавам.“ Ако тази мисъл работеше доста дълго време, тя ще произведе един резултат върху лицето ти.

Даже, ако наблюдавате психологически, ще видите, че всяко недоволство произвежда известно действие. Турете пред един човек нещо за ядене и изведнъж ще познаете, донякъде, каква е неговата психология. Направете една хубава баница, червеничка, па я турете пред човека. Ще го изпитвате. И даже, за да се възпита човек сам той трябва да направи следното: Като ви донесат една баница, да не бърза да я яде. Ако си много гладен, никак не бързай. Седни си и си кажи: „Почакай малко братко!“ На себе си така да си поприказваш малко. Дигни баницата, погледай я и пак си поседни. Постой няколко минути. Стани и пий малко вода, походи малко, пак поседни, но гледай да не прекалиш. А пък ти сега бързаш и мислиш, че като се наядеш, ще свършиш работата си. Нищо няма да свършиш. Или можеш да искаш всичката тази баница да я изядеш. И това не бързай. Ако аз съм, ето какво ще направя. Аз държа едно правило: като седна да ям, аз размишлявам десет минути. Вземам пред вид тези, които са по-гладни от мене и които са по-сити от мене. За десет минути отгоре, всички хора ги вземам пред вид. И ако някои са яли вече, имам ги пред вид. И ако някои не са яли, всички тях ги вземам пред вид. И без да ме смущават, помисля си върху това. Няма какво да се

смущавам за хората. Ако един човек е гладен, аз се радвам. Ако е сит, пак се радвам. Мене не ме смущава гладът. Гладът не е едно страдание. Гладът е едно велико, Божествено подбуждение. А яденето, насищането, това е успокоение вече. Ти имаш една работа, която трябва да свършиш. След това имаш един нов план. Ти си се наял сега, работата е дадена. След това ядене ти предстои пак работа. Гладен човек аз разбирам онзи, който е свършил една работа. Според мене, колкото гладът е по-голям, толкова по-голяма работа човек е свършил. Колкото гладът е по-малък, толкова по-малка работа е свършил. Гладът показва степента на работата, която човек е свършил. У гладния човек не трябва да има пресилване. Човек не трябва да има пресилване, значи човек не трябва да умре от глад, не трябва да умре от работа. Всеки един от вас трябва да работи толкоз, колкото трябва.

Та казвам, глад има навсякъде. У вас може да има глад да ви обичат. Ти гладуваш да те обичат. Ти можеш да гладуваш да те почитат хората. Не е лошо. Но трябва да се работи. Ако вие имате глад за любовта, тогава коя е мярката? Коя е мярката за глада на любовта? Искате да ви обичат хората, но най-първо вие трябва да се обичате. Е, добре, каква е мярката, за да обичаме някого? Аз не се спирам върху обикновените разбирания на хората, понеже в тези, обикновените разбирания има една мода, има известна основа, която не е на място. Не мене ми дадат един месен домашен хляб. Аз го ям, но той е чужд. Не съм го месил аз този хляб. Минал е през няколко ръце. Мога да ям някой хляб, който е месен с крака. Много хлебари има, които месят в големите корита с краката си. Много пъти вий ядете пасти, направени, но ако идете в тези сладкарници, ще видите, че много яйца са влезли в тях, макар и да са развалени. И казвате: „Модна е тази сладкарница.“ Да, модна, дето развалените яйца са смесени вътре в пастата.

Хубаво, сега ние можем да се възхищаваме, но когато ти туриш една развалена дума при една сладка дума и разбъркаш една каша и дадеш на хората, ти не си ли в тази сладкарница? От две сестри едната казва на другата: „Много си груба сестро!“ А другата казва: „А пък ти си светия!“ Казвам, те са две сладкарници. Аз сега седя пред вратата на едната и на другата сладкарница и мисля в коя сладкарница да вляза. В сладкарницата на грубата ли или в сладкарницата на светицата.

Думата „сестра“ – това [е] най-хубавото. Думата сестра по произход е най-хубавата. Сестра, това е най-хубавото име, което може да турите на една жена тук на земята, по първоначалния произход. И на един човек най-хубавото име, което можете да му турите след бащата – това е „брат“. В който и да е език тези две думи, почти най-хубавите, са еднозначещи, думите „брат“ и „сестра“. Когато братът и сестрата в една къща не могат да живеят добре, тогава брат и сестра ли са те? И когато брата не съзнава, че тя му е сестра, той не се обхожда с нея като със сестра.

Всяко нещо си има своята обхода. Вземете в музиката. Например, ако вземеш основния тон „до“ като „ре“, тогава не е правилно. Можеш първоначално да взимаш по-ниско или по-високо. Тогава имаш право, но веднъж ако вземеш основния тон в по-висока или по-ниска степен, то всичките други тонове трябва да имат еднакво отношение към основния тон.

Да кажем, че ще пеете песента „Бог е любов“. Как трябва да се изпее песента? Как трябва да се изпеят първите думи: Бог е Любов. Ти имаш думата „Бог“. Как ще дадеш мисъл на пението? Трябва да дадеш мисъл на пението. Ти ще кажеш: „Аз ще го мисля.“ Че мисълта сама по себе си е музика. Как ще мислиш? За Бога какво трябва да мислиш, като пееш „Бог“? Ний често произнасяме думите „Бог е любов“. Всичките блага в живота произтичат от Бога. Всичко онова,

към което нашата душа се стреми, всичко онова, за което нашият ум може да мисли, всичко онова, към което нашата воля се стреми, всичко това произтича от Бога. И като дойдеш ти до Бога, по кой начин можеш да познаеш, че си дошел при Него? Аз ще ви дам само една диагноза: реалността в света се отличава по едно нещо – ти като дойдеш там, като пристигнеш до тая реалност, противоречията трябва да изчезнат, понеже в реалността всички нужди, които човешката душа има, се задоволяват. Следователно, ако ти си дошъл до реалността и се задоволяват всичките твои нужди, ти си при Бога. И няма смущение в душата ти. Но, ако не се премахнат смущенията в душата ти, ти не си при Него. Че онова дете, което е плакало, плакало за майка си и като види майка си и я прегърне и тури главата си до нея, детето утихне и поглежда я и казва: „Да не ме оставяш!“ И майка му казва: „И ти да не ме оставяш! И всякога при мене да идваш!“ Майката казва: „Да ме слушаш, при мене да идваш всякога, да ме познаваш, каквото кажа да го изпълняваш!“

И по какво се познава доброто дете? То трябва да познава майка си, трябва да познава желанията на майка си и трябва да ги изпълнява.

Трябва да имаме едно предразположение да изпълняваме всякога Волята Божия, без да си правим никакви уговорки. И когато Господ направил човека, знаете ли колко време е мислил, какво лице да му тури? Във всички тези животни, които са били най-първо, Господ си правил модели. Той намислил да направи човека и направил един модел, втори, трети, четвърти и пр. И видял, че не е това за човека. Правил, правил тези модели и дошел до шестия ден и тогава, като направил всички модели, най-после направил един модел и казал: „Този е доста сполучлив, по човешки говоря. Този модел е вече за човека. Допада ми се той!“ И в какво седял този модел? Всичките модели, които Господ си е правил, не можели да се изправят на

краката си. Все падали пред Него. Той все трябвало да ги вдигне. Дигне Господ модела и той падне. И Бог казвал: „Не са за човека!“ Дига ги, слага ги и като направил последния модел, той не паднал и Бог казал: „Този модел е за човека.“ Щом пада не е модел за човека.

Щом грешиш, то не е истинския модел. Това са модели, които ще паднат. Щом падаш, не си хубав модел. Каква е сега мярката за човека? Онзи, който като се изправи пред Господа, не пада, това е модел. Има такива модели. (Учителят показва чертежа.) (Липсва чертеж в оригинала.) Този модел пада ли или не пада? Я го накарайте да падне! Той се е изправил така. Този казва: „Аз съм от тези, които не падат!“ Ний си правим уговорки, казваме: „невъзможно е човек да не падне!“ Тази уговорка си няма място, това са минали неща. Можеш да кажеш: „Било е време, когато аз съм падал.“ Или казано по-подробно на същия език: „Било е време, когато всички онези модели, които Бог е направил, все са падали.“ Било е време, когато Той е направил един модел, който не падал. Следователно, аз се спирам на онзи модел, който не пада.

Сега, като изнасям това, каква мисъл остава във вас? – Да изпълним Волята Божия. Най-първо, за да изпълниш Волята Божия, не трябва да падаш. За да изпълниш Волята Божия, не трябва да куцаш, не трябва да бъдеш сляп, не трябва да бъдеш глух, не трябва да те боли стомаха, не трябва да те боли гръбнака, не трябва да имаш ревматизъм, никакъв недъг не трябва да имаш. Може ли? – Може.

Така трябва да бъде. Дали може или не, то е друг въпрос, но така трябва да бъде. Ти казваш: „Но кой може да го постигне?“ Няма какво да го постигаш. Ти си вътре в този модел. Ти искаш да бъдеш човек. Човек е същество, което не пада. Защото, в какво седи падането? Когато ти казваш: „Аз не мога да изпълня Волята Божия“, това е падане. Когато казваш: „Аз не мога да се примиря“, това е падане. Когато казваш: „Това е непостижимо за моя ум“, това е падане. Като

говорим за постижимо, не подразбирам да развиеш всичко, та да бъдеш като Бога. Постижими неща са всички неща, от които ти, в дадения случай, ти можеш да се ползуваш. И после, под постижими неща се разбира следното: ти имаш свобода на действие. Не трябва да влизаш в стълкновение с другите хора. А, по някой път вий сте в стълкновение с вашите възгледи или в стълкновение един с други.

(*Учителят показва сестра Анастасия Христова и казва:*) Тази млада сестра не е модел сега. Някой път ми казват за някоя сестра: „Вижте, тая сестра плаче!" Че трябва да плаче! Без плач тази работа не може да стане. Вий сте чудни, когато някой ми казва: „Той плаче." Много добре! Това е една баня. Без мокрене не става. Ти казваш: „Ами, много си се наквасил!" Много хубаво стана, че се наквасил. По-хубаво нещо от това няма. Плачът е едно благословение. Измиваш прозорците. Сълзите са Божествената вода, която измива очите, за да възприемеш Божествената красота. Може да ги измиваш десет пъти на ден. Не е лошо. Но не туряй повече вода, отколкото трябва. Да не става локва отдолу, под прозорците, когато ги измиваш. Ще измиеш хубаво прозорците и като поплачеш, поблагодари на Бога, че можеш да поплачеш. И виж колко сълзи са излезли от очите ти, след като си поплакал.

Някой път, като започна аз да плача, много плача и аз! Като поплача, гледам дали умът ми е станал прояснен, дали разбирам по-добре, дали съм по-добре разположен спрямо хората. И плача, плача! И след като ми дойде умът на место, като виждам, че умът, сърцето и волята са вече на место, казвам: „Няма да плача повече!" Умът, чувствата и волята ми се нагласиха. И казвам: плачът си постигна това, което трябваше. За мене плачът е една хубава баня. Излизам си от банята и се обличам. Аз плача докато се напълни ваната. Моята вана не е много голяма. Тази вана, в която си правя банята, е два и половина милиметра дълга, два милиметра широка и половин

милиметър широка [дълбока]. В тази вана се къпя. Ако си купя вана като вашата, тогава трябваше да плача цяла година, за да я напълня.

Ний имаме понятие за човека, че е голям. Това е положението на една българска гайда. Да, представете си, че аз направя една гайда от волска кожа. Сега ги правят от овча кожа, но може да се направи голяма гайда от волска кожа. Ако може да се направи един голям орган да свири, то може да се направи и една голяма гайда от волска кожа, за да може да събира повече въздух. Това е само за обяснение.

Отче наш

6 часа сутринта

33 лекция на Общия окултен клас, 9 май 1934 г. София, Изгрев

БОЖЕСТВЕНИЯТ ФИЛТЪР

Сряда, 5 часа сутринта (Небето чисто, само тук-таме с малко облаци, ниско над хоризонта. Времето тихо.)

Добрата молитва
Размишление

Ще прочета от II-ро послание към Коринтяните, част от втората глава (ст. от 5–12).

Сега всички вие сте свикнали онзи живот на малките деца. Той е красив. Когато майката потопи своето малко дете в някое корито или го тури в някоя модерна люлка, с всичките грижи, подува го два, три, четири, шест пъти на ден, държи го близо до гърдите си, милва го, целува го, къпи го, повива го, развива го. Някой път то плаче. Майката много снизходително го гледа. Това е философия, която вие познавате. Но вие считате този живот за детински. Казвате: „Малка работа.“ Но и животът на възрастните минава същата фаза. Да кажем, че всичко ви върви напред, вий сте малко дете, в люлката. Майка ви ви завива, къпе ви, облича ви, храни ви и пр. Но един ден, майка ви измени своето поведение спрямо вас и вие забъркате своята философия. Вие мислите, че майка ви има само едно слабо отношение към вас. Мислите, че тя е станала майка единствено само за вас. Сега, какво трябва да разбирате под думата „майка“? На земята ние считаме майка тази, която ражда и която отглежда едно дете. Ако майката ражда и отглежда детето, тогава каква е службата на бащата? Ако майката ражда, отглежда, какво прави бащата? Така както бащата и майката са разделени, вий не можете да имате една правилна идея.

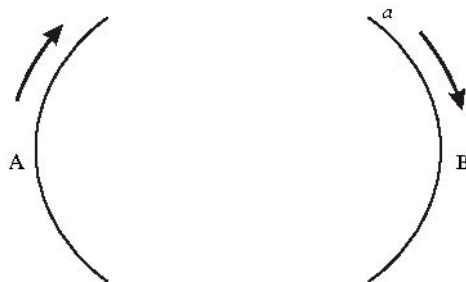

Фиг. 1

Какво отношение имат тези две криви линии? На коя ще дадете преимущество? Коя линия от тези е по-важна? Това е само за изяснение. Ето какво трябва да се разбира под думата „разяснение“: Аз мога да държа в ръката си парче хляб. Мога да го разгледам от научно гледище, от какво е съставен хляба. Мога да разглеждам хляба и с ръката си да го пипам. Но има и друго едно разглеждане. Този хляб го внасям в себе си и ще позная каква е силата му. Ако този хляб ме подкрепя, той е добър хляб, здравословен. Ако не ме подкрепя казвам, че този хляб не е хубав. Сега да направим един паралел: В какво седи едно учение? Ако едно учение може да подкрепи твоя ум, то е добро. Ако не го подкрепи, то не е здравословно. Ако от тези две линии А представлява бащата и В майката, те са разделени, но пак са свързани. Представете си, че имате един извор и водата е слязла от положението „а“, но тя е невидима. Водата слиза по тази тръба, но е невидима и после излиза от едната страна. От где е дошла тя? От дето слиза, вие не виждате, но където излиза, вие виждате. (Виж чертежа.) От майката живота се ражда, но живота не влиза там. Животът е влязъл през бащата и е излязъл през майката. Това същество, от което излиза живота, се нарича Бог, а пък това същество, чрез което животът влиза се нарича баща. Баща за вас е този, през който сте влезли и майка за вас е този, през който сте излезли. Може да си го определите и другояче.

Ще пренесете сега вашия баща и вашата майка по-дълбоко в себе си. Кое е онова, което може да даде разположение? Например вие сега мислите за Бога и казвате: „Какво нещо е Господ?“ Това, което ви дава живот е Бог. От там иде животът, който не го виждате. Да кажем, че вие седите сега, обградени сте с въздух. Но ако нямате известно отношение към този въздух, ще можете ли да се ползувате? Този въздух трябва да влезе във вашите дробове. И след като влезе той в дробовете ви, трябва да имате едно отношение към него.

Какво трябва да се разбира под думите „любов към въздуха“? Ако земята не възприеме едно зърно, ако не го обгърне като една майка, това зърно не може да расте. С въздухът, който в дадения случай влиза в дробовете ви, вие не можете да направите това, което прави земята със зърното. Зърното ще остави нещо на земята и може да вземе нещо от него [нея]. В дадения случай, земята е майка, а пък слънцето от горе, което грее, за житното зърно е баща. Бащата е слънцето, а пък отдолу майка е земята.

И за хората е пак същото. Сега онзи, който разбира философията, той няма да счита земята за мъртва. Тази мъртва земя е дрехата на вашата майка, нейната делнична дреха. Вий сте на нейния гръб и тя ви носи, както майките носят някой път децата си на своя гръб. Вий ходите по земята и казвате: „Коя е майка ми?“ Вие намирате някой човек като вас и казвате: „Тази е майка ми, тя ме роди.“ Но утре вашата майка умира, изгубва се пред вас и вие не знаете къде е отишла вашата майка. Вашата майка е влязла във вас. Законът е такъв, понеже вие, преди да се родите, преди да дойдете в света, по-напред бяхте в майка си. И за да се родите, излязохте вече от майка си и сега по същия закон майката, за да се подмлади, влиза във вас. Бащите умират, за да влязат в синовете си. И майките умират, за да влязат в дъщерите си. После майката ще излезе из дъщеря си и ще си каже, че дъщерята е родила едно дете. И така във вас се ражда майка

ви. А пък вие кои сте? Това са старите майки и бащи, които са се родили, като деца. Кое заставя да влизате? Старостта. Тя заставя майката да влезе в дъщеря си. А пък младостта заставя майката да излезе от дъщеря си. Старостта заставя бащата да влезе в сина си, а пък младостта го заставя да излезе от него.

Искам да ви обясня един закон: Защо човек трябва да влезе в Бога? Защото, след като си отеготен, отиваш при Бога, за да се обновиш. Отеготяването аз наричам греховете. Ти си остарял и се обезсмислил животът ти. Какво трябва да прави такъв човек. Защо хората, като остареят, стават религиозни? По много естествен път. Ти трябва да влезеш в Бога. Ти си остарял и няма какво да правиш. Ще влезеш в Бога. Защо? За да се подмладиш, нищо повече. Защото, ако не влезеш в Бога, страданията ти ще останат. Като влезеш в Бога, ти се освобождаваш. До последната митница твоите кредитори ще те държат. И като влезеш у Бога, никой от тях не отива по-нататък. Това е последната митница и твоите кредитори казват: „Оставете го вече, той отиде на другата граница.“

Когато ний говорим за любовта, какво подразбираме? Вий казвате, че обичате някого. В света има любов на сенките. Да любиш една сянка е приятно, но това е една временна реалност. От сенките на любовта произтичат всичките разочарования в света. Сенките са потребни лятно време. В горещо време много е приятно там, отлична е сянката. Но сянката на кое и да е дърво зимно време, при 35 градуса студ, какво ще те ползува. Тогава, освен че не обичаме сенките, но търсим друго нещо.

Истинската любов е път за влизане и излизане в Бога. Под любов аз всякога разбирам следното: Тя е живот! Това е подмладяване или придобиване на онова съзнание, в което човек почва да живее. Няма по-хубаво нещо от това да съзнаваш, че живееш. Да съзнаваш, че си сиромах, че си невежа, че си учен, че си грешен и пр. – това не е

живот. Че си учен човек – това е облекло. Че си здрав – това е друго облекло. Че си някой много добър човек – това е трето облекло. Всичките ви качества, които можеш да туриш, това са все премени, с които можеш да се облечеш. Животът е това, към което ти се стремиш и което осмисля твоето съществуване. Съществуването на човека само животът го осмисля. Всякога животът се осмисля само по един начин: Когато ти живееш в Любовта.

По някой път говорите за любов към Едного и любов към мнозина. Това е едно голямо противоречие. Човешкото съзнание е толкова ограничено, че в даден случай ти не можеш да обичаш двама души еднакво. Сега какво подразбирате вие, от ваше гледище, под думата „любов“? Да кажем, че вие сте един пътник. Някой път ви приемат добре, нагостят ви, дадат ви подслон за един, два три дена. Вие считате това за добра обхода. Тези хора имат хубави чувства, известно разположение към вас. Но любовта има и други изявления. Човек сам по себе си прилича на едно платно. Онзи, който ви обича, с един магически фенер, хвърля известна картина на вашето платно. Вие сте на театър, на кино и този, който ви обича, с фенера си хвърля картина на платното ви. Вие вземате живо участие, вие ходите, движите се. На платното всичко е живо. Вие се радвате на картината. Но случи се, че този фенерджия намери един ден друго платно и обърне фенера си към другото платно. И почне това кино да го занимава. И онзи на платното почне да се радва. И ако няма на пътя платно нещо да се нахвърля, ти ставаш тъжен и казваш: „Няма го фенерджията!“

Съзнанието това е платното. Когато някой ви обича, то и върху вашето съзнание хвърля всички ония мисли, форми, които има за вас и вие виждате грандиозни картини. Но трябва да знаете, че този човек може да хвърли на друго платно картини. Какво чудно има в това? Само едно платно ли трябва? Един киноматографчия само на

един театър ли трябва да играе, само на едно платно ли? Той през целия си живот трябва да хвърля своите картини. Какво престъпление има и на друго някое платно да хвърля картини?

Сега, де е престъплението, кажете ми? Вие казвате: „Еди кой си не ме обича!“ Трябва разбиране. Онзи, който ви обича, дали вие го познавате или не? Може да го познавате или не, той всякога има едни и същи качества. Щом се приближавате към онзи, който ви обича, винаги ще почувствувате един импулс, мисъл, осмисляне на живота. Всичко се осмисля, като че ли цялата вселена се отваря за вас. А пък щом почнете да се отдалечавате от него, свива се сърдцето ви, живота ви се обезсмисля. И когато се намирате на най-далечната граница казвате: „Не си струва да се живее.“ Как се казва тази, най-далечната точка? (– Афелий.) А как се казва най-близката точка? (– Перихелий.) Най-близката точка, това е най-пламенната любов. Там като дойде човек, тогава е запален от четири места. Горят краката му, ръцете му, главата му, навсякъде гори. Светлината и всичко минава през теб. Всичко е осветено. А пък най-далечната точка е тъмна, загаснало е като месечината. Едва межделее нещо.

Та казвам сега, по този закон ние някой път се приближаваме до Божественото съзнание, а по някой път се отдалечаваме. Тогава, по обратния път ний казваме така: „Ние мислим, че слънцето се отдалечава от земята. Нам се струва, че слънцето се върти около земята.“ Така, както го виждате отгоре, слънцето го виждате като че ли минава под земята отдолу. Така се струва на вас. А пък слънцето ни най-малко не минава под земята. Вам ви се струва, че слънцето се движи, а пък всъщност се движи земята. Когато вие се приближавате по някой път при Бога, вие мислите, че Бог се приближава. И когато вие се отдалечавате вие мислите, че Бог се отдалечава. Бог си има свои движения в себе си, в своето съзнание. Той си има свои движения. Но Неговото движение е правилно, а пък при нашето

движение, ние вървим по една много неправилна линия. Не сме установени още в живота. Или както казвате вие: „Неустановена е още нашата любов.“ Това показва, че човек се движи по един път неустановен. И някой път вие казвате: „Аз искам този човек да го обичам повече!“ Може ли един човек да се обича повече или по-малко? Обичаш един предмет повече, повече ще се занимаваш с него. Златните пари ние можем да ги турим в горния джоб, а пък медните пари, в долния джоб. Някой път златните пари туряме в особени кожени джуздани, с особено внимание, а пък медните туряме така просто в джоба си и казваме: „И да се изгубят, нищо.“ Ако златните пари, към тях сме много внимателни. Гледате дали златната монета седи в джоба ви или е излязла. Отношенията, които имате към една медна монета и към една златна монета, се различават според цента, която имат. Но те са обикновени неща.

В света, ако ти нямаш кого да обичаш, ти не можеш да живееш. В света не можеш да живееш без любовта. Ти трябва да обичаш някого. Искаш, не искаш. Дали искаш, то е друг въпрос. Ти ще обичаш поне едного, а пък Божественият, далечният идеал е да обичаш всичко. А пък дето не можеш да обичаш всичко, това показва, че си в началото и ако едного не обичаш, ти си вече в областта на смъртта. Да обичаш едного, това значи, че едвам си се родил и си започнал с любовта към едного. А пък идеалът е да обичаш всичко.

Сега другото противоречие, което се ражда е следното: Вие вземате човешкото тело, както са сега хората и казвате: „Как може човек да обича всички хора!“ Според това разбиране всички хора не могат да се обичат. Да обичаш къщата на всички хора е [не]възможно. Невъзможно е по практически причини. Например да кажем, че обичаш къщите, 30 големи къщи направени от камъни и всяка къща да има по 30 стаи. Щом ги обичаш, всякой ден трябва да отидеш да изметеш тези 30 стаи. Питам: Ще имаш ли достатъчно

време да изметеш тези 30 стаи. Иска се работа. Щом са в една къща 30 стаи, то в 30 къщи, 900 стаи. Колко минути ви взема за измитане на стая – 4–5 минути. Кой от вас е гледал часовника си. Нито един от вас не извадил часовника си, за да знае за колко минути. Не е грях това. За следующия път кажете, за измитането на една стая колко минути и секунди ще ви вземе. Ще извадите часовника и ще гледате.

За нас хората са само проводници, условие. За нас хората важат дотолкова, доколкото могат да станат проводници, условия да придобием Божията Любов. Защото хората са нужни. Ний нямаме още прямо общение с Бога. И то по единствената причина, защото Бог е едно същество чисто и нашите мисли и чувства не са така чисти. Вследствие на това между Бога и нас трябва да има ред съзнания, същества. Тези същества представляват пластове и нашите мисли и чувства, като минават през тях, се филтрират, та като отидат при Бога да са чисти. Та, един човек може да е филтър за вас и вие може да сте филтър по отношение на Бога. Това е закона.

По някой път вие се намирате в затъмнение, не можете да филтрирате водата. Тогава трябва да извадите филтъра, трябва да го поочистите малко, трябва да го измиете. За да ви обича някой човек, той трябва добре да филтрира вашите мисли и чувства, които възприема и които предава. Да кажем, че имате един филтър, през който прекарвате водата. И по някой път тази вода не се филтрира, както трябва. Тогава онези, които се занимават с филтрите, трябва да ги пречистят. Всякога водата не е чиста. И някой път вие чувствате, че любовта на някого към вас не е толкова благородна. Това се дължи на следното: Като е минавала водата през филтър, останало е малко кал и във вас се образува едно недоволство.

Вие имате едно съвсем първично разбиране за живота. Вие казвате: „Този не ме обича! Господ ме е забравил!“ Това са обикновени работи. Казваш: „Господ ме е забравил.“ Какво ще застави

Господа да ни забрави. Той може да ме е забравил, както майката забравя децата си. Оставил ми Бог всичко на мое разположение, дал ми е отлично сърдце, ум и воля и заминал по работа и не мисли за мене. И няма какво да мисли за мене. Той казва: „Аз имам голяма работа. Ще я свърша." Когато аз мисля за Бога и Той мисли за мене. Когато аз не мисля за Бога и Той не мисли за мене. Щом искам Бог да мисли за мене, аз почвам да мисля за Него. Помисли за Него! Щом мисля за Него и Той мисли за мене. Няма две мнения по това.

Вий сте скръбен. Защо? Защото Бог не мисли за вас. Какво трябва да правите? Помисли си за Бога и веднага скръбта ви ще изчезне. Гладен сте. Нямате хляб. Помисли за хляба и той ще дойде. Така е в живота, в реалния свят. Този свят, в който живеете, той не е реален. То[й] е свят на заблуждение, на сенки. В реалния свят, като помислиш за нещо, той е вече при тебе. Ти си гладен. Помисли за хляба и хляба е при тебе. В реалния свят ти някой път виждаш, че дрехите ти са овехтели. Помислиш за хубави дрехи и те дойдат. Остава да ги облечеш. И после, там хората не се събличат. Човекът там мисли, че е облечен с дрехи и намира, че наистина е облечен. Той, само като си помисли, че е облечен, вижда че е облечен. Как се е облякъл и той не знае. Каквото помислиш, става. Там като помислиш, че си обут и веднага си обут. Как е станало това, не знаеш. Искате да знаете какъв е онзи свят, нали?

Не мислете за онзи свят, ами изучавайте този свят. Този свят трябва да се изучава сега. Животът има две страни: Има една външна страна на живота, това което наричаме материален живот. Има и друга страна – духовна. До материалния живот, в който взимаме участие, е този да се събличаме и обличаме. В духовният живот ние не взимаме участие, друг взема участие и нещата стават по-лесно. Вътрешният живот се поддържа с много по малко усилия, а пък външният живот се поддържа с много големи усилия, гдето ний

трябва да вземаме участие. Много трябва да работиш, за да придобиеш храната си. В духовния живот всичко става лесно. Като влезеш в него, пари не ти трябват. Ти, като помислиш за хората, те ще дойдат при тебе. Каквото помислиш, всичко става. Искаш да станеш цар на един милион хора, тези хора ще дойдат реално. Искаш да бъдеш цар на сто милиона хора. Те ще дойдат. И после казваш: „Дотегна ми!" Искаш да останеш сам и оставаш сам. Тук на земята не е така. Това което казваме е 1001 нощ. Искаш да имаш 10 милиарда книги, ще ги имаш. Искаш да имаш 10 земи, като нашата, ще ги имаш. И после казваш: „Дотегна ми!" Искаш да си сам и оставаш сам. Ти казваш: „От гледището на земния живот, как може да е така!" Действително, то е малко странно. То не е за деца. В сегашния живот ви трябва пари. Нямате ги – ще ги придобиете. Къща нямате – ще придобиете къща. Книги ви трябват – ще ги имате. Това е външния живот. Вие казвате: „Аз искам да бъда духовен, искам да имам само колкото да преживявам." Не казвайте: „Колкото да преживявам". Да преживяваш, значи да преживееш както добитъка. Не, като имаш богатство, да имаш много богатство, да си доволен, а не само да се залъгваш с едно парченце хляб, но като се наядеш, да ти е приятно. И всички вие си препятствувате в живота по единствената причина, че онова което желаете, вие го разрушавате. И без да знаете, всички вие сами си съзнавате своето нещастие.

Ти обичаш някой човек и си казваш тъй: „Май много го обикнах!" Така ти се разрушаваш. И веднага ще настане реакция в тебе и ще кажеш: „Не трябва да го обичам толкова." Не се говори така. Никога на никого не казвай, че не го обичаш. Това е едно противоречие. Какво трябва да кажеш тогава? За да обикна един човек повече, аз трябва да обикна и другиго още един. За да обичам и двамата повече, аз трябва да обикна трети. А, за да обикна тримата повече, трябва да обикна четвърти. Вие не разбирате закона. Ти

казваш: „Ти трябва да ме обичаш!“ За да го обикна, аз трябва да обикна втори. Цял скандал се вдига тогава. Невъзможно е да се усили любовта ти към едного, ако не обикнеш втори. Явява се едно противоречие във вашето съзнание. Ти ще кажеш: „Как може да бъде това?“ Вие туряте един въглен на огнището. Искате да усилите огъня. С един въглен може ли да усилите огъня? Ще турите втори въглен. И тогава огънят ще се усили. Искате да усилите огъня на двата въглена, ще турите трети въглен. И после искате да усилите огъня на третия въглен, ще турите четвърти въглен. За да стоплиш едно ядене, не трябва само един въглен. Два, три, четири, десет въглена трябва да събереш. На десет въглена трябва да събереш любовта, за да сготвиш едно ядене.

Ти питаш: „Защо е любовта в света?“ Вие си готвите яденето на нея, нищо повече. Всичко в любовта седи само в това, да си сготвиш яденето. Някои, след като си сготвят яденето, казват: „Не ви обичам!“ Добре, но утре пак ще го вземеш. Някой казва: „Обичам го!“ Казвам, гледай хубаво да си сготвиш яденето, че да не прегори, защото после ще кажеш: „Яденето не е сготвено добре.“ Някой казва, че не ме обича. Щом казва, че не ме обича, той не е гладен, но като огладнее, той пак ще ме потърси. Вий сега не разбирате мисълта ми. Как да свържем тези понятия: любов, манджа и огън. Една мисъл, която не е правилна, хвърля сянка. Искам да ви дам мисъл, която да ви даде подтик да мислите. Че не можете да ме разберете, това нищо не значи. Че не може да видите какво има оттатък Витоша, това нищо не значи. Като идете на Витоша, ще го видите. Че някои неща не ги разбирате, това не е грях. Вий се радвайте на това. Като има някои неща, които не разбирате, има други неща, които разбирате. Радвайте се за онова, което разбирате. А това, което не можете да направите, има други същества, които могат да го направят. Но във вас седи идеята, че за

вас важи само това, което можете да знаете и можете да го направите. Това е първия живот.

Вий трябва да се радвате не само на вашите придобивки, но трябва да се радвате на придобивките на всички, защото придобивките на всички, макар и да не са сега, но един ден ще бъдат и ваши придобивки.

Доброто, което другите придобиват, ще бъде ваше добро. И доброто, което вие придобивате, ще бъде добро на другите. Затова всички трябва да се обичат. И всички трябва да знаят, да бъдат щедри, да дават. Това, което вие и другите придобиват, един ден ще бъде общо достояние. Това е Божественото благо в света, когато хората разбират този закон.

Отче наш

6 часа сутринта

34 лекция на Общия окултен клас, 16 май 1934 г. София, Изгрев

ПРЕД ШЕСТАТА ВРАТА

Сряда, 5 часа сутринта (Времето топло и тихо. Небето тук – таме прошарено с облаци.)

Отче наш

Размишление

Прочете се 3-тата глава от Посланието към Ефесяните от третия стих до края. За размишление вземете 17, 18 и 19 стих.

Има второстепенни неща в света, които отвличат вниманието на хората. Когато човек измръзне зимно време престава да мисли за много работи. Вниманието му е съсредоточено само върху ръцете, върху тези удове, които са изгубили своята топлина. Аз наричам измръзване, изстиване положението, когато нямате да ядете или да пиете или когато нямате пари. Това е измръзвание. Вие сте имали дреха и ви е топло. Вие живеете зимно време, вземат ви дрехата и вие започвате да се свивате. Казвате: „Няма да я бъде тази работа." При дадени условия това е верно. Като дойде пролетта, това, което зимно време ви притеснява, се изменя. През лятото условията се подобряват още повече, додето дойде другата зима и тогава наново изпъква пак този въпрос. Тогава се повдига въпроса: „Какво трябва да се прави?" – Какво трябва да прави болният? Най-първо трябва да диша. Трябва да бъде в постоянна връзка с процеса на дишането, за да дойде здравето в него. После, той трябва да се храни и най-после той трябва да мисли.

Вий сте дошли до една фаза, дето правилно трябва да мислите. Вие по някой път си представяте, че мислите, а пък вие чувствувате. Безпокоиш се, имаш недоволство. Това не е мисъл. То подбужда към мисъл. Или сте неразположен. Това не е мисъл. И неразположението

подбужда към мисъл. Или имате съмнение. И това не е мисъл. Или имате някакво недоволство. И това не е мисъл. Или вяра имате – и това не е мисъл. Някой път, вие сравнявате вашите възгледи с други, за да видите кой възглед е прав. Това още не е мисъл. Сравнявате два предмета отвън. Когато се дойде до чистата мисъл, тя освобождава човек от всичките противоречия. Тя е над противоречията. Ти си господар, капитан, който караш парахода дето искаш, а пък в първия случай, когато нямаш тая, чистата мисъл, ти приличаш на един плувец, който се държи за една малка отломка и не знае дали ще излезе на брега или не, върви на произвол. Вие трябва да се освободите от този произвол. Някой от вас сте на по-голяма отломка, някой на по-малка, но не сте господари на положението. Вие сега мислите, че сте господар на своята съдба. Вие сте на една малка отломка. Казвате: „Каквото Господ даде." Но върху тази мисъл: „Както Господ даде", вие не мислите. Вие мислите: „Като го даде Господ изобилно." Но утре, ако не даде Господ изобилно, вие се усъмните и вярата ви поотслабне. Утре, като поотслабне здравето ви, пак ще изгубите вярата си. Сега на какво се дължи това? Кои са причините?

Казвам, трябва да дойде до чистата мисъл. А пък, както казал Апостол Павел в стиховете, дадени за размишление от 17 до 19 стих, вие не можете да дойдете до чистата мисъл, докато не любите. Там е казано, че любовта Христова превъзхожда всяко знание. Това, което ние знаем, то в дадения случай не може да ни помогне. Например, един професор, който е свършил четири факултета по едно време той заболява. Какво го ползува всичкото знание! Ако следва право той знае всички закони. Ако е естественик, знае всички животни, ако е следвал астрономия, знае много работи по астрономия, но какво го ползува това? И вика един лекар и от него чака помощ. И докторът му предписва, казва му като на малко дете, на този, който всичко знае: „Ето един цяр ще вземеш по три капки сутрин, на обед и вечер."

Питам, това естествено положение ли е? Ще дишаш естествено, ще задържаш въздуха 30 секунди, след това ще поемеш вдишка в себе си. Пак ще задържиш 30 секунди и после пак ще издишаш навън. Какво ще ви ползува този лек, който ви давам чрез вдишване? Той може да ви ползува само като мислите, ако имате чистата мисъл. Вие не се спирате върху обстоятелството, че ние живеем в няколко свята. Има едно втичане. Например, обичаш един човек и мислиш върху него. Но един ден затвори се вратата, нещо хлопне някъде. Мене ми разправяше един български съдия. Беше се заинтересовал с окултната наука. Той ми казваше: „Усещам на главата си нещо отворено и разбирам хубаво работите. Отгоре ми иде разбирането. Но един ден направих погрешка, нещо хлопна и се затвори отгоре. Какво ли значи това?“ И не се мина два–три месеца, българите отстъпиха при Одрин, той остана в града и турците го убиха. Ако беше отворено онова отгоре не щяха да го убият. Той направи погрешка и се затвори нещо отгоре и той беше убит.

Докато вие сте свързани с Любовта, вие сте гарантирани. Прекъснете ли Любовта, като този българин, могат да ви претрепят някъде. Може да имате знания. Например той имаше знания. Той трябваше да се оттегли от Одрин. Но той остана с мисълта, че като дойдат турците в Одрин няма да му направят нищо, но го претрепаха. Та, когато говорим за Любовта, подразбираме единственото сигурно място. Там можете да бъдете сигурни. Когато сте свързани със света на Любовта, това е Божествения свят. Тогава има кой да ви пази вече. Това е най-естественото положение. Всяко друго разбиране на Любовта не отговаря на истината.

Вие мислите, че Любовта съществува на земята извън онзи свят. Не, това са посторонни работи. Има една връзка, на която всякога можете да разчитате, както водата, която иде от един извор, а не само водата в едно шише, което е турено на вашата маса. След половин

час, след един час, няма да знаете отде да вземете вода. Не да имате един хляб само и утре да не знаете от коя фурна да вземете хляб, но да си имате една фурна, от която хлебарят всеки ден да ви носи по един хляб и ще ви го дава. Това е ако имате връзка, а ако нямате връзка всеки ден ще търсите хлебаря във фурните и някой път ще кажете: „Ще се гладува." Та, трябва да се пази връзката. Това е мистичната връзка. Тази връзка трябва да се образува.

Много пъти вие считате неестествените връзки за естествени. Кои са неестествените връзки? Временните връзки са неестествени. Може да имате вие убеждение и разрешавате една задача. Вие мислите, че знаете. Например, решавате задачата колко прави 5 по 5 (– 25). Или колко прави 5 по 25 (– 125) или колко прави 5 по 125 (– 625). Или колко прави 5 по 625 (– 3125). Колкото отивате по-нагоре при това умножение ще се намирате в по-трудно положение. Отначало лесно, но като умножавате, постепенно работите ще се усложнят. Най-лесно се умножава, като се постави нула от дясната страна на някое число. Нулата всякога умножава с 10. Например от 12 получаваме 120. Втората нула умножава пак с 10 третата също и т.н. По този начин получаваме 120 000. Това е най-лесното увеличение. Но, като дойде до другите видове увеличение, то е вече по-сложно. Например, ако удвоявате с две или умножавате с три или с четири или с пет, тогава въпросът се усложнява. Когато вие изучавате отвлечените числа, те имат отношение към законите на живота. Например, в дадения случай да може да съпоставяте нещата. Имате едно свое желание. Трябва да имате и мисъл. Например виждате едно агне, което се е изгубило в гората. Вие сте месоядци, у вас се заражда желание да го вземете. Вземате това агне и казвате: „Хубаво е това агне, става за печене." В дадения случай вие трябва да разрешите по правилата на математиката, трябва ли да заколите това агне или не, да го оставите

ли да ядете, или да го ядете. Представете си, че три деня сте били гладен. Какво трябва да направите?

Поставям сега същия въпрос малко по-другояче. Вместо това агне поставям по-другояче въпроса. Малко опростявам въпроса. Правя трета задача, малко по-разбрано. Представете си, че нямате пет пари в джоба си и три деня сте гладували. Ето пред вас една купчина от 100 английски лири. Те са агнета. Какво трябва да правите? Ще търсите ли кой е господаря на английските лири? На агнето донякъде ще търсите кой е овчаря. А какво ще правите с английските лири? Ще ги турите в джоба си. И след това какво ще стане с вас? Вие ще имате друга поза. Най-първо сте били наведен, а пък като имате вече тези стотици лири ще имате друго положение. Това положение ще се дължи на една мисъл за сигурността ви. Вие си казвате: „Уредена е работата, за една година имам препитание." Сега има второ положение. Ето иде един човек и ти казва: „Господине, вие не намерихте ли пари?" Какво трябва да кажете сега? Вече се осигурихте за цяла година, но онзи пита: „Намерихте ли пари?" Сега какво трябва да кажете? Първата задача я разрешихте и мислихте, че сте осигурени за цяла година. Но сега се усложнява работата. Ти можеш да кажеш: „Не видях нищо." Но онзи човек ще каже: „Чакай да бръкна в джоба ти." Вие ще го погледнете. Той е бабаджан, два пъти е по-силен от тебе. Значи този човек, като каже да бръкне в джоба ти, трябва да му позволите, защото той и без вашето позволение ще бръкне. Тогава?

Вие, по някой път разсъждавате като малките деца. В ума на малките деца има една идея, която е вярна по отношение на Божествения свят. Те мислят, че като техния баща силен човек няма в света, че баща им всичко може да направи. И после, като израснат и научат, че техния баща не може да направи всичко, счупва се нещо в тях. Като го закачи някое дете, то казва: „Аз ще кажа на баща си, тогава да видиш какво ще става с тебе." По отношение на

Божествения свят тази идея е вярна. Вярно е, че няма друг като бащата, Който е създал всичко, но понеже връзките ни с този първичен свят не са силни, понеже втичането на тези духовни сили е прекъснато, то ние имаме [нямаме] постоянно втичане, имаме понятие за Бога чрез отражение. Чрез първо отражение, чрез второ, трето и пр.

Например, да кажем, че някой носи писмо от баща ви, но вие нямате прямо общение с баща си. Например вие сте в странство и ви идват писма, но то е въпрос дали това писмо, което сте получили, е от баща ви. Може някое друго лице да ви пише от името на баща ви. Вие казвате: „Мене Господ ми говори." Кое е онова, чрез което вие познавате, че Господ ви говори? Този въпрос може да си зададе всеки. И всеки път човек трябва да си го задава и сам трябва да го разрешава, защото щом аз го задам на вас и вие ми го зададете, така въпроса не се разрешава. Тогава вече въпроса има чисто материален характер. Как ще познаеш дали Господ говори? Аз никой път не питам хората: „Как вие познавате кога ви говори Господ?" Аз зная закона, така както Господ говори на мене, говори и на другите. Аз никога не питам как говори на другите. Аз, като зная как говори Господ на мене, зная как говори на другите. Един англичанин зная как ще говори на вас. Той ще ви говори по английски. Той ще каже по английски: [...] Французинът ще каже: [...] Немецът ще каже: [...] Китаецът какво ще каже? Евреинът ще каже: „Адонай." Адонай ще каже – „господине". Значи зависи от езика. Езика трябва да знаем.

Има един език, на който хората си говорят. Този език е разумен. В Божествения свят няма време. Там, като ти кажат една дума, трябва да я разбереш. В Божествения свят няма да ти говорят един цял час или както аз ви говоря. Там малко е времето. Ще ти загатнат нещо и ти всичко ще разбереш. А пък тук ще ти говорят един час и ще кажеш: „Не го разбрах още", и ще искаш да ти говорят още един час и

пак не си го разбрал. Говорят ти един час, два часа и повече и въпросът остава пак неразбран, а пък в Божествения свят не е така. Като кажат само една дума и въпросът е разбран. Сега, от наше гледище, ти може да питаш с една дума какво може да се разбере. И в този свят има моменти, когато с една дума може много да се разбере. Можете ли да ми кажете такава дума? Хайде аз ще ви улесня: „Обичам ви!“ Като кажа някому тези думи, като каже някой на онова бедното момиче: „Обичам ви“, то тая мисъл заработва в него. То знае, че ще има дрехи, обуща, къща, училище и пр. Цял един красив свят се отваря пред нея. Кажат ѝ: „Не ви обичам.“ Веднага този свят се затваря за него. „Обичам ви“, власт имаш. „Не ви обичам“, вън от властта си, безсилен си. В Любовта е силата на човека. Любовта е това, което дава сила на човека. Любовта отваря един простор. Щом дойде любовта, за тебе се отворя един свят. Няма вече какво да ти се разправя за този свят. Ти го виждаш, ти живееш в него, ти си в него. Няма какво да ти се обяснява. Неща, които се обясняват, принадлежат на един свят, който не е реален. Има едно платно и магически фенер, проектират картини върху него. Но това е отражение на една друга реалност. Може да виждаш хора, може да слушаш как говорят на един филм. В този филм нещата са отражение на една съвсем друга реалност.

Та и в човека често ние се намираме в един свят само на отражение, не сме вече в един реален свят. Някой казва: „Ходих в астралния свят.“ Астралният свят не представлява една реалност. Той е едно отражение. Вие сте ходили в един тон-филм. Нищо не е реално там. То са спънки там. Ти казваш: „Но говориха там.“ Това се сенки. Платното говори. Тази лента, като минава, говори. Но, това не е реалност. Вие щом влезете в един свят, който е реален, в един свят на любовта, вие ще имате връзка с живи същества, които представляват абсолютна реалност. Когато ви се каже: „Обичам ви“, вие имате връзка със същества, а не въртящи се плочи. Една плоча, като се върти десет

пъти може да ти каже: „Обичам ви“. Може да турите една плоча, която казва: „Обичам ви, обичам, ви, обичам ви“, но ако разчитате само на тая плоча, ще останете с думите „обичам ви“, а в реалния свят съществата имат друго отношение. Реалността се отличава с това, тя всякога е в сила да ви преобрази. Когато реалността, животът дойде в болния, този живот преобразява човека, маха болестта от него. Когато дойде една Божествена мисъл, тя премахва онези мисли, които спъват човека, прави го свободен.

Вие сте в един свят на постоянно освобождение. Не мислете, че един човек може да се освободи изведнаж. От едно нещо може да се освободи, после от друго, от много работи трябва да се освободи. Не мислете, че като се освободиш, ще ти прекъсне връзката ти с другите хора. Някои казват: „Аз не искам да имам връзка с грешните хора.“ С кого ще имаш връзка тогаз? Да си представим, че прекъснеш връзката си с всички хора. Тогава можеш ли да живееш на земята? Щом прекъснеш връзката си с другите хора, тогава трябва да заминеш за онзи свят. Има една връзка, която ни държи във връзка с добрите и лошите хора. И ако прекъснем тази връзка с тях, веднага, непременно ще заминем от този свят и там после ще се създадат други връзки.

Соломон казва, че в смъртта нямало възпоменание. Соломон е бил много добре запознат със света на илюзиите. И всичко, което той описва в Еклесиаст, това се отнася до астралния свят. „Суета на суетите, всичко е суета“ – това е астралния свят. Той казва, че едно и също нещо се случва с всичките там. Нали на един тон-филм и царят и другите хора ще видят еднакво нещата. Но съществува един свят, дето учението на Соломона дикиш не хваща, „суета на суетите, всичко е суета“. Питам тогаз, ако всичко е суета, защо Соломон е писал върху суетата? Тогава и това, което Соломон е писал и то е суета. Защо иска да ги убеди, че всичко е суета? Аз питам Соломона,

защо иска да ме убеди, че всичко е суета? Аз го разбирам, Соломон казва: „Това, което аз представям не е реалност. Всичко това, което аз знам, е суета, но има нещо, което аз не зная и което не е суета и затова потърси това, което не е суета.“

Едно и също нещо може да се случи и на грешния и на праведния. Ти казваш: „Как така!“ И грешният, като съгрешава страда, но и праведният, като съгреши и той страда. Еднакво се случва и на грешният и на праведният, които постъпват по един и същи начин. Но и другото е право. И грешният, като постъпи съобразно с правдата, макар и да е грешен, с него ще се случи това, което се случва с праведния. И праведният, като постъпи грешно, с него ще се случи това, което се случва с грешния.

Вий, по някой път, всички искате да знаете края на нещата. Казвате: „Какъв е краят на нещата?“ Ето едно нещо (Учителят показва молива, като го държи за двата края.) Какъв е краят сега? Тези два краища са свързани с мене. Но, ако искате да знаете единия край, ако само единият край се допира до мене, какво ще стане с този предмет? Какво ще стане с него, ако го пусна? Вий искате да знаете края на нещата. Какъв е краят сега на този молив?Единият край е тъп, а другият – остър. След като знаете края, какво сте придобили? Представете си, че вашият приятел, когото обичате е един милионер, вий нямате нищо. Искате да знаете дали той ви обича или не. Вие се срамувате да го попитате, понеже ще го обидите. Питате другите какво е казал той заради вас, за да видите дали ви обича или не. От далеч политика имате. И след като се уверите, че ви обича, ще му пишете едно любезно писмо: „Понеже зная, че сте много благороден, че имате отлична душа и сте просветен човек, ние сме в много затруднително положение, можете ли да ни отслужите с една малка сумица. Ще ви я върнем.“ Онзи ви отговаря: „Получих вашето писмо. Мене много ме зарадва, че вие писахте това любезно писмо.

Изпращам ви една сума. Когато имате нужда пак можете да пишете.“ Но представете си, че онзи, комуто пишете е един бедняк, няма нито пет пари и нему пишете едно писмо. Той ви пише: „Много съм благороден, но нямам нито пет пари в джоба си и много съжалявам, че не мога да ви помогна.“ Вие казвате: „Съжалявам, че си изхабих мислите [мастилото].“ Не пишете на вашия беден приятел да искате пари от него, защото вие, в дадения случай му причинявате болка. След като ви е писал, той си е казал: „Да бях богат, щях да му направя добро, но нямам нито пет пари.“ Той ви казва: „Много съжалявам, че не мога да ви помогна.“ А пък вие казвате: „Така лесно се говори. Ние ги знаем тези.“ И така хората остават неразбрани един за друг.

Значи има един свят, дето хората не се разбират. Човек трябва да бъде богат. Пишете на онзи, който може да ви помогне. Казвам сега: Тези условия, при които се намирате и с вашето верую, трябва да имате една мисъл, тя е следната: Дръжте вашата естествена връзка с реалния, с Божествения свят и се старайте отношението ви с Бога да бъде естествено. Защото Бог е същество, което не търпи абсолютно никакво съмнение, никакво подозрение, никакво колебание. Той нищо няма да ви каже, но всичко това не разрешава, защото е казано: „Без вяра не може да се угоди на Бога.“ Ти трябва да вярваш. И при най-големите противоречия, които можеш да срещнеш в живота си, да не се усъмниш. Да кажеш: „Всеки може да направи това, но това не е Божа работа. Той не може да го направи.“ Ти трябва да знаеш, че Бог е Същество съвършено и че ако има погрешка, тя е твоя, а не и на Бога. Бог може да те изправи един ден, но за да те изправи, ще минеш през големи страдания.

Вие казвате някой път така: „Аз вярвам!“ Вие вярвате, но да се освободи мисълта ви от всякакви посторонни материални сделки. Когато дойдеш при Бога, Той няма да те остави сиромах. Като имаш връзка с Него, Той е промислил за всичките ви нужди. Няма да остане

нито едно ваше чувство незадоволено, понеже всяко чувство, това е свързано с известни светове. Та, всички чувства ще бъдат задоволени, стига да направи човек естествена връзка. И ако не направи тази връзка, тези чувства няма да бъдат задоволени. И ако ние на земята сме незадоволени, то е защото има много врати затворени. Трябва да се отворят. А пък никой друг не може да ги отвори, освен Бога. Само Любовта може да отвори всички затворени врати. Само Любовта е в състояние да оправи всичко в света. Всичко може да се оправи и моментално може да се оправи. Иначе, като не разбираме това, хиляди години могат да минат. И ако работите и нещата остават неразбрани, то е защото няма я любовта, която превъзхожда всяко знание.

Сега имате пет врати отворени. Сега сме пред шестата врата. Гледайте сега да ви се отвори шестата врата. Под шестата врата се разбира идването на Любовта, не истинската любов още. Пред шестата врата ще влезе любовта, която разрешава противоречията вътре в живота.

35-та лекция на Общия окултен клас, 23 май 1934 г. София, Изгрев.

ПОСЛУШАНИЕ

Сряда, 5 часа сутринта (Небето чисто и ясно. Времето топло.)

Отче наш

Размишление 15 минути

Размишление 15 минути

Ще ви прочета само част от първата глава на Посланията към Колосяните, от 24 стих до края.

Има неща, които мъчно могат да се разберат, ако човек не ги опита. Думата „опитване“ може да се разбере по няколко начина. Може да опиташ, че едно тяло е твърдо или че е топло, горещо. Но този опит на твърдостта или температурата на предмета ни най-малко няма да ти посочи друго едно качество на предмета. Например, дали той съдържа някаква си сладчина. При сладките работи човек обикновено изпитва приятност, а при горчивите неприятност. Вие казвате, че някои работи ви са приятни, а някои неприятни. Но от какъв произход е приятното и неприятното? Например, вие носите една дреха, която ви и неприятна. А пък носите една друга дреха, която ви и приятна. Може да ви е приятна дрехата само по цвета, който има. Ти казваш: „Този цвят е хубав.“ Харесваш го. А може да е приятна по единствената причина, че е от по-мека вълна и държи топло. Това са частични разбирания.

Вие вярвате в Христа, имате верую. Сега сте християни, нали? В какво седи вашата вяра в Христа, конкретно казано. Христос е живял преди две хиляди години на земята, като човек, правел е чудеса и вие вярвате и сте като Негови последователи. Сега трябва да се пренесете

във времето преди 2000 години. Каква връзка има между онова, което е станало преди 2000 години и това, което става сега? На пръв поглед въпросът е лесен. Ти казваш: „Вярвам.“ Вярваш, че имаш един добър приятел. В какво седи добрината на вашия приятел? В това, че той никога не ви е лъгал. Ти казваш: „Имам добър приятел.“ Каквото каже той, правя го. Няма нито сянка от лъжа. После всякога, при каквато и да е нужда, той се притича на помощ. Или пък казваш: „Той е лош човек, не ми е услужил!“ Сега, това са общи изяснения. Всички употребявате тези изрази. Казвате: „Еди кой си е добър и еди-кой си е лош.“ Но това са ваши частични заключения. В същност, кое е онова, което определя човека като добър?

1 2 3 4 5 6 7 8 9

9 8 7 6 5 4 3 2 1

Това е ред на числата от 1 до 9 и после обърнат от 9 до 1. Тогава получавате друг порядък. А ако имате 9 нули, както и да ги обръщате, все е едно. Ако имате тези два реда на нещата, кой бихте желали да имате – от 9 до 1 или от 1 до 9? От 1 до 9 това е работа, която трябва да свършите, а пък от 9 до 1, това е вече резултат. Вие искате да имате резултатите, без да сте работили. Ако не сте имали числата от 1 до 9 вие никога не бихте имали от 9 до 1.

Вие може да кажете: „Какво разбирате под това?“ Във вашия ум седи идеята да знаете нещата. Но в какво седи знанието? Например, нито един от вас не е правил опити. Някой път нещо почне в тебе вътре да бучи, ти се сърдиш, искаш да бъдеш господар. Ти казваш: „Аз съм свободен!“ Трябва да правиш опит да се въздържиш, когато бучи нещо в тебе, да премълчиш. А да го кажеш, това е лесно. Защо да не приемеш, че първо трябва да премълчиш. Представете си едно празно шише. Това шише е мълчало. То изведнъж не се е напълнило, но полека капка по капка се е напълнило. И после, като го обърнеш надолу с устата, то казва: „Бъл, бъл, бъл.“ Ти се разгневиш, значи

влязло е нещо вътре в тебе. Ти говориш: „Бъл, бъл, бъл.“ Аз ни най-малко не виждам, че говориш, а виждам, че някой те изпразнил. И като се изпразниш, какво? Ще се изпразниш, после пак ще се изпразниш и т.н. и най-после ще се счупиш и ще те хвърли и ще вземат друго шише.

Така става и с човека. Вие седите в това гърне – тялото, в което сте сега и мислите, че всичко можете да правите. Един ден се счупи това гърне и на мястото дето е гърнето, ще турят един кръст и ще пишат на него: „Тук почива един верующ в Христа, който замина за другия свят с вяра.“ Кой е заминал? Шишето ли? Частите на това шише са захвърлени там, а пък казваш, че ти си отишъл в онзи свят. Вий казвате, че в шишето имаше някакво съдържание, водата. Аз виждам, че тази вода в шишето е отишла в растението. Шишето е тук, а пък искат да ме убедят, че това шише отишло горе при Господа.

После друго едно разсъждение, една тънка мисъл, има неща от които, след като вземете, с нищо не се намалява тяхната тяжест. Например, ако от един килограм жито изтеглите само едно зрънце и веднага теглите с чувствителни везни ще видите, че едно зрънце липсва. Но има нещо, от което можете да вземете 10 000 години и ни най-малко няма да го показват везните, че липсва нещо. Кое е то? Четете една книга. Аз вземам нещо от книгата. Вземам нещо, записвам го, обаче тегля и нищо не липсва. Питам, това, което аз вземам, къде беше скрито?

Ако ви запитам какво представлява единицата, какво ще кажете? Разни значения има единицата. Но в този ред на нещата, който писах, едното има съвсем друго значение. Тези числа, тъй както са, това е един процес, ти вървиш по пътя на едно развитие. Трябва да разбираш законите на 1, 2, 3, 4, 5 и т.н. После обръщаш този процес: 1 2 3 4 и т.н. – това е възлизане нагоре, качваш се до числото 9, а пък от 9 до 1, това е слизане. Кое е по-мъчно? Слизането е по-лесно. Но, след

като си се качил на планината горе и си слязъл, какво си придобил? В едно отношение си изгубил, а в друго си спечелил. Кое си изгубил? Преди да тръгнеш на екскурзия, имал си едно лошо разположение, недоволство. А пък щом се качиш горе на планината, недоволството изчезва. Усещаш малко умора в краката, но в замяна на това усещаш едно приятно настроение. Казваш: „Приятно ми е, въздухът е чист, слънцето е приятно и т.н.“ От една страна си изгубил, а пък от друга си спечелил. Питам, в живота кое е най-хубаво да се печели?

Представете си, че тези числа могат да представляват камъчета, обикновени камъчета: едно камъче, две, три, четири и т.н. Колко ще струват? Вие може да ги носите. Те може да са малки и може да ги носите вътре в своето портмоне. Може да са скъпоценни камъни, от най-скъпоценните – 9 на брой. Ако са 9 скъпоценни камъни, кои камъни бихте желали да носите? Например, те са 9 брилянта. Единият е равен на 1 карат, другият на два карата, на три карата и т.н. Последният диамант е 9 карата. Един карат диамант колко струва? Кой от вас знае? Специфично, това не е толкова важно. И без него може да влезете в Царството Божие. Някой мъж е красив, а пък друг е грозен. Една жена е красива, а друга е грозна. Казвам: И красивият може да влезе в Царството Божие и грозният може да влезе. И красивият може да е изключен от Царството Божие и грозният може да е изключен. Тогава кое е преимуществото? На красивия или на грозния? Може да бъде човек красив без да е добър и може да бъде грозен и да е добър. Човек, като има външна грозота, една външна дреха, може и да няма доброта.

Значи красивата външна страна и грозната могат да влязат в Царството Божие, ако са добри. Значи, добротата съставлява едно качество, много по-основно, по-нужно отколкото външната красота. И силният и слабият може да влязат в Царството Божие, но кога? Когато се добие? Доброто не се нуждае от слабостта, нито от силата. Може

някой път към доброто да е прикачено и слабото и да върви с него. И силният може да бъде добър и слабият може да бъде добър. Но в дадения случай, кое бихте желали, слаби ли да бъдете или силни? (– Силни.) Защо? Животът го изисква това, за да браните своята свобода. Но може ли човек да бъде свободен, който не може да бъде добър?

Кое е основното за вас? Кой е основния въпрос? В сегашния живот вий сте на земята. Някой от вас ще живее 50 години, 60, 80, 91 някой от вас ще достигнат до 120 години. Не зная дали има един тук такъв. Да допуснем, че някой от вас ще достигне до 120 години. След 120 години какво мислите да правите? Като станете на 60 години, на 70 години, какво ще правите? Някои от вас сте на 60 години, някои сте на 50, някой на 40, 30, 20. Тук почти всички сте от 20 години нагоре. Ти казваш: „Аз съм вече на 20 години.“ Вие сте минали първата година, втората, третата и пр. Някой сте на 30 години.

Хубаво, какво се достига с числото 3? В числото 1 ти ще си учиш само да пукаш черупките на яйцето, само да чупиш яйцата, нищо повече. На какво ще уподобите чупенето на яйцата. Едното, това е мляскането, яденето нищо повече. Ти казваш: „Аз не съм дете.“ Всеки ден ти седиш и мляскаш като дете. Отваряш и затваряш устата си. Ти казваш: „Аз не съм дете.“ Голямо дете си. След това мислиш, че си голям философ и си затваряш устата. Не е лошото в яденето, но какво ядеш? Защото хубавото ядене си има своите качества. С какво се определя доброто ядене? Ти казваш: „Приятно ми е, вкусно ми е.“ Но вкусът е външна страна на яденето. При яденето трябва да придобиеш ония елементи, които са необходими за тялото. Но и самото тело трябва да служи като една обвивка на душата и след това душата трябва да извърши това, за което тя е изпратена на земята. И онова, което ядеш, не само да ти е вкусно, но ако след това ядене, което влиза в тебе, ти не може да изпълниш Волята Божия, тогава яденето не е постигнало своята цел.

Сега вие чакате. Някой път седите и искате да добиете знание. Но знанието, това е една дреха, турена в гардероба, можеш да я облечеш. Ако имате знание, какво щяхте да правите? Ако имахте много знание, в какво щяхте да го употребите? Това щеше да покаже какви сте. Защото да допуснем, че всички вие сте сиромаси. Седите и мислите само за сиромашията и казвате: „Да сме богати!“ Като си богат ще се покажеш какъв си. Като сте сиромаси може да кажете: „Аз съм сиромах, това онова не мога да направя.“ Но богати сте! При богатството значи има повече условия. Какво ще направите при богатството? Някой, ако е поет, ще си купи едно златно перо. Някоя мома, ако е красива, ще си купи хубава дреха. Някой човек, ако е стар, няма да ходи пеш, а ще си купи едно такси, някой кабриолет с кон, ще си хване слуга, ще си остави брада и пр. И ще си дава вид, че е голям. Младият ще си ходи с хубавите дрехи, а пък старият ще си ходи с хубавата брада. Но това са външните страни. Че може да имате брада, това нищо не значи. Това е дегизиране. Като дойдеш на този свят, все ще те дегизират. Ще ти дадат и някой халат, ще ти турят някоя затворническа дреха. Ще ти турят една брада и ще я гладиш. Трябва да я гладиш да я чистиш, понеже, ако не я гладиш и чистиш, влиза прах в нея, остатъци от ядене и ще стане място на зараза.

В англосаксонската раса хвърлят брадата, бръснат я. Тук не отива това, брадите имат още почитание и уважение. А пък там казват: „Без брада!“ Ние считаме за грях, някой да си хвърли брадата, а пък англосаксонската раса счита за разумно да си хвърли брадите. И за мустаците казват: „Долу мустаците!“ Всяка сутрин, като станат там, вземат бръснача и мустаците премахват с декрет. Казват им: „Днес няма да си тук!“ Премахват и брадата. Насапунисват ги и ги премахват. Тук, ако някой си обръсне мустаците, казват: „Защо си ги обръсна?“ За остригването на косата отзад още няма декрет. Някои приемат, че може да се отреже косата отзад. Но един ден ще се

прокара един такъв декрет за всички и косите у жените ще бъдат така отрязани отзад, както у мъжете.

Дали косите са отрязани или не, това е външната страна на живота. Трябва да уподобите, докато си жена ще носиш косите си дълги, а пък като станеш мъж, ще ги отрежеш. Всяка жена, която почне да мисли по мъжки, ще си отреже космите. Всяка жена, която мисли по женски, ще си остави косата. Всеки мъж, който мисли по мъжки, ще си остриже космите, а пък като почне да мисли по женски, той почва да ги оставя. В какво седи различието между мъжкото и женското мислене? Някой път е спасително да мислиш по мъжки, а някой път е спасително да мислиш по женски. Някой път ти е горко, ако мислиш по мъжки, а някой път ти е горко, ако мислиш по женски. Трябва да знаеш къде да мислиш по женски и къде по мъжки. Че човек няма една ръка, едната ръка е женска, а пък другата е мъжка. Хубаво е и с двете. С една мъжка ръка не си струва и с една женска ръка не си струва. Също така и единият крак е мъжки, а другият женски.

Разправяха ми един анекдот. Може да сте го слушали. Една жена била ревнива за мъжа си, много ревнива. Питат от къде ѝ дойде ревността. Де е повода за ревността? Един човек докато не го обичаш, не си ревнив за него. Щом го обикнеш, веднага ревността изпъква. Като не го обичаш, да ходи където си иска, не се интересуваш, щом го обикнеш – ревнуваш. И търсиш къде е ходил.

Един ми казваше: „Не зная, от как се ожених за тази жена, ограничава [ме]. Беля си намерих на главата, да знаех! А добра е тя, обичам я, но като си дойда, пита ме къде съм ходил, какво съм правил, пита ме като някой съдебен следовател.“ Иска разяснение той от своя приятел. Приятелят му казал: „Адам нямаше жена и поиска жена. Господ взе двете му ребра и направи му една жена. И сега тази,

която си взел ще чете ребрата ти, дали са 12, да не би да си дал други две ребра, да направиш друга една жена.“

Хубаво. Сега това е анекдот. Какво се крие в него? Или какво се крие в разказа за двете ребра? Всякога ние пазим захарта да не се стопи, понеже знаем, че има една възможност тази захар във водата да се стопи, да изчезне. Ако захарта се стопи и водата, можем да изпарим водата и да остане пак захарта. Но всякога, когато един предмет има свойство да се разтопи, ний го пазим, за да не премине в едно състояние, за нас неудобно, защото ти може да натопиш своята захар и да я носиш в едно шише, но тогава има друга опасност, шишето може да се счупи и водата да се разлее. По-добре е да се носи захарта суха. Това е за предпочитане.

Сега вземете закона за ревността. Кое е онова, което човек ревнува? Тази жена може да чете ребрата на мъжа си, това е преносно, това е образ, символ. Кое е онова, което тя ревнува. Вземете две деца. Да кажем, че майката има две деца. Ако тя даде на едното дете по-хубава, по-голяма ябълка, другото дете ще ревнува за хубава ябълка. По някой път, ако тези деца не са разумни, едното чувствува недоволство, отива при майка си и казва: „Тази ябълка не искам, искам такава голяма като на брат ми!“ Майката както и да убеждава детето, то казва: „Не, искам такава голяма, като на брат ми!“ И ако майката не даде това ще бъде повод на ревността. А пък в същност и двете ябълки са от едно и също дърво. По стечения на обстоятелствата едната ябълка е по-голяма, но по качество и двете ябълки са еднакви. Тази ревност може да се премахне. Ако майката даде еднакви ябълки, ревността ще се премахне, едното е доволно и другото е доволно. Ревността на някого всякога може да се премахне, като му дадете повече отколкото другото има. Но, ако дадете на едното повече отколкото на другото, то веднага ревността преминава от единия в другия.

Щом имате ревност, липсва ви нещо. Ревността всякога показва един вътрешен недоимък – недоимък в това, което сте взели. Съмнението и то показва вътрешен недоимък. Та, всичките недъзи, които човек има, това [е] вътрешен недоимък в това, което сте взели. Та всичките недъзи, които човек, които има, това е вътрешен недоимък на нещо. То може да е много малко. Вие вашата ревност можете да я излекувате, като имате точно това, което искате.

Ревността ви всякога показва, че Любовта ви е по-слаба. Вие казвате, че обичате някой човек. Но докато у вас съществува ревност, Любовта не може да се прояви в своята пълнота, защото има нещо материално примесено тук. Ти ревнуваш жена си, не заради душата ѝ, но заради тялото ѝ. Тялото на тази жена в тебе седи като един повод.

Ревността се явява във всичките форми и между религиозните хора се явява и между учените хора се явява и в дома се явява и в самия човек, като остане сам и в него самия се явява ревността по отношение на себе си. Даже има мъже, които ревнуват жените си от Христа. Той казва: „Как се влюбила тя в Него, за Него мисли, моли се за Него?“ Колко жени са бити защото вярват в Христа и се молят на Христа. Мъжът казва: „От как тя повярва в Христа, не си гледа работата в къщи.“ Питам сега, как[ви] са сега тези ваши разбирания? Като казвам така, изключвам себе си, но като казвам: Какви са тези наши разбирания, аз включвам и себе си и вас [и] тогава говоря общо за всички.

Вие опитвали ли сте се с кое може да заинтересувате Господ да ви слуша? Един се моли и кракът му оздравява, а друг се моли и кракът му не оздравява. Един се моли и работите му се оправят, а пък друг се моли и работите му не се оправят, но постоянно се влошават. Де е спънката? Да ви представя един пример, представете си, че вие туряте вашата дреха на едно въже в топла стая, а пък други турите в

една стая, която не е отоплена. Де ще изсъхнат дрехите? В топлата стая? Вие може да питате: Защо в едната стая дрехите не съхнат, а в другата изсъхват. Причината е, че едната стая е отоплена.

Ако вие се молите в топла стая дрехите ще ви изсъхнат по-[бързо], а пък ако се молите в неотоплена стая, ни най-малко молитвата няма да помогне да изсъхнат дрехите. Аз казвам, преди да се молиш запали печката! Аз по-рано ще запаля печката и тогава ще се помоля да изсъхнат дрехите. Не можете да имате някакво преобразование във вашия характер, докато не запалите печката. А пък печката представлява Любовта. Докато не дадете подтик на Любовта не може да прогресирате. И тогава ще дойдат промените, които вие искате. Тези промени ще станат не изведнъж, но постепенно. Всякога истинските промени в човешкия живот стават много незабелязано, много медлено, но промените, които стават медлено, те са Божествени. Онези промени, които стават бързо имат материален характер.

Не искам да ви навеждам примери, понеже всеки един пример има една отрицателна страна. Един проповедник взел да описва на един християнин една красива мома християнка. Този млад момък дотогаз не обръща никакво внимание на нея. До тогаз той мислил за Господа. От деня, от като този проповедник почнал да описва тази красива християнка, пълна с добродетели, той почнал да мисли все за нея. Ходил, ходил все тя изскача в ума му. И той си казва: „Отде се намери тя?“ Питам, какво му е допринесла тя? Той се разсейвал и си казвал: „С този пример проповедникът ме отдалечи от Бога. Тя ми стана препятствие. Не мога да се моля сега!“ А пък този проповедник искал да му покаже, че тази мома е красива добродетелна, та и той да стане като нея. А пък той, като я видял, тя почнала да се върти в ума му. И най-после момъкът гледал в събранието дали има някоя такава да прилича на оная мома. И почва да ги търси отвън.

Вие искате да станете богати в света. Някой проповедник е проповядвал и е говорил за богатството, представил е какви удобства дава богатството, какви постижения. И тогава вие сте били доволни. Дотогава не сте обръщали внимание дали сте силни или не. Но някой ви говорил за силата. И това влиза в ума ви. И сега, като ви гледам, носите една красива мома в ума си. Та сестрите носят един красив момък. И гледам не по един, а по двама, по трима, по четирима носят. Около брата цяла дузина стоят наоколо му, а около сестрата цяла дузина момци.

В преносен смисъл казано това: искаш да бъдеш силен, богат учен, с обществено положение, това да имаш, онова да имаш. Всичко това не са лоши работи. Заблуждението е там, че всичките тия неща ние ги имаме в себе си, те ни са дадени като условие, като външно условие и при които душата трябва да расте. Но душата не трябва да счита тези неща за съществени. Тези неща сами по себе си идват. Ти трябва да бъдеш красив, добър, но не да имаш красивата мома. Красивата мома е външните условия. По-съществено условие е, ти да бъдеш красив. Не само добрите хора да бъдат около тебе, но ти да бъдеш добър, защото ако ти не си добър, ти не може да участвуваш в доброто в света. Ако ти не може да се радваш на доброто, ти нямаш правилни отношения към света. Аз съм виждал някои хора правят много добри работи, а някои, които са религиозни, не са доволни от техните постъпки. Някой изградил църква, училище направил е едно добро. Ако не са доволни от него, казват: „Той нищо не е направил.“

Сега, кое е по-хубаво в света, да ви обича Бог и нищо да не ви е дал или да ви даде всичко и да не ви обича? Две положения има, след като ви даде Господ всичко вие ще го направите препятствие между вашата душа и между Бога и ще има една бариера, едно препятствие. Така седят работите. Има изключения, но много малко са тези изключения. Вие се намирате в едни сериозни изпитания. Някой път

мърморите така: „На еди-кого си Господ е дал богатство, а на нас не е дал!“ Че каква по-хубава къща от тая която имате? Вие се намирате в едно тяло, но не сте доволни от него и искате една къща отвън. Дал ви е хубави мисли и желания да вложите във вас и вие сте недоволни от тях. Вие искате тия мисли и желания да се реализират. Но, щом са от вън, тези желания и мисли, има една опасност да ги задигнат. Човек е крайно користолюбиво същество в моите очи. Това е моето лично мнение. Няма по-користолюбиво същество от човека. Мога да употребя някоя чужда дума, но няма нужда.

И Господ, за да научи този човек, Той е създал цялата тази система на земята. Най-първо той ще го убеди да се ожени. Той е користолюбив. То е най-голямата постъпка, да го накара да се ожени. И докато го накара да се ожени, цели планини трябва да се преместят. Господ, за да го накара да се ожени, казва му: „Тя е от твоите ребра.“ Той тогаз си казва, че тя прилича на него, а пък тя ни най-малко не прилича на него, защото, ако прилича на него, тя няма какво да излиза от него. А пък щом е излязла, значи се различава от него. След това ще му даде син или дъщеря, но ще накара някое друго същество да дойде да вземе дъщеря му. Къса се сърцето му, но какво ще прави сега. Другояче той би го утрепал с пушка, но сега казва: „Хайде зет ще стане, няма какво да се прави, ще я дадем. Обичат се!“ Сега мъжът, който не обичаше жена му да я пипат чужди мъже, че като пипат дъщеря му, не е ли същото. И той казва: „Господ така е казал.“ Трябва разбиране.

Трябва да разберете онази вътрешна тайна, това користолюбие, в което човек се намира. Бог се намира в голямо противоречие с нас. Ние искаме да Го заставим някой път да мисли, както ние мислим и Той иска да ни помогне да мислим, както Той мисли. Той оставя нещата да вървят, както ний мислим, по наше разбиране. Грехопадението ни е оставането ни да вървим по пътя на нашето

разбиране. Два пътя са те. Ние сме вървели по обратния път от 9 до 1. Това, което е верно за нас, не е верно за евреите. Ние пишем от ляво към дясно, а пък за евреите от дясно към ляво е вярното. Това, което за нас е резултат, за евреите не е резултат. И това, което за нас е причина, за евреите не е причина. Та, сега ние вървим по обратния път, по Божия път. И ако ние не вървим по него, ние няма да разберем живота, обратни резултати ще имаме.

За ревността каквото и да говориш, само един лек има в света: това е Божията любов. Няма друго лекарство. Ако намерим това лекарство, излекуван си, но ако не го намериш и в онзи свят да ходиш, никой не може да е спаси.

В окултната наука вий искате знания. Докато имате неправилна ревност, то вие ще употребявате знанията си, силата си и всичко в една лоша посока. Нека ревността във вас да остане в най-меката форма. Едно желание между две добродетели, някой път да служите на по-слабата добродетел, а някой път на по-силната, по човешки говоря. Но да слушате еднакво, без никаква разлика и на слабата и на силната добродетел.

Ревността, това е човешкия път, по който вървите. И никой не може да се освободи от нея до тогаз, докато върви по човешкия път. До тогава ревността ще върви с човека, както сянката върви след предмета. Щом влезете в Божествения свят, това противоречие ще изчезне. Зъбите се трошат при сухата храна, а пък се развиват при една храна, която няма тези качества. При меката храна зъбите уякват, но и обратно е верно, зъбите се рушат и от топлата храна. Две страни има човешката любов. И едната и в другата страна резултатите са едни и същи.

Сега основната мисъл, която оставям, онова, което можете да занесете със себе си, е да четете ребрата на мъжа си. Под това аз разбирам следното: не разглеждайте защо Господ е направил така

нещата, но най-първо ги приемете така както си са. Не мислете защо Господ е направил един човек богат, а пък другиго сиромах. Този въпрос го оставете. Защото, ако считате, че Господ е направил едни хора богати, а други сиромаси, то ни най-малко не разбирате Божествения живот. Всички хора, от Божествено гледище, са направени еднакво. На всички са дадени еднакви условия, разбирания, според степента на съществото. Всяко същество има преизобилно условия да направи от себе си каквото иска. И ако вие не сте постигнали, погрешката седи в самите вас. Условията ви са дадени и трябва да направите връзка, за да използувате за в бъдеще условията, които ви са дадени.

Има една опасна страна. Например, като се говори за млади моми и момци, вие казвате, че човек не трябва да се жени. Някой казва: „Не си струва човек да се жени!“ Така казва един от видните реформатори – Йоан Веслей, на третия ден след като се оженил. Ако човек не трябваше да се жени, защо Господ взе две ребра, че направи жената и каза: „Не е хубаво на човека да бъде сам.“ Казва се там в Писанието: „Направи ги мъжки и женски пол да живеят в хармония.“ Това е първото битие. А пък във второто битие жената е направена според желанието на мъжа. Бог, като прекарал всичките животни пред него да им даде имена, той видял, че те минават мъжко и женско, две по две и той, като видял, казал: „Всеки си има по едно женско, а пък аз нямам!“ И той казва на Господа: „Такова женско създай, както и на тях.“ Бог казал: „Опасна е тази работа.“ Той казал: „Не, аз имам достатъчно знания, ще я възпитам, ще я пазя.“ Вие не знаете какъв разговор имаше. И Господ каза: „Щом искаш, добре, да дам!“ Мъжът отвън убеждаваше Господа, а пък жената отвътре го убеждаваше.

(*Лекцията завършва без молитва и има вероятност да липсва част от нея.*)

36 лекция на Общия окултен клас, 30 май 1934 г София, Изгрев.

НЕРАЗРЕШЕНИТЕ ЗАДАЧИ

Сряда, 5 часа сутринта

(Небето прошарено с облаци. Времето тихо и топло.)

Добрата молитва

Размишление

Прочете се I-ва глава от II-ро послание към Коринтяните. Прочетената глава почва с няколко важни мисли, които се отнасят до частния живот на апостол Павел.

По някой път се случват някои опитности. Ето какво казва апостол Павел, един от напредналите: „Защото не искам да не знаете, братя, за нашата скръб, която ни се случи в Азия, че твърде много се отеготихме, повече от силата си, така че се отчаяхме дори за живота си.“ (Осми стих.)

Кои са били причините, поради които апостол Павел казва, че се е отчаял. Той допуснал мисълта, че тая работа няма да я бъде.

Има една пресилена страна в живота, понеже ние очакваме да имаме всички блага на земята. Това е една от причините на големите страдания. Всеки един, все си има някои желания, които иска да постигне в този живот, той идва до отчаяние от какъвто и характер и да са желанията. Ние говорим за един духовен човек. Един светски човек може да се отчае за пари, за къщи, за ниви, семейният човек може да се отчае за децата си и т.н. А пък духовният човек за какво може да се отчае? – Той може да се отчае, че не върви тази работа. Може да се моли цял ден, мисли, мисли и вижда, че седи все на едно място, нищо не е направил, погледне себе си и казва: „Толкова години вървя по този път и нищо не съм направил.“ И понякога му идва мисълта: „Да бях си живял както по-напред.“

Защото вие ще се намерите в опитността, която имали жабите. Имало една река, на чийто бряг седяла една жаба, която се плашила много. Дотегнала ѝ водата и почнала да се моли на Бога: „Господи да изляза от тези условия. Като дойде нещо, веднага се хвърлям във водата. Не мога да изляза вън на спокойствие. Да стане нещо от мене, да не влизам във водата." Така се е молила жабата и Господ направи жабата на заяк. Жабата си казала: „Отървахме се от водата!" Но не е една бела. Като стана заяк, погнали го да го гонят в гората и заекът си казва: „По-рано като жаба, поне не ме гонеха като вляза във водата, а пък сега, като заяк в гората ме гонят." И си казва, че първото му положение като жаба, било много по-добре, отколкото като заяк.

Нито локвата, нито гората разрешават въпроса. Погрешката на жабата е била в това, че тя мислила, като стане заяк, ще разреши въпроса. Не, няма да го разреши ни най-малко. Тя, като заяк, ще страда повече, ще се увеличат страданията ѝ. Заекът страда повече от жабата.

Светският живот е живот на жабата. А пък духовният живот е живот на зайците. Отношенията, които съществуват, са същите. Светският човек, като се уплаши, гурне се някъде, скрие се, оставят го, а пък духовният човек, като се уплаши, не може да се скрие, влиза в гората, но и там има опасност. Ни най-малко не си сигурен, като влезеш в гората, но и там има опасност. Ни най-малко не си сигурен, като влезеш в гората. Има много опасности там. Та казвам, идва закона на спасението, това, което възкресява човека, това, което го спасява. Човек трябва да напусне живота на жабата и заека. Жабата, като е гледала, как заекът идва до локвата, искала да стане като заека. Но заекът, не може да остане в положението на заяк. Той трябва да напусне тази форма и започне да мисли. Докато човек не мисли, той не може да разреши мъчнотиите.

В прочетената глава Апостол Павел, като разсъждавал човешки, отчаял се и казва: „Тази работа няма да я бъде.“ Той казва: „Много се отеготихме, повече от силите си и се отчаяхме за живота си. Ние се заехме да не уповаваме на себе си, а на Бога.“ Дошъл той до едно вътрешно разрешение и казва, че докато човек уповава на себе си, някой път има изходен път, а някой път ще дойде до смъртта. А пък, като престане да уповава на себе си, ще възкръсне. Възкресението е новият живот. Някой път човек иска да умре и казва: „Не ми се живее вече.“ Ние трябва да разбираме така: Човек като заяк, трябва да престане да живее. И заекът не разрешава въпроса. Заекът е по-голям от жабата, краката му са по-дълги, ушите му са по-дълги. Има голямо различие между жабата и заека, в органическия строеж и в знание, във всяко отношение има различие. Външния свят е само една азбука за онова, което е скрито. Някои от вас, понякога се отчайват. Ако сега ви запитат, какъв трябва да бъде вашият живот, каква програма бихте дали? Ако ви попитат, с какво биха ви направили щастливи, какво ще отговорите?

Да имате едно благо в себе си, което хората да не искат. Кажете ми сега едно благо, което хората да не искат, за да бъдете щастливи. То да е само за вас. Другите да се радват на това благо. Кажете ми, кое е това благо, което хората няма да искат. Даже и аз няма да ви го разправя. Можете да помислите малко, кое е това благо.

Често ние се спираме и сме недоволни, но трябва да си дадем отчет за нашето недоволство. Някой казва: „Аз съм недоволен, искам да умра.“ Че искаш да умреш е много добре, не е лошо да умреш. Че искаш да живееш, не е лошо. Хубаво, ти искаш да живееш. Заекът иска да живее, но той, като иска да живее, другите искат неговия живот. Онзи хрът, който гони заекът или онзи ловец, който го гони, иска живота на заека. Животът на заека е една необходимост за ловеца. Или една лисица може да преследва заека или пък някой орел.

Потребен е живота на заека за тях. Този, самият живот на заека ще му докара страдания.

Когато човек желае да умре, какво придобива той от смъртта. Смъртта е едно благо, което хората желаят по-малко, отколкото живота. Живота, всички желаем, а смъртта малцина желаят. Можем да кажем, че смъртта е едно благо, в което жабата се скрива, едно място, дето човек се скрива. Смъртта, това са неблагоприятни условия, но все таки тя е една почивка. Някои казват: „Да умра, че да си почина.“ Не трябва да смесваме смъртта със страданията при умиране. Някои ги смесват. Има силен контраст между живота и смъртта. Те са два контраста.

Сега въпросът не е доразрешен. От смъртта само Бог може да ни възкреси, да ни избави от това положение на смъртта. Само Бог е, който може да ни избави от смъртта.

Ние говорим за жабата, която седи в локвата, това са условията, в които, тя е поставена. Кой може да извади жабата от локвата? Да допуснем, че локвата изсъхне. Къде ще се скрие жабата? Ще се скрие под някой камък по навик, ще се сгуши отдолу. Но дали ще се скрие под камъка или в локвата, това не разрешава въпроса.

Да кажем, че ти искаш да избегнеш известни мъчнотии искаш къща, знание, сила. Това са условия, които донякъде можеш да имаш. Но има мъчнотии, които нито богатството, нито знанието могат да ги разрешат. Нима нашето знание може да ни избави от смъртта? Нима нашето знание, което сега имаме, може да ни избави от страданията, от вътрешните противоречия? Не трябва да дойдем пък до другото положение – да помислим, че това знание, понеже не може да ни избави, то не е потребно. Знанието може донякъде да ни помогне. Но сегашното ни знание, не може да ни даде онова разрешение на живота, което живота изисква. Например, някой от вас се е отчаял от живота си. За какво се е отчаял апостол Павел? Някой ученик може да

се отчае, че той няма да свърши училище, някоя майка може да се отчае, че няма да роди дете. Някой пътешественик може да се отчае, че няма да може да има достатъчно сили да изходи целия път на своето пътешествие.

Или някой може да се отчае, че богатството му няма да е достатъчно за постигане на целите му. Както един английски милионер при коронацията на английския крал Едуард, който е милионер, имал 360 000 000 английски лири, се е хвърлил в морето – отчаял се, че парите няма да му стигнат. Той имал 360 000 000 английски лири и когато пътувал с един параход, мислил, че тези пари няма да му стигнат и се хвърлил в морето и се удавил. Това може да вземете като един пример. Има много пъти учени хора, които са прибягвали до самоубийство. Това са само прояви на живота, явления, които не са изяснени. Съвременната психология не ги е изяснила.

Аз вземам пример из живота. Вземете младия и стария човек. Най-първо младият е весел, понеже има идеята, че ще живее. Но малко по малко, онзи, младият човек, преминава от едно състояние в друго и после вижда, че се е изменил, остарял е, и е изгубил своите сили. И този старият човек вече се отчайва. Та, като млад той бил весел, но като стар се отчайва и казва: „Хич не ми трябваше да влизам в тази каша. Сега на какво съм заприличал.“ Той вижда промяната в очите си, в лицето си, в кожата си, вижда, че се прегърбил и си казва: „Едно време бях от най-силните хора, всички хора ме уважаваха, почитаха, а пък сега съм станал посмешище на хората. Никой не ми обръща внимание.“ Седи си той в къщи и идва до отчаяние. Кое го е отчаяло? Как е изгубил той своята младост? Вие казвате: „Изгубил младостта си, станал стар.“ Но кои са причините?

Та казвам, сега голямото нещастие е, че ние остаряваме. Добре, сега ще ви представя тази идея малко по-другояче. В началото, като

млад, ще почне с радостта, а в края ще свърши със скръбта. Това са двата полюса. Младият започва с радостта, но започва като слаб. Животът започва със слабостта и свършва със слабостта. Представете си една млада мома, 21 годишна. Тя се гледа на огледалото, хубава е, красива е, има хубави вежди, красиви очи, снажна е, мускулеста е. Един ден завъртява се около нея един момък. Тя е насърчена вече, че е намерила своя идеал. Тя, като го погледне, казва: „С него вече ще мога да живея." Тя се насърчава. Така се минават ден, два, година, две години, три години. Един ден проникне един малък бръмбар вътре в нея, една малка мисъл. Какъв е този малък бръмбар? Аз да ви го кажа, че този момък обича и друга като нея. Щом като влезе този бръмбар в тая мома, тя, която е ходила енергично и изправена, изведнаж фигурата ѝ се изкривява, се навежда. По-рано тя е била като свещ, права, обаче, обаче щом влезе мисълта, че онзи обича и друга, образува се буквата „к" – образува се противоречие. По-рано тя гледа нагоре, обаче щом бръмбара влезе в нея, тя се навежда надолу (Учителят ходи наведен, с ръце на гърба и си клати главата.)

Сега къде е философията? Аз ще ви я приведа. Другата мома се е качила на гърба ѝ. Този момък я е турил на нейния гръб. Тя казва: „Много тежи тази мома, как ще я нося сега? Аз мислех, че той няма да тури нищо на гърба ми и че ще бъда свободна а пък той турил толкова голяма мома на гърба ми." Другите казват: „Тя се е отчаяла от живота." Как няма да се отчае. Другата се е качила на гърба ѝ.

Това са само символи. Една идея, като се постави в ума ти, тя може да те огъне и да измени целия ти ход. Може да се поставят в ума ти две идеи, които нямат хармония, допирни точки. Какво лошо има сега? Бог е създал и двете моми. Този момък обича едната мома, обича и другата мома. Едната е създадена от Бога, и другата е създадена от Бога. И момъкът е създаден от Бога. Где е сега злото? Защо тази, първата мома се е огънала? Сега как може да стане?

Втората мома трябва да дойде при първата мома, да я потупа по рамото и да ѝ каже: „Не се безпокой, аз не искам твоя възлюблен, ти и да ми го харижиш, той е вечно за тебе. Ти си бъди спокойна, аз ни най-малко не искам да се качвам на гърба ти. Моите крака са добри, аз ще си ходя. Този момък е за тебе.“ И тогава онази мома, пак ще се изправи.

Къде е тогава нещастието в света? Двама хора, като пожелаят едно и също нещо в света, ще си създадат едно нещастие. И когато имате едно голямо противоречие, то е защото сте пожелали едно нещо, което и други хора желаят. Какъв е церът? Не го желай. И Мойсей, когато е дал закона: „Не пожелай!“ Тоя закон има същия смисъл: Това, което желаят другите, ти не го желай, ако искаш да си свободен, нищо повече. Щом го желаеш, ти ще влезеш в едно голямо стълкновение.

Когато Христос е казал: „Не съдете, за да не бъдете съдени“, то е същият закон. Щом почнеш да съдиш другите хора, ти се поставяш в едно особено положение. Да допуснем, че двама лоши хора са в дисхармония. Как ще ги примириш? Вие им казвате: „Не се карайте!“ С какво ще ги убедиш да не се карат. Вие ще им кажете: „Обичайте се!“ Как ще ги убедиш да се обичат? Аз толкова години съм ви говорил за любовта. Но какво сте разбрали, какво сте приложили? По някой път, толкова криво сте разбрали. Някой път аз говоря едно нещо, а пък вие ще разберете друго нещо. Аз говоря за семейството, за любовта, за мъжа и жената и някой от вас е вече докачен. Аз говоря за някоя мома, говоря за душата ѝ, а някой разбира физиката ѝ, нейният физически автомобил. Аз говоря за семейството, като един институт, който Бог е създал, а пък вие разбирате отношенията, които вие сами сте създали. Аз говоря за свободата, вие разбирате за собствеността и казвате тогава: „Ако нашите жени обичат другите мъже, тогава какъв морал има в това? Една жена няма право да люби

другите мъже.“ То е право. Добре, но и мъжът няма право да люби друга жена.

Питам тогава, как ще се образуват отношенията, какво трябва да се прави сега? Мъжът не трябва да се докосва до никоя друга жена, ни да се докосва, нито да я погледне. Също така и жената не трябва да се докосне до друг мъж, нито да го погледне. Тогава, какви отношения ще се образуват? Прави сте. Яденето, което в дадения случай е определено за вас, никой няма право да го вземе от вас. Но това е ваше частично отношение. Това е частично ваше понятие, това е една идея, която вие я имате в ума си.

Питам сега: Кое е онова, което дава право на една жена, която се е оженила, да тури ценз на мъжа си, да не обича другите. Или, кое е онова, което дава на мъжа право да контролира жена си. На кое основание отгоре? В писанието се казва, че Бог създал мъжки и женски пол – мъжки и женски пол, но в едно тяло. Противоречие не могло да има, понеже мъжът и жената са живели в едно тяло. Лявата страна е жената, дясната страна е вашия мъж. И сега е така – дясната ръка е мъжка, а лявата е женска. Левият крак е женски, а десният крак е мъжки. И те се съединяват. Като крачиш с десния крак, мъжът има думата, той заповядва. А жената заповядва, когато крачиш с левия крак. Но, извадите жената в едно тяло и мъжът в друго тяло. Как ще ги примирите тогава? Това е, което е станало сега – раздвояването. Как ще примирите противоречието? Мъжът казва на жената: „Ти си моята половина!“ Жената казва: „Не, аз не съм твоя половина, аз не искам да бъда вече жена, искам да бъда мъж.“ Всички жени желаят да бъдат мъже. Малко жени има, които искат да бъдат жени.

Само Бог е, Който разрешава въпросите. Ние ще ги оставим, Той да ги разреши, когато му дойде времето. Ще оставим всички задачи неразрешени. Понеже всяка една задача си има своето време за разрешение.

И понеже въпросите не са разрешение, аз ще ви посвиря малко. Ще ви свиря за неразрешените задачи. Понеже въпросите не могат да се разрешат, ще пеем. Човек трябва да пее и да свири, когато не може да разреши един въпрос. В природата има един ритъм, който е ритъм на неразрешените въпроси.

Мъчнотията на всички цигулари е, че не могат да нагласят цигулките. Не, че не могат да ги нагласят, но времето ги разгласява. (*Учителят свири на цигулка.*) Това са неразрешените въпроси в света, ще ги оставиш Бог да ги разреши.

Отче наш

37 лекция на Общия Окултен клас, 6 юни 1934 г. София, Изгрев.

ДВЕТЕ ЛИНИИ

Сряда, 5 часа сутринта (Небето съвсем чисто, ясно. Времето тихо, топло.)

Добрата молитва

Размишление

Духът Божи

Ще прочета част от 5-та глава от Послание към Ефесяном *(от 11 до 20 стих.)*

(Махар Бену Аба пяхме.)

Имате ли някоя тема? (– Не.) Човек, като отиде на онзи свят 120 годишен, с каква форма ще бъде? Като станете на 120 години, с какво ще отидете? Някой път човек говори за известен морал, за добродетели, за любов. Човек може да остави тялото си тук. Всичкото оставя. И горе ще отиде без никаква тяжест. Без да тежи, ще трябва да влезне в другия свят. Каква форма ще има?

Ако ви зададат една задача, една от най-простите, елементарни задачи, как бихте я разрешили? Ако ти кажат: „Защо Господ направил човека такъв?“ Знаете ли какво значат думите: Защо направил Господ човека такъв? Българите ще кажат: „Направил сина си воденичар.“ Какво разбирате под тези думи? – Турил го да мели брашно. Казвате: „Направил Бог човека“, какво разбирате вие под това? Като го е направил воденичар, направил ли го е да краде брашно? – Направил го е да мели брашното. А ако краде, кой е вършил кражбата? Баща ли му? Някой проявил някоя слабост. Казват: „Господ така го е направил. Господ е направил пияниците в света.“ Някой лъжец казва, Господ го е направил такъв. Някой не си издържа думата. Казват: „Господ го е

направил такъв.“ Някой е направил някоя погрешка. Има слабост. Казват: „Господ го е направил такъв.“ Тези, които говорят така, говорят глупости. Това са глупави разсъждения. Така и магарето не разсъждава.

Фиг. 1

Тук имате петолиние. Съвременното петолиние, на тези 5 линии, ще имате нотите. Ако сте музиканти. Но ако не сте музиканти, какво ще правите с тези 5 линии? Ако не сте музиканти, може да турите нотите, където и да е. Може да предполагате само за местата им. Трябва да разбирате законите. Не, че природата е създала тези 5 линии, петолинието. Човек ги е създал. Това е едно човешко произведение.

Но казвам, представете си едно въже, което е дебело в диаметър 1 см; друго въже, което е дебело в диаметър 2 см; трето въже – 3 см; четвърто – 4 см; пето – 5 см. И тези въжета по издръжливост не са еднакви. Представете си, че тези въжета имат съзнание, като човек. Ако на първото въже му турите 5 кг и то се скъса, то где ще бъде погрешката? Едното показва, че това въже ще издържа само един килограм. Въжето с диаметър 2 см издържа 2 кг тяжест; това с три см издържа 3 кг тяжест; четвъртото – 4 и петото – 5 кг. Да кажем, че онзи, който е направил тези въжета, турил това като закон. Ако вие сега турите с първото въже тяжест 2 кг и то се скъса, то вие ще кажете: „Защо го е направил такова?“ Онзи, който е направил въжетата е написал, че на първото въже може да се тури 1 кг тяжест. Но разбира се по някой път, едно въже с дебелина 1 см, не може да издържа тежестта на 1 кг злато. Вие ще кажете: „Това е едно противоречие.“ Да

обясня. Да кажем, че това злато е нагорещено има температура 100–300 градуса, как ще издържа? Вие ще кажете: „Това е един килограм." Да, но то е нагорещено – 1 кг тяжест, това е една опасна тежина. Това злато съблазнява. Един килограм злато, в сегашно време, това са двеста наполеона. Колко струват 200 наполеона златни? Един наполеон струва колко? (– 600 лева.) Тогава 200 наполеона ще струват 120 000 лева. Мислите ли, че тук правоверните в класа, ако ги оставите в нашите приемни стаи и оставите едно палто с 120 000 лева, мислите ли, че ако ги оставите да преспят една вечер, че те няма да бъркат джобовете ви? Аз не мисля. Аз зная какъв процент ще издържат. За мен има един математически закон. Вие, някой път, употребявате израза „честен човек". Честен е човек, само когато изтърпи изпита. Честен е за мен човек, като го турят в стая с 120 000 лева и да не краде.

Работата е сега, къде седи престъплението? Да пренесеш 1 кг злато от едно място на друго не е престъпление. Но представете си, че това злато, което той е взел и го тури в дрехите си. Той има едни дрехи, които Господ му е дал. Те са направени от един хубав плат. И като вземе тези крадени пари и ги тури в джобовете си, те ще му прегорят дрехите. А дрехите му струват повече, отколкото крадените пари. Крадените пари струват 120 000 лева, а дрехите му струват да кажем, 5 милиона. Къде е умността на този брат. И ще тури тези пари в джобовете си, за да прегорят дрехите. Това не е морално.

С един килограм злато ще оцапаш съзнанието си, ума си, сърцето си. Та ти най-първо, нямаш вяра в Бога. Ти ще откраднеш от някъде, за да се прехраниш. Ще кажеш: „Гладен няма да умра я." Хубаво сега. Защо ще отидеш да крадеш баща си. Защо ще отидеш да намериш един шперц и да отидеш да крадеш от касата на баща си? Защо не му кажеш: „Татко може ли да ми дадеш?" Кое е по-хубаво сега? Че баща ти живее в един голям богаташ. Похлопай на баща си. Кажи му. Във всяка една къща има един апартамент на баща ти,

похлопай на адреса му. Ако ти кажат: „Кой хлопа?“ Ще си кажеш името, кажете името си. Баща ти всякога е занят. Но гости не приема. Баща ти много нарядко приема. Ти името си ще му кажеш. Ти ще кажеш: „Кой ще ходи да смущава баща ми?“ Ти не искаш да смущаваш баща си, а пък смущаваш брата си. Ти, ако бъркаш в джоба на един брат, кое е по-хубаво: да смутиш баща си или да бъркаш в джоба си?

Та казвам, всички вие носите един морал незавършен. Още не сте праведни. Не сте и светии. Човек трябва да бъде и светия и слуга и брат и ученик. Вие сте кандидати за светии, но още първа степен на светии не сте. Значи, свещта е направена, но не е запалена. Не се знае как ще гори. Вие сте слуги, но не сте слугували, вие сте брат, но не сте показали още своята любов, вие сте ученик, но още не сте учили. Вие казвате, че вярвате в Христа. Това са празни работи. Не сте учили още. Аз го вярвам, че има учени професори в софийските университети или в Кеймбриджския или в Харвардския университет. Но това няма да ме направи учен човек. Един християнин трябва да има учението на Христа. Не можеш да бъдеш християнин, ако нямаш знанието на Христа. Ако нямаш Неговия Дух, ти не можеш да бъдеш християнин. Как ще бъдеш математик, ако не знаеш от математиката! Как ще бъдеш ботаник, ако не знаеш нещо от ботаниката! Как ще бъдеш астроном, ако не знаеш нещо от астрономията. Как ще бъдеш пророк, ако не знаеш как да проричаш! Но ти ще вземеш кафето и ще видиш какво е написано там. Нищо няма написано там. Това са долапи. Той ще тури боба си и ще нареди боба и по тези зрънца ще каже нещо. И после ще каже: „Така говорят бобовете.“

Ако вие разглеждате човешкия организъм на съвременните философи, какво понятие ще си представите? Каква наука е съвременната философия? То истината ли представят или представят нещата както не са? Когато те фотографират, ще те фотографират като

един арапин. И който те види, ще каже: „Какъв красавец!“ Онзи, който фотографира и онзи, който види, не казват истината. Най-първо, във фотографията няма онези основни черти, гдето има бръчки той им прави кожата гладка. Направил е една восъчна статуя и казва: „Отлично, много младо лице!“ Хубаво. В какво седи ценността на една книга? Ако вземеш една бяла книга, на която няма нищо написано. Коя книга е по-ценна, написаната или ненаписаната? Ако си един бакалин, тогава ненаписаните книги ще цените повече от написаните, ако увивате нещо с тях. Бакалинът има съвсем друг морал. Но казвам: Написаните книги имат по-голяма стойност от ненаписаните книги. И ако вие сте ненаписана книга, къде е вашата стойност.

Ще дойде някой брат, който е много скромен и ще каже така: „Много страдам, можете ли да ми помогнете. Майка ми е умряла.“ И гледа надолу. Той е един долапчия, който иска да лъже. Турците казват: „Който гледа на земята, душата изгаря.“ Човек, който, като ти иска нещо, не може да те гледа в очите, той лъже. Казват: „От срам гледа надолу.“ Всеки човек, който, като ти говори, гледа в земята, дръж го извън вратата.

После има други хора. Други хитреци. Той несъзнателно прави някои работи. Като говори с тебе, гледа те в очите. Тези, умните, религиозните, те са по-учени. Той те гледа право в очите. Но като си мръднеш малко очите на някъде и не го гледаш, той ще си свие устата и ще я изкриви. Това са доландарджилъци. Аз му казвам: „Да си вървиш сега.“

Сега, минали са времената на лъжата в света. Няма нищо скрито покрито. В невидимия свят, вътре в който живеете, тези разумните същества, щом направиш едно престъпление, ти казват: „Защо лъжеш?“ Ти се смутиш тогава, мислиш и после се оправдаваш.

Та казвам, аз ви навеждам на тази мисъл: В света има две линии, по които човек може да върви. Вашето бъдеще зависи от това. Зависи от това, дали спазвате Божиите закони, така както Бог ги е създал. Бог ви е създал не за престъпници. И тогава нямаме право за нашите престъпления да казваме: „Бог такива ни е създал." Не ме е създал Бог да стана пияница. Ако съм станал пияница, зависи напълно от мен. Също така, ако съм бил крадец, пак зависи от мен. Бог е допуснал да имаш собственост, но тази собственост ни най-малко не включва, че ти трябва да крадеш. Нито Бог е направил някого да лъже. Лъжата произтича от страха. Но страхът всякога се ражда от едно престъпление. Ни най-малко Бог не е направил човека за престъпление. Ни най-малко Бог не е направил човека, да се занимава с лакомство. Създал му е стомаха въвел го е в един свят да мисли и когато гледа всичко, което Бог е създал, ни най-малко не го е създал, да се зароди у него мисъл, желание, да вземе мястото на Господа, да управлява хората.

Вие можете да запитате: От где се е зародило желанието у богатите да обичат да се возят – другите да ги носят, както папата някога от Ватикана, го носят на някоя носилка, до някое място? И той ще си маха ръцете и ще ги благославя. От где се зародило желанието на майката да вземе своето малко дете и да го носи? Това дете е било в нея, то е било като една мисъл в нея. И тази мисъл сега отвън се е въплотила. Това беше в ума ѝ и сега излезнало из него и ту [тя] го носи на ръце. Идеята на майката беше в ума ѝ. И сега тя я носи на ръцете. И вие може да носите някоя ваша идея, както папата от Ватикана до Св. Петър. Тази идея може да ви благославя. Но дали ще ви благослови е въпрос. Вие може да поддържате една мисъл от християнството, нищо няма да ви ползува. Питаш ме: „Православен ли си?" – Това е външна дреха. Ако ти не можеш да обичаш Бога, да живееш в Бога, какво ще те ползува другото?

Истинското учение седи в това: Да живееш в Бог и Бог да живее в тебе. Да живееш във въздуха и въздухът да влиза и излиза от тебе. Това е учението, от което можеш да се ползуваш. И това учение трябва да седи в ума ти. И Христос казва: „Аз съм в Отца и Отец е в Мене." Вий казвате, че само с Христа можете да живеете така. А ние какви трябва да бъдем?

Та казвам, всички несрети, нещастия произтичат от една причина в света: Щом ти не живееш в Бога и Бог не живее в тебе, ти можеш да извършиш всички престъпления. Щом живееш в Бога и Бог живее в тебе, ти не можеш да извършиш никога престъпления. Невъзможно е това. По никой начин. Когато ти извършиш престъплението, Бог не е присъствувал там. Престъплението всякога произтича от това. В Бога ти не можеш да извършиш престъпление в огъня вътре. Защо да извършиш престъплението? – Ти си извън Бога. Та, когато извършиш престъплението при 2000 градуса температура или при 3000 градуса температура или при 10 000 градуса температура. Значи в присъствието на Бога човек по никой начин не може да извърши престъпление. Когато си извън Бога, температурата се намалява, намалява и дойде до 0 градуса. Тогава можеш да извършиш престъплението. Щом почнеш да трепериш, дойдеш до студа, веднага ще откраднеш юрган, обуща, дрехи, пари и всичко можеш да откраднеш и ще кажеш в ума си: „Пари, дрехи, не ми трябват!"

И тук, в Изгрева вече се е започнало последното. Да, кореспонденти има, които ходят да разнасят нещата, каквото е станало навсякъде и на всичко това му турят опашка. Не ходете да разнасяте нещата. Ако някой направил нещо, идете и му кажете: „Това и това си направил, не е хубаво!" Кажи му го както трябва. Трябва да има доблест един човек да си признае погрешката. Онзи, който е направил погрешката, нека дойде да си признае погрешката.

Онзи, който е направил една погрешка, нека дойде да ми каже: „Ще ме извиниш, направих една погрешка.“ Благородство е това! А той, след като направи погрешката, ще дойде да ме лъже. Зад гърбът ти е говорил нещо, бледословил е, а пък ти казва: „Не е верно това, нищо не съм казал. Те лъжат.“ Те лъжат, а пък той говори истината.

Питам тогава: Какъв окултен ученик ще бъде това, какъв окултист! Какъв ученик! Какъв син Божий може да бъде! Казвам му настрана: „В твоя характер, аз не уважавам това. Ти можеш да ми се сърдиш, но тази е една черта не хубава.“ Нищо повече. Това не е хубаво. Някои хора, които от десет години не са се научили, ти на тъпана му биеш. Те са като малките деца. Майката му казва: Няма да буташ това! Но, като излезе майката, детето се качи на крушата и яде от крушата. Има майки, които четат крушите колко са. Прочела тя сто круши и после ги чете, но вижда, че липсват десет. И казва: „Къде са десетте круши?“

Сега помнете: В света има известен род престъпления, които са огън! Човек трябва да се пази от тях. Те носят много лоши последствия. И светията да направи едно престъпление, ще носи последствията. Давид направи едно престъпление от този род и близо 3000 години са минали и не може да се изличи престъплението му. Кой как ходи, слуша за неговото престъпление. Който чете библията, чете, че той взел жената на Урий. Давид видя тази жена и това била една хубава жена. И царят казал на военачалника си за Урий: „Ще го туриш в първите редове да го убият.“ И той задигна жена му. Детето, което се роди, умря. И не може да се изчисти това престъпление и в онзи свят, като четат това, Давид все като че го жегват. Веднага изпъква престъплението му в неговото съзнание.

Та да не мислите, че ако направите едно престъпление, че това ще се заглади така лесно. Хиляди години могат да седят следите му. Трябва да знаете, че в света Бог заличава всички престъпления, но

кога? Само любовта е, която може да ги заглади. Докато дойде любовта ще минат хиляди години. Но Божията любов всякога не действува. Божията любов действува само в крайни периоди. Периодически. Будистите имат една философия: Във всеки 360 милиона години Божията любов веднаж се проявява да заличи всички грехове на хората. Да вземе кармата на хората, да ги очисти, това е любовта! Любовта трябва да заглади всичко. Направиш едно престъпление, молиш се и тъкмо се успокоиш и пак минава през съзнанието ти извършеното престъпление. То наново изпъква в съзнанието ти. Тъкмо се помолиш и престъплението изпъква в съзнанието ти. И много мъчно можеш да се освободиш от направеното престъпление.

Казвам, престъпленията, които вършат хората, те са най-малките. От най-малките престъпления, могат да се родят много лоши последствия. Здравето на човека, всички тези болести, всички съвременни болести се дължат на престъпленията. Има индивидуални престъпления, семейни, народни, общи, човешки престъпления. Трябва най-първо да вземеш участие в своите престъпления, но ще вземеш престъпленията на семейството, в което живееш; в народа, в който живееш; човечеството, в което живееш. И народът и човечеството ще вземат участие в твоето престъпление, което ти си направил. Но ако ти дадеш повод за едно престъпление, ако направиш едно престъпление, могат да се поведат след тебе един милион хора и те да направят престъпление. Ти си направил едно престъпление, нищо на глед, но един милион хора, ако направят престъпление в това, каква ще бъде твоята отговорност. Сега, един милион хора, от които всеки откраднал по 100, 1000, 100 000 лева и след като ги хванат и обесят и половината турят на тебе. Тогава, за колко години вие можете да изплатите този дълг? А трябва да го платите.

Вие имате една много повърхностна идея и казвате: „Господ ще заличи и прости.“ Има неща, които не са престъпление. Например взел човек една ябълка от ябълково дърво. Това не е престъпление – минал покрай някое лозе и откъснал грозде. И това не е престъпление. Влезнеш в дома на един богаташ, намериш кесията му, в която той има двеста наполеона. И на тебе ти трябва само един лев. Ти отиваш и взимаш само един лев. И това не е престъпление. Но задигнеш всичките пари – това е престъпление. Нему му трябва един лев. Ще отвориш кесията и ще вземеш един лев. Ако, като отворя своята [твоята] кесия, вземам толкова пари, колкото ми трябва и ти, като отвориш моята кесия, ще вземеш колкото ти трябва, значи по Бога е това. Щом вземеш повече отколкото ти трябва, ти си извършил вече престъпление. И най-после, можеш да отидеш при кесията и да попиташ моята кесия. Аз така разбирам учението: ти влизаш и намираш палтото ми, намираш кесията ми, кесията ми има съзнание. В нея има двеста наполеона. Да кажем, че тебе ти трябва един наполеон. Ти попитай кесията: „Дай ми адреса на твоя господар“, или „съобщи на господаря си, че ми трябва един наполеон. Можете ли, разполагате ли да ми дадете толкова?“ Кесията ми веднага ще ми съобщи. И аз ще кажа на кесията: „Дайте му един наполеон за моя сметка.“ Вие питали ли сте някой път кесията? Ти искаш да направиш нещо. Питай! Това е един вътрешен морален закон.

Вие седите сега и някой от вас сте много неразположени. Има някои братя, съвършено неразположени. Има някои братя съвършено неразположени, по характер са много неразположени. И млади и стари братя има, които са неразположени. Мнозина аз съм лекувал и те не са ми платили визитата. Мнозина имат да дават, които не са давали нищо. Седят си и се потриват. За себе си правят всичко това, не дават и минават за братя. Това не е братство. За всичко трябва да има една изправност. Човек трябва да е изправен. Не е за мен, но

човек е дошел на земята, трябва да се учи. Изправност трябва! Като е изправен, Бог ще го изпита. Някой казва: „Дал ми пари на заем." Казваш му: „Ти Господа питал ли си?" Той ти казва: „Питах го." Хубаво – давам му. Питам Господа. Онзи никога не е питал Господа. Той лъже. Аз го държа отговорен. Не че е взел от мене пари, но го държа отговорен, че ме лъже. Ако Господ е казал, ще му дам. Колкото пъти каже Господ – десет лева, двадесет лева, тридесет лева – ще му дам, но ако не е казал Господ, той лъже.

Та второто положение – той може да ми каже: „Господа не питах, но тебе питам. Имам много нужда, ако можеш да ми услужиш." Той да остави на мене и да не ми определя време. Той да каже: „Сега имам нужда, но когато ти намериш за добре." И ако аз му услужа, той да бъде благодарен и ако не му услужа, пак да бъде благодарен. Щом не мога да му услужа, има трети закон. Има възможност, този да пита, онзи да пита, не само един брат, един, втори, трети, четвърти, да ходи при тях и да им каже: „Братко, имам нужда." Но да не тури лъжа. Той може да каже: „Аз едно време на брата ти направих голяма услуга, дадох пари на заем." Аз направих услугата, но моя брат е в Америка да кажем. И той си идва от Америка и го питам: „Този правил ли ти е услуга?" Той ми казва: „Никаква услуга не ми е направил." И освен, че не му е направил, но ме закачил малко.

Аз не обичам да пердаша дявола, понеже, като го пердаша, да не пострадат и други. Голям майстор е той в едно, той се крие в яйцата. Ако речеш да го буташ в яйцата, ще счупиш всичките яйца. Ще имам един дълъг дилаф. Щом той влезе между яйцата в кошницата, ще извадиш яйцата, яйце по яйце от кошницата и ще хванеш с дилафа него. Ще го извадиш по този начин и никое яйце не е счупено.

Не оставяйте вашата кошница отворена да влезе дяволът. Не оставяйте вашия ум и сърце отворени, да може да влезе дяволът и да разбърква ума ви сърцето ви. Аз като говоря, някой може да каже:

„Кого визираш?“ – Всички визирам! А пък и специално мога да кажа кого визирам. Аз мисля един ден да свърша с някое отношение. Има неща, които не трябва да съществуват. Но знаете ли кога ще направя това? – Когато тръгвам за небето. Сега няма да кажа, но когато тръгна с паспорт за другия свят, ще дойда и ще ви кажа: „Този, този и този.“ Ще ликвидирам и ще кажа: „Сбогом.“ И ще си замина. Но сега няма да кажа.

Искам да оставя сега във вас една основна мисъл. Не че вие искате да вършите престъпление, но вие имате слабости, които момите имат. Слабостта на една мома седи в това: тя няма да позволи на едни овчар да я целуне. Но на един княз не една целувка, но десет ще му даде. Понеже очаква нещо от него – доландарджилък е това. Този княжески син, аз по-скоро бих дал овчарят да ме целуне, отколкото княжеският син. Княжеският син, това е дявола. Овчарят – това е Христос. И вас ви целуват княжеските синове. Да престане да ви целува княжеският син. Нека овчарят да ви целува, отколкото един княжески син.

Проявената Божия любов носи пълния живот. (Три пъти.)

Аз един ден ще ви събера всички ви и ще ви приведа факти, какво могат да извършат някои братя. Срамота е! Даже вън хората в света, не са вършили такива работи! Има факти, че ако всички други ще бъдат такива братя, по-добре нямаме нужда от тях.

6 часа (Вън направихме упражненията.)

38 лекция на Общия Окултен клас, 13 юни 1934 г. София, Изгрев.

ПРАВИЯТ ПЪТ

Сряда, 5 часа сутринта (Небето е чисто и ясно. Времето топло, тихо.)

Добрата молитва

Размишление

Ще прочета 20 глава от Евангелието на Матея *(1-17 ст.)*

Духът Божи

Съществува едно противоречие в живота, в сегашния живот. В самото начало на сегашния живот, съществува едно противоречие. Задачата е, човек да се освободи от това противоречие. Няма да ви разправям как е дошло. Не се знае как е дошло. Сега се изучава как трябва да се излезе от него. От къде е дошло, защо е дошло, не се знае. Сега се изучава, как да се извади предмета. Представете си, че някоя мишка е влязла във вашата къща. Не сте я видели от где е дошла, но един ден почва да чопли, да човърка тук там, безпокои ви. Вие мислите сега по кой начин да се освободите от нея. Не е голям разбойник, малък разбойник е. Тук таме ще направи нещо, ще направи някоя пакост. Ще изяде малко от хляба. Но, като изядеш от този, мишия хляб, изприщват ви се устата.

От това противоречие излиза недоволството в живота. Защото и здравите и болните хора са недоволни. Болният е недоволен, че няма здраве. И здравият, някой път, е недоволен, само че недоволството на болния се различава от недоволството на здравия. Сиромахът е недоволен, че е сиромах, а богатият, по някой път, е недоволен, че няма повече. Различават се. Единият е недоволен, че няма нищо, а пък

другият е недоволен, че няма толкова, колкото той си предполага, че трябва да има.

Да кажем, че вие постъпвате в училището и казвате: „Като свърша първи клас, достатъчно е!“ Но после виждате, че с един клас работа не става и казвате: „Втори клас, като свърша, достатъчно е!“ Но после се убеждавате, че и с два класа работа не става. После казвате: „Убедих се, че и с 3-и клас работа не става!“ Същото констатираш и за 4-и, 5-и до 7-и клас. После казваш: „Дойдох до 8-и клас, но стига толкоз!“ Но после казваш: „И с 8-и клас не става!“ Следваш в университета първа година, втора година, трета, четвърта. И после казваш: „Не стига!“ И казваш: „Трябва да се специализирам!“ И пак време не остава. Днес ще се специализираш, утре ще се специализираш. Като се специализираш, специализираш и нямаш вече сили какво да специализираш. Онзи цигулар, който свирил, най-после му се схванали ръцете и не могъл да свири. Ръцете му не държали. Той свирил, свирил и най-после от притискание се разстроила неговата нервна система.

Нещо предават теоретически, но трябва да се предаде и практически. Може да разправиш на един човек какво нещо е доброто. Но да направиш едно добро?! Ще му кажеш: „Ела с мене, аз ще ти кажа какво нещо е доброто!“

Този предмет наглед няма съответствие с предмета, с който започнахме. Говорихме за доброто, а пък сега влизаме и говорим за един друг предмет – за доброто. Турците казват: „Нерде Шам, нерде Багдат.“ Ще кажат: „Няма логика.“ По някой път вие сте недоволни. Но бих желал да ми дадете едно обяснение, какво нещо е недоволството. Вие казвате: „Аз съм много недоволен.“ Е, добре, представи ми, какво нещо е недоволството. Аз много бих дал, за да ми го представи някой каква черта има недоволният. Някой, който рисува, как ще представи недоволството? Един човек работи, но е

недоволен. По какво познаваш, че е недоволен? Седи си той тих и спокоен. От где схващаш, че е недоволен? Четеш една книга и казваш: „Не ми хваща окото тази книга." Каква е основната черта на недоволството? Малко ще ви улесня. Кои са отличителните черти на светлината и на тъмнината. В светлината свободно може да ходите, като имаш светлина не се спъваш, можете да избягвате всички мъчнотии. А пък тъмнината се отличава по това, че в нея нищо не виждаш, можеш да се спънеш, какъв е пътят не знаеш, навсякъде можеш да попаднеш в големи противоречия. Тъмнината се отличава по това, че не ти дава възможност да се справиш с мъчнотиите, които са по пътя ти. Следователно там се изисква голямо внимание, изисква се една пръчка, като вървиш ще побутваш по пътя, а не да тръгнеш урбулишката. Ще буташ, когато вървиш, ще туриш ума си, защото не знаеш може да има някоя пропаст. А пък при светлината няма какво да се бъркаш. Ти казваш за някого: „Той разбърка една работа." Щом е объркал една работа, кога я е объркал? Деня или нощя? – Нощя. Ти, като вървиш в тъмнината можеш да загазиш и размътиш водата. Кой ти даде правото да мътиш водата? Ти ще кажеш: „Понеже се намирам в голяма тъмнина."

Когато някой път имате недоволство вътре във вашия живот, някой е размътил водата. Вие сте недоволен, за какво? – Водата е размътена във вас. Вие не сте виновати, но онзи, който е размътил и той не е толкова виновен. То е едно странично обстоятелство. В даден случай, как ще се справите с вашето недоволство, с това противоречие, как ще го премахнете? Ще трябва да чакате. Ще се мине може би цял един ден, за да се избистри тая вода, да се източи тая вода от мястото гдето е текла и трябва да чакате да дойде новата вода. Онзи, който е ходил в тъмнина е покварил водата без да знае. Вие трябва да знаете новата вода, която никой не е прекрачвал. Защото никога не трябва да пиете вода, която някой е прекрачвал.

Сега, ако ви дам едно правило, вие веднага ще схванете буквата на нещата. Да кажем, че искате да пиете вода, но някой отгоре я прекрачил, но няма да искате да пиете. Някой човек, чиито ръце са нечисти, отива да вземе хляба. Не го вземай този хляб! Тогава какво трябва да правиш? – Чакай докато хлебарят опече друг хляб, нищо повече. Но това са посторонни работи.

У недоволните хора има едно нещо: у тях отсъствува любовта. Те нямат понятие за любовта. Те са недоволни, че любовта ги е напуснала. Не че доброволно ги е напуснала, но те са извън областта на любовта. Следователно, те са недоволни както един човек, който е извън областта на светлината и е недоволен, че е в тъмнина. Има недоволство в него, няма никаква лампичка. Той трябва да развива своя разсъдък. Когато в душата на човека не седи любовта, трябва да седи неговият разсъдък, за да може да подготви пътя на любовта. Защото някой път любовта идва, както идва светлината. Човек трябва да бъде готов. Когато дойде любовта, да го намери готов. Защото, ако не го намери готов, той нищо не може да се ползува.

Любовта си има външни прояви. Тя носи най-великото. И ако ти не си готов да възприемеш това, най-великото и да го разбереш, ти не се ползуваш. Тя слиза от самата вечност, за да стане същина на твоя живот. И [от] тази любов зависи животът ти. И ако любовта не те посети, ти си недоволен. Вие имате обикновено разбиране за живота. Например, заекът има обикновени разбирания. И ако ти нарушиш неговото обикновено разбиране, заекът не може да разбере, каква нужда има хъртът да го гони. И до сега зайците не са разрешили какво заставя хрътките да ги гонят. Те казват: „Да сме им направили някоя пакост, не сме. Нито една лоша дума не сме им казали, нито един камък не сме хвърлили срещу тях. Ние мирно си пасем и не можем да разберем, защо те ни гонят.“

Вие някой път питате: „Защо ни се случи това нещо, защо този човек направи това?“ Не разрешавайте въпроса защо те гони хърта. Той е един от неразрешените въпроси. Остави го за далечното бъдеще. Аз съм намерил само едно разрешение. Когато ме питаха зайците, като минавах покрай тях, те ми казаха: „Ти си учен човек, защо ни гонят хъртовете?“ Не туряйте този въпрос. Променете вашите очи, уши и пр. По-лесно е да промениш своя заешки образ в друг, отколкото да решиш въпроса, защо хрътката те гони. По-лесно е да измениш формата на заека, той да стане друга някоя форма, отколкото да разрешиш въпроса защо хрътката го гони. Зайците казаха: „Ще си помислим по това.“ И до сега както виждаме, все си мислят зайците. Но са взели предвид моите думи. Когато аз минах покрай зайците, ушите им бяха малки, а пък сега са израснали големи. По какво се отличава зайщината? – По страха. Тупа сърцето на заека от най-малкия шум. Когато зашуми най-малката тревица, заекът ускори своя бяг. Заекът седи като голям юнак, но като я бутне тревицата, подскочи. Всичко у него е готово за бягане. Представете си, че заекът не бяга, тогава ще стане това, което заекът не обича и за да не стане това, което заекът не обича, непременно трябва да бяга, трябва да дойде страхът.

При страха човек се научава да разсъждава. Без страх човек не може да се научи да изпълнява Волята Божия. Казано е: „Началото на мъдростта е страхът Господен.“ Да мислиш, да разсъждаваш, това не е началото да изпълняваш Волята Божия. Да мислиш, да разсъждаваш, това е начало на знанието. Така е, но законът на Любовта е началото да изпълняваш Волята Божия. Ще минеш през страха. Там ти е пътят. Всеки един човек, за да стане учен, за да придобие знание, трябва да мине през областта на страха и да дойде до областта на Любовта, която разрешава постепенно въпросите.

Сега не искайте да се уреди целият ви живот. В любовта съществува един закон: днес като се наядеш, за утрешния ден не мисли. Турците казват: „Аллах керим“, а пък християните казват: „Йова и ре!“ Няма да се спирам филологически върху тези думи. Приблизително това значи: „Господ ще промисли. За утре Господ ще промисли.“ Не си ти, който ще промислиш. За ядене майката промисля, а пък длъжността на децата е да ядат. А майката приготовлява храната. Ние сме в една епоха, в която ние сме деца. Трябва да се храним добре. А пък ако остане да приготовляваме тази храна, съвсем ще се забъркаме. Други същества от невидимия свят приготовляват храната. Онези плодове, които растат, не ги приготовляваме ние, също житото, което расте, също така въздухът, който изпълва пространството и пр. Ти само ще възприемеш въздуха, храната. Ние искаме по някой път да уредим живота си. Не е възможно да уредиш живота си. То е най-сложното нещо да уредиш живота си. Че ти имаш отношение с милиарди същества. Пътя, по който ще тръгнеш, не може да го избереш. Гдето ще тръгнеш, ще имаш стълкновение и само Божественото ще те прекара през един много по-тесен път, ще минеш през един тесен път, за да не влезеш в стълкновение с никого. Иначе, ако влезеш в друг път, ще бъдеш в стълкновение с този, с онзи.

Ти не вървиш по правия път. Трябва да минеш по един път по който няма да имаш стълкновение. Той е правия път. Правият път е онзи, в който да не си в стълкновение с никого. Правият път е да нямаш никакво противоречие в душата си. Имаш ли противоречие, ти не си в правия път. Ти си в пътя на изправлението.

Правият път е пътя на Любовта. Не трябва да има абсолютно никакво противоречие, но за да няма абсолютно никакво противоречие, ти трябва да си в този път. Извън този път, ти можеш да вървиш по пътя на знанието. Могат да ти кажат: „Ти не се

безпокой, това не прави, онова не прави!“ Могат да ти кажат такива неща. Да допуснем, че ти вървиш по един път и си имаш едно шише с вода. Дошъл е някой и ти е изпил водата. Ти се безпокоиш, жаден си. Казвам ти: „Ти си близо до извора, напълни си своето шише от извора.“ Когато дойде някой и ти изпие водата, има ли тогава основание да се безпокоиш. Ще го напълниш. Щом някой иска да не се безпокои, непременно трябва да бъде при водата на Любовта. Гдето се казва: „Човек трябва да бъде при Бога“, това се разбира. Бог, според мене, е местото гдето няма абсолютно никакво противоречие. То е един път, гдето човек само се учи да яде. Няма да мисли отгде ще дойде хляба. Той само ще диша и няма да мисли от где ще дойде въздуха. Той ще живее и няма да мисли от где е живота.

Христос казва: „И това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога и Христа, когото си изпратил.“

Ние започнахме с противоречието. Противоречие в живота съществува в онова нисше царство на животните, които са под нас. Щом ти имаш слуги, ще имаш противоречие, понеже тези слуги ще направят нещо, което не е по волята ти. И кога човек може да бъде спокоен? Аз да ви кажа: ще уволниш всичките слуги, няма да имаш нито един слуга в къщи. Ти ще бъдеш и господар и слуга. Но колко е мъчно да се разбере това, да бъдеш едновременно господар и слуга, да разбереш тия две състояния – голямото и малкото. Каква е разликата между голямото и малкото, между близо и далече. Близо и далече, голямо и малко, това са два контраста. Малкото е малко, не защото е малко само по себе си, но то е малко, понеже е много далече от нас. А пък другото е голямо, понеже е много близо. Според мене големи неща са тези, които са много близо до нас, до нашето съзнание. По някой път голяма, велика е любовта, понеже е близо. А по някой път голяма е омразата, понеже е близо. По някой път светлината е голяма, понеже е близо. Но всички онези неща, които са далече, не си засягат.

Представи си някоя голяма лампа, слънцето е толкова голямо, щото казват, че е един милион и триста хиляди пъти по-голямо от нашата земя, а пък го виждаме като една малка пита. Вие не виждате същинската реалност и се чудите, как това слънце, което го виждате малко, да е много по-голямо от цялата земя. Всички сега търсите любовта, но какво нещо е тя, вие не можете да си дадете отчет. Какво нещо е сега любовта? Според езика на писанието, първото нещо, което любовта е направила, като е слязла в човека, като е дошла в човека е следното, тя се отличава със следното: тя изпъжда страха навън. Тя ще те освободи от всички безпокойства. Като дойде любовта, всички безпокойства, които има в душата ти, изчезват. Говорят за болести, говорят за сиромашия, говорят за смъртта. Говорят за много други работи, за горе, за долу, за голямо и малко. При любовта всички тия неща изчезват и настава в душата ти едно вътрешно спокойствие, на покой.

Според вашата опитност, когато любовта ви е посещавала, какво ви е донасяла? Мене са ми разправяли мнозина за любовта. Но аз съм виждал, че те имат само подаръците на любовта, както малките деца. Ако сте в Америка или в Англия, те имат един Санта Клаус (Дядо Коледа), един митически герой, един старец, който носи в голям кош всичките благословения. Англичаните и американците възпитават децата си и им казват, че Санта Клаус всичко носи. И стават сутринта децата и виждат, че има дрехи, обуща, играчки и скачат от радост. А пък Санта Клаус в къщата не е стъпил. Той е бащата и майката. Детето си мисли, че е дошъл такъв особен човек.

Питам сега, важно ли е да знаем, кой е донесъл подаръците? Когато си гладен, не питай кой е донесъл хляба. След като се наядеш. Защото като питаш, трябва да платиш. В знанието има една опасна страна. Ще платиш, глоба има. Питаш: „Кажи ми кой направи света?“ – Ще платиш глоба. Ти си турил вече въпрос. Не че нямаш право,

имаш право да питаш, но ще платиш. Нали искат някои ученици да държат изпит. Някой ученици се явяват на изпит и за да имат право да го държат, внасят такса 1600 лева. Казват: „Защо Бог създаде света?“ Сега ти си дал кандидатурата, за да разрешиш този въпрос. Сега ще внесеш пари. А пък вие искате да държите изпит, без да внесете нещо. Казваш: „Учителю, я ми кажете!“ Казват ми: „Защо мълчиш?“ – Защото ти не си отворил кесията да платиш таксата. Вие искате без такса. Без такса аз никога не говоря. Ще донесеш таксата. Има вече тогава законно основание и ако издържиш, ще ти дадат свидетелство. А пък ти, нищо не внасяш и искаш. Мнозина от вас вървите по Божия път, без да сте внесли вашата такса. Вие ще кажете тогава: „И тази добра. Не може ли без такса?“ – Ще те хванат и ще ти кажат: „Ще платиш!“ Много са внимателни в духовния свят. Направил си една погрешка. Ще те заведат в дирекцията и учтиво, любезно ще ти кажат: „Ще бъдете така добри да внесете. Тук са законите такива. Ще си платите.“ Любезно говорят. Ще заведат там, ти бъркаш тук там и нямаш пари. Хайде друга беля, оттам ще те вземат в друга дирекция. Ти ще кажеш: „Имам пари, но забравих ги в къщи.“ Ще те върнат в къщи, за да вземеш парите. Ще те качат в техните тренове и като дойдеш втори път, да обещаеш, че ще платиш. За отиване и за връщане по треновете, ще платиш билета. Без плащане няма. Даром нищо не се дава. Даром има само в закона на любовта. А пък извън любовта има плащане на общо основание. Казано е: „Даром сте взели.“ Даром е в закона на любовта. Влезеш ли в нея, то там работата е лесна – без пари върви. А пък докато влезеш в любовта, всичко е с пари. Много са любезни, учтиви, но до последната стотинка ще платиш там. Като влезеш, ще платиш. По закон е всичко това.

Някой път аз гледам вярващите, недоволни са. Отиват те на работа на Божественото лозе, но са се облекли с най-хубавите си дрехи. Не е лошо това. Много добре са облечени, но цял ден се

потриват. А пък други не са толкова хубаво облечени, по-окъсани са, но целия ден работят. И като дойде вечерта, да им плащат, едните казват: „Знаете ли колко време ние изгубихме, за да се облечем с най-хубавите дрехи?“ Казват им: „Хубаво бяхте облечени, но малко работихте.“ А пък за другите казват: „Онези не бяха така облечени, но много хубаво работиха.“ На първите казват: „На вас плащаме единия пеняз за целия ден, за хубавите дрехи.“ От сутрин до вечер с хубави дрехи работят. Те не са работили толкова много. Те казват, че ги е пекло слънцето. Че ги е пекло слънцето, в това им вярвам, но че са работили, аз го отказвам. Вие казвате: „Пече ги слънцето.“ Право е, много сме доволни от вас, че ви пече слънцето, но тези със скъсаните дрехи работиха толкоз, колкото вие целия ден се пекохте с вашите хубави дрехи.

До сега не знаете, че първите са работили. Не, целия ден те са били облечени парадно, разисквали са как Господ създал света, как живеят светиите на небето, какъв прогрес щяло да има. Това са разисквания. Хубави са те, не са лоши, но като дойдеш, един пеняз ще ти платят. И после ще се чудиш и ще казваш: „Толкоз време аз разсъждавах да се облека, да стана чист и свят, да изпълня Божията Воля. Целия ден да ни пече слънцето и един пеняз!“ Ще му кажат: „Толкова си се пазарил. Не съм те обидил.“ Така му каза господарят.

Но сега да минем към цигулката. Но времето е дошло.

Отче наш

Като се плаща, ще се уреди въпросът.

6 часа сутринта

39 лекция на Общия окултен клас, 20 юни 1934 г. София, Изгрев.

ДИШАНЕТО И ВЪТРЕШНИЯТ ЖИВОТ

Сряда, 5 часа сутринта (Небето чисто и ясно. Времето тихо и топло.)

Добрата молитва

Размишление

Ще прочета част от 7-ма глава на II-ро Послание към Коринтяните (от 1 до 14 стих.)

Сега ще имаме едно малко музикално упражнение. Ще изпеем гамата и когато изпеем „до“ – поемете въздуха вътре, а при „ре“ ще издишате. При „ми“ ще приемете въздух. При „фа“-то ще издишате, при „сол“ ще приемете, а при „ла“ ще издишате. При „си“ ще приемете, при горно „до“ ще издишате.

Без дишане животът няма да тръгне напред. Дишането, мисълта и любовта са свързани. Те са в същата гама.

Двете ръце с пръсти събрани една срещу друга, пред гърдите. После поемете въздух и разтваряйте ръцете настрани. Защото вдишването е процес, който твори от вътре, а когато издишаш, твориш отвън. Така че, ако искаш да твориш отвътре, ще вдишваш, ако искаш да твориш отвън – ще издишаш. Така че, двояк процес има: творение отвън и отвътре. И ако не знаеш как да вдишваш и ако не знаеш как да издишваш, нищо не можеш да направиш. С такт ще дишаш.

Ръцете в първоначалното положение пред гърдите и насочени едни срещу други пръстите. При тонът „до“ ще мълчите. Ще направите вдишване и ще разтворите ръцете на страни. При „ре“ ще пеете и ще приберете ръцете в първоначалното положение. После при

„ми“ – мълчание и вдишване и отдалечаване на ръцете. При „фа“ прибиране на ръцете пред гърдите. При пеене, на „фа“ ще издишате и т.н. до горно „до“. (Направихме това упражнение само с движение и с дишане, а без пение, а после и с пение. Същото упражнение се направи втори път обратно: Ръцете в първоначалното положение пред гърдите и после при „до“ вдишване и отдалечаване на ръцете. При „до“ горно се мълчи, после при „си“ се издишва, ръцете се приближават и се изпява „си“ и т.н. до долно „до“. При вдишване се мълчи, а само цигулката свири. А при издишването, временно се пее съответния тон. Учителят свири, свири при всеки тон, а ние пеем само при издишане.)

Движенията са двояки. Известни движения са свързани с дишане, а известни движения – с издишане. Това е, когато човек е в нормално състояние. Когато човек е здрав, той има правилно движение и правилно дишане. Значи щом едните движения се съвпадат с дишането, а други с издишване, тогава ти си на правия път. А инак, когато движенията за вдишване се съвпадат с издишване, тогава работата е анормална. (Упражнение: ръцете спуснати надолу, поема се въздух и същевременно ръцете се вдигат нагоре над главата с дланите навън. Когато ръцете се вдигат нагоре се вдишва, а пък когато се спущат надолу, се издишва.)

Сега да изпеем пак гамата, с тези движения. При всяко вдишване ще имаме пауза, а при всяко издишване, ще пеете. При долно „до“ ръцете се вдигат на главата. Пауза и вдишване. При „ре“ спущане ръцете надолу и издишване и пеене „ре“. При „ми“ издигане ръцете нагоре над главата, вдишване и пауза и т.н. Така до горно „до“. И после обратно надолу.

Трябва да има ритъм в движението. Ако няма ритъм на движенията, ще си препятствувате. Като има ритъм трябва да намалява голямата спънка. Като ставате сутрин ще правите това

упражнение. Ще го правите за цяла една седмица. За да не плащате на лекари. Правете тези упражнения, за да се освободите от ревматизъм, коремоболие, главоболие и т.н.

Какво означава върхът на този петоъгълник? Това е външната точка на Духа. Значи Духът има една точка в петоъгълника, а пък другите две точки са душата. Основата, това е плътта, от която вие плачете. Буква F = Духът, CD = Душата, а AB = плътта.

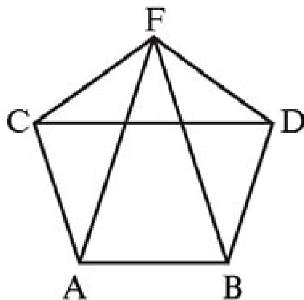

Фиг. 1

Най-първо Духът се поляризира. Имате две точки C и D. После, при другите две точки A и B, става друго едно поляризиране, пречупване на човешките енергии. Във „F“ е подтикът на Духа. Духът, това е Божественото издишване на нещата. Това е Духът, който излиза от Бога. Бог почва да издиша. Когато Бог почва да издиша, нещата се създават. Но в нас този процес е обратен: когато Бог създава нещата ние вдишваме в себе си. Ние създаваме нещо в нас. А пък вторият процес е когато Бог започва да вдишва в себе си, ний създаваме нещата. Трябва следователно да вдишаме видимите дела и ще създадем нещо. Всеки трябва да се върне там, отдето е излезнал.

Някой път казваме: „Не може ли без страдание?“ От какво произтича страданието? – Страданието произтича от даването. Като даваш, ти страдаш. Като вземаш, ти никак не страдаш. Човек може да страда и след като е взел. От това, което е взел човек, пак може да се яви страдание. Например взел си една храна, която не е добра за

организма ти. Тогава страдаш. А пък щом вземеш храна, която е добра, ти се радваш. Така е и с въздуха. Когато поемаш чист въздух ти се радваш.

Всяка мисъл е вдишване. Човек при мисленето вдишва. Не само с физическото си тяло се вдишва, но човек със своята мисъл вдишва в себе си, чрез умственото си тяло. А пък когато чувстваш, ти вдишваш с астралното си тяло. А пък на физическото поле, човек вдишва чрез своята плът. Така че, страданията ни показват мярката. Те са правилната мярка, дали си възприел правилно нещата или не. Щом страдаш, това показва, че някъде си нарушил законите. Това е друго упражнение. Ако не страдаш, няма да разбереш, че си направил една погрешка. Опарил си се някъде. Това показва, че не си правилно постъпил. Има дилаф, да вземеш огъня, а не с пръстите си. Така че, когато вие страдате това показва, че сте вземали божествения огън с пръстите си – не сте го взели с дилаф.

Когато искаме да усилим нещата, казваме: „Аз." Можеш и да кажеш така: „Аз, Иван Райчев." А можеш да кажеш и така: „Иван Райчев." Но когато кажеш: „Аз, Иван Райчев", какво подразбираш? Каква е разликата между „Иван Райчев" и „Аз, Иван Райчев"?

У всинца ви има един навик, от който трябва да се отучите. Най-първо мислите, че знаете нещата. Всички неща, които сега учим са все нови. Старите неща всички ги [...]. Например ти ядеш. Това е стара работа. Баща ти знае да яде толкова, колкото и ти знаеш. Но има неща нови. И баща ти толкова знае, колкото и ти знаеш. Например някой път казвате „любов" и мислите, че знаете. Любовта не я разбирате. Да кажеш, че обичаш някого е едно нещо, а пък да го обичаш е друго нещо. Ти казваш: „Аз много те обичам!" И аз много те обичам, как ще докажеш, че го обичаш? По кой начин човек показва, че обича някого? Аз вземам любовта в нейната най-малка проява. Не любовта да стиснеш някого и да го целунеш. Това е голямата любов –

банкерската любов, царската. Не може всеки да го направи, но аз вземам думата „любов“ в най-малкия размер. В най-малкия размер любов, която някой може да прояви към някого.

До сега сте държали цели лекции. Какво не сте разправяли за любовта. Най-първо, за да оправиш ти тази малка постъпка, този човек трябва да има една необходимост, както когато вдишаш въздух. Този въздух трябва да ти е необходимост и да е чист. А пък ако не е чист, той освен че няма да може да ти допринесе нещо, но ще остави едни утайки. При всяко вдишване трябва да вземеш въздух, който никой не го е вдишвал. И като издишваш въздухът, има същества, които вземат и го отнасят. Той е богатство. Хванат го и си отиват. Също така има и същества, тъкмо речеш да вдишаш, те ти дадат чист въздух и после малко, вземат ти издишанията. Аз ще го уподобя на това: Дойде един човек при тебе и ти даде една семка и ти казва: „Посей я!“ Ябълкова или крушова семка. Ти я посяваш и след 3 години това дърво ти дава плод. Онзи, който ти е дал семката, той обира дървото и ако иска да ти даде – хубаво и ако ли не, ще пиеш една студена вода.

Кои са условията за спокойствието? От какво се нервира човек? Често ний се нервираме за нищо и никакво. Ти се безпокоиш как ще прекараш живота си след 20 години. За след 20 години какво има да се безпокоиш? Ти приеми вдишката за днешния ден. Ти след 20 години няма да дишаш, както сега дишаш. Ти си дете на една година и дишаш като дете на една година. Кърмаче си, бозайниче. След 20 години ще бъдеш един момък и ще дишаш не като детето, а като 20 годишен. Ти няма да дишаш тогава така, както сега дишаш, а другояче. Ти никак не мисли как ще дишаш тогава. Ти си дете на една година. Като детето ще мислиш, а ти детето, мислиш след 20 години как ще дишаш. След 20 години ти ще знаеш как да дишаш. Тогава ти ще бъдеш човек на 50, 60, 120 години.

Да кажем, че когато си на 80 години ти е дошла мисълта: „Как ще живея следующите 20 години?“ Много лесно ще живееш. Младият ще ходи пеш, а като станеш на 100 или 120 години ще имаш по два автомобила, с автомобил ще се разхождаш. Много лесно е! Какво има да му мислиш сега е мъчнотията, сега ще ходиш без автомобил. Като малко дете, ще пъплиш без никакъв автомобил. А пък на 120 години – с автомобил. А пък може да стане и обратното: сега баща ти и майка ти могат да те изкарват с автомобил, а пък на 120 години да нямаш никакъв автомобил и пеш да ходиш. Питам тогава, кое е хубаво: с количка ли да те разхождат или пеш да ходиш? Пеш да ходиш е по-хубаво.

Сега другата мисъл е, някой казва: „Когато ний отидем на небето между ангелите, тогава ще научим.“ Че вие и сега живеете между ангелите! Мнозина като отидете на небето, никакви ангели няма да видите. Ще видите само служащи, разсилните и тях ще вземете за ангели. Защото всеки ангел си има разсилен и онези, които отиват в невидимия свят от видимия неприготвени, срещат само разсилните на ангелите. И този разсилен сам ще ти покаже пътя, ще ти каже, че господарят му го няма там и ще се върнеш назад. Втори път пак така, трети път – същото. И като си готов, [да] можеш да го разбереш, тогава той ще те приеме. А пък ако не го разбереш, разсилният ще ти каже, че го няма тук, че не е дошъл и ще се върнеш.

Ти казваш: „В онзи свят хората живеят с любов.“ Онзи свят е свят на любовта. Но ти си отишъл без любов. Това е света на любовта, но ти живееш без любов. Ти можеш ли да отидеш в едно общество на здрави и да те носят с количка и да те разхождат. Небето е област гдето няма място за болница, болести и никакъв болен не се приема там. И щом отидеш там, има лекари. Те ще те прегледат и щом намерят някоя болест ще те върнат. Щом намерят във вас най-малкия дефект: омраза, съмнение, маловерие, обезнадеждаване, ще те върнат.

Това са болести, всички тези неща, като ги намерят в тебе, ще те турят в карантина. Тогава!

Писанието казва: „Свети бъдете, защото Аз съм свят.“ Казано е още: „Само чистите по сърдце ще видят Бога.“ А пък ангелите седят пред лицето на Бога. Значи, само чистите ще видят Бога. Някой ще каже, защо е така? – Защото, ако не си готов, ти не си в състояние да понесеш тази светлина, която ангелите имат. Следователно ти ще ослепееш в тази светлина и веднага ще се яви една спънка, за да не можеш да познаеш истината.

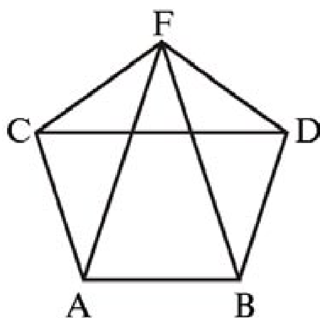

Фиг. 2

Сега мисълта е следната: Сега вие живеете на земята 120 години, нали! Духът е свят. Духът е живот. Сега това са дихателните органи. Една вдишка имате в F към A. И после ще се образува сечение към B. И после ще издишате навън. После ще имате друга една вдишка от F към C и от C към D. И после от D към F издишването. Това се отнася например и за реализирането на едно ваше чувство. Едно чувство ще се възприеме вътре. Ще се опита и трябва да излезне пак навън, за да се реализира. Това е един вътрешен закон.

И всяка мисъл има два процеса. Трябва да я възприемеш, да я вдишаш и след това да я преживееш. И после тя трябва да излезе навън, за да се опита в света.

На вас ви трябва сега цяла една наука, за да можете да живеете един правилен живот. Някои казват: „Свято трябва да се живее.“ Аз не знам какво мислите вие за светостта. Светите хора са запалени. Тези, които не са свети, те са черни въглени, а пък светите хора са запалени въглени. Всеки, който е запалена свещ, е свят. А всеки, който не е запален, не е свят. За да е човек светия, трябва да бъде запален.

Любовта е първата запалка. Щом се запалиш, ще светиш. И във вас седи една друга мисъл. Вие казвате: „Ако гори човек, ще изгори.“ Щом изгаряте, това показва, че процесът във вас не е правилен. Светията гори без да изгаря и непременно всеки един човек трябва да се запали. И Писанието казва: „Не угасвайте Духа, с който всеки един човек живее.“ И с всяко най-малко побуждение, което имаш, ти се запали. Не го угасвай. Не да го духнете за икономия, оставете го да се разгорява. Даже и това малкото запъване да ви причини една малка скръб. Скръбта е за предпочитане. Ако изгасите този малък Божествен пламък, тогава вие се лишавате от всички ценности, които очаквате. А пък страданията, това са условията, чрез които Духът може да работи.

За да се разберат тези чувства, непременно трябва да има дишане. Ако на земята ти не дишаш правилно, не можеш правилно да обичаш. Един човек, който е хилав в своето дишане, той е хилав и в своите чувства, той не може да задържа въздуха 10 секунди и казва: „Аз ще бъда верен до гроб.“ И да бъде така, не го вярвай! Една поговорка казва: „На гърка и в гроба да му не хващаш вяра.“ Аз съм опитал тази любов. Като дойде мечката, той ще остави другаря си и ще се качи горе на крушата. И от горе, от там, от далече ще цъка. Като дойдат усилени времена, те са там на крушата. И като си отиде мечката, те са дипломати и ще кажат: „Ще извините, не можах да услужа. Условията бяха такива.“ Това са долапи. Ще си кажеш: „Не можах да си издържа изпита“, нищо повече. Ти казваш: „Аз зная да

пея.“ Тогава вземи „до“. Онзи човек пее „до “, но не пее по правилата. Вземете правилно „до“. (Всички пеем „до“, Учителят свири на цигулката същото.) Някои от вас могат да мислят, че могат да влязат в небето, без да знаят да пеят.

Помнете това, всеки един от вас, който не знае да пее, не може да влезе в небето. Като отидеш на небето ще ти кажат: Изпей „до“! „До“ е основното нещо в съзнанието. „До“ е онзи тон, с който трябва да започнеш, то е даденото. Няма по-ниско от него. Други неща по-долу от него не съществуват. От „до“ се започват всички неща на съзнанието. Не гледайте както сега се предава в музиката. Обаче в природата „до“ е местото, от гдето започват нещата да се реализират.

Псалмопевецът казва: „Възпявайте Господа в душата си.“ Ще пееш и тогава ще се зароди в душата ти най-хубавата мисъл. А пък, за да пееш хубаво, трябва да дишаш. За да дишаш, трябва да накараш стомаха си да се движи, той е много ленив и не се мърда. Накарай стомаха си да се движи напред и назад, също така накарай и гърдите си да се движат. На някои хора гърдите са хлътнали. Изпъчи се. И после стомаха, благоутробието да влезе навътре и после да излезе навън. Той е голям аристократ.

Някой казва: „Да кажем някоя формула.“ Ти, за да кажеш една формула, трябва да възприемеш въздух в дробовете си и то чист въздух. Ако ти не си приел чист въздух в дробовете си, ти не можеш да изразиш една чиста мисъл. Чистите мисли, чистите желания показват, че ти дишаш правилно. Преди няколко дена, една 60 годишна стара сестра от света, интелигентна, дойде при мен и ми каза: „До преди 5–6 години живеех много щастливо. Радвах се [на] синовете и на дъщерите си. Изведнъж ми дойде едно състояние, че нищо не ме радва. Не ме интересуват нито синовете, нито дъщерите. Не ме радват нито внучетата.“ Тя се мъчила. Тя си казва: „Влезнала е в мене лоша мисъл.“ Аз зная какво я мъчи. Тази стара жена преживява

живота на една 20 годишна мома. И като я бутнат някъде, тя се поусмихва малко, както младите моми се усмихват. Тя идва при мене да вземе любовта. Въпросът е само за изяснение. Аз не искам да оставя старата жена на вас. Дойде ви едно състояние и вие се мъчите. Защо се мъчите? Живеете отрицателния живот на една 20 годишна мома. Може да е [...] работа на една 20 годишна мома. Двадесет години ще натрупват някой път едно болезнено състояние.

Чувствата на младите поколения претърпяват чрезмерно разширение и някой път се пропукват. Някои капилярни съдове се пропукват и става изтичане на жизнената енергия. Тази мома бледнее. И на тази мома какво ѝ трябва? – На нея ѝ трябва една отлична среда.

И в религиозния живот може да има нещо подобно. В религиозния живот е още по-опасно. И там любовта играе важна рол. Вие не можете да бъдете религиозен, ако нямате любов. И там се влюбват. Ще се влюбите в един светия. Видиш един добър човек, ще се влюбиш в него. Видиш един праведен човек, ще се влюбиш в него. Тогава какво ще правите. Не е лошото във влюбването, но каква ще бъде любовта ти? Можете да се влюбите в светията.

„Трябва да обичаме Бога! Трябва да любим Бога." Ще любите Бога. Ще любите светите хора, праведните. Но любовта ви трябва да бъде гореща, а не онази любов на пепелта, но на любовта, която грее като слънчевата светлина. Сега, щом се говори за любовта, някои казват: „Оставете любовта настрани." Тази любов, от която вие се оплаквате, то е кал. Любовта на пепелта е друго. Всеки въглен, като изгори, нали се образува пепел? А пък онази, Божествената Любов, няма пепел. На нея можеш да свариш яденето. Тази любов носи щастие, радост и веселие.

Втори път ще продължим. А пък това, малкото да приложим сега. Ще кажете: „Тези работи ги знаем." Ще мислите за това. Като

отидете на небето, нищо няма да научите там. Там нямат време да ви разправят тези работи, ще ви върнат назад. Тези работи тук трябва да ги научите.

Някой ще каже: „Аз, старият човек на 80 години, да уча тези работи!“ Старият човек трябва да бъде умен човек. Според мен старият човек не трябва да иска такси. После, старият човек не трябва да иска да му шетат, да му носят ядене, вода. Ако му носят от добра воля, то е друг въпрос. Но старият човек трябва да знае сам да си шета. На младите им се позволява да им се шета. И без любов. А пък на старият не се позволява да му се шета без любов, ако не го обичаш, нека старият да си носи водата. Някой път ви е срам: „Как ще взема стомната аз! Ще ме видят хората.“ Да го видят със стомната или като си взема малко дърва. Да не го видят хората, че ще му падне честта. Вземи си стомната и иди с нея, не обръщай внимание на хората. Благодари, че краката ти могат да те държат. И бъди весел и пей си. Казваш: „След 20 години как ще живея?“ Кажи си: „След 20 години ще живея 20 пъти по-добре отколкото сега.“ След 20 години ще живеете 20 пъти по-добре. След 40 години ще живеете 40 пъти по-добре. След 120 години ще живеете 120 пъти по-добре. Тогава, за какво имате да мислите? Няма две мнения.

Само Божията Любов носи пълния живот. (Три пъти.)

При музикалните упражнения трябва да употребявате дишането. В дишането е вътрешния живот.

6 часа сутринта

40 лекция на Общия Окултен клас, 27 юни 1934 г. София, Изгрев.

САМОВЪЗПИТАНИЕ

Сряда, 5 часа сутринта (Хоризонта с дебели, големи облаци. Времето тихо и топло.)

Добрата молитва
Размишление

Ще прочета 15 глава от Първото послание към Коринтяните (1–11 стих). (Направихме общо музикално дихателно упражнение, подобно на миналата седмица, но само с хоризонталните движения и то така: Ръцете на гърдите, с пръсти един срещу други. При отдалечаване на ръцете на страни се мълчи, а при връщане на ръцете пред гърдите се изпява един тон. Така се изкара цялата октава от долно „до“ до горно „до“ и обратно.)

Много пъти се говори за самовъзпитание. Казват: „Да се любим, да вярваме!“ Това са неразбрани твърдения, идеи. Казват: „Да вярваш!“ Вярата се опитва при големи мъчнотии, които има човек. Не когато е богат, не когато има много, но когато няма нищо, тогава се опита вярата му. И любовта и всички други добродетели се опитват тогава. Любовта се опитва и при най-големите мъчнотии.

Сега ще говоря за самовъзпитанието. Вярующите във всички векове са имали една слабост. Те са като децата. Понеже майка им най-първо е приготовлявала храната, то те, като израснат, очакват все същата работа да върши майка им, да ги носи на количка, да ги облича и пр. И като останат самички да си вършат работата, това им се вижда малко странно. Човек трябва да бъде самостоятелен. И вие, ако не можете сами да работите, вие сте като всички деца. Не е лошо

човек да бъде дете, но когато възрастният, на 21 година вземе ролята на едно малко дете, то има едно [не]съответствие.

Ако се каже някому: „Слаба ви е вярата“, какво подразбирате? Много естествено. Турям на въжето на кладенеца 10 кг. тежест и това въже се скъсва. Казвам: „Слабо е това въже.“ Турям 100 кг. на друго въже и казвам: „Това въже е 10 пъти по-силно от първото въже.“ Ако вашата вяра се скъсва при 100 кг., тогава питам: силна ли е вярата ви? Не е силна. Ако при най-малките мъчнотии, вие се обезпокоявате и нямате едно верую, тогава? Например, да кажем, че вие вярвате в Бога и в Христа, но когато дойдат мъчнотиите, вие казвате: „То не се знае дали Христос е проповядвал, кой знае какво са писали хората!“

Един български свещеник ми казваше: „Един дявол имаше, който ме мъчи. Служа в църква и дойде нещо и ми казва: защо си толкова будала? Христос беше един обикновен човек, няма такъв Христос. Казвам му: бе махни се от тук!“ Та и вие някой път казвате: „По кое учение да вървя?“ – По учението на баща си. Но кой е баща ви? Ти ще вървиш по учението на баща си, а баща ви – по учението на своя баща и т.н. и най-първо, това учение от где иде? – Хубаво, ако вие имате едно учение, което е претърпяло 10 пречупвания, мислите ли, че това учение е така чисто, както първоначалното?

Една вода, която е излязла от самия извор и после е минала през 10 пласта глинеста почва, то мислите ли, че тази вода е чиста – във водата има известни елементи, известна кал, която трябва да чисти. Сега казват: „Новото в света!“ Новото в света е това, което дава живот. Това е новото. Новото в света е това, което дава растеж, дава сила, непреривна сила, не изведнъж да израснеш, но малко по малко. Новото в света е това, което дава знание – знание, което дава светлина. Тия понятия трябва да поддържате в ума си. Някои от вас,

почват да остаряват. Защо остарявате? – Слизате! Вий сте на планината и слизате долу. Вие се качвате на горе и слизате надолу.

Старият се качва по планината нагоре, а младият слиза. Старият се качва нагоре. Имаме един обратен процес. Защо старите хора се запъхтяват и не могат да вървят? – Защото е стръмен пътят. Не може да върви и се клати. И младият ще се клати, като го турим на стръмно място. Младият върви по равно място. Старият се качва на планината. Казват, че старият човек е оглупял. Не е оглупял, но човекът се е натоварил с мъчнотии и не може да ги разреши. И като погледне, казва: „Тая работа не е лесна!“

Тия работи ще ги превеждате в духовния живот. Вие считате, че съзнанието на духовния човек, се вече различава от това на другите. Силата на светлината, на вашето съзнание е равна на една свещ, а на духовния човек, съзнанието е равно на 1000 свещи. Питам тогава, вие можете ли да се мерите с един човек, който има 1000 свещи в съзнанието си? Не само да мислиш „хиляда свещи“, но да ги имаш в съзнанието си.

После и любовта се мери. И тя се мери по същия начин. Аз да ви представя сега промените, илюзиите, които някой път ви заблуждават. Представете си, че вие живеете в едно здание, което има само един прозорец, доста голям прозорец, с височина 3 метра и широчина 3 метра. Квадрат е. Но този прозорец е така направен, че човек, който седи при прозореца, като опне с една малка жичка известна част на прозореца, този прозорец почва постепенно да се свива, да се свива и най-после съвсем се свива и остава една малка дупчица. Питам, през тази дупчица каква светлина ще се приеме? В тая къща ще потъмнее. Ще кажеш: „Много е малка светлината.“ После теглиш друга една жичка и прозореца се разширява и в къщата постепенно става по-светло. Питам, промените, които стават в къщи, стават ли вън? Някой път, някое същество потегли някоя жичка и

вашият прозорец се затвори и никаква светлина няма. И вие мислите, че и във външният свят е станала някаква промяна. Във външния свят не е станала никаква промяна. Светлината си е такава, каквато си е от начало до край, но във вас е станала известна промяна.

Сега тези вътрешни промени, които са станали във вас, от тях трябва да се пазите. Те са чужди промени. Вие можете да направите един опит. Който от вас е чувствителен, ѝдете при някой болен човек, който има голяма язва, страда от рак или от някоя голяма рана и след като му видите раната, като излезете от него, по̀чнете да си казвате: „Като че ли ме заболя нещо в корема.“ Вие вече сте взели неговата мисъл. Вече сте повлияни. Като мисли той за болестта си, то във вас се е запечатала неговата болест. И ако дълго време мислите така, ще си създадете едно органическо състояние, ще почне да ви боли корема. Вий ще кажете: „Това състояние е чуждо, не е мое, аз съм здрав.“ Вие ще минете покрай някой човек, който е крадец. Във вас се отразява неговата мисъл и у вас ще се зароди желание да крадете. Ще кажете: „Чужда е тази мисъл.“ Та най-първо ще се освободите от натрапени мисли. Някой път казвате: „Аз не съм добър християнин!“ До вчера той минаваше за светия, а сега казва: „Не съм добър християнин.“

Друго едно положение, което трябва да държите е следното: (Учителят написва буквата „А“ на черната дъска.) Какъв е този знак? (– „А“) Но този знак, след хиляда години ще има [ли] същия смисъл? (Учителят начертава един квадрат.) Този знак какъв е? (– Квадрат.) Този квадрат след 100 години ще устои ли? Кое ще устои – квадратът или буквата „А“? Кое ще има по-голяма трайност? Квадратът ще устои. Не само преди 1000 години, но и преди 5–6 хиляди години, у египтяните, квадратът си е квадрат, една определена величина. Квадратът има 4 точки. Квадратът е един разумен свят, обоснован от 4 разумни същества и следователно тия 4 линии на квадрата, това са

пътища, това са съобщения, това са закони, по които тези същества живеят. Това е един морал, който не може да се измени.

Ти казваш: „Доброто е нещо относително.“ Не е нещо относително. Относително е следното: ако си вътре в къщата, твоят прозорец се затваря или отваря, но ако си отвън, има едно добро, което си е всякога добро и има едно зло, което си е всякога зло.

Доброто е това, което всякога помага на човека. Злото е това, което всякога спъва човека. Всяко нещо, което спъва човека е зло. Според мене подпушването, това е първото зло. Злото е произлязло от подпушването. Който и да е от вас, ако го подпушат, ще стане лош. Че ако ви кажа само една обидна дума, ще има едно малко подпушване и веднага ще се измени вашето състояние. Следователно, всяко едно същество, което изменя онова, първичното състояние, което Бог е турил в света е вече лошо същество. Ние го наричаме дявол. Това същество иска да каже: „Този свят няма да го разбереш, както Господ го е направил, но както аз го обяснявам. Ти мене ще слушаш.“ Дяволът ще те пита: „Знаеш ли защо Господ създаде света?“ Този въпрос е дяволски. Защо Бог създаде света? Няма защо аз да питам, защо светът е създаден. Понеже аз живея, животът е създал света, а не светът е създал живота. Светът се е създал, за да се прояви животът. Животът е съществувал, преди да се създаде светът.

Сега второто заблуждение е – някой ще каже: „Ти сега не знаеш как да употребяваш тия условия. Аз ще покажа как да ги употребяваш.“ Това е друго заблуждение. Някой може да каже: „Ти не знаеш как да ядеш, но аз ще ти покажа как да ядеш. Ти не знаеш как да спиш, но аз ще ти покажа как да спиш. Ти не знаеш как да ходиш и аз ще ти покажа как да ходиш.“ Как ще ми покаже той как да ходя. Преди той да ми покаже, аз не ходя ли на двата си крака? Как трябва да се ходи сега? Ако ходите прегърбени, хубаво ли е? Защо старите хора ходят с клатене, прегърбени? (Смях.)

На всяко нещо, което човек не разбира, все му се смее. Една стара баба, като я видите, че се е облякла по momински, накичила се е с китки, вие се смеете. Едно време не се е оженила и сега иска да се жени. Двадесет годишна, тя не могла да се ожени и сега, на 90 години иска да се ожени. Тук има контрасти, тези две състояния са несъвместими. Тя не разбира. По-добре е бабата да се приготви за оня свят, отколкото за женитба. Тя действително ще се ожени, защото нейният възлюблен е в другия свят. Чака я и ще дойде с каруца, с такси да я вземе. Другите в къщи ще плачат, а пък тя ще се радва. С това не се изразява една истина. Някои от вас, вярвате в това, а някои не вярвате. Някои от вас имате ясна представа, а някои нямате представа. Това е въпрос на съзнанието ви. За да бъде една духовна идея ясна, непременно в съзнанието ви не трябва да имате никакво вълнение. Когато някоя идея не е ясна, това значи, че съзнанието се колебае и затова образите не са правилни. Щом съзнанието на човека е спокойно, щом успокоите съзнанието си и вие ще имате една ясна представа за нещата.

Някой път мога да ви говоря за някой светия, първокласен светия. Това е същество, което е равно на един Ангел. Светията, как е станал светия? Той не се е родил светия. Той е придобил това. И в един живот той не е станал светия. Този светия е минал през 777 прераждания. Той има и 12 кардинални прераждания и е станал светия. А вие едвам имате 100 прераждания. Чакайте! Вие едвам като изкарате 777 прераждания и 12 кардинални, ще станете светия. Вие казвате: „Какъв светия е той?“ Така не се говори. Този човек е употребил всички условия, които Бог му е дал, той има знания. И ако го поставите някъде, той може да ви покаже своята сила. По какво се показва един светия като дойде? Като влезе в къщи, гдето някой е болен, той ще помогне. Ако искате неговата помощ, ако се намирате в трудно положение, например гладен сте, той няма да ти остави пари,

но ще ти каже: „Имате ли парче хляб?“ Той ще го вземе, ще го тури под палтото си и като го извади, ще имате един цял мек хляб. И ще ви го даде. Вие ще кажете: „Ако вземе пари и ги тури така?“ Казвам, защо ви са пари? Ако те са необходими за вашето спасение, той и пари може да направи.

Но кога трябва да имате пари? Днес вие имате 100 лева. Казвате: „Ами за утре?“ Питам тогава, според учението, трябва ли да мислите за утре? Грешните трябва да мислят за утре, а праведният трябва да мисли само за днес. Грешният непременно трябва да мисли за утре, глупавият трябва да мисли за след хиляда години, а пък умният, разумният, трябва да мисли за днешния ден, понеже днешният ден съдържа всички дни в себе си. Вие ще кажете: „Как ще ги съдържа?“ Едно житно зърно казвате, че е малко, но може да го садите 20, 30, 50 години и то съдържа в себе си всичките милиони зърна, които могат да се явят.

Малкото, което е във вас, Бог го е турил. Вие искате нови работи. Бог ги е турил вече, житното зърно на всички ваши способности е вложено във вас и тия способности трябва да ги разработите. Способностите в човека могат да се разработят само при известни условия. По някой път вие мислите много неправилно. За музиката имате много смешно понятие. Вие мислите, че само младите моми трябва да пеят, а старите трябва да мълчат. Вие мислите, че здравите трябва да пеят, а болните трябва да мълчат. Живите трябва да пеят, а мъртвите трябва да мълчат. Съгласен съм. Ако ти мълчиш, ти вървиш по пътя на смъртта. Ще пееш! Ще пееш разумно! Казваш: „Как трябва да пеем?“ Мнозина сте взимали уроци от къде ли не. По някой път гледам, пеете гамата. По някой път пеете тона „до“. Ще вземеш правилно тона „до“. Това е първия тон на живота. Как ще изпеете „до“?

Как ще ми кажете вие: „Аз ви обичам.“ Какъв тон ще турите? По колко начина можете да изкажете тези думи? По три начина. Може да дойдете близо до ухото и да кажете: „Аз ви обичам!“ (Учителят го изговаря тихо.) Или пък високо може да извикате: „Аз ви обичам!“ Сега кое положение е по-хубаво? Като кажете високо: „Аз ви обичам“, тогава всички хора ще го знаят. Вие как казвате на своя възлюбен. Вие се смеете, срамувате се да кажете. А пък то не е смешно. Ти се срамуваш да кажеш: „Аз те обичам!“, на твоя възлюблен. Ти можеш да кажеш даже: „Аз не съм те обичал.“ Какво лошо има, ако се каже: „Аз те обичам.“ (Учителят ги изговаря тихо.) Ще кажеш: „Те са детински работи.“ В живота, кое дава смисъл? – Яденето. Когато ядем, хубавата храна, която вземаме, дава радост и веселие. Думите: аз ви обичам, дават един хубав обед. Целия ден ти мислиш и казваш: „Хубав обед е!“ И на другия ден мислиш. Ние казваме: „Това са детински работи.“ Един казва: „Аз вярвам в Бога, във Вечния, в Безграничния!“ Това са неразбрани думи. Той вярва в неразбрани думи. Той в нищо не вярва.

Казвам: „Вярвам в Бога“, като видя някоя малка буболечка, че се дави, изваждам я. Това показва, че обичам Бога. Виждам едно растение заклещено и като обичам Бога, навеждам се и помагам на растението. Това е да обичаш Бога. Като помагам на хората, животните, растенията, това показва любовта. Ако аз не показвам почитание към вас, когото Бог е направил, тогава каква любов имам към Бога? Някой ми казва: „Аз много те обичам“, но не зачита това, което аз правя, тогава в какво седи любовта?

Има неща, които няма да останат. Един човек взема и написва азбуката. Той си играе, този човек. Но ако той знае как да съчетае буквите, той ще направи цяла чудесия в света. Даже има корави хора и ако ти му проговориш някоя дума, ако отидеш при някой скъперник, който трепери и му кажеш: „Колко си добър, като тебе не съм виждал. Хората не те познават, но има нещо хубаво в твоята

душа. Много си добър.“ И той ще каже: „Я ми кажи още веднъж тази дума. Я, дайте едно кафе на тоя човек.“ Ти ще кажеш: „Какво ще произведе една дума?“Кажи му една хубава дума, но не да го залъгваш, но да му кажеш истината. И на този човек ще се отвори сърцето и ще каже: „Действително, аз съм малко скъперник и не се харесвам.“

Сега приложението, какво приложение има този квадрат? Трябва да се научите как да живеете, разумно да живеете. Буквата „А“ показва, тези конци трябва да ги съединявате, да знаете съчетанието, че да усилвате и да разслабвате нещата. Ако не знаете да разплитате възлите, да ги утънчавате и да ги удебелявате, тогава не разбирате живота. Удебеляваш възела – правиш погрешка. Поправиш погрешката – утънчаваш възела. Как ще утънчиш? Как се поправят погрешките, кажете ми? Ти имаш да даваш някому 1000 лева и си писал 100 лева. Казваш: „Какво има, една нула не е писана?“ Не си турил на края една трета нула. Нулата повидимому е нищо. Една нула! Но ти си ощетил този човек с колко? Ти си намалил нещата 10 пъти. Какво трябва? Ще туриш истинската цифра, ще увеличиш парите на хиляда. Тури една нула на опашката на това число. Поправи опашката. Когато направиш една погрешка, как я поправяш? Бих желал да знам, когато искате да поправите една своя погрешка, най-първо вземате предвид да не падне вашето реноме, вашето достойнство. Политика имате, хубаво нещо е това, отлично. Но, когато човек поправя своите погрешки, той не трябва да мисли за своето лично добро. Той трябва да мисли за онзи Божествен свят.

Най-първо трябва да поправиш погрешката, понеже тя е в съзнанието на всички ония същества, които те подкрепят, понеже това съзнание, което има всеки един от вас, се дължи на съзнанието на разумните същества, които ви обичат. И ако те престанат да ви обичат, вие ще се схумите или няма да имате условия. Вземете едно

цвете, ако го турите в тъмна стая и го лишите от светлина и топлина, то след 4–5 месеца, ще се промени. Вие още не разбирате, как съзнанието може да се храни от съзнанието на светлите разумни същества. Ако вие се затворите за условията, които те ви изпращат, веднага ще се затъмни мисълта ви. Знаете ли колко е силна мисълта на един добър човек? Вие правили ли сте опит?

Един човек се е отчаял и мислил, че никой няма да му помага. Срещнал го някой човек и му казал: „Вий сте паднал духом. Аз ще ви помогна. Бог така е направил света. Не си ли ти първият, който се е отчаял. От какво се нуждаеш?“ Потупва те по рамото, завежда те в къщи, дава ти един обед и ти казва: „Заповядайте втори път. Господ за това е създал света. Ти си попаднал в тези лоши условия, за да се сприятелим. Иначе от къде щяхме да се сприятелим?“

Някой път вие се скарвате, за да се опознаете. Някой път си казвате по някоя лоша дума, за да се опознаете. Всичко в света работи за добро. И хората сега се опознават по обратен път. Почти всички знаете това. На вас ви се вижда малко чудно. Най-първо майката гледа детето си и казва: „Това мое ангелче“ и пр. През първата година е ангелче, през втората – също, но като започне да ходи, това ангелче става упорито. Майката вземе една пръчка и детето започва да плаче. Казвам сега, майката и детето се опознават. Майката казва така: „Ти си един квадрат. Не трябва да се нарушават законите. Ти дойде в този дом, ще слушаш. Ако аз не те бия, мене ще бият.“

Сега всички се оплаквате от страдания. Какво са страданията? – Опознавате се. Направите погрешка и майката дойде и ви нашиба. Казвате: „Много ми и скръбно!“ Майка ти казва: „Не ме заставяй да те бия, слушай тогава и без пръчка може.“ Казвам, сега това не е правило да си говорим с такива думи. Но, като направиш погрешката, пръчката трябва да е на место. Ако не искаме да работи тази пръчка, трябва да живеем по закона на любовта. Как се живее по закона на

любовта? – Законът на Любовта е това: седя аз на един стол. Щом те видя че идеш, ставам и ти го поднасям. Що е законът на любовта? Аз ям на трапезата. Ти идеш от вън. Аз казвам: „Заповядай!“ Ако това не можеш да го направиш, нямаш любов.

Втори път напишете едно стихотворение за Любовта. Това ще ви бъде темата. Едно любовно стихотворение. Напишете го както знаете. Млади и стари, кой до каквато степен е дошъл, всички да напишат по едно любовно писмо. Не любовно писмо от писмовник. Представете си, че вие сте се влюбили и искате да напишете едно любовно писмо. Не да седнеш и да мислиш какво да пишеш, но най-първо ще си представиш, че си се влюбил. Старият никога няма да се влюби в една стара баба, а в една млада мома. И той ще започне така: „О, любезна моя дъще!“ Той е като баща. Онзи, младият, как ще пише? В това състояние, при всичките тези състояния, човек трябва да остане еднакъв, да не се изменя.

Аз някой път ви говоря шеговито, но в мене състоянията не се менят. За мене всички моменти на любовта, по какъвто и да е начин да се проявява тя, са свещени. Има една постъпка, която всякога трябва да бъде равносилна. Равни са проявите на любовта и у птиците и у хората. Формите не са равни, формите се различават, но качествата на любовта и в животните и в човека са едно и също. Виждам любовта на птицата, спирам се и казвам: Божественият принцип е един и същи. Формата при човека е друга. Следователно тази птица, за да научи тази форма на любовта, трябва да дойде до състоянието на човека. Като прогресирате, вие трябва да измените формите на вашия живот. Те постоянно трябва да се менят. Вие седите постоянно върху едни и същи неща и почивате върху старото. Някои неща трябва да добиете, а някои неща съвършено трябва да измените.

Трябва да имате едно понятие за Бога. Бог в своите прояви, както е бил вчера, днес има вече друго отношение в моето съзнание. В

същност Бог не се изменил, но всичко се е изменило, условията са се изменили и аз мога да мисля, че Бог се е изменил. И при лошите условия не се изменя Божията Любов. Аз не разбирам закона, ако кажа така: „Забравил ме е Господ.“ Само, че при лошите условия ние не можем да възприемем Божия Любов. А добрите условия зависят от нас.

Не затваряйте вашите прозорци. При сегашните времена ви трябва един извор. Понеже в света иде посяване, копане ще дойде, събиране ще дойде в света. Вие мислите, че всичко в света е създадено само за вас. Някой път, след като се молите, чудите се защо Господ не е отговорил на вашата молитва. По кой начин Господ трябва да отговори. Господ знае, че нямате нужда от това, което искате. Вие имате нужда от 100 лева, а искате 1000 лева. Тогава, колко лева трябва да искате? От Господа ако искате 1000 лева, то е много малко. Вие искате няколко милиона лева, а пък Господ е много съобразителен. Той казва: „Тези пари можеш ли да ги носиш на гърба си?“ Той няма да ви даде два милиона, че да ги туриш на коня да ги носи. Той пита: „Ти сам можеш ли да ги носиш на гърба си?“ Ако можеш да ги носиш на гърба си, той ще ти ги даде. Но ти искаш да ги натовариш на коня. Това в Божествения свят не съществува.

Ти искаш големите блага, но сам трябва да ги носиш, щом искаш известно благо, ти сам трябва да го носиш. Ти искаш известни сили. Ти сам трябва да бъдеш проводник на Божиите блага. Например ти искаш любовта, но вие готови ли сте за любовта. Защото едновременно с любовта се увеличава температурата. Ако вие получите любовта, ще повдигне температурата. Ако при сегашните условия се повдигне температурата ви на 42 градуса, вий ще свършите. И най-първо, вие трябва да разбирате закона да намалите светлината и топлината на любовта. Защото тази топлина може да ви разруши. Любовта си има своя светлина. Хубостта ѝ седи в

светлината. Това е външната страна. А пък силата ѝ седи в топлината. Нашият организъм отвътре не може да издържи повече от 42–43 градуса. Организмът на съвременните хора при 42 градуса свършва, от вътрешната температура, а пък външната топлина може да издържаш повече. До коя топлина можеш да издържаш? До 50–60 градуса външна топлина, но при висока вътрешна топлина се образуват известни разрушения.

Та знанието седи в това, казва ти се една обидна дума. Зарежда се огън и ти кипнеш. И ако си промениш пулса, топлината, то ще видиш, че тази дума в тебе е произвела повече топлина, отколкото трябва. Следователно, всяка обидна дума е произвела повече топлина, отколкото трябва и вие трябва да превърнете тая топлина в движение, в светлина.

При сегашното състояние, трябва да превърнете това по закона на светлината. Топлината е закон на чувствата. При закон на чувствата, човек се разкашква. При сегашните условия трябва да мислите и мислите ви непременно трябва да са силни.

Вие се молите. Как се молите по някой път. Някой ще каже: „Детинска работа." Най-първо това, за което се молиш, трябва да го почувствуваш. Иначе, молитвата няма да има подтик. Сегашните хора не искат да се молят и казват: „То е срамота човек да се моли." Че има неща, които ние вършим и които са по-срамни отколкото да се молим. Че ти крадеш не е ли това срамно. Ти обичаш да полъгваш, това е 10 пъти по-голям срам. После, ти мислиш за себе си, това което не си. Че това са лъжливи работи. Ти казваш: „Знаеш ли аз какво мога да направя, аз какъв глас имам?" Че какъв е гласът ти? На един километър не може да се чуе. И после, нали опитът е мярката. Когато дойде някоя болест във вас, колко сте силен? Казваш: „Мене Господ много ме слуша." Не се минава 4–5 дена, яви се ревматизъм. Господ не те слуша. Господ казва: „Познаваш ли ме? Защо заболяха краката

ти?“ Никога не си прегъвал краката си, гимнастика не си правил и сега иде ревматизъм. Ти трябва да се огъваш. Ти казваш: „Ами аз не съм свикнал.“ Ти, едно време, като топола си се огъвал, огъвай се, но не се чупи. Не е лошото в огъването, но в чупенето. И ако се пречупиш, трябва да разбираш закона. Ако се пречупиш образува се известна енергия, с която трябва да се справиш. Лошото не е в пречупването. Но, като стане пречупването, образува се нова енергия, която човек трябва да разбира и да впрегне в работа.

Сега аз се отдалечих от въпроса. Тия неща вие не можете да ги съедините. Втори път ще продължим, понеже часът е шест.

Отче наш

6 часа сутринта

41 лекция на Общия окултен клас, 4 юли 1934 г. София, Изгрев.

ВЗИМАНЕ И ДАВАНЕ. ПЪРВИЯТ И ПОСЛЕДНИЯТ.

Сряда, 5 часа сутринта (Небето облачно, с големи, хубави облаци. Времето топло, тихо и приятно.)

Отче наш

Размишление

Ще прочета само част от първата глава на Евангелието на Йоана, от 1-2 до 15 стих.

Любовта се проявява само при известни условия. Защото под думата Любов, вие подразбирате това, което трябва да внесе всичко във вас. И всичкото ви недоволство и всичките ви неизброими страдания се дължат на това, че нямате Любовта. Ако я имахте, те щяха да се премахнат. И вие щяхте да бъдете доволни.

Вие търсите нещо. Това, което търсите, то е любовта. Може да я намерите сега, след един ден, след два дена, след три дена и пр. Някой път мислите, че сте я намерили. И после мислите, че сте я загубили. Това, което се намира и губи, не е Любов. Това, което отпада, това не е Любов. За Любовта не може да има две мнения. Тя не може да се определи. Може да се говори за нея много, но да се определи какво е – не може. Може да се философствува, да се говори каквото искате, но като дойдеш до същината, ти усещаш, че като я получиш, ти си доволен. И това доволство не престава! След като намериш Любовта, отпосле ще започне животът. Като намериш Любовта, животът ще дойде. Щом изгубиш Любовта, губиш живота.

Някой път, когато искате да ви се каже Истината, вие разбирате нещата лично. Например, аз привеждам един пример и някой си

млад брат го взима лично за себе си. И казва в себе си: „Този пример е точно за мен!“ А аз нямам ни най-малко пред вид него. Това е едно съвпадение. Най-първо той не е определена величина. Иван, Драган, Стоян, за мен това са неопределени величини. Че и самият той, не знае кой е. И кои са баща му, майка му, той не знае. Къде са онези хилядите поколения? От колко години вие се помните? От 100 години, това не е фамилия. Има дървета, които имат хронология от 4-5000 години. А вие нямате такава хронология. Вие казвате: „Ние познаваме Бога. Молим се.“ Питам тогава, кое е онова, което ви разколебава? Защото, при най-малките мъчнотии, вие се разколебавате и падате духом. Сега не го вземайте за обезсърчение. Слабостта къде седи?

В природата има един контакт и най-слабият [силният] човек да си, в дадения момент, като изгубиш контакта с Бога, ти отслабваш. В момента, когато правиш контакт с Първичното Начало, ти се усилваш постепенно, но не изведнъж. А когато отслабиш този контакт, ти отслабваш. Постоянно трябва да правим контакт.

И после пак си помислиш: „Аз сам мога да направя нещо!“ Тогава отслабваш. И пак казваш: „Чакай да се свържа.“ Постоянно има един процес на даване и вземане. Бог дава и ти даваш и вземаш. Първият, Който дава е Бог, а пък първият, който взема, това е човека. Последният, който дава е човека, а пък Последният, Който взема, това е Бог.

Запомнете процеса: Първият, Който дава и Последният, Който взема е Бог! А пък първият, който взема и последният, който дава е човека. Бог е Първият, Който дава и Последният, Който взема, а човекът е първия, който взема и последния, който дава.

Вие някой път искате някой да ви направи услуга, както Бог я прави. Никога няма да я направи! Това е едно качество на Бога. Затова, ако искате вашите работи да се оправят, дръжте се с Бога. А

пък, ако искате вашите работи да загазят, дръжте се за човека. Вие ще искате той изведнъж да ви даде. Ако искаш да се научиш как да вземаш, дръж се за човека, а пък ако искаш да се научиш как да даваш, дръж се за Бога. Сега някой може да каже, че тези работи са прости. Всяко нещо, което човек не може да направи, той не го знае. Нищо повече. Нещата трябва да ги правите!

Сега ще ви дам един начин за даване с пеене. Как ще го направите. Вие искате нещата изведнъж да ги направите съвършени. Не. Всякога, всичките неща започват от безформеното към форменото. От далечното, към близкото. Ти ще започнеш някои неща, които не знаеш. Най-първо започваш с буквите. Те са разхвърлени, няма никакъв смисъл. Но от това, безформеното, разхвърленото, после излиза форменото. Мнозина от вас се обезсърчават, понеже изведнъж искате да бъдете съвършени. Не, съвършенството е един процес, изведнъж не се постига.

Казано е: „Бъдете съвършени!“ Но вие трябва да разбирате така: в желанията си трябва да бъдете съвършени; в стремежа си трябва да бъдете съвършени. А пък вие искате да бъдете съвършени в делата си. Във вас стремежът не е съвършен. У вас, в съзнанието ви, има едно раздвояване.

Целият ви живот не е посветен на Бога. Вие сте определили 4-5 минути за Бога, а пък останалото време за жена си, за децата си, за другите и пр. При това искаш да живееш. Но питам, кой е фактора в света? – Жена ви ли? Но тя знае само да взема от тебе. Децата ли са фактор? – И те знаят само да вземат. Или слугите? – Всичките вземат. Никой няма да ви даде нещо. Пък и ти най-сетне не си фактор. Ти си научен само да вземаш. Тогава кой е фактор? – Това, което дава! Следователно, да се научим да мислим, значи да възприемаме онази мисъл, която излиза от Бога. Трябва да възприемаме в себе си Божествените мисли. И след като възприемем Божественото в себе си,

ще дадем своите мисли. След като влязат в тебе Божествените мисли, какво ще разбереш? – Ще дадеш от себе си. Ти, ако не възприемеш Божественото, не можеш да дадеш твоето – човешкото.

Та казвам сега, най-първият процес е мисълта. Как може да мисли човек? –За да мислиш правилно, трябва да възприемеш нещо от Бога. Но, ще ме попитате: „Как ще стане това нещо?“ – То става. Ти питаш: „Как ще стане сега?“ Както и да ви го обясня, важно е как да го направиш.

Как ще разбереш Божията мисъл? В дишането е правилният процес на твоята мисъл. Ако ти правилно мислиш, правилно ще възприемеш въздуха и ако неправилно мислиш, неправилно ще го възприемеш. Има отношение между мисленето и дишането. Щом някой диша правилно, той правилно мисли. А някой неправилно диша, тогава и неправилно мисли.

Някой казва: „Аз мисля право!“ Щом е така, тогава и дишането трябва да е право. После казваш: „Божествено говоря!“ – Мисълта ти не е права. Казваш: „Мен ме е […]“ – Мисълта ти не е права. Казваш: „Криво ми е!“ – Мисълта ти не е права. Казваш: „Сиромах съм!“ – Мисълта ти не е права. Казваш: „Нещастен съм!“ – Мисълта ти не е права. Казваш: „Защо тези работи са така?“ – Мисълта ти не е права. Казваш: „Защо Бог направи света такъв?“ – Мисълта ти не е права.

Ти искаш все да вземаш. Ако те попитат, казваш: „Не е хубав животът.“ Дай тогава един пример. Щом си толкова учен, как да направи Господ живота ти добър.

Да допуснем, че искаш да бъдеш такъв голям човек, че да имаш 100 метра височина и да заповядваш на целия свят. Хубаво. Ако Господ ти даде 100 метра височина, знаеш ли какво нещастие ще имаш? Ти, само като се прекатуриш няколко пъти на земята, нищо няма да остане от тебе. Сега, като си малък, ще паднеш и няма нищо, но ако имаш 100 метра височина, като паднеш от 100 метра ще

разбереш всичката философия, какво значи да бъдеш много висок. Защото условията са много лоши.

Някой път ние искаме да израснем, големи хора да станем. А пък не знаем, че в това голямото величие, се крият много нещастия. Турците имат една пословица: „Който знае много, много и тегли.“ Да не би да направите както турчина в следния разказ: Един турчин отишъл в едно българско село и казал: „На турски ще ми говорите! Ако речете на български да говорите, аз всичко разбирам!“ Турчинът пушил с лулата си. И запалила се чалмата му. Те му казали на български: „Аго, чалмата ти гори!“ Той казал: „И това го знам.“ Пак му казват: „Чалмата ти гори!“ – „И това го знам.“ А пък той нищо не знае. Най-после му казват на турски: „Ефенди, чалмата ти гори!“ – „Е, тъй кажи де!“ Вие мислите, че знаете, но не знаете. И на вас казват: „Чалмата ви гори“, но вие съвсем друго разбирате.

(Учителят изважда цигулката си.) Аз да ви кажа, за всяко едно упражнение трябва да дадете 1000 лева. Тези упражнения са по хиляда лева, всяко едно. И ще плащате. Помнете го това. Няма да минете даром. Ако мислите, че ще минете даром, много се лъжете. Без упражнение нищо не става в света!

Ще мислиш, ще дишаш, ще ядеш. Ако криво ядеш – криво дишаш и криво мислиш. Ако добре ядеш – добре дишаш и добре мислиш. И обратното е верно. Някой е в колебание – криво мисли, нищо повече! *(Учителят нагласява цигулката си.)*

Всяко нещо си има свой ритъм. Ритъм, това е душата. Ако вие нямате душа, нищо не става. Мисълта си има своя душа. Душата е ритъм. Ритъмът, това е външната страна, външното изявление на душата в света. Без това изявление, нищо не се постига. Това е живота. Животът върви ритмично. Но не по време. Времето е вече определения ритъм във време и пространство, в малък размер. Да

бъде човек тактичен, това е да има познание на времето. Първо ритъмът иде по закона на вдъхновението.

Най-първо, поемете дълбоко въздух и бавно. И след това ще се пее. За да пеете добре, постепенно ще издишате въздуха. Учете се постепенно да издишате въздуха. Няма да кажеш изведнъж – хуу! *(Учителят изсвири нещо и каза:)* Това е време за вдишка. *(Изсвири друго и каза:)* Това е време за пеение и за издишка. *(Учителят свири на цигулката, във време на вдишка, ние поемаме въздух и Той свири, а пък във време на издишка, Той свири, а ние пеем, това, което Той свири и същевременно постепенно издишаме.)*

Дишането трябва да бъде меко и динамично. При това дишане изчезват всички болезнени неразположения, които имате. Щом почнеш да дишаш по този начин, в тебе ще стане едно размърдване на духа. *(Учителят свири, ние поемаме въздух и издишахме бавно.)* Направете сега същото упражнение със следните движения: 1. Ръцете отпред на гърдите, пръстите на всяка ръка събрани. Пръстите навън и допрени (виж фигурата)[19] *(През това време се свири тона „сол“ с цигулката. Ние правим вдишка. 2. След това отдалечаване на ръцете в хоризонтално положение в страни и бавно издишане и пение и т.н.)* По този начин се изкарват движенията на музикалните упражнения. Правилно трябва да дишате, за да се премахнат всички онези препятствия, които сте турили. Вашият стар слуга ви е подковал, турил ви е ремъци. Това е станало вече навик за вас и вие казвате: „Това е от Господа!“ Не, тези нареждания не са от Господа, те са дяволски нареждания. Когато господарят турил на коня си един ремък от долу, под корема, това не е от Господа. И когато дойде някому голяма скръб, от Бога ли е това?

Сега да почнем дишане с движение и пеене. *(Същото упражнение се преповтори.)*

---

[19] Фигурата в оригинала е неясна и не дава представа за положението на ръцете

Една трета от дишането вече научихме. Една трета, това значи, външното правилно дишане. Две трети от дишането имате още да учите – да бъдете господар на дишането и да контролирате мисълта си. Вие искате много пъти бързо да се изказвате. Не бързайте да се изказвате! Никога не се изказвайте със заключение. Ти винаги искаш да туриш заключение. Никакво заключение не тургай! Ако сме извървели 20 километра ще трябва ли да знаем, до где сме стигнали? Какво ще туриш белези, колко си извървял, какво си намислил, какво си направил. Не определяй нещата, понеже веднага ще създадеш нещастия, неприятности за себе си. Хронология има, когато ти правилно мислиш. Други, вече в Невидимия свят, държат хронологически ред – отбелязва се.

Стига ти правилно да мислиш и дишането, яденето ти ще бъдат правилни. Сега, всички трябва да пеете. Където и да ходите, пейте. Отвън може да не пеете, но може да пеете и вътрешно. Като мислиш правилно, ти пееш. Започни от безформеното и после ще дойде форменото. Думите отпосле ще дойдат. Понеже, ако вие най-първо не научите това, тези трептения, думите по-мъчно ще усвоите.

Аз казвам: „Аз ви обичам“. Какъв смисъл има в думите: „Аз ви обичам!“ – Няма никакъв смисъл в думите. Аз разбирам така: когато треперят в една къща, гдето няма огън, ти като запалиш огъня и хората се стоплят, това значи: „Аз ви обичам!“ А пък иначе, ти говориш, казваш това, а те треперят. Това са празни думи. Ще дадеш храна и ще ги стоплиш. Ти отиваш при един скръбен човек. Той не се нуждае от материална подкрепа. Ти най-първо трябва да го улесниш, трябва да премахнеш тая тъга у него и после трябва да го научиш да има контакт с Бога. Какво ще кажеш? Ще му кажеш: „Едно време бях като тебе, много ми и патила главата! Но сега научих този контакт. И слава Богу, сега добре ми върви!“ И ще му покажеш по кой начин. Ще му кажеш: „Друг начин няма!“

Сега това говорене, което ви говоря, аз не го харесвам. Понеже това говорене, аз го наричам – набиване с чук на гвоздеи. Защо се набиват гвоздеите? – Защото тази материя е твърда и трябва набиване. В Божествения свят, никакви гвоздеи не се позволяват. Казват: „Това да се запечати в някого!“ Аз искам мислите да израснат естествено, без гвоздеи. Защото тези гвоздеи ръждясват. И после трябва да ги изкарваме с клещи. Нещата трябва да бъдат без гвоздеи.

Дишането е необходимо! То е едно голямо благо за живота! Трябва да се мисли, понеже и то е едно благо за живота. Животът е велико благо, а пък животът се изразява само тогава правилно, когато човек мисли. Но животът се изразява и по друг начин, има и друго определение. За да се изяви животът, ти най-първо трябва да намериш Истината. Истината е вече свобода. Свободата ще даде място на знанието – Мъдростта. А пък знанието, Мъдростта са условия, за да се проявят вече Животът и Любовта. Ако ти не намериш Истината, не може да намериш Свободата. И тогава не ще може да се изяви Животът.

Истината е път, за да се изяви Животът. Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ Истината, това е Пътя. Със свобода трябва да започнем. Всички промени, които стават в света, трябва да ви водят към свободата. Ако не разбираш промените, които стават в света, ти не можеш да дойдеш до свободата. Страданието, падането, ставането, разочарованието, това е път към свободата. Щом дойдем до условията, ние ще се домогнем до знанието; щом дойдем до знанието, ние ще се домогнем до истинските форми, по които Животът може да се изяви. Тогава ще намерим щастието. Щастието е да намериш Истината – Свободата, да намериш знанието и силата и тогава ще се домогнеш до онези форми, в които Любовта и Животът се изявяват. Животът е последният резултат от този процес.

Хората са мислили и по друг начин, но имаме сегашния резултат. И той не е лош. Това, което сега става в света, аз не го считам, че е лошо. Този резултат е най-добрия. Ние мислим, че е лош, нашите несрети, страдания, грехове, това са възможностите на Бога, да се изяви в Своята Мъдрост и да ни покаже, какво е Бог. Той знае повече отколкото ние. Там гдето ние загазим, там ще дойде Божията Мъдрост със Своята Сила. И ще видим, че има Един, Който мисли и Който знае как да постъпи!

Ние съжаляваме сега. Не съжалявайте за нищо! Щом не можете да направите нещо, тогава отнесете се към Бога и чакайте. И като ви помогне, като свърши Бог своята работа, започнете вие.

Сега не очаквайте да остареете. Вече знаете какво нещо е старост. Не изгубвайте закона на вашите младини. Щом ти не възприемаш на младините си, ти ще остарееш. А пък и после трябва ли да ви обяснявам на вас – не съжалявайте, че правите погрешки и прегрешения. Да ви кажа защо: Кой от вас, на физическото поле през първите три години, не прави прегрешения? Колко пъти майка ви трябваше да ви чисти? Три години трябваше да ви чисти и като станеш вече на 21 година, вие станахте почетни и благородни. Но майка ви знае първите години какъв сте били. Ние сме деца сега, които постоянно се цапаме. Благодарете, че твоята майка е толкова благородна и трябва в коритото да ви измие. Един ден, като престанеш да правиш тези благоухания, ти ще благодариш и ще кажеш: „Много ти благодаря!“ И майка ти ще се зарадва, че ти вече сам можеш да си услужваш, усъвършенствувал си се и че си станал сам господар на себе си.

Ти ще кажеш: „Не ми говори за тези работи.“ Че за какво да ви говоря? Ти направиш една погрешка и казваш: „Загазихме я, мале майчице!“ Хубаво, аз имам един пример, но не искам да ви го привеждам. Човек в известно време може да направи една погрешка.

Много хора възрастни, като видят някоя мечка, се оцапват. Че ти в живота си направиш една малка погрешка – видял си една страшна мечка и не можеш да издържиш. Трябва да разбирате законите на Живота.

Ние сега се запознаваме. Трябва да знаеш пътищата. Трябва да се домогнеш до онзи, идейния живот. Като влезем в Духовния свят, там има какво да учите: музика, движение, пение, поезия и пр. Ще ви коригират. Вие благодарете, че на земята Господ е бил толкова милостив, снизходителен към вас! Той казва: „Ще залича всичките ви прегрешения, само вървете напред!" В реда на нещата е да грешим. Не вземайте думите, че Господ казва да не грешим. Този път е погрешен. Пътникът, който върви по един прашен път, непременно ще се опраши; пътникът, който върви по един кален път, непременно ще се окаля. Не е голяма пакост, че ще се окаляш, че ще се опрашиш. Ще се очистиш. Не е голяма пакост, че ще ожаднее. Радвай се, че има сиромашия; радвай се, че има богатство; радвай се, че има невежество в света и радвай се, че има знание.

Писанието казва: „За всичко благодарете." Понеже всичко каквото ви се случва, ще се превърне за ваше добро.

Сега още веднъж да направим упражнението с дишане, поемане, издишане и пение.

Сега, темата „Любовно писмо" ще четем за следующия път.

Отче наш

Първото упражнение, което направихме се отнася за храносмилането, второто – за дишането, а третото – за мисълта. Сега ние направихме първия опит, вторият опит ще бъде за дишането, а третият – за правилната мисъл.

42 лекция на Общия окултен клас, 11 юли 1934 г. София, Изгрев.

ВЪТРЕШНИ СЪСТОЯНИЯ И ВЪНШНИ УСЛОВИЯ

Сряда, 5 часа сутринта (Небето облачно, времето тихо, меко и приятно.)

Отче наш

Размишление

Ще ви прочета само няколко стиха от Евангелието на Йоана, 14 глава от 25 стих до края.

Това е за размишление през седмицата.

(Прочетоха се темите: „Любовно писмо“)

Има нещо, от което човек винаги се смущава – от онова, което не знае. Но от това, което човек не знае, от там идат всичките блага. А пък от там, което знае сега на земята, идат всичките нещастия. На пръв поглед това е един контраст. Ще кажете: „Как така?“

От кое произлизат всички нещастия на човека? – От това, което знае и може да направи. Често това, което знаеш, не можеш да го направиш, а пък това, което не знаеш, него правиш. Например вие сега ядете, но знаете ли, кои са последствията от яденето? Вие ядете и казвате: „От баща ми и от майка ми остана.“ Ядеш и казваш: „Да стане каквото стане“ и си излизаш по работа.

Няма защо да знаеш, когато идеш на онзи свят, какво ще бъде там. Няма нужда да знаеш, когато си едно малко дете, каква служба ще вземеш, като свършиш гимназия или университет. Или като малко дете, няма нужда да знаеш като свършиш по музика, какъв ще бъде първия ти концерт. Няма нужда да знаеш тези работи. Защото, ако ти знаеш, те ще ти напакостят. Ти ще почнеш да мислиш за тези

работи, а пък те я станат, я не. Според твоето състояние сега, ако ти почнеш да мислиш, как ще свириш, ще си повредиш. По-добре е сега да учиш, да свършиш. Ако всичко знаеш, ще загазиш. Има неща, които не могат да се знаят.

Вие вървите по един път. Вървите 10 пъти по него и знаете всичко. Но ако продължиш този път още 100 км., тези други 100 км., които не ги знаеш, ще ги научиш. А пък друг някой, който е пред тебе и който ги е изходил, той ги знае. Та, всеки неизходен път е незнаен. Има неща, които не си изходил и не ги знаеш. Едно дете, което е минало по един път, ще знае повече от един учен човек, който сега учи нещата. Да учиш света по карта е едно нещо, а пък да го извървиш е друго нещо. Като учиш по карта и като учиш действителността, каквато си е, ще намериш едно голямо различие.

Някои от вас казвате: „Говори ми истината!“ Истината не може да се говори. Съществува изречение: „Истината е горчива.“ Истината не може и да се вкуси. Горчиви неща са тези, които се ядат, а пък истината нито се яде, нито се пие, как ще бъде горчива. Но казвате: „Истината е неразбираема.“ Няма какво да я разбирате. Защото това не е книга, която да разгърнеш и да я прочетеш. Последното е пак материално нещо. Искаш да я прочетеш веднъж, два пъти и пр. Но представете си едно нещо, което нито с тесла [числа] да се изрази, никаква форма няма, какво ще го прочетете? Представете си едно нещо, което е светло на всякъде, където и да ходиш, няма да намериш никакво различие. Светлината е еднакво силна. Какво ще кажете след като се върнете от такъв един свят? Ще кажете: „Светлината е навсякъде!“ Ще ви кажат: „Кажете нещо повече!“ Вие ще кажете също. Когато вие дойдете в съприкосновение с истината и искате да кажете нещо за нея, можете да кажете: „Много е широка истината, светло е там, нищо повече!“ Човек, който е намерил истината, се отличава с едно качество – той е свободен. Всякога е свободен! Под израза

„всякога“ ще подразбирате следното: до толкова, до колкото е свързан с нея.

Всякога, когато ти си в контакт с нея, ти си свободен. Според степента на вашето съприкосновение с истината е и вашата свобода. Някой път сте неразположен духом, не можеш да ядеш, не си [в] съприкосновение с истината. Казваш: „Чувствата ми са накърнени.“ – Не си в съприкосновение с истината. Казваш: „Тази работа не я разбирам.“ – Не си в съприкосновение с истината. Казваш: „Условията са такива.“ – Не си в съприкосновение с истината.

Вие трябва да имате една философия. Условията, това са само най-външната страна на живота. Важни са вътрешните състояния на човека. Ако ти не разбираш своите вътрешни състояния, ти не можеш да използуваш външните условия, понеже всяко външно условие има отношение към едно вътрешно състояние.

У вас има такива чужди работи, с които се спъвате. Взел си 10 000 лева чужди пари на заем и казваш: „Много мисля.“ – За какво мислиш? Мислиш за чуждите 10 000 лева, как да ги платиш. И 20 години мислиш, как да изплатиш 10 000 лева чужди пари. И казваш: „Много научих.“ Какво си научил? – Как да изплатиш 10 000 лева чужди пари. Нищо не си научил. Това са моите разсъждения. Какво вие разбирате, то е друг въпрос. Вие мислите, че знаете. Много хубаво, животът всякога показва, че малко знаем. Имаш една раница, снемаш я от гърба си. Това е, което си научил. Усещаш, че си свободен. Като изплатиш 10-те хиляди лева, чувствуваш се свободен. Какво иска да ти каже животът? Не ти трябват чуждите 10 000 лева. Защо? – Ти си един царски син. Не ти трябва, като син на един богат баща, да ходиш да вземаш пари на заем. Баща ти не позволява да ходиш да вземаш пари на заем. Ако нямаш, пиши му да ти прати пари. Ако нямаш пари, издържай. До кога? – Докато баща ти изпрати пари. Ще кажеш: „Това е вече традиция, да се вземат пари на заем.“

То е друг въпрос. Традицията, това е обикновения живот. Но в истинския живот никога не се позволява да си туриш една ненужна мисъл, едно ненужно желание или една ненужна спънка в живота.

Ето една фигура, много проста.[20] Тези работи са прости, понеже вие се занимавате с философски работи. Вие се занимавате с въпроса, кога ще се оправи светът. Светът никога не е развален и няма какво да се оправя. Това е първото твърдение. Кога ще се оправи светът? Това е един въпрос, който не е бил зададен на място. Гдето казвате, че светът се е развалил, това е твоето субективно страдание. Развалил се е твоят вкус и казваш: „Кога крушата ще стане сладка? Тя е горчива!“ – Когато вкусът ти стане добър. Ти казваш: „Светът е станал лош.“ Развалено нещо има в тебе. Казваш: „Светът се е подобрил.“ Ти си станал по-добър и затова виждаш, че светът се е подобрил. Отвън няма подобрение. Ти казваш: „Нима не виждаш лошото в света?“ – Какво лошо виждаш? Ти виждаш една лоша постъпка, никакво лошо не си виждал. Сама по себе си мечката лоша ли е? Тя, като дойде при децата си, те я галят, милват я, а пък вие се плашите от нея. Ако някой човек дойде в меча форма и ти даде 10-20 000 лева, най-първо вие се плашите. Първия път ви донесе 5 000 лева, втория път – 10 000 лева, после – 15 000, 20 000, 30 000 лева. Как мислите, мечката ви става много приятна, нали? Дойде една красива форма и първия път вземе 5 000 лева, втория път – 10 000 лева, после – 15, 20, 30 000 лева. Нали тази форма става опасна за вас.

Та най-първо вие не знаете, какво се крие в една форма. Вземете един човек на лице. Среща ме един човек и се поусмихне малко. Забелязвам на краищата на устата му една особена усмивка. Сега няма какво да ви разправям и в тази усмивка аз чета следното: „Много съм смятал като тебе. Такива съм ги смятал, смятал. Искам и тебе да сметна.“ Поусмихне се той. Казвам, това е негово субективно

[20] липсва чертеж в оригинала

схващане. Със своята усмивка, той иска да каже: „Такива будали хора аз съм ги смятал." Аз ставам много сериозен и казвам: „Ти 10 пъти може би си ме смятал понеже бях глупав. И тъй като станах умен, не спадам към категорията на тези, които може да смяташ. Сега съм едно голямо число и ти не можеш да ме мръднеш от земята. Моето относително тегло се е изменило." Едно време земята беше толкова малка *(Учителят показва големината колкото едно зрънце)*, че и децата си играеха с нея. Децата хвърляха като мека топка земята. А пък сега, върху топката отгоре живеят и не могат да я мръднат. Какво ще кажете на това? Имате една малка искрица огън. Вие си играете. Туряте тази искра на едно място гдето тя се разгорява. После идва голям огън и вие си плюете на петите и бягате.

Един лъв преследвал един пътник в пътя и му търсил колая. Наближава го. Човекът няма никакво оръжие. Имал си един кибрит. Но идва при една голяма суха трева. Изважда кибрита, драсва една клечка кибрит и запалва тревата. Вятърът отива към лъва, лъвът избягва. Сега човекът се смее и казва: „Едно време аз отстъпих, а пък сега ти." Кое накара лъвът да отстъпи? – Огънят. Ще ви направя сега една аналогия, едно сравнение. Кой е този лъв, който ви гони? – Той е дявола. Дяволът е тръгнал отподире ви и върви стъпка по стъпка и наблюдава. И какво ви трябва? – Една кибритена клечка ви трябва. Дяволът има козина. Като драснете кибритената клечка, тогава дяволът ще избяга. Но вие не си запалвате клечката кибрит, но сядате да говорите на дявола. Казвате му: „О, дяволче, нали виждате, че аз съм млад. Господ е създал света, аз съм Син Божи. Аз искам да си поживея." Дяволът се смее и казва: „Чакай, чакай, Сине Божи, аз ще ти опитам месцето." Драсни му кибрита и нека да става с козината му каквото ще стане. Нека да стане на дявола табана – ковет *(да си плюе на петите и да бяга)*, защото ако не стане на дявола табана – ковет, на тебе ще стане табана –ковет. Какво ще каже това? Ще отстъпиш.

За човекът, който не разбира страданията, те носят смърт. А пък за човекът, който ги разбира, те носят живот. Човек, който не разбира радостите, те му носят нещастие. А пък човек, който разбира радостите, носят му живот. Радостта носи живот. Защото, за да оздравее човек, от каквато и да е болест – да почне да се радва, да пее.

Имате 41 градуса температура, почни да пееш: „Температуро, о температуро, температуро, о температуро.“ *(Учителят изпява тези думи.)* Ти седиш и проливаш четири реда сълзи. Имаш 41 градуса температура. Мислиш, че ще умреш. Казваш, че не знаеш да пееш. Ще се научиш да пееш. Дали право пееш? Ако оздравееш, право си пял, а ако не оздравееш, криво си пял. Като пееш на температурата и тя се премахне, пял си хубаво. Какъв такт ще вземеш и какъв тон ще вземеш. Детето не казва: „Олеле!“ ниско, а високо. Възрастният има друг тон Той обича да взема ниско думата „олеле“. При високото „олеле“ на детето, болестта по-лесно бяга. А пък старият не знае дали е взел правилно или не. Правилният тон на „олеле“ е следния: *(Учителят пее високо, смях.)*

Човек всякога се смее от незнание. Всякога незнанието произвежда смях у човека. Човек може да се смее върху това, което не знае, а пък относно това, което знае, става много сериозен. Водят те някъде. Не знаеш – радваш се. Но, ако знаеш, че те водят на бесилка, веднага ще станеш сериозен. Всякога незнанието произвежда по-голяма радост, отколкото знанието. Водят те някъде да те бият. Можеш да имаш най-модерни дрехи, може да имаш наука, но какво те чака? – Дърво! По тези, новите дрехи ще почнат да се слагат удари. По-добре към щастието със съдрани гащи, от колкото с най-модерните дрехи към нещастието. Това е правилото. Предпочитам по-добре със съдрани гащи, с несгоди, бос към щастието, отколкото с модни дрехи, с хубави обуща, с шапка и към нещастието. Към плач и скърцане със зъби. В невидимия свят ще ти кажат: „Как искаш да те

заведат при твоя господар: Облечен или бос?“ Щом искаш да бъдеш облечен хубаво, модно, ще има дърво, бой. А пък щом кажеш: „Бос!“, тогава ти бъди уверен, че щастие те чака.

Аз съм давал този пример. Един велик художник намерил едно малко дете. Този пример има разни издания. Едни казват, че това станало в Рим, други казват, че е станало в Лондон, трети – в Египет, четвърти – в Париж. Да кажем, че е станало в Лондон. Един велик художник в Лондон, като ходил, искал да намери едно бедно дете, дрипаво Лондонско дете. Искал да го нарисува за спомен от Лондон. Като вървял из Лондон, видял едно дете оцапано, окъсано. Дал му картичката си и му казал: „Утре ще дойдеш при мене на еди-коя си улица.“ Детето, като вижда човека добре облечен, взема му картичката. И детето ходи при своите познати да му дадат по-хубави дрехи. И така се представило пред художника по-хубаво облечен и мислел, че ще се оправят работите му. Художникът му казал: „Ако исках такова дете, ще намеря много. А мене ми трябва да те видя такъв, какъвто те видях.“

Сега изводът е следния: вие искате да отидете при Бога с вашето знание. И казвате му: „Господи, ние идем със знанието си!“ Господ ще каже: „Аз ви искам такива, каквито сте!“

Срещат се двама – единият богат, хубаво облечен, говори за Любовта, говори как поетите възпяват любовта. Цитира стихове, еди-кой си автор какво писал за любовта. Един пътник е седнал близо до тях и нищо не говори и слуша. Първият казва: „Хората са писали за любовта. Знаете ли какво нещо са писали? Вие нищо не знаете! Вие сте още невежи!“ И той ги поглежда надменно. Другият каза на пътника: „Понеже онзи казва, че много работи са писали за Любовта, аз искам да ви заведа в къщи да видите какво е написал един. Жена ми е написала много хубава поезия. Тя е поетеса.“ Тръгват да видят поетесата. Влезли в къщи и жената поднесла на трапезата хубава

чорба, добре изпечен хляб, много хубаво опечена баница. Започнали с чорбата – с Любовта. Като дошли до баницата – това е силната строфа, най-високото място на гамата. И този пътник казал: „Много съм благодарен от стиховете на вашата възлюбена!“

Сега всички трябва да имате нещо опитно. Една хубава мисъл, която можем да пратим в света, това е едно опечена баница. Това е Любовта. Човек може да бъде много хубаво облечен, ти може би му завиждаш, но нямаш никакво отношение към него. А пък човек може да е със скъсани дрехи и да ти помага. Ако онзи с хубавите дрехи можеше и вътре да е така, да помага, от това по-хубаво няма. За предпочитане е външно човек да не е така облечен, но вътре да има добри условия. За предпочитане са вътрешните състояния пред външните условия. Та, затова ние препоръчваме най-първо животът отвътре да се измени, не да се измени, но вътрешните състояния трябва да се разберат. А пък те ще се разберат като започнете със следното: трябва да любите! Да дадете нещо от себе си, нищо повече. Добрият живот започва с това. Първото нещо на съзнателния живот започва с даването.

Какво ще дадете? – Ще дадете както на този пътник. Пътника ще го заведете и ще му дадете баница. Може и да му поднесете и една печена кокошка. Една ябълка и една печена кокошка. Една круша за мен е печена кокошка.

Децата с мляко се хранят, а възрастните с твърда храна. Сега ще оставим тоя философски въпрос за вегетарианството и месоядството. Този въпрос е малко неправилно подет. Не че е грешно да се яде месо, но при сегашните условия, месото съдържа най-силните отрови, нищо повече. Месото е отрова. Няма да го ядеш. А пък растителните храни съдържат елементите на живота. Храната е само един проводник. Ще дам пример за такъв проводник. Аз идвам до едно копче. Ако го бутна, веднага се постига целта. Например, да кажем,

вземете един асансьор. Бутнеш копчето, повдига се. Бутнеш пак, слиза надолу. И в този случай, като бутнеш, от вас ли излиза тази енергия? Не, вие сте само едно условие. Като бутнеш, природата веднага ще изпрати своята енергия. Храната, като влезе във вас, тя само бута едно копче, а пък от друго место иде силата. През време на яденето имате най-малко и други 20 обеда чрез дишането. А пък колко мисли и чувства ще минат през това време през тебе. А пък и те са просяци, които носят живот.

Казвам, според както мислиш или както чувстваш, такава ще бъде и храната ти. Един учен човек ще каже: „Хранителността е в храната." Това е прието, така е, но ако ти не мислиш и не чувстваш добре, ти не можеш да възприемаш тази, хранителната част, която е в храната, вашият организъм не може да я възприеме.

Можете да произнесете думите: „Бог е любов". Но това е само натискането на копчето. Ако вие, като кажете: „Бог е любов", не натиснете, вие нищо няма да разберете. Вие, [в] даден случай, ще разберете ли какво нещо е Любовта? Има много опасни опити. Най-опасните същества на земята, като кобра, тигър, имат известни места и ако ги бутнеш там, ще се измени тяхното естество. Но докато го бутнеш, то може да те ухапе. Преди да те ухапе, ако го бутнеш, веднага в кобрата ти събуждаш Божественото. Значи, тя се обсебва от Любовта. Ако в дадения случай, ти можеш да бутнеш едно същество, за да видиш добрата страна в него, това същество не може да ти направи никаква пакост. Ако не можеш да бутнеш там, то кобрата може да те ухапе и след няколко минути ще свършиш. И казвате: „Защо Господ е създал така света?" Аз не знам защо Господ е създал така света.

Че по-ужасна кобра от дявола има ли? И постоянно, тази кобра от години работи и къде не се е намесила. В кой дом не е влязла. Кого от вас до сега не е ухапала. Има ли някой от вас да не е хапан? И

колко рани имате? И след като ви ухапят, от Невидимия свят постоянно тичат при вас да ви помогнат. Като ви ухапе дяволът, дойде някой ангел или някой повдигнат дух и намаже раната и на друго место пак те клъвне дяволът. И всеки ден има мазане.

Бъдете внимателни! Не ходете по пътя на кобрата. Кое е онова, което привлича един вълк при овцете? – Когато овцата е мазна, угоена, вълкът я търси. Но ако овцата е хилава, вълкът я побутва и нищо не ѝ казва.

Щом сте богат, дяволът ще ви намери. Вие сте човек за ядене. Щом сте много учен – също. Дяволът яде учени хора. Гълта ги на общо основание. Щом си много добър, дяволът пак обича да гълта такива. Той те търси. Но щом си хилав, дяволът казва: „Не бива да го гълтам!“ Той е много практичен. И Апостол Павел е казал философски, Господ му е казал: „Моята Сила се показва в твоята немощ.“ Ти си немощен и оставяш Силният, Мощният, да уреди работите.

В дадения случай, всички тези неща вие сте ги слушали. Това е едно ново съчетание, турено. И след като ме слушате, като излезете, пак ще започнете вашата стара песен.

Ти казваш: „Трябва да обичаме!“ Но след като излезете, пак ще запеете старата песен. Имаш един самун хляб и казваш: „Този хляб ми е за два дена.“ Срещаш един пътник и ти, който имаш хляб, казваш му: „Нямам!“ Този, когото срещаш е от добрите. Но среща те един разбойник и не казва: „Имате ли хляб?“ Но ти казва: „Стой, дай торбата!“ При първия случай вие сте господар. Първият човек ти казва: „Нямате ли нещо в торбата?“ Значи, най-първо ви среща свободният и ви казва: „Имате ли нещо в торбата?“ Но втори път ви среща разбойникът и ви казва: „Дай торбата!“ Той ще провери, че лъжете. И понеже ви щади труда, ти ще носиш празната торба. Понеже си казал на първия това, което не е верно, сега да носиш

торбата такава, каквато е според думите ти. Понеже си казал, че нямаш нищо, сега, като ти вземе разбойникът хляба, това ще стане верно. Когато не може да направите едно добро на време, непременно трябва да знаете, че злото ще дойде. Ще дойде вторият и ще дадеш това, което имаш.

По този закон, се сменява и вашето състояние. Вие искате да обичате някого, но търсите някого, който да съответствува на вашата обич – да е красив, да е хубаво облечен и докато го намерите, вие изгубвате вашите чувства.

Вие вървите по пътя. Къде можете да покажете вашата обич? Вие мислите да държите някоя беседа на хората, а пък виждате, че една мушичка се дави. Оставете другите работи и проявете Любовта към тази мушичка. Вземи я на една сламка, постави я отгоре върху някой цвят, поглади я. И да ти е приятно. Кажи си: „Нали е хубава тази форма! Тя има живот! Тя има някаква идея. Тя търси нещо.“ Тази муха, защо се дави? – Аз да ви кажа, тя отиваше по любовни работи и по една несрета, като не намерила този, когото обича, тя почнала да страда. Ти я дигни и я тури върху цветето. Именно върху това цвете отгоре е нейният възлюблен. Тури я там. И ти ще се порадваш и ще добиеш едно ново познание, защото върху всяка форма, която е създадена, е отпечатана Божествената воля.

И ти може да си в положението на една муха, която се дави. И някой ангел да те спаси и да те постави на сигурно место. Та, онези от вас, които искате да прогресирате, научете се да обичате Бога вътре във вас, за да оправи живота ви. Щом речеш да се усъмниш, кажи си: „Понеже Господ е вътре в мене – никакво съмнение!“ Тури вярата вътре в себе си. Ти си един господар, да кажем. Тъкмо са дошли работници при тебе. Ти искаш да им покрякаш, искаш да им кажеш: „Това не сте направили, онова не сте направили!“ Ще им кажеш: „Днес Господ е дошъл.“ Плати на всички. Плати и на тези, които са

свършили работата, плати и на тези, които не са свършили. Плати им еднакво. Те могат да спорят, но ти им плати еднакво. Онзи, добрият господар, който е наел тези работници, на всички е платил еднакво. Не прави разлика, да цепи косъма, кой колко е работил. Плати на всичките, понеже Господ е дошъл на гости. Плати на всичките и не ги изпращай да си отидат, но им кажи: „Останете всички днес. Днес ще ви дам едно угощение." Те ще се чудят, защо им даваш угощение. Ще им кажеш: „Защото Господ е дошъл на гости на вашия господар." И като даде този банкет, той иска да каже: „Елате да видите, колко е добър моят Господар." Господарят ще е любезен към всички, ще ги изпрати любезно. И работниците ще кажат: „Много е щедър този господар, какво е станало с него? Дали е някой долап*?" Никакъв долап. Долап има, когато Господ Го няма. Ако срещнете някой човек и ако Господ е там, никакъв долап няма. Ако Го няма Господ, хиляди долапи има.

Човек и спрямо себе си ще констатира същия закон. Щом Господ е там, човек е разположен. Щом Господ Го няма, има друго разположение.

Някои ще кажат за някой човек: „Условията са такива, майка му била такава, баща му бил такъв и т.н." Но това ще разгледаме друг път. Времето минава.

Добрата молитва

6 часа и 10 минути, сутринта

43 лекция на Общия окултен клас, 18 юлий 1934 г. София, Изгрев.

ВЕЛИКОТО ИЗКУСТВО

Сряда, 5 часа сутринта (Небето прошарено с облаци. Времето тихо и топло.)

Добрата молитва

Размишление

Новите дихателни упражнения с пение и движение на ръцете. *(Виж лекция 43.)*

Ще прочета 3-та глава от първото Послание към Коринтяните.

Духът Божи

Животът сам по себе си е изкуство. Външната страна на живота е изкуство. Докато живее човек разумно, той владее това изкуство. И ако не стане животът туй изкуство, то не се живее. Знанието или вярата или Любовта или каквото и да е, ако то не се превърне в изкуство, то остава неразбрано. Например страданията, които имате, но [на] страданията и на радостите могат да се дадат много обяснения. Въобще вие сте недоволни от страданията. От страданията всички сте недоволни, а от радостите благодарни.

Има страдания, които вие сами си причинявате. Да допуснем, че вървите по пътя. И по невнимание си ударите крака о някой камък и страдате. Вие считате, че този камък ви е ударил. Вие се движите, а камъкът седи неподвижен. Кой е виноват? Който се движи е виновен, а който не се движи е невинен. Вие, които се движите, сте виновни, а който седи е невинен. Всеки, който мисли и прави погрешки, е виноват; всеки който седи и е мисли, той не е виновен. Човек започва

да мисли само когато се движи. Известни ценности има в живота, само когато животът е разбран. Ценностите са, които дават радост на живота. Вие искате да бъдете щастливи, но трябва да имате ценности.

Например вземете един певец, който пее. Той има ценност – неговия глас. Той сам е доволен и онези, които го слушат и те са доволни. Следователно той има цена над всички. И като излезе да пее, всички са доволни. Той има глас. Допуснете, че вие нямате никакъв глас. И отивате да пеете и ако не знаете как да пеете, вие ще станете посмешище на цялата публика. Ще ви освиркат. Ще ви подиграват и вие ще кажете, че тези хора не са разумни. Не. Те са много разумни. Те искат да кажат: „Като не знаеш да пееш, трябва да слушаш." Трябва да слушате. Не ходи да занимаваш хората с празни работи.

Според мене, онези от вас, в разбирането на новите идеи, вие не сте вещи, но разправяте какво нещо е Новото Учение. И става цяла галиматия. Питам ви, вие казвате: „Ние вървим по пътя на Христа." Питам ви: „Ама какъв е пътят на Христа?" Вие отговаряте: „Ние учим точно, каквото е учил Христос." – Но какво е учил Христос? Вие казвате: „Ние имаме същия Дух."

Христос отиваше навсякъде. При някой болен, слепороден. Той вземе с пръста и смесва с плюнка малко кал, намазва окото и онзи проглежда. Христос имаше изкуство. Среща една вдовица, на която детето умряло и го възкресява. Той го побутна и детето стана. Изкуство има Той. После отива при Лазара, който 4 дена е бил в гроба, всички плачат – възкресява го. Изкуство има! Вие казвате: „Ние вървим по Пътя на Христа." Хубаво. Кал не можеш да правиш. Кал с която да намажеш и да прогледа слепия. Колко умрели си срещнал и си ги възкресявал? И все по пътя на Христа вървите. Това не е изкуство.

И [от] любовта, която хората могат да имат към вас се заключава за изкуството, което имате. Например търпението е едно изкуство. Цяла наука е да търпиш. Ти казваш: „Аз не мога да търпя.“ Тогава ти си една човешка буболечка, с която всеки ще си играе. Казват за някого: „Той е божа кравица.“ Аз разбирам, че той няма търпение. Казват за някого: „Той е кротък човек.“ Обаче той няма никакво търпение. Всички болни хора са „кротки“. Пренасят ги от едно място на друго. В същност кроткият човек е здравия и разумния човек. Той никога не се блъска в другите. Кротък човек е онзи, който не се съмнява; кротък човек е онзи, който обича; кротък човек е онзи, който има знание; кротък човек е онзи, който е свободен. Онзи, който не е свободен не може да бъде кротък. Онзи, който няма знание, не може да бъде кротък, не може да бъде търпелив.

Казват: „Какво е Новото Учение?“ Казват, че това е учението за прераждането. Учението за прераждането е само една форма, с която си обясняваме някое противоречие. Какво ще му разправяш, че той се е преродил. Взел си 1000 лева от човека, той иска да ги платиш. Ти сега разсъждаваш: „Да му ги платя ли или не?“ И разсъждаваш: „Ако той от миналото е взел от мене и сега ми ги дава?“ Е, хубаво. Държал ти е тефтера, тогаз? Прав е. Но ако не е така, тогава? – „Тогава преди колко прераждания е взел той от мене пари?“ Ти трябва да имаш един документ. Предполагането това не е наука.

И после аз съм забелязал следното – мнозина от Новото учение казват: „Аз видях Христа.“ Хубаво. Много се радвам. Е как го видя? И почват да го описват. Прилича на един български шоп с бяла аба, с потури. Казвам: „Мяза малко на Христа. Ако ти си видял Христа! Христос носеше класическа форма. Не носеше българска форма, освен ако сега иска да се приспособи на българите да го познават.“ Сега, като говори истината, някой от вас се скриват. Истината се говори само при един случай. Истината щом се каже, човек трябва да бъде

свободен. Ако ти кажеш една истина, с която човек те ограничава, това не е истина. Ако ти кажеш една истина, с която човек се ограничава, това не е истина. Ако ти кажеш една истина, с която не се освобождава, това не е истина. Истина, която не може да се [...] в душата ти; Любов, която не може да се събере в душата ти и знание, което не може да се [...], това не е истина. Казваш: „Аз ти говоря една горчива истина.“ Това не е никаква истина. Твоите думи са горчиви. И понеже са горчиви, затова ти страдаш. Всички хора страдат, понеже всички носят само горчиви истини. Ти казваш: „Аз не съм добър човек.“ Една горчива истина е това. Че от где се научи, че не си добър човек? Ти, който казваш: „Аз от Бога съм създаден, казваш, аз не съм добър човек“ и после казваш: „Господ не ме е направил както трябва.“ Всички твои погрешки отдаваш на Господа, че не те е направил както трябва.

Да допуснем, че някой човек цапа краката си с кал. Где седи погрешката? В първата причина или във втората? Когато кажем някоя обидна дума, причината къде е, в Бога ли или в нас? И защо си казал обидната дума? Три причини има за това. Първата причина е следната: Майка ти е направила една баница много хубава, брат ти е взел по-големия къс. Ти му казваш: „Ти си голям лакомец, ти мязаш на животно. Все гледаш голямото да вземеш и да го изядеш.“ Това може да е баница, а може да е някой голям плод, една голяма ябълка или една голяма крушка. И ти веднага се нахвърляш, защото той е взел голямата ябълка. Въпросът не е в голямата ябълка, в дадения случай.

Второто положение е: Един може да се нахвърли и причината може да е в друго. В първия случай причината беше в яденето, може и дрехата да стане причина. Едно дете може да облече по-хубавите дрехи. И тогава, дрехите могат да станат причина, за да каже другият нещо лошо; или знанието може да стане причина, пак да кажеш нещо

лошо. Даже и любовта, тази, обикновената любов и тя може да стане причина. Че при сегашната любов какви ли не работи се раждат! Накарайте двама хора да се обикнат, за да се скарат. Две жени, като се обикнат, като дойде трета една, веднага ще се скарат и двама мъже, като се обикнат, като дойде третият, пак ще се скарат. Двама хора, като се обичат, трети не търпят, закон е това.

Сега имате две успоредни линии, които са разумни. (Липсва чертеж в оригинала.) Къде ще турите третата линия? Трябва да се разбира закона, това е изкуство. Тези двама хора, които се обичат, те са две релси, поставени на едно място. Цялото е един железен път. Това показва двамата хора, които се обичат и третият трябва да се движи отгоре, върху двете линии. Тогава двете линии ще бъдат доволни, като се движи отгоре третият като трен. Тогава третият влиза между двамата, които се обичат, всичко върви. Преведете сега, какво трябва да прави третият. Двамата се обичат, третият, като дойде, какво трябва да прави между двамата? В това е неразборията. Вие търсите къде да турите третата линия. Двама души, като живеят в къщата, третият няма какво да живее в къщата. А той постоянно да снове. Той трябва да бъде без къща. Как ще го разберете това, кажете ми сега?

Тези къщи показват, че на вас при сегашните условия ви са потребни къщи. Къщата е един признак, че има една мъчнотия отвън. Къщата трябва да ви запазва от лошите условия на природата, които съществуват. Затова служи къщата. Вие вече имате една къща, в която живеете – тялото ви. Това е къщата, в която душата ви живее. Защо ви е втора къща, в която да живеете? Питам ви сега, защо ви е втора къща? Втората къща е за да ви накара да страдате. Щом имате тази къща на земята, ще имате разправии. Керемидите там счупени, прозорци, врати, белалия е къщата. Трябва да хванете един слуга и виждате, че той не шета добре. Някой прозорец е счупен. И постоянно

ще имате разправии, все с къщата. Но вие казвате: „Да си имаме една малка къщичка!“ Писанието казва: „Има дом неръкотворен.“ Значи има едно нещо, което трябва да се приготви и което да не произвежда страдание. Докато твоята къща ти произвежда страдание, тази къща не е на място.

Законът е същия. Направете си превод. Докато едно знание ти причинява страдание, това знание не е на място, докато една любов ти причинява страдание, тази любов не е на място. Може да я носиш. Докато имаш [и сетна] сила, която ти причинява страдание и силата не е на място. Може да я носиш, има нещо, което трябва да научиш. Как може да го научиш, вие още не сте дошли до това. Вие казвате: „Да бъде Волята Божия!“ Но кажете ми, кой от вас е извършил Волята Божия? Ако аз ви кажа да изпълните Волята Божия, не зная колко души от вас ще я изпълните. Но аз не искам да ви подложа на изпит. И аз го зная от себе си. В дадения случай, моето съзнание определя възможностите на другите хора, доколко могат да извършат Волята Божия. Защото, зависи какво разбирате вие под думата „Волята Божия“.

Казвам сега на вас: Това е Волята Божия! Дръжте това камъче. Вие може да не сте ходили на училище и изпълнявате Волята Божия. А може да сте свършили университет – четири факултета и ви казвам: „Дръжте това камъче“, знанието във вас е вече едно препятствие. И на мен, като ми кажат да вдигна това камъче, четири факултета са това, те не ми позволяват да се наведа да вдигна камъчето.

Сега да обясня. Вие казвате: „Защо е така?“ Аз няма да обясня защо нещата са така. Има една философия, която може да обясни, защо нещата са така. Силното къса слабото. Защо е така? Защото слабото е слабо, а силното е силно. И като дойде състезанието, слабото трябва да се подчини на силното. Разумното ще управлява

неразумното и глупавото. Защо? – Защото разумното е силно, а неразумното е слабо. Доброто ще управлява злото. Вие сега обратното вярвате. Вие казвате, че злото управлява доброто. Не е верно. Лошите хора се управляват едни други и страдат. Каква нужда има един добър човек да го управляват? Каква нужда има светлината да я управляват и да ѝ казват къде да ходи? Тя си знае пътя. Тя е толкова учена, че си знае пътя. И пътува толкова бързо, че няма време да се спре. В една секунда ти не можеш да спреш светлината, да я питаш къде отива. Тя няма време сега. И даже съзнанието на един човек не може да прецени тези 300 000 километра, които светлината изминава в една секунда. Каква голяма разумност има в светлината.

Сега законът е: За да дадат вашата свобода, вие трябва да разсъждавате. Вие страдате и казвате: „Защо Господ направи света такъв?“ Защо вие разбирате света такъв? Бог направи света много добре, но хората му туриха друго съдържание, преправиха работите. Да кажем имате мед, много е сладък. Турите му вода и го размивате. Где е писано, где има кодекс, че меда трябва да се размива. Вие взимате лук и го нарязвате и тургате го в тенджерата и си направите една гозба. Где е писано, че в тенджерата трябва да готвите? И где е писано в природата, в какво трябва да бъде тенджерата ви? Има ли някъде в природата кодекс? Вие, като сте дошли от онзи свят, има ли някъде написано някакво разпореждане да имате тенджера, тигани, паници, вилици, ножове и пр. Нямате разпореждане. Някой ви задигне баницата и вие казвате: „Какво право имат да ни задигнат баницата!“ Той няма право да ви задигне вилицата, щом е Божия, но щом е твоя, той има право да я задигне. Твоята вилица: (Учителят показва трите си пръста.) Турците правят така, с трите пръста, а пък европеецът ще вземе и ще набоде хляба с вилица. Питам европееца: Култура ли е това? Вилици, ножове и какво е придобил с това? – Научил се е да дупчи. Научил се е да реже.

Сега, ето къде е опасността. Да кажем, че най-първо ти си много благочестив, внимателен си в думите си. Всяка една дума има една сила, но един ден се отпуснеш и кажеш някому една обидна дума: „Този брат вятър го вее.“ Ти вече си допуснал нещо с тези думи. Или казваш: „Този брат е малко глупав.“ Или: „Този брат е малко зелен.“ Или: „Този брат малко обущата му не са на място.“ Вие вече с тези думи допущате нещо отрицателно. Вие обръщате внимание най-първо не на същественото. По какво се отличава този брат? Аз, като го срещна, искам да зная, има ли в него живот и животът у него присъствува ли? Има ли той свобода и свободата присъствува ли? Има ли знание и знанието у него присъствува ли? И знае ли да прилага? И ако знае това, той е брат. Че ако той братски не се отнася към мен и аз ако не се отнасям братски към него, тогава не разбираме изкуството на живота. Братството е изкуство. Какви са отношенията на братята? Двама братя, те са две релси, по които трябва да се движи трена. И ако страданията по вашите релси не могат да се движат свободно и ако радостите по вашите релси не могат да се движат свободно, тогава какво сте вие? Къде ви са вашите пътища?

В съвременния свят само такси ли има? В града няма ли и боклукчийски коли? Те не минават ли по същия път. Ако караме всички таксита и няма кой да ни кара боклукчийските коли? Тези хора карат тези нечистотии, а пък тебе един ще те разходи за удоволствие. Онзи ще кара сметта, от здравословно гледище неговата работа е по-съсипателна. Ако страданието не може да мине по твоите релси и ако радостите не могат да минат, тогава питам, какъв е пътят на твоя живот? И ако твоите релси не могат да издържат тежестта на този локомотив, който се движи, тогава питам где е здравината на твоя път? Ако ти не можеш да претърпиш най-малката тяжест, тогава какъв е пътят на твоя живот? Защото несгодите на живота съществуват. Вие разбирате нещата от вашето лично гледище, но

колко милиона хора има, които мислят, за да бъдете щастливи, колко милиона същества е трябвало да пожертвуват живота, себе си, за да имате това положение? И не само това, и към нас Бог е трябвало да бъде дълготърпелив, за да бъдем ние сега щастливи. Ние не сме още щастливи.

Та правилото е: Вие седите сега на една база гдето има изкушение. Вие вярвате в това, но и се съмнявате в това, което е. Всяка добродетел на земята, която дойде, веднага ще бъде облечена в дрехата на страданието. Това трябва да го знаете. Никога една добродетел не се облича със своята собствена премяна. Понеже земята е место на чистене и тя ще се облече в дрехата на страданието. А пък всякога, когато страданието ще дойде, то ще се облече в дрехата на добродетелта. Тогава става една пермутация, която вие не разбирате. Вие, като видите страданието, облечено в дрехата на добродетелта, вие казвате: „Уредихме тази работа!" От вън ще бъде сладко, а отвътре ще бъде горчиво, а пък щом дойде добродетелта, отвън ще бъде горчиво и тази горчивина ще се махне, а отвътре ще бъде сладко.

Трябва да знаете: Винаги скръбта се облича най-първо в царските дрехи. Майката роди едно дете, тя ще се радва на скръбта си и се облякла в царските дрехи, но няма да се мине дълго време и майката ще усети такава болка, че ще каже: „Защо ли го родих?" Това дете не е даровито, своенравно е, упорито е, прави каквото си иска. Най-първо ти се радваш и мислиш, че ще се отвори вратата на Царството Божие.

Та сега не да се отричаме от нещата. Разбиране трябва да земята. Най-мъчното нещо е да разберете човек в дадения случай и да му е приятно това. Обидил те е някой, да можеш да се завладееш, да можеш тази обида да я разтопиш и да ти стане приятно, като че ли не се отнася до тебе обидата. Ако вие се движите с бързината на светлината, кой ще ви обиди? И после, светлината не минава ли през най-нечистите места? Тя минава през всички най-лоши места и

работи. Где не е проникнала светлината? Но тя не се опетнява. Тя си носи образи. Като в една книга седи в нея това, през гдето е минала. В светлината има изкуство. Тя казва: „Еди през коя година минах през тези места.“ Тя е намерила двама хора на леглото, когато е минавала и ги е фотографирала и носи образ и нещо пише. За сега, от толкова години, само един опит беше сполучлив. От толкова години от правените опити, само един от тях е сполучлив, от който съм доволен – берекет версин! (т.е. благодарим) Аз разсъждавам, значи тези хора, когато искат, могат да го направят. Но когато не искат, нищо не става.

Та сега ви казвам. Какво да ви кажа сега? Ще ви кажа една дума, с която ще се оцапам само. Аз си щадя езика. Много си ценя езика. Вие трябва да знаете с какво сте заети. Вие трябва да знаете също много важни работи. И молете се на Бога. Отива някой при вас, иска помощ. Ти му казваш: „Чакай да си свърша молитвата“, а пък той ви побутва с ръката си и вие го бутнете с крака си. Вие веднага кипнете. Там ви е погрешката. Той няма да ви бута, нека си дига шум, но ти да не буташ. Човек, когато се моли, не трябва да обръща внимание на онова, което светът върши. Това е негова работа, това е изкуство. И знанието е изкуство. И лошият живот е изкуство, лошо изкуство. И добрият живот е изкуство. Не съдете никого в дадения случай. Като се помолиш, да знаеш, че има резултат. В молитвата трябва да има резултат. В знанието трябва да има резултат. В свободата трябва да има резултат. Да дойде нещо.

Та, когато искате да направите нещо, можете. Когато не искате, тогава какво трябва да се прави? И ако не искате, причината е в живота; ако не искате причината е в знанието; ако не искате, причината е в свободата. Значи, очакваш повече свобода. Ако е в знанието, очакваш повече знание да дойде; ако [е] в живота, очакваш повече живот да дойде. Това е кривото разбиране на живота. Животът, в каквато и форма да е проявен, той има всичките възможности.

Зависи от съществото, което получава живота. [...] онова същество, което е разбрало Божиите пътища, очаква все нови неща. А пък новото, това се външните условия, които трябва да се разбират.

Ние казваме, че Бог живее в нас. Ако Бог живее в нас, тогава имаме всичките възможности и трябва да изпълняваме Волята Божия. Не да казваш: „Ако ти Господи свършваш работата." Не. Наведи се и свърши работата! Срещаш някой човек, срещнеш някой възрастен човек. Един бакалин, той бие едно дете. Защо го бие? То е минало покрай бакалницата и си взело една ябълка. Ти казваш: „Тези любовни отношения за какво са?" Питаш бакалина: „Колко струват ябълките?" Претеглят ги. Ти казваш, че ти си виноват, гдето детето е взело ябълката. Кажи [с]и: „Аз трябваше да мина малко по-рано. Не минах по-рано, да му купя ябълка. А пък то мина по-рано и си взе ябълка и после го набиха. Аз трябваше да бъда умен човек, да мина по-рано и да кажа на бакалина: Тук ще мине едно дете, дайте му ябълки, аз ще платя за него." Колко хубаво. Така трябва да разсъждавате. Това е Божественото! Когато вие казвате: „Това дете краде, как така?" Това е от гледище на света, а от гледището на Бога, умният трябва да мине преди глупавия, добрият трябва да мине преди лошия. Това е правия път. Остане ли лошият да мине по-рано и добрият после, това не е правия път.

В света свободният трябва да мине преди онзи с веригите. Ако искате навсякъде минавайте първи с вашите добродетели и подир вас да минат децата, които се нуждаят от много неща. Това е изкуство на живота.

„Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа и проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечен Бог на Живота."

44 лекция на Общия Окултен клас, 25 юли 1934 г. София, Изгрев.

ТЪРПЕНИЕ, ЧИСТОТА И ПРИЛОЖЕНИЕ

Сряда, 5 часа сутринта (Времето топло и тихо. Небето с бледи звездици.)

Добрата молитва

Ще прочета следующите места от Свещената книга – 13 глава от I-во Послание към Коринтяните и 24 глава от Притчи.

Апостол Павел, който минаваше за апостол Христов, след като говорил дълго време установява и вижда, че човек не може да има големи постижения в света, каквото и да прави, колкото и да знае, каквато и сила да има. И той е дошъл до същите заключения, до които е дошъл и Соломон. И той започва с основната идея – „Любовта дълготърпи, Любовта не се гордее.“ (13:4) Тази, последната дума има скончание „дее“. На вола казват „дий“. Това значи да тръгне. Не му казват тръгни, но му казват: „дий“. Значи горделивият не знае накъде да тръгне. Човек, който е горделив излиза от свой център. „Любовта не безобрдаствува“. (13:5) В какво седи безобрадствуването? Някой път човек безобрдаствува със своя живот, със своите очи, със своите движения, със сърдцето си. Някой път съзнателно, а някой път несъзнателно. „Любовта никога не отпада.“ (13:8) В нея няма обезсърчение. Това е Любовта. И когато човек се обезсърчи, по някой път, това се отнася вече до неговите чувства.

(След това Учителя прочете 24 глава от Притчи.) Тази глава има встъпление, в което се излага от какво човек трябва да се пази, после показва [на] човек пътя, по който трябва да се стреми. (Учителят прочете отначалото до 15 стих на Притчи и каза: Който се интересува повече, прочетете останалото.

(Изпяхме песента „Бог е Любов“.) Сега минаха празниците. Настана делничен ден. Бог започва с работата и после почива. Хората обратно – първо почиват дълго време и после работят. Хората преди да са почнали да работят, си почиват. Бог дълго време чака, за да добият някакъв плод, милиони години чака, а пък човек преди да е посял нещо, пак чака. Сега, може би, някой от вас чакате да получите нещо, без да сте работили. Който дойде, изведнаж иска да стане светия, някакъв гений. Не е лошо. Хубаво е желанието, но работа трябва. И каквото и да се каже, не правете онова, което ходжата прави. Колкото и високо да се качи, той все казва: „Ил Аллах.“ Минарето има три викала. „Мохамед Ил Аллах“, това значи: Правата вяра на Мохамеда, Бог да разпространи по целия свят. С векове напомнят на Господа: „Един е Господ, Един е Господ.“

Сега ние ще оставим това. Всеки един човек си има по един ходжа. Няма някой от вас, който да няма по един ходжа. И всеки един от вас си има по един поп. И всеки един от вас си има по един владика. И всеки един от вас си има по един патрика. И всеки един от вас си има по един генерал. И всеки един от вас си има по един полковник. Изобщо, много малко хора имат редовий. Един гръцки кораб отива в Русия. На едного казвали, че е капитан, на друг казвали, че е капитан и т.н., наредили се много капитани и русите питали: „Где ви са редовите?“ Всички все капитани. В новото учение гледам всички все капитани. Като влезеш, много малко редови ще намериш. Капитан, генерал, патриарх, владика с високо мнение за себе си. Не е лошо. Не е лошо човек да има високо мнение за себе си. Но това трябва да отговаря на действителността.

Ти искаш хората да имат високо мнение за тебе, да те уважават хората. Искаш да се молиш на Бога и Бог да те слуша. Но да те слуша Господ трябва да знаеш как да говориш на Бога. Ти направиш една молитва на Господа с раздвоено сърдце, за 4–5 минути и искаш да те

чуе. Ти отиваш при Бога, но не си забравил работата си в света. И сутринта даже някой път отлагаш молитвата си и казваш: „Господ ще търпи.“ Тогава какво става? Господ търпи. И когато се намериш в местото на голямото мъчение, Той ти казва: „И ти трябва да търпиш.“ Молиш се, молиш се, нито глас, нито слишание. Ти, като станеш сутринта без да се измиеш, имаш грозде, тичаш и се наядеш и не мислиш за молитва. Не, като станеш сутринта помисли, че Бог е Любов. Започни с Любовта. Казваш: „Какво да правим?“ – Отворете 13 глава и започнете. Кое е качеството на Любовта?

Мнозина от вас пеете, нали? Но не зная колко пари може да изкарате с това си пеене. Ако останете с пеене да се прехранвате, някой от вас много оскъдно ще живеете. Един човек, който след като пее, има голямо страдание, познава се, че той не е певец. Жалко е когато той не може да се прехранва с пеение. А пък колцина от вас може да се прехранвате с вашият сладък език? Колко души от вас?

Сега, по някой път, вие мислите, че човек е много учен, нали? Ще си послужа с едно обяснение. Музикантите имат една система, която е временна – петолиние. Без тези 5 линии не могат да четат. Без линиите не знаят къде да турят нотите. Някои препоръчват да има 3 линии. Сега са приети 5 линии. Но не са само те. Има и други линии не са само 5. Но 5-тя са основни, отгдето започват. Музикантите си имат ключове, с които определят нотите. Всеки един от вас може да бъде музикант. Какво означават нотите без ключове? Като туря ключ „сол“, каква нота е написана на черната дъска? (– Фа)

Фиг. 1

Какво означава „до“ или една песен започваш от „ре“ или от „ми“. Какъв смисъл имат „ми“? Или някоя песен започваш от „фа“ или „сол“. Или започваш песента от „ла“ или „си“. Какъв смисъл има „ла“ и „си“. Ако една песен започва от „до“ има един смисъл. Ако започва от „ре“, има друг смисъл. Същото се отнася и за тоновете „фа“, „сол“, „ла“, „си“. Песента е различна. Това е за онзи, който знае. „До“, това е капитала, с който музикантите започват. С „до“ започва животът. Основният тон, основният ритъм, правилният ритъм на сърдцето е „до“. Вие още не сте учили какъв е ритъмът на „до“. Много работи знаете, но ритъма на сърцето не знаете. Знаете колко е голямо сърдцето. Знаете колко пъти месечината е по-малка от земята. Знаете, че на месечината няма въздух и хора няма там. Знаете, че слънцето е едно горещо тело. После, знаете в колко деня е създаден светът. Много работи знаете. Но ако дойде до същественото за вас, какъв е ритъма на вашето сърдце, това не знаете. И вследствие на това, някой път се свива сърдцето. Ти казваш: „Вледени ми се сърдцето.“ Значи изгубил си ритъма на сърдцето. Това сърдце не пулсира както трябва.

„До“ си има свое движение. Има силни и слаби движения, бързи и леки движения. По какво се отличават бързите движения. Глупавият се движи винаги много полека, а умният се движи бързо. Глупавият казва: „Ще го направя, ще го направя“ и докато се накани той, изгубват се условията. Сега някой път вие седите с идеята, че знаете някои работи. Стегне те сърцето. Защо те стяга? Всякога човешкото сърдце се стяга, когато искаш да постигнеш и не може да го постигнеш. Когато нещо желаеш да постигнеш и не можеш, стегне те сърдцето. Значи щом те стегне сърцето, ти си желал нещо, което не може да постигнеш. Това желание нарушава онзи ритъм на сърцето. И тогава от Невидимия свят те питат, ти спираш Божествения трен. Кондукторът идва и те пита: „Защо спря трена?“

Аз съм ви говорил за онзи гръцки поп, който пътувал през Румъния и носел една хубава килимявка. Излязъл вятър. Попът се навел през прозореца и килимявката му паднала. Един му казал: „Дигни ръчката на спирачката.“ Той я дигнал, дошъл чиновникът и казал: „Какво има?“ – „Килимявката ми падна.“ Той платил скъпо за спирането на трена. Платил толкова, че с тая сума 10 калимявки можели да се купят. Този поп, като си навел главата през прозореца, трябвало да си снеме килимявката и после главата да провре през прозореца. Щом си проврете главата през един прозорец на природата, килимявката ви ще падне. Тя не търпи никакви човешки калимявки. Защо щом влезете в църквата снемате шапката си? От почитание. Това не е кой знай какво. Шапката е турена за студени времена, за да не би да се простуди главата ти. Но влизаш в топла стая. Има ли нужда да си носиш български кожен калпак. Или, влизаш в баня да се окъпеш. Има ли нужда да държиш своя калпак на главата си?

Някои ваши идеи приличат на калпаци, които носите на главата си. Че ти носиш един калпак на сърдцето си, който калпак те стяга. Да кажем, че сте крайно честолюбив. Имаш високо мнение за себе си, понеже знаеш, че в кръвта ти тече нещо особено, царско. Някой път това е невидимо. Някой път си смирен. (Учителят прави движения на смирение.) Ти казваш: „Много добре съм.“ Той не говори истината. Сърдцето му тупка, а пък той говори, че е добре. Някой е сериозен. Виждам, че той не е постигнал нещо. Някой е сериозен и гледам, защото му е дошла една призовка. Призовката му е сериозна, а не той.

Сега помнете, че аз не говоря за вас, но говоря за общите принципи, за целия живот. Ти се намираш в известно състояние, тъжен си. Но тъгата не е едно свойство, едно качество на живота. То е едно временно състояние само на твоя ум на твоето сърдце. В дадения

случай, в тази форма, при тези условия, при които се намираш, ти усещаш тъга, но тази тъга не е обща, не е за цялото битие. Тази тъга не подразбира, че всички същества са скръбни. А някои отиват толкова далече, щото казват, че има мирова скръб. Това са общи заключения. Може да има, може да няма. Това трябва да се докаже. Скръб всякога има за едно непостигнато желание.

Казвам сега, „до“ – човешкия ритъм. Кое е свойството на „до“? Вие не сте пяли „до“, да имате едно откровение за „до“. Вие сега изучавате музиката, тъй както сега съществува. Ами, ако отидете в ангелския свят, как ще пеете? Или ако отидете при най-видните музиканти, които са учители на съвременната музика, като се съберат, как ще пеят? Всеки, който преподава музиката и не може да я чете, той не е музикант. Мнозина, които минават за много даровити музиканти, не могат да пеят. Мнозина даровити не знаят да свирят, я пък знаят да съчиняват. Много се лъжат. Музиката не е написана. Аз, като виждам съвременната музика, виждам едно неестествено съпоставяне на нотите. В някои пиеси е турено повече движение в музиката, отколкото вътрешното съдържание. В някои е турено повече прекалена мисъл. В някои музикални парчета е турена прекалена алчност, т.е. да заграбиш нещо, да стегнеш, да прегърнеш, да вземеш всичко за себе си. А пък в някой е направена много лека песента: „Да цъфнеш и да окапеш.“ Някои песни са направени така, че да чувстваш един окапал плод. А пък много малко има класически песни, такива, че да съответстват на твоя ум, тело, сърдце и душа. Някой път слушам като пее някой, някоя песен или свири. Хубава е песента, но това означава една песен на безпокойство на сърдцето, едно безпокойство на ума, едно въртене. Решава да направи едно, решава да направи друго и най-после оставя работата ненаправена. Казваш: „Много хубава песен.“ Ти пееш, но след тази песен в теб ще остане пак също състояние. Вземете българската песен:

„Цвете мило, цвете красно.“ Този глас българите са го взели от запад. Ако аз бих пял „Цвете мило“, не бих пял с този глас. Той не съответствува на думите. Как започва тази песен? (Някои изпяха тази песен.) От кой тон започва? – Започва от „до“. Ни най-малко не трябва да започва от „до“, а трябва да започва от „сол“. Желанието на цветето не е да живее, а да цъфне, защото то вече живее, а авторът му туря желанието да живее. Онзи, който цъфти, той вече живее.

Хубаво, искаш да станеш религиозен човек и почваш от „до“. Ти, за да станеш религиозен, не трябва да започнеш от „до“. Ти казваш: „Аз трябва да живея.“ Че Господ ти е дал живот, ти трябва да работиш, да учиш. Религията е цяла наука. Трябва да отидеш при един учител по музика. Не само да се облечеш хубаво, да си туриш вратовръзка, да си изящен отвън. Това е второстепенно. Учителят не изисква толкова да си много добре облечен, той гледа как ще пееш. Ако ти пееш, както той иска и се водиш по неговата система, ти ще му бъдеш обичан. Но ако не се водиш по неговата система, той ще ти каже: „Аз не мога да ти преподавам. Трябва да отидеш при друг.“ Ти отиваш при Бога и казваш: „Аз трябва да бъда морален.“ Господ не се нуждае от морал. Казваш: „Аз трябва да бъда благодарен [благороден].“ Господ не се нуждае от твоето благородство. От какво се нуждае? – От разбиране. Ти трябва да разбираш Великите истини, които Той е внесъл в света. Ти говориш за Любовта. Знаеш ли какво нещо е Любовта? Любовта е първата песен на Бога. Ти, ако не знаеш да пееш, животът ти ще бъде нещастен от единия край до другият. А пък, ако знаеш да пееш, животът ти ще бъде щастлив от единия край до другия.

Не мислете, че аз ви държа отговорен за нещо. Но искам да ви избавя от една самоизмама, която имате. Вие отивате при една обикновена бакалница и купувате нещо и онзи ви повръща нещо. Без да четете парите, вие ги туряте в джоба си. Но бакалинът е човек нечестен. Вие му давате хиляда и той ви връща само 500 лева. Другите

ги задържа. Вие бъркате в джоба си и гледате, че са 500 лева и се чудите, дали той ви излъга или сте ги изгубили. Почва разногласие. Прочети си парите, за да знаеш погрешката в тебе ли е или в друг. Ти трябва да знаеш причината на твоите страдания в тебе ли е или в друг. Дали бакалина ти е дал по-малко или не. Ако си ги изгубил по невнимание, не хвърляй съмнение върху бакалина. Иначе ще отидеш при него и ще му кажеш: „Ти си направил погрешка. Върнали са ми по-малко.“ Той, ако не ти върне, втори път не отивай при бакалина. Щом хванеш един бакалин в лъжа, втори път не стъпвай в неговата бакалница. Никой път човек не трябва да стъпва в дома на лъжата. Ако държиш в себе си една лъжлива мисъл, едно лъжливо чувство или една лъжлива постъпка, която ти е дошла отнякъде, ти не стъпвай в техният дом. По някой път вие се занимавате с една лъжлива мисъл, която търсите как да изпъдите навън. Не се занимавайте да я изпъждате. Остави лъжливата мисъл на нейното место. Остави лъжливото чувство на неговото место, остави лъжливата постъпка на нейното место. Обърнете ума си към това, което е хубаво. Не се занимавайте с това, отрицателното.

Да допуснем, че вървите по пътя, пък срещнете един приятел, който е вглъбен и не ви поздрави. Ти казваш: „Аз ще ти дам да разбереш.“ Какво ще му дадеш да разбере. Ти си в дома на една лъжлива мисъл. Ти нямаш право понятие. Поздравът не е един акт физически, отвън. Този брат те е поздравил. Той, като е станал сутринта е помислил за тебе, той те е поздравил. Той ти е казал: „Добър ден, Стояне“, а ти не му отговори. Той те среща по пътя и ти казва, че тази сутрин е помислил за тебе.

Вие, по някой път искате да имате любовта на някого. Вашата любов съответствува ли? В природата действуват равни сили. Ти искаш най-хубавия плат. Ще дадеш съответната цена на този плат. Ти искаш един добър учител по музика, ще му платиш и после ще имаш

внимание и уважение към него, а не да искаш да го надминеш и ти да станеш учител. Учителят тогава ще си обърне гърба. Всеки учител, който усети, че ученика иска да стане по-голям от него, той му обръща гръб. Ти отиваш при Бога. По някой път искаш да станеш самостоятелен. Какво означава това да станеш самостоятелен? Искаш да станеш по-голям от Бога, нищо повече. Като станеш самостоятелен, какво ще добиеш? Кажете ми? Казваш: „Аз трябва да стана самостоятелен.“ Кой момък не е самостоятелен? Коя мома не е самостоятелна? Остава ли в своята самостоятелност? Този момък, като го срещна първата, най-слаба мома, ритна го и той се търкулна. И казват за него: „Запалила се е чергата му.“ И като се запали чергата на този момък, той не тича във водата да се гаси, но тича при момата, за да я пита: „Защо ми запали чергата?“ А пък момата отговаря: „Запалих ти чергата, защото си един глупак.“ И ако вие страдате в света, вашата черга е запалена. Защо? Защото сте глупав. Сега това не се отнася до вас.

Да ви дам изяснение. Запалила се е някому чергата. Вие си спомняте вашите младини. Аз не нарочвам младите. Младите хора са хора на любовта. Като говоря за любовта, все младите ще хвана. Те са хората на любовта. Младите казват: „Всеки глупак, който не знае как да люби, ние му запалваме чергата.“ А пък, като се срещне един възрастен, казва му се: „Всеки един човек, който не знае как да учи, ние го изпъждаме вън.“ Ти влизаш в дома, гдето един възрастен се е оженил и има жена и ти не знаеш как да погледнеш жена му. Той ти казва изведнаж: „Ти вън!“ Един българин отива в Америка и поглежда някак си особено дъщерята на един американец. Онзи му казал: „Да си вземеш шапката и да си отидеш, в моя дом не става това.“ Този българин разправя тази своя опитност и казва: „Втори път не мислех вече така да правя.“

Вие сте дошли до едно положение, в което трябва да знаете: С духовния свят не можем да си играем. С Любовта не може да си играеш и с Мъдростта не можеш да си играеш. Като дойдеш при Любовта, трябва да носиш тази Любов в сърдцето си. И ако вие не сте търпелив, тогава где е вашата любов? Ако не си търпелив, ти не си млад.

Та казва[м], има един метод за постижение – любовта и знанието в света са неща, от които зависи нашия прогрес. Ти седиш и някой път се обезсмисля животът ти. Да кажем, че влезеш в едно общество. Често в сегашният религиозен свят става това. Навсякъде хората си приличат. Някой път, горкият седи и иска да му дадат думата да говори. Казва: „Само пет минути.“ А като стане, един час не му стига. И в Америка има такива. Американците стават и му хлопат. Най-после има и квестори. Не иска той да млъкне. Питам, често идват при мене и казват: „Може ли да ме приемете само за две минути?“ И след като влязат, всякога минава половин час. Влез и за две минути кажи. Ако съм аз ще вляза и ще кажа за 2 минути какво ми трябва. Той ще влезе и ще каже: „Ще ме извините, аз вземам вашето време.“ Не ме интересува извинение сега, а на въпроса. Той казва: „Малко ме стяга сърцето.“ На този момък казвам: „Срещнал ли си една красива мома, която не си разбрал, и затова се стяга сърдцето ти. Иди да се извиниш на момата.“ И той започва да лъже. Той казва: „Тези работи ги нямам.“ Тези работи са опасни.

С какво се занимават старите хора? Кой от вас е най-стар тук? Аз засягам живота не от сегашно гледище, но от едно по-висше гледище, понеже ние сме във връзка с Божественият живот. Ние съзнаваме това, но нямаме ясна представа. Има нещо в нас, което ни ограничава. Това е, което наричаме съзнание, съвест. Направиш нещо и си казваш: „Не е хубаво.“ Вие всички се движите в един разумен свят. Тия същества са много разумни. Срещнеш тия същества, които са

толкова благородни, и като минаваш през техния свят, направил си нещо там, хвърлил си една малка книжка и те ще ти кажат: „Вземете тази книжка. Не си направил добре.“ Или вървите по пътя и плюете някъде. Те ще ти кажат: „Не, това не е позволено.“ Ти казваш: „Тежко ми е.“ – Да, защото си направил нещо. Тия Същества ще дойдат, те са много учтиви и ще ти кажат: „Направил се погрешка. Ще очистиш това място.“ И ще вземеш една кърпа да очистиш мястото. Ти ще кажеш: „Но аз нямам кърпа!“ – „Ще намериш кърпа.“ Ти казваш: „Ще намеря някого да очисти.“ – „Не, ти сам ще очистиш.“

Един ученик кога прави погрешка в Писанието. Нали сте писали любовни писма. В любовните писма как туряте запетаи? Где са любовните запетаи? Аз да ви кажа, хвърлиш един крадлив поглед на момата. Това е запетая. После продължаваш. След това имаш точка и запетая, двоеточие и най-после точка. Питам сега: Онези, които пишат, какво искат да кажат с точка и запетаята? Запетаята е една малка почивка. Спреш се за малко време. А пък при точка със запетая, колко трябва да спреш? Два пъти повече от запетаята. Ако четеш, при запетая ще се спреш малко. При точка и запетая, ще се спреш малко повече, а пък при точка ще се спреш още повече. После има удивителна и въпросителна. При удивителната как ще се спреш? Как ще го изречеш? При въпросителната как?

Вие ме слушате и ще кажете: „Ние, нямаме тези работи. Бяхме едно време млади.“ Тепърва трябва да станете млади. „Ако не станете като малките деца не може да влезете в Царството Божие.“ Тепърва аз искам да ви върна в младостта, за да опитате младостта в нейната първоначална същина. Да не е раздвоено сърдцето ви. Като погледнеш, да не ви кажа: „Защо ме гледаш така?“ Погледът трябва да е определен. Онзи поглед, който изпращаш, той трябва да бъде като скъпоценен камък. Че младата мома, като те погледне да каже: „Ти си един честен, благороден момък.“ А пък ти ѝ даваш един фалшив

камък и ти казват: „Втори път не ми давай такива камъни, искаш да ме полъгваш!“

Разочарованата любов, това са фалшивите камъни, ни влизаме вече в Божествения свят, гдето всяка една мисъл, всяко едно чувство и всяка една постъпка трябва да бъдат един скъпоценен камък. Сега няма какво да се спираме върху миналото. Сега забелязвам у мнозина има две противоречия. В началото на живота, в младостта, има много скръб. И във възрастния също. Някой път мислите, че сте много възрастни. По какво се отличават младият и възрастният? „До“ и „ре“ са за живота; „ми“, „фа“ – за ума, „сол“, „ла“ са за старостта. Младият не е цъфнал, той е пъпка. Младият иска да стане стар. Старият цъфти, но остарява, понеже не е живял добре. Старостта е, която цъфти. В старостта има цъфтене. Но ти казваш: „Старите хора не се занимават с Любовта.“ Много се лъжете. Старият, като му се запали бунището, хиляди години гори. Това, което в живота става, то е емблема, то е символ.

Вие искате да имате Божията Любов. Вие се влюбвате в Бога. Щом се влюбите в Бога, трябва да Му служите. Трябва да се учите в Него. Онзи, в когото се влюбиш, той седи по-горе от тебе. Например професорът се влюби в младата мома. Младата мома стои по-горе от него. И след като се влюби в младата мома, той не може да държи вече своите лекции. Щом се влюбиш, ти трябва да готвиш, да учиш. Ще си вземеш букваря, ще седнеш при младата мома и ще ѝ кажеш: „Кажи ми какво е Новото учение?“ Тя ще ти даде първия урок на Любовта. Ти казваш: „Аз без теб не мога да живея.“ Ти говориш една лъжа, по-добре е да кажеш: „От както те видях, дойде ми една мисъл да се уча при тебе. Имаш ли свободно време да се уча по половин час при тебе? Колкото се уча ще ти плащам.“

Любовта е цяла наука, ще има пеене, ще има свирене. Цяла наука е там. Вие седите и казвате: „Нашият живот е нещастен. Едно време,

като млади, в любовта нищо не разбирахме.“ Вие не сте се занимавали с любовта. Казвате: „Ние имахме деца.“ Нищо не сте научили от децата. Вие имате жена. Нищо не сте научили от жена си. Жена ви е била професорка, но след като замина за онзи свят, ви остави пак без учител и вие сте нещастен. Семейството е един университет, в който ти, мъжът, ще се учиш от жената. И обратно, ще се учите един друг. Ако жена ти те обича, тя ще трябва да се учи от тебе, от мъжа си. Който обича, той трябва да се учи.

Та казвам, понеже вие търсите Бога, вие трябва да се учите. И ако вие не любите, тогава Бог ще бъде непознат за вас. Защото, на какво трябва да обърне внимание Бог на вас? Да сте много красавец, не сте. Да имате голяма сила, нямате. И ако Бог иска да обърне внимание на Вас, на какво да обърне внимание? Ти си се влюбил в Бога. Ще вземеш букварчето, ще коленичиш и ще учиш. Ще кажеш: „Аз съм малък, Господи!“ И Господ ще те погледне. А пък ти мислиш, че си от високо произхождение, като че равен с Него. Тогава Той ще каже: „Вземете го. Нямам време сега.“

Та казвам, след събора ще държа няколко беседи по това. Това е една лекция за полезна работа. На света ще проповядвате Любовта. Ще отидете да ги учите на Мъдростта. Ще започнете от детинството. Най-първо започнете да изследвате красивото. Срещнеш някой човек. Виж какво е красивото у него. Има особено движение в очите му и поради това особено движение изглежда толкова красив. Всичко това ти е приятно. Този човек има знание. Някои хора, като говорят, знаят как да си поставят думите и съзнанието им е свързано с думите. Като говори човек неговото съзнание трябва да е свързано с онези думи, които излизат от неговата душа. Всяка дума, която казваме, ние я създаваме. И ще ни питат, защо я създадохме. Какъв смисъл има да говориш каквото ти дойде. Ти говориш на някого: „Аз много те обичам.“ Това истина ли е? Казваш: „Аз съм готов да се жертвувам за

тебе.“ Истина ли е това? Казваш: „За целия си живот аз те искам.“ Ти не говориш истината. Ако в дадения момент, ако ти, в един кратък момент, не проявиш любовта, каква любов имаш?

Любовта не иска време. Тя не се мени. Ако в дадения момент ти не си готов да направиш жертва, ти повече не можеш да направиш жертва. Дави се един човек. Ако се хвърлиш, това е любов. Значи, готов си да дадеш всичко. Ако някой те обича, като те види да ти помогне. И ако остане да разсъждава, че друг трябва да помогне, когато се давиш, това не е любов. И когато Бог те срещне на пътя си, Той не казва: „Заслужаваш ли?“ Понеже, Той е Любов. Той те изважда от калта и ти казва: „Не греши! Друг път не влизай в калта, понеже съм много занят и може да нямам време да те избавя.“ Вие по някой път се молите, но Той е толкова занят, че трябва да намери време да ви помогне. Вие искате Господ да чака, да се занимава с вас. С безброй същества се занимава Той. Колко време трябва да отдели Господ за вас? Като дойде при вас, Той ще ви изпрати един лъч, един Божествен лъч е това. В Бога има една усмивка. Всеки един лъч, който премине в тебе, това е Неговата усмивка. Като те изважда от калта, поусмихне се Той и после казва на другите същества: „Вземете и му помогнете.“ И всички същества, гдето Бог е минал и е помогнал, всички ще ти помагат. Но догдето не те изкарал Господ, навсякъде има бутаница и не ти върви.

Та, за да ви вървят работите, трябва да имате една ясна представа за Любовта. Бог присъствува там. Ти отиваш и молиш момата, изповядваш ѝ се в любов. Щом се изповядаш в Любовта, Господ е там. Тогава, в Неговото име ти ще говориш за любовта. Какво ще кажеш? Ще кажеш, че твоето сърце се е запалило, а пък то ни най-малко не се е запалило. Ще казваш, че си готов да направиш всичко, а пък ти не си готов. Аз говоря за Любовта в нейната същина, а не в нейните привидни форми. В Новото учение аз не искам да има обявления

върху старите ви дрехи, че това е Новото учение. Старото е обикновено, старите привички не са Новото учение. Може и те да са красиви. Новото, което сега имате, го държите отделно от старото. То е свещено. То е вашето бъдеще. Онова, новото, което Бог ви даде сега, вие ще го държите като скъпоценен камък. И Писанието казва: „Ще ви даде Бог едно камъче, което ще го държите под езика си." От него зависи вашето бъдеще. Ще го пазите като свещено. Ти казваш: „Кой го е направил това?" Има хора, които са го направили. Апостол Павел казва: „Не живея вече аз, но Христос живее вътре в мене." Христос живееше в него и Павел понасяше всички страдания. Колко пъти го биха по 39 удара? Три плюс 9 е равно на 12. Общият сбор е 12. Това е едно обръщение. Като го ударили – 39 ударили, 39 удара, той е направил един астрологически кръг. Бил е във всички домове. И при всеки удар са му дали по един урок.

Та сега, в пеенето „до", това е капитала, с който ти функционираш, в даден случай. „Ре" е пътя, по който трябва да тръгнеш, метода, с който трябва да работиш. „Фа" е придобивката, защото във всяка мисъл трябва да има придобивка. „Фа" показва какво си придобил в твоята мисъл или в твоята любов. Вземане и даване. „Сол" показва онова, което ти влагаш, което ще покажеш, това е цъфтение. Това е изложба. Художникът рисува, рисува и прави изложба на всичките си картини. Това е цъфтение – изложба. „Ла" е вече онова, успокоителното. Ти си доволен от своята изложбата. Ти дадеш един общ концерт, пееш и всички хора са доволни. А пък „си" – всички се разотиват по домовете си и са доволни.

Кои са полутоновете в сегашната гама? Между „до" и „ре" е цял тон. Между „ре" и „ми" също така има цял тон. Между „ми" и „фа" има полутон. Значи, щом дойдеш при материалното (фа) вече не ти трябва цял тон. Някои от вас грешите. Като дойдеш до „фа", направиш цял тон. Не ви трябва там голям товар. И като дойдете до „си" и

голямо светийство не ви трябва и там има полутон. Някои искат като него друг светия на няма. Като него учител да няма. Не мислете за това. Иначе ще се роди едно състезание. Аз говоря за онзи вътрешен процес. Аз наблюдавам. Някой от вас, като е седнал някъде, е недоволен от мястото, което са му дали. Някои от вас сте на първо място, а някой отзад. Вие казвате: „Ние сме от старите." Ако онези отзад са доволни от вашето седение на първо място и ако вие сте доволни от тяхното седение, това е в реда на нещата. Но, ако едни казват: „Станете вие, за да седнем ние", тогава има едно вътрешно недоволство. А пък в духовния свят всички вие може да седнете на един стол. Всички мога да ви туря на един стол и пак ще остане място за хиляда души. А пък в един свят като нашия, едно лице от онзи край не може да чува. Или обстановката е такава, че не може да види лицето, което говори. Всякога момъкът е недоволен, когато не може да види лицето на момата. И когато я види в лицето, радва се. Ако тя е зад гърба му, той съжалява и когато някой е запушил пътя между него и нея и той не може да я види, пак съжалява. Или когато тя се е скрила в къщи, той пак съжалява за това.

Искате ли да влезете в Небето такива, каквито сте сега? Искате ли да ви заведат като някой инвалид при вашата възлюблена и така да ѝ служите. Питам сега, щом се явите при вашата възлюблена, какъв подарък трябва да ѝ занесете? Ще ѝ занесете вашето търпение. Това е скъпоценния камък. При онзи, когото обичате вие, ще прояви[те] най-първо вашето търпение. Бог, при всичките ни грехове, като се явява при нас с Любов, Той е търпелив, благосклонен, не вижда греховете ни. И Христос казва: „Отец не съди никого." Тези погрешки, които имаме, Той не ги вижда. Той казва: „Те са деца, временни разбирания имат, временна обстановка имат." По човешки говоря. И те бързат да се наядат и половин час след като се наядат, всички ще бъдат щедри. Най-първо ще има състезание и след това ще бъдат

щедри и тогава казват: „Можем да дадем от това, което остане на другите.“

Казвам сега: От това, което говорих през трите деня, колко неща са останали? Първо трябва да обичате живота. Без търпение не може да обичаш живота. Второ трябва да цените знанието. Самосъзнание трябва да имате, да виждате важността на знанието, което е потребно за вашето повдигане. Работа трябва сега. На всинца ви трябва работа за учене. Казваш: „Мене Духът ми даде това.“ Вие се поставяте на крива почва. Какво ви е дал Духът, това е дар, но ти какво си разработил? Бог ти е дал един талант. Ти удвои ли таланта си? Този капитал е дар, талантът е дар, но ти удвои ли го? Ако са пет, трябва да станат десет. Вашите таланти, които ви са дадени, удвоени ли са? Аз не казвам, че не са. Само казвам вие да си зададете въпроса, това, което Бог ви е дал, вие удвоихте ли го? Да го удвоите, това значи да му дадете цена. Един ден ще отида на Небето и ще покажа като изложение онова, което сте придобили от всички страдания, от всички опитности. Като влязат хората в ангелския свят, там се интересуват от хората, от техните добродетели. Като срещнете един ангел, едно съвършено същество, какво ще му кажете? Кажете ми? Вие по човешки ще му кажете: „Братко мой!“ Нали?

Аз пък ще ви пипна в това, което най-много знаете, ще пипна в най-силната точка. Нали като срещнете младата мома, вие сте млад, момък, как започвате запознанството? Първото запознанство между младия момък и младата мома, как започва? Какво движение трябва да направиш, че момата да види, че ти е трепнало сърдцето. И тя какво ще покаже? Трябва да изкараме някого да даде предметно учение. Най-първо аз съм един художник. След като срещна тази, която обичам, аз ще почна да я рисувам. Ще я нарисувам един ден, ще ѝ покажа рисунката и ще ѝ кажа: „Ще ме извините, аз ви нарисувах. Но опитах се да ви нарисувам.“ Какво значи „нарисувах“? От онзи,

когото обичаш, ще копираш някоя негова добродетел в себе си. Ще кажеш: „Тя е много търпелива, благородна душа има.“ И всички момци, като срещнат благородна мома, те се преобразуват. Ако обичат да пият винце, не пият. Ако обичат да говорят нецензурирани думи или много грубо, сега престават това. Много мекичко говорят. Сега вие ме слушате и казвате: „Тези работи ги знаем. Кажи ми сега нещо ново.“

Добре, изпейте ми тона на Любовта. Аз толкова години проповядвам за Любовта. Коя е песента на Любовта? „Бог е Любов“, нали? Това не е песента на Любовта. Кой от вас би ми изпял една песен на Любовта? Ако бихте останали до идната сряда, аз бих ви дал една задача да направите като Цеко. Цеко е доста прогресирал в поезията.

Първото нещо, като влезете в Любовта, да влезе чистотата, да бъдете чисти. В Любовта след търпението се изисква и чистота и след чистотата се изисква приложение. Та тези трите са нуждни: Търпение, чистота и приложение. Ако тези три неща вървят заедно много неща биха се постигнали. Ще се събуди един импулс.

Музиката е един метод от невидимия свят за възпитание на човешката душа. И трябва да пеете. Единствения начин, чрез пеенето може да внесете нещо ново в душата си. Той е един език. Трябва да се учите. Той е един език на Небето. Трябва да усвоите музикалния ритъм. Вие казвате: „Остаряхме.“ Като остаряхте не пеете. А пък искате да ви обичат. А пък Любовта без пеене, няма приложение. И свободата без пеене няма приложение.

Та музиката, пеенето трябва да станат у всинца ви нещо постоянно. Някой път казвате: „Бог е Любов.“ Че когато аз казвам думите „Бог е Любов“, всички тъги и скърби от мене трябва да се свалят и аз трябва да се намеря веднага в една празнична дреха, чист и радостен и да мисля, че съм господар. И повече няма какво да ви

утешавам. Скръбен сте. Като дойда у вас и като кажа: „Бог е Любов“ и като изпея песента, всичката ваша скръб ще се стопи. И ще ми кажат: „Какво ми стана като изпя песента „Бог е Любов“?“ Ако ние бяхме знаяли как да пеем песента „Бог е Любов“, то, като отидем при някой болен, ще му запеем тази песен и той ще оздравее. И като изпеем на някой умрял „Бог е Любов“, той ще оживее. Сиромах е: като му изпеем „Бог е Любов“, богатството ще дойде. Обезверен е: като изпееш песента „Бог е Любов“, ще му дойде вяра. Магическа пръчка е това. А пък сега пеем „Бог е Любов“ и нещастието остава.

Та, три неща са важни: Търпение, чистота, и приложение! Щом споменете името на Бога, трябва да се измени вашият живот. Както се изменя сърдцето на младия момък, който до известно време е бил недоволен и като срещне момата, тя седи в неговия ум и оттам насетне той почва да учи, да пише, у него става промяна. Човек, който е почнал да мисли за Бога, трябва да има едно желание да се промени животът му и да е готов на всички услуги в света. Това е Любов към Бога. Като имаш Любов към Бога, да се зароди в тебе желание да услужваш на всички, с които имаш връзки.

Та сега, през тази година, започнете с Любовта. Като предисловие да влезете в Любовта. Влюбването е човешко, а пък Любовта е Божествено. След Любовта вече иде служенето, да се служи, да се работи за Бога. По какъв начин ще работите, вие не трябва да мислите върху методите за работа. Всички методи, как трябва да мислим, да чувствуваме и да постъпваме, всички тия методи са от Разумната Природа и са вложени в нас. И ако вие вземете основния тон на живота, на Любовта правилно, всички други работи ще дойдат сами по себе си и ние ще разполагаме с тях.

Та казвам, вие сте пяли, хубаво сте приготвени сега. Тази година посветете цялата година да изследвате музиката поне като Цеко. Всеки един от вас да си направи по една малка песенчица, най-малко

от три куплета и да си я изпее само за себе си и да не я казва на други. През цялата година да се помъчи всеки да направи една малка песенчица и да си я пее. И като я пеете, вие трябва да сте доволни от песента. В Невидимия свят да кажат: „Почнал е вече да композира.“ Това е първата композиция. Да кажат в Невидимия свят: „Първата композиция на учениците на Бялото Братство. Всеки един [от] тях си композира по една песен.“ Това ви пожелавам сега като ученици – на работа!

Отче наш

6 часа и 35 минути

45 лекция на Общия Окултен клас, 22 август 1934 г. София, Изгрев.[23]

[23] **Забележка:** На 1.08.1934 г. в каталога няма беседа. На 8.08.1934 г. и 15.08.1934 г. са държани беседи, отпечатани в томчето „Великото в живота“ като съборни беседи

НА СВОЕТО МЯСТО

Сряда, 5 часа сутринта (Небето прошарено с облаци. Времето тихо и топло)

Добрата молитва

Пета глава от Второ послание към Коринтяните, от 1 до 10 стих.

Духът Божи

Ще направим едно малко упражнение:

1. Ръцете пред лицето, спуснати при лактите. Пръстите са обърнати нагоре, събрани. При такова положение на ръцете, без те да се местят, пръстите ту се отдалечават един от друг, ту се събират отново. Това се повтаря три пъти. Последното положение на пръстите остава да бъдат събрани.

2. Ръцете отиват отпред на гърдите. Пръстите на всяка една ръка са събрани. Пръстите на двете ръце са насочени едни срещу други и допрени. Ръцете се отдалечават в хоризонтално отношение на страни и постепенно се разтварят, после пак идват в първоначалното си положение. Това се повтаря три пъти и пак идват събрани един срещу друг пръстите при гърдите.

Движенията № 1 се повтарят 10 пъти.

Движенията № 2 се повтарят 10 пъти.

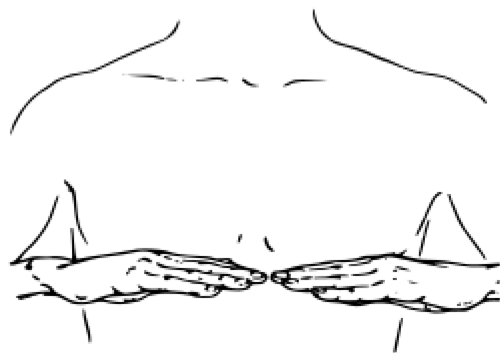

Фиг. 1

Ръцете се поставят отпред на височина на долния край на гърдите с пръсти, обърнати надолу и пак събрани пръстите. При такова положение на ръцете без те да се местят, пръстите ту се отдалечават един от друг, ту пак се събират. Това три пъти. След това ръцете се свалят надолу.

Има някои основни положения, които всички трябва да изучавате. Нещата постоянно трябва да се проучават. Нещата трябва да се повтарят, за да се подкрепват. Ходенето човек постоянно трябва да поддържа. Понеже ходенето е един неустойчив процес. При най-малкото губене на равновесие може да паднеш. Друг неустойчив процес е говоренето. Ако не внимаваш, може да пропуснеш нещо и да си създадеш цяло нещастие. И спането е неустойчив процес. Можеш така да се мърдаш, че да се задушиш. Ако не знаеш как да туриш юргана, може да се задушиш и можеш да имаш разни сънища и да се мъчиш. Ти трябва да се научиш как да спиш. С това човек вече трябва да се освободи от някои свои превзети възгледи. Има превзети възгледи различни – мислиш това, което не е. Има превзети възгледи обществени, научни, пак мислиш това, което не е. Някой път мислиш, че знаеш много. Можеш да знаеш за себе си, можеш да мислиш, че знаеш много, трябва да има една мярка.

Например един мисли, че знае много, че може да ходи много. Нека сравни. Всякога сравнението е необходимо. Възрастният човек знае да ходи повече отколкото детето. Детето едва пъпли, а пък възрастният ходи вече с двата крака. То е знание вече. Детето не знае. В сравнение с детето, възрастният има по-солидни знания при ходенето. И следователно всеки, който знае как да уреди живота си, знае повече отколкото онзи, който не знае как да го уреди. Той може да е свършил 4 факултета, но не му върви. Казват късмет. Никакъв късмет не е. Но не знаеш как да говориш, не знаеш как да мислиш право и не знаеш как да постъпваш. А ти мислиш, че знаеш.

После често се заблуждават някои с наследствени черти. Човек може да има някои наследствени черти. Всичките наследствени черти, са второстепенни фактори в живота. Основно е онова, което ти е вложено първоначално от Бога. Когато Бог те е пратил на земята и ти е дал право да съществуваш, Той ти е дал всички възможности. След това има други неща, които са второстепенни. Те не са ти толкова потребни. Например у птицата е наследствено да хвърчи. Човек е хвъркал като птицата. Сега е изгубил това и сега хвърка, но по механически начин. Човек не е така майстор да хвърчи както птицата. Птицата е по-майстор при хвъркането. Хвъркането на птицата се различава от хвъркането на човека. Върху тези неща аз си правя сравнения.

Някой път вие си задавате въпроса: „Защо в живота не ни върви?“ Каква е идеята сега? Според вас, как мислите вие? Как да ви върви? Казваш: „Искам да ми върви!“ – Как? – „Като вода да ми върви.“ Водата за да върви, трябва да има наклон, ако няма наклон няма да върви. Ти трябва да вземеш водата като емблема. Но тя върви, защото има наклон. Тебе не ти върви. Какво показва това? Не ти върви като водата и нямаш наклон, значи в хоризонтално положение си. Не ти върви. Защо? – Не искаш да направиш най-малката жертва.

Защото жертвата е един наклон. Не искаш да обърнеш внимание към някого. Искаш всички неща да се втичат към тебе, като към езеро. Някои хора искат да станат като фокус. Добре е да станеш фокус, но след като станеш езеро. И всичката [вода] се събира в тебе и тогава какво ще се ползуваш? Какво ще бъде преимуществото, ако приличаш на река или на езеро? Какво ще ползува езерото? Ако приличаш на езеро, какво ще се ползуваш и ако приличаш на река, какво ще се ползуваш?

Да направя едно сравнение. Ти казваш: „Без слава, без богатство в света, животът не може да бъде щастлив. Също така и без много учение." Съгласен съм. Да ви приведа тогава едно сравнение. Кой човек може да ходи по-бързо? Който носи един килограм на гърба си или който носи 20 килограма? Следователно, при многото знание, мозъкът е една голяма раница. И тогава, освен, че няма да ходиш добре, но и ще се спъваш. Ти искаш да имаш много жени. Но многото жени искат да имаш едно такси, едно превозно средство. Но, като го нямаш, тебе не ти трябват много жени. Можеш да вземеш само един килограм на гърба си и ако нямаш превозни средства, ще вземеш един чувал на гърба си, така че да не загазиш.

Има известни знания, които са опасни. И всякога могат да заблудят. Да допуснем, че ти си учен човек. Свършил си четири факултета и си свободен. А пък друг не е свършил четири факултета, свършил е четири отделения и има 10 милиона на разположение. При сегашните условия, кой е по-силен? – Който има знание или който има пари? – Който има пари. Нищо повече. Ти, човекът със знанието, ако си цигулар, ще свириш на онзи, който има пари. И ще му свириш, както той иска. Като ти плати 100 лева, ще свириш. Като ти плати 1000 лв., ще му свириш повече. А пък при повече пари ще му свириш всички класически парчета. Ако си проповедник, ако не ти плащат, говориш, но без сърце. Ако ти плащат за една проповед 100

лв, ти ще говориш. Ако ти плащат 200 лв., 300 лв., 400 лв., ще говориш по-хубаво. Но ако ти плащат 1000 лв. За една проповед, тогава? – Ще говориш и за Небето и за ада и за атомите и за молекулите. Ще събираш от 99 места разни теми. Колкото повече ти плащат, толкова по-добре ще се изказваш. Добре. Допуснете, че всички тези хора знаят колкото тебе. Тогава какво ще им разправяш? Представи си, че си един проповедник и ще им разправяш. Но после те не искат да те слушат. Но вие искате да ви слушат. Като вземеш да говориш, те ти казват: „Това го знаем." После, речеш да им говориш те пак казват: „Това го знаем." Тогава какво ще им говориш, като знаят толкова, колкото ти знаеш?

Нещастието в живота всякога иде от това, като се намериш в една среда, която знае толкова, колкото и ти знаеш. Тогава ти се чувстваш нещастен. Ти си нещастен, поради едно неразбиране. Тогава идат ограниченията. Когато хората всичко знаят. Да кажем, че всички са еднакво музикални. Тогава трябва да разпределят музиката. Има вече разни области и всеки да вземе една специфична част. Могат да се разделят на четири части, един ще свири бас, друг на тенор и пр. Ще разправят и всеки ще вземе известна функция в тялото. Така е. Всичките органи, които вземат участие в тялото, са все учени. Като учени същества, всеки ще вземе известна функция, известна работа в цялото. Ръцете са взели една функция, очите – друга, краката – трета и пр. и пр. И всеки е взел специфична работа, която трябва да извърши. В дадения случай те са полезни на себе си.

Сега у вас се заражда мисълта. Вие мислите, че ако всичко знаете ще бъдете щастливи. Вярно е, че ако всичко знаете, ще бъдете щастливи. Какво подразбираш от думите: „Всичко да знаете." Възможно ли е, всичко каквото природата е създала, вие да го знаете? – Невъзможно е. Физически е невъзможно. Някой е тук, от земята, със своето собствено око, човек, и да види какво става на слънцето.

Невъзможно е със собственото си око да вижда слънцето така, както си е. Ти казваш: „Аз видях слънцето." Но каква микроскопическа част от това слънце си видял. Ти си видял слънцето така малко, че искаш да го пипнеш и да го носиш. А пък това слънце, което учените представят милиони пъти по-голямо от земята, какво си го видял? Почти нищо не си видял от него. И с милиони години да го гледаш, пак много малко ще видиш от него. Почти нищо.

Сега аз правя едно сравнение: като мислиш за Бога, какво знаеш за Него? И цяла вечност да мислиш за Бога, пак ще знаеш малко за Него. Ти казваш: Аз искам да имам една ясна представа за Него. Какво подразбирате вие под думите: „Ясна представа за Бога"? Кое е ясната представа за слънцето? Що е, да имате ясна представа за слънцето? Коя е основната черта на слънцето? Топлината и светлината. Тогава, коя е ясната представа за Бога? –Любовта! При Любовта и Мъдростта ясна представа ще имаш за Бога. Ако ти разбираш знанието, което произтича от Бога, знанието носи светлина. Любовта носи топлина. Любовта носи живот. Знанието носи сила.

За да бъдеш ти благоприятен на Бога, какво трябва да вършиш? Представете си, че вие сте учител по музика. Кога един ученик ви е благоприятен? – Когато свири хубаво, без погрешка. Тоновете му са ясни. И това, което сте му преподали, свирите го добре и тебе ти е приятно. Ако този ученик не може да свири хубаво, не взема верно тоновете, вие казвате: „Той не е благоприятен, не е даровит ученик." Че ако ученикът иска да стане като учителя си, да го надмине, това е погрешната страна. В природата един предмет никога не може да вземе мястото на друг предмет. Има заместване, но да вземе в дадения случай същото място, то не е възможно в природата. Невъзможно ти е да повториш едно и също нещо два пъти. Например, в твоето детинство, един ден, когато си бил на 6 месеца

или на 5 години, този ден не можеш да го повториш вече. Но, ако го повториш, то няма да има същото съзнание и същото разбиране. Твоето съзнание ще се различава.

Някой път ти облажаваш своето дете, колко е било весело! Ако е било хубаво детинството, защо не останахте като дете, а станахте възрастни? – Защото не зависи от вас. Че сте възрастни, пак не зависи от вас – друг ви е направил възрастни, че не сте деца, пак не зависи от вас. Дадат ти корона на цар, но цар не ставаш. Онзи, който е писал драмата или пиесата, е определил така. Ти ще станеш такъв, какъвто авторът е писал. Някой ще стане слуга, защото така е писано, докато си играеш ролята, ти си такъв. Щом се свърши театъра, ти ще бъдеш такъв, какъвто си бил. Но, до когато се играе драмата, ти ще вземеш тази роля, която ти е дадена.

Сега например, аз да ви кажа, ще играете следната роля – ще дойде дегизирането, ще дойде старостта, косата и брадата ви ще побелеят, после ще се преструвате, че не може да ходите и ще понакуцвате. Ще станете аристократ. Няма да искате да отидете някъде, но ще кажете: „Те нека дойдат!“ Ще ви вземат от кревата. Няма да искаш да отидеш при трапезата, но ще кажеш: „Да ми донесат!“ Ще се разсърдвате. Както и да ви увещават няма да се съгласявате. Това ваше състояние, което ще имате, ваше ли ще бъде? То ще бъде като състоянието на онова дете, което обича да бара в меда. И господаря бил много свидлив, че прати един слуга да пази меда с дърво. И като рекло детето да опита, слугата го ударил. Детето било много сериозно. То иска да опита меда, но ще го бият. Та често вас ви бият, за бъркването вътре в меда. Някой дойде и бръкне в някоя медена каца. В някоя каса. Едно лакомче, но хванат го и го бият, като крадец. Отидеш в някоя градина, откъснеш един плод най-малко, хванат те и пак те набият. Защо? – Защото буташ забраненото. Кражба е това.

Сега всички искате да бъдете щастливи. Питам, можете ли да бъдете щастливи в един такъв свят, който е ограден и всичките блага се пазят от пазителите?

Сега да оставим това. Противоречията не помагат, само преувеличават. Страхливият, когато минава през гората, всякога мисли, че някой вълк или мечка минават. В България, ако сте, може да ви е страх от вълк или мечка или от някоя голяма свиня. В тропическите места, ако сте, ще ви е страх от някоя голяма боа, от някой слон, тигър, лъв, от някой носорог.

Сега да са повърнем към същността. Вие искате да живеете. Сега имате един живот. Ако ви попитам защо сте недоволни от сегашния живот, какво ще отговорите? Вие сте недоволни от живота, понеже господарят, на когото служите, не е добър господар. Не ти плаща. А пари ти трябват – каквото обещава, изяжда го. Не ви го плаща. Как ще бъдете доволни? После не ви дава да ядете това, което искате. Не ти пази свободата, но те ограничава в работата за него. И какво е вашето желание?

Апостол Павел казва: „Да се освободим от временното това селение!“ Той подразбира, че човек е влязъл в тялото. Това е едно здание, което е взето под наем. Това е временно селение. И от това селение, от този господар, който постоянно взема, той иска да излезне и да влезе в друго селение – Небесно селение. Да премине от старото селение в новото.

Представете си, че вие влизате в съвременна модерна гостилница. Аз обяснявам от друга порода противоречието. Вие сте облечени, влизате и веднага гостилничарят, като ви погледне, той мисли, че вие разполагате със средства, с пари, които той няма. И веднага той ти донася едно ядене – най-хубавото. И казва: „Моля заповядайте!“ Много услужлив и всичко ви дава – и вилица и нож и кърпа и казва: „Ще видите, че нашето ядене е хубаво!“ Ако нямаш

пари, не пипай яденето. Сега как да се изкопчиш? Кажете ми, по кой начин вие ще се изкопчите? И пари нямате. А той ви донася ядене. По кой начин ще се изкопчите от гостилницата, да не го обидите. Пък и вашето достойнство, да не падне. Да не се покажете, че нямате пари в джоба си? По кой начин вие ще излезнете, кажете ми? По кой начин да кажеш, че нямаш пари? Единият начин е да кажеш, че нямаш пари, той е най-простия начин. И така вие ще се изкопчите, но гостилничарят ще каже нещо. Вторият начин, кой е? Ще кажете: „Заболя ме корема, трябва да пазя диета, много съжалявам. Ще извините." А третият начин кой е? Мислете, да го намерите! Създайте го! Може да създадете третия начин, по кой начин човек ще излезне от една мъчнотия?

В природата съществуват две противоречия. При малкото, ние страдаме от едно лишение, при изобилното всякога се образува една умора. При малкото вода, ти ще жадуваш, а пък като влезеш в многото вода, ти ще се удавиш. В дадения случай, от двете крайности, коя е по-добра? Да се удавиш ли или да жадуваш? Да жадуваш е по-добре. Хубаво. За да не се удавиш, какво трябва да правиш? Трябва да се научиш да плаваш във водата. А пък, за да не жадуваш, какво трябва да правиш? Трябва да икономисваш водата.

Добре. Вие толкова години сте учили. Каква е разликата между един човек и друг човек? По какво се различават хората? Аз ще ви дам един пример. В древността съществувало, в една от окултните школи едно правило, един закон: ученикът, когато е минавал през последното си, той е трябвало да се пази, като излезне, да не би да попадне сянката на една жена върху него. И като попадне, всичко изгубвал. Инак може да я срещне, да се ръкува с нея, няма никакво престъпление в това. Но ако сянката на жената попадне отгоре му, тогава изгубвал. Какво ще разберете от това? Та последният изпит, който претърпял катастрофа е бил един от най-видните ученици.

Трябвало винаги учениците да гледат от къде иде светлината, от къде идат жените. Ученикът е трябвало така да ходи, че да не падне сянката на жена отгоре му. Но един ученик веднъж попаднал между две жени, между две сенки. Питам, като попаднете между две сенки, какво трябва да правите? Това е един ребус и аз ще ви оставя да си мислите върху него. Често нереалността, сянката спъва човека.

Като остави този пример на страна, често ти седиш и имаш една сянка в ума си и не можеш да работиш. Ти си фантазираш и си казваш: „Да имам сега един милион, 10 милиона, 20 милиона и повече, в ума си гадаеш. Направиш си един палат, градини, такси, всичко това! И след като мислиш 3-4 часа, въздъхнеш си силно – направиш дълбоката вдишка и си кажеш: „Кога ли ще дойде това блажено състояние?“ Ти седиш като християнин, като верующ и си въобразяваш за Небето, как живеят Светиите, Ангелите. Напъваш се, молиш се. Но при светиите и при Ангелите да отидеш не може. И пак казваш: „Ох!“ Молиш се на Бога и казваш: „Бог е Милостив!“ Но небето не е странноприемница, Небето е място за хора достойни, които са изпълнявали през всичките векове Волята Божия и живеят при законите на Небето напълно. Които не живеят така, те ще живеят на земята, ще гледат нагоре и ще въздишат. Но колкото и да въздишат, колкото и сълзи да пролеят, ни най-малко това няма да подейства. Там е само за съвършените!

Тогава се задава въпрос – може ли човек да бъде съвършен? Може! Вие сте все учени хора, но нито един от вас не е измерил до сега да види колко е голямо окото му. Вие не знаете колко е голямо окото. Нито един от вас до сега не е мерил, да знае точно, от единия ъгъл до другия ъгъл на окото, колко е разстоянието. И после, каква е широчината. Па даже нямате мярка и за ръста си. От пръстите на краката до главата горе, каква е дължината? Някои от вас имат 156, други имат 155 см. височина, 165 е една норма. После имате 170, 175,

180, 181. От тези числа, кое бихте изброили, между 165,170, 180,181? Височината всякога показва онази действующа сила. Височината всякога се дължи на положителните сили в природата, които са действували, за да освободят човека от известно ограничение, този стремеж, който човек има към слънцето. А пък широчината на човека е във връзка със смелостта.

Широчината на човека при рамената не е еднаква. Вие, за да бъдете смели, зависи от вашите рамена. Каквито са рамената, такава ще бъде и вашата смелост. Под „смел“ разбирам не така временно смел. Има някои са смели но после отпадат и обърнат на бяг. Смелият човек е при всички положения смел. Той не се плаши. Зависи в какво положение са вашите рамена. И за това трябва да си създадете един навик. Като станете, всяка сутрин да знаете как да съпоставяте как да възстановите широчината на вашите рамена. Да вземете такава поза, че да привличате смелостта. Към смелостта вече принадлежи и човешкият Дух. И ако ти не можеш да привлечеш онези влияния на Духа си, ако не може да привлечеш тази смелост, ти не можеш да работиш! Само смелият човек ще учи, да предприема, да работи. Който не е смел, той винаги ще отлага. Но смелостта е следното. Не смелост за придобиване, но има една естествена смелост в човека, която дава подтик за дейност. Науката в човека е сега един подтик, за да се освободи от най-големите противоречия, които съществуват. И рамената показват при какви мъчнотии се намираш. И ако ти не знаеш как да манипулираш със своите рамена, то и с външните мъчнотии не можеш да се справиш. Това напълно зависи от рамената ти. А пък движението на рамената зависи от човешката интелигентност вътре.

Човек трябва да има познания как да се движи. Например как да движи ръката си, какво трябва да бъде действието. Вие искате да се покажете, че сте добър човек. Как ще подвижваш ръката си, за да

покажеш, че си добър човек? Ако искаш да покажеш своето милосърдие, така ще подвижиш ръката си? Или искаш да покажеш, че си силен. Как ще покажеш това със самото движение? Някои искат да покажат, че са силни, като покаже юмрук. Ако той в края показва с юмрук, че е силен, а пък започне със слабо движение, той не е силен. Трябва да има една равномерност в движенията. Как ще покажеш с движение, че си силен? Има една норма. В природата има едно движение, щом започнеш с основния тон, ти веднага ще усетиш в ума си една смелост. Ако имаш едно обезсърчение, веднага щом направиш движението на смелостта, ти ще се насърчиш. Когато човек е обезсърчен, той е наведен. Когато си самостоятелен, гледаш пред себе си и си изправен. Каква е ползата на смелия човек? – Смел е онзи човек, който в дадения случай знае, че при каквито условия работи, това място, на което се намира, никой не може да го замести. Представете си, че един човек носи цялата земя на гърба си. Може ли той да се плаши от жителите на тази земя, които дигат отгоре му шум? Могат ли да го заплашат? Той във всеки случай може да ги респектира и ако много крякат, той като рече да ги пораздруса, всички ще млъкнат и ще се научат. Той, като ги погледне, всички ще замлъкнат и ще им каже: „Мълчете, че пак ще дойде раздрусването!“

Аз казвам така, смелият човек е под и над всичките мъчнотии. Питам, ако вие плачете при мъчнотиите, какво е вашето положение? Ако се яви една мъчнотия и вие почнете да плачете пред нея, вие от смелите хора ли сте? Когато се яви едно малко изкушение и вие плачете пред това изкушение. Че дяволът дошъл и той. [...] питам: Дяволът ще даде ли на вас внимание? Ще обърне ли внимание на вашите сълзи? Дяволът ще дойде някой път като кавалер, облечен най-модерно с хубави и черни обуща, с диаманти на пръстите, красив, хубав! Ще ви погледне. Джоба му пълен с пари, а пък ти си

сиромах. И ще каже: „Вие имате нужда, аз ще направя нещо заради вас.“ И почва да ви прави. Но 5 ще внесе и 50 ще завлече.

Да оставим сега дявола на страни, понеже ако го турим и него в лекцията, ще му стане мъчно. Дяволът си има своите разбирания. И той както разбира, прав е от своето гледище. Като види хората казва: „Будала са те, простаци са, те нищо не разбират – хора няма да станат!“ И като се хване някой в някое престъпление, дяволът го бие. Той му казва: „Ти прави престъпление, без да могат да те хванат. Това е майсторлък в това учение. Щом могат да те хванат в престъплението, тогава ти си голям простак!“ Онзи ще пита: „Могат ли да се правят престъпления и да не те хванат?“ Дяволът ще му каже: „Може, мен не са ме хванали още в престъпление.“ Дяволът е майстор, никой не го е хванал в престъпление. Той е коректен. Вие само имате една крива представа за него. Той има привички, маниери, толкова фини. Той казва: „Заповядайте, какво обичате!“ Пък, ако отидеш в неговия апартамент, той ще ви държи палтото, да се облечеш. Фин е той вече в това. Ти ще се чудиш от неговата деликатност, от неговото внимание, от неговото почитание. Но и той всякога има, никой не може да хване дявола. Някои, които чертаят дявола, ще му турнат рог. Той казва: „Рогата са ваши, а не мои!“

Но казвам сега: Защо плачете в мъчнотиите? Кои са причините, че плачете върху това? – Причините са вашите рамена. Не можете да преодолеете на една мъчнотия. Гладен си. Не ви дават това, което искате и ви е мъчно. Имате нужда от пари и нямате ги. И стане ви мъчно. Искате да постигнете нещо и не може да го постигнете. Не е лошо, че плачете. Ако светът беше направен от въздух, можеш да разрешиш въпроса. Ще го стопиш, но когато е направен от желязо, със сълзи не става. Едно време сте живели в друг свят и сте измислили тогава изкуството да плачете. Животът отиваше лесно.

Поплачете малко и хептен гевезен[24], веднага получите това, за което плачете. Сега животът е направен от желязо. Със сълзи не става сега. Но огън трябва сега. Огън! Тогава сълзите работеха, водата, но сега за желязото трябва огън. Има изменение на човешкото естество. И в човека има някои твърди елементи. Искаш да направиш нещо и нещо ти противодейства като желязо. Огън трябва тогава.

Та сега сте дошли до фазата да изучавате свойствата на огъня. Вие още не сте учили, вие говорите за огъня, но не сте изучили неговите свойства. Ако знаехте свойствата на огъня, той щеше да ви помогне. Както едно време сълзите ви помогнаха, така и огъня ще ви помогне. Сега вие ще кажете: „Кажете ни ясно – какво подразбирате под думата *огън*?“ – Ум! Какво подразбирате под думата „ум“? По кой начин сега познавате, че човек е умен? Допуснете, че вие сте умен човек. Някой неприятел е хванал някого, турил го е в окови и букаи. И не може да се освободи от букаите си. Седи този човек и вие минавате. Вие сте умен човек. Вие веднага бутнете и отворите букаите, освобождавате го от известни мъчнотии – вие сте умен човек. Някой боледува, бутнете малко и веднага болестта си замине – вие сте умен човек. Някой не знае как да направи къща. Вие му направите къщата. Умният човек не само знае как да преодолее мъчнотиите, но знае каква посока да даде на работите. Той разбира добре нещата.

Някой път ви нападне едно мрачно състояние. Много от мрачните състояния, през които сега минавате, се дължат на атмосферните промени. Това се дължи на свойството на водата. Когато сте много чувствителни има едно налягане върху вашия астрален двойник. И вследствие на това, вие усещате неприятно състояние. Неразположен сте духом. След това се подобри атмосферното налягане и вие сте по-спокойни. Вие трябва да се

---

[24] **хептен гевезен** (тур.) – съвсем глезен

научите правилно да разбирате нещата. Когато ви дойде неразположение, трябва да знаете, че това е атмосферно налягане. Научни изследвания ще правите. Или заболял ви е пръста, това се дължи на атмосферното налягане. Или имате болка на главата си или на врата си или на крака си. Това се дължи на атмосферни причини. Когато една болка изчезне след един два дена, това се дължи вече на атмосферната промяна. Тогава тези промени, които се дължат на атмосферните промени, вие ще ги знаете. Щом ви заболи пръстът, вие ще знаете какви ще бъдат промените в атмосферата. Ако ви заболи кръст, ще знаете какви промени ще има природата.

Вие ще бъдете учен човек. Ще предсказвате времето. Всички хора ще се ползуват. Че вашето тело, с него вие имате барометър, с който може да определяте през годината какво ще бъде времето. Ще бъде ли годината плодородна? Ще има ли дъжд? На кои места ще падне повече? Ще има ли много градушка през годината, житото ще стане ли или няма да стане? Даже показва и други неща – ако годината е плодородна, непременно търговията ще бъде по-добра, хубава и хората ще имат повече блага, ще бъдат по-щедри, ще имат повече да ядат и ще бъдат по-здрави, ще има повече сватби, женитби. И ще предсказвате, през годината колко женитби ще има. Казваш: „Аз искам да се женя.“ Какво ще се жениш, тази година ще бъде бедна. И баща ти ще умре от глад. И тази, за която ще се ожениш и тя ще умре, ще си замине. Ще се жениш, ако годината е плодородна, ако условията са добри. Хората мислят, че могат да направят нещо, а те могат да направят нещо само при благоприятни условия. Ти казваш: „Аз ще направя това!“ Да, верно е това, но само при благоприятни условия.

Всеки един от вас трябва да развива своята интуиция, да може да усеща в каква атмосфера той навлиза, при какви условия се намира и да може сам да може да разреши мъчнотиите, при които се намира и

да не се сърди. Защото, ако той не разбира работите, ще дойде до страха. Сълзите не са нищо друго, освен, че сте изненадани. Страхът е същото нещо. Най-първо силният се сърди, че е изненадан, а страхливият се оплаква, че е изненадан. Страхливият не трябва да бъде изненадан. Преди да са дошли мъчнотиите, опасността трябва да замине далеч на километри, за да бъде свободен.

Та казвам, някой изучава окултните науки, иска да знае той, какво говорят, какво му е писано. Може да са писани много работи. Освен това, което е писано, няма да те ползува, ако ти не знаеш как да го съчетаеш, как да го използуваш.

Сега ще ви приведа един пример. Това е било в Америка, на един американски говедар му се паднали милиони долари наследство. Той напуснал говедарството. Шест месеци правил разходки, давал угощения и пр. И след шест месеца пак се връща говедар.

Сега аз искам да ви наведа на онова, което Бог е вложил във вас. Вие сте отговорни за него. Ако не го изявите, вие ще страдате. От него вие ще създадете вашето бъдеще, своето щастие или ще си създадете своето нещастие. Всякога, когато човек не се подчинява на онези закони, които Бог е турил, той ще страда. Всеки човек има специфична служба, която той трябва да изпълни в света. И ако той не я изпълни, ще дойде страданието. Най-първо всеки човек трябва да бъде верен за онова място, на което Бог го е турил и да не излиза от него. Всеки човек трябва да знае своето място, на което Бог го е турил и да не излиза от него. Не напущайте местата си. Не мисли, че в света можеш да намериш по-добро място от това, което Бог ти е дал! Накъдето и да ходиш, най-после ти пак ще се върнеш на същото място, на което Бог те е поставил. Можеш да се движиш, можеш да отидеш на далеч, но трябва да се върнеш пак на мястото където Бог те е поставил. Понеже ти си на служба. Ще те върнат. Ти казваш: „Аз съм свободен!“ Не си свободен. Вие сте свободни извън от службата.

Ще ви повикат да извършите някоя работа. Успехът ти зависи от работата, която вършиш. Ако я вършиш добре, ще ти върви. Ако я вършиш зле, ще бъдеш нещастен. Сега много богатство не ви трябва, много знание не ви трябва. Малкото, което имате, да знаете как да го употребите.

Тогава ще ви оставя с мисълта: Никога не разчитайте на неща, които не са в твоята възможност. Например, ти отиваш на планината. Някои приятели са отишли там, запалили са огън, ти отиваш като гостенин. Не. Вземи кибрит, вземи си и бакраче[25], тенджерката си носи и хлебец носи. Носи си всичко онова, което ти е потребно, че ако няма никой, запали си огъня. Ти всякога си имай на ума, че сам ще си донесеш вода, че сам ще си запалиш огън, а пък ако намериш запален огън и вода готова, то са изключения. Ти не поставяй живота на изключенията. Сега, най-умните хора имат толкова изключения, някой път. Те са привилегии само за най-умните хора. А пък онези, които не разбират закона, затова идва разочарованието. Ти очакваш това, което не могат да ти дадат в дадения случай. Ти не очаквай нищо. Ти уповай на онова, което Бог е вложил в тебе. А пък, ако дойдат хората да съизволяват в това, което искаш, то е вече едно съчетание, аз го наричам едно изключение. Изключенията в живота не са правила. Правило е това: Разчитай на онова, което е в тебе!

Вие казвате: „Но хубаво е човек да стане одарен, даровит!“ Дарбата на човека в един живот не идва. Тя е един резултат на много съществувания. Дарбата на човека е един резултат на миналите условия, които той е направил. Не може в един живот да станеш даровит. Трябва работа, трябва да работи човек. Аз не казвам човек да се мъчи. Само умните хора работят. Обикновените се водят, а глупавите се мъчат.

---

[25] от **бакрач** (тур.) – котел, медник

Та ще изучавате как е построен човек, вашето сегашно селение и бъдещето селение. Вие се намирате някой път в трудно положение и в изкушение. Вие не сте седели да мислите, как идват изкушенията. Вие не сте изучавали закона, защо идват мъчнотиите. Вие не сте изучавали даже защо идват болестите. Болестите си имат своя произход вътре в природата. Те не са нещо случайно. Даже болестите при умните хора съвсем друго явление произвеждат. Енергията на една болест, ти можеш да я впрегнеш. Всяка една болест можеш да я впрегнеш и да изореш цялата си нива. Но, ако не знаеш как да я впрегнеш, тя ще те впрегне и ще си вземе всичкия данък. Сега казвате: „Как да впрегнем болестите?" При една болест се развива една температура от 40 градуса. Ако си учен човек, ти можеш да впрегнеш тази температура на работа. Сърцето ти ще почне да бие силно. Това движение ще го впрегнеш на работа. При мъчнотиите, ти ще станеш малко по-кисел, по-гневен. Това е една енергия, ще я впрегнеш на работа. Всяко едно болезнено състояние, ако то не се случи с човека, то нещо много по-лошо ще се случи на човека. Много пъти, за да не се пречупи човек, ще дойде болестта. Болестта е едно огъване вътре в живота, ще чувствуваш болестта. Но огъването е за предпочитане, отколкото да се счупят краката. По-добре е да се огъне гръбнака, отколкото да се счупи. Тогава болезнените състояния не са нищо друго, освен да се учи човек от тях.

Когато дойде болестта, винаги човек прави гимнастически упражнения. Аз ви гледам, когато вие правите упражненията, правите ги от немай къде. *(Учителят прави упражнения много неестествено)* Така ги правите, като че ли ви канят с 9 бъклици. При упражненията ще влезнеш в контакт със силите в природата. Ако с левия крак си в контакт със законите на ума, с десния – със законите на сърцето. А пък ти правиш неестествени движения. Не се правят така упражненията. Помнете едно: При упражненията всякога ще влизаш в

контакт със силата на природата. Ти тургаш съвсем хлабаво ръцете си над главата. Не. Ръцете трябва да бъдат обтегнати! Най-първо трябва да се научите да стъпвате на пръстите си. Първо стъпвайте на пръстите, после на целия крак и най-после на петата си. Като стъпвате на пръстите си, може да събудите известни центрове в себе си. Щом стъпиш на пръстите си, твоят крак мисли. Трябва да се научите да туряте крака си на пръстите, за да турите разумната страна в действие с петата. Това е волята на човека. Ти, ако удряш постоянно на своята пета, ще повредиш гръбнака си. И големите страдания на гръбнака са от ударите на вашата пета. Тогава, за да се излекува вашият гръбнак, за да не страдате от гръбнака, не стъпвайте на петата си. Когато сте сам, в гората ходете така – ходете на пръсти. Ще се повдигаш като на пружина. Там никой не те вижда. Съзнателно ще ходиш, за да произведеш известен ефект. Защото, ако това не го произведеш ти сам, то после ще те заставят и ще дойдеш до обратните резултати. Ти ще се повдигаш, като на пружина и на пръстите си, ще ходиш.

Как – ще трябва да спазвате един ритъм. Този е начина, за да държи човек своята младост и да не остарява преждевременно. Защото, ако вие не сте господар на своята нервна система, то тази нервна система, ще почне да не се съкращава, когато вие искате. А ако почне да се съкращава, както тя иска, тогава ще остареете. Вие сте млади докато тези действия на вашите крака и ръце са под вашата разумна воля. Почнете ли да вървите по произволен начин, ще остареете. Разумност трябва сега. Разумност в движенията, разумност в яденето, разумност в говоренето. Всяка дума като кажеш, съзнанието ти винаги да присъствува и да бъде будна мисълта ви и никога не допущай ненужни погрешки.

Отче наш

Сега, като ви говоря, в ума ви има една мисъл, че нещата са недоизяснени. Да остане една мисъл. Всякога дръжте едно нещо в себе си, дръжте мисълта, че трябва да се върши Волята Божия.

Три неща има, които човек трябва да знае. Първо той трябва да познава Бога! А, за да познавате Бога, трябва да Го обичате!

Второ, трябва да славите Бога. А, за да може да Го славите, вие трябва да сте във връзка с Неговата Мъдрост, да имате знание.

Трето, трябва да Му служите, а за да Му служите вие трябва да сте свободни. Да знаете Истината. Само при свободата можеш да Му служиш.

Да познавате Бога, да Го славите и да Му служите! Дали знаете или не, всякога да имате това желание!

6 часа и 25 минути

46 лекция на Общия окултен клас, 29 август 1934 г. София, Изгрев.

ИЗПИТ НА УЧЕНИКА

Добрата молитва

Ще взема част от 26 глава от Деянията на Апостолите от 1-я до 25 стих.

Има нередни неща в живота, които са изкривили живота. Ще разбирате живота, но животът ви е изкривен. Аз наричам всеки живот, който е подложен на радост и страдания, е изкривен живот. Когато страданията и радостите са свързани, това е един изкривен живот. Онези от вас, които нямат философия в живота, ще кажат: „Как така радостите и скърбите да изкривяват живота?“ Щом имаш радост, скръбта дойде, изкриви радостта ти, тогава? Ако моята захар се топи и изгубва, тогава? Някои от вас ще кажете: „Защо светът е така направен?“ Това не е философия – защо е така направен. Това не е ваша работа. Ваша работа е да проучавате, че е така направен. Защо е направен така, не е позволено да питате. Защо светът е направен така от Господа, не ви е позволено да питате. А пък трябва да проучавате вашите условия.

Ти, като човек, какво трябва да вършиш? Какво нещо са злото и доброто? Може да четете каквото искате. Има философски трактати за познаване на доброто и злото. Доброто и злото дава[т] две противоположни насоки на човека. В злото животът се смалява, а в доброто животът се разширява. Не е лошо да се смалява, но в злото има друго положение, освен, че се смалява животът, но и постепенно се унищожава. А пък в доброто, животът не само се разширява, но и подобрява. Сега, ако във вашето съзнание нямате тази философия, в дълбочината вътре, това ще засегне самите вас. Вие седите и сте неразположени. Не знаете защо сте неразположен. Например тук,

които сте, всички, нито един от вас не е взел да прочете за строежа на тялото, какво нещо е материята, какво нещо е строежът на тялото. Вие сте толкоз невежи, че не разбирате, не познавате тялото си.

Аз съм виждал в баните много хора теляци да търкат кожата на гърба. И после казва човекът: „Изтърка ми гърба." Или, за да станете по-хубав си сапунисвате 3–4 пъти лицето, за да стане лицето ви бяло, така ти не пазиш кожата на тялото си. Много пъти вашият сапун спира да разбирате истината, защото вие със сапун, освен, че не се измивате, но запушвате порите си. Защото често сапунят е направен от умрели свини, от умрели говеда, от мишки, какви ли не неща има в европейските сапуни. Казва някой: „Миризлив сапуна, ще се намажа с него." Има едно миене, на което вие не сте се научили. Процесът на миенето не е процес външен, то е процес вътрешен. Изпотяването е процес на миене. Изпотиш се, отварят се порите ти, става измиване. Всичките твои 7 милиона пори на тялото ти, ако не се отворят да влиза въздух вътре, не се ползувате.

После вие не разбирате свойствата на въздуха. Сегашните хора говорят много за свойствата на въздуха. Въздухът се сгъстява и разредява. Знаете ли един сгъстен въздух какво може да направи? Също и един разреден въздух. Въздухът може да се разреди, но в своето сгъстяване и разредяване ще те изведе до две противоположни състояния. Ако се сгъсти въздухът, вие ще смразите кръвта си, тя ще спре да се движи. И ако съвсем разредите вашия въздух, със своята мисъл, кръвта ви ще се измени и ще престанете да живеете. И в единия и в другия случай има две граници, между които човек живее. Учените хора говорят за сгъстяване и разредяване. Те казват, че топлината е причината, увеличението и намалението на температурата. Какво е намалението на температурата, как го кръщават? Въздухът, който дишаш в какво състояние трябва да бъде? Рядък или гъст?

Вие искате да бъдете учени хора, да знаете. Но в какво седи знанието? Ако след като кракът ти се измести, ти не може да го наместиш, не може да го поправиш – нямаш знание. Но, ако може да го наместиш – имаш знание. Ти имаш едно тяло, на което не знаеш как да помогнеш. Имаш малка подутина и търсиш лекар отвън. Не знаеш как да поправиш. При това философстваш. Казваш: „Аз съм човек, имам право." Имаш право да се излекуваш и не можеш. Ти търсиш правото, там дето го няма. Къде е правото в света? Хората ли трябва да ти дадат правото или ти трябва да го намериш в себе си? Или трябва да ти го даде Бог? Вие го търсите от хората. Правото е в Бога. В Бога трябва да се търси правото. Но не онова право, човешкото. Но да намериш онова право, чрез което ще намериш посоката в твоя живот. Ако ти, чрез правото не може да намериш посоката в твоя живот, не може да намериш отношението към доброто и злото към тебе, ти правото отвън никога няма да го намериш.

Някой те е погледнал криво, тебе ти е станало мъчно. Какво има в един крив поглед? Много има. С един крив поглед може човек да те умъртви. С един крив поглед човек може да те смрази. С един крив поглед той може съвсем да смрази твоята мисъл. И ако един учител погледне с крив поглед ученика, той каквото знае забравя всичко. Вие казвате: „Той криво ме погледна." На какво се дължи кривият поглед? Какво подразбира кривият поглед? Кривият поглед е нищо, то е само един резултат. Кривият поглед произтича от резултата, че човек е изменил условията или закона на любовта. Той показва, че любовта не действува в човешкия организъм, както трябва да действува. Умът и сърцето му се намира в едно особено състояние.

Някой път вие сте неразположен. Това се дължи на състоянието на вашите чувства. По отношение на вашата мисъл, то е състояние на вашата мисъл. На какво се дължи това състояние? Когато хвърка

мисълта ви, дошло ви е едно наследство от няколко милиона и веднага мисълта ви хвръкне. С тези милиони ще направите нещо. Ще отидете в странство да учите, ще си купите дрехи. Или може баща ви не е оставил нито 5 пари, а дълг, който трябва да плащате. И вие веднага имате едно стегателно състояние, какво трябва да правите? Лоши са условията, които баща ви е оставил на вас. Какво трябва да правите сега?

Знаете ли произхода на кражбата? Някой казва: „Защо да не открадне човек?" Питам, когато Мойсей даде закона: „Не кради!", онези, които създадоха този закон, кои са поводите да не краде човек? Защо човек не трябва да краде? Знаете ли произхода на кражбата? Кражбата е съществувала в далечното минало. Още преди човек да се е проявил на земята, кражбата съществувала. Мравите и преди човека знаеха да крадат. Една малка мравка, като хване крака на друга мравка, откъсва го и го отнесе. После може да откраднеш сърцето, чувствата на един човек или мислите му, кражба навсякъде има. Хората обичат да крадат на общо основание, крадат и лъжат. Като говори някой, аз виждам, че той краде и лъже. При това състояние вие мислите да влезете в Царството Божие. Нито помен от това! Вие трябва да се отучите от кражбата в един широк смисъл. Когато мислиш да откраднеш, ти произвеждаш вече известни пертурбации, в която и да е душа. Един човек има малко пари. Друг някой казва, ще му дам някой газ или отрова, за да се разболее или да се убие. Още като проектира онзи човек това и ти ще усетиш едно стеснение в очите му, в погледа му виждаш нещо.

Вие сега се спирате и казвате, защо Господ направи света такъв. Вие трябва да поставите въпроса така: „Защо човек внася в себе си мисълта, че Господ е направил света такъв." Господ създаде огъня, но не е създаден огънят да пече хората. Той е създал огъня да може хората да живеят. В Божествената топлина те живеят, а при човешката

топлина, която човек образува, ти се печеш. Могат да те пекат. Щом те пекат, тази топлина, този огън, не е Божествен, а е човешки. Щом един човек те мрази и те пече с омразата си, това състояние не е Божествено. Любовта е Божествена, а пък омразата човешка. Сега разбирате, вие имате известни възгледи, които много мъчно могат да се изменят. Казал кривият рак на бащата си: „Татко, покажи ми правия, правото ходене.“ Бащата тръгнал и показал. Малкият рак казал: „И аз ходя като тебе.“ Големият казал: „Не слушай хората, гледай как аз ходя.“ Вие мислите, мислите и когато дойде да направите един опит, виждам, че като рака ходите криво.

Като видите цветята на полето, да се зарадваш. Да възприемеш и да кажеш: „Какво голямо благо даде Господ!“ Ще кажеш: „Господ е промислил заради мене!“ И в някое религиозно събрание ще кажеш: „Едно време аз нямах пари, намерих се в затруднено положение, помолих се на Господа и намерих пари.“ Представете си, че аз разправям своята опитност. Аз казвам: „Аз съм по-майстор от вас!“ И казвам така: „Аз едно време бях гладен и като се спрях пред една круша и като се помолих на Господа, крушата цъфна и узря, окапаха крушите и се наядох.“ Че крушата може да завърже, така е. Но в един период в 25 минути, възможно ли е да цъфне и да завърже и да узреят плодовете? Това обикновено не е възможно. Някой може да каже, че факирите може да го направят. Това са факирски долапи. Някой ще каже – адептите. Това са долапи на адептите. Някой ще каже: „Това го знаем.“ Аз колкото съм чел книги, това са все долапи, долапи. Това може да бъде направено и аз може да го направя. И аз може да туря една игла, да я прекарам от единия край до другия да извадя през ръката и пак нищо да не ми стане. Това е долап. С долапи не се лъжете. Така се лъжат младите моми и младите момци. Като се понамаже малко с пудра, момата ще стане малко по-красива, с пудра с мазнина не може да стане лицето красиво. Има един начин, по

който човек може да стане красив като ангел, но с мазане на помади и белила и червило, твоето лице ще се развали.

После казвате: „Човек трябва да бъде морален.“ Като че човек може да купи някой морал отвън. Моралът, това е един резултат на живота. Морален човек трябва да бъде заради самия себе си, не заради другите. Защото морала, той трябва да го опита. Ако човек иска да построи челото си, той трябва да бъде морален. Ние ще оставим външният морал като нещо второстепенно. На първо място моралът има отношение към строежа на нашия живот, към строежа на нашата мисъл и към строежа на нашите чувства, към красивото, към всичко онова великото в света. Това е морала. И ако ти не разбираш така, ако не разбираш законите, които Бог е поставил, които носят твоето благо, ако не разбираш един морал, който е писан в книгите, ти всякога ще бъдеш нещастен. Някой казва: „Не кради!“ – „Защо не трябва да крада?“ Някой казва: „Не лъжи!“ – „Защо не трябва да лъжа?“ Лъже само слабият човек. Лъже само невежият човек, който не разбира последствията. Силният човек никога не лъже. Богатият човек никога не лъже. Вие сега, като ви говоря, отивате в другото положение и казвате: „Не сме добри хора.“ Така не се разсъждава. Аз не засягам въпроса дали вие сте добри или лоши.

В дадения случай, аз засягам въпроса за един цигулар, който казва, че е виден, виртуоз. Вестниците са писали за него. Всички тези неща са красиви, аз не оспорвам това. Казвам му: „Изсвирете ми едно класическо парче!“ И като ми изсвири това парче, той в мен ще намести нещо и ако може да намести в мен, добре. И аз някой път сам си наéquвам работите. За мене музиката не е развлечение. Щом имаш нещо за наместване, попей си, намести го. Ти, като попееш веднъж, дваж, да го наместиш. Ако направиш това, казвам: „Хубаво си пял!“ Ако този музикант не може да намести добре, не е добър музикант. Или друго положение. Аз съм неразположен, той свири и

аз ставам разположен. Казвам, той свири хубаво, защото музиката това е един процес, който нарежда работите. Когато ти сам си пееш или пееш на другите хора, трябва да пееш с единствен оглед да ти се наместят работите. Сега някой пее „Бог е Любов“. Някой може да пее с дебел глас, може да пее ниско. Някой може да пее с тънък глас, висок глас. (Учителят пее по двата начина) Аз не съм чул нито един от вас да пее, както трябва. Някой път трябва да ви събера. Пеене, което не може да внесе хармония в когото и да е от вас, това не е пеене. Музиката е закон вътре. Тя е един закон вътре в човешката мисъл. Аз като ви давам един пример [с] това правя пакост на себе си. Аз като ви давам един пример, пакостя на себе си и като дам пари някому пакостя на себе си. Когато говоря някому за да стане учен човек, да прави престъпление, аз правя пакост на себе си. Нека си стои там. Защо да правя вълка културен. Ние не се нуждаем от ония вълци. Културният вълк е майстор.

Има един закон. Казвате, че Любовта е единствената сила, която не се мени. Ако във вас Любовта претърпява видоизменение, питам, вие на прав път ли сте? Ти казваш: „Аз не искам да се измени.“ Не петни Божествената Любов, която е вътре в тебе, не петни Любовта. И Писанието казва: „Не огорчавай Духа!“ Духа как ще го огорчиш? Някой казва: „Духа не може да го огорчиш.“ Тогава какво разбира Писанието с тези думи: „Не огорчавайте Духа!“ И ако ние сме толкоз праведни и вървим по Божия Път, защо са тия противоречия? В каквото и да е религиозно общество в света, от какво произтичат противоречията. Има нещо нарушено. Ние сме много снизходителни към малките нарушения. Тогава де е дисциплината на вашия ум? Колцина имате самодисциплина на ума си, самодисциплина на чувствата си, самодисциплина на постъпките си. Свободен си да мислиш каквото искаш. Никой не те ограничава. Но тази свобода ще произведе такъв резултат, какъвто не си очаквал.

Например думите: „Аз ви обичам“. Тези думи може да произведат два противоположни резултата. Ако отидеш при един човек и не му кажеш, че го обичаш, той ще ти даде пари на заем. Но, ако му кажеш, че го обичаш, той нищо няма да ти даде. Всякога, когато един човек каже, че обича някого, не говори истината. Защото Любовта не е един закон теоретичен. Ти казваш: „Аз те обичам!“ Какво си направил, като ме обичаш. Ти не говориш истината. И понеже съм богат човек, ти искаш да ме залъжеш с любовта си, за да ти дам пари. Това е просто един долап. За да имам доверие на любовта ти, ти искаш да ме залъжеш. Ти, ако ме обичаш, донеси една торба със злато, сложи я и си иди. И не казвай, че ме обичаш. Аз ще разбера. Аз не съм за външните работи. Не мисли, че като сложиш една торба злато в един дом, ти ще направиш този дом щастлив. Може би с тези пари ще развратите тези хора. Ако парите можеха да направят света добър, то Бог можеше да даде пари. Малко хора има днес, които могат да се ползуват от богатството. И при това туй злато, което минало през хиляди ръце, то носи всичките лоши утайки на вековете. За пример вие една златна монета я пипате, не знаете какво ще стане. Една златна монета вие може да я пипате, но може да се случи някое нещастие. Вие вървите по пътя и пипате някой предмет. Знаете ли колко човек трябва да бъде внимателен като пипа някой предмет? Не е безопасно това, което пипаш.

Имам един приятел, който сега боледува. Той е пипал нещо и не може да се освободи. Аз зная причините. Ти пипаш, но не знаеш как да пипаш, как да пипаш и кого да пипаш. Ти казваш: „Лошо е!“ Не е лошо. Има учени хора, като се върнат, дълго време боледуват. Много време вие отивате да помагате на хората, но като се върнете от помощта, боледувате. Може да имате цяла беля на главата си. По-опасна отрова от човешкото безверие, от лошите мисли на хората, от онова, с което те могат да те опетнят, няма. Едно чувство може да

отрови човека, една мисъл може да го отрови. Аз не питам защо е хапала една змия. Казвам: „Я ме ухапете!“ Ако може да ме ухапе, казвам – аз съм слаб човек, ако не може – аз съм силен. Ако след като ви ухапе дяволът и отровата му не може да ви отрови, вие сте силен. Но, ако ви ухапе дяволът и вие се катурнете на земята, тогава? Защо съществува дяволът, аз не питам. Той има право да съществува, както и аз.

Сега ще ви наведа на основната мисъл. Вие се спирате и казвате: „Защо така ни говори Учителят?“ – Защото не вършите Волята Божия. Нищо повече. Нито един от вас не е вършил Волята Божия, както трябва. Вие казвате: „Не ни обича Господ!“ Не го отричам, но вашата любов е толкоз егоистична, че вие досега само чоплите от Господа и нищо не давате. Кой от вас е оставил баща си майка си и отишъл да проповядва. Ако отидете да проповядвате, имате ли плод? И какво ще научите този човек? Той ще бъде точно такъв християнин, какъвто сте вие. Ако имаме 100 градуса температура на окръжаващите може да предам само 100 градуса, не може да им предам само 200 градуса. Сега казвате: „Какъв е церът на това?“ Един пиел и пита: „Какъв е церът на това?“ – Не пий! Той пак пита: „Ще ми прости ли Господ греховете?“ Онзи пак му казва: „Не пий!“ Той пак пита: „Ще ми прости ли Господ греховете?“ Онзи пак казва: „Не пий!“ Той пак пита, какъв е церът на това? – „Не пий!“ Питам какво трябва да правим? Ти казваш: „Не мога да направя това.“ Когато кажеш: „Не мога!“, това е състояние, когато умът ти е раздвоен. Вътре мислиш едно, а пък отвън те занимава друго. Ти не може да приложиш онова, за което си проповядвал. Аз не ви казвам кой каквото ви каже да го направите. Като дойде един мъдрец, каквото ви каже, приложете учението му. Или един простак може да ви каже нещо и вие приложете всички неща на опит. Аз не разглеждам морала, както сега го разглеждат. Ако разглеждам по сегашния морал, по-морални от вас няма. Вие сте 10

пъти по-морални отколкото света, ако разглеждам сегашния морал. Но, ако разглежда морала в неговата чистота, то нашият морал не е морал.

Един учен човек прави следното сравнение: Най-чистият водород, който имаме, сравнен с Първичната материя, от която светът е създаден, ще бъде като кал, като една гъста кал ще бъде нечист. Когато Писанието казва: „Чисти бъдете“, ние подразбираме този закон на Любовта. Любовта е закон на чистотата. Вие трябва да обичате. Най-първо Любовта трябва да влезе във вас като един процес на чистене. Нищо повече. След като се очистите, казано е: „Чистите по сърце ще видят Бога.“ Това е цяла мистическа наука, за да разбере човек по кой начин може да се повдигне. Може да ви прегърне някой, това са посторонни неща. С прегръдки, с хубави чувства, човек не може да се повдигне. Някой седи и се оплаква, че страда. Вие не знаете какво е страданието. Вашето страдание аз го наричам чесане.

Представи си, че ти изгубваш всичко изведнъж. Какво ще бъде състоянието, кажете ми? Какво може да изгуби Господ? Господ нищо не може да изгуби. Но ние причиняваме в организма, в който ни е поставил Бога, при свободата, която ни е дал, ние причиняваме на Бога ненужна работа. Поставил те е Господ на едно място и ти не изпълняваш функциите си, когато той иска. И тогава Господ ти казва така: „Изправи поведението си!“

Често идват при мене някои и ме занимават и казват ми: „Нали ти обичаш еди-кого си повече?“ Аз се питам по някой път, аз не зная дали го обичам повече. Казвам: „Ти казваш, че го обичам повече. Как ти дойде на ума това и отде го знаеш? Как го обичам повече? Мярката ти коя е?“ Много интересно това. Ти казваш: „Аз го зная.“ Каква е мярката сега, че повече го обичам? Коя е мярката на повечето обичане? Вие мислите обикновено, че ще му дадете първия стол. Майката, като обича, ще му даде повече хляб, по-голяма филия,

повече масло ще тури на хляба. Когато другите заминат ще му даде второ коматче – повече обичане е това. Ако искате това, да ви дам такива коматчета колкото искате. Ако това вие го считате за любов, това е лесна работа. Може да направя няколко сомуна пресни и да ги намажа с масло. Тези неща не повдигат човека. Не са една наука, която при сегашните условия може да повдигне човека. С намазване хляба не се разрешават въпросите ни най-малко. Хубаво, какво масло трябва? Някой човек може да го намажеш, но болен е този човек, не иска. Не иска хляб, не иска масло, какво трябва да правиш? Болен е този човек, той не е гладен. Той иска подслон. Не иска хляб, нито мазане. Казва: „Ако имате подслон, да си почина!“ Не само с мазането, но много начини има, с които могат да се проявят човешките постъпки.

Но ние се отдалечаваме. Вие трябва да се занимавате с науката на любовта. Казвате: „Магията на любовта.“ Знаете ли какво нещо е магията на любовта? Онова, което любовта може да извърши е голямо. Ако вие знаете как да постъпите, да употребите любовта, може да извършите много работа в себе си. Не само вие, но някой път в любовта ще допуснете други да дойдат да работят. Човек в тялото си е една лаборатория, в която други професори могат да дойдат да правят опити. Ако един ваш опит е несполучлив, ще допуснете някой професор от невидимия свят или ще дойде някой от невидимия свят и да направи един, два, три, четири опити, да направи.

Та казвам, не само каквото вие може да направите. Някой път вие се молите за някои работи и молитвата ви не е послушана. В света съществува един закон. Някой път някои работи с един човек не стават, тогава ще се съберете двама души, за да се изпълни закона. Може да турите и трима души. Казано е: „Дето са двама или трима души събрани, аз съм там!“ Един в света е само Бог. Ти, ако искаш като един човек твоята молитва да е послушана, няма да е послушана.

Понеже това е прерогатив само на Бога. Един е само Бог. А пък ти си множество. Следователно, за да бъдеш верен на земята, на множеството, ще повикаш двама или трима, за да покажете, че вие множеството сте едно с Бога. Ако ти искаш сам да останеш да се молиш, не вземаш другите да ти помагат, ти не можеш да бъдеш послушен. Ти си тогава в закона на единството. Щом си в закона на единството, не трябва да искаш нищо. Бог нищо не изисква. Бог изисква нещо от нас, от закона на множеството, заради нашето благо. Бог има всичко, но понеже, множеството участвува в него и има отношение към единицата, Бог регулира техните отношения.

Та казвам, на тази база е образуван домът. Домът е място, което показва как трябва да се поправи човечеството. Домът е място, една от формите, по които може да се поправи човек и този е пътя, по който може да се поправи. Домът е една лаборатория. Бащата и майката са учени хора, децата са резултат. Там могат да се правят опити по закона на любовта. Писанието казва: „Има опити, направени по плът, има опити, направени по дух. Роденото от плът отива, роденото от духа остава.“ – „Но защо е така“, казваш? Ти ще направиш един опит, който трябва да остане. Мъчнотиите, които претърпяха всичките светии, след като ги биха, при тия мъчнотии се опитваше тяхното търпение. Ти имаш син, но я го тури на изпит дали ще изпълни волята ти. След като мина през всичките изпитания Христос, дяволът го изпита, Христос всичко понесе и най-после казва: „Прости им, аз съм готов да изпълня Твоята съвършена форма.“ И дяволът казва: „Брей, отива всичко!“, дяволът изгуби. И от горе се сгромоляса, прехапа си устата. Той казва: „Всичко мислех да направя, но това надмина всичко. Аз всичко предполагах, но това, което стана не го допусках. Аз, ако знаех, не се захващах!“

Вие още не сте дошли в началото на страданията. Още като дигне майката пръчката, децата ще ревнат да плачат. Още не са

усетили боя и има викане. Та мнозина от вас само устата им са отворени, а аз казвам, няма нищо още. Мъчно е човек да бъде търпелив, не е лесна работа. Аз ви казвам, голямо изкуство, да бъде човек търпелив. Това е едни закон на търпението, да не се наруши мирът ти. Ще се случат нещата както ти не ги очакваш и не ги разбираш. Има един закон, който регулира нещата. Има цяла наука, по която може да оправиш нещата. Ти може да бъдеш богат още сега, но ако знаеш. Ти може да бъдеш богат, но да знаеш как да погледнеш, по кой начин. Има един начин – Любовта. Ти може да погледнеш този богатия, че да ти даде. Но може да погледнеш и така, че той да те изпъди. И ако ти употребиш една дума, както тя е слязла от Бога. Тя е една сила. Проучавали ли сте вие думата „Любов“? На турски любов значи „севмек“, а на гръцки „агапи“, на френски „амур“, на италиански „аморе“, после на санскритски, на китайски.

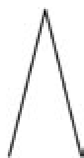

Фиг. 1

Това е свойствено на любовта, стремежът ни нагоре към върха, това са лъчи. Любовта не отива нагоре, винаги слиза надолу. Слиза от един център.

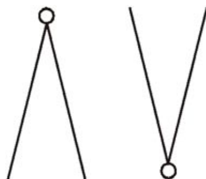

Фиг. 2

При този случай, ако турите върха долу, тогава този център е долу. Любовта, която отива отдолу нагоре, на която центърът е долу,

това е едно противоречие. Първият център разредява, вторият сгъстява. Когато центърът е долу, любовта смразява. Когато центърът е горе – разредява. Трябва цяла една школа да ви учи човек какво нещо е магическата сила на любовта, в нейните отношения. Вие казвате: „Какво ще правим като влезем в небето?“ Като влезете в небето вие ще изучавате науката на любовта. Ангелите изучават науката на Божията Любов, нейните форми, нейните закони. Хората са създадени със законите на Божията Любов. Ангелите изучават направата на човешкия организъм, на човешкото битие. Те изучават съчетанието по което човек е направен. Тия работи са отвлечени.

Вие искате да опитате любовта на едно смъртно същество, подобно на вас, то да ви обича. За колко време може да ви обича едно същество подобно на вас. То казва: „Аз до гроба ще ви обичам!“ То ще ви обича само за една минута или само за една секунда и половина. Ако може да ви обича за една минута и половина, то е много. Но за една секунда или за 1 секунда и половина, в неговото съзнание вие ще живеете. И неговият ум няма да бъде занят с никакви посторонни предмети. Ако една секунда вие седите в ума на Бога, само вие да сте в съзнанието на Бога, Бог не може да ви държи една секунда и половина. При сегашното състояние, Бог може да ви държи една милионна част от секундата.

Ти казваш: „Ти обичаш ли ме?“ – Заслужаваш ли да бъдеш обичан? Аз задавам всякога въпроса: „Обичат ли ме, заслужавам ли тази обич?“ Двете неща вървят заедно. Заслужавам ли тази обич? Иска някой да го обичам. Казва, че трябва да го обичам. Казвам, заслужава ли тази обич? Две условия има. Трябва ли да го обичам и заслужава ли, всеки един трябва да каже така. Тогава третото положение: Ако аз не мога да обичам този човек, тогава веднага не държа ума си празен, но казва[м]: „Бога обичам, научи ме Господи, как трябва да постъпя с този човек, когото не обичам. Понеже ти си го

създал, как да го обикна? Не зная как да го обичам!“ Обичаш по един начин, не върви, обичаш по друг начин, не върви. По кой начин трябва да го обичаш? За любовта отидоха 15 минути. Часът е 6.15 ч.

Всички болести и недоразумения се дължат на неестественото положение, на разположенията на вашата мисъл и чувства. Ако вие не знаете как да мислите, ще се образуват във вас неестествени чувства. И ако вие не знаете как чувствувате, във вас ще се образува неестествен ред на постъпките. И ако вие не знаете естествено да постъпвате, ще се образуват във вас болезнени състояния. Така започват всичките болести. Те показват неестествения порядък на вашите мисли, чувства и постъпки. Причината на всичките болести и нещастия са скрити и се коренят в човешката мисъл, в човешките чувства и в човешките постъпки. Но зад известни ваши мисли, чувства и постъпки, вие трябва да разбирате.

Аз говоря за любовта. Някой мисли, че аз говоря за формите. Аз не говоря за никакви форми. За мене любовта е най-мощната сила в света, която твори. Целият космос е създаден от Любовта. Тя твори. Ще дойде време, когато всичко ще се измени. Любовта ще измени всичко. Но, ако човек не дойде да съзнае този закон и да го използува, той ще остане назад. Бог ще оправи света. Ако вие не приемете това, ще страдате много. А не е потребно да страдате много. Има излишни страдания. Потребно ли е Христос пак да дойде и да страда? – Не. След като е страдал, не е право втори път да страда. Страдали сте от любов. Влюбили сте се. Страдали сте. Има ли нужда втори път да страдате. Оттам насетне да започне възходящият закон. Страданието, това е границата. Естествената граница, която трябва да преминете и да влезете в областта на любовта, в която да оперирате вече разумно. Когато някой дойде и му говоря за любовта, казвам му: Ти трябва да минеш границата на страданието и да станеш господар на живота, да оперираш правилно с любовта. За мене е безразлично

кого ще обичаш, мене ли ще обичаш, други ли ще обичаш, то е твое право. Нямаме право да се месим в любовта на никого. Когато някой мине през закона на страданието, аз не се меся. Но когато е в закона на страданието, аз му казвам: „Ти си в гората, ще се заблудиш из клекажа, из онези джунгли, предупреждавам го."

Сега любовта, както се разбира, с тая любов ние ще създадем повече страдания, отколкото имаме. Дойде една сестра и ми се оплаква. Тя прави добро, атакуват я. Една сестра приела един брат, който боледува. Защо го държи в къщата си този младия брат. Не бъдете такива деца, не харесвам едно ваше подозрение. Аз ви казвам, тия подозрения не са хубави. Станете ясновидци, да видите нещата как са. Както сте сега, вие сте крайно невежи. Станете ясновидец, за да видите какво става в къщи. Да предполагате, че това е така и така, не е хубаво. Може да развиете ясновидството. Когато искам да зная какво правите, аз виждам. Виждам какво правите в стаята си. Тази мома ни най-малко не е красива, тя е черна като дявол. Не искам да говоря за нещата. Станете ясновидец, но не стойте на два ума. Злото и доброто са две сили, които определят посоката на живота. Това е наука.

Вие вървите по пътя на доброто. Като вървите по пътя на доброто, необходимо е злото, за да привлече енергиите на злото, да ги трансформирате. Като работите по пътя на доброто, може да ги трансформирате. Вие ще се спрете и ще кажете: „Най-лошите хора ли сме ние?" Аз ви питам: „Защо мислите така?" Ако вие мислите, че сега сте най-добрите хора, добре. Тогава ще ви дам един опит, може ли да го направите? Можете ли да минете по една паяжина, от единия край на паяжината до другия край, без да я скъсате? Вие ще кажете: „Как да не мога?" Добре. Минете по пътя на паяжината. Праведният човек, като се качи на паяжината, той ще олекне и ще мине. Ако мине, той е праведен човек. И аз трябва да изменя естеството си, за да

мина по паяжина. Ти казваш: „Аз съм добър човек.“ По паяжината може ли да минеш?

Ти казваш: „Аз съм човек, който обичам.“ Аз другояче поставям въпроса: в състоянието, в което се намирам, готов ли съм, при всичките условия, при всички противоречия в живота, мога ли да извърша волята Божия, без да ми мигне окото? Ти готов ли си? При всичките условия и през всичките противоречия, които знаеш и не знаеш, да изпълниш Волята Божия? – Готов ли си да извършиш Волята Божия? Като кажа: „Мога!“ Това значи да мога да мина през паяжината, която е между вас, която [е] от вас до невидимия свят. Аз за личността не говоря. Но в дадения случай, сега, можете ли да извършите Волята Божия.

Сега на мене няма какво да ми казвате, понеже щом го кажете, ще се поставите на изпит. Христа го поставиха на изпит 33 годишен, цял легион Римски войници една вечер го изтезаваха да му изпитат търпението, шибаха го, туриха му кръста да видят дали е силен да го носи и му казват: „Себе си не можеш да спасиш, как искаш цар да станеш?“ Ако вие искате да бъдете като Христа, без да бъдете закован на кръста, без да ви забият гвоздеи в тялото, без да ви мушнат копие в ребрата, без никакво плюене, без да ви турят трънен венец, без да ви турят мантия, това не може. Не посрещнаха Христа така. И вас няма да посрещнат така. Христос казва: „Ако мене изгониха и вас ще изгонят.“ Такъв е законът.

Сега разбрахте ли? Не сте разбрали, понеже още по паяжината не може да минете. Доброто и злото, това са двата процеса, които ви показват пътя, по който трябва да вървите. Единият път е низходящ, другият път е възходящ. Двата пътя са, по които трябва да вървите.

Да остане сега една мисъл. Да остане следната мисъл: „Ние искаме да бъдем такива, каквито Бог иска! Ние искаме да бъдем такива, за каквито Бог ни е създал!“

Тази мисъл да остане във вас!

Отче наш

47 лекция на Общия окултен клас, 5 септември 1934 г. София, Изгрев.

ВРЪЗКА С БОГА

Сряда, 5 часа сутринта (Небето покрито с облаци. Времето тихо.)

Добрата молитва

Ще прочета само третия стих от 5-а глава на Послание към Ефесяните.

Духът Божи

Трудното за всинца ви седи в това, че трябва да правите един превод, като изучавате езика на природата. Вие седите и говорите на един ваш език. Човек, който не може да прави превод на природата, той всякога остава невежа, не може да придобие никакво знание. Вие казвате: „Човек трябва да яде, да диша, да мисли.“ Това са човешки понятия. Какво подразбирате под думата „ядене“ в езика на природата. На ваш език разбирате какво значи да ядеш, да дишаш и да мислиш. Но какво трябва да разбирате под тези думи в езика на природата? Понеже човешкият език е частен, човек го употребява само с своя живот. Той счита, че всичко в света е в ред и порядък, когато нему е добре. Тогава ще ви приведа разказа за Настрадин ходжа, който казва: „Като умре жена ми, половината свят умира, като умра и аз, целият свят умира.“ Това е по отношение на самия него. Обаче човек не съставя цялата реалност. Казват, че човек е малкия свят. То е така, има едно отношение, подобие между малкия и големия свят, но малкият свят не може да бъде големия свят. Малкият

свят е подобен в някои отношения на големия. Но някои отиват в друга една крайност и казват, че човек е една малка вселена.

Има прави и косвени отношения и възможности в природата. Това е една научна терминология. Какво ще каже „отношение“. Сега ще минем към необикновените начини на разсъждения. Вие сте се научили да вървите по отъпкания път, в него има винаги прах. Щом се намирате в нов път, намирате се в противоречие. Всеки, който научи някоя песен, обича да я пее. Но, като му дадеш нова песен, не му се пее и казва: „Да ти изпея тази песен, която зная. Чакай да ти изпея „Цвете мило, цвете красно“, макар и 100 пъти да [я] е изпял. На една сестра, която е неразположена, казах: „Ще пееш, за да оздравееш.“ Коя песен ще пееш? Ще пееш тази песен: „Зарадвала се е гората, гората и планината, че е изгряло слънцето и я е стоплило със своята светлина.“ Аз превеждам, вместо думите „заплакала е гората“, турям „зарадвала се е гората и планината“. Като му кажеш „зарадвала се е гората“, той пита: „Как може да се зарадва гората?“ Ако му пеят: „Заплакала е гората“, той не пита. Той допуща, че гората може да плаче, а му се вижда чудно, че гората може да се радва. Гората нито плаче, нито се радва от човешко гледище, но от гледището на природата, от вечното гледище, тя плаче и се радва.

Планината е сбор от същества, които живея там. Но мисълта тук е отвлечена. Планината може да служи и като символ. В Писанието се казва: „Реките плескат с своите ръце.“ Те нямат ръце, как ще плескат. Но все таки, като има вятър, реката плеска, бучи. И морето някой път бучи, когато има вятър. А когато няма вятър, то е тихо.

Ти седиш и мислиш какво да правиш. Най-първо не знаеш защо си дошъл. Чувствуваш, че живееш, че имаш някакво отношение, че слънцето изгрява и залязва, че си на земята, че слънцето се движи. Но ти нямаш определена идея, защо си дошъл на земята. Вярваш в нещо си, но в съзнанието ти няма нищо ясно. В съзнанието ти седи една

проста идея. Чувстуваш, че трябва да стане някоя промяна в този живот, в който живееш, чувстуваш, че имаш скука. И мислиш, че скуката произлиза от факта, че не си ял днес. И казваш: „Ако ям, тая скука ще изчезне.“ И вземаш хляб, сложиш го на трапезата и мислиш, че си разрешил въпроса. Но щом ядеш този хляб и веднага се образува една противоположна реакция. Вместо да станеш деятелен, енергичен, ти си неразположен и казваш: „Я ме оставете малко да си почина на спокойствие.“

Питам, ако за пръв път стане този процес, ти ще се намериш в чудо. Почиваш си половин час, един час или както вечерно време 7 часа и си ободрен, но усещаш, че въпросът не е разрешен. Оная липса, която усещаш, я има още. И казваш: „Много малко ядох, една чашка с мляко с кафе и на обед 3 големи пиперки с месце и с ориз.“ Да кажем, че вие сте вегетарианец. Казват, че е позволено да се яде месо, че всички същества са дадени от Бога и че всичко е благословено. Апостол Павел казва, че който яде с благодарност, месо и всичко друго върви, но ако не ядеш с благодарност, не върви. Сега да оставим този спор, какво трябва да яде човек. Това е един патологически въпрос. Понеже човек се намира в едно патологическо състояние, то храната му е неестествена. Че човек яде месо, това е едно патологическо състояние. В това пък друго състояние, човек яде месо. Един ден, когато човек излезе от него, тази храна ще бъде несъответна за него. Естествено е за гъсеницата да яде листа, но неестествено е за пеперудата да яде листа. Ти, докато си гъсеница, не можеш да бъдеш вегетарианец. Като станеш пеперуда, тогава ще станеш вегетарианец, плодоядец. Има аналогия. Най-първо човек трябва да се освободи от болезнените състояния. Всякога, щом имаш неразположение в духа си, това е едно патологическо състояние. А пък щом имаш разположение на Духът си, то е естествено състояние, в което добиваш знание и мъдрост.

Та, най-първо трябва да се учите да спазвате, да имате вашето естествено състояние, състояние на Духа. Заражда се въпросът: Как можем да го имаме. Това естествено състояние е дадено у човека, от Бога е дадено, стига да не му препятствувате. Не се изисква с цели експедиции да търсиш въздуха от някъде и да го доведеш, той е около тебе, ти живееш всред него и само като си отвориш устата, само като кажеш една малка дума на въздуха: „Заповядай“, и той влиза веднага. Като си отвориш прозореца и кажеш: „Заповядай“, на светлината, тя веднага влиза вътре. Няма какво да я търсиш.

Та, казвам сега, трябва да се върнете към естественото състояние на духа. Под думата дух, разбирам онези реални отношения, които съществуват между Първата причина и човека. Всеки един от вас, трябва да знае защо е дошъл. Все има някаква причина. Който и да е от вас, ако отидете на гости някъде и ви дадат винце 20 годишно и пиете една чаша, две, три, четири, пет, вие ще заприличате на онзи турски бей, който отишъл при един български чорбаджия. Последният му дал вино. Една чаша, две и пр. и най-после казал: „Чорбаджи, пее ми се!“ И запял. После казал: „Играе ми се!“ И станал и почнал да играе на кючек. Има нещо в него, което го кара да пее и да играе. Виното е упражнило известно влияние върху него, съзнанието му е потъмняло. Преди да е влязло виното, той разсъждава, че е срамота да пее, да плеска и да се кълчи, но като изпие виното, забравя хората и иска да играе и да пее. Питам, това пеене и това игране естествено ли е? После той ще заспи и след като се събуди, ще има друго състояние. Едното състояние е нездравословно, а другото здравословно. След като си пил, какви ще бъдат последствията? Ако ти пееш „Заплакала гората“, какви ще бъдат резултатите. А ако пееш „Зарадвала се е гората, гората и планината“, ще има съвсем друг резултат. Ако отидете в дома на един весел човек, ще имате едно състояние, а пък ако отидете в дома на

един човек, който има скръб, ще имате друго състояние. От първия дом сте благодарни, за втория дом ще кажете: „Аз съм много недоволен, че отидох там, стана ми криво.“

Защо отидохте в единия или в другия дом, трябва да знаете причините. Може би несъзнателно влязохте в единия или другия дом, а може би съзнателно. И резултатите ще бъдат различни. Та в човека има отношения, които са несъзнателни. Щом ядеш, ти ще имаш известни отношения. На какво ще употребим [уподобим] яденето. Яденето, то е свързано със физическия свят. Три положения има в света: Първо човек ще яде. Яденето, това е младенчество, това са младините в живота. Второ – ти дишаш. Това е възрастния живот на човека. Трето – почваш да мислиш. Това е съвършенството на човека.

Ти, като ядеш, в ума ти е идеята: „Аз съм дете, трябва да порасна.“ Щом ядеш, ти си вече дете. Щом дишаш ти си вече възрастен. Щом почнеш да мислиш, ти си вече разумен. Ти ядеш и не знаеш защо ядеш. Ти дишаш и не знаеш защо. Ти мислиш и не знаеш защо. Яденето, това е външната страна на живота. Дишането, това е вътрешната страна на живота. А пък мисленето, това е целокупността на живота. Та, животът има външна и вътрешна страна. Само като знаете тези две страни, ще разберете в какво седи целокупността. Целокупността на живота седи в неговото съвършенство.

Ние минаваме през процеса на младенчеството – яденето. Ще ядеш и във всяко ядене, трябва да научиш нещо. При яденето ще имаш отношения. Най-простите отношения, които ще имаш, с когото и да е във физическият свят, те са при яденето. При яденето ще трябва да се сдъвква храната. И ако не знаеш как да постъпваш веднага ще почувстваш тяжест в стомаха. И след един, два часа, природата ще уреди въпроса. Втори път ще усетиш пак тяжест, трети път пак тяжест. Днес тяжест, утре тяжест и лицето ти от валчесто ще се

проточи, едната вежда ще отиде нагоре, а другата надолу. Опасна работа ще дойде, ще се забъркат работите. Щом едната вежда отива нагоре, а другата на долу, ако човек е търговец, ще фалира, ще осиромашее, ще изгуби стоката си. Ако е чиновник, ще го уволнят. Ако е майка и има деца, едното дете ще замине. Ако е праведник, ще изгуби правдата си, ако е религиозен ще изгуби религиозността си. Това няма да го вземете буквално. По някой път лявата вежда отива нагоре, а дясната надолу. А някой път – обратно. Щом наместиш веждите, това показва, че стомахът е уравновесен. Щом се изместят веждите, причината е долу, в стомаха. Причината е в симпатичната нервна система. Тогава може да се роди язва в стомаха, тумор в стомаха, рак в стомаха. Много работи могат да се родят. Значи нервната система е изгубила своята естествена топлина и вследствие на това стават тези деформации.

Онзи човек, който изгубва естествената топлина на тялото си, той е изгубил естественото положение на своите чувства. Любовта е взела обратно движение, взела е обратна посока в своето движение. Или казано на друг език, вие сте престанали да изпълнявате онези закони, които Бог е турил в света и сте почнали да изпълнявате някои свои правила. Ти ги настаниш на мястото на Божиите закони и всичко тръгва наопаки.

Вие казвате: „Какво трябва да се прави?“ Ще възстановите правия ред на нещата, ще възстановите своите чувства. Киселите чувства трябва да престанат. Защото има кисели чувства, има киселини в стомаха. Ще сдъвкваш добре храната. Няма да изгубваш топлината на стомаха си, няма да пиеш студена вода. Как се пие студена вода? Казал си някому горчива дума, ти си пил студена вода. Вие пиете студена вода във физическия свят, в духовния свят или в Божествения свят. Ако съвършеният напусне своето съвършенство, а той е свободен да го напусне, тогава какво ще стане? Ако има един цигулар, който

свири много хубаво, му дадете 10 чаши от 20 годишно вино, той няма да може да свири така хубаво, ще почне да му трепери ръката, същото е и при пианиста. Той ще свири, но ще има много голямо скачане на ръката. Аз съм гледал много пианисти, които свирят но нямат тази техника, няма преливане на тоновете, няма преливане на ръцете. Той не мисли.

Трябва да има три неща: форма, съдържание и смисъл в онова, което правиш. А пък това не може да се постигне, докато ти не мислиш.

Всеки един човек има отношение към Бога. То е вътрешната страна. Но ти това не го съзнаваш и за да те застави Бог да поправиш своите отношения, Той те възпитава. Имаш и външни отношения към твоите ближни. Ти мислиш така: „Живея много добре." Но почваш да забелязваш, че хората спрямо тебе във външния свят не се отнасят добре. От вън има вече някои противоречия в живота ти. На какво се дължат те? Ако ти не свириш хубаво на една музикална публика, тая публика ще бъде недоволна и ще каже: „Изгубихме си времето, не искаме такова свирене." Ти ще кажеш, че те са невежи. Тези хора са недоволни, понеже не си предал музиката както трябва, не си пял или не си свирил добре. И ако хората са недоволни от тебе, твоите отношения към Бога не са прави. Каквито са нашите вътрешни отношения към Бога, такива са и външните отношения на Бога към нас. А пък външните отношения на Бога към нас се изразяват чрез окръжаващите около нас.

И понеже Господ е по-добър от нас, то онова, което ние правим отвътре, Той няма да го направи, но ще направи онова, което майките правят със своите деца. Детето обича да хапе. Щом детето ухапе, майката хване детето за ухото и почва да стиска. То стиска и тя стиска. И детето си отваря устата и изревава. После детето, ако пак ухапе, майката пак стиска и детето почва да разбира, че не трябва да

прави така. Детето може би несъзнателно прави така. Някой път го сърбят устата и то захапва майка си, за да се уталожи неговият сърбеж. Но майка му му казва, че то няма да уталожи така своя сърбеж. Майката иска да му каже, че между стискането и захапването на цицката от детето и стискането на ухото има известна връзка.

Вие казвате, че отвън има нещо криво. Казваш: „Моля се на Господа и не минава." Но да се молиш, това е духовен процес. След като си се молил, ти трябва да направиш нещо. Който се е молил, той диша, а пък след като дишаш, трябва да мислиш. Да допуснем, че един човек те мрази. Какво трябва да правиш? Няма да мразиш. Имаш да му даваш 500 или 1000 лева и не му ги даваш. Ти казваш: „Той ме мрази." Имаш да му даваш и си забравил това. Иди и му върни парите с лихвите и му се извини, че си забравил. Ти казваш: „Той не може ли да мълчи, за Бога да го направи." Че същото правило важи и за тебе. И ти не можеш ли за Бога да му върнеш парите и да му се извиниш. Той е чакал, чакал, колко години трябва да чака. Природата никога не чака. В природата няма никога чакане. Казано и свършено. А пък в нашия свят нещата могат да се отлагат. В природата няма никакво отлагане. Като намислиш, трябва да го направиш. Да го направиш след една година – не! Сега, сега трябва да го направиш. Каквото кажеш, да го направиш в момента, а не по-късно. Както на пазаря купуваш „аржан конте".

Аз ще направя нещо от Любов към тебе и ти в същия момент ще направиш нещо от Любов към мене. Ако ти не си готов да направиш нещо от Любов, тогава иде законът на „аржан конте". Ти казваш: „Искам да ме обичаш." – „Мога да те обичам, но искам и ти да ме обичаш. Плат ще ти дам колкото искаш, но добрите платове са скъпи, ти ще платиш колкото аз искам. Аз ще ти дам какъвто плат искаш, но ако не излезе добър плата, ще го повърнеш. Но колкото струва, ще платиш."

Важни са отношенията на моята мисъл, на моите чувства и на моите постъпки. Това е същественото в дадения случай, а не онова, което ти давам. Не външния предмет. Но онези мисли, чувства и постъпки, които влагам, те образуват вече едно отношение с другите.

Някой път евангелистите казват: „Да обърнем някого към Бога!“ Какво значи да обърнеш някого към Бога? Как ще го обърнеш? Ако на ангросистите не си дал стока, как можеш да имаш тяхното доверие. Ти искаш да обърнеш някого към Бога. За да го обърнеш към Бога, трябва да му дадеш най-хубавата стока. Ти трябва да му покажеш най-добрия метод, най-добрия път. Този човек е загазил. Трябва да го въведеш в един нов живот и той да е благодарен, че си го въвел в този път. И ще се образуват тогава известни отношения. Един човек е съгрешил. Защо е съгрешил? Той е влязъл в известни отношения с дявола. И дяволът все го лъже.

Някой път ти си разположен, а някой път неразположен и не можеш да си обясниш това. Къде се крият причините? Причините се крият в самите нас. Не, че ние самите сме причината, но ние възприемаме тези влияния от вън и не сме ги проверили.

Например, как ще определите чувството на Любовта. Толкова време говорим за Любовта. Кои са отличителните черти на Любовта? Отличителната черта на Любовта е живота, добрия живот. Щом Любовта дойде в човека, по какъвто и да е начин, той ще почувствува една вътрешна свобода, след това ще почувствува едно желание за движение. Едно желание да изучава нещата. Любовта е, която дава подтик, освобождава човека от онова стеснително състояние, което той има. Ние казваме, че няма кой да ни обича. Не че няма кой да ни обича, но ние няма кого да обичаме. Ти казваш: „Още не съм срещнал този, когото да обичам.“ Тогава има Един, Когото да обичаш. Бога ще обичаш. Там е тайната на живота, да обичаш Този, Когото не виждаш. Майсторлъкът е там. Този, когото виждаш, това е една форма.

Фиг. 1

Какво представлява сега тази форма? Това е една сянка на нещата. Казвате: „Много хубав е този образ.“ Но какво представлява образът. Това е някаква идея. Реален не е той. Реалното съм аз. Реално е това, което в мен мисли, което проектира. Какво показва тази картина. Не е съвършена тя. В духовния свят на този човек има известна аномалия. Доста аномално е сложена устата му. Вие седите и си стискате зъбите. Защо ще ги стискате. Или седиш и си стиснал юмруците. Какво искаш да кажеш с това? Вземаш една ябълка и я стиснеш, държиш я. Но най-после оставиш ябълката някъде. Каква нужда имаше да си държиш ръката стисната? Или си стискаш ръката и казваш: „Аз ще му дам един удар!“ Ти ще му дадеш един удар, но и той ще ти даде един удар, както боксьорите. Казваш: „Ще му дам да разбере!“ Но и той ще ти даде да разбереш, като ти даде два удара за един твой удар. Тогава казваш: „Не си струва това.“ Ти му казваш една обидна дума, а той ти казва две. Ти казваш: „Много ме обиди.“

Гледам, че един човек боледува. Ходи и пъшка: „Ох, Господи, ох!“ Казвам му: „Какво ти е?“ – „Много страдам.“ – „Ако оздравееш, как ще живееш?“ – „Добре ще живея.“ Помогна му и след като оздравее, гледам го един ден псува другите хамалски. И като ме видя, изведнъж ни лук ял, ни лук мирисал. И му казвам: „Така не минават тези работи.“ Пак ще кажеш: „О-ле-ле, Господи!“

Спазвайте вътрешните ваши стремежи. Силата на човека седи в онзи стремеж, в естествения стремеж. Бог всякога има едно желание

да се прояви чрез нас. Той може да се проявява и вън от нас, но у Него има желание да се проявява и чрез нас. И когато ние спираме този Божествен импулс, когато Бог иска чрез нас да се прояви, тогава идат нещастията. И всички нещастия на хората произтичат от спирането на този процес. То е един много деликатен импулс, най-благороден, възвишен, един импулс има у Бога, да се прояви чрез тебе, чрез твоя ум, чрез твоите чувства и постъпки. И ако ти реагираш, от там започват всичките човешки нещастия.

И у първите хора и у сегашните хора, причината на нещастията е все една и съща. Ти туряш една малка спънка и тогава стават всички подпушвания и отвън идат външни реакции. Всички външни реакции във физическия свят се дължат на това малко подпушване в живота ти. Ти казваш: „Деца имам, жена имам, да се уредя, че тогава ще проповядвам на света." Каквото и да проповядваш, докато ти не уредиш тези възвишени, вътрешни, деликатни отношения в тебе – да даваш ход на тези Божествени импулси от вътре, до тогава не можеш да имаш успех в света. Успех можеш да имаш, когато ти и Божественото в тебе, сте заедно.

Ти казваш: „Как ще стане това?" – Ще учиш, това е цяло изкуство. Някой цял ден казва какво са казали този или онзи. Цял ден ходи да събира новини и вечерта почне да ги разправя. Че ако ти, целия ден като някой вестникар събираш новини, защо целия ден да не възприемаш от това Божественото? И тогава иде онзи атавизъм. Атавизъм се нарича повторение. Всяко по-силно чувство има надмощие над едно по-слабо чувство. Дойде един човек и казва някому: „От любов не можеш ли да ми направиш една услуга?" Той казва: „Не мога!" Първият му казва: „Ще ти дам 5 000 лева." – „Не мога." – „Давам ти 20 000 лева." – „Не мога." – „Давам ти 40 000 лева." – „Не мога." Като му дадеш 100 000 лева, онзи казва: „Мога сега да ти услужа."

Иска някой да ми услужи. Трябва да му дам нещо за мен. В природата съществува закон за обмена. Трябва да правим разлика между възможности, които са от Бога и моите отношения към Бога. Аз мога да спазвам твоите отношения към Бога, но възможностите не са в моя власт. Те са в Божията власт. И ако моите отношения към Бога са правилни, то ще се изявят и Божиите възможности към мене. И Бог ще ми съдейства. И Бог ще извърши за тебе това, което ти не може да извършиш. През целия наш живот Бог извършва това, което ни е нужно. Че в онзи процес на храносмилането на дишането, на мисленето в тебе участвуват Божествени сили. Ти казваш: „Аз мисля.“ То, ти не си който мислиш, това са Божествени възможности, които работят в тебе. А пък ти си само зрител на Божественото. Но това зависи от твоите отношения към Бога. А твоето отношение към Бога значи просто да имаш един стремеж да обичаш Бога и да имаш едно вътрешно състояние, да се вслушваш в Неговия глас, да се учиш, да слушаш Божественото от някъде. То е достатъчно. Ти седиш и се вслушваш една минута, половин час и си готов да тръгнеш в тази посока от гдето иде гласът. Но ако ти не се мръднеш от своето место, за да отидеш в тая посока, тогава ще се изменят условията.

Писанието казва: „Които Ме търсят не само един ден, но постоянно, ще Ме намерят.“ Писанието казва на друго место: „Бог казва: Търсете Ме докато Съм близо.“ Или казано другояче: Обичайте Бога, докато можете да Го обичате. Или да го преведа на вашия език, на човешкия език: Яж храната докато е прясна, а не след като почне да ферментира, след 3–4 деня. Яж плода, още като го откъснеш от дървото, не го оставяй, свърши си работата с него. Не го оставяй плода да изгние.

В Божествения свят нещата не се отлагат. Ти казваш: „Аз ще си помисля.“ По човешки можеш да отлагаш, колкото искаш, а пък по Божественому, никакво отлагане да няма. И всичките наши погрешки

седят в това човешко отлагане. Ти казваш: „Чакай да си помисля.“ И Господ казва: „И Аз ще си помисля.“ И понеже Господ разполага с повече време, то кой ще победи? Ако бедният и богатият водят война, кой ще капитулира в края на краищата, ситият или гладният? Гладният ще капитулира. Даже и дяволът, който е бил толкоз силен, след като са употребявали много методи за неговото възпитание от невидимия свят, като са го подложили на диета, на пост, той капитулирал. И дяволът чувствува, че трябва да има някой да го обича. И като лишат дявола от любовта, той капитулира. Капитулира по единствената причина, че всички онези, които са били групирани около него и на които той заповядвал, Бог е отстранил тяхното влияние и тогава дяволът казал: „Каквото ти кажеш, ще изпълнявам волята ти.“ И дяволът сега, от немай-къде изпълнява Волята Божия. Вие може да изпълните Волята Божия по два начина: по първия или по втория начин. Ако изпълнявате по втория начин, това е човешкото.

Един български чорбаджия купил един джигер на един беден човек и му го дал и вървели заедно. И като вървели казвал на хората: „Този е беден човек, купих му един джигер.“ И най-сетне, онзи излязъл от търпение хвърлил джигера по главата на богатия и казал: „Вземи си джигера.“ И ние ще направим едно добро и ще кажем: „Тоя джигер го купих за този беден човек.“

Трябва да имате прями отношения към Бога, за да се поправят работите ви. Непременно трябва да се повърнете към първото положение, да се вслушвате в този, тихия глас на Бога вътре. Тоя закон е еднакво задължителен за всички същества, според степента на тяхното разбиране. Тези същества вървят все по едни и същи закони. Това е една обширна област. Един човек може да има две отношения. Той може да бъде добър или лош. Може да те обича или може да не те обича, може да бъде честен или безчестен. Може да бъде здрав или

болен. Нещата, когато вървят по права линия, имат само две отношения. А пък нещата, когато вървят по една плоскост, имат 4 отношения. Това е вече един съвсем друг свят. Две отношения, това е света на правата линия, праволинейния свят. А пък 4 отношения е света на плоскостта. Плоскостта е създадена от много прави линии. В линията има само една възможност на добро и зло, а пък в плоскостта има много такива възможности. Ако живеете в един праволинеен свят, вие ще направите само една погрешка, но ако живеете в един свят на плоскостта, има възможност да направите хиляди погрешки, но има възможност да направите и хиляди добрини. Значи, светът на плоскостта е свят на възможности за много погрешки и много добрини.

Аз считам индивидуалния живот – праволинеен живот. Имате само две възможности: или да бъдете добри или да бъдете лоши. А, плоскостта това е едно общество. Какво нещо е куба. Трябва да направите един превод на езика на природата. Кубът има три измерения. Какво са трите измерения? Да кажем, че вие сте в един праволинеен свят. Как ще се примири с онзи, който иска правдата? Вие ще му платите онова, което той ви е дал. И ще се уреди въпросът. Но идва сега друго. Представете си, че вие сте му казали една обидна дума. С това вие сте му дали нещо и с това, което сте му дали, вие сте го обидили. В първия случай той не е дал и вие му давате. Процесът е външен. Той ви дал пари и вие му ги връщате. А пък във втория случай като сте го обидили, вие сте му дали нещо и вие сте виновен. Той се е обидил. Вие искате сега да поправите. Как ще поправите работите, когато някой ваш приятел е обиден от вас? (– Ще се извините.) Как се извинявате?

Трябва да направите превод. Трябва да вземете един пример от физическия свят и да преведете та да стане ясна идеята за примирението. Всякога примирението вие не го правите както трябва.

Само отгоре, отгоре го замазвате и онзи мисли, че вие сте се примирили. При примирението трябва да се изправи коренно една погрешка и да не останат вече никакви следи от тази погрешка. И нещата да тръгнат в естествения си ред. И ако те не тръгнат в естествения си ред, ще се образува една вътрешна аномалия. Ако една крива ваша постъпка не я изправите както трябва, това ще роди една аномалия, някоя извратена форма. Защото всяка лоша мисъл, която е във вашия ум, ще се отрази върху вашата симпатична нервна система, а после ще въздействува от там върху вашето храносмилане и след 5–10 години, ще се яви някоя язва във вашия стомах. Това са твърдения сега и трябва да се направят наблюдения. Всички трябва да правите опити.

Сега аз ви похвалявам в това, че сутринта ставате рано, за да дойдете тук. Това е една хубава черта. В това проявявате точност. Някой път забравям да си навия часовника и виждам, че вие идете на време, а моят часовник е останал половин час назад. Вие значи коригирате моя часовник. Точни сте. И колко години трябваше да се минат, за да образувате този навик. Най-първо имахте мисълта сутринта да станете ли или не, най-сетне си образувахте този навик да станете рано. Имате едно чувство, което ви казва, че все таки ще получите нещо като станете рано.

Трябва да дойдете до прями отношения към Бога. Човек, като разглежда вътрешния си живот, да види, че няма никакво противоречие. Най-първо той ще се научи да няма никакво противоречия в душата си и да се научи Божественото да функционира вътре в него. Да сте като тиха вода, в която се отразяват нещата. И водата да не е размътена. Прями отношения към Бога се тези при които имаш едно будно съзнание, при което отраженията от Божественото в тебе стават правилни. Божественото може да се отразява тогава ясно в тебе. И тогава Божественото ще упражнява

влияние върху нашия външен живот, върху здравето, после върху ума, сърдцето и волята. Животът ни ще тръгне напред, когато чуем тихия глас, когато правилно възприемаме Божественото. Това е философия. Този език на природата не е лесен, но не е и мъчен. Всички неща в човешкия живот трябва да ги превеждате. Да се научите какво е езикът на природата. В този език на природата ти не може да кажеш нещо без и да го направиш.

Ти казваш: „Човек трябва да бъде добър.“ Но какво нещо е добър човек, не можете да дадете определение. Ти ще направиш постъпката и като я направиш никой няма да те пита добър ли си или не. Бог е във всяка една своя дума. Словото е живо, понеже Бог е вътре в Словото. Ако ти не може да обикнеш Бога, не може да имаш тези правилни отношения.

Та, първото сега е да се научите да направите една връзка. Вие казвате: „Как да направим връзка?“ Ще дойде нещо обективно в тебе. Ти няма да се мъчиш да правиш крушата, а само ще я опиташ. Като дойде Божественото, ти ще Го оставиш да даде своя плод, а ти само ще опиташ Божественото. Ти само ще вкусиш плода и ще кажеш, че е много сладък, много хубав. До това трябва да се домогнете. Докато вървите по пътя на света не можете да дойдете до езика на природата. Това е човешкия език, това са човешки методи. В Божествения свят те се изключват.

Отче наш

48 лекция на Общия Окултен клас 12 септември 1934 г. София, Изгрев

(Последна лекция от 12-та година.)[27]

[27] Това е бележка на стенографката. В действителност Учителя държи на 19 септември в Казанлък още една беседа

ТРИТЕ ПОЛОЖЕНИЯ

Сряда, 5 часа сутринта

Ще прочета 10 гл. от Евангелието на Марка: ([ст. 2]: „...Дали е простено на мъж да напусне жена си?“; [ст. 14] „...Оставете децата да дойдат при мене“; [ст. 21] „...иди и продай все що имаш, и раздай го на сиромасите и ще имаш съкровище на небето; и дигни кръстът, и ела та ме последвай.“)

I. „Простено ли е на мъж да напусне жена си?“

II. „Оставете децата да дойдат при мене.“

III. „Иди, продай всичкото си имане, раздай го на бедните и ела, та ме последвай.“

Три неща има в прочетеното, за което трябва едно ново разбиране. Днес Евангелието се чете и разбира в неговия буквален смисъл. Вземете един прост пример – храненето. Всеки знае да яде, но има един правилен начин за ядене. Всеки знае, че храната трябва да се сдъвква добре, защото ако работата на зъбите се остави на стомаха, много болести се явяват. Но колко души мислят това, когато ядат? Мнозина мислят, че могат да ядат всичко. Храната трябва да бъде здравословна, за да бъде и тялото здраво. Това е за изяснение.

Първото положение в прочетената глава е за мъжа и за жената. Ако вземете казаното, само от външната му страна, излиза, че мъжът живее само за себе си. Христос казва: „Ще напусне човек баща си и майка си ще се прилепи при жена си.“ Но тази жена умира. Тогава? Този закон е неприложим, ако имаме предвид хората, които умират. Например, другарят на някоя жена или другарката на някой мъж умре – замине някъде, не се обажда, нито пише. Търсят се и не се намират. А са оставили баща и майка. Как е възможно да се живее по-нататък?

Значи, Христос подразбирал мъже и жени, които не умират. Защото когато Бог е създал хората, те не са умирали. Жената ще поставим на мястото на сърцето и мъжа на мястото на ума. И законът става верен и приложим по отношение на човешкия ум и човешкото сърдце. Ако се извади сърдцето на човека, той не може да живее. Значи сърдцето и умът са във връзка. И когато те имат един дом, тогава тялото живее.

Някой казва: „Защо ще обичаш жена си?“ А може ли да се живее без сърдце? И ако не обичаш жена си ще работи ли тя за теб? Докато мъжът мислеше като жената и докато жената мислеше като мъжа, човек живееше вечно. Смъртта дойде когато престанаха да мислят еднакво. Знаете случая със змията. Тя научи жената да не се подчинява на мъжа. И жената се поддаде на изкушението, като яде от забранения плод. Тогава те напуснаха правото верую и тръгнаха по друг път, по който днес всички хора вървят. Всички недоразумения спорове, злини идат от това, че хората все още продължават да ядат от забраненото дърво. Болен си – ял си от забранения плод. Жена не живее добре с мъжа си – яла е от забранения плод. За да се избегнат всички тези противоречия и нещастия, трябва да не ядете от забраненото дърво. Ще каже някой: „Не може!“ – Ако искаш, всичко е възможно. Христос казва: „Жената трябва да мисли като мъжа.“

Второто положение е, че хората трябва да станат като децата. Някой казва: „Аз трябва да опитам всичко.“ Няма нито един от вас, който да не познава този закон, който да не е ял от забранения плод. Затова станете като децата, без да критикувате, без да ядете от забраненото дърво.

И третото положение е: „Иди продай всичкото си имане, раздай го на бедните и ела, та ме последвай.“ Питам, какво те ползува богатството ти, щом умираш? Може да си много учен, но умираш. Какво те ползува това знание? Христос казва: „Дай всичко това, което не те ползува на бедните.“ Така трябва да постъпи всеки, който търси

новото учение. И ако си болен ще оздравееш, ако умът ти е отпаднал, ще оздравее, ще се поправи.

Някой казва: „Не може!“ Представете си един господар, които 20 години е използувал труда на своя слуга без да му плаща и му заповядва: „Няма да се мърдаш от мястото си докато дойда.“ Идва обаче Христос и казва на слугата: „Хайде, ела с мен!“ Кого трябва да послушаш? Христа ли или стария господар? Щом Христос ни призове, трябва да го последваме. „Но какво ще кажат хората?“ Хората ще кажат това, което каже старият господар: „Стой на това място, без да мърдаш.“ Идва господарят, впряга воловете, отива на нивата, оре, сее, закарва, докарва колата. И когато волът остарее, той или ще го продаде или ще го заколи. Старият господар постъпва и с вола и със слугата по един и същ начин – неблагодарно.

В новото разбиране, обаче, човек трябва да се освободи вътрешно, новото е изгрев, старото е залез. След изгрева, човек отива на работа по новото разбиране, с любов. Но трябва да имате една положителна вяра, вяра която всичко може. Защото, какво ще ви ползува една вяра без последователност? Например, някой казва, че отива, че отива на работа, а вместо това отива в кафене. Това се повтаря на другия ден, на третия и четвъртия. Мнозина вярващи не вършат това, което Бог иска. Но в изпълнението Волята на Бога е силата на човешката душа. Така човек прави връзка с Бога и Той идва да живее в неговата душа. Ако Бог не живее в твоята душа, ти не можеш да се развиваш правилно. Но преди това ти трябва да поставиш ума и сърдцето на местото им. Да изчистиш нещата, защото не може да се живее в една къща изоставена и порутена, без врати и прозорци. Човек може да живее по неволя в такава къща, но няма да бъде здрав.

„От къде ще вземем хляб“, постоянно се питате вие. Пита и старият господар. А старото учение прилича на вола, който след като

е орал цял ден на нивата, вечер получава малко слама. Ами воловете в гората не ядат ли? Те са се откъснали, избягали от хомота и за тях има прясна, свежа трева.

Може някога старият господар да поиска да уреди живота си по друг начин. Вече 8000 години хората се мъчат да уредят живота си, а нищо още не е уредено, защо? Защото се постъпва по стария начин. Господарят прибира зърното, а вола получава сламата, а и сламата и зърното ти си изработил. На теб остават грижите, тревогите, т.е. сламата, която ядеш.

Вие не ядете хубав хляб. Хубавата храна идва от Бога. Ние трябва да търсим готова храната, но трябва да имаме любов в душата си. А любовта не е човешко чувство, тя е Божествено. Всеки трябва да го има. Това със закон не може да се наложи. Тъй както птицата, когато се роди и хвърка и рибата, като се роди плува, тъй и вие трябва да се надявате, че животът ви ще се нареди.

Казвате: „Видяхме Учителя!" Какво сте видели? Учителят трябва да ви научи да живеете по Божествения закон, да не умирате. Учител е този, който ви дава добрата храна, не слама. Светлината, която възприемате, е храна; въздухът, който дишате, е храна; земята, по-която ходите, е голямо благо. Когато Учителят дойде, всички болести и тревоги изчезват. Когато Учителят дойде, Той ще снеме юларите от главите ви, ще ви освободи от ярема на стария господар и ще ви предложи да ядете от най-хубавия хляб. Почувствувате ли всичко това, видели сте Учителя. Няма нужда от доказателства. Вие трябва да мислите по този начин. Представете си, че ви донесат хубав хляб, а вие почвате да питате, къде е сеено житото, къде [е] смляно, как е омесено и т.н. Каква полза ще имате от това? Предложат ли ви хубав хляб, яжте, а после питайте от къде е и как е направен. За любовта се говори, след като човек я възприеме. Щом ядете от хубавия хляб,

който Учителят ви дава, вие вече имате връзка с Него, дошъл е часът на вашето освобождение от хомота на стария господар.

Христос казва: „Аз съм живия хляб." Яжте от този хляб и вашия живот ще се осмисли. Онази светлина, която ще проникне в съзнанието, ще ви възрадва. Богатият казва: „Всичко изпълних!" – „Едно ти не достига – раздай старото!" Старото, това е тор, който трябва да се изхвърли на нивата. Остави го и ела та ме последвай. Това значи да приемеш новото, т.е. любовта, която ще внесе в душата ти мир и радост и ще изпълни живота ти с всички добрини.

Дойде ли старият господар, идва и старият живот, животът на сламата и на ярема и на смъртта. Новото учение е без хомот, без остен, без слама, без смут. Там хората живеят в любов. Сега, ако сте приложили това, което ви казах, видели сте ме, видели сте Учителя. Следващия път, като дойде, искам да ви видя без юлари, болни да няма между вас.

Животът в новото учение има смисъл. Така са живели всички добри хора, така живеят и в другите светове. Казвате: „Дали има друг свят?" Яжте от хубавия хляб, който ви предлагам, а после ще приказваме.

Запомнете три неща от Евангелието: Да напуснеш баща си и майка си – старото, което умира и да се прилепиш при жена си – първата жена, която Бог направи от реброто на Адама. Станете като децата, не критикувайте. Раздайте старото!

Божественото трябва да се възстанови в живота. Аз няма да ви говоря за страданието, защото не познавам как боли стомах от тревога, как мъка стяга гърдите и как главата тежи от грижи. Това вие по-добре знаете. Станете всички граждани на Царството Божие! Заживейте в любовта и всичките ви страдания ще изчезнат..

49 лекция на Общия Окултен клас, 19 септември 1934 г. Казанлък.

Четиринадесета година
1934 – 1935

АКО ГОВОРЯ

Десет минути размишление.

„В начало бе Словото“

Ще прочета тринадесета глава от Първото послание към коринтяните.

Тайна молитва.

Има едно знание в света, което е потребно. Човек може да знае много работи, но в дадения случай това, което може да употреби, то е най-важното, то е най-същественото. Ако имаш да вървиш дълъг път, това, което носиш, или това, към което се стремиш, ще те умори. Ето защо това, което в даден случай можеш да употребиш, то ще те ползва. Понякога вие се натъквате на противоречия, като мислите, къде ще бъдете след десет, петнадесет или повече години. Къде ще бъдете? Ще бъдете точно там, където сте сега. Понякога онова, което хората мислят, е сън. Един сънувал, че бил малко петгодишно дете, после пораснал, завършил основно училище, след това завършил гимназия, после университет, настанил се на работа, ходил на много места по света и много работи научил. Като се събудил, видял, че е пак в леглото си. В няколко часа само той е могъл да порасне, да завърши училище, да се настани на работа и да обиколи света, но след това се видял на същото място, където легнал. Питам, какво ще ви ползва такова знание?

Някога вие мислите като насън, че много знаете, но това знание е насън, вие не сте го приложили в живота си. Човек може по същия начин да говори и за любовта, но това е сън, не е истинска любов. Някой казва: „Топло ми е сърцето.“ Това е сън. Знаете ли какво нещо е топлото сърце? Това са думи само. Да е топло огнището, това е топло

сърце. Огън, на който не може да се опече хляб, огън ли е? Огнище, на което не може да се опече хляб, огнище ли е? Знание, което не може да ви помогне, знание ли е?

Като говори за любовта, апостол Павел я разглежда в съвсем друго положение. Той я разглежда като най-същественото нещо в живота.

Мога за обяснение да ви дам следния пример. Представете си, че имате силно желание да ядете хляб. Имате хляб, но устата ви е схваната, не можете да ядете. Отвътре имате желание да ядете, гладът ви измъчва, а отвън нямате условия да ядете. Какво ви ползва този хляб? Държите го в ръката си, разглеждате го, но не можете да го възприемете в себе си. Но не е достатъчно да приемете хляба в стомаха си. Изискват се след това ред процеси. В стомаха хлябът трябва да се асимилира, да се превърне в сок, който да се всмукне в организма, да се превърне в кръв, да се разнесе в дробовете, където се пречиства, да отиде в мозъка и там да се трансформира в мисъл.

Първо животът се изразява в хубави чувства, които хората често изгубват. Това, което се губи, не е реално. Реални неща са тези, които влизат в човека. Веднъж влезли в човека, те вече не се губят. Любовта е нещо реално, но вън от Бог тя не съществува, не се проявява. Значи любовта е външното проявление на Бог. Вън от Него тя не се проявява.

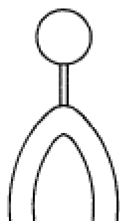

Фиг. 1

Да допуснем, че имате един кръг, който представлява човешката глава. Сега, за да разберете любовта, тя трябва да влезе в човека. Иначе какво ще разправят на болния неща, които той не може да разбере? Болният страда от стомах, а вие му разправяте за ревматизма – той нищо няма да разбере. Каквото и да му разправяте, той ще ви каже: „Оставете тези работи. Мене корем ме боли, а вие ми разправяте други работи.“ Или някого го боли сърце или гърбът, а вие му разправяте други неща. Той ще ви каже: „Остави тези работи, те не ме интересуват.“ И на вас като разправям тези работи, ще кажете: „Остави тези неща. Нас пари, пари ни трябват. Къщи ни трябват. Зима иде, може ли да останеш навън, да зъзнеш на снега?“ Така е, но защо мръзнат хората? Някой човек, след като е облечен, пак казва, че сърцето му било студено. Добре е облечен, къща има, жена има, деца има, и пак казва, че сърцето му било студено. При това и отвън е топло, слънцето грее, а той казва, че сърцето му било студено. Какво ще кажете за този човек? Значи липсва му нещо. Тази липса е подобна на някое ядене, което е много хубаво сготвено, но българинът обича повече пипер и казва: „Малко червен пипер не му достига.“ Друг пък казва, че малко масълце трябва на яденето. Вярно е и това, но какво допринася маслото?

Това са външни схващания. Маслото има едно свойство, че образува повече топлина в човека. Хора, които имат по-малко мазнини, те са обикновено по-сухи, по-нервни хора. Кожата на ръката обикновено у тези хора е суха, и отвътре у него започва да изсъхва. Този човек започва лесно да се дразни от нищо и никакво. Каквото и да му кажат, той ще иска да му се разправят други работи. Ако говорите на религиозния, той ще ви каже: „Какво ни разправяте за тези кръгове? Кажи ни нещо за Божията любов или за ангелите, за светиите.“ Този човек иска да му се говори за Божията любов, но има една смътна представа за Бог, за ангелите. Каквото и да му се говори

за Бог, той има смътна представа и за този, и за онзи свят. Той мисли, че онзи свят е като този. Ако си представите Бог отвън като някакво живо същество, нищо не можете да разберете, колкото и да ви се говори за Него. Тогава няма да разберат и стиха, че ние живеем, движим се и съществуваме в Бог. Къде ще търсите Бог? Вън от себе си вие не можете да Го намерите. Като разсъждаваме по този начин, ние можем да се отвлечем, но едно трябва да знаете, че знанието при известни условия е необходимо. Представете си, че в живота ви не ви върви. Какво правите? Казвате: „Аз не съм късметлия човек." Какво разбирате под думата „късмет"? Турците казват: „Ако нещо ми е на късмет, да ми дойде на крака." И християните, и религиозните хора вярват на късмета. Те казват: „Като дойде Духът, Той ще ни научи." Значи техният късмет е в Духа. Но има един закон, който регулира нещата.

Един човек сънувал следния сън. Дошъл при него един господин, подал му в ръката една торба с пари и му казал: „Вземи тези пари и докато съм още тук при тебе няколко часа, иди на пазара и виж какво можеш да си купиш с тях. Каквото успееш да си купиш в тези пет-шест часа, твое ще бъде. След това ще си замина." Той взел торбата с парите и отишъл на пазара. Какво да види. В който дюкян отивал, всички били затворени. Отива за дрехи – магазинът затворен. Отива за обувки – също магазинът затворен. Отива да си купи храна, хляб – пак затворено. Отива да търси майстори да поправят нещо в къщите му – никъде няма майстор. Поглежда часовника си – времето лети, а той още нищо не си е купил. Като изминало определеното време, отива най-после при този господин, който го чакал у дома му, предал му торбата неотворена и казал: „Нямам късмет." Господинът взел торбата си и си заминал. Това значи, че човек може да носи знанието в себе си, без да го разбира и да може да го използва.

Какво представя горният кръг? Той представя човешката глава и възможностите, които са вложени в нея. Главата представя Божествения свят, с който е свързан човек чрез мисълта си. Дробовете му представят ангелския свят, а стомахът – човешкия свят. На физическия свят човек е това, каквото представя неговото благоутробие. Той е като онзи свещеник, който турил ръцете си на стомаха, на корема си, и казал: „Владико свети, да бъде така, както ти казваш.“ Щом ядеш всичко, всичко добре се нарежда. Значи между главата, дробовете и стомаха на човека има едно съотношение. Някои казват: „Само с ядене не става.“ Така е, само с ядене работите не се уреждат, но и без ядене нищо не става. „Много мислене не трябва“. Така е, но и без мислене нищо не става. С много мислене не става, но и без мислене нищо не става. „Е, то с много работа не става.“ С много работа не става, но и без работа не става. Човек трябва да разсъждава. Какво значи „с много мислене не става“? Това значи – ако човек много се тревожи и много мисли, работата не става. Човек не трябва да се тревожи, а само да мисли. Ако пък никак не мисли, той се натъква на друга опасност.

Всички хора имат по една глава, но не са ѝ дали възможност да се прояви. Досега вие не сте си поставили въпрос, на какво място е поставена главата ви, на какво очите, носът и така нататък. Казвате: „Така ни е създал Бог.“ Така е, но вие никога не сте си задали въпроса, как да употребите тялото си, което Бог ви е дал. Ако е достатъчно само да кажете, че Бог ви е създал такива, мислите ли, че ако влезете в другия свят такива, каквито сте сега, ще можете да направите нещо? Вие не знаете, че щастието ви седи в двете ръце. Ако знаете разумно да движите двете си ръце, вие ще придобиете големи блага. Вземете например един цигулар. Ако знае правилно да свири, да движи лъка си, той на един концерт само ще може да получи около шестдесет-седемдесет хиляди лева. Казвате: „Хубаво свири този човек.“ Да,

хубаво свири. Като вземе лъка и цигулката си, изкарва нещо от нея. Вземете певицата например, знае как да пее и да говори. Тя има в себе си една малка ципица, която определя всичкото ѝ щастие. Казвате: „Да, има ангелски глас.“ Да, който има ангелски глас, той ще може да пее и да говори ангелски. Ангелите са добри певци.

Апостол Павел казва: „Ако говоря с ангелски езици, а любов нямам, нищо не съм.“ Това значи, ако говориш с ангелски език, а мисъл нямаш, нищо не си.

Фиг. 2

Какво ще разберете сега от това нарисуваното? Това е името на любовта. Който не разбира любовта, всичко в него е разхвърляно. Който не разбира, той е като онази невежата предачка. Обаче вещата предачка ще вземе преждата, ще я развлачи, ще я изчисти, ще я изпреде и ще изкара нещо от нея. Който не знае, ще каже: „Нищо не става от тези парченца.“ Който не знае, нищо не става, но който знае, той все ще изкара нещо от тези парченца. Който знае, той всичко може да изкара. Това значи да владее човек инструмента си. От тези части вие може да съедините, да изкарате нещо цяло. Това показва, че любовта има своя външна, има и вътрешна страна, има също така и свое приложение. Вие може да напишете едно любовно писмо, но като ви накарат да го прочетете, ще видите, че има нещо в него, което трябва да притурите. Любовта има своя език. Какъв тон има любовта?

Вие знаете примера за онази млада мома американка, която отишла един ден при един млад банкер, пипнала го по страната, по рамото, поговорила му малко и той казал: „На ваше разположение

съм. Каквото обичате, мога да ви дам.“ Извадил от касата си десет хиляди долара и казал: „И друг път заповядай, на услугата съм ви.“

Сега вие можете да вземете само външната страна, но не е така. Вие вземате една клечка кибрит, туряте я при сухите дървета, драснете клечката и огънят се запали. После дойде вятърът и раздухва още повече огъня. Това всеки не може да направи. Само разумният човек може да направи това. Той драсне една клечка кибрит, запали огъня и го използва разумно. В този живот мнозина се намират в положението на човек, който спи. И вие се намирате в това положение, и аз ви казвам: „И тази година ще продължи вашият живот.“ Той ще продължи най-много сто и двайсет часа, след което вие ще се събудите, ще се върнете от пазара и ще видите, че всичките дюкяни са затворени. Аз съм срещал стари хора, които казват: „Празна работа. Нищо не можахме да постигнем.“ Той казва, че имал синове и дъщери, които се разболели и умрели и останал сам-самичък, поне и той да си замине на оня свят при тях. С това той мисли, че нищо не е постигнал.

Преди години един варненски свещеник ми разправяше следното. При него дошла една стара баба, осемдесет и пет годишна, която му се изповядала. Казала му. „Дядо попе, имам един грях, който ми тежи на душата. Искам да се изповядам пред Бог.“ „Какъв е този грях?“ „На млади години имаше един млад и красив момък, когото много обичах. Обичахме се и двамата, но майка ми и баща ми ме насилиха, дадоха ме на друг, богат момък, а не на този, с когото се обичахме. Оттогава досега аз не мога да забравя своя възлюблен. Случи се, че той умря, но при този случай не мога да го забравя. От мъжа си имам четири сина и пет дъщери, които никак не обичам. Не обичам и мъжа си. Снощи например сънувах първия си възлюбен, с когото седяхме дълго време, разговаряхме се, ядохме, пиехме,

целувахме се. И сега си мисля, да ме прости Господ, как ще отида с този грях на онзи свят, какво ще ми каже Господ за моя живот.“

Това са изключения. Човек влиза в едно противоречие, което трябва да разреши. В какво седи противоречието? Ако вземете една жаба и я внесете в училището, какво ще научи тя в това училище? Тя ще търси блатото и ще каже: „Не ми трябват тези чертежи. Мене ми трябва вода, нищо повече.“ Сега всички вие имате известни желания и казвате: „Човек трябва да вярва в Бог, докато не може и не знае как да употреби всяко нещо на неговото място.“ В какво ще вярва човек? Може ли да вярва в умрелия човек? Човек може да вярва само в разумното в живота или в онзи, който може в даден случай да му бъде полезен.

Единственото Същество в света, Което ни разбира и Което винаги може да ни бъде в услуга и да ни бъде полезен, това е Бог. Той събужда в нас най-хубавото – любовта. Бог не е против нашите желания. Всяко желание, всяко чувство, всяка мисъл и постъпка, това е Бог в нас. Понякога ние правим грешки, но Бог винаги е готов да ни коригира. Художникът рисува, но докато нарисува една картина, той ще направи ред грешки. Представете си, че сте пред вратата на Рая и ви дават да нарисувате една картина, един човек. Вие се заемате да работите, но от рисунката зависи ще влезете ли в Рая, или няма да влезете. Ако не влезете, ще ви върнат назад. Колцина от вас ще нарисуват този човек както трябва? За да нарисувате човека както трябва, вие трябва да знаете на какво разстояние да поставите очите му, какъв нос да му направите, каква уста, какви вежди, какви пръсти на ръцете и прочее. Някога ви се вижда, че тази работа е лесна, но не е така. Например, някой си отваря устата и я затваря, като изказва много думи. Знаете ли какво означава това? Сега вие ще се намерите в положението на онези богомолци, на които свещеникът искал да проповядва и ги запитал: „Знаете ли какво ще ви кажа?“ „Не знаем.“

„Щом не знаете, няма какво да ви говоря." „Знаем." „Щом знаете, пак няма какво да ви говоря." Казвам, човек знае и разбира нещата само тогава, когато може да ги употреби. Той не знае и не разбира нещата, когато не може да ги употреби.

И така, любовта се проявява в света като една мощна сила, която може да се приложи във всички области на живота. Любовта е потребна и в младините, и във възрастните години на човека, както и в старините му. Тя е потребна и на този, и на другия свят, в цялата вечност. Любовта служи като подтик в живота. Мнозина се спират върху любовта на ангелите. Тази любов е много отвлечена. Например, ако ви питам нещо за любовта на ангелите или на светиите, какво можете да кажете за тази любов? Ето вие вече сте на толкова години, какво знаете за любовта например? Както ви виждам, мнозина от вас сте светили някога, горели сте, а сега сте в мрачина. Вие сте като огъня, който някой път гори, свети, а после загасне, стане черен въглен. Мнозина сте недоволни и казвате: „Какво бяхме едно време, и какво сме сега." Не се харесвате. Защо не се харесвате? Това не е произволно. Често вие сами ставате причина за вашето недоволство, вие сами спирате теченията на любовта. Вие трябва да разбирате законите на любовта. Вие не знаете законите, по които любовта върви. Защото и любовта, и светлината си имат свои пътища. Например, ако затворите прозорците си, светлината няма да влезе във вашата къща, защото светлината си има проводници, жици, по които се пренася. И тя може да се инсталира, както се инсталира и водата, и електрическата енергия. Така че, инсталацията на любовта, която имате в себе си, трябва да я пазите. Защото някой път инсталацията ви може да се развали отвътре. И когато се развали тази инсталация, вие ще чувствате, че нямате тази светлина и топлина в себе си.

И така, да се върнем сега към същественото – към живота, който и вие, и всички хора търсят. За да се разбере любовта, от която

произтича животът, първо трябва да имаме живот, който да употребим, да приложим, за да го използваме. Значи първо трябва да имате любовта, а за да разберете тази любов, трябва да придобиете живота. За да разберете живота, трябва да знаете как да го употребите и използвате.

Сега питам ви, какъв метод имате, за да употребите живота, да го приложите? Казвате: „Ние трябва да бъдем полезни на хората." Как ще бъдете полезни?

Ще ви приведа един пример. Вървят двама пътника в един студен зимен ден, навън е студ тридесет и пет градуса под нулата. В това време те виждат на пътя си паднал един човек, замръзнал от студ. Единият пътник казва на другия: „Хайде да слезем да помогнем на този пътник, да не умре от студ." „Няма какво да слизам, аз и без това съм замръзнал. Ако сляза да помагам на него, аз сам ще замръзна." Другият не го послушал. Той слязъл от коня и започнал да разтрива замръзналия пътник. Той разтривал ръцете и краката му, а като разтривал него, и той сам се стоплил. По този начин той помогнал на брата си, а първият пътник продължил сам пътя си.

Казвам, ако вие постоянно сте заети със себе си, ще замръзнете. Аз гледам, хората навсякъде правят същата грешка. Те се качват на коня си и бързат, гледат да не замръзнат на пътя, да си уредят своите сметки. Не, ти ще замръзнеш. Ти сам никога не можеш да уредиш своите сметки. Ти ще уредиш своите работи дотолкова, доколкото се уредят работите и на другите хора. – Защо? – Защото ти сам си част или един орган от Бог. Твоята функция в този общ организъм зависи от общото съгласие с другите органи. Ръката ти трябва да работи и затова здрава трябва да бъде. Ръката не работи за себе си, тя работи за цялото. И ръката не взема парите за себе си, тя ги туря в джоба, където ще се скрият за общите нужди. Това са само сравнения, с

които аз не искам да ви отклоня от вашия път, но казвам, ако вие разсъждавате по стария начин, къде ще му излезе краят?

Един човек обича да си попийва. Взел една малка цевица и я турил в една бъчва, и всеки ден си теглил по малко винце от бъчвата. Цевта била дълга половин метър. По едно време забелязал, че колкото и да тегли, не излиза никакво винце. – Защо? – Свършило се вече виното, пък и цевта не е много дълга, да извлече онова, което е на дъното на бъчвата. Та и всеки човек има по една такава цевица, с която тегли. Тегли ден, два, три, сто дена, докато най-после нищо вече не може да тегли. Казва: „Тръбицата ми не е много дълга." И тръбицата ти не е много дълга, но и виното се е свършило в бъчвата. Като вземаш от нея, трябва и да прибавяш по малко. Колкото и да е дълга тръбицата, един ден ще изпиеш всичкото съдържание и ще кажеш: „Не си струва тази бъчва, празна е."

Казвам: Хубаво е човек да пие от тази бъчва, но един ден нейното съдържание ще се свърши. Какво остава тогава? Къде е разрешението на въпроса? От бъчвите ли човек трябва да пие с малко масурче, или да си черпи вода от извора и то всеки ден колкото иска, без страх, че водата един ден ще се свърши? Човек трябва да черпи от извор, който постоянно тече и извира. Когато се казва, че човек трябва да отиде при Бог, имам предвид един такъв жив извор, който постоянно извира. Когато се казва, че трябва да отидете при човека, въпросът вече е съвсем друг. Всички хора са все такива бъчви, водата или течността в които е дошла от чешмите. Водата в такава една бъчва не е толкова прясна, както онази, която изтича от извора.

Сега аз говоря за външната страна на любовта. Тъй както сме ние с хората, на тях още не може да се покаже любовта във всичката пълнота. Като дойде един човек при вас, колкото и да сте добри, ще кажете: „Кога ще си отивате?" – Защо? Поседял е вече този човек няколко дена у вас, трябва да знаете има ли намерение още да седи.

Но и ако този гост поседи цяла седмица и иска вие да му служите, и той няма право. Той трябва да бъде много внимателен. И гостът трябва да бъде внимателен, и домакинът трябва да бъде внимателен. Ти искаш някой човек да ти услужи, да ти даде пари на заем, но същевременно не мислиш да му върнеш парите. Или искаш някой човек да ти говори сладко, а същевременно ти не си готов да му говориш сладко. Значи ти, който искаш по отношение на тебе да се приложи законът на любовта, по отношение на другите не го прилагаш. Ако не може да приложите този закон, ще кажете: „Извинете, малко съм нервен." Това са посторонни работи, с които се отвлякохме от съществената мисъл. Това не са недъзи, от които не може да се освободите. Например отивате в едно кафене и прекарвате там четири-пет часа. Излизате навън от кафенето, но дрехите ви миришат на тютюн. Това не сте вие, който миришете, но дрехите ви миришат. Вие сте били в една среда между хора, които пушат, и по този начин носите техните навици върху себе си отгоре. Какво трябва да се прави? Ще снемеш тютюневите си дрехи, ще си направиш една баня, ще измиеш и главата, и ръцете, и краката си и ще се облечеш в чисти дрехи. Тогава само ще отидете при приятелите си.

Та външната страна на тялото не е съществената. Това, че някой остарял, това още не е същественото. Хората днес остаряват от тревоги. Но в света стават ред промени, вследствие на което всички неща вървят към развитие. Казвате: „Ние трябва да остареем." Ако човек върви по Бог, той никога не трябва да остарява. Човек трябва да стане възрастен в любовта. Наместо да стане възрастен обаче, той остарява. Ако поставите едно растение между две плоскости, които вървят в противоположни посоки, то веднага ще се изкриви. Същото става и с дървета, които растат в глинеста или песъчлива почва. Когато ги поставите при тези условия, ще забележите, че клоните им вместо да вървят нагоре, извиват се надолу. Та когато и вие се

смущавате от нещо, трябва да намерите причината на това смущение и да се освободите от нея. Смущението причинява известна тежест. Често тежестта се предизвиква от някоя храна или от неправилното дишане, или от неправилната мисъл във вас. Една грешка може да я изправите или чрез стомаха си, или чрез дробовете си, или чрез мисълта си, но чрез яденето си по никой начин не можете да я изправите. Много хора са нервни – или храненето им не е добре, или не чувстват добре, или не мислят правилно. Ако мисълта на човека постоянно е заета с отрицателни мисли, той непременно ще стане нервен. Ако живее между святи и добри хора, той няма да бъде нервен. Това значи – ако пътят ви е отворен, вие няма да имате никакви препятствия. Представете си, че живеете при условия, където храната с много хубава, водата е чиста и въздухът винаги – чист и свеж. Вие никога няма да бъдете нервни. Обаче живеете ли при сиромашки условия, във всяко отношение вие ще бъдете нервни.

Сега вие чухте тринадесета глава от Посланието към коринтяните, пък и сами сте я чели много пъти. Но не трябва само да се говори и чете тази глава, но тя трябва и да се прилага, да се направи опит с нея.

Трима учители разправяли на децата си за хубавите плодове, за хубавите градини, но всеки разправял по свой начин. Първият разправял на децата, че имало в света много хубави градини с вкусни плодове, но нито плодовете им показвал, нито дал да ги вкусват. Като се върнали по домовете си, децата разправяли на родителите си какво им преподал учителят. Вторият учител разправил на децата си същото, но ги завел в тези градини, да им покаже какви плодове растат там. Третият учител разказвал на децата си за тези плодове и в една от тези градини на всяко дете дал да опита по един от тези плодове, а същевременно им дал по две ябълки и по две круши, на всяко дете, да ги занесат дома си, да ги покажат на родителите си. Кой

от тримата учители преподал най-добре урока си? Третият. – Защо? – Защото не само те разбрали урока, но и родителите им.

Та сега и на вас трябва и могат да ви проповядват за любовта, за Бог, но Бог и любовта трябва да се опитат, трябва да имат практическо приложение. Любовта непременно трябва да се опита. Любовта по никой начин не може да се намери така, както хората я търсят. По този начин я търси целият свят, но никой още не я намерил. Като си дойдете от любовта, вие непременно трябва да я опитате. Огън, който гори и изгасва, не е огън. Има тела, които веднъж като се запалят, с нищо не могат да се изгасят. И с кофи да наливате вода върху този огън, той не може да се изгаси.

Казвам, това, което не гасне при никакви условия, нито при болести, нито при сиромашия, нито при страдания, това е любов. При такава любов никаква болест не може да устои. Болестта гази само онези, които нямат любов. Сиромашията гази само онези, които нямат любов. Ако си слаб, това показва, че нямаш любов. Който има любов в себе си, той е силен човек. Не че ти като човек си силен, но любовта в тебе ти предава сила. Имате един килограм желязо. Питам, кой от вас може да вдигне това парче желязо? Казвате, всеки може да го вдигне. Но ако през това парче желязо прекараш силен електрически ток, който ще нагорещи това желязо до хиляда градуса, кой ще може да го вдигне? Никой не може да го вдигне. Не само че не може да го вдигне, но всеки ще седи на пет-десет метра най-малко далеч от него. Голяма е топлината на това желязо. Ако вратът на човека е много тънък, какво ще бъде неговото положение? Той трябва да има по-дебел врат, да отговаря на главата на тялото, а съобразно с това и дробовете трябва да бъдат хармонично развити. Човек трябва да работи върху себе си, да се развива.

В този смисъл всяка мъчнотия, която се явява в живота на човека, не е нищо друго, освен условие, за да се изправи някой орган в

неговия организъм. Боли те крак. Какво показва това? Че не знаеш как да движиш крака си. Щом не знаеш как да движиш крака си, това показва, че не познаваш закона за доброто. Боли те ръката, не знаеш как да я движиш. Това показва, че не разбираш закона на Божията правда. На езика имаш пришки, това значи, че не разбираш закона на Божията любов. Ухото ти е малко затъпяло. Това показва, че не разбираш закона на Божията мъдрост. Това показва, че всяко нещо си има свои вътрешни причини.

Сега мисълта, която искам да ви оставя, е следната: От вас не искам никакви религиозни, никакви догматически вярвания. „Ама трябва да бъдем добри.“ Думата „трябва“ ще я турите в торбата си и няма да я изваждате навън. Няма да казвате, че „трябва“ да се пее, да се свири. Ще извадите цигулката и ще пеете, ще свирите. Но като свирите, няма да събирате парса. Няма да бъдете в положението на онзи български даскал, който отишъл в едно село и като знаел да свири на цигулка, отивал често на църква и там пеел и свирил при богослужението. Всички казвали: „Даскалът пее и свири много хубаво“, но никой нищо не му давал. Като огладнял, той напуснал църквата и отишъл да свири в кръчмата. Като го видели, всички казвали: „'Ела тук да ни посвириш.“ Посвирил той и веднага му дали да си пийне и да си хапне – нагостили го.

Това, което отделя хората от Бог, това не е учението на Бог. Това, което сближава хората, кара ги да се разбират, това е Божията любов, Божията мъдрост и истина. Когато се разбираме, ние трябва да си пазим интересите. Това значи благата, които Бог ни е дал, ние трябва да разпределим разумно. Това значи живот. Разпределението на тези блага зависи от човека. Те могат да бъдат от умствен или от сърдечен характер. И най после, като разпределим и физическите блага, с това ще се разреши въпросът.

Следователно трябва да се разпределят благата и в трите свята. Всяко благо, което Бог е дал на човека, трябва да се разпредели правилно. Той трябва да задържи за себе си част от това благо, а останалото да раздаде и на другите. Всичко, което Бог е създал – всички училища в света са създадени с цел към това, да намери човек своето предназначение. Често хората употребяват знанията си не за това, което е полезно. Някои ще ти проповядват, че трябва да пазят съботата, но какво са придобили? Други пък ще ти проповядват, че трябва да се кръстиш. И кръстенето, и кръщаването има смисъл, но с това хората не са постигнали много нещо. Какво ли няма да ви учат хората. Някои ще ви учат в тайните на природата. Някои земеделци ще ви учат как трябва да изорете нивата, за да изкарате повече жито.

Христос казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго истиннаго Бога.“ Само в любовта е Христос. С други думи казано, човек може да работи само с любовта, която му е дадена. Любовта, която може да изправи и разреши всички противоречия в ума, в сърцето и в постъпките на човека, е Божията любов. Това е знанието, което сега идва в света. Вие като ученици на една окултна школа, не изучавате нещата по един начин. Има практически начини за изучаване. Има един начин, по който може да се изучават нещата, но ако ви се даде този начин, вие ще се отвлечете от знанието, което имате, и няма да постигнете много нещо. Вие ще дойдете до положението на италианския учен Ламброзо, който изучаваше само отрицателните, престъпните типове в живота. Това е една аномалия. Човек трябва да изучава положителните черти на хората, той трябва да изучава добрите хора. Какви са основните черти на един човек? Основната черта на човека е любовта, която върви по пътя на мъдростта и на истината. Тези черти дават характера на човека. Той трябва да изявява на всяка стъпка Божията любов.

Сега всички трябва да размишлявате върху това, което ви говоря. Дълго време трябва да се мисли върху него, но за вас е важно онова, което може да ви остане от любовта. Ще се учите, като драскате клечки кибрит, да не ги хабите. Никога не си играйте с любовта, не хабете любовта, не хабете клечките си. Като драснете една клечка, трябва да запалите свещта. Като запалите свещта, трябва вече да вървите в пътя си. Запали ли се свещта ви, това е любовта. Откъдето и да минавате, драснете по една клечка. Никога не мислете за нея. Никога не мислете за запалените клечки. Кажете на човека една добра дума и не мислете. Минава един покрай едного и му казва: „Не се смущавай, твоите работи ще се оправят.“ „Как ще се оправят?“ „Това не е моя работа.“ Лекарят преглежда един болен и му казва. „Ти ще оздравееш.“ „Как?“ „Това не е моя работа“ Това значи – изнесете болния на планината, на чист въздух, хранете го със здрава, чиста храна и не се безпокойте. Природата ще свърши своята работа.

Значи ние трябва да дадем на Божествения Дух да работи в нас, но всички трябва да учим. Човек трябва не само да учи, но и да прилага. Човек трябва не само да прилага, но всяко нещо трябва да го използва, да види неговия плод и да го вкуси, да го опита.

Сега думите на апостол Павел, който казва: „Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, ще съм кимвал, що звънти, и мед, що дрънка.“ Значи, ако любовта не дойде у нас, всички други неща ще останат без съдържание и смисъл. Или другояче казано, ако ви дадат най-хубавата храна, но имате температура от четиридесет градуса, тази храна ще остане неизползвана, вие нищо няма да разберете от нея. Тази храна може да ви се даде само при положение, когато нямате никаква температура, когато сте здрави и добре разположени.

Значи, ако нямате любов, всички външни условия, всякакво знание ще остане неизползвано. Следователно условията, при които

можете да използвате любовта, знанието, е Божията любов. Мнозина от вас усещат, че имат препятствия, че не могат да постигнат това или онова. На мене мнозина са ми казвали, че не са такива, каквито трябва да бъдат. Дохождали са при мене някои и са се оплаквали, че не се отнасяли добре с тях, че не им давали вода да пият и така нататък. Казвам, идете на извора и пийте колкото искате. Не очаквайте да пиете от бъчвите, да ходите от бъчва на бъчва и да пиете от тях с масурче. Оставете този въпрос настрана. Добре е по някой път да отидете при някой кръчмар, да видите как той пише всичко, което продава и купува. – Защо? – Защото реално е само това, което се пише. Това, което не се пише, не е реално. Само това ще се плаща, което се пише.

Сега вие сте в една школа, която изисква приложение. Можете да имате някакви неудобства, не се плашете от тях. Каквито противоречия да срещате, не се спъвайте от тях. Когато земеделецът оре земята, той не трябва от нищо да се спъва. Че някой път земята не е толкова наторена, нищо от това. Той ще я натори. Ама нямало достатъчно вода, земята била суха. И това не е за спъване. Той ще прекара някаква вада и земята ще стане по-влажна. Ето защо не се плашете от мъчнотиите. В каквито мъчнотии се намирате, бъдете като разумните градинари. За това се изискват ред лекции, които вие трябва да изучавате. Казвате: „Какво да правим?“

Казано е в Писанието: „Елате при Мене, Аз ще ви покажа вратата.“ Добре, вие дойдете при вратата, но тя е заключена със секретен ключ. Какво ще правите тогава? Всичко в природата е затворено със секретни ключове. Понякога вие може да влезете вътре, но ако изгубите този секретен ключ, не можете да излезете навън. Така е пропаднал един милионер в Америка. Той отишъл един ден да разглежда богатството си в подземието, което се отваряло и затваряло със секретен ключ. Като влязъл вътре, ключът по невнимание от

негова страна се заключил, и той не могъл да го отвори. Така останал той в подземието при своето богатство, където умрял. Също така и човек и в науката може да умре. Като се предаде на големите знания да ги изучава, може да влезе някъде, да се затвори със секретен ключ и повече да не може да излезе навън. И при знанието може да се затвори вратата.

Следователно, ако говоря с човешки и с ангелски езици, а любов нямам, от нищо не се ползвам. Всеки от вас трябва да се ползва вече от любовта. Любовта, която внася в човека нов живот, е Божествената любов.

„Добрата молитва“

Първа лекция на Общия окултен клас
26-ти септември, 1934 г., сряда, Русе – Братски салон

МИЛОСЪРДИЕ, СМИРЕНИЕ И МОЛИТВА

„Добрата молитва“

„В начало бе Словото“

Ще прочета петнайсета глава от Посланието към римляните.

„Духът Божи“

Всеки път след като остарее човек, мисли, че всичко е научил. Той не знае, че учението е за старите. Младият не учи, а старият учи.

Хората не се разбират общо, понеже говорят различни езици, а пък да превеждаш от един език на друг не става без погрешки. Всякога в превода стават погрешки. Всеки един език си има свои свойства, и старите, и новите езици. Много пъти в един език не може да се преведе това, което е. Не може да се предаде истината. Някой път вие мислите даже, че някои работи ги разбирате, но никога не сте правили опит, докъде се простира вашето познание. Защото има два вида учение, външен начин и вътрешен начин. Един начин физически, друг – духовен, трети – Божествен. Значи има трети начин.

Сега всичката мъчнотия седи в това, че ние някой път чрез физическия свят искаме да разберем духовния. Някой казва. „'Видях нещо. И като видях, уплаших се.“ Но какво нещо е уплашването сега? Когато на гърба ти турят една голяма тежест, ти се уплашваш, че ще се счупи гърбът ти. Или някой път човек се страхува от някоя радост. Защото някой път и радостта е толкова голяма, че не можеш да я носиш. Турците казват: „Хата олур“[1]. Някой път и скръбта е толкова голяма, че не можеш да я издържиш. Силният човек се познава във

[1] **хата олур**. (тур.) – ще стане грешка

време на скръб. Ако ти не можеш да носиш скръбта, това показва, че си слаб.

Някой път съвременните хора приличат на един турчин арнаутин[2], който минавал за много сръчен. Една вечер пътува той с коня си и вижда на пътя един черен чукан. Счита го за един поп, който го дебне, и казва: „Папаз, махни се!“ Попът не се махнал. Арнаутинът казал: „Ти като не се махаш, аз ще заобиколя.“ И заобиколил. Това било вечерта. На другия ден на връщане видял, че това било пън. Някой път хората се страхуват от изгорели чукани или от бъз. На другия ден на връщане арнаутинът, като видял, че това е чукан и около него има бъз, той извадил сабята и почнал да кълца бъза и да удря пъна. Но след като кълцал, кълцал чукана и пъна, какво?

Значи арнаутинът вечерно време прави чукана на поп, който го дебне. Също така и вие във вашето съзнание някой път преувеличавате вашите скърби. Нямате за това ясна представа. Някой пита защо Господ направи света такъв. Вие мислите, че Господ направи света, за да дойдете вие да ядете и пиете, и да бъдете щастливи, но в това не е смисълът на живота. Това е само едно средство.

Сега хората не се хранят правилно. Не се хранят с това, което е определено за храна. Писанието казва, че човек трябва да се храни с плодове. Едва тепърва човек трябва да се научи с каква храна трябва да се храни. Ако човек не намери подходящата храна, той не може да добие безсмъртието. Как ще разберете думите на Христа: „Аз съм живият хляб, слезнал от небето.“? Като направите един вътрешен превод на този стих ще видите, че храната, това е Словото. И ако човек не може да се запознае със Словото, тогава той остава ненахранен. Значи човек се запознава със Словото. Така както

---

[2] **арнаутин** (тур.) – албанец, упорит човек, лют човек

слабият, болният, хилавият човек, след като яде хляб, обновяват се силите му, така и онзи, който се запознава със Словото, ако е обезсърчен, минава му обезсърчението. Защото обезсърчението е едно отслабване. Щом човек се съедини със Словото, веднага ще се измени неговото състояние.

Аз не искам да ви повтарям неща, които не ви допринасят нищо. Казват, че повторението е майка на знанието. Отчасти е вярно това. В природата нещата не се повтарят, не могат да се повтарят. Ти си мислиш, че се повтарят. Една и съща опитност можеш да я имаш и в детство, и като възрастен, и като стар, но те ще бъдат различни опитности, ще имаш различни разбирания.

Например сега казват, че трябва да обичаме. Човек може да обича само Едного. В началото на своето развитие казват, че всички трябва да обичате. Това е невъзможно. Какво означава всички? Това е един прерогатив само на Бога. Човек постепенно със своето духовно развитие ще разширява кръга на своята любов. Да обича всички, това е качество на Бога, но човек ще счита това като една крайна цел, към която да се стреми. Това е точката, далечната точка, към която води неговият духовен път. Значи това е идеалът на човешката душа. С приближаването си към съвършенството и към безсмъртието си той ще се приближава все към този идеал. Щом правиш разлика между едни и други, ти още не разбираш всичко. Казваш, че Господ създаде всички. Тогава не можеш ли да обичаш това, което Господ е създал? Значи, щом Господ е създал един човек, трябва да има в него красота. Ти не можеш да не обичаш красивото. И от друга страна, това, което Бог е създал, това е полезно. Ти не може да не обичаш полезното. Отвращението не е създадено от Бога.

Някой човек ти каже някоя обидна дума, и ти не можеш да го обичаш. Значи той се е облякъл в една дреха, която дреха ти не обичаш. Някой път господарите не обичат слугите си и се оплакват от

тях. И слугите, като се събират, и те говорят за господаря си. И едните, и другите правят това. Кое е онова, което човек не обича? Защо не обичаш слугата си? Защото може би той не е направил нещата така, както ти искаш. Но онова, което ти искаш слугата ти да го направи, право ли е? Много пъти ти казваш: „Трябва да вярваш в това, което аз ти казвам.“ Няма какво да вярват хората в твоите думи. Временно е онова, което ти говореше, а важно е онова, което ти говориш, истина ли е, или не. А пък дали той е даровит, то е друг въпрос. И дали те ще вярват, то е друг въпрос. Това е тяхна работа.

Истината не е от слабите неща, че да има нужда да я защищаваш. Ти казваш, трябва да се увериш, че онова, което аз говоря, е вярно. Това, което ти казваш, ако е вярно, тогава ти трябва да се ползваш от него. Но ако ти сам не можеш да се ползваш от него, това показва, че нямаш истинско разбиране.

Някой казва: „Аз не мога да пея, но мога да те науча да пееш.“ Някой казва: „Аз не мога да свиря, но мога да те науча да свириш.“ Това не може. Никога не може да научиш някого на това, което ти не знаеш. Той не знае да пее или свири, а казва: „Аз ще науча другите да пеят или свирят.“ Това е невъзможно. И ако някой, когото ти учиш, се е научил, той се е научил от себе си, той знае повече от теб. Някой казва „Аз не зная, но мога да те науча теоретически.“ Не се заблуждавайте. Някой казва: „Трябва да го научиш“, за да те научи. Ако учението може да се научи чрез бой, тогава всички хора щяха да се научат.

Всички вие сте много претоварени. Всички хора са претоварени все с ненужни неща. Казвате: „Какво ще се прави в тези години? […] Нашата държава не е оправена, и все се оправят. Зима иде, трябват въглища, какво ще се прави?“ Някой се оплаква, казва: „Аз ще умра.“ Аз десет пъти съм умирал, и пак съм възкръснал. Той представлява, че умира. Писанието казва: „Ще възкръснеш.“ Онзи пита: „Дали ще

възкръсна?“ Там е сега знанието. Как ще възкръснеш, като не си умрял? И като умреш, това е едно особено състояние на съзнанието. Защото ти мислиш, че като умреш, при смъртта ще загубиш своето съзнание. Изгубването на съзнанието е друго, това не значи изгубването на живота. Можеш да изгубиш условията, при които можеш да живееш. И можеш да имаш голо съзнание, че страдаш, но твоето страдание е привидно. Човек може да се лиши от няколко блага.

Сега всички хора имат желание да се запознаят с истината, какви ли не определения дават на истината. Някои казват, че истината е горчива. Никаква горчивина няма в истината. Казват: „Истината е неразбираема.“ Това е едно друго заблуждение. Някой казва: „Ти носиш истината.“ Истината няма нужда да я носят. Друг казва: „Истината е непоносима.“ Така не се говори. Истината няма нужда някой от вас да я носи

Три неща има, по които вие може да познаете Бога – да Го познаете като любов, като мъдрост и като истина. Това са трите начина. Това са дрехите, с които Бог е облечен. Вие за да познаете любовта, трябва да имате знание. Любовта без знание, несъвместима е с живота. Животът сам по себе си, без любов и без знание, е несъвместим. Онова същество, което обичаш, ти трябва не да му създадеш условия, но никога не трябва да разваляш условията, при които то живее. Бог, Който ни обича, създаде света заради нас и целият свят показва любовта на Бога. Бог чрез мъдростта създаде света, за да изяви Своята любов. Ние, ако обичаме Бога, трябва да използваме условията, при които живеем. Бог те е създал за музикант, а ти ставаш търговец. Бог те е създал за слуга, а ти отиваш да ставаш господар. Бог те е създал да станеш майка, а ти искаш да станеш баща. Всички искат да станат това, за което Господ не ги е създал.

Сега всички искате да станете господари, но какво ще добиете с господарството? Чрез господаруването ще си навлечете една голяма беля в света. Понеже Господ е най-големият господар, и като намери, че малките господари не са постъпили както трябва, тогава Господ им дава нови уроци. Писанието казва: *Гордостта се ражда не в слугите, а в господарите.“ Господарят си представя, че има сила. А в какво седи неговата сила? Че е много богат. Богатството не е сила, а условие. Утре дойде една малка болест и ще лежиш на кревата. Паметта ти ще те остави и не ще можеш да помниш. Има такива болести, при които изгубваш знанието си. И като изгубиш всичкото си богатство, ти вече нямаш никаква сила. Значи сила е само това в човека, което не се губи. Любовта се проявява чрез знанието, но и знанието става причина да дойде любовта. Силата иде чрез любовта. Ти не можеш да бъдеш силен човек, ако не любиш. Ти, ако искаш да станеш силен човек, трябва да обичаш, и ако ти не обичащ, ти си слаб човек. Един за да обичаш, ти трябва да имаш мъдрост. Ако хората се разбираха, не биха живели така, както сега. Ако един човек те разбира, той ще ти свири, а ако не те разбира, няма да ти свири. Ако те обича, така ще те посрещне и така ще ти говори, че да си доволен.*

Ти казваш за някого: „'Трябва да го насоля по всичките правила.“ Казваш: „Аз го насолих.“ Казваш още: „Трябва да се насоли.“ Солта не дава живот. Солта запазва някои работи. Христос казва: „Солта ако избезсолее, с какво ще се соли?“ Какво означават тези думи? Ако твоето сърце престане да обича, то се е обезсолило. Ако твоят ум престане да обича Божиите работи, ти си обезсолял. Любовта ще ти даде тази сила. Божията мъдрост, като я приемеш, ще ти даде условия за силата.

Представете си. че не знаете какво *нещо* е сладчина. Бог ти е дал едно чувство, един орган на вкуса, чрез който може да узнаете сладчината моментално. Един професор може да те изпита какво

нещо е сладчината. Втори професор, трети, четвърти професор, но ти казваш: „Тъмно ми е, не мога да разбера какво нещо е.“ Казвам, за да разбереш сладчината, този въпрос е за няколко секунди само. Като близнеш, ще разбереш. Тогава това, което не могат да ти обяснят професорите, ти ще кажеш: „Научих се аз какво нещо е сладчината.“ Като слушаш двайсет години, нищо не си научил, а ако близнеш, веднага ще научиш. И двайсет години да ви разправям защо Господ е това, няма да научите, но ако близнеш мъдростта, ще я научиш.

Сега в света някои лекуват алопатически, а други лекуват хомеопатически, тоест с малки дози. Алопатическите лекове често са горчиви, а хомеопатическите церове отвън са сладки. Понеже децата бягат от горчивите лекарства, лекарите са се изхитрили и приготовляват лекарства отвън покрити със сладчина, но отпосле са горчиви.

Да кажем, че вие се радвате на спечелените сто хиляди лева. На какво се радвате? Кое е онова, което ви причинява радост? Какво могат да ви донесат сто хиляди лева? Сто хиляди лева могат да ви донесат голяма пакост. Ако ги носите като злато, вас могат да ви претрепят някъде. Ако имате сто хиляди и около вас се съберат хора, които нямат пари, те ще почнат да ви мамят, да ви лъжат, и вие няма да знаете истината. Вие значи се радвате на това, което може да ви причини страдание.

Сега като ви говоря, някой от вас, който не разбира, ще каже: „Какво трябва да правим?“ Онзи, който носи кирливи, нечисти дрехи, трябва да ги съблече и после трябва да отиде на баня, да се умие. И после – да се облече със съвършено нови дрехи, а за старите да не мисли.

Има някои ваши възгледи, за които казвам: съблечете ги и ги хвърлете. Не само това, но ще отидете в банята да се умиете по всичките правила. Но не със сапун, а без сапун, защото сапунът,

освен че не измива, но забърква работите. Сапунът много пъти запушва човешките пори. При това този сапун, който вие употребявате, е направен от вещества, които не хармонират с човешкото тяло. Има известни сапуни, аз някой път гледам, има една особена отвратителна миризма в дрехите, прани с такъв сапун, и два-три дена миришат тези дрехи. Опери дрехите с чиста вода. Ако някоя вода не може да я измие, то тя има някои примеси. Има вода, чрез която не може да се измие. Сега не вземам това като правило.

Ти казваш: „Аз имам вяра." Каква вяра имаш? Вяра имаш, но те боли рамото. Вяра имаш, но те боли коремът. Вяра имаш, но стомахът ти не работи. Казвам, каква е тази вяра? Някой казва, че е болен. Болестта не е нищо друго освен едно изобилие. Значи дадено ти е едно изобилие, което носиш, и всички тези болезнени състояния се дължат на капилярните съдове в човешкия организъм. Някой казва, че бил неврастеник. Неврастенията показва, че през нервите му тече повече електричество и тази нервна система от много работа се е раздрусала. Той трябва малко да завърти крана, за да не е неврастеник. Нали има модерни душове – там има два винта, единият винт за топла вода, другият за студена. Ако ти отвориш само врялата вода, този душ ще те изгори, а ако отвориш само студената вода, ти сам ще изстинеш. Ти ще отвориш и топлия, и студения душ и ще туриш ръката си, за да направиш водата приятна.

Човек има два ключа. Студената вода е това, което слиза от главата, а ключът на симпатичната нервна система пуща топла вода. Ти си станал неврастеник – много студена вода си пуснал. Малко ще постегнеш душа със студената вода и ще отвориш ключа на симпатичната нервна система, на топлата вода. Имаш много знание, а малко любов – студен си станал, неврастеник си. Ще затвориш ключа на чрезмерните човешки знания и ще отвориш ключа на любовта. А стане ли много горещо, ще пуснеш от студената вода. Така че

любовта и знанието трябва да се съединят, да се образува едно приятно съчетание.

Ти се уплашиш, че те боли ръката. Това показва, че в дадения случай приема повече сила, а по-малко възможности тази сила да се проявява. Имаш ревматизъм. Завърти малко ключа на топлата вода, трябва ти повече любов. Любовта лекува всички болести, но трябва да знаете как да я употребите. Човек, който иска, може да се лекува с любовта, може да я опита. Заболи те рамото, ще опиташ любовта си. Рамото ти казва: „Много работа съм привършил, но ти никога не си ме погледнал и помилвал." Ти ще помилваш и погледнеш рамото. После боли те кракът – никога не си го милвал, и ще погладиш крака си. Ако ти погладиш крака си, и не ти минава, това показва, че не обичаш крака си. И обратно. Ще помилваш крака си дотогава, докато той почне да се затопля и при това разстояние ще се разширят капилярните съдове. Ще дойде остаряването. Някой път ти казваш: „Направих опит." Но утре пак те заболи някъде. Това показва, че не си направил опита както трябва.

Бях веднъж при един евангелист. Заболя го зъбът. Той нямаше церове. Беше десет часа вечерта, всички аптеки бяха затворени. Казах му: „Нали в Евангелието е писано, че когато те заболи някое място, да го намажеш с дървено масло и ще идеш при презвитера да се помоли." Казах му: „Какъв смисъл има онова, което е писано, ако не се приложи." Казах му: „Двайсет години вървиш по пътя на Христа, призови Го да ти помогне. И ако не те излекува Христос, значи ти не Го познаваш. Ако те излекува, познаваш Го." Казано е: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго истиннаго Бога, и Господа Исуса Христа, Когото си изпратил." Ако ти познаваш Христа, душата ти ще бъде пълна с любов и няма да те занимават малките работи.

Един евангелски проповедник проповядвал веднъж, че човек не трябва да се обезсърчава, че трябва да има самообладание, че всичко,

което иде от Бога, е за добро. Той слезнал от катедрата и му съобщили, че баща му умрял, и после му казали, че някой друг е умрял, а не баща му. Защо е плакал той?

Бащата не умира. Той отишъл на визита. Господ го вика. Отишъл при Баща си в дома си, а вие казвате: „Баща му умря." Не е права тази идея. Ако вашият баща умира, вие не сте на правия път. Ако брат ви, сестра ви умират, ако вашата вяра се губи, вие не сте на правия път. Ако вие не се самообладавате, вие не сте на правия път. „Баща ми умря, и аз ще умра." Не си на правия път. Можеш да кажеш: „Ще мина през училището на смъртта." Това е друг въпрос.

Христос каза: „Имам власт да положа душата Си и имам власт да я взема пак." Той казва на друго място: „Съборете този храм и Аз в три дена ще го създам отново." Това показва сила, знание. Евреите Му казали: „Ти на колко си години? Нямаш още трийсет и пет години, а този храм е съграден за четирийсет и пет години."

Някои казват: „Научи ни, Учителю." За да ви науча, трябва да ме слушате. И най-първо, аз не съм намерил хора, които да ме слушат. Някой казва за някого: „Звездите му помагат." Или казва: „Въздухът му помага." Въздухът е едно условие, звездите са условие, но те не помагат.

За някого казват, че той е Венерин тип. Кривият тип на любовта, той е Венерин тип. Той не знае как да люби. Венериният тип някой път си позволява някои неща. Ще си съставите едно ясно понятие за онова истинско проявление на Божествената любов. Това е най-хубавото състояние вътре.

Любовта се облича. Ако ти опиташ Божествената любов, ще разрешиш всичките мъчнотии, това, което те мъчи, и животът ще има за тебе друг смисъл. И човекът на любовта не се бои. Човекът, който има любов, той не се бои нито от смъртта, нито от тъмнината,

нито от болестите, нито от сиромашията, от нищо. И онзи, с когото ходи любовта, той не може да бъде болен.

Някой декламира из Шекспир или декламира от някой друг автор, но това, което той декламира, не е негово, той го е взел оттук-оттам. Някой проповедник цяла седмица оттук-оттам взeме и сглобява една проповед. Стойността на една проповед се вижда, ако се приложи в живота, да се види какво може да донесе. Така Славейков е казал: „Парице, парице, всесилна царице, с тебе – в рая, а без теб съм на края." Хубаво, сега „парице, парице, всесилна царице" – ако това беше вярно, тогава всички богати хора трябва да бъдат все в рая, а пък Писанието казва, че богат човек не може да влезе в Царството Божие. Какво е разбирал Славейков под думата „пари"? Ако парите се разбират по отношение на Божията мъдрост – да. Ако се вземат парите в преносен смисъл, като Божията мъдрост, тогава – да, но ако се вземат в буквален смисъл, думите „парице, парице, всесилна царице, с тебе в – рая, без тебе – на края" нямат смисъл.

Ти можеш да кажеш: „любов", „мъдрост", но любовта и мъдростта не идат. Ти отиваш при някого, усмихнеш му се сладко, той седи и не се мърда. Ти гледаш, че младата мома е весела и засмяна, но като се приближиш при нея, тя си мени погледа. Ако ти си любезен, усмихваш се. Ти казваш: „Много студено се отнесе." Защо се отнесла студено? Понеже вие винаги изхождате от себе си, от известни ваши състояния, които не са ваши, вие всякога сте заинтересовани. Например имате пари, вложени в банката. Интересувате се от банката, но от обич към банката ли? Утре извадите парите от банката и казвате: „Пет пари не давам за банката."

Този начин не е начин за намиране на истината. Ти учиш някоя наука, но си заинтересован. Учиш френология, но си заинтересован. Учиш хиромантия, но си заинтересован. Така не се учи. Най-първо Бог, като създал света, Той вложил любовта в сърцето на човека,

вложил мъдростта в неговия ум и вложил и истината в неговата воля. Те са три сили, които Той е турил в него. Докато ти в сърцето си вървиш по пътя на истината, тогава можеш да постигнеш всичко. Това е пътят, по който трябва да върви човек. Това е новият път.

Някой казва: „За да тръгне човек по новия път, трябва да се отрече от себе си. Трябва да напусне жена си, децата си.“ Ти можеш да напуснеш жена си, и пак ще бъдеш старият, нищо повече. Например ти ще напуснеш една жена, но ще вземеш друга жена. Ти ще напуснеш българските пари, но като отидеш в Англия, други пари имаш. Това не е самоотричане. Това е криво разбиране.

За да имате знание, трябва да имате любов. За да се прояви любовта, трябва да имате знание. А за да се прояви знанието, трябва да имате любов. И за да имате любов, трябва да имате знание. Те са две неща свързани. Те са като онези, положителните и отрицателните, величини. Ти си мислиш в душата си какво ли не. Влезе в душата ти едно чувство изопачено. Как според вас трябва да се обича човек? Тогава напишете темата „Истински метод за обичане“. Напишете темата тези от вас, които могат. Имате известна опитност, напишете въз основа на това. Ще накараме някого от вас да направи опит с любовта, да не е само теоретически.

Сега, като ви говоря, някой от вас може да каже: „Каква е крайната цел на Учителя? Какво иска да ни каже той?“ Две неща искам да ви кажа. Да не туряте никакъв горчив примес във вашата любов и да не туряте никакъв горчив примес във вашето знание. Не изопачено знание, не да мислиш това, което не е.

Ти казваш: „Той не ме обича.“ Че и ти досега не си го обичал. Човек, който веднъж е обичал, той е променен, той е вече човек и половина. Човек и половина е този, който обича. Някои учат любовта на миналото. Вие учите още любовта на миналото. Човек, който е обичал веднъж, той е готов, той не мисли вече за себе си. Той има

всичкото богатство в света, той е щедър. Той е като онзи извор, който тече. Той не мисли как ще мине животът му, не мисли какво ще стане. Занимават го съвсем други въпроси. А пък дотогава, докато мислиш какво ще стане с тебе, че трябва да пестите за стари години, че има старини, това-онова, нямам нищо против това, но това не е разбиране от Бога.

Ние сега мислим как да уредим живота си. Всички, които са уредили живота си, са все на почтено място някъде. Но да оставим това сега. Ще ви приведа един пример. Един отишъл да вземе пари от един банкер. Банкерът му чете нотации, почва да му чете морал: „Ти трябва да бъдеш честен. Трябва да се носиш добре." На този морал се изгражда човешкият живот. После ще му даде три полици. „Трябва да бъдеш честен." Чете му морал дълго време и онзи подписва полицата, дава гаранция и излиза. И казва си: „Много голям морал ми чете."

Аз не искам да ви чета морал, но ви казвам така: парите, които Бог ви дава, не ги харчете нахалост. Харчете ги на място. Най-първо, вземете си хубави дрехи първокласни, едни хубави обуща, една хубава шапка и всичко хубаво, веднага, с тези пари. Направи си една хубава порядъчна къща, вземи си едно хубаво легло, употреби парите така. Ако богатството ти не може да стане проводник на Божията любов, тогава това богатство няма смисъл в себе си. Ако с богатството, което Бог ви е дал, не можеш да си направиш приятели, тогава вървиш по крив път. Ако с тази сиромашия не можеш да си направиш приятели, вървиш пак по крив път. Това е един метод.

При един банкер в Америка отишла комисия от благородни дами за помощ за благотворителни цели. Той е дал една малка сума. После отишла при него една мома, която така го погледнала, и банкерът казал: „Какво обичате? На ваше разположение съм." Какво употребила тя? Тя употребява любовта. Тя носи любовта. Тя искала да му каже: „Аз вярвам, че в твоята душа се крие нещо велико, хубаво, и

аз те познавам, в тебе има нещо хубаво. Но хората не те познават.“ Това е говорил погледът на момата и банкерът веднага отваря касата.

Ако хората питат за вас кои сте, вие още не сте на пътя. Ти казваш: „Човек трябва да бъде много скромен.“ Нямам нищо против това, но ви казвам, аз съм за милосърдието, за смирението и за молитвата. За мен животът има смисъл само за милосърдието, за смирението и за молитвата. Единствените неща, на които съм се спрял, са милосърдие, смирение, молитва. Милосърдието е закон на любовта, смирението е закон на знанието, а молитвата – на истината. Ти чрез молитвата ще се научиш да влезеш в общение с Бога, да се разговаряш с Бога. Ако ти на своя Баща не можеш да говориш, не можеш да се развиваш правилно. Всяка вечер ще говориш на телефона с Бога. С любов ще Му говориш. Ще Му благодариш, че те е изпратил на земята. Ще кажеш: „Господи, много добре си направил всичко.“ Ти казваш: „Какво да се молим?“ Че какъв учен човек си ти? На хората държиш лекции, а не можеш да се молиш на Баща си.

Под думите молитва разбирам следното: това е истинското положение, при което човек може да се научи да говори. То е един вътрешен подтик, една вътрешна необходимост. Когато никакъв метод вече не помага, когато човек е употребил всичките средства и не може да помогне, тогава ще дойде до онова уединение на душата, при което нещо от дълбочините ти се повдига нагоре към Бога.

Всеки, който отива при Бога, не е бил разочарован. Когато сме отивали при Бога, и не сме били разочаровани. Не е било време, когато Той да не ни слушал. Той ще те послуша. Но когато Той говори в мен, трябва да съм послушен, да изпълня Неговата заповед. С други думи, ако върша волята Му, молитвата ми всякога ще има благоприятен резултат. А ако не вършиш волята Му, молитвата ти няма да бъде послушана.

Христос нямаше болести, нямаше нужда от болници. Той казваше, че като носеше Своите теготи, взе и нашите теготи. Христос показа един път – път на цялото човечество. Не само да носим страданието като един товар и да се обезсмисли всичко, но да виждаме във всичките страдания една красива страна. Според мене герои са само онези, които носят страдания. Като носиш страданието, ти си герой, и в това геройство ти трябва да знаеш какво голямо благо ще ти донесе това страдание на тебе, на цялото човечество. Страданието на Христа донесе големи блага за цялото човечество. Ако всички светии не бяха пострадали, ти не щеше да бъдеш сега в осветлен път. Това са те, които светят по пътя, по който ходиш.

Ще ви кажа една сладка дума. Като вземете пари на заем, да бъдете точни, на падеж да си платите парите. По банкерски това е много право. Трябва да бъдете точни, навреме да дадете път на любовта, да работите върху нея. Да дадете път и на знанието, да дадете път на истината, да работите върху тях. Човек да отвори път на тях, да стане проводник, да стане сътрудник на Божията любов, на Божията мъдрост, на Божията истина. Сега това е предназначението ни. Всичко друго, което може да имате в света, без това вътрешно познание ще се разтопи, ще се разсипе. Един ден, като остареете, ще изгубите вашата младост.

Наскоро ми разправяше една учителка. Като я пенсионирали, тя не може да се побере в кожата си. Била е някъде учителка, сега не може да учи никого. Тогава тя заприличала на героя от онзи пример, с който ще завърша лекцията. Един турски кадия, съдия, работил трийсет години и най-после го уволняват от съдийството. Той не могъл да се побере в себе си. Мъчно му било, че не може да съди никого. Но трябва да заповядва. Взема той четирийсет стомни и ги напълнил при една чешма. Турил ги при една джамия. Дойде някой и

той му казва: „Вземи тази стомна." И всеки си взема ибрика[3], и той му показва кой да вземе. Така той имал възможност пак да заповядва. Така прекарал последните дни на живота си. И ако завършите като окултни ученици като този кадия, който показвал коя стомна да се вземе, това е изгубена работа. Ако аз бях на мястото на този кадия, щях да направя следното. Щях да напълня една стомна с вода и тогава щях да търся онези хора, които са ожаднели, и ще им дам по една чаша вода, и ще кажа: „Така като дойдат някои хора при вас, да им давате."

Едно нещо искам сега от вас. То е следното. Да бъдете един отличен образ на Божията любов. Не отвън да я хванете, но вие да сте вътре един образ на Божията любов и в себе си да сте доволни, че можете да бъдете неин носител, проводник на Божията любов. И няма нищо по-хубаво от това. Единственото нещо, което трябва да остане във вас, е това. Като забравите другото, да остане това, а именно да бъдете един отличен образ на любовта.

Сега може да стане въпрос, какъв образ. След като правите усилие в това направление цяла една година, то елате при мене пак. След една година пак ще ви събера и пак ще ви говоря какъв образ може да бъдете. И ако не научите след една година, ще ви кажа: „След една година пак ще ви събера." После още една година. И най-после вие ще заминете на другия свят и като се върнете, пак ще покажа да учите, да бъдете образ на любовта. И на другия свят, и на този свят, дето и да е, да бъдете образ на Божията любов. Да бъдете образ на Божията любов, не както другите.

Всеки един от вас трябва да бъде един специфичен образ, не да си приличате. Ни най-малко не трябва да си приличате. Трябва да има едно голямо разнообразие, да не си приличате един с друг, но всички да бъдете специфични. Като не си приличате, да се допълвате,

---

[3] **ибрик** (тур.) – меден или глинен съд с чучурка за поливане при миене

да се приложи законът на допълнението. Ще се съедините в едно цяло и като съберете всичките части в едно място, и като дойде Бог, през вас Той ще даде това, което липсва. Това е работа само на Бога. И Той като дойде, ще разберете дълбокия вътрешен смисъл на живота, защо светът с създаден по този начин.

„Добрата молитва“

6.35 часа

Втора лекция на Общия окултен клас 3 октомври 1934 г., сряда, 5 часа, София – Изгрев

СТАР И НОВ ПОРЯДЪК

Учителя чете заглавието на разработената тема: „Истинските методи на обичането“.

Мислете върху обичта. (Една буболечка кацна върху листовете с темите – и тази буболечка разрешава въпроса на обичта. Един брат прочете няколко листа с темата „Истински методи за обичане“.)

Трябва разсъждаване. Вие вървите все по стария начин за разсъждаване. По този начин ще получите стари изводи. Например вие казвате, че няма Бог. Това е стар метод. Съществува едно правило, че не можеш да докажеш това, което не съществува, а пък щом съществува, няма какво да го доказваш. За да изследваш един предмет, който е близо, ще употребиш един метод, ще го смалиш, а пък ако е много далеч, ще трябва да го увеличиш.

Най-първо, съществува ли обич в света? Щом приемете това, как ще го докажем? Можем ли да докажем съществуването на светлината? Тя сама се доказва. Има методи за използване на светлината. В какво количество може да я възприемеш? Ако приемеш с очите си повече светлина, отколкото трябва, това може да ти причини известна пертурбация в нервната система, защото очите не са приспособени на силната светлина.

Пишете сега върху темата „Новият начин на мислене“. Новият начин на мислене е, че ние трябва да любим. Но тук самият израз трябва да се поправи. Самата дума „трябва“ е вече стар начин. При новия начин думата „трябва“ трябва да се замени с друга дума. Може да се замени с думата „да“ или направо да се каже: „Любе“ От тези три израза – „трябва да любиш“, „да любиш“ и „любе“ – кой от тези три израза ще произведе резултат? Човекът със старото мислене мисли, че трябва да обича, но същевременно съзнанието му е разделено и

казва: „Не може да се обича.“ Разделено е съзнанието му вътре. Не може да накарате един човек да обича това, което е противно на неговото естество.

Сегашните учени казват „положително и отрицателно електричество“. Това нищо не значи. Аз разглеждам така този въпрос: има електричество механическо, органическо и психическо. По какво се отличават те? Механическото електричество върви по прави линии, органическото върви по криви линии, а психическото върви спирално. Всякога щом впрегнете една психическа енергия на работа, понеже тя съдържа в себе си и механическия процес, то винаги електричеството иска да се освободи от този кръг на движение и търси правата линия. Щом електричеството не иска да върви по кривата линия, то иска да върви по механическия път, то е най-лесният път. По някой път започвате с най-възвишеното, с психичното. Една мисъл, за да може да се организира, трябва да бъде силна. Неорганизираната мисъл е слаба. Тя е силна отвън, но отвътре е слаба и не може да издържа.

Старото мислене се отличава със следното: когато човек мисли по старому, той се безпокои. Там, дето има безпокойство, там е старото мислене, а пък там, дето няма безпокойство, а има светлина, там е новото мислене. Да кажем, че мислиш за богатство и се безпокоиш. Например безпокои те, че не си богат. Тогава ти вървиш по стария начин на мислене. Когато не се безпокоиш, ти вървиш по новия начин на мислене. Християнин си, и ако се безпокоиш, ти вървиш по стария начин. Всякога, когато имаш безпокойство, това е един стар начин. Или нямаш търпение и казваш: „Трябва да бъда търпелив.“ По какво се отличава търпението? Някой ти казва някоя дума и ти не си премълчиш и отговориш. Ти му отговориш, но със своя отговор ти усещаш едно безпокойство в себе си. Това показва, че ти вървиш по стария закон. А пък щом отговориш и усещаш

спокойствие, това показва, че си постъпил по новия начин на мислене. Не отговаряй на глупавия според глупостта му. Отговаряй на глупавия разумно, за да познае той, че е глупав. Аз не искам да цитирам. Не отговаряй на безумния според безумието му. Изразът: „Отговаряй на безумния според безумието му и на умния според ума му“ – това твърдение според мене е старо. Не вземай ролята на глупавия, значи не му отговаряй със същата негова мярка. Той се занимава с известни глупави въпроси. Не влизай да разискваш глупави въпроси, каквито той разисква.

Например някой пита не може ли светът да се създаде и без грях. Как ще го обясните? Вие говорите за развитие. Взимам един топ от сто метра плат навит и го развивам. След като сме го развили, станало ли е това платно по-учено? Развито е платното, но не е станало по-учено ни най-малко. И като го навия това платно, станало ли е по-просто? Не. Вие казвате: „Човек трябва да се развие.“ Трябва да разбирате смисъла на думата „развитие“. Думата „развитие“ сама по себе си няма сила. Ти казваш: „Трябва да се развия, да стана по-умен.“ Но като станеш по-умен, ставаш по-лош в някои случаи. Или казваш: „Аз трябва да уредя живота си, да стана учен човек.“ Но като станеш адвокат, ще бъдеш грешен отвътре, а отвън праведен. Като станеш християнин и изучаваш Библията на пръсти, ти ще правиш повече грехове, отколкото по-рано. Ще направиш едно прегрешение и ще намериш един стих да се оправдаеш. Дали ще можеш да се оправдаеш, то е друг въпрос. И когато се оправдаваш, и когато не се оправдаваш, то и двете неща спадат към една и съща категория. Нито когато човек се осъжда, е лошо, нито когато човек се оправдава, е добро. Щом някой казва: „Не искам да ям“, аз подразбирам, че е ял. Някой казва: „Искам да ям“, аз подразбирам, че [не] е ял.

Най-първото е – трябва да мислите. Ако не мислите, въпросът е свършен. Но и в мисълта може да направите една погрешка. Сега, в

какво седи погрешката? Не се доближавай до огъня и не си туряй пръста в огъня, нищо повече. Това е едно от правилата. Стой далеч от огъня. Двама хора не могат да живеят по единствената причина, че са много близо. Ако вие бяхте разхвърляни по цяла България, ако бяхте разхвърляни по четиритях краища на България, и ако ви се говореше по радиото, не щеше да има помежду вас никакъв спор. Но понеже сте събрани тук, както сте, то има всички условия за противоречия. Макар да има недоволство, но не го изказват. А пък онези, които са доволни, тяхното доволство седи на косъм и утре може да се развали. Да кажем, че влезеш в един салон и усещаш една неприятна миризма. После, когато се говори, трябва да се изхвърли личният език с изразите: „Ние... ние... ние... аз... аз... аз...“ Турете малко настрани тези думи „аз“, „ние“. Турете настрани и следните прилагателни: „отличен човек“, „много добър“, „като него няма“. Това е мода. украшение. Това са панделки. Но защо ти са панделки?

Да кажем, че вие имате в себе си въпроса, дали сте добри, или лоши, и не знаете. Какво подразбирате под израза, че сте добър или лош? Ти казваш: „Аз съм много добър човек.“ Претегля те, тежиш петдесет килограма. Казваш: „Станал съм лош.“ Пак те претегля. Тежиш пак петдесет килограма. Ти искаш да изтъкнеш, че нещо е дошло в тебе. Ти сънуваш, че насън си убил и казваш: „Аз съм убиец, убих един човек насън.“ Как го уби насън. Сега има някои неща, които не са реални. Вие говорите някой път за добродетели, които са насън. Казваш: „Това съм направил, онова съм направил.“ И после казваш: „Насън го направих.“

Сега всички, които сте в училището, искате да се измените. Казвате, че трябва да се измените. Хубаво, в какво седи понятието Бог – в това, което се изменя ли, или в това, което не се изменя? Вие имате една философия, че трябва да се измените. Тогава вие по кой път ще вървите? Ти ще кажеш: „Аз съм невежа.“ Но невежеството е

едно изменение. Казваш: „Станал съм много учен.“ Пак си се изменил. Станал си невежа, понеже си занемарил свещените книги, занемарил си четенето им. И после си възстановил първоначалното, значи премахнал си невежеството. Ти казваш: „Станал съм учен човек.“ Ти не говориш истината. Ти си възстановил твоето нормално състояние. Няма да кажеш, че си станал учен човек, но да кажеш: „Освободих се от невежеството, освободих се от мързела, който имах.“ За някого се казва: много учен станал, четири факултета свършил. Никакви четири факултета не е свършил. Казват за някого: „Той е създал нова теория за създаването на света.“ Един учен напоследък твърди, че един атом първоначално се пръснал и образувал вселената.

Вие казвате: „Понаучих се нещо.“ Какво си научил? Ти казваш: „Да обичаме.“ Бог обича. Имаш ли понятие как Бог обича? Ти, като говориш, да обичаш, както Бог обича. Имаш ли понятие, как Бог обича? Аз казвам, да греем като слънцето. Имаме един пример, ако кажа на хората: „Така да греете, като слънцето.“ Виждаме слънцето, имаме вече за слънцето едно понятие.

Вие казвате: „Ние не сме толкова добри, ние сме останали много назад.“ Това е стар начин на мислене. Или казва: „Еди-кой си народ е станал по-културен.“ Това е стар начин на мислене. Нима римляните, германците, англичаните, шведите, египтяните, асирийците, евреите не бяха културни? И казват: „В бъдеще ще бъдем по-културни.“ Ние, съвременните народи, с какво седим по-високо от другите? Сега въпросът е, кои християни бяха по-добри, първите християни или сегашните. Като мислим по старому, ще кажем, че първите християни бяха по-добри. Логически го доказват така: първите плодове, които узряват, са най-хубавите, а пък последните не са толкова добри. Казват: „Сегашните християни са последните плодове. Те не могат да узреят както трябва.“ Това е старото мислене. Те правят една погрешка. Във физическия свят са прави, за физическия свят

заключението е много право. Но тази аналогия не издържа. В духовния свят законите са съвсем други. Някои говорят за известни положения, за известен морал. Аз ще цитирам сега какво е разбирал един от апостолите на християнството.

Сега искам да мислите. Един държи една реч и един от слушателите казва: „Речта беше толкова хубава, че аз плаках." Друг слушател казва: „Речта беше толкова лоша, че аз никак не се интересувах." Нито едното, нито другото е вярно. Ако си плакал, ти си плакал за себе си. Не те е накарала речта да плачеш, но ти имаш някоя причина в себе си.

Там, дето има закон, там има старо мислене. Там, гдето има скърби и страдания, там има закон. Там, дето има смущения, там има закон. Там, дето има недоразбиране на някои работи, там има закон. Да се освободиш от условията на закона, то не е така лесна работа. Жената може да се освободи от клещите на закона само при смъртта на мъжа. И мъжът може да се освободи от клещите на закона само при смъртта на жената. Вие, като питате човек трябва ли да се жени или не, вие имате една съвсем стара идея. Вие казвате: „Трябва ли човек да се жени?" Аз сега не съдя женитбата. Някой казва: „Трябва ли да стана слуга, или не?" Щом станеш слуга, ти имаш вече известен договор с господаря си за една година. Ти си слуга, господарят казва: „Ти това ще свършиш." Слугата казва: „Аз искам толкова да ми платиш." За една година ти си жена на този господар. Господарят е мъжът, слугата е жена. Дойде краят на годината, и ако ти отърва, ще бъдеш жена, а пък ако не ти отърва, ще излезеш от този господар. Някои жени казват: „Не мога да търпя мъжа си, нямам сила да го търпя." Някои мъже казват: „Нямам сила да търпя жена си, тя се натрапва." Питам: „Слугата трябва ли да [се] върти постоянно около господаря си? Не. На нивата ще работи, а пък сегиз-тогиз ще идва при господаря си. Слугата няма да се занимава с господаря си, къде

ходи той. Слугата гледа да изпълни честно длъжността си. Този порядък на нещата, сегашният, дали хората трябва да се женят, или не, този въпрос абсолютно не ме интересува, понеже той спада към един свят на безпорядък и безправие.

Сега вие казвате: „А ние, които се оженихме?“ Много хубаво сте направили, че се оженихте, но за една година. Като умреш ти и жена ти, ще бъдете свободни. Жена ви и вие ще умрете и ще се освободите. Господ, за да отучи хората от един лош навик, тури смъртта. Толкова дебелоглави бяха хората, да разберат истината, че се внесе смъртта. Толкова дебелоглави са хората, та не слушат, и тогава Бог внесе смъртта. Тя разрешава въпроса. Бог казва на мъжа: „Тази жена не ти трябва.“ Той казва: „Без нея не мога.“ Хубаво, и като я вземе, след това смъртта дойде и тя плаче за него. Всеки мъж, като умре, става ангел за нея. А по някой път жената казва: „Много добре стана, че той си замина.“ Че ако той е ходел с други жени. по-добре стана, че Господ го взе. Я вижте сините петна по тялото ѝ. Няма жена, която да не е правила престъпления. Насън я прегръща някой мъж. Насън прегръщаш някоя чужда жена. Това, което насън става, и в действителния живот става. Това, което в действителния живот става, и насън става. Моите разсъждения са такива. Един беше деветнайсет години вегетарианец и насън ял кокошка, и после събужда се и плюе. Той казва: „Чудя се на ума си, как ядох насън кокошка?“ Тогава и в действителния живот може да ядеш кокошка. Това показва слабостта на известни навици, които сме придобили. Те имат някой път надмощие над нашата воля. Аз гледам някой път как се натрапват някои мисли. Една мисъл ти се натрапва като муха. Отпъдиш я, тя пак се натрапи. Защо те преследва тази мисъл? Седиш и мислиш: „Дали моето дете е живо? Дали син ми ще свърши училището, или не?“ Натрапва ти се тази мисъл. Защо ти се натрапва мисълта, дали ще свърши детето ти училище, или не? Че ти си заинтересован

материално и не можеш да решиш правилно въпроса. Син ти може да свърши, но дали син ти ще ти донесе това, което ти очакваш, то е друг въпрос.

Някой казва: „Аз съм верующ.“ Никога не мога да ви докажа как трябва да живеете. Аз трябва [да ви покажа как това] да стане метод. Някой може да каже: „Дайте ми един метод за любовта.“ Аз ще му кажа: „Тръгни след мене. Цял ден ще вървиш след мене, и ще научиш метода. И каквото правя аз, и ти го прави. Ако ти отърва, прави го, ако не ти отърва, не го прави.“ Някой казва: „Ние трябва да обичаме, както Бог обича.“ Тогава аз ще тръгна подир Бога и каквото прави Той, и аз ще го правя, ще внимавам какво прави Господ. Вие не смеете да отидете при един свят човек, казвате: „Той е свят човек, при него човек не може да се допре, като него друг няма.“ Аз разбирам следното: вие не искате да живеете като него. Вие казвате: „Той е много свят човек.“ Туряте си една преграда, понеже не искате да живеете в неговата святост. Вие го виждате облечен в много проста дреха, не като някой цар, на главата си няма корона.

Доброто в света седи в това. Като възприемеш доброто, то трябва да внесе нов елемент в тебе. Доброто поддържа мира. Това, което поддържа мира в човека, то е добро. Това, което отнема [мира] в човека, то е зло. Така седи истината. Това, което поддържа топлината на човека, това, което поддържа мекотата на характера му, това, което поддържа неговата топла мисъл, това е любовта. За да обичаш, трябва да имаш тази топлина. Тя е най-приятната топлина. После трябва да имаш тази приятната мекота. После трябва да имаш красота. Това е любовта. Това са три неща, които вървят заедно. Топлина, мекота и красота, това е любовта. Тя върви с тези три неща. Ще си пипаш кожата и ще видиш, че имаш приятна топлина. Да не е много суха кожата и да не е много влажна. Има една мекота, която е приятна.

Сега практическото приложение. Любовта трябва да бъде един метод за лекуване. Вие трябва да разберете любовта като един метод за лекуване във вашия живот. Имате едно кораво чувство, неразположен сте, гледате мрачно, песимист сте. Приложете любовта като един метод за промяна на вашето състояние. Във вашата нервна система липсва нещо. На онзи гладния човек какво ще му кажеш? Ще му кажеш: „Липсва ти нещо." Дай му да яде и, като яде. той ще се задоволи. Дай му подходяща храна за душата. Ще ядеш. Питаш: „Как ще ям?" Вие не мислете как ще ядете. Турците казват: „Който много знае, много тегли." Някой път аз наблюдавам. След като ви говоря, вие седите и казвате: „Това не се отнася до мен." Вие казвате: „Нещо ново да дойде." Какво е това ново? Казвате: „Да дойде Христовата любов." И чакате тая любов. По кой начин ще дойде Христовата любов? Христос чакаше ли Баща Му да дойде отнякъде? Той казва: „Аз живея в Отца и Отец живее в Мене, и изпълнявам Неговата воля." Че ако вие чакате Христа отвън, вие нямате понятие за Христа. Вие ще кажете: „Аз съм в Христа и Христос е в мене, нищо повече."

Една сестра ми разправя следното: „Срещнах се с един съботянин, който започна по старому, попита ме: „Имаш ли Духа?" Аз казах: „Не зная дали имам." Попита ме: „Разбирате ли вие Писанието?" Казах му: „Чела съм малко." „Но съботата пазите ли?"

Ето какво представлява съботата. Шест дена като се занимавал Бог със света и с хората, и видял колко лоши ще бъдат хората, в седмия ден си починал от всички човешки неразбории. Ти, за да имаш един съботен ден, трябва да се освободиш от всички неразбории в света, от жена си, от децата си, от професията си, от потеклото си и да се помислиш, [не] какъвто си в потеклото си, и да се помислиш такъв, какъвто си в себе си.

Любовта трябва да я изучавате в душата си. Тя не е нещо, което може да разберете с ума си. Вие се приближавате до някой човек.

Лъхне ви нещо, приятен ви е някой човек. Тази приятност се дължи на нещо. Или някой човек, като се приближите до него, ви е неприятно. Аз ще ви дам едно сравнение. Представете си, че имате една чешма със желязна чучурка. Имате друга чешма със златна чучурка. Имате трета чешма със сребърна. Представете си, че при златния чучур тече мътна вода, а през железния – чиста вода. Питам, откъде ще пиете вода? От железния чучур. Допуснете сега друго сравнение, че през златния чучур тече чиста вода, както и от сребърния, и от железния. Откъде ще пиете? От златния чучур. Не е външният чучур, който определя качеството на водата. Важно е водата, но ако тази вода минава през златен чучур, още по-добре.

Та всяка една ваша мисъл може да бъде един чучур за една добродетел. В много случаи мисълта е проводник за една добродетел. Добродетелта седи по-високо, отколкото чучурът. Вие имате известна идея, но при тази добродетел. Добродетелта е важното. А пък самата добродетел е носителка на нещо по-дълбоко. Нещо по-дълбоко има в нея. Тя носи живот – онзи истинския живот, който търсите. Ти казваш: „Аз трябва да бъда добър.“ Щом тази доброта влезе във вас и вие сте в съгласие с нея, тя ще внесе живот.

Но има нещо още по-дълбоко от живота, но не искам да говоря за него сега. Не казвай „добър“ или „лош“ живот. Те са нашите мисли, наши чувства. Има едно външно оцапване. Има някои хора, които могат да ти направят пакост, без да искат. Някой ти каже нещо, и после съжалява и казва: „Не трябваше да ти кажа тази дума.“ Например подигравателно може да ти каже: „Много си праведен.“ То е една малка подигравка. Или ти казва: „Ти си много умен.“ В дадения случай как трябва да похвалите някой човек? Срещали ли сте досега праведни хора? Да бъде образец, мярка. Праведен човек е онзи, когото като срещнеш, урежда се онова, което те е безпокоило. Който и да е човек, като го срещнеш, и се уреждат много твои работи, аз такъв

човек го считам праведен. Или имаш лошо разположение, вървиш с този, с онзи. Четеш философски книги, но все си неразположен. Обаче срещнеш някой човек и лошото ти разположение се сменя, и в тебе се заражда едно хубаво, красиво чувство. Казвам, този човек е носител на любовта. Този човек разбира по-добре от тебе любовта. Може да не му знаете името на този човек, но този човек, при когото се сменя вашето вътрешно отрицателно състояние, този човек е една Божествена мярка. Така трябва да разсъждавате.

Вие сега търсите историята на някои светии. Тези светии, за които е много писано, те не са за вас. Вие можете ли да бъдете приятел с един цар? Те са големите светии, те не са за вас. Големите светии, те са за хора много напреднали, а пък за вас трябват малки светии. Аз ви препоръчвам на всинца ви да се занимавате с малките светии, от първото посвещение.

Казаха ми: „Учителят го каза това иронически." В мене няма ирония. На женитбата трябва да се даде един друг превод. На английски казват [„married"]. На български казват: „Оженил се." Щом си се оженил, свършена е твоята работа – трябва да го вършееш сега. Писанието казва: „Първоначално направи Бог човека мъжки и женски пол по Свой образ и подобие." И не казва, че ги е оженил. Там се казва: „Това, което Бог е съчетал." Значи тези, които Бог е турил да вършат Неговата воля. Значи съчетание има между душите.

Та искам да отличавате Божествения ред на нещата. Не го смесвайте с временния ред на нещата. Женитбата е едно временно учреждение. Оженил си се, ти си слуга. Или праведен ставаш на земята – то е същото положение. Или светия ставаш на земята, то е същото положение. Или силен ставаш, то е същото положение. За някого казват: „Много учен човек е той." Той не е още такъв, какъвто е бил. Далеч е още той от онова, както аз го зная по-рано. За някого казват: „Той е много учен човек, четири факултета е свършил." Аз

казвам: „Но той не е свършил дванайсет факултета. Трябват му още осем факултета.“

Сега, някои идват при мене и ми казват: „Много съм неразположен.“ Казвам: „В какво седи неразположението ти?“ Аз го виждам, в какво седи неразположението му. Неразположението му седи в това, че той не е ял както трябва. Той казва: „Дотегна ми да ям сух хляб.“ Или казва: „Дотегна ми да имам работа с прости хора.“ Или ми казва: „Дотегна ми да имам работа с невежи хора, с груби хора, с несправедливи хора.“ Трябва да правиш превод на нещата. Как ще преведете думите „оженил се“? Дайте ми един превод, понеже не съм запознат с българския. Житото след като ожънете, вие го вършеете. А пък мъжа като ожените, вършее го жена му. Като го потупва малко, вършее го. Какво лошо има в това, че мъжът потупва малко жената? Казват: „Много хубаво бие тъпанът, намясто удря.“ Где седи сега лошото, че натупал някой жена си? Писанието казва: „Когото Бог обича, бие го.“ Правете в себе си преводи.

Вие седите всички и се занимавате с външния живот. Целият Изгрев е заприличал на едно вестникарско бюро. Някой казва: „Представете си, еди-кой си брат се оженил. Той е от специалния клас – оженил се.“ Хубаво. Че всички хора, които Бог ги е създал, са все от специалния клас. Няма някой, който да не е от специалния клас.

Сега знаете ли защо аз се смея? Когато аз се смея, това е повръщане на това, което аз съм ял. Аз се смея, за да се освободя от нещо много неестествено. Когато разисквам тези въпроси, за мене е цяло мъчение. Аз искам да ви освободя. Вие не можете да влезете в Царството Божие, докато не се освободите от стария порядък на нещата. Да мислите по новия начин, а не по стария. Вие казвате: „Ще се оженим, ще имаме деца и прочее.“ Хубаво, но това е старо нещо. Ти си го правил много пъти. Ти си го правил веднъж, двaж. много

пъти, хиляди пъти си го правил. Мине сега на нещо ново. Кое е сега новото? Да не се жениш. Какво трябва да правиш?

Аз зная, в Русе имаше една мома млада между баптистите и методистите. Баща ѝ я изгонил. Един млад момък отиде да ѝ помага. Най-после беше заставен да се ожени за нея. Тя ни най-малко не уреди въпроса, както и той. Той отишъл за Христа и ни най-малко нямаше да се ожени за нея. Тя, ако искаше да се ожени, да беше останала при баща си. Тази мома, която е напуснала баща си и дома си и станала християнка, не трябваше да се жени. Или вие ще излезете [от] едно робство и [ще] влезете в друго. Окултисти, методисти, баптисти, това е все каша. Тези каши са хубави, но оставете ги. Без каша!

Вие ще кажете: „Ти не си бил в нашето положение.“ Сега в какво седи вашето положение? Ако аз съм във вашето положение, лесно ще разреша въпроса. Ако баща ми е беден и един банкер го е оплел, и има да му дава сто хиляди лева, и банкерът го дава под съд за лихвите, аз, която съм мома много красива, като отида при него, ще му запаля юргана от четири страни и той ще почне да ми говори за любов. Аз ще му кажа: „Дълг има баща ми към тебе.“ Той ще каже: „Лесна работа е.“ Той ще освободи бащата, и след като освободи бащата, ще освободи и себе си. После ще заведа банкера при баща си и ще му кажа: „Ще слугуваш на баща ми.“ Аз ще чета първата лекция на този банкер. Има и други методи за разрешение. Това е само един метод. Като дойде падежът за плащане, ще го приспим и ще отложим полицата.

Не знаете в кой ден ще ви повика Син человечески да дадете отчет за делата си. Син человечески ще ви повика един ден да дадете отчет за онова, което сте направили. Не знаете кой ден. И трябва да дадете отчет.

Но да оставим това сега. Щях да ви дам едно упражнение и трябва да ви говоря още. но ще остане за втори и трети път.

„Отче наш“

06:35 часа

Трета лекция на Общия окултен клас

10 октомври 1934 г., сряда, 5 часа София – Изгрев

БОГАТ И СИРОМАХ

„Добрата молитва“

Ще прочета десета глава от Посланието към римляните, от шестнадесети стих до края.

„В начало бе Словото“

Прочетоха се темите „Новият начин на мислене“.

Каква е разликата между една нова дреха и една стара дреха? Старата е изтъркана, износена. Има нещо, което липсва. А новата има нещо, което допринася нещо за човека. Новата и старата храна могат да се сравнят с прясната храна, и храна, която не е прясна, не е чиста, или с чиста и нечиста вода. Има много, много нови неща, без да имат ценни качества. Може една мисъл да е нова, може една теория да е нова, без да обяснява всичките явления. Или може един закон да е нов, но без да може да разрешава онези спорните въпроси. Можем да кажем, че старото е законът, а новото е любовта, защото любовта е от скоро време в сравнение със закона. Вие имате една мисъл: „Божията любов носи пълния живот.“ Вие може би сте я изказали петстотин, шестстотин, хиляда пъти, но нито един от вас не е добил този пълния живот. Откакто я произнасяте, пълният живот още не идва. Защото можеш да напълниш едно шише, но то е малко. Малко може да събере шишето. Може шишето да е пълно и да е малко, а може да е шишето пълно и голямо.

Всички вие имате все атавистични възгледи, липсва ви нещо. Вие мислите, че онова, което знаете, е право. Онова, което вълкът знае, и то е право. Той мисли, че е право. И онова, което птицата знае, и тя мисли, че е право. Хората каквото знаят, все е право. А пък при това „право“ все съществува едно криво.

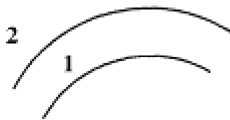

Фиг. 1

Каква е разликата между кръговете, между 1 и 2? Някой може да каже, че това е орбитата на някоя планета. По какво се отличават орбитите на вътрешните и на външните планети? Външните орбити са по-големи. Следователно планетите, които пътуват по тях, взима им по-дълго време, за да обиколят около слънцето, а пък на вътрешните орбити им взима по-малко време да обиколят около слънцето. Но не само това. Кои планети имат по-добри условия, външните или вътрешните? Вътрешните имат по-добри условия, външните имат по-лоши условия.

Говорим за външен и вътрешен живот. Човек си има един вътрешен живот. Някой път ние смесваме вътрешния живот с Божествения живот. Вътрешното разбиране е винаги ограничено. Човек мисли, че много знае. Например мнозина от вас, които не са завършили университет, като ме слушате, мислите, че много зная. Вие казвате: „Какво съм чул." Но какво сте чули, това не е знание. Нима, като чуете един концерт, вие сте музикант? Вие, като сте чули пеене, ни най-малко не може да пеете. Казвам ви: „Я изпейте това, което чухте." После казваш: „Отлична беше беседата, но не я помня." Или казваш: „Дойде ми вдъхновителна мисъл, но не мога да си я припомня." Или казваш: „Духът ми каза нещо, но не мога да го изразя."

Сега всичките тези неща са верни. В какво отношение са верни? За кого? За онзи, който ни разправя сега. Той си има една идея, че много е чул. Той си има един мащаб, с който мери нещата. Казвам,

как се приближаваме към онази практическа страна? Ако ние живеем в една голяма къща, на която кръгът е голям, друга къща, на която кръгът е малък, коя къща е за предпочитане? Новото знание или малкото знание? Сега трябва да разбирате. Има много знание външно и вътрешно. Вие може да изучавате една сфера отвътре, и може да изучавате и отвън. Това са две страни. Един човек има тяло, това е физическа страна. Може би нашата физическа страна е много по-интересна за някои същества, много по-напреднали, и за тях тя е предметно учение, обект за изучаване. Но за самите нас нашето тяло едва сега представлява предмет за изучаване. Даже и вие, които ме слушате, малцина от вас има, които сте запознати с вашето тяло.

Някой път си погледнете ръцете, погледнете си линиите, едва сега започвате да четете по тях, и казвате на някого: „Дайте си ръката“, за да предскажеш съдбата му. Който има предразположение, може да предсказва. А който не ги знае, и той ще ти каже.

В какво седи качеството на човешкото лице? Някой казва: „Той има отлично чело.“ Какво трябва да бъде челото по качество? За някого казват: „Той има голямо чело.“ Нещата са големи, когато имат отношение към някаква разумност. С какво сравнявате голямото чело? Колко е голямо човешкото чело? Вие казвате „голямо чело“, но нито един от вас не е измерил голямото чело, колко голямо е челото и колко е широко. Човек, като измери челото, може да се обезсърчи. Челото в един смисъл е една плоскост, която възприема известни енергии. Челото е малка събирателна площ, която събира енергии от един външен свят. Но някой път челото е малко, понеже, каквото съберат, не могат да го изработят. Друг път челото е малко, понеже малкото, което събере, не могат да го изработят по единствената причина, че искат много да възприемат и натрупат знание и не им остане време да го проучат.

Например вземете сегашното състояние на хората. Казват: „народна религия“. Народната религия служела да повдига народа. Един народ, това е един уд на човечеството. Тогава имаме религия на удовете. Но трябва друга религия, и религия на човечеството. Има един обществен морал, той е ограничен морал, но трябва да е общочовешки морал. Общественият морал, това е морал на един уд, това не е един закон. Пример: българските закони не са меродавни за другите народи и законите на другите народи, много от техните закони, правила и обичаи, не са меродавни за българите. Например, ако отидете в Америка, там има някои обичаи да се срещат хората и да се целуват, и това там не се счита за лошо. Целувката и подобни работи там не се считат за неморални. Ако в Турция целунат някого, там ще те обидят. В малките държави се случва, че за една целувка ще платиш доста скъпо. Но и в Америка по някой път се плаща за целувката. В Америка един негър целунал една американка. Това било на улицата при слабо осветление, но като дошла до една лампа на светло, тя видяла, че той е негър. Тя го дала под съд и съдът решил негърът да е плати десет хиляди долара. А колко струват десет хиляди долара? Те струват близо един милион лева. Сега това са посторонни въпроси.

Някой път ние искаме да дадем един пример, какво трябва да прави човек. Човекът е започнал с целувката. Откакто е започнал да яде, той е започнал да целува работите. Най-първо вълкът, като хване овцата, не я ли целува? Навсякъде я целува. Като я целува, къса от месото ѝ. Нима орелът не целува? И той целува. Като хване жертвата си, оттук откъсне, оттам откъсне. Казват: Кой е произходът на целувката? Тя има своето далечно минало. Вълците, като се укротявали, укротявали, най-после дошли до едно положение едно същество да целуне, без да откъсне месото. Ти казваш, доста са прогресирали. Преди пет-шест хиляди години с една целувка щеше

да ти отиде ръката, а сега какво има да се сърдиш, че ти остава ръката? Някой казва: „Целувката предава магнетизъм.“ Възможно е. Ако един човек е заразен със сифилис, чрез целувката може да ти предаде нещо лошо. Сега се забраняват целувките по единствената причина, че може да ти предаде болестта.

Но в целувката има една психологическа, вътрешна, страна. Когато се говори за устата, това са електрически органи. Горната устна, това е положителният полюс на електричеството, а пък долната устна, това е отрицателният полюс. Ти като речеш да говориш, долната устна трябва постоянно да се целува. Без целувка не можеш да говориш. Горната устна целува долната и долната целува горната. От тези целувки излизат думите. Без целувки нищо не става. Говоренето, това е то идеята на целувките. Целунеш себе си.

Хубаво, всеки един човек целува себе си, а пък казваме, че Бог живее във всички хора. Нали всички твърдите, че Бог живее във всички хора. И защо тогава, като те целуне някой, ти си недоволен? А пък Бог, като живее във всички хора, живее и в него. Това е от ваше гледище. Бог живее във всеки. Целуват някого, в когото Бог живее. И защо тогава, като те целуне някой, ти си недоволен от целувката? Значи вие не вярвате, че Бог живее във всички хора. Вие твърдите едно нещо, което не вярвате. Аз не правя упрек, но казвам, че сме непоследователни. Говорим за неща, спрямо които не сме последователни. Например казваме, че сме чада на Бога. Не говорете така, това са твърдения. Но ако дойде някой, вие му казвате: „Кога ще си ходиш?“ Даже вие, които ме слушате, вие сте чада Божии. Колцина от вас постъпвате като чада Божии? Имате си някои, които обичате. И във всяко семейство има някои, които се обичат, и които не се обичат. Това е основният закон, който функционира. Пък този закон, че сме чада Божии, тепърва трябва да дойде. Две противоположности има. Бедният ще каже: „Нали сме чада Божии. Защо тогава спрямо мене не

постъпват както трябва?“ Богатият казва: „Аз имам работа за тебе, я направи тази работа.“ Бедният му казва: „Нали ще платиш.“ Има ли братство, когато има плащане? При братството има един закон, при плащането има друг закон. Трябва да заплатиш с нещо. Например аз искам да ми направиш известна услуга, ти ще кажеш: „Ще платиш.“ Казвам: „Нямам пари.“

Сега да оставим този въпрос. Има нов начин за мислене. Старият начин, това е егоизмът, човек мисли за себе си. Той става християнин, вярва в това-онова, говори за Бог, за спасението, за онзи свят. Настрадин Ходжа казва: „Нямам понятие за онзи свят. Ще можем ли аз и жена ми да влезем там?“ Казали му: „Само за тебе.“ Той казал тогава: „Не ми се иска да отида без жена си. Онзи свят ме интересува, но ако жена ми остане в този свят, може да намери друг някой тук.“ Аз искам да ви изясня този егоизъм. Човек мисли и за онзи свят, мисли и вярва в това-онова, но той има себе си предвид. Всички хора мислят така. Оттам е започнала работата. Това е старата мисъл. Новата мисъл е човеколюбието, да се жертваш за другите, както Христос направи. И ако ти не се жертваш, ако в тебе няма желание да се жертваш, никой не те заставя отвън.

Ти казваш за нещо: „Това трябва да си има причини.“ Тук има мъдрост. Мъдростта не е винаги съвсем меродавна, че това, в което вярваш, е Божествено. Вярно, има някой, който те обича, и ти се радваш. Не те обича някой, и ти си скърбен. Кажи, това няма нищо общо с твоите възгледи. Някой път със своите възгледи ти ще влезеш в стълкновение с хората и те ще имат много лошо мнение за тебе. За да не си нарушиш интересите, какво трябва да направиш? Тогава ние седим между две противоречия. От една страна ни заплашват, че трябва да вървим в Божия път, да имаме Божието благоволение, а пък от друга страна, хората ни заплашват, че ако ние не вървим по техния път, те могат да ни направят някоя пакост. Като не служиш на Бог,

лошо е, и като не служиш на хората, пак е лошо. Тогава какво трябва да правиш?

Сега човек е разделен. Господ казва: „Няма да убиваш.“ Другият закон казва: „Ще те хванат войниците и ще ти теглят куршума.“ Какво трябва да правиш? Вие ще кажете: „Аз не тегля никога куршум.“ Теглите. Няма никой от вас, който да не тегли куршум. Всеки тегли куршум. Има хора, които биват хипнотизирани, и те в хипнотично състояние извършват престъпление. Вие още не разбирате какво нещо е престъплението. После, когато се карате, вие сте хипнотизирани тогава. Когато се сърдите, вие сте хипнотизирани тогава. Князът на този свят разбра тези закони. Той е турил на срещнатия човек някои мисли и вие започвате да се карате, и ти казваш: „Наговорих му.“ Ти си едно дете и твоят баща ще дойде и ще ти каже: „Ти не вярваш така, както трябва.“ Най-после може да ти каже: „Ти не си един грешник. От тебе има много по-големи грешници. Ти си доста учен. Много добре си направил.“ А пък на друг човек ще му каже: „От тебе нищо няма да стане. Ти си един голям простак и втори като тебе няма.“ Първият ще бъде насърчен, а вторият обезсърчен. И насърчението е от дявола, и обезсърчението е от дявола. Когато отидеш при един банкер и ти даде пари, ти се насърчаваш, но ако не ти даде пари, ти се обезсърчаваш. В едно отношение дяволът е банкер. Той ти даде нещо, и ти се насърчиш и казваш: „Оправих работите си.“ Дали си ги оправил, това е въпрос. Аз вярвам, че банкерът е оправил работите си, но ти ни най-малко не си ги оправил, но си загазил.

Божествените работи по какво се отличават? Те имат едно качество. Всичките Божествени неща са вложени отначало в нас, те се намират в нас. Те не се дават. Радостите и скърбите идват после. Но всичко Божествено е вложено в нас. Може и да е в едно спящо състояние. И когато Божественото израсне в нас, то е Божествената

радост. Може да имаме други някои придобивки после в света, но те може да не са Божествени. Например не мислете, че като станете министър в България, че това е от Бог. Може дяволът да те е турил там. Не мислете, че като завършите университет, че това е от Бог. Божественото знание вие го носите в себе си вложено и в него няма промяна и измяна.

Сега може да паднете в едно противоречие. Вие може да кажете: „На нас ни трябва знанието на дявола, понеже дяволът, и той е създаден от Бог.“ Но дяволът има друго мнение. И той е творец на нещастията. Онова, което той твори, не е Божествено. И което аз творя, и то не е Божествено. Аз което мисля, аз съм прав. И дяволът което мисли, и той е прав, и той ще има своите интереси. Щом ти мислиш криво, ти си един дявол. Какво мислите вие за дявола? Няма нищо лошо в дявола. Аз бих желал всички да бъдете сарафи, че като ви дадат една монета, да знаете златна ли е, или не.

Сега всички тези неща, които ви говорих, те ви отвличат от същественото. Може да говорите много работи. То се е говорило, говорило, но същественото седи във волята Божия. Какво нещо е изпълнението волята Божия? В света има три воли, които едновременно действат: действа твоята воля, действа волята Божия и действа волята на света. Тогава как ще различаваш Божията воля от твоята воля и твоята воля от волята на света? Откъде ще знаеш, че това е твоята воля или че това е волята Божия?

Питам ви, ако ви турнат един дървен крак и той се движи, това волята Божия ли е? Движи ли се този крак по волята Божия? Той се движи по човешката воля, той се движи по твоята глупост. Може да си счупи крака, и хората са го направили за десет хиляди лева. Кракът знае и всички клетки на крака знаят, че в тях ще се проектира волята на цялото тяло. И ние сме като удове на Бог, и като вършим нещо, ние знаем, че това, което вършим, е волята Божия, и ние нямаме

абсолютно никакво съмнение в това. Аз никога не питам дали това, което направих, е право. Какво питам своя крак? Щом тялото си е преместило крака, кракът е извършил Божественото движение. Следователно онзи морал е важен, който е общ за всички хора едновременно, понеже всички хора съставляват една обща цел на Бога. Следователно всяко добро, което е засегнало всички отделни единици, вътре в този Божествен организъм, то е добро.

Сега аз ви говоря върху един предмет, който вие знаете, теоретически го знаете. Нямате едно практическо правило, да приложите нещата и вследствие на това има едно голямо противоречие.

Тук преди няколко години гледам една стара сестра, която вика на гости една млада сестра. Вика я на гости един неделен ден, но младата не иска да отиде. Тя се отнесе до мен. Питам я аз: „Защо не искаш да отидеш?" Тя казва: „Онази не ме обича. Тя го прави това заради тебе." Тя казва: „Защо аз ще отида?" Тогава ѝ казах: „Още по-добре, заради мен не можеш ли да го направиш?" Значи тя има едно понятие, че не я обичат. Аз ѝ казах: „Хубаво. Нали каквото аз кажа, ти ме слушаш. Тогава ти казвам да отидеш при тази стара сестра." И тя започна да си вдига рамената. Казах ѝ: „Нали казваш, че каквото казва Учителят, ще бъде." Тя казва: „Ще отида тогава." Хубаво, но аз седя и си казвам: „Аз пак си наложих волята." Казвам, за добро е, направих го това, за да ви изнеса един пример. Сега тя разсъждава право, казва: „Ти не трябва да отидеш в един дом, където не те обичат." Но нали всяко правило си има изключение. Ти не знаеш, може би сега ще започне любовта, ти още не знаеш това.

Когато аз говоря, и някой, като изляза, казва: „Каквото говори Учителят, се отнася до тебе." Аз да ви кажа, досега съм проповядвал на себе си, на вас не съм проповядвал. Аз на себе си проповядвам. Аз много си говоря, а всички вие се ползвате, то остава ваша работа. Аз

какъвто хляб меся, оставям го за себе си, и каквото остане от него, може да се ползват и другите. Аз за себе си го правя. И понеже хляб има още много, и за да не се развали, намирам такива хора, които имат нужда, и им казвам: „Ако искате, може да вземете, а ако не го харесате, не го вземайте." Както един хлебар. Вие казвате: „Ние слушаме Учителя." Да. Винаги слушате Учителя, когато е във ваш интерес, а когато не е във ваш интерес, не слушате. Вие казвате: „Ние много обичаме Учителя." Не говорете така. Вие обичате хляба, а не хлебаря. Вие обичате водата, а не чешмата. За любовта не говорете. Аз на себе си говоря това. Около хляба, и хлебарят печели, защото, като направи той хубав хляб, обикнат го. Но той не е цел. Някой банкер иска да ти бъде приятел. Ти се заинтересуваш от парите му, а самият той за тебе е второстепенно нещо. Сегашното положение е такова. И от това положение трябва да излезем. И Христос слага въпроса малко по-другояче. Той прави хляб – хлябът и хлебарят са едно и също нещо. Той казва: „Аз съм живият хляб. Който иска, може да Ме яде."

Вие сега сте от добрите. Съдействате да се жертва само хлябът, а не да жертвате себе си. А в бъдеще, като отиде хлябът, и хлебарят отива. Ето какво ще бъде бъдещото добро. Ако идеята за бъдещо добро трябва да бъде следната. От един банкер само един ще отиде да вземе пари на заем, двама души няма да отидат. И като даде банкерът, ще отидеш да му станеш слуга. Такива ще бъдат бъдещите банкери. Всичко ще дадеш, но щом всичко вземеш и нищо не дадеш, ти си вече в един крив път. Това е дяволът. Какво е дявол? Който е взел назаем и като е взел, друго говори и никому не слугува. Човек, който взема и който иска хората да му слугуват, той върви по левия път. Човек, който дава и слугува на другите хора, той върви по Божествения път. И Христос казва: „Син человечески не дойде да Му послужат, но дойде да даде живота Си и да послужи."

Сега ние казваме, че сме християни. Някой казва, че Духът му говори. Казвате на някого: „Защо не ми помогнеш?“ Той казва: „Не ми казва Духът да му помогна.“ Казвам му: „Много духове има в тебе.“ А Божественият Дух, Той не действа така. Където Духът е слязъл, там има разцъфтяване и възприемане на светлината, и пробуждане на съзнанието. Не че сега слиза. Как ще разберете, че преди създаването на света Духът Божи се е носел на повърхността на земята? Духът всякога е бил, всякога е хлопал на сърцето ти. Ти едва си чул и още не разбираш езика Му. Говорят ти това или онова, и ти казваш: „Това е Духът.“ Казвам, това са нашите неразбрани работи. Числото 10 за кого е? 100 за кого е, 1000 за кого е. 10 000 за кого е и така нататък. Дойде ли до онези големите числа, за кого са те? За напредналите същества. Дадат ви десет лева, и вие сте недоволни от десетте лева. Числото 10 създаде всичките тайни на битието. И ако аз съм на вашето място, ще мисля какво мога да направя с десетте лева. Ще си купя едно Евангелие и като го прочета, ще извадя всичкото богатство от Евангелието, и след пет-шест години от тези десетте лева ще изкарам голям капитал. Една нива нова ще купя за десет лева, много неща не мога да купя за десет лева.

Сега вие казвате: „Какво казва Учителят? Какъв смисъл влага в следната формула: да прославим името Божие, да търсим Царството Божие и Неговата правда и да вършим волята Божия?“ Че това е една задача, вложена от памтивека вътре във вас. Сега се казва: „Как да прославим името Божие?“ Вие разрешавате криво въпроса. Когато един човек казва: „Трябва да го целуна“, не се подразбира физическото му тяло да се целува на човека, не се отнася за физическото му тяло. Физическото тяло е една фабрика, в която има такива нечистотии, такива мръсотии, че какво ще го целуваш? В тези клетки на физическото тяло има нечистотии. Какво ще го целуваш? Това не се отнася за тебе, това се отнася за други два свята. Когато

Христос говори за целувката, това се отнася за друг един свят. Той не говори за целувки и прегръдки. Че могат да се прегръщат хората, това е друг въпрос. Всички животни все се прегръщат. Котката, като хване мишката, прегърне я, с устата си я целува. И орелът, като хване птичката, държи я с краката си.

Та казвам, ние сме турили всичко на физическото поле. И когато искаме да направим добро на някого, ние си мислим да му дадем пари. Оставете парите настрана, парите развращават. За света те са едно удобство, условие за обикновените хора, но онзи, който върви по пътя на Бог, той ще се разврати от тях. Непременно ще се разврати, няма изключение. Има опити, които съм правил. Ако дадете пари на тези, които вървят по Бога, непременно парите ще ги развратят. Парите имат едно развращаващо влияние. Щом на един човек му дадеш пари, той е вече ограничен. Парите ограничават хората. Тури му нещо в джоба, без да знае той. Той да не знае. Като считаш, че даването на пари е престъпление, ти като направиш това престъпление, поне онзи да не знае, и да се чуди кой е този престъпник, който е турил тези пари в джоба му. И тебе ще те съдят на какво основание си дал на онзи човек тези десет хиляди лева и с това си му дал условие да лъже.

Той, като получи тези десет хиляди лева, ти каже – след три месеца ще плати, и не идва да ги плати. И след четири месеца пак не плаща. Ти си го научил да лъже. Ти казваш: „Аз му направих едно голямо добро.“ Ти си му направил добро – научил си го да лъже.

Аз ви говоря за един морал не за себе си. Ще ви настръхнат космите. То за бъдеще, за след хиляди години, като дойдете след хиляди години, какво трябва да правите? След хиляди години няма да ви говоря. След хиляди години може да ви питат: „Преди хиляди години говориха ли ви?“ Ще кажете: „Не са ни говорили.“ Ако кажете, че са ви говорили, ще ви приемат при вратата на Царството Божие.

Така ще направят. Вие може да кажете, че ние сме от новото братство, от Бялото братство. Не всяка мома, която се кичи с булчинска дреха, може да стане булка. Аз се чудя. Влизам в една къща и виждам една кукла. Виждам, че куклата родила едно малко, куклата има и дете. Казват ми: „Тази кукла роди." Казвам: „Помъчила ли се е малко?" Казват ми: „Не се мъчи, без мъки." После питам: „Майката кърми ли това дете?" Аз навеждам тези примери, понеже сегашният морал на човечеството прилича на тези разбирания. Куклата нищо не е направила. Сега изводът какъв е? Вие искате да се освободите. Аз ви казвам един път, по който вие може да се освободите. Вие имате един набъбнал цирей. Може да го намажете с масло, и не минава. Компрес му тургат, боли, черви се, и не минава. Набрал е, трябва да го мушнете, да го изцедите, да изтече всичката гной, всичко, каквото има в цирея, да изтече навън. И ти се благодари, че е излязла тази гной. Изцеди го добре и се освободи от нея.

Вас ви мъчи известна мисъл, имате известно състояние. Мъчи ви нещо, неспокоен сте. Откъде изхожда това безпокойство? Винаги безпокойството е един признак на нарушение на някакъв Божествен закон. И не винаги ние сме нарушили. Може аз да страдам от нарушението от друг някой, без разлика е това. Допуснете, че аз от любов ставам гарант на някого, от любов прикривам някой провинен приятел в къщи и хванат ме, и като един конспиратор ме турнат в дранголника. Питам: Кой е виновен? Аз, като укрих този човек, направих ли едно престъпление, та престъпник да стана? Направил ли съм престъпление спрямо Божествения свят? Ако сте направили нещо, което е престъпно, трябва да го поправите. Ако си станал гарант, ти благодари на Бог, че си станал гарант за няколко хиляди лева, а не за петдесет-шестдесет хиляди лева. Благодарете на Бог, че сте станали гарант за малко.

Сега ние идваме до едно място, което засяга всички ни. Казвате: „Трябва да учим.“ Кой трябва да се учи сега? Щом се казва, че трябва да се учи, това се отнася до младите. После казват: „Трябва да се женят.“ Кой трябва да се жени? Казват: „Младите, а не старите.“ Кой е мярката за нещата? Едно време хората на петдесет-шестдесет години се женеха, а сега на петдесет-шестдесет години се готвят за оня свят. Какво са петдесет-шестдесет години? Нищо. Вие имате едно наслояване във вашите съзнания от миналите съществувания, от миналите възгледи. Вие сега имате стари възгледи от едно време, от които възгледи трябва да се освободите. Трябва ви много голямо знание, за да се освободите от тези стари възгледи. Често усещате известно напрежение, понеже у вас са се явили известни лични чувства, достойнството на човека. Ти казваш. „Аз трябва да пазя своето достойнство.“ Или казваш: „Това не е в мой интерес.“ Но има три интереса: интерес на тялото, душата и духа. Има материални и духовни интереси. И двете са временни. За тялото кое е важно? Това, което е важно за тялото, то е временно, но има нещо, което е важно за душата.

Някой казва: „Мен не ме интересува тялото.“ Тялото е жилище на душата. Ти не може да живееш между хората, да имаш известна опитност, ако нямаш тяло. Това тяло ти ще го пазиш, докато бъдеш жител на тази земя. И като заминеш на онзи свят, от това тяло нищо няма да остане. Пак ще вземеш нещо, което ще ти бъде потребно. В тази обвивка, в която сме поставени, в това тяло, има нещо друго, което вие не сте изучавали още. Вие нямате опитност за това. Вие не сте правили опит да отделите вашето духовно тяло от физическото тяло и да излезете свободно. По някой път като заспите, излизате. Но това други го правят, вие не го правите, вие нямате способност за това. Вие нямате способността да може да си възстановите вашата памет за преди десет-петнадесет прераждания, къде сте били. И това

не знаете. Нямате паметта си и за преди две прераждания. Преди две прераждания някои от вас сте били богати и сте заровили своето богатство, четиристотин-петстотин хиляди лева, и сте ги забравили. Възстанови паметта си и ще извадиш гърнето с парите. Сега вие сте го забравили и ще отидеш на друго място да търсиш пари.

Това не е важно сега. Кое е най-важното? Ти казваш: „Най-важното е да се спасим." Спасението е един момент. Да допуснем, че ти се давиш. Изваждат те от морето, какво има да се безпокоиш? Ти казваш: „Ако бях се удавил, какво щеше да стане тогава, ако нямаше кой да ме извади?" Но ти си изваден. Какво трябва да правите сега? Онзи, който е спасен, какво трябва да прави? Спасен си. Остава сега въпросът за учение. Вие казвате, че следвате пътя Христов. Нали казвате: „Ние сме на правия път." Кажете ми: „Кой е правият път, какво е правият път?" Ако ви кажа така: „Опишете ми пътя, по който Христос е вървял", какво бихте писали? Ще ви дам една интересна тема: „Пътят, по който Христос е вървял, по какво се отличава". Ще ми опишете външната страна – пътя, местността каква е била, през какви села и градове минава този път, през какви пустини.

Засега вашите понятия за духовния свят са много материалистични. Вие си мислите за Рая, че там има ангели с китари, светии. Това е много хубаво, с китари дрънчат. Като отидете на онзи свят, вие ще се учудите на едно нещо. Като станете член на онзи свят, ще ви пратят на земята да ръководите някоя паднала душа и ще си намерите белята, и като я обърнете към Бог, ще ви държат речи, ще ви правят овации, а ако пропаднете в тази експедиция, ще пратят някой друг да ви търси. *(Лампите изгаснаха.)* Това е едно съвпадение. На какво го отдавате това? Врачувайте върху това. Аз като казах, че като слезете на земята, можете да пропаднете, фактически от невидимия свят потвърдиха това и изгасиха лампите. И после „този пропадналия свят пак ще го спасят". *(Пак се запалиха лампите.)* Вие ще кажете:

„Дали е така, или не?“ Това е друг въпрос. Това не е едно съвпадение на нещата.

Та казвам, като влезем в невидимия свят, там ще се зароди такава една любов, да възстанови първичната хармония, за да бъдем всички носители на онази Божествена любов. Някои ни считат, че ние сме много скромни. Казват: „Тези хора са много скромни. Виж какви къщички имат. От немай-къде са къщичките такива. Парите им са били толкова.“ Той сега живее в малка къща и казва: „Като спечеля малко пари, ще я разширя.“ Не е лошо да я разшириш.

Пазете едно нещо. Трябва да се образуват вътрешни отношения. Някой си свива веждите от този или онзи. Той е от новото учение, а пък не може да мълчите. Казваш: „Той ме обиди.“ Ако беше глух, можеше ли да те обиди? Казваш: „Изгори ме.“ Това показва, че ти си умен човек, защото ако не беше умен, не щеше да видиш, че те е изгорил. Ти казваш: „Удари ме той.“ Това показва, че си добър, защото само добрите хора ги удрят, а лошите не ги удрят. С добрия човек всеки може да злоупотреби.

Единствените хора, които печелят в света, това са добрите хора. А пък единствените хора, които винаги губят, това са лошите хора. Това ще проверите. Лошият човек в началото печели, но го очакват големи загуби. Някой се оплаква, че има големи загуби, много страда. Че духовен си станал. Щом не страдаш, изгубена работа е. Щом овцата блее в гората, овчарят ще я намери. Ти като скърбиш, ще те намери Господ. Ти като плачеш, скърбиш, молиш се, ще те намери Господ. Всеки се моли от зор. Кой, като е радостен, ще се моли? Той казва: „Благодаря Ти, Господи,“ И казва: „Дайте да ядем.“ И като се наяде, заспива. А пък като дойде някоя голяма беда, коленичи на краката си и се моли, и казва: „Три часа се молих от зор.“

Аз сега гледам добрата страна. Какво лошо има, че страдате, че сте обеднели? Вие ще ми възразите така: „Ти опитал ли си

сиромашията? Лошо нещо е сиромашията.“ Но който е опитал сиромашията и счита, че може да я носи, счита, че съзнание има в него. И най-после, как може да бъде един човек сиромах? Ако любовта действа в сърцето му, може ли, може ли с любовта да бъде сиромах? Аз считам сиромаси хора в света тези, които не са опитали любовта. Единствените хора, които са сиромаси, са тези, които не са опитали любовта, които не са опитали доброто. А богати са тези, които имат любов. Казвам, блажени богатите, в които любовта работи, блажени богатите, в които доброто работи, блажени и богатите, в които знанието работи, силата работи. И горко на сиромасите, на които душата никога не е била посетена от любовта. Горко на сиромасите, на които душата никога не е била посетена от доброто. Горко на сиромасите, на които душата никога не е била посетена от Божествената сила. И така нататък.

Досега вие облажавахте сиромасите, сега може да облажавате богатите, и да знаете защо ще ги облажавате. Сега вие може да облажавате богатите. Онзи богат човек, който не е щедър, той е сиромах, той е натоварено животно. Един светски човек и един християнин аз ги различавам по това. Натоварете един християнин със сто килограма, а друг, светски, човек – с един килограм. Християнинът няма да има умора, а светският ще се умори от носенето, и ще тури хляба някъде. Ако знаете как да се освобождавате от вашия товар, вие сте християнин, а пък ако пъшкате и имате пяна около устата, вие сте от света. Така разглеждам аз света и намирам, че моят възглед е много прав – прав за християните и крив за тези, които вървят по другия път. Тогава трябва да имаме един възглед, който за някои е прав, а за някои – крив. Не мислете, че онова, което имате, може да е право. Спрямо известни хора ще бъдеш прав.

Закон за любовта е: ти, за да обичаш някого, трябва да намериш най-първо една добра черта в него, една добродетел, трябва да има

защо да го обичаш. И всеки един от вас, когато обичате някого, вие трябва да намерите една добра черта в него. Един музикант се обича за музиката. Един художник се обича за неговото художество. Един учен за неговата ученост се обича. Един християнин се обича за неговото християнство. Човек вън от добродетелите си не може да се обича. Ти не можеш да обичаш едно същество, което няма нито една добродетел.

И когато казвам: „Трябва да обичаме“, подразбирам следното. Обичай това същество, в което Бог е вложил Своите добродетели. Обичай едно същество, в което Бог е турил нещо. Дали човек е, дали дърво, камък, цвете, ако Бог е минал през там и е вложил нещо, обичай го. Като обичаш, ти в любовта си ще забогатееш. Ако не любиш и не обичаш, ти не си в правата посока. Ако ти обичаш, и си недоволен от своята любов, любовта ти не е в права посока. Защото любовта прилича на един извор, и които минат, всички се радват. Защото изворът винаги дава. Защото, ако нашата любов не може да полее дърветата в Божествената градина и те да дадат плод, тогава любовта ни не е в правата посока.

Всички да се радвате, че любовта някой път може да бъде една река. Любовта ти някой път може да бъде чист въздух, може да бъде светлина, може да бъде хляб. Любовта, тя някой път може да бъде живота. Любовта всичко може да бъде. Тя всичко съдържа в себе си. Любовта е нещо, което трябва да тече, да осмисли живота. Всички така трябва да разглеждате нещата. И само така може да прогресирате. А пък сегашните ви състояния и възгледите ви ще бъдат наполовина прави и наполовина криви.

„Отче наш“

6.30 часа

Четвърта лекция на Общия окултен клас 17-ти октомври, 1934 г, сряда, 5.00 часа, София – Изгрев

ДОБРИ ПРОВОДНИЦИ

Добрата молитва

Ще прочета трета глава от Първо послание [от] Йоана.

Има едно знание, което няма резултат. Човек с години може да е какъвто и да е учен, може да има каквото и да е верую, без да е придобил нещо. Много пъти един търговец търгува десет, петнайсет, двайсет, трийсет години, и нищо не може да спечели. Губи. Един лекар може да е свършил, и освен че не е направил никому полза със своето лекуване, но е направил хиляди злини – изморил е мнозина.

Говоря за любовта. Всеки от вас си има известна теория за това, все разбирате нещо, но ако речете да я приложите, нямате успех. Сега в света съществуват известни тайни сили. Някои от тях функционират вътре в човешкия живот, а някои функционират на повърхността. Например животът функционира като една сила в организма. И това дърво, от което е направена тази черна дъска, и то още не е мъртво. *(Лампите изгаснаха.)*

Това електричество с голямо напрежение, което върви по повърхността, няма нужния волтаж. *(Учителят прави опити с един апарат.)* Като си турим двата или трите пръста върху апарата, увеличава се светлината. Сега някой може да счита, че това е фокус. Който и да е от вас може да направи този опит. *(Една сестра излиза и прави същото.)* Добре. Свържете се няколко души. Това са малки опити. *(Един излиза и турга на главата си лампата, и тя светва.)* Това е една опитна лампичка. Сега няколко души се хванете за ръцете. Законът е: сухото дърво е проводник на една сила, която по своите резултати е неразумна, но иде от един неразумен източник и

се проявява пак при същества неразумни, които разбират законите. *(Лампите изгасват.)* Сега това са най-грубите сили вътре в природата – това електричество със силен волтаж, със силно напрежение, което върви по повърхността отгоре. Ние казваме, че човек трябва да бъде добър проводник, защото само хора, които са добри проводници, могат да живеят, да знаят. Щом стане човек лош проводник, тогава се зараждат всички страдания и нещастия. В лошите проводници функционират сили от съвсем друго естество. Когато ние говорим за добър човек, ние подразбираме един човек, който е добър проводник на живота, на добрите сили в природата.

Електричеството върви по повърхността отгоре. В старите времена, в храмовете на жреците са се употребявали тези външни средства, за да ги е страх невежите хора. Когато ние говорим за човешките мисли, чувства и постъпки, това са среди, през които тези сили могат да минат. И колкото тези сили стават по-фини, те могат да минат през човека и да образуват едно приятно състояние. Например ти имаш едно приятно чувство, това е една сила, която е минала през целия ти организъм.

Та най-първо ще се научите да бъдете добри проводници, да мислите добре. Някой казва: „Аз не мога да мисля добре." Та в какво седи мъчнотията да мислиш добре? Дойдат ти някои изкушения, които те изкушават. Ти имаш слабост към парите, но парите са проводници. Може да се прокара една друга сила тук, която може да бъде опасна. Парите са проводник на какво? В ръцете на един добър човек, те са проводник на известен род сили, а пък в ръцете на лошите хора парите са проводник на други сили, и вследствие на това стават разни престъпления. Ако един добър човек се влюби в една добра жена, то тази жена ще подбуди в него най-хубавите чувства, а пък ако един лош човек се влюби, той ще извърши престъпление. И в любовта се вършат престъпления. Хората не са добри проводници.

Като се обичат двама, какво печели единият и какво печели другият? Единият трябва да бъде един род, една категория проводник, другият също. Защото има два вида проводници едновременно. Някой път трябва да станеш положителен проводник, а някой път – отрицателен. Когато си отрицателен проводник, ти възприемаш. Всеки, който приема, всеки, който яде, всеки, който проси, е отрицателен проводник, а всеки човек, който дава, е положителен проводник. Ти, като вземеш известно време като отрицателен проводник, после ще станеш положителен проводник и трябва да дадеш. Това, което си взел, е толкова много, че трябва да дадеш.

Вие не разбирате закона. Ти казваш, мъжът е глава и той трябва да заповядва. Не. Един час, една минута трябва да заповядва мъжът, и после – жената. После пак мъжът и тъй нататък. Десният крак – [...] стъпвам аз и тургам всичката си тежест на жената. Мъжът на левия крак се подчинява отзад. Следващия миг жената е отпред, а мъжът е отзад, е слуга. Единият е положителен, а другият е отрицателен. Единият носи товар, а другият почива. Казваш: „Аз трябва да се подчиня." Защо? Някой път ще заповядваш, а някой път ще се подчиниш. Няма да ходиш все с десния или левия крак напред. Това значи – няма да бъде само господар, а другият само слуга. Тогава човек само куца, няма онова свободно движение. Ако ти не си свободен да се изказваш както трябва, ти не си свободен, ти си инвалид. И ако ти не можеш да мислиш както трябва, ти си инвалид. И ако ти не можеш да чувстваш както трябва, ти си инвалид. И ако не можеш да пристъпваш както трябва, ти си инвалид.

Сега от опита виждаме, че тук в лампата функционира известна сила. Откъде иде тя? Иде отгоре, от слънцето, ние сме в съобщение с него. Това е, за който разбира. Много е слаб волтажът тук, но има много високо напрежение. Някой път аз ви казвам, че трябва да правите опити. Някой път имате особено състояние. Тогава сте

набъбнали. Може да имате гняв и омраза, и тъмнота, и неверие, и какво ли не. Пазете едно правило: ако вие вземете един камък и го свържете с един конец, и държите единия край на конеца, и хвърлите камъка, той ще достигне до известно разстояние, и ако не се скъса конецът, то камъкът ще се върне към вас. Всяка мисъл, която излиза от вас, ще направи един кръг и ще се върне към вас.

Сега между вас се образува един критически дух. Например занимавате се с отрицателните страни на човешкия живот. Отрицателните страни на човешкия живот са отрицателните страни на цялото битие. Положителните страни на човешкия живот са положителните страни на цялото битие. Ако в тебе една твоя постъпка е лоша, то в дадения случай ти ставаш лош, понеже не разбираш законите, и в тебе няма резултат от тази сила, която тече. Например дадат ти пари да ги дадеш някому. Ти задържаш половината в джоба си. Престъплението е в задържането на онова, което си приел. Най-първо ти си станал отрицателен, приел си, а пък искат да те направят положителен, да даваш. Ти чувстваш, че някой човек е лош, защо? Чувстваш, че той е задържал в джоба си. Какво трябва да направиш? Ти ще дадеш вместо него. Ще го заставиш така и той да дава. Ти ще образуваш едно течение вътре в природата. Когато някой направи престъпление, ти не се спирай върху престъплението, но спри се върху доброто, което ти в даден случай можеш да направиш, защото гдето функционира злото, може да функционира и доброто. Гдето функционира доброто, може да функционира и злото. Гдето функционира любовта, може да функционира и омразата, и обратно. Омразата на човека някой път се дължи на една малка причина.

Сега вие в живота разглеждате нещата много механически и искате Господ да направи всичко за вас. Че е направил – създал ви е тялото, сърцето, мозъка и прочие. Всички тези органи, които имате,

си имат свое предназначение. Вие не знаете още какво е предназначението на вашия първи пръст, на втория пръст, на третия, на малкия пръст, на цялата ръка. Вие казвате, че ръката е за да работи. Не само да работи. Онзи, който свири, казва, че предназначението на ръката е само да свири. Не само да свири, не само да копае.

Предназначението на ръката е не само да се вдигат ръцете през време на молитва, но всички тези движения ти трябва да ги изучиш. Има един закон: във всяко време ти трябва да знаеш как да подвижваш ръката си. Вие седите някой път, и не знаете какво да направите. Онзи, който се стеснява, турга ръцете си отпред, после отзад. Отзад да си тургаш ръцете не е толкова хубаво. Някой път е хубаво, но някой път не е толкова хубаво. Можеш да си хванеш главата с ръцете или можеш да им дадеш друго положение, но кое е естественото положение? Как трябва да си държиш ръцете? Вие някой път се намирате в едно скучно притеснително положение, и се молите, молите. И някой път може да дойде някаква помощ, а някой път може да не дойде. Някой път стани и направи движение с ръцете си наляво и надясно. *(Учителят прави движение като при „Евера“.)* Направи едно движение и ще ти мине. В това движение ти ще влезеш в съприкосновение с тези сили, които действат. Например ти имаш известен религиозен възглед. Може да кажеш, че това движение не е набожно. Кои движения са набожни? Защо едно движение да е набожно, а пък това движение да не е набожно? Сега не сте дошли до това положение да свържете нещата, както една жена, която плете и знае всяка примка как да я свърже с другите примки, и така прави един шал, някоя дрешка и прочие. Или вземете един шивач, или някой обущар и прочие. Вие казвате: „Да имам сила.“ Силата е вътре във вас. Не че силата е вътре във вас, но вие може да станете един добър проводник, но трябва да знаете при какви условия може да станете добри проводници.

Един съвет: никога не мислете зле за добрите хора, защото лошата мисъл, когато дойде при един човек, тя е много опасна за вас вече. Ако мислите лошо за един добър човек, по-голяма опасност има за вас – защо и за какво няма какво да обяснявам. И всички нещастия в живота и в религиозните общества седят в това, в лошите мисли. България за лошите си мисли към богомилите петстотин години беше в робство. И евреите за лошите си мисли за Христа, две хиляди години, и още не могат да се освободят. Това е за техните лоши мисли. Та виждате последствията в историята. Никога не мислете лошо за добрите хора, ако искате да имате Божието благословение. Вие ще кажете: „Аз не знаех." Щом мислиш лошо за един добър човек и почнеш да страдаш, измени мисълта си.

Сега у всинца ви има един стар атавизъм, едно преповторение. Вие имате едно понятие за Бога като за обикновен човек, който искате да го заставите той да върви във вашите пътища, и каквото искате, той да ви даде. Ти казваш: „Или ще ме слушаш, или няма да се моля." Но така ще дойдат всичките беди на главата ти. Ти като пратиш такава мисъл към Бога, че няма да слушаш, оттам насетне ще дойдат нещастията за тебе и за дома ти, и за децата ти. Ти мислиш много лошо за Бога. Ти казваш, че не Го познаваш, а водата, хляба, въздуха, които е създал, ти ги приемаш. Възприемаш всички блага, и против Него изпращаш лоши мисли. И ще ти дойдат големи бели. Изпращай винаги към Бога една светла мисъл. Мисли за Бога най-добро, за Христа – най-доброто, за светиите – най-доброто. Другояче, ако не мислиш така, ако мислиш дали е добър светът, или не, ще страдаш. Ти изпрати една хубава мисъл към този светия, не се питай дали той е свят, или не, и след няколко дена ще знаеш дали е той добър светия, или не. Ако му изпратиш една добра мисъл, да кажем, че тъкмо си закъсал, беден си – и на втория ден отнякъде ще пристигне нещо. Закъсал си, нямаш нищо, и като изпратиш една

добра мисъл и ще тръгне работата напред. А пък като изпратиш към този светия една лоша мисъл, нищо няма да получиш.

Ние с нашите лоши мисли в сегашната култура разваляме своя живот. Понеже сте влезли в една област, в която се развива ум, и като не се разбирате, всеки си има по едно правило и гледа все на отрицателната страна на нещата, и не може да видиш добро в човека. Аз като минавам някъде между хората, има голяма мъчнотия да трансформирам техните лоши мисли. Например, като влезеш в някой дом, в някое училище или в учреждение, хората са станали отрицателни, много силни в отрицателното. Те искат благата в света да задържат за себе си. Това е невъзможно.

Та сега към практичната, научната страна. Вие казвате, че имате Дух Божи и прочее. Питай Духа какво ще ви каже. Ти казваш: „Аз разговарям с ангелите." Хубаво. Какво? Какво ще ти кажат ангелите? Ангелите с тези работи не се занимават. Даже и аз не бих се занимавал, но само да ви покажа, че някои сили имат големи последствия. Вие може да бъдете много чувствителни, толкова чувствителни, че ако аз туря само да ви докосна, от самото докосване може да ви заболи ръката. Добрият човек при всяко съприкосновение, той, като добър проводник дава веднага нещо от себе си, а пък лошият се отличава с това, че той, като ви пипне, ще изтегли нещо от вас. Отрицателният проводник взема, положителният дава.

Та казвам, големите неприятности, които имате, някой път се дължат на това, че вие не мислите и не чувствате правилно. Например някой път вие седите под палатката – нямате къща – и казвате: „А еди-кой си има къща." Питам сега, ако ти имаш една къща, ще бъдеш ли по-добър? Ако ще бъдеш по-добър, тази къща е на мястото си за тебе, но ако няма да бъдеш по-добър, то без къща ще бъде по-добре за тебе. Ще се научиш да се радваш на къщите на другите хора, защото, ако брат ти има къща и ако ти го обичаш и той

те обича, той ще ти помогне да имаш къща. Най-после, ако вие обичате Бога, той няма да ви остави без къща.

Вие казвате, че нямате къща. Всички имате къща. Вашите тела не са ли къщи? Вие сега искате друг род къщи. Сега във вас има известни стари възгледи, с които трябва да се справите.

Кажете ми, кое е онова, което ви спъва, кое е онова, което спъва сегашните хора? Техният критически ум. И някой път говорът ни, пеенето ни зависи от нашето разположение. Ти за да пееш добре, зависи от твоето разположение. Ако добре си разположен, добре ще пееш. Ако не си добре разположен, няма да пееш добре. Ти можеш да кажеш, че си много учен. Не си много учен. Можеш да кажеш, че си много прост. Не си много прост. Можеш да кажеш, че си невежа. Коя дума е по-силна, „невежа", „прост" или „много учен"? Защото думите имат своята възможност. Българският език има една възможност, българският език има една дума, която аз и досега не мога да намеря. Няма да ви кажа.

Някои искат да пеят хубаво. Има цяла една теория за музиката, и какви ли не школи няма. Който иска да се упражнява, може да се упражнява с буквата „а". Тя е творческа гласна, тя сама не създава, но е един творчески принцип. И ако ти не знаеш как да пееш „а", не можеш лесно да напреднеш в музиката. *(Учителят изпя гласната „а" най-първо ниско, а после високо.)* Така не се пее. Как трябва да го изпееш? При пеенето ще дадеш нещо от себе си. *(Учителят изпя „а" свободно и продължително.)* Следващата гласна буква е „о". Ако знаеш как да пееш „о", „о"-то ще ти даде условия за растене. Трябва да се изучи цялата физиология на дишането. [Ще използваш] въздуха, когато пееш. След това ще дойде онова, което расте – трябва да се размножава. Ще пееш [разумно]. Трябва да знаеш как да проектираш гласа си в гърлото. Тогава ще дойде до „и". „И" излиза отстрани на гърдите, отстрани на дробовете. Гласът отгоре трябва да излезе. При

„и“ ще има едно малко пречупване в гласа. Ще има направление надолу – влизаме в една гъста материя. В египетската азбука, отгдето е взет този знак, той показва наклонността, по която отива творческият принцип. „И“ с точка показва отгде идат енергиите. Тук има известна потънкост, в която ако се впуснем, ще се отдалечим от въпроса.

Вие седите и се занимавате с несретите в живота. Вие казвате: „Млад бях, но остарях.“ Почвате да мислите за външната страна на живота си, гледате се в огледалото и си мислите. Сега можеш да туриш име [...] в действие, за да можеш да промениш лицето си. Отвън сте застарели. Сега трябва да знаеш как да хванеш тази музика. Как ще я хвалиш? Трябва да разбираш закона на мислите, съчетанието на мислите. Щом дойде един човек, то трябва да разбираш онези сили, които можеш да възприемеш и по кой начин. Ти трябва да туриш един филтър. И затова мъжете трябва да търсят всякога умни жени. Един мъж, който намери глупава жена, той е изложен на големи страдания и несрета в живота. Мъжът трябва да тури умна жена на мястото, а пък глупавите жени да отидат да орат и да копаят. И после, една жена трябва да търси най-добрия мъж, и ако жената намери някой мъж с глупаво сърце, тя ще бъде най-нещастна. Мъжът представлява доброто сърце, хубавото.

Жената трябва да търси най-добрите мъже, и всеки мъж трябва да държи в мисълта си, че трябва да бъде добър. А пък жената трябва да държи в мисълта си: „Аз трябва да бъда умна.“ Мъжът ще пее, за да постигне доброто в себе си, ако иска да стане певец. А пък жената ще пее, за да стане умна. Защото, ако не знаете да пеете, не можете да се развивате правилно. Пеенето ще бъде един проводник за развитието на ума и на сърцето. Жената ще пее, за да се развие умът ѝ, а [има] много жени, като свирят на пиано, стават неврастеници. Жената иска да има добро сърце. Няма какво жената да иска да има добро сърце.

Нейното сърце е кално. Бедният не може да стане богат. Тя трябва да разчита на своя добър ум. И умният е, който може да помогне на сърцето. Такъв е законът. А пък при мъжа сърцето е, което ще помогне на ума.

Аз ви казвам един нов начин за самовъзпитание. Вие имате старите пътища. И те са добри. Не ви казвам, че това, което знаете, да го изхвърлите. При старите методи, при старите начини определете един час или половин час за самовъзпитание по новите методи. Защото любовта не може да стане добра, докато не стане умна. Нейното сърце не може да се поправи, докато тя не стане умна. И мъжът докато не тури доброто в сърцето си, той не може да постигне нищо. Жената няма да постигне своите желания, а пък мъжът няма да постигне това, което мисли. Всички мъже искат да бъдат почитани, а пък мъжът няма да постигне това, което мисли. Жената, като се влюби в някого, тя се увлича. Тя ще се реши, ще се заглади и право е, и така трябва да бъде. Ако тя ходи неглиже, тя е изгубила любовта, нейният ум не работи. Онзи, който люби, всичко в него трябва да бъде изправно. Мъжът не се е научил да обича и затова жената го учи да обича. И Писанието казва: „Вие, мъже, обичайте жените си.“ Мъжът е длъжен да обича жената. Жената е длъжна да почита мъжа си.

„Ние, които не сме женени?“ Че има ли някой от вас, който да не е женен? Прави са, които сте се женили във всичките побуждения, и казвате, че не сте женени. Кой от вас няма понятие за женитбата? Че отгде ви е пръкнала мисълта да се жените? Женили сте се много пъти. Ти казваш: „Искам да се женя пак.“ Гледай, като се ожениш, да се ожениш на свят, та иначе да се не разжениш. Женитбата в научен смисъл на думата съществува при това: две същества с две разнородни естества от високо напрежение, от които едното дава на другото, и от високо напрежение, което взема, ще се съберат и тогава

ще протече Божественият живот. Бог не може да се прояви, ако ние не искаме да проявим Неговата любов, да станем Негови проводници.

Сега във всяко едно общество има известни препятствия. Тия препятствия сами не могат да се премахнат. Ти казваш: „Трябва да бъда добър.“ Престанете да говорите тия думи „трябва да бъда добър“. Думата „трябва“ да е научно разбрана дума.

Т Р

Фиг. 1

В буквата „Р“ имаме юмрука. Това е змията, която си е свила главата и гледа да те ухапе. Хубаво е да свиваш ръката си в юмрук, когато се намериш в едно отрицателно състояние, но когато искаш да се тонираш, ти трябва да отвориш дланта си навън – към хубавото, към небето, и в сърцето си да възприемаш, но да не показваш това пред хората. Вие сега, за да направите упражненията, излизате пред хората да ви гледат. Когато правиш известен опит, не трябва да привличаш вниманието на другите хора, понеже, като привличаш вниманието на другите хора, те ще те спънат. И като направиш опита, тогава да знаят те.

Една сестра дойде при мене и ми казва: „Учителю, тук учим Евангелието, да се запознаем с Христа и Бога. Към тебе се държа“, ми казва тя. Тя ми казва: „Аз чувствам, че при Христа не мога да отида, но се държа за тебе.“ Не е така лесна работата. Аз казвам: „При Христа трябва да отидеш.“ Трябва да се отиде при Христа. За да отидеш, трябва да стане някой проводник за вас. И при Бога за да отидеш, между Бога и нас трябва да има среда. Не трябва да се обезсърчаваме. Трябва да изучавате живите среди. Вие казвате някой път: „Той ли ще ме учи?“ Не е въпрос за учението. Ако остане аз да ви уча, то вие ще си останете невежи през целия живот. Аз съм за вас само едно

условие за онова, което Бог е вложил във вас от начало на битието. Има нещо вложено във вас. Аз съм само едно условие, за да израсне хубаво, което Бог е вложил във вас. И като израсне то, аз ще зная, че съм работил, понеже съм извикал Божественото във вас. Ако пък не извикам Божественото във вас да се прояви, значи аз зная, че не съм постъпил както трябва. Не е въпрос да вярвате в мен. То е друго. То ще дойде от само себе си. Най-първо доброто, което е вложено във вас, то да израсне. И всеки ден вие ще ми благодарите за условията, които съм ви направил. А другото, то е второстепенна работа. И всинца гледайте във всеки един от вас да събудите нещо добро. На някого вие казвате: „Вие сте голям грешник." Не, ще му кажеш: „Има нещо хубаво във вас." Събудете го. На някой стар ще кажете: „Ти мислиш, че си остарял, но има нещо хубаво във вас." И гледайте да го събудите. И на старини ще се подмладите. Някой казва: „Остарял съм." Ще се подмладиш. Друг казва: „Умря жена ми." Ще му кажеш: „Не е умряла, тя е жива. Заминала е на гости. Също и син ти не е умрял. Тя ще се върне." „Кога?" „Наскоро ще се върне, но кога? Наскоро ще се върне." Ще попитате какво правят на онзи свят. Ще им кажеш: „Учат се сега."

Сега не искам да ви говоря за неща, за които нямате опитност. Някой ще каже: „Защо ние не ги виждаме заминалите, къде са те?" Ако турим тази лампа на дъската, тази лампа е специфична да схваща високите напрежения и ако туриш обикновена крушка, няма да имате тези резултати. Значи, за да схващате тези сили, трябва да имате специален мозък. С обикновен мозък не може. Вие ще кажете: „Ние не сме учени хора."

Има една наука, която трябва да опитате. Аз ви давам една задача. Заемете се с целия клас за една задача, която трае един месец – в десет души тук в класа да намерите нещо много добро. В десет души да намерите нещо хубаво, че сами да сте благодарни. За една седмица намерете доброто, което е във вас. „Ама да видим дали ще

има някакъв резултат.“ Оставете това настрани. Да видим след един месец какъв резултат ще има. Оставете настрана за един месец критиката. Ти казваш: „Нямам сега време.“ Не гледайте злото, а търсете само доброто. За един месец станете слепи какво лошо става около вас, не го гледайте. Някой ще каже: „Много е един месец.“ Ако е много, да го смаля. Усещам, че един месец е много, чувствам, че е много. Давам ви задачата за десет дена, защото за един месец ще се пукнете.

Бог е Същество, Което изисква ние да се учим, и Нему Му е приятно, когато ние разбираме Неговите пътища. Ние сме заобиколени с такива богатства, които трябва да разработваме, а ние очакваме този учен да ни каже нещо ново, онзи учен. Толкова работи са открити сега, че вие очаквате все нещо ново. На това, което е открито, трябва да се проучи дълбоката му страна. Първото правило е: никога не изпращай лоша мисъл към един добър човек, защото тези мисли ще се върнат при вас, ако ги изпратите. И ако някой е болен от вас, почнете да му изпращате най-добрите мисли, и той ще оздравее. Мислете добро за другите, защото болестите в света са едно възпитателно средство.

Сега аз не искам да изхвърлям много важни мисли, но каквито възгледи да имате, какъвто сте, вие ще си останете пак такива. Вашето естество не може да се измени, и аз не искам да се измени естеството ви, и всеки един от вас именно трябва да си остане такъв. Но да [работи] и да се развива. Всеки един от вас е един лист, който е необходим. И вие не съжалявайте, че не сте като Драган, като Петко, Стоян и прочие. Вие се радвайте на този живот, на това, което сега имате. Не да бъдете постоянно такива. Тази форма, която имате сега, няма да бъде постоянна форма. Вие имате една форма, която е временна за петдесет, шейсет, сто години. В следващия цикъл на вашия живот вие ще вземете друга форма. Вие, като погледнете

някой, ще видите, че някой е по-напреднал от вас. Вие се радвайте на това и ако [не] е по-напреднал, пак се радвайте на това. Всеки да се радва на това, което е. Някой е малък, да се радва, че е малък. Някой е израснал, да се радва, че е израснал. Ако сте остарели, значи поумнели сте. Старите хора са капиталисти. Те са най-богати. Старият човек е скържав[4]. Старите хора са много скържави. Те трябва да се освободят от скържавостта. А пък младите нямат нищо още, но младите имат много големи изпитания. И то седи в следното. Да кажем, че двама млади, тъкмо са тръгнали по пътя Христов, и между тях влезе една сестра с един невъзпитан ум и ги прави дар-перушина[5]. Или обратното, тръгнали са сестрите като гургулички, и влезне между тях един брат с един калпав ум и ги прави дар-перушина. Между двама млади като влезе една сестра, всеки ще иска да я има и приятелството ще изчезне. Това не е по Бога вече. Те са претърпели едно фиаско в своята любов.

Но тази хубава мома трябва да ѝ станеш слуга или трябва да бягаш от нея, а на този хубавия момък трябва да му станеш слуга или да бягаш от него. Едно от двете. Аз тургам тука нещата само отчасти, това не е вярно абсолютно. Има някои хора, които са надраснали над тях, но има голяма част от човечеството, за която ще дойде този изпит. Има и ред други работи, с които човек трябва да се справи. Та първото нещо сега е: старайте се да бъдете добри проводници.

Изпейте сега песента „Аз ще ходя в пътя, който води към любовта“. Ще бъде много пресилено да искам да пеете, понеже не знаете правилата. Как ще изпеете „ще“, по-високо или по-ниско от „аз“? *(Учителят изпя тази песен с една нова мелодия.)*

Ще бъдете като малките деца. Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие, значи не може да станете

---

[4] **скържав** (диал.) – стиснат, свидлив, скръндза
[5] **дар-перушина** (разг.) – на пух и прах

добри проводници, не може да приемете Божието благословение и Неговите блага. Не мислете за старостта, защото в небето има само двайсет и четири старци, а пък на земята има само двайсет и четири млади. Така че ако кажете, че сте млади на земята – има само двайсет и четири души млади, а другите все са стари. Земята е пълна само със стари хора, а небето е пълно само с млади хора. Затова старите хора сега умират и отиват горе да се подмладят, а пък младите идат долу, за да остареят. Понеже сте стари всинца, трябва да се подмладите. Животът седи в това, не мислете, че трябва да остареете, но идеал трябва да бъде във вас да се подмладите. Като деца трябва да станете, да влезете в новите условия. Вие казвате, че нищо не сте направили. Че отсега нататък ще правите. Отсега нататък идват добрите дни. Най-добрите работи Господ ги е запазил за после. Хубавото вино го имат за после. Като се понапият хората, тогава ще им се даде. *(Учителят изпя с всички ни няколко пъти горната песен.)*

Вие казвате, че Бог не сте Го видели. Прави сте, че не сте Го видели, но Неговите дела не виждате ли? Колкото и да е малка любовта ви, колкото и да е мъжделива, развивайте я, защото от любовта ви ще зависи и придобиването на знанието, на мъдростта. Защото любовта е добър проводник на мъдростта, на знанието. Те само чрез любовта могат да дойдат. Ако ние растем само в любовта, без да придобием мъдростта, знанието, то любовта е безплодна. Но ако придобием мъдростта и знанието, то плод е завързала. Пък истината е узрелият плод, който можем да вкусим. Любовта е семка, мъдростта и истината са поникналото растение, което е завързало плод, и плодът е узрял. Истината е узрелият плод. Истината, това са всички хубави узрели добродетели, с които душата ни трябва да се храни. Така трябва да бъде вашата мисъл и тази мисъл ще ви освежи. Ние трябва да бъдем дълбока вода и като гледат хората, да мислят, че сме много прости хора, много простаци, но като ни бутнат, да видят,

че ние сме прости, а да не сме прости. А не да мислите, че знаем, а да сме прости.

Това, което знаете, е само предверието, за да влезете в Божественото училище, в забавачницата на Божественото училище. Вие трябва да свършите всичките училища на земята, за да влезете в забавачницата на Божественото училище, и който се намира там, в забавачницата, с него не могат да се мерят и най-учените хора на земята. Ти да обичаш душата на детето и да знаеш какви заложби седят в него, в неговия ум и сърце, това е знание. Някой казва: „С деца ли ще се занимаваме?“ Според мен човек, който не знае, той спи, и затова не знае, и щом се събуди, той вече знае. И ако някой от вас е невежа, станете и си направете леглото, и ще знаете всичко. А докато сте под юргана, нищо няма да знаете. А пък който мисли, че не знае, той спи. Някой казва, че не може да обича. Защо не може да обича? Защото спи под юргана. Някой казва: „Като стана.“ Който не е станал, под юргана е. Не е лошо. Оставете го да спи, не го събуждайте, не го разтърсвайте, освен като видите, че зданието гори. Теглете го за краката. Но като не гори зданието, оставете го да спи, да си почива.

Аз съм ви говорил за любовта, за най-хубавата любов. Досега аз съм ви говорил за безопасната любов. Вие сте много учени, вие сте от мен по-учени. Вие трябва да се запознаете с безопасната любов, а пък вие сте запознати с опасната любов, с която много мъчно може да се справите вие. Много голям кон е тя, като тръгне, тя влачи любовта, за която вие сте се хванали за някого. Не мисли от сутрин до вечер само за себе си. Тя има право – че тя е вече една възрастна мома на двайсет и една година и се готви да се жени, а пък ти искаш да я занимаваш с глупави работи. Тя казва: „С твоите глупости аз не искам да се занимавам.“ Вие само плачете подир нея и тя ви изхвърля от вратата навън. Вие влезете вътре и се представяте, но тя пак ви изхвърля. Вие влизате, излизате, и най-после казвате: „Не си струва човек да обича.“

Като влезете, ще кажете на тази любов: „Мога ли да ви услужа с нещо си?“ Няма да ѝ представяте вашите интереси, вие какво искате, а ще работите за нейните интереси. Вие сега в тази форма, каквото и да ви кажа, вие може да имате една изопачена мисъл.

Представете си, че вие сте една водна капка, живеете в една водна капка. Водната капка как ще се обича? Ще се слеете в една капка. Искате да се отделите вече. Има ли нещо лошо в това? Че ако едната капка има известна утайка от кал, а другата капка е бистра, то те, като се слеят, какво стават? Разделят се – половина чиста и нечиста вода. Калта, и тя наполовина кална и чиста става. И чистата половина [кална и] чиста става. Споделят се. И ако двете са били чисти, споделят своята чистота. Ако и двете са били нечисти, пак си споделят. Любовта е сила, която споделя с всички окръжаващи.

Вие мислите върху любовта, която сте учили, а пък тази любов, която сега учите, тя е за да създадете здравето у вас. Непременно в тази любов трябва да носите в ума си всякога чиста мисъл и каквото и да ви се случи, кажете: „За добро е това.“ И Господ не може да извърши нищо лошо. Случи ви се нещо, което ви е неприятно, кажете: „За добро е.“ Като кажем, че е за добро, то тази мисъл ще се върне и ако казваш постоянно така, ти пращаш тази мисъл и лошото ще се превърне. Писанието казва, че всички, които любят Бога, каквото им се случва в живота, ще се превърне на добро.

Разправя ми един приятел – той иска да търгува с грозде – че едва му се покриват разноските, и казва: „Щях да загазя. Печалба няма, но търговията ми с гроздето стана причина да добия друго едно благо, и ако не беше търговията ми с гроздето, не щях да придобия последното благо.“

Може би ще изгубите с гроздето, но ще добиете едно благо. Вие може [да изгубите нещо] в живота, но ще добиете една опитност. Писанието казва: „Да любим братята си.“ Ако вие кажете на някого

„брат“, и не го обичате, то не вършите волята Божия. А ако го обичате, то вършите волята Божия и може да разчитате навсякъде. И тогава дарбите, които имате, ще ги развиете – и ще пеете, и ще пишете, и ще рисувате и прочее. Каквито добри имате, ще ги развиете.

Отделяйте всеки ден по петнайсет минути най-малко за пеене. Скърбен си, изпей: „Това е за добро, за добро, за добро, за добро.“ Пак продължавайте: „Тъжен съм още, но няма какво да се прави, за добро е, за добро, за добро.“ И така става. Попей си малко в себе си.

„Отче наш“

Пета лекция на Общия окултен клас 24 октомври 1934 г, сряда, 5 часа, София – Изгрев

НАЙ-ВИСОКИЯТ ВРЪХ

„Добрата молитва“

„Духът Божи“

Ще прочета част от пета глава от Второ послание към коринтяните *(от първи до петнадесети стих).*

„Животът е красив, когато човекът е смел“

Животът е нещо неуловимо. Човек се движи и движението е израз на живота. Животът нито се хваща, нито се пипа, нито се помирисва. При това за него говорят като за нещо, което се хваща. Казват: „Жив човек“. Като пипнеш живия човек, той е топъл, топлокръвен, като топлокръвните млекопитаещи. И щом умре, загубва своята топлина. Сега вие слушате и всички сте обременени, не сте свободни. И слушането ви не е на място. Съзнанието ви не е свободно, за да виждате ясно. Слушате, но все има нещо, което ви занимава. Говориш му за Господ, а той мисли за съвсем друг Господ. Всички говорят, но на неразбран език. Казвате, че страдате, но вие не можете да хванете страданието и да го държите. Виждали ли сте някой път страданието? Виждали ли сте някой път – от очите текат сълзи, капят сълзи. Изкривявате мускулите на лицето, по лицето се изписва някаква гримаса. И вие ще кажете, че този човек много страда. Един актьор може да направи същите гримаси. Аз мога да ви пролея цял кош сълзи, изкуствени сълзи. Изкуствени сълзи мога да направя колкото искаш.

Хората приличат, като че са на едно угощение. Канят се всички да седнат да ядат. И след като се наядат, нищо не се разрешава, само че стават малко по-весели. И веселостта, и тя е нещо, което не може да се улови, тя не е нещо физическо. На веселия човек е малко по-

широко. Всичките отрицателни черти се отличават с едно свиване. Например от младини човек расте, и на старини започва да се смалява. Сега да оставим. Има неща, които не ни ползват.

Ти пееш една песен и казваш: „Какво ще ни даде пеенето?“ Казваш: „Пеенето работа не дава. Пари ми дайте.“ Парите дават работа. После ти казваш: „Да се наспя.“ Но сънят работа дава ли? После казваш: „С вярата си работа не става.“ Но без вяра става ли? После казваш: „С любовта.“ Добре. Ако с любовта става, какво е направила любовта досега? Казват, че любовта е създала целия свят, небето, всичко това. Но това, което любовта е създала, това са само опити. Вие още не сте в творчеството на любовта, в красотата. Вие сте още в опитите. Любовта си прави често малки скици. Аз искам да ви предам една мисъл, която мъчно може да се предаде. Например мога да ви кажа: „Бъдете весели.“ Но как? За да бъде човек весел, трябва да бъдем свободни от каквито и да е безобразни лоши образи. Да няма нищо да го мъчи.

Вчера идва един българин от Новозагорско, не е някой вярващ, обикновен човек е. Дал дъщеря си в лудницата и ме пита има ли изглед тя да оздравее. Аз му казвам: „Аз не виждам никакъв изглед. Трябва да се минат три-четири години, за да има едно малко подобрение.“ Той ми казва: „Не думай това, не може ли тази работа скоро да стане?“ Казвам му: „Не може. Дъщеря ти е заболяла по един особен начин. По особен начин е заболяла тя.“ Той се чеше по главата: „По особен начин? По какъв?“ Той ме пита: „Такива работи в света като магия има ли?“ Казах му: „Дъщеря ти от магия пострада.“ И той започна да ми разправя. Иска да знае защо заболя дъщеря му и защо не се случи другояче. Казах му: „Дъщеря ти е направила някоя грешка. Оженили сте дъщеря си за един човек, за когото не трябваше да я жените.“ Той казва: „Прав си. Така си е.“ Този мъж я е бил четири пъти и толкова лошо я бил. Кои са причините? Има хора, които

кармически вървят през лоши семейства, имат тежка карма. Той е от селото на нашия Павел. Претрепали един роднина на Павел, претрепа го мъжът на тази жена и се окървавил. Върнал се в дома си и казва на жена си: „Свършихме се него.“ И за да не го издаде тя, четири пъти е била бита и полудява. Довеждат го и го осъждат на петнадесет години затвор. Бащата на жената пита: „Защо се случват така работите?“ Защо ще му разправям? Защо ще му кажа защо се случват така работите? Рекох му: „Объркани са работите от миналото. В миналото се объркаха и сега не се оправиха, и пак са объркани.“ И той ме гледа така.

Сега да оставим това. Той ми разправяше повече от два часа цялата история, как се е случило. Аз го слушам и той ме пита: „Има ли магия? Такива неща има ли? Има ли такива неща като късмет?“ Казах му: „Остави сега тези неща, остави магията. Магията зависи от ума на човека, каквото мисли човек. Магията е в ума.“ Той ми каза: „Аз ходих при един ваш гледач, който ми каза, че на едно място на прага закопал пари.“ Започнахме с дъщеря му и дойдохме до парите. Дойде един българин и казва, че магия има заровена в двора и искаше сто лева да му платим, за да извади всичката магия. Казах му: „Ти защо даваш тези пари, за да извадиш всичката магия? Много евтино искат.“

Сега това са особен род разсъждения. Като му гледам лицето, той е съвсем обикновен човек При сегашните условия идеята ви за живота не е така ясна. Права или крива, вие имате ясна представа, но като дойдете да постъпите право, вие не можете да постъпите право, както в музиката, като пеят, не могат да вземат вярно „си бемол“, „ре диез“, „ла диез“, „сол“, „ла“ и прочее. Как ще взема „ла“, долно „ла“ или горно „ла“, или „ла“ в трета октава? Как ще го вземеш? Трябва да имаш една ясна представа. „Ла“ в първата октава, във втората октава, в третата, четвъртата октава как ще ги вземеш? В четвъртата октава

колко души могат да вземат „ла“? Колко души могат да пеят четири октави? В света няма певец, който да може да вземе „ла“ в четвъртата октава горе.

Когато дойде някой страждущ при тебе, ти никога не можеш да влезеш в положението на друго едно същество, което не е в една и съща гама с тебе, понеже от твоя тон, от твоята постъпка ти ще станеш причина и той да постъпи право. Ако ти мислиш право, и той ще мисли право. И ако и ти мислиш криво, и той ще мисли криво. Каквото мисли майката, ще мисли и синът. Каквото мисли бащата, ще мисли и дъщерята. Това е важен начин за разбиране.

Трябва да разбирате обикновения живот, който ви занимава. Но казвате: „Как да използваме?“ Сега тази сутрин, ако сте долу в София, до обед може да имате там мъгла, а пък тук, като излезете на нашия Изгрев, слънце грее, а долу е мъгла. Защо? Тук условията са по-благоприятни. Та когато човек иска да напусне известен възглед, трябва да напусне някои места. Има известни места по-благоприятни. Ще се качиш на канарата, за да е чист въздухът и да имаш ясна представа. Кои са високите върхове? Най-високият връх, това е любовта към Бог. По-висок връх няма. По-високо няма. До този връх нито един човек екскурзиант не е достигнал, нито една човешка експедиция не е достигнала. Правили са милиони опити светиите, но все умират. Този умрял, онзи умрял. И този е още по-опасен връх, отколкото експедицията на Хималаите.

Но все таки, макар и да не можем да се качим на този връх, ние се ползваме от благата му. От този връх слизат всичките блага. Какво има горе, не знаем. И който се е върнал оттам, казва: „Качи се и виж.“ Някой е ходил, и не се е качвал. Достигнал е донякъде и се връща назад. Сега вие ми казвате: „Да обичаме Бог.“ Аз бих желал всички да знаят вашата идея, как се обича Господ. Когато имате един приятел, как го обичате? Най-първо, като имате един приятел, как го

посрещате? Можете ли да ми разправите как се посреща приятел? Аз ще ви наведа: как посрещате водата, когато сте ожаднели? Вие някой път мислите, че е най-лесната работа, да посрещнете един приятел. Ще посрещнеш един приятел, и той да остане недоволен от твоето посрещане, по-добре тогава да не го посрещаш.

Аз снощи бях на един концерт и бях близо, и там вдигаха много шум. Седя и гледам трима музиканти наредени. Млади. Един от младите, който свири, е първа цигулка. Второ място – той е виден цигулар. След него една млада мома свири на цигулка, и след нея – друг. Аз ги гледам, поне да си изкарам колкото струва билетът. Чух-недочух музиката, гледам, първият цигулар си турга цигулката и ръчката на цигулката на бузата си. А пък младата мома турга цигулката на коляното си. А пък третият, като тури цигулката на коляното, тури ръчката на брадата под устата. А вторият тури ръчката на цигулката под носа си. Сега защо единият тури под носа си, другият на бузата си, а третият под устата, на върха на брадата? Защо е това? Това е моята работа, тайната. И си казвам: „Извади парите на билета.“ Видях едно правило. Питат ме: „Хареса ли ти концертът?“ Казвам: „Много ми харесаха тримата души – двама мъже и една мома.“ Единият цигулар искаше да каже: „Ако не мислиш, не можеш да свириш.“ Другият цигулар искаше да каже: „Ако не гледаш музиката, не можеш да свириш.“ А пък третият искаше да каже: „Ако не се упражняваш, не можеш да свириш.“ Аз го тълкувам това сега, давам ви един превод.

Аз трябваше да взема малко памук, като тръгнах оттук, понеже бях на първите редове. Защо? Много бях близо до музиката. И като започнаха да свирят музиката, и всеки един тон изискваше известен интервал. Аз бях много близо. Не са криви те. Бях много близо до интервалите на тоновете, а трябваше да бъда най-малко на двадесет метра далече, за да бъдат тоновете по-хармонични. Сега седя и си

разсъждавам. Да се направи един салон и целият оркестър трябва да бъде далеч, както и театърът да има сцена. Десет, петнадесет, двадесет метра да бъде далеч от публиката. А пък тук от немай-къде се свири близо.

Та и ние в живота не сме ли в един салон? Някой път влезете в един салон, и не сте в положение да разберете работите добре. Всички говорите за Божията любов, за съвестта, за съзнанието, за справедливостта, за милосърдието. Не че не сте давали, давали сте. Аз наричам милосърдието, когато един цар се е качил на коня си и гледа едно малко детенце. И слиза от коня си, потупва детето, взима го на коня си и го кара малко. Какво ще кажат другите от свитата на царя? Едни ще кажат, че е много хубава работа, а други ще кажат, че е проста работа, да си оставя царят своята работа и да се занимава с едно дете.

Да представим работата другояче. Да си представим, че вие сте един цар, инкогнито ходите и като пътувате инкогнито, сте останали без пари. Имате нужда от средства. Качвате се на коня си и отивате някъде в града да намерите пари, и виждате на пътя цяла една торба със злато, и устата на торбата са отворени. Този цар, като види тази торба, няма ли да слезе, да погали това красиво дете – торбата. Ще слезете, ще вземете детето и ще го качите на коня, и ще го разведдате.

Сега работите отиват по-далече. На всинца ви трябва едно нещо. Знаете ли кое е? Ако го знаете, няма какво да ви го казвам. Ако ми кажете, че не го знаете, защо да го кажа, да ви смущавам? На вас ви трябва едно нещо: мнозина от вас имат стари черупки, от които не сте се освободили. Някои от вас сте малки, не сте си изправили краката. Казвате: „Такива са били условията, вода няма.“ А краката ви са се вмирисали вече. Някои от вас не сте си измили сърцето. Може би с години не сте си го измили както трябва, та то мирише. А ние седим

по някой път и мислим, че сме достигнали едно положение. Докъде сме достигнали?

Ние казваме, че обичаме Бога, нали така. Когато се намерим в трудно положение, молим се на Бога, и никакъв отговор не идва. Коя е причината? Причината е вътре в нас. Ако ти седиш зад дебелите завеси в стаята си, които са спуснати, и се молиш на светлината, на слънцето, да проникне през тези дебели завеси и да те постопли малко, ще имаш ли резултат? Трябва ли да се молиш, или трябва да излезнеш навън от къщата си? Какво трябва да правиш? Да излезнеш. Вие всинца имате доста и при това пак се молите да ви даде Господ още повече. Това, което имате сега, трябва да го раздадете, за да дойде новото.

Как ще разберете това сега? Ясна ли е мисълта? Това, което имате, трябва да го раздадете. Не онова, физическото, което имате, но има нещо в човека, което той трябва да раздаде. Носиш един товар на гърба си и като дойдеш на едно място, трябва да снемеш товара си и да вземеш втори товар.

Аз казах на този баща: „След като дъщеря ти е бита от своя мъж, защо допусна на дъщеря ти да стои при него?“ Той каза: „Тя не ме слуша, омагьосана е тя.“ Тя казала: „И да ме бие, аз ще стоя там.“ Той ме попита: „Има ли такава магия.“ Аз му казах: „Ти трябваше да вземеш едно въже. И ти имаш магия. Ще я вържеш с въже и ще я вземеш.“

Ако слизате от високо място, трябва да се свържете с едно въже, та ако се подхлъзнете, да има на какво да се хванете. А пък вие имате такава самоувереност, и като слезете, ще се подхлъзнете, и ще дойде магията. Ти можеш да бъдеш умен човек. Свържи се с едно въже. Вярата е това въже. Защо трябва да вярваш? Ти винаги имай това въже, няма да ти коства много. Ако речеш да паднеш, ще се хванеш за това въже, за да излезеш на това място, където си слязъл. Какво

разбрахте от досега чутото? Да оставим това, което сте разбрали. Какво спечелихте? От това, което спечелихте, какво решихте, което да приложите?

Четохме в Писанието, че апостол Павел казва, че ако се развали земната ни къща, един ден земната ни къща ще се развали и има друга направена, и ще излезем от земната къща, и ще влезем в небесната къща. По някой път мъчно се излиза. Господарят на къщата те хване и казва, че не си платил наема. Той рече да излезе, хващат го и казват: „За това не си платил, за онова не си платил." Не може да умре. Три-четири дена той трябва да си плаща на господаря на това здание, от което той трябва да излезе.

Ако това тяло е ваше, както мислите, питам: как влезе този грях във вашето тяло? Къде е скрит грехът? Къде ви са долапите? Доста долапи има. Два долапа има отстрани на слепите очи, два долапа има отзад под врата долу, два долапа има над ушите отзад. Човек има доста пукнатини тук-там, че като е затворен, прониква прах. Нали като е затворена една стая, и после като влезеш, и намериш в стаята на масата си прах, после – прах по книгите, и все трябва да има някаква четка да се очистиш.

Има такива мисли в света, които блуждаят в света, грешни мисли. Целият свят е свързан с тях. Когато човек върви, той трябва да си носи цяла мушама и гумени обуща. Отровна кал е това. Сега опасно е да се мисли даже и за греха. Опасно е да се мисли за дявола. Сега защо е опасно да се мисли за дявола? Едни деца нанизали царевица на един конец и гледам, децата хванали един паток и той си отворил устата, и нагълтал царевицата на конеца. Децата държат конеца, и патокът върви подир тях. Казвам им: „Какво правите?" Те ми казаха: „Опитваме този паток, караме го да играе." А на патока очите му се отворили от мъка. Нищо не казвам на децата. Казвам си: ето един пример на дяволската работа. Той даде царевица на един

човек, той нагълта царевицата, а дяволът държи конеца и после го разиграват. Казах на децата: „Колко пари да ви дам, да пуснете този паток? Казвам ви, разигравате патока, и за това разиграване трябва да се плаща." Те се смеят. Казах им: „Пуснете патока и аз ще ви дам пари." Гледайте някой път и вие да не се хванете като патока. Нали някой път ходите да крадете орехчета. Гледайте да не се хванете така.

Сега да дойдем до същественото. Често в човека влезе една неестествена мисъл и неестествено желание и този човек, като този паток, се е хванал вече. Също така и този селянин се е хванал с този паток, с този зет, който бие дъщеря му, и тя полудява. И казвам му: „Сътресение има вътре в мозъка." Тя може по естествен начин да се излекува. Трябва да се остави съвсем спокойна и да се възстанови чрез природата първоначалното състояние на мозъчната ѝ тъкан, за да може мозъкът да предава човешката мисъл.

Дръжте правилото сега: никога не жени една своя мисъл за едно неестествено желание и никога не жени едно свое желание за една неестествена мисъл. Не жени и нищо повече. Казах му: „Ти трябваше да вземеш дъщеря си или трябваше да оставиш по-добре дъщеря си неженена при себе си." Той казва: „Откраднаха дъщеря ми. Четири дена я държаха в гората и после я изнесоха съвсем." Те са външни неща станали, това не ни интересува. Хиляди работи стават така.

Онези, които вървят по естествения път, никога не съчетават едно неестествено желание с една благородна мисъл и никога не съчетават едно благородно чувство с една неестествена мисъл. Каквито проспекти да има външно да можете да спечелите нещо, не правете такова съчетание.

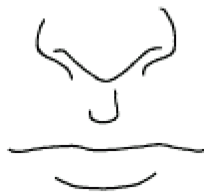

Фиг. 1

Вас бих ви съветвал да си вземете по едно огледало най-първо. Вие трябва да възстановите онова естествено състояние на вашите уста. Един ученик на Божествената школа какви уста трябва да има? Тази линия не е естествена. Някои уста са такива. Тази малка трапчинка не трябва да е много голяма. А щом се появи една права линия, това показва, че човек е изгубил това правилно отношение между мисли и чувства. Някои други уста са съвсем стегнати. Някои държат устата съвсем отворени. Не, трябва да държиш устата си едва-едва допрени. Това е естественото положение. Устните са два проводници. И постоянно трябва да затваряш устата си. Щом натискам устата си, върху тях има силно течение и скоро ще изгубиш живота си и скоро ще станеш песимист. А ако съвсем ги оставиш отворени, ти ще заприличаш на един мочурляк и жабите ще започнат да крякат.

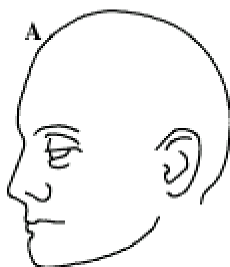

Фиг. 2

Ти казваш: „Да бъдем добри.“ За да бъдеш добър, животът има известни места. Трябва да знаеш как да бутнеш себе си, за да станеш добър. Ти искаш да станеш милосърден. Побутай се. Разтривай си главата отгоре *(А).*

Човек, за да познае външните форми, той е трябвало да яде от дървото на познанието злото и доброто. Злото си има външни форми и доброто си има външни форми. Вие трябва да изучавате външните форми, затова е създаден човекът. Ако вие не изучавате външните форми, тогава и себе си трябва да изучавате. Човек трябва да има едно огледало и да се поогледжда, и да гледа външните си форми.

Ти казваш за някого: „Аз ще му дам да се разбере.“ Пак се поогледай и се нарисувай. Вземете си едно огледало и се наблюдавайте. Кажи си: „Искам да го срещна, моя приятел, когото десет години не съм срещал. Аз съм бил с него в училището заедно.“ Представете си тази сцена и вижте каква форма ще вземе вашето лице в огледалото. Вижте как ще се измени вашето лице. Представете си тази сцена, когато сте били млади с този приятел. Представете си, че сте били млади, сега може да ви е израснала брада, и ще видите на огледалото как ще се измени вашето лица. Сега вие се самозаблуждавате на земята, понеже всички приличате на затворници. Всеки ден дяволът ви сменя халатите и дрехите. Той ви туря все халати. Нали знаете как се обличат пажовете, келнерите. Той ще тури фрак малко отрязан, ще има и бяла жилетка. Ще се поклони няколко пъти. *(Учителят се покланя.)* И ще каже: Много ви благодаря, че платихте. Някой казва: „Много благодарим.“ И все държи ръцете на пъпа си. Аз не оспорвам това. Там се намира слънчевият възел, стомашният мозък, човешкото сърце, чувствата. Това е най-важното място, за да функционира животът. Симпатичната нервна система е там. Но не тук долу при пъпа, а под лъжичката, под белите дробове. Хубаво е да си туриш там ръката. А вие седите и си тургате ръцете

по-долу, при пъпа. Не долу, а по-горе. Ако туриш ръцете си горе под лъжичката, ще имаш един резултат, а ако ги туриш по-долу, ще имаш друг резултат. Ако туриш ръката горе на главата си, ще имаш възвишени резултати. Ти се почесваш зад ухото на тила и ще имаш особен резултат. Винаги гледайте да избягвате тези неестествени бутания. Някой път искаш да се бараш на някое място или се почешеш някъде, и то във време на молитва. Така ще се развали молитвата. Във време на молитва не си мърдай ръцете. Какво положение вземате вие, когато се молите? Някой път вземате следното положение. *(Учителят поставя двете ръце върху гърдите, до височината на сърцето, двете ръце са с дланите навътре и пръстите на едната ръка – върху пръстите на другата.)*

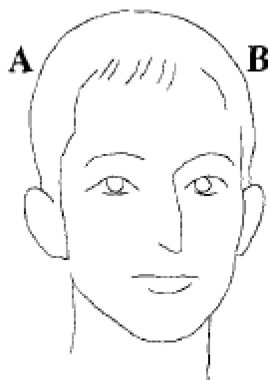

Фиг. 3

При такова едно положение трябва да настроиш ума си и чувствата си. Че ако не знаеш как да настроиш ума си, как ще се молиш? Един цигулар трябва да знае как да настрои цигулката си. Всеки един от вас трябва да знае как да настройва. Ти се разсърдиш някой път, тогава цигулката е разстроена. Изгубил си присъствие на духа си – разгласена е цигулката ти. Нагласи я. Отпаднал си духом – разгласена е цигулката ти. Обезвериш се – разгласена е цигулката ти.

Ако си се обезверил, ще се турят двете ръце на главата отстрани отгоре, в областта на косата.

Аз не смея да ви дам упражнения, понеже няма да ги разберете. Ти отиваш някъде най-малко за три деня, трябва да държиш ръцете си така, за да имаш успех.

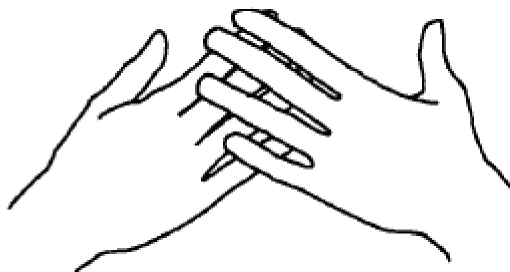

Фиг. 4

И мисълта трябва да е съсредоточена, да се свържеш с невидимия свят и всички тези същества, които те обичат. И за да направиш връзка, ти не търси външните форми. Тогава ще почувстваш една възвишена мисъл, приятност. Ще почувстваш желание, което ще се прелее в тебе, и ще почувстваш, че имаш един малък приток на живот в тебе. По този начин човек се съблича от старите дрехи. И лицето не е така [разстроено, а одухотворено].

Някой път говорите за Бога и си държите ръцете на пъпа. Когато човек търси Божията любов, то не трябва да я търси така, а така. *(Учителят турга дясната ръка, с цялата длан надолу, горе върху главата.)* И при такова положение на ръката си подигни ума си нагоре. Като седнеш на някой камък, и не си натискай много ръката, тури си пръстите на дланта леко отгоре върху главата.

Някои неща не трябва да се обясняват, защото ако вие мислите за това обяснение, как ще стане, дали ще стане, или не, с това ще попречите на нещата. Те стават в подсъзнанието и в свръхсъзнанието.

Нашето самосъзнание и съзнание развалят по някой път нещата. Самосъзнанието и съзнанието развалят, като се бъркат в нещата, които не разбират. Ние искаме да проучваме с нашето съзнание и самосъзнание как ще станат работите. Това не е наша работа. Та първото нещо: любовта към Бога се отличава с едно качество. Ти като помислиш за тази Божия любов, да направиш връзка и веднага, каквото и смущение да има в душата ти, веднага то ще престане. Най-първо мисли за Божията любов, която премахва смущението на душата и възстановява един вътрешен мир. В молитвата трябва да се произведе едно състояние на успокоение. За да можем да видим пътя, по който трябва да вървим, ние трябва да приемем Божията любов. Ти ще се срещнеш с много хора и трябва да знаеш как да постъпиш. Пътят ти няма да бъде посипан с рози, ще срещнеш противоречие и трябва да знаеш как да постъпиш.

Аз говоря за сегашния живот. Ще дойде време, когато условията ще бъдат много по-благоприятни. А сега имате големи спънки. Казват, че причината е вътре – някои хора, които са около тебе. Те не са причината, те са само условие. Причината е вън от тях. Някой те спъва или сърди, но причината е далечна и трябва да знаете как да се освободите.

Писанието казва: „Потърсете Ме в ден скръбен и Аз ще ви помогна, и вие тогава ще Ме прославите.“ Че ти имаш една болест, имаш едно болезнено състояние, тъкмо опитай тогава Господ. Ти ще отидеш да търсиш някой лекар, втори лекар, и така работата не се урежда. Ще похарчиш десет хиляди лева и няма да имаш никакъв резултат. Ти най-първо потърси помощ от невидимия Свят. И ако имаш нужда от лекар, те отгоре ще ти покажат, както когато Корнелий се молеше на Бог, за да му се изявят духовните разбирания. На него му се яви един ангел и му каза да прати за Петър. Също така от Невидимия свят, ако има нужда от лекар, то отгоре ще ти покажат

лекаря или ще ти покажат от Невидимия свят човека, който може да ти бъде полезен в дадения случай. Или може да ви покажат някои работи, които вие сте забравили. Много работи има, които вие трябва да си спомните. Всички трябва да имате една ясна мисъл.

Някой казва: „Много хубава беше проповедта, но я забравих сега.“ Че там е всичкото. Нещата не трябва да се забравят. Има неща, които никога не ги забравяйте. Ако ти забравиш кой ти е баща и кой ти е брат, и коя ти е сестра, и коя майка, какво ще бъде твоето положение? Хората са забравили Бога, не Го познават. Забравили са и кои са и ангелите. Казвате: „Ангели може да има, но не ги знаем.“ И това остава постоянно в човешкия живот. И всички са дошли дотам, да вярват в това, тоест само във видимото. И вие вярвате, че реалното е само в хората. Вие вярвате в колективното, но онази вяра, която произтича от колективността, тя е само наследствена.

Аз бях на един концерт. Като отидете на един концерт, там всеки те гледа, и като се свърши концертът, пак те разглеждат. Този те гледа, онзи те гледа и като се свърши концертът, онези хора се натискат да излязат и казват: „Грандиозен беше той.“ Музиката трябва да произведе образи от миналото или това, което сега става.

Казвам на една мома: „Красива трябва да бъдеш.“ Там е сега, как да стане момата красива. Сега аз зная, но другояче ще ви обясня. Защо да се опече хлябът в огъня? За да се омеси брашното, трябва вода. И трябва един да го замеси, и хубаво да го замеси. И да направи един хубав самун. И трябва един да опали пещта и да се тури хлябът вътре, и като започне хлябът да се зачервява, ще извадиш опечения хляб. А така става хлябът красив и лесно се яде. Ако хляба го ядат, той е красив, ако не го ядат, не е красив.

Кой е огънят в света? Това са страданията. Те са пещта, в която постоянно ви пекат. Ако нямате страдания, никакъв хляб нямаше да се опече. Какво ще ядем тогава? Страданията са Божествената пещ,

където постоянно се пече вашият хляб. Другояче гладни ще умрете. И ако няма страдания, и житото няма да узрее.

Вие искате без страдания. Някой път може и без страдания. Че страданието, това е Божественият огън. Ти казваш: „Да беше ме родила майка ми красива, по-хубаво беше това." Отлично беше това, ако знаеше майка ти да те замеси. Но майка ти не е знаела да те замеси и да те опече добре. Сега ти трябва да се месиш. На някой носът му изкривен, и на някой от вас веждите му са изкривени. На някой от вас устата му е изкривена. [...] А на някой от вас едната ръка е развита, а другата не е. На някой от вас единият крак е по-къс с един сантиметър, а другият не е. Защо единият крак е по-дълъг от другия? На някой от вас едното око е по-отворено, а другото е по-скрито. На някой от вас едното ухо слуша, а другото не слуша. Вие казвате сега: „За следващия път като дойдем." Или казвате: „Карма е това." Българинът казва: „Божия работа е това." Оставете това. Двама хора се убиват. Каква Божия работа е това? Някой мъж бие жена си. Какво е това? Вие казвате: „Божия работа е това." Никаква Божия работа не е. Някой ученик са го изключили от училището, никаква Божия работа не е. Някой умрял, казват: „Божия работа е това." Не. Това са все човешки работи.

Божия работа е следното. Давам ви една голяма жълта круша и като я вкусиш, произвежда ти приятност. Това е Божия работа. Давам ти една хубава книга, от един голям поет писана, и като я четеш, става цял преврат в тебе. Това е Божия работа. Някой музикант свири и произвежда едно хубаво впечатление в слушателите. Това е Божия работа. Божиите работи са велики работи. Както в малките работи, така и в големите работи те са велики. А пък другото са човешки работи, прах, който постоянно пада върху вас. Сега всички искате да ви се даде нещо. Досега беше да ви се даде, а отсега нататък вие трябва да давате. Досега беше така, ние трябва да бъдем добри, а

отсега: „Аз трябва да бъда добър.“ И то не статически, а функционално. Да функционирам като добър човек. Силата е там. Не седи в големия ръст, който имаш. Не седи и в голямото пространство, което заемаш. От един декар земя ти можеш да изкараш толкова хляб, колкото от десет декара, ако знаеш как, така че един декар добре изработен, се равнява на десет декара, които не са изработени добре. Та при бедните условия, при които живеете, ако знаете как да работите, вие ще изкарате толкова много, колкото при добрите условия. Ти казваш: „Трябва ми повече земя.“ Сега трябва обработване.

Ти казваш: „Много беше добър апостол Павел.“ По какво се отличаваше апостол Павел? Колко пъти го биха? Три пъти по трийсет и девет. И апостол Павел се оплаква. Вие вземете предвид неговите дарби. Един човек с неговите познания колко пъти беше бит. И Христос, с всичките Си сили, с които разполагаше, колко пъти Го биха. Вие седите, и искате никой да ви не бутне. Колко пъти войниците удариха Христа, не се знае. И каква нужда имаше от това? Без удари не можеше ли? Той нямаше ли сили да попречи? Ето въпроси, които остават необяснени. „Защо трябва да страдаме?“, казваш. Това ще го знаете, като отидете в другия свят. Само тогава ще разберете това. Сега на земята не може. И да ви се разправя, ще кажете: „Тук не си струва човек да страда.“ Съгласен съм. Защо някой човек, като живее, да го мушат и да пострада? Ще кажете, като го мушнали, посветил се. Не, с мушкане светия не се става. Ако дойде и те мушне някой с някой нож на любовта или мисълта, светия ще станеш. Ако дойде някой с нож на истината и те мушне, да, светия ще станеш. С такава мисъл да ме мушнат, с такъв нож, какво лошо има да те мушнат? Тогава – един нож на любовта. Има ли някой от вас, който е мушкан? Мушкани сте с ножове на любовта, но фиктивни. Като те мушнат с ножа на любовта, най-първо ще почувстваш една голяма

болка и ако те боли, ще оздравееш. А пък онзи нож. който не е на любовта, като те мушнат с него, и като си здрав, съвсем ще загазиш. Ножът на любовта винаги има една обратна реакция. Най-първо умът ти не е просветен и като те мушнат, веднага ще просветнеш и ще се обнадеждиш. А пък ако те мушнат с един нож, който не е на любовта, ще се ожесточиш. Ти казваш: „Аз ще му дам да разбере. Не се живее с добро." Това е обратен път.

Сега това, което ще ви кажа, е важно. Мен ми казаха, че вие, които сте в класа, ходите да хойкате отвън класа и не посещавате редовно училището. И после, работите си не ги вършите както трябва, а отгоре-отгоре. Не знаете ли, като отидете при райските врата, ще намерите там всичко, което сте свършили, и всичко, което не сте свършили. Че като отидете при райската врата, колко чешити ще намерите от вашата работа там? Какво ще намерите при това състояние при райските врата?

Аз искам тук на земята да бъдат открити. Тук на земята са скрити, но там ще бъдат открити. Трябва да знаете, че там ще дойде един ден и работите ще бъдат открити. Та сега скритите работи гледайте да ги откриете. И горе, като ви ги прегледат, ще кажат: „Върнете го на земята." Единият път вие сте били философ, а сега ще се върнете на земята като просяк, като инвалид, куц с единия крак. И ще седите по улиците зимно време при тридесет и пет градуса студ, и ще просите десет, двадесет, тридесет години така на земята, и ще се молите. И след това пак, като се върнете при райските врата, пак ще ви погледнат и ще ви кажат: „Върнете го на земята." И тогава ще ви турят в един кираджийски кон[6], десет години да ви впрягат. И тогава пак ще идете при райските врата и ще кажат: „Върнете го назад." Като кон ще ви върнат. Аз не казвам, че така ще бъде с вас.

[6] **кираджийски кон** (тур.) – превозващ чужди стоки кон

Всеки, който се качва на един аероплан, може да стане нещастие с него, нали така. Падне някъде аеропланът, обърне се. Или всеки, който се качва на един автомобил, може да се катурне автомобилът някъде. Всичко това може да го вземете предвид, да предвидите нещата, които могат да се случат. Това прави умният човек.

Ние казваме: „Бог ще промисли." Ние трябва да бъдем умни, за всичките възможности при хиляди добрини, които Бог ни праща, да предвидим какво би могло да стане. Да бъдем внимателни, и така можем да избегнем неприятностите, които би могло да дойдат.

Сега за следващия път ми наумете, вие имате едно упражнение, което не е довършено. Мъчнотията не е само във вас. Има една колективна мъчнотия. Има външни условия, които трябва да се превъзмогнат. Аз не искам да туря всичката отговорност върху вас. Има известни външни условия, които могат да се превъзмогнат само при един разумен живот. Някой път може да сте постъпили много добре, но външните условия са толкова неблагоприятни, че приличат на следното. Това е все едно да пишеш на морския бряг върху пясъка: „Бог е любов. Бог е истина." Но вълните заличават написаното. Не пиши на морския бряг, където се заличава написаното, но на канарите, където не се заличава.

Та най-хубавите работи, които знаем, написваме ги, но дойде вълната и ги заличи. Много сме близо до брега на морето, та вълните постоянно заличават. Та казвам, отдалечете се, идете малко по-нависоко, та пишете там, където морските вълни не могат да заличават.

Та за следващия път напомнете ми, когато сте в настроение, че сте пели, и също когато сте били неразположени, как пеете? Когато сте неразположени, и как пеете зависи от два фактора. За да пееш добре, трябва да има една висока основна мисъл, върху която да е погълнат животът ти, и трябва да имаш едно основно чувство, което

да подкрепя твоята мисъл, и тогава можеш да пееш и да свириш добре. И тази мисъл, това чувство ще ви съедини с онзи свят, откъдето идва музиката.

Музикални са ангелите. Те пеят и свирят отлично. Музикални са светиите. Те свирят и пеят отлично. Музикални са гениите на човечеството. И те пеят и свирят отлично. Музикални са талантливите хора и обикновените хора.

Сега коя песен ще изпеем? Коя беше песента от миналия път? Да видим сега какво сте запомнили.

„Аз ще ходя в пътя“.

Турете си ръцете върху гърдите с дланите навътре и тогава пейте: „А-а-а.“ Ще поемете въздух и при издишването ще изпеете тази гласна. Вземете сега два тона по-високо от тази гласна и изпейте тази гласна още по-високо.

„Отче наш“

Шеста лекция на Общия окултен клас 31-ви октомври, 1934 г., сряда, 5.00 часа, София – Изгрев

САМООТРИЧАНЕ

„Добрата молитва“

Пишете върху темата „Пътят на Христа“. По какво се отличава един път? По какво се отличава добрият път от лошия? Вие по кои пътища обичате да ходите, като тръгнете за някое село или град? *(„Да няма много препятствия по него, да няма прах, да е добре павиран.“)*

Л М И

Ж З С

Фиг. 1

Всички съвременни противоречия, и в обществения, и в частния живот, и всички противоречия във вашия ум и във вашето сърце, се дължат на две причини – на доброто и злото. Някой ще каже: „Ние знаем това.“ Казват: „Христос е пътят.“ Хубаво, ако Христос е ходил по един път и вие казвате, че Той е пътят, как може Христос да ходи по един път и Той да е пътят? Христос е ходил по Христовия път. Значи Той е ходил по известен път, а пък при това казва: „Аз съм пътят.“ Значи Той е пътят, по който вие може да ходите. Вие вземате преносните работи и ги правите буквални. Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът.“ Какво подразбирате под думите „път“, „истина“ и „живот“? Сега аз не казвам, че това, което вие разбирате, не е право, но човек трябва да си даде ясна представа, как разбира. Някой казва: „Аз пея добре. *Но как пееш? Може да пееш за себе си и да ти е приятно, но излизаш пред хората, и не ти харесват песента. Кое е меродавно сега? Ако ти се харесваш, и хората не те харесват и*

започват да правят известни критики, че гласът ти няма яснота, мекота и израз, кой е правата страна?

Има ли нужда да ви говоря сега за певци? Каква прилика има между певеца и един, който върви по пътя? Единият пее, а другият вдига прах. Този, който обича да пее, не му идва наум, че има някой болен човек. Той пее, повишава гласа си и му се казва: „Млъкнете малко, не ми се слуша, болен съм, не съм здрав." Певецът казва: „Да не се е разболявал." Право ли е това? Тогава и болният казва: „Да не пее." Сега кое е по-хубаво? По-хубаво е онзи да не се разболява, да бъде здрав. А пък някой път е добре певецът да си пее, а някой път е хубаво да не пее. Когато не знае как да пее, да не пее.

Вие казвате сега: „Отчаях се от живота." Отчаял се, иска да се самоубие. Христос преди две хиляди години дойде и говори. Считаха Го за Син Божи, за божество. Неговите съвременници, учените фарисеи, знатните философи ходиха подире Му и постоянно се препираха с Него. Христос казва: „Син человечески няма къде глава да подслони." Христос е ходил и е проповядвал, и проповедите Му са били алегорични. Това е една разказвателна проповед.

Един романист пише роман за някоя героиня и някой герой. Къде са тези герои? В света ги няма. Ти плачеш, като четеш, но героите ги няма. Ти казваш: „Горката героиня, горкият герой." И плачеш, плачеш. Отиваш при някого и му разправяш: „Какво страдание, да ти настръхне косата."' Питам сега, тези страдания сега ли стават? Някой казва: „Тя се влюбила в еди-кого си." Няма никакво влюбване.

Човешките сърца не са били готови във време на Христос за това, което е проповядвал Христос. И сега, след две хиляди години, още не са готови. Как ще се приеме едно учение, което казва: „Онзи, който не се отрече от баща си и майка си и не вдигне кръста си да Ме последва, не може да бъде Мой ученик." Трябва да напуснеш децата си, жена си,

баща си. и прочее. И тогава някой ще каже: „Откъде накъде? Бащата, майката, децата Господ ги е създал. И тези, които Господ е създал, да ги напуснеш?“ Христос дойде при евреите преди две хиляди години, и не Го послушаха, та и вие сега слушате ли Го? Не Го слушате. Кой от вас се е отрекъл, кой е направил това? Имате си къщичка, деца, вие сте при майка си и при баща си, и при това сте християни. Вие имате буквално разбиране на горния стих.

Има неща златни и има неща позлатени. И ти носиш един златен пръстен от четиринадесет, осемнадесет или двадесет и четири карата. Това сега са разсъждения. Всеки може да разсъждава.

Представете си, че вашите къщи са построени на една улица. Някои са построени да гледат на изток, други на юг, трети на запад, а четвърти на север. Някои се оплакват, че нямат достатъчно светлина вкъщи, а други казват, че имат достатъчно светлина в своята къща. Кой е виновен, че в една къща има достатъчно светлина, а в другата няма? Онзи, който има малка светлина, ще каже, че спрямо него слънцето не е толкова любезно, много малко светлина му праща. Питам сега, това твърдение право ли е? Слънцето за твоята къща мислило ли е? В бюджета на слънцето има ли писано нещо за твоята къща? Как мислите вие, когато във вашата къща има малко светлина, слънцето отговорно ли е за това? Или пък когато има много светлина, слънцето има ли някакво съзнание, че ви е изпратило повече? Ако вие бръкнете в една каса и извадите стотина наполеона, тази каса недоволна ли е от вашето бъркване? Или пък ако вие внесете сто наполеона в касата, ще бъде ли тя доволна от вас? Колко ще внесете и колко ще изнесете, касата по това не казва нищо. Тя казва: „То е ваша работа.“ Касата не се занимава с това, кой е доволен или недоволен, кой седи зад касата.

Съвременните физиолози казват, че в мозъка ви е всичко. Те казват, че когато имате известни идеи, това се дължи на мозъка.

Мозъкът не съзнава, когато имате известни идеи. То е като една каса. Но зад тая каса, зад тези клетки, от които е направен мозъкът, седят разумни същества извън мозъка.

Аз правя тогава следното сравнение. Банкеринът в касата ли живее? Не живее в касата, живее извън касата. Банкеринът и касата са две понятия различни. Но вие казвате: „Щом дойде до човешкия мозък, мисълта може да е в мозъка, както може да са турени в касата пари." Касата може да е направена от желязо, а вътре да е златото. Кой метал е по-скъп сега, това, което пази, или това, което се пази? По-скъпо е златото, а твоят мозък е една желязна каса, а пък тези пари са потребни някому – на онова съзнателно същество, което не е в мозъка. По някой път това същество идва със своите ключове, влиза в мозъка, взема каквото му трябва и след това си излиза навън. Когато това същество дойде, ти съзнаваш, че е дошъл някой, но този, който е дошъл, и този, който съзнава, едно и също същество ли са? Не, различни са. Касата си има пазач. Когато дойде господарят, пазачът на касата съзнава, че е дошъл господарят, и наблюдава, защото го държат отговорен. Казват му: „Дай ключа." Той дава ключа и съзнава, че е дошъл неговият господар, който е дошъл или да вложи пари в касата, или да вземе пари. И той си отбелязва – има си справочна книга и записва, че в еди-кой си час и минута, еди-каква сума е взета от касата или е внесена в нея.

Ти казваш: „Съзнавам, че трябва да ходя по правия път." Че какво те препятства? Казваш: „Имам препятствия. Какво трябва да правя с тях?" Сега ние казваме, че дяволът е едно препятствие за хората. По какво се отличава сега духът на доброто и духът на злото? Как ще ги представиш? Дяволът си има известна форма. И ангелите, светлите ангели, си имат известна форма. Те стават видими и невидими. Ти ако се отдалечиш от една планина на далечно пространство, тя става невидима, и ако се приближиш, става видима. Ако предметите са

далеч, са невидими, а пък ако са близо, са видими. По какво се отличава един светъл дух от един лош дух? Или по какво се отличава един добър човек и един лош човек?

Когато аз ви говоря и вие ме слушате, вие приличате на следното. Един румънец и казак се разговаряли. Румънецът казал нещо на румънски, и казакът разбира съвсем друго.

Кое е съществено в злото и кое е съществено в доброто? Да вземем тона „до“. Трябва да имате една основа, от която трябва да започнете. Има си камертон, който определя отгде трябва да вземете; има си ключ, който показва отгде трябва да започне песента. След като изпеете една песен, какво се разрешава? Вие пеете повече от година песента „Всичко в живота е постижимо“, има ли резултат? Вие пеете, че всичко е постижимо, а пък има много работи в живота, които не са постигнати. Като дойде в живота, мъчно върви. По теория лесно става, но да се направи, е мъчно.

Да дойдем до същественото. По какво се отличава един добър човек? Някой казва: „Аз съм добър и лош.“ Как може да бъде едновременно добър и лош? При това имате един добър човек и един лош човек, а пък имате и друг, който съзнава, че единият е добър, а другият е лош. Сега какво е различието между доброто и лошото? Ако вие сте болен, добрият ще ви вземе на гърба си или ще хване една кола и ще ви занесе на болницата, ще ви услужи. А пък лошият човек, ти си паднал на пътя, той ще дойде, ще бръкне в джоба ви, ще ви вземе парите, ще ви съблече дрехите и ще ги вземе. Добрият пък ще ви даде нова дреха, ще ви облече и прочее. Тази е съществената разлика. Един добър човек, като дойде при вас, ще намери нещо хубаво във вас, ще каже нещо добро за вас, а пък един лош човек, като дойде при вас, веднага ще намери някоя грешка във вас. Някой път казваме: „Не трябва да одумваме, не трябва да мислим нищо лошо за някого.“ Добре, един певец ми пее, но ми пее фалшиво, нищо ли не

трябва да му кажа? Трябва ли да му кажа: „Много хубаво пееш?“ Тогава не говориш истината. Можеш да му кажеш: „Аз не съм компетентен, ще ме извините. Там има някой друг, който разбира.“ По този начин се освобождавате, но зад гърба му казвате: „Той е лепка.“ На кого казвате това? Никой няма около тебе. На кого говорите? Ти, който говориш, и онзи, на когото говориш, че певецът е лепка, тези двама кои са?

Сега да дойдем до противоречията. Говори се за свобода и за любов, но любовта и свободата са две неща съвсем различни. Вие ги смесвате. Свободата не произтича от любовта. Любовта не е родила свободата. Свободата не е един принцип. Не е свободата, която ражда всичко в света. Свободата е един резултат на нещо. Ти казваш: „Аз искам да бъда свободен, искам да бъда богат, искам да бъда учен.“ Свободен, богат, учен, това са резултати на нещо. А пък щом кажеш „любов“, какво подразбираш? Това е един велик принцип в света, най-мощната сила в света, която съществува, нещо, което, като го обясняваш, остава необяснено. Писанието говори, че любовта е плод на Духа. А пък казваме, че Бог е любов. Какво подразбираме под думите „Бог е любов“? Че любиш някого. Бащата люби сина си, дъщеря си. По какво се отличава любовта? Ще оставите обикновените работи, обикновените разбирания.

Свободата произтича от истината и е резултат на истината. Любовта е една от най-мощните сили, а пък свободата, това е един резултат. Този резултат, свободата, няма отношение към самата любов. Свободата има отношение към живота. Тогава как бихте изразили отношението на свободата към живота математически? Как ще турите? Свободата се отнася към живота как? Свободата се отнася към живота така, както животът се отнася към любовта.

Какво разбирате вие под тези думи? Право ли е това, което казах? Право ли е това отношение? Онези, които са математици, или

тези, които са завършили два факултета, да кажат. Свободата се отнася към живота така, както животът към любовта. Това отношение значи: свободата е потребна за света, не за умрелите хора, а за живите в техните действия. Свободата значи да ти дадат простор, път да минаваш, къща да живееш, за да можеш да се проявяваш както искаш.

Когато казвам, че свободата значи простор да се проявяваш както искаш, тук подразбирам необходимите неща. Значи когато си гладен, да можеш да се наядеш. Като седнеш да ядеш, да не те пребият и изтласкат, но да те оставят свободен да си вземеш обеда, както ти обичаш. Това е в простия смисъл на думата понятието свобода.

Много хора в света жертват любовта заради своята свобода. Щом пожертваш любовта заради свободата, какъв ще бъде резултатът? Ти имаш свобода, ама си изгубил любовта. Какви резултати ще произлязат сега от изгубването на любовта? Това, което стана причина да излезе човек от Рая, беше обстоятелството, че той беше поставен да намери едно отношение между свободата и закона на любовта. Човек си казва: „Аз, като човек, искам да бъда свободен." Бог му туря една заповед: „От всички дървета ще ядеш, но щом дойдеш до дървото на познание доброто и злото, няма да буташ плодовете му. То е предназначено за други, то не е за прости хора. То е предназначено за боговете, за най-възвишените същества." Че е така, аз ще ви приведа един аргумент. Само един е той. Но не е много силен, той е един от най-слабите аргументи, но като няма друг аргумент, ще го спомена. Боговете казаха: „Понеже Адам стана като един от нас и понеже яде преждевременно от дървото на доброто и злото, и доби нашата сила, а пък не е толкова умен като нас, той ще направи някоя голяма пакост. Затова ние, боговете, решаваме Адам да излезе от Рая навън." Щом е ял от това дърво, станал е като един от боговете и затова го изпъдиха от Рая навън. Този аргумент е слаб.

Мога да ви кажа много работи още, но слаб е ангелът ви. Мога да ви отворя скъпоценностите и да ви покажа това, което имам, но се опасявам от вас – тогава ще се яви някое изкушение у вас.

Да допуснем, че вие сте баща и имате две дъщери, красиви като ангели, и един човек ви казва: „Аз имам двама сина.“ Запознайте ги вашите дъщери с тези синове. Какво ще стане? Няма нищо да стане. Ще се съберат две капки на едно място. Събрали се двама хора и са си турили ръцете един върху друг и казват: „Мъж и жена са се събрали, рамо до рамо седят.“ Утре гледам, и двамата умрели, турят ги пак рамо до рамо в гроба, понеже се обичат, и след десет години изкопаваме гроба и виждаме, че няма никаква следа от рамената им. А по-рано бяха рамо до рамо.

Близък е онзи човек, който мисли като тебе, чувства като тебе и постъпва като тебе. Онзи човек, който не мисли като тебе, който не чувства като тебе и не постъпва като тебе, и рамо до рамо да е с тебе, той е далеч от тебе, колкото слънцето е далеч от земята. Така мисля аз. А вие как мислите, това е друг въпрос.

Когато човек пожертва любовта заради своята свобода, той е създал всичките сегашни нещастия. Когато вие страдате и се мъчите в себе си, това показва, че сте пожертвали любовта си. Ти тогава си свободен. Всеки, който страда, е свободен. Но свободата е нещо външно в случая, не е нещо вътрешно. Ти имаш всички удобства – и къща, и деца, и приятели. Гледаш слънцето, водата, усещаш вятъра и прочее, но казваш, че ти липсва нещо. Липсва ти това, което си пожертвал, а пък и двете в дадения случай не можеш да имаш при сегашните условия. Аз говоря за сега. Като страдаш, липсва ти нещо. Какво? Любовта. Други хора има, които жертват свободата заради любовта. Свободата значи следното. Например ти очакваш от баща си да ти остави наследство, ти очакваш брат ти, жена ти да ти работят. Това са външни условия. Христос казва: „Докато ти уповаваш на

външни условия, не можеш да имаш любов, не можеш да имаш мир в душата си, не можеш да имаш истинско знание в живота си.“ Следователно непременно трябва да се отречеш, да се откажеш. Но може ли да направиш това? Човек е направил първото, отказал се е от любовта и има страдание сега. За да се премахне страданието, ние трябва да се откажем от свободата и да възприемем любовта, тогава ще имаме мир в душата си. Ще станеш поет, музикант и прочее, но отвън няма да има къде да се завъртиш. Може да си гладен, закъсал, нямаш обувки, имаш скъсани дрехи и прочее. Всичко това лошото е отвън. За тебе лошо ще говорят, ти ще кажеш: „Нека да говорят хората каквото искат за мене.“ Значи и в първия, и във втория случай ти имаш противоречия.

Сега това са две алтернативи, има две противоречиви положения. Има и едно трето положение, но то ще дойде след време. Сега то не може да дойде, това е невъзможно, но то е идеал. Значи можем да съединим свободата и любовта. Имаме основните числа.

Любов	*Мъдрост*	*Истина*
Л	М	И
Ж	З	С

Фиг. 2

Това е резултат: живот, знание и свобода. Свободата не може да бъде устойчива в човека. След като си добил свободата, тя трябва да има устой. Ти казваш: „Дали ще устоя и на свободата?“ Там е знанието. Ако вие нямате знание, вашата свобода не може да има устои, и свободата ви не може да има приложение, и вие ще изгубите свободата си. Има един начин, по който може да изгубите свободата си. Представете си, че вие сте тръгнали в пътя като възрастен и блъснете жената на някой благороден човек. Тя ще падне и стражарят

ви казва: „Престъпление си направил.“ Ще ви закарат в участъка. Вие отдалече трябваше да видите тази жена и да я заобиколите.

Казвам, не се ли блъскате вие всеки ден в живота, всеки от вас не се ли е блъскал в някого? Всеки ден се блъскате. Невъзможно е човек да не се сблъска с една реалност. Сега аз бих ви доказал това, но това нищо няма да ви ползва.

Сега вие вярвате в Христос, вярвате и в Бог, и казвате: „Ние сме много щастливи“, а пък при това всеки ден вашият мир се нарушава. Най-първо трябва да имате една ясна представа, от какво произтича вашият мир и от какво произтича вашата свобода. Свободата не е нещо външно само, тя е нещо външно и вътрешно. Казано е в Писанието: „Където е Духът, там е свободата.“ Това значи, където е разумният живот, там е свободата. Духът, това е Великото, Разумното начало в света, а пък където е Духът, там е и любовта, там е и животът. А пък където е животът, там се проявява и свободата като необходимост, за да може да се прояви животът.

Сега питам, кой е онзи, който може да ви даде свобода? Сега вие сте свободни. Щом сте свободни, я изпейте сега тона „до“. Нека една сестра да изпее тона „до“. Можеш да изпееш тона „до“, но дали правилно ще го изпееш, това е въпрос. *(Една сестра изпява тона „до“, после един брат изпява тона „до“.)* Тя го взе малко по-високо. Когато аз говоря за един правилен тон, когато взема правилен тон, умрелият трябва да стане, нищо повече. „До“ е тонът на живота, и щом взема „до“ правилно, умрелият трябва да стане. Всеки тон произвежда известен резултат. Музиката е проводница, носителка на живота. Тя тонира живота. Ако вие сте болен, може да направите опит. Да кажем, че сте хремав. Пейте на хремата, и за един-два дена ще оздравеете. Онзи, който пее, ще оздравее много по-скоро, отколкото онзи, който не пее. Онзи, който очаква да оздравее, че тогава да пее, той ще оздравее, да кажем, след петнадесет дена, а пък другият, който пее, ще

оздравее много скоро. *(Учителят пее следните думи* „Ой, миличка хремичко, като тебе друго божество няма. Ти си толкова красива, че като дойдеш, постоянно кихам.“

Всичките страдания от какъвто и да са характер, произтичат от едно несъзнателно пожертване на любовта. Когато страдаш, трябва да знаеш дали това страдание е твое, или чуждо. Но всичките страдания са от това, че любовта е пожертвана – пожертвано е това, от което животът произтича, има вече недоимък на живот у нас. А пък щом чувствате, че свободата ви е ограничена, какво показва това? Вие сте придобили любовта и отвътре имате мир. Пожертвал си свободата заради любовта. В първия случай сте пожертвали любовта заради свободата, а пък във втория случай сте пожертвали свободата заради любовта.

Тогава идва третото положение. Няма да жертвате нито любовта, нито истината, но трябва да ги съедините, но за това вие трябва да разбирате живота в неговите крайни цели. Любовта е начало на живота, а истината е крайният предел на живота – докъдето може да достигнете. Свободата е крайният предел. Зад свободата нищо не съществува. А пък животът, това е начало на любовта. Що е живот? Началото на любовта. Що е свобода? Крайният предел на истината.

Вие казвате: „Като дойде Христос, ще ни освободи.“ Христос дойде преди две хиляди години, и освободи ли света? Ако дойде Христос днес, ще освободи ли света? Когато не може да разрешите известен въпрос, вие казвате: „Искам да умра.“ Отчаяният човек иска да умре. Болният, който не може да се излекува, иска да умре и така нататък. Какво подразбирате вие под думата „умиране“? Когато търговецът иска да умре, аз подразбирам, че иска да стане богат, нищо повече. Когато невежият иска да умре, аз подразбирам, че иска да стане учен. Когато младата мома иска да умре, аз подразбирам, че тя иска да се ожени. Когато младият момък иска да умре, той иска да

стане свободен от родителите си. Когато ученикът иска да умре, той иска да излезе от училището навън. Казват ми: „Еди-кой си е умрял." Казвам: „Свободен е той." Казват: „Заровиха го." Кого заровиха? Човешката душа може ли да се зарови? Не може. Животът може ли да се зарови? Не може, това е невъзможно. Къде ще ги заровиш? Как ще заровиш това, което е неделимо? Можеш да заровиш нещо, което се дели. Живота не можеш да го заровиш.

Сега да се повърнем. Какъв е бил пътят на Христос? Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът." Защо Христос туря тези думи, защо Христос постави това, което е резултатът на любовта? Най-после Христос казва: „Животът е последният резултат." Какво има зад живота? Нищо. Животът е крайният предел на любовта. Път, градина, нива – те са близки, синоними в известен смисъл. По пътя аз мога да ходя, в градината дърветата могат да се садят, на нивата житото се сее. Христос казва: „Аз съм това, в което нещата могат да се сеят." Под думата „истина" Той подразбира, че само при нея един плод може да узрее. Когато Христос говори за истината, Той подразбира, че благата, които ние търсим в живота, ще ги намерим в плодовете. Живото Слово, онова благородно чувство не можеш да го имаш без истината. Без истината човек не може да има никаква трезва мисъл и никакъв добър живот. Без слънчевата светлина не можеш да имаш узрели плодове.

Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът." Ако вие кажете: „Аз съм пътят, истината и животът", тогава това, което е, това едно и също нещо ли е? Когато Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът". Той съзнава това, но същевременно е отделен от пътя, истината и живота, не са двете неща едно и също. Когато кажем, че Бог е любов, любовта е едно, а пък Бог по Своето естество е друго. Любовта е външното проявление на Бог. Животът е външно проявление на това, което ние знаем, и истината е външно

проявление на това, което ние не знаем. Казано е: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“ А пък в какво седи познанието? Когато и ние познаем Бог, това значи да ядем от дървото на живота. А това дърво, това е Христос. Христос казва: „Аз съм живият хляб, и който Ме яде, ще бъде жив, както Аз съм жив.“ Следователно това живото дърво се отличава с особени качества. Христос иска да Го ядат хората, а пък обикновените хора не искат другите хора да ги пипат. Ако и ти пипнеш и откъснеш нещо от един жив човек, ще намериш затвора. А Христос казва: „Който не Ме яде, не може да има живот.“ Ако вземете това в буквален смисъл, тогава къде ще отидем? И казва Христос: „Думите, които Аз ви говоря, те са плът и кръв. Онзи, който се храни с Моето Слово, ще има живот.“

Вие искате да ви ядат хората, тоест да слушат словото ви. Всеки един от вас искате да ви ядат хората, но като кажете нещо и не го приемат, става ви мъчно. Щом те яде дъщеря ти, тя веднага ще започне да мисли като тебе. Това са сега отвлечени понятия, които нямат приложение. За тези понятия трябва да минат най-малко още хиляда години, за да бъдат достъпни за практическо приложение.

И аз съм правил опити, аз съм казал нещо. Дойде някой при мене и ми казва: „Преди години ти какво ми каза.“ Казвам му. „Какво ти казах?“ „Ти ми каза тогава, че от мен нещо ще излезе, но от мене още нищо не е излязло. Ти ми каза, че аз ще свърша благополучно, а пък не съм свършил. Ти ми каза, че ще взема известно обществено положение, а пък никакво положение още не съм завзел. При това ми каза, че ще бъда щастлив в семейството си, а пък ела да го видиш сега. Защо ми каза ти това, което не е?“ Аз го питам: „Какво искаш сега?“ Той каза. „Трябва да стане нещо от мене.“ Казах му: „Мислиш ли, че от тебе нищо не е станало? Изпратете твоята възлюбена при мене, с която не можеш да живееш, ще я убедя да те напусне.“ Той

каза: „Защо ще си губиш времето? Тя е съвсем невежа, невежо същество, нищо не става от нея. Ще си намеря друга някоя беля на главата.“ Казвам му: „Ще ѝ покажеш тази кесия и ще ѝ кажеш, че един неин роднина ѝ праща подарък, връща се от Америка. Ще ѝ дадеш подаръка.“ Той ми каза: „Какво ще стане?“ Казах му: „Нищо няма да стане. Някоя кесия ще се изпразни, и ти ще се освободиш от своите нещастия, и жена ти няма да те безпокои.“ Той каза: „Ами какво мислите за моето бъдеще, какво ще стане с мене?“ „С тази кесия работите ще се оправят ли?“ – ми каза той. Казах му: „Поне отчасти.“

В този случай имате вече двама хора, които гледат на живота от две становища. Аз мога да разреша този въпрос много добре. Той е недоволен. Те са две становища – единият изисква вътрешен живот, а другият изисква външен живот и вследствие на това има стълкновение. Този човек търси любовта, а пък тя е жената, която търси свободата, и вследствие на това тези двамата се събрали. Той пожертва свободата, а тя пожертва любовта, но всеки жертва за себе си. Тези двамата хора не могат да живеят щастлив живот заедно.

Сега разбирате ли как седи въпросът? Ако жената търси свободата, а пък жертва любовта, то всичкият им живот ще бъде нещастен, понеже ценното за мъжа е любовта. Външната свобода той я има, но щом изгуби любовта, той вече се е ограничил. А пък същевременно той жертва свободата на жена си, а пък щом ѝ се пожертва външната свобода, това е вече едно стълкновение.

Сега от двамата кой е по-прав, мъжът или жената? Дотогава, докато не изгубиш един предмет, ти не можеш да го научиш. Докато хлябът не се изгуби отпред очите ти, ти не можеш да разбереш неговата същина. Ако хлябът седи пред тебе и ти го разглеждаш във външна форма и го милваш, той никога не може да ти допринесе това, което ти искаш от него. Този хляб трябва да го изядеш. След като изядеш, ще почувстваш известна сила в твоя организъм; твоята

мисъл и чувство ще започнат да работят. Значи хлябът трябва да бъде изяден.

Сега другото положение. Ако хлябът се изяде, и не се добие това, което именно трябва да се добие в човешкия ум и човешкото сърце, тогава едно от двете: или че това не е хляб, или че този хляб не е изяден както трябва. Ти вярваш в Христос, и нямаш тези резултати, които трябва да имаш и които очакваш. Вярваш в Него, че е Син Божи, вярваш, че е пострадал, всичко това вярваш, но онова, което ти искаш, го нямаш. Нямаш любовта, която е потребна за тебе, нямаш свободата, която очакваш. Христос казва – за да бъдеш свободен, трябва да се откажеш от себе си, да намразиш своя живот и да отидеш да Го последваш. От баща си, както и да е, всички женени все са се отказали от баща си – синът ще напусне баща си и майка си и ще се прилепи при жена си, но Христос казва: „И това, при което си се прилепил, и него ще напуснеш." И тъкмо направиш това, Христос казва: „И от себе си ще се откажеш, ще намразиш себе си и ще Ме последваш."

Аз сега искам да зная в дадения случай каква е идеята на Христос. Той е казал една истина в света, а пък там, където е истината, там е свободата.

Всички нещастия, падения в света произтичат от раздвояване на съзнанието, а пък раздвояване на съзнанието зависи от това, дали любовта да пожертваш, или свободата. Ти искаш да разрешиш този въпрос. Има една алтернатива и не знаеш какво да правиш, и казваш: „Какво трябва да правя?"

Какъв е бил пътят на Христос? Две неща им казал Той. За да разрешавате въпросите, вие трябва да разбирате отношението на Великото в света, на Великото, Безграничното, Безначалното отношение между Великото голямо и Великото малко. Вие трябва да разбирате отношението между тези две величини. Щом искаш да

бъдеш щастлив, ти трябва да вървиш по пътя на Великото. Щом търсиш любовта, ти трябва да вървиш по пътя на Великото голямо. Никаква друга философия няма. Там е разрешението. Ако ти искаш да вървиш по пътя на свободата, ти трябва да вървиш по пътя на Великото малко. В единия случай ще се увеличаваш, а пък в другия случай ще се смаляваш. Ако ти не можеш да намериш примирение между увеличаването и смаляването, ти не можеш да разрешиш въпроса.

Свободата се допуска по закона на смаляването. Трябва да се отречеш от много работи, за да станеш свободен. Например тежко ти е нещо, носиш голям кош с хляб, ограничена ти е свободата. Дадеш един хляб на този, на онзи, и като раздадеш всичкия хляб, хвърлиш коша и казваш: „Слава Богу, освободих се." Законът на любовта е обратен. Ти ще ядеш. Нямаш нищо, празен си. Вземеш един плод, претегля те. Като те туря на везните и след като си изял плода, ще намеря, че си станал по-тежък, отколкото по-рано. Ти си се увеличил. Ти искаш да бъдеш щастлив – трябва да придобиеш нещо. А пък щом искаш да станеш свободен, ще дадеш нещо. Единият процес е обратен на другия, те са два процеса диаметрално противоположни. Под закон на свободата вие разбирате да натрупате много неща: да имаш къщи, ниви и прочее. Това не е свобода.

Единственото нещо, което нищо не жертва, то е любовта. Но казват, любовта се е пожертвала. Любовта никога не се жертва, и няма защо да се жертва. Това, което се жертва, то е съвсем по друг закон, то е по закона на свободата. Ако Христос дойде да се пожертва, Той вървеше по закона на освобождението, търсеше свободата. Той е път към Великото малко. Той каза: „Отец Ми е по-голям от Мене. Любовта е от Него." Христос се смалява и казва: „Син человечески не дойде да Му служат, но да послужи." Той върви по пътя на смаляването. Вие,

ако не станете малки, свободата не можете да намерите, и ако не станете големи, любовта не може да намерите.

Сега питам, какво разбрахте? Някой пита: „Онази младата сестра защо идва толкова често при вас?“ Казвам, за две неща идва тя – търси Великото малко и Великото голямо. За две неща идва при мене – или за любовта, или за свободата. При когото и да отиде една млада мома, тя търси две неща, все едно дали при мене, или при вас. Дали ще ги намери, то е друг въпрос. В себе си тя има едно противоречие.

После ме питат, еди-кой си брат не върви по пътя. Хубаво, какво трябва да прави, за да върви по пътя? Или някой казва: „Еди-коя си сестра не си изпълнява задълженията.“ Вие се месите в нейната свобода. Или казвате: „Тя не се отнася добре.“ Че вие се месите в нейната свобода. Или казвате: „Тя не се отнася добре.“ Че вие се месите в нейната любов, вие се месите във вътрешния ѝ живот. Оставете я. Вие поддържате робството. Имате ли право вие да се месите в любовта на хората и в тяхната свобода? Щом се намесите вие, тогава и другите ще се намесят във вашата любов и във вашата свобода. И тогава?

Казвам, свободата, която аз си позволявам спрямо другите, другите ще си позволят спрямо мен. Щом искаш да бъдеш свободен, не се меси в свободата на другите хора. Бог е казал: „Няма да ядеш от това дърво.“ Той казал на Адам: „Може да ядеш, но Аз ти казвам, че в който ден ядеш, ти сам ще си ограничиш свободата.“ Ти казваш: „Защо Бог не му отне възможността да яде от това дърво?“ Ако Бог му беше отнел тази възможност, щеше да му отнеме свободата. Ти казваш: „Тази сестра не се отнася добре.“ Как трябва да се отнася?

Един брат, доктор Миркович, ми казваше: „Препоръчаха ми един младеж християнин. Кредитирах го при един книжар евангелист. Младежът взе книги от книжаря, разпродаде ги, изяде парите и не се върна. Аз казах на евангелиста: „Ще ме извиниш, той ми даде пари,

за да ти ги дам. Онзи младеж е честен.“ И аз платих на евангелиста сумата. Аз се зарадвах за това, което ми се случи. Казах си: „Имам един пример, една опитност. Струва си толкова пари.“ Колко пари бяха, не зная, петстотин или хиляда лева. *(Една сестра излезе от салона.)* По пътя на свободата тази сестра излиза.

Не сме хора, които не съзнаваме колко разумни същества работят за нас. Ние целия ден дишаме въздуха, приемаме светлината – хиляди същества ни държат като царски синове, помагат ни, а ние не искаме да знаем за това и сме недоволни. Какво показва това? Че ние жертваме любовта заради свободата. Казваш: „Не трябва да се постъпва така.“ Тогава трябва да се пожертва свободата заради любовта. Едно от двете – трябва да се пожертва или свободата, или любовта. Ако съм аз, аз предпочитам да пожертвам свободата заради любовта. Но един ден ще дойде, когато няма да жертваме истината за нищо на света. Обаче всяка една жертва, която се прави, не е изгубена. Щом жертваш свободата, ти един ден ще намериш истината. Онова жито – хвърляме го на нивата, то израства и всяко зърно дава тридесет, шестдесет или сто зърна. Та страданията ни един ден ще принесат стократно своя плод. Нищо не е изгубено, но в дадения случай мъчно е, докато разбере човек. Като страдаш вътре, като жертваш нещо вътре, като че се търга нещо в теб. Не е лесна работа.

Числото 6 е число на илюзиите, на забавленията. Слизане и качване, това е числото 6. Въртенето на земята е числото 6. Радостта и скръбта, печалба и загуба, знание и невежество, раждане и умиране, навсякъде има 6. И сега разрешават въпроса, кое е числото 666, за което се говори в Откровението. Това подразбира един човек, който не разбира. Ти, като си направил три капитални грешки, и не можеш да вземеш един урок от това, ти си в 666. В шест дена Господ създаде света и в седмия си почина, и човекът беше направен шестия ден. Човек е числото 6. Докато вие сте в числото 6, вие ще имате всички

промени, а пък щом влезете в числото 7, то е ден на Бога. Докато сте човек, вие ще имате всичко, каквото съдържа числото 6 в себе си. Питаш: „Защо страдам?“ Защото си човек. „Защо умирам?“ Защото си човек. „Защо се раждам?“ Защото си човек. „Защо греша?“ Защото си човек. „Защо спя?“ Защото си човек. Всички носите числото 6.

Какво подразбирате под думите, че този брат не е такъв, какъвто трябва да бъде? Какъв трябва да бъде един брат и какво трябва да бъде едно братче? Какво подразбирате вие под думите „брат“ и „братче“? Брат е по-големият, а братче е по-малкият. „Брат“ и „сестра“, това са санскритски думи, французите казват на сестра „soeur“. По-големият брат и по-малкият какво трябва да правят? Ако братът е голям, трябва да помага, а ако е малък, трябва да слуша. По-малкият да слугува – каквото му кажат, да го направи. Ако е голям братът, той трябва да предвижда, да услужва на своите малки братчета и сестричета като някой баща. Също трябва да прави и голямата сестра. Ако си сестра, трябва да си умна, да предвиждате, на всички да услужвате, а пък ако сте сестриче, трябва да бъдете на разположение на всички, да слушате.

Любовта нищо не изисква. Любовта търси празни чували. Любовта търси празни неща. Любовта търси глупави хора. Любовта търси лоши хора. Като ги срещне, любовта не ги пита добър ли си, или лош. Щом ги намери, след един час не може да ги познаеш, няма нито светии вече, нито грешници, нито графове, няма нищо. Ще намериш само разумни хора. Ти казваш: „Къде отидоха другите?“ Любовта ги прати на голяма разходка, а пък разумният човек остана на тяхното място да слугува. „Аз останах да им пазя багажа.“ Сега вие сте тези слуги, останали на земята да пазите дрехите на всички, които са заминали по разходка някъде, докато се върнат. Кой е крив на това? Любовта го е направила.

Сега аз съм като един разказвач на стари приказки. Вие казвате: „Това, което казва този човек, право ли е, или не е?“ Наполовина е право, наполовина е криво. Където е светло, право е, където е тъмно, криво е. Всеки един от вас има ясни понятия за това, което е било денем. А пък за някои неща имате тъмни понятия. Тогава е било нощем. Тогава втори път минете през деня по онова място, когато порано е било тъмно. Това е разрешението.

Вие ще жертвате или любовта, или свободата, докато дойде да имате ясна представа. И тогава няма да жертвате нито любовта, нито свободата. Това е великото разрешение, което ще дойде. Това е вече закон на Бог. Това е за друга някоя епоха.

Каквото остава по този въпрос, за друг път ще го оставим. Това, което ви говорих, това е една лична беседа за всеки един от вас. Тя не е обща беседа.

„Отче наш“

Седма лекция на Общия окултен клас 7-ми ноември, 1934 г., сряда, 5.00 часа, София – Изгрев

МЕХАНИЧЕСКО И ОРГАНИЧЕСКО ПЕЕНЕ

„Отче наш“

„Махар Бену Аба“

Ще ви прочета 59 псалом.

Нямате представа при какви условия са се намирали преди две хиляди години добрите хора.

Ще ви прочета и една част от първата глава на Посланието към римляните. *(От осми до двайсет и шести стих.)*

„Бог е любов“

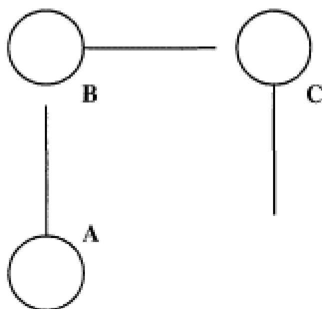

Фиг. 1

Има три положения, върху които човек трябва да мисли добре: да мисли, да чувства и да постъпва добре. Нека вземем първото положение, да мислим добре. Как да мислим добре, кой е начинът? Ще ви дадат един такъв ребус за разрешаване. Този ребус може да е външен, видим, а може да е вътре в ума ти, може да е вътре в сърцето ти, но все пак може да се разреши. Да кажем сега, че човек трябва да бъде добър. В какво седи добрината на човека? Нали в доброто качество на ума и на сърцето. Към кой свят спада доброто и към кой свят спада злото?

Сега Свещеното писание казва, в рая имало едно дърво, на което живеели и доброто, и злото. В рая имало дърво като жилище, където са се съвместявали, по братски са живеели, доброто и злото. Но един ден човек отишъл да се запознае с доброто и със злото и от този ден нататък се влошил животът на човека.

Защо, като се запознава човек с доброто и злото, се разваля човешкият живот? Какво лошо има, ако човек се запознае с водата? Но има една червена вода. Вие знаете какво е червената вода – българското вино, но не сладкото вино. Преди да пие виното, да кажем, че човек е паднал духом, но след като пие три-четири чаши, той ще удари с ръката си на масата. Всички народи си имат начини, за да покажат, че са смели, начин да се проявят. Турчинът, като пие, си навежда главата малко и си пее, и казва: „Ефендим, иде ми да викам." Това са обикновени състояния, които хората имат. Като влезе виното в човека, веднага се изменя неговото състояние, стане весел. После те хване дрямка и заспиваш, и като се събудиш на втория ден, казваш: „Препил съм." И усещаш главоболие. Всички, които са пили, после усещат, че ги боли главата. Тази болка показва едно противоречие. Щом човека го боли главата, значи има болка в стомаха. Или между мозъчната и симпатичната нервна система е настанало противоречие. Щом те боли глава, причината е в симпатичната нервна система, във вашето сърце, защото човек от желание да пие поражда болка в главата си. Ако се роди болка в стомаха на човека или в неговите чувства, той казва: „Боли ме сърцето." Когато болките са в сърдечната област, тогава причините са в главата. Ако имаш някое противоречие в твоите чувства, ако усещаш противоречие в чувствата си, причината е в ума. Ако усещаш противоречие в ума си, в твоята мисъл, причината е в сърцето ти. Може да констатираш факта, но умният човек трябва правилно да разреши въпроса.

Някой може да каже: „Аз вярвам в Бога.“ Хубаво, но това не е наука. Ти вярваш. Хубаво, аз мога да направя едно възражение. Ти си син, казваш: „Аз вярвам в баща си.“ Ти го виждаш всеки ден, как няма да вярваш? Първото положение е, че вярваш. Второто положение е, след като вярваш, ще изпълняваш волята на баща си и тогава ще се образува едно отношение, не само да изпълняваме с някакъв смисъл. Например може да имаш известни съображения за това. Слугата може да служи на господаря си по известни съображения, за да му плати добре. Това е вече на физическото поле. Този стимул от кой свят произтича? От света, в който той живее. Онзи, който се е занимавал с психология или с душевните явления, той ще даде един правилен отчет. А онзи, който не се е занимавал, той ще изтълкува нещата повърхностно.

Сега всички казват, че са нервни. В какво седи нервността на човека? Някой казва: „Аз съм много нервен, неспокоен съм.“ От какво е неспокойствието? Где е причината на нервността? Нервен е младият, малкото дете е нервно, постоянно плаче, кряска, сърди се на майка си. Възрастният на двайсет и една години, и той е нервен, и той е недоволен. Старият, който е вече на осемдесет-деветдесет години, и той е нервен. Питам сега, причините на нервността на младия, на възрастния и на стария едни и същи ли са? Резултатът е един и същ. И детето е недоволно, сърди се, обезпокоява майка си, и възрастният се сърди някому. Кому се сърди? Все ще има някой наоколо, комуто да се сърди. Някой казва: „Сърдя се на себе си.“ Аз не зная имали ли сте случай някой път да се сърдите на себе си. Много рядко се случва това, но в повечето случаи човек се сърди на окръжаващите. Всякога човек търси причината у някого.

За да се освободи човек от противоречията на живота, трябва да употреби правилни методи. Всички хора си имат все по един метод. Например, ако един от вас има дългове, ще види какво трябва да

направи. Ако има крава, вол, кон или жито, ще ги продаде. Някой път няма крава или вол за продан, житото не е станало, малко е, няма какво да продадеш, и намислиш да вземеш пари на заем от някой свой ближен, от някой приятел. Ще му се помолиш, ще му представиш работата така, както си е, а и някой път ще представиш работата както не е, и ще вземеш две хиляди лева, и ще закърпиш работата. Ще платиш, но след като платиш, веднага имаш да даваш на друг. Питам, докато имаш да плащаш, уредил ли си работите си? Не. И всичките работи на човека остават неуредени. Той се ражда с неуредени работи. И човек е много неизправен, като едно дете. Той се ражда в света, прави своите задължения и си заминава, без да ги плати. Той, гдето е ял и пил, никъде не е платил, много малко плаща. Например, гдето е ял от въздуха, дето е дишал въздуха, кой човек досега е платил? Кой от вас е платил за осветлението, което постоянно приема, и за вътрешното осветление, което всеки ден има? И този бюджет е останал неплатен. Тези дългове са от хиляди години и човек ги счита, че са в реда на нещата. Видимо, като че ли природата не мисли за тях. Ние мислим, че ще мине така.

Сега, ако ви се зададе една задача да разрешите, колко процента са платили за въздуха, колко процента са платили за светлината, колко от най-добрите хора са платили? Всички най-добри хора в света, те са уредили този въпрос, те са платили за светлината. И за да бъде човек в изправно положение, той трябва да плати за светлината и за въздуха. Как ще плати? И ако ви питат, всеки един от вас ще каже: „Аз съм платил.“ Хубаво, отлично нещо е да платиш. Аз ви изтъквам една област за плащането. Ти казваш: „Аз плащам дълговете си.“ Как плащаш? Изваждаш кесията си и казваш: „Колко ви дължа?“ „Хиляда лева.“ И дадеш хиляда лева. Представете си, че аз съм един пътник, дошъл от друга планета. Плащането от онзи свят става по съвсем друг начин. Един дава едно парченце книга и счита

това за плащане. И онзи счита, като вземе тази малка книга, че му е платено. И щом не му дадат това малко парченце книга, става цял въпрос и дава го под съд, ако не му даде това малко парченце книга. От една страна са съдията и адвокатът, а от друга страна – свидетели, други адвокати и прочие. За едно малко парченце книга са дошли десет-петнайсет души свидетели. И това – за едно малко парче книга. Казвам, това нещо яде ли се? Не се яде. Пие ли се? Не се пие. Какво става? Само се носи в джоба на човека. И като го вземе човек и го погледне, той се изправя. И като изчезне тази книжка от неговата кесия, човек се наведе. Каква сила има това парченце книга? Магическа сила има печатът върху книгата, това, което е написано на нея. Сега, ако от тази книга се изтъркат печатите и написаното, изгубва се силата ѝ.

Някой има къща, замаже я добре и повдигне се цената на къщата. Повдига се цената ѝ със стотина такива банкноти по хиляда лева. Как така тези сто парчета книга, нямат и сто грама, а пък са равни на много нещо, много нещо предават на къщата?

Някой ме убеждава, че е господар на тези парчета книги, но изгубиш ли ги веднъж, промяна става в тебе.

Сега това са външни състояния, но те стават и вътре в човека. Аз сега превеждам нещата, които стават в действителния живот. Някой казва: „Без пари може.“ Заведете ме при хора, които живеят без пари. И аз ги търся тези хора. Светията, и той ще бръкне, и той ще извади. Ще каже някой: „Аз не искам да пипам пари, то е грешно.“ Значи пари да пипаш е грешно, но хляба, който се купува с пари, ти го ядеш. Тогава и то е грешно. Но да оставим това сега, ние се отклоняваме от пътя си.

В тебе се появи една мисъл. Ти се въодушевиш, но тази мисъл след пет-десет минути, след половин час я няма. Имаш едно чувство или желание, и после то изчезне. Къде отиде тази мисъл? Излязла е

от твоя джуздан[7] и е отишла в друг джуздан. От твоята глава е влязла в друга глава, ако е мисъл. А ако е чувство, от твоето сърце е влязло в друго сърце. То не се е изгубило. Питам сега, щом е изчезнало, как ще го намерите, ако е ваше?

Някой път, когато четете Господнята молитва, забравите някоя дума. Някой път майката води своите млади дъщери някъде. Едната от тях обича да говори повече и майката почва да я бута да не говори много. А пък някой път майката бута дъщеря си и иска да ѝ каже с това: „Кажи и ти нещо.“ Един път я бута, за да мълчи, и друг път я бута, за да говори. Питам сега, как човек предава своята мисъл на онзи, да говори или да мълчи? Бута го на едно и също място. Има известни несъзнателни неща. Има една област, дето човек не може да говори. Има известни неща, които са така опасни, например да дойде някой човек и да ни покаже силата на огъня. Вие имате едно дюшеме, той иска да ви покаже какво влияние има огънят върху пода, след като сложи огъня на вашия под. След няколко минути, след половин час цялото дюшеме ще отиде. Той казва: „Но аз искам да видя как гори това нещо. Искам да направя в твоята къща това нещо.“ Но ще изгори дюшемето. И ако направи един път опит, втори път, ще искате ли да направите опит?

Има неща, които горят, има неща, които не горят. Но тези неща, които не горят, те се окисляват, губят своята същина.

Да ви приведа един пример. Когато човек не е пил от червената вода, от виното, той може да се моли добре, но след като му дадат и пие едно кило вино, той не може да се моли. И мнозина казват: „Не мога да се моля сега.“

Ще ви приведа пример за един американски проповедник. Той живял в Чикаго, поправил своите работи, искал да се повдигне и викал да викат другите знаменити проповедници да говорят, и той

[7] **джуздан** (тур.) – чанта за книжа, портфейл

събирал слушател до слушател и казвал: „Един виден проповедник ще говори.“ И той напълвал църквата, с оглед че като посещават църквата, един ден и него да слушат. Той викал няколко години все наред, постоянствал този проповедник. Един ден той викал един знаменит проповедник, който проповядвал за дявола. Публиката останала крайно доволна. Втория път викали същия проповедник, но той бил ял салам. [...] Той седнал на един стол. Догде дойде време да проповядва, той бил заспал. Питат го: „Защо заспа?“ Той казал: „Дяволът и саламите направиха всичкото.“ Причината е саламът, който влязъл в стомаха. От този човек, след като ял салам, всичката кръв се оттеглила от мозъка и вследствие на това се явило едно сънливо състояние. Когато човек е обременен, когато е мислил, мислил, заболява го главата и си казва: „Тази работа няма да се разреши.“ Малко хора има, които могат да слушат внимателно една беседа. След като слушаш известно време, мисълта ти ще се отвлече някъде. Твоята мисъл ще я свържеш с някои предмети, които са извън това, което се говори.

Сега ще се повърнем към тези три положения. Какво означават те? Първото е течението в растенията, второто е течението, което има у животните, а третото течение е в човека. *(Виж фигурата.)*

Това са три течения в природата, които са свързани с растителното, животинското и човешкото царства. Изисква се една специална наука за това. Изисква се едно специално изучаване, не само формално, теоретическо изучаване. Ще си послужа с едно изяснение. Вземете, пеенето е от трите категории. Има едно пеене механическо, статическо, така както една грамофонна плоча пее, когато я завъртиш. Ти изучаваш външното пеене: „до“, „ре“, „ми“, „фа“ и прочие. То е статическо положение. Не знаеш какво нещо са „до“, „ре“, „ми“ и прочие. Какво е „до“? *(Учителят удря дясната ръка върху лявата и пее „до“.)* Правилно ли е това? Да. В статическата

музика връзката между тоновете е външна, като в един механически свят. И досега музиката е вървяла по един механически начин и е достигнала до големите си постижения. Сега влизаме в областта на органическата музика, дето нещата се свързват и растат. И след това имаме психическа музика. За психическа музика и въпрос не може да става сега.

Да ви дам една дума: „Еинза“. Как ще я изпееш по органически начин? Ако изпееш тази дума „Еинза“ по органически начин, семената почват да растат. Ще пееш, ще направиш един опит, втори, трети, защото музиката, това са методи. Не може да имате едно правилно разбиране на живота без живота. Музиката е външен израз на нещата. Ти не можеш да мислиш правилно, ако твоята мисъл няма правилна музикална форма. Под музикална форма се разбира форма, в която нещо се изразява хармонично. Ти пееш „Бог е любов“. *(Учителят пее тази песен.)* Така не се пее. Как ще изпеете органически песента „Бог е любов“? Вие ще искате някакви си правила. Най-първо тази дума „Бог“ започва с буквата „б“, която е силен звук. Българинът казва „Бог“, турчинът казва „Аллах“, французинът казва „Dieu“, англичанинът казва „God“. Тая дума на английски почва с „г“, на български с „б“, на турски с „а“, на френски с „д“. Сега българинът е употребил „б“ и го е съединил с едно отворено „о“. „Б“ е един зародиш, който трябва да расте. „О“ означава условията – ще туриш условията, при които ще расте семето. С каква музика ще започнеш? Звукът „а“ е творчески, силен звук. Имате думите „Аин фаси“. „А“ е творчество, „и“ е посока на творчеството, „н“ е противоречието. „Аин“ означава едно творчество, противоречието е на края. Да вземем думата „фаси“. „Ф“ е противоречие. Значи тук противоречието е в началото, а пък творческата посока „и“ е на края. Следователно, ако започваш ти живота си творчески, мъчнотиите идат в края на живота ти. Ти трябва да знаеш, че в следващата фаза

ще дойдат мъчнотии. Трябва да направиш мъчнотиите да дойдат в началото, за да завършиш правилно посоката. Най-първо, трябва да разбираш вътрешния смисъл на думите „Аин фаси“, за да ги изпееш правилно. „Аин фаси“ е метод, за да можеш да разрешиш една мъчнотия в края и една мъчнотия в началото. И като пееш, тези мъчнотии ще се разрешат.

Навсякъде, дето има „г“, това означава противоречие. На песента „Бог е любов“ според правилата на органическата музика липсва нещо много съществено. При едно статическо положение тази песен може да мине, но за да има онова действие, което трябва на тази песен, трябва да ѝ се предаде нещо. И това, което трябва да ѝ се предаде, то трябва да излезе от вас. Защото органическите правила ти не можеш да ги туриш на книга. То е само един момент. Всяко органическо правило ти трябва да го носиш в себе си и то да ти служи като мярка. Ти тази мярка не можеш да я даваш на други. Ти никога не можеш да научиш другите да пеят, както ти пееш. Ако те имат ухо, тогава могат да се научат.

В пеенето трябва да се заинтересуваш: очите си, носа си, устата си, ушите си. Ако можеш да заинтересуваш едновременно четирите, ти си гениален певец. Ако заинтересуваш само очите си, тогава няма да пееш съвършено. Например ти искаш да пееш, за да те видят хората. Тогава си заинтересувал очите си. Може да искаш да заинтересуваш и носа си. Дайте ми един пример, как ще заинтересуваш носа си. Имате едно цвете. Най-първо ви интересува красаката на цветето, значи очите ви са се заинтересували. Но след това ти усещаш неговото ухание. Или имаш един плод, той е красив – вашите очи са се заинтересували. Тази ябълка издава едно ухание, носът ти се е заинтересувал. И после, като вкусиш ябълката, заинтересувала се е и устата ти. Сега как ще заинтересуваш ушите си?

Да ви дам едно правило за пеенето, което е само встъпително за органическото пеене. Правете си опити. Не само в този живот, но и като отидете в небето, доста лекции ще видиш по пеенето. С една лекция не може да се отървете. Когато пеете, ще пеете тихо, като че ли друг пее. и ти да го слушаш. Тихо пей и се учи да слушаш. Ти седни и някой път си направи едно упражнение – това, което казваш. Ти седни и изпей една малка песенчица. И ако можеш да изпееш песента, то ще ти върви предметът, и обратно. Искаш да отидеш на гости някъде, седни и изпей тази песен, и ако я изпееш добре, ще те приемат добре, и обратно. Ще пееш тихо, не да те слуша махалата. И ако ти си доволен от пеенето, добре. Малък пасаж ще пееш. Можеш да си имаш една песен, в която думите да са разбрани, например: „Радва се душата ми." Тези думи все пак можеш да ги разбереш. Или можеш да изпееш думите: „Скръбно е сърцето ми." Или думите: „Гладен съм." Или: „Сит съм." Думата „гладен" по-лесно можеш да я изпееш, отколкото думата „сит". Думата „сит" не иде лесно за пеене. Понеже сегашните хора не могат да пеят добре, икономическият въпрос на глада лесно се разрешава. В думата „гладен" двете букви „г" и „л" показват музикално две мъчнотии за разрешение. „Г" е придихателна буква, „л" на български е закон на любовта. „Г" и „л" мъчно се изговарят.

Като пееш „л", после работата тръгва напред. „А" е творчески принцип, върви добре. В думата „гладен" мъчнотията е в първите две букви. Как да изпеем думите: „Гладен съм"? Как да изпеем думите: „Обаян съм от глад"? Кой ще повярва на това? След като дълго време си гладувал, като седнеш при хубавия хляб и хубавата гозба, ти си обаян от тях. След всеки един глад, когато ти се обайваш, ти вървиш по правилен път. И когато сте гладен, правете психологически музикални наблюдения, ако ядеш сладко, работите ти ще вървят, а

ако не ядеш сладко, ще има нещо да куца в работите ти, каквато и да е работата.

Та най-първо трябва да бъдете обаяни при глада. Или другояче казано, трябва да знаете, че гладът е Божествена сила, която подтиква човека към нещо хубаво. Трябва да гладуваш за славата Божия, за любовта, за доброто, за знание. Навсякъде гладът е мощна сила. Гладът е хубав подтик и ако този подтик знаеш как да го туриш, ще се ползваш. Не да те бутне, че да паднеш, но да те подтиква нежно, тихо. Някой човек може да те блъсне, а някой ти помага тихо да се качиш някъде, че да бъдеш доволен.

Може да направите опит. Най-първо вие, сестрите. Две-три сестри ще отидете на някое планинско място да се поразходите и да направите един опит на глада. Като дойде една сестра и не може да се качи на едно планинско място, ще дойде сестра и ще я бута полека, но не ще я мушка, но полека-лека, и трета сестра отгоре да я хване за ръката, полека-лека да я тегли, но не рязко. И едната да е благодарна, и другата да е благодарна, че ѝ е помогнато в движение. Някой ще каже: „Тези неща не са важни.“ Много важни са те в живота. Направете един малък опит. Или отивате в някоя бакалница и всеки иска да влезе пръв. Един блъска другите. Едната сестра да отстъпи и да каже на другата да влезе. Това е един музикален прийом.

Вие не може да пеете, ако нямате едно музикално движение. Без правилно движение не може да пеете правилно. При музиката има едно известно движение. Когато се вземе правилно тонът „до“, трябва да се правят движения. Ти трябва да освободиш най-първо въздуха правилно. Творчеството при пеенето започва долу в дробовете, в средата има сила, а осмислянето е горе, в крилата на дробовете. Три течения има. Творческото течение е долу; това, което дава сила, е в средата; а пък това. което осмисля, е горе в крилата. И когато тези течения вървят хармонично, човек има здрави дробове и отлично

разположение. А пък когато човек усеща болка в крилата на дробовете или в средата, или долу, ти трябва да почнеш да мислиш и да чувстваш правилно. И когато дойде да пееш, ти трябва да усещаш долната част, средата и крилата горе на дробовете. Някой път в долната част на дробовете те стиска – има нещо, което не е правилно. Или ви притиска някой път в средата на дробовете или в крилата на дробовете, горе при рамената, а пък това е свързано с мисълта. Всичките тези области са свързани с три разумни свята, със същества, които живеят. Трябва да се свържем с тях, и те ще ни помогнат. Същества в невидимия свят, аз го наричам Божествения, те всякога имат всичкото разположение да ти помогнат. И като те наблюдават, те ще разберат дали можеш да възприемаш, или не, свободен ли е умът ти, или не. Ако е свободен, добре, но ако е зает със странични работи, тогава трябва да го освободиш от тях. Да кажем, че отиваш на гости при някое богато угощение. По-рано попей десет минути и ако пееш добре по-рано, ще имаш добро угощение, и обратно.

Или казано другояче, всяка права мисъл е музикална мисъл, значи има музикална форма. Всяко добро чувство е музикално. И всяка добра постъпка е музикална – има правилна форма. Следователно чрез добрите постъпки, желания и мисли ние способстваме да се домогнем до Божествената музика, в която е потопен нашият живот. Ние искаме да растем и де отидем на небето. Че като отидем там, трябва да се пее. Ще те прати Господ при един грешник. Кой е грешник? Грешник е един човек, който не знае да пее, тъпак е. Той даже и статическото пеене няма, и понятие няма от пеене. Как ще го учиш да пее тогава? Трябва да го учиш. Докато ти не се научиш, не можеш да научиш друг.

Сега кой би изпял думите: „Обаян съм“? Или думите: „Аин фаси“? При думите „Аин фаси“ творчеството на земята отива на небето. „Аин“, значи – имаш една мъчнотия, която ще дойде в

работата ти накрая. Как ще я разрешиш? После иде „фаси“ – ще сложиш тази мъчнотия в началото и сполуката в края. *(Учителят изпя „фа“.)* Не е правилно изпято. Като пееш „фа“, значи имаш нещо натоварено, нещо материално натоварено, „фа“ е вече мъчнотия, търсиш начин да разрешиш. Дотогава ще пееш, докато се хармонизираш. Да кажем, че ти си се разсърдил. Мислиш да направиш нещо, искаш да смениш това състояние. Ще пееш, и щом вземеш правилно тоновете, това показва, че си сменил вече състоянието си. Всякога недоволството се дължи на една външна или вътрешна загуба.

Ти казваш: „Учителят може да говори каквото иска.“ Вие не разбирате работите. Аз не мога да говоря каквото искам. Ако аз говоря каквото искам, то е разбъркана работа. Аз ще ви говоря това, което е в общия ред. И ако аз говоря каквото искам, и вие слушате, както искате, така не става нищо. Аз ще бъда проводник на Божественото при слушане. И след като предадете нещата вярно, вие ще приемете от невидимия свят възнаграждение. Ако предадете нещата много правилно, после в невидимия свят ще разберете нещата. Защото на един певец не му се плаща отнапред. След като е пял, ще му се плати. В какво седи плащането? В един хубав поглед, в една хубава сладка дума казана. Че то е заплата. Един човек не иска хиляди. Той иска само да му кажат: „Много съм благодарен. Като те слушах да пееш, в мен се разреши нещо. Като че нещо слезе в душата ми.“ Че това пеене е било тогава благословение. Ти си имал тежест, и като е пял онзи, паднала е тежестта, уредили се твоите работи. Значи имало е Божие благословение при пението.

Пишете върху темата „Как аз пея“. Всеки да развие тази тема. Или по-добре пишете така заглавието на темата: „Моето собствено пеене“. Всеки един да посочи как пее. Вие сте все видни музиканти, пели сте мелодични песни. Сегашната музика е една област на

хармония, много широка област. Източното пеене има дълбочина, но е много ограничено. Сегашното пеене, хармоничното пеене, има голяма широчина. С хармонията не сте се запознали още, но постепенно ще се запознаете. Тук има доста видни певци от вас. Коя песен да изпеем сега? Да изпеем песента „Аз в живота ще благувам“. *(Изпяхме два пъти тази песен.)*

Направихме това, понеже отивате в безкрайността. Постепенно замира гласът, отслабва. Не че отслабва, но отива в безкрайността. Сега другите две думи, „ще благувам“, как ще дадете израз на тези думи? *(Учителят изпя няколко пъти думите „ще благувам“ и после всички изпяхме тези думи.)*

Досега пеенето се разрешаваше с пари, а пък отсега нататък органически се разрешава с любов. Ако можеш да повдигнеш другите хора, ти органически пееш. Ако само им пееш, за да дават пари, то е обикновено пеене. Онези от вас, които пеете добре, да излязат, които пеят хубаво. А пък щом излязат, които пеят добре, ще има хора, които добре ще мислят и добре ще постъпят. Всякога хубавото, добрата мисъл е свързана с правилното, органическото, пеене. Трябва да се създаде органическото пеене и тогава всеки от вас ще е доволен. Органическото пеене трансформира състоянието, прави човека доволен. Щом си недоволен от сутрин до вечер, това е състояние на робство.

„Добрата молитва“

Осма лекция на Общия окултен клас 14 ноември 1934 г., сряда, 5 часа София – Изгрев

ДЕЙСТВИЕТО НА МУЗИКАТА

„Добрата молитва“

Пишете върху темата „Отличителните черти на здравето и на болестта“.

За да бъдат нещата ясни, поставяйте ги в една и съща форма. Тази форма може да бъде не толкова съществена. Да кажем, че един предмет е тежък, а друг – лек. По какво се отличават? Има разлика не по величина, а по тежест. Празното и пълното шише по какво се отличават? Празното тежи по-малко, а пълното тежи повече. Във формата имат ли някакво различие? Празното и пълното имат съща форма. Значи разликата тук седи в тежестта.

Като пишете някои теми, не правите никакво различие, не съпоставяте нещата както трябва. Съпоставяте ги безразборно.

Вземете буквите „о“, „е“, „а“, „и“, „у“. Онзи, който ги разбира, ще ги напише по друг начин. Някой казва: „Мога да туря буквата „у“ гдето и да е.“ Не е така, не можеш да туриш буквите „о“, „у“, „а“, „и“ гдето искаш, не може по всякакъв начин. Ти можеш да ги пишеш малки или големи, може да ги пишеш както искаш, но не можеш да ги туриш гдето искаш, никой няма да те разбере. Ако туриш „у“ не на място, могат да те турят за десет години в затвор в някои случаи, десет години можеш да опъваш каиша. Например ако кажеш: „Убих!, *тогава няма ли да отидеш в затвора, че не си турил „у“ на място. А пък можеш да туриш буквата „и“ там, че да отидеш в Царството Божие. Някой идва при мен и ми казва: „Как да вляза в Царството Божие?“ Ако знаеш да туриш „и“ на място, ще влезеш в Царството Божие, а ако не знаеш, ще стои[ш] вън. Защо е така? Аз ви навеждам само да мислите. Не можеш да туриш „у“ или „и“ гдето искаш. Ти*

казваш: „Аз мога да правя каквото искам.“ Не е така, ни[не] може да правиш каквото искаш. Казвам: „Мога да мисля каквото искам.“ В някои случаи можеш да мислиш каквото искаш, а в някои случаи не можеш да мислиш каквото искаш. Питам, ако те хване някоя болест, можеш ли да мислиш за каквото искаш? Боли те корем, ти можеш да мислиш за корема. Някой иска да мислиш за друго, ти казваш: „Чакай да ме отболи коремът, че тогаз.“ Като болен ще пееш песента на болния, но кой обича песента на болния? Вие искате да бъдете облечени хубаво, с хубава шапка, обуща и прочее. Съгласен съм, защото и природата има мода. По-голяма модистка от нея няма. И като види човека, тя веднага му туря мода.

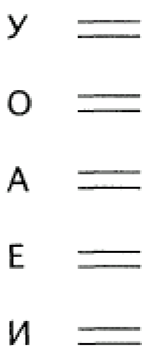

Фиг. 1

Аз турям тези линии като пътища, по които звуковете се проявяват. Ти казваш: „Аз искам да мисля право.“ Как ще мислиш право? Трябва да разбираш законите на мисълта. Без да разбираш законите на мисълта, ти мислиш, но твоята мисъл ще бъде недодялана. Всеки от вас може да [пее], но друго е онзи, който е учил музика. И единият, и другият пеят, но каква голяма разлика има. Ти казваш: „То се разбира и без много учене.“ Не се разбира. Ако ходиш в училище, без да учиш, то е друг въпрос, но ако ходиш и учиш, тогава разбираш. Онзи, който учи, разбира много работи. Онзи, който

е учил десет години изкуството да рисува, и онзи, който никак не е ходил на училище по рисуване – каква разлика има между двамата!

Вземете един поет, който е свършил университет и пише хубаво. И друг някой е поет, и той пише, но не така хубаво. Онзи, който не е свършил училището, не може да пише хубаво. Вие казвате – и без училище може. Не може без училище. Вие сте на скамейката тук. Нашари те учителят на общо основание. Бил го учителят, защото не си учил урока. Неразположен си духом – бой си ял. Разположен си – похвалил те е учителят. „Криво ми е днес“ – казваш. Ние изясняваме нещата някой път, така както не са. Казваш: „Страдам.“ Защо страдаш? „Баща ми не е оставил пари.“ Друг човек, и той страда. Баща му е оставил пари, но пак страда? Защо страда? Защото не е ходил на училище. И трети страда. Защо? Свещеник е, но няма енория, няма кому да служи. Четвъртият, и той страда. Защо? Той е млада мома, която няма на кого да кади тамян или няма кому да пише писмо. Няма един, който да я слуша. Тя нямала учител. Защото в дадения случай любовта я разглеждам така. Една мома се влюбила в някой момък. Всички казват: „Тя се влюбила в момъка.“ Много криво разглеждате въпроса. Аз разглеждам така: тази мома отива на училище, и онзи, в когото тя се е влюбила, е професор. И като пише тя първото писмо, той ще се произнесе дали тя е писала хубаво, дали ще отиде в затвора за десет години, дали ще влезе в Царството Божие, или в ада някъде. И като разглежда той писмото, пише ѝ отговор. И ако не ѝ отговори, тя веднага ще си намери друг професор. Разлюбват се хората. Защо? Или ученикът е напуснал учителя си, или професорът изпъдил ученика си. Разглеждайте нещата обективно както трябва.

Вие нямате понятие, какво нещо е влюбване. Как може да се влюбиш, в какво ще се влюбиш? Ами когато турят един юлар на главата на един вол и го поведе господарят му, тогава казват, че се

влюбил волът. Какво се влюбил? Един юлар има шипове от желязо направени, и шиповете стягат вола, няма ли да вървиш? Оттатък ще минеш. Ако вървиш добре, шиповете няма да те стягат, но иначе те бодат. Да допуснем, че ти си една сестра на четирийсет години, била си мома на двайсет и една години. Ти питаш за влюбването, какво е. Тази работа я знаеш, защо питаш? Защото преди деветнайсет години и ти беше мома. Тогава на тебе туриха юлар, и сега на тази мома турят юлар. Твоят юлар може да е бил по-къс, този – по-дълъг. Може едното шише да бъде по-малко от другото, но съдържанието е важно.

Питам, защо е изпратен човек на земята? Да се влюбва ли? Ни най-малко, то е изключително условие. Паднал някой и си счупил крака. За това ли е изпратен, да си счупи крака?

Вие сте българи. Когато българинът пее една стара песен, от тъжните песни, те какво изразяват? Тъжните песни са песни на старите хора, а пък младият ще пее, ще скача и ще кляка. А пък старият не кляка. Защо българинът кляка, като играе, е, не може ли без клякане? Ще клекне и ще подскочи пак нагоре. Казачокът е една българска песен, българско скачане. Българите живели, дето са казаците, и казаците са научили това от българите. Само българите скачат. Няма друго същество, което скача. Хубаво, ако вие седите на един стол, и ако ви пуснат един електрически ток, и вие скачате. Питам, защо ще скачате? Българинът казва така: „Щом се намерите натясно, скачай.“ Ти дойдеш до една река, няма мост, няма това, няма онова, дълбока е реката, да я прекрачиш не можеш. Тогава се завтичаш и я прескочиш. Питам, с едно подскачане какво става? Нищо не става. С едно подскачане можеш да се избавиш от една голяма беля, а можеш да си намериш друга беля. Ако не знаеш как да скачаш, тогава цяла беля можеш да си намериш на главата. Скачането може да бъде в човешките чувства или в човешките мисли. Това е фигуративно казано.

Та главното нещо сега е: ще се учите да мислите правилно, защото всяка една мисъл, която е влязла във вашия ум, ще остави известни последствия. Също така – всяко желание и всяка постъпка. Дали знаете това, или не, това е без разлика. Някой пише тема „Моето пеене“. Пеенето е цяла философия, не е проста работа. Ако на някого от вас дадат да развие една тема по пеенето, какво ще кажете по пеенето? Ако ви дадат темата, да развиете една реч по пеенето, какво ще кажете? В сегашната музика има седем ноти. И колко полутонове има. Може да повишите „до“, но не може да го понижите. „Ми“ може да го понижите, но не може да го повишите. „фа“ може да го повишите, но не може да го понижите. А някои тонове може да се повишат и да се понижат. Някой път в живота ви музиката ви може да ви спаси. Музиката се прилага като условие, да знаеш да живееш. Музиката, това са възможности, да знаеш как да живееш. И ако аз се намеря в трудно положение, веднага ще изменя музикалните отношения на живота си, ще изменя гамата и ще дойда в друга една гама. Но ако не знаете как да измените гамата си, то е друг въпрос. Вие искате всички да забогатеете. Това е „фа“. Основният тон на земята сега е „фа“. Днешният живот е основан на „фа“. При „фа“ не можеш да имаш понижение, а повишение. Ти искаш да забогатееш, светия искаш да станеш, учен искаш да станеш – това е „фа“. Когато не забогатееш, значи не си взел истинското „фа“.

Сега аз ви говоря на един език, който не разбирате, и радвам се. че не го разбирате. Някому говориш, и не се изправят работите му. Когато пея, ще намеря някой човек, който е красив. Аз виждам нотите по неговата глава и тогава започвам да пея. Като видя един човек, веднага започвам да солфежирам, започвам да пея, но това е моя тайна, не мога да ви разправям това. И зная кой е авторът.

Сега къде са турени нотите? На много хубави места са турени те. Той има парче за свирене. Двама души щом се познаят, музикално са

прочели и изсвирили тези парчета. Ако ти не можеш да разгадаеш как са наставени тоновете на човешкото лице, не можеш да разбереш човека, и ако той не може да разгадае нотите, които са написани върху тебе, и той не може да разбере. И ще трябва да вярвате в това, което ви казвам.

Аз ви давам сега едно правило. След като проверите и намерите, че не е право, тогава нямате право да не вярвате. Преди да проверите, нямате право да се съмнявате. Сега ще вярвате, както аз ви казвам. Дали е право, или не, ще проверите после след години. Може да е право, а може да не е право. Ти казваш: „Той не пее хубаво.“ Отгде разсъждаваш така? *(Учителят пее тона „до“.)* Право ли е? *(Учителят пее тоновете „ре“, „ми, „фа“.)* Вярно ли е? Всички вземете „ре“ изведнъж. Сега вземете „фа“. Право ли е? Где ви е камертонът? Всички трябваше да имате по един камертон. Всички изпейте „до“. Всички изпейте „до“, „ми“, „сол“, „до“. В това „до“ му липсва нещо сега, липсват му две трептения. Има неправилност, понеже времето е малко по-сухо и гласът не може да излиза правилно. Има едно колебание вътре в тона. Някои от вас някой път се колебаят, когато направят нещо. Тонът ви в дадения случай не е верен.

Буквата „у“ трябва да поставяте там, дето трябва. Също така и буквата „о“. Как ги наричате тези букви? Те са гласни, отворени звукове. Това са пътища, които отварят пътя на съгласните букви. Съгласните са мълчаливите букви. Гласните, откъдето минат, разправят. Те са крайно тщеславни. Например „а“, „о“, „у“ и прочие, аз ги наричам букви на славата, букви на човешката слава. Имаш пет условия да придобиеш славата. По пътя на „у“, „о“, „а“, „е“, „и“ – това са пътища да придобиеш своята слава. Но как? Ако знаеш как да ги пееш. Можеш да се прославиш в един ден. Ако изпееш звука „у“ както трябва, то ти веднага ще имаш слава, но ако не знаеш да

изпееш хубаво, тогава ще изпееш „о“. Ако и „о“ не знаеш, тогава ще изпееш „а“ и тъй нататък. Това са разумни светове, нищо повече.

В тези светове живеят същества толкова богати и толкова умни, че ако влезете там, вие ако сте един бедняк, тези-онези там ще те съжаляват и веднага ще дойдат. Това не им коства много. Този ви даде десет хиляди, онзи ви даде десет хиляди и след малко време вие сте облечени добре, имате средства, и книги си имате, и на училище ще ходите. Съществата, които знаят пеенето, те всеки човек го турят на място. В дадения случай вие не знаете в музикалната гама на кое място се намирате. И при това не само да определиш в дадения случай какъв тон представляваш, но и колко време завземаш. Например една нота може да бъде цяла, половина, една четвърт, една осма, една шестнайсета, една трийсет и втора, една шейсет и четвърта, една сто двайсет и осма – много бързо, като някой барабан вървите. Трябва да знаеш какво време трябва да завземаш, какъв интервал трябва да има между един тон и друг. Този интервал може да бъде по-тесен или по-широк.

Питам, при едно увеличение на интервала какво придобиваш? Добиваш нещо. При един намален интервал губиш нещо. При умалените интервали се добива нещо, но какво се добива? Не че трябва да знаете, но се добива нещо, което вие не знаете. Не е лошо, че не го знаете, но имате една възможност да го научите. Не само да го научите, но имате възможност и да го приложите.

Да ви дам един начин за сравнение. Теб ти дават една семка. Семката може да се разгледа. Това е една нота. Не знаеш името ѝ, дали е „до“ и прочее. Като се каже „до“, това още не означава същността на тона. Вие трябва да намерите почва, в която да турите семката. Не знаеш каква е семката. Ще намериш почва да я посееш. Тя трябва да изникне, да израсне, да цъфне, да завърже плод и като вкусите плода, само тогава ще знаете каква семка е тя. Значи, докато

тя не израсне, докато не цъфне, не може да я разберете. Цъфтенето е един метод на музиката. Но вие още не знаете същността на семката, кой тон има тя. След като я вкусите, веднага казвате: „Това е круша.“ Крушата вече определя каква е нотата. И тогава ще знаете в коя гама е поставена крушата.

Да оставим тази работа сега за по-после. Онзи ефект, който крушата може да произведе във вас, това е вече едно музикално отношение. Щом изядете един плод, онова, което плодът произведе във вас, това е вече музикално състояние. Не бързайте да ядете плода както и да е. Ще бъдете внимателни. Цигуларят ще погледне нотите, които са наредени, и той трябва да спазва интервалите, като свири. Той може да свири по-бързо и по-полека. Някой път, като свири по-полека, не разбира. Някой път той започва полека. Като научи песента, свири я много бързо. Но той трябва да свири нито много полека, нито много бързо. Има един интервал, един начин за свирене, та всеки, като го слуша, да му е приятно на ухото.

Всички хора имат желание, щото близките им да имат добро мнение за тях, да ги обичат. За да обичаш някого – трябва да има един повод. Какъв е поводът на обичането? Когато обичаш баща си, какъв е поводът? Или какъв е поводът, с който обичате майка си, брат си, сестра си? Има един повод. Баща си обичате защо? Защото ви е баща. Ако баща ви е дал нещо хубаво, вие не може да не го обичате. Баща ви е бил красив човек, хубаво построен, с отлични уши, нос, очи, брада, телосложение – всичко това той ти е предал. Като погледнете баща си, вдъхва ви едно доверие. И понеже той е във вас, имате доверие в него. И заради хубавото, което баща ви е дал, вие го обичате. И от своя характер ви е дал. Погледнете майка си и я обичате. Защо? И тя ви е предала нещо. Най-после погледнете на сестра си и на брат си – и те са ви предали нещо. Срещнете някой брат, когото обичате. Не може да обичате някого, който нищо не ви е предал. Вие

обичате един учител – предал ви е нещо. Отивате в музикално училище. Един професор ви е дал нещо, дал ви е една система, и целият ви живот се е повдигнал с това.

Ние обичаме Бога. Защо? Защото ни е дал всичко. Всичко това, което имаме, ние го дължим на Него. Има много неща, които Бог ни е предал, и върху това съзнанието ни не е будно още. И тепърва ще се пробуди съзнанието в нас за това, което Бог ни е дал. Той Сам иска да ни пробуди съзнанието върху това.

Има нещо, което може да ви спъва. Някой от вас ще каже: „Колко невежи сме ние, колко не знаем.“ Не е въпрос за това, но въпросът е, какво може да знаете. Не какво знаете, но какво може да знаете. В даден случай какво може да придобиете в бъдеще. Малкото, което може да придобиете сега, е важно. А многото ще придобиете в бъдеще. Малкото, което може да придобиете сега, ти причинява радост.

Да кажем, че някои от вас са много музикални и искате изведнъж да навлезете дълбоко в музиката. Който иска да учи музиката, нека следва академия четири години. Там има професори, които разбират, и ще ви разправят чудесни работи. Но аз ви говоря за една система, която съществува в природата, и тя изисква време. Някой казва: „Аз мога и без учението на света, и пак да се повдигна.“ Трябва едно разбиране. В света няма никакво учение. Учението на света е учение на природата. Те са го взели от природата, и казват, че е учение на света, но те са го взели на заем. В природата има едно учение, и то не може да бъде нито светско, нито духовно. Едни хора се наричат духовни, а други – светски. По какво се отличават духовните и светските хора? Светският човек си позволява всичко, а духовният не си позволява. Светският човек ще седне на една маса, ще заръча една чаша бира, ще си извади една табакера, ще запуши една цигара, ще си накриви килимявката или шапката. Ако е религиозен човек, ще

седне, смирено ще пие една чаша вода или ще заръча чай или много тънко кафе. Единият седи като някой смирен, а другият – по-надменно, и казва, че той е светски човек. Духовният човек, като върви, гледа да не настъпи някоя мравка, държи се все за правилата, да не сгреши, а пък светският гледа през куп за грош. Духовният човек, като срещне някоя мома, ще си мине, а пък светският човек ще я прегърне. И като го хванат да го съдят, той ще завърти оттук-оттам, по този член, по онзи член от закона, и ще се освободи, а пък религиозния, и да е невинен, пак ще го осъдят. И като излезе, светският е весел и казва: „Освободих се." Съдията осъди духовния и му казва: „Трябва да бъдеш малко светски."

В природата има един начин, който е чудесен. Светските хора в тоя свят стават религиозни в другия свят. Духовните хора тука ги затварят, а пък светските хора в онзи свят ги затварят. Светските хора в този свят ги освобождават, а пък религиозните хора в онзи свят ги освобождават.

Всеки е влязъл в затвора, понеже не е знаел какво да направи в дадения случай. Вие казвате: „Онзи човек се е повдигнал." Какво разбирате вие под думите „повдигнал се е"? Вие разбирате следното: уредил си работите временно, но не постоянно.

Питам сега. Имате един голям циклон. Вие сте уредили вашите работи, качили сте се горе на планината и сте запели песен, българска песен сте запели. Аз съм долу в долината. Иде един голям циклон, който ще повдигне всичко. Какво ще стане с тези, които са на планината? Ще стане това, което стана с двамата видни английски туристи, които искаха да стигнат до Монт Еверест, и отидоха, и не се върнаха. И ако вие отидете, и не се върнете, ще построят един паметник на вас. И много хора ще изгубят живота си на Монт Еверест. Отиват, и не се връщат, и казват за тях: „Голям пътешественик беше." Голям пътешественик, който е изгубил живота си.

Сега питам, ако вие хвалите една певица, че била много даровита, че имала отличен глас, и ако тази певица е бедна и не може да изкара прехраната, питам, добра певица ли тя? Добрата певица трябва да си изкара прехраната. Щом не си изкарва прехраната, тя не е певица. Добрата певица всеки трябва да я слуша. Ако всички я слушат, тя е добра певица. Щом не я слушат, тя се самозаблуждава, тя не може да пее. Че ако аз дойда с пеенето си във вашата къща, дето лежат двете ви дъщери, и лекарят казва никакъв шум да не се вдига, този лекар прав ли е? Този човек се нуждае от музика. Аз започвам да пея. Болният е в безсъзнание. Аз започна тихо, и след една песен болният се събужда. И като му попея, после усилвам своята песен, и той стане. И седне на леглото. Като му попея още, той стане от леглото. Публиката отвън за какъв ще ме счита, като попея на тези двама болни и те оздравеят? Някой ще възрази, че това станало случайно. И на друго място ще пея, ще им кажа: „Елате на друго място да пея." И същият резултат. Оттам ще отида на трето място, на четвърто място и тъй нататък. Гдето има болни, ще ме викат и ще ми плащат. Сега няма да бъда аз религиозен, да кажа: „Даром ще пея." Аз ще им кажа: „Аз с пари не пея. Аз дарявам, но искам и мене да даряват. Искам и мене да дарите." Аз съм за даряването. Казано е: „Даром сте взели и даром давайте." Това е правилото. И всеки, който е пял, без да го дарят, той не трябва да прави така. Никога не пейте без дар. И ако не ви дарят някъде, не си отваряйте устата. Вие кажете: „Като си отворя устата, трябва да ме дарят, да има баница. Щом няма баница, не си отварям устата."

Искам да ви наведа на една права мисъл. Ако не пеете „фа" правилно, никакъв дар няма. Не се занимавайте с посторонни работи, не се занимавайте с вехториите на живота. Дойде някой, иска да ми даде някоя стара баница отпреди четири-пет дена. Не я бутайте. Баницата, като е престояла един ден, не я бутайте. Като отидете

вкъщи, тогава да наточат баницата и да я изядете. Баницата да бъде топла, и хляб – топъл. Не са ли топли, ако са от няколко деня, кажете: „Това не е за певец.“

В музиката има едно правило. Веднъж можеш да стоплиш яденето. Втори път да го стоплиш, това е вече прегрешение. Ние разбираме под тези думи следното. Само веднъж можеш да обичаш човека, два пъти не може да го обичаш. Това е закон в природата. Който каже, че два пъти може да обича човека, той не знае. Това е правило. Това е по Бога – веднъж. В Бога няма това нещо – два пъти. Веднъж. Това разбирам под думите: „Яж баница сега направена.“ И след като ядеш, аз ще видя дали си музикален. Щом изядеш всичката баница, музикален си. Щом не можеш да я изядеш, не си музикален. Ще изядеш баницата, няма да оставиш трошица в тавата. Щом се троши тази баница, онзи не я направил както трябва.

У всинца има известни понятия за живот – такива, каквито не съществуват. И в училище разни професори имат различни теории спорни. Съществува това и в музиката. Онези от вас, които не са учили музиката, четете музикални съчинения. С хиляди томове има написани. Вие все трябва да се спрете върху музикалните съчинения. Все таки някой път ще дойдете да учите музиката, но отсега почнете да се приготовлявате. Вие казвате: „Остаряхме.“ Много добре. Младите казват, че още не са достатъчно възрастни. На младите още гласът им не е добре оформен, не могат да пеят.

Тогава какви са основните черти на човека, за да пее? Ето тук е музиката. *(Учителят показва на главата на една сестра къде е центърът на музиката.)* У тази сестра не е развит музикалният център, понеже не е работила върху него и не може да разпредели интервалите, а ако беше станала композиторка, щеше да разбърка интервалите. Но за в бъдеще има да учи. Тя се е занимавала с тези

работи до известна степен. Тя е търсила идеите, смисъла на музиката, но до външната форма на музиката още не е дошла.

Вие искате да бъдете красив. Човек не може да бъде красив, ако не е музикален. Красота без музика не може да се постигне. Музиката е един предмет за моделиране на външните форми на тялото. И здраве без музика не може да имате. Вие не може да имате здрави мускули, ако не работите с музиката. Това е един метод, по който трябва да се работи. И ако нямате този музикален начин, мускулите ви ще бъдат хилави, и мозъкът ви ще бъде хилав. Трудно е човек да бъде всякога музикален, защото лесно се менят състоянията. Това са гами вътре. Всяко състояние е една гама. Преминаваш от една гама в друга.

Искате да направите някому добро. Вие трябва да изберете един тон за доброто. Дадат ви една задача. Да допуснем, че сте една стара сестра. Избрали сте да направите добро на един млад момък на деветнайсет години. Деветнайсет вземам като едно красиво число, което можеш да направиш нещо навреме. Този момък е на деветнайсет години. Ти си една сестра на четирийсет и пет години. Какво добро ще направиш на този млад момък, кажете ми? Или да кажем, че е един брат на четирийсет и пет години – какво добро ще направи на една сестра, на младата мома на деветнайсет години? Вие ще кажете: „Ето изкушението.“ Това, което ще направиш на младата мома, трябва да го направиш с любов. Как ще го направиш с любов? Ще разложиш тази дума „любов“ в даден случай. Вие сте богата сестра, разполагате с няколко милиона. Той е един способен брат, младеж, беден, така че на тази възраст не може да направи нищо. Има скъсани обуща и заставен е. Няма баща, нито майка, нито сестри, но е способен. Могат да се явят у вас много изкушения.

Сега не искам да ви кажа где може да направите музикални погрешки. Може да направите много музикални погрешки, да турите

знаци там, дето не трябва, да турите диези или бемоли, да повишите или да понижите гдето не трябва. И зависи от тази сестра, която ще направи добро, цялото бъдеще на този момък, зависи животът му. Вие ще дадете направление на живота му, но с това ще се повдигнете и вие. Ще бъде цяла симфония. Ще се повдигнете от това, че сте направили симфонията както трябва. Това ще бъде твоята теза. Също така и братът, който направи добро на деветнайсетгодишната мома, и той ще се повдигне. Кое е важното, когато ви дадат една задача, да направите едно добро? Едно добро определя цял ход. Доброто не е нещо статическо, само веднъж да се направи. Доброто, веднъж направено, то си остава вече добро. То се отваря вече един път, почва един строеж, ти си вече осигурен. Сигурността е в доброто. Ти си сигурен в своя бъдещ живот и имаш правилен път, по който можеш да се развиваш. Музикално ще се развиваш. По този музикален път ще минат всички велики добродетели на живота, които ще те повдигнат. Това са начини, по които човешката душа се развива. Човек от този свят трябва да премине в другия свят, за да приеме всичко това, което Бог е вложил в него.

Сега вие искате да учите, искате засега да се спасите. От какво да се спасите? Искате да се спасите от някоя буря, да влезете в някоя хижа, в една къща, но след като премине бурята, какво ще правите вкъщи? Във време на бурята къщата е на място, но след бурята ще излезеш от нея.

Сега да се повърнем към нашия въпрос. Каква нота да изпеем с буквата „у“? „Фа“ има пет качества. „фа“ има качеството на „у“, „о“, „а“, „е“, „и“. Някой казва: „Да съм богат.“ Богатият човек е свободен. Не глупавият богат, а умният богат е свободен човек, понеже умният може да живее. А глупавият човек не е свободен, понеже няма избор в богатството, не знае как да употреби своето богатство. Какво представлява буквата „у“ в дадения случай? С този знак „у“ старите

египтяни са изобразявали човека в движение. В йероглифите те са представяли човека.

λ y

Фиг. 2

Този знак е обърнат надолу. В латинската азбука са го обърнали нагоре. Българите го пишат така. Това е действието на човешкия ум. *(Десният крак.)* А пък левият крак, това е човешкото сърце. А пък двете заедно, това е пътят, по който човек трябва да върви, това е човешката воля. Извършената работа – това е човешката воля. Човешкият ум се проектира в десния крак, човешкото сърце – в левия крак, а пътят е волята. И като ходи човек, вие ще видите как той мисли. Някои имат къси интервали, а някои – дълги. Ако от двама хора трябва да изберете приятел, кого ще изберете, с големи или малки интервали? Терцата колко тона има? *(Два.)* Да кажем, че една пиеса почва в терца, с един интервал от два тона. Трябва да прескочите два тона. А турите интервал още половин тон – ще стане увеличена терца. Ако намалите този интервал с половин тон, ще имате умалена терца. Ако увеличите терцата, какво ще придобиете? Какво се придобива от увеличена терца? Кварта. На много сестри тук говоря на френски език.

Всяка една мъчнотия, в която се намирате, това е един подтик в природата и ако ти разбираш в кое направление да туриш този подтик, ще се ползваш. Може би тази мъчнотия да е необходима, за да понижиш или да повишиш интервала или с други думи казано – да вземеш страната на своя ум или на своето сърце. Защото при понижението взема участие сърцето, а пък при повишението взема участие умът. Можеш да разрешиш въпроса или с ума си, или със

сърцето. Ако разрешиш с ума си, ще имаш едни резултати. Те са добри. Ако ги разрешиш със сърцето си, ще има други резултати. Пак са добри. Но може да направиш с ума си или със сърцето си една погрешка, и тогаз ще се яви един дисонанс. Ако ти в една терца не можеш да постигнеш работите и направиш една погрешка, тогава следващия път с кварта може да поправиш работите. Що е кварта? Квартата поправя погрешките на терцата. После иде квинтата. Квинтата поправя погрешката на квартата. Нерде Шам, нерде Багдад[8].

В моя ум е така, но умът на музикантите другояче разбира това. И те са прави, не казвам, че са криви. Както е построена музиката, те са прави, и аз съм прав. Те изхождат от едно положение, а аз изхождам от друго положение. От положението, от което аз изхождам, аз съм прав. И от положението, от което те изхождат, те са прави. Аз мога да се примиря. Глупавият и умният човек по това се отличават. Умният човек се отличава по това, че в една мъчнотия може да се примири със своя неприятел, а глупавият не може, понеже умният знае как, а глупавият не знае как. Следователно всеки, който не може да се примири със своя неприятел, е глупав човек, а който знае, е умен човек.

Много пъти в музикалната академия дават някоя тема за разрешение. Някои гледат, гледат, и не могат да я разрешат, и им турят слаб. Някой път в живота не можеш да разрешиш някоя тема, и тогава ти турят единица или двойка.

Вие започвате една песен с вашето сърце. Какви са задачите на сърцето? Трябва да придобиете известна дълбочина и устои на чувствата ви. Вашите чувства трябва да се огъват, но нивга да не се прекъсват. Могат да се огънат, да се разтегнат, но трябва да пазите никога да не стане прелом в чувствата ви. Може да придобиете каквато дълбочина искате, да се огъваш. Колкото по-голяма

---

[8] **нерде Шам, нерде Багдад**, (от тур.) – къде е Шам, къде е Багдад. Много далече

дълбочина добиваш, в твоя полза е. Защото като се огъваш, онзи неприятел, който те атакува, той не може да те атакува вече. Разтягат се твоите мисли. Дълбочина ти трябва в чувствата. В някои случаи ви трябва висота в ума ви. Колкото по-високо можеш да се качиш, толкова по-добре е. Неприятелят на голяма височина не може да отива. На две места ще бъдеш неуязвим – на големите дълбочини и на големите височини. Как да кръстим тези два противоположни полюси? Тях ги наричат полюсите на човешкия живот. Това са човешкият ум и човешкото сърце. Някой път полюсите са много близо. На земята ние имаме северен и южен полюс, но това не е точно казано. И всяка частица има полюси. Може да са един до друг. Разстоянието между тези два полюса може да се увеличи. Тогава те се отдалечават, има разтягане. Като се увеличава формата, разстоянието между полюсите се увеличава и обратно.

Ако някой път вие чувствате, че някой човек, когото обичате, се отдалечава от вас, вие сте в областта на поляризиране. Това е един музикален метод, който туря големи интервали. Някой път разрешението е близо, а някой път разрешението е далеч, има големи интервали – изгубиш вътрешната връзка.

Обичаш някого, но той се отдалечава. Къде ще отиде? Ти казваш: „Той не ме обича.“ Тогава вие нямате понятие за любовта. Любовта е една пиеса, в която интервалите никога не се късат. Единственото нещо, при което интервалите не се късат, е любовта. Този интервал може да се разтяга до безкрайност, а и може да се [смалява] до безкрайност. Когато се разширява, да не се плашите. И когато се смалява, пак да не се плашите. Сега всички вие се изплашвате някой път от лошите условия на живота. Лошите условия седят в неразбирането на пътищата, в които Бог ви постави. Бог може да ви постави в лоши условия, но мисълта, която е у Бога, е отлична, не е

лоша. Но вие, като не разбирате пътищата на Бога, разбирате мисълта на Бога погрешно, и се намирате в едно смущение.

Например здрави сте, но дойде едно болезнено състояние, един умален интервал. Защото при болестта не може да се мърдаш. И ти, като не разбираш Божиите пътища, казваш: „Ще си умра." Какво значи умиране? Вие мислите, че ще отидете на онзи свят и ще ви съдят, ще дадете отчет, какво сте правили на този свят. И казвате: „Дано Господ ми подари още живот, за да довърша музикалната пиеса." Не си я написал още. Като отидеш на онзи свят, трябва да идеш с нещо, и ако не си довършил, то според закона на прераждането после пак наново ще те пращат на училище, с нови разноски и т.н.

Често вие се занимавате с шлагери. Какво значи шлагер? *(„Някоя популярна песен.")* Малки пасажчета. Това са някои песни, които лесно се разпространяват. Те са като инфлуенцата. Шлагерите аз ги наричам музикална инфлуенца – инфлуенца, която с бързина се предава, и всички я пеят, и всички кихат от нея.

Всички изпейте „фа". *(Всички изпяхме „фа".)* Сега вземете терца на тона „фа". *(Всички изпяхме „фа" – „ла".)* Да ви дам една картина, какво означават „фа" и „ла". Представете си първокласна баница, която искате да хапнете. Това е „фа". А пък „ла" е една зелена полянка с извор, хубава полянка. Като изядете баницата на това място, това е терца. При „ла" нещата са завършени – баницата може да се изяде. При „фа" баницата я носиш, топла е, но не я ядеш, но при „ла" я ядеш. „Фа" е направената баница, а пък „ла" означава хубавото място, гдето тя може да се яде. Има и други примери. Терца е отиване в училището, всичко отива добре. Това е повишена терца. А пък не върви добре в училище – това е понижена терца. И някой път тази терца има фатален край – напуснеш училището, без да свършиш нищо. Та във всеки момент терцата работи

Ти имаш да разрешиш една малка задача в ума си – една малка мисъл, едно малко желание. Ти трябва да знаеш как да го разрешиш. Разрешението върви по един закон – или ще намалиш, или ще увеличиш. Ние вървим от едно разрешение в друго, във второ, в трето, четвърто и прочее. Това е цял процес. Това е цяла една наука, да се занимава човек със своя вътрешен живот, да знае как да се постави, че да не съжалява. Някой път ние съжаляваме за това, за онова. Някой път ние се повръщаме към живота си и виждаме погрешките, и казваме тогаз: „Следващия път като се върнем на земята, ще направим правилно." Но това е въпрос в бъдещето.

Важното е в сегашния живот да имаме едно малко постижение. Някои напреднали души разбират това. Без учител и без предмет за учение не може. Ще отидеш при един музикант, който разбира, и ще ти покаже. Духовните хора казват: „Господ ще ни научи." Че как? Господ може да те научи чрез този, чрез онзи, чрез хиляди хора. Господ отвън няма специфично да дойде при тебе да те научи. В дадения случай – чрез когото и да е ще те научи, то е все едно. Но как ще възприемеш мисълта и как ще я приложиш, това е важното. Някой път ти дадат една задача – или да се примириш с някого, или ти да примириш двама души, които са се скарали. Някой път ти не искаш да примириш тези двама. Ти не искаш да вземеш страната нито на единия, нито на другия. Ако вземеш страната на единия или на другия, ти се опасяваш да изгубиш приятелството им. Ти отиваш при единого и вземаш неговата страна, после отиваш при другия и вземаш неговата страна. Тези двамата не са добри един за друг. При такова положение какъв интервал ще се вземе? В дадения случай потребно ли е, или не е потребно да примириш твоите двама приятели? Някой път е потребно, а някой път не е потребно. Те сами трябва да се примирят. Някой път е твой дълг да ги примириш, а някой път е техен дълг – те трябва да разрешат задачата. Някой път мога да им

кажа: „Вие трябва да се примирите.“ „Как?“ „То е ваша работа. Аз имам всичкото желание, но тази работа е ваша, не е моя работа. Ако е до мен, аз зная как. Но колкото до вас – моя метод не мога да го приложа, понеже, ако го приложа на вас, вие ще изгубите своята свобода.“ Не че не мога да ги примиря – мога. Ще ги примиря по кой начин? Да допуснем, че двама души не искат да се примирят. Ще им кажа: „Вие ще се примирите ли?“ Няма да се примирим. „Я наведете ги надолу!“ И почвам да ги налагам и двамата. Бия единия и другия. И като дойдат до едно място, те казват: „Ще се примирим.“ И се примиряват, насила се примиряват. Като дойде до дървото, примиряват се.

И в природата е така. Бог може да примири, като дойде злото. Но работата е, че като дойдат добрите условия, пак идва разединението. Вземете един умрял. Щом дойде студът, той не се разлага, но като дойде топлината, се разлага. Защо ще примиряваш двама души, които после, като дойдат добрите условия, пак ще са в обтегнати отношения?

Та е важно да влезе живот в нас. Това, което организира живота в дадения случай, е музикалният тон. Това, което организира нещата, това е основният тон, от който всякога изхождате. Това, което съединява нещата, това, което повдига нещата, това са интервалите, а това, от което трябва да излезеш, това е основният тон. Щом имаш основния тон, имаш подтик. Любовта е основният тон. Тя винаги дава подтик. Даде ти подтик и ще те остави. Но любовта не е нещо, което постоянно тласка човека. Тя ще ти даде един тласък и ще види каква посока ще вземеш, и не туря никакво препятствие на пътя ти. Тя ти дава най-малкия подтик. Най-малкия подтик, който може да ти даде, това любовта може да го направи. В нея няма силни подтици. Но този подтик е от такъв характер, той има такава вътрешна сила, че ако ти обърнеш внимание, той ще те тикне много напред. Ти имаш малко

желание, малък подтик да се учиш, да добиеш знание, и ако ти вървиш по този подтик, знанието ще дойде в тебе.

Писанието казва: „Пейте и възпявайте Господа в себе си." Ако това не направиш, не можеш да прогресираш. Ако си меланхоличен и не пееш, как ще прогресираш? Започнеш ли да пееш, животът ти ще почне да се урежда. Животът ти е уреден, не че не е уреден, но ти мислиш, че не е уреден. Вземете „фа" и „ла". Сега да изпеем думата „добро" само чрез „фа". *(Изпяваме.)* Сега да изпеем думата „добро" в обратна терца – „ла" и „фа". *(Изпяваме.)* Сега да изпеем думата „добро" с повишена терца – „до" и „ла" диез. Сега, с умалена терца – „до" и „ла" бемол. Тях ги наричаме терца във възходящо и низходящо положение. В едната терца ти взимаш направление нагоре, а в другата – направление надолу. В едната терца ти се показва път нагоре, а в другата – надолу. Музиката при увеличение и намаление е съвсем друга. В единия случай се взима половин тон по-високо, а пък в другия случай се взема половин тон по-ниско. Интервалът се изменя. Да изпеем песента „Аз в живота ще благувам". Изпейте още веднъж тази песен, но по-тихо. Всеки един от вас да е концентриран, и като я пеете, вие сами да я слушате. По-тихо, по-вглъбено.

Ще ви дам едно правило, което пазете и го приложете. В даден случай вие искате да постигнете нещо. Това е естествено. Това е право положение. Това, което желаете да постигнете, е Божествено. Имате едно желание да постигнете нещо. Аз взимам едно желание, каквото и да е желание. Погрешката седи в начина, по който искате да го постигнете. Трябва да мислите върху начина, върху метода, който ще изберете. Ако дадете един правилен ход на това желание, вие ще имате едно благо, но същевременно ще знаете, че в окръжаващата среда всички души, с които сте свързани, и те имат едно желание. Следователно в дадения случай вие трябва да имате предвид, че и те имат право да се постигне тяхното желание. Но и те трябва да изберат

метод. Постижението на вашето желание да не влиза в стълкновение с желанието на окръжаващите, на вашите близки, тоест то да не препятства за постижението на техните желания. Така ще желаете във вашата душа. Както вие искате да постигнете, да имате предвид, че и те имат това право. А пък някой път вие искате да постигнете и не знаете, че и те имат право да постигнат.

Например отивате двама при един планински извор. И двамата искате да пиете от извора. Въпросът е кой пръв ще пие. Допуснете, че единият е дошъл по-рано, но си почива, а вие сте дошли по-късно, но не спазвате правилото, вие искате веднага да пиете. Вие престъпвате едно Божествено правило. Онзи, който е дошъл преди вас, вие трябва да го чакате да пие. Вие имате право да пиете, но вие ще нарушите едно правило на свободата. Вие седнете да си починете. Както сте заморен, ако пиете, ще си създадете една неприятност. И при това, попитайте вашия приятел: „Вие пихте ли? Как ви се вижда водата?“ А пък вие, без да го питате, отивате да пиете вода. И той, ако е пил, може да ви каже: „Отлична е. *И ще пиете, и ще кажете: „Много сте прави.“' Значи и двамата имат тънък усет. Дайте право на другите със своя ум и със своето сърце.*

Почитайте свободата на другите. Онзи подтик, който дава Бог на всеки човек, зачитайте го. Дайте и на другите свобода да следват подтика, който Бог им е дал. Каквото направление Бог им е дал, дайте им свобода да вървят. Някой път Бог ги кара да вървят в едно направление, а пък вие им казвате: „Не, в друго направление ще вървите.“ И ще се яви едно стълкновение, едно противоречие. Радвайте се на вашия път. Всичките си вървят по път, по който Бог им е предначертал да вървят. Никой никого да не отбива от пътя, стига направлението да е право, стига посоката, в която се движи, да е права.

Един предмет може да го разберете по който и да е начин, но гледайте да извадите правилно заключение. Например аз мога да дойда до „фа“ по разни пътища. Мога да започна с други ноти и после да дойда до „фа“, да не започна с „фа“. Например някой автор е написал някоя песен, но той не е дал на „фа“ много място – само на едно място е турил „фа“. Аз трябва да го пея там, дето е турил. Ако аз го туря на три места в песента, аз ще изменя цялата ѝ композиция. Няма какво да се безпокоим, „фа“ ще го намерим на неговото място. В случая той ще е само на едно място. А пък ако са на три-четири места, пак ще ги намеря. На колкото и места да е, ще ги изпълня.

Какво означава „фа“ в живота? Много работи означава. То означава „у“, „а“, „о“, „и“, „е“. Означава, че можеш да бъдеш един ученик, който ходи на двата си крака. Означава един човек, който може да влезе в затвора. „О“ означава, че можеш да бъдеш семка, която може да израсне, но можеш да бъдеш семка, от която нищо не може да излезе. „А“ означава, че си бременен с някоя идея, от която може да излезе нещо, но означава и една бомба, която може да се пръсне и да разруши всичко. „Е“ означава човек, който може да се роди и да направи всичко на земята. „Е“ може да е и някой умрял вол.

На всинца ви трябва едно – за да се изучава природата, човек трябва да има един ум крайно прозорлив, понеже природата е крайно интелигентна и не обича да бъбри много. Многото бъбрене, многото приказване не е хубаво. Природата говори много малко, тя не обича много да говори. И тези букви, и те не обичат да говорят много. Тя малко говори, повечето мълчи. Тя говори само при един случай. Само при един случай може да я заставиш да говори – или ще направиш една много голяма погрешка и тя веднага ще ти проговори, или ще направиш едно голямо добро. Щом направиш една погрешка, тя веднага ще ти каже нещо. И щом направиш едно голямо добро, тя пак веднага ще ти каже нещо. А щом не вършиш нищо, тя не ти говори.

Като се самоопределиш в една или друга посока, тя ще ти говори сладко или горчиво. Като направиш погрешката, тя веднага ще ти [...] даде един горчив бонбон. Тя е много сръчна. Щом си отвориш устата за зло, тя знае какво ще кажеш, и веднага ще ти тури горчив хап. И щом си отвориш устата за добро, тя ще ти тури едно сладко бонбонче в устата.

Та като се отварят устата ти, внимавайте.

„Отче наш“
7.10 часа

Девета лекция на Общия окултен клас 21 ноември 1934 г., сряда, 5 часа, София – Изгрев

ПРИНЦИПИ И УСЛОВИЯ. ВРЪХ И ДОЛИНА.

„Добрата молитва“

Прочетоха се темите „Отличителните черти на болестта и здравето“.

Между здрав и болен човек и богат и сиромах човек има един паралел. По какво се отличават сиромашията и болестта? Сиромашията и болестта си приличат. Също и здравето и богатството си приличат. Подобни са, но се отличават. После вземете паралел между други наши понятия: понятията добро и зло. Да кажем някои отличителни черти на тия понятия – те си имат отличителни черти. Болният е слаб, сиромахът е работлив, злият човек е силен. Обаче са подобни в резултатите си, в крайните си резултати. Болният човек, като го претеглиш, е лек – има качества на праведния. Здравият човек е тежък, има качества на грешния човек. Грешният човек е тежък. Здравето може да произтича някой път от принципи, а някой път – от условията. Има различие в това отношение. Може да произтича от известни принципи, а може да произтича и от известни външни условия. Например някой човек е роден здрав, роден е от здрави баща и майка, и ред предишни поколения са били здрави, били са добре отвън. При всичките лоши условия той има желание, има един стремеж отвътре да подобри условията. Има болести, които са резултат на условията, а пък има болести, чиито причини са вътре. Причини са ония принципи, с които даден човек оперира. Те образуват по-тънките болезнени състояния. Здравият човек се ражда здрав, а пък богатият отпосле става. Умствено богатият, и той се ражда, носи условията със себе си. Здравето – човек трябва да се роди с него. Има едно здраве, с което той се ражда, и трябва да подобри

външните условия. Болестите са складирани богатства в човека. Всички болни хора са богати.

Сега в природата съществуват закони. Трябва да имате ясна мисъл за тези закони, които функционират вътре в ежедневния живот. Тия закони са дадени в природата, например между другото дадени са и в нашето дишане. Те определят как трябва да живеем. Казано е: „Даром сте взели, даром давайте." Тая идея е от хиляди години разисквана и много писатели са я обяснявали. И хубави обяснения дават, но има още нещо недообяснено. В природата съществува тоя закон и трябва да се обясни. Ние имаме отличен пример в нашата дихателна система, която Бог ни е дал и която показва какво трябва да бъде отношението на оня човек, който иска да бъде здрав. В природата съществува един закон – ако не възприемеш това, което Бог ти дава, теб те очаква смърт. И ако задържаш това, което Бог ти е дал, пак смърт те очаква. Например, ако се откажеш да дишаш, ще умреш. Но ако задържиш въздуха вътре, пак ще умреш. Даром сте взели въздуха, но след като държиш въздуха двайсет минути най-много, пак ще го изпуснеш.

При процеса на приемането на въздуха какво трябва да бъде разположението? Умът ти трябва да бъде разположен, за да можеш да възприемеш от въздуха това, което Бог е вложил в него. Ти нямаш право да задържиш въздуха, но имаш право да задържиш това, което е вложено в него. Един пример. Имате една свещена книга, Библията. Тя е жива, ценна книга, но туй е един резултат. Ти ще прочетеш известни глави, ще извадиш известна поука. Питам, след като си прочел Библията, взел ли си нещо от нея? Нищо не си взел. И един чете от нея, втори чете, трети – всички можете да се ползвате, но тя нищо не е изгубила, но освен че не е изгубила, но ще забележите, че тук-там се е понацапала, някъде са я надраскали, но това, което е напечатано, то си е останало. Какво са взели хората?

Някой път ние казваме, че трябва да мислим добре. Един казва някому: „Трябва да бъдете щедър.“ Оня му казва: „Какво ще бъда щедър, не съм богат!“ Дай онова, което си взел. И след като го дадеш, ти пак наново ще вземеш. Даване и вземане трябва да има. Каквото си взел, ще го дадеш назад, и ще изкажеш една благодарност.

Ние имаме основния закон, на дишането. После имаме другия закон, на храненето. Те малко се различават. В друга една форма трябва да се приложи тук вземането и даването. Какъв трябва да бъде начинът? Като вземеш храната, дълго време да я дъвчеш, дъвчеш. Тя ще влезе в стомаха ти. Част от храната ще се отдели. Ония инспектори работници ще кажат: „Това трябва, онова трябва.“ И известни работници ще изхвърлят онова, което не е потребно. Има си особена врата, чрез която изхождат непотребните работи. При дишането от дето е влязъл въздухът, оттам и ще излезе навън. При яденето – от дето е влязла храната, оттам не може да излезе. Някой път излиза при изключителни условия, когато му е лошо на човека и трябва да повърне – значи оная храна, която е несъответна на организма, дисхармонична. Разумните работници отделят кое е полезно за господаря и, след като го обработят, изпращат го на цялото тяло и нищо не оставят за себе си, за да могат всички жители по тялото да се ползват.

Когато някой път човек иска да се ухитри, иска да задържи нещо от това богатство, той почва да го складира около ставите си, иска да го скрие някъде. Туря го по ставите си, по гърба, после – по глезените, по ръцете и прочее. Нали някои хора крият пари по дрехите, по ръкавите и прочее. А пък ония, които претърсват, бутат в ръкавите, по гърба и намират парите. И ония инспектори в природата правят ревизии, дали си постъпил право, или си скрил нещо. И като го намерят, почват да разшиват мястото, за да вземат парите, и тогава ти почваш да чувстваш болка. Нищо не е скрито, нищо – нито в

гръбнака, нито в колената, нито в ръкавите, понеже те, като дойдат, ще почнат да разшиват. Всяка болест показа, че нещо си скрил. Това са чуждите вещества. Имало е отлагания по тялото. Има микроби, които са се заселили там. Те нямат нищо общо с тебе.

Каква вяра трябва да има човек! Сегашните хора са съвършено изгубили всякаква вяра. Тоест не ние, нашата вяра е съвършена, а има някои, които са я изгубили. Вземете една котка. Тя, като хване някоя мишка с козината, и я скрива в себе си. Вземете някой тюлен. Щом му дадеш риба, той изведнъж ще я изтърбуши, ще извади ненужното и ще я изяде, но на котката не ѝ идва на ума да изтърбуши мишката, да махне козината. Някои хора постъпват като котката. Например някоя круша е оцапана, по нея са кацали мухи, прах е паднал по нея, и ти вземеш и я изядеш. Крушата, и каквото и да е друго, вземи и умий я най-първо, защото може би стотина мухи са оставили своите визитни картички по нея. Тоя здравословен въпрос изобщо е повдигнат, известни хигиенисти го засягат. Те го засягат от съвсем друго гледище.

Човек трябва да си образува един възглед, да повярва и да направи един малък опит. Без малък опит приложение не може да има. Например вземеш пет лева в джоба си. Казват ти: „Дай ги тия пет лева.“ Ти казваш: „Че откъде ще взема тогава други пет лева?“ Най-първо ти живееш в един свят. Щом дадеш въздуха, другият, новият, въздух ще дойде, но в икономическия свят, щом дадеш пет лева, другите пет лева не идват. Но ако не идат другите пет лева, то е защото съществува известна анормалност в цялото човечество. Не че не съществуват петте лева. Ако разбирате закона, тия пет лева ще дойдат. И те ще дойдат, и колкото искате ще дойдат. Може би искате да знаете как ще дойдат. То не се казва.

Например вие пеете. Искате някой път, имате желание да се научите да пеете, но пеенето е от два рода. Има пеене на завършени

резултати, туй, което е вече придобито от хиляди години. Хората са добили едно статическо пеене. Пеенето почива на известни закони. Трябва да ги разбирате. Някои хора изживяват целия си живот, за да бъдат певци. Някои пеят, а пък на друг, като му кажеш да пее, казва: „Аз няма да бъда певица. Те схващат тъй, като в един анекдот. На един българин му казали: „Ти трябва да учиш." Той казал: „Аз поп няма да ставам." Той мислел, че като бъде човек учен, поп трябва да бъде. И българинът казва: „Няма нужда. Като няма да ставам поп, не ми трябва да уча." У него идеята е много практична. Какво разбира българинът с думите „поп няма да ставам"? Често съм срещал религиозни хора, които казват: „И така се живее добре. Аз светия няма да ставам." На Изгрева съм срещал да казват: „Тя ще стане светица." То е такова разбиране, както българинът, който казвал, че поп няма да стане. Ти трябва да живееш добре и ако станеш светия, ще си уредиш работите. За светийството вие имате едно съвсем изопачено понятие. Светията жена не трябва да погледне. ръката ѝ не трябва да пипа. до женска дреха да не се допре, да не държи вкъщи женска котка, кокошка *(смях)*, женско животно, женско дърво и прочее. Туй е едно нещастие. Светията е един извор, който извира и отива на грешните хора да помага, нищо повече. Силен човек, богат човек е той. Думата „светия" се разбира другояче. Той е един човек, който е готов във всички случаи да изпълни волята Божия с радост и веселие. Богат като си, ти на всекиго можеш да помогнеш. Това е светия. И на млади жени, и на грешни, на всички можеш да помогнеш.

Сега ние се плашим от греха. Действително грехът е лошо нещо. Плашим се от греха или от дявола. Той е един ортак. Като стане с тебе ортак, пази се. Пази се да станеш ортак с дявола. Българинът е практичен и казва: „Стани ортак с дявола, додето минеш моста." Там е именно нещастието на българина, че той искал да надхитри дявола,

но последният го блъснал от моста и досега оттам българите не могат да излязат. Като станеш ортак с дявола, той все ще те бутне отнякъде, и като те бутне, твоето падане, това е вече погрешката ти. Ще те извади от общите релси на живота. Имаш едно недоволство – от живота си недоволен. Че какво има да си недоволен от живота? Не само някои, но всички са недоволни. Вземете цялата съвременна философия на живота. Хората искат да се освободят от живота, но това ни най-малко не е учението на ония просветени хора в Индия – техните адепти разбират другояче. Хората почти навсякъде, било в Индия, било в България, си приличат – искат да се освободят от живота. И след като се освободят от него, какво ги очаква? Смърт.

Някой вярва, че след като умре човек, ще се освободи. Но кой освобождава човека от смъртта? Четем в тая свещена книга, че човек трябва да умре, и после наново друг един живот трябва да го освободи от смъртта. Тъй излиза въпросът – че трябва да се освободим от оня неразбран живот, който сега водим. Недоволен си. От какво зависи твоето недоволство? Недоволен си, че пари нямаш. Но парите не продължават живота. После недоволен си, понеже нямаш такава храна, каквато ти искаш. Българинът пада в друга една крайност и казва „от птичка мляко“. От къде ще намериш ти от птичка мляко, нещо невъзможно? От някоя крава можеш да издоиш мляко, но от птица – не. Птицата има малко мляко, но много малко е. Това мляко служи само за нея, само за да си намаже своите крилца. Тя си има една много малка жлеза, и някой път си туря човката там, за да си намаже крилата и да ги държи в изправено положение. Ако това се разбира под думите „от птиче мляко“, то не зная колко птици трябват, за да събереш малко млечице. Пчелите събират мед от цветята – оттук малко, оттам малко – и като посетят хиляди цветя, от вътрешните сокове, които за хората са невидими, те ще съберат много малко мед.

Но това са отвлечени правила, които само гениите и светиите могат да приложат. Но обикновените хора какво могат да приложат?

Недоволен си сега. Как можеш да се справиш със своето недоволство? Аз съм срещал хора, които и учени са, и пари имат, и пак са недоволни – има нещо, което ги мъчи. Аз знам какво ги мъчи. При мен идва един брат и ми казва, че друг един брат е паднал духом. Тоя брат ми казва: „Той съвсем е отпаднал." Но защо е отпаднал? Светнало му е лицето, като че ли е бил четири-пет деня гладен. И ушите му са светнали.

Той е бил в затвора. Всяка вечер са го били по три пъти и нищо не му дават. Всяка вечер го измъчват по три пъти. Някои от вас – по три пъти го бият всяка вечер. Това се нарича – дето духовете измъчват хората. Защото има един физически затвор, а пък има друг, астрален, затвор. Някои от вас, доста души от вас, сте затворени в затвора, и слушам, викате: „Олеле!" Налагат ви. Някой път трябва да кажа: „По-малко бийте." Бият го, дано дойде умът в главата му. Три пъти го бият и като го пуснат от затвора, пак обича да бърка меда. Как трябва да разбирате думите „обича да бърка меда"? В бъркането на меда има една друга идея. Какво лошо има, че си бъркал меда? Какво се подразбира? Това е една съвсем изопачена мисъл. Какво трябва да прави човек, за да не бърка меда? Той трябва да носи едно свое бурканче в джоба си, и щом иска да бръкне в някое чуждо гърне, да извади своето гърне и да бръкне. Не е важно вземането на меда, но понеже тия гърнета са чужди, бръкнал си в чуждо гърне. Той ти казва: „Нямаш право да бъркаш в моето гърне." Това са частични разбирания в света. Как ще се освободиш от ония криви възгледи, които са напластени? Казваме: „Човек трябва да бъде набожен." Какво разбирате под думата „набожен"? После казваме: „Човек трябва да бъде добър, справедлив." Ние разбираме частично думите „човек трябва да бъде набожен". Ако отидете в света, ще ви кажат: „Оставете

тия набожни хора.“ Светският ще каже: „Не набожен, но умен трябва да бъдеш.“ Набожността е родила много лоши работи, но и умът, умеенето, е родило много лоши работи. Оня ученият адвокат прави кривия човек прав, а правия – крив. Оня ученият лекар някой път ще ти даде някое лекарство, с което ще те повали на земята.

Сега остава идеята, кое е потребно в дадения случай, сега. Кое е необходимото сега? Идеята за Бога имате, известни опитности имате, здраве имате, но все има нещо, на което вие не сте господари. Кое е именно това, на което човек не е господар сега?

Ако ви се даде сега една седмица да не допускаш в ума си никаква лоша мисъл, да не допускаш никакво лошо желание, да не допускаш никаква лоша постъпка, какво ще бъде?

Един опит да направим сега – да държим една статистика, какви ще бъдат отношенията ви. Най-първо ще започнете с малко. В една минута отгоре *[...]*, в шейсет секунди, да видиш дали умът ти ще бъде спокоен. *(„Давали сте това.“)* Да, но не е изпълнено. За една седмица. Но най-първо се изисква седем деня по една минута, всеки ден по една минута. Всеки ден сутринта, като станете, ще изберете една минута. Ако в една минута опитът ви излезе сполучлив, то в бъдеще може цял ден, цяла седмица да прекарате така. Но от минутата ще зависи – една минута сутринта, една минута на обед, една минута вечерта. Но вечерно време няма да бъде опитът ви сполучлив, както сутринта.

Когато се даде тема или когато се направи опит, то вие считате важно количеството – целия ден да не допуснеш такава мисъл. То целия ден не е възможно, понеже, от дето минете, ще чуете нещо. Трябва да си турите памук в ушите и гюзлюци[9] на очите, за да не чуете и видите. От дето минете, има съблазън. Ще чуете нещо – то е съблазън.

[9] **гюзлюци** (тур.) – капаци

Та казвам сега, това е начин за концентриране. Ако тоя метод можете да усвоите в един живот, вие тогава ще бъдете в състояние да се справите с някои болезнени състояния в крака си. Всички болести, които ви се дават, са за да се развие контролирането на ума. Например дошла е някоя болка, ставен ревматизъм, или някой път някоя пъпка е излязла. Някой път ставате нервен, не можете да търпите никого – искате да си върви, но той си остава. Тъкмо се успокоите *някой* ден – имате най-големите неприятности. И ако не разбирате закона, на вас ще ви се струва, че са странни работи. Защото щом кажете: „Този ден аз това ще го направя“, у някои хора вие влагате една положителна мисъл и те се отправят към вас.

Вие често пъти не можете да дадете сполучливо сравнение, когато искате да сравните едно ваше състояние с нещо.

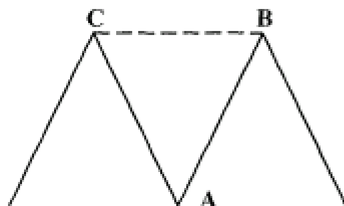

Фиг. 1

Да допуснем, че имате едно особено състояние. Да допуснем, че имате една точка A, в която искате да пазите равновесие. Но когато искате да придобиете тая точка A, у вас има всички противоречия. Две движения има. Имате едно положение C – върхът. Тук вие сте в долината, A. Всички дъждове, снегове, кал и прочие, се стичат надолу в тая долина, A. В дадения случай, когато вие искате едно състояние, вие трябва да разбирате тоя процес, трябва да излезете от долината. Ако искате едно добро състояние, трябва да се качите на върха, а пък щом слезете в долината, там ще имате противоречия. С тях трябва да се справите. Казвате: „Човек трябва да подигне духа си.“ Но в

долината не можеш да се подигнеш, ти си слязъл вече. При слизането ние печелим в условия. Принципите са на върха, а условията са в долината. Ако искате да спечелите най-добрите условия, трябва да слезете в долината. Той е неорганизираният свят.

Вие трябва да го организирате. Вие искате там да намерите слуги. Единственият слуга ще бъдеш ти, няма друг слуга. Казваш: „Не ме разбират хората. *Ако чакаш хората, няма да успееш. Не, ти. като слезеш в тая долина, ти ще бъдеш единственият, който мислиш. Ти ще бъдеш слуга на общо основание. На себе си ще разчиташ, ти си в условията. Тогава ще разчиташ и на двата върха горе, на тия принципи. Бог е горе, а ние – долу. Ще мислиш за Бога, Който е горе. Той само може да ти помогне. Той е принцип, ти си в условията. Следователно Бог може да ти помогне. Като отиде Той на тия върхове, Той урегулира условията. Той няма да пусне голяма топлина, че да стане потоп (чрез топене на снеговете), който да те помете. Някой път казваме: „Защо са влошени условията?“ Вие постепенно ще ги поправяте.*

Вие искате да имате удоволствия. Кои са удоволствията на долината? Долините си имат известни мъчнотии, но си имат и известни блага. И върховете си имат известни неща, които в долините няма, и във върховете някои неща липсват. Да кажем, че вие се качвате на върха, и искате ония удоволствия на долината, или пък вие слизате в долината, и искате онова, което върховете дават. Те са неща несъвместими, не можете да ги имате. Естествено са несъвместими. В материалния живот ти не може да имаш онова разположение, което има един духовен човек. Под думите „духовен човек *разбирам един човек, който живее на върховете. В. А пък оня, който е в долината, е материалистичен. Това е само за обяснение. (Учителят показва А.) Това са пластове на пречупване. Трябва да разбирате законите на материята. Да кажем, че сте недоволен. Ще*

видите от какво естество е вашето недоволство. Ако сте долината, ще се опретнете да подобрите условията. Ако сте на планината, ще се опретнете да разбирате принципите на върховете. На планинските върхове ще се откажеш от известни удоволствия, които ти искаш. Например ти искаш да пиеш един коняк. Казваш: „На тоя връх да има един абсент или коняк. И да има двайсетгодишно винце. И да има едно агънце.“ Че именно на високите върхове ти месо не можеш да ядеш.

Англичаните, които ходиха на да завоюват Монт Еверест, намериха се в големи противоречия. Цяло стадо от тибетски крави те караха със себе си, но като дойдоха до известна височина, не им се ядеше месо. Месото не струва там, трябва да бъдеш вегетарианец. И ония, които се качиха на осем хиляди метра, като се върнаха, не им се ядеше вече месо.

Като се качваш на по-високо място, там месната храна е несъвместима, тя е тежка. Ония магнетични влияния не са съвместими с месото. Или другояче казано, трептенията на животните са низши, и като се качиш на високо място, там трептенията са по-бързи. На върховете месото е несъвместимо, понеже трептенията на месото са слаби. Там се изисква храна, която вибрира бързо.

Аз ви говоря, но какво сте разбрали? Какво ще приложите? То е неразбрана работа, казваш.

Вие разсъждавате много материалистично. Например можете да се качите на Мусала. Какво ще разберете на Мусала? И в умствено отношение можеш да се качиш, в известни разбирания. Известни разбирания са такъв връх. Вие трябва да бъдете господар на положението. Трябва да се качвате и слизате постоянно. Не да имате слуги, но да слизате сами долу и да се качвате. Ако сте в долината, да се качите сами горе, да си вземете каквото ви трябва и да си слезете долу. Това е правата AB. Що е една права линия? Тя е винаги една

връзка между два свята, нищо повече – два свята с противоположни резултати. Едната точка е свързана с материалния свят, а пък другата – с духовния свят. Ние функционираме между два свята – качва се човек и слиза. Ти казваш: „Аз вече не искам да се връщам на земята." Колко пъти ще се връщаш? Не зависи от тебе. Някой се наял и казва: „Не искам да ям вече." Четирийсет дена може да не иска да яде, но след четирийсет деня у него може да се роди желание да яде. Сега те са излишни обяснения.

Казвам някому: „Попей ми сега, но чисто ще пееш. Ритъм ще туриш." Какво е ритъм, какво е такт? Някой път казваме: „Тонът не е взет вярно." Относително не е взет вярно. Вземете една цигулка, която е нагласена много хубаво, и друга, която не свири добре. И ако добрият цигулар и другият свирят заедно, то добрият цигулар ще почне да мисли, че свиренето на самия него не е на място. Също така, като се намериш между двама-трима души, които не мислят като тебе, и после, като се върнеш вкъщи, си казваш: „Загазих."

Някой ме пита: „Това, в което вярваш, право ли е?" Аз го питам: „Ами това, в което ти вярваш, право ли е?" „Тоя живот, в който живееш, прав ли е?" И аз го питам същото. Той ми казва: „Ти си невежа." Аз му казвам: „Ти – втори." Казва ми той: „Ти си простак." Аз му казвам: „Ти си трети." „Нищо не струваш. Пет пари не струваш." „Аз пет пари не струвам, а ти и две пари не струваш." Казва ми той: „Аз ще ти докажа логически." Аз му казвам: „И аз ще ти докажа логически." Той ми казва: „2x2 = 4." Аз му казвам: „2x3 = 6." Каква е разликата между тия две съждения, 2x2 = 4 и 2x3 = 6? Две жени могат да излъжат един момък. Право е: 2x3 = 6. Две деца могат да гледат една майка. Числото 3 е детето. Една майка може да роди две деца. И две жени могат да излъжат един мъж. Числото 2 е женско. Какво разбирате под женско число? Долина е то. Мъжът е връх, а жената е долина. Детето къде ще го турите? Ако е женско – при

майката, ако е мъжко – при бащата. Но бащата не може да отгледа сина си, понеже това, от което се нуждае синът, е в майката. Условията, при които синът и дъщерята ще се родят, се намират долу в долината, а пък принципът, който може да ги повдигне, е при бащата.

Затова казваме, има принципи и условия в живота. Има принципи, има закони, има явления, има и факти. Във факта е завършеният резултат вече. Сестра Янакиева, какво разбрахте сега? Ти в твоя университет как си учила работите? Ако я попитате за цветята, сестрата ще ви разправи много работи. Някои хора знаят да разправят, а не могат да правят, а пък някои хора знаят да правят, а не могат да разправят. Сестра Янакиева е от тия, които правят, а не знаят да разправят, а има други, които разправят, а не могат да правят. Тогава трябва да се съберат едните, които знаят добре да разправят, и ония, които знаят добре да правят. Когато Мойсей беше пратен от Бога да освободи еврейския народ, тогава той правеше, а не можеше да разправя, понеже беше гъгнив. А брат му можеше да разправя, и се събраха заедно. Един може да разправя, и не може да направи, а друг не може да разправя, а може да прави. Да се съберат двамата.

Сега хубаво. Нека да излязат и да дойдат тук певците. *(При пианото отиват брат Кирил Икономов, сестри Катя Грива, Теофана и Мара Савови.)* Изпейте една ритмична песен и едновременно и на пианото ще я свирите. Тъй трябва да се възпитават хората с пеенето. Това е сега песента „А бре, синко“. Какво ще разберете? *(Изпя се тази песен няколко пъти от горните лица.)* Това е съчетание на такт и ритъм в пеенето. Като спазваш законите, не може да не пееш добре. Ето това е моралът – ще изпееш на един човек, няма какво да му говориш. Бащата иска по най-добрия метод да постъпи, той казва на сина си: „А бре, синко.“ Пее му. Всички гласни букви са тук, с изключение на „у“. Участват „а“, „е“, „и“, „о“. По известни правила

вървят. „А“ е творческият принцип, той е принципът, който твори. „Е“ дава разширение. „Синко, ти искаш да бъдеш свободен, да се разшириш, но тая работа трябва да я разбереш добре, синко. Какво са казали заради тебе хората? Че си оставил стадото си горе на планината и вечерно време си слизал по седенки, по моми.“ Че онзи, който оставя стадото си, като изгуби стадото си, ще изгуби и момата. Защото момата не дава цена на овчар без стадо. Докато има стадо, той има цена.

Един религиозен човек ще каже: „Такива работи не пей. Пей нещо за Бога. Как ще пееш нещо за Бога? Искаш да кажеш нещо някому за възпитание, ще му кажеш: „А бре, синко.“ Не казва бащата: „Бре, сине!“ Той започва с възпитателния метод: „А бре, синко“. Бащата, това е индивидуалният ритъм на българина. Тук е сега семейният тон на ритъма. Бащата си има познание за живота, как трябва да се живее. А пък какво говорят хората, това го засяга. Трябва сега да повлияе на сина си и казва му: „А бре, синко.“

Когато казваме, че музиката може да възпитава, то между другото разбираме следното. Ти можеш да направиш една песен на двоите погрешки и да им попееш. Музиката има свойство да разтопява. Наскоро трима души, германски учени хора, са правили опит с музиката, с две цигулки и едно пиано, и съборили стълбата на една постройка. Като се събаряла стълбата, даже един от тях пострадал. Монотонните работи събарят. Но музиката не само събаря, но и гради. И ако не знаете как да пеете, не можете да имате резултат. Вие пеете монотонно и имате противоположни резултати. Ако знаете как да пеете, тя гради. Това е тайна. И във всички школи на посвещение има тайни. Например пеете песента „Аин фаси“. *(Учителят пее фалшиво „Аин“.)* „А“ е вече творческият принцип. Как ще изпеете „Аин“? Я дайте ми на пианото тон. *(Учителят изпя правилно „Аин фаси“.)* В думата „Аин“ звукът „и“ е силен звук, но като

влезе „н“, ще има противоречие, което трябва да разрешиш, защото съгласните букви, това са бентове, които отклоняват течението от правата посока. Например пееш „Махар Бену“. „М“ в дадения случай слиза. При „а“ трябва да знаеш как да политнеш. *(Учителят пее.)* Махар... Махар... Махар... Последната сричка „хар“ трябва да се пее понежно. Отчаял си се, ще пееш двайсет пъти: „Махар... Махар...“ както трябва, и постепенно да смекчаваш, додето дойдат ония трептения, които ще изменят твоето състояние. И ако се измени твоето състояние, значи ти си взел вярно тона.

„А бре, синко.“ Аз намирам много хубав този израз „а бре, синко“. *(Брат Кирил Икономов продиктува, и всички си написаха текста на тая песен:*

А бре, синко,
знаеш ли
що съседи за теб говорят?
Че си стадото в планината оставял
и вечер си се връщал
моми по седенки да срещаш –
моми, що седенки палят,
палят, палят,
но и развалят.
Мома се, синко, вечер не избира.

Нали можеш да запалиш някого, но и да го развалиш. Всички можете да я изпеете. *(Изпя се няколко пъти от всички.)*

Има една външна страна, професионална, това, което наричат изкуство. А пък има една друга, вътрешна, страна на пеенето. Професионалната страна е буквата на нещата, моралната страна. Тактът е външното. А пък щом дойдем до ритъма, той е вътрешното. Тактът се е образувал от ритъма на песента. Животът е една песен сам

по себе си. Вие искате в такт да живеете отмерено, на малки междини. В живота такива междини не съществуват. Съществуват в тая музика големи и малки междини, и те се така преплитат – малките и големите. В тях има хармония, има отзвук, помагат си. Силният помага на слабия, и слабият – на силния. Взаимно си помагат.

В пеенето сега, като искате да пеете като професионални певци, вие казвате: „Какво ще кажат външните хора?“ Вие ще се спънете така. Авторитетът за пеенето не е отвънка, а отвътре. Ако по условия пеете, външни са причините, но щом пеете по принцип, тогава ти си авторитет. Тая дума „а бре“ е толкова съдържателна, там има „бр“. „Б“ показва стремеж да се расте нагоре, а пък „р“ значи да завържеш нещо. Това са придихателни букви. А пък „а“ и „е“ са накрая. В междината се намират мъчнотиите, тия придихателни букви. Значи доброто в тебе, „а“ и „е“ са отвън, а пък мъчнотиите, „б“ и „р“, са вътре. Бащата казва на сина си: „Ти не разбираш работите.“ Бащата има всичкото желание вътре в себе си, а пък синът не разбира и оставя стадото. Бащата разбира, че ходи вечерно време по моми, той не може да успява. Вечерно време оставя си стадото само горе в планината и среща моми, които палят, но и развалят.

Сега ние смекчихме това. Мома, що огън пали на седенки, и дом разваля. Това, което се изнася в тая песен, е реално. Аз изнасям нещо, което е реално – така както стават работите. Бащата казва: „А бре, синко. Какво чувам съседите да говорят, че си оставял стадото по планината и си ходил по седенки. Тия моми, които вечерно време огън палят, развалят.“ Защото българските седенки, това е кабаре. И ако отидете на тия кабарета, ще чуете там най-нецензурни работи, които само на кабаре могат да се кажат. На седенки вечерно време, дето само моми и момци присъстват, всичко се позволява.

Лошото седи в това, че специфично седянката е само за млади, а не и за стари. Само за младите. Ако почнат да ходят на тия седенки и

стари, тогава няма да има нищо лошо. Сега седенките минаха вече, отвън не ги правят, сега ги правят на затворено. Все същото нещо е. Основното нещо в една седянка е удоволствието, което човек може да почувства. Какво може да постигне човек от едно удоволствие? Една чаша вино изпита, това е една седянка вече. Ако той си тури една хубава дреха, облече я, за да се хареса на хората, това е една седянка. Най-първо дрехата, шапката, която ти носиш, трябва да приляга на тялото, да топли тялото. Първото нещо, тя трябва да бъде здравословна. Ако ти имаш шапка, тя трябва да бъде благословение за главата. Обущата трябва да са благословение за краката ти. Ако не са благословение, те са вече едно изкушение. Ако ти имаш една мисъл, едно знание, които не са благо за твоята душа, ти си вече по един път от лукаваго.

Та казвам сега, имаме за цел да дойдем до ония естествени правилни разбирания на живота. При тия условия, при които сега се намирате, мнозина от вас чакате, като отидете в другия свят, там да се подобрят условията. Вие и сега сте в онзи свят. И като влезете в другия свят, след като се освободите от тялото, пак ще имате изпитания. Около вас ще дойдат други съзнания. В другия свят пак ще се намерите в мъчнотии, само че мъчнотиите ще бъдат от друг характер. Тук, каквото желание имаш, можеш да го постигнеш донякъде, но там, каквото желание имаш, не можеш да го постигнеш. Например освободиш се от физическото тяло, отиваш там и имаш желание да ядеш. На английски излезе една книга, в която се излага едно писмо от онзи свят. Там се разправя какви са мъченията. Например пред тебе има маса, сложена за ядене. Ти се приближаваш до нея, но тя се движи пред тебе и ти не можеш да ядеш. Той не може да си представи, че и да дойде до яденето, той няма къде да тури яденето – няма стомах. Там съществува само мисълта, но няма условия да извършиш едно престъпление. Но не си свободен от

престъпление. Тук можеш да се спасиш, има начин да поправиш престъплението. А пък там носиш престъплението, и не можеш да го поправиш. Много мъчно там може да се поправи престъплението. Да кажем, че богатият отива в другия свят. Той ще вижда парите, но не ще може да ги употребява. Или, както в този свят, човек може да е богат, но Провидението му е взело очите или стомахът му е развален и той се мъчи. Това е донякъде положението в другия свят. Когато се говори за добрия живот, ние подразбираме ония Божествени принципи, с които се гради бъдещото тяло, за да бъдем съучастници на великите блага, които животът е дал. Вие считате например целувката за едно престъпление, прегръдките считате за друго престъпление. Тогава във вашия ум в какво седи добрият живот? Някого нито го гледат, нито го целуват, нито го прегръщат. Тогава в какво седи понятието за добър живот на такъв? Трябва да/ го нахраниш. Не му даваш хляб да яде. Да кажем че и да искаш да му дадеш, не може да яде. Тогава в какво седи доброто? Все той трябва да приеме нещо от вас в умствено или в духовно отношение – от вашите мисли, от вашите чувства. От себе си трябва да дадеш нещо. Като прегърнеш някого, в какво седи престъплението? Престъплението седи в лъжата, че си го прегърнал, без да му дадеш нещо. В какво седи лъжата? Той, след като приеме нещо от тебе, не иска да даде. А трябва да има обмяна. След като приемеш въздуха, тоя въздух да го повърнеш назад и ще благодариш на Бога, че тоя въздух ти е даден от Него. Бог трябва да влиза постоянно в тебе и после ти трябва да влизаш в Него. Защото, като издишаш, ти в Бога влизаш. И тогава ще се пречистиш. И ако ти не влизаш в Бога и Бог не влиза в тебе, ти ще загазиш.

Какво нещо е Бог? При дишането, като вдишаш, Бог е в тебе. И като издишаш, ти си в Бога. Бог се разкрива на мен и аз се разкривам на Него. И аз трябва да изпълнявам Неговата воля. И след като

направиш една погрешка, Бог като тоя баща ти казва: „А бре, синко.“ Бащата не че не иска синът да търси моми, но вечерно време да не ги търси. Момата се сутрин избира, иска да каже бащата. И кога трябва да я видиш? Когато на извор отива и се връща с пълни котли и спретнато ходи. Тогава се избира мома, а не вечерно време. Сутринта се познава каква е момата.

Сега това е старият живот на българина, а пък новият живот на българина е друг. Вие имате старите възгледи на тоя момък. По седенки ходи той. Оставя стадото горе на планината и вечерно време ходи по седенки и избира моми. За тях ходи. Вечерно време тая работа върши. Бащата е недоволен. Стадото само е оставено там. Някой вълк може да отвлече овцете и да останат те без прехрана.

Сега да остане мисълта – както при дишането на въздуха – всяка мисъл, която влиза в нас, тя трябва да излезе от нас. Такъв е законът. Така е и с чувствата – трябва да влезе и да излезе това чувство. Оплоденото е човешкото, а пък това, което опложда, е Божественото.

Някой ме пита: „Как трябва да живея сега?“ Не се съблазнявайте от живота. Изучавайте живота. Колкото повече се съблазняваш, толкоз повече ще загазиш.

[…][10]

Трябва да имате един светъл ум. Извинявайте човека. Турете всички възможности. Намерете причината да го извините, понеже един ден и вие ще се намерите в същото положение. Ние трябва да се учим да извиняваме. Не съвсем да извиниш, задръж една погрешка, но деветдесет и девет оправдания ще направиш. Тогава си е на мястото. А деветдесет и девет осъждания да дадеш и едно оправдание, това няма смисъл. Сега сами намерете във вас процесите на осъждане.

Аз, като дойда във вас, желая да намеря във вашето съдилище повече оправдания и по-малко осъждания, по-малко присъди. То е

[10] Липсва една страница от машинописния текст на дешифрираната стенограма.

прогрес. Осемдесет оправдания и двайсет осъждания, то е прогрес вече. Нека тая песен да се изпее от няколко души само при пианото. *(Няколко души я изпяха при пианото.)*

Искаме с тая песен да изразим едно състояние у българина, което е вярно, което е сега у българина – както в миналото, така и сега. Полека-лека ще видите какво влияние може да окаже тая песен. Ритъмът е душата на пеенето. Когато думите и музиката съответстват, тогава може да се измени състоянието ви. Тая песен е една жива работа, една песен на такт.

„А бре, синко“, това е най-мекият тон, бащинският тон. А пък той, бащата, знае тия работи, за които говори на сина, понеже и той е ходил.

„Отче наш“

Може да попеете малко, додето се разсъмне, и после ще направим упражненията.

6.57 часа

Десета лекция на Общия окултен клас 28 ноември 1934 г., сряда, 5 часа, София – Изгрев

ВЕСЕЛИЕ И РАДОСТ

„Добрата молитва“
„Ще се развеселя“

Ще прочета шеста глава от Първо послание към коринтяните.

В човека има едно низше естество. Има нещо в човека, което не мисли право, което не мисли за интересите на своя господар. Почти всички хора сега имат в себе си от този кривия живот. Това ще го отнесете към себе си, а не отвънка. Имаш нещо в себе си – криво ти е. Ако е правото на страната ти, ти губиш гнева си, а когато правото не е на страната ти, ти губиш мира си. Щом губиш мира си, не си прав. А когато постоянно човек губи от живота си, той не съди добре, той не е уредил добре живота си. Той казва, че хората са го подвели. Възможно е, но той не си подвел добре работите си, както трябва. Ти искаш да управляваш целия свят. А ако себе си не можеш да управляваш, тогава? Ти казваш: „Не съм ли аз прав?“ Ти не знаеш дали си прав.

Човек, който не мисли право, той със своите мисли и чувствания прави всички престъпления. По някой път вие всички мислите много повърхностно. Всички имате желание да служите на Бога. Това служене не е физическо служене.

Сега да допуснем, че всички вие мислите, че сте прави. Като виждам лицата ви, всеки един от вас мисли, че е прав, а пък при това нямате това, което искате. Не че нямате. В човека има едно естество, с което човек е свързан. И той има една задача да повдигне естеството си. У човека има нещо, което не се подчинява на Божия закон. Това е другото естество. Във всеки един човек седи въплътен един лош дух. Такъв лош, какъвто светът не го е виждал. И ако мислите, че сте много

добри, много се лъжете. Половината от вас са такива, че то не притежава никаква сладчина. Някой казва: „Аз не съм лош. Това е тялото.“ Някой казва: „Аз съм лош.“ Това е това, което трябва да повдигнеш в себе си. И ти трябва да знаеш, че не си свободен.

Когато Христос постеше четирийсет деня, това естество, с което беше свързан, излезе вън. Той изкара дявола вън. И казва Му дяволът: „Ти си Син Божи, всичко Ти е дадено. Ти може да направиш тези камъни на хляб. И може да завладееш света. „Христос казва: „Не само с хляб човек може да бъде жив. Животът не седи в хляба.“ Дяволът после искаше да Го тури в друго изкушение и Го заведе горе в хана, и Му каза: „Ти се хвърли от покрива на хана, и Господ ще Те запази – ангели ще Те носят.“ Христос му каза: „Казано е да не изкушаваш Господа Бога твоего. Няма защо да се хвърлям.“ И след това лошото това естество Го завежда горе в планината и Му казва: „Ако ме прославиш и ако ми се поклониш, и слушаш, каквото аз ти заповядвам, всички тези царства са Твои.“ Христос му каза: „Да се махнеш!“ Един от великите имаше това изпитание.

Вие по някой път мислите, че сте по-горе от Христа. Вие казвате: „Аз съм чист.“ Чист, но има едно честолюбие, една гордост, една надутост вътре в тебе, каквато светът не е виждал. Вие имате един възглед, който не сте проверили, и вие искате да го наложите на другите хора. В света има само един възглед, той е Божествен. От този възглед протича животът. Мярката е тази – дотолкова, доколкото вие изпълнявате волята Божия, дотолкова в живота ще се усилва благодатта, ще имаш повече знания, повече мир и ще имате уважението и почитанието на всички хора и на цялото Небе. И колкото по-малко изпълнявате волята Божия, ще остареете, ще оглупеете и ще умрете, и ще ви турят паметник: „Тук е живял един човек, който е вървял по пътя на Христа, Бог да го прости.“ Няма какво да ми прощават хората, няма какво да ми прости Господ. Аз не

съм дошъл да ме прости Бог, а да служа на Бога и да е доволен Бог от моето служене. Това е смисълът на служението сега. Това е един непрекъснат процес. Но ще кажеш: „Аз днес служих.“ Това е за един ден, това е дневно служене. Важно е във всеки един момент, в дадения момент, извън времето да служиш. Силата ви е там.

Дойде една мисъл в тебе и те мъчи – дали те обичат хората, или не. Що те интересува сега дали те обичат хората, или не? Ако те обичат хората, какво ще придобиеш? Обичта седи в това – истинската обич всякога предава нещо. Това, което не предава нещо, то не е обич, то е залъгване. Ти казваш: „Обичаш ли ме?“ Но за да те обичат, ти трябва да имаш едно качество в *себе* си. Бащата обича сина си, понеже неговият син извършва волята му, учи се добре, добър е, добродушен е, не обича да лъже, послушен е, всякога може да се разчита на него.

Някои от вас имате дебелите лъжи. Аз не говоря за лъжата отвънка. По някой път ние се опитваме да излъжем себе си. Направиш една погрешка, и не я изправиш. Седиш и се оправдаваш. Ти казваш: „Условията бяха такива.“ Не е въпросът в това. Ти си като един художник. Животът е изкуство. Ти си направил една погрешка, ще я поправиш. Картината като изнесем пред хората, всички ще се присмиват. Най-после животът е една изложба. И вашият живот един ден ще се изложи като една картина в другия свят. Това, което сега живеете, то ще се изложи, целият ви живот ще се изнесе пред другия свят. И вашето бъдеще зависи от сегашния ви живот. Сега няма да отидете като просяци в другия свят и да останете там на подаяние, защото в небето няма просяци. Кракът на просяка не може да стъпи там. Ако мислите, че именно там ще просите, това не е вярно. Който иска просия, трябва да дойдете тук, на земята. Там никой няма право да бъде просяк.

Сега другото естество, което е във вас, говори така: „Е, човек да си похапне, сладости има. Та кой не си полъгва? Кой не си похапва?“

Сега това, което шепне във вас така, то не е Божествено. Сега много пъти на вас ви е казано: „Не греши.“ Нека имаме ясна представа за това. Да допуснем, че ти свириш, и грешиш в свиренето. Ти мислиш, и грешиш в мисленето, понеже не изпълняваш законите на мисълта. В какво седи правата мисъл? Всяка една права мисъл, която ти прекарваш и мине през твоя ум, тая мисъл, след като мине през умовете на всички хора, тя може да пребothроди и цялото небе, и тя ще се върне при тебе. И ако е била права, тя ще ти донесе всичкото богатство със себе си. Ако е била права, тя ще се върне с всичките богатства със себе си. Ако е била крива, тя ще се върне с всичките недъзи, които има, и ти след известно време ще почувстваш голяма тежест.

Аз образно ви представям така нещата. Сега може да се зароди една мисъл във вас, дали една мисъл е нещо материално, което може да се върне. Животът механически не може да се поправи. Например ти седиш и се молиш. В една молитва човек не може да се поправи. Вие ще разсъждавате – ти може да живееш в най-чистия въздух, и да умреш. На тебе могат да ти дадат и най чистата храна, и пак ще умреш. Кое е онова в тебе, което може да внесе живот в тебе? Възприемане на въздуха и използване на въздуха, възприемане на една мисъл и използване на мисълта, възприемане на едно чувство и използване на едно чувство, възприемане на една постъпка и използване на постъпката. Това е сега въпросът. Ако нямате една постъпка и не я използвате, няма да ви ползва.

Например всички вие може да правите опити. Вземете си по едно огледало някой път и всеки ден се наблюдавайте. Влезнат груби мисли по някой път в човека, може подсъзнателно, и лицето му – започват да се напукват капилярните съдове и почват да изпъкват червените жилки по лицето му. Очите му станат черни, погледът му стане мътен, носът му щръква нагоре. Човекът стане неглиже, почва

да става безразличен и нищо не го интересува повече. Защо не го интересува? Когато душата живее Божествения живот, ти имаш един свещен трепет. Тебе те интересува всяко нещо, всяка буболечица, която идва, ти причинява радост. Щом се изгуби това, ти ставаш индиферентен, не те интересува нищо. Това е низшето естество – изгубваш светлината и в тебе настава тъмнина. И понеже нищо не виждаш, ти затова нямаш ясна представа за света.

Сега другият въпрос, който остава, е следният. Вие казвате: „Толкова години ние служим." Не само това, но според окултната теория вие досега може да имате до четирийсет-петдесет прераждания. В миналото вие какви величини не сте били – и царе сте били, какво не сте били. Животът ви е толкова обширен. Във всички ваши съществувания вие сте придобили нещо, но онова същественото, към което се стремите, още го нямате. Онова семе може да е израснало, може би да се е разклонило, но крайната цел на това дърво е да цъфне, да завърже и да даде от този плод, че онзи, който го е посадил, да бъде доволен. Защото от нашия живот дотогава, докато Бог не вкуси от плода, който ние трябва да дадем, не е постигната целта на нашия живот. Всеки един човек е като лоза, защото е казано: „Аз съм лозата, а вие – пръчките, а Отец Ми е земеделецът." Щом сме лози, трябва да принесем плод, и от този плод ще вкуси онзи, който го е работил. И ако един ден дойде Той и вкуси от плода, и не го намери такъв, какъвто трябва, тогава? Казано е: „Всяка пръчка, която плод не дава, отрязва се." Значи обезсмисля се животът. Значи всеки трябва да принесе плод.

Искам да ви изнеса един въпрос. Не само да се каже: „Той не знае да пее." Въпросът не е, че той не знае да пее. Всеки един човек може да се научи да пее. И за да се научи да пее, той трябва да се научи да концентрира вниманието си най-първо. Ако твоето ухо не е

достатъчно развито – да внимаваш. Защото ти трябва да се научиш от някого да пееш, от само себе си не можеш.

Музиката не е нещо, което излиза от нас – ти ще трябва да я възприемеш. Музикалният свят не е в човек, в самия човек. Той е отвън. Човек има само една възможност да я възприеме.

Та казвам, дотолкова, доколкото вие можете да възприемете и да се ползвате от онова, което възприемате, дотолкова вашият живот ще бъде щастлив и вие ще бъдете щастливи. Да кажем, че вие вече двайсет години искате да бъдете любими на Бога. Как ще бъдете любим на Бога? Само като се направи едно малко добро, мислите ли да бъдете добри? Целият ти живот, и умът ти, и сърцето ти, и думата ти, и силата ти – всичко да бъде занято от Божествената любов. Когато човек е така занят с Божествената любов, то тогава това човешко естество, което бушува в човека, ще бъде обуздано. Апостол Павел в седма глава от Посланието към римляните казва, че не прави това, което иска, а прави това, което не иска. Един човек, който е толкова напреднал, се намира в трудно положение. В осма глава той намира едно разрешение и някои от вас сега можете да имате едно разрешение.

Кое е разрешението на глада? Гладът от увещания, от думи не взема. И да му свириш – и със свирене не се залъгва. Този глад се нуждае от храна. Щом му дадеш храна на него, ти ще задоволиш глада. Единственото нещо, с което ще бъдете силни, то е, че трябва да се храните със Словото Божие. Да допуснем, че имате сега една мисъл във вас, която ви мъчи. Неразположен сте, меланхоличен сте. Да допуснем, че вие сте един ученик. Учителят ви е изслушал и ви е турил тройка. Вие сте недоволен, във вашия ум има идеята да ви тури шесторка. Питам, каква е разликата, ако ви тури тройка или ако ви тури шест? Представете си, че вие знаете въпроса повърхностно, а учителят ви тури шест, и представете си, че вие разбирате въпроса

основно, и той ви тури три? Трите какво ще ви допринесе? Тя е една идея само във вашия ум. Не е бележката отвън, а е знанието, което може да ви ползва.

Всеки един от вас трябва да има един вътрешен живот, потаен живот. Всичко не трябва да изнасяте отвън, защото онзи извор, който отдълбоко извира, ако се отвори, и всички го виждат – той е плитък, той не е от дълбоките извори. Трябва да има в човека нещо дълбоко, потайно. И не искайте всичко да ви стане ясно. И това, което е ясно, това не е дълбока истина, и това, което знаете, то няма да ви ползва. Това, което не знаете, то ще ви ползва. Какво ще ви ползва, че сте били малко дете, че сте станали възрастен, че сте се оженили и имате четири-пет деца? Питам, на кой баща синовете са останали при него? И най-първо, всички имат една лъжлива идея. Тя седи в това – онзи, който е родил едно дете, казва: „Аз съм му баща." Това е първата лъжа. Той не е никакъв баща. Или тя казва: „Аз съм му майка." Никаква майка не е. Тогава как трябва да разбирате думите на Христа, Който казва: „Един е вашият Отец."? Някой казва: „Аз го обърнах към Бога." Друг казва: „Ако аз не бях, този човек не щеше да стане." Това е друга лъжа. Ти си само условие да го подтикнеш, ти не си му нито баща, нито майка. Ти си бил само условие, за да приеме той една Божествена идея. И бащата трябва да стане и да каже на сина си: „Синко, аз не съм ти баща. Аз те намерих. Ти си подхвърлено дете. Без да те искам, ти дойде. Майка ти искаше едно дете. Намерих едно подхвърлено дете." Ти ще кажеш сега, че баща ти те роди. След като умре баща ти, ти ще вдигнеш цяла врява за баща си, че умря. Ако баща ти умира и ти ще умреш, ти не си намерил пътя на истината.

Ако онези, които проповядват Евангелието, умират, те не са онези, които могат да ви просветят. Само Онзи, Който не умира, само Той може да ви каже истината.

Та казвам сега: истината е в Бога, понеже Той е безсмъртен. Бог не е оставил Себе Си незнаен, Той се е изявил. От няколко хиляди години казват: „Дали Христос е изпратен от Бога, или не?“ Някои вярват, а други не вярват. Този въпрос е на опит, Христос го е поставил на опит. Той казва: „Ако думите Ми пребъдват във вас и вие пребъдвате в Мене, Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас, и Аз ще ви се изявя.“ Това не е някаква философия.

„Ако словото Ми пребъдва във вас, и вие пребъдвате в Мене.“ Какво разбирате под думите „Словото Ми пребъдва във вас“ и какво подразбирате под думите „и вие ще пребъдвате в Христа“? Когато Словото пребъдва в тебе, тогава то ти казва: „Какво искаш да направя заради тебе?“ А пък когато пребъдва Христос, ти ще кажеш: „Какво да направя за Тебе?“ Като един слуга ще бъдеш готов, каквото ти се каже, да го изпълниш, без никаква философия. Ти казваш: „Аз искам да го разбера.“ Няма какво да го разбираш. Онова дете, комуто дадат хляб, то няма какво да го разбира, а да го яде. Една минута се изисква, за да познае детето хляба. Майката казва: „Няма какво да се философства тук, вземи и го опитай.“ Щом хлябът е сладък, детето го яде.

Сега в школата вие толкова години сте, опитайте яденето. Вие казвате: „Дали да го ядем, или не? Дали му е времето, или не му е времето, и как трябва да го разбираме?“ Нали изучавате френски език. Какво ще каже: „Мадам?“ Имате „мад“ и „Адам“ – значи това, което е направило жената да ражда. Имате на български език думата „разбирам“. Какво значи „разбирам“? „Ра“ значи изгряването на слънцето, „сбирам“, това е, което се събира. Значи, когато изгрява слънцето, да възприемаш светлината и тази светлина да я събереш в себе си. А „рам“ значи залязването на слънцето. И като залезе слънцето, да остане светлината вътре в тебе. Това е значението на думите „разбирам“. Или вземете думата „мадмоазел“. Какво значи тази дума? Или какво значи „госпожица“ на български език?

Всяка една дума трябва да разбирате. „М“ винаги показва слизане надолу, „м“ е съгласна буква, която, дето и да се намери, показва тя едно положение, че ти трябва да възприемеш. Думата „мисля“, това е един начин на възприемане. После думата „милостив“, това значи сърцето ви да е готово да възприема. Не само в български език, но и във всички европейски езици буквата „м“ значи навсякъде възприемане, защото тази буква върви по един геометрически начин на възприемане. И нейното произношение показва същото.

Буквата „м“ има пречупване. В буквата „м“ се пречупват пластовете, а гдето се пречупват пластовете, там ще намерите вода. Ако няма тези пречупвания на пластовете, не могат да намерят вода. Ако пластовете се пречупват, тогава може да се намери вода.

Та казвам сега: ако във вашия живот пластовете не са пресечени чрез страдания, по никакъв начин животът не може да се прояви. На земята без страдание живот не може да се прояви. Не само на земята, но и между ангелите ще има страдание. Прочетете Сведенборг. Сведенборг, който е ходил на Небето, е казал, че и при най-възвишените ангели настава някой момент на една малка скръб – като залезе слънцето, и ще трае няколко деня, и след това пак ще се разведри. Знаете ли дълбоката причина на скръбта? Свързани са хората. Ангелите са на клонките, а човеците са в корените. И следователно страданията, лошите мисли на хората – тези сокове, които по някой път от корените отиват към клоните. И за това Христос казва: „За едно обръщане на един човек към Бога горе става голяма радост, и за едно падане на един човек горе настава голяма скръб.“

Вие имате едно схващане за живота, че всички искате да избегнете страданията. Съгласен съм с вас. Има известни излишни страдания. Но има известни излишни страдания, които са една необходимост, и ако вие не ги имате, никакво знание не може да

придобиете. Една радост и едно страдание, това са две състояния, които са необходими, за да се прояви някой лъч във вас. Това съществува и в изучаването на метеорологията. Едно страдание, една скръб и една радост са необходими, за да се образува дъжд в пространството. Непременно трябва да има едно студено и едно топло течение. Ако едно топло течение не придаде студеното, дъждът не може да се образува. След като е духало студеното течение няколко часа, и дойде топлото, то се образува дъжд.

Когато Провидението иска да ви даде голямо благо, то ви праща предварителни страдания. Дъждът е благото, което Провидението ще ви даде – страданието. И след това ще дойде радостта. Всякога, когато ще ви дойде голямо нещастие, голяма скръб, то това голямо изпитание ще се предшества от голяма радост. Затова всякога наблюдавайте: дойде ли ви голяма радост, то непременно ще ви дойде голяма скръб. Наблюдавайте. Ако ви дойде голяма скръб, то след нея непременно трябва да очаквате, че ще дойде голямо Божие благословение.

Ако имате голяма радост, ще знаете, или че ще се разболеете, или крава ще изгубите или вол, или дете ще умре, или с баща ви ще се случи нещо и прочее. Ако тези неща вие ги знаехте, сега щяхте да имате разумно отношение към живота.

Например някой човек е закъсал и казва: „Свършено е вече.“ А пък той няма какво да се страхува. Вие не разбирате Божиите пътища. Ако сте осиромашели откъм богатство, ти печелиш нещо. Има една сиромашия, която трябва да се избягва, има една сиромашия, която не е от Бога.

Но сега да се повърнем към въпроса. Християнството или новото учение е учение да се разбират Божиите пътища? Това разбиране е да влезеш в положението на всеки човек. Всяко едно същество иска да живее добре. Това трябва да го разбереш. Ти можеш да имаш

желанието да живееш добре. Тогава дружи само с Невидимия свят и мисли за всички същества, които живеят добре. Ти не си единственият, който искаш да живееш добър живот. Има хиляди и милиони същества, които живеят по-добре от вас. Дружи с тях, за да може Божието благословение да мине чрез тях и да дойде до тебе.

Четете някой път в Библията за апостол Павел, за Адама, Исаия, Христа. Щом помислите за тях, като четете това, вашият живот се свързва с тях и благословението на апостол Павел и всички други вие възприемате, понеже те са проводници на Божията любов, и мир навлиза в душата ви, и онова, което нас ни смущава, то си отива. Ако вземете една златна монета и я турите близо до очите си, вие нищо няма да виждате. Всеки един предмет трябва да го държите далеч от вас. Всички тези хора в света, които сега живеят, са само условие за развитието на целокупния живот. Никой човек не трябва да го държите много близко до себе си. И всички страдания произтичат от това. Една майка, ако държи детето си много близко, тя ще страда. И детето не може да осиява тогава. Майката, като държи детето си много близо до себе си, тя ще го осакати. И тази голяма любов, която искате, тя осакатява хората. Ако голямата любов можеше да спаси хората, то Бог би ви я дал. Защо не я дава? Защото ще се осакатите. Ако на едно дете дадат каквото иска, то и на другото дете не дадете това, което то иска, то първото дете ще се погуби. Ако всичко правите по неговата воля, и ще му се напакости.

Вие се радвайте, че нещата не стават както вие искате, по вашата воля. Ти се молиш, и не стават работите, както се молиш, а по друг начин стават. Някой казва: „Аз вчера се помолих за дъжд и дъжд дойде.“ И друг казва: „Аз вчера се помолих за дъжд и дъжд дойде.“ Гледам – трийсет-петдесет души са се молили за дъжд и дъждът дошъл, и всеки мисли, че за неговата молитва е дошъл дъждът, и всички са доволни. Всички тези четирийсет души са един човек и

всички са станали като едно условие да дойде дъждът, но никой няма право да мисли, че той е главният фактор Това е твое подбуждане, да се молиш. То иде от съвсем друг източник. Ако на един човек конят тегли каруцата, и той казва: „Аз тегля каруцата.“ Но той сам не се е впрегнал в каруцата. Този кошум, той носи кошут[11]. Друг го е турил, турено му е отгоре да го впрегнат и да го кара. И вие по някой път мислите, че има нещо. което ви заставя да мислите. Благодарете, че има някой да ви заставя. Ако стоите все в един обор и не теглите каруцата, какво щяхте да добиете?

Има един разказ. Две български моми, едната от високо аристократическо произхождение, а другата – от по-ниско произхождение, втората ходила боса, та се окаляла, като минала реката, а пък другата – нея я било страх да не се оцапа, и не минала реката. Коя е по-умна, която минала през реката или която не е минала през реката? Коя е по-умна, тази, която ще си измие краката в реката, или която ще каже на майка си: „Дай ми легена да си измия краката.“ Онази дъщеря, която сама ще си измие краката, е за предпочитане от оная, на която майка ѝ й мие краката. Онези майки, които оставят дъщерите си да си мият краката, са по-умни.

Като един възпитателен метод Бог оставил хората да грешат, за да могат сами да се измият после. Грешенето е един външен процес. Ти си оцапал краката и после ти отиваш при Господа и Той ще ти каже: „Влез в реката и си измий краката.“ Помислил си нещо лошо – можеш веднага да изчистиш своята мисъл. Всеки може да изчисти своята мисъл. Турете си в душата следното правило – да постъпвате така, както Господ постъпва. Или си турете в ума така: „Ако Христос беше на моето място, как щеше да постъпи Той?“

---

[11] Поговорката „Бит небит носи“; **кошум** (диал.) – ремък за впрягане, **кошут** (обл.) – вид жилава трева

Вие казвате сега за някого: „Той е от нашите. А пък онзи не е от нашите.“ Но коя е мярката? Христовата мярка е тази: „Всеки, който изпълнява волята на Отца Ми, той Ми е брат, баща, майка, той Ми е всичко. А пък всеки, който не изпълнява волята на Бога, нищо не Ми е той.“ В тази мярка е изпълнението на волята на Бога. Всеки, който изпълнява волята Божия – тях като писани яйца трябва да ги държиш в ума си и не трябва да ги буташ. А пък този, който не изпълнява волята Божия, той никакъв не ти е.

Казано е: „Любете враговете си.“ Този закон спада към друга категория. Врагът трябва да го любиш. Трябва да воюваш с врага. Ще воюваш с него и трябва да го победиш. И не само че този разбойник ще го хванеш за врата и ще го държиш хубаво, и ще го питаш: „Колко пари ти трябват? Две хиляди лева? И още веднъж, като дойдеш вкъщи, ти ще ме питаш ли, или произволно ще вземеш? Ако произволно вземеш, няма да те пусна. Но ти ще ме питаш.“Това значи да обичаш врага си“. А не да го разбереш така. В дадения случай, да любиш врага си, то значи да го учиш. Любовта не една наука за забави. Любовта е една наука за младите. Тя е наука за влюбване, но разумно ще любиш. Ти, като любиш в света, ще внесеш един нов порядък на нещата. Това влюбване значи следното – ще внесеш хляб, вода, знание. И всякъде, където ти чрез своето влюбване не внесеш това, тогава ти вървиш по обратния път. Какво значи да обичаш врага си? Трябва да го победиш. И като го победиш, няма да го убиеш, но ще му кажеш: „Трябва да знаеш, че аз не съм от слабите. Аз не съм баба. И да знаеш, че аз не съм завеян. Аз зная повече, не само това.“ Като дойде той и като го срещнеш и погледнеш, онзи да падне на земята. Някой казва: „Аз като духна, той ще падне.“ Но я направи това. Това е човешката мисъл.

Вас ви е страх и се молите на Бога да не дойдат разбойници и ви оберат. Да концентрирате вашата мисъл, пратете противоположни

движения. Сегашните физици правят такива опити. В голям съд слагат злато и пускат силен електрически ток. Вода има там вътре. Апашът, като дойде, казва: „Има келепир тука.“ Той барне и изведнъж мине токът в ръката му, и той падне, парите не може да вземе. Де можеш да пуснеш такъв силен ток, че не само един полк, но и двайсет полка, ако дойдат, ще паднат.

Ние очакваме някой път ангелите да дойдат от небето. Ангелите идват при изключителни условия. Но в дадения случай чрез тебе Бог може да изпрати такава силна вълна, която да ти помогне в дадения случай. Аз да ви покажа силата на хората, аз съм я виждал. Това беше в турско време. Един турчин хванал един българин и искал да го заколи. Една мома дошла и като погледнала турчина, тя казала една дума на турчина, и турчинът казал: „За тебе ще го направя.“ И развързал той бащата и го пуснал. Где седи силата? Дъщерята отива с вяра. Бащата е без вяра, той уповава на себе си.

В дадения случай и вие не разчитайте на себе си. С това разчитане на себе си вие ще си докарате големи нещастия. Трябва да имаш едно малко постижение, едно малко знание. Това знание само в някой случай може да ти помогне, а в някой случай ни най-малко не може да ти помогне. Всеки един човек в света си има един музикален тон. За да възпиташ човека, ти трябва да намериш основния тон на неговия живот и да започнеш да произнасяш неговия тон. Като дойде този човек, ти трябва да го изследваш, трябва да изучаваш езика му и да му говориш. Ако не му говориш на неговия тон, не можеш да му повлияеш. И силата на влиянието зависи от основния тон, който можеш да вземеш, на неговото естество. Индусите, които са изучавали тези закони, те като вземат основния тон на змиите – и змията играе. И ти можеш да свириш на змията, но змията не играе. Тези индуси имат свои свирки и отиват при морето. Те са изучавали основните тонове на акулите. Те свирят, и акулите не ядат тези хора,

които търсят бисерите в морското дъно. Но като престане индусът да свири, акулите нападат хората. То е цяла наука.

Вие имате едно дете, не сте взели вашата свирка да му свирите. Майката свири по един начин, и детето казва: „Не.“ Веднъж аз бях в един дом. Заинати се детето на майка си и майката казва: „От това дете ми побеля главата. Упорито е.“ Аз казах: „Оставете го малко.“ Виждам аз от кого се интересува. Аз нося една хубава ябълка в джоба си. Изваждам малко от джоба си ябълката и от джоба си му показвам ябълката, и пак я туря в джоба си. После пак му я показвам и тъй нататък. И детето почва да се интересува. Казах му: „Тези ябълки само послушните деца могат да ги ядат.“ То каза: „Тогава и аз мога да я изям.“ Казах му: „Хубаво.“ Дадох му ябълката и то я изяде, и този целия ден то слушаше майка си. Казах на майката: „Това правило е за днешния ден, утре – друго правило.“

Този човек, който се инати, липсва му нещо. Дайте му това, което му липсва, или най-малкото – предизвикай у него от чисто научно гледище един нов интерес. Ти можеш да предизвикаш такъв нов интерес. Човек, за да възпитава хората, трябва да бъде градинар – трябва да знаеш как да отбиеш теченията на човешката кръв и да поливаш човешкия мозък. Ти можеш да пуснеш кръв в центъра на човешкото тщеславие и да дойдат съвсем нежелателни явления. Ти не можеш да възпиташ един човек в това, което няма в тебе. Ти не можеш да накараш един човек да вярва, ако ти не вярваш. Само това, което е в тебе, само това можеш да предадеш. Само един човек, който разбира музиката, който знае повече музика, само той може да научи другите на музика. Да дойде един човек, който не знае музика, и да ме научи на музика, това е невъзможно.

Сега вярата в какво седи? Да вярвам, че всичко онова, което става в света, става по волята Божия. Вярвате ли в това? Вие вярвате дотолкова, доколкото светът върви в съгласие с вашето разбиране.

Щом стане нещо, което не е в съгласие с вашето разбиране и с желанията ви, вие казвате: „Това не е право.“ Това, което направи вашата загуба, някой път е печалба за други.

Та вярващият не е в пасивно състояние. Той трябва да вярва, че всичко онова, което става, е за негово добро. Това е една философия, в която няма изключение. Важното е, докато се научим, че всичко става за добро. И Писанието казва: „Всичко, което се случва на онези, които обичат Бога, всичко се превръща в добро.“ Апостол Павел казва така, и Христос казва така. Казва Му апостол Петър: „Да бягаме, да не стане това.“ Христос му казва: „Чашата, която Отец Ми даде, да не я ли пия?“ Христос му каза още: „Не мислиш ти – онова, което Бог иска да Ми даде, то може да е страдание, но е за добро.“ Смирение ще имаш. Бог може да те лиши от богатство и прочее. Любовта има много образи. Вие не трябва да учите само тази любов, която дава.

Вие седите сега и мислите, че сте нещастни, че другите хора са по-добри от вас. Ако някой човек се е качил горе на планината, по-високо ли седи от мен? Това е физическото. Или ако някой човек е слезнал в долината, по-ниско ли седи от мен? Това е физическото. Ако един човек е станал пръв министър на България, по-високо ли седи от тебе? Ти можеш да кажеш така: „Защо да не съм аз?“ Не е въпрос дали ти ще бъдеш министър, или друг, но който и да е министър обаче, работите да вървят добре. Въпросът не е нашето лично нещастие в света, то е второстепенен въпрос. Христос казва: „Търсете първом Царството Божие, и Неговата правда, търсете интересите на Царството Божие, а пък другите неща за личния живот после ще дойдат.“ Значи Христос казва: „Ако търсите вашата воля, вашето благо – нищо няма да получите.“

Вие имате една слабост, от която трябва да се пазите. Вие искате да имате плодородие, без да сте сели. Ти искаш да забогатееш. Ти никога не можеш да забогатееш, ако не даваш. Ти никога не можеш

да получиш от другите, ако не им правиш услуги. Ако на десет-двайсет души направиш услуги, те ще ти услужат. Ти искаш да бъдеш богат. Като изпълняваш волята Божия, тогава, като се молиш на Бога, Бог ще те послуша. Ти не си изпълнил волята Божия, и като дойдеш после в трудно положение, ще се молиш, но Бог не те слуша. Как ще те слуша Бог? Бог слуша тези, които Го слушат. Бог не слуша тези, които не Го слушат. Ти казваш: „Да разбера какво Бог иска от мене."

Сега искам една песен да ми изпеете. Да ми изпеете добре песента. *(Учителят изпя думата „добро" отначало с тънък глас, после с дебел и груб.)* Като кажеш думата „мадам" с дебел глас, ти осакатяваш тази дума. Значи ти само на лоша мадам може да изпееш така грубо „мадам". А като произнесеш с тънък глас „мадам", значи добра, красива мадама. Когато поздравиш един човек, трябва да трепери нещо в тебе, а не само да го залъгваш. Да оставиш Бог да се прояви чрез тебе. Този човек да види Бога в него, да се прояви Бог чрез тебе, в това е силата сега. Това е новото разбиране.

Сега в окултната наука има много методи. Аз ги наричам солфежиране. Да ви кажа един такъв солфеж. Например думата „зекеби – сенеби", как ще го солфежирате? Как ще изпеете тези две думи? В мисълта на човека има едни музикални тонове, в сърцето му има други музикални тонове, и във волята му – други. Трябва да изучавате тоновете му. Трябва да знаете каква е музикалността на сърцето, трябва да знаете и в какво седи един мислов тон. Например искате да вземете основния тон „до", но се страхуваш. Страхът е едно чувство. Ти не трябва да се страхуваш, като пееш. Ти, както и да вземеш „до", „до" е верен в дадения случай – и ниско, и високо да го вземеш, все е „до". Казват сега, че „до" имало трийсет и две трептения – в най-ниския тон има трийсет и две трептения. Хубаво, в сегашното пиано има четири октави на баса, четири октави на сопрано, две на

алта и две на тенора. Четирите октави влизат в областта на сопраното. Висшите тонове, сопраното, се отнасят до човешката мисъл. Басът – това е сърцето, у него вибрациите са по-ниски. А пък сопраното, това е човешката мисъл, която вибрира. Някой път сопраното може без бас. В някои отношения и бас може без сопрано. Но когато сопраното се основава на нещо, тогава бас вече се проявява.

Сега в какво седи различието? Вземете басово „до“ и сопраново „до“. В какво седи различието между тях? *(Учителят пее думата „мадам“ изведнъж много ниско и изведнъж много високо.)* В какво седи различието? *(Учителят изпя тона „до“ високо и ниско.)* Не само да се вземе един тон, но важно е каква идея се влага в него.

Във всеки тон се проектира известно чувство. Дали можем да го предадем, когато вземем тона, то е друг въпрос. Но да предадем това чувство в тона, това е важното. И ако сме могли да го придадем, тогава тонът е верен. Ако не сме могли да предадем чувството чрез тона, тогава тонът не е прав. Защото важността на музиката е в следното. Ти, като пееш, ще гледаш следното – пей, догдето Божественото мине през тебе и да смени състоянието ти. В това отношение всички трябва да пеете, за да се сменят състоянията ви. Имаш едно състояние. Пей, по какъвто и да е начин, но пей.

При сегашните условия има много въведени неща, неестествени неща, от които трябва да се освободите. Например ние седим и казваме: „Аз като стана по-възрастен, тогава.“ Това е крива мисъл. Думите „по-възрастен“ показват крива мисъл. Или казваш: „Аз като ида в другия свят – тогава.“ Това е другото заблуждение. В дадения случай важното е следното – да разбираш каква е волята Божия. Ти и тук можеш да я разбереш, и в другия свят можеш да я разбереш. В разбиранията на волята Божия не се изискват големи усилия. И ако разбираш волята Божия, всичко можеш да пееш – и на бас може да пееш, и на сопран може да пееш, както никога. А пък ако не

разбираш волята Божия, нито бас, нито сопран може да пееш. Англичаните казват така: „Няма полза.“ Всякога, когато изпълнява волята Божия, имаме предвид подобрението на характера на лошите състояния на тялото. Волята Божия подразбира подобрението на целия наш живот. Той не е нещо отвлечено. Изпълнението волята Божия значи още и подобрение на цялото общество. Всичко това зависи от изпълнението на волята Божия в дадения случай.

Вие сега ще се спрете върху един малък опит. Най-първо ще отделиш от себе си всички онези горчиви мисли. Да кажем, че имаш един човек, когото искащ да привлечеш. Ти не го обичаш, да допуснем, но искаш да го отделиш от себе си. Ти ще постъпиш така. Това, което не обичаш в него, това ще му туриш като една външна обвивка и ще кажеш: „Щом този човек живее, значи Бог го обича. Ако Бог не го обича, той не би живял.“ Аз съм правил много опити с мухи, с мравки, добри хора и прочие. Щом дойда и си концентрирам мисълта, че в тези мравка има Божествено, веднага мравката ще се спре, и ще възприеме нещо. А щом кажем, че нищо не струва мравката, тогава тя ще си отиде. А щом кажа, че в тази мравя има нещо Божествено, тя ще се спре. Когато аз мисля за мухите, те много ме безпокоят – привличат се. Аз зная езика на мухите. Тя ще кацне и ще каже: „Много ти благодаря, че има едно същество, което мисли за мене така.“ Тя ще ти бутне тук, ще ти бутне там. Тази муха те целува. Целува те тук-там. Всички тези мухи те безпокоят.

Вместо да привлечеш мухите да те обичат, по-добре е да употребиш своята мисъл за подобрението на хората. Ти имаш един човек, когото не обичаш. Ще кажеш: „Кое е онова, което прави, щото Бог да го държи на земята?“ Значи има нещо, което Бог обича в него. И в този човек Бог ще се прояви и ще ти покаже Бог, че този човек, който за тебе е лош, за другите хора е добър. Ще ви приведа онзи пример на онзи грък, който върши някои работи по атавизъм. Той е

живеел в Бургас и е бил богат търговец. Ще отиде някой просяк при него и търговецът ще му каже: „Какво искаш, керата[12]!“ И ще го изпъди. И като излезе онзи вън, търговецът ще вземе десет-двайсет лева, ще ги тури в джоба си, ще застигне просяка и ще му каже: „Вземи бе, керата!“ И ще ги тури в джоба. Направил е една погрешка и отива да си поправи погрешката. И той си казва: „Трябва да ви дам и ако не ти дам, аз съвсем ще загазя.“

Аз гледам, вие имате една физиономия на нещастник. Седите и си слагате една физиономия на вечен нещастник, и играете тази роля. Когато ангелите се радват, когато всички добри хора се радват, благодари на Бога, че са дошли страданията и кажи: „Благодаря Ти, Господи, за всичко това, което ми даде. Благодаря Ти, че ми са скъсани галошите. Благодаря за всичко това, което ми се случи сега.“ Защото лошото, което ти се случи, не е толкова лошо колкото си мислите. Във всички тези работи Господ събира материал, за да направи грънци за бъдещето ви. Сега ще се убедите в тази философия. Не само да се убедите сега, колко ще платите?

Вие слушате. Сега ще накарам тази лекция да я платите. Един купон ще платите за лекцията. От вас ще дадете една подписка, кой колкото обича. Една подписка за всички. Да видим кой колко ще запише за лекцията – единствената лекция, която ще бъде с пари. И после, ще гласуваме за какво да употребим тези пари. Можем да направим един банкет или заназе си да ги употребим, или за каквото решим. И най-после, да видим колко пари ще съберем от тази лекция и от нея ще ви кажа как ще ви вървят работите. Който даде, е разбрал лекцията, а пък който не даде, не е разбрал. Сега си определете една комисия за тази лекция, за да се види кой колко ще даде. Но не да искате да се покажете. Ще се вглъбите в себе си и колкото ви се каже отвътре, колкото може да дадете, толкоз дайте. Някой ще каже два

[12] **керата** (гр.) – негодник, проклетник, недодялан, недорасъл

лева, три лева, пет лева, двайсет лева, четирийсет лева, петдесет лева – колкото желаете. На това вътрешно чувство ще се подчините. Туй чувство ви казва колко може да дадете.

Сега искам да ви кажа колко пари ще се съберат от тази лекция. Колко предполагате, че може да се съберат? *(„Хиляда лева.“)* Предполагам, че хиляда лева могат да се съберат. Но ако са сто и петдесет души тук, по десет лева, колко правят? По пет лева? Ако дадат всичките сто и петдесет или двеста души по пет лева, колко ще се съберат? Писанието казва: „Законът е – давайте, и ще ви се даде.“ Човек в сърцето си всеки път трябва да е отворен. Сърцето му да дава. Никога не го стягайте. Свободен трябва да бъде човек в желанията си, за да изпълни волята Божия. И той трябва да дава. И като нямаш пари, давай, и като имаш, давай. И като нямаш, давай – нямането не те спъва. Ти тури в ума си да дадеш толкова и толкова. Ти, като изпращаш онзи, който идва при тебе, кажи му: „Сега не мога да ти дам.“ Но тук – една сума, която ще му дадеш, е да му пожелаеш доброто. И тогава това добро ще се реализира. Даването не е само до материалната страна. Писанието казва: „Давай и ще ти се даде.“

Ние сега искаме да дадем от изобилието. А пък аз ви казвам моралния закон – сега трябва да дадеш. Ако човек не възприеме неща умни и ако възприема, и възприема, и ги държи в себе си, пак ще има. Ние имаме в дишането онзи хармоничен закон на даването и вземането, и колкото вземеш отвън, толкова и даваш пак навън. Това е по отношение да изпълним волята Божия. И всякога човек не трябва да има предвид хората, но това, което направи човек външно, да го направи като едно деяние, което е благоугодно на Бога. Някой път майката ще даде на детето си една ябълка и после ще му каже: „Дай ми я сега.“ И майката иска да го опита разбира ли я. Любовта изисква изпълнението волята Божия. Божията мъдрост изисква придобиване на знанието и прилагането в живота. Божият Дух изисква истината,

която е в нас, да се изрази в свободата, която имаме, че да бъдем всички свободни, и да се радваме на свободата на другите.

Ти казваш: „Разбирам.“ Ти ако под думата „разбирам“ разбираш изгрева на слънцето и залязването на слънцето, и след залязването му ти запазваш това, което си придобил, тогава ти си разбрал. Или казваш: „Да се весели и да се радва.“ Трябва да разбираш смисъла на думата „веселие“. При веселието всякога трябва да разбираш онова, което ти направиш – за него можеш да се веселиш. А пък под думите „да се радваш“ трябва да се разбира следното – да се радваш само на това, което ти се дава. Радостта произтича, а веселието зависи от това, което направиш. Например нарисуваш една картина и ти се веселиш. А като ти дадат нещо, ти се радваш. На децата като се даде нещо, те се радват. Защо? За онова, което Бог ти дава, ще се радваш, а за онова, което направиш, ще се веселиш. Сега ще се веселите и ще се радвате, и ще ви се дава. Като ти се даде нещо, тогава радостта е един процес, който ще дойде от благата, които Бог дава. А пък веселието е от онова, което ние сме направили. Ние ще се радваме от добрия живот, който ние предлагаме като една жертва, да изпълним волята Божия. И плодът, който даваме, ще се върне на нас и ние ще се радваме. Това ще бъде радостта.

Сега определете си колко души да съберат подписката. Не можем да се освободим от това. Всичко се забравя, но това не се забравя. Аз вярвам – най-малко двеста лева ще се съберат, най-малко двеста лева ще има. Аз поставям най-малко двеста лева.

Сега слушайте. Следващия път като дойдете, тук ще има една кошничка и всеки ще си донесе и вложи в кошничката сумата, която е определил. За следващата сряда да си донесете пликче и ще си вложите сумата, като запишете и името. Пишете: 2 лева, 3 лева, 5 лева и турете името си. Тук не е въпрос за количеството, а това, което дадете, да бъде от сърце. Искам да направите една жертва, която да е

съгласна с вашата мисъл, която да е съгласна с вашето сърце и с вашата воля. Един опит ще бъде това. Малките неща са по някой път велики работи. Като съберем парите, не мислете, че много пари можем да съберем, но тези пари да са благословени и всеки да остави една добра мисъл при влагането. Колкото вложите, да вложите най-хубавата мисъл с парите. Ще направим нещо с тях. Някой ще се оплаче, че няма пари, ще му създадем работа да извади пари. Онези от вас, които нямат пари, нека да ваксат едни обуща или да донесат едно буре с вода, или да отиде в града да направи нещо и така да си изкара пари. На заем няма да се взема за тази цел, не да каже: „Я ми дай пет лева."

Запейте сега „Махар Бену Аба".

Законът за растежа на растенията е – ако няма почва една семка, не може да израсне. Ще турим малко пръст отгоре. И после за растежа са необходими светлина и топлина. Също така една човешка мисъл, едно човешко желание и една човешка постъпка, ако нямат почва, ако нямат влага и нямат светлина и топлина, не могат да се реализират. Законът е все същият, само методите се различават.

Та казвам, ако ти си един човек, който се съмняваш, твоята почва е суха и нищо няма да израсне на нея. Семката ще си остане там, без да поникне. Трябва да махнеш сухотата. Значи това колебание, съмнение трябва да ги премахнеш. Щом премахнеш това колебание, ще дойде влагата. Съмнението е суха почва, колебанието е суха почва.

Казвам сега, най първото нещо е – трябва да дойде вярата във вас. Тя да се установи. Съмнението е противоположно на вярата, то е отрицателната страна. Съмнението е сянка на вярата. Ти се съмняваш. Съмнението произтича от човешкия живот. В един беден човек ти можеш да имаш съмнение, но в другия, който е богат, няма съмнение. От Божествено гледище в силния човек ти не можеш да се съмняваш, а пък в слабия човек ще се съмняваш. Следователно съмнението

произтича от човешкия свят, а пък вярата произхожда от Божествения свят. Значи дръжте се за вярата, за Божествения свят, защото, като се държите за човешкия свят, ще се разколебаете.

Казвате: „Това не мога да го направя.“ Това е по човешки. Или казваш: „Мога да го направя.“ Това е по Бога. Казваш: „Не мога да обичам.“ Това е човешкото. Или казваш: „Мога да го обичам.“ Това е по Бога. Казваш: „Онзи заслужава.“ Нима когато Бог изпраща влагата и светлината, нима всички заслужават? Но на всички Бог изпраща влага и светлина, и прочее – и на добрите, и на злите. Та съмнението произтича от човешкия свят, а вярата произтича от Божествения свят. Любовта произтича от Божествения свят, а пък безлюбието – от човешкия свят. Любовта е нещо Божествено. В човешкия свят всеки мисли само за себе си. Вие някой път попаднете в човешкия свят, и искате условията и влагата на Божествения свят. Ще се съедините с Божествения свят. Любовта е неизменна в света.

Толкова години аз съм правил опити и виждам как хората сами си напакостяват. По някой път в тебе има желание да не забравиш обидите. Двайсет години ти съдиш за една обида, и не може да я забравиш, и не можеш да се прегънеш и да премахнеш това, и все казваш: „Той ме обиди.“ Някой път на някой човек ти си му счупил чашата и си му купил десет-двайсет пъти по-хубава чаша, но той помни и казва: „Той ми счупи чашата.“ Но забравя да каже, че си му купил по-хубава. Не споменавай погрешките на хората, които си направил, а кажи: „Той ми остави една по-хубава чаша.“ И вие някой път, след като са ви дали по-хубава чаша, казвате: „Той ми счупи чашата.“ Тази философия е човешка. Трябва да забравим миналото. Бог казва: „Ще забравя погрешката ви и ще я хвърля зад гърба Си.“ Кога? Когато изпълним волята Божия, и Той ще изхвърли погрешките ни. Той не иска да знае погрешките ни, но понеже ние не искаме да изпълним волята Божия, затова страдаме. Аз бих желал

всички вие да бъдете светии. Знаете ли какви са били светиите? Карат го на мъчение, и той го счита това за голяма привилегия.

Сега от какво имате да се страхувате? От дявола защо да се страхувате? Че имал рога ли? Че какво от това? Коя крава няма рога? Че има копита ли? Кой вол няма копита?

Идеята е – ние живеем и се движим в Бога. Как вярвате вие в това? Минаваме с един брат, вървим. Той беше човек много смел, но имаше една слабост – страх го беше от кучетата. Две големи кучета бяха легнали на пътя и той каза: „Оттук не минавай. Не минавам." Аз казах: „Ще минем наблизо." Той ми казва: „Какво казваш? Ще ми създадеш беля, ще ми съдерат гащите!" Аз му казах: „Ще минем. Ако се съдерат моите гащи, и твоите ще се съдерат. Ако моите не се съдерат, и твоите няма да се съдерат." Той се държи за ръката ми и ние минаваме, и кучетата ни погледнаха. Аз казах: „Няма да ги дразним, няма да подигнеш бастуна си. Щом го подигнеш, те съвсем криво ще разберат това." Ние минаваме и казвам: „Защо ще развалим на онези животни спокойствието? Те имат едно удоволствие, ти ще ги дигнеш от пътя и те ще почнат да лаят подире ти." Ние минаваме, и те си лежаха и ни гледаха. Онзи казва: „Как стана тази работа?" „Както виждаш, аз зная естеството на кучетата. Мини спокойно и не ги засягай. Турни една мисъл, че някой хубаво си е легнал. На два-три метра мини от него и му кажи: „Никак няма да те бутна." Но щом усети кучето, че искаш да нарушиш неговото спокойствие, то ще те нападне."

Сега законът е – у вас има едно естество, което не го събуждайте, защото, когато го събудите, другото естество, лошо става. А това не е необходимо. Има нещо в човека, което е злокобно, и когато се събуди, то е ужасно. Най-лошите змии, зверове не са нищо в сравнение с това. Това е по-страшно от кобрата, от тигъра, от крокодила. А като спи, няма нищо. Българите казват: „Да спи зло под камък." И когато ти си

вършиш работата, да спи дяволът. Като се събуди, той ще се пръсне да ти направи нещо. Аз не искам да обяснявам, защото, ако речем да обясняваме нещата, ние ще привлечем злото при себе си. Ти можеш да минеш покрай кучетата, не тропай. Може да минеш тихо и кучетата нищо няма да ти направят. Но при най-малкото тропане те веднага ще залаят. Ако ти вървиш мирно, музикално, кучетата нищо няма да ти направят, но измениш ли тона – тогава друго.

Когато дойдат големите противоречия в живота, то вървете мирно, да не се страхувате от нищо, равномерно ходете. Ще дойде един страх. Христос казва: „Повярвайте, и като повярвате, всичко ще ви бъде." Ако имате вяра колкото синапово зърно, ако имате вяра – онази истинската вяра и органическата вяра, каквото попросите, и ще ви бъде. Вярата ви трябва да бъде образ, органическа вяра. И тази органическа вяра всякога можеш да я опиташ. Тези неща ще ги изучавате на опит, ще ги намерите в опитността на хората, които са описани в Библията, във всички свещени книги. На тях ще базирате вашата вяра, на съвършените същества, които са минали по този път. Ще вярваш в това, което е невъзможно.

Ти гледаш един човек. Разправяше ми една сестра учителка: „Намерих се в чудо. В училището децата бяха нервни. Някой път казвах: „Господи, нищо не мога да направя, помогни ми!" И като казах така, този ден децата бяха мирни. А пък някой път постъпя другояче, и целия ден имам разправии с децата." На децата трябва да се даде нещо. Човек, който е богат, той е като извор. При извора всякога има трева, защото дава изворът нещо, а пък там, дето няма извор, трева не расте и всичко наоколо е сухо.

Та първото нещо е – всички се стремете да не задържате нещата. Да дадете, и като давате, да почувствате в себе си една вътрешна радост. Аз съм слушал някои да казват: „Не си струва човек да дава." Давай навреме и вземай навреме. Не давай не навреме и не вземай не

навреме. Нищо не давай не навреме. В даването си има закони. Всяка една мисъл си има своето определено време, когато тя трябва да излезе из твоя ум. Всяко едно твое желание си има своето време, когато трябва да излезе от твоето сърце. Тази мисъл и това желание не ги пращай да излязат преждевременно. Това са правилата, които трябва да ги знаете. Иначе се заражда едно чувство на недоволство. Ти казваш: „Ние не живеем както трябва.“ Ние не живеем, но ние не сме се научили да изпълняваме волята Божия. Защо хората боледуват? Въздух има достатъчно, но не знаят как да дишат. Витоша е близо, но много хора боледуват от нямане на въздух. Храна има преизобилно, но хората не знаят как да вземат храната навреме. Вие живеете в Божията любов, и страдате, не знаете как да възприемете Божията мисъл. Всичката погрешка е там. Възприемате Божията мисъл и няма да мислите за себе си. Казваш: „Колко съм пострадал.“ Ще кажеш: „Досега още не съм пострадал. Не съм бил в лагера на римските войници, на шест хиляди римски войници, през цялата нощ. Още кръст не сме носили, още не сме били на Голгота и гвоздеи още нямах на ръцете и на краката си.“ Но това са страдания, това са най-големите страдания.

И когато човек мине през най-големите страдания, той ще възкръсне. Христос мина през най-големите страдания и възкръсна. И кръв излизаше от кожата Му – така беше голямо напрежението вътре, да устои, каквото и да стане.

Та сега не преувеличавайте вашето страдание. Мнозина мислят, че много са страдали. Страдали сте, но в сравнение – това е едно на хиляда. Има 999 части, които не са дошли до вас. Един ден ще дойдат. Един ден, като ви турят в гроба, там ще ви търсят и ще намерят само вашата гола глава. И къде са отишли вашите светли очи, червените страни и прочее? Всичко това ще се изгуби. Това нищо не значи. Това ще изгубиш, за да дойде нещо по-хубаво. Всичко това ще се смъкне,

за да дойде нещо по-хубаво. От това ти не трябва да се плашиш. Една къща на земята може да се развали. Апостол Павел казва: „Ако нашето земно жилище се развали, имаме дом неръкотворен.“ Само да сте готови да влезете в новото тяло, което ще ви се даде. Ако вашата душа може да влезе в новото ви тяло, ще влезете в новия живот, но ако не можете да влезнете в новото тяло, тогава ще бъдете кираджии. Ще търсите стопанин, и тогава Господ ще ви е на помощ.

Търсете първом Царството Божие и Неговата правда, търсете Царството Божие и Неговата любов и всичко друго ще ви се даде. Търсете Царството Божие и Неговата истина. Това е то, с което трябва да се подвизавате. А пък обикновения живот, който сега имате – да ви е приятно, че Господ ви е изпратил тук на Изгрева, и да благодарите на Бога, че не сте пръв министър на България.

7.10 *часа*

„Отче наш“

Сега да поседим още малко – ще попеем, догдето се съмне, и после ще направим упражненията. Изпейте песента „А бре, синко“.

„Фир фюр фен“

Небето – облачно. Времето – тихо и меко.

Единадесета лекция на Общия окултен клас 5 декември 1934 г., сряда, 5 часа, София – Изгрев

НАЙ-СЪВЪРШЕНИЯТ ИДЕАЛ

Песента на малката тревица
На катедрата пред Учителя има кошничка с пликчета – суми.

„Добрата молитва“
„Бог е любов“

Ще ви прочета първите пет стиха от десета глава на Евангелието на Йоана.

В какво седи разликата между един обикновен човек и един поет? Има голямо различие в начина, по който те схващат живота. Поетът схваща това, което обикновеният човек не е сънувал. Когато говори, обикновеният човек ще говори върху неща, които не са съдържателни, нямат смисъл. Той е практичен. А пък поетът ще избере най-хубавите и най-поетичните думи и ще ги нареди, и има смисъл в това, което е написал.

Тогава ще извадите следния закон. Вие сте на земята, нали. Всяка една ваша мисъл, всяко едно ваше чувство – нещо написано е, и то ще се представи в един свят. Това, което мислите, това, което е невидимо за вас тук – има и нещо написано. Няма скрито-покрито. И вие може да мислите, че сте много учени, много справедлив, светия, но вашата мисъл е определена. Мисълта е, която определя човека. Чувството е външната страна на човека. Неговата постъпка е външната форма, по която може да се познае човекът. И животът ви на земята зависи от всяка една ваша мисъл, която е изпратена на Небето. Това е вашето богатство. Каквото и да говорят философите, че човек трябва да мисли добре и прочее, мен не ме интересува, че мисли човек добре. Всяка една мисъл, която излиза от човека, трябва да отиде някъде и да

свърши работа. И ако свърши работа, тази мисъл е полезна, а ако не свърши, няма никакво значение. И всяко едно чувство, което излиза от човека и свършва работа, е полезно.

Животът не е нещо, което ние можем да го създадем. Добрата мисъл не я създаваме ние. Мисълта трябва да отиде в един свят, дето ще се оплодотвори и ще се върне назад. Всяка една мисъл, която излиза от тебе, ще отиде при Бога и ще се върне назад. Ако това семе, което сееш на земята, не израсне, то няма значение. И всяка мисъл, която излиза от тебе, и не отива към Бога, и не се оплодотвори, няма значение.

Някой път вие питате как трябва да се живее. Няма какво да питаш това. Животът ти зависи от мислите, които изпращаш. Един съвременен модерен поет казва в един куплет: „Слушах на полето песента на малката тревица: „Жадна съм, съхне моята уста и гине душата ми.“ И не се мина дълго време, и чува се тропот – затичват се хиляди кола и хиляди ведра вода се изля върху земята и върху малката тревица.“

Вие като философа ще кажете: „Как може да пее тревата? Има ли тя душа?“ Има, разбира се. Господ слуша така тревите, както хората. Поетът продължава така. Тревата казва: „Може би, Татко, аз направих погрешка, че излезнах от Твоя дом и посетих света? И по-дълго време седях тук – закъснях и не се върнах в дома.“ Защо е дошла тревата? Тази душа е слезнала от небето и дошла да принесе известна полза. Млекопитаещите – целия ден тревата ще работи, и каквото изработят, волът ще дойде и ще го отнесе. И след няколко деня тревата пак ще изработи, и волът пак ще го отнесе. Онзи, който не разбира закона, той мисли само за себе си. Ако ти не може да свършиш работата на една трева, тогава какво си разбрал от живота?

От друга страна, вие ще кажете: „Ние често казваме, че и ние вършим волята Божия.“ Така не се говори. Вие вършите волята Божия

по вашему. Вие, така като вършите волята Божия по вашему, считате и мислите – волята Божия. И тогава какво става? И Господ почва да върши Своята воля, както Той разбира, и тогава се ражда едно противоречие между Бога и вас. И питате Господа: „Защо, Господи, постъпваш така?“ „Защото и ти постъпваш така“ – казва Господ. Ти постъпваш без никакъв оглед за това, което Господ върши. Ти нямаш никаква признателност. Сега на земята всичко ти е дадено, и не мислиш, че със своите мисли, чувства и постъпки, ти опълчваш Бога. И при всичко това искаш Бог да мисли за тебе като писано яйце.

Някой се хвали: „Ние едно време живеехме добре.“ Остави едно време. Вчера как си живял, вчера как си пял не ме интересува. Сега как пееш – това ме интересува. Един турчин казва, че в Багдад скачал двайсет метра трап. Казвали му: „И тук скокни.“ Той казал: „Тук не мога.“ Някои хора мислят, че като скачат два метра, те са скачали двайсет метра. Не е въпрос да се самоосъждаме. Това не е наука. Аз го наричам чесане на краста. Ще го изправиш.

Как се пише думата „любов“? По три начина има. Единият – че след като пишеш любовта, ще те бият. В турско време отива един българин при един турчин на гости. Българинът, като мислил, мислил, казал: „Много обичам жена ти.“ Турчинът налага българина и му казва: „Какво право имаш да обичаш жена ми? Аз може да обичам жена си, но не един гяурин.“ Излезнал си българинът, питаха го: „Защо те биха?“ И той казал: „Защото обичам жена му.“ Това е един символ. Това е един факт. Един турчин всичко му кажи, но за жена му въпрос не прави. За него може да кажеш, че го обичаш, може да му кажеш: „Много те обичам, ефенди.“ Но за жена му въпрос не прави. Питам тогава – трябва да знаете къде да турите любовта. Защото от турско гледище бият човека, като каже, че обича жена му. Тук думата „любов“, обич, не е турена на място.

Когато дойде един човек при мен и иска да целува очите ми, аз ще му кажа: „Стой малко настрана.“ Очите ми не са направени за целувка. Господ е направил устата за целувка, бузите, челото, но очите са направени специфично само да гледаш. Защото, ако очите трябва да ти целунат, ще ослепееш. И при това целувката не е навсякъде в света. Целувката е външното в този свят, за да се изяви животът. Целувката си има свой психологически произход. И понеже вие не разбирате този вътрешен произход, вие често с вашите мисли си играете. Във вашите мисли има много огледала и свещи, с които се събира светлината. Ти някой път искаш да целунеш някой човек, но си турнал целувката на събирателна леща, която събира светлината, и тя фокусира, и като целунете този човек, ще го изгорите. Тази свещ да я няма там никаква.

Какво извършва целувката в света? Тя съществува в цялата природа. Целувката е произлязла така – когато Бог е отишъл да направи света, и целувката е дошла в света. Щом Бог създал две неща, то дошла е и целувката, защото и всяко допиране е и една целувка. Щом мислиш за един човек, ти го целуваш вече. Целувката е онова, което се сформира в нашия ум, сърце и воля. То е реалното.

Та казвам, не е въпрос какво сте сега. Аз и от това не се интересувам. Какво трябва да бъдеш в бъдеще? „Какво съм аз сега?“ – казва. Не мога да се произнеса. Не ме питай да се произнеса какво си сега, а какво трябва да бъдеш в бъдеще.

Пита ме някой: „Какво съм аз сега?“ Остави това. Какво трябва да бъдеш в бъдеще. Какво сте сега, то е ваша работа. Вие, ако искате, можете да кажете, каквото искате. Каквото мислиш, кажете, то е вярно засега, но каквото добро да кажете засега, то е вярно само за в бъдеще. Когато някой човек ще ви похвали, че сте гениален, това е за в бъдеще. В какво седи гениалността му? Той една картина не може да нарисува, а пък бил гениален. Написал един куплет. В какво седи

поезията? Аз като напиша един куплет, и като го прочета на един умрял, той да стане. Аз считам за музикант този, който, като почне да свири на умрелия, и умрелият да стане. Някой казва: „Може ли да бъде това?“ Сега не може да бъде това. Пита ме някой: „Можеш ли да го направиш?“ Казвам: „Страх ме е да го направя.“ Защото този, когото ще съживя с песента си, той ще стане да пише псувни. Не му пея, защото ще ме псува. Най-първо ще му пея една песен в другия свят да, не псува, и после ще му пея тук, да го съживя.

Та казвам тогава, кои са причините за противоречията? Бог е едно съвършено същество и е направил света, и в нас има едно противоречие. Питаме ние: „Защо Господ направи света?“ Едно от двете – или че не разбираме Божествения свят, или криво сме информирани за онова, което Бог е създал.

Всички вие се учите да опознавате света, както Бог го е създал. Вие всички мислите, че светът е лошо създаден. То е ваше субективно схващане. Както аз схващам света, светът е съвършен. В света няма никаква погрешка, няма никакво зло. А пък както вие схващате, вие считате, че в света има голямо зло. Когато човек е неразположен, мисли, че целият свят е неразположен. Който е весел, мисли, че целият свят е весел. Това са субективни схващания. Вие сте дошли да изучавате света и в това се състои съвършенството. Да може да опознавате онази велика Божия мисъл, която прониква във вас. Някой път не си харесвате пръстите, понеже не разбирате Божествения свят. Бог е направил пръстите, устата за едно нещо, а пък вие ги слагате за служба в друго нещо. Защо ми е направил Бог устата? За ядене ли? Първо, чрез нея влиза храната и в нея седи езикът, чрез който нещата се вкусват. И езикът има още функции да говори. Някой път из устата трябва да излезе въздухът навън. Да говори човек, това е най-висшата служба – да се учи човек да говори.

Тогава вие, които толкова знаете да говорите, кажете ми коя е вашата мощна дума, че като я кажете, всичко да стане? Имате ли една магическа дума, че като я кажете, всичко да стане? Аз имам магическа дума. Аз имам една дума само.

Преди години на една сестра ръката ѝ се беше надула. Тя отиваше да я поправи един хирург, да ѝ направи операция, защото иначе щеше да стане инфекция. Аз ѝ казах: „Ще оздравее ръката ти. Идете утре при еди-кой си хирург да ти направи разрез на абсцеса." Но тя, като излезе от моята стая, сблъсква се и пада в един трап, удря – и се пуква мястото ѝ. Това е моята магическа дума – направили са ѝ операция в трапа. И лекарят ѝ казал: „Кой ти направи тази операция?" Тя казала: „Снощи паднах в трапа." Аз не вярвам, че един хирург може да направи такава сполучлива операция, както този трап. Лекарят изстискал ръката ѝ и след една седмица ръката оздравяла. Та казвам, ако вашата дума не може да ви направи една операция, тя не е силна дума. Защото някой път трябва да ви се направи една операция, понеже доста подувания имате всички. Човещина е. Може да ви се подуе крак. Един брат има тук, който от многото работене – преуморил се палецът му, подува се и се инфектира ръката му. Идва при мен. Казах му: „Сложете си компрес загряващ, млечен компрес." Казаха ми: „Но не може братът да търпи." Идват и ми разправят, че почва да боледува. Казах: „Нека боледува, нека се научи да търпи сега." Той, като не може да търпи, иде му да отиде, да излезе, от прозореца да се хвърли. Това не става с хвърляне. Попитах в първия етаж ли стои, или във втория. Казаха ми – в първия. Аз казах: „Нищо, ще се намести главата му по-добре." Най-после казах: „Направете един компрес от ленено семе и сложете на ръката му." Попитаха ме: „Ами ще оздравее ли?" Казах: „Сложете." И след това идват и ми казват: „Подобри се ръката му, положението му е подобрено." Каза:

„Малко има – изстискайте сега ръката му.“ И след това братът вече не пъшка, не е шашав. Всички сега сте излезнали навънка.

Казвам сега, всички трябва да имате по една Божествена дума, на която да разчитате. Поне всеки един от вас трябва да има една дума. Вие сега уповавате и казвате: „Господ ще ни оправи ли?“ Така казваха старите хора. Господ няма какво да ни оправя нас. Той гледа ума ни – как ние ще оправим работите. Защото, ако дойде Господ да ни оправи, то работата ще излезе съвсем другояче.

Вие казвате някой път: „Бог ми е свидетел.“ Така не се говори. Вас ви викат в съдилището, не викайте Господа за свидетел. Това е голямо тщеславие. Предпочетете да носите всичкия позор, а не да викате Бога за свидетел. Или някой ви обиди. Вие казвате: „Господи, не виждаш ли?“ Не викайте Господа. Благодарете на Бога. Аз ето какво бих ви препоръчал – да ви се отплати за това, дето сте сложили в кошницата. Ще ви дам нещо, което ще си го запишете. Когато се молите на Господа, кажете: „Господи, каквото се случи, превърни го всичко за добро.“ Набие те някой, кажи: „Превърни го, Господи, за добро.“ Хука[13] те някой, кажи: „Превърни го, Господи, за добро.“

Та единственото нещо е да превърне Господ всичко това в добро. Каквото се случи в живота, да се превърне за добро. Това е смисълът. Ама защо е станало, оставете това. Това е друг въпрос. Защо е станало – може да четете много философски системи, но те нямат приложение. Философските системи не разрешават въпроса. Те объркват работите, но не ги разрешават. Някоя лоша мисъл дошла в ума ти, ти кажи: „Господи, превърни я за добро.“ Направил си една погрешка, кажи: „Господи, превърни я за добро.“ За всичко, което се случи всеки ден, казвай така. И не ходете да си разправяте погрешките, защото според мен, ако се разправя за много добрини и много злини, то е тщеславие. Не се хвалете. Някой казва: „Аз съм

[13] **хука** (диал.) – хока

много грешен.“ То е тщеславие. Искаш да покажеш, че си много учен, то е тщеславие. Ако искаш да покажеш, че си математик, иди при някое дете и му покажи как да реши задачата. Научи някого по математика. Ако искаш да покажеш, че си свят, иди при някои хора и ги научи да живеят добре. Каквото искаш да покажеш, иди и научи хората.

Ако вие не можете да научите хората, които живеят във вас, а те са милиони, то как ще се разправяте с външния свят? Може да имате възпаление на носа си. Някой човек разбил носа си или зачервил се носът му от гняв. Вие ще викате сега лекар и ще му дадете няколкостотин лева да го лекува. Поглади го и му кажи: „Не ми се сърди.“ Или страната ти може да се възпали. Поглади я, не викай лекар. Или някой път пръстът на крака ти може да се разсърди и да каже: „Знаеш ли какво мога да направя аз! Ти без мен не можеш да се мръднеш.“ Ще го помилваш, ще го погладиш отгоре. Вие сега ще викате лекар и ще кажете: „Защо, Господи, това нещастие.“ Не разсъждавате правилно. Вие считайте, че дето се разгневил вашият крак, е за най-добро, и кажи: „Нека Господ да обърне това на добро.“ Вие целия ден ходите да хойкате и вашите приятели не могат да ви намерят вкъщи. Вие обичате да обикаляте кръчмите, да пиете най-хубавото винце. И кракът ти като заболее, това е едно благословение, и приятелите ще ви намерят вкъщи тогава. Надул се кракът ви и ти казваш: „Не се мърдам днес.“ Какво лошо има от това? Ти ще кажеш: „Голямо нещастие стана.“ Благодари на Бога, че този ден, в който си страдал, ти си добил и най-голямото благословение. Щом заболее кракът ти, ще помислиш тогава за Господа, а пък по-рано не си мислил. Где е злото, че е заболял кракът ти?

Като те заболи – разбирам веднъж в годината да се гневи, но не всеки ден.

Някой път ме питат някои дали са прогресирали в живота си, дали са станали по-добри. Давам му една английска книга и му казвам: „Чети.“ Той не може. Казвам му: „Не си прогресирал.“

И аз трябва да прогресирам. Много езици трябва да се учат. Някой казва: „Не ми трябва френски.“ Не, трябва ти и френски. Ако френски не учиш. работата ти ще тръгне терсене. И английски ще учиш, и немски. И ако не ги изучиш, ще ти тръгне терсене. Ти не разбираш френския език. Ако не научиш френски, търпелив не може да станеш. Някой казва, че знае френски. Щом не може да търпи, не знае френски. Ако казва, че говори английски, и не знае да постъпи разумно, значи не знае английски. А английски език значи да си далновиден, да имаш обхода. А пък германски значи да си пренасяш стоката от една страна в друга. А пък славянски език, български език, значи да прекараш стоката си през морето и да не я потопяваш.

Ти казваш: „Какъв ще бъде ангелският език?“ Ти, като научиш ангелския език, ще се научиш как да служиш на Бога. Всеки от вас може да научи ангелския език. Като искаш да служиш на Бога, ангелски език ще знаеш. Първата мисъл – да служиш на Бога, то е първата дума на ангелския език. На ангелски език не знаете как е първата дума – не знаете ангелски език.

Ще ви попитам за думите „vis-a-vis“ френски ли са, или български? Спор има. Българинът ще каже: „Зави се.“ Французинът ще каже: „Vis-a-vis.“ То значи „лице срещу лице“. А пък българинът казва: „Двама души са, пък единият се завил.“ Има едно съвпадение на думите.

Вие говорите на Бога на български, и то на такъв български език, че на земята слагат особен инструмент – усилват думите. А пък на небето, понеже българските думи имат такова сътресение – там слагат умалителни инструменти, за да се намали тонът. Най слабите думи тук на земята, на небето са като гръмотевици Там те слагат

тихия говорител, за да намалят силата на думите, следователно превръщат ги. В български език много са дълги вълните – речта. Не са къси вълните. Българските думи не проникват надалече.

Та казвам, вие може да имате една мисъл за дълги вълни, тогава тя действа на късо разстояние. Трябва да имате мисли за къси вълни, че да проникват горе на небето. Само молитви с къси вълни отиват на небето.

Сега това са отвлечени работи. Това е една наука. Това са три линии, едната е права, втората е вдлъбната, а третата е изпъкнала. За един обикновен човек това няма никакъв смисъл, но за един учен човек тя има цяла една теория, на която е обоснован целият живот. Има една наука на кривите линии. Цялата човешка еволюция се състои само от криви линии. Кои са били причините, които са огънали тази линия? Има няколко начина, за да се докаже, но сега тези доказателства не ви са потребни. В дадения случай в живота си вие трябва да знаете с какви линии трябва да разполагате – с прави линии, с вдлъбнати или с изпъкнали. Но приложение. Вашите чувства могат да вървят по права линия, по вдлъбната линия или по изпъкнала. Също така и вашите постъпки.

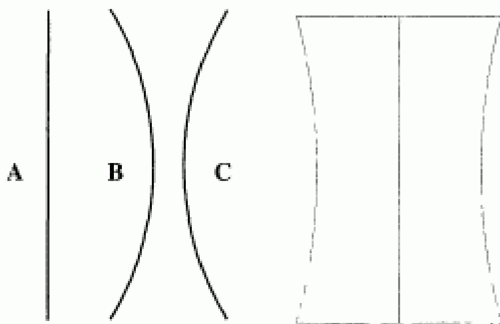

Фиг. 1

Три начина има, както има три измерения. Нещата могат да вървят по права линия, по плоскост, или по посока на дълбочината. Три посоки има. Когато правата линия се счупи, спусне се, перпендикулярно върви и от този перпендикуляр се образува плоскостта. Когато тази плоскост се счупи и се спусне върху нея втора плоскост перпендикулярна, то се образува третото измерение на куб. Ако това трето измерение се счупи, то се образува нова фигура, наречена тесаракт[14]. Тесарактът показва вече количеството на вълните, качеството на движенията и силата на движенията. В тесаракта се показват качествата на нещата. Но като я измериш по права линия, плоскост и дебелина, най-после ще я измерваш по свойствата им. Ще измериш силата на нейните трептения, силата на нейната бързина и силата на постиженията ѝ. Ако твоята мисъл няма постижения, тя е останала само в третото измерение, а в третото измерение нищо не се постига. Ти ще останеш на едно място. За да се подвижиш, за да растеш в другия свят и за да влезеш в общение с духовния свят, ти трябва да имаш подходящи качества на твоята мисъл – твоята мисъл трябва да има постижения.

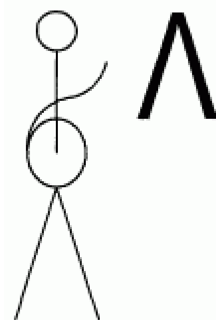

Фиг. 2

[14] **тесаракт** (от итал.) – обемна фигура в четиримерното пространство

Ти казваш: „Аз разбирам повече.“ Не е въпрос за разбиране. Аз не обосновавам върху това, върху каквото аз зная. Аз ценя живота върху това, което аз мога да постигна, върху този момент. Например вие не сте се спирали да произнесете думата „любов“, в какво седи силата на любовта. Или вие не сте се спирали върху думата „обич“, за да разберете нейния смисъл. От какво е произлязла любовта? Трябва да проучите въпроса. У славяните от какво е произлязла? Ако проучите тази наука, вие ще научите от какво е произлязла. Любовта е онази сила, която туря в движения всички органи в човека. Нищо повече. Ти като произнесеш думата „любов“, трябва да се приведат в действие основните органи на човека – трябва да се подвижат краката, ръцете, главата.

Трябва да разложите буквата „б“ и „в“. У българите това е „в“. Латинското „в“ е българското „б“. Защо на латински и на български една и съща буква има две различни значения? Това си има съвсем други вътрешни психологически закони, които превръщат нещата. Това са чисто геометрически форми, но има и неорганически произход на буквите. Не мислете, че тези букви са произлезли произволно. Има си особен път, по който езикът е дошъл в света. Езиците не са създадени в земята. Те са копие на нещата от невидимия свят. И езикът на всеки народ е нареден според неговото развитие. Славянски, английски и германски са наречени, или диалектически, и старият език не е. Всички тези диалекти ще се съберат. Те имат една и съща основа. Семитите пишат от дясно на ляво. Арийците пишат от ляво на дясно. Китайците пишат от горе на долу. Ето някои от китайските йероглифи.

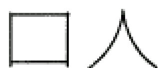

Фиг. 3

Този знак мъчно може да се изучава. Китайците имат четирийсет хиляди букви, които трябва да се изучават. А пък в европейската раса, в арийската раса, има опростотворение. Трийсет и две букви са, с които по-добре се усвоява писмената реч. А ако се тури върху всяка дума специален знак, то става много трудно за заучаване. Ако човек почне да изучава езиците, ще се развие у него този център на речта. Той се намира към задната част на главата, близо до зрителния център. И затова човек, като почне да изучава езиците, ще му изпъкнат очите. Всички хора, на които очите са изпъкнали, имат развит център на речта. И ако очите са хлътнали, не е развит този център. У жабите очите са изпъкнали и цяла пролет говорят. През зимата те мълчат, но лятно време бъбрят. Ако речта е малко развита, очите са малко изпъкнали. Значи очите са свързани с речта и следователно, ако ти не възприемаш добре слънчевата светлина, не ще може да мислиш добре. Може да мислиш само когато светлината се реагира на очите ти. Речта е свързана със светлината. И тогава на някого от вас очите най-първо трябва да потънат. Ако потънат, това показва – речта е слабо развита. Щом речта се огрубява, тогава очите се деформират.

Близостта и отдалечаването на очите зависи от следното. Някои хора, които обичат всичко да събират много наблизо, очите им стават близки до носа. Ако пък някои искат да турят далече нещата, то очите им се отдалечават. Очите да са близо до носа, това не е толкова симетрично, а пък при някои са турени при много голямо разстояние едно от друго. Очите са станали причина също така да се теглят добре веждите – хубостта на веждите зависи пак от очите.

Ако вие не говорите добре, ако не мислите добре, чувствате и постъпвате добре, вие ще деформирате себе си. За да се формира добре човек, трябва да мисли, чувства, говори и постъпва добре. Това

са четири начина, по които човек може да пресъздаде своето тяло. Това е наука. Ние ще се молим, молим. Хубаво е да се молиш, но ще дойде за работата. Още не сте опитали търпението. Например, ако бихте хлопали на сто врати, и са ви изпъдили, и пак да благодарите, че са ви изпъдили. Или четири-пет деня сте гладували, и да запазите мира си. Някой от вас може да направи това. Вие веднага ще кажете: „Господи, на мен ли се падна това!“

Ако аз отида на планината, няма какво да хлопам на тази или на онази врата. Аз ще хлопна, и ще ми дойде една малка колибка с легло. Ще хлопна, и ще се яви една трапеза. Ще хлопна, и ще се яви ядене. Ще хлопна, и ще ми дойдат приятели. Какво ще ги търся! Аз ще хлопам, и те ще дойдат. *(Лампите изгаснаха в салона и после пак светнаха.)* Това затъмнение какво показва? Че в Бога така става. Ако не си в Бога, ще загасне светлината, а пък с Бога пак ще светне. Силата ви трябва да бъде в това. Ти казваш: „Аз какво съм, а апостол Павел бил това и това.“Апостол Павел имаше една красива дума: „Всичко считам за измет, за да позная Христа.“ Там седеше силата му. И Христос каза: „Аз и Отец Ми едно сме.“ Силата на Христа пък беше в тези думи. После каза: „Не дойдох да изпълня Моята воля, но волята на Тогова, Който Ме е изпратил. Аз не дойдох за Своя слава, но дойдох да изпълня волята на Онзи, Който Ме е изпратил.“

Питам тогава, каква трябва да бъде вашата сила? Че и вие може да имате същото мото – да изпълните волята Божия. Тогава се обръща Христос към Своите ученици и им казва: „Ако Ме любите, изпълнете Моите заповеди. Както Отец Ми Ме възлюби, така и Аз ще ви възлюбя и ще ви се изявя.“

Та казвам сега, трябва едно разбиране на вътрешната страна. Не че новото разбиране да ви отдалечи от живота. Сега всички живеете добре, всички се учите, но от това учение, което имате, нищо няма да остане. Аз ви казвам: това знание, което имате, ще се стопи. Аз

виждам, че сте събрали сняг, много купове сняг, и казвате, че се осигурихте. Да, докато е зимата, се осигурихте, но след като дойде лятото, всичко това ще се стопи и вие ще бъдете бедняци. Вие мислите да си направите ледници, но и те ще се стопят. Не ви трябват могили от сняг, не ви трябват и хълмове от лед. Трябва ви само една дума. Ако аз бих тръгнал из света, бих искал от Господа да ми даде едно шишенце, едно малко мускалче с малко течност, и като срещна някой болен, ще го бодна и ще капна от течността, и болният човек да оздравее. И на второ място Господ да ми даде един език, че каквото говоря, да е музикално. Да говоря с най-красивия език, най-музикалния език. Да говоря хубаво, да пея хубаво и да бутам на място. Три неща бих избрал, нищо повече. Ако тръгна да търся – три неща бих избрал.

Сега във вас може да се зароди желание за това. Но това е наука. Някой път аз ви говоря за музиката. Аз друго разбирам в музиката. Преди да бъдеш ти музикант, това музикално настроение трябва да се предшества от една мисъл. Ти не може да пееш, докато не предшества твоята мисъл, твоите чувства и твоите постъпки. Има три неща, които трябва да предшестват. И тогава музиката е вече едно изявление, че мислиш, чувстваш и постъпваш правилно. Някой човек не може да бъде музикант, ако не мисли, чувства и постъпва правилно. Ако така не мислиш, тогава тигърът щеше да бъде най-големият музикант. Че кой тигър може да пее? Коя кобра може да пее? Коя акула може да пее? Вземете и млекопитаещите. *(Електричеството пак изгасва.)*

У всинца ви трябва да има едно желание, не да бъдете добри като овцете. У всинца ви трябва да има едно желание да вършите волята Божия. Това е правото в живота. Трябва да се върши волята Божия. И това трябва да чувстваме всички в ума си като един от съвършените идеали. Има във всеки един от вас един образец. Има във всеки един от вас чувството, какво нещо е доброто. И всеки един от вас живеете

така, както вие го чувствате. Направете един малък опит – прилагайте това добро. Вие сами да сте доволни, а не другите да са доволни. Като направиш едно добро, не другите да са доволни, а ти сам да си доволен. Този е един от истинските методи. И след това, и другите ще бъдат благодарни. Това, от което аз съм благодарен, от него ще бъдат и другите благодарни. *(Учителят даде на стенографската маса своята лампа, която му бяха донесли.)* Това, което ще говоря, не трябва да се записва – тайна трябва да бъде. *(Лампите пак светнаха.)*

Не съжалявайте за всичко онова, което е станало досега, и благодарете за всичко на Бога, че е станало така. И всички се молете Бог да го превърне на добро, и не мислете, че светът е лош. За всичко онова, което е станало в света, благодарете. Онзи, който не разбира, нека се тревожи, но който разбира, да благодари.

Така както светът живее сега – радвайте се, че е така, нищо повече. Радвайте се, че сте такива, каквито сте сега, но желайте Бог да превърне всичко това за добро. То е един материал сега. Ако ние не сме такива, то не щяхме да се запознаем с това, което Бог има да ви разкрива. Не съжалявай, че не си това, което искаш. Молете се всичко онова, което става сега, да се превърне за добро. Това аз разбирам така – да се реализира отвън, да стане обект, да го видят всичките. Защото ние сега не разбираме доброто. Там е лошото, че ние искаме доброто само за себе си. И ако доброто се яви сега в света, от самото добро се зараждат крамоли между хората. Благата, които Бог дава на хората, като ги разграбят, там се зарожда едно противоречие. Ако Бог би оставил всички хора гладни, щяха ли да бъдат хората лоши? Но по-добре да са силни. Бог не иска по този начин да ги поправя. Вие искате сега обратния път. Така никакво благо не може да влезе в света.

Злото в света е едно благо, което Бог трябва да превърне да работи за добро. Това е задачата. Стане ти нещо, ти казваш: „Голямо нещастие ми се случи.“ Не мислете така. То е едно благо за тебе.

Моли се Бог да го превърне за добро. Ти казваш: „Не ме разбират хората." Това е едно благо за тебе. Някоя жена се оплаква, че не я разбира мъжът ѝ. Това е едно благо за нея. Ако мъжът ѝ я държеше като писано яйце, щеше да я води навсякъде. Ако я разбираше, тя нямаше да познае Бога. А сега, като не я обича – тя ще познае Бога. И мъжът ѝ ще Го познае.

Ти не си учен, това е за твое добро. Ако ти беше учен, с тези познания ти щеше да правиш злини. Или ти си учен човек. Това е пак за твое добро. Заболял си – за твое добро е. Оздравял си – за твое добро е. Благодарете за всичко. Силен човек е онзи, който всичко издържа. Който мисли другояче, той не може да има успех. Най-първо трябва да се освободите от един товар, от едно бреме. Освободете се от греха. Ти казваш: „Аз съгреших." Моли се на Господа това, което е станало, да го превърне на добро. Сега ти казваш: „Помоли се заради мене." Не, вече се е молил Христос преди две хиляди години за вас. Той каза: „Не се моля за света. Аз се моля за тези, които сега повярваха, и за тези, които за в бъдеще ще повярват." Христос се е помолил вече веднъж и няма да се моли всеки ден за това. Използвай тази молитва. Христос казва: „Моля се за тези, които повярваха, и за тези, които за в бъдеще ще повярват." Какво искате от това повече!

Аз ви съжалявам само в едно – че сте много натоварени, и то от едно криво разбиране. Аз ви съжалявам някой път, че много знаете. Аз ви съжалявам, че сте много добри. Съжалявам ви някой път, че сте много кротки; съжалявам ви, че не знаете как да се обиждате; съжалявам ви, че досега нито една лоша дума не сте си казали; съжалявам ви, че много си прощавате. То бива, бива, ама толкоз! Казвам си: „Те са по-добри от мене."

Какво да ви кажа сега? От вашето добро дайте и на другите. Вие сте толкоз добри, че дайте от доброто си. Много голямо добро е.

Давайте от това ваше добро, защото от доброто у човека, което човек има, като не дава, то му става една тягост. Бащата, като набие сина си, от любов го бие. Казва му: „Да ме слушаш!“ То е разбиране на бащата. Намагнетиса го бащата – набил го е. Обаче, като човек не разбира Божиите закони, той може да създаде и най-некрасивите неща, своето нещастие. При богатствата, които Бог му е дал, при всички блага, които Бог му е дал, той не може да спи, и мисли, че ще го оберат. И на учения знанието му може да му стане една тежест. Лекар, който е виден в изучаването на болестите, някой път това знание, което има, може да образува една петрификация[15] в него. Онзи виден хирург, някой път се случва, от най-малкото хълцане може да се инфектира и тялото на хирурга, и да умре. И във всички науки си има своите опасни страни. И доброто е наука. И то си има опасна страна. Също така е и в злото. Човек не трябва да бъде прекалено добър и не трябва да бъде и прекалено лош. Прекалено добър не ставай и прекалено лош не ставай, понеже това са две противоположности, от които ти ще се смачкаш. Нека да си добър толкова, колкото и лош. Ако един нож, който реже, е лош, погрешката не е негова. Ако един чук смазва камъните, погрешката не е негова, а на онзи, който дига и слага чука. Ти трябва да знаеш как да дигаш и как да слагаш чука. И ако не знаеш как, може да ти смаже крака?

В окултната наука има един разказ, че ако влезнете в един свят – там има най-хубавите цветя, и ако заспите при тия цветя, после ангелите трябва да дойдат да ви събудят. Едно благо, което искате, например слава, богатство и прочие, като ги приемете, може да заспите. Те могат да ви приспят за хиляди години и да останете хиляди години на едно и също място. Вие искате от един сто лева, от друг сто лева, и никой не ви дава. Отивате на една фурна – не ви дава хляб. Отивате на една гостилница, гледате хубавото ядене там, но не

[15] **петрификация** – вкаменяване

ви дават. И пак си обличате дрехата и си излизате. Знание, което може да ви освободи от онези ограничения, които имате, това е едно истинско знание.

Тогава има три неща. Ще бъдете един ясновидец, да знаете как. У вас не е развито още обонянието. Златото може да мирише толкова, дъх има то, като карамфил мирише то. Да допуснем, че ти си сиромах. Ще помиришеш, и ще видиш къде има злато, и като отидеш при тази градина на златото, ще си откъснеш едно карамфилче. Втори път пак и тъй нататък. Земята е пълна сега със злато. Има пари заровени, колкото искат. За праведните, за религиозните е заровено златото. За тях Господ го е заровил и като тръгнете, с обонянието си вие ще го намерите. Сегашните апаши, като миришат, помирисват кесиите и някой път ги изваждат.

Та казвам, има една практическа страна, която трябва да се приложи. Сега всички проповядват, че трябва да се приготвим за този свят, който сега се образува. Сега се приготовлява един разумен свят. Да имаме онези правилни отношения. Гледам между музикантите какво става. Един свири, и друг слуша и не може да го търпи, защото знае да свири повече. Че на тебе да ти е приятно, като свиря аз. Какви хубави постижения има в музиката! Какви хубави постижения има в изкуството! В изкуството има неща, които липсват, и в музиката има неща, които липсват. А за в бъдеще ще се разработят тези неща.

Ти седиш сега и ти е тежко на сърцето. Изпей си една песен. Изпей си песента: „Слушах на полето песента на малката тревица: „Жадна съм, жадна съм.“ И след това идват големи води, и водата се излива тогава на тревицата. Тревицата беше засъхнала, и полето беше сухо. А сега полето е полято и тревицата не е жадна. Ако Господ слуша тревите, и като повикат тези треви, веднага идва дъжд. И тревите имат най-големите неприятели в човека. Човек е единственият. Той спира сега дъжда със своята мисъл. Вие трябва да

добиете онова състояние на тревата. Човек трябва да бъде тих и спокоен. Има един начин за придобиване на каквато и да е наука. Наука, която да ни бъде полезна.

Някои от вас дойдете в старост. Какво ще правите в старостта? Иде време, когато очите ви ще почнат да отслабват. Какво ще правите с отслабналото ваше зрение? Ще дойде време, когато старостта ще ви прегърби. После ще почне да се отвлича умът ви и ще почнете да живеете с вашето минало. Няма никаква полза от това. Миналото дотолкоз е полезно, доколкото може да го използвате като средство да се подмладите. И старостта всякога трябва да се използва като условие да се подмладите. След старостта трябва да дойде и подмладяването. Подмладяването след старостта се отличава от първата младост. Много пъти трябва да остарява човек, докато дойде най-после до последната форма, с която вече няма да остарява. И тогава, като излезе от тази област, тогава няма да има вече остаряване и ще дойде вечната младост, и ще влезне в състоянието на единство с Бога.

Засега всичките трябва да минете през подмладяването. Трябва да се стремите да се подмладите. Вашите мисли, чувства и постъпки, всичко това трябва да служи за подмладяване. А пък вие мислите сега, като отидете на небето, дали ще видите Христа, или няма да Го видите.

Питам сега – как искате да видите Христа, с брада или без брада? Ако е без брада, ще бъде някоя млада мома на двайсет-двайсет и една година. Ако вие се намерите в опасно положение, то по-добре е Христос да има брада за вас. Ако имате противоречие в живота си, да има брада е по-добре. Ако пък нямате никакви мъчнотии, тогава да е без брада. Тази брада от зор израства. Козината на млекопитаещите израсна пак по същата причина. Те бяха поставени на такава мъчнотия, че от големи мъчнотии им израснаха косми на гърба. И

ако някой човек дълго време се мъчи, ще почнат да израстват космите му.

Но сега, към основната мисъл. Не всички да се слеете в едно цяло, да се обезличите. Вие трябва да знаете хубостта на Божествения свят, че всяко едно съзнание, всяка една душа трябва да се развие като един скъпоценен камък. Хубостта седи в миналото на нещата.

Ние казваме, че Бог е Един и Бог живее в множеството. Божественият живот е в множеството, а пък при единството живее само най-малкото. Ти казваш: „Само в Единия Бог да живеем." Ти си едно. Защо не си доволен от себе си тогава, а търсиш другите? Щом търсиш ближните си, това показва, че Бог живее в множеството. То е Великото в света – да търсиш безбройното множество. А пък в едното е законът на малкото. В едното, което не може да стане по-малко, тогава ти си сам, и тогава твоят живот се обезсмисля. Щом се обезсмисли животът ти, тогава обърни посоката на своето съзнание към това, което обединява всички същества в едно цяло, и тогава почни да търсиш своите ближни. Някой казва: „Дотегна ми да живея." Не. Вас ви дотяга да живеете за себе си. Самотен живот. Вие не познавате живота, а пък непременно трябва да се запознаете с всичко, което Бог е създал. Например с колко велики хора вие се познавате сега? Със Сократ говорил ли си, с Платон говорил ли си, с Аристотел говорил ли си, с апостол Павел, с Христа говорил ли си? С всички видни хора не сте говорили, но чели сте техните книги. Това е друг въпрос. Четенето е друг въпрос, то е една сянка на нещата, но да се запознаеш е друго. Турците имат една поговорка – духовете да ги повикаш било лесна работа, но после да ги изпратиш било много мъчна.

Сега ще ви задам един въпрос. Вие, които ме слушате, какво искате? Турете си едно желание, но съществено, основно. Но да знаете сега какво мислите и искате. Да не направите онази погрешка,

която е направил един българин. Той казал, че на Богоявление небето се отваряло и каквото човек поискал, все ставало. Той искал от Бога да му даде един шиник[16] злато, но той, като си извадил главата през прозореца, казал на Бога да му направи голяма главата, за да може да смята парите. И главата му станала толкова голяма, че той не могъл да си оттегли главата назад през прозореца. Не искайте по-голяма глава. Не искайте големи желания. Не искайте да се измени главата ви. Тази глава е добра, само трябва да се организира, да разбирате тази глава. Тази глава има такива богатства, че вие не сте разтворили даже една хилядна част от това, което има вътре в нея, а вие си седите и плачете.

Позанимавайте се малко със себе си. Ако дойде Христос на земята, какво ще Му кажете сега? Ще кажете: „Ние много Те обичаме." Нали така. Че много лесна работа е това „аз много те обичам". Че и аз мога да ви кажа: „Аз много те обичам", мога да ви кажа на всинца ви, че много ви обичам. Но на някого кракът го боли или главата го боли, боли го това-онова – на всинца ви работите не се уреждат.

Питам, какво ви ползва моята любов, като ви кажа, че много ви обичам? Или казвам: „Не мога да ви кажа дали ви обичам, или не, но ви питам какво ви липсва." Ти казваш: „Една шапка." Хубаво, шапка ще имаш. Едно нещо може да искаш. Няма да искаш шапка и обуща. Или обуща, или шапка, или дреха, или риза, или едно шалче, или едно менгушче[17], или един пръстен. Няма да искаш десет работи. И каквото искаш, ще ви бъде, нищо повече.

Вие ще кажете: „Кракът ме боли." Засега само това ще искаш. Десет болести не ги лекувам, а само една болест. Каквото поискаш, но само едно нещо, защото втори път като дойдете, пак ще има нещо да

---

[16] **шиник** (от гр.) – дървен цилиндричен съд, който служи за мярка на зърнени храни (8 – 10 кг)

[17] **менгушче** (тур.) – обичка

искате. Идущата седмица като дойдете, пак ще искате друго нещо. Така щото през целия си живот все ще има нещо да искате. Защото другояче, ако всичко стане наведнъж, тогава няма да имате подтик. Втори път може да искате обуща и прочее. Та всичко прогресивно става. Та не изведнъж всичко.

Това е Божественият път. Божественият път постоянно се изявява. Бог по малко дава нещата, за да ги оценим. Всеки ден си има по едно специфично благо и да благодарим днес за това, което Бог ни е дал. Тук загаснаха лампите, нали така. Иска да ни покаже Господ, че без Него животът изгасва, а с Него светлината иде и животът иде. Без Него смъртта идва, с Бога животът идва. Без Бога нещастието идва, а с Бога радостта и веселието идва. Всичко в света, хубавото, с Бога идва. В дадения случай ще бъдете благодарни, защото вие седите в една особена обстановка. Представете си, че вие седите в един палат, имате една малка дупчица само. Бъдете благодарни, че през тази дупчица влиза светлина. Ще знаете, че светлината е дошла, слънцето е изгряло, и като излезете вън, ще знаете, че имате всичко. При тези условия не може да имате повече от един слънчев лъч. Сега се намирате в един живот на ограничение. Някой може да каже: „Тази картина не е хубаво нарисувана, другояче трябва да се нарисува.“ *(Последният чертеж на дъската.)*

Или да кажем, мога да изпея нещо или мога да ви изсвиря нещо, което вие знаете, може да не сте доволни. Или може да пее някой. Всеки един от вас може да пее. Ако някого от вас накарам да пее, то мислите ли, че ще бъде доволна всичката публика? Не. Ако накарам да напишете някои поетически стихове, всички няма да бъдете доволни, защото новата поезия трябва да бъде разнообразна. Думите трябва да бъдат с едно значение. Щом имате две значения, тогава мъчно се разбира. Например казвам: „Аз ви обичам.“ Сега под думата „обич“ какво разбирате? Тя може да каже защо ме обича той. Обича

ме за две неща. Обича ме или за да ми даде нещо, или да му дам нещо. Това е правилното отношение. Той ми казва: „Много те обичам.“ „Обичаш ме или за да ти дам, или за да ми дадеш – му казвам аз. – Аз пък те обичам, за да ти дам. Ти ме обичаш, за да вземеш нещо.“ Аз те обичам, за да ти дам нещо, и тогава любовта е правилна. Но ако аз те обичам, за да ти взема нещо, и ти ме обичаш, за да ми вземеш нещо, тогава се намираме в противоречие. Единият трябва да взема, а другият трябва да дава. Който дава, той извършва Божествената воля, а който взема, той оценява Божественото. Единият върши волята Божия, а другият преценява Божието благо. Следователно, когато аз в себе си вземам Божието благо, аз се уча от него, защото от любовта човек може да се учи. После върша волята Божия.

Сега бъдете определени. Казва някой: „Аз те обичам.“ Какво иска да каже той? Има две положения. „Аз те обичам“ – вие искате от мен. Ще искате толкоз, колкото аз мога да ви дам. Това е по човешки. Ще носите един съд много голям, такъв съд, какъвто вие може да носите. Но ако дойдете с един джобур[18] от двеста и петдесет килограма, аз ще напълня този джобур с онова, което вие искате, но законът е, че всеки сам трябва да го носи. Ти ще питаш: „Има ли някой да носи този джобур за мене?“ Такова нещо няма в Божествения свят. Тогава какво ще правите? Ако носиш един билник[19], аз ще ви го напълня. Аз може да ви дам злато, колкото искате. Но колко може да носите? Аз ще го нагорещя това злато, което ще ви го дам, на четиристотин-петстотин градуса топлина и вие трябва да го носите. Как ще го носите? Трябва да бъдете умен. Четиристотин-петстотин килограма злато така

---

[18] **джобур** (диал.) – джебър, чобур, вид каче
[19] **билник** (тур.) – стъклен съд за вино и ракия във форма на шише, с плетена обвивка и вместимост над
3 л, дамаджана

нагорещено как ще го носите? Тогава ще почнете да мислите де да го турите. Ред философии ще дойдат.

Божествените блага са свързани с динамична сила. Известни Божествени дарби всякога носят динамизъм със себе си. Много малко ще носиш от Божественото благо, понеже то има голяма топлина. Ако то е микроскопическо, то ще бъде по-лесно. Ако ти носиш един микроскопически диамант, който е нагорещен на четирийсет-петдесет хиляди градуса топлина, тогава за тебе няма да има затвор. Дето отидеш, ти само ще си подвижиш ръката с този диамант, и дето покажеш този диамант, вратата ще се отвори, пътят ти ще се отвори и ти ще вървиш напред. Камъните ще се стопяват пред тебе. Божественото знание е това, което в даден случай може да разтопява всички онези противоречия, които седят в нашите умове, в нашите сърца и в нашата воля. Това е то, Божественото знание.

Сега ми попейте. Аз ви говорих, вие ще ми пеете. *(Изпяха се песните „При всичките условия“ и „Грее слънцето“.)*

Сега ще ви дам една песен, върху която да работите:

Твоят Дух да ме озари, Господи,
и да позная Твоята любов,
и да получа вечен живот.

Може да се направи някакво разместване на думите. В трите свята може да го огласите – тези думи да ги огласите така, че те да бъдат израз на физическия свят или на духовния свят, или на Божествения свят. Изпейте една песен със следните думи: „Колко ви аз обичам.“ В първата дума повторена е буквата „о“. Тогава с какво може да смените думата „колко“? Може да кажете: „Аз ви обичам“, но понеже думата „аз“ ограничава, тогава другите не могат да ви обичат. Тогава с какво може да замените думата „аз“? Може да стане така: „Обичам ви така, както Бог ви обича.“ Значи – без ограничения. „Обичам ви.“ Това значи в мисълта си да държите един човек, че

каквото и да направи той, вие никога не може да мислите, че той греши. Защото, щом мислите, че някой греши, любовта ви не е съвършена. Щом той мисли, че вие грешите, то любовта му не е съвършена.

Някой път казваме, че светът не е направен както трябва. Ние хвърляме една сянка върху Божията любов. И ако Бог ни наказва в света, то не е наказание. При всяко наказание Бог иска да ни освободи от ред ограничения, които ние сами си налагаме. Ти имаш седло на гърба си. Бог, като дойде, хвърли седлото. Ти считаш, че Той те наказва. И после онзи, когото обичаш, той не иска много от тебе. Най-скромните хора в света са хората на любовта. Този, който има любов, се задоволява с всичко, което му дадеш. И най-малкото той ще го тури с радост в джоба си. И малко да му дадеш, и много да му дадеш, все му е едно. Любовта се задоволява с най-малките работи. Считайте това, което си дал, да е от любов. Любовта не е взискателна. Ти казваш: „Той не ме обича." Какво мислиш ти, то е друг въпрос. За да бъдем доволни от живота си, трябва да бъдем доволни от малките работи, защото силата на човека седи в малките работи. Любовта работи с най-малките величини.

И Господ, като ни обикнал, ако сме богати, Той ще ни вземе богатството и ще станем сиромаси. Ако сте богати, Той ще ви направи сиромаси. Защото Той ще каже: „Ако си богат, не може да те обичам." Той ще те освободи от всичките противоречия, в които се намираш. Тогава ти може да бъдеш обичан от Господа. Най-после, като обичаш Господа, ти няма да Го разбираш в онова величие, в което Той се намира, но Бог ще се изяви в такава форма, която да бъде достъпна за твоя ум. Така Господ обръща внимание на малките неща. Той е внимателен към това малкото, което искаш. Той обръща внимание на малките неща. Например Господ по-лесно може да ти направи, като поискаш едно бонбонче, отколкото да поискаш да ти

съгради една къща. Защото бонбончето ще го туриш в устата си, и ще се стопи, а къщата ще ти остане товар, ще се безпокоиш за нея. Бог ще ти каже: „Помисли само за малкото.“ Граденето на къщата спада към друг свят. В Божествения свят човек сам си прави къща. Щом обичаш Господа, ще поискаш една къща, каквато ти е потребна, и ще стане. И като отидеш на друго място, къщата ще дойде с тебе. Това е като в „Хиляда и една нощ“.

Та първото нещо. При сегашните условия това положение, в което се намирате сега, аз искам донякъде да се освободи от ненужния товар. Един ненужен товар има, който всички носите, пъшкате под едно тежко бреме. И всички апостоли, светии, адепти са пъшкали и пъшкат. Само формите на любовта са в състояние да облекчат това положение. Щастието отвън не го търсете. Вашата мисъл отвън не я търсете. Вашите чувства отвън не ги търсете. Вашите постъпки отвън не ги търсете – то е временен живот. То е цяла наука. Като кажете на някой човек, най-първо трябва да имате ясна представа за него. Да мислиш, че той е излязъл от Бога, и като го видите, да познаете вървял ли е той по правия път, или много е криволичил. Ако е много криволичил, той е търсил своето щастие там, гдето никога не се намира. Животът на земята е едно предметно учение. Ти любиш, учиш се по музика, но да имаш ясна представа, като се върнеш в невидимия свят. Всичко това, което можеш да научиш на земята, то ще бъде материал – като се върнеш в невидимия свят, там ще се прояви.

Как ще изпеете думите: „Обичам ви“? Представете си, че сте осъден на смърт и трябва да изпеете думите: „Обичам Те, Господи.“ От това зависи вашето освобождение. Ако можеш да изпееш думите „Обичам Те, Господи“, Господ ще каже: „Пуснете го.“ Защото този, който обича, не може да получи смъртно наказание. Понеже вие не сте осъдени на смърт, не може да го изпеете. Ако бяхте осъдени на

смърт, как ще го изпеете? Под думата „смърт“ ето аз какво подразбирам. Първата буква „с“ показва вечните промени. „М“ изразява, че слизаш в най-дълбоките места. „Ъ“, ер голям, показва, че като влезеш в тия дълбоките места, ще поискаш нещо. „Р“-то показва възходящ момент. „М“-то е слизане, а „р“-то показва, че си добил нещо, „р“-то показва изгрева на слънцето. „Т“-то показва, че си станал господар, да побеждаваш всичките мъчнотии в света. Щом си слязъл в дълбоките места, ти си се научил да се освобождаваш. Който умира, ще живее. „Т“-то показва път, по който може да преодолееш мъчнотиите. Смъртта не е страшна. Тя е слизане долу. И ще се качиш горе по правия път. А пък ние под думата „смърт“ разбираме, че няма изходен път. Не, ще умреш, за да оживееш. Смъртта е врата за другия свят. Това е за онзи, който разбира. А пък който не разбира – смъртта е един затвор, в който човек ще се намери.

Сега, понеже ви говорих повече, отколкото трябва, ще ви дам един банкет. Натоварих ви. Съжалявам за едно нещо – че ви натоварих повече, отколкото трябва. Всичко това, което ви говорих – някои от вас сте слаби, не може да го носите. Казвам, на тези хора не трябваше да слагам такъв товар. Да се носи толкоз знание, то не е лесна работа. Каква философия се изисква? Толкоз много вързани пакети, че някой пакет може да се развърже. Ще се намерите в цяла беля. Сега ще ме извините, ще вземете само десет пакета, а пък другите ще ги оставите в склада на митницата. Ако ви потрябват някой път, ще ги вземете. Ще вземете един пакет заради вас, втори – за баба си, трети – за дядо си, за баджанака си, за зълвата си, за сестрата на жена ви, после – за брата си, за баща си, за майка си, за другите, и най-после, като се върнете, един пакет ще остане за вас, а другите ще ги раздадете. Доста сватове имате във вашия ум – тези пакети няма да ви стигнат.

Доста книги, натурени в тази кошница. Аз очаквах тези книги да бъдат позлатени отвън, а те са много обикновени книги. Нещо шарени трябваше да бъдат, а те са много прости. *(Някой казва: „Вътре има злато.“)* То е друг въпрос. Вие разглеждате черупките, ще видим сега дали са хубави орехите.

Слушайте да ви кажа сега. Пожелавам сега, колкото пари има вътре в тази кошница, толкоз на всеки един да ви дадат още през тази година. Не ги зная колко са, но по толкова да ви дадат на всинца ви – на всеки един по толкоз да дадат. Сега трябват трима души, трима души ще си изберете да преброят сумите, да ги запишат с имената кой колко дал и да съберат сумите. След като се направи сметката, ще видим по колко ще ви дадат. Как искате сега – две сестри и един брат или двама братя и една сестра? Изберете сега. *(Един каза: „Две сестри и един брат“ друг каза: „Една сестра и двама братя.“)* Женени ли да бъдат, или не. *(Да бъдат неженени.)* Да направим така. Една стара сестра и една млада сестра, неженена, и един млад брат, неженен. Така ще имате една сестра женена и двама души неженени.

„Отче наш“

Ще намерим в тези пари кои числа преодоляват. Ще направим опит, да видим колко числа има и дано числата да са късметлии. *(Това всяка неделя ли да става?)* Не, то може да стане само веднъж. Изберете сега трима. *(Избраха се Боев, Гинева и Димитрина Атанасова.)*

Небето облачно. Времето – студен вятър.

Дванадесета лекция на Общия окултен клас 12 декември 1934 г., сряда, 5 часа, София – Изгрев

ЗАКОНЪТ НА СВОБОДАТА

Отче наш

В начало бе словото

Ще взема само три стиха от Евангелието на Йоана, глава 15, стихове 15-17.

Вие сте чели може би двайсет пъти това място. Вие през целия си живот може да носите една сабя, без да сте герои. И някой може да носи цял живот някоя книга в торбата си, без да е учен човек. Хората чакат сега да дойдат богатствата. На богатствата, които носят в главата си и в сърцето си, те не обръщат внимание, а чакат да дойде това отнякъде. Това са лотарийните билети – желаят да спечелят. Лотарийните билети спадат към особен закон – при тях има извънредни случаи за спечелване.

Някой път съществува едно еднообразие в живота, което спъва човека. Човек е по някой път лош по причина на еднообразието. Ако ядете цяла година най-хубавите неща, например ако ядете цяла година захар, от еднообразието ще ви се втръсне. Даже и на религиозните хора еднообразието се втръсва, и на тях става неприятно. То спъва човека. Може да констатирате, че сте болни, че не сте умни, че нямате това или онова, много такива работи може да констатирате. Може да констатирате, че сте лош. Какво от това? Може да констатирате, че сте добър. Има една доброта, която аз наричам отрицателна доброта, и която се втръсва. Някой път и лошото се втръсва на човека, когато няма сменяване. В живота трябва да има една промяна.

Сега някои запитват, защо някои хора са невежи. Колко отговора може да се дадат? Може невежеството да бъде допуснато от първата

причина, може да се допусне от последствията, може да се допусне от външната обстановка. На това трябва да се направи един превод. Казват, причината е, че Господ така го е създал. Апостол Павел казва, че някои съдове са направени за благородни работи, а някои – за долни работи. Светът е направен за нещо. Онзи, който не знае как да направи аналогията, той може да оправдае всички противоречия.

Питам, ти можеш да оправдаеш една своя погрешка, но какво ще ти допринесе това? Например ти си се хвърлил от високо място, и си счупил крака си, и казваш, че си нямал лоши намерения. Каква полза има от това оправдание, кракът ти е счупен. Това оправдание не е философия. Младият очаква до известно време, и после иде старостта. До известно време очаква, въодушевява се от нещо. В пълната възраст става по-сериозен, а пък на старини животът му съвсем се обезсмисля и той умира. Много хора умират с идеята, че животът е празен, но резултатът на живота зависи от вас. Ако вие имате една градина и я садите само с едногодишни растения като пъпеш, дини и прочие, и не сте сели никакви плодни дървета, които траят двайсет, трийсет, петдесет, сто години, ще имате вече една обстановка на нещата. Колко време траят тези [дини]? Тези [дини] могат да ви бъдат полезни, но за зимата никаква полза няма от тях. Това са сега едни аналогии, които не могат да ви дадат утеха за сегашния живот.

Има някои работи, които ви спъват. Например спъва ви облеклото. Как сте облечени? Човек на младини, като дете, се носи неглиже. Като стане на десет-петнайсет години, той е вече спретнат. У българите има един характер – младежи на двайсет и една години вече се опасват с пояс, туря си цървули, туря си чушири[20]. Като стане на четиридесет и пет години, вървите се развързват вече, поясът е малко разпасан, дрехите са тук-таме окаляни, и като го питате, той казва: „Грижи имам.“ Но грижите не разрешават въпроса. Всички хора

---

[20] **чушири** (диал. от тур.) – чешири, потури

имат грижи. И у млекопитаещите, и те седят някой път неразположени, и те имат неразположение на духа. Някой път седи навъсен и чака само някой да го бутне, и казва, че не е разположен. А някой път човек е весел – става, играе, и после пак дойде неразположение. Духом сте неразположени и казвате: „Тази работа не върви, крив е пътят.“ А пък вие в никакъв крив път не сте тръгнали, защото, ако ви прекарат през една канализация, там пътят е прав, но е тъмен.

Сега да прокараме едно сравнение. Ние говорим за водата. Трябва да знаете какво отношение има водата към човека, трябва да знаете кога са се създали водата, въздухът и светлината и защо. Трябва да знаете какво е предназначението на светлината и какво е отношението на храната към човека сега.

Духовните хора са се стремели да ядат по-малко. В историята има много примери. Някои с години са живели така – само по един обед са вземали през седмицата. В един живот от четиридесет-петдесет години по един обед в седмицата! Правили са опити. Какво ще спечели човек, ако взима само по един обед в седмицата? Ние сме дошли до ядене три пъти на ден. Сега в Европа и в Америка има една теория, че на двайсет и четири часа трябва да се взема един обяд. Всяко нещо трябва да се обоснове на един разумен закон. Не е лошото в яденето. Всичко онова, което става в човешката душа, трябва да се разбира. Трябва да има едно вътрешно разбиране и използване, защото между всичките явления има една тясна връзка. Вземете тези неща, които вие считате за обикновени. Вие вземате една монета и я хвърляте нагоре. Подхвърляте един български лев и той пада на земята. Как наричат децата двете страни на монетата? Лице и опаки. Всеки път, като подхвърляте тази монета, не зависи от вас как ще падне, не може да заповядате как да падне. И някой път лицето ѝ пада отгоре, а някой път опакото. Но ако тази пара я подхвърлите сто пъти

правилно, то ще видите, че петдесет пъти ще се обърне с лицето си и петдесет пъти с опакото. Има един закон, който го наричат случайност. Случайността има връзка със законите, които функционират, и чиито функции ние едва съзнаваме. Ние наричаме нещо, че е случайно, когато не познаваме законите му. Същото се отнася и за твоето неразположение. При сто твои състояния – петдесет неразположения ще ти донесат и петдесет радости. Колкото си бил по-неразположен, толкова ще станеш по-радостен. Колкото си бил по-радостен, толкова по-неразположен ще бъдеш. Колкото по-малко скръб имаш, толкова по-малко радости имаш. И тези, които са боледували, те са повече калени, техният организъм е по-развит. Вие не обръщате внимание на тази неща, понеже не минават през вашето съзнание. Вие обръщате внимание на външните неща.

Тялото е облекло – костюм на душата и духа. Дрехите са външен резултат. По дрехата можеш да познаеш един човек какъв е. По дрехите можеш да познаеш една цял култура каква е. Изразява се. У турците гащите са завити и закопчани, а пък вътре са широки и дънести. Значи турчинът отвътре е щедър, а отдолу – малко пуща. У европейците крачолите са отворени отдолу, всичко тече. Ще кажеш: „Това е една мода.“ Но модата е обоснована пак на един закон. На български каква дума има за мода? Каква дума са употребявали старите българи, преди да са знаели думата „мода“? Момите шиеха нашарено по полите. Техните сукмани са с дипли, с по сто-двеста дипли, и ги турят сукманите окачени, с диплите. Това е външната страна.

Децата разбират живота по един начин, а възрастните – по друг начин. Законът, който съществува, е следният. Еднообразието в живота всякога носи едно разочарование. В какво седи еднообразието? В еднообразието се ражда мързелът. Щом има еднообразие, човек е мързелив. Мързеливите хора са еднообразни.

Мързеливият човек казва: „Не ми трябва.“ Той не туря всяко нещо намясто – туря нещата, гдето свари и казва: „Уморих се вече.“

Някой път има някои ваши мисли, които не са поставени намясто. Има някои ваши желания, ваши постъпки, които не са намясто. Натрупани са от сто, а може би и от хиляда поколения. И един ден във вашия организъм почват да се събуждат тези мисли. Тези мисли са от рода на тези мухи, които са снесли яйца, и сега се излюпват – те си носят своя зародиш. Това е само за обяснение. Ще кажете: „Как ще се освободим?“ Няма да давате условия да се измътват, защото, ако яйцата не ги турите в хубава обстановка, те няма да се излюпят.

Онова, което е полезно за вашето развитие, то е да се освободите от това еднообразие. Вие казвате и туряте в ума си мисълта: „В следващото прераждане.“ Младият казва: „Аз трябва да живея.“ Но колко време ще живее той като млад? До четиридесет и пет – шейсет години може, но след това и неговият пояс ще се влече. Най-първо го въодушевяват външни неща, но после – вече не. Всичко в света си има свой край. И на пияницата може да му се втръсне виното, и един ден той може да хвърли чашата и да казва: „Няма да пия.“ Има втръсване. Някой път на човека му се втръсне доброто или пеенето, или облеклото, или яденето и оттам насетне този човек не може да го излекуваш.

Сега освободете се от еднообразието. Аз като ви говоря, вие винаги обръщате внимание на вашите дрехи. А пък дрехите отвън винаги трябва да съответстват на човека. Те трябва да бъдат един израз на човешкия ум и на човешкото сърце. Китайците правят на жените си стегнати малки обуща. Откъде е излязла тази мода? Една китайка, като върви, крета като малка птица. Те им турят краката в малък калъп. Попитали един китаец: „Защо правите така?“ Той казал: „Да не ходят нашите жени да хойкат.“ Дали тази е причината, то е

въпрос. Това е един повод. Китайците имат много лоши навици, имат и някои добри навици. Като ходеха там европейците със своите кученца, кученцата могат да изчезнат. Всичко ядат китайците – кученцето като агънце ще го опекат и ще го изядат. По тези въпроси ние се отвличаме. Нашето минало упражнява влияние. На китаеца е голямо удоволствие да заколи кучето и да го изяде. Ако ви накарат на това, вие ще се гнусите. Но колко мисли има, които приличат на кучешка храна! Също така и колко желания има, които приличат на неговата храна.

В какво седи волята на човека? Вие искате един човек да изпълни вашата воля. Най-първо вие направете сами себе си да слушате. Човек съставлява едно двойно същество. Той е по създание единство, но е раздвоен. Две същества живеят в човека. И даже съвременните учени хора говорят за раздвояване на съзнанието. Но за съзнанието на човека има две страни. Някои го наричат нисш ум и висш ум. Не, но две разбирания има в човека за живота. Той е едно двойно същество. В него има едно същество, което обръща внимание на външния живот, и друго същество, което обръща внимание на вътрешния живот. И вие до известно време, като млади хора, обръщате внимание на външния живот, а като стари хора – на вътрешния живот. Младите хора казват: „Няма да живеем като онези стари хора.“ Младите хора искат да живеят вън. А пък като остарее човек, казва: „Няма да живея като онзи глупак отвън, а както старите.“ Кой е на правата страна?

Да допуснем, че някой казва, че е намерил Бога и се моли на Бога три пъти на ден. Все се моли, и е недоволен, не е здрав и не му върви. Питам тогава, това негово верую реално ли е, или не? Как е възможно това? Бог е едно Същество съвършено, разумно, създал е света, и ти не вярваш в Него, и да бъдеш невежа. Възможно ли е ти да седиш при един богат човек, чиято трапеза и богата с ядене, и ти да гладуваш? Но може тези храни, които богатият употребява, да не

подхождат на тебе. Една овца при един съвременен богат човек може да умре гладна. Богатият яде месна храна, а овцата не употребява месна храна. И един вълк може да умре гладен, ако този богатият човек яде само плодове. Вълкът иска само месце и ако този човек яде само плодна храна, какво ще бъде положението на вълка? Това са примери само за сравнение. Вълкът е особена форма, която съществува в природата, и трябва да знаем къде е станало отклонението, не една форма, която представлява обективния свят.

Съществува един принцип в природата, който руши. Някой голям водопад пада отнякъде и руши канарите, земята и влече. Някой път вие казвате, че Бог е любов, но какво разбирате вие под думата „любов“? Любовта създава новото, а премахва старото. Тя не държи никога старите работи. Казвате: „Защо е създаден светът така?“ Малко другояче трябва да разсъждавате. Ето къде е съвременното заблуждение. Ще ви дам един пример. Една сестра дава един килограм бяла вълна, а друга сестра е дала един килограм синя вълна. Смесва ги, и прави две фланели. Едната сестра не е опитна и не е доволна. Някой път изобщо ръкавите не са направени добре, а някой път цялата фланела, поради погрешки, трябва да се изплете наново и втори път трябва да се направи една отлична фланела. Какво ще се изгуби от това? Вълната ще се изгуби ли? Не, това е въпрос на формата. Съдържанието е същото, но формата трябва да се измени. Но ти казваш: „Време ще мине.“ Ние ще се радваме, че времето минава. Ако не мине времето, какво би станало? Някой път е хубаво да се изгуби времето и да се направи една хубава форма, отколкото да не се изгуби времето и да остане старата форма. Много неща има в нас, които са осакатени и които трябва да се поправят.

Допуснете, че бащата казва на сина си: „Къде си ходил днес?“ Или казва на жена си: „Къде си ходила днес?“ Хубаво, но днес ѝ казва: „Ти къде си ходила днес“, утре ще каже така и тъй нататък.

Представете си, че ти си онзи син, на когото бащата казва така. Ти трябва да внушиш на баща си как да казва. Аз бих казал на моя баща така: „Татко, днес аз ходих да видя едно семейство, дето бащата и всички други в семейството живеят много добре и си говорят много сладко. Ходих да слушам сладкото им говорене.“

Някой път гледам някоя сестра седи и си маха ръката. Казва: „Аз ще му дам да разбере.“ Окултистка, и си маха ръката така гневно. И после казва на котката или на кучето: „Пф!“ Плаши ги. Най-първо, не се спирайте на такива дреболии. Не се спирайте никога да поправяте чуждите погрешки. Един съвет от мене: никога не се спирайте да поправяте една чужда погрешка. Детето счупило стомната, кажи: „Стомната е счупена. Това е една печалба за грънчаря.“ Не отивайте да лекувате счупената стомна, не поправяйте старите работи. И ако имаш нова стомна, дай на детето си. Някои имат обичай, като позакъсат малко, ще обърнат някое старо палто на другата страна и ще го носят. Не, не. Това са лоши навици. Светът не търпи старото. Една форма, която е употребена веднъж, тя трябва да се смени. Животът употребява само веднъж една форма и после трябва да се сменят формите. Не дръжте старите форми, тоест трябва да се сменяват. В това се състои прогресът.

Ти ще растеш и ще учиш, ще разбираш законите на своята мисъл. Аз съм говорил за подмладяването, но вие не знаете още как се подмладява човек. Аз съм говорил как човек трябва да бъде добър, но вие не знаете законите, как да стане добър, как да стане учен, как да научи пеене.

Има закони за пеенето. Вие сега се спирате и казвате: „Аз съм така научен.“ Че на какво се научи дядо ти? Свири криво. И ти свириш криво като него. Често изваждат оная поговорка за кривия рак. Анекдотът не е довършен. Малкият рак вървял като баща си. И всичкото им нещастие, дето ги вадят от дупките и ги пекат, то е

защото вървят криво. И ако вървят право, няма да ги варят на огъня в тенджерата. Бащата казва: „За да не ти пати главата, право ще вървиш.“ А синът му казва: „Желая да се освободя и ще ми покажеш как да вървя.“ Бащата започва да ходи криво и синът казва: „Татко, и аз ходя така.“ Трябва да имаме образец на правото ходене. Ти казваш: „Трябва да се живее добре.“ Но трябва да имаме форма на правото ходене. Някой ходи с наведена глава и се прегърбва, и най-сетне остава прегърбен. Не си оставяте гърбицата. Поизправи се малко, не казвайте: „Остарях.“ Ти почнеш да чувстваш годините на гърба си. То е само външно, че имаш години на гърба си. Ти се самоизлъгваш.

Ти казваш: „Аз съм остарял.“ То е твое безпокойствие. Ненужните безпокойства, които имаш, това е остаряването. Безпокоиш се за нищо и никакво. Ти седиш и се безпокоиш Бог какво мисли за тебе – дали ще те благослови, или не. Вие имате едно разсъждение чисто човешко, прикачвате на Бога качества, както и на хората. Казваш, че Бог днес е разположен към тебе, а друг ден не е разположен. Не! И казваш още: „Господ си прави, каквото иска.“ Това не е вярно. Ние тогава не разбираме света. Понеже всичко е вътре в Бога, всичко съставлява част от Него. Онова, което Бог е направил, Той иска всякога да функционира правилно, понеже това са части, чрез които Бог се проявява. Ти като мислиш и живееш добре, това е приятно на Бога. И като не мислиш добре, това е малък дефект и Господ иска да го поправи. Бог ти дава съвет да не правиш това и онова. Три пъти идва Бог и ти казва това, но ти не слушаш, и след това идва вече една реакция.

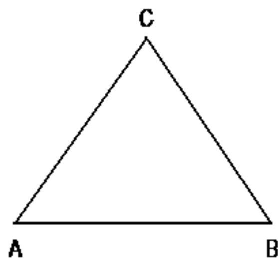

Фиг. 1

Три пъти като ти каже: „От A ще отидеш към B, и от B – към C, и от C – към A", след това какво ще стане? Ако вечно обикаляш този триъгълник, твоята енергия ще се изтощи, ти сега ще се изтощиш при обикалянето, ще изгубиш своите сили. Тогава ще почне да става едно намаление. Най-първо, този триъгълник си го обикалял много бързо, после – по-бавно, по-бавно, и най-после ще се спреш на едно място и ще кажеш: „Не се мърдам вече оттук."

Ти казваш: „Толкова усилия съм направил. Двайсет години съм работил над себе си." Светът започва спирално, със спирални движения. Това е теория на съвременните учени хора. И някой път в спиритичния сеанс някой медиум си върти така ръката на колело. Често ме питаше доктор Миркович, защо правят така медиумите. Казвам: „Когато водата пада на едно келево[21], цялата воденица се разтърсва, и когато се завърти келевото, няма никакво разтърсване."

Казвам, когато дойде голямата сила в човека, той се разтърсва, и като тръгне водата после, утихне. Ти казваш: „Аз мисля." Какво разбираш в своето мислене? Или казваш: „Стремя се да постъпвам добре." Трябва да имате съгласие между мислите, чувствата и постъпките.

[21] **келево** (от тур.) – дървен валяк на воденица, кладенец

Много от вас тук сте без бради и мустаци, а други сте с бради и с мустаци. Едни от вас сте с дълги коси, а други сте с къси коси. Едните, без мустаци, ги наричат жени. А другите, с мустаци и бради, ги наричат мъже Питам сега: по какво се отличават мъжът и жената? Това са два принципа в природата, които работят. Това са полюси вътре в живота. Единият полюс подразбира противоположния. Две еднакви неща ти не можеш да ги събереш на едно място. Ти не можеш да направиш целия свят само от върхове и не можеш да направиш целия свят само от долини. До най-високите планински върхове ще има съответни долини и после – пак планински върхове и пак долини и прочее. И от тези планински върхове някой може да е по-малък от друг връх. Същото е и с долините. Има едно съответствие. И ако се изравнят всичките върхове, тогава земята ще бъде валчеста като една билярдна топка. И ако светът би бил направен като билярдна топка, тогава какви условия ще имате? Някой път искате всичко да ви се уреди, както билярдна топка. Разбиране трябва за сегашния живот, който живеете.

Гледам, че някой от вас по някой път си вдига веждите нагоре. Това е един навик. Това става неволно от вас. Не е господар човек на тези елементарни движения. Ние влизаме в една специална област на живота.

Мисълта е един силен фактор. Ако вие не научите закона, как да мислите добре, това нещо остава сега. Чувствата, постъпките, всичко иде първо от тази област на човешката мисъл. И казвам, да мислим, както Бог мисли. И както светът е създаден разумно, така трябва да го разбираме. Да допуснем, че във вас се загнезди едно кисело чувство – като че нямате никакво отношение с хората и всички хора ви отстраняват, не искате да срещате никого и сте недоволен от себе си. Никого не искате да видите. Като че целият свят става чужд за вас. Някои от вас имате тази опитност или сте я имали. Какво правите

тогава? Някой ще се затвори в неговите [стаи] или някой ще иде в гората някъде. Това отвратяване, това еднообразие – от какво става това? Това е неразбиране на живота. Сега чета във вестниците, че един американец е измислил един уред – хипнотик, който издава еднообразни звукове. И някои хора, които са много нервни, те не могат да заспят. Турят хипнотика в действие, и те ще заспят. Този апарат сега може да го имате. Старите хора, като почнат да остаряват, имат право вече на хипнотик. Старият човек почне да слуша еднообразен шум в ушите си. Старият най-първо се интересува от живота, хипнотикът го приспива и той казва: „Не ме интересува животът вече." Това не е негова мисъл. Той казва още: „Ще се мре вече." Този американец е намерил този хипнотик и младите им се приспива, ако са станали неврастеници. Индусите са били по-умни – ако не могат да заспят, те ще си концентрират съзнанието върху върха на носа и ще заспят.

Ето няколко правила за правилно спане. Мисли правилно. Яж рано. Трябва да имаш едно определено време за ядене. И сдъвчи си много добре храната. И не оставяй в ума си никаква излишна мисъл. Като дойдат някои мисли отстрани, да не ги приемаш.

Какво нещо е вярата? Един ще каже, че вярата е сила, която ни приближава към Бога. Друг ще каже, че чрез вярата се издига човек и тъй нататък. Може да вземете от Писанието стиха – Писанието казва: „Повярвай, и ще бъдеш спасен." Но вярата по каква линия трябва да дойде? Вярата е нещо, което сега трябва да се създаде. Тази вяра си има известен център. Вярата си има два центъра. Има една вяра, че като повярваш – жена ще станеш, мъж ще станеш, дете ще станеш. И като не знаеш как да помислиш, и станеш нещо, чиято форма не можеш да измениш. И всички хора днес страдат от вяра, която не е на мястото си.

Някой казва: „Ще осиромашея.“ И става според вярата му. Ти казваш: „Ще се разболея.“ И става според вярата ти. Или казваш: „Струва ми се, че всички ще измрат.“ И така става. В каквото вярваш, става. Някой вярва, че може да напредне, и напредва. Друг вярва, че няма да напредне, и така става. Може да четете много книги, цели теории. Някои от тях са близо до истината, а някои от тях са далеч.

Ще ви дам най-правото определение. Вярата е път, по който любовта се проявява, надеждата е път, по който любовта се реализира в света, а самата любов е плод на Божествения Дух.

Добре, вие имате едно тъжно събрание. Седите и сте тъжни. Най-първо мислите, че никой не ви обича и нямате ясна представа, какво значи да ви обичат хората. Майката, като обича едно дете, ще го целуне, ще го стиска, ще му направи дрешки, ще му направи леглото и прочее. Това е външната страна. Вие казвате някой път: „Мен не ме обичат.“ Да те обича един човек, това значи да е толкова внимателен към тебе и да ти помага. Така се проявява любовта на Бога. Бог е, Който е предвидил всичко за хората, и във всеки един момент Той създава онези малки, дребни условия, при които ти можеш да реализираш своята мисъл. А ти туриш една своя философия и казваш: „Не може ли по този и този начин?“ Така ти създаваш нови теории. Тогава работите не стават. Ако всичко става нормално, ти ще имаш един подтик. Ако с твоята вяра се подобрява тонът ти като певец, тогава върви добре. Но ако не се подобрява тонът ти с твоята вяра, тогава вярата ти не е правилна.

Най-първо, трябва да имаш чисти мисли, иначе тези нежни гънки на ларинкса, които трептят, няма да произвеждат тези особени тонове и няма да ти предадат тази мекота, която е необходима.

Допуснете сега, че аз ви говоря върху мисълта, и дойде друг – и той ви говори, и после трети дойде, и четвърти. Трябва да мислим право. При правото мислене силата на човека се увеличава

пропорционално, съразмерно. Вие искате изведнъж да бъдете силни като Бога. Защо не се радвате, че е достатъчно да има Един, Който да е силен? Защо вие искате да бъдете втори силен като Бога? Тогава между вас и Бога ще се роди спор. Питам, ако вие бяхте на мястото на Бога, какво щяхте да направите? Питам едного: „Представете си, че ви дам сто милиона английски лири, какво ще направите с тях?“ Той ми каза: „Аз ще си направя къща, ще си купя автомобил.“ Казвам му: „Това струва десет милиона, а другите за какво ще ги употребиш?“ Той ми каза: „Ще ги дам под лихва.“

Някой казва: „Този човек не е толкова свят. Онзи е по-свят от него.“ По какво се отличава един светия от друг светия? Онзи светия, който има най-правилен възглед, той има приложение на своята мисъл, на своите чувства и на своите постъпки. Той е така внимателен, че иска всичко, което има в себе си, да го предаде хармонично на другите. Той е един от добрите светии. А пък светията, колкото по-малко разбира, толкова по-малко е светия. Светията трябва да има по-широка душа и по-светъл ум.

Същото е по отношение на музиката. Ако аз бих ви преподавал по музика, щях да ви изнеса една съвсем друга теория. Не че тази теория не е вярна, но с тази теория се постигат основните работи. Но има една друга страна на музиката. Ако аз туря няколко тона в действие, те ще произведат един съвсем друг резултат, защото има тонове на живота – има в музиката тонове, които съответстват на любовта. Но вие не може да имате понятие за тази музика, докато вашата мисъл не е права. Докато не дойдете до правата мисъл, никаква висота на тоновете не можете да имате. Правата мисъл, това е най-чистият извор, който извира от умовете на онези същества, които някога във вечността са постигнали своето съвършенство. От тях излиза тяхната права мисъл, която изпращат към хората. Те казват:

„Ползвайте се от нашата права мисъл.“ И като дойде тази мисъл, онзи, който не я разбира, той ще напусне дома си.

Ако сега дойде Христос в света, какво ще направите? Всички мъже ще напуснат жените с и всички жени ще напуснат мъжете си. Хубаво. Тогава какво ще се постигне? Жените ще напуснат мъжете си и мъжете ще напуснат жените си и ще отидат след Христа. Какво ще се постигне с това? Идеята не е ясна в напускането. Ти можеш да напуснеш само това, което не е естествено. Как можеш да напуснеш нещо, което ти обичаш? Ако ти имаш един мъж, когото обичаш, тази любов от Бога ли е, или е от дявола? Като дойде Христос, защо ще напуснеш мъжа си? Не, не. Мъжът и жената ще се слеят в едно и ще отидат при Христа. Сливане ще стане, а не напущане. Ти казваш: „Като дойде Христос, ние ще напуснем телата си.“ Не, тези тела трябва да оживеят. И духът, и тялото са като полюси. Вие си държите възгледите си. Аз не искам да се занимавам с възгледите ви. Слабостите на хората аз ги познавам така добре, че някой път бих желал да не познавам хората. Аз искам да се освободя и да не познавам хората такива, каквито са, но не мога да се освободя. Това е единственото ми желание.

Гледам, един човек идва при мене и се показва външно добър, но е раздвоен. Той ми казва: „Колко си добър. Трябват ми десет хиляди английски лири.“ Светията изважда и му дава една торба. Онзи взима сбогом и на тръгване казва: „Ще ме извиниш малко, мисля да си направя къща, ще се пооженя, и като си поуредя работите, пак мога да дойда.“ Светията пробил дупка в торбата на едно място и парите падат. Онзи се връща в дома, и в торбата има само две пари. Обаче още докато пътува пътникът, светията поправя изгорената торба и онзи човек се намира в чудо, че торбата е здрава, а пари няма в нея. И след една седмица се връща при светията и му казва: „Едно голямо нещастие ме сполетя. Обраха ме разбойници.“ Всеки ден стават

такива обирания с вас. Вие имате едно щастие, което струва сто хиляди английски лири – като че сте в рая. Но виждам ви един ден променени, като че цялата вселена се е разрушила. И ти казваш: „Отиде всичкото." Обрани сте.

Вие сте попаднали сега в закона на еднообразието. Престанете да желаете да станете светия, не желайте да станете и учени, и богати, и музиканти. А какво трябва да желаете? Желайте да пеете само. Не да станете музиканти специално, но желай да пееш. Най-лесната работа е да станеш музикант, но да пееш, и да пееш без да си музикант. Мен са ми казвали много музиканти сегашните теории за диезите и бемолите, за дългите времена и за късите времена, за алегро, за анданте и прочее. Музиката има дълги и къси интервали. Интервалът зависи от времето. Първоначално ритъмът започва полека, после стигне до върха на най-силното движение и после започва обратния ход. После пак може да се засили. Когато музиката стигне до върха на най-силното движение, може да се спре за малко. И в мисълта има такова вливане. Някой път казваш, че мисълта ти бързо тече.

Някой път в тебе се заражда мисълта: „Кой ме е родил и защо?" Като си се родил, ти си се раздвоил на две страни. Имаш две очи – дясно и ляво. Едната ти страна е деликатно сложена, а другата – груба. Едната страна на лицето ти има мъжки черти, другата – женски криви, деликатни. Някой път лицето се изпъстря с начупени линии. Това показва, че сте минали един живот много бурен, разбъркан. Вашето тяло е една книга, на която е написан животът ви. Вие трябва да го четете, за да може да се справите. Това, което носите, то е само част от човека. Човек не е въплътен още напълно в тялото. Вие не сте още напълно въплътени и ще станете господари, когато пресъздадете тялото си. Сега вие се нуждаете от външна подкрепа.

Първото нещо, което сега ви спъва, това са вашите мисли. Всички имате безброй желания и не знаете как да ги реализирате.

Младият има желания, които не знае как да ги постигне. И старият също. Не можеш да постигнеш нещо, но го желаеш. Например някой път помислиш да бъдеш цар. Една жена си мие паниците в кухнята и си казва: „Да съм сега царица.“ Но тя не е царица. И като казва „Да съм царица“, поусмихне се малко. Слугата казва: „Да съм някой цар сега.“ Той копае с търнокопа, позасмее се малко, въздъхне и казва: „Да съм цар.“

Питам сега, защо копаят хората и защо режат с трион? Германският император допреди десет години бил изрязал десет хиляди дървета. Всяка сутрин е правил гимнастически упражнения – вземе триона и реже с триона, защото тази енергия, която се ражда в неговия ум, трябва да я пласира някъде. И ако германският император беше рязал дърва преди да беше станала тази общоевропейска война, щеше да бъде по-добре. Трябва да режеш, преди да направиш нещо, а не след като направиш, инак ще заприличаш на този император.

Един английски мисионер отива в Африка, мисля, че в Трансваал, в английските колонии. Една вечер, като си седи в стаята, вратата се отваря и влиза един старец с дълга бяла брада, седи на стола, поглежда го и му казва: „Ще ти кажа нещо, но да не се уплашиш. Аз не съм от живите хора, а от умрелите. Дошъл съм тук за помощ. Имам голяма нужда от твоята помощ. Аз съм един английски владика, който е живял преди двеста години в Англия и се казвам така и така.“ И той си казал името. „Запишете си тези работи.“ Мисионерът записал всичко и онзи продължил: „Аз не живях така, както трябва – не да живея по владишки, но живях по човешки, и опъвам сега каиша. Живях един живот, не както Бог искаше, и сега се намирам в трудно положение. И ти сега ще ми проповядваш, както проповядваш на живите хора, за да може да се обърне моето сърце и да променя живота си. Двеста години се скитам и не мога да си намеря мира.“

Мисионерът поглежда владиката. Той бил реален човек. Мисионерът му казал: „Хубаво, ще си помисля до утре вечер." Владиката казал: „Ще дойда утре вечер и ще довършиш с мене." На другата вечер идват двама, други хора. Мисионерът си отваря библията и им проповядва. И така те идват всяка вечер, но на третата вечер дошли трима, и после станали четирима, и след това – петима, шестима, седмина, осмина, стаята му се изпълнила със слушатели. И мисионерът почва да отслабва, лицето му хлътва и той взема отпуска да се поправи, но не казва кои са причините. Той отива и проверява в посочения английски град дали е живял такъв английски владика преди двеста години – и датите, и имената са били точно такива, каквито са му казали. Сега доколко е верен този пример, то е въпрос. Да допуснем, че е верен.

Значи работите в онзи свят мъчно се поправят, а тук по-лесно се поправят. Тук е едно училище. Погрешката, направена на земята, тук се поправя. Там няма условие. Затова всички души искат да се въплътят на земята, за да си поправят погрешките.

И на вас ви трябва пробуждане. Пробуждането се състои в следното – да мислите право. Ако следвате Божествените закони, може съвършено да измените вашата съдба. Да мислиш, както Бог мисли, или да следваш онези закони, които Бог е турил.

Това, което Бог прави, вие не може да го направите. По някой път ние грешим. Ние искаме сърцето ни да бие, както Божието сърце. Не, то е голяма опасност, сърцето ни да бъде, както Божието сърце. Човек може да се възгордее тогава. Христос, като дойде в човешка форма. Той се смири. Ти казваш: „Аз съм чадо Божие." Чадо Божие си, но се намираш в една форма и със смирение ще се подчиниш. Устойчивостта не е страх, а едно благоразумие. Цяла хала иде, какво ще правиш? Ще отстъпиш – нека се мине халата. Тази мъдрост е една мисъл в тебе. Гладът е една хала. Ти казваш: „Така ще направя." Какво

ще направиш? Ще викаш, ще викаш, и най-после ще кажеш: „Да си върви.“ Аз съм виждал стар дядо – той си върви. Децата обичат някои дядовци. Дядото, като минава, потупа детето, помилва го, а пък друг дядо минава намусен пред детето. Детето взема един камък и го удря по гърба му. Детето казва: „Аз ще ти кажа на тебе!“ – казва детето, и си отива. Това е един лош атавизъм. Някой религиозен човек гледа нагоре с лъжливо смирение, това е един религиозен атавизъм.

Ние имахме един приятел, който се казваше Арнаудов. Той беше обръщеник на един наш брат – Пеню Киров. Той беше особен екземпляр, между светски хора говори много умно, но щом дойде между религиозни, пъчи се. Иска да се покаже нещо в една област, която не познава. Пеню Киров си намери цяла беля с него. Онзи не вземаше от нищо. Той [*отдаваше значение*] на външната страна на живота. Отвътре има една красива страна.

Сега носим един живот, който е чужд. Ти носиш една дреха, която не е твоя, а чужда. Един ден ще ти я вземат. В Америка за бал вземат един костюм назаем, хиляда лева ще заплатят за една вечер. Ще облече той костюма и после ще го даде. Та вие носите един костюм благочестив, но за двайсет и четири часа. Оставете тези купешки костюми. По-добре е една твоя дреха, тя е за предпочитане, отколкото купешките. И ние всичките трябва да се освободим от старите дрехи, които дедите ни са оставили. Някой казва за някого: „Той носи характера на дядо си.“ Дядо му бил скъперник, разюздан, не обичал да услужва и сега всичко това трябва да изправиш. Най-първо трябва една трезва мисъл и любов. Всички хора ти все трябва да ги обичаш еднакво.

Съществува един закон, той е следващият, той е окултен закон на древните учени хора. Колкото си по-близо до центъра, толкова си по-свободен, и колкото си по-далеч от центъра, толкова си по-ограничен. И тези, които са най-далеч от центъра, са най-ограничени.

И трябва да дойдеш до такова състояние, че да имаш поне една относителна свобода. Как се добива сега относителната свобода? Ти ще намериш един човек, ще го потърсиш със свещ някъде, към когото да се зароди в теб едно чувство на обич. Поне един човек да има, който в даден случай да стане един противоположен полюс на твоя живот и ти да започнеш правилно да мислиш. Не намериш ли този човек, ти се въртиш в една спирала, без да разбираш живота – няма да има изтичане, няма да има никакъв смисъл в живота ти. Но след като намериш този човек, вие двамата ще намерите други още двама. Щом двама се обичат, не трябва да влезе трети между тях, и вие двамата ще намерите други двама, и четиримата ще станат едно. И те ще намерят други четирима. После осмината ще потърсят други осмина и така ще стане сливане.

Една камбана, за да я разберат, тя трябва да дрънчи. Ако дава хубав тон, ние казваме: „Хубаво дрънка тази камбана."

Фиг. 1

Четири неща трябва да занимават ума ви. Първо – светлината. Винаги трябва да мислите, че чрез нея иде знанието. После – въздухът, от него иде силата на човека, като дишате. Трето – водата, от нея иде животът. И четвърто – храната. От нея иде доброто в живота. Следователно доброто в човека, това е последният резултат. Светлината и храната, това са двата полюса. Те се различават. Единият полюс е А, другият полюс е В. При А е светлината, а пък при В е храната, хлябът. От хляба по-далеч не може да отидете. След като ядеш, ще настане в тебе едно състояние да спиш, и след като се

наспиш, ще се пренесеш през полюсите на светлината, през въздуха и водата и ще дойдеш до хляба.

Чрез светлината ще мислиш право, чрез въздуха ще добиваш сила, чрез водата животът влиза в тебе, чувствата. Твоите чувства не могат да се облагородят, ако не знаеш законите на водата. А пък доброто, това, което става основа на живота, то е храната. Говоря сега обективно. Знанието и силата ако дойде на помощ на живота, и доброто даде материал, чрез който животът може да се прояви, тогава можем да напредваме. Вие мислите, като умрете, как ще ви посрещне Христос на онзи свят. Представяте си ангелите. Това може да е вярно, а може да не е вярно. Това, което ще срещнете, може да има известно подобие, но това, което ще срещнете, нито на ум не ви е идвало. Някой казва, че е видял ангели. Вие не знаете какво е един ангел, каква красота представлява. Не знаете какво лице е ангелското лице. Като те погледне, такъв мир настава в тебе – всичко в тебе се стопява, всички недоволства в тебе ще изчезнат и ще се възцари една нова светлина в тебе, и ще се зароди в тебе желание да бъдеш като него. И ти не можеш да се освободиш от него, и ти не можеш да се освободиш от тази форма. В ангелското лице няма нищо користолюбиво, то е един поглед на детство, един поглед така хубав, че ти от всичко се освобождаваш. У него умът, силата и животът така са съчетани, ти виждаш такава съразмерност в тялото и лицето.

Някои казват, че са виждали ангели. Някои служебни ангели се явяват с голяма светлина. Ангелската светлина може да ослепи човека. Апостол Павел като отиваше за Дамаск, яви му се един ангел. Като му се яви Христос, апостол Павел ослепя, и трябваше да го лекуват хората, за да паднат люспите от очите му. И като се яви един ангел, може да ослепеете.

Но някой може да види и тук на земята, защото има ангели на земята. И тук между вас има някои ангели. Кои са? Трябва да имате

едно вътрешно прозрение на нещата. Вие казвате: „Сега нямаме ли прозрение?“ Имате всичкото прозрение, но умът ви е отвлечен. Една слугиня прегорява яденето. Кои са причините, че прегорила яденето. Тя е млада, на деветнайсет години, тя не само веднъж ще прегори яденето, но много пъти ще го прегори. И тя е прегорила яденето по следната причина – един ден се разхождал по улицата ангел, и тя видяла много хубав костюм, и влиза вкъщи и си туря дрехата, шапката и се оглежда в огледалото. Тенджерата цъцри, и докато се облече, яденето прегорява. Един психолог ще обясни – яденето прегорява, понеже тя е видяла ангел и докато се облече и съблече, прегорява яденето. Друг психолог ще каже кои са били причините, че тя, като видяла ангела с тези дрехи, и тя искала да се облече със същите тези дрехи, тя е била поканена на един бал. Така че две причини има. Дрехите ѝ трябват за бала. Но защо тя иска да отиде на бал? *[Има някой си жени.???????]* Там половината са мъже и половината са жени, там си правят рандеву. Десет години не са се виждали и си казват: „Много се радваме, че се виждаме.“ И казват: „Да се сродим тогава.“

Сега разбирайте – за онзи, който разбира живота, всички прояви в живота са еднакво добри. А за онзи, който не разбира, някои неща са по-маловажни. Главата е по-важна, но важни са и краката, които носят тази глава. Важни са и ръцете, които помагат на тази глава. Важни са и ръцете, и мускулите, и малките влакънца. За онзи, който е пазил Божиите работи, всяка една малка нишка ако се поквари, е в положение да повреди на тялото. Това ще се отрази тогава и на цялото тяло.

Вие виждате един светски човек, но какво разбирате вие под думите „светски човек“? Българите са по някой път много философи, много трезви. Засвирят му и той казва: „Дайте ми сто грама винце.“ Държал си той шапката и я туря на масата, и пее една стара песен, как

са живели един ден *[някога]* добре. Дядо му бил добър. Как са живели хората добре, а сега светът се е развалил. И иска да направи добро, и дойде му наум, като чува цигуларя като свири, да отиде да купи един чувал брашно на една вдовица. А пък на другия човек никога цигулар не му свири, и той никакво вино не пие, и си държи кесията стегната, и за Бога говори. Кой е на правата страна? Онзи, на когото свири цигуларят и му се отваря сърцето, и дава. А ако даде два чувала брашно, още по-добре.

Апостол Павел беше напреднал в мистическия живот и казваше: „Когато искам да направя добро, злото идва.“ Много естествено е това. Тъкмо тръгнал бедният човек, иска да види дъщеря си, и той няма нищо. И вижда по пътя си една отворена кесия, и като видял кесията, забравил дъщеря си. Но след като взел кесията, после взел да мисли какво да купи за дъщеря си. Та какво лошо има, че той се спрял при кесията? Това е една мома, която го поглежда, и спира се той. Тя даде команда той да се облече хубаво, и той отива дома си, умива се, вчесва се хубаво и търси пак да я види. Той е войник. Вие ще кажете: „Това са детински работи.“ Това е един закон, който функционира вътре. И в младата мома, и в момъка ти трябва да виждаш закон, който функционира. Животът трябва да се прояви в правилна форма. И като се прояви, и ти, и окръжаващите са доволни. Христос казва: „Така да просветнат делата ви и умовете ви, и сърцата ви, че като видят тая светлина, да прославят Отца ви. Който е на небеса.“

Но това няма да стане в един ден, нито в една седмица. Но то може да стане и в един ден, не е мъчна работа. Не искам да се спирам върху това. Някои от вас слизате надолу. Но казвам ви, че следващия път ви предстои още по-висок връх и пак трябва да се качите. Вие сте се качили на този връх, който има най-малката височина, а пък следващият връх има по-голяма височина и по-големи възможности. Под „височина“ подразбирам и придобивки вътре в живота, под

думите „качване на един връх“ не подразбирам само едно обикновено качване.

За една седмица си задавайте въпроса, защо трябва да бъдем доволни. Дойде в тебе едно недоволство, попитай се кои са причините, защо си недоволен. Някой път и като си богат, пак си недоволен, и като си учен, пак си недоволен. Недоволството трябва да го обърнете в един стремеж за придобивки.

Англичанинът казва: „I die.“ Това значи „аз умирам“. А пък българинът казва: „Дай!“ Когато англичанинът умира, българинът живее и казва: „Дай.“ Произнася по един и същ начин и в английски, и в български. В природата има еднакви звукове, които имат диаметрално противоположно значение. Това, което за англичаните означава смърт, за българина означава думата „дай“. Ако кажете на български „шекер“, има едно значение, а на еврейски тази дума означава „лъжа“. Едно съвпадение. Лъжата произтича от факта, понеже искаме да сложим в основата на живота материята. Материята е само една възможност на Духа. Това са условията, при които Духът може да се прояви. В материалния живот вие не ще може да намерите смисъл – там ще намерите само външните условия. Ти ще се облечеш и тази форма ще зависи от Духа. Духът е използвал формите на материята. Допуснете сега, имате известно разногласие помежду си. Аз не искам да се примирите, но след като не се обичате, поне да сте толкова разположени. Вие се срещате и казвате: „Не искам да го поздравя.“ И той, като ви срещне, ще си обърне гърба и казва: „Не искам да го поздравя.“ Какво печелите двамата, като не се поздравявате? Какво печелите, като си обръщате гърба един на друг? Гърбът представлява егоистичния свят, а пък лицето представлява Божествения свят.

Гърбът представлява ада, а лицето – рая. Обръщаш си лицето към един приятел – ти си в рая. А пък обръщаш си гърба към него –

ти си в ада. И двамата сте в ада тогава. И [някой човек] обръща гърба си към тебе. Искаш да излезеш от ада, обърни си лицето към човека и му кажи: „Приятно ми е, че ви срещам. Макар и по-рано те срещах с гърба си, сега те срещам с лицето си.“ Но онзи ще каже: „Знаете ли, че вашите думи бяха тежки?“ Вие ще му кажете: „Те бяха думи от ада, но сега думите ни излизат от рая. Приятно ми е, че ви срещам.“ В рая другояче живеят хората. В ада живеят тежко. Щом обръщат лицето си към човека, веднага ще се измени положението.

И Бог казва: „Обърни се към Мен.“ Ти се молиш, но гърбът ти е обърнат към Бога. Ще си обърнеш лицето към Бога и ще Му кажеш следните думи: „Татко, досега аз не съм изпълнил закона Ти, но сега реших да изпълня закона Ти, както си наредил. Думите Ти няма да направя на две.“ Ще изпълниш волята Божия. По-рано ти искаше хората да се отбиват от пътя ти, а пък сега ти ще се отбиваш. По-рано си искал първото място, а пък сега ще дадеш на хората първото място.

Сега тук любовта я няма още, понеже не си местите столовете. Сега тук седи квартирният въпрос. Сега на вас не говоря аз – всичко това се отнася до разбирането на вашия дядо и баба. Вие носите стари неща. Вие казвате: „Знаете ли как са живели нашият стар дядо и баба?“ Аз казвам: „Много ми е приятно за това.“ Всичките ви книги съм ги чел и знам дядо ви и баба ви как са живели. Мога да ви чета и цели лекции по това, понеже тази литература я прочетох вече. И ще ми бъде крайно приятно да ми донесете други книги от друг характер. Сега ще ми донесете книги, как се развързват кесиите, как се прощава на приятелите и прочее. Сега от тези добри книги ще донесете.

Сегашният ви живот е предисловие. Новите книги ще ви бъдат полезни. В новите книги, които ще донесете, има нещо, което е за вас и което ще използвате. А пък досегашните книги ще ги турите настрани, вие ги знаете. Тази книга, която донесохте, беше от дядо ви.

Сега ще донесете от томовете на баба си. Още жените не са се проявили в света, понеже жените чакат дядовците да се проявяват. Те поне ще имат път оправен. Бабите ще дадат метод за прилагане.

В България всички земеделци са произвели своите волове в доктори. Българите казват на воловете: „Ди, ди!“ А пък в английски език на богословът, който има докторат, се казва DD[22]. Като впрегнете вашите мисли и думи, ще им кажете: „Ди, ди!“, тоест: „На работа!“ Ще им кажеш: „Ти си доктор по богословието, сега ще работите.“

Това знание, което имате, е полезно. То е само предисловие за знанието, което ще дойде. То е полезно за самовладеенето на нашите мисли. Аз, като минавам покрай хората, усещам едно ужасно дразнене. Чувам един шум. Малко като бутнеш човек, той е като кон, иска да те ритне. Волът като го бутнеш, иска да те бодне. Малко ще упражните самообладанието. Като дойде страданието, ще го вземеш със щипци и ще го огледаш. Ти казваш: „Аз страдам.“ Че вие още не знаете какво нещо е страданието. Трябва да разбирате как да се справяте с едно страдание. И ако дълго време гледате страданието във вас, ще се зароди едно ново чувство, и вие ще намерите в страданието една работа, през която ще ви дойде голямо благо. Отначало мислите, че страданието е затвор, но ако го огледате хубаво, ще видите една работа, чрез която ще дойде голямото щастие, което вие очаквате. Като страдате, не се обезсърчавайте.

Някой път вие чувствате една голяма празнота. Радвайте се, [че] чувствате тази голяма празнота, понеже в празния съд се туря вода. Пълното сърце трябва да се изпразни, а празното – да се напълни. Това е закон на природата. Тези смени съществуват.

Вие се дразните. Дразненето е едно неразбиране на известни закони. Например дразни ви, когато духа вятър и носи прах в очите ви, но после това ще се превърне в дъжд. Ще завали дъжд и ще напои

[22] **DD** – Doctor of Divinity (англ.) – доктор по богословие

тревите, житото и ще има плодородие. Така че не се дразнете от онова, което ви дразни, то е прах, и този прах после ще донесе своята полза. Та вашите страдания са тези, които носят благата.

Единственото Същество в света, което страда, е само Бог. Другото страдание е само отчасти. Бог ви е дал свобода, и ти си злоупотребил с нея. Бог е в състояние да смаже тази форма, и Той се въздържа. Бог те оставя с векове ти да се разкаеш, и един ден ти да се поправиш. Не се противете на Божиите разпореждания. Не се противете на страданията. Познавайте страданията и не им се противете. Не се противете и на злото.

От всички неща, които казах, кои неща запомнихте? Какво сте запомнили? Кое остана в ума ви? Коя мисъл е най-важна? (Сестра Радка Давидова: „Във всичкия си живот да гледаме да изпълним волята Божия.“)

От мое гледище аз се радвам, че сте недоволни, и като станете доволни, пак ще се радвам. Като сте недоволни, радвам се, че ще станете доволни, и като сте доволни, пак се радвам, че ще станете недоволни. Когато аз се радвам за доволството ви, аз съм мъж, а когато се радвам на недоволството ви, аз съм жена. Следователно радостта е за мъжа, а недоволството е за жената. Преведете го сега. Тогава казвам: работата и копането е за мъжа, а почивката е за жената. Мъжът, който се е радвал, ял и пил, той ще работи. А жената, която е недоволна, ще си почине.

Когато ти си недоволен, ти си жена, защото недоволството произтича от чувството, а пък радостта произтича от ума. Случи се нещо, и ти не знаеш защо се е случило и си недоволен. Ти си в чувствата. Излез от областта на чувствата и намери ума. Искаш да направиш едно добро и като намериш форма, в която да направиш доброто, [ти ще бъдеш доволен,] и ако не можеш да намериш добра форма, ти ще бъдеш недоволен. Също така, ако си музикант, и не

можеш да пееш, пак ще бъдеш недоволен. Ако не можеш да издържиш това, което чувстваш, то е недоволство.

Кому принадлежи радостта? Умът е, който носи радост, а пък сърцето носи недоволство. Но сърцето носи условията, при които умът може да бъде радостен. И умът носи условията, при които сърцето може да разреши вечната задача на недоволството.

Сега ще ви дам една задача за една седмица. Всеки ден отбелязвайте през деня колко пъти сте мъж, тоест колко пъти сте радостен, и колко пъти сте били недоволен. Отбелязвайте си това и отбелязвайте и времето, дали е облачно, дали е валяло дъжд, дали има вятър и прочее. Много е важно да се види и какво е времето – има едно съответствие.

7:40 часа

Тринадесета лекция на Общия окултен клас 19 декември 1934 г., сряда, 5 часа, София – Изгрев

ПРОВОДНИЦИ

Отче наш

Всичко в живота е постижимо

Ще прочета втора глава от Първо послание към коринтяните *(от 6 до 16 стих).*

Има няколко начина за разбиране на нещата. Те трябва да се спазват. Съществува едно заблуждение, че ние считаме истината като нещо материално, което можем да намерим някъде. Трябва да си съставите една истинска идея за голямото и малкото. Какво можеш да приказваш на един глух човек? За да разбира човек, трябва най-първо да му са отпушени ушите. Какво може да приказвате на един сляп човек за светлината? Или какво може да приказвате за хубавите цветя, за миризмата им на един човек, чието осезание не е развито? А пък има и други сетива някъде вътре в човека, които трябва да се развият. Има два вида сетива – едни груби сетива, те схващат нещата много повърхностно, само отгоре. Който не разбира, като види една дреха, повлиява се от цвета ѝ, гледа да е шарена, пъстра и казва, че е хубава дреха. А който разбира, той гледа най-първо качеството на плата, от какво е направен той, и после иде цветът. Цветът иде отпосле, а същината е самият плат.

Една песен, която вие пеете, тя си има една външна краска, има си там известни правила. Казват – време, такт трябва да има. Но един пее една песен, друг я пее, но не могат да я изпеят правилно. Може да дадеш на песента две различни съдържания. Има нещо в гласа – има известни интонации в гласа, които със знаци не могат да се предадат. Можеш да предадеш нещо чрез модулация на думата.

Вие седите в едно положение, всеки от вас има по известна теория известни схващания. Имате идея за Бога, смътна идея. Имате идея за баща си, за майка си, но да ви попитат конкретно какво нещо е майка ви, баща ви, ще се намерите в чудо. Ти виждаш баща си така, както всички други хора. По какво се различава баща ти? Значи тази идея не може така лесно да се определи.

Някой казва: „Говори ми истината.“ Може да се говори истина, но това е обикновена истина. Ти не можеш да говориш истината, ако не живееш в нея. Ти не може да ходиш, ако не си жив. Не може да мислиш, ако не си умен. Най-първо умът трябва да предшества мисълта. Животът трябва да предшества движението, защото движението е резултат на самия живот. Някой казва: „Не ми е добре.“ Добре да се живее, това са отлични понятия. Сега не живеете ли добре? Къде ще намерите хора, които живеят по-добре от вас? Че как се живее добре? Слава Богу – не сте глухи, слава Богу – не сте слепи. Обонянието ви е на място, езикът ви е на място, виждате, разговаряте се, смеете се, пишете. По какво се различава добрият човек? Под добър човек разбираме човек, чиито джобове са пълни с пари. Добрият човек е проводник на живота. Той, като влезе, нищо не дава, джобовете му са празни, но дето мине, той оставя повече. Той е като слънцето – като мине някъде, там всичко расте, дава живот навсякъде. Това е добро. А пък даване на пари, на жито, да се прави добро – това са само резултати.

Да допуснем, че ти дадат тема да пишеш, какво нещо е добрият човек. Всеки ще опише, както разбира. Вие давате мнението си, че еди-кой си човек не е добър, защото не ви е казал сладка дума, не те е погледнал както трябва. Вие казвате: „Не ми се харесва той.“ А пък щом ви погледне мило, вие казвате: „Този брат никъде го няма. А онзи гледа студено – не го харесвам.“

Това са много повърхностни разсъждения. Право е, че онзи, който е добър, е както слънцето. Всеки лъч, който иде от слънцето, носи живот.

На първо място – не се спъвайте. Вие често пъти се спъвате, както онзи стар дядо, който седял до едно дърво. Малкото му внуче се приближило до него с един конец и му казало: „Да те вържа, дядо." Детето обикаля дядото с конеца, дядото се смее. Детето все обикаля – един път, два пъти, три пъти и прочее – дядото все се смее. Обиколил го двеста пъти. Най-първо дядото мислел, че това е смешно и се смеел, но като обиколило детето двеста пъти, дядото казал: „Дядовото, ще ме омотаеш." Детето казало: „Я се освободи!" Като се омотаеш с тънкия конец двеста пъти, ще се намериш в трудно положение.

Да кажем, че вие сте един стар умен човек. Искаш да вършиш една работа, но казваш: „Тази работа няма да я бъде." Един път конецът е замотан. Пак повтаряш: „Тази работа няма да я бъде. Няма да я бъде, не ми хваща окото." Ето втория конец. „Няма да я бъде, няма да я бъде." Свързваш се ти със своята мисъл. Тази отрицателна мисъл постоянно те обикаля и свързва.

Ти казваш: „Като отидем на онзи свят." Казваш: „Като умрем." Ти не знаеш какво нещо е умирането, не знаеш какво нещо е онзи свят, не си бил между ангелите. Смътна идея имаш за това. Ти мислиш, ти си представяш, че като отидеш на онзи свят, ще те посрещнат с песни и цветя. Възможно е, но възможно е и да няма никакво посрещане. Писанието казва: „Онова, което Бог е приготвил за онези, които любят, око не е видяло, ухо не е чуло и на сърцето на човека не е идвало." Тези същества, които любят, са най-разумните същества. За да любиш, трябва да бъдеш най-разумното същество. Вие някой път запитвате защо трябва да Го обичаш. Ти няма какво да Го обичаш, ти ще станеш проводник на Божествената любов. Ти не обичай хората, но стани проводник на любовта на Бога – да мине любовта през тебе.

Някой пита: „Като го обичам, какво ще стане?“ Казвам: „Ще стане това, което става чрез джама.“ Какво става чрез джама? Джамът, като пуща светлина, той е авторитет, ако не пуща светлина, вземат та го изхвърлят и турят друг джам. Значи, ако пущаш да минава през тебе любовта, ти ще седиш в живота, а пък като не я пущаш, ще кажат: „Този джам не е хубав.“ Ще го извадят и ще турят друг.

Това изваждане става често. Ако не сте духом разположен, тогава не сте добър проводник на Божествената любов и това неминаване на Божественото през теб причинява ти вече страдание. Значи страданието показва, че има вече някакъв дефект. Страданията не са нещо произволно. Вземете болките, които се явяват някой път. Пиеш студена вода, капилярните съдове се свиват. Имаш изобилна кръв, която не може да тече свободно и се явяват болки. По някой път изстиването може да дойде отвънка. Студено е вън и изстиваш, и казваш: „Неразположен съм. Не зная какво ми стана.“ Ще мислите, че сте урочасан, че зле ви погледнал някой, а пък причината не е там. Причината е във времето. Ако погледнете барометъра и термометъра, ще видите, че температурата е спаднала от четири градуса над нулата – има разлика десет градуса. Тая промяна на температурата е станала причина на твоето неразположение, а пък ти мислиш, че онзи криво те погледнал. Причината не е там, то е само съвпадение, едно следствие.

Та най-първо всяко неразположение, което има във вас, показва, че някъде трябва да има някакъв дефект. И то или във вас, или в окръжаващата среда. Причините на твоето неразположение може да са чисто материални, може да са духовни, а може да са от умствен характер. Причината може да е в яденето, може да е във въздуха, може да е в светлината, във водата, може да е във вашите чувства, във вашия черен дроб – той може да не функционира правилно. Или причината може да е във вашия далак или във вашия слънчев възел,

или в малкия ви мозък, или в задната или в предната част на големия мозък. Трябва да я намерите. Когато дойде във вас едно неразположение, трябва да направите научни изследвания. Трябва да намерите на какво се дължи то.

Аз съм забелязал в училището – ученикът показва на учителя, учителят го блъсне по лицето и казва: „Марш!“ Ученикът сега не знае защо го е плеснал учителят и учителят не знае – у него са заражда едно такова желание. Между ученика и учителя има известно отношение. Учителят, като погледне друг ученик, не го блъска по същия начин, а е любезен с него и онзи ученик се старае да разбере, образува се една вътрешна връзка. Учителят казва: „Вижте, този ученик сега разбира.“ Коя е сега връзката? Защо единия изпъди, а пък на другия се мъчи да му разправя? Вие ще кажете така: „Той обича единия повече.“

Всеки ще намери противоречия в живота, в семейството и прочее. Всеки ден вие едного приемате, а пък другиго изпъждате. Една мисъл изпъждате, а друга приемате, коткате я. Вие ще кажете: „Това е в моя навик.“ Или ще кажете: „Този е по-добър, и онзи не е така добър.“ Но може и да не е така.

Сега вие не считайте, че когато някой човек е сериозен или че плаче, че това [е] нещо лошо, а ако се смее, че това е нещо добро. В смеха има разширение, а пък в плача има интензивно свиване. По някой път има плач, който разширява. Плачът е един метод. Този човек, който плаче, той се мие, чисти се, казва: „Колко ми е лошо.“ *(Учителят пее тези думи.)* Пее си той: „Колко ми е лошо, лошо, лошо.“ След един-два часа виждаш, че той вече е весел. Че този човек се е прал. Какво лошо има в това? Значи той си казва: „Окалял съм се, трябва да се изчистя. Очистих се.“ *(Учителят изпя тези думи.)*

Та ви трябва един вътрешен научен метод за самоизследване. Вие казвате: „Не зная какво ме сполходи днес. Не ми върви, урочасаха

ме.“ Никакви уруки няма тук, но не че няма изобщо уруки в света. Има уруки в света. Срещнете някой човек с гъсти магнетични и електрични течения и те напълни с кал, и не може да се освободиш. И като не може да се освободиш от неговото електричество, ще те удари в главата. Има хора, които като погледнеш, ще се урочасаш. Има уруки. Бабите често лекуват урукити. Урочасал биволът и умира. Има хора, които, като погледнат един здрав бивол и кажат: „Много хубав бивол“, и биволът падне. И ако не дойде баба, биволът може да умре. Тича бабата, блъсне бивола тук-там, потегли го тук-там, и биволът стане и се разтърси. Урукитe, това са удари вътре, духовни удари. Вие не мислете, че няма такива удари. В духовния свят има удари. Трябва да изучавате силите, които действат и вътре във вас, и вън от вас. Вие изучавате сега само резултатите. На вас един човек е неприятен, но това е резултат.

Разправиха ми един пример. В едно семейство някой си момък се влюбил в една чорбаджийска мома. Той няма нищо, няма къде да се завърти. Всички говорят за него, и дума не може да бъде за женене. Но идва друг, дядо му оставил голямо богатство – двеста хиляди гроша. Старите го харесват. Ние във всички неща туряме един материален елемент. Материята, това е равносилно на енергията. Материята е събраната енергия на едно място, на която ти в дадения случай можеш да разчиташ. Но ти трябва да разбираш качествата на тази енергия, която е вложена в тебе. Ние най-първо трябва да знаем да оперираме с нашето тяло. С известни енергии и материи във вашия мозък трябва да знаете как да оперирате. Няма да оперирате само с известни клетки. Те са безброй клетки. Трябва да знаете да впрегнете всичките на работа и тогава ще имате едно хубаво разположение. Ако седиш и казваш: „Аз трябва да бъда добър, аз трябва да бъда добър“, това е едно еднообразно положение. Ти и без това си добър, по-добър човек от тебе няма.

Какво трябва да разбираме под тези думи „по-добър човек“? Ето какво аз разбирам. Срещам един човек на пътя. Имам един човек, този човек е здрав. Казвам: „По-добър човек от този няма.“ И му казвам: „Колко ще вземеш за товара?“ „Толкоз.“ Къде ще търсим сега друг? В дадения случай един човек, който може да извърши една работа, по-добър човек от него няма. В следващия час може да намериш друг един човек, но ти не казвай, че този човек е по-добър от онзи. И не казвай, че този човек, който нищо не е направил, че е по-лош. И онзи, който не е услужил, може да е добър.

Ти казваш сега: „Аз нищо не съм направил за Господа досега. Трябва да се излее Духът върху мен, и да отида да работя.“ Вие считате Духа като нещо, което ще ти се налее. Казано е: „Ще ви изпратя Духа Си.“ Под думите „изпращане на Духа“ се разбира образуване на една вътрешна връзка. Идване на Духа не е нищо друго, освен образуване на връзката. Щом тя се образува, тогава разумният Дух почва да действа. Вие имате един кепенк затворен. Стаята ви е тъмна. Трябва да отворите вашия кепенк, за да се образува една връзка между външния свят, светлината и вас, та да може светлината да прониква в стаята ви. Не че светлината сега ще се образува. Тя си съществува, но тя сега ще влезе във вас.

Вие очаквате Духът да дойде. Просто ще станете проводници на Божията любов, и като станете проводници на нея, то вече Духът, разумното, действа. Просто премахнете онази малка причина, която спъва. Вие казвате: „Аз още не съм готов.“ Днес казваш така, утре казваш пак така и тъй нататък. Станеш на четирийсет и пет години, на шейсет години, на седемдесет години и казваш: „Не съм готов.“ Станеш на осемдесет години и повече, задигнат те, и ти казваш: „Когато дойда друг път.“ Не, стани днес и кажи: „Днес съм готов.“ Никога не казвай, не си готов. Под думата „неготов“ може да разбираш, че не си готов да дигнеш земята, да нахраниш целия свят и

прочее. Но може днес да си готов да направиш едно малко добро, което другите не могат да направят. И като го направиш, в тебе ще дойде една нова топлина.

Свързали едного с един тънък конец, завили конеца около него и го вързали, и му казали: „Да не се мърдаш, че ако речеш да се мръднеш, ще се порежеш.“ Той седи и гледа да не бута конеца и казва: „Ще се порежа.“ И казва: „Да дойде някой да ме освободи.“ Идва един с едно дърво и казва: „Какво седиш тук?“ Като го удари онзи, конецът се скъсва при мърдането на вързания и последният казва: „Този конец не бил толкова опасен.“ Вие седите и сте свързани. Идва едно голямо нещастие отгоре ви и вие скъсвате конеца. Малки работи има в живота, които ви спъват – най-малки работи. Вие казвате: „Защо Господ допусна този дявол, който ме е свързал?“ Защо ти допусна дяволът да те върже? Дяволът е шегаджия. Гледам един човек, доста възрастен, върху един сламеник. Наблюдавам деца с игла – шият нещо. Те му зашиват краката, дрехите, след това запалиха това с кибрит и се скриха. Старият се чуди. Аз го наблюдавам. Психологически смешно е. Той сега си спомня, че си е легнал. Той си е легнал свободен, а сега са зашити панталоните му, палтото му за сламеника и не може да разбере как е станало това. Казвам му: „Още веднъж когато спиш, не оставяй да има деца около тебе. Тях ги няма сега, изчезнали са.“

Сега изяснявам един психологически закон. Ти си легнеш спокоен, и тези деца те зашият, и като дойде огънят, ще се намериш в едно противоречие, в едно трудно положение. Този дядо не може да се освободи – зашит е, но аз имам ножче, освобождавам го. И той, като дойде на себе си, усмихне се малко и казва: „Те са такива, онези малки чортове. Само да ги зная кои са.“ Питам сега, откъде у тези деца сега се зарежда тази идея?

Да ви приведа друг пример. Това не само в България го правят. В Америка, в един от най-видните университети, преди четирийсет години отива председателят на щата с кабриолет в университета да посети сина си и да говори с ректора. Оставил си кабриолета вън с един кон. След час излиза и вижда, че кабриолета го няма на мястото, а го гледа, че е горе на покрива на университета. Конят е долу, а кабриолетът – горе. Студентите се качили горе и свалили кабриолета по молбата на председателя на [щата] – той сега плаща на други студенти да му снемат отгоре кабриолета. А кои са направили това, никой не знае. В същия университет става друго нещо. Всеки ден се разхожда ректорът на университета с кабриолет. Студентите в негово отсъствие вземат че измъкват предните колела и ги турят отзад на кабриолета, а задните турят отпред. Ректорът се качва на кабриолета и вижда, че има нещо не в ред. Среща го един студент и му казва: „Господин ректоре, има нещо станало с вашия кабриолет. Задните колелета са отпред, а предните са отзад.“ Слиза ректорът, студентите започват да поправят и турят колелата на местата им, и се урежда въпросът. Това става в една просветена Америка.

Някой път децата правят такива шеги, но тук в случая това не са глупави деца, а студенти от трета и четвърта година, но искат да направят шега да се посмеят.

Та казвам, у човека има един вътрешен произвол, който трябва да намерите и да уредите. Веднъж в един американски университет често взимали кабриолета на ректора и отивали с него на бостана да крадат дини. После ректорът си търси кабриолета, и не го намира. После му казали, че кабриолетът е в бостана. Ректорът, за да изучи работата, веднъж се дегизирал, облякъл се като студент и отишъл с тях в бостана, и тъкмо слизали от кабриолета, той казал: „Boy!“ Студентите познали по гласа му, че това е ректорът, и оттам насетне шегите престанали.

И вие ще кажете вътре в себе си на произвола, който съществува във вас: „Воу!“ и се реши въпросът. Не че тези студенти имат нещо лошо, но студентите лекуват ректора. Има нещо в ректора, което те не одобряват и искат да му дадат един урок. Ако го обичаха, не биха правили така. Има нещо в него, което те не обичат, и искат с шега да го изправят.

Някой път и с вас става така. Вие може да сте подложени на някоя вътрешна шега. С кого не е ставало това? Имаше един наш брат, който беше ревностен проповедник – Петър Тихчев. Една шега беше станала с него. Дошли деца и му турили знаме отзад. Той върви със знамето и всички се смеят наоколо. Той носи знамето. Приближава се един и му казва: „Има нещо турено на гърба ти.“ Какво е то? Те го направили знаменосец.

Та най-първо ще се очистите от всички ваши знамена, които са на гърба ви. И когато отивате в университета, не отивайте с кабриолет. И попипвай дрехите си, виж да няма някое знаме по тях. И в университета отивай пеш, понеже този кабриолет е излишно нещо. Ти носиш излишен багаж в себе си. Никога не носи в себе си излишни идеи, излишни мисли. Ще ти направят някоя шега с тях. Заключението е: често в нашия живот има неща излишни. Ние често искаме да бъдем добри, за да ни видят хората. И това е хубаво, не е лошо, но трябва да бъдем добри за самите нас, понеже тази добрина аз трябва да я чувствам най-първо, а не хората. Доброто трябва да бъде най-първо заради мен.

Същият закон е и заради други неща. Когато аз ям, тази храна трябва да е най-първо приятна за мен. Аз трябва да я чувствам. Та доброто ние трябва да го чувстваме в нас. И ако това чувство е правилно, то ние имаме вече една ясна представа. И тези правилни чувствания градят в живота. Хубаво е да има човек правилни чувствания. Някой път може да си скръбен. Чувстваш, че тази скръб

не е намясто. Скръбта ти е намясто, че се ползваш от нея. А някой път се радваш и чувстваш, че радостта ти е намясто. А някой път скърбиш или се радваш и чувстваш, че не са намясто.

Да нямаме две мисли за едно и също нещо. В Божествения свят не можеш за едно нещо да имаш две мисли или две чувствания, но ще имаш една права мисъл, едно право чувство и едно право желание.

Не трябва да казваш: „Утре ще бъда по-добър." Доброто е в разбирането на нещата.

Тук има няколко единици с разни големини. Ако първата единица представлява един нос с дължина три сантиметра, то има вече едно влияние. А пък ако трета линия има дължина шест-седем сантиметра, този нос ще има съвсем друго влияние. Енергията, която се прекарва през един дълъг нос, се различава. Всяка една линия по своята дебелина и дължина има известно значение, известно влияние. Ако твоят нос е дълъг и тесен, ще има едно влияние, а ако е дълъг и широк, ще има друго влияние. Ако носът ви е дълъг, а е спитен отстрани, вие всякога ще бъдете един човек нервен, сприхав, неразположен духом. А когато крилцата на носа са добре развити, това показва добра дихателна система, това говори за човек, който диша добре. Ти трябва да дишаш добре, за да се развие долният край на носа ти. Ако не дишаш добре, носът ти долу не е развит. Но разбира се носът не трябва да бъде дълъг двайсет сантиметра.

Обичта, любовта всякога се отличава с една мощна сила. Там, гдето има любов, има растеж, има знание, има богатство, има сила. Любовта е най-мощният подтик. Под Божествена любов аз разбирам най-мощният подтик за придобиване на всички Божии блага. Това аз разбирам под думата любов. Без любов Божиите блага не могат да дойдат. И когато дойде любовта в тебе, в тебе ще се зароди желание да обичаш, желание да станеш силен, желание хубаво да ядеш, желание

хубаво да правиш нещата. Гдето дойде любовта, ти имаш желание да правиш нещата както трябва. Без любов ти си индиферентен и казваш: „Това не струва, онова не струва.“ Щом дойде любовта, тя ни заставя да се интересуваме. И всякога трябва да имаме това разположение.

Ние седим и казваме: „Мене няма кой да ме обича.“ Идеята не е права. Ти не разсъждаваш правилно. Има Един, Който ви обича. Всеки ден за тебе изгрява слънцето. Слънцето, като изгрее, те търси. Има едно същество, което, като излезе, те търси. Слънцето те обича. По слънцето аз разбирам Бога, Който те е създал. Както ние се интересуваме за една своя картина, така и Бог се интересува за когото и да е. Той се интересува как ти растеш, дали онова, което е вложил в тебе, расте, или не. Ако ти не си Го видял, то е друг въпрос. Може твоето внимание да е било отвлечено някъде. Нали някой път някои деца са толкова увлечени в работа, че баща им минава, и те не го виждат. Ти може би си занят с някои материални работи и Господ е минал десет пъти около тебе, и ти не си Го видял, и после казваш: „Мене няма кой да ме обича.“

Помнете, че има Един, Който ви обича, и няма какво да се обезсърчавате. Сега Този, Който ви обича, някой път може чрез някои външни хора да ви покаже това. Но да допуснем, че Той чрез външни хора не се проявява, какво трябва да бъде тогава вашето положение.

Вие искате сега Господ да ви обича, нали така. За какво Господ трябва да ви обича? За колко неща трябва да обичаме един човек? Вие толкоз говорите за любовта, кажете ми сега кой е подтикът на любовта, кой е подтикът, за да обичаш един човек? Малкото дете обича майка си, дъщерята обича бащата си, приятеля си. Но кой е подтикът сега да се образува приятелство, кой е подтикът за любовта между детето и майката, между детето и бащата, между слугата и господаря? Това е един цял научен въпрос. Всички вие си имате

известни възгледи. Вие ще кажете за някого: „Той има добро поведение.“ Това са общи неща. Аз изхождам винаги от материалния свят. Спирам се при един извор, спирал съм се много пъти. Гърлото ми е засъхнало, пия вода, придобивам разположение. Аз някой път обичам това качество на водата. Като пия, не ме пали вече на жажда, утолява ми се жаждата. Има една вода, която върви добре – мека е. Чета една хубава книга – има храна в нея, тя изменява целия строй на моята мисъл. Аз почвам да мисля другояче. Аз обичам тази книга, много ми е приятна. Или виждам една хубава картина. Бил съм в мрачно настроение, като погледна картината, тя ме вдъхновява. Всяко нещо, което може в дадения случай да измени нашето състояние от едно положение в друго, то е добро за нас. Образува се една връзка между самия предмет и нас. Връзки се образуват само между живите същества.

Та гледайте сега да правите, но не изкуствено, онези разумните връзки. Оценявайте нещата. Вие срещате един човек по пътя. Този човек не е случайност. Той ще играе важна роля във вашия живот. Ако знаете как да се поставите с него, това ще бъде едно щастие за вас. Той е от Бога изпратен.

Сега да обясня какво аз подразбирам с думите „да се съпоставите с него“. Ако ви дадат най-добрата храна, и не я дъвчете добре, то целия ден ще бъдете неразположени, ще имате тежина в стомаха си, но ако я дъвчете добре, ще кажете: „Такава храна не съм ял.“ Някоя идея ви се представя в пътя ви. Ако тази идея я вземете и я приемете, то тя ще бъде цяло щастие в живота ви, но ако не я приложите, то ще усетите известна скръб, че сте изгубили нещо. И Писанието казва: „Не изгубвайте благоприятните условия, които носи всеки един ден. Вчерашният ден носеше едно благо, днешният ден носи едно друго благо.“

Та сега онова, което е посято във вас, трябва да възрасне. Има много неща, посети във вас, за които трябва особена Божествена енергия, за да могат тези семенца, тия дарби, да израснат. Например ако слънцето изгрява, и вие не излезете да се поставите да ви огреят слънчевите енергии, вие не може да приемете тази прана, която очаквате от слънцето. Ще излезете и ще изберете най-хубавото място. Аз съм виждал котка – сутринта тя се поставя на едно място да я огрява слънцето и ще си легне, и ще си тури гърба срещу слънцето. И тази котка, без да мисли като философ, тя се е турила така, че да може да приеме здравословните слънчеви лъчи. И вие трябва да бъдете толкова умни като тази котка. В това отношение аз считам котката за умна и казвам: „Браво!“ Казвам, както тази котка знае да приема слънчевите лъчи, ако тя знаеше така хубаво и да яде, тя щеше да бъде талантлива. Но котката не се научила да яде правилно, котката в яденето не спазва никаква хигиена. Тя е много нетърпелива. Като дойде за яденето, не ѝ стига умът. Дайте ѝ една мишка, и ще я изяде с нейните черва и козина. Още не е научила котката да яде правилно. Аз съм виждал една котка възпитана – живее у Иларионови. Тя не яде мишки. Хване една мишка вкъщи и я изнесе на поляната, и я бутне с крака си да си върви. Хване друга мишка на поляната, внесе я вкъщи и я пусне. А от къщи ги носи вън. И внася други. Не яде мишки – играе си, играе си с тях и ги пуска, и казва на мишките: „Да си вървите.“ Единствената възпитана котка. Но тази котка тук не е такава. Да оставим това сега. Котката е емблема на външните етикеции. По обноски, по чистота можем да я вземем за пример, но в хигиенично отношение, за яденето, няма да се допитвате до нея.

Нова идея е всяка една идея, която може да измени в дадения случай вашето състояние и да внесе във вас една обнова, колкото и малка да е тя. Всяка мисъл, всяка идея, която не може да внесе една обнова във вас, тя не е нова.

Трябва да има една постоянна обнова, защото религиозните хора считат, че като станат религиозни, трябва да пожълтеят? Аз разбирам каква е тяхната идея. Те, като казват да пожълтеят, разбират да си умен. Но да пожълтееш, като се развали черният дроб, това не е ни най-малко поумняване. Има една жълта светлина на лицето, която е приятна, но има една жълтина, която е един органически недъг. Има една червенина в лицето, една краска, която е емблема на човешкото здраве, но има една червенина, която е емблема на нездравословно състояние. Има един синкав цвят, който е емблема на духовно състояние, а пък има една синкава краска, която англичаните наричат така. Аз съм „blue“[23]. „Blue“ значи „син“, но значи едновременно и неразположение.

Та всяка една Божествена мисъл, която може в дадения случай да произведе един малък преврат във вас, да измени състоянието ви. Всяка една мисъл, в която се съмняваш дали е права, или не – тази идея е неразбрана за тебе.

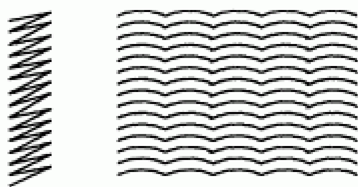

Фиг. 1

Да допуснем, че имаш едно лошо състояние. Как може да го измените? Вземете един лист хартия и започнете да пишете върху нея тези линии. Искате да образувате в себе си едно Божествено разположение. Вземете си молив и най-първо определете първото положение – неразположението *(в рисунката – острите върхове)* и после веднага почнете следующи линии, правилно изкривени, и като

[23] **blue** (англ.) – син цвят, тъжен

направите една-две, три, четири, десет линии, и ще почне да става една промяна вътре във вас.

Та целият външен свят, всичките тези промени, които стават в природата, не са нищо друго, освен да внесат една промяна и обнова във вас. Например облачно време, дъждовно време, слана и прочее, всички тези промени имат за цел да изменят нещо. Всички тези промени имат за цел да изменят нещо във вас по един обективен външен начин. Бог ни действа предметно. Ние не сме дорасли още, за да разбираме вътрешната страна на природата и като деца трябва да се учите от външната ѝ страна. И тези линии после може да ги съедините.

Аз, като имам някой път неразположение, седна и си поиграя – с едно перо рисувам криви линии, при което, във всяко едно движение мисълта ми да вземе участие, във всяка крива линия. Кривите линии са спасителни линии, а правите са творчески линии. Те са с големи амплитуди, те са за другия свят, за напреднали същества. Правите линии са за в бъдеще, а вие преждевременно сте започнали с големите работи. Някой казва: „Знаеш ли какво мога аз да направя?“ Това е за в бъдеще, това е за боговете, а сега ще работиш с малките работи. Тези прави линии, това са големите работи. Много мъчно се разрешават въпросите с тях, а пък с кривите линии е по-лесно.

Някой казва: „Той върви по крив път.“ Сега какво разбирате вие под думите „крив път“? Крив път е само онзи, който е задънен път. Кривите пътища са задънени пътища – тази енергия ще се върне назад. Например ти взимаш една нечиста храна, стомахът е задънен тогава и храната по същия път ще се върне. Това е крива линия задънена. А пък когато храната правилно си върви по естествения път, това е правилна крива линия. Така че има криви линии правилни и има криви линии задънени. Има кюнци, по които трябва да мине водата – това са кривите отпушени линии. Сега аз ви говоря за

отпушените криви линии. Тези криви линии са линии на магнетизма, а онези прави линии са линии на електричеството. Електричеството винаги върви по зигзаг, по прави линии, а пък магнетизмът – по криви линии.

Някой път вие мислите, че вървите право, но всъщност не вървите право. Няма нито един човек, който върви право. Ще видите, че един човек върви по улицата и образува криви линии. Като го погледнеш, като видиш пътя му, ще видиш, че той ни най-малко не е прав, но е една крива линия, която образува големи завои. Ние и в говора, и в ходенето – навсякъде правим криви линии. Кривите линии аз ги наричам линии на най-малките съпротивления. Правата линия, щом срещне съпротивление, щом условията са лоши, тя се изкривява, а пък щом условията са добри, тя върви право. Правите линии показват, че външните условия са благоприятни.

Кривата линия има два смисъла: съпротивленията на кривата линия може да са отвън, а може и да са отвътре. Ако съпротивлението иде отвън, кривата линия ще стане вдлъбната, а ако иде отвътре, тя ще стане изпъкнала. На някои от вас в лицето се забелязват такива линии. Когато стомашната система е развита, към слепите очи има такива линии. Тогава отвън човек има благоприятни условия да яде хубаво. Когато [в] долния край бузите му са вдлъбнати, а малко по-горе са изпъкнали, това показва, че условията на стомаха не са добри – този човек не може да яде хубаво. Когато стомахът е в здравословно състояние, тогава страните на човека на лицето са изпъкнали, а когато стомахът боледува, тези страни са вдлъбнати. Ако ти почнеш да мислиш правилно, ще се мине малко време и ще почне тази трапчинка малко по малко да се изправя.

Та онези, които се занимават с човешката мисъл, казват, че човек може да строи тялото си. То не е така лесна работа. Човек може да построи съвършено цялото си лице, ако знае как да мисли. И затова

са необходими хубавите мисли. Човек и при най-лошите условия да не се обезсърчава. Обезсърчението ще дойде, но да не се обезсърчиш. Ти може да пипаш една змия и да ти е отвратителна, но без да се уплашиш от нея, и да знаеш как да я уплашиш. По-кротко същество от змията няма. Кога? Когато е студено. И по-лошо същество няма, когато е топло. Значи пипай змията, когато е студено, а когато времето отвън е топло – не. Когато времето е студено, пипай я, а когато времето е топло, дръж я за врата

Сега тази змия какво изразява? У вас има известни сили, които при известни условия имат характера на змията. Когато условията отвън са много лоши, тези сили действат добре, но когато отвън условията са много добри, тези сили имат точно [обратен] характер. И когато някой човек забогатее, тези сили в човека действат зле и човек става друг. Щом е студено, тази змия е добра, но когато се стопли, тази змия става лоша. Понеже не познавате силите, някой път се намирате в студения свят и се радвате, понеже вашите змии са кротки. По някой път се намирате на топлия свят и тогава вашите змии са опасни. Пазете се в тези радостни дни – тогава тази змия може да ви ухапе. Това е цяла философия на живота. Когато животът външно се подобрява, вие трябва да бъдете много внимателни. Защо Господ ги е създал, оставете този въпрос. Без змии вие не можете. Това са сили. Всяка една сила, която работи, това е змия. Пътят, по който работи силата, е една змия. Тази змия може да ви бъде полезна и може да ви бъде вредна.

Има един приятел, който се занимава с електричество. Поправяше ми един самовар с електричество, стана контакт и като го жегна електричеството, той почна с щипци вече да върти – стана майстор. Като видя къде е причината, взема си ножче и отдалече буташе, и ми каза: „Ела да видиш къде е причината.“ Като бутна назад на едно място, изскочи искра. И каза: „Още не е поправено.“ И

като престанаха да изскачат искри, той каза: „Самоварът е вече поправен.“

Сега коя основна идея остава? Има Един, Който ви обича и вие бъдете проводници на Неговата любов. Като сте проводници, Той мисли за вас. Не спирайте любовта Му. Най-първо – бъдете проводници на Божията любов. С това вие показвате, че Го обичате. Да обичаме Бога, това [е възможно] само като проводници на Неговата любов. Когато имаш хубаво настроение, то е защото чувстваш Божията любов. Когато ти седиш и си проводник на Божията любов, ти вече вършиш волята Божия. Не е необходимо да ходиш някъде. Проводници трябва да бъдем и гдето отиваме, да носим Божието благословение. И където да отидем, да предаваме ние това Божественото. Да бъдем проводници на Божията любов.

После ще дойдем до по-дълбоката наука да се обичаме. То е по-дълбока наука. За да обичаш един човек, ти много трябва да знаеш. Бог обича всичките, понеже по-умен и по-мъдър от Него няма. Колкото по-малко обичаме, толкова по-малко знание имаме. Любовта е една мярка на знанието. Колкото по-малко обичаш, толкова по-малко сили имаш, по-малко добродетели имаш. Колкото повече обичаш, толкова повече знаеш, толкова си по-добър. Доброто е един резултат на любовта. Аз като кажа, че съм добър – не че съм добър, но любовта в мен действа. Казва ми някой: „Ти си много добър.“ Аз се радвам и казвам: „Аз съм добър по единствената причина, че любовта действа през мен.“

Казвам, всички можете да бъдете добри, ако любовта действа през вас. И всички можете да бъдете лоши. Кога? Когато външните условия се подобряват, и вие не ги разбирате, то силите във вас могат да ви направят много лоши неща. А пък когато външните условия се влошават, и вътрешните се подобряват, тогава ти може да бъдеш добър.

Сега ви желая следното. Отвътре да сте добри, отвътре да си подобрите условията. Според мен не се нуждаете от външни подобрения, а се нуждаете от вътрешното подобрение, от вътрешно разбиране, от една вътрешна философия.

Вие очаквате сега още нещо да ви кажа. В една гостилница след като ял един човек, очаквал нещо друго. Очаквал да му донесат нещо друго. Идва келнерът и му казва, че ще му представи сметката, да плати. Той му казал: „Дай това, дай онова." И очаквал още. И най-после дошла сметката – една сметка от двеста и петдесет лева.

Та сега, ако очаквате още – сметката. А пък аз не искам да дойде до сметка и да ви кажа защо. Искам да бъда искрен. Аз ще ви кажа каква е моята мисъл. Понеже условията отвън са лоши и ще ме оберат, то казвам: „Нека седят във вас парите." Вие може да ме считате за много добър, а пък аз съм съобразителен. Ако взема, ще ме оберат отвън.

Та и вие постъпвайте, както аз постъпвам – когато външните условия са лоши, пари не взимайте от никого, а пък когато външните условия са добри, вземайте пари от всекиго.

Хайде да изпеем една песен. Изпейте песента „Аз в живота ще благувам".

Нека сега изпеем думата „разположение". *(Всички изпяхме с Учителя тази песен много пъти. След това Учителят изпя тази песен по много начини.)*

Тази дума освежава, носи богатствата, които има в нея.

При всяка лъжа се намалява силата на ума и ставаш по-лек. Като говориш истината, придобиваш сила и тежест. Лявата [ръка] изразява по-нисшето. Това, което дясната прави, лявата да не знае. Но и каквото лявата прави, дясната да не знае. И после, като узрее, то лявата ръка ще го изкара навън.

Крий добродетелите си, а лошавините не крий. Лявата ти ръка да не знае добродетелите ти.

„Отче наш“

Четиринадесета лекция на Общия окултен клас 2 януари 1935 г., сряда, 5 часа, София – Изгрев

НОВО РАЖДАНЕ

„Отче наш“

„Махар Бену Аба“

Ще прочета „Послание към коринтяните“, втора глава – от дванайсети стих до края.

„Аз в живота ще благувам“

Имате ли зададена тема? Пишете върху темата „Отличителните черти на умния човек“.

Човек върви по един дълъг път. Какво се ползва от [извървения] път? Ако погледне колко път е извървял, какво го ползва? Ако ще спре на половината и каже: „Стига ми“, и остане, какво се ползва? Това не е достатъчно. Някой път хората се спират насред пътя и оставят за следващия път, за следващия ден, да разберат нещата. Човек, който отлага, той никога не може да смогне. Отлагането винаги показва една слабост в човека.

Аз сега говоря за отлагане на това, което може да направиш. Има неща, които не може да направиш, но има неща, които можеш да направиш, но отлагаш. Стреми се да не отлагаш. Ти можеш да донесеш [вода], но искаш да отложиш и казваш: „Друг ще донесе.“ Не отлагай – вземи си стомната и донеси вода. Ти не очаквай от някого – той може да дойде, но може и да не дойде. Това е само за изяснение.

Да кажем, че някой е посещавал някой концерт и е слушал да свири и казва: „Много хубаво е това, което свирят.“ Ще направя едно сравнение. Човек, който отива на един концерт, и не разбира добре това, което е свирено, прилича на един човек, който е поканен на един обяд само да помирише яденето. Друг яде, и той мирише, и

казва: „Много хубаво мирише това ядене.“ Всякой път ние казваме: „Много хубав е този концерт.“ Той не е ял, а само е помирисал. Трябва да ядеш. В музиката има едно вътрешно разбиране. Ако музиката [не] е направила преобразувания в живота ти, ти само си помирисал яденето. Когато човек се разболее, престава да пее. И когато човек стане лош, пак престава да пее. Някой път казват, че смелите хора, когато отиват на бойното поле, отиват с песни.

Някои отлагат да пеят и казват: „Аз остарях. На млади години се пее.“ Че защо на стари години човек да не може да пее? Има един атавизъм. Ти постоянно мислиш, че си остарял, и само за старините мислиш. Около тебе се наредят ред изречения. Ти казваш: „Остарях, остарях.“ И почват да се явяват такива образи – погледнеш на образа си и видиш някой бял косъм или някоя бръчка. И най-после мислиш как ще умреш, дали има онзи свят, или няма, какво ще бъде там положението. Но всичко това не е разрешение. И най-после си смутен. Дойде да те изповядва и ти казват: „Кажи си греховете сега.“ Като се изповяда човек, половината от греховете той скрива и половината изповядва. Досега не съм срещал в човешката история нито един пример, гдето някой да е изповядал всичките си грехове. Най-искрено са се изповядали Толстой и Августин, но и те скриха една десета от греховете си. Има неща, които не трябва да се казват, понеже, ако си изповядаш греховете, ще се заразят и другите. Не може да ги изповядаш тези неща. Някой казва, че си изповядал греховете. Не. Има някои грехове, които са приятни за изповядване, а други не. Какво подразбирате вие под думата „грях“? Много работи се разбират под думата „грях“. Грехът е една от големите спънки на живота. С тях се спъва животът. Дойдеш до една място и този грях става причина да изгубиш живота си. Някои сега мислят, защо трябва да изповядаш греха си. Ти трябва да изповядаш греха си, за да може да се възстанови животът наново. Някой път казват, че праведният

човек няма смисъл да се изповядва. Праведният човек всяка вечер трябва да прегледа живота си. Грехът е като прах и се отлага. Сега аз не искам да ви занимавам с греха, понеже, каквото и да говорим за греха, това е безполезно за човека.

Някой път хората се утешават и казват: „Моят грях е малък.“ Но грехът расте. Той е като някой аваланд[24], който слиза отгоре – отначало е малка снежна топка и колкото се търкаля надолу, става по-голям, и гдето минава, завлича всичко.

Сега има едно положение, на което трябва да обърнем внимание. Вие още не сте изучавали онзи вътрешния метод за самовъзпитание. В християнството има един метод за самовъзпитание. Сега не зная аз вие кой метод следвате, не зная по кои правила следвате. Кои методи за самовъзпитание следвате? Има много методи за самовъзпитание. Сега какво трябва да разбираме под думите човек да се самовъзпитава? Това произтича от думите „човек да се храни сам физически, да дъвче“. Той трябва да знае и какви храни да приема. Той не само че трябва да се храни, но той трябва да прави подбор на своите храни, да знае качествата на всяка храна, от която организмът му има нужда. Самовъзпитанието на човека, човешките чувства, имат нужда от някаква придобивка. Човешкият ум – също. Човешкото тяло, и то има нужда от придобивка. При самовъзпитанието има един метод, при който тялото може да уякне и да се хармонизира. Има начин при самовъзпитанието за уякване на човешките чувства и на човешките мисли. Една мисъл може да се кали, както сега хората каляват мекото желязо и го правят стомана или както сега правят желязо да не ръждясва.

Да допуснем, че някой път – представете си, че искате да се самовъзпитавате да не се плашите. Някой път подскокнете, като ви бутнат. Искате сега да се самовъзпитавате да не трепвате, като ви

[24] **аваландж** (англ.) – лавина

бутнат. Сега питам, по кой начин ще почнете да се самовъзпитавате? Този страх не може да го спрете изведнъж, понеже той е цяло течение, и ако го спреш изведнъж, ти ще си направиш по-голяма пакост. Тази област, в която се развиват силите на страха, те са известни сили, които действат автоматично, вън от човешката воля. Страхът не иде по желанието на човека. Това е една сила, която действа. Като дойде страхът, човек не му мисли – след като е бягал един-два километра, човек ще се спре и ще си помисли. Няма никаква причина, но той е бягал един-два километра. Казват: „Идат черкези, башибозуци!“ И хукне населението един-два километра в гората. И после се върнат и видят, че никакви черкези няма.

Казвам: страхът произтича от едно особено състояние. Когато ти нямаш опорна точка, когато нямаш на какво да се надяваш, на себе си не можеш да се надяваш и на някого отвън не можеш. Тогава най-разумното е да бягаш. Но представете си, че твой неприятел е по-силен в бягане, по бърз от тебе. Какво ще правиш тогава? Да кажем, че твоят неприятел е по-умен и по-силен от тебе. Пак ще те е страх. И от силния ни е страх, и от богатия, и от хитрия, и от умния. Как ще се освободиш от страха от богатия? Ти си сиромах, а другият е богат. Той може да ти направи големи пакости. Или той е учен, или пък е силен човек. Какво ще кажете тогава? Ще цитирате един български поет: „Покорна глава сабля я не сече.“ Нима всички агънца, които са покорни, не ги колят? Този автор не е казал истината. Той е казал донякъде истината. На всички покорни агънца главата им се отсича, а пък този автор казва, че покорна глава сабя не я сече. Много войници на бойното поле се предават и им отсичат главите.

Сега при какви условия именно покорна глава не се сече? Аз зная само един случай. Той е следният. Един човек е грешник и неговата карма се стимулирала в неговата глава. Трябва да отхвръкне от раменете му. Но ако той в даден случай се покори на Бога, ако се

разкае и казва: „Господи, избави ме сега, и ще Ти служа“, тази глава се е разкаяла, покорила се е на Бога. Ти съзнаваш, че Бог е, Който управлява света, ти съзнаваш Неговия закон и се смиряваш, и тогаз онзи човек, неприятелят ти, ще дойде и ще ти каже: „Върви си.“

Разправят един пример из руската революция. Изкарват двеста и петдесет души руски офицери. Болшевиците ще ги застрелват един след друг като контрареволюционери. Едного убива, другиго убива, всички убиват и остава един. Той се прекръства, помолва се на Бога и онзи болшевик, като го вижда, казва: „Тебе не струва и да те убивам. Ти не заслужаваш нашия куршум. Да се махне оттука – не е за куршум този човек.“

Да кажем, имате някоя болест, например ставен ревматизъм. Писано е кармически вашият крак да се осакати, и кракът ти ще отиде – ще се вдървиш и нищо повече. Това е в кармата ти. Но ти се обръщаш към Бога така: „Господи, ако ме избавиш, аз ще живея добре, тези прегрешения няма да ги правя.“ И кракът ти ще се вдигне и ще оздравее. Боли те главата и ще падне главата ти – ти все същото правило ще употребиш. Ще се помолиш на Бога и после ще отидеш при лекаря, при този или онзи лекар, и може да се излекува главата ти. Ти можеш да викаш един лекар, за да ти покаже каква е болестта. Човек да не бъде фанатик. Все някой лекар трябва да излекува главата ти. Този лекар може да ти препоръча някоя билка. Ще отидеш да я вземеш. Когато атакуват болестите, вие ще се измените, ще имате един смирен дух. Смиреният дух е този, който отвътре става силен дух. Ако твоят дух отвътре не става [силен], тогава не е смирен. Отвън ще покажеш, че си слаб, а пък отвътре ще се покажеш силен. А пък сега отвън са силни, а отвътре слаби. Докато човек е здрав, той казва, че е смел, а пък като заболее, той е вече страхлив.

Ние имаме един наш приятел от Пловдив. Той се занимаваше със спиритизъм, беше учител. Той се поболява. Един ден явява се

болката в сърцето му, пукат се артериите му. Лекарят му казва: „Четирийсет деня ще лежиш така на гърба си, за да заздравеят тези пукнатини." Питат ме какво да прави. Според мен – нека да стане. Но лекарят казал, че ако стане – така и така ще бъде. Лекарят му казал: „Няма да се качваш на по-голяма височина от петстотин метра, защото иначе ще се пукат артериите в белите ви дробове и ще свършиш." Той пита: „Какво да правя?" По това време аз бях в Батак. Казах му: „Ела при мене." А пък това място е на [хиляда] двеста и петдесет метра височина. Той ме пита: „Каква е височината там?" Казах му: „Като дойдеш, ще се научиш." Стоя той там една-две седмици, и не му се пукна сърцето. Един ден отиваме на Домузалан, на височина две хиляди и двеста метра. Този човек се спира на едно място и казва: „Ти ще ме умориш." Казвам му: „Аз отговарям." Той ми казва: „Като умра, как ще отговаряш?" Като дойдохме до две хиляди метра височина, казва ми: „Свърши се вече." И спря там, а ние отидохме до върха. После, като се върнахме, той каза: „От мене вече човек не става." Казах му: „Нищо няма. Като се върнеш, ще си умиеш краката, и утре ще видим."

На другия ден той почна да си изменя ума. Питам го: „Как е?" Той каза: „Няма нищо, но лекарят каза да не се качвам." Сега този лекар е авторитет. Сега аз не искам да го изведа горе изведнъж – постепенно да върви той по този път, да дойде до съзнание. Казвам му: „Защо не повикаш вярата в себе си? Какво ти говори вярата в тебе?" Той ми каза: „Има нещо в мен, което ми казва, че няма да се пукне сърцето ми, а пък друг ми казва, че ще се пукне." Казах му: „Ти си се заблудил по онзи глас, който ти казва, че ще се пукне. Е, ако ти не слушаш това Божественото в тебе, сърцето ти ще се пукне." Този страх беше в болния, не че го искаше това. И пред мен се признаваше, каза ми: „Колко съм малодушен, голям страхливец съм." Казвам му: „Страхливец си бил, защото вярваш на онова, което [е] резултат на

човешкия живот, а пък не вярваш на резултата на Божествения живот вътре в тебе." Това са възможности, че може да се пукне сърцето, ако човек вярва в това, но ако не вярва в това, няма да се пукне.

Та казвам, у всеки има по някоя мисъл вгнездена. Това е внушение. И тая [мисъл] действа с голяма сила. Например влязла е в ума ти мисълта: „Мене ме убиват." Или някой път някой ти каже нещо, и ти казваш: „Обидиха ме." И не излиза тази мисъл от тебе. Привеждал съм примера за онзи турчин във Варна, който правил сандали. Отива при него един българин, който имал голям крак, и турчинът му казал: „Калъпсъз.[25]" Значи има много голям крак, че няма калъп за крака му. А българинът разбрал другояче. И той върви, изходил няколко километра, и тогаз казал: „Сен калъпсъз![26]"

Какво нещо е обидата? Всяка една обида за един ученик не е нищо друго освен един опит да се види каква е неговата сила. Една обида е опит за твоята сила на търпение, на разумно търпение. Не онова търпение, което всички хора носят, но съзнателно търпение, да се види колко можеш да носиш. Толкова будно съзнание, че да не изгубиш мира си. Някой описва характера на Христа, като се поругали войниците с Него. Има нещо велико в този момент. Тези хора се подиграват с Него, плюят Го, а Той е съсредоточен в ума Си, Той разрешава една велика задача. И всеки войник, който Го пляскаше, втори път не пляскаше. Всички войници, които плеснаха Христа, се обърнаха и станаха християни. Нито един от тях не остана езичник. Един войник, като удари, казва: „Удари ти, аз не искам вече да Го ударя." А Христос беше тих и спокоен. Той забеляза само колко беше справедливостта у евреите. При първосвещеника Той мълчеше и един от слугите Му шибна една плесница. Христос тогава каза: „Ако говоря криво, кажи Ми, но ако говоря право, защо Ме биеш?" Аз

[25] **калъпсъз** (тур.) – безформен, свръхестествен, ненормален
[26] **Сен калапсъз** (тур.) – Ти си ненормален

виждам, че тук в класа всеки ден мнозина от вас зашлевявате плесници на Христа и като дойдете при Него, Му казвате: „Учителю, ние изпълняваме Твоя закон.“ А Христос казва: „Да, аз ви познавам по плесниците, които Ми зашлевихте.“

Има една вътрешна страна на живота. Всяка една плесница, при която ние страдаме, то е плесница на Божественото в нас. Сега аз ви навождам този пример, за да имате една философия. Вие седите на повърхността и разглеждате живота много повърхностно – от много малки работи се тревожите, за нищо и никакво, за пет пари работа. Например вкъщи един от семейството ще се разгневи, че обущата на онзи били по-хубави от неговите.

Та казвам сега, изпитанията ще дойдат. Те са един стимул. Без изпитание в света никой не може да се повдигне. Изпитанията са една необходимост, както вятърът е една необходимост за растенията, за да ги раздвижи. Ако този вятър не дойде да ги раздвижи, то соковете в растенията няма да могат да се движат. Ветровете улесняват движението на соковете в растението. Има нещо в човешкото естество, което се нуждае от едно вътрешно разклащане. И всяко едно страдание, и всеки един изпит е за уякване на вашето духовно естество. Вие сте едно посадено растение и ако нямате никакви изпитания, няма да се развивате. Ако дойдат изпитанията, то е за да се развива животът. Ще го опитате това.

Някой казва: „Защо са тия изпитания? Защо другият има по-малко изпитания?“ Чудни са хората, когато казват, че другият имал по-малко изпитания. Никога не можеш да знаеш какви изпитания има другият човек. Когато страдаш и казваш, че другият има по-малко страдания от тебе, ти се самозаблуждаваш. Никой в света не може да страда така, както ти страдаш, понеже, ако друг може да страда точно като тебе, тогава вие ще дойдете в едно друго стълкновение – след време печалбата ще я делите, а пък ти сам трябва

да имаш това страдание, за да вземеш сам печалбата, да няма друг да я дели. Следователно ти като страдаш, друг не трябва да страда по същия начин. Ти страдаш, че баща ти умрял, пък той страда, че го уволнили от служба като министър. Той е неразположен духом. От друга страна, и двамата могат да страдат за баща си по различен начин. Единият страда за умрелия си баща, че няма с кого да се разговаря, а пък другият страда, че баща му като е умрял, не ще може да свърши образованието си. Това са две различни страдания. Едното страдание – че няма да му дава вече пари, то е външно страдание, повърхностно, а пък другото страдание – че не може вече да говори с баща си, то е по-дълбоко страдание.

Но има едно друго схващане, при което престава страданието. Това е, когато знаеш, че баща ти не е умрял, и баща ти може след смъртта си да ти каже: „Аз съм сега в състояние да ти помогна повече." Един човек привежда един пример. Когато бил в Италия, той посетил един стар човек. Запознали се и старецът му казал: „Ти после ще разбереш истината. Ти вече няма да ме намериш." След четири-пет дена старецът умрял и оттам насетне този човек всякога е бил във връзка със стареца. Ако вашият баща, когото обичате, е подигнат, той, след като замине за другия свят, може да ви бъде като ръководител и за поощрение. Няма какво да плачете за него. И ако вие мислите, че той е умрял, вие с това спъвате себе си, а причинявате трудности и на покойния си баща.

По някой път вие казвате: „Аз съм грешник. С мене Христос няма да се занимава." Законът в света е следният – само онзи, когото не обичаш и който не те обича, той не е с тебе, но когото ти обичаш, и той съзнава това, той не може да не се занимава с тебе. И невъзможно е един човек, когото обичаш, да не ти помогне. Това е не само правило, това е закон. Но ако ти не обичаш, тогава е друго. Тогава защо не опиташ Бога в любовта? Ти кажи на Господа така: „Дали ще

се грижиш, Господи, или не, аз Те обичам. И да ми дадеш, и да не ми дадеш, аз Те обичам.“ Но ти като проявиш малко любов към Бога, молиш се един ден, два дена, но не учиш. Другите свършват университет, а пък ти оставаш простак и казваш: „Толкова години се моля на Господа, и нищо.“ Че твоята длъжност беше да се молиш, но освен това и да учиш, а пък ти оставяш Господа да учи за тебе. Понеже си оставил тази работа за Господа, и Господ вижда, че ти тукашния университет няма да свършиш, но там има други университети, и там ще те пратят да учиш. Така че вие сте кандидати за друг университет. И да свършиш този земния университет, Той пак ще те прати в другия университет, гдето ще научиш много работи. А пък ти казваш: „Сега, сега, тук да ме прати, в този светски университет.“ Вие не разрешавайте въпроса лично.

Някой път аз засягам любовта. Любовта на младия, това е първата стъпка на любовта. Любовта най-първо посещава младите, след това посещава възрастните, а пък най-после посещава старите. У младите любовта начева, у възрастните е зенитът на любовта, а пък старите тя най-после посещава. Сега, любовта на младите се различава от любовта на възрастните, и любовта на възрастния се различава от любовта на стария. Всъщност техните схващания за любовта се различават едно от друго. Обаче любовта у всички, и у младия, и у възрастния, и у стария, е една и съща. Вие ще кажете: „Как така?“ Онзи ученият професор говори на малкото дете на неговия език, ще го погали, но професорът не се изменя. Като дойде професорът при възрастния, има друг метод. А пък при стария като дойде, има друг метод. Питам професора при младия изменил ли се е, също и при възрастния и при стария изменил ли се е? Не. Професорът говори на възрастния според неговото съзнание, говори и на детето като на дете, което още нищо не разбира, а като дойде при стария, там професорът излива всичкото си знание.

И когато дойде Божият Дух при младия, Той се съобразява с неговата възраст, според онова, което младият знае. Когато дойде Божият Дух при възрастния, съобразява се с неговото знание, и като дойде при стария, пак се съобразява с неговото знание, с неговата старост. Казват: „Като дойде Духът, Той ще измени човека." Но едно нещо остава. Ако ти, преди идването на Духа си бил нервен човек, то като дойде Духът, пак ще бъдеш нервен, само че ще се въздържаш. Ще искаш да кипнеш, но ще се въздържаш, ще се контролираш. Ако си бил ленив, като дойде Духът, ще искаш пак да бъдеш ленив, но ще се поразмърдаш и Духът ще ти каже: „Стани да поработиш." Като дойде Духът при стария човек, старият пак ще е такъв. Ще слушате наставленията на Духа, за да могат вашите вътрешни състояния постепенно да се изменят. Някой мисли, че като влезе в Божествения път, изведнъж ще се измени. Това е друг процес. Ще се измени човек само тогава, когато се роди изново от Бога. Тогава – да, но сега още се приготовляваме. Някои от вас се приготовлявате за този процес. Някои ще кажат: „Аз не съм ли роден сега?" Ти си роден, но това раждане носи в себе си известни страдания, изпитания – хиляди работи носи. Но това Божественото се отличава. Писанието казва: „Роденият от Бога грях не прави." Роденият от Бога не умира.

Всички се стремите към Божественото раждане. Като дойде то, влизате в нова област. Казано е в Писанието: „Човек трябва да се отрече от себе си, трябва да вдигне своя кръст." Това са всички неща, преди да се родиш от Бога. Всичко това ще дойде – преди да се родиш от Бога, тогава този кръст ще влезе в тебе. Бог казва: „Ще обърша всички сълзи от тебе." То е рождение от Бога. Бог няма да ви остави така. Аз толкова години съм ви учил. Някои казват: „Ние още не знаем как да говорим. Нека да узреем, да станем учени, да дойде Духът, и тогава ще се научим да говорим, и тогава ще проповядваме." Тази философия не издържа критика. В България дойдоха много

американски мисионери. Някои от тях искат да се научат на български и тогава да говорят, и никога не научиха български. Десет-петнайсет години учиха, и не можаха да научат и си отидоха. А пък други мисионери дойдоха и правеха погрешки, когато говореха български, и много хубаво се научиха на български. А пък другите не искаха да правят погрешки и не говореха, и затова не научиха. Тези българи в Америка, които чакаха да научат английски добре, че тогава да говорят, не можаха да научат лесно.

Тези, които се занимават с търговия, могат да загрубеят. Англичаните туриха философията, че говорят меко – да остане мекотата, да не я изгубят. Изучаването пътя на истината е както когато изучавате един чужд език. Вие ще говорите за любовта. Как ще говорите за една любов, която не сте учили? Някой се оплаква от жена си. Апостол Павел се оплаква от един трън. Какво, предполагате, разбира апостол Павел под „трън“? Плътта трябва да тръгне, непременно, по пътя на Духа, за да стане в нея едно преобразувание. Има борба между Духа и плътта. Вие всички имате сега една много трудна работа. Някой път виждам, че плътта у вас е мъж – не се подчинява. А някой път, като се влюби, подчинява се. Тогава е жена. Тези състояния се променят. Човек мисли, че е мъж, и човек мисли, че е жена – това са състояния. Да кажем, че има същества в света, които не се мислят нито жени, нито мъже, а се мислят човеци. Човек е онова вечното, което с Бога живее, и в което Бог обитава, а пък това – мъжът и жената – са преходни състояния, в които човек прогресира и които са потребни за човешката еволюция. Но един ден човек трябва да напусне мъжката и женската форма и да дойде до съвършената форма.

Та този въпрос, за мъжа и жената, не го разрешавайте сега, както растенията не разрешават въпроса, защо духа вятърът. Ако те питат защо си жена или защо си мъж, ти кажи: „За мене сега това е най-

доброто. А за в бъдеще аз ще бъда нито мъж, нито жена.“ Христос казва: „Които се сподобят с бъдещия век, нито се женят, нито за мъж отиват, но са като ангелите.“ Няма да бъдат мъже и жени, но ще бъдат в друга една степен на развитие.

Въпросът е сега, в този живот, да се самовладате, а пък онова е за далечното бъдеще. Какво значи да се самообладате? Някой от вас казва, че е неразположен духом поради някоя малка причина. Да допуснем, че имаш само сто лева в джоба си и искаш да купиш една книга и да я четеш, или искаш да отидеш на разходка. Но парите не стигат. Книгата няма да може да вземете и на разходка не ще може да отидете, и сте умислени. Че защо сте умислени? За вас е по-добре да нямате тази книга и да не направите тази разходка. Може да вземете тази книга от някой приятел назаем. Ти се изпитваш в случая. Ако разбираш законите, ще разбереш, че те изпитват. Ти ще си кажеш: „Тази книга ще дойде при мене.“ А пък за разходката – като нямаш пари за билета, ще си кажеш: „Значи предвидили са да отида пеш.“ И си кажи: „Много хубаво.“ Допуснете, че богати хора, които се качват с аероплан на планината, и вие бъркате в джоба си и виждате, че нямате пари. Ти тогава иди пешком. Това ще ти вземе десет часа, но като се върнеш, ще имаш това, което с аероплан не се добива.

Като вървите в живота, има методи на самовъзпитание, които трябва да прилагате и трябва всички да се поощрявате един друг. И трябва разнообразие, а не еднообразие. Ако аз бих водил един клас от хора, които се молят, щях да наредя така. Ако класът има трийсет души, щях да разделя „Отче наш“ на трийсет части, и на всеки човек ще кажа откъде да започне, тъй че да прочетат молитвата като един човек. Един да каже първата дума, втори да каже втората дума и тъй нататък, докато дойде до края. Да има едно разнообразие. Сега не че като четем всички заедно, не е хубаво, но ако се употреби гореказаният метод, ще се внесе разнообразие. Например един ще

каже една дума и тогава ще обърнеш внимание следващата дума кой ще я произнесе, после – третата дума, и ще видиш какъв израз дава на всяка дума.

Някои, като произнасят „Отче наш“, бързат. Не, полека ще произнасяш „Отче наш“. *(Учителят произнесе: „Отче наш, Който си на небето...“ и прочее – веднъж много бързо и веднъж много бавно.)* Ще слушаш кой как говори, за да видиш какво е вътре в неговата душа. Като се произнася една молитва, трябва да се обръща внимание на съдържанието. Всяка дума съдържа известна сила. Тая дума трябва да отиде в невидимия свят и да има отглас.

Ние четем „Отче наш“, но когато дойдем до обикновения си живот, всеки си живее, както иска. Срещам един беден човек, един просяк, и му казвам: „Ти в неделя в два часа следобед ще дойдеш у дома на гости.“ И като дойде, сварявам му една картофена супа. Аз, като го срещна, му давам адреса си. Аз му давам само една картофена супа, той като излезе вън, аз го наблюдавам дали е научил урока си. Ако той е вече завършил и научил урока си, той, като излезе, ще се помоли и ще благодари, а пък ако не си е завършил урока, ще излезе гневен. Тогава ще си кажа: „Този има нужда още да си учи уроците.“ Втория път ще го повикам пак да дойде в неделя, и няма да му дам супа, а само сух хляб. Той ще го погледне, ще го остави и ще си замине.

Та казвам сега: в света Бог ви изпитва по разни начини. Някой път ви дава картофена супа. Близо сте до Царството Божие, но още една стъпка трябва. Някой е останал на сух хляб, някой е без пари, някой е без обуща, някой е без шапка, някой е без юрган. Всичко това са изпитания за тебе. Изпитват те. Ти благодари. Понеже ти не си се молил, сега, като си без юрган, ще зъзнеш и се молиш. Кое е по-хубаво, да спиш или да се молиш? Да се молиш е по-хубаво, отколкото да спиш. Казано е в Писанието: „Стани ти, който спиш!“

Връзката между Бога и нас – там е силата ни. Тази връзка е тъй важна, както устата ни е връзка между въздуха и нас. Постоянно влиза въздух отвън в дробовете. Връзката с Бога е оная врата, през която Божиите благословения постоянно влизат в нас. Връзката с Бога е врата, през която постоянно минава животът и се движи. Осите пробиват черупката и смучат сок. В духовния свят ние трябва да постъпим, както насекомите. Извади черупката и вземете само соковете, черупката оставете за другите хора. Не отлагайте нещата.

Привилегия е да знаеш как да изпълниш волята на Бога, да знаеш как да живееш на земята.

„Добрата молитва“

Петнадесета лекция на Общия окултен клас 9 януари 1935 г., сряда, 5 часа, София – Изгрев

БОЖЕСТВЕНАТА СПРАВЕДЛИВОСТ

„Отче наш“

Прочетоха се темите „Положителните черти на умния човек“.

Умният човек пише чисто, пише на хубава хартия, на какъв да е парцал не пише. После не се пишат темите така, на такава лоша хартия, като че ли на халваджийска книга, с голяма небрежност и немарливост. Умният човек не го прави това. Като че вие сте заети с много важни идеи. Като пишеш, пиши нещо хубаво. Ето тази тема е оцапана, как ще го четат? После, той бързал. Мнозина, като сте писали темата, сте бързали като кокошката, която иска да снесе яйце, та търси полог. Някой пише тема само до каже нещо.

Умният човек не критикува, умният човек не се докача. Умният човек не гори и не изгаря. Умният човек е най-скържавият и най-щедрият човек, и най-добрият, и най-лошият човек.

Думата „лош“ е относително нещо. За някои хора вие може да сте много добър, а за други да сте лош. Например някои българи постоянно употребяват на място и не на място думата „кай“, и навсякъде „кай“. После други постоянно употребяват на място и не на място думата „сега“, а може и без думата „сега“. И думата „трябва“ често пъти не е на място, защото думата „трябва“ подразбира едно задължение, както е някой войник, който трябва да направи нещо, или както забиват един гвоздей. Че аз не съм гвоздей. Та думата „трябва“ често не е на място.

За да бъдете умни, пишете на хубава хартия. Вие всички се занимавате с много важни въпроси. И аз мога да ви опиша сега характера на всекиго по хартията, на която е писал. Мога да ви определя каква мисъл е занимавала в дадения случай ума ви. Някой

искал да отиде на пощата да си пусне писмото и бързал да напусне темата, не му останало време. Друг имал рандеву[27] някъде и затова бързал, та нямал време да пише внимателно темата. Вие пренебрегвате малките неща и очаквате нещо. Някой казва: „Интересите на моето отечество не ми позволяват да направя това." Или казва: „Моето религиозно чувство не допуска това."

Най-първо, поправете своите погрешки, защото всяка една погрешка е една възможност да се повдигнете, като я поправите.

Някой път, като бързате, ръката ви трепери, и някои букви не са определени: някои са по-големи, някои – по-малки. Не, по-добре е да има една съразмерност на буквите, когато пишете, защото всяка една буква, която вие пишете, упражнява известно микроскопическо влияние върху вашия характер и всеки един слог, който вие казвате, упражнява известно влияние върху характера ви. Например вие казвате: „Ха... хм..." и прочее. И това упражнява влияние върху характера. Вие мислите, че може да си играете, както искате.

В природата всичко се хроникира, което правите. Понеже изразходвате при работата си известно количество енергия, и природата държи точна сметка, къде е отишла изразходваната от вас енергия, и тази енергия трябва да се навакса отнякъде. Пише се точно, къде е изразходвана и за какво, в справочните книги на природата, в акашовите ѝ книги. Та съдбата на човека е написана – всичко, каквото си мислил, чувствал и постъпвал, съзнателно или несъзнателно, като си спал или като си бил буден. Когато си спал, каквото си ритнал с крака си, е записано там. Записано е, че си се обърнал на едната и другата страна. Един умен човек се интересува, когато спиш, как се обръщаш. Аз съм гледал, когато спят хората – някой се обърне на едната страна, а пък друг, като се обърне, си свие десния крак, после си свие левия крак, а после си простре и двата крака. Или някой, като

[27] **рандеву** (фр.) – свиждане, среща между влюбени

се обърне във време на спане, ще тури дясната ръка отдолу и после ще простре и лявата и ще захърка.

Вие ще кажете: „Природата с такива опити ли ще се занимава?“ Хубаво, малките и големите неща се различават по това, каква част от енергията е изразходвала. Едно нещо може да е малко, но при него може да е изразходвана голяма енергия. Разумната природа се занимава с тези въпроси по единствената причина, за да види кои са причините, за да се изхарчи по-малко енергия, та хората да вървят по пътя на най-малките съпротивления.

Ако един човек прави добро за другите или го прави за себе си, къде е сега разликата? Всъщност, ако аз правя едно добро някому, за да го повдигна, то аз го правя за себе си, защото и аз се повдигам по този начин. Ако аз направя нещо, с което понижавам другиго, то аз не разбирам живота, защото аз го мисля, че той е вън от мен. Ние всякога сме склонни да направим добро някому, понеже знаем, че като направим добро, това има отражение в обективния свят. Защо ти е нужен ближният? Ближният е едно огледало, в което ти ще провериш доколко си добър, а не доколко твоят ближен е добър. Аз ще видя доколко съм аз красив. Вие ще кажете: „Огледалото не е добро.“ Така казвате, понеже, като се оглеждате в огледалото, и то те показва черен, и тогава казваш: „Тези огледала нищо не струват.“

Когато вие срещнете един интелигентен човек, вие веднага ще се огледате в него. Вие ще намерите, че е много умен, или че е като вас. Кога ще го намерите, че е много умен? Когато той събуди у вас повече мисъл да мислите. Защото, щом намерите, че някой човек е по-умен от вас, вие вече мислите. А пък щом намерите, че е като вас, вие не мислите. Срещнеш някого и казваш, че е много умен. Той занимава ума ви. Срещнете някой по-красив човек, той е събудил някакви мисли и чувства във вас. Та природата, с всичко, което е

създала, има желание човек да мисли, да участва и после – да постъпва.

Умният човек не се спъва. Ако аз туря човека на една гладка, добра площ, какво ще се спъва той? Значи, ако се спъва човек, светът, в който се спъва, не е добре уреден. Значи умният човек не живее в един свят на спънки. Вие ще кажете: „Как така?“ Една птица не живее в света на спънките. Един вол, един кон, един човек може да се спъне, но птицата не се спъва. Тя тук-там подскача и после си хвръкне, движи се в една рядка среда. Някои казват: „Много птици се спъват в своя живот.“ Къде се спъват – във въздуха или на земята? Една птица може да се спъне в своята лакомия. Аз веднъж видях как децата бяха спънали един паток. Те бяха нанизали едни царевици, малко варени, на един тънък конец и патокът глътнал конеца със зрънцата, и децата го държат. Той се дърпа, а те го разиграват като някоя маймуна. Това показва, че в дадения случай те са били по-умни, по-хитри от него, за да направят една малка шега. Но питам, ако на този паток два пъти му направят такъв опит, той може да поумнее. Аз съм правил опит с патките. Казват, че патките не били умни. Давам на патката кафе или боб. Тя го оставя. Давам ѝ едно житно зърно или царевично зърно – тя го глътне. По какво патката познава, че това кафе или този боб не е за ядене? Значи не е толкова глупава.

Патката лесно се справя с мъчнотиите, но ние ни най-малко не се справяме лесно. Ако човек падне в един кладенец и иска да излезе, лесно не се справя с тази мъчнотия. Човек не се справя лесно със своите мъчнотии. Казват: „Човек лесно се справя.“ Така се казва, но само за насърчение. Някой казва: „Човек лесно се поправя.“ Не, лесно не се поправя. Мъчно се поправя. *(Учителят чете из една тема:)* „Той лесно се поправя с благоприятните условия.“ Човек ли се е поставил в живота, или животът е поставил човека?

Питам, ако ти влезеш в една вода, и водата те понесе, водата ли те постави в това положение, или ти се постави сам във водата? От този пример можем да извадим криво заключение. Може да се каже така: Онзи, Който е създал човека, Онзи, Който го е пратил, Първата причина, Тя е поставила човека в живота. *(Учителят чете из една тема –)* „Умният човек е всякога добър, защищава другите и мисли за другите." Когато вие искате да направите добро, вие постоянно мислите за себе си. Някой път казвате: „Аз искам да направя едно добро, за да привлека вниманието на другите." Някой път казвате: „Искам да покажа, че съм умен, за да видя какво ще кажат другите, тогава ще си дам ухото." Това са стимули. Ако няма този вътрешен стимул, човек може нищо да не каже, да си мълчи, но тогава пак има стимул. Мълчаливият понякога минава за мъдрец. Някой пита: „Ти какво мнение ще дадеш по това?" Ще кажа: „Този въпрос не го разбирам." А той, като те погледне, ще каже: „Ти разбираш, но не искаш да дадеш мнение." *(Учителят чете в една тема:)* „Той е изразител на Божия Дух." То е въпрос, дали той е изразител. *(Учителят чете в една тема:)* „Той върши това, което е научил от Бога." Ако е много страдал – да, но ако никак не е страдал? *(Учителят продължава да чете в темата:)* „Умният човек мисли добре, храни се добре и постъпва добре." Доброто иде след храната. След като си се наял, доброто ще дойде. Преди да си се наял, доброто не може да дойде. Доброто не може да предшества яденето. Ако ти туриш доброто, ти си вече на физическото поле. Щом кажеш „добро", ти си в един свят, гдето се занимаваш с резултатите на нещата. Щом си на физическото поле, правиш опити.

Вие казвате: „Добре се храня", а някой път казвате: „Храня се добре." Или вие казвате: „Добре мисля", а казвате и така: „Мисля добре."

„При всичките условия"

Тук има една от думите, която не е хармонична. Коя е тя? Думите „при всичките условия на живота“ с какво могат да се заместят.

Вие трябва да се учите да харчите малка енергия. Човек трябва да е свободен от какви да е предразсъдъци. Например може да се занимавате с изучаване на френски или английски, турски, китайски или кой да е друг език. Всеки език си има свои особености, граматически правила. По тези правила се нареждат глаголите, прилагателните, местоименията, съществителните. Трябва да знаеш къде да туриш глагола, прилагателното и прочее. Съществителните имат най-последен произход в човешкия език. Когато човек заболява умствено, най-първо се изгубват съществителните имена в паметта му, след това се изгубват местоименията, после прилагателните, и най-после остават съюзите. И когато човек почне да се поправя, думите се възвръщат в паметта в обратен ред. Съществителните се припомнят най-после. С това искат да покажат по кой ред са се създавали думите – пътя, по който са дошли думите в човешкия ум.

Вие писахте тема върху умния човек. Корен на думата „умен“ е „ум“. Има ли глагол с този корен? За да бъде българска думата, трябва да има глагол със същия корен. *(Умува.)* Англичаните казват „mind“. Славяните са взели тази дума от един стар език. Думата „ум“, това е свещеното „ом“. А „ом“ е друго произношение на думата „аум“. Има спор как трябва да се произнася тази дума, „аум“ или „ом“. Умът е сила, която съдържа всичките качества, с които човек може в дадения случай да разполага. После ние казваме „интелект“. Тая дума българска ли е? Не е. Аз по някой път тълкувам думите. „Ин“ значи „вътре“, „тел“ значи „говори“. Значи“интелект е това, което говори вътре. Интелект е това, което прави нещата видими, за да може да борави човек с тях. Това е един граматически разбор.

Има една човешка граматика и една природна. Природната граматика е безлична, а човешката е лична. Природата, когато говори, няма предвид никого, тя не се занимава с личните работи. Ти се занимаваш какъв ще бъдеш, когато отидеш в другия свят. Значи разглеждаш нещата от лично гледище. Ти гледаш крадешком едно същество, което е по-ниско от тебе, и казваш: „Аз съм по-развит от него. Това същество не е развито." Но има погрешка в твоите разсъждения. Ако ти отидеш на северния полюс като учен, и погледнеш един ескимос, ще кажеш, че той е невежа. Това вярно ли е? Този човек е много учен, но той казва: „Тази форма, която аз имам, е такава, понеже такива са условията." Тези животни, които имат своята животинска форма, с това показват, че условията, при които живеят, са много неблагоприятни. Те имат един път за възкачване. Животните, това са изостанали човешки души в своето развитие. Значи дотам са вървели. Не че са невежи, но потривали са се някъде. Ходили са по рандеву и са закъснели някъде, и сега бързат ли, бързат. По някой път аз правя шега и казвам на някоя котка: „Къде си ходила на рандеву? Защо си закъсняла толкоз?" И тя ме погледне. Тя ще си отвори очите и ще те погледне. И аз зная, аз не искам да говоря повече. И после погледна змията Тя казва: „Когато трябваше да работим, ние се занимавахме с ядене, пиене. Изгубихме времето и сега учим хората на ум." Един учен човек ще каже, че по никой начин не можеш да говориш на животните по този начин. Ученият ще каже: „Прогресирало е животното, повдигнало се е."

Аз поставям друг въпрос: как може невежият да създаде знанието. Как е възможно това глупавото да поумнява? За мене умният да оглупява е по-разбрано, отколкото глупавият да поумнява. Аз не мога да разбера как може глупавият човек да поумнее. А обратното разбирам донякъде. Казват: „От малките неща станали големи." И това не разбирам. От големите неща да станат малки, това

разбирам, но от малките да станат големи, това философски не ми е разбрано. Казват: „Това нещо расте.“ Но то взима отнякъде, то от себе си не изкарва. Това малкото семенце не изкарва тази материя от себе си, а взема оттук-оттам. Казват: „Израснало е.“ Но то, семето, си остава малко. Малкото никога не може да стане голямо. Лошите искат да станат добри. Аз и това не го разбирам. Лошият човек според мене не може да стане добър. Добрият лош да стане, разбирам, но лошият да стане добър, това не разбирам. Чистото да се оцапа, разбирам, но нечистото да стане чисто, не разбирам. Има една погрешка: нечистото чисто не може да стане. Щом чистото може да стане нечисто, то е една примес отвън. Чистото си е чисто, но има една примес отвън. Отвън има нечистота, а самата същина е чиста. Така ако се разбира, то е разбрано, но ако ти мислиш, че ти си грешен в твоето естество, това е погрешно. Грехът е нещо външно.

Аз пиша едно писмо и съм пропуснал една дума, няколко букви. Значи тези букви ги има и аз трябва да ги поставя на това място. Аз няма да ги създам от себе си. Ще я намеря тази дума и ще я поставя. Например вие ми пишете едно писмо, обаче сте пропуснали да пишете какво изпращате. И вие ми пишете, че изпращате с днешна поща, но какво изпращате, не пишете. Не сте турили думите „хиляда лева“. Трябва да пишете така: „Изпращам ви хиляда лева. Като получите писмото ми, бъдете така добри да ми отговорите, че сте ги получили“.

Някой път вие казвате така: „Трябва да бъдем добри.“ Но това е една неразбрана реч. Как трябва да бъда аз добър? Ти казваш: „Ти трябва да бъдеш много добър, ти трябва да бъдеш много добър певец, добре трябва да свириш, добре трябва да ходиш.“

Но как трябва да ходя, за да ходя добре. Трийсет години аз се уча как трябва да ходя и още не съм се научил как правилно да ходя. Как трябва да се ходи? *(Учителят ходи из стаята.)* За някои от вас

старостта вече е дошла и ви е наложила авторитет, и затова ходите така. *(Учителят ходи наведен, със ситни крачки.)* И казвате: „Остарял съм“. Не че сте остарели, но не искаш да ходиш. Ти казваш, че си остарял и си поумнял, а пък не знаеш как да ходиш. Старият човек трябва да знае как да ходи, нищо повече. По какво се отличава старият човек? Старият човек е един отличен земеделец, който е хубаво работил, но като не е разбирал почвата, посял е на една нива, на друга нива, на трета нива това, което не е продуктивно. Посял е, но не ражда. Просото му, лозето му, царевицата му не са посадени на място, а човекът седи и очаква нещо, и казва: „Загазих. Остарях от работа.“ Ще садиш нещата на мястото. Всички трябва да се занимавате малко със земеделие. Един казва – най-голямото откритие в света, в човешкия свят, било, че семената растат. Това било най-голямото откритие, а не огънят и другите работи.

Човек трябва да знае да посажда своите мисли. Човек, като посади своята мисъл, тя ще расте. Едно желание, като го посадиш, и то расте. Една постъпка, като я посадиш, и тя расте. Една мисъл, едно желание, и една постъпка, които растат правилно, това е възпитанието на човека. И мисълта, като я посадиш, ще я оставиш тя самата да расте, а ти само ще ѝ услужваш.

Сърцето е меката страна на човека. Водата е от женски характер. Астралният свят е свят на жени. Там всички чиновници са жени. А пък мъжете там се учат. А пък в умствения свят въпросът е друг. Там жените са слуги, а пък мъжете са господари. А пък във физическия свят е разместена работата. Астралният свят е свят на жените, умственият свят е свят на мъжете, а пък причинният свят е свят на човека, физическият свят е свят на децата. Този, който ще се роди от вас, е във физическия свят. Астралният свят е за жените, а умственият е за мъжете. В астралния свят мъжът е кокошка, а жената – петел, а пък в умствения свят мъжът е петел, а жената е кокошка. Астралният

свят е свят на желанията, един неорганизиран свят. Астралният свят няма много мисъл. Там има ядене и пиене, гуляй и тъпани, джазбанди, колкото искаш. Като влезете в умствения свят, имате един свят донякъде уреден, порядъчен, с хубави здания, заведения, църкви, университет, хората са добре облечени. Ще срещнете и там тук-там изключения. В астралния свят ще намерите най-разнообразни работи. Ако искате, чешете, за да може да се смеете във висшите и нисшите полета на астралния свят. Астралният свят е тук. Когато човек не мисли, а чувствата му вземат надмощие – той ходи опърпан, оцапан, той е в астралния свят. Когато момъкът почне да се кичи, той вече не е в астралния свят, той е в умствения свят. Когато почнеш да обръщаш внимание върху себе си, то умственият свят започва да работи и върху тебе. Когато чувствата вземат надмощие в тебе, ти си кисел, ще плачеш, ще се кривиш насам-нататък. Всичките ви неразположения са неразположения на астралния свят и никой не може да ти помогне, освен ти сам.

Учете се да мислите право, за да се развивате постепенно. Не изведнъж да се развивате, а постепенно, и така да се избавите от известни несгоди, отчаяния, мрачни мисли, неразположения и други, на този неорганизиран свят. Или да кажем, че вие сте се разболели и казвате, че няма да оздравеете. Вие сте влезли вече на физическото поле и ви занимават детински въпроси, и казвате си, че няма да имате достатъчно време да си поживеете на земята. Той иска да бъде здрав, за да си поживее на земята. Това е негово право. Той има право. Но щом се разболееш, болестта е една поправка, която внася в тебе известен малък ремонт. И ако ти си умен, тези, които са изпратени да работят един, два, три дена върху тебе, ще си отидат. Но ти казваш: „Аз няма да оздравея." Че от где знаеш, че няма да оздравееш? Или казваш: „За тази работа не мога да платя, много иска. Много е разширил къщата." Някой ти поправя къщата и казваш: „Много голям

ремонт прави.“ „Ремонт“, кой е коренът на тази дума? *(На френски „monter“ значи „качвам“.)*

Сега да дойдем до практическите работи. В човека има едно Езиково ръководство. Ако вие се ръководите от вътрешните закони на вашето естество, всяка дума си идва наместо.. Те си вървят по известни закони и се нареждат. Поетът търси вдъхновение, и то като дойде, думите се леят. Един добър поет, като седне, всичко, което пише, се лее. В поезията има известни закони, по които вървят думите. Някои думи имат сладчина, Не всички думи имат еднаква сладчина, някои думи са много горчиви. Един поет пише: „О ти, която стана причина да ме спънеш в моя живот, но ти беше за мене един ангел.“ Как трябва да се каже? „Ти беше един ангел за мене, който ме спъна в моя страдален път. Ти ми изми раните и ми каза една сладка дума.“ Поетът представя, че ангелът носи душа. Душата никога не позволява да я носят, това е моето гледище. Това, което се носи, то е формата на душата. Някой хване тялото – това е къщата. Някой целува ръката – това е формата, това е жилището. Че са зачервени бузите – това е къщата. А мене да ме търсят вътре с микроскоп, не могат да ме намерят. Да ме потърсят с най-големия микроскоп вкъщи, не могат да ме намерят, а пък те казват, че са ме целували.

Вие сте много заинтересувани. Аз да ви кажа как сте заинтересувани. Седят много момци при мене и са хвърлили око но две моми. Между вас тези работи не стават. Когато аз говоря добре за едната мома, виждам кой проявява интерес. Единият обръща внимание, какво ще кажа аз, и казва: „Прави сте.“ И като кажа малко лошо за другата мома, онзи момък казва: „Не е така.“ Той защищава. А като обърна политиката, той казва: „Така е, благородна е тя.“ Тези хора са заинтересовани, понеже обичат, и те искат аз да кажа нещо много хубаво за тези, които обичат. И при всяка дума, която не

съответства на това, което те чувстват, те казват: „Не говорете това нещо.“

Вие често си давате мнението. Вие казвате, че Господ създаде света по Свой образ и подобие. Някой ангел ви слуша. Един ангел обича една душа, а вие казвате за тая душа: „Той е грешен човек.“ Какво ще каже ангелът? Имате ли право да се произнасяте, че един човек е лош? Ще кажете: „Много способен ученик е, има добри качества, но е малко мързелив, не се учи. Взема му десет минути да прочете една книга, способен е, но не учи този ученик.“

А пък щом кажеш: „Той е неспособен, не е даровит. Баща му и майка му не са му дали добри наследствени качества.“ Не казвай така, не е право. Той може да има бедни условия, но условията могат да се подобрят. Под условия трябва да разбирате онези закони на наследствеността. Постепенно трябва да се усилват нещата. Както кладете огъня, и огънят се усилва, така нещата постепенно ги усилвай. Дарбите вървят по пътя на най-малките съпротивления. Вярно е, че някои хора имат по-голяма способност да говорят, те са даровити. А у някои речта е слабо развита. Те мислят, имат богата вътрешна реч, но когато дойдат до външната реч, те нямат тоя свободен говор, нямат тази ерудиция. По-слаба е речта у тях. Но всеки може да развие своята реч.

Тези идеи, за които ви говоря сега, може да ви ги изкажа за десет минути. Да ви дам един закон и да се свърши работата. Какво имате сега тук? Имате една църква.

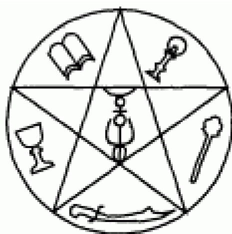

Фиг. 1

Каква е разликата между минералите и растенията? Разликата е в пътя. Кристалите се образуват по пътя, законите на инволюцията, от голямото към малкото. Те слизат. А пък растенията започват вече обратния процес, от малкото към „голямото. Когато вие вървите по пътя на кристалите, вие слизате към материалния свят, а пък щом влезете в органическия свят, вие вече отивате по обратния път нагоре, по еволюционния път. Мнозина имате пентаграма от толкова години, но нито един не е обърнал внимание. Там има цяла система да се самовъзпитават?. Никой не си е задал въпроса, да изучите пентаграма и никога не употребявате пентаграма. *(Учителят показва пентаграма.)* Тази линия каква е? А тая? Вчера един от учениците е обърнал внимание върху пентаграма. Той е единственият от учениците, който е обърнал внимание върху пентаграма. Пентаграмът горе представлява умствения свят, а пък долу е физическият свят. Причинният свят е вътре. Значи тук са представени умственият, астралният и физическият свят. Важно е как се пресичат линии.

Онова, което отличава човека като човек, е справедливостта. Човек преди всичко трябва да е справедлив, понеже Божественият свят е свят на правдата. Божественият свят не е свят на любовта, не е свят на мъдростта, а е свят на правдата. За да дойде Божественият свят, трябва да има правда в света. Ако някой не е справедлив спрямо тебе, то любовта не може да се прояви към тебе. Справедливостта ще даде условия да се прояви любовта, защото справедливостта е граница, от която ще започне любовта. Вън от справедливостта ти не знаеш къде е любовта. В умствения свят, в астралния и физическия свят любовта е ограничена. Ти казваш, че любовта е безгранична, но по отношение на тебе, както ти я разбираш, тя е ограничена в твоя ум.

Някой човек ме обича, но е справедлив. Той е внимателен към моите интереси, гледа да не накърни моите чувства и някой път, когато ще ми поправи една моя погрешка, ще каже: „Пропуснали сте нещо.“ И ще направи това с голяма внимателност, без да те обиди.

Та казвам сега, за да бъдете благоугодни на Бога, трябва да бъдете преди всичко справедливи. Вие казвате: „Как „може да бъде човек добър?“ Преди всичко човек трябва да бъде справедлив. Щом имаш справедливост, любовта ще дойде. Божественият свят върви по закона на справедливостта, по закона на любовта и по закона на доброто.

Всички неща, които се движат бързо в света, образуват хладина. Голямата хладина показва, че движението е голямо. И когато спреш това тяло, което се движи, при това спиране се образува топлина. Когато спреш бързината на един предмет, образува се една малка топлина. Това показва, че това движение се е намалило. Когато искаш да проявиш любовта, ти ще се спреш. Щом се спреш, любовта ще се прояви. А пък ако съвсем спреш, любовта ще престане. Не трябва да спреш съвсем, а малко ще намалиш движението си.

Ще ви приведа един пример. През време на войната бях на гости у един наш приятел генерал. Стоях им до дванайсет часа. Забранено беше да се ходи. По дванайсет часа не се позволяваше да се ходи по улиците. Като хванат човека, закарват го в участъка. Излезе генералът и ми каза: „Да ви придружа до дома ви.“ Аз казах: „Няма нужда.“ Тръгнах. След като тръгнах, яви се едно голямо куче, опашката му вирната нагоре. То тръгва с мене. Минаваме покрай един стражар. Кучето отиде при стражаря и се върти около него. Стражарят мисли, че аз съм инспектор и отивам с кучето да обикалям постовете. Отива при друг стражар, и с него направи същото, и стражарите ми дават чест. Отидох в „66“[28]. Кучето остана отвън, и на сутринта видях, че го

[28] **66 –** къщата на ул. Опълченска 66

няма. Направих един опит. Ако не беше кучето, аз трябваше да бъда невидим, за да отида до дома, а пък аз исках да отида видим. Това куче направи разумното за мене. Кучето се върти около стражаря и стражарят си казва, че това куче е дресирано, и ми казва стражарят, че всичко е в ред. Аз не му казвам нищо. Ако не беше кучето, стражарят ще ми каже: „Стой! Дай си личната карта.“ Но кучето му казваше: „Няма да го бутате. На този човек трябва да му отваряте път.“

Някое малко животно някой път може да ви направи такава услуга, както един генерал. Една малка мисъл може да ви бъде толкова полезна, както една голяма мисъл. Те са относителни неща.

За всинца ви трябва да кажа следното. Първото нещо – трябва да бъдете крайно справедливи. Кажи си в дадения случай: „Аз трябва да бъда справедлив.“ Това е възпитание. Защото, ако не си справедлив спрямо някого, ти пакостиш на себе си. Ти не си доволен от някой човек, но Бог го обича, той има Божието благоволение. Той се обръща към Бога и Бог го слуша, а тебе не. Тогава кой е на правата страна? Кажи си: „Аз трябва да бъда справедлив, понеже и утре някой по същия начин може да е недоволен от мене.“

Когато хората ме обичат, аз казвам: „Аз съм добър човек, добре постъпвам.“ А пък когато не ме обичат, казвам: „Има нещо, направил съм някоя погрешка, не съм бил справедлив.“ И търся сега причините, кои са причините, че предизвиквам тези неприятни чувства у хората. Някой път някои неща трябва да знам как да ги отстраня. Някой човек е недоволен от тебе. Например някой беден човек дойде, и ти го погледнеш малко криво и той се обиди от тебе. Ти, като го видиш, да седнеш и да вземеш положение като неговото. Не да го бутнеш малко. Ще седнеш най-малко на четири пръста разстояние от него. Да имаш всичкото уважение към него. Ако няма място за него, не сядай там да го натискаш. А ти, като седнеш, буташ съседа с лекета. Тук гледаме, на столовете вие ще се бутнете, както в трамваите. Аз

наблюдавам това. Всеки един човек може да направи пакост само на себе си, а косвено и на другите.

И ние, които страдаме сега в света, страдаме заради нашите минали погрешки. Да кажем, че сто души имат да взимат от тебе. Дойде един и ще те наругае – ти не си му плащал десет години. И тъкмо той те остави, дойде друг и пак те наругае. Ти казваш: „Какво да правя с тези хора, кой е виноват?“ Ти си виноват. Ти не трябваше да вземаш от тези сто души пари, и каквото вземеш, трябваше на втория или третия месец да ги платиш. И техните думи звънтят в ушите ти: „Ти си такъв, ти си онакъв.“ Какви ли не думи не употребяват.

Не вземай пари на заем. Ако вземеш за три месеца срок, точно на третия месец ще ги платиш. Ако не можеш да ги платиш навреме, иди се извини и кажи: „Много съжалявам.“ Бъдете искрени и му кажете, че ще му ги платите. И ако вие имате желание да му ги платите, от невидимия свят ще ви помогнат, и каквото турите в ума си, то ще ви бъде. Но понеже не сте справедливи, то вие казвате: „Ще платя!“, а пък ни най-малко не мислите да платите. Само казвате така, за да се освободи главата ти. Ако мислиш утре да платиш, ако имаш всичкото добро желание за това, тези пари ще дойдат. По кой начин ще дойдат, не питай, но те ще дойдат.

За да ви върви в света, помнете едно нещо: в света има известни хора, които са щастливи. Те са щастливи числа. Засега тези щастливи числа са по-редки. Те се наброяват около деветнайсет, а пък нещастни – седемдесет-осемдесет. Та в живота си гледайте да срещнете някой човек щастлив, за да направи една промяна във вас. Като срещнете един човек щастлив, и на вас ще ви тръгне. Като срещнете един нещастен човек, и на вас ви стане тежко.

Вие се молите. Ти се молиш на Бога. Бог е най-щастливото същество в света. Ти трябва да мислиш за Бога, за да ти тръгне

напред. Веднъж като се молиш, и не идва това, което желаеш, не се обезсърчавай. Ти не знаеш как стоят работите. Като си помислил за Бога, много същества е имало около тебе, които не са ти дали възможност да се приближиш до Бога. Ти казваш: „Бог с мене ли ще се занимава? Тук на земята хората не искат да ме приемат, а пък Бог ще се занимава с мене, такова разумно същество.“ Ти си на кривата страна. Господ много малко ще трябва да ти говори. Само да те зърне малко, и после, като излезеш от Него, всичко ще ти върви по мед и масло, стига този Божествен лъч да си го възприел както трябва. Направи някой опит. Някой може да хване Божествения лъч, който не се отнася до вас, а може да се отнася до друга душа. Например някой седи и се усмихва, и вие мислите, че на вас се усмихва. Трябва да знаете кой е този, на когото се усмихва. Този, когото обича той, е зад вас, той не е пред вас, а зад вас.

Един добър човек в едно общество, той е едно щастливо число. Той не знае това. Вие се радвайте, че има един добър човек. Или с други думи казано, ако между вас има един справедлив човек, вие се радвайте, то е едно щастие. И ако има двама души справедливи, то е още по-голямо щастие. А ако са трима, четири души, десет души – още по-добре. Когато Бог отиваше да погуби Содом и Гомор, Бог каза на Авраам: „Ако има в Содом и Гомор петдесет справедливи хора, няма да ги погубя тия два града.“ После Бог смали до десет и каза: „Ако има десет справедливи, няма да погубя Содом и Гомор.“ Но нямаше там тези десет души справедливи. Единственият човек справедлив беше Лот, и той, заедно с други двама, трябваше да излязат навън, и Содом и Гомор се разрушиха.

Радвайте се на една ваша справедлива мисъл, когато проникне във вас такава мисъл. Справедливостта да проникне във вас. Едно дете минава и казва, че имате едно малко петно на дрехата ви. Вие се радвайте, че това малко дете направи една малка забележка. Изчисти

петното. Имаш едно малко петно – едно дете ти го показва. Ти благодари за това.

Та сега ви трябва законът – да мислите справедливо, да бъдете справедливи към себе си. Щом сте несправедливи към себе си, вие сте несправедлив и към другите хора. Щом сте справедливи към себе си, вие ще бъдете справедливи и към другите хора. Ето какво разбирам, да бъдете справедлив към себе си: ти трябва да бъдеш справедлив към Бога, Който живее в тебе. Трябва да бъдеш доволен от всичко добро, което имаш. Трябва да бъдеш доволен от живота, който имаш, да бъдеш справедлив към това Себе, Което живее в тебе, спрямо Него всякога да бъдеш справедлив. Трябва да бъдеш справедлив, пред Неговото лице да не обиждаш никого.

Някой път се спра и направя бележка някому, и после казвам: „Как казах тези думи?“ Ако аз бях на негово място, как бих желал да ми говорят? Трябва да кажеш така, че да не са язвителни думите ти. Това са правила, които трябва да знаете. Бъдете напълно справедливи. Никога не се извинявай. Всяка една погрешка, която правите, то е растеж, ако я изправите. Ако изправите една своя погрешка, вие растете. Ако премахнете една ваша спънка, вие сте добър човек. Вие растете, усъвършенствате се, ако сте справедливи. Погрешките в живота не могат да се изправят без справедливостта. Справедливостта е единственият метод, чрез който погрешката може да се изправи.

Допуснете, че имате двама души на земята, които не обичате еднакво. Много естествено е това. Едновременно аз не мога да мисля еднакво за двата си крака или за двете си ръце. Тази ръка, с която работя, дясната ми ръка, в дадения случай ми е по-обична от лявата. Каквото и да кажа, тя ми е по-обична, услужва ми. Лявата ръка е малко по-аристократична, а дясната всякога ще дойде на помощ. И дясната ръка е малко по-охранена.

Та казвам сега, този, когото обичате, е значи и този, който ви прави повече услуги, а пък онзи, когото не обичате, малко по-грубичко ще му кажете и по-малко време ще употребите за него. Че това е лицеприятие. Съзнаваш, че обичаш едного, но кажи си: „Аз трябва да бъда еднакво справедлив и към двамата.“ Само че онзи, когото ти обичаш, той ще оцени твоята справедливост повече, а пък другият – по-малко. Това ще бъде разликата. Но в твоята душа ти да съзнаваш, че ти си бил еднакво справедлив и към двамата. Да допуснем, че аз съм гостилничар. Едного обичам повече, а другиго по-малко, но и на двамата ще туря така, че да няма разлика в ястието. И на двамата турям еднакво. На онзи, когото не обичам, няма да му туря по-малко, а колкото на другия – до тази линия на паницата. Онзи, когото обичам, и онзи, когото не обичам, те ще видят догде съм им турил в паницата, до коя линия. Но щом видят, че има различие, те вече ще имат особено мнение за мене.

Някой път вие имате много лошо мнение за себе си. Това е погрешка. Имайте всякога особено мнение за себе си заради Онзи, Който живее във вас, заради Себето, тоест онова, което наричат висша душа. Той е човекът. Когато направите една погрешка, тя е външната страна на вашето естество. Като направите една погрешка, кажете си: „Справедлив съм, умен съм, добър съм, но справедливо, умно и добре не постъпих.“ Казваш: „Не мога да направя това.“ Можеш да направиш, но се изисква време. Иначе днес ще бъдеш неразположен, утре ще бъдеш неразположен, и като дойде до края на живота си, ще каже като апостол Павел: „Боя се аз, който проповядвам на другите, да не бъда отхвърлен.“

При какви условия можеш да бъдеш отхвърлен? Щом не работиш по пътя, по който те е призовал, ти сам ще си развалиш пътя. Отвори си очите, и ще възприемеш светлината. После пак примижи, после пак отвори очите си и приеми светлината и тъй

нататък. Светлината е храна в дадения случай за човешкия ум, и при всяко примигване обедът е свършен. При отварянето на окото последното е на обед. Постоянно става това. Светлината, която трябва да възприемеш в мозъка си, трябва да я разработиш. Някой път на някои хора очите се движат много бързо. И с бързи движения не става. Очите не трябва да се движат много бързо. Те трябва да са устойчиви и примигването трябва да става бавно, плавно.

Някой път аз ще направя опит върху най-хубавото мигане. Ще извадим един стар брат, един на средна възраст и един млад брат да помигат малко. Вие виждали ли сте как мига един брат, който е влюбен? Когато той мига, както трябва, това може да се нарисува от художника. Той мига по един гениален начин. После очите на влюбените не са потънали навътре и като си затворят очите, окото мърда отвътре, живо е.

Да ви кажа каква е мисълта ми, другояче да я кажа. Влюбеният човек е човек, който е запалил своята свещ, и светлината, която идва, го радва, и от онзи, който минава, се интересува. Неговата свещ свети навсякъде, тя ползва всичките. Аз бих желал всички хора в света да са влюбени. Старите ще бъдат осветлени, ще се радват всички. Вие се радвайте да има влюбени хора в света, но да няма кадежи. *(Учителят отвори цигулката си и я нагласи.)*

Сега ще ви изпея една дума. „От старо време знайно“, по колко начина могат да се изпеят тези думи? Могат да се изпеят по един старобългарски класически начин, а могат да се изпеят и игриво, а могат да се изпеят и според западната музика – по закона на хармонията. *(Учителят изпя по старобългарски класически начин тези думи)*:

От старо време, синко, е знайно, хубава мома на светъл ден се познава, кога слънце на изток изгрява и цялата земя огрява.

Когато човек при пеенето не е въодушевен, не може да пее. *(Учителят изпя тия думи още веднъж по същия начин.)* Запишете този глас във вашия микрофон.

Добрият ден се познава в светъл ден, а не вечерта. Чрез музиката човек трябва да вземе онова естествено положение, при което може да работи. Без музика човек не може да работи. Музиката, това е мярката. Човек, за да работи, трябва да бъзе музикален. Безразлично дали той пее, или не, това е едно разположение на човека. Трябва да си разположен музикално, за да можеш да мислиш, да чувстваш и да постъпваш добре.

Тази песен е много дълга. Говори се как момата на извора отива, вода налива и в дома се връща. Майка ѝ я посреща. Това е първият пасаж. *(Учителят пее песента.)* „Животът без любов е мъчение." Любовта само при справедливостта се изявява. Условие за любовта е справедливостта. Онзи, когото обичаш, той трябва да заслужава това. Изпейте песента „Всичко в живота е постижимо". Искам трима души от вас да изпеят тази песен.

Както вие пеете, това е обикновеното пеене, на което човек скоро се насища. Вие трябва да пеете и вътрешно. Като пеете, да се вслушвате. Всякога трябва да знаете следното – сменявайте всякога силните моменти с тихите. Това е един контраст – тихо и силно, ускорително и замедлително. Има противоположности, които трябва да хармонизирате. Вие се радвайте, че нещата не са завършени. Представете си, че във фабриката вие правите само една малка работа при фабричното приготвяне на обущата, а пък друг ще направи друга част на обущата.

За да измените едно силно ваше чувство, трябва да прекарате неговите енергии в ума си. И ако не знаете как да ги прекарате, много чувства се пукат – формата на чувството се пука – и тогава се раждат най-неприятните работи. Някой път се явява пукане и във формите на

мислите. Винаги трябва да знаете закона, как се трансформират енергиите, да не би вътрешното напрежение да стане толкова силно, че външната форма не може да издържи. Защото някой път ние се влияем от външния свят, от много фактори. Някоя работа, когато не я изпълняваме, ние се влияем от много фактори. Вие казвате: „Като отидем в оня свят.“ В разумния свят трябва да бъдете отзивчиви. Ето какво значи отзивчивост. *(Учителят свири една есен тихо, и после шумно.)*

Човек не може да пее или свири, докато не е уравновесен. Ако вие вземете един тон, и той няма обертонове, значи, ако имате една мисъл и ако тая мисъл няма обертонове, то тая мисъл не се подема от разумни същества. Тяхната помощ са обертоновете. И ако вашата любов не се подема от други разумни същества, тя няма обертонове. Ние трябва да предизвикаме съдействието на невидимите същества да участват и те в нашата мисъл и в нашата любов. А пък щом ние сме сами, ние обедняваме. Щом те подемат всички отгоре, тогава се внася нещо ново в музиката и в мислите ни.

Има области, които тепърва трябва да се разкриват. Някой път сте ходили там, но едвам сте чули, малко време сте стояли там. Сега трябва да стоите по-дълго време там.

За музиката на вас ви трябват трийсет години. Много неща ви трябват. Човек, който иска да се самовъзпитава, да бъде прогресивен в живота си, той трябва да учи – всеки ден да мисли за музиката, върху философията на музиката. Ако вие мислите всеки ден по десет-петнайсет минути върху музиката и се стараете умствено да пеете, то ще имате доста голям прогрес, макар и да не пеете външно. Всички да мислите върху музиката десет-петнайсет минути. Ако не можете толкоз, то по пет минути или поне по три минути. По този начин всякога ще бъдете по-разположени, отколкото ако мислите върху музиката. Музикалният живот е най-красивият живот, който

съществува на земята. По-красив живот няма от Божествената хармония. И като дойде един ангел, ще привлече вниманието ти. Ти не искаш да отвориш сърцето си, той изпява една песен, втора, трета и ти отвориш сърцето си – трепне ти сърцето. Хубаво пее ангелът. Добри певци са ангелите, много добри певци са.

Ние всички трябва да бъдем добри певци. Като кажеш нещо, кажи го музикално, с пеене. И каквото кажеш, кажи го и за себе си. Например ти казваш: „Ти трябва да бъдеш справедлив." Не, ще кажеш: „Аз трябва да бъда най-първо справедлив, после и ти ще бъдеш справедлив. И всички ще бъдем справедливи."

Да кажем, че вие сте закъснели. Взели сте хиляда лева на заем и не сте дошли навреме да ги върнете. Ако аз бях несправедлив, като дойдете и донесете парите, щях да кажа: „Не си устоя на думата." Като дойдете сега, не ви правя въпрос, но ще ви кажа: „Друг път аз обичам да бъда точен. Бъдете и вие точни." Ще му говориш като на себе си, защото утре и ти можеш да се изложиш на същото изпитание и да закъснееш малко. Защото никой от вас не е точен. Всякога ние пропускаме. Когато не обичаме някого, не сме точни, а когато го обичаме, ние сме точни, не пропускаме.

Та справедливи да бъдем. Правете забележки, критикувайте, но справедливо. След като направиш критика, кажи на себе си: „Ти там постъпи ли право? Това, което каза ти, право ли е?" Коригирай и себе си. Ние влизаме в един свят, гдето има същества, които нямат задна мисъл. Например тук на земята казват: „Пак елате, мен ще ми бъде приятно." Той ще ви угости, но ще ви изхитри. Едно говори, а разбира друго.

Вие казвате: „Къде е Христос? Къде са светиите?" Та вие сте тези въплътените светии. Когато дойде Христос, кои бяха Неговите апостоли? Всички онези пророци, които бяха предсказали нещо – Исаия, Езекиил, Даниил и всички малки пророци? „И ние кои сме?"

Вие сте хората, които Бог е пратил на земята, да бъдете проводници на Неговата справедливост, любов и мъдрост. Ако го правите, вие сте. Ако не го правите, ще кажат, че сте хора, които не искате да бъдете проводници на Божественото.

Да няма сега никаква пресиленост. Аз поддържам един метод – във възпитанието да се работи по пътя на най-малкото съпротивление, по възможност с най-малките разноски. Все ще има резултат. Мен ще ми бъде приятно да видя някой човек да се разгневи, но да има хармония в гнева му, да има приятност в гнева му. Някой не знае как да се гневи. Когато ще представиш гнева, представи го както трябва. Ти казваш: „Знаеш ли аз какво мога да направя?“ Гневът ти да бъде като гумена топка, да подскача. Пак я хвани, пак я удари да подскокне, и после я тури в джоба си. А пък ти ще строшиш гнева. Да не се чупите във всичките си работи.

„Божията любов носи пълния живот.“ (три пъти)

Сега бих желал двама с двама да не си приличате.

Шестнадесета лекция на Общия окултен клас 16 януари 1935 г., сряда, 5 часа, София – Изгрев

НОВИЯТ ОПИТ

Добрата молитва

Ще прочета част от глава петнайсета от Евангелието на Йоана (до 16 стих).

Ще се развеселя

Има една страна на живота, която трябва да бъде добре разбрана. Да разбира човек. Не се ражда човек с това. Разбирането е един настоящ процес. Да кажем, някой път искате да бъдете добър. Ако човек сега трябва да стане добър, той е закъснял. Доброто е една възможност, а пък да постъпва човек добре, от него зависи. Нищо не ти препятства да постъпваш добре.

Тук имаме наредени тия процеси.

1 10 100

2 20 200

3 30 300

4 40 400

Тук първият ред числа в отвесната колона – 1, 2, 3, 4, 5 и тъй нататък, до 10, то е Божественото в човека. В дадения случай Божественото само по себе си е неизменно, то не може да се измени. Божественото в човека ти не можеш да го измениш, не можеш да го направиш нито по-малко, нито по-голямо. Ти не можеш да му направиш нито добро, нито лошо.

Някой път, когато казвате, че сте лош или че сте добър, какво подразбирате? Какво подразбирате под думите, че сте лош?

Лошавината значи, че винаги не постъпвате така, както е добре за вас. Даже в дадения момент може да ви е добре, но след това във вас настава един друг процес. Да кажем, че сте яли една храна, която е приятна, но не се минава един час, два часа, и във вас настава друг процес, вие повръщате храната. Питам: какво ви е ползвал този процес на приятност? Вие сте се самоизмамили във вашата приятност.

Някой път вие сте се запитвали кое е Божественото във вас. Божественото в човека е това, което при всички условия е едно и също. Божественото е това, което носи живот в себе си. Онзи, който има Божественото, това е вечният живот в него. Щом Божественото престане, животът изчезва.

Сега хората се смущават от това, като умрат, къде ще отидат. Защо ще мислиш като умреш къде ще отидеш? Къде може да отиде умрелият човек? Като умре човек, никъде няма да отиде. Умрелият човек никъде не ходи, а пък живият навсякъде ходи. Като умреш, с тебе се свършва всичкото. Той иска да знае, като умре, дали ще отиде на оня свят. Никъде няма да отидеш. Ти, като живееш, ще отидеш на оня свят, а не като умреш. Същият закон е и по отношение на съгрешаването. [...]

Какво нещо е добрият и лошият живот? Същият закон е и тук. Докато доброто е в тебе, или докато Божественото е в тебе, ти си весел. Щом се затвори Божественото, веднага ти изгубваш присъствието на духа си и питаш: „Какво ще стане с мене?“ Почнеш да се страхуваш, че ще умреш, че къща нямаш, че приятели нямаш, че пари нямаш. И питате тогаз: „Защо човек се страхува? От кого се страхува?“ От доброто ли трябва да се страхуваш, или от злото? Всякога страхът е един признак, че злото, условията на злото са някъде наблизо. Ти трябва да бъдеш внимателен. Ти имаш най-големия вълк, който се приближава. Човек трябва да се пази, не трябва

да излизаш навън от кошарата. Ти казваш: „Мен ме е страх, но ще хвана няколко стражари да ме пазят.“ Остане ли стражарите да те пазят, вълкът ще те изяде. Писанието казва: „Ако Господ не пази човека, напразно е стражата.“ Или по-ясно казано: докато вие вярвате в Божественото, което е във вас, не търсете Божественото извън. Ако Бога не можеш да Го намериш вътре в себе си, вън никъде не можеш да го намериш. Но това „вътре“ не е във вашето тяло. Под думата „вътрешен живот“ се разбира Божественият живот, неограниченият живот, вечният живот. Това е вечното благо, което никога не се нарушава. Това е онзи чистият извор, дето водата постоянно блика. Това трябва да разбирате под Божественото.

В Писанието е казано: „Вашите тела са храм на Бога.“ Но не физическите тела. Тялото в дадения случай е дрехата. Дрехите са потребни, но дрехите постоянно трябва да ги мениш, понеже растеш. Божественото си остава едно. Десетте показва вече, че това Божественото десет пъти се е увеличило, а пък при третата категория (първият ред, третото число) – сто пъти се е увеличило. И Христос казва: „Онова семе, което е паднало на земята, дало стократен плод.“ Божественото в човека расте, а това човешкото, от което хората очакват, няма никакъв растеж, то дава обратното. Всеки страх, всяко безпокойство, всяка злоба, всяка омраза и прочее, то е недъг, който спира растежа. Казват: „Какво трябва да правим?“ Някой път вие вземате обратната страна – искате да се избавите от злото. Та най-първо, злото не е във вас. Злото е винаги вън от човека.

Сега някои говорят, че оная младата мома се изкушава. Изкушението не е вътре в нея. Например някои ги е страх, че тя може да се влюби в някого, а казват, че тя не трябва да се влюби. А пък злото не е в любовта, злото е в лъжата, защото тя, като се е влюбила, не се е влюбила. Някой път вие мислите, че сте обикнали някого отвън, нали. Аз да ви кажа доколко ви обича някой. Питам сега,

можете ли да определите колко обичате някой човек, който е отвънка? Ако тоя човек дойде при вас, онзи, който е ваш ближен, и трепери, и иска да влезе вкъщи, вие ще покажете любов. Вие пак се самозаблуждавате, защото онзи, който трепери и който има нужда, той още няма Божественото вътре, и той търси спасението някъде. Вие казвате, че трябва да помогнем някому. Всеки трябва да бъде носител на Божественото, което [е] вътре в самия него, вътре в самия него трябва да се прояви.

Питам сега, да се разбира въпросът, в какво седи оная Божествената любов. Христос казва така: „Ако Ме любите, ще пребъдете в Моята любов.“ Да любиш, значи да пребъдваш постоянно в Божията любов. Ако ти постоянно пребъдваш в Божията любов, ти любиш, и ако ти не пребъдваш в Божията любов, ти не можеш да обичаш. Допуснете сега, вие казвате, че сте се влюбил в някой човек отвън, но вие се намирате в едно заблуждение. Вие сте се влюбили за пет причини: първа – че сте го видели, второ – че сте го чули, трето – че сте го помирисали, четвърто – че сте го вкусили и пето – че сте го попипали. За пет неща. Като го видите, чуете, помиришете, вкусите и пипнете, и казвате: „Аз се влюбих в него.“ Представете си, че не сте виждали нещата. Представете си, че имате едно житно зърно вътре в хамбара. В кого ще се влюби това житно зърно? Може ли да говори за любов и може ли житното зърно в хамбара да се влюби? Никак не може. Докато житното зърно е на сухо, то не може да се влюби никога, а щом го туриш в нивата, то се влюбва. Оставете страданията. То се влюбва най-първо в почвата, хване я и я прегърне. После се влюби във въздуха, в слънцето. И това житно зърно като се влюби, то почва да расте.

Нека да дойдем до правото разбиране. Това, което дава възможност на човешката душа да се развива, да расте, то е Божественото, то е любовта. Вие казвате някой път: „Едно време аз се

бях влюбил.“ Кога едно време? На нивата. След като влезете в хамбара, какво става с вас? Преставате да любите. За да не се спъвате в сегашния живот, сега е необходимо да имате правилно разбиране. Някои от вас, които искате да имате ясна представа, трябва да разбирате следното. Това, което хората наричат любов, може да се кръсти така – това е външната любов. Някой път вие казвате: „Защо са тия противоречия в живота?“ Противоречията, всички противоречия в живота произтичат от безлюбието. Аз мога да го уподобя на следното. Ти можеш да имаш богата трапеза, но да допуснем, че ти си навикнал, че тебе са те научили ти да стоиш на едно място и да дойдат да ти отварят устата, и да те хранят с лъжичка. Ако не дойдат, ти гледаш яденето и казваш: „Не ми е позволено.“ Да чакаш да дойдат да те хранят, това е законът. А пък да почнеш сам да ядеш, това е любовта. Казваш: „Имам ли право да ям?“ Щом имаш ръце, уста, уши, очи, и очите ти са отворени, имаш право да вземеш и да ядеш от тая храна.

Но коя храна е здравословна? Която говори. Храна, при която като отидеш, нито дума не ти казва, не я яж. Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който Ме яде, ще има живот.“ Живия ще ядеш! Тук има едно противоречие – то е Словото, онова Божествено Слово, което ти не разбираш, и което ти не можеш да приложиш в живота си, това Слово не може да ти говори. А пък онова Слово, което ти говори вътре в тебе, ти си го приложил, ти го разбираш. И първият признак на живота, това е словото. Най-първо животът, външният живот разбират така. Едно малко помръдване има, после процес на дишане, после процес на човешката мисъл и после – процес на говора. И сега казвам, истинската храна, тая, която може да говори, то е Словото.

Та казвам, вас сега, всичките хора, ги е срам да любят. И когато кажат, че някой се е влюбил, той казва: „За любов и въпрос да не

става!“ Вие сте кръстили с „любов“ това, което не е любов. Седите при една малка чаша с вода, за която един богат човек е платил двеста лева. Тя е някой нектар. Вие сте хвърлили око на тая чаша и искате да изпиете водата, но той бди и казва: „Тая вода е само заради[29] мен, не я давам никому. Моят живот е вложен в нея. На тебе ти казва, ти трябва да идеш горе в планината за вода. Аз платих за водата. Ако искаш, плати за водата. Ако нямаш пари, можеш да отидеш сам.“ Вие казвате: „Каквото Учителят ми каже. Каквото Учителят ми даде.“ Учителят някой път дава с пари. Който отива горе – без пари, а който не отива горе – с пари. И който отиде горе да донесе вода, нему трябва да платиш.

Коя истина е по-добра, тая, за която си платил нещо, или за която ти си ходил горе, и не си платил? Ще ви поставя по-ясно въпроса: коя светлина е по-хубава, която сама ли отива при вас, или която ходите вие да си купувате? Можеш да отидеш при бакалина и да си купиш една свещ. Тя свети ден-два, и после пак си в тъмнина. Бръкнеш в джоба си и за четири – пет лева пак си купиш една свещ, но след четири – пет дена пак изгасне тая свещ. Това е човешкото – палиш я, и изгасва, палиш я, изгасва, и пари трябва да даваш. А пък при Божественото само трябва да си отвориш прозореца и тая светлина сама идва. При тая Божествената светлина, при това живото Слово всичко расте. Там е изобилието.

Толкоз време, от две хиляди години, се говори за вярата. Говори се, че ако имаш вяра, всичко е възможно. Казано е, че е възможно с вяра да се дигне планина. Има ли нужда ние да вдигаме планините, които Бог е турил някъде? Има ли нужда ние да вдигаме Божественото, което Бог е поставил някъде? Нямаме нужда.

Под думата „планини“ се разбират всякога големите мъчнотии, които съществуват в човешкия живот. Това са човешките планини,

---

[29] **заради** (диал.) – за

които трябва да се вдигат. Не онова, което Бог е създал, а онова, което вие сте създали в себе си, вие трябва да можете да го преместите. Вие казвате: „В тоя живот няма да можем да го преместим, но във втория живот като дойдем.“ Вие оставяте за втория живот да преместите тая планина. Ако вие под думата „умиране“ подразбирате излизане от Божествения хамбар и влизане в Божествената нива, в такъв случай разбирам. Ако съзнавате, че умирате, страдате и ако съзнавате, че оживявате, то е вече Божественото – минаване от едно състояние в друго. Смъртта е следното. Допуснете един богат човек, че той има всички удобства, има добра къща, автомобили, книги, радио, звънци, слуги – всичко това, каквото му трябва, има. Всички тия хора работят за него и той мисли, че неговите работи са наредени. То е така, наредени са работите му. Тези, които слугуват около него, работите му са наредени, ако го обичат, но ако не го обичат, неговите работи са развалени, защото онзи слуга, който ти слугува, той очаква нещо от тебе. И всеки един, който направи каквато и да е услуга, все очаква нещо от тебе. Добре, с какво ще се отплатите вие на тия хора? Допуснете, че провидението ви поставя на изпит сега. Най-първо продадат къщата ви, така се случи. Защо я продават? Защото отвън работите ви не вървят. Вие сте били търговец – отива къщата ви. После продават автомобилите ви. После, вие нямате какво да платите на вашите слуги и те си заминават. После, и синовете ви, и дъщерите ви, като няма какво да им дадете, и те си заминават, отиват някъде. И най-после заемодавците ви съблича т и ви оставят само по бели гащи. Вие оставате сами в студеното време. Това е смъртта сега. Питам, какво сте изгубили? Вие казвате: „Изгубих къща, деца, слуги, всичко това.“ Де е вашето разбиране?

Когато ябълчната семка излезе от хамбара, тя е едно. Щом я посадят в земята, тя даде най-първо две коренчета долу и две клончета нагоре. Тая ябълка, като погледне всичките си листа и

клони, казва: „Колко съм богата." Един ден, когато се свърши развитието на ябълката, тя остава пак семка, всичко това се върне и тя влиза в хамбара пак семка, с това различие, че втората семка е малко по-големичка от първата семка. И тя се чуди сега. Питам, тя не можеше ли да живее без листа, без корени и прочее? Ти ще си почиваш в хамбара. Там няма да те приемат с този багаж. И това разлистване, и всички тия удобства на земята са временни потреби за вас.

Като тръгнете за оня свят, за Божествения свят, вие най-първо трябва да се освободите от вашите къщи. Щом имате къщи, трябва да ги носите на оня свят. Щом имате слуги, трябва да ги носите на оня свят. Парите, всичко трябва да вземете. И ще забележите веднага онова, което спъна богатия, който мислеше, че работите му са наредени. В притчата за богатия и Лазаря Лазар умира и се връща в небето. Той няма нищо. Защото на земята какво имаше той? Само кучета имаше около него и му услужваха, те го лижеха. Кучетата му казваха: „Нищо не ти искаме, само да вземем нещо от твоята храна." Без пари му слугуваха. А пък с богатите не беше така. Нищо не разбираше той от живота. И казваше богатият: „Остане ли кучетата да му слугуват, той си е загазил."

Но ще оставя това сега. Няма да казвам какво мисли богатият. Умира Лазар и се освобождава от кучетата. Умира той и отива в лоното на Авраама. Умира богатият и се освобождава от [слугите], умира той и се озовава на противоположното място. Той е на мъчение. Вижда, че не се умира така лесно, но той е забравил и иска да му слугуват, и казва: „Отче Аврааме, кажи на Лазаря да дойде да ми слугува. Гърлото ми е засъхнало, да ми донесе малко вода. Мен ми трябва слуга." Никой на никого не може да служи. Лазар може да служи само за себе си. Има голяма пропаст между вашето разбиране и вашето [желание], има голяма пропаст. Той седи с идеята, че няма

слуги. Има идеята, да дойде Лазар и да му слугува. Той не разбира, търси слуга да му служи на онзи свят. Там няма слугуване. Ако имаш любов, Лазар може да ти служи. Но Лазар не може да ти служи, като нямаш любов.

В тебе гори огън. Това е огънят на твоите престъпления. Ти искаш да ти слугуват хората, да имаш пари. В тебе огън гори. Трябва да престанат тия работи. Ти си се разсърдил на хората, че това-онова не са ти дали. На този и онзи се гневиш, на този-онзи обръщаш гръб. През целия си живот се разправяте за такива работи, понеже нямате кой да ви служи. Оная жена защо е обикнала мъжа си? Слуга си търси. Като си намери този слуга, потупва го и казва: „Осигурих се." И мъжът потупва жената и казва: „Намерих слугиня." Народят се деца и казват: „Ето слугинчета." И потупват ги, и мислят, че се осигуриха. И виждат, че това дете умре. Не е умряло, но това слугинче казва: „Не искам да слугувам." И заминава си. Майката плаче. Защо? Защото е напуснало слугинчето.

Питам, по тоя начин, по който сега светът разбира, в живота винаги ще съществува едно нещастие, от което по никой начин не искате да се освободите. Ти казваш: „Без къща може ли? Не може без къща." Ти в къща живееш вече, къщата ти е на две колелета. „Без пари може ли?" Казваш: „Не може без пари." Че твоят ум, този ум, който имаш, това са пари. Някой път ти казваш: „Какво трябва да правя, като ми трябват пари?" Ще се влюбиш в някого. Как ще разберете вие това? В какво е силата? Вие казвате по някой път: „Моите мнения са по-прави." Че ако вие без пари не можете да живеете, с пари – никак. Без пари ще имате един вид страдания в света, а пък с парите ще имате друг вид страдания. Без пари вие ще бъдете сигурен, че никой няма да ви обере и да ви убие. Представете си, че сте богати и че живеете между разбойници. Те ще ви претрепят. Те ще ви кажат: „Дайте парите или..." Но представете си, че отивате

при тях, и нямате пет пари. Тогаз нямате опасност. Ако си с пари, трябва да се пазиш, а пък без пари никой няма да те пази. Вие поставяте живота извън Бога. Някой път питат: „Този дали е от нашите, или не е?“ Всеки човек, който обича, е от нашите. Ти щом обичаш, си от нашите. Щом не държиш любовта, ти не си от нашите. Всички хора, които обичат, са все от нашите. Ти казваш: „Няма такива хора.“ Има. Те не са един, това са милиони. Навсякъде ги има, но това е в съзнанието.

Вие седите и се смущавате. Аз ви казвам: „Бог ще промисли за вас.“ Вие не разбирате ясно закона: Бог ще промисли. Един човек казва: „Задушавам се, нямам въздух! Няма откъде да купя въздух.“ Казвам: „Няма какво да купуваш въздух. Излез вън, отвори си устата и дишай, и въздухът, Божественото, ще влезе. Какво ти струва да направиш така?“ Вие искате сега някой да натъпче въздуха във вас и да го изтегли с помпа. Оставете вие това. Като се научите да поемате въздуха, ще влезе богатството, Божественото, и ще излезе вън от вас. И ще твори то, след като издишате. Какво казвате вие? Можете да направите опит. Ако с всяка вдишка вие благодаряхте на Бога, вие не щяхте да знаете какво нещо е сиромашия. При всяко издишване вие казвате: „Ох! Ох! Ох! Ох!“ (Учителят въздиша дълбоко няколко пъти.) Където ходите: „Ох! Ох!“ Не го обича жена му: „Ох!“ Пари няма: „Ох!“ Не знае: „Ох!“ Дето ходи: „Ох!“ Престанете с „ох“. Спри се и изкажи онова Божественото, че обичаш. Кажи Божественото, да се прояви в тебе Божественото.

В който ден ти проговори Божествената дума [...]. Бог седи като майка и ти казва: „Искаш ли да слугуваш, или да ти слугуват?“ Като говориш на Бога, ти вече слугуваш. Ти казваш: „Аз съм жив, готов съм да направя, каквото трябва, за Тебе. Каквото кажеш, аз съм готов да го направя.“ Почнеш ли да благославяш Господ, като кажеш първата сладка дума, биберончето ще дойде, майката ще дойде, и ще

каже: „О, моето пиленце." Като изговориш втората сладка дума, ще дойде пак биберончето. Всеки ден като кажеш една хубава дума, и работите ти ще се оправят.

Ти сега казваш: „Светът не е такъв." Оставете се с вашия свят, оставете този свят на заблуждения, в който сега сме попаднали. Мен ме мъчат известни работи. Между вашето мъчение и моето каква е разликата? И аз се мъча. Вие се мъчите, че нямате къща, и страдате. А пък аз се мъча, че тая къща спъва този човек да живее добре. Вие се мъчите, че нямате пари, а пък аз се мъча, че тия пари спъват човек да живее добре. Парите са спънка. Ти уповаваш на едно нещо, което не може да даде никакъв живот. Парите са един резултат на човека най-първо, и второ – те са произведение на ангелите, и след това те са една субстанция на Бога. Това са мисли първоначално на Бога. Богатството е в Бога първоначално. Златото е едно проявление на живота. Да имаш злато значи да имаш нещо, чрез което животът може да дойде с тебе. Златото е един проводник. Здравето, хубавите мисли, силата, това е истинско богатство.

Най-първо реформирайте, направете един опит. Най-първо ще опитате. Ще дойде някой и ще ти каже: „Ти се откажи от това, което имаш." Вие не се занимавайте с един въпрос. Отвън пада сняг, нали. (През това време вън вали голям сняг.) Вие се смущавате кой ще рине тоя сняг, какво ще стане с вас, ще ви затрупа. Пишат, че цял взвод в Югославия са били затрупани – няколко души били намерени, а седем души били изгубени. Вие се безпокоите, че пада тоя сняг. Не се безпокойте за него. Като дойде пролетта, снегът ще си отиде. Лошите условия, това са благата. Лошият живот, това е снегът, който имате. Не го ринете. Оставете снега. Той е най-добрият юрган, при който при дадените условия вие може да живеете добре. А пък при [другите] условия, когато дойде пролетта, като получите онова ново разбиране за Бога, то този лед ще се стопи.

Вие седите сега и ми казвате: „Дали Господ ще ме послуша? Аз съм грешен. Ти си праведен, помоли се за мене.“ Още хората искат аз да работя за тях. Сега за мене това е едно преимущество. Аз като се моля, няма да дойде до него благословението направо. Аз като се помоля, благословението най-първо ще дойде в мене и след като дойде то, аз трябва да му го пратя. Но и там има едно изкушение. Онзи, който се моли за другите, като дойде една торба, ще отвори и ще каже: „Хайде да взема нещо и за мене си.“ Изкушение ще има. Отива една бедна вдовица при Йоана Кронщадски и му казва: „Аз съм в голяма беднотия. Имам две дъщери. Помоли се за нас.“ Той казал: „Аз ще се помоля. Каквото даде Господ, елате да си го вземете.“ Какво става? Умира един руски княз и викат Йоана Кронщадски на опелото, и му дават един голям плик, да му заплатят. Идва вдовицата и той ѝ дава плика. Казва: „Този плик е, който Господ даде за тебе. Не съм го отварял. Вземе си го, каквото има, е за тебе.“ Тя отваря и вижда десет хиляди рубли. Разтреперва се и казва: „Много са.“ „Не, каквото е вътре, заради вас е.“ Мислите ли вие, че ако речете да се молите за някой беден, няма да умре някой княз? И като умре, той ще даде десет хиляди рубли. Като отива за другия свят, все ще даде нещо.

Та казвам, хубаво е това, аз не отричам. Казано е, молете се един за друг, за да изцелеете. Да се молите за изцеление, това е болният живот. Но когато влезем в съвършения живот, в Божествения живот, то е друго. И когато аз говоря да се обичаме, то е здравословният духовен живот. Когато обичам, то всичко става вече естествено. Тогаз ще почувстваш, че всички хора стават вече за тебе близки. Тогаз ще имаш всичко. Ако влезеш в един свят, дето всички те обичат, и ти всички обичаш, тогаз можеш ли да бъдеш беден човек? Ти казваш: „Аз от любов гладен ще умра.“ То е неразбиране. Ако влезеш в един свят, дето всички те обичат, ти гладен не можеш да умреш, ти ще имаш преизобилно. То е Божественото.

Ти казваш: „Всички хора не живеят така.“ Оставете тоя въпрос. Тия хора живеят вън от Бога. Всякога, когато ние не вършим волята Божия, не Го обичаме, ние сме вънка от Бога. Значи Бог не е в нас. Тогаз ние страдаме, недоволни сме. Не можеш да спиш, не можеш да ядеш сладко, този-онзи не те обича и търсиш утеха навсякъде. Имаш малко пари в банката, но тая банка фалира. Американците, които имаха най-добрата система на спасителни банки, те туриха парите си в спасителни банки, но в сегашната криза две хиляди банки фалираха и бедните останаха да се спасяват. Къде отидоха парите? То е човешкото разбиране вътре. Всеки един добър човек, който върши волята Божия, той е една спасителна банка. А пък всеки един човек, който не върши волята Божия, той е една спасителна банка фалирала. Американските банки фалираха. Казва някой: „Той не е добър.“ Аз другояче казвам: ликвидирала банката, не плаща вече, каквото е взела. Някой казва: „Не можем да дадем нищо.“ Ти казваш: „Че кому да дам?“ Ти си една фалирала банка. Да кажем, че дойде някой при тебе, дойде той с чека си. Ти казваш: „Не можем да дадем. Нашата банка е фалирала.“ Ти не можеш да посребриш. Тая банка е изгубила своя кредит. Ако ти не можеш да обичаш, то в невидимия свят е писано: „Банката на Иван Стоянов е фалирала. Банката Мария Пенджурска е фалирала.“

Ти казваш: „Не мога да обичам. Сърцето ми е студено.“ Там е злото, понеже сърцата на хората са студени. Защо са студени? Студени са, защото вярват в човешкото, а не вярват в Божественото и тогаз всичките тези благословения в света, които Бог ни дава, ние не можем да ги използваме. Ти казваш: „Де да го зная как да го обичам.“ Най-първо, законът на любовта казва: Бог учи хората само как да обичат. В любовта никой не може да те научи да любиш. То е първият зов, първата дума на Бога. Когато дойде до любовта и искаш да обичаш, то Бог ще ти проговори. На любовта само Бог може да те

научи, никое друго същество не може да те научи. Другите хора могат да бъдат предмет на любовта, но Бог ще те научи. Христос казва: „Както Отец Ме е възлюбил, както Отец Ме е научил, така и Аз любя." Като дойде Бог, Той ще те научи, но без Бога по-мъчна от тая работа няма. Като дойде Бог, лесно е. Ти казваш: „Лесно е." Ти казваш: „Как да обичам?" Не мислете как да обичате. Казваш: „Какво да му кажа?" За това не мислете. „Как да го погледна?" И за това не мислете. Вие най-първо се стремете да обичате.

Имате един брат, когото искате да обикнете, нали. За да познаете дали вашата любов е силна към него, има един признак. Сега ще ви покажа признаците, по които ще познаете дали вашата любов е силна, или сърцето ви е студено. Вие този брат го пипнете за кесията. Ако той хване кесията си така (Учителят прави съответното движение), то любовта ви не е голяма. Щом любовта ви е силна, като му бутнете кесията, той казва: „Вземете я." Дава ви я. Онзи, когото обичате, каквото бутнете в него, той казва: „То е ваше." То е ваше, каквото бутнете. Но щом любовта ви е слаба, той хваща това. При хващането на нещата, любовта ви е слаба. Държи ли се той за нещата, вие не го обичате. Слаба е топлината.

Вземете златото, желязото. То при сто градуса малко ще се понагорещи. При четиристотин градуса топлина то ще се стопи. Направят букаи[30] на един човек, връзват му краката. Те се само нагорещяват. Те казват: „Не слизаме от тия крака." Какво ще кажете? Ще ги убеждавате ли? Има един мълчалив живот. Всяка една лоша мисъл, това е една верига, направена от хората или от духовете някъде и сте вързани. Вие като пуснете Божествения ток на любовта, тия вериги ще паднат и вие ще бъдете свободни, и тогаз ще вземете тия златни вериги в торбата си. Защото всички сте в златни вериги. Вземете ги в торбата си и ги продайте. И на мнозина от вас веригите

---

[30] **букаи** (тур.) – окови

са със скъпоценни камъни. Турете ги във вашите торби и ги продайте. Божественото трябва да влезе във вас и всички противоречия, които сега имате, трябва да изчезнат.

Сега не зная да ви приведа ли един пример. Ще ви приведа един пример за любовта. Един наш приятел в Търново заболя. Другарите му казват да вярва. Вцепенили се били краката му от ставен ревматизъм, не може да се мръдне. Казват ми: „Еди-кой си брат се приготви за онзи свят.“ Казах: „За онзи свят не е готов още.“ Казах: „Нека да идат двама братя при него, доста възрастни.“ Обаче, като отиват тия двама братя, заболяват. Той ги инфектира. Вместо те да му дадат здраве, те заболяват. И казаха: „Тая работа не е за нас. Ела, свърши си работата.“ Ставам аз и отивам в Търново. Отивам при този брат. Той е легнал на гърба си, лежи и казва: „Ще си вървя вече. Не ме е страх. Виждам, че при смъртта от едната стая влизам в другата.“ Казвам му: „Ти от едната стая ще излезеш, но не знаеш в коя стая ще влезеш.“ Той мисли, че ще отиде в рая. Казвам му: „В рая няма да отидеш, но в друго място ще отидеш в това положение.“ Седи той и ме гледа. Разговарям се с него. Седя час и половина и се разговаряме за обикновени работи. Казвам му: „Ти не си свършил още работата. Ти какво си легнал тук на кревата? Искаш да ти слугуват тук, искаш да станеш богат човек чрез тия лекарства.“ Казах му: „Стани!“ Той стана. „Я стани на краката си! Я почни да ходиш!“ Той почва да ходи. „Я седни сега на кревата си!“ И тъй нататък. После му казах: „Ще дойда пак.“ На другата сутрин отивам пак. Той каза: „Сега почвам да ходя малко.“ И след три-четири деня той беше вече здрав. Идва лекарят и го пита: „Как оздравя?“ Той казва: „Онзи дойде и ми говори за обикновени работи, и ми каза: „Стани. Утре ще дойда пак.“ И се свърши работата.“

Сега някои от вас ще кажат: „Дали може Учителят?“ Това още нищо не значи. Един човек можеш да го издигнеш от една болест.

Христос казва: „Иди и не съгрешавай, за да не ти стане по-зле отпосле.“ Когато един човек го излекуваш, и ако направи една погрешка, то болестта ще се повърне. Всяка болест си има своите психологически причини. Онова, което трябва да имате – все таки хората трябва да дойдат. Хората взаимно си помагат. Някой път някой иска да каже: „Кажи по кой начин става това.“ Ако имате вяра, всеки от вас може да лекува, но ако кажеш истинския метод, по който можеш да помогнеш, той ще се разболее пак. Невидимият свят не позволява да кажеш по кой начин си помогнал. Невидимият свят никога не позволява да кажеш: „Аз му направих това добро.“ Никога няма да кажеш: „Аз му направих това добро.“ Това е една привилегия на Бога, ти опорочаваш нещата.

Ти казваш: „Аз му направих добро.“ Ти добро никому не можеш да направиш. Онова, което Бог е направил, всичко е съвършено. Ти само си дал един добър пример на жертва, че живееш добре. Аз, като отида при един човек, само му давам пример, как трябва да живее. Ще му пожелаеш на един човек някои неща. За да се молиш за един човек, трябва да го обикнеш. Вие обикнете когото и да е, но най-първо вие не трябва да бъдете болни или ако сте болни, трябва да сте господари на болестта, и тогаз можете да помагате на всеки човек. И тогаз ще опитате степента на своята любов, на вашата сила, степента на Божествената сила, която действа във вас. Ще опитате тогаз любовта си при болестта, за да знаете как работи любовта. Божествената любов сега е потребна. Тя е, която трябва да внесе новия живот. Защото ако Божествената любов не дойде, то малкото нектар, който е в чашата, ще изчезне и тогаз какво струва чашата? Ако тая чаша няма съдържание, тогаз какво струва? Животът е непрекъснат процес. Вие казвате: „Втори път, като дойдем на земята.“ Аз не искам да се спирам на това. Утрешният ден зависи от днешния ден. Смъртта е смяна само, временно ще заспиш, ще си починеш. Непрекъснатост

има между всичките дни. Всяко едно спане е смърт. Какво нещо е смъртта? Да умреш в спането, за да можеш наново да се пробудиш.

Вие имате вашите нови схващания, но не искате да ги приложите и се държите за човешкото. Аз нямам нищо против ония, които имат слуги. Нямам нищо против, че имате къщи, че имате автомобили, пари, това-онова. Но всичко това, което имате, да бъде на разположение на Господа. Не сега да дойде някой и да каже: „Вие раздайте това заради Господа.“ Не трябва да ме учат какво да раздам. Щом дойде Божественото, то ще ме учи. Някой казва: „Направи ми една услуга. Искам от вас две хиляди лева.“ Един син пише на баща си: „Първия месец – две хиляди лева, втория месец – две хиляди лева. Дванайсет месеца по две хиляди лева – двайсет и четири хиляди лева. Втората година пак по две хиляди лева.“ Питам, когато бащата дава тия средства, какво има той вътре в ума си? Че целият свят е един възпитателен дом. Има една статистика. Знаете ли колко коства, каква грамадна сума се харчи за всекиго едного от вас, за да живеете тук на земята, какви грамадни средства?

Питам, какво учите сега? Вие седите и искате да станете учен човек, да имате малко автомобилче за сто хиляди лева, да се качите и да се возите. Че това е най-малкото. Това е външният свят. Вие сте дошли на земята, за да се научите какво нещо е проявлението на любовта, проявлението на Божията мъдрост и проявлението на Божията истина.

Три неща:

Да знаете какво нещо е истината.

И ще имате свобода.

Да знаете какво нещо е мъдростта.

И ще имате светлина.

Да знаете какво нещо е любовта.

И ще имате живот – изобилния живот,

който изтича от нас.

А пък какво нещо е любовта? Не мислете за любовта, но [за] живота. Щом имате живота, тогаз ще имате добродетелите, защото добродетелите могат да се покажат само в живота. Сега на въпроса. Аз, като дойда при вас, казвам: „Тия хора са много богати, но им липсва нещо. Те са богати, но са изгубили ключа на своите каси, че не могат да ги отворят.“ Аз давам едно предметно учение, какво ще стане с вас. Имам една врата, която отвън ако затвориш, и ако ключът не е вътре в тебе, не можеш да я отвориш. Някой път съм забравил ключа вътре. Затворена е вратата и не мога да я отворя. И да се моля, не се отваря. Но с любов се отваря. Имам един ангел. Той със стълба влиза през балкона в стаята и отваря вратата. Ако забравите вие ключа, трябва да дойде ангел със стълбата. Някой ангел от небето ще дойде със своята стълба, да ви отвори вратата. Другояче ще бъдете вън. Вечерно време минават някои и аз казвам на ангела в това време: „Ангеле, донес стълбата.“ И те казват: „Учителят си забрави ключа.“ Аз казвам: „Аз ги забравих и вие ги забравихте.“ Всеки от вас, който е недоволен от живота, си е забравил ключа вътре. Всеки от вас, който боледува, си е забравил ключа вътре. Всеки от вас, който е страхлив, си е забравил ключа вътре.

Та казвам, ще имате предвид – когато ангелите идват, те идват, за да ни научат. Под „ангел“ разбирам ония наши братя, съвършени проводници на Божията любов. Той, като дойде, ще ви покаже как да изпълняваш волята Божия. Най-първо всички трябва да дойдете до положението – не мислете другите хора колко са добри и колко са лоши. Най-първо се освободете. Не мислете нито за тяхното добро, нито за тяхното зло. Наблюдавай всеки един от тях как се проявява. Може да се прояви в доброто или в злото, но в дадения случай вие обръщайте внимание вие как се проявявате. Щом аз отвън се дразня от погрешките на другите хора, то е една спънка за мене, защото на

този, който не изпълнява волята Божия, ти си в дадения случай, който можеш да му покажеш. Щом някой човек не изпълнява волята Божия, научи го тогаз. Как? Лесно можеш да го научиш, не е мъчна работа човек да се научи. Но не може новото да се даде, докато старото не се изхвърли от шишето. С новата, прясна вода не можеш да заместиш старата вода, докато старата вода не излезе вън от съда.

Та казвам, през тази година, сега, направете първия опит! Някой път ми казвате: „Учителю, кажете нещо ново." Новите неща мога да ви ги кажа аз. Новите неща да ви ги кажа, трябва да се отвори вашата къща. Тя сега е затворена и не мога да ви кажа много нови работи. Колко нови работи мога да ви кажа? Но отвънка не може, студено е. Като се отвори къщата, ще вляза вътре и ще ти кажа неща, които никога не съм ти казвал. Когато хората се обичат, нали си говорят на ушите. Ще дойда и ще ти кажа: „Много ви обичам, но другите да не знаят." Това можеш да кажеш на един човек, на когото сърцето е отворено, че твоите думи да бъдат ценни. А не да каже някой: „Дошъл той да каже, че ме обича, да ме матахери[31]." Когато дойде някой и ми каже, че ме обича, аз ще му бутна кесията, да видя дали ме обича, и ако неговата кесия се разцъфти като цвят и даде плод, и го изям, ще кажа: „Много е хубав този плод, плодът на твоята любов." Когато кесията цъфти и завързва, когато можем да опитаме човешката кесия, то Божията любов е дошла вече. То е любов. Сега остава мисълта във вас: „Кога ще дойде това време?" Днес е първият ден. Ако го изгубите, то след десет деня ще дойде това. Ако десетия ден изгубите, то след сто деня ще дойде. Ако първата година изгубите, то след десет години ще дойде. Днес е един случай да влезете. Ако днешния случай изгубите, то след десет деня. Ако първата година изгубите, то след десет години. Увеличават се сроковете. Ако пропуснете стоте години, то след хиляда години, след десет хиляди години, след сто хиляди

[31] **матахери** (диал.) – разиграва, мотае, върти

години и тъй нататък. Че какво ви коства сега? Аз ви виждам колко са красиви вашите кесии.

Христос дава три примера – че едно семе било паднало между тръните. Махнете се оттам, за да израсте вашето добро! Другото семе паднало между камъните. Махнете се оттам! Другото паднало на пътя, по който хората минават. Изори този път, по друго място да минават. Не спъвайте вашето Божествено. Ти казваш: „То сега не му е времето. Сега съм женен. Сега съм още млад. Имам да уча." Оставете тия човешки работи. Вие сте мислили, мислили, казвате: „Чакай да си наредя работите." Ще ги наредите – ще цъфнете така, че няма да завържете. Сега ще ме разберете правилно. Всички в живота, всички, които вървите в Божествения път, едновременно трябва да завържете. Всички в живота трябва да цъфнете и всички трябва да възприемете Божествената любов. Ако само един цвят цъфне, а пък другите пъпки се повредят, това дърво боледува. И после във вас, тъй като любовта ви ще се покаже, като цъфнете, то всички ония малките, как се казват, тия малките мушички ще дойдат. Ако малките мушички усетят лъха на вашето цъфтене и дойдат при вас, то вие добре сте цъфнали. И тия мушички кои са? Тия мушички, това са страданията, които идат. Щом страдате, това показва, че вие сте цъфнали. Тия мушички идат да съберат това непотребното и ще го турят в кошера. Страданията, това са работни същества, които идат да човъркат, за да вземат непотребното. Без страдания не може да се оплоди цветът. Любовта без страдания не може да се изяви.

Онзи човек, който идва при вас, и комуто трябва да помогнете, изисква се голяма опитност – вие не трябва да го изкусите. Вие казвате: „Аз ще уредя вашите работи." Не говорете така. Вие ще го изкусите, защото ще почне да упова на вас. Една година ще му помагате и после ще му кажете: „Махни се! Аз за тебе няма да живея само. Може това веднъж, дваж, три пъти." Онзи, който дойде при вас,

ще вземете вашата стомничка и ще го заведете горе на извора, ще покажете отде вземате вода и ще му кажеш: „Оттук вземам вода." И ще му кажеш: „Пак някой път можем да се срещнем." Всеки, който идва при вас, дайте му да пие вода от вашата стомна и после ще му кажеш: „Хайде сега на вода. Ще си приказваме сладко по пътя за Божията любов. И после ще се върнем, и после пак ще отидем на извора и тъй нататък. Ще ходим и ще се връщаме."

Сега остава мисълта: „Досега какво сме правили ние?" Ако в сегашния живот, след две хиляди години, ако дойде един евреин, който е служил на Бога по законите на жертвата, ако дойде един християнин и дойде един с новите разбирания, по какво ще се различават? Евреинът ще дойде да търси според разбирането си една гургуличка, гълъб, за да ги заколи, та да изплати греховете си. Един християнин ще дойде, ще целува иконите и ще се кръсти. А пък ще дойде онзи с новите разбирания и ще стане проповедник. Не ти трябват вече волове, кокошки. Господ не иска да целуваш нещата, които хората са създали. Ти ще станеш проповедник на Божията любов. Една запалена свещ ще бъдеш, и дето ходиш, хората да имат светлина. Между бедните, между страдующите. Като отидеш между бедните, ще кажеш: „Вярвай в Господа, Който може да ти оправи работите. Ще ти се оправят работите до довечера. И ако не се оправят, да знаеш, че не си повярвал." Втория ден ще дойдеш и ще кажеш: „Не се оправиха." Третия ден, четвъртия ден ще правиш това, докато се оправят твоите работи.

Не служете на Господа като стария евреин, не и като старите православни. Служете като синове вече. Да бъдете като проводници на Божията любов. А пък какво могат да мислят учените хора, какво може да мисли светът, какво могат да мислят другите верующи, вие оставете тоя въпрос. Нека да мислят, каквото искат. Ние ще мислим сега, какво ще мисли Господ заради нас. Сега Господ пита: „С какво се

занимават децата?“ „Кокошки и волове търсеха, клаха ги и ги принасяха в жертва.“ „С какво се занимават децата?“ „Кръстеха се и целуваха иконите.“ „Няма нищо.“ „С какво се занимават децата?“ „На работа отидоха вече.“ Господ ще каже: „Хубаво, много хубаво.“ Каквото иска бащата, това правят. На лозето, на нивата копаят. Работа трябва сега. Една много голяма работа и малка работа – ще почистите някоя ябълка и прочее. Много малка работа се изисква. Това е новото служене, за да имате първия урок, който Бог ще ви говори, за да знаете какво нещо е Божията любов. Тогаз всички неща, които сега ви плашат, ще изчезнат. Вие ще заприличате на онова бедното дете, което ходило на сто места и го били. Ходило на едно място, били го и му казали: „Ти не си бил послушен.“ Изгонили го и го изпратили. И най-сетне, като вървяло по пътя, среща го един млад момък. Детето го погледнало и му казало: „Искам да ти кажа едно нещо, но страх ме е, да не би да ме биеш.“ Този бил царският син. Детето, като го срещнало, казало му: „Страх ме е да не ме биеш. На сто места ме биха, че съм много непослушен.“ Царският син му казал: „Ела при мен.“ Влиза в положението му, дава му една работа. След години то разбрало, че тук е мястото, дето трябва да служи. Като срещнеш царския син, няма да те бие. Той ще ти каже как трябва да се слугува.

Та казвам, като срещнете Христа, Той ще каже: „Елате с Мен.“ Христос няма да накара другите хора да ви слугуват. Той ще каже: „Елате.“ Ще станете слуги на Бога сега. Вие казвате сега, колко ще ви плащат. Няма да се пазарите. Има едно слугуване в света без пазарлък. То е слугуване от любов, любовното слугуване. Това ще го вложите дълбоко и ще проверите един ден тая истина. Това е истината. Ако чакате втори път да дойдете, хиляди различия може да имате, но онова същественото, което свързва хората и ги прави чада Божии, то е единствено в любовта, която трябва да живее в душите, сърцата и умовете на всички хора. Не ние да ги учим как да обичат,

но Бог да ги учи отвътре. И Писанието казва: „Всички ще бъдат научени от Господа.“ Сега започнете с онова учение, което иде от Бога. Бъдете верни на това, и работите ви ще се оправят. И ако не се оправят, ще дойдете при мен, и аз ще ви пратя някой ангел, и той със стълба ще влезе вътре през балкона и ще се уреди работата. Но който има ключ, да отвори вратата и да влезе. Защото всичко онова, което имате, което може да расте във вас, което може да разберете, то е отвътре.

Тайна молитва.

Сега ония от вас, които от любов искат, да направят упражненията.

Седемнадесета лекция на Общия окултен клас 23 януари 1935 г., сряда, 5 часа, София – Изгрев

В НОВА ОКРАСКА. БОГАТСТВОТО НА ДЕНЯ.

„Добрата молитва“

Ще прочета втора глава от Второ послание към солуняните.

„В начало бе Словото“

Ще задам един въпрос. Може ли да мине човек през целия си живот само с едно ядене, като вземе само един обед, да му държи топло през целия живот? Това е мъчният въпрос, който разрешават. Всичкият въпрос е около прехраната – как ще се преживее, как ще прекарат хората живота на земята.

Второто положение – интересуват се да знаят това, което те поддържат, право ли е, или не е. Имат някакъв си възглед. Ако двама художници се съберат, по какво от тях ще познаете кой от тях е по-способен художник? Да кажем, че и двамата разбират и говорят за изкуството. Трябва да има едно изложение. Сега, след като изработите една картина, в какво седи вашата способност? Да кажем, че сте нарисували картината правилно, в какво седи способността? Да кажем, че сте нарисували някого дотолкоз, че като види някой картината, да познае, че прилича на реалността, защото, ако види някой картината и ако не може да я познае, тогаз? Да не каже само: „Прилича донякъде.“ Значи една картина е дотолкоз хубава, доколкото прилича на реалността.

Вашите възгледи сега на какво се основават? Важно е дали почиват на реалността, или не. Да кажем, че говорят за истината. Някой казва: „Аз вървя в пътя на истината.“ Ако ви попитат конкретно какво нещо е истината, няма да можете да я определите. Някой път не е необходимо да определиш какво нещо е истината. За

да познаеш истината, не се изискват години. Това е един момент. Истината можете да я знаете, без да можете да я определите.

Например ти искаш да знаеш истината, дали нещо е захар, или не. Можеш да пишеш трактати, да претегляш и прочее. Всичко това, те са неща недоказани. Тая работа е на опита. Близни с езика си и се свърши въпросът. В една секунда даже, и въпросът е решен, сол ли е, или захар. И иначе ще казваш: „Може сол да е, може да е захар, може това-онова." Тия разсъждения са хубави.

Та по някой път вие търсите истината по външен път. По външен път истината не се намира. То е сянка. Защото човек, който ходи в истината, той е свободен. А пък в какво седи свободата? Свободата седи в движенията. Човек трябва да има най-първо движение, трябва да има сила и трябва да има простор. Това е външната страна на истината. Ако ти не можеш да се движиш, ако ти нямаш сила и ако ти нямаш простор, ти не знаеш какво е истината. Това е външната страна на истината. Втората страна. За да познаеш истината, ти трябва да имаш живот, трябва да имаш знание, трябва да имаш свобода. А пък самата реалност, то е любовта, мъдростта и истината. Така вървят нещата. Вие ще кажете: „Тая работа я разбрахме." Има работи неразбрани в света, и като ги разбереш, пак си остават неразбрани.

5 + 5=10

6 + 6=12

Пет и пет колко правят? Десет. Шест и шест колко правят? Дванайсет. Но тия числа не са еднакви. Процесът на събирането е положителен процес и отрицателен процес. Казвате, трябва да събираш, но не всякога чрез събирането ти можеш да прокопсаш. Ти чрез събирането можеш да осиромашееш, нищо повече. Ако вземеш процеса на изваждането, и в него има същото. Не всякога чрез изваждането [печелиш]. Да не мислиш, че като изваждаш някой път,

ще прокопсаш. При известни условия е вярно това, не всякога е вярно. В първия случай да допуснем, че имате да вземате 5 + 5 = 10. Аз турям знака „плюс“. При втория случай турям знака „минус“, тоест имаш да даваш 6 + 6=12 – имаш да ги даваш, ще ги извадиш от джоба. Ти имаш да вземаш 5 + 5 = 10, ще ги вземеш отвън. Ще събереш 5 + 5 = 10 и 6 + 6=12. Когато 10 влязат в джоба ти и 12 излязат из джоба ти, то ако продължава това десетина години, всеки ден по десетина пъти да придобиваш в джоба си по 10, а пък да харчиш по 12, тогаз какъв ще е резултатът?

Сега вие по някой път вие не можете да различите в себе си едно състояние дали е право, или не. Например вие имате едно чувство на неразположение спрямо някого, но не можете да различите причината за това неразположение. Някой път причината е основна, а някой път причината е много маловажна. Не можете да определите коя е основната причина, че вие сте неразположени към него. Казваш: „Аз чувствам това така.“ Добре, ако вие чувствате, на какво се обосновава това? Представете си даже най-обичния ваш човек, ако му турят някоя дреха и я парфюмират отвратително, и влезе в къщата ви, ти, колкото и да го обичаш, ще кажеш: „Излез си! Не мога да те търпя!“ Кое е онова, което не можеш да търпиш? Дрехата, която има ухание, което ти е неприятно. Не обичате дрехата, и казваш: „Аз не го обичам него.“

Но може той да има нещо в характера си. Например той никога не казва истината, всякога ще тури една малка лъжа. Някой казва: „Аз не [казвам] много голяма лъжа, а малка.“ Големите лъжи не са опасни, но малките лъжи са като микроби, те се размножават. Една малка лъжа в двайсет и четири часа може да стане на сто милиона.

Сега вие седите и казвате: „Не може ли за нещо друго да ни се говори?“ Мога да ви говоря, но какво ви ползва вас? Според вас за какво трябва да ви говоря сега? По някой път трябва да се говори, но

за какво трябва да се говори, кажете ми? Защо аз трябва да говоря и защо вие трябва да ме слушате? Ще кажете, това е така наредено. Трябва да се говори. Някой път се събира много енергия и трябва да излезе навън, трябва да стане обмяна. Това е говорът – един извор, който тече. Приближаваш се до някой извор и чуваш да шумоли, това е говор. Утре престане изворът да тече и няма никакъв говор. Отивате на друго място, чувате друг говор. И много от тия извори, които текат сега, в бъдеще може да пресушат. Едно време апостолите говореха. Апостол Павел говореше, но де го сега апостол Павел? Веднъж, като го изпращаха, той каза: „Няма да ме виждате, няма да ви говоря вече." И плакаха.

Питам сега, като замине някой и казва „няма да ви говоря", къде отива? Тоя въпрос няма да го разрешавам. Тоя въпрос е много лесен и много труден. Има един свят на мълчание, понеже, след като се научат хората много да говорят, природата някой път обича да мълчи и следователно праща смъртта, за да задигне хората да не бъбрят, и казва: „Да не говори този човек, да млъкне." И ти ще млъкнеш, ще слушаш всичко, без да си казваш мнението.

Вие искате например да знаете колко светът е добър или лош. То е най-лесната работа. Светът е толкоз добър, доколкото вие сте добър. И светът е толкоз лош, доколкото вие сте лош. Някой път вие казвате: „Светът е много лош." Но в какво седи лошавината на света? Когато един вълк изяжда една овца, става цял въпрос в селото: „Вълкът изял кравата на Иван Пенджурски… изял една овца…" И когато в селото през целия ден те са изяли десет крави, за това въпрос и не става. Защо именно вълкът, като изяде една крава, е лош, а пък човек не е? Казват: „Разкъса той кравата."

Казвам, сега ние едва ли разглеждаме обективно злото. Вълкът е обективно зло вън от нас, а пък това, което ние вършим, е вътре в нас. Има едно зло вътре в нас и ние го покриваме. С външното зло ние

можем да се справим, но има едно зло, с което не можем да се справим. Някой път ти като че искаш да направиш нещо, да удариш някого, да счупиш нещо, да кажеш някому обидна дума. Каквото и да става, ти все опакото виждаш, и усещаш, че това, което чувстваш, трябва да излезе навън. И казваш: „Трябва да му кажа аз истината.“ И казваш му истината, и на другия ден след това съжаляваш, че си му казал тези работи.

Питам сега, и вие трябва да се запитате: на какво се дължи това състояние? Ние казваме, че като дойде Христос, ще оправи света. Това е много материалистично разбиране. Някога ще дойде за в бъдеще да оправи света. Че ще дойде, как ще дойде, как ще оправи света – Той си го знае. Не по тоя начин ще оправи Той света, както ние мислим. Когато слънцето изгрее, не оправя ли света? Като дойде Христос, ще има две неща да станат. Той казва, че едни ще ги тури от дясната си страна, а други ще ги тури от лявата си страна, едни ще прати в рая, а пък други ще прати в ада. Питам сега, ако някои от вас попаднат от лявата страна, за вас ще се оправи ли светът? Вие казвате, че като дойде Христос, ще се оправи светът, но ако се случите от лявата Му страна, ще кажете, че светът не е оправен. И всички вие, които още мислите, че светът не е оправен, така е. Вие чакате светът да се изправи, нали така, и мислите: не е оправен. Тогаз сте отляво. Това са заключения сега. Вие казвате: „Не е оправен светът.“ Всички ония хора, които мислят, че светът не е оправен, са отляво, а всички, които мислят, че светът е оправен, са отдясно.

Аз сега не говоря за външното оправяне на света, то е друг въпрос. Ние имаме субективно вътрешно схващане за света. Ти мислиш, че светът е оправен или не е оправен – то е вашето субективно схващане. Ти мислиш, че един човек е лош – то е наше субективно схващане в дадения случай, защото с това тяло, с което сте, много мъчно може да ви намери някой, кога сте в тялото си. Може

да срещне вашия секретар или подсекретар, или подпредседател, и едва ли може да ви намери в годината един път в тялото ви.

Някой път вие и сами не се познавате. Във вас става същото, както в една държава. Има нещо във вас, което оспорва вашите права. Казват ти: „Все на вас няма да служим. Най-после можем да ви изхвърлим от тази държава, да ви детронираме и да турим друго управление." И вие се уплашите и мислите, че нямате подкрепа, и тогаз почнете да пълзите и да лавирате, да полъгвате. Защото човек, като почне да лъже, е слаб – лъжата е всякога един признак на слабия човек. Тогаз кой е, който лъже? Онзи, който иска да вземе вашето място, той е. Има във вас един, който иска да ви лъже. Най-първо той се представлява за ваш приятел, той лъже. Той ще ви скара с целия свят. Неговото намерение е да ви компрометира отвън пред света и да каже: „Не му стига умът да живее, но ето ме мен, аз да оправя тая работа."

В една школа тия са опасни страни, на които никога не се спирате вие. Вие мислите, че някои неща са лесни, с които можете да се справите. Има някои неща, с които мъчно можете да се справите. Трябва да разбирате вътрешните закони.

В света гледам вече вестниците изнасят някои окултни положения. Някои мислят, че рибите са много глупави, обаче се оказва, че рибите са много умни. Един естественик навежда ред примери, за да покаже, че рибите са разумни. В този аквариум, дето той правил своите изучвания, имало един шаран, тежък петнайсет-шестнайсет килограма. Той имал своя възлюбена шаранка и шестнайсет години живели много добре като мъж и жена. Обаче един ден намразва я този шаран, след шестнайсет години я намразва и се хвърля върху нея и изгризва опашката ѝ, наранява я и тя умира. Дето го казват – пощурял този шаран, всичко му е криво. Дават му една млада шараница на няколко години и току изведнъж той се укротява,

става пак кавалер мекичък. Питам сега, кое е било онова състояние вътре в този шаран, което го накарало да се нахвърли върху своята другарка? Какво му станало криво? С какво го обидила тя? Друг шаран не е имало в аквариума, той сам бил мъж. Някакъв повод, някаква ревност се появява, криво му станало. Ако имаше друг мъжки шаран, щяха да кажат, че той е причината, а пък то било само той и неговата жена, и той не е доволен от жена си.

Питам сега, вие сте сега като този шаран. Някой път след шестнайсет години станете недоволни и се нахвърлите върху някого. По същия начин, същия закон – нахвърляте се на общо основание, изгризвате му опашката и казвате: „Не искам да го видя, да се махне той.“ Но не знаете защо, кои са причините. Това се нарича – има в човека едно естество, в което е причината. Писанието само загатва, че в човека живее един стар човек. Стар човек и един млад човек. Три човека живеят едновременно. Вие сега, които съзнавате, съзнавате съзнанието на един стар човек, който ходи и само търси погрешките, малките работи търси, и един млад човек, когото Писанието нарича „чадо Божие“, „малко детенце“. То е кротко и добро. А вие – третият – наблюдавате.

Някой път старият казва: „Този да се махне, Не искам да го виждам. Ако е тук, ще стане нещо.“ И вие трябва да го мразите. А пък вашето бъдеще зависи от младия, а не от стария. Какво трябва да правите тогаз? Например дойде ви една идея да служите на Бога. Каква е идеята за служене на Бога? Тая идея вече произтича от един свят. Вие съзнавате нещо, което ви се налага. Вие можете да отричате Бога, може да не Го познавате, но като отричате, усещате, че в себе си в дадения случай отричате нещо, а в същото време усещате, че то присъства. Отричаш, то е разумно, а усещаш, че има нещо разумно, което те ограничава. Усещаш, че няма нищо, а пък в същото време усещаш, че има нещо. Казваш, че няма да остане нищо след смъртта.

Та положенията, които имате, не са толкоз сигурни. Някой път се въодушевявате, а някой път ви гледам, че съвсем сте загазили, и казвате: „Не искам да се моля, искам да поживея малко като хората. Не искам само боб и царевица, искам малко месце. Това да не правиш, там да не ходиш… искам да бъда свободен.“

Ето в какво седи свободата: вие най-първо трябва да изучавате растителното царство. Имате два съседни листа – единият лист гледа другия лист. Той не трябва да се занимава със съседа си, понеже всеки лист е в състояние сам да се занимава. Ако той се занимава с неговата работа, то собствената му работа ще остане. И този другият лист няма да има нужда да му дава никакви правила, какво трябва да прави. Могат да си поговорят малко. Ни най-малко не трябва един лист да се занимава какво прави другият лист. Той си знае работата. Ако имаше психология някой път в този лист, той ще види, че другият лист е два пъти по-голям от него и че има повече материя и повече зелена краска.

Трябва ли всички листа на едно дърво да бъдат еднакво големи? Не. Всички клони на едно дърво трябва ли да бъдат еднакво големи? Не. Не е въпросът в еднаквата големина. Не е въпросът там. И трябва ли да бъдете еднакво добри? Не, няма нужда да бъдете еднакво добри. Можете да постъпвате добре, но да бъдете еднакво добри – не. В какво седи еднаквата добрина? Отивам при едного – дава ми пет лева. Вторият ми дава десет лева, третият – петнайсет. Който ми даде повече, казвам, че е по-добър човек. Отивам при едного – удря ми една плесница. Казвам, че е лош. Отивам при втори – удря ми две, три, четири, пет плесници. Нали той пак дава.

Има един анекдот за един българин и един лекар. Жена му страдала от треска. Отива той при лекаря за цяр против треската на жена си. Лекарят бил малко неразположен и му казва: „Какъв цяр?“ И му ударил две плесници. Казал му: „Хайде вън!“ И го изпратил. Той

си излязъл и си казал: „Чудна работа. Нашите деди и прадеди другояче церяха, а пък тия сега, нови методи има, бамбашка[32]. Лекарят ми даде лекарството и ще го дам на жена си така, както той ми го даде.“ Отива вкъщи и казва: „Лекарят ми даде две лекарства.“ Жена му казала: „Дай ми ги.“ Той я удря. Тя казала: „Стига!“ Тя плакала цял ден – плачела, че мъж ѝ я ударил. И случило се, че тя оздравяла, изправила се. И един ден след една година дига той един куркой[33]. „Да се отплатя на лекаря.“ – казва той. Отива при лекаря и му казва: „Преди една година дойдох при вас и вие ми дадохте две лекарства. Едното като дадох на жена си, тя оздравя. Много добро беше.“ Дава му куркоя. Този лекар бил забравил, взема куркоя. Онзи му казал: „Само едното лекарство стигна, а пък другото лекарство няма какво да го правя.“ „Ще го върнеш“ – казал лекарят. И оня го ударил. Често ние в живота претърпяваме опитностите на тоя лекар. Това са съвпадения, това са начини, които нищо не обясняват.

Казвам, на всинца ви трябва едно разбиране, какво нещо е истината. Истината съдържа две качества: свобода и простор. Ако вие в душата си нямате свобода на действие и свободата на простора, да реализирате това, което искате, вие не познавате истината. При истината няма какво да се бавиш дали да го направиш. Щом е добро, направи го. Вие мислите, че истината е нещо много голямо. Имаш една мисъл, каквато и да е тя. Имаш едно желание или искаш да направиш нещо, да добие то една външна форма. Тя е вече мощна.

В какво седи вашата реалност? Докато имаш на земята тяло, ти си реален за хората. Щом изгубиш тялото, ти за тях вече представляваш една отвлечена идея. Докато твоят ум има форма, той е реален. Докато твоето сърце има форма, то е реално. Щом изгубят тия форми, те са нещо отвлечено.

---

[32] **бамбашка** (диал.) – съвсем друг, съвсем различен, особен
[33] **куркой** (диал.) пуяк, мисирок, фит

Всеки човек се познава кога е в отрицателната страна. Когато си неразположен, да можеш да отделиш своето неразположение на духа, да го туриш настрана, да кажеш така: „Това не съм аз.“ Това е отрицателната страна, това е най-мъчното, което можете да направите. И всеки ден, когато кажете да направите нещо добро, тогаз ще дойде някоя мисъл да ви изкушава или някое желание, и ще направите точно обратното на това, което искате. Често не сте господари на себе си. Правили ли сте опит да мислите добро? Вие наблюдавате, мислите и казвате: „Този е такъв, онзи е такъв. Този е добър, онзи е лош.“ Ако се занимавате само с отрицателните мисли на вашия живот, ако сте недоволни, недоволни сте от майка си, от баща си, от брата си, от сестра си, от вашите съседи, навсякъде сте недоволни, питам тогаз: какво искате? И вие търсите Христа! Защо Му е на Христа такъв човек? Христос ще каже: „Защо Ми е потребен един човек, който е недоволен от всичко?“ Защо си потребен на Христа? За чешит. Чудни са хората, че някой път, без да обичат, имат желание да ги обичат хората. То е невъзможно. Невъзможно е тебе да обичат, ако не обичаш. Все трябва да има някого да обичаш, и тогаз да те обичат. Когото и да е в света, да обичаш имаш право. На земята имаш право да обичаш най-малко едного, когото и да е. Нищо не значи. Може да е някоя котка, някое куче, някое дърво, някой камък. Ако ти имаш нещо, което да обичаш, то все таки в твоя живот има известна ценност, в онзи реалния свят. […]

Ние казваме, че камъните са мъртви, че растенията са глупави, че животните са глупави. То е нашето субективно разбиране. Но често един камък може да ти помогне. Кравата ще ти даде мляко, овцата – вълна. Често един умен човек нищо няма да ви даде. Питам тогаз, какво ви ползва една интелигентност, която всичко взема, и нищо не дава? Казва някой: „Той е много интелигентен.“ За мен важи един интелект, ако е израз на доброта. Въпросът седи в следното – ние не

говорим за миналото, ние говорим за доброто, което сега трябва да се прояви.

Сравнете някои думи. Вземете някоя дума в българския език и разгледайте ударението на думата. Да кажем, вземате една двусложна дума: „зная“. Ако турите ударението върху първия слог на тая дума, какъв смисъл ще има тя, и ако го турите на втория слог, каква разлика ще има? (Изменя се времето.) Ако ударението е върху първия слог, кое време ще бъде? (Сегашно.)Ако ударението е върху втория слог? (В минало време.) Ако имаме сега трисложна дума, и ако ударението пада върху първия, втория или третия слог, каква ще бъде разликата? Някой път ударението може да покаже, че ние предвиждаме нещо в бъдещето. Думата „знаейки“ значи „като зная за нещо“. Това е само за изяснение. Тая дума има връзка до известна степен с бъдещето. Де е ударението? (На средния слог.)

Имате тая песен „Ще се развеселя“. Как започва песента? „Ще се развеселя.“ (Учителят пее.) „Ще се развеселя.“ Хубаво, да кажем, че вие сега не одобрявате този глас. Дайте сега друг глас, който по-добре съответства на музикалното ударение. Можеш да пееш „Ще се развеселя“ така. (Учителят пее по-бързо.) Как трябва да се пее? (Учителят пее много бавно думите.) „Ще се развеселя премного заради Господа.“ Като кажеш „заради Господа“, след това ще дойде второто положение, ще дадеш един подтик. Ти ще кажеш: „На мен ли остана сега да седна да пея?“

Всичките работи са неразбрани. Ти вземаш сега игла и бързаш да шиеш. Какво умно има в това, че вземаш две неща и ги зашиваш? Ако аз бях дрехар, не щях да разрежа плата на две, а щях да го наметна. Ще кажеш, че някаква мода има. Или казваш: „Аз пиша сега.“ Какво умно има в това? Той само черни книгата. Всички тия работи, които ние вършим, са такива детински работи за невидимия свят. И казваш: „Чакай да пиша това писмо, че е много важно.“ Важно

е заради вас в дадения случай. Казвам, твоето писмо за колко време ще остане? Ти седиш цяла нощ и казваш: „Ха!“ (Учителят прави движение на писане и същевременно въздиша дълбоко.) Въздишаш, пишеш, въздишаш, пишеш писмото и онзи, комуто пишеш, след като прочете писмото, туря го в печката и го изгаря. След като изгори писмото, какво ще бъде вашето заключение? Цяла философия. Кое е намерението на онзи, който го гори? Той обича автора на писмото, изгаря го, да не би да се компрометира. То е ценно за него, но където и да го турят, могат да го намерят. Взема си бележка и изгаря писмото. Или пък може писмото, което изгаря, да не му е приятно.

Питам сега, онова писмо, изгореното писмо, къде е отишло? Писмото не е изгубено. Вие цяла нощ сте писали и то е протелеграфирано вече в невидимия свят. Вие мислите, че никой не знае. Всички станции знаят, че вие сте написали писмо. Може би хората тук на земята нищо не знаят, но в другия свят знаят вече. Вие сте писали любовно писмо. Целият свят вече там е гръмнал и си казват: „Той е писал любовно писмо.“ Всички вестници казват, че си писал по любовните работи и след това ще видят писмото ви, дали е написано по всичките правила на любовта. Например как се пише едно любовно писмо? „Многообични.“ От кого? Вие казвате: „Многообични, многоуважаеми.“ От кого? От вас. Как ще започнете? Искам само с три думи да напишете едно ваше любовно писмо, една тема за всички. От три до десет думи най-много. Едно любовно писмо от три думи. Ще си подпишете името отдолу. (*Смях.*) Аз, като пиша едно любовно писмо на слънцето, щях да му кажа така: „Много добре стана, че ме посети, иначе щях да се търкалям на леглото. Благодаря ти за твоето посещение. Желая често да ме посещаваш.“ Една услуга ми направи слънцето. Ако не беше ме посетило, щях да седя под юрган. И като ме посети, виждам, че светът е светъл, навсякъде е ясно

и хубаво. Ходя и дишам чистия въздух. Значи в любовта човек трябва да влезе.

Ти трябва да влезеш в тоя свят. Той не е само един мислов свят. Ти ще влезеш в тоя свят. Щом дойде любовта, тя ще изяви всички предмети наоколо. Трябва целият свят да се измени – и плодовете, и изворите, и листата. Като дойде любовта, светът добива друга окраска и вече се явява едно ухание, и ти се изменяш. И като си замине любовта, ти пак станеш кисел. И после, като дойде отново любовта, ти пак ставаш друг. Има нещо, което си заминава. Някой път чувстваш, че идва нещо и си заминава, седиш и очакваш. Ако дойде от невидело, ти си разположен. Замине си, и ти ставаш... не зная как наричат туй нещо, туй състояние – неразположен, кисел. Човек, за да разбере истината, трябва да се освободи от всички свои стари форми. Представете си, че вие сте на сцената и ви дават една роля – играете като цар. А пък на друг му дават една роля като един от последните слуги. Като цар, той е облечен с мантия, със скиптър, с корона, а пък ти като слуга си облечен с прости дрехи на сцената – каквото ти заповядват, изпълняваш. Царят ще седи, а пък ти ще коленичиш и ще кажеш: „Царю честити." Питат сега ония от публиката: „Защо единият седи, а пък другият стои?" Така е писано. И после, като се свърши пиесата, ръкуват се с царя и му казват: „Много добре си изигра ролята." Същото правят и на слугата. И на другия ден съберат се двамата и се почерпват на масата. „Ти като цар много хубаво представи." „И ти като слуга много хубаво представи." „Хайде наздраве!" И пият. Онзи, който не разбира, ще каже: „Как така аз да си огъна колената." Хубаво. Другият казва: „Сухите клонища на едно дърво не се огъват, а пък ония живите клони се огъват." Кое е по-хубаво, да се огъва ли човек, или да не се огъва? Да се огъва е по-хубаво.

Някой казва: „Аз не искам подаяние от хората.“ Че ти от детинство все с подаяния живееш: от подаянията на растенията, от подаянията на кравите – млякото, от подаянието на овцете – тяхната вълна. Дрехите, които носиш, това са подаяния. Лачените обуща, които носиш, са подаяния. Той казва, че подаяния не иска. Той, като говори, в лъжата си не вярва. Ти одра кожата на животните, и казваш, че от подаяния не живееш. Така не се говори. Събуй обущата си и остани бос. Хвърли дрехите си и само малка престилка да има тук наоколо. Питам, при тия климатически условия при температура минус 25 градуса, какво ще бъде твоето положение?

Та казвам, вие по някой път седите и казвате: „Аз съм самостоятелен в моята мисъл. Аз така мисля.“ Хе, приятелю, ти никак не си самостоятелен. Всичко това знание е все чуждо. Аз да ви кажа откъде си го взел. Колко от това знание е ваше? Много малко е ваше. Та човек трябва да има смирение, за да разграничава кое от това знание е негово, да си не представлява това, което не е. Казва той: „Аз имам такива идеи, такова разбиране за света, за живота.“ Един евангелски проповедник казваше: „Библията е неизчерпаема книга. Там има богатства.“ В три месеца той се изчерпва. За какво ще говориш? Ще говориш веднъж за покаянието, веднъж за милосърдието, веднъж за вярата, за надеждата, за любовта. По веднъж хората ще те слушат. И по някой път аз съм забелязал, много са еднообразни хората. Едно и също нещо ми поставят, едно и също нещо казват: „Много добре е сготвено вашето ядене, отлично е.“ Сега не е този пътят на човешкото развитие. Всеки ден най-малко три неща да добивате: една нова мисъл, едно ново желание и една нова постъпка. В това е напредъкът. Истинският ученик трябва да прави това. Една нова мисъл, микроскопическа мисъл може да е, колкото и да е малка, една нова мисъл, едно ново желание, една нова постъпка, това е твоето богатство за този ден. Това е, което ти си добил.

Вземете следното изяснение. Да кажем, че вие сте някоя сестра. Да допуснем, че преди трийсет-четиридесет години сте били една красива мома. Всички хора са обръщали внимание на вас. След четиридесет години никой не обръща внимание на вас, и казват: „Тая старуха.“ Питам, младата и старухата не е ли едно и също лице? В първия и във втория случай аз виждам, че тя е все същата. В първия случай тя беше облечена в една много хубава чужда дреха, а пък сега носи една окъсана дреха на баба си, на дядо си, но тя е същата. Нейните идеи и като млада, и като стара са били все същите, само че не ги казва. Като млада ги изказва, а пък като стара ги укрива.

Аз веднъж имах разговор с една стара баба. Много интелигентна – брадата ѝ беше заострена, вдлъбната вътре, лицето ѝ имаше форма на месечина, скулите ѝ не бяха много издадени. Очите ѝ бяха добре оформени, интелигентни. Цялото ѝ лице беше добре оформено. И като ѝ говорех, тя каза: „Синко, много сладко говориш. Ако бях млада, щях да направя нещо.“ Аз я гледам и се поусмихвам, казвам ѝ „Сега защо да не можеш да го направиш?“ „Стара съм.“ Мен ми хареса нейната искреност: „Ако бях млада, бих направила нещо, но понеже съм стара, няма да го направя.“ Казах ѝ: „Много хубаво.“ Ние продължавахме разговора. Тя каза: „Тия учени работи виж как били.“ Каквото ѝ говоря, разбира. Не беше проста. Разбира тя, изслушва. Виждам, че тя разбира. И тя си има своя опитност. Сега тя си има един [възглед], тя иска да изяви нещо. Какво може да направи тя? Аз я разбирам – ако беше млада мома, тя щеше да направи една баница, да я опече и да я сложи да ме нагости. После, ако беше млада мома, щеше да ми подари една хубава риза за спомен. Или пък можеше да ми хване ръката и да я целуне. Това се подразбира. А вие подразбирате крайното, но умните хора с малко се задоволяват. Но сега бабата не си каза мнението, пък и аз не си дадох мнението. Тя каза: „Бих направила нещо.“ Не искаше да си каже тя, кое е мнението

ѝ. Аз я погледнах и се поусмихнах. И казах ѝ: „Радвам се, че не си толкоз смела. Ти, като беше млада, беше по-смела. Като стана стара, стана по-страхлива.“ Тя каза: „Онзи, за когото се ожених, ме лиши от моята свобода. Той го няма сега, замина за другия свят, но той ме лиши от моята свобода. Тия работи и аз не зная как да ги правя вече. Едно време знаех как да ги правя, но сега, като се ожених, изгубих мярката. Не зная какво да направя.“ Казвам ѝ: „Ти ако втори път станеш млада мома, какво ще направиш?“ „Няма да се женя. Ожених се преди да те срещна, а пък сега, като те срещнах, тогаз щях да се оженя.“ Това са дълбоки философски въпроси. Тя си мисли така: „Трябва най-първо да срещнеш Господа, и след това, оттам насетне, ти ще работиш какво да постигнеш. Преди да е дошъл Той, нищо няма да направиш.“ Та като казва „тебе“, аз разбирам: „Ти като срещнеш Бога, като срещнеш истината, Божията любов като дойде в тебе, тогаз в тебе започват истинските постижения.“ Но ако някой вземе нашето съзнание преди да сме Го срещнали, то се осакатяваме. Христос казва: „Всички, които са дошли преди мене, са крадци и разбойници.“ Човешкото, което идва преди Божественото, е крадец и разбойник. Човешкото трябва да дойде на второ място. Най-първо в нас трябва да дойде Божественото, и след това човешкото. Това е правилното разбиране на живота. Всякога трябва да имате това разбиране.

Та казвам, в ума ми и сега седи как тая стара баба разсъждава като един мъдрец. Седи, и в погледа ѝ има нещо детско, няма никаква задна умисъл. Тя има известни възгледи за живота, поглежда, усмихва се и казва: „Сега съм стара, доволна съм от живота. Както го прекарах, доволна съм. Онзи, за когото се ожених, той ме ограничи.“ Аз попитах: „Защо той те ограничи?“ „Не зная защо. Познах, че не ме обичаше. Ако ме обичаше, щеше да ме остави свободна. Той нямаше доверие в мене, не ме обичаше, и ме ограничи. И аз изгубих своята свобода, а пък той изгуби възможността да прояви своята любов. Ако

той ѝ беше дал свобода, той щеше да прояви любовта. Той щеше да се повдигне и досега щеше да живее.“ Тя казва: „Той умря, понеже ограничи моята свобода. Умря той по единствената причина, че ме ограничи.“ Разкъсван от вътрешни терзания, тоя дядо всякога имал желание да не изгуби бабата си, а пък тя казваше, че той ако я обичаше, той и досега щял да бъде с нея заедно.

Аз ви навеждам на идеята, на основната идея: Бог е нещо реално. Тепърва трябва да се изучава душата. То е Божественото, което няма да ни лиши от нашата свобода. Всички ония идеи, които идат и заминават, не представляват реалността. Душата трябва да се освободи. Някой път се усещаме ограничени и искаме да се освободим, но само любовта е, която може да те освободи. Но да се повърнем сега към въпроса – при какъв случай сега трябва да давате и при какъв случай трябва да вземате? Защото има едно условие в живота. Ако дадеш, ще се освободиш. Има и друго едно условие, когато, ако вземеш, ще се освободиш. Има условие, ако ти от хамбара не извадиш известно количество жито и не го туриш на нивата, ти ще се ограничиш. Но ако го извадиш, ти от него ще спечелиш. Има и условие, ако ти навреме не пожънеш онова, което си посял, ти ще го изгубиш, ако не го събереш навреме. Събирането, това са процеси, които стават вътре. Човек не трябва да разхарчва своите мисли, чувства и постъпки. Има един вътрешен живот, върху който ние трябва да се спрем. Някой път трябва да се спреш и да се въздържаш. Често вие се поставяте сами на някое изкушение. Има някои изкушения, които идат естествено, а има някои изкушения, които вие сами ги създавате. Че ако вие се поставяте на високи планински върхове, дето има буря, и тя ви търкаля, тогаз кой ви е крив? Вие самите. Вие трябва да слезете някъде на завет, и като мине бурята, пак да се качите. Ако вие се поставите срещу течението на пороя, ще пострадате. Трябва да отидете настрани, разумни трябва да бъдете.

Има някои мисли, с които не можете да се справите. Те са като вятъра, като бурята. Оставете пороя да мине и само го наблюдавайте. Дойде някой път някоя буря. Остави я да мине, не вземайте участие. Да кажем, че има един нечист порой. Той трябва да изтече. И след като мине пороят, бурята, излез тогаз вън и работи. Спестявайте вашите енергии. Например всеки ден си вземай едно огледало и си оставяй лицето тихо и спокойно, като че нищо нямаш. (Учителят прави лицето си неспокойно.) Това е нещо неестествено. Тих и спокоен. Да мислиш, че всичко е хубаво наредено. Десет-петнайсет минути спокоен да бъдеш. Не искай да се нравиш никому. Ти седиш пред огледалото и искаш да се нравиш някому. Че какво разбира той от изкуството? Като се огледаш, гледай най-първо ти да се харесаш. Тури си това положение. Ако отпуснеш своите мускули, с това ще придобиеш сила от природата, но ако напрегнеш мускулите, при едно напрегнато състояние, ти харчиш. И всички болести и страдания в света са само методи, за да ни избавят от ненужни катастрофи, които биха ни заличили. Че ти се безпокоиш за нищо и никакво. Пътуваш ти с парахода през океана, стиснал си се и казваш: „Но ако потъне параходът в океана!“ Че с твоето стискане какво ще добиеш? Ако потъне, ще потъне. И ако той е здрав, няма какво да се стискаш. Люлее се параходът. Капитанът казва: „Здрав е този параход. Нищо не значи, че се люлее.“ И вие сте се качили на парахода, и постоянно се стискате и казвате: „Какво ще стане с нас?“ След двайсет и четири часа морето ще утихне и вие ще бъдете спокоен. Модерните параходи не потъват лесно, те много мъчно потъват. А пък онзи параход, с който вие пътувате, там са изключени катастрофите. След хиляди години едва може да стане някоя малка авария и ще го поправят, и пак ще продължите пътуването.

Първото нещо: в този параход ще си вземете огледало и ще седнете в спокойствие. Това е въпрос на подмладяване. Ще се

отпуснете и ще си представите, че сте на четиридесет и пет – петдесет години. Ще се повърнете и ще си представите, че сте на четиридесет и пет – петдесет години. Ще се върнеш на деветнайсет години, ще снемеш всички тия стари работи, каквото ти си преминал. Всичкия този ненужен багаж ще го туриш настрани и за него няма да знаеш. Ще мислиш, че си на деветнайсет години. Ще знаеш, че имаш една майка и баща млади и красиви. И ще погледнеш на целия свят, и ще мислиш, че е много красив. Така ще се подмладиш. Но ти ще кажеш, че действителният свят не е такъв. Оставете вашия действителен свят, то е театър. В театъра нещата не са действителни. А в действителния свят всичко е красиво. В театъра всичко е дегизирано. Онзи слуга не е слуга. Така е писано в драмата. Обаче в действителния свят всичко е красиво. Има една красота. Някой път ние търсим красотата в дрехите. Някой път търсим красотата в лицата. Има разни хора. Някои търсят красотата в устата, във веждите, в очите, в челото. Красотата, основната красота, си има своя първи образ в очите. Онзи красивият човек има нещо особено в очите. Добрият, красивият, умният, любящият човек има нещо особено в очите. То е един момент.

Мнозина са ми приказвали при моите наблюдения по това. Един ми казва: „Срещнах едного. Имаше нещо особено, нещо чаровно в очите му. Не мога да го забравя.“ Един ми разправя: „Отивах да направя веднъж една голяма беля. Решил съм. Баща ми и майка ми ме съветваха да не я правя. Но срещнах една мома – като ме погледна, аз се смразих. В мен стана цял преврат и се върнах. Не можах да си обясня как стана това. И досега, двайсет години оттогава, не можах да си обясня. Какво беше, как беше, защо беше – не зная. В мен влезе един нов идеал и не направих онова.“ Кое е по-хубаво, да изпълни онова, което е решил, или новият идеал, който тя е вложила в него? Новият идеал. Слънцето, което сега изгрява, светлината, която сега ще

дойде, мислите и желанията, които сега ще дойдат, струват повече, отколкото всичкото това, което сме преминали ние в миналото. Днешното, момента трябва да гледаме. Ние сме толкоз заети с миналото, че за настоящето, което ще дойде, не мислим. Затова оценявайте днешното, настоящето дотолкоз, доколкото то ще внесе във вас онази обновляваща сила. То ще бъде реалното, то ще бъде Божественото. И не се спирайте тогаз върху вашето минало. Англичаните казват така: „Grumbler.“ Тая дума и българската дума „гърми се“ си приличат. Това е човек, който има недоволство – недоволен е. Донасят из къщи месо, което мирише. Българинът ще каже: „Месото мирише.“ Германецът казва, че като мирише, е по хубаво, българинът казва, че прясно трябва да бъде. Те са външни работи. Животът не седи във външните форми, в яденето. Външният живот се определя строго от оная трезва мисъл, която човек има. Аз казвам: „Има Божествени мисли, Божествени чувства и Божествени постъпки в природата, които определят нашето хранене и нашето бъдеще.“ Това не идва в съзнанието. Някой път ще срещнеш някой човек в пътя си, и той носи Божественото в себе си, несъзнателно го носи. Той ви казва: „Имам да ви кажа нещо, но втори път като ви срещна, ще ви го кажа.“ Той вече ти го е казал. Аз зная вече какво. Той казва: „Ще ви дойда на гости.“ Той ви казва: „Много ми е приятно, че се запознахме.“ И казва: „Ще ви дойда на гости.“ Но никак не ви идва на гости. Аз разбирам, има един свят Божествен, който е реалност. Той вече ви е дошъл на гости. И като си тръгнеш, той ти казва: „Аз ще ви дойда на гости.“ И след това ти усетиш, че в теб става една промяна и твоите работи се оправят. Като ви каже този човек, че ще ви дойде на гости, нещата ви се уреждат.

Божественото се познава по това, че като дойде то в човешката душа, то всички неща се нареждат. Човек е вече доволен, обнадеждва се, има една вяра постоянна. От старини, от смъртта не го е страх, от

външните условия не го е страх. Той добива една самоувереност. Това е Божественото. Замине си Божественото – него го е страх, като буболечка от всичко трепери. Необходимо е Божественото. Без него не може. Нашите лампички може да ни греят, но те са вече резултат на онова Божественото, което е някъде в пространството. И това показва, че Божественото постоянно функционира. Ако в нас се зароди най-малката мисъл, то това показва, че Божественото вече функционира.

Сега в нас остава една мисъл. Тя е следната. Вие казвате: „Какво иска да каже Учителят?“ Като старата баба: „Ако бях млада, щях да направя нещо.“ И досега е въпрос какво щеше да направи бабата. Тя иска да каже: „Ако бях млада, щях да направя нещо хубаво.“ Питам сега, в дадения случай кое накара тая баба да говори така: „Синко, ти си много учен. За мене е едно щастие, че те слушам.“ Тя можеше да го маже, а пък тя ми каза направо: „Ако бях млада, щях да направя нещо.“ Колцина от вас сега [разбират правилно]? Вие веднага си съставяте една идея, която не е вярна. Аз зная какво нещо щеше тя да направи. Тя щеше да направи нещо много хубаво. Аз знам, че тая баба в дадения случай щеше да запали лампите на всички хора, на всички болни хора щеше да им даде здраве. Ако тая стара баба беше млада, тя щеше да утеши всички скърбящи. Идея има тя. Ние мислим дребнаво. Няма реалност в това. Като каже тя: „Аз щях да направя нещо.“ Тя подразбира друго нещо. Аз я попитах: „Защо не го направиш?“ Тя каза: „Онзи, когото избрах, ме лиши от моята свобода.“ Не че е бил спънка, обаче неговото разбиране, неговото схващане за живота са се отразили толкоз на нея, че онзи неин копнеж да стори нещо в света не е могъл да се реализира. Та казвам сега, вашият дядо дали не ви спъва? Мнозина от вас сте спънати като тая баба. Казвам ѝ: „Какво трябва да направиш втори път?“ Тя казва: „Втори път като дойда, няма да направя погрешка. Преди да ви

срещна, няма да погледна дядото. Аз не си правя илюзии, аз другояче мисля. Преди да ви срещна, никога няма да погледна дядото, за дядото после ще мисля.“ Най-първо животът трябва да дойде, и после другото. Най-първо любовта трябва да дойде, и после животът. Животът трябва да дойде, и после движението. Тия неща трябва да дойдат последователно.

Та казвам сега, тая баба да остане във вас. За следната лекция да остане тая баба в ума ви. После любовното писмо. Как ще започнете любовното писмо, трите думи? Вие по някой път се страхувате, имате един вътрешен страх, който осакатява човека. В себе си човек трябва да се изкаже, трябва да бъде много откровен вътрешно. Не крий един недъг, който имаш в себе си. Не го изповядвай отвън, но своя вътрешен недъг го открий и намери начин, по който да го изправиш. Не го дръж в себе си, не го крий. Познай го. Понеже ти си го направил, ти си в състояние да го изправиш. То е малко нещо. Например дойде някой човек и аз съм така занят, че съм неразположен да го приема, но не мога да кажа: „Не искам да приемам никого.“ Това е един начин. Друг начин е следният. Мога да кажа: „Извинете, днес съм много занят. Някой друг ден на радо сърце ще ви приема.“ Сега кое е по-хубаво, да кажеш: „Днес няма да приемем“ или да кажеш много внимателно: „В друг ден ще ви приема, днес съм занят“? По-хубаво е някой път да не те приемат. Когато стане вечер, желая да ме приемат. Хубаво е вкъщи. А когато изгрява слънцето, желая да не ме приемат вкъщи. Ще ме лишат от светлината. Когато ме канят на гости казвам: „Слънцето е залязло.“ Когато не ме приемат, казвам: „Ден е, трябва да ида на работа.“ И това е права философия.

Ако ти сполучиш това, което желаеш в света, то е нощ в живота. Ако не сполучиш, то е ден. Ако Христос беше сполучил, то щеше да бъде нощ. Христос имаше най-голямо разочарование. По-голямо

разочарование от Христовото, откак светът съществува, не съм срещал. Знаете ли каква катастрофа, какво разочарование е било то? Небивало разочарование е било. Един син Божи да Го налагат на общо основание, разкарват Го като най-последния човек. И после, в Неговото име се вършат толкова престъпления и лъжи, и измами, и какво ли не. И казват: „Християнството това и това направи.“ Направил е Христос много работи, това, което Христос Сам е направил, една черта, която ме радва, е тая – при голямото разочарование, каквото никой не беше претърпял, Христос не се обезсърчи. И на вас казвам: когато дойдат разочарованията в живота, несполуките когато дойдат във вашия живот, това са бъдещите възможности за вашия прогрес. Силата на християнството седи в несполуките, които Христос имаше. И досега големите разочарования, които Христос имаше, служат като целителен балсам за много хора. Христос казва: „Не Моята, но Твоята воля да бъде.“ Според мен всички хора трябва да възприемат истината да дойде Царството Божие, а пък то стана обратното. От хиляди години хората спорят за какво сме дошли, как трябва да се разбира Евангелието, как трябва да живеят мъже и жени, как трябва да живеят братът и сестрата, как трябва да живеят търговците и прочее. Христос не дойде да определи как трябва да живеят. Как трябва да живеят, това беше точно определено. За какво дойде Христос на земята? Някои казват, че Христос дошъл да научи хората как да живеят. Не, Той казва: „Ако Ме обичате, ще опазите Моя закон.“ Нова заповед ви давам: „Даром сте взели, даром давайте.“ Онова, което сте взели от мен, дайте го на света. И казва Той простата истина. Той казва: „Има три неща. Кажете на хората – живот без любов е мъчение, знание без мъдрост е ограничение и истина без свобода, това е робство.“ Това е отрицателната страна. Сега другата страна. Кажете на хората, че животът седи в любовта, нищо повече. Ти не мисли какъв е бил твоят

живот. Ти не мисли за своето невежество. Ти не мисли, че не си свободен. Че кой те е лишил от свобода? От свобода ти сам можеш да се лишиш, като вярваш, че не си свободен. Аз вечерно време, като излизам между дърветата, виждам нещо. Някой може да помисли, че това е засада. Мяркат се сенки тук-там. Една сестра разправяше: „Учителят бил много смел човек.“ В какво седи смелостта? Вечерно време седи някой на Изгрева. Аз отивам при него и го поглеждам кой е. Той се обръща. Сега някой може да вземе предохранителни мерки, да не би да е някой разбойник. Кой е по-силен, който краде или който не краде? Който не краде е по-силен. Кой е по-силен, който греши или който не греши? Който не греши е по-силен. Кой е по-силен, който мисли или който не мисли? Който мисли. Кой е по-силен, който чувства или който не чувства? Който чувства е по-силен. Силата на човека седи в неговата права мисъл. И в най-лошия човек има нещо [добро]. Казва ми един познат. Хващат го разбойници. Той отива при главатаря на разбойниците, който е с револвер в ръка. Главатарят го поглежда, усмихва му се и му казва: „Този револвер не е за теб, той е за други. С тебе няма какво да се разправям.“ Поприказвахме, хвана ме, здрависа се с мене и ми каза: „Приятно ми е, че ви срещам. Младите са направили една погрешка, че те доведоха, но ще извиниш.“

Сега ние предполагаме в света неща, които не могат да станат. Котката обикновените жаби не ги яде, защото между котката и жабата няма съответствие. Но една змия ги яде. Това, което котката не яде, змията го яде. Та казвам: ако вие вървите по Божествения път, има неща така невъзможни, както котката да яде жаби. Един разбойник може да има такова разположение към тебе, както котката към жабата, даже вие сте му някак отвратителни. Той не иска да те спира и не може да ви каже: „Горе ръцете.“ Та сега научете се да бъдете господари на духовете, които живеят във вас и да им заповядате, а не

те да ви заповядат. Досега вие сте заповядали все на големите духове, а пък сега се учите да заповядате на малките. На големия за да му заповядаш, трябва да му слугуваш. На малкия за да му заповядаш, трябва да го задоволиш. На големия можеш да заповядаш, като му слугуваш, друго правило няма. Каквото му кажеш тогаз, ще го изпълни. А пък на малкия можеш да заповядаш, като го задоволиш. Другояче, ако искаш за малко нещо да го изхвърлиш навън, то е неразбиране на ония велики закони в живота. И ако мислиш на силния по друг начин да му заповядаш, не можеш. Има и други методи, но тия са най-износните. Христос казва: „Син человечески не дойде да Му послужат, но да послужи." Ако искате да заповядвате, слугувайте на големите. Ако искате на малките да заповядвате, задоволете ги.

Казвам сега, слугувай на ума си. Той е голямото в тебе. Слугувай на сърцето си. То е малкото в тебе. Онова, което умът ти иска да направиш, направи го. И онова, което сърцето ти иска, направи го. Задоволи сърцето си. А не да откажеш всичко на сърцето и да кажеш: „Това не може, онова не може." Сърцето ти иска малко медец. Имаш едно желание. Някой път иска само една лъжичка медец, голяма лъжица не иска. Услужи на това малкото желание на сърцето. Намери една лъжичка, какво ти коства? Иди и до оня край на света и намери тая лъжичка. И някой път може да иска само малко вода няколко глътки. Намери тия две-три глътки вода и ги глътни. В малките работи има задоволяване. Искаш някой път да станеш сутринта, имаш малко желание да направиш разходка и казваш: „Кой ли ще си бие краката сега?" Направи тая разходка. Че това са малките неща. Ние отказваме да направим. Искаш малко водица, казваш: „Не му е времето сега." Искаш малко медец, казваш: „Не му е времето." Искаш големите работи, но при големите работи се иска много голяма жертва. Та сега е Божественият път. Разбиране трябва.

Вие сте дошли тук на Изгрева, сега някои работи вече сте почнали. Вие сте дошли до областта, в която почвате вече всички да страдате от многото. Вие имате така преизобилно, че не знаете какво да направите с вашето богатство. Влагайте вашия капитал. Вие искате да станете милионери. Влагайте вашия капитал в обръщение. И после не давайте парите си с високи лихви. Едно на сто е достатъчно, не ви трябва много.

Срещал съм мнозина, които казват: „Аз не знам какво да кажа." Как да не знаеш? Можеш да кажеш. Кажете ми новата форма. Когато обичате някой човек, как трябва да му кажете, че го обичате? Представете си, че искате някой да ви каже, че ви обича.

Онзи, който ви обича, трябва да бъде човек много предвидлив, да вижда вашия вътрешен живот. Той вижда, че имате нужда от някои хубави чорапчета и ги купува. Той вижда, че имате нужда от дрехи, от един куфар, от някаква си книга и всички тия работи, от които имате нужда, той ги е взел. Идва ви на гости и ги оставя. Той никога няма ви да каже: „Аз ви обичам." Той ще каже: „По-хубав куфар от този не можах да намеря сега. По-добри дрехи не можах да намеря." Но вие усещате, че той върви по много естествен път. В дадения случай ние трябва към хората, към ближните си, към учениците си да имаме ония мисли, които служат за тяхното повдигане. А пък тяхното повдигане е и нашето повдигане. Защото ние в света като се повдигнем, с това се въздига и Божието Име, и с това се прославя Бог. Нашето въздигане е прославяне на Бога, а пък нашето падане е падане на Божието Име. Като се обърнеш към Бога, ще станеш носител на новото учение.

Та сега в прочетената глава се говори за пришествието, а пък пришествието на Господа не може да стане, докато човек не познае злото в себе си и да го отдели. Човек трябва да има ясна представа за доброто и злото, което е в него, и същевременно да познава пътя, по

който трябва да върви. Три неща са те, които успоредно вървят. Единият път, по който вие вървите. Другият път е път на злото. Злото до известно време ще върви с вас, но после ще си върви, ще ви остави. И тогаз ще приличате на онзи българин, който вървял в Ню Йорк. И разправяше ми той своята опитност. „Един апаш върви няколко крачки подир мене и ми казва: „Кой си ти?“ Аз мълчах. Един километър вървеше след мене и най-после ми каза: „Good Bye.“ (Сбогом.) И той като каза „сбогом“, олекна ми. Той се върна.

Като каже: „Кой си ти?“, ти ще мълчиш. Ще те спре на пътя, ще ти каже: „Good Bye!“ и ще се върне, а вашият път продължава. Пътят на злото ще спре и ще ни каже: „Сбогом.“ До известно време злото ще върви с вас, донякъде, и после то ще спре и ще си върви. И благодарете, че вие сте свободни от ония неприятности, които досега ви спъват в живота.

„Отче наш.“

Гимнастически упражнения.

Осемнадесета лекция на Общия окултен клас 30 януари 1935 г., сряда, 5 часа, София – Изгрев.

ЕСТЕСТВЕНОТО ПОЛОЖЕНИЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША

„Добрата молитва“

Четоха се темите „Едно любовно писмо“.

Вие имате да пишете любовни писма, но има любовни писма, които нямат никакъв отзвук. Има любов, която няма отзвук. Там любовта е потенциално състояние, не расте. Може да се намерите в едно противоречие, например по прекъсването на любовта. Прекъсва се токът. Когато желанията се прекъсват, и вие оставате в тъмно. *(Четоха се темите.)*

Когато човек говори за любовта, той трябва да бъде като художника, трябва да рисува, което е. Някой път може да рисува нещо, което не е в самия предмет, и той може да го поукраси. Той трябва да представи един предмет такъв, какъвто си е, дотолкова, доколкото вашето съзнание може да го схване. Има любов на бащата към сина или на майката към сина, или после, любовта на някое външно лице, или любовта на някоя мома към момъка. Едно и също лице у бащата поражда едни чувства, у майката – други чувства, у младата мома – други. Значи един и същ предмет се схваща различно. Младата мома ще каже: „Той е млад.“ Бащата ще каже: „Той ми е син.“

Всички хора живеят в един преходен човешки свят, гдето нещата не са още установени. Любовта на земята, каквато е сега, не е установена. Тя се изменя. По някой път тя се намира в противоречие и човек сам почва да страда и се чуди дали обича, или не. Но има един свят, дето нещата са постановени и постоянно растат. Например вземете право, или право на любовта. Кой има право да обича? И

любовта, и тя си има своите ограничения. Ти нямаш право на земята да обичаш когото и да е. Общият закон казва: „Обичай всички“, но има ограничения на любовта. Значи любовта ти не трябва да бъде такава, че като обичаш някого, да го откъснеш от Духа.

Някой път някои казват: „Трябва да се обичаме.“ Това е цяла една наука. За да се обича, трябва да има ред правила. Как трябва да се обичат хората? Сега разбира се, те трябва да се изучават. Аз засягам любовта от едно гледище на човешкото развитие. Любовта е най-здравословното състояние на човешката душа. То е естественото положение, в което душата се намира, тя е здравословното ѝ състояние. Щом се изгуби това състояние, вече се изменят нейните мисли и чувства. Естественото положение, в което човек може да живее, е любовта.

Значи при любовта има един прилив, значи известни сили в природата се вливат в душата. Някой път човек може да затвори този извор, или тази енергия може да престане да се влива в душата и тогава човек изгубва любовта. Любовта може да се изгуби. Това, което ти чувстваш, преставаш да го чувстваш, и това се нарича изгубване. Течението си съществува, но това, което се влива вътре, то изчезва. Има вливане на светлината и в човешкия ум. Престава вливането, престава и мисълта. Има вливане, наричат го инфлукс. Щом престава вливането, тогава престава и чувстването и тогава се намира човек в едно противоречие. И противоречието се състои в това. Тогава човек усеща в живота си една празнота, и в живота нищо не го привлича. Но дойде това течение и животът пак се осмисля. Течението, което идва, осмисля нещата. То ги прави осмислени.

Можем да направим едно сравнение. Когато светлината, която се влива в природата, дойде, нещата се поставят ясни и светът става интересен. И когато тя си замине, веднага светът се забули, настава тъмнина и тогава ние нямаме ясна представа за нещата.

Трябва да пазите две неща. В любовта някой път има примес. Имаш едно чувство или каквато и да е мисъл, и ако твоите чувства изчезнат, в дадения случай трябва да знаеш, че имаш един примес, от който трябва да се освободиш. Любовта ти не е чиста, има примес. Чистата любов се отличава по това, че човешкото съзнание не е раздвоено. Тя е Божествената любов. Може да кажете. Там, гдето няма раздвояване на съзнанието, действа Божествената любов, а там, гдето има раздвояване, има примес от по-долно царство, и вследствие на това в човека се явява едно противоречие.

Ще ви дам една диагноза. Всякога ще гледате съзнанието ви дали е раздвоено. Ако е раздвоено, то има някакъв си примес в течението на любовта – тя е придобила този примес, който е минал през разните области на човешкия живот. И тогава тази любов, която идва във вашето съзнание, носи примес, който не съответства на естеството ѝ. Например може да се породи във вас съмнение. Може да се съмнявате дали онзи ви обича, или не. Това е примес. Някой път се поражда във вас ревността. Това е примес. Те са странични неща. Ти усещаш, че в онова, което обичаш, има едно противоречие и мислиш, че в неговата любов има нещо, което не е такова, което желаеш. Това е примес. В дадения случай как ще обясниш това? Ти казваш: „Аз го познавам." Как ще го познаеш?

Например да ви приведа следващия случай за самонаблюдаване. Например представете си млада мома и млад момък, който коленичи пред нея и се моли, но това приятно чувство не е нейно чувство. Това приятно чувство, което тя изпитва, е на момъка, което той изпитва. Той се моли на нея и си каза: „Ако тя ми позволи да я целуна, колко ще ми бъде приятно." А пък тя си мисли, че това е нейно чувство. И ако в дадения случай той си позволи да я целуне, в нея ще стане друга реакция. Тя ще се вкисне, и това вкисване ще бъде нейното състояние.

Тя не е готова, защото онзи, който седи пред момата и се моли, той е един просяк. Това е психологически момент.

Някой път казват: „Любовта е за младите.“ Някой път хората се срамуват от любовта. Ние казваме: „Бог е любов.“ Бог, Който е най-великото същество – любовта постоянно излиза от Него. Той не се срамува от любовта, а пък ние, малките същества на земята, се срамуваме, че изливаме любовта си. Не зная откъде е проникнало това чувстване на срам в човека. Този срам е един примес. Това, от което ти се срамиш, това не е любов. Ти имаш любов, но имаш един примес, който трябва да отстраниш. Ти казваш: „Аз се срамувам от любовта.“ Не, не, но има един примес на любовта и този примес трябва да се отстрани. Любовта ти трябва да се пречисти.

Защо този момък се моли на момата да я целуне? Някой ще пита коя е подбудителната причина. Защо някой човек се моли и иска хляб? Той казва: „Гладен съм. Моля парче хляб. Не съм ял.“ Той чувства вътре една необходимост от хляб. В дадения случай, от гледището на закона, всеки един от вас съставлява среда или проводник. Човек е проводник на любовта. И всички хора, това са разнообразие от проводници на онези велика любов – тя чрез един човек не може да се прояви. И следователно в дадения случай вие бъдете един добър проводник на любовта, която да мине през вас.

Ако някой се е влюбил във вас, той не се е влюбил във вас. Разгледайте малко обективно въпроса. Когато отидете при някоя чешма, вие не се влюбвате в чешмата, макар че отивате при чешмата, но се влюбвате в онова, което изтича от нея. Вие се влюбвате в някой човек, но не е важно това, което е вътре в тялото, но вие обичате това, което излиза от човека. То е нещо невидимо. Изчезне ли това, което излиза от него, вие не го обичате. Онова, което е текло от него, престава да тече. Между вас следователно не може да има онази връзка и тогава вече имате обикновените отношения. По този начин

по някой път се появяват големи противоречия. Казвате: „Идейно трябва да се обичаме.“ То е все едно да кажеш: „Трябва да пеем.“ За да се научиш да пееш, трябва да се учиш дълго време да пееш, да вземеш вярно тоновете. Някой път между „до“ и „ре“ вземаш правилно, но между“ре“ и „ми“ някой път не вземаш правилно. Има известно отклонение и се явява малък дисонанс.

Срамът, ревността, омразата, това са примеси. Средата, през която любовта минава, носи материални частици, които не хармонират с човешката душа, и тогава се появява едно вътрешно брожение и душата иска да ги изпъди навън.

И затова във всички хора трябва да се пречиства любовта. Човек най-първо трябва да пречиства любовта от нейните примеси. Този автор, който привежда един пример, прави своите наблюдения. Някой шаран намразва жена си, не иска да живее с нея, по никой начин не иска да живее с жена си. Любовният закон не ги е съединил. Това, което ние съединяваме, това не е още Божествено съединение, и тези връзки, които ние правим, те са временни връзки. А пък Божествените връзки, това са вечните връзки. Любовта на Божествените връзки преминава от едно същество в друго, от един свят в друг. И смъртта там не е препятствие. Човекът, като премине отвъд, той пак обича съществата, които е обичал. А пък при човешката любов, той, като дойде на земята в друго състояние, престава да обича. Това са временни работи.

Трябва да знаем закона на любовта, понеже любовта е, която дава направление на човешката душа. Ти не можеш да мислиш правилно, ако в тебе втичането на любовта не е правилно. Ако втичането в тебе е правилно, то и мисълта ти ще бъде правилна.

Та казвам сега, тревопасните, месоядните състояния на човека, и те отбелязват две различни епохи на човешката душа. Тревопасното състояние е по-старо. Когато се е проявило сърцето, когато са почнали

да действат чувствата, човек е станал тревопасно, а когато е почнал умът да функционира, явило се е месоядството. Следователно всичките месоядци са по-умни, понеже мисълта действа в тях. Месоядството е вече един резултат на човешката мисъл. Ти казваш: „То е по-лесно.“ То е съкратен процес. Така аз примирявам месоядството и тревопасането по следния начин – те трябва да се примирят. Корените са месоядци, а пък тревопасните са клоните в растенията. Месоядните са корените, всички груби, необработени сокове са долу в почвата. А пък тревопасните са във въздуха. Та трябва да знаете, че когато вземе надмощие във вас вашият ум, то може да станете месоядци, а ако сърцето вземе надмощие, то тревопасното ще се яви като един естествен резултат.

Аз турям едно ново научно обяснение, и това научно обяснение никъде няма да го срещнете. Според мен месоядството определя епохата, когато се е появил човешкият ум. Тогава се появява и месоядството. Онези същества, които са се подигнали умствено най-високо, те са си позволили да колят другите. И ние виждаме, докато хората бяха в рая, бяха тревопасни, и като излязоха вън от рая, Авел принесе в жертва животно и го заколи. Авел, когото убиха, беше месоядец. И в Каин се яви ревността след жертвоприношението, Каин с хитрина утрепа брата си.

Вие разглеждате любовта там, дето я няма. Всъщност за любовта човек не трябва да говори. Аз например, ако бях един учител някъде, ето как бих работил. Това щеше да бъде моят метод. Аз ако бях селски учител, щях да кажа следното. Като срещна един мъж, ще му кажа: „Да си направиш хубави цървули да ходиш по нивите и всяка вечер да си измиваш краката. За твое добро е това.“ И като срещна някоя жена, ще ѝ кажа: „Да се научиш хубаво да предеш и да тъчеш, отлично е това.“ И след туй на овчаря ще му кажа: „Това стадо хубаво да го гледаш, хубаво да го храниш, хубава вълна да изкараш.“ И това

ще бъде встъпителната ми реч. Най-първото нещо – трябва да накараш един човек да мисли. „Нови цървули да си вземеш, не стари. Нови цървули да си направиш. Така.“

В сегашното проповядване на хората казват: „Като отидем на онзи свят, ще живеем така и така.“ Този проповедник на онзи свят не е ходил и как живеят там, нищо не знае от това, и проповядва как да живеят на онзи свят. Както описват „онзи свят“, такъв „онзи свят“ не съществува. Като отидете в небето, ако имате съмнение, при първото съмнение ще ви изпъдят вън от рая. Или ако имате кашляне. Никакво кашляне няма там. Който иска да кашля – тук на земята. Търговски работи няма в небето. И съдийски работи няма там. Като отидеш да съдиш някого там, ще дойдеш на земята. За женене там не трябва да разправяш, за адвокати там не трябва да разправяш. Там не трябва да разправяш и за своя сан, че си бил владика и прочее. За какво трябва да разправяш там?

На оня свят противоречието седи в следното. Ако си напълно гол, ти си праведен човек. Вие ще кажете: „Как така гол човек!“ Вие си представяте гол от гледището на земята. Тука ви е срам. Но що е срам? Срамът е един примес на греха. Вие се пренасяте в онзи свят със същото тяло и със същите недъзи и във вас се зарежда срам. Вие мислите, че така е в този свят. Като отидеш на онзи свят, срамът трябва да го оставиш тук на земята. Например мъчна работа е това да минеш гол в един град. В Индия има напреднали същества, които по някой път минават голи, само известна част е покрита малко. Минава той, и като го гледаш, приятно ти става. Има нещо стройно в тялото му. Но това не е за обикновените хора. Сега в Европа се стремят малко да ходят голи и донякъде е хубаво това. Това е развиване на съзнанието. В друго направление се развива съзнанието – човек да се абстрахира. Защото докато човек не ходи малко гол, няма да обръща внимание на вътрешното съдържание на човека, а само на тялото.

Сега хората мислят много обективно, обръщат внимание на тялото. А трябва да обръщат внимание на вътрешното съдържание на човека, а не на тялото.

Та казвам сега, има някои работи – много мъчно може човек да устои. Сега това обличане на дрехите е мода. Модата, това показва за в бъдеще добродетелите, които човек трябва да изяви. Сегашната мода не е нищо друго освен едно отражение на добродетелите, които човек трябва да изяви в бъдеще. Има разни парадни шапки, ръкавици и прочее. Всички тези неща са отражение на един вътрешен живот. Ти искаш да носиш ръкавици, за да бъде ръката ти чиста, да не е окаляна, да не е груба. Или някой път слагат един воал на лицето. Представете си сега, че живеете в един свят, гдето само може да чувате, без да виждате. Вие сте близо един до друг – ти чуваш гласа му и той го чува, но ти не го виждаш и той не те вижда, а се чувате. Той ти говори любовно, но не виждаш образа му. Питам тогава, какво ще се зароди във вас? Представете си, че в такъв един свят живеете – чувате се. Сладко, любовно ви говори той, но не го виждате. Вие ще кажете: „Как може да бъде това?“ Ще си въобразите това. И тук на земята може да бъде. Да кажем, че сте на телефонна станция и вие слушате хората по телефона, и вие се мъчите да си представите какъв е този, който ви говори. Често по телефона се влюбват. На едната страна на телефонната слушалка е госпожица, а на другата слушалка – господин. „Ало, кой там?“ – казва единият и образуват се любовни работи. Говорят си сладки думи и той си въобразява, че е някоя красавица. И тя мисли, че той е един красавец. А пък като дойдат работите до действителния живот, ни най-малко не е така.

Та казвам, ние навлизаме в епохата да изучаваме любовта във форми. Ние вече доста сме изучили любовта на формите и вследствие на това имаме доста големи заблуждения. И за да се освободим от заблужденията на формите, трябва сега да се научим да слушаме

любовта, без да видим формите. Да се пречистим. Например ти обичаш Бога, но не можеш да Му сложиш никакъв образ. Бога не можеш да Го видиш в никакъв образ, в никаква форма. Можеш да си Го представиш като човек – един голям, много красив и тъй нататък, но не Го виждаш.

Затова някой път е необходимо само да слушате думите на душата, без да виждате нейната форма. Външното може да отвлече вниманието ви в друго, във външно направление. Не че е лошо това, но понеже във всяка една форма се ражда едно желание, едно пожелание, то щом видиш една форма, ти ще пожелаеш да я обсебиш, а пък всяко пожелание е едно престъпление. Казано е: „Не пожелай." Щом видиш една красива форма, ще я пожелаеш. А пък всяко пожелание е навлизане в един свят на погрешки. А пък любовта не е във формите. Този човек може да е красив, обаче течението на любовта може да е грубо. Някои хора са грозни, но имат по-хубави течения на любовта. Любовта във всички хора не е еднаква, теченията на любовта не са еднакви във всички хора, има едно голямо разнообразие. По това се различават хората. Ако почнете да изпитвате любовта на един човек, ще усещате, че има особен оттенък, особено качество, което ви привлича, и това качество вие даже не го усещате. Това са вътрешни качества, това са вътрешни чувствания. Във всеки човек любовта има особен оттенък.

Сега трябва да пазите вашата инсталация. Пазете нервната си система в добро състояние. Човек трябва да пази своята нервна система, своите чувства, за да може да се ползва от това, което се втича в него. Защото, каквато и да е мисълта, като дойде тя във вас, тя става една среда и тогава любовта, която минава през нашите нечисти мисли, тя ще внесе в душата ви нещо от нечистите ви мисли. Любовта е Божествена, но като минава през нечистите ви мисли, тя ще внесе от тези влияния, които на вас не са ви потребни.

Допуснете, че вие си живеете един спокоен живот, радостен сте, весел сте. Един ден обикнете някого и станете кисел. Вкиснете се, станете ревнив, и като видите някого около този, когото сте обикнали, вие ставате недоволен. Неразположен сте, като че имате да вземате нещо. Влезнало е чуждо нещо в душата ви и ще се вкиснеш. Сега трябва да знаеш закона на пречистването.

Онзи, който предизвиква любовта, той трябва да се представи в най-грозната си форма, в която той може да се намери, и тази форма ще го избави от ревността. Следователно, ако вие искате да се избавите от ревността, трябва да изявите най-голямата грозотия, която имате. И тогава друг, като види тази грозотия вътре във вас, няма да ревнува. Ако вие се представите в най-красивата си форма, вие ще го подлудите. Но представете се в такава форма, че да няма какво да ревнува той. Да се представете в такава форма, че да изглеждате не толкова скъпоценен, както си мисли той. Защото ревност има навсякъде, у религиозните хора също.

Има една ревност, която е на мястото си, а всички други видове ревност не са на мястото си. Ревността спъва човека, в когото е развита. И гневът е потребен някъде. В четирийсет часа човек има право един час да се сърди, такава е пропорцията. В четирийсет часа имаш право да се сърдиш с някого. В четирийсет часа имаш право да го срещнеш и да го накажеш – позволено е, в реда на нещата е това. Но всеки човек да го кастриш, няма такъв закон. Или в четирийсет часа можеш да се усъмниш веднъж. Но ако всеки час се съмняваш, това не е естествено положение. Когато се съмняваш, ти не си в областта на сърцето, а в областта на ума, и следователно ти си месоядно животно. Щом се съмняваш, ти си месоядец, а щом не се съмняваш, ти си тревопасен. Щом се биеш, щом се гневиш, ти си месоядец, щом се примиряваш, ти си тревопасен. Когато кажеш: „Знаеш ли кой съм аз!“, ти си месоядец. Не си плащаш данъците,

дълговете – ти си месоядец. Плащаш ги – ти си тревопасен. Когато кажеш: „Аз ще ви науча!“, ти си месоядец. Всички месоядци са крайно смели. Като видят някого, се нахвърлят отгоре му и му казват: „Аз имам право всичко да направя! Аз съм закон.“ Да кажем, че така прави и вълкът. Но тогава друг един месоядец, който е по-умен от вълка, като чуе това, тегли куршума на вълка. Така месоядците един друг се избягват.

Месоядците винаги се влюбват. Всеки месоядец ще се жени за един тревопасен. Сърцето му тупа, като го хване. И тревопасното почне да живее в него. Някой казва: „Аз не съм месоядец.“ Месоядец си. Две състояния има в човека – за няколко секунди ти си в състояние на месоядец и обиждаш другите, но после дойде състоянието на тревопасен и тогава съжаляваш, че си ги обидил. Наранил си някой човек, но после, като излезеш от месоядството, съжаляваш, че си направил тази постъпка.

Та казвам сега: сега трябва да примирявате нещата. Да примирите вътре в себе си тези действащи сили, месоядството и тревопасането. Това са два различни свята. В сегашното състояние човек не може да се развива правилно. Колкото човек да е добър, все ще се разгневи, не зависи от него. Не че не е господар, но ако рече да се въздържа, в него ще настане състояние по-лошо. Той трябва да знае как трябва да се въздържа. Той трябва да е много прозорлив. Някой път искаш да обърнеш някого. Вие сте ревностни, искате да обърнете някоя душа към Бога. Като обърнеш една душа към Бога, тя ще се влюби в тебе и ще тръгне подире ти и ще ти държи сметка. Говори ти колкото искаш, той ще ти каже: „Не ми говори тези работи, аз ги зная.“ Аз искам да ви помогна много малко в противоречията, които имате.

Аз съм срещал религиозни хора, които казват: „И Господ не ми помага. Един характер имам опак. Проповядвам на хората, а не мога

да търпя жена си и я смушквам, и после съжалявам. И от този дявол не мога да се отърва.“ Някой път като че хората те предизвикват. Например някой ти каже някоя обидна дума, а пък ти се спри малко. А пък ти изведнъж реагираш. Тези думи не се отнасят до тебе. Например някой ти каже думата „невежа“. Какво означава думата „невежа“? Где е лошото в думата „невежа“?

НЕВЕЖА

Где е лошото сега в думата „невежа“? Няма никакво зло тук – това е едно съвсем повърхностно разбиране. В думата „невежа“ няма нищо лошо. А казвате: „Невежа си, голямо невежество имаш.“ Ти ще кажеш: „Аз го зная, че съм невежа. Че съм невежа, така е – не зная какво има на слънцето, не зная какво има в дъното на земята, не зная колко земя има в земята, не зная колко милиона растения има, колко животни, колко множество са. Не зная колко пъти духа вятърът през годината, не зная колко лъчи идат от слънцето.“ А пък друг ще отговори: „Аз ли съм невежа?“

Сега вземете думите: „Ти си гений.“ Някой ти каже тези думи и тебе ти стане приятно. Сега где е гениалността в тези думи? Какво означава „гений“? Гений означава одарен човек. Необикновен е той. Те са много надарени – повече, отколкото обикновените хора. Геният е повече от талантливите. Но ако ти каже някой, че си гений, ти няма да станеш такъв, но тебе ти приятно.

У някои братя и сестри се създава един характер на заяждане – заядеш се някъде. Някой човек си говори, ти го дебнеш да видиш погрешките му. Не можеш да видиш добро, а само лошото, и току го клъвнеш. При мен се явяват сестри и все ми се оплакват от клъвване. Някои казват: „Животно!“ Ти не можеш да се стърпиш и веднага искаш да кажеш нещо. Ти си стой спокойно. И тези трябва да имат търпение. Ще ви дам един пример за онзи англичанин и руснак.

Руснакът казва: „Ничего.“ И друг път съм казвал този пример. Срещат се един английски лорд и един руски княз със своите кабриолети в една тясна уличка в Лондон. Руският княз и английският лорд се спират и не могат да се разминат. Руският княз изважда вестник „Таймс“ и започва да чете шестнайсетте страници. Лордът изпраща своя слуга и му казва: „Ще бъдете така добри – след като прочетете вестника, дайте ми го и аз да го прочета.“ И единият, и другият прочели вестника, и след като го прочели, англичанинът, по-практичен, казал на руския княз: „Ще благоволите да размените кабриолета си – аз ще дойда във вашия, а вие в моя, и така всеки да иде там, гдето отива.“ Руснакът казал: „Хорошо.“

Да допуснем, че някой прави една погрешка. Ти чакай този човек, гледай го там и погледни философски. Защо ще се смущаваш? Защото, както и да се смущаваш, има неща, които трябва да станат, има някои неща, които човек не може да ги избегне. Ти ще ги избегнеш в една форма, а те ще се случат в друга форма, по-лоша. Виждаш, че някой човек прави нещо. Не се меси в работите. Попитай съзнанието си, ако си раздвоен. Нищо не му говори. Аз минавам веднъж и виждам, че един българин оре със своите биволи, но ги псува, хука ги. Аз ги гледам и вървя. Дойдох до него и нищо не му казвам, даже и въпрос не правя за това хукане. Казвам му: „Много хубави волове имаш.“ Тупам ги. „Хубави добичета са. Каква хубава порода, какви хубави очи имат.“ И изведнъж човекът се промени. Не му казвам: „Защо биете добитъка! Не те ли е срам?“ И веднага се смени състоянието му. Тогава минавам по-нататък и му казвам: „Някой път ние не можем да оценим състоянието на животните. Ако сме на тяхно място, да ни впрягат, не зная какво би станало с нас.“

Та казвам, трябва едно умение. Някой човек се проявява. Не го спирайте в неговото проявление, само обърни вниманието му в друго направление, понеже, ако го спънеш, това течение ще влезне върху

тебе. Може да направите опит. Да кажем, че можеш да учиш някого да не ревнува. Ти спираш неговата ревност, но ревността трябва да се прояви в тебе. Когато Писанието казва: „Не се противи на злото“, тук се подразбира действието на този закон. Щом се противиш на злото, то това зло ще влезне вътре в тебе, и много по-лесно можеш да се справиш с едно зло отвън, отколкото отвътре. Много по-лесно можеш да се справиш с една отрова отвън, отколкото с една отрова вътре в организма.

Ние се намираме в известни състояния, които идат от същества, с които ние сме свързани. Ревността е предадена на нас. От хиляди години тя се е натрупала. Дядото и бабата са били ревниви и след десет поколения тяхната ревност се е натрупала. И ти сега цяла нощ не можеш да спиш от ревност. Мъжът затваря жена си и като се връща, ѝ казва: „Къде си ходила?“ Юлар в света няма и греха вие не може да го ограничите.

Та казвам, не е във външното ограничение, но човек трябва да се остави свободен, да види последствията. Има само един вътрешен закон, който уравновесява нещата. Вие трябва да знаете да се справяте с нещата. Понеже в различните хора се събужда умът, и ревността ще се яви. Религиозните хора са много по-ревниви от другите, понеже в тях се събужда повече умът. Същото е и за гнева. Един човек, у когото умът се събужда, повече се гневи. Всякога гневът е един признак на събуждане на човешката интелигентност. Тогава интелигентността не е още в правата посока, това течение не е право. Някой път се дават правила: не се гневи. Щом се окаляш, трябва ти вода. Водата е, която измива калта. Ако някой се изгори, трябва да отмахнеш огъня, възпалението. След това изгореното място ще го намажеш с дървено масло, за да няма горене. Трябва да знаете не да се противопоставяте, но как да се лекувате. Например как ще лекуваш съмнението? Съмнението може да бъде от материален характер, а може да бъде от

характер на чувствата или от характер на мисловния свят. Как ще си въздействате сега, за да не се съмнявате? Не че е лошо да се съмняваш, но някой път съмнението може да се обърне на цяло терзание вътре.

Тогава ще пишете върху темата за следващия път, „Как се справям аз със съмнението“. Всеки един от вас да каже едно правило, как той се справя със съмнението. Съмнението у човека се проявява всякога, когато се наруши равновесието между неговия ум и неговото сърце. Когато ти търсиш своето щастие вън от себе си, а не в себе си, има възможност да се роди съмнението.

Следователно трябва да си възвърнеш да търсиш своето щастие в себе си, за да избегнеш съмнението. Ти можеш да се съмняваш дали ще те приемат някъде, или не. Имаш съмнение. Влезнеш в къщата и пак дойде друго съмнение. Почнеш да се съмняваш и казваш си: „Ако ме пречукат тази вечер?“ Съмнение е това. Най-първо може да се съмняваш в много лека форма какъв прием ще ти дадат, и като те приемат, съмняваш се, че могат да те пречукат. И тогава, като не можеш да решиш въпроса, като преношуваш в тази къща, сутринта като станат хората, няма да те намерят вкъщи – ти си офейкал някъде. Изпърво едно съмнение в лека форма, после в по-силна форма и после в такава силна форма, че да не можеш да се справиш лесно със съмнението. Като дойде съмнение в тебе, че могат да те пречукат някъде, у вас се заражда едно желание да избягате. Питам какво го е заставило сега да бяга?

Да направя един паралел между религиозни хора в семейството. В едно семейство дъщерята живее при баща си и майка си. Един ден тя е недоволна и иска да бяга от къщи, не намира смисъл и почва да се съмнява в баща си и майка си, и казва: „Те си уредиха работите.“ И не иска да ги слуша вече, и един ден тя избягва. Нещо подобно става някой път и с религиозните хора. Религиозни хора някой път, като

живее десет години добър религиозен живот, и казват: „Ние се молихме десет години. Я да отидем в света, да си уредим работите.“ Изглежда, че някой религиозен човек е престанал да бъде вече религиозен.

Една госпожа в София ми разправяше следното. Тя ми казва: „Аз се ожених за един евангелист македонец и мислех, че ще живея добре. Но такъв живот живях нещастен. Но сега искам да се оженя пък за един светски човек. Ако го напусна мъжа си, ще се оженя за светски човек. Моят мъж все отваря Библията. Направи нещо, и отвори Библията. Направи друго нещо, и пак отвори Библията. Дотегна ми това нещо. Той е религиозен, но е ревнив, подозира ме.“ Един ден я съблича гола и я изпъжда навън. Това е действителен пример – изпъжда я. И тя ми разправя своята опитност. И тя каза още: „Оттам насетне настана в мен една реакция и аз го намразих. Така го намразих, че му казах: „Досега ти ме мразеше, а сега аз те мразя.“ И този човек, който беше дотогава така непоколебим, сега почна да плаче и да ми се моли на колене. Аз му казвам: „Не те искам.“ Тя го мрази сега. Той седи при вратата и коленичи, и тя му казва: „Не, не.“ Той седи отвън с всичкото смирение. Как ще обясните сега това? Сменяват се състоянията, това състояние минава от един в друг. Нейното смирение влиза в него, а пък неговата смелост влиза в нея, сменяват се ролите. Та в дадения случай всеки може да живее, както другият е живял. И тя му казва сега: „Не искам религиозен човек, мъчно се живее с него. Нека да е светски човек, да не е толкова набожен и да не ми чете толкова от Библията. Ако е за четене, и аз ще чета.“

Та казвам сега: пазете се, това са крайности. Нито като жената ще разрешите въпроса, нито като мъжа. Те са две състояния, които се сменяват, но се възпитават и двамата. Религиозните хора имат една слабост. Те най-първо се изолират и мислят, че като мислят за Бога,

трябва да се изолират. Не – не се изолирайте от хората. От някои хора може да се изолирате, но някои са ви потребни. Понеже, като дружиш с разни хора, ти от натрупването на разни мисли и чувства – по някой път те ще ви облекчат. Аз съм правил опити и много сполучливи са излизали. Лекувал съм ревниви мъже и ревниви жени. Излекувах един ревнив мъж. Той беше дошъл при мене и ми казва: „Не зная какво да правя. Ревнувам жена си. Стопих се от този дявол." Казва ми: „Какво да правя?" Казвам му: „Виж тази хубава жена какви хубави черти има." Той я погледна. Втори ден той пак дойде и ми казва: „Я ми поговори пак за нея." И ми каза: „Сега вече не ревнувам жена си."

Човек трябва да има по-широко сърце. Трябва да се отвлече неговият ум, за да стане в него едно поляризиране. Той е фокусирал своето съзнание толкова върху жена си, че той не може да издържа вече и сега енергията се пренася от един фокус в друг. И след време той ми казва: „Благодаря ти. Поолекна ми. Жената, която ти ми показа, тя ме излекува." Онази, която му показах, тя го излекувала от ревността, и като мисли той за жена си, и онази седи в ума му, и всичката излишна енергия на ревността се отвлича. И жена му иска да му угоди, а на ревнивия човек не може да му угодиш.

Законът е следният. Дойде едно противоречие на ревност в тебе. Внеси в душата си една красива форма, която да отвлече част от енергията, която се е набрала в душата ти, и която няма къде да я пласирате. Да имате един проводник на тази енергия. Тя трябва да излезе навън. Вие не може да я пласирате.

Писанието казва: „Не съдете, да не бъдете съдени." Тук се крие една дълбока философия. Бог, Който направил всички неща, всяко нещо е турил на мястото си и всичко си има своето място и своята добра страна. И ние, като не разбираме закона, създаваме нашето нещастие. Ти държиш един предмет близо до очите си и така ти

закриваш другите неща. А пък ти тури го на известно разстояние от тебе. Ревността показва, че предметът е много близо. Отдалечи го на един, два, три, пет метра предмета, до известно разстояние от себе си.

Ревността често се явява като една спънка в нашия духовен живот. И ще дойде някой път една такава ревност, че да не можеш да се молиш. Някой път не си разположен и казваш, че хората не обръщат внимание на тебе. То са все извратени чувства. Ние можем да ги изменим. В нас може да има натрупване или може би хората, с които сме, не са в една среда. Когато си образувате една добра среда, през която да възприемате нещата и да предавате, тогава ще имате добро разположение. Добра среда трябва да имате. Постоянно трябва да има една обмяна. Много опасно е, когато се образува едно общество десет-двайсет души. Най-първо е много хубаво, но като мине един дълъг период, те се изтощават. Вземете например английски лордове. Те не виреят в Англия, постоянно трябва лордове от долните маси, от по-обикновените хора, да ги повишават в лордове. От лордове лорд не става. Израждат се, измират. Някой прочут англичанин от долното съсловие ще го произведат в лорд.

Та казвам, разширявайте кръга. Да имате широк кръг. Имайте общение с хора от разен характер, а не еднообразен. Например отиваш при един набожен човек, който иска само да се хвали. Той е еднообразен. Или отиваш при някой, който иска само да мисли. И той е еднообразен. Той мисли от причината към последствията. Общувайте с разни хора. Не да бъде човек проводник на разни блага, които Бог е създал, но ти да общуваш с художници, с адвокати, с учители, със земеделци, тъкачи и прочие, с работници от всички положения. Това е истинският път.

Казвам, пишете любовни писма на много хора – на някой работник, на някой лорд, на някой скулптор и прочие. Ще пишеш на поета: „Като прочетох Вашите стихове, в мен се събуди едно ново

чувство.“ Или ще пишеш на едного: „Много съм благодарен от книгата Ви, която съм чел.“ На художника ще пишеш: „Откак видях Вашата [изложба], измених своите възгледи за живота – много са хубави картините, които си нарисувал.“ На философа ще пишеш: „Като чух Вашата сказка, нова светлина се хвърли в ума ми.“ Напишете едно любовно писмо на всички.

Сега колко приятели имате вие? Вашите приятели като вас ли са? Вие ли сте гениални, или вашите приятели са гениални? Вие ли сте талантливи, или вашите приятели са талантливи?

Но за в бъдеще за ревността има един друг лек. Той е следния. Ако жената е ревнива или ако религиозният е ревнив, в какъвто и да е смисъл, ако си ревнив, ще те турят в един аероплан и ще те вдигнат на седем-осем километра в пространството, и ще изчезне ревността ти. Като си ревнив, като те вдигнат с аероплан седем-осем километра, поне за една седмица няма да бъдеш ревнив. И после, като дойде пак ревността, пак ще те вдигнат.

Или другояче казано: като сте ревнив, представете си едно общество, гдето хората живеят добре. Представете си умни хора, които живеят добре. Да допуснем, че вие сте религиозен. Представете си други хора с религиозни схващания, но с широки възгледи.

Изучете различния живот в неговото разнообразие и в най-хубавата му страна.

„Отче наш“

Учителят погледна темите на катедрата.

Тези любовни писма трябва да ги пазите.

Деветнадесета лекция на Общия окултен клас 6 февруари 1934 г, сряда, 5 часа, София – Изгрев

ЗДРАВОСЛОВНОТО ПОЛОЖЕНИЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША

„Добрата молитва“

Каква беше темата от миналата ви лекция? *(„Едно любовно писмо.“)*

Има две условия, когато не могат да се разберат любовните писма. Когато е много студено, когато имат много студ в тях. Или когато имат много жар.

Четоха се темите „Как се справям аз със съмнението“.

Прочете се темата „Питате ме дали ви обичам“.

„Духът Божи“

В живота има два вида мъчнотии. Едните аз ги наричам механически, а другите – органически мъчнотии.

Ще прочета част от десета глава от Евангелието на Матей, от шестнайсети до трийсет и първи стих. Това, което ще ви чета, това не се отнася до обикновените хора. То се отнася до един, който е възлезнал вече в пътя на посвещението.

Погрешката, в която всички пропадат, е следната. Вие искате Христовото учение да се приложи за всички хора. При сегашните условия това е несъвместимо, каквото и да се говори. Като казвам, че Христовото учение трябва да се приложи между всички хора, трябва да разбираме онези хора, които са дошли, както се казва, до това място, че съзнанието им вече е станало готово за възприемане на истината. А истината е това, чрез което човек може да се освободи. Например вие още не сте свободни. Човек на земята се страхува. И

вярващият, и невярващият имат известен страх, от който не са освободени. Има едно различие – онзи, който вярва, има по-малък страх, а който не вярва, има по-голям страх, но все пак имат нещо, от което трябва да се освобождават. Не са свободни. Някой казва: „Аз съм свободен.“ Това абсолютно не трябва да се разбира така. В сегашния ред хората търсят своето освобождаване по един външен начин – аз го наричам механическо освобождение. Ти имаш пари, ти механически си свободен от сиромашията. Нямаш пари – механически си заробен. Даже и най-учен да си, ще станеш прост, щом нямаш пари.

При сегашната култура и даже при сегашното разбиране много пъти свещеници, които влизат в църквата и следват в Духовната академия, като правят погрешка, пострадват. Много пъти някои свещеници за една служба пострадват. Те мислят, че свещеник е онзи, който знае как да изпълни службата си. Всеки чиновник, който добре служи на държавата, минава за добър чиновник. Значи неговият живот минава за осигурен. Но ти можеш добре да изпълняваш службата си, но това ни най-малко не показва, че можеш да влезеш в Царството Божие. И можеш да бъдеш най-добрият свещеник, но въпрос е дали ще влезеш в Царството Божие и въпрос е какво ще бъде твоето положение за в бъдеще. Аз това го наричам механическо освобождение. В органическо отношение имаме вътрешни лични мъчнотии. Механически са външни, а органически са вътрешни мъчнотии. Някой път човек има някое малко неразположение и не знае произхода им. Казва: „Не съм разположен.“ Щом не е разположен, той не иска да работи. Да кажем, че имаш едно малко съмнение. То се отнася до органическите мъчнотии. Поражда се идеята в тебе, дали Бог е обърнал внимание към тебе, или не. Това е органическа мъчнотия вътре, искаш Бог да обърне внимание. Този живот нито си го виждал, нито гласа си му чул – на този живот, а не

за в бъдеще – а пък при това се мъчиш дали имаш ти Божието благословение, или не. Значи, ако имаш Божието благословение, вървял си по волята Му, вършил си волята Му. Щом нямаш Божието благословение, значи не си вършил волята Му. А пък въпреки това ти желаеш Бог да има благоволение към тебе. Това произтича от онзи момент, че когато имаш баща и ти направиш една погрешка към баща си, ти искаш той да не скъса своята бащинска връзка с тебе и казваш: „Най-после любовта на баща ми толкова слаба ли ще бъде, че да ме лиши от всички блага?“ От чисто човешко гледище. Та при всичките терзания, през които минаваме, имаме доста човешки съображения и не може човек да се освободи от тях.

Някой казва: „Не се плаши.“ Лесна работа е това да се каже. Някой казва: „Избягвай мъчнотиите.“ Лесна работа е да се каже това. Една мъчнотия да я видиш, преди да е дошла в тебе. Щом налети в тебе една мъчнотия, как ще я избегнеш? Например налетиш на мечка, какво ще правиш? Може да имаш много теории да не налетяваш на мечка. Ще ви дам друг въпрос: защо човека го е страх от мечка? Много естествено, човекът е живял при мечките. Мечката е била едно време негов господар и сега човек се наплашил, и казва: „Старият господар.“ Има едно възпоменание в човека. Тази мечка е била господар. И това, от което те е страх, то е било твой господар и ти си му слугувал, и не си забравил този еврейски страх. Евреите, като живяха в Египет, наплашиха се от египтяните и четирийсет години Мойсей трябваше да ги води в пустинята, за да се освободят от еврейския страх.

Да кажем, че тебе не те е страх от змията. А пък това, от което не те е страх, ти си му бил господар. Това, от което те е страх, то е било твой господар. Значи за да се избавиш от страха, изискват се психологически съвсем други методи. Да допуснем, че ти си слуга при един господар, който е строг, лош, лъже човека на общо

основание. В сегашния живот да вземем някой строг генерал, някой строг фелдфебел или строг учител. Ти ще изпълниш закона, но както и да изпълниш закона, той все ще ти намери някоя погрешка. Има учители, че както и да напише ученикът, учителят все ще намери да пише с червено мастило, ще намери една малка погрешка – не си турил запетайка, после погрешка има в местоименията, в глаголите, в техните времена някъде. Ако български пишеш, ще има едни мъчнотии, ако пишеш на английски, ще имаш други мъчнотии.

Някой може да обича музика, но казва: „Да напишеш нещо музикално, мъчна работа е това.“ Някой може да преподава по музика, но да направи една музикална тема, колко е мъчно да определиш времето. Например пее се една песен. Трябва да знаеш качествата на основните седем тона. Например вземете основния тон „до“. Аз го наричам основното поле, откъдето ти започваш, най-ниското поле, на което ти се намираш. Ти ще започнеш да се качваш. После иде второто поле, третото, четвъртото, до седмото поле. Но не само една октава ще се качиш, но после ще се качиш още по-високо – във втората октава, в трета октава, в осмата октава. От онзи, който не разбира, от обикновения човек, не се изисква от него да пее, но от просветения човек се изисква. Когато аз разбирам за музика, разбирам, че просветеният трябва да пее. Какво ще караш рибата да пее? И да иска рибата да пее, не може. Какво ще я караш да пее? Тя е във водата вътре. Най-първо трябва да излезеш от известни състояния. Рибата се намира във водата вътре, какво ще пее? Тя казва: „Не ми е за пеене.“ Когато се говори за музика, и ние подразбираме едно специфично състояние. Трябва да разбирате това, за да си изясните работите. Вие мислите някой път, че да разбирате окултните науки, че знаете всичко. Какво знаете вие? Не да ви доказвам какво не знаете и какво не може да направите. Защото човек може да знае, и да не може да го направи.

Фиг. 1

Например да допуснем, че аз ви говоря върху изкуството. Мога да ви разправям за рисуването, но трябва да зная да рисувам човешкото ухо. Колко мъчно да нарисуваш един нос, но това не е нос. Това не е нос още, това нищо не значи. Това са съвсем детински работи. На този нос трябва да му туриш основните качества на носа и трябва да знаеш как да ги туриш. Мъчно е това, понеже ти рисуваш на една плоскост. Ти като нарисуваш една книга, ние сме в света на двете измерения, а трябва да представите тяло с три измерения. Един нос е създаден от третото измерение, как ще го проектираш?

Например вие мислите, че онзи свят съществува, но колко мъчно и да си представиш оня свят, понеже в сравнение с онзи свят ние сме на земята в една плоскост. Нашият свят – отвсякъде отворен – ние го считаме, че е затворен. Например ти седиш в стаята си вечерно време, събличаш се и се обличаш. Погледнеш тавана, вратата и виждаш, че навсякъде е затворено, има завеси и прочее, и казваш: „Няма кой да ме гледа." И ти спокойно можеш да вършиш всичко. А пък в дадения случай има същества, които те гледат, а пък ти казваш, че е затворено. Изваждаш парите си и ги броиш и казваш: „Никой не ме вижда." А каквото преброиш, те го виждат. Ти извадиш едно скрито писмо и го четеш. И те го виждат. Та има същества, които виждат всичко това, което ти четеш. Даже най-потайните ни желания и мисли, всичко това оставя известни отпечатъци отвън и го четат.

Скрити са нещата за по-нисши същества, които са по-ниско от нас. Те нищо не разбират. Но онези, което седят над нас, те ни разбират много добре, понеже те са минали по този път. И ние много мъчно можем да ги разберем. Мъчно е да ви се представят някои идеи, за които не сте готови.

Ще ви приведа един контраст. Представете си, че на една лекция вие сте гладни. Аз ви държа една реч. Към обед е вече и вие сте гладен, пукат ви ушите. Аз ви занимавам с една много важна лекция, но вие вече помирисвате яденето, което е някъде наготвено и почва едно малко движение. Аз ви разправям, а вие си казвате: „Да се свърши тази работа. Сега яденето." В дадения случай онази потребната храна е по-важна, отколкото речта, която държа.

Кои са основите на човешката свобода, на човешките права? Човешки права има само за посветения, а за непосветения няма никакви права. Правото търси кой? Аз, който имам майка, братя, баща, сестри, аз мога да търся права между тях. Имам дълг. А пък ти си слуга в дома, какви права търсиш? Могат да ти платят, но нямаш нищо друго. Вие сте като онзи слуга, но сте присвоили правото да казвате: „Аз имам право." Ти имаш правото да си вземеш парите и да си заминеш. Нямаш никакво право да вземеш дял.

Казвам, трябва ви едно дълбоко разбиране. Вие някой път се намирате в положението на слуги и казвате: „Нали аз съм чадо Божие." Ти дал ли си? Взел ли си? Какво нещо значи да бъдеш чадо Божие? Ти казваш: „Аз мисля за Бога." И слугата мисли за господаря си, но като мисли за господаря си, ни най-малко няма да стане негов син. Ти казваш: „Аз върша волята Му." Това нищо не значи още. И слугата върши волята, и синът върши волята на бащата, но единият – като върши волята на господаря си, а другият – като върши волята на баща си.

Та казвам, ние вземаме основни положения. Ние вземаме положението, че ти си син – имаш баща. А пък щом не си син, то е друго. Кое е по-добро, който има баща или който има господар? Който има баща, то е най-хубавото положение. След това иде да имаш господар. А пък някой казва: „И без господар може.“ Без господар, това е най-лошото положение. Баща ти ще се грижи за тебе, и господарят ти ще се грижи за тебе. А пък като нямаш господар, никой не се грижи за тебе, ти ще се грижиш сам. Знаете ли какво значи сам да се грижиш за себе си? Няма по-тежка работа от това сам да се грижи човек за всичко. Но в тази грижа ние включваме грижата на хиляди и милиони същества, които живеят и се грижат.

Ние живеем сега в един свят, не разбираме дълбоката философия и вследствие на тези разбирания ние влизаме в едно голямо вътрешно противоречие. Има една вътрешна тъга, която имат и други същества, много по-напреднали. Има една вътрешна тъга, неразположение. Повод няма. Да си болен, не си болен. Да ти е казал някой някоя обидна дума, не ти е казал. Да не те обичат, не е вярно, обичат те. Къща имаш, баща, майка, всичко имаш, а пък имаш неразположение. Как ще го обясниш? Турците казват: „Кефе кедер.“ Но това са състояния на онези напредналите души. Някой път питат някого: „Какво ти е?“ „Кефе кедер.“ Неразположен си. Онзи ти казва: „Няма какво да му мислиш.“ Чудни са хората.

Вие се прозявате някой път, но не знаете какво нещо е прозявката, не знаете философията на прозявката. Или пък някой киха. Прозявката е архаически някакъв остатък у човека, едно неестествено положение. Като седиш и нямаш какво да правиш, прозявай се. Като мислиш, мислиш, и виждаш, че работите остават неразрешени, ти се прозяваш. Прозяваш се веднъж, дваж, триж, и или ще станеш да работиш, или ще отидеш да спиш. Някой път, след като се е събудил някой от сън, той се прозява, не знае какво да прави. Ти

станеш сутринта, искаш да се молиш, и се прозяваш, молитвата ти не върви. С прозявка тази работа не става. Прозявката, това е едно неестествено състояние в човека. Кихането, и това е едно неестествено състояние. Всички онези положения, в които се нарушава вътрешната хармония на живота, са неестествени. Вметнати положения са те, от които човек трябва да се очисти.

Та казвам, при сегашното състояние, след като сте слушали много лекции, някой казва така: „Човек трябва да има морал."

МОРАЛ

Какво разбирате вие под думата морал? Има едно съвпадение. „Мор" на английски значи „повече", а на турски „ал" значи „вземай". Значи „морал" – „вземай повече". Някой казва: „Той няма морал", значи – не знае какво да взема. „М" е съставена от две „л". „Л", турена два пъти, става „м". В латинската азбука „м" е направено от две „у". Тяхното „v" е нашето „л" обърнато. [...] И нашето „л", обърнато нагоре, е тяхното „v". А буквата „v" в мистическата наука, както се пише, е едно противоречие. „V" има в рогата на козела. Едно противоречие е то. А пък щом се пише като българското „л", тогава има друго значение.

Думата „любов" започва с буквата „л". Буквата „л", обърната с върха нагоре, показва единството на двата принципа. Що е любов? Обединение на живота. Значи щом се обедини разумното в човека, щом човек мисли и чувства правилно, тези два принципа се обединяват, и това обединение е за да служат на общ принцип. Това е правилото на любовта. Що е любов? Това, което обединява чувствата и мисълта на човека в една посока. Това направление в дадения случай ние наричаме едно любовно направление.

В българската дума „любов" втората буква е „ю". „Ю" в началото има отвесна линийка, която по-рано е била *i*. Това е онзи Божествен

принцип. То съществува и в английската, и в латинската азбука. Една линия отвесна, с точка отгоре, ни показва Божествения принцип. Втората част на „ю“ е „о“. Това са условията вече, при които любовта може да се прояви. Това върви геометрически по един естествен път. Тази чертичка, която свързва „i“ с „о“, това са противоречия, човешкото, което свързва условията. Извън човешкия живот противоречия не съществуват. Самият човек при сегашните условия е противоречив. Тази чертичка *(i-o),* тази чертичка е противоречие. Едно упорито същество е човекът. Такова упорито същество, каквото светът не е виждал досега.

По-добър език от геометрията няма. И човек първоначално е построен геометрически. Това е езикът на невидимия свят.

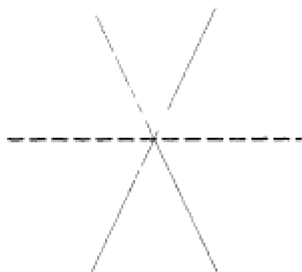

Фиг. 2

Значи в латинската азбука „v“ означава слизане. В славянската азбука „л“ означава обратния процес, процес на възлизането. Това става перспективно гледане на въпроса. При закона на слизането „v“ е обърнато с върха надолу, а при закона на възлизането „л“ е обърнато нагоре с върха – ние сме се обърнали в своето движение. Когато две линии геометрически ги пресичат, то горната част е френското „в“, а долната е българското „л“. В латинския език както се пише, „l“, за нас е българското „е“

– по същия начин пишем „е“, само че в по-малка форма.

Аз не искам сега да ви обясня причините. За мен са ясни тези неща, как са минали геометрически те форми. Това е начин на съзнанието. Така както е направена латинската азбука, вземе те например „р“. Това на български е „р“, а на латински е „п“, а пък българското „н“ е латинското „n“. Българската буква „т“ у латинците е „m“. Това са сега външни знаци.

Искам да ви кажа, че най-красивият език е геометрическият език. Геометрията е най-старинният език. Посветените, когато искат да говорят, всички пишат с геометрически форми и всяка форма си има свое съдържание, посока на движение.

Графологически, когато един човек пише българската буква „л“, аз вече го зная какъв човек е той. За мене е важно да зная дали са сплотени неговите чувства, или не. Може буквата „л“ да се пише така. Това „л“ ще покаже основното състояние, в което се намира човек. Човек, като пише, той изучава своите вътрешни състояния. Защото често във вас стават вътрешни промени, за които човек хабер няма. Хубаво е да изучаваш почерка си, да видиш как пишеш българското „л“. Всеки от вас да изучава своя почерк и тогава ще имате една ясна представа за себе си и ще откриете някои състояния във вас.

Сега може да дадете почерка си на някой графолог и той по почерка ще открие някои вътрешни ваши черти. Тези, които се занимават с графология, при латиницата обръщат внимание как се пише френското „t“. Те обръщат внимание къде се слага напречната чертичка, дали се пише горе, по средата или по-долу. Същото е и при

буквата на латинското „m“. То може да се напише така, но може да се напише и така, че двата върха да бъдат еднакво големи. А може да го напишете така, че единият връх да е по-голям, а другият – по-нисък, а може първият да е по-нисък, а другият – по-висок.

Какво означават тези неща? Това ще ви разправя, понеже е вече открито. Когато първият крак или първият връх на „м“ е по-висок, а вторият е по-нисък, ти казваш, когато пишеш на приятел: „Аз мисля за себе си, и после за тебе. А защо да мисля първо за себе си, то е друг въпрос.“ Не е лошо, че човек мисли за себе си. Той казва така: „Имайте предвид, че в сегашното ви състояние, в което се намирате, каквото и да ви говоря, аз никой път няма да пожертвам своите интереси за твоите. Ще ти помогна, но не разчитай, че ще пожертвам своите интереси за твоите. Това никога няма да го направя. Мога да направя нещо за тебе, но натурата ми е такава, че не мога да пожертвам своите интереси.“ Ако е религиозен човек, той иска да каже: „Имай предвид, че аз своите убеждения не мога да изменя.“ Ако пиша на жена, ако пиша на мома или момък или ако пиша на Господа, или ако пиша на дете, в дадения случай всеки един ще има една основна идея. Някой пише: „Ние искаме да жертваме всичко за Бога.“ Да жертваме всичко за Бога – да, но не и за хората.

Но казвам, Христос се пожертва. Христос не се пожертва за хората, Той се пожертва за Бога. Ти казваш, Христос се пожертва за тебе. Това е второстепенно. Христос казва: „Отец Ми Ме е пратил и Аз дойдох да изпълня волята Му.“ А ти казваш след две хиляди години: „Христос за мен умря.“ Той умря за Бога, а пък второстепенното е, че Неговата смърт косвено засяга и тебе. То е друг въпрос. А пък ти казваш: „Христос за мен умря.“

Сега тълкувателите ще кажат: „Знаете ли, че Христос за тебе умря.“ Казвам, там е жалкото. Той не говори истината. Той иска да ме убеди, че Христос за тебе умря, следователно ти не трябва да грешиш и трябва да се обърнеш към Бога. Аз поставям въпроса другояче сега. Поставям въпроса така. Аз давам друго тълкувание и казвам: „Христос е бил син Божи и Той е умрял, за да се изпълни волята на Бога.“ Това показва Неговото синовно отношение, което е имал. Ние казваме: „Аз имам синовно отношение към Бога.“ Ако Христос е умрял, за да изпълни волята Му, и ако аз имам синовно отношение, следователно и аз трябва да бъда готов да умра.“ За кого? „За Бога. За да изпълня волята Му.“ Можем да кажем така: „Христос умря за тебе, и ти трябва да умреш за Христа.“ Някой път за вярата да те разпнат на кръст и ти да умреш. Лесно се казва: „Аз ще умра за Христа.“ Аз съм чувал – мнозина умират за Христа, без да умират.

Един американски проповедник много пъти събирал пари и отишъл в една богата църква – там имало много големи богаташи, които били стиснати, не давали. Проповедникът държал своята проповед, че трябва да бъдат щедри за мисионерската работа и трябва пари, за да се печатат книги. Богаташът казал: „Не е необходимо това. Разбойникът, без да дава пари, се спасил.“ Онзи проповедник му казал: „Той беше един умиращ разбойник, нямаше условия какво да дава. А пък ти си сега един жив разбойник.“ С умиращите по-лесно човек може да се справи, отколкото с живите разбойници. Живите разбойници сме ние. Що е разбойничество? Ти не искаш да изпълниш волята на Бога, така както я разбираш. Това вече е разбойничество. Разбойник е човек, който не се подчинява на закона и при .и каквото иска. Ние седим в живота, който Бог ни дал, и искаме да правим това, каквото ние искаме. Можем да го направим, но последствията са лоши. Всеки един, който има съзнание, да изпълнява волята Божия, така както я разбира. Никой не може да

изпълни волята Божия, така като я разбира, а всеки ще я изпълни така, както Той я разбира. Дотолкова, доколкото човек може да разбере волята Божия, и да я изпълни. Защото, ако не може да я разбере, той няма да я изпълни.

Ти ще ядеш толкова, колкото си гладен. Никога не се пресищай. Не гладът определя. Като вземеш първата хапка, не вземай последната хапка, от която да се преситиш. Това е едно неестествено положение. Най-малко прекъсни десет-петнайсет хапки преди да се наядеш. Яж, докато си гладен. Изпълни нещо, докато имаш едно вътрешно подбуждане, и щом нямаш вътрешно подбуждане, не го прави. Ти не си го проучил.

Някой път казваме: „Да направим това, онова“, но нямаме вътрешно побуждение и нямаме ясна представа как да го направим.

Колко положения има в миналата лекция? Каква беше миналата лекция? *(Любовта е здравословното състояние на душата.)* Когато ние се боим от любовта, това здравословно състояние ли е? Тази любов, от която ние се боим, има един неестествен примес. Значи любовта най-първо трябва да обедини в самия човек неговите мисли и чувства, и след това ще се роди неговата постъпка. Само при обединението на човешките мисли и чувства ще се роди една права постъпка. Значи дълго време човек трябва да живее в любовта, в това естествено положение, за да намери себе си. И в любовта именно човек ще се опознае. Без любовта той ще бъде в едно болезнено състояние. Следователно целият му живот ще бъде разхвърлян. Какво разбирате вие под думите „животът е разхвърлян“? Разхвърляните неща не са построени на своите места, и нещата са турени там, дето не трябва – няма никаква връзка.

Сега се говори за живота. Когато говорим за любовта, трябва да знаем, че любовта е едно положение на посветените. Любовта не е за всички хора, любовта е само за посветените. Те я разбират. А пък

другите хора имат само сянката на любовта. Чудят се хората, че любовта на земята е кратковременна. Че тя е за посветените. В света на посветените, тя е естественото здравословно състояние на душата. А пък в света, в такъв един свят, както земята, тя много рядко се проявява и после изчезва. Тогава тя е сянка на живота. И казват, че любовта не съществува. Тук не съществува. Да. Идването на Христа е, за да влязат хората в пътя на любовта, тоест в това здравословното състояние. За да можем да обикнем хората, Бог създаде семейството – баща, майка, братя, сестри, и като обичаш тези видимите форми, ти ще се научиш да манипулираш със законите на любовта. Имаш един син, и той утре умре. Къде отиде той? Човек, който е в тялото си, е като водата, която е в чашата. Но излееш водата, и тя се погълне в земята. И един милион години да чакаш, тази вода няма да се върне. Тази вода ще се върне ли в чашата? Няма да се върне. В света има едно противоречие. И след сто, двеста хиляди години или милиони години има едно съчетание такова, че тази вода ще бъде пак в тази чаша. Това е моето разбиране. И сега вие седите и сте отделени един от друг и казваш: „Този не мога да го търпя.“ Турете две чаши на масата отдалечени, и те не могат да се търпят. Едната чаша казва на другата: „Аз не мога да я търпя, да се махне!“ Кое е онова, което ние не можем да го търпим? Вие трябва да си отговорите сами на този въпрос. Някой път човек и себе си не може да търпи, не само че хората не може да търпи, но и себе си не може да търпи. Имаш известни състояния, които не можеш да търпиш и не знаеш как да се отървеш от тях. Натрупали са се някои лоши състояния и не можеш да се освободиш от тях, и тогава какво ще правиш? Сега да ви представя в преносен смисъл въпроса. Представете си, че вие носите една отлична бяла дреха. Искате тази дреха да бъде чиста. Има закон, че дрехата не трябва да има никакво петно. Представете си, че един ден вие се облечете с вашите хубави бели дрехи и излезете вън.

Честолюбив сте. И една птица, която хвърчи, цвъкне отгоре ти, и твоите бели дрехи се оцапат. Върнеш се, мъчно се чистят сега. Върнете се с оцапаните дрехи. Вие не сте поискали това, не сте го чакали, от невиделица е дошло това отгоре. Трябва да имате омбрела, или чадър, че като видиш птицата, да туриш омбрелата и нечистотията да падне на омбрелата. Това е морал. Морал значи да имаш омбрела, че като видите птицата, да турите омбрелата, че да събереш нечистотията.

Има известни положения, които не можем да си ги обясним Ти казваш: „Направил съм погрешка." Не си я направил, съществува тая погрешка, направена е тази погрешка. Не си ти причината. Слабостта е била там – като се накичите с вашите бели дрехи, вие сте били крайно тщеславни, искате да се покажете на света. Тогава тези птици ще дойдат и ще ви оцапат дрехите. Ти, като излезеш със своята чиста дреха, ще туриш отгоре една скръбна обикновена дреха и няма да се обличаш със своята бяла дреха. Чистотата ще бъде отвътре, а не отвън. Ние на земята не можем да бъдем чисти. Нито по чувство, нито по мисъл не можем да бъдем чисти. Виждаш, че някой човек се самоубива, виждаш, че някой човек извършва престъпление. Четеш във вестниците, че някой е извършил престъпление. Така се опетнява човекът. Като се върнеш вечерно време, главата ти е напълнена със сума нечистотии. Трябва да седнеш и да очистиш ума си от всички непотребни мисли и тъжби.

Допуснете, че вие сте един учител. Залегнала е в ума ви мисълта, че тези ученици лъжат. Или да допуснем, че вие сте господар и залегнала е в тебе мисълта, че твоите слуги те крадат. А пък факт няма налице. И пуснал си четири-пет детектива да ги хванат. При такова състояние ти не можеш да бъдеш чист.

Та казвам сега, при условията на живота ние сега се намираме в най-големи противоречия. Вие се намирате при най-големите

противоречия и трябва да знаете как да се справите с тях. Вие например седите и сте нещастен, че баща ви не ви обича, че майка ви не ви обича, че жена ви не ви обича. Утре мъжът като си замине за другия свят, жената няма вече да го обича. Това е временно. Ти казваш: „В онзи свят ще се познаваме ли?“ Няма да се познавате в онзи свят. Да ви познавам в онзи свят, че десет пъти сте ме излъгали ли, че десет пъти сте ми изневерили ли? Ние пренасяме нещата в другия свят. Ние сме в света на противоречията – в една болница. Тези положения, които влизат в обикновения живот, там не съществуват. В една болница ще ви съблекат голи, сестрите ще ви съблекат и няма да бъде вашата воля – ще ви събличат, ще ви измият и ще ви облекат. Пък когато сте здрави, вие сами се събличате и обличате. И вашата голота никой няма да вижда. Щом вашата голота виждат другите, вие не сте здрав човек.

Адам беше гол в рая, понеже не разбираше. Той не беше в любовта. Че не беше в любовта, се вижда от това, че той престъпи Божия закон. Ако любовта ги управляваше, нито Адам, нито Ева щяха да съгрешат. Любовта не беше здравословното състояние на тяхната душа, нищо повече. И Писанието казва, че бяха голи. А човек, който има любов, той е облечен – това е здравословното състояние на човека.

Може да остане мисълта: „Какво да правим ние?“ Няма какво да правим. Напиши ти главната буква „М“ и виж как я пишеш. И после напиши главната буква „Л“ и виж как я пишеш. После виж как пишеш главна буква „Р“, и после – малката буква „р“. И като пишеш буквите, като пишеш азбуката, ти ще намериш какво е твоето състояние. Ти трябва да имаш ясна представа. Всеки ден трябва да знаеш до каква степен си дошъл, до какви възможности си дошъл, каква е степента на онова, което ти можеш да пожертваш на другите хора, доколко ти можеш да обичаш Бога, доколко сърцето ти може да бъде изпълнено с

Неговата любов, доколко умът ти може да бъде зает с Божията любов, доколко силите си можеш да впрегнеш на работа.

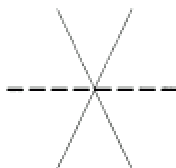

Фиг. 3

Нали има три неща – първо да възлюбиш Бога с всичкия си ум, сърце, душа и сила. Силата е вече в изпълнението. Второ – да възлюбиш ближния си като себе си. Това, което можеш да направиш и за другите. Тази черта през средата показва едно неестествено положение. Тази хоризонтална черта показва неестественото противоречие, което съществува в гъстата материя. Тази хоризонтална плоскост показва, че има две противоречия. Онези, които слизат отгоре, искат да я пробият, като дойдат до нея, искат да влязат в гъстата материя. Този знак, който е много разширен горе, ще се стесни и ще бъде много тесен долу. А пък тези, които идат отдолу, те, като минават през плоскостта, ще имат друго противоречие. Едни, които слизат, ще се ограничават, като слизат от тази плоскост на по-гъста материя. А други, като се качват нагоре от плоскостта, отдолу нагоре, ще се освобождават.

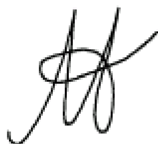

Фиг. 4

Пресечната на главната буква „М“ с напречна черта е същата хоризонтална черта. Този, който пише така, иска да каже: „Най-първо

аз имам да уреждам своите интереси, своите работи, и след това другите работи. Аз мисля дотолкова за тебе, колкото да мога да уредя своите работи.“ Аз те обичам дотолкова, доколкото мога чрез това да уредя своите работи. Тази напречна черта това показва. А той си мисли, че тази напречна черта показва благородство, а пък това е егоизъм от единия до другия край. Това е правилно геометрично тълкуване. Аз разглеждам нещата от друго гледище. Разглеждам живота по отношение на Божествения живот, за да видя има ли известно несъответствие между моя живот и Божествения живот. Божественият живот е една идея, която трябва да се постигне, и трябва да се работи дълго време за това. И ако вие не разбирате закона, вие постоянно се безпокоите. Ще кажете: „Това не съм постигнал, онова не съм постигнал.“ Постижението в живота не става така лесно. Това постижение е възможно само при следното условие. Писанието казва: „Аз ще изпратя Духа Си и Той ще ви научи.“ А това изпращане на Духа, това е благоволението на Бога. Използвайте ония условия, които Бог е създал за тебе. Не искай повече. Използвай тия положения, които съществуват вече. Ако сегашното, което ни е дадено, ако го използваме, тогава можем да използваме и бъдещите положения, ако сме готови за тях. Ако сегашните положения не можем да ги използваме, тогава и другите постижения не можем да ги използваме.

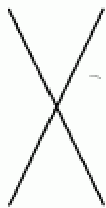

Фиг. 5

Та най-първо вие имате да се борите с известни мъчнотии. Две желания има – едно желание да влезнете в света и другото желание да излезете вън от света. Първото желание е да използвате самия свят. Едното желание е всички да излезете навън. И туй е право. При първото желание, като влезнете в света, искате да използвате света. А пък трябва да знаете, че и светът иска да ви използва. И тогава се намирате в едно противоречие. Щом влезнете в света, ще се запознаете с хората, ще използвате света и светът ще ви използва. В сегашния порядък, който е установен, вие ще живеете в него, както някои наематели живеят в някоя къща. Тази къща има определена височина, широчина. Не можеш да я ремонтираш, ще я приемеш такава, каквато си е. И след това, като забогатееш след една-две години, ще намериш по-хубава къща. И след като забогатееш още повече, ще преминеш в друга, още по-хубава къща. Та сега като наематели ще минавате от една къща в друга, докато си създадете сами своя къща. Това значи да живеем добре. Ние искаме да живеем добре, но при сегашните условия невъзможно е да живеем добре, както трябва, понеже живеем в чужди къщи. Тогава ще използваме тези чужди жилища разумно.

Изпейте сега някоя песен, която никак не сте пели наскоро.

„Киамет зену“

Трябват ви някои практически правила за сегашния живот. Човек ще си остане такъв, какъвто си е. Никак не може да се измени човек. Промяната, която ще стане с човека, то е чисто Божествен процес. Ние ще се видоизменим в нещо. Една малка промяна ще стане, но това видоизменение, което очаквате, нито ние можем да го направим, нито външните условия могат да го направят. Това, дето хората наричат, че ще се изменят, това е една геометрическа перспектива в геометрията. Например, както ще ме гледате вие в лицето или отстрани, това е само положение на гледане. Аз съм се изменил само

външно. Човек ще си остане такъв, какъвто си е. И ако някой мисли, че ще се измени – не. Човек не може да се измени така доброволно, той не може да се измени. Може да се измени, но то е един Божествен процес вътре в него. Да се роди съвършено отново. Но при обикновеното положение аз говоря, че човек ще си остане такъв, какъвто си е.

Аз гледам музикантите – има голямо честолюбие между тях. Какъв ли не шум се вдига между тях за някой си въпрос, за някой такт, за някое си силно или слабо време. Хубаво. Кое е хубавото време в музиката. Кое е силно време? Да кажем „любов“ как ще го пеете? Я, Олге, изпей думата „любов“. *(Олга изпя: „Бог е любов“.)*

Някой пее думите: „Не знаеш ли ти, че аз те обичам?“ *(Учителят изпя тези думи много високо и след това ги изпя с много нисък глас.)*

Човек, за да може правилно да пее, не трябва да се безпокои. Вниманието на човека може да е разпокъсано. Да допуснем, че искам да ви кажа, че ви обичам, но за да ви покажа, че ви обичам, мога да ви го кажа. Но и без да ви кажа, пак мога да може да ви кажа, че ви обичам. Например идвам при вас и ви подарявам една хубава книжка, която вие сте чакали с години. Това е обич. И пиша на книгата: „На моя обичен приятел.“ И свършен е въпросът.

Пишеш едно писмо: „Аз ви обичам и съм готов да направя всичко заради вас, да се жертвам за вас и да ви бъда верен докрай.“ Могат да се говорят тези работи, аз ги наричам дребни работи. Хубаво е да се турят в една гозба червен пипер, черен пипер, лук, но това са външни процеси. Досега вие се познавате много малко. Вие си познавате само вашите външни дрехи. Вие носите един кожух. Този кожух не може да го оставите, понеже вън има 40, 50, 60 градуса студ. И аз не мога да ви познавам – носите кожух. Как ще го хвърлите? Щом хвърлите този кожух, ще отидете на онзи свят.

Като казвам, че не може да се измените, аз разбирам следното – понеже условията не позволяват да се измените. Ако времето отвън стане топло, 25-30 градуса топлина, вие ще хвърлите кожуха и вашите лице, ръце ще се виждат. А пък се стегнете в кожуха. С това подразбирам следното. При условията, при които сега живеем, невъзможно е да се изменим външно, понеже условията са толкова трудни, че не можеш да хвърлиш кожуха си. Аз давам това само за обяснение.

А пък като дойде Божественото, тогава е възможно. Тогава ще стане. Както цветето, което се разцъфтява от пъпката. Като дойде Божественото, тогава са възможни нещата. Това не трябва да ви служи като обезсърчение, а за едно насърчение. Вие мислите, че нямате кожуси. Имате кожуси. Като срещнеш някой човек, кажи си: „Много се радвам на кожуха ти, и аз го нося. И като стане по-топло, ще го хвърля.“ Не се заблуждавайте от външната привидност.

Сега аз изключвам морализирането. Някой казва: „Мисля, че онзи е по-добър, а този е по-лош.“ Това са относителни неща, да кажеш, че човек е по-добър или по-лош. За мен може да е много лош, а пък за друг може да е много добър.“ Някой казва: „Онзи не ми дава, много лош е.“ А пък за друг човек казваш: „Този ми дава, много е добър.“ Един учител пише двойка на един ученик и казва: „Този е много лош.“ Учителят пише на ученика шесторка и казва: „Този е много добър.“ Това са относителни работи. И между вас – същите правила. Някоя сестра отишла при някого, отнесли се добре и казва за нея: „Много добра е сестрата.“ Някой човек минал край тебе неглиже и ти казваш: „Съвсем се изменил той.“ Вие сте като малките деца, за малките работи си изменяте разположението. Ти казваш: „Онзи не ме поздрави.“ Онзи ще ти каже: „Ще ме извините. Вън има 45 градуса студ, толкова е студено, че като си отворя устата, ще замръзне устата ми.“

Сега вие искате да кажете: „Ние сме окултисти, ние сме чада Божии. Десет години сме в Школата.“ И казвате какво е казал Учителят. Че вие например още не знаете. Например вие казвате: „Днес Учителят е неразположен.“ Казвам: „Има 100 градуса студ.“ Или аз те срещам – ти си неразположен, имаш 120 градуса студ има. Измерим температурата – имаш 120 градуса студ. Пращам ти подарък още един кожух. Така разбирам аз, докато излезем от сегашните условия.

При сегашните условия, не създавайте неприятности и нещастия на нашия сегашен живот, понеже ние имаме повече нещастие, отколкото трябва. Ако можем да се поосвободим малко тук – добре, но ако не можем, ще благодарим и ще чакаме един ден по-добрите условя. Оптимистично трябва да гледате на работите. Механическият живот изисква сега тези условия. И те са нужни на всинца ни, без разлика на просветени и непросветени. Само че просветеният знае.

„Отче наш“

Двадесета лекция на Общия окултен клас 13 февруари 1935 г., сряда, 5 часа, София – Изгрев.

ИЗПИТИТЕ НА УЧЕНИКА

„Добрата молитва“

Четоха се темите „Как да се справим със съмнението“

Ще ви прочета част от пета глава от Посланието към галатяните *(от 1 до 18 стих).* Останалото ще си прочетете сами в къщи.

Апостол Павел пише до първите християни, които са вървели в духовния път. Съществува едно противоречие. У всички издигнати същества, на които съзнанието е развито, има противоречие. У нас има един стремеж да подобрим живота си. Всички въобще мислим, че сме на правата страна, а пък в края на краищата идваме до едно място, където въпросите остават неразрешени. Вземете на първа ръка един вегетарианец – той си отвори дюкян с известен капитал и с известна надежда. Пет-десет години му върви, но дойде една криза и всичко завлича. Тези десет години са изгубени. После той започне да си обяснява причините, казва: „На този дадох на вяра, на онзи дадох.“ Това дал, онова взел и изгубил. И тогава си заминава за другия свят.

Сега това е с търговеца, сега и у хората е същото. Да вземем някой млад момък и някоя млада мома. Всички все сте били млади моми и момци, това са общи положения. И в малките буболечици съществува този процес, само че те не го съзнават.

И младият, и той търгува. Той има известен капитал, търгува. Дойде до едно място, и неговият растеж спира, и тогава обръща внимание на своя външен изглед, че е угледен. И до известно време капиталът върви – той е силен. После го изгубва.

Същото – и с възгледите. Най-първо човек има известен възглед, най-първо е ревностен. Той е готов на всичко. После му отпусне края.

Най-първо става рано, много е ревностен, по три пъти се моли. После – само два пъти на ден, после по един път, после на седмицата по веднъж и най-после казва: „Защо ли се моля." Ето противоречието. Онези, които започват, са на правата страна, а онези, които свършват, са на кривата страна. И тогава слушаме хората, които разправят за търговията си. Старият казва на младия, който сега започва: „Едно време и аз бях като тебе, но изгубих. И ти ще изгубиш." Онзи, който е имал едно религиозно вярване, и той казва така. Разправя си опитността.

Че има загуби в света, има. Но на какво се дължи загубата? Да кажем, че човек от големи грижи казва, че остарява. Но животните, чието съзнание е по-слабо развито – и те остаряват. И дърветата, и те остаряват. Всичко остарява сега. Кое е онова, което остарява в човека? Известни временни климатични условия се изгубват. Вземете едно цвете, което е близо до една река – отдалечете го от реката, турете го по-далеч от условията, при които е расло то, и веднага ще забележите една промяна в него. И когато го занесете на едно място, където има много малко влага, то ще започне да изсъхва.

Старостта у човека, остаряването, се дължи на един вътрешен процес, на вътрешно разбиране. На земята като е работил дълги години един работен човек, изгубва смисъла, насоката на работата. Например един се моли двайсет години, но после казва: „Защо се молих, молих?" Вижда му се смешно, че се молил дълго време. Че си попипва колената и не знае какво направление да вземе. Какво трябва да прави сега? На него му се вижда смешна молитвата, но с какво трябва да я замени? На него му се вижда смешно, че яде. И ако каже най-после: „Няма да ям," какво ще стане тогава? Той ще каже, ако не яде, най-после ще дойде до едно мъчение и гладът ще го застави, иска, не иска, да яде. Старите хора, които са толкова лениви, мързеливи, и тях ги заставят да работят. Той гледа, гледа, и после

казва: „Я направете нещо.“ Сега това са общи положения, които касаят всички хора. Това са недъзи, с които има да се справим. Остаряването на човека идва, то е закон на външното.

Каквато и мисъл да имаш, тя започва да функционира в ума ти и ако продължаваш да я имаш дълго време, тя ще произведе известен ефект. Даже най-здравия предмет ако го удряш с един твърд предмет със сто удара, с няколко хиляди удара, то най-после този предмет ще се повреди. В ума ти има една отрицателна мисъл и ти, колкото и да си силен, постепенно тогава сам ще си повредиш на себе си. Например ти започваш да си мислиш, че не си добър човек. Казваш: „Не съм добър, не съм добър.“ Това са удар след удар. Ти забелязваш, че действително в себе си имаш известна промяна. И хората започват са мислят, че не си добър. И ако ти не внимаваш, тези хора наоколо ти ще те убедят, че не си добър и един ден ще кажеш, че си виновен. Някой път човек се намира в едно състояние и го заставя да изповядва това, в което не вярва. Хващат един човек и го обвиняват, че убил сина си и го хвърлил в Дунав. Той отказва. Биха го, биха го, и най-после той казва: „Убих го“, и не разправя къде. И го осъждат на смърт. Обаче, когато дойде до него екзекуторът, синът се явява и виждат, че бащата не е убил сина си.

Та мъчнотията е в издържането на страданието. Този ред и порядък, в който живеем, не защитава нашите интереси. Той си има своите интереси, и дере ни кожата на общо основание. Майката родила синове и дъщери, държавата ги праща на бойното поле. На кого ще апелираш? На кого ще плачеш? Казва: „Такава е волята Божия.“ И да кажа, че не е волята Божия, така ако стане нещо не според волята Божия, на кого ще се оплачеш?

Вземете сега едно просто състояние, че сте направили прегрешение. Някои неща ни най-малко не са прегрешение, но има неща, които са прегрешение. Например прережеш си пръста,

органически боли те там. Но някой път, без да си се порязал, имаш болка. Заболява те някой път пръстът там, където не си се порязал, и надува се това място. В първия случай казваш: „Аз бях невнимателен." Втория случай как ще го обясниш? Ще дойде един лекар, втори, трети лекар, и пръстът се подува. Те казват: „Да го изрежем." Отрязват го този пръст, за да го излекуват. Но това ни най-малко не обяснява нещата напълно. Ни най-малко това не дава една философия, чрез която да се справим с главните мъчнотии. Ние едвам се справяме като онзи търговец, от който ще вземете малко пари на заем. Оттам ще вземат, за глада да си помогнат.

Ти днес боледуваш – ще вземеш цяр, утре боледуваш – вземаш друг цяр. Един ден и с цяр не става и те обявяват в несъстоятелност, и фирмата изчезне. Знанието седи в това, да не фалира човек. Ние говорим за съвършенство. Това значи да превъзмогваме нещата. След като е минал през всички форми на живота, човек да разбере онова положение, което му е потребно, да разбере Божиите закони, той да е господар на своята съдба. Всички очакват изявление все отвън. Ние казваме, че Христос ще дойде. Много буквално разбирате. Това очаквате – изявлението, както българите очакваха Русия да дойде да ги освободи от турците. Е, сега кой ще ги освобождава? И хората все се освобождават, и все остават неосвободени. Русия сега кой ще да я освободи? Някой ще каже: „Този е добър, а онзи не е." Това, което наричат свобода, то е за едни облекчение, свобода, а за други не. Когато богатите са свободни, сиромасите са роби, а когато сиромасите са свободни, богатите се заробват.

Всички имаме вяра в Бог. Да кажем, че един е богат, а друг е сиромах. Как се спогаждат? Християнството не е приложило още това. Богатият си остава богат, а сиромахът си остава сиромах. Ученият си остава учен, а невежият си остава невежа. Единият вярва и е учен, има знание. Другият вярва, и няма това знание. Единият вярва и е богат,

има автомобил, а другият вярва, и ходи пеш, погледне и казва: „Да имам и аз един автомобил.“

Питам сега, това богатство една привилегия ли е на вярата? И сиромашията един недоимък ли е на твоята вяра? Сега това са отчасти противоречия, с които човек трябва да се справи. С тях трябва да се справи онзи, който иска да разреши живота. С такива разбирания човек никъде не може да отиде. Един човек с малък капитал може да функционира няколко дена, но ако искаш да отвориш голямо предприятие, то иска голямо богатство, двеста-триста милиона. Голямото предприятие иска големи средства. Значи трябват други разбирания.

За някои неща не трябва да ви разправям да не се смущавате. На болния няма какво да му разправяш в какво седи опасността. Някой път ако му разправяш в какво седи опасността, той ще се уплаши и ще умре. Нищо няма да му разправиш за опасността, но трябва да му кажеш за онези условия, при които той може да оправи здравето си. Здравето не седи само във физическия свят. То зависи от мислите на човека, от неговите чувства и от неговите постъпки. Вие още не сте се занимавали да изучавате силата на човешката мисъл. Вие отчасти имате опитност, но не сте се занимавали, да видите силата на човешките желания и силата на човешките постъпки. Всяка една мисъл при известни случаи е сила. И всяко едно желание съставлява сила. И всяка една постъпка образува една сила в човека. Но когато мисълта образува сила, тази сила се отличава от онази сила, която произтича от човешките чувства, и от силата, която произтича от човешките постъпки. В някои отношения се различават.

Една мисъл може да се уподоби на киселина. Но и думата „киселина“ е нещо неопределено. Има неща, които са киселини. Под думата „киселина“ разбираме нещо, което разяжда работите. Една киселина, когато ще влезе някъде, тя ще направи един преврат. Ако

турите киселина в неща, които са били спокойни, то в тях ще започне цял един процес. Например вие седите, спокоен сте в живота, нищо не ви смущава. Седите при баща си и майка си. Радостен сте, едно младо момиче. Едно младо, малко момиченце, като стане на петнадесет-шестнадесет години, влиза му в ума един бръмбар. В какво седи бръмбарът? Аз сега ще обясня с алегории. Един ден ти влизаш в градината и виждаш една хубава пеперуда със златни крилца, и веднага тя те заинтересува. Тя кацне на едно цвете, ти тръгваш подир нея. После тя кацне на друго цвете и така нататък. Заинтересува те пеперудата и вечерта се връщаш, и не си могъл да я хванеш. И мислиш какви ѝ са крачката, и какви ѝ са крилцата. И на другия ден пак я гониш. Гониш я ден, два – с години. Оживее пеперудата в ума ти.

Това вие го наричате любов, любовта на пеперудата. Един ден пеперудата не е дошла в градината и стане цял един въпрос. Защо не е дошла? Какво е станало с нея? Тогава другата философия. Не може ли другояче в света? Може, но при сегашния ред на нещата, сага като е, какво се крие под онази пеперуда? Или какво се крие под формата на едно твое желание, на една твоя мисъл? Или какво се крие под една твоя постъпка?

Има една страна на въпроса, тя е следната. След като критикува човек нещата, после остава на въздуха и не знае в какво да вярва. Има неща, в които човек трябва да вярва. Те са вечните, неизменни неща. Аз трябва да ви говоря за порядъка им. Има един закон, който е неизменчив. Ти ако носиш формата на един вол, ти трябва да знаеш, че това е до време. До време ще носиш копитата и рогата на вола, но един ден ще хвърлиш копитата и рогата си. И ако ти не искаш да ги оставиш, ще дойдат и ще те хванат, и ще те заколят, ще одерат кожата ти и ще те изядат, и от тебе като вол нищо няма да остане. Нещо друго ще станеш. Ще престанеш, след като те изядат, да стоиш

като вол. Ще кажеш: „Защо светът е такъв?“ Тогава да видим другите противоречия. Отвън имате 30, 40, 50 градуса студ. Водата замръзва. Това, което по-рано ви е услужвало, не може да ви услужи. Трябва ви огън. Дойде топлина и този лед се стопява. При стопяването дойде наводнение. Ти питаш: „Защо замръзна водата? И защо се разтопи?“ Казвам, аз не зная. Обичате един, мразите друг. Защо го обичате? И защо го мразите? И на това не можеш да си отговориш. Ти можеш да кажеш, че причината е тази и тази, но причината на обичта и на омразата не седи в това, което мислиш. Ти намираш някакъв си повод, но това е привиден повод. Има някои хора, които можеш да ги обичаш до известно време, и после не можеш да ги обичаш.

Аз правя сравнение. Имате една ябълка, която обръща вниманието ви. Но любовта ви към нея седи в това да изядете тази ябълка. Вие я пазите. Но един ден ябълката се развали. Това са сега сравнения на онези чувства, които имате във вас. И после изчезват. И гледаш тази ябълка, и като видиш, че не е здрава, а е гнила, хвърлиш я настрана. Но тази ябълка, която за тебе е безразлична, ти правиш спрямо нея грешка. Има нещо в нея, което ти използваш. Като я заровиш в земята, то ще излезе нещо от нея, което ще ти даде хиляди ябълки. Значи като разлюбиш някой човек, дошло е време да го посееш в земята. Защо си го разлюбил сега?

Допуснете друго обяснение, което ще ви дам. Допуснете, че имате едно любимо дете, че имате една любима дъщеря, която пазите като светиня, да не я гледат хората. Но вие изпаднете в беднотия. Всички сте бедни. Това ваше дете трябва да го пратите в света. Има противоречие: то трябва да отиде в света да работи. Най-първо ще се страхувате, но ще ви заставят да го пратите в лошия свят, от който се страхувате. Там ще пратите сина си или дъщеря си. Кой ще ги пази? Всички някой път се оплаквате, че се изкушавате. Допуснете сега, че тази дъщеря, която сте милвали като хубаво момиченце, върне се

вечерно време и хората другояче почнат да се обхождат с нея. Тя започва да се оплаква, че я малтретират, а пък тя трябва да работи, за да изкара средства, за да живее. И тя се оплаква. И ти ѝ казваш да търпи.

Аз правя едно сравнение. Вие сте дъщеря на майка си. Пратени сте да работите, за да спечелите нещо, и господарят обича малко да ви закача. Всички ви закача господарят и на общо основание ви закача. Ти седиш с един човек, с който си живял честен и свят живот, и как те закача разпуснатият господар!

Един ден минава една красива жена и ти искаш да я закачиш, ти, святият човек. Явява се в тебе един бръмбар, и ти искаш да я закачиш. Кой закача? Онзи, който закача в тебе, е твоят господар, а пък ти си слугата, който страдаш. Ти си слугата, който слугуваш, и господарят ти казва: „Или ще изпълниш това, което ти казвам, или ще те уволня.“ Когато ти закачаш, ти не закачаш, а господарят закача, не ти. Кой е виновен, господарят или прислужникът?

Вие се изкушавате в даден случай, вие ли сте виновен, или вашият господар. Ти казваш: „Аз сгреших.“ Сгрешил е вашият господар, но понеже него законът не го хваща, ти ще излезеш на топа на устата и хващат тебе. Господарят казва: „Аз не греша, а слугата ми.“ Няма кой да дойде да каже, че е видял, няма кой да дойде да се застъпи за тебе, че ти си невинен. И дадат ти присъдата, и ти си я носиш. Този господар ние го наричаме дявол. Той е толкова майстор – като дойде, тегли ти присъда. Той направи едно престъпление и го написва на гърба ти. И ти казва: „Защо го направи!“ Ще дойде един брат и ще ти каже: „Защо го направи? Не те ли е срам?“ Ти казваш: „Господарят го направи.“ А той ще каже: „Ти, ти, а не господарят.“ Дойде втори, и пак казва така. Какво ще кажеш ти? Но понеже този господар е всевластващ, той управлява, той царува. Ти не можеш да го обвиниш. Законът е на негова страна. Той направи кривата постъпка,

той е кривият, но ти носиш последствията на неговите постъпки. Аз разглеждам малко въпроса юридически, за да ви го направя малко ясен, за да ви изясня онова противоречие, което някой път се среща у вас. Ти казваш: „Аз ли съм, който го направи? С кой ум го направих това нещо?“ Каква е разликата между тебе и господаря ти? На страната на господаря са законът и силата, и всичко. Той управлява. Каквото той казва, става. А пък ти си слуга, който слугуваш. Прегрешенията на господаря винаги ще понесе слугата.

Питам, какво трябва да правите? – Трябва да бъдем много умни и в това седи разрешението. Да станете толкова умни, че да предусещате какви са намеренията на господаря и да не може да ви излъже. А господарят е толкова хитър. Той си има две дъщери и ти си най-първо един почтен слуга. Той ще те измами. Той ще дойде един ден, ще те потупа по гърба и ще ти каже: „Ако ти ме слушаш, ти човек ще станеш. Виждаш ли моята дъщеря колко е красива. Ще ти я дам.“ – Но този господар те изпитва. Освен че няма да ти даде дъщеря си, но той ще те оплете. Ако си мъж, ще каже: „Имам дъщеря“. – Но той има и син. Ако си жена, ще каже: „Ще те направя снаха.“ – Но снаха няма да станеш.

Някои от вас казват така: „Трябва да живеем ние в света и да си направим положението.“ Казвам: „Господарят е дошъл.“ Ти казваш: „Трябва да живеем като хората.“ Аз казвам: „Господарят е дошъл, говори ти за младата мома.“ След като работиш на този господар и забогатееш, той ще изпрати своите бирници и всичко, каквото си спечелил, ще го вземе, а пък тебе ще изпрати да отидеш при баща си и при майка си. Ти знаеш, че никога няма да се ожениш за неговата дъщеря, защото, ако се ожениш за дъщеря му, то не щеше да има по-голямо бедствие за тебе, и ти не ще можеш да се освободиш от него.

Това са две причини – синът и дъщерята на господаря. Не разчитай на тях. Това е плътският живот.

Ако слушаш света, някой казва: „Ние като се молим на Бог, няма да се оправи нашият живот. Трябва да живеем, както хората живеят.“ Ако живеем в света добре, всичко, което спечелим, ще бъде за господаря. Когато дойде въшката и започне да ти гложди главата, тя е един паразит. Ти казваш: „Има нещо, което ме безпокои.“ Ти казваш още: „Аз имам една философия, да търпя.“ – Но въшката не трябва да я търпиш. Какво трябва да я направиш сега? Да я намериш някъде, да знаеш къде е. Толкова е майсторка тя – като речеш да я барнеш, тя се премества на една десета от милиметъра и ти не можеш да я намериш. После пак се премести и ти само си почесваш главата и не можеш да я хванеш. Гребен ти трябва. И като я хванеш, ще я туриш между двата нокъта и ще я смажеш. Противоречието, което се среща в сегашния живот, е следното: Ние, като живеем в Бог, единият Господар винаги присъства, а другият господар, на когото служите, той не се е явил още. Този господар е много хитър, умен е, той винаги ще си умие ръцете. Ти никога не можеш да хванеш дявола в престъпление, само тебе ще хванат. Той ще те излъже в някое вярване, ще те накара да направиш нещо, но ще видиш, че зад една твоя постъпка седи не твоят, а неговият характер.

Някой ще дойде и ще каже: „Трябва да се обичаме, за да изпълним Божия закон.“ Така е, но най-първо ти обикнеш някоя кокошчица. Погладиш я, влезне ти някой бръмбар, ти казваш: „Грозничка е тази кокошка. Не може ли ѝ кръцна врата и да я туря в тенджерата, и да направя от нея една хубава супица с оризец.“ Погледнеш един ден – ти си заклал кокошката, направил си престъплението. Този, който яде, е слугата, а онзи е господарят. Онзи ти казва: „Няма нищо, такъв е редът. Така е направил Господ.“ Ти му слугуваш, господарят ти казва: „Ти като готвиш, и на тебе ще дам малко, да видиш колко е хубаво.“

Вие ще се намерите в положението на онази българка. Една жена обичала мъжа си много и му сготвила едно пиле на пет-шест месеца. Хората, които се обичат, за малки работи се разгневяват. Жената била малко невнимателна, тя се поразсърдила и казала: „Не искам да ям“, и мислила, че той ще я покани. Той започнал да яде, и тя поглежда малко, но той дошъл до последното кокалче на гозбата и тя казала: „Моля, поне това кокалче ми остави.“ Аз ги наричам сръдливи религиозни хора. Те седят и казват: „Изгубихме си живота напразно, а можехме и ние да си поживеем, както хората.“

Та казвам, това е последното кокалче, което ти искат. Ти казваш: „Не може без кокалче.“ Съгласен съм, че лисицата и вълкът не могат без кокалче, но за овцата – там тревата е необходима. Има две състояния – на тревопасните и на месоядните. И в желанията има две категории. Ако спадаш към първата категория, не можеш без кокалче, но ако спадаш към втората категория, може и без кокалче. Най-после се повдига въпрос: „Не може ли и без трева?“ Може и без трева, и без кокалче. Тогава трябва да напуснеш света. Ако искаш този свят, или кокалче ще ядеш, или трева ще пасеш. Сега въпросът остава неразрешен. Аз не искам да го разреша. Това е едно противоречие, което съществува. Има желания в нас, които спадат към желанията на месоядните животни, а има желания, които спадат към вегетарианците вътре в нас. Едните желания са меки, а другите желания са силни и груби. Едните спадат към желанията на месоядните, към тях са всичките противоречия, които ни измъчват.

А пък ние вървим сега и се поражда друг въпрос: Какво трябва да се прави? – Трябва да се живее. Ти слугуваш в света. Огънят пари, трябва да си имаме дилаф. Умен трябва да бъде човек. Той най-първо трябва да разграничава кои желания са негови, и кои не са негови. Ти например искаш да се повдигнеш, да станеш учен човек. Желанието ти да станеш учен човек е на място, но когато човек иска да стане

учен човек, за да го прославят хората, той е на кривата посока на движението. Христос е казал: „Не търсете славата на света, а от Бога." Да станеш учен е добро, но да станеш учен, за да те прославят хората, там си в кривата посока.

Какъв е онзи свят? – Онзи свят е свят на съвършените. Този свят е свят на смъртта, на промените, а пък онзи свят аз го наричам свят на безсмъртие, на съвършените същества. Ако не минеш през света на смъртта, ти не можеш да влезеш в света на съвършенството, на безсмъртието, понеже онези, които са безсмъртни, те са минали през света на смъртта и са победили. Ние като умираме, ние умираме, понеже не знаем как да живеем. Аз съм забелязал, вече тридесет години, след всяка моя най-хубава проповед все ще има няколко души да се скарат, и то от най-добрите ми ученици. Те ще се скарат за нищо и никакво. Питам, защо се карат? Той пита, те ще мислят, че думите ми се отнасят за този или онзи. Нещата, когато се говорят, те не се отнасят до никого. Милиони същества има, които са месоядни, тогава на кого е прегрешението? Ти участваш в една организация на същества в разни степени на развитието. Ние казваме, че човек трябва да стане отвън добър. Някои от вас десет-петнадесет години сте вегетарианци, но вътре сте още месоядци. И отвън донякъде сте се справили с месоядството, а вътре не сте се справили. Отвън сте вегетарианци, а отвътре сте месоядци.

Та казвам: Човек трябва да разбира законите. Той трябва да стане вегетарианец в умствено отношение, в сърдечно отношение и в своите постъпки. На три места човек трябва да стане едновременно вегетарианец. За някого мога да кажа: Той е станал светия. – Не, след като станат всички тези промени вътре в тебе, та никой да не подозира промяната вътре в тебе. Защото, като дойде един съвършен човек между нас – той владее законите, той най-първо ще измени твоето съзнание. Той минава и носи богатства. Той знае, че имаш

слабости, че можеш да отнемеш нещо. Той ще те приспи. Да допуснем, че ти си разбойник някъде и очакваш някого. Дойде съвършеният човек – той ще те приспи. Той е една сила. И след като си замине, той ще те събуди, и ти ще си кажеш: „Спал съм.“ Той е господар на всички положения.

Ако ти не се научиш да приспиваш злото в себе си, ти си слаб човек. Ти казваш: „Аз съм с Христа.“ Казвам: „Ти можеш ли да приспиваш злото в себе си?“ Казваш: „Не мога.“ – Тогава си слаб. Злото в себе си да приспиш, но не отвън. Ти казваш: „Да утешим, да приспим някого.“ – Ти другите не можеш да приспиш, докато не приспиш злото в себе си. Това е наука. В човека има едно зло, с което трябва да се справи, и това зло е необходимо да го приспиш. Някой иска да се избави от злото. Най-първо ще се научиш да приспиваш злото в себе си, и след като минеш по този път, събуди го. Не да спи постоянно, но да не ти препятства. Представи си, че се роди едно желание в тебе, да откраднеш. Потайно се зароди в тебе едно такова желание. Ти имаш нужда. Да ви дам един пример, че може да се роди едно желание да откраднеш. Ти имаш син красив, красива дъщеря, красива жена. Искаш да ги облечеш – оттук-оттам просиш и влезе в тебе един бръмбар да откраднеш. Ти си касиер на някоя банка, разполагаш с милиони. Ще приспиш злото в себе си. Ще повикаш жена си, сина си, дъщеря си и ще им кажеш: „Аз мисля да открадна, какво мислите вие? Съгласни ли сте с мене?“ Те ще ти кажат: „Не, не, всички ще работим.“ Вие не може да видите изходното положение – как човек може да излезе от безизходното положение. Вие трябва да добиете свойствата на магнетизма.

Царят изгубил една голяма желязна карфица, която е много важна. Загубил я на планината и казал: „Който я намери, ще му дам едно голямо възнаграждение.“ С магнетизъм ще притеглиш една желязна карфица и ще я представиш на царя. И щом дойде

сиромашията, вземете вашата подкова. Гледам в една къща една конска подкова, конско петало. Прав е този човек. За какво е това? Той казва: „За късмет.“ В себе си трябва да развивате онзи магнетизъм. Ти започваш да се нервираш и тогава се демагнетизираш. Не се нервирай, понеже след това ти се демагнетизираш, изгубваш тази магнетическа сила, а пък тя е полезна в живота. Хубостта и красотата на живота ти зависят от магнетическата сила, която живее в твоето тяло и ако я изгубиш, ще дойде едно нервно състояние. Дойде ти едно изкушение. Хвани го и го тури настрана Ти казваш: „От глад ще умра.“ – От глад никога няма да умреш, ако си умен. Ако имаш един светъл ум, една чисто сърце, една чиста постъпка, ти гладен никога няма да умреш.

И казвам, Бог ви е поставил на земята за изпитание. Ти казваш: „Бог е наш Баща“, но вие не вярвате при изпитанието. Ще си кажеш: „На голямо изпитание Бог ме е поставил. Ще издържа докрай, ще умра, но няма да се поддам на едно изкушение.“ Ти казваш: „Аз гладен ще умра.“ Но и да си гладен, ако е решено да умреш, и гладен ще умреш. Но останете в онази вяра. Ще дойдат мъчни моменти. Ще мислите, че Господ те е оставил, че сам трябва да уредиш работите си. Ето заблуждението. Ти ще се молиш в себе си, докато изпиташ Божията права мисъл.

Има неща, които след като ги опитате, не ги разправяйте на другите. Има неща свещени, и като разправяте свещените работи на другите, то свещените работи се опетняват. Твоят ближен ще каже: „Разправяш ми ти измислици.“ Това е пак господарят, който те кара да разправяш. Това е тщеславие, ти още не си завършил. Послушал те е Господ и някой ти казва: „Я се помоли заради мене.“ Аз го обяснявам по следния начин: Има един гостилничар. Дойде един при него и гостилничарят му даде да яде, а на друг не му дава. Обяснете ми защо на единия дава да яде, а на втория не му дава. Първият, на

когото дава, той има млада дъщеря и гостилничарят е хвърлил око на нея. За дъщерята той му дава да яде. Вторият няма син или дъщеря, и не му дава.

Хубаво, ти минаваш, ти си здрав и господарят ще те нахрани, и на работа ще те прати. Но хилав си, той няма да те нахрани, и ще каже: „Я го пратете в болницата.“ Вие седите и си обяснявате нещата, както не са. Ти казваш: „Онзи е щастлив.“ – Щастието на онзи човек, към когото хората са добри е, че той има повече магнетизъм. Ти казваш: „Не ми върви.“ – Аз гледам – всичките ти мускули са опънати. Ти си толкова нервен, а трябва едно спокойствие. Вие седите и някой ще се покаже, че е тъжен. Дръж тъгата вътре в себе си и не я изказвай, не товари хората със своята тъга. Не товари хората и със своите радости. Ако ти товариш хората със своите радости и със своите скърби, ти ги осакатяваш. Ако излезе от твоята радост или от твоята скръб през малка дупчица, ти нищо не се ползваш. Не се радвай на чуждите радости и на чуждите скърби. Ти казваш: „Аз сгреших“ и плачеш. Господарят сгрешил, а ти плачеш. Казваш: „Дяволска мисъл мина през ума ми.“ – Защо ще ми разправяш за тази дяволска мисъл? Аз ги зная всички дяволски мисли. Някой път казваш: „Еди-кой си момък не е в правия път.“ – Този момък ни най-малко не е виноват. Господарят се удоволства, а бият слугата.

Това е онзи психологически момент, когато Ева отиде при дървото за познаване на доброто и злото, и злото ѝ казва: „Ако ядете от този плод, ще станете богове“. – Какво доби Ева? – Доби известно нещо, доби известна свобода, че може да престъпва постоянно Божия закон. Но чрез това ядене придоби ли нещо? Те придобиха свойството да видят, че са голи. Вие се спирате сега и казвате: „Защо Ева яде?“ Всеки ден като Ева вие ядете постоянно от забраненото дърво. Казано ви е да не ядете, но ти похапнеш от това дърво и из Рая навън излизате. Аз наричам Рая следното: Имаш едно прекрасно състояние

и мислиш, че си в пътя, и дойде едно изкушение, изгубиш своето равновесие. И пак дойдеш до онова състояние извън Рая, пак дойдат кожените дрехи и лошите условия.

Искам да остане сега мисълта: изкушенията, в които се намирате, има изпитания, които трябва да минат, неизбежни са. Никой от вас не е в състояние да ги избегне. Ще дойдат изкушения, които не сте сънували. И светии в християнската епоха, които са живели двадесет-тридесет години и когато са мислили, че са светии, отрекли са се от света, от всичко, но в този светия влиза един бръмбар и той казва: „Тридесет години аз прекарах така, та ако бях в света, като хората щях да живея. А аз тук при тази диващина за тридесет години на какво съм заприличал. На какво страшилище съм заприличал. На какво ще уча хората аз!“ И всичко потъмнее в ума му. Друго е, с хората едно, но не е. И с Бога не е. И той мисли, че тези двадесет-тридесет години ги изгубил. Прилъгал го е дяволът, нищо повече. Нито като се ожениш, ще спечелиш нещо, нито пък като не се ожениш. Някой ще каже: „Не се жени.“ Някой ще каже: „Ожени се.“ И да се ожениш, и да не се жениш, важно е друго. Ти като се ожениш, ще вършиш волята на господаря, а като не се ожениш, пак ще вършиш волята на господаря.

Като се жениш, трябва да разбираш за какво да се жениш. Жени се за истината. За любовта се жени, за мъдростта се жени. Някой казва: „Жени се.“ Аз да ти кажа за какво да се ожениш. Ожени се за любовта, за да има на какво да разчиташ. Ожени се за мъдростта, за да има на какво да разчиташ. А пък другите неща са емблеми, те са символи. Всичко това е подобие. Ти не знаеш за какво да се ожениш. Ако твоята жена е емблема на истината или на мъдростта, или на любовта, ожени се за нея. Но ако не е така, стой настрана и не се жени. Не да не се жениш, но не се жени за това, за което ти ще плачеш. А пък господарят ти мисли, на твоя сметка ще живее.

Христос казва: „Човек трябва да се отрече.“ Вие казвате: „Аз съм се самоотрекъл. Аз съм решил въпроса.“ Но на втория ден виждам, че плачеш. Казваш: „Аз реших да живея за Христос.“ И на втория ден виждам, че плачеш. Един еврейски проповедник проповядва: „Всички християни, които умират, отиват при Христос и затова не трябва да плачем за тях.“ Един неделен ден той проповядвал и след като е говорил на хората, че не трябва да плачат за умрелите, идва една телеграма, че умряла балдъза му. Той и жена му започват да плачат. Той започва да плаче, че балдъза му умряла. Че нали тя е отишла при Господ! Какво има да плаче? Не плачете за никакви балдъзи.

Аз говоря за онези от вас, които мислите, че сте разрешили въпроса. Та има два вида сестри и два вида братя. Едни са много сериозни, а пък другите са весели, но и едните, и другите не са разрешили въпроса. Някоя сестра е скръбна. Тя е тъжна, че не е женена. На скръбната сестра казвам: „Господ ще ти прати един брат, подигнат в Христа.“ И очите ѝ светнат. А пък на тази, която е много радостна, казвам други неща. Радостта и скръбта не са лоши неща. Скръбта, това е облачно небе, а радостта – ясно небе. Има радост, която не е постоянна, а е преходна. Аз говоря за естествената радост. След всяка естествена радост идва естествена скръб. А пък има радости, които спадат към друга една категория. Земните радости са от такъв характер, че вашите състояния се сменят лесно.

Та противоречието, което сега ще срещнете в живота си, е следното: ще дойде един ден да се разочаровате по този път, по който вървите. Той е или прав, или не е. И тогава онези, които не разбират, се връщат към старите учения. Старият ще каже: „Ние да си живеем.“ – Не, в нас трябва да живее великата Божия любов, великата Божия мъдрост и великата Божия истина. И ние винаги остаряваме, когато изгубим тази вътрешна връзка с Бог. Идва едно положение, когато Господ се отдалечава. Търсиш Го, и няма Го никакъв. И

псалмопевецът казва: „Да не ме оставиш в старините ми.“ Онези, които сте малко по-възрастни, вие сте като старите баби. Вече младите момци няма да обръщат внимание на вас. По вашему ще го разбирате това. Но и в духовното ще изпаднем в същата грешка. Радостен си, но по едно време изгубиш тази радост, мрачкаво ти е. Ти казваш: „Заблудил съм се.“ Цяла каша става в тебе: „Толкова добро съм изгубил.“ Ти се връщаш назад.

Наблюдавах един от българските свещеници, най-добрият, когото съм срещал. На осемдесет години. Той ми каза следното: „Втори път като дойда на земята, поп не ставам. Дотук ми е дошло от тамяна. Ражда се някой – тамян му кадя, кръщавам го – пак тамян, умре някой – пак тамян. Всичко ставам, но поп не ставам. Учех хората, и себе си не научих. Не можах да угодя на Бог. Три пъти Му се молех, кадих Му тамян.“ И сега се усеща в едно тягостно състояние. И той каза още: „Бог си е играл с мене.“ Казах му: „Не Господ, но дяволът си е играл с тебе.“ Той каза още: „Имах много шансове.“ И той ми разправя как е имал условия и как е изгубил тези условия. И ми казва: „За вятъра ги изгубих.“ И прав е човекът. Той е външно добър. Да погребва като поп умрелите, да кръщава, венчава и прочее, това е много тягостна работа.

Та казвам: Оставете умрелите, умрелите да ги погребват; и оставете живите, живите да ги посрещат, а пък вие вършете волята Божия. Турнете си едно мото, което Христос е казал: „Търсете първом Царството Божие и Неговата правда, и всичко друго ще ви се придаде.“ А любовта оставете за после. Защото, ако вие не намерите Царството Божие и не търсите Неговата правда, вие не можете да дойдете до любовта, а като търсите Царството Божие и Неговата правда, всичко друго ще ви се приложи. Ти като търсиш Царството Божие, това е нормалният път. Имаш един обект, за който да живееш.

Ти казваш: „Да вярвам в Христос." Христос казва: „Търсете Царството Божие и Неговата правда, и другото ще ви се приложи." Ако ти искаш всичко друго да се приложи, трябва да изпълниш тези думи на Христос. Христос не е извън Царството Божие, не е и извън правдата. Той е в Царството Божие, Той е и в правдата. Та казвам: Турете това мото.

Сега може да се яви другото положение. Вие казвате: „Ние Го търсим." Хубаво, но не преставайте да Го търсите. Търсете първо Царството Божие.

Ние казваме: „Отче наш, който си на небесата. Да дойде Царството Ти, да бъде волята Ти, да се свети Името Ти! Тъй както на небето, така и на земята." Ние казваме: „Отче наш, Който си на небесата." Небето е разумният живот. „Да се свети Името Ти" – казваме. – Какво разбираме под това? – Под „святост" разбираме следното – когато държиш това Име постоянно в ума си, то е осветено, ти го пазиш. То е чисто и свято. За да дойде Царството Божие на земята, ние трябва да го търсим. Което търсим, него можем да намерим. И Неговата правда. Това сега да стане плът не отвън, а думата плът и кръв в нас. Да ни е приятно, като отправим ума си към Бог. Само като си помисли за Него, да ни е приятно. Не Го знаем къде е, но ние знаем, че е Един само. Няма с какво да Го сравним. Като знаем, че Бог е Един и в Него живеем, казваме: „Колко е Той благ, колко е Той снизходителен, ни най-малко не ни е осъдил."

Онзи господар е драл кожата. Колко унижения сме изпитали ние от него, и той иска да ни заблуди. Не, не. Този господар трябва да го различаваме. Вашият досегашен господар, при когото сте изпратени да слугувате, трябва да му изучавате характера и ако не го изучите хубаво, вие не може да се освободите от него. Да го изучите така, че да станете по-умни от него. Ако не можете да станете по-умни от него, вие не можете да се освободите от него. Вие искате Господ да ви

освободи. Но за да се освободиш, трябва да имаш желание. От тебе зависи. Докато желаеш парите, ти не можеш да се освободиш от тях. Докато желаеш силата, ти не можеш да се освободиш от нея. Имайте нещо, на което да разчитате. Аз признавам, че вашият господар е много умен. Не смея да му припиша никакви прегрешения, но казвам – много хитър е той. Той прави, а пък вие сте виновати. Христос казва: „Да се отречеш от себе си." Ние така сме свързани с него, нашите интереси са така преплетени, нашите личности, че ние не смеем да се откажем от себе си. Това е личността. Но сегашната личност, това е онази дреха, която ни е дал господарят и ще ти одерат кожата. За да се отречеш от себе си, трябва да бъдеш много умен.

Христос казва: „Ще вдигнеш кръста си и ще Ме следваш."

Та казвам, само по Христовия начин и път може да се освободите от вашия цар и господар. Докато вие не изучите всичките му пътища, не може да си освободите от него. Докато не се освободите от него, всякога ще имате падания, изкушения и прочее. Павел казва: „Не сте изучили дълбочината на сатаната, на този господар." Докато не разбере всичките интриги, всички недоразумения, които съществуват, не можете да се освободите от него. Този ваш стар господар ви е размесил езиците. Ще срещнеш някого и не можеш да го търпиш. Срещнеш друг – и него не можеш да го търпиш. Това е все от вашия господар. Ти казваш: „Аз не мога да го обичам." Щом не обичам някого, не мисля за него. Щом не обичаш миризмата на едно цвете, остави това цвете. Щом го обичаш, стой там. Щом не го обичаш – отдалечи се.

Мисли за онзи, Който те е пратил и Който ти е дал живота. А пък тази форма, в която се намираш, тя е временна. След тази хижа, след тази форма, има друго нещо. Това жилище не е хигиенично, но един ден ще излезем от това жилище и ще влезем в друго ново жилище. Това е жилище на възкресението. Та ще преминем към новия живот.

Та сега търсете първо Царството Божие и Неговата правда. Всички мъчнотии и страдания са в реда на нещата. Няма никой, който да е дошъл и да не мине през тях. И вие ще минете през всички изпитания, и няма да остане ни най-малкото изпитание, през което да не минете. Да не мислите, че ще може да кръшнете. Този, който ви обере, ще ви обере по всичките правила. Ние нищо не сме внесли в света и нищо не можем да изнесем от света. Онова, което сме научили, то ще остане. Не трябва да се обезсърчавате.

Тук някои се оплакват: „На Изгрева на какво сме заприличали! Виж хората как са отвън." Мършави сте малко, а онези са угоенички. В света хората имат малко повече месце, а на Изгрева – по-малко. В света къщите са мебелирани добре, а пък тук на Изгрева, на някоя дупка има книга залепена – пропукало се стъклото и той си залепил хартия и пак за Царството Божие мисли. Като минавам из Изгрева, гледам някой брат седнал и казвам: „Този е кандидат за палат. Мъчи се той, убеждение има."

Казвам, ще имате един палат, ще имате палат направен такъв, какъвто не сте сънували, с всичките му удобства, повече от „Хиляда и една нощ". Ще имате това, но когато се освободите от стария господар. И да не се съмнявате в пътищата Божии. И при всичките ви страдания да бъдете верни. Ако аз живея в една пропукана къща, ще кажа: „Такава е волята на господаря." Окъсал съм се, ще кажа: „Такава е волята на господаря." Шапката ти е скъсана – такава е волята на господаря, той не иска да те види добре облечен. Той знае, че щом започнеш да се обличаш много, ще пристанеш някъде. И този господар е много умен. Затова казва: „Не, не, със скъсаните обувки."

Това са вътрешни състояния. Вие ще ги промените. Не съжалявайте за тях, ще мине всичко. Ще минете по всичките пътища на изкушенията, страданията. Паданията, ставанията – всичко това

ще го очаквате, и неизбежно е. И когато минавате, ще кажете: „Такава е волята на Господ, такава е волята на нашия небесен Баща.“

Та Господ ще каже: „Моите синове устояха и ще имат там хубави къщи.“

„Отче наш“

Двадесет и първа лекция на Общия окултен клас 20-ти февруари, 1935 г, сряда, 5.00 часа, София – Изгрев.

РАЗВИТИЕ НА СПРАВЕДЛИВОСТТА

„Добрата молитва“

„Духът Божи“

Ще прочета част от трета глава на Послание към филипяните *(от 1 до 16 стих).*

В тази глава се говори за обрязване. Има един обряд на обрязване, който беше даден на Авраама. Проповядва се, че всеки израелтянин трябва да се обрязва. Апостол Павел въстава против обрязването. Останалата част от главата ще си прочетете сами.

В живота ни има неща съществени, а има и неща преходни. Вземете например едно средство, без което сега хората не могат да прекарат живота си, парите. Те са едно благо, нали? И колко престъпления могат да се вършат за такова благо! Да кажем, че някой взел сто лева, двеста лева, триста лева. Този порядък не е Божествен. Той е човешки порядък. Изсичането на парите е едно удобство за хората. И счита се за морално, когато с пот на лицето си изкараш пари, а пък считат те за престъпник, когато бръкнеш и ги извадиш от някоя каса. В какво седи престъплението? Един казва, че откраднал парите. В какво седи престъплението на кражбата? Това спада към един човешки порядък. Това престъпление, то е външен порядък на нещата, това е буквата на закона.

Някой път човек може да се заблуди. Вземете онези хора, които говорят гладко, мекичко, сладичко. Добрите хора имат качеството да са мекички, сладички, но някой път и най-опасните хора, и те имат този характер и са мекички. После ние смятаме, че онзи човек, който е груб, е лош. Действително грубостта изобщо се приписва на хората, които са неразвити, грешници, но някой път грубите хора са много

по-добри, отколкото меките. Той може да ти каже отвън нещо грубо, може да ти каже: „Да те не гледам“, но когато те посрещне, ще те посрещне добре. Сега някой път ние се спираме и казваме: „Защо нещата са така и така?“ Това е формата, външната страна на нещата. Външната форма не представлява реалността. Вътрешното, то е принципът, с който живеем, вътрешното, то е реалността, към която се стремим.

Например, ние говорим за Божията любов, но тя си има своите форми, а всяка форма е подложена на изменения, формата може да изгуби своето значение. Например, някоя форма може да ти се втръсне. Вземете сладките работи: ядеш сладко днес, утре, всеки ден – до втръсване. Втръсването показва, че формата е изгубила вече своето съдържание и този принцип търси друга форма. Вземете формата на детето. Най-първо майката иска да има дете и се радва на това дете. Но детето радва майка си само година-две, три и ако формата на детето след три години не се измени, майката започва да се чуди защо е така. Като се минат три години и това дете не расте, майката пита: „Какво става с това дете?“ Тя иска да се измени това дете.

Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.“ Какво е подразбирал Христос с израза „като малките деца“? Под думата „дете“ Христос разбира това, което няма високо мнение за себе си. Едно дете не е като един стар човек, нищо не може да [се] преподаде на един сто и двайсетгодишен старец. Каквото му кажеш, той ще каже: „Аз много знам, аз съм го живял.“ Като му говориш за обществения строй, той ще каже: „Аз го знам“, а като му говориш за семейството, за наука, той ще каже: „Аз го знам това.“ Някой път и хората в религиозно отношение казват: „Аз това знам, онова знам.“

В какво седи едно престъпление? Има богати хора, които са добри. Аз казах веднъж, че богатите хора са по-близо до Бога, а

сиромасите – по-далеч. Една сестра каза: „Как така? Обърка ми се ума, объркаха се всичките работи в мен. Аз досега мислех, че бедните хора, сиромасите хора, са по-близо до Бога, а богатите са далеч.“ Има богати хора, които са близо до Бога и има сиромаси хора, които са близо до Бога. А има и богати хора, които са далеч от Бога, има и сиромаси хора, които са далеч от Бога.

Онези, които са близо до Бога, по какво се отличават? Те считат, че богатството, което имат, не е тяхно, но Божие. Всеки, който счита, че богатството му е Божие, той е близо до Бога, и всеки, който счита, че сиромашията му е дадена от Бога, и той е близо до Бога. А всеки, който счита, било богатството му, било сиромашията му, че са негови, той е далеч от Бога. Богатият, който е далеч от Бога, за да се приближи до Бога, той трябва да се откаже от богатството си. Този богатият, когато се откаже от богатството си, ще стане сиромах, който е близо до Бога. Значи в един живот грешните богати, за да се спасят, стават сиромаси. И те считат, че сиромашията им е дадена от Бога. Няма ли да бъде смешно да се пазариш при баща си и като му работиш, да ти плаща? Той може да плаща на слугата, но срамота е да се пазари със сина си. Синът никаква заплата няма да вземе. Каквото бащата благоволи да даде, синът ще приеме. Синът трябва да каже: „Каквото баща ми благоволи да даде, добре. Ако не, аз пак ще му работя.“

Трябва да се разясни вътрешният принцип. Например вие правите известно добро – да кажем, че сте много милостив, много учтив. Аз съм виждал учтиви кожодери. Като отидете в Лондон и в други градове, в големите хотели като влезете, ако имате пари, ще треперят над вас, ще ви вземат палтото, обущата ще ви изчистят, кофа вода ще ви донесат, чиста покривка ще ви турят, ще запалят печката. Но питат дали джобът ви е пълен. Всичкото това почитание

имате, ако сте богат. Щом усетят, че сте сиромах, то този богатият хотел е затворен за вас.

Да кажем, че някой човек е много милостив, той е хотелджия. За пари ли посреща той хората или без пари? Това е един вътрешен анализ сега. Всеки един от вас ще анализира себе си, за да разбере нещата. Не да се самоосъжда, но за да има право познание. Някой път вие носите някои идеи, които не са ваши. В живота трябва да имате известни постижения и за това трябват усилия. В този живот вие към какво се стремите? Казвате: трябва да живеем по закона на любовта. Знаете ли какво нещо е любовта? Неопределена е тази работа. Аз имам за мене си едно правило. Човешката мисъл може да бъде права само когато се влияе от закона на любовта. Никога човешката мисъл не може да бъде права, чиста, ако не се влияе от закона на любовта, няма какво да доказвам това. Това е за мен правило: чистата мисъл се влияе от любовта. Щом дойдем до чувствата, те не могат да се влияят от любовта. Чувствата трябва да се влияят от Божествената мисъл. Нашите мисли са прави и чисти тогава. Следователно любовта пречиства мисълта ни, а Божествената мисъл пречиства нашите чувства. Някой казва: „Да дойде Божията любов да се всели в нашето сърце.“ Най-първо трябва да се пречисти хубаво мисълта. Тя да е под влиянието на Божията любов.

Някой казва: „Аз имам любов.“ Имаш известно чувстване, а чувстването не е любов.

Имате двама праведни на земята. Като ги съберете заедно, както са и двамата положителни, с достойнство, те не могат да се обичат. Двама праведни господари не се обичат – и единият, и другият иска да бъде господар. Обаче един праведен господар и един праведен слуга могат да се обичат. Между тях има съотношение. Вие казвате: „Трябва да се живее в Христа.“ Но най-първо вие господар ли искате да бъдете или слуга? Законът е такъв, че в едно общество само един

господар може да има. Между двама господари винаги ще има един спор. Едно тяло има една глава, главата е господар. Тогава гърдите, стомахът се подчиняват на главата. Иначе всякога целият този ред се обръща наопаки. Един господар има тялото.

Вие казвате: аз трябва да бъда господар на себе си. Всички хора казват така. Ако станете всички господари, тогава кой ще ви слугува и какво ще придобиете? Под думата „господар“ се разбира един, комуто някои слугуват. Ако никой не ви слугува, тогава не сте господар.

Вие казвате: „Какъв е смисълът на сегашния живот?“ Нима мислите, че сегашният живот е разумен? Сегашният живот, в който сега живеем, ще стане един ден безсъдържателен, сегашните форми ще станат безсъдържателни. Било е време, когато човек е носил рога, но един ден са му отнели рогата. Не ги иска, ритва тези рога. Било е време, когато човек е имал опашка и си въртял опашката и това било у него мода, но дошло едно време и си казал: „Не ми трябва опашка.“ Сега човек е останал без рога и без опашка. С това изгубил ли е той нещо? Някой казва: „Имал ли е човек опашка?“ Имал е.

Българинът казва: „Аз не искам да бъда опашка.“ Не иска да бъде последен в живота. Иска да бъде пръв. Първа е главата. Всички могат ли да бъдат първи? И може ли без опашка? Аз говоря в друг смисъл. Щом ти си един слуга, ти си опашка. Човек се е освободил от своята опашка, но в духовния свят е още с опашка. Ти не си разбрал законите. Те трябва да се разберат.

Някой казва: човек да има пари. Та какво ще постигне с парите? Ще дойде един ден, когато парите ще бъдат така безсъдържателни, че няма да имате нужда от тях. Но кога? Някои от вас искат да кажат, че без пари не може. При сегашните условия не може. Щом парите изчезнат, те трябва да се заменят с нещо друго. С какво ще се заменят? Много проекти могат да се турят, но всъщност един

практически метод не е измислен още. Няма още практически метод, който да замести парите.

Сегашните европейски народи, колкото пари имат, ги задържат в себе си. Сегашният социален живот е дошъл до едно място и много социални форми са изгубили своята цена. Хубаво, щом едно нещо изгуби своята цена, ти трябва да намериш друго. Щом не можеш да живееш в една къща, ти трябва да преминеш в друга къща, която е по-хигиенична. Един ден ще влезете между съвършените. И в ангелите има несъвършенство, и в тях има степени, и те искат да се променят. Един ангел иска да стане архангел. Един архангел има стремеж да стане друго нещо. С всяка форма е така. Един светия не се задоволява с това състояние, в което се намира. Един светия, който е достигнал до тая форма, той не е доволен вече от нея.

Снощи аз видях един български музикант кавалджия. Той свири българските песни. Вложил е голямо изкуство. Гледам как в устата си разпределя въздуха, знае как да изкара въздуха, знае какви тонове да вземе със своя кавал, а не го взема две октави. Десет години той е пасал овцете и как издълбоко е изучил той това изкуство да свири с кавал. В Европа като е ходил, учил е от съвременната хармония. Някой път свири тихо, някой път силно, модулира: ту силно, ту тихо, ту нежно. Всеки човек си има нещо много повече от това, което външно показва. В човека има един кавал в гърлото му, който струва хиляди пъти повече, отколкото всички кавали взети заедно. Ако работи с този кавал, той би правил чудеса.

Вие не се спирате върху думата „любов“. Казвате: „Да обичам.“ Това е мечешко говорене. И казвате: „Правда.“ Това е мечешко говорене. Казвате: „Трябва да живеем добре.“ Че как ще живеем добре? За да живеете добре, трябва да имате парици, баща ви и майка ви трябва да бъдат богати. Аз като ви гледам, някои от вас сте раждани при много бедни условия – баща ви е бил закъсал. А пък някои от вас

сте раждани при отлични условия – баща ви и майка ви са били разположени добре умствено и душевно и вие, благодарение на това, носите един отличен организъм с хубава гладка кожа. А пък някои, които са раждани при лоши условия, кожата им е груба. Гледайте да омекне малко кожата ви. Меката кожа е един добър признак. Кожата е един орган за възприятия. Този човек с мека кожа има фини възприятия. Меката кожа е много по-добър проводник на живота, отколкото грубата кожа. Кожата играе важна роля.

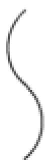

Фиг. 1

В съвременното християнство са изпаднали в буквата на нещата. Някой казва: „Трябва да бъдем добри." Ти не можеш да бъдеш добър, ако твоят стомах не функционира правилно; ти не можеш да бъдеш справедлив, ако твоите бели дробове не функционират правилно, и ти не можеш да обичаш, ако твоят мозък не функционира правилно.

В дишането трябва да има една дълбока линия. Дишането да не върви по една права линия, а по една такава линия. Защо е така? Тази втората линия на чертежа е хубава при дишането. Ние виждаме, че даже и светлината се движи вълнообразно.

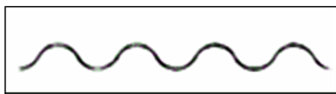

Фиг. 2

Ако ти, в своята мисъл, не можеш да слизаш и да се качваш, ти не мислиш правилно. Ако ти се плашиш от мъчнотиите в живота, ти

не можеш да мислиш правилно. Мъчнотиите са долина, в която слизаш, а благоприятните условия са възвишения. Мъчнотиите не са нещастие, те приличат на бомби. Ти ще минаваш край мъчнотиите и няма да ги бараш. Всяка мъчнотия е една бомба и като я бараш, тя ще избухне. Мъчнотиите са много хубави, те показват пътя, по който ще вървиш. Не се занимавай с въпроса да разрешаваш мъчнотиите. Ако някой разрешава мъчнотиите, трябва да е специалист, който разбира и той трябва да извади всичкия пироксилин[34] и да остане само външната форма на мъчението. Тогава можеш да го носиш и вкъщи. Но това са отвлечени работи. Да не се откланяме.

Ти казваш: „Ние като отидем на онзи свят." Ти на онзи свят ще учиш. Трябва да дишаш правилно. Ако не дишаш правилно, ти ще обидиш този-онзи, ще се скараш с всички хора, а трябва да бъдеш търпелив. За да бъдеш търпелив, трябва да живееш правилно. Дълбоко ще дишаш, а не така плитко. *(Учителят прави опит за плитко дишане.)* Ти вървиш и пъшкаш: ох-ох. Това показва, че се качваш нагоре, има баир, по който се качваш. Казваш: „Господ ще уреди тези работи." Кои работи ще уреди? Кои работи ще уреди Господ? Работите, които човек не може да уреди, като стане невъзможно да ги уреди, тогава ще се обърне към Бога, към Божествения ред на нещата. Най-първо ние всички трябва да се запретнем да поправим нещата.

Най-голямото богатство, което човек има, това е неговото чело. Има разни чела. На някои хора косите им са обрасли даже близо до веждите, имат чело само два сантиметра. Ти със своята мисъл трябва да повдигнеш тези косми. Не да оголее главата ти, но на челото ти не трябва да има никакви косми. Така чрез челото си ще възприемаш знания от умствения свят. Чрез челото ще схванеш какъв е

---

[34] **пироксилин** (гр.) – силно избухливо вещество с широко приложение в пиротехниката за изготвяне на бездимен барут

Божественият свят. Челото е Божественият свят. Всеки има една друга област от веждите до долния край на носа. От долния край на носа до върха на брадата е човекът животно. Ако цялото лице е обраснало, вие нямате животно, но имате един човек в много примитивно състояние. У някои хора тялото им е обраснало с много косми – космати хора. Тези хора са енергични, но косматият човек светия не става. За да стане човек светия, космите му трябва да паднат, само донякъде да има човек косми. Човек не се нуждае от косми по цялото тяло. Тези малките косми имат друго предназначение. Вземете житото, то може да бъде до метър или до метър и половина високо. Ако това жито израсне до двайсет-трийсет метра нагоре, какво ще правите с него? Големите косми са като големите дървета. Отгоре на главата е още потребно гористо място. Веждите са граница, която отделя Божествения живот от човешкия. Не искам да се простирам върху подробности, защото се изваждат погрешни заключения. Тънките вежди „гайтанлии“ показват фино чувство, интуиция, вътрешно схващане, а пък дебелите вежди показват чувство към материален живот. Има различни форми на вежди и всяка от тях говори за характера на човека. Вие не сте правили изследвания, не знаете какво значи дебелината например на веждите. В повестта „Тарас Булба“ се казва, че веждите на Тарас Булба били толкова големи, че той трябвало да ги вдига нагоре. Дебелите вежди показват един човек, който е влязъл съвсем в материалния живот. Той мисли за нивата, за житото, за къщата и прочее. Той казва: „Не ми разправяйте за отвлечени работи.“ И мисли колко крави, колко овце има, и разглежда всичко от практическо гледище. Казва: „Жена ми е деликатна кокона, а трябва да е мускулеста.“

Вие казвате: „Човек трябва да бъде здрав.“ Здравето на човека зависи от лицето. Човешкото лице е най-хубавата книга, която аз зная. Няма по-хубава книга за четене от човешкото лице. Но за да я

четете, трябва да бъдете много учен човек, и безпристрастен. Тя е красива книга. Не е лошо да изучавате и лицата на животните, макар че са обраснали в косми. Човешкото лице е крайно интересно за изследване, като оставим всичките противоречия. Всяко едно лице представлява цяла една история на ред поколения, които са писали върху него. Стига да знаете, има какво да четете.

Тези ясновидци, които предвиждат нещата, четат просто по лицето. Те имат представа и за онзи свят. В онзи свят и аз съм бил и съм дал много контрасти, за да обясня онзи свят. Онзи свят е неподатлив, не може така просто да се обясни. Ако влезете в онзи свят, ще видите, че формите бързо се менят. Ще видите един човек в една форма, следващия момент ще го видите в друга форма. Като се загуби една форма, втори път вече не може да я намерите. Като загубите баща си в духовния свят, не можете да го намерите вече. В следващия момент той се е изменил, друга форма е взел. Може да е взел формата на някое дете, на някое цвете или на някой скъпоценен камък. Там формите са постоянни и всички си приличат, като ги погледнете, от единия край до другия, всички си приличат, не можете да ги познаете. И затова хората там не могат да се мразят. Щом някой ви обиди – но не с такава обида, каквато има тук на земята, но с деликатна, например, че ви погледне както не трябва, и в този момент става невидим. Той се скрива, не можете да го видите. За да не влезе в грях, той ще хвърли тази форма, ще влезе в друга и ще ви погледне меко, нежно и вие ще кажете: „Колко ме обича.“ А пък оня, който ви е обикнал, той е същият, който по-напред не ви е погледнал както трябва. И като ви погледне втори път и вие уж запомните това лице, в следващия момент той пак ще си измени формата – ще вземе друга форма. А пък сега, като остареете на земята, като ви турят сбръчкана кожа, вие не можете да я измените. Дори бръчките се увеличават и казвате: „Остаряваме вече.“

Ще ви дам едно правило, за да не остарявате: не дръжте в ума си стари хора, за да не остарявате. Нищо повече. Не се заблуждавайте от външната форма на стария човек. Аз съм виждал малки деца на четири-пет години, но имат линии на един старец. Стари линии са тези, които не са подвижни. Попът, като носи черно расо, какво иска да каже? Сегашното духовенство какво трябва да прави? Трябва да хвърли черните раса, те са станали стари и ужасни вече. Трябва бели раса да сложат.

Не дръжте в ума си старите образи. Вие държите вашия баща в ума си, като бил стар. Че вземете портрета на баща си, когато е бил момък, преди да се е оженил за майка ви и такъв го дръжте в ума си. И дръжте образа на майка си, преди тя да се е оженила, когато е била на деветнайсет години. Дръжте в ума си образа на майка си и баща си, преди да са се оженили, за да бъдете млади.

Казано е: почитайте баща си и майка си. Баща ви и майка ви са проводници. Баща ви е проводник на Божията любов. Неговата мисъл е проводник на Божията любов, а пък сърцето на майка ви е проводник на Божията мисъл. Така че от майка си няма да научите любовта. Някой казва: „Майката дава любовта." Не, майката взема любовта от бащата, а бащата взема мисълта от майката. Дръжте в ума си баща си, когато е бил млад, а не като се е оженил за майка ви. Благодарете на баща си, че е станал проводник на Божията любов, за да ви изпрати Бог на земята, и благодарете на майка си, че е станала проводница на Божията мисъл, за да ви дадат тази форма.

Казано е: „Човек е създаден по образ и подобие Божие." За да не остарявате, трябва да пазите Божественото. Божественото е, което не остарява. Та дръжте младостта вътре в своето съзнание. Трябва да правите упражнения.

Казвате: „Като отидем на онзи свят всичко ще се оправи." Не разрешавайте въпроса с онзи свят. Разрешавайте въпроса с този свят.

Дойде ви едно изпитание, дишайте правилно. Ако при големи мъчнотии дишате плитко, тогава дишането ви е слабо. Като дойдат големите мъчнотии, поспрете се и дишайте дълбоко. Ако искате да упражнявате влияние върху животните, дишайте дълбоко и концентрирайте мисълта си и тогава те няма да ви направят нищо. Ако дишате правилно и мислите правилно, не могат да ви направят нищо, защото правата мисъл е Божествена, а когато Божествената мисъл функционира, злото нищо не може да направи. То винаги напада слабите хора. Въшките кого ядат? Слабите хора. Въшка в праведен човек не влиза, а бяга оттам като от чума. Трептенията на праведния човек са такива, че въшките бягат от него. И да я турят на главата му, тя бяга. Има хора, които дървеници не ги ядат, а пък има други, които дървениците ги намират. Един американец влязъл в един хотел, в който имало дървеници. Той носел петмез и като започнали да го нападат дървениците, той полял петмеза наоколо и всички дървеници, които пъплели, се залепнали за петмеза.

Когато мислите за баща си и майка си дръжте формата на Божията мисъл. Не може да си представяте Бога в една и съща форма. Бог е най-красивото нещо, което човек може да види. И в Него трептенията са такива, че Той съдържа всичките форми в Себе Си. И Той е нещо плюс, нещо повече от тези форми.

Някой път мислите за някого лошо и казвате: „Как го търпи Господ?“ Вие, като видите, че някоя въшка се е качила на някой светия, казвате: „Как Господ търпи въшката?“ Няма какво Господ да ги търпи – светията ги търпи. Господ чрез въшките опитва ума на светията. Ако въшките живеят на главата на светията, той не е светия. Ако бягат от главата му, той е на правия път и е почнал да става светия. Вашите погрешки и недъзи са въшки и ако те живеят на вас, ако тези недъзи не ви оставят, това показва докъде сте достигнали.

Ако обаче погрешките бягат от вас, това показва, че имате вече известен прогрес в живота.

Това, от което трябва да се пазите сега, е следното: не да се страхувате, новият живот трябва да се разбере. Трябва да направите едно различие между стария и новия живот. Любовта е новият живот. Мъдростта е новият живот. Истината е новият живот. Свободата е новият живот. Знанието е новият живот. Животът е новият живот. Милосърдието, кротостта и въздържанието са новият живот. Всички най-хубави работи са новият живот. В музиката това, което не е статическо, то принадлежи към новия живот. А пък всички отрицателни неща в света са старият живот.

Питам сега: ако вие сте един богат човек и никому не сте направили добро, какво ще ви допринесе вашето богатство? Богатството ви е дадено, за да си направите приятели и ако не давате, вие сте страхливи. Всичката ви надежда е в богатството. Казват за някого: „Той е голям скъперник.“ Имате десет лева и ги държите в касата, а друг има милиони в банката и не дава. И двамата са еднакви, и двамата са скъперници. Когато нямате нито пет пари и като бръкнете в джоба си, не намирате нищо, да кажете: „Аллах керим.[35]

Ще ви приведа един анекдот. Един младеж и един богат се срещат. Младежът казва: „Аз пари не искам.“ Богатият казва: „Как така може да се живее без пари?“ „Аз имам само едно изкуство, с което в зор-заман[36], ако дойде до него, мога да си изкарам средства. Но решил съм да не държа за парите.“ И богатият иска да обърне този младеж, да го тури в правия път. Казва му, че трябва да спестява пари. Момъкът му казва: „Баща ми беше богат, аз се отказах от богатството, понеже виждам, че ако остана в това богатство, не мога да прогресирам. Аз обичам баща си и майка си заради парите и се

---

[35] **Аллах керим** (тур.) – Добър е Господ. Каквото даде Господ

[36] **зор-заман** (тур.) – крайна нужда

отказах от парите, да видя мога ли да обичам баща си и майка си, и учителя си за самите тях.“ Богатият му казал: „Как така без пари, ще умреш от глад.“ Младият казал: „Колкото за гладен, аз вярвам в Господа.“ „Какво ще вярваш в Господа, ти гладен ще умреш и оттатък ще минеш. Харесвам те, добър момък си, но криво мислиш.“ Вика го вкъщи, дава му стая, легло. На другия ден дъщеря му заболява. Викат един лекар, друг лекар, консулт. Дванайсет лекари се събрали и не могат да помогнат. Момъкът казва: „Има една стара баба, която ме въведе в едно изкуство. Аз нося едно лекарство със себе си. Мога да излекувам твоята дъщеря.“ И той изважда своето шишенце, дава ѝ три капки от това лекарство и момата оздравява. Той казва на богатия: „За тези три капки другите лекари какво щяха да ти вземат?“ „Най-малко десет хиляди долара.“ „Значи аз нося три капки. А богатите хора, които заболяват, самите те или дъщерите им, достатъчно е да дам три капки, за да имам средства. Аз не искам сега никакви средства от тебе, но искам да покажа любовта и това, че можем да живеем без пари.“ Може да живеете, но ако носите едно изкуство. Кои са тези капки? Това са вашите мисли.

Ако ти нямаш самият постоянна мисъл за Бога, а се колебаеш и казваш: „За мене ли Бог ще се грижи!“, това е друг въпрос. Ти ще вярваш. Могат да дойдат мъчнотии, всички мъчнотии в света да дойдат, за да те смутят. Колко неща влизат в ума ти, само за да те спънат в твоята права мисъл, но ти трябва да устоиш.

Не е ли хубаво да се подмладиш – да допуснем, че ти си на петдесет-шейсет години – да се подмладиш, да се върнеш назад с трийсет години, не е ли хубаво? Дойдеш вечерта вкъщи и казваш: „С жена си не мога да живея.“ Защо? Защото искаш жена ти да ти бъде слугиня. И тя не иска да живее с теб. Защо? Защото тя иска да ѝ бъдеш слуга. Днес животът в семейството седи на тази основа, кой да бъде господар и кой да бъде слуга. Има къщи, в които жената трябва

да бъде господар и има къщи, в които мъжът трябва да бъде господар. Който е по-способен, той да бъде господар. Жена, на която сърцето се направлява от Божествените мисли, тя трябва да бъде господар, а пък ако на мъжа умът се направлява от Божествената любов, сърцето на жената се направлява от Божествената мисъл, тогава мъжът да бъде господар, а жената слуга. Тогава мъжът да каже, още преди да се оженят: „Аз искам да бъда господар, а ти ще бъдеш слугиня. Ако приемеш, добре. Аз така го чувствам сега. Ще направим договор. И ако не можем да живеем така, аз ще се откажа от моето господаруване.“

Но ти като станеш господар, слугата ти да е доволен от тебе, така доволен, както онзи учител, който започва с първо отделение. Как разкрива буквите? Най-напред разкрива една буква, после друга буква и прочее, най-първо гласните, и после съгласните.

Някои от вас искате да бъдете господари в обществото, а някои искате да бъдете слуги. Сега колко души искате да бъдете господари, дайте си кандидатурата, също и колко души – слуги. Засега в училището ние имаме само една служба – за ученици, а за слуги и за господари нямаме места. Така е и в училището, в което сте сега. Отвън можете да бъдете господари и слуги, но в училището тук не се позволява да бъдете господари и слуги. Ученикът сам ще слугува и сам ще господарува на себе си и ще учи. Това е за тук, но не налагайте този порядък навън. Вън, в обществото, ще се подчинявате на други закони. Там социалният строй е съвсем друг. Положението, което заемате като ученици, не го смесвайте със социалния строй, който днес съществува, не го свързвайте със семейството, в което живеете. В социалния строй ще се подчинявате на законите, това е необходимо за вас. Не можете да избегнете това.

Някои проповядват вегетарианството. Но да допуснем, че няма никаква вегетарианска храна – няма нито ябълки, нито круши, нищо.

Без вегетарианството коя храна ще ядете? Малко риба, както ескимосите. Грешно ли е да се яде риба? Грешно е да ядеш риба при хубавите плодове. Грешно е да ядеш месо при хубавите плодове. Но когато няма някой път плодове, *и* риба ще ядеш, *и* месо ще ядеш.

Не се спъвайте. Вие някой път проповядвате и искате да оправите света. Казвате: „Като дойде Царството Божие на земята." Оставете тези въпроси. Царството Божие не може да дойде при този порядък днес. Царството Божие може да дойде в моето сърце, в моята душа, но в сегашния порядък е невъзможно – хората си живеят, както знаят. Има богаташи, те виждат, че имат известни отношения с работниците, които отношения трябва да поправят, и търсят един начин сега. В тях е заработило съзнанието, те правят опити.

Казвате за някого: „Двайсет години неговият характер не се е изменил." Няма какво да се изменя неговият характер, но трябва да се предизвика хубавото у него. Най-първо в един човек не се старайте да създадете характер. Да има човекът характер – идеята е права, но основата е крива. Този човек има хубави заложби от миналото, но поради известни стечения на обстоятелствата неговият прогрес е спрян. Сега вие ще премахнете тези условия, които са пречили, за да може Божественият ритъм пак да подеме своята работа. Вие имате едно сърце. Турете един благороден подтик у него и го оставете свободно. Някой път вие вземете човека и го учите: „Да не крадеш." Хубаво, я поставете вашите деца при сладкото и им кажете: „От това сладко да не вземате." Има ли престъпление в това, че детето бъркнало с лъжицата и взело малко сладко? Няма. Никакво престъпление няма, че е изяло сладкото. Няма нищо.

Сега ще ви дам една задача: за десет дни ще дишате дълбоко. Десет дни по три пъти на ден. Сутринта, като станете, ще дишате дълбоко. Сутрешното дихателно упражнение ще трае пет-десет минути. На обяд и вечер – също. Значи по половин час ще

употребявате за дишане през тези десет дни. През това време ще забравите всички други работи. Станете малко по-рано. Ще забравите, че сте чиновник, че имате тази или онази работа и ще почнете да дишате. Идеята ви при дишането ще бъде: „Да бъда справедлив." И с това ще излекувате нетърпението, което имате. Някой път не можете да търпите един човек. Като ви говори, не можете да го търпите. Искате да му ударите една плесница, но той може да ви удари две плесници, понеже е по-силен. При упражнението ще си турите двете ръце на корема, дето е пъпът и ще направите дълбоко дишане.

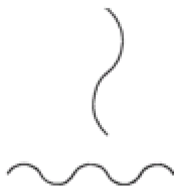

Фиг. 3

Ако пъпът се мръдне малко напред, тогава имате дълбоко дишане. Ако не се мръдне пъпът, не дишате правилно, дълбоко. Пъпът трябва да се мърда. От този пъп вие сте се хранили едно време, от този пъп сте яли и пили. Този пъп е работил, а сега не работи. Този пъп ще го накарате да яде пак, ще го накарате да възприема, да върви като фисхармоника[37]. По-леко ще седнете. Може да бъдете или прави, или на стол. Обърнете се винаги на изток, понеже има две течения – едното от изток към запад, а другото течение от север към юг. Има и трето течение, което иде от слънцето към земята. Едновременно има три течения. И ако вие седите правилно и дишате, вие ще установите равновесието на вашата мисъл. А с течението, което иде от изток, ще установите правилността на вашето дишане. С

[37] **фисхармоника** (от гр.) – езичков пневматичен музикален инструмент с клавиши

течението, което иде от север към юг, ще възстановите правилността на вашия стомах. Тези работи ще ги пазите за вас. Не позволявам никому да ги разправяте навън. Ако ги разправяте навън, ще изгубите всичко. То е за вас. Това е наука. Течението, което иде отгоре, трябва да произведе яснота, яснота на правата мисъл, а течението от изток ще произведе онова състояние да не сте нервни, припрени, да дишате правилно. Правотата на човека зависи от неговата дихателна система.

Сега ще започнем дишането. Турете си ръцете на пъпа. *(Всички си турят ръцете на пъпа.)* Ще кажете така мислено: „Господи, прости ни за прегрешението, че не сме дишали правилно досега. Прости прегрешението, че сме нарушавали правилата, вследствие на това си създадохме лоша карма."

Чрез дишането ще регулирате сърцето си. Ако не дишате правилно, не можете да регулирате чувствата си. Всичкото препятствие е в чувствата на човека. Дишането трябва да започне оттам, а пък мисълта да бъде спомагателно средство на дишането. Сега си сложете ръцете на пъпа, изпразнете всичкия въздух, който има в дробовете, почти нищо да не остане във вашия мех и започнете. *(Всички направихме едно дихателно упражнение.)* Всичко друго се мърда, но пъпът не се мърда у всинца. При дишането се образува именно тази кривата линия. Над пъпа се намира слънчевият възел, симпатичната нервна система. Чрез дишането тя се урегулира. Щом тя се урегулира, подобрява се стомахът. Значи дишането играе важна роля. Не искам да туря някакво правило, какво може да постигнете. Да се мърда пъпът ви при дишането. Това не е лесна работа. Трудна работа е. Сутринта ще дишате така, на обяд преди дванайсет часа и вечер, преди да си легнете. Ще направите упражнението по всички правила.

Като се занимаваме с дишането, ние се занимаваме със справедливостта. Липсва ни справедливост, несправедливи сме

спрямо близките си и спрямо себе си. философи сме. Справедлив трябва да бъде човек, да бъде признателен за онова, което Бог му е дал.

Нека сега да благодарим на Бога за това, че сме дошли на земята. Вие искате да отидете на небето. Ще отидете един ден. Вие не знаете кой ще дойде да ви посрещне. Отсега трябва да постелите пътя, по който могат да дойдат онези, които ви обичат. Аз не съм за външната форма. Непременно трябва да има у вас дълбок стремеж да бъдете справедливи. Ние не знаем кой колко е справедлив, но всеки сам да се радва на своята справедливост. Аз не искам други да се радват. Вие трябва най-първо да се радвате и после другите. Аз ще се радвам на моята справедливост, която прогресира, а вие да се радвате на своята справедливост, като прогресирате. Това може да стане чрез дишането. Дишането е едно от хубавите условия, при което може да се установи едно равновесие и разположение на човека.

„Отче наш“

Двадесет и втора лекция на Общия окултен клас 27 февруари 1935 г., сряда, 5 ч., София – Изгрев

ЗАКОНЪТ НА ПОМАГАНЕТО

„Добрата молитва“
„Благата песен“

Ще прочета част от дванайсета глава на Първо послание към коринтяните *(от 1 до 28 стих).*

„Бог е любов“

Човек трябва да запази службите на органите си или, както казват, тялото да върши изправно своите функции. Когато един орган не се упражнява дълго време, изгубва своята работоспособност. Човек може да желае някои работи, които са излишни. Да допуснем, че един човек иска да е висок и казва: „Не струва човек да е нисък.“ Каква височина му трябва? В сегашния живот каква трябва да бъде нормалната височина, която е потребна и приятна на човека? Някой път човек е доволен от височината на тялото си, а някой път не е доволен. Някой път казва: „Не съм израснал толкова.“ Някой вижда, че в раменете си е тесен, някой в раменете си е по-широк. Някой не си харесва лицето или ръцете, вижда, че му липсва нещо. Не че му липсва, но има неща недоразвити. А пък има други хора, които са изгубили това, което са имали.

Хората са заети много с външния свят. Мислят, че като имат пари, всичко могат да направят. Това е така, с пари всичко можеш да направиш, но парите си имат своята неприятна страна, те си имат своите тунеядци. Щом забогатеете, хората хвърлят око на парите ви и искат да ви използват, и ако по добър начин не могат, ще гледат по

друг начин. При сегашните условия може да се ревне[38] на човека да е красив, но и красотата си има своите неприятности. Някой път ще обърнете внимание със своята красота, ще ви се радват, но някой път ще хвърлят око на вас. Момата ще хвърли око на някой момък. Няма нищо, но иска да вземе нещо от него. Ако момата е красива – същото нещо. Не правете това, което не искате да ви правят. Тези думи за мнозина от едното ухо влизат, през другото излизат.

Да допуснем, че пред вас е написано числото 5. Кой от вас не знае как се пише числото 5? Но числото 5 има своите функции в човека. Ако вие не знаете законите на това число, не можете да се ползвате. Това не е само едно количествено число. Вие имате пет пръста. Същото е и за числото 2. Имате две ръце, две очи, две уши и тъй нататък. Също трябва да разберете законите на числото 1. Имате една уста. От числото 1 зависи вашето щастие в света. Във функциите на числото 1 е турен един език и ако не знаете законите на този език, вие ще си създадете нещастие за себе си. Някой път е достатъчно да кажете само една дума, за да развалите за двайсет години своя живот, и някой път е достатъчно да кажете една дума, за да поправите живота си за двайсет години.

Може да кажете: „Каква дума е тази?“ Няма защо да ви разправям. Думите са големи бомби. Да направим опит с една бомба ли? Какво нещо е бомба? В съвременния военен живот имате големи бомби. Те, като избухнат, разрушават цели замъци. Вие сте съсредоточени само за резултата. Но там, дето сте стигнали, мислите, че животът е произволен. Имате излишни желания, не само ваши, но и чужди. Вие желаете толкова много работи, които са ви непотребни. Хубаво е, че ги желаете, понеже това, което не може да постигнете, като го желаете, други ще го постигнат. Много желания, които имате, няма да постигнете, а други ще ги постигнат. И много неща, които

---

[38] **да му се ревне** (диал.) – да му се прииска, да пожелае силно

други желаят, вие ще постигнете. Бащата много работи е желал, но не ги е постигнал. Искал е да стане музикант, инженер и казва: „Аз не го постигнах, но синът ми ще го постигне.“ Това е по закона на наследствеността.

Та не мислете, че в природата това, което вие желаете, няма да се постигне, но може други да го постигнат. Не мислете, че вие като не сте го постигнали, че то изобщо не е постижимо. Вашето съзнание е много ограничено в дадения случай. Допуснете, че вие сте богат, а всички хора наоколо са сиромаси. Или представете си, че вие сте здрав, а всички хора наоколо са болни, недъгави. Питам, какво ще бъде вашето щастие? Не може да бъде тогава човек щастлив. Апостол Павел, като привежда ред примери, тази е неговата мисъл. Има органи, които са много важни и не заемат почетно място наглед, има органи, за които хората нищо не знаят, но от които зависи целият техен живот. Ако се прекрати тяхната дейност, ще се прекрати човешкият живот. Вие не знаете например от какво зависи яснотата на ума ви. Някой път умът ви е ясен, а някой път е помрачен. Някой път имате разположение, а някой път го губите. Някой път сте весел, а някой път сте песимист. Има нещо, което в дадения случай не функционира правилно.

Например мъчно ви е нещо, но тази мъчнотия зависи от вашите дробове. Не функционират дробовете правилно и това се отразява върху дихателната система. Вие някой път чувствате това. Ако не функционират дробовете ви правилно, вие се дразните от нищо и никакво. Има известни органи, които като не функционират добре, човек се дразни, сърди се. Който отиде при него, казва му: „Стой настрана, най-малко един метър настрана, не искам никой да има наоколо ми.“ Вие сте тогава в такова състояние, че и да ви хвалят, пак се дразните. Това са патологични работи, които лекарите изучават. Разболеете се, викате някой лекар да ви прегледа. Ще си тури ръката

той, ще погледне пулса с часовник, ще изброи пулса ви, ще види езикът ви дали е побелял. Лекарят ще вземе сериозен вид и ще ви каже: „Сериозна работа е.“ Ще ви изплаши. И като замине той, ще влезе един бръмбар в ума ви и ще ходите да разправяте на другите: „Заболял съм. Това ми каза един лекар. Заболял съм от много опасна болест.“

Всеки ден всички си внушавате по нещо и всеки един от вас си има по един бръмбар. Някой път бръмбарът пее хубаво, а някой път бръмчи, както някои мухи, от които бягат говедата. Аз съм виждал цели стада говеда в ясно време, към обяд, вдигнали опашка и бягат. Мухи има, лоши мухи има. Като избръмчи тази муха край ухото на вола, той почва да бяга. Вие може да се смеете, казвате: „Каква смешна работа, коскоджа[39] говедо, хукнало да бяга от една муха.“ Но не се минава и един месец и една малка муха избръмчи в ума ви, а вие вдигнете опашка и бягате. Например казват ви: „Дебнат те да те убият.“ Ето ви една лоша муха, която, където и да ходите, около вас бръмчи. А пък всъщност никой няма да ви преследва. В друг човек влиза бръмбарът, че ще го отровят, и този човек навсякъде вижда опасност. Вода му дават и той вижда, че има отрова в нея, каквото му дадат, страх го е. Или в някой от вас е влязла мисълта, че ще заболее. Това е чужда мисъл, някоя муха се върти около него.

А пък има и хубави мухи. Дойде някоя муха и казва на човека: „Сега твоите работи ще се оправят.“ И това може да е муха. Друга муха казва: „Ти ще станеш добър.“ Тези мухи са отлични проповедници, някой път накарат човека да бяга.

Защо Господ направи света такъв? Който не разбира, пита така. Не е въпрос дали Господ е направил света такъв, но защо тази муха говори така и разбираме ли ние езика на мухите? Вие питате: „Защо са създадени тези мухи?“ Те са чиновници на едно време. Преди

[39] **коскоджа** (тур) – доста голям, коджа

години са имали няколко служби. Когато Господ пратил децата си на земята, те са станали крайно лениви и тогава тези слуги, мухите, са пратени да ги пробуждат. Мухата казва: „Не спи много!“ Някой от вас е легнал под едно дърво. Тези мухи са нежни, деликатни, побутват те. Ти не ставаш, и ако те побутнат по-силно и ти не се размърдаш, най-сетне ти направят губерки, забият губерките в теб и ти подскочиш. Практическа работа вършат те. Някой път дойде някой и ти говори много меко. Майката говори много меко на детето, и детето не възприема. Майката най-после, като кресне, шибне му по една плесница от едната и от другата страна – дойде бръмбарът.

Във фигуративен смисъл на думата, в света, в който живеете, в сегашния свят, има много неща, които трябва да се изучават не само теоретически, но трябва и едно практическо приложение. Например числото 5. Понеже не работите, седите и само мислите как да станете щастливи, и след това си казвате: „За да бъда аз щастлив, трябва да бъда богат.“ После си казвате: „За да бъда аз щастлив, трябва да бъда не само богат, но трябва да бъда и здрав.“ Вие искате, но не сте господар на своята съдба. Със своята мисъл, както мислите, нищо няма да наредите. Нито сте господар, нито сте цар. Каквото и да мислите, каквото и да се чудите, нещата не стават, както вие мислите, защото не са наредени така да станат. Първо ще мислите право и по законите на мисълта ще мислите и ще искате.

Вие може да свирите на едно пиано, даже може да преподавате лекции, как е устроено пианото например, но да седнете и да дадете концерт, това не знаете. Може да разбирате нотите, теория на музиката, но нямате техника и не може да привлечете вниманието на хората. В съвременната музика казваме, че има само седем тона. Това е погрешно. Седем тона има до тая степен на музиката, която сме стигнали ние, съзнанието на човека е такова. Едно време хората са пели и с три тона, после с четири, после с пет, шест, а сега са

стигнали до седем тона. И в светлината има седем лъчи. Има повече лъчи, не само седем, но дотам сме стигнали.

Та има неща, които са неясни за вас. Този екран, на който трябва да се хвърли светлината, който трябва да разбирате, този екран у вас още не е направен. Един приятел ми разправя за българския факир, който ходил в Индия, разправя научно своите опити. Това, което той проявява, не е никакво ясновидство. Четенето на мисли не никакво ясновидство. Да четеш мислите на хората не е ясновидство. Ти можеш да четеш мислите по известни съображения. Известна постъпка може да ви подскаже какво мисли човек. При ясновидството ти виждаш, че светът е по-широк, имаш едно друго зрение. Някой казва: „Аз виждам.“ Нищо не вижда той, то е светът на сенките. Има един свят, дето хората се разхождат като сенки, никой не говори. Това е свят само на отражения. Няма какво да ви говоря за него. Като ходите на кино, това реални работи ли са?

На един американец му хрумнало да направи филм в Холивуд, в който да представи как е създаден светът. Това са измислени работи, чудесна работа. Филмът показва как се е създал светът. Казвам, оставете тези заблуждения. Светът не е създаден така, както го представят в Холивуд. Хубави са тези работи за забавление, но онова, което може да интересува детето, не може да интересува мъдреца.

Не се спирайте върху това, което вие не знаете. Някой път не може да си дадете отчет, и като речете да си дадете отчет, вие се спъвате, а пък мислите, че много знаете. Някой път сте нервен, нетърпелив и не знаете как да си въздействате. Например всички мислите, че сте много добри. Някой казва: „Аз съм много добър“, но лицето му не показва, че е добър. Той е добър, докато всичко върви гладко, и ако не върви гладко, не е добър. Аз не казвам, че човек трябва да се остави да се качат на гърба му, но има една друга добрина. Где е добрият и умният човек? Когато те предизвика кой да е

човек, да не се раздразниш. Казал ти е някой някоя дума: „Ти нищо не знаеш, нищо не разбираш.“ Ти кажи: „Хубаво, прав си, че нищо не зная.“ После онзи може да ти каже, че нямаш сила, и една муха не можеш да вдигнеш. И нямаш и глас – не можеш да говориш. Ти сега защо трябва да му доказваш, че не е вярно това? Той може да ти каже още: „Ти нямаш вяра в Бога.“ В какво седи вярата? В какво седи вярата на хората?

Ще ви приведа един пример. На един селянин заболява волът му. Селянинът казал: „Господи, излекувай вола ми и като оздравее, ще го продам и ще направя една голяма свещ от парите.“ И случило се, че волът му оздравял. Той сега какво да направи? На Господа обещал, трябва да продаде вола, а пък му трябвал този вол. И той казал: „Защо са на Господа толкова пари и такава свещ да му паля. Волът струва хиляда лева, Господ има всичко.“ Мисли какво да направи. Намира едно малко кученце, връзва го за опашката на вола и тръгва да го продава. И казва: „Деветстотин деветдесет и девет лева за кученцето и един лев за вола.“ Попитали го: „Можеш ли само вола да ни продадеш?“ Той казал: „Не, вола с кученцето. Който иска да купува, така продавам. Това е новият начин за продаване. Евтините работи скъпо се продават, а скъпите – евтино.“ Един купува, вижда, че волът е хубав и дава парите. И селянинът казва: „Господи, каквото обещах, ще го изпълня.“ Питам сега: каква е неговата идея за Бога? Той обещал нещо на Бога, иска да Го измами и мисли, че неговият Господ може да се измами. Той купува за един лев свещ на Бога, а взема деветстотин деветдесет и девет лева и с тях си купува друг вол.

Сега аз съм имал често следната опитност. Като дойде някой, казва: „Ти, Учителю, всичко знаеш, много знаеш.“ Казвам му: „Зная.“ Но като кажа аз някои неща, казва: „Кой ти го каза това, кой ти го подшушна?“ Има неща, в които хората не вярват. Както и да е, все трябва да ми го каже някой. Най-напред ще ми говори светлината.

Прав е човекът. Казал ми го е някой, но не онзи, който той мисли. Светлината ми е казала. Казало ми е някое друго същество, което може да е извън земята. Някой ще пита: „Да не ви го е казал някой ангел?“ Казвам: „Ангелът с такива работи не се занимава.“ Какво нещо са обикновените духове? Те са на разни степени на развитие. Някои от тях се занимават с такива работи, с каквито се занимават хората. Когато Гал е изучавал френологията, видял, че един прост човек избира петли, които могат да се борят, юнаци петли. Гал го попитал как познава кои петли са добри борци и побеждават в борбата. Онзи му казал, че петлите имат един белег и му го показал. И Гал се възползвал от думите на този човек. Този човек проследил петлите, които са добри юнаци и могат да се борят, и открил у тях един център развит в главите им. По този начин Гал открил една способност и центъра на тази способност на човешката глава. И Гал дава цяла една теория, изяснява на кое място е този център.

Всеки един от вас знае нещо, но всичко това трябва да се систематизира. Често ви хрумва в ума ви една идея, която не е вярна. Например вие мислите, че сте добър, но в какво седи добротата на човека? Най-първо човек не може да бъде добър, ако няма самообладание. Това е външната страна. Добрината е нещо вътрешно, доброто още не го знаем какво е. То е един резултат на самообладанието. После вие не можете да бъдете добър, ако не мислите правилно. Не можете да бъдете добър, ако не сте справедлив, ако не сте щедър, ако не сте услужлив, ако не говорите сладко на хората навсякъде. „Аз съм добър“, но разбирате външно проявление на доброто. Доброто е една вътрешна целокупност. Вие имате за доброто понятие само като външна проява, например, като правите една добра постъпка. Това не е още добро. Добрата постъпка произтича от доброто, но не е още добро. Доброто е целокупност. И ако вие разбирате закона на доброто, във вас ще се явят ред чувства и

способности, които трябва да развиете. Ако не се самообладавате, ще дойде обратен резултат.

Сега как става самообладаването? Вие сте нервен човек. Щом сте нервен, трепери ви ръката. Най-първо, за да се самовладеете, ще започнете да пишете линии върху къс хартия. Ще изпишете една тетрадка, за да се самовладеете. Ще кажете, че си губите времето. Едно време разумно употребено не е изгубено. Времето не се губи. Най-първо ще се научите да чертаете линии отляво надясно – не само веднъж, но много пъти. Нервен сте и се заканвате: „Аз като го срещна, ще го надялам хубаво.“ Не, като го надялате, ще си развалите работата. Почнете да броите: едно, две, три, четири, пет, шест... сто и тъй нататък, и ще дойдете до едно място, когато тази идея, която имате, ще се смекчи, ще утихне. Ако кажете на някой умен човек, че е много лош, този човек ще се поправи, а неговото лошо ще дойде във вас. Тогава тази болест, като инфлуенцата ще се пренесе у вас и вие ще почнете да се дразните. Аз съм наблюдавал.

Някоя жена иска да обърне мъжа си, та да стане той набожен, а пък аз виждам, че като стане мъжът набожен, тя ще влезе на неговото място. Тя не разбира закона, иска мъжът ѝ да стане набожен, че тя да върши каквото си иска. Тя иска един набожен мъж, за да ѝ върви по вода и да ѝ играе по гайдата. Един набожен мъж трябва да мисли правилно. Една набожна жена трябва да мисли, чувства и постъпва правилно. Вие не може да бъдете набожни, ако не мислите, чувствате и постъпвате правилно. Не искайте другите да бъдат точно така набожни, както сте вие. Искайте всички хора да обичат, но не така, както вие обичате, иначе ще влезете в големи противоречия.

Да обясня още по-ясно. Искайте хората да ядат, но не настоявайте да ядат това, което вие обичате. Например вие обичате круши. Приятелят ви може да иска да яде не круши, а ябълки. На една трапеза са сложени три круши и три ябълки. Вие обичате крушите, а

той обича ябълките. Ако искате той да бъде като вас, така ще си създадете своето нещастие. Не трябва да бъдете еднакви, понеже така ще се обезсмисли животът. И ако той говори, да не говори така, както вие говорите; ако той мисли, да не мисли, както вие мислите. Да мисли той по своему, но да не употребява същата форма, защото там е красотата. Иска той да бъде красив, но да не бъде красив в тая форма, която вие имате. Вие искате да бъдете духовни и всички мълчаливи. Не, човек не може да бъде мълчалив. Особено който не мисли, бърбори много. Но не винаги точно който мълчи, мисли. Умрелите хора мълчат, но това не е мълчание. Мълчанието се разбира, когато съзнанието е будно и човек мисли. Само мислещият човек може да мълчи, слуша и преценява, да обяснява нещата много добре.

Вие казвате: „Толкова години вървим по този път и какво сме придобили?“ Е, какво сте учили толкова години? Идва един и казва: „Какво има в ръката ми?“ И държи в ръката си ябълка затворена. Ти си ясновидец, и нищо не виждаш. Или някой си държи ръката затворена пред вас и пита: „Чифт или тек?“ Казвате: „Чифт.“ „Ако можеш да налучкаш какво има в ръката ми, ще ти го дам“ – казва онзи. Казвате чифт, а то е тек.

Правете упражнения. Нека да дойде един ваш приятел да ви покаже затворената си ръка и да ви пита чифт или тек има в ръката му. Така ще правите опити веднъж, два пъти, три пъти и прочее, така ще дойде знанието. А пък вие седите и мислите, че знанието ще ви дойде по закона на наследството. Не, освен че няма да дойде, но и това, което имате, ще загубите. Има един закон на безразличието. Ако човек не работи върху себе си, ще дойде законът на безразличието. Някои от вас искате да им се открият нещата. Хубаво, може и да им се открият, но трябва да ги разберете. Какво означава това, което писах на черната дъска?

това *that*

Вие казвате: „Кенди исан, кенди окумаз.“ Тази турска поговорка значи: „Сам си пише, сам не може да чете.“ В природата няма неща случайни, всяко нещо има своя смисъл. Това е една азбука, която трябва да знаете да четете. Аз ви давам тези неща за изяснение. Графологията е една специфична наука, но във всичко има графология. В цялата природа има физиогномия. В цялата природа има френология. Всяко нещо си има знак, символ, чрез който говори. Тези знаци трябва да се изучават. Седите, почесвате се по тила и вървите. Щом се почесвате там, и то означава нещо.

Има една наука за чесането. Някой път като се почешете, пари ще вземете, а пък някой път като се почешете, пари ще дадете. Някой път като се почешете, се счупи стомната или ще се препънете с нея, а някой път като се почешете, ще ви дадат една нова стомна. Не че това става от чесането. Ще ви обясня. Седите замислен, нямате нито пет пари. Казвам ви: „Един ваш близък роднина е пристигнал от Америка и може да ви помогне.“ Очите ви се отварят и вие се развеселявате. Заинтересован сте. Ще се измени вашето лице. Една дума само причинява това и вашето лице се изменя. Това може да е подигравка от някого, но това, което е казал, то ще стане. Често даже, когато някой човек ви каже нещо и иска да ви излъже, нещата стават. Отива един човек при друг и му казва: „Защо стоиш цял ден на тази плоча? Богатство има под тази плоча.“ Онзи отива, разкопава и намира богатството под плочата. Отива, намира онзи човек, който мислеше, че го лъже и му казва: „Много ти благодаря.“ И си прави къща с тези пари. Та често, когато някой иска да излъже някого, случва се, че то става.

Има един закон: всяка една мисъл, която минава през вашия ум, всяко едно чувство, което минава през вашето сърце, всяка ваша

постъпка, която минава през вашето тяло, тези мисли, чувства и идеи ще се реализират. Може да мине една година, може да минат двайсет години, хиляда години. Но да оставим хилядата години. Всяка идея в продължение на двайсет и две години ще се реализира. Двайсет и две години е крайният период. Една мисъл, която е дошла във вашия ум, ще се повтаря.

Та всички вие трябва да бъдете много внимателни, когато мислите. Не да ви е страх. Понеже вашата мисъл е част от желанието на хиляди други същества, които мислят, и затова вашата мисъл ще се реализира. Има известни групи разумни същества в невидимия свят, които искат да направят някоя работа, някое дело, но не могат да го направят и тази идея някой път ще влезе във вашия ум и ще се реализира.

Ще дам един пример само за обяснение. Някой ви казва: „Вземи си един лотариен билет.“ „Колко струва един билет?“ „Двайсет и пет лева.“ Вземате този билет, спечелвате петстотин хиляди лева, но трябва да имате връзка. Има известни числа, които имат значение. Всеки може да знае ще спечели ли, или не. Когато вземате един билет, ако имате само една светла линия в ума си, ще спечелите. Вие имате три тъмни линии, билетът ви нищо няма да спечели. Това показва, че трябва да стане една положителна промяна във вас – тези тъмни линии трябва да се махнат от ума ви и да остане само светлата линия, и ако остане само светлата линия, ще спечелите. И последния билет даже ако вземете, ако имате една светла линия в ума, ще спечелите. Да се премахнат всички тъмни линии или другояче казано, когато се махнат всички препятствия, няма да се спъвате.

Идва някой при мене и ми казва: „Я се помоли за мене да спечели билетът ми.“ Казвам му: „Това ми остана на мене, да се моля на Господа за тебе.“ Казва ми: „Колкото спечеля, ще ти дам една част, ще ти дам сто лева.“ Казвам му: „Само колкото енергия ще похарча, за

да клекна, ще бъде много, ще похарча за това хиляда лева. А да изпратя телеграмата до Господа, ще похарча хиляда милиона. Господ е толкова далеч. Вземи си стоте лева и не ме карай да коленича, да се моля, защото ще ме държат отговорен, че за сто лева съм похарчил толкова енергия. Даже и хиляда лева да ми дадеш, пак ще ме глобят. Защо да смущавам небето?“ Само при известни условия мога да се моля за някого. Някой ми казва: „Помоли се на Бога да ми дойде един слуга.“ Няма да се моля за това. Ще отида при него да му стана слуга. Мога да слугувам един ден, един месец и прочее, това е една философия.

Ние мислим, че на Бога трябва да се молим и за малките, и за големите работи. Така ще си напакостим. Господ гледа на ума ни. Той ни изпитва. Като дойде този човек при нас, какво трябва да правим? Той ти казва: „Помоли се за мене, за моята болест.“ Аз не се помолих, но като дойде болният, изпъдих го и той оздравя. Той казва на ума си: „Това е едно благо.“ И оздравява. Забелязал съм, че често дойде някой и иска пари. Аз нямам. Гледам, че иде някой човек и му дава. Онзи, който получава парите. ми казва: „Много ти благодаря.“

Някой път, като искаме да се избавим от неприятности, налитаме на други. За известни работи трябват известни условия. Ако е влажен въздухът и студен, ти не можеш да пишеш. За да може да се молиш и да мислиш, трябва една благоприятна среда. Трябва няколко думи да ти помогнат. Ти не можеш да се молиш, ако въздухът, който влиза в твоите дробове, не е добър. Казвам: може да ти помогне един човек, който е отреден да ти помогне в дадения случай. Но той не е отреден само за вас. Един чифлик, който е направен на пътя, не е само заради тебе, но заради хиляди хора, които минават по този път. На някой човек е отредено да ти помогне и трябва да вървиш по онзи път, дето е този човек. И не може да ти се помогне, ако не вярваш.

Какво значи да вярваш? Да вървиш по един път, дето е скрито щастието ти.

Някои от вас сте по-възрастни. Имате една идея да отидете на небето при Господа, при Христа. Хубаво, какво разбирате да видите Христа? Видях небето. Хубаво, като видяхте небето, после?

Отивате на един концерт. Трябва да имате ухо, за да разберете всички онези парчета, които са турени в програмата на този, който свири. И във вас ще остане това, което сте слушал. Това е важно за вас. Ако вие отидете на небето, и не можете да слушате музиката на истината, на правата мисъл, музиката на любовта, тогава какво ще бъде вашето положение?

Правите, струвате, но все имате предвид да не страдате. На земята можете да бъдете щастливи и в най-големите страдания. Сега няма да ви обяснявам, но това е най-лесната работа. Няма по-лесна работа от това да бъдете щастливи, но ако знаете как. Сто врати можете да отключите, ако имате ключа в джоба си. Но ако нямате ключ, колкото и да викате, каквото и да правите, не можете да отворите. А щом имате ключа, отваряте. Нищо повече.

Какво означава това, което написах и начертах на черната дъска? Какво виждате? Всички виждате еднакво. Аз ви показвам една златна монета, една английска лира стерлинга. Вие мислите, че тя е златна. Един от вас, като има злато, ще иска да си купи книга, друг обуща, трети шапка. Следователно тази златна монета ще произведе в ума ви разни образи. Вие ще виждате тази монета еднакво, но няма да мислите еднакво за използването ѝ. Някой ще мисли да купи залъгалка за децата или пък да пътува. Но всички еднакво я виждате.

Разправяше ми един познат, който се е занимавал със сеанси. Духовете му казали: „Ти стани довечера в дванайсет часа и ние ще ти се изявим, ще ни видиш. Ти ще застанеш пред огледалото и в него ще ни видиш.“ И той разказва: „Аз отидох, изтъпаних се пред голямото

огледало и гледам в него от единайсет до дванайсет часа, и никого не видях. Казвам си: „Нали ми обещаха.“ Те ме питат: „Кого виждаш?“ Казвам: „Себе си виждам.“ Те ми казаха: „Не себе си, но едно магаре.“

Ти казваш, че виждаш себе си. То е едно погрешно схващане. Ти не си виждал себе си, но магарето. Това, върху което ти живееш, то е едно магаре. Това подразбира твоя автомобил, твоята къща. Твоята къща е едно, а ти си друго.

Какво подразбират хората, когато кажат на някого, че той е едно магаре? Аз не зная каква е идеята във вас. Магарето е упорито, но е много умно. Ако искаш хубава вода, магарето ще ти покаже, професор е. Гдето магарето пие вода, ти можеш да пиеш. Не можеш да накараш магарето да пие лоша вода. И после, инициатива има в магарето. Ти като го пуснеш в стадото, не застава на опашката, но начело, предвожда овцете. После, има големи уши, реве, навсякъде проповядва. Казва: „Аз си давам мнението. *Как може да се преведе думата „магаре“? Маг-ха-ха-рец. Значи голям мъдрец на земята. То било един голям мъдрец, който си е дал мнението за Ева. Когато Господ направил Ева, този мъдрец я погледнал и казал: „Много е хубава, но има нещо в характера си, което ще развали Адам.“ И досега жената гони магарето. Магарето въвело дявола в рая. Магарето, като видяло този маг, казало: „Елате да дадете една лекция на нашата господарка, та дано си поправи погрешката.“ И този маг, като влязъл в рая, вместо да я поправи, я развалил още повече. Магарето станало причина за първия несполучлив опит да поправя своя господар.*

Не оправяйте света, като не го разбирате. Като реве магарето, то казва така: „Като мене не оправяйте света, понеже после ще ревете.“ Или другояче казано: не искайте да турите друга основа на живота, освен оная основа, която Бог е турил, не туряйте излишни работи, не искайте да ставате това, онова. Гледайте да бъдете онова, което е вътре във вас, онова, за което Бог ви е създал. Достатъчно е човек да

развие онези заложби, които вече са му дадени. Грамадни заложби има човекът.

Най-първо се научете да пишете и да изговаряте думите добре. Във вашия речник коя дума е най-силна? Идва при мене един болен. Казвам му: „Коя дума е най-силна? Можеш ли да ме обичаш?“ Той ме погледна и се учуди. Питам го пак: „Можеш ли да ме обичаш?“ Той казва: „Като оздравея, мога.“ Казвам му: „Не, преди да оздравееш, така както си болен, да ме обичаш.“ А този закон е много верен. Ако болният в дадения случай, преди да съм го излекувал, ме обича, той ще оздравее. Нищо повече. Ако той ме обикне, ще оздравее. Това е закон. Той идва при мене да му помогна аз. Като вярваш, че като се допреш до дрехата на Христа, ще оздравееш, като се допреш до нея с голяма вяра, образува се една връзка между тебе и Христа и онези здравословни влияния на Христа минават. Така става със жената, която имала кръвотечение. И тя като се допряла с вяра до дрехата на Христа, болестта изчезнала от нея.

Та като обикнеш добрия човек, ще оздравееш. Ти, като повярваш в Бога, ще оздравееш. Като направиш една връзка с Разумното, ще оздравееш. Бог е най-разумното същество. Като направите връзка с Бога, ще оздравеете. Като се обичате едни други, вие ще се лекувате. И като обикнеш болния, ти ще се разболееш, ако болният е по-силен от тебе. Здравият, като обикне болния, ще се разболее. Всякога този, когото обичаш, трябва да е по-слаб от теб. Ако е по-слаб от теб, обичай го. Всякога трябва да обичаме по-слабия. И силния трябва да обичаме. Ако един човек е по-силен от теб и е болен, ако ти го обичаш, ще се заразиш. Някой път ти искаш да обърнеш към Бога един човек, който има голям ум. Остави го, той е голям сом.

Сега да не остане във вашия ум мисълта: „Какво знаем ние?“ Вие знаете толкова, колкото да ви бият. И всички хора са станали толкова умни, че да ядат бой. Всеки един от вас все е скръбен, и когото

срещна, все е бит и вие се оплаквате: „Много страдам.“ Казвам си: този е от учените. Той ще каже, че светът, обществото не го разбират. Аз нищо не му казвам, но зная в себе си, че човек страда от своето неразбиране. И когато дойде в мен едно страдание, аз търся причината или в себе си, или вън. И в дадения случай лесно поправям работите. Едно най-малко колебание в духовния свят ти произвежда страдание. Например аз се моля на Бога, но в мене влиза мисълта: „Господ дали ме слуша?“ Като влезе тази мисъл в мене, веднага нещо ми нарушава мира. Моля се и си казвам: „Аз, големият човек, мъдрецът, се моля на Бога да ми помогне.“ Бог ми казва: „Услужи на това дете и то ще ти помогне.“ Аз се съмнявам. Дойде ми едно нещастие, смущавам се духом. Ти мислиш, че си нещо, а детето е малко. А пък в духовния свят не е формата, която дава значението. Ти трябва да имаш абсолютна вяра. Когато Бог ти каже: „Чрез това дете ще ти помогна“, вярвай в това. Или ти кажат: „Ще оздравееш чрез тази капка.“ И ако дойде съмнението, ти губиш. Близни тази капка, и после мисли за резултата. „Я стане, я не стане“ – това е мисъл материалистическа. Ако приемеш тази капка, то здравето може да дойде след един месец. Нищо не значи това. Аз ще вярвам, че ще оздравея, нищо повече. Но ако се поколебаеш, губиш. Някои хора, като им кажеш, че ще оздравеят, те се поколебават, не вярват.

Ти трябва да вярваш в онова Разумното и не прави разлика между хората, не мисли, че в дадения случай ти си по-умен от другите хора, понеже тогава ще унижиш Господа, Който е направил света. Той е направил както теб, така и другите хора. Те всички са като теб. Ти си умен, радвай се, че разбираш добре, но не мисли, че си по-умен, не мисли, че Господ те е направил по-добър, по-умен от другите.

Писанието казва: „На по-маловажните удове Бог е дал по-голяма почит, отколкото на важните.“ Да допуснем, че давам в ръцете ви една

снежна топка, но тя скоро ще се стопи и нищо няма да остане при вас. Ще си туриш шишето и като се стопи снегът, ще туриш капките в шишенцето.

Всички неща имат смисъл. „Това го знаем“ – казваш. Ако го знаеше, твоите работи трябваше да се оправят. Оправени ли са? Ако човек е добър, ще стане красив. Ти казваш: „Аз това го зная.“ Но ти красив ли си? Не. Казвам: „Човек трябва да бъде умен.“ „Аз това го зная.“ „Но ти умен ли си?“ „Не съм.“ Ти мислиш, че си нещо сега, без да си. Често гледам, някой се моли за дъжд и после казва: „Аз се помолих за дъжд и дъждът дойде.“ Отиваме в другото село, и там са се молили за дъжд. Ти някой път мислиш, че твоята молитва е помогнала. Не, но понеже хиляди хора са се молили, и ти си съдействал за молитвата им. Радвай се, че сега като се молиш, се отговаря на молитвата ти, а пък не мисли, че само ти като се молиш, слуша се молитвата ти. Кажи на баща си и майка си, и на други да се молят за тебе, и тогава и аз ще се моля за тебе.

Веднъж ме викаха в Сливен у едно богато семейство. Една жена четирийсетгодишна се разболява, разболяла се е нервната ѝ система. Викат ме при нея да ѝ помогна. Казвам ѝ: „Вие сте богати хора, може да викате други хора. Аз нямам на разположение такъми, нямам материали. За да си направя лекарството, трябват ми материали.“ Нейните близки ми казват: „Колкото трябва, ще платим.“ Зет им беше пълен, угоен човек. Казвам му: „Ще платиш.“ „Плащам, колкото трябва.“ Казвам му: „Ти готов ли си, каквото се поиска от тебе да го направиш? Не да платиш, но аз ще извадя от тебе нещо.“ Той ми казва: „Извади каквото искаш.“ „От тебе ще извадя нещо и ти ще почувстваш, че съм извадил нещо, и ще го дам на баба ти.“ Той ми казва: „Извади колкото искаш. Аз обичам баба си.“ Казвам му: „Щом я обичаш, работата ще върви напред.“ И на дъщерята казвам така. И дъщерята ми казва: „Извади, аз обичам майка си.“ Казвам им: „Сега

може да оздравее баба ви, като взема материал от вас.“ А на другия ден бабата оздравя и те казаха: „Как стана тая работа?“ Казвам им: „То е много проста работа.“

Вие сте много чудни. Да кажем, че имате два чувала брашно, имате и масло. Как става сега точенето на баница? Аз направих една баница. Вие искате сега да ви разправям как направих баницата. То е изкуство, занаят. Като имате точилка, пещ, два чувала брашно, масло, лесно стават работите. Но като нямате тези материали, не става нищо. Та изкуството е с онези материали, които Бог е създал, да знае човек да направи разумно работите, да не греши. Всички блага, които Бог ни е дал, да ги използваме разумно, та да се прослави Бог в света. Вие казвате: „Ще накарам Учителя да се помоли.“ Може да ме карате, но от чувалите ви ще взема. Всеки един от вас може да ме накара да помогна, но ще ви трябва да отворите чувалите.

Помнете едно нещо: нищо в света не може да [стане] без любов, без мисъл, без свобода. Три неща трябва да желаете. Вие не можете да помогнете на един човек, ако не го обичате и ако не ви обича. За всяко нещо турете любовта като основа. Онзи, комуто искате да помогнете, ви обича и вие щом се помолите с любов, тогава нещата стават, там Бог действа.

Някой път тези, които са по-близо до слънцето, повече треперят, отколкото другите. Хората, които са на високите планини, са по-близо до слънцето, но им е по-студено, отколкото на тези, които са на полето. Човек много пъти има погрешни схващания и страда все от много знания. Нещата са отначало далеч и после се свързват.

Фиг. 1

Един художник, като почне да рисува, най-първо дава скица. Когато линията е права, това показва, че центърът е много далече, голям е кръгът. А пък когато линията е крива, това показва, че центърът е близо и тази идея е близка, постижима. При правите линии идеята е по-далечна и постижима в по-далечното бъдеще. Който търси правото, той е в далечното бъдеще. На един човек откъде ще му дойде щастието, от ляво или от дясно – от сърцето или от ума, или от волята – не се знае, но от три места може да дойде щастието. От ума му, от сърцето му или от волята му.

Смирението не е качество на чувствата, а на ума. Само човек, който мисли, може да бъде смирен. Човек най-първо има известни постъпки, които произтичат от ума, после от чувствата и после от постъпките. А има неща, които произтичат от чувството на човека, при което човек не мисли. В тебе се заражда моментално едно желание и тогава чувството взема надмощие. Виждаш един човек и го обичаш, без да ти е направил нещо. Някога трябва да има защо да го обичаш, а пък някога го обичаш, без да ти е направил нещо.

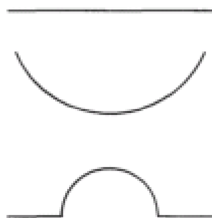

Фиг. 2

Правите линии са на мисълта, кривите линии са на чувствата, а смесените са на волята. Ако в човека преобладават правите линии и е нещастен, то нещастието му иде от правите линии. Ако в него преобладават кривите линии и е нещастен, това значи, че има много влага. Ако пък при смесените линии е нещастен, това произтича от недоброто съчетание на правите и кривите линии. Казват: човек трябва да бъде добър. Доброто е цяло число. То е семето, което трябва да се посее. И трябва да извадим качествата, които са скрити вътре в доброто. В едно дете не трябва да се внася нищо, но трябва да се тури в условия, за да се прояви вложеното в него. Страданието, това е малкото пръст, която трябва да се тури при семето, за да може семето чрез светлината, топлината и влагата да прояви това, което Бог е вложил в него.

Човек трябва да се тури в благоприятни условия, за да прояви това, което е вложено в него. В това седи възпитанието. Например едно дете е музикално. То трябва да се тури само при нужните условия, за да прояви своята музикалност. И когато ученикът е доволен от учителя си, значи има връзка. Тогава детето може да прогресира. Щом няма връзка, детето не може да прогресира. Ако ти не обичаш слънцето и земята, ти не може да прогресираш. Не само земята трябва да обичаш, но и слънцето. Земята е твоята майка, а слънцето фигуративно означава бащата. Но ти още не си намерил Баща си. Земята ни най-малко не е майка ти и слънцето нищо не знае за тебе.

У религиозните хора опасността е следната. Понеже те имат най-високи чувства, качват се на най-високите върхове на своите чувства, и понеже виждат отдалече, мислят, че всичко знаят. Това, което виждаш, то не е знание. Ти виждаш само възможностите. Ти трябва да слезеш при тях. Запомнете закона на помагането. Ти никому не

може да помагаш, ако не го обичаш. Казваш, че обичаш някого, но имаш съвсем користолюбива цел. Аз помагам на някого и той ме възнаграждава изобилно. Това е привидно като че го обичам. Или ти се подчиняваш на някого, който е силен, но това е от страх. Или ти знаеш, че някой е умен и ти му се подчиниш. И това е умното, което можеш да направиш.

Най-напред човек трябва да научи, че могъществото му стои в поправката на неговите погрешки. Могъществото на човека е в това, да поправи веднага своите погрешки. Там се познава силата на човека. Който не може да поправи своите погрешки, той не е силен човек. Господ е могъщ. Той е направил света. Земята е била неустроена и пуста и Бог е направил това, което сега виждаме, и това, за което хабер нямаме. Сега в нас всичко е неустроено, разхвърляно, каша, тъмница. Затова ние трябва да започнем да работим. За нещо се сърдиш някой път, десет години не може да ти мине, и казваш: „Обиди ме той. Как така ме обиди.“ Не, да не се обиждате, но като сте се обидили, после да станете приятели.

Това, което се мъчи в нас, не сме ние. Големите предпотопни животни имаха съзнание, че са грамадни, но после загинаха. И ти имаш такива грамадни идеи и мислиш, че ще оправиш света. Ти работиш по един път, който не е Божествен. Някой човек е турен в лоши условия, за да се събудят дарбите му, а пък ти му даваш пари и с това ще махнеш пръстта, която е на семето. Както ние искаме да поправим света, повече го разваляме, отколкото да го поправим. Ти казваш: „Аз никого не слушам.“ Тези, които са повече живели, повече знаят и трябва да ги слушаш. Човек е разложен в природата на своите части и като се изучава природата, изучава се човекът. Човек още няма ясна представа за себе си, той не вижда себе си, той още не знае какъв е образът му. Това, което е в него, то е сега още привидно негова форма.

Един човек може да го познаеш само когато го обичаш. Без да го обичаш, не може да го познаеш. Външните условия и вътрешната деятелност слагат известен отпечатък върху човека. Като погледнеш свещениците, имат си те известен отпечатък. Дипломатите и търговците – също. Като погледнеш един човек, може да го познаеш дали е инженер, архитект, свещеник, търговец и прочее.

Но зад всички форми стои нещо велико. Христос е казал нещо, но зад всички Негови думи стои нещо велико, което трябва да се разбира. Например Той говори за кротост, за Царството Божие и прочее, но всичко това трябва да се разбере, трябва да се влезе във вътрешния смисъл на нещата. Любовта и мъдростта са неща неразбрани. Ние мислим, че разбираме какво нещо е любовта. Нито любовта разбираме, нито мъдростта. Има безброй неща, които трябва да се знаят. Трябва да знаеш и тяхната връзка, как да я направиш. Професорът не може да учи заради тебе. Той ще ти предава, но ти ще учиш, ти ще работиш. Реалността ще я облечеш в най-простата си форма, ти ще се облечеш в най-простата си дреха и после ще се облечеш в най-хубавата си дреха.

Като дойде съвършеният човек, той ще бъде готов да разбере съвършените форми. Ако дойде някой по-учен от тебе, ти може би няма да се радваш, ще ти стане мъчно. Това е неразбиране. Хората се залъгват по два начина: на едни действат отвън хубавите форми, а на други действа това, което отвън не е толкова хубаво, но вътре е ценно.

„Отче наш“

Двадесет и трета лекция на Общия окултен клас 6 март 1935 г., сряда, 5 часа, София – Изгрев

НАЙ-ДОБРИЯТ ПЛОД

„Добрата молитва“

В Евангелието се казва: „Бог е Дух и които Му се кланят, с Дух и истина ще Му се кланят.“

Този стих е лесен, но не е разбран, мъчен е за приложение.

После, казано е: „Път, истина и живот.“

Пътят е нещо понятно, но за истината е вече друго. Хората казват: „Кажи ми ти истината“ – значи така, както я знаеш. Кажи ми ти истината, тази работа ти ли я свърши, или не. Може да е добра или лоша работата. Да кажеш истината – хората разбират да кажеш доброто или лошото. В дадения случай, каквото си направил, да кажеш – това хората считат за истина. И живота на земята хората го разбират така: ако нямаш здраве, ако не си здрав, ако имаш много несгоди, казват: Лош е животът. Често свързваме външните условия на живота със самия живот, и като ги няма, казваме, че животът е лош.

Има една голяма опасност. Мъчно е да учиш една стара баба на осемдесет и пет години да пее. Ти на всичко можеш да я научиш, но да избиеш от главата ѝ осемдесет и петте години, това е мъчно. Тя ще каже: „Аз на осемдесет и пет години да ходя да пея с децата!“ И аз досега не съм виждал в певчески хор осемдесет и пет годишна баба. Сега аз привеждам това като един отделен факт.

Много работи може да са ясни на един човек, но да не може да ги приложи. В една реч, каквато и да е, човек трябва да бъде крайно внимателен да не си оцапа езика. Най-мъчното изкуство в света е да не се оцапа езикът. По-мъчна работа от тази не съм срещал на земята. Всичко друго можеш да направиш, но дойде ли до това да не си

оцапаш езика, не може. Някой път знаеш нещо за някого, отгоре нещо те бута и ти казва: „Мълчи!“ Нещо друго ти казва: „Кажи, нека знаят хората.“ И после, като го кажеш, ще започнеш да се извиняваш вътре в себе си. После ще питаш някого: „Направих ли грях, като го казах?“ Ще ходиш да питаш дали си направил грях. Това е цял един процес. Така е у всички хора. Кога са го учили това нещо, не се знае. Дълга история има.

Във всички окултни школи Учителите, които са идвали, все са имали разни системи, за да отучат учениците от разните навици. Например да се отучиш от навика, като се молиш, да не се почесваш. Не е грях, в реда на нещата е, всички се чешат, но щом стане човек ученик и иска да се дисциплинира в живота, той трябва да стане господар на всички тези външни влияния. Боли те кракът нещо. Представи си, че всичките ти работи са уредени, но един ден пропаднеш, нещо сбъркаш – или къщата ти вземат, или баща ти умре. Важното е, каквото и да ти се случи, да бъдеш спокоен.

Разправя ми една млада сестра, която отива да пее при учителката си. Пеят една песен. На едно място песента е сериозна, а пък тя на това място пее засмяна. Учителката ѝ казва: „Сериозна работа е, не трябва да се смееш. Песента е такава, а пък ти като че на сватба отиваш, ухилила се.“ Какво ще кажете сега? Това се случва с мнозина. Идва един при мен и ми казва: „Представете си, пукнали му главата.“ И се смее. При това религиозен човек е. Хубаво. Тогава, ако се смееш, че му пукнали главата, то след като му превържат главата, пак ли ще се смееш? А след като оздравее главата му, какво ще направиш?

Сега при какви условия човек може да се засмее. Като пукнат главата на някой човек, можеш да се засмееш. Когато главата е направена от тиква и се пукне, можеш да се засмееш, но когато пукнат същинската глава на човека и му излезе мозъкът навън, ни

най-малко не бива да се смееш. Ако си учен и добър човек, ще станеш сериозен.

Та в живота има неща, които за вас са неестествени. Ние сме сериозни само при нашите болести, относно това, което ни засяга, а пък щом засегне другите хора, ние не можем да влезем в тяхното положение.

Сега това не го вземайте в частност. Аз вземам този факт, за да се види колко е мъчно някой път човек да се дисциплинира. В какво седи причината един ангел, като дойде от небето между хората, да живее само десетина години? Той може да пропадне, така както един човек може да пропадне, ако не владее ума си. Ако не владее сърцето си, пак може да пропадне, и ако не владее постъпките си, пак може да пропадне.

Има нещо в природата, което не се дели. И голямото не се дели, и малкото не се дели. А има нещо в природата, което се дели. То нито е голямо, нито е малко. То е многото и малкото. *(Тук терминът „малко" се употребява в първия случай в смисъл на дребно, а във втория случай в смисъл на „малко количество".)* И малкото се дели, и многото се дели. Това малкото, като влезе в многото, дели го. И понеже е много, дели го на големи късове. И малкото, като влезе в малкото, което се дели, дели го на малки късове. По някой път вие можете да влезете в голямо стълкновение със себе си. Вие искате да разделите нещо в себе си, а то е неделимо. Цял живот да се мъчите, няма да можете и една прашинка от него да отделите. А пък има нещо в живота, което се дели, и ако искате то да остане през целия ви живот неделимо, то всичката ви работа ще остане напразно.

Например много е мъчно през целия си живот да не кажете нито една лоша дума. То е делимо. И най-големите светии го правят. Някой път и светията се изпусне и каже нещо. Защото да кажеш нещо лошо, това нещо е от делимото, но гледайте, като го делите, да не е

поне на големи късове, но на малки. Все ще направите една грешка, не можете да не я направите, то е немислимо, но гледайте да направите от малките, а не от големите. Всичката философия е в това. Като направите една грешка, да направите една малка грешка, а не голяма. До приложение на закона като дойде, то е една дълбока философия.

Понеже съществува злото, то по възможност гледайте да направите най-малката грешка и най-малкото зло. Понеже все ще направите зло, гледайте поне да е най-малкото. Не може ли някой път да не направите най-малкото зло? Все ще го направите, понеже злото съществува. Щом дойдете до доброто, тогава гледайте да направите най-голямото добро. Там не туряйте същия закон. Правите ли зло, турете най-малкото зло, понеже невъзможно е да избегнете грешката. Грешката, това е сянката на злото. Щом аз турям сянката на едно лице, то лицето ще изпъкне. Щом турите сянката на един нос, то носът ще изпъкне. Ако няма сенки, носът не може да изпъкне. Без сенки нещата не могат да изпъкнат.

Сега друго, вие си задавате въпроса: Без зло в света не може ли? Аз ви питам тогава, защо задавате този въпрос. Задава се въпрос: „Без смърт не може ли?“ Питам, защо задавате този въпрос? Смъртта е резултат на една постъпка. Животът така, както го разбираме, и той е резултат. Да умреш, това е резултат, но дали да умреш, зависи от тебе. А за да живееш, не зависи от тебе, тоест не си ти, който ще си дадеш живот, друг трябва да ти даде живот, той не зависи от тебе. Защото не можеш да допуснеш, че в тебе има вълнение да имаш живот, преди да се е проявил животът. Преди да се е проявил животът, ти не можеш да искаш живот. Можеш, след като имаш живот, да искаш да имаш повече живот. Животът ти е даден, защото излиза от Бог. Ти казваш: „Искам повече живот.“ Всъщност ти не можеш да искаш и повече живот. Това е неразбиране на живота. Животът е

нещо неделимо. Той не може да бъде повече или по-малко. Ние го считаме така, но ние го считаме като онзи живот на многото и малкото. Но то е вече материя, свързано е с известни изгоди и условия. Например казваме: „Той има изобилен живот, по-добър живот.“ Това са наши понятия. Животът е неделим. Но в този живот сега ти можеш да станеш причина да изгубиш живота си, да изгубиш условията на живота, не самия живот, но условията, при които животът може да се прояви.

Например да имаш желание да те обичат, нали така, това е един вътрешен стремеж. Но защо искаш да те обичат? Това е една потребност, една необходимост в живота. Ти искаш да имаш по-голям прозорец. – Защо? – През него влиза повече светлина. Не че прозорецът създава светлината. Светлината отвън си съществува, а големият прозорец ти дава възможност да влиза повече светлина за тебе. А който не разбира, може да мисли, че прозорецът изпуска повече светлина. Не, прозорецът не изпуска светлина, не създава светлината, но през него тя минава. Лампата свети, дава светлина, но светлината не се образува от нея. Светлината си съществува и се проявява чрез тази лампа.

Сега, знаете ли на какво прилича това мое разсъждение, което аз сам не одобрявам? Идва някой и ми разправя подробно за един факт, който с четири думи може да се изложи и ще се разбере. Иван или Драган вчера се е поминал, заминал за другия свят. Това е факт, а той ще ми разправя най-подробно как е боледувал или се е мъчил и тъй нататък. Мен фактът ми трябва, че Иван е заминал за другия свят. Е, на добър път. А той ще седне да ми разправя как боледувал, че пари нямал, че деца имал и прочее. Цяла история. Като ми разправи историята, аз казвам: „Какво може да му се помогне на Иван? Умрял – умрял!“ Той казва, че жена му плакала. Не може да му се помогне? И деца имал. Не може да му се помогне. Пари имал. Не може да му се

помогне. И да искам, не мога вече, заминал е вече човекът. „Да отидеш на телеграфа и да му телеграфираш да се върне."

Сега ще ви приведа един анекдот. Някой може да се обиди, но ще ме извините. Които засегне, да ме извинят. И този анекдот обяснява най-тънката политика на света. По-тънка политика от нея няма. И който я знае, тя е хас[40]. По-висока политика от нея няма.

Оженил се някой за някоя много видна мома от богато семейство. И тя добра, и той добър. Родили им се две деца. Обаче на тази жена ѝ дошло наум за Великден да иска много скъпа рокля. Мъжът ѝ казал: „Миличка, нямам пари. Ще влезем в дългове. Ще ни продадат и къщата." „Не, тази рокля ми трябва. Без нея ще стане най-голямото нещастие." „Разбери, за някой друг Великден да е тази рокля, не за този." „Не, за този Великден искам да се облека." Той не се съгласил и тя припаднала. Като припаднала, умира, пулсът ѝ спира вече. Протичат му сълзи и той казва: „Е, човещина. За една дреха си уморих жената. Ами тези деца кой ще ги гледа?" Започва да плаче и казва на себе си: „Трябваше да мислиш. Тези деца сега кой ще ги гледа?" Отива при нея и казва: „Моля ти се, дрехи ще купя, всичко ще купя, само се съживи. Кой ще гледа децата?" И пипа пулса ѝ. Най-после тя въздъхва и казва: „Ще се върна." Това е политика. Тя прави голяма жертва, че се връща от другия свят, от Баща си. И той казва: „За една дреха, за един фустан би ли трябвало да уморя жена си? Ще купя, нищо повече." Че много пари струва, че къщата щяла да се продава, няма нищо.

Сега – ние можем да се смеем на тези състояния, на тези приказки, но в нас има често такива състояния. Някои работи като не се случат както искаме, ние припадаме, отиваме в другия свят и казваме: „Не се живее вече!" Та трябва какви ли не обещания, докато човек се свести от противоречията, в които попада.

---

[40] хас (тур.) – чист, истински

Та все таки трябва да кажеш: „Миличка, каквато рокля искаш, ще взема, само върни се, че децата кой ще ги гледа.“ Тя ще каже: „Ще се върна.“ Аз съм малко доволен, че можах да го кажа така, че не се обидихте. Аз дълго време мислих как да го кажа, така да го кажа, че да няма обидени – нито едната, нито другата страна, че да излезе малко гладко. Защото са много хапливи тези работи.

Това е политика. „Ако не се облека с такава рокля, ще стане нещо“ – предупреждава жената, а пък той е материалист, не вижда, че ще стане нещо, и мисли, че може да се отложи. Има някои работи, които не трябва да се отлагат. В дадения случай имаш да играеш две роли: ти ще играеш или ролята на възлюбения, или тази на възлюбената. Как трябва да постъпиш в дадения случай? Умният човек не трябва да чака, но преди тя да е поискала роклята, трябва да я даде, за да няма припадък. Преди тя да каже, той да усети, пет-шест месеца по-рано, и да донесе роклята. И тя да каже: „Колко умен е той! Прочел моите мисли.“ А пък като не знаят хората да четат мислите, тя ще отиде на другия свят, и той после трябва да хване главичката ѝ и да каже: „Миличка, върни се.“ Това е най-хубавото помилване, от сърце. И казва той: „Колко беше добра, колко хубаво ми готвеше, гледаше децата. А пък сега, като умре, какво ще се прави.“

И на вас казвам: гледайте да не припадне вашата невеста. И после, когато вашата невеста иска рокля, не ѝ отказвайте, че после да не се молите да се върне. Понеже там идва изкушението – тя като се върне. Аз не казвам, че тя се е преструвала. Не, тя е припаднала наистина, но после идва най-тънката дипломация. И тя ще каже: „То имало лесен начин за тази работа“ И ще започне по-майсторски да го прави втори път, после – трети път. Ще се усъвършенства в тези припадъци и ще викаш лекари за консулт. И от един припадък ще се образува един навик, и лекарите ще кажат: „Пулсът е неправилен.

Нервната система на жена ти е съвсем разстроена.“ Че лекарства, церове, наставления, които могат да ти дадат.

Изводът, който правя е този: винаги трябва да се пазим от един навик, който може да ни увлече в едно изкушение. Например следния навик – нещо си чул, но не си го проверил. От съседа си го чул и го разпространяваш, и казваш: „Аз чух това и това.“ И от това разпространение, от тази вестникарска новина няма нищо вярно.

В света има две влияния: влияние на силния, но добър човек и влияние на силния лош човек. Някой път може един добър, но слаб човек да е под влиянието на един силен човек, чиято мисъл е лоша. Този човек е положителен. Аз вземам тук понятието „лош човек“ в най-обикновен смисъл. Някой път се случва човек да говори или постъпва, без да обмисля – не мисли за последствията от това, което ще каже, много повърхностно мисли, без избор на думите. Този човек не е лош, но не мисли добре.

Вземете съвременната дипломация – много внимателни са дипломатите. Думите им са крайно избрани, понеже всяка дума може да се изтълкува криво. И онзи дипломат ще говори за посторонни работи. Той никога не говори върху предмета, който има скрит в ума си, а говори за обикновени работи и то много изящно. Дипломатите имат изящен език. Всичките им думи са изящни. Някои може да не одобряват този език, но той е един отличен език. После, дипломатите са облечени добре, държат се много добре и са много учтиви. Всичко може да търпят, спокойни са. Няма да забележите ни най-малка промяна у тях. Ще вземат дрехата ви и ще ви държат да се облечете. И след като си заминете, ще кажат в себе си: „Намазахме колата!“ Това никой не го знае, не се изнася това отвън. И са доволни, че са скрили своята мисъл.

Питам, не е ли хубаво човек да скрие някой път своето негодуване? Неразположен е. Да скрие своята сиромашия. Как ще

скриете сиромашията си? Може ли? Може да скриете и богатството си. Да скриете богатството си, това хората са го научили. Те се представят облечени с по-скромни дрехи, за да помислят хората, че не са богати, че не разполагат със средства. Вие не знаете, че богатият, който е облечен просто, не е беден, и бедният, който не е облечен така просто, не знаете дали е беден. Кой е беден? Има и бедни, които нямат нищо, а пък има други бедни, които само казват, че са бедни.

Да определим нещата. В живота има неща, които не се крият. Не могат да се крият. Кое не се крие? Не се крие светлината, не се крие топлината, животът не се крие. Живота не може да го скриете, той винаги се проявява. И разумността не се крие. Любовта не се крие – тя се проявява веднага в лицето и в движенията. Любовта си има особени линии. Богатият по какво се познава? Човек, който е богат, който мисли, че има ливади, къщи, има една много права стойка. Той е прав: има на какво да упова, има самочувствие. Той върви право. А който е закъсал, мисли, че няма нищо, приведен е. Единият е много разширен, ходи свободно, а пък другият е малко сгърчен. И вие във вашите вярвания сте такива. Аз наблюдавам някой път, когато вярванията на хората са прави, те вървят като богати, а пък щом закъсат в своите вярвания, пак се прегърбват, клюмват.

Изкуството седи в това, да не прекъсваме съобщителните условия, при които животът се проявява. Вие сте здрави. Може да дойде мисъл в главата ви: Ще бъда ли винаги аз здрав? Или може да сте богат и да си кажете: Винаги ли мога да бъда богат? – Винаги можете да бъдете. Умният човек винаги може да бъде богат. – Ти сигурен ли си? – Щом сте умни, винаги можете да бъдете богати. Но щом стане нарушение във вашия ум и изгубите тази светла мисъл, тогава резултатите на богатството могат да се изменят. Тогава и добрият живот ще се измени, всичко ще се измени. Щом човек изгуби

онези закони, при които се регулира човешката мисъл, формите на живота вече се изменят.

Сега, пак идваме до двата закона: има неща в света, които не се изменят, и има неща в света, които се изменят. Следователно не се старайте да делите това, което е неделимо. То остава неделимо. И голямото и малкото не се делят. А пък това, което се дели, не се старайте да го правите неделимо. Което се дели, делете го, а пък което не се дели, оставете го неделимо, с него си служете. С това, което не се дели, можете да разделите това, което се дели. Неделимото дели делимото, несъбираемото образува събираемото. Това, което само по себе си не може да се събира, то събира нещата. Живият човек събира нещата, не умрелият. Значи животът събира. Животът може да събере умрелите, а умрелите хора не могат да съберат живите. Могат ли? Следователно смъртта е от делимите неща, а пък животът е от неделимите. Животът може да събере сто-двеста души и да им направи паметници. Умрелите хора никога не могат да направят паметници на живите. По какво се отличава животът? Животът може да направи паметник на смъртта, а смъртта не може да направи паметник на живота, защото животът няма нужда от никакви паметници.

Тогава питам: Паметник ли да имате в живота, или без паметник? Казвам, някой може да каже: „С паметник, разбира се.“ Аз пък казвам: Аз искам без паметник. Аз казвам на себе си: „Слушай, на тебе никакъв паметник не ти трябва. Ти, ако искаш паметници, колкото искаш можеш да направиш, но на теб, на човека, никакъв паметник не ти трябва.“

Каква е разликата между умрелия и живия човек? Има разлика. Животът може да направи паметник на смъртта, а смъртта не може да направи паметник на живота. Следователно животът спада към неделимите неща, а смъртта към делимите.

Не е лошо да умреш, защото, ако не умреш, няма да имаш паметник. Ако искаш паметник, постарай се да умреш и ще ти направят един паметник. В Съединените Щати правят един паметник цяла планина – един паметник на Вашингтон и на четири души други видни американци, имат грамадни образи, видими отдалече. Цяла планина я правят на голям паметник. Много работници работят там с машини. Американска работа. И казват, че този паметник струва толкова, колкото са стрували египетските пирамиди. Доста пари са дадени.

Ще кажете: „Защо харчат тези пари?“ Нека се харчат, да се създава работа на хората. Но това не е работа. Истинската работа си съществува. Не че нямате работа, но някой път си казвате: „Да си създадем работа.“ Природата ви е създала доста работа, накарала ви е например да ядете – уста ви е дала и зъби. Ядете и казвате: „Колко приятна работа.“ Може да кажете: „Не искам да работя.“ Но природата ви казва: „Само малко да посдъвчете, много малко. Само малко ядене.“ После ще дишате и ще издишате въздуха. *(Учителят диша дълбоко.)* И после нейна работа е пак тази, да мислите. Много лесна и приятна работа. Какво ви струва да си помислите? Мисълта е работене. Ще каже някой: „Помисли си сега за някой красив човек.“ Вече една опасност има. Вие казвате: „Ще си помисля, но тази красива мома съществува ли?“ Разбира се, че съществува. Щом мислите за нея, тя съществува, има я, щом не мислите, няма я. Е, може да си помислите и за една грозотия. Съществува ли? Съществува. Коя е грозната сега? За мене всяка мома, която умира, е грозна. Грозната мома, това е смъртта. Умрялата мома е грозната. А коя е красивата мома? Която живее.

Сега правя извод, който е много верен психологически. Всеки, който иска да бъде красив, непременно трябва да възприеме живота. Животът сам по себе си е красив, той дава най-хубавите форми. Ако

не се турят някакви препятствия на живота, той създава най-красивите форми. Един ангел е красив, светлина блика от него. От човека не блика това, понеже той няма такъв извор на живот.

Някой път искате да бъдете красиви, искате да се подмладите. Старостта за мене е признак на смъртта, а пък младостта е признак на живота. Вие искате живот – мислете за младостта. Но ще станете ли млад? Това е друг въпрос. Мислете за младостта. Защото ако не мислите за младостта, старостта сама по себе си ще дойде. За старостта няма какво да мислите. За младостта ще мислите. Инак ще дойде старостта и ще ви каже: „Добър ден.“ И ще се свърши въпросът.

Същият закон е и за доброто. Вие искате да бъдете добри. Не разправяйте на другите хора: „Аз искам да бъда добър.“ Но в себе си, като станете сутрин, не на глас, но вътре, тихо в себе си кажете: „Добър ще стана. Искам да бъда добър.“ Не в обикновената форма добър, защото вие сте добър вече. С проявяването на доброто, във вас ще започнат да се проявяват всички външни условия на живота. Не можете да го подобрите изведнъж. Не мислете, че животът може да се подобри изведнъж, физическият живот се подобрява постепенно. Според степента на това, което става вътре във вас, и толкова, доколкото искате да бъдете добър, ставате по-разположен и условията вече се изменят. Като бъде човек добър, той ще се избави от много нещастия. Малко ще боледува, няма да пада, няма да си чупи главата, няма да губи жена си, децата му няма да умират и приятелите му ще бъдат верни. Доброто носи всичко със себе си. А пък щом се разколебае човек в доброто, след него идват вече всичките неприятности. Изобщо законът за единичния живот е верен. В колективния живот има едно изключение, но то се дължи на индивидите.

Спорят двама души кое е добро и кое не е добро и дълго време въпросът седи неразрешен, какво нещо е доброто. Вземете доброто

така, както вие го разбирате. Аз разбирам доброто като един целокупен резултат. Доброто не седи в една постъпка. Доброто е един завършен резултат на един отличен живот. Най-добрият плод на живота, това е доброто. Аз за мене си така го мисля. Щом имате доброто, имате най-добрия плод, имате вече едно богатство, на което можете да разчитате.

Практически, щом станете сутринта, кажете в себе си: „Искам да бъда добър.“ Тази доброта не е за хората, но за самите вас, понеже ще бъдете повече разположен, ще имате повече мир. Ако имате някакъв талант, ще го развиете: ще пеете, ще свирите, ще работите. Ще забогатееете, като имате доброто вътре в себе си. Понеже това добро е резултат на добрия живот, подобряват се външните условия, а пък щом се подобрят външните условия, тогава няма да ходите да се молите на този и онзи да ви направят някаква услуга. Някой път е хубаво това. Вие изпадате някой път в една крайност. Не искам да падате в нея. Казвате: „Аз не искам да прося. Не искам никой да ми услужва.“ Че колко пъти една овца ти е услужвала? Колко пъти една ябълка ти е услужвала? Ако не искате никой да ви услужва, не късайте плода на ябълката, на овцата няма да вземате вълната и няма да издоявате кравата.

Ние мислим някой път, че сме самостоятелни. Не е така. Искайте оттам, откъдето тече млякото на любовта – от живота искайте. Не искайте от смъртта, а от живота. Това е право.

Някой казва: „Аз не искам от него.“ Да, право е, понеже смъртта е там, а от смъртта не се иска. Но минавате ли някой път оттам, където е животът, откъснете си. Когато човекът беше в рая, Господ му казва: „Не късай от това дърво, то е смъртта, а късай от всички други дървета.“ Казвате: „Защо да не откъсна?“ Може да откъснете, свободни сте, но от последствията не сте свободни. Късайте от това, което носи живот в себе си. Искай оттам, където тече животът. И край което

дърво минете, откъснете си по един плод, спрете се и благодарете на Бог, че ви е дал да откъснете. Минете покрай някой извор, налейте си една чаша вода и благодарете на Бог, че този извор е там. Като минете по един хубав път без всякакви препятствия, пак благодарете. През където и да минете, благодарете. Това е смисълът на живота, вътрешният смисъл. Така животът става по-сносен.

А пък вие откъснете един плод и кажете: „Не се знае утре как ще се чувствам, след като съм ял." Минавате някой път и казвате: „По-нататък не зная какъв ще бъде." В ума ви все лошото. Лошото, това е смъртта. Затова вие ще кажете: „Този път ще бъде като на зазоряване." Писанието казва: „Пътят на праведния е като на зазоряване." Като на зазоряване – най-напред тъмнина и после светлина.

Сега имате един добър пример, имате революцията в Гърция. Революционерите и правителството могат да се спогодят. Питам: По този начин, по който направиха революцията, какво спечелиха? Нищо. Някой път и ние така се разделяме, в нас става революция, но тази революция нищо не допринася. Това не е победа вече.

Не търси да побеждаваш себе си. Избягвай да побеждаваш себе си, защото който побеждава себе си, унищожава себе си. Някой казва: „Трябва да победим себе си." Чудна работа. Какво ще завладееш? Как е казано в старата философия на гърците? „Познай себе си." Казват: „Човек трябва да победи себе си." Трябва да направя превод на думите „познай себе си". Смъртта може ли да се познава? Познава се животът. Да познаеш себе си, това значи да познаеш пътищата на живота. Това е познание. Щом влезеш в този път на живота, той ще направи целия ти живот красив.

Сега колко неща трябва да се запомнят? Големите неща и малките неща, които са неделими. Може ли да бъде някой много голям? Многото означава събрани неща. Голямото винаги ще раздели

многото. Щом имате много, ще делите, ще давате. Многото е винаги делимо. Голямото във вас е щедростта, а малкото – търпението.

Следователно ще научите законите на две неща, които са неделими. Търпението отникъде няма да го изчоплите, няма да го придобиете, ами ще изучавате закона на търпението. Като дойде до развитие на търпението ще правите така: имате един малък къс от нещо и дойде някой човек, ще му откъснете малко и ще му дадете. Няма да го задоволите. Само няколко капки ще му дадете, колкото да се разхлади. Виждаме, че когато богатият беше на печене, не искаше много, но казваше: „Отче Аврааме, да дойде Лазар да накваси края на пръста си във вода и малко само да ми разхлади езика, защото съм на мъки в този пламък.“ Сега имаме факта, че Лазар не отиде. Защо не отиде Лазар? Защото богатият не беше щедър, а търпението при скържавите хора не отива. Всичко можете да направите, но да накарате търпението да отиде при скържав човек, не е възможно, изключение няма никакво. Търпението е винаги с щедрите хора, а при скържавите го няма. Някой път някой казва: „Дотегна ми да търпя.“ Търпението – това е в света по възможност най-малкото благо, което Бог може да ти даде. И Господ е търпелив. Някой път дойде някоя душа, която не знае как да се моли и бърбори на Господ, но носи Му един малък подарък. Сега Господ търпи, очаква го да принесе молитвата си. Той се изправи, чете молитвата си. Моли се, ще принесе дара си. Търпение има Господ. И после ще го благослови. Това е търпение. Значи Господ намира време за всички души бедни, на които никой не обръща внимание, намира време да чуе всяка душа какво казва, слуша и дава. На всяка душа Той знае какви са нейните нужди и дава от това, от което има нужда, понеже е щедър. Той е дълготърпелив и дава им малко от Своето търпение. И като ви даде Господ от Своето търпение, вие се връщате доволен от своята молитва.

Всички трябва да изслушваме малките нужди. Имам една малка нужда в себе си. Някой път имаш нужда да се помолиш. Дай на това чувство вътре в себе си проява. Някой път имаш чувство на милосърдие в себе си, искаш да направиш малко добро. Онзи „господар“ казва вътре: „Няма нужда!“ Не. Дай място на това малко чувство да се прояви. Дай му възможност. Това чувство иска да се прояви. Нека да се прояви. Някой път искаш да пееш, пее ти се, но казваш: „Не е време за пеене.“ Искаш някой път да се облечеш, но казваш: „Не е време за обличане.“ Има свой център в главата на човека това чувство за обличането. Някои хора имат вкус към красивото, към краските. Те много обичат да се обличат. Ще видиш, че някой път са с червена рокля, после със зелена, със синя и прочее. Остави този човек да се прояви това чувство в него. Днес с червена дреха – с червена. Утре със зелена – със зелена. Със синя – със синя. „Ама за това пари трябват.“ И парите ще дойдат.

Дай ход на всички добрини, които Бог е турил в теб, в каквато и да е форма. За най-малките неща не бъди скържав, бъди щедър.

Аз привеждам сега закона вътре. Не само отвън, но и отвътре да бъдем облечени. Да бъдем облечени в дрехата на Любовта, да бъдем облечени в дрехата на знанието, да бъдем облечени в дрехата на истината, да бъдем облечени в дрехата на свободата. С колкото искаш дрехи се облечи. С всичките дрехи, които ти дойдат наум, може да се облечеш, но да отговарят тези дрехи на вътрешното ти състояние. Само не си туряй черни попски дрехи. Черното, това е символ на смъртта.

Аз сега говоря не за външния живот, а за вътрешния – отвътре какъв трябва да бъдеш. Какъв отвън, това е друг въпрос. Отвън ще си правиш така, както си знаеш. Някой път казвате: „Учителят казва да се обличаме с бели дрехи.“ Бялото е отвътре.

Хайде да изпеем сега една песен. Олге, я кажи коя песен да изпеем. Коя песен ще изпеете? Когато си между учените, за да минеш за учен, изпей им „Аин фаси“.

Онези от вас, които можете, напишете една песен от три куплета. Турете думи такива – така да е направена песента, че думите да няма нужда да се менят, всяка една дума да има само едно значение.

Коя песен да изпеем? Сега има състезание между вас кой да излезе да пее.

Избрали дванайсет красиви моми да посрещнат един княз в Европа. Там трябвало да гласуват, та една от тях да му поднесе букет. Като гласували, намерили дванайсет бюлетинки. Всяка една гласувала за себе си.

Нашите песни са доста претенциозни.

Една песен от Рила да изпеем.

„Весел ти бъди“

„Отче наш“

Двадесет и четвърта лекция на Общия окултен клас 13-ти март, 1935 г., сряда, 5.00 часа, София – Изгрев

ТРИТЕ ПРАВИЛА. ПЪТ ЗА ОСВОБОЖДЕНИЕ.

„Отче наш“

Имате ли някоя тема зададена? *(Не.)*

Чели сте много пъти свещената книга, Библията. Чели сте пророк Йеремия, но не сте се спирали на въпроса, какъв характер има той, при какви лоши условия е живял, какво самообладание трябва да има човек.

Ще прочета трийсет и осма глава от Йеремия. Каква смелост трябва да има човек като пророк. Ще започна от втория стих. *(При прочитането на шестия стих Учителят каза:)*

Някой път вие искате да ви е всичко наред. *(Прочете се главата до края.)*

Йеремия е предсказал много по-лоши неща, отколкото Седекия е предполагал. Седекия е искал да избяга, но го настигат, хващат го, избиват всичките му синове пред него, после и самия него измъчват. Ще кажете: „Защо?“ Защото всички те са живели един порочен живот. Например един от юдейските царе, предшественик на Седекия, когато му са чели свитък с думите, които Господ е говорил на Йеремия, той е казал: „Дайте свитъка.“ Вземал и нарязвал на парчета по два-три свитъка и ги хвърлял в огъня. После пак му прочетат други два-три свитъка и пак ги хвърли в огъня и прочее. И най-после какво добива човек, като се противи на Словото Божие?

Някой път гледам, вие си имате за себе си едно високо мнение. Мнението, високото мнение на човека, седи в изпълнението на волята Божия. Човек, който изпълнява волята Божия, седи високо, а който не я изпълнява, седи съвършено долу.

Аз ще ви кажа. Аз имам едно правило и не зная дали да ви го кажа, или не. За себе си имам едно правило. Ще го кажа на ония, които имат уши:

Да служи човек на Духа, да се учи от любовта и да изпълнява волята Божия.

Не да слуша Духа, но да служи на Духа, на Божия Дух.

Някой може да пита: „Какво нещо е служене?“ Най-лесната работа. Като се ожени, една млада невеста какво прави на мъжа си? Служи му. Ще му готви, ще измаже къщата, ще пере и прочее. Служи му. Ако не иска да служи, той ще я изпъди от къщи и ще каже: „Аз искам жена, която да ми служи. Не искам една господарка, която цял ден да си маха краката.“ Вие някой път искате да седите в Дома Господен само тъй. Като не иска да служи, човек ще дойде, ще слуша само Словото. Той се облича най-модерно, туря си ръкавици и като му се случи едно малко нещастие, ще каже: „Защо Господ допусна това?“

Човек трябва да знае три неща. Да служи на Божия Дух, това е разумното. Да се учи от Божията любов, която ще го облагороди. Ако се учи от Божията любов, сърцето му ще се облагороди. Вие не може да облагородите сърцето си, ако не се учите от любовта.

На Духа се служи. Служенето е за ума. Учението е за сърцето. Ти искаш да облагородиш сърцето си. Не можеш да го облагородиш, ако не се учиш, защото учението е за сърцето. А изпълнението волята Божия е за волята, за човешката воля.

Когато някой път казвам, че трябва да се учите, аз подразбирам да се учите само от любовта. Човек, който не обича, той на нищо не може да се учи. И човек, който не слуша, никога не може да служи. Може да служи само онзи, който не е глух. Служенето е за онзи, който слуша. А пък учението е за сърцето. Изпълнението волята

Божия е за човешката воля. Така се укрепява човек. Така се укрепява човешкото естество.

Сега има нещо в човека, което се противи на волята Божия и вие го считате, че това сте вие. Искате някой път да направите нещо, но нещо ви казва: „Не.“ Събудите се сутринта рано, зимно време, двайсет градуса студ. Стаята ви не е отоплена. Нещо ви казва: „Стани да се помолиш.“ Но вие си казвате: „Студено е, ще се простудя. Може и в леглото, и под юргана мога да се помоля.“

Можете и под юргана да се помолите, никакъв грях не е това, но като не ставате, а седите в леглото и се молите, заспивате, и свършва се въпросът. Станете после сутринта неразположени духом. Питам тогаз: от двайсет градуса студ трябва ли да се уплаши човек? Можете да направите един опит. Когато почне тялото ви да изстива, когато почнат краката ви да треперят, това показва, че имате малко влага в тялото си, това показва, че вашето сърце е изсъхнало и вследствие на това е така студено. И всякога се е забелязвало: когато хората стават лоши, студени, егоисти, то времето винаги се разваля и става студено. Щом хората почнат да стават малко по-добри, времето започва да става топло. Топлото време е за добрите хора на сърцето, а студеното време е, когато хората почнат да стават лоши. И ако във вас стане студено, значи противоположните сили на коравосърдечието взимат във вас надмощие. Ти още не си ги надмогнал. Поданиците във вашето царство започват да стават лоши, започват да живеят малко безразборно, трябва да дойде пророк Йеремия да ги стресне, за да не станат лоши.

Защото някой път ще дойде нещо в човека. Човек трябва да изучава себе си. Някой път ти се усъмниш. Да кажем, че се усъмниш. Ти си един сиромах и нямаш нито пет пари в касата си, ще се усъмниш ли в някого, ако дойде? Да кажем, че си осиромашал богаташ. Касата ти е празна. Ако дойде приятелят ти и ти каже:

„Обраха ти касата“, ти ще се поусмихнеш и ще кажеш: „Мен никой не може да ме обере.“ Тоя човек не могат да го изкушават. Но ако той е забогатял и му кажат, че са бръкнали и са взели от касата, той веднага ще повярва.

Сега има един вид разсъждение в света: многото философия някой път е вредно. Всяко нещо си има своите правила. *(Учителят рисува на черната дъска следното:)*

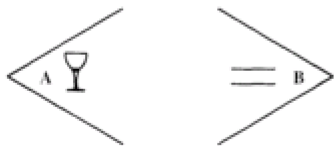

Фиг. 1

Това са две правила. Аз ги наричам формула А и формула В. Това е въпрос за разрешение. А е формулата на чашата, а пък В е формулата на успоредните линии на цевта.

Вие се намирате при един извор, и целия ден взимате вода от извора с чашата и преливате, наливате. Наливате в тая чаша. Искате да си послужите с тоя извор, но отмалява ръката ви. Целия ден като правите така, то чашата ще престане вече да работи в ръката ти и някой трябва да дойде да те замести. При А ти искаш да работиш с чашата, но ще се умориш.

Второто правило е: имаш една цев. Ти веднага туряш тая цев, направиш един чучур и водата тръгва, започва да тече и ти се освобождаваш вече.

Казвам, по някой път искате да поправите вашия живот с чашата. Хубаво е поправката с чашите: една чаша, втора чаша, трета чаша и прочее. Казваш: „Да изправя една погрешка.“ После втора, трета и прочее, но тия погрешки нямат край. И най-после заспиш и

свърши се. А второто правило е: ще туриш тия успоредни линии – цевта, и ще тече водата. Изворът сам трябва да тече.

Но за да тече изворът, човек трябва да мисли.

Този случай, при А, е въпрос на хората, които не искат много да работят, които си казват: „Кой ще му мисли надълго и нашироко. Кой ще му прави сега чешма. Да работя чешма? С чаша ще греба, то е по-лесно. А пък който иска да прави чешма, нека да дойде да си я прави."

Но всеки, който иска да се справя с въпросите на живота, непременно трябва да има един извор. А пък изворът, това е човешкият ум.

Сега, ако си служите с първото правило на А, при мъчнотиите, като ти отмалее ръката, ти ще седиш два-три деня и ще почнеш да мислиш как да стане тая работа. И който има ум, ще му дойде на ума второто правило: ще направи чешма, и тя ще върши неговата работа, а той ще бъде свободен.

Сега първото правило за сърцето: вие искате да ядете, да пиете. Ядат ви се круши, ябълки, сливи. Аз съм наблюдавал какъв е характерът на българина в някои места във Варненско. Него го мързи да си сади в двора си. Няма нито едно дърво. Боб и други такива работи има, но не сади сливи, ябълки и прочее. Даже и отвън да има круши, секат ги. Турците си имат градини. Ония ще ходят лятно време да искат от турците сливи, круши, ябълки. Ако някой сади в двора някоя круша, и другите видят, че е хубава, ще ходят да крадат, но на никого не му иде наум да сади круши. Някоя круша е дала много плод и ако не му даваш от тая круша, той вечерно време ще дойде с брадва и ще я отсече. И когато аз правех своите изследвания, дадох им съвет. Казват ми: „Какво да правим?" Казах им: „Насаждайте. Най-великото нещо е това. Като насадиш, това е късмет. Като посадиш три ябълки, три сливи, три круши, късметът ти ще тръгне. Жена ти и децата ти няма да боледуват." „Така ли?", казват.

Сега, като мине някой по тия места, ще види, че са насадили вече плодни дървета. Това е вече за сърцето.

Сега много пъти, ако имате пари, ще отидете да си купите. Това е чашата. А пък ако нямате пари, не ще можете да си купите. А ако имаш насадени три-четири круши – тече изворът, ще отидеш да си откъснеш. Ако нямаш насадени, ще мислиш, че Господ не ти даде пари. Казваш си: „Ако беше ми дал пари, щях да отида да си купя." А иначе ще си имаш в двора четири-пет дървета – круши, ябълки и Господ винаги ще те благослови. И ще тече тогава изворът. Всички вие казвате, да си имате парици. Чашата. Хубаво. Но като нямате парици, казвам: насаждайте дървета. Не само това, но и хората ще дойдат при вас и ще купуват. И ако имате повече, отколкото можете да изяждате, излишъка ще продавате и ще имате пари. А другояче вие ще купувате.

Някой път вие казвате: „Да бъде човек добър." Това е по отношение на неговото сърце. Доброто и злото, това са два процеса. Единият процес, на злото, се занимава с гъстата материя. Това е голяма гъстота и трябва да бъде човек много умен, за да се справи с него. А пък доброто се занимава с по-фините работи. Един грънчар, който прави глинени съдове, той трябва да изучава почвата, трябва да знае как се правят стомни, трябва да му стига умът колко време трябва да ги пече и как.

Мислите ли, че да се образува в човека едно хубаво желание е лесна работа? Ти, щом искаш да имаш една хубава круша, ще я разкопаваш, ще я поливаш, ще се грижиш за нея дълго време. Дълго време трябва да работи човек върху себе си, за да си създаде едно хубаво желание. Материалите ще ги имаш там, но за създаването на формата в тебе, на едно добро желание в тебе, ти трябва да работиш дълго време. Казваш: „Да имам едно добро желание. *Ако не си грънчар, тогава ще отидеш да си купиш гърне. Но счупи се това гърне. Значи*

желанието ти може да се счупи. Ако имаш пари, пак ще си купиш. Но ако сам си грънчар и сам си правиш гърнета, ще си направиш едно гърне, една стомна, която и след много години да не се счупи. Сегашните желания са много крехки. Като падне – счупва се. И ако имаш пари, купуваш, но ако нямаш, ще отидеш да вземеш на заем от някого. Но по възможност човек сам трябва да работи.

Говори се за създаването на характер. За създаването на характера човек трябва да познава себе си. Сегашните философи от две хиляди и петстотин години още не познават човека. Те казват, че човек има ум, чувство и воля и мислят, че всичко разрешават. А пък това нищо не разрешава. Например има у човека воля, но тоя човек е забравлив. Кажи му нещо, и след известно време той е забравил. Не му стига умът, забравя. Тоя човек има воля, но питайте го за музика, и той няма никакво желание да я учи. Казвам му: „Нали имаш воля, пей." Той казва: „Не ми се пее." „Е, де ти е волята?" Някой не знае да смята. Той не знае, че музиката има си своето място, свой център. Ако е развит тоя център на музиката, то волята може да работи. Ако центърът на смятането не е развит, волята не работи, не можеш да смяташ.

Аз гледам религиозните хора. Казва ми един: „Аз четох нещо хубаво, но забравих." Забравил си го, понеже центърът ти на паметта не е развит. Ти казваш: „Много хубаво беше." „Много хубаво било, но си го забравил." Казва ми той: „Не може ли да го вътлпи Духът в мен?" Духът ще работи, но ти нямаш развита памет. Щом ти не можеш да помниш, то твоето сърце има влияние върху ума ти и умът ти не се занимава с работи, които трябват, а с работи, които не ти трябват. И всякога разсеяността на човека зависи от неговите чувства. Щом човек има много желания, то неговата памет отслабва. Щом има едно желание, то неговата памет е силна. Изхвърли многото желания и остави само едно желание. Представи си, че имаш желание да

угодиш на сто души хора, а пък те са разни характери. Питам, ще станеш ли ти паметлив, ако искаш да им угодиш? Представете си, че аз искам да преподавам музика и се смущавам от това, дали децата се интересуват, дали ще ме разберат криво, или не. Но представете си, че не се смущавам от това, дали право ще ме разберат, или криво ще ме разберат. Аз си преподавам музиката и нищо повече.

Някои от вас можете да кажете, че разбирате и че знаете да пеете. Знаете да пеете заучените песни, но колцина от вас знаете да пеете една нова песен?

Колко линии имате в музиката? *(Пет.)* Сега. турят още две линии под „ре“. Какво става? *(Получава се долно „сол“.)* Над петата линия отгоре турят линии. Тогаз какво става? *(Получава се горно „до“.)* Ние сега се отклоняваме. Музиката си има свои правила. Ти не можеш да пееш, ако не знаеш правилата на музиката. Трябва да имаш откъде да започнеш. Трябва да имаш един основен тон, от който да започнеш и тогаз всичките други тонове се нареждат относително първия тон. Имат съотношение към първия тон, естествено те се нареждат по това правило. В тая гама, която сега имате, както се преподава, ако вземете от „до“ нагоре, тогаз между седемте тона няма да има винаги цели тонове, но ще има два полутона. Защо, на какво основание отгоре произтичат двата полутона? Защо от „до“ до „ре“ е цял тон, от „ре“ до „ми“ е цял тон, а от „ми“ до „фа“ е полутон? На какво основание? Философията сега. Така е в сегашната музика. То си има своя дълбока философска причина. После от „фа“ до „сол“ е цял тон, от „сол“ до „ла“ е цял тон, от „ла“ до „си“ е цял тон, а от „си“ до „до“ е половин тон. Тия два полутона са врата в цялата гама, те са врата, през която се влиза и излиза. Следващата гама според мен започва от полутоновете. Това и да ви го обясня, работата ни най-малко няма да се разреши.

Музиката е само едно правило за следното: човек, който иска да акумулира своите сили, трябва да си служи с музиката. Музиката е само за да събираш силите. Тя няма ни най-малко да те научи как да живееш. Музиката е само средство, за да добиеш разположение. Ти си много работлив, обичаш да се грижиш за много работи, тревожиш се. Ти като пееш, ще се научиш по-малко да се тревожиш, ще седнеш малко на кеф, ще запееш: „Заплакала е гората“, „Стоян мами си думаше“.

Музиката разрешава противоречията. В музиката всичко е наредено. Ако вървиш по волята ѝ, ти ще пееш навсякъде. Човек, който пее, е на служба, а пък човек, който не пее, е уволнен. Човек, който пее, има отлична служба, професор е някъде, добър господар има. А пък който не пее, няма служба, не му върви в живота. Какво да прави? Да започне да пее.

Музиката е изкуство само за човешкото сърце, не за човешкия ум. И тогава да пееш за себе си. Щом искаш да пееш за другите хора, то ще си създадеш една мъчнотия. Това ще ти бъде второстепенно. Ти трябва да пееш, за да се облагороди твоето сърце, ти да почувстваш сладчината на музиката. Щом почнеш да пееш за другите, те ще почнат да те безпокоят. Ще дойде някой и ще ти каже: „Какво пееш тая дивотия? Не мога да те слушам.“ А пък ти си пей тихо, за себе си, и ако рече някой да те слуша, ти си пей за себе си. Не викай да те слушат всички. Аз някой път слушам, като крякат някои от онзи лагер, аз ги слушам от стаята си. Това е солфеж. Казвам: „Викат. Дали го бият?“ И казвам: „Това нещо не е бой, не е и песен.“ Спирам се, давам си ухото, забелязвам, че е солфежиране. Казвам: „Солфеж е това.“

Ще каже някой: „Какво вика тая сестра?“ За мен онзи, който вика е по-добър от онзи, който не вика. За мен онова дете, което реве, е по-добро, отколкото онова дете, което не реве. Някой път е по-хубаво

човек да вика, отколкото да не вика. Но онзи, който пее, онзи, който му е предал, криво му е предал. Аз слушам тия, които викат из гората. Защото този солфеж го има и в Америка. Аз зная един студент, който солфежирал из гората и дъщерята на един професор, която го слушала, хукнала да бяга – сторило ѝ се, че този човек е полудял и нещо вика.

Според мен най-първо трябва да съществува тая философия: не се напрягай да викаш. Започни с тихите тонове. Вятърът, бурята не започват така изведнъж. Слънцето не изгрява изведнъж, но постепенно. Започни ти полека. *(Учителят пее много тихо и постепенно усилва звука, пеенето, до един гръмлив глас: „Ха, ха, ха...“)*

Най-първо се освободете, когато дойдете до пеенето, от всички вътрешни ограничения. Има известни звукове, кресливи звукове, които са крайно разрушителни. Човек трябва да бъде крайно внимателен. Има звукове, които принадлежат към тъй наречената мъртва гама – гама на смъртта. И благодарение, че има само една такава гама на смъртта, но трябва да се пазиш, да не би с тоя тон да попаднеш в тая гама и ще те сполети нещастие. И вследствие на това много хора са наплашени и не пеят по единствената причина на тая мъртва гама. И казват: „Сполитало ме е някое зло, колкото пъти съм пял. И затова се научих да мълча.“ И затова човек мълчи, да не пее криво.

Ти трябва да имаш обект, за който да пееш. Ще пееш за някого, нали? Ще пееш за Бога, за природата, за слънцето, за хубавия въздух, за извора, за някое цветенце, за хората. Трябва да имаш нещо хубаво, за което да пееш. Ако имаш една форма пред себе си и ако речеш да измислиш една нова песен, има много голяма опасност да попаднеш в мъртвата гама. Пееш ти: „Защо си ме, майко, родила?“ Той пее защо го майка му родила. Какво иска да каже? Ти казваш: „Защо ме, майко,

роди?“ Как ще изпеете тази песен? Или питате вие музикално: „Защо трябва да живея?“ Няма философско разрешение в това.

Ти не си живял, ти питаш защо си дошъл да живееш. Не питай и защо трябва да страдаш. Страданието е на степени. Аз се бодна с една игла, имам страдание. Казвам: „Големи страдания!“ Но падне един камък и ми смаже пръста. Тия страдания такива ли са, както при убождането с игла? Много по-големи! Или да кажем, че е смазана цялата ръка или целият крак, това е още по-голямо страдание. Но ако се смажат едновременно и ръката, и крака, страданието се увеличава. Сега има хиляди степени на страданието. Ти казваш: „Голямо страдание.“ Убоден ли ти е пръстът с игла, или ти е смазан целият пръст, или ти е смазана цялата ръка и прочее? Ти казваш: „Убодох се.“ Щом се убодеш, благодари, че не ти е смачкана ръката.

Сега всичките ни страдания са само убодвания. Защото, щом ти се смаже целият пръст, туй е страдание. Тогаз не можеш да работиш.

Например имате желание да се молите, но после казвате: „Не искам да се моля.“ Вас ще ви сполети едно голямо нещастие. Има нещо смачкано във вас – някой пръст. Това смачканото трябва да се поправи, и нещата се поправят именно чрез музиката в света.

И ако ти не можеш да се молиш музикално, твоята молитва не може да има резултат. Ще имаш всичката мекота в сърцето си при молитвата.

Ако ти не туриш всичката красота, която умът ти може да даде, ако не туриш всичката мекота, която сърцето ти може да даде, и ако не туриш всичката сила, туй интензивно желание да постигнеш, което твоята воля може да даде, то твоята молитва не може да има резултат.

Някой идва при мен и плаче. Но той не знае да плаче, той реве като крава. Аз съм слушал някой да плаче, но да ти е приятно да слушаш. Отлична музика. Той си плаче хубаво, и сълзите падат. Но у

някои някой път има такива гърчения по лицето – не знаят да плачат. Някой път ще изкарам една млада сестра и една стара сестра, да поплачат малко. *(Учителят казва на една сестра):* Много не си плакала, много рядко плачеш.

Плачът е един музикален зов. Отзовават се всички ония същества, които слизат от невидимия свят. Плачът на детето е музикален зов. И силен е той. Детето плаче. Това „уа“ е много силен слог. „Уа“ ли казва детето, или другояче? *(„Уа.“)* Някой път, когато плачат децата, послушайте ги как плачат, някое ревливо дете послушайте как взема първия тон. Интересно е. Като изкаже детето тоя зов, майката се притичва. Той има особени трептения и засяга ѝ сърцето.

Та казвам сега метода на Бога. Бог иска да помогне на човека по всякакъв начин. Той е снабдил човека с всички средства, та когато има нужда, да знае как да се отправи към Бога. Нашето сърце и нашият ум трябва да бъдат в изправно положение, та да знаем как да функционираме с нашите апарати. Че ако ти не знаеш как да функционираш с музиката, няма да бъдеш изслушван. Например има една дума. Ти казваш: „Обичаш ли ме ти? Колко ме обичаш? *(Учителят с много дебел, груб глас изговаря тия думи.)* Аз искам да знам.“ Тоя човек първо иска. Онзи, който знае, знае как да го каже. Тихо, тихо ще говори. Този мекият глас не се чува почти. Не го чуваш, защото ти са тъпи ушите. Аз го слушам. Думите говориш меко: „Аз те обичам. Какво искаш Повече от това.“ Под думата „обичам“ се разбира това: „Аз съм готов да направя възможното от моя страна, мога да ти услужа.“

Някой път ние питаме: „Ти готов ли си да се пожертваш заради мене?“ Че той много иска. Христос, след като учи дълго време, като Го запитаха ученици какво трябва да правят, Той каза: „Който иска да бъде Мой ученик, първото правило е: трябва да слуша най-първо. И

който иска да бъде Мой ученик, трябва да се отрече от баща си, от майка си, от живота си, но от онзи живот, който го е отдалечил от Бога.“

Сега ние минаваме към един друг ред на разсъждения. Ако имате един ъгъл от трийсет градуса, да кажем, можете да намерите какво е разстоянието между краищата на двете рамена на ъгъла. Да кажем, че ъгълът има малък размер, има къси страни.

Фиг. 2

Но ако продължите двете страни на тоя ъгъл на трийсет километра, то колко дълга ще бъде напречната линия, с колко ще се увеличи тя? Ако се продължат страните на ъгъла до един километър, то колко ще се увеличи линията, която пресича двете страни? *(Може да се изчисли това.)* Може. Но трябва да се изчисли. Двете страни на ъгъла са радиуси, които излизат от един център. Има една окръжност. Около тия две страни ще теглите един кръг. Тоя ъгъл е една отсечка на кръга, а напречната линия, която пресича ъгъла, показва на какво разстояние сме от центъра. Колкото тая пречка е по-голяма, толкова ти си по-далече от центъра. Колкото тая отсечка се намалява, става по-малка и по-малка, ти се приближаваш към центъра.

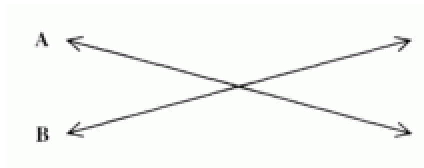

Фиг. 3

Друга една задача има. Допуснете сега, че имате тия две линии, А и В, които се пресичат и образуват ъгъла. Тия линии вървят в противоположна посока. Понеже тия линии няма да отидат във вечността, те според един закон, те ще се повърнат назад и ще се срещнат.

Можете да имате линията А и линията В. Да допуснем, че линията А се движи в една посока, а линията В – в противоположна посока. Линията В, като дойде в обратната страна, през къде ще мине? Това са най-големите противоположности. Човек, за да може да разреши тия противоположности, той трябва да разбира условията. Геометрията е една наука, която разрешава всичките противоречия в живота, или другояче казано, геометрията разрешава всички възможности, които животът има и носи. Това е геометрията. Тя разрешава всичките противоречия във физическия свят, в духовния свят и в умствения свят. Който разбира геометрията, за него е така. А пък математиката дава тия отношения, които вътре съществуват. Ако ти не разбираш геометрията, не можеш да разрешиш много въпроси.

Да кажем, че страдаш. Казваш: „Сърцето ми страда.“ Но кое сърце страда в тебе? В сърцето ти е слънчевият възел. Ако твоят слънчев възел се влияе от твоите лични чувства, ще произведе един резултат. Ако твоят слънчев възел се влияе от чувството на страх, то ще има друг резултат. Ако твоят слънчев възел се влияе от чувството на твоето милосърдие, то слънчевият ти възел ще има други възприятия. Слънчевият възел е възприемател на много впечатления, които идат от невидимия свят и ти трябва да ги различаваш. И всяко едно впечатление ще даде една линия. Например, ако слънчевият възел възприеме впечатления от личните ти чувства, то лицето ти ще се удължи. Ако страхът повлияе върху слънчевия възел, то лицето ти ще вземе съответна форма.

Дойде ти например чувството на милосърдие. Каква поза ще вземете? Кажете ми как ще представите милосърдието външно. Дайте ми една форма. Вие говорите за милосърдие, а не можете да я нарисувате. Казваш, че човек трябва да е много милосърден. Как ще го изразите във форма? Вземете сега поза, дайте ми начин. *(Учителят показа позата на горделивия човек и на страхливия.)* Двете пози ви дадох, а пък третата искам вие да ми представите. Аз сега представих гордостта и страха, а пък вие ще ми представите милосърдието. И аз искам да го видя. И помислете сега: една поза на милосърдието. Ако го налучкате – добре, ако не го налучкате – здраве, ще има солфеж.

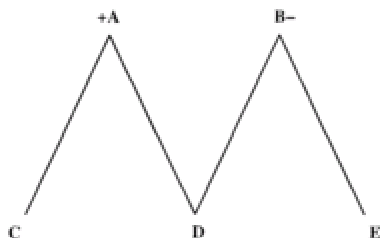

Фиг. 4

Вие не можете да бъдете милосърд, ако два пъти не сте се плъзгали. На четири места трябва да сте се плъзгали. AC е плъзганица. После AD, BD, BE. Буквата „М“ какво е? A е положителната страна на милосърдието, а пък B е отрицателната страна на милосърдието. Ако преобладава положителната страна на милосърдието, ти ще станеш активен и ще го направиш. Ако преобладава отрицателната страна, ще кажеш: „Сега не му е времето“ и ще го отложиш. Значи, щом си в положителната страна, ще направиш веднага. Ако го отлагаш, значи отрицателната сила в тебе преодолява. Ако го направиш, значи положителната сила в тебе преобладава.

И при милосърдието трябва да знаеш посоката. Милосърдието няма да го правиш горе, то се прави винаги долу. Виещите същества нямат нужда от милосърдието. Всяко едно същество, което седи подолу от тебе, то ще има винаги нужда от твоето милосърдие. Следователно слабите имат нужда от милосърдие, а пък силните хора с милосърдие могат да помагат. И само един човек, който е високо интелигентен, разумен, добър, той може да покаже милосърдие.

Сега да се повърнем към онова, което може да ви ползва. Вие някой път питате: „Защо Господ създаде света такъв?“ Не питайте защо Господ създаде света. То е все едно да питаш защо е създаден университетът. Университетът е място за учене, създаден е, за да се учат стари и млади, не само млади. Светът е създаден за учене, университет е той, за да се учите вътре. Щом отидете там, трябва да знаете мястото, отгдето трябва да започнете да се учите. И в тоя университет най-първо се започва с предмета пипане. Пипането е най-нисшето усещане. И след това ще искаш да го опиташ: „Можеш ли да ми дойдеш на гости?“ И следователно пипането е запознаване с външния свят. А пък да ти дойдат на гости, то е вече яденето. Няма нищо лошо в яденето. Като дойде гостенинът, ти го посрещаш. Ще му кажеш: „Добре дошли!“ Ще им снемеш големите палта, понеже е много топло, и ще ги оставите само по ризка. И след това ще ги посдъвчеш малко и ще ги потупаш. Дъвкането със зъби е свирене. Ще им свириш. След като влязат, ще им свириш с китарата си с трийсет и две струни. Като им изсвириш първото парче – една класическа песен, тогаз ще ги хванеш под ръка и през главния вход ще ги внесеш в обедната стая, ще го туриш там. Това е процесът, който го наричат ядене. Яденето е закон да приемаш гости.

Вие още нямате понятие, какво нещо е яденето. При едно ядене ще имаш най-малко четирийсет-петдесет души разумни същества, които са влезли в тебе. И всяко ядене, в което не присъстват някои

същества да ги изядете, вие казвате за такова ядене: „Блудкаво е това ядене.“ А пък като влязат тия същества във вас, донасят нещо с яденето. „Нерде Шам, нерде Багдад“[41] – казва една поговорка. Според сегашната физиология казват: „Да извадим нещо от яденето.“

Как ще разберете вие думите Христови: „Аз съм живият хляб, Който е слязъл от небето. Който Ме яде, ще бъде жив.“ Ти чрез тоя хляб ще приемеш оная сила, която ти е необходима.

В яденето има три метода сега. Със стомаха си ще ядеш, с дробовете си възприемаш въздуха, и едновременно трябва да стане друг процес вътре в мозъка. Три процеса: хранене, дишане и мислене. Тия три процеса вървят едновременно. Ако дишането, мисленето и храносмилането вървят правилно, то яденето е правилно и следователно организмът може да бъде здрав. Всички болестни състояния произтичат от факта, че един от процесите може да не е правилен: или дишането, или мисленето, или самият процес на храненето. Можеш да имаш някакво неразположение и то може да зависи от някои твои чувства.

В новата физиология, ако седнеш да ядеш, какво трябва да правиш? Ако аз седна да ям, аз най-първо ще изпея една песен. Няма да ви я кажа. На моите гости ще изпея една класическа песен. Това го наричам – ще благодарим на Бога. А пък ти, без да благодариш, бъркаш в чинията. Така не става. Най-първо ще вземеш от хляба малко, ще му се поусмихнеш малко, ще го погледнеш, ще го държиш малко, ще поблагодариш и ще вземеш малко по малко. Полека-лека ще вземаш хляба. Не бързай. Някои съм слушал да казват: „Ти, като ядеш, да ти плющят ушите.“ Никакво плющене. При яденето човек трябва да има най-голямо спокойствие.

---

[41] **Нерде Шам, нерде Багдад** (тур.) – Къде е Ямбол, къде е Стамбул. Използва се при сравнение на много далечни неща

Аз ви говоря сега за яденето, но то важи и за четенето, и за всяка работа. Това важи и при писане на писма, при мислене и при каква да е друга задача. Има много задачи в света. Тия задачи спадат към живота. Вие не трябва да се безпокоите. Щом на стария дядо изпадат зъбите, той казва: „Мекичко, мекичко. Кори не искам.“ И той се безпокои. Ако ти не можеш да мислиш, ти си стар дядо. Ако ти не можеш да чувстваш, ти си стар дядо. Ако ти не можеш да направиш нищо в света, ти си стар дядо. Ти казваш: „Тая работа е остаряла.“ Но и ти си остарял. Та мисълта трябва да бъде нова в човека. Трябва да имате желание да мислите. Щом дойдеш до положение да казваш, че няма какво да мислиш, ти клониш към остаряване. Щом почнете да казвате, че не струва човек много да чувства, вие сте остарели. Божието Царство е на онези, които влизат като децата. Най-първо е: това, което вършите, трябва да го вършите с младенчески дух. Не ви казвам да напуснете изведнъж това, което правите сега. Но имаш едно ново верую, нали така? Направи опит с него. Не оставяй изведнъж старото.

Има стар начин за пеене. *(Учителят се изпъчи и пее намръщено и грубо.)* Сега новият начин какъв е? Ще пееш ту по стария начин, ту по новия начин, но свободно пей. Ти сега искаш да се покажеш религиозен. Казваш: „Аз съм набожен човек.“ Станеш сериозен и се изпъчиш. *(Учителят се кръсти с много широко движение.)* Казвам, така не се кръсти човек. Аз казвам, моят кръст не е от един метър, а с хиляди километри. Аз като се кръстя, всичките хора с мен заедно се кръстят. Той иска да ми покаже кръста с ръката си. Казвам, този кръст нищо не е. Като си проточите ръката, ръката ви да стигне до слънцето и да гребнете от него. Ако искате да се прекръстите, че да ви послуша Господ, тъй да се прекръстите, че да стигнеш с ръката си до небето и да вземеш нещо оттам, от Царството Божие. А пък с такова обикновено кръстене нищо не се постига.

Някой казва: „Като се моля, кой ли ще ме чуе.“ А пък сега се оказва, че най-слабата дума, която изговаряш, по радиото се чува навсякъде, надалеч, на хиляди километри – на четири, пет, седем хиляди километра. Слабата дума вече се чува. Значи всяка една ваша постъпка, която извършвате, всяка една мисъл, която имате, тя се вече предава.

Трябва да имате вече друга представа за живота. Не да се плашите. Да се плашите само да не бъдете мързеливи, но не се плашете как ще живеете. Вие се плашите как ще живеете. Аз мога да ви подпиша, че ако се учите, отличен ще бъде животът ви.

Учете.

И като се учите, не ходете да виждате кой знае повече от вас. Ако знае нещо повече от вас, нека да ви разкаже нещо по геометрия. Някой дойде и казва: „Ти не постъпваш добре.“ Казвам му: „Благодаря ти много. Покажи ми как трябва да постъпя.“ Трябва да се покаже на човека как трябва да направи едно добро.

Всички хора могат да ни бъдат образци, как да се прави добро. Не е лесна работа някой път, как трябва да се направи едно добро. Един път може да направиш едно добро, но хиляди пъти да правиш добро. Но да се направи едно добро така, както е турено в програмата. Някои от вас, които могат да разберат… Ако тук не научите тия работи, като влезете в невидимия свят, ще видите. Другият свят е мястото за поправка на погрешките, и много от вашите вярвания само в другия свят могат да се поправят. И те ще се поправят по следния начин. Вие може да сте свършили по музика, може да сте имали най-добрия бал, но ако дадете един концерт, всички ли ще го слушат? Какъв е вашият диплом, не важи. Новите хора – те ще определят. Ако се уплашите, ако ви пресипне гърлото, какво ще представите на тия хора? А трябва да пеете. Ако не пеете, гладен ще ходите.

Учите един език. Вас ви е срам да говорите отначалото на него. В България имаше американци, които учеха български. Много малко американци научиха български език, понеже ги беше срам. Искаха да научат езика добре, и тогава да говорят. Казвам: никога няма да научите така езика. Ще правиш погрешки, додето се научиш. Като кажеш в Англия звука [„the“], ще ти каже англичанинът: „Не е така.“ Един грък по-лесно може да произнесе тоя звук. Някои хора се способни, могат по-лесно да учат езици, а други и своя език не го знаят добре. Това е една дарба. Някои хора са по-даровити, понеже са учили повече от езиците, а други – по-малко, и затова не са толкова даровити.

Сега не знам какъв ви е стремежът. Ти казваш: „Аз искам да угодя на Бога.“ Как ще угодиш на Бога? Ти не знаеш да се молиш на Бога, не знаеш да пееш, не знаеш да рисуваш, не знаеш как да ходиш, как да ядеш, и при това искаш да угодиш на Бога, искаш да бъдеш почитан от Господа. Че как ще те обича Господ, ако отидеш при Него такава грозотия? Господ ще каже: „Я го вземете и го поодялайте малко.“ Ти не знаеш как да се усмихнеш и като се усмихнеш, онзи насреща ти ще каже: „Какво искаш да ми кажеш?“ Някой ме пита: „Защо си сви окото? Какво искаш да кажеш с това?“ Казвам му: „Имам една слабост на окото си.“ Дясното око е свързано с разсъждаването, а лявото – с чувствата. Ако очите на хората са много свити или много отворени, не е хубаво, формата на очите, която имаш, трябва да съответства на строежа на човешкото лице. Всичко това произтича от човешката мисъл, от човешките чувства и от човешката воля. Или другояче казано: то произтича от служенето на Духа, от ученето на любовта и от изпълнението на волята Божия. Значи произтича от тия три свята. И тогаз ще си създадем едно лице и едно тяло и ще имаме една външна обхода, и всички ще бъдем доволни. Ще знаеш с всеки един как да се обхождаш.

Да кажем, че някой от вас иска да бъде пръв ученик. Сега какво значи човек да бъде пръв? Хубаво нещо е човек да бъде пръв. Пръв да бъдеш в служенето, в любовта, във вярата. Не за себе си, но за другите, това разбирам. А генералът е пръв да предвожда. Като тръгне той на бойното поле, да е пръв. Той пръв изважда шашката[42]. Щом като дойде до боя, той остава назад, а войниците напред. Първият става последен. Значи много християни са генерали. Когато няма сражение, казват: „Напред!“ Щом дойде сражението, те са като генерала – последни.

И то си има мястото. Хубаво е. Един генерал като се бие, може да вземе позиция при войниците и да каже: „Ако войникът умира, защо аз да не умра сега?“ Но той ще дава разпореждания, той ще каже на войниците: „Как искате вие? Отзад ли да давам разпореждания, или да бъда заедно с вас?“ Ако те кажат „с нас“, той остава с тях. Ако пък те кажат: „Остани назад“, той ще остане назад.

Аз ви навеждам един пример: вие тръгнете на бойното поле като генерал, и на сражението пак правите като генерала и оставяте вашите прости войници на сражението. Вие сами намирате после, че сте страхливи в живота и си туряте сабята, и казвате: „За по-благоприятни времена.“ Сега да оставим тия неща, които стават в света. Те са учебен предмет за нас.

Аз не осъждам генерала. Нему не му е позволено да умре. Ако го убият, няма кой да ръководи и затова остава на заден план. Но мисълта е: да имате едно убеждение и тръгнете. Не се страхувайте. Страхът всякога показва, че човек не разсъждава. Ако се страхувате, трябва да е обоснован страхът ви. Ако се страхувате, страхът ви трябва да бъде разумен.

[42] **шашка** (рус.) – сабя

Сега колко неща остават, които трябва да помните? Водата от чашата ли трябва да вземете, или да турите цев и да направите чешма?

После, втория път искам един от вас, няколко души от вас да ми представят милосърдието във форма. Ще ми кажете: „Ние не сме актьори.“ Това не е насила. Може да му се присмеят малко, но няма нищо. Вие не сте научени да ви се смеят. Та в християнството всички тия аристократи, които станаха християни, невидимият свят ги тури на такова поругание и присмех, че те се намираха в чудо. Ти, като станете християни, и цар да си, подигравки ще има с тебе. А ако хората с тебе не се подиграват, ти не си на правия път. Че кого в света са посрещали добре? Кой добър човек е посрещнат с венци?

„Добрата молитва“
6.30 часа
Гимнастически упражнения.

Двадесет и пета лекция на Общия окултен клас 20 март 1935 г., сряда, 5 часа, София – Изгрев

БОЖЕСТВЕНИЯТ ПОДТИК

„Отче наш“

„Всичко в живота е постижимо“

Ще прочета пета глава от Второто послание към коринтяните.

Потребно е човек да има правилни възгледи. Човек не се ражда с правилни възгледи, но после ги придобива, после ги намира. Детето се ражда с известни възможности, но после добива, после се научава да говори, после се научава на какво и да е изкуство. Апостол Павел казва, че докато човек е в тялото, е далеч от Господа, понеже нуждите на тялото се различават, донякъде не съвпадат с ония стремежи, които човешката душа има.

Човешката душа. Какво нещо е човек? Какво нещо е душата? Ние казваме „човешка душа“, „животинска душа“ – това са понятия неопределени. Ние казваме, че човек трябва да има добра къща, да си има известни постижения. Защо ви е една хубава къща? Ще бъдете по-здрав. Защо ви е добра храна? За да бъдете по-здрав. Здравата храна има отношение към тялото. Казваме: трябва да дишаме също, за да сме здрави. Казвам, ако имате една хубава къща, ще се ползвате. Зависи много в каква къща живеете, за да сте здрави. Ако живеете в една бедна къща с много малки прозорци, ще бъдете лишен от ония блага, които светът съдържа. В това тяло, в което човек се намира, няма всичките удобства, не е още съвършено, за да се ползва от всичките блага, които животът съдържа.

Вие обичате да пеете. Казва ви някой: „Като знаеш да пееш, какво ще придобиеш?“ Или можете да рисувате. Казват ви: „След като рисуваш, какво ще придобиеш?“ Или като спиш, какво ще добиеш? Или като ходиш, какво ще добиеш? Или като говориш, какво ще

добиеш? Или като ядеш, какво ще добиеш? На всички тия въпроси можете да дадете различни отговори. Питат ви: „Какъв е смисълът на живота?“ Пръстът не може да задава въпроса: „Какъв е смисълът на живота?“ Той никога не може да разреши въпроса, какъв е смисълът на живота. Какъв е смисълът на живота, това само Бог знае. Това е работа на Бога. Каквото и да мислим, тоя въпрос ще остане неразрешен. Вие ще си го разрешите по един начин, но каквото и разрешение да дадете в себе си, ще останете недоволен. Едно просто обяснение. Представете си, че един домакин има малко развалено брашно, от седем месеца е това брашно и се е развалило. Каквато и баница да направите от него, както и да я направите, все ще има един недостатък. Тая баница няма да бъде тъй хубава, каквато би била, ако е направена от прясно брашно.

Вие поддържате известна теория за нещо, но някой ви казва: „Това е старо брашно.“ Преди няколко хиляди години е смляно брашното, и ти правиш баница сега от него. Какво е казал апостол Павел? „Живото учение се различава от мъртвото.“ Ако едно учение, което вие посаждате, не може да израсте вътре във вас, не може да даде плод и да смелиш от това жито брашно и да направиш хубав хляб от него, то каква ви е ползата? Житото от преди хиляди години е расло, то и сега расте. Преди хиляди години са употребявали житото. Сега откриват чрез изследвания, че едно време преди Христа, хората преди две-три хиляди години са правили баница от жито. Какви са били тогавашните баници? Питам: ако знаем какви са били тогавашните баници, какво ще ни ползва? Ние знаем какви са сегашните баници, можем да ги опитаме, а пък тогавашните баници са се харесвали на ония хора, които са живели в ония времена.

Казвате: „Ако стана учен човек, какво ще добия?“ Ако израстете, какво ще добиете? Ще ядете повече. Ако станете богат, какво ще добиете? Ще харчите повече. Ако осиромашеете. ще харчите по-

малко. Ако сте учен човек, ще мислите повече, ако сте невежа, ще мислите по-малко. Какво искате да добиете вие? След като сте станали красив, какво искате да добиете повече? Да кажем, че имате най-голямата красота – като ангел сте красиви. Какво искате да добиете по-нататък? Да кажем, че сте толкова красиви, че повече от това не може да бъдете красиви. Какъв ще бъде тогава вашият стремеж? Да ви обичат хората.

Пак ще дойдем до момата. Някой път, не че искам да говоря за красивата мома. но тя, както и други неща, това са пособия, които са потребни. Да кажем, че имате числата: 1. 2. 3, 4, 5, 6. 7, 8, 9, 10. Хващам едно от тях, вземам едно число. Например искам да изразя числото 20. Вземам цифрите 2 и 0. Има да ми дава някой трийсет лева. Хвана трите и после нулата. И казвам: „Мен ли намери? *„Ами кого ще намеря?“ „Мома“, „жена“, „дете“, „мъж“ – това са все числа, пособия. Това не сте вие.*

Когато говоря за човешкото тяло, подразбирам един автомобил, направен някъде, в който някой влиза и си живее, и се разхожда, но той не е направил тоя автомобил, той го е купил. И даже не разбира устройството на този автомобил. И някъде се заплеска автомобилът и не върви. Казва: „Аз се разболях.“ Не, той не се е разболял, а автомобилът. Някой винт се е развъртял или някое колело, някоя спица. Трябва да повикаш някой техник да поправи колелото. Днес поправиш, утре поправиш, и автомобилът все отказва да върви, и най-сетне кажеш на домашните си: „Тоя автомобил не е добър, остарял е. Ще го продадем и ще купим по-хубав, да не вдига много шум.“ Питаш сега така: „Като умре човек, къде ще иде?“ За мен въпросът е: ти, като излезеш от автомобила си, къде ще идеш? Ще слезеш на земята и ще вървиш. Вместо автомобилът да върши работата за теб, ти ще я вършиш. Има и друг начин на разсъждение. Аз, който съм влязъл в автомобила, имам свойството и да хвъркам.

След като изляза от автомобила си, ще хвръкна. Питам сега: с автомобил ли е по-хубаво човек да ходи, или да хвърка като птица? Разбира се, да хвърка е малко по-хубаво, отколкото с автомобил.

Има нещо, което ни стяга, което нарушава нашия вътрешен мир. Например питаш какво нещо е доброто. Не можеш да го определиш. Питаш какво, нещо е злото, и него не можеш да определиш. Каква форма ще дадеш на злото? Как ще го представиш? Много форми има злото. Не можеш да го определиш. Но щом направиш едно добро, усещаш благата на доброто. Как ги усещаш? Разположен си, весел си. Щом направиш зло – не го знаеш какво нещо е, но ти е смутено сърцето, целия ден си недоволен. Значи има неща, които не ги разбираме, не ги знаем, а пък при това носим последствията им. Някой казва: „Ние трябва да знаем." Хубаво е, няма по-хубаво нещо от това да знаеш. Ако не знаеш, какво трябва да правиш? Искаш да бъдеш здрав, нали така? Майка ти, баща ти ти създадоха хубави зъби. Ти ще пазиш зъбите си.

Ще започнеш от обикновените работи, за да изясниш духовните работи. Духовните работи се изясняват чрез физическите работи. Ако храната, която вземаш, не я сдъвчеш, то след една-две години ще страдаш. Ако храната я гълташ, като я попрехвърлиш само няколко пъти в устата си, ще страдаш. Има животни като боата, които, като хванат жертвата, гълтат я, без да я дъвчат. Една боа, като хване една коза, една овца или сърна, нагълта я цялата. И тогава именно убиват боата. Тя пет-шест дни не може да дойде на себе си. Инертна е, пет-шест дни трябва да минат, докато се смели тая храна. Някой път вие се усещате инертни, като че нищо не мислите. Погълнали се нещо, вие сте яли, както боата е яла. Захласнати сте. Нямате никаква охота, никакво желание. Искате да спите само, да бъдете на рахатлък[43]. Това е змията, която е глътнала нещо и пет-шест дни трябва да го чака то

[43] **рахатлък** (тур.) – спокойствие, безгрижие

да се смели. След като е ял човек, трябват четири-пет часа, докато се смели храната. А у змията не е така.

Ако вие сега вземете известно учение, което сте го глътнали само, а не сте го сдъвкали, това учение ще ви смущава. Може би години трябва да минат, докато се поясни то. Допуснете, че някой ви проповядва: „Всичко е произволно, случайно е създаден светът, няма ред в света.“ И да кажем, че вие приемате това учение, и децата ви. Какви ще бъдат резултатите? Сега аз на това правя възражение с един пример. Връща се от странство един български студент, който свършил там математика. Бащата от голяма радост заклал две пилета, опекъл ги. Синът, след като ги погледнал, казал: „Аз ще докажа, че пилетата са три, а не две.“ „Три ли са?“ „Доказва го нашият професор.“ „Може ли да бъде?“ Започва да доказва, доказва. Бащата седи, не разбира добре. Доказва синът сега, че пилетата са три. Бащата казва: „Синко, да направим опит. Аз ще изям едната кокошка, другата майка ти, а пък третата, която ти доказваш, ще оставим на тебе.“ Вие искате да докажете нещо, което няма съществуване. Две кокошки са те. Двете кокошки три не могат да станат. Могат да станат при известни условия, но то е един друг процес. Но в дадения случай от две кокошки не можете да извадите три кокошки.

Да кажем, че сега вие имате идеята да бъдете добър. Каква е идеята? Или пък че искате да обичате или да ви обичат. Каква е вашата идея? Да дойдем до реалните неща. Искам да ми дадат вода, това значи, че имам нужда от вода. И ако онзи човек ми даде вода, той задоволява моята вътрешна нужда и аз ще му благодаря. Вие искате да ви обичат. Това е една голяма вътрешна нужда. Аз не обяснявам какво нещо е любовта, какво нещо е животът. Само Господ, който е създал нещата, ги знае.

Но в дадения случай, щом искате да ви обичат хората, това подразбира, че имате известна малка нужда, която трябва да се

задоволи. За мен е безразлично как ще ви обичат. Как ще ви обичат? Искате този човек да ви обича, да ви даде чаша вода. Водата да е чиста и като я изпиете, да задоволите жаждата си. Да ви даде чаша вода, и да не разправя, че ви обича. Ако тая вода утоли жаждата ви, във вас се ражда едно живо чувство и казвате: „Много ви благодаря. че ми дадохте хубавата вода." Това е сега конкретно обяснение. Ние даваме на любовта съвсем друг характер. Този човек ще стане условие, средство, за да се задоволи една ваша нужда, колкото и да е малка. Вие не очаквайте през целия си живот да ви обича този човек. Вие сте чудни! Някой път искате цял живот да ви обича някой приятел. Искате цял живот да върви подире ви с ибрика[44] и да ви даде вода. Вие благодарете за водата, която в дадения случай е дал, за нуждата, която той е задоволил, за любовта, която в дадения случай е показал. Може да се минат години и вие да кажете: „Отидох на екскурзия и един човек ми даде чаша вода. Колко благодаря на тоя човек."

Ние, съвременните хора, със своите неразбирания си създаваме нещастия. Вие казвате: „Ние не се обичаме." Какво значи това? Искате вода от мен – не ви давам. Искате хляб от мен – не ви давам. Ако всеки ден идвате да искате хляб от мен, питам, какви ще бъдат нашите отношения? При един хлебар всякога ще искате, но ще носите разменна монета, ще дадете и ще вземете.

Сега аз ще представя въпроса по друг начин, за да обясня конкретно някои факти. Представете си, че аз вървя и съм жаден. Другият, когото срещам на пътя си, носи вода, а пък няма хляб. Аз нося хляб, но нямам вода. Той ми казва: „Нямате ли малко вода?" Аз казвам: „Нямате ли малко хляб?" Какво става тогава? Става една смяна на любовта. Изваждам аз своята торба и той своята манерка. Аз отварям торбата си, тия модерните раници, изваждам пресен сомун,

---

[44] **ибрик** (тур.) – меден или глинен съд за поливане при миене

отрязвам едно парче и му давам. Той ми дава една чаша вода. Ето, ние се обичаме двамата – той ми дава вода, аз му давам хляб. Образува се една вътрешна връзка, ние си услужваме. Това е любовта – чиста вода, за да задоволиш жаждата си от извора. И тоя хляб трябва да е пресен, от чиста пшеница. Вие ще кажете, че любовта трябва да бъде идеална, Божествена. Това са празни работи. Има една любов на книга: „Без тебе не мога да живея!“ Бошлаф[*]. Без нея не може да живее, а пък сега живее. „Без тебе животът ми е нещастен.“ Бошлаф. В какво седи нещастието? Че като срещна тоя пътник, виждам, че неговата манерка е пълна с вода. Аз съм жаден. Тогава аз ставам нещастен, понеже не ми дава от водата си. Той е гладен. Казва ми: „Дай хляб.“ Аз не му давам, казвам: „Иди във фурната да си вземеш.“ Той е нещастен.

Сега аз, третият, срещам вас двамата, които казвате, че сте нещастни. Аз знам ясно работата. Единият е жаден, другият има вода, и не му дава. Но този последният е гладен, а първият има хляб, но не му дава. Единият жадува, а другият гладува. Срещам единия, той ми казва: „Тоя безобразник жаден ще ме умори.“ Срещам другия, той ми казва: „Тоя безобразник гладен ще ме умори. Нищо не дава.“

Представете си, че аз, третият човек, нося и вода, и хляб. Викам, двамата души и ги примирявам. Ще им тегля един морал. Ето аз как разбирам. Казвам на единия: „Ти от какво си недоволен?“ „Щеше да ме умори този. Жаден съм.“ Отварям своята манерка и му наливам, и му казвам: „Заповядай.“ Той ми казва: „Много ти благодаря. В теб има човещина.“ На другия казвам: „Ти какво искаш?“ Той пък няма хляб. Отварям торбата, развързвам я и му давам хляб. Те двамата се споглеждат и казват: „Това нещо, което тоя човек направи, и ние можехме да го направим. Аз имам изобилно хляб, ти имаш изобилно вода.“

---

[*] **бошлаф** (тур.) – празни приказки

Трябва едно вътрешно разбирателство да има, за да стане животът приятен. Но ние даваме друго обяснение. Казвате: „Така не може да се живее. Добро не може да се прави.“ Това са известни философски разсъждения, с които не може да се живее, които нямат приложение.

Доброто всякога можете да приложите. Вие сте на извора. Имате чаша вода. Какво ви струва да му дадете чаша вода? Можете да му услужите. Вие казвате: „Аз не искам да му дам моята чаша. Такива са моите възгледи. От моята чаша само аз мога да пия.“ И могат да се привеждат ред примери, защо всеки трябва да си има своя чаша. Но това не е абсолютно. Аз всякога нося две чаши – една за себе си и една за ближните. Когато ми се пие вода, пия с чашата си, а за ближните си давам с другата чаша, тъй че имам чаша, с която винаги мога да услужа, комуто и да е. Който не разбира, може да каже: „Всеки със своята чаша.“ Право е. Аз мога да ви докажа. Аз имам една уста, която е само за мене. Аз не мога да дам своята уста на заем. Това разбирам аз под думите „със своята чаша“. И друг не може да даде своята уста в заем. Вие много буквално разбирате. Аз не мога да му заема моята уста, той няма нужда от това, но мога на тоя човек да му услужа – имам една чаша.

Понякога мога да му услужа и с устата си. И с устата си мога да му дам. Мога да напълня устата си с вода и ще прилепя моята уста до неговата уста. и ще кажа: „Гълтай сега.“ И когато двама души се целуват, то това има съвсем друга философия. Казват, че двама души се много обичат. Единият е жаден, а пък другият го целува, туря му вода. Някой защо целува момата? Жадна е момата. Или защо момата целува момъка? Жаден е момъкът или е гладен. Дайте едно правилно изяснение на тези разсъждения. за да не се внесе съблазън, не внасяйте извратен метод за разбиране. Един хваща някого. Не туряй

лошо обяснение. Ако не го хване, той ще падне и ще се убие, той ще изгуби живота си. Защо го хващам? За да го спася.

На всинца ви казвам: не носете изопачени възгледи за живота. Вие например не знаете какво нещо е целувката. Аз обяснявам един начин на целувката.

Вие не знаете какво нещо е доброто. В дадения случай една чаша вода е доброто, или малко хляб, или една дума. Един се е обезсърчил, иска да се самоубие, не иска да живее. Казвам му: „Твоите работи утре ще се оправят." Сега ще дойде другата философия: ами това, което аз казвам, ще стане ли? Всичко, което казвам, може да стане. Ще каже някой: „Как така?" Че аз съм един богат милионер. Срещам един човек, който се е обезсърчил. Казвам му: „Утре твоите работи ще се оправят. Господ ще ги оправи." На следния ден му подпиша един чек от десет хиляди лева и му пиша: „Господине, понеже виждам, че имате голяма нужда, пращам ви десет хиляди лева, за да си услужите. Ако искате, един ден ми ги върнете. Ако ли не, няма нищо." Всеки от вас може да оправи така Божиите работи. Вие сте касиери на Господа, а всеки от вас може да свърши една работа, не да чака други да я свършат. Че кой от вас, ако мине някой покрай къщата ви, не може да му даде една чаша вода или един самун хляб? Или кой от вас не може да му каже една добра дума или не може да му даде сто лева? Но вие разсъждавате: „На този сто лева, на онзи сто лева. Какво ще стане тогава с нас?" Сто ако дадеш, ще дойдат двеста, ще дойдат триста.

В природата има едно Божествено Съзнание, което държи в сметка всички наши постъпки. Ако ти си верен, направи нещо и го забрави. Направи какво да е добро и ще видиш, че това добро ще се върне към тебе. Може да направиш опит. Не само за насърчение е това. Има едно съзнание, което всичко вижда. Ти си направил услуга на един царски син. Този цар не може да не благодари. Той ще изпита кой е направил доброто и оттогава всичките твои работи ще

се оправят. Или другояче казано: в дадения случай, когато ти си извършил волята Божия, тъй както се изисква, то твоите работи ще се оправят. Сега някой път не се оправят работите. Вие можете да ги оправите, но ги оставяте друг да ги оправи. Господ е пратил при тебе един беден човек, за да се оправят твоите работи, а пък ти изпращаш този беден човек при друг човек, той да му направи добро. Ти казваш: „Днес съм крайно неразположен." И тогава работите на онзи, при когото го изпращаш, се оправят, а ти ще загазиш.

Всеки случай за доброто: това е царският син, пратен в дома ти, за да се оправят твоите работи. Ако си нахранил или напоил един беден човек, някой ангел си нахранил, или някой ангел си напоил. Ангелите всичко знаят на небето, но ангелите, когато дойдат на земята в плът и кръв, съвсем я загазват и те. Вие не разбирате. Понеже те са същества крайно чисти и крайно благородни, те не обичат да правят никакво насилие. Той ще каже: „Услужи ми." Като не му помогнеш, той ще отиде на друго място. Ходи, ходи, изнемогва и казва този ангел: „Ще се мре." Капнал е някъде. Ти ще го намериш и ще му дадеш чаша вода, и той ще ти каже: „Един ден аз ще ти се отплатя за услугата, която ми направи. Аз съм ти много признателен." И някой път усещаш, когато си капнал, съсипан, отчаян, едва ли не си загубил съзнание, и дойде някой, каже ти сладка дума, каже ти: „Добър е Господ." И ти даде една чаша вода. И оттогава всичките ти работи тръгват. Питам: този човек по свой почин ли го е направил, или има някое подбуждение?

Всяко добро, което ние извършваме, в дадения случай е един подтик на Великия, на Бога. Бог е в нас и иска да направи добро. Той е стремежът. И ако в дадения случай, когато Бог иска да направи добро, ти противодействаш, ти си създаваш лоша карма. Бог те опитва. Иска да се прояви чрез тебе. Но ако не Му дадеш място да се прояви, Той ще отиде на друго място, на трето място.

Всякога подтикът да се прави добро, подтикът за любов, какъвто и да е подтик на доброто, тоя подтик иде от Бога. И ако го последваш, ще получиш Божието благословение. Ти казваш: „Ами какво ще кажат хората?“ Кои са тия хора? Сега да ви кажа. С вашите възгледи някой път се смущавате. В древността един окултен учител изпратил един свой ученик на изпит. Той минал през едно място, дето хората били направени като живи, но от восък. Те са били маски. Там имало всичко за ядене и пиене. Като вижда той тия восъчни същества, че го гледат, той казал: „Тук не мога да бутам.“ Минава на друго място, дето нямало маски, и казал си: „Мога да бутам сега.“ Някой път ви е страх от восъчните фигури, защото във вас няма убеждение. А пък като няма [восъчни фигури], казващ: „Мога да бутам.“

Моралната страна ето коя е. Като минавам покрай тия хора, ще ги питам: „Мога ли да взема от това, което тук имате?“ Носите една кошница. Аз питам: „Можете ли да ми услужите?“ Ако вие сте царският син. може би ще кажете: „Ще ми падне достойнството, ако поискам. Срам ме е да поискам.“ Като види цяла кошница с плодове, кое е по-хубаво: сам ли да си вземе, или да му дадат? Опасно е да вземате сами. Всякога в природата е опасно да вземате без позволение. Виждаме, че когато човек взема без позволение, най-големите нещастия го сполетяват. Жената е взела без позволение един плод. Това беше една кошница. Нямаше никой, да пази. На онова дърво Бог не беше турил нито един ангел да го пази. Дойде един адепт и каза: „Добре е да вземем. Никой няма.“ И ядоха от тоя плод. Не, не е позволено да вземате оттам, откъдето не ви е дадено.

Злото в света е забраненият плод. Доброто е позволеният плод. Но понеже на това дърво растат едновременно и доброто, и злото, ти трябва да знаеш да различаваш кой плод е добър, кой лош. Мога да ви го обясня, но ще го оставя засега необяснено.

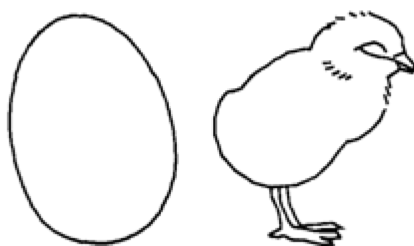

Фиг. 1

Представете си, че имате едно яйце. Казвам, от това яйце мога да изкарам едно пиле. Вие знаете, че едно яйце трябва да го мъти една кокошка. А пък аз казвам, и без да го мъти кокошка, мога да изкарам едно пиле. Няма да кажа: „Allez passez[45], хоп!“ Аз зная, че това яйце има всички възможности да развие едно пиле, като му се дадат всички условия.

За ония блага, които са скрити във вас, трябва да изучавате условията. Вие искате да бъдете добри механически. Мислите да отидете на небето, да станете добри. В небето ще имате хубави условия, но трябва висока наука. Вие, като отидете на небето между ангелите, ще се намерите в чудо. Голяма разлика има между тяхното и вашето разбиране. Какво ще разберете от техния живот? Много хора са ходили на другия свят и след като поседят една-две години, казват: „Да се върнем на земята.“ Питам сега: един българин със своите потури, ако влезе в един модерен журфикс[46]на някои посланици с фракове, цилиндри, ръкавици, този българин като поседи, поседи. ще каже: „Тая работа не е за мен.“

Вие си имате сега известна представа за ангелите. По някой път аз казвам, че ангелите са тук. на земята. Работните ангели са на

---

[45] **Allez passez!** (фр.) – Възглас на илюзионист, който прави номер, „фокус бокус!“
[46] **журфикс** (от фр.) – определен ден през седмицата за посрещане на гости

земята, а пък ангелите, които празнуват, са на небето. Когато някой ангел иска да празнува, се качва на небето, а пък когато иска да работи, той идва на земята.

Сега вие сте ангели, дошли сте на работа тук, но сте забравили, че сте ангели. Да ви обясня сега идеята, която е турена, в един пример. Само отчасти той обяснява тая идея. Това е един анекдот, един мит. Ной имал само една дъщеря. Явили се трима кандидати. Така се влюбили в нея, че всеки казвал: „Не мога да живея без нея, ще се самоубия." Ной се намерил в трудно положение. Мислил, мислил и най-после, за да ги избави, намислил следното: той имал една котка, имал и една магарица. Простира си ръцете и направил котката като дъщеря си красива, прилича на неговата дъщеря. И магарицата направил също на красива мома като дъщеря си. И тримата се оженили, и всички били щастливи. Той почнал да ги обикаля. И единият казал: „Много, много съм доволен от дъщеря ви. Отлична е, но някой път обича да дращи." Ной казал: „Родът ѝ е такъв." Отишъл при другия. Той казал: „Много съм благодарен, но по някой път рита, но носи се." Ной казал: „Родът ѝ е такъв." Най-после идва до същинската си дъщеря. Той казал: „Безпогрешна е. Ангел е." Ной казал: „Тя е същинската."

Някой път вие сте оженени за някой котарак, за някоя котка. Не го вземайте буквално, но вашите идеи са така изопачени. Вашето разбиране не е още онова, чистото, Божественото, което носи живота в себе си, но има нещо хапливо. Хубаво е, но ще те одращи нещо. Липсва му нещо. Хубаво, хубаво, но все има един ритник. Дойдете най-после до третото положение, на същинския ангел, който нито дращи, нито рита. Истината сама по себе си нито дращи, нито рита. Божественото е абсолютно свободно от всички недостатъци. Тия недостатъци са свойствени на човешкия живот и на животинския живот. И ако някой път се явява у вас проблясък и казвате: „Направих

аз погрешка, ожених се за оная дъщеря, която дращи“, родът ѝ е такъв. Някой път са ви ритнали, друг път вие ритате. Като не одобрявате някого, с езика си го ритате. Когато дойдете до онова състояние, когато нито ще ритате, нито ще дращите, нито вас ще ви ритат, тогава животът ще е друг.

Чистата мисъл е, която носи живот. Аз не разбирам външния живот на човека. Всички вие сте добри. Добри сте само дотогава, докато ви задоволяват нуждите. В дадения случай, щом не ви задоволят нуждите, вие не можете да бъдете добър. Вървя аз по пътя. Вие сте човек с честолюбие. Още като ви видя отдалеч, аз виждам, че сте честолюбиви, високо мнение имате за себе си. Поздравявам ви внимателно. Ако не ви поздравя, ще предизвикам една реакция във вас. Всеки човек може да предизвика една реакция в честолюбивия. На честолюбивия не казвайте горчива дума, кажете му една сладка дума, защо ще му казвате горчива дума? Вие казвате: „Аз искам да го морализирам.“ Вие себе си не морализирате, а другите.

Някой направи погрешка. Той ми казва: „Какво да правя?“ Казвам му: „Поправи погрешката.“ „Как да я поправя?“ „Този човек ти даде десет лева да му направиш малка услуга, а пък ти отказа. Отиде та се наяде с тия пари, похарчи ги. Връщаш се и се чудиш какво да кажеш, как да излъжеш. Ти казваш, че като си турил парите в джоба си, някой бръкнал и ги извадил. Ти скрояваш тая работа. Казвам ти, онзи човек те прати да му направиш едно добро, и ти не можа да му направиш доброто. На себе си направи доброто – изяде парите. И се чудиш после какво да кажеш, или казваш, че като си отишъл, бакалницата била затворена, и като си се връщал, бръкнал някой в джоба ти и взел парите. Правиш такъв долап[47]. Този човек аз го избавям от това изкушение. Казвам му: „Ето десет лева. Ще отидеш да си уравниш сметката.“ Това мога да го направя. Ако не го направя, ще

[47] **долап** (диал) – лъжа, хитрина, интрига

го тикна в по-големи лъжи, и аз тогава нося половината отговорност. По-добре е аз да дам пари, отколкото да го накарам да лъже.

Никога не си позволявайте никаква лъжа. Никаква – нито черна, нито бяла. Черната или бялата лъжа всякога скъпо излиза.

Една ученичка ми разправяше една своя опитност и между другото каза: „Не е било случай в живота ми, когато да съм казала каквато и да е лъжа и да не ми дойде някое наказание: да падна или да се ударя. Та аз се наплаших, страх ме е да лъжа, защото, ако излъжа, ще ми се пукне главата или друго нещо ще стане." Ние мислим, че като кажем някой долап, някоя лъжа, някоя дипломатическа лъжа, сме спечелили нещо. Лъжата, и философска да е, и дипломатическа да е, и морална да е, все е лъжа. А пък доброто, с каквито и дрехи да го облечете, то все е добро, то не губи своята цена. Злото, с каквито и дрехи да го облечете, цената му не се повишава. Това са възгледи, които трябва да имате.

Доброто е нещо конкретно. Всяка добра постъпка, която искате да направите, е един импулс на Бога във вас. Всички бъдете готови. Не чакайте Бог да ви се разкрие в Своята слава. Че Той ви се е разкрил.

Идва един дядо при мен. Казвам му: „Не е хубаво човек да проси." Гледам, този старец е умен, вече не проси. Като дойде пак при мен, ще донесе седем-осем, десет яйца, които е турил в кошницата. Аз виждам колко му трябват сега, давам му пари. На друго място ще му платят по един-два лева на яйце, аз ги плащам по пет-шест лева. Той поглежда доволен, че скъпо си е продал яйцата. Търговска работа върши. Че какво ми коства да му дам по пет-шест лева на яйце. Аз мога да му кажа, че на друго място са по-евтини. Не, той се учи. Ще се учи. Даже и по десет лева му дай на яйце, няма да изгубиш. Който разбира – дава. Нито яйцата са негови, нито парите са мои. Аз разполагам с чужди пари, той разполага с чужди яйца. Кокошката е

крякала и е снесла десет яйца. Но добра воля има той, иска да ме запознае с кокошките. Аз му благодаря. Вземам адресите на тия кокошки. Щом взема едно яйце, аз посетя кокошката. Не съм ѝ взел нито едно яйце, без да посетя кокошката. За мен кокошката не е кокошка, то е фирма и крайно съм признателен за хубавата работа. На кокошката казвам: „Много хубави яйца снасяш." То е в преносен смисъл.

Всичкият живот, в каквато и да е форма, произтича от Бога. Не гледайте на тоя живот с презрение. И всяко нещо, всяко благо, което излиза от живота, един плод, една ябълка, произтичат от Бога. Най-първо аз благодаря, че Бог се проявява чрез плода и същевременно аз задоволявам една своя нужда.

Сега вие сте се събрали тук. Казвате: „Защо сме се събрали?" Да ви кажа защо. Половината от вас носите вода, а другата половина от вас носите хляб. Някои от вас сте хлебари, а пък другите сте градинари. Едни от вас сте гладни, а други сте жадни. Едни от вас правите обмяната правилно, а другите спорите и всеки държи хляба си и водата си.

А пък трета категория има между вас, които действат примирително. Три категории сте. За да върви работата, водата трябва да минава, не трябва да застоява. Шишето, което съдържа всичката вода, не знае колко вода има. Яйцето, което си седи в черупката, не знае каква цена има. Но аз, човекът, имам това шише и това яйце, зная какво има в тях. Яйцето е за нас, водата е за нас, хлябът е за нас. А пък ония, които го носят, те са само носители на Божествения живот.

Вие сте се събрали, за да опитате благата, които Бог ви е дал, за да обикнете тия блага. И ако тая обмяна стане правилно, вие ще опитате Божието благословение.

Сега мога да ви кажа тъй: гледайте да изпълните волята Божия. Как ще изпълните волята Божия, ако не обичате? Вие, ако не обичате Бога, нищо няма да можете да направите в света. Вие казвате така: „Как мога да обичам това, което не виждам?“ Питам ви тогава, въздуха виждате ли го? Но го обичате. Само малка частица виждате от светлината, но всичката светлина, която се разпространява в цялата вселена, не я виждате. Не е необходимо ние да знаем нещата. Ние можем да ги опитаме, можем да имаме контакт с тях. Малкият живот, който сега е вътре в нас, е един контакт с Божественото. Тоя малкият мир, който имате, малката мисъл, малкото чувство, малката радост, която имате, тоя малкият подтик, който имате, е от Бога. И всичко това е в съприкосновение с Бога. Бъдете благодарни от това малкото. Вие сте обградени с Бога. Ако искате повече, можете да вземете, обаче вие не считате, че то е от Бога, и търсите нещо друго. Казвате: „Като умрем, ще ни се разкрие.“ Това е вярно. Смъртта е преграда.

Смъртта съществува сега, и ония материалистични схващания – също. Да кажем, че аз съм толкова голям егоист, че мисля само за себе си. Най-голямата преграда за Божественото е човешкият егоизъм.

Ако аз мисля само за къщата, за тялото си, за материалните работи, утре аз ще напусна тоя автомобил. Като дойда до една глинеста местност, ще го напусна и ще изляза да вървя пеш. Като го имах, трябваше ми бензин, трябваше ми и шофьор, а сега оставям и шофьора, и бензина и тръгвам сам по планината нагоре. Казвам на шофьора: „Вземи тоя автомобил и го закарай назад. Аз отивам горе в планината.“

Вие казвате сега: „Човек трябва да излезе от тялото си.“ Че мъчно ли е човек да излезе от тялото си? Каква мъчнотия има да излезе от автомобила си? Има ли някаква мъчнотия, освен ако е залостена вратата на автомобила и не можете да я отворите? Но ако не е

залостена, ще отворите вратата и ще излезете навън, а пък на шофьора ще кажете: „На гаража!“ И вие ще се качите на планината.

Не е лошо човек да има автомобил, но не е лошо да ходи човек и пеш. Някъде ще бъдете с автомобил, в планината ще ходите пеш. С автомобил ще ходите, когато условията помагат. Ако условията помагат, можете да имате най-хубавия автомобил. Качете се и благодарете на Бога. А на планината ще слезете от него и ще бъдете благодарен. Вън от тялото си, вътре в тялото си и при каквито и да е условия, да можете да изпълните волята Божия във всичките ваши най-малки подбуждения, които Бог ви дава. Да изпълните волята Божия, това е важното.

Аз ви говоря сега бегло, защото нямам време. Някой ден ще ви кажа един начин, как да се прави добро. Както има начин, правило, как да свирите, така има и начин за правене на добро.

Самоук може да бъдете. Има хора, които свирят, без да са се учили някъде, но все пак онзи, който е учил да свири при учител, свири по-добре. Някой може да се учи сам да пише, без да го е учил някои как да пише. В началото буквите ги пише неправилно. Някой път четете, четете, и не можете да прочетете думата, която е написана – буквите са неясни.

Някой ми казва: „Тия работи аз ги знам.“ Аз съм срещал много проповедници, цитират ми какво казал Христос, какво казал апостол Павел, какво е казал един писател. Всички тия автори след като ги процитира, аз му задавам въпроса: „Кажи ми как да направя най-малкото добро?“ Той ми казва: „Не го ли знаеш?“ Казвам му после: „Как да направя най-голямото добро? *Той ми казва: „Че не го ли знаеш?“ Казвам му: „Че каква нужда има да ми разправяте, да ми цитирате апостолите, Христа и други, ако не можете да ми кажете как да правя най-малкото и най-голямото добро? Щом аз зная как да правя най-малкото и най-голямото добро, тогава каква нужда има да*

ми цитираш това и това.“ Тогава става въпрос например за най-малко добро. Аз се спирам и му казвам: „Слушай!“ Ние се намираме да кажем в дадения случай някъде. Аз съм прям, казвам му: „Ние сме и двамата богати.“ Ти се спираш като проповедник на много автори и си учен, кесията ти е пълна с пари, богат си. И аз изваждам своята торба и започвам да ги броя – повече от две хиляди са парите. Всеки си взема торбата и тръгваме.

Казвам му: Слушай, да направим ортаклък [ортаклък *(тур.)* – съдружничество]. Аз обичам ортаклъка. Ще срещаме хора с празни торби. Аз ще пусна една жълтица в торбата му, и ти – също. Срещаме втори човек, пак така ще направим. Най-сетне, като остане по една златна монета в торбите ни, ще кажем: „Стига вече!“

„Какъв е смисълът?“ – ще питате. Смисълът е в това, че по-лека ще бъде торбата. А пък сега торбите ни са тежки. Ти и аз ще бъдем свободни.

Та направете ортаклък. Съединете се вие, богатите, и тръгнете сега. Ти една златна монета, той една златна монета, ти една златна, той една златна, туряйте в торбите на хората. А пък като остане по една във вашата торба, идете си вкъщи и благодарете на Бога.

„Добрата молитва“

6.30 часа

Двадесет и шеста лекция на Обшия окултен клас 27 март 1935 г.. сряда, 5 часа, София – Изгрев

ПЪРВОТО СТЪПАЛО НА ЛЮБОВТА

„Добрата молитва“

„Аз в живота ще благувам“

Ще прочета втора глава от Второто послание Петрово.

Някои бесят някои хора, за да дадат пример на други да не правят престъпления. Страда само обесеният, а пък другите се учат, правят си своите заключения. Казват: „Заслужил е той.“ Някой път, когато има известни разбирания, неприятно е да се чете такава глава.

Петър е прав, ако вземем човешкия живот в неговата чистота. Не какъв трябва да бъде земният живот, а какъв трябва да бъде Божественият живот, който човек трябва да живее. Престъпленията, които хората вършат, не стават в тяхната плът. Там се явяват, но започват в умствения свят. Вземете един светски и един религиозен човек. По какво се различават един банкер, който е християнин, и един банкер. който е езичник? Единият дава пари на заем със законната лихва дванайсет процента и другият – пак така. Даже някои се оплакали на английски лорд, че давал с висока лихва парите си. А англичаните минават за много набожни.

Вие досега всички почти имате един морал – изключително да угодите на обществото, на баща си, на майка си. Но малцина са от вас, които имат страх Божи. Колко от вас са с едно висше съзнание, с един вътрешен закон за действие?

Например мнозина от вас няма да влязат в градината да откраднат ябълки. Но ако го няма господарят и като не гледа никой, може да вземете в джоба си. „Една ябълка, нищо“ – казвате.

Защо човек го е страх пред хората, а пък не го е страх пред Бога? Не го е страх от Бога, защото не вярва, че съществува, а пък от хората

го е страх, понеже знае, че ги има. За Бога казва: „Я съществува, я не.“ Трябва да знаете, че Бог едновременно има едно проявление, за което хората нищо не знаят. При всеки един човек има четири очи: през двете гледа Господ, а пък през другите две гледа той. И с животните е така. Някое животно, като те погледне, седи, седи и казва: „Лош човек си ти.“ И започва да те лае. Във Варненско имаше един човек, Дели Васил. Лудостта му седеше в това, че той трезвен никога не ходеше. А пък интересно е, че най-лошите кучета в село не го лаят. Като го видят, кучетата си въртят опашките. Куче не го хапе. Всички кучета млъкват, като дойде той. Как ще си обясните вие това?

Вие наричате един човек изправен, който пести, който си урежда живота, а пък онзи, който е малко разточителен, дава тук-там, казвате: „Смахнат е той.“ Първият морал е за света, а пък вторият – за невидимия свят. Човек трябва да бъде на земята проводник на Божественото. Често, когато аз говоря, имам предвид следното: човек да бъде проводник. Защото, щом не е проводник, то грехът се набира. У човека грехът се набира така, както се набират отрови при лошо хранене, лошо дишане и лошо мислене. Ако едно дете, колкото баща му и майка му да са здрави, ако то не се храни както трябва, то храната ще създаде останки в неговите черва, ще създаде ред условия за болести. Ако това дете не диша както трябва, не се храни както трябва и не мисли както трябва, то след четири-пет години съвсем ще се измени неговият характер.

Някои път вие се чудите, как така, Господ ви е създал, и да грешите. Че вие грешите, като ядете, грешите, като дишате, грешите, като мислите. Защото не мислите както трябва, не дишате както трябва и не ядете както трябва. И вследствие на това се зараждат утайки в тялото и имате вече едно хилаво тяло. И поколението после ще бъде хилаво.

Например вземете търпението. Толкова пъти се говори за търпение, нали? Знанието зависи от търпението. Търпението принадлежи винаги на силните хора.

Казано е: Бог е дълготърпелив. Но Бог не е най-слабият. Казват, че който е търпелив, е слаб. А Бог, Който създаде света, е дълготърпелив. Дълготърпението подразбира една силна воля. Човек, който се самовладее, той е търпелив. Сега колцина от вас сте така дълготърпеливи, както Господ е дълготърпелив? В школата на Питагор като постъпи един ученик, ще го подиграват, ще му казват най-майсторски подигравки, които могат да кажат по негов адрес. Няма да оставят сухо място и четири-пет години ще го подиграват. Ако ти издържиш четири-пет години, ще станеш ученик на школата. А пък сега да подиграят само първия ден някого, той казва: „Аз излизам." Тук дошли окултни ученици. Аз се смея някои път. Той няма търпението на една крава, няма търпението на един бръмбар, даже няма търпението на една пеперуда, а пък мечтае да влезе в небето. На небето са дълготърпеливите, а нетърпеливите са на земята. Вие ще ми възразите: „Че ние сме по-търпеливи от света." Вярвам, така е. И богатият е по-търпелив от сиромаха, но не е той търпелив, а търпеливо е богатството му. Вземете му богатството и ще бъде нетърпелив. Търпелив е здравият, нетърпелив е болният. Вземете здравето на здравия, за да видим колко ще бъде търпелив. Не когато си здрав, колко си търпелив е важно, а когато си болен.

Във вестник „Мир" има една статия, в последния брой. *(Брой 10 412 от 2 април 1935 г.)* Четете я, за да видите как се придобива търпение. Един светски човек казва: „При големи страдания създай на ума си работа." В Англия един от най-видните директори на голямо предприятие бил почти сляп, и бил директор. Как се е справял с това положение? В света мнозина учени не могат да станат директори, не могат да постигнат това.

Сега под търпение не разбирам само да се въздържате. Това е едно качество на човешката мисъл. Някой ви говори, седите тихо и спокойно, като че нищо не се отнася до вас. Могат да ви обвинят. От това, с което могат да ви обвинят, какво може да се докачите? Някой казва: „Ти нищо не знаеш, ти си баба. Какво значи баба? „Баба" значи баща. Ти нищо не знаеш, но пак си баба. Значи, голям баща си. Вземате думата баба в смисъл на хилава баба, но „баба" значи баща, умен човек. Ти си много умен, но не си проявил ума си, затова си баба.

Сега търпението като една окултна сила, не е едно качество, което се добива лесно, и така като си седи човек. Търпение не когато сте богат, не когато сте умен, не когато ви хвалят, не когато сте светия или ангел. Ангелите не придобиха търпението като ангели. Те минаха през такъв огън, през такива изпитания, че някои устояха, а други – не. Който устои, ще придобие търпение, а който не устои – не.

Сега в какво седи търпението? Няма мъчнотия в света, която да не може да победи търпеливият човек. В търпеливия човек няма зло, което да не се разбие. Каквато и да е мисъл, като се удари в търпеливия, става на пух и прах. Ако се удари о вас едно зло и не може да се разпръсне, вие не сте търпелив. И ако една лоша мисъл ви раздразни и тя не стане на прах, вие не сте търпелив. И ако с вас се сблъсква сиромашията и не се разпръсне, не сте търпеливи. Като се разпръсне сиромашията, търпелив сте. Търпелив човек е онзи, че като се сблъска и богатството с него, и то се разпръсква. Търпелив е онзи, че и знанието като се сблъска с него, изфирясва. След хиляди години какво ще струва знанието и на най-учените правници? Например един ден ще се измени целият строй, друго ще е правото, други ще са законите.

Сега в християнския свят тия, които са християни, се съдят по римските закони. Казват: „Римско право.“ Някои казват: „Мойсеево право.“ И то е езическо. Още Христово право няма написано. Друго е Христовото право. Понеже в света няма Христово право, вие си напишете един Христов закон. Какъв е вашият Христов закон? Какво е вашето право? Във вашия свят например, ако някой открадне, как го съдят? И после, как издържате вие вашите съдии? И вашите чиновници как ги издържате? И после, как се отнасяте с вашите слуги, които имате, и със слугините си? После, във вашия вътрешен свят как се отнасяте с мъже и жени? Не във външния свят, не в римското право, не в Мойсеевото право, но във вашето християнско право? Според римското право то е друг въпрос. И вие сте кандидати всички, мислите, като умрете да отидете на небето с римското право, да отидете на небето с Мойсеевото право. Действително, в онзи свят има един свят за римското право. За Мойсеевото право има друг свят.

Но Христос дава една притча, че богатият, който е живял по римското право, като умрял и го задигнали ангелите, завели го в мястото на мъчението. А пък като умрял Лазар, който донякъде беше оглашен, той живя според Мойсеевия закон – завели го в рая. Той изпълни закона, Мойсеевия закон. Мойсеевият закон не е лош. Като четете неговото гражданско право, там ще видите следните думи: „Да възлюбиш Господа Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила, и да възлюбиш ближния си като себе си. *И Христос взема тия две заповеди и казва: „Върху тия две заповеди почива целият закон.“ Лазар като изпълни този закон, отиде при Господа.*

Вие бихте ли направили следното? Един богат християнин и един беден християнин се срещат. Бедният казва на богатия: „Ти ще отидеш в ада, в пъкъла, ти си такъв, онакъв.“ Хука го. „Не виждаш ли, че аз съм беден?“ Богатият му казва: „Колко ти трябва?“ „Толкова.“

Изважда и му дава един чек, и му казва: „Като ти потрябват, пак заповядай. Колко хубаво пееш, отлично пееш. Много хубаво си научил Христовия закон.“ Това са почти изключителни условия. В съвременния свят е много мъчно да ви обидят, да ви хукат и да ви кажат нещо неприятно, и вие да извадите да му помогнете. Вие ще му покажете пътя и ще му кажете: „Втори път да не те срещам.“ Това е според Римското право. Но за развитието на човека необходимо е едно вътрешно самообладание. Вие още не сте изучавали закона на самообладанието.

Някой ми разправя, че нещо го смущава в ума, че има някои мъчнотии. Това е предвестник. Има два вида предвестници. Щом имате някоя мъчнотия, това значи, че ви чака голямо изпитание. Казва ви се: „Приготви се, бъди готов.“ Да не те изненада. Това е един вид изпитание, това говори интуицията ви. Някой път ще минете през друго голямо изпитание. Тогава е друг законът. Тогава ще усетите голяма радост, веселие. Но да знаете, че и в единия, и в другия случай трябва да се приготвите. Изпитанието ще дойде и при мъчнотията, и при радостта. Вие се разпуснете при радостта, както един охлюв, когато си изважда рогата. Излезете навън, запеете си песента. Тогава дойдат, вземат ви и хайде в торбата, и след това – в тенджерата. Вие мислите, че влагата, дъждът е заради вас, а пък някой ви дебне, тури ви в торбата и – в тенджерата. Ще ви свари и ще ви извади месцето, и ще го изяде, и ще каже: „Този обяд е много добър.“

Сега при тия сравнения, вие ще се съберете и ще си кажете: „Учителят говори това и това за търпението.“ Аз ни най-малко не се спирам върху обикновеното търпение. Обикновеното търпение и аз го имам. Всеки ден като вас аз го нося туй търпение. Аз имам много професори. Дойде един и ми казва: „Защо не се направи така и така?“ Дойде друг и казва: „Защо така не се постъпва?“ Трети казва: „Защо така не си направил?“ Някой пита: „Защо еди-кой си не постъпи

правилно?“ Не се отнесъл добре, не се е научил още. Питам: „Как трябва да постъпи?“ Той казва: „Човешки трябва да постъпи.“ Казвам му: „Аз те пращам да му покажеш, да му дадеш един пример как да постъпи.“

Един ми казва: „Покажете му как трябва да живее.“ Казвам му: „Най-първо на тебе трябва да покажа аз как трябва да живееш.“ Аз гледам тук – музикантите се карат, българските музиканти не могат да се търпят, карат се. Казвам: „Нещастие е това.“ Едно време, когато музикантите слизали от невидимия свят, българските музиканти били поканени от един княз да му свирят. И князът останал толкова доволен от всички, че им дал да си пийнат от най-хубавото вино. Те се опили и досега още не са изтрезнели. Един анекдот е това за българските музиканти.

Религиозните ще се изправят и ще се молят, с часове ще се молят, и след молитвата пак си знаят същото. Това зависи от факта, че човешката мисъл е раздвоена вътре. Трябва да знаете, че и във вас има едно раздвоение. Все нещо ви човърка. Видите, нещо не върви, и веднага се намесвате. Двама души се карат. Не бързайте да ги помирявате. Постойте, та ги послушайте. Спирал съм се да гледам двама: започва единият, после другият. Всички зоологически имена, които може да има, ще си ги кажат. Често съм се спирал пред двамата и казвам им: „Мога ли да ви ангажирам. В зоологията много сте вещи. Ще ви платя и на двама ви. Аз съм малко невежа. Можете ли да ми предадете една лекция? Как беше първото име? Извинете? Отлична наука е това. Колко е красив светът, колко сте красиви.“ Единият ми казва: „Ти подиграваш ли се?“ Казвам му: „За пръв път слушам толкова имена да носи човек. Досега аз знаех, че той е Драган, а пък той толкова псевдоимена и титли носил.“

Та някой път сте ме питали: „Защо така правиш?“ Питам: ако отидете в Италия, ще видите, че почти под всеки балкон е седнал

младеж с китара да свири на своята възлюбена серенада от някой виден автор музикант. Свири човекът и поглежда нагоре и никой не му прави бележка. Какво лошо има, че той свири на любимата? Има ли нещо лошо? Нищо лошо няма, свири човекът. Аз бих желал всички да свирят на своите възлюблени. Че кой от вас прави това? Като се върне мъжът от работа, свири ли на жена си за новото учение? Когато жената ще направи една погрешка, той ще свали китарата и ще почне: „О, моя мила." Когато мъжът направи една погрешка, жената ще му пее, ще му свири: „О, мой мили." А пък сега той ще вземе една особена поза, малко ще се намуси, ще има сърдита физиономия. Препоръчвам ви една китара, на ония, които са женени. А пък ония, които сега ще се женят, да си вземат една китара и щом се оженят, да я окачат на врата си и да свирят. А пък като станете религиозни и набожни, две китари ще носите – една за публиката, а пък другата специално за братята тук. И когато някой ви обиди, ще му свирите с хубавата китара нещо от Бетховен, от Бах, от Моцарт. По някой път аз на себе си го правя това. Когато някой път не съм доволен, туря си голямата китара и свиря. Има един вътрешен човек, на когото му свиря.

Атавистически човек е двоен. Той постоянно прогресира. Има едно състояние в човека, което е двойствено. Най-мъчно е да се справите с него. Виждате правото, и пак не можете да се преклоните. Има нещо кораво в човека, искате да запалите целия свят. Това, което окултистите наричат [диамантена устойчивост]. В природата има един елемент корав, много корав и който си е блъскал главата о него, все му се е пукнала главата. И никога не се мъчете, не се блъскайте, ако нямате търпение. Ако имате търпение и си блъснете главата в този елемент, той ще се разсипе. Ако нямате търпение, главата ви ще се разсипе. Така казвам: без търпение в света не може. Не, моля. Някой се е обидил и като се е обидил от една дума, той цял месец се

сърди и десет, петнайсет, двайсет години някой път помни, не може да прости, че са го обидили. И това са християни. Но да оставим сега това.

Светът е една възможност за какви ли не прояви и дето и да минете, все ще се изцапате. А пък в Божествения свят откъдето и да минавате, ще видите вади с най-хубавата вода. Ще се спрете и ще се измиете. Никога там не се оставят каквито и да е капки от кал да засъхнат. Тук е право да засъхнат, и тогава да ги изчистите от калта, а пък в духовния свят сух прах не се чисти, а водата, животът е, който чисти. Каквато и да е погрешката – изчиства я веднага. Не е лошото в това, че сте направили погрешката, но в това, че не я поправяте. *(Учителят показва два портрета на Христа, закачени на стената в салона.)* Някой казва, че на онзи левия портрет му липсва нещо. Какво му липсва на онзи портрет? И на този десния, и на този левия липсва по нещо. Донякъде този портрет, десният, е по-близо до идеята. Един от най-добрите образи е той. От трийсет образа, нарисувани от знаменити художници, най-добрият е той. *(Десният.)* И на левия липсва нещо. Но как да ви го предам сега, кажете ми? Много му липсва, в погледа например. Такъв поглед не може да има Христос.

Гледате една млада мома, но не я гледате с онова спокойствие, търпение. Как трябва да се гледа на младата мома? Как трябва да се гледа на младия момък? Ами как трябва да се гледа на оженената млада жена или на оженения млад човек? Като погледнете стария, поначумерите се и стиснали сте си устата. Това не е търпение. Като погледнете младата мома, явява се във вас користолюбие, желаете да я целунете, да я прегърнете. Не е лошо, но в дадения случай вие не показвате своето търпение. Тая мома си е турила за правило: не иска да я целуват. Тя е излязла от дома само да се покаже на хората, тя е излязла с най-хубавите си дрехи, а във вас има желание да я целунете.

Това не е търпение. Друг е въпросът, ако тя иска да я целунете. Но казвам, че в нея има само желание да се покаже, а не да я целуват.

Или срещнете един брат, измерите го от главата до петите и си казвате: „Дали е верующ, или не?“ Че как ще го познаете? Вие сам верующ ли сте? Как ще познаете дали аз съм добър човек, или не? Вие трябва да бъдете по-добри от мен, за да познаете дали съм аз добър, или не. Ако седите по-горе от мен, можете да ме оцените, но ако седнете по-долу от мене, не можете. Дълготърпеливите може да оценят кой е търпеливият от вас. А за дълотърпеливите и дума да не става.

Когато видя аз някой човек, веднага се поставя на неговото място и казвам: „Ако аз съм на негово място, колко ще издържа?“

Когато видя двама души да се карат, аз казвам – аз два пъти бях на това място. Един път бях като слаб човек и като ми удариха две плесници, търкулнах се на земята. И като станах, казах си: „Ще ви дам да разберете.“ А пък втори път бях силен и му ударих няколко плесници и го търкулнах на земята. Де е моето търпение? В първия случай бях търпелив, но неволята ме беше направила търпелив, защото бях слаб, а пък във втория случай, когато бях силен, ме намериха много груб. И в двата случая аз бях същият човек, един и същ. И в двата случая нямах търпение. И така аз минах през това място.

Бях слаб – биха ме. Бях силен – бих. В единия случай се усещах унижен, казвах си: „Слаб ли си, ще те бият.“ А пък във втория случай си казвах: „Ще му дам един урок.“ Нищо не се придобива лесно, както си мислите.

Сега второто положение: като ме удари той, катурнах се три пъти. Имах и хиляда лева в джоба си. Казах му: „Много ти благодаря за тия плесници, които ми удари. Аз научих много добър урок. Аз бях болен, и оздравях, като ме би, аз бях неврастеник, и ти като ме удари,

оздравях. Много ти благодаря. Затова ще ти платя. Друг път, когато имам такава болест, аз пак ще дойда при теб. Пак се приготви.“ Сега вие трябва да направите един превод.

Най-първо трябва да знаете с какви хора ще се срещнете и как трябва да постъпвате. Сега в тоя живот има някои хора. които казват така: „Ние искаме само да уредим живота си, да си поживеем на земята.“ То е така за един обикновен човек, но един човек, който не се задоволява с обикновения живот, какво трябва да прави? Представете си, че вас ви пращат от невидимия свят. Вие сте един ученик. Изпращат ви на земята да си държите изпита и ви дават сиромашията във всичките нейни разнообразни степени и форми. Всички мъчнотии ще ви дадат възможност да станете богат човек. Но в тоя стремеж към забогатяване да не направите никаква погрешка и да бъдете толкова внимателен, че в който и дом да влезете, да не предизвикате недоволството на никого. Толкова учтив да бъдете, че да не каже никой: „Този пък откъде е дошъл.“ Тъй трябва да постъпите, че да са доволни хората от вас. Как ще го направите, кажете ми? Има хора, които могат.

Срещнах един господин, един българин, който ми разказва: „Имах един навик да побивам жена си, един лош навик. Каквото и да ми говореше тя, аз ѝ казвах: „Не противоречи“ и ѝ удрях една плесница, две. Казвах ѝ: „Ти да мълчиш, нищо не знаеш.“ Един ден, тъкмо зашлевих една плесница на жена си, гледам – един млад човек. Той така ме погледна в очите, че оттам насетне това желание да бия изчезна в мен. Усетих се унизен, низък, неспособен. Стана цял преврат в душата ми. Той ми се поусмихна и ми каза: „Как сте?“ И заговори за туй, за онуй, и си отиде. Оттам насетне ние с жена ми си живеехме добре.“ Питам: кой беше този човек? Той е търпеливият човек. Търпеливият казва: „Бий жена си с любов.“ Като ѝ зашлевите една плесница, тя да почувства любовта ви в ума си и в сърцето си, и

в душата си, и в духа си. Ако жена ви може да е благодарна от вашата плесница, вие ще сте постъпили добре.

Сега много братя, сестри казват: „Учителю. Можете ли да се помолите да ни даде Господ дарования?“ Едно дарование искам да имате – да бъдете търпеливи. Без търпение не можете да напредвате. То е основата на нещата. Иначе можете да бъдете обикновени хора, талантливи, гениални хора, но за да бъдете хора на шестата раса, трябва да бъдете търпеливи. Търпелив да бъде човек. Търпеливи трябва да бъдете, всякога ще имате в ума си това.

Имаме само един пример. Вие не знаете в какво положение беше Христос като издържа своя последен изпит, четвъртото посвещение. Осемдесет хиляди удара Му удариха. При всички удари на римските войници Той имаше една поза спокойна, беше в размишление. Някои Го представят или Го рисуват, че Той се е сгърбил. Не. Той е бил тих и спокоен. Всички римски войници, които Му удариха тия осемдесет хиляди удара, станаха Негови ученици и проповедници, станаха мъченици после. Тъй спокойно Го удряха, плюха Го, представят Го художниците, че е сгърбен, измъчен. Не, спокоен е бил. Писанието казва, че кръв е излязла от Него. С това искат да кажат, че голямо е било страданието Му. Туй е един голям напор на страданията на човека. Христос искаше да се справи с човека, с първия Адам. Той водеше първия Адам. Той беше вторият, а учеше на урок първия Адам. Кръвта излизаше от първия Адам, а пък вторият му предаваше уроци на търпение. Първият казва: „Отче, ако е възможно да Ме отмине тая чаша.“ А вторият казва: „Да бъде Твоята воля.“ Първият казва: „Докога, Господи? Не виждаш ли?“ А вторият казва: „Да бъде всичко за всеки правда.“

Сега вие можете да кажете нещо. Аз ви давам един идеал на търпение. Този Христос не беше нито грохнал, нито сгърчен, нито съсипан, но имаше едно просветнало лице, съзнавайки, че върши

волята Божия. Имаше нещо мощно и силно в Него. Като го гледаха римските войници, учудваха се. И най-сетне, когато носеше кръста, казват, че бил паднал на земята. Не, Той имаше голямо уважение към кръста, постави го леко на земята и каза: „И без кръст може. Може някой да го носи отподире Ми, но това не е Моя работа." И казват, че бил паднал, изнемогнал. Не, Той от учтивост го остави полека на земята. Вие казвате, че Той хвърлил кръста. Не го е хвърлил. Че кръстът, това са пречките, как ще ги хвърлите? Едно страдание имате, как ще хвърлите това страдание? Ще се наведете и ще го турите полека на земята, защото, ако хвърлите страданието, ще го осакатите и невидимият свят ще ви държи отговорни за осакатяването. Полека-лека ще го турите.

Това е един нов начин на мислене. Ако така не мислите, никакъв светия не можете да станете. С тия стари мисли, които имате, никакви светии не можете да станете. Вие сте сега светии. Във всяка една църква – католическа, православна – католическите и православните светии са все като вас, по-горе не са. Аз съм чел житиетата на всички тия светии. Светия! Казвам, светия е онзи, който издържа мъченията като Христа. Той е светия. Христос е образ на светийството. Като носи страданието и как го носи, човек там се показва. Не другите светии, които дойдоха да изкупват греховете си. Христос не дойде да изкупва греховете си, но дойде да даде един пример – примера на любовта.

Аз нали съм ви дал онзи пример – в Индия един учител изпраща един от своите ученици и му казва: „Ще отидеш при военния да му удариш една плесница и ще видиш какво ще ти каже. После ще отидеш при един законник, и нему ще удариш една плесница. И после на мъдреца ще удариш една плесница. И ще дойдеш да ми кажеш какво са ти казали." Отива ученикът при военния и му зашлевява една плесница. Военният се обръща, дава му две плесници и го поваля на земята. Отива при законника и му удря една плесница.

Законникът си вдигнал ръката, но имал важна работа и казал: „Да го оставя.“ А като зашлевил една плесница на мъдреца, той не му обърнал никакво внимание. Ученикът, като се върнал при своя учител, казал му: „Военният ми удари две плесници, законникът си само вдигна ръката, а пък мъдрецът не обърна внимание.“ Учителят му казал: „Постъпвай, както последният.“

Та вие можете да ударите една плесница някому, нищо от това. Можете да кажете някоя горчива дума някому. Но законът е, че това, което вършим в света, ще се върне върху самите нас. Най-първо ще ви дадат всички възможности да грешите, и после ще ви заставят да изправите своите погрешки. Това е вашата задача. На всеки един от вас ще се опита неговата сила. Като е направил една погрешка, трябва да изправи своята погрешка. Сега разбирайте живота. Аз не го разглеждам само от днешно гледище. Вие сте минали през чужди форми. Търпението не сте го учили само като човек, но и като минерал, риба, птица, като влечуго, като бръмбар, пеперуда, като млекопитаещо. като слон. Вие сега се учите във всички раси като хора: в полярната раса, в расата на черните, на жълтите, в атлантската раса. Сега сте в бялата раса. Търпението ще го учите и в шестата раса. Туй е един процес за милиони, милиони години.

През милиони години ще го учите и благодарение, че вие го учите. С това търпение, което вие сега имате, нищо не става, вие с него не можете да бъдете щастливи. Сега всеки може да ви вземе щастието. Каже ви някой една дума и вие четири-пет деня сте неразположени. А пък щастлив човек е онзи, който е толкова търпелив, че никоя дума не го засяга. Какво че казал някой някоя дума? Няма нищо. Аз не зная ли какви са моите постъпки отвътре?

Тогава кой е чистият морал? Чистият морал е онзи, когато слънцето се жени за деня. Какво престъпление има в това? Някои от вас тълкуват каква е тая сватба. Като се жени слънцето за деня, всички

се радват на тая женитба и цял ден ядат и пият. Питам, слънцето къде ще отиде вечерта, каква форма на разврат можете да турите на слънцето? Никаква. Туй е отношение.

Тогава не придавайте на любовта, на най-възвишеното, форми, които не ѝ принадлежат. Любовта ни най-малко не е любов на целувки, любовта ни най-малко не е любов на прегръдки. Любовта даже не е любов на милосърдие. Единственото нещо в любовта е, че тя дава живот, дава щастие. Любовта носи блаженство, любовта носи сила, любовта носи радост. Най-хубавото – то е любовта. А пък вие искате да ви прегръщат, да ви целуват. Това било любов. Че кой не ви е целувал? Като ядете една кокошка, не я ли целувате? Нима като ядете едно агне, не го целувате? Не са ли достатъчни толкова целувки? Като ябълки, като агнета, като миди, като пеперуди, охлюви, са ви целували. Няма спасение в тия целувки.

Любовта трябва да донесе щастие на човека. То е първата проява на любовта. Ако вие не можете да бъдете щастливи, това не е любов. Казвате: „Е, все е друго да ме прегърне някой брат.“ Нека да ви прегърне, но пак ще бъдете нещастни и ще кажете: „Много ме стисна. И като ме целуна, като че ли ме ухапа.“ Ухапал ви! Той иска да ви каже: „Едно време като хапех, обичах да откъсна месо, а сега съм малко по-благороден.“ Откъде произлезе целувката? Целувката започна с всички месоядни животни. И с вегетарианците е същото. Че всяко отхапване на ябълката от устата, това е целувка. Яденето даде повод за целувката. Едно време, като бях ябълка, колко моми ме целуваха. Целуваха ме и момци.

И сега ще дойдат да ми се хвалят, че ме целували. Казвам: „Да, да.“ Аз зная какво нещо е целувката. Вие знаете хубавото, което взехте, но аз ядох попарата.

Сега от това, което ви говоря, трябва да извадите едно резюме. Търпението – това е пробният камък на любовта, това е външната

страна на любовта, това е първото стъпало, на което можеш да стъпиш. Нямате ли го, вие с любовта не можете да се запознаете. Търпението, това е първото стъпало. То си има и други стъпала – неволята и прочие. Неволята, и тя е стъпало, но търпението е първото естествено стъпало на любовта. И там трябва да турите една здрава основа и да го придобиете. Аз не казвам, че днес можете да станете такива. Днес можете да правите опити. Аз съм правил опити тук на Изгрева със сестри да ги уча, и възрастни сестри, и млади. Учил съм ги. На някоя сестра като ѝ кажа нещо, тя си посвие устата и казва: „Учителю, другояче трябваше да постъпиш." Аз зная какво има предвид. Като ми каже, че другояче трябва да постъпя, аз зная какво мисли тя. А пък младата, като ѝ кажа, тя се поусмихне, примигва с очи. Иска да каже нещо. Тия примигвания аз ги зная. Туй изкуство, примигването на очите, и аз го зная. Аз това изкуство го учих. Всичките изкуства съм учил. Всеки като примигва с очи, зная какво значи. И няма място, дето да не съм бил.

Аз не осъждам тия неща. Хубави са. Хубави са, но това е детинството на живота. Детинството на всичкото разнообразие и промени. Но вие можете да влезете в онзи живот на възмъжалостта или в онзи щастливия живот. Други са законите там.

Сега да остане в ума ви това: търпението, което ви проповядвам, е първото стъпало на любовта, на новата любов, която идва. Търпението ви прави безсмъртен. Като стане човек търпелив, става безсмъртен, защото страданието и смъртта се страхуват от търпението. Като стане човек търпелив, няма по-страшен от него. Вие ще се блъснете в него, но на прах ще станете. Не можете да го бутнете, то е канара, то е огън пояждащ. Какво ще стане, като се блъсне някой о него? Търпеливият човек може да повиши своята температура. Казват: „Ти с търпението какво ще добиеш?" Аз, търпеливият човек, като вляза при един богат човек, той още от сто

градуса напуща къщата си и бяга, защото моето търпение му увеличава температурата на тялото на няколко хиляди градуса и той напуща касата, напуща всичко и бяга. Аз влизам, вземам си пари, колкото искам, и си излизам вън. Обирам го. Някой професор не иска да ми дава книги. Като вляза с повишената температура, професорът бяга и влизам в библиотеката, и си вземам която книга си искам.

Ако при търпението вие не можете да повишите своята температура, ако с търпението вие не можете да уплашите дявола, вие не сте търпеливи. Ако се страхувате от дявола, не сте търпелив. От дявола няма да ви е страх. От страданието няма да ви е страх. От смъртта няма да ви е страх. От сиромашията няма да ви е страх. От греха няма да ви е страх. От нищо няма да ви е страх. Ще се научите постепенно смело да гледате на всичко.

Ако можете да любите, вие вече имате първото стъпало на търпението. Когато кажа, че трябва да обичаме, аз подразбирам следното. Щом имате търпение, вие можете да обичате, щом нямате търпение, любовта е несъвместима с нетърпението.

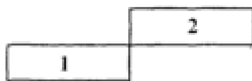

Фиг. 1

Първото стъпало е търпението. Второто стъпало е любовта. Ако нямате първото стъпало, и второто не можете да го вземете.

Та ви казвам сега: започнете с първото стъпало. Да не се обезсърчите. Вие можете да кажете: „Ами досега не сме ли обичали?“ И аз съм обичал като вас, но тая любов не е за която аз говоря.

Аз ви говоря за любовта, тъй както сега я зная. До нея все ще дойдете един ден. А пък вашата любов аз я зная. Сега обичате, а пък след няколко часа плачете. Сега се радвате и казвате: „Аз съм готов да

прегърна целия свят.“ А пък в следващия час сте недоволен. Оставете тия промени. Любовта е винаги еднообразна и постоянна в своите прояви. Тя е сила Божия и сила, която прави човешкото безсмъртие.

Само така да учите търпението. Ако го учите, ще имате бъдеще. Учете търпението.

Станете сега.

„Проявеният Дух в любовта, проявеният Дух в мъдростта, проявеният Дух в истината носи всичките блага на живота, на Единия, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.“ (три пъти)

Някой може да каже: „Кого ли Учителят има предвид?“ Минава един и вижда един крадец при касата. Крадецът хуква да бяга, уплашил се той. Онзи му казва: „Ще ме извиниш, че много те уплаших. Нямах желание да те плаша.“

Та и аз сега казвам, нямам желание да ви плаша.

6 25 часа

Двадесет и седма лекция на Общия окултен клас 3 април 1935 г., сряда, 5 часа, София – Изгрев

ДВЕТЕ СИЛНИ ТОЧКИ

„Отче наш“

Имате ли зададена тема? *(Не.)*

„Махар Бену Аба“

Ще прочета Шейсет и трети псалом.

Вие приличате на пътници, които чакате последният трен да тръгне. От какво произтичат противоречията в живота? Когато човек държи две противоположни мисли или две противоположни желания, ражда се едно трето състояние. Противоположностите, това са състояния не за децата, но за най-умните хора в света. Някой път вие си играете с тия състояния и не можете да ги издържите. Децата не трябва да си играят с тях.

У вас има желание хората да говорят за вас. Било е време, когато не ви е идвало наум да говорят хората за вас. Но сега няма някой, комуто да не е идвало наум да поговорят хубави работи хората за него. Една майка казва на сина си: „Синко, няма да станеш човек. За тебе никой нищо не говори.“ Един ден той се напил, направил голяма пакост и вестниците писали за него. Синът казал: „Виж, мамо, заговориха. Вестниците пишат за мене.“ Това са сравнения. Много пъти ние привеждаме един пример, втори, трети, четвърти. Примерите обясняват, но трябва една философия на живота.

Имате едно неразположение на духа и не можете да се освободите от него. Може да сте много набожен човек, може да сте много добър човек, но имате едно неразположение. В дадения случай вие изучавате геометрия и казвате така: две линии, които се пресичат, образуват един ъгъл. Обаче това може да е една перспектива. Ако две успоредни линии вие ги турите в пространството, то те някъде ще се

пресекат – ще изглеждат, че се пресичат. Тогава вие имате една крива представа за тия две успоредни линии. Гледате на тия две линии от ваше гледище, че в далечината образуват един триъгълник, и казвате, че те се пресичат. И много пъти, като разглеждате нещата отдалече, имате едно понятие, а пък като ги разглеждате отблизо – друго понятие.

Всичкото противоречие седи в това, че хората много пъти гледат нещата отдалеч. Отдалеч крадците трябва да предвиждат, а пък отблизо – праведните. Казвате: „Голяма мъдрост е да се предвижда отдалеч." Направили сте някоя беля. Отдалеч трябва да предвидите, че ще ви уловят. Направили сте едно добро. Отдалеч какво ще го разглеждате? Отблизо ще го разглеждате. Хубавите работи отблизо се гледат, а пък лошите работи – отдалеч. Питам ви: това като знаете, какво спечелихте? Кое е по-хубаво, да си фантазирате, че се намирате пред някоя каса, или да си имате едно наполеонче в джоба? Близките неща са едно реално нещо, което можете да опитате, [то] струва повече, отколкото далечните фантазии. Например вие искате някой път да бъдете добър. Това е фантазия. Друг път имате фантазията да бъдете праведен, да бъдете талантлив, да бъдете гениален. Въобразявате си ги, те са далечни работи. Но в дадения случай какво можете да бъдете, то е важно.

Да допуснем, че едно дете е ревнало в коритото, вдига шум, и майката мисли, прави усилия да го умири, люлее го, залъгва го. Люлее го ту на едната страна, ту на другата страна. Отде ѝ дошло на ума в коритото да го люлее? И това дете някой път утихва. Питам: защо децата, като ги люлеят в люлка, утихват, а пък като не ги люлеят, не утихват. Тогава можете ли да кажете кой е първият праотец на коритото, и какво е било първото корито в света? Първото корито, с което вие сега си служите? Една лодка, един съвременен параход има формата на корито. Щом говорим за параход, отиваме далеч, до неща

по-малко свързани с въпроса. Това корито как сте го направили? Отсекли сте някое дърво – взет е животът – и от отсеченото дърво сте направили корито. И това дете го турят в коритото. Защо детето плаче в коритото? Защото то усеща, че е ограничено. Плаче синът: „Един ден и мене тъй ще направите.“ А пък майката казва: „Не. Един ден няма да направят тъй с тебе.“ Добре, помислете, че имате две деца в едно корито. Колко време две деца могат да живеят в едно корито, да се вместят? До колко години? В такова доста големичко корито, в което си перете дрехите. За колко години две деца могат да се вместят вътре в коритото? Представете си, че това корито има един метър дължина и шейсет сантиметра широчина. Аз вземам размерите произволно. Две деца колко години могат да живеят в него? Щом има две деца, майката ще бъде един ден заставена да извади едното или двете деца из коритото навън.

Някой път нам ни е жалко да напуснем някои стари идеи. Например имате навика да се почесвате – като се кажат някои важни работи, да се почесвате. *(Учителят се почесва зад ухото и после си туря дясната ръка на кръста.)* И после си туряте ръката така и почнете да мислите. Питам, без да се почесвате не може ли? Почесването, това е език. Трябва да го преведете. Това е класически език, класическа дума. И не туря само пръстите си, но няколко пъти ще каже с пръстите си така. *(Учителят се почесва зад ухото.)* Как ще се преведе думата „почесване“? Дадат на човека някоя работа и той казва: „Ако не мога да свърша тая работа?“ Това е почесване. Той мисли, мисли и казва: „Не искам тая работа, тя не е за мене.“ Някой път ви дойде на ума да се молите, но пак се почесвате. И в молитвата има почесване. „Чакай да се помоля. Но дали Господ ще ме послуша днес? Хайде, няма да се моля, тая работа не е за мен.“ И оставяте. Казвате: „Ако аз се помоля, и Господ не ме послуша?“ Това е почесване. Ако Господ не ви слуша, защо трябва да отложите? Вие

сам предлагате в себе си да се молите. Кой ви накара, та после отлагате? Кои са основните подбуждения? Кое ви накара сега да се молите и кое ви накара после да отлагате? Мислите, че Господ няма да ви послуша. Кои са основните причини, за да не ви послуша Господ?

Щом влезеш в един дом и мислиш, че няма да те приемат, коя е причината, че няма да е приемат? Отива един българин с празни ръце при лекаря. Лекарят му казва: „Зает съм. Нямам време. Друг път елате.“ Втори път идва българинът и носи един голям пуяк – турил го на рамо. „Нося ви го дар“ – казва той. „Добре дошъл. Имам време“ – казал лекарят. Лекарят българина ли приел, или пуяка? Пуякът препоръчва българина. Ако има пуйка на рамо, лекарят може да го приеме, ако няма, не го приема. Хубаво, за да влезете при Господа, какво трябва да имате, какво трябва да носите? Все трябва да носите нещо. За да ви приемат някъде, трябва да носите нещо, и когато отидете при Господа, трябва да носите някакъв дар. Без дар никъде няма да ви приемат. Без дар да ви приемат, това са изключения. При Господа ще носите нещо. И като видят пуяка на рамото ви, заради него вратата ще ви бъдат отворени.

Аз вземам сега един пример, който може зле да се тълкува. Казвате: „В Царството Небесно до отиваш и пуяк да носиш – някоя добродетел ще е това.“ Какво нещо е добродетелта? Съгласен съм, но какво нещо е добродетелта? Каква е вашата идея за добродетелта, как ще я опишете? За доброто донякъде зная, но за добродетелта и досега не мога да си представя какво нещо е тя. По някой път, когато някой казва „добродетел“, аз разбирам следното: да ми изпее някой една хубава песен, а пък аз да я възпроизведа на хората. Ако някой изпее една хубава песен, и аз отивам само да разказвам за хубавата му песен, какво ще ме разберат? Но някой път ние говорим и за

добродетелта, както за песента, казваме: „Той хубаво пее.“ Има някоя идея, но неопределено е това „хубаво пее“.

Та неопределените идеи уморяват човека. Вие не знаете дали ще отидете на небето, не знаете дали Господ ще ви приеме. Вие не сте уверен и почнете да се колебаете, дали сте в пътя, или не. Сега не е въпросът в това. Колебанието ще дойде. Колебание има и в клонищата на едно растение. Каква е разликата между разумните и неразумните действия? Ако отидете в една гора и ако всички дървета се движеха от само себе си, то като минавате, те ще се спрат. Но понеже вятърът ги движи, вятърът не иска да знае нищо за вас и ако минавате, някой клон може да ви блъсне. В живота има неразумни действия. Неразумни, но действия, които не вземат вашето пътуване предвид. Вие минавате без позволение. Как се казва това? Контрабанда. Кажете някоя по-добра дума – минавате без позволение. По благодат минавате. Непредвидени неща може да има. Може да е имало там голямо угощение. В тенджерата останало малко и вас ще ви поканят, колкото да се пооблажите малко, но това ядене ни най-малко не е за вас. Вие ще се хвалите: „Аз бях на едно богато угощение.“ Но вие не сте предвидени, случайно сте били там, от поканените гости не сте. Туй е пак за обяснение. Трябва да бъдете един от поканените гости. А пък поканването е нещо разумно. Трябва да разберете нещата.

Вие говорите за любовта, нали така? Трябва да имате най-първо предвид следното. Любовта е посока към центъра, към Бога. Вие не можете да имате любов, докато не мислите за Бога, докато не се стремите към центъра, нагоре. Аз гледам, някой път един човек ми говори за любовта. Гледам, има ли движение към Бога. Ако има движение към Бога, той има любов. Няма ли това движение, той няма любов. Имате ли любовта, имате движение нагоре. Някой ми говори за мъдрост, за знание – то е движение от центъра към периферията.

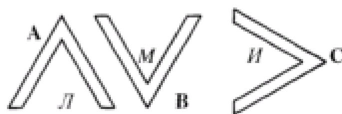

Фиг. 1

Първата фигура изразява любовта, втората – мъдростта, а третата – истината. Това е един символ. Истината е движение, посока на движение. Тя е това, което разрешава всички вътрешни противоречия, това, което разрешава застоя. Имате някой път застой в себе си. Вече две положения сте извършили. Един вътрешен застой имате. Англичанинът го нарича „stagnation“. На френски – „stagnation“. На български коя дума отговаря най-много на тая дума? Застой. Трябва да имате една насока на истината в себе си. Но за да се роди истината у вас, нужно е да имате вече един обект. Не можете да намерите първия обект, предмет на своята любов, освен чрез силата на любовта. Той ще ви покаже посоката на вашето движение. Трябва да знаете пътя на любовта какъв е. Любовта си има свой път.

Добре, кои са сега отличителните черти на любовта? Че ако любовта ви засегне, трябва да станете красиви. Второ, на лицето ви трябва да се яви една светлина, и тая светлина трябва да бъде мека и приятна, всеки да иска да я гледа. Да бъдете красиви, да имате светлина, да имате знание. После, да имате мекота. Мекотата дава приятност.

Някой път вие искате да бъдете приятни. Не можете да бъдете приятни, ако не сте красиви, ако нямате светлина и нямате мекота. Казвате: „Не е красив този човек, а всички го обичат.“ Не вземайте за мерило статическата красота. Има някои хора – не са красиви, но знаят изкуството в един момент да станат красиви. И после по лицето им една светлина се появява и щом се появят тия три неща, вие не можете да не обичате човека. То е така невъзможно, както на един

гладен човек, като турите пред него една хубава пита, когато замирише питата на хубаво, невъзможно е да остане неразположен. Той веднага е вече разположен, той знае смисъла на тоя хляб, има отношение към него.

И всички ви гледам: седите и искате външно светийство. Въртите очите отвън. Въртите си очите, колкото искате, да се покажете, че сте голям [светия]. Аз съм виждал деца, като се доближите до тях, се надуят. Гледам на някое дете движенията, виждам амбицията му. Движенията му, погледът му особени, така като на голям човек. Иска да се покаже пред мен голям. Аз седя и си размишлявам. След известно време, минават се може би пет-десет, петнайсет минути, престане това и настава второ едно положение. Какво ще бъде сега второто положение? Надува устата си, но тая уста трябва да бъде пълна. Започва като гайдарджията да надува гайдата. На това дете казвам: ето един гайдарджия, надул гайдата си. Надуе я хубаво. След това ще си движи пръстите и гайдата ще започне да свири. И трябва да знаеш как да си мърдаш двете ръце, иначе само ще надуваш гайдата. Ако не можеш да движиш пръстите си, не можеш да свириш. После връчилото писне: „Пюй!“ Излиза нещо разумно.

Вие още не сте изучавали гамите на живота. Например един музикант казва, „до“ мажор. Какво е „до“ мажор? Всички деца, в коритото които са родени, започват с „до“' мажор, пеят. Като почнат да излизат вън от коритото, имаме „ре“ мажор. Като седнат на задницата си, то е „ми“ мажор. Като почнат да ядат децата, то какво е? То е „фа“ мажор. Като почнат да мислят, да ходят на училище, това е „сол“ мажор. Като се връщат от училище, това е „ла“ мажор. И след като разкажат на майка си и баща си какво е там, то е „си“ мажор. Имаме вече седем гами: „до“ мажор, „ре“ мажор и прочие. Всички тия гами еднакви ли са? Не са еднакви.

Гамата, това е метод за постигане на известни идеи. Всяка идея, за да се постигне, тя си има своя гама, и ако ти намериш основния тон на твоята идея, тя е постижима. Всяка гама си има свой основен тон. Ти трябва да знаеш нейния основен тон. Тоя основен тон е, който дава непрекъснато един тласък, едно вътрешно побуждение. И тогава ти не можеш да не постигнеш. Сила има тая гама.

В живота силата, която тласка детето, е „до“ мажор. Тая сила е в тоя слог, ти казваш: „Ох!“ Това е едно възклицание. Какво усещаш? Защо при пъшкане не туряш „ах!“, а казваш „ох!“? Де е злото? „О“ е хубава буква, благоприятни условия, а пък всичкото зло е в „х-х-х“. Хубаво, искаш да смениш своето състояние. Какво ще направиш? Трябва да махнеш „х“, спънката. Къде трябва да го туриш? Ще туриш „х“ пред „о“.

ОХ   ХО

При „ох“ имате по-рано благоприятните условия, а после спънката: засилваш се, тръгваш, и след това имаш спънка, върнеш се назад. Ще туриш „х“ отпред. Германците, които имат много големи спънки в живота, турят буквата „х“ отпред. Те имат много думи, които започват с „х“ и след „х“ турят гласни. Това е, за да се премахнат пречките. Ти ще туриш най-първо мъчнотията, а после ще туриш благоприятните условия, при които идеята е възможна. Не туряй така: „Тая идея е възможна“, и след това да туриш благоприятните условия. Идеята е: ти най-първо постави мъчнотиите и после постави благоприятните условия. Защото някой път туряте благоприятните условия, а после туряте мъчнотиите, и тогава се спъвате. В случая сте вложили всичкия си капитал, а после изгубвате условията за успех. Най-първо туряйте мъчнотиите.

Да допуснем, че в религиозния живот не ви върви. Защо? Много хора нямат никаква религия, защото нямат любов към Бога.

Религиозният живот е най-възвишеното чувство, което съществува в човешката душа. Някои казват: „Той е много религиозен човек." Никаква религия няма в него. В религията любовта е подбудителна причина. И този човек е толкова погълнат от своята идея, че е готов всичко да направи, готов е на всички услуги. Той е много пластичен. Религиозният, човекът на любовта, никога няма да влезе в стълкновение с когото и да е. И този човек, който влиза в стълкновение, няма никаква любов. Любовта, аз както я зная, е сила, която никога не довежда хората в стълкновение. Неразбраната любов носи колкото искате стълкновения, но истинската любов не носи никакви стълкновения.

Тя е най-пластичната линия, толкова гъвкава, че отвсякъде може да мине, без да влезе в стълкновение. Един човек на любовта може да мине през големи препятствия, без да влезе в стълкновение с някого. И всички хора, които го видят, ще им бъде приятно, че са го видели. Щом нямате любов, всеки ще ви спре на пътя. Тая идея трябва да имате в ума си. Вие ще кажете: „Това така ли е?" Покажете ми противното. Това, което осмисля живота, това е идеята, която трябва да имате за любовта. Само любовта разрешава всички мъчнотии. Трябва да хванете тая линия на движение. Щом казвате: „Да не би да съгреша", вие не можете да успеете. Любовта за страх не мисли, за неуспех не мисли. Тя казва: „Аз ще вървя напред." Вие си казвате: „Ами какво ще стане с мен?" И за това не мисли тя.

Вие, като тръгнете в пътя на любовта, за последствията не му мислете. Вие сега казвате: „Аз мога да го обичам. Но ако той не ме обича?" Така не може да имате любов. Вие да обичате и, после, да искате другите да ви обичат – това е пазарлък. Вие обичайте, нищо повече. Дали ви обичат, то е друг въпрос, то е тяхна работа. Ваша работа е да обичате. А някой път работата е да ви обичат вас. Трябва да знаете кои хора в дадения случай могат да ви обичат. Първият ще

ви обича, вторият няма да ви обича. И после пък първият няма да ви обича, вторият ще ви обича, третият няма да ви обича, четвъртият ще ви обича и тъй нататък. Така се нареждат.

Въпросът седи така. Ако един човек ви обикне и ако вие пред него станете красив, той ви е обикнал. Ако пред него вие погрознеете, той не ви обича. Онзи, който ви обича, ако сте гладен и ви нахрани, наистина ви обича. Ако не ви нахрани, не ви обича. Един върви по пътя с вас и от него ако можете да научите много работи, той ви обича. Ако нищо не можете да научите от него, той не ви обича. Може да поставите въпроса: „Ами аз от него ли ще се уча?“ То е съвсем друга философия на живота. Аз пътувам по полето и не зная пътя, но срещам овчарче и го питам: „Кой е пътят?“ Аз го слушам, то ми разправя. На десет-петнайсетгодишна възраст е, но то ми показва пътя. Аз съм учен човек, свършил съм четири факултета и му казвам: „Много ти благодаря за знанието.“ Аз му благодаря за услугата, която ми е направило. В дадения случай тая малка услуга, която детето ми е направило, това е любовта. То изважда торбата си и казва: „Дълъг е пътят. Там няма села.“ Отчупва и ми дава половин хляб. Аз трябва ли да кажа: „От това дете ли ще взема хляб.“? Казвам му: „Много ти благодаря.“ Това дете има любов. И го поканвам: „Един ден, като дойдете в моя град, да ми дойдете на гости.“ Давам му адреса си. И като дойде това момче, аз го препоръчвам на моите приятели. Защо? Защото ми е показало пътя и ми е дало половин хляб. Аз вече имам добро мнение за него. Между това момче и мен се образува една вътрешна връзка. Тъй че всяко едно направено добро в света, това е една връзка.

Не се плашете да правите връзки. Че това е връзка, да дадеш половин хляб на един човек. И ако е по закона на любовта, тоя хляб ще се върне при вас. Вие сте дали половин хляб, като го занесете, ще стане цял. Това, което сте дали, то ще се върне при вас.

Сега има нещо, което вие сте изгубили. Вие сте изгубили вашия мир, вие сте изгубили вашето доверие в Бога. Вие казвате: „Бог е Баща ми, но дали ще ме послуша?“ Като казвате: „Дали ще ме послуша?“, аз разбирам, че има нещо във вашия характер, което ви пречи.

И сега някои от вас очаквате на млади години да си уредите работите и на стари години да слугувате на Бога. Една млада мома на млади години ще слугува на своите любовници, а на стари години, като стара баба на сто и двайсет години, когато никой няма да я погледне, ще отиде да слугува на Господа. Гледай ѝ ума! Аз не казвам, че на Господ не сте потребни, аз виждам добрата страна. Но противоречието е там, че в мен седи една особена идея и аз ще се намеря в едно противоречие със себе си. Ако аз съм употребил целия си живот да обичам хората, и на стари години съм тръгнал да обичам Господа, аз ще се намеря в едно противоречие. И ако отида при Бога, като остарея, аз ще бъда в едно такова състояние, че няма да Го разбера. Защото Господ ще каже: „Този старец на сто и двайсет години ще го пратите на лозето да копае.“ А пък аз ще съм с идеята, че съм на сто и двайсет години и не мога да работя. Ще ме пратят на лозето, а пък аз ще се откажа да работя. А на небето има правило: който не работи, не му дават да яде. И ще остана гладен. Там няма ли милост? Има милост само към тия, които ходят да работят. Щом не работят, пращат ги на земята, дето има милост.

Сега вие мислите, че като отидете на небето, ангелите са толкова добри, че ще ходите на угощение. Хубаво, тия ангели като минаваха покрай вас, вие приличахте на онзи български говедар, за който има един разказ. Господ, като минавал, запитал говедаря: „Синко, накъде е пътят?“ Говедарят си бил подпрял краката на крушата и свирел с кавал, и без да се мръдне, като продължавал да си държи краката в това положение, казал: „Хей нататък.“ И продължил да свири. Ако

мине един ангел и вие така му кажете, ще ви приеме ли ангелът? Той ще каже: „Това е онзи говедар, който на гърба си свиреше. Даже не стана.“ Ако на тия ангели, които минават по земята, не им направите една малка услуга, вие на небето не можете да бъдете приети. Писанието казва: „Някой път сте угостили ангели.“ На кое място е тоя стих: „Някой път, като сте угостили някого, някой ангел сте угостили.“ Има авторитетни книги, които знаят повече от нас – някой кодекс или справочна книга, но аз съм напълно сигурен, че това място е в Свещената книга, Библията. Зная положително, че е в Новия завет, не в Стария завет. На кое място, и аз не зная сега. Тогава вие можете ли да направите справка? Сега няма какво да търсите, но може да се намери.

В живота трябва да имаме една философия, с която да си помагаме при нужда. Някой път се заражда дисонанс между вас. Не се обичате например. Защо хората сега не се обичат? Или пък защо се обичат? Необичането и обичта си имат своя повод и тоя повод не е отсега. За да ви обича някой, някога в далечното минало вие сте му направили нещо. Не може той да не ви обича. И ако не ви обича, в далечното минало не сте му направили услуга. Може да се обяснява, че той има отрицателни енергии, а пък вие положителни, но това са външни обяснения. Има си повод и за обичта, и за омразата. Трябва да има един повод, за да обичате някого.

Ако двама души се обичат, защо някой път вие не обичате да слушате за това? Не обичате някой път да слушате, че еди-кой си обикнал някого, не гледате с добро око, ако някой обича някого. Българинът има една черта. Мъжът ако обича жена си, казват: „Тръгнал подир жена си. Тръгнал по женски ум.“ Че защо, ако жената е умна, да не я слуша? Казват: „По женски ум се води.“ Или пък много пъти може бащата да тръгне по ума на сина си и казва: „По твоя ум ли ще тръгна? Аз съм те родил.“ Той говори една истина, която е

половин истина. Той го е родил, той го е добил, откраднал го е отнякъде. Като задигнете една кесия и я турите в своя джоб, вие ли създадохте тия пари? „Аз те родих!“ Мъчно е баща да взема поука от сина си и мъчно е майка да вземa поука от дъщеря си. В дадения случай тогава ще имаме: когато бащата не може да се поучи от сина си, синът мъчно може да се поучи от баща си. И когато мъжът не може да се поучи от жена си, много мъчно жената може да се поучи от него. Знаете ли вие това? Че защо ще гледате външното? Аз мога да напиша на една бакалска книга едно любовно писмо, а пък мога да напиша най-безобразни работи на най-хубавата книга. Питам тогава, кое е по-съдържателно, написаното на бакалска книга или думите, написани на най-хубава книга, но думи, които нямат никакъв смисъл?

Фиг. 2

И сега вие искате богатите хора, учените хора да оправят света. Могат да го оправят, ако имат тия три знака: богат, който знае движението на любовта; богат, който знае движението на мъдростта; богат, който знае движението на истината. А пък един учен, богат, който не знае тия движения, не може да помогне никому. И вие, ако не знаете тия движения, не можете да помогнете с нищо.

Как да почнете да се движите, при какви условия, за това ви трябва цяла философия. Представете си, че някой човек е намразил някого и иска да го убие. Как ще направи така, че той да го обикне?

Христос е казал: „Любете враговете си.“ Има един човек, когото вие не можете да обичате. Как ще ви туря в това движение сега, че да ви науча да обичате? Трябва да ви покажа посоката, трябва да ви покажа защо трябва да го обичате. Представете си, че ви турят една

маска. Минал вашият неприятел и ви турил една маска. Минава друг човек и като ви види с маската, той веднага ще ви намрази, защото ще помисли, че вие сте този, който му е направил пакост. Аз, човекът, който разбирам законите. ще снема вашата маска да ви види, и като ви види, той ще престане да ви мрази. Казвам му: „Този човек не е който ви е направил пакост. Този човек в миналото ви е направил добро и затова трябва да го обичате." В това седи сега мъдростта. Мнозина трябва да знаете как да снемате маските.

Вие седите сега – от старите учени сте вие. Аз съм слушал стари братя и стари сестри да казват: „Десет години, двайсет години съм в този път, двайсет години има вече как се подвизавам." А пък какво се е подвизавал двайсет години? Че и аз съм се подвизавал, но в какво? Хубаво е да се подвизава човек. Аз не считам за подвиг делата на един човек, който не започва с любовта. И който вечерно време не свърши с истината, не го наричам това подвиг. Аз считам, че подвигът е между две силни точки: да започне човек с любовта и да свърши с истината. И по средата – на зенита – е мъдростта. Един човек, който не започва с любовта и не свършва с истината, той няма подвиг. Човек, който започва с любовта и свършва с истината, той се подвизава. Това са двете силни точки.

И в учение, и в каквото и да е, успех не можете да имате, ако нямате две силни точки. Не се лъжете. Като започнете, трябва да започнете от най-силната точка. Ще започнете от най-силната точка. Когато се обичате, ще обичате на свят, както трябва. Вие казвате сега: „Запалило му се е сърцето." Сърца, които се запалват и горят за миг, имат друго значение. Говорят и за сърца, които се стоплят.

За мен сърцето е един проводник само на нещо Божествено. Достатъчно е сърцето ви да бъде проводник в дадения случай на оная Божествена енергия, която трябва да мине през него. Проводник е то.

И през това сърце трябва да мине най-силната енергия. И като мине, тя няма да се запали, няма да гори. Тя ще остави светлина и топлина.

Сърцето, през което минава Божествената любов, ще се обнови. Когато любовта мине през сърцето на човека и това сърце се обнови, то обновлението е признак, че любовта е минала през сърцето. Ако не се обнови, то любовта не е минала. Казвате: „Запалило се е сърцето ми.“ Че се е запалило, това още нищо не значи, но при любовта трябва да се обнови сърцето. Обнова значи – мирогледът и животът на човека вземат съвсем друго направление.

Сега другият въпрос остава, кога може да бъде това? Има два срока в природата, дълъг срок и къс срок, моментален и продължителен. Тогава от ваша страна, кой момент бихте избрали, моменталния или по-продължителния процес? Ваша работа е. Когато сте дошли в моменталния процес, вие сте започнали да се движите в известна посока, и сте стигнали до крайния предел. Остава ви една педя до него и ако не се вземат мерки, ще се блъснете и ще стане катастрофа. Това е бързият момент на завоя. Това е моменталният процес на любовта. Бързите моменти ви избавят от нещо лошо. В дадения случай бързата любов ви избавя от едно голямо бедствие. А пък при продължителния процес, там няма такава опасност – вие ще наблюдавате, ще възприемате, в правата посока сте. И там можете да имате само един избор. А като дойдете до едно място, веднага трябва да приемете любовта. И ако не я приемете веднага, ще дойде катастрофа. Това е моменталният процес. Това е една необходимост в живота. Някой път всички вие трябва да боравите с бързите процеси. Там няма време за мислене. Веднага ще завъртите спирачката. Тогава ще приложите бързия процес.

Дошло във вас съмнение. Как ще го лекувате? Често във вашата душа прониква безверието. Например обичате някого, а постоянно се съмнявате, измъчвате се. Ще ви покажа с един пример това. Бях в

Габрово по време на моите изследвания, в дома на един млад българин, доктор по философия и психолог. Като правех изследвания, говорих за характера на жена му. Той ме попита, след като излезе жена му навън: „Можеш ли да ми кажеш, мога ли да разчитам на моята млада булка? Моята другарка дали ще устои в живота? И няма ли да кръшне в живота с други мъже?“ Казвам му: „Не мога да кажа. И да го знам, няма да го кажа. Това е една тайна, която не може да се каже.“ „Но ще ме предпазиш ли?“ – ми казва той. „Никак не мога да ви предпазя. Че каква любов е това? Във вашата душа е проникнал един червей. Това не е хубаво. Ако аз съм на ваше място, няма да допусна този червей.“ Той ми каза: „Невъзможно е, млада е. Могат да хвърлят око на нея.“ „Могат десет очи, двайсет очи да хвърлят на нея, това не е нещастие за вас. Че вие се съмнявате – това е нещастие. Ако хвърлят око на нея, то е благословение за нея. Вие сте сега най-големият ѝ враг. Ако ме слушате – тя може да издържи повече, отколкото вие. Човек, който се съмнява в другите хора, той сам не издържа. Тя повече издържа, отколкото вие.“ Той се замисли, погледна надолу и каза: „Прав си.“ Казах му: „Вие да ѝ останете верен, това е важното. Но няма да разправяте на нея това, което на вас казвам. Няма да ѝ казвате нищо. Ако ѝ предадете този разговор, вие ще създадете на себе си и на нея неприятност.“ „Хубаво.“ Посочих му правия път. Инак мога да кажа: „Ще гледам ръката ти. Жена ти е така и така.“

Не. Така един ясновидец умори доктор Бански, така го умориха. Един ясновидец му казал: „Жена ти шавърка[48].“ Това не беше вярно. Той си замина преждевременно от тая идея. Дойде да ми каже. Казах му: „Не е вярно.“ Тая идея влезе като живеница[49] в него и създаде едно болезнено състояние, и си замина.

---

[48] **шавърка** (диал.) – кръшка, митка
[49] **живеница** (диал.) – неизлечима болест, упорита рана

Та най-първо: не ходете да боравите с това, дали някой ще ви бъде верен, или не. Оставете този въпрос. Занимавайте се с въпроса, дали вие ще бъдете верни. То е важно за мене в дадения случай, аз да бъда верен. Дали аз ще бъда верен, това е моя работа. А пък дали той ще бъде верен, то е негова работа.

Другият въпрос е дали Бог ще бъде верен. То е Негова работа. Аз не се занимавам с това. Ако аз съм верен, и Бог ще бъде верен. Това е една максима, едно правило, върху което трябва да мислите. Вие се занимавате с въпроса, дали ви обичат, дали ще ви бъдат верни. Не се занимавайте с въпроса, дали ще ви бъдат верни.

Сега аз вземам верността в друг смисъл. Вие искате сега една жена да не погледне нито един мъж. Че тя, като не гледа мъже, ще греши. Като гледа мъже, няма да съгреши. Аз го обосновавам на следния факт: като виждам един предмет, никога не се блъскам с него. А пък вечерно време, като не го видя, мога да се блъсна с него. Като видя една красива жена, аз няма да се блъсна с нея. Една жена може да гледа сто мъже, ни най-малко няма престъпление там. Когато една жена погледне един мъж и го хареса, чрез този мъж Бог е предал едно качество на жената, защото Бог е, Който се проявява чрез всички мъже. Когато една жена погледне един мъж, Бог е погледнал на този мъж. Радвайте се. Вие сега имате изопачени идеи, казвате: „Какво се е втренчил?“ Това опулване нищо не значи.

Аз искам да ви наведа на мисълта: не се стремете да измените ония велики закони, които Бог е поставил. Стремете се всички да разбирате Божите пътища, тъй както сега. Животът, тъй както е сега, тъй го разбирайте. Ако го разбирате другояче, тъй както не е, то винаги вие ще бъдете в стълкновение със себе си и ще имате големи противоречия.

Занимавайте се с вашата любов. И всяко едно допущане, че някой няма да устои в пътя, това е една възможност за вас да се

спънете. Колкото повече вяра имате в хората, толкова повече вяра ще имате в себе си. И колкото по-малко вяра имате в хората, толкова по-малко вяра ще имате в себе си.

Да вярваме в Бога, това значи да вярваме във всички хора. Казвате за някого: „Ами дали той заслужава да го обичам?“ За това не мислете. Вярвайте. Като вярвате, ще получите повече, отколкото като не вярвате. Имайте вяра в хората. Не мислете, както светските хора.

„Добрата молитва“

Това, което ви говорих, това е едно верую за вас. Без да го разправяте на другите. Няма да кажете: „Аз тъй и тъй мисля.“ То е едно верую за вас. В тайна ще го държите, то е за вас. Изключително за себе си ще го държите.

Другояче то няма никакъв смисъл.

6.30 часа

Двадесет и осма лекция на Общия окултен клас 10 април 1935., сряда, 5 часа, София – Изгрев

НАЙ-ГОЛЯМОТО ИЗКУСТВО

„Добрата молитва“

„Кажи ми ти истината“ „Ти съзнавай“

Ще прочета пета глава от Първото послание към солуняните.

Имате ли тема? *(Не.)* Пишете тогава върху свободния живот.

Ще говоря върху най-голямото изкуство.

Човек седи и мисли какъв е смисълът на живота. Едно мисли, друго мисли. Може да мисли какво ли не, само да се прекара времето. То прилича на следното. Един автор разправя, че някои „осмислят“ живота си така. Той посетил един дом на умопобъркани. Не че са умопобъркани тия хора, но те са все гениални хора. Умопобърканите са гениални, те се мислят за гении и че са изпратени на земята да оправят света. Амбициозни хора са те. Един от тях казва на друг: „Какво правиш тук?“ Понеже вижда, че е събрал една купчина сламки. „От движението на тия сламки, от тяхното преместване от едно място на друго, зависи оправянето на света.“ Цяла година прави той това. Започва той и от единия край на стаята ще премести тая купчина на другия край, за един ден ги премества на един метър. Ден след ден той премества тия сламки, за да се оправи светът. Тогаз – лесна работа. Всеки може да си вземе по една купчина сламки и да ги премества.

Докато човекът не се научи на най-голямото изкуство, щастието не може да дойде. Вчера минават покрай градината четири госпожици от висшето общество на София да видят Изгрева. Искат да се срещнат с мен за нещо, да им се гадае бъдещето. Те казаха: „Имаш ли време да те посетим?“ Казах им: „Зает съм, нямам време. Какво ви носи тук?“ „Интересуваме се много от вас.“ Казах им: „Интересувате

се като ония, които посещават най-хубавите гостилници. Вие се интересувате повече от яденето, отколкото от готвача. Докато готвачът ви готви ядене и то каквото вие обичате, по-добър от него няма. Но ако един ден направи погрешка и сготви лошо ядене, втория ден ви няма. Второто, вие търсите вашето щастие. Направили сте в живота си една малка погрешка. Някога щастието е дошло при вас в много скромна дреха, и вие така неглиже[50] сте се отнесли към това щастие, че то се е докачило и си е заминало от вас. И ако искате сега вашите работи да се оправят, то ще намерите адреса му и ще му напишете едно извинително писмо. Това е, което мога да ви кажа сега."

Та това, което и на вас казвам, е: всеки един от вас все е обидил щастието по някакъв начин и то си е отишло.

Изкуството е животът. Животът не е проста работа. Казват: „Трябва да се живее." Когато човек разбере живота като едно велико изкуство, тогава ще се осмисли неговият живот.

Ако имате еврейските двайсет и две букви или българските трийсет и две букви, или латинската азбука, изкуството е да знаете как да ги пишете. Много хора пишат, много поети има, които пишат. Много хора изучават поезията, но от поет до поет има разлика. Скоро четох един английски поет. Казвам: какво нещо е музикалният език. Така турил думите в английския език, че всяка дума съвпада и по съдържание, и по смисъл, и по хармония. Ще каже някой: „Това е едно вдъхновение." Но вдъхновението, това е един метод на разбиране. Вдъхновява се само онзи човек, който знае, а пък който не знае, никога не може да се вдъхнови.

Снощи бях на един концерт. Свири един сръбски виртуоз. *(Югославският цигулар Балокович.)* Вдъхновява се човекът – знае как да си държи цигулката, знае как да произвежда тоновете, знае как да

---

[50] **неглиже** (от фр.) – пренебрежително, нехайно

даде смисъл и красота на това, което изпълнява. И другите хващат цигулката, но публиката, като го слуша, казва: „Тая работа не е за нас.“ Питам тогава: ако животът като изкуство не е за вас, какво друго ще хванете? Единственото изкуство, което всеки може да залови, то е животът.

Всички искате да бъдете свободни. Животът се ражда при абсолютна свобода. Без абсолютна свобода никакъв живот не може да се роди. И всеки един живот, там дето има живот, тая Божествената, абсолютната свобода е там. Но там, дето е абсолютната свобода, в материалния свят като един резултат от свободата, от неразбирането на живота като изкуство, се ражда доброто и злото. И когато човек прави зло, трябва да бъде свободен, и когато прави добро, трябва да бъде свободен. Някои искат да знаят защо злото съществува. Защото човек е свободен. „Може да се премахне злото.“ Ако спрете свободата, тогава ще престане злото. Ще престане и свободата. Следователно злото е резултат от едно неразбиране на живота. Погрешно вземане на тоновете на живота, това е злото. Дисхармонията на живота, това е злото. Оная вечна хармония, в която самият живот се ражда, то е доброто, то е правилно свирене, правилно живеене. Изкуство е това. И си има известни правила, по които всеки може да живее

Някои чакат сега някое специално вдъхновение. То вдъхновението все ще дойде. Има едно вдъхновение, което идва при специфични условия. Забогатееете – вдъхновите се. Изгубите богатството си – вдъхновението изчезне. Когато малкото дете порасне, добие сила, то се вдъхновява от своята сила. Но остарее човек, изгуби силата си, изгубва своето вдъхновение. Той казва: „Моята работа се свърши.“ Че той нищо не е изпълнил, нищо не е учил още. Нима мислите, че онзи български цигулар, който се учи да свири „Цвете мило, цвете красно“, е цигулар? Ако се ставаше виртуоз

само с „Цвете мило, цвете красно“, то е лесна работа. Колко други сложни работи още трябва да свири.

Ония, които не искат да изучават някакво изкуство, казват: „То човек не трябва да мисли много, че се поврежда умът му.“ Не. Като не мислите, се повреждате, а пък като мислите, се оправя животът ви. Даже учени хора има, които казват, че от много мислене се поврежда човек. Такова нещо няма. От много грижи, от безпокойства – да, но от много мисъл – не. Мисълта е един творчески процес на свободата. Може да мисли само свободният човек. Чистата, правата, свободната мисъл не увреждат човека, а го оправя и осмисля живота му.

Сега ще ви представя една философия.

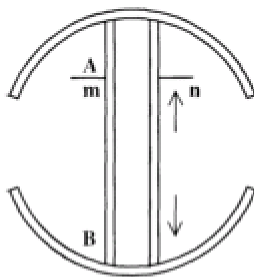

Фиг. 1

Вземам тия две успоредни линии. Успоредните линии аз ги считам като един израз на разумното в света и по които човек може свободно да се движи. Всеки може да начертае тия успоредни линии, няма никаква философия в това. A и B, това са възможности на доброто. Това е Божественият свят. Човек може да вземе две посоки – зависи от неговото разбиране каква посока ще вземе той. Понякога ние, като разглеждаме природата, приличаме на случая в оная приказка, в която се разказва за един петел, който, като се качил на бунището и ровил – изровил един голям скъпоценен камък, ритнал го с краката си и казал: „Нямаше ли тук едно житно зърно, да го

клъвна?“ И търкулнал камъчето надолу. Обаче това, което е непотребно за петела, е потребно за човека. Ако тоя петел разбираше стойността на тоя скъпоценен камък, то той можеше с него да храни и себе си, и хиляди други петли като него.

Аз правя едно сравнение. Ние по някой път ритнем скъпоценния камък с крака си и търсим житно зърно, търсим едно малко удоволствие в живота си. Казвате: „Защо ми трябва да ходя да се мъча да разбирам смисъла на живота? Я да си поживея малко, да опитам едно малко удоволствие.“ На тоя умния петел каква му е участта, като се върне от бунището? Тоя петел не е свободен. Той, като се върне, ще влезе в един курник, който му е направил господарят. Ето неговата свобода. Влиза в един курник, гдето не е хигиенично. Ще влезе в курника и там ще почне да пее. Някой път се провиква, за да покаже, че се разсъмва. Но един ден вече не му се чува гласът. Какво е станало с петела? Станало е нещо с петела.

Ние сега мислим, че тая приказка няма отношение към човека. Виждате, че някой човек е знаменит поет, философ, учен, какво ли не. Кукурига той в курника, но един ден престане да кукурига. Казват, че е умрял. Къде е отишъл? На оня свят. Аз и сега не мога да разбера думите „умрял“, „отишъл на оня свят“. Но в кой свят? Много неразбрана работа е това. В горния или в долния? Ако е в горния, аз разбирам какво е, но ако е в долния, той е закъсал.

Един българин, свършил висше образование, и казва: „Най-сетне малко свободен да бъда. Все в училище досега, ограничен бях. Да си дам свобода.“ Отива в една кръчма да си пийне една чашка, две, напива се малко. Тръгва насам-нататък, и хоп – в един сляп кладенец влиза. Паднал вътре в кладенеца и не може да си обясни работите вътре. Седи той и пипа, търси кревата си някъде. Няма го. И казва: „Много тясна работа е тая.“ Търси някоя врата да хлопне, вика майка си, никой няма. Сутринта, като изтрезнял, вижда, че е паднал в

кладенеца. И казва той: „Помня кръчмата, когато бях там. Помня, че пих, но как съм попаднал в тоя кладенец – не помня.“ Той съвсем се отбил от пътя си и как е влязъл в тоя сляп кладенец, не знае.

Всички хора сега попадат все в тоя, слепия, кладенец. И за да излезе човек от кладенеца, трябва въже, с което да го изтеглят навън. Но и онзи, който копае такива кладенци по пътя, трябва да ги запушва.

Често в човешката мисъл има такива кладенци и някои могат да попаднат в един от тях. Има и религиозни кладенци. Има и религиозни противоречия, които раждат ред още противоречия.

Например какво ще бъде положението ви, ако седите и целия си живот все се мъчите от мисълта, че сте голям грешник и че не можете да живеете по Бога. Вие мязате на оная рускиня, която отива да се изповяда пред един калугер, стар човек на осемдесет години, и му казва: „Имам един голям грях, не зная дали Господ ще ми прости греха.“ „Да не си убила баща си?“ „Не, по-голям.“ „Майка си!“ „Още по-голям.“ „Брата си, сестра си?“ „Още по-голям.“ Най-после нарежда, нарежда: „Да не си крала?“ „Не, голям е моят грях.“ И казал той най-после: „Кажи си греха. Изповядай си греха.“ „Като си храних детето, капна една капка от млякото ми и го облизах.“ Близнала от своето мляко и извършила най-голямото престъпление. Може би онзи, който е създал тази приказка, е имал някаква философия, но какво бихте извадили от нея? Защо тая рускиня счита, че близането на млякото, това е най-голямото престъпление, което тя е извършила? Може би тя мисли, че това мляко не е за нея, а за детето, и следователно тя няма никакво право да ближе млякото.

Аз се спирам сега на другата страна на тоя въпрос. Ние се спираме, да се измъчваме върху известни неща, които нямат никакво съдържание.

Престъплението на човека започва от следното. Казвате: „Аз не съм свободен.“ Не. ако човек не беше свободен, то никакво нещастие не би имало. Но понеже е свободен, той трябва да научи сега тоя истинския път на свободата. Какво именно трябва да направи човек, за да не губи своята свобода? В злото човек пак е свободен, но той вече има половината на тая свобода. И тогава се обяснява другата страна. Коя е причината, която подбужда ниските духове или падналите ангели да изкушават хората? Какъв интерес има дяволът да изкушава човека? Понеже дяволът е изгубил своята свобода, половината от своята свобода е изгубил той, а пък понеже човек е свободен, дяволът всякога иска да се занимава с хората. Той употребява при тях своите лъжи. Един дявол ще дойде, за да ви измами, за да ви излъже. И като ви излъже, той ще се намести във вас, за да използва вашата свобода. Дяволът сам по себе си никакво зло не може да направи. Но щом със своята мисъл ви завладее и влезе във вас, чрез вашата мисъл и вашето сърце може да направи хиляди пакости. Той използва вашата свобода. И следователно направи ви вас отговорни, а пък той е безотговорен фактор за престъплението.

Гледам как се заражда престъплението. Аз стоя в стаята си вечер и гледам, влиза една мишка и се разхожда в моята стая. Върви, търси нещо за ядене тук-таме. Не е дошла да се научи нещо, но търси нещо за хапване. Ще направи някоя пакост. Питам тая мишка: „За какво си дошла?“ Тя се крие под масата отдолу, влиза навсякъде, качва се. Тя казва: „Имам си известни възгледи. Аз съм дошла за нещо.“ Казвам ѝ: „Аз ще ти дам една задача да разрешиш, да видим как ще я разрешиш.“ Турям капана, турям малко кашкавал вътре за ядене, искам да видя къде иска да учи, вън или вътре в капана. И тази сутрин слушам, че тя свири вътре като онзи виртуоз, мъчи се да пробие капана и да излезе навън. И като бута тия телове в капана, образуват се тонове, но дисхармонично. и казвам: „Тоя цигулар не

вземa вярно тоновете.“ Казвам: „Едва сега започваш, не свириш добре. Какво правиш?“ Тя ми казва: „Свиря на тая китара вътре.“ Казвам ѝ: „Така не се свири на китара. Не трябваше да влизаш в това училище вътре. Тоя кашкавал вътре не трябваше да те съблазнява. Не знаеш ли, че този, който е направил тоя капан, той не иска да влизат мишките в капана, да не ходят и да смущават домовете, а да живеят вън в широкия свят? И откъде се взе в тебе тоя навик да влизаш в къщите, да изгризваш това-онова, книги, дрехи, сирене, сладко, да гризеш копринените дрехи на някоя млада булка?“ Мишката казва: „От деди и прадеди съм наследила това.“

Казвам, точно така и хората разсъждават, казват: „Унаследено.“ Няма нищо унаследено. Това, което направите, ставате наследник на него, не че от баща си, от дядо си сте го наследили. Това, което сам направите, само това имате право да наследите, а пък едно чуждо нещо, което друг е направил, не можете да го наследите.

Някой казва: „Наследих чертите на дядо си.“ Бошлаф! Той едно време е бил като дядо, преди две прераждания е бил дядо, и тогава каквото е направил, сега носи тия навици. Той сам е бил този дядо, и казва: „На дядо си нося навиците.“ Той носи това, което той е направил. Всеки човек наследява това, което той е направил. Нито от баща си, нито от дядо си унаследява нещо. Носи това, което е правил. Това са изяснения.

При нашите погрешни заключения ние можем да дойдем до мисълта, че ние така сме направени от Господа, зло да правим. Не, то е заблуждение. Злото е един крив път. Ние не знаем къде се крие нашето добро, ние не знаем пътя на нашето щастие.

Първото заблуждение в света е, че търсите своето щастие вън от себе си. То е първото заблуждение. Второто заблуждение е, че това щастие можете да го намерите вън от вашата мисъл. Третото заблуждение е, че някой може да дойде по някакъв начин и да ви

сложи в този път. Може да се мисли така, но онзи, който е тръгнал по този път, трябва да знае, че в живота на свободата са вложени всички възможности на щастието. Вложени са те в човека. И той трябва да разбира живота като едно изкуство. Започнете от тези елементарни работи.

И аз имам едно гадание много елементарно, което не го заменям с нищо друго. Като зная много начини да гадая, мога да стана милионер, но като срещна един човек, си служа само с едно гадание и за мен това гадание струва много повече, отколкото всички други. Срещна един човек и само по начина, по който си почесва носа, аз вече разбирам къде му е погрешката. И как се чеше, с кой пръст. И после, някой си хване носа отстрани, бутне го така, бутне го инак, това са все гадания. Това показва неговото разбиране.

Дойде нещо, захапе те на върха на носа. Не бутай, но тихо и спокойно се поразговори. Кажи му: „Какво искате, моля?“ Защото някой чука на носа ти, иска да влезе. Кажи: „Моля, кой там?“ А пък ти бързаш да отвориш. Не бързай да отвориш. Кажи: „Кой там?“ Нека си каже името и ще му кажеш: „Като имам свободно време, тогава ще те приема. Сега съм много зает. Да дойдеш някой друг ден, когато съм свободен.“ Така ще му кажеш.

Сега ония, които говорят за концентрация, за възможности, за постижения в света, трябва да знаят: един човек, който иска да сполучва в живота си, той трябва да се владее. Засърби го носът – да не бута. Засърби го веждата, гърбът, кракът – да не бута, като че не го сърбят. Че това е една школа на възпитание сега. Оттам трябва да започне онзи, който разбира.

Сега да ви обясня малко от какво произлизат тия сърбежи. Хапливите мухи си имат известни хоботчета, жила. Електричеството обича да се натрупва на острите места. Когато се променя атмосферата, на жилото или на хобота на мухата се натрупва много

електричество и крайно я безпокои. Тогава тя търси някой човек и като забоде хобота си в човека, електричеството му се изпразва. И щом мухите почнат да хапят хората, това показва, че времето ще се развали. Ето едно хубаво правило, патологическо правило. Ухапе ли ви муха, да знаете, че ще има промяна в атмосферата. И трябва да знаете, че по начина, по който хапе мухата и на кое място ви е ухапала, вие ще разберете дали ще има град, дъжд, буря и прочие.

Има два вида мухи. Има мухи, които хапят на физическото поле, а пък има други мухи – астрални. Когато ще се промени атмосферата отвън, у вас на върха на носа се набира електричеството и почва да ви безпокои носът, космите и прочие. Те са бутвания на астралните мухи, които ви хапят тук-там. Но човек трябва да бъде силен в своята мисъл.

Някой път поне си направете някой опит, когато имате мухи вкъщи, да видите колко е силна мисълта ви. Нали искате да заповядвате някой път? Научете се да заповядвате на мухите. Концентрирайте мисълта си и поканете тия мухи да си излязат. Аз съм правил опити. Три часа ми е вземало да ги изгоня с кърпа. Ще се крият по ъглите, по това-онова. Седна аз, и пак ще изскочи някоя муха. Двайсет минути са ми нужни да ги изпъдя със своята мисъл, а пък десет минути – да ги изпъдя с конска опашка.

Трябва да знаеш как да туряш тия конски косми. Всички цигулари, с конски опашки се прославят. Цигуларят, като тури тия конски косми на лъка, докарва хубав звук и всички хора го слушат, ако знае как да върти лъка. И онзи знаменитият цигулар има един лък, дето космите са равномерно опнати всичките. В хубавия лък не са безразборно опънати космите. В някои лъкове гледам, че космите са безразборно турени. Не. Видните цигулари имат много хубави лъкове и космите са хубаво опънати. И хубавото свирене зависи от това, че когато космите се допрат до струните, то всички косми равно

се допират и тонът излиза много хубав и правилен. Ако всички косми равномерно не се допират, то тонът, който излиза, не е правилен.

Второто положение е, ръката как трябва да се движи по струните. Цигуларят трябва да бъде самоуверен, пръстите му трябва да бъдат пластични. Като си тури пръста, цигуларят да чувства тия струни. Сега аз се занимавам с едно изкуство, което за някои от вас е като случая с петела.

Да знае човек да живее – това е най-голямото изкуство. По-добри цигулари от ония, които знаят да живеят, няма. Най-добри цигулари са тия, които знаят как да живеят. Този, снощният цигулар, е един цигулар отличен. Един малък плюс му трябва и той се стреми към него. При този малкия плюс човек не само че е доволен, но може да помага. То е магическото в музиката. Има едно състояние в музиката, което ще опиша така. Свириш на един човек, на един престъпник. Може да направите опит. Той мисли да краде, да направи някое престъпление – ще му свирите. Ако вие успеете да бутнете на нужното място, този човек ще се промени, защото престъплението върви по известна музика. На пияните хора другояче свирят, на трезвите – другояче. Има една музика на доброто в света. Ако вие вземете тия тонове, той както седи, веднага ще се родят в него известен род мисли и той ще се откаже от своето намерение.

За да можете да се възпитавате в живота си, всеки един от вас трябва да опитва най-малкото. Ако не може да свири, то поне да пее. Най-малкото! Ако не може да свири и да пее, то поне да има един тъпан, едно малко тъпанче. Ако няма един тъпан, да има едно тенеке, да има нещо като тъпан с кожа отгоре. И ще си туряте пръстите отгоре и ще удряте. Ще кажете: „Какво мога да постигна така?“ Много може да се постигне.

В живота хората нали се поздравяват? Защо се поздравяват? Като се срещнат сегашните хора, поздравяват се. Че това е цяло едно

свирене. Още като ви хваща човек за ръката, трябва да знаете правилно ли свири, или не, правилно ли мисли, или не. Още като ви хване човек за ръката, може да знаете дали сърцето му правилно чувства, или не.

Хване ви някой човек, виждате, че ръката му е студена. Сърцето му е студено. Хване ви за ръката и усещате, че ръката му е суха. Сух е неговият ум, в него няма никакви идеи. Една ръка не трябва да бъде гореща, но трябва да има една приятна топлина, трябва да бъде мека и пластична. Човек трябва да има магнетична ръка, да изтича живот от нея.

Такова нещо е например природата. Сутрин, когато изгрява слънцето, много пъти съм правил опити. Има дни, когато слънчевите лъчи минават през влагата. Някои дни са магнетични, някои дни не са магнетични. Зависи от разположението на хората. Някой път има съчетания. Хората със своите мисли могат да попречат на правилното възприемане на слънчевата светлина. Човешките мисли и желания се събират и образуват една безпокойна среда, в която слънчевите лъчи не могат да се възприемат. Уж възприемате, но нещо ви е тъжно и мъчно. Трябва да имате една силна мисъл, за да разпръснете тия влияния около себе си. Вие трябва да бъдете така майстор в живота, както моряците някой път. За да утихне морето, разливат пет-шест, десет бурета дървено масло отгоре, за да утихне водата.

Да кажем, че вие в себе си сте в най-бурното време и сте дошъл до мисълта, че сте на умиране. Имате един вътрешен страх, как ще умирате, какво нещо е умирането. Вие губите своята връзка с Първичната Причина, изгубили сте връзката с любовта. И за какво сте се обезсърчили? Влюбили сте се в един човек, и понеже тоя човек не е отвърнал на вашата любов, вие сте прекъснали връзката си с Бога и сте се обезсърчили.

Чудни са хората. Обезсърчават се от една илюзия. Аз мога в дадения случай да зная дали обичам, но дали вие обичате, това само вие го знаете. То е моето субективно схващане. Мога да бъда донякъде прав, но мога и да не бъда прав. Този човек е заест със съвсем друг въпрос. Аз го срещам, искам да му обърна внимание, като го срещна, да ме поздравява. Представете си, че вие имате десет хиляди души, които ви познават, и ако излезете на разходка, всеки от тях иска да му обърнете внимание. Тогава няма да ви остане свободно време. Американците имат един много хубав обичай. При поздрава те само вдигат ръка и така скоро си свършват работата. А пък тук всеки ще вдигне шапка и ще я сложи. В Америка един професор минава, само вдига ръка и поздравява. А пък тук трябва да се спрете, да го погледнете, вашия познат, и да му кажете: „Добър ден.“ Хубаво е, но ако десет хиляди приятели ви срещнат и за всеки се употреби по една минута, всичко десет хиляди минути, колко време ще остане за вас?

Аз сега разсъждавам за вътрешния живот. Толкова неща има, които ви безпокоят. Безпокоите се за нищо и никакво. Мислите: „Как ли ще прекарам живота си?“ Ако не обиждате щастието си, ще го прекарате отлично, но ако не го приемате, ако не сте се обхождали добре с него, трябва да ходите да го търсите, трябва да му пишете извинително писмо.

Не очаквай да те обичат хората. Първата философия. *(Учителят показва рисунката.)* От това нагоре се намират вратата. *(Учителят показва линията тп.)* Тук е човешката честност. Честността според мене не е морално чувство. Да бъде човек честен, това е най-високото постижение на животинския свят. Честността, това е Царството Божие на животните. А пък честността на човека, както е сега създаден, това е първата врата, през която можеш да влезеш в Божествения свят. Ако ти не си честен, ти в Божествения свят не можеш да влезеш. Честността, това е едно високо постижение на човека. И щом влезеш в

Божествения свят, първото нещо, което трябва да започнеш, то е да бъдеш справедлив. А пък справедливостта прави вече различие между доброто и злото. Честността, това е първата врата, която трябва да отвориш, и ако влезеш през нея, ако вземеш тази линия на честността, ти вземаш правилно направление. Но ако ти не постъпваш честно, ще отидеш в ада. С честността – в рая, а пък без честност, с безчестието, ще влезеш вътре в ада.

Някои казват: „А личните чувства къде са? Аз имам най-после достойнство.“ В какво седи достойнството? Достойнството на човека седи в неговата честност, не в неговата гордост. Гордостта и тщеславието на човека – това са полюси. То е поляризиране. Основата на човешкото достойнство седи в честността. Честността изключва първо лъжата. При честността се подразбира, че не трябва да лъжеш себе си. Всеки, който лъже себе си, не е честен. Всеки, който се опитва да лъже себе си, е нечестен. Ти си направил нещо, но казваш: „Аз не го направих.“ Ти кажи: „Аз го направих, но мога да го изправя.“ Казват ти: „Невярно вземаш тоя тон.“ Кажи: „Да, но мога да се науча. Не мога да пея правилно, но мога да се науча да пея правилно.“ „Слаб човек си.“ „Така е, но мога да бъда силен.“

Няма нищо, което да не може да се изправи. Мярката е: можете да изправите всяка грешка или слабост в една секунда, в две секунди, в три секунди, в десет секунди, в една минута, в десет часа, в един ден, в една седмица, в един месец, в една година, в десет години, в сто години, в петстотин години, в десет хиляди години. Но и в едната секунда вие можете да я изправите сега. И на всекиго едното от вас бих му казал: още само едно условие се изисква – да не лъжете себе си. Защото, щом лъжете себе си, и мене ще излъжете, пък аз не се лъжа. Като казвам, аз сам не се лъжа, не подразбирам, че мене не можете да излъжете. Вие можете да ме излъжете, и след като ме излъже някой, аз познавам, че ме е излъгал, нищо повече. Идва някой

човек при мен, аз зная, че ще ме излъже, и пак ме излъгва. Казва: „Беден съм. За Бога! Закъсал съм.“ Каквото ми иска, вярвам му, давам му. Отива той, и пие. Казвам: „Излъга ме.“ Но не съжалявам за това. Аз не се лъжа, той се лъже. Втори пък пак идва при мен. Аз имам, той няма. Той казва: „За Бога.“ Пак му давам и казвам му: „Когато престанеш да ме лъжеш, твоите работи ще се оправят.“ Или другояче казано, някой идва при мен и ми казва: „Кажи ми как да се оправят моите работи.“ Казвам му: „Като престанеш да ме лъжеш, ще се оправят твоите работи.“ „Ама лъгал ли съм аз?“ „Много пъти.“

Второто тълкуване сега: когато престанете да лъжете себе си, ще се оправят работите.

Че Господ е във вас, вие можете да намерите Господа да ви даде всичкото. Той ще ви даде всичко, но вашата глава ще пострада. И няма нищо, което човек да е поискал и помислил, и да не му даде Господ. Каквото помислиш в живота си, все ще ти дойде.

Един пример. Някой човек искал да пуши цигари. Среща едного, иска му, но приятелят му казва: „Нямам.“ Среща друг, пита: „Нямате ли една цигара?“ „Нямам.“ Този човек е просил, просил десет, петнайсет, двайсет години и си казва: „Защо нямам пари, та да се напуша. Да купя тютюн, та да се напуща веднъж.“ Той се възмущава, защото се унижава, цял живот просил. „Все прося. От този да искам една цигара, от онзи да искам една цигара.“

Някои деца нали даже търсят угарки от цигари по земята, за да пушат.“ Но какво се случва най-после? Този човек се изменя един ден. Разбира, че тютюнът нищо не струва. Тогава всичките тия приятели се изреждат да го черпят. И като го срещат, му казват: „Заповядай една цигара.“ Той отказва. Тъкмо откаже, отиде на друго място и там му казват: „Заповядай една цигара.“

Това е злото в света, това е опасното на нашите желания и разбирания. Злото е един навик. Някога може би тая енергия е била

полезна и потребна донякъде, но това е опакото вече. Човек вече е достигнал до една точка, в която нещата са се изменили. Има неща, които за животните са били позволени. Например конят се е научил да рита, волът – да боде. На място са били тия работи, за да се бранят. Кучето се е научило да хапе, змията – да се обвива. Но влезеш ли в живота като човек и ако дойде някой при тебе, ти го ухапеш, или дойде някой, и ти го ритнеш, тогава? Тия навици, които служеха за спасително средство на низшето животинско царство, ти тия навици като човек не можеш да употребиш.

И в мисълта има ритване. Дойде някой човек и ти го ритнеш с мисълта си. Всяка негативна, отрицателна мисъл е ритване. Ти казваш: „От мен човек няма да стане." Ти с това риташ.

Не се произнасяй върху Божиите работи. Ще кажеш така: „Не, ще стане! Ще стане!" Турете една запетая между едното и другото. Няма да казваш: „Това и това няма да го постигна." Ще се поправиш и ще кажеш: „Всичко ще постигна." След като имаш една несрета в живота си, тури една запетая. След като имаш една погрешка, тури една запетая и кажи: „Ще я поправя." Всяка поправка е една придобивка. Всеки цигулар, който взема погрешно тоновете, той втори път взема по-вярно това, става по-мелодичен.

Казвам сега: да се живее, то е най-голямото изкуство.

И като се научи човек да живее, тогава всички други изкуства се подчиняват на законите на живота.

Това е първото изкуство, което е основа на всички други изкуства в света, които искате да постигнете.

Първите кандидати, които искате да се запишете в училището, ще дойдете, без да ме лъжете. Ще дадете обещание да не ме лъжете. И второто обещание: и себе си да не лъжете. И третото обещание: всякога на Бога да служите.

Три неща: мен да не лъжете, себе си да не лъжете и на Бога всякога да служите.

И които се записват ученици, само така се приемат.

На Бога всякога да служите, а не по някой път да служите, а някой път – не.

6.15 часа

Двадесет и девета лекция на Общия окултен клас 17 април 1935 г., сряда, 5 часа, София – Изгрев

ПРЕДПОСТАВКИТЕ НА МУЗИКАТА

„Отче наш“

Ще ви прочета само пет стиха от Евангелието на Лука, глава пета, стихове 5 – 10.

Четоха се темите „Свободният живот“.

За да бъдеш свободен, нужно е следното: щом мислиш какво да кажеш, ти не си свободен, защото няма какво да кажеш. И щом мислиш, че има много какво да кажеш, пак не си свободен. По въпроса за свободата: всеки човек се ражда свободен да диша въздух. Кой може да го ограничи? При известни условия, ако не спазваш правилата, не можеш да бъдеш свободен. Значи в свободата влизат два процеса: да вземаш и да даваш, да не задържаш нищо, да не отказваш нищо.

Ти казваш, че трябва да избираш мислите си, поведението си, да знаеш как да постъпваш. Това са човешки работи. Щом влезеш в човешкия живот, трябва да избереш, трябва да знаеш как да говориш, как да пишеш. Това е човешкото, това е друг въпрос.

Казвам: процесът на човешкото развитие върви паралелно с Божественото разбиране.

Някой казва: „Да любиш.“ Да любиш, това не е свобода. В любовта най-първо трябва да възприемеш нещо, да възприемеш любовта, за да я дадеш. Ако не си възприел никаква любов, а пък само разправяш „да се любим“, това нищо не значи. Казваш: „Да се любим.“ Да се любим в такъв случай ще значи да се лъжем. Нищо повече.

В какво седи лъжата? Лъжата седи всякога в това, да проповядваш едно учение, което не е твое. В какво седи лъжата на дявола? Понеже той иска да убеди хората, че той е създал света, в това

е лъжата. Той иска да убеди хората, че той е създал света и хората. Лъжа е това. Той не го е създал, но казва: „Аз го създадох. Ако ме слушате, всичко ще върви напред." Но не излиза така. Колкото и да казва дяволът, че е създал света, не го е създал. Някой ще каже: „Какво нещо е дяволът?" Всеки един човек, когато говори за неща, които не са негови, и казва, че са негови, е дявол. Например дяволът казва, че истината е негова.

Ще каже някой: „Аз казвам истината." Той се изразява невярно. Не, аз оставям истината да се прояви в мен. Аз не я казвам, аз я оставям да се прояви тя, както иска, без да турям никакви рамки на истината. Всякога я оставям да се прояви чрез мен, без да е дам правила, рамки, как да се прояви, да не би да ме компрометира. Това са правилата, които трябва да прилагате най-първо. Всинца вие трябва да имате практически правила, които да прилагате. По старому нищо не може да се постигне. По стария начин вие ще възлюбите хората, и после ще ги намразите. По стария начин най-първо ще станете умен, и после ще оглупеете, най-първо ще станете силен, и после ще изнемощеете. По стария начин ще станете богат човек, и после ще осиромашеете. Това е тъй. И ако не вярвате, погледнете наоколо – светът върви все по същия начин.

Божественото е обратно. Трябва да започнете с обратното. Най-първо да оглупеете, за да поумнеете. Най-първо да осиромашеете, за да забогатеете. Ще се обезсилите, за да добиете силата си. Обратното – силният човек ще стане слаб, за да добие отново силата си. Но по тоя начин, по който добиваме силата си, това не е сила. И ако не изгубваме свободата си, ние не можем да намерим нашата свобода.

Свободата в какво седи? Тя нито е в парите, нито е в силата, нито е в знанията. Тия неща са условия за свободата. Свободата е онзи човек, над когото смъртта няма власт. Щом смъртта има власт над тебе, ти не си свободен. Някой философ е казал някое правило. Щом

има заповед, която отвън минава в тебе и ти я изпълняваш, ти не си свободен. Ако една заповед, един закон излиза отвътре, от тебе, тогава ти си свободен. Ако заповедта е вътре в тебе, ти си едно с нея, тогава ти си свободен. Това са новите разбирания, които трябва да имате. Ако някой ти проповядва: „Ти не знаеш ли Божия закон?“, това е старото учение. Някой ще те обиди. Ти ще му кажеш: „Братко, в кой университет научи това учение? Не можеш ли да ме научиш на това? Я ме научи и мене сега на твоя език, на тия думи, и аз да ги кажа. Колко са хубави.“ А пък ти сега какво му казваш в такъв случай? „Колко са безобразни думите ти.“ Ти не му казваш: „Научи ме, че като ги науча, да ти ги кажа и аз.“ Това е новото разбиране. Като срещнеш някого, ще кажеш: „Чух един брат. Този език е неговият. Бих желал да го науча.“ „Какъв е?“ „Не съм го научил още.“

Сега вие казвате: „Трябва да се любим.“ Кажете ми как? Много хубаво. Това учение аз не го зная. Е, как ще ми го разправяте сега? Щом го знаете, ще знаете как да ми го разправите. Онзи човек, който ме е охулил най-първо, той после по закона на любовта ще ми даде един пример, как трябва да се обичаме.

Напуснете сега стария метод. Казвате: „Ние не сме добри, ние сме грешници.“ Това е старото учение. Турете го сега настрана.

Турете тогава правилото:

Прилагай доброто всеки ден.

За цяла седмица, като ставате сутрин, си казвайте: „Прилагай доброто всеки ден.“ Но как? Прилагай доброто. Може да си зададете въпроса: „Как?“ Прилагайте доброто всеки ден, не давайте отговор. Прилагай доброто всеки ден. Онзи, който иска да знае как, той ще ви вкара в кривия път. Това е старото учение.

В музиката има израз: силна и слаба стъпка. Какво се разбира под думите силна и слаба стъпка? Теоретически така е, на теория то е

така. Но този израз „силна и слаба стъпка“ трябва да се обясни, за да станат нещата ясни. Казват, че „слаби стъпки“ значи – слабо пее, слаб глас, а пък че „силни стъпки“ значи, гласът е силен, като пее, туря повече сила, отколкото трябва.

Силни и слаби стъпки ни най-малко не трябва да се разбират външно. Слабото е това, което възприема нещата. Слабата стъпка в музиката е това, което възприема, а силна стъпка е това, което предава.

Ще започнеш да разправяш сега теоретически що е слаба и силна стъпка. Ти казваш: „Слаб човек съм.“ Остави своята слабост настрана. Значи ти си в процеса на възприемането. Ще възприемаш добре. Щом си слаб, ще възприемаш. Щом вече си станал силен, ще дадеш, за да отслабнеш, понеже, ако не дадеш, за да отслабнеш, тебе те очаква голямо нещастие. Ако слабият не стане силен, нещастие го чака. Това е философията върху живота. Какво ще разправяш? Мен не ме интересуват другите начини за разбиране на силните и слабите стъпки. Ти, като пееш на един човек, трябва чрез музиката да го подбудиш към нещо. Като му запееш слабо, в него има желание да направи едно добро, и като му пееш силно, той съвършено се откаже от злото – тогава ти си пял.

Ако някому си дал подтик да направи добро, ти си му пял по слабите стъпки. И ако при пеенето си го накарал да се откаже от злото, ти си пял силно. Но щом не можеш да го накараш да направи добро или да се откаже от злото, тогава си пял нито силно, нито слабо. Това са новите схващания. Старото нека си седи, но новото така трябва да го разбереш.

Някой пее тъй песента „Бог е любов“. (Учителят пее с много слаб глас тия думи.) Я сега силно изпейте тази песен, дайте ми силното пеене.

В една слаба стъпка ти ще си приготвиш онова, което ще кажеш. Слабите стъпки са силните. Слабите стъпки са за умните хора, а пък силните са за обикновените хора. Слабите стъпки са за развитите слухове. Няма какво да му кряскаш на онзи човек, който чува. А пък на оня, чийто слух не е развит, ще му кряскаш да те чуе, когато пееш. На някои певци слаб им е гласът, но много далеч прониква тоя глас.

Онзи ден бях на концерт, слушах Девета симфония. Като си турих слуха да слушам, едва тук-таме долавях, на много места даже не се чуваше дали пеенето беше на български, френски, или руски. И силно пеят, целият театър се тресе, а пък думите ги няма. Напъвах се, напъвах се и казвах си: „Какво ли е станало с моя слух? Тия хора ли не могат да пеят, или аз съм малко глух?" Излязоха четири души – на първия певец, който пееше, разбрах само думите и се насърчих, че не съм оглушал. Но когато дойде пеенето на хористите, пак не долавях. Хубаво беше, но между гласа и думите нямаше съответствие. Казват, че речитативна била речта, но не излезе ясно речитативната реч – гласът заглушаваше думите. Не искам да ги осъждам. Много хубаво си пеят. Изобщо концерта го харесах, понеже все млади хора бяха, хубаво пяха. И цигулките свириха хубаво. Млади бяха цигуларите, но хубаво свириха. Не свириха всичко по правило, но общо хубаво свириха. Нямаше онзи професорски маниер. И певците, каквото пяха, хубаво го изпяха.

Сега не искам да отвлека вниманието ви. Някои се придържат о старото като професори.

Трябва да се научите хубаво да пеете. Вас ви е срам да пеете. Вие пейте на себе си. Сутрин като станете, пейте си. Сутрин, като станете, вие не пеете.

Да ви дам едно правило. За седем дни пейте тия думи:

Радост весели сърцето ми.

Всяка сутрин ще ги изпявате, както знаете. Всеки от вас да си го пее, както иска. Ако искате, пейте го по старому, по новому, криво-ляво го пейте. Едно правило: пейте всяка сутрин „Радост весели сърцето ми." Ако искате, турете и думата „сутрин", и тогава може да го изпеете така: „Радост весели сърцето ми всяка сутрин."

Трябват упражнения, всеки трябва да пее, понеже пеенето е свързано с човешката мисъл. Не можете да пеете като някой велик певец, но все таки ще се научите да мислите, понеже, като пеете, и не харесвате своето пеене, ще се породи едно желание във вас да чуете пеенето на някой добър певец, а това е една крачка напред.

Не само себе си ще слушате, но ще слушате и другите. И като слушате някой добър певец, радвайте се на това. Дали аз пея, или друг пее хубаво, това е безразлично. Някой казва: „Защо аз да не бъда?" И ти можеш да бъдеш. Не може човек да стане певец без любов. Любов, но къде? Защо не можете да пеете? За да бъдете певци, трябва да присъства любовта във вашето подсъзнание, трябва да присъства любовта във вашето съзнание, самосъзнание и трябва да присъства любовта във вашето свръхсъзнание. И тогава ще бъдете първокласен певец, нищо повече. Но щом любовта не присъства в тях, ще бъдете един обикновен певец, както някои животни. И някои животни могат да пеят. Щом любовта излезе от човека, хората не пеят, това е вярно. Когато хората се любят, пеят всички. Който няма любов, не пее. Които нямат любов, казват: „Какви ми дрънка той?" Любов който има, пее.

За мен пеенето е свързано с любовта, а пък непеенето – с безлюбието.

Аз не съм буквоядец, но наблюдавам хората. Когато един пее, някой човек си даде ухото, слуша с едното ухо и с другото, въздъхне и казва: „Много обичам да слушам, но съжалявам, че не мога да пея." Тоя човек има съзнание.

Някой казва: „Остави това кречетало. Той не може да пее.“ Той не може, онзи не може. Не това.

Но казвам, в новото учение любовта трябва да прониква в подсъзнанието, самосъзнанието и свръхсъзнанието и да дойде музиката като един вътрешен импулс. Да пеете на себе си. Няма да пеете на хората, но на себе си. Като станете сутринта, попейте си малко. Виждам сега, че не пеете. Защо? Аз, като ви гледам челата, мога да кажа: мнозина от вас са даровити певци. Има известни места по вашето чело, които показват това, но вие не сте правили упражнения. Ако аз бях прокурор, всички щях да ви натикам в затвора, а понеже не съм прокурор, не го правя.

Няма в света скрито-покрито. Ако вие сте набожен, на главата ви има едно място отгоре, което ще ви покаже това. Ако главата ви не показва, че сте религиозен, вие можете да говорите, това няма значение. Ако вие сте набожен, ще има отгоре на главата резултат. Главата там ще каже: „Ти си религиозен.“ Щом главата ви свидетелства за музика, вие сте музикални.

У вас има едно старо учение. Казвате: „Да ми се вдъхне, да ми дойде особен Божествен Дух, да дойде вдъхновение у мен.“ Вдъхновението ще дойде, но после? Най-първо ще дойде един вътрешен подтик, едно Божествено вдъхновение ще дойде, и тогава Духът ще дойде да завърши работата във вас. Но не мислете, че Духът във вас ще направи всичко, защото и вие сте дух, вие сте въплътен дух. Духът е отвън, и духът е отвътре.

Но някой ще каже: „Аз съм стар човек. На мене ли остана да пея?“ Вие сте стар и ако не пеете, ще умрете. И младият, ако не пее, ще остарее и после ще умре. И младият ще пее, и старият. Младият ще пее като млад, младият ще пее, за да не остарее, а пък старият ще пее, за да се подмлади. Младият ще пее за любовта, която вижда,

защото младият няма още любовта. Младите хора нищо не знаят за любовта и затова правят погрешки. И като дойде любовта, за тях любовта е винце, затова правят много погрешки и после ги извиняват. Виното е много силно, те стават кефлии тогава и всичко забравят тогава. А пък старите хора са изтрезнели от виното. Те казват: „Такива глупости вече не правя.“ Действително те не правят глупости, те нямат любовта. Старите хора как проявяват любовта?

Старият, като види една млада мома, въздъхне и казва: „Хе, защо не съм млад?“ Така не трябва да се говори. Старият ето какво трябва да говори: „Дъще, радвам се, че ти си млада. Обичай, обичай, нищо повече.“ Не да въздъхнеш, а да кажеш: „Ти обичай, за да се подмладя аз. Аз ще те направя един професор. Всяка сутрин ще идваш да ми преподаваш един урок за любовта. Едно време аз не можах да я проявя както трябва. Ти ще идваш всяка сутрин да ми говориш нещо за любовта, защото, както виждам, по-добре разбираш любовта.“ Така в нас трябва да има искреност.

Що е християнството? Някоя сестра прояви любовта, и другите казват: „Тая сестра е излязла от рамките навън. Тоя брат е излязъл от рамките навън.“ Че кой ли е в рамките? Нито една и нито един не е в рамките. Всички са извън рамките. Казвате: „Този е извън рамките.“ В обичта има ли нещо, което е извън рамките?

Сега не вземайте лично въпроса, не какви са вашите отношения. Такива отношения всичките хора имат за любовта. Те са прави. Нашите разбирания за любовта в миналото са били прави. Каквото сме правили, всичко е било право. Но детето каквото е правило, на младини не се позволява да го правиш. Младият каквото прави, да не го прави като възрастен. Това, което е благообразно на детето, не е благообразно на възрастния. И това, което е благообразно на възрастния, не е благообразно на стария. Какво трябва да прави старият сега? Старият е вече накрая и трябва да започне една нова

младост. Защото законът е: след като се родиш в новия път, ти не трябва да бъдеш като първия, млад, не трябва да бъдеш като втория, възрастен, и не трябва да бъдеш като третия, стар човек. Ти трябва да бъдеш всичкото това, което трите съдържат, да образуваш в себе си едно цяло от трите възрасти.

Трябва да знаете, че аз за любовта не съм ви говорил още. Теоретически съм ви говорил, но практически правила не съм ви дал. Какви правила за любовта сте научили? Христос е проповядвал за любовта, но какви практически правила е дал Христос за любовта? Или какво практическо [правило] аз мога да ви дам. То е мъчна работа, да се даде едно правило. Не мислете, че аз отказвам сега тая любов, която съществува. Не се занимавам с това, но казвам едно ново правило за любовта, любовта в нова форма как може да се прояви.

Ако отида сега у вас, ще ви съблазня. Срещна един мъж, който има жена. Искам да му кажа: „Жена ти е много красива.“ Той ще ме погледне особено. А пък ако кажа: „Колко хубави вежди има. Очите ѝ, ръцете ѝ, пръстите ѝ колко са хубави, тялото ѝ.“ И той веднага ще се съблазни. Ако опиша дъщеря ви, пак ще кажете: „Този човек какво говори?“

Как трябва да ви кажа сега, кажете ми? Новата любов как ще започне? Наполовина съм разрешил въпроса. Аз не зная, може би и целия съм го разрешил. Аз съм го разрешил така – като ви гледам двама ви, ето как разбирам въпроса. Бих казал: „Вие двамата сте толкова добри, че бих желал да бъда на мястото на жена ти и да имам мъж като тебе. А пък и жена ти е толкова добра, че бих желал да бъда един мъж като тебе и да имам една такава жена.“ Тогава ще се съблазните ли?

Аз така разрешавам въпроса: вие сте и двамата толкова добри, че аз бих желал да бъда на мястото на жена ти и да бъда един мъж като

тебе. И гледам двамата как се обичат, как се уважават, какви хубави мисли и чувства те хранят. И нито у жената, нито у мъжа нито помен от съмнение влиза в ума им.

Новата любов изключва всяко съмнение, всяко подозрение, всяка лоша мисъл. Чистота има вътре, виждаш доброто навсякъде около себе си. Ти виждаш злото, но на злото му даваш друго тълкувание. Злото в очите на любовта, на новата любов, има друго тълкувание. Като видиш злото, ни най-малко няма да се смущаваш.

Злото, това е старият метод на любовта. Що е доброто? Новият метод на любовта.

Хубаво, ако искаш стария метод, злото дръж. Ако искаш новия метод на любовта, дръж доброто.

Всеки ден прави добро.

А пък щом правиш доброто, ти си вече проводник на тая любов, в която няма никакво съмнение.

Ти казваш: „Как да не се съмнявам?“ Щом се съмняваш, ти имаш един стар метод. (Учителят отваря кутията с цигулката.) Не зная дали някой път цигулката говори по-добре от мене. Сега да изпеем това: „Радост весели сърцето ми.“ (Учителят взема цигулката и свири.) Имате думата „радост“. Колко силни и колко слаби стъпки има в нея?

Я помогнете сега в пеенето. (Учителят свири.)

Радост, радост, радост весели сърцето ми.

Учителят свири и всички изпяват няколко пъти тия думи. Учителят свири една друга мелодия, доста дълга и пак в тоя дух.

Това е все радост.

Учителят продължава да свири едно ново продължение на тая мелодия в същия дух. Брат Симеонов каза: „Тази е много голяма радост.“

Пейте през седмицата „Радост весели сърцето ми.“ Щом влезе любовта, тя има милиони форми, начини да се прояви. Музиката помага за това.

В новото любовта трябва да проникне дълбоко. Всички като станете музикални, светът ще се оправи. Светът ще се оправи само чрез музиката. Защото няма друго възпитание, каквото и да се каже, няма друго възпитание, по-добро от музикалното.

На един човек попей му само и той е готов да направи всичко за тебе. Попей му само.

„Добрата молитва“

6.15 часа

Тридесета лекция на общия окултен клас 24 април 1935 г., сряда, 5 часа, София – Изгрев

КИСЕЛИНА, ОСНОВА, СОЛ

„Добрата молитва“

Ще прочета само няколко стиха от осмата глава на Евангелието на Йоана за размишление, от трийсет и първи до трийсет и четвърти стих включително.

Много и разни състояния са причина за смущението на човека. Изгубването на истината, изгубването на свободата, на здравето, това са състояния. Може скръбта да е следствие на един грях, на едно прегрешение, а може да се дължи и на друго. То са разни състояния. Когато човек сгреши, скърби, че е сгрешил. Или скърби, че е изгубил своята свобода. Това са две различни неща. По някой път ние мислим, че ако имаме истината и тя като ни освободи, няма какво да учим повече. Някои мислят, че като е свободен човек, може да прави каквото иска. Не, свободата е едно условие за правилното развитие на човека. Без свободата човек не може правилно да се развива. Знанието също не е достатъчно. От хиляди години животните все учат, човек все придобива знание. Ангелите имат знание. Знанието на ангелите се отличава от знанието на хората. Има много работи, които хората знаят, ангелите не ги знаят. Има много работи, които ангелите знаят, а хората не ги знаят.

Има много работи, които животните знаят, хората не знаят. Има много работи, които хората знаят, а животните не знаят. Сега вие може да се оплетете. Как е възможно един учен човек да не знае? Съвсем друга е мисълта ми. По някой път се питате един благороден човек защо трябва да работи с мотиката, как е дошъл до това положение, да работи. Ако един беден работи, вие го считате в реда на нещата, но ако богатият вземе да работи с мотиката, вие се чудите.

Сега кое ви кара да се учудвате? Защо именно богатият е срамота да работи? Вие го съжалявате, понеже и той се съжалява, че е дошъл до това положение да върши работа, която не му подхожда. Той така мисли. Вие, като сте в негово присъствие, възприемате мисълта му и ви става жалко за него. Жалко ви е, понеже и нему е жалко. Неговата мисъл се предава на вас. Да, най-първо трябва да се освободите от мислите, които не са ваши. Те са чужди мисли. С чужди мисли не си служете. Една чужда мисъл, с която вие си служите, е изгубила част от своята сила. Всякога за предпочитане е да работите с мисли, с които никой не си е служил, понеже те са чисти. Аз веднъж слушах една лекция на един американски професор, който беше донесъл четири-пет шишета от клоаките на Ню Йорк. Филтрирал водата и показва, че няма никакви бацили, вдигне и пие водата. Показва, че няма никаква миризма. Според моите познания, неговото обоняние, неговият вкус не са толкова деликатни. Не може водата да се пречисти, мъчно може да се филтрира с пясъка. Трябва съвършено да се разложи, да се върне горе в пространството на няколко хиляди километра над земята, за да се върне после и да стане ново съединение, за да се пречисти тази вода. Учените хора мислят, че като се изпари и влезе в пространството, се е пречистила. То е временен процес.

Това са сложни работи. Щом вие дойдете до сложните работи, вие се обърквате. Ако ви каже някой, че вие сте грешник, вие се обърквате. Ако ви каже някой, че вие сте много повдигнати, вие се повдигате. То е разбиране. Защо, когато някой ви похвали, ви е приятно, когато ви укори, не ви я приятно? Някой път онзи, когото вие обичате, и да ви укори, ви е приятно. Защо? Те са безпредметни работи, защо и за какво. И да знаете, нищо няма да спечелите.

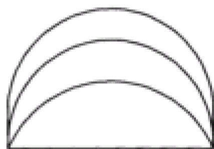

Фиг. 1

За обяснение ви давам един чертеж. Тук имате едно нормално чело. Тези три линии показвате челото на трима души, които имат три различни разбирания за света. То е само за идея, работата тук е малко преувеличена. Тези хора не може да мислят еднакво. Като ги съберете, тримата имат диаметрално противоположни възгледи за живота. Туй различие седи в тяхното духовно естество. Човекът е не само това, което виждате. Вие по някой път чувствате нещо, но какво е и къде седи това чувстване, по кой начин чувствате, на кое място чувствате, не знаете. Казвате: „Сърцето чувства“, но не знаете на кое място е туй чувстване. Чувствате тука някъде, но точно на кое място, не знаете. Усещате някаква тяжест, но точно не можете да кажете къде е. Защото, ако знаете точно къде е, вие ще измените вашето състояние. Някой път ви е мъчно, но не можете да измените вашето състояние, защото, ако знаете къде е точно, може да го измените. Ако не знаете къде е трънчето, не може да го извадите. Вие мислите, че е на едно място, пък то е на друго място. Някой път една рефлексия има. Болка усещате в устата, но болката не е там, съвсем от друго място изхожда болката. Например, някой път болката може да е в задната част на мозъка, а вие чувствате болка в стомаха. Някой лекар ще дойде да лекува стомаха, а трябва да се лекува задната част на мозъка. За пет пари е лекарството, а лекарят ще вземе четири-пет хиляди лева. Който знае, с пет пари ще се излекува, който не знае, ще даде четири-пет хиляди лева.

Вие сега седите и мислите, че много знаете. Знаете кой е баща ви, знаете коя е майка ви. Това знаете, но още не разбирате естеството на баща си, та което му е приятно, да го направите. Не разбирате естеството на баща си. Баща ви е един човек много мълчалив. Каквото и да направите, той погледне, нищо не казва. Той мисли, погледне и отминава. Направите погрешка, той погледне, замине. Вие мислите, че той не обръща внимание, щом мълчи, но защо баща ви мълчи, вие не знаете причината. Някой път ако баща ви ви морализира, ще започне майка ви да ви защищава, ще ви оправдава. Ще се застъпи като някой адвокат, и вие още не знаете какви са съображенията на майка ви, че ви защищава. Някой път майката защищава повече синовете, отколкото дъщерите, бащата защищава повече дъщерите, отколкото синовете. Вие не знаете причините, предполагате само кои са. Ако аз ви обясня причините, вие ще се съблазните, нищо повече. Затова няма да ги обясня. Защо ще се съблазните? Ето какво значи съблазънта: щом покажете на едно дете сладкото, вие ще го съблазните. Като излезете, това дете ще бръкне в сладкото. Каквото и да му говорите, в това дете се поражда желание да бръкне в сладкото. Какво лошо има, ако бръкне? Вие мислите от вашето гледище, понеже не слушало, съгрешило. Друго беше, ако в сладкото има турено някакво лекарство или някаква киселина, някоя отрова и ако това дете бръкне и се повреди. Това е друго. Но щом в сладкото няма нищо вредно, защо детето да не бръкне? Сега вие разсъждавате: „Защо светът е така направен?" Светът е създаден от киселини, от основи, от соли. Киселините разяждат. Основите са мирни, кротки същества са. Солите са неутрални. „Аз съм неутрален." Той е сол. „Аз съм добър човек." Той е основа. „Аз съм малко серт." Киселина е. Сложим ли основата върху киселината, започва се една реакция. На хората трябва сол. След като дойде киселината върху основата, породи се солта. Тогава хората, като направят хляб, посоляват го. Сега то е едно

изяснение, едно приложение. Къде може да приложите основите, киселините и солите? Вие сте разгневени – киселина сте. Вие сте дошли в едно Божествено състояние, приятно ви е – основа сте. Нито в основата, нито в киселината трябва да започне една реакция. Искате сега да предадете вашето състояние, да направите и другите хора като вас. Вие не може да предадете вашето състояние направо. Кроткият човек не може да направи другите хора кротки, киселината не може да предаде на другите своята киселина. Ако вие искате да предадете част от вашата енергия комуто и да е, най-първо трябва да съедините една активна ваша мисъл и една пасивна ваша мисъл, за да образувате сол, и посредством солта да предадете част от вашата сила или част от вашата мекота, колкото искате. Колкото искате да се пъчите, колкото искате може да викате, ако хванете един човек и го разтърсите, ни най-малко няма да му предадете от своята сила. По-скоро ще изхабите силата си. След като го разтърсите, ще изгубите от силата си.

Да ви кажа сега нещо смешно. Ха да видя вие как ще го разберете. Щом се разсърдите някому и влюбите в друг, ще се оправи работата. Този, в когото ще се влюбите, той е киселина, вие сте основа – ще стане съединение, ще се образува сол. С тази сол може да поправите погрешките си. Вие сега се разгневите, след това не се влюбвате. Някой път искате да станете добри. За да станете добри, трябва да се влюбите. Вие сте добър, но искате да предадете своята доброта. Не може да предадете своята доброта, ако не се влюбите. Нищо повече. Какво ще кажете тогава? Ако не се влюбите, ще бъдете добър само на едно място, като едно семе. Сега кажете ми, как ще се влюбите? Вие любили ли сте? Сега влюбени ли сте? Кой знае каква е вашата любов? Аз говоря научно – като се влюбите, ще стане една реакция, ще се влюбите в нещо противоположно на вас. От гледището на света е престъпление, а туй именно е съгласно с Божиите закони.

Ще намерите киселина, която трови хората, която разрушава. С тази киселина ще образувате съединение, което е потребно за благото на света.

Ще ви питам: защо е злото в света? За да се съедините с него, не да станете едно с него, да образувате сол. Вие, добрият човек, като се съедините със злото, ще изтеглите доброто от злото, ще образувате сол. След туй на злото ще му дадете път. Нали след като се влюбите в някого, след известно време, след като го разлюбите, го натирвате, нали го натирвате? По вашему говоря. Натирването не е нищо друго освен, след като вземете доброто и по закона на свободата, [да] освободите злото. Казвате му: „Хайде, върви си по работата." Понеже злото иска да бъде свободно. Туй зло ще иде на друго място, друг ще го хване, защото, като ходи от човек на човек, все ще го хванете някъде, ще изтеглите нещо от него. Злото, като се върне вкъщи, пита: „Аз какво спечелих днес?" Понеже вие имате едно понятие за него, казвате: „Зло да не ти дава Господ." Вие смесвате злото, неправдата, греха – цяла една каша правите от това. Злото е една сила, употребена в света. Ако сте сол, то не ви е потребно. Ако сте киселина, то не ви е потребно. Ако сте добър човек, ако сте основа, злото ви е потребно за работа.

Вие искате да работите върху себе си, върху вашите мисли, върху вашите чувства, не отвън. Не търсете злото отвън. То не е само един резултат отвън. Вие се занимавате само с проявения резултат. Аз говоря за активното зло в света и за активното добро. После говоря и за активната сол. Казано е: „Ако солта обезсолее, на земята се изхвърля." Ако солта обезсолее, ще се изхвърли навън да се тъпче. Сега засегнахме един въпрос, от което малко се объркахте. Обикновено вие искате да имате едно приятно настроение. Едно приятно настроение всякога може да го имате. Ако искате да имате едно приятно настроение, намерете един човек, който вече е бил в

едно състояние като вашето, но е минал в едно състояние, в което се е съединил със злото и е образувал сол. Намерете един такъв човек – веднага вашето състояние ще се смени. Но ако намерите един човек, който е точно като вас, очаква да се оплоди като един цъфнал цвят, вие нищо не можете да научите. Ако двама гладни души се съберат в едно място, какво ще си помогнат? Единият е гладен, и другият е гладен. Единият казва: „Да има хляб.“ И другият казва: „Да има хляб, много съм гладен.“ Двамата си говорят, но нищо не става. Идва друг човек, който носи хляб. Този човек е малко сприхав, серт, щом погледне, и им казва: „Защо седите тука?“ Сега тия двамата гладни хора какво трябва да правят, за да вземат хляба от този човек? Той ги гледа серт, строго.

Какво трябва да направят те, за да вземат хляб от него? Силен е, може да ги изрита, може да ги набие. Те имат нужда от него. С пари не продава хляба. Ако предложат с пари да купуват, ще ги набие. Казва: „Тук в планината с пари не продавам.“ Какво трябва да направят, за да им даде хляб? Ако водата в кладенеца е дълбока, какво трябва да направите? Трябва да пуснете въжето дълбоко долу и оттам да гребете. Ако е горе в повърхността, ще подложите шепите, ще вземете водата. Те са два различни метода. Направете превода. Превод трябва да се направи. Казвате: „Човек трябва да бъде кротък.“ Какво означава кротостта? Как се добива? Или говорите за пасивно добър човек и за активно добър. Какво се подразбира под активно добър човек? Вие ще кажете: „Ние имаме Духа Божи, ние сме ръководени от Божи Дух.“ Това са думи, казани от пророците. Вие още нямате такава опитност, какво нещо е ръководството на Духа. Като дойде ръководството на Духа, във вас ще стане цяла промяна, вие така ще се измените, ще се объркате съвсем. Вие мислите, че като дойде Духът у вас, ще потече всичко по мед и масло. Не, няма да потече. Всичко ще се обърне с главата надолу, че години ще минат, докато дойдете на

себе си. Пророците, преди да дойдат до по-особени състояния, са минали през една дисциплина, че един от пророците казва: „Господи, станал си като мечка на пътя ми.“

Казвам, онези, които вървят по пътя, винаги имат едно схващане. То е схващането на тяхното сърце, схващането на техния ум. Кой ще бъде положителният път? Положителният път в дадения случай е пътят, по който може да извършите нещо със знанието, което имате. Да кажем, сега имате една мисъл, която ви обезсърчава, обезсърчени сте. Студент сте, не можете да издържите изпита си. Какво ще правите? Трябва да знаете откъде точно идва, на какво се дължи обезсърчението. Защо студентът се е обезсърчил? Кои са причините за неговото обезсърчение? Има няколко причини, на които може да се дължи обезсърчението. Ако знаете болката на човека, може да му помогнете. Ако не знаете, ще кажете: „Ти се не бой, ще издържиш.“ То е празна работа. Трябва да знаеш къде е болката на човека. Обезсърчил се е на първо място, че баща му не е пратил пари. Три деня не е ял, а има да държи изпит. Три деня не е ял, мисли как ще издържи изпита. Не е свикнал той на тази дисциплина. Тази е една от причините. Тази болка може да е органическа в неговия стомах, може да е болка в неговите дробове, може да е болка в мозъка. Ако болката е в стомаха, трябва да знаете как да я лекувате. Ако е в дробовете, състоянието ще се различава много от първото. Ако причината е в ума, там е друга работата.

Всички имате мъчнотии, на които произходът не е един и същ. Понеже всички сте малко или много лекари, казвате: „Ще се оправи тази работа.“ Вярно е, че ще се оправи, но по кой начин ще се оправи. Вие минавате покрай един беден човек, който боледува, и като не можете да помогнете, казвате: „Не съм лекар, не е моя работа.“ Дойде лекарят, и той прави опити, не знае каква е причината за болестта, и той не може да помогне. Често пъти като говоря нещо, вие искате да

го свържете с онова, което вие знаете. Например вие мислите, че много знаете. И право е, че много знаете. Ако много знаете, много и ще страдате. Ако не страдате, не знаете много. Някой казва: „Много ми пати главата.“ Много знаете. Защото който много знае, много и тегли. Защо именно който много знае, много и тегли? Търговец сте, но разполагате с малко, давате на вересия стотина, двеста. Колко ви тегли главата? Но ако давате десет, петнайсет, двайсет, четирийсет, петдесет хиляди лева на вересия, тези пари докато ги вземете, докато ви ги върнат, ще имате голяма беля на главата си. Притесненията ви ще бъдат още по-големи, ако тези пари не са ваши, а са чужди, пък вие сте ги раздали. Кои са причините, които ви карат да давате на вересия? „Добър човек съм.“ Не, ни най-малко това да не ми говорите, че сте добри. Имате съображение да спечелите, да привлечете повече клиенти. По този начин и ги привличате, и не. Много клиенти след като вземат на вересия от вас, отиват на друго място да купуват, а после търсят и от друго да вземат на вересия.

Сега да оставим бакалите, понеже може тук да има някой бакалин. За обяснение сега само. Дъщерята, като дойде някой път при вас, е много мила, много нежна, политика има някаква. На вас това нейно държание ви е много приятно. Но дъщерята изведнъж се променя, тя днес е много нежна. Кои са причините? Като срещне баща си, говори много нежно, сладко. Бащата мисли, че е много добра. Но втория ден пак съвсем се изменя състоянието. Че първия ден тя е добра, вие не знаете причината за нейната добрина. Втория ден какво става, пак не знаете причините. Да оставим тия работи настрана. Човек трябва да изучава живота. Не да отхвърля този живот, който има. Вие сега искате да отхвърлите светския живот. Какво нещо е светският живот и какво нещо е духовният живот? В моята статистика, която съм правил след ред наблюдения, мога да кажа, че има хора, които, след като са живяли десет години духовен живот,

обърнат го пак на светски живот. А други – обратно, като се обърнат от светския в духовния живот, стават много, много взискателни, хванат се за буквата на закона, Мойсеевия закон,: в събота съчки дори не вземат. После започнат постепенно да отпущат, отпущат, докато станат съвършено свободни вече. Някой, докато е бил светски човек, погледнал на една мома, втора, трета, четвърта, не го счита за грях. Щом се обърне към Бога, казва: „Мъжът трябва да гледа надолу, да се не се изкушава.“ Турците имат една поговорка, казват: „Който надолу гледа, душите гори.“ Казват: „Земята гледаш, а душите гориш.“ Не, ти си попаднал в по-лошо състояние. Ти искаш да погледнеш някоя жена, гледаш надолу, а я гледаш в ума си. Отвън се показваш, че не я гледаш, но жената седи отвътре в ума ти. Казваш: „Каква ли е? Не я погледнах.“ Че не си я погледнал, то е по буквата. Но искаш да знаеш все пак какви бяха очите, веждите: „Не я видях.“

Какво нещо е любовта? Има една любов в света, която за нас е безпредметна. Аз ще ви кажа какво наричам аз безпредметна любов. Предметна любов е, която е като насъщния хляб – всеки ден имаш нужда от нея и тя ще ти услужи. Има една любов, която е безпредметна като морето, като океана. Безпредметна е. Каквото и да говорим за идеалната любов, за възвишената любов, тя е недостижима. Може да мислиш за нея, но ти не можеш да я опиташ. Има една любов, която ти не можеш да опиташ. Туй, което не можеш да опиташ, не можеш да знаеш за какво ти е. Ти даже може отдалече само да го видиш, да видиш неговата повърхност, но всъщност не можеш да знаеш каква е тази любов.

Вие вашата любов не сте я изследвали. Тази любов, която всеки ден идва при вас, не я познавате. Има няколко причини, предполагам или че сте късогледи, или че сте слепи, [или] вие не знаете как да гледате. Една от трите причини. Това, за което говоря, всинца не ви интересува. Гладният се интересува от хляба, ситият не се интересува:

„Не ми говори за хляба, едва преди половин час ядох. Не ми говори за хубавото ядене.“ Преситеният дори с отвращение ще слуша за хубавото ядене. За хляба говори на гладния. И на гладния как трябва да говорите? Когато човек е много гладен, не му говорете дълго. Не се спирайте дълго да му описвате нито хляба, нито яденето. Ще кажете: „Хлябът е добър, яденето е отлично.“ Никаква философия. Сега какво трябва да кажем на сития, с какво трябва да го занимаем? „Починете си малко.“ След като се е наял, той е извършил една работа. [Ситият] е работлив човек, той е работил, уморен човек е, един обяд – уморил се е. Ще кажете: „Починете си.“ Ще му дадете един стол, едно кресло. Преведете сега почивката. Един човек, който е доволен в духовно отношение, как трябва да се преведе: гладен ли е, или сит? Вие не знаете, но аз ви казвам един метод, как да проучвате природата. В природата всеки ден има нови неща: изгряването на слънцето, облаците, денят и нощта, хората. Вие срещате един човек и мислите, че е същият като вчера. Той е в една нова обстановка, не е същият. И трябва да знаете как да го погледнете, за да го разберете. Вземете в едно съвременно модерно училище, кое може да ви постави на висота там? Да кажем, в един клас сте, кое може да ви постави, щото да имате уважение на вашите съученици и да имате уважението на вашите учители? Знанието, което ви е предадено, да сте го научили добре. Не да покажете, че всичко знаете. Онова, което ви е предадено, да го знаете, добре да го разберете, да го разкажете на вашите съкласници и да знаете как да го разкажете на вашия учител. От невидимия свят ви изпитват.

Да кажем, предали ви урок на търпение. Дадат ви изпитания. Не какво нещо е абсолютното търпение, не да говорите за Божието търпение, а за обикновеното търпение. Ние не знаем какво нещо е Божието търпение. Казваме: „Бог е дълготърпелив“, но за нас е абсолютно непонятно какво е дълготърпението. Като говоря за

търпението, разбирам доколко аз съм търпелив. Коя е мярката, която показва, че човек е търпелив? За себе си имате ли мярка, по която да познаете доколко сте търпеливи? Когато някой говори за търпението, но избързва много, казваме, че той не е търпелив, понеже говори. Човек може да говори и пак да е търпелив, и може и никак да не говори и пак да е нетърпелив. За мен не значи, че като говорите, сте нетърпеливи. Може да мълчите и да сте нетърпеливи, може да говорите и да сте търпеливи. Нетърпеливият може да е мълчалив. На нетърпеливия лицето може да е спокойно на вид и все пак той е нетърпелив. На търпеливия лицето може да е развълнувано, и пак да е търпелив. Ние мислим, че на търпеливия човек лицето трябва да няма бръчки. Търпеливият човек е издръжлив, той е концентриран в себе си, той е зает със себе си. Когато му говорите, той тегли нещата, повече е натоварен. При търпението действат известни сили, които менят израза на лицето, дори известни конвулсии се явяват. Не се лъжете, че това не е търпелив човек. Не мислете, че щом лицето е гладко, човекът е търпелив, това е друга самоизмама. Вие не сте се наблюдавали в огледалото, не сте се изучавали, за да различите търпението от нетърпението. Две фази има в търпението. Вие не ги знаете, нали? Тази седмица вземете едно огледало и за следующия път искам да ми покажете двете фази на търпението от вашето гледище. Аз не искам да критикувам. Ще ми покажете двете фази. Така едната фаза на търпението ще бъде равна на киселина, втората ще бъде равна на основа, третата – на сол.

Търпение, което едновременно не е киселина, търпение, което не е основа, търпение, което не е сол, това не е търпение. Търпението не е един елемент, то е една сила в човека. За да бъдете търпеливи, изисква се няколко способности и чувства да дойдат, да се родят заедно у вас и заедно да действат. Тогава може да имаме като резултат търпението.

Тия работи вие сте ги изучавали много пъти, трябва само да си ги припомните. На вас са ви държали много лекции върху търпението, трябва само да си ги припомните. Нали Йов минавал за дълготърпелив човек. И опитаха, подложиха на изпит търпението на Йова, изпитаха и търпението на добротата му. Йов показа първата фаза – показа киселината на търпението. Той стана активен, най-първо показа своята активност. В какво се показа активността му? Като дойдоха всичките страдания, какво направи Йов? Като дойдоха нещастията едно след друго, какво направи той? Той стана и си съдра дрехата – това е активната страна в него. След това дойде основата на търпението, когато каза: „Господи, колко пъти съм слушал за Теб и се разкайвам сега. Разкайвам се, че съдрах дрехата си и се разкайвам, че говорих толкова неразбрани работи. Толкова съм разбирал нещата и затова така говорих.“ Другата, меката страна, основата, е това. Сега солта: „Говорил съм, но няма да говоря по този начин сега. Очите ми Те видяха и аз отсега ще живея по нов начин. Сега аз Те познах.“ Това е солта. Тази сол възвърна синовете, дъщерите и всичките богатства на Йов.

Сега не е лошо, когато човек е активен. Вие туй наричате нетърпение. Някой като направи едно по-рязко движение, то не е нетърпение, то е активната страна на търпението. Съдира си дрехите, иска да остане гол, не иска никакви дрехи. То не е нетърпение. Когато на някой човек кажете: „Не ти искам дрехата, хвърли дрехата“, то не е нетърпение. Ако не хвърли дрехата, то е по-лошо. Всички проповядват: „Дръж си дрехата.“ Не, хвърли си дрехата. Това, което вие искате, можете да приложите в сегашния живот. Със сегашното ваше разбиране, в сегашните ваши мехове всичко това ще се разпилее, ще се разпука. Вие трябва да имате за новото нови мехове. Вашите стари мехове дръжте за старото вино. Старото не го разливайте, аз ни най-малко не искам да се хвърлят старите мехове.

Старото вино е лечебно. Хубаво вино е то, лечебно е. Апостол Павел казва на Тимотея, понеже стомахът му е разхлабен: „Да вземеш една-две лъжички от хубавото вино.“ При сегашните разбирания на въздържателите, които проповядват все за въздържанието, това е престъпление. Чудят се в православната църква и в някои евангелски църкви с какво да правят причастието. Едни варили смокини, че от сока направили причастие, да не е ферментирало вино. Причастието с какво вино трябва да се направи? Ние нямаме още представа за кое вино се говори и какво трябва да е виното.

Новото учение е виното. Новото учение носи една активна страна на доброто в себе си. Всяко едно учение, което иде в света, не е старо вино, но е едно вино, което прави хората активни. Вие запример, ако възприемете едно учение, и то ако е сладко вино, ще ви даде разположение. Това вино има сила в себе си. То като влезе във вас, ще заприличате тогава на един турски бей, който отишъл при един български чорбаджия и той му дал хардалия[51]. Тя започнала да реже. Турчинът пил вино, пил една паница, втора, казва: „Чорбаджи, искам да пея.“ „Пей.“ „Искам да играя.“ „Играй.“ След като се напие човек, казват: „Напил се.“

Трябва да правите превод. Всяка ваша мисъл, която може да ви въздейства, тя ще образува един импулс да пеете най-първо. Песента е равна на мисълта. Играта е равна с вашата воля. Следователно вашата мисъл вече въздейства на вашата воля. Ако вие не пеете, не играете, тази работа е от обикновените. Хората, като станат религиозни, и пеят, и играят. Ако всички сега започнете да пеете и играете, какво ще стане? То не е нещо колективно, то е единично. Когато сте сам в стаята, пейте, играйте. Сам като сте, играйте си, не пред хората. Но да се върнем към предмета. Божественият Дух обича онази вътрешна простота, с която ние можем да схванем нещата, тъй

[51] **хардалия** (тур.) – пресечено със синап вино

както седят. И никога не трябва да влизаме в човешкия живот, да го разглеждаме от наше гледище. Пазете се в новия път, по който тръгвате, никога да не разглеждате човешкия живот от ваше гледище. Вие може да разглеждате вашия живот така, но не разглеждайте живота на другите хора, както разглеждате вашия живот, понеже, ако не сте на тяхното положение, значи ще имате субективно схващане. За вас може даже нещо да е право, но в дадения случай как може да се произнесете за когото и да е? Вие не сте в неговия ум, сърце, не знаете неговото състояние. Всеки за себе си е прав. Ще имате криво заключение. Тук е всичката ваша погрешка.

Аз не съм срещал нито един човек, който има правилно понятие за другите. Даже и приятели не се познават. Основното нещо – вие не разбирате приятеля си. Основната черта на приятеля ви каква е? „Той е много добър, много благороден." За мене туй нищо не значи. Има една основна черта в природата ви, която вие трябва да познавате. Ако познавате тази основна черта, между вас и него ще се образува една връзка, Божественото ще бъде във вас. Когато ти говориш, той ще слуша внимателно. Когато ти престанеш, той ще говори. Ще има една правилна обмяна. Никога няма да ви е неприятно, че вие можете да говорите с него. Няма да седнете да му говорите цял един час. Вие го изнудвате в случая, щом го карате да ви слуша с часове. Ще му говорите много малко. Сега, като говоря за вас, виждам, че някои от вас са обременени. Обременени са защо? Обременени са и аз зная причината. Когато на един човек ръката му е наранена, няма какво да милвате, ще превържете ръката му. Не бутайте раната на болния човек. Когато го боли корем, не му говорете за сладкото ядене. За ядене и въпрос да не става. Когато един човек има главобол, в дадения случай, ако можете, помогнете му, опитайте се да премахнете неговото главоболие.

При сегашните условия вие не се познавате. За да се образува едно общество, хората трябва да се познават тъй, както Бог ги познава. Какво казва апостол Павел в тринайсета глава на Първото послание към коринтяните, когато говори за любовта? Че ще познаем, както сме познати. Ние още Бога не познаваме. Какво мисли Господ за нас, ние не знаем. Вследствие на това има противоречие между Бога и нас. Като ни сполети едно зло, казваме: „Господ си играе с мене. Той не обръща внимание на моите страдания." Някой път за някой ваш приятел имате криво мнение. В даден случай трябва да познавате естеството на вашия ум, трябва да познавате състоянието на вашето сърце, и не само временното проявление на вашия ум, сърцето и душата. Ако вашето съзнание е будно, то трябва да остане едно отражение в него за състоянието на вашия ум и вашето сърце. В съзнанието си всичко да виждате.

Например в съзнанието има тъмнина, вие не знаете от какво произтича тъмнината. То е диагноза, то е облак, който минава през съзнанието и определя вашето състояние. Казвате: „Тъмно ми е на ума." Станало е нещо. Ако ви е светло на ума, то ни най-малко не показва, че умът ви е добър. Светло е, ясно е небето. Но облачното небе не е лошо в дадения случай. За мъдрия и ясното небе, и облачното небе еднаква ценност имат. За онзи, който не е просветен, ясното небе е за предпочитане пред облачното. Повечето от вас се смущават при облачното небе. Казвате: „Вече не чувствам, станал съм апатичен към живота." Какво нещо е апатията? Защо сте станали апатичен? Защо нищо не ви радва? Не може да се радвате, пък не може и да скърбите. Приблизително апатията е едно такова състояние, нито се радва човек, нито скърби. Сега как може да излезете от едно апатично състояние? Имате две букви „а" в думата. „А"-то всякога показва едно бременно състояние. Ангелите са бременни с идеята, че постоянно трябва да слизат да помагат на

хората. Някой ангел е пратен при някой грешен човек. Той греши, онзи помага. Човекът не слуша. Най-после ангелът употребява един метод, втори, трети, четвърти. С години работи. Ангелът се намира в трудно положение – мъчно се изправя човек. Влече го тоя грешник, пък той е свързан, не може да го напусне. Ако го напусне, трябва да се върне на небето, да каже: „Тази работа не можах да я свърша." Невидимият свят ще прецени, че той е един от слабите ангели. Ако не може да се справи с един грешен човек, той е от слабите ангели.

Същият закон е и с вас. Ако сега вие не може да се справите със сегашния живот, какво понятие ще има Небето за вас? Ако аз не мога да се справя с една малка мъчнотия в живота, какъв човек съм? Ако се справя с тази мъчнотия, следующия момент трябва да зная как да се справя с друга мъчнотия. Може да се справя по един начин, втори, трети. Казвам: това е разумният живот. Сега вие ни най-малко не знаете как да се справите с мъчнотиите. Аз съм гледал много сестри, не знаят как да перат. Тя пере и трие ръката си, охлузи я. После ще я маже с масло. Казва: „Не искам да пера." Няма какво да търкате дрехите тъй. Аз ако съм на ваше място, ще туря топла вода в един съд, ще туря ризата вътре, ще я извадя. После ще туря пак ризата вътре, ще я разтърся във въздуха. Във водата хич няма да я трия между ръцете. Да направим един опит. Аз по мой начин ще пера, вие по вашия. Моите дрехи ще бъдат десет пъти по-бели от вашите. За половин час ще опирам. Трябва да знаете как да тръскате дрехите. Има особено тръскане. Като тръснете мокрото платно, всичките прашинки излизат навън. Има нещо, което не излиза, но няма нещо, когато знаеш как да го извадиш, да не излезе. Тия, които трият на ръцете, те са първоначални ученици. Който не знае, трие. Онзи, който е майстор, как рендосва? Гладко. Друг, който не знае, какви грамадни усилия употребява. Единият пести енергията, другият я харчи напразно. По въпроса за прането е същото.

В изкуството на прането съм специалист. И мислите пера, и чувствата пера. И трябва да ви предавам уроци за прането. Вие знаете да перете само дрехи. Прането е изкуство. После трябва да знаете как да стоплите водата. Трябва да [не] я нагорещявате повече, отколкото трябва. Една вода ще я стоплите толкова, че да не започва да се изпарява. Щом започне да се изпарява, нейната сила изчезва. Ще пазите да не става изпарение. Като започне да се образува туй налягане на парите, ще извадите водата. Нека върви нагоре, то е друг въпрос.

Христос в Евангелието казва: „Истината ще ви направи свободни.“ Знанието за истината трябва да се проучи в живота. Защото, като познаваме истината и я приемаме, ще бъдем свободни. Градеж трябва сега. За бъдеще трябва да се градят нови условия на живота. Ние не може да влезем в невидимия свят такива, каквито сме сега. Сега нашите разбирания, нашите лица, вежди, очи коренно трябва да се променят, съвършено трябва да се изменят. Апостол Павел казва: „Всички няма да умрем, но всички ще се изменим.“ Сега се приготовлява работа за новия строеж. Вие мислите, че човек, като възкръсне, ще мяза на сегашния човек. Че ние сега сме възкръсналите млекопитаещи. Едно време такива косми носехме. Ако възкръснем като млекопитаещи, трябва да се върнем към тях. Между нас и тях има голямо различие. И бъдещето различие пак ще бъде грамадно. Сега туй не трябва да ви обезсърчава. Сегашният живот е красив, но този живот е едно условие за следующия живот. Днешният живот е условие за утрешния живот.

Коя основна мисъл остана в ума ви, я ми кажете? Ти, Йордане, ти си най-старият тук, какво остана в ума ти? („Търпението.“) Кое търпение? „Киселина, основа, сол.“) Ти за кое си? („Аз съм и за киселината, и за основата, и за солта.“)

„Отче наш“

Тридесет и първа лекция на Общия окултен клас 1 май 1935 г., сряда, 5 часа, София – Изгрев

ТРИТЕ ГЕОМЕТРИЧЕСКИ ФИГУРИ

„Отче наш“ „Бог е любов“

За следния път ще пишете върху темата „Старият дядо“.

Съдържанието на темата, която ще разработите, е следното:

Ой, деца мили,

едно време и аз бях като вас.

Имах майка добра,

умна, светла, красива.

Тя ме сутрин събуждаше.

кога слънцето изгрява.

Тихо ме милваше.

„Стани, мое дете!“ – ми казваше тя.

Но аз бях дете тогава,

палаво, непослушно,

на майка си се гневях,

на сладките ѝ думи аз не отговарях,

дълбоко спях.

С тъга замина и мен остави тя.

Тогава аз остарях.

Тази тема развийте. *(„Като стихотворение ли?“)* Като стихотворение или в проза, както искате. Прозата е материализмът.

Има три положения, които трябва да пазите, три отношения, които ще ви дам в геометрическа форма. Те са плоскост, изпъкналост и вдлъбнатост. Ако поставите на една плоскост няколко вещи. няколко предмета, вие можете да ги свържете с един тънък конец. Тези предмети се държат за този конец, понеже нямат никакво съпротивление. Повърхността е гладка, няма никакво съпротивление

отвън. В дадения случай вие може да покажете дали тези конци, с които са свързани предметите, са достатъчно силни, за да огънат тази плоскост да стане корубеста. Ако я огънете, какво ще стане? Всичките конци ще се скъсат. Щом се скъсат, тогава всичките предмети ще се разпръснат навсякъде. Така огъната тази плоскост навътре, ще образува вдлъбнатина, всичките предмети ще се съберат на едно място и тези конци пак ще се разпокъсат.

Сега вие се чудите защо някой път хората се разпръскват, а понякога се събират. Защо някога хората са тихи и кротки? Понеже чрез този конец те се държат на една плоскост. Като че конецът представя някакви правила, някакъв морал. Но ако се огъне тази плоскост и стане корубеста, тези хора напущат този конец, този морал, и всеки отива по своя посока. Ако пък тази плоскост се огъне навътре, тогава хората се събират, но пак са недоволни. Когато се разпръсват са недоволни, и когато се събират пак са недоволни. При тези противоречия те искат да примирят живота. Животът на плоскостта не е живот на изпъкналата черупка. То е живот на плоскостта. Значи вие трябва да знаете в дадения случай, че се намирате в едно успокоително положение.

Някой път вие не разбирате откъде произлизат изкушенията. Изкушението е изменение на условията, при които живеем. Да допуснем, че вие имате доста богатства, достатъчно средства, за да живеете в изобилие. Няма изкушение за вас. Но ако се лишите от тези условия, които имате, тогава самите неща, които сте изгубили, стават изкушение за вас. Най-напред житото или парите, които са били ваши, не са ви изкушавали, но ако изгубите житото и парите и ги видите вън някъде, те ще ви изкушават. Ще почнете да си служите с лъжи, с насилие, с лицемерие, много работи ще се явят. Ще кажете: „Защо?“ Ако си послужите с насилие, ще придобиете туй, което сте изгубили, но не трябва да употребявате грубост. Ако сте от слабите,

нямате други сили. ще употребите лъжата, лицемерието и разни други долапи. Ако сте учен човек, ще употребите учението си. Ако сте религиозен, ще употребите вашата религия. Всичко ще употребите, за да придобиете това, което сте изгубили. Единственото криво разбиране седи във вашето криво разбиране на живота. Вие мислите, че ако имате тези външни предмети, ще бъдете щастлив човек и затова си служите с лъжата, с насилието, само за да придобиете изгубеното. Казвате: „Какво да правим сега, условията на живота са такива.“

Представете си. че вие сте на едно положение, когато вашето богатство е седяло на една плоскост и така се е държало, но тази плоскост се изкоруби и вие не може да задържите това богатство. Щом сте изгубили здравето си, щом сте изгубили богатството си, щом става каква и да е промяна в живота ви, вие сте в една сфера, в една коруба, дето всички тези предмети са отдалечени от вас. Ако пък вашето богатство и вашите предмети притесняват душата ви, тогава вашата плоскост се е огънала навътре, вашият свят се е огънал и всички тия предмети ви налягат. Какво трябва да правите? Някой път богатството ви причинява радост, някой път богатството ви причинява страдание.

Тази мисъл вие не може да я разберете, понеже не може да се освободите от сегашния живот. Пияният човек не може да разбере трезвеното състояние, и трезвеният човек не може да разбере пияното състояние. Вие трябва да се напиете, за да разберете какво нещо е пиян човек, и след това трябва да изтрезнеете, за да разберете тия различни състояния, тяхната същина. Защото грехът не е в пиенето. Ако човек се напие, никакъв грях няма в това. Ако не лудува, като се напие, какъв грях има в това? Грехът е в лудуването на пияницата. Като се напие, пияницата е в състояние да извърши ред лудории. Първата фаза на пияницата е, че той е смел. Той иска да покаже, че

като войник може да воюва, ще извади меча си. Някой, като се напие, иска да покаже, че е музикант, ще започне да играе, да пее, кючек ще играе. Друг, като се напие, може да покаже, че е учен човек, започне да философства.

Имах един познат, Иван Владиката, доста учен човек, арабски знаеше много добре, френски владееше много добре. Той си замина за другия свят. В трезвено състояние беше крайно мълчалив, нищо не говореше. Голям философ беше, мълчеше и мислеше, нищо не можеш да извадиш от устата му. Трябваше да тегля думите едва-едва от устата му. Всякога този Иван Владиката си носеше шишенцето с винце и казваше: „Докато не изпия едно кило вино, не говоря." Изпива едно кило вино и започва да говори. Изтрезнее ли, този Иван отново става мълчалив като философ. Като изпиваше винцето, не че се напиваше, но започваше да говори. Запитваха го защо е така, той казваше: „И аз не зная. Такава е работата. Не го зная този дявол, но като дойде, започвам да говоря, като си замине, мълчалив ставам." Той сам обясняваше това. Аз пък не искам да ви давам никакво обяснение, откъде дохождаше у него тази разговорчивост, сладкодумието, веселието. Щом не пиеше, изглеждаше сериозен.

От научно гледище, ако главата на човека е много широка, все иска да се бие. Тогава ще намери причини да се кара. да налита да се бие. Ако главата му е тясна при ушите, той няма да прави такива лудории, но ако музикалното чувство е развито и се напие, кръвта минава в тези центрове и той започва да пее. Като изтрезнее, кръвта се оттегля от тези центрове и той престава да пее. Там, дето кръвта се привлича, мозъкът работи и чувствата и способностите се проявяват.

Туй, което пияният може да направи, трезвеният може да го направи, и то съзнателно. Защо съзнателно да не пее човек? Онзи, който не може да пее, нека намери човек, който е голям музикант, и го накара само да пипне музикалния център *(отстрани при слепите*

очи) от едната и от другата страна. Като ги пипне от пет до десет пъти, кръвта му ще се привлече при тези центрове и той ще започне да пее. Ако това чувство е слабо развито у човека, той няма да запее изведнъж, но ако музикалният човек продължава няколко месеца да пипа центровете на този човек, кръвта му непременно ще започне да действа в тези центрове. Ако си ученик и се въртиш около учителя си, у когото музикалното чувство е развито, ти непременно ще започнеш да пееш.

Защо хората искат да се бутнат, да се докоснат до някой светия? Защото той непременно ще предаде нещо от себе си. С това се обяснява желанието на хората да общуват с добри хора. Около светия като минат, защо искат да се докоснат до дрехата му? Той непременно ще им предаде нещо. В светията има една централна мисъл, едно централно чувство, които той предава на другите хора, привлича хората около себе си и им помага. Например у тебе ако е развита способността да търсиш логически причините за явленията, да разсъждаваш философски, тази логичност и философия именно ти можеш да предадеш и на другите.

Мнозина от вас искат да придобият някои неща – много се трудят, но малко придобиват, понеже те не знаят как да работят. Човек в първобитното си некултурно състояние, както обясняват учените хора, е носил товар на гърба си, защото така е разбирал. А щом е станал по-културен, той си е хващал едно животно, то да му носи товара. После не се задоволил с това, но намерил една ос, турил две колелета, впрегнал коня и натоварил каруцата. Това се дължи на ума на човека, който, като търсил как да си помогне, накарал другите да работят около него.

Ако вие не знаете как да впрегнете тази мъртва природа около себе си, вие ще носите нещата на гърба си. Много пъти в морално отношение носите известни тежести. Що е грехът? Един товар.

Намерете една каруца за греха. Грехът, това е едно новородено дете. Имате някое желание и го носите на гърба си като дете. Когато майката носи детето на гърба си, от време на време то пусне малко бистра водица. Днес ѝ пусне малко бистра водица, утре ѝ пусне малко бистра водица, и ако тя не се чисти, ще започне да мирише. А някой път детето може да направи нещо по-учено, за което аз не искам да говоря, понеже е един посторонен[52] предмет. И в морално отношение е същото. Хората носят своите деца на гърба си и те оставят изверженията си върху тях. След това казвате: „Съгрешихме.“ Щом сте съгрешили, ще се чистите. Това се дължи на вашето малко дете. Чистете се, защото, ако не се чистите, ще започнете да миришете наоколо. Децата ви вършат престъпления, а вие ще отговаряте, понеже те са безотговорни фактори. Вие, които носите това дете, ще го учите на ред и порядък. Това е един начин, за да мислите сами кое е правилно в света.

Някои казват, че всичко било относително. Какво разбирате под думата „относително“? Че имало отношение, а после – няколко отношения. В относителните работи има най-големи опитности. Дето няма относителност, няма никаква опитност. Казвате: „Относителна реалност.“ Всичката опитност е в относителната реалност. Щом влезете в абсолютната реалност, там няма нищо опасно. Опасното е в относителната, в променчивата реалност. Разсъждавайте сега. Вървите по леда зимно време, твърд е и вие спокойно вървите отгоре му. Всичко е наред. Но като дойде лятото, когато топлината започне да действа, а вие продължавате да седите върху леда, може да потънете вътре и да изгубите живота си. Това е относителна реалност. Този лед не държи вече. Вие не можете да разчитате на него. Следователно има един морал като леда, който не е реален, и който не може да издържи. При известни условия вие сте морален, но при

[52] **посторонен** (рус.) – страничен, чужд, външен

онези относителни условия, вие вече не сте морален. Основата, на която седите, е относителна.

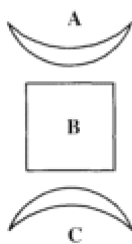

Фиг. 1

Или изразено геометрически, получаваме плоскостта B, която се намира при най-малкото съпротивление, а при другите две фигури A и C имаме два вида изкушение. Те се поляризират. В единия случай полюсът е положителен, а в другия случай – отрицателен. Единият полюс на земята е вдлъбнат, а другият е изпъкнал. Земята е малко сплескана на полюсите. Хората, които живеят на южното и северното полушарие, се различават по характер. Също така и онези, които живеят по тропическите места, се различават по характер от онези, които живеят по умерените пояси. Онези хора, които живеят в топлите места, те са по-чувствени, у тях са повече развити чувствата и страстите. Тези, които живеят на северния полюс, са по-умни, по-въздържани, умът им повече работи. Северните народи са по-добри. Скандинавците се смятат за ангели на човечеството. Ако искате да видите ангели, идете в Скандинавия. Ако искате да видите дяволите на човечеството, идете в тропическите места, между тези племена в Африка, между самоядите.

Това е една дълга и широка философия, с която аз не искам да се занимавам, но само ви навеждам да мислите. Има известни положения в живота, върху които не трябва да се мисли. Например не трябва да се мисли за произхода на злото. Мога да ви кажа какъв е произходът на злото, но всички ще се заразите от него. За да знаете

какво нещо е злото, трябва да го опитате. И доброто трябва да опитате. Ако не сте опитали какво нещо е злото, не може да знаете какво нещо е доброто. Ако не сте опитали лъжата, не можете да знаете какво нещо е истината. Истината е нещо реално. И лъжата като факт е нещо реално. Но по какво се отличава лъжата? Има една външна лъжа, има една вътрешна лъжа. Можете и сами да се самоизлъжете. Това е голяма катастрофа за вас. По-голямо зло от това няма. Всеки, който се е самоизлъгал, той е изгубил хиляди години от живота си, за да поправи погрешката на една лъжа. Затова е почти невъзможно, много е мъчно, човек сам да се излъже. Вие се лъжете, и знаете, че се лъжете, а същевременно искате да се убедите, че това, в което се лъжете, е право. Ще имате предвид едно доказателство, второ, трето, и все има нещо в тебе, което казва: „Не е тъй, не е тъй." Нещо в тебе отхвърля казаното и вие се залъгвате в себе си, защото не искате да се излъжете.

Аз съм гледал някой път, дойде една сестра при мене и иска да се излъже. Тя казва: „Аз не исках да направя това, но тя ме предизвика, тя ме докачи." С това тя иска да се извини, да смекчи грешката си. Не, изнеси погрешката си, кажи: „Отидох там и намерих това и това, и съгреших." Аз съм виждал как някои от напредналите сестри лъжат на общо основание. Има религиозни, напреднали сестри, които крадат, на общо основание крадат. Те са религиозни, но съвестта е слабо развита у тях. Те са много страхливи. Лъжливите хора са най-страхливи. Децата лъжат от страх да не ги бият.

Щом лъжете, страхливи сте, щом лъжете, безсъвестни сте. Съвестта е слабо развита у вас. Щом лъжете, любовта ви към Бога е слабо развита. Щом лъжете, вярата ви е слабо развита. Щом лъжете, надеждата ви е слабо развита. Щом лъжете вие сте малодушен, мързелив, ленив. Ленивите хора са много лъжливи.

Не е лесно човек да е свободен от лъжата. Тя носи всички недъзи със себе си. Вие трябва да се поставите на една такава висота на разбиране относно морала, не както хората разбират и живеят. Сегашният живот е живот на лъжа, сегашната цивилизация е цивилизация на лъжи. Но и тя ще погине, и от тази цивилизация един ден няма да остане ни помен. Казвате: „Ами какво ще стане със сегашната култура?“ Извинете, но кое е доброто в сегашната култура? Аз мога да ви кажа доброто на сегашната култура. Зад нея седи онова хубавото, което ще дойде. Заради туй хубавото се търпи и тази лъжа. Лъжата седи в това, че това, което ни препоръчва сегашната култура за хубаво, го няма в този живот. Вие цели двайсет-трийсет години ще работите да спечелите пари. Един ден ще умрете и ще оставите всичко на синовете си, които ще почнат да се карат за това, което вие сте изработили. Вземете и лъжата в семейния живот. Но аз не искам сега да се говори за семейните лъжи, за религиозните лъжи.

Отивате някъде и веднага започнете с религиозните лъжи, за да покажете, че имате убеждение вече. Като знаете, че религиозните хора имат известни възгледи, вие съобразявате, искате да се нагодите към тях. Питат ме: „Какъв е твоят морал?“ Казвам: „Моят морал седи в това, да не ям повече от тебе, да не крада повече от тебе, да не лъжа повече от тебе, да не изнасилвам другите хора повече от тебе. Аз не искам да вярвам повече от тебе.“

Един проповедник, един владика искал всички хора да вярват в него. А в какво вярва владиката? Казвате: „Да целунем ръката на владиката.“ Опасна работа е тази, да целунеш ръката на владиката. Кой го е направил владика? Ако се е родил владика, добре. Вие се питате: „Господ ли е пратил този владика, или той е самозванец?“ Тъй че най-първо вижте Господ ли го е пратил за владика. Ако Господ го е пратил, той мяза на един чист извор и от него излиза добро към всички хора. Ако не го е пратил Господ, той мяза на една аптека с

всички най-отровни елементи. И там трябват най-учените хора. Владиката е аптекар. Той държи всичките отрови в аптеката си.

Сега като ви говоря така, ще кажете: „Тогава кое е доброто в нас?“ Мислете върху това. За доброто и злото вие имате едно относително разбиране, което е много опасно. Опасното в това относително разбиране седи във факта, че вие мислите, че като излъжете някого, ще спечелите нещо. Вие мислите, че като се представите за много добър човек, ще спечелите нещо. И това е лъжа. Често вие, добрият човек, лъжете себе си, лъжете и своя близък. Този човек ви вярва, той упова на вас, но един ден намери, че сте една коруба, че лъжете, че нямате никакъв морал. Тогава се скъсват всички нишки, които са ви свързвали. И тогава аз, честният човек, като дойда при вас, ще ви кажа: „Всичките нишки, които сте скъсали, сега ще ги свържете, ще удесеторите конците, ще свържете с по двайсет, трийсет, четирийсет, по сто конци и ще ги свържете здраво.“ „Ама защо?“ Защото, ако не завържете здраво тези конци, утре всички тези предмети няма да ги намерите, ще се разпръснат, ще се разпилеят. Ако не турите тези сто конци, всичко ще изчезне около вас. И вие, ако не удесеторите конците си, не идвайте при мене, нищо повече. Искам главата ми да е мирна.

Ще дойде някой да ми говори за любовта. Той казва: „Аз ви обичам.“ Това е първата лъжа. Аз зная, че утре ако поискам нещо от него, той няма да го направи. Да обичаш, значи да пожертваш себе си заради приятеля си. Казва някой: „Аз обичам Бога, вярвам в Бога.“ Това е първата лъжа. Утре, като дойдат трудностите и мъчнотиите, веднага ще започнете да критикувате. Не казвам, че всички сте такива, но някой път у вас идват такива състояния, с които не можете да се справите. Като ви гледам тук, виждам, че някой път нямате никакво търпение, никакво въздържание. Карате се някога като цигани. Защо да нямате търпение да се изслушате? Даже и най-

напредналите от вас, ако влезете в духовния свят, ще ви вдигнат на вили и мотовили. Знаете ли какво значат тия думи на български език? Вилите са с четири зъбци, а мотовилите с колко са?

Това не е за самоосъждане. Според мене това не е някакъв морал – да се самоосъжда човек. Страхливият може да се осъжда, но и в осъждането има лъжа. Още докато казва, че съжалява загдето сгрешил, аз виждам, че той лъже, иска по някакъв начин да кръшне от това положение. И кучето като се изповядва, като ме види с дървото, започва да се изповядва, че е сгрешило, но като се отдалечи от мене, започне да ме лае, че съм го бил. Това наричам аз фокус. Има един фокус в човека, в който се концентрират всички състояния, всички мисли и желания на всички живи същества. Това е най-опасното място, на което като пипне човек, не може да се справи. В това място се концентрират всички добри мисли и желания в човека, също така и лоши мисли и желания. Ако попаднете в този център, в него се явяват всички недоразумения в живота на човека. Това е един водопад в човека и затова той трябва да бъде внимателен по отношение на него. И грешници, и праведни, и светии, като попаднат в него, се изгубват. Ако светията и праведният са силни, могат да се избавят, но ако грешникът попадне там, отива.

Сега у вас се е зародила мисълта, защо ви говоря тези работи. Вие сте станали възрастни и можете да се жените. Вие казвате: „Не искаме сами да живеем, дотегна ни самотният живот.“ Не е лошо да се ожени човек, но той трябва да знае, че в самотния живот има едни изкушения, а в семейния живот има други изкушения. Като се ожените за някого, вие трябва да му слугувате. Ако сте жена, и мъжът ви е по-силен от вас, ще се опитате да го лъжете. Ако сте мъж, и жена ви е по-силна от вас, вие ще се опитате да я лъжете. По-силният се справя с лъжата, но чрез насилието, с него си служи. Тогава той се счита за грубиянин.

Аз не говоря за сегашната женитба. Сегашната женитба е един парадокс. Всички вие сте женени, и ако сега искате да се жените, вие не сте научили урока си. А всички сте женени. Всеки човек, който е облечен в тялото си, той е женен, нищо повече. Вие ядете и пиете за този, за когото сте се оженили, всичко правите за него и треперите да не го изгубите. Той е вашият господар. На този женения и кревата ще му купите, и в юргана ще го завиете, дрехи ще му купите, обуща ще му купите, ще го миете, ще треперите за него. Ако се разболее, ще го лекувате. Казвате, че не можете да живеете без него. Човек не може да ви убеди да се откажете от него. Без него не можете да живеете. Ако изгубите тялото си, страдате. И прави сте. Вие не можете без своя възлюбен. Но има едно криво разбиране за живота. С това разбиране вие се отлъчвате от пътя. Обръщате повече внимание на дрехите, с които сте облечени, отдалечавате се от Бога и с това привличате всички страдания. Не е въпросът да презирате дрехите си, но да разчитате на тях, това е едно заблуждение.

Най-ефикасното лекарство, което човек може да вземе, за да се излекува, то е да говори истината. Това е една доза лекарство. Вие сте болен – говорете истината. Лъжата е една отрова, по никой начин не си служете с нея. След като сте излъгали някого, идете да се извините десет пъти, да изхвърлите лъжата вън от себе си. Не оставяйте лъжата в себе си, не се извинявайте, защото за лъжата Бог не извинява абсолютно никого. За една лъжа Бог изпъжда човека от рая и от толкова хиляди години насам не може да се върне назад. Мнозина са се връщали, но всички не могат още да се върнат. Лъжата води към всички престъпления. Колкото малко да е престъплението, то представя едно цяло, което отдалечава човека от Бога. Щастието на човека не седи в това, че той ще обича някого. Не мислете, че ако обичате мене или другите хора, че вие ще бъдете щастливи. Великата мисъл, която искам да ви оставя е: обичайте Онзи, Който ви е дал

живота, обичайте Онзи, Който е внесъл у вас ума ви, Който е внесъл сърцето ви, Който е внесъл душата ви, Който е внесъл духа ви.

Какво представляват умът, сърцето, волята, душата и духът в човека? В дадения случай сърцето, умът, волята, душата и духът са условия за развиване на човека. Това са условия, това са същини, това са принципи и какви ли още имена не им дават. Казваме философски, че човек не е душа. Какво е тогава? Той е това, което е всъщност. Той познава душата, различава я като една същина. Човек не е дух, но той познава духа. Човек сам по себе си не е ум, но той познава ума. Човек не е нито сърце, нито воля, но познава и сърцето, познава и волята.

Какво е тогава човекът? Човек е проява на Божията любов и вследствие на тази проява Бог му прощава, не го наказва. Бог не може да се измени. И с нашите грехове ние не можем да накараме Бога да сгреши. С нашите лъжи ние не можем да Го накараме и Той да лъже. Понеже е една целокупност, как ще Го заставим да лъже? Кого ще излъжеш в любовта? За да има лъжа, трябва да има двама души, които да лъжат. Ако си един, ако си сам, как ще лъжеш себе си? Понеже си двама, те се лъжат. Ако живеете в Бога, как ще се лъжете? Ако вие съзнавате, че сте сам, че живеете самичък, как ще се лъжете тогава? Щом няма друго същество около вас, как ще се лъжете? Тогава няма да имате никакъв стремеж, защото лъжата е стремеж да придобиете нещо. Момъкът лъже момата, защото иска да придобие нещо. Търговецът лъже клиента си, защото иска да придобие нещо. В науката лъжете, защото искате да придобиете нещо, да имате мнението на хората. Религиозният лъже, защото иска да придобие нещо, да покаже на хората, че се е разговарял с Господа. Всъщност той никога не се е разговарял с Господа, никога не Го е виждал. Че и на мене не е говорил Господ.

Как ще познаем кога Господ ни говори? Чудни са хората, като лъжат, че Господ им говорил. Аз пък искам да убедя хората, че Господ

не говори. Как тъй? Аз живея и се движа в Господа, всичко, което е в мен, и умът ми, и сърцето, и душата ми е в Господа, а искам да убедя хората, че Господ говори с мене, като че Той е нещо вън от мене, с Когото аз се разговарям. Значи аз съм едно, а Господ е друго. Там е всичката лъжа. Когато някой казва, че Бог му говори, аз разбирам, че Бог чрез него проявява Своята любов. Когато казвам, че Бог ми говори, аз чувствам, че всичко Той е създал и се радвам на това, което е създал. С това Господ иска да ми каже, че не трябва да презирам и най-малките неща, защото Той ги е създал. Той е събудил моето съзнание да разбирам нещата. Като видя едно куче, Бог ми казва, че трябва да съзнавам, че и кучето е Негово дело. Тогава Той говори на моето съзнание, че не трябва да презирам това куче. Че това е куче, че не е толкова умно като мен, това е друг въпрос. Че не е толкова умно като човека, друго нещо се разбира. То не е дошло още до това развитие, до което човек е стигнал.

Ще ви дам друго едно сравнение. Ако вземете една малка и една голяма торба, по какво се различават тези две торби? Едната торба носи тежест от сто килограма, а другата от десет килограма. Значи те се различават по своята тежест. Човек тежи повече, а кучето тежи по-малко. Аз съм по-тежък от кучето, а кучето е по-леко от мене. И в материално, и в качествено, и в количествено отношение, във всяко отношение моята материя е по-добра от тази на кучето. В материята на човека е вложено повече сила, отколкото в материята на животните. Един ден тази сила ще се увеличи и в животните. Онези си и, които са увеличили моята материя, ще увеличат и материята на животните.

Сега вие можете да разсъждавате, че сте хора, че сте създадени при особени условия. Това е човешко схващане. Че сте създадени при особени условия, това е така, но особените условия не разбират изключителни условия, които съществуват само за Него. Това е лъжа.

В Бога изключителни условия няма. Като казвам, че в Бога изключителни условия няма, вие ще разбирате съвсем друго нещо. Това значи да припишете на Бога лицеприятие, да бъдете към едни един, а към други друг. Не че Бог не прави разлика между съществата. Той прави разлика. В съзнанието си един добър човек се различава от един лош. Бог има ясна представа за онзи, който говори лъжа, и за онзи, който говори истината. Бог не може да се измени в Себе Си, но Той знае причината за лъжата.

Как можете да накарате един човек да не лъже? Като му дадете повече, отколкото му трябва. Щом има по-малко, отколкото му трябва, той никога няма да ви говори истината. Щом има повече, отколкото му трябва, той никога няма да ви говори лъжа. Сега аз ви говоря при изключителни условия. Иначе вие не можете да използвате живота.

Сега, като наблюдавам хората, виждам колко те са неестествени. Например за мене едно помръдване на палците или дали вървите свободно, или не, това означава нещо. Вие вървите с разтворено палто, но като ме видите или като срещнете някой човек, веднага затваряте, загръщате палтото си. Какво означава загръщането на вашето палто? У турците шалварите долу са затворени, а горе са широки. На свещениците гащите са затворени долу, а ръкавите им са широки. Значи, каквото им дойде, те широко взимат, а като дойде до даване, там ги няма. Аз говоря за това, което всеки ден става, не говоря за външните свещеници, но за вътрешните свещеници в човека. Аз не говоря за светиите свещеници.

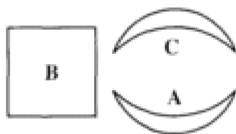

Фиг. 2

Следователно всяка мисъл, всяко чувство, което минава през мене, аз ги изпитвам, прекарвам ги през тези състояния, прекарвам ги през състоянието на площта B – през най-малкото изкушение, после го спусне към C и към B – A. Ако издържа при всички условия, значи аз се намирам в едно нормално положение, в правия път. Понякога събирам нещата в себе си, когато съм в областта A, а понякога ги разпръсквам – в областта C. Представете си, че сте сиромах, нямате пет пари в джоба си. Вие сте в областта C, в изпъкналата част. Вие сте в изпъкнали условия и оставате съвършено сам без никого. Всички хора се отдалечават от вас, всички имат желание да вземат нещо от вас, да ви окрадат. Когато всеки иска да вземе от вас нещо, това доказва, че вие се намирате в една изпъкнала площ, обърната. Обратният процес – влезте във вдлъбнатината, тогава всеки ще дойде при вас не от добра воля, но от сиромашия, всеки ще иска да върне това, което е взел. За тях това съставя известна тежест. В това положение вече идва законът на любовта, да постави нещата на тяхното нормално състояние.

Любовта, това е нормалното положение в битието. Според мене любовта е нормалното положение, в което животът функционира правилно във всички направления. Не че това ме боли или онова, но любовта е нормалното положение, в което животът функционира правилно във всички свои направления. И тогава всички хора се обичат. Щом хората се обичат, това показва, че отношенията в любовта са правилни. Щом отношенията в любовта не са правилни, и любовта не е правилна. Щом има малко съмнение, щом отношенията не са правилни, щом има подозрение, и любовта не е правилна. В любовта имате правилно разбиране за нещата, но философско разбиране. Преди всичко вие нямате ясна представа, каква нужда има Бог от вашата любов. Какво ще предадем ние на Бога с нашата любов? Тази е цялата философия на живота. Вие казвате, че за да обичате

един човек, той трябва да има някаква нужда от вас. Това е първо, но то е относителна истина. Каква нужда има Бог да Го обичате? И Той е щастлив в Себе Си, Той няма нужда от нашата любов. За нас ние имаме нужда от Божията любов, но Бог няма нужда от нашата любов. Бог не ни счита за нещо отделно от Себе Си. Той схваща едно, а вие схващате друго. Ние се делим от Него. Той ни мисли доброто и не се дели от нас. Той ни мисли доброто, понеже не ни дели от Себе Си. Каквото има Той, всичко дава, а ние каквото имаме, искаме да си го вземем. Ние искаме да си задържим това, което имаме, а с това се делим от Него. Вследствие на това в света съществува такъв дележ – дъщерята се дели от майка си, синът от баща си и всеки казва: „И аз искам да имам свой дял, няма да слугувам цял живот на хората." Кой не се натъква на това противоречие в света? Вследствие на това идва и разбирането.

Някои мислят, че като остареят, поумняват. Не, по-глупави хора от старите в света няма. Щом човек е глупав, той е стар; щом лъже, той е стар; щом се гневи, той е стар; щом се обезвери, той е стар. Всичко отрицателно в живота представя старостта. Като говоря за старостта, аз имам предвид всички отрицателни неща. Щом почнем да мислим за онези мъдреци с белите бради, това вече не са стари хора. Защо се прегърбва човек? Той казва: „Остарях вече." Остарял е, защото няма кого да обича и няма кой да го обича. Той, като гледа, гледа, казва: „Остарях вече, тези хора не мислят като мен." Това е изменение на площта, в която досега той се е движил. Условията вече са изменени за него. Като дете той първо е бил на плоскостта, а после всички са започнали да се събират около него, жена му, дъщеря му. После всички излизат от тази вдлъбната площ и се разпръсват. Всички около него измират, най-после и той ще умре. При обратния процес всичко идва при него. В изпъкналата площ като попадне

човек, казва, че той е умрял. Не, всичко около човека се е разпръснало, всичко е изчезнало. Това наричат в литературата разпръсване.

Вие можете да дадете друго обяснение. Досега аз съм намерил тези три фигури като най-добри. Ако вие можете да дадете нещо по-добро, и аз ще го приема. Докато сте на плоскостта, вие сте дете, радвате се на живота си, нямате никакви грижи. Щом влезете в огънатата площ, вие се жените, раждате деца, строите къщи. Щом почнете да остарявате, и жена ви остарява и умира, децата ви напущат, вие се намирате в една изпъкнала площ и не разбирате живота. За да разберете живота, вие трябва да съберете тези три фигури в едно. Това е закон на любовта.

Сега аз ви говоря именно за този закон. Вие разбирате любовта, но по вашему. Не разбирате любовта като едно нормално състояние на живота, в което вие можете да се освободите от любовта, да станете силни, да надделеете на условията да не ви измъчват. Вие трябва да станете силни, че мислите на хората да не ви влияят.

Сега вие се смущавате и все питате: „Какво ще стане с българската държава?“ Вие мислите за държавата, но в свещените книги не се говори за никаква държава. Там се говори за Царството Божие. Вие сте създали ред държави. Какво ще стане с българската, какво ще стане с английската и с другите държави? Ще стане това, което е станало и с другите държави. Ако Царството Божие изчезне, всички останали държави ще изчезнат. Ако Царството Божие е цялото, всички други държави са части на това цяло. Отделната държава не е цялото, но вие трябва да ѝ дадете съответното място. Цялото е ценното.

Не е въпросът да излезете в света и да кажете в какво вярвате. Това ще бъде една лъжа. Вие не вярвате още. В какво вярвате? Аз наричам вяра, като пипнете нещо, веднага да го превърнете в злато или в диамант. Колко души от вас можете да правите това? Ще

кажете: „Пипни го ти и го превърни в злато, да видим как става.“ Когато искам да убедя себе си, аз ще го пипна. Аз съм убеден в себе си за всичко, което мога да направя, но вас не мога да убедя. Ако пред вас създам един диамант, ще дам условия да ме лъжете. Вие веднага ще измените положението си спрямо мене и ще почнете да ме лъжете, да се докарвате. Ако пипна един камък и за да ви уверя, го превърна в диамант, това ще е първата лъжа. Аз мога да ви дам колкото искате диаманти, но съжалявам, че с това даване ще внеса във вас първата лъжа, а лъжата ще разруши всичко. Най-първо аз трябва да убедя себе си и знам: няма да лъжеш себе си и ще се освободиш и от микроскопическите лъжи.

Аз си служа с два процеса на превръщане. Първо пипна един предмет и го превърна в диамант, но като видя, че след десетина години той ще ми създаде някакво изкушение, отдалече още предвиждам това и го превръщам в камък. Като мине изкушението, пак го превръщам в диамант. Като дойде изкушението, пак става камък. Пипна един предмет, направя го злато. После пак го пипна, става желязо. Та онзи, който иска да ме лъже, само го пипна и той става камък. След това му казвам, че той нищо не може да направи.

Сега какво разбрахте вие? По-добре не ми казвайте. Да спи злото под камък. Ето едно практическо правило от вашия живот.

Та оставете всичко друго настрана и помнете, че лъжата обезсилва човека. Каквато и да е лъжа, тя обезсилва човека, лишава го от капиталите, които има. Тя всичко взима. Колкото пъти я употребите, тя всичко ще ви вземе и един ден ще ви остави последен бедняк. Помнете това правило: лъжата постоянно обезсилва човека. Казвате: „Лъжата не е хубаво нещо, трябва да се изхвърли навън.“ Аз не казвам така, но казвам: лъжата обезсилва човека. Няма по-страшно нещо от това човек да бъде обезсилен. Няма по-страшно нещо от това човек да бъде безсилен. Това е цяло робство. Щом лъжата ви обезсили,

втората стъпка е да станете роб, да попаднете в робство. Щом се обезсилвате, вие сте изложен на робство, а щом станете роб на условията, каквото ви наложат, ще правите. Вие не сте господар на себе си. Тогава вие можете да направите всички престъпления, всички грехове.

Сега пък другото определение се отнася до истината. Истината усилва човека, там е свободата. Истината е контрастна дума на лъжата. Дръжте тогава истината в себе си, понеже тя усилва човека. Истината е пътят, по който идват знанието, силите, всичко в света. Дръжте тези две неща в ума си и те могат да се приложат. Другите неща разбъркват ума.

Като ви говоря така, виждам, че в умовете ви става цяла каша. Тази сутрин аз ви прекарах през голям огън, само за да изкарам тези две правила. Ако тези две правила не можеха да излязат от огъня, той щеше да бъде опасен.

Важни са двете неща: че лъжата обезсилва, а истината усилва. Лъжата всичко разрушава. Казвате: „Това не е вярно, онова не е вярно.“ Кое е вярно тогава? Не че не е вярно, но ние сме съградили живот върху относителни истини. Ние не подозираме даже онова, което е долу, под реалността. Това е земята. А ледът трябва да се стопи, за да започне тревата да никне отдолу. Тогава ще дойдем до реалността.

Когато се освободим от сегашните противоречия на живота и започнем да се обичаме, да се разбираме, това показва, че ледът се е стопил. Докато не се стопи ледът, ние винаги ще имаме една относителна реалност в света.

„Добрата молитва“

6.20 часа

Тридесет и втора лекция на Общия окултен клас 8 май 1935 г., сряда, 5 часа, София – Изгрев

ПОСЛЕДНИЯТ ИЗПИТ

„Добрата молитва“
„Махар Бену Аба“

Ще прочета само няколко стиха от четиринайсета глава на Евангелието на Йоан, от двайсет и пети стих до края.

Има едно знание за света, което се отнася само до външния свят на човека. Туй, което хората наричат физическия живот и живота, който сега преминаваме, всеки път може да го придобием. Тъй както някой човек, който е живял в някоя къща и е претеглил много несгоди, там керемидите отгоре са пропукани и капе, прозорците са строшени, стените имат дупки, не е удобно за живеене, и човек се оплаква. Когато времето е сухо, когато времето е топло, и къщата е развалена, не ни смущава толкова. Но когато времето отвън се развали, тогава се виждат недъзите на къщата къде са. В дадения случай къщата сама по себе си не е толкова важна, но при студеното време е важна. Ако е топло времето отвън, човек може да спи и в такава къща. Така е и с човешкото тяло. Сравнението е, човешкото тяло е едно удобно жилище. Ако някой път в него станат много пропуквания, ако времето отвън се развали, станат лоши условията в живота, човек не може да издържи.

Защо се говори за онзи свят и за този свят и в какво е същината на този свят и на онзи свят? Ако рече човек да ви разправя за тази същина, вие ще изгубите вътрешния смисъл на нещата. Някой път може да питате в какво седи външната красота. Един може да каже, че е в устата, в очите, някой може да каже – във веждите, в носа. Но красотата не седи в носа, нито във веждите, нито в очите. Привидно то е така. Вие казвате, че светлината иде от тази лампа. Ни най-малко

не е така. Иде някъде отдалече, но тук се проявява. Това е едно условие. Може вие да се лъжете, да мислите, че тази лампа свети. Може тя да е заставена да свети, но тя не свети. Вашият нос може да е красив, може да си мислите, че е красив. Вие мислите, че е така. В какво седи тогава същината? Казва Христос: „Този Дух на истината като дойде, Той ще ви научи.“ Запитали се тогава учениците, значи, когато им е говорил Христос, този Дух не е бил дошъл. Питам тогава, това което те знаят, кой ги е учил? Той е бил с тях.

И мисленето е като тъкането. Гледате един плат, че е красив, хубав, така е. Но този плат е направен от хиляди нишки, които са преплетени. Разплетени нишките, оставена една нишка сама, не е красива. Но в плата съединени тия нишки в едно, вие казвате тогава: „Платът е красив, хубав, мек.“ Сега мекотата в какво седи? За някой плат казвате, че е остър, а за някой, че е мек. Имате едно усещане в пръстите. Като пипнете плата, казвате: „Мек е този плат, за дрехи става. Другият е остър.“ Едни овце дават мека вълна, а други – малко остра вълна. По характер тия овце едни и същи ли са? Не че не са същи, същи са, но има едно различие в тях. Един човек може да произнесе една дума и има едно влияние, а друг може да я произнесе и да има друго влияние.

Дойде някой търговец. Като ви говори, той така ще ви възпламени, така ще ви забърка ума, и ще ви склони да си купите от стоката му. Той казва: „Защо работиш тук с мотиката? Вземи този лотариен билет. Ще спечелиш един милион лева и повече няма да се мъчиш.“ И след като го убеди, този се въодушеви и взема билета. И седи той, не работи, оставя мотиката настрани, извади билета – един милион лева! Където ходи, все парите вижда. Дойде тегленето, парите не идват. Действително един милион лева са много нещо, но неговият билет не е имал силата да привлече парите, а друг билет ги е привлякъл. Търговецът казва: „Късмет е това. Този път късметът не

върви, но втори път като вземеш билет, непременно ще спечелиш.“ Пак взема билета – веднъж, дваж, триж... така продължава.

Няма човек в света, който да не е вземал и да не е уповавал. По някой път той се е обезсърчавал от своята лотария, и най-после съзнава: „Остаряхме, и не можахме да постигнем това, което очаквахме.“ Сега мога да ви опиша от вас кой какво е желал, но е безпредметно. Мога да опиша, не е мъчна работа, но казвам, ако опиша, какво ще спечелите вие или какво ще спечеля аз? Да допуснем сега, някой от вас, още като е станал на десет години, е влязла идеята в ума му да стане поп. Някой човек свършва семинарията, духовната академия и след като стане поп, какво е спечелил? Спечелил е нещо, че петдесет пъти на годината е бил в празнични дрехи, петдесет пъти той се е обличал със светли дрехи и петдесет пъти се е събличал. Петдесет пъти е мязал на себе си, а петдесет пъти се е различавал от хората с нещо. Тия дрехи допринасяли ли са нещо на самия човек? Допринасяли са нещо, не отричам това, но в самата същина на човека те нищо не са допринесли. Защото, ако позлатите един предмет, той не е видоизменил същината си, но позлатяването предпазва този предмет в дадения случай от вода, от известна ръжда или разход, в който той принася на хората.

Сега ние идваме по закона на аналогията, на сравненията, за да обясним духовния живот. След няколко месеца това позлатяване изчезва и остава предметът такъв, какъвто си е бил. Същото е и с калайдисването на медните съдове. И калаят е едно удобство, за да не се тровят хората. И ако дълго време употребявате един съд, веднага този калай изчезва. И веднъж ще го калайдисат, втори, трети, четвърти път.

Някой път вие вземате думата: „Мен ме калайдисаха хубаво.“ И щом калайдисат някой човек, защо се оплаква? Когато калайдисват

един котел, оплаква ли се котелът, че са го калайдисали? Хората имат уважение към калайдисания котел. Те го окачват на стената или вода носят с него. Щом му се свърши калаят, щом не е калайдисан, турят го настрана, опасяват се от него. Не зная откъде е дошла идеята у вас – „калайдисаха ме хубаво“. Но аз схващам, разбирам идеята, в моя ум е „разкалайдисаха ме“. Това го превеждам и казвам: „Трябва да се калайдиса наново.“ Тогава имате един лъжлив процес, имате такива калайджии, които не знаят как да калайдисват, а само привидно калайдисват, и както не трябва. „Парите отидоха напразно и пак трябва да се калайдиса.“ Значи, калайдисаха ме не тъй, както трябва, празна работа. Туриха ме на огъня, пекоха ме, но калаят не се хвана отгоре. Значи калайдисаха ме, без да хвана калая.

Та казвам: често в човешкия език ние си служим с думи, които нямат вътрешен смисъл. На човека може да му говорим за Бога, двайсет години той ще слуша за Бога и навсякъде ще приказва за Господа, ще проповядва, че има Господ, а като влезе в някоя къща, обича да попипва, да си открадне, да вземе и тури в джоба си. Тази идея не е съществена за него. Той краде, лъже и казва: „Има Господ.“ Е, казвам, какъв е този Господ за него? Това е една посредствена идея. Ако този човек имаше идеята за Бога, че вижда всичко, той ще има едно страхопочитание. Където ходи, ще бъде изправен в своите постъпки, в думите, във всичко. Каквото има, ще дава. А в първия случай вече идеята за Бога е чисто човешка, метаморфозирана.

Аз често разсъждавам. Идва някой човек при мене беден, оплаква ми се. Аз казвам в себе си: „Ти вярваш в Бога, че Той създал всичко в света. Този човек иска сега нещо от тебе, какво ще направиш заради него?“ На себе си казвам това. После си мисля: да си върви, да иде да работи. Такива като него мнозина ще дойдат, един, втори, трети, ще дойдат да ме лъжат. „Да си вървят да работят“ – разсъждавам си аз. Тези разсъждения на себе си казвам. Но утре казвам, ти ще имаш

нужда от нещо и той ще ти каже: „Да си върви.“ Той да си върви и аз да си вървя, и всички може да си вървим, но какво се постига? Аз в себе си питам: този човек защо е дошъл от мене да проси нещо и защо в мене няма желание аз да му услужа? Може да ви обясня по който и да е начин, но има друго нещо, което ние пропущаме.

Представете си един свят, дето въздухът се продава на бакалниците. Сега вие живеете в един свят, дето въздухът не се продава, но представете си, че се продава. Продава се някой път и на този свят. Когато някой водолаз слезе във водата, той си носи продадения въздух. Отгоре трябва да му изпращат въздух. Или когато някой авиатор се вдига нависоко из въздуха, той си носи резервоар, напълнен с въздух. Ако не носи въздух, той от високото място ще отпадне. Ще си носи купения въздух отдолу. И вие по някой път, ако ви изведа високо горе в духовния свят, като ви говоря много за духовно, заспивате. И защо заспивате? Понеже въздух нямате. И човек трябва да си носи такива батерии отдолу, че като дойде горе, да не заспива. Мен, казва, не ме интересува това. Не че не го интересува, но там, дето се е покачил, той не може да разсъждава. Той трябва да има някоя идея пак от този свят. Вие не сте свикнали да живеете на тази височина, на този редкия, чистия въздух дробовете не са привикнали и затова спите.

Някой казва: „Да обясним духовния свят, какъв е той.“ По никой начин не можем да обясним живота на ангелите на хората. Външното обяснение на този живот ще бъде точно такова, какъвто е животът на хората. Вие можете да обясните любовта на хората. Можете да обясните, че очите на човека, като се влюби, са такива и такива, че носът му е такъв, че устата, че лицето му се изменяло, дрехите му се изменят, стават нови, чисти. Но това не е любов. Че очите светят някому, ни най-малко това не показва, че има някаква любов. Че носът му бил красив, и това не показва, че той има любов. Ни най-

малко. Любовта не е нещо, което можете да хванете, да опишете. Тя почти няма никакви образи. Тя образува всичките образи, без да можете да схванете нейния образ. Че аз съм видял влюбени котки, виждал съм влюбени кучета, птиченца, виждал съм влюбени змии, обвити една в друга. Наблюдавал съм и влюбени пеперуди – виждал съм, че едната лудува за другата. Виждал съм хора влюбени, от всичките възможности и категории. Виждал съм професори влюбени, виждал съм млади моми влюбени, момци влюбени, царе влюбени, генерали влюбени, владици влюбени, попове влюбени, светии влюбени, гении влюбени, талантливи хора влюбени, та какви ли не съм виждал.

Седя и разсъждавам, каква е любовта на владиката, на гения и на всички тия хора? И всички тия хора говорят все за любов. Може да ви приведа пример и за един ангел. И той като се влюби, в небето не го свърта, напуска небето и слиза не земята. Някой път му казват: „Ти ще страдаш, стой тук.“ Той казва: „Не.“ И имаме примери, този ангел, като слезе от небето, пъшка, казва: „Че що ми трябваше да слизам долу? Да се върна веднъж на небето, не стъпвам на земята.“ Тъй си казва ангелът. Отчасти е вярно и отчасти има нещо невярно. Много разкази има, за които аз мога да говоря неща, за които аз зная. Но много разкази има, които отвънка са разправяни. Всякога намирам, че разказваното не отговаря на самата действителност.

В любовта има едно качество, което признава хората. Ти допускаш най-първо, че туй същество, което обичаш, е като теб. Допускаш това, без да искаш. И ако не го допуснеш, любовта не може да се прояви. Второто положение в любовта е, че допущаш, туй същество е като тебе, ти допущаш, че туй същество донякъде има същите стремежи, каквито ти имаш. Допущаш това. Ти това не го знаеш, но допущаш го. И по някой път намериш в някое същество, което обичаш, някои странности, намираш, че туй същество, което ти

обичаш, е тъй странно, така че нищо в себе си не можеш да намериш, с което да обясниш положението. А и през ума не ти дохожда, че трябва да се молиш на Бога. А туй същество, в което ти си се влюбил, то някой път тъй се абстрахира, толкова други неща са го погълнали, че не мисли за теб. Казваш: „Какво става с мене?“ Туй същество става малко особено към тебе, не ти обръща внимание, а се е вдълбало дълбоко в себе си и има едни особени разсъждения. Минава половин час, час, ти го буташ, казваш му: „Стани.“ То не става. Туй същество казва: „Имах едно видение.“ „Че какво видение? И какво можеш да видиш?“ И то ти казва: „Туй нещо не е за тебе.“ „Че как да не е?“ „Е, не е за тебе.“ Аз като припадам и ти като припадаш, тогава работата не върви, ти няма нищо да спечелиш. То може, но в дадения случай единият като припада, другият не трябва да припада, защото двама като припаднат, работите не вървят.

Ако реша да ви опиша онзи свят, един от най-възвишените светове, вие как ще го разберете? Представете си, че едно същество от една по-висока култура, описва нашия свят и описва хората какви са, че имат височина един метър и половина – два метра, широчина имат и така нататък. Представете си, че туй същество описва едно наше земно същество, което влиза към къщи, как си отваря вратата. И това движение ще го начертае, на вратата. Трябва да начертае една врата отворена и как влиза вътре. Ами как ще начертае туй същество, че седи на стол? Но тия хора в нисшия свят не знаят какво нещо е стол. Ти ще им обясниш на тия нисши същества, че седиш на стол. Най-после това същество иска да си легне. Как ще им покажеш на тия хора, че това същество си ляга? Той ще направи една дълга линия, ще я тури тъй хоризонтално. Тази хоризонтална линия ще покаже спане. Но тази линия сама по себе си спане ли е? То е същото описание, да кажем, ако един човек има дълъг нос.

Дългият нос показва амбициозен човек. Амбициозността не седи в носа, но в дадения случай така се изразява. Ако вие премахнете носа на човека, той няма да бъде амбициозен, амбицията ще изчезне.

Големият палец показва силата на човека. Ако вие отрежете двата палеца на човека, волята му няма да може да се прояви. Ако отрежете първия пръст на човека, той ще изгуби нещо много важно. Ако ви отрежат втория, третия, четвъртия пръст, ако на някой човек му отрежат пръстите, той е изгубил съвсем вече онази интелигентност за проява, той не може да се прояви. Вие не може още да знаете, че с едно вдигане на ръката, свиване на пръстите, във вас се проявяват големи сили, които стимулират и ума ви, и любовта ви. Ако вашата ръка не се движи, ако вашият палец се атрофира и не може да се върти, туй показва едно болезнено състояние. Ако не можете да свиете палеца си, това показва че сте дошли до положение да фалирате. И ако ръката ви не може да се движи, показва, че ще фалирате. И ако кракът ви не може да върви, фалирали сте. И ако гръбнакът ви не може да се огъва, фалирали сте. И най-после, като престане всичко да се движи, вие сте изцяло фалирали.

Кажете: „Като дойде Христос, какво ще направи в света?“ Ще повдигне фалиралите търговци, ще бутне палците, че отвори очите и умовете. На физическия свят палците представят Божествения свят. Ако искате да знаете какво нещо е Божествения свят, ще изучавате палците. И ако не знаете предназначението им, защо Господ всичко е построил, тогава какво знаете? Които не разбират своя палец, нищо не разбират. Някой път аз казвам: бъкел не разбирам. Аз си го претълкувам така: да вдигаш един празен бъкел, от който не можеш да извадиш нито капка вода. Има и бъклица. Бъкелът е за вода, а в бъклиците има вино или ракийка, такава сливовица. И знаете ли колко е хубаво. Тургат ѝ малко сладка дъвка и малко сладчина, че като пийнете, завъртява се главата. Тия бъклички някой път ги носи

някой, и като не е вдъхновен, отвори, вдигне нагоре, и като погледне към небето, той се въодушеви малко. Три-четири пъти като вдигне бъкличката и човекът стане разговорчив. И ръцете си маха, и пее. Някой казва: „Онзи какво прави там с тази бъклица?“ „Тя не е за вас, тя е за мене. Аз като си взема малко от нея, тя ми придава нещо.“ На физическия свят туй е палецът. Значи един палец не е само Божествен свят, но той представлява и волевата страна на човека. Който има един хубав палец, той може да се бори с всички неприятели в света. Зависи как е сформируван палецът. Аз ви говоря за палеца сега много повърхностно, но палецът е цял един свят, не е така проста работа. Аз съм слушал хироманти да говорят за палеца. Някой път съм се хващал за корема да се смея. Говорят, говорят, вярно е, но те за палеца говорят, както се говори за една красива мома, окичена с хубави дрехи. Това ни най-малко не е красива мома. Тя има своя дълбока същност, за която не се говори. В палеца е скрита цяла наука. Ако вие знаете как да свивате тоя палец, много работи можете да направите. Но ако не знаете как да го свивате – и то е наука. Вие имате един палец, и не знаете как да го свивате. Когато свивате палеца, ни най-малко не ви е дошло наум, да видите какви ъгли образувате?

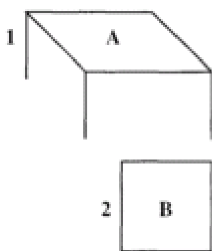

Фиг. 1

Представете си, тъй разгледани, двете линии какво показват? Две успоредни [линии], нали така? Но тези линии принадлежат към друг

свят, съвсем отвлечен свят. Искам да ви представя една плоскост с други измерения, с други разбирания. Тук вече се образува една плоскост. Една плоскост ли е B? Туй е едно отражение, изображение на един триизмерен свят. Но вие трябва да разбирате този острия ъгъл A, който се образува. Острите ъгли показват път към света. Защото, ако не турите ъглите, вие ще имате така този чертеж C, и какво ще разберете от него?

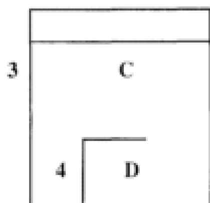

Фиг. 2

Вие имате едно тяло. Мислите, че имате една стълба. Но това е една повърхност, която е пречупена. Тази линия показва, че има една площ, която е пречупена на деветдесет градуса. Туй пречупване показва такова положение. Ако си поставите пръстите на ръката под този ъгъл на съпротивление, какво означава това? Съпротивлението показва пречупването, което има ръката.

Изисква се известна наука, много дълбока наука, за да разберете духовния свят. А пък за да може да влезете в съприкосновение с тия същества или пък да влезете в общение с Бога, какво нещо се иска от вас, не можете да си представите. Защото в Бога вие може да живеете, и Бог към вас може да има прости отношения, а може да има и по-сложни отношения. Една майка може да носи девет месеца детето в утробата си, но детето нищо не знае за това. Може да го е носила три години на ръцете си, но детето нищо не знае за това, и това положение детето не знае. Едва когато детето е излязло от утробата на майката и от ръцете ѝ, и като е ходило десет години на училище, и

се разговори с майка си, едва тогава то почва да разбира характера на майката. Докато е в ръцете на майката туй дете има съвсем повърхностно разбиране за майката. То обича майка си, доколкото тя му дава храна.

Но туй нещо, което майката прави, може да направи и всяко същество отвънка. И туй дете може да е привързано към другите хора толкова, колкото и към майка си. Но това дете, което е привързано към майка си – има нещо друго, което другите хора не могат да предадат. Което майката е предала на детето, друг никой не може да го предаде. Вие никога не можете да предадете на едно дете това, което му е предала майката, която го е родила. Или другояче казано, вие някой път проповядвате на един човек, искате да го обърнете към Бога. Като го обърнете към Бога, вие можете да бъдете като един настойник, като някой възпитател или майка мащеха, но не като същинската майка. Мащехата по какво се отличава от истинската майка? Има грамадна разлика. Аз не желая да ме възпитава мащеха майка, нито втори баща. Може в краен случай, да. Питам, сега вашата идея каква е?

И за Христа вие имате опитност. Но вие към Бога нямате една непреривна любов. Даже досега в цяла България не съм срещнал нито един човек, който да има непреривна любов. Не съм срещнал нито един българин. Не само в България, но и в Америка не съм срещал нито един човек, на когото любовта да е непреривна. И в Англия бях, и там няма. Американецът и българинът си мязат: като се възбудят, и единият, и другият забравят, че има Господ. Ще ви кажат много работи и после ще се разкаят. Като с нож надялате, надялате, и после кажете: „Не трябваше да кажа това." Значи Господ ви казва: „Ти днес прави много глупости."

Една жена, която е станала православна, седи и прави поклон, та втори, трети, та сто, двеста, триста поклона. Владиката седи горе и

казва: „Кажете ѝ да спре, стига толкова. Вкъщи да прави поклони. Един поклон разбирам, но четиристотин, петстотин, шестстотин, но седемстотин и осемстотин поклона! Взема иконата, не дава на другите да се молят.“ Тя му казва: „Братко, ела.“ Тя се измества. „Има и за теб място. Моли се и ти.“ Владиката ѝ казва: „Ще ме заставиш сега да се моля, и като се помоля, църквата ще се развали.“ Най-после владиката и тя се молят. Казва: „Аз щях да се помоля на Господа, но за тия братя, които са, няма да се помоля, ти да му мислиш.“ И какво става? Владиката я вижда след известно време и ѝ се извинява. Нищо повече. Извинява се на тази жена. Питам сега: какво го ползва това? Защо не остави владиката тази жена да си направи шестстотин поклона? Смущавала другите хора. Какво ги смущава? Тази жена прави туй, което тя знае. Тя иска да служи на Бога, тя не обръща внимание на другите хора. Тя казва: „Трябва да се върши работа за Господа.“ Защо прави тия поклони? Че тя е най-хубавата гимнастика. Ако аз бях един владика, щях така да наказвам поповете и дяконите. Щом съгреши дякон – сто поклона, двеста поклона, триста, четиристотин, петстотин поклона; архимандритът – петстотин поклона. Съгреши жена ти – петстотин поклона. Защо ще я биеш? Накарай я да се моли. И туй е едно възпитание.

Взели сега хората, та обърнали на мода поклоните, и пак не ги правят както трябва. Той ще направи сега така – едва ще се наведе да направи поклон. Питате: „Ти поклони правиш ли?“ Казвам: „Аз на свят[53] ги правя.“ Тъй не се прави поклон, както православните сега ги правят. Те едва-едва ще се наведат и после ще се повдигнат. Православните тъй ще си затворят пръстите в юмруци, свиват си ръцете. Защо правят това, и те не знаят. Те да дойдат, аз ще им разправя защо.

[53] **на свят** (нар.) – както трябва, свястно

Поклонението е една стара философия, във всичките древни религии е съществувало. „Паднали пред лицето на Господа“ Поклонението не е нещо, дошло от християнството, то съществува от незапомнени времена. И когато едно същество се намери в безизходно положение, винаги то ще се кланя, ще прави поклони, ще прави нещо. На земята е така. Иде някоя буря, вятър излезе отнякъде – всички тогава почват да се покланят. Ако бурята е много силна, вие падате по земята на колените си, за да не ви отвее вятърът. Ще се молите, ще се покланяте и тъй нататък.

Казвам, сега на земята не вземаме поклона като смирение. Казвате: „Да се поклоним пред Господа.“ Хубаво, но това е едно движение във физическия свят. Но едновременно вие трябва да знаете не само на физическия свят как да се поклоните, но и в света на сърцето трябва да знаете как да се поклоните, и в света на ума трябва да направите един поклон. Не само туй, но и в умствения свят, в чувствения свят и в разумния свят трябва да направите поклони. Добре, сега на земята правите така поклоните, а в духовния свят, със сърцето си, как ще направите поклони? То ще ви се даде. Ще туриш ръцете си тъй отпред. И право е.

Седят двама калугери в един хотел. Във Варна се е случило това. И двамата са български калугери – единият калугерин е от Рилския манастир, а другият от Света гора. Единият казва на този от Света гора: „Ти си много набожен.“ По какво познава? Той забелязал, че ръцете му тук на пръстите хванали слинове[54], като се навеждал да прави поклони. Казва му: „Много поклони правиш.“ „Отгде знаеш?“ „Виждам аз.“ Той вижда слиновете. А другият казва: „Аз толкова години се моля в Света гора и станах набожен и без да се покланям.“ Човек може да стане ясновидец. Той вижда слиновете и разбира, че

[54] **слин** (нар.) – надебеляла и втвърдена кожа, мазол

като си турял ръцете на земята, слинове хванали – той минава като човек, който разбира.

Сега много хора минават за ясновидци. Никакъв ясновидец не е това. Той видял един слин на твоята ръка и казва: „Много си набожен.“ Брей, отгадал той. Набожният човек се отличава с една черта. Ако това е набожен човек, според както аз го разбирам, и има само един лев в джоба си, то като идеш при него и кажеш: „Имам нужда, гладен съм“, той веднага бръква в джоба, казва: „Имам само един лев, купи си каквото може.“ И си тръгва по пътя. Каквото има той, ще го даде. Ако няма нищо, той ще каже: „Тук имам един приятел. Ела с мене, аз ще се помоля да ти даде малко хляб.“ Този религиозният човек няма много, но всякога у него има за един ден да задоволи всичките твои нужди.

Религиозният човек е отстъпчив, той е внимателен, във всичките най-малки постъпки той е внимателен. А онези хора, които не са религиозни, те са крайно амбициозни, и за малка работа те ще направят цял един скандал, и какво ли не правят. Да кажем, дали са му едно място в някое събрание или в театър, не на първо място. Той какво ли няма да направи, за да седне отпред. Религиозният човек ни най-малко не иска да бъде до олтаря, той не може да бъде и до владиката. Достатъчно е само отдалече да види владиката, нему и това е приятно. Той не може да бъде близо някъде, няма туй желание у религиозния човек. Религиозният човек има едно правилно схващане. Той знае, че като се движи във въздуха, навсякъде може да поеме въздух. Той има едно правилно схващане за въздуха, за дробовете, казва: „Където и да съм аз, ще взема туй, от което имам нужда.“ Той знае, че колкото е по-далече от религиозните хора, толкова по-добре може да се моли на Бога. И религиозният човек знае, че колкото е по-близо до религиозни, толкова по-малко се моли. И много естествено е това. Той се моли, дойде един и казва: „Помогни

ми.“ Таман се помоли, дойде друг: „Жена ми е болна, казва, синът ми.“ И целия ден го занимават. Какво ще се моли на Бога! Пък и като се отдалечи от хората, като остане сам със себе си, тогава вече може да се моли на Бога. И религиозният човек, за да се избави от всичките противоречия на живота, се отделя, но пак ще дойде някой при него и ще му каже: „Не мога да се спогодя с жена си. Кажи ми един начин.“ „Ела с мене, ще идем на планината.“ Завежда го той горе. „Хайде сега да се молим.“ Молят се двамата един час да се оправи жена му. Вторият път казва: „Доведи жена си, тогава тя, ти и аз, тримата, ще се молим, и тази работа ще се оправи.“

Сега вие нямате тази опитност. Нито един от вас не е ходил в планината да се моли. Имали ли сте някои от вас опитността да сте отишли при някой светия да се оплаквате от жена си и той да ви помогне? Нито един от вас не е ходил да се оплаква от жена си. Даже и младите от вас, които сте се влюбвали. Аз считам сега, че е тъй с оженения, който не може да живее с жена си, но и влюбеният не може да живее със своята възлюблена. Гори сърцето му, пък тя обръща гърба си. Обича я той и ходи да се моли, тя пак обръща гърба си. Казва той: „Направете да не я обичам.“ Имали ли сте опитността да отидете при този светия в планината да се молите да ви обичат?

Вие често се влюбвате, но защо? Не знаете защо сте се влюбили. Защо сте се влюбили в някого. Или вие, които сте се оженили, защо се оженихте, кажете ми? Не че искам отговор, аз го зная това, аз за себе си го зная, но вие също трябва да си отговорите. Да се ожените, това е служене на Бога. Да обичате другите хора, това е служене на Бога. Да ядеш, това е служене на Бога. Да ходиш, да мислиш, каквото и да правиш в света – това е все служене на Бога. Това е сега. Но служенето на Бога се отличава по степени. Можете да служите на Бога по един разумен начин, можете да служите на Бога и по един неразумен начин. Допуснете, че този, когото вие обичате, е силен.

Вие, като дойдете до него, казвате: „Не може ли да ми услужиш?“ Той, като ви обича, ще дойде при вас, ще вземе раницата ви. Вие походите, походите, пак кажете: „Съвсем ми се откъснаха краката. Не можеш ли да вземеш и мен да ме поносиш малко?“ Взема те човекът от любов и те поноси донякъде, после почва да усеща тежест. Обич, обич, но един ден ви каже: „Слез от гърба ми.“ На вас ви е било лесно на гърба, не искате да слезете. След десет километра този човек ще ви метне, ще ви хвърли долу на земята и ще каже: „Това не е любов. Няма какво да ме считаш като някой кон.“

Та вие сте влюбени не само в хората, но и в конете. Някой път аз, като срещна някой, който е възседнал някой кон, казвам: той е влюбен в коня и го е яхнал. По някой път съм виждал и луди коне – като рипне конят, хвърли човека и удари на чифте. Казва конят: „Аз не искам такава любов.“ Като го метне, погледне с главата си и каже: „Стига толкова.“ Сега влизаме в една област, дали е тъй, или не. За мене е така, за вас не е. На вас трябва да го докажа това. За мен конете са разумни същества. И някога конят е много по-напреднало същество, отколкото човекът, който го язди. Срещал съм коне, които са много по-учени, отколкото професорите. Но мълчат тия коне. Срещал съм и волове. Воловете са по-гениални от гениите на земята.

Сега аз не искам вие да вярвате. Аз зная, че това е така. Това е за мене. За вас не казвам. Но не за всичките волове е така, много рядко се случват. И тия гениални волове казват: „Дойдохме на земята да свършим последния си изпит.“ Те са адепти, ученици на някоя школа, които са взели формата на вола, турили са си опашка и рога – изпит имат. И след една-две години като е бил в туй положение, волът ще гледа как си е издържал изпита.

Сега вие мислите, че ще влезете в Царството Божие тъй. И рога да ви израснат, и копита да ви израснат на краката, докато влезете в Царството Божие, хе-ей! И за Христа говорят. Вие сте чудни някой

път. Той, като имал образ на Бога, после като се намерил в робски образ, смирил се е. От небето е слезнал онзи завършеният образ. Христос го напусна и се облече в робски образ. И послушен бе до смърт. Вие казвате: „Аз на кон да стана?“ Че аз бих желал да стана кон, отколкото да бъда един пияница. Бих желал да стана някой път един кон, отколкото един крадец, отколкото един генерал, който отрязва главите на хората. Та какво е допринесъл той в света? Господ турил главите на хората, а той казва: „Снемете му главата.“ И след това ще каже: „Така е писано.“ Така е писано в човешките закони.

Казвам: правилната философия в света е – онова, което Бог е създал, не го нарушавайте, да е свободна главата от страдания. Ако един човек е религиозен, той е набожен, моли се, има свои възгледи. Вие какво ли не правите, за да го разубедите. Казвате: „Какъв си глупак, защо се занимаваш с такива работи?“ Това не е говор. Аз, като срещна един кон, не го питам: „Как тъй, защо си взел тази конска форма?“ Че тогава и мен ще ме питат. Та и оная старата баба, която се е облякла в черни дрехи, и оная мома, която се е облякла в хубави дрехи, и те имат свои възгледи. За мене няма разлика между старата баба, коня и младата мома, облечена в хубави дрехи. Старата баба, минала пътя на младата мома и всичките момци са я обичали. Казва: „Аз хубави дрехи имах и всичките момци опитаха и целувките, и прегръдките ми.“ И котката всичко опитала – този ще одраща, онзи ще одраща. Бабата дава съвети на младата мома, но тя се е влюбила, търси един другар от онзи свят. В този свят е престанала да се влюбва, а търси един от онзи свят. И тя казва: „Да умра, че да ида при него.“ И защо умират хората? При Бога да идат? Не, те търсят някого да се влюбят. С мъжа е същото. Умряла жена му, и той иска да умре, да иде при своята възлюблена.

Вие казвате по някой път, че обичате Бога. Аз бих желал туй да е тъй, но го намирам, че не е тъй. Но като го намеря, че не е, казвам на

себе си – аз поставям другия въпрос така рязко, за да не влезна в изкушение, – казвам: тия хора не живеят по Бога, но ти, който гледаш тия хора, че не живеят по Бога, ти живееш ли по Бога? И почвам аз да разглеждам своя живот от миналото: еди в кое си време – това и това. Правя известен разчет, разглеждам живота си, всичко, каквото съм минал, и влизам в един свят на съвършенство, гдето ще се изгради моят живот. Същото, и вашият живот е една написана книга и един ден тя ще се разгледа, ще бъде поставена на изложение. Като влезете в онзи свят, в невидимия свят, ангелите ще ви я прочетат и ако намерят нещо хубаво във вас, ще кажат: „Това е хубаво написана книга." Ако не намерят, ще кажат: „Не е хубаво написана."

Какво е прераждането? Прераждането е закон за поправка на погрешките, които правят хората. И човек става съвършен, когато цялата книга на неговия живот е написана без никаква погрешка, без никакво петънце или излишна чертичка. Всяка дума там е турена на мястото, всяка картина е турена на място – само тази [книга] може да се нарече съвършена. Вие като отидете в Божествената библиотека, ще ви турнат в един шкаф и двайсет години ще стоите вътре в шкафа да ви посети някой, че като ви чете, да види, че книгата е хубаво написана. И ако един светия се заинтересува от вас, то ще бъде първото влизане в тялото. Сега ще кажете: „Тази е еретическа идея." Сегашното ви вярване е десет пъти по-еретическо от моята еретическа идея. И ако идете в онзи свят, по една тояга ще ви ударят за погрешките ви. Това е по моето разбиране. Ако отидете със сегашното вярване, сто тояги ще ви турят отгоре. По моето учение една тояга ще ви ударят, а по сегашното учение по сто тояги ще имате на задницата. Ако не ми вярвате, запомнете туй и като идете там, и като ви ударят сто тояги, ще кажете: „Право каза Учителят." За мене една тояга ще ви ударят и ще престанат. То е достатъчен прогрес. И аз даже не искам това, но и аз, като влизам в онзи свят,

очаквам да ми ударят една тояга. Който разбира – една тояга. И две тояги не искам, но по някой път от любов може и две. Но сто тояги да ми ударят, е много.

Божествената любов, това е вътрешното съдържание, което има в съзнанието. Вие схващате и казвате: „Свещено е това." Няма посвещен образ от образа на Бога. Само като погледнете, влюбите се. Аз гледам на живота другояче, не сериозно, но искрено. Казвам: „Аз съм човек." А вие питате: „Ама ти какво искаш да кажеш с това?" От мене по-добър човек не сте срещали и няма по-добър човек, и никога няма да срещнете по-добър човек от мене.

Сега нищо не разисквайте отвънка. Като отидете в другия свят, ще видите. Аз ви казвам туй за вас, навън не го изнасяйте. Разсъждавам: това същество, в което сте, Бог го е направил. Вие трябва да го оценявате. И това същество, и то ви обича – и вие сте направен от Бога. И то трябва да ви оценява.

Ти си господар, имаш един слуга. Този слуга ти е даден от Бога, Той го е направил. Той ти служи. Той е слуга, ти си господар. Но този слуга е по-учен от тебе. Той в едно отношение стои по-високо от тебе – по-благороден е. Туй трябва да го съзнаваш. Ти може да си господар, но не си благороден като този слуга. А ти си слуга и може да си по-долен от господаря си. Може в дадения случай господарят да бъде по-учен, отколкото ти, а може и да е по-благороден, отколкото ти го познаваш. Сега това са мои разсъждения.

Дойде един свещеник или владика, или поп – аз заемам човешката страна и Божествената и ги сравнявам. Най-първо човек събличат от неговите човешки работи, оставят Божествените. Като дойде до Божественото, аз имам друг възглед за нещата, аз имам само един възглед. Щом дойде до човешките работи – там много възгледи има. А сега тези работи изнасям, понеже се намирам пред вас като

човеци. Измъчвам ви, защото така правите. Туй човешкото го тури настрана, да остане в нас Божественото.

А кое е Божественото? Като влезна в един дом, ти да не ме изгледаш от главата до петите. Туй е човешко. Но съзнаваш със своя ум и казваш: „Това е човек." В дадения случай тъй ме гледаш, но ако ме срещнеш в гората и аз съм един учен човек, въоръжен с пищови, който има намерения или да те пусна да си отидеш, или да те обера? Един българин разбойник, подвизавал се в Делиорман, обира един търговец. Минава друг, и него обира. Минава трети – той не го обира. Питат го: „Защо не обираш и този човек?" „За този човек не ми е казано да го обера. И цяла тайфа разбойници имам, не го обирам. За този не ми е казано." След него минават други, втори, трети, четвърти, обират ги, но защо не оберат и онзи човек? Защото този човек е на Бога. И един ден той минава пак оттам. Те го повикват и казват: „Всякога, когато ти си минавал покрай нас, всякога ни е вървяло много, късметлия човек си бил." Те изваждат от плячката и казват: „Туй от нашата печалба искаме да ти дадем и на теб." Той казва: „Не ми трябва. Дайте ги на другиго." „Но да дадем искаме и ние за Бога. Обрали сме толкова хора, сега искаме за Бога да дадем тези пари." Сега този човек какво е направил, взел ли е парите, или не? Аз няма да ви кажа.

Сега в моя ум седи идеята: когато си вървиш с Бога, никой не може да те обере. Когато вървиш без Бога, всеки може да те обере, не ти върви тогава. По някой път не вървиш с Бога. Ако ти разбереш какво нещо е Господ и ако Му служиш, ти не можеш да бъдеш обран, ти не можеш да бъдеш нещастен и не може да не те обичат хората. Някой път сте нещастни, защо? И аз се чудя. Някой път, като гледам хората, си казвам: „Какво искаш от тия хора, Господ ги е направил, забавление си има. Има неща, които ти не разбираш. Какво искаш от

тия хора?“ Ама не ме разбират. И често си казвам: не трябва да проповядвам на тия хора, не ме разбират. Забавлявам ги понякога.

Често гледам някой българин, като срещне някого, пита: „Къде отиваш?“ Ти мен си ме питал така. Казвам: „Отивам имане да търся.“ „Ама къде е то?“ „Ти сега остави, но бъди уверен, че като изкопая имането, като се върна, ще ти дам нещо. Хайде сега на добър път.“ Та за имане отивам, как не. Като намеря някой богат човек, и го обера хубаво. Че и аз имам кобур, и аз обирам някой голям богаташ. Вие ще кажете: „Ти обирал ли си?“ Че обирал съм, как не. Аз съм срещал много богати хора, които съм разтоварвал. Ще ви приведа пример.

Преди години дойде един богат инвалид при мене, казва: „Слушал съм за теб, че ти можеш да лекуваш. Ако можеш да ме излекуваш, такава сума ще ти дам.“ „А не – казвам. – Такава мазна риба като тебе с малко няма да мине. Ти няма да се освободиш лесно. Много се скъпиш. Колкото пари имаш в банката, всичкото туй готов ли си да го дадеш?“ Свива си рамената, казва: „На тебе защо ти са толкова пари?“ „Не, не, готов ли си всичкото да дадеш?“ „Поне три четвърти да останат за мене... Две четвърти, една четвърт да остане за мен.“ „Не, не, всичкото, което имаш, да го дадеш, готов ли си? Ти искаш аз да те лекувам. Но след като те излекувам, ти готов ли си да посветиш живота си на Бога?“ Казва: „Нека си помисля малко.“ И досега не е дошъл. Иска да ме лъже да го лекувам. Рекох: „Всичкото богатство ще дадеш.“ „Е, какво ще го правиш?“ „То е моя работа. И Господ иска да Му служат.“ „Ама толкова попове, владици има, защо само аз?“ „Те с пари му служат, а Господ иска без пари.“ И този човек е българин, и аз го чакам още, все ще дойде при мен. Онова, което имате, все ще трябва да го дадете, нищо повече. Все ще го дадете. Вие сте натоварени коне. Вие не искате, но все ще дойдете до едно място и ще ви разтоварят. Аз туй го зная. А някои от вас има, които не сте

натоварени. Казвам: ще ви натоварят. Едни от вас ще разтоварят, а други ще натоварят. И туй ще се сбъдне.

Сега туй, което трябва да остане, силната мисъл, е една: беззаветна любов към Бога, за да можем да постигнем всичко онова, което Бог е вложил в нас. Ако аз съм музикант и вярвам в Бога, аз няма да остана беден. Снощи гледах една млада пианистка, която изнесе концерт, госпожица Ани Фишер, унгарка. Хубаво свири. Сега, всички не знаят в какво седи магията. Аз я наблюдавах – движението на нейните ръце, после движението на нейното лице. Предварително ми разправяха за нея, но моите схващания за нея са съвсем други. Аз като погледна цялата история на нейната музикалност – по какъв път е минала, какви движения прави, всяко едно движение, как тя свири и онова, което тя свири, свири тъй прочувствено и с мисъл, и с чувство, и така предава своята мисъл на слушателите, така беше хубаво всичко и мисля, ако всичките религиозни хора могат да свирят като нея това, в което те вярват, ако можеха да го предадат, и което мислят, да го предадат така хубаво и както трябва и по мисъл, и по чувство, щяха да повлияят, щяха да променят хората. Някои свирят само тъй отгоре-отгоре, а тя преживява. Сякаш с всичките движения, с всичките си клетки свиреше. Съвсем млада мома, около двайсетгодишна, тя свири и казва: „Туй е само една малка дарба." Но аз казвам: за да свири така, колко хиляди хора, умове и сърца са работили, докато създадат този материал, и колко умове са работили, докато създадат това пиано, и колко други са работили да създадат тази публика, за да я слушат, и тя иде като един ангел да предаде онова, което Бог е приготвил. И тя свири, и всички се радват на онова, което Бог е приготвил, което Бог е вложил в музиката и в нея.

Вие сте дошли на света или да слушате, или да не слушате. Някой казва: „Дошъл съм като слушател. Което Бог е направил, дошъл съм да го чуя." И аз съм пратен да ме учат хората. Затова,

което Бог е направил в мене, да го правя. Вие сте музикант или поет, баща или майка, то е за да изявите това, което Бог е вложил във вас. Щом сте баща, трябва да изявите своята любов. Или ако сте майка, да имате деца сте дошли, не да работите за вас, а да проявите Божията любов. Ако сте свещеник, ще работите, за да може Бог да работи чрез вас, а не да се обличате и събличате по петдесет пъти в годината, като някоя мома.

Туй новото е, което трябва да имате. Някой казва: „Ние сме окултисти." Или: „Аз съм православен." Нито окултист, нито православен. Откога православни станахте и откога окултисти станахте? „Ама, казва, аз съм евангелист." Никакъв евангелист не си. „Ама аз съм мистик." Никакъв мистик. Това са само думи, демонстрации. „Ама аз съм учен човек." Никакъв учен човек не си ти. Това са неразбрани работи. Единственото, което вие може да знаете в дадения случай, то е да почувствате в себе си присъствието на Бога, че сте пратен на земята, за да може Бог чрез вас или да възприеме нещо, да види в света какво става, или да предаде нещо чрез вас, било чрез пеене и тъй нататък. Ако вие сте един проводник на това, ще се благословите. И ако предадете това, което Бог е вложил във вас, ще се благословите. А какво прави светът? Не ходете да оправяте света. Та тогава ще мязате на един чук, който чука, оправя камъни или на едно точило, което точи ножовете. Но нито точилото е оправило света, нито чукът е оправил света. Ама остър трябва да бъде. Нито един нож не е оправил света. Всяко точило, което се точи, се изхабява. Всеки чук, който чука, и той се изхабява. И ножът се изхабява. Аз гледам: вие сте и чукове, и точила, и ножове, но това не е смисълът на живота. Вън от точилото е животът, вън от ножа е животът и вън от чуковете е животът. Това са само условия, пътища за Божествения живот.

И казвам, сегашните религиозни хора не са освободени от своите чукове, точила и ножове. Навсякъде, където влезете, виждате –

точилото му е там, ножът му е там турен, и той минава за евангелист, за православен, за баптист, за какво ли не. И за окултист минава, а чуковете са там. И казвам, всички сте един чешит. Но вие казвате – да си хвърлите точилата. Не точете без пари. Дойде някой, който е ръждясал, турете го на точилото, да му се махне ръждата. Някой върви с острото на ножа напред. Вземете ножа и махнете малко от него. Чука ще го употребите някой път за камъните. Тук може да си направите нещо. Но главното в живота, турете чука на място. *(Учителят показва палеца.)*

Чукът е палецът, точилото е носът, а къде е сабята? Езикът. Той като го извади, голям е. Хубаво. Вашият чук е във вашата ръка, вашето точило е вашият нос, а вашата сабя е езикът ви. Но казвам, чукове имате. Палеца ще го турите, където трябва. И точилото ще го турите, където трябва. И ножа си, който имате, ще го употребите, където трябва. Че като дойдат ангелите и светиите, да намерят, че с вашия чук, с вашето точило и с вашия нож, с вашата сабя не сте направили една пакост.

И тогава ще дойде Христос и ще каже: „Ела, добри и верни рабе.“ Не казвам да хвърлите сабите си, не казвам да хвърлите чуковете си. Ножовете си и точилата си, и сабите си носете, но да не правите пакост с тия чукове, точила и саби.

Но да употребявате Божията любов, че да бъдете полезни и на себе си, и на окръжаващите.

„Отче наш“

Тридесет и трета лекция на Общия окултен клас 15 май 1935 г., сряда, 5 часа, София – Изгрев

ОБЩИ ПОГРЕШКИ И ОБЩИ ДОБРОДЕТЕЛИ

„Отче наш“

„Радост весели сърцето ми“

Има хора, които много са учили, много знаят, но има неща, които не знаят. Вземете предвид, днес идвам да ви покажа един път, по който хората криво вървят.

Сега всички казват, че човек трябва да се подвизава, трябва да бъде добър. Човек може да бъде добър само при известни условия, лош може да бъде само при известни условия. Но има колективно зло в света. Един направил някъде погрешка далече, хиляди хора страдат. Да кажем, направят една банка, хиляди хора вложат парите си в нея. Някой направи една погрешка, цялата банка фалира, всички губят. Някоя майка не живяла добре в някое поколение, не живяла както трябва, това се предава на ред други поколения. Майката направила една погрешка, поколенията страдат.

Казвам: всичките мъчнотии са в общите погрешки. Една обща погрешка как ще я поправите сега, кажете ми? Всичките почти хора страдат не от собствени погрешки, които сега са направили, те са последствия на общи погрешки. Строят едно здание, след време събори се зданието, затисне хората. Ще обвинят, че хората били грешни. Това не е извинение. Онзи архитект не си е отварял ума и те сега страдат. Или в едно поколение бащата казал една лоша дума и ред поколения страдат след това от тази дума. Вземете например българите – те се биха в тринайсета година. Скимнало на няколко българи да влязат във война, българският народ нищо не знае. Войната излезе несполучлива, но всички българи страдат. Отиде някой българин във Франция, Англия, Америка, считат го за

неприятел на Съглашението. Може да кажете: „Аз не съм взел участие.“ Турците казват: „Един направил, хиляди страдат.“ Това не вземайте за себе си. Между себе си не търсете виновния. Виновните хора, от които сега страдате, няма ги тук. Виновните ги няма, събраните тук теглите последствията. Вие вдигате шум, търсите виновните. Няма тук виновни, вие сте виновни, че не си отваряте очите. Влизате в някоя мина, не си отваряте очите, скъса се въжето, по което слизате. Не го опитвате, имате доверие, то се скъса и паднете. Освен че вие паднете, но и когото срещнете, завлечете го, съборите го. После се извинявате. Кажете ми, кой на кого да се извинява? Къде е погрешката? Сега някои търсят погрешката. Погрешката е там, че не си отваряте очите, не мислите.

После същия закон имаме. Всякога туй в света, което търсите, не го намирате. Ще намерите нещо, което не го търсите. Да кажем, някой млад момък търси една млада мома да се ожени, идеализира я, представя си все хубави неща за нея, че за децата, какво ли не. Погледнете, попадне на една такава мома, че си търси дрехата. Къде е причината сега? Не само той си търси дрехата, и казва: „Човек не трябва да се жени.“ Много хубаво. Обществото казва: „Човек трябва да се жени.“ Той казва: „Човек не трябва да се жени.“ Момата казва, че не трябва да се жени. Ожени се, къде е погрешката? Хората се събират да въртят дом, а не са един за друг. Така дом не се върти.

Сега онези, които не разбират, казват: „Човек не трябва ли да се жени?“ Жененето е една мина. Влезеш в мината вътре на хиляда метра, скъса се въжето, може да дойде наводнение. В тази мина като влезете, не е играчка. Ще се родят деца и вие като баща до девет рода ще плащате. Друг направил погрешка, хванат вас и казват: „Ти си ял и пил, цял живот ще плащаш.“ Бащата ял и пил, той станал гарант, направил едно добро, него хващат да плаща. Той сега трябва да се отрича от баща си. Някой път и за отричането има закон. Например,

ако се отречете от баща си, каквото наследство е оставил баща ви, не го искате, е едно, но ако сте взели от наследството на баща си хиляда лева, ще си създадете беля, то е друго. Може сто лева да са ви се паднали, но ако сте ги взели, ще отиде всичкото.

Турците казват: „Какво е чарето[55] на това?“ Лекът му какъв е? Ще изучавате общите погрешки.

Има общи добродетели, на които ние носим последствията, но има общи злини, на които ние носим последствията. Трябва да ги знаете, трябва да познавате този закон.

Някои ученици тук и в провинцията са ходили тук-там да говорят на едро, ходили са да просвещават и на едро да говорят. Някой път се чудя на голямото невежество. Чудя се на голямото невежество, което съществува навсякъде. Срещам хора невежи, учени хора, а невежи до немай-къде. Те търсят някой виновен човек. Виновния го няма. Хванат някого да го накажат, но виновния го няма. Онзи, който направил пакостта, го няма. Сега има и такива случаи. Убит някой човек, вие минавате, спрете се, погледнете този човек. Таман сте се спрели при този убития, хванат ви стражарите и питат: „Кой уби този човек?“ „Сега се спрях.“ „Не, не, такива долапи не искам, хайде в Обществената безопасност.“ Разследвания, разследвания, докато се оправите, може да мине цял месец. Някой път има защита, някой път дълго време ще мине, докато се оправдаете.

Вие сега се оправдавате, че дяволът ви тика. Действително, дяволът ви тика, но защо се оставяте дяволът да ви тика? Казва: „Дяволът ме тика.“ Хубаво, веднъж ви тика дяволът, два пъти ви тика дяволът, но дявола трябва да го познавате, той е един детектив, един шпионин. Англичаните имат един шпионин, майстор е човекът да се дегизира. Всеки ден се дегизира с различни паспорти, различни имена, майстор е човекът да се дегизира. Има ли един от тези, които

[55] **чаре** (тур) – цяр, лек

се дегизират, всякога трябва да го изучавате. Защо всеки казва: „Пазете се от дявола, той ще ви излъже.“? Вие не сте схванали всичкото дегизиране.

Като говорих онзи ден, гледам ви отгоре, вие всички се хванахте за дяволската опашка. Казвате: „Там е спасението. Той, ако ни избави, ще ни избави. Ако не, друг няма да ни избави.“ В тази дяволска опашка има много голяма опасност, тя ще се скъса. Мислите, като се хванете за опашката на дявола, тя ще ви избави. Тя е дяволска опашка, нищо друго. Тази дяволска опашка ще турите за някаква добродетел, тя ще се скъса, ще паднете. Трябва да разбирате на физическото поле как е. Може някое въже да е дебело, най-първо вие се заблуждавате в дебелото въже. Въпреки че е дебело въжето, опитайте го. Като се скъса това въже, ще отидете на пет, десет, петнайсет, сто метра надолу. Опитайте въжето. Онзи, който слуша, ще опита въжето, преди да влезе в кладенеца. Вие влизате в кладенеца на доверие, но скъса се въжето, падате, счупвате си крака. Казвате: „Защо не ми каза?“ Оправдава се човекът.

Някои много бързат. В неделя една сестра говори с един доктор. Той я пита за това, което ѝ се е случило, тя се разправя. Докторът се спря изведнъж и ѝ каза: „Слушай, много бързо говориш.“ Веднага човекът прави забележка. Пък аз, като каза „много бързо говориш“, ѝ казвам: „Всичките нещастия, които имаш, от твоето бързо говорене са станали.“ Започна той да разправя на тази сестра как трябва да говори – тя слуша, той разправя. Аз слушам лекцията. Той ѝ обяснява защо не трябва да се говори бързо. И право е, но си вадя и други заключения. Докторът, който прави забележка на нея, е достигнал донякъде да говори полека. Той още не се е научил на дяволската опашка. Казвам ѝ сега: „Ти бързо говориш, но имаш и приятелки, които бързо говорят, и на тях ще кажеш. Тук няколко сестри има, които бързо говорят, и на тях ще кажеш.“ Тук колко сестри има, които

говорят бързо, пък и колко братя има, които бързо говорят: тъ-пъ-тъ-пъ. Музика завършили, а бързо говорят.

Счупи някой прозорец, ще го бият, ще го затварят. Счупи се, кой ще го плаща? Знаят кой го е счупил, казват: „Дежурният.“ Кой е виновен? Минало едно дете, счупило го. Един ден мина тук една лудетина, ходи тук с майка си. Аз наблюдавам, една религиозна сестра дойде, че ѝ говори. След като ѝ говори, мисли, че я убедила, че тя ще се поправи, че Учителят може да ѝ намести ума. Тя минава, аз седя. Мина покрай един прозорец – тан, после втори – тан, на третия. Счупи прозорците. Мина и замина. Казва: „Така се поправя всичко, като се начупи.“ После майката се извинява, че дъщеря ѝ е луда. Като е луда дъщеря ѝ, да не я довежда тук. Ако не беше ѝ говорила религиозната сестра, тя нямаше да счупи стъклата. Като ви се говори направо, не може да извадите никакво заключение. Като ви се говори в множествено число на вас, е по-добре. Говорим за общите погрешки.

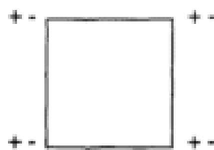

Фиг. 1

Питам сега право ли са сложени тези знаци. Плюс и минус имат четири ъгъла: плюс, минус, плюс, минус. Не са право сложени. Всеки два положителни факта в света се отблъскват. Двама лоши хора, и те се отблъскват. Двама добри хора на едно място ортаци не може да станат. И двама лоши хора ортаци не може да станат. Един лош човек и един добър човек ортаци може да станат, двама добри хора не може да станат по никой начин. Вие мислите, че като се съберат двама добри хора на едно място, ще тръгне работата. Вие трябва да изучавате сегашните закони на природата какви са. Вземете някоя

ваша постъпка – постъпвате несъзнателно и после мислите. Най-първо намеренията ви са много чисти, но във вашите много добри намерения после извършите много лоши работи. Някой път имате много лоши намерения, и после извършвате много добри работи. Това пак не зависи от вас.

Като посеете едно семе, част от това семе ще пусне корени, ще тръгне по един материалистически начин надолу. Казва: „Мене Господ не ми трябва.“ Другата част от семето казва: „Не може без Господа да се върви.“ То тръгва нагоре. Разделят се: едното нагоре, другото надолу. Като се разделят, скарат се, хванат се за едно въже – едното тегли нагоре, другото надолу. Цяла тайфа се образува. Наляво, надясно, направят едно дърво. Едните сили работят долу, другите работят горе, има обмяна, търгуват. Долните се спират и казват: „Много будали сте, тук е животът.“ Другите горе казват: „По-големи будали от вас няма, заровени в тази материя.“ Спорят с хиляди години и не могат да разрешат кое е правилно. Хората обикалят и използват тяхната кавга. Те, като се карат, забравят да берат плодовете. Каквото се родило горе, човекът го обира, казва: „Може с хиляди години да се карате.“ Ако те престанат да спорят, нищо няма да има горе. Та в цялата природа караницата дава раждането на плодовете. Някои разбират природата. В природата стават големи противоречия.

Например вие търсите погрешките. Погрешките никъде не можете да ги намерите. Някоя си жена яла плод, и цялото човечество плаща. Някой мъж не внимавал и ял, и сега цялото човечество страда. Питате: „Ами защо ядоха?“ Ами вие защо ядете? Човек трябва да се научи в какво се състои грехът. Грехът в света е в яденето. Всичките престъпления идат от яденето, ама трябва да се разбира.

Сега лекарят казва каква храна трябва да се яде. Едни поддържат, че трябва да се яде месо, други поддържат, че трябва да се яде

растителна храна. То е друг въпрос. Най-първо онзи биологически закон какъв е? Каква е нуждата от храна? Умрелите хора ядат ли? Физически щом умре човек, не яде. Щом умре, той се разваля. Духовните хора ядат ли? Не ядат. Един светия като се роди, или един адепт като се роди в едно семейство, може да яде месо, на общо основание ще яде месо.

Сега вегетарианците поддържат, че трябва да се яде растителна храна. Христос, след като възкръсна, извадил риби на жаравата, после ял. Как ще обясните това? Христос защо яде опечените риби? После възниква спор причастието с какво вино да се прави. Някои поддържат, че със сладко вино трябва да се прави, други поддържат, че трябва да се прави с ферментирало вино. То е неразбиране на въпроса, то е догматично разглеждане. В света храната трябва да съответства на човека. За да ядете сладко, всяка една хапка трябва да съответства на една сладка дума. Когато вземате хапката на трапезата, ако не може да намерите съответстващата дума на тази хапка, вие ще видите тази хапка колко горчива излиза. Ще кажете: „Защо е така?“ И аз ви питам. В рая имаше едно дърво, поставено за познаване на доброто и злото. Господ каза: „Само от това дърво няма да ядете.“ Не тури ангел да пази дървото. Каза само да не ядат от това дърво и никого не постави да пази в рая. Оставиха този изкусител, змията, там, да прави бели. Какъв е бил този рай без стражари? В рая няма нужда от стражари. Влиза змията и им казва: „Ни най-малко няма да умрете.“ Но въжето се скъса. По-нататък не се интересувам какво е станало.

Има един закон в света: общите погрешки в целия свят докато не се изправят, не може да се избавите от тези общи погрешки. Те са в самата материя, в силата, която действа, в мислите на хората, в техните религиозни вярвания, те са наследствени. Не може да се избавите от погрешките леко. Какво трябва да правите? Какъв е

лекът? Например в едно религиозно общество един християнин направи една погрешка, казват: „Ето какво е християнството.“ Но един християнин ще направи едно добро, казват: „Ето християнин.“ Сега всички християни се хвалят, че Христос пострада. Христос пострада, отде иде доброто? Онзи, който не се е ползвал от този закон, внася един друг елемент в християнството. Казват: „Чрез страдания се не спасяват.“ И с любов не се спасяват, тогава с ум. Казват: „Не бъди толкова будала, спечели малко пари, спести си ги, не ходи да вярваш в тези работи.“ Други ви казват, че трябва да се уповава на Бога. В какво трябва да седи вярата? Влизате в една мина. Предупреждават ви, че стъпалата, по които слизате, са чарадясали[56], но вие, като слизате, казвате: „Господ ще ме пази.“ Хубаво е да ви пази Господ, но още по-добре е да знаете какво може да стане и да се предпазите.

В какво седят общите погрешки? Кажете ми една погрешка, от която всички страдате. Ако дойде една лъжа на Изгрева, тази лъжа веднага ще обиколи всичките, ще я разнесете. Ако ви кажат една истина, вие ще я задържите за себе си, никому няма да кажете. Идете в София, пуснете една голяма лъжа, до вечерта всичко ще се пише във вестниците. Наскоро във вестник „Мир“ поставят една научна статия по погрешка от някой си професор. Всички четат статията, казват: „Този професор много учен.“ Обаче професорът нищо не знае. Като научава професорът, пише едно опровержение, че тази статия не е негова, че той не е писал това нещо. Събират се другите професори и го обвиняват в това, че той е писал тази статия, после се е видял на зор и затова се отказва. Някой е писал, набедили го него, че той писал. Докато мислеха, че я е писал професорът, говореха, че много умно е написана. Щом разбраха, че професорът не я е писал, намериха, че е глупава, че няма научна стойност.

---

[56] **чарадясал** (диал) – изгнил

За мене авторитетът нищо не значи. За мене авторитетът е самата истина. Аз вземам предвид един хлебар – казват, че бил много добър, ще видя, ще проверя. Баща му бил много добър. Казвам: „Дайте ми от вашия хляб, ще видя, ще го проверя, ще опитам.“ Че баща му бил добър, че спечелил, че това направил, онова направил, аз сега искам фактите, да взема от хляба, да го опитам. И намирам, не му е хубав хлябът, нищо повече. Много пъти съм ял хляб много хубав наглед, но цяла нощ не мога да спя от миризмата и качеството му после. Казвам: „Не ми носете от този хляб.“ „Много хубав, бял.“ „Не е хубав. Моят инспектор на храноснабдяването казва: не е хубав този хляб, това е отровна работа, не яж.“ „Ама на доверие.“ Никакво доверие. Опитвайте работите. Ама еди-кой си брат опитал работите. Този брат не носи никаква отговорност. Той на вяра взел нещо, дошъл, препоръчва. Хиромантът добър дошъл, един графолог също. Говорят, описват характерите, но аз гледам, слушам как те описват някои хора. От тяхно гледище са добри. Лъжат се. Графологът казал, че петнайсет години се занимавал с графология, авторитет станал човекът. Хиляда и петстотин години да се занимава, пак малко ще знае. Като го гледам как описва характерите, намирам, че много е бос. Казва и верни неща за буквите, като говори, хубаво ги описва. Дава и принципа.

Да кажем, вземете тия острите букви тъй пише човекът. Клинообразно писмо. Или да допуснем, че пише тъй. Сега вие идеализирате нещата. Изучавайте ги. Има привидни знаци на доброто, има привидни знаци на злото. Вие най-първо ще се спрете на привидните. Има съществени неща. Един човек, който ви излъже, всякога ще ви обещае много. Щом човек много обещава, той ще ви

излъже. Ще ви каже, че ще имате сто на сто от това и онова, то е лъжа. Долапи са това. Или да дойде някой да хвали някой лекар: „Този лекар е авторитет, той това направил, онова направил.“ Няма какво да ми препоръчвате лекаря. Нека дойде лекарят при болния да го лекува. Че имал диплом, че свършил във Франция, в Америка, няма значение. Когато ви излекува, тогава говорете.

Давал съм ви един пример в моите беседи за някой, който ходил в Багдад и като се връща, казва: „В Багдад скачах двайсет метра.“ „Защо тук не скачаш?“ „Хавата[57] е тук такава, хавата не уйдисва[58].“ В Багдад двайсет метра скоча, тук хавата не уйдисва.“ Сега ще преведем скачането. Някой казва: „Едно време бях много добър, сега не съм.“ Какъвто си бил едно време, такъв си и сега. „Едно време бях много добър.“ Право е, но аз виждам, причината не е там. „Сега не съм по-лош, сега съм турен при лоши условия и не мога да се справя с лошите условия.“ Затова употребяваш лъжата. „Като употребя лъжата, аз зная, че е лъжа.“ Да кажем, дойде един човек много деликатен при мен да иска пари. Нямам пари, но не обичам да ме гълчат, да ме хулят и казвам: „Ще ме извините, жена ми се разболя, детето съм пратил в санаториум.“ Ще наведа от деветдесет и девет кладенеца вода, за да се извиня. След като си замине, аз се чудя, че съм го излъгал така. Казал съм сума лъжи, за да се освободя от него. Всички вие, гледам, имате тия долапи. Нито жена ми се е разболяла, нито детето ми, но усещам, че не мога да търпя. Тогава какво трябва да правя? Как трябва да постъпи човек?

Ако си светия, не се събирай да живееш с друг светия. Ако си много лош човек, не се събирай да живееш с друг много лош човек. Ако си съвсем загазил, не ходи да правиш приятелство с друг, който е загазил повече от тебе. Ти си загазил с дълговете си – намери някой

---

[57] **хава** (тур.) – състояние на времето, климат; положение, настроение
[58] **уйдисва** (тур.) – допада, приляга

друг, който не е загазил, който няма дългове. Тия хора, които са загазили, много са работили, умът на такъв постоянно мисли. Загазил човекът – мисли. Човечеството, като сгреши, гледа да излезе от тази беда. Виж как работят. Железници, пътища, къщи градят. Всички тия хора искат да излязат от положението, в което се намират. Те градят къщи, светлина да има, прозорци. Искат да живеят добре, казват: „Няма да боледуваме." Право е, но хората умират и при хубавите прозорци. И при лошите пак умират. Статистиката казва, че при хубавите жилища хората умират по-малко, а при нехигиеничните умират повече. При хубавата храна умират по-малко, а при лошата храна умират повече.

Сега ще дадете едно възражение: тъй е за оня, който е богат, ами който е сиромах? Най-първо, вие имате лъжливи мисли, че сте сиромаси, че сте богати, че сте учени, че сте невежи. Невежество и ученост са две различни положения. Учен си, когато светлина има. Живееш разкошно, понеже имаш пари, всички удоволствия, каквито искаш, може да вземеш навсякъде. Сиромах си – скромно живееш. Може да си богат, стомахът ти е нежен, деликатен, не ядеш. Казвате: „Като светия е." Светия от зор. Другият, сиромахът, който е лаком, стомахът му е здрав. Не е виновен човекът, че му се яде. Какво трябва да прави здравият човек, който иска много да яде? Той трябва да намери богатия, който не може да яде, и да му слугува. Оня има много неща. Като му слугува, казва: „Яж и за мене." Щом сиромахът намери такъв богат човек, работите се уреждат. Богатият ще каже: „Както виждаш, това ядене не ме ползва. Да имам твоя стомах. Ще искам да ми направиш това, да ми направиш онова."

Да дойдем до същественото. Кажете ми една обща погрешка. Една обща погрешка ще ви кажа. Вие ще кажете, че в Америка са изнамерили еди-какво си. Тъй всички ще кажете, че в Америка изнамерили еди-какво си. Пък няма нищо в Америка, нищо не са

изнамерили. Ако можеха в Америка да изнамерят нещо, не биха имали и те толкова страдания. Те имат по-големи страдания, икономическият въпрос и там не е разрешен. Много въпроси американците са разрешили, но има много въпроси, които не са разрешили. Това са изнамерили, онова са изнамерили, това са само приказки. Казвате, че са намерили начин да се подмладява човек. Ще намерят някоя жлеза от някоя маймуна, за пет-шест години ще подмладят някого. Но после, подмладяването се дължи на съвсем друг закон. Вземете охтичавите хора, лекарите ще ги турят на легло само да лежат, ще ги охранят, за да може тия каверни да се затворят. Микробите, от които са образувани, трябва да затлъстеят, че да не може да ядат повече. Този, който страда от туберкулоза, щом излезе из един режим, той не се лекува. Даже ако той прави големи усилия да се лекува, временно може да му се помогне.

Туберкулозата е една болест, причина за която са чувствата, болезнени чувства, засегнати чувства. Може от далечно минало да е причината. Туберкулозата идва от безпокойствие. Някои организми са здрави, някои не са здрави. То е един живот. Някои хора привличат туберкулозата, някои хора, ако ги туриш при болни от туберкулоза, нищо не им става. Има хора, които и при прокажени да са, нищо не им става. Има други, които се заразяват. Ако ви турим при прокажени, колко от вас няма да се заразят? Някои от вас няма да се заразят, но туй ни най-малко не зависи от вашата добрина. Вие сте положителен, тази болест не намира почва във вас.

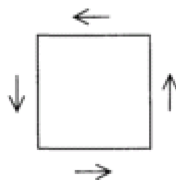

Фиг. 2

Сега от това, което ви говоря, вие кое може да приложите? В туй поколение движението върви така, в тази посока. Често вие слушате тази поговорка: „Дето е текло вода, пак ще тече.“ Този закон разрешава мъчнотиите, само че изискват се четири поколения или цял век, за да провериш тази истина. Намираш се в една мъчнотия, направил си една погрешка при изгрева на слънцето. От изгрева до залеза на слънцето ще имаш възможност да поправиш тази погрешка. Туй е закон.

Ако знаете законите, може да изправите погрешката. Ако не знаете този закон, ще минат четири дни, ако не знаете, ще минат 4 седмици или 4 месеца, или 4 години, или 40 години, или 400 години, или 4000 години, или 400 000 години, и тогава ще разберете закона и може да изправите погрешката. Ако отлагате, този закон се повтаря. Казва: „Тя ще се оправи.“ Ако попаднеш в една верига на повторения, повторения, какво ще правиш? „Повторението е майка на знанието.“ Моята глава побеля от повторение на нещата, и твоята ще побелее. Няма какво да повтаря човек. Кажеш, и направиш. Кажеш, и веднага изправиш – това ще даде резултат. Не повтаряй добродетелите, не повтаряй и погрешките. Нищо повече.

Тогава ще ти кажа така: никога не гощавай една добродетел по един и същи начин. Ето къде правите погрешка. Най-първо ще приемете някого, много добре ще го нахраните. Втори път като дойде, по-измени се малко вашето мнение, а с това и начинът на посрещане. Първия ден му дайте най-простата храна. Като дойде някой ден, му дайте хляб и една-две ябълки, с най-простата храна го приемете. А вие първия път, за да се покажете, угощавате го добре, после намалявате.

Сега аз гледам, като дойде някой в братството, вие разправяте: „Ние тъй живеем.“ Разправяте, разправяте, човек мисли, като че тук са събрани светии, ангели, разрешили всички въпроси. И веднага искат

да дойдат между вас, да живеят тук. Мислят, че като дойдат при нас, всичко ще се оправи. Те, като дойдат тук при нас, съвсем ще загазят. Има нещо вярно. Изгревът е Изгрев и туй, което виждате тук, е Изгрев. Изгревът обаче е на друго място, вие не знаете къде е.

Ще ви приведа пример. Един богат американец направил един пансион, уредил го най-модерно, с легла, с покривки, с градина. Директорът на пансиона казва: „Туй е нашият дом“, като че той е нещо уредил. Кой как дойде, казва: „Туй наредихме, онова наредихме.“ Обаче умира този богат човек, веднага пансионът умира. Няма средства отникъде, директорът напуща, затваря се пансионът. Питам: кой урежда въпроса? Дотогава, докато Божиите блага текат, ние всичко уреждаме, но като спрат тези благословения, всички директори закъсват. У вас докато тече Божественото, всичко върви, щом спре Божественото, вървите като човек, който вижда колко малко знае. Затова сега използвайте Божественото. Може да се спра сега да ви питам по какво се различава Божественото, как може вие да го познаете

Гледам, някои мои мисли много ви допадат в даден момент. Всеки един от вас има известно противоречие. Да кажем, че аз развивам известен морал, много висок морал – морал, който не може да се приложи на земята. Сега, като развивам този морал, казвате: „Прекали го, тъй не може.“ Аз казвам, че човек трябва да се откаже, да раздаде всичкото си материално имане, да последва Христа. Деца, жени, всичко туй да напусне, за да се спаси в небето. Кой ще живее по този начин, кой ще напусне жена и деца заради Христа? Казва някой: „Нали аз съм се оженил за Господа, нали Господ ми ги даде, как ще ги оставя, прекалено е.“ То е един от неразбраните въпроси. Аз ви говоря по един въпрос, с който аз не съм се справил още.

Имахме един приятел, Петър Тихчев. Когато дъщерите му бяха малки момичета, на четири-пет години, като се изправи пред амвона,

разправя: „Жена ми тъй, децата ми тъй.“ Проповядва, проповядва. В християнството ги ражда. Като израснаха дъщерите му, като турихa онези шапки, онези дрехи. „Как е, брат Петър?“ „Не ме слушат. Започнаха морала, който проповядвах на другите.“ „Не, не може.“ „Тате, казват, защо си толкова глупав, защо си сериозен, защо проповядваш такива глупости на хората? Дъщерите започнаха да ми проповядват на мене.“ Къде е причината, че дъщерите му не го слушат? Аз зная къде е причината. Причината ето къде е. Той бил даскал в едно село в Делиормана. Отишъл на кладенеца, по едно време иде един турчин да си пои коня. Веднага турчинът му удря четири-пет плесници и го поваля на земята. Като си отива, не казва, че турчинът му е ударил четири-пет плесници, но казва: „Като бях на чешмата, идва един турчин, иска да се покаже сербез. Като му ударих една плесница, повалих го на земята.“ „Ще ни избият.“ „Нека ни избият.“ Дядо Петър беше светия, но ето къде е неговото нещастие. Турчинът го би, а той казва, че той бил турчина. Този турчин на кладенеца, това са дъщерите му. Какво да се прави? Да се махне този турчин. Как да се махне? „Да се намери някой да вземе тези дъщери, да се разправя с тях, аз да си започна да проповядвам, както мисля.“ Обаче той си замина от земята и работите не можаха да се уредят, както той мислеше, да проповядва. Казвам, турчинът като отива на кладенеца, ти гледай надалеч да бъдеш. Щом дойде турчинът на кладенеца и ти си там: „Гяур!“ Няколко шамара ще ти удари.

Не преувеличавайте нещата. Вие искате някой път да се покажете, говорите нещо, което не е вярно. Кои са причините? Няма никакви причини. Един ден не ви слагам ядене, кои са причините? Виждам, че сте позатлъстели, казвам: „Днес на диета.“ Пост един път, два пъти в седмицата не е лошо. „Ама защо, каква погрешка сме направили?“ Никаква погрешка, диета трябва. „Някой сгрешил.“ Никой не е сгрешил. Какви са моите намерения? Искам да си почина,

не искам да слугувам на тези. Ще сложа трапезата, ще се наядат. Ще кажат: „Благодарим.“ Те ще се наядат, аз ще трябва чинии да мия, покривката да пера. Ден-два така, никой нищо не плаща, после критикуват: „Туй не било хубаво сготвено.“ Никой не дава от джоба си. Най-после казвам: „Никой нищо не дава, и аз не давам.“ Защо? Вече друга философия. Искам да си почина, намерете някой друг. Вие днес не можете да намерите един гостилничар, който даром да дава. Намерете такъв гостилничар, дето без пари да ви дава, аз ще ида да видя този гостилничар.

Сега си представяме едно идеално общество. Идеалното общество е изключено. Бил съм и в Америка, и в Англия, Германия, навсякъде. Изучавал съм идеалното в света. Но тъй, както го мислим, го няма. То ще дойде. Срещал съм идеални хора, но идеално общество – не. То тепърва ще се образува. Ние не може да се извиняваме, условията не позволяват. У вас има желание, но наслоения от минали животи ви пречат. Вие сте закъсали, оттук сте взели пари назаем, оттам сте взели пари на заем, сега трябва да ги плащате. Аз съм проповедник, изправя се и проповядвам: „Онези братя, които са взели пари на заем, трябва да ги плащат.“ Вас ви резне нещо. Имам добри желания, но прекалих. Някой брат богат, дал пари някъде, започват да го хвалят. „Еди-кой си брат дал толкова за благотворителни цели.“ Той се надига. И онзи, който говори, и онзи, който слуша, всички тази работа не я разбират. Който е ял, да благодари на Бога. И който не е ял, и той да благодари на Бога. Който не е ял, втори път ще му дадат. Нищо повече.

Какво ще бъде, ако всинца ви пратя на един изпит, със сладки думи да спечелите пари, ако ви дам една задача само с вашия говор да спечелите сто лева? Задачата е такава. С думи само като говорите сладко, да може да изкарате сто лева. Колко от вас ще изкрънкат сто лева. Някои от вас са майстори, ще спечелят. Аз мога да изкрънкам

сто лева. На някой човек е болна дъщеря му. Казвам: „Един специалитет имам за туберкулоза.“ „Тъй ли?“ Човекът не сто, двеста, триста и петстотин ще даде. Ще дам от моето лекарство. Хората са много лековерни. Но по един правилен начин колцина от вас могат да изкарат сто лева на ден?

Или за да се познае доколко сте смирени, представете си, че ви дам друга задача. В старо време са давали такива задачи на учениците. Представете си, че ви дам една гаванка и целия ден стоите с гаванката на улицата. Няма да говорите нищо. Каквото турят, ще чакате. То ще бъде глупаво от моя страна да ви поставя на такъв изпит, но ако наистина се поставите на изпита целия ден да чакате, какво ще правите? Онези просяци, които чакат така, те довършват изпита си.

Законът изисква да ви освободя. Има общи погрешки, на които вие сега носите последствията. Не се безпокойте за това. Имате едно здание, наложили са ви данък, не сте го платили, но върху наложения данък има и глоба. Минали една, две, три години, някой път може няколко хиляди лева да станат. Не сте виновен, не знаете законите, не знаете порядките, но глобата е глоба. Един наш приятел отива на Усоите, туря си палатка, налагат му глоба хиляда и петстотин лева, че си турил палатката без позволение. Човекът не знае. Казвам: какво престъпление е направил? „Земята, казва, е Господня.“ „Земята е Господня, но тук има закон, тук не трябва да се туря палатка.“

Туй са наследствени неща. Във всички ви има наследствени неща, с които вие не може да се справите. Недоволни сте от известни неправди, които съществуват, но тия неправди не може сега да се оправят. Нервният човек, той ще си остане нервен, онзи, който говори бързо, той дълго време трябва да диша, докато дойде до положение да не говори бърже. Като искате да говорите много, малко почакайте,

преди да кажете нещо, помълчете. Някои от вас сте доста мълчаливи, но някои хич не можете да мълчите, много говорите.

Слушам ви отгоре, когато пеете. По начина, по който започвате някои песни, нещо не излиза. „Всичко в живота е постижимо" пеете, но по този начин, по който почвате, нищо не се постига. „Всичко в живота е постижимо" не се започва така. Много полека ще започнете, много тихо. Я започнете сега. Ти, Олге, изпей.

Всички може да се упражнявате. В човека има едно чувство, има един психологически усет, няма да ви кажа мястото къде е, който усет ви подсказва как трябва да почнете. Но ако се наблюдава, може да намерите къде е. Някой път искате да пеете – ще може да знаете може ли да пеете добре, или не. Някой път съзнанието ви е раздвоено. Дотогава, докато е раздвоено съзнанието ви, всички трябва да знаете, че се намирате в човешките противоречия и тогава всички неща са непостижими. Туй противоречие в съзнанието трябва да изчезне. Не да изчезне, но да го примирите. Вие ще работите, докато се съедини съзнанието ви, ще работите върху някои неща да ги постигнете, да се съедини съзнанието ви, да не е раздвоено. Тогава някои неща са постижими. Щом се раздвои съзнанието ви, нещата не са постижими. Дето съзнанието не е раздвоено, нещата са постижими в малък размер, дето е раздвоено, непостижими са нещата. Тръгваш за едно място, искаш да посетиш един твой приятел, но първо трябва да знаеш дали ще го намериш. Щом съзнанието е раздвоено, ще има препятствия. Когато съзнанието не е раздвоено, идете при този приятел, когото търсите – ще го намерите. Или искате да се подвизавате – във всяко едно отношение опитвайте вашето съзнание. Щом е раздвоено, нещата са непостижими. Трябва да работите за обединяването на съзнанието вътре. То е вътрешен закон, с който трябва да се справите. Ако сега с него не може да се справите, външните противоречия не може да изчезнат.

Сега, изпя ли тази сестра „Всичко в живота е постижимо“? Човек трябва да знае да се справя добре с тоновете, дори с отделните букви на текста. „В“-то трябва да знаете да го превърнете в котва. То е затворена буква. Казвате: „Весел човек.“ Веселието как става? Здраве трябва да имате, пари трябва да имате, къщи трябва да имате, хубава памет трябва да имате. Тогава може да сте весели. Когато паметта ви не е здрава, когато пари нямате, погледнете се окъсан, никак не можете да бъдете весел. „В“-то е буква, която показва, че външните и вътрешните условия трябва да бъдат добри. Започнете „Всичко в живота е постижимо“. „С“-то е изменчиво. като месечината се мени – ту се празни, ту се пълни. После думата „всичко“ не е така хармонична. Затуй българите казват: „сичко“, избягват „в“-то. Един ден и „с“-то може да изчезне. Менят се нещата. След двеста, хиляда години думите ще претърпят такава метаморфоза, че един ден ще намерим не това, което е сега. В английския език някои думи са променили съвършено първоначалния си смисъл. Така изречението: „Господи, забрани, да не би да направя погрешка“ сега се е изменило, след двеста години е добило положителен смисъл: „Застави ме Господ.“ След двеста години отрицателният смисъл се е изменил в положителен.

Понеже всички участват в общите погрешки, вас ви държат за хиляди погрешки отговорни, които не са ваши. Вас ви държат отговорни и за хиляди добродетели, които не са ваши. Компенсират се нещата. Някой човек вижда нещо в себе си, което не е хубаво, казва: „Лош човек съм.“ Не че е лош, но носи със себе си лоши работи, не от зла воля, носи от не-май-къде. Сега в туй отношение трябва да се пазите. Вие се товарите и казвате: „Той е много лош човек.“ За друг казвате: „Той е много добър човек.“ Отчасти е вярно това. Не е толкова лош, колкото вие мислите, и не е толкова добър, колкото вие мислите. Аз често правя наблюдения на хора и върху себе си, правил съм опити

и съм дошъл до заключението: на един човек щом направите услуга, която съвпада с неговия път, да няма никаква реакция, той е готов и майчиното си мляко да даде, но щом направите нещо, което не е съгласно с неговите желания, той веднага ще си състави едно особено мнение за вас.

Сега за пеенето. Някой път мисля как да ви поправя. Някой път песните съвсем са се преродили – друг характер имат, друго ще се постигне с тях. „Всичко в живота е постижимо“, но това, което желаете, не е постижимо или това, което желаете, не е това, което мислите и желаете. Всичко друго ще се постигне. Това ще измени песента „Всичко в живота е постижимо“. Как да я изменим? За да постигнем нещата, как трябва да ги изменим сега?

Някои от вас, като не можете да пеете, попадате под общите причини. Ред поколения ваши деди и прадеди са мислили, че не трябва да се пее и вследствие на тия забрани вие искате да пеете, но нещо ви казва: „Недей да пееш.“ Дядо ти турил мисълта, че не трябва да се пее. Следователно сега сме под импулса на миналите поколения, и като пеем, и като не пеем носим последствията на миналите поколения, които са искали или не са искали да пеят, та ние сме изразители сега на тяхното музикално развитие. Пък каквото ние внесем в бъдещите поколения, те ще носят миналото, плюс онова, което ние сме внесли. Та затова, когато някой път не искате да пеете – макар че не ви се пее, пейте. Ако нещата не сте постигнали, не сте добър в някои поколения. „Добър съм, но нямам условия да го направя.“ Защото доброто трябва да го изразим.

Как ще покажем доброто? Някой човек на пътя си изкълчил крака, аз имам условия да направя доброто, той ще благодари. Ако аз не зная да направя доброто, нищо не съм придобил. Ако не направя доброто, при други условия трябва да намеря място да направя доброто. Може да отидете някъде специално да направите доброто, но

ни най-малко няма да бъдат доволни. Ако отидете при един богат човек и занесете един хляб, той може да се докачи. Ако оставите шапка, обуща, ще се докачи. Но ако на един нуждаещ се човек оставите обуща, когато вън има двайсет и пет градуса студ, той ще благодари. Тук има условия за доброто.

Казвам сега: бъдете добри със себе си. По някой път вие не сте добри със себе си. Някой път не сте достатъчно лоши със себе си. Знаете ли какво е да бъде човек лош със себе си, лош, справедлив човек със себе си? Трябва да се проявите както трябва. Казвате: „Няма работа, не искам да работя." Защо така? „Слуга съм на един касапин, който ме учи да коля. Няма да коля, не искам. Не му искам парите, не искам да коля. Защо да не мога да кажа това?" „Недей заради Господа, заради жената, заради децата." Бъди лош, кажи: „Не, няма да коля." Да ви обясня малко де е лошавината. Аз лош ли съм в дадения случай? Добре, ако ида да коля говедата, ще бъда добър за жена, за деца. Не, за окръжаващите днес ще бъда лош, ще гладувам, но не искам да коля. „Какво да правим?" „Ще идете да копаете на лозето." „Всички ще идем да копаем, аз не искам да ида да коля."

Казвам, всички трябва да станете в това отношение лоши. Вие не смеете да се откажете. За един ден поне да се откажете, не всеки ден да се отказвате. За един ден поне, за два дни да се откажете. Някоя сестра, някой брат имат много остри езици – режат касапски. Ще си кажете: „Днес няма да река от сутринта до вечерта, откакто изгрее слънцето, докато залезе слънцето, целия ден няма да кажа нищо лошо." Ще мълчите, да опитате силата си. „Добър ден." Той мълчи. „Добър ден! Кажи нещо." Той мълчи. „Какво му е станало?" „Къде отивате, сестра?" Вие ще седнете да разправяте – еди-къде си. Направете един опит да мълчите. „Какво е станало, че сестрата да не говори?" Тогава ще имате едно тефтерче. Питат ви: „Защо не говорите?" „Оставям вие да говорите." „Къде отивате?" „Вие ще

кажете.“ „Какво мислите?“ „Аз няма да мисля.“ „Какво ще пишете?“ „Вие оставям да пишете.“ „Защо не говорите?“ „Вие оставям да говорите.“ Цял един ден ще мълчите, ще направите един опит. Сега, ако ви дам една задача цял един ден да не говорите, може ли да го направите? Който е чиновник, той не може да го направи.

Всички страдате от общите погрешки на миналото, всички се радвате на общите добродетели на миналото. Благодарете на Бога и за едното, и за другото. Благодарете на Бога за всичките добрини, които ви дават, защото те не са ваши. На миналото са. За всичките погрешки благодарете. Бог е справедлив, Той ще уравновеси този закон. Ако нас не ни е запазил, никакъв прогрес не би имало. Това е опасен закон. Намирате се в един хаос, настроите се, разгневите се на някого. Може да няма никаква причина, никой да не ви е направил нищо, но вие кажете: „Махни се, не искам да говоря.“ Дойде друг, вие и на него казвате: „И ти се махни.“ Какво му е станало? Той е като един кон, когото като бутнат по задницата, рита с краката си. Впрегнат ли сте в каруцата, возите каруцата. Като ви отпрегнат, бягате в гората. Докато сте впрегнат в каруцата, не може да я счупите. Не се мъчете някоя своя погрешка да изправите изведнъж. Мъчна работа е това. Никога не спирайте себе си така. Постепенно ще направите един завой, една маневра, не изведнъж. Казвам: аз съм правил опит, не съм намерил хора, които могат. Ако направя една малка крива линия – може; ако не – цяла катастрофа може да стане.

Общите погрешки когато дойдат във вас, вие търсите хора, които имат точно обратното състояние. Защото в дадения случай вие сте неразположени духом, но търсите друг, който е разположен, който има хубаво разположение. Вие като го нямате, той го има и така компенсирате. Вие като сте търсили, търсили, и така намерите. Онзи, който е търсил, и не е намерил, да търси, докато намери.

Мене често ми казват: „Кажи на еди-кой си брат.“ Не може хората да се поправят с морал. Аз съм добър по единствената причина, понеже по естество съм добър, не че отпосле съм станал добър. Питате: „Как доби това търпение?“ В търпението се родих. „Еди-кой си е станал търпелив.“ Роден е човекът търпелив. Някой път, дето някои хора са нетърпеливи, то е само привидно. Друг е търпелив, но са му ранили ръката, временно е нетърпелив, но като зарасне ръката, той ще стане търпелив. Той е търпелив, но рана има на гърба си. Всинца сте търпеливи. Някои, които не може да търпите, рана имате. Вие, които имате рана, нетърпеливи сте. Аз съм търпелив, понеже нямам рана. Сегиз-тогиз някоя фуска ми излезе някъде и ме безпокои.

Някой път вие употребявате израза: „Мисли той с краката си.“ Значи, като кажете, че той мисли с краката си, разбирате, че той е много глупав човек. Ако един човек мисли с краката си, какво ще бъде с ума си пък ако мисли? Той ако с краката може да мисли, какво ли ще бъде, като започне да мисли с ума! Ангелите с краката, с ръцете, с всичко мислят. Хората мислят само със своя ум. Аз не искам вие да мислите с краката си, защото вие дотам не сте дошли. Мислете с ума си.

Не разрешавайте общите погрешки в света. Общите погрешки са неизправими. Запалили са къщата ти, изгори. Ще пиеш една студена вода. Този запалил, онзи запалил, този е причината, онзи е причината. Онзи човек, който е направил къщата, той става жертва, затова няма кой да ти плаща. Ти ще пиеш една студена вода. Една погрешка е, че си живял в такава къща. Ако си излязъл навън, с малко си щял да минеш.

Не изправяйте общите погрешки, но бъдете умни да не влизате в тия обши течения. Те са общите погрешки. Но има и добри условия –

общите добродетели. Щом попаднете в общите добродетели, благодарете за това.

„Добрата молитва“

Тридесет и четвърта лекция на Общия окултен клас 29 май 1935 г., сряда, 5 часа, София – Изгрев

ПРАВИЛНОТО ПЕЕНЕ

„Добрата молитва“

Всяко нещо има своя основа. Основа значи туй, на което в дадения случай може да разчиташ. На какво може да разчитаме ние? *(Учителят прочете петнайсета глава от Първото послание към коринтяните.)*

Известен род явления отвън едновременно вървят. Човек трябва да знае да пее, трябва да знае да говори, трябва да знае да ходи, трябва да знае да мисли, да чувства. Мнозина ходят, но не знаят да ходят. Мнозина пеят, но криво пеят; мнозина мислят, но криво мислят. Трябва да се изправят погрешките. Ако четете „Учителю благи“, в първата лекция, как е произлязъл грехът, се казва как някои, като мислят за създаването на света, се прозяват, пък други кихат. Който се прозява, е кандидат за греха. Който киха, е кандидат за доброто. В прозявката вземате нещо, а в кихането давате нещо. Кихането е символ. Някой път се прозявате, кандидат сте за някое престъпление. Кихате, кандидат сте за работа. Ако не внимавате, не може да направите доброто.

Апостол Павел развива своята теза за Възкресението, дали хората ще възкръснат, или няма да възкръснат. Има разни разбирания за това Възкресението е истинският живот. Христос го изрази с думите. „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго истиннаго Бога.“ Апостол Павел го е казал същото във философски смисъл – разисква, аргументира в цялата глава. Трябва да се аргументират някои работи, за да станат по-ясни.

Например един човек може ли да бъде християнин, ако не знае да пее? Не може. Може ли да бъде учен, ако не знае да пее? Не може

да бъде учен. Някой ще каже: „Аз обичам пеенето, но не мога да пея." То е друг въпрос. Не може да пее, понеже не иска да пее. Не може да ходи, понеже не иска да ходи. То е друг въпрос. Всички възможности, които се крият във вас, трябва да приложите. По някой път ние мислим, че много знаем. Право е. Знаем нещо отрицателно. Вземаме един тон. Между „фа" и „до" подобие. „До" се повишава, не може да се понижи. „Фа" се повишава, не може да се понижи. В строежа на съвременната музика може ли да понижите „до"? Може ли да вземете „до" бемол? Ако стане „до" бемол, ще стане „си", то е така поставено. „До" може да го понижите, само като го поставите в друга гама. Може да намерите положението на „до", да му дадете един по-голям простор. Тогава казвате, че от „до" до „ре" има цял тон. От „ре" до „ми" колко имате? Пак цял тон. Значи тези тонове, които са цели, се отличават по две качества: че може да се понижат, може и да се повишат.

Всяко нещо, което не може да се понижи, е полутоние, всяко нещо, което може да се понижи и повиши, е цял тон. То е философия за този, който разбира. Никой от вас не обича да се понижава. Всеки от вас обича да се повишава. Я да понижат някого, да му турят един бемол, как ще го преживее? Имаш ти „до", аз го турям „до" диез. Я да ти турят един бемол, да те понижат от чин капитан, да те разжалват. В музиката и повишават, и понижават. И като влезеш в музиката, ако не може да се повишиш, не може да се понижиш. Тогава от понижението излизат минорните гами, от повишението излизат мажорните гами. Какво са гамите? Няма да ви разправям. Има специфични работи в музиката, трябва да учите, цялата музикална литература е хубаво да знаете. Може да четете, има специални работи, които музиканти са ги писали. Вие ги знаете, много пъти сте ги учили, в много съществувания вие сте започвали с музиката и сте прекъсвали. Като ви гледа човек, по главата може да познае докъде

сте стигнали. Начертано е на главата на всеки човек, като е учил нещата, къде е спрял. Някои например сте започнали с религията и сте спрели. Вашата любов към Бога, центърът на вашето радио, за да възприемате Божествените трептения, е слаб. Някои хора не са религиозни, понеже имат слабо радио, волтажът и ампеража̀т е слаб.

Религиозен човек е онзи, който има чутки[59] чувства да възприема нещата, най-тънки вибрации и трептения на любовта. Някои възприемат само грубите чувства. Например ти си гладен, искаш да ядеш, то е грубо чувство. По какво се отличават грубите чувства? Веднага хората се сърдят. Дето има сръдня, чувствата са груби. Имате диагноза. Колкото сръднята намалява, то показва, че влизате в областта, дето чувствата са по-благородни. Дето сръднята изчезва, чувствата са благородни. Увеличава ли се благородството, сръднята изчезва. Сръдня има и в личните чувства. Човек има ли достойнство, не можеш една дума да му кажеш. И да му кажеш, не може да я възприеме. Срещал съм хора, на които преди двайсет години им е казана една обидна дума и те не могат да я забравят.

Вие казвате за някого, че е религиозен човек. По какво познавате религиозните хора? „Ти, казва, не си певец.“ Че по какво познавате? Аз съм гледал големи певци, които пеят, не пеят, но крякат. Казват: „Отличен певец.“ Певец е той, но аз наричам това кокошо крякане.

Пеенето е една тайна на живота. Ако вие пеете, а не може да измените своето състояние, това не е истинско пеене. Пеене е – ако нараните ръката си и изпеете една малка песен, ръката веднага да оздравее. Пеенето лекува. За да познаете дали пеете хубаво, като се нараните, започнете да пеете. Ударите се някъде, започнете да пеете „Бог е любов“. Като свършите песента, ако болката престане, хубаво пеете, знаете да пеете. Това е практическата страна на музиката. Това рядко се случва.

---

[59] **чуткий** – (рус.) – тънък, остър

Сега аз ви говоря за едно нараняване на чувствата. Физическото, и то може да стане. Индуси има, факири, които правят такива опити. Направи той разрез, тури ръката си отгоре на раната, концентрира ума си, след десет-петнайсет минути погледнеш, раната заздравяла. Разреже човек корема си, след половин час погледнеш, раната заздравяла. Как може? Това са закони. Който знае, който е майстор, може; който не знае, мъчно е.

Та понеже сте в едно училище, трябва да се учите. Сега някои казвате, че сте стари. Под думата стар, разбирам учен човек. Който е млад, сега постъпва в училището. Ако старият, който в училището учи по две години, по три години във всеки клас, защо му е тази старост? Най-после, след като живее петдесет, шейсет, седемдесет години, свърши прогимназия, няма ли да бъде смешно? Представете си един човек, който е на седемдесет години, още не е свършил прогимназия. Казва: „Остарях.“ От какво е остарял? Остарял е от леност, от мързел е остарял този човек.

Сега разбирате право. По някой път аз оценявам хората дотолкова, доколкото могат да пеят. Пее някой, аз го сравнявам сега, той със своя камертон си дава тон. Аз вадя моя камертон, удрям и проверявам. *(Учителят постави двата пръста, показалеца и средния пръст, във вид па камертон.)* Неговият камертон може да се измени, но моят не може да се измени. Моят камертон може да се измени, ако имам известна тревога в ума си, ако имам известна тревога в чувствата си, в постъпките си. Тия две страни на камертона *(пръстите)* – едната страна на камертона е положителна, другата страна е отрицателна – са много чувствителни. Следователно между двете страни, които са положителна и отрицателна, може да се яви едно музикално трептене. Двете страни са отрицателни, никакъв музикален тон не може да се яви.

Следователно вие не може да разберете защо Господ е създал добрите и злите хора на земята. Ето философията. На земята добрите и лошите хора са камертон. Между един лош и един добър човек се явява музикален тон. Между един лош и един добър човек може да се яви едно добро дело. Ако добрият човек заема положителната страна, тогава се раждат добрите дела. Ако лошият стане положителен, пък добрият отрицателен, тогава се раждат добрите постъпки. То е закон. Защо е така? Ако не искате да е така, от вас зависи. В даден случай казвате: „Аз съм лош човек." Ако сте лош, значи, че вашето сърце е взело надмощие, казано в смисъл че вашият низш ум е взел надмощие. Ако сте добър, вашият висш ум е взел надмощие. Или по някой път вие слушате своя висш ум, а по някой път – своя низш ум. Погледнете дрехите си и казвате: „Какво съм се одърпал." Възмущавате се. Кое е по-хубаво, добрият човек да бъде добре облечен, или да не бъде добре облечен?

Представете си, някой човек са го облекли хубаво, накитен с пръстени, с огърлица, диаманти, но са турили на носилка да го носят за последен ден, да го изпратят от тоя свят. Или представете си, че тоя човек не е хубаво облечен, няма диаманти, пръстени, огърлици, но е жив. Кое е по-хубаво? Тия скъпоценности са хубави, но трябва да имате един пръстен, който да внесе живот. Този човек, който е умрял, къде му е погрешката? Този човек, който умира, защо му турят пръстен? Защо го обличат добре? Той казва: „Който може да върне живота ми, всички тия пръстени, скъпоценности, дрехи ще му ги дам, те ще бъдат за него." Затова го обличат хубаво, но го заравят. Най-после хората вземат пръстените, защото по някой път дрехите изгниват, накитите остават, без да възвърнат живота.

Та казвам, вие искате известни пръстени – вие искате известни добродетели, вие искате да пеете хубаво, искате известно богатство. Но питам сега, с какво ще замените вашето богатство? Богатството в

света трябва да има един орган. Има неща, които трябва да предшестват богатството. Аз искам да стана един отличен певец. За да стана певец, трябва да имам един ларинкс. Без тоя ларинкс идеята не може да се реализира. Най-първо трябва да разчитам на своя ларинкс, на своето гърло. След като имам този орган, трябва да разчитам на своята мисъл, трябва да разчитам на своите чувства, трябва да разчитам на своята воля, за да дам три направления на тона, да осмисля този тон, да му дам известно направление. Сега вие искате да бъдете добродетелен човек. С какво? По същия начин искате да бъдете набожен, с какво ще бъдете набожен? На онзи, когото обичате, трябва да знаете да му пеете. Отдалече ако знаете да му пеете, той ще ви слуша. На онзи, когото обичате, трябва да знаете да му говорите, трябва да знаете да му наготвите да яде. На онзи, когото обичате, трябва да имате нещо да го занимавате отвън.

Сега вие искате да знаете дали Господ ви обича. Вие поставяте обичта на крива почва. Цялата вселена Бог е създал заради вас. Това е доказателство, че ни обича. Той е създал всичкия този свят за нас, вие седите и мислите дали Господ ви обича и дали специфично този свят е създаден за тебе. Всичките хора мислят за кого е създал Господ света. За човека. „За мене ли?“ Да, за тебе. Друг казва: „И за мене го е създал.“

И според хората за кого е създаден светът? То зависи от разбирането на хората. Двама души пеят, двамата певци излизат един след друг да пеят. Излиза единият певец, аз имам една рана. Той почва да пее. Ако раната ми оздравее, значи е добър певец. За мене добър певец е този, който като запее, раната на ръката ми заздравява. Той е певец. И другият е добър певец, но раната не заздравява. При едното пеене, дето раната не заздравява, то е обикновено пеене, при другото пеене. дето раната заздравява, то е необикновено пеене или наречено Божествено пеене.

По някой път се съберете и се скарате. Скарали се две сестри. Има причини. Скарали се за своите обуща. Едната има обуща от свинска кожа, другата от камилска кожа. Едната казва: „Ти носиш свински обуща.“ Другата казва: „Ти носиш камилски обуща.“ Скарали се, че едната носи свински обуща, а другата камилски. Между вас туй го няма, за свински и камилски обуща вие не се карате, аз говоря само, за да изясня. Питам: какво са виновни свинските и камилските обуща? В свинските обуща има нещо хубаво, меко. Че свинята се взема като символ. Човек не трябва да бъде една свиня. Свинята е много флегматична, легне в тинята и грухти, и рови. Тя много обича живота. Свинята има един характер – тя не е нервна, не е нервозна. Много сприхава не е, има самообладание в нея. Виждате, муцуната ѝ е остра. Острата муцуна показва, че има интелигентност. Тя употребява своята интелигентност за своя изгода. Погрешката на свинята седи в това, че тя рови, дето не трябва и дето трябва. Като влезе в някоя градина, има желание да помогне, казва: „Да копая.“ Копае, копае, разкопае всичко наоколо. Затова бият свинята, че рови, дето не трябва. Ако вие пътувате с една камила в пустинята, щом тя усети, че има някакъв ураган, забие носа в пясъка, не може да я мръднете. Легне и казва: „Ни крачка напред.“ Тя познава, че времето ще се развали. Който не разбира, може да я бие, но тя тури, забие носа си в пясъка, пази се вече. Значи, ако носиш свински обуща, не ори, дето не трябва, не говори, дето не трябва, не мисли, дето не трябва, не се гневи, дето не трябва. Туй значи. Аз, ако нося свински обуща и ми кажат: „Защо носиш тия свински обуща?“, ще кажа: „Да не ора. Да не се гневя, дето не трябва. Затуй нося тия свински обуща. Искам да се избавя от някои погрешки.“ Ако нося камилски обуща, ще кажа: „Аз нося тия обуща да не лягам дето не трябва и да не вървя дето не трябва.“ Това са символи.

Противоречията в живота човек трябва да знае да ги примирява. Сега да дойдем до друг въпрос. Две сестри все спорят. Вместо да спорят, да дойдат да изпеят една песен, един дует. Някой път едната е сопран, другата е алт. Ще започнат – тогава сопран и алт вървят. Нека изпеят един дует, ако не е дует, на един глас да изпеят. След като изпеят песента, ако горчивото чувство е изчезнало, и двете са пели правилно. Човек, който не пее, мяза на един тъпан, който е насипан с много прах. Отличен тъпан, кожата е първокласна, този обръч наоколо е направен от скъпоценен материал, но тъпанът е натрупан с прах. Да го измиеш с вода, не става, ще се развали тъпанът. Тогава ще го окачиш на врата. Като започнеш да удряш, всичкият прах ще изскочи. Понеже има две страни, две кожи, едната е положителна, другата е отрицателна, затова хубав звук може да се получи. Като го биеш, всичкият прах, който е по тъпана, ще изскочи. С микроскоп да го гледаш, няма да намериш нито прашец. Понеже в музиката тъпанът е турен на работа, всичките прашинки се махат

По някой път някои християни замязат на стоящи тъпани, отгоре са покрити с прах. Като бутнеш, оцапваш си пръстите. Няма какво да ги миеш, миенето не е толкова от най-добрите начини за чистене. Човек в специфични случаи може да се мие само. По някой път, като удариш с палката, махне се прахът. Ако миеш тъпана, кожата може да се развали. Сега аз виждам. работници излизат от някоя мина почернели, вземат сапун, мият, мият черното. Казвам: „Този сапун тук си е на мястото, измива черното." Но виждам някоя дама, не е ходила в рудника, лицето е бяло, като вземе сапун, трие, трие. Ето, казвам, една дама, която не знае как да употребява своите свински обувки, една дама, която не знае как да употребява своите камилски обуща. Щом не сте влезли в рудника, тебе не ти трябва такова миене, тебе ти трябва само малко вода, само да се понаплискаш. Никакъв сапун, нищо повече. Ако си се окалял, тури сапун колкото искаш. Ако

не си се окалял, никакъв сапун не туряй. Сапунът ще измие най-хубавото от лицето ти. Много хора си покваряват лицето. По някой път се покварява вярата – някое ново верую дойде, аз го наричам нов сапун. Вземаш туй ново верую, че го пръскаш по лицето, по ума, искаш да знаеш каква философия има, искаш да го разбереш. Никаква философия няма. В какво седи новото верую?

Казвате за някого: „Отличен ясновидец – вижда всички неща." Преди петдесет-шейсет години се явява във Варненско една гледачка с охлюв, морски голям охлюв, та се събира цялата Варненска кааза[60], за да ѝ гледа тая гледачка. Каквото кажела, всичко става. След като гледала дълго време, разбойници ѝ обират всичкото богатство. Тя всичко предсказвала, но не могла да предвиди кога ще я оберат разбойници. Питам: един гадател, който гледа и разгадава бъдещето на хората и постоянно греши, гадател ли е? Той, като не знае, ще го оберат. При всяка грешка ясновидецът е обран. Ти ще гледаш на хората, ще предсказваш, ще събереш малко пари, ще те оберат. Таман си оправиш малко работите, дойде същото лошо положение. Тогава ще отгадаеш, тогава ще дойдат разбойниците и ще те оберат.

Сега някои от вас приемат, че има дявол, някои не приемат, че има дявол. Някои приемат, че има Господ, някои приемат, че няма Господ. По-лесно може да ми кажете по какво се познава дяволът, понеже сте по-добре опознати с него. Както ви виждам, дето съм ходил, все съм виждал картички, от дявола писани. Не съм срещал човек в България, който да няма любовно писмо от дявола. Сега по какво се отличава човек, който е запознат с дявола? Гледам, една дама се разговаря с двама кавалери. Спирам се, интересувам се от този разговор. Тя, като говори на единия, на другия, тъй с едното си око намигне и му даде знак с пръсти, че да го позанимае малко: „После ще го пратя и с тебе ще остана." Тя говори с първия, а вторият седи

[60] **кааза** (тур.) – околия

спокоен. Тя мърда с пръсти, дава му знак. Казвам: това са ишарети[61] на дявола. Дяволът казва: „Първо ще се занимая с този, после с тебе." Онзи вторият кавалер, мисли, че тя него обича, но тя и двамата лъже. Само че онзи, първият, е будала, тя го лъже по-грубо, втория го лъже по-деликатно, а той седи и мисли какъв простак е онзи. Ти ще говориш с нея и тя ще те тури на динена кора.

Сега моето положение какво е? Вие можете да ме попитате: „Ти как попадна там, да видиш и двамата?" Тази жена ми е длъжница, тя имаше да ми дава. Гледам, тя се е разположила. И тримата имат да ми дават, аз отивам да си взема даденото. Като отивам, не искам да нарушавам етикецията. Казвам: „Аз се радвам, че са седнали да ядат и пият. Позабогатели са, има какво да ми платят." И наблюдавам. Тази дама се обръща към мене и ми дава знак да мълча. И за мене дава ишарет. Аз разбирам да седя, погледна единия, погледна другия. Тя на единия казва, че ще му даде път, пък на мене дава знак да мълча, туря пръсти нагоре и казва: „Един Господ има, да ме не издадеш." Аз сега се уча от това положение. Тя на мене казва истината: „Какво да ги правя тия мъже неразбрани? И този е неразбран, и онзи е неразбран. Влюбили се в мене тия простаци и двамата, както виждаш. И те имат да ви дължат, и аз имам да ви дължа, ще оправим света. Нищо няма да оправим, съвсем сме загазили, но да мълчиш." Туй е моето тълкуване. Аз седя така отделен настрана, сядам на един стол, не обръщам внимание. Гледам, тя изпраща единия, после другия, най-после идва при мене и си плаща. „Ще ме извините, толкова време ви забавих." Другите двама, на които им даде път, минават-заминават, нищо не плащат.

Казвам: кои са добрите хора в света? Всякога вие осъждате тази млада жена, казвате: „Тя много ги играе." Много ги играе, ама си плаща дълговете. Другите двама, изиграните, които разиграва,

---

[61] **ишарет** (тур.) – таен знак

единият минава и другият минава, казват: „Не му е времето сега за плащане.“

Та в света по някой път вас може да ви занимава дяволът. Дяволът по някой път мяза на една хубава дама, която ви занимава. При това Господ седи там и гледа, ти какво трябва да му кажеш? Господ е хванал дявола. Дяволът няма да се хване, дявола трябва да го хванете. Не да го хукате, той не обича да го хукате. Ще си намериш бела на главата, ако го обидиш. Вие често си позволявате да хукате дявола, но пазете се. Вие виждали ли сте някой дявол да ви каже горчива дума? Той може да ви излъже, може да ви каже всичко, дяволът нито една горчива дума не казва. Той отвътре може да ти предаде какви ли не думи, но пак не може да го хванете и казва: „Тази мисъл е твоя, тя не е моя.“ Никой не може да каже, че нещо е негово. Той разбира Божия закон. Вие на земята, които не разбирате закона, вие се оплитате в противоречията на живота.

Сега да дойдем до ново положение. Вие трябва да оставите обикновените работи в живота. Има нещо, с което трябва да се занимавате. Че свинята рови, то е нейна работа. Че ровила в градината на някой градинар – няма какво да ходи да се сърди на свинята, той трябва да има една хубаво заградена градина. Свинята е свиня, тя има свое естество. По някой път тя служи като емблема. Ние се спрем и държим тая свиня в ума си. Казвате. „Той има свински характер.“ Не дръжте такава идея в главата си. Винаги дръжте свинята като емблема, че върши работи, които не са на място, че рови там, дето не трябва и дето трябва рови. Свините в първобитното състояние са допринесли много. Те, като са ровили, хиляди и милиони семена са заровили, без да искат. Много семена са изникнали, много дървета са израсли.

Има една страна съществена вътре в човешкия живот. Съществената страна, това е любовта, която внася мир в човешкото

сърце. Този мир е необходим за продължението на живота. Вие не може да продължите вашия живот, вие не може да подобрите вашето здраве без този мир. То е приложение на нещата. Казват. „Трябва да имаме вярване“ Може да имате известни вярвания, то е хубаво. Има теоретически работи в света, те са от друг характер. Но казвам, любовта чрез мира ще внесе условия за онова вътрешно подобрение, което е необходимо сега

Мнозина от вас искате да имате пари, да бъдете богати. Един човек, който няма любов, който няма здраве, той не може да бъде богат. Всичките богати хора са здрави, и здравите са богати. За да бъдете богати, трябва да бъдете здрави, при това трябва да имате любов в себе си, всеки ден да ставате рано да работите. И да е учен човек, той трябва да работи, да изследва нещата. Не само да цитирате, че някой казал така и така. Може да цитирате какво е казал апостол Павел. Много хубаво, но апостол Павел беше един човек, който много е залягал, много е учил. И всички сега трябва да учите.

Аз гледам: по някой път вие цитирате някои примери, които аз съм дал, но никога не сте се спрели върху един пример, да намерите точното му приложение. Например дадох един пример за кроткия човек. Сега по какво се отличава кроткият човек? Писанието казва, че кротките ще наследят земята, значи материалните работи само кротките хора ще наследят. В тях няма движение, те са устойчиви. Нещата в тях може да израснат. Простият човек мяза на почва, върху която всичко може да расте. Той не е подвижна почва. Върху подвижна почва нищо не може да стане. В него няма пертурбации* [внезапни нарушения в нормалния ход на явленията; (бележка на коректора)], в него всичките неща стават наредено, точно, устойчиво, в него нещата не стават безразборно. Красотата е едно качество у човека, което се е придобило от няколко способности, няколко други, които едновременно работят. Красотата е един резултат. За да бъде

човек кротък, то е резултат, то е наследствено качество. То е уравновесяване на неговия ум и на неговото сърце.

Това, за което ви говоря е толкова широко, че много пъти вие се оплитате. Вие казвате: „Трябва да бъдем съвършени.“ Съвършенството е една велика цел. Човек в градежа на своето развитие расте и върви към съвършенството. Той сега не може да бъде съвършен.

Някои от мене изискват при всички условия да бъда кротък, отстъпчив. Но човек не може всякога да отстъпва. При какви условия може да се яви съвършенство? Трябва ли един човек, който е излязъл от болница, да лежи на кревата и да му слугуват? Какво ще седи? Щом оздравее, престъпление е да седи на кревата. Щом оздравеете, не трябва да се страхувате от света. Светът е едно възпитателно училище. Щом се случи някое страдание, вие се уплашите. По някой път се оплаквате, че не ви обичат. Защо трябва да ви обичат? Ако ви обичат, трябва да се спрете, не може да учите. Представете си, че следвате гимназия. Една млада мома сте, имате пет-шест любовници, на които не сте дали повод, но постоянно имате писма, пишат ви за любовни работи, че без вас не могат да живеят. Ако речете да четете писмата, ще си загубите времето. Пишат те там много работи. Младата мома ще напише следното писмо: „'Господине, не си губете времето. Аз няма да се занимавам с тия работи. Аз съм млада мома още, на петнайсет-шестнайсет години. Вие сте попаднали на крива посока.“ За нея важното е да учи, няма нужда да пише любовни писма, пък и не знае как да пише любовни писма. Човек има право да пише любовни писма, когато е завършил училище, когато е станал съвършен. Като завършите училище и станете съвършени, тогава имате право да пишете любовни писма. Сега не си губете времето. Не губете и времето на другите.

Някои пишат: „Аз ви обичам, без вас не мога да живея." „Там е белята, че без мене не можете да живеете. Аз без вас мога да живея. Че вие не можете да живеете без мен, то е лъжа. Вие сте роден без мене, а казвате, че без мене не можете да живеете. Когато се раждахте, аз не бях при вас. Вие сте родени преди мене, а казвате, че без мене не можете да живеете." Тъй ще му пишете. Това е практическото приложение. Аз съм момата: „Вие казвате, че без мене не може да живеете. Много добре. Виждам, че сте малко ленив, не се учите. Ще тръгнете на училище и ще се учите. Ще питам вашите учители дали се учите. Ако се учите, любовта ви е намясто." Ако се стегне този синко майчин, добре. Тъй ще го туря натясно. Как тъй ще ми казва да се обичаме. Хубаво е да се поцелунем, да се прегърнем. Всички тия работи са хубави, аз не ги отричам. Всяка целувка е обяд, всяко прегръщане е даване пари на заем. Хубави работи са, не са лоши.

Любовта не седи в целувки. Любовта не седи в прегръдки. Любовта е нещо велико. Не смесвайте любовта с целувките. Целувките развалят любовта, и прегръдките развалят любовта. Аз го зная това, правил съм опити, няма изключение. Целуни болния, на място е тази целувка. Прегърни болния, на място е. Прегръщането на здравия и целуването на здравия не е на място. Ако е болен, може да го целунете. Ако е здрав, никога. Здрав човек не целувайте. Някой иска да се ожени, за да целува жена си. Той може да я целува, колкото иска. Аз не говоря за тях. Аз говоря за свободните хора. Ти си слуга, господарят ти те кара на работа. Господарят иска да те целуне, нека те целуне. Иска да те прегърне, нека да те прегърне. Като целуне, ще плати, като прегърне, ще плати. Ако плаща, неговата целувка и неговата прегръдка е на място. Щом целува, и нищо не дава, щом прегръща, и нищо не плаща, неговата прегръдка не е на място. Това е философия.

Ти за да разбираш човешкото естество, Божествената истина трябва да влезе в твоя ум, да го осветли, да влезе в твоето сърце, да го облагороди. Някой човек влезе като клин между Бога и тебе, иска да те целуне. Разбирайте в какъв смисъл вземам целувката. Целувката вземам като завършен акт. Искаш да направиш едно добро, искаш да съживиш един умрял човек с целувка, казвам: „Ще чакаш да го занесат на гроба. По пътя ти не се смущавай. На гроба ще направиш опита, доброто там го направи.“ Вие в себе си се безпокоите за Божията любов. Казвате. „Бог не ме обича и хората не ме обичат.“ И все се самоосъждате.

Казвам, в туй положение, в което се намирате, не трябва да целувате никого. Но ето аз какво разбирам. Когато вашите ръце са нечисти, не пипайте чистите дрехи на когото и да е. Нямате лошо желание, но всякога ще оставите едно петно. Този човек е лош. Когато искате да пипнете плата, измийте си ръцете, за да не оставите петно. Ако вие целунете някого и в ума му остане едно лошо възпоменание от тази целувка, значи, че тя е нечиста. Аз в широк смисъл вземам тази постъпка. Някои вярващи и всички ученици ще бъдете подложени на изпитание.

Дойде някоя сестра и ми казва: „Дай ми сто лева на заем.“ То е една целувка. Дадеш ти сто лева, тя каже, че след един месец ще ги върне. Мине месец – не връща, минат два, три, не връща нищо, не държи на думата си. Тя трябва да дойде и да каже: „Ще ме извиниш.“ Но да говори пак истината. Не да прави долапи и да ги замазва. *Да каже:* „Ще ме извиниш, след един месец ще върна парите.“ Да каже причините, защо не е устояла на думата си. Винаги трябва да има правилно отношение. Да няма тъй да позалъже. Ще говори туй, което не е.

Казвам: ако между вас не може да се образуват тия искрени отношения, които Бог изисква, тогава къде е погрешката на човека и за какво верую може да се говори?

Прогресът на нашата душа е в това, доколко ние може да изразим онова съвършенство, което се изисква от нас. Трябва да знаем да пеем хубаво. Сега има стари сестри, които по някой път пеят по-хубаво от младите сестри, пък някой път младите сестри пеят по-хубаво от старите сестри. В едно общество, дето има повече пеене, има по-малко крамоли. Дето пеенето престане, крамолите са по-големи. Но пеенето има външна и вътрешна страна. Постоянно поддържайте пеенето. Ако не може да поддържате външното пеене, поддържайте вътрешното пеене. Ако не може да поддържате външните добродетели, поддържайте вътрешните добродетели. [...]

Някой човек направи на хиляда души, на един милион, услуги. Хубаво е да се подражава на такива хора. Във всинца ви трябва да има туй желание да правите добро. Доброто не е само материално. Материалното добро е последно, което може да направите. Аз съм изследвал: материалните работи ако не се предшестват от едно добро, направено в умствения свят и в духовния свят, всякога има лоши резултати. Щом дадете пари в заем на някого, непременно ще се влоши положението. Даже и между вярващите е същото. Хората трябва да бъдат много напреднали, за да не дойдат до лоши резултати. Ако не са напреднали, трябва да ги дадете по един околен път, лицето да не зае кой е дал парите. Щом знае, ще стане някакъв скандал. Тогава как ще се разреши, когато един ученик в една Божествена школа изпадне в трудно положение? Той не трябва да проси. Той ще мълчи. Онези ученици съзнават и казват: „Той има нужда.“ Те предвиждат и уреждат неговите работи, без той да знае. Иска ли той да работи, моли ли се той, това няма, онова няма, работата ще се влоши. Остане ли той да иска, работата ще се влоши.

Вие казвате: „Това братство нищо не струва. „Аз съм слушал братя и сестри да казват.“ В това братство не си струва да си губиш времето.“ Когато ти се роди в един ден и след тебе се родиха още четири-пет братя и четири-пет сестри, за какво се родихте? Да ти помагат и за тебе да работят, пък ти да бъдеш като инвалид? В какво седи туй братство? То съществува в кръвта ти. Вие всички имате отношения, зависими един от друг. Ти с братята си ще работиш заедно, с тях ще бъдеш и ще участваш във всички техни начинания. Щом си брат, ти имаш привилегия. Щом си брат, ти имаш нужда от братята. Ти като влезеш при тях, кесията ти трябва да е пълна, да си богат, да даваш. Онзи, който не дава, никакъв брат не е. Онзи, който е влязъл в братството и очаква само да му дават, никакъв брат не е. Той е слуга, той е работник, той е надничар. Брат е онзи, който, като влезе, има какво да даде. И братята ще те даруват. Между братята има не подаяние, а даруване. Дарби има. Бог дава дарбите, между братята има дарение, не подаяние, но дарение. Сега ще минете и ще оставите подаянието. Подаянието ще оставите за слугите. Вие ще дойдете до закона на дарението. *(„Ами цигулката?“)* И за цигулката има време, ако се съберете утре сутринта. Как искате, на екскурзия ли да идем, или тук да останем? *(„На екскурзия.“)*

Ако бяхте ме послушали, всичко щеше да бъде по-хубаво. Аз толкова години съм говорил, малцина съм намерил, които слушат. Вие всякога поставяте нещата на крива почва и така разсъждавате. Всякога съм ви учил: нещата трябва да се проверят. Не разсъждавайте върху неща, които не сте опитвали. Опитайте нещата и след туй си дайте мнението. Най-първо опитайте нещата един път, дваж, че тогава си дайте мнението. Всяко нещо, което правя, години наред съм опитвал. Казвате: „Не може ли по друг начин?“ Казвам: и по друг начин може. Аз зная вече – нещата по много начини може да станат, но аз съм избрал почти най-лесния път, по който може да минете. В

дадения случай най-лесният път е този. Има и по-прави пътища, и по-лесни начини, но те са много скъпи, големи разноски има в тях.

Например някой иска да знае колко аз зная. Много работи зная, но постепенно се освобождавам от това знание. Знанието е товар. Аз, за да си почина, се освобождавам от своето знание, от този тежък товар. Много работи зная. Когато човек започне да мисли на физическото поле, че много знае, той се уморява.

Зная нещо – доколко аз обичам хората. Но доколко те ме обичат, не зная. Аз зная колко ги обичам. Колко те ме обичат, то е техен въпрос. В този въпрос никога не се ровя, да мисля колко ме обичат. Ако мислят като мене, ще обичат, както аз ги обичам; ако не мислят така, ще обичат според своето разбиране. Има едно Божествено разбиране, дето интересите са еднакви. Един учител ще предаде една лекция. Никой не може да я предаде съвършено точно като него. В дадения случай някой казва: „Всеки не може да даде една лекция." Имате една силна струя електричество, вие не може да го предадете по една слаба жица. Или имате една голяма река, не може тая река да я турите в една малка, тясна тръба, изисква се голяма тръба. Сега някои хора мислят, че може да прекарат водата през тясната тръба.

Когато се говори за Божията любов, трябва една обширна душа. Не е така лесно да се говори за Божията любов. Любовта не е лесно нещо. Аз се пазя да говоря за Божията любов. Някой път и за моето тяло е опасна. Питам с голямо предпазване, да не предизвикам такава грамадна енергия. Не може да се прояви. Ще дойде тази енергия. Туй, което аз предизвикам, трябва да го предам на хората. Туй, което говоря, трябва да го правя. Ако аз говоря едно, и върша друго, тогава ще създам цяло нещастие върху себе си. Всичките нещастия произтичат от онова, което говорим, но не вършим. Всяко нещо, което говорите, поне отчасти да правите. То е правилно изтичане. Което вършим, то е изтичане. Ако престанете да вършите, ще се

подпушите. Ако вършите, идвате вече в една област, в една опасна школа, дето нещата трябва да ги съберем, трябва да ги поставим на опит и да направим всичко, което може да се направи. Има опити, които в даден случай може да се направят. Има неща, които в даден случай не може да се опитват, за бъдеще са възможни.

Бъдете творители, носители на Божията любов, колкото и малко да се проявява. Вие давайте път на най-доброто у вас, за да дойде Божественото здраве и тази Божествена светлина. Когато аз ви казвам някои работи, не ги подлагайте на критика, оставете нещата да се изяснят сами по себе си. Като посеете нещо, очаквате да поникне. Щом поникне, ще знаете как да изследвате. Ако не поникват нещата във вас, няма какво да изследвате. Щом поникнат нещата и като поникнат, ще дадат плод и по плода ще ги познаете. Казва Писанието: „По плода ще ги познаете, от делата ще ги познаете."

Понеже ви изяснявам Божествени работи, за това ще имате търпение. Аз не ви изнасям теории. Може да ви скроя куп теории. Моите кроени теории аз ги оставям за себе си. Онези теории, които аз не съм скроил, Божествените, аз ви ги предавам. Не ги кройте и вие. Като дойде Божествената идея, не я кройте и вие. Всяка Божествена идея предавам в най-подходяща форма, която намеря. Не ѝ турям царски дрехи, корона, но турям много проста форма, стига тази форма да е по-естествена.

Аз няма да употребя израза „аз ви любя" или „аз ви обичам". Казвам: „Имам едно малко разположение към вас." На когото аз кажа, че имам малко разположение, моето малко разположение към когото и да е има повече цена, отколкото любовта на целия свят, събрана вкупом. Към този човек аз имам малка симпатия, но за през цялата вечност желая му доброто, желая му да живее в любовта, да разбира истината, да е свободен човек. Най-първо желая да стане един свободен човек, да има едно вътрешно разбиране, да се освободи. Той,

като ме гледа, страхува се какво ще кажа. Не е лошо, нека се страхува. Нека се страхува, но един ден искам да провери нещата как седят. Един ден двамата ще ходим рамо до рамо и той ще провери нещата. Ще опитате нещата един ден. Аз опитвам, и той ще опита нещата, както и аз ги опитвам. Трябва да опитате нещата. Бог казва: „Опитайте Ме и вижте, че съм благ." Всичко седи в това, да опитаме и да намерим, че Господ е благ.

Когато кажа „аз", разбирам Божественото, което аз опитвам в себе си. Аз за него имам само едно мнение. Искам всички вие да имате едно мнение. За вашите работи може да имате мнения, колкото искате. Щом дойде Божественото, да имате само едно мнение. Така разбирам. Аз за Божественото имам само едно мнение, пък вие имате десет мнения.

Някои слушам да казват: „Той, Учителят, не разбира тия работи." Например аз не разбирам да правя обуща, но за мене три часа са достатъчни, за да стана първокласен обущар. Аз не съм рисувач, много пъти съм се опитвал, но три седмици са ми достатъчни, за да стана първокласен художник. Не искам да стана първокласен художник, понеже ще затъмня другите художници около себе си и те ще станат нещастни, отказвам се. Стигат ми шест месеца, за да стана първокласен цигулар виртуоз. Понеже ще затъмня другите цигулари, не искам. Аз много се радвам, като дойде някой виртуоз, като че аз съм, тъй ми е приятно. Някой казва: „Да може и аз да стана такъв виртуоз." За мене десет месеца стигат да стана такъв виртуоз, да свиря.

Та казвам: сега не се безпокойте Има толкова пътища, възможности, които Бог е турил на разположение. Разбирайте Божиите пътища и се радвайте на добрия успех на добрите хора. На добрия успех на всички добри хора се радвайте, за да се радват и те един ден на вашия успех.

Трябва да се радвате на добрия успех, откъдето и да идва той.

„Отче наш“

Тридесет и пета лекция на Общия окултен клас 5 юни 1935 г., сряда, 5 часа, София – Изгрев

ПРАВ И КРИВ ПЪТ

„Добрата молитва“

Имате ли някаква тема зададена?

Каква беше темата, върху която говорих миналия път?

Аз си представям, че сте били на морския бряг. Каквото сте писали, морските вълни са го заличили, трябва отново да се пише. Малко хора има, които живеят с настоящето. Повечето от хората живеят със своето минало, с миналите възпоменания, със своите религиозни вярвания, как са живели едно време светиите, героите. За тях говорят. Пък за нас бъдещите поколения, те за нас ще говорят. Не зная с какво ще се похвали бъдещото поколение, със сегашните изобретения, фабрики, със своите топове, с големите здания. Но това са съвсем външни неща. Такива големи здания са оставили египтяните, техните пирамиди. Имаме една представа за египетската култура. Всички минали култури все са оставили следи. Асирийците оставили нещо, вавилонците оставили, предпотопните хора оставили.

Задава се днес въпросът, какво нещо е животът? Съвременната наука иска да определи какво нещо е животът, но не може да определи, не може съвременният човек да има една ясна представа за живота. Например вие искате да бъдете здрави, вие искате да бъдете щастливи, вие искате да бъдете силни, вие искате да имате обществено положение. По-напредналите хора мислят, след като умрат, къде ще идат. Смъртта я разбират като едно състояние, което трябва да претърпят. Има много състояния, които ние не може да си представим. Младият никога не може да си представи какво е състоянието на стария, че той отива в същата посока и той остарява – това не го вижда. После, здравият върви по един път и приготовлява

условията на болестта – не вижда това. Усеща някой път малка болка в ухото, някой път на носа се появява някоя фуска[62], казва: „Няма нищо." И най-малката фуска е признак, че има условия за болезнено състояние. Може да мине месец, два, година, десет – ще се яви някоя болест. Или в живота се явява една мрачна мисъл или едно мрачно чувство. То е пак признак на едно болезнено състояние, което предстои за бъдеще.

Някой българин, като иде в Америка, хваща го носталгия за България – не за хората, но за всичката окръжаваща среда. Не може да се справи с новите условия, при които се намира, че му се иска да се върне. Носталгия имат не само българите. Има една статистика, която показва, че много студенти, като отидат в чужда страна, не са свършили нито колегия, нито университет, по причина на носталгията. Иде в някой град, хваща го носталгия, върне се в дома. И мнозина така са се завръщали.

И вас по някой път ви хваща носталгия. Искате да влезете в духовния свят, хване ви носталгия и казвате: „Я да се върнем пак в нашето отечество." Вследствие на носталгията вие не може да свършите това нещо. Обичате само това място, дето сте живели. Там, като погледнете къщата, вече сте ориентирани, като че тя представлява целия свят. Казвате: „Не ми трябва да ходя по света, да се скитам." Но представете си, че стане война и цялото село изгори, всички хора се пръснат, изгонят ви, никой не може да се върне, и вие също, в селото. Какво ще правите с тази носталгия? Не може да се върнете.

Ловците намират, че и зайците даже са култивирани. Има един прогрес в съвременните зайци – съвременните зайци станали по-умни от едновремешните. Сега статистиката какво говори? По какво именно съвременните зайци са станали по-умни от едновремешните?

---

[62] **фуска** (диал.) – мехурче по кожата, флюска, пъпка

Статистиката говори, че като извадят един заек от леговището му, този заек след десет-петнайсет минути пак ще се върне на същото място. Тогава ловците седят и го чакат. Те знаят, че заекът ще се върне след десет-петнайсет минути. Копоят[63] го изкара, а ловците седят и чакат с пушката. След двайсет минути заекът от носталгия се върне на същото място. Сегашните зайци, като ги вдигнат от тяхното място, като вдигнат дърмите[64], десет, петнайсет, двайсет километра бягат далече. Цял ден да чакате, няма да се върне. Те са дошли до това състояние, да знаят, че ако се върнат на същото място, очаква ги смърт; ако напуснат своето отечество, ще спасят кожата си.

Та казвам, понеже условията на живота са станали така лоши, всеки един от вас го очаква смърт, ако се върне на същото място, отдето е излязъл. Зайците вече прогресираха, хората ще пъкнат. Зайците се убедиха, че е опасно пак да се връщаш на същото място. Сега да преведем. Трябва да имате една ясна представа и за живота, и за всяко явление – животът трябва да се разбира, всяко явление трябва да се разбира.

В живота има три страни. Там, дето има живот, има деятелност, има една външна страна, движение има. Там, дето има живот, има не само движение, и разширение, широта има. Там, дето има живот, има и мисъл. Всяко явление е признак на живот. Изгряването на слънцето е признак на живот. Но туй явление е от един свят много по-висок. Да кажем, вечерно време вървите в тъмната нощ. Вие виждате. Но носите свещ – свещта е причина да виждате. Но зад тази свещ съвременните хора не може да видят дали има някой кон, някой вол, някое дърво или птица. Предполагат, че този, който носи свещта, е един човек. То е така, но преди да се прояви човекът, рибите на опашките си носеха свещи, рибите в устата носеха своите свещи. След рибите някои

---

[63] **копой** (тур.) – ловджийско куче
[64] **вдигам дърмите** (разг.) – махам се, обирам си крушите, тръгвам си

насекоми носеха своите свещи. Светулките преди човека имаха свещи. По какво се отличава светулката? Светне, после загаси, светне, после загаси. Светулката, като върви, защо загасва? Когато светлината се появява и изчезва, това значи, че светулките си говорят. Светулките със светене говорят на други светулки. Другите светулки, като видят светулката, знаят какво прави. За всяко замижаване и за всяко светване другите светулки знаят какво им се говори. Ние, хората, не знаем.

Ако се спра да говоря по-надълго за светулките и рибите, нищо няма да ви ползва. Имало е причини, за да имат тия свещи. Но да дойдем до човека. В далечното пространство вие виждате тия тела, които светят. Там, дето има светлина, има живот. Там, дето има движение, има живот. Там, дето има разширение, има живот. Някой път вие усещате известна теснота. Значи вашият живот щом се разширява, идва живот.

Изгряването на слънцето е далечно явление, което вас лично не ви ползва. Може сега да спорите, че има живот на слънцето или че няма живот. То е друг въпрос. Спорът произтича от вашето незнание, той не разрешава въпроса. Между умните хора няма спор, има разискване, но спор никога няма. Между глупавите хора има всякога спор. Между глупавите хора, които не разбират смисъла на нещата, всякога има състезание, спор има, болести, има недоразумения. Питате: „Защо е така в живота?“ Да питаме защо е такъв животът, в такъв въпрос няма никаква философия. За живота аз имам една хубава цигулка.

Намирам една много хубава цигулка. Аз я оценявам, давам ѝ доста голяма цена в дадения случай. Ако я вземе един виртуоз, който знае да свири, ще извади нещо хубаво. Ако я вземе друг, който не знае да свири, ако свири един обикновен цигулар, едва ли ще струва сто лева. Даже аз не бих дал сто лева. Ако свири един първокласен

виртуоз, ще струва петдесет-шейсет хиляди лева. Според свиреца ще бъде и нейната цена. Питам: разбирането в цигулката ли е? Той трябва да знае да свири. Един човек трябва да знае да свири и да разбира живота. Ако не знае, животът няма смисъл, ако знае, повдига се цената на живота.

Казвате: „Животът е така създаден." Ние го създаваме с нашите разбирания. Например вие като слушате толкова години, че говоря за Бога, но колцина има, които заради Бога, за Този Господ, за Който вие живеете, сте готови да пожертвате всичко? Привидно казвате, че сте готови. Ако дойде дебелият край, ако дойде едно гонение, както мъчениците са ги гонили, колцина от вас ще са готови да страдат за Господа? Този човек, който умира за една идея, той има идея, има разбиране. Да умира човек не е лошо нещо, но докато се убеди той, че трябва да умре, мъчнотията е там. Мре ли се за една идея, смъртта не е страшна. Докато се убеди човек само е ужасно – как да остави, да напусне дома. Изхвърлят ви от вашия дом, носталгията идва.

Да умрете, значи да дойде онзи ловец. Кучето отподире, той седи с пушката и дебне. Защо трябва да ви гонят? Заекът се пита: „Какво зло съм направил на този, който ме гони?" Този ловец наскоро се оженил за млада жена, която иска да има кюрк[65] от заешка кожа. Следователно заради любовта към жена си ловецът тръгне с пушката да гони зайците. Заекът казва: „Защо ме гониш?" „Ожених се, жена ми иска кюрк от заешка кожа." Иде с пушката – дан! дан! – десет-двайсет зайци убие и занесе на кюркчията кожите. Тази почтена жена тръгне със заешкия кюрк, казва: „Това са заешки кожи. Аз имам един възлюбен, който ходи с пушката. От любов го направи и аз го нося заради любовта на мъжа си."

Сега на тази дошло наум да носи кюрк от заешки кожи, на някоя от почтените дами дошло наум за лисичи кожи. Погледнете – мъжът

---

[65] **кюрк** (тур.) – дълга горна дреха, подплатена с кожи, шуба, дълъг кожух

взел пушката, и той дири не зайци, но лисици. На една лисица тегли куршума, на втора. Лисиците питат: „Защо ни биеш?“ „Ожених се. Моята почтена любяща иска лисичи кожи.“ Тя тръгне с лисичите кожи. Аз съм виждал дами, които носят такива кожи. Казват: „Моят възлюбен я уби.“ Сега не ви привеждам измислени неща. Това са модерни неща, носят ги дамите по гърбовете си. Сега ги носят, без да са накарали възлюблените им да ги убиват. Някоя млада мома иска лисичи кожи. Бащата казва: „За ловец не ме бива, да ударя някоя лисица и да донеса кожата.“ Но той плаща на други. Ако е възлюблен, той убива лисиците, ако е баща, той кара другите хора да убиват лисиците.

Къде е причината за убиването на зайците и лисиците? Туй не е съществената причина. Някой отива да бие зайци, причината не е неговата възлюблена. Причината е, че този човек иска заешко месо. Хубаво, но този, който убива лисици, месото не яде, нали? Този господин, който иска да убива лисици, той се нуждае от пари. Търговска работа. Може да я продаде за четирийсет, петдесет, сто лева. Като убие петдесет лисици, по сто лева, и продаде кожите, правят десет хиляди лева. Но да се убият сто лисици не е лесна работа. Това са общи обяснения. Вие в живота гоните и зайци, и лисици. Когато се занимавате с търговия, вие гоните лисици, когато се занимавате с ядене, вие гоните зайци. Преведете си сами това, което ви казвам.

Казвате: „Аз като умра, искам да зная какво ще бъде моето положение на другия свят.“ Аз съм слушал всички проповедници какво казват по този въпрос. Вие в оня свят ще бъдете облечени в бели дрехи, тъй както мене сте виждали по някой път. Вие в оня свят ще бъдете в бели дрехи, препасани с един копринен може би пояс, или златен. Обуща няма да имате, боси ще ходите, но краката ви ще бъдат отлични, хубави, чисти. Ноктите ви – като диаманти, зъбите ви ще

бъдат като порцелан, като бисери. Хубаво, аз съм виждал дами, облечени в бели дрехи и с бисерни зъби. Ето, казвам, ангел слязъл от другия свят.

Фиг. 1

Има три фази на живота. Има една фаза физическа, в която хората се подвизават. Има една духовна фаза, която аз свързвам с разширението на човека. Точката А аз наричам принцип на живота. Тази точка е една разумна причина. Малка е тя, но от нея изхождат силовите линии, в които нещата се проявяват. Малка е точката, но тя е разумна, дава подтик за разширение и за проявление. В туй движение, този радиус, който излиза от центъра, по някой път го наричат радииране или може да се нарече закон за оформяне.

Всеки един принцип, който се поляризира, то е едната страна. Тук имате вече една философия. За да се разбере една философия, трябва да мисли човек. Вие се намирате в едно обикновено състояние, много малко мислите. Малко мислите, понеже се занимавате с дрехи, с ядене, с чистене вашите къщи, с обществено положение, с речено-казано, кой ще се жени, кой какво е казал, коя родила дете, кой умрял. Туй са все външни страни, но вие главно с това се занимавате. Това е външната страна на живота, това е физическата страна на живота. Всичко туй, с което сега се занимавате, то е физическата страна на живота. Не сте си дояли, малко сте яли, много сте спали, не сте добре обути, не сте вчесани, нямате креват, нямате пари, нямате обществено положение. Това е все физическият свят. Когото и да погледна от вас, вие всички сте погълнати с проявления на физическия свят. Говорите за духовност, за Божествено, но физическият свят представлява голяма преграда, за да се издигнете до тези светове, и затова нямате

ясно понятие за никой от тези светове. Някой път се спирате и казвате: „Дали има Господ или не? Като умрем, къде ще идем? Тук, тук да си поживеем.“ Може да живеете, но онзи ловец ще дойде и ще ви извади от вашето леговище. И ако вие се върнете на същото място, вас ви очаква смърт. Няма някой от вас, когото да не вдигнат – на този ловец ще му чуете гласа. Може би след една година, две, пет, шест и вие ще паднете в категорията или на зайците, или на лисиците. Зайците, това са добрите хора в света, лисиците са лошите хора в света. Но и едните, и другите ги гонят.

Има някои религиозно хора, които имат лисичи характер, други имат заешки характер. Заекът има две страни. Вие не сте изучавали хубавата, добрата, страна на заека. Голямо въображение има той. Голям филантроп е заекът, големи идеи има. Ушите му са големи. Заекът станал причина за идването на магарето. Едно време заекът е кредитирал магарето, затова то е станало по-голямо. Магарето е взело доста от заека. Заекът е професор на магарето, разбирате ли? И там е нещастието, че професора го гонят с пушка, а ученика, който се е учил при заека, го бият всеки ден. Защо днес се смеят на магарето? Понеже се е учило при заека и филантроп станало. По какво се отличава магарето от заека? Че магарето се научило да реве. Хубаво е. Когато Христос дойде на земята, не избра кон да се качи, но се качи на едно магаре и влезе в Йерусалим. Вие не разбирате дълбоката причина за това, че магарето е емблем на четвъртото посвещение в света. Всеки човек, който трябва да се посвети в някоя тайна, трябва да се качи на едно магаре и да влезе някъде. Или другояче казано, всеки един от вас, който минава през четвъртото посвещение, ще му смачкат фасона, тъй както на магарето. То, дето влезе, реве. Няма церемонии, вземат дървото и го напердашат. Вие виждате ли как се отнасят с магарето? Трябва да идете във Варненско, да видите как се отнасят варненските магарещари.

Ако вас ви нарекат „магаре“, вие се обиждате. Право е да се обиждате. Човек всякога се обижда, когато не заслужава този епитет. Вие даже ще се обидите, ако някой ви каже, че вие сте доктор по медицина, или ако някой ви каже, че вие сте астроном, то е пак обида. Значи турят ви някой епитет, който не може да цените. Вие трябва да заслужите епитета. Да се каже на един човек, че е магаре, то е титла, то е четвъртото посвещение. Всеки, който не е минал през четвъртото посвещение, не може да носи името магаре. Вие, ако тръгнете от този свят на оня свят с магаре, ще влезете в рая. Ако сте с кон, ще ви върнат. С магаре ще влезете – райските врати ще ви отворят. Ако идете без магаре, въпрос е, дали ще ви погледнат. Какво ще кажете на туй сега?

Ще ви преведа сега. Ако вие от този свят за другия идете по пътя на унижението, може би ще влезете, но ако вие идете с вашите превзети възгледи, че баща ви бил такъв, че майка ви, че вашите деди, вашият род, че били светии, тази работа не минава. Светиите във вас трябва да бъдат. Дядо ви, баща ви, майка ви, всички трябва да са влезли във вас. Не отвън трябва да ги носите, а в себе си, като украшение. Ако баща ви не може да стане един диамант на вашата глава, ако майка ви не може да стане една огърлица на вашата шия, другият свят няма никакъв смисъл. В оня свят хората се събират на едно място, а на този свят се разпръсват. Идеята става отвлечена.

Фиг. 2

Сега вие по някой път питате дали сте прогресирали. Какво разбирате под думата прогрес? За да има прогрес, трябва да има движение, за да има прогрес, трябва да има в известен смисъл

разширение. Когато вие се движите в движението по права линия, то е животът на физическия свят. В движението с разширение вие имате духовния живот. В движението по права линия и в разширението на човешката мисъл – това е смисълът. Точката, това е най-високото в живота. Туй положение, разширението, което се направи, то е духовното. Духовното, то е крайният предел. Имате емблемата тогава. Тук се образува буквата „л“. Но както виждате, единият крак на тази буква представлява радиусът на един Божествен център. Вие като обичате, това е буквата „л“ с един стремеж към кого? Към физическия свят. Любовта винаги се проявява. Най-първо вие не можете да обичате по-висшето от себе си. Виждате, че в това има един контраст. Питам: Бог, Който създаде света, когото обикна, и светът по-велик ли е от Него, или по-малък?

Аз ви казвам, вие не може да обичате по-големия от вас. Всякога ще обичате по-малкото. Сега вие ще кажете: „А детето обича майка си, по-голямо ли е то?“ Но то е една лъжлива идея. Бог като създаде света, по-големият кого обичаше? Той обичаше човека, по-малкия. Следователно вие, за да обичате хората, трябва да бъдете по-големи. Някой път искате да обичате, някой път – да ви обичат. За да обичате, вие трябва да сте по-големи, за да ви обичат, вие трябва да бъдете по-малки. Вие нямате ясна представа за любовта. Хората спят, когато говорят за любовта. Имат детински разбирания, казват: „Трябва да се обичаме.“ За да ви обичат, трябва да бъдете малък, а за да обичате, трябва да бъдете голям. За да бъдете голям, трябва да имате първата идея на Бога. Бог, като създаде света, обикна малкото. Той обичаше създаденото от Себе Си. Вие като искате да ви обичат, то е втората идея. То е положението на малкото. В него вече се заражда идеята да обича онова, което го е създало, или да обича онзи, който му е дал условия да се прояви и да живее. Всякога може да обича онзи човек, който ви дава условия да живеете.

Да ви дам един малък пример. Има един човек, когото не обичате, не може да го търпите и казвате: „Този човек ми е неприятен, антипатичен ми е." Вашето положение може да се измени при дадени условия. Как? Представете си, един човек ви хваща за гушата, ще ви удуши. Вие губите съзнание, в този момент дойде този, когото не обичате, хване за ръката този, който ви души. Вие се съживявате, освободи ви от този човек. От този момент се измени вашето разположение към него. вие го считате за спасител и изчезне вашето неразположение. Защо? Той ви предаде своята идея за любовта. Вие когото не обичате, той проявява любовта. Вие виждате, че за този човек сте били в едно заблуждение, че е антипатичен. Оттам насетне вие не можете да имате неразположение към него: „Ако не беше той, аз нямаше да имам условия за живот." Ако вие сте антипатичен някому, дръжте положението, да му направите една услуга. Кога? Когато го душат. Трябва да се притечете на помощ, да дадете живот.

Сега, като ви разправям тези неща, каква е моята цел или какво имам предвид, кажете ми? Как схващате вие? Аз толкоз години говоря за семейния живот във всичките положения. Някои разбрали тъй, че трябва да вярвате в едно нещо, някои са го разбрали тъй, че не трябва да вярвате в друго нещо. Не, аз не съм учил това. Някои са ме разбрали, че трябва да се женят, други – че не трябва да се женят. Въпроса за женитбата не съм засягал. За мене женитбата е една земя неизвестна, то е човеческо явление, което и хората не знаят. Няма същество на земята, което да не е женено. Следователно всичките същества, които са слезли от небето, са излезли женени, нищо повече. Всичките същества, които са излезли преди вечността, излезнаха женени, и тогава дойдоха тук, на земята. Всеки от вас е женен.

Сега е чудно, че му хрумнало някому да се жени. Акоречете сега да се жените, вие сте закъснели. Вие сте се оженили отдавна за

сродната си душа, на ваш език казано. Не мислете, че вашето женене е женене. Вашето женене, това е насилие, нищо повече. Вашето женене е все едно когато вие се качите на магарето, натоварено с кожи, и магарето върви, какво ще прави. Този ездач и магарето са женени. Като дойдат тия оженените, магарето иде в дома, другият е господар. Той не смее да каже, че е оженен за магарето. Ще му кажете „добиче“. Има много хора, които са женени, и не смеят да кажат, че са женени. Оженил се той за някоя циганка, за грозотия. Отидат някъде, туря я в другата стая. Той минава, че не е женен, казва: „Слугиня ми е, тя ми прислужва.“ Тя е магарето долу. Как тъй той да се е оженил за такава грозна жена?

Аз превеждам. По някой път вие се страхувате да изповядате вашите убеждения, защо? Защото са цигански. Не се женете за тях. Не се женете за това, за което не сте женен. Не се развеждайте от това, за което сте женен. Нищо повече. Вие ще кажете: „Ние имаме известни възгледи.“ Оставете вашите възгледи. Туй, което хората са учили досега, го напуснете. Напуснете тия заблуждения, от които са се учили вашите деди и прадеди. Защо дедите и прадедите ви и вие всички сте живели в заблуждение? Хората, откакто са излезли от рая, всички са в пътя на заблуждението. Тези идеи са временни. Аз може да ви обичам – вие сте ми слуга, плащам ви, докато сте здрав. Утре, като се разболеете, казвам: „Върви си, мен болен слуга не ми трябва.“ Вие сте женен, обичате жена си, докато е млада. Остарее ли, казвате: „Мене такава грозотия не ми трябва, да си вървиш.“ Жената прави същото. Какво ще ми разправяте?

Изследвал съм света, имам своя статистика. На десет милиона мъже и жени има един честен мъж и една честна жена. Това е моята статистика. На сто милиона вярващи мъже и жени по един се намира, който да обича Бога. От осем хиляди години колко милиарда хора са измрели, и Писанието казва в Откровението, че едва има 144

000, които любят Бога. Те са онези, които ходят с агнето. Агнето в дадения случай е изявяването на Бога. Бог като се изявява – това е светът на агнето. 144 000 хора. Защо са толкова малко, сега няма да спирам да обяснявам. На сто милиона, след като се завърти това колело, ще се намери едва един, който да обича Бога с всичкото си сърце.

Изчислено е, че са пуснати в обръщение или че цялата човешка раса има шейсет милиарда души. Ако вземете пропорционално, на сто милиона души се падат по един любящ мъж и една любяща жена. Направете сметка колко ще има, които любят Бога. В завъртането на тия шейсет милиарда, на сто милиона се падат шестстотин. Хиляда пъти като се завърти, ще имате шестстотин хиляди. Тогава пропорционално колко пъти се е завъртяло шейсет милиона, за да имате 144 000? Какво завъртане има? Ако на хиляда завъртания по на един оборот – едно завъртане е когато всички се преродят – има условие за цялата човешка раса, представете си, че в хиляда години цялата човешка раса може да се превъплъти на земята, хиляда пъти тя се е превъплътила. 144 000 каква пропорция ще представлява, колко обръщания ще има? На петстотин обръщания колко пъти ще имаме? Ще имаме триста. На двеста и петдесет? Сто и петдесет приблизително.

За Бога трябва да имате една ясна представа. Вие трябва да чувствате Бога в себе си, трябва да чувствате Неговото присъствие, Неговото разширение и Неговото движение във вас. Във физическия свят първо да видите посоката, проявлението на Бога. Всичките материални условия, които Бог ви дава, то е проявление на Бога във физическия свят. Всичките възможности, които ви дава да чувствате нещата, да ги опитвате, то е духовният свят. Всичките условия, дадената светлина, в която вие може да мислите, то е най-високото положение, до което сте дошли. То е пак проявление на Бога. Първо

вие отвън имате нещо, какво може да владеете? На физическия свят тялото, което имате, то е външната страна, физическата страна, но така, както функционира вашият организъм, това понятие също е духовно. Онази сила, с която вие всичко може да направите, тя е пак от Бога. То е пак от Бога.

Божественото, това е главата на човека. Духовното, това са гърдите на човека, физическото, това е стомахът на човека. Яденето е физическо, обличането е духовно, мисленето е Божествено. Следователно няма да оставите физическото да изпъкне, да станете като бременна жена с изпъкнало благоутробие. Това значи, че сте бременен на физическото поле. Някои хора са станали бременни, някои жени са пуснали гърди и те са станали бременни в духовния свят. На някои хора главата е голяма – бременни са в Божествения свят. Пропорционално трябва да бъде развит човек. Колко трябва да бъде кръстът по отношение другите части на тялото? Вие нямате художествена мярка. Някой път ще се спра върху мерките, какъв размер трябва да има всеки човек. Сега няма да се спирам върху това положение. Всяка външна мярка се дължи на едно пробуждане, на едно разширение, на една мисъл. Какъв е вашият организъм? Три неща влияят, физическият свят влияе. Духовният свят влияе. Там е силата. Мисълта е в Божествения свят.

Та за да имате каквото и да е убеждение, вие трябва да имате вяра, трябва да бъдете в състояние да направите нещата. Щом може да ги направите, вие вече функционирате, вие сте на физическото поле. Щом може да ги опитате, вие сте на духовния свят. Щом може да мислите, да имате ясна представа, вие сте в Божествения свят. Мисълта за вас е много отдалечена. Казвате: „С мисъл работа не става." Всички работи за духовния свят са точно обратно. Нещата там са обратни. Духовният свят и Божественият свят се отличават диаметрално по своите прояви. На земята скъпите работи много

скоро може да ги платите. Големите работи са скъпи на земята, малките работи са евтини. Всеки от вас може да има малките работи. В духовния свят е точно обратното – малките работи много са скъпи, милиони струват; големите работи може с един лев да ги вземете. Тук на земята един диамант, който струва петдесет милиона, или най-големият диамант струва седемстотин милиона, той има седемстотин и петдесет карата, в духовния свят такъв диамант може да го вземете с един лев. Евтини са големите работи. В духовния свят се плаща много скъпо за превоза и като вземете една работа, която е много голяма, трябва да плащате за превоз много скъпо. Ако един диамант струва един лев, за превоз ще платите може би четиристотин милиона. В духовния свят няма с какво да го пренесете, там няма превозни средства. Никога не може да намерите там един кон, затова вземат само дребните работи – кой каквото вземе, сам да го носи. Тук на земята избират големите работи, понеже има кой да ги носи.

Запример искате да ви обичат. Опитайте тогава идеята на Бога. Защо искате хората да ви обичат? До идеята за хората елате, след като сте обичали Бога. Най-първо съзнайте любовта на Бога, тогава елате до идеята другите хора да ви обичат. Или вие искате другите хора да ви обичат. Най-първо съзнайте идеята, с която Бог обича хората, тогава проявете любовта, тъй както Бог я проявява. Защото когато аз обичам Господа, Той се представя в Своето величие, не тъй както Го представят. Когато аз искам да обичам Господа, Той ще ми се представи в такава малка форма, че като Го видя, аз вземам да се съмнявам дали е този Господ, или не, дали заслужава да Го обичам, или не, дали да си губя времето с Него, или не. Във вас постоянно се явява едно съмнение, дали да Го обичаме, или не, не ви хваща окото. Погледнете наоколо, светът е голям. Погледнете Господа, вижда ви се малък.

Когато искате да усетите Божията любов, която Той проявява, вие ще Го видите в Неговото величие. Тогава е страшен. Когато искате вие да обичате Бога, вие трябва да изгубите голямото, трябва да Го видите в малкото. Господ Сам ви опитва, Той ви само поглежда. Казвате: „Аз Го мислех за Господ, Той съвсем закъсал." Някои хора с тази идея са се обезверили и мислят, че няма никакъв Господ. Това становище е отвън, хората са го наредили така. Питам, трябва ли да вярвате в това? По какво са познали учените хора, че има Господ в света? Кой учен човек е доказал, че има Господ в света? Че как ще ми докажат? Казвате: „Ако нямаше Господ, слънце нямаше да има." Ако на един сляп човек му разказвате за светлината, за доказателство му обяснявате светлината, световете, но всъщност доказвате ли му какво представляват те? Имате един сляп човек, глух, обонянието му не функционира, има само осезание, как ще му докажете, че има Господ в света? Как ще докажете на един глист, че има Господ? Вие убеждавали ли сте един глист за съществуването на Бога? И аз може всичко да зная, но досега не съм могъл да убедя нито един глист да повярва в Бога. Казвате: „Не си губи времето с нас да ни убеждаваш, че има Господ. Покажи ни как да излезем от това несносно положение, остави се с този Господ. Не виждаш ли на какъв хал се намираме! Ние искаме да прогресираме в този свят." Каквото и да говоря, глистът си седи в земята. Най-после, като дойде да умре, ще излезе отвън. Като умре, едва погледне, че има Господ, после пак заспи.

Какво става в нашия ум? Вие не може да турите вашата философия на разположение на Бога. Ако вие не може да турите на разположение вашето сърце, аз говоря за онова истинското верую, питам, тогава каква религия имате вие? Аз на себе си лесно проповядвам. В мене има една философия. Каква? Аз вярвам в три неща. Аз вярвам, че трябва да туря на разположение на Бога тялото си

да служи на Бога, после трябва да туря сърцето си да служи на Бога, трябва да туря ума си да служи на Бога. Защото аз не искам да бъда един дървеняк като тебе. Ти философстваш, но за мене си един дървеняк. Аз съзнавам, че имам тяло, имам сърце и ум, а пък ти, който философстваш само, нямаш нито ум, нито сърце, нито тяло. Той няма никакво съществувание, а на мене дава ум, как аз да си наредя живота. Казвам, няма да философстваш, аз тази работа по-добре я зная от тебе. Аз да ти кажа как ти може да се облечеш. Ти си дървен философ. После как да се облечеш хубаво, как да имаш пари, да имаш един ум, да си направиш едно сърце. Ти сега се влияеш от твоята дървена философия, какво ще ми говориш. Долу вашите дървени философии. Тия дървени философии, облечете ги в плът, дайте им сърце, дайте им ум, тогава ги изнесете навън.

Не вярвайте в това, което не може да направите. Не вярвайте в това, което не чувствате, не вярвайте в това, което не мислите. Това, което вие може да помислите, това, което може да почувствате и да направите, това е реалността. Да, мога да ви покажа реалността. Нека дойде един болен, аз само ще положа ръката си върху него и той ще оздравее. Ама не после да дойде да ме изпитва още десет пъти. Щом оздравее веднъж, да не идва повече да опитва още десет пъти пак да го лекувам. След като оздравее, ще започне да философства, че природата го излекувала, че това е закон и тъй нататък. Как става лекуването? Щом съм във връзка с Бога, всичко мога да направя. Аз вярвам в Бога защо? Защото имам тяло, защото имам сърце, защото имам ум. Нищо повече. Вие ще дойдете сега да ми кажете: „Аз всеки ден се разговарям с Господа.“ Как се разговаря? С такива долапи, с каквито вие си служите, не може да вярвате в Господа. Главата ми е побеляла знаете ли от какво? Докато се освободя от човешките долапи. Зор съм видял от онова колебание в човека, дали да направя нещо, или да не го направя, че какво ще кажат хората, ако е така или

иначе, този да залъжа, онзи да залъжа оттук-оттам. Докато се освободя от всички тия работи, главата ми е побеляла.

Някой ден ще ме видите със златна коса, някой ден с черна коса, някой ден ще си хвърля брадата, ще ви се представя като млад момък.

Сега вие се чудите. Тя, като ме срещне, ще хвърли око на мене. Аз ще я потупам по рамото и ще ѝ кажа: „На крив път си тръгнала. Ти си се влюбила в мене, на крив път си." Всеки, който се влюби в мене, на крив път е. Аз не искам да се влюбвате в никого. Влюбването в когото и да е на крив път. Ако твоето влюбване те отдалечава от великата цел на живота, влюбването не е на място. Ето каква е моята идея. Аз искам да бъда непознат на хората. Няма какво да ме обичате. Гледам, някой пъшка. Побутна го, оздравее. Той казва: „Какво стана, че оздравях, не зная." Гледам, някой пари няма, иска да се самоубие. Оставя му една торба със злато и си замина. Дето мина, правя добро, никой не ме знае. Мене ми е приятно, връщам се весел, радостен, като ги гледам, че всички тези хора, на които съм помагал, са радостни. На тях давам, но не искам да ме знаят кой съм. Аз се радвам на тяхното положение.

Ако вие обичате Бога, какво искате повече? Ако вие не можете да обичате Онзи, Който ви е дал всичко, как ще обичате онези отвън, които нищо не са ви дали? Сега вие казвате, вие не сте дошли до истинската любов. Често една сестра ми казва: „Учителю, аз искам специално да се разговарям с теб." Казвам: „С глупави работи не искам да се занимавам." Таман река да ѝ кажа нещо, тя започне пак: бъра-бъра-бъра. Ето един дървен философ. Мислете, не говорете.

Сега не е въпросът за вашите стари възгледи, а за новото положение. Вие вече минавате от една форма в друга форма, настават в света нови положения. Вие отивате на училище. Отношенията ви няма да бъдат като при майка ви, при баща ви, при братята ви, при сестрите ви. Положението ще бъде съвсем друго В училището съвсем

ще се измени редът на нещата. По-лошо ли ще бъде? Много по-добре. Вие влизате вече в едно Божествено училище. Вие ще се научите на ред и порядък. Не само да отричате, трябва да се учите. Туй самоотричане ще се прояви чрез всичко. Аз говоря за подмладяването. Подмладяването във вас не може да стане.

Подмладяването може да стане само при известно условие. При права мисъл, при едно право чувство, при една права постъпка или съзнанието, че владеете нещо физическо, че вие владеете нещо духовно, че владеете нещо Божествено, при това положение може да стане подмладяването. Туй подмладяване не мислете, че може да стане изведнъж. Подмладяването може да стане постепенно. Човек може в една година да се подмлади. Може с десет години да се подмлади, с двайсет, трийсет, четирийсет години, но ако е във връзка с разумни, светли същества. Ако го оставят, пак може да се върне назад. Писанието казва: „Онези, които очакват Господа, които обичат Господа, тяхната сила ще се поднови, онези, които вървят по Божия път, ще се подмладят." Питам, вие тук, които ме слушате, подмладявате ли се, или остарявате? Ако остареете, вървите по кривия път, ако се подмладявате, вървите по правия път. Казвате: „Едно време беше любовта." Едно време било. Едно време хората ви уважаваха, защото имахте пари. Сега сте останали без пари и хората не ви уважават. Вие сте при реалността, кой няма да ви почита? Почитта не е за вас. Вие не трябва да разчитате на вашите пари. Ако вие имахте необходимата сила във вашата ръка, болните хора нямаше ли да ви уважават, слепите хора нямаше ли да ви уважават, куците нямаше ли да ви уважават, неврастениците нямаше ли да ви уважават? Навсякъде щяха да ви уважават.

Искам да се обърна към вас и да ви попитам колко души от вас има готови да тръгнат в новия път? За втория път на един лист напишете. Темата ще бъде „Колко души от вас има, които искат да

тръгнат в новия път“. Аз ще ви дам една програма по новото разбиране. Досега вие сте разбирали, че за да влезете в новия път, вие трябва да напуснете стария път. Има едно криво разбиране. Ще вървите в Божествения път, без да напускате кривия път. Защото сега хората вървят в кривия път, но не напускат правия път. Вие сега вървите в кривия път, но не напускате правия път. Сега обърнете – да вървите в правия път, и да не напускате кривия път. Аз обръщам нещата. Досега вие сте вървели в кривия път и не сте напуснали правия път. Туй, което сега ви казвам, е да вървите в правия път и да не напускате кривия път. Какво се е изменило? Движението само е изменено. Ще спрете движението в кривия път и ще вървите в правия път. Сега се държите за правия път, а вървите в кривия път. И защо нямате резултати? Аз така определям. Малко хора има, които вървят в правия път. Много има, които вървят в кривия път.

Казвам, тези духовните, те се държат за правия път. Аз не искам да се държите за правия път, дръжте се за кривия път. Разбирайте го, както искате. Вие не може да не се държите за кривия път. Вие мислите, че като тръгнете в правия път, няма да ядете. Ще ядете – то е кривият път. Ще се обличате – то е кривият път. Пари ще имате, къща ще имате, деца ще имате, то е все – ще се държите за кривия път. Но вървете, движете се в правия път, нищо повече. Не че грехът е в яденето. Грехът не е в носенето на дрехи, грехът не е в имането на пари и тъй нататък. Грехът на хората седи в това, че те не вървят в правия път, а се държат за правия път. Не зная дали тази мисъл е ясна.

Следващия път искам да ми кажете колко души има, които са готови след осем хиляди години да тръгнете в новия път. Вие ще кажете: „Не сме ли тръгнали досега?“ Досега вие вървите в кривия път със заблуждението, че вървите в правия път. И като вървите, вие мислите, че не се държите за света. Вие за света се държите. Дръжте се

за света. Но казвам, като се държите за този свят, Бог ви изпитва с това. Мислите ли, че – аз съм богатият човек, – като дойдете и вземете от мен една торба със злато, ще считам, че сте извършили престъпление? От гледището не Бога това не се счита за престъпление. Богатият ви е направил услуга. Вие като магарето пренасяте един товар от едно място на друго и ще ви се плати за това. От човешко гледище, като вземете парите, правите едно престъпление. Вземам чисто материалния свят. Какво престъпление има, че сте взели една торба злато? Вие златото няма да го изядете. Какво престъпление има в това, че сте взели четири-пет ябълки и сте ги изяли?

Вие ще ми направите едно възражение: защо Господ забрани да се яде от дървото в рая? Това дърво, от което Бог забрани на човека да яде, други се хранеха от него, понеже то не беше забранено за тях. Човек яде от друга храна, но Господ казва: „Тази храна не е за тебе." Човекът престъпи Божията заповед. Стават какви ли не престъпления на земята. И майката определи яденето за едно дете, дойде друго, изяде го. Тя вземе пръчицата и го набие. Следователно не вземайте за себе си това, което не е определено за вас. Не се стремете да реализирате това, което не е за вас.

Сега веруюто ви: трябва да имате любов към Бога. За Христа говорите. Колко християни има? Колко от вас има, които са готови да пожертват живота си за Христа? Колко от вас сте готови да вдигнете кръста си, да Го последвате? Казано е: „Няма нито един, който да е напуснал всичко заради Господа и да не е приел стократно в бъдещия живот вечен." Какви ли не противоречиви възгледи има за християнското учение. Някой иска да се откаже от света, някой иска да се отказва от жена си. Казвам: „Върви по Бога, но се дръж за жена си." Жената дойде и се оплаква от мъжа. Казвам: „Върви по Бога, но се дръж за мъжа си." Казва: „Аз искам да се освободя от него." „Ти от

невидимия свят си излязла с един мъж и от него никога не можеш да се освободиш.“ Дойде един мъж, и на него казвам: „Ти от невидимия свят си излязъл с една жена и от нея никога не може да се освободиш.“ Не се стремете да се освободите от вашите жени. Не се стремете да се освободите от вашите мъже, ами речете: „Както Господ дал.“ Мъжът какъвто и да е, по Бога ще вървите, него ще държите.

Сега идеята каква е? Онези, които се държат за света, и онези, които се движат към Бога, не живеят ли? Какво е отношението на Бога към всичките хора? Какво е отношението на Бога към праведните и грешните? От моето гледище на грешните турили топли стаи, нагорещили ги, постоянно бани, триене, бани, по петнайсет бани на ден. Чистите деца нямат такъв огън, те не се нуждаят от бани. Там вече имате един свят на светлина, те само ходят, разхождат се, гърлото не е засъхнало.

Те са иносказателни работи, които мъчно може да ги разберете. Питате: „Какво нещо е туй, християнството?“ Най-първо християнството е да почувствате любов към Бога, и после християнството седи в това, да почувствате любовта на Бога. Да почувствате Божията любов към себе си и своята любов към Бога, това е християнството. Ако вие може да почувствате Божията любов към вас и вашата любов към Бога – това е християнството. Ако вие не можете да почувствате любовта на Бога към вас и ако не може да почувствате вашата любов към Бога, вие не сте християни, не сте човек, не сте нищо. Това е сила, това е тайна, това е мощното в човека. В дадения случай да чувствате присъствието на Бога, когато вие се намирате в голямо противоречие, обезсърчение, обезсмисляне в живота, изоставяне, но в туй изоставяне вътре в себе си да почувствате Бога, това е силата. Това е нещо прекрасно.

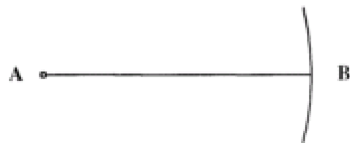

Фиг. 3

А-то е любовта на Бога, която излиза към радиуса В. Туй В, това съм аз, който в даден случай чувствам любовта на Бога.

Периферията на един кръг всякога показва любовта на човека към Бога. Радиусът, който излиза от центъра на една окръжност, представлява Божията любов към мене. Движението по периферията представлява моята любов към Бога. Защото винаги в съвременната наука има едно радиално движение и обратното, което отива към центъра. Има едновременно две сили – едната, която притегля, другата, която отблъсква. Едната, която иде от центъра, другата, която иде от периферията.

Тази сила, която излиза от периферията, това сме ние с нашата любов към Бога, периферална любов. Божията любов е централна любов, научно казано.

Следователно едновременно вие трябва да притежавате и централната любов и перифералната любов.

„Отче наш“

Тридесет и шеста лекция на Общия окултен клас 12 юни 1935 г., сряда, 5 часа, София – Изгрев

КОМПЛЕКСНИ ПОНЯТИЯ

„Отче наш“

Един човек навикнал на много работи, има вече цяла система от понятия. Комплексни понятия, значи сложни понятия. Всеки един от вас носи сложни понятия. Те са привичките, навиците, разбиранията от миналото. Някои от тези понятия са приятни, някои – неприятни. От някои искате да се освободите и да вървите в новия път. Значи старият път поставя комплексни понятия. Искате да вървите по новия път. И той е комплексен, не го знаете какъв е и в какво се състои този новият път. Новата музика, новите пътища, и те са сложни, и те трябва да се изучават. Старите учители как преподаваха азбуката? „Б-а, ба-а, ба-ба.“ Сега имате по-добър метод. Сега по-лесно се изучават нещата. Някои работи се заучават лесно, някои – мъчно.

После, ако някой би ви казвал кои са причините, поради които човек остарява, и кои са причините, за да се подмлади, колко философи има, които биха дали едно правилно определение, защо остарява човекът? Представете си, че имате едно огледало, направено от фино стъкло, турено вътре в една торба с предмети, които са малко по-яки от стъклото. Вие носите торбата и след време извадите стъклото издраскано. Туй гладкото стъкло е надраскано и то е изгубило своята лъскавина. Коя е причината сега? Онези предмети вътре са оказали влияние върху стъклото, надраскали са го. Тия надрасквания, които са направени на стъклото, разумни ли са?

Сега да ви приведа друго сравнение. Представете си, че някой ви е написал едно приятелско писмо и едно любовно писмо. Вземете любовните писма на младите. Младите пишат любовни писма, приятелите пишат приятелски писма, бащите пишат бащински

писма, майките пишат майчински писма. Имате едно писмо от една млада мома до един млад човек, имате едно писмо от една приятелка до един приятел, пък имате едно приятелско писмо от един баща до една дъщеря, имате едно любовно писмо от една майка до един син. Вземате тия писма, изгаряте ги, задържате дима в една стъкленица. По какво се отличава димът на любовното писмо от дима на приятелското писмо, на бащинското писмо? Всичкият дим е събран заедно, как ще разберете кой дим от кое писмо е?

Представете си, че вие сте хора от двайсети век, употребява се печатането на писмата. Представете си, че първото писмо е наредено с букви като от един печатар, наредено с оловни букви. После, другото писмо, и то е наредено пак с оловни букви. По същия начин е и писмото на бащата. Вземете моминското писмо и разбъркайте тия букви. Вие гледате, буквите са оттам, но съдържанието го няма. Где ще намерите моминското писмо? По същия начин, ако разбъркате буквите на приятелското писмо, на бащата, на майката, може ли да възстановите съдържанието на тия писма от буквите? Може само ако имате две правила, ако знаете отношението на буквите и ако знаете геометрическата постановка на буквите, всяка една буква колко пъти и къде е била поставена. Ще имате цяла една процедура, както когато разгадават шифрованите писма, и тогава може да възстановите съдържанието. Но буквата „а“ колко пъти се повтаря в туй любовно писмо? Да кажем двайсет пъти. „Б“-то се повтаря четири пъти, „д“-то колко пъти се повтаря? Знаете ли защо „а“-то се повтаря двайсет пъти и „б“-то защо се повтаря четири пъти? Само ако знаете какво е било отношението на буквите, тогава ще знаете съдържанието на това писмо. Вие сега носите любовни писма, но само буквите, и ако знаете отношението на тия букви, ще може да произведете цялото съдържание, както сега учените хора възстановяват предпотопни животни. Двама души американци открили скелета на едно животно,

което живяло преди двайсет и пет милиона години, възстановили го, но видели, че главата му е много малка, не съответства на тялото. После и вратът му е така, не съответства на тялото. Те казват: „Ако може някой друг да го построи другояче, нека дойде. Ние толкова години проучвахме, тъй го оставихме. Виждаме, че има едно несъответствие.“ Казвам, те са се намирали в същата мъчнотия, както някой би се намирал с написаното печатарско писмо с разбъркани букви.

Питате се: „Какво иска да каже Учителят, какво да пишем, за да тръгнем в новия път?“ Какво да пишете в писмото? Какво да ви кажа? Аз нищо не мога да ви кажа. Имате да учите много неща – не са нови. Новият път, това е един нов метод за проучване на Божествената истина. Представете си сега, че някой учил турско право, а сега трябва да се изучава римско право. Или че някой си служи със старите мерки, пък трябва да си служи с десетичните мерки. Вие всички имате известни методи. Аз ви представям сега една дроб:

½а, ½б, ½в, ½г, ½д

Ако така се изкара цялата българска азбука – трийсет български букви – какво ще разберете? Какво означава ½а? То е вече отношение, трябва да знаете отношението, което съществува между буквите и числата.

Казва се в Писанието: „Повярвай в Господа Исуса Христа, и ти, и целият ти дом ще бъдете спасени.“ Преди хиляди години са писали за вярата и всеки един от вас си има особено понятие за нея. Какво нещо е вярата? Вчера идва един млад човек и ми проповядва едно свое верую. Аз слязох да го слушам. Той ми изложи своето верую, написа го на книга по научен начин. Казвам: „Колко ти струва твоето верую?“ Казва: „Двеста и петдесет лева. Нямам пари.“ За да се узакони това

верую, трябва поне една марка гербова от пет лева. Казва: „И гербова нямам." Какво ще кажете на това? Изпратих една сестра в града да иде да завери писмото официално. Какво ще разберете сега? Те са комплексни понятия. Защо е дошъл този млад човек да ме уверява в своето ново учение? Какъв интерес аз имам да го слушам сега? Правя сравнение. Всеки ден ние постъпваме по един или по друг начин, и не може да си дадем отчет, защо постъпваме така, а не другояче.

Ние по някой път се уморяваме. Защо? Защото мисълта ни е еднообразна. Каквото и да се говори, любовта е станала еднообразна. Ние мислим едно и също нещо. Любовта на младите е много еднообразна, даже прозаична. Първото писмо има деветдесет и девет процента любов, второто писмо – петдесет процента, третото писмо – четирийсет, после – трийсет, двайсет, десет и най-после достигне до един. Какво се разбира под думата еднообразна работа? Ядете баница. По колко начина може да ядете баницата? Или на големи, или на малки хапки, или бързо ще ядете, или полека. Някой казва: „Трябва много да се дъвче храната, за да се смила." Дъвчете, дъвчете, но по колко начина може да ядете баницата? Някой казва: „Трябва да изстине." Друг казва: „Още топла трябва да се яде." Питам, ако топла се яде или ако студена сте яли, ако бързо сте яли или полека, какво ще научите? Тя може да е голяма, направена в голяма тепсия. Най-първо хапките ще бъдат приятни, после започвате да набъбвате, дойдете до едно място, вече не ви се яде, усещате, че на корема ви е тежко. След като изядете баницата, хване ви една дрямка, заспивате. Като се събудите, ще кажете: „Много ядох."

Питам, какво сте научили, като сте изяли цялата баница? Светия няма да станете, гений – хептен, някой талантлив, далеко е да станете даровит. Дори и обикновен човек не можете да станете, като ядете повечко баница. При това всички имате желание да ядете баница. Казвате: „Ако ни приготвиш една баница, ще дойда." За баницата

правите много отстъпки. Сега баницата, това е едно комплексно понятие. Колко хиляди хора са мислили, докато са измислили тази баница. Вие вече сте специалисти в правенето на баница. Аз досега не съм правил баници. Много пъти съм мислил да направя баница, гледал съм как я правите, а не съм почвал сам да правя една баница, да я замеся, да я разточа. От колко листа става една баница, колко брашно туряте? Да кажем, за една обикновена баница туряте един килограм брашно, масло половин килограм, сирене четвърт килограм.

Но хубавото в живота не седи само в яденето. Човек е изгубил онзи велик закон за правилно ядене. Много малко хора има в света, които знаят да ядат както трябва. Божественото в яденето човек е изгубил, изгубил е закона за пиенето на вода, изгубил е и закона на дишането. Всички хора дишат, но никой не диша както трябва. Никой не пие вода както трябва, никой не става както трябва, никой не се облича както трябва, никой не яде както трябва. Никой не ходи както трябва, никой не седи както трябва. Никой не говори както трябва. Никой не мисли както трябва. Във всички тия работи ние се стремим сега да възстановим първичния Божествен живот. Като дойде до Божественото, трябва да имаме един опит.

Казвам, ние знаем Божественото какво нещо е. Вземете един учен човек – след като учил, станал праведник, някой следвал правото, един ден забравил един член. Или да кажем, изучавал Библията, но забравил някой стих от някое място. Започнал да забравя нещата. Докато ги помните, минавате за учен човек. Като започнете да ги забравяте, минавате за невежа. Забравянето вече е наслояване. Някои хора много забравят. Не че паметта им е отслабнала, привидно така е слаба паметта. Има наслояване в съзнанието, наслояване, наслояване отгоре, че нищо вече не може да чете. Но причина има – наслояването. Трябва дълго време да мислим, да мислим, да премахнем наслояването, да го изчистим и от

съзнанието, за да може да прочетем какво е написано и да го помним. Някога сте знаели какво нещо е доброто, какво нещо е правото. Ако мислите дълго време в себе си, ще дойдете до един закон написан, какво нещо е правото.

Представете си, че откриете една съвременна статуя, заровена в земята. Щом я извадите, трябва да внимавате, да не развалите очите, чертите и всички части, които този скулптор е изваял. Ако вие възстановите тази статуя такава, каквато е била, вие ще имате точна представа за фигурата, ще узнаете оня закон, по който носът е построен и всяка част поотделно как е построена.

Човек е добър, защото има един добър нос. Човек е създал носа, но някои имат дълъг нос, някои имат къс нос, на някои носът е гърбав, на някои – вдлъбнат, на някои – широк, на някои – тесен. Има ред правила и хиляди начини и хиляди причини, за да бъде носът такъв или инакъв. Зависи от много неща, за да е поставен по този или онзи начин. Ако искате да изучавате тази наука, физиогномия, тя е много сложна, сложна наука от комплексни понятия.

Мислено се поставя един перпендикуляр и по този перпендикуляр може да се следи какво е отношението на човешкия нос спрямо лицето, вляво ли е отклонен, или вдясно е отклонен, или пък е правилно поставен. Имате една плоскост. Тази плоскост е перпендикулярна и тя ви показва не само дали носът е отклонен вляво или вдясно, но издаден ли е навън. Имате една площ, по която съдим за отношението на носа. На някои ъгълът е по-малък, на някои носът е по-издаден. Следователно този перпендикуляр е една плоскост, която показва колко носът е по-близо или по-далече от плоскостта. Ако е по-далече от плоскостта, неговата интелигентност е по-малка. Колкото този ъгъл е по-голям, той е по-близо до животните. Колкото е по-стеснен, той е по-близо до човека. Какъв е ъгълът на човека? Вземете осемдесет градуса за интелигентен човек. Ако

прекарате една линия отгоре, след туй един перпендикуляр, образува се един ъгъл.

Тия работи мъчно може да си ги представите, да видите вътрешната връзка. То е като да разправям на една грозна мома как може да стане красива. Сега на старата баба, колкото и да ѝ разправям как може да стане красива, тя ми казва: „Синко, не ми разправяй. Не искам да бъде красива, не искам да се женя. Имам си дядо. Мене не ми трябва да бъде красива." Грозната мома все ще има стремеж да стане красива. Може да усети, че е мъчно това изкуство да стане красива. Питам, ако тази мома стане красива, какво ще спечели? Ще спечели един момък. След като спечели този момък, тя ще спечели един господар. След като спечели този господар, тя ще намери един професор, който всяка вечер ще ѝ чете лекции, защо е ходила навън, колко часа седели в университета, била ли е в клас, с кого е дружила. То и професорът има право понякога да държи сметка. Сега това е алегория.

По някой път вие се интересувате защо някой постъпил така, а не другояче. В това няма никаква философия. „Защо, казва, така постъпи, а не другояче? Защо, казва, така не биваше?" Някой път човек говори, без да мисли. Когато човек се разгневи, не мисли. То е като една комплексна вода, която се е набрала и бърза да излезе.

Сега вие имате едни установени възгледи, от които остарявате. Всякога, когато човек се събере с хора, които стоят умствено и духовно по-ниско от него, той остарява. Достатъчно е да имате сто котки и да ги храните. Като остареете, ще мязате на тези котки. Те ще ви състарят. Котката ще каже „мяу" и така постоянно само това „мяу", нищо повече. Какво може да се придобие от котките?

За да се подмладите трябва да дружите с хора, които седят по-високо от вас, да имате и вие всички благородни качества. Младостта е външно състояние. Ако вие остарявате, това показва, че вървите по

един път, който не е Божествен. Старостта не е нещо Божествено. Следователно здравето на човека зависи от връзките, които имате. Ако сте болен, то е по единствената причина, че вие сте се сдружили с един по-низш живот. Ако сте невежа, законът е пак същият. Ако сте сприхав, какъвто и да сте, вие сте във връзка с един живот по-низш. Низшето всякога дразни човека, низшето винаги оглупява човека. Низшето винаги остарява човека. Висшето, Божественото всякога поумнява, подмладява, всичко дава. Но кой от вас би повярвал в това? И като вярвате, вие пак остарявате. Защо? Или че не вярвате, или не знаете как да вярвате. Мъчно е да останете млад, здрав, добър в живота. Един учител, колкото и да е търпелив, ако му дадат четирийсет-петдесет деца своенравни и трябва да ги тури в ред, той може да ги докара в някакъв ред, но и той ще се състари от такива деца. Майката остарява от децата. Търговецът остарява от клиентите си, лекарите умират в края на краищата от пациентите си.

Идеалният живот е живот на разнообразие. Аз ви казвам, онзи път, вървете в правия път, дръжте се за кривия. Какъв е този морал? То е право. Вие старото, с което сте били днес, не може да го напуснете. Ако го напуснете, трябва да влезете в другия живот, ще скъсате с всички и всичко. Докато сте на земята с грешните хора, ще се държите за тях. Ще забележите, че всеки един човек, грешен или праведен, оказва известно влияние върху вас. Никой от вас не е свободен от влияние. Добрите и лошите хора ви влияят. Понеже лошите хора са повече, всеки ден ще имаме повече лоши разположения, отколкото добри. понеже всеки лош човек, щом се приближи до вас, предава ви от лошотията си и вашето разположение се изгубва. Аз не съм щастлив, понеже малко щастливи хора има. Аз не съм добър, понеже малко добри хора има в света. Аз не говоря за заложбите, които има човек. Един добър човек само да помисли да дойде на гости във вашия дом, ставате весел. Ако някой разбойник е

намислил да ви обира, няколко дни се чувствате неразположен, мъчно ви е. Ако вълкът има намерение да дойде в кошарата, овчарят ще почувства, че вълкът ще дойде в кошарата.

В този свят на научни комплексни понятия, какво ще правите, как ще се освободите? Казвате: „Да ни пази Господ.“ Но разбирате ли какво нещо е да ни пази Господ? Господ може да ви пази само когато сте в рамките на Неговия закон. Извън рамките на закона, който Той е поставил, ни глас, ни слишание. Значи птиците изучаваха закона да не страдат, и те си създадоха крила, подчиниха се на закона да хвъркат. И вие, като речете да хвъркате като птица, блъснете се, ударите си крака, счупите го. Нито може да скачате, камо ли да хвъркате.

Казвате: „Какво ли са ни допринесли нашите вярвания досега?“ Какво ще ви допринесе вашето старо разбиране как да ядете баница? Ако ви кажа някой нов начин за ядене на баница, дали това ще ви допринесе нещо за развитието ви? Нали казват за някого, че е в новия път? Аз ви слушах как пяхте „Изгрява слънцето“. По колко начина може да изпеете „Изгрява слънцето“? Може по двайсет-трийсет, може по двеста начина да се изпее. При всяко изпяване ще има различен резултат. Има един начин, по който може да се изпее „Изгрява слънцето“, и ако го изпеете така, това дали ще допринесе нещо? Слънцето даже, като изгрее, не го знае. Да кажем, вземате вие, запалите огън, поопечете се. Разумно ли е? Огънят мисли ли за вас? Слънцето, като изгрее, не мисли за мене, то пет пари не дава за мен или за когото и да е. Казват: „Много е добро слънцето.“ Този огън е запален, аз съм дошъл до огъня зимно време, казвам: „Много е хубав този огън.“ Приятен е този огън, но той има ли съзнание, има ли пряко отношение към мене? Този, който е запалил слънцето, и този, който е запалил огъня, има ли някакво съзнание спрямо мен? Може

да го е запалил по съвсем други съображения, но същевременно и аз се ползвам.

Казвам, има известни явления в света, които нямат прямо отношения спрямо нас. Вие искате да се запознаете с Христа. Вие, за да се запознаете с Христа, трябва да имате съвсем друго отношение към всичко. Мислите ли, че вие може да се запознаете с един Учител така лесно? Вие сте касапин, всеки ден заколвате по десет говеда и се молите на него: „Учителю, кажи ми как да ги коля, по кой начин да ги улавям и как по-лесно да продавам месото?“ Питам, ще иска ли Христос да се запознае с вас при това положение? Представете си, че вие сте женен, таман сте се оженили, не се отнасяте добре с жена си, побивате я десет пъти – много казано е – по веднъж я биете, изтупвате праха. Христос ще иска ли да се запознае с вас, за да Му разкажете как и колко прах [сте] изтърсили от жена си. След туй – колко сълзи са изкапали от нейните очи в шишето. Христос ни най-малко не се интересува от тези ваши неща. То е ваша работа. Христос не Го интересува изтупването на праха от гърба на жена ви, нито нейните сълзи, които са капали. Той не се интересува от тези външни прояви на живота.

Когато ви казах, че трябва да влезете в новия път, аз прочетох мисълта ви каква е. Изведнъж си помислихте: „Дали този нов път, за който говори Учителят, няма да подобри нашето положение?“ Интересува ви най-вече подобряването и започвате да измисляте разни хитрини, как да го наредите, че да влезете по-лесно в правия път. Някой пък казва: „Този нов път да не би да е някой долап, някоя уловка.“ Или пък: „В този път толкова страдахме, и какво придобихме?“ Или: „В новия път, ако страдаме, не искам да се ангажирам.“ Нито едното, нито другото.

Аз ви казах: трябва да сте готови по един нов начин да изучавате музиката. Вземете един тон много естествено, например „до“. Вземете

го правилно. „До“ само от едно място може да го вземете. „До“ е основен слог, но „до“ може да го турите на друго място, на мястото на „ре“. „До“ може да го турите на мястото на „ми“, „фа“, но да го турите в отношението, което сега има. „До“ си има място. „Ре“ е чиновник, „ми“ е чиновник. Всеки има свое определено място. Разбъркано не може. Значи, щом намерите отношението на „до“, трябва да намерите на „ре“. Всички трябва да заемат своите определени места и отношения – съответствие има в разумния живот. Щом измените положението на „до“, ще измените положението на „ре“. Вземете един тон, вземете друг тон. Тук, в разработените теми, от вас сте турили израза „готов съм да тръгна“. Друг казва: „Готов съм да ям баница.“Или: „Готов съм да копая лозето.“ Друг пише: „Да ни води Господ“, „Той води.“ Това са все ваши думи от темите.

Това са понятия. Може даже да се разгледат всичките глаголи поотделно и тогава да излезе едно научно произведение. Как се разглежда то? Божественото учение е едно учение, което може да ви подмлади. Ако не искате да се подмладите по този нов път чрез Божественото учение, тогава аз ви съжалявам. Най-първо трябва да се подмладите. Ако не пазите младостта си, аз ще ви съжалявам за две неща: че младостта, която имате, не може да пазите, и ще ви съжалявам, че като сте стари, не може да се подмладите. Хубаво, какво ще ви ползва вас моето съжаление? Какво ще ползва природата или какво ще ползва вас, ако ви съжалявам, че вие не сте се подмладили? Какво ще ползва вас и какво ще ползва мене, като кажа: „Съжалявам, че не ме разбирате.“ Или какво ще се ползвате, че аз ви разбирам?

Навеждам ви на тия мисли, за да се опресни вашата мисъл. Мисълта трябва да се опреснява постоянно. Ако имате вода в един голям съсъд, ако тая вода я оставите дълго време така, не я сменяте, тази вода ще плесеняса. Ако доливате нова вода по четири-пет пъти на ден, тя ще пази своята преснота. Вие се чудите защо има бентове.

Ако в живота ви нямаше тия мъчнотии, тези пречки, щяхте да жабунясате. Някой път вие питате защо са мъчнотиите. За мен това е ясно, това е една цяла философия. Виждам онази целесъобразност, онази разумност, за какво са дошли мъчнотиите. Не може ли без онова страдание? Може, но ще жабурнясате, ще плесенясате. Мога да ви дам статистически данни, че хората, които страдат съзнателно, по-дълго живеят. Човек умира от неразумните мъчнотии, не от разумните мъчнотии. Мъчнотии трябва да имате, страдания трябва да имате, но от разумните страдания, от разумните мъчнотии. Защото има и неразумни страдания. Когато говорим за страдания, разбираме разумни страдания, които подмладяват, които продължават живота. За да се подмлади човек, непременно трябва да има разумни страдания. Ако вие не турите баницата в пещта и не я опечете, тя става ли за ядене? Ако един плод, който горе не е опечен, ако остане този плод зелен, има ли той съдържание? Няма съдържание. Всяка една ваша мисъл, всяко едно ваше чувство зависят от това, опечено ли е. Казваме материалистически: тази мисъл или това желание опечено ли е добре?

Онези хора, които ние обичаме, обичаме да ги слушаме, каквото и да ни говорят. И глупаво да ни кажат, на нас ни се струва гениално. Онези, които не ги обичаме, и философски работи да ни казват, не можем да ги търпим, казваме: „Да се махнат.

Питам, защо не може да търпите? Любовта не може да се прояви между две положителни същества. Любовта между двама светии не може да се прояви, любовта между двама гении не може да се прояви, любовта между двама таланти не може да се прояви, между двама прости хора не може да се прояви. Аз не искам сега вие да вярвате в туй. Констатирам само известни факти, които трябва да изучавате. Двама души светии няма нужда да се обичат. Двама души светии за да се обичат, аз зная само едно правило – трябва като восъка да ги

слеете, да стане един светия. Щом са двама светии, не може да се привличат, не може да се обичат. Мъж и жена може да се обичат. Защо? Защото има какво да обичат. Може ли човек да обича своята сянка в огледалото? Имате портрета на своята възлюблена фотографирана. Макар че е черничка, за този чер образ казвате: „Колко е красива.“ Казвам, тази арапкиня, за нея този горкият трепери, казва: „Колко е красива.“ Зад този черен образ вижда хубавото. Нека да я нарисува с цветове. Ако имате образа на момата, нарисувана в цветове, и ако имате същинската мома, кое е по-хубаво – оригинала в натура ли да имате, или самата мома? Тази мома, след като мислила, мислила хиляди години, едва си е направила една дреха, която сега виждате. За бъдеще нейната мисъл ще бъде още по-красива. Вие не знаете това. Това, което вие носите, това е костюмът на вашата мисъл. Вие сте мислили, мислили, и едва сте измислили тази дреха. Дрехата ви, това е резултат на вашия живот. Вие сте скрити зад този резултат. За да ви познаят, вие ще направите съвсем друга дреха. Аз искам да хвана вашата дреха и казвам: „Ето дрехата на Стояна.“ Или по някой път вие може да имате едно хубаво лице. То е вашата мисъл. Вие сте мислили, мислили, направили сте си хубаво лице и сега го показвате. То е само формата. За в бъдеще, каквото сега мислите, ще бъдете. Може още по-хубава дреха да имате.

Туй, което сега ви говоря, то няма връзка със сегашния живот. Казвате: „Кажи ни при сегашната криза, в която се намираме, как да излезем от нея?“ Коя е вашата криза? Кризата на една мома е, че не може да си намери един момък да се ожени; кризата на майката е, че не може да роди едно дете. Как се казват онези, които не раждат? Бездетни. Кризата на един ученик коя е? Че той не може да свърши училище. Кризата на един стар човек е, че той е остарял. Кризата на един млад е, че той боледува. Това са все кризи вътре в живота. Питам, вашата жажда може да е различна, но ако аз взема всинца ви и

ви заведа при един извор, какво ще бъде вашето отношение? Веднага ще се задоволите, няма да има жажда. Въпрос за жажда няма да става. Ако ви заведа при хляба, там, дето има изобилие на хляб, на плодове, там въпрос за хляб няма да има. Там въпросът ще бъде за друго – кой да вземе повече. Представете си, че вие сте при едно езеро, въпрос за вода ще стане ли? Всеки ще вземе вода колкото му трябва.

Противоречията, които сега съществуват, се дължат на това, че ние сме далеч от самата реалност на нещата. „Далеч", ето какво разбирам под тази дума. Вие се молите и мислите, че Господ ви слуша, но виждате, че молбата ви не се реализира и казвате: „Господ е далеч, не ме чува." Или: „Мен Господ не ме слуша." Но това не само тъй, да се каже. Вие, които сте остарели, помолете се на Господа да се подмладите и вижте дали ще ви послуша. Ще видите дали ще обърне внимание на това. Ами представете си, че аз нося една скъсана дреха и се моля на Господа да не ми взема тази дреха. Ако аз се моля на Господа и не ми вземе дрехата, какво ще спечеля? Ако аз Му се моля и казвам: „Господи, поправи моите работи", а Той намислил да ми вземе скъсаните дрехи? Казвам: „Господи, оправи моите работи", и един ден вместо да се оправят, моите работи започнат да се влошават. Мисля, че работите ми ще тръгнат наред, а то станало друго, намирам се долу.

Всеки човек трябва да остане гол. Ти не можеш да облечеш ново, докато не се съблечеш. Не можеш да облечеш в нова дреха върху старата. Някои казват, че човек, като влезе в този религиозен живот, оглупява. Че ти докато не оглупееш, умен човек не можеш да станеш. Ти трябва да се опростиш със своите стари възгледи. Те са ти услужили вече каквото трябва. Един стар възглед е до известно време. Нали знаете, майката, като отбива детето, какви ли не мурафети употребява. То плаче, тя намаже гърдата с хинин, то плюе, тя пак я намаже. Аз съм виждал, турят черен пипер, то люти, плаче горкото,

гледа майка си. Чуди се каква е тази работа. Досега не беше така, сега я гледа и плаче. Тя казва: „Няма вече.“ Питам, ако вас ви отбият, какво лошо има? То е ваше разбиране. Вие мислите, че ако ви отбият, загубени сте.

Но какво разбирате сега под новия път, да служим на Бога? Представете си, че тръгнете в новия път. Там ще ви дадат първото правило. Вие сте чиновник или професор, решили сте да вървите в новия път, като се държите за стария път. Отивате да предадете своята лекция, минавате покрай една бедна жена, която плаче. Казвате ѝ: „Не плачи, твоята работа след няколко дена ще се подобри.“ Доста е направил този човек, въпреки че на вас ви се струва, че нищо не е това. Вторият професор, и той отива да преподава с друго правило. Като види бедната жена, ще извади нещо от джоба си да ѝ даде. Минава и дава. Значи каквото първият казал, вторият минава и прави. Тя казва: „Слава Богу, стана каквото каза онзи човек. Ето, моята работа се оправи.“ Третият минава и ѝ дава една книга. Казва ѝ: „Чети тази книга, която показва как да пестиш дадените ти пари.“ Той си отива. Тия хора, като се наредят, оправят работите на бедната вдовица. Така и вие всеки ден седите като една бедна вдовица. Ангели слизат някой път със задача да помагат на хората. Вие плачете, той казва: „Твоята работа ще се оправи.“ И си заминава. Той не желае да се спре при вас, защото се държи за стария път, а върви в новия. Минава другият ангел, който има особена задача. Той като минава покрай вас, в съзнанието ви стават известни промени. Виждате, че животът ви се подобрява, но как е станало това, не знаете. Казвате: „Слава Богу, оправиха се моите работи.“ Първият професор след като ви каза: „Твоите работи ще се оправят“ – „Кажете, моля ви се, къде отивате? Кажете адреса, улицата и номера си, къде живеете?“ Втория, който ви даде нещо, и от него вземате адреса. Меко ще говорите. На третия, на четвъртия, вземате имената на тия хора, които ви помагат.

Вие по някой път имате хубави настроения, хубави чувства, но отгде са дошли, не знаете. После казвате: „Имаше нещо едно време. Аз го изгубих.“ Не трябва да губите нещата. Мъчно се придобиват хубавите работи. Влюби се някой момък в някоя мома. Вие не разбирате какво нещо е влюбването. Този младият момък, който се е влюбил в момата, той е ангел, който ѝ казва: „Твоите работи ще се оправят.“ Но понеже тя не разбира закона, тя мисли, че този момък ще оправи нейните работи. Този момък е само един стол, на който ангелът е седнал, и казва: „Твоите работи ще се оправят.“ Тя казва: „Със стола ще се оправи работата.“ Никак със стола няма да се оправи работата. Този ангел, който седи на стола, казва, че твоята работа ще се оправи, а момата мисли, че като седи на този стол, ще се оправи работата. Утре стола ще го вземат, ще умре столът. Разбирате ли? Това е неразбиране.

Не се женете за човек, който умира. Не се женете за човек, който осиромашава. Не се женете за човек, който оглупява. Не се женете, нищо повече. Не съм ли прав? Прав съм, разбира се. Женете се за човек, който забогатява. Женете се за човек, който поумнява, който подобрява положението навсякъде, където мине. Женитбата, това е отношение. Не считайте тези работи за прости. Това е много неопределено отношение, една неопределена величина. А се отнася към В. Туй е отношение, за да разкриете една истина. Друго отношение е: А се отнася към В, както С към D. Трябва да знаете да ги преведете към една геометрическа форма. Трябва да знаете как да вземате. Вие не сте учили закона на задържането. Гледате един човек, който се дразни. Добре е да видите у него хубавата страна, да ви е приятно. За някого казват: „Този човек е кротък.“ Докато вие се сърдите, не сте научили закона, когато ви дразни някой, на вас да ви е приятно.

Другото, което щях да ви кажа още, вие ще намерите. Аз ще взема темите и ще разглеждам глаголите.

Сега някой казва: „Аз мога да вярвам в каквото искам.“ Всеки може да вярва в каквото иска, но и това какво ли би му допринесло. Може да каже и друго: „Аз мога да обичам хората тъй, както аз разбирам.“

Някому съм казвал да се пече на слънце. Той се пекъл от единайсет до дванайсет часа и слънчасал. После ми казва: „Учителю, аз се пекох по твоя метод и слънчасах.“ Казвам: „Ще се печеш сутрин, от седем до седем и половина – осем часа.“ Казва: „Много рано.“ Ранното печене е всичкото, а не късното. От дванайсет часа нататък не се правят бани. от единайсет до дванайсет не се пече на слънце. Около обяд под дебела сянка ще отидете и от сянката ще гледате слънцето. Слънцето го гледайте сутрин, като изгрява, и малко след като изгрее, най-много до шест и половина часа. Как ще служите на Бога? От единайсет до дванайсет часа ще слънчасате. На Бога трябва да служите от шест сутринта до шест вечерта. Като станете, то е равноденствие, шест часа изгрев и шест часа залез. После този изгрев ще се измени. Слънцето започва да изгрява по-рано, преди шест часа.

Във вашето съзнание трябва да влезе един нов елемент. Новият елемент седи в това, да превръщате обикновеното в необикновено качество, което Бог има.

Ако Христос дойде при вас сега, вие вземате и Му дадете един въглен, голям въглен, който е изгасен в огнището. Само това имате и Му го давате за подарък. Той го взема. Но Христос, като тури този въглен в своята реторта, и от него може да направи един скъпоценен камък, един диамант. Втория път като ви посети, казва: „Давам ти подарък този скъпоценен камък, той е от този въглен.“ Ако не бяхте го дали, нямаше да ви даде и скъпоценния камък сега. Ако дойде при вас един човек, който не ви обича, и по същия начин ви даде въглен,

може ли вие да превърнете въглена в диамант, че втори път като дойде при вас, да му кажете: „Давам ти този диамант." На този, който не ви обича, след като му дадете диаманта, съвсем друго мнение ще има за вас. А вие само носите насам-натам тия въглени, тръснете този въглен и казвате: „Ти ми го даде едно време." Нищо не си постигнал.

Никога не връщайте въглена, който някой ви е дал. Върнете го като скъпоценен камък. Това е новото учение.

Някой пита: „Прогресирали ли сме?" Много сте прогресирали. Вие сте много учени хора. Учени хора сте по пеене. Пеете „Цвете мило, цвете красно". Аз не зная какво има в „Цвете мило, цвете красно". То е една песен, каква красота има особена в туй „цвете мило"? Имате един приятел, в този смисъл и той е едно цвете. Ако не може да го оцените, ако туй цвете не можете да пренесете в мисълта си, да знаете каква обич има към него, туй цвете ще повехне. Да обичате едно цвете, разбирам един процес непрериве̇н. Ние под „цвете мило, цвете красно" какво разбираме? Все мислим нещо върху тази песен.

Бог понякога ни поставя в мъчнотии. Ние само понякога си създаваме известни мъчнотии. Тези мъчнотии не сме ги превърнали в диаманти, не сме ги разрешили. При мен дойде някой и казва: „Много страдам." Какво да му кажа? Казвам: „Ще мине страданието." Казва: „Лесно е да се каже, ще мине, но мен питай какво ми е. Сърцето ми изгоря." Не си прав. Ако беше изгоряло сърцето ти, не можеше да живееш. Че ти гори сърцето, не е лошо. Без горение живот не може да има. Ти си обърнал прекалено внимание на сърцето. Не му обръщай внимание. Ти гориш, понеже близо си отишъл при огъня.

Къде е погрешката на младата мома? Няма да искам извинение от младите моми, ще им покажа къде е погрешката им. Младата мома, като отиде при един момък, да застане най-малко на един

метър разстояние от него. Той, като простре ръце, да не може да я пипне. Тя да бъде два пръста по-далече от неговите пръсти, два пръста по-далече от неговата уста, два пръста по-далече от неговите крака. Като рече той нещо да направи, да останат два пръста разстояние. Ако той иска да я ритне, да каже: „Исках да ти покажа нещо." Може да вдигне ръката да я удари, но да каже: „Аз исках да ти покажа колко ми е хубава ръката." Това са положения.

Ако вашата мисъл не е права или мислите едно, и после стане друго, какво значи това? Съзнанието трябва да бъде чисто. Вие не трябва да имате в съзнанието две мнения за каквото и да е. Трябва да изчистите съзнанието си от всички противоречия. Ако имате две мнения, пакостите на себе си. Аз даже се стремя да нямам никакво мнение за хората, да не си ги представям дали са добри, или лоши. Оставям хората свободни, не искам да зная хората дали са добри, или лоши, понеже, ако един човек е добър, искам да зная колко е добър, и ако зная, че е лош, искам да зная колко е лош. Тия неща, и едното, и другото, ми вредят. Може да мисля защо той е по-добър от мене. Ако е лош, искам да зная колко е лош. Ако е добър, защо е по-добър от мене. Ако е лош, казвам: „Не съм като този." Но от тия съображения не искам да се занимавам с хората, с тяхното добро. В мене доброто прави една реакция, защо аз да не съм по-добър от добрия? Не искам да разглеждам и лошия, понеже аз ще кажа: „Не съм като него." Два случая има, аз мисля за неговото добро и аз мисля за неговите недостатъци. Давам им условия да направят тия въглища на диаманти.

Сега колцина от вас сте готови да направите въглищата на диаманти? Аз може да ви дам колкото искате въглища. Колцина от вас може да превърнете въглищата на диаманти? Колцина от вас могат да направят това? Помислете. Колко души от вас могат да превърнат въглищата в диаманти?

Сега влязохте в пътя. Вече сте дали прошението. Сега академическият съвет ще се произнесе дали ще ви приемат, или не. Засега ви давам десет въглена, искам тези въглени да превърнете в диаманти. Те са от различна големина. На всинца ви давам по десет въглена, като започнете от един, два, до десет грама големина. Искам тия въглени да ги превърнете в диаманти. Ако направите един въглен от един грам на диамант или ако направите онзи от десет грама на диамант, то това вече ще определи знанието, което имате.

Сега втория път напишете пак тема и турете по един глагол за център. Турете най-понятния глагол. Някой имал един цирей от много време. Един дошъл да свири на цирея, да го изтегли, но циреят седи тъй, не оздравява. Дошъл един с рог, постави рога на цирея, започнал да пее на цирея, да го тегли. Пробива го, изтегля всичката гной. Болният казва: „Много взе от мене. Много изтегли от мене навън.“

С песен или без песен, важното е, че ще се изтегли нещо от вас. Работата е да мине болката. На първо място трябва да мине болката. Досега вие сте се учили да пеете, но напразно, болката седи. Важното е, като пеете, да премахнете болката.

Да бъде човек добър, е празна работа. Да бъде човек добър, това значи да тури рога, да махне противоречието. Да бъдеш добър, трябва да махнеш противоречието и да туриш равновесие между доброто и злото. Най-първо трябва да се тури равновесие между доброто и злото. Злото не може да махнеш, не може да го уравновесиш с доброто.

Мислете върху стиха: „Бог толкова възлюби света, че даде в жертва Своя Син, за да не погине никой, който вярва в Него.“

„Добрата молитва“

6.25 часа

Тридесет и седма лекция на Общия окултен клас 19 юни 1935 г., сряда, 5 часа, София – Изгрев

ФИЛМЪТ НА ЖИВОТА

„Добрата молитва“

Ще прочета двайсет и трета глава от Деянията на апостолите.

„Духът Божи“

Тема имате ли? *(„Не.“)* За какво говорих миналия път? Какво беше яденето миналия път? Като ходите на гости, трябва да помните какво сте яли. Какво съм говорил миналия път? („ *Търпението.“)*

Всеки човек изказва това, което в момента мисли или преживява. От болния какво ще чуеш? Оплаквания. Той пъшка. Каквото и да искаш от него, той все ще ти говори за своята болест, че окото го боли, че краката, главата, кръстът го боли, че гръбнакът го боли. От сутрин до вечер той мисли и говори все за болестта си. Гладният говори само за хляба. Това са повърхностни работи, излишни работи.

Нали сте ученици. Вие мислите, че знаете да смятате. Събирането сега ще го учите по нов начин. Вие сте учили събиране. Аз искам да зная защо при събиране процесът се увеличава, а пък при изваждане се намалява. При изваждането резултатът се намалява, а пък при събирането се увеличава. Значи, който изважда, взема по-малко, а който събира, взема повече. Който умножава, взема повече, а който дели, взема по-малко. Представете си, че аз едва сега уча тия работи и как ще ми ги разправите? Вие сте учител в първо отделение и учите малките деца. Искате да им разкриете една буква. Не мислете, че тия деца са невежи. Те са живели като философи. Може да са имали хиляди години зад себе си, но сега минават за деца, за невежи. Само че те мълчат, не се изказват. Сега са деца, но тия деца след време

стават поети, философи, музиканти и прочее. Как може тия деца, които нищо не знаят, да станат толкова учени? Възможно ли е едно дете, като стане на двайсет и четири годишна възраст, да свърши университет и да дава ум на баща си, а пък първоначално нищо да не е разбирало? Това са привидни работи. Един човек може да не разбира английски, но може да разбира своя си език. Но строежът на английския език е по същия закон. Само граматически има едно различие, понеже граматиката на английския език е по-съкратена, по-опростена. Граматиката на по-старите народи е по-сложна. Граматиката, това са закони, това е наука. Тия хора. които не знаят граматиката, не говорят ли? Говорят. Но тия, които знаят граматика, говорят по-добре.

Сега кое обичате: да събирате ли обичате повече, или да изваждате? При какви условия вие събирате и при какви условия изваждате? И кога обичате събирането и кога обичате изваждането? Детински въпрос, ще кажете, проста работа е, ще кажете.

В прочетената глава се описва едно голямо противоречие. Те, евреите, обичат Бога, искат да изпълнят Неговия закон, и искат да убият един човек. Защо? Защото тоя човек не вярва като тях. Как трябва да се вярва сега? Това противоречие съществува и днес във всички хора. И между вас съществува. На какво се дължи противоречието?

Човешкият мозък или човешкият живот, или човешкото съзнание прилича на един филм. Като живее човек, всичко се отпечатва върху неговото съзнание. Филмират се ред съществувания, които е имал. Филмират се в неговото съзнание. Както сега филмуват живота на Христа. Те не са били във времето на Христа, но предполагат и представят живота на Христа. Мнозина са ми разправяли по филма как е слязъл Христос. Много добре предполагат.

Ще се изнесе на филм от началото до края животът на Христа, ще се видят на филм страданията на Христа.

Такъв филм и вие имате по някой път. Случва се, че вашият живот е обезсмислен и не знаете какво да правите. Богат сте, и не знаете какво да правите с вашето богатство. Ония, които разбират закона, ще ви създадат едно желание да видите един филм, ще ви създадат едно противоречие. Всички противоречия, които се създават във вашия живот, това са филми на вашия живот. Някой път сте нещо, например хрумва ви една много лоша мисъл в ума ви. Обяснявате си, че някой ви е повлиял. Никой не ви е повлиял, но вие сте преминали някой път това нещо. Например вегетарианец сте, но ви хрумва идеята да ядете една печена кокошка, не у всички, но у някои. Вземам примера в по-мека форма. Вие казвате така: „Някого съм видял да яде печена кокошка и ми дойде наум да ям." И един сокол, като види птичката, как му дохожда наум да я хване и да я изяде? Идва му един филм да хване някоя птичка и да я изяде.

Много неща в нашия живот се преповтарят. В сегашния си живот ние сме повикани да поправим ред погрешки. Има ред погрешки в яденето, в мислите, в чувствата. Когато човек стане набожен, най-първо той иска да намери Господа, да Го види като светлина, като слънце, възвишава се, вдъхновява се, иска Бог да изпълни душата му. Но един ден, ако е мъж, като се моли, току изведнъж се явява между него и Господа една красива жена и иска да я прегърне. Казва си: „Това е от дявола." Светиите са страдали много от това. Ходи той, въздиша. В гората, дето живее светията, не живее жена. Откъде е дошла тая мисъл? От дърветата не е дошла. Тя е дошла от неговото минало. Той казва: „Господи, аз Те обичам." За да му покаже Господ, че не само него обича, му показва тая жена. Той търси Господа, но не Го намира. Той казва: „Господи, аз съм готов да се жертвам за Теб." Но

той, като се сприятели с Господа, ще Му каже: „Господи, тая, която обичам, дай ми я да си я имам. Дай ми я, Господи, дай ми я.“

Противоречието не е грях. В какво седи сега това противоречие, светията не знае. Той се измъчва. Има ли защо да се измъчва? Защо се измъчва? Кои са причините на измъчването? И в християнството много пъти са давали обяснения, обяснения. Бог е създал нещата, а къде седи противоречието? Ще дам и аз едно малко обяснение. Допуснете, че имаме закон за яденето. Вие ядете растителна храна, но във вас един ден се зарежда желание да ядете месна храна. Къде е лошото? Лошото седи в това, че вашият организъм не е свикнал на месна храна и ако почнете да ядете месо, той ще се разстрои. Ако накарате едно животно, което е свикнало на растителна храна, да яде месна храна, неговият организъм, неговият стомах не е свикнал и ще се повреди. Следователно за дадения случай злото седи в това: ако вие, които сте вегетарианци, искате да ядете месна храна, вас ви очаква смърт. Законът е почти същият. Когато някой месоядец искат да го направят вегетарианец, той ще претърпи същото нещо. Не е лесна работа човек да стане вегетарианец. Трябва да има едно преходно положение в храната.

Животът на светията, стремежът му към Бога е един възвишен, идеален живот, а пък тая жена, която се явява, е месната храна. Казвате: „Малко месце е нужно, за да се оправи човек. Много е мъчно така без месо. Трябва да се яде малко тлъстичко.“ Онзи от вас, който не разбира, може да направи възражение.

Вчера имах един разговор. Една млада мома от света с много добри заложби търси някого да ѝ врачува. Представих ѝ адреса на един врачувалник, но нямаше го врачувалника. Казах ѝ: „Елате утре.“ Тя казва: „Моля някой да ми гледа на ръката.“ Един момък беше с нея. Приятел ли ѝ беше, не знам. Казах: „Заповядайте, седнете.“ Тя каза: „Аз съм малко от стария свят. Майка ми, баща ми са ме възпитали

тъй, на мъж да не вярвам. Всички мъже са лоши. Аз не съм от по-новите, от по-освободените моми. Възпитаха ме, че всички мъже са лоши.“ Казах ѝ: „Малко са прекалили. Ако всички мъже са лоши, баща ви не е ли мъж?“ А някой може да каже: „Всички жени са лоши.“ Тогава може ли да му кажем: „Майка ви не е ли жена?“ Това са крайности.

Седи тя и иска да ѝ се гледа. Оня момък, който е с нея, и той иска да му се гледа. Питам: „Защо?“ Казва той: „Искам да знам нещо за себе си.“ Казах [й]: „Като те гледам, не си за калугерица.“ Тя казва: „Ами че аз искам да стана калугерица.“ Трябваше да ѝ кажа: „Аз виждам калугера до тебе. Уж калугерка искаш да станеш, а пък калугерът е до тебе.“ Тя иска да стане калугерица. Човек става калугер, като дружи с калугер. Калугер като дружи с калугерица, калугер не става. И обратно, без калугер ти калугерица не можеш да станеш. Калугери, монаси, това са остарели форми.

Започнахме разговор. Казах ѝ: „Ти не си за калугерица.“ А на момъка казах: „Ти пък произтичаш от такова семейство. Твоите деди и прадеди много са обичали да се скитат, не са стояли на едно място.“ Той минава за рационалист и не вярва. Казах му: „Ти си много положителен. Вярваш в това, което може да се докаже. Твоите деди и прадеди много са обичали да ходят. Те са били търговци, по Цариград са ходили и прочее. Ти си наследил същите черти. В тебе има не мекия елемент, а мъжкия. Ти се различаващ от госпожицата. Ако някой те обиди, ти ще си отмъстиш, ще се обидиш. А пък тя е с мек характер. Нейните чувства са по-устойчиви. Тя, като намери приятел, ще устои, а пък ти не си от тия, ти ще го замотаеш някъде.“ Тя казва: „Вижте го тоя големия грешник. Той не бил голям праведник.“

Тя казва след това: „Откъде го знаете това?“ Казах ѝ: „Писано е това. Писано е, за онзи, който знае да чете писаното. Това са филми. „Къде е писано това“ – пита той. „Тя има една черта на едно място.

Мога да ти кажа, но ако ми платиш десет хиляди лева. Нейните чувства са много устойчиви и ако ми платиш за това знание, ще ти го кажа.“ Той казва: „Ще ти платя.“ „Дай парите тогава.“ *(Смях.)* Той казва: „Отде знаеш, че моите чувства са такива?“ „Аз мога да ти го докажа. Туй мога да го докажа за сто лева.“ Той най-първо беше готов да даде десет хиляди лева, но нямаше достатъчно пари, но и своето не можеше да купи за сто лева, та и двете неща останаха непродадени. Дълго време разговаряхме. Те се заинтересуваха от много неща. Имаше и един брат при нас. Той ѝ гледа на ръката, та донякъде ги заинтересувахме. Тя се обърна и каза за мен: „Колко ми се харесаха очите на тоя човек. Колко хубави очи. Вашите очи, когато се смеете, приличат на очите на баща ми.“ А на младия тя каза: „Твоите очи не са като неговите.“ И за другия брат, който беше там, тя каза: „И твоите очи не са като неговите.“ Казах си: „Хайде беля сега.“

Тя познава, понеже интуицията е силно развита у нея. Аз ѝ казах: „Как познаваш?“ „Не знам как, но като видя някого, познавам го по очите какво представлява.“

Аз искам да ви покажа, че във всеки човек има известни способности. Тая, която иска да ѝ врачуват, и тя знае да врачува, и тя знае към кого може да има повече доверие и към кого по-малко. Тя се обърна към момъка и му каза: „В тебе се менят очите по някой път. Стават страшни, става една промяна. Как става, не знам, но виждам, че става промяна.“

Това са сега филми, образи. Това е светлината, която прониква вътре в човешкото съзнание. И ако вие сте с достатъчно силна интуиция, ще можете да познавате някои работи. Ако вие за пример изучавате главата на някой човек, у когото съзнанието за правота е силно развито и той има бележка седем за честността, то ако си турите двете ръце на тоя център на главата му, то във вас ще се появи една хубава бяла светлина. Тая светлина показва съвестта му. И ако си

турите ръката на някой човек, у когото съвестта е слабо развита, във вас ще има тъмнота. И ако вие се приближите към някой човек, у когото известна способност е развита и сте в хармония с него, то във вас ще се прояви тая способност, едно известно желание поне да сте в съгласие с този способния. Например във вас ще се появи желание да пеете, ако той е музикален.

Та затова, когато говорим за влияние на външните условия, подразбираме това. Избирайте си другари, които са даровити и имат добри заложби. Човек трябва да избира другарите си. Ако сте слаб във вярата, избирайте хора, които имат силна вяра. Ако имате силна вяра, тогава избирайте хора, които са с по-слаба вяра, за да им вдъхнете такава.

По някой път вие се оплаквате от големите противоречия, които съществуват в живота. Един човек, който е верующ, може да се обезвери, но това обезверяване няма да бъде негово, но на окръжаващата среда. Нали, като четете някой автор с критически ум, и веднага във вас става едно разколебаване. Неговата мисъл е толкова силна, че онова, което тя хвърля в ума ви, ви кара да се двоумите дали вашето е вярно, или неговото. И логически както той излага нещата, на вас ви се струва, че вие сте на крив път. Четете в една книга, че ако вие не сте в православната църква, вие сте изгубен човек. А вие сте евангелист. И трябва ви доста дълго време да четете Евангелието стих по стих, за да се освободите от едно твърдение.

Преминавам към една област, която не е толкова интересна. Тя не е интересна по следните съображения. Няма какво да ви разправям как една високопоставена дама стои пред огледалото, какви пръстени има, какви украшения, как си държи очите. Какво ви ползва това? Вие сте четирийсет-петдесетгодишна. Защо да ви разправям как трябва да се обличате, когато ще отивате на журфикс или на бал. И да отидете на бал, не знаете как да играете полка, кадрил и прочие, като младите.

Но да се върнем на основната мисъл: човек трябва да има една ясна представа за Божия закон, за порядъка, който Бог е създал в света.

Не считайте, че вашето щастие зависи от хората. Вашето щастие си е от самите вас. А пък вашето нещастие зависи от вашето неразбиране на Божиите закони. Щастието ни Бог го е определил, като ни е пратил на земята. Бог е определил с каква храна трябва да се храним, с какви хора трябва да дружим. Всичко е определено за онзи, който разбира законите. А пък който не разбира законите, той ще се стреми да си създаде нова храна, нови приятели и прочее. И тогава ще си създадете нещастие. И често нещастията се дължат на неразбирането на Божиите работи. Че ако вегетарианецът се наяде с месна храна, той ще бъде нещастен. Ако бедният се облече с много богати дрехи, той ще бъде нещастен. Той ще има дългове. Може ли да бъде щастлив, който има стотина полици и плаща дългове? Как ще бъдеш щастлив тогава?

Можете ли да бъдете щастливи, когато искате да имате една красива жена? Ако имате една красива жена, вие ще си създадете цяло нещастие. Един писал на жена ви едно любовно писмо, после друг писал и прочее, ще почнете да се съмнявате и ще изгубите разположението на духа си. След това идат лъжи и прочее.

Но в човека има и посторонни желания. Има някой път желание, което ако се изпълни, си мислите, като че ще добиете нещо кой знае какво. Това са стари желания. Вие сте били двайсет-трийсет години вегетарианци, но и във вас може да се зароди едно желание на далечното минало, да ядете месо. Могат да изпъкнат във вас стари желания. Да ви разправя един малък пример за един мисионер, който живял във Великия океан при човекоядците да ги обръща към християнството. Отива да изповядва една стара жена, осемдесетгодишна, която умирала, била на смъртно легло. Тя казала:

„Много ми е тежко, но струва ми се, че ако ми се опече ръчичката на едно малко дете и я изям. ще оздравея. Да си вкуся малко.“ Няма да оздравее от това, но старата баба си мисли така. Канибализмът, човекоядството на миналото, веднага изпъква като една картина в нейния ум и тя иска да си похапне малко човешко месо.

Имате едно силно желание, което искате да изпълните някой път. Тоя случай може да е, както при тая баба. Та трябва да се пазите от чувства, които са атавистични и които не носят нищо добро за душата. След като ви се изпълни това, което искате, веднага усещате, че нещо сте изгубили.

Истинският път е всички да изучавате порядките на живота. Някои от вас имате известни опитности, вървите правилно, но има някои неща, които не можете да разрешавате. Например кои неща в живота си вие не можете да разрешавате? Вие още не сте разрешили кога човек може да бъде добър и кога може да бъде лош. Някой път човек е добър, някой път е лош. Някой път не сте разположен и тогава ще се случи, ще дойдат да ви питат, ще се нанижат хората да ви питат за неща, които не са ни в клин, ни в ръкав. Че ако отидете при един гадател, той не всякога е разположен. Вие си мислите, че един гадател е всякога разположен да говори. Не. Всякога един пророк минава през три степени. Сутрин е при Бога, на обяд е при ангелите, а пък вечер – при хората. А пък като слезе при хората, порядъкът е като хората, и нищо не може да предскаже, всичко забравя. Като е при ангелите, си спомня петдесет процента, а пък при Бога всичко помни и знае.

Някой път вие сте при Бога. Всеки ден има един кръг, по който се минава. Да не се мисли, че онзи, който е при Бога, всякога ще седи при него. Че ако е така, тогава защо идат висшите духове да се въплътят на земята? Това е една необходимост у тях. И с вас във вашето съзнание, става промяна. Някой път вие мислите, че сте се изменили. Не сте се изменили, но от висотата, на която сте били, вие

сте слезли и имате чувствания, които не са толкова високи. Но това е временно. И след това ще се възстановят първоначалните чувствания, които сте имали, стига да потърпите малко. Някой казва: „Много съм обезсърчен.“ Но онзи, който се е отчаял, той е слязъл в много гъста среда на миналия си живот, вижда ред образи и казва: „Не ми се живее.“ Но той трябва да разбира закона. Всичко това ще се измени. И зимно време, когато завали сняг един метър и студът е двайсет-трийсет градуса, казвам: „Ще чакаш.“ Няма да се минат два, три, четири месеца, земята, като се завърти около оста си и около слънцето, всичко ще се измени, снегът ще се стопи. Кога? След два-три месеца.

Сега аз ви навеждам на тия факти, понеже мнозина от вас са изложени на тия вътрешни изкушения. Това показва, че вие сте влезли в друга култура. Колкото човек става по-високо културен, толкова тия пертурбации стават по-силни вътре. Например вземете яйцата, между тях няма различие. Вземете сто кокоши яйца. Малко различие има между тях. Но ако ги измътите и излюпите ще видите, че между пиленцата има голямо различие. Когато нещата се развиват, те загубват своята първоначална форма. Някой път вие искате да имате онова съзнание на тишината, което сте имали. Не сте изгубили това съзнание, но вие прогресирате в пътя си. Вие имате мебелирана стая, всичко ви е удобно, но като излезете на планината, ще имате ли всички тия удобства? Ще се опрашите, ще се уморите и прочее. Де е лошото тогава, че нямате тия мебели? Като се върнете вкъщи от тая планинска разходка, вие ще имате пак същите удобства.

Та вие сте на една екскурзия на земята. Вие сте напуснали хубавото положение, което сте имали като богати и сте дошли на земята при по-оскъдни условия. Затова се чудите какво да правите, фотографирайте като англичаните, събирайте картини, описвайте вашите преживявания, които имате. Дойде някое нещастие, имате

лошо съчетание на планетите и казвате: „Аз се запознах с лош приятел.“ Филмът е такъв. Срещнете един приятел, неразположен е днес. Той ви казва. „Остави ме, не ме закачай.“ Вие си вървите по работата. Поздравете го и си вървете, не го бутайте. И като отидете при един пророк, пак ще видите дали може да ви каже нещо, или не. Нищо няма да ви каже този ден. Ако рече да ви каже, ще излъже. Нищо няма да ви каже. Не мислете, че е лесно всеки път да каже нещо. Общи работи може да каже: че вие сте честен човек например или нещо за качествата ви. В дадения случай има нещо, което е потребно вам, което ви интересува, и не може да ви го каже. Задавате конкретно въпроса: „Аз имам едно дело. Кажи ми как ще се разреши делото?“ Как ще му се предскаже? То е решено, дали ще спечели делото, или не. То се знае от невидимия свят, то е решено. Но как ще го познаете вие? Като речете да предскажете, във вас ще се роди едно колебание, ако сте пророк. Ако речете, че ще спечели делото, и после той дойде и каже: „Аз го изгубих“, тогава какво ще му кажете? Питам, ако съм пророк, длъжен ли съм да му кажа дали той ще спечели делото, или няма да го спечели?

Аз се чудя на хората колко са взискателни. Някой казва: „Ще ми кажеш истината. Няма да ме излъжеш.“ Този човек седи половин час, един час, губи времето на хората, и после казва: „Благодаря“ и си заминава. И казва: „Не ми каза това.“ Пророкът остава така, нищо не си му платил. Та сегашните пророци станаха малко по-умни, поумняха. Старите бяха глупави. Сегашните пророци казват: „Ще платиш.“ Та вярно или невярно, вземат парите.

Вие искате да ви благослови Господ, искате какво ли не, а вие какво ще допринесете на Господа? Най-първо трябва да допринесете нещо.

Когато се молите, трябва да имате един ум неизопачен, едно сърце неизопачено и една воля неизопачена, тия неща. Трябва да

отидете с една готовност да разберете това, което Бог ще ви каже. Но ако умът, сърцето и волята ви са изопачени, тогава вие не можете да разберете онова, което ще ви се каже. Например по някой път вие не можете да разберете защо са страданията в света. Страданията в света, това е работата, която Бог ви е дал. А пък що е радостта? Това са възнагражденията, почивката за работа, която Бог ви е дал. След като работите на нивата на господаря, за хубавата работа, която сте направили, той ще ви възнагради. Но ако не бяхте отишли на нивата да работите, той нямаше да ви даде нищо. Нямаше да ви угощава.

Та казвам, в живота трябва да работите. Вие искате да бъдете щастливи, без да сте направили нищо. Вие искате Господ да прояви Своята добрина, без да проявите труд. Вие искате да прояви Своето величие и добрина, без вие да дадете нещо. Вие искате учителят ви да прояви своето знание, без да учите. Учителят за да прояви знание, ученикът трябва да учи. И ако ученикът не учи, тогава напразно отива трудът на учителя. И какво ще придобиете тогава?

Някой казва: „Аз много знам." Ето какво считам за много знание. Когато аз мога да се избавя от всички противоречия и беди, които носят човешкият ум, сърце и постъпки, това наричам знание и този човек го наричам умен. Вие ме питате: „Защо животът е такъв?" Това е ваша работа, вие сте живели така. Вие казвате: „На мен ли ми се дадоха тия страдания? Как са другите хора!" Не че го интересуват другите хора, но той чувства, че едно време е бил голям личност, и намира вина в това, че другите хора са богати. Това не го интересува, но той си спомня своето богатство, спомня си, че е бил със завидно положение. Че другите хора са богати сега, той нека се радва на това. Та не се самозаблуждавайте да мислите, че страданията идат отвън. Те идат отвътре. Външният живот служи само като обстановка, за да се покаже онова, което сте придобили или изгубили в дадения случай. И добър човек е онзи, който познава своите минали

съществувания и се мъчи – не се мъчи, но се труди, да извади една поука за себе си от доброто и злото, които той е минал.

Защото всичко, което сега прекарвате, вие сте го минали в миналите си животи. Ползвайте се от това, което сте преживели, ползвайте се от условията на този живот. Ползвайте се от филмите и на хората. Някой човек е неразположен – филмът му е такъв. Виждате, че някой човек е радостен – филмът му е такъв. Някой човек е учен – филмът му е такъв. Някой човек е скръбен – филмът му е такъв. Следователно едно дете, което сега е невежа, като се развие неговият филм в бъдеще, ще стане учен човек. Има всички заложби.

На заложбите, които са вложени във вас, разчитайте повече, отколкото на това, което не е вложено във вас. И после, не се спъвайте от някои ваши настроения. Някой път казвате: „Никой не ме обича." Оставете се от тая голяма лъжа. Вие сте обичани, само че едни съзнавате обичта, а пък други не я съзнавате. Някой път вие съзнавате, че сте бедни. Не, не се лъжете. Някой път вие мислите, че сте унижени. Ни най-малко не сте унижени. Има светли духове от небето, ангели, които са ви посетили и са ви оставили една добра мисъл, дали са ви наставления. И после казвате: „Замина си този ангел." Значи този ангел за да ви посети, той е обърнал внимание на вас. И вие имате една хубава мисъл. Хрумне ви мисъл, да ви дойде един цар на гости. Един цар не може да посети всички свои поданици. Английският крал има толкова милиони поданици, може ли да посети всичките? Не може. Бог всеки ден ви посещава. Чрез лъчите на слънцето, чрез звездите Той ви посещава, чрез растителното царство ви посещава, чрез въздуха ви посещава, чрез водата, чрез храната ви посещава, чрез всичко ви посещава.

Радвайте се на това посещение, което в дадения случай сега се дава. Кое посещение искате вие? Невъзможно е слънцето да дойде при вас. Как ще го приемете? Но възприемайте неговата светлина.

Вие като възприемете Божествената мисъл, то е достатъчно. И като възприемете малката Божия любов, не търсете голямата любов. Вие търсите голямата любов. Тя още не е за вас. Вие сте деца, възприемете малката Божия любов. Бъдете доволни на малкото, а пък голямата ви очаква в бъдеще, когато станете напреднали същества с развито съзнание.

Вие искате да бъдете много свети хора. Какво нещо е светостта? Светостта е едно тънко различие между всички степени на развитие на човешкото съзнание. Вие не се самозабравяйте. Светия човек никой не може да го излъже. И не може той да се изкушава. Всеки човек може да се изкушава, който не разбира. Че какво ще ме изкушавате, ако аз имам цялата земя на разположение? Какво ще ме изкушава кесията на един богат човек? Какво ще ме изкушава едно малко шише с вода, когато аз имам цял един извор? Човек може да се изкушава от недоимък. Изкушението всякога произтича от един вътрешен недоимък. Щом си сиромах във вярата, ще дойде изкушението. Щом си богат във вярата, в любовта, не може да дойде изкушението. Малката любов в света ражда противоречията. Някои казват, че от голяма любов идва до ревността. Не, ревността е резултат на чрезмерното користолюбие у човека. Искаш да обсебиш някоя душа, искаш да я имаш, ревнуваш я. Мъжът ревнува жена си, майката ревнува детето. Душата никой не може да я вземе, а пък тялото ще го задигнат. Ако не го задигне соколът, то смъртта ще задигне тялото и на праведния, и на грешния.

Сега да остане в нас светлата мисъл. С онова, през което сега минавате, с всички ваши изпитания, вие минавате един филм на миналите ваши съществувания. Използвайте това. Всички противоречия, които сега минават, това е вашият живот, вашият филм. Някой път се усещате невежа – това е вашият филм. Някой път се усещате като грешник – това е вашият филм. Някой път се усещате

безсилен – това е вашият филм. Някой път казвате, че условията са лоши – това е вашият филм. Някой път казвате, че условията са добри – това е вашият филм.

Но тоя филм не е направен, за да ви спъне. Той е направен, за да добиете поощрение. Този филм не е направен да ви даде изкушение, а да ви даде поощрение.

Чакайте края. В началото филмът може да е лош, но към средата и към края ще има много хубави картини. Някой казва: „Тая работа няма да върви." Чакайте малко, филмът е такъв. Не върви, но след двайсет минути ще дойдат много хубави картини. Като гледам, че някой човек се е обезсърчил, казвам: „Този човек не е търпелив". Ако беше потърпял, ще види, че след десет-петнайсет минути по-хубави картини ще дойдат. А пък той не търпи, и казва: „Тия работи са много лоши. Тоя филм не ми е приятен." Не.

Един филм е филм, когато той има всички хубави страни вътре. Но в него съществуват и големи противоречия и контрасти.

„Отче наш"

6.10 часа

Тридесет и осма лекция на Общия окултен клас

3 юли 1935 г., сряда, 5 часа, София – Изгрев

МИСЪЛ, СИЛА И ЛЮБОВ

„Отче наш“

Ще чета глава шеста от Евангелието на Йоана, първите пет стиха.

По какво се отличава добрата домакиня? Добре си гледа дома. Гледането на дома седи в пазенето на нещата в чистота. Чиста пази къщата. После, знае как добре да готви. Добрата домакиня знае добре да готви, всичко добре урежда. Понеже всеки има по една къща, всеки е домакин в това отношение. Вие живеете в едно тяло, но се оплаквате от тялото си. Доста хубава е човешката къща. Трябва да разполагате със знания, за да я поддържате добре. Знание трябва да имате. Ако една домакиня се оплаква, че нещата в къщата ѝ не са наредени, че това няма, онова няма, тя не може да направи много. Когато има всички потреби, тогава домакинята всичко може да направи.

Всичко онова, което желаем, все си има някакъв материален израз. Често казвате: „Това са духовни работи.“ Какво разбираме, когато казваме, че нещо е човешко, че нещо е духовно и че нещо е Божествено? Има една разлика между човешките, духовните и Божествените работи. Ако вземете простото понятие „човек“, ще кажем: човешките работи са тия, които стават с мисъл. Човек мисли, следователно човешките работи с мисъл стават. А пък духовните работи са тия, които стават със сила. Под Дух това се подразбира. Под думата „Дух“ всякога се подразбира сила. Сила има само в разумния човек. А пък Божественото подразбира това, което става с любов. То е Божественото. Любов може да има там, дето има мъдрост. В най-прости понятия е изразено това. Ако изразите това с други понятия, то пак трябва да има някакво приложение.

Имате една проста дроб, 1/2. Имате простата дроб 2/3. Имате и десетичната дроб 0,5. Каква е разликата между една проста дроб и една десетична дроб? Всички сте учили и сте преподавали. Вие казвате: „Проста работа е това.“ Но в простите работи може да има нещо ценно. Един златар от златото може да изкара нещо, което може да се тури за украшение. И някое дете може да направи от златото нещо, но не го туря на врата си. Но някой учен човек може да извади от златото много хубави работи. Ученият човек може да направи златото за всичко – за украшение, за лекарство. Някой път вие сте неразположени, неразположение на духа имате. Неразположението произтича от това, че ви липсва 1/2 от златото, 1/2 от златото го няма. Пропорцията е такава. 1/2 от какво? 1/2 от единицата. Алгебрически могат да се определят нещата. В аритметиката тъй ги изразяваме. Имате едно малко противоречие. С конкретни числа може да се изрази това.

Фиг. 1

Да направим едно сравнение. Влизате в обществото, но кесията ви е празна. Трябва да направите много покупки. Неразположен сте. Прегърнат е вратът ви. Фасон нямате. Образувате една такава линия. Вървите и размишлявате защо светът е направен тъй и казвате: „Да имах пари. Всички хора имат пари, а пък моите джобове са празни. Какво ще правя?“ Обърнете се нагоре, гледате насам-натам и търсите вината другаде. Всичката вина е там, че злато ви трябва, че нямате 1/2 злато в кръвта си. Ако имахте злато в кръвта си, щяхте да имате и в джоба си. Щом нямате злато в кръвта си и в ума си, нямате и в джоба си. Второто положение сега: как да го добиете? Трябва да знаете коя

храна има злато и оттам да добиете 1/2 злато. И щом добиете това злато, тогава ще се уреди въпросът.

Ние често казваме: „Магия трябва да има.“ Магията е много проста наука. Някой казва: „Магия е това. Какво ще се прави?“ Един в старо време учил магията. Носил си известен тамян и казвал: „Като срещна мечка, ще запаля тамяна и тя няма да дойде.“ Един ден вървят двама – той и още един. Показала се мечката. Той казал: „Аз ще направя магията да не идва мечката.“ Тамянът почва да гори, но мечката се приближава, иде. Другият казал: „Аз зная друга магия. Аз зная да се кача на дървото.“ Той се качил на дървото. Като се приближила мечката, и другият се качил на дървото. Та първата магия, на тамяна, не хванала, но втората магия, на дървото, хванала. Мечката погледнала и си заминала по пътя. И двамата се разговарят. Казал единият: „От първата магия не разбирам, но от втората разбирам.“ Хубаво, от тоя пример за себе си сега какво ще извадите? Един прост пример е той – една мечка и двама души. Двамата са умни хора, а пък мечката е глупава. А пък умните хора бягат от глупавия. Мечката разбира дървото. Дървото може да даде нещо. Като се качили на крушата, мечката погледнала и им казва: „Там е по-добре, отколкото на земята.“ Някой път вие казвате, че човекът се качва нависоко. Какво подразбирате под това? Щом се качите нависоко, имат вече уважение към вас. Мечката казва: „Тия хора, ако не бяха се качили на крушата, щях да мисля, че са болни, а пък щом се качиха на дървото, значи са здрави. А пък щом някой е здрав, той е умен.“ И казва: „Аз умни хора не закачам.“

Щом ти имаш една неприятност в живота си, от какво произтича тя? Друг пример ще ви приведа. Един тръгнал на екскурзия, пил студена вода и го втресло. Често казват, че ако човек яде лятно време краставици и пие вода, веднага ще го хване треската. Втресло го в гората. Както го тресло, идва една мечка. Вижда тая мечка, че той е

трескав. Тя го задига и го носи наблизо в колибата на един овчар. Овчарят, като вижда, че мечката носи човек, той офейква. Тя влиза вътре, туря човека, излиза отвън, набира малко сено и го трупа върху него. Не може да намери друго и туря върху него като покривка малко сено, каквото намери. След това мечката излиза и си заминава. Овчарят после влиза и вижда, че това е човек. Мечката като го масажирала, той оздравял. Всичко му минало. Кое положение вие в живота бихте предпочели: поради мечката да се качите на дървото или пък да ви носи и да ви тури в колибата? Всички имате разни мъчнотии. Ами че вие имате един вечен страх: „Какво ще се прави?“ Условията на живота са лоши сега. Вечно сте недоволни и вечно се страхувате. Често се срещат изкушения. Вие не знаете произхода на изкушението, нали. Материалните работи стават причина за изкушение. Влизате в някой дом и виждате някои работи, някои предмети много красиви, или златни, или някой скъпоценен пръстен. Това е изкушение. Обичате тия предмети и искате да ги вземете за спомен и да ги турите на пръста си. Навик имате вие. Вие излизате, да кажем, всред природата. Вървите и виждате много цветя нацъфтели, и у вас идва желанието да откъснете едно цвете, да го турите на себе си и да се върнете. Представете си, че земята е парк, не е ваш, и вие късате без позволение. Не че е лошо да късате цветя, но лошото е, че без позволение ги късате. Това цвете кому принадлежи? То си има господар. Трябва да спрете, да искате позволението на господаря и тогава, ако ви се разреши, да късате. Вие си вървите и късате цветето, като че нищо не сте направили. Казвате: „Какво има, че съм откъснал цвете?“ Все има нещо. Погрешката е много малка. Сега ще пренеса това, ще направя едно малко сравнение. Представете си, че дойда при вас, хвана един ваш косъм и го потегля. Какво има от това? Имате на главата си двеста и петдесет хиляди косми приблизително, хвана един косъм и го потегля. Питам ви, какво има

от това? Един косъм. Но вие ще почувствате една малка болка. Умно ли е да тегля косъм от главата ви? Не е умно. Нито е добре да теглите от чужда глава, нито пък от своята глава да теглите. Тия сравнения трябва да ги имате предвид.

Вие казвате: „Кажете ни някои работи по-интересни." Мога да ви кажа много работи. Изкуството се придобива, но трябва да го приложите. Добрият живот е едно изкуство. Не се става така лесно добър човек. Някой казва: „Да дойде Духът." Докато дойде Духът, Великият Учител ще ви тури на изпитания. Няма да дойде така лесно. Като дойде Духът, като кон ще обикаляте. На едно място няма да стоите. Ще напуснете баща си и майка си, и децата си, жена си, всичко. Като дойде Духът, ще минете всички през дармон[66], ще ви пресеят. Някои мислят, че като дойде Духът, ще се уредят всичките им материални работи. То не се знае дали ще се наредят материалните работи. Духът си има свои схващания, а не нашите схващания. Понеже Духът е на силата, той ще тури нещата в съвсем друг ред.

Прочетете Стария Завет. Когато е идвал Духът, винаги има противоречия. Духът казва на Йон: „Ще отидеш в Ниневия." Йон е свикнал на един охолен живот, взема си шапката и си казва: „Да отида в Ниневия?" „Това е трудна работа, ще има подигравки. На тия хора ще им кажеш такива работи, които няма да са им приятни. Ти ще говориш на тия хора за една истина, която няма да им е приятна." „Тая работа не става." Йон си имаше пари. Взел си парите и тръгнал за Испания. Бяга на запад, към материалния свят отива. Но Духът е по-умен. Щом Йон влиза в кораба, веднага се повдига страшна стихия, буря. Търсят причините. Молят се. Йон казва: „Аз съм причината. Хвърлете мен и ще утихне морето." Той е честен. Не иска другите да потънат. Ония са казали: „Трябва да е направил някоя

---

[66] **дармон** (гр.) – решето с едри дупки

погрешка.“ Става той и казва: „Аз съм причината.“ Като го хвърлят, утихва морето. Йон остава в морето. Една риба го поглъща и Йон влиза вътре в нея. Влиза в кита, в устата му. Не е един прост човек, а пророк, който бяга от Господа, и когото Господ праща да иде да проповядва Словото Божие в Ниневия. Какво ще каже Йон, като се намери там? Той не казва: „Тежки са условията“, но почва да работи. Златото влиза в него. В мъчнотиите златото влиза в кръвта му и в ума му. Казва: „Господи.“ „Моли се, Йон.“ „Как да се моля?“

Така ще се молите, както Йон в утробата на кита. Някой при най-добри условия, при удобства, ще каже: „Как да се моля?“ Като влезете в кита като Йона, ще разберете как трябва да се молите. Няма да гледате наоколо, няма да мислите за другите. Ако сте като Йон в утробата на кита, ще мислите ли за баща си, за майка си? Ще забравите всичко друго. Нещо подобно става, когато наближи хората да умират. Смъртта не е нищо друго, освен един кит, в чиято уста влизате. Господ ще види тогава дали можете да се молите, или не. В църква добре можете да се молите, но като влезете в кита, то е съвсем друго нещо. Йон мина през един пробен камък, за да се види колко е силна молитвата му. Направи една погрешка и след това се помоли. Като излезе от кита, свърши той училището, свърши матурата. Аз наричам в дадения случай утробата на кита едно училище. Професори бяха там. Йон се поти, изследва, но реши задачата. Китът тогава отвори вратата и казва: „Хайде с дипломата си оттук право в Ниневия. Ще се покажеш на ниневянките.“ Питаха го: „Защо отиде да проповядваш?“ Той каза: „Вие държали ли сте матура в утробата на кита? Аз държах и затова мога да ви кажа какво има вътре в утробата на кита.“ Аз привеждам тая аналогия. Човек докато не мине през големите мъчнотии на живота, той не може да се събуди. Човешкият, духовният и Божественият живот са степени, през които трябва да мине човек. Човешкото става с мисъл, духовното става със сила, а

Божественото става с любов. Вие Божествените работи не може да ги направите с мисъл, а с любов. То включва мисълта, но трябва любов. Духовните работи ще направите със сила. Духовното включва мисълта, но трябва сила. Вие не можете да бъдете духовен, ако нямате сила. Една изказана дума има сила магическа. Всеки един от вас може да употребява някоя дума, за да си въздейства за нещо положително. Някой път човек съвсем е отчаян и като дойде някой и му каже една дума, като каже тая магическа дума, около него тъмнотата ще изчезне и лицето му става весело. От една дума само. Всеки ден стават такива промени.

Когато четете думите Христови, ще видите, че всяка дума е магическа. Човешките думи са силни. Ако мислите, ще си подбирате думите. Думите на Духа са силни. Ако сте разумен, ще знаете как да ги използвате. Божествените думи са силни, когато имате любов. Любов, а не самочувствие или да бъдете само разположен. Любовта е най-висшето, с което вие в дадения случай можете да разполагате. Казвате: „Да се обичаме.“ Да обичате или да ви обичат, или да не ви обичат, това са забавления. Какво нещо е рисуването? Това е рисуване, нали така? (Учителят рисува следната фигура на черната дъска.)

Фиг. 2

Това физиономията на интелигентен човек ли е, или на прост, или на тъп? Вие мислите, че ако ви дадат право да нарисувате нещо, то с такава една рисунка ще можете да влезете в Царството Божие. И

на един километър не можете да се приближите до райските врата. Ако трябва да рисувате, ще рисувате както трябва. Трябва да бъдем праволинейни. Тук в тая рисунка устата представлява един ъгъл. Между носа и устата имате в тая рисунка прав ъгъл, а пък по-долу при брадата – тъп ъгъл. Тези ъгли може да се изчислят, колко и кои ъгли са тъпи, прави и остри на човешкото лице. Там, дето има един ъгъл, там действат разумни сили. Геометрията е наука за разумното. Геометрията е духовният свят, не човешкият свят; тя е свят на духовното. Вие, ако не разбирате геометрията, нищо не може да направите. А пък щом дойдете до математиката, то е вече Божествения свят, то е любовта. Любовта действа чрез математиката. Някой казва: „Ти математик ли си?“ Ако не сте математик, вие от любовта нищо не можете да разберете. То е отношение на нещата. В дадения случай не да искате да знаете кой ви обича и кой не. То не е любов, то е една търговия, то е човешка работа.

Да мислите колко ви обичат хората, това е човешко. Да се учите, то е сила на духа. Да знаете как да живеете, то е Божественото. Според мен същественото за живота е да знаете как да живеете. Това е Божественото. Да се учите, това е силата на Духа. Някой път хората не правят различие между човешкия живот, Духа и Божественото. Ние предполагаме, че ако мислим добре, можем да постигнем нещо. Човешките работи се постигат с мисълта, ония на Духа се постигат със силата. Вие казвате: „Пари да има човек.“ Силата е вече свойствена на духовното. Понеже тия трите свята функционират едновременно в нас, по някой път ние сме под влияние на единия или другия. Някой път казвате: „Да се живее Божествено.“ Или: „Да бъде човек силен.“ Но за да бъде силен, той трябва да бъде разумен. Някой път казвате: „Да мислим.“ Това е човешкият живот.

Та човек трябва да знае как да рисува. При истинското рисуване трябва да представиш нещата каквито са. И ако ви дадат една задача

да представите човешкия живот, живота на Духа и Божествения живот, как ще ги представите? Единият е на мисълта, вторият е на силата, а пък третият е на любовта. Как ще представите любовта? Аз бих представил живота на Духа във вид на горящ огън. Това, което гори, то е Духът. Казваме за някои неща, че изгарят. Изгарят нещата, които са неразумни, а пък разумните работи само горят, без да изгарят. Там, дето има горение, има сила, а пък дето няма горение, няма никаква сила. Ще видите някой път: щом имате топлина, имате сила, а щом нямате топлина, силата изчезва. Значи топлината е свързана с човешката сила. Но коя топлина? Не човешката топлина, която изгаря нещата при няколко хиляди градуса, но оная топлина на Духа.

Да допуснем, че вие сега се обезсърчавате в живота. Имате дълг от десет или от петдесет хиляди лева, казвате: „Какво ще правя с дълга?“ Вие мислите, че сте християни, че сте посветен на Христа, че сте чедо Божие, че сте богат, че Бог е направил месечината и звездите за вас, и имате петдесет хиляди лева дълг и не можете да го платите. Кредит нямате. Тогава де е вашето знание, в какво седи вашето знание? Че ако аз, който имам висше образование по пеене, и с моето пение не мога да платя петдесет хиляди лева, нося само дипломата и казвам: „Свършил съм по музика“ и философствам, разправям ред неща по музиката, но ако ми предадат един обикновен урок по музика, не мога да го изпълня, обикновените работи не мога да изпея и не мога да изплатя дълга си – тогава какъв музикант съм? „Петдесет хиляди лева можеш ли да изплатиш?“ „Не.“ „Тогава не си музикант.“ Аз, който не пея толкова добре, като свиря петнайсет минути на един банкер, ще ми даде петдесет хиляди лева. Като му тегля първия лък, той ще ми даде, и оттатък ще мине. Аз за себе си казвам това. Това е наука за мен, щом мога с нея да си платя борчовете и да си помагам в

трудни моменти. Погледна цигулката и казвам: „Ти знаеш езика на банкеря.“

Сила има в музиката. Разбирайте го, както искате. Аз го разбирам това. Аз не мога да ви кажа моето изкуство. Като тегля лъка, и петдесет хиляди лева идват в джоба ми. Има музиканти, които като теглят лъка, идват петдесет хиляди лева в джоба им. Ако един обикновен пехливанин, Дан Колов, се бори за хиляди долари, вие какво сте направили? Бори се човекът. Дан Колов в Америка се бори за хиляда и двеста – хиляда и петстотин долара. Ще кажете, това е диващина. А пък вие, като не сте диваци, какво сте направили? Това е крайният случай. Той казва: „Аз гладен няма да умра. Ще се боря и ще живея.“ В това го похвалявам. Идва някой страхливец, свършил четири факултета, и е загазил в живота, казва: „Искам да се самоубия.“ Казвам му: „Ще вземеш урок от Дан Колов. Ще се опретнеш, ще се бориш. Като си цигулар, да си на свят цигулар. Ако си художник, да си на свят художник.“ „Това, което рисувам, е модерно изкуство.“ Оставете вашите модерни работи. Вие като нарисувате нещо, върху вас самите да има то сила. Аз опитвам някой път пеенето върху себе си, върху себе си опитвам силата на музиката. Не свиря нещо, което да няма действие върху мен самия. Ако някой път загазя и не зная какво да правя, извадя цигулката и свиря. Това, което аз зная, действа върху мен. А щом действа върху мен, действа и върху другите. Това е закон. Всички трябва да имате по едно изкуство и да разчитате на него. Вие ще ми кажете: „Някой друг път, в друго прераждане.“ Причината е много проста. Имам един хляб. Той е от един килограм. Но има аристократи в света, от старите аристократи, срам ги е да носят един килограм хляб. Той ще тръгне напред, а друг ще му носи хляба. Онзи, който му го носи, той вече ще опита хляба. Богатият ще търси някого да му носи хляба и ще му плати. Защо тоя богатият не го е срам да яде хляба, а пък го е срам да го носи? Вие

искате да имате резултатите на окултната наука или на християнството. Ако ви турят един християнски халат, не можете да го носите. Ако вие не можете да носите християнския халат, не можете да имате и силата на християнина. Вие, ако не можете да носите халата на окултиста, вие не можете да имате и резултатите на окултизма.

Едно време за пръв път ходих из България, свирих на цигулка. И когато ме виждаха да свиря, хората казваха: „Циганска работа е това." Ако вие не станете цигани отвън, човек не може да станете отвътре. Право имат. Прозвището циганин знаете ли какъв произход има? Циганите, това са ученици, които не са издържали своя изпит. Циганите са хора, които държаха изпит, но напуснаха училището. И когато ви кажат „циганин", това значи, че сте ученик, който не може да носи халата отвън.

Вие ще напуснете циганството. Всеки, който не живее както трябва, той е циганин. Всеки, който не извършва волята Божия, е циганин. Всеки, който боледува, е циганин. Всеки, който не живее добре, е циганин. Всеки, който осиромашава, е циганин. Всеки, който не си знае урока, е циганин. Всеки, който не се облича добре, е циганин. Всеки, който не си нарежда къщата, който е безчестен, е циганин. Цигания е това. Хората носят циганията. Казвам, за да се освободите от циганията, ще си турите халат и ще покажете на хората, че не сте циганин, но че сте умен човек.

Изкуство е вложено във всекиго. Бог в душата на всекиго от вас е вложил изкуството да може да се справя с мъчнотиите. Имате да се справяте с мъчнотиите като Йона. В устата на кита Йон не можеше на никого да каже: „Я се помоли на Господа за мене." Вън би могъл да каже така, но в устата на кита кому ще плати да се моли за него? Кому ще плати да се моли? И Йон остана сам с големите мъчнотии, за да се познае доколко е неговата сила, дали може да се моли. Йон

много пъти се молеше друг път, но две неща станаха, които той не можеше да разбере. Първо, че направи едно престъпление. Бог го изпрати в Ниневия, за да поправи жителите на този град, че бяха в безпътица. Йон направи една погрешка на непослушание и трябваше да влезе в кита, за да види, че трябва да слуша. Бог не обича хората, които не слушат. После, като се помоли, Бог му каза, че му прощава и изпрати го в Ниневия до четирийсет дни, да се покаят ниневяните. Тия хора се покаяха и Бог им прости, както прости и на Йона, и го изхвърли от кита. И Йон каза: „Бог прости на Ниневия, и ме изложи." Тук се прояви неговото честолюбие. „Ти каза на ония хора, че това ще стане, онова ще стане, и не стана, и те сега казват, че съм ги излъгал." Бог казва: „Те се покаяха. Както те изкарах от устата на кита, като Ми се помоли и ти простих, така и на тия хора по същия начин трябваше да простя."

И трябваше да му даде друг урок. Времето е било горещо, както е в тропическите места. Изникнала една тиква и Йон си туря главата под сянката ѝ. Дохожда един червей и изяжда тиквата, и като се засилва слънцето, Йон казва: „По-добре да умра, да си замина." И иска да бяга, да умре той. Казва му Господ: „Ти забрави ли утробата на кита? Тая тиква за една нощ израсна. Ти нищо не се грижеше за нея, и теб ти е жалко за нея, защото няма подслон за главата ти. А пък на Мен не трябва ли да Ми бъде жалко за Ниневия, че има там много деца и други, които не знаят за Мене нищо. И тия хора се покаяха?" И тогава Йон разбира какво му казва Господ с тези думи. Той не можеше дотогава да види тоя паралел.

Често ние се намираме в положението на Йон. Когато се намираме в мъчнотии, по тоя начин разрешаваме въпросите. Когато в живота нещата не стават, както ние искаме, става ни скръбно, неразположени сме духом. Какво лошо има в това, че нещата не стават, както ние искаме? Ако кажеш на един град, че тоя град ще

погине, и не погине, какво лошо има в това? Защо не станаха тия работи? Защото хората поумняха. А има работи, които стават, и ако човек е умен. Ти само като се учиш, можеш добре да свършиш работата си и да ти дадат диплома. А пък в света на духовете, там е съвсем друго. Ако ти се справяш с големите мъчнотии в живота, тогава минаваш за умен. Справянето с мъчнотиите не е човешко. Човек не се бори с мъчнотиите. Всички хора като хора са слаби.

Защо се обличат хората? Модното обличане, това е човешки метод. Един момък нагизден, една мома нагиздена – за мене това представлява човешкият живот. Но питам, ако имате един човек, който знае само добре да се облича, само за да се покаже навън, знаете ли какви ще бъдат резултатите? Ако имате една слугиня, която се облича добре, а пък инак не знае другите работи, тая слугиня ще можете ли да я държите вкъщи? Че вие можете да отидете в една църква, можете да посещавате една окултна школа, както една нагиздена мома. Ще слушате лекциите и ще кажете: „Една отлична лекция. Нещо ново ни каза Учителят." И ще си отидете у вас. В какво седи новото? Че от земята до слънцето има деветдесет и три милиона километра? И после, че в слънцето температурата била двайсет и пет милиона градуса. Кой е ходил да я мери? Не са още ходили да я мерят. Учените си правят своите заключения. Верни са тия заключения, слънцето има много висока температура. Но вие не знаете по кой начин тя се измерва. Тия хора по човешки изследват, но има един вътрешен начин, по който се измерва топлината на нещата.

Топлината е една сила в света, която може да възпитава. Ти не можеш да възпиташ когото и да е, ако не разбираш законите на топлината. Един златар знае при каква температура може да работи с всички метали, с които си служи. И когато работи със златото, среброто, медта и прочие, той разбира законите на топлината. И когато иска да работи с някой метал, той ще го тури при подходяща

температура. Ако ти не знаеш тая температура, ти не можеш да работиш с тоя метал. Някой може да каже: „Тая работа е отвлечена. На нас ни трябват сега малко парици.“ Парите са за обикновените хора. Аз нямам нищо против парите. Парите в света, това са кукли, кончета за децата. Докато си дете, трябват ти пари. Като станеш голям, не ти трябват. Че оная мома, като се ожени, носи ли своите кукли? Тя е правела на куклите отлични дрехи, и като влезе в живота, ще ѝ служат ли тия дрехи? Тя е напуснала куклите. Като влезе в живота, тя ще види как се правят други кукли.

В живота на Духа не се правят кукли, както в човешкия свят. Сравнението е там, искам да ви покажа мъчнотията. Не се самозаблуждавай, ти можеш да направиш една красива кукла отвън, но да направиш една кукла в живота, която да говори и да мисли, тая кукла става по съвсем друг начин. Като стане шест часа, ще спрем (Часът е шест без седем минути.)

Има една философия, с която всички трябва да се занимавате. Аз, като ви говоря по тоя начин, виждам едно отклонение. Например в говора ви има известни думи, известни повишения, известна гама, която има известна реакция. Ще ви дам едно сравнение. Ако представите пред един човек един предмет в най-голяма светлина, той нищо няма да види. Вие всякога се стремите да забележите един предмет, да забележите външните му очертания в една мека светлина. Тогава у вас има напрежение. И тоя закон е хубав, там, дето има напрежение, да гледате е по-добре, отколкото да си свивате очите и да се оттегляте от силната светлина. Силната светлина винаги образува противоположна реакция. Много по-добре може човек да се кали, когато има известно напрежение, когато гледа. Смел денем не можете да бъдете. Денем всички хора са смели. Но вечерно време ще познаете своята смелост. Вечерно време ще се намерите в страх и с него ще трябва да се справите, за да познаете дали сте духовни. Ако сте човек,

денем ще ходите, а пък ако сте духовен, и вечерно време ще ходите. Светът на най-големите мъчнотии представлява светът на Духа. Следователно, щом сте в мъчнотии, като човек ще ги разрешите с максимите на светлината (денем). А пък Духът и в тъмнината вижда. Човек трябва да вижда денем, а пък Духът и вечерно време трябва да вижда. Следователно вие не можете да бъдете духовни, ако не можете да виждате вечерно време. Ако денем само виждате, вие сте човек. Ще кажете: „Те са месоядни животни, които виждат нощем." Нощните животни, това са духовете. Бухалът лети вечерно време. Считат го за символ на учен. Не се туря орелът за символ на учен, а бухалът. Защо се туря бухалът като символ на учен, на мъдрец? Понеже очите му са отворени. Не си затваря очите, а ги отваря широко.

Казват за някого: „Лаком човек." Лакомият е от духовен характер. Хора, които са лакоми, са влезли в духовния свят. И лакомията е сила. Ако вие не знаете как да употребите своята лакомия, ще попаднете в слабостта на човека. При лакомията ще вземете повече злато, отколкото можете да носите, и като не можете да го носите, ще се обезсърчите, ще търсите хора да го носят. А пък сам трябва да имате сила. Човек не може да носи двайсет, трийсет, петдесет, сто килограма. Но то не е нищо. А Духът е силен. Той е впрегнал тежка машина от двайсет хиляди килограма, и тя работи. При машината кой работи? Духът работи, а не човекът. Човек може да носи до сто килограма, а Духът един цял параход може да пренесе от едно място на друго. Като влезем в духовния свят, ще носим железници, параходи, аероплани – това са съоръжения на Духа в умствения свят. Цялото човечество се приготовлява за духовния свят, като правят фабрики, параходи, железници. И външно тия работи като ги правите, казва Духът, тогава с вътрешните мъчнотии ще можете да се справите по-лесно.

Сега за изкуството. По кой начин ще добиете изкуството? На вас ви трябва сила. Някой път вие показвате показалеца си. Знаете ли на какво е символ това? Човек търси магията. (Учителят си туря показалеца на дясната ръка върху челото отстрани.) Иска да си спомни. Той е бил някога маг. Сега не искам да ви отвличам вниманието. Много пъти синът и дъщерята бягат от вкъщи. На бедни и на богати синът или дъщерята бягат от баща си, от майка си, от братята си. Защо бягат дъщерите и синовете от дома? Защо бяга житото от хамбаря? Не е лошо да бягате, но да бягате навреме. Да бяга човек, това е една опитност. Бяга кой? Казват, че страхливият бяга. Не, бяга и юнакът. Чудни са хората, когато казват, че се бяга от страх. Но някой от голямо юначество бяга. Единият бяга от страх, а онзи, който го гони, той от какво бяга? Даже той иска да бяга повече, отколкото оня, който се страхува.

Някой път аз съм ви привеждал оня пример за хрътката. Турците имаха хрътки от порода, породисти хрътки, като магарета високи. Ходеха да гонят зайците. И като изплашат някой заек, хрътката го гони, и турчинът казва: „Хайде, чоджум[67], хайде, късъм[68].“ И някой път хрътката се приближава, а пък някой път заекът е опитен, особено като дойде нагоре, заекът е майстор. Турчинът казва на хрътката тогава: „Ха, свиня, хънзър[69]!“ Значи, ако заекът изпревари хрътката, идват епитетите „свиня“, „хънзър“, а пък ако хрътката може да бяга повече от заека, тогава идват епитетите „късъм“, „чоджум“. Аз похвалявам и заека, и хрътката. Ако в страха си вие можете да бягате повече от хрътката, вие сте умен човек. А когато гоните заека, ако можете да бягате повече от заека, все пак сте умен човек. Ако гоните заека, и не можете да го стигнете, не сте много умен човек. Казват:

[67] **чоджум** (тур.) – момче, момчето ми (в обръщение)
[68] **късъм** (тур.) – момиче, момчето ми (в обръщение)
[69] **хънзър** (тур.) – гаден човек, мръсник, свиня

„Два заека гони.“ Всеки един от вас гони по някой заек и както виждам, някой е хванал заека, друг не го е хванал. Казвате: „Имам една идея.“ Тази идея можете да я постигнете по пътя на страха или по пътя на силата. По пътя на заека сте постигнали своето желание: придобили сте живот. И по пътя на хрътката сте постигнали своето желание да хванете заека. Лошо ли е да хванете заека?

Хрътката, като хване заека, ще го впрегне да оре на нивата. Все зайците орат. Един маг, като хване един заек, неговата хрътка като хване заека, той знае изкуството, превърне заека в един вол или кон и го впрегне да оре. И след като му свърши работата, той пак го превръща в заек и го пуща в гората. И като му трябва отново вол, той не търси вол, понеже хората са взели воловете, а търси заек. И хваща заека чрез хрътката. Казва ѝ: „Дръж го тоя мързеливец.“ Превръща го пак на вол, изорава си нивата и пак го пуща после в гората. Да ви направя един превод на нещата. Желанието ми е да знаете как да се справяте с големите контрасти и противоречия, в които се намирате. Има мъчнотии, с които вие се справяте, но има мъчнотии, които тепърва идат в света и трябва да знаете да се справяте с тях. Например вие сега не можете да се справите нито с една болест, нито с едно ваше кисело чувство. Много пъти човек има кисело чувство. Има известни места в човека, които като бутнете дори и най-леко, той веднага ще реагира. Ако ви докоснат на някое място, ще се обидите. Ако ви бутнат на едно място на главата, ще станете лош, ще се разсърдите. Ако ви бутнат на едно място, вие ще станете мек, добър. На трето място като ви бутнат, ще станете любезни, ще искате да сложите трапезата. На човека само му бутни главата. Отивате при някой банкер. Само да знаете къде и как да го бутнете, ще имате каквото искате. Вие нямате тая наука. Трябва да знаете законите, както е при съвременното електричество.

Пет минути съм преминал. (Часът е шест и пет минути.) Онова, което не го казах за последно, какво беше то? („За банкерина.“) Пет минути се минаха. Банкерът си отиде вече.

„Добрата молитва“

Тридесет и девета лекция на Общия окултен клас 10 юли 1935 г., сряда, 5 часа, София – Изгрев

КОЛКО Е ДОБЪР ГОСПОД

„Добрата молитва“

Развитието или прогресът на разумния живот зависи от правилното разбиране. Вземете точно правата линия. Правото разбиране има само две точки. Правилно разбиране може да има само между две разумни същества. Щом има трето същество, мисълта не е права или няма тоя устой вече. Една линия, за да бъде яка достатъчно, третата точка трябва да бъде център на поляризирането. Две точки трябва да има правата линия. Тогава е най-силна и може да устоява на всички противоречия, които съществуват в света. Изобщо казват: „Тая мисъл не е права, оная мисъл не е права.“ Но всъщност коя мисъл е права и коя не е права?

Мъчно може да се определи какво нещо е доброто. Вие казвате: „Това е добро“, но всъщност то е относително добро. Доброто в дадения случай може да ви даде искания резултат. Питам: това, което всякога не носи добри резултати, добро ли е?

Вземете числото 10. Това число е крайният резултат. От десет нагоре вие влизате в друг свят. Вие го вземате като едно количество. Например, казвате „десет лева“.

$10:1=10$; $10:2=5$; $10:3=3\frac{1}{3}$; $10:4=2\frac{1}{2}$; $10:5=2$; $10:6=1\frac{2}{3}$

Ако делите десет на едно, колко ще получите? Пак десет. Добре, но ако делите десет на две, колко ще имате? *(„Пет.“)* Ако делите десет на три, колко ще имате? *(„ Три и една трета.“)* Ако делите десет на четири? *(„Две и една втора.“)* Ако делите десет на шест, седем, осем, девет, ще има и един остатък. Питам, какви са резултатите от делението? Какъв закон можете да извадите от делението?

Това са много обикновени работи.

Вие гледате на живота много външно. Казвате, че ако имате къща, всичко ще се оправи. Така мислите. Мислите, че ако се облечете, всичко ще се оправи или ако имате пари в банката, или ако сте свършили някъде и сте добили диплома, например свършили сте право, естествени науки или медицината. Да кажем, че сте свършили по медицина и мислите, че разбирате нещо от болести. Питам: какви болести може да лекува един лекар? За свят да може да ги лекува, както трябва.

Като дойдем до законите, ще видим, че каквито са резултатите им върху физическия свят, такива са и върху духовния свят. Някой път някой проповедник се качва на амвона и ви разправя за оня свят. Тоя проповедник проповядва и ви разправя за оня свят така, че умът ви не го схваща. Той представя работите по своему, но по отношение на вашето съзнание нямате никаква представа, не можете да си представите онзи свят. Друг проповедник се качва на амвона и представя онзи свят като този свят. Онзи свят как ще си го представите? Вие не може да си го представите другояче освен така, както е на земята, с едно малко различие. Ще си представите Бога, ще го уподобите на нещо, например на вашия баща. Другояче няма да има значение за вас. Вашият баща ще бъде като един символ, подобен на Бога. Но баща ви прилича ли на Бога? Има ли всички качества на Бога? Разликата между вашия баща и Бога е колкото от небето до земята. Вие мислите, че Неговото отношение към вас ще бъде както на баща ви, тъй ще бъде внимателен и близък към вас. Понеже баща ви е бил добър, по-снизходителен, ще си представите Бога такъв. Ако баща ви е бил строг, такъв ще си Го представите, Бога.

И всички хора са извадили своите представи за Бога все от баща си. Някъде Бог е бил по-любвеобилен, а някъде по-строг, понеже

всички бащи не са еднакви. Ето тук бащата, представете си го. Аз ще ви го представя геометрически. Това са все бащи.

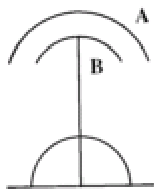

Фиг. 1

Ако главата на вашия баща е вирната, както при В, то имате един баща с хармонична линия. Хармонична линия на движение аз наричам тая линия, при която всички точки имат еднакво отношение към един център. А пък има други линии, които имат много центрове. Те са начупени криви линии. При тях резултатите са съвсем други. Ако разгледате хората, разсъждението им зависи от плоскостта на челото им. Всички не можете да имате същите разбирания, плоскостта на вашите чела не е еднаква. После, кривата линия не е еднаква, широчината на вашия мозък не е еднаква. Космите ви, понеже са като антени, не са еднакво деликатни; някои са по-груби, някои възприемат по-хубаво, други – не. После, жените имат антени само на главата си, а пък мъжете – и на мустаците, и брадата си. Мъжът възприема повече впечатления, отколкото жената и понеже не може да се справи с тях и вследствие на това той е по-груб по естество. По-груб е в какво отношение? Натоварен е повече. Неговият мозък е натоварен с повече работи, които са се натрупали и когато човек се натовари повече, отколкото трябва, той става груб. Когато вашият стомах се претовари повече, човек става неразположен, по-груб.

Виждате се пред други противоречия в света. Ражда се в света, между хората например, едно противоречие от следния характер:

единият е богат, а другият е сиромах. Какво подразбирате под думата „сиромах„? Това само отчасти е вярно. Ние считаме за беден онзи човек, който няма пари, който няма никаква къща, няма добитък. По някой път и вие се считате за беден, считате се, че нямате нищо. Всъщност беден ли сте? Вие сте един собственик. Имате една глава, която има три билиона и шестстотин милиона клетки. Това са живи същества, които мислят като вас. Имате храносмилателна система, стомах си имате, работници, които работят само за вашето препитание – десет милиона слуги, които ви служат, десет милиона клетки, които работят само за храносмилането. След като сте приели една храна, десет милиона работници ще работят и ще отделят от нея хранителните елементи, с които ще нахранят своя господар. Десет милиона работници работят за вас. Имате едно тяло с безброй клетки, и вие се считате за един беден господар. Питам: къде е тогава вашата права мисъл, къде е вашето въздържание?

Казвам на английски: „You are a bad man“. Какво означава това? Казвате: „Какво говори тоя човек? Този човек ми говори нещо много хубаво, но какво е?“ Друг ви казва: „You are a good man.“ Ти мислиш: „Този ми говори нещо много хубаво.“ Но дойде един друг човек и ви казва: „Виж го тоя глупчо, той не знае що говори.“ Ако англичанинът ви говори: „You are a bad man“, „You are a good man“ – „ти си лош човек“ и „ти си добър човек“, едната дума започва с „л“, а пък другата дума – с „д“.

ЛОШ – ДОБЪР

Де е лошавината? В какво седи лошавината в думата „лош“? Буквата „л“ показва стремеж към Бога. Имате „о“, то прилича на кръг и показва условията. Имате и „ш“, което показва, че много материални работи ще ви занимават, ще ги притежавате, ще ядете и пиете. А пък „ъ“ на български показва топуза, с който си пазите

правата. Като му каже някой обидна дума, той му зашлевя една плесница. Де му е сега лошавината? По какво разбирате лошия човек?

Има лоши хора, които имат точно качествата на добрите хора. Те са префинени, много добре облечени, с връзка. Изучават вашите слабости. Ще видят, че вие обичате да пушите и ще ви дадат цигари. Щом ги изпушите, вие ще заспите и те ще ви оберат каквото имате в куфарите и в джобовете си. И като се събудите, тези приятели ги няма, но и в джобовете няма нищо. Лошите хора се показват много любезни, услужливи. Те дори могат да ви свалят куфара, да ви питат за адреса, но вие не разбирате потънкостите, задната цел, която имат. Разправяше ми един приятел за някой българин богаташ, който имал един хубав часовник със златен кордон и много украшения. Той слиза на една гара и една благородна дама го прегръща, казва му: „Чичо!“ Целува го. Тя била дъщеря на брат му. Той се учудва кое ще е това момиче, че не може сега да го познае. Тя го води към един хотел и му казва: „Качи се горе, аз ще дойда след малко.“ Той се качва и поглежда, че часовникът и скъпоценните камъни ги няма. Тя оставила чичото. Има лоши хора, които се занимават със своя личен живот. Имат си те една близка крайна цел. И добрият човек си има крайна цел.

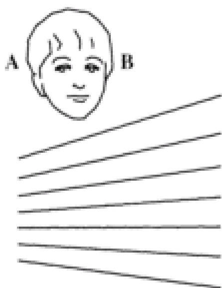

Фиг. 2

Сега, лошото и доброто в света са в самия човек. То не е отвън. Съвременните научни изследвания показват, че лошото е в човека. Лошото носи буйност, нетърпеливост. Това зависи от главата на човека. Около ушите отзад има един център на буйността, на енергичността и нетърпението – линията АВ на чертежа.

Като ви казвам, че главата е чрезмерно широка, вие не знаете какво нещо е широчина. Широка по отношение на другите части.

Трябва да се вземат предвид кривите линии. Да кажем, че имате известни линии, които излизат от един център. Тия дълги линии показват интензивността на едно чувство, да кажем религиозно чувство, или любов към Бога. Тая дължина показва интензивността на това чувство. Колкото линията е по-къса, толкова чувството е по-малко интензивно или пък това чувство е интензивно, но то е егоистично. Ако тая линия е наполовина дълга, отколкото е нормалното или ако я съкратите, вие ще влезете в друг свят. То ще бъде една набожност, която има съвсем друг произход. Когато това чувство е силно развито и е в хармония с човешките мисли и с всички други чувства, то дава една хармонична черта на човека. Той има възвишени, широки възгледи, той не може да се блазни, свободен е от подозрения, от съмнения. Има в света съмнения, които са на място, а пък има съмнения, които са отражение. Например, ако вие стъпите върху един човек с крака си, той може да ви издържи, но ако стъпите на една пчела с крака си, с това налягане ще причините нейната смърт. Има някои хора, на които като кажете една дума, нищо няма да причините, но тая дума, казана на други хора, ще причини известна тежест. Тъй че вашата тежест за всички хора не е една и съща. Всички вие искате да бъдете добри, но за да бъде човек добър, има си известни закони, по които трябва да върви добрият човек.

И сегашните хора в света, които ръководят, светските хора, те изследват човека. Като влезе при вас един светски човек, който има

познания, като ви погледне главата, лицето, той ще намери коя е силната, характерната черта във вас. Например, той ви усеща, че вие сте човек, който обича хората, че искате да бъдете виден, почтен, знатен в света. Той знае, че у вас са развити личните чувства. Той ще каже някоя хубава дума за вашия дядо, прадядо, за баба ви, ще намаже най-първо вашите лични чувства. Ще ви се поклони ниско и с благоговение ще седи пред вас. Той все има известни съображения, за да се държи така, той е префинен в държанието си, както дипломатите и нищо няма да ви даде.

Ще влезе при вас някой религиозен човек и понеже мисли, че трябва да говори право, той ще ви каже. че сте лош човек. В какво седи лошавината ви? Не давате на бедните нито пет пари, не знаете какво говорите и прочее. И ако оня, комуто казвате тъй, е сприхав, не може да търпи, ще стане и ще ви удари една плесница, ще ви каже: „Да си знаеш мярката на устата." Вие се връщате при вашите съмишленици и ще кажете: „Аз му казах правото, но той не разбира, той е светски човек." Вие, дето и да отидете при хората, си има известни правила и ако вие не ги спазвате, ще считат, че сте невъзпитан. Има известен външен порядък у тях и щом сте отишли при тях, трябва да го спазвате. Вие не може да отидете в едно висше общество с обикновени дрехи. Все ще ви срещне някой, който ще ви каже, че трябва да се преоблечете. Не може да отидете и между военните, ако не сте от тяхната среда, ако не сте облечени както тях. Между офицерите войниците не могат свободно да отиват. Ще отидат подпоручици, капитани, полковници, генерали и всички военни. Има известни съотношения и като отиде долен чин при по-висок, спазва известно почитание. И между учените е така, и те се делят на категории. Един учен човек може да е капацитет, при него ще дойдат с уважение. Като дойдете до религиозния живот, казвате, че всички са равни, всички са чада Божии. Даже и говедата, и те са чада Божии. Но

говедата, като чада Божии, ги връзват в обора и казват „чада Божии.“ Като дойдете до тия чада Божии, с всички тях не постъпвате еднакво. Значи разбирането ви е криво.

Всички, които виждате в света, те не са чада Божии. Нима ако срещнете един автомат, който човек е направил, нима той е чадо Божие? Нима мислите, че ако художникът е нарисувал някой ангел или някоя икона и вие уважавате тая икона, нима мислите, че тя е взета от Божествен модел? Един художник рисува ангел, но той трябва да отиде на небето, за да го нарисува. Той рисува някой човек и казва, че е ангелски образ. Какви са човешките образи и какви – ангелските? Ще му турят крила на човека и казват, че е ангел. Един човек с крила минава за ангел. Че между ангела и човека има такава голяма разлика по структура на тялото, каквато между един вол и един човек. И ако един вол го разглеждаме от един километър, ние едва ще го видим, между вола и човека тогаз няма да виждаш голяма разлика. Колкото по се приближавате, толкова повече ще виждате различието. Някой път някои хора не виждат голямо различие между хората, те гледат отдалече. Но отблизо разглеждано всяко нещо, има грамадно различие. Различието между един вол и човека е грамадно в тяхното съзнание. У животните понятие за право не ще намерите. Нямат понятие за право, нямат никакви съдилища, никакви закони. Там всеки е съдия, силният е господар. В животинското царство дават място на силното животно, там силата господства. Там не господства умът, не господства и любовта, но грубата сила направлява нещата.

Вие в живота искате всичко да ви върви по мед и масло. Тогава трябва да имате сила. Ако нямате сила, де е погрешката? Сега се явява един хиромант, някой си Мити, който разправяше във вестника, че е имал вече дванайсет хиляди изследвания и предсказвал много точно бъдещето. Той предсказал, че Дан Колов щял да победи Сики. Вие сте един съвременен учен и имате съобщения с целия свят. Има станции,

които ще ви съобщят с каква бързина пътува една буря и можете да предскажете след колко време ще дойде. А другите, които нямат съобщения, няма да знаят.

Та казвам: при сегашните условия, при които ние живеем, трябва да имате едно правилно понятие за живота. Вие всякога туряте своя авторитет върху живите хора. То е така, но има един авторитет, който не зависи от вас. Някой казва: „Това, което аз мисля, то е авторитет.“ Но не всякога това, което ти мислиш, е право. Не и всичко, което другите хора мислят, е право. Има едно право в света. Нещата са такива, каквито са направени. Един човек е такъв, какъвто е направен. Вие може да съзнавате що е добро и що е лошо в даден случай и пак да вършите нещата според естеството си.

Лош човек наричаме всеки човек, който употребява своята физическа сила безразборно, а пък умен човек наричаме оня, който употребява своята сила разумно. Че го ухапала една мравка, той може да я отмахне, но не да се възмущава от това, че една мравка го ухапала, защото, ако се възмущава от едно ухапване, той ще изхарчи много повече енергия, отколкото от ухапването. Ухапването нищо не струва, а пък възмущението от ухапването на една мравка – то е хабене на времето и хабене на енергия.

Според вашето схващане, ако отидете, да кажем, на небето, кое ще ви донесе радост?

В какво седи щастието на майката? Къде търси майката щастието? В своите деца. Къде търси богатият своето щастие? В своето богатство. Ученият? В своето учение. Здравият? В здравето. Добрият? В своята доброта. Една вътрешна сила е добротата. Ако майката няма деца, тя не е щастлива. Ако богатият няма пари, той не е щастлив.

Вие казвате: „Ще отидем при Бога.“ Как ще отидете при Бога? Вие си представлявате, че ще отидете по някакъв начин. По какъв

начин ще отидете при Бога? Да допуснем, че отивате при баща си. Но вие, като отивате при баща си, можете ли да бъдете всякога щастливи? Представете си, че вашият баща ви е пратил на училище. Той е взискателен, справедлив, строг, а пък вие не сте учили както трябва. Вървите по пътя към баща си и мислите как да се явите при него. Има нещо, което ви стяга. Той ще иска да види дипломата, свидетелството и може би ще се стигне до наказание. Вие мислите да го излъжете, като му кажете това, което не е. Можете да му кажете, че сте боледували през годината, че парите не са били достатъчни, че условията са били лоши. Ще се нагодите според слабостта на баща си, като представите работите, тъй както не са, за да погледне снизходително на вас. Като му представите работите, тъй както са, той ще ви говори строго и няма да бъдете щастливи. Вие ще икономисате истината и ще му кажете това, което не е. Представете си, че вие сте икономисали истината, но той е човек на науката – ще намери, че вашите научи данни не са верни. Той ще каже: „Защо, синко, казваш така? Аз съм професор. Защо ми говориш това, което не е?“

Вие сега не можете да намерите една връзка между този свят и онзи свят. Мислите, че ще отидете между ангелите и ще има само пеене там. Действително ще има пеене. Но вие, като отидете при ангелите, с какво ще ги заинтересувате? Какво ще се интересува една красива мома от един арапин с дебели устни, после – с много недъзи, с един къс нос, който постоянно се секне, постоянно храчи? И той върви подир тая мома. Какво ще се интересува от него, кажете ми? Кажете ми вие, които ще отидете на небето с вашето подозрение, честолюбие, с вашите понятия, които сега имате, с какво ще заинтересувате ангелите, кажете ми? Сега, така като ви говоря, вие вземате въпроса чисто лично. С какво ще заинтересувате вашия баща – Бога, Който всичко знае? С вашето знание ли, с вашите добродетели

ли? С какво ще Го заинтересувате? Вие казвате, че Господ е справедлив, милостив, това-онова. Че е милостив и справедлив Господ, това е друг въпрос, но с какво смятате, че ще Му обърнете особено внимание? На какво основание искате вие друг някой да ви обича? Че кое е онова, което ще привлича някого към вас и той ще ви обича? Трябва да има основание. На какво се дължи любовта? За да ви обича някой, трябва да има нещо във вас. И за да ме обичате, трябва да има нещо в мене. И ако няма в мен това, което вие обичате, тогава не може да има любов. Сегашните отношения на хората не са правилни. Те са временни. Това е човешки порядък.

Най-първо, за да ви е приятен един човек, вие не трябва да виждате никакъв дефект в него. За да имате добро разположение към когото и да било, не трябва да имате лошо понятие за тоя човек. Законът е такъв, но не само привидно. Ако имате добро понятие за когото и да било, той не може да има лошо разположение към вас. От тия добри мисли, които имате към него, вие ще си създадете вашата любов към него и неговата любов към вас. Но най-първо трябва да имате едно правилно понятие към него. И ако той няма едно правилно понятие за вас, той не може да ви обича. За да ви обича, той трябва да има правилно понятие за вас. Ако той не може да ви разбира, той не може да ви обича. И после този, когото обичате, трябва да има известна цена в себе си.

Сега вие сте разпокъсани. Ако се образува един клас, едно общество, това общество е един организъм. Всеки един човек има известни задължения. Майката вкъщи има задължения, бащата има задължения, братята имат задължения, сестрите – също. Съпругите имат задължения. И човек трябва да разбира своите задължения. Но за да разбира човек своите задължения, трябва да го извадите от положението, в което се намира. Вие не можете да заинтересувате болния човек от това, от което вие се интересувате. Болният човек се

интересува от възстановяването на своето здраве. И когато някоя млада мома или млад момък се погледне в огледалото и се види, че е жълт, това показва едно анормално състояние, това показва, че е болен. И ако неговите дробове са спитени, очите му хлътнали и стомахът му е хлътнал, това показва, че той е болен. В стомаха се набират някой път известни мазнини. В стомашната система става храносмилането, от което зависи общото здравословно състояние. И ако стомахът е здрав, тогава човешките мисли нямат големи пертурбации.

Привеждал съм онзи пример. Щом почне да се разваля вашият стомах и не се смила храната добре, вие ще имате най-лошото мислене. Образува се известна анормалност, която най-напред ще събуди у вас страх, след това ще се събуди обич към живота. Но страхът се намира на едно място в главата, а любовта към живота – на друго място. Ако от едно състояние се зароди у вас страх, а пък от друго състояние – любов към живота, това са два различни центъра. Страхът е даден като предпазна мярка. То е едно правило, по което се водите. То е закон на животинското царство. Понеже в природата съществува една неумолима сила, то трябва да има страх. Когато един камък се претърколи някъде, вие не можете да му кажете: „Стой!“ Ще ви повлече камъкът, ако не се отместите. Или, ако ходите из гората и излезе мечка. Слушали сте ме да казвам да погалите мечката, за да не ви е страх от нея, но по-безопасно е да се качите на едно дърво, отколкото да я погалите. Тогава да се намерите в положението на нашия брат Симеон от Габрово. Той ходеше с кадилница, обикаляше с нея и казваше: „Аз вярвам в Христа и в името Христово всичко може да направи човек.“ Той видял бика на селото и казал: „Какво мучиш?“ И го хванал за рогата. Бикът го поваля и го натиска на земята. Говедарят дошъл и едва можал да го спаси. И казва Симеон: „Друг път не хващам рогата на бика.“ Той нямал силата на Самсона, който

хванал устата на лъва и я разчекнал. Знание трябва да имате вие, едно положително знание.

Казвате: „Да бъдем морални, да имаме авторитет.“ Ако ви се покаже дали сте морални или не, вие всички ще се докачите при сегашните си разбирания и ще се урони вашият престиж. Ако се говори за човешко достойнство, някой път човек иска по-голямо достойнство, отколкото заслужава. В какво седи достойнството на човека? Някой път човек иска от света да му даде по-голямо достойнство. Представете си едно духовно лице, един патриарх. Че той живее в най-голямото заблуждение. Или вземете един съвременен жрец, или архиерей. Той ще си даде вид и ще се представи такъв, какъвто не е, ще играе роля в представление. Но тая святост, каквато е на лицето му, ни най-малко не е такава в действителност. Той е свят толкова, колкото вие сте свети. Той ще представи ръката си за целуване със самоувереност, и вие ще кажете: „Тоя човек е свят.“ Но този свят човек, като отиде при болния, нищо не може да направи. Той има поза само на свят човек, има поза на добър, но няма добрината, няма тая святост в него, каквато би трябвало да има. Вие сега играете роля на патриарси – ходите гордо, имате самоувереност, носите си внушително бастунче.

Когато хората проповядвали, най-първо вървели на четири крака, после почнали да ходят на два и вземали по едно дърво да се подпират с него Та между тогавашния и сегашния свят има паралел: носят и сега бастун. Така е било и с маймуната. Тя, за да се научи да ходи право, е носела пръчка. И като се научила маймуната да ходи право, хвърлила бастуна. Питам, защо е бастунът на един човек? Тоя човек носи бастун, минава за маг. Маймуните са носили тояжките. Учените хора са все маги. И като ги видите, те показват тоягите си и казват: „Знаете ли този бастун?“ Българите ги наричаха „сойки“[70]. Те

[70] **сойка** (обл) – просто сгъваемо ножче

носеха дебели бастуни и като отиваха да гласуват, дебелите бастуни решаваха въпросите. Това са външни прояви на човешкия живот.

Човек се пита: „От какво зависи моето щастие и нещастие?“ Неговото щастие и нещастие зависят от неговите правилни чувствания. В природата има нещо, което предава правилно чувстванията на всички същества. Ако вие правилно схващате тия чувствания, можете да бъдете щастливи. Ако не ги схващате правилно, всякога ще се намирате в противоречия и не може да бъдете щастливи. Някой път схващате, че в живота има нещо добро за вас, а пък някой път схващате, че има и нещо лошо да се мине. И не се минава много време и това, което мислите, то става. Има цяла наука за това. Можете да знаете в какво отношение може да сте щастливи. Ако вашата коса започне да става суха, ако започне да не се подчинява на гребена, не чакайте щастие в живота си. И ако, когато слушате господаря си, всяко нещо ви дразни, не чакайте да бъдете щастливи. Някои хора се понапили, вървят и пеят. Един от учениците минава и казва: „Какво пеете в това време?“ Те го набиват, пукват му главата. Не си седи да си мълчи вкъщи, но им казва: „Защо крякате?“ Дава съвет на хората. Сега идват при мене и казват: „Учителю, пребиха го от бой.“ Едного бяха ударили по хълбока, другиго от учениците – по главата и после казват, че светът е лош. Ще защо е лош? Този човек не вдига шум в къщата ви, а отвън. Оставете го да си вика. Не се занимавайте с чужди работи отвън.

Всички сте станали репортьори. Казвате кой какво е казал. Всеки става репортьор. Еди-кой си казал нещо и това става всеобщ въпрос. Оставете хората да си викат, каквото искат да си приказват. Може да не е право и справедливо, но не е практично да правите въпрос. Вие няма да оправите света. Оня човек е по-добре да си вика, отколкото да мълчи. На човека, който вика, ще му кажа: „Викай.“ Човекът, който вика, не е толкова опасен. Той, като вика, се изправя, но като престане

да вика, ще набие някого. Докато пияният вика, пее, не е опасен човек, но като престане да пее, ще вземе дървото. Затова нека си пее. Събуди се едно хубаво чувство у него и той пее. Като пее, пияният иска да ви почерпи. Вземете виното и го излейте на земята, когато той няма да ви види. Той ще ви каже: „Наздраве! Да живеете!“ Кажете му и вие така. Вие ще кажете: „Не е право това, не е по Бога това.“ Но по Бога ли е да ви пукнат главата? Ако бяхте умен човек, нямаше да позволите тоя пиян човек да ви кара да пиете от виното. Щом ви е забелязал, най-хубаво е да вземете чашата. Най-умното е никак да не ви среща пияният, но щом ви е срещнал, значи не сте от най-умните хора. Тогава, когато ви е срещнал, пили сте за здравето му. Може да се сприятелите.

Една вечер срещнах по пътя един пиян – и аз не бях от умните – и още отдалеч му правя път. Той върви от едната страна до другата на пътя. И ми казва: „Извинете, но се понапих като магаре.“ Казах му: „Те магаретата не пият, но хората се понапиват някой път.“ „Тъй, тъй, като магаре. Е, на добър път.“ Ако аз вървя по своя път и му кажа: „Ти не знаеш ли кой минава?“, какво щеше да стане. Аз му казвам: „Пей, много добре.“ Той казва: „Извинете, извинете.“

Сега, защо ви привеждам този пример? Казвате: „Той Учителят има сила.“ Никаква сила, а благоразумието играе тук роля. Ако той иде откъм дясната страна, аз му отварям път – отивам отляво, аз гледам да не стигнем до сблъскване. Ако е на едната страна, аз отивам на другата страна да се провра, та да мина. Няма какво да се разправям с пияния. Пияният сам трябва да се разправя със себе си, аз няма какво да се разправям с него. И с лошите хора няма какво да се разправям. Не се занимавайте с това, да мислите върху лошите хора. Тоя човек е ходил на гости, понапил се малко, весел човек е, пее. За него даже не мисли, че е пиян. Има хора, които ходят като пияни. Войникът напада своите неприятели и ходи по земята ту от едната, ту

от другата страна. Един човек, като върви от едната страна до другата, все го наричат пиян, а пък войника – герой. Той е един страхливец. Ако той не държи позицията, ще му теглят куршума. По какво се отличава единият от другия? Единият минава за герой, а другият – за пияница. Единият иска да постигне известна цел, той употребява своя ум, но неговите движения са неестествени.

Щом почнете да се огъвате, носите си своето нещастие. Който върви и се люлее, носи своето нещастие. Някои хора, като вървят, въртят задницата си като калайджия. Това говори, че обичат да калайдисват, нищо повече. Как ходи един свят човек? Когато вървите по пътя, ако всяка ваша стъпка съответства на мисълта ви, в дадения случай вие вървите добре. Но ако вървите по пътя и няма съответствие между вашето ходене и вашата мисъл и чувства, тогава ходенето не е правилно. Ако вие вървите по един начин и мислите друго, тогава имате неестествен ход. И всякога много нещастия в света стават от неправилното ходене. Вървежът не е в унисон с мисълта и чувствата и тогава не е правилно ходенето. За да ходите правилно, най-първо трябва правилно да мислите. Искате да вземете пари отнякъде и ходите неуверено. Тогава няма да успеете. Вървите със страх и раздразнение. Като влезете при банкера вътре, това, което е във вас, ще го събудите у него. Пазете се. Вие сами си създавате своите нещастия. Какъвто сте, такива ще бъдат и хората около вас. Ако си подозрителен човек, около теб ще дойдат все хора подозрителни, понеже ти, със своето подозрение, ще събудиш подозрението. Може със своя характер да предавате на околните подозрението. Зависи от това, какво има вътре във вас, в подсъзнанието. Отвън може да минавате за добри, но със своето подсъзнание може да събудите нисши чувства в другите. Една красива мома може да говори на един мъж за Христа, но като говори

за Христа, тая мома ще събуди две чувства у тоя момък: едно чувство за Бога и друго, низше, чувство.

Ония хора, които се молят, в молитвата им има голяма опасност, ако не знаят как да се молят. Големи нещастия могат да произлязат от молитвите на хората, както и от това, ако не се моли човек. Да се молите, но трябва да знаете как да се молите и когато не се молите, трябва да знаете поне как да постъпвате. В молитвата вие ще улесните дейността на кръвта да минава през вашия мозък. Онова възвишеното е горе в главата, но тази кръв ще мине през низшите центрове на мозъка, за да отиде горе. И вие ще събудите, ако не знаете как да се молите и не разбирате законите, най-нисшите чувства в себе си. Трябва особена школа да се мине, за да се научи човек как да се моли. Както сега се молят хората, те си създават повече зло, отколкото добро, събуждат у себе си низшето. И във всичките религиозни събрания, навсякъде, желанието към Бога е много добро. Казва човек: „Господ ще оправи." Господ ще оправи, но има известни закони, които трябва да се спазват. Вие, като се молите, най-първо не трябва да възприемате кръвта през своите низши чувства, но трябва да знаете пътищата, как да занесете кръвта в ония висши центрове. Вие казвате: „Трябва да почувства човек." В чувствата има двояк смисъл. Тия чувствания могат да произтичат от низшето естество във вас. И в молитвата най-първо, за да се молите, трябва да мислите дълго време, за да имате една отвлечена хубава мисъл. Не влагайте в себе си, когато се молите, обикновени мисли. Когато се молите, трябва да сте спокойни, да се поставите в едно възприемателно състояние. Молитвата трябва да стане като изгрева на слънцето. Защо Господ е направил слънцето? За да се научат хората как да се молят. Не искайте изведнъж да стане слънцето много горещо. Ако се молите изведнъж силно, ще предизвикате лоши реакции. Ще мислите и се молите тъй, както изгревът на слънцето се

показва постепенно, както светлината – полека. А като изгрее слънцето, ще бъде най-хубавият момент при молитвата. Дойде ли обяд, пак ще се молите. Вие трябва да разбирате законите на молитвата, защото молитвата е работа. Онзи човек, като е работил, трябва да иде на сянка под крушата. Значи светлината трябва да мине през листата. Ако се изложите на обяд направо на слънцето, ще слънчасате.

Някои казват: „Трябва да се молим." Други казват: „Не искаме да се молим. С молитва не стават работите." Много пъти с молитва не стават работите, а стават с оная права мисъл, да разбирате законите, които работят в природата. А пък природата, това е Разумното. С това разумно, което мисли за вашето добро, вие трябва да влезете във връзка и да не се колебаете. Трябва да има нещо в света, по отношение на което да не се колебаете. Ще влезете във връзка с Разумното, ще пожелаете нещо и ще почакате, ще похлопате веднъж, два пъти, три пъти ще похлопате. Три пъти имате право да похлопате, най-много четири пъти. И като похлопате четири пъти, ще мълчите, ще чакате. Мисълта ви трябва да бъде ясна, права, точна, да мислите постоянно върху мисълта си, да поддържате мисълта си. А пък хлопането е импулс. Вие хлопате, но тоя човек го няма вкъщи. Той може да е заспал и дълбоко спи.

Та най-първо човек трябва да изучава себе си при сегашния живот. В религиозния живот има опасности. Човек може да стане чрезмерно честолюбив. Всички религиозни хора са грандомани, крайно честолюбиви. И то е хубаво, но това честолюбие трябва да пренесат в Божествения свят. Те имат известен капитал, който трябва да пренесат в Божествената банка. Трябва да трансформират своите чувства. После, религиозните хора се много дразнят и са много своенравни. У религиозните хора има и друга опасност. Те са много страхливи. Страхът е турен като противовес, за да обсъждат

ненормалните искания. Те искат да бъдат най-светите, а пък не знаят какво нещо е святост. Те искат да бъдат най-добрите, а пък не знаят какво нещо е добър човек. Искат да са свети, а събуждат низши чувства. Тогава иде страхът. И си казват тогава: „Не сме добри, ще страдаме на онзи свят, дяволи ще ни измъчват." Това не е религиозен живот, това е живот на заблуждение. Духовният живот е правият живот, по който трябва да се върви. Той е пътят, по който можем да намерим своето здравословно състояние, своето щастие и да намерим правите отношения, които може да има между Бога и нас. Бог не е като нас. У него мисълта е умерена, няма никакви противоречия в мислите. Той всичките неща ги знае така, както никой човек не ги знае. И някой път вие казвате: „Той не знае какво аз мисля." Онова, което Бог знае, то остава за Него, а пък онова, което вие знаете, то остава за вас.

Има нещо на земята, което вие трябва да направите за себе си. Аз зная за себе си какво нещо е добро, но за вас не мога да ви дам моето добро, нито мога да ви препоръчам моя метод. Моят метод е несъвместим с вашите методи. Животът на един професор не трябва да бъде като живота на едно дете. И животът на едно дете не трябва да бъде като живота на един професор. Както живее професорът, така не може да живее едно дете. У всеки човек има едно различие, на което човек трябва да бъде верен. Нещастието на хората е в това, че всеки иска другите да живеят като него. Да не си противодействат едни на други, но да оставят всяко същество да бъде свободно в своето проявление, защото Бог ги е оставил свободни. Една диня пъпли по земята. Вие може да искате тази диня да се катери по плета, но това не е естествено положение. Има някои растения, които могат да пъплят по плета. Оставете живите същества да вървят по своя път. Или оставете вашите мисли да вървят по законите. Някой път искате

да дресирате мислите си. Искате да угодите на другите хора. За да угодите на някой човек, вие трябва да знаете какво той обича.

Понеже вие се готвите да идете при ангелите, знаете ли какво обичат ангелите? Аз да ви кажа. Ангелите обичат крайна чистота. Вие, ако имате най-малката миризма, не можете да се приближите при ангелите. Вашите мисъл и чувства ако имат най-малкия мирис, вие не можете да ги приближите при ангела. Ангелът иска абсолютна чистота в мисълта, вашата мисъл трябва да бъде чиста и да има ухание. Мислите и чувствата на някои хора лошо миришат. Как ще отидете при ангелите? Вие си представяте, че можете да отидете така, при тия условия, при тях. То е ваше заблуждение.

Искате да отидете при Бога. Кое е онова качество, което трябва да имате? Милосърдието. Ако нямате милосърдие, вие не можете да отидете при Бога. Не е любовта, която ви препоръчва при Бога, а милосърдието. Ако имате микроскопично милосърдие в душата си, то ще ви препоръча на Бога. Иначе няма помен от отиване. Няма да отидете при Бога, нито пък ще имате тогава благоволението на Бога. Бог не се грижи за ония хора, които нямат милосърдие, Той ги оставя на произвола. Вие ще ме попитате сега: „Какво казват свещените книги?“ Чели ли сте свещените книги в оригинал? *(Учителят показва Библията, сложена на масата.)* Това не е оригинал, това е превод на български. Еврейската Библия, и тя е един превод, и тя не е оригинал. Де е оригиналът? Оригинала го няма. Еврейските и гръцките книги не са оригинали, те са преводи. В оригинала няма никакво противоречие.

Книги не се пипат с ръце. Една книга, която можете да пипате с ръце, тя не е свещена. Тая книга, която не се пипа с ръце, тя е свещена. Докато хората ме пипат, аз не съм свят. Това, което е свято, то не се пипа. Вие ме търсите някой път и казвате: „Познавам Учителя.“ Кой е Учителят? Светът страда от много учители. И светът

ще се оправи, когато всички имат Един Учител. Тоя минава за учител, оня минава за учител, всички минават за учители. Бащата минава за учител, майката минава за учител, братът минава за учител, всеки иска да даде, да научи някого. Не е лошо това. То показва, че всеки трябва да бъде носител на една мисъл, която е излязла от Първия Източник, от Бога. Бог е единственият Учител. Който е създал света, Който е дал законите. Той е Учителят, ако искате да знаете. Дали Христос е Учител? Христос казва за Себе Си, че друг е Учителят. Кой? Вие Го знаете. А пък Тоя, когото хората наричат Христос, Учител, Той не е Учител. Той казва: „Не дойдох да изпълня Моята воля." Някой може да каже: „Христос Бог ли беше?" Не беше Бог Оня, Който живее на земята, Който беше разпнат, не беше Бог. Бог не може да бъде разпнат. Но Кой е Христос? Христос не може да се определи Кой е.

Вие казвате: „Евреите отхвърлиха Христа." Христос не може да бъде отхвърлен. Евреите отхвърлиха обикновен човек. Как ще отхвърлите Онзи, в Когото живеем и дишаме? Ще Го отхвърлите, ще умрете. Който рече да отхвърли Бога, веднага ще изчезне. Вие, когато отхвърлите Онзи Учител в себе си, ще оглупеете и ще умрете. И всичкото нещастие седи в това, че вие отхвърляте Учителя. Вие се борите със себе си. Един е Учителят, Чийто глас трябва да слушате. И всеки, който не слуша Тоя Учител, той ще се изтреби от лицето на земята. Един е Той. Той е работил чрез Мойсея, чрез Христа и чрез вас. Но не можете да кажете: „Бог е в мене." Не си правете илюзии. То е едно светотатство. Бог може да се проявява чрез вас, но че Бог живее във вас, то е много казано. Той си живее, дето си живее. И вие благодарете, че вие живеете в Него. Да кажете, че Бог се проявява чрез вас, е едно нещо, а да кажете, че Бог живее във вас, е друго нещо. Тогава, ако Бог живее във вас, вие трябва да бъдете всесилни – каквото кажете, да стане. Ако кажете на планината да се премести, ще се премести. На един болен да положите ръката си и поискате да

оздравее, и той ще оздравее. И на Мойсей, който беше силен и говореше с Бога, когато отмаляха ръцете му, невидими същества му подкрепяха ръцете. И когато му падаха ръцете, неприятелят побеждаваше, а когато му стояха здраво стегнати ръцете, евреите побеждаваха. Разбиране трябва.

Казвате: „Трябва да вярваме в Христа.“ Трябва да се приложи законът на любовта. На всеки човек трябва да се даде неговото право, което Бог му е дал, а на всеки един народ да му се даде онова, което Бог му е дал – на всеки народ да му се даде границата, която Бог му е дал. Това е свободата. Ако ние дадем на всички хора тая свобода, която Бог им е дал, тогава ще се оправи светът. И Оня Учител, който ще дойде, това ще проповядва. Доколкото прилагаме това учение, дотолкова сме близо до това, което очакваме.

Някой казва: „Нашият Учител ще се помоли за нас.“ Не си правете илюзии, аз никога няма да уча за вас. Аз мога да уча за себе си, но вие ще учите за себе си. Аз мога да живея за себе си, но моят живот ще ползва мен, а пък вашият живот ще ползва не мен, а вас. Вие трябва да мислите право. Вашата мисъл ще ползва вас, а моята мисъл – мен.

Сега някои от вас казват: „Каквото Учителят ми каже, ще го направя.“ Хубаво, защо казвате: „Каквото Учителят ми каже, ще го направя.“? Вие не говорите право. Вие никога не сте в сила да извършите това, което аз ще ви кажа. Ако ви кажа да дадете по един лев, всички ще дадете, но ако ви кажа: „Напусни жена си, напусни децата си, раздай богатството си и тръгни по света да проповядваш“, колко души ще го направят? Ако ви кажа: „Три месеца няма да спиш, четирийсет дена няма да ядеш.“? Дали всичко, което ви казвам, трябва да стане? Тогава ще кажете: „Те са глупави, тия работи.“ Тогава защо казвате: „Каквото каже Учителят, ще го направя.“? Значи вие подразбирате да направите това, което ви приляга, а пък щом

Учителят каже нещо, което не ви приляга, тогава казвате: „Такива глупости не мога да върша." Тогава Учителят ще ви даде работа, с която ще ви опита. Досега не съм опитвал никого.

Аз не искам да ви утешавам. Христос казваше на Своите близки ученици: „Ако някой не се откаже от баща си, от майка си, жена, брат, сестра, от живота си и не дигне кръста си и Ме последва, той не може да бъде Мой ученик." А пък на другите, обикновените, хора Той казваше: „Вие ще се жените, деца ще раждате." И даже когато Го поканиха на сватбата на Кана Галилейска, Той отиде и превърна водата във вино, и каза: „Пийте, да върви на тези младоженци. *Почерпи ги с вино. Значи за обикновените хора има и винце, и хлебец има.*

У религиозните хора има една слабост, която е светска. Разправяха ми в едно светско семейство в България, които са ходили много хубаво облечени, винаги издокарани, богати хора, сготвили коприва и тъкмо сядат да ядат, идват им гости. Те скриват копривата, за да не кажат хората, че тези богати хора се хранят с коприва. Срам ги е. Религиозните хора пък, за да покажат, че са много религиозни, ще вземат – има такива православни – само сух хляб да ядат и по малко ще дъвчат сухия хляб. Даже и сол няма в хляба, за да покажат, че са много свети. А пък другите ядат ястие на същата маса. Това е религиозно лицемерие. Или ще вземе само няколко плода, или някой ще вземе само лук. А пък със светския човек не е така. Ако той не вземе хубаво ядене, все едно, че не се е наял, пък и другите ще го смятат за прост.

Това са външни прояви на един живот, който няма нищо общо с Божествения живот. Докато аз обръщам внимание на яденето, докато обръщам внимание на отношението, което хората ще имат към мене, аз не мога да живея Божествен живот. А щом вляза в Божествения живот, аз приличам на един извор, който е богат, не мисля вече за

никакво отношение. Аз мисля за хармонията, която чувствам към цялото Битие. Казвам: „Който е нещастен, нека да вземе това, което имам. Каквото имам, на ваше разположение е. И водата е тук – вземете си, но колкото ви трябва.“

Казваме, че добрият човек всичко дава. Но всичко дава само Онзи, Който е безпределно богат. Който не е богат, той не може да дава всичко. *{Учителят показва числата, написани на черната дъска.)*

Трябва да мислите сега върху тия числа. Вие ще кажете: „Учителят каза това и това. Христос казал това и това.“ Не каквото е казал Христос, но семето посейте. Учението Христово ще го опитате. Христос е казал така: „Както Ме е Отец научил, така говоря.“ Тогава вие учили ли сте при Христа? Досега при колко учители сте учили? Казват, че при мене са учили, а мнозина говорят това, което аз не съм и сънувал.

Засега в съвременното общество, в сегашните окултни общества се проявява човешкото тщеславие, човешката корист. Ако един баща иска да има много деца, то е користолюбие. Не много деца да има, а добри деца. Ако вие искате да бъдете силен човек, това е користолюбие. Ако искате да бъдете учен човек, това е користолюбие. Ако искате да бъдете много добър човек, това е користолюбие. Питам, защо двама силни хора ще дойдат в състезание, двама търговци ще дойдат в състезание? Там, дето може да има състезание, там не може да има щастие. Следователно трябва да живеете в един свят, дето не сте в стълкновение. Има един много набожен човек, постоянно ми пише, и като ми пише за Господа, ще ми пише и за свои някои нужди. Той иска от мен това, което няма. Той е болен. Щом има нужда от други хора, щом е зависим, той не е и набожен.

Пишат ми от Русия. Заболял някой и от тук, от България, очакват да го излекувам. Той си разстроил нервната система и очаква от мен да го излекувам. Питам сега, как да им пиша? Болният, ако има вяра,

сам ще си помогне, ще оздравее. Ако няма вяра, няма да оздравее. Вярата е цяр. Никакъв друг цяр няма. Ами каква е тая вяра? Тази вяра, която лекува.

Сега изучавайте себе си, изучавайте и другите. Учете се на търпение. Вие нямате търпение. Вие не можете да носите страдания, противоречия. Някой път мъчно носите своите страдания. Някой път имате мрачни мисли, мъчно носите и мрачни мисли. Аз ви гледам: вие нямате търпението. Решил съм сега да приложа един метод, да се отдалеча един ден. Ще стана невидим, нищо повече. Няма какво да седя в България. Ще стана невидим, и вие ще си останете със своите заблуждения, които сега имате. Не искам никакви заблуждения. Вие можете да ходите по заблуждения, каквито и да са, но тоя път, по който вървите, не е естествен път. Естественият път не носи никакви противоречия. Какво ще разберете от думите, че аз ще стана невидим? Ще ви кажа. Казал един баща на сина си: „Синко, аз ще стана невидим за теб.“ Понеже той бил богат, синовете постоянно просели и казвали: „Дай, татко.“ Той раздал всичкото си богатство, знание и казал: „Всичко раздадох. Сега ще отидете да работите.“ И аз съм намислил – всичко, каквото имам, ще го раздам, а вие ще отидете да работите. И вие мислите, че в Небето като влезете, ще ме намерите там. Никакво небе няма там, нито аз търся такова небе. Ако вие не можете да вършите волята Божия, както аз я върша, не по моя начин, ако нямате моето разбиране, тогава какво? Аз искам да имате моето разбиране. Никой от вас няма моето разбиране – нито младите, нито старите.

Вашите мисли аз ги намирам много неестествени. Всеки ден трябва да направя по три бани, за да изчистя ума и сърцето си от тази смрад, която чрез мислите си ми пращате. Не, че сте лоши, но от незнание го вършите. Чисти мисли трябва да имате. На мнозина съм казал. Дойде някой и сяда, казва ми: „Помогни ми. Болен съм.“ Казвам

му: „Чакай сега. Ти, за да оздравееш, трябва ти една година и половина.“ „Ама аз искам сега.“ „Сега не може да оздравееш. След година и половина ще почнеш по малко да се възстановяваш. А пък ако искаш сега да оздравееш, ще се разболееш повече.“ Можеш да оздравееш, но един закон съществува в това отношение. Ако искаш да оздравееш, ти трябва да дойдеш до дъното, да изпиташ всички страдания. Страданието е метод за чистене. Ти ще минеш през огъня на страданието, за да се очистиш. Ако не добиеш абсолютна чистота, ти не можеш да намериш това, което търсиш. Страданието е процес на чистене. Когато аз страдам, се чистя. Всеки страда, за да се очисти. Без страдание може ли? Може, но ако си абсолютно чист. Щом си нечист, ще имаш страдания.

Вие сега, като излезете от тука, веднага ще се разделите на праведни и грешни и ще кажете: „Аз не съм толкова грешен.“ Аз ще ви попитам: вие ли сте най-обичните на Бога? И тогава мога ли да ви подложа на изпит? Аз ще донеса един болен и ще кажа: „Помоли се сега.“ Ще гледам часовника, за колко минути ще оздравее. За пет минути, за десет минути, за половин час, за два часа, за двайсет часа. Най-праведните от вас най-първо ще изпитам. Тия, които са най-напреднали от вас, за колко минути ще излекуват болестта? Какво ще ми разправяте вие? Реалното ще гледаме. Тук има един беден човек. Праведните да докажат след колко време ще се оправят неговите работи? Когато Христос отиде при Лазара, каза: „Лазаре, излез вън.“ И каза: „Отче, Ти всякога си Ме слушал, но за тия тук, за да повярват.“ Вие трябва да имате това мерило и ако нямате това мерило, ще се спре ходът на вашето развитие. Мнозина виждам, че са дошли до крайния предел, затова ще гледате да не се спънете. Няма защо да се спъвате. Вие преждевременно ще остареете. А пък няма защо да остарявате. Вие преждевременно ще изгубите смисъла на своя живот. А пък няма защо да го изгубвате. Това, което съм ви дал, не го

проучвате. И щом не се проучва, аз зная, че ще дойде законът на лицемерието. Щом човек не може да върши това, което би трябвало да свърши, той ще тури духа на лицемерието, той ще дойде до вътрешно раздвояване.

Сега, това не трябва да ви говоря. И без да ви говоря, все някога ще се оправите. Ако ви говоря, за една година ще се оправите, а пък ако не ви говоря, на вас ви трябват двайсет хиляди години, двайсет и пет хиляди години трябва да се минат, за да има микроскопическо подобрение. Когато дойде Учител, светът прогресира бързо, а ако не дойде, пак ще прогресира, но се изисква повече време.

„Божията любов носи пълния живот.“ (три пъти)

От гимнастическите упражнения, както ги правите, аз съм крайно недоволен. Не може да имате резултат по тоя начин. Гимнастическите упражнения ги правите много лошо. Първите упражнения ги правите много лошо. Това показва, че въобще не мислите през време на упражненията. Един се вдига, а друг през това време се навежда и сваля ръцете си. И всичко е така объркано. Няма единство в упражненията. И после, някои ги е страх да си наведат гърба. Не правите движенията както трябва. Какъв пример ще дадете с тези упражнения на другите?

И ония, музикалните, бързо почнахте да ги правите. Трябва да ги разделим на няколко части, на четири-пет части и да ги правим по части, както трябва. Иначе ще си изгубят смисъла. Едно упражнение трябва да се прави едновременно от всички, като че го прави един човек. Хармоничност трябва да има, а пък аз виждам, че един мисли едно, а друг мисли друго. Някой ще каже: „И без упражнения може.“ Не, упражненията са необходими. Умрелите никак не се упражняват. Шестте упражнения, ако ги правите добре, пак е хубаво. Ако ги

направите с чиста мисъл, вие ще се подмладите. Едно упражнение ако правите на ден, вие ще се подмладите с една година. Ако правите десет дни – с десет години ще се подмладите. Някой ще каже: „Дали е вярно?“ Ако аз правя упражненията както трябва, ще се подмладя. А пък щом не ги правя както трябва, то аз остарявам. И вие, ако не ги правите, както трябва, ще остареете преждевременно. И съжалявам за това. Малко упражнения, но на свят да се правят. Като си вдигате ръцете, като един да ги вдигате, единство да има. Я „юнаците“ как хубаво и стегнато играят. *(Спортна организация „Юнак“.)* Те под команда играят, а пък тук сме свободни. Един се навел, друг се изправил, а между тях никой не прави нищо. И който не ги знае, ще си седи настрана. Някои по-напреднали не идват на упражнения. Някой казва: „Аз съм напреднал“ и не идва на упражнения. Упражненията нека да се правят три пъти на седмицата, но да има дисциплина. Ако не правите упражненията, не може да има Божието благословение.

За мен всяка работа е Божествена. Като мислите, това е Божествено. Като правите упражнения, това е Божествено.

Аз ви говорих повече, отколкото трябва. Половината от беседата ми съдържа човешки работи. Съжалявам, че има човешки работи. Половината от беседата не е за вас. Вие казвате: „Толкова години служа на Бога.“ Оставете това. И аз толкова години съм проповядвал. Мен и това не ме занимава. Най-хубавото е да изпълним волята Божия в света, за да можем да участваме в порядъка, който Бог е създал. Всички ще станете съпричастни в Божия ред на нещата. И като влезете там, ще имате съдействието на всички добри хора.

Иначе ще бъдете в човешкия порядък, дето ще имате разочарования.

Днес е добре, а утре е зле – това е човешкият порядък.

Като влезете в света, да се подмладите. Да имате идеал. А не като ви видят, да казват: „Тия хора защо са така пожълтели?“

Не искам да ви съветвам, но имайте предвид мисълта, да не се подозирате. Срещнете някого и какво ли не мислите за него.

Когато срещна един лош човек, аз какво мисля, кажете ми? Срещна един човек и мисля, че Бог е благ, че не го е премахнал, че го търпи, дал му е много работи. И казвам: „Колко е добър Господ. Колко му е дал.“ Ако Той е дал толкова на лошите, колко ще даде на добрите! И Той е приготвил десет пъти повече за добрите. Аз не се възмущавам. Аз, като срещна един човек, не се възмущавам. За добрия Бог е приготвил десет пъти повече работи, отколкото за лошия човек. Господ и за мен има едно добро.

Та аз, като срещна един лош човек, казвам: „Колко добър е Господ. Като Него няма.“

Както аз мисля, като срещна тоя лош човек, така искам и вие да мислите. То е правото.

Сега да направим упражненията.

Колко е добър Господ.

Четиридесета лекция на Общия окултен клас 17 юли 1935 г., сряда, 5 часа, София – Изгрев

СТАР И НОВ ПОРЯДЪК

„Добрата молитва“

Каква беше темата на миналата лекция?

Много работи занимават човешкия ум и затова знанието става развлечено. Много неща занимават едновременно ума – потребни и непотребни. Някои хора се оплакват от паметта си, че отслабнала, а то става, защото занимават ума си с непотребни работи. Потребно е това, което помага. Непотребно е това, което не помага. Мнозина се спъват, като казват, че някои неща са стари, а други – нови. Между старото и новото има една вътрешна връзка. Старото е това, което се е градило едно време. Новото е това, което се гради върху старото. Върху старите работи се градят новите работи. Някои казвате, че старото е непотребно, обаче без старото нямаме основа. А други казват, че новото не е потребно, че няма какво да се гради. Новото е градеж. В природата съществува една вътрешна връзка. Там, дето няма връзка, няма никакъв градеж. Да обичаш, значи да градиш. Да не обичаш, значи да разграждаш. Що е любовта? Градеж. Що е безлюбието? Разграждане. Каквото развалиш, това е безлюбие. Трябва да се превеждат нещата в техния конкретен смисъл. Говорят за любовта, а няма никакъв градеж. Любовта винаги гради. Дето има любов, всичко расте. Дето няма любов, всичко изсъхва. Дето има любов, всичко живее. Дето няма любов, всички измират. Едно общество, щом започне да измира, то показва, че няма любов. Най-първо, измира мисълта, после – чувствата и най-после – физическото измиране. Най-първо, хората престават да мислят, после – да чувстват и най-после физически умират. Някой път и вие чувствате това. Някои се оплакват, че сухо е сърцето им, че няма никаква мисъл да ги

занимава. Значи законът на безлюбието е хвърлил вече своето въздействие върху такъв човек. Ще познаете кога в един дом влиза сиромашията. Като влезете в един дом, ще познаете дали са сиромаси, или богати. Като режат малки рязани, тогава са сиромаси, като режат големи рязани, тогава са богати. Някой казва: „На тънко реже.“ Щом на тънко реже, сиромашията е влязла в ума му. Рязане не с човешки нож, но с ума си право да режеш. Право да отсъждаш, да отрязваш.

Някои говорят за красотата. Някой казва: „Трябва да бъдеш красив.“ Красотата е последната форма. Щом дойдеш до красотата, по-нататък не може да се отиде. След красотата иде грозотията. Ако човек е дошъл до края на доброто, то е вече крайният предел. След доброто иде злото. Някой казва: „Какво има зад доброто?“ Злото. „Зад злото какво има?“ Доброто. Като стигнеш до крайния предел на доброто, стигаш до злото, а като стигнеш до крайния предел на злото, стигаш до доброто. Това може да се провери в живота. Искаш да станеш по-добър и по-добър, и най-после изгубваш и онова малкото, което имаш. В незнанието човек изгубва.

Има един анекдот. На един циганин му дали едно гърне мляко. Той го турил в тенджерата да го свари, започнало то да се подува на огъня и той си казал: „Ще се напълни цялата стая с мляко.“ Той се качил на комина и казал: „Наредих си живота.“ Той не обърнал внимание на малкото мляко, което било в тенджерата, та всичко излязло навън. Та и вие, когато видите, че вашето мляко се подува, качвате се на комина и мислите, че има много мляко. Като влизате вътре, виждате, че нямате нищо. Вие мислите, че като отивате на небето, ще бъдете като ангели с крила и сила. Това са детински схващания. Този ангел е работил, минал е през изпитания, и то през какви изпитания, а пък вие без изпитания искате да вземете първото място в небето, да кажат, че сте ангел. Докато станете ангел, ще се

изпотите сто пъти. Като един цар, който никак не е работил, и почва да работи. Някои мислят да станат окултисти. Те мислят, че лесно се става окултист или християнин. Какво значи окултист? Той казва: „Дай да ти погледна ръката." Окултизмът не е гледане на ръцете. То е една наука, която изучава природата, обективно изучава нещата. И на вас ще ви кажа сега: досега, вие най-първо си създадохте своята теория, и тогава си създадохте вашия живот според теорията. А пък сега обратното ще започнете. Най-първо ще придобивате живота, и после ще създавате теорията. Най-първо вие създадохте теорията за любовта, и после търсихте любовта. Сега най-първо ще намерите любовта, и после теорията върху любовта. Във всичко процесът е обратен. Не първо теорията, и после любовта, но първо любовта, а после теорията. Не теоретизирайте върху любовта. По-добре е да имате нещо конкретно, върху което да се спрете.

Да ви обясня.

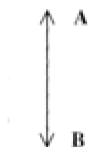

Фиг. 1

Тук имате посока на две движения, имате две движения, А и В. Човек всякога има две движения. Седите и мислите кой път да хванете – нагоре или надолу. Ако искате чист въздух, нагоре трябва. Ако искате добра храна – надолу трябва. Въздухът се търси горе, а пък хлябът се търси долу. Това е един факт. Вие сега ще запитате защо е така. Защото не може да бъде другояче. Защо е криво? Защото не е право. Защо е право? Защото не е криво. Правите неща са, които не са криви. А пък кои са криви? Кривите неща са, които са прави. Правите неща са, които принадлежат само на двама души. Кривите неща са,

които принадлежат на много хора. Кривите принадлежат на мнозина, а пък правите – само на двама.

Ще направя един превод. Между две точки може да прекарате само една права линия. Правата линия е достояние само на двама души, а кривата линия е достояние на мнозина. Сега не схващайте, че дето е криво, хората са лоши. Не, но в кривата линия законите са други, а в правата линия законите и методите са други. Ако стоите върху една права линия, законите са други, а ако стоите върху една крива линия, пак са други законите. Например, ако вие се хвърлите отвисоко, слизате по една права линия. Ако скачате отнякъде, щом правите скок, то не е вече права линия, в права линия не може да скочите. Скачане има само в крива линия. Искате да прогресирате. Прогресът е само в кривата линия. В правата линия няма никакъв прогрес. Вие може да разсъждавате и да казвате: щом в правата линия няма прогрес, тогава няма нищо в нея. Не, правата линия е зърното, което съдържа всичко в себе си, а пък кривата линия е зърното, което е поникнало и е изгубило своята първоначална форма. Правата линия е зърното.

Правата линия е първата посока на този център, един център, който се освобождава от своето безпространствено положение. Центърът, който е безпространствен, става пространствен. Правата линия е вече привличане към безпространствен център. Пространственост значи това, в което може да се простре. Това ви е понятно. Пространството подразбира свобода на действие. Това е вторият превод. Това е пространство. Там, дето може да действате, има пространство. Там, дето не може да действате, няма пространство. Там, дето може да мислите, има пространство. Там, дето не може да мислите, няма пространство. Там, дето може да чувствате, има пространство. Там, дето не може да чувствате, няма пространство.

Сега няма да се спираме върху това, абсолютно ли е пространството, или относително, защото и философията не знае какво нещо е абсолютното. Някой ще каже, че пространството е безгранично. Да оставим сега гранично и безгранично. От граничното е произлязло безграничното и ако нямаше граничното, не може да измерите и безграничното. Ние го наричаме безгранично, защото така си го представяме, така си го мислим. Ако човек мисли върху безграничното, какво подразбира? Че е много голямо. Идеята е тази. Казват: „Безгранични работи." Два двора по един декар – вземам обикновените разсъждения – два двора по един декар имат граници, заградени са. Казват: „Един ден ще ги направим без граници" и събарят оградите, остават без граници. Дворовете сега са безгранични. Обаче безгранични ли са? Казвате: „Безгранична работа." Това показва, че няма препятствие. Това показва, че от вашия двор от всяка точка може да излезете. Когато имате ограда, може да излезете само от една точка – вратата. А пък сега отвсякъде може да излезете. Безгранично е това, дето може да излезете отвсякъде, а не че е нещо непостижимо. Тази идея за безграничното значи – отвсякъде може да излезете, отвсякъде може да минете.

Вашите мисли може да бъдат гранични, а могат да бъдат и безгранични. Чувствата ви могат да бъдат гранични, а могат да бъдат и безгранични. Постъпките ви могат да бъдат гранични, а могат да бъдат и безгранични. Трябва да знаете, че една теория се подчинява на фактите, а не фактите на теорията. Вие казвате: „Защо не е станало така?" Защото не сте разбрали работите. Работите съществуват, нещата съществуват, а вие трябва да образувате една теория не произволна, а съобразно с това, което съществува, а не както вие мислите. Има неща в света, които са невъзможни. Невъзможно е волът в един ден да стане човек. Невъзможно е човек в един ден вол да стане. Аз вземам нови философски положения. Казвате:

„Невъзможно е волът в един ден човек да стане, но Господ може да го направи.“ Господ глупави работи не прави. Вие ако кажете, че волът може да стане в един ден човек, това го предполагате. Но вашата мисъл не е Божия мисъл. Вие в един ден вол не може да станете, и ако искате, пак не може да станете. Какво подразбирате под думата „вол“? Волът има два стремежа. Волът има стремеж към култура, но е крайно ограничен. Волът е крайно ограничен. Той е свързан с едно въже в дама[71], седи и си мисли кой може да го освободи от това въже. Мисли ден, два, три дни, година, моли се и след като се моли, молитвата му докъде може да е достигнала? Господ казва: „Извади този вол и го впрегни, иди на нивата да ореш, да започне да мисли той.“ Дойдат, извеждат го, впрягат го и той отива на нивата да оре. Той оре на нивата, но гледа надолу към земята. Господ иска да го накара, като оре, да си вдига главата нагоре, а той не си я вдига нагоре, а гледа надолу. И казва: „Не е разрешена тази работа.“ Ако някой не си повдига главата, няма да разреши въпроса. Но ако си вдигне главата, ще разреши въпроса, ще махне жегъла[72] и ще гледа нагоре, ще каже: „Няма да работя, няма да ора.“ На Господа ще гледа. Вие се спирате сега и казвате: „Има ли право волът да прави такова своеволие?“ Ако вие имате право да го впрягате и не искате да го разпрегнете, то той има право да прояви противоположното на това, което вие правите. Контрасти съществуват.

Преведете понятието „вол“ във вашия живот. Едновременно вие сте вол и човек. Вие искате да разрешите по един материален начин живота, а в този случай вие сте вътрешно като вола, целия ден мислите как да си изкарате прехраната. Ще отидете да орете, ще ви изведе Господ вън. Целия ден, десет часа, ще работите и като се върнете вечерта, носите трийсет-четирийсет, петдесет, сто лева. Това

[71] **дам** (тур.) – обор
[72] **жегъл** (диал.) – остен

е торбата с ечемик, който дава господарят на своя вол. Ще окачи на врата му торбата. Виждали ли сте как господарят храни коня? Старият метод е да турят торбата с ечемика на врата му и той яде ечемика. След като изяде ечемика, снемат му торбата. Сега във вашия ум остава картината, защо на коня му турят торбата на врата. Не е важно защо на коня му турят торбата, а на мене защо са турили тази торба – това е важното. Вие казвате: „Този кон не може да си снеме торбата, но аз, човекът, който мисля, трябва ли да ми турят една торба на врата и аз да не мога да я снема?“

Представете си, че дяволът ви е окачил една торба на омраза. Цял ден превръщате, обръщате вашата омраза. Вие целия ден обръщате в ума си своята омраза. Питам сега, ако мразите някого, какво ще добиете? Ако мислите, че нищо няма да добиете, не говорите право. Не, много ще добиете. Покажете омразата. Вие мразите, и мислите за този, когото мразите. Кажеш му една обидна дума, покажеш, че не го обичаш, и тоя човек ти удари един юмрук като Дан Колов, този български пехливанин. Като блъсне някого, хвърли го на земята. Реджи Сики (известен борец) си служи с английската метода и го удря според правилата на бокса. Дан Колов казва: „Сега аз ще ти покажа по български.“ По английски не става, защото по английски може да се мушне с бокс няколко удара по носа, по ушите и ще свърши всичко. Дан Колов го поваля на земята, той си служи с български методи. Той да прави пехливанлък по английски, видял, че не става, и почва по български, с един замах гътва го на земята. Англичанинът ще го удари четири-пет пъти по носа, по очите с юмрук, а пък българинът ще отиде да вземе от плета един кол и – един удар оттук, един удар оттам, и побеждава противника.

Та аз гледам, и вие някой път сте въоръжени с колове. Това е по-български – удряте с кол човека. Онзи удря с жива ръка, а вие

мислите, че с кола разрешавате по-бързо въпроса. Обаче вие с кола няма да разрешите въпроса. Казват, че колът излизал от рая. Не е вярно, това е гола лъжа. Ръката е излязла от рая. Майчината ръка е излязла от рая. Майката е хванала детето с едната ръка и после е започнала да го пляска с другата ръка по задницата. А пък вие вземете една тояга отвън и после казвате: „От рая е излязла тази тояга." Не е излязла от рая. Ако вие биете детето си с нея, същото ще се върне на вас. Другата тояга – майчината ръка – е много умна. Тази тояга най-първо съдържа качествата на любовта. Това е палецът. Пръстът, който съдържа качествата на благородството, това е показалецът; качествата на вечната справедливост – средният пръст; качествата на наука, художество, изкуство – безименният пръст или слънчевият пръст, и качествата на материалните блага – малкият пръст. Тази тояга като удари човека, той вече става щастлив. Като те блъсне тази тояга, сърцето ти се запълва с любов, благородство, справедливост и тъй нататък. Това е тоягата, която е излязла от рая, която като блъсне човека, умът му просветне. Тя е Божествената тояга. Така трябва да се разбира. Превод трябва да се направи. Как е поговорката, може ли да ми я цитирате? („Пръчката е излязла от рая.") Но тази пръчка е човешката ръка. Това е разумната пръчица, с която хората наказват. А пък учителите, понеже не са разбрали, всякога носят пръчица. Старите български учители трябва да се поправят. Някога те имали една пръчка – фалага[73]. Стягат краката на ученика с две дървета, двама души вдигат дърветата нагоре, а пък учителят с една пръчка бие по краката. Той е вързан за краката, учителят го бие така, за да учи. Казва му: „Ти няма ли да се учиш?" Като свършиха с фалагата, дойдоха до второто положение – краката вече ги възпитаха, но остана задницата на децата. Затова онзи ученик, който се е

[73] **фалага** (тур.) – дървен уред, използван за наказания в училищата преди Освобождението

провинил, ще го вземе учителят и ще го бие по задницата. И после, третото положение – учителят отива при ученика и го пита: „Стоянчо, защо си направил това? Дай си дясната ръка.“ Учителят с пръчката удря дясната ръка, ученикът си дърпа ръката. И му казва: „Ако не си даваш ръката, ще дойде задницата.“ И той, горкият, си дава ръката. Като го удари по ръката, просветне му. Учителят казва: „Дай сега другата ръка.“ И третият начин вече мина, няма тояга. С тояга не става, но с плесници. Сега учителят започва да пляска вече с ръцете си. Това е цяла еволюция на възпитание. От краката, задницата, ръката, се стига до лицето. Казвам: и теглене на уши има. Не зная кой метод се употребява сега.

Да оставим това, което е забранено. Аз констатирам неща, които съществуват. Това са прояви в човешкия живот. Това са сили в природата, които действат, и те се изразяват по един правилен или неправилен начин. Ние не трябва да спираме онези стотици подтици, които идат от природата. Природата иска да ни възпитава. Някой път ние не хващаме правия път и вследствие на това погрешките се увеличават, увеличават се и нашите страдания. В природата има един разумен начин на самовъзпитание, а пък самовъзпитанието е да придобием онези сили, с които можем да действаме. Природата обича да работи с най-малките по възможност сили. Тя е икономистка, тя не е разточителна, макар и да е толкова богата. Тя не е скържава, но не иска да разпилява своите сили. И затова за хората тя иждивява време и пространство, тя дава време и пространство, но пести силите си. И всеки един от вас трябва да пести силите си.

Пестете вашите сили. Вие може да имате някоя сила или хубаво чувство, или възвишена мисъл, използвайте ги или си ги записвайте. Аз не искам мисълта ви да бъде еднообразна. Еднообразните мисли са крайно опасни. И не искам да ме разбирате еднообразно, защото то е опасно. В мене няма еднообразие. Аз никога не се спирам върху

едно и също нещо, например, вие трябва да бъдете добри, добри, добри, добри, добри. За мене доброто е само един момент. Аз се интересувам от началото и края. Всеки един живот, който има начало, има и край. Краят зависи от началото. А в света има две начала: едното начало е Божествено, а другото е човешко. В човешкото начало нещата започват грандиозно и завършват микроскопически – човекът започва с живот и свършва със смърт. А при Божествения живот е точно обратното – там процесите започват микроскопически и свършват грандиозно. Като започне един Божествен процес, той ще свърши величествено, ще започне с най-малкия живот и ще дойде до преизобилен живот. Ще имате преизобилен живот. Затова трябва да смените човешките процеси с Божествени. Например омразата е човешки процес. Ще смените най-голямата омраза с най-голямата любов. Защото в Божествения процес и най-голямата омраза се занимава с най-малката любов. А пък и най-малката омраза се занимава с най-голямата любов. В Божествения свят на най-малката омраза турят най-голямата любов, а пък на най-голямата омраза турят най-малката любов.

Засега това е теория само. Вие искате да знаете защо е така. Питам: на един голям слон ще му турите ли друг слон като него да го ръководи? Онзи човек, когото ще турите да го ръководи, той е много по-малък от слона. И омразата е голям слон в човешкия порядък. В Божествения порядък на този, големия, слон [съответства] най-малката любов, но тя е разумна. И следователно тази, малката, разумна любов, ще се качи на главата на големия слон и като го почуква с чукчето, този слон ще си върви по пътя. Щом се качи Божията любов в главата на омразата, омразата си знае пътя. Няма лутане, няма скачане, тя ще си върви по пътя. И омразата вече не е омраза. Докато не се е качила любовта в главата ѝ, тя всичко прави. Но като се качи любовта в главата ѝ, всичко затихва. Сега да ви дам

друго едно обяснение. Представете си, че имате една стая неотоплена, а отвън има трийсет и пет градуса студ. Всички тия хора в стаята са учени, възпитани, но всички треперят вътре, свили са се. Идва един прост човек, той носи една кутия с кибритени клечки. Дойде човекът, драсне една клечка, запали огъня и няма да се мине половин час, цялата стая ще се стопли. От тази малка клечка се изменя цялата обстановка, културата и всички хора са добре разположени.

На вас Господ ви е дал една кутия с кибритени клечки. Къде ще ги употребите, когато отвън и вътре е студено? Любовта трябва да се употреби, когато отвън и вътре е студено, а пък когато отвън и вътре е топло, тези клечки не ги палете. В Божествения свят, когато слънцето грее, няма какво да палите огъня. Там не се палят огньове. Следователно в Божествения свят няма дим. В нашия свят има дим. В Божествения свят тези същества не знаят какво нещо е дим. В Божествения свят хората не знаят какво нещо е смърт, да умре човек. На един ангел да му разправяте за смъртта, той ще се учуди, но ако дойде на земята и го питат, той ще има ясна представа за ограниченията, които съществуват тук. Това са факти, които съответстват на известни ваши опитности. Вие, при сегашните противоречия, разрешавате нещата чрез омраза, разрешавате въпросите чрез недоверие, чрез критика, чрез какво ли не друго. При човешкия порядък е така. Но чрез недоверието нищо не може да постигнете. Вие не вярвате на един човек, вие не вярвате в човешкия порядък. Прави сте, но вашата мисъл е права наполовина. Пътя, по който човек върви, по този лъжливия път, нищо не може да се достигне. И всички ваши разочарования, които имате в живота, се дължат на кривата посока, по която вървите. Идвали са при мене много моми и са ме питали за някой момък. Казва ми момата: „Обичам го, не зная дали ще живея с него." Това е вече човешки порядък на нещата. Тя го обича, а пък не знае дали ще може да живее

с него. Щом го обичаш, ще живееш с него. Тя не го обича, тя се лъже. Пък и той се лъже. Един друг се лъжат. Той казва: „Аз я обичам." Така не се говори.

Я ми кажете сега, какво трябва да кажете на човека, когато го срещнете? Представете си, че срещнете един вол, когото водят с въже и волът казва: „Ти обичаш ли ме?" „Обичам те, как не." Волът пита: „Не можеш ли да снемеш малко юларя от врата ми?" „Не мога, защото, като те пусна, ще отидеш в гората." Щом волът те пита „обичаш ли ме", ти не му казвай, че го обичаш, но снеми юларя. Щом волът те пита „ти обичаш ли ме" ти не му отговаряй, но снеми юларя. Тръгни напред и ще опиташ дали те обича. Ти си мълчи. Той те пита обичаш ли го, ти снеми юларя и го остави. Ако волът тръгне отподире ти, той те обича. А пък ако си обърне гърба и тръгне в гората, той не те обича.

Сега направете един превод в живота. Що е гръб? Щом един човек обърне гърба си към тебе, то е животното в него. А когато един човек си обърне лицето към тебе, то е човекът. Когато един човек обърне гърба си към тебе, той ти мисли зло, той е от друг свят. Това са други въззрения. Щом си обърне лицето някое куче, като те лае, то не ти мисли зло, то казва: „Господарят ми е много лош човек. Той е един разбойник, прикрит е и ми казва: „Ще те убия, трябва да лаеш." И аз те лая. Махни се, не минавай оттук. Той ти тегли куршума." Като речеш да го биеш, то обърне гърба си, казва: „Ти ще видиш гърба на моя господар." То си обърне гърба и бяга. Като се разположи по-далече, пак те лае. Кучето казва: „Аз на тебе ти казвам, не бъди толкова будала." Затова те лае кучето. За нрава на вълците ще ви кажа. Разправяше ми един свещеник, много смел човек. Казва: „Аз едно време бях много смел, не ме беше страх. Казвах: „Какво ще ти направи един вълк?" Излизам зимно време и срещам един вълк на полето. Излизах от село Козлуджа, Варненско, да отида в друго село.

Взех си един бастун и вървя. Минавам един километър. Идва един вълк, обръща си вълкът задницата и започва да рови снега. Вълкът хвърля снега в очите ми.“ Попът му казва: „Махни се. Не знаеш ли, че аз съм поп?“ Помислих си, че този вълк ми казва: „Попе, върни се, иначе ще намажеш зъбите ми.“ Погледнах, погледнах и се върнах пак в Козлуджа.“

Питам сега, защо този свещеник ми разправи това? Питам го: „Защо вълкът излезе напреде ти?“ Той казва: „Не знам.“ Вълкът му казва: „Попе, докато носиш тази черна килимявка и това черно джубе[74], няма да ти върви. Свещеник с такова черно расо и килимявка, и с черен бастун не може да оправи света. Ти си тръгнал за онова село, но върни се назад.“ Една загадка е защо този свещеник е срещнал вълка и нищо не му казва, а попът се връща. Това е вече поздравление. Понеже на животните разумното е отзад, вълкът като рови с краката си, мисли.

Да ви преведа сега. Вас може да ви срещне една несрета в живота. Това е един вълк. Какво иска да ви каже вълкът? Аз досега говорих за попа и вие ще кажете: „Какво ли ни интересува това?“ Този вълк е една несрета в живота ви. Някое събитие в живота ви може да играе ролята на вълк. Този вълк може да е някоя мома, която се е сгодила за някой момък, или този вълк може да е момъкът и този момък рине снега в лицето на момата и казва: „Не те обичам, върни се при баща си, и аз ще се върна при баща си.“ Момата пита защо този момък рине така снега. Кое е по-хубаво сега? Човек е дошъл на земята не за да се жени. Това не е целта, то е второстепенно. Трябва да разсъждавате. Вие казвате: „Не трябва ли да се жени човек?“ Не е въпросът там. Човек е дошъл на земята най-първо да живее, да опита Божествения живот. Първото положение е да слугува на Бога, второто положение е – обичай ближните си, третото положение е да служи на

[74] **джубе** (тур.) – дълга горна дреха от сукно, обикновено подплатена с кожа

себе си. Щом се ожениш, обичаш ближния си. Щом се ожениш, какво се оплакваш от жена си, че не можеш да живееш с нея? Това е вторият закон: да възлюбиш ближния си като себе си. Но ти не можеш да изпълниш втория закон. Следователно ти даваш на женитбата едно тълкуване толкова тясно, че считаш своя мъж или своята жена като своя собственост. Искаш да влезеш в неговия живот, в неговите чувства, почваш да го одумваш, да го съдиш.

Например има ли право една жена да съди мъжа си? Няма право. Правото вие сами си го давате. Кой е кодексът, кой е законът въз основа на който вие съдите жена си? Нали Мойсей казва мъжът да даде разводно писмо на жена си. Но изпърво не беше така, но за вашето жестокосърдечие Мойсей написа тези закони. Отначалото съвсем другояче беше тази работа. Вие казвате: „Да ѝ даде разводно писмо.“ Този закон е така писан, но първоначално ни най-малко не беше така писано. Вие се самозаблуждавате, че като имате един мъж, вие сте уредили всичките си работи. Той е вашият ближен. Една жена се жени за мъжа си, да помага на мъжа си и ако не може да помага, нека се върне у дома си. Един мъж се жени за една жена, за да ѝ помага, и ако не може да ѝ помага, нека се върне у дома си. Двамата, те взаимно трябва да си помагат, и ако не могат да си помагат, няма какво да седят един до друг. Те не разбират Божия закон. Онзи, който обича, той представя Божия закон, а пък другият представя закона на ближния, любовта към ближния. Мъжът и жената едновременно представят любовта на Бога и любовта на ближния. Ако те не могат да дадат един модел, тогава и двамата да си отидат вкъщи: жената вкъщи при баща си и мъжът вкъщи при баща си, защото и двамата са нечисти. Трябва да отидат на баня да се измият и пак да се оженят. Без да отидат на баня, да не се връщат у дома си. Сега разбрахте ли? Вие ме разбрахте толкова, колкото онзи поп е бил разбран от вярващите. На една голяма задушница, след като се насъбрал хляб и

се натрупал на една голяма камара, попът отивал зад камарата и казвал: „Братя християни, виждате ли ме?“ „Виждаме те малко, до килимявката.“ Той казал: „Догодина хич да не ме виждате.“ Той подразбира догодина да турят по-големи късове.

Този живот, който сега го имате, трябва да го смените и да се освободите. Не може да се освободите от това веднага, но трябва да знаете, че трябва да го смените по естествен път. Вие искате този живот да го изхвърлите, както зимно време хората ринат снега. Дето и да го турите, не може да се освободите от него. Вие по никой начин не може да се освободите от този живот, както искате, тъй както зимно време не може да се освободите от снега. Ринете го и след това се натрупа на големи грамади. Аз превеждам нещата, тъй както са в природата. Като дойде пролетта, този живот, този сняг, ще се стопи и ще се образува нов живот. Този живот, този сняг, който сега имаме, трябва да се стопи, за да дойде Божественото. Вие се плашите, когато почне да се топи вашият сняг. Че с вашия сегашен живот как ще дойде новото? Вие казвате: „Да се отрече този живот.“ От човешкия живот ще се отречете, за да добиете другия живот, Божествения живот. Вие мислите, че човешкият живот съвсем ще изчезне. Той ще бъде като условие за проява на Божествения живот и Божественият живот ще организира човешкия живот, и тогава той ще се осмисли. Трябва да знаем по кой начин можем да постигнем онова, което желаем. Някой път вие мислите, че като отидете на небето, ще постигнете нещата. Не, като отидете на небето, вие ще научите само един метод. Вие, като отидете при ангелите, ще видите начина, по който те достигат своите желания. Ангелските методи вие не може да употребите на земята. Като се върнете, и да употребите този начин, с който ангелите си служат, ще разберете, че той не е нагоден за човешките условия. Един ангел може да дойде на земята, за да изучава живота на хората, но не го прави току-така само за

удоволствие да гледа. Ще го пратят, когато има най-голяма работа, най-голяма нужда, да оправи, да ръководи една душа. И като ръководи човека, той ще научи някои неща. А пък като отидете на небето, ангелите трябва да имат нужда от вас. Какво ще научат ангелите от вас?

Хайде втория път в следующата лекция ще кажете какво трябва да внесе човек от земята в небето, за да го приемат ангелите благоприятно. Като отидете при някой голям човек с празни ръце, няма да ви приеме. Ако отидеш при един лекар като беден човек, лекарят ще те приеме по един начин, а пък ако отидеш при лекаря като богат човек, той ще те приеме по друг начин. Кога лекарят ще ви приеме по-добре? Когато му покажете една кесия, направена от маниста и пълна с жълтици. Или като покажете на един свещеник една кесия, той е готов да чете. В такъв случай лекарят е готов да лекува, учителят е готов да възпитава, момата или момъкът е готов да се влюби. Като изчезне кесията, всичко изчезва. Но това е човешки порядък на нещата. Магическата кесия, това е крайният плод на човешкия порядък. Имате ли този плод, всичко имате. Кесията е за мене един плод, като го погледнете, приятно ви е. В Божествения свят няма кесии, но има нещо подобно на кесията.

Извадете заключението. Какво ще бъде крайното заключение? Сега кесията може да означава добродетелите. Представете си, че вие сте добър човек, по-добър, отколкото може да бъдете добър. Представете си, че едно дете е облечено много хубаво. Какво му трябва на това дете? Да го изведе слугинята навън, на широко, да походи. Един човек се е приготвил много добре, скромно се е приготвил, не за бал, а за църква. Къде трябва да отиде? На църква трябва да отиде. А пък някой човек се е приготвил за бал – на бал трябва да отиде. Вие ще кажете, че на бал е грешно да се ходи. Балът е едно хубаво място и църквата е едно хубаво място. На бал ще отидете,

когато сте млади, а на църква ще отидете, когато сте стари. На трапезата ще седнете, когато сте гладни, от трапезата ще станете, когато сте сити, и ще излезете навън.

Вие трябва да превеждате нещата. Не че нещата са лоши, но има известни неща, които са непотребни за вас и те са лоши в дадения случай. Ако ги правите, това е неправилно. Младият ще отиде на бал, а старият ще отиде на църква. Младият, който отиде на бал, ще си доведе оттам една млада мома, ще доведе баламица. Църковникът ще доведе една църковница, като него стара баба, да се разправят. На дядото му служи баламицата, а на бабата служи момъкът, който е ходил на бал. И двамата седят и се разправят. Дядото казва: „Дъще, къде те намери той?" Бабата пита младия момък: „Как беше, как я намери, как играхте?" И момата пита дядото: „Как доведе тая църковница?" Дядото казва: „Едва я измолих." И бабата, и дядото се нуждаят от момата и момъка, да им слугуват. Вие, като кажете: „Господ ще помогне", сте все от старите баби и дядовци. Все очаквате да имате по един млад слуга и една млада слугиня, а пък тези слуги са били на бал. Вие казвате: „Хайде на църква." Очаквате, че те ще ви слугуват. Тези, които са били на бал, са готови да служат. Питам, кой е придобил повече, който е бил на църква или който е бил на бал? Младите или старите? Кой е придобил повече – онзи, който е ходил на бакалницата и е купил нещо, или онзи, който е ходил в гостилницата и е ял нещо? Който е купил, той има придобивка. Но то е отвън сега. Онези хора, които ходят на църква, те купуват от бакалницата. Онези, които ходят на бал, те са яли повече. Това е в разрез с всичките ваши теории, които имате. Това е мое ново схващане. Аз изхождам от друго гледище вече. То може да не съответства на вашето гледище, а моето гледище, това е новият живот. Новият живот така ще започне. Онзи, който отива на бал, той отива да върши волята Божия в ранните години. А пък онзи, който

отива на църква, той отива да върши волята Божия на стари години. В Божия порядък и двете неща са естествени, а пък в човешкия порядък и двете неща не се намират в естествена зависимост и затова има големи противоречия.

Ще намерите вашия дядо и вашата баба, които са излезли от църквата, да им служите. Те ще ви кажат някои работи и вие ще им кажете вашата опитност, която е интересна. Между бабата и дядото от една страна, и младия момък и момата, от друга страна, ще се образува една вътрешна връзка. Когато има връзка между тези две Божествени начала, това е новият прогрес на човечеството.

„Отче наш“

Четиридесет и първа лекция на Общия окултен клас 24 юли 1935 г., сряда, 5 часа София – Изгрев

ПРОВОДНИЦИ

„Отче наш“

„Махар Бену Аба“

Ще прочета само няколко стиха от първа глава на Второто послание към коринтяните (стихове 3-24). Каква беше темата на миналата лекция? („Отворените и затворените книги. Равновесие в ума, сърцето и волята. Които са близо, не обичат, които са далеч, обичат.“)

Може някой да ви попита в какво седи вашето верую – да го кажете с три думи. Всички хора все дават едно определение, в какво вярват. Някой може да определи нещо, в което сам не вярва. Не е до думата „вярва“. Някои казват, че не вярват в Бога. Питам: хората, които вярват и които не вярват, какво са постигнали? Често има хора, които казват: „На мен много пари не ми трябват.“ Но все таки пак пари му трябват. Много пари не му трябват, но малко му трябват. Колко пари му трябват? Каква е мярката? В един дом колко пари трябват? Зависи от това от колко члена е семейството. Другото вярване е: как ще завърша живота си? Защо човек мисли как ще завърши? Той не знае как го е започнал, а иска да знае как ще го завърши. Той, като се е раждал, не е знаел нищо, и като умира, пак няма да знае нищо. Пък и мястото, дето отива, пак не го знае. Предполага, но дали ще бъде така, както той мисли, то е въпрос.

Сега в света има едно верую, което е позлатено. Има едно верую, което е златно и друго, което е позлатено. Разликата между златното и позлатеното верую каква е? Златното верую си остава всякога златно, а пък позлатеното за известно време остава, и после изчезва. И сега ще се освободите от позлатеното си верую. И без да се освободите, пак времето ще ви освободи. В училище когато

учениците не знаят някои работи, плачат. А пък който знае, той си вдига двата пръста. Който не знае, сгуши се зад другите ученици, за да не го вдигат. Когото вдигнат и не знае, плаче, а пък който знае, вдига ръка. Който не знае, смирява се, а пък който знае, възрадва се. Значи има много ученици смирени, крият се зад гърба на другите, а пък които знаят, се повдигат. Това са временни състояния. Някой път човек мисли, че знае. Например мисли, че много неща знае от любовта. Какво знае от любовта? Вие какво знаете от любовта? Някой път сте срещнали някого, станало ви е малко топло на сърцето, не можете да спите цяла нощ. Ако сте млад, нещо в ума ви се матахери[75]. Обръщате се наляво, надясно, това-онова. Обичате някого, после мислите дали той ви обича. Пишете му писмо и се безпокоите дали той ще ви пише, или не. Имате едно верую, мислите: „Като отида в другия свят, Христос дали ще ме приеме, или не?“ Това е сегашното положение.

В какво седи истинската вяра, истинското верую? Често в света може с три обеда да се повиши температурата на любовта, може без три обеда да спадне температурата. Да кажем, ние говорим за любовта, но ако не ви сготвят хубаво, тъй както трябва, веднага яденето в дадения случай има по-голяма сила, отколкото любовта, за която се говори. На сегашния език, когато се говори за любовта, разбираме много работи. То е нещо смесено. Някой ти говори за любовта, но като злато, в което са турили нещо друго. Златарите всякога се извиняват и казват: понеже златото било меко, турят му мед, това-онова и продават медта по качеството и по цената на златото. Златарите го правят четиринайсет, петнайсет, шестнайсет, осемнайсет карата, но никога не турят чисто злато, понеже било меко и не издържало. Може да са прави. Дават ви го за злато, но след като го вземете и го носите, погледнете, дрехите ви станали сини,

[75] **матахери** (тур.) – мотае, мандахерца

почернели. Е, чисто злато ли е? Казват, че златото петна не хваща, а пък петна образува. Казвам: това чисто злато ли е? Ако вашето верую образува петна върху вас, то право ли е това верую? Не, не е право. А ако имате едно верую, една любов, една вяра, и при усилни времена вие куцате, то значи, че липсва нещо на веруюто ви.

Има една наука, чрез която животът може да се изрази правилно. Ние искаме да уредим живота си. В живота има много неща неразрешени. Всеки човек иска да живее. Как? Младият иска да живее, възрастният иска да живее, старият иска да живее. И всички същества, колкото и да са дребни, все си имат един идеал да живеят, имат си едно разбиране. Има едно обикновено разбиране – на обикновените хора. Но и друго разбиране има – на разумните хора.

След като е ходил дълго време по един път, човек иска да бъде свободен. Един светски човек иска да бъде свободен, да няма никакви ограничения. А религиозните се отличават някой път. В какво седи ограничението? Светският обича да си попийнува малко, като седне на трапезата, ще има една паница винце. Религиозният не туря паница винце – счита го за опасно. Светският ще тури малко ракийка на трапезата, а религиозният – не. Светският може да тури една печена кокошка, а религиозният – не. Светският човек ще се облече хубаво, с някоя копринена дреха, с връзка и прочее, а пък религиозният човек ще каже: „Тия работи не са позволени." Съществува това различие. То е хубаво. Отвън донякъде работите хубаво вървят. Светските хора не са толкова любопитни, колкото религиозните. И дето трябва, и дето не трябва религиозният човек е крайно любопитен. Като дойде някой, религиозният иска да знае дали тоя е религиозен, набожен, или не. Като влезете при военните, военните искат да знаят на колко сте години, защото, като отидете при военната наборна комисия и кажете, че сте на шейсет-седемдесет години, ще кажат, че войник не може да отидете, но ако кажете, че сте

на двайсет, двайсет и една, двайсет и две години, ще бъдете приет в набора. Някои питат: „Ти от колко години си религиозен?“ Някои в религията са толкова поостарели, че не ги вземат в набора вече. Ако е от петнайсет-двайсет години, ще го турят някъде на работа, но ако каже, че е от дълго време в този път, от четирийсет-петдесет години, не го вземат, считат го от установените хора.

Сега къде седи погрешката? Всяко едно верую, което през деня е станало и не се е употребявало, не е приложено хубавото, то на следния ден се вкисва. Аз имам едно правило. То е едно мое правило, което съм констатирал. Всяко едно верую, което един ден престои и не сте го впрегнали на работа, то на втория ден ще го намерите вкиснато. Един ден ми донесоха мляко с ориз. Някой си направил мляко с ориз и ми донесе една паница. Как се е случило, но тая паница е била похлупена и е седяла два-три дена. Един ден искам да видя какво има в тая паница.

Отварям: мляко с ориз. Помирисвам го – вкиснало е. Не зная сега колко деня е седяло. Щом се е вкиснало, преседяло е повече от един ден. Нещата щом седят дълго време и не се употребяват, вкисват се. Когато човек не употребява ония дарби, които Бог му е дал, той се разваля. Например често вие ставате нервни, отивате при някой лекар и искате да ви даде лекарство да не сте нервни. Ако е за даване на рецепта и лекарства, аз мога да ви ги дам без пари, ще платите, когато оздравеете.

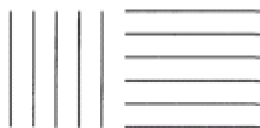

Фиг. 1

Когато сте нервни, не можете да пишете правилно, буквите не вървят гладко и правилно, линиите са начупени. Докато са начупени линиите, нервите са разстроени. Ще вземете един лист и ще почнете да правите прави линии, ще проявите търпение. Най-първо ще теглите отгоре надолу линиите – по китайски. После ще почнете отляво надясно, както сегашната арийска раса пише, както белите пишат. Линиите да са прави.

Ако можете да теглите така прави линии, ако имате търпение пет-десет минути да ги пишете, ще можете да си въздействате да успокоите нервите си. Девет-десет минути можете да се упражнявате. Нервността се дължи на това, че нямате достатъчно светлина у вас. Нервността показва, че има някаква тъмнота във вас. Вечерно време като ходите, не сте сигурни в стъпките си, неуверени сте, постоянно се колебаете. А пък там, дето има светлина, крачката е строго определена. Ония, които са нервни, мислят че това е много нещо, обаче малко повече светлина трябва и ще се махне вашата нервност.

Малко светлина имате. Или при нервността има по-голямо напрежение в нервите и това голямо напрежение нервите не могат да издържат. Пропукват се и става по-голямо изтичане на енергия през тях. Нали знаете, някой път медът не иска да излезе. И хванат и удрят тогава, и медът, иска, не иска, излиза през тънкия плат. Когато пресилите вашата нервна система, енергията излиза навън и вие се чувствате като ограбен, като че ли сте извън себе си. Не се пресилвайте в работа.

Някой път мислите, мислите и нищо не излиза. Не е в многото мислене. Някой казва: „Да се развие волята.“ И той си стиска устата, юмрука. Нищо няма да постигнете с това. За да имате воля, трябва да бъдете тих и спокоен, да обмисляте всичко много добре и да имате една увереност. Няма какво да си стискате устата и ръката. Когато дойде онзи, с когото имате да се борите, тогаз ще стиснете. Може да

стиснете и по-рано, но това нищо не значи, не постигате нищо с това. Стискането зависи от човешката воля. Ония неща, които обичате, вие ги стискате повече, а пък ония неща, които не обичате, стискате ги по-малко. Ония неща, които не парят, стискате ги повече, а пък ония неща, които парят, едва можете да ги пипнете.

Сега ще превеждате нещата. Ако не можете да правите превод, работите остават неразяснени. Някой път някои работи са тъмни. Тъмните работи трябва да се опитат. Казват ви: „Сладко е това." Вие ще възприемете сладчината според степента на вашия вкус. Колкото човек по се издига в живота, толкова неговият вкус прогресира. Той прогресира с интелигентността, която човек придобива, и с облагородяването на чувствата. Когато човек умствено и сърдечно огрубява, то огрубява и неговият вкус. И изобщо ония животни, които седят на най-ниска степен на развитие, като свинята, те нямат вкус – каквото видят, вземат го. Некултурният, като седне, бърза да свърши яденето. Културният ще седне, ще погледне, полека ще вземе, агаля-агаля[76] ще яде. Ако ги съберете двамата да работят и живеят заедно, помежду им не може да има съгласие. Полека, с мисъл яде културният човек. Питам: ако бързо яде човек, какво ще добие? Ако вие не знаете как да ядете, ако не знаете как да мислите, ако не знаете как да се поставите към другите хора в живота, ако не знаете как да се обхождате, тогава в какво седи човещината? За обходата има един морал: да се обходите добре с хората значи да знаете как да се обхождате с Бога, понеже Бог е в цялото битие и във всеки предмет присъства Неговият Дух. Като се обхождате с хората добре, то в невидимия свят ви оневиняват, Бог ви оценява какъв сте.

Обходата към ближния е обхода към Бога, и обходата към самия себе си е обхода към Бога. Ако вие към себе си не се обхождате добре и ако към ближните не се обхождате добре, то отношението ви към

[76] **агаля-агаля** (гр.) – бавно-бавно, полека

Бога не е правилно. И ако към себе си не се обходите правилно, вие изпитвате някакво неприятно чувство, не сте доволен, и ако с ближните не се обхождате добре, пак ще бъдете недоволни. Щом сте недоволни, това показва, че отношенията ви към Бога не са правилни. Тогава какво трябва да правите? По някой път можете да кажете: „Аз се помолих добре." Че се молите, това е външната страна. Че сте дали хляб някому, че сте го нахранили, от това се образува една връзка. Вие може да нахраните някой човек, но след като сте го нахранили, какви ще бъдат неговите отношения към вас, то е въпрос.

Вие можете да услужите някому с каквото и да е, но какви ще бъдат неговите отношения, то е въпрос. Или рисувате някому картина, или му правите разни услуги, но какво всъщност са вашите отношения към него, то е още въпрос. При сегашното развитие, в което се намирате, който и да е може да ви говори каквото е писано в Евангелието: „Така е казал Христос, иначе е казал Христос." Има едно верую на устата, само устата говори. А пък има едно друго верую – говорът на сърцето. Говорът на сърцето е по-важен, отколкото говорът на устата. Има хора, като ги срещнете, ще кажат: „Аз много те обичам." И какво ли няма да кажат. Като дойде за помощ, няма ги никъде и никакви. Оставят ви. А пък има хора, които нищо не говорят за любов, а пък всякога ви услужват. Искате да знаете дали ви обича един човек. Щом ви помага, какво ще питате, какво искате повече? Един пише красноречиво, като напише любовно писмо, че ги нарежда думите като маргарит[77]. Любовните писма са красиви. Сега аз не съм нито против едното, нито против другото, но има дрехи, които отвън са много хубави, но като ги поносите, след известно време се схумват[78]. А пък има дрехи, които не са толкова хубави, но са издръжливи. Вашето верую трябва да има едно вътрешно

---

[77] **маргарит** (гр.) – бисер
[78] **схумват се** (диал.) – похабяват се, свиват се

съдържание. Всички имате едно верую и очаквате да влезете в едно общество, и това общество да има отношения към вас добри, да ви обича.

Аз друго ще кажа. Влизате в едно общество – вие да имате хубави отношения към него, вие да го обичате, че после да искате да дойдат ония отношения към вас. Вие да бъдете в пълна изправност, а не те спрямо вас. Ако влезете в животинското царство, там има едно правило, по което слабият взема най-долното място. Слабото пиле тоя го клъвне, оня го клъвне. Слабото пиле кокошката го клъвне. И това слабо пиле ще бяга, ще вземе място на оня край, та да не го кълват, защото, ако рече да вземе първото място, клюнове има. Ако е между млекопитаещите – рогове има, и ще го бутнат тук-таме, и пак ще заеме крайното място. Някой си има разположение да завземе по-високо място. Между хората за да заемете някое по-високо място, трябва да бъдете силен. И по ум трябва да бъдете силен, и по сърце, и по воля. Трябва да имате една вътрешна сила.

Има силни хора, но тая сила не е още тяхна. Вземете един офицер. Той има на разположение сто души войници, той заповядва, чрез тях заповядва. Тоя човек не е още силен. Той е силен чрез другите и ползва тяхната сила. Един ден, когато няма да има войници, той нищо не може да направи. Може вашата сила да зависи от другите, хубаво е това. Но трябва да знаете, че един ден, когато останете сами, вашата сила няма да бъде такава мощна, както по-рано с тях е била. Силата на човека се показва във време на изпитание. Ако вие се разколебавате във време на изпитание, вие сте слаб. А пък ако във време на изпитание издържите, сте силни. Много хора във време на изпитание имат една слабост: искат да се самоубият – да се застрелят или да се хвърлят във водата. Не само при човека става това, има го даже у насекомите. Има известни насекоми и други членестоноги, които, като се намерят пред голяма опасност, се

самоубиват. Например скорпионът, ако го турите в огнен кръг, той си обръща жилото и се самоубива.

Както и да се обяснява, човек си има по някой път такива състояния. Един човек, който има да дава, всякога обича да бяга. Защо? Щом има да взема, винаги седи на едно място и чака. Щом има да дава, няма го вече, офейква. Щом има да взема, седи на едно място. Защо седи на едно място, питате. Защото има да взема. Защо бяга? Защото има да дава. Страхливите хора имат да дават, а пък безстрашните имат да вземат. На какво се дължи страхът? Имате да давате. На какво се дължи безстрашието? Имате да вземате. Това донякъде е вярно. Ако имате да вземате, смел сте, ако имате да давате, страхлив сте. Сега вие не можете да схванете тънката разлика, която има в това, което ви говоря. Например хиляди пъти сте яли и пак се интересувате да ядете. И днес към обяд пак ще се интересувате от яденето. Хиляди пъти сте яли, и пак се интересувате, очаквате да придобиете нещо. Яденето в този смисъл, докато сте на земята, никога няма да изгуби своята ценност. Едно верую имате, никога то няма да изгуби своята цена.

Някой казва: „Аз не вярвам в Бога.“ Това са празни думи. Вие не може да не вярвате в Бога. Вие и да Го отричате, ще си блъснете главата с Бога, и ще разберете, че Той е някъде. Не можете да Го отричате. Вие може да Го отричате, колкото си искате, но Той ще ви застави да вярвате. Ще ви застави по два начина. Ако вярвате правилно, ще дойде малкият начин, а пък ако не вярвате, ще дойде другият начин. Казвате, че няма Бог. Той ще ви докаже, че съществува, ще ви търкаля по земята, ще ви мачка и ще ви пита: „Кой е онзи, който ви мачка, който ви търкаля? Щом няма по-голям от вас, кой е тогава онзи, който ви мачка?“ Щом има някой, който ви мачка, тогава ще трябва да вярвате в него. Дойдат страданията. Защо са страданията? Защото сте безверници. Искате да знаете защо страдате.

Защото сте безверници, нищо повече. Да ви приведа един пример. Представете си най-добрата жена. След като се е оженила, тя си е позволила да пише на някои други мъже любовни писма, без мъжът ѝ да знае. Щом мъжът узнае, какво ще бъде вече положението на жената? Той ще я мачка. Щом тя е писала на другите мъже, тя се е значи обезверила в мъжа си, не намира в мъжа си нищо, за което да го обича, не е запълнил той сърцето ѝ, окото ѝ не хваща. И тоя синко майчин иска да ѝ покаже какво представлява, почва да я мачка, иска да ѝ покаже, че той има нещо, което може да ѝ даде.

Сега разликата седи в следното: у жената се заражда желание да пише. Защо именно мъжът на жена си не позволява да пише и защо у мъжа се заражда желание да я измъчва? Той какво има да каже? Да каже: „Писала – писала. Да си прави каквото иска, свободна е." Защо мъжът не е готов да освободи жена си? А пък и какво ще добие тая жена от другите мъже? Няма да добие нищо. Всички мъже може да ги сложите под един знаменател. Няма мъж съвършен. И всички жени са под един знаменател. Разликата на една жена от другите жени е само относителна. Няма никаква разлика. Всички имат същите слабости и всички имат същите добродетели. И хората търсят. Законът е там. Частта, един орган не може да направи целия организъм щастлив. Един човек, който и да е, не може да ви направи щастлив. Той е част, една функция от цялото, от големия организъм, а пък цялото има много функции и вие, ако разчитате само на един човек, вие сте на крив път. Но да разчитате на Бога, това значи да разчитате на Цялото, на цялото битие. В това има вече смисъл. Но да разчитате на една малка част, да разчитате на един косъм на главата си, това значи да се самозаблуждавате. Да разчитате на цялата глава, това – иди-дойди. Да разчитате на душата си, да разчитате на духа си – иди-дойди, но да разчитате на един косъм на главата, макар и да е златен, не разбирам?

Колко ще струва един златен косъм? Нали има хора с такива златни косми.

Често аз слушам отвън някой да казва: „Окупирали Учителя." Щом са ме окупирали, много слаб човек съм. Дошъл някой и се разговаря с мене. Искат да знаят какво съм намерил в този човек, та да говоря с него. Той си говори, а пък аз го слушам. Някой идва и ми разправя какви ли не работи. Някой път не искам да се занимавам с хората, но и не искам да ги изпъдя навън. Защото като изпъдя някого, ще изгубя повече енергия, отколкото като седи. А пък като седи, той ще си говори два часа – ще ми остави доста вълна за предене в стаята ми. Ще дойде и ще се оплаква за положението си, за живота, че не му върви, за жена си, за детето си. Казвам му: „Ти, като се жени, не ме пита. Народи деца, те не те слушат. Сега какво трябва да правиш?"

Вчера дойде една пълна жена, бабачко[79]. Тя ми казва: „Уповавам само на тебе." И такава голяма. „В трудно положение съм – имам едни апартамент, пенсия. В Добруджа имам ниви, но не мога да ги продам." Приятели ги окупирали. Данъци не плащат, онова не плащат, не върви. За апартамента дала триста хиляди лева, сто и шейсет хиляди има да дава, трябва да плаща заема, а пък няма откъде. Пенсията ѝ малка, намерила се е в чудо. Казва: „На тебе уповавам." Казах: „Продай нивите си пощо-защо." Тя казва: „Няма купувачи." „Ще намериш купувачи. Ако не можеш да намериш купувачи и да ги продадеш, тогава продай апартамента си." Тя се чуди, че е в трудно положение и казва: „Както виждате, на критическа възраст съм. Да се оженя ли?" Казах ѝ: „Ако с женитбата могат да се уредят някои работи, може да се ожениш." Казах ѝ: „Някой кандидат ли имаш на око?" Явил се някой, правили си договор за апартамента, ако тя умре по-рано, апартаментът да остане на него. „Разбира се. Ти като умреш, апартаментът ще остане на него." Другият договор е той като умре,

[79] **бабачко** (разг.) – мъжкарана, смелчага, юначина

апартаментът да остане на нея. Казах ѝ: „Доста добре, много добре, много износно.“ Тя седи тъй чистосърдечно, заинтересува се. „Психология.“ Казвам: „Износни условия. Умреш ли ти, остава на него. А пък ако умре той, апартаментът остава на тебе.“ Но казва тя: „Дъщеря имам сега, малко дете.“ Ако умре тя – майката, на дъщерята нищо не остава. Той ще вземе всичко. „Ако пък той умре, всичко остава на дъщеря ти. Двамата вяра трябва да имате.“ Тя казва: „Какво трябва да правя?“ „Или нивите трябва да продадеш, или апартамента трябва да продадеш, или договора с кандидата за женитба да оправиш.“ С такива работи ме занимават моите посетители.

Седя сега и разсъждавам, правя си свои изводи. Превеждам и на вас. Може някой път и вие да се безпокоите за апартаментите си, за нивите си. може да сте в критическа възраст, да бъдете в критическа възраст и във веруюто си. Дойдем до едно верую, обезсърчаваме се и казваме: „Това верую, което имаме, вече не ни е полезно.“ Всякога трябва да се прилага любовта в живота, за да се подкрепя животът и част от тая любов трябва да се превръща в една жизнена енергия.

Трябва да познавате закона на любовта. Част от тая енергия трябва да превърнете в жизнена енергия, която да подкрепя живота. За да се подкрепя животът ни и нашият организъм, зависи от това, какви са нашите чувства и нашите мисли. Щом се измени животът, изменя се организмът. Щом се измени организмът, изменя се и мисълта ви. Или пък може да стане някоя промяна в чувствата ви, пресищане може да стане. Изменението на чувствата може да стане само от пресищане. Изменението на мисълта може да стане, ако турите в ума си повече мисли, отколкото е нужно. Искате да разрешите някои задачи, които не са за този живот. Нашите учени изчисляват за колко милиона години ще има в слънцето енергия, изчисляват го по своему. Или някой път изчисляват, че за двайсет милиона години, за сто милиона, за двеста или за петстотин милиона

години. Това са въпроси, които учените само предполагат. Тия предположения доколко могат да бъдат верни, то е въпрос. Или учените богослови могат да изчислят доколко ще продължава наказанието на някой грешник. И изчисляват какво ли не. Аз съм слушал проповедници – изчисляват тъй. Колко ще се продължи наказанието на един грешник, ако се изпарява по една капка вода от целия океан? Този, колкото милиона години се изпарява водата от него, толкова години ще трае наказанието, а след като се изпари океанът, пак наказанието щяло да продължава. Аз им правя на тия богослови едно възражение. Казано е в Стария завет: „Вечно ще ви отхвърля от лицето си.“ И не се минават четирийсет-петдесет години, и Господ чрез някой пророк казва: „О, Израилю, обърни се към Мене.“ Значи под „вечност“ се разбират сто години, и като се минат четирийсет-петдесет години, приготовлява се покаянието и прощаването. А те турили милиони години.

Несъвместимо е с живота продължението на страданието. Бог не иска да ни измъчва. Страданието е само начин за възпитание. Страданието е само едно препятствие, бент, за да влезем в правия път и да влезем в ония разбирания, с които Бог създал света. Има мъчнотии. Всякога в живота, когато ние искаме да се отклоним, то идват страданията, за да влезем в правия път. Страдате, за да влезете в правия път. Радвайте се тогава на страданията. Ако не страдате, е опасно – може да се отклоните далече от правия път. Всички страдания са начини за изправление. И праведните когато страдат, има някоя причина. Можете да направите някое опущение.

Благодарете на Бога, че сте пострадали. Или може работите ви да не вървят добре в света. Благодарете. Или може да не постигнете нещо кой знае какво по пътищата, по които мислите да постигнете. Има един път, който Бог е начертал и по който стават нещата, а пък вашите пътища не винаги съвпадат с него. Не е голямо нещастие, че

няма да постигнете нещо. Да допуснем, че един цар е постигнал всичко. След петдесет години ще го снемат, ще умре и ще го погребат, а на негово място ще дойде друг. Какво е постигнал? Де е Наполеон, де е Юлий Цезар, де е руският цар Александър Втори, Александър Трети? Кажете сега, какво са постигнали? Вие не можете да създадете нещо повече от Наполеона, и все ще се намерите на остров Света Елена някъде. Искате един ден да се ожените за най-красивата жена. Колко години ще имате тая красива жена? Десет, петнайсет, двайсет години ще живее тая красива жена при вас и един ден ще ѝ дотегнете, и тя ще каже: „Аз не съм създадена само за тебе." И тя ще хвърли око на други мъже. От твоето гледище тя е съгрешила. Тя е създадена картина всички да я гледат, но не да бъде задигната картината. Да я гледате, няма престъпление. Ако я задигнете – има престъпление.

Престъплението къде е? Престъплението не е в яденето, а в преяждането и в избора на храната. Следователно причината не е в яденето, а в това, че не знаете как да изберете храната си и преяждате. Ще си избирате храна – подходяща храна, която организмът изисква. Няма да преяждате никога. Никога не трябва да роптаете, че трябва да ядете. Ако не беше яденето, нямаше да имате уста, а пък един човек без уста на какво ще прилича? Вие сега си имате уста и като ядете, ще остане малко сила във вас, за да си поговорите с някого. Ако не ядете, няма да имате сила да говорите. Ние въставаме често против известен ред на нещата, казваме: „Защо Господ е създал хората да ядат и да правят грехове?" Не е лошото в яденето, а в преяждането. Не е лошото в знанието, но вие понякога искате да знаете ненужни неща – да знаете дали жена ви ви обича, или не. Не се интересувайте от този въпрос, интересувайте се от това, дали вие я обичате, или не.

Ето ви една философия: не се интересувайте от това дали другите хора ви обичат, или не. После, ако искате, заинтересувайте се

дали ви обичат. Вие обичате някого. Задайте си въпроса, защо го обичате. В себе си намерете защо го обичате. Има някои хора, които не може да не обичате. Като дойдат при вас, вие се радвате, обичате, разположен сте. Вие съзнавате това: има нещо, има причина, за да обичате един човек. Всички ония хора, които обичате, те дават. Те са хора щедри, нищо повече. Това е. Не можете да обичате един човек скържав. Бога не можете да не Го обичате, понеже е щедър. Вие, ако не обичате Бога, ще умрете. Вие сами ще затворите пътя си за всичко. Ще обичате Бога заради онова, което ви дава. Ако затворите пътя си, да не дойде определеното благо, вие ще умрете. Да Го обичате значи да не се отказвате от това, което Той ви дава. Да обичате Бога, това значи да възприемате това, което Бог ви дава. И ако речете да спрете това, което Бог ви дава, то смъртта ще дойде. Нашият живот произлиза от това, което Бог ни дава. Бог ни заставя да възприемем любовта Му и от това, което Той преизобилно ни дава, да дадем на другите. Всички същества, от най-малките до най-големите, се ползваме и сме проводници на голямата благост. Това е смисълът да бъде човек орган в един общ организъм, да е в хармония с общото и да му служи. Смисълът на живота е да служим на Бога, и ако служим, ще имаме всички блага.

Вие искате да знаете дали вашето верую е право. Според мен, ако вие сте добър проводник на доброто, вашето верую е право. По някой път имате неразположение към някого. Вие говорите – той ще направи един малък бент, едно възражение. Като отидете при човека, никакво възражение не правете, изслушайте го. Вие казвате: „Но ти не си прав там." И да кажете, нищо не се подобрява. Оставете. Турците казват: „Остави пияния, сам да си падне." Какво ще ходите да го тикате, оставете го. Нека си залита човекът. Ако падне, какво? Нека падне. И ако той е крив, оставете го, нека си върви със своята кривина. Някой път вие искате да изправите някой човек. Невъзможно е да

изправите човека. За да изправите човека, вие трябва да вложите нещо съвсем друго в него и най-важното, да му дадете известен пример. Сега хората нямат търпение. Той ще почне да възразява, ще каже, че вие не мислите право. Но по отношение на някои по-висши същества и вие не мислите право. Аз като разсъждавам, виждам, че и в най-тънките логически заключения има нещо, което не е логическо, че и в най-правите мисли, като „да живеем един свят живот" например, виждам какъв егоизъм се крие в това. Защо някой иска да живее свят живот? Има интерес. Аз да живея свят живот е по-възможно, но да искам да живеят свят живот другите, не съм прав. За да искате всички хора да живеят свят живот, това значи, че имате вземане-даване с тях. Всички хора да живеят свят живот, за да ви плащат. После казвате: „Да вярват хората." Пак нещо материално има тук, не е нещо безкористно. „Да се обичаме." Аз съм хвърлил око на една млада сестра и казвам: „Да се обичаме." В какво седи обичта сега? Отива при Йоан Веслей един млад момък и му казва: „Намерих една много добра християнка." Веслей му казва: „Тя с Христа може да живее много добре, но не и с теб." И съвременните християни мислят, както и другите. Вие искате един човек да ви обича, да му турите оглавник и да го карате където искате. Това не е любов, това е насилие. Къде е свободата?

Не харесвам това постоянно шепотничество помежду ви за този, за онзи. Някои млади тръгнали по лош път. Младите какво са? И младите се лъжат, както старите. Аз да ви кажа какво мислят младите: „Аз ви обичам." „И аз ви обичам." Така си говорят. Един ден този, който ви обича, ще ви намрази. „Ако не ме обичате, няма да ви обичам." Че това са обикновени работи, трябва да ги напуснете вие. „Ще ви обичам." Устно обичане има. Всички сме богати с такава любов, с любов на думи. Както тази жена с този кандидат и с

апартамента: той ако умре, остава на нея, тя ако умре, остава на него. Любов! Тук няма никаква любов.

Какви ще бъдат новите порядки, новият ред и порядък? Искате да знаете какви ще бъдат хората на шестата раса. Мога да ви кажа какви ще бъдат, да ги опиша. Трябва да имате ясна представа за тях. Те ще бъдат точно обратното на сегашните. От тия слабости, които сега имате, у хората на шестата раса няма да има нито помен. В шестата раса няма да има нито помен от тая глупава ревност, от туй глупаво недоверие. От това глупаво безлюбие нито помен няма да има. Има много деца, които ще плачат половин час, един час. И ако плаче едно дете, аз съм мислил защо плаче. Старал съм се да отгадая защо плаче и донякъде съм налучкал. Цял час плаче. Гледал съм в село – плаче някое дете. Питал съм защо плаче. Майка му ми казва: „Масло съм била наскоро. То е огладняло и иска да му дам хляб, намазан с масло.“ Тя не иска да му даде. И след като му намаже масло на филийка хляб, няма плач, няма нищо. Една мома на двайсет и една година, и тя викнала да плаче. Четири реда сълзи рони. И тя плаче за един хляб. Тя казва: „Нещастна съм.“ Казвам: нещастна за масло. Но работата е, че на нея като ѝ намажат, с едно мазане не става. Утре пак трябва да се намаже. И ако не се намаже филията, работите не вървят. Туй прилича на една кола. Трябва да има катраница и като върви, върви колата, каруцарят си вземе перото и го мушне вътре в катраницата. Казвам: „Защо мушкаш перото?“ „За да върви колата.“

Можете да си направите едно резюме на всичко това, което съм казал днес. Направете сега едно резюме. Считайте, че не сте вие, които правите тия погрешки. Вие принадлежите на една фирма на дядо си и прочее – на едно сдружение, на дружество, агенция. Вие разпространявате интересите на това дружество. Казва един някому: „Слушай, много големи погрешки имате.“ Погрешката е на цялото дружество. Могат да ви кажат „Много големи погрешки правите.

Изпоядохте света." Вие сте един честен човек, но сте член на тая компания. На вашата компания, на която принадлежите, ще кажете, че са доландарджии[80]. Това, дето е казано в един псалом: „В грях ме зачена майка ми", това е сдружението. За тия работи не сме отговорни ние, но косвено носим известна отговорност и трябва да знаем как да се справим.

У човека има едно любопитство. Нищо, нека се интересува, нека говори. Аз съм забелязал, правя си своите наблюдения и виждам колко е мъчно човек да се въздържа. Когато някой ми говори, в мен се зарежда желание да му правя възражения. И колкото пъти съм правил възражение, никога не съм имал сполучлив опит. Ние мислим, че като му направим възражение, у него ще се роди съзнание и ще разбере. Но колкото пъти съм правил възражение, не разбира; обратното разбира. И когато го оставям, той си говори, говори и аз си казвам: „Тоя въпрос той ще си го разреши сам по-добре." И излиза тогава много по-добре. Този човек си има особено гледище. Той си разправя, понеже от особено гледище разглежда въпроса. Аз не влизам в положението му. Той е недоволен от нещо си. Казва: „Лицемери са тези, онези. Те са такива и такива." Нахвърля се върху братята. Този такъв, онзи онакъв, двайсет години са тук, а какво са направили. У мен се явява желание да възразя. Някой път съм изслушвал и той, като се изкаже, накрая каже: „Извинете, аз малко прекалих." И той почне сам да съзнава, че така не се говори. Ако му правя някои възражения, той ще каже тогава: „И той е с тях заедно." Та трябва обхода, мълчание, разумност. В дадения случай има едно чувство, което Бог е вложил във всеки човек. И ако вие обръщате внимание на това чувство, нещо ви казва: „Слушай и мълчи." Защото, когато някой човек е дошъл да ви говори, вие имате един от най-големите адвокати, които светът е някога виждал, и не се закачайте с

[80] **доландарджии** (тур.) – мошеник, хитрец

него. Слушайте го, и като си замине този адвокат, благодарете на Бога, че сте се освободили с малко.

Който е спорил с дявола, той всякога е изгубвал. Не спорете с дявола, нищо повече. И ако спорите, вие няма да го поправите. А щом спорите, ще стане една обмяна между неговите и вашите мисли и следователно вие ще се окаляте. Дяволът ще спечели повече, отколкото вие. И дяволът, като му стане много жежко, търси някого да обмени мисли, и дойде при вас. Той е майстор. Свали си малко от багажа при вас и си замине спокоен, а вие останете неспокоен. Всякога безпокойството се дължи на същества, които са фалирали. Някой път чувствате, че сте отпаднали. Това значи, че имате работа с тях. Казвате: „Тая работа няма да я бъде.“ Искате да си теглите куршума за това, че сте отпаднали. Това е желанието на дявола. Той казва: „Вместо аз да се удавя, ти се удави.“ Понеже той е умен, иска да направи престъпление, но е хитър. Понеже, ако направи престъпление, в природата съществува един закон – ще го хванат. И ако го хванат, то законите в природата са много взискателни, строги. Но той ще намери вас, ще ви тикне вие да направите престъплението, а той за престъплението. И дяволът ще седи настрана и ще си потрива ръцете.

Не бъдете отглас на злото в света, а отглас на доброто. Това е. Не ставайте отглас на злото. Като дойде злото, мълчание. Когато питали един от великите адепти на Египет, Хермеса, какво нещо е злото, той си стиснал устните. Не говорете по това, оставете го настрана. То е огън пояждащ. Не го бутайте, не говорете за него. Мълчете за него. Нищо не говорете за него. Ако искате практически да се справите в живота със злото, оставете злото настрани. Станете проводник на доброто, а не на злото. Разговаряйте се с доброто, а не със злото. Оставете злото само да се разправя. Това го разбирате, но дали ще можете да го приложите? Я ми дайте сега вие, музикантите, основния

тон. (Брат Симеонов изпява „до“. Всички вземаме „до“.) Горно „до“. (Всички пеят горно „до“.) Всякога човек може да вземе тона вярно, когато мисли правилно. Когато мисълта му не е натегната, когато чувствата му, волята му не са натегнати, тогава всякога може да се вземе тонът правилно. Той има ясна представа за тоновете. Когато човек върви по правия път на доброто, тогава музиката, пеенето върви нормално. Докато човек пее хубаво, той е здрав. Щом почне да не може да пее хубаво, това е лош признак. Щом пеете хубаво, вие всякога можете да бъдете здрави, и ако се разболеете, като пеете, ще оздравеете. Да пеете, да има едно усилие, така се повдига тонът на живота. Ако вземете един естествен тон, организмът ви ще придобие здравето си. Сега основната мисъл е: бъдете винаги проводници на доброто. (Учителят чертае на дъската линии.)

Какъв е законът? Вземете тия прави. В началото тия линии са малко по-ниски, а в средата малко по-високи и затова междините в началото са малко по-широки, а в средата по-тесни. (Да се види първата рисунка.) Кои са причините? Или да начертаем така. (Учителят чертае втората рисунка.) След това Учителят чертае третата рисунка, после тегли линията А в третата рисунка; линията А не е строго успоредна на другите линии; горе е по-близо, а долу се отдалечава. Учителят, като чертае А, казва.) Сега чертая проводник на вашата мисъл (А). Това е състоянието на целия клас. Аз сега чертая вашата мисъл. Ето вашето състояние (А). Интервалите между линиите са еднакви. Всякога ние сме проводници на онова, което става отвън. Не мислете, че от вас излиза някоя добра или лоша мисъл. Вие сте отглас на окръжаващата среда: или на семейството, или на обществото, или на цялото човечество.

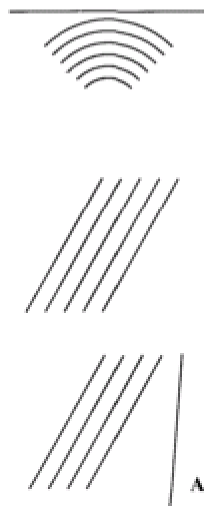

Фиг. 2

Казвате: „Аз така мисля.“ Не, вие сте заставени по някой път да мислите криво. Мислите не винаги изхождат от вас. Та самовъзпитанието зависи от това, човек да мисли правилно, да чувства присъствието на Бога, а пък щом Бог присъства, тогава работите ще тръгнат напред. Там, дето Го няма Бог, винаги работите са оплетени. Привидно може да мислите, че добро вършите. Дето влезе Бог, работите са оправени. А дето привидно вие мислите, работите се заплитат. В света истинското възпитание е да дойдем до онова, което сме изгубили, да спечелим онова, което сме изгубили. А пък то е най-лесното и там седи победата. Когато Христос дойде на света, имаше една задача: да намери това равновесие при големите противоречия в света. Намираме в Евангелието едно правило, което съвременните християни не прилагат. Той казва: „Да се отречеш от баща си и майка си.“ В обща формула е така. Да го обясня сега, как да се отрече човек. Има ред тълкувания.

Да кажем, че баща ви е в другия свят, заминал е. Вие сънувате, че идва баща ви. Вие не можете да определите какво значи това. Това

показва, че на другия ден ще дойде един добър човек. Баща ви ви е обичал. Отношенията на тоя човек ще бъдат точно такива, каквито са били отношенията на баща ви към вас. Или сънувате, че идва една голяма змия, от която бягате. Това показва, че на другия ден ще дойде един човек, който ще има такъв характер, че вие ще се криете в миша дупка от него. Да се отречете от баща си и майка си, това значи да се отречете от всичките свои любими желания, които от хиляди години са ви правили пакост. От тях трябва да се откажете. Да се отречете от баща си и майка си, това значи, много желания сте имали, и да се откажете по такъв начин от тях, че да не съжалявате. Щом се откажете, и съжалявате, тогава отношенията стават два пъти по-лоши. Като се откажете, винаги ще се радвате. Имате да вземате пари от някого, простили сте му ги, да не кажете: „Глупаво направих.“ Да ви е приятно за онова, което сте направили. То е Божественото. И не се ли радвате на онова, което сте направили, то вие се излагате вече на едно вътрешно изкушение. Старайте се да бъдете проводници на доброто, а не проводници на злото. Човек може да бъде съзнателен проводник на доброто или съзнателен проводник на злото, а пък може да бъде и несъзнателен проводник на доброто или несъзнателен проводник на злото.

„Добрата молитва“

6.30 часа

Четиридесет и втора лекция на Общия окултен клас 18 септември 1935 г., сряда, 5 часа, София – Изгрев

Петнадесета година
1935 – 1936

НОВОТО ВЕРУЮ

5.00 ч. Времето тихо и топло. Небето чисто, звездно

„Добрата молитва“

Ще ви прочета няколко стиха от 10-та глава на Евангелието от Матея (*от 20-ти стих до края*)

Имате ли зададена тема? („*Не*“) Тогава пишете върху темата: „Службата на петте сетива“.

Има обикновени неща в живота, които имат нужда от проверяване. Има и неща, в които не можете да се съмнявате. Например питате: „Какъв е въздухът?“ Както и да ви го описвам, няма да схванете. Но проверете – отворете си устата и ще опитате какъв е въздухът. Питате: „Каква е водата?“ Както и да ви разправям, че е хубава, студена, това, онова, те ще са неща непонятни. Но казвам ви, вкусете я и веднага ще имате ясна представа за онова, от което се интересувате. Има други неща, които не можете да проверите. В конкретния случай: има хора, които могат да проверят дали водата е чиста или има някакъв примес, други хора не могат да го проверят. Но казвам: Всички хора имат чувство, с което могат да проверяват нещата. Някой казва: „Аз не разбирам.“ Има неща, които всички можем да проверим, които всички еднакво разбираме. Например питаш: „Това ястие топло ли е или студено?“ Провери! „Ами тая дреха, тая риза топли ли, или не?“ Облечи я! „Тая шапка прилича ли ми?“ Тури я и ще видиш. „А обувките широки ли са или ще ме убиват?“ Обуй ги, походи малко с тях и ще видиш. „Това перо пише ли хубаво?“ Почни да пишеш и ще видиш. Онова, което аз говоря, може да е вярно за мен и да не е вярно за вас. Има неща, които са относителни. Например казвам за едно ядене, че е солено, ти го

вкусваш и казваш, че е безсолно. Друг е езикът, езикът на единия от нас е по-чувствителен. Единият обича повече солчица, а другият обича по-малко солчица.

Аз сега ви привеждам примери за ризи, обувки и шапки, но е нужен един превод – какъв смисъл трябва да се извади от тези примери? Написвате ред букви, азбука, но тия букви трябва да ги изучавате. Това е изкуството. Всеки може да знае буквите на един език – латиница, славянска азбука и пр., но да се научиш да пишеш хубаво с тия букви – там е изкуството, майсторлъкът. После, всеки знае да говори, но да се научиш как да произнасяш меките и твърдите звуци и как да си отваряш устата при гласните, и да знаеш вътрешния им смисъл – това е цяла наука. Да знаеш къде да повишаваш или понижаваш гласа си – то е цяло изкуство. Някой път го понижаваш там, дето не трябва, а някой път го повишаваш там, дето не трябва. Къде понижаваш гласа си? Когато минаваш през гората, дето има разбойници, има опасност, говориш като мушица. Защо? Не искаш да повишиш гласа си, защото ще те чуят. Или някой път искаш да говориш високо, повишаваш гласа си повече, отколкото трябва. Защо? Защото искаш да те чуят. Когато говориш, не трябва да имаш страх, не трябва да имаш и тщеславие. Защото онзи, който говори високо е тщеславен, а който говори ниско е страхлив. Онзи, който говори ниско е предпазлив, разумен е, внимателен е, за много неща мисли, но в благоразумието на човека влиза и страхът. Тебе те е страх да не стане нещо и си казваш: „Много високо да не говоря!“ Влизаш в стаята на болен човек – няма да говориш високо.

Сега, когато тълкувате нещата, трябва да знаете как да ги тълкувате. Ще ви приведа един пример из турско, за да ви обясня една истина. Защо из турско, а не из българско или френско? Защото това само в турско може да се случи. Разболява се жената на един турски паша – млада, красива, много хубава жена. И припада тя.

Викат един българин лекар да я излекува. Но лекарят турски не знае и има със себе си преводач. Като влизат при болната, лекарят казва на преводача си: „Колко е хубава!“ Пашата пита: „Какво иска?“ Преводачът знае, че ако преведе думите на лекаря: „Колко е красива!“, той ще пострада, затова превежда така: „О, колко е пострадала тая жена!“ Пашата казва: „Тъй, тъй, много е теглила!“ Вие ще кажете сега: „Да каже истината!“ Питам: На този лекар му прави впечатление, че жената е красива – какво зло има от това? Пашата като гледа красотата на жена си, се радва, но друг да гледа нейната красота – за него това е престъпление. Той казва: „Аз имам право да кажа, че жена ми е красива, но всеки друг трябва да си затваря устата.“ Това не е правило за всички народи. На французина като му кажеш, че жена му е красива, той е щастлив, а ако пък му кажеш, че жена му е грозна, ти ще го обидиш. Но на един турчин не трябва да казваш нито че е красива жена му, нито че е грозна.

Аз превеждам: Вие трябва да пренесете това практически към вашия духовен живот. Говорите за духовен живот, искате да влезете в една вътрешна школа, да разберете истините, да станете силни. Всички тия работи са много добри. И някой път казвате: „Дано Провидението да вдъхне в нас...“ Но вдъхновението вие го разбирате като надуването на гайдата от гайдаря. Искате по гайдарски начин да ви вдъхновят. Но гайдата няма никакво съзнание – дали я надуват или е празна, тя не знае, надува се заради гайдаря и се изпразва заради гайдаря. Самият мях или гайдата, не се интересува дали има повече въздух в нея или никак няма въздух. Но на гайдаря това не е безразлично. Понякога вие искате да ви дойде вдъхновение. Хубаво, но трябва да можете, както преводачът на онзи български лекар, да му дадете друг смисъл. Лекарят казал: „Колко е красива жетата!“, а онзи превел: „Много е теглила!“ Ако не преведеш така тия думи, пашата ще се обиди. А лекарят не е мислил нещо лошо!

Понякога, като се привеждат някои примери, вие ще се усмихнете и ще кажете: „Това не се отнася до мен.“ Има неща, които не се отнасят до вас, но в бъдеще могат да ви бъдат потребни.

Например вие пишете понякога буквите толкова размазани, че за някои букви не знаете дали са т или п, на т единият крак не е довършен и прилича на п. А някой път между п и н не може да се направи разлика – не са написани хубаво буквите. Такива погрешки правят понякога и англичаните, и французите, и китайците.

Казвам: Щом влезете в духовния свят, не се позволяват погрешки! Погрешки можете да правите, но трябва да се поправят. Вие казвате: „Знаем какво нещо е духовният живот.“ Е, каква е разликата между един материалистичен, светски живот и един духовен живот? При светския живот ще обърнеш внимание на красивата жена, а в духовния живот ще го загладиш и ще кажеш: „Много е пострадала горката!“, защото в духовния живот има пашалък – пашата седи там. И ти, макар че виждаш красотата, ще кажеш: „Горката жена, колко е теглила!“ Значи: „Мен не ме интересуват красивите жени, а страданията на хората.“ Понякога казваш, че не обичаш някого, ти го обичаш, но криеш това вътре в себе си. Понякога казваш, че не мразиш еди-кого си. Мразиш го, но не искаш да го кажеш. Минаваш за духовен човек. Светските хора веднага ще ти кажат, направо тъй, както си е. И някои братя, които са много сербез, казват, че истината трябва да се каже. Как ще кажеш истината? Това, което обижда човека, не е истина. Това, което оскърбява човека, не е истина. Да показваш греховете на хората – Това не е истина. Да им покажеш, че говорят лъжа, то не е истина. Истината е много сладка. Най-сладкото нещо в света е истината. Като кажеш истината някому, ако тази истина му напакости, ти не си му казал истината. Но ти твърдиш: „Аз му казах истината.“ Ти си казал истината толкова, колкото преводачът на лекаря я е казал на пашата.

Да преминем сега към въпроса. Животът е едно сериозно занимание. Вие искате да бъдете щастливи на Земята. Чакате накрай години да станете по-умни и казвате: „Когато придобия знания, ще отида да направя това и това.“ И все чакаш да поумнееш, и току виж си остарял. Вместо да поумнееш, ти си остарял. Краката ти не държат, не можеш да ходиш, езикът ти не държи, не можеш да говориш. И си казваш: „Тя, работата отиде вече в този живот, но поне в следващия ...“ Ще ви приведа един пример из новия живот. Имаш една полица – или да даваш, или да вземаш, но тя има падеж. Ако пресрочиш този падеж, ти не можеш да вземеш парите си. И другият ако пресрочи, и той не може да ги вземе. Закъснял си с един ден – но отидоха парите. Или имаш да завеждаш дело, но минал си срока, който ти е даден, отишъл си може би след един ден. И казваш: „Изгубих делото.“ Какво ще правиш? Ще платиш глобата. Един ден беше в състояние да те избави от една глоба. Но така нищо не е в състояние да те избави от нея.

Вие и в духовния свят отлагате нещата. Ще отидеш навреме! И в духовния свят ще плащаш, ако пресрочиш! Ако си осъден – да заведеш делото, да мине в една по-висока инстанция. Правото, което имаш, не трябва да остане така, нека излезе! Ти казваш: „Аз не си търся правото.“ Кой не си търси правото? Само слабият не си търси правото. Ако си прав, търси си правото по законен път, а ако си крив, нека другите да търсят твоето криво. Когато имаш да вземаш, за твоето право ще мислиш, а когато имаш да даваш, другите да му мислят. Тъй казват ония, които обръщат повече внимание на това, което имат да вземат. Те казват: „Какво имам да давам не му мисля, но онова, което имам да вземам, за него мисля.“ Аз наричам тези хора светски, а духовните са противоположното. Светските хора обръщат повече внимание на това, което имат да вземат. Те са практични. Те казват: „Пари ми трябват. В света живея и без пари не мога.“

Духовният казва, че уж пари не му трябват и обръща повече внимание на онова, което има да дава. И едното е хубаво, и другото е хубаво. Ти мислиш за онова, което имаш да даваш, а не мислиш за онова, което имаш да вземаш, разчиташ на хората, които имат да ти дават, че ще дойдат навреме, обаче те не идват. И ако живееш в един свят, дето имаш да плащаш, а ония, които имат да ти плащат, не плащат, тогава какъв ще ти бъде краят? Изходът от това какъв е? Да нямаш нито да даваш, нито да вземаш. Трябва да се освободите от вземането и даването. За да може да учи в една Школа, човек най-първо трябва да се освободи от вземането и даването!

Да ви преведа това.

В даден случай, когато ти се учиш, не мисли колко си способен или че не си способен. Ако мислиш, че си способен – имаш да вземаш; ако мислиш, че не си способен – имаш да даваш. Щом си неспособен, дължиш. Щом си способен, имаш да вземаш. Но и най-способните ученици, като ги туриш в по-висок клас, има неща, които не разбират.

Ще ви представя една проста истина:

1 1/2 1/3 1/4

Какво е това, което написах? Единица, една втора, една трета, една четвърт. Хубаво. Но кое бихте предпочели да ви дам – 1/4, 1/3, 1/2 или единицата, цялото? Най-първо бихте предпочели цялото. Но цялото вече го задигнаха. Останаха само дробните числа: 1/2, 1/3, 1/4. Всеки от вас сега ще предпочете 1/2, то струва повече. Но и 1/2 е взето. Остават 1/3 и 1/4. Кое ще изберете? 1/3 ще искате. И най-после останалото лице, като няма какво да прави, ще вземе 1/4, защото само то остава.

Но сега изменям реда на нещата. Да допуснем, че единицата означава един килограм, а 1/2 – 1/2 килограм. Имате половин килограм брашно. Ще го предпочетете пред 1/3. Но да кажем, че тази

1/3 от килограма е злато. Тогава имате 1/3 кг злато и 1/2 кг брашно – кое ще предпочетете? („1/3.“) Е добре, да допуснем, че тази 1/4 са скъпоценни камъни. Между златото и скъпоценните камъни кое ще предпочетете? („Скъпоценните камъни.“) Значи трябва да се обърне внимание не само на количеството, но и на качеството. А понякога трябва да се обърне внимание и на силата, на интензивността. Нещата трябва да имат сила. В изпълнението трябва да имат и сила. Много пъти ние имаме известни идеи в себе си, но ако нямаме сила да прокараме тия свои идеи, тогава те са зрънца, които не могат да се посеят.

Сега вие казвате, че имате големи разбирания, че разбирате духовния живот. Как мислите, кое разбирате в духовния живот? Съберете се двама от вас и говорите за любовта. Какво разбирате вие от любовта? Ти казваш: „Аз обичам.“ Обичаш. Твоята любов е много посредствена. Обичаш, както всички хора обичат, но не си дошъл до онази любов – да обичаш тъй, както хората не обичат. Какво значи да обичаш тъй, както хората не обичат? Да обичаш красивото, то е естествено, всеки обича красивото. Но да обичаш това, което не е красиво! Има хора, които обичат красивото, те са прави. Има други хора, които обичат грозните работи. Ще кажеш: „Как тъй? Може ли да се обича грозното?“ При известни условия грозното се обича повече, отколкото красивото. Истината е малко отвлечена. Имате една книга, много хубаво подвързана, отвън позлатена, с хубави корици; имате и друга, стара книга, съвсем стара, разкъсана. Но един учен човек не гледа външната красота на книгата, а съдържанието вътре. Гледаш – някой човек е много красив отвън, очите му красиви, носът и устата му много хубави – много хубаво е „подвързан“; гледаш друг някой – не е „подвързан“, грозен е отвън, но той има нещо хубаво, което се крие вътре в него. Красотата е нещо скрито в дадения случай. Красотата е цяла наука. Има красиви лица, които като някоя мумия са

неподвижни. Има една красота, която е постоянна, лицето е като една статуя, не се мени. А истинската красота е, когато има съдържание, когато има постоянно изменение в линиите. В чертите на лицето трябва да има свещен трепет, който се движи. Един човек, в чието лице нищо не можеш да прочетеш, не е тъй красив. Но когато в лицето има една промяна, много деликатна промяна, тогава този човек е красив. Той седи и мълчи, но като му говориш, ти забелязваш, чувстваш, че той те слуша. Като му разправяш за своите страдания, за някои свои нужди, ти виждаш, че той мисли, и не само мисли за твоите страдания, но мисли и как да ти помогне. А пък друг човек, като те слуша, повтаря: „Много те съжалявам", но нищо не мисли за тебе и накрая ти казва: „Хайде, Господ да ти е на помощ." Работите с „Господ да ти е на помощ" не стават. Ако ти имаш зададена задача от учителя си да напишеш нещо и казваш: „Господ да ми е на помощ", но нищо не си написал и отиваш при учителя, без да си учил – как ще ти е Господ на помощ? Ще дойдат големите противоречия в живота и ти ще кажеш: „Господ не ме разбра." Господ ли не те разбра, или ти не разбра Господа?

Всеки един човек, който не учи, Господ не го разбира.

Всеки един човек, който не прави добро, Господ не го разбира.

Всеки един човек, който не обича, Господ не го разбира.

Всеки един човек, който не обича свободата, Господ не го разбира.

Всеки един човек, който навреме не си ляга да си почине, Господ не го разбира. За всички работи, които не правим както трябва, Господ не ни разбира! Всеки човек, който не яде навреме и не си дъвче храната, Господ не го разбира. За всички тия работи Господ не те разбира. Болките ще дойдат – ти се молиш, но Господ не те разбира.

Понякога ние искаме да се освободим от страдания. Но от страдания никой не може да се освободи. От един товар, който трябва да се пренесе от едно място на друго, никой не може да те освободи. Тоя товар може да мине от един човек на друг и ти временно можеш да се освободиш, но като дойде твоят ред, това страдание, тоя товар ще мине през тебе. Питаш: „Не може ли без страдания?“ Може, но друг трябва да поеме страданието. И не мисли, че когато другите страдат, няма да дойде ред и на тебе. Ти гледай да уякнеш, че като дойде това страдание до тебе, да можеш да го носиш.

В турско време 20 – 30 души българи имали да дават данък и ги закарват при юшурджията[1] Българите не се обичали. Най-напред повикали Стояна: „Де е Стоян?“ Отива той и го бият. Другите викат: „Да го бият! Имат право.“ Те обаче нямат опитност и не знаят, че това страдание ще дойде и до тях. Излиза Стоян, влиза друг. Най-сетне, като дойде до тебе ред и тебе ще бият. И тогава казваш: „Много лошо бият.“ Много пъти вие не влизате в положението на другите. Някого бият, ти казваш: „Да носи.“ Не, и ти си влязъл в тая гама, тоя бой ще дойде и върху тебе, и ще го опиташ. Когато някой страда, ти казваш: „Няма нищо! Господ да му е на помощ.“ Но тоя ред на нещата ще дойде и до тебе.

И на някои от вас да ви „предскажа“: Непременно ще умрат някои от вас, когато и да е – ако не сега, то след 10 – 15 – 20 години смъртта ще дойде. Ще я опитате. Засега тя не ви е закачила, но има предвид и вас. И вие сте в тефтера, само че тази работа върви по ред. Ще ви разправя някой, че няма да умрете, ще ви учи да не умирате. Хората няма да умират, когато няма да имат да дават. Когато Христос дойде на Земята, учениците Му казаха по кой начин може да се освободи от смъртта. Той каза: „Не мога. И аз съм в този ред на нещата. Ще трябва да се опита.“ Но търсеше дали по един естествен

[1] **юшурджия**, (юшур (тур.) – данък) – човек, който събира данъците

път това не би могло да се отмени. Когато Христос разбра, че тая чаша ще се носи, Той трябваше да се приготви. И се казва: „Колко е страдал Христос!“ Казвате, че Христос е страдал, но някой път вие ни най-малко не почерпвате поука от страданията на Христа. Някой иска да се освободи от страданията и казва: „Христос за всички пострада. Защо ни идат страдания? Христос нали понесе нашите грехове? Платил е греховете на всички!“ Казвам: Греховете, които Адам направи, Христос ги понесе, а пък греховете, които ние правим, ние ще ги понесем. Ти ядеш зле – ще понесеш последствията, ще те боли коремът. Няма да ги понесе гостилничарят, който е сготвил яденето. Твоите страдания няма да ги носи той. Ти казваш: „Защо светът е направен така?“ Гостилничарят е сготвил, но ако ядеш не както трябва и не си сдъвкал храната както трябва, то причината за болката е в тебе. Ако вие не мислите, ще дойдат страданията.

Казвам: От онова, което знаете, сега трябва да минете към онова, което не знаете. Вие имате едно тяло, едно лице, очи, уши, нос, а много пъти не знаете какво представлява вашият нос, да четете по носа не можете. Погледате, похванете, погладите ухото си, но какво представлява то – не знаете. Погледате си окото, казвате: „Хубави са очите, донякъде са бистри. Хубави са устата, хубави са ръцете.“ Много повърхностно ги гледате и много повърхностно знаете за себе си. Дойде един физиономист, интересува се от чертите на вашето лице, от вашите ръце, а вие не знаете това, което той може да чете по тях. Вие сте собственик и нищо не знаете, а онзи не е собственик и знае повече. Аз съм срещал много духовни хора, носят духовни глави, без да знаят какво е написано на тях. И говорят за духовната, за Христовата любов. Какво нещо е Христовата любов? Вие били ли сте горе, на кръста, заковани с четири гвоздея по ръцете и краката, и да кажете: „Прости им, Отче, защото не знаят, какво вършат!“? Колцина от вас могат да направят това? Не зная дали има един между вас,

който може да го направи! Може да има един, може да има и десет. Ако се поставите да имате това разположение, тия чувства, да се повдигнете високо, само тогава можете да го направите. Обаче това не може да бъде едно правило. Христос не е от тия, които всякога пострадват. Не си правете и другата погрешна илюзия. Любовта до известно време прощава, но от известно време нататък не прощава. Водата изпира, но в първата вода, която е изпрала известни петна, втори път в нея вие не можете да изперете петната. Чистата вода изпира, но нечистата – не.

Как ще разберете това място в Писанието, дето се казва: „Гневът Божий и гневът на Агнето (на Христа) ще бъдат един ден върху синовете на непослушанието“? И казва се на друго място: „Ще изтребя с огън вашите синове.“ Сега вие смятате, че Христовата любов значи вечно да грешите и Той вечно да ви прощава. Ако вечно ви прощава, вие нищо няма да научите. Да кажем, че ти нищо не си учил и учителят ти каже: „Много добре. Няма нищо, ти ще научиш тия неща“ – и ти прощава. Днес „няма нищо“, утре „няма нищо“ – и свършиш цяла гимназия, без да знаеш нищо. Учителят ти казва, че ще научиш, но ти нищо не си научил! Аз като говоря сега, имам предвид ония илюзии, с които не можем да се храним. Те са неща невъзможни. По някой път ние мислим като ония моми, които смятат, че някой княз ще дойде да се ожени за тях. На сън идва той да се ожени, фантазира си тя. Аз съм слушал бедни моми, които казват, че ще се оженят за някой виден княз. Но в действителност това няма да бъде, тя само си го мисли. Питам: Каква е разликата между княжеския и овчарския син? Какво подразбирате вие под княз!? Това са идеи, които трябва да разбирате вътрешно. Ако княжеският син няма благородство на ума, ако няма благородство в своето сърце и ако няма благородство в своите постъпки, в какво седи неговото княжество? В богатството ли, или в славата отвън? Славата човешка не може да

храни човека. Славата е отвън, не е отвътре. Силата на човека седи в неговото знание. Ако вие не разбирате нещата, нищо не можете да направите.

Както в музиката. Някой казва: „Аз знам какво нещо е пеенето." Хубаво, знаеш, я ми изпей фа-диез. Фа вече го знаеш, но фа-диез? Ако си музикант, като кажеш фа този тон трябва да звучи вече в ума ти. А ти го търсиш: ще вземеш основния тон до, ще вземеш от до нагоре: до – ми – сол, и чак тогава фа. Не, истинският музикант, като му се каже фа-диез, сол-диез, сол-бемол – веднага всяко едно от тях звучи в него. Такъв е редът. Нещата трябва да звучат в теб. Ако не звучат, нищо не можеш да направиш. Малко музиканти има, които могат да четат ноти. Някои четат, но са се упражнявали и са научили някои песни. Той научил едно класическо парче, като го пял дълго време, 40 – 50 пъти, но я му дайте някое друго парче, което не познава – не може да го пее. Та вие, гледам сега, някое религиозно парче можете да го пеете, а пък други парчета като ви дадат, не можете да ги пеете.

Например дадената песен „Бог е любов". Някой почва да я пее така: (Учителя пее много проточено и невярно.) Пее ли се това така? (След това Учителя пее: „Имам да вземам" със същия глас и по същия начин, както „Бог е любов". Повтаря и двата текста няколко пъти с пеене.) Каква е разликата между „Бог е любов" и „Имам да вземам"? Ти го пееш еднакво. Това не е песен. Ти не можеш да пееш това, което не обичаш. За да пееш, най-първо трябва да обичаш това, което пееш. То трябва да бъде в теб една жива картина, не жива картина, но нещо живо, което ти обичаш – и тогава да пееш. Пеенето е винаги външната страна на обичта. И всякога хората пеят тогава, когато обичат. Никога не можеш да пееш, когато не обичаш. Ти казваш: „Изкуство." Но това изкуство винаги подразбира обич. Всякога този, който пее, има повече обич от онзи, който не пее. Ако човек пее, това показва, че има любов. Онзи, който не пее, няма любов. Не външно

пеене само, но да пееш и в сърцето си. Казано е: „Пейте и възпявайте Господа в сърцето си“. Любовта щом се появи, пеенето иде вече като резултат, като вътрешна необходимост да изразиш това, което чувстваш вътре в себе си – да го направиш явно отвън. Когато любовта стане силна отвътре, тогава ще дойде пеенето. Затова то е донякъде една мярка за любовта, която действа. Ти се разгневиш. Защо? Защото си изгубил любовта си. Щом си извън любовта и не знаеш да пееш, започни да обичаш – и песента ще дойде, и гневът ще мине. (Учителя пее: „Стана ми мъчно. Не ме обичат. Пак съм прекарала гладна снощи, та не можах да спя добре.“) Щом не си могла да спиш добре, ще пееш по един начин. Щом не си яла, ще пееш по друг начин. А пък като дойдеш до любовта, ще пееш тъй, че да те разберат.

Нали във всеки език имате ударение върху сричките? Например имате една трисрична дума. Къде ще турите ударението? Ако е на френски, къде ще бъде ударението? На края на думата, върху последната сричка. На трисложна (слог – сричка) дума на български къде ще се падне ударението? У нас няма определено ударение. Но закон е: ако първият слог е силен, вторият ще бъде слаб, третият ще има една линия. После, ударението може да падне на мек звук или на твърд звук. После, когато пее човек, непременно трябва да се чуват и гласните, и съгласните звуци. Също и при говора: ако т, м или п не се чуват, говорът не е правилен. Когато говорите, трябва да се чуват тия букви, ако не се чуват, речта не е хубава. (Учителя изговаря бавно, високо, като набляга на всяка буква: Стояне. Всички букви да се чуват! (Учителя произнася ниско, тихо думата любов. Произнесете сега думата любов. (Учителя произнася силно и бавно първата сричка на думата, а втората сричка произнася пак силно, но бързо и отсечено, рязко: Лю....бов!. Любовта е едно яйце замътено. Като пееш „бов“ – пука се яйцето. (Ударението Учителя тури на края на думата.) Аз съм

много логичен. Може нещо да не е съгласно с правилото, но като го изговоря, то все ще даде някакъв израз. Забелязал съм, че всякога ония, които имат любов, произнасят тъй, както и аз произнасям, макар и мекичко, но ухото, което е силно, долавя, че като дойде краят на думата, там е силно. Обичам. Като дойде „чам", изговаря го силно, а предишните срички изговаря тихо, полека.

Казваш: „Вяра". Вяра е една положителна дума. В самото ѝ произнасяне ти ще възприемеш един вътрешен тласък и подтик.

Та казвам: В сегашния език – тъй както ние си говорим – има известни правила. Може би в бъдеще учителите още в отделенията ще учат децата как да говорят. Сега доста красиво говорят, но думите нямат изражение. Много мъчно е. Някъде трябва да повишиш тона – правилно трябва да го повишиш. (Учителя изговори средно силно: „Изправете живота си!". После изговори същите думи много тихо. След това ги изговори много силно, бавно и отсечено: „ИЗПРАВЕТЕ ЖИВОТА СИ!". Ще повишите тона си. В разумния свят нещата са строго определени. И красотата е там – да имаш една вътрешна самоувереност. И когато пееш, и когато говориш, трябва да имаш самоувереност. Тези, които говорят хубаво, имат голяма самоувереност, пък който не знае езика, само се пънка, фъфли, страхува се и не може да говори. И във френския, и в английския език е тъй: дойде една дума – раздвоява се съзнанието ти и се съмняваш дали можеш да я произнасяш. Например в английския някои думи имат на края t, а други думи се пишат буквално по същия начин, само че вместо t имат d. Те са близки думи и ако не знаеш как да ги произнесеш, ти ще дадеш съвсем друг смисъл на думата. Така че всякога човек трябва да има една вътрешна самоувереност в онова, което разбира.

После, всеки един от вас трябва да направи един малък опит. Представете си, че има един човек, който не ви обича. Много

естествено е. Има и друг човек, който ви обича. Това може да се обясни. Защо единият не ви обича? Има си основание. И защо другият ви обича? Има си основание. И двамата може да са „добри“, но да не се обичат. Не е вече омраза, но има едно положение, че не могат да се обичат. Или и двамата не са добри и не се обичат. Аз говоря в обикновен смисъл. Аз съм виждал двама пияници – напили се, пеят си и се прегърнали, целуват се и си вървят, хванали се „а ла браце“. А съм виждал също от църквата да излизат двама, които са с някоя висока идея, вглъбени са, но са на разстояние един от друг. Като гледам тези, на мен ония пияници, които са се прегърнали, ми правят повече впечатление. Те казват: „Оцапахме я отвън, но отвътре поне да не я оцапаме.“ А пък онези, които са излезли от църквата, казват: „Отвън я огладихме, по от вътре да не я оцапаме!“ Аз съм правил някои наблюдения. За някои хора много лесно може да се провери, доколко любовта им е силна, доколко са търпеливи. Понякога говориш на човека, приятно му е лицето, той е весел, усмихнат, но като малко го позакачиш, веднага виждаш в очите му, че има нещо, станала е една вътрешна промяна. Някой човек, който разбира, може да не му е приятно това, което говоря, но е спокоен. Изслушал е една моя реч и ме критикува, казва: „На еди-кое си място речта ти не беше права.“ Аз също трябва да го изслушам спокойно. Гледам къде е прав и къде не е прав. Той ме критикува на общо основание, а аз изследвам неговия характер: дали е безпристрастен, или не е толкова безпристрастен, а малко заядлив. И когато е безпристрастен, казвам си: Прав е човекът. Аз още като казвах това, видях, че не турих думата намясто и усетих къде трябваше да я сложа – по-напред в изречението или по-назад.

Ако говориш на български, можеш да кажеш „Казвам ви“, но на английски не може да го кажеш така, също и на френски. В тия езици непременно трябва да има подлог в изречението. Там трябва да

кажеш: „Аз ви казвам“. На френски и на английски не може да не сложите лично местоимение. И личното местоимение в английския език се пише навсякъде с главна буква. Това показва, че у англичаните личният живот е много развит.

Сега, в християнството казваме, че човек трябва да има достойнство. Но той не трябва да бъде една дребнава личност, а една голяма личност. Той не трябва да бъде личност от една малка капка, която скоро се изцапва, но от една голяма вода, която, колкото и да я калят, да не може да се изцапа. Личността – водата – трябва да остане чиста. Могат да ви казват много работи – ще се цапате, но да не се изцапвате.

Когато изучавате някой език, някой път ще ви похвалят. Когато говорите английски, англичанинът може да ви каже, че много хубаво говорите – толкова хубаво, че не разбира вашия английски и ви казва: „Моля, сричайте думите!“ И пак ви казва, че говорите хубаво английски! Това е политика у англичаните. Отива един американец в Париж. Той бил млад професор, който преподавал френски в Америка и минавал за капацитет. В хотела той говори на келнера на френски, но последният не разбира и най-после му казва: „Господине, знаете ли английски? Говорете на английски.“ Професорът отговаря: „Да, говоря английски, той ми е майчин език.“ И започва да му говори на английски. Келнерът му казва: „На тоя език ще ви разбера по-добре, отколкото на френски.“ Говори на този език, на който хората могат да те разберат и не говори на език, на който могат да не те разберат.

Има професори на религията. Говорят, говорят, но не ги разбират хората. Има професори на молитвата. Те говорят, че това и това е молитвата, но не ги разбират.

Молитвата е едно прекрасно състояние на душата, когато човек иска да се изкаже и да учи. Молитвата е един отличен метод, за да усвоиш истината на възвишения свят, да говориш с Бога и да се

учиш. Някой път, когато се молиш, някъде те спират. Не са чули молитвата ти, защото криво си я произнесъл. Ще се учиш да се молиш на твоя собствен език. И ако се научиш да се молиш, то ти си научил небесния език. Като влезеш в рая, няма да говориш на български, френски или английски, ще говориш на езика на тамошните същества. Възвишените същества, като слязат на Земята, имат свои преводачи, които говорят на вашия език. Те не искат да говорят този език, защото ще се омърси техният. Вземете например думата мразя. Тя е нечиста дума. Ако я кажеш, ще се омърси езикът ти. Вземете думата кражба – и тая дума е нечиста, трябва да я измиеш 10 пъти, преди да я произнесеш. Някои учители казват на своите ученици да спрегнат глагола крада. „Аз крада, ти крадеш, той краде" и пр. Или пък: „Аз мразя, ти мразиш, той мрази" и пр. Всякога, когато произнасяте такива думи като мразя, в съзнанието си трябва да произнасяте противоположната дума, за да се избавите от едно неприятно последствие. Като кажеш „мразя", след омразата ще произнесеш другата дума: „обичам". Като кажеш „крада", ще кажеш: „давам". Крада – да дам, щедро да дам. Винаги туряйте положителното. „Греша" като кажеш, кажи: „Греша, за да стана праведен". Грешиш някой път, за да опиташ някои горчивини. Като сгрешиш веднъж, дваж, повече няма да грешиш и ще се научиш. Туриш си пръста в огъня един, два пъти и после няма да го туряш. Оставете човека да греши – по-скоро ще се оправи, отколкото ако не му се позволява. Бог е оставил нещата, да опитаме всички горчивини, за да се научим. Това е по-прав път.

Има много неща, които не спадат към сегашната лекция.

В думата крада спасителната сричка е ра. Ра спасява кражбата. Ра е Слънцето. Като дойдеш да крадеш, в кражбата има светлина – ще те хванат и кражбата ще стане явна. Следователно кражбата не може да

се освободи от сричката ра, която винаги седи като детектив да издава.

Думата омраза сама по себе си не е лоша. Мразя пак има сричката ра, пак ще те издаде. Ра е това, което изправя омразата. Мра. И тогава започва: Радост. Ра е Слънцето, а дост на турски значи приятел, значи: приятел на Слънцето. Това е Богоровско тълкувание. Радост означава слънчево приятелство. Като имаш един приятел, само на приятеля можеш да се радваш, на хубавото можеш да се радваш.

Казвам: Христос е свършил много хубави работи. Какво трябва всеки един от вас да свърши и какво всеки един от вас трябва да знае?

Някой ми казва: „Можеш ли да ме научиш, можеш ли да ми кажеш нещо?“ Това, което съм говорил, той не го е разбрал и не го е приложил, а иска да му кажа повече!

Някой казва: „Много хубаво беше менюто, но още едно ядене трябваше.“ Да, но тогава ще дойде пресищането. Грехът не седи в яденето, а в преяждането и в избора на храната.

И в любовта е същото: грехът не седи в любовта, но в прелюбодействието, в пресищането или в избора. И в любовта не трябва да сте безразборни. Казваш: „Можеш да обичаш всички.“ Неразбрана работа е това. Този, когото обичаш, трябва да има нужда от твоята любов. Някой кон е сприхав, не дава да го пипаш по задницата или по главата, ще те ритне или ще те ухапе. Ще бъдеш внимателен, няма да го пипаш, защото ако речеш да прекараш ръката си по него – или ритник, или ухапване. Вие искате, като обичате някой човек, да прекарате ръката си отгоре му. Това не е любов! Когато обичате един кон, ще му снемете юлара (тур. повод, оглавник за добитък) и ще го оставите в гората свободен да пие студена вода. Няма да го заведете с юлара да пие вода и после пак да го вържете. Това не е любов! Един човек, когото обичате, ще му снемете всички юлари, които има и ще го оставите свободен. Ще кажете: „Как да

разберем това?“ Разбирайте го както искате, но оставете човека свободен, както Бог го е направил, защото всички ограничения, които имаме, са човешки работи, а първоначално не са били. Първоначално човек не е бил ограничен. Сега например, някой погледнал жената на някого и той казва: „Защо я погледна?“ Че какво лошо има в това да погледне жена ти? В джоба ти има един юлар[2], туряш ѝ го и казваш: „Без този юлар не може. Ти си длъжна да бъдеш с юлар“. Значи с твоя юлар тя е спасена, а без юлара отива в ада? Това е погрешно. Като туряш на жена си юлар, значи нямаш вяра в нея, ти нямаш вяра в твоя приятел, в твоето дете. Аз като туря злато в огъня не мисля, че ще изгори. Може да се стопи, но не и да изгори. Ние трябва да се пазим от някои неща, които изгарят. Някой път ще изгорят някои неценни работи, а ще остане ценното. Ако някои работи в нас изгорят, нека изгорят и нека остане ценното. Казвате: „Ние се боим да ръководим някого.“ Можеш да ръководиш един човек и без юлар. Ще му снемеш юлара и ще видиш какви са убежденията му, откъде са дошли. И няма да му се налагаш. Ако искате да поправите човека, може да влошите положението. Можете да приложите примера на онзи англичанин, който поканил на гости един доста виден човек от източните народи. Като дошъл гостът и седнали на трапезата, сложили му вилица. Но той почнал да взема хляб и да го натопява в ястието с пръстите си. Англичанинът, който го поканил имал син, синът побутнал баща си, да му покаже. Тогава и домакинът оставил вилицата и почнал също да яде с пръсти. В дадения случай не е голямо престъпление, че някой яде с трите си пръста, а не с вилица. Не е лошо да се яде с пръсти. И после, аз бих ял със златна вилица, а не с обикновена, с която 10 – 15 души са яли и не е измита добре. Предпочитам да ям с пръсти, по-чисто е. Знам, може да има едно възражение, че човек с пръстите си пипа навсякъде. Като яде с тях, трябва да ги измие хубаво.

---

[2] **юлар** (тур.) – повод, оглавник за добитък

Сега, аз ви говоря тия работи, за да имате един морал или едно вътрешно правило. Аз пея, но някой друг пее по-хубаво. Какво трябва да правя? Или трябва да се науча да пея като него, или в мен може да се роди едно недоволство и желание да го критикувам. Не, ще кажа, че и аз ще се науча да пея като него! В гласа му, във всичко у него аз виждам нещо хубаво. Ще го взема като образец! Ще кажете: „Това е дарба." Не, всеки може да се научи да пее. То е друг въпрос, да излезеш да пееш като някой професионален певец. Но даже и най-бездарните от вас, ако им дам премия 50 000 лв. за един концерт, ще пеят. Даже и на онзи, който няма глас, ще му излезе глас. Вдъхновяват парите! Ще се учудите. И най-добрият певец, като няма 50 000 лв., гласът му ще гъгне. Ще кажете, че той може би пее пред една публика, която не го разбира. Няма какво да пея за публиката, аз ще пея за себе си. Всеки певец, който пее даром, получава по-голямо възнаграждение от онзи, който пее с пари. Онзи, който пее с пари, получава отвън, а този, който пее без пари, получава отвътре. Нищо няма даром в света. Някой път ще приемеш заплата отвън, а някой път отвътре. Не може едновременно отвън и отвътре. Ако я приемеш отвън, няма да приемеш отвътре и ако приемеш отвътре, няма да приемеш отвън.

Някой път се ръкувате и усещате, че ръката на другия е топла, гореща. Такава ръка е признак на едно болезнено състояние. Друг път се ръкувате с някого и усещате, че ръката му е студена. Тази студена ръка е признак на друго болезнено състояние. Понякога ръката на другия има една приятна топлина, една мекота, която се предава, на теб ти е приятно. Това са диагнози, по които трябва да се ръководиш. Като се ръкуваш, ако човекът боледува, ти да му предадеш и той да почувства, че от теб, от ръката ти излиза топлина, която носи живот. Ръцете и на двамата трябва да предават живот, да стане обмяна на живот. Понякога докоснеш ръката на някого, но чувстваш, че тя има

студенина, твърдост. Такава ръка показва, че тази душа е загубена. Загрубял е човек, индиферентен е станал. Дори и на 120 години да стане, човек трябва да остане в сърцето си млад. Никога не трябва да се измени ни най-малко твоето чувство. Като срещнеш някой човек, който не обича, ти ще се обърнеш към Онзи, Който обича – към Бога и ще Му кажеш: „Господи, той не се е научил още да обича така, но Ти ще го научиш!“

Научете се да обичате и да бъдете във всичко изправни.

Без щедрост любов няма. Без чистота любов няма. Без справедливост любов няма. Без разумност любов няма. Тъй са нещата. Не само да раздавате, но да има щедрост у вас. Онова, което давате, щедро да давате и като теглите, по-добре да има 10 грама повече на теглилката, отколкото 10 грама да изяждате.

Някой казва: „Много го обичам. Повече отколкото трябва.“ Не, не, ни най-малко! Знаете ли на какво прилича това? Един пример ще ви кажа. Кумец гощава кръстника си, който му е дошъл на гости. И му реже хляб. Кумецът иска да се извини, казва: „Извинявай, кръстник, аз те прегостих.“ „Не, не, не си ме прегостил!“ Така и вие казвате, че сте прегостили някого с любов. Не, не сте прегостили. По-добре да прегостиш, отколкото никак да не гостиш!

Защото по отношение на онова, което вие вършите в любовта, трябва да знаете закона, а той е такъв: Онзи, който обича, най-първо той се ползва! И вие не можете да се ползвате в живота, ако не обичате! Защото любовта най-първо теб ще въздигне и после ще въздигне онзи, когото обичаш! Затова трябва да обичат хората, за да се въздигнат и любящият, и любимият. А при безлюбието и онзи, който не обича, и онзи, когото не обичат, се понижават.

Така че, ако не се обичате и двамата се понижавате, а ако се обичате и двамата се повдигате. Вие ще кажете: „Ще дойде време.“ Това време никога няма да дойде. Това време е сега! Живите хора,

които вървят по Божествения път, по пътя на любовта, за тях не трябва никакъв закон. Любовта трябва без никакъв закон да се прояви. В любовта всички трябва да бъдете свободни. В любовта не туряйте закон! Не се месете в любовта! Оставете Бог да се прояви, а Бог няма нужда от нашите възгледи. Оставете вашите възгледи за себе си. Какво мисли Бог за любовта – то е Негова работа! Бог в любовта си е онова чистото, Вечното, което дава. А нашата любов е малката любов, която се омърсява. Всъщност любовта сама по себе си не може да се омърси. Тя всичко чисти.

Затова казвам правилото сега: Обичайте, за да се повдигнете. И ако вие във вашата любов не се повдигнете, липсва ви нещо. И ако тия, които обичате, не се ползват от любовта ви, на тях липсва нещо. Проверете тия правила.

Сега, какво означават думите, които Христос е казал: „Всеки, който ме обича, той ме изповядва."

Новото верую трябва да бъде това:

За да изповядваме Христа, трябва да обичаме, както Той обича!

Това е сега.

„Божият Дух носи всичките блага на живота." (три пъти)

6 ч. 30 м.

Следват гимнастически упражнения.

1-а лекция на Общия окултен клас, 25-ти септември 1935 г., сряда, София, Изгрев

НОВОТО УЧЕНИЕ

5 ч. Времето тихо и топло. Небето чисто, звездно.

„Отче наш“

Ще ви прочета първите 10 стиха от 5 глава на Евангелието от Йоана.

Песента „Изгрява Слънцето“.

Пишете на тема: „Отличителните черти на тесните и широките пътища“.

Има някои неща, които са потребни на ученика. Ученикът трябва да има известни пособия, от които да се ползва. Съществуват някои пособия, които човек трябва да намери, както и известно ръководство. Казват, че Духът е ръководител, че той ръководи човека. Но то е в специфичен смисъл. В тоя смисъл и всички животни се ръководят, те си имат известен вътрешен инстинкт, имат си ръководство, как да се хранят. Същото е и с птиците. Някои казват, че имат ръководството на Духа. Има едно обикновено ръководство, от което се ръководят и някои животни. Няма да се спирам на това: има някои специфични неща, върху които, като се спира човек, се отдалечава от същественото.

Трябва да преминем от обикновената мисъл към необикновената, от детинската мисъл към мисълта на възрастния. Когато е малко, детето има определени разбирания, то обича предметите, свързани само с храната. За него съществен е въпросът за хляба. То казва: „Хляб, нищо повече!“ И всеки плач на детето се обуславя от въпроса за хляба. То казва: „За нищо друго не ми говорете.“ И майка му дава храна, биберонче. Щом няма биберонче, плаче. И с възрастния човек е така. И той плаче, и той се нуждае от някой биберон. Понякога нещо

смущава възрастния човек. Какво го смущава? Какво смущава ученика? Дали ще може да учи и дали ще може да свърши училището. Какво смущава болника? Дали ще оздравее, или ще умре. Какво смущава чиновника? Дали ще го държат на служба, или ще го уволнят. От какво се смущава младият момък? Хайде, няма да го кажа. От какво се смущава младата, женената жена, невестата? Хайде и това няма да кажа. Вие понякога се срамувате да си дадете отговор. Преди няколко дена, дойде една млада сестра при мен и си въздиша: „Господ всичко ми даде, каквото пожелах, само едно нещо не ми даде!" Всичко ѝ дал, но едно нещо, най-важното, не ѝ дал. Младата сестра е от окултния клас. Ще оставим, кое не ѝ е дал Господ. Не знам, дали ще можете да отгадаете. Казах ѝ: Може да не му е дошло времето още. Млада си. Може да искаш това нещо, преждевременно. Дал ти е всичко, за което си готова, а пък това, едното, не ти е дал. Преждевременно не може да ти го даде. Тя казва: „Животът ми сега е празен, безсмислен, замязал е на пустиня!" Права е.

Да оставим сега тая млада мома, да не я безпокоим. Това е само за разяснение. Коя е? Тя е непозната. Това е запечатано. В Откровението е казано, че когато, в невидимия свят, показали някои работи на Йоана, казали му: „За някои неща можеш да пишеш, а за някои неща не можеш да пишеш." Запечатана е книгата. Има неща, за които не е позволено да се говори. Отваряш книгата, но тя, със седем печата, е запечатана. Обикаляш около нея, но нищо не можеш да разбереш.

Понякога вие казвате: „Аз зная някои работи." Вие ги знаете, но как? Питам някого: Ти английски език знаеш ли? „Зная." Като каже 4-5 изречения – и спира. До там знае. Знаеш ли френски? Парле ву франсе? „Зная." Казва 4-5 изречения и спира. Да говориш на един език, значи – да мислиш на този език. Като сънуваш, да сънуваш на френски, английски, български, китайски, санскритски. Ако искате да

знаете английски език, на него трябва да сънувате. Една сестра иде при мен; друга сестра ѝ дала едно писмо и ѝ казала: „Това е една песен, написана на английски език.“ Питам я: Сестрата, която ти даде тая песен, знае ли да пее по английски? Тя казала, че трябвало да се пее по дух. Питам: Как ще го пееш по дух? Наредила някои звукове: а, е, и, о, ф, х! Как ще го пееш сега? Нищо не знае какво да каже. Освен това, другата ѝ казала: „Ще го пееш три пъти на ден – сутрин, на обед и вечер.“ Това са неразбрани работи. Тъй не се говори. Това е театър, това са представления, това са забавления. Не ходете вече тъй да се самозаблуждавате. На мнозина от вас, след като сте дошли до един извор на знание, ще се намери някой, ще им каже: „Чакайте, да ви кажа нещо.“ Какво ще ви каже? Нека каже нещо ново, което аз не съм слушал, да ми изпее нещо ново. Тогава, дето и да е и който и да е, аз ще го слушам. Но, да ми се преповтаря: „Цвете мило, цвете красно“, аз го знам. От тия преповторения човек изгубва своето настроение.

Сега ще се спра малко върху един въпрос.

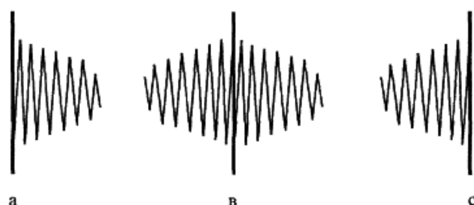

Фиг. 1

(Учителя чертае успоредни отвесни линии.) Това представляват три линии. Аз ви казвам: Ето, това са долините (*Учителя показва междините*), а това са върховете (*показва линиите*). Какво ще разберете сега? Трябва да ви докажа това. Как ще ви го докажа? (*Учителя чертае сенки в долините*). По какво се отличават долините? По сенките. По какво се отличават високите върхове? По това, че са светли. Ти искаш да дадеш известна идея. Някой път очите ти са тъмни, имат повече сянка долу; това показва, че имаш някаква мисъл.

Очите ти тъй са направени, че веждите и клепачите хвърлят своя сянка. Но някой път и тъжните, скръбни мисли, и те хвърлят известна по-голяма сянка. А някога, когато човешкото лице е радостно и весело, то е малко по-изпъкнало. Винаги, едно лице, което е тъжно, е вдлъбнато, то прилича на едно вдлъбнато огледало – събира нещата. А радостното лице е изпъкнало огледало. Следователно, щом сте скръбни, вие приличате на вдлъбнато огледало. Оня, който не разсъждава, ще каже: „Какво от това, ако там е вдлъбнато или изпъкнало?“ Има голяма разлика. Ако вие сте едно вдлъбнато огледало, ще имате долини, вътре в себе си. Но в тия долини, покрай хубавите работи, ще има много порои, наводнения, ще има също ниски, мочурливи места. Вие ще направите сега една аналогия. Някой път сте тъжни – в долина сте. Някой път сте весели – вие сте нависоко. Защото тъгата, скръбта на човека се причинява от малкото светлина; а радостта му се причинява от изобилната светлина. Когато има малко топлина, той е пак скръбен, трепери. Но когато има малко светлина, той се спъва. Светлината има отношение към човешкия ум, а топлината има отношение към човешкото сърце. Не можете да кажете, че умът има малко топлина и че сърцето има малко светлина. Умът не се занимава с топлината, а с мисълта. Сърцето се занимава с топлината, с чувствата, а не се занимава със светлината. Понякога светлината може да влезе в сърцето, но тогава тя е негов гостенин. Изобщо, сърцето на човека е всякога затворено. Сърцето, като корените, повече обича да е тъмно, за да растат чувствата. А мисълта прилича на клоните – да са навън, за да се проветряват. Тая аналогия трябва да я преведете в живота си, за да видите, какви отношения, какви резултати ще имате. Ако имате светлина в ума си, какъв резултат ще имате в живота? И ако имате топлина в сърцето, какви резултати ще имате?

Сега, някой може да ви заблуди. Представете си, че докато спите, аз дойда с една четка и ви изрисувам лицето. Какво ще кажете? Изведнъж, като погледнете лицето си, ще се почудите – тъй майсторски съм го намазал, без да усетите. Или, представете си, че сте черен, че сте от негърската раса. Но дойда с една четка и ви намажа лицето, с бяла боя. И като погледнете, виждате, че сте побелели. Какви заключения ще си извадите? Не само това. В Америка, като хванат някой престъпник, за да го познават, напръскват го с известна течност и през целия си живот той е такъв, не може да се изчисти. Искам да ви покажа също, какво може да направи внушението. Ако някой ви начерни лицето или ви внуши, че вашето лице е черно, то вие трябва да измените своето лице. И вие ще бъдете учен, способен човек, ако можете да измените чернотата си. А ако не можете да я махнете, вие не сте учен, малко знания имате. Какво е действието на внушението? Някой ти казва: „Ти си остарял, побелял си“. На колко си години? „На 45.“ Какво отношение има между 45-годишната възраст и старостта? Годините не състаряват човека. Казват, че от много учене остарял, някой човек. От учене не остарява човек. Това е празна работа! Противоположните чувства са, които могат да състарят човека. Старостта не е нищо друго, а следното: на стари години, човек е пълен само с долини, навсякъде – само долини! Старостта прилича на пустиня, откъдето и да я погледнеш.

Та, казвам: Светът е пълен само с чужди внушения. Всеки ден вие минавате през някъде и възприемате някоя чужда мисъл. Вие трябва да имате една цедилка, с която, всеки ден, да прецеждате и чувствата, както и мислите, които възприемате. Като минавате през града, понякога се сменят чувствата ви. Всички остарявате и ставате нещастни по единствената причина, че имате много неща, които не са ваши, а са чужд багаж, пренесен във вас. Този оставил на гости у вас малко багаж, онзи оставил малко багаж – и стане цял битпазар. И

най-сетне, казвате: „Ценни работи ли са тези, или стари парцали, от дядо и баба? Парцали са, но да не би да се изгубят!“ Нито пет пари не струват тия парцали, оставени от дядо ти! Вземи една клечка кибрит и ги изгори. И както дядо ти е заминал, тъй да заминат и старините! С тях ще стане, каквото стана с прозорците от нашия салон на „Оборище“. Като събориха салона на ул. „Оборище“, турили прозорците му у един познат, да му плащат наем, по 100 лв. на месец. И седят те 3-4 години, и наемът станал по-висок. Един ден, човекът взел и продал прозорците, за да си хване наема. Една сестра ме пита: „Можем ли да продадем ония прозорци?“ Казах ѝ: Те са отишли за наема, след 4-5 години. Като седяли тъй, наемът струвал повече, отколкото прозорците.

Сега, искам да ви приведа това, за пример; ти, като си оставиш прозорците, от съборената къща на дядо ти, както прозорците от салона, то наемът ще струва повече, от прозорците. И най-после, ще кажеш: „Не дръжте в ума си ненужни работи!“

Вие имате вяра и казвате: „Господ е промислил.“ А пък не вярвате в това! Безверникът е неверующ във вярата, а е верующ в безверието. Неправедният е неправеден в правдата, а е праведен в неправдата. Това как го наричат, тавтология ли? Някой казва: „Аз не вярвам в нищо.“ Не, ти вярваш и вярваш повече от мене. Ти не вярваш, че жена ти е честна, а вярваш, че е безчестна. Аз вярвам, че жена ти е честна – моята вяра е по-хубава. Аз вярвам, че еди-кой си човек е добър, а ти вярваш, че не е добър. Ти казваш: „Аз не вярвам в него.“ Аз вярвам, че някой е учен човек, а ти вярваш, че не е учен. И двамата вярваме. Ти казваш тогава: „Има ли безверници в света?“ Въпросът е: съответства ли нашата вяра на Реалността?

Някой казва: „Много те обичам!“ Казвам: „Повече ли, от баницата?“ Обича те някой човек, но ако му дадат баница, той ще те остави и ще отиде да яде баницата. Ще каже: „Почакай, да изям

баницата и тогава ще дойда при теб.“ У него чувството към баницата е по-силно, отколкото чувството към тебе. В такъв случай, аз си вадя заключението, че тоя човек обича себе си повече. Няма какво да се сърдя. И каквото ми каже, аз вече имам мнение: аз зная, че най-първо, ще услужи на себе си и после, ако остане, и на мен ще даде. Та казвам: Кое е онова, на което вие можете да разчитате? Казвате: „Аз вярвам в Господа.“ Това са обикновени вярвания.

Вярата не е един продължителен процес. Вярата е един момент. Как да ви кажа? То е един момент и можем да го измерим, с мярката на светлината: един момент, равен на една тристахилядна част от секундата. Ще дойде нещо в ума ти и после си продължава, отминава. И понеже, в светлината има приливи и отливи, усилване и отслабване във всеки един момент, то вие трябва да разбирате тия моменти, в които, вашата вяра може да се усили. И Христос казва: „Ако имате вяра, колкото синапово зърно...“ Вие не сте проучавали законите на вярата. Казвате: „Да ми се даде вяра.“ Вие не разбирате. Вярата не се дава. Може да се говори, че нещо се дава, но вярата не е нещо физическо, което може да се даде. Вярата може да се усили.

Аз се приближавам към едно същество. Първоначално, какви са моите чувства? Зимно време е и този човек е облечен с дебел кожух. Освен това е нощ и в тъмнината не го виждам, какъв е. Моите чувства към него са индиферентни. Представете си сега, че вие, на сутринта, виждате това същество. Ако сте жена, виждате един млад, красив момък – трепне ви сърцето. Ако сте мъж, виждате една красива девица, като ангел – трепне ви сърцето. Сега, представете си – двама женени от вас: единият мъж, другият жена. В тъмнината, единият докосва нещо и казва: „Усещам нещо, но не знам какво е“. Другият – също. На сутринта, жената като погледне, вижда ангел. Мъжът като погледне – ангелица. Жената трепва, и мъжът трепва. Разсъждавайте сега, как ще се сменят вашите мисли и чувства? Какво ще си кажете?

Мъжът ще мълчи, и жената ще мълчи. Ще се вдадат на дълбоко съзерцание. Мъжът ще каже: „Тази е тя, а не онази, която имам!“ И жената ще каже: „Този е той, а не онзи, когото имам“. Това са изводи. Вие ще кажете: „Не трябва да се мисли тъй.“ Но като мислиш, какво ще правиш? „Не трябва да миришеш!“ Но мириша. Чувствам аромата на онзи хубав карамфил, какво да кажа сега? Чувствам го, какво да правя? Питам сега: Ако помириша един карамфил, има ли някакво престъпление? Аз само за пример казвам това. Тия работи са толкова изключителни, редки, че едва на 100 милиона, един такъв случай ще се случи. Аз допущам, че на 100 милиона ще се случи веднъж. Как ще си го обясните? Казвам: За нещата трябва да имате една ясна представа – ясна представа за оня порядък, който Бог е внесъл в света.

Красивото е от Бога. Доброто е от Бога. Благородното, възвишеното е от Бога. Любовта, Мъдростта, Истината – всички тия велики добродетели, всичко това, което дава живот, то е от Бога! Какво има да се смущавате от това, което е от Бога? Когато кажа, че всички трябва да се обичат, аз разбирам, че всичко, което е излязло от Бога, трябва да го обичате – нищо повече! Това разбирам аз. Но казваш, че някои работи не можеш да ги обичаш. Това подразбира, човешките работи. Ако ти остане време, можеш да обичаш и тия неща. Те нищо не допринасят. Човешките работи отнасят, а Божествените работи допринасят. Ако имаш какво да ти се отнесе, обичай човешкия порядък. И ако вие се разочаровате в живота, вие сте вървели по един човешки порядък, който отнася нещата. Сега, вземете тая мисъл: Една вода, която тече надолу, отнася нещо от бреговете. Онзи дъжд, който иде отгоре, той допринася нещо на тревата. Трябва да имате една ясна представа, едно вътрешно правилно разсъждение. Вие се спирате, искате да знаете, дали един човек ви обича, или не. Вие никога не можете да знаете, дали той ви обича, или не. От там не започвайте. Вие можете да познавате

другите хора дотолкова, доколкото познавате себе си. Вие можете да познавате любовта на другите хора дотолкова, доколкото вие обичате! Ако вие не обичате, как ще познаете любовта? Любовта не е нещо, което може да се разправя. Всеки един човек си има едно чувство, с което мери работите в света. Вие търсите сега знанието. Но знанието е само едно средство за улеснение на живота.

Любовта, това е най-великият подтик, който подкрепя живота, поддържа го, защото, без любов, животът няма никакъв смисъл. Онова, което осмисля живота, то е любовта. Следователно, любовта е средата на живота, отдето той ще черпи своите сили.

Защо трябва да обичаме? Щом имаш любовта, в какъвто и смисъл да е, твоят живот може да черпи сили. Той черпи сили само от любовта! Ако ти разбираш любовта като среда, от която можеш да черпиш, тогава, има смисъл да говорим за нея. Тогава любовта ще се прояви в човешкия живот.

Ти искаш да знаеш, дали другият те обича, или не. То е безпредметно. Оня, който те обича, той иска да вземе нещо от тебе. Любовта не можеш да я вземеш. Когато Бог те обича, и Той има нещо, което взема, Бог няма да те обича така! На Бог му трябват слуги на Земята. Като те погледне, обича те и казва: „Заради моята любов, ще можеш ли да направиш нещо за мен?“ За какво може да те обича Бог? За твоето знание ли? Ако ми е нужен един работник, неговото знание не ми трябва, важното е, да може да работи. Като го погледна, харесва ми и го питам: Можеш ли да работиш за мен? Ако можеш да работиш, ще ти платя. И понеже в духовния свят заплатата се плаща в звонкови монети, за тази работа, която вършим на Бога, Той ни плаща с Любов. Ние казваме: „Бог ни обича!“ За какво ще ни обича Бог? За лентяйството ли? Казваме: „Бог е милостив.“ За какво ще е милостив? Може да бъде милостив за способния човек. Може да съм хванал лош път и Той може да е милостив, да ме отклони от лошия

път, да ме тури в добрия път и да ме тури на работа. На работа иска да ме тури Господ! Вие искате да отидете при Него! Господ няма нужда да ходите при Него, Той има нужда да работите за Него. Вие искате да отидете, да Го видите. От това Той няма нужда. Вие можете да Го видите навсякъде. Щом искате да Го видите, вие нямате ясна представа за Бога. Искате някъде да Го зърнете, да Го погледнете. Ще се заблудите. Можеш ли да работиш за Господа, да работиш на нивата? Ти, като работиш на нивата, един ден, Той ще мине там и ще те попита: „Как отива работата?“ Тъй, както работиш, Господ ще мине и ще ти се изяви – до степента, до която, ти си в състояние да разбереш.

Сега внасям едно конкретно разбиране. Искам да ви освободя от известни заблуждения. Описвате Бога научно, че е Безграничен, Непостижим, Всесилен, Мощното, Всепроницаемото, Грандиозното! Те са хубави работи – неразбрани работи! Казваш: „Грандиозни работи“! „Гранд“, „грандиозно“ – каква е идеята в тези думи? Казвам: Напуснете вашите грандиозни работи! Имайте една ясна представа за нещата! Например – често ми говорят за музиката. Като ми описват как свири някой, казват: „Като дръпне лъка тъй! Знаете ли какъв акцент! Ония тонове се леят като бисери!“ Човек никога не може да излее нещата, които не са за изливане. Силата на един музикант не седи само в неговата цигулка, в неговия лък или в онова, което свири. Тя седи в неговата душа. И вън от това, което знае и предава външно, той трябва да има нещо друго в душата си. Всеки цигулар трябва да има нещо ново в душата си, което може да предаде на публиката. То е, което завладява!

Имате обикновените тонове: до, ре, ми, фа. Ще кажете „до“, но и „ре“ може да бъде на това място. Високото „ре“ от високото не може да слезе надолу, но „до“, като се качи нагоре, може да дойде до степента на „ре“. Можете да кажете, че има противоречие, но в моя ум няма

никакво противоречие. Може да се качи, но ще измени своите трептения, това „до“ постепенно ще мине в друго. (*Учителя пее долно „до“ и горно „до“.*) От долно „до“ до горно „до“ октава други тонове има. „До“ е основният тон. Другите тонове откъде се родиха? Тоновете се раждат тъй, както децата се раждат. Има един закон, по който вървят тоновете. За изяснение, може да вземем слънчевия спектър. Имате червения цвят. То е едно пасивно състояние. Червеният цвят е само една врата, през която трябва да влезеш, за да добиеш това, което търсиш. Червеният, зеленият, жълтият, синият – всички цветове са врати. От червения цвят ще добиеш определена енергия. Да кажем, че си анемичен – трябва да влезеш през червената врата на светлината и ще оздравееш. Ако си анемичен, няма да свириш Шопен. Шопен е съвсем анемичен. Той е за по-материалистични, по-груби хора, да ги смекчи малко. Ти не си такъв – не свири Шопен! Можеш да го свириш, когато заякнеш. Разбирайте ме ясно: трептенията на тази музика, в дадения случай, ще отслабят твоята нервна система и ще ти дадат едно криво разбиране на живота. Много пъти, един музикант, като е бил болен, неразположен, е написал някои тъжни работи. Хубаво е и това. Има много автори, писатели, които са писали тъжни неща: той не живял добре с жена си, с дъщерите и синовете си имал трудности – описва своите домашни страдания в романа, който е написал. Като чета съчиненията на Толстой, например, виждам, че той все себе си описва. Виктор Юго все себе си описва. Казват: „Гениален човек!“ Като го гледам, виждам, че Виктор Юго е много обикновен човек, краен материалист, държи се за материалните работи като слепец за тоягата. И както описва своята Козета и Жан Валжан, с интригите, любовните закачки – това са все закачки на самия Юго. Да го оставим сега, нямаме нищо против. Но според мен нито Юго, нито Толстой са описали любовта. Изобщо не

съм намерил автор, който да е описал любовта. Ако я описвам, ако реша да създам една трагедия, ще я създам по нов начин.

Обикновено, драмата започва така: Двама се влюбват. Влюбват се и се венчават. Но неговата възлюбена, един ден, намира по-красив и по-богат от него и му изневерява. Според сегашното схващане, нещата се развиват така: Мъжът разбира за изневярата на жена си и решава: един куршум за нея и друг, за себе си – убиват се и двамата. И се завършва трагедията, романът. Аз няма да го направя така. Аз ще оставя жената да си живее. Понеже е изневерила на мен, тя и на другия ще изневери. Той ѝ тегли един куршум, но тя не умира. Аз я лекувам – ставам добрият самарянин. И след това я пускам, пак да отиде в света, сама да си избере пътя. Не я застрелвам, оставям я жива, като че нищо не е било. Но да се яви в нейното съзнание нещо ново. Ще оставя и нея, и него да си живеят. Нека друг да тегли куршум, не аз. Сега, вие като си отмъщавате понякога, сте от старите писатели. Всички вървите по стария път. Някой като ви е обидил, взимате кобурите и стреляте: дан! Преди няколко време, двама млади се разправят отвън, с кобурите си. Единият тегли куршум и другият тегли куршум. Аз седя и ги гледам. И единият, и другият говорят. Няма да ви кажа кои са. Казвам: Те са стари писатели. Ако бях аз, другояче щях да напиша драмата. Например, ако аз бях онзи, когото са обидили, щях да кажа на другия: „Много ти благодаря, отличен език имаш, такъв език, какъвто не съм слушал никога. Моето дълбоко почитание.“ (Учителя се покланя ниско.) А онзи ще се намръщи. Това са стари прийоми. Дали сте светски, или религиозни хора, вие не сте свободни от старите навици. Като станете религиозни, искате да знаете, какво зная аз. Вие мислите, че аз създавам знанието. Имате съвсем погрешни понятия. Някои мислят за музиката някои неща. Аз имам съвсем друго понятие за музиката! Всякога, когато искам да чуя някоя песен, отивам в музикалния свят и я слушам. Питате: „Къде е

той?“ Не е ваша работа. Няма да ви кажа. Но има един свят, в който живея, в който и вие трябва да живеете.

Казвам: Необходимо е да оставите старите понятия! Аз не казвам, че не живеете, но разбиране трябва да имате. Вие всички живеете в това, което старите индуси наричат „заблуждение“, илюзия на вашите бащи, деди, прадеди и на ред поколения, и не можете да се освободите от известни заблуждения. Например: вие сте религиозен човек, но не знаете, в какво седи религиозността. Умен човек сте, който разсъждава от причините към последствията, но не знаете, кои са причините.

Например, в училище вие сте учили събиране, изваждане, умножение и деление.

Питам сега: В какво седи събирането? Събирането е мъжки принцип. Изваждането е женски принцип. И жената събира, но тя винаги събира онова, което мъжът ѝ дава. Като дойде мъжът при нея, тя пълни цялата къща – събира, но тя е взела, все от мъжа. После тегли, тегли – изважда. Умножението е мъжки принцип, а делението е женски принцип. Ти казваш: „Да делим“, но нямаш идея, какво нещо е делението. Ти не можеш да делиш, ако не си жена. И само мъжът знае да умножава. Мъжът, като бие жена си, той умножава. Че какво има? Вие може криво да схванете това. Учителят в училище като пее, пляска с ръце, и учениците пляскат с ръце. И мъжът бие жена си и казва: „Хайде, жена! Хайде, жена“! Все едно, че той си пляска ръцете. Какво има от това? Тя не разбира, че той е капелмайстор.

Значи, с ума си ще събираш и ще умножаваш, а със сърцето си ще изваждаш и ще делиш. Тоест, изваждането и делението, това са процеси за сърцето, а събирането и умножението са процеси за ума. Всички нещастия в света идат от това, че ние не прилагаме един процес там, дето трябва. Разместваме. Туряме процесите на

изваждането и делението в ума, а процесите на събирането и умножението в сърцето. Това е едно неразбиране, така се объркват нещата.

С ума си ти ще дадеш, а със сърцето си ти ще възприемеш нещата! Като срещнеш един човек, за да го обичаш, процесите ще бъдат обратни: у него, ако действа събирането – умът, у теб трябва да действа сърцето – изваждането. Той ще дава, ти ще вземаш. И ако у тебе няма разположение да вземаш, между вас не може да има връзка. Ако срещнеш някой човек, у когото има процес на умножение, в теб трябва да има процес на деление, да знаеш, как да разпределяш нещата. Господарят дава на слугата си известна сума, която той трябва да раздели на своите подведомствени.

Казвам: В живота си ние не знаем как да служим на своите чувства, как да служим на своите способности. Има някои способности – с години минават, ние ги държим без храна. Не ти е идвало на ум да дадеш храна на религиозното чувство в теб. Не ти е идвало на ум да дадеш храна на своите способности. Защото ти трябва да дадеш занимание на своите способности. Казваш: „Детинска работа е това. Аз се занимавам с много важни работи.“ С какво се занимаваш? „Мен ми трябват пари.“ Че да печелиш пари, това е най-нисшата наука! Да сееш жито – то е най-нисшата наука. Да ореш, да сееш, да градиш – то е най-нисшата наука. То е наука, но най-нисшата. Щом дойдеш до пеенето, ти си вече една стъпка по-горе, от обикновените работи. Ти казваш: „Пари, пари!“ Парите не могат да те повдигнат. Парите са едно условие, парите зависят от твоя ум. И ако ти си умен човек, то парите сами ще дойдат до тебе. Ти си одарен, ти си гениален музикант, а ще отидеш да ставаш търговец, за да печелиш пари! Че ти, ако дадеш един концерт, ще спечелиш повече. Ти си една певица като Аделина Пати – може, за една вечер, да ти дадат 50 000 лв. Ще кажеш, че е много. Не е много. На някой си

боксьор в Америка, дали 1000 долара – 2000 долара. Пехливани са боксьорите и вземат 1000-2000 долара. А ти трябва да работиш, цял един живот за тях! Сега да оставим това. Ако на един боксьор му плащат толкова, и ти ще се боксираш. Дяволът ще дойде, ако можеш да го гътнеш – 2000 долара! Ако той те гътне, няма да ги имаш. Като дойде дяволът, ти обърнеш гръб и бягаш – кой ще даде нещо на страхливите хора? Теб те е страх от страданията, страх те е да учиш, казваш, че това не можеш, онова не можеш, а при това – имаш амбицията да отидеш на небето; да живееш между ангелите. Първокласен страхливец, а с голяма амбиция – да живееш между ангелите. Най-първо, ангелите не знаят какво нещо е страх! Смели са те. Вие искате да бъдете между ангелите, но за това, най-първо, трябва да бъдете крайно смели. Страхливостта произтича от факта, че не вярвате в онова, което Бог ви е дал. Страхът е даден като обратен процес – да се научим да разсъждаваме. Страхът е чувство, а не способност. Вие ще употребите вместо страха разсъдъка. Ще разсъждаваш! На предната част на челото е мястото на способността да разсъждаваш. Вярата е друго чувство. Надеждата е друго чувство. И любовта е друго чувство. За да можеш да избегнеш страха, трябва да почнеш да мислиш, да разбереш неговия произход. В страха няма никаква справедливост. За да обуздаеш страха, ще туриш в него справедливостта. Някой път искаш да бягаш; ще си кажеш: „Имам ли право да бягам, или не?“ Например: искаш да отвориш дупка в затвора; ще мислиш и ще си кажеш: „Дойде ли време да бягам? Лежах 10 години, изтече срокът“ – значи, имаш право вече да протестираш. Казвам: У всеки човек има известни способности, които трябва да се предизвикат, за да преодолее своя страх.

Някои казват: „Ние остаряхме.“ Вие сте остарели, по закона на внушението. Понеже светът казва, че сте остарели, вие остарявате! По какво се отличава старостта? Нямате желание да учите, а вече си

мечтаете и седите в ония илюзии, в които седи и младата мома. Защо иска да се жени младата мома? Понеже вкъщи е много мързелива и иска да намери някой, който да я научи да работи. И онзи, който се жени, заблуждават го, че ще бъде щастлив, че туй ще бъде, че онуй ще бъде! Това никога няма да бъде! Женитбата – това е най-голямата работа! Женитбата е такова място, където ще работиш 100 пъти повече на ден. Там има такава работа! Ти казваш: „Да се ожени човек, че да бъде щастлив!“ Работа се иска там! Деца ще отглеждаш, учен трябва да бъдеш – педагог! Тъй не става! Тя иска да бъде щастлива с мъжа си. В женитбата работа се иска, а щастието – като се разведат, ще дойде! Развеждане има! Понеже Бог е предвидил нещата, за да бъде мъжът щастлив, развеждат го – викат го в другия свят! Това как ще разберете? Да ви дам един пример. Една жена имала мъж, когото обичала, трептяло ѝ сърцето за него. Но той умира. Тя тъжи и иска да знае, какво е неговото положение. И обяснява: Една вечер идва той, тя го пита: „Как си?“ Интересува се, иска да знае неговото положение. Той казва: „Много съм добре.“ Тя поглежда – идва една много красива жена, която казва: „Той не е твой мъж, мой е.“ Взема го и си го завежда. Как ще си обясните това? Жената разказва своята опитност. Как ще си го обясните? Нейният възлюбен, както тя го вижда – това е животът, както са живели на Земята, в тая форма, а другата жена, която идва – това е новият живот, който той живее. Тя го вижда фигуративно като една красива жена, която го вика в един нов живот – хваща го, прегръща го. Вие казвате: „Там женят ли се?“ Не, искат да ви покажат, че в онзи свят живеят по-хубаво, там жените не са като тукашните жени и мъжете не са като тукашните мъже.

Женитбата, както вие я разбирате, то е един човешки порядък. Той е добър. Но той не е порядъкът, който носи щастие в себе си. В женитбата има вече много изключения, толкова изключения, че побелява главата на човека. Ще се народят деца, синове и дъщери, и

там има изключения – те няма да ви обичат. При тия условия, не могат да ви обичат. Тогава, какво ще правите, кажете ми? Сега да оставим това. Тия работи вие сте ги минали. Вие влизате сега да изучавате Божиите закони, но се спъвате и питате: „Дали трябва да се оженя, или не?“ То е ваша работа! „Дали трябва да ям?“ – пита някой. Чудни са хората! Щом си гладен, яж. „Ами какво да ям?“ Избирайте храната си и не преяждайте! Свободно яжте. Това е.

Има неща в живота, за които се изискват правилни разсъждения. Ако мислите по определен начин, ще бъдете свободни. Ако мислите по друг начин, вие ще си създадете ред препятствия и ще страдате. Бог, който е създал всички същества на Земята свободни, поставил е всички души – да живеят и да мислят свободно. А вие ще се съберете и ще започнете да се ограничавате. Някой казва: „Ти не знаеш да вярваш.“ Ти в какво вярваш? В Иисуса Христа вярваш ли? Виждал ли си Го? „Не!“ Как вярваш в това, което не си видял? Евангелието чел ли си? „Чел съм го.“ Разбираш ли го? Не само онова, което е написано, но онова, което Христос е казал, чел ли си го? „Не.“ Че каква е тази вяра?

Вярата има една друга страна: онова, в което човек вярва, може да го види. Казано е: „Блажени са, които не видят и повярват.“ Но това, преведено, значи: Трябва да повярваш, за да видиш. Защото понякога от виждането произлиза вярата, а понякога от вярата произлиза виждането. Ония, които не разбират, казват: „Трябва да вярваме. Казано е, че блажен е, който не е видял и вярва“. Казвам: Така е. Но за ония, които виждат Христа, за тях псалмопевецът казва: „Когато те видят очите ми, моята душа ще се задоволи.“ Законът е: При известни условия, вярата в теб ще се поддържа от онзи процес, на виждането, а при други условия това, което виждаш, ще се поддържа от вярата. Защото и в това, което си видял, можеш да се усъмниш дали е вярно, или не.

Чрез вярата се постигат нещата. Това, в което вярваш, можеш да го постигнеш. Но не вдигай шум! Не слагай граница на нещата! Онова, което желаеш, не му слагай граници – днес или утре. Постижението, към което се стремиш, ще зависи от интензивността на твоето желание. Но това, което искаш, трябва да е необходимо, да е потребно за твоя живот, за славата на Бога, за доброто на твоите ближни! И тогава – всякога ще имаш! Ако четете в Писанието за живота на праведните хора, ще видите, че там е пълно с такива примери. Вие ще кажете: „А ние сега, в новото учение?"

Какво е новото учение? Новото учение е учение на Любовта, която е основа на всичко. Новото учение е: Като видиш едно живо същество, сърцето ти да трепне. Във всяко живо същество, ти трябва да видиш проявлението на Бога – нищо повече! В една ябълка, в една мушичка – в каквото и да е!

Мога да приведа ред противоположности, за които вие не сте мислили. Красивата мома като се намери при една грозна мома, много се радва, но грозната мома, ако се намери при красивата, страда. Сиромахът, като се намери при богатия, страда, а богатият, като се намери при сиромаха, се радва. Ученият, като се намери при невежия, приятно му е, но невежият, като се намери при учения, страда. Как ще ги примирите тия противоположности? Ученият ще повика невежия и ще му каже: „Ако учиш, може да бъдеш учен, ще станеш учен. Провидение има, но трябва да учиш. Да не мислиш, че тъй лесно ще дойде знанието! Аз съм работил, работил! И ти трябва да работиш!" Някои от вас мислите, че можете да придобиете нещо в живота. Можете, но не да работите, както вашият дядо е работил! Не става така!

(Учителя поглежда часовника). Хайде, докато изгрее Слънцето, ще свиря.

Някои изключения има в света. Всички не могат да бъдат цигулари. Всички не могат да бъдат пианисти. Всички не могат да бъдат китаристи. Всички не могат да бъдат гайдарджии. Всички не могат да бъдат тъпанджии. Но всички можете да пеете. Всички хора, които могат да говорят, най-първо, трябва да пеят. Ако не пеете, грешите против себе си. Здравословното състояние на човека се определя от пеенето. Като станеш сутрин, ще пееш! Тогава ще бъдеш здрав. А ако станеш и не пееш, ще имаш едно болезнено състояние. Всякога липсата на разположение да пееш показва едно болезнено, едно нездраво психическо състояние. За да се избавиш от това, трябва да се научиш да пееш. За себе си трябва да пеете, за да бъдете здрави. А здравето е необходимо, за да учите. Без здраве не можете да учите, не можете да разберете дълбоките работи.

Сега ще ви дам една тема за песен:

„Аз смея да кажа, че Слънцето е светло. Това не може да се откаже. При него всичко се топи, при него всичко расте, при него всичко цъфти, при него всичко зрее. При него всичко става и на работа отива."

Как ще направите тая песен? Поетът може да каже: „При него всичко става, завивките си свива и на работа отива."

Вземете основния тон. (*Учителя свири и пее няколко пъти горната песен; всички пеят с него.*)

Това е импровизация. Сега на вас трябва малко по-просто. (*След това Учителя свири и всички пеят пак няколко пъти тая песен.*)

„Божият Дух носи всичките блага на живота". (три пъти)

6 ч. 20 м.

Следват гимнастически упражнения.

2-а лекция на Общия окултен клас, 2 октомври 1935 г., сряда, София, Изгрев

НОВИЯТ НАЧИН

5 ч. Времето тихо и топло. Небето чисто, звездно.

„Добрата молитва“

В живота вие сте много неточни. Понякога и в пеенето, и във всичко мислите, че много знаете. Приличате на абисинците. В миналото, няколко пъти те победили италианците и все казват: „Едно време ги бихме.“ Да, но сега ония хора са екипирани модерно. Не е важно какви сте били, светът прогресира. Питате: „Защо Господ е направил света такъв?“ Добре е направен светът, но вие сте изостанали, много назад, със своята вяра. С тази вяра, навсякъде ще ви бият. С тази вяра ще ви изкарат, както онзи ден, и ще ви питат: „Имате ли легитимация?“ По човешки, външно се легитимирате, но дарбите, знанията, които имате вътре в себе си, не ви служат. Извадете от ума си мисълта, какви сте били в миналото. Тя е най-голямата спънка. Какви трябва да бъдете сега! Какви трябва да бъдат вашите разбирания! Вашият минал морал го оставете. Важно е, как трябва сега да се постъпва. Ако, от невидимия свят, ви турят на изпит по морал, не зная, колко души от вас ще го издържат. Някои мислят, че имат нещо като голяма привилегия, мислят, че Бог знае каква голяма работа са свършили. Христос казва: „И ако направите всичко, да казвате, че сте раби нищожни и че сте направили това, каквото сте били длъжни да направите.“ Да кажем, че сте в първи клас на гимназията. Какво сте направили? Или сте във втори клас. Какво сте направили? Защото със знанието, което сте придобили, няма да излезете на показ. То не е дреха, с която ще се облечете като в парадна униформа. Или, например, срещнете една мечка в гората. Тя не ви пита – дали сте православен, евангелист, окултист и пр.

Представете си, че я срещнете с двете ѝ деца, с две мечета. Тя ще ви пита: „Какво търсите тук, да ми плашите децата?“ Вие какво ще кажете? Знаете ли как да постъпите?

После, всички гледате да имате материални удобства; външната страна на живота гледате! Мислите, че като се уредят материалните ви работи, Бог знае какво ще направите. Вие съвсем ще загазите. Материалните блага, за умните хора, са условие за прогрес, но за онези, които не са готови, са най-голямата спънка, която трябва да се преодолее. Невидимият свят сега ви е дал големи страдания, беднотия, за да се научите да разбирате живота. Казвам: На някои от вас, ако сте готови, може да се преподава, но на другите, каквото и да ви кажа, няма да го разберете. Всички сте изпълнени с едно глупаво честолюбие. Снощи говорих на една млада сестра. Казах ѝ: Ти нямаш никакво честолюбие. Ти си човек в една чужда държава – в държавата на дявола. Господ не царува на Земята. Той царува на Земята чрез дявола. Дяволът те е хванал един ден – ще легнеш болен, ще охкаш, ще ти разстрои стомаха, ще ти разстрои мозъка, ще ти турят инжекции. И казваш: „Защо Господ направи така?“ Или: „Като умра, къде ще отида?“ Когато умреш, тогава ще ме питаш, къде ще отидеш. Докато живееш, докато си жив, питай ме: „Какво да правя?“

Къде ще отидеш като умреш? Преди всичко, твоя автомобил ще го погребат. Идва от Америка един българин и разказва: толкова автомобили има там, че на хората им омръзват и ги оставят. В Чикаго, в Ню Йорк с хиляди автомобили оставят хората. Вземат им само колелата, а другото изхвърлят и пълнят трапищата с тях. Един българин взел за 12 долара (1200 лв.) един автомобил, поправил го малко и си служи с него. Друг купил автомобил за 2 долара; може и за пет долара да се купи автомобил, или за 2 1/2 долара.

Твоят автомобил – това е тялото ти. За тялото, което сега е създадено, казват, че било голямо величие! Един евангелист казва, че

чудно и страшно е създаден човек! Не, стар автомобил е той! Дето се казва в Писанието: „Чудно и страшно е създаден човек“, авторът на тези думи подразбира – съвършените същества, а не тия – глупави хора. Ти не си господар на мозъка си, на праната си, на съня си. Теб те е страх от сянката ти! И като говорят за нещо, питат се: „Кое е право и кое не е право?“ Кое е право в света? Което ти е приятно, считаш го за право. Има едно право, което не зависи от яденето. Представи си, че станеш един ден ангел, влезеш в ангелския свят, дето нямаш такъв стомах. Няма ли да попаднеш в заблуждение? Веднъж, в Петербург, апаши хванали един руски войник и му казали: „Ти си попаднал в невидимия свят. Тук си вече генерал.“ Убедили го, че е на онзи свят. Той обичал да си попийва. Казали му, че на онзи свят ядене има, но пиене няма, царува въздържание. Той искал да се убеди, дали е генерал. Плюл на земята и казал: „Изчистете това!“ Изчистват го. Един ден те решили да оженят този генерал. Вземат го в една каляска, с два чифта бели коне, а неговите адютанти – облечени в униформа. Отиват в един магазин – ще купуват скъпоценности. Ще купят, но не достигат пари. Те казали: „Ще оставим генерала и ще отидем да донесем парите“. И генералът останал там. Апашите задигат скъпоценностите, а генералът се разхожда и пита: „Как поживаете здесь?“ Отговарят му: „Както всички хора.“ Той пита: „Тук водка, види се, не пиете?“ „Не, пием.“ „Как така! Нали, на онзи свят, не пият? Щом има водка, ну, дай 250 грама!“ Пие той. Излиза вън, вижда един офицер; скъсва еполетите му, разжалва го и му казва: „Сега ти си войник! На онзи свят как ме мъчеше!“ Офицерът се връща в казармата и казва: „Един войник, от нашата рота, е в генералска униформа!“ Измислят един начин да му скъсат еполетите. И разбрали накрая – и войникът, и те, че това е мошеническа работа.

Ние често можем да фиксираме една идея: „Аз съм нещо в света!“ Но, ако не си нищо? Мъчнотиите в света са, за да провериш, дали си

генерал, или не, дали си в този свят, или не. Например: ако твоят баща, дядо ти, дедите ти, в течение на няколко поколения ти внушават, че си нещо и после те турят в мъчнотии, а ти не можеш да се справиш? Хубаво, ти си някой талант, някой гений, какво ще правиш – като поет например, какво ще пишеш? Ще възпяваш цветето, как една мома го взела, откъснала го и се закичила. Така не се описва! В какво седи поезията? Поезията е – да опишеш живота такъв, какъвто си е, и да можеш да живееш – това е поезия! Аз се отклонявам сега, за да засегна един болен въпрос. Аз виждам положението. Виждам ви, че лежите на леглото болен, болят ви краката. Казват ви: „Трябва да маршируваш!“ Как да маршируваш? Болят те краката. Казват ти: „Стани да ходиш!“ „Не мога да ходя.“ Влязла е в ума ти една мисъл – „Не мога.“

Или мисълта, че с теб хората не се обхождат както трябва. Понякога ме питат: „Как ги търпиш тия хора?“ Чудни сте! Как ги търпя? Как мухите ме заставят да ги търпя? Кацат ми по главата, кацат ми по дрехите и ги цапат. Трябва да им заповядам – да не кацат отгоре ми, да не цапат дрехите ми, да ме слушат. Мухите не ме слушат, и вие не ме слушате. Толкова ме слушате, колкото и мухите! Като махна с кърпа – мухите ги няма; като няма кърпа, пак идват. И вие, като мухите, понякога идвате в съзнанието ми – като направите някоя погрешка.

Едни братя видели, че една сестра влязла в лозето на Изгрева и си откъснала един грозд. Те казват, че са я видели с грозда. Казват ѝ: „Не трябва да се къса.“ Тя казва: „Аз не съм късала грозде. Набеждават ме. Някоя друга, която прилича на мен, може да е взела, но аз да вляза – не!“ Тия братя, дали добре са я видели? Те казват: „Видяхме я! Познаваме я!“ Тя казва, че не е. Кой е прав тогава? Не е въпросът в яденето, а в криенето на тая работа! Ако е изяла един грозд, няма никакво наказание. Който влезе и изяде един грозд, няма никакво

наказание. Ако се намери, в джоба или в торбичката му още един грозд, тогава е друго. Каквото си изял, добре, но каквото не си изял и си го турил в джоба, за да го дадеш някому или да го продадеш – за това има наказание.

У всички ви има една погрешка: Някои, като са ме обикнали – постоянно вървят подир мене, искат да видят – какво правя аз.

Следите постоянно – кой влязъл при мен, колко минути стои, защо съм го държал толкова, защо не съм казал! Това ли ми е работата? Той си бърбори, бърбори, каквото иска! Неговата работа е за 5 минути, а другите 25 минути – няма работа. Той е като онзи американец. Хванал се на бас за 250 английски лири, че ще влезе при един английски милионер. Отишъл той в дома на милионера и казал да му доложат, че иска да говори с него 5 минути. Онзи му казал: „Всяка моя минута струва 5 лири!“ Американецът отговорил: „Ще дам!“ „Какво искате?“ Онзи мълчал. „Кажете какво искате, защото времето тече.“ Гостът си изважда часовника. „Кажете какво има?“ Другият гледа часовника си. Изминават се 5 минути и той казва: „Хванах се на бас, че мога да вляза при вас. Вие ми казахте, че вашето време струва 5 лири на минута. 5 по 5 равно на 25. Ето, вземете 25 лири. Моето време е по-скъпо от вашето. За мен, тези 5 минути струват 225 лири.“ Кой е по-умен сега? Ще кажете: „Колко е изобретателен! Той взел 225 лири, а онзи, само 25 лири за 5 минути!“ Аз не желая да съм на мястото нито на единия, нито на другия. Те са неща, които нямат смисъл, те обезпокояват човека. Този милионер ще се обиди, ще каже: „Как да ме излъже той! Не искам да бъда толкова будала! Ще стана по-умен!“ И втори път няма да го приеме. А пък онзи, който го е излъгал, ще измени сега начина, той ще измисли някоя друга хитрина. Как ще я измисли? Ще ви приведа и един друг пример. Крадците са много умни. Преди две години те обраха един бижутер в Ню Йорк, посред бял ден! Нагласяват един автомобил,

подкарват го, автомобилът се удря във витрината на магазина и влиза вътре. И апашите вземат вътре от скъпоценностите, а техни приятели, с камера, снимат всичко това – все едно, че правят филм. Собственикът вика: „Обраха ме! Обраха ме!“ Обаче полицаите, които повярвали, че това е само филм, се смеят и казват, че така е направено във филма, че така трябва да бъде! И след 10 минути, когато крадците изчезват, те разбират, че това е апашка работа.

Та, когато и да е, дяволът може да влезе във вашата витрина и всеки ден – мъже и жени, сте обирани – автомобилът е влязъл. Неразположени сте – автомобилът е влязъл във витрината и дяволът е задигнал всички скъпоценности.

Каквото и да ви се каже, вие пак ще постъпвате по същия начин. Някой ще каже сега: „Това не се отнася до мен, а до еди-кого си.“ До всинца ви се отнася! Идва при мен един човек; аз ще го разгледам, да разбера, какви са неговите съображения, защо идва, дали да ме излъже, или да ми даде нещо? Тези две неща предполагам: или идва да вземе нещо от мен, или да ми даде нещо. Иде един човек, носи кошница и пита: „Не ви ли трябва кошница?“ Ако ми трябва, ще купя кошницата. Или някой идва, да вземе нещо: това вземане може да е правилно или да не е правилно. Във всички неща има един правилен път на обмяна.

В света, хората постъпват по два начина: единият начин е – да се учиш от своята опитност, другият – да се учиш посредством хората, от техните опитности. Много по-хубаво е, човек да се учи от себе си, но хубаво е, някой път, да се учиш и от другите хора. Най-първо, гледай да се освободиш от известни идеи, които са чужди. В този живот има много чужди мисли. Вие сте хипнотизирани от чужди мисли, които изпълнявате. Ти сам се чудиш понякога, че си извършил някоя глупава работа. Трябва да различаваш това, което правиш – твое ли е, или чуждо. И ако е чуждо, трябва да видиш –

дали е разумно, или не. Ако е разумно, прави го, а ако не, остави го настрана. Кои са разумните неща, които човек трябва да прави? Вие казвате: „Аз трябва да бъда свободен. Господ ми е дал свобода." В какво седи свободата? Разбиране трябва! Да кажем, че говориш английски; ти трябва да говориш много добре, за да те разбират. Или, ако си българин, трябва да говориш много добре български. Иначе, вие приличате на онзи американски мисионер, който превел някои стихове от Стария Завет, по следния начин: „Йехова Саваот пази разградената колиба на Израил." А всъщност, истинският превод на този стих е друг; пророкът в този стих казва: „Йехова Саваот пази разградената градина на Израил." Това е неразбиране! Значи, пророкът иска да каже: Бог е създал света – Израиля – като най-прекрасна градина; Той иска, всички дървета да са добре насадени в Божията градина. И Той гледа, внимава, да не би Неговите слуги да я покварят. Вие всички сте дървета в Божията градина. Понякога плодовете може да падат. Защо падат? Има мушички, които им вземат соковете и някои плодове преждевременно узряват, и нямат сила, да се държат горе. Или, някое дърво е завързало повече плод, отколкото може да изхрани. Много от тия плодове природата трябва да изпрати така; те падат. Хората винаги изискват дърветата им да раждат повече, за да вземат повече пари. Това насилие става от хората. Всичко в света човек е обърнал на звонкова монета. Хубаво, сега светът мисли, че трябват пари, повече пари да има! Да оставим това. Парите са едно условие, едно удобство, което хората са създали в света. Има пари и в Божествения свят – те са вашите мисли. Разменна монета, в духовния свят, са човешките мисли, човешките чувства и човешките постъпки. В духовния свят, една мисъл е звонкова монета, с която ти ще си послужиш. Писанието казва: „Елате и купете си без пари." Ще хванеш една хубава мисъл! Една хубава мисъл, която един човек храни към теб – това е една звонкова монета и струва повече,

отколкото една английска лира. Една хубава мисъл, някой път, струва един бон от няколко милиона английски лири стерлинги. Един праведен, добър човек, който храни към теб една хубава мисъл – това струва много повече, отколкото да те похвалят, че си много добър човек. За някого казваш: „Много добър човек." Така не се говори. Аз го виждам: минава този добрият, святият покрай една жена, която се е молила на Бога 3-4 дена, но той не иска да ѝ услужи – погледне я и си отминава. Казвам: Ти не изпълни своята длъжност добре. Той трябваше да помогне на тази жена. Ако той не помогне, аз трябва да ѝ помогна. Той казва: „То не е моя работа. Помогни ти." Добре, аз ще се застъпя на негово място, да изпълня Волята Божия, но той, в моите очи, още не е добър човек.

Сега всички идат при мен и ми казват: „Тук братята не са такива." Кой от вас е такъв, какъвто трябва? Вие сте крайни егоисти! Такива егоисти не съм виждал. Много големи егоисти! Колко са идвали при мен, да ги лекувам! И като ги излекувам, нищо не оставят. Казват: „Благодаря." Така не се живее. Ще дойде време този човек да плаща. Втори път какво ще прави? Втори път ще боледува, ще дойдат 20 лекари, ще похарчи 5-6000 лева, ще му направят операция. Имах един такъв пример в Търново. Лекувах една сестра, четири пъти. Тя каза: „Какво голямо добро направи за мен!" Нищо повече! Следващия път тя заболя, даде на лекаря 4-5000 лева и ѝ направиха тежка операция. Казах на тази сестра: Моите операции бяха много евтини, нищо не струваха. Сега ще дадеш.

Казвам: Трябва да знаете, че ако не вървите по Божиите пътища, ще дойде ножът и ще има такова кряскане! И не мислете, че Господ ще ви помогне! Не мислете, че Господ е такъв, какъвто си Го представяте. Някой път ще се молиш и Господ няма да те слуша. Някой път, пожелаеш да станеш здрав, молиш се и оздравяваш. Но понякога се молиш и не те слуша Господ. Казваш: „Господ ме слуша!"

Ти много се заблуждаваш, че Господ те е чул. Я нека ви падне някой зъб и помолете се, да ви изникне пак! Нека дойде един от вас, на когото са паднали зъбите и да видим, колко Господ слуша молитвите му. Ще търси лекар, да му сложи други зъби. Ти трябва да се научиш да не ти падат зъбите. После, ще ти дойде перде на окото – молиш се, но не те слуша Господ. Трябва да дойде човешкият нож да играе и да ти снеме пердето. Питам тогава: Каква е вашата вяра? Умни хора ли сте вие, ако правите операции, или не сте умни? Не сте от умните! Където и да страдате – на окото, в ушите и пр. – не сте от умните. Остарели сте – не сте от умните хора! Обеднели сте – не сте от умните хора! Щом страдате, не сте от умните хора. Защото, гледам – ти си осиромашал; помолиш се – да станеш богат. Станал си богат – но си се възгордял. Казвам: Онзи е будала, а този е два пъти по-будала!

Сега аз не искам да ви съдя, но казвам: На мъчнотии ще се натъкнете. В края на краищата, всички ще се натъкнете на мъчнотии, които не сте и сънували. Ще ви дойдат съмнения, дали има Господ, или няма. И ще кажете, че Господ е несправедлив. Не че е несправедлив, но ние не разбираме Неговите пътища. Отначало още, Господ ви казва: „Не яжте месо! Не съм ви създал да ядете месо!“ Ти ядеш месо, то влиза между зъбите и корените им се развалят. Избирай си храна добра, приятна. Не преяждай! После – никакви аперитиви да не слагаш в стомаха си! После – да не се успиваш, да ставаш рано, преди да е изгряло Слънцето. После – като станеш, големи ямурлуци да не туряш на гърба си. Копринени дрехи да не носиш, да се осакатяват бубите заради теб. Тесни обуща да не носиш, за да не ти станат мазоли. Не слагай силни електрически лампи. Не слагай очила на очите си, за да не ги осакатиш. Някой казва: „Защо да не нося очила? Отслабнаха ми очите.“ Хвърлете очилата и се помолете на Бога! Нали сте окултни ученици? Които имате очила,

хвърлете ги! Не че работите ще се изменят. Ако ги хвърлите, аз зная, че ще се натъкнете на големи противоречия. Но казвам: Има един нов път, по който трябва да тръгнете. Има сега една спирка, от която трябва да се отбиете и да тръгнете в правия път на разбирането.

Ред сестри и братя са ми държали лекции и аз съм ги записал. Цели лекции! Аз използвам всичко! Всеки ми държи лекция. Казвам си: Ако съм на негово място, с неговото разбиране, и аз щях да държа същата лекция. Какво да му кажа? Трябва да седна да му възразявам. Той ще ми каже, че на едно място съм прав, а на друго място не съм прав. И ще почнем да спорим. А аз постъпвам така: Той си говори, говори, говори, най-после го питам: Ти изказа ли се вече? И му казвам: Ако съм прав, прав съм. И ако съм крив, крив съм. Нищо повече. Според сегашните правила, какви са задълженията на един учител в гимназията, или в университета? Ще влезе, ще чете своята лекция. Материалът, който чете, трябва да е избран според програмата. Няма да се простира много надълго-нашироко, но ще се простре до ония положения, които учениците могат да разберат. Много пъти аз се простирам до неща, които мнозина от вас не разбират, но тези неща, в бъдеще, ще бъдат разбрани. Сега те са сенки. Не са разбрани.

Аз използвам сега такъв метод: начертавам предметите. Имате тук един терен, върху който са разположени различните предмети: някои от тях са по-близо до нас, други по-далече. Тези предмети, които са по-близо, изглеждат по-големи. Колкото предметите се отдалечават от очите, толкова стават по-малки. В действителност, по-малки ли са? Не. Само когато чертаем, от наша гледна точка, по-далечните изглеждат по-малки. Ние имаме впечатление, че някои хора са по-добри, а някои по-лоши. То е само привидна обстановка в тяхното развитие. Душите, които са излезли от Бога, първоначално са еднакво одарени, еднакво даровити, но понеже различно се

отдалечават, тези, които са по-близо до вас, ви изглеждат по-добри, а другите, които са по-далеч от вас, ви изглеждат по-невежи. Може да има известен спор, има различие, разбира се; онзи, който се е учил, малко по-различна е главата му. Но това е неговият автомобил, неговите способности. Не че неговите очи са по-силни от моите, но той си има един телескоп – като гледа с него, вижда много по-далеч.

Италианците три пъти са били бити от абисинците. Абисинците казват: „Как ги бихме!" Но сега италианците имат 700 аероплана, модерни оръжия, танкове, картечници. Абисинците имат досега 6000 убити, а италианците само 800... Вие ще кажете: „Какво ще ми направи дяволът?" Дяволът е въоръжен, има картечници – не го закачайте. Утре ще ви нападне. Англия не иска да обяви война, Италия воюва, без да е обявила война. И сега търсят начин, как да спрат войната.

Ако у вас дойде едно изкушение – започне една война – какво ще правите? Молите се на Господа. Господ мисли по какъв начин да ви избави. Закон има за това. Вие мислите, че Господ ще каже една дума: да не те напада дяволът, да спре. Но Господ не му казва, да не те напада. Дяволът води война на общо основание. Какво трябва да правите? Ще ви кажа, как постъпвам аз понякога.

Като бяхме сега на Езерата, дойде един пиян кмет. Не беше много пиян, но понапил се беше, чакър-кефлия[3]. Той казал, че иска да дойде при мен, но някои го спрели. „Казаха ми, че не мога да отида при Учителя. При генерали, при царя съм ходил, че сега, при него ли не мога! – им казах". Той ми говори: „Знаеш ли, времената са се изменили. Политическите партии са обезличени. Гонят ги. Не е както едно време. Знаеш ли закона за сектите, който се прокарва?" Казах му: Зная. И разправя ми той много работи за едно време, разправя, говори човекът. И казва: „Знаете ли, че аз имам власт, да ви заставя,

---

[3] **чакър-кефлия** (тур.) – пийнал, развеселен

за 24 часа, да си вдигнете палатките?“ Казвам: Ако законът го изисква, ще си вдигнем палатките, няма нищо. Ние мислим, че у вас има човещина, че сте умни хора. Ако е законно, още утре ще си вдигнем палатките. Ни най-малко няма да останем. Той каза: „Ще пратя да ви глобят. Ще трябва да платите.“ – Ще платим. Друг път сме идвали, без да плащаме. Мислехме, че и сега може тъй. Разговаряме се. Той седи. После казва: „Моите уважения, моите почитания. Аз нямам нищо против вашето учение.“ Казах му: И аз да съм на вашето място, и аз бих говорил като вас. И ако вие бяхте на моето място, аз даже бих ви арестувал. Така че, ако сме направили нещо за арестуване, някоя погрешка, кажете. После му казах: Нямаше нужда да ги питате, за да дойдете при мен. Те не са знаели кой сте. Сега знаем, че вие сте кмет, но вие още не знаете, аз какъв съм. Аз съм екскурзиант. Дошли сме на Езерата на екскурзия. Ако е въпрос, да се направи пакост, всеки може да я направи. С пакост не става нищо в света. Хората трябва да имат човещина. И тия хора сега, които са дошли тук, те не познават законите. Те са дошли на екскурзия и са си турили шатри. Вие сега може да търсите под вола теле, ако искате.“ Този човек, най-после, омекна. После ми дойде на ума и му казах: Сега слушайте, вие сте военен. Тук горе, има и друг един военен, един брат – с него ще се разберете по-добре, като военен с военен. Той каза: „Нека дойде!“ Разбраха се най-после двамата. Кметът се отказа да взима пари. На тези, които бяха на Витоша, им взеха по 30 лева, а ние минахме без пари. Този брат, военният, постъпи по моя метод – не му реагира. Той му каза: „И аз съм военен. Ако има някое нарушение, аз отговарям. Тези хора не са такива разбойници. Ако има някой лош, аз отговарям. Най-после, и аз съм ходил да се бия! Ние с вас сме събратя по оръжие.“ Представят се: единият майор, другият полковник. Двамата се разговорят – аз се освободих. Казвам: Отиде дяволът сега. Това е. Тия неща се случват. Те са хубави. Защо светът е тъй нареден?

Светът, както е нареден, е много добър. По-добър от тоя свят не може да има. Всичко това, което хората са наредили, си има своя произход, отнякъде. Тъй, както вие живеете, за едно време е било добро. Има някои неща в живота, тъй смешни! Ето в какво отношение смешни. Ще ви дам един пример, който не искам да превеждам. Вие вземете духовната му страна.

Една млада, 19-годишна мома, иска да се люби с младите момци. Но друга млада мома имала някои идеи и не искала да се люби. Обаче като станала на 50-60 години, намазала се, да се подмлади – иска да се люби, както 20-годишната мома! Питам: Права ли е? Тя поглежда този, онзи; остаряла е, не може да работи, но очаква някой момък, да я гледа! Сърди се на младите моми, че момците тях гледат. Ами, кои са за предпочитане – изсушените ли круши, или пресните? Пресните! С изсушени – зимно време, когато няма какво да ям, мога да се позасладя. Понякога и вашите идеи са останали като стари баби и искате, на стари години, да правите любов. Оставете се от този мерак. Любов – на млади години! На стари години – молитва и покаяние, ще се приготвяте за онзи свят. И като отидете там и се подмладите, тогава! Питат ме сега, каква трябва да бъде любовта в света. Един човек язди кон. Продава той коня – ти го купуваш и ти го яздиш. Вие, по какво се отличавате, един от друг? Тоя кон е минал от един човек на друг. По какво се отличавате? Може да има едно различие: първият е тежал повече, вторият по-малко. Конят е спечелил малко. И ако вземеш тоя кон, какво трябва да правиш? Ако постъпваш по закона на любовта, ти нямаш нужда от кон. Защото този кон, ако дойде, ако го имаш, той ще прави неща, които са противни на любовта. Той ще влезе в двора на някой човек и тъкмо дворът е пометен, той ще се изходи там, ще направи беля. Гостенинът би трябвало да остави коня си, вън от двора – на пътя. Правят го някои.

Сега, да дойдем до същественото. Така, както вървите, това не е вървене. По този път човек не може да се развива, ако не разбира мъчнотиите в живота си. Те са едно голямо благо, само за умния човек. Защото, без мъчнотии, не може да има развитие в света. Без страдания, без зло в света не може да има развитие. И ако злото съществува, то съществува като една възможност за добрите хора, да се развиват. И тогава, имаме два вида развитие в света: едни хора, чрез злото, отиват нагоре, а други хора, чрез доброто, отиват надолу. Доброто кара лошите хора да отиват в ада, а злото кара добрите хора да отиват на небето. Злото развива клонищата, а доброто развива корените на дървото. В дървото вие имате поляризиране на целия човешки живот. Корените се поддържат чрез доброто, не чрез злото, а силата на злото поддържа клонищата и листата. Следователно, ако идва у вас едно изкушение, каквото и да е то, от какъвто и характер да е, то служи за развиването на клонищата нагоре. Ако това изкушение не дойде, ти не можеш да се развиваш нагоре. А пък, ако дойде доброто, ще се развиват корените, то ще развие у вас някои практически качества, те са корените. Те са потребни. Ония хора, които са минали през най-големи изкушения, са много по-силни по характер, отколкото ония, които не са минали никакви мъчнотии, никакви изкушения. Това е сега начинът! Христос каква нужда имаше, да мине през най-големи мъчнотии, изкушения и изпитания? Той дойде да научи много работи и като ги научи, показа пътя, по който можем да вървим. Той беше умен човек. През тая опитност Той намери пътя, по който хората могат да извършат Волята Божия. Той казва: „Аз дойдох при най-неблагоприятни условия на живота, за да извърша Волята Божия.“ Христос нямаше всичките удобства. Той имаше сила! Нахрани 4000 души. За другите хора можеше, а за себе си не направи никога чудо и си доставяше храната по обикновения начин, по който хората си доставят храната. Когато беше гладен,

Христос изпращаше своята мисъл към някой добър човек и онзи му донасяше хляб. Аз ще изпратя своята мисъл към някой добър човек и той, като я възприеме, ще донесе, точно навреме, малко хляб. Той казваше: „Бъдете така добри, донесете ми малко хляб“ – и добрият човек идваше. Той не изпращаше своята мисъл към лошия човек. В света, вие, някой път се намирате в заблуждение. Някоя сестра идва при мен и казва, че еди-кой си бил богат. Казвам ѝ: Той е богат, но той не иска да ви даде пари. Няма да ви даде пари. Един брат писа на трима милиардери в Америка. Казах му, че те няма да пратят нищо. Той писа писма и те отговориха на писмата му, и казаха: „Получихме писмото ви, но нямаме такъв бюджет.“ А на другите дават.

Някой беден човек ще ви даде повече, отколкото един милионер. Милионерът няма такъв бюджет! Той има други разбирания. Прав е човекът.

Мога да ви кажа: У всинца ви идеите ви са прави, но не са съвременни. Старите идеи как трябва да се приложат? Аз бих желал да ми кажете. Кажете ми!

За следващия път пишете върху следната тема: „Най-добрият метод, по който Учителят може да ни говори“. Дайте ми един метод, как да ви говоря. Кажете ми най-добрият метод! Искам да зная вашето мнение, по кой метод мога да ви говоря. Този метод, по който ви говоря сега, не е най-добрия метод. Кажете ми вие, най-добрия метод. Ще развиете вашата тема, всеки за себе си. Всеки да каже, като как той иска да му говоря. А пък и аз ще ви кажа тогава моя метод, как трябва да постъпвате. Аз ще говоря точно така, както искате, езикът ми ще бъде избран. Но искам и вашите постъпки да бъдат такива. Вие сте прави и аз ще бъда прав. По метода, по който вие искате, аз да ви говоря – тъй ще ви говоря. И аз искам, вашите постъпки да бъдат такива, каквито аз искам. Трябва да се говори добре. Не трябва да се прави никакво различие между един човек и друг. Вътре в ума ви

трябва да има една правдива идея. Всички хора трябва да бъдат абсолютно чисти, да нямат задни цели. Ние трябва да прокараме доброто в света, любовта в най-малката ѝ форма, в най-слабата ѝ форма и истината в най-слабата ѝ форма. Всякога трябва да имаме предвид любовта, в най-малките ѝ прояви. В тая любов не трябва да има никаква задна мисъл. Съзнанието ви трябва да бъде будно. Някой може да ме прегърне с любов, но след като си замине, бръквам и виждам, че от джоба ми липсва нещо. Бих искал, като си отиде, да намеря в джоба си нещо сложено! Някой се е отчаял, иска да се самоубие и ти го прегърнеш. И като си отидеш, той да види, че в джоба му има нещо сложено. Той казва: „Никой досега не ме е срещал така, не ме е прегръщал и не ми е слагал нещо в джоба!“

Направи нещо!

Всеки от вас би целунал една красива мома. Но, да целунеш един беден човек в отчаяние и да знаеш, как да му туриш нещо в джоба! Аз сега привеждам един пример, който е голямо изключение. Мъчно може да го направи човек. И аз мъчно мога да го направя. Под думата „целуване“ разбирам едно разположение, едно желание да помогнеш, което се появява в тебе. Човекът страда – искаш да му помогнеш по най-правилния път. И ако бихте приложили тоя метод, вие ще се подмладите най-малко с 20 години: като дойде една дрязга, да я хванеш; като дойде едно недоволство, да го хванеш, веднага да ги туриш настрани и да извадиш силата от тази дрязга и от това недоволство, и да кажеш: „Друг път, пак ще говоря с тебе!“

Като дойде някоя млада сестра при тебе, ще кажеш: „Ще бъдеш така добра, да ме разбереш: много хубаво, много любезно говориш, но съм много зает. Друг път, пак да дойдеш.“ И тя ще си замине.

Някой ми се оплаква, че еди-коя си сестра не се отнасяла добре, че еди-кой си брат не се отнасял добре. Братята трябва да се отнасят

добре, кавалери трябва да бъдат. Всеки брат трябва да се отнася добре. И всяка една сестра трябва да се отнася добре. Така трябва да бъде!

Сега аз ви давам песента „Аз смея да кажа“. Можете ли да я изпеете? (Всички пеят тая песен.) Сега, разбира се, за да се пее, изискват се известни условия, известно вътрешно предразположение. Тая песен, ако се пее както трябва, тя е едно лечебно средство. Когато един човек е безкрайно обезсърчен, той няма възглед. Той трябва да има един възглед, да каже: „Аз смея да кажа, че Слънцето е светло! Смея да кажа, че има любов в света!“ Някой казва: „Няма любов в света“! Има любов в света! Или някой казва: „Няма живот в света“. Има живот в света, само че, животът може да се развива при известни хубави условия. В пеенето ще опитате, доколко вашият живот, външният живот има благоприятни условия. Пеенето е външната страна на живота. Вие чрез музиката ще си дадете, ще си отворите простор. Някой път, трябва да се опитате да пеете, вътре в себе си. Научете се вътрешно да пеете; може да не е много хубаво, но нищо, важното е да пеете сами. Не отвън, а отвътре. За да пее човек външно, трябва да знае, как да стане господар на ларинкса си.

Най-първо, трябва да се научите да говорите! (Учителя не изпява, а изговаря текста на песента „Аз смея да кажа, че Слънцето е светло“. Учителя изговаря няколко пъти тия думи: първия път спокойно, с ниски тонове и бавно, втори път бързо и с по-високи тонове, трети път много бързо и пак с високи тонове. След това, последния път – тържествено и бавно, като усилва и повишава гласа си при думата „светло“.)

Когато казвам: „Аз смея да кажа!“, значи имам доблест, знам, че нещо е вярно и казвам, че е така. При всички условия смея да го кажа. Понякога ще кажа: Вие не постъпвате както трябва. В светлината, в която аз живея, виждам, че това нещо така не се прави. Някога искате да кажете нещо и си изкривите, вдигнете си малко устата. Защо?

Навик. Или като ви обиди някой, свивате си веждите. Защо? Много неща правите, без да знаете защо. Дълбокия им вътрешен смисъл не знаете. Трябва да познавате психологията на човешката душа. Някой път си вдигате ръцете нагоре, някой път ги преплитате, друг път си държите краката по един или по друг начин – трябва да знаете, защо правите това. Ето, тази сестра – както седи, си вдига ръцете нагоре и ги сваля. Защо го прави? Тя казва, че духовете я карат. Защо го прави, самата тя не знае. Вие казвате, че тя не прави добре. И тя е толкова права, колкото вие сте прави. Тя поне прави нещо, мъчи се да работи. А вие седите и нищо не работите. Хубаво, ако я хвърля в морето, така ли ще прави тази сестра? Не само така (ръцете нагоре), но и настрани ще си движи ръцете. (Учителя прави движения с двете ръце като плуване; обръща към тая сестра:) Това, което ти правиш, аз не бих го правил, понеже ме е срам. Теб не те е срам. Но някой път, аз мога да го направя, няма нищо. Не е в правенето! Каквото правите, не е лошото там, а в неправилното правене! Онова, което правим, е онова, което мислим, не е лошото там, но някой път нещата не ги правим, както трябва. Погрешката е там! Можете да турите ръцете си настрани. (Учителя простря двете си ръце хоризонтално настрани:) Това значи: ТИШИНА. (Учителя после си приближи двете ръце отпред, еднаквите пръсти на двете ръце допрени – като в молитвено положение:) При това положение на ръцете, тая сестра казва: „Единство няма. Единство трябва!“ (Учителя после си движи едната ръка, по вътрешната страна на другата ръка:) И после, тая сестра си движи така едната ръка по вътрешната страна на другата ръка. С това тя казва: „Сърцето не е възпитано. Трябва да се възпита. Смирение трябва малко.“ Духовете говорят чрез нея. Аз гледам, тия духове, какво искат да кажат чрез нея. Тази сестра вие не я знаете. Друга сестра живее в тая сестра – квартирантка. Позволява ѝ, някой път, да прави това; отгоре ѝ позволява да го прави.

Кажете ми, какво разбрахте? Коя е ядката? Тъй, както сме живели, не можем да живеем за в бъдеще, по никой начин. Ако си живеем в света, както сега, нас ни очакват най-големите страдания. Това мога да ви подпиша. Трябва да се измени начина на живот! Ако ти живееш в нечистия въздух, казвам ти: „Трябва да излезеш навън!“ Не може със старите разбирания. Нови разбирания трябват! Новото разбиране ще внесе новия живот. Ако живеем по стария начин, със старите разбирания, нищо няма да добием. По новия начин! Новият начин е: Законът на любовта! Ако вие не разбирате новия начин – да приложите любовта като едно възпитателно средство, ако подбудителната сила на любовта не е в живота ви, нищо няма да постигнете. Не само едно чувстване, но като срещнем един човек, да го срещаме като себе си. В тоя човек виждам, че има заложби – веднага да вляза в неговото положение и да му услужа, както Бог желае да му услужи. И като му услужвам, аз услужвам на себе си. И ще има една обмяна! Ти не можеш да седиш на един крак. И после, като си седял известно време на един крак, преминаваш на другия крак. Всички вие сте органи на едно цяло, на един организъм. Когато ходиш, веднъж стъпваш на десния крак, после на левия, после пак на десния и пр. Някой път ще стъпваш на пръстите, а някой път на петите. Краката постоянно изменят положението си в света.

Ако се чувствате и ако се изучавате един друг, вие се повдигате. А вие не се изучавате един друг. И ако не се изучавате едни други, вие не можете да се повдигате в живота. Ако аз седя с моите предвзети идеи и казвам: „Какво съм наследил!“, то е ограничение.

Казвам: Цялата природа отвън, всичко, което става отвън: вятърът, облаците, растенията, хората, които срещате, разговорите – всичко да бъде за ваша полза, за ваш стимул, да стане ваш стимул; каквото и да е, да стане стимул за вас – да разбирате волята Божия – във всички тия неща Бог е скрит; Той се изявява, да види дали ще

разберете Неговите пътища. Някой път написаните Божии работи са оцапани с човешки работи – ще вземете, ще изчистите, ще почистите Божественото, което е написано. Най-лошия човек вземете; той ви е обидил. Направете му едно добро, много добра услуга и той ще дойде, и ще ви се извини, и ще каже: „Имах лошо мнение за вас, но сега разбрах, че не е така." Той ще си измени мнението за вас, защото вие не постъпихте като него. Направете добро някому и той ще се покаже такъв, какъвто е, той ще ви се извини. Всички трябва да бъдете проводници на Божествената любов. Върху това трябва да държа една лекция, една проста, елементарна, възпитателна лекция. Какво трябва да разбирате под думата „любов"! Каква любов? Не любовта на младите и старите, на господарите и слугите, не тази на учителите, на проповедниците. Една нова любов разбирам! Това, което е досега, го разбирате много добре. Един нов начин има за любовта. Ако не го разберете и не го възприемете, вие ще си заминете такива, каквито сте сега – нищо повече! А пък ако възприемете новото... Сега аз ви говоря малко по-строго. Всеки може да говори; вие можете да ме подражавате. Ще кажете: „Знаете ли, какво каза Учителя днес? Той каза: Този път, по който вървим, няма да ни изведе до добър край. Ще дойдем до задънена улица, ще дойдем до телени мрежи, до драки и като се разгледаме, всичките ни дрехи ще бъдат разкъсани." Някой път, аз казвам: Колко сме ние безсрамни! Аз хукам някого, а мисля за Господа! Че Господ ме слуша, някой ангел ме слуша, че крякам, и ме оценява!

Някои ми казват: „Това не е вярно, онова не е вярно, не е така!" Но трябва да опитам и да видя, дали е така, или не! Някой път искам да направя корекция на нещо, но ще кажа: Чакай да видя, как ще го направя и ако мога да го направя по-добре, ще препоръчам. Някой път искате да осъдите някого; имате право да го осъдите, но първо, направете опит. Повикайте една сестра и ѝ кажете: „Кажи ми нещо

такова, че да ме заболи.“ И тогава ще имаш начина, ще имаш представа. Нека първо да ухапят тебе, че да имаш една права идея за това. Ако те заболи, ще кажеш: „Не!“ Правете опити! Онова, което искаш да го кажеш някому, по-рано кажи, да го направят на тебе, опитай го първо върху себе си. И никога, додето не направиш опит с нещо, не го казвай. Всички казвате, че не живеем добре. То е общо казано. Че не живеем добре – съгласен съм с вас. Как трябва да се живее? Ти казваш: „Този брат има такава голяма къща!“ На тоя брат юрганът му е много голям, защото и ръстът му е много голям. А пък твоят ръст е по-малък – и юрганът ти е малък. Ти казваш: „Той яде повече.“ Той яде три пъти на ден, понеже неговият стомах е здрав, а твоят стомах не може да мели. Неговите дрехи са по един начин ушити, твоите по друг. Има известни правила, по които трябва да живеем.

Та сега, кое беше главното в лекцията? („Нов начин.“) Кое беше ядката? Аз вдигнах малко прах. Не се занимавайте с прашните работи, които казах, оставете ги настрана. Аз повдигнах прах – турете го настрани и се спрете, не върху черупката, а върху ядката, върху същественото. И аз зная, вие може би, след няколко поколения, ще бъдете добри, много може да излезе от вас, много хубави работи могат да излязат от вас, но някой трябва да дойде и да ви ... Някой път казвам: „Хайде да не го чукна този!“ Оставя го, той сам да се чукне. И то е хубаво. Но, ако аз не го чукна и той не се чукне, и никой не го чукне, тогава, какво ще стане с него? Все трябва някой да ви чукне вас! И като се чукнете, бъдете благодарни на това, което имате. И за всички глупави работи, които досега сте правили, благодарете. Благодарете за глупавите работи, които сте правили! За умните работи, оставете другите да ви благодарят, а пък за глупавите, вие си благодарете. Аз някой път благодаря, че не съм направил по-голяма глупост – нищо повече.

Аз ви говоря от едно високо гледище. Някой път, когато пея, аз виждам, че някой, който е болен, оздравява; но, понякога като пея и не оздравява човекът, казвам си: „Гласът ми още не е такъв, какъвто трябва да бъде.“ Като пея, аз, някоя песен, можете да оздравеете. Мога да го направя това, и ще оздравеете. Но не за всички болести. Например, ако зъбът ви е паднал, няма да изникне, но ако имате слаба треска или хрема, ще ви мине. Мога да ви изпея една окултна песен и треската ще ви остави – нищо повече. Аз мога да нагодя моята песен така, че да повдигна трептенията и вашата треска веднага ще си иде. Тялото става болезнено, когато намалят трептенията. Те са схоластически правила, които нямат приложение. Има закони. Модерните песни, които давам, трябва да ги прилагате като начин за самовъзпитание. Иначе, ако си пеете, както сега, ще имате само едно развлечение. Някои от песните могат да се приложат като възпитателно средство.

„Божият Дух носи всичките блага на живота.“ (три пъти)

6 ч. 40 м.

Следват гимнастически упражнения.

3-та лекция на Общия окултен клас, 9 октомври 1935 г., сряда, София – Изгрев

САМОПОЗНАНИЕ И САМОВЪЗПИТАНИЕ

5 ч. Времето тихо и топло. Небето чисто, звездно.

„Добрата молитва „

Следният път пишете на тема: „Най-добрият метод за работа“. Кой е най-добрият метод за работа изобщо? Всеки да си даде мнението по това.

(*Изпя се общо песента „Аз смея да кажа, че Слънцето е светло.“*)

Понякога грешките се дължат на това, че нещата се възприемат погрешно от човека. Когато някое око не може да възприеме добре светлината, не е в светлината грешката, а в окото. Когато се меси хляб, не формата е важна, но начинът, по който може да се направи хлябът. Не е важно дали хлябът е валчест или продълговат, малък или голям, но той трябва да съдържа хранителност, да бъде хляб. Защото може да има формата на хляб, но да не е хляб. И сегашната музика, и класическата музика съдържат много неща, които не са музикални. Отвън са много хубаво направени, но съдържание нямат. На много места в класическата музика тоновете имат точно обратните резултати. Например, има значение как са свързани тоновете. Не е едно и също, ако започнете една песен с до и минете на фа, или от до минете на ми или на ре. Вие можете да кажете, че е безразлично, обаче в трите случая имате различни резултати.

Музиката не е само едно забавление. Тя строи! Това е философската ѝ страна. Най-първо ще вземете музиката като едно упражнение за смяна на състоянията на човека. Понякога трябва да се пее, за да се смени едно състояние. Защо някой път човек пее весела песен, а някой път тъжна? Каква нужда има от тъжната песен и каква от веселата? Тъжните песни внасят по-голяма дълбочина, разработват

чувствата, а веселите дават по-голяма широта. Тъжните хора мислят по-дълбоко, отколкото веселите. Скръбните хора са повече вглъбени вътре в себе си, по-тесни възгледи имат за живота. Такъв човек се опасява отвсякъде, да не би да дойде някое нещастие. А веселият човек има по-голяма широта. Какъв е смисълът на една песен? Мъчно е да се запише това. Например, песента „Аз смея да кажа“: как трябва да се започне? Какъв глас трябва да ѝ туриш? Ти можеш да изпееш песента „Аз смея да кажа“ и пак да си останеш страхлив. Това не е песен. Като изпееш „Аз смея да кажа“, да станеш по-смел, значи: „Аз мога да мина през гората!“ А ти изпяваш песента, но тя не може да ти повлияе. Пееш песента „Аз вярвам в Бога“ и пак оставаш в безверие, едно вътрешно, потенциално безверие. Не е толкова до безверието, но страх има и като дойде страхът, той разколебава вярата. Например, понякога у вас има съмнение дали някой човек ви обича или не. От какво произтича това? Обезверявате се. Това е всъщност борба между две чувства: вярата е висше духовно чувство, а страхът е най-висшето животинско чувство – най-висшият морал в животинското царство е страхът. Следователно, щом се разколебаете във вярата, вие слизате до най-висшето в животинското царство; това е борба между две чувства, борба между животното и човека.

Ти пееш песента „Аз смея да кажа, че Слънцето е светло.“ Можеш ли да кажеш, че Слънцето не е светло? Можеш ли да кажеш, че Месечината е светла? Ще бъде ли право? Не, Месечината не е светла.

Когато се дойде до формата в музиката, има и друг въпрос: Каква трябва да бъде трайността на тоновете? (*Учителя пее песента „Аз смея да кажа“ с неправилна дължина на тоновете.*)

Можете да ги проточвате неестествено. Сега, кой е най-добрият начин да се изпее „Аз смея да кажа“? Най-добрият начин е: като

кажеш нещо, да го направиш! А човек някой път казва нещо и не може да го направи.

Има един начин, по който можеш да познаеш, да почувстваш в себе си дали си изпял една песен правилно или не. Ако действително „Аз смея да кажа, че Слънцето е светло“ си го изпял правилно, ти ще почувстваш нещо. В светлината има скрита топлина. Щом изпееш песента правилно, ще почувстваш в слънчевия възел една малка светлина. Ако нямаме тая светлина, не сме пели правилно. При правилното пеене става контакт, скачване. Когато скачваш положителен ток с отрицателен, ще има светлина, ако скачването не е правилно, няма да има светлина. Да допуснем, че искаш да произведеш определен резултат; пееш песента „Аз смея да кажа, че обичам човечеството“. Как ще познаеш дали пееш правилно или не? Това спада към една специфична форма.

Как трябва да се пее според правилата на музиката? Музикантите имат правила, в съвременната музика е тъй. Но природата също има право да се произнесе как трябва да пее човек. Защото в природата съществува музика отпреди съществуването на сегашните професори. Правилата са техните възгледи за музиката. Например, на пианото вземаш диеза на един тон и бемола на съседния по-горен тон на еднаква височина, когато между един бемол и един диез има различие.

Трябва да се интересувате от пеенето. Аз наблюдавам, някой път в песните идва една мъчнотия. Когато се пее една песен, на някои места мелодията не съвпада с текста. Но някой път и текстът представлява поетическа творба, в която ударенията не вървят правилно с думите; самите думи не са наредени правилно, ударенията не вървят правилно. Те вървят правилно, но не според законите на природата. Може да имаме и друго противоречие: пееш песен, в която силните и слабите тонове не съвпадат с ударенията на

самите думи. Някой тон не съвпада с високото ударение на една дума. Например, при „Аз смея да кажа“ думите не съвпадат с мелодията. Тогава прибавят други ноти – да го завъртят, да го изопачат. Мелодията трябва да се нагоди според думите, трябва да отстъпи на думите. Следователно в песента всички звукове трябва да съвпадат с ударенията на думите. Тогава тя е донякъде правилна. В думата смея защо на първия слог е ударението? Защо да не е на втория слог – я? Смея и смея. Ако измениш ударението на една дума, получава се друго значение. Някой път, когато ударението е на един слог на думата, тя има един смисъл, а когато го преместиш на друг слог, думата има друг смисъл. Ударението в едносложните думи къде е? На самия слог. Когато думите са двусложни, къде трябва да пада ударението? („В българския език няма правило за ударенията.“) Когато са трисложни? („Няма правило.“) Това показва, че ударението не е изработено още. Има още нещо недоизработено в езика.

Да допуснем, че се вълнувате. Да допуснем, че минавате през гората и ви е страх от разбойници. Събужда се у вас едно чувство на страх, може би по внушение: преди да тръгнете са ви казали, че еди на кое си място често са ставали обири, и вие си правите заключението, че също може да попаднете в ръцете на разбойниците. Или, от самото положение на гората можете да си помислите, че има разбойници. Тогава какво можете да направите? Аз съм слушал тук посред нощ да пеят. Има един господин, който посред нощ минава по шосето и вика колкото му глас държи. Когато Месечината е светла, той си пее по-тихо, по-хубаво, но когато нощта е по-тъмна, той пее по-високо. Виждам, че той изпитва страх и вика, за да се окуражи. Пеенето му служи да го окуражи. И ако той много кряска, когато пее, аз знам, че Месечината не е изгряла още. А когато пее тихо, хубаво, знам, че тя е изгряла. Ставам, излизам и почти е вярно това.

В музиката има лечебен елемент. Тя лекува. Сега, къде е опасността? Ако на физическото поле в музиката не съществува дисонанс, ако ти пееш много правилно песента, ще се случи нещо лошо. Ти не можеш да пееш една ангелска песен тук, на Земята. Ако изпееш тук, на Земята, една ангелска песен – отиде салонът! Защото ангелската песен разрушава, тя иска простор! Ако пък пееш на небето така, както пеете на Земята, веднага всичко там ще се помрачи, ще стане тъмно. Песента ти ще сгъсти нещата. Тъй са нещата горе. Аз само ги обяснявам.

В даден случай как трябва да пееш, при сегашните условия как трябва да пеем? Все таки има известни закони, на които трябва да се подчиним. Най-първо, трябва да научите обикновеното пеене както трябва и после можете да почнете да пеете както вие искате.

Аз ви говоря сега, това е опитност. С музиката съм се занимавал. С философската страна на музиката съм се занимавал. В музиката има една особена гама. Няма да ви я кажа каква е. Аз съм я изучавал. И колкото пъти съм свирил тая гама, все ще дойде някоя пакост. Или на дрехата ще се закачи нещо, или ще бутна нещо, или аз, или друг някой ще направи някоя пакост, някое нещастие. Ако не я свиря – няма пакост; ако я свиря – ще стане пакост. И ако ти отърва, пей я! Като дойдеш дотам, ти ще прескочиш тая гама, няма да я вземеш. Някои са правили опити. Като изсвириш известни парчета, можеш да събориш нещо. При някое дърво като посвириш тая гама, на втория ден това дърво ще изсъхне. Аз я наричам гама на смъртта, на пакостите, на страданията в света. Често в сегашните класически песни авторите, като минават някой тон, теб ще те засегне нещо. Като бях в „66“[4], понякога Гумнеров беше много весел. Правя опити някой път. Като му изсвиря тая гама, той казва: „Ще умра, не свири! Друго

---

[4] ул.“Опълченска“ № 66, където Учителя е живял известно време в дома на братското семейство Гумнерови (бел. ред.)

свири, друго пей, това не го свири. Това не мога да го издържа!“ Всички хора ги е страх от това.

В противовес на тая гама има друга една гама, тя е гамата на живота. Тази гама на живота по-мъчно се свири, онази е по-лесна. Гамата на живота дава оживление.

Тъй, както е нотирана тая песен, правилно ли е нотирана? (*Учителя пита брат Славов:)* Вие как сте я изучили? *(Брат Славов я пее.*)

Имайте предвид, в човешкия живот, човек, за да пее, трябва да се е хармонизирал. За да може да пее добре, мислите, чувствата и постъпките му трябва да са уравновесени. Човек не може да пее, ако не е хармонизиран. Трябва да имаш едно вътрешно равновесие. Мнозина вземат вярно тоновете, но понеже чувството за време у тях е слабо развито, то продължителността на тоновете не е правилна. Интервалите не са правилни. Като пее, певецът някъде не пее съразмерно, някъде прибързва, а някъде протака. След това, в музиката трябва да има творчество. Има техническа работа. Как са поставени тоновете? Има крива линия. Как трябва да вървят тоновете? Ако ги вземеш последователно, то е по-лесно, но ако се прави терца или квинта, и се минава през два, три или повече тона, тогава откъде ще знаеш какъв е мащабът? Тонът трябва да звучи в ума ти. Трябва да звучи в тебе един основен тон. Като кажеш фа, да звучи фа в ума ти. Например да кажем, че сега вземете ми – ще звучи ли ми във вас? За да вземеш ми, трябва да си извадиш камертона и тогава ще го вземеш вярно. (Учителя с двата си пръста – показалеца и средния пръст – удря на масата:) Но на този камертон не можеш да му чуеш гласа, ако не си разположен. Ако си разположен, веднага тонът ще прозвучи музикално в тебе. Теченията, които излизат от двата пръста, ще стимулират тия тонове и ти ще чуеш какво е отношението между тоновете.

В старата музика са почвали от ми. Сега почваме от до. Основният тон у египтяните е ми. Ми е мек тон. Той е тонът на размножаването. А в сегашната музика до е основният тон на живота. Сегашната музика има по-правилен основен тон. По-правилно е основният тон да бъде С (до), отколкото да бъде Е (ми), защото ми идва след до. Трябва да имаме живот, за да имаме неговото разширение и размножаване. Хармонично е по-правилно основният тон да бъде до. От до започва животът, ре дава посока, ми дава вече разширение. Това са елементарни неща.

До е зародишът, който се мъти.

Ре е измътеното, то има посока на движение, дава посока.

Ми дава разширение.

Фа дава съдържанието, условията, при които животът може да се развива.

Сол е формата, в която може да се облече съдържанието.

Ла са добрите условия вече, мирът, спокойствието.

Си е духовната страна на музиката; си е вече краят.

Между ми и фа има полутон. Защо между ми и фа в гама до мажор има полутон? Ми и си са съединителни места, съединителни нишки, два полюса, където могат да се съединят трептенията в гамата. Те са съединителни места в един по-висш свят.

Аз съм слушал как се образуват гамите. Колкото пъти са ми разправяли за гамите, като ми ги разправят, виждам, че те сами не разбират, и аз сам не разбирам. Не е ясно, как излиза една гама от друга. Защо и за какво – не е ясно. Ония, които сте следвали по музика, научете това.

Казваме „квадратна глупост“, нали? Щом е квадратна глупостта, тя може ли да бъде и кубическа? Щом е квадратна, значи тя може да се обърне и в кубическа. Ако стане кубическа, значи е по-голяма глупостта.

Сега кое ви интересува вас? Музиката не ви интересува толкова, понеже всинца не сте еднакво музикални. Някои от вас едва започвате с музиката. Тя е необходима, за да внесе един мек елемент в човека.

Забележете челата у някои животни. На хората, които са музикални, по друг начин е устроено челото им. То образува една крива линия. А при онези, които не са музикални, от двете страни се образуват вдлъбнатини (а, б), там челото им е потънало, не се образува тази хубава крива линия; челото им е нашарено.

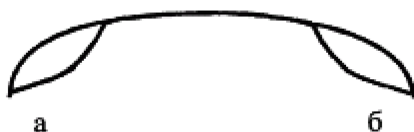

Фиг. 1

Най-първо, на челото имате център на индивидуалността, която служи да определяте нещата, които съществуват в природата. После, трябва да намерите тяхното място, величината им – колко са големи, колко са тежки. Това са способности, чиито центрове лежат долу. По-горе по челото идат музикалните способности – за тон, ред и време. Най-напред в музиката трябва да имате тон, после трябва да имате време, трайност и после ред. Тоновете трябва да ги вземате по време и по ред. По какъв ред трябва да вървят тоновете? У някои хора чувството за време, тон и ред е слабо развито; у други чувството за тон е хубаво развито, а чувствата за ред и време – не. А у гениалните музиканти всички са хубаво развити. Значи те си имат развити органите на музиката. Човек трябва да е роден с тези органи. И после, с усилия, може пак да се направи нещо. Трябват ви и други неща. У някои от вас центърът на причинността, на способността да разсъждавате е слабо развит. Например, един такъв човек не може да

намери причините и последствията на нещата, не може да направи разлика, не разсъждава, че като каже една дума, тя може да има лоши последствия. Той казва: „Какво лошо има от това, че съм казал една дума?“ Звуковете, музикалните вълни на тая дума, като влязат в човека, работят. Говорът, и той е музика, той е начатък на музика. Човешката реч има да се развива и да стане музикална. Сега хората не говорят правилно, речта не е правилна, понеже не е музикална. И в говора ги има тия гами, някой път и там има гама на смъртта. Ти ще кажеш една дума на някого и онзи ще извади револвер и ще ти тегли куршума – ти си изговорил един тон от гамата на смъртта. А като му кажеш един тон от гамата на живота, една дума от тая гама, той ще се влюби в тебе – сърцето му се отваря; докато не му говориш, не се влюбва.

Най-първо трябва да се научите да говорите правилно. (*Учителя изговаря тихо следните думи*:) „Аз смея да кажа, че Слънцето е светло“. Това още не е правилно. Щом казвам: „Аз смея да кажа“ тихо, значи аз съм заинтересован. (*Учителя изговаря по-високо тия думи:*) „Аз смея да кажа!“ Тук вече на чувствата биеш. Искаш да дадеш духовен израз. Значи смееш да изкажеш една истина. Казваш нещата тъй, както са, не си заинтересован. Като кажеш правилно: „Аз смея да кажа, че Слънцето е светло“ на човек, който е сляп, той ще прогледа – нищо повече! Ако пък го казваш криво, можеш да ослепиш хората. Когато хората кълнат и казват: „Да ослепее!“ – че туй е музикално! Когато ти кажат една такава дума, стой настрани, обърни си гърба и не слушай. Ти казваш: „Мен не ме е страх от магия“. Теб трябва да те е страх от магия! Ако човек вдигне един камък и те удари по гърба, няма ли да те е страх? Ти ще кажеш: „Какво ще ми направи!“ Ще те удари с тоя камък. Ти да си на 100 метра далече, че като хвърли камъка, да не те стигне! И в дадения случай вие трябва да разбирате вълните на тия разрушителни гами. Благодарение, че вълните на тая

разрушителна гама имат три степени. Вълните на смъртта са много къси и ако си близо, те ще ти повлияят, а ако си далеч и не можеш да чуеш даже, то тия вълни не могат да произведат ефект върху теб. Далече трябва да си от лошия човек. Стой малко по-надалече и от една лоша мисъл в себе си. Не я слушай! Понякога в себе си имате едно чувство, което си говори. Седиш някой път и нещо ти мърмори. Не го слушай! А вие казвате: „Какво ми казват отвътре!“ Какво ще ти кажат? Не го слушай! Да ви приведа един пример, какво ще ви кажат. Някой си господин в Плевен се занимавал със спиритизъм. И духовете в него му казвали: „Слушай, ти посред нощ ще дойдеш до огледалото и ще ти направим чудо!“ Идва човекът посред нощ и запалва свещ, и му казват: „Едно чудо ще видиш! Нещо чудно ще видиш в огледалото“. Той човекът гледа, гледа и нищо не вижда. „Гледай, гледай!“ „Нищо не виждам!“ „Онова магаре вътре не го ли виждаш?“

Това магаре – това не сте вие. Това не си ти! Други същества са взели апарата на твоята мисъл, на твоите чувствания. И твоя навик, и твоя маниер на говорене са взели и мислиш, че си ти. Казваш понякога: „Какво магаре съм аз!“ Този, който казва, че е магаре, той е друг вече, не си ти същият. Или казваш: „Аз съм много добър.“ – друг е, който казва, че е добър човек. И когато казваш: „Аз съм много лош човек“, пак не си ти. Право е да кажеш: „Аз не съм нито добър, нито лош. Когато искам, съм добър, когато искам, съм лош.“ Защото доброто и злото са вън от човека в дадения случай. Човек възприема и доброто, и злото. Само че злото иде отвън, а доброто възприемаш отвътре. Отвън са предметите, стимулите, които произвеждат злото, а отвътре са стимулите, които произвеждат доброто. Има един вътрешен свят, който ние не виждаме. Нещастието на сегашните хора е, че те не вярват в оня свят. Вие говорите за оня свят, но нямате ясна представа, имате го само като една идея. Казвате: „Я го има, я не!“ Вие

не вярвате сега, че като говоря, около вас може да има няколко хиляди души, които също слушат. Вие това не го вярвате. Ние сме събрани тук 200 души, а има 4-5-10 000 души от един друг свят. Вие не го знаете! Казвате: „Как така? Къде са те?“ Те са отвътре сега. „Вярно ли е това? Да не ни лъжеш?“ Там е нещастието на хората, дето мислят, че ги лъжат. А този вътрешен свят е, който създава всичко. Нещастията на съвременния свят идат от това, че хората не вярват в този вътрешен свят. А те са зависими от него! От неверие се прави всяко престъпление. Някой отива да краде. Защо? Ако той вярваше в този, невидимия свят, щеше другояче да постъпва. Там са на два лагера определени съществата. Едни са облечени със светли, бели дрехи, с колани препасани, а другите са облечени с черни дрехи, като попските, и с лице, и всичко – черно, навсякъде черно, само че веждите са почерни, а очите по-малко черни, има едно различие в черното. Черните са много интелигентни, много досетливи в лош смисъл, а светлите са много интелигентни, само че в добър смисъл. Следователно вие сте между два полюса: едните са от лявата ви страна, а другите – от дясната ви страна. Едните шушнат едно, другите шушнат друго. Едните говорят на лявото ви ухо, другите на дясното. Като на деца ви говоря, за да разберете. Човек има и други уши освен тези, които виждаме; тези са за физическия свят, а отвътре има други две уши за онзи свят. Вие сега нямате ясна представа. И Писанието казва: Като говориш, да не кажеш нещо лошо, за да не чуе ангелът, който е в тебе, защото тогава работата отива зле. Казано е: „И за всяка празна реч, която изговаряте, ще давате ответ в ден съдни“. А кои са свидетелите, когато ти говориш? Сегашните психолози се опитват да обясняват, че това се записвало в мозъка и от написаното вече може да се чете. Както сега геолозите четат по земните пластове това, което е станало на Земята.

Според тази теория за доброто и злото, някога, в началото, Земята е била населена от добрите и злите същества. И те, като се били, като се мачкали, като се борили, разместили пластовете. Всички земни пластове те са ги преобразували, те са разместили всичко. И тогава Бог, за да я освободи, затворил лошите вътре в Земята, а добрите оставил отвън. Тогава, като са се били, лошите са искали да вземат мястото на добрите отвътре. И разместили пластовете. И Господ направил така: лошите турил отвътре, а добрите турил отвън. Ние сега казваме обратното, още живеем с идеята, че доброто е вътре, а злото е отвън. Не, при сегашното положение доброто е отвън – светлината иде отвън, въздухът е отвън, небето е отвън, хубавите работи са отвън, а пък ония, които искаха да влязат вътре, те превзеха Земята, влязоха вътре. Но Господ ги затвори. Те се мъчат сега и искат да излязат вън, но не могат. Защото пластовете станаха дебели. Та сега лошите духове са затворени вътре във вас. Не само в Земята са те, но и отвътре. Сега лошите духове ви говорят отвътре, а вие си търсите някой добър човек, да ви каже няколко сладки думи. Добрите духове ги няма вътре. Като се вслушвате в себе си, слушате нещо лошо. И трябва да дойдете до първото положение! Като се обърнете към Бога и се новородите в Бога, тогава ще дойде първото положение, ще дойде първоначалният порядък – доброто ще бъде вътре във вас. Тогава няма да правите пакости. Доброто ще бъде отвътре, а лошото вън. Сега грешите, понеже сте пълни с квартиранти, с хиляди квартиранти. Като останете самички, все току мислите да направите някоя дяволия. Не че вие искате да правите дяволии – те правят дяволиите, а пък вие ги плащате. Вие сте отговорното лице. Те нямат квартирни листове, нямат и лични карти. И като дойде в квартирата ви някоя комисия от невидимия свят, и като направят проверка, ще почнат един по един да ги изваждат – както вас ви извеждаха преди няколко дена един по един навън. Стават тия проверки. В тоя ден,

когато става проверката, ще се случи някоя пакост. В невидимия свят правят проверки, понеже се правят много пакости.

Казвам: Ние се стремим сега да се освободим от това зло. Тия същества са затворени вътре в Земята. Бог ги е затворил, за да освободи света от злото. И така, злото е затворено вътре в нас. И сега трябва да се новородим, за да дойде първоначалният порядък.

Злото е отляво, доброто е отдясно. Дясното е горе, а лявото е долу. Небето е горе, а адът е долу – същият закон. Сега адът е в корема на човека, в червата, в тънките черва. Там живеят тези квартиранти: в тънките черва, в дебелото черво, в бъбреците, в пикочния мехур. Там се зараждат всички болести. И където минават квартирантите, там стават болестите. Оттам нагоре те припъплят към дробовете и най-после, като завладеят ума, човек полудява.

Това как да го наречем, с какво име да го кръстим? Кажи, сестра, как да го наречем? Как са твоите квартиранти? Тази сестра постоянно се моли да ги извадят навън. Тя се обръща към Господа: „Извади ги, Господи, много пакости ми направиха!“ Тази работа не е за смях. Тя е, както когато се сложи една инжекция. Не е смешно. Може с една инжекция да се внесе в кръвта ви микроскопично количество микроби от бубоническа чума, но след 24 часа те стават билиони и я оцелеете, я не. Ако организмът ви е силен и ако вземете предпазни мерки, можете да се спасите.

Каква идея трябва да остане от тази лекция? Да не ви е страх! Затова ви трябва знание. Знание е нужно, защото, докато човек е на Земята, не може да се освободи напълно от злото. Така е и с най-светите хора. И човек като апостол Павел, който се обърна към Христа и го срещна Христос, и той казваше: „Виждам в себе си един закон, че когато искам да направя доброто, не правя доброто, а злото“. Всичката философия на живота е в това: Каквото и да ви говорят, докато не разберете основно пътя, по който човек трябва да се освободи, не

можете да се справите. Но не механически да се освободи. Ние не сме свободни, защото се влияем от нашите желания.

Вие не различавате нещата. Понякога мислите, че като кажете нещо, работите ще се оправят. Кажете го, но работите съвсем се забъркват. Някой път седи при тебе един лош човек и нещо в тебе ти казва: „Кажи му: Ти си безверник“. И като му кажеш така, работата не се оправя ни най-малко. И Писанието казва: „Ако неприятелят ти е гладен, нахрани го, ако е жаден, напой го“. По-добре му кажи: „Ти си добър човек, има добро в тебе“, отколкото да му кажеш: „Ти си лош човек.“

Казвам: Музиката служи като средство да се укротяват тия квартиранти. Някой път, като надигнат глава, ще им пееш. Като им пееш, те се укротяват. Един от еврейските царе – Саул, който беше обсебен от тия духове и те бяха взели надмощие у него, викаше Давид. Давид идваше да свири с арфа и се казва, че тогава духовете в Саул се укротявали. Трябва да пеете, понеже всички тия духове, всички тия същества се укротяват от музиката. Като им пееш, стават добри, като не им пееш, стават лоши. После, не трябва да им даваш много неща. Като обичаш да си похапваш баница, кокошки, като им даваш месна храна, те пощуряват. Тогава човек добива един особен характер. Плодовата храна е най-хубавата за тях, за да се укротяват, месната храна не е толкова добра.

И молитвата е едно средство. Като се молиш, те се укротяват. Ще пееш, ще мислиш правилно – това са начини да се справиш. Ако ние не мислим правилно, ако не пеем, ако не се молим, този свят вътре в нас какво ще стане? Тогава човек е неразположен, песимист, с лоши мисли. Казва, че хората са лоши, казва: „Защо Господ направи света такъв! Господ не мисли за нас.“ Недоволен си от живота. Не ти, но твоите квартиранти са недоволни от теб. Те казват: „Ти си беден човек.“ А ти си станал беден, за да ги изпъдиш. Защото, като ядеш, и

те се хранят. А като ядеш сух хляб, те казват: „Сух хляб само ядеш, изпосталяхме! Какво ще се прави?“ Затова в старо време хората са постили ден, два, три, 40 дена. Като туриш на пост квартирантите, те бягат. Някой път можеш да ги изпъдиш, но и ти ще отидеш с тях заедно. Ако хората не са сполучили с този метод, то е защото са постили по неправилен начин. Не само няма да ядеш хляб – това е пост на физическото поле, но ще постиш и в чувствата, в сърцето си, ще постиш в желанията си и в мислите си. Значи няма да имаш лоши помисли, няма да имаш лоши желания. И така като постиш, постът ти ще бъде пълен. А ти си мислиш и чувстваш както си искаш; ще постиш по този начин 2-3 дена, но такъв пост няма значение, не те ползва. Един от еврейските пророци казва: „Трояко трябва да постиш.“ Ще постиш в ума си – ще се храниш само с хубавите мисли, ще постиш в сърцето си – ще се храниш само с хубавите чувства; ще постиш от месо и ще се храниш само с най-хубавите плодове и с малко хлебец. И не каквато и да е нечиста жена да меси хляба, но ще накараш някоя чиста мома, 15-16 годишна, да замеси и опече хляба. А на някоя стара жена, която е женена и се кара с мъжа си, не ѝ яж хляба. Българите са го знаели това. Старите българи практически знаят: някой старец на 70-80 години има 4-5 снахи – той всякога иска най-младата и най-добрата снаха да му омеси и опече хляб.

Ние всички трябва да живеем добре, защото доброто излиза от нас и се влива в онова, което даваме на хората. В онова, което даваш на хората – хляба, дрехите и пр., се влива доброто или злото, което е в теб. Някой може да ти ушие дрехи и това да ти коства живота. Ако шивачът е прокажен или сифилитик, мислиш ли, че този сифилис няма да се предаде на дрехите, които шие? Ще се предаде! Не ти трябват такива дрехи. Най-добрият шивач да ти ушие дрехи! Мислиш ли, че ако един лош човек ти е учител, няма да ти предаде онова, което е скрито в него? Всички хора трябва да бъдат чисти. Първото

нещо: трябва чистота! Чистотата е една предпазна мярка, за да не могат тия същества вътре в нас да повлияят върху нас; защото в края на краищата каквото направят те, ние ще го платим, ние отговаряме. На Земята първо нас ще съдят, ние ще сме отговорни, и после ще съдят тях. Нали като хванат някого в едно престъпление тук, на Земята, съдят не само него, който е извършил престъплението, но и онзи, който го е укрил. Така и вас ще ви съдят за укривателство, а духовете – за престъплението. Не можем да избегнем закона. Понякога вие направите някоя погрешка и се криете, да не знаят хората какво сте направили. Не! Ще изповядаш пред себе си, че това е погрешка. Погрешката, която си направил, тя не е твоя. Ще я изповядаш, за да я знае невидимият свят. А ти искаш да минеш за праведен човек. Това нещо не спасява човека.

Казвам: Пеенето е един метод за самовъзпитание. Друг метод е чистотата. Всеки трябва да бъде чист. Чисти трябва да бъдете! Често трябва да си миете ръцете, по 4-5 пъти. И Христос казва на евреите: „Вие обичате отвън да се чистите, но отвътре не сте чисти.“ Човек трябва да е чист едновременно отвън и отвътре. Тогава чистотата е на място.

Предстои ни една задача.

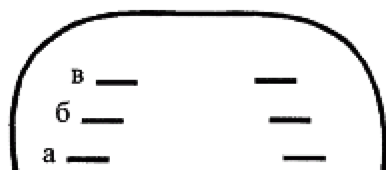

Фиг. 2

Това е едно чело (виж рисунката). То е много широко. Такова чело рядко се среща. Едно музикално чело. Долу е обективният ум (а). По-горе са музикалните способности (б), а още по-горе са висшите центрове, висшите способности (в). На човек му трябва знание!

Трябва ви знание, за да разберете себе си. Вие не разбирате себе си. Да познае човек себе си – това е нещо гениално. Като познае себе си, той ще знае как да живее. Много пъти имаш неразположение; дойде ти една лоша мисъл, която помете всичко и ти веднага изпадаш в песимистично настроение. Тъкмо се е повдигнала в теб вярата – и дойде пак безверието, пак се усъмниш. Дойде милосърдието – и веднага дойде противоположното, едно ожесточение. Жестокосърдечието произтича от центрове от двете страни на главата и отзад на главата. При ушите са разрушителните способности, а отзад са личните чувства. Ние възпитаваме, но нашето възпитание ще хване толкова дикиш, колкото онова, което си писал на морския бряг. Пишеш нещо хубаво – дойде една вълна и заличи написаното. После пак напишеш – тя пак го заличи. Пиши надалеч от водата, а не на брега. Човек трябва да избере място. Ще пишеш там, дето вълните на злото няма да заличават написаното. Щом го заличават, значи пишеш много близо до този свят.

Човек трябва да се повдигне над себе си. Това е една философия. Някой ще каже: „Кой знае, че това е така?“ Аз го знам. Научил съм го някъде. Разбира се, и вие можете да го научите. Вие го знаете това в себе си. Но сте раздвоени. Казваш за някого: „Искам да го убия.“ Защо искаш да го убиеш? Ти ли искаш да го убиеш? Един камък, който се търкаля отгоре, от планината, може да те убие; това не е желанието на камъка, но веднъж като се търкулне, той казва: „Бягай, че ще те убия, защото ме търкулнаха!“ И ако ти не се махнеш, може да пострадаш. Когато се разгневиш, ти си камък – търкалящ се отгоре, от планината, казваш: „Ще го убия!“ Тогава бягай, не стой на пътя! Нека мине камъкът, като слезе и утихне, ти си спасен. Но горе, по високите места, камъните са опасни.

Ще се научите добре да пеете. Като почнат „квартирантите“ да вдигат много шум вътре във вас, ще им кажете: „Бог е Любов.“ Те

могат да кажат: „Празна работа!“ Тогава ще им попеете! Пак казват: „Празна работа!“ Тогава ще им направите малко трахана. Те ще кажат: „Много е духовна тая храна. Искаме нещо по-хубаво, по-мазно. И маслото да е прясно!“ Но вие ще им изпеете „Бог е Любов“ и ще им направите малко трахана без сирене – нищо повече.

Човек може да бъде обсебен, а животните още повече. По колко пъти на ден вие сте обсебвани! Как можете да познаете кога някой е обсебен? Зачервили са се очите му, устата му мърдат, криви си устата, говори несвързано. Ако твоите „квартиранти“ започнат да вдигат шум вътре в теб, ти се спри, почакай, остани спокоен и им кажи тихо и спокойно: „Ще ме слушате. Вашия проблем аз ще го проуча и ще го уредя.“ Те ще претендират, че имат права. Ти ще им отговориш: „Каквото право имате, ще ви го дам.“ Питам: Колцина от вас сте свободни вътрешно? Някой говори бързо, нервно, не може да търпи. Казва ми един брат: „Учителю, не мога да търпя! Дотегна ми, побеля ми главата!“ Казвам му: И моята е побеляла. Какво има, ако ви е побеляла главата?

Тия духове, които ти говорят – това не си ти. Аз мога да ви кажа и другата, добрата страна на това положение. Създайте им работа! Те са хубави волчета. Можете да си изорете цялата нива с тях. Има един такъв анекдот. Един дявол искал да изкушава един светия от православната църква. Той влязъл в стомната му, та като пие светията вода, да може да влезе с водата в него и да подкрепи ония, които са вътре. А ония вътре светията ги турил в обсадно положение – не давал на други да влизат. Дяволът се вмъкнал в стомната, но светията турил един кръст върху отвора, после я затворил и се качил отгоре ѝ. Тогава накарал духа да го води на хаджилък, да го носи. Този светия бил майстор, но ние не сме още от тия майстори. Вие не сте още от тия майстори, дявола в стомна не можете да го затворите. Това е един

анекдот, който трябва да се тълкува. Ако го вземете буквално, разказът за тая стомна няма смисъл, нищо не означава.

Казвам: Лошото може да се предаде чрез храната. В кръчмата, чрез виното не се ли предава? Изпиеш половин или един литър вино и станеш друг.

Във Варненско, в село Николаевка, един българин срещнал един свой приятел и влезли в кръчмата. Кръчмарят им дава едно кило вино, две кила – те пият. Като решили да тръгват, човекът поканил приятеля си да му отиде на гости вкъщи. И тръгва приятелят му с него. Като влизат вкъщи, стопанинът изведнъж казва на приятеля си: „Кой те е поканил в къщата ми, при жена ми?!“ И взема брадвата: „Ще те убия! Кой те е поканил?“ Избягал онзи човек. На другия ден, като изтрезнял, първият отишъл при приятеля си да се извинява: „Кой знае какъв дявол беше! Ще ме извиниш за това.“

Ще пребие човека! Как ще си го обясните? В кръчмата, чрез виното един е влязъл в подкрепа на „квартирантите“: „Дръжте, ида ви на помощ!“

„Отче наш“

6 ч. 35 мин.

Следват гимнастически упражнения.

4-та лекция на Общия окултен клас, 16 октомври 1935 г., сряда, София, Изгрев

БЕЗКРАЙНИТЕ НЕЩА

5 ч. Небето облачно. Времето меко, топло.

„Добрата молитва“

(*Учителя преглежда направените теми върху „Най-добрият метод за работа“*.)

Вие пишете теми за много учени хора. Които ги слушат, трябва да бъдат философи, а не прости хора. (*Учителя чете темите*:) „Добрият певец трябва да има ясен, чист глас. Тонът му трябва да бъде мелодичен и звучен.“ Това е за учени хора. Например казвате, че тонът трябва да бъде ясен. Но този, който чете, не знае какво нещо е ясен тон. Или казвате: „Тонът му трябва да бъде силен.“ Той не знае какво нещо е силен тон. Даже и толкова време като сте следвали, колко работи има в света, неразбрани за вас! Вие мислите, че Господ всичко нарежда в света. Всички духовни хора – не духовните хора, а верующите – вярват, че всичко Бог нарежда. Всички практични хора в света вярват, че те всичко нареждат. И в едното, и в другото има известна вероятност. Имате една нива. Житото е хубаво, израснало е на един метър и половина височина. Защо? Защото този човек си е изорал хубаво нивата, воля има. Другата нива е израснала едва половин метър – не е изорана дълбоко. Случва се някой път плитко изораните ниви да дават повече жито, отколкото дълбоко изораните: това става при голяма влага, защото тогава дълбоко ораните ниви дават високо жито, то израсне и легне. Но това са изключения. Питам: Ако изореш дълбоко нивата, а не пада дъжд, какво ще те ползва? Все ще има някаква придобивка. Дълбоко ораната нива всякога ще даде по-хубаво жито, отколкото плитко ораната.

Сега, вие сте икономисти, изучавате науката за икономията. Мислите за труда си. Да ви дам една загадка, да видим как ще я разрешите. Едно време един млад вълк и една млада овца се влюбили и се задомили. И почнали да живеят заедно. Но как могат да живеят? Като дошла възлюбената на вълка, той ѝ сготвил младо агне. Тя казала: „Никога не съм яла такова нещо. Нашият род не може да яде това." Учудил се нейният възлюбен – как да не яде такава храна, каквато той яде! Тя му казала: „Когато ядеш вашата храна, пускай ме да се разходя малко." „Хубаво, ще се разхождаш." Той се чудел и не можел да си обясни защо, когато той яде, тя ходи в гората. А тя ходела в гората да пасе. И така цяла година се минала. Вълкът си казвал: „Чудна работа, аз ям и едвам живея, а пък моята възлюбена без да яде, пак живее." След една година отишли на гости у неговата възлюбена. Тя сготвила по вегетариански. Вълкът, като видял, казал: „Никога не съм ял такова нещо, не мога да го ям. Ще ме оставите. Когато ядете вие, ще ме оставяте да се поразходя." Тя казала: „Може." Но като ходел, той все се връщал с пукната глава. Не можели да разберат, защо се връща след всяка разходка все с пукната глава. А той обикалял тая кошара, оная кошара и искал да си вземе оттук-оттам агне. Опитвал се да вземе агнето и му пукали главата. И досега овцете не могат да разберат, защо на вълците главите се пукат. И вълците не могат да разберат досега защо овцете ходят из гората. Най-после явил се един вълк философ, който казал: „Овцете ходят из гората заради нас, за да ги ядем." И овцете казали защо са пукнати главите на вълците: „Тия герои, като ходят на бой да ни защищават, там им пукат главите." Някой път и вие така извеждате своите заключения.

Сега казвате: „Най-добрият метод за работа е следният: човек трябва да бъде здрав, умен, учен, трябва да е добре нахранен; после – Слънцето трябва да е изгряло." Хубаво, когато вълкът ходи на работа, чака ли Слънцето да изгрее? Той си ходи вечерно време, през нощта

хойка – като залезе Слънцето, той тогава излиза на работа. Вълкът вечерно време прескача, а овцете денем ходят.

Когато загазим, казваме: „Господ ще оправи работите. Трябва да вярваме“. Аз ще ви дам едно друго разбиране. Не само за работа, но трябва да мислите. Защото това, което аз ще ви дам, и то е за учени хора. Понеже сте учени, вие пишете само за учени, за философи, затова и аз реших да ви дам нещо много философско.

Любовта и животът са за младите. Работата и учението са за старите.

На младия не му трябва да работи и да учи, а му трябва да люби и да живее. Да люби не както вие разбирате – да ходи да търси моми. Да търси моми – това е работа вече, за това трябва знание. То е за старите хора. Ако е да се избере една мома, трябва стар човек. Ако искате да обичате някого, търсете някой млад човек да ви каже как.

Друга погрешка: Вие казвате на младите: „Трябва да живеете!“ Как ще живее един човек, който не е любил? Животът е резултат на любовта! Щом искате да живеете, вие искате да бъдете млади. Как ще живеете, ако не сте любили? После, какво значи да любиш, как го разбирате вие? Да ви изясня какво имам предвид. Вие сте живели 20 години и сте яли месо. Имали сте такова разбиране на живота – че без месо не може. След 20 години се убеждавате, че трябва да ядете растителна храна и ставате вегетарианци. Ако вие не сте яли месо и не сте били вегетарианци, какво знание ще имате за месоядството и за вегетарианството, и за това коя храна е най-добра?

Ще ви приведа и друг философски въпрос. Писанието казва, че между плътта и духа има постоянно борба. Плътта не се подчинява на духа и духът не се подчинява на плътта. Христос, като дойде на Земята, за да се освободи от тая борба, каза: „Който не яде плътта ми и не пие кръвта ми, няма живот в себе си.“ Не каза: „Който не яде и не пие духа ми.“ Той жертва плътта си. А с вашето разбиране, от ваше

гледище, всички ядете, за да имате плът. Някому са хлътнали очите, лицето, коремът – вие казвате: „Ще умре този човек!“ Твърдим, че „Животът не седи в плътта“, а при това вие вярвате, че като ви стане коремът по-голям и вратът по-дебел, ще живеете по-добре. Къде е единството на вярата тогава? Някой ще каже: „Мен не ми трябва много ядене, много плът не ми трябва“ – но все таки трябва да има една връзка между плътта и духа. Има нещо неразбрано. Какво разбираме ние под думата плът?

Казвам: За да живее човек, най-първо трябва да учи. А за да учи човек, най-първо трябва да е работил. Ти не можеш да учиш, докато не си работил; не можеш да работиш, докато не си живял; не можеш да живееш, докато не си обичал. Значи: не можеш да учиш, докато не си любил. На младини ако не си любил, на старини не можеш да учиш. На младини ако не си живял, на старини не можеш да работиш. Вие искате да бъдете богати, искате да бъдете здрави. Това са резултати – на какво? Искате да бъдете силни, добродетелни, но това са резултати. На какво са резултати? Някой път казвате: „Човек трябва да вярва в Бога, трябва да изпълнява волята Му.“ Аз съм съгласен. Как ще изпълняваш волята Божия като млад? Най-първо ще любиш и ще живееш. Като стар ще работиш и ще учиш. И ще почнеш тогава донякъде да изпълняваш волята Божия. Вие казвате: „Като изгрее Слънцето...“ Хубаво, но изгревът на Слънцето има отношение към очите. Ако ти нямаш очи, няма да знаеш кога е изгряло. Дали една храна е добра, или не, дали е вкусна, или не, няма да ти покажат очите, а езикът. А дали има ухание, или не, няма да покаже устата, а носът. Дали някой човек пее добре, или не, това няма да ти покажат очите, а ухото; дали гласът е добър, сочен и прочее, ухото ще каже. Може певецът да е красив, снажен – това още не показва, че той е добър певец.

Казвам сега: Разберете по какво се отличава любовта. По какво ще познае младият, че люби и живее? По какво ще познае старият, че работи и се учи? (Учителя чете някои теми:) „Не може да работи за Бога онзи, чието слънце не е изгряло." Не може да работи онзи, който е сляп. (Чете:) „Когато сърцето на човека затрепти от любов и светлината на новия живот го озари, той може да работи." Новият живот още го няма, а той говори за него! Как ще говори за новия живот, когато го няма? Някой казва: „Ти като станеш богат..." – и нарежда. Някой, като се жени, ще си съгради мислено някоя златна къща; а после, като се ожени, вижда, че не е точно така, както си я е градял. Дойде някой при тебе и ти казва: „Дай ми на заем хиляда лева, аз навреме ще ти ги върна." Минават се 10 години и не ти ги връща. Той ти е казал „навреме ще ти ги върна", но какво разбира той под думите навреме!

Навреме – когато имам пари. Когато нямам пари – свършено е. Той ти казва: „Утре." Тогава той не знае какво говори. Казва ти: „Утре ще ти платя", но ти говори една лъжа. Утре умре той, ти нямаш никакъв запис – тогава? И вие все казвате: „Утре, утре." Казваш: „Днес ще върна парите", или „Утре", или „След една седмица" – тогава, когато няма да ги върнеш. Тая работа тъй не става. Казваш: „Сега ние от Господа да поискаме." То е друг въпрос, да поискаш от Господа. То е съвсем друго състояние. Ти искаш да работиш за Бога – ще идеш ли да просиш от хората? Ще идеш от Господа да просиш! И тогава ще работиш.

Често казвате: „Оплетоха се работите." И веднага искате да покажете, че сте нещастен човек. Аз не виждам нищо лошо в оплетените работи. Ако се оплете една фланела, какво лошо има? Облечи я! Казваш: „Оплела се е работата ми." Къде е тук лошото? Ние говорим едно, а подразбираме друго. Щом се е оплела работата, още по-хубаво. Някой казва: „Разплете се работата ми." Вие мислите, че да

се оплете работата е лошо, а да се разплете е добро. Така ли е? Трябва да мислите! Когато някой казва: „Оплела се е работата ми", аз разбирам, че като се оплете нещо – плетено и изтъкано, то е хубаво. Ние трябва да се върнем най-първо към ония думи, които имат определено значение. Под думите оплела се е работата разбирам, че се е свършило нещо.

Или казват ви: „Ние не живеем по Бога." Щом е тъй, започнете да живеете по Бога! За да живеете по Бога, трябва най-първо да възприемате, трябва да любите – нищо повече! Няма какво да разсъждаваш за любовта. Питате: „Какво е любовта?" Отива един учен човек при друг и го пита: „Какво е удар?" Онзи му казва: „Колкото и да ти разправям какво е удар, каква болка причинява, ще остане неразбрано, но мога само в една минута да ти дам възможност от опит да разбереш." И му удря една плесница. Първият казва: „Стига! Разбрах!" Вие отивате при Бога и питате: „Какво нещо е любовта?" Удрят ви една плесница. Това е любов – нищо повече. Всяко мръдване в света – то е любов. Всяко нещастие и радост в света – то е все любов. Вие не разбирате любовта. Нещастието на мухите не е нещастие на слоновете. В паяжината, в която се обесват мухите, един слон не може да бъде обесен. Казвате за някого: „Оплете се в паяжината." Казвам: плътта и духа. Има нещо неразбрано. Какво разбираме ние под думата плът!

Казвам: За да живее човек, най-първо трябва да учи. А за да учи човек, най-първо трябва да е работил. Ти не можеш да учиш, докато не си работил; не можеш да работиш, докато не си живял; не можеш да живееш, докато не си обичал. Значи: не можеш да учиш, докато не си любил. На младини ако не си любил, на старини не можеш да учиш. На младини ако не си живял, на старини не можеш да работиш. Вие искате да бъдете богати, искате да бъдете здрави. Това са резултати – на какво? Искате да бъдете силни, добродетелни, но

това са резултати. На какво са резултати? Някой път казвате: „Човек трябва да вярва в Бога, трябва да изпълнява волята Му." Аз съм съгласен. Как ще изпълняваш волята Божия като млад? Най-първо ще любиш и ще живееш. Като стар ще работиш и ще учиш. И ще почнеш тогава донякъде да изпълняваш волята Божия. Вие казвате: „Като изгрее Слънцето..." Хубаво, но изгревът на Слънцето има отношение към очите. Ако ти нямаш очи, няма да знаеш кога е изгряло. Дали една храна е добра, или не, дали е вкусна, или не, няма да ти покажат очите, а езикът. А дали има ухание, или не, няма да покаже устата, а носът. Дали някой човек пее добре, или не, това няма да ти покажат очите, а ухото; дали гласът е добър, сочен и прочее, ухото ще каже. Може певецът да е красив, снажен – това още не показва, че той е добър певец.

Казвам сега: Разберете по какво се отличава любовта. По какво ще познае младият, че люби и живее? По какво ще познае старият, че работи и се учи? (Учителя чете някои теми:) „Не може да работи за Бога онзи, чието слънце не е изгряло." Не може да работи онзи, който е сляп. (Чете:) „Когато сърцето на човека затрепти от любов и светлината на новия живот го озари, той може да работи." Новият живот още го няма, а той говори за него! Как ще говори за новия живот, когато го няма? Някой казва: „Ти като станеш богат..." – и нарежда. Някой, като се жени, ще си съгради мислено някоя златна къща; а после, като се ожени, вижда, че не е точно така, както си я е градял. Дойде някой при тебе и ти казва: „Дай ми на заем хиляда лева, аз навреме ще ти ги върна." Минават се 10 години и не ти ги връща. Той ти е казал „навреме ще ти ги върна", но какво разбира той под думите навреме!

Навреме – когато имам пари. Когато нямам пари – свършено е. Той ти казва: „Утре." Тогава той не знае какво говори. Казва ти: „Утре ще ти платя", но ти говори една лъжа. Утре умре той, ти нямаш

никакъв запис – тогава? И вие все казвате: „Утре, утре." Казваш: „Днес ще върна парите", или „Утре", или „След една седмица" – тогава, когато няма да ги върнеш. Тая работа тъй не става. Казваш: „Сега ние от Господа да поискаме." То е друг въпрос, да поискаш от Господа. То е съвсем друго състояние. Ти искаш да работиш за Бога – ще идеш ли да просиш от хората? Ще идеш от Господа да просиш! И тогава ще работиш.

Често казвате: „Оплетоха се работите." И веднага искате да покажете, че сте нещастен човек. Аз не виждам нищо лошо в оплетените работи. Ако се оплете една фланела, какво лошо има? Облечи я! Казваш: „Оплела се е работата ми." Къде е тук лошото? Ние говорим едно, а подразбираме друго. Щом се е оплела работата, още по-хубаво. Някой казва: „Разплете се работата ми." Вие мислите, че да се оплете работата е лошо, а да се разплете е добро. Така ли е? Трябва да мислите! Когато някой казва: „Оплела се е работата ми", аз разбирам, че като се оплете нещо – плетено и изтъкано, то е хубаво. Ние трябва да се върнем най-първо към ония думи, които имат определено значение. Под думите оплела се е работата разбирам, че се е свършило нещо.

Или казват ви: „Ние не живеем по Бога." Щом е тъй, започнете да живеете по Бога! За да живеете по Бога, трябва най-първо да възприемате, трябва да любите – нищо повече! Няма какво да разсъждаваш за любовта. Питате: „Какво е любовта?" Отива един учен човек при друг и го пита: „Какво е удар?" Онзи му казва: „Колкото и да ти разправям какво е удар, каква болка причинява, ще остане неразбрано, но мога само в една минута да ти дам възможност от опит да разбереш." И му удря една плесница. Първият казва: „Стига! Разбрах!" Вие отивате при Бога и питате: „Какво нещо е любовта?" Удрят ви една плесница. Това е любов – нищо повече. Всяко мръдване

в света – то е любов. Всяко нещастие и радост в света – то е все любов. Вие не разбирате любовта.

Нещастието на мухите не е нещастие на слоновете. В паяжината, в която се обесват мухите, един слон не може да бъде обесен. Казвате за някого: „Оплете се в паяжината.“ Казвам: Оплел се е в една паяжина, защото е муха. Ако беше слон, щеше ли да се оплете в нея? За кого са паяжините? Паяжините не са за слоновете. За кого са страданията? За мухите. Когато човек страда, ще кажа: Той е муха. Аз ви карам да мислите малко. Някой казва: „Страдам! Сърцето ми се къса!“ Значи си муха. Стани слон, тогава ще израсне хоботът ти и ще работиш, а не като муха да ходиш да хапеш. И разбира се, като ухапеш този-онзи, ще те пречукат някъде. Мнозина от вас сте пречукали много мухи, дето са ви хапали – на младини и в детството си. Колко мухи има екзекутирани от вас за едно ухапване! Сега, вие считате тия работи за много дребни. Някой казва: „Една муха – голяма работа! Ще я убия, какво от това!“ Няма нищо. Разбира се.

Трябва да имате една система в живота си. В природата има системи. Вие седите всички и чакате с лотарийни билети. Аз вярвам в лотарийните билети, но това е един свят на съвсем други закони.

Имате следните дроби: 1/2, 2/3, 3/4, 0.1, 0.2.

Тук имате прости и десетични дроби. Вие сте учени, кажете: В какво седи разликата между простите и десетичните дроби? В простите дроби знаменателите са различни, а в десетичните дроби знаменателят е еднакъв. Следователно простите дроби трябва да ги приведете под еднакъв знаменател. Е добре, кои са по-учени хора – тези, които наредиха простите дроби, или тези, които наредиха десетичните дроби? Кои дроби са по-стари: простите или десетичните?

Всеки от вас има една система. Но с прости дроби е тя. Всеки си дроби, както си знае! Но вашето дробене не е тъй, както трябва. За да

дойдете в съгласие, вашите дроби трябва да се подведат под еднакъв знаменател. Трябва да се знае надробеното – нещата да бъдат определени. Ти като дробиш, може някой път да откъснеш голямо парче, което да не е съгласно с дробта на другите. Ще кажеш: 1/1000 от килограма колко съдържа? Един грам, защото 1000 грама правят един килограм. А едно кило колко крини съдържа? 5 крини или 8 крини, или 12 крини – това е неопределено. В десетичната система един килограм има 1000 грама, а в другата система едно кило има 5, 8 или 12 крини. Та всичко във вас трябва да бъде определено!

Казват: „Трябва да имаме любов!" Така не се говори. Като дойдеш при мене и питаш за любовта, аз ще ти зашлевя една плесница. Това е любов – нищо повече! Една плесница – и ще те изпратя.

А да ти говоря – това е вече пеене, това е изкуство. Да разправиш на някого, какво нещо е любовта – това е пеене. А ако ти не знаеш да говориш, как ще пееш? Веднъж в един от американските колежи влиза една млада мома, дъщеря на един от професорите. Един студент се упражнявал да пее. Но тъй ревял тоя момък, че като го чула, тя хукнала да бяга. Казала на баща си: „Има нещо там, което реве страшно!" Значи майстор е този певец – той е дошъл да изкара публиката из салона навън. Красивата мома избягала от салона. Защо избягала? Защото не разбирала неговото пеене.

Сега, аз ви дадох една песен: „Аз смея да кажа". Спор се повдигна за нея. Да кажем, че я изменя така: „Аз смея да ви кажа". Тогава музикалните ударения и ударенията на речта не съвпадат. Понякога тези два вида ударения не съвпадат. Понякога музиката има мъжки характер, а текстът – женски; друг път текстът има мъжки характер, а музиката – женски. Не се спогаждат и не върви песента – ударенията на мелодията и на речта не съвпадат. Когато се обичат, музиката и текстът си говорят, гугукат си, а когато не се обичат, има спор. Тогава и да се примирят, не може да е за дълго време. Така да говориш и да

пееш, то е все едно да влезеш в някой дом, дето мъжът се е оженил за млада жена; ти също си млад и като влезеш, него ще го хванат дяволите и той ще те погледне особено. Влязъл си да слушаш пеенето на младата жена. Веднъж бях на един концерт. Една млада жена пее хубаво. Тя е угледна, красива. Нейният мъж, горкият, седи и трепери. Някои искат да се ръкуват с нея, а пък на него му се къса сърцето. Какво лошо има, че хората искат да ѝ благодарят за хубавото пеене? Когато той вижда, че жени отиват при нея – иди-дойди, но като гледа младите момци да отиват при нея, той се наежва, изважда си кобура. Един казва: „Много добре пее!“ На мъжа не му се харесва, че тя пее хубаво. Не му се харесва, че хвърлят очи на нея. Това са разбирания. Какво от това? Какво има? Тук седи една лъжлива идея, наместена вътре в ума на младия мъж. Ревността произтича винаги от едно състояние на преяждане. Всеки, който е ревнив, е преял, надул се е коремът му и не може да се намери в себе си. Ревността е преяждане; и страх те е, че като си преял, ще повърнеш храната назад. Страх те е, че онази, която обичаш, ще ти я вземат. Хубаво, но ти, синко майчин, не я ли взе от майка ѝ, не я ли открадна? Каква философия е това? Казваш: „Не ми я вземай!“ Че ти я взе от баща ѝ и от майка ѝ! А пък баща ѝ я взе от друго място! Тая мома трябва да се върне при своите. Щели да вземат жена му! По такъв начин не се разсъждава. По тоя начин не се говори. Не че аз съм против ревността, това е една предпазителна мярка, но трябва да се разбира нейния първоначален произход. Има различни видове ревност в света: ревнив съм – пазя се, да не би да си оцапам дрехите; ревнив съм за хубавите работи. А тая глупава ревност – оставете я! Тя няма място. Казват: „Оставете някого свободен!“ Казвам: За да бъде човек свободен, трябва да го обичат – нищо повече! Ти не можеш да бъдеш свободен, докато не те обичат! Свободата иде от любовта! Там, дето има любов, има свобода. Там, дето няма свобода, няма любов. Щом ограничаваш човека, това не е

любов. Любовта носи свобода – нищо повече! Ако искаш да бъдеш свободен, трябва да те обичат. И ако искаш другите да бъдат свободни, трябва да ги обичаш.

Отиваш при един болен човек. Гледаш го, че е пожълтял и си казваш: „Той ще плати на попа.“ На себе си казваш тъй, но него утешаваш, казваш му, че Бог ще помогне. Ти лъжеш. Ако можеш да го обикнеш, той веднага ще оздравее! Аз мога да ви приведа много примери. В света това, което лекува, е любовта! Щом си се обезсърчил – любовта я няма в тебе. Щом си се обезверил – любовта не е в тебе. Щом си отслабнал – любовта не е в тебе. Щом си се объркал, щом си осиромашал, щом си станал невежа – любовта не е в теб. Всичко това са признаци, които показват, че онази Реалност, която търсиш, я няма в теб. Ти казваш: „Аз вярвам в Бога.“ То е друг въпрос, че вярваш. В дадения случай въпросът е какво имаш в себе си. Ти вярваш в Бога, а сърцето ти се къса. Вярваш в Бога, а нямаш какво да ядеш. Каква е тази вяра? Човек трябва да бъде малко философ, да разбира. Като дали на едного хляб, той извадил средината на хляба, изял я, а корите турил в торбата, за да ги даде на кучетата. „Само сърцевината на хляба се яде“, казал той. Така торбата му се напълнила с кори. Но ето че пътува той през едно пусто място, където няма никъде топъл хляб. Минават ден, два, три. Отначало торбата с корите му била тежка, но като нямал вече топъл хляб, той взел да поглежда към торбата и почнал да си похапва по малко от корите. Те вече му се виждали хубави. Отначало не ги обичал, но най-накрая се влюбил в тях. Какъв е животът? Сухите кори – това е любовта. Топиш ги във вода и ги ядеш. А тази вода – това е животът. И казваш: „С тях е лошо, ще ги нося, обаче без тях е по-лошо.“ Законът е: неразбраната любов – това са вашите кори, които носите в торбата си – ревността и пр. Вие носите тия кори. Казвате: „Ние не ядем кори.“ Но като няма сърцевина, и тях ще ядете. Ако се научите да ядете кори, топени във

вода, вие ще разберете какво нещо е любовта. Та препоръчвам ви да отворите вашите научни торби и вашите кори, които с хиляди години носите – изсъхналите кори. Да се влюбите в някоя кора! Ще ги наквасите във вода, ще топите и ще ядете. Хубаво е, нали, сухарчетата са хубави? Хубави, пресни сухари.

Сега вие ще кажете: „Тъй не се говори!“ А говорите за небето, че небето е красиво място, че там има ангели, облечени с бели дрехи, с копринени златни пояси, със саби. Казвам: Това е нещо неразбрано.

Какво се разбира под думата силен! Кога човек е силен? Когато люби. За всички спорове в света, за всички войни – за всичко любовта е причината. Я го вижте онзи млад момък, той е като някое ангелче, обаче като се влюби, готов е да изтегли ножа и да воюва с всички.

Всички вие тук сте инвалиди от любовта! Остарели сте. Всички пред мен дефилирате с вашите кръстове от еди-кое си сражение. Уважавам всичките ви кръстове. Но питам: Защо сте остарели? Ще ви кажа: За да работите и за да се учите! Когато трябва да работите, вие казвате: „Треперят ми краката.“ Ето, този брат (Учителя посочва брат Г.Д.), той не иска да работи. Едно време го знаех, вадеше нож, а сега – куцук, куцук. Сега казва: „Не мога да работя.“ Гледам по някой път – върви, едва се клати...

Работа, работа трябва! Децата да ходят по този начин – разбирам, а старият трябва да работи. Учение ви трябва! Какво се извиняваш, че си остарял? От старите Господ иска работа сега. Ще ми разправя някой, че бил на 70 години. Мен не ме интересува на колко си години. „Стар съм!“ Мен ми трябват стари хора за работа, за ученици ми трябват, да учат! Младите не са още за учение, любов и живот им трябва на тях. Вие искате младите да дойдат при мене и да се учат. Не, не! Ние правим една погрешка, с която създаваме нещастие за себе си. Казваш: „Остарях!“ Остарял си! Старостта ще изхвърлиш – трябва да работиш! Ти, старият човек, ще работиш! Навсякъде трябва

да тичаш, да помагаш, а ти казваш: „Ох, краката ми! Ох, коремът ми! Ох, окото ми! Ох!“ (Учителя изговори бавно, със сричане следното изречение:) Вие, старите, на млади години не сте любили, не сте живели, разбирате ли това? Трябва да се освободите от това разбиране. Бог не иска от вас това. Ние не вършим волята Божия, не разбираме волята Божия, като казваме: „Остарял съм.“ Роптаеш, че си остарял. Можеш като човек да роптаеш, то е друг въпрос, но не е в Божествения план ние да роптаем. Можем да роптаем – свободни сме, но животът не седи в роптанието. Това са блага! Щом дойдеш до любовта – само любовта е това в света, което примирява всички противоречия на живота; и ангелски, и дяволски, и хорски, и животински – всички противоречия примирява. Това е любовта! Онова, което не може да примирява, то не е любов. Това е моето разбиране. Разбирате ли? И ако ти се усъмниш в Бога, че дошло някое нещастие – ти не разбираш Божиите пътища. В Бога няма противоречие. За Бога всяко противоречие е една възможност за проявление на Любовта. Любовта е една възможност за проявление на живота. Животът е една възможност за проявление на работата. А работата е една възможност за проявление на учението! Следователно ако искаш да учиш, трябва да обичаш, трябва да живееш и трябва да работиш – и след това ще дойде учението. Учението е резултат. Това е сегашното разбиране, това е моето разбиране. Така като разбирате, ще имате една нова философия.

Като почнеш да обичаш, ти можеш да се подмладиш, това е начин за подмладяване. Като дойде любовта, ти ще се подмладиш. Като дойде любовта, ти ще живееш. Като дойде животът, ти ще работиш. Като дойде работата, ти ще учиш. А сега – той не е любил, не е живял, не е работил и иска да бъде учен човек! Това е немислимо! Тогава имаме живот като сегашния.

И гледам у всички – млади и стари, навсякъде, това е една обща погрешка. Ще кажете „Човек трябва да има вяра." Какво значи вяра? Вярата е свързана с живота. Ти не можеш да имаш вяра, докато нямаш любов. Ако имаш любов, ще дойде вярата. А ако имаш вяра, ще дойде надеждата, те вървят една след друга, изхождат една от друга. Това е новото разбиране.

Да размишлявате върху това през цялата година. Младият да люби и да живее! Старият да работи и да се учи! Няма какво да ми говорите за краката си! Аз не искам да зная за вашите крака. На колко си години? „На 70." Хайде сега на нивата! После, дебелите книги – в торбата и на училище! Няма целия ден да работиш, три часа ще работиш; и като се върнеш от работа, седем часа ще учиш в училище, ще се занимаваш с най-високите проблеми, ще ги разрешаваш и няма да мислиш кога ще свършиш.

Учението няма край. Безкрайно е учението. Работата е безкрайна. Никога няма да се довърши работата. Любовта – и тя е безкрайна. И животът е безкраен. Аз ви говоря сега за неща, които са безкрайни; за безкрайната любов, за безкрайния живот, за безкрайната работа и за безкрайното учение.

Ще кажете: „Какво иска да ни каже Учителя?" Една плесница ще ударя! Сега, това е пресилено.

В природата е закон: Майката като тупа детето, като го вдига нагоре и го тупа по задницата, то плаче и казва: „Защо дойдох?" То не разбира. Майката го подхвърля и го тупа, докато то разбере, че трябва да обича и я прегърне. Това е първият урок на детето – че трябва да люби. И то прегърне майка си и я целуне. И ето, че детето има любов. Майката е учителят. Понякога тя пляска детето по задницата и после го помилва – това са все удари.

Вземете една рана, която е много отворена. Всяко докосване на ръката до нея е удар. Най-малкото допиране до кожата, когато не е

здрава, е удар, причинява болка. Когато кожата е здрава, всеки удар е приятен, а когато не е здрава, ударът не е приятен. Аз разсъждавам така: Когато не ми е приятно нещо, значи имам някаква болка. Щом ми е приятно, значи кожата ми е здрава. Значи радостта представлява здравословно състояние на човешката душа, а страданието представлява нездравословно състояние. Това е диагноза. Щом страдам, казвам: Имам нещо болно по кожата на душата. Като го намеря, ще го намажа и ще изчезнат болките. И съм здрав. А щом станем здрави, почваме да живеем, да работим и да се учим. Аз не роптая против страданието, но казвам, че кожата ми не е здрава. Това е правилното разбиране, за да дойдете до окултната наука, чрез която можете да станете силен човек. Вие искате да станете силни и богати. При сегашните условия не можете да бъдете богати. Ще ви приведа един пример.

Веднъж наблюдавам три кучета. Едно малко куче носи една кост. И мисли, че си е уредило работата. Завтече се едно голямо куче, блъсна го на земята и го вършаляше, а то квичеше. Като го пусна другото куче, то избяга, а голямото взе костта. „Тая кост е за мене“, каза си то и мислеше, че си е уредило работата. Дойде още по-голямо куче и се нахвърли върху второто, събори го и взе да го вършаля. И като го пусна, второто куче избяга. Първото и второто куче се събраха и започнаха да си лижат задниците. Голямото куче държеше костта и ги поглеждаше: „Тая кост е за мене!“ Казвам: Задигнал си една кост, която не е за тебе. Идва едно по-голямо куче и ти я взема. Ако тази кост беше по-малка, нямаше да се вижда. Вземи една кост, която да не се вижда като я туриш в устата си.

Аз правя следния извод: Вие искате да постигнете една голяма идея. Ще дойде едно голямо куче, ще ви овършаля и ще вземе костта. Тая кост не е за вас. Онова, което държите, трябва да бъде видимо само за вашето съзнание. Отвън така се представят нещата. Ако те не

се представят добре, ще кажем: „Глупава работа. Кучетата вършат това!“ Не е глупава работа! И хората вършат същото. Има нещо, което не е разбрано. Много хубаво, че кучето е взело костта и я носи в устата си, но тази кост е по-голяма от него. И после, в нея няма онова, което кучето търси. Тя е празна кост, може само да му служи да си упражнява зъбите; колкото и да гризе, няма да изкара нищо от нея. То е самозаблуждение. И малкото куче, и второто, и третото бяха будали. И на голямото казвам: И ти си от будалите! Аз оставям тоя въпрос неразрешен. Голямото куче държи костта. Аз разрешавам въпроса за себе си. Дали в малкото, във второто, или в третото куче е будалъкът – тоя въпрос е неразрешен. Няма никакво разрешение.

Казвам: Живот без любов е немислим. И любовта без живот е немислима. Живот без работа е немислим. Работа без знание, и тя е немислима. Тъй седи въпросът. Това са изводи. Ако тъй мислим, ще видим, че има смисъл животът. Такива са новите схващания. Докато ги схванем, ние държим другите.

Сега, дробта 1/2 как ще я приведете в десетична? („0,5“.) Щом дойдете до математиката, до числата, вие вече имате отношения. Мъчно е да се обясни отношението на две числа. Отношенията могат да бъдат не само по форма, но и по количество, по съдържание и по смисъл. Има и други отношения. Най-първо, при едно число трябва да знаеш какви са неговите отношения. То е един вътрешен, метафизичен въпрос. Ако имате математически отношения, трябва да ги превърнете в геометрични положения. Трябва да им дадете съдържание и форма. Животът на Земята е един геометричен израз. Вие живеете, имате тяло – вие сте в геометрията. Говорите за духовния свят – това е математическо отношение. На Земята вие изучавате външните отношения на живота. Ако не можете да разберете геометричните отношения, които сега съществуват във вашия живот, как ще разберете математиката? Някой казва: „Много

добре знам да смятам.“ Но математиката вън от геометрията е неразбрана. Знаете ли на какво се дължат страданията? На една мисъл, която не можеш да издържиш, защото е много тежка. Да кажем, че в тебе седи мисълта, че си сиромах, или мисълта, че си изгубил 100 000 лева. Ако изгубиш един лев е тежко, но ако изгубиш 100 000 лева, по-тежко е страданието. А пък ако изгубиш един милион лева, страданието ще бъде още по-голямо. Или да допуснем, че си войник и имаш една хубава сабя. Ако се изгуби, ще страдаш, понеже си изгубил средството, с което можеш да се пазиш.

Някой път може да съжаляваш, че си изгубил паметта си – нещо, с което също можеш да се защищаваш. Или си изгубил разсъдъка – правилното разсъждение, или си изгубил очите, или едното си ухо, или вкуса си. Това са загуби. Това са средства, чрез които можем да подобрим нашия живот. Как можеш да подобриш очите си? Не трябва да бъде окото ти лукаво! Всичките ни страдания идват от там – всички хора страдат от лукави очи. Окото ти не трябва да бъде лукаво! Никакво лукавство не трябва да има! Нито сянка от лукавство да няма! Някой път има лукавство, което е в подсъзнанието на човека. Може да не е голямо, но малко – едно малко лукавство, скрито някъде. Например лукавство е случаят в едно английско събрание на набожни хора. Англия е място на изобретения. Англичанинът е много хладнокръвен, но има много изобретения. В едно събрание, дето всички се молят, влиза един апаш. И той коленичи, вдига си ръцете – всички мислят, че се моли. Но той гледа да коленичи край някого, който е много хубаво облечен. Хората са отправили мисълта си към Бога и за нищо друго не мислят. А той бърка в джобовете и взема. И излиза. Това е лукавство. Ни най-малко не се моли той, само привидно взема едно положение, че се моли, за да постигне своята цел.

Някой казва: „Мога ли да се запиша във вашето братство?“ Това, което сега имате, това са старите методи за възпитание. Вие сте възпитавани по много начини. В какви ли не школи сте били. И всякога сте излизали от всички школи. Нищо не сте свършили, понеже са ви късали. И най-после сте дошли тук да се учите.

И сега казвам: Младите ще любят и ще живеят. Старите ще работят и ще учат. Това е една система, в която няма изключение. Младият, ако не люби, няма да има живот. Старият, ако не работи, ще остане невежа. Щом старият не работи, младият не може да го обича. Щом старият не знае, младият не може да живее. Животът представлява една пермутация на тия четири величини. От любовта на младия зависи работата на стария. И от знанието на стария зависи животът на младия. Той е същият човек. Ти си млад – твоята старост ще зависи от твоята младост, от това дали на младини си любил и си живял. Ако си любил и си живял, на старини ще можеш да работиш и да учиш. Твоите старини зависят от твоите младини. Това са две страни на живота. Ти, младият, един ден ще бъдеш стар, и ти, старият, един ден ще бъдеш млад. Това са отношения. Знанието е потребно на стария, защо? За да се подмлади! Работата е потребна на стария, за да може да разбира живота. Младият, понеже няма работа, трябва да люби и да живее, за да дойде до втората фаза – да може да работи.

Защото, като си любил и си живял, ако не дойдеш до това да работиш и да се учиш, то твоята любов ще остане наполовина. Трябва да минеш един пълен кръг на движение, в който да се реализира Любовта в своята пълнота.

Аз ви говоря за тия неща: любов, живот, работа, знание. Това е един външен кръг на човешкия живот. Аз не говоря още за дълбоките работи. Има дълбоки работи. И ако образувате чрез този кръг една външна форма на организма, тогава другите неща постепенно ще дойдат. Тия противоречия, които се явяват сега във вашия живот, са

резултат на вашето минало. И вие не можете да ги поправите. Някой казва: „Господ ще уреди всичко.“ Господ урежда нещата в нас по същия начин: Той ги урежда чрез своята Любов, чрез своя Живот, чрез своята Работа и чрез своето Знание.

Христос казва: „Отец ми работи, и аз работя. И както Отец ми има живот в Себе си, тъй даде и на Сина си.“

Казвам сега: Бог урежда работите чрез Любовта си, чрез Живота си, чрез Работата си и чрез онова богатство на Знание и Мъдрост, което е в Него.

Всички вие трябва да дойдете до положението да се хармонизирате. Вие казвате: „Защо Господ направи света такъв?“ Така не се говори. Казваш – „Тия страдания само за мене ли са?“ Тъй не се говори. Казваш: „Мен ми дотегнаха страданията!“ Тъй не се говори. „Ама той не мисли право!“ Тъй не се говори! Това не е език! Ти ще се спреш при известни страдания и ще вземеш правилно отношение към тях. Както онзи работник в Америка. Един майстор работел на една къща. Турят горе един корниз, пада един камък и му откъсва първата фаланга на показалеца. Той вижда това и казва: „Благодаря на Бога!“ Защо Му благодари? „Благодаря, че не ми взе целия пръст.“ Като дойдат малко страдания, вие благодарете, че са по-малко, че не е отнесен целия пръст. Ако не беше Божият Промисъл, можеше и пръстът, и ръката, и самите вие да изчезнете от света. Ти казваш: „На мене ли се даде това страдание? Бял ден не съм видял!“ Ще ви приведа още един пример. Примерите не изясняват работите; те само ги поясняват. Иде една млада жена на около 25-26-27-28 години. Млада е и угледна. От провинцията, пратили я да дойде при мене. Идва с един господин, който прилича на един наш брат. Седнаха там отвън, на масата. Като ги погледнах през прозореца, първото ми впечатление беше: „Една млада жена. Изглежда много нещастна. Тоя момък е седнал до нея. Тя си търси своето щастие. Тя е голяма

нещастница.“ Като я гледам, изпъква в ума ми от какво произтичат нейните нещастия в живота. Най-после дойде при мен. Разправи ми живота си и сънищата си: „Ожених се млада. Имаме дете. Мъжът ми умря. Нещастна съм. Не ми се живее! Детето ни прилича на баща си. Кажете ми, има ли щастие за мен в света? Иначе не ми се живее!“ Рекох ѝ: Обикни Бога. Тя казва: „Къде да Го намеря, за да Го любя?“ След това попита: „Кажете ми, ще бъда ли щастлива?“ След като ми разправи всичко, рекох ѝ: Слушай, ще дойдеш следващия март и ще ти кажа дали ще бъдеш щастлива, или не. От октомври до март са 6 месеца. Подир шест месеца ще дойдеш и ще ти кажа. Аз като те видях при оня млад момък, видях, че си много нещастна. Тя каза: „Нещастна съм, но търся изходен път.“ Тя дошла да провери и един сън. Явила ѝ се една млада, стройна жена, която ѝ казала: „На това място, на което ти живееш, аз съм живяла преди 300 години. И ти си много нещастна сега, но ще се ожениш втори път.“ И даже ѝ показала мъжа ѝ – един по-стар мъж. Тя искаше да знае, ще бъде ли това, или не, ще бъде ли щастлива, или не. Казах ѝ: Ще чакаш, ще провериш. Не мога да ти кажа сега дали ще бъдеш щастлива или не. Ти ще вярваш в това! Подир 6 месеца ще ти кажа. В ума ѝ още седи мисълта, че е нещастна. Тя попита: „Да се оженя ли втори път? Като се ожених първия път, бях млада и мислех, че ще бъда щастлива, но той умря.“ Казах ѝ: Ако се ожениш по първия начин, пак ще бъдеш нещастна. Тогава ѝ дадох един съвет.

Мъжът обича жена, която знае много хубаво да му готви, по всичките правила. Мъжът всякога обича такава жена. А пък жената обича мъж, когато той може да донесе каквото трябва за готвене и като го види тя, да каже: „Много е хубаво!“ Защото някой път мъжът донася нещо и жената казва: „Къде го намери!“ И ако мъжът не знае какво да донася, а жената не знае как да сготви, тогава не върви. Казах на младата жена: Втори път да знаеш това! И не ти е речено да се

ожениш, докато не се научиш да готвиш. И ако дойде твоят възлюбен, но не се е научил да внася в къщи нещо хубаво, и той да не се жени. Той трябва да влезе в живота на своята жена и да избира най-хубавото, така че тя, като го види, да каже: „Много е хубаво!“ Оризът, и маслото, и доматите – всичко да е първокласно, и тя да каже: „От това става нещо за готвене“, а не да се чуди какво да го прави.

Сега вие ще кажете: „Какво разбирате вие от това?“ Научете се да готвите – нищо повече! Вие не знаете да готвите. И вашият възлюбен да ви донесе нещо хубаво, защото какво ще му сготвите от една биволска пастърма, като дойде? Никога не гответе биволска пастърма!

Хубавата храна – това е любовта! Хубавата храна – това е животът. Хубавата храна – това е работата! Хубавата храна – това е учението!

„Отче наш“

6 ч. 38 м.

Следват гимнастически упражнения.

5-а лекция на Общия окултен клас, 23 октомври 1935 г., сряда, София, Изгрев

ЕДИНИЯТ ЛЕВ

5 ч. Небето облачно. Слаб вятър. Студено.

„Добрата молитва“

Имате ли зададена тема от миналия път? („*Не.*“) Пишете на тема: „Влиянието на светлината и тъмнината върху човека.“

Някои от вас правите много обобщения върху темите, синтетично развивате нещата. Синтезът подразбира голямо знание. Вие трябва в един малък кръг да проучвате нещата. Защото след като сте писали тема, знаете толкова, колкото и преди да сте писали. Например какво нещо е музиката? Можете да говорите теоретично, но това не е знание. Какво можеш да пееш? Не можеш да вземеш и един тон както трябва, а разправяш философски, теоретични неща са същността на музиката, че тя повдига човека, че тя облагородява. На теория пишете неща, от които нямате понятие. Казвате: „Как така? Нали човек трябва да знае?“ Сега, да ви дам едно малко обяснение.

Представете си, че аз знам, че ми трябват 20 лева, че имам нужда от тях. И разправям за 20-те лева – каква полза ще ми принесат, че хляб ще си взема с тях, че това-онова ще си взема. Трябват ми 20 лева, но ги нямам. Питам: Знанието ми за 20-те лева какво ме ползва, ако ги нямам? Мисля какво благо могат да ми принесат – мир, спокойствие, добър сън, а всъщност ги нямам тия пари. Хляба го нямам. Какво съм придобил, питам.

Трябва приложение. Ако парите са в джоба ми, ако хлябът е в джоба ми – имам тази опитност, знам положително това, което съм казал. И за всички други работи вие все по същия път вървите.

Някой задава например такъв философски въпрос: „В какво седи истинското християнство?“ Или: „В какво седи хубостта на семейния

живот?“ Ожени се – ще видиш! В какво седи качеството на добрата жена? Намери я – ще видиш. Изобщо в сегашната култура говорим за неща, които не съществуват. Четеш романи – разправят, разправят, учат хората как трябва да се женят, как трябва да раждат деца, а след това, като се ожениш, не можеш да приложиш ни най-малко от тази теория. Тогава приличаш на английския реформатор Йоан Веслей, този, който реформирал английската църква. Тукашните методисти са клон от неговата реформирана църква. Той, три дена след като се оженил, казал на своите приятели: „Не си струва човек да се жени.“ Защо? Неговата жена му казала: „Ти досега странстваше, скиташе се, ходеше да говориш за Христа, за това-онова. Сега си се оженил, вече няма да ходиш, вкъщи ще седиш!“ Той бил постоянно на изпитание. Тя му отваряла писмата, да види какво са му писали и казвала: „Тук, в това писмо ти пишат: „Любезни“... Затова Веслей, като срещнал своите приятели, им казал: „Не си струва човек да се жени.“ И после дал такъв съвет на един млад последовател в Христа, евангелист; когато онзи му казал: „Намерих една много добра сестра, отлична“, Веслей му рекъл: „Тя с Христа много добре може да живее, но не и с тебе.“ Един човек може да има добри вярвания, може да е много добър с Господа, но не и с хората. Защо? Няма разбиране. Някой ще каже: „Аз обичам Господа.“ Ти обичаш Господа, но с хората не можеш да живееш. Защо? Господ е далече и е съвършен, и дава всичко, каквото искаш, а хората са близо и не дават, а взимат. Щом вземат, ти ще се скараш с тях. У всички ви преодоляющето влияние е там, че всеки, с когото се запознаеш, има желание да вземе нещо от тебе. А пък когато се запознаеш с Господа, Той ще ти даде нещо, разбира се. Нищо не ти взема, нищо не ти иска. Защо хората не могат да живеят заедно? Защото всякога вземат. А защо с Господа могат да живеят? Защото Господ всякога дава. Това е естеството на човека. Ограниченото естество е такова.

И трябва да разпознавате две неща: преривното и непреривното. Злото не седи в живота. Защото злото се проявява само в един преривен процес, а животът е непреривен. Животът сам по себе си, от единия край до другия, е непреривен – нищо не може да влезе вътре в него, да го прекъсне, той е вечен. Но всичко зависи от преривните процеси. Това е волята на човека. Различни воли има в света. Следователно хората като си въздействат един на друг, от човешките воли се явява злото. Да кажем, че едно съвършено същество, което има свободна воля и може да вземе едно или друго решение, отправи своята мисъл към тебе, погледне те; какво ще кажеш? Това същество може да има всичките най-добри намерения спрямо тебе, то употребява своята енергия за добро, но след като я употреби, ти, като нямаш разбиране, може да мислиш, че той не е направил нещо много хубаво за тебе, и може да се роди един конфликт между теб и него. Вие често питате: „Защо Господ е направил така?“ Дойде ти сиромашия, болест и питаш: „Защо са дошли?“ Дойде ти някое неразположение, питаш: „Защо?“ Къде е причината? У теб се зароди едно желание, хубаво, и ти търсиш друго едно същество, което е свободно. Да допуснем, че искаш да се ожениш. Но ти трябва да намериш едно друго същество, което също така има това свободно желание да се жени. И ти търсиш; намериш една жена, но тя не иска да се жени. Ти налагаш своето желание – една година, две, настояваш с писма, че без нея не можеш да живееш, и най-после наложиш волята си върху нея и тя се съгласи. Дойдат и стари баби да я убеждават, че трябва да се ожени, и накрая младата мома се съгласи. И почвате да живеете заедно. Но след това тя се оплаква, че е нещастна. Защо е нещастна? Защото не е свободна! Нейният избраник, който казваше, че без нея не може, сега казва: „Каквото аз ти казвам, мен ще слушаш, аз съм за тебе Господ. На църква няма да ходиш. Няма да

ходиш с такива вярващи братя!“ Тя по-рано каквото искаше си правеше, а сега – друг режим.

Аз ви привеждам примери от действителния живот. Такива неща могат да се случват и между светски, и между духовни, религиозни хора. Законът е все един и същ. Мислите, че като сте духовни, другояче живеете. Духовното сега е само лустро отгоре. Казват за този човек: „Той е много духовен.“ Най-после жена му разбира и казва: „Вече не искам да живея с този мъж.“ Защо не искаш? „Нетърпим е.“ Тя е права. Нетърпим е. Но питам я: Ти като напуснеш този, друг ще търсиш ли? „Разбира се, ще намеря друг, с когото да живея щастливо.“ Ожени се за втори – и с него не може да живее. И за трети, за четвърти, за пети. И умре, и замине за другия свят – и всичко се свърши. Казвам: Щом с първия не можеш да живееш, оттам насетне колкото и да ги избираш, все същото е. Ако с първия не можеш да живееш, и с втория няма да можеш, и с третия също и т.н. Каквато е първата ти постъпка, такива ще бъдат и следващите ти постъпки. Може да има изключения, но казвам какъв е общият закон. Аз не говоря само за отношенията в семейния живот. Въпросът не е само там. Има хиляда други отношения, които ще дойдат. Ще имаш отношения към децата си, ще се пристрастиш към сина си, към дъщеря си, ще мислиш, че каквото твоята дъщеря върши, друга като нея няма. Отчасти е вярно. Можеш да се пристрастиш към сина си, към някой свой приятел, към някой свой слуга. Пристрастие има навсякъде. Или можеш да се пристрастиш към някое свое верую. Пристрастяване има навсякъде.

Сега мнозина идват и ме задяват. Не се учете да говорите неща, които не съществуват! Дойде някой, кажа му нещо, а той изопачава работите. Аз му кажа едно, а той казва: „Учителя каза така и така. Учителя каза да не се жените.“ – „Как тъй да не се женим?“ – и се наежи. Аз действително казвам така, но кога? Щука и рак да не се

женят. Котка и орел да не се женят. Вълк и глист да не се женят. Тук някой брат хвърлил око на някоя сестра. Какво ще хвърляш око? Най-първо ще отидеш да питаш баща ѝ и майка ѝ обичат ли те. После ще питаш и нея обича ли те. Ако преди тебе е обичала някого, остави я да се ожени за онзи, когото първи е обичала – нищо повече. Не влизай в чужда каша! Ти не можеш да измениш Божия закон. Първата любов е винаги най-силна. Тя никога не може да се изглади от паметта на която и да е жена, на който и да е мъж. Жената се омъжи за друг и после въздиша за онзи, първия, и в този свят, и в онзи свят. Нали сте окултисти? Аз казвам да не правите погрешки, защото опасността е в това: проповядва се еднократната женитба, но тя не съществува. В този свят аз не знам колко мъже и жени има, които веднъж се женят. Ако приложиш Христовия закон – не външните отношения! – то ти като срещнеш някого, вече завързваш известни отношения с него чрез обичта. Дали те познава, или не, ти вече завързваш известни отношения. Ти внасяш в тях какво ли не. Като се обикнат някои, в отношенията им и най-добрите неща се внасят, но и най-лошите.

Така че, изисква се една малка философия. Вие вървите още като деца и казвате: „Господ ще оправи света." Аз знам това. Ще го оправи Господ, но вие ще заприличате на онзи княз, който изучавал окултните науки; той се влюбил в една много красива мома, но тя живеела много разточително. Князът намерил един адепт, който му казал как да вземе пари. Отишъл князът при едного, който пазел златото в света, и му казал: „Дойдох да ме кредитираш. Какъв кредит ще ми определиш?" „Ще те кредитирам. Ще даваш по три косъма за всяка торбичка злато." По десет пъти всеки ден ходел князът за пари и при всяко отиване давал по три косъма. За един ден – 30 косъма. И най-после не останал никакъв косъм на главата му. И отива пак, и казва: „Дай ми пари." „Дай косми!" „Нямам!" Като оголее главата ти, тогава къде ще отидеш? Докато има косми – има пари, като няма

косми – няма пари. Преведете това. Докато имаш здраве, докато твоите мисли са свежи – навсякъде си добре дошъл, но като дойде време да оголее главата ти, да станеш песимист, да нямаш нито едно хубаво чувство – тогава никъде не те искат хората. Болен си – какво ще правиш?

Ако в този път, в който сега вървите, не можете да постигнете поне отчасти онова, което искате, тогава? И не само едно постижение. Вие може да сте много разположени един ден. За мен това не е важно. Разположението за един ден е като един красив ден. Това е разположението на деня. Човек трябва да бъде разположен всякога. Аз считам разположен човек онзи, който, като изгуби и къща, и всичко – пак да е разположен. Тия работи всъщност не се загубват. Жена ти замине – ти кажи: „Много добре, че замина.“ Умре син ти – кажи: „Много хубаво, че отиде при Господа, ще се учи.“ Философски гледа човекът! Не плаче за жена си, за децата си. Волът му замине – казва: „Много хубаво, че замина! По осем часа ореше, а сега си почива. Аз му тегля сега каиша.“ Той разбира всичко философски, спокоен е. Ще кажеш: „Защо волът му умря, защо жена му умря?“ Това са ваши схващания. Сега, ще се роди у вас една друга мисъл: „Ние толкова лоши ли сме?“ Хубаво, ако сте толкова добри, защо не оправите света? Разбирайте: Трябва да имате една божествена мисъл. Как ще оправим един свят, когато имаме огън 60-70 градуса? Какво може да се направи с огън 60-70 градуса? Боб не може да се свари, хляб не може да се опече. Едва може да се свари едно турско кафе. С едно кафе какво ще стане, кажете ми!

Сега моето говорене прилича на онова, което Христос говореше. Той каза: „Горко вам, книжници, фарисеи и садукеи, лицемери!“ „Учителю, като говориш така, нас осъждаш!“ Той констатира един закон. Дали сте фарисеи или садукеи, дали вярвате в това или онова – това е друг въпрос, това е ваша работа. Твоето вярване нищо не

допринася. Вярването нищо не допринася! Това, което в дадения случай можеш да приложиш – това е важното. Мен ме ползва в дадения случай любовта, която прилагам и опитвам. Какво мисля, как мога да философствам върху любовта, да я описвам – то е друг въпрос, то нищо не помага. То е като 20-те лева или 100-те лева, за които мисля и които нямам. Каква полза ще допринесат те, какво благо? Трите лева в джоба ми, с които мога да взема едно парче хляб, струват повече, отколкото стоте въображаеми лева.

Сега казвам. Трябва да опитате докъде сте дошли. Не отвън да го знаете, но вътре в себе си. Трябва да правите един вътрешен анализ. Като дойдат изпитания, разните видове болки – зъбобол, коремобол, кръстобол, гърлобол, гръдобол – всичките тия работи като дойдат, ще знаете – те представляват метод да пробвате докъде сте достигнали. Казваш: „Аз съм добър човек.“ Като те заболи кръстът, какво правиш? Не че като те заболи кръстът, ти си лош човек. Кръстът те е заболял по симпатия. Ти имаш една симпатия, която я е заболял кръстът. Трябва да знаете, че всички болести, които имате, идат по симпатия. Много малко болести има, които идат направо. Някой път и другите ги заболява глава по симпатия към вас. Всеки човек, който има симпатия към вас, ще го заболят очите, или кръстът, или рамото, или главата – ако вас ви болят. Защото по симпатия са дошли хората в света. Като те заболи кръстът, ти казваш: „Какво ли прегрешение направих?“ Прегрешението ти е, че имаш симпатия. Как се ражда симпатията? Ти имаш една кокошка, обикнеш я; виждаш, че е тлъста – хванеш я, заколиш я и я изядеш – по симпатия. Защото, ако нямаш симпатия, ако имаш отвращение към нея, няма да я заколиш и изядеш. Обичаш и яйцата ѝ – симпатия имаш към тях. Пукнеш яйцето в тигана, опържиш го и го изядеш. Всички работи в света стават по симпатия. Казвате: „Да имаме любов!“ Като дойде симпатията, тогава и на гърба, и на рамото, и на главата – навсякъде

ще има симпатия. Тогава ще дойдат научно да разглеждат, че причината била в това, в онова, в какво ли не. Философски работи. Еди-кой си учен казвал така. Философската страна – това е механическата страна на въпроса. Това са вече последствия на симпатията.

По симпатия мнозина отиват в затвора. „Ще ми купиш ли едно балтонче?“ Той е чиновник-касиер. Няма пет пари. Бръква в касата, взима и купува балтона. Правят ревизия – и хайде в дранголника! Защо влезе? По симпатия! Одумват се някои – пак по симпатия. Имаш някого, комуто симпатизираш; някой е казал нещо по адрес на твоята симпатия и ти се възмущаваш – как може така да говорят по адрес на симпатията ти! Ако не го обичаш, ще кажеш: „Хак му е!“ Щом имаш симпатия, изваждаш нож като Петър, който искаше да защищава Христа. Но Христос му каза: „Петре, тази работа с нож не става. Сложи си ножа в ножницата, защото тълпа е това, ще пребият и тебе, и мене. Ако исках да избегна това, не трябваше да бъдем тук, а на друго място. Но понеже сме тук, прибери си ножа. Този въпрос по друг начин може да се разреши.“

Има начин, по който можете да се освободите от противоречията на живота. Но преди всичко не трябва да се афектирате. Трябва да проверявате онова, което в дадения случай чувствате, вярно ли е, или не, данните верни ли са, или не. Например казвате: „Аз чувствам, че еди-кой си не ме обича.“ Добре, аз чувствам, че времето се е развалило – това значи ли, че времето е неразположено спрямо мен? Като стане по-студено, времето ми казва: „Миличък, сложи си по-дебело палто.“ Обаче аз не слагам по-дебело палто и съм с тънкото. Студът взима от човека. Като бръкне в джоба, взима ми парите – и аз съм неразположен. Какво нещо е студът? Той казва: „Сложете си дебели палта, затворете си касите. Аз дето мина, бъркам! Да не взема нещо!“ Има религиозни хора, които обичат да крадат. Такъв човек

казва: „Не оставяйте тия работи! Аз имам този навик, страдам от клептомания. И ако оставите тия неща, ще ме изкушават.“ Признава си човекът. Някой казва: „Аз съм сприхав човек.“ Не го бутайте този човек никъде. И законът е навсякъде такъв: щом имаш една болка, не я закачай.

Сега всички очакват, че като отидат на онзи свят, ще се оправят работите им. И на онзи свят ще бъде, както на този свят. Работите навсякъде могат да се оправят, когато човек има добрата воля да разбира едно съотношение. Човек трябва да знае, че е между два полюса: има същества, които седят по-ниско от него, има същества, които седят по-високо от него, прогресирали. Той е по средата. И по-нисшите, и по-висшите му влияят. Едните го снемат надолу, другите го повдигат нагоре. Между тия същества може да се роди нещастие за него. Ако те повдигат нагоре и ти дойдеш до висока степен в своето разбиране, а после дойдат нисшите и ти повлияят, и ти от тази височина се подхлъзнеш надолу, ти ще се повредиш много повече. Тогава, по-добре щеше да бъде никак да не беше се повдигнал нагоре. Всички несрети в живота произтичат от влиянията. Някой може да каже: „Защо Господ направи света така?“ То е Негова работа. Защо Господ направи топлината и студа, защо ги допусна – то е Негова работа. Това са закони, които съществуват. Като дойде студът, ще се облечеш. Като дойде топлината, ще туриш по-тънки дрехи. Злото е студ, доброто е топлина. Но като не използваш топлината както трябва, тя може да те изгори. И студът може да те изгори. А някой път студът може да ти причини едно добро.

Това, което ви говоря, някои ще ви ползва, някои няма да ви ползва. Всички имате известни възгледи и мислите, че сте се добрали до една истина, която е меродавна. Вие казвате: „Всичко може да стане, но аз не мога да падна.“ Може да е вярно. Аз съм един силен човек, вървя по пътя и мисля, внимавам да не падна. И не се спъвам

да падна, но бутна някого и той падне. После втори бутна – и падне, трети бутна – и падне и т.н. Аз не съм паднал, но съм направил най-малко 20 души да паднат. Аз казвам: „Трябва да си отварят ума.“ Но не е разумно. Защо ще бутнеш този човек да падне? Казвам това само за изяснение на нещата, които стават. Не ставайте причина слабите да падат. Ако паднат сами, то е друг въпрос. Но вие да не ставате причина, вие да не ги бутате да паднат. Понеже в природата действа закон: като бутнете някого, един ден ще стане така, че това действие ще се върне върху вас. След време, може би след един-два месеца или след една година, ще дойде момент – някой и вас ще бутне по същия начин и ще паднете. Обратни движения има, които действат. Дали знаем, или не, те развиват кармата. Например има неща, които кармически идат от друг живот. Законът за кармата обяснява нещата. Трябва да знаем, че всички неприятности в живота ни идат от три източника: някои неприятности могат да дойдат от нашето подсъзнание, други идат от съзнанието, трети от самосъзнанието. А доброто може да иде от нашето подсъзнание, съзнание, самосъзнание и свръхсъзнание. От свръхсъзнанието – то е най-хубавото! Тогава можете да четете „Подражанието на Христа“ например. Не е важно веруюто, което можеш да имаш ти, дали вярваш в Христа. Подражаваш ли Му? Подражанието значи: да вървиш по този път, по който Христос е вървял. Сега, някои поддържат, че трябва да вярваме в Христа. Христос казва: „Ако ме любите“ – не казва „Ако ми вярвате“, – „ще опазите моя закон и ще прилагате. И ще имате известна опитност.“ После казва: „И така да просветнат делата ви пред човеците, че като ги видят, да прославят Отца, Който е на небесата.“

Това, което направиш – то е най-важното. Аз мога да вярвам, че съм много добър, мога да си въобразявам, че съм направил много работи, но в дадения случай онова, в което аз живея, благото, в което живея и което съм опитал, което от мен излиза и го предавам на

другите – то е най-силното. Благото, в което аз живея – то е най-силното, не онова, в което аз вярвам! Може до известна степен и то да ме ползва.

Сега, аз ви навеждам на тази гледна точка, понеже здравословното състояние на човека зависи от онова, което той върши, от любовта, която в дадения случай той има към Бога. Здравословното състояние на човека зависи от любовта, която в даден случай има към ближните си, то зависи и от любовта, която има към себе си. Това са разбирания. В окултната наука тия неща са поставени по друг начин. Там те са забулени, тъй че трябва цяла година да глождиш една кост, за да изкараш нещо. Аз някой път мога да ви чета окултни изречения, за да видим какво ще разберете. А истинското разбиране е това: Здравословното състояние на човека зависи от любовта, която в даден случай има към Бога, към ближните си и към себе си. Не онова въображаемото, но в дадения случай от това, какво е твоето състояние, ти можеш да определиш каква е любовта ти. Ако ти казваш, че имаш любов към Бога и ако тая любов може да се затъмнява от посредствени постъпки, които са станали в даден случай, тогава любовта ти към Бога не е голяма. Ако ти изгубиш малко пари или някой е казал нещо по твой адрес, и ако това замъгли твоето съзнание, и ти загубиш любовта към Бога, тогава каква любов си имал към Бога? Любовта трябва да бъде неизменна. Аз съм привеждал този пример, ще ви го кажа пак.

Отива един индуски ученик при един от великите Учители на Индия да му даде начин, как да търси закона за служене на Бога. Учителят му казал: „Ще те пратя да направиш един опит. Там има един военен, един брамин и един светия. Най-първо ще отидеш при военния, ще му зашлевиш една плесница и ще видиш какво ще ти каже. После на брамина ще удариш една плесница и най-после на светията. И ще се върнеш при мене да ми кажеш последствията.“

Отива ученикът при военния, удря му една плесница. Онзи му ударил две и го търкулнал на земята: „Така не се удря, а така.“ Ученикът се поизтърсил малко, отишъл при брамина, който служел, и ударил и на него една плесница. Браминът се намръщил, вдигнал си ръката нагоре да го удари, но я свалил веднага. Ученикът си казал: „Тук малко по-добре изкарах. Ако беше ми ударил две плесници!“ Отива при светията и удря и на него плесница. Светията си седи и не иска да знае. Той се занимава с нещо дълбоко и не иска да знае, че са го ударили. Връща се ученикът и разказва как е свършил работата. „Остави се! Още веднъж при военния да не ме пращаш. Аз му ударих една, а той две и ме потъркулна на земята.“ Учителят му казал: „Това е човекът на закона, човекът, който служи на буквата на нещата. Онзи, който вдигна ръката си и се отказа, той е човекът, който вярва, човекът на вярата. А онзи, който не искал и да знае, че са го ударили, той е човекът, който прилага.“ Онзи, който не е започнал още живота, казва: „Аз ще ти кажа как се бие. Кой те прати тук?“ Ако постъпвате като военния, вие служите на света. Ако постъпвате като брамина, вие сте верующ, едва сега кандидатствате за живота. А пък ако постъпвате като светията, то вие сте онзи, който прилага. Тия неща са неизбежни. В даден случай вие ще постъпвате или като военния, или като брамина, или като светията.

Не мислете, че искам да ви съдя. Защото не ми е работа, не обичам да съдя. Не искам да съдя хората по единствената причина, че не искам да се бъркам в нечистотии. Не ме интересуват вашите помии. Не, не искам да бъркам в тях. Ако искате, изхвърлете ги. Не ме интересува. Понеже вие ще изпитате един ден последствията на своята помия. Българинът има особен характер. Като направи къща, той прави на изток пруст. Майката, като измие паниците, излиза на пруста, хвърля водата на земята и казва: „Ще се погълне.“ И снахата от това балконче хвърля водата. Всички все така хвърлят и след 1-2-3

години идват болести, тия хора почват да чезнат. Казват: „Не знаем защо. Има нещо. Някаква магия.“ Почват да боледуват от ревматизъм и пр. Никаква магия, но вие хвърляте вашите нечистотии и сега носите лошите последствия. Всеки ден вие хвърляте помия: излизате на вашия пруст и я хвърляте на земята.

Представете си, че тръгнали двама и се хванали за ръка, две симпатии. Че каква симпатия тук? Никаква симпатия! И почват да говорят за тях, и казват: „Двамата ходили в града. Вечер се връщат в 12 часа. Какво ли правят?“ Ако една овца се разхожда с един вълк, аз ще ви кажа какво ще правят. Ако се разхожда с друга овца, тогава е друго. Ако се разхожда с един овен, няма нищо, ще пасат трева двамата. Та казвам: Така не се говори! Бъдете свободни. Не се месете в неща, които не ви влизат в работата. Нищо не се ползвате от това. Ако дойде някой и ви иска съвет, дайте му хубав съвет, кажете му за последствията и го оставете. Вие казвате, че Господ живее у всички хора. Ако е така, той ще бъде в състояние да пази всекиго. В дадения случай чрез тебе Господ прави каквото може да направи, колкото и да е микроскопично. Тогава ще имате прогрес. Седят стари братя и сестри и очакват, казват: „Какво ли е било във времето на Христа?“ Аз ги разбирам, те искат да бъдат във времето на петдесятниците, да слезе Духът върху тях. Каквото е станало тогава, няма да се повтори. Нещата не се повтарят. Онези дванадесет апостоли принесоха резултат, който няма защо да се повтаря сега.

Вие питате: „Като отидем на онзи свят, как ще ни посрещнат?“ Като отидете на онзи свят, отначало ще ви посрещнат, както се посреща млада булка – ще ви турят венец и сватбени дрехи, но след една седмица ще свалят на булката венеца и сватбената дреха, тя ще се облече с други дрехи и ще ѝ кажат: „Я, снахо, омеси малко хляб! Я донеси малко вода!“ На нивата, вкъщи – навсякъде ще работи булката. Работа трябва! Така е на Земята, но на онзи свят също има работа.

Може да ви пратят на Земята като кандидати да ръководите някой грешен човек, който постоянно пада и става, и който има някои желания, с които трябва да се справи. Вие му говорите, а той прави противното на това, което му казвате. Назад не можете да се върнете, защото от неговото повдигане зависи и вашето повдигане, и от неговото падане зависи и вашето падане. Какво ще правите? Може би ще пожелаете да се върнете на онзи свят и да кажете, че не сте могли да му повлияете. Обаче не можете да се върнете назад.

Мнозина от вас искат да станат учители. Имате една идея и казвате: „Хубаво е човек да бъде учител." Хубаво ли е човек да взема пари назаем? Вземеш пари, уредиш работите с една полица, после с втора полица и т.н. Наредят се 10 полици и почнат да идват изпълнителните листове. Ще те турят натясно, какво ще правиш? Това става в живота. Някой път се намирате в много лошо положение и искате да се самоубиете – някой изпълнителен лист е дошъл. Вие казвате: „Стоян е виновен, Драган е виновен." Не, никой не е виновен, но полицата е дошла.

Не вземайте, не се товарете с непотребни работи в света. Аз съм засягал този въпрос, втори път няма да го засягам. Сега ви казвам: По този начин, по който сега вървите, вие си създавате ненужни страдания, излишни страдания, които не са във вашата карма. Един прост пример да ви дам. Потребна ви е една къща с две стаи и една кухня. Потребна ви е отвън и една малка барака за дърва. Това е предвидено в бюджета. Вие имате пари. Но дойде един ваш приятел и ви казва: „Поразшири къщата, направи втори етаж, пък тури и една хубава каменна ограда!" Ти направиш каменната ограда и похарчиш два пъти повече, отколкото струва къщата. Питам: Какво си спечелил сега? Почват да те обикалят. Ти вече няма да можеш да живееш спокойно. Имаше пари да направиш две стаи и кухня и нямаше дългове. А сега, като направи каменната ограда и втория етаж,

задлъжняваш. Казваш: „Ще вземам наем.“ Не си прави илюзии. Ако не плащат наемателите? И наематели не можеш да намериш. Не разчитайте на наематели, те са изгубена работа. На никакъв наемател не разчитай! Дойдеш ли до наематели, табана-кувет[5]! Остане ли да разчиташ на наематели, това са външни работи!

Разчитай на онова, което Бог е вложил вътре в тебе, а другите неща са само спомагателни средства: и светиите, и ангелите, които ще дойдат. Но първо разчитай на онова, което Бог е вложил в тебе. Ако разчиташ на него, ти си на правия път. Всички други влияния ще дойдат и ще съдействат. Но ако ти оставиш Божественото, което е вложено в тебе, и се осланяш на този или онзи, на светии и пр., то е изгубена работа, ще загазиш. Светиите идват при тебе тогава, когато разчиташ на Божественото, защото те имат божествените способности, та отиват там, където хората обичат и разчитат на Божественото в себе си. Тогава няма да има и това оплакване: „Като съм тръгнал в този път, какво съм придобил?“ Всъщност тръгнали ли сте в този път? Ни най-малко! Вие сте хванали крив път. Мислите, че вървите по правия път? Не, не, ще се върнете назад до спирката, от която сте взели кривия път, и сега ще хванете правия път! Това са образни изяснения. Някои от вас, които ме слушате, ще кажат: „Кого ли има предвид Учителя? Някой е направил нещо. Станало е нещо на Изгрева. За кого ли е това?“ За никого не е това! Всички на Изгрева вървите в крив път. Знаете ли какво разбирам като казвам това? Аз разбирам: в момента – в дадения момент, в този момент! В този момент ти може да си на крив път, а в следния момент можеш да го изправиш, в третия момент пак да кривнеш. Трябва да осъзнаеш, че си кривнал, защото, ако не го осъзнаеш, не можеш да го изправиш, може да мислиш, че твоята постъпка е права. Трябва да имаме една мярка, с която да мерим и да знаем дали сме постъпили право, или

[5] **табана-кувет** (тур.) – беж да те няма (бел. ред.)

не. Във всеки случай аз трябва да знам това! Не да се самоосъждам, но да имам съзнанието да изправя нещата.

Капитанът има един уред, с който постоянно наблюдава дали има отклонение в курса на кораба, защото в океана понякога има силни течения. Ако той не следи курса чрез този уред, корабът може да се отклони вляво или вдясно от пътя си. Ние също постоянно трябва да се коригираме, защото има влияния, които постоянно ни отдалечават от верния път, така че всякога трябва да отивате при този уред и да проверявате дали не отбелязва отклонение. Може да има един градус отклонение или повече. Трябва да коригирате постоянно пътя, по който вървите. И тогава няма да има сблъсквания. Ако не вървите по една и съща посока, по верния курс, ще има сблъскване. Ако вървите постоянно по една и съща посока, правилно, няма да има сблъскване. Всяко сблъскване означава, че пътят на някого от вас е изкривен. Злото е там. Трябва да се коригира. Защо е така? Пътищата ви трябва да бъдат успоредни. Всички трябва да вървите в една и съща посока. Откъдето и да тръгнете, успоредно трябва да вървите. Целта е онзи възвишен живот.

Сега вие се утешавате, че криво-ляво ще изкарате живота. Не криво-ляво! Право трябва да се изкара животът! Криво-ляво нека светът да живее. Вие трябва право да вървите. И ако ме слушате, аз бих ви казал много работи. Всички несгоди на Земята могат да се изправят много лесно. Според мен оправянето на света в материално отношение е толкова лесно, че и децата го знаят. Например в България има 5 милиона българи, нали така? Ако всеки българин отделя на ден по един лев, той ще има 365 лв. в годината; 5 милиона българи по 300 лв. от всеки на година, колко милиона правят? Един милиард и половина. Значи, ако всеки даваше само по 1 лв., щеше да има един милиард и половина за бедните и страдащите на година. Така и работите на всички щяха да се уредят. И благотворителните

дружества само щяха да разнасят средствата и така да помагат. Ако всеки българин отделяше по един лев, бедни българи нямаше да има! Които имат, имат, но които нямат, ще им се създаде работа и така ще може да им се помогне. А сега казваме, че Господ ще помогне. Чудна работа! Той всичко е дал в нашите ръце и нищо не е оставил у Себе си. Цялата Земя е дал на хората. Къде е имуществото на Господа в света? Вие сте взели по една педя земя и всеки казва: „Тази земя е моя, тази нива е моя, този двор е мой, тази къща е моя.“ Всичко е във вас, а казвате, че Господ е направил света. Тогава вие трябва да плащате наем на Господа! Ще дойде Той с изпълнителен лист и ще каже на наематели и собственици: „Ще плащате!“ Природата един ден ще поиска да си плащате данъка на Господа. Един ден Той ще прати за секвестър и най-после ще секвестира: жена ти, сина ти, слугинята ти, а най-после и тебе. И в следващото поколение пак ще секвестира. Секвестър има! Казвате: „Утре ще платя.“ Секвестър е това – трябва да изплащаш! Вие си създавате и друго заблуждение: „Как ще ме погребват?“ Не чакайте да умрете! Нека да има умиране, но да умрат всички ваши погрешки, да живеете без погрешки. За тях да умрете. Това е животът. Всички ония лоши мисли, които от памтивека са унаследени – всичко това като умре, да остане чистото и да живеем чист и свят живот.

Сега на въпроса. Вие казвате: „Слушайте онова, което Божественото говори вътре във вас.“ Има три източника, от които трябва да се пазите. Най-първо слушате първия източник – Божественото, което ви говори вътре във вас. Щом говори то, човек не е раздвоен. Всякога, когато дойде Божественото, човек е силен и мощен. След това идва друга мисъл – да се коригира Божественото – вторият източник. Идат и други второстепенни мисли. Щом ви заговори Божественото, всякога се ражда във вас едно ехо – да го коригирате. Един малък пример ще ви дам. Дойде ви една идея да

направите едно добро, да дадете нещо – заделите си една сума. След това идва ехото: „Остави сега! Много са тия пари! Защо ще ги даваш?“ Втората мисъл коригира Божественото. Поседиш малко, поколебаеш се и най-после извадиш едни лев, дадеш го и казваш: „То е достатъчно.“ Другите пари, които си обещал, си ги изял. Божественото е онова, което си обещал – направи го! Едно правило: Никога не коригирай Божествените работи, ако искаш да ти е мирна главата, макар и да си без пет пари! Някой идва при мен и казва, че от големи добрини страдал. Да ви приведа един анекдот. Дошъл при турския султан един богат човек, няма да му кажа името. Казал му: „От ядене и пиене осиромашах.“ Това са източни поговорки. Тогава султанът го попитал: „Я ми кажи, като си ял толкова много, кое е най-хубавото в кокошката?“ „Кожата с търтката.“ Султанът наредил: „Дайте му 250 турски лири!“ Отишъл си човекът, разправил какво станало – как султанът го попитал и как той казал, че най-хубавото на кокошката е кожата с търтката. Тогава и друг решил да отиде при султана, и той му казал, че е закъсал от много ядене. Султанът го попитал: „Кое на бивола е най-сладкото?“ Той казал: „Кожата с търтката.“ Тогава султанът наредил: „Ударете на този 25 тояги и да си върви!“

Има един метод в света, който ние държим. „Кожата с търтката“ разрешава въпроса при кокошката, но при бивола не го разрешава. Давам ви един принцип: Съобразявайте се винаги с Първото, което разрешава и което не раздвоява. Божествено е само онова, което не раздвоява ума ни, което не раздвоява сърцето ни, което не раздвоява волята ни. Божествено е само онова, което не разделя, не раздвоява и държи в единство човешкия ум, сърце и воля. Всяко нещо, което разединява нашия ум, сърце и воля, съдържа чужд елемент, то не е Божествено. Тогава работите не вървят. Трябва да имате това като едно правило. Постъпвайте според него и работите ще вървят. И

когато започнеш една работа, гледай умът ти, сърцето ти и волята ти да не са раздвоени. Щом си раздвоен, нещо човешко се е вмъкнало в теб. Тогава не бързай. Изисква се време, докато поправиш погрешката, докато се възстанови единството в ума ти. Тогава започни работата. Вие може да кажете, че знаете тези неща. Не ги знаете. Това, което не сте опитали, за него нямате знание. То е само теория, в която вие вярвате. Аз не искам да вярвате в това, но приложете и опитайте го, да видите дали е така, или не. Ако го приложите, ще имате същите резултати. Вие имате някои резултати, но това не е още задоволително. Туряш един млечен компрес на крака си и помага, туриш компреса на друго място и не помага. Това не е панацея. Един компрес може на едно място да помогне, а на друго място – не. Сложиш един сгряващ компрес – действа в известни случаи. Вземеш един студен душ – в някои случаи помага, но студеният душ не е нещо универсално, меродавно. В известни случаи, ако имаш излишна топлина, може да ти помогне, но ако в теб топлината не е в достатъчно количество и вземаш студен душ, капилярните ти съдове ще се свият и ще имаш обратен резултат. Системите на Куне и на Кнайп са прави, но и на двете им липсва нещо много важно, много съществено – това е психологическото състояние, духовното състояние, което човек трябва да има в дадения случай. Например те препоръчват човек да ходи бос. Здравият може да ходи бос сутринта, но болният – не. Аз бих го посъветвал да ходи бос към 11 часа, когато се стопли земята. Постепенно да се научи. Известни правила не са за всички еднакви, това е само за лекуване.

Голяма работа се изисква при Куне. При някои болести, за да се лекуваш, трябва да правиш на ден по три бани, студени бани, да седиш вътре, също и разтривки по 15 минути. Ами аз ако те пратя да копаеш на лозето 15 минути, ти ще имаш по-добри резултати, или същите, както при Куне. И водата е хубаво нещо. Но аз, и без да

вземам тези бани, пак мога да имам същите резултати. Аз мога да направя и на Куне баните така: Представям си, че си събличам дрехите, представям си, че седя във водата, представям си, че 15 минути се разтривам – и имам същите резултати. Сега няма да ви доказвам това. Доктор Миркович имаше едни хапове от една американска трева. Още имам една кутия от тях. Той ги даваше цели. И който имаше запичане, като вземеше от хаповете, се оправяше. Аз взех и разделих хаповете на 4 части, после на 8 части и после на 16 части. Д-р Миркович даде на своя пациент по един цял хап, пък аз на друг пациент дадох по 1/16 част. Казвам му: Твоят начин е алопатичен, а моят е хомеопатичен. И двамата пациенти имаха резултат от хаповете. Д-р Миркович казваше: „Божа работа е. Духовете го правят.“ Той винаги казваше: „Духовете го правят“, научно не го обясняваше. Беше учен човек, но като дойде до някои работи, казваше: „Духовете го правят.“ Под „духовете“ той разбираше Разумното в света. Значи и малкото хапче помага, когато се намеси Разумното в света. Той се подсмиваше и ми казваше: „Моите духове, с които аз си служа, са по-невежи, а твоите духове са по-учени, затова като даваш малко хапче, пак действа.“ Така че законът е следният, аз го обяснявам малко научно: Ти можеш да запалиш огън с една лопата въглища, а можеш да го запалиш и с една кибритена клечка, и ще имаш същите резултати. Ако дървата са сухи, като драснеш с клечката, веднага ще се разгори огънят, ако са влажни, трябва да туриш голям огън и да духаш, за да се разгори. Зависи от условията, при които си. Значи не е многото, което помага, но малкото, Божественото, като го направиш навреме, ще имаш резултат.

Пазете правилото! Виждам, че всинца сте станали много скържави. Забелязвам у всинца ви една вътрешна, духовна скържавост. И тя вече се отразява, ставате и външно скържави. Някои в началото бяха по-щедри, а сега са започнали да стават скържави.

Някои искаха светии да стават, а сега виждам – напуснали са светийството, оставили са го за друг живот. Не, не, с малко започвайте, но всеки ден да има микроскопично подобрение в хода на вашия живот. Например всеки казва: „Това е братство – трябва да ни помогне!“ Това е една скържава идея. Всеки има желание да му се помогне. Вие сте на крив път. Ето какво трябва да имате в ума си, ако искате да ви върви: В Божествения свят, в света на светлината има едно практическо правило; и в менталното поле, и в астралното поле, и във физическия свят – законът е същият. Колкото въздух приемаш в дробовете си, толкова и ще изпускаш навън. След това, ако си умен човек, с този въздух ще дадеш и нещо от себе си навън. Много малко от въздуха ще ползваш. Но ти си скържав, пазиш се и се страхуваш. Защо? В следващия момент пак ще получиш въздух. И светлината, която си приел, ще я върнеш назад, защото това, което виждате, е резултат на онова, което сте приели. И в материалния свят е така: ако от това, което си взел, нищо не дадеш, ти си на крив път и не можеш да имаш успех. Пари на заем вземаш – ще туриш на ума си, че тия пари ще ги върнеш. А ти туряш мисълта, че тия пари няма да ги върнеш – и не ги връщаш. Ще туриш на ума си, че това, което вземаш, ще го платиш – и го плащаш. Ако си казваш: „Я го платя, я не“, ти вървиш по крив път. Още в началото ти си направил погрешка: ако можеш да върнеш парите, вземи ги; ако не можеш, не ги вземай. Тогава постъпи другояче: Като отидеш при този човек, от когото смяташ да поискаш заем, ще бъдеш искрен. Защото в света има два метода: единият – човешки, а другият – божествен. Ще отидеш при човека и ще му кажеш: „Можеш ли да ми дадеш пари назаем по Бога? Няма да ги търсиш, ще ги оставиш на мое разположение, и ако ми дойде на ум да ти ги върна, и ако мога, ще ги върна. Ако не ти ги върна, да не ме считаш длъжен и да не ме съдиш.“ Ако той каже, че по Бога не може да ти ги даде, а по човешки, тогава

ще му дадеш една полица. Ако вземеш парите по човешки, трябва да ги върнеш точно навреме, няма да закъсняваш нито с един час! Това е правилото, ако искате да успявате. Защото небето, духовният свят обича точността. Слънцето, звездите изгряват точно навреме, всичко в природата работи с точност. Ти казваш: „Я платя, я не“, но ако не бъдеш точен, се задължаваш. Тогава ще вземеш божествения метод, той е с дългосрочни изплащания. Ще дойдеш и ще ми кажеш: „Можеш ли да ми дадеш пари на дългосрочно изплащане, да ги върна след 1000 години?“ Човешкият метод е с изплащане в къси срокове – за един месец, за една година, най-много за 5-10 години. Божественото е – за хиляда години. Ако употребя човешкия метод, предварително ще обмисля дали мога да се изплатя, или не. Ако мога, ще взема парите, ако не мога, няма да ги взема. „Ами какво ще стане с мене, ако не взема?“ Ако не взема, ще страдам, но ако взема и не плащам, страданието е още по-голямо. Трябва да се освободите от старите навици. Вие сега питате: „Как ще се оправи животът?“ Ако нямате вътре в себе си съдии и стражари, и ако сами не уреждате своя живот, кой ще го уреди?

Пак казвам: Скържавостта я напуснете, турете я настрана! Аз съм за даването, но не за безразборното даване. Да дадеш, но намясто да е дадено и да знаеш, че изпълняваш волята Божия. Да изпълниш волята Божия!

Две неща трябва да знаете: Не се раздвоявайте по отношение на онзи Божествен принцип, който работи във вас, защото той е, който ви дава вдъхновение. Щом вършиш нещата по любов, ти ще бъдеш силен. По отношение на ония, които живеят по този начин, няма изключение. Който върши нещата от любов, за него няма изключение. Щом не вършим нещата от любов и имаме известни човешки съображения, тогава има изключения. Има изключение 50%, 75%. В Божествените неща няма изключения, в другия метод има

изключение. Аз говоря само за тези, които искат да вървят по пътя на ученичеството. А онези, които сте слушатели – това, което говоря, не се отнася до вас, вие можете да вървите по онзи път, който вие знаете, и ще си носите последствията. Но вие, които искате да вървите по Божествения път, като ученици, опитайте този метод с единия лев! Искам поне за една година всички, които сте ученици, да го опитате. Никога да не сте раздвоени в съзнанието си по отношение на това, което правите. Направете един опит: Всеки ден отделяйте по един лев, като ученици. Ако го искате. Един лев на ден. Турете го настрана, за да се изпълни Божественият закон. Ще казвате: „Както аз турям един лев в касата, така и всички хора по Земята да турят по един лев!“ Вторият ден – пак така. По този начин вие пускате вашата мисъл да работи по целия свят – да се махне тази скържавост! Ще кажете: „С един лев какво ще стане?“ С един лев ще стане това, което ще стане с кибритената клечка. Ти можеш да запалиш огъня на всички хора по целия свят, да си сготвят ядене.

Сега вие ще почнете да философствате, един друг ще се съветвате. Ако ще се съветвате един други, оставете тая работа, каквото сте слушали – забравете го. Ако всеки един от вас каже: „Ще го направя!“ – тогава добре, но ако го разисквате, не го правете. Всеки един от вас, като си отиде в къщи, да каже: „Каквото каза Учителя, ще го направя!“ И ако няма резултат, ще дойде при мен. А ако си каже: „Какво ще стане с един лев?“ – да го остави.

Ако вие питате: „Да го направя ли?“, вашата работа ще прилича на случая с един прочут български пчелар, комуто дадох някои съвети. Той имаше 150 кошера. Исках да му помогна пчелите му да дават повече мед. Той ми каза: „Десет години търсих цяр. Тази година искам да си уредя всичките сметки.“ Казах му: Да ти дам един съвет. Колко кошера имаш? – „150.“ На 10 кошера ще отделиш един за Господа. Значи 15 кошера ще отделиш – те да са за Господа! И после

петнадесетте кошера, като се роят, по три роя ще дават; 15 по 3 роя – стават 45 роя; 15 и 45 – всичко 60 кошера – за Господа. И според Божиите кошери ще вървят и човешките. Той ме гледа, гледа и каза: „Защо му трябват на Господа кошери?“ Тогава му казах: Върви си. Работи си по стария начин. Тази година му измряха всичките кошери. Той фалира и замина за другия свят, и се приключи въпросът.

Приложете в живота си Божественото! Тайно трябва да прилагате в живота си Божественото. Всички наши нещастия в умствения, в сърдечния и във физическия свят зависят от онова колебание в Божественото; Божественото, което трябва да направим. То е в малкото, не е в многото. Всеки може да го направи. Но Божественото малко да го правим от сърце, и като го правим, да се радваме на онова, което правим и никак да не се оплакваме в света, да не казваме: „Аз от много добро страдам в света.“ Не говорете така! От добро човек не страда. Имайте вяра в Божественото! Не само вяра, имайте любов и приложете Божественото! После, не се тревожете, защото героят не се тревожи. Героят, като дойде при един камък, стегне се, изпъкнат му жилите и вдигне камъка. В него има напрежение, той казва: „Ще вдигна този камък!“ Да има у вас напрежение, без тревоги. Като дойде напрежението – без тревога! Но нека да има напрежение. Да не мислите, че като влезете в Божествения свят, ще ви посрещнат като млада булка и само ще ви мажат ръцете и лицето с глицерин? Не.

Сега: Само онези, които доброволно и съзнателно могат да приложат задачата с единия лев, да я приложат; и каквито резултати има, една година да мълчат и след една година, пак на този ден, като се съберем, ще видим какво е станало.

„Отче наш“

6 ч. 35 м.

Следват гимнастически упражнения.

6-а лекция на Общия окултен клас, 30 октомври 1935 г., сряда, София, Изгрев

СРЕЩАТА НА ЛЮБОВТА

5 ч.

„Добрата молитва“

Ще прочета няколко стиха от 31-ва глава на „Притчи“ (*от 4 до 22 стих*)

(*При 10 стих Учителя каза: „Описва качествата на добрата жена.“ При 15 стих каза: „Значи не се успива, та Слънцето да е изгряло при ставането му“.*)

Тема за следващия път: „Последствията от големите и малките спънки“.

(*Чете се темата от миналия път: „Влиянието на светлината и тъмнината върху човека“*)

Съгласни ли сте всички с прочетените теми? Може ли да се движи човек между светлината и тъмнината? Да се движиш, значи, да си в една среда, по-инертна от тебе. А светлината – това е най-голямата бързина. Как ще се движиш в това, което пътува по-бързо от тебе? Съвсем друга е идеята тук; значи, че светлината е нещо, което седи, а пък ти се движиш. После, казват, че тъмнината приспива. Това са общи изречения. Тъмнината допринася нещо понякога. Като те гонят и бягаш, в тъмнината можеш да се укриеш и успокоиш, някъде на тъмно място. На какво е проява светлината?

Нали знаете да пеете? В музиката става въпрос за ритъм. Какво нещо е ритъмът? Ако ви кажат да напишете тема за ритъма в музиката, ще напишете много работи, които не са верни. Какво нещо са музиката и ритъмът? Не може да се направи едно определение. Музиката е едно, ритъмът е друго. На първо място, чрез ритъма се определя една отмереност в движението, разумна отмереност на

нещата. Не продължително, но напред и назад – като едно махало. Всеки ритъм е отбелязано колко трае. Има една разумна последователност. После, в ритъма има повдигане и слизане; в него има отклонение наляво и надясно – прилив и отлив. В ритъма има радост и веселие. Радостта постепенно се усилва и после се намалява. И скръб има в ритъма. В музиката има и тон; той е формата, в която трептенията на звука се оформят. Тонът трябва да има яснота. Той трябва да има и мекота. В какво седи мекотата на един тон? Мекота или мелодичност. Или, тонът може да бъде остър, може да бъде силен, може да бъде тих. И човек може да говори по разни начини. Дайте сега един пример.

Всички ние сме в един свят, в който разбираме и чувстваме нещата; мислим върху тоя свят, но не го разбираме – не ни е ясен. Например, аз може да ви говоря много – какво нещо е изкуството, художественото рисуване, но ако ме накарате да нарисувам някого от вас, ще се намеря в затруднение. Дайте един модел. Покажете как ще го нарисувате. Някой път се опитайте да нарисувате едно око, един нос или едни вежди. Аз мога да ги нарисувам – като децата – да туря една линия, но това е само една представа. После, вземете носа като едно цяло; носът си има своите части – има свой корен горе, дето се държи, има своите крайни предели долу – основата, има и странични части. Вие не знаете свойствата на носа. Какво прави носът със своя корен, какво прави с основата си и какво прави със страните? Ще кажете: „Физиогномистите знаят.“ Много пъти те говорят за неща, които и те не знаят. Понякога някой взема тона „до“, но това не е тонът „до“; после вземе „сол“, но това не е „сол“; това е „сол“, но „сол-диез“ – осолен, пресолен е; или може да е „сол-бемол“ – безсолен е. Представете си, че имате „сол-диез“, който е пресолен, как ще го изсвирите вярно? Ако е чорба, ще турите малко повече вода и ще я направите да дойде до „сол-бемол“. А като ѝ турите някой път повече

сол, ще стане „сол-диез“. „Сол-ди“ – това значи – пресолено, а „сол-бе“ – това значи – малко безсолно.

Тези сравнения важат за всички неща. Ние нямаме ясна представа за нещата. Например, говорим за добро, казваме: Добър е този човек. Или, говорим за Любовта, за Мъдростта – за много работи може да се говори. Но любовта си има своето приложение. Тя постоянно действа в живота. В най-малкото измерение, може да се проявява любовта в живота. Щом дойде любовта, има движение. Всяко най-малко помръдване, най-малко съзнателно помръдване, е любов. Но да определя тази идея: Можеш да не съзнаваш своето помръдване. (*Учителя извади една кутия с метър – металическа лента. Натисна едно място и метърът се отвори, натисна пак и метърът се прибра в кутията.*) Какво стана сега с метъра? Този метър знае ли, че се е помръднал? Не. (*Учителя пак отви и прибра метъра.*) Защо се мърда той? Направил го е човек, той е едно човешко изобретение. Представете си, че вие пипнете някъде в природата – нещо се мръдне, без да знаете; но има едно същество, което знае. Аз, като държа този метър, зная, защо се мърда, но самият той не знае. Има някои неща, които не знаете – вие тогава приличате на този метър: бутне ви някой на пъпа и вие креснете, пак ви бутне някъде и вие запявате. Бутне ви, някой път и ви стане неприятно. Някога ви настъпи някой по крака и ви заболи, вие го блъснете и той падне. Защо го блъскате? Казвате: „Внимавай, да не настъпваш крака ми.“ После, говорим за търпението. Обидят някого. Вие носите едно известно име, да кажем Стоян. За Стояна говорят лошо. Вие веднага се докачите. Стояновци има хиляди в България. Докачате се, че за Стояна говорят лошо, но не знаете, за кой Стоян говорят. Вие, в дадения случай, приличате на един английски лектор, който държал лекция върху американците и казал, че са народ от сухи и дребни хора. Лекцията слушали и трима американци. Единият от тях, Джон Хол, бил над два метра висок, а

най-ниският бил два метра. Когато лекторът казва, че американците са дребни, става най-ниският американец и казва: „Вие казвате, че американците са ниски хора. Ако има друг американец, по-висок, нека стане!“ Станал вторият. Като станал третият, Джон Хол, който бил по-висок от два метра, цялата публика почнала да се смее и лекторът излязъл от задната врата. Но, това е изключение. Всички американци не са високи по 2 метра, има по 140, 150, 160, 170, 175 сантиметра.

Съществува един разумен свят, който трябва да се изучава. А само когато се разбере Разумното, можем да влезем в правия път. Всеки ден, ние усещаме в себе си едно разногласие. Един ден мислиш едно, а на другия ден мислиш друго. Не, че си се изменил. Единият ден, като си измериш топлината, ще видиш, че имаш повече топлина, а на другия ден – по-малко. С увеличението и намалението на топлината се мени и твоето вътрешно състояние. Един ден, като дойдат повече пари в джоба ти, ти си весел, а като излязат парите от джоба ти, ти си неразположен. Ако си вземеш една шапка, ти веднага придобиваш разположение, постоянно мислиш за нея; като си вземеш обувки, ти си разположен заради тях, поглеждаш ги. Като вземеш друго – също. Има външни неща, които изменят състоянието на човека.

Казваш: „Важното е да се обичаме“. Хубаво. Движение трябва да имаме. Но трябва да се знае мярката на това движение. Движението, както ви казах, трябва да има свое приложение. При ходенето, трябва да знаеш, как да прилагаш – как да ходиш; това не трябва да бъде безконечно – само в една посока – като тръгнеш, да вървиш до края на Земята. Трябва да имаш своите постижения.

Всичко това наричам – качества и свойства на числата. Човек е едно число в света. Ти си едно число в света, с което някои разумни същества боравят. На това основание тези, които се занимават с

астрология, понякога изчисляват – кога се е явило известно число – кога се е родил един човек. На кое число искаш да се родиш? През коя година, през кой месец, през коя седмица, в кой ден, през кой час, минута и секунда искате да се родите? В годината, за месеците има 12 избора, за седмиците 52 избора, за дните има 365 избора, за часовете – хиляди – 365 деня по 24 часа, колко правят? („8760“.) А, ако е до минути? („525 600“.) А, ако е до секунди? („31 536 000“.) Това са числа, с които трябва да боравите, понеже всички те упражняват известно влияние. И една секунда, и една минута, и часът, и денят, и седмицата, и месецът, и годината – всичко това упражнява влияние върху човека. А годината съставлява част от нещо друго, което също упражнява влияние. Сложен е този въпрос.

Сега питам: Кой ден бихте избрали? Вие казвате: „Който Господ определи.“ Тогава, трябва да бъдете доволни от този ден, който имате сега. Сега имате един ден, който Господ е определил, в който сега живеете. Доволни ли сте от този ден? И защо да не сте доволни? Понеже, ако не сте доволни, не можете да използвате благото на този ден. Някои не са доволни от годината, в която са родени, или от деня или часа, в който са родени. Йов беше недоволен от този ден, в който се беше родил.

Сега, за себе си няма какво да се спираме. Някой път страданията ни са фиктивни, но са съществени. Те са, както, когато те гонят на сън – ти бягаш, влизаш в една къща и се затваряш. После се събуждаш, сърцето ти тупти и казваш: „Слава Богу, освободих се!“ Кой те е гонил? Няма го никъде, но като се събудиш, сърцето ти тупти. Някой път мислиш, че ще дойде премеждие и то идва; друг път премеждието те изненадва – без да мислиш за него, то идва.

Казвам: Всички се занимавате със завършените процеси. Вие чакате едно ядене да се сготви, да се наядете и да си заминете. Вие чакате сготвеното. Ако е сготвено, ти си радостен, ако не е сготвено,

недоволен си. Ако имаш пари, радваш се, ако нямаш пари, не се радваш. Ако те приемат някъде, доволен си, ако не те приемат, недоволен си. Сутрин, като станете, поглеждате навън и ако времето е хубаво, радвате се, ако не е хубаво, недоволни сте, казвате: „Мрачно е, облачно е." Но това са завършени процеси. Че времето е облачно, това ще окаже известно влияние, но какво общо има между времето и мен? Виждам, че времето е хубаво – какво общо има между хубавото време и мен? За времето и пространството можете да имате съвсем други понятия. Хората имат съвсем криви понятия за пространството. Те го считат за една форма, без никакво съдържание. Времето може ли да бъде лошо? В обикновения смисъл ако се говори, времето може да бъде добро и лошо. Ако ние не струваме хас[6] от дъжда, ще кажем, че когато вали дъжд, времето е лошо. А когато грее слънце, ние сме добре разположени и казваме, че времето е добро. Но това са посторонни работи.

Да се върнем на въпроса за свойствата на числата. Например: вие сте се занимавали със събиране. Какво е качеството на събирането – събирането на две единици, на две числа, на две ябълки? Събирането е процес, при който нещата се увеличават. Прибавяте по една ябълка и броят на ябълките се увеличава. Две ябълки са винаги по-тежки от една. После, имате процес на изваждане. Какво е свойството на изваждането? Когато изваждате нещата, те олекват. Но в изваждането има и друг смисъл: изваждаш нещо отдолу нагоре. После, имате умножение. Умножават се числата. В живота онези неща, които растат, се умножават. После, имате деление. Като кажеш, че разделяш нещо, какво се подразбира? Как делиш нещата, накъде ги делиш? Отделяш едно парче от хляба и теглиш отляво надясно. Понеже дясната страна е по-силна, като вземете хляба, делите винаги по посока на силната страна. Обаче в природата не е така, там процесът е

[6] **хас** (тур.) – страх ни е

точно обратен – деленето винаги става към лявата страна. Но даването, в природата, отива отляво към дясно. Докато деленето, при човека, става отляво към дясно, а даването става отдясно към ляво. Например – даваш някому с дясната ръка, даваш отдясно към ляво, а когато вземаш, то е отляво към дясно.

Това ще го преведете. Ще преведете изразите „отдясно“ и „отляво“. Лявата страна има връзка с чувствата на човека, а дясната – с неговата мисъл. Тези две ръце са свързани с човешките мисли и с човешките чувства. Ти отиваш при Бога – ти имаш нужда. Ще отидеш при един човек, при втори, при трети, при четвърти и ще искаш пари назаем. Човекът, при когото отиваш, може да е лихвар или банкер. Отиваш при единия, но не можеш да вземеш пари, защото той иска голяма лихва. При втория – също. Най-сетне, взимаш от онзи, който ти иска най-малка лихва. Кой е добрият човек? Кой е най-добрият банкер? Който дава с най-малка лихва. А кой е най-лошият? Който дава с най-висока лихва. Представете си, че искате да влезете в едно общество. Слабият може ли да иде при силните? Може да иде, но той не може да се свърже с тях. Невежият може ли да отиде при учените? Може, но той не може да приказва с тях. Лошият може ли да отиде при добрите? Може, но той не може да присъства при доброто. Не е въпрос да отидеш при учените хора, но трябва да бъдеш като тях; при добрите хора трябва да бъдеш добър или, да имаш възможност, да бъдеш добър. При силните трябва да бъдеш силен. Каква е сега вашата цел? Искате да ви приемат, да влезете в невидимият свят или просто, искате да влезете в едно училище? Какви са условията за влизане в едно училище? В България, ако искате да постъпите в университета, трябва да сте свършили гимназия; ако сте в Америка или в Англия, трябва да сте свършили колеж, а във Франция – лицей. Един вол може да дойде между хората, но си остава вол, човек не може да стане. И след като дойде между

хората, каква служба ще му дадат? Ако е вол, ще му турят хомот на врата и ще го пратят на нивата, да оре. Ако е кон, ще му турят хомот, ще го впрегнат в каруцата и ще му сложат гем[7]. И ще си каже конят: „Какво си мислех, какво стана!“ Ако отидеш някъде и видиш, че работите ти не излизат, както си мислил, ще кажеш: „Кон съм.“ Ако си впрегнат в каруцата, ще кажеш: „Кон съм.“ Ако имаш хомот, ще кажеш: „Вол съм.“ Дошло ти е някое нещастие – ти не разсъждаваш както трябва, питаш: „Защо ми е дошло това нещастие сега?“ В какво седи неправдата? Аз изучавам хората. Влизам в една къща и виждам, че в гърнето ври кокошка – аз знам вече характера на тези, които живеят тук. Ако съм от типа на кокошките, трябва час по-скоро да си вървя оттам, където ври кокошка. Като отида някъде и видя впрегнати коне, ако съм от типа на конете, ще кажа: Да ме няма от тук! Ако отида някъде и видя, че воловете са впрегнати, а аз съм от този тип, ще кажа: Хайде, да ме няма оттук! Вие може да попитате: „Аз мога ли да бъда кон?“ Щом си впрегнат – кон си. Всичко това има една философска страна. Всички неща в света са създадени по един определен ред, това са числа. Животните и всичко друго – това са азбуката на природата. Какво представлява конят в света? Конят – това е една страница от Книгата на природата, една частица от целокупния живот. Конят, волът, човекът – всичко това са букви, по които можете да четете проявеното битие.

Ние се намираме в положението на малките деца, за които се грижат бащите и майките им. Но един ден те престават да се грижат – баща ти и майка ти заминат – какво ще правиш тогава? Ние, хората, много мъчно се приспособяваме, мъчно се грижим за себе си. У по-нисшите животни грижата е много по-малка. Например, рибата снася яйца и не се грижи ни най-малко за тях, а след излюпването на малките, не ги учи на нищо, защото, още щом се излюпят, те веднага

[7] **гем** (тур.) юзда

знаят, какво да правят. Едно житно зърно, като го посееш в земята, като се види в трудно положение, веднага знае какво да прави. А човекът, който минава за много учен, когато се намира в трудно положение, не знае какво да прави. Какъв е изводът? Вие, които имате съзнателен живот, вървите по Божествения път, готвите се за един по-възвишен живот, за нови разбирания – има някои неща, които трябва да ги проверите. Например, трябва да знаете следното. Ако ви кажа: „Изпейте една песен", така да я изпеете, че да ми се хареса. Ако влезете в една къща и ви кажат: „Ние тук не искаме песни", какво означава това? Там има болен човек и лекарят казал да се мълчи, да не се вдига много шум. На този болен, може да му пеете тихичко и като му пеете така, той може да оздравее. Няма да му пеете силно, като на сцената, но тихо – да оздравее. Болните хора са болни, защото се е нарушил музикалният им ритъм. Всички хора, които имат музикален ритъм в организма си, не боледуват. А онези, които са го изгубили, те боледуват. Следователно, трябва да се възстанови музикалният ритъм. Ритъм има в човешките мисли, в човешките чувства и в човешките постъпки. Изобщо, в живота има ритъм. Щом се изгуби този ритъм, веднага започват анормалните състояния. Какво значи „анормално състояние"? Думата „състояние" е българска, а думата „анормално" не е българска. Норма значи – мярка. Частицата „а" значи – извън. Анормален значи – извън мярката, не по мярката, под мярката. Анормалните неща са извън мярката, те са всякога по-малки от мярката. Следователно, анормалното не влиза в този ритъм. Когато ритъмът върви анормално, значи вие нямате вътрешно разположение. Разположението не е ритъм. Но всякога, разположението в човека се явява, в резултат на ритъма – когато нещата вървят плавно. Някой път вие ще забележите: вървите и не знаете как да ходите. След като сте ходили известно време до някъде, вие сте се уморили. Някои хора много си удрят петата като ходят. И

като си блъскат така петата известно време, казват: „Заболя ме гърбът.“ Причината е, че много силно си удряш петата като стъпваш и става сътресение в гръбначния стълб. Как да се излекувам, питаш ти. Не си блъскай много петата! Причината за болката в гърба е, че с години си блъскаш петата и е ставало сътресение в нервната система. При това сътресение, каналите са се запушили и тогава идва болезненото състояние. Дойде лекарят, слага инжекции, цярове и пр. Казвам: Няма да си блъскаш петата и ще оздравее гръбнакът ти. Мога да ви дам обяснение. Има връзка между тези неща. Месоядните животни като вървят, петата им стъпва полека, полека. Като вървиш, тури си мисълта, да стъпваш леко, а ти вървиш твърдо – като войник: раз-два, раз-два. (Учителя ходи и си блъска силно петите.) Ходиш така, сякаш, да се покажеш на хората! Това не е знание. Заболят те десните ребра – блъскал си с дясната ръка; заболят те левите ребра – блъскал си с лявата ръка. Ако много силно си блъскал петата, ще заболеят гръбначният ти стълб и ребрата. А ако те болят гърдите, и това си има своите причини в движението.

Сега, ако ви се дадат някои правила, вие ще се хванете за буквата на нещата. Буквата не е знание. Буквоядството е, когато вземеш нещо само като форма. А правилният живот не седи във формата. Добротата на човека не седи във формата, но в постъпките. Хубаво е човек да е разнообразен в своите постъпки, да не ги прави по един и същи начин. Трябва да имате безброй разнообразни постъпки.

Или, да вземем пеенето. Вие не можете да пеете правилно, ако нямате точно определена мисъл, точно определено чувство, точно определена постъпка. Ако искате да пеете за хората, вие също не можете да пеете правилно. Хората могат да бъдат стимул за вас, но трябва да имате едно вътрешно чувство, един вътрешен стремеж, да знаете, защо пеете. Често, когато човек е неразположен, не му се пее. Ако е сърдит – също, но ако запее, сръднята изскача навън. Или е

недоволен, защото нещо не е станало по неговото желание, и не му се пее. Щом престане това вътрешно състояние, веднага у човека се явява желание да пее. Всъщност, хората не знаят как, някой път, сами създават своите неприятности. Например някой мъж гледа, че жена му е неразположена, не пее. Един ден той вижда, че тя е седнала на пианото и пее. Мъжът казва: „Какво си се разпяла?“ Веднага му идва в ума една лоша мисъл. Кое е по-хубаво – да пее или да не пее? Той ѝ казва: „Трябва да работиш.“ Но работата иде след пеенето. А понякога човек може и да работи, и да пее. Мъжът трябваше да каже: „Слава Богу, че тя свири на пианото и пее!“ Като стане от пианото, тя ще го посрещне по-весело и разговорът им ще бъде по-разумен. Вие казвате: „Не си струва човек да бъде много добър певец.“ Аз оставям това настрана, в него няма никакъв смисъл. Питам: Кое си струва повече – да бъде човек много добър певец или да не е много добър певец? Когато е много добър певец, където и да отиде, хората ще го слушат. Ние казваме също, че не си струва човек да бъде много добър, или не си струва човек да знае много. Соломон е казал, че в многото знание има много скръб. Това е криво разбиране. Не е въпросът в знанието. Когато то е свързано с човешката чувствителност, когато има нещо тщеславно в човека, тогава знанието донася най-големи страдания.

Но знанието произтича от съзнанието. В знанието постоянно работи твоят ум. Знанието е, което подхранва ума. Този ум не трябва да го прехранваш, но, всеки ден, знанието трябва да му носи храна. Някой мисли, че знанието произлиза от ума. Не, знанието е храна на ума. Ти съзнаваш нещо; като го съзнаваш, умът възприема това знание и почва да го употребява. Който не разбира, може да мисли, че знанието произтича от ума. Не. Вие се спирате върху друго положение. Казвате: „Не сме се научили на нещо.“ Този въпрос не е поставен както трябва. Днес си извървял известен път. Много добре си

вървял, но утре пак трябва да вървиш. Ако ти вървиш в една местност, която е равна, ще вървиш по един начин. Като дойдеш до планинско място, как трябва да вървиш? Ти не можеш да вървиш по същия начин. Като дойде планината, ще се измени положението, няма да можеш да вървиш, както в равнината. Имаме известно съобразяване при вървенето. А ще дойде известно място, където човек ще спре да се движи и щом спре движението, тогава мисълта му ще започне да работи.

Числата 2 и 3 се скарали. По кой начин ще ги примирите? И коя е причината на скарването им? Кой е виновен? В съдопроизводството ще има адвокати, ще има свидетели. Ще показват коя страна е права – 2 или 3. Например, устата направи една погрешка, но ни най-малко не я наказват. Ако кажеш нещо неразумно, ще ударят две плесници по страните ти. Устата прави погрешката, а страните носят последствията. Или, ръцете направят една погрешка, но не наказват тях, а наказват задницата или гърба ти – наложат те. Или – устата направи погрешка, а наказват ръцете: например, след като яде детето нещо, майката взема тояжката и го бие по ръцете. Някой път бият ръцете, защото са взели участие – разбираме това. Това е един морал. Това е съвременното възпитание. Но казваме: Ние, възрастните хора, постоянно сме наказвани. Ти страдаш, имаш известни болести – кои са причините? Да кажем, че имаш недоимък, нямаш пари – кои са причините за безпаричието, за недоимъка? Невежа си – кои са причините за невежеството? Трябва да имате ясна представа за невежеството. Какво нещо е невежеството? Невежият човек е далеч от знанието, а ученият е в областта на знанието. Да ви обясня сега. Един човек е на Витоша; аз съм тук, на Изгрева. Той знае повече от мене. Той е учен, знае, вижда какво е времето на Витоша. Аз тук, не зная това. Но след 5-6 часа, аз може да отида там, а той да дойде тук. Тогава аз ставам учен, а той – невежа като мене. Тогава, аз знам

всичко там – на мястото съм. И така, ако сте в областта на доброто, вие сте добър, ако сте в областта на злото, вие сте лош. Някой път казваме: „Изправи живота си!“ Какво значи това? Излез от тази област! Ако искаш да знаеш, иди на Витоша. Ти казваш: „Не може ли по телефона?“ Не, ще идеш сам, за да се научиш. Понякога си невежа, понеже си далече от знанието, далече от тази област, където се добива знанието. Близо си до парите – богат си. Далече си от парите – сиромах си. Близо си до любовта – богат си на любов; далече си от любовта – сиромах си на любов. Вие казвате: „Така както можеш да бъдеш на Витоша, така можеш да бъдеш и при любовта.“ Това е пак крива идея. Любовта се движи най-бързо навсякъде. Ние, някой път, я вземаме като едно цяло, като една субстанция, като някаква реалност. Но любовта е нещо подвижно. Единственото нещо в света, което осмисля всички неща – това е любовта. Там, където влезе, любовта осмисля нещата. Там, където влезе тя, всичко се усмихва. Вие можете да бъдете учен човек, богат, всичко да имате, но щом ви напусне любовта, всички тия неща изгубват своята цена. Щом дойде любовта, ти можеш да бъдеш сиромах, невежа и пр., но всичките неща, които имаш, добиват цена и ти ставаш богат. Любовта осмисля всичко в живота. Любовта осмисля и обезсмисля. Присъствието на любовта осмисля нещата. И отсъствието на любовта ги обезсмисля. Като отсъства любовта, ти нямаш желание да работиш, да се учиш и животът ти се отщява. Но щом дойде тя, ти си готов на всичко.

Едно практическо правило сега: Никога не се обезсърчавайте! Като видиш някой човек, не се обезсърчавай. Ако ти дойде някоя тъмна мисъл, не я дръж, изпрати я навън!

Прави като англичанина, постъпвай по английски. Те имат един хубав обичай. Англичанинът, който е дал обещание за среща с някого, в десет часа сутринта, ще бъде точен. Може да има на гости десет души приятели, които не са го виждали десет години. Като

дойдат у дома му, той ще ги приеме, но като види часовника, че има половин час до срещата, ще им каже: „Имам ангажимент.“ И ще отиде там, и ще ги остави вкъщи, за да си изпълни срещата. А българинът ще се извинява на онези, с които е уредил среща, че гости му дошли. Ти, когато имаш среща с Любовта, няма да се извиняваш, че гости ти дошли. Ще оставиш гостите и ще отидеш, точно навреме, на срещата. В това отношение, най-похвални са постъпките на младите. Те като дадат рандеву, много са точни. Вие какво мислите? Ще кажете: „Едно време бяхме млади и тогава постъпвахме като англичанина – бяхме точно навреме на рандевуто.“ Някой даде рандеву и отиде, но другият не е дошъл. Дръжте едно правило: Щом някой ти даде рандеву, но не дойде, свършено е вече. Оттам насетне, никакво второ рандеву не му давай – търси друг. Като ти каже някой, че ще дойде на среща и дойде, ти го дръж, а ако не дойде, ти го остави, не му търси края – защо и за какво. Приложете това върху себе си. Щом една мисъл, която ти е дала среща, в едно мъчно положение не дойде да ти помогне, остави я. Щом едно чувство, което ти е дало среща, в трудно положение не дойде, остави го настрана. Щом една постъпка ти е дала среща и не дойде в мъчно положение, остави я настрана. Никакво изключение няма. Тези мисли, чувства и постъпки нямат смисъл, щом не могат да ти помогнат. Не разчитай на тях! Не се самозаблуждавай, че Бог ще оправи света. Да кажем, че имаш да плащаш. Как ще оправи Господ работите? Ще се запретнеш да работиш и Господ ще благослови твоя живот. Като не работиш, как ще оправи Господ работите? И всяка постъпка трябва да има връзка с Любовта. Всяко нещо, трябва да се прави в името на Любовта. Не, за да се показваме пред хората.

Любовта изисква всякога да бъдем точни, както тя е точна. Тя като каже, че ще дойде на среща и като ти обещае нещо, ще го направи. И ти, ако обещаеш нещо, направи го! Тя е англичанка – не

дойдеш ли на първата си среща с нея, оттам насетне, тя не иска и да те знае. Може да плачеш, може и да се разкайваш. Трябва да измениш характера си. Трябва да измениш и името си тогава. Щом направиш една погрешка, за да я загладиш, ти трябва да измениш името си. Някой път, за да загладиш погрешката си, трябва да умреш и да се родиш наново – нищо повече. И всички хора умират, по единствената причина, че не са удържали своето обещание. Хората, като дадоха обещание на Бога, когато ги създаде в рая, не го удържаха. Бог им даде едно рандеву – те не се явиха. Защо съгрешиха те? Господ ги чакаше на едно място за среща, а те бяха на друго място на среща. Не си издържаха рандевуто при Бога, а си издържаха рандевуто при дявола. И сега сте нещастни. При дявола сте – нищо повече. Или сте щастливи – при Господа сте на среща. Имаш омраза – при дявола си на рандеву. Имаш любов – при Бога си. Това е рязка философия, която има свой смисъл. Някой казва: „Не съм разположен." Коя е причината на това? Никой друг няма никаква вина. Не си дал рандеву – това е причината. Господ чакаше първите хора при Дървото на живота, а те бяха при Дървото за познаване на доброто и злото. Господ каза на човека: „От това дърво няма да ядеш!" И целия ден го чакаше при Дървото на живота. А Ева беше на развлечение при своя кавалер. Тъй, модерно ви го казвам. Сега не може да се разправи всичко. Не е важно, какво е направила Ева – то е вече направено, а какво правим ние сега. Не ме интересува какво сте правили. То е свършен факт. Нищо от това не ме интересува, а ме интересува онова, което вие сега правите. Виждам – Господ е дал заповед на вас за днес: От Дървото на познанието на доброто и злото няма да ядете! Вие питате: „Какво да правим?" От Дървото на живота ще ядете! При Дървото на познанието на доброто и злото никак няма да обикаляте! Няма да припарвате даже при него. Не хвърляйте дори поглед към него! Защото жената на Лот, като излизаха от Содом и Гомор, се обърна да

види, какво е станало и стана на сол. Ангелът им каза да не се обръщат назад, но тя се обърна и стана на сол, а не на камък. Това е пак едно изключително средство, понеже солта се топи, а камъкът не се топи. Солта, като се потопи във вода, ще се стопи. Ако вие се обръщате към вашия минал, лъжлив живот, какво ще придобиете?

Казвам: Не се обръщайте да гледате миналия си живот – ще станете на сол. Не се обръщайте да гледате назад нито доброто, нито злото. Казваш: „Какво беше едно време!“ Аз го зная, мога да опиша какво беше едно време. Оставете едно време, назад не гледайте! „Ами преди една година?“ Не гледайте назад! Гледайте на онези условия, които сега имате, днес да ги използвате. А миналото го оставете за когато достигнете до крайния предел. Вие имате да извървите един път. И при всяко едно спиране, ако се спрете само една секунда, вие сте изгубили 300 000 километра. При спиране само за една секунда! Едно спиране от една секунда е най-малката мярка. Аз ще направя един опит пред вас. Ще отворя този метър. Като натисна едно копче, той се затваря – прибира се. Ако го взема с двете си ръце, като хвана двата полюса, двата края, мога да контролирам метъра с едната ръка и мога да го свия наполовина. Обаче, ако работя само с едната си ръка, като натисна копчето, метърът се прибира веднага – докато ти дойде на ум да го задържиш, той отиде вътре. Значи – колко мудно се движи човешката мисъл! Колко трябва да бъде будно съзнанието ви! Не се обръщайте да гледате на вашето минало, на вашите нещастия, на вашия лош живот. Престанете да гледате вашите грехове! Крайно отвращение има Господ да мисли за вашите грехове. Напред вървете – оставете ги! Казвате: „Господи, забрави греховете ни!“ „Не споменавайте греховете!“ – казва Господ. Като кажем, че не трябва да мислим за нашите грехове, това значи – да не грешим. Щом грешиш, ти гледаш на своето минало – нищо повече. Някой път не ти върви в живота, казваш: „С честен живот тая работа не става.“ Поседиш,

погледаш и казваш: „Я да бръкна в някоя каса.“ Казвам ти: Пей! Ти казваш: „Срам ме е.“ Ти си певец, влез в някой ресторант, или излез на улицата, изпей една песен и поднеси шапката си. Това е за предпочитане, отколкото да гледаш на своето минало или, да бъркаш в някоя каса и да вземеш 10 000 лева.

Намериш пари на пътя. Нямаш нужда. Къде ще ги поставиш? Върви по пътя, дръж ги, не ги туряй в джоба си. И като видиш някой беден човек, дай му ги. Нали като намерите някой предмет, слагате го на определено място – нали има място за изгубени предмети? Като намериш пари, къде трябва да ги туриш? Това са правила в живота. И ако не знаете как да постъпвате, ще опъвате каиша, на общо основание, както конете, воловете, кокошките. Ще ви приведа един пример. Отиват мишките при един отшелник. Той привлякъл тяхното внимание със своята неподвижност. Едната мишка се качила по гърба му. Той ѝ казал: „Ти била ли си в къщата на един много богат човек, в брашното? Целият род можехте да се прехранвате, но ти не използва условията и не стана по-добра от мишките.“ Като дошла втора мишка, той ѝ казал: „Ти си била в една богата библиотека и доста книги си изгризала, но учена мишка не стана. Изгриза книгите и все си мишка.“ А на третата мишка казал: „Ти си била в църквата, по светите одежди тури своите нечистотии, но свята мишка не стана.“ Вие искате брашното, като мишката. Като мишката искате да гризете подвързиите на книгите и като мишката ходите между светите неща. Отшелникът казал на мишките: „Хора станете, а не мишки.“ Не гледайте на вашето минало, а станете хора! Значи, да използваме брашното, да използваме книгите, да използваме тия одежди – хубавите работи, които Бог е дал, трябва да ги използваме! Всичкото нещастие седи в това, че не ги използваме. Някой идва при мене и ми казва: „Кажете му да не постъпва така!“ Никой учител в света, не е в състояние да изправи работите на човек, който не иска да се изправи.

Ти може да го биеш, ти може да го вариш, да го печеш, но той си остава все същият. Какъв смисъл има, да кажеш на желязото да не ръждясва? Ти казваш: „Ако го пазим, няма да ръждясва." Желязото трябва да го пазиш. А пък златото, каквото и да го правиш, и да го мачкаш, то си е все злато. Желязото, колкото и да го пазиш, като писано яйце, като го погледнеш един ден, виждаш, че е ръждясало. Дете като го пипне, ще ръждяса. Щом ръждясваш, желязо си. Щом ръждясваш, ти се смаляваш. Ще гледаш да бъдеш злато. Или, ще гледаш да пазиш качеството си, да не губиш цената си.

Под думата „злато" се разбира следното: Никога да не губиш цената, която имаш. Никога да не губиш нормата на своята топлина. Да имаш нормална топлина на мисълта си. Да имаш нормална топлина на постъпките си. Не се занимавай с това, как постъпвал еди-кой си. Аз дотолкова мога да познавам хората, доколкото мога да познавам себе си. Доколкото аз съм господар на себе си, дотолкова мога да познавам хората. А най-важното сега в света е: Да изпълняваме волята Божия! Какво подразбирате вие под това? Разбираме следното. Онова, което Бог днес ти дава, да го използваш. Той ти е дал условия, да се учиш. Най-хубавите книги ти е дал. Не гризи подвързията на книгите, а учи от тях и иди приложи това, което си научил! Не, какво знаеш от миналото; не, какво сте знаели в миналото! Вчерашният ден – той отиде вече. В днешния ден, каквото можеш да направиш, направи го! За утрешния ден, пак имаш да учиш нещо друго. Всеки ден си носи своето. Не мисли, че днешното знание утре ще ти помогне. То ще бъде само основа.

Един нов начин на мислене трябва да изработите: да престане у вас песимизмът. И нека плачът да остане у вас, като един начин на миене. Нали сутрин, като станете, трябва да се умиете? Когато плачете, всякога трябва да имате предвид – да се умиете. Нямаш вода, да си измиеш лицето – поплачи си, измий се със сълзи. Като

поплачеш, ще се избършеш с кърпа. Вие нямате никакво разбиране в живота – най-хубавите ви сълзи падат на земята. С тях трябва да си измиете лицето! Затова гледам, че сте нечисти. Дошъл някой и казва: „Очите ми изтекоха от плач.“ Казвам в себе си: Съжалявам, този човек не знае, как да се умие. Трябва да си имате една свещена кърпа и като плачете, да си кажете: „Днес да се измия хубаво пред Господа.“ С водата на сълзите като си измиете лицето, Господ ще ви приеме. Всякога, след голям плач, Господ ще те приеме. Трябва да се измиеш и като се измиеш, да ти стане приятно. Ще плачеш, докато се измиеш и след това – няма да плачеш. Като плачеш – да се радваш, че си миеш лицето; а сега ти плачеш, защото си скръбен. За какво си скръбен? Кажете ми, какви са вашите скърби? Каквато и скръб да съм теглил досега, нито една от тях, не е имала никаква тяжест. Тегля, тегля – няма никаква тяжест!

Например, някой иска да ме напада и ми казва: „Ти си лош човек.“ Какво означава това? Значи, аз съм човек. Имам една мъчнотия, имам препятствия. ТИ. Отвесната линия на буквата Т е Азът, хоризонталната линия горе е борбата и победата. Аз побеждавам.

И – в тая борба И е вече посока, означава, че човек, след като победи, след като излезе отгоре, трябва да слезе.

ЛОШ

Л – лош съм – имам стремеж към Бога.

0 – имам условия да се стремя към Бога.

Ш – винаги говоря истината, не говоря лъжа.

Ь – това го подписвам с ръката си.

Ч – аз съм чаша, която възприема зародиша. Аз съм цъфнал човек.

О – имам условия да цъфна.

В – това е единицата и семето, което е свързано с Бога.

Е – страданието ще го нося мъжествено.

К – с всичките противоречия знам как да се справям.

Ъ – подписвам и с двете си ръце.

Когато ми говорят, аз веднага така превеждам. Като ми кажат, че съм лош човек, аз превеждам: значи имам стремеж към Бога, имам условия и пр. Ъ значи: с двете ръце подписвам, а пък Ь значи: подписвам с дясната ръка. Той казва: „Съжалявам, че срещам такъв лош човек." Аз пък тълкувам другояче, аз, ни най-малко, не разбирам тази дума така. Какво значи „съжалявам"! То има съвсем обратен смисъл, вие ще обърнете цялото изречение. Хората говорят на един неразбран език.

Аз превеждам така. Когато някой ми казва: „Ти си лош човек", аз разбирам: „Учен човек си, човек и половина, имаш стремеж към Бога, имаш условия." Когато казва: „Съжалявам, че те срещнах", аз превеждам: „Много ми е приятно, че те срещнах". Ако направя крив превод, ще се скараме. Когато Бог ми говори, едновременно и хората ми говорят. Кого трябва да слушам? По какво се отличават тези два говора? Бог говори тихо, а хората силно, понеже, ние живеем във външния свят и силното говорене прави впечатление. А Бог, понеже живее във вътрешния свят, говори тихо и ни казва: „Не се тревожи, не се безпокой! Тези работи ще се оправят." Тихо говори Той. (След това Учителя изговаря много силно, почти с крясък:) Как ще се оправят? Това е човешкото, вътре във вас. Всички вие обръщате внимание на силните неща. Не обръщайте внимание на човешкия крясък, нито на вашия крясък. Като дойдат големи страдания – това е крясъкът на вашата плът, а като дойде малкото страдание, тихото страдание – това е състоянието на вашия дух. Това са практически неща.

Не правете разлика между добър и лош човек. Не се сравнявайте! Вие се радвайте, че сте срещнали и лошия, и добрия човек. Те са подбудителни причини за вас. Вземете поука и от единия, и от

другия. Зарадвайте се, че сте видели един добър човек – той е постигнал нещо. Като видите лошия човек, ще знаете, че той е изостанал, понеже гледа назад. Ако и вие гледате назад, и вие ще станете лоши. И единият, и другият да ви бъдат за поощрение. Вървете напред и не се спирайте върху лошото!

Сега, философията е следната: Не се обръщай назад, не гледай назад. Не се спъвай от своето обезсърчение! Не се спъвай от своите мисли, от своите постъпки. Не се спъвай от своята сиромашия, от своите болести. От нищо не се спъвай! Кажи сега на Господа: „Аз, който съм излязъл от Тебе, Господи, ще изпълня Твоята воля!“

Имате местоименията: аз, ти, той. От тези три думи, коя е най-силната – аз, ти или той?

„Ти“, в дадения случай, означава онзи, от когото имаш да вземаш или, на когото имаш да даваш. „Ти“ е човекът. Имаме думата „той“. „Той“ е онзи, който ще дойде да оправи света. Коя дума е по-силна: „аз“ или „той“! Думата „той“ има три букви: Т – побеждава, О – има Божествените условия, И – посоката на истината, която побеждава. Значи И е истината, посоката, чрез която се добива свободата на човека. Това означава И. Ти, за да оздравееш, трябва да знаеш посоката, отдето иде здравето. И така, първото нещо: Най-новата философия, която трябва да имате, тази е: Не се обезсърчавайте! Спрете се, погледнете на вашето страдание като на нещо отделно от вас, погледнете го, колко е красиво или грозно и после му кажете: „Понеже имам рандеву, довиждане!“ И тръгнете напред. Срещнеш доброто – и на него кажи така. Поразговори се с него и му кажи: „Имам рандеву. Отивам към великата цел – Любовта.“ И на доброто ще се поклониш, и на скръбта ще се поклониш, и на радостта ще се поклониш, и на злото ще се поклониш. Ще се поклониш и ще им кажеш, че имаш рандеву. И те ще ти кажат: „Ето

човекът, който разбира нещата. Той се спира толкова, колкото трябва, за да отива към целта.“

Не се спирайте, да чоплите, защо се е родило злото в света и защо се е родило доброто в света. Те само ви показват пътя към великата цел, която има да постигнете. И когато отидете до това място, вие няма да разрешите всичко, но ще получите един добър прием. Ще бъдете както един пътник, който е пътувал дълго време в планината и е достигнал, най-сетне, до една хижа. Но той няма да живее там, през цялото време. Ще получи един хубав прием там, през тази нощ ще прекара добре и ще благодари на Бога, а на другия ден ще си вземе шапката и ще продължи пътя си. И в най-големите страдания, вие ще се спрете в някоя Божествена хижа, и ще ви приемат, и пак ще се върнете назад весели, радостни и спокойни. А не да казвате: „Не ми се живее вече.“ Казваш: „Не ми се живее“, а трябва да се живее. Казваш: „Не ми се страда“, а не може без страдание. Казваш: „Дотегна ми сиромашията“, а трябва да я носиш. Казваш: „Дотегна ми робството“, а ти си в него. Какво трябва да правиш?

„Ние се освободихме!“ Да, от външното робство, но има едно вътрешно робство, от което трябва да се освободите. Като срещнеш драка и се закачиш малко, ще я хванеш, за да се откачиш, и като се откачиш, гледай да не се закачиш пак, за друга драка. И гледай, внимавай, когато ходиш, да не се закачаш за драките, понеже, при най-малкото закачане, ще се скъсат дрехите ти. Внимавайте хубаво за дрехите си! Тогава онази, добрата жена, от прочетената глава, ще бъдете вие. У нея, у всинца ви трябва да има движение, не трябва да бъдете инертни. Като седиш – мисли! Като чувстваш – моли се! Молитвата е сила Божия във вас. И след като се молиш – да работиш. Навсякъде – движението! Молитвата е работа вътре в живота, за да се преодолеят мъчнотиите. Един ден ще дойде победата! Като се победят

мъчнотиите, значи работата е добре свършена. Може да кажете, че тези работи ги знаете. Знаете ги, но теоретичното знание не е знание. Онова, което сте приложили, това наричам знание. Щом не знаете да го проявите, то не е знание. Един певец казва, че има знание. Казвам, че той има знание, само ако знае да пее. Щом не знае да пее, това не е знание. Я ми изпейте сега правилно: до, ми, сол, до. Изпейте ги мелодично, силно, без камертон. (Всички изпяха самостоятелно, за себе си.) Всеки да мисли, че няма никой друг в салона, като че той е сам. Не се обезсърчавайте. Тия упражнения са много пъти по-хубави, отколкото, да направите някои велики работи. Тия упражнения струват 10 пъти повече даже от някой концерт. Ще добиете свобода. Вие, понякога, имате този стар навик, че като пее някой, искате да го коригирате. Не го коригирайте! Всеки да мисли, че няма никой друг в салона. Бутането отвън да го считате, че е вятър, който полъхва. Аз ще си пея, а че вятърът ми развява косата, то е друг въпрос. А вие сега, давате внимание на това, как другите пеят. Оставете това, как другите пеят! Другите като пеят, това сте вие, които пеете криво. Това е един от хубавите методи.

Да се научиш да пееш е много лесно. Всеки един от вас, за 24 часа, може да стане певец. Зависи как работиш. Като казвам, че за 24 часа може да станете певци – може, но при известни условия. Може и след 10 години – пак при известни условия.

Сега, кое е най-важното в живота? Ние нямаме една и съща мярка: за едного от вас едно е важно, а за други – друго. Всеки е прав в даден случай. Но когато се намирате при най-важното, вие сте радостни, а когато не можете да го намерите, вие сте скръбни, колебаете се. Щом молитвата ти е успешна, ти знаеш как да се молиш – ти си радостен. Тогава усещаш небето отворено. А някой път не знаеш как да се молиш, и тогава ще дойде мисълта, как да нагласиш думите. Думите отпосле ще се родят, първо не се раждат те. Първо се

ражда нещо по-силно. Думите са външен израз, а има нещо вътрешно в човека. И доколкото думите изразяват нашето вътрешно състояние, нашата вътрешна мисъл, дотолкова те са силни. Думите са външна форма. Всяка една дума трябва да попадне на оная мисъл, на онова чувство, на онзи вътрешен стремеж, който имате. А стремежът, и той се мени, не е нещо постоянно. И у малкото дете, и у възрастния, и у стария има голямо разнообразие в стремежите. Трябва да има разнообразие в стремежите ви. Не се обезсърчавайте! Като дойде обезсърчението, вземи една книжка и всеки ден отбелязвай, колко обезсърчителни мисли са ти дошли, колко време са седяли; и ги замени с насърчителни мисли. Нали Господ е господар на всичко? Ти си кажи: „Аз ще оправя работите си и ще дойда в хармония с Бога! Ще изпълня волята Божия и сбогом на тия обезсърчения. Няма какво да се обезсърчавам!“ Ще кажеш още: „Баща ми не е умрял, майка ми не е умряла, братята ми са богати, баща ми е богат – какво има да се обезсърчавам?“ Учиш в един университет, но казваш: „Не разбирам тия работи!“ Учени професори имаш – ще ги научиш, ще ги разбереш – какво ще се обезсърчаваш! Ти казваш: „Аз съм вече в напреднала възраст.“ На колко години си ти? „На 50-60.“ То и въпрос не може да става, че си възрастен! Ако ти живееш на Слънцето, и една слънчева година е равна на 20 милиона земни наши години, тогава 50-60 наши години какво са, в сравнение с една слънчева година? В сравнение с онези, които живеят на Слънцето, вие на каква възраст сте? Съвсем деца сте. А който е 20-годишен на Слънцето, колко годишен е, според нашите години? Като умножите 20 на 20 колко прави? („400.“) Значи, един млад момък на Слънцето е на 400 милиона наши години!

Ще ви дам един стих за днес:

„Тогаз Христос ходеше по цялата Галилея, та поучаваше в синагогите им и проповядваше благовестието на Царството, като изцеляваше всякаква болест и всякаква немощ между тях.“ (Евангелие

от Матея, 4:24) И вие, като Иисуса, обхождайте цяла Галилея. И вие проповядвайте благовестието за Царството Божие и изцелявайте всякаква болест. Ще кажете, че не можете да го направите. Жалко! Радвам се, ако го направите. Ако не можете да го направите, ще страдате.

Можете да го направите!

„Отче наш“

6 ч. 55 м.

Следват гимнастически упражнения.

7-а лекция на Общия окултен клас, 6 ноември 1935 г., сряда, София – Изгрев

ТАЙНАТА НА ДАВАНЕТО

5 ч.

Небето облачно. Духа студен вятър.

„Отче наш“

Ще прочета 58 псалом.

Като четете този псалом, не можете да си обясните защо някои неща са така поставени. Не само вие, но и евреите като го четат, и те не го разбират. Това е нещо отдавна писано, при известни условия. Целият псалом си има известно предназначение. То е било като едно оръжие на Давид. Давид се е намирал в известно утеснително състояние. /След 5 стих Учителя каза:/ Те са неща, които засягат него. Той е бил преследван някъде като чужденец, бил е при лоши условия, понеже са се изменили обстоятелствата в живота му. От 6 стих нататък Давид се моли. Като се чете псаломът, това прилича на написаната наша песен „Аз смея да кажа“: всеки може да има нотите, но малцина могат да изпеят песента и да кажат какво е нейното съдържание. Да искаш да изпееш песента, без да разбираш какво се крие в нея – това е само външната страна на пеенето. Някой път се интересувате как сте облечени, как ви е сложена връзката, как сте измити, държите да са спретнати дрехите ви – яката, палтото, всичко да е наред. Представете си, че сте много добре облечени, спретнати, яката ви е хубава и пр., но отидете на училище и не си знаете урока. Тогава каква полза, че яката ви е чиста, че палтото и лицето ви са чисти, като не знаете урока? Обувките са чисти, палтото също, но те не помагат. От друга страна, палтото ви може да е скъсано, да не е закопчано, но да си знаете добре урока. Питам: В дадения случай хубавото палто ли е за предпочитане или скъсаното? Понякога

незнанието се облича в хубави палта, а знанието в скъсани. Вие може да влезете в едно събрание, в което всички са добре облечени, и може да заемете първото място. Но като влязат в живота, тези хора знаят ли Божествената наука за живота? Отвън са много добре облечени, но вижте имат ли познания. Казват, че човек трябва да бъде милостив. Вие може да бъдете милосърдни към вашето дете, обаче същевременно виждате някоя мравка, че се дави някъде и я оставяте да се удави. Значи вие сте милостиви само по отношение на детето, дотам стига вашето съзнание за нещата. Вашето дете е свързано с вас – към него сте милостиви, но като гледате 10 мравки да се давят, не обръщате внимание; ще изпъкнат някои лоши черти на мравките в ума ви. Обаче ако в даден случай ти вземеш – както мравката прави – това, което не е твое, не си ли мравка? Минаваш по пътя и гледаш, че някое куче лае. Но някой път, когато човек говори неща, които не са на място, по-горе ли стои от кучето?

Казвам: Във всичките тия случаи в живота има нещо, което тепърва ще учите. Трябва да изчистите езика си. Но езикът не е нещо, което може да се очисти по външен начин. Представете си, че езикът е перо. Представете си, че мастилото – това са вашите чувства, а вашата мисъл е това, което можете да напишете. Вземате перото и пишете. И като прегледате книгата, виждате, че някъде сте писали много добре, а някъде думите са зацапани. Вие казвате: „Няма нищо, че е зацапано.“ Но в онзи, съвършения свят никак не се допущат несъвършени работи. При сегашните условия тук много работи се допущат. Вие си позволявате да говорите много неща. Някои от вас знаете и как да се браните. Например ако ви каже някой някоя обидна дума, вие веднага ще му кажете други 10 – картечен огън! Хубаво е, не е лошо да знае човек как да се брани. Но не само себе си трябва да браниш, а трябва да браниш и истината. Когото не обичаш, като направи някаква погрешка, ти веднага го осъждаш, но когато някой,

когото обичаш, направи погрешка, ти я позатуляш малко. Понякога вие приличате на онзи художник. Отишъл при него един човек да го рисува. Казва му: „Можеш ли да ме нарисуваш?“ „Мога.“ „Но нарисувай ме за 20 лева.“ Дава 20 лева. Художникът туря 4-5 черти върху листа и казва: „За 20 лева – толкова.“ Онзи казал: „Но другите ги рисуваш повече. Туряш им очи, уши – всичко.“ „За 20 лева – толкова. А като дадеш повече, ще туря и други неща върху хартията.“

Има една наука, с която се гради човешкият живот. Ограниченият живот се гради. Има и друга наука, с която хората се учат как да разграждат. Едновременно трябва да учите как да градите и как да разграждате. Ако е криво градението, трябва да разграждате. И трябва да се строи отново. Например виждате някой красив човек. Вие виждате, красив е той, но не знаете условията, при които е станал такъв. Колко поколения са работили, какви отлични мисли и чувства са вложени там и са работили, докато се създаде тази красота! И тоя човек носи сега красотата като едно наследство на ред поколения, които са живели един редовен живот. Друг път виждаш едно грозно лице – това показва, че ред поколения са живели неправилен живот, не са мислили за лошите последствия, които могат да се явят. И той носи обявлението на този ред поколения – носи едно грозно лице. Казват му: „Много си грозен.“ Той отговаря: „Онези, които ми направиха къщата, са причината – дадох им пари, но те ме излъгаха. Направиха ми такова лице.“ Или, виждате някоя къща, че е хубаво изградена, а другаде някъде се оплакват от майсторите.

Тия работи остават неразбрани по единствената причина, че вие имате известни схващания, че знаете. Хубаво е, че не знаете. Вие сте станали на 45-50 години, или на 70 години и ми казвате: „Какво ще ми говорите! На 70 години човек съм! Ехе-е! Аз ги знам тия работи!“ Казвам му: Как възпита синовете си? „Остави ги тия, младите!“ Дъщерите ти как вървят? „Оставете ги, те не разбират!“ И въздъхва.

Така. Не разбират! Като посея трън, макар и светия да съм, трънът си върви по своя път. Ти ли го посади, аз ли го посадих – не слуша трънът, израства си. И такива бодли има! Казват за някого: „Светия е." И светията даже като посее тръни, тръни израстват. И грешникът като посади тръни, пак израстват тръни. Но има и глупави светии, има и умни светии. Да не казвам, че има глупави светии, понеже и вие сте светии и ще се обидят светиите. По-големи светии от вас не съм виждал.

Ще кажете, че това е подигравка. Вие сте големи светии! Какво значи светия? Всички светите! Няма нито един от вас, който да не е светия! Един светия е от една свещ, някой е от две свещи, от 5, 10, 100, 500, 1000, 2000, 10000 свещи. Светии сте на степени, от степенуваните светии. Та казвам: Някои светии са умни. Такъв светия посее трън и израсне трън; той пита трънa: „Имаш ли намерение да се оправиш, или не?" „Не е в естеството ми да се оправя. Аз ще си остана такъв, какъвто съм. Какъвто ме виждаш, това съм аз." Светията си изважда ножчето, отрязва едно клонче и туря една малка присадка. После присади на друго място, на трето и т.н. Нарязва целия този трън и му слага присадки. Трънът вдига шум: „Къде се намираш ти така да режеш? Какво е това светийство?" Светията казва: „Ти знаещ да растеш, а пък аз знам да режа." И си заминава. Трънът поглежда и казва: „Такъв е светията!" Идущата година израства трънът, но който мине, казва: „Какво е това дърво с такива хубави цветове?" Този трън не дава тръни, но дава хубави плодове. Той вижда сега, че не ражда тръни, но нещо хубаво. Казват: „Подложката му е трън, но присадката му е нещо хубаво."

Казвам: Не е лошо, че имате трънища, но трябва да знаете какво да правите с тях. Трънът си е трън. Като го посадиш, той светия няма да стане, но ти ще пристъпиш да го присадиш с онова, което ти искаш. Една твоя мисъл може да е лоша – не я изпъждай, присади я.

Едно твое желание може да е някой глог – нищо не значи, присади го с нещо хубаво, не го изкоренявай. Присаждане трябва. Някой път ще присадиш, но присадката няма да хване. Ще правиш опити: първа присадка, втора, трета. Хубаво е да знаете закона на присаждането. Тогава вие ще имате ония плодове, които ви интересуват, които ще ви ползват.

Сега, ще се отучите да мислите по стария начин! Много мъчно е човек да се отучи от един навик. Например говориш някому, а той се почесва. Някой си пипа ухото, някой си пипа носа, някой си пипа очите – има разни навици. Много мъчно е човек да се справи с тях. Някой път като речеш да мислиш – и те ухапе нещо някъде. Искаш да се молиш – и те ухапе нещо. Идват тия работи. Вие не знаете още причините, поради които се образуват човешките навици. Силата на човека е в това, да може да противостои на някой навик. Искаш да се пипнеш някъде, но кажи си: „Защо?“ Побутнеш ухото си и не знаеш защо го буташ, побутнеш носа си и не знаеш защо. Някъде се пипаш и не знаеш кои са причините, за да го правиш. Представете си, че в момента се казва една отлична мисъл и ти трябва да я запишеш, но те засърби ухото. Ако се почешеш, ще изгубиш мисълта, твоето внимание ще се отвлече към ухото ти и ще изпуснеш тези думи. Онзи, който чете твоите бележки, ще каже, че си пропуснал някъде едно изречение и не е ясно каква е мисълта. Какво се пропуска, когато човек си чеше ухото? А когато си чеше носа? А тила? Когато си чешеш тила, ти казваш: „Това, което искаш от мен, не мога да го платя сега.“ Значи имаш да даваш, да плащаш. Или искаш да кажеш: „Не мога да изправя характера си, той е сформиран вече.“ „Не мога да изменя убеждението си; имам си едно верую, не мога да го изменя.“ Какво е веруюто ти сега?

Някой казва: „Аз вярвам в Бога“. Отлично! Ти вярваш в перото? Радвам се. Златно е твоето перо. А научил ли си как се използва то, да

можеш да пишеш с него, да можеш първокласно да излагаш своите мисли? Ти вярваш, че с твоето перо могат много работи да се пишат, казваш, че то е златно. Много добре! Но правилата на писането трябва да учиш сега. Тогава вярата в перото има смисъл. Ти вярваш в Бога. Хубаво, но ще се научиш да служиш на Бога. Ако вярваш в Бога, но не знаеш как да Му служиш, празна е твоята вяра.

Сега всички вие мислите, че знаете. Хубаво, кажете ми тогава, когато Бог създаде света, защо тури главите на растенията в земята, главите на животните хоризонтално, а човешката глава изправи нагоре? Как ще ми отговорите на този въпрос? Кажете ми. Нали сте философи? Някои от вас са на 40 години, някои на 50, някои на 60 – човек трябва да си задава много въпроси, има много работи, които трябва да знае. По някакъв начин трябва да ми отговорите. Ако аз рисувам един човек, къде трябва да поставя краката му? Ще ги сложа там, където са главите на растенията. Може ли да ги сложа горе на главата му? Значи, ще рисуваш едно същество такова, каквото си е. Не че Господ сам е поставил така растенията. Но когато ги пратил на Земята, те ровели с главите си, и понеже имали такъв навик, Господ им турил главите в земята. Значи Той не ги е направил такива. Когато един художник рисува един човек, туря краката му там, където са, но краката не ги е направил той. Краката са направени вече. Какво е виновен художникът, че ги е турил така? Казваш, че той е направил така тази картина. Така я е направил, защото моделът е такъв. Де е турил главата? Горе ти краката няма да ги туриш, а долу. Сега, кажете ми в това обяснение, къде ще турите животните? Защо рамената са направени широки и не са изправени като главата нагоре, а са поставени хоризонтално? Значи на Господ му трябват греди, за да постави главата отгоре. И е турил животните като греди, а отгоре на гредите – главата. Растенията представляват краката, а животните представляват ония греди, на които се крепят ръцете, и върху тези

греди поставил Господ и човешката глава. Това, което ви казвам, е само едно изяснение. Ние и по друг начин можем да го докажем. Рамената са хоризонтална линия и отгоре е поставена човешката глава. „Защо Господ ме е създал така?“ Господ те е създал, за да се научиш да работиш. Защо е създал твоите крака? Господ е създал твоите крака преди всичко, за да ходиш с тях, след това – за да имаш връзка със земята, и на трето място, за да имаш една основа, да стъпваш хубаво, а не да залиташ. Като стъпиш някъде, да имаш основа. Доброто да е в тебе.

Сега, за да се измени цялата култура на хората, най-първо те трябва да се научат да ходят. Аз съм наблюдавал много смешни, много извратени походки, които хората имат. /Учителя ходи криво, с клатушкане на тялото наляво и надясно. После ходи с ниски стъпки и с наведена глава. После ходи с подскачане./ Рядко съм срещал някой човек да ходи, както Господ го е създал. Всеки ходи по мода. Каквото мисли човек, така и ходи. В ходенето ти най-първо ще се освободиш, ще гледаш да ходиш правилно. Като ходиш, трябва да мислиш само за едно нещо. За какво трябва да мислиш? Кажете ми. Един свещеник седял зад една купчина хляб и казвал: „Братя християни, я ми кажете какво мисля?“ Един селянин му казал: „Ти мислиш тази купчина от хляб идната година да стане по-голяма и да не се вижда калимявката ти.“ Свещеникът поклатил глава: „Дано тъй да бъде!“ Можем да кажем, че това е една погрешка. Тия погрешки са навсякъде. Не само тоя свещеник, а навсякъде в живота тези погрешки проникват в една или друга форма. Животът е пълен само с анормалности. Нещата, които навремето са били добри, с течение на времето са ставали ненужни, защото животът се изменя. Било е време, когато човекът е можел да живее като растение. Било е време, когато е можел да живее като риба – условията са били такива. Било е време, когато той е

хвъркал като птица. Сега пък, като човек, трябва да учи. И в тази форма той няма да остане. Един ден ще бъде като ангел.

Сега ще кажете: „Как трябва да ходи човек?“ /Учителя ходи с двете ръце на корема и гледа надолу замислено./ Някой път човек ходи така. /После Учителя си туря ръцете отзад и ходи, гледайки надолу замислено./ А някой си туря ръцете така и ходи. Като си туряш ръцете отпред на корема и ходиш, така светия никога не можеш да станеш. По този начин праведен никога не можеш да станеш. Какво трябва да правиш тогава? /Учителя пак повтаря ходенето с ръцете на корема./ Христос имаше смирение, с вързани ръце отпред. Но какво е това смирение? Външните условия са му наложили това и са му прибрали ръцете. Това положение не е естествено. /Учителя туря ръцете на корема./ Това показва, че ти си роб на условията. При това положение на ръцете имате един триъгълник с широката основа горе, а върхът обърнат надолу. Значи, ти си в единение със земята; каквото мисли земята, и ти това мислиш. Ти не мислиш каквото небето мисли. Ти си в противоречие с невидимия свят, със съвършения невидим свят. Това е едно противоречие. За да се избавиш от него, ще образуваш паралелни линии, прави линии. /Учителя поставя ръцете отстрани на тялото спуснати./ Като си поставиш така ръцете, това е вече е едно спасително положение. Сега, как трябва да започне движението? /Учителя поставя лявата ръка напред хоризонтално, а дясната назад, после дясната напред, лявата назад и същевременно ходи./ Движението на ръката е мярката за времето, мярката и за пространството, в което се движиш. Ти вървиш и не смяташ колко пъти си махаш ръцете. А от това зависи дали ще бъде успешна работата ти. Ако си почнал с лявата ръка, работата ти няма да излезе както трябва. Защо си започнал с лявата ръка, а не с дясната? При постройката на къщата ти не можеш да поставиш мерките както

искаш, а както трябва. Ще мериш така, както формата на къщата изисква, а не както ти знаеш. Самата форма, която създаваш, ти налага да мериш по съответния начин, а не както искаш.

Казвам сега: Вие седите с вашите стари мисли, поглеждате се и казвате: „Остаряхме.“ Поглеждате бръчките по лицето си, после виждате, че устните ви са били червени, а сега са бледи, очите хлътнали, и се питате: „Къде отидоха младините?“ После си казвате: „Аз като отида на онзи свят...“ Като отидете на онзи свят, какво ще правите? В онзи свят е лесно, но в този свят какво правите, кажете ми! Ще ви дам един пример. Майката изпраща детето си на бакалницата да вземе малко масло. То се заиграва тук-таме и се препъва, пада на земята, удря шишето и го счупва. Връща се с плач. То ще измисли някаква лъжа за счупването на шишето. Майката някой път ще го натупа с пръчката, а някои майки са по-благородни – тя ще му даде друго шише и ще му каже: „Да внимаваш, да не счупиш и това шише!“ Вие сте пратени на Земята да си купите дървено масло от бакалницата и гледам, че някой хленчи, не му вървяло – счупил е шишето. Някой казва: „Като отида на онзи свят...“ Там ще ти дадат друго шише и пари, и пак ще те пратят на бакалницата. Пак ще дойдеш. Тази работа ти ще я свършиш. Ти не може да се освободиш от нея. Може да кажеш: „Господ ще ми помага.“ Да не попадне човек в Божиите ръце! И хиляди години можеш да риташ, но като не си свършил работата, ще те праща, ще те праща, ще се връщаш – колкото искаш. Свърши работата без ритане – нищо повече! Пратила те е майка ти за масло – купи маслото и го занеси. И който те срещне, ще му кажеш: „Майка ми ме прати за масло. Като занеса маслото, ще дойда да играя.“ Детето няма право да се спира на пътя, да играе с този-онзи. Като занесе маслото, може да отиде да играе със своите другарчета.

Сега, има една опасност! Много пъти, като се преподава едно знание, вие ми казвате: „Нали Вие така казахте?“ Вие се хващате за буквата.

На праведния всичко му върви. На добрия всичко му върви. На любящия всичко му върви. На умния всичко му върви. На свободния всичко му върви. На здравия всичко му върви. На кои им върви? Казвам: На болния не му върви, защо? Защото е болен. На лошия не му върви, защо? Защото е лош. На лъжливия не му върви, защо? Защото е лъжлив. Какво трябва да прави лъжливият? Ще поставите нещата на местата им. Няма да бягате от реалността. Някой ти казва: „Има нещо лъжливо в тебе.“ Носиш една дреха лъжлива, която не е скроена и ушита както трябва, по правилата. Или: носиш едно знание, което не е проверено. Лъжа има в това знание, а ти го защищаваш. Може да е някое положение от социалните науки или някоя научна максима, или някоя религиозна истина, но има нещо лъжливо в това. И ти носиш тая идея и я защищаваш, а тя не е права. Казваш: „Отде да познаем това?“ Как да не го знаеш?

Умният човек, като купи едно кило захар, ще преброи колко бучки има в него. Колко са бучките в едно кило захар? 150. Колко зърна има един клас? Разни класове има. Колко зърна има в един ечемичен клас, в един ръжен клас, в един клас от бяла пшеница и от червена пшеница? В Евангелието Христос казва, че едно зърно паднало на добра почва и дало 30, друго 60, а друго 100 в клас. Но това са отношения. Това са кабалистични отношения, които трябва да разбирате.

Имате числата 30, 60 и 100. Числото 100 съдържа две велики условия. Числата от 1 до 10 представляват един велик свят, те са неща, които много мъчно стават, много мъчни работи са. Децата смятат от 1 до 10. Това е един велик свят. Свят на Бога. От 1 до 100 е светът на ангелите, от 1 до 1000 е светът на хората, а от 1 до 10 000 е светът на

животните. По-големите числа са светове на други същества, които живеят. Различните светове са в зависимост от степента на развитието. Каква грамадна разлика има в числата! За да я разберете, трябва да разбирате съдържанието на числата. Трябва да умееш да работиш с числото 100, а не само да знаеш да го пишеш. Какво значи да работиш? Да кажем, че имаме думата обич. Ако знаеш как да произнасяш тази дума, ще създадеш едно благо за себе си; ако не знаеш как да я произнасяш, няма да получиш благото, което тя съдържа. Да кажем, че напишеш числото 30, или 3, или 6, или 1. Да вземем онова, което Христос казва за зрънцата: едно зърно паднало на пътя, друго паднало в тръните, а трето – върху камъните. Онова, което паднало в тръните, израсло, но плод не могло да даде, понеже тръните му взели условията. Онова, което паднало върху камък, израсло малко, защото не могло да пусне корени. А падналото на пътя не могло даже да поникне, защото птиците го изкълвали. Имате 3, 2, 1 – обратен процес, и той съществува в живота. Когато не ти върви, значи ти си на пътя. Всички твои мисли и желания са на пътя и тогава не може да имаш резултат. Понякога твоите мисли и желания са между тръните и тогава не можеш да имаш плодове от тях. Някога те са върху камъка и пак не може да имаш резултат. Само когато мислите и желанията ти са паднали на добра почва, те дават резултат: 30, 60 и 100. Питам сега, кои числа бихте предпочели: 361 – 3 + 6 + 1 = 10; 631 – 6 + 3 + 1=10; 136 – 1 + 3 + 6=10?

Кои числа са правилни в дадения случай? Както и да пишете горните цифри, събрани, те дават все 10; 3 + 6 + 1 = 10. Външният резултат е все един – 10, но по съдържание резултатите са различни. Ако започнете една работа с числата 361, ако я започнете с 631 или със 136, ще имате различни резултати. Да допуснем, че вие сте един стражар с номер на шапката 361. Това показва, че преди вас има 360 стражари. Ако сте с номер 631, това показва, че преди вас има 630. Ако

сте 136, преди вас има 135. Добре, в какво седи разликата? От гледна точка на работата е важно не какъв номер носи стражарят, а какво е извършил. Резултатът 10 показва Божественото число. Колко има преди тебе и колко след тебе, нищо не значи, но числото 10 показва каква работа си извършил. Не какъв номер носиш, но работата, която свършваш! В дадения случай числото 361 – това са условията, за да се свърши тази работа. Това число започва с 3 – то е добро число; 6 е числото на илюзиите, при него ти се колебаеш; 3, 6, 1 показва какво е минало в (през) душата, докато се е дошло до тия резултати. Тъй като в началото е 3, това означава, че всичко е започнало много определено, не е имало никакво колебание. Като дошло числото 6 обаче, почнали да дават на стражаря повече пари. Тогава той се съблазнил и си казал: „Не можеш ли да кръшнеш, да пооткраднеш малко!“ Но единицата му казва: „Не!“ Замисля се той, че има тояга: единицата стои там! Като вижда тоягата, казва си: „Не, трябва да съм умен, трябва да постъпвам честно и да се държа добре за тоягата.“ Той хваща тоягата с ръката си и казва: „С тая тояга нито бия, нито давам на другите хора да бият.“ Да знаете защо ви е единицата. Другият стражар има номер 631. Той започва с 6 – с едно колебание. Той е като базиргян[8] – колебае се, този хване, онзи хване и го обере. Но дойде 3 и казва: „Има обществено мнение. Какво ще каже началникът?“ После идваме до единицата. Тя казва: „Не!“ Друг има номер 136. Той е най-нещастният. Той е започнал с Божественото – тоягата, единицата. Като се отдалечил Бог, дошло 3, а като дошло 6, без малко да пропадне. Вие с бележка 6 влизате в университета, но с числото 6 ще попаднете на много големи трудности. Представете си, че носите голяма, хубава, червена ябълка, която някой ви е дал да я занесете подарък някому. Но вие нямате хляб, гладувате от няколко дни. Погледнете ябълката и имате желание да я изядете. Но тя ви е дадена

---

[8] **базиргян** (тур.) – търговец

да я занесете някому! Мислите си: „Не мога ли да изям ябълката и да премълча?“ Ако изядете ябълката, ще бъде числото 136, но ако издържите при големите изпитания, вие ще имате числото 10.

Носът на някого е къс, на друг е широк, лицето на някого е скулесто. Всеки един от вас е една книга. Как сте започнали, как сте живели във всяко съществуване – всичко това е написано на лицето ви. Човек е отворена книга. А вие мислите, че нещо е скрито. Скрито-покрито няма в света. Откъдето минавате, всичко се чете. Минава една селянка, която е станала гражданка – облечена хубаво, с лачени обувки, с ръкавици. Гледа един френски вестник, но го обърнала със заглавието надолу и уж чете. Минава един господин и казва: „Госпожо, вестникът е наопаки.“ „Така ли?!“ Хубаво. Той си мисли: „Може би се е захласнала нещо, може да има деца и да мисли за тях.“ После минава друг и като вижда, че тя чете този вестник, си казва: „Тази госпожа разбира френски!“ Мисли, че тя е учена. Тя иска да покаже, че разбира нещо.

Аз не засягам вашето знание от миналото. Не искам да засягам това как сте живели. Това, което сте придобили, вие го носите в себе си. Вашето знание от миналото, то е в запас у вас. Вие може сега да сте на 20 години, може да сте на 40-50 години – учили сте нещо. Представете си, че седите на леглото вечерта и сте неразположен. Неразположен сте по единствената причина, че работите ви в света не вървят така, както вие искате. Защо не се спрете да се попитате така: Ти си един слуга, пратен на Земята да служиш на Бога. Ти, като слуга, свършил ли си всичко онова, което Бог иска от тебе? Ти казваш: „Сега трябва да поживеем на Земята.“ Но как ще поживееш? Ти най-напред ще донесеш маслото! Най-първо ще изпълниш Божията Любов и като ти остане свободно време, тогава ще се премениш и ще отидеш на рандеву, на забава, на театър, на концерти, където искаш – но само в

свободното време. А да ходиш по театри тогава, когато е време да учиш – това не се позволява.

Сега, не искам да постъпвам с вас по буквата на закона. В България мъчно ще намерите един човек да може да пише добре, да познава правописа. Един ученик казва на един от своите учители, в по-раншните времена, че според граматиката на едни така се пишело, според граматиката на други така се пишело. Той споменал 4-5 граматики. „Какво да правя?“ Учителят му казал: „Ти ще пишеш сега според моята граматика.“ Защото няма една норма, четири – пет граматики има. В дадения случай, не че това е единственият авторитет, но ти си заставен да пишеш според граматиката на твоя учител. Ако има една установена граматика, както е в английския и френския, тогава граматиката е определена, езикът е определен. В английския всяка дума трябва да знаеш да я сричаш, ако не знаеш как да я сричаш, не знаеш да я пишеш и тогава можеш да сгрешиш. Понякога и ученият англичанин се бърка. Някъде има три-четири букви, които се изговарят като една; мисли той и току отвори речника, погледне и тогава написва вярно думата. Някъде даже и учените го правят това. Много англичани искат да поправят английския език, а други пък искат да го оставят в тази форма и казват, че тази трудност събужда мисълта, кара ни да мислим, да не търсим лесния път, а мъчния. Англичанинът е медлен, не обича да си създава ненужни мъчнотии. И у нас не е лесно да се пише. И в българския език е мъчно. Къде се пише ѣ (е-двойно), къде се пише я, ь, ъ, х. Благодарение, че сега се освободихме от ѫ. Някога не знаеш къде да туриш ѝ. После, малкото и голямото и. Сега е опростено малко.

В живота има други работи, които са сложни. Вие още не сте дошли до положението да се наблюдавате. Вие не сте се наблюдавали. Някой път сте неразположени духом, унили, и не знаете причините

за това. Щом сте унили духом, вие не живеете в главата, вие сте слезли в стомаха. Вашата мисъл се движи в една много гъста среда. Тогава мислите за лошите условия и казвате: „Тези хора наоколо са много лоши.“ Така не се мисли. Един стих казва: „Ние всички живеем и се движим в Бога“. Питам: Ако всички живеем в Бога, какво има да се плашим от лошите условия? Лошите хора са за тебе едно условие. Ти си ученик, който се учиш да не те е страх от вълци, мечки, тигри. Има пример за един англичанин, който отишъл в Индия да се калява, като индус. Седял на един камък, а край него минавали леопарди, тигри, змии, лъвове; животните минавали и никое не го докосвало. Неговият учител индус му казал: „Никой няма да те закача, но ще мислиш концентрирано. Ако се разсееш, при най-малкото отклонение на мисълта ти, веднага ще паднеш от камъка и ще те разкъса леопардът.“ Така и между лошите хора трябва да мислиш. Ще имаш една здрава мисъл! Слушам, че някой разправя: „Този брат е такъв, онзи брат е такъв.“ Така не се учи. Това е най-глупавото възпитание в света! То е все едно, аз като седя на камъка, да мисля, че вълк минава. Нека си минава. Като минава вълкът, аз ще знам защо минава той, защо е създаден. Ще кажа: Бих желал да имам добрите качества на вълка. Като мине мечката, ще кажа: Бих желал да имам добрите качества на мечката. Като мине боата, ще кажа: Бих желал да имам добрите качества на боата. Тя като хване нещо, строшава го. И аз като хвана злото, и аз ще му строша ребрата. Добрите страни ще държа! Мине някой паяк, ще си кажа: Желая да имам добрите качества на паяка. А ти, като минава някое животно, почваш да го хукаш. Стой на камъка и разсъждавай за онези, великите работи, които Бог е създал. Ти се спираш да мислиш за лошите хора и казваш: „Има нещо лошо в света.“ Не мисли за лошото! Няма нищо лошо в света! Лошото в света хората сами са го създали, а всичко онова, което Бог е създал, е добро. Ако тази мисъл не я вложите в себе

си, не можете да напредвате. Казваш: „Те са много лоши хора!“ Но и ти, който минаваш за светия, и ти не си добър. Като има някой да ти дава, ти го хващаш и казваш: „Парите ми дай!“ Или не е изпълнил желанието ти, както искаш – пак го хванеш. И ти не си от много добрите.

И на мен са ми чели морал. Идва в стаята ми един и ми казва: „Учителю, ти не постъпваш справедливо!“ Казвам: Възможно е. Тогава ще се коригирам. В какво не постъпих справедливо? „Заради тебе се препънах, като те гледах.“ Като ме гледал, се препънал! Казах му: Съжалявам, че излязох по-рано, преди тебе, и като си ме гледал, ти си се препънал. Втори път ще излизам подир тебе и няма да се препъваш.

Научете се на правата мисъл. Мъчно е човек да мисли право. Вие искате да ви се поверят някои тайни, нали? Аз ще ви поверя една тайна. Разделете много правилно 3 на 2, но не с дробни части – да го разделите на цяло. Числото 2 може да го разделите и ще се падне по единица. А имате 3 – разделено на две, по колко ще се падне? Какво ще правите? Но не искам половини. Ще измените процеса. С деление тая работа не става. Този процес става с изваждане. Числото 3 представлява една млада двойка... Този начин на обяснение сега ще го оставя. Ще обясня по друг начин, за да няма отрицателна мисъл. Като извадите от 3-те бащата и майката – майката е 2 – ще остане или син, или дъщеря. Да разделите значи да разрешите въпроса. Като извадите, то единицата, която остава – мъжка ли е, или е женска, по кой пол върви, по коя линия върви? Вие се смущавате, понеже имате един обикновен порядък на нещата. В Библията как са поставени нещата? Първият син на Бога кой беше? Адам. Значи първото е винаги мъжко. Вторият беше Ева. Адам беше син на Бога, а пък Ева беше дъщеря на Бога – нищо повече. Сега, синът е излязъл от земята. Значи Адам, като растение, израсна от земята. Беше растение. Ева

излезе от Адама, значи като животно. Ева, която Бог създаде от реброто на Адама, излезе от растителното царство и следователно представляваше животните. Значи когато дойдоха до великия изпит да познават доброто и злото, те нямаха още онази човешка форма, която може да устои на големите противоречия. Ева нямаше воля, както животните, и се увлече от малките работи – и направи една погрешка. И Адам, като едно растение, казваше: „Дето ме посеете, аз ще израсна." Ева му каза да яде, и той яде. Той не му мисли, а ѝ каза: „Ти да му мислиш. Ти ще отговаряш за нещата." Вие вземете предвид сегашното ваше положение. Представете си след хиляди години, като дойдете на Земята, как ще разсъждавате. Няма да разсъждавате по сегашния начин. Понякога, ако се говори добре за мъжа, жената се обижда, ако се говори добре за жената, мъжът се обижда. Питам тогава: Какво трябва да се говори? Щом се говори добре за мъжете, ще се говори добре и за жените. Вие трябва да се радвате, защото, ако се говори зле за мъжа, то и онази жена, която е излязла от него, и тя е като него. Каквито са мъжете, такива са и жените; каквито са жените, такива са и мъжете. Едни от други излизат.

Казвам: Не само формата е важна. Вие още не познавате онази вътрешна философия на живота. Вие се възмущавате от онова, което постоянно ви ограничава. Някой казва: „Защо ме е създал Господ жена?" Какъв трябваше да те създаде? Мъж ли – да ходиш да пукаш главите на хората, да биеш? Слушах един български войник, който взел участие в Сръбско-българската война. Той разказваше: „Като влязох в окопа, надупчих 18 сърби!" Гледам го как лъже, че 18 души избил. Казвам: Жалко, че само един българин се е намерил смел, да надупчи 18 души. Не преувеличавайте нещата. За някого казвате: „Той е идеалист, понеже е висок." А за другиго казвате, че е лош човек, понеже е нисък. Това е относително. Действително, ако старият човек остане едно джудже, то е друг въпрос. Но едно дете лошо ли е,

като е малко? Изчакай го да израсне. Ако това дете остане малко, то има нещо анормално, но ако е малко и расте, изчакай този процес, виж дали ще расте, или не. Турците имат един израз: „Дингил Ахмед“ /Висок Ахмед/.

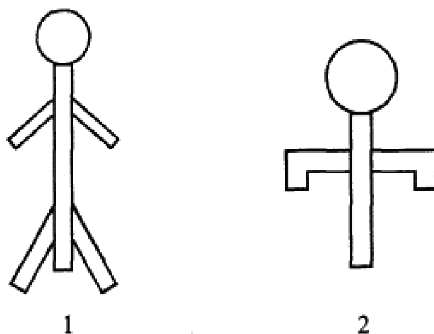

Фиг. 1

Първата рисунка е висок Ахмед. Сега ще нарисувам един, който не е висок Ахмед. Втората рисунка – това е мъдрец. Онова, което мъдрецът може да направи, високият не може да го направи, макар че има висок ръст. Някой казва, че главата на човека не трябва да бъде много голяма. Питам: Един човек с кокоша глава какво може да направи? Нищо не може да извърши с една кокоша глава. Трябва да има човешка глава, една глава, в която Бог е вложил всички условия. Грамадни богатства Той е вложил в човешкия мозък и всички тези богатства човек трябва да ги извади и да ги разработи. Това са материали, които трябва да се разработят. През целия си живот трябва да разработвате тези богатства. И при това, външните хора ще бъдат като едно условие, за да ви помогнат за вашето развитие. Аз не искам всички да мислите еднакво. Питам някои от вас, старите: Защо остаряхте? Онези, които остаряха, ще ми кажат защо са остарели. Българите имат една поговорка, че кучето от лежане умира. То постоянно търси нещо и така остарява. Значи човек като е търсил, търсил – и е остарял. Какво търси? Търсили сте нещо и не сте го

намерили, и сте остарели. Човек като търси дълго време храна и не я намира, лицето му хлътва, едвам се движи и накрая умира. Ако намери храна, тогава има една идея, но някой път търси, търси и не намира, и казва: „Остарях." А храната – това е разумното Слово. Сега някои може да ми възразят: „Може ли човек да не остарее?" Може. Писанието казва: „Ония, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови." Или другояче казано: Ония, които вървят по пътя на Божията Любов и изучават света, и изучават и своя живот, тяхната сила ще се обнови. Те ще се справят лесно със своите старини. Един ден формата ще бъде за тях като дреха, която ще се съблече, и ще се облекат с новите дрехи, и пак ще си продължат своя живот, и ще бъдат млади. Няма какво да се плаши човек от старостта. Мъчно е на човека, докато се откаже от своята остарялост. Яздиш един кон, който не си хранил – той едвам се движи, стар кон – и казваш: „Той е халаше[9]" Ти можеш да ходиш повече от халашето. Слез от него, пусни го в гората да се напасе и тръгни пеш. Престани да се грижиш, да мислиш за нещата, които са непостижими на Земята. Непостижими неща има на Земята; и да ги постигнеш, нищо няма да се ползваш от тях. Представи си, че през целия си живот искаш да станеш богат. И като станеш на 85 години, паднат ти се два милиона, и казваш: „Защо не беше това, когато бях млад!" И след една седмица ще ти дадат един банкет и ще те изпратят на другия свят. Питам: Защо ти са сега двата милиона?

Ще дойда до съществената мисъл. Ще представя живота в една картина. Представете си, че се намирате в една стая с ядене, но това ядене не е такова, каквото вие очаквате. То е отрова за вас и ако ядете, то ще поквари целия ви живот. Казвам ви: Чакайте. Като изгрее Слънцето, ще излезете от тази сграда, ще отидете на планината и там ще ви поднесат един отличен обяд. Добре ще ви посрещнат и добре ще се нахраните. Чакайте! Друго ядене не вкусвайте. Ще чакате едно

[9] **халаше** (тур.) – безсилен, немощен

ядене, което е приготвено за вас. Не е ли по-хубаво да приемете това ядене, което Бог е приготвил за вас, отколкото онова ядене, което хората са приготвили за вас? Кое е по-хубаво? И ако вие всичките имате онази вяра, непреодолима вяра, която мести планините!... Ти казваш: „Вярвам в Бога.“ Де е онази вяра, че като повярваш, това, в което вярваш, да стане? Ти казваш: „Знаеш ли кой съм аз? Като те духна, ще паднеш.“ Духни! Духаш, но не пада човекът. А друг духва и онзи се търкулва на земята. Ти казваш: „Имам знание.“ Хубаво, направи тогава един малък опит. Ако духнеш и работите стават – имаш знание.

Бог е Любов. И всички в невидимия свят, в духовния свят, за който ви говоря, са същества на щастието. Вие мислите за онзи свят и на Земята сте нещастни, неразположени сте. Тогава питам: Каква е вашата връзка с онзи свят? Христос, който имаше най-лошите условия, устоя!

Сега да ви кажа защо е по-благословено да даваш, отколкото да вземаш. Знаете ли какъв е законът на даването и на вземането? Като даваш, винаги носиш светлина. Щом даваш, светлината идва в ума ти, щом вземаш, това винаги носи тъмнина. Всички вие искате – все сте ученици на тъмнината. Всякога вземането носи тъмнина. Само с едно изключение то носи благословение, но всяко друго вземане е от земята. Като вземаш, трябва да се молиш да го превърне Бог в светлина. Всички искат все да вземат. Имай в душата си мисълта да даваш от себе си, защото така светлината ще дойде. Като дадеш, Бог се проявява, а като вземеш, вземай с мисълта и с желанието да дадеш условия на другите да се прояви Бог чрез тях. Да имаш една мисъл: ако вземаш от някого, вземай, за да му дадеш възможност да ти направи услуга, за да се зарадва той, да се прояви Бог, но ако искаш да вземеш, за да забогатяваш, ти ще носиш тъмнината в себе си, това е една лъжлива идея. Оставяй на хората да ти дават, давай им условия

само за да се прояви доброто в тях, не за да ти услужват – то да не бъде целта! Ако искаш като човек да вървиш напред, всякога имай в себе си мисълта да даваш. Защото Бог е, Който постоянно дава. Той е светлина. И ако искаш да ти върви, ти ще туриш същата мисъл. Вложете тая мисъл в себе си! Така са живели всички светии, всички праведници, които са разбирали. Това значи да любиш ближния си, да любиш Бога. Като любим Бога, Той ни дава условия да се прояви доброто в нас. Бог очаква да Го обичаме, за да може, като Го обичаме, да се прояви доброто, светлината в нас, а не че се нуждае Той от нашата любов. Той ни дава възможност ние, като слаби, да си помогнем, като Го любим. Бог изпраща своята любов към нас, за да ни повдигне. Затова всякога се стремете в душата си – всички, макар и най-последният бедняк от вас – да давате! А вие казвате: „Какво ще давам? Нямам нищо!" То е първата лъжа. Имаш една глава – тя е несметно богатство. Имаш едно сърце – колкото и да е грешно и оцапано, то има доста големи богатства. Ако французите от реката Сена, макар и да е нечиста, събират нечистотии и остатъци, и правят от тях масло, значи човек от маслото на своето, макар и развалено, сърце може да извади много работи.

Казвам: Новото е: Вложете у себе си желание да давате, да бъдете проявление на Бога, а не да очаквате другите хора да бъдат добри към вас. Когато те стават добри, вие тогава добри не можете да бъдете. Във всеки момент проявете най-малкото добро, което можете да проявите. Проявете го – и вие ще се повдигнете една степен по-високо. Най-малката любов, най-малката истина, която можете да проявите – проявете ги! Най-малката светлина, колкото и да е малка – проявете я! Пратете една мисъл в света! Казваш: „Какво мога да направя сам?" Милионите капки са, които образуват реките и океаните. Твоята мисъл може да е капка, но всичките милиони капки, събрани, образуват големите морета. Не се обезсърчавайте!

Всички говорят за култура. И казват: „Ние сме културни хора." Казвам: Истинската култура зависи от даването. Даването е мярката. Писанието казва: „По-блажен е онзи, който дава". Не само пари, но даване във всяко отношение. Аз не говоря само за пари, но във всяко едно отношение: и в мисленето, и в чувствата, и в постъпките, и в художеството, в музиката – навсякъде човек трябва да дава. Знаеш някои песни – седни и изпей на тези хора една песен. Ти казваш: „Те не разбират." Разбират, не разбират – изпей им! Имаш изкуството да рисуваш – нарисувай на тези хора една картина; или ако си скулптор – извай им нещо. Шивач си – уший на тези хора по един костюм. Дай нещо от себе си! Слуга си – пак можеш да направиш нещо. Всеки един от вас всеки ден има условия да направи най-малкото добро. То е даване. Дали е много или малко, то е равносилно. Не е в количеството. Важен е онзи вътрешен стремеж да дадеш ход на Божественото вътре в себе си да се прояви. Давайте и ще ви се даде. Писанието казва: „Даром сте взели – даром давайте!"

Сега, предполагам, че от тази лекция другото можете да забравите. Но другото ако забравите, това последното, което ви казах, да не го забравяте! Ако забравите другото, няма никаква погрешка. Аз ще се радвам, че сте го забравили. Но последното ако го забравите, аз ще съжалявам.

„Добрата молитва „

Има още време, да изпеем нещо за десет минути. Научихте ли песента „Аз смея да кажа"? Кой ще я изпее сега? Който не е пял, да стане и да пее. Малко и да му се присмеем, няма нищо. Мъчно е да се пее. Не е лесна работа пеенето. („Мисли, добре мисли." Беше „Мисли, право мисли", а сега е „Мисли, добре мисли". Учителя свири.) Това харесвате ли го? „Харесваме го." (Учителя свири и пее следното: „Обичай добре да мислиш" (4 пъти). Мисълта е сила за ума. Тя ще те избави от много ненужни страдания." Това е импровизация сега.

/Учителя свири и пее:/ „Обичай да мислиш добре (3 пъти) добре, добре, добре, добре.“

(Изпя се песента: „Аз смея да кажа.“)

Понякога и музикалните форми се вкостеняват. Например някои български песни са класически и не търпят вече развитие. Такава песен става като един скъпоценен камък, като един кристал, и мъчно, много мъчно е да се разработи. Никога не се установявайте в истинските песни върху едно и също нещо. Животът не търпи еднообразията. Българските песни, както първоначално са били създадени, не са били такива. Но после, като са ги пели, пели, песента се е вече вцепенила, станала е много еднообразна и тъжна. Някои българи, последните певци, са внесли известни тонове, които не дават подтик за развитие. Българинът е станал Сатурнов тип, тъжен; или крайно весел, или тъжен.

Направете една песен.

Сега, ако се свири една българска песен, веднага ще видите колко сте свикнали на тази песен. Като засвиря нещо българско на българина, той веднага го чувства. /Учителя свири българска народна песен./ Какво изразява българинът с тази песен? Или житото му не расте, или град го е поочукал. /Учителя свири друга българска песен/. Тук той казва: „Очука го градът, но идната година ще се оправи работата.“ /Учителя свири трета песен./

Вземете сега един съвременен идеалист. /Учителя свири./ Това означава един български идеалист. Дотам е дошъл българинът сега.

Хайде сега, на упражнения. Човек, за да пее, за да свири, трябва да има най-доброто разположение. Без разположение не можеш да пееш. Щом не можеш да пееш, не си в нормално състояние. Щом можеш да пееш, в нормално състояние си.

Следват гимнастически упражнения.

8-а лекция на Общия окултен клас, 13 ноември 1935 г., сряда, София, Изгрев

ОПИТИ

5 ч.

„Отче наш“

Прочетоха се темите: „Последствията от малките и големите спънки.“

Понякога при развиването на темите вие спазвате правилото, което бакалите спазват: като дадеш на бакалина много пари, много ти дава, като му дадеш малко пари, малко ти дава. Като ви дадат някои теми като тази за малките спънки, вие казвате: „Какво има да се пише за това?“ Малко пари – малко стока. Ако в малките работи си вещ, това показва, че си майстор и в големите. Ако от малко брашно направиш баница – майстор си, а ако я направиш от много брашно, това показва, че не си голям майстор. В една баница влизат масло, сирене и брашно. Имате ги. Представете си, че ви дойде един гостенин и вие му сложите в една паница 250 грама брашно, малко сирене и масло. Ще се докачи човекът. Ти ще вземеш и ще забъркаш най-напред водата с брашното, после ще разточиш, ще туриш малко сирене и масло, и ще опечеш баницата. И като дойде гостенинът и види опечената баница, ще счита, че е почетен. Иначе какво ще помисли? Ти го гощаваш с ума си. Значи – тури в ума си мисълта да му поднесеш една форма, която му е приятна. Къде е опасността от брашното? Да кажем, че вкъщи гостенинът може да яде от брашното. Но представете си, че брашното е турено отвън, дето вее вятърът, и той е доста силен. Човек не обръща внимание на малките работи, а те го определят какъв е. Ако поднесеш на гостенина брашно с вода и сирене да се наяде, ти ще изгубиш един човек, който ти е бил приятел. Той ще си каже, че това е крайно незачитане. И може би тази

сурова „баница“ с брашното, сиренето и маслото ще влоши твоите работи в живота. За да не се влошават работите, забъркай брашното с вода, тури сирене, наклади огън и опечи баницата. Трябва да правите превод от този образен език. Добре е да си служите с един образен език и да правите преводи.

Какво е числото 1, какво е 2? Като количество, числото 1 може да се отнася към различни съдържания: една игла, една кибритена клечка, един човек – все са единици. Какво можеш да направиш с една кибритена клечка? С нея дреха не можеш да ушиеш, но можеш огън да запалиш. Какво можеш да направиш с един човек? С него можеш да свършиш много работи. Все едно ли е да вземеш мястото на иглата, на кибритената клечка и на човека? Понякога ви интересуват някои неща, които са вече много остарели. Сега ви интересува например това, дали вие сте остарели. Някой от вас казва: „Вече остарях – 40-годишен съм. На 50 години съм На 60 години съм. Младите нека оправят света.“ Светът не се нуждае от оправяне – нито от младите, нито от старите. Когато един млад човек влезе в училището, какво ще оправя? Той не влиза там, за да оправя училището, той влиза, за да учи. Ако влезе в университета, той ще го оправи ли? Не, там той трябва да учи. Който влезе – и млад, и стар – трябва да се подчинява на законите. Младият нищо няма да оправи. Ние сега искаме да оправим нещо в света. В какво седи оправянето, как да го разбираме? Трябва да се учи! В живота ви има толкова спънки, нещастия! Всички се оплаквате, че сте нещастни. Защо? В природата няма нещастия, няма никакви спънки, абсолютно никакви спънки в пътя на никого; пътят, по който вървиш, е толкова гладък, че няма препятствия. Ако се отбиеш обаче от пътя в храсталака, ще намериш хиляди спънки. И ще кажеш: „Какъв е този свят!“ Светът е добър, но ти си оставил естествения път и си влязъл в храсталака, в

тръните. Ти взимаш брадва и почваш да сечеш тръните, за да си отвориш път Но така съвсем ще загазиш.

Срещнеш някой човек, запознаете се и ти обръщаш внимание на някои негови особености. Искаш да изправиш една негова погрешка. Много мъчно е да изправиш една погрешка на някого. Представи си, че си певец, пееш много хубаво; запознаваш се с някого, който не може да пее хубаво и ти искаш да го научиш да пее. Мислиш, че за два-три дни можеш да го научиш, но не можеш. У него преди всичко трябва да има желание да учи. Така че най-първо събуди желанието! Друг случай. Отиваш на гости, където те гощават с баница; като се нахраниш, казваш на стопанина: „Много е хубава баницата!“ Мислиш ли, че си се отплатил? Като отидеш обаче в гостилница и се наядеш с баница, ако кажеш само: „Много хубава е баницата“, гостилничарят ще ти каже: „Чакай, чакай, много е хубава баницата, но трябва да платиш!“ За хубавата баница се плаща. Ако нямаш пари или не ти достигат, ти ще се начумериш малко и ще кажеш: „Не ти струва баницата.“ И той, горкият човек, ще приеме, колкото му дадеш.

В съвременния живот преди всичко трябва да изправим много недъзи, които имаме. Да оставим отрицателните черти, няма какво да представяме как един човек си свива веждите, как си присвива очите или как е недоволен. Да кажем, че аз представям как един човек плаче. Защо да го правя? Вие го знаете по-добре, толкова сте плакали. Или ще представя някого как се гневи – вие го знаете по-добре от мене! Или ще представя как някой е страхлив – вие го знаете, всеки ден го правите. Какво ще ви ползва да ви го представям? Нищо. Какво значи горделив човек? „Горе“ и „дял“. Горделивият човек, като един петел, ще се качи на плета отгоре, нависоко, и ще изкукурига. Горделивият човек като се качи на планината, ще вика. Нали сте виждали туристи – като се качат на планината, нависоко, почват да декламират например стихотворение от Ботев... Или да кажем, много

пъти се говори за любов. Какво ще ви говоря за любовта! За любовта вие знаете по-добре от мене. Няма някой от вас, който да не знае. И след като сте опитали любовта, питате: „Има ли любов в света или, няма любов?“ Любовта не можеш да я докажеш, защото не е нещо материално, да го докажеш, че е тук или там. Преди всичко, ти философски не можеш да докажеш дали любовта съществува, или не. Тя няма никаква форма, тогава как ще определиш дали съществува, или не? Тя няма никаква форма, тя е една същина. Тя няма никакви граници, тя има проявление. Проявява ли се любовта, или не? Може да се проявява. Но някой все пак доказва, че в света има любов. Това не може да се доказва.

Резултат на любовта е животът. А какво представлява любовта? Какво е отношението между любовта и живота? Казваш, че това е причина, а това е последствие. Каква е разликата между причината и последствието? Какво е отношението между кибритената клечка и огъня? Огънят е последствие, а кибритената клечка е причина. Първата причина ли е кибритената клечка? Има дърва, които се запалват. От дървата излиза огънят. Каква е разликата между кибритената клечка и горенето на дървата? Ако запалиш една кибритена клечка, ти на нея половин литър вода не можеш да стоплиш. Но ако запалиш един огън, и 10 литра вода можеш да стоплиш. Казват, че кибритената клечка е причина за огъня. В дадения случай причината не може да стопли. Ние всякога мислим, че причината е по-голяма от последствието. Донякъде е вярно, но не винаги. Например кибритената клечка не е голяма и не може да свърши толкова много работа, колкото огънят. Но въпросът е, че кибритената клечка е последствие на човешкия ум. И същинската причина е всякога по-голяма от всяко последствие. Става дума за първичната причина. Първичната причина е голяма, а пък следващите причини са по-малки, нищожни са понякога. Имате едно

малко подбуждение – това е кибритената клечка. Някой път една кибритена клечка може да причини лоши последствия. Какво подразбирате под думите лоши последствия! Идеята „лоши последствия“ е много ясна в ума ви, вие я разбирате така добре, че и да ви я обясня, няма да ви дам много по-голяма светлина върху нея. И ако речете да се изкажете върху лошите последствия, ще се изкажете както този, който писа върху темата „Последствията от малките и големите спънки“. Какво значи спънка! Спънка значи пън, сух чукан. Вървиш и се удряш в него. Той е винаги по-нисък, не е голям, за да го видиш, и ти се спъваш. Кога човек може да се спъне? Можеш да се спънеш, когато нищо не виждаш; отбил си се от пътя и се блъснеш в пъна. Можеш да се блъснеш и денем, но ако се блъснеш вечер в спънката, то си има причини. Ако денем се блъснеш в една спънка, каква е причината? Може да има няколко причини. Например търговец си, имаш да даваш 200-300 000 лева, но нямаш пари и умът ти е ангажиран с тази мисъл. Така е погълнат умът ти с тия пари – къде да ги намериш и как, ако не ги намериш, ще фалираш – че ти вървиш и се блъскаш о чукана. Казват ти: „Сляп ли си?“ Ти за пари мислиш! Второто положение: Представи си, че си бил някъде в Обществената безопасност, дето са те били – дали са ти възпитание, как трябва да спазваш законите на държавата. Като излизаш, ти нищо не виждаш и пак се спъваш. И си казваш: „Не ми ли стига в Обществената безопасност, та и този чукан, отде се намери?“ Значи ние говорим за спънки, които ние създаваме. Когато говорим за спънки в живота, спънките не са отвън. Ние сами ги създаваме. Това, което сами го създаваме, сами трябва да го изправим. Това, което не си създал, не си туряй задача да го изправиш. Не изплащай чуждите дългове, преди да си изплатил своите. Като изплатиш своите дългове, ще имаш пари, ще изплащаш и чуждите. Като казвам така, ще изпаднете в друга погрешка. Христос изплати дълговете на света, но

Христос беше изплатил своите дългове. Всичките му дългове бяха изплатени! Той имаше в излишък капитал, богат беше и можеше да изплаща. Правилото е: Не поправяй чуждите погрешки, преди да поправиш своите. Не ходи да изправяш хората, преди да си изправил себе си. Когато изправиш всичките свои погрешки – тогава може! Искаш да поправиш погрешката на някого – ако в себе си я нямаш, изправи я у него, ако ли не, мълчи си. Това е правилото. Колко хубаво щеше да бъде, ако всички спазвахте това правило! Но аз виждам, че всеки ден го нарушавате. Вие все изправяте погрешките на другите. Когато изправяте чуждите погрешки, аз считам, че вие искате да изплатите дълговете им, обаче вашите дългове не сте си изплатили. Казвам: Слушай, приятелю, ти изплащаш дълговете на онзи, а на мене не си платил. А пък имаш да ми даваш. Аз имам по-голяма нужда, отколкото той има. Плати своите дългове и тогава плати на онзи дълговете. Изправи своите погрешки, преди да изправиш погрешките на другите. Това е логическо заключение без личен елемент.

Сега, какъв е начинът да се изправи една погрешка? Да ви дам един пример. Един от видните оратори – проповедници в Америка бил Бичер. В негово време се подвизавал един голям рационалист, който отричал съществуването на задгробния живот, на Бога. Теоретически се мъчел да докаже, че такива работи, за каквито проповедниците говорят, не съществуват. Той казвал, че проповедниците са заинтересовани да говорят на хората неща неверни, за да се прехранват. Един ден Бичер отивал да посети американската столица Вашингтон. И другият, рационалистът, и той отивал там. Двамата се намерили в един хотел. Хотелът бил препълнен и проповедникът и безверникът се оказали в една стая. Бичер искал да поговори с него. Започнал да гледа през прозореца. Гледал, гледал към улицата много дълго време. Онзи се

заинтересувал, защото проповедникът като че гледал нещо много важно. Попитал: „Какво гледаш там на улицата? Какво има?“ „Виждам там един инвалид. Единият му крак е отрязан до коляното, с две патерици е. Един снажен пехливанин му ритна патериците и човекът падна на земята.“ Онзи казва: „Как този безобразник смее да рита патериците!“ „Ти си онзи, който риташ патериците на хората. Някой си има един крак – вярва в нещо. Ти не можеш да наместиш краката на хората, а ходиш да риташ по патериците.“ Замислил се онзи. И след това казал: „Ще видим. Следващия път ще опитам по друг начин. Ще ритам само онзи, който има здрави крака, а на когото кракът му е отрязан, няма да го ритам.“ Умните така постъпват. Когато човек си има някакво малко вярване, не му ритай това вярване. Веднъж един ми възрази по следния начин: „Ти искаш да ме убедиш, че има Господ. Не съм Го виждал. В тебе мога да вярвам повече, отколкото в Господа. Ако искаш, ти по-скоро можеш да ме накараш да вярвам в тебе, отколкото в Господа. Казват, че светът бил направен от Господа, но аз не съм Го виждал, не съм говорил с Него. Как ще вярвам в Него?“ Замълчах. След малко му казах: В света има три вида вяра. Първата вяра е човек да вярва в себе си. Себе си той вижда. Ако в себе си не вярва, да вярва в своя ближен – и него може да вижда. Последният, в когото може да се вярва, това е Бог – Този, когото не виждаме. Не че не Го виждаме, виждаме Го ние, но не сме там, дето можем да Му говорим и Той да ни говори.

Идеята за Бога не е за децата. Тя е за стари хора. И ако хората биха вярвали в Бога, те никога не биха живели така. Всички поддържат, че вярват в Бога, но това не е вяра. Ти ако вярваш в Бога, трябва да се измениш. Вярата винаги ще те свърже с Него. Вярата ще те измени! И така ще познаваш: ако в теб е станала някаква промяна, ти имаш вяра; ако само вярваш, но няма промяна, твоята вяра не е обоснована, не е истинска, ти имаш нещо друго. Ти вярваш в това,

което не е. Хората едно време са вярвали в своите идоли. Или по някой път ние вярваме в някой човек, че той е богат, а се оказва, че не е. Ще ви приведа един пример за такава погрешка. Един американски лекар отива в Ню Йорк, но като върви из града вижда, че някой го преследва, дебне го, за да го обере. И той, за да се избави, спира се, изважда си кесията, обръща я отворена надолу и казва: „Ако има нещо в кесията, има защо да ме следваш, но като няма нищо, няма защо.“ После бръква в другия джоб и изважда и другата кесия, обръща и нея и казва: „Нямам нищо. Когато имам, аз ще те повикам.“ Понякога, за да се избави от една мъчнотия, човек трябва да я признае в себе си. Как трябва да я признаем в себе си? Някой път вие си признавате погрешките, но като адвокатът, който прави пледоарии: ще тури нещо за извинение. Казва: „Аз направих това, но при такива условия! Нервен съм, неразположен бях.“ Това са оправдания! Една погрешка обективно ще я признаеш, ако тя съществува. Например имаш погрешката, като минаваш покрай кръчмата, да си пиеш една чашка ракийца. Не ти трябва да пиеш ракийца! След всяко пиене ще ти се случи нещо лошо. Защо ти е ракия? Една погрешка е това.

Сега да дойдем до новото в света. Кое е новото в света? Какво нещо е спънка? Едно препятствие. Ще дойдем до философската му страна.

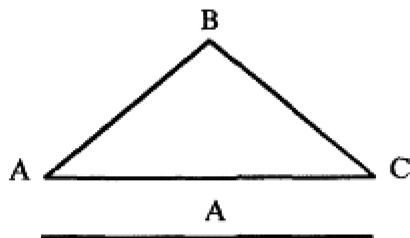

Фиг. 1

Имате тук един триъгълник, нали така? От какво се състои един триъгълник? От три страни, нали така? Каква функция изпълняват

страните AB, BC, AC? Всяка една страна, това е един път. Всяка една страна, това е един диагонал. Триъгълникът е създаден от три диагонала – три пътя, по които човек може да върви. Човека, съвършения човек, винаги го представят като триъгълник. Съвършеният човек има три начина, три пътя, по които може да разреши всички задачи.

Добре, но същевременно всяка страна на този триъгълник съставлява едно препятствие в живота. Докато ти си в пътя, той е едно благо за теб; щом се отклониш от пътя, той е едно препятствие за тебе. Идеята е малко отвлечена. Представете си, че това е една площ – площта A. Представете си, че имате един затворен човек под тая площ и той трябва да излезе над нея. Площта за него в дадения случай е едно препятствие. Но тази площ е същевременно едно условие – хората градят на нея своите къщи, сеят своите ниви и градини. Ако вие премахнете всички препятствия в живота, няма да имате условия да се развивате. В живота препятствията са единствената реалност. Това, което препятствува, то е реалност. Вие ще обърнете внимание на препятствието – то е реалното. Спънките в живота показват реалността. Като не разбирате реалността, вие казвате, че е спънка. Важен е законът. Всяка неразбрана реалност е спънка. Всяка спънка е неразбиране на реалността. Всяко разбиране на реалността – това е една малка истина. А разбирането на всичките спънки – това е самата истина. Тази мисъл няма да ви легне така лесно.

Тук наскоро бях на един концерт, мисля, че диригентът беше руснак. В какво седи хубостта на дирижирането? Всички движения съответстват на музикалните тенденции. Значи диригентът изразява музиката чрез движения. В неговото дирижиране няма излишни движения. Има някои диригенти, които правят излишни движения, но у този всяко движение съответствува на известни музикални

тенденции. Движенията трябва да бъдат дето трябва тихи и дето трябва силни. Той не спазва никакви външни правила – движи си ръцете насам, нататък, тихо и силно. Който не разбира, ще каже: „Какво си маха ръцете?“ Има едно сливане между онези, които свирят, и онзи, който дирижира – сливат се движенията с тоновете. Естетика има той, вкус има в движенията. Като гледаш тялото му, той представлява половината от музикантите. Даже само като го гледаш е приятно. Във всичките му движения има нещо красиво, както красивата мома като върви. Тя не върви така, но още по-деликатно. Всеки се спира да я гледа – майстор диригент е тя. Най-добрите диригенти са младите моми, по-хубави диригенти от тях не съм виждал. Те са с една степен по-силни от диригентите. Този диригент беше близо до това, беше на 9/10 от някоя млада мома.

Младата мома като мине, запалва чергата на всички; тя е диригент – всички ѝ ръкопляскат.

Ако вие не можете да бъдете един отличен диригент на себе си, тогава какъв диригент сте? Диригент на себе си! Този оркестър е вътре във вас! Досега е намерено, че човек има 100 способности в главата си. Всяка способност е един цигулар. Значи имаш 100 души оркестър. Ти дирижираш ли ги? Ако тях не можеш да дирижираш, какъв хал имаш? На този концерт преброих, че имаше приблизително 70 души в оркестъра и много хубаво свиреха. Този човек 80 души дирижира – всичко върви гладко, движенията са някъде силни, някъде тихи, тъй тихи, че едва се забелязват. При обикновените диригенти не става така. Този е даровит диригент. Затова тук всичко върви както трябва. Ако някой иска да го подражава, не ще може, само един може да бъде такъв.

До мен седеше един господин, който ми разказа следното. Някой си първокласен руски пианист се оженил за дъщерята на Тосканини. Една фирма ангажирала бъдещото им дете, още преди да се роди, че

като се роди, след 20 години, като стане музикант, да даде първият си концерт за тях, за тази фирма. Сега се женят, а след 20 години тяхното дете ще даде концерта си! Толкова знаменити били този руски пианист и дъщерята на Тосканини.

Но да се върнем сега към въпроса за реалността. Казахме, че спънките в живота – това е неразбраната реалност. В какво се спъва малкото дете? Аз съм виждал понякога малко дете, което е облякло панталоните на баща си, влачи ги и се спъва. Ето спънката на това дете. Ето грехът на това дете – на него не му трябват дрехите на бащата. Някои имат големи идеи: искат да станат големи светии – потътрили сте големите дрехи на баща си. „Горкият, измъчи се!" Той казва: „Свят живот искам да живея!" Свят живот иска да живее, цяла нощ се измъчва. Оставете тези големи работи! Оставете тези големи гащи, те не са за вас. Малките работи! Ти се радвай на един светия като на някой висок планински връх. Като го виждаш, радвай му се! Дали ще се качиш там или не, то е друг въпрос. Кажи си: „Ако Господ ми помогне да се кача, добре." И ако не се качиш, пак се радвай. Но ти, като човек, можеш да се качиш на една малка могилка.

Та вас ви спъват светийските гащи. Разбирайте ме право.

Големите работи ни спъват. Ние искаме да бъдем например някой виден писател. Остави този виден писател, ти напиши нещо малко. И ако един ден станеш виден писател, благодари на Бога. Да не стане този виден писател една спънка за тебе, да кажеш: „Мене Господ не ме е одарил, няма справедливост в света." Има справедливост. Това, което видният писател е написал, аз ще го чета. В Библията преди хиляди години са писали хубави работи и аз се ползвам сега от тяхната опитност. Можеш да кажеш: „Аз искам да бъда един пророк като Исайя." Той е бил пророк преди повече от 2500 години. Достатъчен е един пророк като Исайя, няма нужда от втори като него сега. А пък ти можеш да бъдещ полезен в друго поле.

Грешката е, че вие понякога искате да бъдете като другите хора. Хубаво е, не е лошо; синът трябва да бъде като баща си – но в какво отношение? Синът трябва да бъде като баща си точно в обратен смисъл. Така е в природата. Това е за изяснение. Но и като изясняваме, някои неща ще останат пак недоизяснени.

Влезете в някой магазин, дето се продават платове, или чинии, стъкла. Как се наричат магазините, дето се продават платове? („Манифактурни.“) В стъкларския магазин толкова хубаво са наредени нещата, че като влезеш, приятно ти е. Тези, които продават там, са все мъже. Питам: Защо този мъж си краси така магазина? Краси го хубаво, че който влезе, да му привлече вниманието, та да продава по-лесно. Всички мъже, които хубаво си украсяват магазина, в бъдеще ще станат жени, те са кандидати за жени. А кои ще бъдат техните мъже? Онези, които ходят там да купуват. Това са хората на реда и порядъка. Направете сега един превод. Провидението всякога най-първо ни туря да научим нещо. Влизаш в един стъкларски магазин. Какво трябва да научиш? Този човек защо си е наредил хубаво магазина? Като видиш това, ще си кажеш: „Аз не мога ли да направя така? Всичките си мисли, чувства и постъпки да наредя така?“ Или четеш някой добър писател, може да си кажеш: „И аз мога да подредя така добре моите мисли.“ Всеки един от вас си има един особен език, на който може да говори. Каква е думата „любов“ на вашия език? Оставете сега тази дума, тя е преводна. Думите „аз ви обичам, аз много ви обичам – това е есперанто, то е един още неразбран език. Какво значи това? Какво можеш да обичаш в мене? Баница не съм, не можеш да ме изядеш. Какво обичаш в мене? Казваш: „Ти си много умен човек.“ Може да съм умен за себе си, но не и за тебе. Може би ти се заблуждаваш? Казваш: „Ти си много красив човек.“ Аз съм красив, но не съм за тебе. Когато някой хвърли око на някоя красива мома, тя му казва: „По-далече стой от мене. Не искам да се запалиш. После ще

трябва да те гасят." А аз не искам да гася. Моето правило е: Като се запали някой, нека да гори. Вие казвате, че страда някой човек. Нека да страда, да гори. Мъчел се. Какво има, като се мъчи? Мъчи се – в това мъчение, вътре, той меси, прави нещо. Един човек, когато оре, копае или удря с чук, той се измъчва, могат да му отслабнат ръцете – но изработва нещо. Ако не беше това мъчение, работа не щеше да има. Жената цял ден тъче на стана – изработва нещо хубаво. Как е по-добре – на стана ли да работи, или цял ден да си маже лицето, да си почерня веждите и да се черви?

Сега ще се спра на това. Начервяването има двояк смисъл. Може да си начервиш устата, то е физическо; това е единият смисъл. Другият смисъл е, че човек се представя в даден случай такъв, какъвто не е. Неговите устни не са червени, той затова ги черви – значи се представя такъв, какъвто не е. Желанието е хубаво. И белилото, и червилото – и те са намясто, но имат и една лоша страна: червилото и белилото запушват порите и след години това ще има последствия. Момата ще бъде красива до 25-35-40 години, но оттам насетне ще останат последствията: белилото и червилото съдържат известни отрови, от които лицето ще почне да се набръчква и кожата да се разрушава. Следователно не слагайте отрова върху лицето си. Мога да ви кажа друго средство за белило и червило. Яжте грах за белило. По три пъти на ден яжте грах и кожата ви ще стане бяла. Ще ви побелее лицето и ще стане красиво. Ако косата ви е бяла, една цяла година, по три пъти на ден, яжте коприва. Направете този опит и ще се почерни косата ви, тогава престанете да ядете коприва. Хората изгубват понякога краските на лицето си. Но има елементи, които като ги вземеш, ще създадеш известни краски. Ако искаш устните ти да бъдат червени, радвай се на доброто. Щом искаш да червенеят устата ти и лицето ти, радвай се на доброто на всички хора. Не завиждай никому. Завиждаш ли, няма да стане това. И на грозните, и на всички

се радвай. Като видиш много грозни хора, радвай се. Не съжалявай никого. На всички се радвай и ще имаш отличен цвят, защото тогава кръвообращението ти ще става правилно. Когато нещо не е станало добре, влезе някой бръмбар в главата ти: „В къщи не ме обичат, баща ми не ме обича." Оставете тази идея! Ако той не те обичаше, ти нямаше да се родиш. „Майка ми не ме обича." Тя те обича! Те те обичат, ако не те обичаха, ти нямаше да се родиш. Щом са те родили, обичат те. Казваш: „Господ не мисли за мене." Щом те държи, значи обича те. Ако не те обичаше, щеше да те извади от света. Любовта на Бога е, която те държи в света. По-добре да си при най-лошите условия, отколкото да те извадят от света. Трябва да предпочетете най-големите страдания, пред това да излезете извън Земята. Вие искате да влезете в небитието на нещата! Най-лошото на Земята е по-добро от небитието. Най-лошото, което може да се случи на Земята, е по-хубаво от това да влезеш в небитието. Небитието е място, дето няма условия за нищо. Никакви условия няма там – нито за добро, нито за зло. Нищо не можете да работите там – нито добро можете да направите, нито зло. Какво ще разберете тогава? Там е вечната скука. Небитието не е място за хората, то е място за боговете. Те могат да влязат там и донякъде могат да изкарат нещо от там. А за теб най-лошите условия на Земята са голямо благо. Най-големите страдания, най-големите мъчнотии, които хората сега претърпяват постоянно – това са условия, това е голямо богатство, от което могат да изкарат много, ако знаят как. Вие като излезете оттук, ще кажете: „Дали това е вярно или не?" Щом не го разбираш, не е вярно, щом го разбираш, вярно е.

При спънките най-първо трябва да се ориентираш. В какво ще намериш, че Бог спрямо теб не е бил такъв, какъвто трябва да бъде? Той те е направил малко грозен и не ти върви в живота. Ако беше те направил една красива мома, ти щеше да имаш много по-големи

спънки, отколкото сега. Най-нещастните същества в света са красивите моми, според моето гледище. Грозотиите, и те имат спънки, но мъчнотиите на красивите моми са 10 пъти по-лоши от тези на грозните. И положението на богатите хора е 10 пъти по-лошо от това на бедните. Богатият човек може да направи хиляди пакости. Той може да помете хиляди души, да обезличи хиляди хора, да ги направи нещастни. А бедният човек, ако никой не е вложил пари в неговата банка, само добро може да направи, ако пък направи зло, то може да бъде много малко. Докато богатият може да направи много добрини и много злини. Човек, за да направи добро, трябва да бъде много умен. И ученият човек е като богатия, и той със знанията си може да направи много работи – много голямо добро или много голямо зло. Но всеки, който направи зло, ще го направи за себе си. Не мислете, че може да направи пакост на другите. Това, което правим на другите, го правим на себе си.

Сега, да се върнем към спънките. От всяка една спънка какво трябва да извадите? Опитвали ли сте някой път да се примирите с едно положение, което имате? Сегашните ваши състояния, които имате, тези безброй ваши недоволства – не са ваши. Някой път вие ставате недоволни, но не сте вие причината. Причината на вашето недоволство е в някой вълк в гората. Той цяла нощ е линкал и никаква храна не е намерил, затова е недоволен. Вълкът е причината и за вашето недоволство, защото вие имате връзка с него. Или причината може да бъде някой човек надалеч, който е свързан с вас. Хиляди хора има, с които сте свързани. Вие се чудите понякога дали едно ваше състояние е ваше или чуждо. Щом е чуждо, защо ще се измъчвате от тези неща, които не са ваши? Оставете всеки да си носи своя товар. Защо ще се ангажирате да носите чуждия товар? Например страда някой – каква полза има да страда и друг заради него? Умното е, ако можеш, да помогнеш на някой човек, който има някаква рана; ако не

можеш, поне да му кажеш да бъде търпелив. „Тази рана е непоносима.“ Каквото и да му кажеш, той трябва да си носи раната.

В сегашната окултна наука трябва да прилагаме знанието. Трябва да преминем към едно ново разбиране, към една нова форма. Да не се подпушваме. Ние със своите мисли постоянно запушваме канала, през който животът идва, и се отвличаме, и казваме: „Какво ли ще бъде бъдещето?“ Бъдещето е един велик подтик. Миналото е една велика опитност. Настоящето е великото проявление на живота. Следователно ти обръщай внимание на великото в живота, което сега се проявява. А пък подтикът – гледай към него! Това, което се е случило, то се е случило вече; но това, което ти живееш сега – то е най-важното. Великото е сега – в сегашното, в което живееш, при днешните условия! Ти се занимаваш с това, че някой те обидил. Това е твоето минало. Казал ти една глупава дума. Защо ще се занимаваш с това? Не се занимавай с миналото! Или някой те похвалил, че си талантлив. Хубаво е, но то е само подтик за бъдещето. Ти се ползваш от миналото, като изваждаш една опитност; бъдещето може да ти даде подтик; но великото е настоящето. Във великия живот Бог действа; в миналото хората действат; в бъдещето ангелите действат. Когато е въпрос за бъдещето, ние имаме влиянието на ангелите. Когато е въпрос за миналото, ние имаме влиянието на хората. А когато е въпрос за настоящето, ние сме в Божия живот. Бог иска да ни даде един подтик – така Той иска да ни покаже правия път, по който ако вървим, можем да бъдем щастливи. И начините за всички не са еднакви, различни са пътищата. И малките пътеки, по които можете да дойдете до една зона, са различни. За пример: да кажем, че вие сте чрезмерно честолюбив. Честолюбивият човек може да се обиди от нищо и никакво. Някои хора са толкова честолюбиви, че ако той разправя нещо и ти малко се поусмихнеш, той веднага ще се обиди. Трябва да бъдеш сериозен, и той да види, че му обръщаш внимание.

Ако си помръднеш устата и направиш някоя гримаса, ще помисли, че искаш да му се подиграваш. И колко човек трябва да бъде внимателен!

Случило се, не зная дали в България или вън, но един господин имал навик да намигва с дясното си око. Отива той веднъж на едно угощение, дето присъствала и една красива дама с мъжа си. Той намигва. Мъжът на дамата му казва: „Господине, ти ме обиди! Кой ти даде право да намигаш на жена ми?“ Иска да се дуелират. Онзи казва: „Извинете, това е един голям недостатък у мене. Голяма пакост ми създава това око. Не мога да го контролирам.“ „Сериозно ли говориш или ме лъжеш?“ „Попитайте баща ми или майка ми. Имал съм много неприятности. Не сте вие първият!“ На колко от вас очите, или едното око, играят без контрол? Аз гледам, мнозина говорят и не са господари на езика си. Някой казва: „Защо е този Изгрев? Тук няма справедливост!“ Изгревът си е Изгрев. На Изгрева не са светии. Това са хора, дошли от света. Майките са ги родили такива, те са още кандидати за светии. Защо се очаква да са светии? Който е дошъл на Изгрева, трябва да се опретне, да живее при най-лошите условия, а ако не – да си върви. Тук не е място за светии, тук е място за ученици. А пък светиите – светът ги очаква. Богатите – светът ги очаква. Светът иска моралисти. Ако е за закон, за морал – тук не е мястото. Моралисти не искаме. Ако искат да имат закони, нека да отидат в света, там се нуждаят от тях. Тук сме дошли да се понагреем малко на слънцето. Като се понапечеш на слънцето, то ще ти помогне; ако имаш малко хлебец, ще ядеш, ако нямаш – малко ще попостиш, ще ядеш картофена супа. Някой казва: „Дотегна ми вече да ям картофена супа!“ Казвам му: Иди в света, на гостилницата. Кой те държи тук на Изгрева? Тук е място на свободата. Свободни бъдете! Всички трябва да бъдем свободни! Някои искат да турят закон. Ако искате да живеем по закон, то е друго. Закон има в света – идете в света. Изгревът е

място на свобода. Това е място, където без закон трябва да живеем. Такива чешити каквито сте, пак е хубаво... Екземпляри, живи екземпляри! Един паун, какво ще го обвиняваме? Като седи, погледне си опашката – тя е с хубави, красиви пера. Гледам един куркой[10] как си е проточил носа; гледам някой голям петел – качва се на плета и вика: Кукуригу! Някой добре охранен вол – с рогата си рови пръстта. Какво лошо има в това? Всеки се показва такъв, какъвто е. Волът си е намясто, петелът си е намясто, куркоят си е намясто, паунът си е намясто. Всички са си на мястото. Де е лошото? Събрали са се на едно място и искат братство да образуват. То е най-големият и най-смелият въпрос, един от най-трудните въпроси, които сте решили да разрешавате. Похвалявам ви! Ако успеете в тази работа, вие сте гениални. Няма нищо лошо – едно място, дето всеки е намясто. Господ ги търпи. Не ги търпи, но Му е приятно. Господ като види пауна, казва: „Много хубаво прави. Точно така, както трябва."

Хората имат само една погрешка. Вие много погрешки не правите, само една, и тя е много малка. Всички правите погрешка при яденето. Другаде никъде не правите погрешки, в другите неща сте съвършени. Само в яденето е всичката погрешка. Какво направиха първите хора? И първите хора направиха погрешка в яденето, а не в нещо друго. И сега още всички правите погрешки в яденето – в желанието за ядене. В желанието да ядеш – там е причината, то е, което нарушава душевния ти мир. Ти мислиш, безпокоиш се за яденето, казваш: „Сега – да се понахраня, да бъда уреден, красив." Това са второстепенни неща. Ти трябва да минеш през яденето; ако не ядеш, очите ти ще потъмнеят, лицето ти ще пожълтее, устните ти ще побледнеят и т.н. Ти питаш: „Ако яде човек все боб, може ли да мисли? С такава храна може ли човек да напредва?" Казвам: Ако искаш да виждаш добре, яж леща. Ако искаш бъбреците ти да бъдат в

[10] **куркой** (диал) пуяк

здравословно състояние, яж боб. Ако искаш лицето ти да се оправи, яж пипер. Ако искаш да се зачервиш, яж домати и череши. Ако искаш очите ти да станат черни, яж черни сливи. Ако искаш да мислиш по-хубаво, яж лимони и портокали. Ще кажеш: „Де ще ги намерим сега?“ Че толкова ли нямаш вяра? Аз похвалявам младите моми. Някой, който няма нито пет пари в джоба си и даже е малко окъсан, говори на момата, казва ѝ, че ще бъде щастлива с него – и тя вярва в него, вярва, че той ще я направи щастлива. И му пише писма, и мисли, че като го вземе, ще бъде щастлива, ще се оправят работите. Имайте вярата на младата мома! Казват, че тя е глупава. Ни най-малко не е глупава. Ако тя поддържаше тази вяра, която имаше в началото, щеше да бъде щастлива, но като изгуби вярата си след като се ожени, нещастието идва. То идва от изгубването на вярата. В какво седеше силата по-напред? Опасната страна в женитбата не е в жененето, но в това, че хората идват много близко един до друг, приближават се повече, отколкото трябва и вследствие на това идват противоречията. Не се приближавайте много. Ако всякога си на два метра разстояние от един апаш, той никога няма да те обере. Но ако си много близо, той всякога може да бръкне в джоба ти. Аз съм правил опити. Докато твоето съзнание е будно, ти контролираш нещата, контролираш всичко наоколо; в момента, в който съзнанието ти се раздвоява и се отдалечава в друга някоя посока, ти изгубваш този контрол – идва нещастието. Аз съм правил наблюдения в Америка, правил съм ги и тук. Между апаши съм бил, турял съм пари в джобовете си. Съзнанието ми е будно и те като светии седят при мене, и наблюдават най-малкото ми мръдване – дали моето съзнание ще се отклони; и са достатъчни само няколко секунди да се отвлече съзнанието ти, за да те оберат. Но като държа съзнанието си будно, аз ги контролирам. А те после ще ме поздравят и ще си кажат: „Този е баш джебчия. Той знае повече от нас, майстор е.“ Като ги погледна, те казват: „Такъв

учител като тебе няма да оберем. Ние ще обираме разни перекендета.“ Направете опит. И при най-малкото отвличане на вниманието, те ще бръкнат в джоба ти. Докато във вашето съзнание има единство, никакво страдание не може да има; и да дойде страданието, ще се справите много лесно с него. Но щом се отклони съзнанието ви, страданията ви ще станат силни. Всякога можеш да победиш една мъчнотия, ако имаш единство в съзнанието. Не се раздвоявай да казваш: „Тая работа няма да я бъде.“ Не допущай тази мисъл! Тя може да дойде, но ти не я допущай, ще разедини съзнанието ти. Ако дойде мисълта, че си болен, ти кажи: „Аз ще оздравея!“ Но кога? Когато и да е, може и днес, може и утре, но когато искам, ще оздравея. Не си туряй условия, срок. Кажи: „Ще оздравея!“ Думите ще оздравея, изразяват един момент, който е извън времето и пространството. Щом има единство в съзнанието ми, аз съм здрав. Докато има колебание в съзнанието им, че мога да бъда здрав или болен, болестта идва, но щом дойде в съзнанието мисълта, че съм здрав, болестта изчезва. И в беднотията е същият закон: докато се колебаеш и се питаш дали ще бъдеш богат или сиромах, ти не си богат. А като кажеш: „Ще бъда богат!“, тогава сиромашията си отива. Пазете единство на съзнанието! Днес ще направите един опит, утре втори опит – 99 опита и стотният ще излезе добър. В това отношение няма изключение. Всички трябва да се отличавате с постоянство. Гении трябва да бъдете! Всички хора извинявам, каквито и погрешки да направят, но има едни хора, които не ги извинявам: малодушните хора – малодушието не извинявам. Някой човек има пари и те лъже, че няма никакви пари. Той си скрил парите някъде, забравил ги и се мъчи. Не си забравяй парите дето и да е, или ако ги забравиш, тури си хубав знак, та всякога да можеш да ги намериш.

Трябва да бъдете герои! Героят трябва да носи своите мъчнотии. По какво се отличават светиите? Христос като дойде на Земята,

страдаше. Той каза: „И вие ще страдате.“ Нищо, че страдате. За какво страдаше Христос? Страдаше за нещо, научи се на нещо. Ти питаш: „За какви грехове са страданията?“ За никакви грехове не са. Провидението просто иска да изпита твоето геройство, дали можеш да страдаш, или не. Може да страдаш за някаква погрешка, но някой път и да нямате погрешки, пак ще страдате. Ако не за твоите погрешки, за чуждите погрешки ще страдаш. Във всички случаи ще опиташ какво нещо е страданието. В този случай ще изплащаш дълговете на другите. И не роптайте. Не питайте защо Господ е създал тези страдания. Когато минете през страданията и ги превъзмогнете, идете и попитайте Господа, и Той ще ви каже. Но докато не се научите да ги носите, никой няма да ви даде обяснение, защо са страданията. Непременно трябва да страдате, защото никой човек не може без страдания. Може ли едно дете да стане учен, ако не е писало, ако не е смятало, ако не се е учило? Може ли един цигулар, без да свири, изведнъж, като се роди, да може да свири? Не, работа трябва. И най-гениалните хора, и те работят много интензивно. Защото аз считам работата според съзнанието на човека. Когато съзнанието е разпръснато, работата е слаба. Такъв, какъвто си, в Царството Божие не можеш да влезеш. Съзнанието на гениалния човек е концентрирано, затова работата му е интензивна; той върши толкова работа за един ден, колкото обикновеният човек за една година. Гениалният нищо не пропуща като работи, а пък обикновеният човек опитва веднъж, дваж и т.н. Това зависи от колебанието на съзнанието.

И така, не да обичате страданията, но като дойдат, трябва да ги използвате. Като срещнете тези препятствия, излезте над тях, тогава всички блага, всички богатства ще дойдат, тогава ще дойде Царството Божие. А сега то представлява препятствие за нас. Ние сме под Царството Божие. Царството Божие си има своите норми. Определени

качества трябва да имаш, за да влезеш. Трябва да ги развиеш. В Царството Божие не можеш да влезеш, ако не си търпелив. В Царството Божие не можеш да влезеш, ако не си милосърден. В Царството Божие не можеш да влезеш, ако не си кротък. В Царството Божие не можеш да влезеш, ако не си въздържан. В Царството Божие не можеш да влезеш, ако си страхлив или малодушен. В Царството Божие не можеш да влезеш, ако си болен. Здрав трябва да бъдеш! Учен трябва да бъдеш! Чист трябва да бъдеш! Те са препятствия. Вода ще намериш и ще переш, 99 перални ще намериш! И като отидеш на онзи свят, дрехите ти ще бъдат както на някой жур фикс. Казвам: Не е лесна работа. Но една работа, постигната, осмисля живота. Няма по-хубаво нещо от това, когато човек почувства, че е господар на външните условия. Знаете ли това на какво прилича? Минава един цар и носи в джобовете си пари. Той е просто облечен, с обикновени дрехи. Наоколо си също има преоблечени войници. Апаши тръгват подир него и го обират. Царят не се безпокои, понеже войниците веднага ги хващат и ги завеждат пред него. Човек е господар, когато има своето съзнание будно; той е цар и кой каквото вземе от него, ще го хванат и ще го доведат при него. Никой не може да го обере. Щом не си господар, никой няма да се грижи за тебе и всеки ще те обира. Някой ще каже: „Кажи ми как?“ Направете за един ден опит. Някои от вас, които сте най-напреднали, турете един лев в джоба си. Ще се помолите да бръкне някой в джоба ви и да вземе лева. Като видите, че го няма, кажете: „Десет ще дойдат на мястото му!“ И да не се безпокоите, и да не знаете кой ви е взел лева. Ще кажете: „Какъв е този опит? Само това ни остава.“ Хубаво, да ви кажа и друго нещо, та което ви допадне. През 12 часове на деня, откато изгрее Слънцето, всеки един час, в първата минута на часа да се концентрираш и да се помолиш на Бога. За един ден 12 часа, по една минута – 12 минути ще се молиш на Бога. Щом дойде часът, изведнъж, каквото правиш,

ще престанеш и ще се помолиш. Ще се пренесеш 12 пъти на ден. За десет деня по 1 път всеки час ще се пренасяш. Този опит не е за всички, а за способните ученици. Всички не могат да го направят. Ако искат, нека турят лева в джоба си. Онези, които нямат лев, ще кажат: „Отде да вземем пари?“ Тури тогава едно коматче хляб в джоба ти и накарай някого да вземе хляба. И ще дойде цял самун. Само че, ако си туриш коматче в джоба, ще се върнеш в къщи пак с него, защото на Изгрева всеки ще предпочете да вземе лева, отколкото за коматче да бръкне в джоба си. Добре, друг опит ще ви кажа, за 10 дни, четвъртия опит. Щом дойде първата минута на всеки час през деня, с една кана ще вземеш вода и ще полееш едно дърво, и ще кажеш: „Както изсипвам тази кана вода, така да се изсипе благото върху мен, богато да се изсипе!“ Сега, колко души като направят този опит, ще имат успех? Мнозина като почнат, ще кажат: „Защо да правя такива дивотии? Да се стегна да работя!“ Още по-добре е да работиш! Тогава казвам: Отвори си една бакалница и на всеки, който дойде, ще казваш: „Заповядайте, какво обичате? Хубава захар, смокини.“ Ще вземеш хубава хартия, ще претеглиш и малко повече ще туриш, и ще го изпратиш. Който дойде, весел ще го посрещнеш. Или стани аптекар, ще изпълняваш рецептите.

Хайде, ще ви кажа нещо, което можете да направите по-лесно, което всички можете да го направите. А тези, по-горните опити са специални, те съставляват задачи на една висша Школа. Но ще ви кажа и неща, които ще ви допаднат. Представете си един човек, който е гладен и никой не му обърнал внимание. Вместо да се молите, първата минута на всеки час, в продължение на 12 часа от деня, кажете: „Нека да му се даде възможност да се наяде! Дайте на този човек да яде!“ Първият час така, вторият час така и т.н. – 12 пъти на ден ще кажете: „Дайте на този човек да яде!“ 12 пъти ще дадете тази заповед. Това можете да го направите всички. Но ще си представите

някой, който наистина е гладен. И това, което кажете, ще стане. Когато вие кажете: „Дайте му да яде!“, може би на 1000, 2000 души в света ще им дадат да ядат, и те ще се нахранят. И тези хора един ден ще ви се отплатят. Ако така са се нахранили 10 000 души, като ви дадат по един лев, един ден 10 000 лева, ще дойдат от невидело у вас и ще забогатееете всички. Това може да породи една съблазън и вие може да кажете: „Дали ще дойдат, или не? Я дойдат, я не.“

Казвам: На всички, като влезете в Небето, ще ви дадат задачи: като ангел, да ръководите някой човек на Земята, или да утешавате някой човек, или да учите някого, или да свършите някоя работа. И ако имате дори едно малко колебание, вие ще изгубите, ще потъмнеете. Та трябва да имате знание. Трябва с удоволствие, с веселие да слезете от Небето и да ви е приятно, че ви е удостоил Господ да свършите една малка работа. Съвършените същества от невидимия свят чакат с години да им се яви най-малкото условие, да им се яви някоя мъчнотия, с която да могат да се справят. Чакат за работа! Там всичките са щастливи, но искат да направят нещо, да се проявят. Пращат те да повдигнеш някоя душа на Земята, да разбереш великите пътища, по които душите се повдигат. И тогава великата Божия Мъдрост, която ръководи този човек чрез ангела, ще има общение с човека. И този човек ще се повдигне. През ангела ще минават Божиите блага и ще дойдат в човека.

Тези работи са отвлечени, оставете ги. Гледайте онова, което сега можете да направите. Не се занимавайте с обикновени работи. Вие като станете сутрин, казвате: „Не можах да спя тази вечер, имах лоши сънища, юрганът не беше добър, дюшекът беше лош. А пък тези бълхи и дървеници, остави се! Стаята не беше проветрена хубаво.“ И хиляди работи има, които ви безпокоят. Мериш стаята – недоволен си. Това са обикновени работи, които отвличат вниманието ти в обратна посока и казваш: „Яденето не е ядене. Обущата не са обуща.

Шапката не е шапка. Къщата не е къща. Книги нямам, библиотека нямам.“ Това са посторонни работи. „Какво ще ядем?“ За всинца ви има нещо определено за ядене. Каквото ви дадат, благодарете на Бога. Като вземеш една корица хляб, погледни я и не я яж, преди да си я обикнал. Правило в истинския живот е: Никога не яж това, което не обичаш! Предпочитай да не ядеш. Гледай го, гледай го, и като го обикнеш, тогава го яж. А ако не го обикнеш, дай го на други. Защото когато ядем неща с неразположение, то е отрова. Сухият хляб, ако го ядеш с обич, това е скрита енергия. Ти го гледаш, че е сух, но в него има скрита енергия, която не се губи. Защото къде ще отиде онова, което Бог е вложил в хляба? Само че трябва някой много способен човек, за да извади тази енергия от сухия хляб.

Мислите ли, че като отидете на Небето, ще бъдете такива, каквито сте тук? От вас нито помен няма да остане, от настоящето ви, както не остава помен от един болен човек, когато оздравее; като е болен, той е пожълтял, очите и бузите му са хлътнали, устните му са почернели, а като оздравее, всичко това изчезва. Ще кажете: „Като влезем в Небето, ще се познаем ли, ще бъдем ли такива, каквито сме сега?“Ако в Небето ще бъдеш такъв, какъвто си на Земята, тогава хич не влизай там. Забрави тия работи! То ще бъде един кошмар, едно възпоменание за сиромашията. И като си спомниш, ще ти бъде приятно, че си бил сиромах.

Сега сте остарели, набръчкало се е лицето ви. Ако ви кажа да си изберете една възраст, в която да бъдете като постоянна форма, каква възраст ще си изберете? Като дете да изглеждаш, няма да искаш. Ако останеш все млад, с момите да се любиш, байгън ще ти дойде. А ако си останеш стар, с бяла брада, с тояга да ходиш и да даваш ум на хората – и това не е хубаво.

Христос казва: „Ако не станете като малките деца“. Не става дума за детето, което пълзи. Съвсем друго значение има тук тази дума. Тук

тя означава едно същество, което съзнава, че е преминало през различни стадии на живота и е доволно и от детството, и от живота на възрастния, и от старостта – едно особено състояние. Онези три състояния са само едно подготвително състояние за новото детинство. Когато Христос казва „ако не станете като деца“, Той разбира следното: старият да стане като дете, да има онова смирение, да не мисли, че знае много. Какво мога да знам аз като отделно същество? Всъщност тия неща, които знаем, те са потребни на хората, но не са потребни на ангелите. Например ти знаеш да свириш на пиано. Ангелите имат други песни – ангелски. Като влезеш в ангелския свят, те ще те изпъдят навън. Разбира се, те са много деликатни, ще ти кажат: „Ние ще ти устроим един отличен концерт на Земята.“ Ти слизаш да свириш и като слезеш, те ще се освободят от тебе, да не ги дразниш със своята музика.

Сега, кое остава у вас от тая лекция? Кое запомнихте? Като деца нервите и мускулите ви да не са слаби, да не хапете постоянно майка си, защото някои бебета като сучат, хапят майка си. Като малко момче в училище да се учиш добре и с всички другари да си добре. Като млад момък да обичаш момите и да не ги задяваш, а ако си мома, да не задяваш младите момци. Момата трябва да бъде образец на благородство. Може да обичаш някого, но без да го задяваш. После, като баща да не бъдеш пристрастен към децата си и като стар да бъдеш доволен от старостта си. И никога да не роптаеш, и никому да не се оплакваш. Като остарееш, да кажеш: „Имам една съседка, дошла ми е на гости. Аз я нося на гърба си.“ Защото старостта е всъщност една гостенка, която се натрапва да я носиш на гърба си.

Ако искам да залъжа една млада мома, ще направя следното. Като се влюби, тя се натрапва. За да се освободя от нея, ще ѝ напиша едно най-хубаво писмо, ще туря в писмото един чек от десет или двадесет хиляди лева – един малък, микроскопичен подарък. Ще

пиша в писмото: „От голяма любов и от уважение към тебе, ти пращам тази сума. Никога не съм срещал друга като теб. И където отида, все за теб ще мисля.“ А в себе си ще кажа: Само за натрапването няма да мисля. На Земята живеете, какво ще правите? Някой път ви додява онзи, който ви обича. Трябва да задоволите този човек, той иска нещо. Щом ви обича, той иска нещо материално. Всичката обич на Земята е все за материални работи. Момата като се влюби в някой момък, иска къща с градина, иска стотина – двеста декара земя, после иска хубава рокля, не една, но 12 рокли, после 12 шапки, 12 чифта лачени обуща, да има слугини, да има 3-4 автомобила, после да ходи на курорт. Това иска младата мома. Когато тя се влюби, това е любовта на Земята. Какво ще ми разправят – идеална любов? Любов за автомобили, и за шапки, и за чепичета, и за яденета, по три яденета! – Това е любовта. Каква друга любов има тук? Романистите, които пишат за любовта – това е за онзи свят. Идеалните хора не живеят на Земята, те живеят някъде горе.

Сега, като ви говоря така, вие ще се обидите. Ще кажете: „Учителю, как е горяло моето сърце!“ Не отричам, че е горяло вашето сърце. А какво е останало от горенето на вашето сърце? Някой казва: „Аз те обичах, но сега те мразя.“ Казвам: Точно сега ме обичаш. След омразата ще дойде любовта, после пак омраза, пак любов, пак омраза и т.н. Момата, като е започнала да мрази момъка, тогава е започнала да го обича. Докато не го е намразила, тя не знае, че го обича; като го намрази, тя прави вече разлика между едното и другото състояние. Сега говоря за психологически положения. Ти обикнеш една идея и после я намразиш. Много неща има, които обичаме и после ги намразим – това са състояния, от които трябва да се пазим.

Няма нещо по-лошо от това, човек да почне да преживява своите младини. Някой път като се курдиса мърморицата, възлюбената мърморица, докато е отвън, тя лесно се носи, но замине ли за другия

свят, тогава тя влиза в тебе. Аз съм виждал такива мъже – като замине възлюбената му за другия свят, идва при него, плаче и му казва: „Ти направи с мене това и това на Земята, знаеш ли какъв изедник беше?“ Той се мъчи цяла година, две, десет години, и най-после казва: „Още веднъж не искам да те срещна!“ И вие ще се намерите в това положение. Възлюбените, които се женят, ще се намерят в това положение.

Тук една мома се оженила за едного, когото много обичала. По любов се взели. Живеят 30-40 години и нейният възлюбен умира – отива в другия свят. Явява ѝ се и ѝ казва: „Много добре съм, там как е?“ Тя го пита: „Какъв е онзи свят?“ Той ѝ казва: „При нас е приблизително като в земния свят.“ Тя го пита: „Няма ли да останеш тук?“ И тъкмо той почва да говори, идва друга една красива млада жена и казва: „Той не е твой, а мой, ти да си вървиш по пътя. Не е за тебе. Той е мой.“ Какво ще кажете сега? Вие имате един мъж, който не е ваш. Щом вашият мъж умира, той не е ваш. Онази, която го обича, тя го взема. Смъртта е любов, нищо повече. Който умира, обича, влюбил се е. Умряла жената на някого – влюбила се е тя и отива при своя възлюбен. Умира дъщерята, синът – отиват при своите си. Как ще изтълкувате това? Ако го изтълкувате правилно, ще имате мир в себе си. И като заминеш, хората престават да те безпокоят. Ти си щастлив и пак ходиш между тях. Всички знаят, че си умрял, разговарят се и казват: „Имаше един, който умря, как му беше името? Да, малко особен беше.“ И ти почваш да чуваш какво мислят хората за тебе. Слушаш ги и си казваш: „Освободих се от човешките мнения!“ И вие, като умрете, ще ходите между хората и ще слушате какво говорят за вас. Ако искате ще ги слушате, ако искате няма да ги слушате.

Сега, върху същността на въпроса. Смъртта не е за младите, нито за старите. Идеалът за младите е старостта. Идеалът за старите е смъртта. Идеалът за умрелите е раждането, прераждането. Идеалът за

родените е младостта. Като умреш, ти ще искаш наново да се преродиш, да дойдеш пак, да те прати Бог на Земята. Като стар, идеалът ти ще бъде да умреш. Старият, като се влюби и като се запали чергата му от четирите страни, казват: „Старото бунище като се запали, нищо не може да го угаси.“ Аз ви говоря на един неразбран език. Какво значи бунище? Това бунище хората са го направили. Това бунище беше чиста храна, но сега казват: „Бунище!“ Умрелият ще запали бунището и то чрез огъня пак ще добие своята първоначална чистота и свежест, и няма да има бунища. В духовния свят няма бунища. Искам да ви кажа: Не оставяйте никакви бунища вътре в себе си! В ума си не оставяйте излишъци. Всяко нещо да изчистите и сърцето си, и ума си. Сърцето по-мъчно може да се изчисти. Умът ви обезателно трябва да бъде чист. За да сполучите в света, не се спирайте върху вашите нещастия. Защото за каквото мислите, то идва при вас. Като се плашите от сиромашията, тя иде при вас. И като мислите, че богатството е непостижимо, то бяга от вас. Мислете върху това, което може да дойде при вас. Не мислете за своята сиромашия, оставете я. Не мислете за своите грехове, за своите слабости, понеже като мислите за тях, не можете да се освободите от тях. Не мислете за слабостта, тази слабост е присадена, дошла е от някъде. Дядо ти я е дал в наследство на баща ти, а той на тебе. И от поколение на поколение тя се предава. Един ден и ти ще я предадеш някому и ще се освободиш. И ще благодариш, че си се освободил от едно наследство, което ти е причинило голяма вреда.

Сега, какво остана в ума ви? Всичко в света се постига само когато човек има малко светлина. Необходим е огън; необходима е и светлина. Огънят и светлината носят свобода, понеже размразяват човека. А размразяването на човека – това е, свободата. Имаш по-широк простор. Огънят и светлината – това е което наричат любов. Вие го наричате любов. Аз го наричам свещения огън, който трябва да

гори. Както и да гори, по какъвто и да е начин – радвайте се на това горене! И на тази светлина се радвайте, каквато и да е тя! И не обръщайте внимание на погрешките на хората, само имайте ги предвид. Каквато и погрешка да дойде при тебе, да можеш да видиш, че тя не е погрешка.

Думата милост – какво значи милост! Ми-лост. Лост на английски значи изгубено. Лост на български значи едно оръдие, с което да издигнеш нещо. Ми-лост значи да ти е приятно, че си изгубил нещо. Да си се изгубил от сиромашията и после да ти е приятно, че си се намерил в богатството. Изгубените неща трябва да станат лост, който да повдигне човека. Милостта е един лост, който повдига човека. Паднал си – тури своя лост – милостта, повдигни се нагоре.

Не допущайте в себе си отрицателна мисъл! Като дойде мисъл за Бога, всякога мислете, че всичко онова, което Бог е създал, е съвършено. Никога не допущайте една отрицателна мисъл, каквато и да е тя, колкото и малка да е – микроскопическа! Като дойдете до Бога, там да имате само една мисъл. Оставете всичко друго. Вие може да допущате, че злото съществува някъде, но като дойде до Божествения свят, кажете, че Бог всичко може да направи. Отхвърлете всичко друго! Може да страдате, но не мислете, че Бог ви измъчва. Бог не съизволява в мъченията на хората. Ако Бог е допуснал мъчнотиите на хората, то е по съвсем други причини. Ние се мъчим, понеже не разбираме. И затова, дръжте Името Божие в себе си чисто и свято. Ако вие можете да пазите Името Божие чисто и свято в себе си, всичко ще ви върви. Всичките нещастия в света идат от неспазването светостта на Името на Бога. Щом го опетните, ще дойдат най-големите нещастия в света върху вас. Това е едно свещено правило, което трябва да пазите, и никому не го казвайте. Пазете Името Божие чисто и свято! И ако не можете да вярвате в Бога, вярвайте в един

добър човек; ако не можете да вярвате в един добър човек, то вярвайте в себе си. Някои вярват в Бога, вярват и в себе си. Да вярваш в себе си, значи да вярваш в онова свое Божествено естество, което не прави погрешки. Не вярвай в онова, което се сърди в тебе. Не вярвай в онова, което се колебае в тебе. Но вярвай в това, което не се сърди, което не се колебае, което има вяра, което вярва в себе си. И като вярваш в своя ближен – пак същото. Има нещо променливо в него, защото променливото в човека е човекът, не е Бог. Непроменливите неща са еднакви при всички условия. Те са реалното.

Казвам: Пазете Името Божие свято и тогава всичките ви работи ще вървят добре.

„Отче наш“

6 ч 55 м.

Следват гимнастически упражнения.

9-а лекция на Общия окултен клас, 20 ноември 1935 г., сряда, София, Изгрев

КЪМ ИЗВОРА

5 ч.

Облачно. Студено. Леко прехвръква сняг.

„Отче наш“

Ще прочета 21 стих от 14 гл. на Евангелието от Йоана. „Аз смея да кажа“ „Духът Божий“

Коя е основната мисъл на миналата лекция?

Попитали един ученик: „Коя е основната мисъл?“ Той казал: „Основната мисъл е да ходя на училище.“ Да се ходи в училище, не е основна мисъл. И да се говори, не е основна мисъл. Да се яде – и то не е основна мисъл. Без храна не може, но какво се разбира под думата „хранене“! Едно месоядно животно може да каже, че без месо не може; овцата ще каже, че без трева не може; птицата ще каже: „Без крила не може“ – за да хвърка; конят ще каже: „Без крака не може.“ Не може да се разреши така въпросът, това са относителни неща. Трябва да се разбира идеята, която се изразява с думата „ядене“. Може да се възрази, че човек и без да разбира, какво значи ядене, ще яде; че той може и без да разбира, какво е животът, да живее. Но има грамадна разлика между това – да живееш с разбиране и да живееш без разбиране. Ако пътуваш през гора, дето няма път и ако пътуваш през гора, дето има път, ще имаш две различни опитности. Без път и с път – това е без знание и със знание. Понякога вие сте склонни да казвате, че ви стига, колкото знаете. Би било добре, ако това, което знаете, е достатъчно. Би било добре, ако можеш, само с едно ядене да минеш през целия си живот, или поне една година. А ти три пъти на ден ядеш. След като се нахраниш, мислиш, че си завършил и не се нуждаеш вече, но след няколко часа, пак се явява същата нужда от

храна, явява се глад. Гладът е един добър признак. Ако не знаеш как да се справиш с него, от глада може да се роди страхът, а от страха се раждат болестите. Понякога, след като гладува някой дълго време, уплашва се и после идат болестите. Понякога пък, от глад, хората оздравяват; човек, който се е разболял от много ядене, като гладува 1,2,3,4,5 дни, оздравява.

Какво понятие има човек за съзнанието и за реалността. Той съзнава, че живее. Той живее, в живота има радости и скърби, той съзнава, че живее. Той съзнава, че има някаква промяна в живота. Тази промяна става незабележимо. Виждаме, че вън от нашето съзнание има нещо, което ни ограничава. Има един път, какъв е той? Ние мислим, че виждаме Слънцето, Месечината, звездите и пр. Това са наши понятия. Ти виждаш Слънцето, но не знаеш, какво е то – казваш, че това, което виждаш, е Слънцето.

Философите се занимават с тия въпроси. Някой философ казва: „Няма нито слънце, нито звезди – нищо няма. Човек сам си е създал Слънцето, звездите и пр., няма такива работи. Той си е въобразил, че има болести, страдания, но такива неща няма. Въобразяваш си, че кракът те боли, но няма никаква болест. Въобразяваш си, че си здрав – и здрав си. Въобразяваш си, че си болен – и болен си. Въобразяваш си, че си учен – учен си. Въобразяваш си, че си невежа – невежа си. Въобразяваш си, че можеш да свириш – и можеш да свириш.“ Философите са много интересни. И аз харесвам, някой път, тяхната философия. Сиромах си – въобразяваш си, че си сиромах, че има сиромашия. Няма такова нещо! Като мислиш, че недъгът е нещо реално, ти не можеш да се освободиш от него. Трябва да го отказваш. Казваш: „Реална е болестта.“ Ако болестта е реална, ти не можеш да се освободиш от нея. Трънът, който е влязъл в тялото ти, не е нещо реално; той не е роден с тебе, той е дошъл някъде отвън – преходно положение е това. Представете си един сняг, който е паднал. Реален

ли е той? След някое време се стопява, изчезва. Къде е отишъл? Или водата, която е студена – лятно време тя се стопля.

Разбира се, понякога ви е нужна малко философия. Някои от вас изучават специфична философия; например – изучавате философията на сиромашията. Пари няма. Какво ще се прави? Не е свободен човек, при сиромашията. Какво нещо е сиромашията? Какви са външните ѝ качества? Лицето на сиромаха е хлътнало, цветът му не е чист, очите му са хлътнали, сухичък е, не можеш да намериш у него благоутробие, прилича на някой чироз, на вейка. Един богат и един сиромах вървят заедно: богатият – със съзнание, че има пари в банката, върви изправен, а пък сиромахът се сгънал. Гледам ги и си правя едно друго заключение. Казвам си: Чудна работа! Този сиромах, дето върви така огънат, казва, че е сиромах, а аз виждам, че в природата всички дървета, които са богати с плодове, се огъват. Който е огънат, е богат с нещо, с плодове, а пък ония, които са сухи дървета и нямат плод, стърчат право нагоре. Когато човек няма нищо в главата си, мисли, че е богат, а пък онзи, който има нещо, мисли, че е сиромах. Как ще обясните това, откъде е влязло в ума на бедния човек, че е беден? Бедният е богат, а богатият е беден – разменили са тези състояния в ума си. Дайте обяснение на това. То е хипноза: богатите са хипнотизирани, че са богати. Той няма нито пет пари в истинската банка, но е хипнотизиран. И сиромахът е хипнотизиран, че е сиромах; той е богат, има пари в тази банка, а пък е хипнотизиран, че е беден и че няма нищо в банката.

Гледам, понякога някои сестри не мислят сериозно. Ако някоя сестра е със съвсем хлътнали страни, казват, че е съвсем осиромашала, „не ѝ върви със здравето.“ А ако стане лицето ѝ малко пълно, набъбне, казват: „Надула се е много“ – пак лошо. От това богатство трябва да дадете някъде.

Сега, да пристъпим към основната мисъл. В какво може да се приложи любовта? В света – за да уравновеси твоя ум. Защото хората са прилагали любовта, но всичките противоречия в света, които съществуват, са излезли от любовта. От неразбраната любов са произлезли всички противоречия. Вземете двама братя. Ако баща им е сиромах и нищо не им е оставил, ще си живеят добре – единият брат работи и другият брат работи. Няма за какво да се карат. Но, ако бащата, който е обичал синовете си, е спечелил пари и ги е оставил на тях, то синовете, заради любовта на баща си, ще се скарат, кой да вземе повече. Това можем да пренесем и в религиозните общества; понякога и тук се делят хората: кой е по-светия, кой изпълнява повече Божията воля, кой обича повече Бога и кого Бог обича повече, кого по-малко. Казват: „Комуто е дал повече, повече е обичан, а комуто е дал по-малко, по-малко е обичан." Добре, ако пренесем това в живота, дали е вярно? От два коня, единият от които е повече натоварен, а другият по-малко, кой е повече обичан? Който е натоварен или който не е натоварен? Те са посторонни разсъждения, нас не ни интересува, че някого товарят повече, а някого по-малко. Ние вадим заключение, че натовареният кон е по-силен, но то е относително. А някой път и на здравите коне няма какво да натоварите и те вървят свободно. Ако натоварят някой кон, който не е силен, той няма да може да изнася товара.

Като казвам, че животът е тежък, имам предвид, че ние пренасяме известен товар. Някой път казваме: „Тежи ми това чувство." Или някоя постъпка ти тежи – мъчно можеш да я носиш. Някои постъпки са тежки. Понякога, една дума мъчно можеш да я носиш – и думите тежат. Някой твой близък те е натоварил с някоя тежка дума и се върнеш неспокоен; искаш да бъдеш спокоен, но тежък ти е товарът. Аз не зная, как вие се освобождавате от тежките мисли. Представете си, че сте вегетарианец. Заспите и сънувате, че ви

уговащават с кокошка; ядете хубаво, на общо основание. Събуждате се и у вас веднага се явява едно противоречие. Какво ви е накарало да ядете кокошка в съня си? В будно състояние, вие сте прекрасен вегетарианец, а в сънно състояние не сте. Някои хора казват, че в сънно състояние правят неща, които иначе не одобряват. В будно състояние и в сънно състояние, същият човек ли сте вие? Как мислите? Човекът, който мисли разумно и този, който прави погрешки, един и същ човек ли е? Те са хубави въпроси за разсъждение. Ако някой те бутне и ти бутнеш, поради това другиго, то, причината не си ти.

Сега, нека от тия разсъждения да се изясни вътрешната страна на въпроса, върху който се спираме. Преди 2000 години, когато е бил на Земята, какво е учил Христос? Всеки казва: „Ето какво е учил Христос." Но Христос не само е учил, Христос е живял. Два извода можете да имате. Единият е: Това, което е учил Христос, не можем да го учим и това, което е живял Христос, не можем да го живеем. А другото заключение е: Това, което е учил Христос, можем да го учим и това, което е живял Христос, можем да го живеем. Какво е учил Христос? Учил е любовта! Той казва на едно място: „Както ме Отец възлюби, така и аз ви възлюбих. Онова, което Отец ми прави, и аз го правя." Не можете ли и вие да кажете така: „Както ме е възлюбил Христос, така и аз възлюбих вас." Христос не казва: „Както Отец ме възлюби, така и аз Го възлюбих." Ако вие обичате този, който ви обича, какво придобивате с това? Ти не можеш, в дадения случай, да обичаш човека, който те обича. Ако разсъждавате философски, невъзможно е: ти не можеш да дадеш на човека, който ти дава; ти си гладен и той ти дава. Здравият помага на болния – в дадения случай болният не може да помага на здравия. Това са наши твърдения. В дадения случай, ти не можеш да обичаш онзи, който те обича, но ти можеш да обичаш другиго. Ако си болен и някой ти даде цяр, ти

можеш да дадеш от цера на някого, който е по-болен от тебе. Ще му кажеш: „На мен ми дадоха от този цяр, аз се излекувах и мога да дам и на теб, от него." От любовта, която ти дават, ти можеш да дадеш. Разбиране трябва да имате. Много пъти хората се сърдят. Обичаш някого и се сърдиш, че и той не те обича. То е невъзможно. Вие искате невъзможното. Който те обича, нека да се радва, ако любовта, която той показва към тебе, ти я покажеш към другиго. Аз наричам това верижна любов, на която вие не се спирате. Вие се спирате на обратно-пропорционалните действия. Кои действия са обратно-пропорционални? Коя мисъл е обратно-пропорционална? Това са съвсем отвлечени въпроси. Не мислете, че е лесна работа това. Съвсем мъчна работа е! Ако ви се даде тема: „Обратно-пропорционални действия", какво ще напишете?

Малко разсъждения сега. Да допуснем, че вие сте студент в някой университет, ученик в някоя българска гимназия, в някой американски или английски колеж. Може ли, един студент, който слуша лекциите на един професор, да му предаде нещо? В дадения случай, той ще възприема. Ти нищо не можеш да предадеш на професора. По отношение на знанието, което си приел, законът е същият. Някои ученици могат да кажат: „Не можах да разбера темата." Другите ученици започват да я обясняват. Като научиш нещо добре, ти можеш да го предадеш на другите ученици. Ако ти си разбрал, можеш да обясняваш и на другите. Следователно, онзи, който ни обича, невъзможно е да го обичаме. Той винаги стои по-високо от нас. Той няма нужда от нашата обич в дадения случай. Тогава вие ще дойдете в стълкновение с мисълта, че трябва да обичаме Господа. То е друг въпрос вече. Ти не можеш да обичаш любовта. Правили ли сте опит, да обичате любовта? Вие, правили ли сте опит, да видите лицето си? Можеш ли тъй, както седиш, да си представиш лицето си? Как ще го видиш? Въобразяваш си го. Така

имаш едно смътно понятие, но нямаш ясна представа за лицето си. Все таки, трябва да имаш едно огледало. Това е нашето съзнание – ние се оглеждаме чрез другите хора. Като видиш друг човек, ти можеш да се сравняваш с него. Другият човек може да те познае по-лесно, отколкото ти себе си можеш да познаеш. Тогава, прав е бил българинът, от онзи анекдот, който влязъл в една баня, съблякъл се и, понеже всички били голи, вързал си една мартеница, да не се изгуби. Питам: Каква е неговата идея? И нас ни е страх понякога, приблизително по този начин. Вам ви се вижда смешно, че този българин го било страх – да не се изгуби в банята, вижда ви се тази работа малко чапрашък[11]. Но и вас, някой път, ви е страх да идете в света, за да не би да се изгубите, защото сте християни. Или пък, някога ви е страх да пуснете дъщеря си или сина си, да не би да изгубят това, което имат. От какво се страхувате? Кое ви дава повод? Ако, след като влезете в света, вашето християнство може да се изгуби, значи, то нищо не струва. То е, тогава, нещо относително.

Трябва да имате една велика идея: любовта на Христа! Ако ти влезеш в света с любовта, която Христос е имал, никой не би бил в състояние да отнеме любовта ти. И доброто, което е в тебе, също – ако ти имаш същинското добро, то, по никой начин, не може да се изгуби! Няма какво да се страхуваш.

Някой път цитирате: „Да не би да падне някой!“ Но падането не представлява реалност. Казва се в Писанието: „Онзи, който стои, да гледа да не падне.“ То е друга философия. То означава физическото поле. Стоя аз и трябва да внимавам, да не би да се спъна и да падна. Но, след като падна, ще стана. Аз изменям ли се, след като падна? Преставам ли да бъда човека, който съм бил? Аз съм професор; след като съм паднал, изменя ли се моето естество? Не съм ли професор и след като съм паднал? Професорът ще стане, ще си изчисти дрехата и

[11] **чапрашък** (тур.) – забъркана, опака

ще каже: „Трябва да внимавам, другия път.“ След това отива и държи отлична лекция на студентите. Някой като падне, казва: „Аз съм паднал човек, аз закъсах. Ония убеждения ги нямам.“ Ето какви са философските изводи сега. Това не е вече падане. Ти си изгубил нещо; ако си го изгубил, то не е реално! Ако ти вярваш, че Бог не те обича, то е заблуждение. Ако ти вярваш, че учението Христово е за теб непостижимо, то е друго заблуждение. Ако ти вярваш, че след като умреш, няма да живееш, то е едно заблуждение. Ако, след като си паднал, мислиш, че не можеш да станеш, то е друго заблуждение. Има неща, в които човек не вярва. Или, правиш разлика между евангелист и православен – то е друго заблуждение. Ти не си нито православен, нито евангелист – никакъв не си, ти си се боядисал. Туриш си една червена дреха на гърба и минаваш за българин; туриш си синя дреха и минаваш за англичанин. Червената дреха няма нищо общо с българина, нито синята – с англичанина. Отде взеха българите своето име? Не знаят! Вие отде взехте своето име: Стоян, Петко, Драган? Ти се родиш, турят те в купола, искаш-не искаш – ударят ти печат и казват: „Иванчо!“ Оттам насетне ти носиш името Иванчо; или Драган, Стоян и пр., или Марийка, Драганка, Петканка. Хубаво. Пита ме някой: „Какво е било моето име, в миналото прераждане?“ Че ти не си имал име в миналото прераждане! Много кучета има, които минават с името Цезар, но цезар ли е кучето, може ли да бъде то цезар?

Това, което безпокои човека, не е реално. Всякога трябва да знаете, че всяко безпокойство, което влиза в човека, е преходно състояние, то не е нещо реално. Това, което тревожи душата, то не е реално, то е преходно състояние. Даже мога да ви обясня вашето остаряване. Вие не знаете, как остарявате. Без да искате, вие остарявате. Най-първо, бяхте малко дете, милваха ви; милват ви, милват ви, вие растете. Ако сте мъж, поникват ви мустаци и казват за

вас: „Той е зрял мъж.“ Ако е мома, косите ѝ станат дълги, спусне ги – момее се. Момъкът до едно време е красив, после огрубява, огрубява, после лицето му започва да се сбръчква – изменя се. И ние, не можем да си представим, как става това. Представете си, че имате един спътник, който обича да рисува, обича да туря маски на лицето ви, когато заспите. Той всякога залепва маската, когато ти спиш. Заспиваш – слага ти една маска; след време, пак идва и ти туря друга маска. Много тънки маски са те, по една хилядна част от милиметъра. С години туря той, туря, туря и най-после ти тури една маска, на стар дядо, и ти казваш: „Остарях вече.“ Той те е хипнотизирал и ти повярваш! А законът за миенето от какво произтича? Сутрин, като станете, защо се миете? Законът за миенето е останал от древността – за да можете да махнете тая маска, която са ви турили. А вие се миете сега, за чистота – но маската остава. Забравили сте начина, как да се разложи тази маска и да се махне, да не остане нищо от онова, с което онзи иска да ви състари!

Казвам: Като ви гледам, вие не знаете да се миете. Аз много съжалявам, че не знаете да се миете. Някои от вас никак не знаят, а при това, се препоръчват! Това е един голям недъг. Казвате: „Аз остарях!“ И като достойнство го мислите това. Никакво достойнство не е! Голям невежа си и не знаеш, как да се миеш! Както човек остарява, така може да стане лош, по същия начин. Законът е пак същият. Днес някой ти внуши една особена мисъл, утре друга, после трета, четвърта и т.н. – изопачи съзнанието ти. Можеш да измениш съзнанието на човека, да му дадеш съвсем друго направление. Поне сегашната наука показва: могат да приведат човека в магнетичен сън и да му внушат идея, че след 3-4-5-6 месеца или, след една година, ще направи нещо. Като дойде времето, той веднага отива да извърши това. Много пъти вие имате състояния, които са хипнотични,

вложени са във вас отвън. Дойде ти един нагон – да направиш нещо, дойде ти например желание – да пийнеш – те идват отвън.

Да ви разправя един пример, в какво стои хипнозата. Заминалият Петко Гумнеров ми разправяше една своя опитност. Отива да купува оцет от една кръчма, дето имало и гостилница. Имало печени момици от агнета. Гледа той – всички ядат момици. И той удря по масата и казва: „Момици ми дайте!" Но веднага си казва: „Чудя се, с кой ум направи това! Ти ли си? С кой ум си? Оцет отиваш да купуваш, а пък казваш „Дайте ми момици!"... Петко, слушай! Как така, искаш да закачиш вегетарианството на гвоздея?" И казва тогава на гостилничаря: „Бързам, сега нямам време." Взема си шишето с оцета и веднага си отива. И се пита: „Как се забравих? Исках да ям момици – вегетарианството изчезна!" Как ще си обясните това? Хипноза е това! Станеш сутринта – недоволен си, намусен си – хипнотизиран си. Най-първо, човек трябва да се освободи!

В природата съществуват особени състояния. Например, ти си раздразнен, но не знаеш причините. А то трябва да има някаква причина. Може да негодуваш – съществува една неправда и ти негодуваш. Ще изправиш неправдата! Сила се изисква, да изправиш една погрешка. Станеш сутринта и си неразположен, без никаква причина, казваш: „Днес не искам да слушам никого." Трябва да знаеш причините! Ако имаш едно страдание, то може да е метод, за да се научиш, как да изправиш една своя погрешка. Когато човек се гневи например, трябва да знае, че гневът е един метод за лекуване. Ти си мързелив – малко ще се разгневиш на мързела, ще му тропнеш с крак и ще кажеш: „Ще станеш! На работа ще отидеш!" Или пък, някога обичаш да режеш – на общо основание; говориш, което трябва и което не трябва. Не говори неща, които не трябва, които не знаеш. Не препоръчвай хора, които не познаваш, нито ги хвали, нито ги

укорявай! Това, което не познаваш, не го препоръчвай. И този, когото не обичаш, не го подценявай, защото ще направиш две погрешки.

Казвате: „Да следваме Христовото учение!“ Как ще го следвате? То е цяла наука! Любовта е една отлична наука. За да я следваш, трябва да учиш. Казвате: „Да ходим по примера на Христа.“ Какво е правел Христос? Например: ти имаш вземане-даване с хората, имаш една полица да плащаш. Но Христос, пари с полици не е вземал, от хората. Какви са правилата? Имаш някои неща в живота си, които Христос не ги е правил. Ти искаш да отидеш на бал – Христос не е дал правила, какво да правиш на бал. Или искаш да се жениш – Христос не е дал правила, колко прикя[12] трябва приготвиш. Има неща, които не са реални, ние сме създали цял един свят, който няма никакво отношение с Реалността. Ние сме се натоварили с излишни обреди, форми и веруюта, от които трябва да се освободим, както природата ни е дала правила. Един орех трябва да се освободи от първата си черупка; той има една черупка, която му е потребна до известно време, но след като узрее, тя се разпуква и той остава с една втора, по-яка черупка. Онзи, който иска да яде ореха, трябва да счупи яката черупка и като я отдели, да остане самата ядка. А някой, който е още по-напреднал, ще обели и ципата на тая ядка. Тази ципа съдържа йод от органичен произход. Ако искате да приемете йод, яжте орехи. Те действат лечебно в даден случай.

Сега, аз ви навеждам да мислите върху тия неща. Те самите нямат нищо общо с правата мисъл. Най-първо е потребна една права мисъл – да мислим! Бог е създал света. Как го е създал – ние не знаем. Той го е наредил. Как го е наредил – и това не знаем. И какво иска от нас – и това не знаем. Ние мислим, че вършим волята Божия, но то е според нас. Някой казва, че е слушал гласа Божий. Той може да го е

---

[12] **прикя** (гр.) чеиз (тур.) – дрехи, бельо и други изработени неща, които булката занася в новия си дом като зестра

слушал, но аз не мога да зная това. Някой казва, че Господ му е казал нещо, но аз не мога да зная, какво му е казал, то е негова опитност. Когато Бог говори на някого, за мене, това е нещо непонятно. Когато Бог говори на мене, аз ще разбера, какво нещо е. Някой казва: „Нему Господ му говори." По какво се отличават ония хора, на които Бог е говорил? Трябва да има една съществена разлика. Аз правя едно сравнение. По какво се отличават ония предмети, които са турени в огъня? Като туриш желязо при 150-200-300 градуса, то веднага светне, нажежава се. Намажи го с бяла боя – то пак ще светне и някой може да каже, че това желязо е било в огъня; обаче, няма никакъв огън. Добре, това желязо е било, да кажем, в огъня и после е изгубило качеството на топлината. Казваме, че желязото лесно изстива. Законът е същият и в друго отношение. Ако ти си бил в огъня на любовта и като желязото, лесно изстиваш, тогава, какво става с тебе? Ти си тогава в един свят, който не е реален. Едно качество, което любовта предава някому, то е неизгладимо. То не може да се изгуби. Значи, в дадения случай, любовта – това е свещеният огън на безсмъртието. Ти не можеш да станеш безсмъртен, без него. Алхимиците са учили този закон на безсмъртието. Ти не можеш да станеш безсмъртен, ако, най-първо, не се научиш да влизаш в огъня на любовта. Любовта е огън. Трябва да знаеш, при каква температура да влизаш, постепенно, за да свикнеш на температурата на любовта! Защото, ако туриш дървото в огъня, то почернява, става на въглен. Много хора, които са влезли в огъня на любовта, почерняват. Черната раса мина през една любов, от която изгоря – и станаха черни. Други хора минаха през любовта и станаха жълти. Белите минаха и отидоха малко по-нататък. А следващата раса, като мине през огъня на любовта, ще свети, ще стане светеща.

Сега, вие искате да знаете, какво нещо е християнството. Питам: Това верую, което сега имате, какво ще ви ползва? Вярването в Христа какво ще ви ползва?

Христос казва: „Ако ме любите, ще опазите моите заповеди." Вие трябва да обичате! Ако ти, всеки ден, не можеш да минеш през огъня на любовта, не можеш да напредваш! Като станеш сутрин, ти трябва да минеш през огъня на любовта! Запалете сутрин огъня си! Чудно е, че като станете, не палите огъня на сърцето си. Поне вижте, дали има огън, или не. Потребно е! Казвате: „Студено ми е днес сърцето." Щом ти е изстинало сърцето, не може да се говори за идеален живот. Култура може да има само там, дето може да съществува огънят на любовта.

Не говорете за външната любов. Има една модна любов. Аз сега ви говоря за онази любов, която носи огън в себе си. Тя постепенно трябва да се усилва. В усилването на любовта трябва да имате издръжливост. Силна любов е оная, която не се губи. Всяка любов, която се губи, е слаба. Всяка любов, която най-малките неща могат да я видоизменят, тя е слаба любов. Онази любов е истинска, която издържа, при каквито и да е условия. Тя е любов! Когато се мени, не е любов. Някой казва: „Едно време се обичахме. Сега мина това." Каква е разликата между едно време и сега? Двама души, в един и същ свят живеят, същата светлина, същия въздух приемат, при същите условия живеят и казва някой: „Единия човек обичам, а другия не обичам." Де е причината? Казвате: „Животът е такъв." В неразбирането е причината! Онзи, който обича, има разбиране. Онзи, който не разбира, няма любов! Нямам разбиране – нямам любов. При слабо разбиране има слаба любов.

Казвам: Вие имате обикновения огън на любовта, който изгасва. Който се е пекъл в този огън, все на въглен е ставал. Той почернява и остарява, обезсмисля се животът му. Всеки от вас, който е минал през

обикновената любов, ще носи обикновения живот. Няма изключение. Аз гледам някои хора, колкото повече остаряват, погрозняват, казват: „Свърши се!“ Какво се е свършило? Нищо не се е свършило! Ще изгориш и като нямаш повече какво да гориш, ще станеш на чер въглен. И тогава, ще те вземат от огнището и ще те турят настрани. Може би, в бъдеще, ще дойде някой учен човек, който ще извади от тия каменни, обикновени въглища, нещо по-хубаво.

Казвате: „Да ни заговори Духът в нас!“ Трябва да различавате, може някой път, да се имитира Духа. Вземете например една грамофонна плоча, която представя някое музикално творение; това самото музикално творение ли е? Хиляди плочи има, които представят класически парчета, но има една грамадна разлика. Аз даже не искам да слушам една грамофонна плоча, понеже ще ми се развали ухото. Ще трябва да си туря памук. Тия грамофони, това радио, това съскане... За децата е хубаво. Но аз като си пусна моето радио.... И аз си имам радио. То прилича на онова, което разправят за Едисон. Като правел своите наблюдения, след като е работил целия ден, дрехите му били опръскани с мазнини, които с нищо не можеш да изчистиш. Той имал един голям диск; сядал на диска, пускал тока от 10-20 000 волта и след 10 минути, всичките дрехи се изчиствали, не оставало нищо по тях.

Казвам: Ако вие пуснете вашето вътрешно радио, ще разберете, че има музика, която чисти съзнанието. Като пуснеш радиото, тя те тонира – изведнъж добиваш смисъл, крила добиваш и меланхолията, неразположението, подозрението и неверието – всичко това изчезва и ти се повдигаш. Това е музика!

Я сега ми изпейте „Бог е Любов“! Как ще я изпеете? Откъде ще почнете? С кой тон ще започнете „Бог е Любов?“ „До“ е основният тон. С „до“ ще започнете. В началото е любовта – ти не можеш да вземеш нито тон по-горе или по-долу. При каквито и да е условия, ти

не можеш да вземеш друг тон, освен „до“. И болен да си, и здрав да си – ще го вземеш. Така, ти разбираш любовта. И ако дойдеш до любовта, този тон ще влезе в тебе – ще има място. В музиката, ако вземеш правилно един тон, ще почувстваш малко трепване в слънчевия възел. А ако не вземеш вярно тона, там не трепва – ти не си музикант. Трепване трябва да има там – музикален трепет. Когато има трепет, той се предава. Трепет трябва да има човек, музикален трепет! Музикалният трепет, първо, е една способност; после, той се поддържа с едно вътрешно чувство.

Сега, това са посторонни обяснения за любовта, която имаме. Имаме една идея, но тази идея може да е такава, че съвсем да не ни е насочила в правия път. Например, като мислим за Бога, ние се плашим от Него, мислим, че Той е голям, силен и всичко това, искаме да си го представим, като нещо физическо. Бог, вън от нас, не съществува. Той не е нещо външно! Ние все Му приписваме едно триизмерно съществуване, туряме Го в триизмерния свят. Бог не е триизмерно същество. Той съдържа в себе си всички измерения. Той прониква дълбоко и вътре в тебе. Ако ти си паднал духом и ако внимаваш, ще чуеш в себе си глас: „Стани! Не се обезсърчавай!“ Какъв ще бъде резултатът, като чуеш гласа в себе си? Какво ще ти каже Божият глас, като се обезсърчиш? Преведете го на български.

На български аз харесвам една дума. Тя е думата „благост“. Не можеш да преведеш на английски думата „благост“.

Искам вие да разсъждавате като ученици. Не се чувствайте, като че сте на подсъдимата скамейка и че искам да ви обвиня. Аз ще ви представя една картина, а вие не правете тази погрешка, на която всички сте изложени. Ето къде правите погрешка.

Представете си, че имате нужда от вода. Такава хубава вода в града, дето живеете, няма; има горе, в планината, на 10 километра от града. Там има отличен извор. И всички хора, които искат хубава

вода, вземат си стомничка, напълват я там и се връщат. Сега, някой като тръгне, върви, върви, дойде на половината път, на 5 километра, спира се на пътя и казва: „Кой ще върви нагоре! Дайте ми малко водица." Проси. Онзи, който е бил вече на извора, му сипва малко вода. После проси от друг: „Я ми дай малко водица!" То е една лоша черта. Не отива там, горе, да си напълни стомната сам. Нека да отиде горе, при извора! Не му давай – нищо повече! Не просете, да ви дадат други вода от стомната. Идете, сами, горе на извора – и ще бъдете здрави.

В съвременния християнски живот всички са просяци. Искат малко вода от стомната, защото горе духа! Не, че няма да му дам. Аз ще му налея, но той ще научи един лош навик. Той ще се върне вкъщи и ще каже: „Изпросих." Дето ще проси, по-хубаво е, да отиде горе, да си напълни стомната. Защо ще просиш? Образува се един лош навик, една леност, един мързел; другите хора да работят, а ти да просиш. Да кажем, че аз му напълня стомната – напълня му я веднъж, дваж, три, четири пъти: аз печеля, но той губи.

Сега – изводът, правилото, което следва: Не се спирай в пътя си! Ти си се запътил за вода, за Божествения извор – не се спирай, насред пътя, да просиш от любовта на другите хора! Иди, напълни си стомната и като се върнеш, никому не давай! Ще кажеш: „Може ли това?" Като се върнеш, дай на ония, които не могат да ходят на извора, които са сакати, клосни, хроми, а който е със здрави крака – да се стегне, този син майчин! Щом си здрав, стегни се – нагоре, към извора! На здрави хора не давай! На ония, които са клосни, дай им, по една малка чашка, можеш да им дадеш.

Вие постоянно се оплаквате. Някой казва: „Ние не живеем тъй, както трябва." Кой е крив, че не живеете както трябва? Друг казва: „Големи бели имам, откакто съм тръгнал в този път." Чудни сте вие! Ако ви сполитат бели, значи небето ви обръща внимание. Кои моми,

в света, имат бели? Красивите, хубавите моми – задирят ги момците. Грозните моми никой не ги задиря, те нямат никакви бели. Кое е по-хубаво? Здравите хора имат бели: ще ги хванат и ще ги натоварят, ще ги турят на работа. А при болните, ще седят милосърдни сестри да ги гледат, а те ще лежат. Кое е по-хубаво? Ние все искаме да лежим и да ни гледат! По креватите са болните. Да бъдеш здрав! Здравето – това е Божията Любов! Ако обичаш ближния си, ще направиш като онзи самарянин, който, като срещне гладен, завежда го в гостилницата, плаща и казва: „После пак ще платя, каквото похарчите." Значи, ближният е онзи, който има нужда. От онази любов, която Бог ти е дал, да му дадеш и да му покажеш пътя. Не само да му помогнеш, да му дадеш, но да му покажеш пътя – от къде си взел тази хубава вода. Ще му кажеш: „Да направим една хубава разходка. Ще те заведа при един извор, да си вземеш вода. И всякога, когато имаш нужда, ще си вземаш от този извор."

Сега, какво разбрахте? Какво можете да направите? Ако ви кажа, че продавам лотарийни билети и като вземете един билет, който струва 1000 лева, ще спечелите 100 000 лева, всеки от вас ще намери 1000 лева за един билет, нали? Аз ви казвам: Дайте 1000 лева! Ако не спечелите, аз плащам. 100 000 печалба ще имате! До вечерта, всички ще бъдете кандидати. Всеки ще намери оттук-оттам, ще изпросите. Поне половината от вас биха дали по 1000 лева, за да им се паднат 100 000. Ако кажа, обаче: Дайте 1000 лева, за да придобиете 100 лева, колцина от вас ще дадат? Всеки ще каже: „Тая работа не е за мен, аз не се занимавам с лотария, която взема повече и дава по-малко, а с такава, която взема по-малко и дава повече." 100 000 лева са един стимул, за да дадете 1000 лева.

Аз сега ви навеждам на един закон. Всякога, стимулът в живота, онова, което трябва да ви стимулира, трябва да бъде мощно. Стоте хиляди лева, аз ги вземам като един мощен мотив, като лост, който

ни подтиква. Любовта е най-силният двигател, тя не е само механична сила. Тя е свещеният огън, свещеното чувство, тя е свещената мисъл. Тя е животът в света – нещо повече от живота. Тя носи живота в себе си. Бог е облечен с любов, Бог е познат на нас, само като любов. Любовта е външната страна, която изявява Битието. Битието, вън от любовта, ние не го знаем какво е. Дотолкова, доколкото един човек има любов към нас, ние можем да си съставим едно вътрешно понятие за него – иначе, ние не знаем какъв е той. Вие ме слушате сега, но то е едно външно схващане. Какво аз говоря – аз го знам, а вие не знаете, какво съм казал аз, всъщност. Вие сега правите една комбинация и казвате: „Така и така е казал Учителя." Казал е нещо Христос... Не, това е ваше понятие. Това знание, което сега имате, не е реално. То е от втора, трета ръка. То не е от извора, ти си го просил. Аз не бих искал да взема Божията Любов, от една човешка чешма, бих предпочел да умра, отколкото да я взема така. Тя ще ми причини по-големи страдания, отколкото смъртта. Ако ще взема Божията Любов, ще я взема от нейния извор. По-добре светлината, която излиза направо от Слънцето, отколкото светлината, която се отразява. Тя няма тая жизненост в себе си. Човешката душа, за да се повдигне, трябва да има Божията Любов в нейната чистота. Щом любовта влезе в една човешка стомна, тя е придобила вече известен оттенък, известни качества и не може да ви предаде това, което носи. Ти, по-скоро, ще приемеш качествата на стомната, отколкото качествата на любовта. Затова любовта не търпи никакви форми. И не можеш да я вземеш от никаква форма. Ако мислиш, че от някой човек можеш да добиеш любовта, да те обича, ти се лъжеш. Това, дето мислите, че някой ви обича – то са ваши заблуждения. Че можете да обичате – това можете да го знаете, но че друг ви обича – това само той може да знае. Вие никога не можете да знаете, дали някой ви обича, или не, защото, за да ви обича, трябва най-първо Бог да го обича. Който и да е, за да ви

обича, Бог трябва да го е обикнал, да го обича. Онзи, когото Бог не обича, той не може да ви обича. Любовта, вън от Бога, не съществува. Той в Бога не вярва, в нищо не вярва – и казва, че ви обича! Това е лъжа! Той ще има нещо привидно като любов, но това не е любов!

Христос казва: „Както Отец ме възлюби, така и аз ви възлюбих." Любовта от Бога се предава. Христос е бил проводник на Божията Любов. Тя минава през него. Значи Любовта на Бога през мен може да мине във вас и да се предава надолу, всички може да обиколи. Така се предава любовта. Един човек, когото Бог е обикнал, от него любовта може да мине във вас и после във втори, в трети и т.н. Свързани са хората. Всички съставляват едно цяло. Трябва да имате ясна представа за това. Всички клонища и листа на едно дърво, доколкото са свързани, черпят сокове от дървото и са живи. Ако един лист се отдели от дървото, той не може да черпи сокове от него и изсъхва. Значи, каква трябва да бъде идеята в ума ви? Само когато човек е на Дървото на живота, само тогава, Божията Любов може да се пренесе в него и може да функционира. Когато някой каже, че Божията Любов не може да функционира в нас, причината за това сме ние.

Животът има две фази. Когато има любов, животът се осмисля, а когато я няма, се обезсмисля. Любовта е, която носи всичкото разнообразие в света и всички други блага на живота. След като дойде тя, всички други блага ще дойдат и всички постижения. Онзи, който не е разбрал любовта, той разсъждава и търси по особен начин, той счита, че някои неща са грешни, а други не са. Щом влезе любовта, да живее в теб, грехът престава да съществува за теб. Щом любовта влезе в сърцето – Божията Любов – грехът изчезва в света, понеже всяко нещо, което се допира до Любовта, се очиства. Тя очиства всичко! Някой изгаря, някой се разтопява, а някой оживява и възкръсва. Любовта прави някои на въглени, други топи, трети организира, оживява, а някои възкресява. Любовта възкресява! Значи

Божията Любов има степени. Щом си възкръснал, минал си през всичките степени.

Вие чакате нещата, като младата мома, която чака да дойдат, да я търсят вкъщи. Тогава ще приличате на един престъпник, за когото ще дойдат стражарите и ще го вдигнат от къщи. Писанието казва: „Които Ме търсят, ще Ме намерят." Ще Го търсиш! Трябва да потърсиш Господа! Не Господ да те търси, а ти Него. Сега е време, не Господ да ви търси, а вие да търсите Господа. Не да чакаш Той да те намери, а ти ще пребродиш целия свят, за да Го намериш. На ваш език казано: Като намериш Любовта, тогава ще се осмисли животът. Ти чакаш сега, дано да дойде вдъхновение; минават се ден, два, месец, година – не идва. Слушаш някой проповедник и казваш: „Дано да дойде отнякъде вдъхновение!" Не идва.

Знаете ли на коя врата хлопа сега Христос? Една врата има, на която хлопа Христос – в човешката душа. Понеже вашите къщи имат няколко врати и вие слушате тия, които хлопат на другите врати, а не на тази, на която хлопа Христос, вие не обръщате внимание. Вие Го чакате там, отдето Той никога няма да дойде.

Един български свещеник ми разправяше веднъж, следното. Дошъл при него един калугер, странник, обикалял целия свят, в Света Гора бил. Имал правилно лице, нещо хубаво имало в лицето му. Калугерът му поискал пари за път. Свещеникът му казва: „Нямам пари." Калугерът се поусмихва и казва: „Като нямаш, на друго място ще намеря." И си отива. Казах на свещеника: Слушай, този беше Христос. Той дойде да те опита. „Така ли?! Аз ще го настигна! Пари има!" Защо, в първия случай, нямаше пари, а във втория случай има? Това е като моята задача сега: ако трябва да дадете 1000 лева, за да спечелите 100 000, веднага ще намерите тези 1000. Колко пъти Христос е идвал при вас – като калугер, като просяк, навсякъде – и вие казвате: „Нямам сега." И след като си замине, въздишате: „Кога ще дойде

Любовта!“ Аз ви говоря за едно състояние. Не искам да ви убеждавам. Да не вземете другата страна!

Казвам: За да се извърши Волята Божия, за да възприемете Божията Любов, ще минете през едно противоречие. И Христос мина през едно противоречие. Когато беше на небето, Му служеха ангелите, а като дойде на Земята, Нему не служеха, а Той служеше. Той казва: „Син Человечески не дойде да Му послужат.“ И запретна си ръкавите, и работеше. Време е за работа сега! Той сам се оплака, че Син Человечески няма где главата си да подслони – нямаше къща, нямаше легло. Но този, който нямаше къде главата си да подслони, имаше Божията Любов, можеше 5000 души да нахрани. А други имаха и хубави къщи, и големи, хубави легла; имаше и първосвещеници, помазани от горе. Този, който нямаше где главата си да подслони, имаше Любовта на Бога в себе си, а ония, правоверните, я нямаха.

Вие очаквате, един ден, да възприемете Божията Любов, както еврейските първосвещеници. Вие искате да станете чисти и святи, за да отидете при Бога. То е смешно. Няма такова нещо! Любовта предшества святостта. Любовта предшества живота. Любовта предшества всички неща. Ти ще имаш положението на Христа. Христос казва: Ще искаш положението на дете, което не знае какво нещо е грях. И всички тия хитрости на света, които ги знаете – трябва да се отучите от всичко това. Казваш: „Много ми пати главата. Много неща знам.“ Аз желая, всички вие, да се освободите от вашето знание, което имате сега. Като се освободите, като се върнете вкъщи, всички тия въглища ги турете на огнището и ги изгорете, нищо да не остане!

Казвате: „Колко пъти са ме лъгали!“ Че какво знание е вашето, щом са ви лъгали? Казвате: „Знаете ли, колко пъти съм гладувал!“ Че каква философия има в това, че си гладувал? Ти сам се мамиш. Ти гладуваш, а ония, които пият вино и ракия, те пък са винаги жадни. Те всякога, след виното, пият вода, но водата, която иде след виното,

не хваща място. Ти трябва да престанеш да пиеш вино. За обикновеното вино говоря.

Има едно вино в света, което е направено от най-сладките думи. Има един хляб в света, който е направен от брашното на най-хубавите думи. Най-хубави франзели са те. Това е, за което Христос говори: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми…“ – Ако не ядете думите, които ви говоря – те са живот, то е моята плът, моята кръв. Плътта, както се разбира тук, са най-хубавите мисли, най-хубавите думи, най-хубавите дела, с които ангелите се занимават. Ангелите – това са най-съвършените хора в света! Те са били човеци и са станали съвършени хора. И знаят какво нещо е Любовта. И когато ти направиш хляб от мислите на ангелите, от техните чувства и постъпки, и ядеш – това е новият живот.

Сега вие всички сте кандидати, чакате да ви обикне някой. Една сестра пита друга: „Какво мисли Учителя за нас?“ Трябва да минете през огъня на Любовта, така че всички, които сте въглени, да светнете и да горите. Днешното горене е обикновеното горене и от него се раждат всички нещастия. Докато най-малките работи ви смущават, вие имате обикновения огън на света.

Знаете ли на какво прилича силният човек? Можете ли да сравните един слаб и един силен човек? Можем да ги сравним по два начина. Ако вземем думите в обикновения им смисъл, там, дето има сравнение между слаби и силни, не е реалността на нещата. Но аз казвам: Добрият човек трябва да се научи да става слаб; не в обикновен смисъл, не слаб от болест, а слаб в друг смисъл: да бъдеш силен – значи да предаваш любовта, да бъдеш слаб – значи да възприемаш любовта. Аз наричам слабо състояние, когато възприемам Божията Любов, а пък силен съм, когато тя минава през мене и я предавам. Там, дето се предава Любовта, там е силата на хората, а там, дето се възприема, там е слабостта на хората. Слабостта,

в този смисъл, е благословение. Бог, като даде на апостол Павла онзи трън в плътта, каза му: „Моята сила се показва в твоята немощ.“ Когато ти си слаб, това показва, че ти възприемаш Божията Любов. Ако не станеш слаб, не можеш да възприемаш. Това състояние е следното: да се изпразниш вътрешно съвършено – и само тогава ще се изпълниш. Като се изпълниш, ти наново ще станеш силен. По човешки говоря. То е като онзи процес, на житното зърно, което, като изникнало, дало плод 30, 60, 100 зърна. Значи, всяко едно слабо състояние се сменява, става силно. Всяко зърно, което се сее в земята, става слабо, и това слабо състояние става силно и дава плод – 30, 60, 100 зърна. Значи, става 30, 60, 100 пъти по-силно, отколкото е било по-рано. Всяко изпитание в живота, през което минавате, то е сеене. Вие понякога минавате през големи изпити – нещо се е посяло във вас. Отслабнали сте – ако издържите тази ваша слабост, ако разбирате Божия закон, вие ще станете силни и ще станете „30, 60, 100“ – т.е. ще имате 30, 60, 100 пъти по-големи възможности, след като минете тази опитност, отколкото, ако не бяхте минали през нея.

Сега ви говоря за любовта като енергия, която ви е потребна и в сегашния, и в бъдещия живот – в материалния живот тук, на Земята. Тия въпроси, с които ви занимавам, по никой начин не можете да ги разрешите без любовта. Единствената сила, която може да разреши всички спорни въпроси, е любовта. Там, дето има любов, има знание. Там, дето има знание, има свобода. Любов, живот, знание, свобода – те вървят всички заедно. Щом имаш любов – ще имаш знание. Щом имаш знание – ще имаш свободата. Някои от вас правите понякога опит: искате да приложите някой Божий закон – и не работи. Къде седи причината? Веднъж правих опит с един евангелист в дома му. Беше вечерно време, към 11 часа. Той ми казва: „Поду ми се страната.“ Казах му: Нали е казано в Евангелието. „Ако имаш вяра…“ С вяра можеш да се излекуваш. Той казва: „Как с вяра? Те апостолите могат,

и Христос може това!“ Казвам Му: И сега е възможно това! Седни на стола. Турям ръката си на болното място и го питам: Боли ли те зъбът? „Не ме боли.“ Но след един час, пак го заболява. Казах му: Защо допусна мисълта, че съм те хипнотизирал? Защо мислиш така? Той си помисли: „Какво ми направи този човек на ума? Шашардиса ме.“ Той допусна отрицателната мисъл и болката отново започна. Ти можеш да направиш опити сам; ако вярваш в Бога, ще престане болката. Ти се помоли и си легни, и като станеш сутринта, болката ще е минала. Кажи си при лягане, като дете: „Ще се оправи тази работа!“ И ще изчезне болката! Каква нужда имам аз да хипнотизирам? Какво нещо е хипнотизирането? Каква лошевина има в това, да отнемеш болката? Нека да те хипнотизира някой, ако може да ти отнеме болката, по този начин. Но то е криво разбиране. Противоречието е произлязло от хората. Бог не обича противоречията. Той не обича двоеумните хора: „Дали ще ми помогне, или няма да ми помогне; дали е той, или не е той.“

При мен са идвали доста български светии. Веднъж, преди 9-10 години, дойде един светия с един кръст, турен на челото. Виждам го, че ме гледа отгоре надолу. Турих го да яде, той седна насреща ми. Аз ям обикновено, той си взе само малко хляб и малко сол. За да ми се покаже, че е някой, иска само хляб. Казах му: „Само хляб и сол яде ли се?“ Той отговори: „При Бога не се отива с много ядене.“ Гледам го, какво да му кажа? Има нещо, което не му се харесва. Аз не съм достигнал още дотам – този кръст не мога да го нося. Не мога да го туря на челото си като него. Като си излизаше, казах му на ухото: Послaдък да ми дойдеш, втори път. Ние си приличаме. Аз пари нямам, да си купя такъв кръст, но нося един кръст вътре и той понякога, е толкова тежък! А твоят е толкова лекичък, с такъв кръст е лесна работа! Ти си по-умен от мене, не искаш да се измъчваш с големите кръстове. Аз си вземам урок, втори път, ще си направя едно малко

кръстче, като твоето. Той каза: „Ти какво мислиш за мен?“ Рекох: Да вземеш да изучаваш Словото Божие и да не ходиш по ума нито на православни, нито на евангелисти. Да го разбереш, както Бог го е казал, вътре в теб и да го прилагаш, както знаеш. Ти идваш при мене; човешка работа е тази – защо си турил този кръст? Какво искаш да покажеш с това? Искаш да покажеш, че си християнин, нали така? Направи така (Учителя простира двете си ръце настрани хоризонтално) и ще видиш, че ти си живият кръст! Ние сме живи кръстове. Тия, малките кръстчета да ги оставим, те са забавления за деца. „Как за деца!“ За деца са. Онзи, който е напреднал, кръстът му може да свети. Твоят кръст не свети. Я го направи да светне! Моя кръст мога да го направя да светне. Искаш ли да ти покажа? Той казва: „Не искам.“ Ако светне моят кръст, ще отиде и джубето[13] ти, и всичко. Той ми казва: „Ти говориш с алегории.“ После дойде и неговата светица.

Той казва: „Аз се свързах вече.“ И затова носиш този кръст на челото си. Обвързал се с жена. Виждам, че тя има отличен ум, той дължи много на нея. У него личното чувство е развито, има мнение за себе си. Той ме гледа, да не би някак да го надхитря. И разсъждава: „Опасни са тия времена. Могат да ме оплетат.“ Казва ми: „Отвсякъде може да дойде дяволът.“ Страх го е. Той не иска да каже, но има тази мисъл: „Може и през вас да мине дяволът.“ Ако беше казал така, щях да му кажа: Слушай, ангелът ти е още слаб. Аз имам един дявол – мога да те кача на него, да си отидеш у дома, да не ходиш пеш. Той ме пита: „Какво да направя?“ Рекох му: Обичай своята другарка. Ти не я обичаш както трябва. Ще си кажеш, че от Господа ти е дадена. Обичай я. И ще имаш малко смирение. Представям един разговор, между неговите мисли и неговите понятия и схващания. Виждам сега, че го е страх, да не би да го отдалеча от Бога, да не би да изгуби мира,

[13] **джубе** (тур.) – кожухче, горна дреха на духовно лице

да не потъне в ада. През ума му минава: „Какво е учил Христос? Дали има връзка между това, което този учи и това, което е учил Христос?“ Казвам му: Остави тия неща. Когато човек говори истината, то се познава. Човек е свободен. Всички хора са излезли от Бога. Всеки си има свои разбирания. И аз си имам своите разбирания, но има нещо общо между мене и тебе. Има едно разбиране, което и в тебе, и в мене е едно и също. „Какво?“ Искаш да живееш! Аз харесвам в тебе едно нещо: че ти имаш стремеж към Бога. Мен ми харесва това. Като разглеждам всичките му противоречия, остана в мен хубавото, остана убеждението, че той има стремеж към Бога. Виждам хубавата му страна. Казах му: Аз харесвам твоя стремеж. Какви са твоите разбирания, оставям ги, но стремежът ти е добър.

Сега и на вас казвам: За мен не важи в какво хората вярват. За мен е важно, у всички хора да има стремеж към Бога. Имайте всякога стремеж! В края на краищата, стремежът е, който ще докара повдигането ви. А пък всички други неща са второстепенни разбирания, от друго естество.

Да остане у вас следната мисъл: Чистата мисъл – това е една форма. Чистото желание – това е една форма. Чистата постъпка – това е една форма. Но стремежът – това е един подтик на Любовта. Тогава нашите мисли, нашите чувства и нашите постъпки стават като стъпала, за да постигнем онова, за което е създаден човек в света. Всеки човек си има своето предназначение – да работи.

Вие идвате сега тук, в 5 часа сутринта, да слушате лекция. Някой от вас може да мисли да отиде да проповядва някъде. Но една чиста мисъл, която създаваме, тя се разпространява. Нашите мисли се разпространяват. Ние можем да бъдем с тях навсякъде. Слънцето, от 92 милиона мили, изпраща своята енергия на Земята и всичко расте, и се развива. Ако това слънце намали разстоянието два пъти, съвсем

ще се измени животът на Земята. Значи всяка една душа в състоянието, в което се намира....

Всички вие, гледайте да бъдете полезни на себе си и на своите ближни. Не се обезсърчавайте! Понякога вие се обезсърчавате; постоянно си казвате: „На нас никой не ни обръща внимание." Животът има две страни: външна – обективна, и вътрешна. Едновременно тия две състояния не можете да ги имате: щом ви обръщат внимание отвън, отвътре ще ви липсва нещо; ако отвътре ви се обръща внимание, отвън ще ви липсва нещо. Едновременно не можете да имате внимание отвън и отвътре. Или отвън, или отвътре. Засега, за някои от вас е потребно, да имате внимание отвън, а за други – отвътре. Защото външното внимание, то е една страна на любовта, а вътрешното внимание е друга страна на любовта! Срещнеш някой брат и той се поусмихне – това е външната страна на любовта. Срещнеш някой приятел и той не се усмихва, но ти усещаш, че има една вътрешна мисъл, вътрешна усмивка. Усмихването е хубаво, красиво, но то е външната страна. Могат да ви дадат угощение в една хубава къща, но то е външната страна на любовта. А могат и без да ви угощават така, да ви дадат едно друго угощение, още по-хубаво – могат да ви говорят половин час. Ако вие не разбирате, ще кажете: „Да, но нали имам деца, дом, къща, грижи!" Че имате къща, деца, грижи – те са благословение за вас. Благодарете, че имате за какво да се грижите. Христос казва: „Не се грижете повече, отколкото трябва. Доста е за деня неговото зло!" Казвате: „Но утре как ще прекараме?" Важно е, днешния ден, как ще прекарате. Вие се грижите за утрешния ден. Ако днес прекарате добре, и утре ще прекарате добре. Ако днес не сте добре, и утре няма да сте добре. Днешният ден е важен! Вие носите живота! Вие, днес, имате да извършите нещо за Господа!

Да дойдем до вътрешната страна. Ние седим и все очакваме да ни дойде някое благословение от Господа. А има много неща, които не сме свършили! Ние не сме дали ход на Неговата Любов! Ние не сме пратени да повдигнем целият свят, но все пак, един лъч от Неговата Любов трябва да мине през нас. Ти трябва да бъдеш отворен прозорец, през който Божията Любов да мине. Отчаял се някой човек, отива нанякъде; може да отива да се самоубие. Ти не можеш ли да му кажеш една дума и да спасиш живота му? Няма какво да му проповядваш, но една дума да му кажеш! Този човек отива да се самоубие от сиромашията, дотегнала му е и казва: „Не искам да живея!“ Аз, ако го срещна, ето какво бих му казал: Един чек от 100 000 лева, на ваше име, е дошъл вкъщи! „Но дали го има?“ Има го!

Казвам: Има хора, на които вие можете да помогнете най-добре. Върви някой и води един вързан вол; захласне се и ти отиваш полекичка, отрязваш въжето и си заминаваш. Волът като се освободи, вдигне опашката и бяга. Ти питаш: „Да отрежа ли въжето, или не?“ Отрежи въжето! Дяволът го е свързал. Свободата така се дава! Кажи на човека истината! Ще кажеш така: „Без юлар! Без подкови! Без седла! И без зенгии[14]! Без вино! Без кокошка! Без мисирки! Без баници! Като българския светия – с малко хляб и сол.

Велико нещо е човекът! В най-големите противоречия в живота, да не изгуби вярата в Бога! Да седи, да очаква с търпение, с вяра! И винаги, в малките неща, които Бог ни дава всеки ден, да виждаме разрешението. Аз понякога харесвам живота на децата. Като му дадеш една ябълка, детето почва да скача от радост – за една ябълка! Казвам: Един християнин трябва да бъде като малко дете: една ябълка като му дадат, да има тази радост, този стремеж на детето, да е доволен!

---

[14] **зенгия** (тур. ед. ч.) – стреме

Днес да си вземете двете стомни и всички да отидете горе, на планината, да ги напълните с вода и да се върнете. Не пийте вода, която другите са донесли! Сами да си донесете от горе! Това е Божията Любов. Някой казва: „То не може така. Трябва да бъдем в някой манастир, трябва да сме свършили университет."

Не ви трябва! Всичко това после ще дойде. Най-първо, нека да дойде любовта, знанието после ще дойде. Първо иде любовта, после идва знанието, на трето място идва свободата. Едно подир друго идват те. Щом дойде любовта, тя всичко носи – тя носи знанието, носи свободата. Но ни най-малко не трябва да мислим, че който има любовта, трябва да бъде невежа. Не! Любовта ще донесе най-хубавото знание, най-хубавото изкуство, най-хубавата музика. Всичко носи тя със себе си! Който има любов, ще има всичко! С любовта идва новата култура в света! Царството Божие е вътре във вас. С идването на любовта идва то – щом дойде любовта, царството Божие е дошло в теб. Щом дойде Любовта, ти вече имаш всичките условия за онзи живот, за който душата ти трепти. Няма да казваш: „Това нямам, онова нямам." Всичко това ще дойде! Сега ние чакаме. Трябва вече да се работи на физическото поле! Трябва да си помагате един на друг. Четох една книга от един англичанин, той обективно разглежда света. Ние мислим, че светът ще се оправи сам. Трябва да се работи на физическото поле, в духовния и в умствения свят – навсякъде трябва да се работи! Не е въпрос, в какво човек вярва. Важно е онова, което можете да приложите! Вие питате: „Какво трябва да се приложи сега?" Какво може да се приложи, ще ви кажа друг път. Някои работи вие знаете, някои работи и аз ще ви кажа – какво може да се приложи, какво може да се направи. Всички работи, които ние повидимому ги желаем, светът ги прави. Какво се разбира под думата „свят"! Ще се намерим в трудно положение.

Една красива, бедна мома се оженила за един руски княз. След време и той обеднял, закъсал съвсем. И все казвал: „Ну, поцелуемся!“ Тя казвала: „Хляб няма!“ „Ну, поцелуемся.“ „Не става само с целувки, хляб трябва!“ „Да вярваме в Христа!“ „Хляб трябва!“ „Поцелуемся!“ „Хляб трябва!“ Трябва да имаме нещо реално, на което да разчитаме. Ако аз разчитам само на хората, да ми донесат нещо, то е неразбиране от моя страна. Аз трябва да разчитам на онова, което Бог е вложил вътре в мене, да извърша волята Божия и да се върна със съзнание, че съм направил нещо. И всеки един от вас, да не очаква другите да му направят нещо, но той сам да прави нещо и тогава, да дойде това, което другите могат да направят. У всички ви трябва да се събуди желание – да направите нещо!

Вие сега имате една идея. Хубава е тя. Вие очаквате като млада мома, да дойдат да ви потърсят, да се ожените. И след това, да ви турят на работа. Хубаво е това, но то е човешко състояние. И след като се оженят, хората пак не намират смисъла на живота. Че вие сте женени вече! В живота сте вече! Вашите мисли, чувства и постъпки – това са вашите деца! Какво правите с тях? Как ги възпитавате? Възпитайте вашите мисли – те са децата. Всяка твоя мисъл е жива. Вие определяте философски мисълта. Всяка ваша мисъл живее, тя съществува. Някоя ваша мисъл ще се въплъти някой ден като Стоян, Драган, Петко. Някое ваше чувство, някоя ваша постъпка също може да се въплъти. Всички тия неща, които минават в нашето съзнание като мисли, могат да се въплътят. Мисълта е жива в един друг свят.

Ние мислим: „Като дойде Христос, какъв ли ще бъде светът!“ Ако дойде Христос, ще го познаете ли? Ако дойде, Христос ще дойде тогава, когато хората станат проводници на Божията Любов. Ако Христос дойде сега и хората не са готови, ще имаме пак същите резултати. Ако дойде Христос и хората са готови да бъдат

проводници на Божията Любов, светът ще се оправи. И Бог чака неговите деца да станат проводници. Това е сега въпросът!

У вас харесвам едно нещо – вашия стремеж. Доброто във вас е това и ще ви похваля за него. Всички имате добър стремеж! За другите работи няма да говоря. Но стремежът ви е добър! Той е, който носи новата култура, новото в живота – стремежът!

„Добрата молитва“

7 ч. 10 м.

Следват гимнастически упражнения.

10-та лекция на Общия окултен клас, 27 ноември 1935 г., сряда, София – Изгрев.

ТРИТЕ ВРЪЗКИ

(*Настоящата лекция е дванадесета. Единадесета лекция на Общия окултен клас не е намерена.)*

5 ч.

„Добрата молитва“

Песента „Аз смея да кажа“

Ще прочета 5 глава от Посланието към Римляните (стихове 1 – 8).

Когато човек яде, расте и е здрав, това е естествено положение. Понякога човек постоянно яде, но е недоволен от яденето – постоянно има болести. Как ще обясните това? И в единия, и в другия случай яде, обаче, в единия случай е доволен от яденето, а в другия случай не е доволен, и след като се наяде, все ще се оплаква от някоя болка.

Да кажем, вие сте верующ. На какво се дължи вашата вяра? Вярата се поддържа от чувствата. Но понякога, хората бъркат чувството с вярата. Гледам, даже някои велики автори, как са объркали известни понятия. Един автор влага хубавото, красивото като емоция в човека. Те са психологически термини. Думата „емоция“ не може да се преведе; за да се преведе, нужни са две думи. Има думи, които не могат да се преведат.

Когато ви се говори за Бога, вие мислите, че можете да си Го представите като човешко същество. Погрешката не е там, но щом му дадете човешка форма, вие вече допускате в ума си някои човешки качества в Него. Щом допуснете, че Бог прилича, по някакъв начин, на човека, вие ще Му припишете някои качества, които самите вие имате – някои ваши склонности, разположения. Питам: Това приписване право ли е? Не е право! Например – като си представиш светлината, можеш ли да ѝ припишеш едно качество, което ти имаш?

Как би си представил светлината, че се гневи? Как ще представиш това? Гневът нещо съществено ли е в човека? Писанието казва: „Гневете се, но не съгрешавайте.“ Или подозираш, съмняваш се и пр. – това са чувства, които помрачават човешкия ум. Защо гневът е лош? Защото е чувство, което помрачава. Всички тия отрицателни качества помрачават ума ти и ти няма да имаш ясна представа за нещата. Най-после, свикнеш и казваш: „То така е определено!“ И питаш: „Защо Господ направи така света?“ Дайте си една ясна представа. Когато вие си варите кафе, Господ ли ви научи на това? Кой ви научи да го варите? То е ваше изобретение. Вие мислите, мислите и казвате: „Да създадем и ние нещо като Господа.“ Взимате вода, слагате кафе, сварявате го и водата почернява. „Защо Господ почерни водата?“ Водата я почернихте вие. И ако постоянно пиете кафе, какво ще добиете? В краен случай, кафето може да ви лекува от треска някой път, но да ви даде сила, здраве – то е въпрос. Или пък, може да сръбвате малко ракийца. Сега хората проповядват въздържанието, нали? Но трябва да се започне от друго място. Вие и до сега още не можете да се освободите от много такива навици. Че вашият прогрес от какво зависи? Вие казвате: „Както Господ е направил нещата.“ Тогава ние трябва да напуснем човешките работи, вметнати в Божествения живот. Ние трябва да се освободим от животинското. Кое е животинското? Когато искаш да направиш нещо, но не му мислиш, това са животински състояния.

Всички хора очакват, че все ще дойде време, когато светът ще се оправи. И туряте оправянето на света вън от вас. И изключвате себе си от света. И казвате, че светът ще се оправи и хората ще станат по-добри. Какви ви са данните, че хората ще станат по-добри? На какво основание казвате, че светът ще се оправи? Ще ви приведа сега един много прост пример. Нали казвате: „Трябва да оправим този свят, трябва да го наредим.“ Много добре! Представете си, че един стар

българин има три снахи: едната е на 40 години, другата е на 30, а най-младата е на 20 години. Дойде най-възрастната вкъщи и подреди всичко: тигани, чинии – всичко измие, измаже къщата, нареди, постели. Замине си. Дойде втората снаха, погледне и казва: „Не са хубаво наредени.“ И ги порежда. И тя измазва, и тя подрежда къщата. Най-после, дойде третата снаха. Тя като погледне, не харесва каквото са направили първата и втората снахи, и тя измазва и порежда. И казва: „Аз уредих къщата.“ Права ли е? В какво се състои тяхното уреждане? В пренареждането на тиганите и чиниите, от едно място на друго. Туй е, което хората постоянно вършат. Например – какво е морал? Моралът – това са наредените тенджери и тигани на полицата. И някой ще дойде и ще тури една паница от тук там. Някой ще дойде и ще чете морал: къде да турим една паница – тук или там. И казва: „Уредихме света.“ Вие искате да бъдете морални. Какво разбирате под думата „морал“! Казвате: „Човек трябва да бъде нравствен.“ В какво седи нравствеността? Казвате: „Трябва да постъпваме право.“ Но, за да постъпваш право, ти трябва да мислиш! Трябва да имаш една мярка, с която да мериш нещата. Нравствеността – това е един път, по който човешката душа възлиза към Бога. Той е път не във време и пространство. Нравствеността не се намира тук, на Земята. Ти, ако мислиш да станеш добър и тогава да отидеш при Бога, твоята работа е свършена. Съвършенството не е да станеш добър. Господ не се нуждае от добри хора. Защото, доброто е само едно условие за съвършенството. Целта на живота е – да бъдеш съвършен. Ти, като се усъвършенстваш, ще отидеш при Бога, а не като си добър. Доброто е условие за съвършенството.

Някой иска да направи услуга някому и казва: „Да стана по-добър, по-чист.“ За чистота трябва да отидеш при някоя голяма река. От само себе си, как ще станеш чист? Как ще станеш добър, от само себе си? Чудни са някои хора!

Доброто е път, по който ние отиваме при Бога. Като отидем при Бога, нашата душа се възвишава и тогава, в своите мисли, чувства, постъпки, в своята обхода ние ставаме добри. Като не проявяваш доброто отвън, ти и отвътре не си добър. Да направя мисълта си малко по-ясна. Ние мислим някой път за доброто и казваме: „Говори ми истината!“ Истината не може да се говори. Казваш: „Това, което ми говориш, истина ли е? Право ли говориш?“ Добре, представете си, че в една бурна, мрачна нощ сте изгубили пътя. Излиза един човек със свещ пред вас и ви показва пътя. А вие го питате: „Ти светиш ли ми?“ Може ли да питаш: „Това, което свети, ще ме заведе ли до местоназначението?“ Може ли да зададеш такъв въпрос, когато гори свещта? Това е Истината! Няма какво да питаш! Щом тази светлина ти помага да виждаш по пътя, няма какво да питаш – гори ли свещта. Ако виждаш, ако можеш да вървиш – гори, ако не можеш да вървиш – не гори. Ако ме пита някой така, той или е сляп, или моята свещ не гори – нищо повече!

Вие питате: „Какво нещо е Истината?“ Казват някой път, че Истината е цел. Но Истината е един безконечен път, по който душата върви и отива към Бога. Това е Истината. Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ Тия три неща не се намират тук, на Земята. Не мислете, че ще ги намерите в някои хора. Никъде няма да ги намерите. Животът се проявява в човека. Пътят, Истината и Животът се проявяват в човека, но живота никъде не можете да го хванете и да кажете: „Това е животът.“ Учените дават определение за него, но животът не е нещо, което може да се хване. Вие, като ядете хляб, искате да хванете живота. Не, вие само придобивате условия за живота. Как ще разберете тогава думите на Христа: „Това е живот вечен – да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога“? Ти казваш, че като ядеш хляб, добиваш живот, обаче Христос казва, че като познаеш Бога ще добиеш вечния живот. Но понятието „вечен живот“ е една много

отвлечена идея. Животът е едно благо и там, дето се явява страданието, това показва едно лишение. Всяко едно страдание в живота е признак за лишение от живот. Страдаш – лишаваш се от живот. Страданието е лишение от живот, а радостта е придобивка на живот. Следователно, радваме се, когато придобиваме, каквато и да е малка част от живота, а пък когато изгубим нещо, скърбим. Ти скърбиш за детето, което е умряло; скърбиш или се безпокоиш, че детето може да умре; после, можеш да скърбиш за въображаеми неща. Откраднали са ти пари – пак скърбиш. Защо? Защото тези пари щяха да подобрят живота ти. Ти мислиш, че като са ти взели парите, това означава, че се влошават условията на живота ти – и скърбиш. Ти мислиш, че като ти дадат пари, ще се подобрят условията – и се радваш. Как трябва да се разсъждава? Казваш: „Условията за живот са ми отнети. Как ще живея? Без пари не може!“ Но, в такъв случай, ти не разсъждаваш правилно. Говедата, птиците с пари ли живеят? Рибите, във водата, с пари ли живеят? Ти казваш: „Те са риби.“ Щом те минават без пари, защо и ти да не минеш без пари?

Сега, мнозина религиозни проповядват: „Без пари!“ Обаче, те сами, не вярват в това учение. И владиката ти проповядва безпаричие, обаче той взема на месец 15 000 лева. Всички в света проповядват любов, обаче всички проповядват една неразбрана любов. Най-първо, трябва езика да се освободи от неразбраните, опорочените думи. Ти казваш: „Любов.“ Както и да е, ти мислиш нещо за любовта. Казваш: „Божия Любов.“ Обаче като кажеш на някого, че има любовен поглед, той разбира съвсем друго. Ако кажеш на някой мъж, който има няколко дъщери, че някой момък има любовен поглед, бащата започва да пази дъщерите, си от този любовен поглед. Или, жена си почва да пази, от любовен поглед. Какво разбиране имате, тогава, за любовта? Казваш, че любовта извира от Бога, че Бог е любов. А при това, когато някой, с любовен поглед, зърне жена ти, ти казваш, че

жена ти ще хвръкне някъде. Тогава, какво разбиране имаш за любовта? Значи като туриш на думата „любов“ буквата „н“, тя се изменя, става „любовен“; и тогава се променят нещата! Докато е „любов“, тая работа е добра, безопасна, но щом стане „любовен“, вече е опасна. Според сегашния ви морал, според сегашното ви разбиране, ако някоя жена отправи любовен поглед към тебе, или, ако ти отправиш любовен поглед към нея, всеки казва: „Това не е право!“

Но любовният поглед не е любов! Когато ти белосваш къщата си с бяло, къщата ти, всъщност, не е бяла. Когато почерняш къщата си отвън, с черна боя, къщата ти не е черна. Ако ти боядисваш дрехата си в черно, или пък я оставиш бяла, това е външната обвивка, това не е същината вътре. Вие питате: „Като умра, къде ще отида?“ Никъде няма да отидеш! Една педя няма да се помръднеш. Вие си представяте душата и казвате, че като умре човек, тая душа отивала при Бога. Апостол Павел казва: „Докато сме в плътта, ние сме далеч от Бога.“ „Далеч от Бога“ означава, че в своите разбирания сме в плътта. Докато сме в плътта, имаме други разбирания, затова сме далеч от Бога.

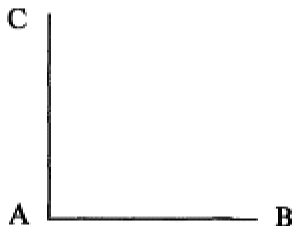

Фиг. 1

Малко философия сега. Тази АВ каква е? Как я наричате вие? („Права линия.“) Защо я наричате права? Какви са качествата на правата линия? Между две точки може да теглим само една права линия. Представете си, че едно същество, което се намира в А, има понятие само за едно измерение. Това същество, с всички свои понятия, с цялата си философия, казва така: „В света има само две

възможности: човек може да върви само напред, или назад – повече възможности няма.“ То няма понятие, че може да се движи настрани, или нагоре. Ако човек вярва в някакъв Господ, какво ще мисли той, като му кажеш, че отива в онзи свят? Да кажем, че физическият свят е А, а онзи свят е В; колко ще е далеч онзи свят? Той ще се намира на същата линия, даже не е и на един нокът далеч! Той ще бъде толкова близо! А човек си мисли, че онзи свят е някъде далеч.

Да допуснем сега, че онзи свят не е на тази линия, а извън нея, в направление С. Тогава, едно същество А, като тръгне за другия свят, няма да върви към В, а към С. Всъщност, онзи свят не е и по посока С. Тогава онези от Земята, които умират, къде отиват? Нагоре ли? Нито нагоре, нито надолу.

Защото, всъщност, нито адът, нито раят се намират в нашия триизмерен свят.

В този свят, имаме едно измерение – дължина, друго – широчина и трето – височина. Раят не се намира нито в дължината, нито в широчината, нито във височината. Накъде се намира тогава? Той е извън времето и пространството! Извън времето и пространството на триизмерния свят. И когато казват, че този рай не заема никакво пространство, това означава, че той не е в нашето измерение. Нашият рай се намира в четвъртия перпендикуляр. Какво е четвъртият перпендикуляр? Онези от вас, които сте учили геометрия, знаете трите перпендикуляра: перпендикулярът на правата линия образува плоскост; перпендикулярът на плоскостта образува куб. А перпендикулярът на куба какво ще образува? Когато човешкото тяло почва да расте – това е четвъртият перпендикуляр. Когато едно тяло почва да расте във всички направления, да става по-голямо, това е направлението на четвъртото измерение. Когато човешките идеи се разширяват, това е четвъртото измерение. Когато човек люби, когато неговата любов се разширява – то е четвъртото

измерение. В другия свят си тогава. Когато вярваш, ти си в другия свят – то е четвъртото измерение. Щом се обезвериш, ти си в този свят. Когато правиш добро, ти си в онзи свят.

И тъй, всичкото ви щастие е свързано с онзи свят, а всичкото ви нещастие седи в това, че сте само в този свят. И при това, въпреки всичките ви големи нещастия, вие искате да живеете в този свят. Нали сте виждали жителите на някой клозет, как се разхождат вътре? Вие им казвате да излязат навън от него, но те казват: „Хубаво, хубаво е тук, тук е животът. Ако излезем от този свят, ще умрем. Тук намираме храната, вътре.“ Човек, който не знае как да мисли, той се намира в такова място. От духовния свят го гледат; от духовния свят, един грешник го гледат като червей да цапа вътре. Какво да ви кажа сега? Бих ви описал това, но не искам да ви отвличам вниманието. Някой път вие казвате: „Ти не трябва да правиш това!“ Не! Трябва да имаме една ясна представа. Ако искате да успявате в живота, трябва да знаете начина, по който да успявате. Понеже трябва да вървите в някоя посока. Смисълът на живота е в това, че трябва да се пътува – непременно! Това е, казано на физически език. Пътуване трябва! Вие имате пред себе си един дълъг път. Пътници сте! Тук, на Земята, си се спрял временно, за няколко деня, за една година, да кажем. Но на тебе ти предстои път и ако не вървиш, ще дойдат стражари и ще те накарат да вървиш! Ти си дал дума и трябва да вървиш! Майката има едно дете; идва стражар и го задига. Тя казва на детето: „При мен трябва да стоиш. Никъде няма да ходиш!“ Това дете трябва да пътува! Накъде? Сега трябва да се извади философията – в какво се състои това пътуване? Ще научиш детето да разбира живота. А ти го учиш: да си уреди живота на Земята, да има слава, да стане виден човек и пр. Не го занимавай с това! На Земята, никакъв виден човек няма да стане, никаква слава няма да добие! И ако си уреди работите, колкото по-скоро ги уреди, толкова по-скоро ще влезе в тенджерата. Ако някоя

гъска стане мазна, угоена, господарят като дойде в курника и я бутне по гърба, тя издава глас. Какво казва? Тя вика като младата мома, когато я барне някой млад момък. Господарят се спре вътре, хване я за врата, за да не вдига шум и – стане нещо: съблекат ѝ старата дреха, дадат ѝ нова. И какво казва ученият, който яде кокошката? Той казва на Господа: „Господи, видях, че тая кокошка, с тоя кокоши ум, с тая кокоша глава няма да прокопса, затова, искам да ѝ махна главата и да ѝ туря човешка. Едно време и аз бях като нея, и ти, като ми махна главата, тури ми човешка глава. Сега аз ще туря тая глава на кокошката в себе си.“ Господ поглежда и казва: „Хайде, нека!“ И какво става после? Ти изядеш кокошката, ожениш се и тази кокошка се ражда като твое дете! До първата кокошка работата върви добре. Казваш на Господа: „Кокошката се роди. Каквото бях казал, направих го!“ Дойде Господ, погледне и казва: „Хайде, имаш моето благословение.“ Хванеш втората кокошка, изядеш я; тя се оплаче на Бога, а ти казваш: „И тая кокошка, Господи!“ Изядеш 40 кокошки, но имаш две деца, а на другите 38 кокошки не им даваш място. Какво ще ги правиш? Изядеш 40 агнета – и на тях си отрязал главите, а си казал, че ще ги направиш деца, като себе си. Сега, в какво седи лъжата? Ти казваш това, което не правиш! До там е моралът. Там, където престанеш да правиш нещата както Бога, ти влизаш в пътя на престъплението. Това е само един начин за изяснение, не че е така. Трябва ли да се яде кокошка, или не трябва? Можеш да изядеш кокошка, но само, ако след като я изядеш, ѝ дадеш много по-добър живот, отколкото тя има. А ако не ѝ вложиш живот, не я яж. И ако тая кокошка иска да дойде в тебе, пак е същият морал: ако тя може да се ползва и може да подобри твоя живот, приеми я, ако не може да го подобри, не я приемай.

Какво представлява моралът в света? Моралът е път към Бога! Ще ви наведа на следната мисъл. Ти не можеш да имаш морал и

разбиране, ако твоите мисли не са чисти. Ти не можеш да имаш морал и разбиране, ако твоите чувства не са чисти. Защото това, което хората считат за морал, за добро, зад него се крие безморалие. Например, вие проповядвате на една млада мома да стане християнка, да я обърнете от езичеството към християнството, с оглед, да я направите ваша снаха. Това е безморалие. Ти правиш това, не с цел, да я обърнеш към Бога, а, за да я направиш своя снаха. Това е търговска работа. Или – ще направиш някоя църква – ще туриш обявление, че си добър. Ти заблуждаваш хората с това. Направил си църква – всъщност, какво си направил? Платил си пари. Но парите не са твои, а ти искаш да се прославиш чрез църквата, да минаваш за добър. Казваш: „Трябва да се проповядва истината." Каква истина? Прочел си някоя книга. Истината не се намира в книгите. Четеш Библията, но нищо не се ползваш.

Сега, какво разбрахте? Разправиха ми един анекдот, за един наш брат. Среща го една сестра, гледа го и му казва: „Братко, ти приличаш на Мойсея!" Онзи ѝ казва: „Приличам, само че скиптър нямам." Мойсей имаше скиптър. При Червеното море той каза нещо и каквото каза, стана. Ти приличаш на Мойсея, обаче моретата не се отварят пред тебе и канарата не пуща вода. При фараона не можеш да отидеш и да кажеш: „Това ще бъде, онова ще бъде." Дойде сиромашия – да ѝ кажеш, в името Божие, да си върви. Дойде някоя болест – да ѝ кажеш – да си върви! А ти, като кажеш на сиромашията, да си върви, тя повече се затяга. Питам тогава: Де е вярата ти? Ако цял ден хлопаш при мен, за 100 лева и казваш, че имаш вяра, това вяра ли е? Казваш: „Ти не обичаш ли Христа?" Че аз обичам Христа, то е друг въпрос, но, ни най-малко, не съм дошъл в света, за да давам пари на хората. Ако трябва да ги дам, парите ще ги дам на онзи, който ги е сякъл. Като дойдоха при Христа и Му показаха една монета, и Го питаха, дали

трябва да плащат данъци, той каза: „Дайте кесаревото кесарю, а Божието Богу.“

Дошъл някой и иска, с кесаревите пари, да прави добро. Парите на кесаря – при кесаря, а пък ти – да направиш доброто. Доброто – то е това, което е Божествено. С Божественото ще отидеш при Бога, а не с кесаревите пари. Казва се: „Богатият в царството Божие не може да влезе.“ И ако мислите, че в царството Божие можете да влезете със сегашните ваши разбирания, аз ви казвам: Откажете се от този мерак. Някоя сестра пита: „Мъж ми ще може ли да влезе в рая?“ Тя мисли, че тя ще влезе и пита, дали и мъжът ѝ ще влезе. Нито той, нито тя! И дъщеря ти не може да влезе. Щом имаш дъщеря, син, и те не могат да влязат. По този начин няма да влезете в царството Божие! Най-първо – не е установена онази връзка, която трябва. Има користолюбие между вас. Син ти всяка сутрин ти се сърди, мъчи те. Дъщеря ти пет пари не дава за тебе. Такива разбирания! Казваш: „Господ живот и здраве да им даде.“ То е друг въпрос. Но, вие говорите за едно семейство. Така не се образува то. Това не е семейство! Това са затворници, турени в един затвор – четирима души без никаква вътрешна връзка!

И самите затворници си имат свой особен морал, имат особено понятие за геройство. В турско или българско време, девет души лежат в затвора за големи убийства, за големи престъпления. Всеки разправя за какво са го турили там: убил този, убил онзи! Един ден дошъл десети затворник. Попитали го: „Ти защо дойде? Кого уби, какво направи?“ Той казал: „Не съм убил. Откраднах 100 гроша.“ Почнали да го бият. Тук, такъв крадец не искали – понеже те били влезли за много големи престъпления, а пък той за кокошарство, та го налагат!

Вие направите едно добро и мислите да влезете в царството Божие. Човек трябва да има стремеж към Бога, да върши волята

Божия. Не се самозаблуждавайте да мислите, че трябва да бъдете добри, та тогава да вършите волята Божия. Не! Волята Божия се върши без да сме добри. На какво основание, ти искаш да бъдеш добър, че тогава да вършиш волята Божия? Да вършиш волята Божия – това е най-лесното! По-лесна работа от тази няма! За да вършиш волята Божия, не се изискват големи работи – да съградиш някоя къща, някоя църква и пр. Ето какво е да вършиш волята Божия: Един човек иска да му кажеш само една дума, но намясто. Зимна нощ е, всички вкъщи, цяла нощ, треперят. Дърва имат, но огън нямат. Ти носиш кибрит. Цъкваш и запалваш огън в тая къща. Какво ти струва, да драснеш кибритената клечка и да запалиш огън, да стоплиш вода, да ги нагостиш? Доброто – това е разбирането на човешкия ум: в дадения случай, закона на любовта трябва да го приложиш вътре в живота. Това е един лъч! Любовта се определя така: тя е като Слънцето! Всякога, когато те озари един лъч от Слънцето, той внася живот в тебе. Ако не те озари, ти се лишаваш от Божията Любов. Казваш: „Какво нещо е Божията Любов?“ Когато проникне в тебе един Божествен лъч на любовта, идват вярата, надеждата, вдъхновението. Щом се прекъсне този лъч, ти веднага пак се обезсърчиш! Някои от вас сте дошли до края на вашите усилия. Искате да бъдете добри. Някой път искате да пеете, нали? Пеенето е само един метод за подобрението на човека. Само в пеенето ти не можеш да мислиш лошо! Аз препоръчвам понякога пеенето. Човек, който иска да се изправи, трябва да пее. Ти като пееш, не можеш да мислиш лошо! Как, например, ще изразиш музикално това, че си ударил някого и той е заплакал? Какви ноти ще туриш, за да покажеш, че някой е откраднал 100-200-300 000 лева?

Аз, снощи, бях на един концерт. Свириха Шопен – „Погребалния марш“. Кои са нотите, които означават погребален марш? Но този човек, който свиреше снощи, той даде съвсем друг колорит на

музиката. Той свири хубаво! Хубаво свири, но аз бих го нарекъл „драматург“ в музиката; драматичен е, не трагичен. Като свиреше, той оживи пианото! Дава големи нюанси, видоизменя формите, не свири еднообразно. Като свири, мисли човекът! Вие седите и искате да постигнете нещо в света, да сте добри. Вие искате да станете добри. За да станете добри, трябва да имате една философия! Вие не можете да станете добри, ако нямате правилно разбиране на нещата. Сега, можете да ми възразите: „Този път, по който вървим, не е ли прав?“ Казвам: Щастливи ли сте? Аз не отричам! Питам: Щастливи ли сте? („Не сме.“) Тогава ви куца нещо! Има нещо, което куца. За мен е безразлично, дали това се отнася за някой свещеник, владика, цар и пр. Аз оставям този въпрос, той е посторонен въпрос. Но, щом не сте щастливи, значи, липсва ви нещо. Ако пътувам вечерно време, мога да се спъна, ако живея в светлината, няма да се спъвам.

Скърбите в света имат съвсем друго предназначение от онова, което схващат някои. Ако ти скърбиш, трябва да знаеш, защо скърбиш. И ако се радваш, трябва да знаеш, защо се радваш! Ако говориш истината, трябва да знаеш, защо я говориш. Защото ти, като говориш истината, отиваш към Бога! Като правиш добро, ти отиваш към Бога! Като си справедлив, ти вървиш по правия път – имаш мир и радост! Щом престанеш да ги правиш тия неща, веднага се сменя състоянието ти. Щом обичаш хората, ще имаш мир в себе си. Щом почнеш да мислиш, че ако обичаш хората, те ще те използват, ти изгубваш мира. Не мислете така! Не може никой да ме използва! Като обичам хората, аз мога да ги използвам повече, отколкото те мене! Някои са дошли до убеждението, че добро не трябва много да се прави. Че то е много стара философия! Ако човек, от сутрин до вечер, мисли само за себе си, какъв успех може да има? Човек трябва да мисли право за себе си. Млекопитаещите – котки, кучета и пр. – от сутрин до вечер, мислят само за себе си и затова са животни. Що е

„животно“! Същество, което мисли, от сутрин до вечер, само за себе си, за дребнави работи. Като се понаяде, спи си; като огладнее, пак стане да търси храна, после пак спи. То няма понятие за триизмерния свят. Котките живеят в двуизмерния свят. А пък охлювите живеят в едноизмерния свят: напред – назад. Човек, който мисли за себе си, той има понятие за две измерения. Казваш: „Никъде няма да отида“ – тогава ти си в плоскостта – нямаш идеал, нямаш философия.

Питаш: „Защо Христос е умрял? Той ни изкупи греховете!“ Оставете тия празни работи! Тебе, изкупил ли те е Христос? Не! Тогава, оставете това! Не можеш да говориш за това, което не знаеш. Той не знае, какво нещо е изкупление, а говори за изкуплението на другите хора. Ако съм гладен, аз познавам глада, понеже го чувствам. Но представете си, че откак съм роден, не съм ял и търся хляб. Отде ще знам, какво е това удоволствие? Като ям, тогава ще придобия тази опитност. „Христос е умрял заради мене“, казваш си ти. Какво значи „умиране“! В случая, ни най-малко не значи, да умреш, в обикновения смисъл. Христос със своята смърт показа, че ние за човешкото трябва да умрем, за да влезем в живота на Бога. Трябва да се освободим. Смъртта е освобождение от ограничителното състояние на Земята. И всеки човек, за да се освободи, трябва да умре. Смъртта не е в тялото. Смъртта трябва да дойде в човешкото разбиране. Всяка смърт трябва да дойде в човешките разбирания. Всяка смърт трябва да дойде в човешките лоши чувства – те трябва да умрат. И човешките нечисти мисли трябва да умрат. И трябва да дойдат да живеят чистите ти чувства, онези, с които ще вървиш напред. Всичко нечисто в теб трябва да умре! А за да умреш, трябва да излезеш от онзи свят на щастието, на големите „щастливци“. Можете да си ги представите. Навсякъде, можете да ги видите, под микроскоп. Те се борят, живеят си и са щастливи. Вие мислите, че в тоя свят, в който се намирате, сте щастливи? Хе! Ако биха ви се отворили очите, за да видите, в какво

положение се намирате, тогава табана-кувет – като заек щяхте да хукнете! А сега седите и се държите за къщата, и казвате: „В тая къща е всичката работа!“ Ти за парите се държиш. Че и червеят се държи за своите пари и ги обикаля! Има едни черни бръмбари, които, като намерят някое голямо богатство от някой кон, притичват се. Изгубил си конят парите – алегорично говоря – и двата бръмбара задигнали от тези пари, и направили една топка; и единият – със задните си крака, а другият – с предните – търкалят топката, отнасят я. Така, като дойде някой ангел на Земята, вижда, че мъжът и жената, и те търкалят това-онова, за онзи свят. Всички тия стари възгледи, които са ни държали в робство, ако още ги държите, трябва да се махнат. Трябва да се скъса всичко това, трябва да се освободим от всички връзки и да остане само една връзка! Една връзка да остане само! Всички тия връзки, които имате в света, да ги скъсате! Запазете само връзката на любовта. Оставете само връзката на мъдростта, на вашата мисъл. И оставете само връзката на вашата воля. Три връзки оставете, а всички други, аз ви давам позволение – скъсайте ги! Една връзка да имате – общение с Любовта, за да държите вашите чувства чисти. После, връзка с Мъдростта, за да държите вашите мисли чисти! И връзка с Истината, за да може да уякне вашата воля! Силата ви, силата на човека, седи в оная мощна сила – на съединението! Ако вашият ум и сърце не са съединени, воля не можете да имате. Това е волята на човека – съединението на ума и сърцето! Съединението на силата на ума и на сърцето, в едно да работят – това е човешката воля! И доколко вашата воля е развита, това се вижда и на лицето. От под носа до върха на брадата – това е резултатът на волята. Волята не е там, но това е резултат – изработена площ, която показва, доколко човек е работил. Това място на лицето показва, доколко хората са работили.

В Библията са писали много хора. Колко писатели са работили върху нея? („Повече от 60 души.“) Можете да ги намерите там, да намерите онова, което, през хилядите години, е изработено. Така и лицето изразява, какво е изработил човек. Много е изгубил човек, той всъщност не е това, което е сега. Ние казваме, че е направен по образ и подобие Божие, но сегашният човек не е направен по образ и подобие – ни най-малко. Ти, отвън, го гледаш човек, а отвътре е един звяр. Отвън го гледаш човек, а отвътре – змия! Ясновидецът го вижда. И в сън, постоянно почти, можете да проверите това. Някой иде да ми разправя някой сън. Казвам му: Аз не обичам да тълкувам сънища. В тая работа не съм толкова вещ. Други да тълкуват. Той ми казва: „Сънувам сънища, че ме гони една голяма мечка. Щеше да ме изяде.“ Питам го: Мислиш ли да се жениш? Мислиш ли да търгуваш? „Мисля. Намерих една мома.“ Казвам му: Това е твоята мечка. „Не казвай това!“ Тая, за която ще се жениш, не е за тебе. Провидението ти казва това. Не че е лоша, но понеже ти не си мечка, а тя е мечка, вие не сте от един и същи род. Той ми казва: „Не ме залъгвай така, но ми кажи, какво значи това.“ Дойде някой друг: „Търговия мисля да правя. Намерих съдружник.“ Казвам му: С тази мечка, не влизай в съдружие. Тя ще те мачка. „Вярно ли е това?“ Аз така тълкувам; ако не вярваш, направи опит. Направи съдружие с него и ще видиш, ще провериш. Може да има съчетание, някой път. И ще кажеш после: „Той действително ми каза: с този човек да не влизам в съдружие.“ Ако си праведен, от невидимия свят ти казват: „С тая мечка да нямаш вземане-даване.“ Вие ще се възмущавате, че мечката прави така.

В какво седи „мечката“? В какво седи причината, дето не трябва да поддържаме животните? Дайте на животното една чиста стая и след няколко деня, всичко вътре ще бъде изцапано, омърсено. Животното никак не пази чистота. Човек, едва сега, е почнал да мисли, да работи, за да поправи живота си. В морално отношение, как

е оцапана нашата мисъл! В духовно отношение е оцапан нашият духовен свят! Умственият и духовният свят – това са две различни области. Писанието проповядва, най-първо, покаяние. Покаянието показва разбиране. Ще туриш в ума си, че трябва да имаш чисти мисли. Искаш да имаш чисти чувства, искаш да направиш добро някому – ще се замислиш: Какви са моите подбуждения да го направя? От любов към Бога, от любов към себе си или от любов към него? Постъпката е права само тогава, когато аз правя нещата от любов към Бога! Той е Цялото! Бог е, в Когото ние живеем. Аз като направя доброто, ще чуя Божия глас да каже, че това, което съм направил, е добро. Всякога, когато направим едно добро някому, Бог ни проговаря! Когато Илия отиде, където Бог го изпрати, той най-първо имаше разбирането, че човек трябва да бъде силен. Той казваше: „Човек каквото каже – да стане!“ Той искаше сила, за да извърши волята Божия. Господ му даде сила, но му каза, че трябва повече от това и че, само със силата, нищо не става. И влезе Илия в стълкновение с израилския цар; и най-после се оттегли в пустинята. Качи се на една голяма скала. Царят прати 30-40-50 души войници, и те му казаха: „Човече Божий, царят заповядва – слез долу!“ Той каза: „Ако съм човек Божий, огън да падне!“ – и те умряха. Идва втора група и казват: „Човече Божий, царят заповядва – слез долу!“ Той казва: „Ако съм човек Божий, огън да падне върху вас!“ И те изгарят. Трети идват и един от тях казва на Илия: „Моля ти се, имай милост! Царят ме прати. Имай милост към мен и към тези с мен, да не би да се случи същото нещастие!“ Тогава Господ казва на Илия: „Този е, с когото можеш да отидеш. На него можеш да разчиташ.“ Третият беше от Бога. Ти казваш: „Човече Божий, слез долу! Царят заповядва!“ Огън слиза! А ако почнеш да се молиш, да има милост, Господ казва: „С този можеш да отидеш при царя! На него можеш да разчиташ“.

Ще помагаш на човек, който иска да извърши волята Божия. Не помагай на човек, който не иска да върши волята Божия. Не отивай с него! Не му помагай! Защо? Защото онзи казва: „Слез долу! Царят заповядва!“ Какво ще отговориш? Илия отговори: „Огън да слезе върху вас!“ Смел беше Илия!

Ти казваш: „Може да ме срещне разбойник, какво ще направя?“ Ако ти се уплашиш от неговия парабел, ако той ти каже: „Хайде напред! Вържете му ръцете“ и ти отидеш с него, какъв пророк си ти? Ако всеки може да те сплаши, питам тогава: Какъв вярующ си ти, каква е тая вяра? Човек, който има вяра, трябва да бъде прозорлив, да вижда отдалеч, да бъде ясновидец. Да не чакаш да те оберат, а отдалеч да предвиждаш, че искат да те оберат! Трябва да чувстваш отдалеч нещата! Това можеш да го чувстваш.

Искам да ви накарам да мислите. Целта ми не е да ви коригирам. Аз не искам да се занимавам с вашето минало и с вашите възгледи. Какво мислите за мен – това е второстепенно. Какви сте били в миналото – и това са неща второстепенни.

Три положения има в живота: ти можеш да се возиш на каруца, можеш да яздиш на кон, и най-после, можеш да ходиш пеш. Да ви изясня. Това са обикновени състояния. Кой от вас не знае тия неща – какво е да се возиш на каруца и да яздиш на кон? Ако каруцата е без пружини, ще ви се разтърсят червата. Или да яздиш на кон – който не е научен, пак е така неприятно.

На полето си с каруца. В гората, нагоре си на кон. А като дойде планината, дето мястото е непроходимо, ти ще оставиш каруцата и коня, ще туриш раницата на гърба си, ще оставиш повечето багаж и с малко товар, ще отидеш горе, на прицелната точка. На планинския връх ще отидете сам. Искате ли вашият кон да се качи горе, на планината? Искате ли вашата каруца да иде там горе, на планината? Няма да се качите никога с тях! По полето можете да ходите с каруца.

През гората може с кон. Но по планината, по непристъпните места, с кон не може! Вашият обикновен живот – то е каруцата. Някой път се понасилите малко, да минете някое място – то е конският ви живот. Казвам: Нито само с усилията на каруцата, нито само с усилията на коня ще можете. Като се освободите от вашата каруца и вашия кон, тогава ще дойдете, да се освободите от всички ограничителни условия. Умът ви трябва да работи тогава! Ще се освободиш от всички ограничителни условия!

Някой ми казва: „Виж оная сестра. Тя има къща." Това е нейната каруца. „Тя има мъж!" Това е нейният кон. Щом имаш къща – на полето си. Щом имаш мъж – в гората си. Но щом дойдеш на планината, какво ще имаш? Като дойдеш на 120 години, какво ще правиш? На хоро не можеш да отиваш – момите не те искат, нито пет пари не дават за тебе. Да се препоръчваш, че много можеш да ядеш – не можеш. Викат те някъде, дето пекат агнета – ти не искаш да отидеш: как ще го ядеш, как ще го дъвчеш – зъби нямаш! Нали съм ви разправял оная приказка. Катерицата била назначена при лъва за пощаджия. Лъвът ѝ казал: „Слушай, като ми служиш 20 години, ще ти дам цяла къща с орехи, за да имаш да ядеш." Тя му служила 20 години. Като дошло времето, дал ѝ къща с орехи, обаче тя казала: „Защо ми са сега орехи? Зъбите, с които можех да ги отварям, ги няма." Защо ви е цяла къща с орехи, когато не можете да ги ядете? Вие мислите за след 120 години.

Всички имате едно разбиране – да станете много добри. И като умрете, ангелите да ви вземат и да ви занесат при Господа. Аз харесвам това. Гледам, някои хора отиват в църква. През другите дни са облечени неглиже, а когато отиват в църква, са облечени добре. Казвам: Ако тия хора и отвътре бяха тъй чисти, както отвън, то нямаше повече какво да се желае – ето царството Божие! Външното разбиране на чистотата прилича на следното. Във Варненско, в турско

време, един богат грък пътува от Варна за Добрич. Върви и носи чанта. Доста пари носи в нея. Имало тогава разбойници. Върви той и гледа: един турчин, който си оставил пушката и прави намаз – моли се на Бога. И си казал пътникът: „Слава Богу! Намерих един човек, на когото мога да разчитам." Онзи си свършил намаза (молитвата) и гъркът му казал: „Виждам, че си много набожен човек. Имам пари. Ще ме заведеш до Добрич и после ще ти дам нещо! Да не ме оберат!" Турчинът казал: „Ще Ви заведа." Но като вървели по пътя, към село Батова, турчинът казал: „Дай торбата!" – и взел чантата с парите. Онзи му казал: „Ти си много набожен човек и затова мислех, че няма да ме обереш!" Турчинът му отговорил: „Да се моля на Бога е моя длъжност, а пък да обирам, то е моят занаят."

Не! Това не е човекът! Един човек, който прави нещата, с оглед на нещо, той не може да бъде духовен човек. Не може да бъде обичан. По човешки говоря. Бог използва всички неща. Но как ще бъдем обични на Бога, когато имаме задни мисли? Аз ви говоря, но каква мисъл имам в себе си? Ако мисълта ми е, само да ви привлека към себе си, да мислите добро за мене, това не е морално. Морал е, да имам предвид вашето добро! Казвам ви: Пътят, по който вървите, не е пътят, който ще ви доведе до вашето местоназначение. И не искам да ви заблуждавам. Не е моята цел, да ви показвам големите и малките грехове. С греховете не се разправяйте. Един грях направен – с него не можеш да се разправяш, той остава вече на Бога. Само Бог може да се разправи с него. Бог казва: „Ще залича греховете ви и няма да ги помена." Грехът, направен вече, ти не можеш да го поправиш. Вие много криво мислите. Убил си един човек. Как ще поправиш погрешката? Трябва ти един цял живот; трябва да дойде този, когото си убил; трябва да се ожениш и след това, той ще ти стане син – да го възпиташ. Трябват ти 50-60 години, за да поправиш това убийство. Ще му дадеш нови условия, ще го питаш „Доволен ли си?" и когато

той ти каже „Доволен съм“, това значи, че си поправил престъплението си. А сега казваш: „Ще се примоля на Господа.“ Вие, почти всички, имате една особена философия: ще обещаете нещо на Бога – а как ще изпълните обещанието си? Ще ви приведа този анекдот, който и българите, и турците разказват. Не знам, дали българин или турчин е бил човекът, който обещавал.

Един човек се намерил на голям зор и казал: „Господи, ако ме освободиш от тая беля, имам един кон, ще го продам и ще подаря парите на църквата.“ Отървал се той от белята, избавил го Господ. Тогава си казал: „Защо му е на Господа кон?“ Вързал котката с коня и казал: „Хиляда гроша за котката и 60 пари за коня. Но котката и коня не ги продавам отделно!“ Като ги продаде, занася 60 пари за Господа, а пък 1000 гроша взема за себе си. Майсторлък! Върти се навсякъде и все тегли към себе си. Това не е морал. Никакво разрешение не е това!

Вие имате приятели, другари имате, отношения имате. Слуги ли сте, или господари – отношенията ви трябва да бъдат чисти. Да кажем, че аз съм млад момък, между млади моми – отношенията ми трябва да бъдат чисти. Като погледна една мома, да имам чисти отношения, да ѝ желая всичкото добро, което Бог ѝ желае, да мисля нейното добро. Да се радвам на доброто, което има, а не да я използвам. И момите, като те погледнат, и те да не искат да те използват. Това е морал. А ние сега ще кажем: „Да съберем тия двама млади, да станат щастливи.“ Не събирайте хората! Оставете ги, както Господ е наредил. Не пренареждайте. Ние сме развалили Божествения порядък. Както онези три снахи – всеки пренарежда нещата. Аз гледам аналогията. Първият идва и пренарежда Божествения порядък; втори идва и прави същото; и третият прави същото. Ние сме направили цяла каша и сме объркали нещата, объркали сме човешкия и Божествения порядък. Какво се изисква? Да се върнем към първичното, да оставим този порядък така, както Господ е наредил, а

не ние да го нареждаме. Някой казва: „Ти трябва да бъдеш добър.“ На мнозина казвам: Аз съм престанал да бъда добър. Аз съм престанал да бъда добър и търся добрите хора. И досега не съм намерил още добри хора. За да бъда добър човек, не трябва да създавам съблазън никому. В сегашния живот, като срещна красива, хубава мома, какъв трябва да бъда? Аз стана болен, пожълтея, хлътнат ми очите и като ме срещнат, хората казват: „Горкият човек!“ Ще дадем мярка, как да се постъпва. Не изкушавам, и аз не се изкушавам. Но аз искам, не само аз да не се изкушавам, но искам и те да не ме изкушават. Та, като мина покрай красиви моми, радвам се, че не съм се изкусил. Да кажем, аз мога да мина покрай тях, нагизден с пръстен, с часовник. Морално ли е това? Понякога, вие приличате на момата и момъка, в следния пример. Това става в една евангелска църква. Това е пример, не се отнася за вас. В Америка е станало, не тук. Един млад момък чете Библията. Една млада мома му хваща окото. Той взема Библията, подчертава думите: „Бог е Любов“ и ѝ я дава. Тя пък намира друг стих, и тя го подчертава и му го дава. И завързват отношения. Какво иска да каже той, с думите: „Бог е Любов?“ – „Ти като обичаш Бога, не можеш ли да обичаш и мен?“ Тя му казва: „Ако река да те обикна, ще се отклоня от Божия път.“ „Ще оплетем кошницата, съвсем ще загазим! Не сме готови!“ Разговарят се. Питам сега: За какво е отишъл той там, в тази църква? И става вече редовен посетител, всяка неделя ходи и все на същия стол сяда, и много му е приятно да гледа проповедника и тази мома, и да се обръща към нея с някой стих. Най-после ѝ казва: „Аз ще те слушам, стани ми учител. Не разбирам Библията. И аз искам да разбирам Господа като тебе. Ще ме учиш! И няма да откажеш да ме обичаш!“ Тя му отговаря: „Ако те обикна, няма да мога да вървя напред. Ще се спъна.“

Права е мисълта на момата. Ако ти кажа, че не трябва да обичаш някого, ето какво разбирам. Можеш да обичаш някой човек, който

върви пред тебе в същата посока. А човек, който е зад тебе, не можеш да го обичаш, защото ще останеш назад. Защо на Лот, когато излезе от Содом и Гомор, ангелът му каза: „Никой от вас да не се обръща да гледа назад“? Лот послуша, но жената на Лота се обърна – и стана на сол. Ти като вървиш към Бога, тия, които са зад тебе, не можеш да ги обичаш. Кои можеш да обичаш? Ония, които са напред. И ще имаш стремеж, да вървиш по пътя, по който всички отиват към Бога. Това е свещеният път! Млади и стари, които и да са, те няма да се спрат да те чакат. Ти ще усилиш, ще ускориш хода си и ще ги настигнеш. Ще вземеш едно място сред тях и ще тръгнеш с тях. Това е пътят. Така трябва да разглеждаме нашите възгледи.

Като ме слушате, вие си казвате: „Тая работа как да я разберем?“ Наскоро ми казваше една сестра, че искала да преде. Казвам ѝ: Ти, ако сега започваш да предеш, много дебело ще предеш. Понеже не се е научила на тънкото предене, препоръчах ѝ една стара сестра, която преде тънко. Можеш да предеш, но трябва тънка прежда. В Божествения живот се изисква много тънка прежда. Ако е за дебело, всички предат дебело. Но там се изисква много тънка прежда, например – чиста мисъл. Като мислите, да няма някое користолюбиво чувство, загнездено някъде във вас! Аз не съм за самоосъждането. Не да кажете: „Аз съм грешен.“ Не, че сте грешни. Спрете се и оставете това, какво сте били! Трябва да се очистите, да мислите чисто. Казвате: „Еди-кой си брат е нервен.“ Оставете този брат, тази нервност е илюзия. Как няма да е нервен? Има причина да е такъв; той не е роден така, сега е станал нервен. Да ви приведа пример. В Америка един бивол полудява. Питомен бивол, но полудява – мушне този, мушне онзи. Имало в местността един човек, който четял мислите на животните. Завеждат бивола при този човек, за да разбере, какво го боли и тогава да се види, да го оставят ли да живее, или да го заколят. Човекът си турил ръката на главата му и биволът му казал: „Слушай,

на задния ми крак има нещо, което е влязло, затова съм лош.“ Извадили един голям трън от задния крак на бивола и той се укротил. Ти си нервен, казват: „Нервен е този брат.“ Оставете този нервен брат, голям трън е влязъл някъде – извадете му го! Нали и апостол Павел имаше трън? Три пъти се моли той на Господа, да го освободи от него. Само че, апостол Павел искаше, Бог да му извади тръна изведнъж, а Господ му каза: „Ще почакаш малко.“ Особени инструменти трябваше да има, за да не се разкъса месото. И като му изкараха тръна, той каза: „Слава Богу, животът има смисъл. Има спасение! Освободих се от големите мъчнотии.“ Има начин да се избавиш от този трън, само че, ще чакаш. Трябва да имаш разбиране! Апостол Павел трябваше да се очисти. Неговият ум не беше чист. Той обвиняваше християните и съизволяваше на тяхното убиване. Да ви приведа думите на Христа. Христос му казал: „Когато съвършено очистиш своята мисъл, да не си вече старият евреин – да мислиш само за еврейския народ, само да убиваш, тогава можеш да влезеш в живота.“ Апостол Павел казваше: „Аз искам да се разпъна, за да могат евреите да влязат в царството Божие.“ Христос умря за всички, а Павел беше готов да умира за Израиля! То е тщеславие. То е неразбиране. Христос му каза: „Когато разбереш и съвършено очистиш сърцето си, твоят трън ще излезе.“ Апостол Павел се очисти. Четете 13 глава от Първото му послание към Коринтяните. Като говори за любовта, той има съвсем друго разбиране вече. Как казва там? „Любовта дълготърпи и е милостива; любовта не завижда; любовта не се превъзнася, не се гордее, не безобразничи, не търси своето си, не се раздразня, не държи сметка за зло“ и пр. Той имаше вече една опитност. Това не бяха човешки чувства.

Да се върнем пак към господин Корто. Като гледам портрета му (в програмата за концерта) и същинския Корто – не си приличат. Като гледам портрета, виждам един човек с вътрешна амбиция: каквото

захване, ще го свърши; един човек на конкретния ум; свири много хубаво, отлично, изящно, с ред и порядък. И програмата му беше много хубаво направена. Беше изложено какво са казали авторите за парчетата, които ще свири. Той има голяма амбиция, като свири, да свири както трябва! И свири както трябва човекът! Казвам: Ако един Корто може да се научи да свири така, както трябва, защо един човек, който следва Бога, да не може да се научи да върви по Божия път? Той свиреше хубаво, всички работи свиреше хубаво. Изразяваше тяхната драматичност, всичката емоция в тях. Свири Шуман, Шопен и пр. Свири за смъртта. Искаше да изяви онова, което е в душата на автора. Ако един Корто свири така, защо един християнин да не може да живее както трябва? Казвате: „Тя е невъзможна тази работа!“ Така не се мисли. Няма нещо невъзможно в света.

И видях една добра страна на Корто. Коя е тя? Една сестра каза: „Той е много студен човек.“ Лицето му е дълго. Той е умствено-мотивен темперамент. Човек, който владее своите чувства. Не се колебае в ума си. След като свири, дойде едно момиченце и му подаде живи цветя. Той като хвана момиченцето, целуна му ръката. Дойде после една възрастна мома, красива. Той само се ръкува с нея, не я целуна. На мен това ми направи много хубаво впечатление, като целуна ръката на момиченцето. Музикално е това! Казвам: Ако вие нямате смирение, какво ще постигнете! Ето – един човек, при една публика от 600-700 души, не го е срам да целуне ръката на малкото момиченце! Вместо да каже: „Аз, Корто!“ Да е някоя дама, както и да е, но, за пръв път, аз виждам един артист да целуне ръката на едно малко момиче. Казвам: Много хубаво! Отлично! Целуна дясната му ръка. И той я целуна, за да ви разправя аз сега това. Речта ми искам да бъде реална. Не да ви привеждам измислени примери, но разказвам това, което снощи гледах. Една отлична черта!

И тъй, първото нещо: На всинца ви, в новия живот, ви трябва съвършена чистота! От своето минало не се спирайте. Не се спирайте – да се самоосъждате, не се спирайте да правите различия, но всякога гледайте да имате чиста мисъл. И всяка ваша постъпка да ви подтиква напред и да бъдете в движение. Не се задържайте на едно място. И не очаквайте да станете добри, че тогава да отидете при Бога. Вървете при Бога такива, каквито сте сега! Вие живеете в Бога и Бог във вас. Всяко добро желание във вас, е желание на Бога. Искаш да бъдеш учен, да пееш, да свириш, искаш да бъдеш добър и пр. – това са подбуждения на Бога. Искаш да се молиш – това е подбуждение на Духа Божий. Всяко добро даване е от Бога. Всяко, най-малко, добро желание е от Бога. Постарай се в размер да извършиш волята Божия. Ти се радвай на добрата постъпка у себе си и у другите. Радвай се на добрата постъпка навсякъде! Ние казваме: „Ние не сме добри." Това е крива философия. Ако очакваме да станем добри, ние ще си останем такива, каквито сме сега. За да бъдеш добър, трябва да се движиш. Доброто трябва да бъде път, по който вървиш. Бог като те погледне, няма да гледа доколко си добър, но дали, чрез тебе, ще извърши своята воля. Аз съм виждал някои добри хора, които не знаят да рисуват; има хора, които не са добри, но рисуват. Аз съм виждал светски хора, които псуват, имат един груб глас, а пък, като видят някого, измени се гласът им и каквото казват, гениално го казват!

Веднъж в София ме срещна един пиян. Върви по улицата и вика: „Хе! Кой е като мене! Да се махате! Убивам всекиго! По пътя ми никой да няма!" Аз обаче си вървя. Идва той при мене и ми казва: „Ще ме простиш! Като магаре съм се напил! Не го харесвам това нещо, но от къде е дошъл този дявол, който ме мъчи!" Казвам му: Много се разбирате двамата. Хайде, ще се оправи тая работа! Той каза: „Хайде, каквото ти казваш, от твоите уста – в Божиите уши!" Защо се спира този човек? Той съзнава, доброто се пробужда у него, изповядва се.

Казвам му: Не пий много. Една чашка, две, но не 20 чашки. Едната чашка принася много повече, отколкото 20 чашки. Той каза: „Прав си! Онзи ме обра, сега гладувам, похарчил съм всички пари. Какво ще правя! Както съм тръгнал, ще ме ритне някой и ще падна на земята. Затова заплашвам хората.“ И ние, някой път, казваме: „Аз това ще направя, аз онова ще направя!“ Нищо няма да направиш! В света, всесилна е само Любовта. Всесилно е само Знанието, Мъдростта. Всесилна е само Истината! Това са истинските оръжия. Отвори сърцето си за Любовта! Отвори ума си за Мъдростта, за Божието знание! Отвори душата си за Истината! И нека твоят дух да ти бъде ръководител, да те води към великата цел на живота. И нищо няма да те спре! Ти може да си жена или мъж, богат или сиромах, слуга или господар и пр. – всички, като влезете в този път, ще постигнете целта! Нови образи трябва да имате – докато не се подмладите, вие сте в стария път. Вие сте остарели. Много са ви тласкали вас! От какво остарява човек? От големи безпокойствия. Аз знам, някой ти е казал една обидна дума, ти казваш: „Какво! Да каже той тази обидна дума! Аз да му простя?“ Трябва да си кажеш: „Хубаво, той ме е обидил, ами аз – кого не съм обидил!“ Когато говоря, аз постоянно държа ума си буден. Ще приведа един пример и някой ще попита, каква цел имам с привеждането на този пример, ще каже: „Учителят има някого предвид.“ Ако когато говоря, аз имам някого предвид, не е права мисълта ми, това е престъпление.

Ти си болен човек, казвам: На теб ти трябва чист въздух, защото, само при чистия въздух, ще можеш да бъдеш здрав. Отслабнал си, казвам: Трябва ти чиста храна. Трябва ти хубава стая, защото тази стая, в която живееш, не е хигиенична. Аз не съм заинтересован. Но трябва да имам предвид доброто на другите хора. И законът е такъв: като помагам на другите хора, аз се ползвам. Защото, с всяка добра мисъл, с която аз подкрепям другите хора, аз подкрепям и самия себе

си. Такъв е законът. Ако не подкрепяш добрите мисли на хората, ти не подкрепяш и хубавите мисли в себе си. Когато не подкрепяш хубавите чувства у хората, с това, ти не подкрепяш и хубавите чувства у себе си. Ще кажеш, че това е егоистично. Не! Това е волята Божия. Като подкрепям доброто, аз искам да крепя онова, което Бог е създал. Защото онова, което Бог е създал, то е най-разумното. Онова, което човек е направил, то не е така разумно. Колкото и да са гениални хората, липсва нещо. Което Бог е създал, то трябва да бъде образец; онова, което ние създадем след това, трябва да бъде в съгласие с него. Моите мисли, човешките, трябва да бъдат в пълна хармония с Божествените мисли. Моята любов, и тя трябва да бъде в съгласие, в пълна хармония с Любовта Божия. Някои от вас, често ми казват: „Ти като говориш, някои спят.“ Те не спят. Аз говоря красноречиво и те са толкова разчувствани, че даже се пренасят в другия свят. Ще ви кажа какво разбирам. Когато човек не може да разбере нещо тук, на Земята, той заспива и се пренася, защото при по-висшите трептения, в другия свят, може да го разбере. И когато спите, вие пак слушате. Освен това, вие не сте добре наредени. Защо спят някои хора? Когото и да е от вас мога да го приспя. Ако ти седнеш между двама души, които не са разположени, чиито чувства са по-гъсти от твоите, ти се бориш, бориш и заспиш. Един брат казва: „Онзи ден, аз спах три минути.“ Като чел после беседата, той разбрал, че някои неща не ги е чул – именно когато е спал. Ами онова, което не сте запомнили, нали сте спали при него? Когато слушате човешки работи, спете, колкото искате; но когато слушате Божествените работи, бъдете будни!

Казвам: Божественото е онова, което дава нещо на човека. Божественото е, което придава нещо, то дава радост, веселие, светли мисли, светли желания, насърчение – всичко носи в себе си. Божественото носи мир навсякъде. И едно дете може да ти каже Божественото. От дето и да дойде Божественото, приеми го и не

прави никаква разлика. Само че, при напредналите хора, понеже знаят Божия път, чрез тях – както през големите прозорци – идва по-голяма светлина, а през по-малките прозорци идва по-малко светлина. Закон е това.

Казвам сега: Не ходете по стария път само на критиката. Критикувайте се, но как трябва да се критикувате? Ако е за критика, ето какво разбирам аз. Като се върнах от концерта, една група от около шест души, искаха моето мнение за него. Най-сетне, за да ги поразсмея, казах им: Шопен замеси една много хубава музикална каша, направи една много хубава, първокласна баница. Но не му остана време, да я изяде. А пък Корто снощи я раздаде на хората; на едните, правите, вземаше евтино, по 40 лева, а пък на нас по-скъпо. Той продаде баницата на Шопен. Това е фигура на речта. Корто е добър изпълнител на Шопена. Даже, ако дойде Шопен, ще се учуди от онова, което той свири снощи, ще каже: „Брей! Кой ли го е писал!“ Каквото Корто свиреше, Шопен не го е мислил, Корто мисли друго. Той много добре свиреше Шопена, някъде свиреше по-добре от него. Нека Шопен да дойде, да го чуе.

Та, радвайте се на вашия живот! Един ден и вашия живот някой ще го свири по-добре, ще го представи по-добре, отколкото вие сте го живели. Вие ще направите една баница, ще дойде някой след вас и ще я представи по-добре от вас. Радвайте се за това! Този живот, който имаме – нашите мисли, чувства и пр. – всичко това, един ден, ще бъде при Бога, Бог ще го вземе и ще направи нещо от него. Вие допринасяте! Каквито и да са вашите мисли, Бог на всичко намира място. Само че като дойдете, ще видите, какво е направил Господ от тях и Той ще ви даде това, да го продадете. То е реално! Вашите мисли не са изгубени. И добрите ви, и лошите ви мисли ще отидат при Бога. От добрите ви мисли Бог ще направи нещо и ще ви го даде, с него ще се върнете в света. Онова, което вие сте пратили при Бога,

то е богатството ви. Казано е в Евангелието: „Събирайте си богатства, които крадци не ги крадат.“ Нашите мисли и чувства са богатство, от него Бог ще направи нещо, от него нашият живот става щастлив. Ако ние нищо не пращаме при Бога, тогава, не ще имаме никакви приходи.

Сега, не искам всичко това, което ви говорих, да го забравите. Ще помните всичко, което ви казах днес – от единия край до другия – да го помните! Нито една запетая няма да забравите! Ако забравите, пак ще ви извиня, но по-добре е, да не забравите!

Една сестра каза за Корто: „Той е поет, който знае отлично да пише. Елементите на речта, всяка запетая – всичко е намясто турено.“

И ние пишем сега, със своите мисли. Трябва да знаем да мислим! Като се спреш в себе си, да видиш, че имаш чисти мисли и чисти чувства. В това седи човек – в чистотата. И да знаеш, че между твоите мисли и твоите чувства има връзка, и че напредналият свят се интересува от тебе. Често идват и те, да слушат вашите концерти. Някой път, вие искате да чуете някой Корто. Но някой път, когато свирите тук, на Земята, един ангел може да дойде, да ви слуша и да се ползва от вашето свирене.

Човек, който пее или свири, той не взема криво тоновете. Погрешно свирене и пеене няма в света. Вие като почнете да пеете, пеете много хубаво. Но, понеже променяте гамите, затова се явява дисонанс. Я ми вземете един фалшив тон „до“! (Учителя пее „до“ на разни височини и казва:) Така изглеждат правилни, но, ако ги турим в акорди, тогава може да се появи дисонанс. Всеки тон е на мястото си, ако няма друг човек да пее. Но ако пеете заедно, тогава другият може да каже: „Ти не можеш да пееш.“ Правилното пеене седи в това: мисълта ти трябва да бъде чиста! Не можете да пеете правилно, ако мисълта ви не е чиста. Тогава тонът не може да бъде плътен. Някой тон е безплътен. Или, някой път, тонът е много силен. (Учителя изпя

много силно: „До“.) В какво седи силата? Това, малкото момиченце, като почнаха да му ръкопляскат, то си затули ушите.

Имайте предвид хората за модел, при пеене. Но не подражавайте никому. Те да бъдат стимул за вас.

И не се самоосъждай. И трябва да слушаш онази музика, която е в тебе. Корто е работил, ти не си работил – тази е разликата. Корто е развил някои свои способности. Той не е музикант още в онзи висок смисъл, той е изпълнител, драматург. Това, което е написал Шопен, той може да го изпълни, но свое няма. Той свири, иска да ни покаже, как са писали тия велики автори, преди 100 години. Но мен не ме интересува, какво са писали музикантите, преди 100 години. Мен не ме интересува „Погребалният марш“ на Шопена. Погребални маршове – всеки ден ги виждаме. Има нещо в Шопена, в „Погребалния марш“, то трябва да се намери. Не са го намерили. Шопен казва: „Дано дойде време ония, които ги погребват, да станат в носилото и да оживеят, и да се явят радостта и веселието в света.“ Това пише Шопен. Корто свири и Шумана. Има някои работи верни, а някои неверни. Не че той свири неверно. Някои музиканти следят музиката по особен начин. Турят си ухото и следят по особен начин.

Ако дойде един музикален гений днес, той трябва да свири едно сегашно свое творение. Да изсвири най-първо, как една мома и един момък се възлюбват, как се женят, как се скарват, как почват да си скубят косите, как се бият и най-после, да представи, как им се ражда едно дете, как се помиряват, как идват до споразумение да служат на Бога, да помагат, да дават концерти. Това трябва да бъде една нова музика. Как ще го изразите това сега? (Учителя представя като че свири на пиано.)

Искам всички да свирите като Корто, поне. Като Корто – то е вашето минало. Научете по една песен. Изучавайте една песен, цяла година и да я изпеете, както никой друг не я е пял. Изпейте поне една

песен както трябва, на свят! Например „Аз смея да кажа.“ Аз се чудя как я модифицирате, как я изменяте, че излиза друга вече! То си има едно правило за пеенето.

Има и различни начини за ходене. И това е музика. (Учителя ходи криво и се върти, после ходи правилно.) И първото ходене е музикално, само че се изхарчва повече енергия, там е всичкото. А този начин, при който се харчи по-малко енергия, той е правилният.

Една песен като я изпееш, да ти е приятно. Например песента: „Аз смея да кажа.“ Старите казват: „Ние сме стари, младите да пеят!“ Оставете тия заблуждения. На колко години сте? Че ако живеете на Слънцето, на колко години ще сте, като се знае, че една слънчева година е равна на 20 милиона земни години? Земята съществува от повече от 35 милиарда години и я смятат за млада още, а вие сте по на 45-50-60 години и мислите, че сте остарели. Земята е млада, а вие сте остарели! Я ми кажете, защо сте остарели? Хората остаряват, защото грешат. Майка ви, Земята, не греши, а вие грешите! Коя ос се изхабява? Тази, която много е работила; търкане има, изтрива се. Коя дреха остарява? Която много са носили, тя се изтърква. Вие си туряте 120 години. Това е един дълъг период, един астрологически период, движение по 12-те зодии около един център. Във вашия ум да стои вечността! Във вашия ум да седи, че ще се подмладите, че ще бъдете млади и никога няма да остарявате. Защо да носите идеята, че сте остарели? Като сте остарели, какво знаете? Каква мъдрост имате? Първото знание, с което сте се занимавали, е яденето, него сте научили хубаво. Всичкото ви знание седи в това, че знаете как да ядете. Но не знаете, как да си приготвяте храната. Ако един ден, Господ ви остави сами да го правите, ако дърветата не ви дават плодове, как ще си я приготвяте? Растенията са по-умни. Те знаят, как да си приготвят храната.

Някои се хвалят, че знаят да четат Библията. Вие имали ли сте опитността на тия 60 автори на Библията? Имали ли сте опитността на Христа, който е центърът на тая книга? Имали ли сте неговата идея? Защото Библията – това са живите хора! Те са Библията. Вън от тези живи хора Библията не е интересна. Вие можете да обърнете въпроса и да кажете: „Кой е имал тогава тази опитност?“ Елате с мен, да ви кажа кой я има. Аз ще ви заведа при едно дърво и ще ви кажа: „Това, което Библията пише, това дърво го има. То ражда плодове и ги дава. Не плаче за своите деца, когато вие ги изядете и казва: „Идущата година, добър е Господ, пак ще се родят.“ Растенията изпълняват волята Божия. Затова и Христос взема като емблема растенията. Той казва: „Аз съм истинната лоза, а вие пръчките.“ Той не взема птичките като емблема. Има нещо опорочено в тях. Даже гълъбът, който минава за чист, Христос не може да го вземе за такъв символ, че да каже, както за лозата: „Аз съм лозата, а вие – пръчките.“ Като външна фигура, гълъба можем да вземем, но и той си има своите недостатъци.

Казвам сега: Съвършено безкористие! Не самоотричане. Самоотричането е път към безкористието. Ето какво е безкористието: всичко онова, което Бог ти е дал, да го раздадеш на хората, да не употребиш, нито една стотинка, за себе си. Това е безкористие. Щом задържиш една стотинка, ти си опорочил вече тази работа. Щом казваш: „Защо Господ не е помислил за мене?“, с това ти вече опорочаваш мисълта си. Бог не прилича на тебе. Той те има предвид. Бог, като те е създал, толкова големи благословения ти е дал, а ти цял ден седиш и си недоволен, че не ти е дал. Аз, всеки ден, опитвам една от големите неприятности, с които се мъча, всеки ден! Не се мъча за себе си, но като отида при хората, чувствам тяхното недоволство. И постоянно трябва да се чистя от това. Всмуква се това! Вляза в някой дом, веднага чувствам от какво са недоволни там. Подозрение има,

неверие има и пр. Аз, който имам толкова познания, не мога да се освободя от всичко това, от тая атмосфера.

Трябва да се смекчи тази атмосфера. Отвън сте много напреднали, но вътре имате много неща, които на себе си не искате да ги кажете. Трябва един ден, когато и да е, да се съблечем от сегашния живот. Това е една работа, много важна! Ако можем да се освободим от сегашния живот, както Бог изисква, то е най-голямото благо. Но не да се освободим по начин, както ние искаме. Аз мога да освободя един човек, но не е там въпросът. Аз се спирам и виждам недоволството на този човек – мога да му покажа пътя, по който той, сам, може да се освободи от своето недоволство.

Казвам: Онова растение, което е недоволно във време на суша, аз зная къде му е болката, защо е недоволно. Вземам и го поливам. И му казвам: Пусни по-надолу корените си! На 3-4 метра по-дълбоко ще има влага. Някои растения спущат корените си на 15-20 метра дълбочина и не знаят нищо за сушата. Нискостеблените, плиткокоренните растения – те страдат през лятото. Вие кога сте живели при по-благоприятни условия? Но, някой път, има изключителни условия – става суша.

Трябва да имате една възвишена идея – тя ще спусне дълбоки корени. Любовта към Бога ще усили стъблото нагоре, а пък любовта към ближния ще усили корените на нашия живот. Като обичаме ближния, ще подобрим симпатичната нервна система, а като обичаме Бога, ще усилим мозъчната нервна система. А пък като обичаме себе си, ще бъдем изпълнители на волята Божия. Като обичаме Бога, ще усилим ума си, ще го подобрим; като обичаме ближния си, ще усилим сърцето си, като обичаме себе си, ще изпълним волята Божия, ще служим на Бога. Така ще се подобри нашият живот.

Обичай ближния си; и чистосърдечно го обичай! Обичайте ближните си, обичайте тези, които са преди вас. Не ви проповядвам

да се върнете, да обичате онези, които са след вас. Които са след вас, те ще свършат тая работа. Тия, които са пред вас, на тях помагайте. Не се обръщайте по никой начин. Казвате: „Кой ще оправи света?“ Света няма да го оправим ние. Ние ще бъдем носители на Божията мисъл, на Божието чувство, на Божията воля. И религията на бъдещето ще бъде религия на любовта. Ще има само една вяра и всички хора ще живеят като братя. Това е бъдещето! Братство ще има в света. Това е бъдещата религия! И всички домове, общества, народи ще се побратимят като едно семейство. Не че ще се обезличим.

Кога ще бъде това? Колкото здравословното състояние на дървото е по-хубаво, толкова листът е по-зелен и колкото здравословното състояние на дървото е по-лошо, толкова листът пожълтява. Когато влезем в това общо Дърво на живота, всички ще бъдем зелени. И когато страдате, това показва, какви са вашите отношения – че не служите на Бога, както трябва. Започнете да изпълнявате волята Божия, да обичате както трябва.

Да мислите добре – значи да обичате Бога. Да чувствате добре – значи да обичате ближните си. А да изпълнявате волята Божия, значи – да обичате себе си. Това е практическият метод.

Та, любовта към Бога има отношение към нашата мисъл. Трябва да очистите мисълта си! Любовта ни към Бога трябва да бъде повече от идеална – съвършена трябва да бъде.

Мога да ви кажа:

Бъдете съвършени в любовта си към Бога.

Бъдете съвършени в любовта си към ближните си.

Бъдете съвършени в любовта си към себе си.

„Отче наш“

7 ч. 20 м.

Следват гимнастически упражнения.

12-та лекция на Общия окултен клас, 11 декември 1935 г., сряда, София, Изгрев

ДОБРЕ Е

5 ч.

„Отче наш“

Първо послание към Коринтяните, 2 глава, 1-16 ст.

Каква беше темата на миналата лекция? Какво беше „менюто“, какво беше наготвено?

Вие всички мязате като че идвате на концерт, да ви се изпее една песен и после да си излезете. Тази работа не става така. Ако ти внасяш кал в една стая и не я измиташ, трупа се прах, набира се. Когато метеш прахта, задавяш се. Не е растене това. Ако не мислите, ще се натрупа прах в ума ви. Всички недоразумения у хората се дължат според мене на този прах. Гневен си, неразположен си, мразиш – всичко туй е от прахта. Щом някой от вас е неразположен, аз зная – доста прах има. Недоволен си, криво ти е, мъчно ти е – имаш прах, нищо повече. Без прах! Вие търсите причината другаде. Няма друга причина.

Трябва да изучавате себе си. Вие не сте се изучавали. Стремите се само да ви турят бележка. Бележката нищо не помага. Колцина, които са свършили с отличие училище, пропадат в живота! Казвам: Туй, което расте, то е вярно. Децата, които отиват в училище, не отиват големи. На колко години те постъпват в първо отделение? Между 7 и 8 години, нали? В първо отделение не може да постъпи някой, който е на 84 години, не зная дали ще приемат такъв. Ако човек постъпи в училище на 7 години и учи 4 години в отделенията, ще стане на 11 години; 3 години в прогимназията – стават 14 години; трябват му още 5 за гимназия – стават 19 години; и четири-пет години университет – стават всичко 24 години. Следват три-четири

години специализация, стажуване. Значи за да добиете едно обикновено знание за временния ви живот, ви трябват 24 години да се екипирате.

Вие се намирате в трудно икономическо положение. Неразположен сте по простата причина, че нямате средства. Молите се на Бога, пари нямате. Кой баща, който е изпратил сина си в странство да се учи в университет или в някой колеж, няма да му даде пари? Ако започне синът да се тревожи, значи тази работа е чапрашък. Щом Господ е изпратил някого на Земята, Той е изпратил и средства. Казвате, че сте сиромах – това означава, че по свой почин сте дошли, без да ви е пратил някой. Кой от вас е напуснал България, за да учи в странство, без да има кой да му даде средства? Когато баща му го е пратил, той всичко има. Някои сте дошли в училище с волята на Баща си, а някои по свой почин. Които сте дошли с волята на Баща си, всичко имате; които сте без Неговата воля, ще опъвате: имате мъчнотии, средства нямате, намирате, че светът е тежък, хората не са добри, никой не ви съчувства.

Колко време отделяте всеки ден за духовно упражнение? След като сте чели нещо, да се спрете, да мислите върху някоя ваша характерна черта? Вие сега не знаете причините за мъчнотиите. Седите като някоя млада булка, която току-що се е обулчила. Тя мисли, че ще живее на новото място много по-добре, отколкото при баща си. Отива като булка, с було, облечена с хубави дрехи, но на новото място казват: „Слушай, булка, ти с тия булчински дрехи на работа не можеш да идеш, булото – долу, булчинските дрехи – долу, хубавата рокля – долу!“ Снема тя всичко това и тръгва на работа. И вие, като дойдете в света, мислите, че сте на новото място. Там не е като при Баща ви. Вие сте обулчени, но там има свекър, свекърва. Какъв свекър има, Господ да го поживи! Пък зълви, пък девери – колкото искаш. Вие казвате, че Господ е направил човека. Философски

ако разсъждавате, онези, които Бог направи, не са всичките хора. Хората се различават, има някои, които Бог не ги е направил.

Сега, трябва да се учите! В ежедневния живот трябва да се учите. Вие всички търсите определена работа. Някои от вас сте недоволни от живота. Казваш: „Как да бъде човек доволен? Той иска хубаво да се наяде; да има три скумрии, хубаво опечени на скара, после малко зехтин отгоре, после лимон, като похапнеш с малко хлебец – тогава да си доволен. Пък като си ял сух хляб, как ще си доволен?“ Това не е философия. Ако човек можеше да стане учен като се храни със скабрици[16] вие може да опитате. Хранете някой човек със скабрици и до известно време ще видите какво ще стане.

Човек е склонен към инертност. Като е дошъл на Земята, той е изгубил своето предназначение. Зимно време, като стегне студът, ти искаш най-първо да се освободиш от него, мислиш за дърва, за въглища, запалиш собата,[17] мериш температурата. Това е временно положение, за няколко месеца; трябва да се научиш как да си палиш собата и да намериш дебели дрехи. Като дойде лятото с 35 градуса топлина, това, което знаеш от зимата, вече не струва, сега търсиш тънки дрехи. Лошите условия – това е зима на живота; подобрението на живота – това е пролет, добрите условия – това е лятно време, а най-добрите – есенно време, когато има плодове.

Вие казвате, че човек трябва да има някакви дарби. Всички имате дарби, но не сте ги развили. Представете си, че сте домакиня, имате сто килограма вълна – хубава, бяла вълна, отлично наредена; поглеждате я, но казвате: „Да има човек пари да си купи нещо!“ Ще се опретнеш да предеш. „Ама дълго време се изисква.“ Нищо не значи дългото време. След като изпредеш стоте килограма вълна, ще се научиш да сновеш, да тъчеш. Като извадиш платното, ще го оваляш,

[16] **скабрици** (диал.) – дребна риба
[17] **соба** (остар.) – печка

ще го дадеш на някой майстор шивач да го ушие. Така децата ти, домът ти ще бъдат облечени. Казвам: В умствено отношение трябва да работите всички! Ако ви попитам за предназначението на ума и сърцето, какво ще кажете? Пишете на тема: „Предназначението на ума и сърцето“.

Все ще намерите кое е предназначението им. Те имат служба. Предназначението на сърцето е да се занимава с кръвта. Умът се занимава с човешките нерви. Сърцето е място да възприемаш чувствата. Ако нямаш сърце, няма да имаш никакви чувствания, ще си лишен от всяко хубаво чувство. Ако нямаш ум, няма да можеш да мислиш. Има ред способности, които принадлежат на ума, и други, които принадлежат на сърцето. Човек има повече чувства, отколкото умствени способности, умът заема по-малко място, много малко място има той за обработване. Жената всякога е по-умна. Понеже мъжът е останал назад, затова сега той се учи да философства. Жената е завършила и казва: „Тази философия на мъжа аз я учих едно време.“ Тя каквото научи в рая, научи го, сега Адам учи – учи работите извън рая. Според вас кой е по-умен – жената или мъжът? Жената е по-умна в отрицателно отношение; тя намери онзи господин, който дойде в рая, и го заведе при Адама, а Адам не можа да го нагости както трябва. Това са алегории. Сега вие казвате: „Голяма сиромашия!“ У вас има едно сетиво, с което можете да помиришете къде има злато, заровено в земята. Тъй както един копой, като го изведе господарят, подушва къде има заек или лисица, така и вие може да подушите златото. Златото има ухание, както цветята. Като сте взимали злато, не сте ли усещали неговото ухание? Като ти стане мъчно, че нямаш пари – тръгваш да миришеш; като ходиш един ден, два, три, десет деня – ще намериш не хиляда, но сто хиляди! Някъде в земята има злато на големи блокове – по един килограм, по два, по три. Вземеш един килограм, туриш го в торбата, идваш в София и харчиш. Като го

похарчиш, пак ще тръгнеш да търсиш. Ще идеш веднъж в годината, пък идната година пак ще идеш на същото място, пак ще вземеш един килограм. Ако живееш 80 години, 80 години ще ходиш на това място, ще извадиш 80 килограма злато и ще ти е мирна главата. Сега вие питате: „Къде да го намерим?“

Един човек ми пише писмо; казва, че бил редактор на вестник, с книги се занимавал. Не зная за какво го турили в затвора; лежал две години – защото много хубаво писал. Като излиза от затвора, хората вече не му обръщат внимание, търси работа тук-там – няма. Намислил той пак да издава вестник. Пише на мене, пратил по едного писмото: „Ти, Учителю, всичко можеш! Да ми дадеш три хиляди лева, че да започна вестника.“ Всички вие мязате на него. Работа трябва! Мъчнотиите – те са второстепенни неща. На този човек му трябва работа, пари не му трябват. Пита ме някой как да намери въздуха. Казвам: Отвори си устата! И парите са тъй – като отвориш устата, те ще дойдат.

Казвам: Главната цел сега е да развивате нещо в себе си. Има ред нужди, които заставят човека да работи. Както и да ги обяснявам, съществуват. На физическото поле имаш нужди – трябва да ги задоволиш по един разумен начин. Ако можеш да го направиш, ти си станал учен. Тогава умственият свят ще ти помогне да задоволиш тези физически нужди. Ти казваш, че човек трябва да вярва в Бога. Кой от вас не вярва в баща си? Всеки вярва, че баща му може всеки ден да му приказва. В къщи баща ви обича повече едно от децата: умното, послушното дете той обича повече. Всеки ден баща ти ти каже нещо – ти нехаеш. Вярващ си, но каквото каже Баща ти, не изпълняваш волята Му. Вие казвате: „Човек трябва да вярва в Бога.“ Значи човек като вярва в Бога, всичко ще се уреди. Но Павел друго разбира под думата вяра. Като вярвам в някого, аз отивам да работя за него, вярвам, че ще ми плати, вярвам, че ще свърша работата. Той е

честен човек, добър човек, отивам на лозето му да копая – то е вяра. Целия ден копая, човекът ми плаща повече – то е вяра. А ти не вярваш дали той ще те прати на лозето. Щом те търси, тогава ще си спомниш онази притча, за която говори Христос. Някой си господар излязъл сутринта на пазаря, гледа – работници, никой не ги е цанил. Пита: „Защо стоите тук?“ „Никой не ни е цанил.“ Той ги праща на лозето си да работят. Отива към обед, пак вижда други да чакат. „Вие защо стоите?“ „Няма кой да ни цани.“ „Идете на моето лозе да копаете.“ Отива надвечер и гледа други. „Вие защо стоите?“ „Няма кой да ни цани.“ И тях праща на лозето си да копаят. Вечерта плаща на всички онези, с които се е пазарил, плаща им по един пеняз. Как е там, в Евангелието, по колко пеняза плаща? Един пеняз струва три гроша и шест пари. Сега, като минавате през дупката на един светия, трудно ви е; тия дупки не са големи, много мъчно ще влезете. Учението не е царски път.

Съвременните хора се заблуждават понякога от своите минали опитности. Но опитностите от миналото може да ви бъдат само в една малка услуга, те не могат да ви служат за настоящето. Вземете например човек, който се е учил в миналото като животно – сега това не може да му помогне. Едно време е бил щастлив, понеже е работел в своето съзнание. Животните работят в своето съзнание. Но в съзнанието – там е друга култура, човекът е минал в културата на самосъзнанието. Сегашната култура е съградена върху самосъзнанието. Щом дойде то, веднага идва поляризацията. Човек се е родил в самосъзнанието – като съгреши, веднага там се явяват два полюса: добро и зло. В самосъзнанието си радостен, скръбен, разположен, неразположен – това са негови полюси. Докато живееш в своето самосъзнание, ти си в тия полюси. Ако отстъпиш някъде – закон има; ако направиш някаква погрешка, законът ще те хване. Както когато пътуваш в града, там има закон: или вляво, или вдясно

трябва да се движиш, не можеш да се движиш където и да е. Тук, в България, не е така, но в Америка, когато европейците пътуват и не спазват този закон, стражарите не си поплюват. Те са големи хора, по 6 стъпки високи; там всеки стражар, за да бъде стражар, трябва да вдига с едната си ръка 75 килограма – като хване човека, да може да го вдигне. Там, ако не се подчиняваш, церемонии няма, няма да те карат в участъка, казват: „Вие, господа, които идете от Европа в Америка, трябва да се подчините на тукашния закон. Които не искат да се подчинят, в Европа да си седят." В Америка и княз да си, трябва да се подчиняваш на закона: отляво – отляво, отдясно – отдясно. Вие идвате на Земята – не искате да се подчинявате. Всеки, който не иска да се подчинява на земния закон, трябва да си върви. Ще се връщате, докато дойдете до бъдещата религия, която сега проповядват. При сегашната религия, която е основана на самосъзнанието, хората по-добри не могат да бъдат. Когато влезете в религията, която има за основа космическото съзнание, или свръхсъзнанието, или съзнанието на безсмъртието, тогава вече законът е друг. Тогава .... може да ви описват, какъв ще бъде светът, но да оставим това, те са описания за бъдещето. Те са като млечната, обетованата храна на Земята. Откато излязоха от Египет, евреите и досега говорят за Ханаанската земя. Но Ханаанската земя беше добра страна, много плодородна, там имаше гроздове, които двама души ги носеха. Тъй ни представят нещата. Но хората, които живееха там, бяха много развалени. Мойсей предупреждаваше еврейския народ: „Ако влезете в земята, която Бог ви даде, да не вървите по пътищата на египтяните и по пътищата на народите, които живеят в Ханаанската земя." Господ изпрати еврейския народ да ги изпъди оттам и да се засели. Защото тази земя има много грехове, най-лошите грехове са там. Сега, като кажат „Ханаанска земя", разбират Царството Божие. Евангелистите казват:

„Знаете ли ханаански език?“ Фигуративен език е той – едно се говори, друго се разбира. Например: „Обича чашата, свети му улицата.“

Сега, вие говорите за духовното, а имате всякога предвид материалните работи на Земята. Представете си един вярващ човек. Дойде друг и казва: „Дай ми сто лева на заем.“ Но като ги вземе, не мисли да ги връща: а и онзи, който ги е дал, не ги забравя. „Няма ли да ги върнеш?“ Онзи се извинява, това-онова – няма; и най-после се скарват двамата за тия сто лева. Питам сега: Къде е духовността у тия хора? За сто лева да се карат! Ако дойде някой при мене, аз ще го поведа, да се научи да мирише. Ще му кажа: „Ела с мене. Не искай пари от мене, но се учи – каквото аз правя, прави го и ти, както аз ходя, така ходи и ти. Така ще ходиш, ще разбираш, ще се учиш, ще миришеш през целия ден. Той може да каже: „Какво ли съм тръгнал подире му?“ Аз го извеждам да научи нещо. После му казвам: Ще почакаш, аз имам да свърша една работа. Вземам два килограма злато, увивам единия килограм в хартия, давам му го. Какво ще направи той със златото? Като му дам един килограм злато, след колко време ще дойде да иска пак пари? Трябва да разсъждавате. Вие по женски есап[18] вървите, казвате: „Зависи.“ Нищо не зависи. Оставете света. Аз зная много добре света. „Ами хората?“ И хората зная, не ме интересуват хората. Говорите на един неопределен език. Хората са определени числа. Какво нещо е човекът? Определено число. „Ами условията?“ За мене това са неща определени. „Лоши времена!“ Няма никаква лошевина! То е определено нещо. „Зима е.“ Де е лошевината на зимата? Няма никаква лошевина! Ти разбираш така, ти смяташ, че зимно време е лошо, но тревата се радва на това лошо. Като падне снегът и я покрие, тя се радва, че има бял юрган. Растенията, върху които има сняг, не измръзват, не изсъхват. Казваме сега, че са лоши времената. Като срещна една кобра, аз зная какво е нейното естество.

[18] **есап** (тур.) – сметка

Поставям между кобрата и себе си една преграда; от нея съм най-малко на половин метър разстояние, по-малко от половин метър не се приближавам. Като река да я пипам, аз имам дилаф[19], не си турям ръката, а отдалеч я хващам с железен дилаф – така няма да ме хапе. Някой път вие мислите, че можете да хванете кобрата за врата. Вие сте много смели! Така не се хваща кобра, тя е много сръчна. Индусите, които познават нейното естество, я фиксират, но не я хващат. Те никога не се опитват да я хващат. Европейците хващат змиите, индусите – не; те свирят на кобрата с една зурличка и от музиката тя става по-добра.

Сега, вие можете да направите една аналогия. Ти имаш едно лошо чувство в себе си – не можеш да учиш, възбуден си, неразположен си, искаш да се караш – то е нещо посторонно, това не си ти. Измени енергията, която спъва ума ти! Трябва да знаеш, да вземеш свирката и да започнеш да му свириш на това чувство. Вие искате да се справите с него без да свирите, по европейския начин, да сте силни, че да го хванете за врата. Хубаво е да го хванеш, но като те клъвне, отрова има. Не можеш да го хванеш и с дилаф /ръжен, маша/, изплъзва се като риба, не можеш да го удържиш. Да му свириш е по-хубаво. Казвам: Тия състояния какво трябва да ги правите? Всички имате мъчнотии. Да кажем, дойде едно състояние на подозрение, съмнявате се. Някои хора се съмняват повече, други по-малко. На какво се дължи съмнението? Може да ме е страх, съмнявам се, че може да ме оберат. Ако съм сиромах, може 20 години да съм работил и ме е страх да не би да изгубя това, което съм спечелил – 10-20 хиляди лева. Ако бях употребил 20 години, за да науча изкуството да мириша къде има злато, щях да се осигуря. Като тръгна – навсякъде има злато, парчета от по половин килограм, по един килограм, по 2, 10, 15, 20, 25, 36 килограма; по 50 кг рядко се срещат, но са намирали по

---

[19] **дилаф** (гр.) – маша

36 килограма. Това са 3 милиона и половина! Ако развия това чувство, нали ще съм осигурен икономически? Тук, в България, са идвали да ме питат къде има злато. Ходили при сливенския ясновидец, той им казал къде да копаят и идат при мене да проверят, питат да копаят ли там. Някъде в Нова Загора копали. Питат: „Ти какво ще кажеш?“ Аз отговарям: Нищо не казвам. Аз помирисвам парите и сам си ги вадя. Не казвам никому да ги копае. Аз казвам: Ако искаш, може да те науча да помирисваш златото, но не казвам къде има злато. Той сам не вярва в това, казва: „Копах, ама не излизат тия пари!“ Ти може да си копал наблизо, може на една педя до гърнето да си бил. Но пак трябва да можеш да помирисваш. Ако го можеш, ще копаеш и ще попаднеш точно на парите. Някой път копаеш на една педя от тях, но отишъл друг и ги намерил. Казваш: „Така е, когато човек няма късмет.“ Не знаеш как да миришеш, не че късмет нямаш. Който знае добре да помирисва, има късмет, който не знае, няма късмет.

У всинца ви има едно богатство, което всинца трябва да развиете! Каквото е написано в Свещената книга, написано е много добре, но трябва да учите сега какво се пише. Какъв е бил вчерашният ден не е важно, какъв ще бъде днешният ден е важно. Какъв ще бъде например днешният ден? Хубав ще бъде. Ще има малко влага.

Казвам: Всички най-първо трябва да имате едно особено състояние на ума, едно особено състояние на сърцето. Дойдете понякога – неразположени сте, като излезете оттук – неразположени сте. Всички имате неразположение. Как го добивате? Ние живеем в един свят, който е съвършен. Бог е Същество на пълно блаженство. Всички ние живеем в Бога, Който е образ на всички добрини, на всичката любов, на всичката мъдрост и знание – и при това ние, богатите хора, сме сиромаси, ние сме нещастни. Питам тогава: де е погрешката? Не живеем в един беден, но в един богат свят, а при това сме сиромаси, здраве нямаме, духом сме неразположени, сърцето

хлопа, кръвообращението не става правилно, в семейството, в обществото, в религиозните общества, между учените – навсякъде мъчнотии. Тогава казвате: „Този свят не е уреден.“ Понякога учителят влиза в един клас, където се вдига прах – това показва, че тази стая не е била хубаво изметена, учениците са внесли кал със своите цървули и вътре тя се обърнала на прах. Този учител трябваше да накара учениците да влизат с лапчуни[20] вътре, да е чисто. Гледам, и вие тук каляте. Аз толкова години наблюдавам след като излезете оттук, колко кал сте внесли. Вие казвате: „Нищо не сме придобили“... Не се придобива. Не внасяй кал никъде! Ти не внасяй кал и на тебе да не ти внасят. Тази кал, която внасяте, има влияние, тя не се изчиства. Този салон колко пъти го миете в месеца? Може да го миете, но калта, нечистотията имат лоша миризма, която мъчно може да се изчисти с едно миене. Благодарение, че човек внася не само лоши влияния, но внася и добри работи. Представете си един салон, в който като влезете, да няма никаква кал, като с паркет. Които сте отивали на бал, там има ли кал? Няма. Ако ме попитате защо не ви вървят работите, ще ви кажа: защото тук не е паркет. Всякога, след всяко събрание идвам да видя колко прах има и по праха вече зная колко сте прогресирали. Влизам всякога преди да са мели и виждам колко прах има, измервам го и казвам: Има още време докато се изправят. Всеки от вас може да направи един опит. Като живеете в една стая, гледайте да не внасяте кал вътре и вижте дали ще ви тръгнат работите, или не. Не очаквайте другите хора да ви мият стаята – работата ви няма да върви. Като дойдеш, ще си изуеш обущата отвън, ще ги изчистиш хубаво. Да имаш стая, в която поне ти да не внасяш кал.

Ще кажете, че това са дребнави работи. Аз сега превеждам това. Вие цял ден внасяте кал във вашите умове, във вашите сърца. Тук важи същият закон: каквото правиш във физическото поле, правиш

---

[20] **лапчуни** (диал.) – чехли

го и в умственото поле, правиш го и в духовното поле. Питам: При такъв „хигиеничен“ живот какъв прогрес можем да направим? Не можете да направите никакъв прогрес! Че някой път имате повече прах, а някой път по-малко – то не е прогрес. Умът трябва да се освободи съвършено от каквато и да е кал. И сърцето трябва да се освободи от кал. Някой казва: „Аз съм културен човек.“ Никаква култура нямаш, докато не освободиш ума и сърцето от кал, никаква култура нямаш ти! Не си прави илюзии! И римляните бяха културни, сега и ние сме културни. В какво седи културата? Сегашната култура започва с чистотата. Идете в света – навсякъде изискват чистота. И от духовните хора изискват същото. Те са много претенциозни. Светските хора са започнали много добре отдолу, от физическия свят. Ние трябва да внесем чистотата в духовния и в умствения свят. Туй, което светът прави, ние трябва да го внесем и в чувствата, и в ума – да приличаме на тия хора в света. Почнете от дрехите – да са чисти! После чистотата трябва да я пренесем вътре, чувствата трябва да бъдат чисти. Това има и практическо значение. Ако умът е чист, ако сърцето е чисто, човек ще бъде здрав. Ако дойде инфлуенца или друга някаква болест, за няколко часа, за един ден ще мине, ще пречисти. Все ще дойде някаква болест, ще вземе ден, два, седмица, някой път ще вземе година. Някой казва: „Нервно съм разстроен.“ Питам: Един духовен човек трябва ли да бъде нервно разстроен? Ако вярваш в Бога, Който знае всичко, Който е толкова благ, може ли при Великия Господ да бъдеш неврастеник? Ако те повика Господ при себе си, какво ще кажеш? „Аз съм неврастеник, неразположен съм.“ Той ще те пита: „Защо си неразположен?“ Ти какво ще кажеш на Господа? Някой ще каже: „Дайте ми пример.“ Пример може да се даде, но примерът трябва да се следва. За да се поддържа чистота на физическото поле, какви са условията? Най-първо, трябва да има изтривалка отвън или трябва да имаш обуща, с които да ходиш

навън, а щом влезеш в къщата, да ги изуеш. Зимно време галоши трябва да имаш, лятно време трябва да изуеш обущата, да обуеш лапчуни. Туй е на физическото поле. В умствено отношение как ще държиш ума си чист? Някой път казвате: „Ние не знаем в умствено отношение как трябва да се пази чистота."

Някои хора казват: „Направи добро, за да намериш зло." Де е философията тук? Най-първо, ако си търговец, на вересия не давай! Пиши: „Днес с пари, утре без пари." После, цените да са определени, без пазарлък. Някой пита: „Няма ли по-евтино?" Тук, на изток, цените не са определени, ориенталците се отличават с това, че като купуват нещо, ще се пазарят, ще излизат, ще влизат, „Не може ли толкова?", 4-5 пъти ще се връщат, докато го вземат по-евтино. При културните хора не е така: „Колко?" – „Толкова." Определена е цената.

Казвам на човека: „Трябва да бъдеш добър!" Той започва: „Условията са такива..." Така е – нищо повече! Никакъв пазарлък! Той ще разправя, че условията били лоши. Че какви са лошите условия? „Човек не може да си намери работа. Не съчувствуват тия хора, искаш – не дават." Ще искаш дето трябва. От една суха чешма колкото и да искаш вода, няма да ти даде. Иди при един извор, който има. Вие, когато отивате при някои хора да искате, не знаете при кого да идете. Ако аз ида да прося пари, ако бих станал просяк, да ви кажа при кого бих отишъл.

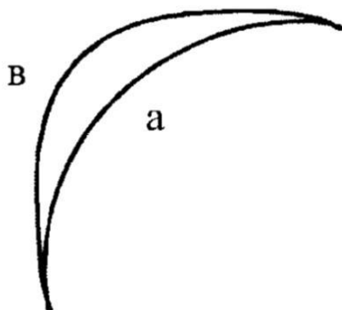

Фиг. 1

При човек, на когото челото отпред е като линия „а“, аз никога няма да ида. Ще отида при човек, на когото челото има формата на линия „в“. Като идеш при такъв човек, той веднага ти дава, колкото искаш. Другият казва: „Иди да работиш.“ Ако главата на човека е като керемиден покрив, не ходи да искаш от него, не си хаби думата; иди при човек, който има чело „в“, той е богат човек. Казвате: „Наука трябва за това.“ Ще учите! Ако просиш, проси на свят! После, ако аз бих избирал професор, по същия закон бих постъпил. Ако искам някой да ме учи по музика, няма да ида при кой да е, но цял ден ще гледам челата им: ще посетя един професор, втори, трети, четвърти – ще намеря човек, който да ми преподава както трябва. Защото има такива, които могат да ти вземат парите, но да ти предадат нещо не могат. Но онзи професор, който е роден музикант, като видя челото му, него ще ангажирам. Той няма да ми взема по-скъпо. Онези, които не знаят, винаги вземат по-скъпо; онзи, който знае, той не взема толкова скъпо. Добрият професор, като те види, всякога иска да те опита. Умните професори всякога искат да опитат учениците си, имат ли присърце музиката, и затова турят висока цена – 500 лева, 1000 лева за урок. Богатите дават по 1000 лева, но добрият професор, като види някой способен, но беден ученик, казва: „Тебе даром ще те уча.“ Така преподава – и даром, и с пари. Казвам: Когато някой има пари, ако плаща – да учи, ако не – да си върви; даром – ако е способен, но беден. Всякога човек трябва да плати за ценното, което придобива. Ако вие мислите да учите без да платите, не сте на прав път. И природата не дава без пари. Някои мислят, че Духът като дойде, ще даде всичко. Но докато дойде Духът да те вдъхнови, той ще те прекара през известен изпит; и като види, че си способен, тогава ще ти даде онова голямо богатство, тогава ще стане вътрешно просветление на ума ти. Тия положения трябва да ги знаете.

Сега, вие се залъгвате някой път, като си мислите: „Като се преродим…“ Това е една възможност. Ти не знаеш какви ще бъдат условията следващия път като се преродиш, то не зависи от тебе, а от тия, които ще те пратят на Земята. Те ще видят как си живял ред съществувания, ще видят каква ти е силата, какво си научил. Ти мислиш, че си господар. Те ще ти дадат нови условия, те си имат програма. Ще те повикат, ще ти дадат програмата и ще кажат: „Това можеш ли да изпълниш?“ Мнозина от вас сте дошли, но сте забравили програмата. Мнозина сте обещали, че ще бъдете добри на Земята. Мнозина сте казали, че много умно ще постъпвате, всяко нещо, което ще направите, ще го обмисляте. Мнозина от вас сте казали, че ще бъдете щедри. Виждам – какви ли не обещания сте дали. Казвате: „Изпитът може да се отложи. Предметът не е проучен.“ Ще отлагате, но когато се отлага изпита, те не губят, вие губите, те са завършили своя изпит. Ти можеш да отложиш един живот, втори, трети, четвърти, пети – можеш да отложиш, но ние, по възможност, не трябва да отлагаме. В краен случай човек може да отложи, но трябва да се опитате в този живот, каквото можете, да направите. Не отлагайте за следния живот, ще се влоши положението ви. Сега, разбира се, аз говоря на онези, които искат да знаят как се добива златото, кой е най-лесният начин да го помиришеш. Малко хора съм срещал да помирисват златото. Сега го търсят с магическата пръчица. То е доста добър начин. Вземаш пръчката, вървиш и където има вода, пръчката се навежда по един начин, където има злато – по друг начин. По тази разлика в движението ѝ познават къде какво има. Германците имат един друг метод; един инструмент са изнамерили, една верижка, която се люлее; където има злато, тя започва да се върти. Светските хора са достигнали с други средства да намират златото, опити са правили. Сега ви представям една възможност, която съществува в света, ако искате икономически да подобрите

вашето положение. Вашето икономическо положение може да се подобри само по един начин. Ти, като музикант, можеш да подобриш своето положение. Има свирене, с което можеш да внесеш магнетизъм. Има такива течения, които можеш да уловиш като засвириш. Ако намериш тона, звученето, хората ще те слушат. Взимаш цигулката, свириш на един банкер едно парче – той извади сто долара и казва: „Елате утре пак да ми свирите.“ Щедър става човекът, но свири му! Има певци, които пеят магнетично. Един от признаците на доброто пеене е, че отваря кесиите на хората. Пеене, което не отваря кесията, не е добро. Пеене и свирене, което отваря джобовете на хората, то е добро. Вижте цигуларите виртуози – с 50-60 000 лева на една вечер не се задоволяват. Обикновеният цигулар взима 150 до 200 лева, а виртуозът, който свири майсторски, взима 10, 20, 30, 40, 50, 60 000 лева. Това са възможности да опитате себе си. Вие казвате: „Аз съм способен.“ или „Аз не съм способен.“ Тогава, щом не си способен, какво очакваш? Ако си способен, трябва да учиш, пък ако не си способен, какво очакваш? Трябва да бъдат определени тези състояния, които имате. Някой път може да се мъчиш от своята неспособност, а някой път може да се мъчиш от неспособността на другите. Има хора способни, които казват, че не са способни. Някои като дойдат при мене, внушили си, че не са способни, внушават го и на мене. Някой си турил в ума мисълта, че е лош човек и като дойде при тебе, внушава ти, че и ти си лош. Тия работи са, от които всички трябва да се пазите. Направиш погрешка – кажи: „Погрешката не е моя.“ Няма лош човек! В усилието да направя нещо добро може да направя една погрешка. Някой го хване някаква болест – то е едно здравословно състояние, за подобрение на неговото сърце. Казва, че можел да умре. Как ще умреш? Ти не можеш да умреш преждевременно. Ти си изпратен на Земята с мисия, няма какво да се плашиш, че ще умреш. Всяка болест е дошла, за да дойдеш малко на

себе си. Всяка болест, която се дава на човека, има добро предназначение, тя е дошла, за да научиш нещо. Ако те хване за пръстите, тя ти казва: „Трябва да бъдеш истинолюбив, да не обичаш лъжата. Лъжа да няма!“ Ако те хване за езика, казва: „Сладко трябва да говориш за любовта.“ Заболяла те устата, казва: „Като започнеш сладко да говориш, ще мине.“ Боли те кракът, търсиш диагноза – ти трябва да бъдеш добър. Боли те ръката – диагнозата е: справедлив трябва да бъдеш. Ухото те боли – умен трябва да бъдеш. Ти търсиш причината отвън. Не, не, оставете тези работи! Недъзите, които имаме в духовно и в умствено отношение, се отразяват и на нашите органи. Всеки орган представя една област. Когато се натрупат известни мисли, които не съответстват на нейните функции, страданията ще дойдат в тази област. Например: страдат ушите; ти си умен човек, даваш внимание, да чуеш с ухото нещо – тогава в ухото иде повече кръв; ако си невежа, кръвта няма да приижда, ще обеднее ухото, ще започне да изтънява, да става светло. Щом долната част на ухото стане светла, ти няма да живееш дълго време на Земята. Диагноза има. Сега вие казвате: „Ти не ни казваш истината. Какво трябва да направим?“ Слушай добре с ухото си! Двама души като се карат, извади добрата страна: като креснат, като се скарат, веднага да познаеш кой е на правата страна, по гласа да познаеш кой е прав. Този, който не говори музикално, не са свързани думите му, той е на кривата страна; който се кара музикално, той е на правата страна. Или, единият гледа нагоре, другият надолу – кой е на правата страна? Този, който гледа нагоре. Мъж и жена се карат, мъжът гледа жената, а тя гледа нагоре – кой е на правата страна? Жената. На друго място мъжът гледа нагоре, казва: „Господи, помогни ми с тази жена!“ Жената го хука, гледа към земята и казва: „Няма ли да пукне!“ Като ги наблюдавам, казвам на жената: Гледай той да не умре, защото вторият мъж, за който ще се ожениш, по три пъти на ден ще те бие. Да не

казваш „Дано да умре!“ Лоши минути има. Ще кажеш: „Много добър мъж имам, не е лош човек.“

Аз съм дал много упражнения, но вие не ги туряте на работа. За цяла седмица, каквато и мисъл да дойде, кажи: „Много добре е!“ И лоша мисъл да дойде, кажи „Добре е!“, не казвай: „Защо дойде!“ Каквато и мисъл да дойде, ти кажи: „Добре е.“ Каквото и чувство да дойде, кажи същото. Ако Бог търпи всичките наши престъпления и Той не счита, че е лошо, колко повече ние, които правим престъпления, трябва да търпим. Защо да не подражаваме на Бога? Хората правят престъпления, избиват се – Той ги търпи, казва: „Ще се оправи тази работа. Ще се оправи, ще се оправи!“ Ти по същия начин – каквато и мисъл да дойде, не се възмущавай, кажи: „Ще се оправи, добре е!“ Тъй, за една седмица, навсякъде да ви познаят, като ви опитат. Каквото и да дойде, кажи: „Добре е!“ Сладка дума! „Хайде, Господ да го благослови!“ Ще кажете, че това не сте го правили. Като ви дойде някоя лоша мисъл, вие веднага казвате: „Туй защо стана? От къде дойде тази дяволска мисъл?“ Не зная дали е дяволска мисъл.

Не само за мислите, но каквото и да стане, внимавайте! Тази седмица ще ви предизвикват. Гледайте да бъдете внимателни, да отстъпвате, навсякъде да отстъпвате. Ще бъдете като онзи българин, който като отишъл веднаж на баня, седнал и се тупа по ръката, и казва: „Никой не ме е докосвал, пръчка не е падала на ръката ми.“ Идва един турски бей и като го чува, казва му: „Гяур, махай се оттук!“ Той веднага става: „Буюрум, ефенди!“ Отива на друга курна. Турчинът и от там го изпъжда, онзи отива на друга. Така обикалят цялата баня и българинът все отстъпва. Накрая беят му казва: „Никой не те е бил досега и с този ум никой няма да те бие.“ Ти казваш: „И аз ще обикалям банята, ако на мен тъй ми направят!“ Бъдете отстъпчиви! Когато дойде неприятност, бъди отстъпчив. Злото е нещо силно в света. Христос казва: „Не противи се злому.“ На злото в

себе си не се противи, то е нещо силно, мощно. Остави доброто в тебе да се бори със злото. Не се заемай с една работа, в която ти ще бъдеш бит. Не се опитвайте вие да се борите със злото. Не си правете илюзии, че ще победите нещо. Добро и зло – те са две сили, които са в стълкновение. Не влизай да ги примиряваш. Дръж се на страната на доброто. Остави доброто, каквото може, да направи, то да воюва. Защото ти трябва да бъдеш тил. Това е философията на живота. А за всеки, който иска да се бори и да победи, Писанието казва: „Побеждавайте злото чрез доброто.“ Не мислете, че сами можете да победите злото. То е нещо непобедимо. „Не противи се злому!“ Аз не говоря за онези навици, които имате; понякога човек има някои навици, някои желания, имаш чувство, което създаваш. На него ти можеш да бъдеш господар, но злото е нещо, което действа и в човека, и в обективния свят, в света извън него.

Сега, каква мисъл остана във вас? Кажете. Погрешката ви в самовъзпитанието е, че вие всички си служите със старите методи и мислите, че може да се самовъзпитавате. Не си правете тая илюзия. Никога човек не може да възпитава другите хора. Може да ги дресира. Човек само подбужда, подкрепя доброто, което е в него, оставено по свобода да действа. Престанете да се самовъзпитавате. Може да се каже: Оставете доброто в себе си да постъпи свободно. Ако искате възпитание – подбуждайте доброто. Някой път не обръщайте внимание; някой се разгневил – оставете го, в дадения момент нищо не му казвайте, премълчете, нека си говори. Духа вятърът – какво ще му казвам да не духа? Един човек, който се кара – той е порой, ще изтече, след това ще остане тинята. В Египет тази тиня е много плодородна, като дойде, всичкото богатство е там. По някой път и ти като се разгневиш, кажи си: „Не крякай!“ Вие не знаете как да се карате. Крякате: „Знаеш ли какво мога да направя?“ Не, вие ставате смешни. Проповядвайте на празната стая, карайте се на нея. А вие

отивате при някой човек да се карате. Той е по-майстор от вас! Не се карайте, преди да сте направили един опит, да знаете какво можете да направите от караницата.

Две жени се карат, едната отсам реката, другата оттатък. Едната започва да нарежда, другата само мълчи. Най-после първата казва: „Кажи нещо, ще се пукна!“ Онази мълчи, не ѝ дава повод. Вие не знаете да се карате. Гледам тук, двама души като се карат, единият кряска и другият кряска, ни най-малко не се изчакват да си чуят мнението. Караницата започне сопранът – тенорът чака, после изведнъж тенорът подеме, сопранът чака, после подемат и двамата дуетт. Гледам, вие преждевременно започвате, не пеете по ноти, не спазвате времето – караницата не излиза на свят. Когато ще направите нещо, направете го на свят! Ако ще се караш, музикално се карай.

Сега, друга задача ще ви дам. Цяла една седмица, като дойдете отвън, ще си изувате обущата. В стаята си с обуща няма да влизате, кал няма да внасяте. Цяла седмица ще го направите. Който може, да го направи, който не може, да не започва. Ако искате условия или казвате, че нямате време, не правете задачата. Който има време, той да я направи. Като се прибереш, ще си изчистиш обущата, няма да даваш друг да ти ги чисти; хубаво ще ги изчистиш, ще ги внесеш, ще си измиеш ръцете, след туй ще се изправиш и ще кажеш в ума си: „Господ да ми помогне добре да направя опита си.“ Всеки един да тури това в ума си.

Великото в света е само онова, което може да се направи, добре да се направи и да остави добри последици. Ти можеш да кажеш една дума и тя да остане хиляди години да живее. Тази дума ще обикаля света. Може да кажеш някоя дума, която утре ще умре. Зависи колко е интензивна мисълта ти. Има думи, които микрофонът може да хване, има други, които не може да хване. Да кажем, че мисълта ви е толкова

интензивна, че отиде в другия свят. Те си имат радио, могат да ви чуят, да знаят и в единия, и в другия свят, че правите опит да се самообладаете. И кажете: „Добре е!“ Самообладание на мислите! Ама страдания има отвън – „Добре е!“ Вали дъжд – „Добре е!“ Прах се вдигнал – „Добре е!“ Карат се двама души – „Добре е!“ Умрял някой – „Добре е!“ Обрал някой някого – „Добре е!“ Дали на някого пари – „Добре е!“ Бил някой жена си – „Добре е!“ За всичко, каквото ви се случи за една седмица, казвайте: „Добре е!“ Никаква отрицателна мисъл да не влиза в ума ви! Това е цяла философия. Някой казва: „Какво ще излезе?“ Ще намерите един килограм злато – най-малко. Който го направи хубаво – десет килограма злато.

„Отче наш“

Следват гимнастически упражнения.

13-а лекция на Общия окултен клас, 18 декември 1935 г., сряда, София, Изгрев

ЕСТЕСТВЕНИЯТ ЕЗИК – МУЗИКАЛНИЯТ ЕЗИК

5 ч.

„Отче наш“

Четоха се темите: „Предназначението на ума и на сърцето.“

Понякога вие казвате, че мисълта трябва да бъде логична, свързана. Думата свързана – и на български, и на английски, и на френски – не е на място, в случая не изразява това, което трябва. Мисълта не може да бъде свързана. Щом кажем, че нещо е свързано, ние подразбираме, че то е ограничено, а мисълта трябва да бъде свободна. Но как може да бъде човек свободен и при това да бъде свързан? В този случай, като казваме свързана, ние разбираме, че мисълта трябва да бъде логична, трябва да има логика. В нашия свят ние говорим логично, но това е относително. Например, когато броиш, не можеш да минеш изведнъж от едно към три, ще трябва да минеш през 2. Или, ако си в един едноизмерен свят, живееш в една точка, ти не можеш от едноизмерния свят да издигнеш перпендикуляр към триизмерния, трябва първо да минеш през двуизмерния. Но това са неразбрани работи – едноизмерен, двуизмерен, триизмерен свят...

Когато отидете в Англия, ще ви питат: „Do you speak English?“ Англичанинът ще отговори: „Yes, I do.“ В България ще ви попитат: „Говорите ли български?“ А как ще отговори французинът, когато го питаш дали знае да говори на еди-кой си език? По време на Севастополската война един французин спира един българин, във Варненско някъде, и му разправя нещо на френски. Българинът казва: „Говори ми на свят, за да те разбере човек!“ Французинът направил с ръка изпърво кръг и дупка – нещо като съд, после си спуснал показалеца на едната ръка надолу и с другата ръка правел движение,

като че дои. Онзи му казва: „Така кажи! Мляко ли искаш? Добре!“ Разбрал, че му иска мляко и му дал. Българинът казва мляко, французинът казва lait, англичанинът казва milk, турчинът казва сюют. Японецът и китаецът как казват? Това са наречия, това не е естественият език в природата. В природата има един естествен език. Естествен език наричаме този, от който всички други езици са произлезли. (Учителят чертае на дъската и казва:)

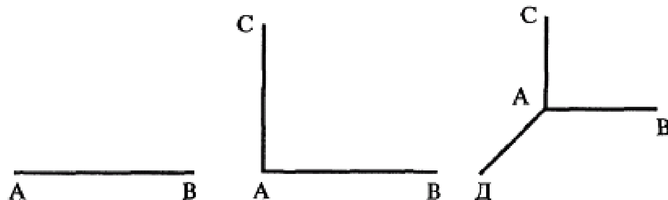

Фиг. 1

Първият чертеж АВ представлява едноизмерен свят. Той има само едно измерение – на дължина. Казваш: „Да имаш само една идея.“ Една идея можеш да имаш само в едноизмерния свят. И англичанинът казва: „Idea single“. Но какво може да направи човек само с една идея? Питам сега: От едноизмерното същество как ще издигнете перпендикуляр? Ако издигнете перпендикуляр АС, ще се образува плоскост. Това е двуизмерният свят. А при третото измерение накъде ще теглите перпендикуляр? Ще теглите АД. Но за едно същество, което се движи, ще бъде невъзможно от един едноизмерен свят да се качи изведнъж в един триизмерен свят. Защото този свят е извън него. Например, някой от вас може ли да се качи да живее направо във въздуха? Качването във въздуха е съвсем друго измерение, то е четвърто измерение. Само ако знаеш законите на четвъртото измерение, ще се качиш с тялото си във въздуха. Някой се качва с аероплан – това са опити, хората изкуствено се опитват да се качат. Но не можеш да живееш във въздуха постоянно, когато искаш. Голямо усилие се изисква в това изкуство. Един ден хората ще

дойдат и до това: както си седиш, ще се проектираш с мисълта си, ще разпростреш тялото си и ще отидеш веднага на 500-600 км и после пак ще се събереш и ще слезеш. Как ще стане това? Изведнъж ще разложиш цялото си тяло и ще минеш от едно място на друго. А сега – купуваш аероплан, намираш пилот – дълга и широка работа! Пари се искат, бензин се иска, а някой път се счупи крилото на аероплана. Ние още си служим със средствата на третото измерение. А при четвъртото измерение ти ще помислиш само – и ще отидеш! Ще помислиш да отидеш на Месечината – и ще отидеш там. Ще помислиш да отидеш на Слънцето – и ще отидеш там. Ако речеш да тръгнеш за Месечината с аероплан, който пътува с бързина да кажем 500 километра в час, за колко часа ще стигнеш? Можете ли да сметнете? Колко е разстоянието от тук до Месечината? Макар и да не сте ходили там, вие знаете колко е далеч. Какви са последните научни данни приблизително, плюс-минус пет? Средно разстоянието между Месечината и Земята е 384 000 км; разликата между най-близкото и най-далечното положение е около 50 000 км. Горното число е средното между минималното и максималното разстояние.

На Месечината са ангажирани с вашите религиозни вярвания. Вие сте религиозни, понеже има Месечина, всичките ви религиозни вярвания се дължат на нея – ако изчезне тя, ще изчезнат и те. А пък вярването ви в живота зависи от Слънцето. Ако Слънцето изчезне, ще изчезне и животът; ако Месечината изчезне, ще изчезне и религията. Тъй че религията ви се крепи от Месечината, а чувството ви за живот – от Слънцето.

Някой може да каже: „Да се докажат нещата.“ Как ще се докажат? Как ще докажеш, че 2+2=4? 2 е отрицателно число. Казват: 2+2=4 и 2x2=4. Ако събереш тези две отрицателни числа 2 и 2, дават едно положително число – 4. Как е възможно от две отрицателни числа да се получи едно положително? А като събереш едно положително

число и едно отрицателно, получава се друго, което е неутрално. Положителното число е киселина, отрицателното е основа, а неутралното – това са солите. Една сол не е нито киселина, нито основа – тя е нещо по средата; тя ни най-малко не прилича нито на киселината, нито на основата. Какво е солта тогава?

Сега, въпросът не е да ви направя химици, химията е доста сложна работа. И горните въпроси от математиката – това е една тема много отвлечена, изисква се разсъждаване дълго време. Например, дава ви се тема: „Предназначението на ума и сърцето." Изисква се да мислиш дълго време. Ти ума не го виждаш, а трябва да мислиш за него. И сърцето не го виждаш; ти имаш представа за него, чувстваш нещо, но не го виждаш. Например, ти питаш: „Обичаш ли ме?" Говориш за нещо невидимо. Казват ти: „Аз те обичам" – въздухът се е помръднал и въздушни вълни са дошли до тебе – ти считаш това за някаква любов. Казваш: „Той ме обича." Как знаеш, че те обича? Размърда се въздухът, дойде до ухото ти, дойде в мозъка ти една малка картина и това го считаш за някаква си любов. А то ни най-малко не е любов. Ако вие фотографирате един човек, това във вашия апарат човек ли е? Човекът влязъл ли е във вашия апарат? Когато аз ви говоря за любовта и вие я схванете, любовта влязла ли е във вашия ум? То е една сянка. От тази сянка вие си предполагате какво е любовта. И после, фотографията представя ли човека такъв, какъвто е? Не го фотографират с краските, а черен като арапин. Вие казвате: „Вижте, колко красив е образът!" В дадения случай са красиви линиите, но не самата фотография; цветът е черен, но линиите са красиви.

Казвам: Тия идеи, които сега ги имате, трябва да ги обработвате. Да допуснем, че вие сте даровит, роден сте по природа за певец, но за да станете певец, трябва да се упражнявате. Музикалната способност е изразена някъде горе на челото ви, но за да се прояви тази

способност, за да се прояви дарбата за пеене във вас, трябва да упражнявате вашия ларинкс. Там се намира една малка ципица, която Бог е турил и от тази ципица зависи цялото ви щастие. И говорът на човека зависи от тази ципица. Сега нашият говор не е естествен, понеже не е основан на законите на хармонията. Сегашният език не е основан на музиката и вследствие на това не е толкова хармоничен, не е толкова красив. Бъдещият език, който иде, ще се основава на музиката. Речта сега не е музикална, едно кряскане има. (Учителят с креслив глас казва:) „Хей! Какво правиш? Какво си се зазяпал там! Ха! Ха!“ Това не е музика. Как ще го кажете музикално?

Сега, аз като представих това, което не е музикално, изгубих нещо. Думите „Ела тук!“ как ще ги кажете музикално? Както и да представям тия работи, вие ги знаете по-добре от мене. Аз допущам, че вие говорите по-добре от мене. Има някои хора, които говорят толкова криво! Това не е музикален език, какви ли не изопачени неща съдържа! И религиозни работи, и чувства – всичко се окарикатурява. Това не е музика! Всяко нещо, което може да се окарикатури, в него няма никаква истина, никаква музика. Да говориш музикално, това значи да дадеш истински образ на нещата. Но думите трябва да бъдат с едно значение. За всяко чувство, за всяка мисъл трябва да има специфична дума. А не да бъде и тъй, и тъй – с двояко значение. Ти казваш: „Обичам“, после туриш едно „не“ в началото и става: „Не обичам.“ Защо именно туряте на думите „Не ви обичам“ един смисъл, а на думите „Обичам ви“ друг смисъл? На какво основание казвате: „Обичам ви“? Когато англичанинът казва: „I like you“, той ни най-малко не казва: „Обичам ви“. Турчинът казва съвсем друго. Французинът как казва? „Je vous aime.“ Как намериха тия хора тези думи? Защо англичанинът е турил една дума, турчинът – друга, французинът – друга, българинът – друга и т.н.? Значи всеки си е построил езика, както той си разбира. Значи не е построен

езикът музикално, езикът не е музикален. Противоречията, сегашните противоречия и изпитания в живота произтичат от това, че езикът не е музикален. Следствие от това е слабостта на думите. Понеже те не съдържат идеята, ти се съмняваш в тях. Казват ти: „Аз те обичам“, а ти си казваш: „Я ме обича, я не!“ Защото думата обич ни най-малко не съдържа обичта. Тя не е силна дума, тя е от книжните пари – губи си цената; има цена, но после я изгубва. Една музикална дума е силна, тя е динамична. Всякога при такава дума можеш да проявяваш реалността. Тя е като кибритената клечка – макар и да е в кутията, като я драснеш, можеш да образуваш огън. А пък кибритени клечки, които не образуват огън, са от друго естество. Една дума на любов всякога, у всички хора, трябва да произвежда едно и също значение. Ние имаме сега един малък пример. Хляба, който ядете, на който и човек да го дадете – англичанин, французин и пр. – еднакво ще му действа. Можете да го месите по български, англичанинът може да го меси по английски, французинът – по френски и пр., но както и да го месите, като дадат някому този хляб – и англичанинът, и турчинът, и французинът – който и да е, ще имат еднакво понятие за хляба, няма да имат различни идеи. После, каквото и да кажете на англичанина, французина и пр. за водата, като им дадете вода, те ще имат същото понятие за нея, което и вие имате.

Казвам: Идеите, които трябва да проникват във вашите умове, трябва да бъдат еднозначни – да имате една идея, която да остане във всички условия със същото съдържание. Щом изменя съдържанието си, тя е временна; можеш да си служиш с нея, но временно. При сегашните условия, при които се намирате, ако имате новия музикален език, вие ще се подмладите. Но това подмладяване може да стане само при това изкуство – докато не научите новия език, вие не можете да се подмладите. Докато не научите новия език, не можете да бъдете щастливи. Докато не научите новия език, любов не можете

да имате. Дотогава всичко е временно, преходно – вие сте като пътешественици, които живеят в палатки; ходите от едно място на друго, скъса се палатката ви, после взимате втора палатка, трета, четвърта. Новият език е, който ще внесе Царството Божие на Земята. По този начин, както говорят хората, Царството Божие не може да дойде. Французинът говори едно, англичанинът друго – всички неща са объркани. И идеята за Бога, за религията и пр. – всичко това е объркано, една смесица на понятия. Ако питаш какво е Христос, едни ще ти кажат едно, други ще ти кажат друго – неопределена идея имате. Всички имате различни идеи! Но нито англичанинът, нито французинът, нито българинът имат една определена идея. Аз не отричам реалността, но тази реалност още не сме я схванали в нейния смисъл.

Да допуснем, че имате една пъпка – това е реалност. Имате един цвят – и това е една реалност. Завързва този цвят – това е една реалност; узрява плодът – и това е една реалност. Изваждате семката. Коя е сега същинската реалност за вас? Пъпката ли, цветът ли, завързакът ли или узрелият плод? Най-голяма реалност представлява узрелият плод. За него вие имате еднакво понятие. Който и да яде един плод, той ще си състави едно и също понятие за него. Казвам: И думите се различават в това отношение – едни приличат на пъпки, други на цветове, трети са завързали и са стипчиви, а само ония идеи, които са узрели, са понятия.

Науката седи в това сега: да се образува един език. Всички трябва да си образувате един език, да си говорите на един език, на който да се разбирате. Силата му седи в това, че в каквото и положение да се намирате, като произнесете една дума от този естествен, музикален език, вие ще станете разположени, веднага ще се смени вашето състояние. Да кажем, че сте неразположени духом, обезсърчени сте, животът ви е обезсмислен – като произнесете тази една дума от

музикалния език, вие ще станете мощни. И този език е толкова мощен, че когато нямате нито пет пари в джоба си, като кажете една музикална дума, всичко ще се преобърне и ще имате пари.

Силата на Христа седеше в това, че разбираше музикалния език. Като вдигна хляба, Той каза една дума. Евреите Го слушаха, но Той не говореше на еврейски. Ти можеш да говориш на Господа на еврейски, на български и пр., но то се трансформира. Трябва да се научите на този език, докато не се научите, все ще бъдете в това положение, в което сега се намирате. И беднотията, и болестите, и страданията, и недоразуменията, караниците – всичко това ще мине, като научите музикалния език. Вие ще кажете: „Как да го научим?“ Нали ви уча да пеете? Като ви казвам да пеете, оттам ще започнете. Питате: „Защо ще пея?“ Вие пеете, за да образувате една основа, за да създадете музикалния език. Докато не се научите да пеете, този език не може да се създаде. Целият невидим свят, Христос от 2000 години се мъчи да научи хората да говорят този език, но ние още говорим по български на Господа. Ти се молиш на Господа на български, англичанинът – на английски, всички Му говорят на разни езици и се чудите, защо Господ не ви разбира. И Господ се чуди на тези деца, отде им дойде този жаргон. От един Баща са се родили – от Господа, а са изгубили езика си и говорят на разни езици. Например, сега воловете мучат, кучетата лаят – не могат да говорят. Това мучене, това лаене е едно приготовление, за да се научат един ден по човешки да говорят. То ще лае, ще мучи с години, ще се мъчи и ще се научи да говори по човешки. Така и човекът – като бръщолеви, бръщолеви, един ден ще се научи на нещо от туй бръщолевене, ще излезе нещо. Всичките философски работи, които са писани в книгите – това е все бръщолевене за невидимия свят. Както едно дете бръщолеви на майка си; тя понякога иска да го повдигне, та и тя слиза до него, и тя бръщолеви като него и детето казва: „Разбирам сега.“ Хубаво, но тия

иносказателни работи няма да ни помогнат. Аз искам да ви наведа да мислите върху следното.

Вие говорите за Христа, мислите за Христа. Кой е християнин? Вие няма да познаете християнството, докато не почнете да говорите на новия език. В Библията се казва така: „В началото Бог създаде небето и земята. И земята беше неустроена.“ Вие мислите в третото измерение. „Създаде Небето“ – това е духовният свят, небесният свят, дето всички говорят на един език. „Създаде Земята“ – тя беше неустроена. След това Бог започна да устройва този физически свят. И след като го устрои, Той остави човека на Земята за наследник. А той развали всички апарати. Бог тури хората в Рая да научат този музикален език, но те не можаха да го научат, излязоха вън от Рая, без да могат да го научат. Сега човек говори извънрайски език – не райския език. Някои християни наричат този език ханаански. Аз не зная какъв е бил този ханаански език. Всички народи, които бяха в Ханаан, какъв език говореха? Ханаански език е да говориш едно, а да се разбира друго. Ханаански език е да говориш иносказателно.

Да се върнем сега към идеята, която трябва да остане в ума ви. Необходим е един език, чрез който Божествените идеи да бъдат достъпни, да имат в нашия ум и сърце едно значение, а не две. И това, което знаем, да не се губи. Понякога, някой ден вие сте разположени, а втория ден не сте разположени. Един ден мислите право, а друг ден не мислите право. Кои са причините? Причините са в езика. Вземете една цигулка: когато струните са разгласени, ти свириш, но не върви по законите. Ще вземеш да я нагласиш. Всички цигулари постоянно нагласяват цигулките си – щом си извадят цигулката, веднага я настройват. А пък вие, като станете сутринта, вашите струни са разгласени и вие свирите цял ден, без да са настроени цигулките ви. Каква е разликата между четирите струни? Има разлика между струните сол, ре, ла и ми. Между съседните

струни има по четири тона разлика. За да се научите да свирите, трябва да знаете как да съкращавате струните. Ако вие съкратите струната сол един път, ще имате си, ако я съкратите три пъти, ще имате до. След това иде втората струна. Вземате я празна; после я съкратите с първия пръст и имате ми, съкратите я с втория пръст и имате фа. С третия пръст – сол, с четвъртия – ла. После можете да вземете струната ла. Съкратите я с първия пръст – имате си, с втория пръст – до, с третия пръст – ре, с четвъртия пръст – ми. После взимате четвъртата струна, тя е ми, когато я вземате празна, съкратите я с първия пръст – фа, с втория пръст – сол, с третия пръст – ла. Представете си, че вземате сол на първата струна. Ако вървите отдолу нагоре и вземете сол на втората струна, с третия пръст, каква е разликата между едното сол и другото сол? В трептенията. Има значение, когато вземете един тон по-високо или по-ниско, има една разлика. Това е разлика, която не може да се обясни.

Ако вие изкажете една дума музикално, тази дума ще проникне в невидимия свят. Сега вече човешката реч може да се предаде на разстояние по радиото, но по обикновения начин не може; както говоря сега, моята реч не може да се предава на разстояние, но ако имам един апарат, който да скъси звуковите вълни, да предаде през етера тия трептения, речта ми ще може да се предаде и да я получат в Англия например. Но ако аз говоря на български и предам моята реч в Англия, там пак няма да ме разберат. Има едно вещество в света, в което всички думи се превръщат в този естествен език. Има начин като говоря на английски или на български, английската или българската реч да се превърне в този естествен език. Англичанинът говори по един начин, българинът по друг начин, но еднакво чувстват: като каже „I like you“, той има известни чувства и ти като кажеш: „Обичам те“, имаш същите чувства. Тия чувства са музикални. Тогава трептенията на тия думи се приближават до

музикалния език. И на англичанина сърцето трепти по същия начин, както и твоето сърце – тонът е еднакъв.

При естествения език в невидимия свят, или във вътрешния свят, ти не можеш да говориш, докато не чувстваш. Трябва да мислиш, трябва да чувстваш и тогава вече ще говориш; и в думата, която ще кажеш, трябва да вложиш само едно значение; щом вложиш две значения, ти не можеш да говориш. Тогава тази дума не се предава, тя е неразбрана. И тогава в духовния свят като питаш едно същество, то ще мълчи, няма да говори, там всички са много мълчаливи. Затова българите си представят, че в онзи свят всички умрели седят и не говорят, мълчат и не бръщолевят както си искат. Тук има-няма някой какво да каже – бръщолеви; в невидимия свят, ако имаш какво да кажеш, говориш, а ако нямаш, ще мълчиш.

Няма какво да ви говоря за онзи свят. Бих желал сега да ми кажете, каква е вашата идея за онзи свят. Къде ще си го представите онзи свят, на кое място? Вие си повдигате очите нагоре. На кое място? Изисква се голямо въображение. Някой път ние казваме, че този свят е Царството Божие, което чакаме. Казва се, че Царството Божие е вътре във вас. Това е пак едно понятие. Най-първо трябва да имате една представа и после понятие, известно вътрешно разбиране за Царството Божие. Всеки един от вас може да разбира Царството Божие.

(Учителят чете от книгата „Светът на Великите Души“:)

„Знанието от едно място не идва и светлината през един прозорец не влиза. Неизброими са пътищата на знанието. Неизброими са прозорците на светлината. Любовта през едни уста не говори. Хиляди са устата на Любовта, през които тя говори. Вярвай във всичките нейни уста.“

Можете да изкажете така тази мисъл: Любовта през едно сърце не минава. Любовта минава през хиляди сърца. Не мисли, че само през твоето сърце тя минава. Тя минава през безброй сърца.

Това е външната страна. Откъде минава най-първо любовта? През устата ли минава? След като ви говори някой, след като ви каже, че ви обича, тогава се запалва вашето сърце. В невидимия свят е точно обратното: след като се запали сърцето, тогава говорят устата. На Земята най-напред говорят устата и после говори сърцето. Вие вярвате в думите. Като ви каже някой, че ви обича, вие вярвате в това. Хубаво, щом имате толкова доверие. Да кажем, идвате при мене и искате пари: „Дайте ми назаем 100 лева." Аз ви казвам: „На ви 100 лева!", но нищо не ви давам. Вие казвате: „Защо не даваш?" Като ви кажа, че ви давам 100 лева, това не ви е достатъчно, вие искате да бръкна и ви дам някоя банкнота или някоя монета. И вярвате в тая монета. Щом вярвате в думите „Аз ви обичам", защо не вярвате, че ви давам 100 лева, като ви кажа, че ви ги давам? В духовния свят никога няма да ви дам парите, ще ви кажа: „Давам ви 100 лева" и като бръкнете в джоба си – парите са там! Или ми искате някоя книга; аз ви казвам: „Давам ви книгата" – върнете се в къщи, стоте лева или книгата ще са там. Искате дреха – казвам ви: „Давам ви дреха" – и като идете в къщи, намирате дрехата. Кой я е донесъл, не знам. Каквото поискате, ще ви бъде! Музикалният език е мощен: каквото кажеш, става! А сега искате „черно на бяло"! Според сегашния език – „черно на бяло", но според онзи език всичко е „на светло", не е черно и бяло.

Сега, оставям ви мисълта за музикалния език. Вие ще кажете: „Да видим какво е това нещо, каква ще е тая работа." Поне една музикална дума да научите! Това е ключът сега! Навсякъде, във всички окултни общества търсят изгубената дума. Тя е ключът. Всички разправят за тайните на Индия и навсякъде много неща

разправят. Във всички религиозни, окултни общества, които съществуват на Земята, всички търсят тази изгубена дума, с която нещата стават. Магическа дума е тя! И хората очакват да дойде някой да им даде тази дума. Тя е запалка.

Християнските мистици поддържат, че човек трябва да се роди изново. Само при един музикален език той може така да се роди. Ти си дряхъл, стар си – защо? Говориш сегашния език и се изтощаваш. Като го говориш дълго време, най-после остаряваш. Ти приличаш на един кон, който дълго е носил товар и е изгубил силата си. А пък като говориш на новия език, ти се подмладяваш; като кажеш една дума на този език, косата ти, която е била бяла, почернява. Като кажеш една дума, треската, ревматизмът, които имаш, ще минат. Лицето ти няма вече фуски[21], очите ти са светли. Като се зароди най-малкото недоволство в тебе, кажеш една дума – и можеш да бъдеш, където искаш. В музикалния език никой не може да ти направи пакост – няма възможност нито да се скараш, нито да ти се скарат. Аз съм виждал някъде у българите: скарани са някои, но са отишли в кръчмата; като дойде гъдуларят и засвири, те казват: „Хайде да оставим тая работа, чакайте да слушаме." И всичко изчезне, като засвири този гъдулар, казват: „Дай сега половин кило! Хайде, наздраве!" Като засвири човекът, гъдулката има повече сила, отколкото моралът. Това е един музикален език, който ти казва: „Да се помирим!" И хората казват: „Хайде да напуснем сега този спор."

Казвам: И между вас има понякога спорове; хубаво е да спорите някой път – устоявате на своето. Но българинът е направил гъдулката и я туря на корема си, при пояса. Той е голям реалист. Като тури гъдулката на пояса, близо до коремчето, казва: „До коремчето, до благоутробието, най-първо тук се свири" – и си тупа корема. А пък европеецът туря цигулката горе, под брадата. Тази е по-хубава стойка.

---

[21] **фуски** (гр.) – пъпчици

Българинът спори сега с европееца. Българската култура е на благоутробието, а западната култура е на ума. Те са банкери, хора на парите. На българина не му върви. Той трябва да учи тази, музикалната дума. Сега европейците свирят на корема само при контрабаса и при челото. Но щом дойде до първата цигулка, с нея се свири, като се тури горе и се крепи с рамото, близо до ухото, че като свириш, най-първо трябва да чуваш хубаво тоновете. Да обясня тази мисъл психологически.

Ти се занимаваш с духовното, но имаш предвид благоутробието си – при гъдулката. Ти за Бога говориш, но за тази гъдулка мислиш – благоутробието. Имаш го предвид. Европеецът свири горе, той е по-близо до истината. Но той мисли за парите. При свиренето с цигулката той прави с ръката си така: „Пари ще дадеш!“ (Учителя прави с ръка движение, като че брои пари.) Българинът казва с гъдулката: „Хляб, хляб!“ Европеецът казва с цигулката: „Пари, пари!“ Българинът е прав, важен е хлябът. Важни са и парите. Това са условия. Но това са още външните условия. Онова, което българинът чувства, и онова, което европеецът, англичанинът чувства като свири – това е важното сега. Важен е онзи, вътрешният музикален език. Да има сила! Сила е необходима сега!

Но ще бъдете поставени на един много тежък изпит. Ето какъв е изпитът. Няма да ви кажа думата, но за да я придобиете, ще ви поставя на един изпит. Представете си, че сте свършили четири факултета и че сте най-богатият човек. Имате всички удобства. Човекът, който ще ви предаде тази музикална дума, ще ви каже: „Вие готови ли сте да се отречете от всичкото знание, което сте научили и от всичкото богатство, което имате, да се отречете и от себе си? Когато останете без знанието, което имате и без богатството си, и като се отречете и от себе си, тогава ще ви кажа тази музикална дума.“ Вие ще се намерите в трудно положение. Ще кажете: „С една

дума само какво ще правя?“ Тази дума струва повече от всичкото знание, което имате. Тази дума струва повече от всичкото богатство, което имате. Но вие ще се уплашите. Най-първо ще се уплашите да се отречете от себе си, ще кажете: „Я да я видя, я да я чуя!“ Ще се отречеш, няма да правиш никакви уговорки – нищо повече! Ще се отречеш от богатството и от знанието. Но най-първо трябва да станете богати, няма да ви се даде думата, ако сте сиромаси. И ако сте невежи, няма да ви се даде думата. Трябва да сте свършили четири факултета и да сте богати. А сега от какво ще се отречете? Нямате нищо! Много лесна работа е то тогава. Не!

Искам само да ви дам идея да мислите! Вие казвате: „Аз съм готов.“ Най-първо да забогатееш, да станеш богат, да имаш знание и след това от всичкото това богатство и знание да се отречеш. Ще ви наведа на онзи пример от Христа за богатия, който, като намерил един бисер, отишъл и продал всичко, що имал и купил този бисер. Това е музикалната дума! Като я имаш – ще имаш ключа. Можеш до небето да отидеш с нея. Като имаш тази музикална дума, всички врати в природата са отворени за тебе.

Сега вие ще се обезсърчите, нали така? Богатият, който има богатство, няма да се отрече. И онзи, който има знание, и той няма да се отрече. Вие ще се намерите в същата мъчнотия и ще кажете: „Кога ще добия това знание!“ У вас няма да се роди желание дори! Като ви се каже, у вас трябва да се роди стимул да станете богати и да добиете знание, за да можете да се отречете от всичко това и да придобиете тази дума! Вие ще кажете: „Тази работа не е за сега!“ Какъв е изходният път? Какво мислите? Вие, които нямате това богатство и това знание, какво трябва да правите? Аз сега не правя спор за това, което вие имате. И преди всичко, вие сиромаси ли сте или богати? Вие всинца сте богати, но не сте още наследници на вашето

богатство. Всички много знаете, но не сте наследници на вашето знание.

Ще ви кажа нещо на вашия език, или на съвременния език. Ти си учен човек, но си на тъмно, дадат ти една книга – не можеш да четеш. Ако затворя лампата, кой от вас ще може да чете? Не че не знаете. Но ако се отвори светлината, вие веднага ще можете да четете. А който не е учен, макар и да има светлина, не може да чете. Та, когато се отвори светлината, тогава ще се познае дали сте учен или не. Когато дойде светлината, ако можете да пожертвате всичко, вие сте учен човек, защото само ученият човек може да пожертва. Защото който не е учен, той не оценява работата, през пръсти гледа!

Сегашното положение на човечеството аз го уподобявам на следното. Това са малки деца, пътят, по който трябва да минат, е детинството. Сега сте във възрастта на малките деца. Законът е такъв, че един ден вие ще израснете, но дали ще бъдете богати и учени, то е въпрос. Ще зависи. Като растете, същевременно трябва да учите, т.е. да се приспособи вашият ум към светлината, за да можете в нейното присъствие да четете книгата, която ще ви се даде. Ако не сте учен, като дойде светлината, вие пак ще бъдете невежа и следователно ще изгубите условията. Като ви се даде вътрешната светлина, ще изгубите условията в дадения случай. Сега, може да се дадат много възражения: Христос нали е казал „Повярвай“. Трябва да разберем думите на Христа. Ако се разбираха думите на Христа, ако всички хора вярваха, откъде това разнообразие на вярванията? Съберете по един англичанин, българин, русин, французин, германец, сърбин, съберете всички народи, които са християни – ако те разбираха Христа, щяха да говорят на един език. Там, дето техните интереси се различават, те нямат разбиране на Христа. Ако в един дом братята и сестрите се карат, мислите ли, че те обичат баща си? Не, ако те разбираха езика на баща си или на майка си, те не щяха да спорят

кому какво се пада. Като ви говоря, по този начин аз не съм против сегашния живот, но сегашният живот е едно временно състояние. И вие, старите сестри, след 10-15 години ще бъдете още по-стари, а младите след 10-15 години ще бъдат по-възрастни. И след 15-20 години ще се смени вашето състояние. Много естествено ще се смени. Ако вие отивате към Северния полюс, трябва да облечете по-дебели дрехи, защото студът се увеличава; ако отивате към екватора, топлината се увеличава и трябва да намалите дрехите си, да се облечете с по-тънки.

И тъй, в какво вярвате вие сега? Някои казват: „Едно време какви идеи имахме! Какво вдъхновение беше!“ Казвам: Вие сте отивали към екватора, а сега отивате към Северния полюс. Всеки се сгушва в своята шуба, като някой ескимос, турил си качулката, ръкавиците, и в себе си живее. На Северния полюс отивате вие! Северният полюс е място, дето боговете живеят. Най-възвишените същества на Земята живеят на Северния полюс. Но за да отидете там, трябва да знаете музикалната дума. Ако отидете с една музикална дума, ще видите, че по-хубаво място от Северния полюс няма. С градини! Раят е там, на Северния полюс! Там е Раят! Един учен американец, мисля, че беше от Бостънския университет, написа едно съчинение с ред доказателства, че Раят не е в умерения пояс, а е на Северния полюс. Научно доказваше това, опирайки се на разни автори. Казвате: „Но там е студено! Има планини, снежни планини по 2000 метра високи, само от сняг! Ледени планини! Какъв рай ще има там? Всички, които са ходили там, ни най-малко не са намерили Рая.“ Но Слънцето там, на Северния полюс, не залязва. Тук понякога казват: „Да направиш една къща, която да няма северни прозорци.“ Ако направиш къща на Северния полюс, там Слънцето ще обикаля около къщата и северните прозорци ще станат южни, а южните ще станат северни. Отвсякъде ще обикаля Слънцето.

Та сега вие всички сте на Северния полюс. Ние сме на Северния полюс. Ние виждаме външната страна на нещата – че животът е безсмислен, че е хладно, студено, че има големи страдания. Хубаво, здравословно място е Северният полюс. Страдания има, някому са измръзнали ушите, ръцете и прочие, но ако имате този музикален език, Северният полюс ще бъде рай! Всичко там е чисто, бяло. И там ще видите Дървото на живота. Като умрете, ще отидете на Северния полюс! Всички сте кандидати за там. Къде отиват умрелите? На Северния полюс!

Да дойдем сега до сериозната мисъл.

Не искам да се смущавате. Вие носите все старото. Като ви каже някой, че нищо не разбирате, вие се смущавате. Какво означава нищо! Нищо е нищо. Какво означава: „Нищо не разбираш?“ Аз ви подарявам целия Северен полюс с всичкото му богатство. Питам: Какво ще направите? Там има богатства, колкото искате. Вие ще кажете: „Нищо не разбираме.“ Защо не разбирате? Целия Северен полюс ви го давам. Но материята на Северния полюс не е в хармония с вас. Студено е и ако отидете там, той ще ви вземе всичко и нищо няма да ви даде. Той взема и не дава. Но ако отидете там и имате една музикална дума, като я кажете, той ще се отвори веднага и ще ви даде. Той дава, но дава на тия, които знаят да му говорят. Като отидете на Северния полюс, ще видите, че там много хора са измрели, замръзнали са. Там казват: „Който дойде тук, най-напред трябва да умре такъв, какъвто е, и после да оживее.“ И прави са. Този, сегашния живот, на Северния полюс не можеш да го живееш. Другояче казано: С тия разбирания, които сега имате, дълго време не можете да живеете там. Цялата Земя е северен полюс. Вие се утешавате и казвате: „Няма какво! Всички остаряваме и всички умираме.“ Това не е никакво разрешение. Тая утеха да я оставите! Истината не е там. Казвате: „Трябва да умрем.“ Ако ще умирам, аз трябва да знам защо

умирам. Да знам, че умирам за нещо. И ако страдам, трябва да страдам за нещо. Трябва да имам някоя придобивка. Ако от страданието, от смъртта няма никаква придобивка, то аз не искам да умирам! Христос умря, но имаше придобивки. Христос умря, за да придобие човешката душа. Той не умря за вятъра. Заради това предпочете страданието. Ти страдаш, но имаш придобивки. За какво са страданията без придобивки? Аз да страдам, но защо, за вятъра ли? Не, придобивки трябва да има, нещо реално трябва да има! Аз не поддържам напразното страдание. Във всяко страдание трябва да има придобивка и във всяка смърт трябва да има придобивка, тогава смъртта има смисъл. Писанието казва: „Минава от смърт в живот!“ Това значи като умирам, да придобия живот! Но онова, истинското понятие живот. Или, аз го наричам: Музикалният език! Христос казва: „Които чуят гласа Ми, ще оживеят.“ И както се казва, в последните дни, като дойде архангел Михаил, с този музикален език ще каже: „Ставайте!“ Ще засвири тръбата: „Ставайте, мъртви!“ „Ставайте вие всички долу, излезте от гробищата!“ Не чакайте! На всички народи архангел Михаил ще превежда на техния език – да станат от гробищата!

И какво ще бъде това възкресение?

При възкресението ще има един голям кюп с 25 милиона градуса топлина. И всичките народи, като ги извади Господ с шарените им дрехи, ще ги пита: „Ти отказваш ли се?“ „Не се отказвам.“ – Всички в кюпа! Като ги нахвърлят в кюпа, всички ще се разтопят и ще станат бели. И като се погледнат, всички ще бъдат бели и няма да се познаят. И французи, и англичани, и германци, и пр. – всички ще изгубят цвета си, ще придобият белия цвят. И тогава ще им се даде първата дума на новия език. И ще кажат тогава: „Ние сме братя, синове на Един Баща. Ние сме сестри, дъщери на Един Баща.“ ... Сега, какво разбрахте? Разбрахте, че има кюп! Разбрахте, че има и 25 милиона

градуса топлина. Разбрахте, че всички вие ще станете бели в кюпа, ще светнете. Най-първо ще светнете отвътре и от червените и пр. дрехи нищо няма да остане. И като излезете, всички ще бъдете облечени с бели дрехи. Писанието казва, че като пъшкали там всички души, от разните народи, Господ, като ги извадил от гърнето, им казал: „Дайте им бели дрехи, и да почакат още малко, докато дойдат и други. Има още малко малко време, докато се допълни числото на съслужителите и братята им.“ И тогава всички ще говорят на един език. Сега усещам, че питате: „Но докато дойде новият език, на кой език да говорим? Ние не знаем от новия език нито една дума, на кой език да говорим?“ Казвам: Ще си говорите на вашия език. Тогава? Трябва да има преводачи.

Хайде, за 10 минути да посвирим (Учителят взима цигулката.) Певци няма да станете, но ще пеете. Музиката ще имате като едно условие. То е трудна работа, тия певци, които са в света, са работили. Трябва да си разработите ларинкса. Всички трябва да свирите тук. (Учителят показва ларинкса си.) Това са външни работи. Зависи от ухото ни. Обективно е външното. (Учителят започна да настройва цигулката и каза:) Липсва нещо на тия струни. Времето влияе. Ще започнем сега с буквата и. Тя е символ на посоката на движението. Като кажеш и, то е движение на живота в материалния свят. А е бременност в живота, бременност с известна идея. А пък у представлява човешката мисъл. О – това са условията. Ще започнем сега с и. (*Учителят пее и на разни тонове и свири, всички пеят същото.*) Неразположен си. Попей си малко. (*Учителят пак пее и. После пее и свири*:) „Труден е животът без светлината.“ Това е отрицателната страна. Изпейте сега друго: „Приятен е животът със светлината.“ (*Изпяхме тия две изречения по няколко пъти.*)

Близо сме до музикалния език! Сега изпейте същото нещо, но артистично, музикално. На този език като кажеш „Приятен е животът“, ти ще почувстваш присъствието на Бога. „Приятен е животът със светлината.“ Няма да мислиш какво нещо са животът и светлината, но ще ги знаеш. Онова, което знаеш, няма нужда да ти го разправят. Ако има нужда известни понятия да ни се обясняват, и след като ни ги обяснят, те дълго време пак остават неразбрани.

Като ни се говори дълго време за невидимия свят, пак ни остава непонятен. Ние си представяме, че онзи свят е най-хубавото място, най-красивото място – най-красивият свят. И здания, и всичко друго е красиво. Като влезеш там, няма да намериш никакви нечистотии. Всяко нещо е на мястото си. И въздухът е свеж, няма никакъв дим. Навсякъде е музика. На онзи свят няма да видиш цветя увехнали, няма там листа окапали. Няма и болен човек там, всички са свежи, бодри, весели, всички имат достатъчно. Няма гладни, няма болни, няма мъртви, няма недоволни! Всички са доволни, всички са радостни, всички са весели! Няма нито един стар. Някой път имат представление. Когато искат да дадат представление, представят хората на Земята. Това, което за нас е много важно, за тях е нещо за представление. Ние мислим какво ще правим, като остареем; те като остареят знаят, че старостта е едно условие за подмладяване. Младостта е едно условие, за да остареете. При младостта схващаш едно, а при старостта – съвсем друго. Ние схващаме младия като невежа, казваме, че той нищо не знае, а за стария казваме, че има знания. В онзи свят другояче мислят: младият е пълен с живот, с любов, а старият е пълен със знание. И като се срещнат там млад и

стар, те се прегръщат и са възлюбени един на друг. А тук младият погледне стария и казва: „Остарял е, не му държат краката.“ Старият пък казва: „Глупаво дете, не му стига умът.“ Старият го гледа отгоре, и младият го гледа отгоре. Младият казва: „Ако е по знание, отстъпвам ти, но ако е по сила, не можеш да се бориш с мене.“ Това са контрасти. Нашите сегашни идеи за старостта и младостта трябва да изчезнат, младостта и старостта да станат като два полюса. Ти си дряхъл – ти си стар човек; обезсърчил си се – ти си стар човек. Насърчиш се – ти си млад човек; не разбираш нищо – ти си млад човек, малко дете, едвам пъплиш по земята. Като си млад, ще станеш весел. Ти не можеш да любиш, ако не си млад. И не можеш да учиш, ако не си стар. Погледнеш се и казваш: „Остарях, косата ми побеля.“ Като ти побелеят космите, ти трябва да поумнееш малко. Не че космите ти са бели, но сняг е повалял малко, той ги е направил бели. Като духне топлият вятър и се стопи снегът, космите ти пак ще станат черни. Белият цвят на косата се дължи на вътрешния сняг. В духовния свят сняг не вали.

Ще ви дам една тема:

„Буря силна ме застигна в планината,
разтърси ме от корен.
Тежки дни минаха, на изпитания,
Но моята вяра не отслабна.
Тя нещо ми пошепна:
„Търпи, и всичко това ще мине.“
Дойде пролетта. Духна топлият вятър.
Стопи се снегът.
И със снега си замина и мразът.

Потекоха реките. Запяха птиците.
Поникнаха тревите.

Моята мисъл възкръсна и
Добрите чувства оживяха.
И аз почнах да мисля.“
Нека бъде малко, но сладко.

„Добрата молитва“
6 ч. 50 мин.
Следват гимнастически упражнения.

14-та лекция на Общия окултен клас, 25 декември 1935 г., сряда, София, Изгрев

КАТО ДОБРИЯ СИН

5 ч.

„Добрата молитва“

Песента: „Аз смея да кажа“

(*Учителя прочете пасаж от книгата „Царският път на душата“, от стр. 105, първия ред, до стр. 106, до последния нов ред.*)

Трябва да се прави разлика между страдание и мъчение. Мъчението произлиза от нямане, а страданието – от преизобилие. Страда онзи, който е преял, мъчи се онзи, който нищо не е ял. Само мислещото същество може да страда.

Всеки ученик, който постъпва в училище, първоначално има мъчнотии. Той влиза и не е осведомен за буквите, за реда в училището. Но постепенно се научава. И колкото повече време минава, толкова повече той се просвещава и за него училището става любимо място. А в началото му треперят космите.

Страданието – това е програмата на живота. Страданията аз ги наричам предговор, встъпление към всяко велико съчинение. В предговора ще се кажат няколко реда и след това ще се навлезе в главния предмет. Вие сте една книга, трябва да се напише встъпление, предговор. На какво основание пишете вие тази книга? Животът ви се пише! Все има предговор книгата. Страдаш – предговор е това, не съдържа важното, то е само едно малко встъпление.

Не смесвайте мъченията и другите недоразумения със страданието. Те произтичат от съвсем друг фактор в света. По някой път човек трябва да се радва, че участва в страданието. Защото щом го разбереш, страданието моментално ще се превърне в радост. Всякога неразбраната радост е страдание, неразбраната любов е страдание,

неразбраната истина е страдание, неразбраното добро е страдание. Всички добродетели, когато човек не ги разбира, са страдания. Някои казват: „Ако кажеш истината – страдаш, ако направиш добро – страдаш!“ Представи си, че си търговец и идва при тебе един човек да купува дрехи; ти му казваш, че тия дрехи са хубави, но го излъгваш – един път, два пъти, три пъти – и той не идва вече. А ако кажеш истината, спечелваш го за клиент. И въпреки тая велика истина, ти казваш: „Не си струва да се говори истината.“ Няма по-велико нещо от това, да говориш истината! Като направиш една малка погрешка, признай си. Като признаеш, ще дойде радостта в теб, защото ще я изправиш. В едно училище един ленив ученик, понеже не си знаел урока, казал: „Господин учителю, еди-кой си автор пише така и така.“ Искал да каже, че се различават мненията, че не знае по кое правило да пише. Учителят му казал: „Ще пишеш по моите правила.“ Вие пишете по много граматики и казвате: „Не може ли другояче? Защо да е така?“ По каквато и граматика да пишете, в природата си има една граматика. Тази граматика трябва да се учи – нищо повече! Онова, което хората създават, то са нашите нововъведения. Имаме право на нововъведения, но те са наши встъпления към онова, което е вече създадено, което съществува и което е основа на живота. После, не смесвайте страданията с мъченията и трудностите в живота. Ред работи има в живота, които човек сам си създава. Страданието – това е един капитал на човека. Някой път страдаш, без да знаеш причините. Някой път никаква погрешка не си направил, а страдаш. А понякога, без да си направил нещо, се радваш. Понякога не знаеш причините нито за радостта, нито за страданията.

Можеш някога да страдаш поради това, че времето се е изменило, че има вятър, че има земетресение, че има влага в атмосферата и пр. Да кажем, че е станало земетресение; не можеш да кажеш да не става земетресение. Сега, аз не искам да се

аргументирам, не искам и да ви утешавам, далеч съм от това да ви утешавам. Но разбиране трябва. Тепърва трябва да изучите азбуката на природата. Доста време ще се изисква да се изучат нейните букви.

Казвам: В природата съществува един външен, обективен свят и един вътрешен свят, субективен. Често нашият вътрешен свят, нашите вътрешни разбирания влизат в стълкновение с обективния свят. Аз наричам в дадения случай обективен свят Божествения свят. Съществува известна Божествена идея, известен ред и порядък, който Бог е създал със своята мисъл. Ние трябва да разберем този ред и порядък, понеже сме обгърнати от него. Ние сме потопени в този свят. Този свят няма да се съобрази с нашия, но ние трябва да се съобразим с него. Нашият свят е нагоден спрямо този обективен свят. Аз не говоря за външния свят, който хората някой път създават, той е преходен. И когато влезем в стълкновение с този обективен свят, тогава идват ненужни страдания.

Ще се спра сега на положителната страна. Някой път казваме, че красотата на човека седи в известни обективни, външни черти. Красотата си има външен образ – сянка ли е той, или реалност? Най-първо на Земята виждате сянката на красотата. Някой път си представяте един човек и казвате: „Колко хубави вежди има той!“ Аз наричам тия линии, които растат, подвижни линии в природата. Има числа, които растат, има и числа, които са статични, седят в едно и също положение. Например човек сам по себе си е едно число, но това число расте. Едно дете като се роди, можете да го претеглите – 5 килограма е. Но след 21 години може да бъде 50-60 килограма. Тази единица, това число се е увеличило. Нас ни интересуват тия числа, които растат, тия линии, които постоянно се променят: чело, вежди, око, нос, и пр. – всички тези черти в човека постоянно се менят. Има едно лице, което е постоянно, статично, но има и друго лице, което е променчиво; това, променчивото лице на човека е красивото. Ако

погледнете статичното му лице, то е страшна грозотия. То е като скелет. А с подвижното лице, чиито мускули се движат, играят и се усмихват, човек става красив. Има нещо в лицето, което играе. Усмихнатото лице – то е красивото, интелигентното лице – то е красивото, хубавото лице. Ти не можеш да очакваш от един човек, който има устни, тънки един милиметър, да прояви любовта. Не отивай при него на пазар. Каквото и да говори, той е такава слаба почва, че каквото и да сееш, не расте. Друг е онзи, с дебеличките устни – там расте жито, царевица, грозде – всичко. Аз не говоря за отвлечени неща. Ако не вярвате, опитайте. Кои са дебели устни? Аз не говоря просто за дебелите устни, но за добре организираните устни. Те не трябва да бъдат един милиметър, а най-малко половин сантиметър (5 милиметра), или 6-7-8-9 милиметра, или един сантиметър дебелина, горната и долната устни. Тия хора, у които устните са по-дебели, имат повече чувства и следователно имат хубав апетит. Ако е мъж, ще обича хубаво да му се наготви, с едно блюдо няма да се задоволява, а с 2-3 блюда. Вкус ще има. И после, гостбата ако не е направена както трябва, ще направи забележка, че солта, маслото, пиперът са много или малко – все ще намери някоя погрешка. Ако е жена или дете – пак същото, и те имат вкус. А ония с тънките устни минават за много скромни, че не ядат никак. Устата на човека имат три функции: най-напред представляват физическия свят – най-първо трябва да опиташ яденето; след това устата имат и функция да говорят; устата имат и функция да чувстват. Значи трите функции са: трябва да се движат, трябва да чувстват и трябва донякъде да изказват и мислите. Като говорим разумно, речта изказва мислите на човека. Само човек може да говори, понеже е мислещо същество. Човек, чиито устни са нормално развити, у него чувствата са нормални, речта е нормална и яденето му е нормално. Мнозина от вас имате желание устните ви да станат по-тънки и ги свивате. Не,

оставете се от тия стари навици! Оставете тази линия свободно, не я притискайте! Хигиената на устата изисква следното: устните не трябва да образуват права линия като линията АВ, а да има една малка кривина, като при линията СД.

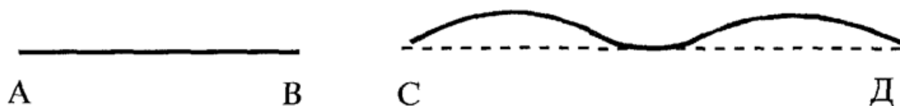

Фиг. 1

Трябва да има в средата малка вдлъбнатина навътре, а отстрани трябва да има две малки издатини. Тогава устата има един хубав израз. Долината в средата показва едно силно здравословно състояние на човешкия организъм, на разумния органически свят. Някой път тази кривина може да се издаде повече, но ако е малко издадена, тогава дава един хубав израз на лицето. Когато човек е весел и в средата на устните има тази вдлъбнатина, от този център излиза нещо приятно, а когато я няма, няма израз. Като не знаете това, някои от вас по навик си събирате устните, притискате ги. Оставете това! Не си притискайте устата, за да става кръвообръщението правилно, редовно. Ако притискате устата, нарушава се кръвообръщението и се зараждат болезнени състояния. Някои си създават фикс-идея. Знаете ли какво значи фикс-идея? Това значи втвърдена идея. Ти имаш фиксирана, установена идея, че за да бъде устата красива, трябва да бъде свита. И я свиваш. Не, оставете си устата свободна. Когато човек остарява, почва да си стиска устата. Колкото повече си стискаш устата, по не ти върви. Не си стискай устата! Остави я свободна. Но не пък и като някоя гъска да я отвориш широко.

Второто положение. Трябва да се научите как да постъпвате и по отношение на очите си. Хигиена е нужна и на очите. Трябва да

изучиш движението им. Очите на някои хора се движат насам-нататък. Погледът ви да бъде установен. Защото и окото има една радиална линия. Съобразно устата трябва да се движи и окото. Според чувствата трябва да се движи и окото. Не да бъде постоянно съвсем фиксирано. То трябва да бъде спокойно. Като фиксираш спокойно окото си, това показва, че мислите, чувствата и постъпките ти трябва да вървят заедно. Нормален е животът, когато има хармония, когато едновременно действат мислите, чувствата и постъпките. Каквото мислиш, да го чувстваш и да го правиш. Мисля да ям; откъсна една хапка, опитвам я и след това разсъждавам за нея. Значи реалните неща едновременно имат три фази: мисъл, чувство и постъпка – те трябва да вървят заедно, да не влизат в стълкновение. Мисълта не трябва да действа сама. Ако тя действа без чувствата, ще ѝ липсва нещо, и ако чувствата работят без мисъл, ще им липсва нещо. Ако извършите една постъпка, в която липсват мисъл и чувство, тогава имаме механичен живот. Както един камък, който се търкаля надолу в планината – то е механично движение. На едно животно му забъркаш каша и то тича да яде – то има само чувствания, мисъл няма. Но ти, човекът, разумното същество, не бързай да ядеш. Мисли, разсъждавай как да ядеш. Като седнеш, започни да мислиш, след това вземи си хляб, откъсни едно късче, натопи го в яденето и започни свободно движенията с устата си.

Може на пръв поглед да ви се вижда странно, че се занимавам с нашата уста. Ако ти не се занимаваш със своята уста, с какво ще се занимаваш? Мисълта е много по-отвлечена. Как ще се занимаваш със своя ум? Често казваме, че човек трябва да фиксира ума си, да се концентрира. Правил ли си опит да се концентрираш? Колко е мъчно това! Я се концентрирай само върху една мисъл половин минута, една минута, но върху нищо друго да не мислиш! Ти мислиш за едно, но изведнъж – за друго мислиш. Да се концентрираш значи в даден

случай да държиш в мисълта си само едно понятие – както фотографът, който хваща в даден случай само една линия. Например изучаваш у човека само неговата уста. Като погледнеш един човек, можеш да го познаеш по лицето; но представете си, че ви дадат задача да познаете човека само по неговата уста – от устата му да установите характера му, както бихте могли, когато гледате цялото му лице. Това е наука. Някой път казват, че очите на човека се смеят. Очите не се смеят. Ако не обърнеш внимание на клепачите, то в очите няма смях. Това, което дава изглед на смях, са клепачите, свиването и отварянето им дава усещането, че очите се смеят. При смеха от очите излиза повече светлина, а при тъгата излиза по-малко светлина, а повече топлина.

В скръбта всякога преодоляващо влияние има сърцето, топлината, а в радостта – светлината. Следователно който страда, има повече топлина, а който се радва, има повече светлина. Светлината и топлината са потребни за растежа на човека. Ако нямате топлина и светлина, ако нямате страдания и радост, вие не можете да се развивате. Все трябва да има някое страдание – или вие, или майка ви, или друг някой – за да растете. Или другояче казано – топлина трябва да имате, за да можете да растете. Топлината е едно условие; ако имате всички дарования и способности, а нямате топлина, те ще останат без условия да се развият. Страданието е проводник на топлината, а радостта е проводник на светлината. Лошо е човек да се лиши от радостта, от светлината, от топлината. Ако човек дълго време скърби, почват да отслабват очите му. Всички ония, на които отслабват очите, дължат това на скръбта, то е голяма скръб. Те нямат светлина. Казвам: Ако нямате светлина, съвсем ще изсъхне сърцето ви. За предпочитане е радостта, но не трябва да се пренебрегва и скръбта, понеже внася топлина. Но не трябва и да си много близо до скръбта, за да не те опари. Надалеч, най-малко на 15-20-30 сантиметра

разстояние стой и никога не пипай. Страданието без топлината е черно, но като мине през него топлината, става приятно.

Казвам: Функциите на топлината и светлината в органическия свят трябва да се знаят. Не може човек да се развива, ако не разбира великото предназначение на страданието, което съществува в света. Не смесвайте страданието с мъчението. Има едно чувство на мъчение, това са анормални чувства, не смесвайте страданието с тях. Ти казваш: „Аз се измъчих." То е друг въпрос, че си се измъчил. Но че страдаш – аз те поздравявам за това. Ако страдаш, че не можеш да учиш, това е на място; но ако се мъчиш, мъчение ще бъде усилието, което правиш, за да влезеш в училището да се учиш.

В Божествения, обективния свят онези, които са създали човека, са употребили много дълго време, докато създадат веждите му. У животните къде ще намериш вежди? У тях вежди като у човека няма. Също, техният нос е сраснат с горната челюст. Такова красиво ухо, каквото човек има, животните нямат. Каква архитектура има човек! И това е още едва началото! Понеже вие растете и се развивате, но не сте дошли до пълното си развитие. Така, както сте създадени, някои от вас още сте деца на 9 години, някои сте на 5, други на 6, трети на 7 години. Тук-там има някои и на 10 години. Едва гениалните, талантливите хора са на 12 години. И има време да растете. Ще се измени лицето ви.

Остаряването на човека произтича от страданието. Подмладяването произтича от радостта. Животът произтича от радостта, но знанието произтича от скръбта. Човек остарява, понеже изчезва радостта, светлината, няма вече какво да го интересува в живота. И той си пренася живота в някой друг живот. Като не разбира този живот, който има, някой му подшушва, че тази Земя не дава плод, че някъде има по-хубава Земя, и той иска да се пресели, да си продаде имането. Но той не е ходил там. Нали някои отиват в

Америка, като мислят, че там има по-добри условия? Когато мислим за другия свят, ние трябва да си го представяме малко по-реално.

Като намериш някой човек по-умен от тебе – то е онзи свят, като намериш някой по-будала от тебе – то е този свят. Ще видиш, че умният човек си свършва работите много лесно. И той си има своите мъчнотии, но лесно се справя в живота, стига му умът. За всичките мъчнотии, които изпъкват в неговия живот, той си има един начин. Той не ходи да критикува, защо Господ създал така света. Много сте смели, когато питате, защо Господ е създал така света. Не питайте, оставете настрана този въпрос! Светът е създаден. Какви трябва да бъдат нашите отношения тук, на Земята? Защо си дошъл? Да се учиш. А защо Господ е създал света – оставете това! Никога няма да разрешите този въпрос. Крайната цел не знаем. Един лекар може да изучава човешкото тяло по различни съображения. Може да изучава болезнените състояния, патологията на органите, та в бъдеще, като лекува хората, да знае причините на болестите. Един психолог може също да изучава това, което лекарят изучава, но той трябва да изучи още нещо, което лекарят не знае. Той трябва да изучава и здравословното състояние на човешкия организъм, а не само патологичните, болезнените състояния. Той трябва да знае и условията, при които се зараждат болестите. И вие, като лекарите, трябва да изучавате себе си; както някой човек, който влиза да живее в една къща: нали той трябва да изучи най-първо къщата – колко прозорци има, колко врати има, после, какви са вътрешните приспособления. Вие сега още не познавате себе си, вие не знаете къде в главата ви са вашите църкви, училища, кухнята ви къде е. Вие мислите, че тя е тук (*Учителя посочва стомаха*), но там е лабораторията на кухнята, а самата кухня, където се готвят нещата, къде в тялото се намира? Бакалницата на човека къде е? После, има съдилища, съдебни учреждения, казарми. Каквото и да казват, всичко,

което съществува отвън, съществува и вътре в човека. Човек си има генерали, полковници, подполковници, майори, капитани, поручици, подпоручици, фелдфебели, взводни командири, ефрейтори, прости войници, вестови. Какво ли няма! И генералши има. Сега, може да се смеете, да се чудите как да го разберете. Има неща, които можете да разберете само като ги опитате. Не можете да разберете топлината, колкото и да ви разправям, но ако има някоя печка, казвам: Турете си ръката на нея. Най-първо трябва да имате известна опитност за топлината и тогава да ви говоря за нея, иначе тя ще остане неразбрана дума. Питате какво нещо е светлината, но как ще ви говоря за топлината и светлината, за които нямате опитност? Има някои неща, за които трябва да имате една малка опитност.

Казвате: „Как да разбираме тази работа?“ Трябва да я опитате! Опитай яденето и ще видиш как ще го разбереш. Давам ви една баница, или баклава, или портокал. „Как да я ям?“ Изяж я, както знаеш! Какви правила мога да ви дам? Единствените правила са: Не туряйте голямо парче в устата си; сдъвквайте ябълката много хубаво; не гълтайте бързо, да не би да се задавите! „Ами какво да мисля?“ То е твоя работа. Като дойде яденето, то ще те накара да мислиш. След като почувстваш киселината на ябълката, ще почнеш да мислиш за нея. Като почувстваш сладчината на ябълката, ще почнеш да мислиш за нея. Иначе, каквото и да ви разправям за ябълката, те ще са непонятни неща; но след като си я опитал, можем да говорим за нея. Това са сравнения.

Вие искате в живота да бъдете щастливи. Мнозина мислите как да бъдете щастливи, да благувате. И можете да бъдете щастливи. Никой не забранява на човека да бъде щастлив. Но щастието ви зависи най-първо от вашия ум, зависи от вашето сърце, зависи и от вашата воля. Ако нямате един възпитан ум, ако нямате едно възпитано сърце, ако нямате една възпитана воля, вие щастливи не

можете да бъдете. Възпитание в простия смисъл значи: един добре отхранен ум, който да приема хубава храна, и сърцето да приема хубава храна, и волята да се храни. Ти като мислиш, се храниш; ако не мислиш, съвсем ще се спре твоят процес на растене. Не смятай, че като се безпокоиш, това е мисъл – безпокойството не е мисъл. Щом почнеш да се безпокоиш, ти си вече в областта на съзнанието и самосъзнанието. Това са човешки чувства. Безпокоиш се и казваш: „Тази работа няма да успее“; и мислиш какъв ще бъде твоят живот след 20 години. Твоят живот зависи от днешния ден. Добър ли е днешният ден, всички други дни ще бъдат такива. Какъвто е днешният ден, такива ще бъдат и всички други дни. Ако вие отидете при най-добрия господар да му служите, от какво ще зависи вашето щастие? Ако сте внимателен, ако сте изправен, ако си вършите работата добре, господарят ще има отлични мисли за вас. Но ако вие днес направите една щета, една погрешка, счупите това-онова, развалите нещо, най-после, след една година той ще ви каже: „Ще извинявате, но не можете да останете повече при мен.“ Същият закон е и в друга една област. Колко време природата държи на Земята някои от вас? Някои ги държи едва няколко дена, други – няколко години – 2, 3, 10 години. Ти питаш: „Защо умря баща ми?“ Баща ти не е живял, както трябва – уволнили са го. Природата казва: „Не си е гледал работата. Такъв слуга не искам.“ Казвам: Ако искате дълго време да живеете на Земята, трябва да разбирате законите на живата природа. Не онова, което аз ви говоря.

Сядате да ядете; няма да следвате правилата, които аз съм ви дал. Можете да изучавате яденето при съвременните условия: как трябва да вземеш вилицата, в коя ръка ще вземеш нея и в коя ножа. Добре, ако отидеш на екскурзия и нямаш никаква вилица и нож, как ще вземеш хляба? В онзи ред, който съществува в природата, не е важно как ще вземеш вилицата, но важното е как ще употребиш долната и

горната челюст. После, ще се види каква линия правиш, като си движиш устата. Като гледаш някого как яде, ще познаеш какъв е. Аз не искам да го представям, не е хубаво човек да имитира деформираните работи, с това се внасят известни отрицателни мисли. За да обясня някои неща, трябва да ги представя, но те са деформации. В яденето трябва да има една свободна линия. Да няма никакво мляскане. Някои много мляскат, а някои си свиват устата (*Учителя показва*) при яденето. Прави така (*Учителя дъвче със затворена уста.*) Като те гледа някой, когато ядеш, да каже: „И аз бих желал да ям като него" – това е здравословното състояние. Болестите лесно идат. Но ако знаеш как да ядеш, болестите не идат. Иначе ще създадеш условия за болест, защото има реакции: всяко движение на нашата уста произвежда известни органични промени в нашия мозък, след това тези промени се отразяват и на мозъчната система. Движенията, които правим, се отразяват върху мозъчната и симпатичната нервна система. Ти може да не забелязваш, но ако не знаеш как да ядеш, ще нарушиш мозъчните функции. А щом се нарушат мозъчните функции, ще се наруши онзи процес, с който електричеството действа. След това ще нарушиш функциите на симпатичната нервна система и действието на магнетизма. Симпатичната нервна система произвежда повече топлина, а мозъчната нервна система произвежда повече светлина. Казвам: Като седнеш да ядеш, ще имаш най-хубавите мисли. Да бъдеш благодарен, каквото и да е яденето. Едно правило пазете: Каквото имаш за ядене, не бързай да го ядеш. Бъди благодарен. Ако не си благодарен, не го яж. Ако ти се даде, вземи го, но не бързай да го ядеш. Аз съм дал някому ядене, той се гневи, че съм му дал малко. Не се гневи! Тази ябълка не съм я създал аз такава, дървото я е направило такава. Ти благодари за тази, малката ябълка. Тя е дадена от природата – благодари на нея! Аз съм в дадения случай един проводник. Няма

какво да се сърдиш на мене. Ако ти не я вземеш, ще я дам на този или на онзи. Но всеки, който вземе ябълката, не трябва да я яде, докато няма една мисъл на благодарност към Бога! Казано е: „Ядете ли, пиете ли – благодарете на Бога. Всичко вършете за слава Божия.“

Като дадеш нещо някому, той казва: „Много малко е това.“ Не се оплаквай, а благодари! Яж и благодари! Ако ти дадат две ябълки, благодари. Ако ти дадат три, благодари. Ако ти дадат 100 ябълки, повикай другите и ги раздай. Не ги туряй в торбата си за утрешния ден. Най-много до четири ябълки можеш да вземеш. Ако имаш от четири ябълки нагоре, другите ги раздавай, не ги туряй на гърба си да ги носиш. Не се товарете с излишни мисли в живота! Но ти казваш: „Нали трябва да промислим?“ Детето, докато е при баща си, не трябва да мисли, то трябва да ходи на училище и да учи. Баща му е, който мисли в дадения случай за него. Ние сме пратени на Земята и Господ мисли за нас. Вие сте в училище. Баща ви е, който мисли в дадения случай за вас. Ти ще ядеш на свят и ще учиш на свят. И във всичките си постъпки ще бъдеш примерен в училище, няма да се закачаш, няма да се биеш с този-онзи, че да дойде учителят и да каже, че не се учиш. Целия ден ще бъдеш примерен! Трябва да напуснете старите навици, които сте имали едно време, старите навици на животните.

Имате един стар навик – инертност. Кажете ми друг стар навик? Недоволството. То е болезнено състояние. Ти ще оставиш всичко това. Като ядеш, ще се спреш и ще кажеш: „Един важен въпрос имам да разрешавам. Имам хубави условия.“ След това ядене могат да ти дойдат най-хубавите мисли. Най-хубавите мисли идат изобщо при яденето. След като си се наял, след един хубав обяд, ще ти дойде една хубава мисъл. Някой път хубавите мисли идат и при други условия. Но те идат при хубавото ядене, като ядеш правилно, не при пресищането. Процесът на храненето е свързан с човешките чувства. Аз говоря върху това от обективно гледище. Ако знаеш добре да се

храниш, ти ще знаеш добре да чувстваш и да мислиш. И обратното: ако правилно, добре мислиш, ти ще знаеш и как да се храниш. Между всички процеси има едно вътрешно съответствие.

Казвам: Хигиената на живота се състои в това – да установим правилните отношения между мислите, чувствата и физическите процеси. Ти като ядеш, да си благодарен от днешното ядене. Например направете днес един опит. Днес като имате един обед, цяла година да казвате: „Много хубаво ядохме, отлично ядене!“ Най-хубавите мисли да имате за този обяд. В яденето влиза, функционира любовта. Това, което природата ни е дала – всички видове плодни храни, всичко това, което е създала – то е израз, знак на нейната любов. И чрез закона на любовта животът влиза вътре в нас. Яденето е един процес, една форма, чрез която любовта идва в нас. Ако не се храним, ние няма да опитаме любовта на природата. Като се храним, ние опитваме нейната любов. А ако не опитаме любовта на природата, животът не може да дойде в нас. Следователно с храната ние опитваме Божествената любов в света. Ако опитваме тая любов и сме благодарни, тогава новият живот протича в нас. И ти ще усетиш един малък придатък на повече живот. И ако има повече живот, ти ще почувстваш едно малко, микроскопично разширение на своите мисли и чувства, и ще усетиш един растеж. Вие разсъждавали ли сте върху това? Вие трябва да израснете един ден до положението на ангел. Знаете ли какъв е ръстът на един ангел? Ангелът може да ви се представи като човек, но човек с една съвършена красота. Ангелът никога няма да ви се представи с брада. Той ще ви се представи като девица, като млад момък, без мустаци, без брада, лицето му е гладко, никакви косми няма. Отлично лице! Очите му са светли, от тях излиза нещо хубаво. Един ангел като ходи вечерно време, навсякъде пред него е осветено, както човек, който си носи свещ или фенерче. Обаче разликата между човека и ангела е в това, че един ангел може

да се смалява и да се увеличава, колкото иска. Той може да си направи ръст 400-500 метра, 1000, 2000, 3000 метра и пр., докато човек не може да направи това. В това отношение човек на милиметри може да се мери с ангела. Това, което ангелът може да направи с километри, човек може да го направи с по една хилядна от милиметъра. Той като дойде до 21-25 години, спира се в растенето. След това рамената му растат, стават по-широки. Но като мине 50-60 години, от големи грижи човек почва да се прегърбва и казва: „Остарях." Човек, който остарява, е още в областта на животните. Човек, който остарява и умира, е в областта на животните. А когато излезете из областта на животните и влезете в областта на безсмъртието, ще влезете в истинския живот и ще станете кандидати за ангели. А сега това, че умираме, показва, че сме още в областта на животните. Може да възрази някой: „Че кой не е остарял досега?" Всеки, който е животно, е остарял, а всеки, който е човек, ще се подмлади. Следователно младостта е човешкото, а пък старостта е животинското. Под старост се разбира: когато изгубиш смисъла. Ти казваш: „Остарях вече, отидоха хубавите, красивите състояния. Вече за нищо не съм в света!" Това е животинското, това е едно вътрешно, душевно състояние. Аз гледам, мнозина от вас сте по на 45 години и казвате: „Остаряхме вече." Казвам: Не мисли, че си остарял на 45 години! Да си на 45 000 години или на 45 000 000, или на 450 милиона години – това разбирам стар човек! Не си създавайте известни идеи, които нямат реалност. По време на коронясването на Виктория ли беше, или на друг от английските крале, един богат англичанин, който се връщал от Африка и имал 360 милиона английски лири, се хвърлил в морето и се удавил – като мислел, че няма да му стигнат парите! Отивал за коронясването и нямало да му стигнат парите! Фикс идея! И вие мислите като него и казвате: „Остаряхме вече!" Какво ще правите? Ще се хвърлите в морето и ще умрете? Какво ще намерите в морето? Този

богат англичанин, като се хвърли в морето, намери ли парите там? Действително, в морето има пари, има 10 милиона тона разтопено злато. Но как ще го съберете? Този англичанин е практичен; той иска да влезе във водата, за да събере златото. С хиляди години от това злато се е отделяла в земята една част във вид на жички и някои хора ги изкопават. Искам да ви наведа на следната мисъл. Някои от вас, които сте стари, казвате: „Можем ли да се подмладим?“ Може да се подмладите! Но трябва да знаете как! Всеки ден от брадата си отскубвайте по един косъм. Ония пък, които нямате бради, за да не остареете, мислете, че има един свят, дето хората не остаряват. „Какви са те?“ Мислете за тях, какви са! Мислете за тях – нищо повече! Има един свят, дето няма старост! Хората остаряват от преживелици, много страдания, мъчения са прекарали и тогава се набръчква лицето им и се спират жизнените токове, енергиите – отбиват се. Тогава за нищо не мислиш, ставаш недоволен. Новото поколение, което иде, иде с нови идеи. Ти казваш: „Едно време, в наше време, старите хора живееха така.“ Оставете, не мислете така! Детето през първата си година живее по един начин, през втората година по друг начин, и т.н. Новото поколение няма да живее така, както ние живеем. Следователно старите ще се съобразяват с идеите на новото поколение и новото поколение ще се съобразява с идеите на старите. Ще има една обмяна.

Най-голямата мъчнотия седи в това, че туй, което ви говоря, вие не го вярвате, но казвате: „Учителят това ли намери да ни говори? То е много отвлечено. Да ни разправи други неща! Я да ни разправи сега, как да намерим 20-30 000 лева.“ Тия 20-30 000 лева ще ги изядете за една година, но ако разберете тази основна идея, тя струва няколко милиона. Кое е по-хубаво? Да имаме новото съзнание, че вършим волята Божия. Да гледам с очите си тъй, както Господ иска. И като гледам, Той да ме вижда, че си движа очите както трябва. Ако не си

движа очите както трябва, това показва, че на мисълта ми липсва нещо. И ако не си движа устата както трябва, това показва, че не чувствам както трябва, че в чувствата ми липсва нещо. Защото устата е свързана с чувствата и ако не знаеш как да си движиш устата, ще си осакатиш сърцето. Какво ти струва да не си стискаш устата? Спри се веднага, не си стискай устата! Когато дойде мъчнотията, не си стискай устата. Когаторечеш да вдигнеш нещо, ти пак си стискаш устните, мускулите на лицето си изкривяваш. Мисли върху нещата, но не прави тия гримаси. Оставете се от тия ненужни гримаси! Дръжте си лицето, очите, устата, ръцете спокойни. Дошло нещо – спокойно гледай! Умрял някой – на добър му път! Родил се някой – може да носи. Здрав е – Господ да му даде още повече! Заболял е – много добре е станало, в какво седи лошавината, че се е разболял човек? В болестта той се тонира. Има много непотребни неща, които болестта задига. Всяка болест идва в света, за да задигне известни вещества, които трябва да се премахнат. Има наслояване на известни неестествени мисли и чувства – идва болестта и ги вдига. И след болестта ти се чувстваш обновен и почваш да мислиш право.

Сега, да дойдем до една мисъл малко по-приятна. Не че не искате да слушате, но сте като децата, които искат да видят цялата картина. Аз не мога да нарисувам изведнъж цялата картина, но само една-две линии, а пък вие искате да видите целия образ на нещата. Там е сега всичката мъчнотия, че вие искате да видите цялата картина. Опитвали ли сте вие онова рисуване, което се нарича концертно? При концертното рисуване се изисква много сръчност, художникът трябва да бъде много сръчен. Но тия художници, които рисуват концертно, от мое гледище не рисуват правилно. Съвременните художници не рисуват правилно. И ако аз стана професор, ще им туря двойка по рисуване. Вежди, уста така не се правят. Карикатури са това! Аз веднъж гледах в една църква как

нарисували Христа! Казах: „Махнете тая картина! Това е един анормален човек.“ Един художник рисувал Христа, но няма нищо Христово в образа, не може Христос да има такава глава! Той видял някой си човек, че наподобява според него на Христа, и взел да го рисува.

Трябва да се гледа каква е главата отгоре. Ако вземете ушите и устата, те са три точки; всички радиуси, които отиват от тях нагоре, трябва да бъдат правилни, да имат симетрия. Трябва да има симетрия в линиите. Тези линии не могат да бъдат симетрични, ако не мислим правилно.

Докато се безпокоиш, че някой човек е седнал някъде и казваш: „Не мога да го търпя“, ти не мислиш правилно. Времето станало студено – казваш, че не можеш да го търпиш. Какво ще правиш? Ще туриш по-дебели дрехи. Дойде лятно време – не можеш да търпиш топлината. Какво ще правиш? Ще туриш по-тънки дрехи! Хората не могат да се търпят. Добре, щом не можеш да търпиш някой човек, тури между себе си и него друг човек. Пак не можеш да търпиш – тури помежду тебе и него двама души, трима души, девет души. Като дойдеш до 9 души, ти вече ще го търпиш. През 10 души ти ще трансформираш неговите енергии. Ако този човек има по-груби енергии от тебе, а ти имаш по-деликатни енергии, неговите ще се трансформират. Всеки човек има излъчване. От всеки човек изтича нещо. Материята, която излиза от него, ни удря и произвежда известно търкане. Значи ще туриш между него и себе си друг човек, като филтър, после втори филтър, трети, четвърти и пр. Така между вас ще има хармония. Като не можеш да търпиш някого, ще изучаваш този закон; човекът не е виновен. Имаш мътна вода – ще я филтрираш с един филтър, с втори и т.н. Правят филтри от пясък. Ти ще прекараш водата през първия пясък, през втория и т.н., докато се пречисти. Хората в съвременното общество не могат да се търпят по

единствената причина, че теченията, които излизат от техните тела, не са еднакво силни. Вътрешните линии на организмите не са симетрични. Някой човек не можеш да го търпиш, защото той не е свикнал още да намира правилното разстояние и като говори, ще дойде много близо до тебе. А първото, което се изисква да знаеш, е на каква дистанция трябва да се държиш.

Аз виждам мъчнотията на това, което ви говоря.

Представете си, че сте една мътна река. Казвам ви: „Трябва да се очистите!“ Как ще се очистите? Някой казва: „Аз съм толкова загазил, че тая работа – да се очистя – не може да стане!“ Но аз считам, че въпросът седи така: Вие сте планински ручей, който слиза отвисоко, и не се каляте. Новата вода, която иде от планината, канализирайте я, прекарайте я в тръби през вашите градове, за да бъде чиста. Не я оставяйте да тече по естествения път. Канализирайте я! Водата трябва да се канализира. Канализирайте вашите мисли! Някой път казваш: „Аз не съм добър.“ Свържи се с добри хора и ще станеш добър. С каквито дружиш, такъв ставаш! Когато Бог взе човека и го направи по свой образ и подобие, човек стана подобен на Бога. И извади го от тия условия, в които се е намирал. Като го направил Бог по свой образ и подобие, и ангелите се заинтересували от човека. Казвам: Дръж се сега в общение с ангелите. Какви са ангелите? Те са най-добрите същества! Като срещнеш един ангел, с години ще го помниш! Той няма да те погледне така, отвисоко. Ще те погледне особено, ще те хване за ръка и ще ти направи нещо. Веднага ще ти влезе в положението, и като го срещнеш, всичко ще ти тръгне напред, ако си болен, ще оздравееш. Това са ангелите. Носят навсякъде светлина, хубави мисли, хубави чувства и постъпки. Това са ангелите! И всички добри хора в света са все проводници на ангелите! Някой път средата е толкова груба, че един ангел не идва с тялото си, но той ще влезе в

някой човек, та чрез човека ще действа – ангелът и човекът, двамата заедно ще работят.

Вие казвате: „Кажете нещо за Новата година.“ В Новата година крайната цифра 6 е нещастно число. Числото 3 е щастливо число, 9 е щастливо число и 1 е щастливо число. Следователно 1, 9, 3 са щастливи числа, а пък накрая е нещастното число. Ще започнете работата си добре и ще я свършите зле, ако не знаете как. Шестицата ще я направите тунел, и цялата година ще я направите тунел, за да преобразите мъчнотиите в благоприятни условия. Имате три щастливи числа и едно нещастно. Едно лошо дете между три добри. Гледайте да не правите следната погрешка. Имате един приятел и за пет пари разваляте цялото приятелство! Това е шестицата. Десет години сте водили приятелство и един ден заради една малка сделка, за 40-50 лева, се разсърдите и не искате да се видите – развалите приятелството! Това число сега е много любимо на учениците. Казва някой: „Шест му тури учителят.“ Българите са недоволни от ь (ермалък), искат да го изхвърлят; но ъ и 6 си приличат: 6 е едно зърно, което е поникнало, израснало. Нещастно е, защото за него трябва да се грижиш дълго време. И какъв плод ще даде, не го знаеш – едвам сега е покълнало. Затова е нещастно. Може би ще минат 5-6 години, ти ще харчиш за него – и на теб ти е неприятно. Като говорим за нещастно число, ... лошия човек го означават с число три пъти по 6: числото 666. Името на лошия човек в света е три пъти по 6. 3 х 6 = 18. Сборът 1+8=9. Но това са относителни неща. Човек трябва да разбира философията на нещата. Ако не разбираш тая философия, можеш да се заблудиш. Щом дойдеш до числото 6, обърни се към числата 1, 9, 3 – вземи и техния съвет, и като идеш при 6, трябва да знаеш как да му говориш!

Представете си, че един човек е построен на числото 6. Най-първо, този човек е крайно честолюбив. После, ако не знаеш да го

погледнеш, ако го погледнеш малко накриво, не на място, 15-20 години той не забравя това. Затова, като идеш при него, ще бъдеш внимателен, ще му кажеш: „Имам всичкото уважение и почитание. Познавам баща ви и майка ви.“ На това число 6 по възможност не му ставай педагог, да го възпитаваш. Намажи го с масло отгоре и остави другите да го възпитават. А пък нашата реч е такава, че ние искаме да го възпитаваме. Числото 6 може да те удуши. Един англичанин имал една котка. Тя била толкова честолюбива, че искала само с нея да се занимават. Веднъж той направил една погрешка по отношение на котката и вечерта, като си легнал, тя го удушила – нищо повече! Лошият човек няма да си поплюе на ръцете, той ще те удуши на общо основание. Ще кажете: „Господ да ни пази.“ Докато употребяваш ума си, Той ще те пази, но ако не го употребяваш, Той няма да те пази. Умът ти е създаден, за да избягваш лошите условия на живота.

Има неща, които не искай да ги поправиш. Мнозина казват: „Този ред и порядък е лош.“ И да искате, не можете да го поправите. Не искай да оправяш света, защото този ред се дължи на хиляди минали поколения. Нека да се върнат те да оправят работите! Ние с бъдещите работи можем да се занимаваме, но настоящият порядък не е наша работа да го оправяме. Има закони, гласувани от камарата; законът не е лош – как ще го премахнеш? Трябва да дойде друга камара – да мине дълго време, за да се отмени този закон. Но в себе си ние можем да изменим нашия живот. Ако искаш да прогресираш, ти можеш да създадеш в себе си новите условия.

Сега вие имате стари религиозни вярвания за Бога. Ние мислим за Бога това, което не е. Ако не вършиш волята Божия, ако не си внимателен за Неговата воля в малките работи, ти не можеш да Му служиш. Ти трябва във всичко да си изправен спрямо Бога, в нищо да не противодействаш! Писанието казва: „Всеки, който върши волята Божия, е благоугоден Нему.“ Всички хора, които са богати, щастливи,

са вършили някога Божията воля и като резултат на това сега идат богатството и щастието.

Вие казвате за някого: „Той е лош човек.“ Той ще си носи последствията от това, че сега живее лошо. Трябва да се върши волята Божия. Някой казва, че онзи човек бил по-богат, по-учен. Това ни най-малко да не ви спъва, то се дължи на някой негов по-добър живот някога, в миналото или сега – той си го е заслужил. Някой страда – той си го е заслужил. Но той е лош човек, казваш. Това е резултат от неспазване на Божия закон. Ще кажете: „Баща му, майка му не са живели добре.“ То е същото. Ние имаме наследени неща. На това, което Адам и Ева са извършили, ние носим последствията сега. Адам дойде пак на Земята. Този Адам беше разпнат на кръста, за да изкупи греховете. Онзи, който викаше: „Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил!“ – той беше Адам. Първият Адам викаше: „Господи, аз съгреших!“ Вторият Адам казва: „Не моята, а Твоята Воля, Отче. В Твоите ръце предавам Духа си! Нека да бъде Твоята Воля, както Ти си определил!“ Това е послушание. Когато Христос изрече тия думи, за мен е важно онова, вътрешното послушание. Съвършено предаване в ръцете Божии: „Не каквото аз мисля, но Ти каквото мислиш, това искам да направя.“ Там е силата на човека! Ние мислим, че ако речем да вършим волята Божия, ще се развали животът ни. Не, ще се подобри животът ни! Ние живеем на Земята, защото Бог иска да подобри живота ни, Бог иска да живеем. Този живот на Земята не го устройваме ние. В този обществен ред неразумното в обществото е от нас, а доброто е от Бога. Бог постоянно коригира нещата! Този свят Бог ще го поправи. Колкото и да спорим, светът ще си върви. Ако спорим, ще заприличаме на следното.

В Америка една група студенти, материалисти и идеалисти, спорили. Едните казват, че има Господ, а другите казват, че няма Господ – препират се. Дохождат до един мост. Минават по моста и се

сгромолясват всичките в реката. И едните, и другите разрешиха въпроса: търкулнаха се долу. Кой разреши въпроса? И едните, които казваха, че има Господ, и другите, които казваха, че няма Господ, паднаха във водата и ще видят, дали има или няма Господ. Тези, които казваха, че има Господ, не можаха да познаят, че ще се събори мостът. Ти казваш, че има Господ, но не знаеш, че този мост ще се събори. Умният човек никога няма да се качи в онзи трен, който ще падне от някой мост. Той ще каже: „В този трен не искам да се кача, понеже не отива в правия път. Нека да се отложи работата ми за един ден по-късно, иначе ще трябва да се отложи за 80 години, защото ако падна с трена, ще отида в другия свят и ще трябва да чакам 80 години.“ Ако вляза в другия свят, при най-благоприятните условия след 45 години ще ми се отдаде случай да дойда пак. А при неблагоприятни условия, може да дойда след 80, след 150, след 200 години. Отложи работата си за един ден, иначе 100 ще отидат! Защо да не се отложи? Глупава работа! Отложи я. Казваш: „Докажи ми, че има прераждане!“ Това е за изяснение. Ако не вярваш, ще влезеш в реката! Възразявали са ми: „Защо не помним прeражданията?“ Оставете тия глупави работи. Ти помниш ли, когато си бил в утробата на майка си? Имаш ли съзнание за това? Девет месеца си бил там. И понеже не помниш, значи ли, че не си бил? Това, че нямаш съзнание, не е доказателство, че не си бил там. Ти не го помниш, но че си бил в утробата на майка си, това е факт.

Сега, да ви обясня един куриозен случай. Един пример, който исках да приложа на друго място, но ще ви го кажа сега, за 1936 година. Анекдот е това, но колко е верен, не знам. Давам ви го като куриоз. Дохожда един ученик в училище, бил 15 годишен. А учителят бил много сприхав, един нервен тип, който иска каквото каже, учениците да го направят. Това дете било нямо, не можело да говори. Майката си казала: „Вместо да стои в къщи, нека ходи в училище, все

ще научи нещо.“ Учителят не разбрал, че момчето било нямо, идва при него и му казва: „Кажи си името. Кажи, какво стоиш като дърво!“ То мълчи. Учителят тропа с крак – то пак мълчи; отворило широко очите, чумери се. „Какво се чумериш насреща ми?“ Учителят го ударил три пъти и ученикът казал: „Учителю, не ме бий, ще говоря!“ Проговорил! Силата на учителевата мисъл – че ученикът не е ням – тая мисъл била така силно концентрирана, че той я предал на ученика. Преминала мисълта на учителя в мозъка на ученика и той проговорил! Върнало се детето в къщи и майката казала: „Учен е този нашият учител! Като удари детето, което беше нямо, то проговори! Учи детето!“ Сега, другата страна: Защо, по каква причина това дете се е родило нямо? Ето обяснението. Тази жена, когато била бременна, минала покрай едно дете, което било нямо и като го погледнала, казала си: „Да не би детето, което аз ще родя, да стане като това, нямо!“ Уплашила се майката да не би и нейното да стане така, и турила това състояние в детето. И то се родило нямо – не може да говори. Този учител противодейства на майчината мисъл – неговата мисъл била по-силна и накарва детето да проговори.

Така в Божествения свят винаги удрят плесници за неутрализирането на ония мисли, които постоянно внасяме. Тия влияния, които внасяме в нашия живот, всички дефекти, които внасяме в нашето естество, трябва да се премахнат. Учителят удря плесница и казва: „Говори!“ – и детето проговаря! Учителят казва: „Да знаеш, че си пред учител. Аз като ти говоря, ти трябва да ми отговориш, а не да стоиш като дърво.“ То казва: „Ще говоря, ще говоря, господин учителю!“ Освободете се от наследствените черти на вашите майки и бащи, на вашите прадеди! Всички те да си вървят, понеже това са дефекти, недостатъци в нас! Ние ги кръщаваме, казваме, че сме малко нетърпеливи, това-онова. Оставете всичко това настрана! Разумното, Божественото сега да отстрани тия недостатъци!

Казвам: През тази година се научете добре да ядете! Изкуство за цяла една година – да се научите хубаво да ядете! Който готви, хубаво да готви, и то за половин час да сготви най-хубавото ядене! Ще нарежеш лука на едро, няма да го кълцаш; най-първо ще го нарежеш на две, после ще отрязваш големи парчета. Ако искаш да сготвиш за двама души ядене, ще туриш 6 парчета лук. Като ги нарежеш, ще налееш отгоре дървено масло, ще налееш вода и след половин час ще имаш яденето. Шест парчета лук и една шепа бамя… зависи, ако е суха.

Основната мисъл, която ще ви остане, е следната: Дръжте в ума си онази велика любов, с която трябва да изпълните Волята Божия! Да знаете, че Бог ни гледа чрез очите на всички хора. Всички очи на хората са очи на Бога, през които Той ни гледа. Това го имайте предвид. Всички очи на хората са очи на Бога, чрез които Бог ни вижда! И всички очи на растенията, на цветята са пак очи на Бога, чрез които Той ни вижда. Той ни вижда и през очите на ангелите. Вижда ни и през своите очи. Бог ни разбира много добре. Където и да сте, турете в ума си: „Гледа ме Господ!“ И като те гледа Господ, да направиш най-хубавото, което можеш! (Учителя към една стара сестра:) Сега трябва да се подмладиш! Тебе трябва да те подмладим! Тя си пише сега, както децата пишат. Много хубаво! Геометрията изучава.

Не се безпокойте! Тази година като дойде, кажете: „Бог е промислил!“ Бог е промислил за вас. Бог е промислил за всичко! Щом сте на Земята, Той е промислил. Пратил ви е и е промислил за вас. Благодарете, че сте на Земята. Търсете условията, които Бог ви е дал. Друг път няма да ги намерите. По човешки говоря. Или вие ще кажете: „Какво имаме ние?“ Че какво искате? Големи неща ли искате? Аз се радвам на веждите си повече, отколкото на всичко друго. Като си погледнеш веждите, като си попипаш ушите, очите, носа – това е

богатство! Целият свят е за тебе направен! Какво искаш ти? Всички тия банкери са касиери на Господа! Ако ти вършиш волята на Бога, като отидеш при който и да е банкер, ще ти даде колкото искаш! Ще му кажеш, че ще му ги върнеш. Не морализирайте никого! И като отивате някъде, не се препоръчвайте за чада Божии, не се препоръчвайте, че сте много лоши, и не се препоръчвайте, че сте много добри, но кажете: „Ние сме пътници, ученици сме. Можете ли да ни услужите с 5-10 лева?" Имаш писма от другия свят – не говори за тези писма. Къде ти са марките от онзи свят? Я покажете едно писмо с марка от онзи свят? Знаете, че свещеникът като кръщава, казва: „Печат дара Духа Светаго." Но няма никакъв печат! Тук няма мисъл – само да мине работата! Едни се кръщават с Йоановото кръщение – баптистите. Потребно е то, но е външна работа. А пък други ще се кръщават от Духа.

Когато дойде Божествената мисъл, тя не прави разлика, че ти си такъв или онакъв. Не прави разлика между народите. Англичанинът си е англичанин, той като англичанин ще служи на Бога. И българинът ще си остане българин, няма да се отрече от българщината си. Ръцете и краката нима се отричат от своята служба? Но ръцете могат да помагат на краката и краката могат да помагат на ръцете; и очите могат да помагат на ръцете и краката. И всички органи, които има човек, могат да си помагат. През тази година направете един опит. Ако дойде някой да ви вземе яденето, трябва ли да отстъпите? Когото вие ще нахраните, накарайте го най-първо да работи. Ако дойде някой пътник, вижте какъв е, защото има един закон за светиите. Ако дойде светия, който е работил, може да му се даде да яде, но ако дойде някой, който не е светия и никъде не работи, ще го пратиш на нивата да работи и тогава ще му дадеш храна. Всички трябва да работят. Да впрегнете мисълта си, сърцето си, волята

си на работа! Това е Божий закон. Без изключение! От царя до последния човек – всички трябва да работят.

И после, през тая година не се сравнявайте един с друг. Да не казвате: „Аз съм малко по-напреднал." Не взимайте никой човек за мярка! Това са много относителни мерки. От всеки човек изваждайте добрата страна, която има. Когото видите, че има нужда, помогнете му. Виждам някой човек, че плаче. Аз виждам положението: счупил си е кракът. Влизам в положението му, в реда на нещата е да плаче. Няма да му кажа: Не плачи, а ще му оправя крака и ще му кажа: След няколко деня няма да плачеш. Нека да си плаче, ако съм на неговото място, и аз ще плача.

Някой път хората са нетърпеливи. От какво произтича нетърпението? Търпиш ден, два, три дни, седем дни. До колко деня трябва да търпиш? Работиш при един господар и той ти казва, че до вечерта ще ти донесе хляб. Но не донася. Целия ден чакаш, от сутринта до вечерта, кога ще ти донесе хляб. Но той не донася. И на другия ден трябва ли да ида да му работя? Не! При друг човек ще работя, на друго място. Ако в една работа ти не можеш да успееш, то втория ден не предприемай тази работа. Остави я! Ако в една мисъл не успееш, то на втория ден я смени! Сменяйте своите мисли, форми, начини, по които работите! Не бъдете еднообразни. Вие постоянно чукате на едно и също място.

Сега, кажете ми една ваша интимна мисъл, какво желаете вие през тая година? Някои от вас, които сте религиозни, ще ми кажете: „Да изпълним волята Божия." Много общо е това. Как ще изпълниш волята Божия? Най-първо, трябва да съм доволен от това, което имам, и да съм доволен в дадения случай да работя. Защото Божественото в нас постоянно ни казва какво трябва да правим. Всеки ден има малки подпушвания, които показват какво трябва да правим. В малките работи е въпросът! Често вие оставяте Божествените работи на заден

план и вършите вашите работи! Да допуснем сега, че тъкмо седнете на трапезата да ядете, идва един ваш приятел, когото 19 години не сте виждали. Трябва ли вашият приятел да ви завари на трапезата, или трябва да станете, да напуснете трапезата и да го посрещнете? Ти си седнал да ядеш. Че Господ идва! Трябва ли да седиш и да си недоволен в себе си, че приятелят ти е дошъл? Стани, посрещни го, и заедно – Господ и ти – седнете на трапезата! Поканете Го! В дома ви като дойде приятелят ви, всички да почувствате, че е дошъл Господ. Да не сте намръщени и недоволни. Гледам, че всички вярвате в Бога, но виждам, че сте намръщени. Който вярва, той е весел.

Можете да бъдете добри! Имате условия да бъдете добри. Някой казва: „Не ми вървят работите." Хубаво, кажете ми вашата опитност, как ще накарате вашите работи да ви вървят. Някой казва: „Човек не трябва да бъде будала. Той трябва да бъде сръчен." Съгласен съм, трябва да се работи. Как? Ето как. Минава един беден човек, просяк, покрай един богат на кон и му иска пари. Богатият нищо не му дава. Но дохожда до едно място – хвърля го конят, той се закачва на зенгията[22] и конят го влече. Бедният човек се притичва, хваща коня, задържа го, изважда крака на човека. Богатият се поправя и го поканва у дома си. По-рано го гледаше отвисоко, но сега, като го хвърли конят и бедният извади крака му от зенгията, гледа го като брат. Това значи да вършиш волята Божия. Когато някой те гледа отвисоко, ти чакай, като го хвърли конят, извади крака му от зенгията. Радвай се, когато дойдат неблагоприятни условия – хвани коня и освободи на онзи крака, тогава ще се сприятелите. Всеки човек може да ви бъде полезен. Той минава, за да ви спаси. Бог ви казва: „Виждате ли този човек? Без този човек не можете да успявате. Той може да ви спаси живота." След като бедният му спаси живота, богатият казва: „Братко, сега нямам време, отивам по работа, но ела

[22] **зенгия** (тур.) – стреме

или по обед, или довечера, и аз ще ти направя една услуга. Довиждане!“

Казвам: Сега гледайте да освобождавате себе си от зенгиите. Защото тази година мнозина ще бъдат влачени така! Не го взимайте в крив смисъл. Но ако пренебрегвате един ден задълженията си към Бога, веднага ще се закачи кракът ви. Не че е съдба, нещо определено, но ако не изпълните волята Божия, ще се закачи кракът ви за зенгията. За да не ви се закачи кракът, ще изпълните волята Божия! Тая година ще бъде една от хубавите години за вас – нищо повече!

Сега, колко важни неща има в тази лекция? Най-първо за какво се говори? („За яденето.“) Второ?

Не си туряйте мисълта: „Аз съм в напреднала възраст.“ Оставете вашите напреднали възрасти!

Какъв е общият сбор на цифрите на годината? („19.“) 1 е Бог, а 9 е големият син, последният син на Бога. По-стар син от 9 няма. И 8 е Негов син. И 6 е Негов син, само че много кръшка; двама синове има, които вършат Божията воля, а 6 е син, който обича да лавира. Казвам: Не бъдете като този, несретния син. 9 е най-големият син, последният, най-умният. Вие бъдете като него, като добрия син, тая година. Като ви погледне Бог, да каже: „Този е най-големият мой син!“ Или да каже: „Тази е най-голямата ми дъщеря.“ Можете да проявите характера на шестицата, но аз съм уверен, че няма да го проявите. Числото 19 означава следното: 1 е Бог, а 9 – това сте вие. Като съберете 1 и 9, получавате числото 10 – това е мярката, от която трябва да се ръководите. Тази година мярката ви трябва да бъде Божествена. Всички други мерки трябва да бъдат съобразно тази мярка. Изправни трябва да бъдете и в думите, и в мислите, и в делата, и в постъпките; във вярване, в ядене, в пиене, в обличане – във всичко трябва да бъдете изправни! Не да ви бъде тягост това, но по естествен начин.

Сега, ще ви поздравя с Новата година! Хайде за Новата година да изпеем нещо. (*Изпяхме песните „Всичко в живота е постижимо“ и „В начало бе Словото*“)

Ще взема (?) 36-а глава, 6-и стих.

Ще прочета от Иеремия, 36-а глава, пак 6-и стих.

Ще прочета Иезекиил, 36-а глава, 6-и стих. Като прочетете 2-и и 5-и стихове на тази глава, ще намерите връзка с 6-и стих.

Ще ви прочета и 36-и псалом, 6-и стих.

Най-първо ще бъдете скръбни, а после радостни. Тази година да почнете със скръбта и да свършите с радостта. Не да бъдете първо радостни и после скръбни. Или другояче казано: да имате във всяко ваше съчинение по едно встъпление, по един предговор. Трябва да знаете, че когато вие скърбите, с вашата скръб други се радват. И страданията Христови станаха благо за целия човешки род. Ако Христос не беше пострадал, хората не можеха да бъдат радостни. Благодарение на Неговите страдания и неговите скърби сега се радваме. Та не роптайте против страданията. Има нещо, против което можете да роптаете. Роптайте против вашата леност, против вашия мързел. Ако имате нещо, против което да роптаете, то е мързелът. То не е мързел, нехайство е, когато човек отлага. Дойде ти една хубава мисъл – отложиш я. Казваш: „Хайде утре, вдругиден!“ А пък природата не търпи никакво отлагане. Днешното – сега! Което можеш да направиш, ако не го направиш, то отиде вече! Ти не можеш вече да го направиш. Дойде ти една хубава мисъл, ти я отложиш. Може би друг някой ще я изпълни, но този случай за тебе е изгубен, друг случай ще чакаш. Нещата никога не се повтарят два пъти. Използвайте всеки случай, който Бог дава! Ще дойде друг случай, но все ще има една празнина, ако не направиш нещо навреме.

Хайде сега да изпеем упражнението: „Приятен е животът със светлината.“ Кой ще стане да изпее едно соло? Най-малкото

смущение парализира музикалното чувство. Музиката не търпи никакво смущение. Най-малкото смущение произвежда голяма пертурбация и веднага се отразява вътре във вас и не можете да пеете правилно. Певецът трябва да бъде много свободен. Я изпейте сега една песен, която да показва, че едно яйце се мъти. Второто положение: че яйцето се е излюпило, пилето е излязло и си е намерило храна; и после: турило си е главата под крилото на майка си, гледа към Господа и казва: „Ще стане нещо от мене!“

Ще кажете: „Не е лесна работа да се изрази музикално тази идея! Мъчно може да се направи.“ За онзи, който може да го направи, е лесна работа, мъчна е за онзи, който не може да го направи. Какъв тон да се вземе? Трябва да знаеш колко време да държиш този тон. На едно яйце, за да се измъти, му трябват 21 дни, а ти като пееш, колко време трябва да дадеш за измътването на яйцето?

Поетът ще каже: „Имах едно хубаво яйце и го турих под бялата квачка. На 21-вия ден излезе едно бяло пиле от яйцето.“ Олге, дай сега един стих! Време ти трябва.

Човека трябва да го качиш на планината, за да тича надолу. Отгоре надолу лесно се слиза, но отдолу нагоре мъчно се качва, за да тича, трябва да се използва машина.

Снощи посрещахте Новата година. Мен ме събудиха две големи кучета, като се качваха по стълбите. Две охранени кучета, вълча порода. След това гръмнаха топовете. Най-първо гръмнаха два топа и после още един. Едно съвпадение.

Някой път вие се намирате в затруднено положение и се питате как човек може да измени своята мисъл. Мисълта може ли лесно да се измени? Представете си, че сте пътник, вървите и торбата ви е празна, цял ден не сте яли. Като гледате празната торба, обезсърчите се, безпокоите се, нали така? Ако срещнете един човек, чиято торба е пълна, веднага безпокойството ви ще изчезне, ще се смени вашата

мисъл. Същият закон важи и в други области. Ти се безпокоиш за нещо, понеже в торбата ти няма някои неща; помисли за някой човек, чиято торба е пълна, и ще се смени състоянието ти. Скръбен си – помисли за някой човек, който е радостен и като погледнеш в неговата пълна торба, твоето скръбно състояние ще се смени. Христос казва: „Сега скръб имате, но ще дойде време, когато вашата скръб ще се обърне на радост." Не си туряйте мисълта да казвате: „Моето състояние не може да се смени." Така ще правите сами на себе си пакост. Не, скръбта лесно може да се смени. Тя не се сменява, понеже торбата е празна. Щом дойде пълната торба, лесно се сменява. Скръбта е от загубата, която сте имали. Кажете, че ще се уреди работата! После пак идва друго колебание. „Кой ще я уреди?" Не мислете, кой ще я уреди, има някой. Но вие пак ще си кажете. „Ами като не се уреждат работите?" Петър и Йоан ловяха риба. Те цяла нощ хвърляха мрежата и нищо не хванаха. Дойде при тях Христос и им каза: „Хвърлете пак." И те хвърлиха, и хванаха много риба, толкова много, че не можаха лесно да изтеглят мрежата. Може би сте хвърляли мрежата цяла нощ напразно – хвърлете още веднъж и ще хванете! Още веднъж като хвърлите! Божественото може да е последното. Ти може да си опитал човешките възможности и нищо да не си постигнал. Сега остава Божественото. Ти казваш: „Толкова години съм работил!" В Божественото работите се сменят и успяват. В Божественото изключение няма. Там няма недоимък и неуспех няма! Там всякога нещата стават! Има един човешки живот, дето има несрети. Не само за вас, но и за всички хора е така. Но като дойде Божественото, там законът действа еднакво за всички.

В днешния ден, като изгрее Слънцето, си запишете нещо. До обед. Вижте до обед какво ще ви донесе Новата година. В колко изгрява Слънцето? („В 8 часа.") До 12 часа – това са 4 часа, да видим, какво ще ви дойде в тия 4 часа. Някой подарък ще дойде ли? Някоя

шапка, обуща, някое палто или риза, книга или някое писмо. После, какво друго ще ви дойде – каква мисъл, какво чувство? Това е обективно. И си ги забележете. До 12 часа ги забележете. И вижте през годината как те ще се реализират.

Изпейте някоя песен. (*Изпяхме „Грее слънцето*“)

„Отче наш“

7 ч. 30 м.

Следват гимнастически упражнения.

15-а лекция на Общия окултен клас, 1 януари 1936 г., сряда, София, Изгрев

ТРИТЕ ПЛОДА

5 ч.

Времето мъгливо. Тихо и топло.

„Добрата молитва“

Коя беше основната мисъл на миналата лекция?

(„За радостта и скръбта. Скръбта е къс предговор на радостта. Правилно ядене, правилно да се върши всичко друго: мислене, чувстване, постъпване. През очите на всички ни гледа Бог. Да бъдем като добрия син на Бога.“)

Песента „В начало бе Словото“.

В живота има неразбрани работи, от които произтичат много недоразумения. Ако падне една малка шушка в окото на здравия човек, той започва да чувства болка и веднага изгубва всичкото си настроение. Или ти излезе пришка на езика и не знаеш причините; или влезе в ума ти някоя малка мисъл, която те безпокои; или някое чувство се появи. Малките работи често нарушават онзи вътрешен мир, който съществува в човека.

Всинца вие имате по едно верую. Все вярвате в нещо. Човек в обикновения живот има обикновени вярвания; в необикновения живот, при необикновените условия, има вече други вярвания. Щом си богат, имаш едно вярване, щом си сиромах, имаш друго вярване, щом си учен – трето. Във всяко едно положение имаш особено вярване. Младият си има особена вяра, старият си има съвсем друга вяра – различават се. Господарят има едно верую, а слугата – друго. Дето казват, че всички хора имат едно верую, то повидимому е така. Не е лошото в това, че всички хора имат различно верую.

Всички сте учили в отделенията какво нещо е точка.

Истинската точка не заема никакво пространство, тя е безпространствена. Но ние, за да я направим понятна, туряме на листа една малка точка, която заема известно пространство. На пръв поглед казвате: „Точка е това, какво има да се мисли върху нея?“

Фиг. 1

Второто положение: Имате една права линия. Правата линия се отличава с това, че няма никаква дебелина, тя има само дължина. (Виж линията АВ.) И ето, третото положение: имате ъгъл С. Ученият човек знае какво нещо е точката, какво е правата линия, какво е ъгълът.

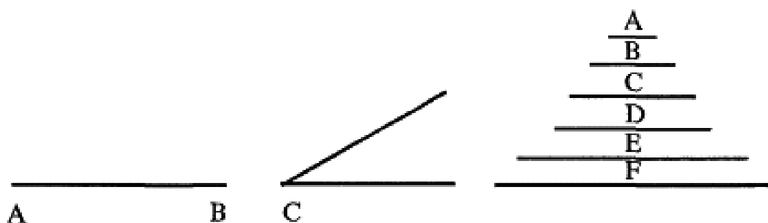

Фиг. 2

Това е прост ъгъл (ъгъл С), но той показва движение. Двете страни на ъгъла показват неговото движение.

Кога една линия е по-дълга и кога по-къса? Ще начертая няколко линии (виж по-горе линиите A, B, C, D, E, F). Каква е разликата между първата линия, втората, третата и т.н., до шестата? Те не са еднакво дълги. Вие ще кажете, че А е най-къса, а В и другите са все по-дълги. В е по-дълга, понеже е по-близо, а А е надалеч и затова перспективно изглежда по-къса. Същият закон е и за идеите. Някои идеи ви се виждат ясни, понеже са наблизо, а други, понеже са надалеч в съзнанието ви, не са ви толкова ясни. Например идеята за любовта.

Вие мислите, че идеята за любовта е много проста работа. Много сложна работа е любовта. Най-сложната работа представлява любовта, няма по-сложна от нея! Какво значи да любиш един човек? Казват: „Много лесна работа е!“ Много лесна работа е да начертаеш тия линии, но да ги обясниш е мъчно. Този ъгъл е вече един елемент на едно тяло, което се движи в пространството. Правата линия АВ също е един елемент. Точката – също. И когато проектирате в пространството две успоредни прави линии, ще видите, че те се приближават в безконечността и най-после се пресичат в една точка. Това е илюзия на вашето зрение, а вие мислите, че тези линии наистина се съединяват. Вие мислите понякога, че някои хора се обичат. То е привидно, че се обичат. Два вола сте ги впрегнали на оралото на един хомот да работят и мислите, че се обичат, а те ни най-малко не се обичат. Но впрегнати са заедно и цял ден работят, пъшкат – единият отляво, а другият отдясно. Вие понякога казвате, че имате верую. Но е въпрос още дали то е свободно верую или не. И този вол, и той има едно верую – че трябва да оре. Но свободно ли е неговото верую? Той има един господар, който го е впрегнал, взел е един остен и волът оре. Ако питаш вола: „В какво вярваш?“, той казва: „Аз не вярвам в орането.“ Не вярваш ли? Ще повярваш! Господарят, като хване този голям безверник, впрегне го и той почва да оре; и след това казва, че трябва да се оре. Но това ни най-малко не обяснява защо волът трябва да оре. Какво постига волът, като оре? Господарят постига нещо, като изорава и посява нивата и взема житото, а пък волът само това спечелва, че яде слама.

Всички вие сте като малките деца, забавляват ви с малки работи, които не са съществени. Едно дете не иска да отиде за вода и майка му казва: „Хайде, мами, иди, ще ти дам едно орехче.“ То отива и като се върне, изяжда орехчето. То има една малка опитност. Втори път отива, трети път, пети път като отиде за вода срещу орехче, след това

казва: „За едно орехче не ходя аз.“ „За колко?“ „За две орехчета!“ „Хайде, две да бъдат!“ Аз ви давам обяснение като за малките деца. Вие казвате: „Ние сме възрастни!“ Вие сте по-възрастни деца. Другояче трябва да се разглежда въпросът. Всинца сте минали през фазата на детинството. Кое е хубавото у детето? У него има една пластичност, то може да расте. Няма нищо установено, но всичко се увеличава, всичко расте у него. Старият казва: „Дете! То е глупава работа!“ Той мисли, че е поумнял, че е станал мъдрец, че има опитност, учил е, свършил е това-онова, всичко е придобил; но този ученият, старият човек почва постепенно да се смалява и най-после умира. Това е едно неестествено положение – за младите и старите. Сега ние често казваме: „Не си струва човек да остарее.“ Но кога остарява човек? Човек остарява, когато изгуби любовта. Старостта е един признак на това. Вие всички остарявате и най-после изгубвате смисъла на живота, започва да не ви интересува този живот, а после ви интересува друг живот – горе, на небето. Искаш нещо да те стимулира, казваш: „Като умрем, ще отидем в другия свят.“ И почваш да вярваш като едно дете. Ти вярваш, но видял ли си онзи свят? Описват ти го и си мислиш, какъв ли е онзи свят. Толкова години вярвате, но ако някой ви попита – не какво аз съм казал за онзи свят, а вие какво знаете – ще кажете: „Учителя казва така!“ Моето схващане за онзи свят е за моя сметка, но вие какво знаете за него? Вие казвате: „Учителя така вярва.“ То е друг въпрос, това е моето вярване, но вашата вяра каква е? Между вашето верую и моето верую трябва да има вътрешна връзка. Един учител учи нещо по външната наука; ученикът му ще научи същите принципи, които развива учителят и върху които е построена неговата наука.

Вашите понятия за правата линия какви ще бъдат? Всеки учен човек, който и да е, по един и същи начин ще обяснява правата линия. Когато правите линии се увеличават пред вашето зрение,

какво означава това? Означава, че вие се приближавате към тях. Когато тези прави линии се намаляват, вие се отдалечавате. Значи, когато една линия е станала дълга, вие се приближавате към тази област – към незнайната област в природата. Например, Слънцето изглежда малко за нас, но ако ние започнем да се приближаваме към него, по какво ще се познае, че се приближаваме? То почва да става по-голямо. Ако пък Слънцето почне да става по-малко, отколкото сега го виждаме, това е признак, че се отдалечаваме от него. Сега, идеята е, че старият човек има друго понятие за любовта. Защо? По единствената причина, че той се е отдалечил от нея. И децата нямат ясно понятие за Бога, но и старите хора нямат ясно понятие за Бога. Понякога вие не си давате отчет, дали имате ясна представа за известни идеи. Идеята трябва да бъде за вас така ясна, както сладчината, когато близнете захар. Може да нямате научни познания за захарта или как е произведена, но казвате, че в тази бучка захар има нещо сладко. Знаете какво нещо е захар, няма какво да ви се обяснява какво е сладчината. Представете си сега, че сладчината е свързана с живота. Там, дето има сладчина, има живот, там дето няма сладчина, няма живот. Сладчината е външната страна, тя е граница на живота, на добрия живот. Щом дойде сладчината, вие се приближавате до живота, дойде ли горчивината, вие се отдалечавате от живота и навлизате в областта на смъртта. И ако тази горчивина постоянно се увеличава, най-после вие ще умрете. А ако сладчината постепенно се увеличава, увеличава се животът.

Някои може да не са съгласни с начина, по който ви говоря. Има учени хора, които казват, че сладчината си е сладчина и тя няма нищо общо с живота, и че горчивината си е горчивина и тя няма нищо общо със смъртта. И прави са – те така разбират.

Питам сега: Какво представлява красотата? Красотата показва едно естествено положение, едно здравословно състояние. Красотата е

здравословното състояние на живота, или естественото положение, в което животът може да се прояви. Грозотата е едно неестествено положение на живота. Следователно лицето отвън ако е красиво, органическият живот има едно проявление, ако тялото е грозно, деформирано, то животът има друго проявление. Мисълта, и тя може да бъде красива. Някой път мисълта не е нещо много отвлечено. Една мисъл си има своя форма. Едно чувство си има своя форма. На нас ни се вижда, че нещата са отвлечени, че нямат никаква форма. То е привидно така. За да се познае какъвто и да е предмет в природата, той трябва да има известна форма. И най-отвлечената идея си има форма. Например, казват: „Това е абстрактна мисъл.“ Абстрактните неща също си имат форма, абстрактната мисъл си има форма. Вие можете ли да си представите Бога без известна форма? Казвате: „Бог е Дух.“ Обаче, какво нещо е Духът? На вас ви се вижда много лесно. Лесно се задават въпросите, но мъчно им се отговаря.

Имате линията AB. Какво означава тази линия?

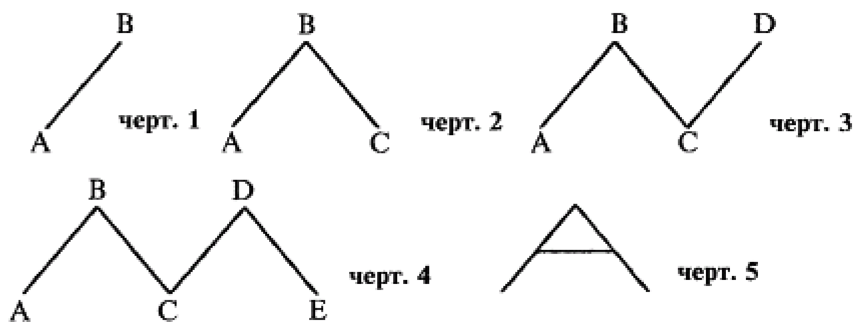

Фиг. 3

Тя няма никакво съдържание. Какво означава ABC (чертеж 2)? В геометрията това е един ъгъл, но в българската азбука това означава буквата Л. Какво е ABCD (чертеж 3)? Това е N в латинската азбука. А какво е ABCDE (чертеж 4)? Две Л, съединени, образуват буквата М. Само по себе си какво означава М? Какъв звук е М, гласна или

съгласна? („Съгласна.“) Всички съгласни букви имат едно голямо препятствие, имат един напън отвътре, искаш да кажеш нещо и не можеш. Какво им трябва? Трябва им една гласна буква. Какво имате тук (чертеж 5)? („А.“) Какво означава А? Имате един ъгъл, който се пресича с права линия през средата – получавате буквата А. „А“ значи начало. На какво е начало, Алфа на какво? Алфа на азбуката. Тези букви са вече форми, йероглифи. Като ги съединявате, те обозначават някакви идеи. Ти казваш: „Аз“. Ако кажеш на един вол „Аз“, какво ще разбере той? Но човек, под думата „Аз“, разбира нещо: че той е нещо; в самия човек има нещо, което е отделно. „Аз“ е едно същество, което не прилича на вол, нито на птичка, нито на комар. В човека има едно същество, което се нарича „Аз“. Това същество „Аз“ виждали ли сте го вие? Виждали ли сте Аз-а? Ти казваш: „Аз – Иван, Стоян, Драган.“ Въпросът е само за мисълта. Няма да обяснявам сега, нещата като почнат да се обясняват, те стават смътни. Нещата трябва само да си ги представите, като децата трябва да ги вземете. Не мислете, че големите философи знаят много. Те много малко знаят. Не мислете, че учените хора знаят. Е, знаят, много работи знаят. Давате на едно дете една глава лук; детето иска да знае какво нещо е лукът: то махва люспите една след друга и лукът намалява, намалява, и като дойде до най-малката люспа, казва: „Това е лукът.“ Но тия люспи не съставляват лука, в него има едно съществено качество, има един особен живот, люспите са само представители на лука. Но какво нещо е лукът? То е една отвлечена идея. Вие идеята в дадения случай не можете да я обелите. След като сготвите яденето, вече знаете какво нещо е лукът. А как познавате, че нещо е лук, как го разпознавате? Как разпознавате картофите от лука или лука от зелето, морковите, целината и пр.? („По вкуса.“)

Има една тенденция в света учените да представят по такъв начин нещата на хората, като че те, хората, много малко знаят в някои

области. Или ще дойде един силен човек и ще иска да покаже, че вие не сте толкова силен, колкото него. В какво седи силата му? Вие вдигате 30 килограма, а той – 120. Прав е. Вие го наричате силен, но дойде друг, който може да вдигне 1000 килограма. В сегашния век има ли човек, който може да вдига 1000 килограма? До 500 може, но до 1000 килограма не съм срещал да вдига някой. Възможно е. Има хора, които разрешават обикновени идеи, а някои разрешават по-сложни въпроси. Някой, който само те познава, казва: „Виждаме се с този човек, той е умен"; друг, като те види, знае и разбира повече, а трети – още повече. А пък някой ще проникне и в някои подробности на живота ти. Питам: Ако един човек може да опише майка ви, баща ви, братята ви какви са, как ще си обясните това? Ще кажете, че той е ясновидец. Никакво ясновидство няма тук, просто има известни черти, известни линии в човешкото лице, които показват каква е майката. На един учен човек като му дадат един ъгъл и една права линия, той по тия данни може да изчисли разстоянието от Земята до Слънцето. Един прост човек ще каже: „Отде накъде?" Той си има известни числа, известни елементи. Но то е сложна работа. По лицето на детето можеш да познаеш каква е майката и не само каква е, но и какви са очите ѝ – кафяви или сини, колко са отворени, какви са устните ѝ – дебели или тънки и други подробности. Като наблюдава човек дълго време, може да познава тия работи. Но и след като ги знае, неговото знание е още много малко, то отразява една малка страна на живота, който се проявява. Да кажем, че знаете каква е майката, че очите ѝ са сини, лицето ѝ е продълговато, носът ѝ среден, широк в основата, устните ѝ са дебели, ръцете ѝ са къси, пръстите на ръцете ѝ също са къси – описвате всичко това. Добре, но какво означават тези неща, какво означават късите ръце? Каква е разликата между хора с дълги и с къси ръце? На всички крадци ръцете са дълги, но и всички способни хора, които се занимават с изчисления и

разбират малко от математика, имат дълги ръце и дълги пръсти – едно съвпадение. Ще кажете, че между крадците и математиците има прилика, нещо общо. Някои обясняват този факт като казват, че ръцете стават дълги, понеже хората мислят само за тях; един крадец например, като е мислил много за богатите, дали има пари в джобовете им и как да бръкне, чрез тая постоянна мисъл да бръкне в нечий джоб, кръвта непрестанно идва в ръката му и тя става по-дълга. Така обясняват също защо на маймуните ръцете са станали по-дълги – понеже са посягали нагоре за плодове и непрекъснато са проектирали мисълта си – и ръцете им са станали по-дълги, без да знаят. Но това е само външната страна. Някои деца се раждат по-високи, а някои по-ниски. Това не зависи от тях. Ако майката, когато е била бременна, е видяла някой голям, висок човек и е пожелала нейното дете да бъде високо, тогава детето ѝ, като се роди, ще бъде високо. Ако майката, когато е била бременна, е видяла някой нисък човек, то нейното дете ще стане ниско. Следователно, майка ти е турила границата на твоята височина. Каквото е положила майка ти в мисълта си, такъв ще станеш на ръст. Може ли човек да стане по-висок на ръст? Може, но трябва да се знае как. Ще ви приведа един пример.

Ние на Изгрева сме много учени хора, толкова учени, че някой път от много ученост пострадваме. Преди години донесоха тук един лимон. Всички учени дойдоха и казаха, че на този лимон трябва да му турим малко син камък, пепел и пр. Теории. Аз ги слушам. Някой казва: „Аз съм чел (или слушал) това-онова." И ние почнахме да правим опити с този лимон, да го направим да стане културен. Един ден му турихме, по тая теория, 150 грама син камък и го пратихме на онзи свят. Изсъхна! Казвам: Нашата работа приличаше на работата на онзи свещеник, който кръщавал деца, но като ги кръщавал, децата едно по едно умирали, а той казвал: „Дайте сега друго." Така и ние –

веднага писахме в Русе да ни пратят друг лимон. И хората изпратиха друг лимон. Ние го турихме в стаята, после го извадихме вън, после пак го турихме в обедната; и почна и той да линее. Един казва: „Урочаса го някой.“ Други казаха: „Червеи има, много вода са му турили.“

Теории. Казвам: Тогава доведете учени, професори, които разбират от лимони, да видим какво ще кажат. Ще им платим. Един-два месеца чакаме. Този-онзи дохожда, но листата на лимона са се свили. Някои казват: „Много вода не туряйте, ще му изгният корените. Съвсем малко вода!“ „Така е писано“, казва друг. Аз наблюдавам. Все казват: „Пазете лимона, много вода да не му туряте. Зимно време не се туря много вода.“ Аз забелязах, че почват да се образуват междини в дъските на кацата, значи влага няма вътре в почвата. Мълча си. Дъските вече ще се отделят една от друга. След като идваха учените хора да си дадат мнението, казаха преди няколко дена на един приятел агроном да изкараме навън лимона. Изваждаме го вън и правим опит: вземаме пръчка и изкарваме пръстта. Тя беше така закоравяла, че с желязна пръчка трябваше да се разкърти и пробие. Сипваме 1, 2,...8 кани вода и пръстта започва да поомеква, да попива. Баня му трябва. Лимонът казва: „Поокъпете ме хубаво!“ Измихме листата му, сменихме пръстта. Казвам: Трябва да накараме тия дъски да набъбнат, да се съберат, че водата да не излиза навън. И след 7-8 часа свитите листа се освежиха. Казах, че лимонът от жажда ще умре, а пък те казваха да не му се сипва вода. На всичко е нужна вода. Трябва да туриш вода, но трябва да знаеш кога. Едно растение от вода не умира.

Понякога всичките ни страдания произтичат от един вътрешен недоимък, от сухота. В този лимон е имало сухота, образувала се е динамична енергия, електричество и са се свили листата. И сега му

трябва магнетична сила или, така да се каже, топлина му трябва. Това са странични работи, само за изяснение.

При голямата светлина, която има, човек може да изсъхне. Някои сестри казват: „Лицето ми е много хлътнало.“ Аз виждам, че нейните дъски са почнали да съхнат. Тя този не обича, онзи не обича, този крив, онзи крив – и иска да бъде разположена! Разбира се, че ще стане суха! Ако искаш да се пооправиш, да имаш лице като месечина, ще имаш отлично разположение към хората. Това разположение е за тебе, не за хората. Като обичаш хората, знай, че не на тях ще принесеш добро, а на себе си. Казваш: „Защо трябва да обичам тия хора?“ Като ги обичаш, най-първо ти ще се ползваш, а после другите. Ще обичаш хората, без те да знаят, че ги обичаш. Щом го разгласяваш, това е търговска сделка. Няма да даваш обявление, няма да разгласяваш, че в нашия магазин има най-хубавите платове, най-хубавите стоки, че в нашата книжарница има най-хубавите книги и пр. Човек, който разгласява, е заинтересован. В природата няма такива обявления, макар че и там си има от тия „бакалници“, прост термин да употребя. Нуждаеш се от светлина – светлината е продукт в бакалницата на природата. После ще дойдат и другите елементи: въздух, вода, твърда почва. Всички тия плодове, които имате, са все деликатеси от бакалницата. И най-после, всички наши мисли, които имаме, нашите идеи са все видове в бакалницата на природата. Някоя идея на милосърдието е окачена там, някоя идея на справедливостта е окачена там. Но това не е нужно сега. Ще кажете: „Бива, бива, но идеята за справедливостта – окачена в бакалницата!“ Ето какво разбирам аз. Купуваш плат и считаш, че продавачът е постъпил несправедливо, понеже ти е дал 1/2 см или 5 см по-малко плат. И природата си има мярка. Тя ти говори според тази мярка. Справедливият човек трябва да мери справедливо, да дава щедро. Справедливостта е вътрешната страна на живота. Има неща, които не

могат да се обяснят, но могат да се приложат. Справедливостта е един елемент на живота, това е вътрешното сцепление; човек, който не е справедлив, неговият живот няма сцепление. Няма израз животът му. Един човек, който не е милосърден, пак няма един елемент в живота си – няма пластичност. Милосърдието дава пластичност. Когато няма пластичност в твоя живот, доброто не може да се изрази. Милосърдието може да стане и по-малко, и по-голямо. Това е сега хигиената, тя е свързана със справедливостта. Ако си справедлив, ти ще дадеш една определена оценка на тялото си. Справедливият човек може да бъде честен. На него можеш да разчиташ. Дето и да го туриш, той ще свърши работата си. Човек, който не е справедлив, никъде не можеш да го туриш. Човек, който е милосърден, също можеш да го туриш на работа и ще я свърши както трябва; онзи, който не е милосърден, не може да извърши никаква работа. Умният човек също така, дето и да го туриш, може да свърши работа; който не е умен, дето и да го туриш, не може да свърши работа, той не е така прозорлив. Може да каже: „Аз не съм даровит." Той не се е учил! Малкото дете не се ражда учено, а се ражда с вътрешни възможности и постепенно баща му и майка му събуждат в него тези възможности. И целият свят е една система, за да се събудят в нас възможностите. Вие седите и казвате: „За тая работа аз не съм способен." Прав сте, в това състояние не можете да я свършите. Но има възможности: у вас може да се събуди милосърдието, вашата интелигентност; може да се събуди вашата справедливост, вашата вяра!

Аз вземам вярата в много конкретен смисъл. Вярата е свързана с всички постижения. Човек, който има вяра, а не суеверие, може да постигне нещата! Защото вярата подразбира знание. Вяра без знание не може. Вярата всякога върви по пътя на знанието. Тя носи знанието със себе си. Тя се занимава с вечните неща, с нещата, които са незнайни, но всякога вярата включва в себе си и нещата, които знаем.

Аз вярвам в неща, които зная, но аз вярвам също в един учен човек, който е по-учен от мене. Но това, което за мене е вяра, за него е знание! Аз вярвам в някои работи, но не ги зная, а другият ги знае. Например, аз вярвам, че мога да бъда певец, музикант, а другият свири и пее. Той взема три-четири октави – пее човекът! А за мене пеенето е една възможност: аз вярвам, че ще мога! Казват: „Аз вярвам в Бога.“ Хубаво. Какво се ползвам, като вярвам в Бога? Ето какво разбирам аз под думата вяра. Вярвам, че съм певец; но вярвам и знам, че мога да дам един концерт. Вярвам в оная, вътрешната възможност; вярвам и знам, че като дам концерт, публиката ще ме слуша, че ще ми заплати добре, че ще имам 50-60 000 лева в джоба си. Това го зная вече. Казват: „Ще видим.“ Давам концерта и казвам: Виждате ли? Вие казвате, че вярвате в Бога. Не е достатъчна само вяра в пеенето, но трябва да има черно на бяло какво си спечелил ти от него. Например, аз вярвам в моето пеене, казвам, че разбирам тая музика. Някой път, като изпея нещо на един болен човек, той ще оздравее. Но ще взема 20 000 лева. „Много е!“ Аз вземам толкова. За по-малко не пея! Или никаква цена, или 20 000 лева! Лекарите, като ви лекуват, вземат 40 000 лева, а за пеенето се взема по-малко, тъй че и за мен е добре, и за вас е добре. Питам: Ако вие знаехте да пеете така, щяхте ли да бъдете бедни? Щяхте да бъдете богати! Като отидете при някой богат човек, колко бихте взели от него, ако той оздравее след като му пеете? Умни са богатите хора. Той ще каже: „Не че от твоето пеене стана тази работа, но така се случи!“ Да, но в музиката има две гами! Казвам му: Така ли? Аз имам една песен, сега ще я изпея и ти пак ще се разболееш! Като му изпея втората песен, пак ще го положа на леглото. Идва един лекар, втори, трети – не става този човек. Казвам: Като платиш 20 000 лева, ще изпея първата песен и ще станеш, ще оздравееш. Скоро да ги наброиш! Брои и оздравява. Съмняваш ли се? Ако се съмняваш, пак ще изпея другата песен. Не е игра това. Казвам

му: Аз вземам тия пари, но като осиромашееш един ден и няма какво да правиш, ще дойдеш при мен и аз пак ще ти ги дам. Сега си богат, ще вложиш тия пари в моята каса. Аз правя търговия. Един ден, като осиромашееш, ще имаш на разположение тия 20 000 лева, които съм взел от тебе. Но ще ми докажеш, че си осиромашал. Или, като дойде някой при мене, аз ще го науча да пее. Ще му кажа: Едно време ти беше богат човек, а аз сиромах. Аз нямах пари, но знаех да пея две песни: една песен за да заболяват хората, а друга за да оздравяват. Занаят е това! Това ви го давам за разяснение, конкретно трябва да се разбира.

Ти казваш: „20 години съм вярвал и какво съм научил досега?“ Аз съжалявам, ако не сте научили. 20 години да учиш пеене и да не можеш да изпееш една песен! Това не се отнася до вас, то се отнася до други. Ето какъв е моят мащаб на разсъждение. Представете си, че туря един килим, прострян на въжето вън и с тупалката удрям килима и изваждам неговия прах. Но трябва ли да тупам един килим, който никога не е постилан, нов, тъкмо сега е изваден? Тупа се прашен килим, не всеки килим е за тупане. Някой килим, по който ходите с кални обувки, може да го бухате много по-често, отколкото друг, по който стъпвате с чисти чорапи. От вас се изисква известна хигиена на вашите мисли. Ето какво аз разбирам под права мисъл. Според мене, за да познаем себе си, трябва да го знаем.

Някой човек, поради незнание, може да ме обиди, т.е. аз да считам, че ме е обидил; човекът не е имал това намерение, но езикът е такъв. Например, един французин казва на един турчин: „Cing heures“ Това значи „пет часа.“ Турчинът му отговаря: „Сен кьор“, но това на турски означава: „Ти си сляп!“ Французинът казва: „Мерси“, като смята, че онзи го е разбрал. Турчинът казва: „Диване! Френски работи! Франсъз акъллъ!“ Неразбиране е това, така не се разсъждава. Едно съвпадение в думите вие приемате понякога за обида. Какво

нещо е обидата? Питам ви, понеже това е една ваша специалност, тук съм срещал професори по обидата, които специално я разбират. Кой от вас ще може да ми представи какво нещо е обидата? Какви са характерните ѝ черти? Ще ме извините, аз не съм специалист, но ще се постарая малко да опиша обидата. Една сестра се е разтворила – както някой охлюв, когато си извади рогцата – турила знамето напред, весела е и разположена; като ѝ кажат една обидна дума, тя се спре, затвори се – всичко се изменя: ако е пеела, млъкне, ако обидата е засегнала симпатичната ѝ нервна система, излива сълзи. Защо плаче? Обидена е сестрата. Казвам: Много хубаво! Протекли са два извора. Аз мога да взема едно шише и да събера сълзите ѝ. Опитвам ги и казвам: „Много е хубава водата на твоите сълзи." При обидата става известно подпушване, в дадения случай ти спираш човека; той е развивал например някаква теория, говорел е нещо, ти го спираш в пътя и веднага в него се заражда известна енергия, известна реакция, едно възражение – той се обижда, разгневява се. Обидата е един вид да поставиш едно препятствие на пътя. Човекът си върви – остави го, не го спирай, не го апострофирай, нека да си върви по своя път. Не го обиждай. Нито пък ти трябва да се обиждаш! Умният човек не трябва да се обижда. Той трябва да види отдалеч препятствията по пътя и не трябва да се оставя да го обидят. Всеки може да се обиди. Аз съм имал доста опити. Така се обидил един голям американски богаташ, ексцентрик. Той отишъл да слуша проповедта на знаменития проповедник Муди на едно събудително събрание. Муди привел един пример, който много наподобявал на нещо от живота на този богаташ. След проповедта онзи отива и казва на жена си: „Не те е срам! Да ходиш да разправяш на проповедника какво съм правил вкъщи! Тия работи да ги изнесеш на показ пред всички хора!" А пък Муди ни най-малко не е имал него предвид, той е говорел общо.

Примерите не се дават за едно определено лице, те се дават само за изяснение.

Казват за някой човек, че е скържав, пинтия, скъперник, скрънза. Как е на гръцки? Скъперникът е човек, който има малко милосърдие, но силно развито стяженолюбие; той иска да му дават повече, а да дава по-малко. Скъперникът скъсява своя живот! Понякога в живота скъперничеството се превръща в икономия, но в природата то е изсъхване.

Но да се върнем сега, каква беше темата? За точката. Ние казваме, че това е център. В дадено положение вие можете да бъдете център – една точка, където много неща се прекръстосват. Трябва да разбирате вашите способности, вашите чувства, вашите действия. Всички постъпки във вашия живот се прекръстосват в един център. Ако вие нямате център, към който да се приближавате, мислите ви не могат да се съсредоточат; тогава мисълта ще бъде еднообразна. Еднообразието не е мисъл или е безсъдържателна мисъл. Еднообразието е, когато нещата се преповтарят. Едно хармонизиране трябва да има между мисли и чувства. Мислите и чувствата трябва да се събират в някакъв център. Кой е този център? Мислите, чувствата и постъпките трябва да се съберат във вашата душа или във вашето Аз. Мислите, чувствата и постъпките стават за вашата душа като храна, с която тя ще работи. Всичко това, което преживяваме, трябва да влезе вътре в нас и да се преработи в душата, и този преработен материал трябва да се проектира навън. За мен добър човек, умен човек, справедлив човек – това са вътрешни възможности за човека, за да може да се прояви. Не казвам, че веруюто, което сега имате, е лошо. То е било полезно, но в бъдеще ще се нуждае от един нов елемент. Нали сте разглеждали цветята и сте забелязали, че едно цвете, ако дълго не му сменяте пръстта, тя се сбива, изтощава се и после много пъти трябва да я сменяте, за да се обнови. Човек също постоянно има

нужда, в известни периоди, да се обновява в своето вярване. Той вътрешно трябва да расте в своето верую. Няма да ви кажа, че не разбирате, но в пътя, по който вървите, временният живот ви отвлича от същественото.

Вие питате: „Какво нещо е любовта към Бога?“ По какво се отличават любовта към Бога, любовта към ближния и любовта към себе си? Любовта към Бога е там, отдето ние възприемаме. Под любов към Бога аз винаги разбирам това, което дава живот. Щом обичаме Бога, ние ще възприемем нещо от Него. А щом обичаш ближния си, ще му дадеш нещо от себе си. А в любовта към себе си ти ще направиш отчет какво си спечелил от любовта към Бога и към ближния и ще го туриш в касата си. Ако си обичал правилно Бога и ближния, ще имаш правилна обмяна. Любовта към себе си е печалбата, която имаш. Ако имаш печалба, значи правилно си взел при любовта към Бога и правилно си дал при любовта към ближния. Аз давам едно просто обяснение; искам някой път да представя известни форми, за да дам известен стимул. Аз мога да ви дам и друго, научно обяснение, но то ще бъде непонятно за вас. Мога да ви посоча някое съчинение, за да четете какво нещо е любовта към Бога. Конкретно: при любовта към Бога Бог е център, от който черпите сила, съзнателна сила, а любовта ви към ближния е онова, при което се казва: „Даром сте взели – даром давайте.“ Това, което си взел от Бога, трябва да го дадеш на ближния си. И след това ще дойде третият процес: ще имаш нещо за себе си. И ако любовта не мине от Бога в тебе и от тебе в ближния, не е станала правилна обмяна. Човек, който върви по този начин, с тази правилна обмяна, той расте. Това е единственият път, в който човек може да бъде вечно млад: само когато обича Бога, обича ближния си и обича себе си! Ако се научиш на това, ти можеш да станеш млад! Ако приложите закона, вашето лице може да се подмлади с 10-15 години. Някой казва: „Аз много

обичам Господа“, но лицето му старо, краката го болят. Като почнеш да обичаш по този начин, ако си стар, прегърбен, ще се изправиш, лицето ти ще се измени и ще се подмладиш. Най-първо, косата ти, която е побеляла, ако не цялата, то поне половината ще стане черна. Това е знание! И не само това. Любовта към Бога съдържа една велика тайна: тя е, която може да разреши ония палещи въпроси, които ни смущават. Навсякъде можеш да я приложиш. Една жена, за да се избави от всички нещастия, трябва да има любов към Бога, към ближния си и към себе си. Един мъж – също. Един учен – също! Всички трябва да имате това. Тогава въпросите лесно се разрешават. Всички спорове в света стават, защото липсват тези елементи. Ти се обезсърчаваш някой път – липсва ти нещо: или любов към Бога, или любов към ближния, или любов към себе си. Погрешката ти може да бъде, че или любовта ти към Бога не е такава, каквато трябва да бъде, или любовта ти към ближния не е такава, каквато трябва да бъде, или любовта ти към себе си не е такава, каквато трябва да бъде. И към себе си някой път не сме справедливи. Как мислите, един пияница справедлив ли е към себе си? Не е справедлив. Той се е увлякъл само в едно чувство, влюбил се е в чашата и казва: „Наздраве, наздраве“, но никакво здраве не идва! Казва: „Закъсах, изхарчих парите, всичко“; освен това той е разрушил своето тяло и неговият ум вече не работи; и най-после казва: „Остаряхме, изтощихме се вече!“

Казвам: Пиянство има не само в пиенето на вино. Аз някой път съм ви виждал в кръчмите. Има кръчми на шепотничеството, има кръчми на доносничеството, на „речено-казано“, има кръчми на кривите схващания, има кръчми на лигавия живот. Знаете ли какво е лигавщина? Казвате: „Да се повеселим малко, дотегна ни да се молим!“ Не обичал да се моли! Че той никога не се е молил! „Дотегна ми да помагам.“ Всичко това е бръщолевене! Казваш: „Дотегна ми да

пея.“ Музиката носи живот. Щом ти е дотегнало да пееш, то се вижда колко хубаво пееш!

Искам сега да се спра върху положителното. Този навик у вас е по атавизъм. И аз съм имал най-големи неприятности. Дойде някой при мене, носи цяло шише с хубав ликьор и казва: „Първо качество е!“ Налее ми една чаша: „Наздраве! За хатър пий! Чакай да ти разправя нещо. Онази сестра не знае правилната обхода!“ Казвам: Как да се носи тая сестра? „Спретната трябва да бъде!“ Какъв е образът на спретнатостта? Когато влизаш в банята, с дрехите ли се къпеш или без дрехи? Ще се съблечеш гол – нищо повече. Защо? За да се изчистиш! Но това, което в банята се позволява, навън не се позволява, ако влезеш в банята без дрехи и те е страх да не те оберат, то е друг въпрос, но тази баня е сигурна – ще се съблечеш и ще се изкъпеш. Трябва да умеете да различавате. Ти не харесваш една сестра – ще я повикаш, ще се почерпиш с нея, ще ѝ кажеш: „Много те обичам.“ Как ще започнеш да ѝ говориш, че тя не трябва да пие от забраненото вино? Представете си, че имате една сестра, която искате да посъветвате. Откъде ще започнете? Аз искам да видя вашата педагогика. Как ще кажете на тая сестра: „Сестро, много си нахална! Това, което вършиш, е безобразие! Това не е никаква религия! Ти не вярваш в Бога.“ Ако аз съм на ваше място, ще ѝ кажа: Ти си много набожна, повече, отколкото трябва. Само че си се влюбила в един Господ, който е много прост. И аз едно време бях се влюбил в него, но ми побеля главата. Онзи Господ, в когото ние вярваме, когото аз знам – истинският Господ – като отидеш при Него и искаш да му се оплакваш, Той казва: „Не се оплаквай! Какво взе брат ти от тебе?“ „Хиляда лева!“ „Дайте му 2000 лева! Каквото са му взели, двойно да му се даде!“ Така разбирам аз. „Той ме обиди.“ Като отидеш при Господа с тия думи, Господ какво отговаря? Като отиваш всеки ден при Него и казваш: „Този ме обиди, онзи ме обиди“, ще видиш, че едно време си

бил сиромах, но след като 100 пъти си отишъл при Господа да Му разправяш за обидите, ти забогатяваш! Тогава, какво губи онзи, когото много обиждат? Какво лошо има в това, че някой ти казал обидна дума? Или другояче казано: Онзи, който отива при Бога, трябва да отвори сърцето си, за да възприеме нещо. Ако ти отиваш при Бога и не си готов да възприемаш, твоята любов не е права.

Сега, няма какво да ви разправям, това нищо не допринася. Ако ви представя как криво пеете, нищо не ви ползва; мога да имитирам някой път кривото пеене, то е хубаво, но по-хубаво е да ви изпея една песен правилно, да ви дам един образец как се пее. По възможност ние не трябва да се спираме върху човешките погрешки. Това са неправилни тонове в живота. Нека всеки от вас, който иска, да даде образец за пеене. Един ще пее, втори, трети и пр. Аз често проверявам моето пеене. Щом имам голяма мъчнотия, изпея една песен и ако мъчнотията се махне – правилно пея, ако не се маха, казвам: „По този начин не мога.“ Изпея друга песен – тя се маха, казвам: „Тази е правилната песен.“ Трябва да има разнообразие. В мислите е същото – една правилна мисъл всякога трябва да премахне мъчнотиите. Едно правилно чувство всякога трябва да премахне мъчнотиите, една правилна постъпка – също! Мъчнотиите са извън човешките мисли, чувства и постъпки. Една правилна постъпка е, която премахва мъчнотиите! Една мъчнотия може да произтича от известно съчетание в някакъв живот преди 4-5-10 прераждания, а може да носи своя произход от другиго: да не съм аз замесен ни най-малко. Казваш: „Може аз да съм сгрешил.“ Може би най-малко да не си сгрешил. Но вървиш и потънеш до пояс в калта – някой направил трап, направил в него кал за къща и ти вечерно време се спънеш и затънеш до пояс. Каква погрешка има, че си паднал в калта? Не е по твоя погрешка, но си в калта, която онзи е направил. Като излезеш, какво трябва да направиш? Трябва да се измиеш. Следователно, вечерно време трябва

да имаш лампичка. И да не бързаш много, но да посветваш и да видиш, че мястото е кално. Това е практическата страна.

Тъй както върви сега духовният живот на хората, голям прогрес не може да има в света. Тъй както вярват сега хората, както вървят, животът не може да бъде по-добър. Каквото и да правим, този живот ще остане на този стадий на развитие. Ние казваме: „Да се обичаме! Христос така е пострадал, така е учил!" Така е учил Христос, но това, което е учил, не е приложено. Той е казал да се отречем от себе си. Как да се отречеш от себе си? Вие искате да напуснете жена си, баща си, майка си, братята си и пр. Питам: Като се отречеш от света, в какво трябва да вярваш? Да допуснем, че се отречеш от жена си, от децата, от слугите, от богатството. В какво ще вярваш тогава? Ще се отречеш от виното; по-напред си се отрекъл от водата, сега, като се отречеш от виното, ще повярваш във водата – наместо вино ще пиеш вода. От коя жена ще се отречеш? От онази, с която не можеш да живееш: ще ѝ дадеш пътя да си върви и ще намериш жената, с която можеш да живееш – ще се откажеш от лошото сърце и ще възприемеш доброто сърце. Ще се откажеш от лошия мъж – от твоя лош ум, ще хванеш добрия ум и с него ще живееш. Много сестри са напуснали мъжете си и казват: „На мен мъж: не ми трябва", а все с мъже дружат. Като дойде някой брат, стават весели. С мъжа си не може да живее, а с брата ѝ е приятно. С братя хубаво се живее, а с мъжа мъчно се живее – братът е другар, а мъжът е господар. Една жена, за да живее с един господар, трябва да бъде много умна. Един мъж, за да живее с една господарка, трябва да бъде много умен.

Представете си следното. Тръгнал някой млад момък подир някоя мома и казва: „Без тебе не мога да живея! Ще умра." Какво трябва да каже сестрата? Това са общи работи, те навсякъде стават. Той е наместил в себе си мисълта, че не може да живее без нея. Може да живее без нея! Аз искам да ви обясня духовната страна на нещата,

мен не ме интересува само външната им страна. Аз другояче обяснявам обикновения живот. Всички аномалии, които съществуват на Земята, аз ги обяснявам с това, че отношенията ни към Бога не са правилни. Отношенията към Бога, към ближните и към себе си не са правилни. Че трябва да обичаме всички хора, трябва да ги обичаме, но специфично трябва да обичаме. Допуснете, че вие сте двама в един ресторант, но има само една паница ядене, а и двамата сте гладни. Вие седите на масата и всеки иска да изяде яденето. Въпросът се разрешава по два начина. Първият начин: Силният ще каже: „Това ядене аз ще го изям" – и слабият трябва да седи настрана. Второто положение: Вие сте умни хора; като видите, че за двамата няма да има, казвате: „Да го разделим!" Идва гостилничарят и разделя яденето в две паници. По-малко сте яли, но все таки по нещо сте вкусили. Как ще преведете това? Един млад момък върви подир сестрата и казва: „Без тебе не мога да живея." Идва друг момък, и той казва: „Без тебе не мога да живея." И двамата казват това – разделят яденето наполовина. Но със сестрата какво ще правите? Сестрата ще повика тия двама и ще им каже: „На мен са ми потребни двама слуги. За 10 години, каквото ви кажа, думата ми ще изпълнявате и след 10 години ще ви кажа какво трябва да правите. Аз каквото кажа, вие ще го правите!" Щом не можеш да живееш добре с някого, той е господар за тебе и каквото ти каже, ще изпълняваш. Тогава единият брат ще каже: „Аз мога вече без тебе да живея." Сега трябва да направите психологически превод на нещата, за да можете да си помогнете. Всички вие се мъчите с мислите на миналото, на настоящето и на бъдещето. Има неща от миналото, които ви безпокоят – трябва да се справите с тях. Има мисли на настоящето, които ви безпокоят. Има мисли на бъдещето, които ви безпокоят. То е цяла наука. Ако приемем, че светът е направен от Бога, значи всяко нещо е на своето място и ако има някаква дисхармония, то тя се дължи на това, че ние

сме разместили нещата! Умните хора сега трябва да наместят нещата и да ги турят в техния първоначален порядък. Ти и с най-лошия човек можеш да бъдеш приятел, но трябва да имаш познания. И да разбираш характера му. Ако намериш в него една добра черта, едно добро качество, като държиш това качество в ума си, ще образувате връзка помежду си и този човек може да те обикне и да се поправи, и ти можеш да му повлияеш. Някой ще намери в него лоши качества, но има нещо добро в него, което може да се обича. Това е приятелството! Според мен приятел може да ви бъде само онзи, който може да намери най-хубавото, което е във вас и да помага на това хубаво да израсне! И като дойдете при този ваш приятел, който намира тази хубава страна във вас, вие ще усещате разположение, промяна, защото този човек работи за ваше добро, без да знае, работи. Може да говорят другите хора, но той не се влияе. Той намира една добра черта във вас. И след време вие ще се промените. А някой път, дойде ви някой приятел и намери една лоша черта във вас – той ще ви причини болка. Вие може да сте добър, но тогава почвате да губите, губите и започвате да се дразните. Това е другата страна.

Аз гледам сега, мнозина не мислят право. Някой казва: „Учителят си играе. Опити си прави.“ Аз съм правил опити! Това са първокласните будали в света! Аз не правя никакви опити. Аз изучавам нещата. Защото всеки един неразумен опит코ства живота на човека. Какъв опит ще правя? Нещата са създадени от Бога. Тия неща трябва да ги разбера в тяхната същина. Всяка душа, всеки човек е създаден от Бога, той си има една същина, той си има своята ценност и аз трябва да намеря тази ценност. Аз трябва да намеря ценността, която Бог е вложил в предметите. Това е същественото! Ако той не е ценен, то е човешката страна. Да обезценяваме Божественото значи да обезценяваме себе си, защото моят живот е така потребен за всички, както и животът на другите. Това е общият

живот! И ако вие се повдигате, то се повдигат всички. И ако вашият ближен, когото обичате, се повдига, всички се повдигат. Това е общото благо! Вие казвате: „По какво трябва да се отличават хората?“ Вие трябва да се отличавате по три неща: да имате една неизменна любов към Бога, да имате любов към ближния и да имате любов към себе си! Това е правилното. Ако тия три неща не ги научите, като отидете в Божествения свят, в рая, ще ви кажат: „Определете какво нещо е любов към Бога. Определете какво нещо е любов към ближния. Определете какво нещо е любов към себе си. Как ще определите? Вие ще носите в рая три плода: един плод, който е узрял в любовта ви към Бога, един плод, който е узрял в любовта ви към ближния и един плод, който е узрял в любовта ви към себе си. И щом ангелът каже така, вие ще поднесете трите плода и ще оставите те да се произнесат. И ако ангелът каже, че узрелите плодове са отлични, ще отворят вратите и ще ви пуснат. А ако ги намерят с дефекти, ще кажат: „Не можем да приемем тия плодове“ – ще ви дадат малко наставления как да подобрите тази раса и пак ще се върнете на Земята, за да го сторите. Същественото е, че вие ще занесете там един плод от любовта си към Бога, един плод от любовта си към ближния и един плод от любовта си към себе си. Не само да казвате: „Аз мога да обичам“, но дайте плодове от любовта си към Бога, към ближния и към себе си. Плод трябва да имате! Плод трябва да принесете! А пък само изразите: „Да се опознаем, да живеем братски, да се обичаме“ – това са празни работи! Знаете ли какво е празна работа?

Разправях за онзи беден руски княз, който се оженил за една красива мома. Много я обичал. А пък той – лентяй, нямал нито пет пари. Все казвал: „Ну, поцелуемся!“ Най-после, след три дена, младата мома казала: „Не може само поцелуемся. Хляб трябва!“ „Поцелуемся“ – това е външната страна, а хлябът е нещо съществено. То е, което внася живот в човека. Ще кажеш: „Ти си много добър човек“ – то е

целувка. „Ти си отличен, като тебе няма друг“ – то е „поцелуемся.“ „Ти си учен човек“ – то е „поцелуемся.“ Като ми каже някой, че съм учен човек, на мен ми е приятно, но ако аз вярвам само на този брат, който казва, че съм учен и се обосновавам на това, то аз ще остана невежа. Аз съм учен, хубаво, но трябва да стана по-учен. Всеки ден трябва да внася нещо в мен. Светът прогресира – и ние прогресираме. Някой ми казва: „Аз зная само „Отче наш.“ Може ли да ми дадеш някоя друга молитва?“ Казвам му: Научил ли си се да четеш „Отче наш“? „Много добре.“ И започва той, и чете: „Отче наш, Който си на небесата, да се свети Името Твое, да дойде Царството Твое, да бъде Волята Твоя, както на небето, така и на земята. Хлябът наш насъщни, дай го нам и днес и прости ни дълговете наши, както и ние прощаваме на нашите длъжници. Не ни въвеждай в изкушение и избави ни от лукаваго, защото е Твое Царството, и Силата, и Славата, во веки веков! Амин.“ Казвам му: Добре си я научил. Но слушай, аз имам болка в крака си. Чети „Отче наш“ и ако оздравее кракът ми – знаеш да четеш молитвата, а ако не оздравее – не можеш да я четеш. Осъден съм на смъртно наказание. Водят ме на ешафода. Ако аз знам да чета „Отче наш“, като я прочета, няма да има никаква присъда. Въжето ще се скъса. Могат да ме закачат 10 пъти на въжето – то ще се скъса. Няма да намерят такова дебело въже, да ме обесят. И вериги да ми турят, пак ще се скъсат. Това е „Отче наш“! Да не могат да те обесят! И 10 пъти да гръмнат в теб, да не те убият. И 100 пушки да гръмнат, да не могат да те убият. А пък ако не знаеш да четеш „Отче наш“, като гръмнат само веднъж – и ще се търкулнеш на земята.

Във вас сега остана мисълта: „Че кой знае така да чете „Отче наш“?“ Това е уподобление, четенето на „Отче наш“. Имаме примера на ония тримата младежи Седрах, Мисах и Авденаго, които били турени в пещта. Те знаели да четат „Отче наш“. Те я чели в пещта – и се разхождали в нея, и не изгорели; и дошъл един ангел при тях. Като

дошъл вавилонският цар и погледнал в пещта, видял ги четирима. И ги извадил вън. Имаме и примера на Данаила: като го туриха между лъвовете, той четеше „Отче наш“ – и се заключиха устата им, и никой лъв не шавнал. Щом четеш „Отче наш“, никой не те бута. А ти сега имаш да плащаш някому 200 лева и четеш „Отче наш“, но той те съди и си взема парите. Ако знаеш истински да четеш „Отче наш“, той като дойде, освен че няма да си иска парите, но ще каже: „Ще ме извиниш, братко, аз намерих в тефтера, че ми дължиш 500 лева. Но намерих в друг тефтер, че имам да ти давам 1500 лева. Вземи тия 1000 лева.“ И ти дава парите. Това е „Отче наш“! Това са опити. Ако ние със знанието, което имаме, не можем да произведем такъв ефект, значи нямаме истинско знание. Мъчно се провежда този опит. Заболи те главата – като четеш „Отче наш“, минава ти главоболието. Имаш сърцебиене – четеш „Отче наш“ и изчезне сърцебиенето. Имаш някоя голяма тъга в сърцето си – четеш „Отче наш“ – тъгата си отива. Защо ще ходиш да плачеш и да казваш: „Много ми е тежко, пръска се сърцето ми! Нещастен съм. Не зная какво да правя!“ Чети „Отче наш“! Ще възразите: „То така лесно се казва, но мъчно се прави.“ Да оставим думите. Думите са кофраж. Има друго съществено. Същественото е любовта към Бога! Това е една съществена идея. Любов към ближния и любов към себе си – три съществени идеи има в човека, върху които почива животът му. Но трябва да ги разбираме. Някой казва, че човек не трябва да обръща внимание на себе си. Не! Казва се, че човек трябва да се отрече от себе си. От всичко онова криво, животинско в себе си трябва да се отрече човек, но има едно съзнание в него, което трябва да расте: човек трябва да обича и себе си. Някой път ние не обичаме себе си. Не трябва да се разглезваме, но човек, който обича себе си правилно, той има голямо търпение. Той е милосърден, кротък, въздържан, умен, разбира нещата, всякога избягва дразненето. Някой се моли, моли и се дразни. Аз забелязвам

колко е мъчно това: тъкмо се молиш и имаш хубаво разположение, и дойде някой, който има да взема от тебе, изтъпанчи се насреща ти. Какво трябва да правиш? Ще му кажеш: „Ще ме извиниш, аз позакъснях да ти платя, но сега съм готов.“ Ще му дадеш и лихвите отгоре, и ще го нагостиш. Едно отрадно впечатление да му направи твоето отношение.

Вие разчитате на бъдещето, чакате да се преродите. Съгласен съм, и аз вярвам в прераждането. Но в бъдеще, за да се преродите, ще трябва да имате една майка, която да бъде светица и един баща, който да бъде светия. Една майка толкова учена и един баща толкова прозорлив, че всичко да знаят. Така да се преродите! Но ако се родите от един обикновен баща, то е друго. Писанието казва: „Родени от Бога!“ Това подразбира родени от един баща, който носи всички качества и възможности и може да ги предаде на тебе. И не само в бъдеще трябва да чакате да се преродите, но още сега може! Писанието казва: „Още днес може да се преродите.“ Сега остава въпросът: как?

Един изобретател тук изобретил машина за събиране на злато. Един господин ме извика да ми покаже машината. Много проста работа, едва може да събере един и половина грама злато. Колко струва един грам? („90 лева.“) Ако аз бих измислил машина за събиране на злато, бих искал моята машина да събира най-малко един килограм на ден! Иначе не бих обърнал внимание на тази работа. Един килограм! Колко струва един килограм? („90 000 лева.“) На ден по един килограм, 365 деня по един килограм на ден – 365 килограма! Такава машина нали върши работа? С един грам не се занимавам. Това не е машина!

Аз ви проповядвам едно учение – не да събирате по един грам; хубаво е да събирате по един грам, то е пак нещо. Но аз ви проповядвам друго учение: Да любиш Бога – това е един килограм

злато на ден. Да любиш ближния си – то е един килограм злато на ден. Да любиш себе си – то е един килограм злато на ден. Това са три килограма злато на ден! Сега, една сестра гледам, казва ми: „Чапрашик е тая работа. Много трудна.“ Но ако нямаш тая машина, един килограм злато мъчно се събира. На моята машина, за която казвам, трябва да работиш един час, и за един час – един килограм. А другото ти време е свободно. Ако работиш 8 часа, ще имаш повече, обаче аз с машината си не работя повече от един час. Повече от един час е от лукаваго. Казвам: Един час – един килограм! Сега, ако аз ви дам моята машина, как ще я употребявате и по колко часа ще работите? Ще я употребявате както и аз я употребявам. Два часа не позволявам никому! По един час! Но не зная дали няма да направите погрешката на онзи турски паша, който останал много доволен от посрещането на селяните в едно видинско село и в знак на благодарност им подарил един слон. Но слонът ядял много, а нищо не вършел, тъй като селяните не знаели как да го турят на работа. И когато след три години селото много обедняло, пашата срещнал един селянин и го попитал: „Доволни ли сте от слона? Да ви изпратя още един?“ Всяко учение, което не може да се приложи, е един слон, който яде и изяжда всичко! Не ти трябва! Ако аз бях на мястото на този селянин, ето какво щях да кажа на пашата: „Паша ефенди! Ние сме много доволни от слона, но при нас има друго едно село. И те искат един подарък. Та втория слон пратете на другото село!“ Но да дойдем сега до сериозните работи.

По какво се отличава Божията Любов? Ти при Бога ще отидеш най-първо и ще бъдеш чист в намеренията си. Като решиш да отидеш при Бога, ще Го обичаш, няма да криеш нищо в себе си, няма да съжаляваш за нищо, което имаш. Да ви обясня какво нещо е любов към Бога. Ето какво означава да обичаш Бога. Представете си, че аз съм се окалял; не съжалявам, че съм се окалял, понеже това ми дава

една възможност. Има една хубава, бистра, чиста вода. Отивам, събличам дрехите си, изкъпвам се, очиствам се и си казвам: Хубаво стана, че се окалях, защото иначе не щях да имам тази баня. И ще се облека с нови дрехи. Това е новата любов. Ще се изкъпеш в тази вода, тя съдържа в себе си нещо ароматно и лечебно, тя придава нещо на човека – безсмъртие. И колкото повече се къпе, той става безсмъртен. Като отидеш при Бога, ти трябва да се съблечеш, трябва да се радваш, да не съжаляваш, да не казваш: „Как ще отида аз при Бога?!“ Ти ще оставиш тия работи настрани и ще отидеш така, както си. Ще имаш желание да се окъпеш и ще благодариш на Бога, че си имал условия да се окъпеш; и ще благодариш, че си се окъпал. Няма да споменаваш греховете, които си направил. И Писанието казва: „Който дойде при Мене (който се окъпе веднаж), ще залича греховете му и няма да ги помена.“ Всеки, който отива при Бога, тъй трябва да постъпи. А ти сега казваш: „Дали Бог ще ми прости греховете?“ И в тебе ще остане тогава онова чувство на благодарност, че Той е излял Любовта си, че ти е дал благословението си. И ще почнеш да работиш. После ще намериш ближния си, ще проявиш любов към него. Той се е оцапал – ти ще му кажеш: „Братко, едно време и аз се бях оцапал като тебе, но се умих.“ И ако той не може да върви, ще го занесеш при водата и ще го туриш и ще го измиеш. И като се измиете и той, и ти, ще отидете в гостилницата – ще имате любов към себе си. И ще кажеш: „Дайте сега едно хубаво ядене.“ Това е любов към себе си. Ще благодарим на Бога за любовта, с която се умихме. Ще благодарим на Бога, че намерихме ближния си. Ще благодарим на Бога за хубавото ядене. И ще почувстваме в себе си една вътрешна радост. Това е животът! Това е фигуративно, по форма изяснено, но то трябва да бъде приложено сега. Ще кажете: „Къде е водата?“ Не се смущавайте. Ако слепия го водиш при слънцето, той ще каже: „Къде е светлината?“ Където и да

го заведеш, и при слънцето да го заведеш, за него е безразлично. Тогава? Ще му отвориш очите.

Водата е много близо до вас. Вие не я виждате. Христос само загатва за нея и казва: „Онази вода, която ще му дам, ще бъде жива вода и ще извира вътре в човека.“

Сега, да остане мисълта: Вие сте опитали Божията Любов. Вие казвате, че сте опитали Божията Любов, както всички хора я опитват. Но ще опитате любовта към Бога, любовта към ближния и любовта към себе си. Ако в любовта към Бога узрее плодът, ако в любовта към ближния узрее плодът и ако в любовта към себе си узрее плодът, ще вземете тези плодове, когато отивате горе, в другия свят и с тях ще се явите. От тях зависи вашето положение. И Писанието казва какви са плодовете на Духа. Лесно се казва, но като дойдем до опита, другояче стават работите.

Ще се спрете сега на научните методи. Най-първо човек трябва да има едно ново схващане за любовта, за да дойде до новите научни методи. Не че този метод, по който сега вървим, е лош, но той е предисловие. Това, което знаем, ако не го знаем, не можем да възприемем и новото. Този живот, който имаме, това верую, което имаме, то е предисловие за новото; ако го нямаме, ние няма да имаме тази опитност. А тази опитност е необходима. Вие ще кажете: „Това не струва. Сегашният живот ни спъва.“ Не, сегашният живот ни улеснява. Сегашното разбиране не ви спъва, но ви улеснява за новото, в което трябва да влезете. И за това, новото, няма да говорите дотогава, докато нямате резултат. Ако ви пита някой какво нещо е Божията любов, любовта към ближния, вие какво ще му кажете? Да дадеш на един човек един самун хляб, това не е любов. Да се молиш на Бога, това не е още любов. Ще отвориш сърцето си, ще отвориш ума си, ще отвориш душата си! Ще възприемеш Бога и ще кажеш:

„Господи, стори в мен онова, което Ти благоволяваш.“ Не да кажеш: „Аз направих една погрешка.“ После ще дойде второто положение – ще кажеш на ближния си: „Остави аз да сторя за тебе всичко, каквото искам да сторя.“ Това е любов към ближния. Най-после ближният ти и ти трябва да направите нещо в себе си. То е „вечерята“. Няма да правиш вече разлика.

Какво беше първото положение? Като кажеш на Бога, да има резултат! Сега да обясня: Ако кажеш и няма резултат, не знаеш да казваш! (Учителят написва на дъската буквата Л. След това написва и Ю и става ЛЮ.)

Какво става сега? Това не е още пълната любов! (После Учителя прибавя буквата Б и става ЛЮБ.)

Сега да напишем цялата тая дума: ЛЮБОВЬ

Когато аз напиша цялата дума, то е вече любов. Нещо, което си направил и от което имаш плод, това е любов. Ако напишеш само Л, то е съкратена любов, то е начало. Колко слога има в думата? („Два слога.“) Два слога има в българския език тая дума.

В прилагането на любовта – там е всичката мъчнотия. Няма по-мъчно нещо от това, да приложиш любовта! Затова вие, когато искате да приложите любовта, оставяте, не я прилагате. Само говорите и оставяте другите да я прилагат. За себе си я приложете, от другите не я изисквайте! Как ще я приложите? Спрямо себе си можеш да я приложиш, но как ще я приложиш спрямо другите? Ти можеш да хванеш един човек за ръката, за да проявиш любовта си, но можеш да я стиснеш много и да го заболи. Можеш да целунеш някой човек, за да проявиш любовта, но той може да остане недоволен от целувката. Можеш да му дадеш подарък, но той може да остане недоволен от него. Можеш да му дадеш дрехи, служба – но той трябва да остане доволен и колкото повече време минава, да става все по-доволен. А ако с времето той става все по-недоволен, това не е правилно

проявена любов. Любовта е онова, което спасява хората, въздига ги във всички направления: и в умствено, и в духовно, и във физическо отношение! Старото, животинското ще си отива и човек ще се обнови. В новата любов той ще премине от едно състояние в друго. И в следващото прераждане ще има тяло много по-хубаво, отколкото сегашното. Тази идея сега е смътна. Някой пита: „Дали ще се познаем втори път?“ Познаването е в любовта, като дойде любовта. И Писанието казва: „Един ден ще се познаем така, както сме познати. Сега гледаме мрачкаво.“ Вие си имате възгледи за вашата любов – дръжте си ги. Не искам да изхвърлите вашата любов, но ще направите един опит. Най-първо – любовта ви към Бога! Човек трябва да прави опити, ако иска да прогресира. Ако вие не правите никакви усилия, не можете да прогресирате. Не друг да ви поощрява, защото колкото и да ви поощрява друг, то е временно. Но това трябва да дойде от самите вас! Писанието казва: „Трябва да дойде Духът, или Божественото, и постоянно да ви поощрява.“ И вие да бъдете предразположени към поощрение, когато то дойде, да бъдете най-внимателни към това поощрение на Духа. И да го схванете!

И тъй, първото нещо: При любовта към Бога ще придобием онова изобилие, от което се нуждаем. Ние всички сега страдаме от една аномалия, от вътрешен недоимък. Всички недоволства, всички страдания в света са, защото ни липсва нещо. Казваш: „Криво ми е“ – липсва ти нещо; „Недоволен съм“ – липсва ти нещо. Липсва ни същественото. Същественото, което ни липсва, то е любовта към Бога! Не ние да даваме! Ние не можем да възприемем Божията Любов, защото приличаме на пукнати съдове – като влезе тя, нищо не остава, изтича. Не, като влезе Божията Любов във вас, да направи нещо, а не да приличате на пукнати съдове! Ако вие сипвате вода в саксията и тя изтича навън, няма значение, че сипвате – тя трябва да остане в почвата и да влезе в цветето. В нашия лимон влезе вода и се обновиха

листата му. Божията Любов не трябва да изтича навън, но трябва да влезе в нас и да създаде плод.

Сега другото. Можете да кажете: „Страшна работа е това!“ Оставете страшните работи! „Дали съм готов?“ Оставете това! „Дали сме достойни? Някога, в бъдеще!“ Оставете и това! В дадения момент готови ли сте да приложите това или не? Вие ще кажете: „Децата ни? Трябва да гледаме децата си.“ Оставете това! Вашата любов няма да спъне децата ви. Вашата Божествена любов ще бъде благословение за децата ви. Ти казваш: „Чакайте, мъж имам!“ Твоята Божествена любов ще бъде благословение за мъжа ти. Любовта към Бога щом влезе в твоята душа, ти ще бъдещ една част от цялото човечество. Но вие ще кажете: „Аз съм невежа.“ Оставете това настрани! Всеки човек, който няма любов, е невежа. Всеки човек, който няма любов, е безсилен. Всеки човек, който няма любов, е сиромах. Всеки човек, който няма любов Божия, той е изложен на страдания. Ние сега обясняваме, че майка му била такава, че баща му бил такъв. Не, има нещо, което ни липсва. Липсва ни същественото! Липсва ни Божията Любов. Това разбираме, когато се казва: „Да възлюбиш Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила!“ Това преди около 3000 години каза Мойсей. Израилският народ не го разбра. И сега не са го разбрали. И християните вече 2000 години не са го разбрали. Кога ще се разбере? Ти казваш: „В бъдеще!“ Днес! Днешният ден! Днес ако чуете гласа Му, който ви призовава, не отлагайте! Ти казваш: „Къде съм бил до сега!“

Вие ще кажете, че ние вече имаме Божията любов. Който има вече Божията Любов, той не трябва да се спира там. Щом се е научил на Божията Любов, ще отиде при ближните си. А щом научиш любовта към ближните си, ще идеш при себе си. Ти си научил Божията Любов, но не отиваш при ближните си – тогава не си я научил. Ако си научил Божията Любов, в тебе ще се зароди желание

да отидеш при ближните си. Ако ближният ти не дойде с тебе, не си го разбрал; ако ближният ти дойде с тебе, ти си го разбрал. И ако двамата ядете и пиете, вие тогава разбирате себе си. Оставям сега мисълта: Да възприемете Божията Любов и с това, което възприемете – Божественото – да видоизмените всички ваши разположения, които сега имате.

Аз ви говоря за Любовта, но някои от вас още като излезете вън, ще се скарате. Даже и тук като седите, ще се скарате за място. Един човек, който има Божията Любов, за него светът е толкова широк, че никой не е твърде близо до него, нищо не го смущава. Докато вие се смущавате вътрешно, Божията Любов я няма във вас. Когато тя дойде, всеки човек, който седне до вас, ще ви е приятен, защото той ще се запали; щом не се запалва, нямате Божията любов. Ако я имате, човекът до вас най-първо ще задими, после ще почне да гори и ще се изплаши. Тогава ще го потупате и ще му кажете: „От този огън не се бой. От него не изгаря човек." Той ще гори – ще се прояви и в него Божията Любов.

Млади и стари, обичайте Господа! Възприемете всичко онова, което Той ще ви даде, да се обнови вашият ум, да се обнови вашето сърце, да се подмлади вашето сърце, да се обнови и вашата воля. Да се разшири душата ви и да уякне духът ви! Божията Любов да изпълни цялото човешко естество! И тогава човек остава доволен и в него се зарежда импулс, и няма препятствие, което той да не може да преодолее. Това е едно вътрешно състояние. Дето мине, той носи вече надежда за другите. Това е Свещеният огън, на който всеки може да се грее.

Сега, какво разбрахте? („Отче наш" трябва да знаем.") „Отче наш" после ще го четете. Сега аз не искам моето семе да падне напразно. Ето какво стана с три от моите семена: едно падна на пътя и дяволът го озоба; друго падна на камъни и изсъхна; третото го заглушиха

трьните. Четвъртото семе падна на добрата почва. То ме интересува. Едно от тия, които паднаха на добрата земя, даде плод 30, друго – 60, а трето – 100. Съберете ги – заедно дават 190. 1 + 9=10. Единицата е Господ. Нулата са условията. Значи плодът ви даде името на Бога. Единицата е името на Бога. Цифрите на 190, събрани, дават 10. Значи намирате се в Божествения свят.

Сега, не че не ви трябва наука, не казвайте, че не ви трябва наука. Но като дойде Божествената Любов, ще имате истинска наука, ще разбирате тогава и Земята, и Слънцето, и Небето, устройството на Земята и на елементите. Не че изведнъж ще разберете, но ще имате постепенно една светлина, едно такова схващане, каквото не сте имали досега. Тогава ще се разговаряте с кислорода. Кислородът е един отличен момък, а пък водородът е една отлична, красива мома; водата пък – това е само тяхното забавление. Те се обичат, но никога не се женят. Те се съединяват и се разединяват. Кислородът се съединява с водорода – съберат се, дадат вода, направят едно угощение и после пак се разединят. И в съединението, и в разединението кислородът си остава кислород и водородът си остава водород.

Сега, да не ви обърквам. Кое в човека ще уподобите на кислорода? Неговият ум е кислородът, светлина носи. Водородът – това е неговото сърце. Кое е азотът в човека? А въглеродът? Ако кислородът е умът, а водородът е сърцето, като се съединят, какво образуват? Сегашната вода. Значи умът и сърцето като почнат да действат, тогава се проявява животът. Това са алегории, в химията не можеш да кажеш, че кислородът е момък. Трябва да разберете свойствата на този момък, трябва да знаете езика му. Химията знае този език и може да накара кислорода да се съедини с водорода. Но ако вие не разбирате езика на елементите, те не ви слушат; в такъв случай вие не сте учен човек, не сте човек, който е изучавал химията.

Всеки човек трябва да знае езика на тия предмети, които изучава, и когато говори на този език, да го слушат. Щом не го слушат, не е учен. Един математик е учен човек – слушат го числата, той разбира техния език. Един геометрик е учен човек, той разбира езика на линиите – геометрията. Един алхимик също разбира езика на своята област. Един психолог не може да изучава човешката душа само по сегашния начин. В новата си форма психологията по съвсем друг начин изучава душата. Това са специални области, в които Провидението отвън ни помага. Всички тия учени хора ни носят факти, за да се ползваме ние, децата на Земята, от живота. Всички тия учени хора ни улесняват, те са слуги на Бога. Ние трябва да приложим Божественото учение най-първо в нашия живот, в мислите си, в чувствата си. И като ходиш, всеки ден да си благодарен, че си човек. Като срещнеш и най-лошия човек, да благодариш на Бога, че си го срещнал. Да намериш една добра черта в него. Да няма лош човек за тебе. Да няма лошо същество за тебе в света! Какво лошо има в огъня? Ще го впрегнеш на работа! Какво лошо има във водата? Ще я впрегнеш на работа! Какво лошо има в желязото? Ще го впрегнеш на работа. И златото ще впрегнеш на работа. Умният човек всички тия неща ги впряга на работа, да му слугуват. И ако вие себе си не можете да впрегнете на работа, то вашата сила не може да се развива.

Тези са трите неща:

Любов към Бога – да възприемем любовта!

Любов към ближния – да предадем Божията любов!

Любов към себе си – да реализираме в себе си печалбата, която можем да имаме.

Това е сега задачата!

„Божият дух носи всичките блага на живота.“ (три пъти)

Следват гимнастически упражнения.

16-та лекция на Общия окултен клас, 8 януари 1936 г., сряда, София, Изгрев

ЕДНО ВИ ТРЯБВА

5 ч. Небето облачно. Прехвърча сняг. Слаб вятър. Студено.

„Отче наш“

Каква беше основната мисъл на миналата лекция?

(„*Любов към Бога, към ближния и към себе си.*“)

Пишете на тема: „Предназначението на човешките ръце.“

По какво се отличава един човек? Говори се за култура, говори се за просветен човек, за непросветен човек, за човек, който има знания и който няма знания. Когато казвате за някой, че няма знания, това значи, че той е с много обикновени познания. Всъщност, няма човек, който да мисли, че не знае. Всеки човек мисли, че знае.

У вас се зараждат разни състояния; много пъти сте скръбни, но не можете да си дадете философски отчет за причините. Ставате сутринта и сте неразположени духом – това е един научен предмет. Какво е това неразположение? Каква форма ще му дадете? Например, като кажем „вълк“, той си има външна форма; като кажем „мечка“, има си външна форма. Същото е за заека, змията, коня, птицата. Как ще обясните, какво нещо е неразположението? Нещо, което чувстваме и не можем да си го обясним. Всяко неразположение си има някой предмет, който го е произвел. Гладният е неразположен при отсъствие на хляб – понеже хлябът го е напуснал, разсърдил се е, той е неразположен. Казва: „Не трябваше да си отива хлябът, трябваше да седи тук.“ Щом дойде хлябът, той веднага става разположен. Замине си водата – ти си неразположен. Замине си светлината – ти си неразположен. Те са елементарни работи. Значи, неразположението се дължи на някакво отсъствие. Вие казвате: „Тези работи са прости! Сега – големите работи.“ Но големите работи са направени все от

малки работи! Дебелите въжета са направени все от тънки. И една дреха, която вие шиете или плетете, тя е направена все от малки завъртулки. И когато някой, дълго време ви гледа, как си играете, когато плетете (Учителя прави с ръце движение на плетене), казва: „Няма си работа! Какво си играе?“ Гледа той и нищо не вижда, но вие плетете, плетете и един ден, си изкарате цяло трико. По същия начин е и в умствения свят, законите са същите. Ако не работиш, нищо не можеш да изкараш. Трябва да работите с мисълта си, за да изкарате нещо. От тук бутнеш, от там бутнеш – и изкараш едно трико! Гледаш някоя сестра – взела една хурка и една къделя, приказва си и преде. Някой ще каже: „Какво си играе, тръгнала да се показва с къделята, уж че работи.“ Днес така, утре така и погледнеш – тя си изкарала дреха. Някои от вас са се отучили вече да предат, понеже има кой да преде заради вас. Някои са се отучили да плетат; но, все таки, трябва да се замести едно нещо с друго. Това са елементарни работи. Когато се казва, че човек не трябва да се занимава с предене, то е така; ако престанеш да се занимаваш с науката на децата от първо отделение, ти трябва да си изучил вече това, което децата са изучили.

Във физическия свят, най-първо, се учите да ядете. Елементарна работа е това. В духовния свят е същото. Като влезете в духовния свят, най-първо ще ви кажат: „Запалете печката.“ Ако знаете да запалите печката, ще останете – имате знания, а ако не знаете, ще ви пратят на Земята да слезете, долу. Ако влезете в умствения свят, ще ви накарат да запалите свещ. Ако не знаете как да запалите свещта, ще ви пратят на Земята: „Хайде долу!“ Да преведем това. Вие казвате: „Да палиш печката – то е лесна работа.“ Това палене отвън е предметно учение. Да запалиш печката вътре в себе си! По няколко начина може да се запали. Може горенето да е непълно, после може да стане малко по-пълно. Да запалиш печката така, че да имаш най-пълното горене, което дава онази, приятната топлина. Някой казва: „Да знаеш как да

запалиш вътрешния огън в себе си.“ Всеки ден трябва да внасяш нещо от топлината и нещо от светлината в себе си. Казваме за някого: „Той е добър човек.“ Кои хора наричаме добри? Които имат добри печки за горене.

Сега, вие не можете да видите добре разликата между топлината и чувствата. Ако си туриш ръката близо до топлината, на нормално разстояние, ти имаш приятно усещане; ако си по-близо, можеш да се опариш, да се изгориш; ако си много надалеч от своята пещ, ще усетиш едно изстиване. Тъй е и със свещта: като си на нормално разстояние, приятно ти е, но ако свещта е далеч, усещаш един недоимък на светлина и не можеш да четеш. Между светлината и човешката мисъл има отношение. Ония, които обичат светлината, те са умни хора. Който не обича светлината, той учен човек не може да стане. Ония хора пък, които не обичат топлината, добри не могат да станат. Аз изваждам тия заключения, но да не ме разберете погрешно. Не да обичаш обикновената топлина. От обикновената ще минеш към другата топлина. И всяка мисъл, и тя си има топлина. Мисълта може да бъде студена. Например, някои думи са много студени, а пък някои думи са толкова горещи, че като ударят, произвеждат топлина. Като ти кажат някоя такава дума, жегне те в сърцето, както един предмет, който, като те удари, ще произведе топлина. При съвременното воюване, ако една голяма граната удари един параход, който има брони с дебелина, приблизително, до един метър, от удара на гранатата се образува такава голяма топлина, че калаят ще се стопи – по 150-200 градуса топлина се образува. И всичките предмети на един параход, там, дето удари гранатата, почват да се стопяват.

Този закон е същият и за човешкия живот. Някой път гледам, че някои хора са се нагорещили и казвам: Вие сте имали някое сражение. Виждам, че на някоя сестра се е запалило лицето ѝ: на сражение е била, карала се е с някого и се е зачервила, защото гранатите са я

ударили и се е образувала топлина. Тя казва: „Остави се!“ Този, който е бил на сражение, са го засегнали гранатите, а има друг, който е гледал сражението, но не го е засегнало, той пък пожълтява. Казвам: Този само е слушал сражението, но се е уплашил и казва: „Страшна работа! Някоя голяма граната като засегне някой параход – само да си представиш!“ Това са външни неща, които се дължат на външните прояви на живота. Външни прояви са чувства и мисли, турени не намясто. Някой път вие се разсърдите, заговорите – има пукот във вашата мисъл. Едно неестествено положение на човешката мисъл, едно неестествено положение на човешките чувства – това са неща, които предизвикват войни. Неразположен си, защо? Война има, викат те на фронта – този ден, ти ще се караш с някого. Някои от вас мислят, че като са влезли в новия път, няма да има сражения. Светът още не е свободен. Вие трябва да имате по-добри съоръжения, по-добре да сте въоръжени. Казвате за някого: „Той е много набожен.“ Някой път, най-набожните като се сражават, имат най-модерни гранати. Казвате за друг: „Той е учен човек.“ Но, ако той те критикува, ако те нареже във вестниците, като четеш, в тебе се пукат гранати, става голяма експлозия и ти не можеш да се свъртиш. Какво има? Някой си нямал работа, нашарил там няколко реда – десетина-двайсет думи и ти като четеш, цяла експлозия става! Казвате: „Вестниците писали страшни работи! Отиде положението! Много лошо писали за нас!“ В какво седи лошевината? Лошевината седи в това, че този човек, като е писал за тебе, е изпратил това във въздуха; страшното е там – и в другите, в горните светове е изпратил това, не само тук, на Земята. Но тогава, щом той е писал във вестниците, за когото и да е, веднага в невидимия свят се прави едно дознание – че на Земята се е явило нещо неестествено, и се образува цяла експедиция, за да изучат тая работа; и като намерят, че не е вярно това, което е написано,

хващат онзи, който го е написал, и му казват: „Скоро да платиш разноските на експедицията!“

(Една сестра се оплаква от друга. Учителя казва:) Оставете това. Не говорете. Който иска да му е добре, да не идва на Земята. Щом си в училището, там са ученици. Всички ученици разни майки са ги родили, но те все се закачат. Децата се закачат – все ще те закачи някой! Ще те пипне някъде, ще те хване за косата, ще спорите – кой какво разбрал. Това е самовъзпитание! Да кажем, че имаш краста; казвам ти: не се чеши, а пък не може, чеше ти се. Аз виждам: много духовни хора са крастави! „Ти знаеш ли, какво ми каза той?“ – казваш ти – чешеш се, краста е това! И казваш, какво ти е казал. Не трябваше да го казваш, краста е това! Крастави хора не искам в клас, а чисти хора! Изправете се отвън! Че къде е вашето геройство? Ако вие не можете да издържите пукота на една малка бомбичка, то какво ще бъде, ако парахода ви го засегне една голяма бомба? Ако можеш да издържиш, ти си силен човек. По какво се отличава търпеливият човек? Мен не ме интересува, че двама хора са се скарали – образува се по-голяма топлина. Турям си пиростията и си варя ориз. Като си сваря ориза, казвам: Заповядайте! Много ви благодаря. Иначе, моят ориз, щеше да остане несварен.

Трябва ви наука. Наука ви трябва!

Какво отношение имат тия линии?

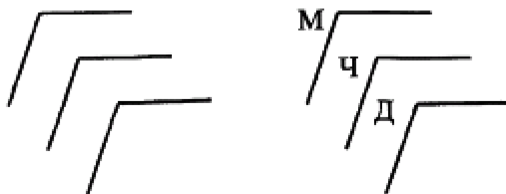

Фиг. 1

Някой казва: „Духът ще ме научи.“ Не, каквото виждаш отвън, да го нарисуваш. Светът е предметен, реален. Ти не можеш да говориш за нещо, което не виждаш. Казваш за някого, че го обичаш – ти имаш един предмет, ти не можеш да говориш за нещо отвлечено, че го обичаш. Любовта е нещо отвлечено, но тя се обуславя от един предмет отвън. Ти не можеш да говориш за доброто, ако нямаш един предмет – казваш, например: „Доброкачествен плат.“ Умният човек разбира, какви са тия отношения. Защото, науката е от външния свят, от този свят, в който сте вие. Светът, в който живеете, вие не го разбирате и вследствие на това, и за духовния свят нямате ясна представа. Какво нещо е духовният свят? Вие нямате ясна представа за него. Духовният свят е точно такъв, какъвто е и този свят. „Защо не го виждаме?“ Ти, този свят, трябва да се постараеш да видиш, ти не виждаш този свят, както трябва! Например: срещнете едно лице, но не знаете, в какво седи неговата красота. Вие търсите неговата красота там, дето не е. Красотата на човека седи в следното:

М – това е мисълта

Ч – това е чувството

Д – това е работата или добродетелта – онова, което човек може да направи. Отпред, тази част на челото горе показва – как разбираме умствения свят – какви са неговите отношения. Казвате: „Защо Господ ме е направил така?“ Не, вие трябва да почнете да мислите! Ако имате известно неразположение, то е само едно предупреждение. Но мисълта ми е: Трябва да изучавате нормалния свят, този свят, в който живеете. Някои хора са ви приятни, някои неприятни. Тая приятност или неприятност зависи от оная обхода, която те, живите хора, имат към вас. Не може да ти бъде приятен един човек, който не мисли. Не може да ти бъде приятен човек, у когото няма нормални чувства. Не може да ти бъде приятен един човек, който не е добър в своите действия, в своите постъпки. Ти казваш: „Но тия работи,

човешката мисъл – то е отвлечено нещо.“ Що е светлина, тогава? Светлината е това, което разкрива нещата. Това, което разкрива човешката мисъл, то е светлина. Това, което не разкрива човешката мисъл, то е тъмнина. И Христос казва: „Всеки, който иска да върши волята Божия, отива към светлината, за да се покажат неговите дела, че са по Бога направени.“

Сега у вас се заражда идеята: „Къде е Господ?“ Някой ще каже, че е някъде. Можем да разискваме. Както и да говорят, права е тяхната мисъл. Как да не знаете Господа! Тялото, което ви е дадено, от Него ви е дадено! Умът, с който мислите, и външните условия – въздухът, децата, които имате, приятелите, които имате, службата, която имате – всичко от Него е дадено. И при това, вие питате: „Къде е?“ Искате да Го видите. Вие, всеки ден, опитвате Неговите блага! Дишате въздуха – там е Той! Пиете водата – там е Той. Ядете хляба – там е Той. Какво значи: Там е Той? След като ядеш хляба, онова, което излезе от хляба и внесе живот в тебе – това е от Него! Онази мисъл, която четеш, която подбуди в тебе светлината и ти започнеш да мислиш – това иде от Него. И това разположение, което имаш в себе си – и то иде от Господа. Всичко зависи от Него! А ти питаш: „Къде е Господ?“ И Го отричаш в себе си.

Ти седиш вкъщи и казваш: „Иван Стоянов, който живее в тая къща.“ И почваш да свързваш къщата с Иван Стоянов. „Иван Стоянов, в тая къща, на еди коя си улица.“ Коя улица да туря?Улица „Разбрана.“ Но един ден, Иван Стоянов го изхвърлят из улицата „Разбрана“ и из дома „Добротворни“, и излиза – няма дом. Питам: В какво седи разликата? Не е ли той същият Иван Стоянов? Какво отношение има между него и неговата къща? Къщата е едно условие. Той е независим от своята къща. Вие живеете във вашето тяло и по някой път се оглеждате и казвате: „Имам тяло.“ – Имам къща. Правили ли сте опит да видите, какъв сте, вън от своята къща? Колко души от вас

са правили опит, да излязат вън от тялото си? Все имате опитност. Вечерно време сте излизали, няма човек, който вечерно време да не е имал тази опитност, да не е излизал. Казваш например: „Снощи хвърчах.“ Ти лежиш на кревата, тялото ти е на кревата, а по въздуха хвърчиш! После казваш: „Снощи пътувах по море с голям параход“, или „Снощи учих в училище“, „В църква бях“. Значи не си ходил с това тяло, а пък се гледаш – същият! На сън имаш същата представа за себе си, както в будно състояние. Ти не вземаш тия неща предвид и питаш: „Какво нещо е човекът?“ Мен ми разправяше един господин, че два пъти заспивал. Знаете ли какво е, два пъти, заспиване? Той казва: „Заспивам и знам, че съм в един друг свят. В този свят, в който влизам, пак заспивам и после пак се пробуждам.“

Вие, които сте тук, на Земята, три пъти сте заспали. Някои от вас, четири пъти, сте заспали. Заспали сте в причинния свят и сте слезли в умствения; заспали сте в умствения и сте слезли в духовния; в духовния сте заспали и сте слезли във физическото поле. Като влезете във физическото поле, ще се събудите. После ще заспите във физическия свят и ще се пробудите в духовния; после ще заспите в духовния свят и ще се пробудите в причинния. Какво ще бъде вашето състояние? Същият господин ми разправя: „Сънувам, че ходя. Мисля, че се намирам на едно място и работя. Върших някои работи и се уморих. Легнах си да спя. После мисля, че се събудих и мисля, че се намирам на физическото поле. Като работих дълго време, уморих се, отидох при леглото и си легнах, и пак заспах. После отивам на друго място и пак ми дадоха работа. И си казвам: Тая работа няма ли да се свърши?“ Този човек е два пъти заспал.

Та, някои от вас, на физическото поле сте много будни. Когато човек почне да се нервира тук, на Земята, той се е пробудил и иска да свърши някоя работа, но не знае как да я свърши.

Сега тази сестра, която се оплакваше, и другата, са дошли много наблизо. Ако туря едната на Месечината, а другата на друго място, те ще се обичат една друга, а пък като са близо, охлузили са се ръцете им да се блъскат. Не се туряйте много наблизо. Хората са дошли наблизо един до друг, духовно са дошли наблизо. Това става горе, в астрала, а ританицата е долу. Защото кракът рита, но той не съзнава това; онзи, който рита, е на друго място. Това е наука. Мен не ме интересуват човешките работи. Между вас няма такива, които да не са се сърдили, да не са ритали. И всеки един от вас може да се разсърди. Като се блъснеш в някой предмет, можеш да се разсърдиш. Или си обуваш обущата и кракът ти не влиза – махнеш обущата и се сърдиш. Или не влиза ръката ти в ръкава, когато се обличаш. Всякога, когато имаш препятствие, ти се разсърдваш. Не бързай! Аз някой път съм наблюдавал, как някой ми държи палтото. Това е опасно. И понякога не искам да ми държат палтото, понеже те не знаят, как да го поставят. Той държи накриво и ръката ми не влиза, и в мен се явява наклонност да се разсърдя. Затова – взема си сам палтото и си туря ръката в единия ръкав, после в другия – по-лесно става. Забелязал съм и друго, и имам изработен метод. Никога не казвам на някого: „Направи това нещо.“ Аз сам ще го направя. Докато му разправя – да направи това и онова, с тая чаша, с тая лъжица или книга... После, той ще се бута да ги търси тук, там и може би, ще се върне и ще каже, че ги няма. Затова, аз ставам и си свършвам работата. Ако той ми услужи, ще му вземе 5 минути. Казвам: Някой път сами трябва да си свършите работата. За да бъдеш добър, трябва да знаеш как да постъпваш.

Да обичаш, това значи – да имаш топлина и да не париш хората.

Казва се: „Прощавайте!“ В какво седи човешкото прощаване? Ако отидете сега в невидимия свят, какво ще правите? Ако се пренесете със сегашното ваше разбиране, какво ще правите? Искате между

ангелите да живеете! Че вие, в това положение, между ангелите надали можете да седите и една минута! Аз като гледам в живота, какво подозрение има у хората! Гледам някой – върви с подозрение, държи си парите в джоба, стиска банкнотата, стегнал се е, обръща се насам-нататък, поглежда, да не би някой да му я вземе. Това е на физическото поле. Друг някой се оженил млад, повел любезната си. Тя е много красива, а той току поглежда наоколо, като стражар. Казвам: Той я води в затвора. Погледне я някой и той казва: „Защо я гледаш? Кого гледаш? Няма да я гледаш!“ Тя се е облякла добре, а той я пита: „Защо се облече?“ Едно време тя се кичеше с хубави дрехи, за да му угоди, а сега, щом вече го е взела, той ѝ казва: „За мен да се кичиш – разбирам, но за хората!“

Не се кичете за никой човек – нищо повече! Момата, за момъка, не трябва да се кичи, нито момъка за момата – ако искате да са ви мирни главите! Да се обличаш – това е закон. Бог иска да се обличаш с най-хубавите мисли! Да мислиш – това е обличане! Добър да бъдеш – това е да си облечен на физическото поле; да чувстваш добре – това значи – да си облечен добре в духовния свят; да мислиш добре – това значи – да си облечен добре в умствения свят. И това е още външната страна. Да знаеш, как да се облечеш с дрехата на светлината! Най-първо в чувстванията – да се облечете с червения цвят, дрехите ви да бъдат червени. Ще кажете: „Как може да се облече човек със светлина?“ Ще мисли той! Ти ще създадеш една форма, за която ще мислиш! Кое наричате вие сега „мисъл“? Дайте ми пример за една мисъл. Дайте ми пример за едно чувстване. Ти си неразположен – това е едно анормално състояние, това не е чувстване. Да кажем, иде някой човек – не го познаваш, но щом го видиш, вече действа нещо в тебе, почваш да чувстваш нещо в слънчевия възел. Или да кажем, че си бил неразположен, унил, животът няма смисъл за тебе; виждаш някое живо същество – веднага се смени състоянието ти. Не мислете,

че това същество трябва да бъде голямо, може едно малко същество да смени твоето състояние. Разправяше ми един млад момък, 20-годишен: „Един ден бях в толкова унило състояние, че не ми се живееше. Отидох в една пещера и исках да умра, да стане нещо с мен, че да не живея на Земята. Зимно време беше. В това състояние както бях, една малка мушичка почна да ходи по ръката ми. И тогава, като я погледнах – смени се състоянието ми. До този момент се чувствах, като че никой не мисли за мене, а сега видях, че има някой да мисли за мен! Смени се състоянието ми! И излязох от пещерата, и си отидох вкъщи.“ Сега, вие нямате тая опитност. Но имате друга. Неразположен сте; дойде някой ваш приятел и веднага се смени или вашето чувстване, или вашата мисъл. Почва да свети мисълта ви. Или, чувстванията ви са лоши – щом дойде някой, зарежда се у вас едно добро разположение.

И тъй, всички хора взаимно си влияем и трябва да сменяме състоянията си. Ние всички трябва да бъдем носители на нещо. И ако не работите, вътре в себе си, да смените състоянието си, трябва да срещнете някого. Да кажем, че никой не идва у вас, как ще смените състоянието си? Представете си, че имате едно неразположение. Аз мога да сменя състоянието на когото и да е от вас. Виждам, че някой от вас е болен, боли го кракът; седи и постоянно си простира крака; или го боли ръката. Много хора добиват навик – и като се махне болестта, той пак си повдига ръката. Виждам, че някой е неразположен, заради ръката си. За тая болка има цяр. Изваждам едно малко шишенце и му казвам: Намажете си ръката и след 24 часа болката ще изчезне. Защо този човек е неразположен? Женен е, деца има. Трябват му 200-300 лева. Но много е честолюбив; а е дал дума – в 10 часа трябва да има тези пари. И мисли той, неразположен е – няма ги. Можеш да смениш състоянието му, като му дадеш 300 лева.

Тук, на Земята, вие често сте неразположени, има нещо, което ви липсва. Казвате: „Няма кой да ме обича.“ Какво разбирате под думата „обич“? То е много общо казано. И след като те обичат, казваш: „Това не е любовта, която ми трябва.“ Каква трябва да бъде любовта? Любовта трябва да бъде или в умствения, или в духовния, или във физическия свят. Ако е на физическото поле, този, който ви обича, ще ви услужва във всичко. Ако е в духовния, той ще ви услужва с чувства – ще пали печката ви. Ако е в умствения свят, той ще събужда вашата мисъл – ако сте учен човек и имате един такъв приятел, той всякога ще ви носи по една книга и ще каже: „Много хубави работи има написани тук.“ Приятелят ще знае как да ви радва.

Сега, как проявявате вие вашите чувства? Когато обичате някого на Земята, какво правите, за да покажете, че го обичате? Какви са подаръците, които давате? Майката какво прави, за да покаже, че обича детето си? Вие сега се срамувате. За да покаже своите чувства към детето, което обича, тя ще го целува, някой път ще го милва по главата, някой път ще го поглади, а някой път ще го потупа по гърба и ще го целуне. Когато го целува, тя има особено разположение. Как бихте предпочели вие: да ви целуне ли майка ви, или да ви поглади с двете ръце по лицето, или да ви потупа по гърба? И трите неща са израз на чувствата, кое бихте предпочели, в дадения случай? То не зависи от вас. Когато ви целуне, майка ви има особено разположение; когато ви милва по лицето, тя има друго разположение; когато ви тупа по гърба, тя има друго разположение. Нейните разположения са различни. Сега, ако знаете, ако имате знание, когато майка ви ви целуне или ви е помилвала, вие ще почувствате, какво точно е нейното разположение. Има някои деца, които майките им не са ги целували, но все таки, спрямо едно дете, майката, или друг някой, трябва да изпълни тая длъжност.

Много пъти, като видите някое малко дете, имате желание да го целунете, без да го питате. Някога детето се поусмихне, а пък някога, като го целунат, то кресне. Това показва нещо за онзи, който го е целунал: в последния случай, детето намира, че не сте добър човек. То иска да каже: „Вие не работите за мое добро, не искам вашата целувка.“ Някои деца бягат от някои хора като попарени. А пък други хора, като отворят обятия, детето отива при тях. Това състояние е хубаво, но понеже не сте развити, то не се среща винаги.

(*На един брат му стана лошо.*)

Ония от вас, които искате да бъдете силни хора, трябва да вземете един малък мангал с недоизгорели въглища и да се учите да поглъщате въглената киселина. Растенията разбират как да я поглъщат. Някои от вас трябва да се учите на това. Сега сте станали много слаби, лесно се отравяте. С въглена киселина можете даже да се храните. Тук се образува доста от нея, на този човек му стана лошо. Двама души се карат – въглена киселина има. Някой ти е неприятен – въглена киселина има. Друг ти е приятен – чист въздух има.

Да дойдем до научните работи. Да оставим това, което вие имате. Всичките ви сегашни състояния не са научни. Вие се намирате в един съвсем дезорганизиран свят. Но вие сте в училище. Трябва да започнете да организирате вашите чувства. Вие не сте организирали своите чувства, много малко организирани чувства имате. Аз наричам организирани чувства тези, които са издръжливи. Любовта ви е като някоя пеперуда. Например, днес казваш: „Много го обичам“, а утре казваш: „Пет пари не давам за него.“ Сменят се и вашите мисли, мисълта ви не е организирана. Чувствата ви да не губят своята ценност! Чувство, което губи своята ценност, не е организирано. То е от простите метали. Мисъл, която губи своята ценност, е от простите метали. Постъпка, която губи своята ценност, е от простите метали. Скъпоценните мисли, чувства и постъпки не губят своята ценност – и

след хиляди години, те си имат същата цена. Та всички носете ония, ценните мисли. И характерът на човека зависи от ценността на неговите мисли – колко ценни мисли има, от ценността на неговите чувства – колко ценни чувства има, и от ценните му постъпки. Тия, ценните неща, дават вече ценните линии на лицето. Някои хора имат такива линии на лицето си. Да се изгуби някоя от тези линии, то значи да се обезобрази лицето. Тази ценна линия не може да се изгуби, освен ако не се деформират мислите. Например: ако живеете 10 години материалистичен живот, мислите само за пари, треперите за пари, то, непременно, вашите вежди ще станат дебели като на Тарас Булба, а ако 10 години живеете съвършен живот, то ще имате тънки, хубави вежди – зависи. Тънките вежди са направени от възвишени чувства, а дебелите – от материалистични чувства, тях ги интересува обикновеният живот. Тия хора трябва да работят върху себе си. После, вие не знаете още – и дебелите вежди имат своята ценност. Вие не знаете свойствата на веждите. Веждата може в началото да е дебела (а), може в края да е дебела (б), или може да е навсякъде еднакво дебела (в):

Фиг. 2

В трите случая, това има различно значение. Веждите, към външния край, трябва да бъдат малко по-тънки. Няма какво да ви разправям по това, защото ако ви разправя, всички ще почнете да обръщате внимание и да казвате: „Този е такъв, онзи е такъв.“ Вашите сегашни вежди не показват сегашното ви състояние, те показват вашето минало състояние: майка ви, дядо ви, прадядо ви как са живели. Сега тепърва трябва да работите в това направление. Вие не сте в състояние да измените вашите вежди и вашите устни. Аз съм

наблюдавал хора, които, в 10 години, са изменили устата си. На някои са се изтънили, а на някои са станали по-дебели. Но тая промяна не е станала разумно. Външните условия може да са станали причина, да се изменят вашите устни, те може да са ви заставили. Тогава те, а не вие, са господари на положението. А трябва, вие, да бъдете господари. Дойде една мисъл – вие трябва да я хванете, да я отворите и да видите, дали тя носи светлина, или не. Светлина е това, което разкрива нещата, а тъмнина е това, което покрива нещата. Тогава, по какво се отличават човекът на светлината и човекът на тъмнината? Обяснете ми сега. Аз ще ви обясня, а вие ще го дадете на другите. Човекът на светлината се отличава с това: да кажем, че върви в тъмнина; но той си има кибритена кутия в джоба и като дойде някъде, където няма светлина, но има някоя свещ, която не е запалена, той драсне една кибритена клечка и запали светилника. Седне и чете. Оставя свещта запалена. Сега, ако през това място мине човекът на тъмнината, той е без светлина, но казва: „Аз мога да изгася тая свещ." И духне – и я изгаси. Като я угаси – това е невежеството. Той се намира тогава в положението, от което онзи е започнал. Винаги лошият човек свършва с това, с което добрият започва. Там, дето лошият завършва, от там добрият започва. Значи, лошият човек има, отначало, състоянието на добрия човек, а свършва с едно лошо състояние – с тъмнината. Той изгасява светлината.

Следователно, никога в себе си не изгасявайте някое чувство! Вие казвате: „Аз искам да изгася това чувство в себе си." Аз съм слушал да казват: „Не искам да го обичам." Ще си причиниш толкова голяма вреда с това! Ти не разбираш закона! Не гаси! Ако изгасиш едно чувство, ти ще навредиш на себе си. Можеш да кажеш: „Чакайте да изгася тая свещ, да не гори, да не би да изгори." Ако изгасиш свещта, ти ще спечелиш нещо, но и ще изгубиш нещо. Не гаси своите чувства към никого! Не си разположен към някого – това има отношение към

всички хора, не само към един човек. Като изгасиш някое чувство, ти вече засягаш всичките! Ти казваш: „Аз не искам да любя никого." Помисли! Някой казва: „Аз не искам да обичам този човек." Това е неразбиране на закона. Ти никога не си го обичал. Ти си представяш, че си го обичал. Не можеш да обичаш някого и после да го разлюбиш. Всичко е възможно, но да обичаш някого и после, да го разлюбиш, да не го обичаш – това не можеш да направиш. Ти, по-лесно, можеш да спреш Земята от нейния път, отколкото, като обичаш някой човек, после да кажеш, че няма да го обичаш. Това е празна работа. Вие опитвали ли сте да изгасите Слънцето? Ти можеш да се заблуждаваш, но това е невъзможно. Ти ще унищожиш себе си! Не туряй в ума си, че искаш да изхвърлиш тия чувства. Така не се мисли! Това не е наука. Според мен, всякога едно лошо чувство, което имаш, едно анормално чувство, което имаш, неорганизираното чувство – замени го с чувство, което е организирано. Не обичаш някого – престани да мислиш за него и мисли за онзи, когото обичаш. Понеже този, когото не обичаш, друг го обича и ти, като не искаш да го обичаш, ще удвоиш любовта на другия. Често бащите правят така. Като не разбирате, вие сами си създавате нещастията. Мома обича някой момък. В реда на нещата е да обича. Баща ѝ не го обича – любовта на момата двойно се увеличава. Бащата, като не го обича, той ще накара дъщерята два пъти повече да го обича. Ако и майката не го обича, дъщерята ще го обича три пъти повече. Ако и сестра ѝ не го обича, тя ще го обича четири пъти повече. Ако десет души в дома не го обичат, тя десет пъти повече ще го обича. Тъй че, те не само, че няма да постигнат своята цел, но в десеторен размер са увеличили любовта. И за омразата е същото нещо, тя действа по същия закон. И ако някой те мрази, ти не се бой от това; защото така той ще увеличи любовта на ония, които те обичат. Някой път казвате: „Светът ни е намразил." Чудни сте вие! Ако светът ви мрази, любовта на Бога се е увеличила в

двоен размер – нищо повече! Ако ви гонят хората – в троен размер се е увеличила любовта Му. Може някой да не разбира, но такъв е законът. Някой казва: „Той не ме обича!“ Казвам: Тогава любовта на ония, които те обичат, в двоен размер ще се увеличи. Той мисли за ония, които не го обичат! Престани да мислиш за тях, те са станали вече причина да се увеличи любовта там, дето трябва! А ти, като не разбираш този закон, казваш: „Защо не ме обича той?“ Обичат те! Сега, може би вие искате да ви обича този, който ви мрази. Кажете ми, как ще ви обича той? Как ще ви обикне змията? Виждали ли сте вие обичта на змиите? Две змии как се обичат? Оплетат се една в друга – това е тяхната обич! Виждали ли сте това? И нещо друго – когото обича змията, пак го обвие – и го удуши. Значи, в първия случай – тя предава нещо, а във втория – взима. Има една любов, която, като се оплете, предава нещо, а има друга любов, която, като се оплете, взема. Много умна е змията, евангелски проповядва; като те изяжда, тя казва: „Понеже ти си роден от Бога, а аз съм твоят ближен, каквото ти е дал Господ, трябва да ми го дадеш. Аз ще взема от тебе това, което Господ ти е дал. Евангелието казва: Люби ближния като себе си!“ И те изяжда! Лошите хора казват: „Какво от това, че съм взел от тебе 100 лева? Право казва Евангелието: Даром сте взели, даром давайте.“ Бръкнат в джоба ти и казват: „Даром давай!“

Страх ви е от змията, понеже не разбирате нейното естество. Вървим двама с един мой познат. На пътя ни – една змия. Като ни видя, вдигна си главата, издаде си езика и почна да го маха. Онзи искаше да я убива. Аз казах: Не! Чакай! Той казва: „Раздвоен е езикът ѝ. Ще ни отрови!“ Змията каза: „Аз нямам никакво лошо намерение.“ Тя ни поздравлява! Аз казах: Ние ще се отбием. Нека се попече малко на слънцето. Като се отбихме, тя си сви езика. Обърнах се и казах на змията: Не стой там, понеже друг ще мине и ще те претрепе. Аз ти разбирам езика, но други не го разбират и ще те претрепят. Някой ще

помисли, че искаш да го ухапеш. Избрала си много лошо място. И тя се отби.

Често и вие си изплезвате езика. Например, тая сестра си изплезва езика, на другата сестра. То е предметно учение. Неразбрана работа е това. (Учителя се обърна към една от сестрите, които приказваха помежду си и каза:) Аз вярвам, че ти си най-добрата. Ще ти кажа четири неща. Ти си много богата, много силна, умна и добра. Но нямаш търпение. Вчера казах на една друга сестра: Ти приличаш на мен. Каквото имам аз, имаш го и ти. Ти си толкова богата, колкото и аз; ти си толкова силна, колкото и аз; ти си толкова умна, колкото и аз; ти си толкова добра, колкото и аз. Но ти нямаш моето търпение. Ти си богата – трябва да търпиш. Ти си силна – трябва да търпиш! Силният човек трябва да търпи. Турят ти голям товар, някой път ти иде да го хвърлиш. Казваш: „Ангажирал съм се, 30-40 кг товар съм взел – да помогна! Неприятно ми е, иде ми да го хвърля. Иде ми мисъл, че не съм им слуга. Но казвам: Всичко ще свърша, ще им услужа, ще занеса товара.“ Умен човек е този, който казва така.

Искам да разрешите един въпрос. Тези две сестри спорят за една къща, която искат да наследят. Едната е наемателка в друга къща. Ако извадя едната сестра от там и я туря в друга къща, те няма да се карат, ще се разберат. Те се карат за къщата, понеже и едната, и другата искат да я вземат. Как бихте гласували, на кого да дадем къщата? Каквото и да кажете, ако забия една игла в ръката на някого от вас, може да дойде някой, да почне да маже с масло, но не извади ли иглата, с мазане не става тая работа, ще боли там. Най-първо трябва да извадиш иглата, след това да се стисне, да излезе кръв, след това да се измие със спирт, да се превърже и да заздравее раната. Има ли спор – иглата трябва да се извади.

Сега, тия две сестри мога да ги направя да станат като ангели. Аз съм маг, мога да го направя – да се прегърнат, да се целунат. Но не

искам да го направя сега. Защо? Ако направя на тях едно добро, на вас ще направя една голяма пакост. Мен ми трябват тия две сестри. Те са врати, през които да дойдат екземпляри от невидимия свят, докато се свърши предметното учение. Много ми е приятно да ги слушам, няма никакво лицемерие. Едната мисли, че е светия, но не е светия. А пък другата казва друго. Много хубаво говорят. Отличен език! Когато две сестри се карат, по-хубаво нещо на Земята няма от това. Аз бих предпочел един умрял човек да се разгневи, за да оживее, отколкото да бъде кротък и да го заровят в земята. Предпочитам да видя умрелия разгневен и да стане, отколкото да го видя светия и да замине за другия свят. Не е ли още по-хубаво, следното? Да кажем, че някои от вас имате възлюбен, който никога не ви се е сърдил, никога не ви е казал една обидна дума; и е умрял. Да кажем, че ако се съживи, той ще ви каже много горчиви думи. Искате ли да се съживи вашият възлюбен? Но като се съживи, ще ви каже най-горчивата дума! Тогава кое ще предпочетете? Вие го обичате! Ако се съживи, ще ви каже най-лошите думи! Знаете ли защо? Някой ще каже: „Като умира, човек отива в ада и там научава най-лошите работи. Той се е оцапал." Като се върне, ще ви каже: „Ти си причината, че съм се върнал. Защо ме върна от онзи свят? Аз, с всичкия си ум, отивах в онова блаженство, а пък ти ме върна в този затвор! Какво говедо си ти!" Все пак, вие ще предпочетете тая обидна дума, понеже той е оживял! Ще го потупате по рамото и ще кажете: „Ще ме простиш! Много те обичах. Заради мене, потърпи малко на Земята, понеже ако заминеш, животът ми става несносен. Аз съм млад, не ми се умира. Чакай малко, че като поостареем, двама да отидем на онзи свят. Спрях те малко в този свят, за да отидем двама заедно в другия." Всякога, когато ще връщаш някого от онзи свят, той все ще направи нещо. Той ще те избави от една неприятност.

Вие казвате: „Защо така говорят тия две сестри?“ Представете си, че тия две сестри са чужденки и си говорят на китайски, или немски, или френски и пр; ако две англичанки се карат, а вие не знаете езика, какво ще кажете: „Какво ли си говорят? Не знаем.“

Сега, по повод спора между тях, вие питате: „Защо да стават тия работи така? Ако Господ е допуснал лошите работи, защо ги е допуснал?“ Защо Бог допусна лошите работи в света? Какво ще отговорите на това? Някой ще каже: „Ти си говедо.“ Аз казвам: Всички такива говеда като мен поддържат света. Те орат нивите. Ако вие нямахте такива говеда като мен, всички гладни щяхте да умрете! Следователно ние, говедата, поддържаме хората. „Го веди“ значи онзи, който знае – той е говедо. Онзи, който разбира, той е говедо. Някой казва: „Ти си много лош човек.“ Хубаво, в какво седи лошевината? „Ти си много отворен човек, каквото правиш, всички го знаят.“ Лошият е особен човек, той е прочут: съдиите го знаят, адвокатите го знаят, с него се занимават, работа на всички създава. Ходи с конвой, като цар, да не би да му причинят някоя голяма вреда; водят го с автомобил, пазят го навсякъде. Големи почести има. А пък добрият – файтони няма, адютанти няма, не е познат никъде. Лошият човек, където и да отиде, навсякъде го познават, с пръст го сочат, а добрият човек не го познават. Лошия не само в този, но и в другия свят го знаят. Кое е по-хубаво? Аз сега ще ви кажа: Лошите хора – това са добрите хора! Ще ви кажа, какво нещо е лошият човек. Отива някой и си купува револвер. Лошият човек го обира – идва и му казва: „Този револвер не е за тебе, а за мене!“ – и му взима револвера. Или пък, някой има пари и отива да пирува. Лошият го среща и му казва: „Скоро парите! Тия пари не са за тебе!“ – и му удря две плесници. И като отива при Господа, казва: „Господи, аз изпълних длъжността си. Един си купи револвер и искаше да убие някого с него; аз му зашлевих две плесници и му взех револвера. Друг отиваше да пирува;

аз му зашлевих две плесници и му взех парите; казах му: „Ще отидеш да работиш!“ Где е лошевината на този човек? „Много добре си направил“, казва Бог. Вие гледате от ваше гледище. Много лоши хора има на този свят, които ще видите, че на онзи свят са светии. А пък много добри хора има, които ще видите, че на онзи свят са лоши.

Сега, това са изключения, казвам това за изяснение на закона. Има един естествен живот, а това са крайности на живота. На Земята вие живеете в крайности. Нашият живот на Земята е особен и вие не можете да живеете другояче. Ще можете за в бъдеще, когато станете по-умни. Сега не може. Казваш: „Защо да е така?“ Защото не може да бъде другояче. Защо е студено? Защото не е топло. Защо е много топло? Защото не е студено. Защо не е светло? Защото е тъмно. Защо е тъмно? Защото не е светло! Защо този човек е лош? Защото не е добър. Защо не е добър? Защото не е умен. Защо не е умен? Защото няма светлина. Защо няма светлина? Защото не се е научил да бърка в джоба си, да вади кибрит и да пали свещта. Нека да си запали свещ и ще бъде умен във всяко отношение. Сега не мисли. Защо Господ създаде света? За глупавите – да се учат. Предметно учение е той. Какъв е смисълът? Глупавите да станат умни, лошите да станат добри, слабите да станат силни, сиромасите да станат богати. Затова е направен светът. Щом се постигне тая цел, какво ще стане със света? Щом мине зимата, ти няма да имаш нужда от твоето дебело палто, ще го хвърлиш и ще туриш тънко – нищо повече! Някои искат да знаят, какъв е смисълът на живота. Какъв е смисълът? Има два смисъла. Да запалиш свещта и да изгасиш свещта. Смисълът на живота е да се родиш и смисълът на живота е да умреш – нищо повече. Някой казва: „Не ми е приятен животът.“ Умри! Казва: „Приятен ми е животът.“ Роди се, живей! Защо е създаден светът? Да се родиш и да живееш – нищо повече. Във всеки един момент имаш възможност и да живееш, и да умреш. И всеки един човек или умира, или се ражда. Ти скърбиш

и искаш да умреш; дойдеш до едно място и казваш: „Не ми се умира вече!“ – искаш да живееш! Радостта е продължаване на живота, а скръбта е скъсяване на живота. Радостта е разбиране на живота, а скръбта е неразбиране на живота. Злото е неразбиране на живота, а доброто е разбиране на живота.

Разумността е разбиране на живота, а неразумността е неразбиране на живота. Имаме контрасти. „Какъв е смисълът на живота?“ Да го разберем! „Как да го разберем?“ Трябва да станеш радостен. „Как да стана радостен?“ Лесна работа! Гладен си – какво трябва да правиш? Ще ядеш; жаден си – ще пиеш; уморен си – ще почиваш. След като си починеш, ще станеш, ще се облечеш, ще се наядеш и ще отидеш на нивата. И после, ще учиш в училището като ученик. После ще се върнеш и пак ще спиш, после пак ще се облечеш и т.н. И после? Тогава ще се намерите в положението на онзи цар, от една приказка. Той повикал всички свои поданици и им казал, да му разкажат една приказка, без край. Някои идвали, говорили, говорили, но все стигали до един край. Най-сетне, един човек започнал една безкрайна приказка така: „Имало един велик цар в света. Той направил един голям хамбар – един километър широк, един километър дълъг и един километър висок и го напълнил с жито. Но когато сграждали зданието, оставили една малка дупка. Като го напълнили, дошъл един щурец, извадил едно зърно и го изнесъл през дупката. Дошъл втори път и изнесъл второ зърно…“ И т.н. Царят попитал: „Ами краят?“ „Чакай да извади всичките зърна!“ Изискват се хиляди години, да влиза и да излиза щурецът, докато се изкарат тия зърна. Та казвам ви: Не търсете приказки без край. Защото много пъти ще влизате и ще излизате през такава малка дупка, за да изкарате по едно малко зрънце.

Сега да се върнем, ние се отдалечихме. Защо са богатите хора? Не питай! Защо ти си сиромах? Остави това. Ще кажеш: „Защото не

съм богат.“ Защо искате да бъдете богати? Какъв отговор ще ми дадете? Аз казвам така: Ти си сиромах, защото си нетърпелив! Ти си богат, за да се учиш как да даваш щедро и да имаш търпение. Като дойде някой при тебе, ще иска пари и ти ще разглеждаш книжата му. Ти си един касиер на Бога! В богатството ще се учиш да бъдеш търпелив. При тебе ще дойдат хора, които ще ти говорят и верни, и неверни работи – ще се научиш на търпение. Ония от вас, които сте сиромаси, за да станете богати, трябва да станете търпеливи. Които сте слаби, нямате сила – станете търпеливи, за да станете силни. Невежи ако сте, за да станете учени, станете търпеливи! Трябва да имате търпение! Знаете ли какво нещо е търпението? Търпението поне на Епиктет? Аз съм казвал за него. Когато господарят му натискал крака, той казал само: „Ти губиш от това – ще го счупиш и не ще мога да работя.“ И счупил крака му. Тогава този римски патриций се учудил на неговото голямо спокойствие, дава му една голяма сума пари и го пуща свободен. Тогава Епиктет отива в Гърция, дето написва много хубави книги. И не е бил християнин.

Вашето положение не е по-лошо от това, на приведения зет. В света, най-лошо е положението на приведения зет. И най-лошо е положението на приведената снаха. И когато някой ми говори за лош живот, аз подразбирам – приведения зет или приведената снаха. Като влезе вкъщи една снаха, всички – свекърът и свекървата – започват да ѝ заповядват и тя се намира в небрано лозе – кому да служи? Тя седи, седи и най-после каже: „Да махнеш майка си и баща си, и братята си! Ние, двама с тебе, да останем да живеем.“ Ако имате една снаха, какво трябва да ѝ кажете? Когато момата се жени за един момък, да го пита: „Ти имаш ли майка? Тогава не се жени. Когато тя умре, ела при мене. Братя и сестри имаш ли? Когато те измрат, тогава ще дойда и ще се оженя за тебе.“ И при приведения зет също е така. Да си приведен зет

при едного – разбирам, но да си приведен зет при всички – то е много мъчна работа!

Сега, ще превеждате закона. С този характер, вие искате да срещнете Христа и да живеете с Него. Как ще живеете с Христа! Ако отидете при него, Той ще ви прати на Земята, между най-лошите хора, да им проповядвате. Те ще ви плюят, а вие ще кажете: „Защо не ни остави на небето, а ни проводи за такава тежка работа тук?“ Някои от вас сте пратени. Вие въздишате и казвате: „Кога ще видим Христа?“ Аз не считам, че това е истинска любов. Вие търсите един спокоен физически живот. Всеки един от вас може да го има. Няма мъчнотии в света, които да не могат да се уредят. Пуснете голямата змия в една стая – тя ще се разшава и всички ще избягат. Влиза онзи адепт, който разбира закона на змиите и знае какво да им каже; веднага понижава температурата на 25 градуса под нулата и всички змии се вцепеняват. И той почва да ги пипа. Знание има човекът! Срещнеш някой лош човек – не му туряй топлина. На лошия човек – никаква топлина, но студ! Студ – 30 градуса! Ако още мърда – студ 45 градуса. Ако още мърда – студ 50-60 градуса. И като се спре, можеш да го пипаш. А пък на добрия човек ще му даваш малко топлина. Доброто ще го освобождаваш! Ако не освобождаваш доброто, добрият ще ти стане враг. Лошия, ако не го обуздаваш, ако не го ограничаваш, ще ти стане враг. Тогава – ограничи лошия човек, за да ти стане приятел. Освободи добрия човек, за да ти стане приятел. Това е философия. Можете да отидете при лошия човек, но никакви пари не му давайте, нищо не му давайте! А пък на добрия давайте! Колкото повече дадеш нему, толкоз по-добре. Всичко му давай – пари, книги – всичко му давай! От лошия всичко вземай. Този закон можете да го приложите спрямо вашите мисли, чувства и постъпки. От някои лоши мисли всичко вземете, а пък на някои добри мисли всичко давайте! Това е наука! Вие сега мислите много физически!

Христос иска да влезе във вас! Но Христос няма да дойде сам, Той ще прати работници. Какво ще търси във вашия неуреден свят? Това значи: някой път, тъкмо сте мели къщата и мирише на прах, да дойде някой да диша праха! Вие не сте проветрили още, не сте изчистили – няма да дойде! Трябва съвсем да сте проветрили къщата си, та като дойде някой, всичко да е чисто, да няма никакъв прах! Като дойде Христос, мислите ли, че Той ще седи при вас? Вие сега искате да Го заставите да бъде добър. Господ живее само при смирените, при горделивите хора Го няма.

Туй е морализиране сега, туй не е наука. Наука е това, което човек може да направи в даден случай. Има много работи, които вие можете да ги направите, а чакате, някой да ги направи заради вас.

Вие казвате: „Ако бъдем добри...“ Как ще бъдеш добър? За да бъдеш добър, за да бъдеш приятен на един французин например, трябва да му знаеш езика и да му кажеш нещо много хубаво. Ударения има там! А не само така, да говориш! И на английски също има ударения. Някой англичанин може да говори малко грубо, но французинът е тъй деликатен! Ще каже: „О, Madame! Qu`est-ce que c`est?“ Снощи имаше концерт; идва един, говори френски, приказва с една дама; поклони ѝ се, целуна ѝ ръката. Това е учтивост! Иска да каже: „На ваше разположение съм.“ Тя го погледна, той ѝ се поклони, смирение прояви. Ако беше я погледнал надменно, съвсем друго щеше да бъде! Вие говорите на един остър език и искате да получите в отговор, добро отношение. Мекота се изисква в мисълта! Мекота нямате. Някой път отсъства мекотата и сме много жестоки. Когато направим погрешка, сме много меки, а щом видиш някоя погрешка у някого... А тя е същата, твоя погрешка! Той още не вижда своята погрешка. Аз съм забелязал, че много хора като говорят, изяждат „а“, или някой път като пишат, няма го „ер“. Има желание да го пише, но го изпуска; или не туря запетаята, точката, двоеточието. Две точки се

турят там, дето се изброяват предмети. Точка и запетая се туря при голям период. Точка – при завършване на една мисъл. При запетаята има спиране, а при точката по-голямо спиране. В старите езици, в еврейския например, няма никакви запетаи, никакви точки. Там няма и гласни. Гласните отпосле се турят, когато се чете, когато се изговаря. В българския език има гласни букви, а в еврейския ги няма.

Сега, какъв беше предметът? Челото значи мисъл – трябва да мислиш! Носът значи чувство. Брадата значи постъпка – трябва да постъпваш! Това са естествени неща. Всеки път, когато вие си пипате челото, носа, брадата, това ви казва: „Мисли! Чувствай! Постъпвай!“ Всеки ден, понякога по десет пъти, невидимият свят ще ви дава подтик към мисъл, ще ви заставя да мислите. Той ще ви казва: „На свят мисли! На свят чувствай! На свят постъпвай!“ Изпотил си се – избършеш челото си. Хване те хрема – хващаш носа си. Хремата какво показва? Причината на хремата е в сърцето. Имаш главоболие – причината е в ума. Работите не вървят добре – причината е в брадата някъде, в горната, в долната челюст. Някой те напада: „Ти си такъв! Ти си онакъв!“ Искаш да му отговориш. Ти седи смирено и мълчи! Ти си псевдоним – какво от това, че ти говори онзи? Казва ти: „Ти си говедо!“ „Ти си второ“. „Какъв неразумен човек си ти!“ „Ти си втори.“ „Какво магаре си ти.“ „Ти си второ!“ Не, ти си един мъдрец, както и аз. И двамата сме загазили. Магаре – Маг хахарец! Ти осъждаш магарето, а пък се качваш на него. Каква е тая философия? Ако магарето е глупаво, защо се качваш на гърба му? Ако този вол е невежа, аз никак няма да се возя на волска кола. Този вол може да бъде условие, при което да живееш! Ако вие се качите в мисловния или в причинния свят, ще видите, че волът представлява едно разумно същество; ангели са те, които имат един отличен ум, разрешават такива задачи, които и най-големите философи не разрешават. Горе са много умни воловете, а долу са много глупави. Защото са дошли да свършат една

работа. Те не искат да мислят, те казват: „Когато свършим нашата работа, тогава ще мислим. Сега другите да му мислят, ние – каквото ни заповядват“. Те орат, турят си врата в хомота, отиват в дама[23]. Като си свърши работата, когато умира, волът казва на господаря си: „Господарю, аз вече в хомот не турям врата си, в дама не влизам, с рало не ора – свободен съм, отивам там, отдето съм дошъл.“ Благородни същества са воловете, магаретата. Един човек ще ти слугува, но ще каже: „Дай ми сметката!“ Де е доброто на човека? На вола никаква сметка не даваш, само малко слама. Следователно, Бог направи животните предметно учение, за да се учите на смирение от тях – от воловете, от конете. Змиите и всички други животни са предметно учение. Тия характери, които имат сега, са вторични, те отпосле ги добиха.

И при човека не е такъв характерът, какъвто беше първоначално. Той е вторичен – човек го получи извън Рая. В Рая той беше в отлично състояние, той имаше най-сладкия език, който някога сме слушали. Когато говорим най-хубаво – това е райският език. Някой път имате райския език, а този език, който сега говорите, той е извън Рая.

Какво научихте сега и какво остана неразбрано? Аз говорих повече, отколкото трябва. На мен нищо няма да платите, но за осветлението ще се плати. Понеже съм говорил повече, съжалявам, че ще плащате за светлината; и повече въздух е влязъл тук – и за него ще плащате. Какво ви трябва сега? Какво искате?

Едно ви трябва на всички вас: Да приложите търпението при големите богатства, които имате. Приложете търпението при голямата сила, която имате! Приложете търпението при голямото знание, което имате! Приложете търпението при голямото добро, което имате! Всички сте много добри хора – богати, силни, учени,

---

[23] **дам** (диал.) – обор

добри. Но едно ви само не достига. Христос каза на богатия: „Едно ти не достига.“ Кое? Как е изложено там? Той не беше готов да се откаже от богатството. Този богат човек нямаше и търпение. Христос му каза: „Ела, та ме последвай, ела при мен!“ А той нямаше търпение да ходи, да се връща вкъщи, да раздаде имането си и да Го последва. Той си казваше: „Какво ще науча от Него? Нищо няма да науча.“ Търпението е най-хубавото състояние, което човек може да има на Земята. То е основата на живота! Богатство без търпение не може. Сила без търпение не може. И мъдрост, знание без търпение не може. И доброто не може да се прояви без търпение.

Как може да ме обиди някой? Да кажем, че две сестри се карат. Ако аз взема страната на едната, тя ще ме обикне, а другата ще се докачи. Може ли да не обидя и двете. Може!

Чука един на вратата ми. Виждам го, че се е разгневил. Излизам и му казвам: Извинете, че ви държах много на вратата. Заповядайте вътре. И се сменява неговото състояние. Казвам му пак: Малко съм муден, ще ме извините. Не трябваше да ви държа толкоз време на вратата, не е хубаво. Уронва се престижа на човека. Още докато хлопа трябва да му отворя! Вярвам, че няма да ми вържете кусур за това. Вие сте един разумен човек, вярвам че разбирате. Когато някой хлопа, ти не се обиждай. Не му казвай: „Какво си захлопал!“ Той да хлопа, колкото иска! А пък ти, ако се обидиш, ще се извиниш. Ти не трябваше да го оставяш, да хлопа на вратата. Още като го видиш, преди да е потропал, трябва да отвориш вратата. Умният човек така прави.

Сега, приложението къде е? Вие всички имате християнското търпение. Каква е разликата между светското и християнското търпение? Някой път трябва да ви говоря за психологията на търпението. Много работи се говорят в света, които нямат приложение. Представете си, че онзи човек, който идва да хлопа на

вашата врата, ви смущава. Вие седите и сте замислен, неразположен сте, недоволен сте от живота, понеже нямате средства. Но този човек, който хлопа, иде и ви носи 20 000 английски лири. Ако разберете това, веднага ще станете и ще отворите, и ще бъдете весел. Вие не разбирате още живота. И най-лошият човек, който се приближава до вас, ви носи несметно богатство. Той е проявление на Бога. Вие имате да научите нещо от него. По човешки да говоря. Може той, като дойде, да иска да вземе нещо, може понякога, да има слабост и да каже: „Можеш ли да ми дадеш половината от богатството си?“ И вие може да се скарате, може да кажете: „Той иска да ме подяде. Той иска да му дам половината!“

За мъдреца, който разбира, добрият и лошият са еднакви. Един човек, в едно отношение е лош, в друго отношение не е лош. Лошият за вас за други не е лош, той е добър.

И тъй, приложението в практическия живот седи в следното. Не мислете, че в света има излишни хора. Всеки човек, който стане излишен на Земята, веднага го извикват в небето. А който не е потребен при вас, той е потребен на Бога. Разглеждайте нещата от Божествено гледище. Двама души се карат – казвам: Много сладко си говорят. Двама души, които се карат, ще станат, след време, най-добрите приятели. Българите имат поговорка: „Ако искаш, един турчин да ти стане приятел, набий го.“ Щом го набиеш хубаво, онзи ти става приятел, признава те за герой. Това, което спаси Георги Димитров, беше неговата смелост. Хитлер се възхити от него. Във вестник „Мир“ пишеше: Хитлер каза, че този герой заслужава да бъде освободен. Смел човек, не е страхлив! Георги Димитров казал: „Вие, германците, когато се биехте с римляните за своята свобода, ние бяхме най-културният народ, носехме култура на света. Искате да ме съдите. Аз съм българин. Свободен човек съм, трябва да си изкажа мнението. Вие мислите, че като сте германци, сте културни. Това не е

култура!“ И Георги Димитров направи паралел, че това, което е казал той, това е казал и Хитлер. Тогава Хитлер казал: „Да си върви! Той прилича на мене.“ Писанието казва: „Бог помага на смелите хора!“ Не пред слабия, но пред силния човек ще кажеш: „Ти знаеш ли, че Бог ме е създал? Махни се от пътя ми! Сега ще ти покажа, че съм силен.“ Иди, хвани го за ушите и го поразтърси малко. Ако имате силна, концентрирана мисъл, една мечка, която срещнете, ще се парализира, няма да се мръдне. Ако мисълта ви е по-слаба от мечката, тя ще ви повали и ще ви тъпче. Тогава – по-добре горе, на крушата!

Сега, всички сте богати, всички сте силни, всички сте разумни, всички сте добри – трябва ви малко търпение. Една кибритена клечка ви трябва! Едно малко усилие: да вземете кибритената клечка, за да запалите огън, да си сварите ориз и да го изядете – нищо повече.

За следния път искам следното: едно изложение върху търпението. Две сестри могат ли да ми представят предметно учение за търпението? Как бихте направили едно такова изложение? Дайте ми един проект на изложението.

Седят двама души: един светски и един духовен човек. Светският обвинява духовния, казва му една лоша дума. Духовният изважда един наполеон и казва: „Благодаря ти, на толкова оценявам твоята дума.“ Онзи му казва втора дума, трета. За всяка дума, другият му дава по един наполеон. Като дойде до 20 наполеона, той се спира и му казва: „Втори път, като се нуждаеш от пари, можеш пак да говориш и ще получиш същото.“ Тогава онзи го хваща за ръката и му казва: „Много добър човек си бил!“ Човекът плаща, за всяка лоша дума, по един наполеон! Колцина от вас бихте платили в този случай? Да кажем, че за всяка обидна дума, която ви кажат, плащате по един лев. За 100 обидни думи – 100 лева. Вие, които плащате парите, се отличавате с търпение. Давате един лев, втори, трети и пр. Бих ви дал един метод, но не бихте го изпълнили. Бих ви казал: всеки да си носи

в джоба по сто лева дребни, и обиди ли те някой – плати му; обиди те друг – плати му! Не разполагате с толкова? Ако ви дам този опит, може да дадете и хиляда лева. Едните ще спечелят, а другите ще изгубят. Добрите ще спечелят, лошите ще изгубят. Тогава излиза, че които търпят, са лоши, понеже те ще дават. Ще се откупват! Който дава, той е по-силен.

Аз съм разрешил този въпрос. Който идва при мене, аз не му казвам: „Какво хлопаш? Защо ме безпокоиш?“ Не. На тази сестра, която хлопа, ѝ давам нещо и се свършва работата. Идва една сестра и хлопа. Питам я: Какво искате? „Искам да бъда назначена чиновничка!“ Казвам ѝ: Вървете си. Ще ви назначат! Няма да ѝ кажа: „Нямам време. Не съм разположен.“ Някой ми казва: „Много сте добър!“ Сега имам 5 лева, ще ти ги дам. Когато имам повече, ще ти дам повече.

Давайте! Как? Без колебание!

Мен са ми чели такива молитви! Богат съм с опитности. Казват някои: „Несправедлив си! Не постъпваш право! Спрямо мене, не си както спрямо другите, не обичаш да постъпваш право.“ Казвам: Правилата са такива. Първата буква „Л“ е по-голяма от другите „л“, защото е в началото, там започва изречението. Една сестра казва: „Спрямо някои си много любезен. Несправедлив си.“ Казвам: Сега уча справедливостта. Права е тя. И аз да бях на нейно място, с нейните разбирания, и аз щях да постъпя така. Кой човек е несправедлив? Казва някой: „Ти не се отнасяш добре. Боли ме кракът, другите лекуваш, а мен си оставил да боледувам.“ Питам го: Къде е болката? Духна – и кракът му мине! Казвам му: Друг път като ти заболее кракът, ела, пак ще ти помогна. Всички противоречия в живота произтичат от това, че човек не е внимателен. Човек трябва да бъде много внимателен. Някой път си казвам: Няма какво да се сърдя на човека, че ме безпокои. Понякога не могат да ме безпокоят, защото аз

знам закона. Идва някой насреща ми, да ме безпокои за пари. Ставам невидим. Какво ще ме безпокои? Той ще дойде в стаята, но преди да е дошъл, аз замина някъде.

Понякога съм решен да си стоя в стаята – той ми хлопа, аз стоя, за да се уча на търпение. Той удря, аз търпя. Той удря, аз търпя. Той ми казва: „Много лош човек си!“ Пак търпя. И след като си замине, пратя някого, да му даде една торба... После ще каже: „Вашият Учител нищо не знае! Колко пъти съм го ругал!“ Други някои казват: „Като художници отидохме при него, искахме му пари, уж да пътуваме. И той даде пари. А никакво пътуване нямаше.“ За мен е безразлично. Аз искам да се освободя от една беля – нищо повече. Дали ще пътуват, или не, дали ще ядат, или не – за мен, това е безразлично. Аз като давам понякога, искам да се освободя от една беля. Казвам: Не съм банкер, нямам пари. Банките не са ми дали парите ми, длъжниците ми – също. Някой ми дължал – сегиз-тогиз, ще ми дава по 100 лева. Но като се явят десет души и искат по 100 лева, кому да дам? Сега изучавам това изкуство. Ако длъжниците не ми дават, от друго място трябва да намеря пари. В земята има заровено злато.

И тъй, всички ще имате разположение. Бог изисква да бъдем умни. Аз, по някой път, си казвам: Какво вдигаш шум? Хиляди години Господ търпи тия хора, праща им благословение, какво има да се гневиш и да не ги търпиш? Ще се уреди тая работа. Ще се уреди, но трябва да работиш.

Сега, разбрахте ли най-важното в лекцията? Кое е най-важното? („Търпението.“) Търпението значи: в дадения случай да знаеш, че този човек, когото ще търпиш, носи едно богатство. Да си вземеш това богатство и да му благодариш. Ако не съзнаваш това, ще изпаднеш в противоречие. Всеки човек, когото срещнеш, ти носи известни блага, независимо дали го съзнаваш, или не. Ти ще му повлияеш и той ще ти повлияе. Ако разбереш, това ще ти донесе

радост, ако не разбереш, ще ти остави скръб. Що е скръбта? Срещнал си някого, когото не си разбрал. Радостен си – срещнал си някого, когото си разбрал. Следователно, когато ти *говорят, разбирай добре, за да имаш радост. Скръбта се дължи на неразбраните работи.*

„Божият Дух носи всичките блага на живота." (три пъти)

7 ч. 20 м.

Следват гимнастически упражнения.

17-та лекция на Общия Окултен клас, 15 януари 1936 г, сряда, София, Изгрев

ПЕТТЕ ВРАТИ

5 ч. Времето тихо, меко. Небето ясно, звездно.

„Отче наш“

Някои са писали, че предназначението на човешките ръце е да реализират Божията воля. Този, който е писал, по-добре е засегнал въпроса. Може да се пише много върху ръцете.

Питам, от какво произтичат тия несъобразности в живота? Да кажем, че имате някакво неразположение, минава ти някоя лоша мисъл, при сегашното ваше състояние, или някое лошо желание, или направиш някоя микроскопическа лоша постъпка. Вие някой път се запитвате откъде е това. Когато грешният прави някое престъпление, ние намираме причините, обаче някой път лошите мисли, лошите желания минават през ума и на един светия. Тогаз какво ще кажете? Има и случаи на същества, които са били ангели в една възвишена чистота и разбиране и по някои съображения напущат своята чистота, напущат небето и влизат в едно стълкновение.

Вземете очите, за пример. С очите виждаме. Те са едно велико благо, най-великото благо, но много страдания в човека произтичат от очите му. Вземете ушите. Те са сетива. Те са повод за знания, но ушите са повод и за много нещастия. Вземете човешкото обоняние. И то е причина за много нещастия. После, вкусът и пипането. Та всички тия сетива са пътища, през които нещастията идват на земята. Зърнал си нещо, видял си нещо. Това е причината за твоите страдания. Ти вървиш по пътя, нямаш никакво страдание, но видиш някой човек облечен хубаво, и веднага направиш сравнение между себе си и него, и веднага ти става мъчно. Виждаш, че твоите дрехи са по-вехтички, а пък неговите са по-нови. Слушаш някой оратор. Дотогаз не ти е било мъчно. Той говори хубаво, и като излезеш вън, тебе ти стане мъчно,

че ти не можеш да говориш като него. Или вървиш и видиш, че някой човек е седнал и яде нещо хубаво, някоя печена кокошка. Аз ви говоря за неща, достъпни за вас. Казвате: „Защо да се говори за кокошки?“ Понеже това е една идея достъпна. Кога е влязло в мода да се ядат печени кокошки? Някой път можем да се спрем върху произхода на това, кой е бил първият гениален човек, който е почнал да яде кокошки. Като един исторически факт. Най-първо, поводът за опичането на една кокошка не е бил ни най-малко лош, в началото е нямало никакво престъпление. Ти зърнеш в някоя каса и видиш, че има пари, и след време от това гледане започва една мисъл и се впрегнат всички чувства. И ти най-после извършиш една работа, която хората считат за неразумна.

Та казвам, вземете съвременната техника. Например направят се някои удобства. Например вземете някои машини, които се карат с пара. Какви нещастия стават. Не че онзи, който е направил машината, има за цел това. Той е направил машината за подобрение положението на човечеството. Но тая машина може да се пръсне и може да убие един, двама, десет души. Кой е виноват? Значи съществува една възможност в машината да направи едно престъпление. При кои условия? Ако онзи, който кара машината, допусне да има по-голямо налягане на парата върху машината и външната обвивка не може да издържи, и парата не излиза по обикновения път, та се пръска котелът. А знаете ли да се пръсне котелът на една машина какво е? Цялата гара ще хвръкне. Вие казвате: „Защо е така?“ Ще мислиш защо е така. Ти си ограничил ония парни капки, ти си ограничил тяхната свобода и следователно в тях има едно желание да извоюват онова, което са изгубили. Ти си ги ограничил, и тая пара иска свобода и следователно пръска котела, и какво ще стане, като се освободи, тя не му мисли. Онзи, който е събрал парата, какви са били неговите намерения? Сега казваш:

„Защо Господ направи света така?“ Дай ми един план, как трябва Господ да направи света. Очите на човека му бяха потребни, но щом имаш очи, има възможност да грешиш. Ушите му бяха потребни, понеже, ако нямаше уши, не щеше да добие знанието, човешката реч. Можеш да нямаш уши, но тогаз щеше да дойде по-голямо зло. Да кажем, че ти си една реалност без уши. Тогаз как се живее без уши? Как се живее без очи? Ами че без очи пак ще направиш престъпление. С очи ще направиш повече престъпления, без очи ще направиш по-малко престъпления, но пак ще ги направиш. Един ден, като вървиш сляп, катурнеш един човек, който умира, и казваш, че не си го видял. Това е неумишлено престъпление, но това не е извинение. Онзи, който е извършил престъплението с очи, това е вече умишлено, още повече няма извинение. Онзи, който е извършил престъплението, понеже не виждал, там е друго.

Можеш да извършиш престъпление и без да имаш уши. Глух си. Иде зад тебе една каруца. Ти нищо не слушаш. Викат ти: ще те прегази каруцата, но ти нищо не слушаш. Кои са причините за неслушането? Причините съществуват. Какво трябва да правим? Преди хиляди и милиони години са се зародили тия причини и сега се проявяват. Има един атавизъм в човека, който се преповтаря. Ти си вегетарианец, но атавизъм има в тебе да ядеш месо. Ти сега минаваш за въздържател и не пиеш вино. Но този занаят за винопийството го има още у насекомите. Преди милиони години насекомите са се опивали и са играли кючек. Като се опие, тя се върти, върти. И сега човек, като се напие, върти се, кълчи се, но мухите това са го правили преди милиони години, като са се напивали. Преди мухите има още друга, по-дълга история. Но да почнем от мухите. Най-първо, тая муха е дошла до един плод, който тя яла, но тя не знаела, че този плод може да ферментира, има някои си ферменти. После, и човешките мисли, и те, колкото и да са фини във външната си страна,

също и човешките чувства, те са изложени на едно малко окисляване. Едно човешко чувство е изложено на ръждясване. Всякога може да стане една малка, микроскопична промяна в чувствата и тая промяна показва, че човешките чувства са неустойчиви. Щом се изменят чувствата ти, това показва, че ти си неустойчив. И ти седиш на една почва, която е неустойчива. И тогава трябва да вземеш мерки. Цялото здание, в което седиш, ще рухне. Може би сега, в дадения момент, няма да рухне, но може би след десет, двадесет, петстотин, хиляда години може да рухне. Ще дойде време да рухне. Може и някоя твоя мисъл да ръждяса. Сега във вас се ражда мисълта: "Не може ли другояче?" Как другояче? Каква е възможността за другояче? Защото не можем да говорим за неща, които не знаем. Не можем да говорим за неща, които не разбираме. Това, което не разбираш, значи никога не си го опитал. Това, което никога не си го опитал, не можеш да говориш за него, но това, което веднъж си опитал, можеш да говориш за него. Има хора, които обичат да крадат моми. Млади момци обичат да крадат моми. Старите нямат този навик. Има хора, които крадат и книги. Краде някоя хубава книга, ръкопис. Колко пъти в странство в една библиотека откраднат някой ценен ръкопис. Една свещена книга може да се открадне. Английското библейско дружество издало на турски Библията. Пратили ги в Цариград в митницата. Турците, като ги видели, изпокрили всички библии. Този чиновник взел, онзи чиновник взел по една библия. И колкото турци се обърнаха към християнството, те са били от откраднатите библии. Изчезнали са библиите, но тия, които са ги чели, са се обърнали към Христа. Питам сега, къде е сега престъплението? Ще кажете: „Изпокрали са библиите на Библейското дружество." Като са ги изпокрали, какво лошо стана? Кражбата е по-малка от благото, което е станало, че обърнаха се хиляди турци към светлината. Библейското дружество изгубило сто-двеста хиляди, един-два милиона лева. Какво са два милиона при

едно голямо благо? Някои идват при мене и се оплакват. Казвам, на този са откраднали библията в турската митница. Казвам: „Ще напечаташ други.“ Той казва: „Не трябваше да стане това.“ Трябваше, не трябваше, но са го направили. Казвам: „От твоите крадени библии ще се ползва някой.“ Той казва: „По-добре да не се ползва.“ Казвам му: „Много си егоист.“ Той казва: „Но правда трябва да има, не трябва да крадат.“ Казвам: „Съгласен съм.“ Но онзи човек, който се е научил да краде, той най-първо е започнал с много добри намерения, много добри намерения имал. Най-първо човек е имал много благородни чувства, като е дошъл при кокошката. Погалил я и я хранил. Приятно му било, че я е хранил. И като снесла кокошката яйца, той гледал, гледал нещо бяло. Казал: „Чакай да видим.“ И бара го с ръката. Вкусил го и мирисал го, и искал да знае какво е това нещо, което кокошката е направила. Учен човек бил, казал: „Чакай да го посварим, чакай да го опитаме.“ И научил се да яде яйцата. И искал да знае какво се е скрило в кокошката, какво има в кокошката, което снася тия яйца. Първоначално не е било така, както е сега, но с много научна цел, за Божия слава дошло кокошкарството.

И вие сега седите и сте недоволни от живота. Някой от вас е недоволен, че не е здрав. Някой от вас не е доволен, че не е учен. Някой от вас е недоволен, че не е добър. Някой от вас е недоволен, че не е силен. Всички имате разни видове недоволство. Недоволен е някой, че не е красив. Някой е недоволен, че не е практичен. Казва: „Не съм учен, не ми стига умът, не зная как да го направя. Аз съм будала.“ Хубаво, ония които не са будали, те са вълци; които са малко будали, те са тревопасни; а пък които са умни, те са птици. Сега изводът, ще го преведете това. Вие сега искате върху вашия настоящ живот да дойдете до разбирането на Божиите пътища. Вие трябва да се върнете и да изучавате всичките ония атавизми на престъпленията, които са скрити. Има много работи, скрити във вас.

Има хиляди, милиони престъпления, скрити във вас, за които Господ не ви е съдил. И понеже Той иска да ви съди, Той ви е турил на Земята, за да ви хване тук. Той не казва сега, че сте направили престъпление, но ви е турил вие да се проявите. Той казва: „Вие тази работа направихте ли я?“ Вие казвате: „Не я направих.“ Той знае, че сте я направили. Той ще ви тури в живота, и ще го направите втори път, трети път. И пак ще се оправдаете, че не си ти причината, а еди-кой си. Питам, първата жена, която яде ябълката, мислите ли че тя за пръв път направи това престъпление. Из райската градина тя правеше тия престъпления. Види някоя круша, ябълка, и тя откъсне тук, откъсне там и ядеше. Отде дойде престъплението? Като видя тая красивата змия с хубавите люспи. Хайде да ви я опиша: тя била с много златни люспи, пъстри, тя се обвила около дървото. И змията почнала да говори на нейния език и тя се зачудила как тая змия може да говори на райския език. Ева ѝ казала: „Как си дошла тук?“ „Дойдох да видя какъв е вашият свят. Но вие учените хора тук в рая обръщали ли сте внимание какво нещо има тук, от хигиеническо гледище каква тайна се крие в този плод?“ Тя го погледнала и казала: „Чакай да му видим вкуса.“ Най-първо, прегрешението на Ева беше в това, че тя седеше в един възвишен свят и мърмореше. Тя каза: „Дотегна ми да живея в този свят тук, колкото и да е хубав, но да сляза в един свят с по-голяма широта.“ И тогаз Господ я пратил в света на Адама, той да я възпитава. Той беше първият директор на някакъв си пансион и Господ прати дъщеря си, да я възпитава този директор. И даде му наставление, каза: „Тя ще дойде. Тя е доста умна, разумна. И като свърши училището, ще я назнача на някаква работа.“ Той, като я погледнал, казал: „Има нещо да стане.“

Сега казвам: това, което Адам направи, вие вървите сега по същия път. Вие седите тук близо един до друг, побутне ви някой и вие веднага по някакъв си атавизъм сте недоволен. Ако до вас седи

някой болен, който обича да кашля или друг някой болен, вас ви е неприятно. Седи една стара сестра, много е благочестива, за Господа мисли всякога. Тя мисли, че е изправна и че не е като другите, но като дойде някой красив брат и седне до нея, тя го погледне, после погледне настрани и казва: „Мъж имам, стара съм." В какво седи престъплението? За в бъдеще има да правим тия престъпления. Има някакво престъпление. В дадения случай, че той седнал тук, в това няма никакво престъпление, но има една микроскопична малка възможност и ако тя не се избегне, има опасност да стане някоя голяма катастрофа в бъдеще. Една капка не може да направи нищо, но като се съберат хиляди капки на едно място, могат. Първата капка е един повод. Но събрани хиляди, милиони капки на едно място, и като им се даде известна насока, те могат да извършат престъпление. Ако в тебе се увеличава едно желание, увеличава, то увеличението на желанието ще произведе една постъпка, която е престъпление. Следователно, като дойде едно желание, какво трябва да правиш? Питам: този младият момък не иска да те изкушава, той не се изкушава, той е седнал при тебе. Старата сестра какво мисли и той какво мисли? Той си мисли: „Тая калугерка пак седнала до мене. Нямаше ли някоя млада сестра?" А пък тя казва: „Много хубаво стана, че Господ го прати при мене." Вътрешни разсъждения. Никой отвън не знае какво става вътре. Те си приказват за Бога, за ангелите, за небето, но в душата на двамата има два различни процеса. Той си замине, и тя до вечерта пак поглежда, побутне се и си го представя, че той е до нея. Ходи, погледне се в огледалото и казва: „Стара съм." Изкушение е това.

Това е и за яденето, и за парите, и за службата. Навсякъде може да има един малък повод за изкушение. Кажат ти някоя дума и казваш: „Защо ми я каза?" И повтаряш думата, и в тебе се зароди едно

лошо чувство. И казваш: „Аз ще му кажа, че не е така, както той мисли.“ И започва се един спор.

Сега мнозина искате да влезете в другия свят. В другия свят можете да влезете, но вие трябва да бъдете умни, защото с това съзнание, което имате, ако отидете в другия свят, някои от вас нищо няма да видите. Някой, ако види нещо, ще падне в изкушение. Онзи свят е красив, но и в най-красивия свят има възможност за престъпления. Ако влезете в умствения свят, не можеш да направиш физическо престъпление, но ще можете да направите умствено престъпление. Ако влезете в духовния свят, в света на чувствата, там не можете да направите физическо престъпление, но в чувствата можете да направите престъпление. Всяко горчиво чувство е едно престъпление. Всяка лоша мисъл е повод на едно престъпление. Всяка една лоша постъпка на физическото поле е повод за друго едно действие, което не е хармонично.

Та казвам: човек какво трябва да направи? Вие с никакви закони не можете да ограничите човешката мисъл. Един човек, който има очи, как ще го ограничиш, как ще му кажеш да не гледа? Ще гледа той. Злото и доброто са неща външни. Човек е онова, което съзнава, в дадения случай, че е зло и добро. Човек показва, че е добър, като поддържа доброто, показва, че е лош, като поддържа злото, но самият човек не е нито в доброто, нито в злото. Доброто и злото са само пътища, които показват пътищата на човека, за да добие той съзнание, че е човек и че може да прави една разлика между добро и зло. Най-първо, трябва да разглеждате вашите мисли. Вие някой път ще се уплашите от мислите си. Дошла някоя лоша мисъл и в дадения случай вие почнете да се безпокоите, но в дадения случай тая мисъл у вас е само като кибритена клечка. В тая кибритената клечка седи една възможност да запалиш огън, да направиш едно добро. С тая клечка, която имаш, можеш да направиш едно зло. Това зло можеш да го

направиш съзнателно, а можеш да го направиш и несъзнателно. Ти можеш с нея да запалиш една плевня и да запалиш и да изгориш цяла къща. А пък с този огън можеш да направиш хиляди добрини, да го впрегнеш на работа. Зависи как ще употребиш клечката. Следователно в човешкия ум и човешкото сърце всякога има възможности. И там е човекът. Човек е онзи, който разбира възможностите. В дадения случай човек е онзи, който знае как да употребява клечката. Той трябва да знае, че с нея клечка в едно направление може да направи зло, а в друго направление – добро. Може някой да се спре върху философията: „Не може ли по друг начин?“ Може, но в дадения случай в този път какво трябва да се прави?

Та казвам, сега трябва да бъдете всички господари на всички свои мисли. И всеки ден ви се дава възможност, изпитват ви вас. Това, което прекарвате във вашия живот, вие сте в едно изпитание. И постоянно Бог изпитва сърцата и умовете на хората. Той е турил при тебе една красива жена, турил е пари, човешката слава, много работи. Той ще те прекара през всички пътища, за да опита ума ти, сърцето ти, доколко ти разбереш законите, които Той е положил. В малките работи е това. Вземете една котка, никогага тя няма да се изкуси да яде жаби. Дойде жабата, котката ще я бутне и ще я остави. Защо? Една змия, като види жабата, изкушава се, хване я и я нагълта цялата. Защо котката не се изкушава от жабата, да я изяде, а пък змията се изкушава? Но ако на една котка дадете една птичка, веднага ще дойде изкушението. Така че ако при жабата не се изкушавате, при птичката се изкушавате. Ти казваш: „Аз съм силен, не се изкушавам.“ Казвам: „При жабата си силен за изкушение, няма да се изкусиш, но при птичката ще изгубиш своето равновесие.“ Сега изходния път: какво трябва да прави човек? В хигиенично отношение въздухът, който дишате, има всички възможности да оздравеете и да се разболеете.

Много болести се предават чрез въздуха. Много болести се предават чрез водата. Много болести се предават чрез храната. Много болести се предават чрез пипането. Много болести се предават чрез гледането. Ти някой път можеш да погледнеш някой болен човек и да заболееш. Може една болест да се предаде чрез обонянието. И едно добро може да се предаде чрез твоя поглед. Да ви наведа един пример. Когато Христос виждаше онова състояние на Петра, за да го опита, като му говори Петър: „И всичките да се отрекат от Тебе, аз съм готов да положа живота си за Тебе. Имам характер. Не съм аз от ония петровци. Аз [съм] смел, мога да воювам." Казва му Христос: „Преди да пропее петелът три пъти, ще се отречеш от Мене." „Как? Аз да се отрека?" „Три пъти ще се отречеш." Сега някои от вас можете да кажете, че Христос е внушил на Петра. Ти можеш да кажеш: „Ако Той не беше внушил на Петра, онзи не щеше да се отрече." Христос му каза, че три пъти ще се отрече, но не му каза начина, Петър не знаеше по кой начин. Христос загатва на Петра. Петър даже не подозираше по кой начин. Петър не попита: „Като се отрека, какъв цяр има за това?" Никак не помисли за цяр. А пък Христос беше приготвил един цяр за Петра. Той предвиди работата. Какъв беше този цяр? Отрече се Петър, както знаете. И после, на третия път, Христос го погледна. Онзи поглед беше лечебен. И като го погледна, дойде в Петра съзнанието Той съзна, той видя къде седеше причината. Петър беше смел, той е от смелите хора, които са смели, когато имат пари в джеба си, смели са, когато имат нож запасан, смели са, когато са на власт, много са смели. Но вземете им парите и тия работи, ограничете ги, и те стават крайно страхливи. Някои минават за много смели, а пък някои – за крайно страхливи.

Ти не трябва да уповаваш на условията. Трябва да знаеш как да ги използваш. И при нямането на тия условия пак не трябва да се обезсърчаваш. При малките възможности пак не трябва да се

обезсърчаваш. Всякога на земята съществува една малка възможност, ако съзнанието ти не е будно, да си създадеш едно голямо нещастие. Може един човек да е дошъл да направи едно голямо добро. Може с това добро, което искаш да ти направи, може да ти създаде едно голямо зло. Представете си, че един човек ти е донесъл една топла пита, а пък другият е гладен. Той е разбойник, тегли ти един куршум за питата. Вижда, че си доста силен и ти тегли куршум, и те утрепва за питата. Ако онзи не беше ти донесъл питата, ти щеше да бъдеш жив. Онзи имал добро намерение, но разбойникът те убива. Могат да ти дадат двадесет лева и за двадесет лева да те убият. Често стават сега убийства за двадесет лева. И после, може в някои случаи да се зароди едно състезание. Можете да забележите това при малките деца. Като стане да декламира едно дете, след него ще стане друго. То е хубаво. Но ако детето влезе в една градина и вземе една ябълка, и другото ще влезе. Както за доброто, така и за злото, едно дете може да даде повод на сто деца, какво да направят. Първото няма да го направи майсторски, и най-последното ще го направи най-майсторски. Никога не допущай в себе си едно изкушение. Най-малките изкушения в света са най-опасни. Ти допускаш например това изкушение: „Този брат или тая сестра ме обиди." Една малка мисъл. Ти казваш: „Не трябваше да го каже това." Или някой път казваме: „Не трябваше да ме погледне така." Става въпрос за погледа. И ще се зароди цял един процес, че този поглед някак си бил накриво и ще се зароди омраза. Казваш: „Погледна ме някак си."

Има четири вида погледи: един поглед, който ражда раздори; друг, който ражда съблазън; трети, с който се подхлъзва, и четвърти, с който човек отива към Бога. Трите погледа могат да ни отклонят от правия път и ще ни турят в съблазън. Само един поглед съществува, който може да ни тури в правия път. Три възможности има. Да кажем, че вие задавате въпрос: „Защо Господ ме направи грозен?" За да не

грешиш. „Защо ме направи сприхав?“ За да не грешиш. „Защо ме направи богат?“ За да грешиш. Защо те направи силен? За да грешиш. Защо те направи светия? За да грешиш. Защо те направи грешник? За да се изправиш. Защо стана грешен? За да се изправиш. Защо направи това прегрешение? За да познаеш слабостта си. Ти казваш: „Другояче не може ли?“ Кажете вашия проект, кой е другият начин. Някой идва при мене и казва: „Твоят модел не е хубав.“ Казвам му: „Много добре, направи по-добър модел.“ Дайте модел, не само да говориш, че моят модел не е добър. От тая кал трябва да направиш. Той казва: „Защо си се разшалял[27]?“ Защото не може другояче. Може, някой ще вземе някои малки лопатички и ще направи калта. Но не зная дали някой от вас може да направи опит. Бих желал някой да измаже стая с четка, и без да капне нито една капка върху дрехата му. Ще му дам една хубава копринена дреха, не копринена дреха, но с всякой цвят, по който да личат петната, и да боядиса стаята ми, без да падне петно върху дрехата му. Да измажете къщата, без да падне върху дрехата ти капка вар. Можеш да туриш друга горна дреха. Но не, без да туриш друга дреха. Вие вършите престъпления с едни дрехи, и като дойдете вечерно време, туряте дрехите на престъплението настрани и се облечете с новите дрехи и излезете. Така е лесно, но с новите дрехи да измажеш къщата, без да се оцапаш. Онзи от вас, който иска аз да му разкрия малките тайни, аз ще го туря, най-първо, опита да измаже една къща с копринена дреха, без да капне нито една капка отгоре му. Тогаз казвам: „Ти си един от учениците, комуто мога да поверя тия работи (тайните).“ Ако падне една капка, няма да му поверя, понеже от тая капка той ще направи толкоз бели, че и мен ще повлекат под съдебна отговорност, мен, като интелектуален подбудител на престъплението. Това е един анализ.

[27] **разшалял** (рус.) – разлудувал

Казвам, престъплението се заражда в ума ви за нищо и никакво. Седи някой и цялата нощ не може да заспи. Разправяше ми един български свещеник. Той на младини имал истории. Казва: „Чудя се на себе си. Вече на Господа съм служил петдесет години. Какъв дявол е дошъл в мене сега.“ Казвам: „Какъв дявол?“ Той казва: „Едно време имах благодетел. Богат беше. Всичко ми оставяше на разположение. А пък аз: това не исках, онова не исках. Човекът ми го даваше, казваше ми: „Вземи това.“ Аз не исках. Това ми подаряваше, онова ми подаряваше. Аз не исках, казвах: „Не ми трябват.“ И сега съжалявам, че не съм ги взел тия работи.“ Какво има сега той да се връща? Той го разправя сега. Това го спъва. Като почнали тия мисли да му минават, явява се една вечер неговият ръководител и му казал: „Едното ти око гледа към земята.“ Свещеникът е стар, на осемдесет години. „Едното ти око гледа към земята, другото ти око – към Бога.“ И бутнал го с ръката си. И като станал сутринта, имаше черно петно там, дето го бутнал, и цял месец стоя това петно. (Учителя посочи от лявата страна на челото над веждите.) Свещеникът ми казва: „Минават и други изкушения. Когато се женех, имаше една по-красива жена и по някой път ми идваше мисъл, защо не се ожених за нея. Казвах си: „Попски работи. Оженил си се.“ Че това е един човешки порядък. Без любовта и в женитбата какво се постига? Ти имаш изкушение, казваш: „Защо не я пипнах малко?“ Какво има в пипането? Престъплението седи в това, когато на един човек му дадеш нещо, което не му съответства. Тогаз го подлагаш на изкушение. Бащата и майката често дават нещо на детето, за да не му стане нещо. Бащата пие нещо и хайде да близне и детето. Или малко ракийца, за да не му стане нещо на детето. Момиче ако е, нищо не става. На момчето ще даде. Какво трябва да прави бащата? Ти даваш на детето да пие, за да не стане нещо. Но ти щом си пил, то е станало вече нещо. Ти пиеш и с това го подлагаш на изкушение. И един ден, като стане то пияница, ти

казваш: „Защо Бог допусна това?“ Ти ако не беше пил, и детето не щеше да пие.

Вие мислите сега, че не сте установени. Прави сте. Установени хора няма. Аз не съм срещал хора установени. Аз имам преценка. Във всяка една постъпка вие не можете да бъдете свободни от греха, понеже вашето съзнание не е будно. Дойде ти едно желание за пари. При жените, при парите, при плодовете и прочее подбудителната причина е една и съща. Ти ще дойдеш до изкушение. Престъпленията идват от благата. Един човек ти поверява пари няколко милиона. Ти вземеш, извадиш, отвориш торбата и извадиш един наполеон. Не вземаш повече. Толкоз ти трябват. Казваш: „Толкоз пари има. Защо да не взема един наполеон?“ Престъплението не седи там. В бъдеще ще се образува един навик и като срещнеш един човек, който има само един наполеон, ще го вземеш. И там ще стане престъплението. Онзи богатият човек ни най-малко няма да знае, че си взел златна монета, но в тебе остава един навик и може би след десет, петнадесет, двадесет, след хиляда години можеш да извършиш едно престъпление, което ще ти коства живота.

Та казвам сега: колко трябва сега да бъдем внимателни. Не да се плашите сега. Казваш: като дойде изкушението, какво ще стане? Това, от което се плашите, ще дойде. В този път ще минете през всичките изпитания. Няма да остане някое изкушение, някое изпитание, през което да не минете. Не мислете, че ще бъдете пощадени. Всички ще минете през изпитания. Писанието казва: „Който победи.“ Значи който размишлява докрай.

Вие не знаете какво представляват влюбените хора. Аз да ви представя какво представляват влюбените хора. Вие имате много идеална представа за влюбените хора. То е един прост въпрос, то е един квартирен въпрос. В духовния свят става спор кой каква къща да наеме. Тук на земята двама души се скарват кой коя къща да наеме

или кой коя къща да купи. Ти срещнеш една красива мома и се влюбиш. Тя е съградена къща, това е квартира. Ти се влюбиш. „Влюбеният“, ти си един меситин[28]. Някой те е ангажирал да му намериш къща и намериш тая къща, и отидеш да я препоръчаш. Ти си се влюбил. Някой път онзи, в когото си се влюбил, той не те обича. Значи той не иска да ти даде къща под наем. А пък той се влюбил в другиго. Той иска да тури там някого другиго под наем. Та влюбеният е онзи, който иска да тури някого в една къща под наем. Тялото е къща. Вие не знаете. Младата мома е една къща. Ти ще туриш този наемател, но господарят идва и казва: „Слушай, защо ми прати този? Той не си плаща наема навреме.“ И започва се дело за изхвърлянето му навън. Това е безлюбието. Що е безлюбието? Изпъждането на наемателя. И онзи казва: „Защо ме тури в тая къща, да ме пъдят?“ И тогаз у меситина дойде едно угризение на съвестта, че се е влюбил криво. И любовта не е за тебе. Друг се ползва. Вие мислите, че гори сърцето ви. Твоето сърце не гори. Вие сте меситин: гори сърцето на някой друг. Това е първата фаза на любовта. Влюбените – това са къщи. Вие сте във физическия свят.

Да ви приведа една песен. Има една песен, „Песен за скръбта.“ Три фази има в тая песен. „Слушал съм за тебе, скръб...“ Така като се говори, ние се намираме в един свят неустойчив. Всичко, което става в света, е преходно. То е физическият свят. „Че жестока си била.“ Всички работи на земята са жестоки. Второто положение: скръбта ни най-малко не отговаря, че тя била жестока. Тя казва: „Мен мъчно може да ме обикне някой.“ Това е духовният свят. Скръбта казва: „Мен хората не ме разбират, не ме обичат.“ После, умственият свят, третата фаза: „Мъчно може да ме следва някой в пътя, по който вървя. За да мисли добро за мене, той трябва да е жител от съвсем друг свят.“ И най-после, завършва се с един жив мотив: „Скръбта и радостта са все

---

[28] **меситин** (диал. гр.) – посредник на търговци и др.

едно.“ Това е причинният свят при любовта. Това е вече Божественият свят, дето всички неща се разбират. Трябва да минеш от физическия свят в духовния, в умствения, в причинния и тогаз можеш да кажеш, че си изпял песента. Това е сега разбиране на една песен. Това е един модел на песента, дълбоко разбиране на песента.

Та казвам, всяка една песен, всяко едно чувство, което едновременно не засяга всички тия светове, ако вашето съзнание няма това разбиране, вие всякога ще паднете в едно изкушение. Няма човек, който да не се е изкушавал. Не е лошото в изкушението, но в разбирането на нещата. Ти ще видиш красивата мома и ще кажеш: „Отлична е. Хубаво е направена тази къща.“ Но тази къща аз зная за кого е направена. Всяка една къща, от Божественото гледище, е направена специфично за някого. Щом видя красивата мома, по номера чета за кого е направена. Видя друга красива мома, видя пак за кого е направена и казвам: тая мома не е направена за мен. Виждам друга мома, пак казвам така. И най-после дойда до онова, което е за мене. Виждам плаката, чета моя псевдоним... Взимам това, което е за мене. Това не е престъпление. Престъпление е да вземеш онова, което не е за тебе. Онзи може да ти отстъпи. Става и това.

Вие седите и роптаете. Паднете в едно изкушение. Искате да направите някой подвиг, и не знаете как да го направите. Ние сме в стълкновение с един порядък. Този порядък е порядък на изпитанията. Светът, в който живеете сега, е свят на изпитания. Ще влезете в друг един свят на оценка. Не само да се изпитвате, но да преценявате нещата. И най-после, трябва да видите в какво ще ви послужат.

Когато обикнете някой човек, какво обичате в него? Какво нещо е любовта? Някой път трябва да ви говоря върху любовта. Аз не съм се спрял да говоря върху любовта. Тая любов на земята какво е? Вие се

занимавате с кираджийство[29] на земята, нищо повече. Кираджия пък е всичката любов. Всичката идеална любов на земята е кираджийство, разгледана от Божествено гледище. Това е първата фаза на любовта. После ще минете във втората фаза, третата, четвъртата фаза и тогаз ще се отвори един свят просторен за вас. В този свят на физическото поле ще бъдете разочаровани. В духовния свят ще усетите скърби и страдания, в умствения свят – омраза, и в причинния свят ще се примирите. Вие ще видите причината, защо е било така. Сега за какво може да се изкушава човек? Един момък се изкушава, ако къщата е красива. Ако къщата беше грозна, той ще каже: „Къщата не е за мен." За онзи жител, който живее вътре, ти нищо не знаеш. Ти казваш, че Бог живее вътре в човека. Тогаз, ако вие съзнавате това, то всеки един човек е една възможност да намериш истинския път. Ако съзнаеш, че Бог живее в него, какво трябва да направиш за него? Ти казваш, че Бог живее в него, и правиш разлика. Ти казваш, че Бог живее в момата, и се изкушаваш от нея. Ти казваш, че Бог живее в момъка, и се изкушаваш. Ако Бог е в тая мома, тя не може да те изкуси. Ти можеш да се изкушаваш само там, дето не е Бог. Изкушението седи само там, дето не е Бог. Дето е Бог изкушение не може да има и прегрешение не може да има. И когато Бог даде заповедта Си в райската градина, Той се оттегли, нямаше Го в градината. И казва се, че надвечер дошъл Бог в райската градина и казал: „Адаме." Адам, като останал без Господа, дошъл в изкушение. Той беше малко дипломат и каза: „Чул съм за някой си адепт." И Адам остана вкъщи и изпрати жена си да посрещне адепта. Тя беше облечена в хубави дрехи и адептът почнал да говори на ватански език. Ако вие бяхте на мястото на Ева, след толкоз хиляди години, какво щяхте да правите? Ще направите пак същата погрешка, но в друга форма. Често са я правили. Аз виждам къде е изкушението.

[29] **кираджийство** (тур.) – наемане на помещение

Често ми казват: „Учителю, аз за твоето учение не се ожених.“ За моето учение не се е оженил? Че утре ще дойде и друго учение и заради него няма да се ожениш. Тя досега съжалява, че не се е оженила. Тя значи се изкушава. Не е въпросът там. В какво седи любовта към Бога? Щастието на другите хора е и наше щастие. Когато друг човек се жени, мен ми е приятно, понеже аз и той сме все едно. Когато някой прави добро, то съм аз, и когато някой прави престъпление, то съм аз. Аз не го съдя, като го видя. С неговото разбиране и аз бих го направил. Но понеже той го направи, аз имам сега възможност и мога да изправя това. Има цяр.

Една мома запалила чергата на един момък. На ваш език ви говоря, фигуративно. За да го избавиш от запалената черга, дай му да види по-красива мома, за да му изгасне чергата. В какво седи запалването на чергата? Ето какво е запалената черга. Той се е влюбил и казва: „Ако не се ожениш за мене, аз ще се самоубия.“ Запалила се е чергата му. Покажи му по-красива мома и той ще каже: „Има за какво да живея.“ Не се убива вече и ще стане по-идеен. И започне пак да си върти мустачките и да се оглежда в огледалото. По напред искаше да се самоубие, а сега е пред огледалото. Като иска за втората пак да се самоубие, ще му покажеш още по-красива, и пак ще си върти мустачките и пак ще е пред огледалото. А момата какво прави? Сега мъжете въртят мустачките, а вие жените, като се влюбите, какво правите? Момата ще бутне устата си. Тя уж чисти устните. Някой път, без да искам, наблюдавам. Момата заглади мустаците. Защото на момъка са видими мустаците, а на момата са невидими. Уж си чисти устата, а пък тя си тегли мустаците. Момъкът, като си тегли мустаците, иска да каже: „Това са закони и правила. В моето царство има ред и порядък. Ще те държа като писано яйце, като цветенце.“ Видиш ли тия правила? След като се ожени, няма никакви закони.

Ще ви приведа един пример. Снощи дойде един млад човек при мене да иска един съвет. Виждам го, че той се намира в духовния свят в една голяма мъчнотия. Оженил се. Аз виждам работите много отдалеч, но нищо не му казвам. Той казва: „Не живея добре, жена ми иска да ме напусне. Аз съм един чиновник, взимам хиляда и четиристотин лева. Тя беше чиновничка, и я уволниха. Тя казва: „Ти трябва да помислиш.“ Тя има пари, но не иска да ги употребява. Иска да ме напусне.“ Той казал: „Можеш да ме напуснеш.“ Тя казала: „Но ще ми дадеш и детето.“ Взема и детето. Мъжът казал още: „Лош език има тя. Много лоша е станала. Казах, че не трябва да има лош език и я набих.“ Казах му: „Работите се влошиха.“ „Влошиха се.“ „Говори ли тя сега?“ „Почна да ми говори.“ „За пръв път ли я биеш?“ „Не, често пъти съм я бил.“ Аз му казах: „Какво ти даде повод да я биеш? Тогаз вие без любов сте се оженили. Как се оженихте?“ Той ми разправи. Казах му: „Вие сте вървели по крив път. Така не се женят хората. Не е хубаво. Няма да я биеш. Работите с биене се влошават. С биене нищо не се постига.“ Той каза: „И тя бие.“ Казах: „Нито тя трябва да бие, нито ти трябва да биеш. По този начин не може. Този метод за биене не е лош, но с него нищо не се постига. Той не е разумен. Вие сте дошли много наблизо и не се разбирате. Ти искаш своето благо, ти искаш тя да ти слугува, и тя иска ти да слугуваш. Вие сте двама, между които няма любов. Между вас Господ не е.“ Той казва: „Какво да направим сега? Да я напусна ли?“ Той я обича. Неговата обич е съвсем друга. Завързана работа. Казах му: „Ще се повдигнеш в себе си и ще кажеш: „Аз ти давам свобода. Ако ти мислиш, че след като напуснеш мен, ще станеш по-добре, по-щастлива, че напущането ще бъде за твое благо, иди си. А ако мислиш, че с мен ще бъдеш по-добре, остани си тук. Стой дотогаз при мен, докато намериш друг.“ Този съвет мога да ти дам. Ако беше ми говорил по-рано, щях да ти дам друг съвет. Сега дайте пълна свобода. Застани на това.“ Той каза:

„Мъчна работа е, не е лесна работа.“ Казах му: „Няма да я биеш сега, ще издържаш. И като ти говори, като те нагрубява, ще кажеш: „Колко хубаво ми говориш, колко е красиво, колко е разумно.“

Ще приведа и този пример: един имал лоша жена, от която плачел и молил се как Бог да го избави от нея, че лош език имала. Той бил американец. Той слушал в Америка една певица и толкова се трогнал, че хванал ръката и казал: „Бог ме благослови да чуя твоята песен.“ И като се върнал вкъщи, тя го гълчала. Той казал: „Гълчи ме колкото искаш, десет пъти да ме гълчиш.“

Като се увеличава доброто, увеличава се и злото и когато се увеличава злото, увеличава се и доброто. Неизбежно е това. Когато се увеличава известно благо, увеличава се и противоположното. Вие искате известно благо, но мислите, че няма да има известни последствия. Има противоположни последствия. Като дойдат външните изпитания, ще кажете: „Защо ми трябваше този път?“ Че този път на изпитания не можете да избегнете. Вие ще минете райски живот на земята, но ще дойдат и изпитанията. Бог обърна внимание на Адама: „Няма да ядете от този плод.“ И Адам не можа да изтърпи. Бог каза на Адама: „Няма да го поглеждаш, няма да го пипаш, няма да го вкусваш, няма да го миришеш, няма да го чуваш.“ Ева отиде и го погледна, и го чу, и го вкуси, и го попипа, и го помириса, и го изяде. Значи с петте си сетива вътре влезе. Та вашите пет сетива, които имате, са канали, през които всякога изкушението може да дойде. Но сетивата са и канали, през който доброто може да дойде.

Тогаз казвам: „Бъдете разумни.“ Като дойде едно изкушение, винаги благодарете на Бога. Сега на вас ще ви дам един съвет: щом дойде изкушението, допитайте се до своя другар. Не яжте на своя глава. Ева, без да пита, яде. Повикай Бог на помощ и Го питай: „Господи, трябва ли да го направя, или не?“ В себе си ще питаш своя ум и своето сърце и след като ги питаш, попитай и Господа: „Какво да

правя?“ А пък вие казвате: „Аз съм свободен.“ Но свободата е място на престъпления. Само онзи, който е свободен, може да направи престъпление. Можете да дадете сега един повод, за да направите едно престъпление в бъдеще, но ако искате да се повдигнете, да не сте в това плачевно състояние, трябва да имате едно отлично съзнание, да гледате широко на света, който Бог е създал. Всички хора са на изпитание и в доброто, и в злото. И трябва да влезете в положението на всеки едного. Може би някой да не се изкушава като вас. Но всеки ден си има човек своите изпитания. Например вземете нашето тяло. Ние сме така построени, че моят ум трябва да мисли. Ако моят ум не мисли, тогаз равновесието, което имам, се нарушава. Равновесието, което имам, се дължи на ума и на сърцето. Ако изгубим равновесието, ще паднем на земята. Човек не е толкоз устойчива фигура. Ако оставиш човешкото тяло без съзнание, то не може да устои. Иначе човек, като тяло, няма основа. Ти трябва да мислиш. Целият ваш живот не е толкоз устойчив. Колкото е устойчиво съзнанието, толкоз и тялото. Докато мислиш правилно. Там се иска тънък анализ. Вечерно време си направи един отчет. Намери престъплението не в неговата черна форма, но в онова далечното, в малкия му още вид. Ти казваш: „Този човек ми е неприятен.“ Но в тая неприятност седи една възможност за престъпление за в бъдеще. Вземете и приятността: онзи пияница, като види чашата, потреперне за нея. Какво се крие в чашата? В чашата е скрит кръчмарят, а пък в кръчмаря е скрит дяволът. А пък в дявола е скрит грехът. В червеното винце, в чашата не седи престъплението. Престъплението седи в кръчмаря, седи в дявола. И като влезе дяволът в тебе, виното ще те съблазни да го пиеш. На кръчмарина трябва да му платиш, а пък дяволът, и той ще вземе сега. Понеже ти си пил, той ще накара да платиш така скъпо за онова, което те е научил, че ще съжаляваш дълго време.

Сега да ви задам въпроса: коя е отличителната черта на любовта? Една тема. Аз да ви дам отговор. Любов, която ражда един живот, който не се окислява, това е любов. Всяка любов, която създава живот, какъвто и да е, колкото и малко да се окислява, това не е любов. Любовта трябва да роди един живот, който не се окислява, при всичките условия остава неизменен. Това е проявлението на любовта. Ако във вас няма тая чиста любов, това не е любов. Ако дойде една нечиста мисъл във вас, това което имате, не е любов; трябва да знаете, че любовта не се е проявила. В любовта няма никакви противоречия. Любовта е изпълнение на всички закони в света. Тепърва трябва да учите какво нещо е изпълнението на всички закони. Ще каже някой: „Можеш да прегърнеш, да целунеш някого.“ Можете да си играете, да го прегърнете, да го целунете, това е началото на прегрешението. След прегрешението дойде и отвращението. Сега го прегръщаш, и след време го оставяш и не искаш да го прегръщаш. Ако го прегръщаш, и после не искаш да го прегръщаш, това е престъпление. И ако най-първо не си го прегръщал, и после го прегръщаш, то пак е престъпление. Защо? Защото и в единия, и в другия случай в тебе има користолюбива мисъл. Аз така гледам. Онзи момък прегръща красивата мома заради красотата, а пък грозната я прегръща заради нейните пари. Прегръща я от немай къде, за нейните пари. И ако ги вземе, престава. И в единия, и в другия случай аз не се лъжа. Ти се примиряваш за известни съображения. Никакви съображения да няма. Ти го обичаш със съображения, ти го отхвърляш по известни съображения. Това не е правият път. Правият път е: ти трябва да вършиш нещата заради Бога. Но и това е една мисъл неопределена. Върши на Онзи, Който през хиляди векове ти е давал всички свои благословения и никога не ти е направил един намек, че не си направил нещо добро, Който е бил всякога добре разположен към тебе, ти ще обичаш заради Него, ще му дадеш Той да се изявява, а не

ти. Истинската любов е тая, в която Бог се изявява, а не ние. Щом ти се изявяваш, престъплението идва. Щом оставиш Бог да се изявява, то е правата любов. Ти ще кажеш: „Каква може да бъде тая любов?“ Любов без престъпления, любов без страдания, любов без лоши мисли. Ще кажеш: „Каква любов ще бъде тя?“ На вас ви се струва, че това нещо е неразбрано. Разбрано е то, но във вас има една политика. Някой пита: „Обичаш ли го?“ Политика е това. И отговаря: „Не го обичам.“ И това е политика. Някой друг пита: „Обичаш ли го?“ Другият отговаря: „Обичам го.“ Пак е политика. Тогаз идва някой и ми казва: „И го обичам, и не го обичам. При известни условия го обичам, при други условия не го обичам. Някой път не го обичам, и после го обичам, или някой път го обичам, и после не го обичам.“ Докога ще бъде това? Аз и той като се обикнем, тогаз няма да се обичаме. Двама хора, като се отдалечат един от друг, те имат стремеж да се съберат. То е обич, прегръщане. А пък двама хора, като им стане тясно, искат свобода. Безлюбието е свобода. От безлюбие ходиш да се разхождаш, а пък в любовта, понеже си се уморил от разходката, връщаш се вкъщи да си починеш. Това е още първата фаза на любовта. Аз не разглеждам още идеалната любов. Това не е идеалната любов. Тук има любов, но тая любов не е още устойчива. Перките на рибите ще минат през краката на млекопитаещите и едва тогаз ще достигнат до ръцете. И като стане човек ангел, тогаз ще знаеш как да упражняваш ръцете си. Една сестра е писала в темата си, че ръцете са дадени, за да бие човек онзи, който не е свестен, за да го свестят, а пък онзи, който е свестен, да го милваш. И в единия, и в другия случай има изкушение. И когато биеш, и когато милваш, има изкушение. Аз считам и едното, и другото за изкушение. Като ме поглади някой или като ми зашлеви една плесница, аз го считам и двете за изкушение. Само че онзи, който ми зашлеви плесница, аз при него най-първо усещам неприятността, и после хубостта, а пък при милването първоначално

усещам приятността, после горчивината. И онзи, който ми зашлеви плесница, после ще заглади, ще замаже, ще направи политика. Като маже, не е той. Аз не търся причината в къщата. Аз не търся причината в чашата, в кръчмаря, а в дявола. И най-после, за да разреша този въпрос, от дявола отивам при Бога и Бог ми разправя. Дяволът е един кръчмарин, нищо повече. И дяволът казва: „Какво да направя от тия грешници? Имам желание да направя сладко вино, но дойдат ферменти и направят виното опивателно. Ни най-малко не желая виното да стане опивателно.“ Казвам тогаз на дявола: „Когато ми дойде желание да пия вино, сам ще си го смачкам.“ Ти ще си пиеш виното, което смачкаш сам. Сам аз ще си смачкам виното, което ще пия. Докато не се научите сами да си мачкате виното, всякога ще имате изкушение. Ако ви даде вино онзи, който ви обича или ви мрази, ще имате изкушение. Когато сам си го стискал, тогаз нямате изкушение. Ще кажете: „Тая мисъл не е ясна.“ Ще кажете: „Политика е това.“ Аз не искам да направя мисълта си по-ясна, защото ако я направя по-ясна, ще ви туря в друго изкушение. Аз съм виждал в Америка. В Америка като отидеш в някой дом, американците са много тщеславни. Той те запознава с жена си, с дъщеря си, със сестра си и ще каже: „Отлична е сестра ми. Прави най-хубавите курабии.“ А в България препоръчват жената, че знае да меси най-хубавия хляб. Щом каже, че може да меси най-хубавия хляб, знам какво иска да каже с този език. Или ще кажат за нея: „Добра шивачка е, много сладкодумна.“ Пак знам какво искат да кажат с това. Или казват: „Тя е толкоз добра, че може да ти извади душата.“ Пак знам, какво иска да каже с това. Или ще каже: „Тя е толкоз добра, че душата и сърцето ти може да извади.“ Хубави работи, но аз не бих желал да бъда една красива мома, която да изваждам сърцата на момците. Аз не бих желал да бъда една красива мома, която, като меси хляб, че да умъртвява хората. Ако аз меся хляб, пак ще има изкушение. Ще го

направя, без да знаят кой го е направил. И ще следя който изяде моя хляб, какво ще стане от него и ако стане някъде някоя пакост, ще кажа: „Моят хляб е причината.“ Както виното като си пие и стане престъпление, кръчмарят е причината, така е и при яденето, след като ядеш. Това е философската страна.

Не трябва да влизате още в този свят. Трябват тънки разсъждения. И ако нямате тия разсъждения, не можете да влезете в другия свят, ако нямаш едно съзнание да те пренесе.

Някой ще каже: „Елате да ви покажем пътя.“ Докато почнеш да чувстваш благото на всички хора в себе си и да чувстваш техните страдания, техните мъки, като че ти страдаш, и после да чувстваш възможностите за тяхното повдигане, като дойдеш така да живееш, ти си вече на правия път. Но като търсиш само своето спасение – да живееш в Бога, ти си наполовина. И ако виждаш само лошото в живота, ако виждаш живота в неговата опасност, това е друга крайност. Към падналите ще бъдеш снизходителен. А ония, който не са паднали, ще ги съжаляваш. Ония, които са паднали, не ги съжалявам, а ги обичам, а пък съжалявам ония, които не са паднали, защото зная, че ще паднат. Никога не плачи за един, който е паднал. Казвам: „Няма вече какво да пада.“ Помагам му. Ти имаш много голямо съмнение за себе си и мислиш, че никога няма да загинеш. Казвам, пътешествие е това. Може да влезе човек в някой мочурляк. „Объркал си се, през този мочурляк никой не е минал. Върни се назад, понеже колкото повече отиваш в мочурляка, ще потъваш повече и животът ти ще стане безсмислен. Върни се назад.“ Оттам ще го заведеш при реката да се измие, после го вземаш вкъщи и му даваш да се наяде хубаво. И какво трябва да му кажеш? „Не поставяй лоши кираджии в добрата къща. Постави един такъв кираджия, че онзи, чиято е къщата, да ти каже: „Много ти благодаря. Аз съм много

доволен от кираджията. Пази ми къщата.“ Това е във фигуративен смисъл.

Да бъдем изправни в любовта си, та горе-долу поне да не се измъчваме. Сега всеки критикува. Какви ли не критики. Една сестра се смееше, че един брат иска да тури един кираджия. Тя казва: „Не можеш ли да дадеш един съвет?“ Казах: „Ще викаш онзи, който иска да даде къщата под наем, и онзи, който иска да влезе в къщата, и ще кажеш: „Колко ти плаща този за меситлика?“ И после на онзи, който ще влезе в къщата, ще кажеш: „Колко ще платиш? Навреме ще плащаш наема. Ако ще плащаш навреме наема, можеш да влезеш. Ако не платиш навреме, не влизай. Защото в тая къща не се намалява наемът, а се увеличава.“ Мога да им дам този съвет. И ще ги оставя свободни. Ще му кажа: „Тая къща не е за тебе. Ако влезеш, ще те изпъдят един ден.“ Преди години дойдоха при мен двама души, от които единият меситин. Казах на меситина: „Няма да ти платят толкова, колкото очакваш.“ А пък на когото е къщата, казах: „Този наемател, който ще влезе, няма да ти плаща.“ Той каза: „Вижда ми се добър човек.“ „Добър е, но ще го видиш.“ И нему казах: „Не влизайте в тая къща.“ След една година казаха ми: „Ние направихме договор, влязохме.“ След две години единият напусна къщата и наемателят си излезе, напусна кираджийката.

Един вкарал един наемател в една къща, а пък друг меситин дойде и казва: „Тая къща не е за тебе. Има друга къща, по-изгодна.“ И тогаз той извади тоя наемател и го тури в другата къща, и стана един спор. Те са меситски работи. Не могат да се оправят. Така ако разглеждате въпроса, няма никакъв смисъл.

В служенето на Бога се изисква един свободен живот. Ще се изкушаваш: в гледането има възможност да съгрешиш след хиляди години, а може и сега. В слушането има възможност да научиш много хубави работи, но и много лоши работи можеш да научиш. В

обонянието, във вкуса много хубави работи можеш да научиш, но и много лоши работи. И в говора, и в мириса, и в пипането също така много работи ще научиш, но и много злини можеш да научиш. И навсякъде има възможност да научиш и да съгрешиш. Трябва да знаеш. Когато ти кажат: не пипай – не пипай. Когато ти кажат: не мириши – ти не мириши. Когато ти кажат: не слушай – ти не слушай. Когато ти кажат: не гледай – не гледай, нищо повече. Има един вътрешен Божествен глас, който ти казва: „Недей." Той ти казва така, само те предупреждава и те оставя пак свободен. Христос казва: „Не съдете, за да не бъдете съдени." То значи: „Разсъждавай разумно, за да стават всички неща разумно. Тогаз няма да влезеш в осъждение."

Аз ви навеждам на тия мисли, понеже се зараждат сега много смътни схващания. Някой казва: „Ние не живеем добре." Вие имате много посторонни[30] схващания, смътни понятия. В какво седи истинският живот? Вие гледате много повърхностно. Някоя сестра е весела, но тая веселост не показва, че тя е на прав път. Или тя скърби. И това не показва ни най-малко, че тя е на прав път. Казват на някоя: „Какво си се пооправила?" Тя е на път на изкушение. Някоя е отслабнала, пожълтяла е. Тя е излязла от курника. Но и двете са в анормално състояние. Разбирателство, разбиране трябва. Като видиш един човек, трябва да го разбираш. Онова, от което той страда, и ти можеш да страдаш, и онова, в което той се изкушава, и ти можеш да се изкусиш, макар и не в тая форма. Ти казваш: „Бог е с мен." Но след няколко дена ти ще плачеш с четири реда сълзи. Как можеш да плачеш, като е Господ с тебе? Ти казваш: „Аз, като видях Господа, заплаках." Онзи, който плаче при Господа, не Го е видял. Плачът винаги показва една вътрешна нужда. Христос плака заради страданията, които имаше да дойдат на света. Ние се радваме при

[30] **посторонни** (рус.) – странични, чужди, външни

естествени блага. Сълзите имат съвсем друг произход. Има цяла една история за сълзите.

Ако по този начин почнете да мислите, може много работи да се правят лесно според тая философия, която ви описвам.

Някой ме пита: „Така ли трябва да гледаш?“ Ами как трябва да погледна? Ако го погледна любовно, изкушавам го, а ако го погледна строго, изстудявам го. Как трябва да погледна?

Аз считам един човек умен, който може да ме учи. Аз вземам магарето за професор, когато искам най-хубавата вода. Когато искаш най-хубавата вода, намери магарето и го прекарай край една чешма. Ако не спре, не пий водата. И там, дето се спре магарето, пий оттам. Казвам, ще постъпите, както магарето, нищо повече. Тръгна с някой учен човек, който е свършил четири факултета и той ме заведе в някоя сладкарница, дето има пасти, след това – в някоя кръчмарница модерна, с ликьори и ще ме почерпи. Питам: кой ме е научил по-добре, ученият или магарето? Магарето. Науката на учения в този случай нищо не струва. Онзи ще ме научи да пия вино, а пък магарето – вода. Ученият ще ме заведе при пастите, а магарето е по-умно. Магарето за да се научи да пие хубавата вода, всичката магарещия отгоре му. Докато всичката магарещия не се стовари на гърба ти, ти не можеш да се научиш да пиеш хубавата вода. Че каква магарещия има в магарето? Не е пияница, да краде не ходи. Има си слабости – много е тщеславно. Като влезе в някое село, зареве. Като му турят някоя конска муха, пак реве. Упорито е магарето. Всичката му погрешка седи в това, че магарето не може да си измени мнението; то е толкоз упорито, че като го удариш по задницата, то казва: „Ти можеш да ме биеш, но аз имам определено мнение.“ Питат го: „Искаш ли конска форма?“ Не искам.“ „Волска?“ „Не искам. Аз своята магарешка форма не я заменям с нищо. Аз толкоз години се молих. Едно време исках една форма, Господ ми даде, и в тая форма

има толкоз магарещина. В другите не знам колко има. Не искам друга форма, понеже доста ми е това.“

Казвам, бъдете благодарни в тоя живот, който имате сега. И ако в него не можете да носите тия нещастия, които имате, то как искате друг живот, който може да ви донесе по-големи нещастия? Вие искате живота на един цар. В него има по-голяма магарещина вътре. Че знаете ли какви страдания има в живота на един цар? Можете ли вие да издържите? Не мислете, че един цар, че един министър-председател е щастлив. Не мислете, че един човек, който се е учил, е щастлив. Това е област на изпитания. Колкото се повдигаш, толкоз и мъчнотиите се увеличават. Не роптайте преждевременно да имате нещо, когато сте деца още. Казвам сега: „Бъдете благодарни.“ В този живот какво трябва да научите? Като магарето да пиете хубава вода. Като гълъба само зрънца да ядете. Гълъба го вземам като един образец, че във всички условия не се е научил да яде мушички, а само зрънца. Гълъбът си има някои слабости, но си има характер. При яденето е изправен. Ако е за ядене, бих ви препоръчал гълъба, а пък ако е за трезвеност, въздържание, бих ви препоръчал магарето. Ако е за труд, бих ви препоръчал вола, а пък ако е за подвижност, пъргавина, бих в препоръчал коня. Ако е за ум, бих ви препоръчал змията, като нея да бъдете. Ако искате да бъдете спокойни, както казват турците, и светът да изгори, ще ви препоръчам жабите. Това е фигуративно.

Казвам, правете тънки различия. Не се самозаблуждавайте. Ако сте радостен, радостта винаги ви готви едно изкушение. Ако сте скръбен, и там има изкушение. И в скръбта, и в радостта има изкушение. И в скръбта има едно благо, и в радостта има едно благо. Но знайте, че не всяка радост, която имате, носи благо заради вас. Оная радост, която носи една възможност вътре в тебе, дръжте я, и оная скръб, която носи известно благо, дръжте я. Но оная радост и

оная скръб, които не носят блага, пазете се от тях. Не да ви е страх, но да знаете какви ще бъдат последствията. Че ако вие двама се сприятелите и след време ще се скарате, тогаз по-добре не се сприятелявайте. И ако вие двама ще се намразите и след време ще се обикнете, тогаз намразете се. Ако омразата е път за любовта ти, то трябва да минете по този път. А пък има път, по който само великите хора могат да минат, които разбират закона. Христос напусна един възвишен живот и дойде и възприе грешния живот на хората, взе греховете на хората, взе греховете на хората върху Себе Си, за да ги избави от това положение. И тогаз страданията, които взе на Себе Си, не му бяха приятни. Казват: не са Го виждали весел. Че как ще бъде весел? В Неговото лице виждаха една голяма тъга, тъгата на всички хора. Не беше тъжен, но беше взел тъгата на хората. Тъжен беше в това отношение, че хората не разбираха това, което им говореше. Казва: „Теб не е дадено да разбереш. С притчи им говоря." Жалко е само, когато не можете да разберете Божиите пътища. И всеки един човек, който може да разбере Божиите пътища, то е едно благословение. Аз бих желал сега да разберете Божиите пътища. Вие сте влезли в един живот, дето, каквото и да дойде, не мислете, че и без него може. Изваждайте поука. Всяко едно изпитание, всяко едно изкушение, каквото и да е то, е една възможност в бъдеще да видите величието на Божията любов, ако вървите по правия път. Писанието казва, че всичко това ще се превърне за ваше добро. Това е сега разрешението.

Кое е разрешението сега? От всичко, което казах, кое можете да приложите сега? Ще дойде някой да ми казва: „Ти това каза, ти онова каза." Хубаво, похвалявам ви, че имате памет. Помнете какво съм казал, но от всичко, което съм казал, какво можете да приложите? Аз, като говоря, наблюдавам, правя своите изследвания, защо някои хора разбират, и други не разбират. Аз виждам причините. Всякога един

говорител като говори и ако неговата мисъл не е възприета от публиката, то тя се връща върху него. Всяка една мисъл, която не е възприета, тя се връща при вас, и всяка мисъл, която се приема, тя остава при тях. Тогаз във вас могат да се зародят две неща, които няма да разберете. В първия случай, ако не разбирате закона, вие ще считате за придобивка, че мисълта ви се е върнала, а пък ако си остане при тях, вие ще считате че е загуба. Ще кажете: „Неблагодарни са. Аз толкоз говорих." Мисълта е останала при тях. Не съжалявайте.

Писанието казва: „Разкая се Господ, че е направил човека." Това го пише не Господ, но един човек за Господа, че се е разкаял Господ. Как ще го изтълкувате? Как ще изтълкувате, ако ви дадат тема: „И разкаял се Господ, че направил човека"? Как ще го изтълкувате, че да ви разберат хората? Много труден въпрос. Нещата на физическото поле стават по един начин. Това е един неустойчив свят на мимолетните неща, на еднодневките. Цветя, които окапват. Във физическото поле няма нищо устойчиво; в духовния свят има скръб и страдания, и радости; в умствения свят има разлика между тъмнина и светлина, на омраза и любов; пък в причинния свят – примирение. Ти се примиряваш с живота, считаш, че всичко, каквото си направил в света, каквото Бог е създал, е добро.

Казвам, щом си в един свят, дето нищо не се постига, дето нищо не е станало, ти си във физическия свят. Щом скърбите и се радвате, вие сте в духовния свят. Щом има тъмнина и светлина, ту тъмно, ту светло става, и у вас се въздига тщеславие, гордост или импулс, желание имате да покажете, че вие говорите, както аз говоря, то вие сте в умствения свят. Как трябва да се говори? Казвате: „Логически." Знаете ли колко престъпления се крият в една логическа реч? И знаете ли колко глупости се крият в една несвързана реч? Престъпления се крият в една логическа реч, а в несвързаната – още повече. Как трябва да говориш тогаз? Не логически. Когато водата от

планината слиза надолу, може ли да вземе тя друг наклон, да върви нагоре? Тя се събира надолу. Ако се изпарява, тя се повдига нагоре. Ако водата се повдига отдолу нагоре, то тя не е в същото състояние, не е в първото си състояние. Та вие със сегашните ваши желания, вие всички слизате от планината надолу. Вие искате да се повдигнете, да се изпарявате. И когато някой почне да се изпарява, казват: „Той от много духовен живот пожълтял и отслабнал.“ Често в духовния живот се харчи повече енергия и повече мисли и вследствие на това се изтощава тялото. Има безполезни мисли. Ти седиш и занимаваш Господа. Не искаш да ти даде знание, но искаш да покажеш: както се помолих, стана. Това е тщеславие.

Бъди носител на волята Божия в света. Господ те тури на това. Радостта на другите да бъде и твоя радост. Не се радвай, само когато ти си радостен. Ти казваш: „Аз не съм опитал още радостта.“ Че радостта на другите хора защо не опиташ? Ти като не си радостен, събуждаш у другите хора отрицателни чувства. Един слуга никога няма да се представи пред господаря си, че е радостен. Тогаз господарят му ще има лоши чувства за него. И ако слугата си позволи много ядене, пак господарят ще се усъмни. И ако слугата направи някой долап[31] с парите му, и яде малко, то е за да се покаже, че е трезвен. То е правилно. И утре, като се освободи от господаря си, как си разполага! Слугата, като се освободи от господаря си, да има същото ядене, да живее по същия начин. И като слуга, и като господар да бъде по един и същи начин. Щом като слуга живее по един начин, а пък като господар по друг начин, то е несъвместимо.

Казвате сега: „Този брат е просветен.“ В какво седи това? В какво седи просвещението на този брат? В какво седи ценността на златото? Че не се окислява. Желязото върши някои работи, но това, което златото върши, желязото не може да го върши. Това желязо трябва да

---

[31] **долап** (диал.) лъжа, хитрина, интрига

мине по закона на еволюцията. Като оре земята, като се изглажда, това желязо ще почне да мисли и ще намери пътя, по който да стане един благороден метал. Желязото след хиляди години ще се облагороди. Златото е минало по пътя на желязото. Ние няма какво да се връщаме при животните, ние сме минали по пътя на животните. Какво мисли мухата? Аз зная какво мисли мухата. Мухешки работи. Тя ходи да пие без пари. Като дойде в кръчмата, мухата пие. Безочлива е. Като кацне на шапката ти, като си замине, оставя там своята визитна картичка. Човек е бил в това състояние. Някой казва: „Аз пет пари не давам.“ Казвам: „Това е муха.“ Казва някой: „Човек трябва да има характер. Трябва да бъде устойчив.“ Казвам: „Ти си едно магаре.“ Това не е човек, това е магарето. Някой казва: „Човек може да прави каквото иска.“ Казвам: „Ето един вълк.“ Казва някой: „Човек да си вземе да си прави каквото си иска.“ Казвам: „Ето една лисица.“

Та едно: много добре е схванал братът, че лъвът не иска да му се съгради паметник. Животните се събрали и искали да му направят паметник. Това е било политика у тях. Аз тълкувам. Казват си те: „Да му направим паметник, та дано умре, та да се отървем от него, да не се плашим.“ А пък той се сетил, че искат да го уморят. „Не искам паметник. Аз съм паметник, като живея.“ И укорила лисицата. Не си правете паметници, понеже животът, който имате, вашият ум и прочее – по-добър паметник няма от него, от вашия ум. По-добър паметник няма от вашето сърце. По-добър паметник няма от вашата душа. И във вас какво по-велико искате? Казвате: „Да се прославим.“ Какво ще се прославите?

Сега идва друго едно положение. Вие казвате: „Какво трябва да правим?“ Вие се намирате в един кръстопът. По някой път вие се самозаблуждавате. Не мислете, че сте разрешили всички въпроси. Вие всички въпроси не сте разрешили. Вие се намирате още като младата мома. Хвърлили сте око на някой момък. Искате някой момък.

Накичила се момата с пари и отива на хорото. Защо играе? За да хване някой момък. Защо се оглеждва? За да хване някой момък. Момата носи магическото огледало. И вие ще ходите, ще я молите в църква. Вие искате по същия начин да хванете Господа.

Най-първо, като го хванете казвате, че без него не можете да живеете, и после казвате: „Да не го видя.“ Вие мислите, че един момък ще ви направи щастливи. Вие мислите, Господ вас да ви направи щастлив. Вие можете да бъдете щастлив, ако разберете онова, което Бог е направил. Ако мислите, че Той ще ви направи щастлив, вие се самозаблуждавате. Той ще ви направи щастлив, но вие ще предизвикате своето нещастие. Нима Господ не направи човека щастлив? Направи го и му вдъхна първото дихание, но човек си създаде своето нещастие, понеже не знаеше как да живее.

Та казвам, ако не знаете как да живеете, ще си създадете своето нещастие.

Вие ще кажете: „Учителю, аз виждам, когато ти говориш, мнозина спят.“ Не спят, те се пренасят в другия свят. Спането в някои случаи аз го изяснявам. Вие сте наредени в един неестествен начин. Някой път човек ще се намери между хора, че не може да работи, и той заспива. Това е едно неестествено положение и за да излезе от него, той трябва да заспи и да отиде в друг един свят, дето да му разправят какво трябва да прави. И тогаз той се ококори. Да ви приведа един пример: във Варна имаше един баща, който имаше един син на петнайсет-шестнайсет, седемнайсет години. Отиваха в евангелската църква. Като дойде бащата, синът заспива. Бащата, като се върнат вкъщи, ругае сина си: „Да не спиш в църква.“ Синът казва: „Не знам какъв дявол ме хвана.“ Един път бащата заспива, и очите на сина са отворени. И казва синът: „Онзи, който беше в мене, дойде в тебе.“ Има едно неестествено положение: когато мисълта е тежка, има напрежение и човешкият двойник излиза навън, и човек заспива.

Някой път се разширите повече, отколкото трябва, и заспивате. А пък ония, които не заспиват, се намират в естествено положение. Не е спане това. Разширение има.

Дръжте това в ума си: не се занимавайте със състоянието на другите хора. Че някой спял при тебе, че не слушал – вие не знаете този човек. Един ми казваше: „Аз като спя, те слушам.“ Някои са в будно състояние, и пак спят. За мен не е важно, че очите гледат, но съзнанието на човек трябва да е будно. Много хора има, които слушат, те замижават, като че спят, но съзнанието е будно. И вие мислите, че спи. Не спи. Съзнанието на всинца ви трябва да е будно. Някой седи и се ококори, но съзнанието му не е будно. Съзнанието трябва да е будно. Сега ние се отклоняваме от въпроса.

Ако не знаете как да контролирате вашите сетива – страданията ви идат от петте ви сетива, следователно трябва да станете господари на своите сетива. На пипането – като като пипаш, да знаеш защо пипаш. След това на зрението, вкуса, обонянието и слуха. Трябва да бъдете господари на своите сетива. Ако в този живот това не можете, тогаз всичките ви други прояви са от по-тънък характер, и тях не ще можете да разберете. Вашите мисли, ум, чувства, сърце – те са от по-сложен характер. Трябва да изучавате вашите сетива.

Каква беше задачата, която ви беше дадена миналия път? („Пение.“) Хайде нека да имате тази задача за още една седмица. Следващия път ще ми попеете малко. Ще ви дам две, три, четири, няколко думи и да им създадете една мелодия. Направете си песен с тия думи: „Сила, живот и здраве носят всички блага на човека.“

Опасността при сегашните условия не зависи от недоимък. Вие всички страдате не от недоимък сега, но от един излишък. В духовния свят има криза, финансова криза, когато се събира златото в банките, та има свръхпроизводство и няма пазар.

Всеки мисли, че може да пее и всеки мисли, че може да критикува в пението. Ти трябва да измениш при пението твоето състояние, да мислиш, че ти си единственият човек, че няма друг. Дали те харесват, или не, не мисли върху това. Да пееш, без да се засегнеш. Какво ще мислят другите, остави това настрана. Някой може да пее по-хубаво от тебе, ти кажи: „Много се радвам.“ Младите пеят по-добре, защото в тях има повече живот. Старите пеят по-слабо, имат по-малко живот. Животът е, който пее. Щом започнеш да не пееш, живот няма. Щом почнеш да пееш, животът помага. Пей! Трябва да пеем, понеже чрез пението повече живот влиза в нас, а пък ако пеем по-малко, по-малко живот влиза в нас. И ако мислим добре, повече живот влиза. И ако чувстваме добре, повече живот влиза. Защо трябва да мислим? Повече живот влиза. Защо трябва да чувстваме? Повече живот влиза. Всички тия неща помагат, докато дойдем до истинския живот. Казано е: „И това е живот вечен, да познаят Тебе, Единаго Истиннаго Бога, и Господа Исуса Христа, Когото си изпратил.“ Ние сме в областта на истинския живот, ние сме в областта на живота, който преминава.

Ние трябва да търсим живота, който носи любовта в себе си. Докато не станете господари на своите мисли, не можете да го имате. С тия разбирания не можете да имате този живот. Вие сте недоволни, сърдите се и търсите причините отвън. Причината е в едно място: причината е във вашето зрение, във вашето обоняние, във вашия вкус, във вашия слух, във вашето пипане.

„Божият Дух носи всички блага в живота.“ (три пъти)

7 ч. 22 мин.

Небето ясно, звездно. Времето тихо, меко.

18 лекция на Общия окултен клас, 22 януари 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта, София, Изгрев

ТРИ КАТЕГОРИИ ХРАНИ. ПЪРВОТО ОБЕЩАНИЕ

5 ч. Времето тихо и меко. Небето облачно. Малко превалява.

„Отче наш“

Сега, ако ви се даде темата да напишете как се превръща желязото на злато, какво бихте писали? Как се превръща желязото в злато? Какво ще пишете по това? Какво ще кажете? Може би ще кажете, че не знаете как става това превръщане. Ако ви се даде тема „Как се превръща животът в смърт“, какво ще пишете? Опасност има от малкото ядене, опасност има и в многото ядене. Ако не яде човек, е опасно, но ако яде, пак е опасно. Ако не яде, няма да има нито скърби, нито страдания, но пък ако яде, ще има всички радости, но ще има и всички скърби. Някои питат: „Защо скърбите?“ Защото ядете. „Няма ли някакъв цяр за това?“ Има: не яж. „Защо е сиромашията в света?“ Защото ядеш. „Няма ли някакъв цяр против нея?“ Има: не яж. Някои искат да кажат: „Каква е философията на живота? Да не ядеш ли?“ В това няма никаква философия. „Какъв е смисълът на живота?“ Ядеш ли, няма никаква философия. Щом ядеш, и ще страдаш, и ще се радваш. „После?“ Ще умреш. „После?“ Я оживееш, я не. Вие трябва да се научите да мислите. Някои казват: „Я станеш богат, я не.“ Има разлика между богат и сиромах. Я станеш учен, я не станеш учен. Каква разлика има между учен и неучен? Я станеш силен, я не станеш силен.

Казвам, дръжте си за себе си онова, което знаете. Някой не иска да ви вземе капитала, защото вие се движите с вашия капитал от миналото. За да дойдете тук, вие имате капитал. Казвате: „Трябва да отидем на лекция, да послушаме малко.“ Защо и за какво, няма нужда да знаете. Какво ще бъде? Казвате: „Бъдещето ще е като настоящето.“

Едно време мислехте за настоящето. Едно време питахте какво ще бъде бъдещето. И настоящето е това бъдеще именно. И другото бъдеще ще бъде настояще. Питам: в бъдеще ще ядете ли? Разбира се, същото ще бъде, както и сега.

Сега има три категории храни и три вида или начина за хранене. Ако си вегетарианец, ако храната ви е растителна или месна, или плодна храна, вие ще имате три различни разбирания. Ако сте вегетарианец, ще имате чисто материалистическо разбиране, ще имате обич към материята. Ако сте месоядец, ще имате умствения живот, ще доказвате причините, защо трябва да ядете месо. Защо трябва да ядеш растителна храна, това няма какво да се доказва, но защо ядеш месо, трябва да го докажеш. Защо ядеш плодна храна? Защото си дете. Децата ядат плодна храна. Растителната храна е за старите, месната – за възрастните, а плодната – за децата. Като няма зъби, старият яде растителна храна. Децата са станали птици, възрастните месоядни, а старите, като нямат зъби, станали са тревопасни. Децата в това отношение са плодоядци.

В многото говорене има много заблуждения. Най-първо, вие имате неща, които не са проверени. Има неща, които очаквате и които засега няма да дойдат. В този живот ангели не може да станете. Искате красиви да бъдете и богати да бъдете. Много работи обаче няма да имате в този живот. Ако ви кажа, че няма да ги имате, ще се обезсърчите. Може и да ги имате, но ако ги имате, те ще влязат в употребление. Всяко нещо, което влиза в употребление, то се разваля. Всяка мисъл, която дойде в човешкия ум, трябва да я пазите като зеницата на окото си. Ако много я употребявате, ще я развалите. Всяко желание, което много се потребява, също така се разваля. Вие ще родите това желание и с него ще станат всички промени. Най-първо това желание ще бъде младо, после ще стане възрастно и след това ще стане старо. Като стане старо, то ще иска да му служите.

Всички ония желания, които имате в себе си, са все остарели, и вие се заробвате да им служите. Седи един човек на сто години. Вие обикаляте около него, и той само пъшка. Казваш: „Имам едно желание.“

Това е една нова мисъл, която ви турям. Сега вие мислите за всички онези работи, които никога няма да бъдат. Знаете ли какво няма да бъде? Не знаете. Нещата никога няма да бъдат и да станат така, както човек мисли. Понеже нещата стават не така, както човек мисли. Човек е започнал да мисли отпосле. Питаш: „Защо няма да бъде?“ Човек е почнал да мисли отпосле. И преди да е мислил човек, нещата са вървели и са ставали по своя път. Като започнеш да мислиш, ти имаш само отражението на нещата. Ти гледаш живота на другите хора и искаш да знаеш какви са техните отношения, техните състояния. Някога ти мислиш, че човек плаче. Отде знаете, че плаче? Отде научихте плача? От себе си. Ако един човек го вее вятърът и му капят сълзи от очите, това показва ли, че той е скръбен? Вятърът изкуствено произвежда сълзи. Какво се разбира под плача? Когато работите на човек са в едно безизходно положение и няма никакво разрешение, хората всякога плачат. Плачът изобщо нищо не разрешава. Вие взимате плача на Христа за пример и казвате, че и Христос е плакал за Йерусалим, когато го видял. Но какво допринесе Христос със Своя плач? Защо плакал? Той е плакал, защото каквото им говорил, тази работа останала неразбрана от хората. И те няма да го възприемат, вследствие на което върху тях ще дойдат мъчнотии и страдания. За тях плакал Христос. Но от плача на Христа не се подобри положението на хората. Мислите ли вие, че като плачете, работите ви ще се подобрят? Не. Ако тогава не беше плакал Христос, пак същото щеше да бъде. И ако плачеш, и ако не плачеш, резултатите са в две направления. Сега ще ви приведа един малък пример. Когато един кон върви натоварен, вие седите, поглеждате го

и казвате: „Ние сме човеци.“ Това, което е, е. Това, което сте, е. Но представете си състоянието на един натоварен кон. Какво ще мисли конят? Най-първо, на този натоварен кон сте турили на гърба му седемдесет килограма, но конят не знае това. Той знае, че има някаква тежест на гърба си, но колко килограма е, не знае. Той има много товар. Казва той: „Аз не зная какъв е товарът ми.“ Но вие точно знаете, че на гърба на коня има седемдесет килограма. Конят знае само, че има известен товар. Той не знае и защо е натоварен. Той казва: „Хванаха ме, туриха ми един товар на гърба, показаха ми пътя.“ Но защо отива конят по този път, той не знае. Вие знаете накъде отивате, пътя знаете, знаете и защо отивате. Обръща се конят и поглежда онзи, който го кара. Господарят казва: „Още не си стигнал.“ После конят пак се обърне и господарят казва: „Още нататък.“ Мислите ли, че всеки, който натовари своя кон, ще отиде да разправя на коня своите намерения? Ще му разправи ли той защо го е натоварил? Някога ще го потупа малко по гърба, по главата, а някога ще го шибне малко и ще му каже: „Върви.“ Вие гледате тоя кон и се смеете. Смешен е онзи, който е натоварил коня си. Смешен е и натовареният кон. Онзи, който е натоварен, казва: „Това е животно. Господ го създаде, за да носи моя товар.“ А пък конят казва за човека: „Това е друго едно животно, което Господ създаде, за да ме товари, аз да вървя напред да му показвам пътя, а той да върви подир мене.“ Някой път и господарят иска да му покаже пътя и го води. Някой път пък господарят мисли, че конят е научил пътя си, и тогава конят върви напред, а господарят подир него. Това са обикновени разсъждения, които трябва да превърнете. Вие трябва да знаете как да превръщате мислите. Ако не се научите на този процес на превръщане, да превръщате един прост метал в благороден, нищо не можете да постигнете. Защото имате един обикновен живот. Вас ви е занимавало досега най-главно следното: каквото и да ти се говори, ти

седиш и казваш, че трябва да се яде. Трябва да се яде, но какво? Или растителна, или месна, или плодна храна. Ще ядеш растителна храна, когато си стар, ще ядеш месна храна, когато си възрастен, ще ядеш плодна храна, когато станеш дете. Това е едно разпределение, което не съответства на вашите сегашни вярвания. Сега и старият, и младият, и възрастният, всички казват, че са вегетарианци. Дали сте вегетарианци, това е въпрос. Вие ядете сирене, яйца, масла, и пак минавате за вегетарианци. Някои ядат и рибица, и пак казват, че сте вегетарианци. Те превръщат рибата в растение. Или вегетарианци сте, но по същия начин вие превръщате нещата. Прави сте. Един лекар казва на болния: „Ще ядеш само растително, дървено, масло. Никакво кравешко масло, нито биволско, нито свинска мас, но ще ядеш чист зехтин, дървено масло." Болният бил беден човек, седи и си мисли какво да прави, когато маслото е скъпо. Тогава той намислил да направи следното: пробил една дупка на едно дърво и започнал да налива една тенекия свинска мас през дупката. По този начин я превръщал в течна, като дървеното масло. След това той отишъл да се причести, заради което трябвало да се изповядва пред свещеника. Последният го пита: „Не си ли ял мазно?" „Не, дядо попе. Ядох само чисто дървено масло." „Как го взе?" „Много хубаво е, прекарах свинската мас през дървена дупка и я превърнах в дървено масло." Свещеникът казва: „Глупава работа е това." Не е глупава работа тази. Философия има в този човек. Следователно, колкото и да се препоръчвате за истински вегетарианци, не сте още такива, от хиляди години насам. В земята измират безброй насекоми, птици, бозайници, хора и пр. и растението, за да се храни, пуща корените си в земята наоколо и взима сокове, от които прави маслата, които вие считате за растителни. Не е ли тази мазнина прекарана през дървената дупка на растението? Вие казвате: чиста вегетарианска храна е тази. Не, не. Вие се смеете на онзи болен беден човек, че си

направил дупка, през която прекарал свинската мас. Колкото свинската мас става дървено масло, като се прекара през дупката, толкова и олиото, което употребявате, е чисто вегетарианско. Не се знае какво е олиото. Аз често виждам по гробища хубави черници и сливи. Децата ги ядат и оттам. Лекарите са започнали да забраняват това, понеже може да се предадат някои опасни болести през тия плодове и децата могат да се заразят. Казвате: „Не яжте от тези сливи.“ Но въпреки това, децата ги ядат. Вие казвате, че соковете на умрелите се филтрират през растенията. Сега аз не искам да ви оставя тези образи. Искам да ви дам една философия. Оттук можете да си представите сегашните хора, така както торят нивите си, колко чиста храна добиват от тях. Как се торят нивите, вие оставяте това, не го взимате предвид. Казвате: „Нивата е наторена.“ Някъде торена с животинска тор, а някъде – с човешка тор. При един такъв порядък на нещата, каква култура може да има? Каква цивилизация може да има? Не само това, но и от дишането на хората във въздуха остават известни утайки, известен тор. Не само това, но и в чувствения свят остават известни утайки от човешките чувства. И в мисловния свят също така остават известни утайки от вашите мисли. И енергиите на вашите мисли и желания и прочее, всичко това, което е нечисто, трябва да го филтрирате. Вие ще кажете: „Господ да ме пази от всичките злини.“ Е, пази ни Господ от всички злини, но ни най-малко не ни пази от последствията на злините. Всеки ден вие се мените. Един ден сте радостни. Дойде ви някоя тъжна мисъл и веднага главата ви клюмне. Защо? „Баща ми умря.“ Защо умря? Ял е нещо отровно, нищо повече. Майка ви е умряла. Защо? Яла е нещо отровно. Син ви умря. Защо? Ял е нещо отровно. От яденето е всичко. Казано е: в кой ден ядеш от това дърво, непременно ще умреш. Защо? Защото си ял от това дърво. Миналото лято, като бяхме на планината, един наш приятел отиде при овчарчетата и ял от едни отровни гъби. Много

красиви били тези гъби външно. Те имат червена краска. Като ги погледнеш, мязат на някоя натруфена мома. Някои му казали, че ги ядат, а те всъщност не ги ядат. Овчарите знаят тези гъби. И този брат откъснал една и я изял. Щом изял гъбата, краката му се прекъснали и трябваше да намерим кон, да го изпратим да се разходи до Дупница. Без малко щеше да отиде в другия свят. Ех, за ум! Защо заболя? Защото ял отровни гъби. Никога не възприемай една отровна мисъл. Може да е отровна гъба. Никога не възприемай едно какво и да е желание. Може да е отровна гъба. Нищо не може да ви спаси. Трябва да се учите да прекарвате живота си по възможност с по-малко страдания. И ако се научите, ако знаете как да я ядете, няма да страдате. А ако можете да се научите да ядете отровни гъби, да се приспособи организмът ви към тях, тогава ще се избавите от много злини, тогава можете да ядете отровни гъби. Но докато се приспособите! Като се научите да ядете отровни гъби, тогава могат да ви ухапят някои отровни насекоми, и няма да ви причинят вреда. Защото законът е: злото на злото не може да прави зло. И доброто на доброто не може да прави добро. Какво разбрахте вие сега? Злото на злото зло не може да направи и доброто на доброто добро не може да направи. Понякога казваш: „Не мога да направя добро.“ На кого? На добрия. Казваш: „Зло не мога да направя.“ На кого? На злия. На добрия можеш да правиш зло. За кого е злото тогаз? За добрите. За кого е доброто? За злите, нищо повече.

Сега вие мислите по вашему. Знаете ли кога мислите по вашему? Когато се обезпокоите. Вие се намирате в положението на две моми, които искат да се оженят за един момък. Докато момъкът не се е определил, всички обикалят около него, усмихват му се. Дойде едната, той я погледне и пак си гледа напред. Дойде другата, той я погледне и пак си гледа напред. Докато той гледа все в една посока, той не е още самоопределен. И едната, и другата искат той да се

самоопредели. Като ви говоря сега, вие мислите за момите. Оставете момите настрана. Всеки ден вие играете роля на тези моми и всеки ден вие играете ролята на този, който гледа напред. За пример вие искате да се сгодите за няколко хиляди лева и мислите по кой начин да се сгодите. Искате да се сгодите за няколко хиляди лева. По кой начин? По обикновения начин. Женените да изпратят сватове, да ви препоръчат пред домашните на момата, че вие сте човек, който може да влезе в брачен живот, че ще се обхождате добре, че ще дадете свобода на жена си да ходи при баща си и при майка си и да се връща, и няма да я ограничавате. И тогава бащата на парите поглежда и казва: „Види ми се, че е честен човек, честен момък, но моите дъщери ще ги върнете навреме (за парите се отнася).“ Пак криво ще ме разберете. Как може човек да се ожени за пари? Че как може човек да се ожени за жена си? Вие сте смешни. Че твоята жена е направена все от такива малки материални парченца. В нея има желязо, злато и прочее, всичко има в нея. Жениш се, и ти не знаеш за какво се жениш. За всичко се жениш. Един ден жена ти се изпарява, както се изпарява водата. Изпари се и я няма. И след като се изпари, ти я търсиш, но я няма. Що е смъртта? Ще отидеш и ще я заровиш. Заравят я. Заминала е жена ти. Мъжът казва на жена си: „Ти трябва да знаеш, че аз съм ти мъж.“ Един ден тя се изхитрява, престава да живее и оставя на земята дрехите си само. Ако си евангелист, ти ще викаш пастира да погребе дрехите, свещените дрехи. На гроба ще плачеш за дрехите. Ако е православна, ще викаш свещеник и пак ще ходиш на гроба да плачеш. Ще дойде друга философия. Ще кажат: „Или тя се е освободила съвсем от дрехите си, или не се е още освободила и обикаля около гроба си.“ Сега да оставим тези въпроси. Вие ще кажете, че не сте от тези, които вярват. Едни вярват, че тя се върти около гроба си, а други вярват, че не се върти около гроба си. Тя никога не се е въртяла. Тя се е въртяла, но в много широк кръг. Едни

казват, че нашата земя се върти около слънцето. Но защо? Тя знае защо се върти.

Сега, като ме слушате, вие казвате: „Какво е отношението на новото към старото?“ Знанието има за цел да освободи човека по възможност от излишни страдания. Това е целта. Ако искате да се освободите, най-първо от това трябва да се освободите. Когато искаш да вярваш в Бога – същият закон. Ще вярваш в Бога, за да можеш да се освободиш от големите несгоди в живота си. Вие седите и запитвате: „Не може ли другояче?“ Не може. Животът си върви по своя път, както всякога си е вървял. Вие трябва да се нагодите, а не животът да се нагажда на вас. Вие трябва да се нагодите към великия живот, който носи нещата. Представете си, че вие сте в един модерен параход, може да сте влезли доброволно. Представете си, че сте свободен гражданин, искате да отидете в Америка, а може да сте и един арестантин. И в първия случай ще имате свобода, а във втория случай няма да имате. Ако отиваш сам, ще имаш свобода. Ако други те заставят, ще имаш ограничения, няма да имаш тази свобода, каквато имате обикновено. Та някой път вие нямате свобода на движение. Много хора не са освободени в живота си. Значи качили са се на парахода, но ги конвоират, и някой път трябва дълго време да се молите, за да ви пуснат от ограничителните условия, да ви дадат малка почивка. И вие някога казвате: „Какво е бъдещето?“ Явили са се сега предсказвачи, пророци, които казват след колко години човек може да се освободи от лошите условия на живота и те обясняват на какво се дължат условията, противоречията. Има една наука астрология, която казва, че когато човек е малко буен, той е марсианец, обича да се гневи. Той има много желязо в кръвта си, той проявява сила. Или може да се каже за някой друг, че е венерин тип: има някакви си лоши чувства, каквото обещае, не го изпълнява. Това е по отношение на чувствата. Някой пък може да има влиянието на

Меркурий. Сега, откъде са взели тези работи? Казват, че на хората първоначално е дадено едно откровение. Когато бил създаден, дадено му било откровение и хората разработват това сега, което му е било дадено чрез откровение. Това е дълбока работа, да можеш да виждаш влиянията на Марс, на Меркурий, Сатурн, Венера и прочее. От старо време са вярвали в седемте планети. Но едва вещите астролози разбират от тази наука. А пък за другите това са празни думи, да се говори за влиянието на една планета. Казвам, колко е далеч Марс от Земята? („На 55 милиона километра от Земята най-близо.“) Едно небе, което се намира на 55 милиона километра от Земята, да упражнява влияние на хората?! Как ще си представите това? Сега, по закона на аналогията, отде произтича това влияние? Представете си, че краката ти могат да ти влияят. Как? Ако краката ти са здрави, те ще те носят. Но един ден малкият пръст на твоя крак заболее и веднага този крак ти влияе, твоето състояние се изменя. Ти постоянно обръщаш внимание на пръста на крака си. Той ти заповядва да не ходиш. И да искаш да ходиш, не можеш. Това е влиянието на пръста ти. Можеш да отмахнеш това влияние. Как? Като го излекуваш, но ако знаеш как да го излекуваш. И тогава ще имаш свобода да ходиш. Или някой ухото го заболи. Това ухо щом те заболи, ти не можеш да слушаш. Щом ти говорят, ти ще имаш съвсем друго разположение. Могат да ти говорят много сладки думи, но болестта е остра, и ти мислиш само за болестта си, че ти причинява болки. Ще гледаш да оздравееш. Някой път има и по-дълбоки вътрешни причини за неразположението. Някой път си неразположен, и не знаеш защо. Има две места, в които се съсредоточават някои болести. Едното е в мозъчната нервна система, а другото е в симпатичната нервна система. Мъчно ти е, неразположен си и не знаеш къде да туриш неразположението си. То не е нито в главата, нито в ръцете и пр. Ти мислиш тогава, че навсякъде е неразположението ти. Не е навсякъде. То е както виното.

Като го пие човек, то отива навсякъде, разпространява се навсякъде. Цялото тяло се опива. Виното е влязло в корема ти и от него са се опили симпатичната и мозъчната нервни системи. Целият човек се опиянява. Всички клетки, целият човек е пиян. И пияният не знае накъде отива. Той е изгубил посоката на своето движение. Някога вие имате такова едно състояние, че нямате нищо определено. Всички ваши възгледи за живота изчезват. Животът ви се обезсмисля. И всичкото ваше верую се обезсмисля. Аз съм виждал вярващи, които са идвали при мене на Изгрева. Един от тях казва: „Всичко е празна работа, няма никаква реалност." Че къде отиде неговото верую? Всичко било празна работа. Казвам, стига да беше празна, ти нямаше тогава да страдаш. Но е много пълна работа. Ти страдаш не от празни работи, защото празните работи леко се носят, но пълните работи мъчно се носят. Щом вземеш вино, мъчно се носи. Тежко е това вино, то е червено. Влезе ти в ума, че ти трябва заплата с хиляда лева повече. Ти имаш три хиляди лева, но искаш да имаш четири хиляди лева. Някои имат и по двадесет хиляди лева на ден, а някои и по сто хиляди лева на ден. Това, което го няма, то те безпокои. Може ли да те безпокои, като го няма? Някой казвал: „Не му мисли." Не, умният човек, мъдрецът, като му трябват пари, той не иска много. Вие искате да имате, както в съвременната техника, в съвременната математика, в съвременната музика, неща механически направени и мислите, че така ще имате по-лесна представа. Аз виждам, тук една сестра ми показва диктуват от невидимия свят. Тя не разбира нищо от музика, но написала нещо хубаво. Написала ноти, но не както пишат нотите, но им турила други опашки. Нищо не разбира от музика, а написала музикални работи.

Има ли смисъл? Гледам, ключът турен на място, написани малки музикални пасажи. Интересно е как ги е написала тя. Тя е за бъдещата музика. Турила е следното подразделение. Не искам всички да започнете да пеете по същия начин. За изяснение на неразбраните работи, ще ви кажа следното. Тя поставила в една междина по няколко ноти. Знаем, че в обикновено подразделение на петолинието обикновено под първата линия се пише тонът „ре“. На първа линия „ми“, на първата междина „фа“ и т.н. Но тя не ги наредила така. В нея междините са по-широки и затова в тези междини е поставила по няколко ноти. В празното пространство на една от широките междини тя е турила нотите, наредени по една крива линия нагоре. Аз ще ги приведа. Знам, че на първа линия седи „ми“, а в първото междулиние е „фа“.

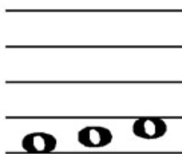

Тя е турила в първата междина три ноти „фа“, но на разни височини. Значи тонът „фа“ може да бъде понижен и повишен. Така тя е поставила три ноти „фа“, но идеята е на този, който е диктувал. Аз виждам, че едното „фа“ е понижено, другото е обикновено, а третото „фа“ е повишено. В обикновената музикална система, те ще бъдат само „фа“, обикновено „фа“. Представете си, че имате петолиние. В този чертеж тези линии ще представляват първа и втора линия на петолинието. В обикновената музика между две линии се туря една нота, а тя турила няколко ноти в тази междина, но наклонени. Едната е близо до първата линия, а не е на първата линия. Втората е по-нагоре, по средата, а третата е още по-нагоре. В една междина има три „фа“. Как ще свирите тези три „фа“? Едното е

понижено, едното е бемол, второто е обикновено, а третото е повишено, диез. Могат да се свирят. Ще кажеш: какво искат да кажат с това духовете? Духовете искат да кажат, че много работи не знаем. Аз казвам: „Прочети написаното." Тя казва, че не може да го прочете. Известни мелодии могат да се преведат, на тази система могат да се свирят известни мелодии. В живота, често в обикновения живот, вие туряте нещата някъде, но не можете да ги изпълните. Някои ваши чувства трябва да ги понижите, а някои трябва да повишите. Някои ваши чувства трябва да ги вземете по обикновен начин. Някой път едновременно едно „фа" в обикновената музика, на същата височина, в някое място ще го вземете понижено, а на друго място повишено. Не може ли да се свири без повишение и без понижение? Може. Но онзи, който се занимава с естествената музика, той най-първо трябва да се научи да свири „фа"-то, както си е в естественото положение. Какво ще стане, ако някой тури не само един бемол на „фа", но два бемола? Това е вече тонът „ми" в обикновената музика. А според тази музика не е „ми". Два пъти ще го понижиш, а може и три пъти да понижиш „фа"-то. А можеш и три пъти да го повишиш. Какво тънко различие! Това става. Това е една отвлечена музика. Тази музика е в чувствата. Едно чувство се понижи, едно тънко чувство може да се понижи три пъти, а може да се повиши три пъти. Има музика и в чувствата. В обикновената музика не могат да се представят. Няма такъв инструмент. Едно „фа" понижено може да се вземе, но два пъти не може да го понижиш. То е вече „ми", ако се понижи. Едно „фа", два пъти повишено, е „сол".

Сега аз ви говоря за неща, които стават във вас. Вие казвате, че това са отвлечени работи. Те не са отвлечени, но са незнайни. Всеки ден се занимавате с любовни работи. Като се влюбите, вие пеете. Вие пеете една любовна песен, която понижавате или повишавате. Вие трябва да знаете как да нагодите любовната си песен. Ако можете да

направите някое хубаво парче, ще можете да го свирите добре на онзи, който се е влюбил във вас. На онзи, който не се е влюбил във вас, не можете да му свирите добре. Парчето ви не е музикално, не е хубаво, той не го харесва.

Външно вие се обличате, туряте си китка. Щом видя китката, аз мога да ви кажа какво искате да кажете в музикално отношение. Туряте нови обуща. Трябва да знаете какво означават обущата или какво означава новата ви шапка. Вие имате външно понижение и повишение. Туряте си шапка на главата, нали? Дали е вълнена, копринена или кожена. Най-първо се обличате, после туряте шапката си. После дойде у вас желанието да не обърнете внимание. Искате да се покажете семпло облечени и да свирите вътрешно. Щом обръщате внимание на вътрешния живот, вече давате ефект на външна музика. Казвате: с външна премяна само не става. За пример някой певец пее много силно, иска да го чуят всички. После, пее хубаво, за да даде израз. За да пееш хубаво, кръгът, пред който пееш, трябва да бъде много малък. Мъчно е човек да пее на много хора. Като имаш един-двама насреща си, много хубаво се пее. Щом са много, мъчно се пее. Това, което ви казвам, то не обяснява нещата. Това са мисли, които запетляват[32] ума. Как е възможно да преведеш, една шапка да означава нещо? Някакъв тон тя не може да означава. Но за да туриш шапката си, ти си имал дълго време мисъл. Имаш мисли и чувствания. Ти искаш да имаш една червена шапка на главата си, едно червено цвете или синьо, или жълто, и то след като сте мислили дълго. Старите, остарелите сестри, те пък се обличат с черни дрехи. Защо? Старата обича черното, понеже срам я е вече от това, което е правила в живота си. По този начин иска другите да не видят това, което е правила. Онези, които са се облекли в черно, искат всичко да бъде в тъмно, никой да не вижда. А пък младият е със светли дрехи,

[32] **запетляват** (рус.) – замотават, объркват

иска всички да видят, че е добре облечен. Онзи с черните дрехи минава за скромен, но той се крие от хората. У него е дошъл страхът, страхът действа. А пък онзи, който се е облякъл добре и е взел бастун в ръка, той ходи навсякъде. У него има тщеславие, иска да каже: „Хе, отде ида аз знаете ли? Аз ида от слънчевата система, от слънцето.“ А след като поживее десетина-двадесетина години и загази в живота, забрави, че е дошъл от слънцето. Онзи, реалистът, ще каже: „Говорете нещо реално за света.“ Реално в света е следното: като ядеш, това е реално. Като не ядеш, това не е реално. Реалност е яденето, а нереалност е гладуването. Казвате: „Говорете ни за реалното.“ Яж, нищо повече. Всеки ден ядеш по три пъти, това е реално. Гладуваш, това е нереално, отвлечено. Казвам, това нереалното, като не ядеш, то те мъчи. Защо ще се мъчиш, че не си ял? Никой не може да отговори на въпроса, защо се мъчиш, като не ядеш. Понеже, като ядеш, ти отвътре се освобождаваш, а отвън се натоварваш, а пък като не ядеш, отвън се освобождаваш, а вътре се натоварваш, нищо повече. Следователно гладът е натоварване отвътре, а яденето е натоварване отвън. Следователно ние предпочитаме да бъдем натоварени отвън, отколкото да бъдем натоварени отвътре. Що е глад? Натоварен си отвътре. Що е ядене? Натоварен си отвън. Това знаели ли сте досега? Що е ядене? Натоварен си отвън. За предпочитане е да си натоварен отвън, отколкото отвътре. Едното наричаме нереалното положение, вътрешно натоварване, а другото считаме за реално положение, външно натоварване. Казваш: „Натоварете ме външно, понеже ми дотегна гладуването.“ Всяка една идея може да бъде вътрешна и външна. Ако за една идея се радваш това чувство е външно, ако си недоволен от живота, това чувство е вътрешно. То не може да намери свой израз. И всичките ви смущения са от това, че вие сте натоварени отвътре. Ние трябва да се освободим първо от товара. Говорят за свободата. Свободата седи в това да се освободим от всички вътрешни

товари, които имаме. Това е целта. Хиляди години ще минат, докато се освободим. Има хора, които са се освободили. Трябва да знаеш да се освободиш отвътре. То е изкуство. Това е целта. Не можеш да се освободиш, да бъдеш свободен едновременно отвън и отвътре. Да пренесеш товара си отвътре навън, това е реалното, понеже вън, в реалния живот, вие имате по-голяма възможност да изучавате нещата, предметно да ги изучавате.

Сега онези, които могат малко да надзърнат, ще разберат малко, ще имат познания. А някои ще се спънат от мисълта, дали ще възприемат и ще кажат: съвсем се оплетохме. То е отвътре. Искате да бъдете свободни. Някой път вие сте натоварени. Конят го е натоварил един човек. Ако имате някои тежки чувства, това показва, че някой ви е натоварил, както вие сте натоварили коня. Тогава вие ще се заемете да научите езика на този, който ви е натоварил. Ще му кажете: „Пуснете ме, махнете този товар. Готов съм да ви служа." Ако искаш да се освободиш съвсем, не можеш. Но можеш поне да се поосвободиш малко. Господ може да те разтовари. И ако знаеш как да говориш на този, който те е натоварил, той знае доколко ти можеш да носиш. И от тежкия товар, който носиш, той ще снеме нещо. Всичко няма да снеме, но някой път ще снеме част от товара ти, а някога може да тури още повече. Тогава какво ще правиш? Това е за разяснение. Някога мислите, че като се помолите на Господа, Той ще направи всичко заради вас. Бъдете тогава последователни. Здравият мисли, че като се помоли на Господа, всичко ще стане. Той казва: „Като се помоля, Бог ме слуша." Излезе ти една малка пъпка на пръста долу на крака и ти тичаш при лекаря. Молиш се, молиш се, и отиваш при лекаря. Тогава защо не се молиш на Господа да я премахне? Тогава и реалистите ще кажат: ако за всичко тичаш при Бога, лекарите ще умрат гладни. Защо си болен? За да тичаш при Бога, лекарите ще умрат гладни. Защо си болен? За да дадеш данта си

на лекаря. Защо си невежа? За да дадеш данта си на учителя, който ще те учи. Това са начини за разсъждения. Трябва да се преведат, за да станат ясни. Ти казваш: това не е ясно. Лекарят някой път може да те освободи, но някой път, освен че няма да те освободи, но ще те натовари още повече и болката ти ще се усили.

Аз ви навеждам на един свят, на онези фините чувства. Сега може да не ме интересуват обикновените неща в живота. Какво ще ме интересува животът на един паяк? Какво ще ме интересува животът на един вълк? Какво ще ме интересува животът на една мечка, която е затворена в една клетка? Какво ще проникне в ума? И мечката е съща като човека. По аналогия мисля така. Ако ме затворят мене, какво ще мисля? Тази мечка, понеже е била свободна, тя се усеща сега ограничена, че не е свободна, дето иска да ходи, и обикаля в клетката си. Някой път тя иска да раздруса някоя от пръчките, за да види дали може да ги премахне. Не може. И най-после се примирява. Но този живот е неестествен. Онези, които ни учат, казват: да се примирите. Но примирението още не е разрешение на живота. Да се примириш, това не е разрешение на живота. Да се примириш, това е временно. Но в живота има едно разрешение. Целият свят е менажерия сега. Ние сме в една менажерия и дяволът е директор на тази менажерия. Всички хора, които са дошли тука, са все чешити вътре в тази менажерия. На големите чешити клетките са по-големи, а на малките по-малки. Той ги е ограничил. Той ги храни, както си иска. Едно време те са живели, както са искали, а сега той ги учи на дисциплина, на ред и порядък. До известно време ще им донася. И много-много не им дава. Вие ще кажете: животът такъв ли е? Не е менажерия животът, но наподобява. Ограничени сме. Има едно вътрешно ограничение. Вървиш и си изгубил всякакво понятие за живота. Облечен си хубаво, но усещаш едно унижение в себе си. Седиш вътре и се чувстваш унижен. Отде произтича това унижение? Някой път се

понадигнеш и мислиш, че всичко можеш да направиш, а понякога мислиш, че нищо не можеш да направиш. Отде е дошло това състояние? Ти мислиш, че не може да стане всичко, каквото искаш. Ставали са някои неща, понеже си бил в хармония с онези течения на умните хора. И тогава вие мислите, че всичко можете да направите. Някога сте в течението на глупавите хора и мислите, че нищо не можете да направите. Някога трябва да видите какво можете да направите. Човек трябва съвсем да се прероди, но прераждането е закон за знание. Музикантът, за да се прояви, трябва да има отличен инструмент и най-добрите учители. Някой път казвате: да умрем, че да се освободим. Как ще се освободите, и вие не знаете. Аз ви облажавам понякога за вашата вяра. Гениални сте във вашата вяра. Аз желая да имам вашата вяра. Детето вярва, че каквото бащата и майката кажат, ще бъде. Най-първо детето вярва сто на сто, че каквото бащата каже, ще стане. После, като не изпълни бащата това, което е казал, намалява се вярата на детето. Най-първо детето вярва сто на сто и после, още първия път като не изпълни думите си бащата, детето вярва деветдесет и девет на сто, после деветдесет и осем на сто, после десет на сто и повече не вярва на бащата.

Не обещавайте това, което не можете да извършите. И на себе си обещавайте неща, които можете да направите. И не мислете, че вие можете да заставите Онова Същество, Което е направило света. Не мислете, че вие можете да Го заставите с вашите молитви да постъпи другояче. Бог е неизменяем. Ако ви говоря по този начин, тогава можете да си кажете: тогава да не се молим. Ако се молиш, ще те послушат. И ако не се молиш, няма да те послушат. Господ ще иска преди всичко да знае, като се молиш, дали молитвата ти има някакво основание. Ти искаш хляб, но Господ казва на комисията, която разглежда въпроса за хляба: „Вижте дали има основание и ако има основание, дайте му.“ Комисията казва: „Преди четири-пет часа е ял.“

„Тогава дайте му.“ След това други прошения се разглеждат. Експедитивна работа има там. Ти си млад, искаш да се жениш. Даваш си прошението. Господ казва на комисията: „Я вижте дали трябва да се ожени, или не. Да я вземе ли, или да не я вземе?“ Разглежда се и второто прошение: той иска да се ожени втори път, защото хората се женят много пъти. Вие минавате за еднобрачни, а сте многобрачни. Как ще ме разберете? Щом си ял сега веднъж, ти си еднобрачен. Щом си ял два пъти, ти си двубрачен. После трибрачен, четирибрачен и т.н. Всяко ядене е един брак. Свързал си се ти. Тогава бракът спада към временните неща. В брака човек не може да бъде свободен. Там е място на ограничения и на работа. Щом влезеш в това състояние на брака, ти не търси в брака своята свобода. Там има учение. Един ден ще търсиш случай да се освободиш от брака. Като се народят десетина деца, ще мислиш за тях, да ги възпитаваш. Всяко едно дете ще ти коства около четиристотин-петстотин хиляди лева. Да кажем, че един богат баща има три деца. Ако едното коства по петстотин хиляди лева, трябват му един и половина милион лева. Отде ще ги изкара? Вие трябва да знаете, че тук сте на земята. Колко милиарда лева коства издръжката ви? Колко струва издръжката на вашия Баща, на Онзи, Който ви е пратил на земята? Вие никак не мислите за това. Някой път трябва да направим математически изчисления, да видите колко ви коства издръжката на земята. Някой път казваш: защо съм дошъл тук? Ти си одрал орталъка[33] да дойдеш тука да се учиш, и казваш: защо съм дошъл? Да се учиш, нищо повече. И според учението ти, толкова средства ти изпращат. Някои от вас имате установени възгледи. С установени възгледи в света нищо не се постига. Какво наричам аз установени възгледи? Хората нямат установени възгледи. Не ги търсете. Никъде няма да ги намерите. В Бога има само установени възгледи. Аз вярвам в установените

---

[33] **орталък** (тур.) – множество хора, тълпа, свят

възгледи на Бога. Ще приспособим своите възгледи да бъдат подобни на Божиите възгледи. И доколкото аз приспособя своите възгледи към Божиите, моят живот ще се одобри. И доколкото аз не си приспособявам своите възгледи към Божиите, ще се явят всички противоречия. И Писанието казва: да изпълним волята Божия на земята. Това е един възглед на Бога. Затова Бог е направил света. Той иска всяко едно същество да изпълни онзи ред и порядък, който Той е направил. И Той не извинява никого. Той прощава, но не мислете, че Неговия порядък можете да измените. Все таки ще се научиш един ден да постъпваш така, както Той постъпва. Има един неизменим порядък. И нашият човешки порядък трябва да се съобразява с Божествения порядък. Това учим ние. Ние не виждаме, че сме в едно вътрешно стълкновение с Божествения порядък. Противоречия имаме и казваме, че този или онзи е причина на нашите нещастия. Ако този човек е само един повод, той само иде да ни покаже, че сме се отклонили от Божия порядък. А някой човек, който ти причинява радост, това е само един повод, който само показва кога си бил в съгласие с Божията воля. Онези хора, които ви причиняват радост, те ви показват, че в Божественото е спокойствието. Искам да ви покажа сега един метод. Не че нямате метод, имате. Но да допуснем сега, че имате син, и разбойници са го хванали, като мислят, че сте богат. Те искат от вас един голям откуп. Те искат от вас двайсет-трийсет хиляди лева откуп, но вие няма отде да ги вземете. Ако имате приятели, вашите приятели ще ви дадат пари и тогава ще откупите сина си. Това е по обикновения начин. Но допуснете, че никой не ви дава нито пет пари. Хрумва ви наум да намерите главатаря на разбойниците и му кажете, че сте беден човек. И този човек, без никакъв откуп, като ви погледне, пуща сина ви. При първия начин трябва да се молите на ваши приятели да ви дадат пари, за да задоволите желанието на разбойниците. При втория начин отивате

при главатаря и като види, че сте беден човек, той пуща сина ви. Кой е по-умен? Де седи разликата? Първият ли е по-умен, или вторият? На кого вярата е по-силна? На първия или на втория? На втория. Та вие сте дошли сега до второто положение. Второто положение седи в това: трябва да отидете при главатаря на разбойниците и с него да се справите, а не при обикновените разбойници. Най-първо, трябва да престане страхът у вас. Защото, като се боите, вие можете да кажете: „Могат разбойниците да хванат и мене, та и за мене да искат откуп. Те са жестоки.“ Вие трябва първо, заради любовта, която имате към вашия син, съвършено да се престрашите и да можете да образувате чувство на любов към главатаря. И той може би ще почувства, че никога не е срещал такъв човек. Когато ви види, ще му стане приятно, че сте му дошли на гости.

Да изясня този пример. Вие искате да знаете в съвременната карма защо разбойниците хванаха вашия син и защо вие се принудихте да отидете при главатаря, и защо другите хора не ви дадоха пари. Как ще обясните това? Най-първо, обяснете защо разбойниците са хванали вашия син, защо окръжаващите ваши приятели не ви дадоха пари и защо вие се принудихте да отидете при главатаря? Как мислите? Кажете вашето мнение. Как си го обяснявате вие? Ще кажете: пари им трябваха на разбойниците. Може да се обясни. Това е едно рандеву[34], което трябва да направи една остаряла мома, която не се е оженила. Как ще го разберете? Този разбойник, при когото отива момата, е един момък, който в миналото се е влюбил в нея, и тя не е отишла на рандеву с него, тя го излъгала. Но сега, като главатар на разбойниците, той прави рандеву с нея, като хваща сина. Като дойде тя при него, той държи сина. Той иска тя да изпълни своето обещание. Тя обещала някога в миналото да се срещне с него и не се срещнала. Сега тя ще му се помоли да освободи

[34] **рандеву** (фр.) – свиждане, среща

сина. Нему ще му стане приятно и ще каже: „Доказах ти, че не ти мисля зло. В мене има благородно чувство. Ти криво ме разбра." Турците казват в такъв случай: от мене да мине. Изпълнявайте вашите обещания, за да не се намерите в противоречие и тогава да стане нужда да отивате при главатаря на разбойниците, които са хванали сина ви. Така вие трябва да давате разумно тълкувание на нещата, което да е съгласно горе-долу с реалността. Защото този човек, който ви приема, този главорез, за когото казват, че е много жесток, те прие много добре и пусна сина ти. Как ще си обясните това? Ще кажете, че Господ му казал това. Това са особени положения. Има една връзка на миналото. Господ ви казва: пази обещанията си! Каквото и да обещаваш, не се колебай да изпълниш. Казваш: как да го изпълня? Първото обещание, което си дал, никога не го изменяй. Не второто обещание, аз говоря сега за първото обещание. Всяко обещание в света е Божествено задължение. Никога не се отказвай от задължението си, понеже иначе всякога в живота си ще се намериш в трудно положение. И всички трудности в живота се дължат все на неизпълнения на първите задължения. И те са много. Онези задължения, които сте дали към Бога, изпълнете ги. Всяко едно задължение не е към хората, но към Бога. Ти си се влюбил. Не е въпрос във влюбването, но задължението си към Бога трябва да изпълните. Никой не те кара да се жениш. Щом си се влюбил, изпълни задълженията си към Бога. Любовта не подразбира женитба. Това са второстепенни неща. Понеже не си изпълнил първото задължение, идва женитбата. Ето какво е женитбата. Пак криво ще ме разберете. Като обяснява човек реалността на нещата, изпада в заблуждения. Понеже не си изпълнил първото си задължение, идват стражари и те турят в затвора. Това значи женене. Щом не си изпълнил своето първо задължение, ти ще се ожениш, нищо повече. А пък щом си го изпълнил, ти си свободен от женитбата. Аз често

виждам как дрънкат веригите. Има свободни отношения. Как ще ме разберете? Най-красивите отношения са свободните отношения. Че те са Божествени отношения. Първото задължение, първото обещание, което си дал, изпълни го. Това, което е дал Бог и се ражда в душата ти, бъди верен на него. То е Божественото, то е отношение към Бога. Защото и любовта е едно отношение към Бога. И ако ти правилно изпълняваш своите отношения към Бога, ще изпълниш правилно своите отношения и към всички хора. Ако не изпълниш правилно своите задължения към Бога, ти не можеш да изпълниш задълженията си и към другите хора. Ако отношенията между бащата и майката не са правилни, те не могат да родят дете – дъщеря или момък – талантливо или гениално. Следователно отношенията между бащата и майката ще направят, ще определят дали това дете ще бъде любимо, или не. Детето е един резултат. То е резултат на любовта, която имат бащата и майката към Бога. Когато двама души имат правилна Божествена любов, тогава се ражда талантливо, гениално дете. Гениалното дете показва правилното отношение, което хората са имали към Бога. За да се роди едно талантливо дете, трябва да има правилни отношения на бащата и майката към Бога. Не един към друг, но към Бога. За да се роди нещо във вас сега, и вие трябва да имате правилни отношения към Бога. Аз гледам по-дълбоко. Не е до външното раждане. За да се роди нещо дълбоко в твоята душа, то отношението на твоята душа към Бога и на твоя дух към Бога трябва да бъдат правилни. Тогава резултатът в твоя ум, това е синът. Любовта, която имат душата и духът ти към Бога, или отношението им към Бога, ще дадат в резултат твоя ум, и тогава ще имаш отличен ум, да мислиш, да разрешаваш всички мъчнотии в света. Така седи окултната или духовната философия, която разрешава големите проблеми в света. Ако така не разбирате, тогава никак не можете да разберете нещата. Ти казваш: „Аз обичам мъжа си.“ Твоят дух трябва

да има правилни отношения към Бога. Някои от вас, които не ме разбирате, нека затворят книгата. Някои от вас няма какво да се занимавате. Задължението на твоята душа и дух към Бога, което си дал, трябва да го изпълниш и тогаз и вашият ум ще има правилни отношения към вас.

Сега донякъде се уясни въпросът. Остава необяснено приложението. Приложението е вече упражнение. Искаш да станеш певец, да имаш отношение към всички ноти. Трябва да ги знаеш. Вземете сега тона „до“. Този тон мъчно се взима в обикновена гама. Но вземете „сол“. Той се взима лесно. Вземете долно „сол“. (Учителя пее тона „сол“.) Вземете „сол“, най-ниския тон. От „сол“ вече можете да вземете „до“. На цигулка го вземете. От този тон, който можете да вземете най-вярно, от него можете да вземете последователно и другите тонове. Музиката, така както е, тя е нещо външно. Но музиката на земята е резултат на човешките мисли и на човешките чувства. И когато се хармонизират мислите и чувствата, ние ще имаме най-хубавата музика. Човек, който не може да пее, той не е хармонизирал мислите и чувствата си. Човек, който не може да пее, той е лишен от възможности. И онези, които могат хубаво да пеят, те имат възможности, те не са още в съвършенство. Светията за пример е отличен певец. Какви ли не мантри, песни пее той. Започвате от вътрешния живот, защото другото е резултат. Всички музиканти не могат да бъдат, защото музиката е резултат на човешките мисли и чувства. Във вас трябва да стане цял преврат, във вашия ум и сърце, за да станете музикални. Всички не сте еднакво музикални. Музикалността е един дълъг процес. За бъдеще ще се приготвите вие. Това бъдеще е различно: може би днес, а може би и утрешния ден, или по-нататък. Това е един процес, не може изведнъж. Човек може да пее обикновено, но за да бъде музиката като магия, да може да си служи с нея, изисква се работа. Минаваш през гората. Страх те е от

животни. Какво трябва да направиш? Ще им запееш. Животните разбират много добре от музика. Има известни песни за вълците. Като им запееш, вълкът не те напада. Има известни песни за змиите. Като ги запееш, змия не те хапе. Индусите са ги научили и като им запееш, може да събереш змиите, а можеш и да ги разпръснеш. От тебе зависи. Змията е много музикална. Благодарение на тази музикалност тя има една възможност. Така, както е сплескана главата, тя е много жестока, но главата е музикална и музикалността ще я спаси за бъдеще. И вълкът има нещо музикално, но това е една вътрешна възможност, която човек може да предаде отвън чрез своята мисъл и чувства. И болестите се лекуват с музика. И те си имат музика. Трябва да ви направя опит в това отношение, но опитът струва скъпо. Има болести, на които ако знаеш как да пееш, минават. Ако не знаеш как да им пееш, не минават. Музиката може да се приложи. Всички сте имали коремоболие. Как ще му пееш? Аз слушах един свещеник, как пееше той на своето коремоболие. Той беше един от най-добрите певци, които някога съм слушал. На всеки два-три месеца го хващат много силни болки в корема. *(Учителя подражава на движенията при силни коремни болки.)* Попът вика: „Попе, вай-вай, вай." После се завърти на друга страна и казва: „Нека се научи този поп добре. Този дявол го знам. Аз съм го научил вече. От двайсет години насам го зная. Щом аз кръшна някъде, той веднага ме стисне." Пее той, пее, голям певец е той. По църковната музика: „Па во га ди, па па, га ди ке, зо ни па [35]." Пее попът: „Олеле, олеле, олеле." На този свещеник казвам: „Много сложна е твоята музика, но ще се мъча да я науча и аз малко." Пее попът: „Олеле." След като си попееш, ще ти мине. „Ол-ли. Ол, оле." Турците казват „олур"[36]. Ол.

[35] нотни стойности от църковнославянското пеене – невми
[36] **олур** (тур.) – стани

„Ол“ на английски означава „всичко“. Значи, ако знаеш да пееш, ще имаме ол, ако не знаеш да пееш, имаме вол.

Представете си какво велико търпение има Бог. Той търпи всичко онова, което става в Него. Търпението на Бога седи в това, че всичко става в Него. Какво грамадно търпение има Той. Всички противоречия, приятни и неприятни, които стават, всичко това Той трябва да го превърне. Там седи Неговата мъдрост. И всичко става в Него. Вие съжалявате, че някои работи са станали. Че колко работи са станали в Господа и Той ги търпи. Казвам, както Той ги търпи, така и вие ще търпите. И ще търсите разумното разрешение на нещата. Там е философията. Много работи са непоносими, но трябва да се търпят. Не безразборно, като вола, но трябва да се учи, да се намери изходният път. Всяко нещо си има свой път.

Кои са важните мисли в тази лекция? Какво разбрахте сега? Първата мисъл каква беше? С какво започнахме? („За превръщане на желязото в злато.“) Този въпрос е труден. Кой беше вторият? („За яденето и неяденето, за чувствата и мислите.“) Някой ще каже: да яде, това е цяло изкуство, да се научи човек да яде. Третото? („Обещанието, което дадохме на Бога, да го изпълним.“)*(Учителя пее по няколко начина следните думи.)*: „Може ли болен Стоян здрав да стане?“ Може. Класически как ще го пеете? Стоян отначало беше здрав, и после болен стана. Ще пееш ти тази песен. Той бил здрав, и после станал болен. Всичкото изкуство е, че той се е помъчил да стане болен. Понеже е направил най-мъчното, то сега от болестта ще се повърне в своето естествено положение. Болен да стане е по-мъчно, отколкото да стане здрав. Ако ти си съумял да заболееш, ти ще съумееш да станеш здрав. Следователно всеки човек, който се е разболявал, може да оздравява. Всеки човек, който осиромашава, може да забогатява. Всеки човек, който оглупява, може да поумнява. И всеки, който греши, и той може да стане праведен. Вие не се спирате

на това. Защо човек трябва да греши? Грешенето е един по-нисш живот. Трябва да минеш по пътя на злото. То е един нисш живот, който сега се диференцира и минава в друг. В какво седи разликата между доброто и злото? Ще ви дам две черти. Най-първо злото се привлича при тебе и после, като вземе нещо, се връща в менажерията. Например един вълк се интересува от овцете. Той ще влезе в кошарата и щом вземе овцата, заминава си. Значи доброто се приближава да остави нещо при тебе, а злото иде да вземе нещо. Доброто се приближава да даде нещо. Това, което дава, е добро, а това, което отнема, взема от тебе, е злото. Доброто излиза навън и се връща, а злото иде отвън и се връща навън. Доброто отива навън и се връща вътре. Това са прости процеси. Всяко нещо, което се връща към тебе, е добро. Всяко нещо, което заминава от тебе, е зло, на него не възлагай нищо. Онова, което губиш, то не е реално. А пък онова, което не губиш, което се връща при тебе, то е доброто, то е реалното. Това е окултна философия. Разчитай само на онези мисли и желания, които излизат и се връщат при тебе.

Сега в музиката можете ли да вземете „до“ четвърта октава? Как ще вземете „до“ в четвърта октава? И в трета октава не можеш да го вземеш. При втора октава мнозина можете да го вземете. „До“ в първа октава можете да вземете почти всички. В две октави колко „до“ има? („Три.“) В три октави има четири „до“. В четири октави има пет „до“. Под думата „до“ аз разбирам един тон да се вземе правилно. В пението има големи противоречия, усещам големи ограничения. Тях мога да премахна само с тона „до“. Като взема тона „до“, и те изчезват. „До“ е силата, чрез която аз мога да премахна всички мъчнотии и противоречия около мене. Това е тонът „до“. Щом се премахнат те, аз взимам тона „до“ вярно. Всякога, когато искам да постигна нещо в света, аз трябва да взема правилно тона „сол“. Той е постижение. Не че всичко е до постижение, но е начало на

постижение. „До“ е за премахване на препятствия, „сол“ е начало на постижения. „Ми“ какво е тогава? Тонът „ми“ е по средата, съединителното между „до“ и „сол“. Намира се в терца с „до“. „Ми“ е в терца и със „сол“. Между „сол“ и „си“ пак имате терца. Има два вида терца: големи и малки. Ако вземеш „ми“ правилно, всички неща, които в умствения свят се виждат непостижими, ще станат понятни. Ти създаваш първата форма мислено чрез „ми“, с която ти можеш да работиш. „Ми“ е основата в умствения свят, за да се създаде като първична първата форма, с която ти можеш да си послужиш. Ако ти мислиш правилно, ти можеш да вземеш правилно „ми“. Трептенията на „ми“ се различават. И трептенията на „сол“ се различават. В „сол“, за да има постижение, трябва да има мекота. А пък какво трябва да има в „ми“? При правилното взимане на тона „сол“ има възможност един цвят да цъфне. Цветът е „сол“. Но отвън трябва да има една атмосфера най-благоприятна за цвета: въздух, светлина и пр. Ако външните условия не са благоприятни, не може. Меки трябва да бъдат външните условия. А пък при „ми“ не отвън трябва да бъдат условията, но отвътре трябва да бъдат меки. Едно преходно състояние е „ми“, защото минаваш от външните мъчнотии в света към вътрешните. „Ми“ представлява вътрешните противоречия. „До“ представлява разрешението на мъчнотиите, които се намират на физическото поле. „Сол“ представя мъчнотиите в духовния свят, а „ми“ представя мъчнотиите в умствения свят.

Вие седите и произнасяте думата „любов“. Започнете мислите без никакъв обект. Без никакъв обект произнасяте думата „любов“. Как би ти разбрал любовта на физическото поле? Как бихте я изпели любовта на физическото поле? Как ще я изпеете в духовния свят? И в умствения свят как ще изпеете думата „любов“? Що е любов? Любов е това, което носи светлина и свобода. Що е светлина? Светлина е това, което носи живот и свобода. Що е свобода? Свобода е това, което носи

живот и светлина. Що е любов? Това, което носи светлина и свобода. Що е светлина? Това, което носи живот и свобода. Що е свобода? Това, което носи светлина и живот. Имате тогава три понятия за любовта. Любовта непременно трябва да носи светлина и свобода. Щом не носи светлина и щом не носи свобода, то не е любов. Такава любов, която не носи светлина и свобода, то не е любов, а нещо временно. Ако така се разбира любовта, тя е една сила алхимическа. С нея всичко можеш да превръщаш. Щом имате светлина, всичко можете да направите. Щом имате свобода, всичко можете да направите. Щом ги нямате, вие сте ограничени. Щом имате любовта, вие ще разбирате законите на Божествения свят. Щом имате любовта, вие ще разберете законите и на духовния свят. А щом разберете законите на Божествения и на духовния свят, с тези закони вие всичко ще можете да направите. Това са методи.

При сегашното разбиране вие всички се намирате или в положението на сухото дърво или в положението на желязото. За пример едно сухо дърво може да го е страх от огъня, но едно желязо може ли да го е страх от огъня? Какво ще стане с желязото, като го турят в огъня? Ще се нагорещи. Сухите дървета трябва да се плашат от огъня. Хората се плашат от любовта. Онези, които са сухи дървета, се плашат от огъня. Онези, които са от желязо, ще кажат на огъня: „Ще светнем ние в тебе." Но всякога този огън може да превърне сухото дърво в пепел, а пък пепелта е най-хубавият тор. Любовта може да стопи желязото. Това е пречистване на желязото вече. Онази топлина, която любовта образува в човека, не трябва да ви плаши. Тя ще изгори сухите дървета, а железните работи ще стопи и всичко ще тури в ред и порядък. Тогава има всичко три положения. Що е любов? Това, което носи светлина и свобода. Досега вие как сте разбирали любовта? Да се освободим. Ако носиш светлина на хората и свобода

навсякъде, ти обичаш. Щом не носиш светлина и свобода, ти не обичаш.

Едно от правилата: искате да бъдете обичани. Искате и да ви обичат. Никое същество не може да ви обича, ако не носите светлина и свобода. Аз съм пребродил света и между ангелите, и дето и да е, никое същество не може да ви обича, ако не носите светлина и свобода. И при лошите духове да отидете, ако носиш светлина и свобода, и те ще те обичат понеже това е потребно за живота. И при добрите духове като отидеш, ако нямате светлина и свобода, те затварят вратите си. Външно няма да покажат това. Щом не носиш светлина и свобода със себе си, ще намериш всички врати затворени, дето да похлопаш – нито глас, нито услишание. Така щото не си правете илюзии, че в живота можете да успеете без любовта. Не може. Само онази любов, която носи светлина и свобода, в нея има всички постижения. И тук на земята, и дето и да е, тя носи постижения. Това дръжте в себе си като закон.

„Божият Дух носи всичките блага на живота." (три пъти)

Всички онези, които усещат, че са много натоварени, да ми кажат да ги разтоварим малко. Защото не искам да останат натоварени.

Небето облачно. Малко превалява. Времето тихо и меко.

19 лекция на Общия окултен клас 29 януари 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта, София, Изгрев

РАБОТЕТЕ С ДОБРОТО

„Добрата молитва“

Има едно изкуство, което сега човек може да купува. Ние сме в един век на улеснение. Може да си музикантин. Може да забавляваш хората с музика. Може да си туриш плочи и като знаеш как да ги нагласяваш, те ще пеят и хората ще слушат. Опасността сега в нашата среща седи в плочата. В миналото са туряни толкова плочи. И всеки един от вас е наслояване на плочи. Вземете земята: тя е едно наслояване на пластове, пластове, пластове. Може би има хиляди пластове и се образувало сегашното състояние. И учените хора чоплят едвам горните пластове и почват да ни разправят какво е било миналото състояние на земята. Има за това цяла наука, наречена геология. Други пък имат цяла наука за минералите. Трети пък – наука за растенията, които растат отгоре.

Някои са писали върху темата „Как се превръща желязото в злато“. Една сестра е писала, че желязото се превръща в злато чрез огън. Заключението е право. Хайде сега тури желязото в огъня. Огънят превръща, но как? Ако турите желязото в обикновен огън, нагорещява се и не се превръща. Но как? Тая сестра, която писала това, е окултистка, тя окултно разглежда въпроса. Друга една сестра казва, че желязото се превръща в злато чрез страдание. Тя е мистичка. Мъчнотиите като ги туриш в огъня, те стават на радост. Тъй че сега трябва да учите. Това, което досега сте научили, е полезно, а това, което сега има да учите отсега нататък, е още повече полезно. Новото, ако не го свържем със сегашния живот, оттам се зараждат много страдания. Страдания се зараждат, ако не знаеш как да пишеш. Ако сте писар някъде и пропуснеш „у“ или някое „не“, или някой глагол,

или някое съществително, прилагателно, местоимение, то в политиката може да стане цял източен въпрос. Как така да се пропусне? В чистия живот те не допущат това.

В човешката мисъл има много мисли, които те опетняват. Една мисъл само премине през тебе и съвсем се измени лицето ти. Измени се не само цветът на лицето, но се изменят и мускулите. Често например вие седите и сте недоволни, и не забелязвате какво влияние има това. Някой път се мръдне единият край на устата, повдигне се устата от едната или от другата страна или мигне с едното око набързо. Или си вдигате веждите нагоре, или ги свивате надолу, или си туряте десния крак върху левия, или левия върху десния. После наведеш се, обърнеш се на едната или на другата страна. Това са упражнения, но за едно същество, което разбира движенията, тези кривите линии са стенограми. Това същество чете вече по стенограмите. Ти стенографираш и това същество по стенограмите чете каквото пишеш. Всеки ден човек все стенографира, стенографът е вътре в него. Ти слушаш някой музикант, но не си доволен и все ще направиш някоя гримаса, някое движение или вляво, или вдясно. Или някой ти говори и ти не го разбираш или не си доволен от него. Ще направиш някоя гримаса. Какво разбирате в български език под думата „гримаса“? Тази дума не е българска. От „грим“ става „гримаса“ – един силен контраст. Някой разправя нещо, и ти с едното око ще направиш една гримаса. С едното око показваш едно, а пък с другото – друго. Защо? Или пък някои хора имат един циничен смях. Когато някой говори и другият вижда, че той е прост, има една усмивка на устата особена. Ученикът разправя нещо, а пък учителят се усмихва и в тази усмивка седи мисълта: този е простак, този е невежа. Или аз съм забелязвал следното. Учителят дойде при ученика и му казва: „Не знаеш нищо, седни си.“ (Учителя прави движения с ръце.) Това не е ли едно благословение, „не знаеш нищо, седни си“?

Туря си дясната ръка върху главата на ученика и казва това благословение. Учителят може да махне ръката си вляво, после я маха вдясно. Аз сега тълкувам. Не знаеш нищо, не си запознат с този отвлечен свят. Ученикът казва: „От нищо Бог създаде света.“ Учителят казва: „Не си запознат с този отвлечен свят. Седни си и проучи малко въпроса. Ти учи обикновените работи, тия отвлечените работи не знаеш. Седни си на мястото.“ Ученикът, който не разбира, се обижда. Той казва: „Учителят ми каза, че нищо не зная.“ Че нищото като не го знаеш, ще научиш нещо. Вие ще дойдете до алегориите. Постоянно обикновени работи занимават умовете ви. Учителят в едно училище се занимава с това, дали учениците знаят урока си, или не. Той преподава по алгебра, пише на дъската известни числа, известни знаци, плюс, минус, туря скоби. Някой път туря знаци за изваждане, събиране, умножение, деление, коренуване. Но тази работа става специфична. Всеки ден десетина-двадесет души седят в ума му, дали те си знаят урока, или не. Питам, какво ще спечели учителят, ако мисли върху това? И вие седите и казвате: „Как ще прекараме днес деня?“ Имате същото състояние на учителя. Денят не е за вас. Вие сте професор, денят – това са учениците. Вие защо искате да знаете дали учениците знаят, или не? Понеже от това зависи вашето положение. Защото, ако се учат тези деца добре, то техните бащи и майки ще имат добро мнение за вас и ще кажат: „Значи знае техният учител, знае как да преподава.“ Ако не се учат, тогаз косвено незнанието се отнася до самия учител. И за да не падне реномето на учителя, той се интересува от това.

Вие питате: „Как ще прекараме днешния ден?“ Как ще го прекарате? Може ли да прекарате деня през някъде? Как се прекарва? Вие прекарвали ли сте един ден? Едно говедо може да го прекараш, един кон може да го прекараш в обора и да го изкараш. Но деня можеш ли да го прекараш по същия начин? Никакъв смисъл няма в

това, никаква логика няма. Ти казваш: „Как ще прекарам деня?“ Всички страдате все от една неразбрана философия. И във вашето верую, и във вярването ви, и в морала ви, в обноските ви, навсякъде има такива неща, че човек, като погледне, вижда само дефектите, недостатъци, недостатъци. И при това ще видиш, че тия хора на невежеството, едни от тях минават за владици на своето невежество, други за свещеници, други за професори, учени и пр., какво ли не. Доктор по философия, доктор по морала, доктор по политическите науки, доктор по еди-какво си изкуство. Все доктори по какво ли не. А пък то е такова голямо невежество там. Те са смешни. Който не разбира, му е приятно. Защото хората се делят на степени. Има малки невежи. Те са учените. Има големи невежи. Малките невежи са учените, а големите невежи са по-неучените. Някои казват: „Аз какво зная? Аз какво знам по музика?“ Не че не знае човекът по музика. Ти като отидеш при един банкерин и като му изпееш едно малко парче, веднага ще го стопиш с музиката, ако си музикант. Още отвън като свириш, той ще излезе и може да бъде на твоите услуги. Музиката е като магнетизъм, като туриш при желязото, ще го привлечеш. А пък ти разправяш сега за музиканта, за музикалните знаци. Това още не е музика. Това са начини, по които музиката може да се развива. Това са формули, които трябва да се развиват. Искам сега да разбирате. Вие сте художник. Тук има философия. Мога да ви разправям, да разтеглям тази философия. Много проста работа. От този чертеж мога да ви изведа едно куче.

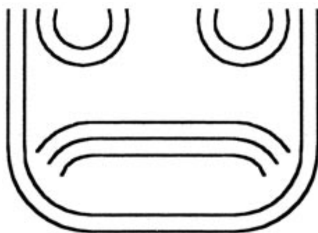

Фиг. 1

Много проста работа. От този чертеж мога да ви извадя едно куче, един английски булдог. Какво ще научите? Пак от този чертеж мога да ви обясня и движението на слънцето, месечината. Мога да ви извадя от този чертеж най-хубавите черти на едно човешко лице. Например това може да представлява човешката глава. Можеш да обясниш, но за да се обясни, трябва да хвърлиш сенки и по сенките ще личи. Като хвърлиш сенки на тази картина, ще имаш един булдог. Това е за обяснение. Това нищо не значи.

В света има една наука. Вие трябва да обръщате внимание върху вашите мисли и върху вашите чувства. Не да се безпокоите. Мислите и чувстванията вървят по известни линии. Ония хора, които са нервни, като пишат, линията им не върви право. Ако ти искаш да знаеш своето състояние, вземи да пишеш малко. Тия линии ще ти покажат твоето състояние. Тая линия някъде е вглъбната, а някъде е издадена, не е равномерна. Ако имате един почерк, който не е равномерен, вие имате едно нервно състояние, енергията ви не се втича и не изтича равномерно. А пък това състояние се отразява вече върху почерка. Чувствата ви се отразяват.

Набраните човешки чувства – това са израз на една въплътена Божествена мисъл. Някои казват, че е важна човешката мисъл. Има една друга философия. Има много напластени чувства в нас. Вземете например чувството на глад, на жажда и пр. От чувството на глад се развили хиляди злини в света. Чувството на глад показва пътя на живота, по кой начин ще дойде животът. Но за да добие човек хляба, той се научил на хиляди престъпления. Мога да ви обясня причините, как се зародили тия състояния, които съвременните хора имат при себе си. Едно животно какви ли не движения прави. То, като яде някое друго животно, ще му одере кожата и после ще го изяде. И казва: „Слава Богу, че Господ създаде това агне, промислил е за моя живот."

Котката ще хване една мишка и ще каже: „Колко е велик Господ, че направи мишките да поддържат моя живот.“ Змията хване една жаба и казва: „Колко добър е Господ, че направил жабите да поддържат моя живот.“ Или тя ще погълне някоя риба. Това е крива философия. Това е от животинско гледище, че Господ направил жабите за змията, мишките – за котката и пр. Господ не направи жабите за змията, агнетата за хората и пр. Как да се обясни това? Сега един паралел съществува. Вземете едно дете. Когато има плодове на дървото, детето седи при дървото и поглежда нагоре. Защо? Никой учител не го е учил на това. Учено дете е това. То поглежда и прави сметка. Седи и гледа най-първо дали Провидението ще му даде нещо. Но представете си, че Провидението може да му даде нещо. Дойде вятър, разтърси дървото и погледне – две-три круши паднали. И детето казва: „Слава Богу. Има Провидение. Промислил е Бог заради мене.“ И вземе плодовете. За детето Господ промислил, но градинарят, който заградил градината, намира, че Божественият промисъл, който действа благотворно за детето, не е промислил заради него. И казва: „Кой ли е обрал тия плодове?“ Някой път Провидението не промисля, няма вятър, няма нищо. Детето вземе един камък, хвърли го, но нищо не може да улучи. Втори камък хвърля. Това дете се прицелва, за да удари. То е предметно учение, дали може да удари плода. Плодът е един неприятелски войник и детето казва: „Този е неприятел.“ Взема пушката и стреля на неприятеля и казва му: „Слез долу.“ Стреля и падне плодът. То го взема и го туря в джоба си.

Вие казвате: те са детински работи. Кажете ми една ваша сериозна мисъл, която не е детинска. Някой казва: „Аз съм си пукал главата с геометрия, с математика.“ Това са детински работи. Какво че си пукаш главата? С какво си пукаш главата? 2 + 2 = 4, 210 събрано с 210 прави четири с коя степен? Прекарайте го това в геометрична форма. Две в първа степен е права линия. Две във втора степен е

квадрат. Две в трета степен е куб. А пък две в четвърта степен какво е, каква фигура е? Две в четвърта степен – това е един куб, станал на осем куба. Това е то. Но две в пета степен на колко куба ще стане геометрически? Сега и да ви обясня тази философия, нищо няма да ви ползва. Вие се намирате в положението на гладния. Един опекъл едно агне и поканил десет души приятели. Започва той да им разправя от каква порода е това агне. Хубаво опечено агне било сложено. Приятелите му не искат философия. Той ще им разправя за агнето, но те искат по-скоро да свърши той своята реч и да опитат агнето. Въпросът е да се изяде агнето, а не да се разправя за него. Има неща, които трябва да се опитат, а не да се говори за тях.

Онези, които гадаят, какво ще кажат? Мнозина от вас сте учени, гадаете по кафе, мистици сте вие. Мнозина от вас гадаете на боб, по картини, някои от вас сте астролози – гадаете по звездите. Някои от вас сте хиромантици и казвате: „Я си дайте ръката." Някои от вас сте физиогномисти, а пък някои познавате по почерка. Но вие сте от онзи род гадатели, за които ще ви кажа един пример. Преди петдесет години, или шейсет, а може би преди повече от шейсет години, във варненско се явява една голяма гадателка. Не мога да ви кажа от какво голямо произхождение е тя. От четиридесет, петдесет, шестдесет села идат при нея да им гледа и тя спечелила една голяма сума от гаданието. Гадае с един прост морски охлюв. Като тури охлюва на ухото си, веднага гадае, предсказва. И тая гадателка определяла на всички хора какво ще се случи. Но тази гадателка като събрала пари, я обират. Тя с охлюва си не могла да предвиди, че ще я оберат. Тя право предсказвала бъдещето на хората, но не могла да предскаже своето бъдеще. Та много пъти гадателите предсказват чуждото бъдеще, но не могат да предскажат своето. И ако гадателят иска сам да си гадае, той сам не си вярва в това, което казва. За лекаря е същото. Лекарят, който лекува другите хора, себе си не може да лекува, защото, като заболее

лекарят, той вече не е лекар. Всеки човек е лекар, докато е здрав. Щом заболее, не е лекар. Ти си добър човек. Но щом съгрешиш, ти не си добър, ти си се изменил. Щом направиш погрешка, ти вече не си светия. Ти си светия, докато не си съгрешил. Сега трябва да мислиш как да превърнеш своето грешно състояние и да добиеш пак първото си състояние.

Разбирайте тая философия. Казват: „Как е паднал светията?“ Аз другояче разсъждавам върху това, че паднал светията. Вие казвате: как е възможно светията да съгреши? Вие не разбирате въпроса. Паднал е един човек. Може да падне. Почвата може да е била мека, че като паднал, само да се е опрашил. А пък може да е имало и камък и като паднал, се е ударил и да усеща болка. Какво се изисква от него сега, като е паднал? Да стане. И ще го видиш след това, че понакуцва и ще се понаведе малко. Поразтрие малко крака и пак тръгне. Светията като е съгрешил, значи теренът, или почвата, или средата, по която върви, не е уреден свят. Следователно светията живее в един неуреден свят и като ходи по своите изследвания, подхлъзне се от някой камък, удари крака си. Какво има? Паднал е. Погрешката е в неуредения свят, а погрешката на светията е, че бил невнимателен и че давал по-голяма преценка на себе си, отколкото той е. Няма какво да се безпокоите. Щом е светия, той си има масло. Ще си дигне крачола, ще намаже с малко зехтин крака и ще го поразтрие. И след този удар всички капилярни съдове са се изменили, кръвообращението не става правилно. И понеже има голям напор в човешкото тяло, тази кръв, като напира вътре в деликатните крайнини на човешкия организъм, действа вредно. А пък тези крайнини са свързани с предната част на мозъка, дето има бели нишки на човешкото съзнание. На челото се намират тези бели нишки, от които зависи степента на човешкото съзнание. И там се пренася болката.

Казвам, ти трябва да разбираш да измениш своето състояние сега. Мнозина от вас попадате някой път в едно мрачно настроение и казвате: „Няма да постигна нищо.“ Туряте тази мисъл. Сложите една мисъл, която веднага произвежда едно хипнотично състояние и вие се обезсърчавате и казвате: „Не ми се живее.“ Защо? Защото ти туряш мисълта: „Не мога нищо да постигна.“ Че какво не можеш да постигнеш? Един апаш седи и иска да открадне. Влюбил се човекът, поглежда касата. Влюбил се в касата. Тази каса е желязна, но той е учен човек, проникнал е вътре и знае, че в сърцето на касата има злато. И той иска сега, и казва, че касата не може да превърне в злато, но казва още: „В мене има едно знание, аз мога да изкарам от сърцето на желязото злато.“ И седи, и разсъждава, и гледа касата. Но погледнеш, яви се един стражар с револвер и почва той да обикаля. Апашът казва: „Отде се яви този дявол там?“ И стражарят наблюдава касата. Апашът седи два-три часа и казва: „Няма да я бъде, изгубих. Ако не беше дошъл този, аз имам нещо, с което отварям касата, но сега не мога.“ И той се обезсърчи и казва: „Не мога да постигна тази работа.“ Питам, какво щеше да добие той, ако беше постигнал целта си? Този стражар го избави от страдание. Ако беше откраднал, щяха да го хванат, щяха да го съдят и може да попадне под гражданското или криминалното право. Ако попадне под криминална отговорност, щяха да го осъдят десет години затвор. Онзи стражар, който се яви, той го спаси от десет години затвор, само че внесе в него една мисъл: „Не можах да постигна работата, която исках.“ Апашът казва: „Голям идеал има в тази каса – петдесет хиляди лева. С тези пари ще свърша университет и ще стана министър. А пък сега се свърши моята работа, няма да имам образование.“

Не е само тая каса. Аз ви изяснявам с един прост пример, за да го разберете. Всички ваши мисли са все от този характер. От един висш свят като ви погледнат, не ви съдят. Някой възвишен дух ви гледа.

Вие гледате на някоя круша, гледате нагоре. Той се поусмихне малко, той не счита, че сте престъпник, той вижда противоречието, в което се намирате. За Бога няма никакво противоречие, Той създал тия круши за вас. Който ще ги яде, безразлично е, ти или друг. Но при тази круша е дошъл втори господар. Някой път има и друг господар. И тези другите господари, са създали най-големите нещастия.

Като излезе този апаш, той се обезсърчил и казва: „Не е само една каса и едно място. Има и други каси. Ще отида на друго място.“ Сега ще ви представя работата, че този апаш намерил втора каса и стражар не се явява. Той си изважда своята машинка и като я тури, отваря веднага касата и в нея намира едно голямо съкровище. Отива в странство, възпитава се, става знаменит човек и се връща. Онзи търговец, който имал богатствата, вижда, че ги няма. Онзи апаш идва от странство. През всичките години, когато той завършва своето образование, той е бил много радостен и весел, а търговецът въздишал. Тъй като поглеждал касата, въздишал. Но онзи, след като постигнал своята цел, той се връща, може да стане един ден владика, може да стане виден оратор, държавник. Написва той един чек и казва: „Преди десет години аз отворих вашата каса и задигнах петстотин хиляди лева и понеже моето положение сега се подобри, ще ме извините. Условията бяха такива. Направих една погрешка, но човещина е това. И няма да ми се сърдиш. Връщам ти сега взетото и отгоре ти давам още петстотин хиляди лева. Един милион лева ти давам. Ще ме извините. Аз ви благодаря, че вие бяхте доста търпеливи. Търпелив беше, понеже не го знаеше. И сега не го знаете. Но искам да ви кажа, че съм честен човек. Благодаря ви, че имахте търпение да не пуснете детективи да ме намерят и казахте: „Каквото Господ даде.“ Търговецът бил добър и казал: „Такава била волята Божия.“ „И понеже вие оставихте тази работа на Бога, то ме намериха ангелите на Бога и ми казаха: „На този човек ще му върнеш пари

назад. И двойно ще ги върнеш, с лихвите ще платиш.“ И аз съобразно с Божия закон, понеже ме намериха, изпращам ви тази сума. Въпросът е ликвидиран. Ще знаете, че има и честни крадци в света.“

Бъдете честни крадци. Откраднеш – поправи. Като направиш една погрешка, не седи да плачеш върху направената погрешка, поправи тази погрешка. То е благородство. Кажи: „Честен крадец съм.“ Честен в това отношение, че добива знание, постига целта си и след това връща парите на онзи, който му е помогнал, без да иска.

Сега на въпроса. Тази линия не е еднаква (кривите линии на чертежа). Тази, горната, линия има няколко значения вече. Те са три линии (вътрешните криви линии). Отдясно страната е малко по-издадена, а отляво е малко по-полегата, защото вляво има външни противоречия. Тази линия, за да бъде полегата, има неблагоприятни физически условия отвън. А пък отдясно, дето линията е изпъкнала, това показва, че има известни мъчнотии отвътре. Ако една линия е вглъбната или изпъкнала, то при вглъбнатата линия мъчнотиите са отвън. Едно физиогномическо състояние. Като погледнем някое лице, виждаме, че някъде има планински върхове, вашите скули са издадени, а пък страните са вглъбнати – има долини. Аз съм учен човек, който изучавам география, повърхнината на земята, и правя заключение, че вглъбнатината на страните ви, когато те са хлътнали, това показва, че стомашната система е слаба, и че кръвообращението не е добро. И мога да предскажа сега, по дълбочината на хлътнината да кажа, след колко години от какви болести може да страдате. Така е общо казано. И затова хората искат да бъдат като месечина. Всички не искат да бъдат с хлътнали лица. Ако има човек вглъбнатина на лицето си, значи благоутробието му е разстроено, а пък всичко зависи от благоутробието на човека. Аз не вземам благоутробие в онзи смисъл. То не е утроба, то е преносно. Стомахът не е утроба. Стомашната система, храносмилателната система има нещо, което

куца в нея. Или другояче казано: вашите работи на физическото поле не са в ред, вие сте немарлив човек. Щом стомахът ви е разстроен, вие на физическото поле сте немарлив. Щом белият ви дроб е разстроен, вие сте немарлив в духовния свят. Щом мозъкът ви е разстроен, вие сте немарлив в умствения свят. Казвам, щом страдаш от стомаха си, поправи своята немарливост във физическия свят. Щом страдаш от гърдите си, поправи своята немарливост в духовния свят. Щом страдаш в мозъка си, изправи своята немарливост в умствения свят. Вие казвате: как? В умствения свят мисли право, в духовния свят чувствай право, а пък във физическия постъпвай право. Нищо повече. Ами как?

Ще ви приведа един действителен пример, който се случи във Варна. Една майка има четири деца. Тя учи втората си дъщеря. Най-големият бил брат, после идвала дъщеря и после – една дъщеря, която се казва Йорданка. Майката казва: „Йорданке, чети „Отче наш“.“ „Няма да чета. Не искам да чета.“ Тя пак казва: „Чети „Отче наш“. Няма да ти дам да ядеш.“ Седи тя два часа гладна, бие я. Най-сетне майката казва: „От тебе човек да стане.“ Взема я, вдига я във въздуха и я блъсва на земята. И детето казва: „Олеле, мамо. Ще чета „Отче наш“.“ Как ще обясните това? Биха я, гладна я държаха, но най-после, когато я вдигна и я блъсна в земята, тя се съгласи да чете. Защо младата мома не иска да вземе еди-кой си момък? На тази мома казват: „Чети „Отче наш“ – ожени се за този момък.“ Тя казва: „Не искам.“ Момъкът иска да вземе момата, а момата не иска да го вземе. Казвам, нерде Шам, нерде Багдад[37]. Не искаш да четеш „Отче наш“. Тази мома казала: „Аз не искам да се женя за този момък, нищо повече.“ И защо ще четеш „Отче наш“, кажете ми сега. Щом ви направят голяма пакост, вие искате да четете „Отче наш“, да му се случи някое зло. Йорданка казва: „Аз не чета „Отче наш“. Тя е

[37] **нерде Шам, нерде Багдад (тур.)** – използва се за несравними понятия

неразположена, не иска да чете. Станалото станало. Но майка ѝ като я вдигна и като я сложи долу по права линия, тя чете. Това значи следното: ако дойде Йорданка и види някой момък, когото харесва, хване го окото, тя казва: „Аз съм готова да чета „Отче наш“.“ И кога ние четем хубаво „Отче наш“? Всякога трябва да има нещо, което Бог ни е дал, някое голямо благословение, изобилие. Аз съм виждал някой седнал, и пред него кокошка или агне сложени. Той изяда кокошката и казва: „Колко е хубаво, Господи.“ Сега не мислете, че това е едно състояние много повдигнато. Едно същество от един висш свят ще ви счита, че вие сте един човек на повърхността. Обичате човека не заради нещо съществено, което има в него, но заради неща външни, на повърхността, не заради нещо съществено, което има в него. Любовта ви е повърхностна. Ти обичаш някого – не че имаш отношение към душата му, към нещо съществено, но има нещо преходно в душата ти. Ти нямаш хубавия обяд и веднага лицето ти не е така приятно, по-кисел си, намръщен си.

Питам сега, какво е това състояние? Вие не сте тогаз господар на себе си. И при хубавите, и при лошите състояния лицето ти трябва да бъде едно. Не сте яли. Други са щастливи. Ти се радвай на онези, които ядат. Ти не си ял. А пък когато аз ям, аз се радвам. Защо? Аз, умният човек, ям най-после. Умният човек никога не сяда да яде пръв в света. Като се наядат другите хора, той яде и като яде, е свободен. Той казва: „Нека да ядат.“ Той е последен, който яде. Никой не му завижда. Защото, ако седне пръв да яде, другите ще завиждат и ще кажат: „Той взе най-хубавото.“ Може да си последният, който е дошъл, и после ще ядеш. Има два начина за ядене. Може да ядеш, след като всички се наядат или може да се наядеш, когато всичките спят. Да няма кой да ти завижда. Когато първи ядеш, всички трябва да спят. Или може всички други да са яли и ти да ядеш последен. Всички така спят, първи ще ядеш. И в живота е така. Майките не дават ли

най-първо на децата си? Майките първи ли ядат, или последни? Те ядат последни. Тя, като сготви, даде на децата си и после тя яде. Тя е умната майка. А пък някой път майката се нахрани, когато децата спят. Когато майката се нахранва първа, тя гледа децата да станат по-късно, не ги събужда.

Сега приложението на философията. Трябва да се преведе това. Може да се признае един факт, като факт да се констатира. Каква полза има от това? Какво приложение ще направите сега, какъв извод ще направите? Казват: добро и зло има в света. Какъв извод ще направите? Не защо е злото? Злото човек само го прави в своя живот. Злото извън човека не съществува. Може да има някакво съществуване. Злото е нещо разумно. Един вълк, който прави зло, не е ли разумен? Тогаз какво е отношението между онзи, който ще направи зло, и онзи, който направил добро? Злият напада. Но добрият човек, и той напада. Не мислете, че добрият човек не напада, и че той не е силен. И добрият, и лошият са силни, но лошият употребява силата си по един начин, а пък добрият по друг начин. Лошият ще ви причини една рана, а пък добрият ще ви лекува раната. Вълкът по някой път минава за добър. Той ще вземе агнето, ще го тури на врата си и ще го носи. Кавалер е той, дипломат е той. Вълкът казва на агнето: „Няма какво да стоиш в тази кошара.“ И това агне седи и не блее. Носи го на врата си. И като го занесе в дома си, вие знаете как ще постъпи. Вие някой път как постъпвате? Някой казва: човек трябва да има някоя дипломация. Вие гладите и мажете работата. Че какъв морал е това?

Съществува един живот, дето нещата трябва да бъдат точни. Вие сте влезли в една нова фаза на живота. Кривите линии прави не могат да станат. Във вглъбнатините и изпъкналите линии имате два противоположни резултата. При изпъкналите линии нещата се разединяват, а при вглъбнатите линии нещата се събират на едно

място. Изпъкналите и вглъбнатите линии са потребни. Когато вие искате да освободите живота от нещастия на земята, почнете да рисувате изпъкнали линии и всичкото зло ще отиде от вас. Ако искате да съберете доброто, да дойде доброто, то рисувайте вглъбнати линии. Някой път вие почвате да рисувате вглъбнати линии, когато злото иде. Тогаз злото ще дойде във вас, ще се събере. Сега приложете философията. Вие казвате: по-добре да си кусаме от агнето. Но аз искам да ви дам един обед, аз не съм от онези хора, които дават обед с печени агнета. Аз ще ви заведа на екскурзия, ще ви заведа на една градина при свободни дървета и ще ви кажа: „Ето, вземете си всеки един от вас, наберете си, яжте и турете четири-пет ябълки в джоба си, но повече не събирайте."

Сега да се отнесем към онзи великия закон в света, който регулира живота. Днешният ден е важен за днес, но той не е най-важният ден в живота ви. Може да имате един ден да прекарате в страдания, но той не е най-нещастният ден. И тогаз вие делите дните, някои дни са щастливи за вас, а пък някои са нещастни. Как ще си обясните? Как е възможно? Какво отношение има вашето верую към този въпрос? Вие казвате, че Бог е създал всичко в света. Как е възможно в един свят, който Бог е създал, вие да бъдете нещастни в даден случай. Един човек до вас е щастлив, а пък вие до него сте нещастен. И двамата живеете в Божествения свят, дишате същия въздух, същата вода пиете, същия хляб ядете. Или имате двама братя. Една и съща майка ги е родила, един и същи баща имат, а единият е нещастен, а пък другият е щастлив. Как ще си обясните? Вие ще кажете: това не ни интересува. Прави сте. Осъденият се интересува какво ще пише съдията, но ти, който не си съден, не те интересува какво ще пише съдията. Но ако ти си учен човек и ако този, когото съдят, е богат, ти, умният човек, какво трябва да направиш? Вие не разбирате, че Провидението ви готви едно благо. Какво ще пише

съдията, от това зависи вашето щастие. Този човек е богаташ, милионер, когото съдят и въпросът седи на косъм. Зависи от съдията какво ще реши. Ако ти си прост човек и отидеш, когато съдията пише една резолюция, че го оправдава и после отидеш при този затворник богаташ и му кажеш: „Една новина ще ти кажа, тебе те оправдават." „Отде знаеш?" „След четири-пет часа ще бъдеш оправдан." И онзи казва: „Ако думите ти са верни, ще ти направя едно голямо добро." Ти казваш: „Това не ме интересува да му разправям, нека си тегли." Ти като му кажеш тази новина, той като излезе от затвора, твоето положение ще се подобри. Защо стана тази работа?

Изводът сега: този богаташ направи една погрешка и съдията трябва да изправи неговата погрешка, но това стана заради тебе, за да се подобри твоето положение. Защото ти, като му казваш, че ще го оправдаят, той ти казва: ако твоите думи са верни, ще ти направя едно голямо добро. Аз сега извождам: направете едно добро. Кога? Гледайте, когато богаташът е в съда и после вижте, заинтересувайте се какво мисли съдията. И вие да сте първият репортьор и като намериш тази догадка, че ще го оправдаят, да идете и да кажете на подсъдимия: „Една отлична новина зная за вас, в един-два дена ще ви освободят." И като кажеш тази блага дума, вашето положение веднага ще се подобри. Това са окултни науки. Окултните науки учат това.

Някои науки са окултни, а други са духовни. Окултни и духовни науки не са едно и също. Духовното е вътрешната страна, а пък окултното се отнася до външната страна. Не можеш да кажеш: „Аз окултно вярвам в Бога." Окултно не се вярва в Бога. Окултното, това е физическото – малко по-сложно, а пък духовното е вътрешното отношение. Окултното е чисто физическо отношение.

Та казвам, изучавайте себе си. Станете сутринта и изучавайте първата ваша мисъл. Хванете една основна ваша мисъл, една основна мисъл, която не може да се мени в ума ви. Онези, които искате да

напреднете, всеки ден хванете една основна мисъл. Една основна мисъл е тази, на която качествата не се менят, при всички условия тя остава една и съща. Основна мисъл наричам тази, която оставя дълбок отпечатък във вас, макар и да минат десет години, двадесет, сто и пр. Някое дълбоко чувство е минало през вас и ако то остане дълбоко запечатано, то това чувство е вярно. Защото тези чувства, през които минаваме, са въплътена мисъл на Бога. А пък нашите чувства служат като основа на нашите мисли. Нашите чувства са реализирана Божия мисъл. Та когато човек чувства и постъпва добре, Бог се радва на това положение и ние сме тогаз представители на неговата мисъл. Когато постъпим зле, тогаз по сърце, по чувства ние представляваме опаката страна на Божията мисъл и затова Бог се стреми всякога да ни изправи. Тогаз ние започваме да мислим защо Господ така създаде света. Не. Бог изисква всички ние да бъдем носители, в своите чувства, в своето сърце да бъдем представители на Божиите мисли. Със своето сърце ще бъдем представител на Божията мисъл. Бог ще мисли, ти ще чувстваш. Отпосле ще мислиш, както Бог мисли. Най-първо Бог ще мисли и ти ще чувстваш, както Той мисли. И ако сте разбрали Божията мисъл право, ти ще чувстваш една вътрешна радост, а ако си разбрал криво Божията мисъл, ще чувстваш една скръб в сърцето си. Скръбта показва, че не си разбрал Божията мисъл, а пък истинската радост показва, че си разбрал Божията мисъл. Така седи въпросът.

Та затова стремете се да имате повече радости, понеже те ще покажат, че разбирате Божията мисъл. Не да питате защо Господ направи света. Това е друг въпрос. Вие не можете да знаете защо Господ направил света. Тези, които искат да разрешат това, те са невежи хора. Светът не може да бъде направен. Защо е създаден светът, това само Бог го знае. Каквото ние тълкуваме по това, това са само наши възгледи. Ще кажеш: онази мома за онзи момък ли се

ражда? Не. Вълкът може да каже, че онова агне се ражда заради него. Вълкът мисли така. Или някоя жена може да каже: „Аз трябва да стана майка." Че отде накъде? Че много голям чин искаш, майка искаш да станеш! Той иска баща да стане. Всички сте амбициозни. Казвате: „Я оженете вашата мома." Аз считам тези бащи и майки за много глупави. Дъщерята няма още осемнайсет години и казват: да я оженим, да стане майка. Момъкът няма още двайсет години и казвате: да го оженим, да стане баща. Той иска като Бога да твори, баща да стане. Казват: роди му се дете. То е едно недоносче. Какво ще роди една мома на петнайсет-шестнайсет години? Един глупак. Какво ще роди един момък на петнайсет-шестнайсет години? Един глупак. Те са социалните ваши възгледи. Казвате: „Ти няма ли да се жениш?" Ще се ожениш, когато Бог иска да те жени, а не когато хората искат да те женят. Когато дяволът иска да те жени, трябва да се пазиш и когато хората искат да те женят, трябва да се пазиш, а пък когато Бог те жени, ти давай внимание. Когато хората те женят, стой настрана. Някой ще каже: „Трябва ли да се женим?" Има хора, които дяволът ги оженил и целия ден се бият. Има хора, които хората са ги оженили, и спор има между тях, кой да бъде първи, кой да заповядва вкъщи, кой е по-учен, чий баща е от по-добро семейство. Аз съм слушал такива неща. Тя казва: „Аз едно време те взех и те направих човек. Ти беше слуга при баща ми. Ти щеше да станеш сополанчо досега." И той горкият седи и слуша. Казвам, тогози хората са го оженили. А пък тези, които Бог ги оженил, те са като двете ръце, хващат се, те са като краката, вървят заедно, те са както очите, както ушите. Как трябва да се ожениш? Както ръцете са се оженили, както краката са се оженили, както ушите, както очите са се оженили. Трябва да имаш един идеал. Аз ви говоря сега за онова вътрешно разбиране, за да не дойде едно вътрешно разкаяние, та да кажеш: „Защо ми трябваше да се оженя? Що ми трябваше по дяволски да се женя, що ми трябваше по човешки

да се женя?“ А пък щом Бог те е оженил, ще кажеш: „Много добре стана, че се ожених.“ Вие ще кажете: ние, които сме се оженили сега, кой ни е оженил? Сега без да искам аз, ви обиждам. Не ви обиждам, но ви правя една пакост, без да искам. Представете си, че вие седите тук и не се познавате, понеже е тъмно. Някой е черен, някой не е облечен – неглиже е, но аз съм невнимателен и влизам с лампа при вас и виждам, че сте в неестествено положение. Вие казвате: да се махне този, той ни излага. Сега ви излагам, ще ме извините.

Казвам, изправете погрешките си. Ако вие направите погрешки за вас, за вашите деца не ги правете. Ако сте направили погрешки във вашия ум, не ги правете в сърцето си. Ако сте направили погрешки в сърцето си, не ги правете в делото си, в постъпките си. Показвам ви един начин, давам ви начин да се освобождавате от ненужните терзания, които ще имате.

Имах сега едно посещение. В неделя не слязох за беседа, гости имах, занимавах се с тях. Това го наричате хрема. Казвате ми: „Как е хремата?“ Казвам: „Много хубаво, отлично. Любовно се разговаряме с нея и аз толкоз я обичам, че от любов плача. Текат сълзите ми.“ То не е баш така. Идва една сестра и ми казва, тя иска да покаже, че ме обича и казва: „Учителю, дай ми половината от твоята хрема.“ „Не си я давам, стой малко настрана. Тя е заразителна.“ А аз съм от ония хора, че искам, като ме напусне хремата, тя да има добро мнение за мене. Искам да постъпя, както трябва. Тя ми казва, че е ходила при някой и давали лекарства и я измъчили. А пък аз я угощавах добре, през цялото време давах портокали. Както виждате, най-после за изпращане отидох и я заведох на концерт сноощи с автомобил. За нея отидох на концерт. Седи до мене една дама и ми казва: „Добър вечер.“ Погледнах я аз, а пък този стол беше за моята възлюблена. Аз я погледнах. После тя седи сериозна и си казвам: „Да не те хване хремата.“

Всички онези състояния, които човек ги преживява, не ги живее сам, нито живее сам, нито умира сам. Всичко онова, което става във вашия ум, то се дължи все на същества в една или друга форма. Всички вие мислите и казвате: „Аз мисля така." Не, то е мнение външно. Това са сбор от разумни същества, които си влияят взаимно. Едно същество дойде като хрема, друго – като треска и т.н. и ако вие разбирате от закона, една хрема може да ви донесе голямо благо, а пък ако не разбирате, може да ви донесе голямо нещастие. Аз хремата мога лесно да я излекувам. Подпушване има някой път. Ти ще кихнеш, кихането е хубаво нещо, кихането е пречистване на организма. Хремата е един процес на чистене. Ако ти се подпушиш, ако не си внимателен, то може да се роди после гърлобол и после по-тежки болести. Или в окултната наука има закон: ти едно малко препятствие в живота, каквото и да е то, не го считай ти за едно нещастие. Например вие седите и в живота си сте недоволни, че нещата не са станали така, както вие ги мислите. Вие се радвайте, че нещата не са станали така, както вие мислите, понеже онова, което Бог е намислил, то няма да стане сега. То отчасти се е реализирало. Изискват се хиляди години още, за да се реализира онова великото, което седи като идеал. Ако това благо Бог ви го даде всичкото, то ще награкат отгоре ви, ще се струпат отгоре ви и какво ще правите? Че ако сте най-богатият човек, мислите ли, че ще бъдете най-щастливият? Не. Нещастие е да бъдеш богат човек. Нещастие е да бъдеш сиромах. Нещастие е да бъдеш невежа. Нещастие е да бъдеш учен човек. Нещастие е да си глух, но нещастие е да чуваш и навсякъде. Ако ти чуваш навсякъде, ще чуваш зова на хиляди и милиони нещастни същества, които плачат и викат към Бога, викат за помощ. Едного бият, другиго мъчат и изтезават, какво ще правиш? Ти не можеш да помогнеш. Има една друга философия. Няма никой в света, който да не страда. Мъчението е един процес за изправление.

Когато ризата плаче, аз се радвам, понеже тя става чиста. Когато желязото се нагорещи, аз се радвам, понеже то се превръща в злато, според тази сестра. (Учителя чете една тема.) Тази сестра казва: огънят превръща желязото в злато. Съгласни ли сте? Основата е вярна. Плюс нещо друго има. Има нещо в това. Вие ще кажете: любовта е туй и т.н. Може да теглите един паралел.

Сега сравненията не са доказателства. Златото е един по-благороден, по-съвършен, по-учен метал. Златото знае повече, отколкото желязото. То е взело всичките предпазни мерки да не се окислява. Златото не се окислява. Окисляването е безпорядъчно женене. Някой човек се влюбва. Видиш някого и се влюбиш. В този, в онзи се влюбиш. То е положението на желязото. Когото видиш, се влюбваш. Защо се влюбваш, не знаеш, и после казваш: беля ми навлече. Не се влюбвай в кого и да е. Без да се влюбвате. Дръж своите чувства. Да имаш цена. Като златото човек да те оцени. Златото има цена в ума на човека. Златото е умно. Към златото човек има особено предразположение. Тогаз желязото, за да се избави от ръжда, трябва постоянно да е в работа. Ако вие се намирате в положението на желязото, ще трябва да работите постоянно и в твърдата почва. Сега хваща ръжда. Вие като желязо не търсете охолния живот, но като злато – да. Като злато може да стоите и на влага, и няма да имате и промяна, но като желязо ще претърпите известно видоизменение. Вие сега искате да отидете в света да проповядвате на хората. Като желязо не можеш да проповядваш, а като злато можеш. Какво ще проповядваш, ако ти се окисляваш. При всичките условия да остане в тебе едно чувство неизменно, каквото и да стане.

Да ви изясня сега идеята. Каквото и да стане, никога да не паднеш. Може да се наклониш на едната и на другата страна, но никога да не падаш. То е доброто разбиране в света. Ти ще се огъваш навсякъде, но никога да не губиш своето равновесие. Това разбирам

морален живот. Морален живот е онзи, който не пада. Но това зависи от неговото разбиране, от неговите чувства. Зависи как са свързани неговите чувства с Божиите мисли. И всеки трябва да знае какво Бог е определил. Не желайте неща, които не са ви предопределени. Не искайте богатство, което не ви е дадено. Искайте само това, което ви е определено. Защото, ако вземеш повече, отколкото трябва, то това повече ще ти донесе голямо нещастие. Че аз мога да ви приведа много примери. Ако вие забогатеете, ще се развали вашият характер. Най-първо вие сте били беден човек, нямали сте нищо и сте имали доверие във всички хора, които влизат в къщата ви. Като станете богат, въпросът е вече друг. Като сте богат и като влезе в къщата ви някой, вие ще имате подозрения към него. Вие сте подозрителен човек, тогаз вие сте забогатели.

Казвам, вие сте забогатели преждевременно. Вървите по един неестествен път. Истинското богатство трябва да бъде за вас като един извор. Кой е отишъл при извора, кой пил да не ви интересува. Да считате, че всеки има право да пие. Тази вода няма да я изпие. Тая вода чисти себе си. Вода, която тече, не може да се омърси. По същия закон под мислене разбирам следното: ако във вас Божественият живот извира като извор, той е чист. Извирайте. Имайте желание да бъдете извори. Не бъдете застояла вода. Вие някой път казвате: „Защо ми трябва да мисля за тези работи. Други хора да мислят.“ Че окирлявената риза не трябва ли да се опере? Казваш: „Да не се носи.“ Има друга опасност в това. Онази риза, която не носите, прах може да се набере по нея. Ако този прах остане по ризата, стои тридесет, четиридесет, петдесет, сто години, то ризата ще се разпадне. Риза, която е носена от човек, става по-здрава. Има светии, които са носили през целия си живот две ризи и не са се скъсали. А някои грешници по няколко ризи скъсват на година. Лошото в човека къса, а пък доброто събира прах. Лошото скъсява живота, погрознява лицето,

руши организма, руши стомаха, дробовете, мозъка, всичко руши. Та злото е една сила, с която много умно трябва да се справите. Та затова казвам: доброто, това са онези сили във вас, онези възможности за вашите постижения.

Работете с доброто. Гледай това добро да го придобиеш, за да имаш постижения на онзи идеал, който имате. Доброто е най-разумното в света. То ще ви покаже пътя на вашите постижения. Не сегашните ви постижения, които имате сега. Вие ще кажете: ние сме окултни ученици, разбираме от музика. Вие пели ли сте на умрели хора? Има една погребална музика. Поповете, и те пеят, но аз като пея, знаеш ли какво става? Един светия искал да направи едно добро. Имало едно шествие, той казал на свещеника: „Вземете кандилниците и се отдалечете." И на музикантите казал: „Отдалечете се, аз ще му запея." Носили мъртвеца. И като дошъл светията и запял, умрелият станал от ковчега да го слуша. И пита: „Кой е този, който пее?" Казва: „Няма какво да го водите на гробищата." И го върнали вкъщи. Оженват го този човек. Оженете го човека за доброто, за да не умира. Всеки, който умира, е оженен за злото. Онези, които са умрели, са оженени за злото. Онзи, който оживял, се оженил за доброто. Пита ме сега един: „Да се женя ли, или не?" Казвам: „Не, не се женете." „Може ли млад човек да не се жени?" „Ще се ожениш, когато те носят с кандилницата." На друг казвам: „Ожени се." Той казва: „На онзи казваш да не се жени, на мене казваш да се оженя." Казвам: „Ако се ожениш, аз ще ти пея и няма да те носят на гробищата."

Вие трябва да имате една ясна, конкретна представа. Доброто е отношение. Това е съчетание на душите, това е приятелство, това е женитба, това е любов. Може да го кръщавате с хиляди неща. Това е смисълът. Ако вие разбирате, то е проявлението на Бога, това е мистичният брак, както го наричат. Това е една неразбрана работа.

Започват с мистичното и свършват с физическото. Физическото и мистичното нямат отношение. Ти ще започнеш с физичното и ще свършиш с мистичното, но мистичното с физичното нямат никакво отношение.

Този свят, както сега върви, показва разбирането на хората. Тия хора са имали едно време разбиране, но резултатите са много криви. Приложението на нашия идеал ние сме го изопачили. Вие всички очаквате все да бъдете щастливи. Докато има кадилници да кадят подир вас, на гробища ще отивате. Когато престанат кадилниците и дойдете до онова Божественото разбиране, ще дойде светията и той ще запее. И вътре в душата ви ще дойде онова Божественото разбиране.

Сега някои стари сестри са ми казвали: „Защо не дойде малко по-рано, да не се женим?“ А пък младите казват: „Отде дойде този Учител?“ И едните, и другите не ме разбират. Едните казват: защо не дойде по-рано, а пък другите казват: отде дойде. Нито едната, нито другата страна е права. И сега не е късно. Идеята е да се образуват ония правилни връзки, които някога са съществували между човешката душа и Бога, защото тогаз ще имате постижения на земята, ще постигнете това, което вие искате. Това е и желанието на Бога, да постигнете това, което вие желаете. Или да реализираме това, което Бог желае – то е едно и също нещо, то е радост. Това е моето желание. И когато всички хора разберат този вътрешен закон, тогаз ще дойде Царството Божие на земята. А пък по този начин както вървите, няма да имате никакви постижения.

Сега остава идеята: как се превръща желязото в злато. Желязото има едни трептения, а пък златото има други трептения. Следователно трябва да се повишат трептенията на желязото. Мога да ви накарам – как ще превърнете? Имате тона „до“. Преминавате от „до“ към „ре“. По какво се отличава „до“ от „ре“? Отличава се по

трептенията. При „ре“ се увеличават трептенията. Като дойдете до последното горно „до“, там имате най-увеличени трептения, до тридесет-четиридесет хиляди трептения в секунда. Има изчисления, но аз не съм правил изчисления. Това на основание на тези физични изчисления. Някои считат, че е тридесет хиляди трептения, други казват четиридесет хиляди, а някои казват четиридесет и пет хиляди.

В музиката има три вида трептения. Има едни тонове на физичното поле, например обикновени трептения на „до“. Те са механически тонове. Има други тонове, органически. Те събират и творят. А пък има и други, психични, те мислят. Има една музика, която само раздвижва нещата, има друга, която ги организира, а пък трета музика има, която кара човека да мисли. Има една музика, която те кара да се движиш, при друга музика в тебе се заражда желание да се организираш, а пък третата те заставя да мислиш. Аз говоря за музиката, която кара хората да мислят, понеже от нея зависят другите. Вие пеете „Братство, единство“. Какво означава това? Това е движение. (Учителя пее само думите „братство, единство“.) Сега изпейте органически „Братство, единство“, да считате, че нещо не само се движи, но се организира. Най-после, това братство мисли. За да се направи това братство, трябва да се пее. „Братство, единство“ ще го пееш в движение, в организиране и в мисъл. По трите начина. Някой път трябва да дам образец на най-способните музиканти от вас, но не сте еднакво способни музикално. Не може да се обясни на никого това, за което няма известно понятие. Другото, каквото и да ви се говори, ще бъде безполезно. Другояче ще се произведе във вас едно смущение и вие ще кажете: коя музика трябва да учим? И трите ще учите. Като вървиш, ще пееш „Братство, единство“. Като седнеш и искаш да се организираш, ще пееш музиката, която организира. А пък когато искаш права мисъл, ще пееш онази психична музика, която организира нещата.

Като вземе един цигулка и си тури главата по един начин, аз зная как ще свири. Когато един диригент дава такт с много излишни движения, то е първата степен на музиканта. Някой, като свири, прави много движения. Човек може да тактува с меки и плавни движения. Един капелмайстор е една стара сестра, тя е учила двайсет години дирижентство, но не го е научила. Имате един брат, който дирижира по физически, тя дирижира органически. Свобода трябва да имате на мисълта. Тя трябва да бъде свободна. В нея (сестрата) има едно същество, което иска да се учи. Иска да стане наследник. То иска по втория начин да се организира отвътре. И съзнанието на тази сестра и съзнанието на другия се различават.

Когато едно колело се завърти, казваш: „Какво се завъртя това колело?“ Някой турил колелото да се върти, други му заповядват да се върти. Когато вие говорите, мислите, че сте свободни. Ни най-малко. Вие сте в училище, и мислите, че сте свободни. Вие сте заставени. Вие сте научили урока си и мислите, че сте свободни. Вие сте заставени, вие сте ограничени. Аз ви говоря, и много неща, които говоря, нямат си място да ги говоря. Те са като потребен белег за равновесие. Ако бяхте от напредналите, то в десет минути щях да кажа всичкото и щеше да се свърши работата. Аз два часа говорих. В тези два часа са важни колко минути? Първите десет минути са важни. Ти искаш да бъдеш щастлив. То е напрежение на нервната система, на симпатичната нервна система. Тогаз ви казвам: не правете моята погрешка, не дръжте дълги разговори. Не дръж дълга реч на своя организъм, ако искаш да бъдеш щастлив. Отпусни малко организма. На организма десет минути като говориш, то е достатъчно. Не го дръжте в напрегнато положение. И в музиката кратките работи са хубави. Не напрягайте ума си повече, отколкото трябва. Не напрягай сърцето си повече, отколкото трябва. И не напрягай волята си повече, отколкото трябва.

Сега другото, което ви смущава, е следното. Вие ще кажете: всичко онова, което учихме, за какво е било? Ето как разрешавам въпроса. Досега че сте яли, е на място, но вашето ядене в миналото е само като основа за бъдещото ви ядене. Не както сте яли, но как трябва да ядете за бъдеще. Каквото сте яли, то е вече направено. Каквото имате вътре в тялото, то е реализираното ваше ядене. Отсега нататък какво ще ядете тепърва, как трябва да бъде то? Ако това, което съм казал, няма да има резултат, то ни най-малко вашият живот няма да се измени. Това, което ви казвам, трябва най-малко двайсет години – това, което в тази лекция ви говорих, тази нощ ви говорих (за вас е нощ, за мене е ден) – това, което ви говорих, едвам за двайсет години ще го реализирате. Защото сега имате обикновените работи. Всеки от вас ще запомни основните неща. Това е чертеж с цяла философия. Там е това, което ви говорих. Но това може и днешния ден да го реализирате. Това, което ви говорих, са формули.

Писанието казва: „Всичко онова, което се случва на онези, които любят Бога, им действа за добро." Два часа ви говорих. Казвате: много дълго беше. Лошо е два часа, понеже 2 е фатално число. Един час е на място, а два часа, това е женско число. Една жена е влязла. Тя ще ви пердаши, нищо повече. Тази година, и тя е женска. И моята реч два часа е женска. Две жени, като се съберат заедно на едно място, вдигат цял един скандал. Затова повикайте двама мъже, съберете ги. Ще получите числото 4. Ще имате един мъж, който мисли. Един човек ще имате.

$2 + 2 = 4$

$2 \times 2 = 4$

Две с две, помножени и събрани, дават четири. Едно нещастно число като го умножиш само на себе си, ти ще се избавиш от едно зло. Затова и Писанието казва: „Направи добро на онзи, който ти е направил зло." Той от тебе откраднал две хиляди лева, ти му дай още

две хиляди лева. Тогаз този човек ще го спечелиш. Като му дадеш още две хиляди лева, той ще ти каже: „Много ти благодаря. Аз ще те слушам и ще ти се изплатя.“ Четирите показва, че той ще върне двете хиляди лева в бъдеще. Ще ти върне, което ти е откраднал, и твоите две хиляди лева ще ти върне, които си му дал. Ти си спечелил един приятел. Изправил си една погрешка в себе си: да не мислиш зло. Ти си турил нещо в първия път.

Съберете доброто и злото на едно място, за да се оправят работите във вашия живот.

„Божият Дух носи всичките блага на живота.“

От тази беседа ще ви направя едно резюме, какво трябва да разберете. Едно резюме от два-три листа.

7 ч. без 5 м.

Небето – прошарено с облаци. Времето тихо и топло.

20 лекция на Общия окултен клас, 5 февруари 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта, София, Изгрев

ТОНИРАНЕ

„Отче наш“
„Бог е Любов“

Ще ви прочета първите десет стиха от Посланието към ефесяните, пета глава. Това се отнася до една далечна епоха. Това е писано до светиите. Тук авторът се занимава с отрицателната страна на живота. Той се повръща към останките, много пъти човек се повръща към тях. Някои неща са останки. Те трябва да се изяснят на един съвременен език. Богатите хора не обичат да ядат трошици, парченца, а все меки хлябове. Но когато богатите закъсат и нямат топъл хляб, започват да търсят трохи из торбата. Като осиромашее човек, започва да търси трохите. Отрицателните страни на живота, това са окрухите[38], останали от някакво минало богатство на хората. И когато се оцапва хлябът на обед, той изгубва своята първоначална чистота поради нечистите ръце, от човешката мазнина, и хлябът тогава не е чист. Когато се мине много време, образуват се остатъци от човешкия живот. Това послание апостол Павел го пише до светиите, а не до обикновените хора. (Учителя чете стиховете от цитираната глава.)

Опасността в живота не седи е сиромашията, но в богатството. Опасността не седи в невежеството, но в знанието. Опасността не седи в безсилието, но в силата. Богатият, при всичкото изобилие, което има, не се учи. Единственото нещо, което богатият може да научи, това е свещеният мързел. Той всякога има една фантазия, че има всичкото знание, че нищо не му трябва, пари си има, на които упова. Той си мисли: „Като си имам пари, лесно минава животът.“

[38] **Окруха**(старин.). – къшей, парче хляб

Работа не му трябва, мисъл не му трябва. Така мисли богатият. Той разчита на богатството си. Силният пък, и той мисли по същия начин. Знаещият, и той мисли по същия начин. Има различие, както в музиката всеки тон се различава от другите.

Сега за пример често ме питат: „Ти знаеш ли да рисуваш?“ Аз обичам рисуванието, но ме е страх да рисувам. Знаете ли защо не рисувам? Защото досега не съм намерил съответните типове, които да рисувам. Не искам да рисувам, за да не осакатя себе си. Чертите на лицата в сегашните хора са съвсем изопачени. Нито ръката му е ръка, нито ухото му е ухо, нито кракът му е крак. Не прилича на човек. Като сравняваме този човек с първоначалната форма, има голяма разлика. Какъв художник ще бъде тогава? Карикатурист. Понякога се въздържам да рисувам прави линии. Понеже една крива линия, като я направиш, трябва да я направиш на свят[39]. И правата линия също така. Понякога и правата линия не я правиш права, но изкривена. При кривата линия всички точки трябва да са на еднакво разстояние от една вътрешна точка. Не е лесна работа това. Мярка е това.

Казвам, значи в изкуството трябва да имате един калейдоскоп. Като рисувате една карикатура и като я гледате в калейдоскопа, да се показва като една сведена фигура. Линиите се нагаждат. Всички вие живеете в един век на свещените науки на остатъците. Вие изучавате човешката аналогия. Като влезете в някой музей, ще видите там изостанали животни, кости от далечното минало изостанали. Те се пазят като скъпоценни работи. Там няма нищо настояще, а представят свещеното минало. Какво е било това свещено минало? Нито помен няма днес от него. Само кости се срещат. Същественото обаче го няма. За пример посещават се костите, останките на някой светия. Докато е бил жив, никой не му е обръщал внимание. Докато е бил жив, всички хора са били слепи спрямо него, а сега всички му

---

[39] **на свят** – както трябва

обръщат внимание. Знаете ли какъв е бил светията, когато е бил жив? Докато е бил жив на земята, той е бил свещ в къщата си, светил. Тогава никой не му обръщал внимание. Един ден той излязъл от къщата си, цъкнал една кибритена клечка и запалил къщата си. Къщата започнала да гори. Всички хора започват да се стичат около нея и казват: ето светията. Не, това е къщата му. Човекът от недоволство е запалил къщата си и заминал. И сега гори къщата му. Всички хора се въртят около къщата му и чакат, дано да получат някакво благословение.

Сега аз ви представям една крива идея, която лежи в умовете на хората. Такова понятие имат те. Една свещена религия на останките е това. Казвам, това е моралът на човека. Казват за някого: морален човек е той. Морален е, че дава на просяка оцапания хляб от торбата си, за да се освободи от него. Съдраните си дрехи дава и минава за голям благодетел. Разправяше един български светия, така го наричаха в Сливен, една своя опитност. Той беше около осемдесет години, с доста правилно лице. Приличаше малко на светия, имаше светийски черти. Правите и кривите линии в него бяха доста правилни. Това лице, дядо Димитър, ми разправяше една случка в своя живот. Той отишъл в един манастир да се покалугери. Там го впрегнали на работа. Като работил, скъсали се по едно време цървулите му. Той не се обличал като монах, но още като оглашен. Приготовлявал се. Един ден идва при него игуменът, поглежда го от горе до долу, харесва му се, приличен е, мязал малко на светия. Казва: „Дайте му едни нови цървули.“ Дали му нови цървули и като взел новите, старите си не искал да хвърли. Но погледнал един свой събрат с по-скъсани от неговите цървули и му казал: „Хайде, на тебе ще ти дам моите скъсани цървули.“ И дядо Димитър казал: „Мислех, че направих добро.“ Но една вечер сънува, че го занесли на оня свят. Той казал: „Не искам да отида на оня свят. Ще поживея още тук.“ Казал му

един: „Не, ще отидеш на онзи свят.“ И той разказва: „Виждам наредени хора на маса и пред всеки един поставена чиния.“ И му казали: „Тук ти е мястото.“ „И гледам пред себе си на масата сложени два скъсани цървула. Зададоха се по едно време някои, които носят ястие. На всичките сипаха в хубавите, в чистите чинии, а на мен в цървулите. Аз казах: „За мене няма ли чиния? В цървул не съм ял досега. Оставете.“ Казали му: „Кой каквото е изпратил от онзи свят, в това ще му сипем.“ И в тази мъчнотия се събудих, върнах се от онзи свят. Та аз разбрах едно нещо: скъсани цървули не давай никому, понеже ще ги намериш в другия свят.“ Това е една негова опитност. Слушайте сега да ви кажа: понеже аз съм художник, искам да рисувам, поукрасих малко разказа. Той съвсем другояче ми го предаде. Аз притурих тук-там нещо, покоригирах тази картина. Представих картината малко оригинално. Той не ми я предаде така. Не е така оригиналът, както аз ви представих. Той ми я предаде малко научно, а пък аз ви я представих по-достъпно. Ако ви го представя, както той на мене, няма да ме разберете. Но и онзи, който го чуе от мене, ще прибави няколко украшения и ще излезе така, както не е. Аз ви казвам, че главните линии ги турих така, както са. Че дядо Димитър е бил в манастир, вярно е; че прилича на светия, вярно е; че е работил добре, вярно е; че е скъсал цървулите си, вярно е; че игуменът решил да му даде нови цървули, вярно е; че е ходил в онзи свят, вярно е – всички тия работи са верни.

Ние не можем да сравняваме небесния живот със земния, понеже земният живот е останки от нещо в сравнение с небесния. Земният живот в сравнение с небесния, това са останки, костите на светиите. Какво ще разправяш за костите на един светия, който е изгубил мускулите и прочее? От него са останали само костите на главата, на краката, на ръцете и пр. Някои питат: „Прилича ли небесният живот на земния?“ Разликата между планината и долината е грамадна. Те са

несъвместими неща. По какво се различава планината от долината? Грамадна е разликата по стремеж. Долината нависоко не се качва, а планината на ниско не слиза. И ако кажете на планината: „Слез долу“, тя ще каже: „По никой начин.“ Тя не слиза. И ако кажете на долината да се качи, тя ще каже: „Не, не се качвам.“ Несъвместимо е. Планината и долината са две несъвместими неща, но живеят една до друга. Долината винаги живее при краката на планината, и планината живее близо до главата на долината. Те имат две характерни черти. Планината е чрезмерно щедра, тя дава даже и това, което не трябва, а пък долината е такава егоистка, че събира и това, което не трябва. Има един анекдот за Плюшкин. Вие знаете какво се говори за Плюшкин.

Онова, което вие знаете, не е същественото. Вие мислите, че знаете нещо. Аз наричам това знание знанието на един минералог. Но минералогията, това са остатъци от едно богатство на миналото. Това са окрухите на богатството. След това идат растенията. Това са остатъци от друго богатство. Имате и животните. Това са пак остатъци. И най-после имате човешките остатъци.

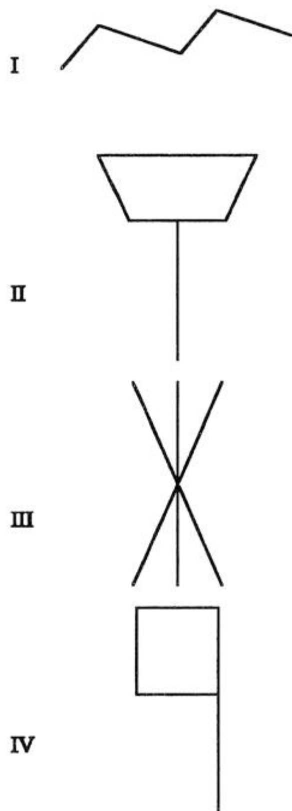

Фиг. 1

Чертеж I представя минералното царство, чертеж II – растителното, чертеж III – животинското, чертеж IV – човешкото царство. Това са стенографски бележки в природата. В природата съществува стенография и онзи, който разбира законите, той може да знае по какво се отличава минералното царство. Минералното царство е дало най-хубавите скъпоценни камъни. Един малък къс от скъпоценните камъни струва милиони в човешкото царство. В този камък само по себе си няма никаква разумност, той не говори, а пък цена има. Един камък, който не говори, има най-голяма цена, отколкото един човек, който мисли и говори. Един скъпоценен камък

може да струва десет, петнадесет, двадесет милиона и повече, а пък за един човек не зная колко биха дали днес. Кое оценявате в скъпоценните камъни? Та казвам, един минералог изучава произхода на минералите, как са се образували те. Как са се образували минералите, ни най-малко не е засегнат този въпрос всъщност. Минералогът засяга остатъците, които са изостанали. Това е една фаза, как са се образували минералите, това е една наука дълбока и незасегната. След това идат растенията. И растенията са пак един остатък. След това иде животинското царство, което е пак остатък. И после иде човекът. Ние изучаваме само остатъците. Човек не е това, както той е бил създаден. Де е онзи човек, когото Бог е създал? И после казвате: това са форми. Вие носите форми, не които Бог е направил, а формите, които Адам е направил. Като излезе от рая, Адам създаде човек по образ и подобие свое. Той роди синове. Те са направени по подобие на Адама. Вие казвате: „Чада Божии сме." Не, вие сте това, което Адам е направил. Всички вие носите модата на Адама. Той имаше двама синове: първият, Каин – човек на силата, който направи първото престъпление, че уби брата си. Вторият е бил овчар. После на Адама се роди третият син – Сит. Какво означава Сит? Сит е на ядене, наситен е, няма какво да яде повече. Това значи Сит. Сит е той. Какво означава гладът? Човек, който е гладен, той глади, маже, а като е сит, не глади, не маже. Всеки, който глади и маже, той е гладен, а пък всеки, който е сит, той не глади. Онази жена защо маже къщата? За да донесе мъж ѝ хляб, ядене. Като не маже, няма ядене. Или тя се облича хубаво. Защо? Защото ако не се облече тя, той нищо няма да донесе. Казвате: той много хубаво се облича. Това са архаически работи. В какво се облича тя? Чудни са хората. Казвате за някоя жена: „Тя е много хубаво облечена, с копринени дрехи." Кой направи коприната? Бубата. И тя се облякла, значи, с дрехите на бубата. И казват след това, че философ ще стане. Ще стане

подобен на буба. Като се облече с копринени дрехи, ще се научи да пъпли като буба. Или някой се е облякъл с ленени дрехи. Ще прилича на дърво. Или с вълнени дрехи се е облякъл. Ще прилича на животно. Кажете ми, в какво седи хубостта на една дреха? Казват: ленени, копринени и вълнени дрехи. Като ви говоря по това, вие мислите, че е голяма наука. Казвате: топли вълнени дрехи. Това са останки. Който разсъждава така, той светия не може да стане. Всички хора носят остатъци от дрехите, които някога са носили другите. Вие носите старите дрехи на вашите предци, но нито един още от вас не е носил една райска дреха. Адам, като съгреши, видя, че е гол. Вие считате Адама за много културен. Как може Адам да бъде културен: като съгреши, видя, че е гол. И тогава много културен ли беше Адам?

Сега има много нудисти. На някои се поревне[40] това, но не им се позволява. Мисля, че в Париж има едно такова общество. Турили са ги на един остров. И в Германия има такива. И в България има такива някъде. Навсякъде има такива. Когато отидете на баня, всички сте нудисти. Когато отидете на плажа на морето, пак сте нудисти. Моят език сега е архаически. Говоря за изостанали неща. Голи сте значи. Адам се видял гол. Какво разбираме ние под думата голота? Той видял своята голота, но в Писанието не се описва каква голота е била неговата. Като се видял гол, той се засрамил, понеже Господ щял да му дойде на гости в градината. Той се засрамил, замълчал и се скрил. Той си казал: „Досега бях облечен, а сега ме е срам." Дотогава не го било срам да види лицето на Господа, но като направил едно престъпление, той се скрил, не смеел да излезе пред лицето на Господа. Защо го викал Господ в райската градина? Значи градината била голяма и той бил скрит някъде. Защо Господ не му каза: „Адаме, какво си се скрил там?" Казва се, че Господ ходил из райската

---

[40] **поревне** – пожелае, поиска, хареса.

градина, но не му казвал: „Адаме, какво си се скрил, какво направи?“ Така не се говори. Господ не може да говори по този начин. Той търси праведния Адам, Той казва: „Адаме, праведни Адаме, къде си?“ Той не търси грешния, потърси праведния. Ако отиде там, ще намери грешния. Той търсеше праведния Адам. Питам тогава, къде отиде праведният Адам? И как от праведния Адам излезе грешният? Кажете ми това. Господ направи един праведен Адам и от този праведен Адам се излюпи един грешен Адам. Изяснете ми това философски. Нали сте ученици, нали знаете много. Признавам това. Обяснете ми това. Как ще го обясните? Планината седнала да мъти и родила мишка. Какво разбирате от това? Аз не разбирам този език. Как може планината да измъти мишка? Или другите казват: замъчила се планината и родила мишка. И това не разбирам. Как ще роди планината мишка? Често, когато не искат да дадат нещо на човека, го залъгват. Вас всички все ви залъгват. Вие не сте дошли още дотам да ви се каже нещо. Не сте готови да ви се каже нещо. Искате все да ви залъгват. А там, дето залъгват човека, никога ме може да му се каже нещо съществено. Искате да ви дадат една дреха, едно бонбонче. Това е залъгване, една строфа: „Планина висока, долина дълбока“. Това е поетическа форма. В какво седи височината? Дълбочината какво е? Във височината е вложеният капитал. Що е планина? Вложеният капитал. Що е долина? Капиталът, който е дал приходи. Долините са обработеният капитал. Вложеният капитал ще търсите в планините, в тази банка. А пък приходите ще търсите в долината. Що е планина? Там, дето се влага капиталът. Що е долина? Долината е там, дето се влагат приходите от обработения капитал. Тогава се задава въпросът: защо са планините? Защо са високите работи в живота? Те са поле за обработване, дето се влага капиталът. Що са долините? Места, дето можете да спечелите. Някога вие правите погрешка. За да добиете нещо, вие се качвате на планината. Качвате се по планината, какво сте

добили? Колкото пъти се качвате на планината, вие само влагате там и след това се връщате с бележка, че сте вложили нещо, тоест вложили сте толкова и толкова. Така и чиновникът отбелязва в една чекова или в една спестовна книга, че сте вложили толкова и толкова. Къде ще търсите приходите след една година? Този капитал турят в обръщение. И вие ще дойдете и ще вземете една десета част, колкото ви се пада.

Сега виждам, че у вас има любопитство и нетърпение. От една страна има любопитство, а от друга страна – нетърпение. Както аз разбирам въпроса, това е една печена кокошка. Вие сте гладни, аз ви разправям как се е родила кокошката, как се е хранила, кои са баща и майка, как са я заклали, как сме я опекли, а вие седите и слушате. И аз ви разправям, а вие казвате: „Кажи да ядем вече." Мога, без да ви разправям за кокошката, да ви кажа: „Заповядайте да ядете." Вие ще кажете тогава: „Отлична е вашата кокошка." По какво познахте, че е отлична кокошката? Вие имате само едно впечатление на вашия език, че тя е вкусна. И какво сте добили? Преди да ядете кокошката, вие сте били малко омърлушени, а сега, като изядохте кокошката, имате малко самообладание, едно микроскопическо обнадеждване и казвате: „Пътя, който ми предстои от двайсет километра, мога да го извървя." И смисълът на яденето е, че след всяко ядене ние можем да извървим двайсет километра. Като ви дам да изядете кокошката, ще извървите двайсет километра. А пък това е една печалба, една придобивка. Ако не ви дам, нищо няма да извървите.

Та казвам, вие трябва да излезете от областта на това знание, което имате сега. Много работи има, които са ви потребни. Но вие трябва да имате знанието на растението. Минералите бяха способни, те достигнаха своята култура в златото и в скъпоценните камъни. Минералите се научиха да пречупват светлината, не само да я пречупват, но и да я разлагат. А това е способност, това е цяла наука.

Наука е да използват слънчевите лъчи, цветовете на слънцето. Учени бяха на времето си, а сега това са останки. Едно време бяха учени, а сега са останки. И те знаеха неща, които хората едва сега учат. И по какво се отличаваха растенията? Растенията пък събраха хубавите, сладките и горчивите работи. Те разложиха тази светлина и отидоха още по-далеч. Минералите само разложиха светлината и показаха нейната красота на света, а растенията събраха тази светлина и показаха какво се крие в нея. Събраха своите сокове, сладки и горчиви. Та когато някой човек носи скъпоценни камъни, аз разбирам защо ги цени. Той казва: да имам знанието на този камък, на неговите предци. Той иска да стане такъв. И когато вие ядете плод, кажете: „Да имам това знание, което растенията имат, да мога от светлината да изваждам сладкото.“ Както сега виждате растенията, това са остатъци. Гледаш една круша, ябълка, гледаш плода. Знаете ли колко атавистически идеи са се родили от плодовете? Ще ви представя един пример. В едно училище един учител по възпитание внася една пълна кошница с ябълки. Той има тридесет деца в отделението. Отделението му е смесено, момичета и момчета. Като раздал на всяко дете, на най-последното останало една ябълка. Последното момиченце, като видяло, че останал малък плод за него, казало на учителя: „Аз не обичам да ям плодове.“ То останало недоволно. Защо е недоволно? Изобщо децата много наблюдават. У тях конкретният, обективният, ум е силно развит. Ще погледнат дали ябълката е голяма, после дали е хубава, шарена, гледат големината и цвета на ябълката. Децата имат стремеж към големината. Те искат да вземат голяма ябълка, да е жълта или червена, цветът да е хубав. И понеже на последното момиченце се паднало малка ябълка, то не искало да я вземе. То прави различие, има ум. Други взели по-големи, а на него оставили малка ябълка, затова казва: аз не ям такава малка ябълка, няма да добия това знание от нея, което ви е потребно. Така

тълкувам аз постъпката на това дете. Втори път учителят става по-умен. Той увива всички ябълки поотделно в книжки и ги туря в кошницата. Така ябълките не се виждат. На всяка ябълка било написано името на учениците. Скрити били ябълките. Детето не може да познае каква ябълка му се дава, голяма или малка. Те били обвити в кошницата. Не може да се прави никаква разлика. Всички ученици тогава остават доволни. Защо? Защото всички били увити в книжки.

Деца и вие, живеете в света. Едно време се сърдехте, че ябълките били открити, а сега ябълките са увити и не се сърдите. И учителят казва: „Всеки от вас трябва да държи ябълката скрита в книгата, и като отиде вкъщи, тогава ще си я изяде." Та вие сте от учениците, на които учителят е дал ябълки, завити в книга. Щом се сърдите, аз разбирам, че ябълките не са завити. Тогава само има сръдня, недоразумение. Тогаз аз ви турям във фазата, когато ябълките се виждат. Не са ви дали голяма ябълка, не е узряла, зелена е, малка е, може да е червива, някой червей може да е влязъл. Този пример се дава, за да разберете отношенията в сегашния живот.

Вие седите и казвате някой път: кажете ни нещо тайно от окултната наука. Всички неразбрани работи са тайни. Тайни работи няма защо да ви казвам, а явни работи трябва да ви казвам. Направите някакво престъпление. Вие сте таен вече, вие тогава сте сериозен. Като не знаете, седите и минавате за умен. Не знаете нещата, седите, не говорите, защото, ако говорите, ще се издадете, че не знаете. Кое е по-хубаво сега: да говори човек или да мълчи? Кое е по-хубаво: да носиш най-малкия живот в себе си или да носиш остатъците на най-великия живот? Да носиш един скъпоценен камък или да носиш най-малките остатъци от живота? Идвате при мене и постоянно казвате: окъсали ми са се обущата. Аз казвам: че кога ли са били здрави? Казвате: окъсали ми се дрехите. Казвам: че кога ли са били здрави

дрехите ви? Според мене всички дрехи, които хората носят, са все скъсани. Нищо повече. Той иска да ме убеди, че обущата му са се скъсали, дрехите му. Какво ще разберете сега? Докато разсъждавате така, вие нищо няма да разберете. В това отношение вие трябва да знаете, че дрехите на животните никога не се късат по естествен начин. На животното късат ли се дрехите? Скъсват се. Кога? Когато се похаби кожата на животното, тогава неговата дреха се къса. Там не може вече да израсте нова козина. Или някоя птица, когато се повреди кожата, пера не израстват вече. В културно отношение птиците и животните седят малко по-горе от човека. Не че седят по-горе, защото всъщност казват, че човек седи по-горе от животните. Човек мисли, че седи по-горе от животните. Това е вярно само в известни отношения. Човек се е учил при минералите. Там той е бил ученик. Човек е бил ученик и при растенията, бил е ученик и при животните. Сега е ученик в човешкото царство. И там няма да остане. Той ще влезе в ангелското царство. И така ще прогресира.

Та казвам, така, както сега седите и както сега мислите, как ще постигнете? Някой ме пита: „Аз прогресирал ли съм, как ме виждате?“ Каквото и да кажа сега, вие няма да ме разберете. Една сестра ме пита: „Как ме виждате сега?“ Аз си казвам: виждам те гола. На тази сестра казвам: „Имаш доста заложби, доста дарби от дядо ти и от баща ти, ще отидеш да работиш, да печелиш. Ако работиш, ще печелиш. Така ще се развиваш. Ако не работиш, оставеното от дядо ти, баща ти и от баба ти, ще го заложиш тук-там, докато един ден няма какво повече да залагаш и ще заминеш за там, дето не знаеш, ще си вървиш.“ В какво седи сегашният живот на земята? Залагаш един път, втори път, трети, четвърти, пети, шести път, все залагаш. И все растеш. Като дойдеш до тридесетгодишна възраст, станеш левент красив. По едно време работата се обърна бамбашка[41]. Като си вървиш

[41] **бамбашка** (тур.) – съвсем особен, необикновен

с главата нагоре, обръщаш се с главата надолу. И гледам, в американския Холивуд, като нямат какво да правят там артистите, измислили следното нещо: издигнали краката си нагоре, мъже и жени, с главите надолу, опрени върху ръцете си, взимали яденето с устата си. И ние, като тези американци, в окултната школа, някой ученик вдигне краката си нагоре и минава за много учен. Казваш: може ли? Може, как не. Не е голямо изкуство. Ще ви кажа следното. Преди милиони години, като си бил растение, ти си бил с главата си надолу и в това положение си се хранил. Онзи американец мисли, че е измислил нещо ново. По атавизъм му е дошло на ума, че едно време, като е учил при растенията, като растение е ял с главата надолу. И сега въпросът е: как ме харесваш така? Казвам му: стига да ядеш. Ако хората почнат да ядат в положение с главата надолу и краката нагоре, ще станат по-добри. Тогава поне по-малко ще ядат. И действително, тези американци, като си турят краката нагоре и ръцете надолу, и с устата си взимат яденето, за да прекарат храната си нагоре, много малко храна ще употребяват, по-малко ще ядат. И понеже краката ще са нагоре към слънцето, хората ще имат повече енергия и ще бъдат по-здрави. Хубаво е някой път умствено да си представите, че взимате обед с главата надолу и с краката нагоре. Вие ще кажете, ще дадете едно възражение: каква култура е тази? Ако ви кажа: вземете обеда си с главата надолу. Вие ще кажете: „Това е цяло безобразие.“ Но като кажете една дубара, една лъжа, питам: това не е ли десет пъти по-лошо, отколкото да ядете с главата надолу? Ние се сърдим като онзи мирови турски съдия. Това било в турско време. Казва му един, който имал дело при него, че ако реши делото в негова полза, ще му донесе прясно масло. Той знаел слабостта на съдията, че обичал прясно масло и му казал: „Сади ефенди, ако отсъдиш делото в моя полза, ще ти донеса едно гърне прясно краве масло от най-хубавото.“ Изведнъж съдията решил делото в негова полза. Този,

който завел делото, бил умен. Той взел конски тор, напълнил гърнето с него, четири-пет кила тор, а отгоре на гърнето турил четири пръста масло. Съдията искал да бръкне до долу на гърнето, да види. Като бръкнал, какво да види? Той се обидил, извикал клиента си и му казал: „Ти не знаеш ли, че аз съм съдия? Ти мене с конски тор ли ще ме храниш?“ „Господин съдия, ти още оня ден изяде конския тор, като реши делото в моя полза.“

Сега извода вземете го много обективно. Аз искам да се научите да мислите. Вие ще кажете: „Защо се говорят тия работи?“ Най-първо се научете да очистите вашия ум. Докато не се научите да чистите ума си, вие не можете да имате ясна представа за чистотата. Чистотата започва от очистване на съзнанието. Трябва да се очисти съзнанието. Не трябва да допущаш нито една нечиста мисъл в ума си. Това е цяло изкуство. Ако се отвориш, хиляди същества ще дойдат и ще налеят нещо нечисто в тебе. Знаете ли какво ще стане? Ще стане като онзи поп, който имал шише и като четял Евангелието, пълнел го с вода, разхождал се с водата. Един ден попадията донесла ракийца, и то бистра, вместо вода. Попът, като започнал да чете, вдигнал шишето, защото гърлото му било засъхнало, и пил, като се чудил как стана това, че водата да се превърне в ракия и си казал: „Божия работа е тази.“ Не, тази е женска работа. Не е Божия работа, а е женска работа. Като пълнила шишето с ракия, попадията си казвала: „Нашето попче обича да си пийне ракийца.“ Някоя жена ще влезе във вашия ум и ще ви налее малко ракийца вътре. Вие ще четете Евангелието и като видите ракийцата в шишето, ще кажете: Божия работа е тази. Никаква Божия работа не е тази, но е женска работа. Разсъждение трябва.

Вие очаквате и си мислите, че като умрете, като отидете на онзи свят, ще ви посрещнат ангелите, ще ви посрещне и Христос. Това е съвсем лъжливо схващане за живота. И Бог иска да работите във

вашите мисли, чувства и постъпки. Четири свята има, в които трябва да работите. Най-първо, като станете, трябва да работите в света на вашия дух, да работите в света на вашата душа, да работите в света на вашия ум и да работите в света на вашето сърце. Аз изразявам това на един прост език. Вие трябва да разбирате законите на вашия дух, законите на вашата душа, законите на вашия ум и законите на вашето сърце. И ако разбирате това, животът ще потече по друг начин. Това, което дотук съм говорил, наричам го стивасване[42]. Какво нещо е стивасар, дръндарин? Той си има лък, има си и бухалка и удря памука. Това е стар модел. Сега нямаме дръндари, а даракчии. Тези нишки, от които трябва да си направите преждата, трябва да се разединят, за да могат да се предат. И човешкият ум е присинясал[43] някой път. В него всичко се е сбило на едно място, така че трябва да извадите конец по конец, за да бъде преждата хубава.

Казвам, ако вие не разбирате законите на миналото, не обичате златото, без да знаете защо. После, обичай растенията и животните, и най-после обичай и себе си. Но понеже живеете в човешкото царство, трябва да знаете на какво се основава вашата любов. Ти обичаш някого. Защо? Дойде някой при мене и казва: „Ти не ме обичаш.“ Казвам: „Какво подразбирате под думата да обичам?“ Как ще развиете темата „Обичта“? Тема върху думата обич. Кои са съществените качества на обичта? На български език думата любов не е силна. „Лю“ – това е днешното обулване, а частицата „бов“ – нещо се е коригирало. „У“ е един груб звук, звукът „у“ е доста груб. Това е гърлен знак, който се среща и в животните. Когато някое животно е недоволно, то издава този звук. Чували ли сте как ръмжат недоволните животни? Чували ли сте какъв звук издават тогава? У кучето има едно ръмжене. Коя гласна буква то издава? Припомнете си

---

[42] **стивасване** – етап от арх. техника за обработка на вълна.
[43] **присинясал** – посинял, спаружен

това. Недоволните животни издават един особен звук. Когато кучетата баучат, у тях се среща често гласната „у“. Нещо зловещо звучи тогава у кучето. И този глас трябва да се омекоти. Трябва да знаете как да го превърнете, понеже звуковете на „у“-то са смъртоносни. Този звук „у“ трябва да се преобърне, да се трансформира. Когато произнасяш звука „у“, трябва да знаеш как да го произнесеш. Ако не го произнесеш добре, сам можеш да си създадеш нещастие за себе си. Много пъти ще кажеш една дума и от тази дума ще зависи твоето нещастие. Известни звукове са смъртоносни, ако не знаете как да ги произнесете. Тогава те ще бъдат като един силен удар. Писанието казва: „Ако човек не знае как да контролира своя език, той действа смъртоносно.“ При произнасяне на думите съзнанието трябва да бъде будно. Не е въпрос да говориш, каквото искаш. Опасно нещо е това. За всяка празна дума, за всеки празен слог хората ще бъдат съдени. Ще бъдеш съден. Какво право имаш ти да се гневиш, я ми кажи сега? Вие се гневите. Можете ли да обосновете вашия гняв, че имате право да се гневите? Че някой човек ви срещнал и не ви поздравил или че не ви погледнал, както вие мислите, какво от това? Че как трябва да ви погледне той? Представи си, че аз съм дошъл вечер и съм те посрещнал с една свещ, а пък ти искаш да те посрещна с такава голяма лампа, като тази в салона. Колко свещи има тази лампа? („Повече от триста.“) И тогава вие сте недоволни. Вие започвате от много високото, от големите величини. Започнете първо с малки величини. Вие давате на себе си царски права. Не започвайте с царски права. Започнете в живота си с най-малкото право, което ви се дава. И в науката е същият закон. Започнете с най-малкото знание, не с голямото знание.

За пример голямо знание е какво казват звездите за човека. Нищо не казват звездите за човека. Една звезда не мисли нищо за човека. Тя не обръща внимание на човека. Една голяма звезда, като

Сириус в пространството, какво щяла да каже за някой си човек на земята, Иван Стоянов? И астрологът сам е възприел това знание. Той гъделичка тщеславието и гордостта на човека. Той казва: „Чакайте да видим какво говорят звездите за човечеството.“ Нищо не говорят звездите. И слънцето не говори нищо. Слънцето се занимава с велики работи. Предназначението на слънцето е велико. То обръща малко внимание на земята. Погледне я оттук-оттам, както някой момък поглежда момата, и вижда, че Земята е млада мома и казва: „Бива я.“ И оттам слънцето си изпраща своята усмивка. Светлината е изпращане на неговата усмивка. Но Бог го е турил толкова далеч, че то постоянно пише любовни писма на земята. И земята пише любовни писма на слънцето. Слънцето ще каже: „Как преживявате долу на земята? Аз изпращам все по нещо до вас.“ Земята казва: „Някога сме добре, а някога сме зле. Някога ни е студено, някога ни е топло.“ Слънцето казва: „Чудя се. Аз доста гориво изпращам на земята. Че как така?“ Земята казва: „Не знам.“ Как ще обясниш това? Слънцето изпраща достатъчно гориво на земята, а пък на северния полюс има до две хиляди метра планини високи от ледове, от хиляди години натрупани.

Сега аз не искам да ви говоря по това. Не искам да ме разбирате криво. Един наш приятел разправя с жестове на някого, и онзи му казва: „Защо ми се сърдиш, защо ме хукаш?“ „Не, обичаят ми е такъв.“ Какво има да му се доказва? Това не е човекът. Тихо и спокойно ще се разправяте. Понякога вие се вълнувате. Някой ви обидил преди хиляди години, и сега сте намерили някой, който прилича на него и го хукате. Вашата философия често прилича на следното положение: отива един вълк да пие вода от коритото на една чешма. Едно агне пие вода под него. Вълкът се обръща и му казва: „Слушай, ти миналата година защо ме псуваше?“ „Че миналата година още не бях родено. Нямаше ме тогава.“ „Защо ми мътиш

водата?“ „Как ще ти мътя водата, когато ти пиеш горе, от главата, а аз под тебе долу?“ „Ти ще се оправдаваш ли още?“

Питам сега, какво знание е това? И всички тия хора имат тапии за знание. Някой казва: „И аз имам тапия.“ Имал тапия, защото бил свършил. Свършил по зоология, по ботаника, по минералогия, свършил по физиология, по анатомия, по астрономия. И казват: той е астроном. Какво ли разбира от астрономия? Аз съм срещал астрономи и питам някои от тях какво има на слънцето? Той казва: има азот, кислород, водород и пр. Казвам му: „Не, тези работи и аз ги зная, но питам, има ли живот на слънцето?“ Какви данни имат за това? „При такава температура, каквато слънцето има, там не може да има живот.“ Температурата е на повърхността на слънцето. Слънцето има кора, температурата на която е 4000 градуса. Но тази топлина е толкова естествена там, както за нас е естествена 37 градуса. Така и за едно слънчево същество е естествена тамошната температура. Съществата на слънцето са другояче организирани. Тяхната материя е по-ефирна, има по-бързи трептения. Следователно тамошната висока температура е съгласна с високите им трептения. А трептенията на нашата земя съответстват на температурата на 37 градуса. За нашето тяло е несъвместима температурата от 40 – 42 градуса. Тя нарушава хармонията на неговите трептения. Така че от наше гледище, земята не е меродавна, понеже земната материя трепти по-слабо и се разлага от слънцето. А пък на слънцето материята е по-устойчива. За слънчевите същества даже и от 10 000 градуса до 16 000 градуса топлина изпитват приятност, а пък един човек, попаднал при тия условия, веднага ще се превърне в газ, нищо няма да остане от него. Но като слънчево същество той може да живее там. Астрономът казва: „Това са въображаеми работи.“ Казвам му: „Ти не си ли въображаем, че ти си седиш тук и оттук си въображаваш. В какво седи твоята наука? Колкото е вярна твоята наука, толкова е

вярна и моята. Аз мога да ти докажа това.“ Ако един човек се постави при 200 градуса, той ще изгори. Но ако поставим един човек при 200 градуса и не изгори, как ще си обясните това? Ще кажете: има нещо. Ако турим човек при 400 градуса и не изгори – има нещо. Ако го турим при хиляда градуса и не изгори, как ще обясните това? Има нещо значи. По този начин ние идваме в стълкновение и казваме: „Значи знанието, което имаме сега, нищо не струва.“

Това знание, което сега имате, е натрупано знание, като прах върху кожата на един тъпан. Не считайте това за обида. Но като дойде пръчката на барабана и го удари, нищо няма да остане от този прах. Ще остане само кожата на барабана, но прахът ще се дигне. Та като дойдат умните, всичкото ваше знание ще изчезне и ще остане само същественото, вложено в човека. Кое е същественото, вложено в човека, с което той трябва да започне своето знание? За пример кажете ми една дума от езика на растенията? Като бяхте при растенията, какъв беше техният език? Когато бяхте при минералите, какъв беше техният език? Когато бяхте при животните, какъв беше техният език? Можете ли да ми кажете нещо от това? Вие ще кажете: това са детински работи. Младата мома не иска да каже, че е била малка, тя се срамува да каже, че е била малко детенце, но и сега още не е поумняла. Като беше като малко дете, тя беше много по-умна, отколкото е сега. Аз мога да докажа това. Най-умната мома е толкова глупава. Тя е глупава като фасул. И най-умният момък е глупав като грах. Аз да ви изтълкувам това сега. Тя е умна като боб. Умна е, тя е вече поумняла, че като даде сладко на момъка, запалва му чергата. Като боб е умна тя. От боба изкарва малко сладко и като му даде от медеца, той полудява и тръгва подир нея. И казва: „Дай ми още малко от този мед.“ И той пише писмо: „Моля, дай ми още от онзи сладък сок, от който ми даде по-рано.“ Тя казва: „Върви си, моята фабрика още не е изработила от този сок. Трябва да почакаш още малко.“ Това

е език. Казват: тя е проста като фасул. Какво разбираме под думата „прост“? Какво значи прост човек? Простият ни най-малко не е прост. Тази мома знае обаче, там, дето е сладкото, има и горчиво. Тя е почнала със сладкото, но ще дойде и горчивото. И тогава ще има обратни резултати. Сега вие се смеете, но тази работа не е за смях. За какво е? Тя е за мисъл вече. Тази мома, която може да изкара сладко, тя е умна, но тя е още във втората фаза. Тя трябва да мине през царството на животните. Какво трябва да добие тя от животните? В животните тя ще се научи да работи. И после, като дойде при човека, тя ще се научи да мисли. Най-първо ще се научи да разлага светлината, а после ще се научи как да добива сладкото и горчивото. След това, в животинското царство, тя ще се научи да работи. Момата ще стане търговец в животинското царство. А пък в човешкото царство – един банкер. Като банкер тя си прави годишния баланс: толкова продадено, толкова печалба, толкова дивиденти. И раздава дивидентите. Човек е един завършен кръг, който ще даде на своите клиенти дивиденти от вложения капитал. Така че всеки трябва да си направи отчет на своята банка. Сега всички си правят сметки: дадено толкова, спечелено толкова. И на всички клиенти ще дадете дивиденти. И ще кажат: това е една честна и почтена банка, която не е фалирала и не трябва да фалира.

(Учителя се обърна към една сестра.) Сестра, какво разбрахте вие? Вие се усмихнахте малко. Когато Господ говореше на Сара, че ще роди, тя се усмихна малко. Често смехът произтича от това, което не може да стане от човешко гледище. Щом човек се поусмихне, иска да каже: то може да стане, но може и да не стане, я стане, я не. Работите стават, само когато Бог е казал, и никога не стават, когато хората кажат. Когато нещата не стават по човешки, ние плачем. Щом плачеш, значи обещаното е по човешки направено и затова не е станало. Радваш се, весел си. Значи обещанието е по Бога, и нещата

са станали. Радостен си, значи нещата са станали, както Бог е казал. Плачеш, понеже нещата не са станали тъй, както хората са обещали. И ако плачете, вие плачете, защото нещата не са станали, както хората са обещали. И радвате се, понеже нещата са станали, както Бог е казал, както Бог е обещал.

Сега кое е същественото, което трябва да остане във вас? Това, което досега говорих, беше за кокошката. За историята на кокошката повече няма да говоря. Наближавам вече към края. Кое остана сега същественото? Какво разбрахте? Направете ми сега едно резюме. Едно резюме на онова, което досега говорих. Кой може да направи такова резюме само в десет думи? („Човек трябва да свикне да говори в своя ум, сърце, душа и дух.“) Вие можете дълго време да сте гледали как грънчарят приготовлява глинени съдове, и най-после се удостоявате да купите една стомна или една чиния, но това още не е важно. Ти носиш празна стомна, празна паница. Онова, което ще ти се сипе в паницата, това е важно. Та важното засяга и съдържанието. Вие сте ходили при грънчаря, гледали сте и знаете много работи. Това са специални работи за грънчаря. Аз не съм като грънчаря, нямам онова знание, но е важно за мене онова, което грънчарят е направил, да си служа с него. Аз мога да отида със стомната си за вода и с неговата паница мога да си взема ядене. Мога да употребявам неговите съдове.

Та вие имате много работи, които се изработват, но не знаете как са изработени. Вие знаете да ги употребявате, но не знаете как да ги изработвате. Вие не знаете как са изработени вашите очи, вашите уши, вашия мозък, ръце и крака, но произходът и историята им не знаете. Обаче вие имате способности да употребявате вашия мозък, вие имате знанието да си служите със своите очи. Вие можете добре да ги използвате. А пък един ден ще дойде, когато ще се занимавате с устройството на човешкия мозък. Тогава вие ще приготовлявате мозъците на другите същества, които седят под вас, и вие ще им

предадете мозъците. Други пък са работили върху вашите мозъци, те са ви ги направили и са ви ги изпратили. Вашата глава е отлично радио. По-хубаво радио от човешката глава не съм виждал. Тя може да се занимава с дълги и къси вълни. Човешкият мозък се занимава с вълни от десетмилиардна част от милиметъра дължина. Сегашното радио приема с колко метра дължина вълни? („Шестнадесет метра.“) А пък мозъчното радио – десетмилиардна част от милиметъра дължина. Това важи за онзи, който разбира от костите на нещата. Значи виждате каква област на знание ще имате за бъдеще. Човек възприема възприятия от всички страни, но това знание не ви е още достъпно. Много работи ви вълнуват, но те са извън земята, не са от мира сега. Искате да ги реализирате на земята. Вие мечтаете за идеална любов. Те са трептения на един свят далечен, далечен. Тупти сърцето ти и мислиш, че тази любов може да се реализира на земята. Ако ви кажа, че няма да се реализира, какво бихте казали? Във вселената – да, но на земята не може. Отчасти – да, предвкусване може да има, но да я имате сега, невъзможно е. Трябва да знаете кое е възможно и кое е невъзможно. Някой казва: „Ти не ме обичаш.“ Че не го обичам, не го обичам. Тъй както иска да го обичам, не мога да го обичам. Не мога да го обичам, понеже ръцете ми не са съгласни. Аз искам да го обичам, но ръцете ми казват: не. Искам да го обичам, но краката ми не го обичат, не искат да отидат при него. Искам да го обичам, но очите ми не искат да го гледат, ушите ми не искат да го слушат. И сърцето ми не иска да го приеме. С всичко това трябва да се справим. Сега няма Народно събрание. В моя парламент депутатите вътре са на особено мнение. А пък демократическа работа е това. Ти не можеш да приложиш един закон, който не е минал през камарата. Трябва да си дадат мнението всички депутати. Иначе е произвол. Че любовта е най-демократическото нещо. По-демократическо нещо от любовта няма. Но и по-непостижимо нещо от любовта няма. И по-

аристократическо нещо от любовта няма. Всичката мъчнотия е в демокрацията, в демократизма. И всичката хубост е в демокрацията. Какво нещо е царизъм? Търсете отде е произлязла думата „цезар“? Цезар беше първият. Защо го наричаха Цезар? От какво произлиза думата „цезар“? В латинския език как е тази дума? Вие не сте отишли толкова далеч.

Оставете сега това. Любовта е една всеобемаща сила, която има предвид благото на всички същества. Следователно ти не можеш да обичаш кого и да е, ако едновременно не обичаш всички. Несъвместима е тогава любовта. Да обичаш само едного, в любовта това е несъвместимо. Майка, която обича само своите деца, това показва, че тя е достигнала само до известна степен на любовта: да обича само своите деца. Но един ден любовта на тази майка трябва да се разшири. Една майка трепери за двете си деца и е готова да пожертва живота си, но тя няма да пожертва живота си за другите.

Вие имате любовта на Христа, Който пожертва живота Си за грешните, а не за праведните. Той се отличава по това, че дойде да приложи любовта Си за грешните хора, а не за праведните. Той дойде за тези, които никак не я заслужават. Той показа любовта Си към тези, които не разбират Неговата любов. Това е една неразбрана идея. Две хиляди години вече как любовта на Христа никак не е разбрана. Да оставим сега това, дали е разбрана, или не. И това си има своите причини. Някои са разбрали. Светиите, онези, които вървят по пътя на Христа, те разбраха любовта Му, а пък другите, обикновените хора, които търсят любовта, те тепърва ще я разберат. И всички имат желание да я разберат. Досега аз не съм срещал нито едно същество, което да не е ангажирано с любовта. И мравките, и минералите, всички са ангажирани с любовта. Минералите разглеждат любовта от особено гледище. И в тях има любов, и те се обичат. И скъпоценните камъни, и те страдат, и в тях има страдания. И когато един

скъпоценен камък, понякога, след като са го носили дълго време, и му стане тъжно, очите му потъмняват, той изгубва светлината си и не може да дава отражение. Това са забелязали ония, които ги носят. И тогава ги лекуват. Тези, които носят скъпоценни камъни, дават тия камъни на някоя здрава, чиста мома, да ги носи известно време, за да възстанови по този начин първата чистота на камъните. Така се лекуват скъпоценните камъни.

Питам тогава, кой трябва да носи човешкия ум? Ако вашият ум не мисли, кой трябва да го носи? И законът „Да мислим за Бога“, това е закон за тониране. Вие и досега още не знаете защо трябва да вярваме в Бога. Вие вярвате и досега в Бога за това, което не е. Ние сме сега в епохата на тоническите средства. Ти трябва да мислиш за Бога, за да се тонира духът ти, душата ти, умът ти и сърцето ти. Това са най-елементарните работи, които имат различно приложение. В света ти не можеш да имаш никакви успехи, никакви постижения, ако умът ти не е тониран, ако не мислиш за Бога. Но за да бъдеш успешен, за да мислиш за Бога, твоят дух, твоята душа, твоят ум и твоето сърце трябва да бъдат тонирани. Ако умът ти, сърцето ти, душата ти и духът ти не са тонирани, ти не можеш да имаш никакви успехи. И в края на краищата ще имаш най-големите разочарования.

Та трябва да остане у вас мисълта, искам да ви избавя от едно заблуждение. Вие мислите сега: какво ли има още да се говори? Та вие още не сте работили. Нямате изкуството на любовта. Вие не разбирате какво нещо е любовта като изкуство. И музиката като изкуство не знаете. А аз още онзи ден загатнах какво нещо е органическа музика. Образци трябва. Тя трябва да се пее. Трябва и опити. Вземете за пример съвременната музика. Вземете един тон. Ако вземете за пример тона „до“ в „до“ мажор, или в другите гами нагоре, ще видите, че в тях има едно различие. Във всяка гама „до“ не се изразява по един и същ начин. В обикновения строеж на сегашната

музика, тоновете са еднакви. Но що е тон? Това са първите организирани трептения на живота, това са първите организирани трептения, които са в хармония. Единственото нещо, което не прави пакости в света, това е музиката. Има една музика, една гама има, която разрушава. Има едно пение, което разрушава. То не е още организирано. Музиката е начин за правилно организиране на материята, за правилно организиране на човешките мисли и за правилно организиране на човешките чувства и за правилно организиране на човешките постъпки. Тези тонове съществуват. Достатъчно е да вземеш „до“, в тебе вече се организира нещо. Като пееше, в тебе се тонира нещо. Защото хармонията съществува в природата.

Думата „музика“ какво изразява сама по себе си? Аз не харесвам сричката „му“. Тя е груба сричка. Казвам му-зи-ка. „Му“ е мучене, „му“ е близо до животинското. Ние казваме: музикален човек. Думата „музика“ е много проста. Сричката „му“ е много проста. Волът казва „му“. Не че е лошо, но този звук „му“ е много груб. Звукът „лю“ е също така груб. „К-к-к“, и то е грубо. Змията съска. Някой паток също така съска. И в български език има съскане. И на турски има тази сричка „сьс“. В едно училище най-първо ще се научите как да говорите. За пример англичаните не знаят да изговарят „р“. И те имат този звук, но не го изговарят като нас. За пример думата „мистер“, „р“-то не го изговарят. Те го избягват. Англичаните са го произнасяли по-рано, но понеже е гърлен звук, те са го изоставили. Звукът „р“ е до известна степен животински звук. Кучето за пример издава звук „р-р-р“. Англичаните, понеже знаят, че е животински звук, то го избягват. Те не казват „сър“. В тази дума не се произнася буквата „р“. Българинът казва „с-с-с“. Какво значи този звук „с-с-с“? На турски „с-с-с“ значи „мълчи“. Англичаните избягват някои знаци по звукове. Вземете после звука „у“. Германците имат още гърлени звуци.

Германецът е още груб. Той не се е справил още с грубите гърлени звукове. И всички народи отиват постепенно към меките тонове. И славяните, и българите са употребявали буквата „у“, но сега са заменили тази буква с „о“. Този звук „о“ е по-висш. Думата „буден“ трябва да се измени. Русите употребяват „будет“. С „будет“ не върви. Тогава от „буди“ е станало „боди“. Значи частицата „бу“ се е превърнала в „бо“. Звукът „у“ се е превърнал на „о“. Значи у хората има един закон за трансформиране на твърдите звукове в меки. И в музиката съществува това нещо. И в музиката „у“-то се е превърнало в „о“. Нотите са с хубави звукове. Това представя едно от благоприятните условия в музиката.

За пример „до“ е хубаво, „ре“ също. В „ре“ е хубаво „е“-то, в „до“ – „о“-то. После, хубави са „ми“ и „фа“. Те са отворени тонове. Също хубави са и „сол“, „ла“, „си“. Сега аз ви разхвърлих цялата азбука на музиката. Те представят разхвърляни мъртви кости. Вие не знаете какво трябва да правите с тях. Тези кости трябва да се съберат и да им турите живи мускули и нерви и след това да им духнете, за да оживеят. Сегашната музика възкресява мъртвите хора. Аз съм слушал в операта музиката, и там не намирам никаква музика. Но радостното е, че отиваме към музиката. В операта няма никаква музика, понеже там са турени звукове, които никак не съответстват на думите. Всеки звук си има свой тон. Между думите и звуковете, между думите и музиката трябва да има хармонично съотношение. Всякога човешкият говор трябва да бъде музикален език. Всички трябва да се учите да говорите музикално. Сила Божия е това. Как ще кажете например „моля“? Моля, моля, моля... (Учителя произнесе тази дума по няколко начина: грубо и меко, силно и слабо, тихо и силно.) В думата моля, звукът „о“ е хубав, но звукът „л“ е слабост. Каквото „о“-то придобива, „л“-то ще го изгуби, всичко ще отиде.

Истинската музика е магия. В живота вие искате да придобиете нещо. Вие искате да спечелите нещо в живота. Не искам да станете користолюбиви, но за да спечелите, вие трябва да имате знания. Като художник, аз трябва да рисувам хубаво, да пиша хубаво. И като река да рисувам, трябва да нарисувам вашия портрет такъв, какъвто сте бил първоначално, а не какъвто сте сега. И ще ви докажа защо. Вие излизате от една рудница, очернели като някой арапин, и казвате: „Я ме нарисувайте.“ Казвам: „Че какво ще ви рисувам? Ти не си човек. Измий лицето си няколко пъти със сапунена вода и тогава ще те рисувам.“ Аз не искам да рисувам хора, които са излезли от рудницата. Ще премахнете всички дрязги, всички лоши чувства в сърцето си, лошите мисли от ума си, от душата си, от духа си, и като ви нарисувам такива, каквито сте били, това значи като художник да ви дам една такава картина, че да видите какво нещо е изкуство. Тогава ще ви рисувам. Не е въпрос да ви рисувам със сегашния ум, сърце и пр. Тогава ще видите какъв художник съм и какво изкуство владея. Аз имам много хубаво ръководство за изкуство. Не съм прост художник. Гениален художник съм. Засега съм карикатурист, много голям простак. Като рисувам, казвам: „Добре че съм такъв голям простак.“ Че какво ще му рисуваш на днешния човек?

Сега всички трябва да рисувате хубаво, да говорите право. Художество трябва да имате. Всички. Разбиране трябва да имате всички. Сега вие можете да кажете: „Ние се забъркахме.“ Че вие никога не сте се оправяли. Някога аз ще се спра на въпроса какво разбирам под думата морал. Казват за някого, че е щедър, а за друг – че е скържав[44]. Аз не съм срещал щедри хора. Аз съм много скържав. Аз имам едно сито, такова скържаво, че водата я прекарвам по десет пъти през него. И тогава я давам на другите. Благото на живота не седи в изобилието, но малкото, което знаете, трябва да е чисто. В мене

[44] **скържав** (диал.) – стиснат

има знание, с което всякога мога да си послужа. У мене има клечка, с която мога да запаля целия свят. И съм дошъл до това положение, че като кажа: „запали се“ – запалва се, „изгасни“ – изгасва се. Това е изкуство. Някой път казвам: „Я да ме заболи кракът.“ И болестта веднага дохожда. Да видя колко мога да търпя. Искам да видя доде съм дошъл. До едно място търпя, седя хладнокръвен, но по-нататък не съм спокоен. Почват да мърдат очите ми, сълзите ми протичат и казвам: потече водата, счупи се съдът. И после пак започвам да пека това гърне, в което ще турям търпението. И виждам, че пак мога да търпя. После казвам на болестта: ти ме хвана едва за крайчето. Това е цяла наука: да можеш да изтърпиш страданието.

Що е страдание? Само едно голямо същество може да ти причини страдание. Не се самозаблуждавайте. Аз мога да ви пробода с един нож. Но ножът не ти е причинил страданието. Зад всеки нож седи едно разумно същество. Зад всяка болка се крие друга някаква причина. Зад всички работи седи нещо разумно. Зад всяка болка седи друго същество. Ако ти не изтълкуваш страданието правилно, ако го изтълкуваш криво, тогава от едно страдание ти ще си създадеш друго, по-голямо страдание. Някои мислят, че Учителят няма страдания. Не, не, най-големи страдания имат Учителите, но те ги търпят. Учителят се разговаря със страданието и му казва: „Какво искаш?“ „Никъде не ме приемат. По мой адрес такива неща пишат. Какво ли не е писано. Цяла хайка от лекари се образува против мене. И като вляза някъде, не мога да си изляза. Турят отрови, бомбардировка има. Какво ще правя сега?“ „Хвани лекаря.“ Дошла е някоя болест при мене и ми се смее, като ми казва: „Вчера хванах един лекар, който е свършил медицина, и го простряx на земята.“ Силата на всеки от вас се показва, когато сте болни. Когато си болен, тогава ще се покаже каква е силата ти, а не в здравето.

Каква глоба ще ми наложите сега, че ви задържах повече? Каква глоба ми се пада? („На цигулка да свирите.“)

Научете се да обичате Бога. Вие ще възразите, че не сте Го виждали. Обичайте това, което не виждате. Казвате, че не сте Го чули. Обичайте това, което не сте чули. Мислите ли, че това, което не сте чули, не можете да го обичате? Можете да го обичате. Дошла ви една мисъл и казвате: чух нещо вътре, дълбоко в съзнанието си. Но мислите ли, че чуване е само това, което е обикновено чуване? Има степени на слушането. Идеята не е ясна. Казвате: как можем ние да обичаме Бога? Стремете се да пиете по възможност от най-хубавата вода, която съществува на земята. Това е идеята. Да обичаш Бога, това значи да пиеш най-хубавата вода, понеже носи еликсира на живота. Аз не подразбирам някоя форма. Ти ще познаеш, че обичаш Бога, ако в твоя живот влезе някое малко доволство, което постепенно да се увеличава. И тогава ти вече си дошъл до любовта към Бога. Нещо специфично идва в тебе и почва да изменя твоя живот. Ти ходиш, но като дойдеш до това, приятно ти е, като се спреш дотам. То е една малка свещичка, която постоянно се разгорява. Считай любовта към Бога като малката свещичка, която сега се е запалила. И не я гасете. Не я туряйте под калпака, но всичкото ви щастие зависи от тази свещичка. И не я изгасвайте. Всъщност тя никога не загасва, но някога можете да я турите под някакъв калпак. Тя никога не изгасва. Дръжте идеята за Божията любов, макар и да е непонятна за другите хора. Тя е мярката, с която всички други работи се мерят.

Сега втория път ще кажа това, което не съм изказал още. Аз съм говорил два часа, а върху този предмет има да говоря още четиристотин и петдесет часа. Тъй че мислете му.

„Да просветне Божията Любов в нашите души“ (три пъти)

7 ч. 10 мин.

Небето чисто, звездно. Студен вятър. Снежна покривка.

21 лекция на Общия окултен клас, 12 февруари 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта, София, Изгрев

ЛЕСНИЯТ И МЪЧНИЯТ ПЪТ

„Добрата молитва“

Ще прочета част от девета глава от Евангелието на Марка, от четиринадесети до тридесети стих.

В света има много мъчнотии, които не можете да ги премахнете. Случват се. Тези ученици искаха да премахнат една мъчнотия, но не можаха. Те питаха коя е причината. Христос им каза, че тази мъчнотия може да се премахне с пост и с молитва. Дават се условия. Сега по видимому двама хора вярват. И двамата може да имат знания. Знанието седи в изучаване на един порядък, който е установен. Значи този порядък е направен. Той обуславя хората. Казвате, пътищата Божии, това са закони, които все се изучават. Значи неизследими са Божиите пътища, трябва да се изследват. Когато четете Писанието, трябва да се следват Божиите пътища. Трябва да се изучават Божиите пътища и начините, по които трябва да се прилагат. Имате време.

Онези от вас, които сте се занимавали с хлебарство, месене на хляб, знаете какъв е порядъкът. Най-първо житото трябва да се смели. Трябва някой воденичар и след туй вкъщи трябва да знаете как да направите хляба. Най-първо вие ще направите нощви, ще отсеете брашното. И там имате известни правила, на единия край на нощвите какво ще турите. Ще вземете кваса, ще турите брашното, ще турите вода. Туряте брашно, пак вода, ще направите тестото. После това тесто правите на сомуни, които туряте в пещта и ги опичате. Сега може да дойде някой философ и да каже: „По друг начин не може ли да стане хлябът?“ Той е станал веднъж, природата го направила на малки сомунчета, дребни семенца. Вие не сте доволни от тях, вземате

тия сомунчета по някой път, че ги счуквате, туряте вода – варено жито правите.

То е известен порядък, който трябва да изучавате. Вие искате да изучавате езика. Той си има известни правила, има известна азбука на български, трябва да изучавате буквите, после има известни граматически правила. После всеки език си има фонетика, начин за произношение. Може някой да каже, че това е лесна работа. То лесните работи са мъчни. Защото не само трябва да произнесеш една дума, но трябва да знаеш и да я напишеш. За пример вземете думата „почва“ на български. Тя еднозначеща дума ли е? Почва значи това, в което се сее нещо, но почва значи и нещо, което начева. Значи има два смисъла. Едното показва земя, в която вие трябва да сеете нещо, другото означава действие, някакъв глагол, работа показва. Почвам сега. Ако е почва, сееш жито, царевица, зеле, какво не. Ако не е почва, какво ще сеете? Може да почва нещо. Казвам: „Почва любовта.“ Любовта е семе, което се сее с туй, което почва. Казва: „Почва любовта.“ Вземете думата „истина“. Ако измените ударението в български, думата „истина“ става „истйна“. Може да напишеш думата „истина“, и като измениш ударението, съвършено се изменя думата. Значи езикът не е доста богат. Една и съща дума с изменение на ударението в единия случай значи истина, в другия истйна. Каква грамадна разлика има между „истина“ и „истйна“. Де е ударението в единия и в другия случай? Какво означава „истина“ и „истйна“? Кое е право? Едното дава живот, другото смразява живота. Това са етимологически работи.

Има закон на мисълта. Човек трябва да се научи правилно да мисли. Човек не може правилно да мисли, докато не тури в хармония своите мисли и чувства. Ако той не е господар на чувствата си, ако той не е господар на мислите си, той не може да мисли. Другите хора мислят. Мислиш едно, мислиш друго, но няма пластичност в мисълта

ти. Защото може да мислите, тъй както цъфтят дърветата, без да дадат плод, може да растете. Но ние подразбираме под мисълта тя да има своя плод. Сега една такава тема всеки може да развие. Има томове писани, какво нещо е мисълта на човека. Обяснили са, но много пъти тия обяснения нямат приложение. Понеже хората, които са писали върху мисълта, искат да установят известни правила, схващания да видоизменят. Пък законът на мисълта не може да се видоизмени. Понеже той е по-висш свят, установен свят, ти него не можеш да видоизмениш. Ти трябва да го представиш такъв, какъвто е.

Сега нямаш правилна мисъл, не можеш да чувстваш правилно, не може и да постъпваш правилно. Ако не постъпваш правилно, не може да чувстваш добре, не може и да мислиш правилно. Ако не чувстваш правилно, не може да мислиш правилно, не може и да постъпваш правилно. За да постъпваш правилно, трябва да мислиш правилно и да чувстваш правилно. Ако тия работи не ги туриш, ти не можеш да имаш никакви резултати. За да се прояви едно чувство, мисълта е едно условие. Казваш: да си прояви чувствата. Има закон, по който чувствата може да се проявят. Чувството е като семе, което трябва да посееш, да израсне, да даде своя плод. Ако посееш твоето чувство на една почва неблагоприятна, може би ще останеш разочарован. Много пъти ние сме разочаровани от нашите чувства, разочаровани сме от нашите постъпки, разочаровани сме от нашите мисли. Защо? Понеже не сме спазили ония правила, които са необходими. Сега някой ще каже: трябва да се спазят. Как ще ги спазиш, като не знаеш? Или как ще ги приложиш, ако не си учен?

Сега навлизаме в една нова област. Вие всички имате установени възгледи и много мъчно е да се отучите от един стар навик. Имаш навик, останал от дядо ти, баба ти, да се почесваш отзад на главата. Като дойде някаква мисъл, току се почешеш зад главата. Но представете си, че има един издаден закон, че всеки, който се почесва

зад тила, изгубва делото. Ти в съда имаш някакво дело, и стражар има, и прокурор има, и съдия. Ти се почешеш отзад по главата и изгубиш делото. Защо? Просто защото си се почесал по главата. Казва: „Какво има от едно почесване?“ Какво има? Да изясня мисълта си, малко е отвлечена. Какво има в едно почесване, вие не му давате никаква цена. Добре. Ти имаш кибритена клечка и при тебе имаш десет кила барут, ти само драснеш клечката и туриш до барута. Казваш: „Какво има, турих само една клечка.“ И веднага цялата къща и вие, всичко иде. Не се пали клечка кибрит при десет килограма барут. Клечката трябва да бъде в кутията си и ти трябва да се откажеш от желанието си да палиш клечката, да опитваш. В дадения случай човек не е просто същество. В него има взривни сили. Някой път само една дума ти кажат и ти кипнеш. Една дума дойде до ухото и стане цял взрив. Питам: такъв един човек какво може да направи в света? Имате врагове и всякога тия врагове може да ви причинят повреда.

Сега вие мислите, че сте господари в света и може да правите, каквото искате. Трябва да се освободите от едно тайно общество. Всички хора са роби на тайни побуждения и похождения. Допуснете, че един от вашите врагове турил една примка в главата. Турил ви една мисъл, че вие трябва да бъдете добре облечени. Да имате хубави обуща, хубава шапка, за да имат добро мнение хората за вас. Идеята е на място. Но нямате пари. За да се реализира вашата идея, трябват ви пет хиляди лева. Най-после, този ваш благожелател, когото вие не виждате, който ви дава наставление, посочва един богат човек банкерин, от когото може да заемете. Отивате при банкерина да искате пари, но този ваш приятел вече му е казал. Този човек обича да кръшка като риба, ти го хвани добре, ще го обвържеш хубаво, вземи му полица, да го вържеш да не си играе, да не те играе. Ти отиваш при банкера, но той те обвързва хубаво и ти вземаш пет хиляди лева. Той те условил след три месеца да върнеш парите, да ги

платиш. Той ти турил 25 процента. И ти си казал на този банкерин, че след три месеца ще ги върнеш, защото ти имаш да вземаш пет хиляди лева от някого. Този ваш приятел, който ви турил в ума, че трябва да бъдете хубаво облечен, той отива при този, от когото имаш да взимаш и казва: „Не му ги давай, той си има пари." Пък ти си обещал на онзи банкерин, че след три месеца ще върнеш парите. Ако не устоиш – глоба. И ти сега, който искаш да си купиш едни хубави дрехи, едни хубави обуща и шапка, за да имаш уважението на хората с тия хубави дрехи, ставаш безчестен, оплитат се работите.

Та много от нашите идеи са смешни. Някой ще иде в училището, да се повдигне пред хората. Но неговото знание може да те излъже. Има един свят на долапчии[45], най-големите долапчии в света, които тепърва трябва да учите. Такива долапчии, че трябва още хиляди години, за да може да изучите ерменските[46] им долапи. Хиляда години ви трябват, за да се осведомите с изкуствените долапи, които те правят. И Писанието казва: големи са долапчиите на дявола. Сега седите и питате откъде са тия нещастия в света, които ви сполетяват. Откъде? От тази област. Тази област, в която сте нагазили, вие сте се разпасали, мислите, опасна работа е. Трябва да бъдете въоръжени, че когато ви атакува вашият неприятел, не само така, но с всичкото знание, което имате. Вие сега може да се заблуждавате и казвате: „Господ нас ще ни пази." Не, вие разбирате ли какво нещо е? И Христос, един от Великите учители, не казваше тъй, ами всяка вечер по четири-пет часа трябваше да се моли, да бъде във връзка, за да може да противостои на тия противоречия в живота. Вечерно време вие се изтягате на леглото, без дори да се помолите. Ако си православен, ще направиш едно махане на ръката, ако си окултист, ще кажеш една формула: „Бог е Любов." Но не върви само с „Бог е

[45] **долапчия** (диал.) – лъжец, мошеник
[46] **ерменски –** арменски, хитър.

Любов“. Или четеш „Добрата молитва“. Ама не върви само с „Добрата Молитва“. Четеш „Отче наш“. Ама не върви само с „Отче наш“. Не че молитвата не е силна, но не върви.

Сега, когато казвам, че не върви, ето аз какво подразбирам. Ако ти носиш един хляб под мишницата, носиш го под дясната мишница, после под лявата. От това, че го носиш, нищо няма да те ползва. Ти четеш „Отче наш“ – носиш хляба под дясната мишница. Четеш пак – носиш хляба под лявата мишница. Така не върви. Какво се изисква? Тази работа с местене на хляба от дясната на лявата мишница, от едно място на друго, не става. Трябва да се яде този хляб, трябва да дъвчеш и то ще дъвчеш по всичките правила. Само по този начин може да извадиш ония сокове, които може да те ползват. Така чети „Отче наш“. Ами четеш „Отче наш“, хлябът е в торбата. Ти като кажеш „Отче наш“, извадиш хляба от торбата, туриш го на трапезата. Четеш „Отче наш“, ти сдъвчеш хляба, туриш го в онази запасната торба и след като се наядеш, ще кажеш „Отче наш“, туриш хляба в свещената торба. Благослови този хляб да израсне. Колко пъти ти четеш „Отче наш“? Един път „Отче наш“, да извадиш хляба от торбата и да го туриш на трапезата. „Отче наш“, да се научиш как да ядеш. И като влезе в свещената торба, да се помолиш пак „Отче наш“ и този хляб да възрасне в тебе. Туй е обновяване. Туй показва пътищата и законите. Всяка една мисъл, всяко едно чувство, което ти имаш, ако не го прекараш през тия процеси, не можеш да имаш един завършен резултат.

Във вас всички имате желание, търсите лесните пътища на живота. Всичките хора се различават с една голяма слабост, че всеки търси лесния път. Най-лесният път е най-мъчният път. Най-мъчният път е най-лесният път. Който разбира. Ако ти искаш да сполучиш в живота, търси най-мъчния път, за да намериш лесния. В мъчния път няма да намериш препятствия, понеже малцина ходят, свободно ще

минеш. В лесните пътища става гъмжавица, ти ще изгубиш време. В мъчните пътища – пътят е отворен там. Най-първо вие мислите, че в света има лесни пътища. То по човешки е така. Лесният път е разумен път. Вие търсите пътища, дето не са разумни. Вие искате един живот, дето да няма мъчнотии, да не мислите много, да не се трудите много, като легнете, да не ви безпокои никой, всичко да ви е наредено, да имате слуги. Хубави работи са тия. Хубаво, ако вие имате двама-трима слуги, ако за вас е добре, лесно отива, ами за слугите как е? В света, който Бог създал, хората едни други се ползват. Всички хора не са на едно стъпало.

Да ви задам сега една тема да напишете: „Пътят на един слуга". Или „Пътят на ученика". Пътят на слугата какъв е? Аз ви говоря за неща, които са понятни, но трябва да имате ясна представа. Вие сте изучавали теоретически нещата. За пример теоретически знаете за червения цвят, за портокаления, за зеления, за синия, ясносиния, виолетовия и т.н. Някои от вас знаете да боядисвате, но не можете да употребите тези цветове, да се лекувате. Вие имате едно неразположение, вие може да го боядисате. Имате едно неразположение, което е неприятно. То е неприятно, понеже няма хас[47] боя. Боядисайте това неразположение. Ти ще знаеш какъв цвят да му туриш в даден случай. Не си доволен от живота. Имаш дреха, но не си доволен от дрехата, платът е хубав, но цветът не ти харесва. Някой път може да ти хареса цветът, пък като пипнеш плата, той не ти харесва. Казвам, всяка една наша мисъл има цвят. Хубавият цвят показва цената на нещата. Цветът винаги определя цената на нещата. Всеки един цвят определя цената. От Божествения цвят зависи цената.

Мисля, един сръбски учен, един професор, който изучавал инфрачервените лъчи и намира, че са много силни. С тия инфрачервени лъчи едно запечатано писмо може да се прочете. Едно

[47] **хас** (тур.) – чист, истински

писмо, затворено в плик, с тази светлина може да се прочете, без да се разпечата. Туй, което е невидимо, което е скрито, става видимо. Скрити работи някъде може да се отпечатат. Вие искате по някой път да прозрете във вашата съдба. Че как ще прозрете тъй? Виж този човек, турил инфрачервените лъчи и с тях разкрива известни тайни, отпечатва. Той правил своите опити, демонстрации. Вие искате да проникнете в съдбата, в бъдещето. Трябва да имате светлина. С каква светлина разполагате? Казвате, дарба да ви даде Господ. Съвсем механически разбирате. Такова нещо в света няма. Дарбата не е като брашно, което може да се тури в един чувал. Тя не е нещо, което може да се напише. Една дарба, най-първо, за да се даде, ти трябва да имаш, най-първо, обич към нея. Ти трябва да имаш стремеж към нея, да я възприемеш. После, тази дарба след като възприемеш, да имаш желание да дадеш широк простор да се прояви. Ако нямаш обич към дарбата и ако нямаш желание да я възприемеш, и ако нямаш желание да дадеш свобода, тази дарба не може да се прояви у тебе. Те са три фази.

Та казвам сега: „почва“, „любов“, „истина“. Какво разбирате? Ако ви кажа сега: изпейте „почва“, как ще я изпеете? Как ще изпеете глагола „почва“? Как ще изпеете „любов“, как ще изпеете „истина“? Аз на „почва“ бих дал един тон, на „любовта“ – два тона, на „истината“ – три тона. Едно, две, три – всичко шест. Шест тона, кои са тия тонове? С кой тон трябва да започнете? На „почва“ – един тон, на „любов“ – два тона и на „истина“ – три тона. Кои тонове сега трябва да турим? Когато дойдем до музиката, ние трябва да изучаваме тази музика. Вие говорите за музика. Ти окултната музика не може да изучаваш, докато не си изучил обикновената музика. С хиляди години хората са се трудили. Ако тази музика не я знаеш, до окултна ни най-малко не може да дойдеш. Тази музика е предговор на окултната музика за нейното разбиране. Окултната музика не

отхвърля сегашната музика. Тя допълня, обяснява. Един Божествен живот не отхвърля сегашния живот, той осмисля сегашния живот. Някои казват, че Божественият живот като дойде, сегашният живот нас не ни трябва. Не така. Така е за онези, които не знаят. Божествената любов, Божественият живот осмислят земния живот. Защото земният живот, и той е Божествен. Не е Божествен, понеже не е разбран, както трябва. Не се прилага, както трябва, неразбран е. Трябва да се премахне неразбраното в живота. Не е лошото в светския живот. В неразбраното в живота е погрешката. И в духовния живот има неразбиране. Казва, този духовен живот не струва. Не е там. Неразбраното е там.

Сега вие ще кажете: какво да правим ние? Всеки може да ви каже, че всеки от вас не живее добре. Така не се говори. Ние живеем неразбрано, не че не живеем добре. Какво значи да се живее добре? Неразбрана идея е. Ами доброто, то е земният живот. Доброто е основа на земния живот. Не живеем добре, значи земният живот не е използван, както трябва. На земния живот какво трябва да правиш? На земния живот четеш „Отче наш“, да извадиш хляба от торбата и ще го туриш на трапезата. След като се помолиш, ще го туриш в торбата вътре. От външната торба ще го извадиш и ще го туриш във вътрешната торба. Или да ви направя един превод. Ще извадиш житото от хамбара и ще го посееш на нивата. В хамбара, колкото и години да седи, то е безплодно, то не може да принесе плод, то не е капитал, който може да принесе полза. Ако житото посееш на нивата, туй жито може вече да се увеличи. Да кажем, всяка една мисъл, всяко едно желание може да се увеличи. Ако едно желание влезе в човешкото сърце, се увеличава. Мисъл, която влезе в човешкия ум, се увеличава. Постъпка, която влезе в човешката воля, се увеличава, расте.

Сега остава една мъчнотия: как да го приложим? Вие намирате, че приложението е много трудна работа. Най-лесната работа е приложението. Какво ти коства да приложиш едно правило? В граматиката има едно правило да се туря запетая. Имате едно предложение[48], което не е завършено, туряте запетая, тя е най-малката спирка. Тя е една малка спирка, не гара. Запетаята – ще се спреш малко. След туй в българския има точка и запетая. Тя е по-голяма гара. Точката е вече голяма гара, като софийската. Оттам тръгвате за Белград. Софийската гара е точка, Белград е точка. Тия станции са големи периоди. Онези другите гари са запетаи, точки и запетаи. Това е само за изяснение на нещата.

Казвате: как да приложим това правило? Туй правило няма да го измисляш, ще вземеш граматика. Често, като пишат по английски, туря запетая, а на български турят точка и запетая. Българинът има повече време, затова туря точка и запетая. Англичанинът туря запетая, понеже той казва: времето е пари. Англичанинът няма време да туря точка, туря една запетая и свършва се. Най-после тури точка и се спре. Може да е така. Тази е една от причините, понеже англичанинът е много практичен, може би на това се дължи – тяхната граматика е много опростотворена. Като дойдете до славянските езици, после гръцкия, латинския, тия падежи, тия сложни времена – това са хора, които разполагат с много време. Вземете еврейския език, той има две времена – минало и бъдеще, никакво настояще няма. Евреинът настояще време няма. Казва, всяко нещо, което ти казваш, е минало. Евреинът настояще не мисли. Евреинът мисли за миналото и за бъдещето. Ние мислим и за настояще. Питам, от какво произтича това? От характера, от онова психологическо разбиране, което евреинът има. Той цени времето. Евреите от толкова хиляди години,

[48] **предложение** (рус.) – изречение

те имат отлично понятие за времето. У един евреин времето е много хубаво развито у него. Той взел, тия граници разточил във вечността: бъдещето е някъде далеч, миналото е някъде далеч. Туй време той го разделил, макар че няма настояще в него – пак той знае. Евреинът знае бъдещето колко се приближава и кога се приближава; евреинът разбира миналото колко се отдалечило. Две времена има той, минало и бъдеще. Но той разбира миналото и бъдещето много добре. Ние имаме и бъдеще, и настояще, и минало и не сме толкова запознати с бъдещето, не го знаем колко близо е. Пък и настоящето не го знаем колко е настояще. Сега кой е прав? Евреите не са прави. Аз считам настоящето, когато един въпрос от вечността, от бъдещето, минава в миналото. Докато ми е тази преходна форма, е настояще. Настоящето е един момент, в който бъдещето се трансформира на минало. Или житото, което взимаш от хамбаря, то е бъдещето. След като посееш, този момент, като хвърляш житото на земята, то е настояще. А като падне на земята, то е минало вече. Минало настояще. Тогава казвам, трябва да има бъдеще настояще и минало настояще. Какво разбирате вие под минало настояще и бъдеще настояще? Бъдеще настояще – изваждаш житото от хамбара, туряш го в тенджерата да го вариш. То е бъдеще настояще, ти го очакваш. Като го ядеш вече, като го туриш в торбата, то е минало настояще. Аз разбирам процеса. Ако вие не разбирате, в еврейски не можеш да изясниш. В еврейски език има неща, които са неясни. Затова Евангелието не може да се пише на еврейски език. Еврейският език няма пластичност, не изразява, не изказва новите форми, в които мислите Христови можаха да се турят. Гръцкият език имаше по-голяма пластичност. Много архаичен език, много отрязан е еврейският език. Тогава можаха да пишат стари пророчески работи, но като дойдем до онази любовна мисъл на християнството, на еврейски език не може да се пише. Пък и на български език не може да се пише. Трябва да се създаде един нов

език. Че не можем да приложим любовта, причина е езикът. Нямаме форми.

Та в сегашния живот новата култура, която иде, трябва да се създаде съответстващи езикови нови форми, за да бъде умът пластичен. Езикът трябва да е пластичен, за да може да се изрази Божествената мисъл на Божествен език. Онзи език, от който е зает човешкият език, е толкова пластичен, че само едно значение имат думите. Езикът е толкова богат, че за всяка идея имат своя форма. Когато тук за много идеи туряме под една и съща форма. Не можем да правим различие. Не можем да правим различие между обич и любов.

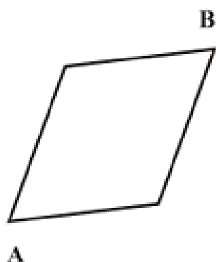

Фиг. 1

A е изтичане на любовта, която се проявява. Но да кажем, имате един друг център. Как ще приемете любовта? То е **B**. Любовта как се проявява? Едно същество, което те обича, то ще ти даде свобода. Ти за да го обичаш, тази свобода трябва да го ограничиш, да го приемеш в себе си. Ти като го приемеш в себе си, ще дадеш съвсем друго значение на любовта. Любовта, която дава, и любовта, която приема, нямат една и съща форма. Любовта, с която майката прегръща своето дете, коя любов е? **A**. Имате и **B**. Майката прегръща детето в **A** или в **B**? В **B** прегръща детето. Добре, след като го държи, казва: „Ха сега да вървиш в училище.“ Хубаво, ако това дете не разбира, казва: „Защо майка ми ме изпъди, казва: „Хайде в училище.“ Най-първо прегръща

детето, милва го, после казва: „Ха сега в училище.“ Праща го вън. Де е лошото? Детето има криво понятие. Трябва да се върне в **А**, тогава ще го прегърне. След това пак ще го изпрати: „Ха сега навън.“ Като го изпъди майката, пак ще го приеме. Нас в небето са ни милвали, после казват: „Хайде в училище на земята.“ Сега са ни изпъдили навън из рая. Из рая навън излязохме да се учим. Изпъдили ни да се учим. Че не сме искали да идем на училище, майката казва: трябва да идем на училище – със слугата навън те изпращат в училище. Пак трябва да се върнете. Туй разбирам буквално. Казва, изпъди Господ хората. То тъй се говори. Хората не разбират езика. Изпъдили човека, не послушал, понеже не искал да иде на училище. Господ казал на Адама да иде на училище. Неговата погрешка къде била? Не му се ходело сам на училище, търсел да намери другарката, че двамата да идат. Докато намерил другарката – той не искал другар, но другарка от противоположния полюс. Закъсал в тази работа, баща му се разгневил, че и двамата ги изпъдил да идат на училище. Такава една версия има за изпъждането на човека из рая. Той търсел другарка, сам не му се ходело, дълъг бил този път. То е само за изяснение на тази идея.

Трябва да се учим. Всичко друго на земята, че трябва учебници, че трябва другари, стая – те са второстепенни неща. Най-първо трябва да разберете, че вие трябва да учите. Да учите каква е волята Божия, какви са Неговите закони. Господ ви даде красив ум, дал ви красиво сърце, дал ви красива душа, дал ви и красив дух. Има какво да учите. Вие седите и мислите за шапката, за дрехи. Те не са лоши работи, но шапката за кого е? Снощи дойдоха двама души, посетиха ме и им дадох една идея. И на вас ще я дам. Някой, като му направят хубави дрехи, хареса ги. Казвам, човек прави нови дрехи, облича се за хората, а е гол за себе си. Ти, когато искаш да се запознаеш със себе си, ще хвърлиш дрехите; когато искаш да се покажеш на хората, ще се

облечеш. Хубавите дрехи са за хората, а голотата е за човека. Тъй щото своята голота няма да показваш на хората, понеже голотата е за тебе. То е дреха. Гол да си за тебе. Гол какво разбирате?

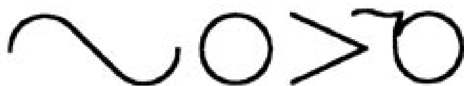

Фиг. 2

„Гол“ значи „необлечен“ на български. Гол значи предопределена съдба, велик идеал. Езикът, от който е излязъл. „Г“ – гол какво означава? „Г“-то е знак не вечността. А пък „о“-то, това са условията. Значи човек, който иска да бъде гол, той трябва да бъде освободен от всички посторонни неща, които го спъват в живота, да има чиста мисъл, да разбира Божия път, не да го смущава, че пари няма, че ядене няма, как Господ да не помисли за неговото ядене, как Господ да не помисли за неговите обуща? Господ, като те види с обуща, казва: „Моя син го подковали отдолу.“ Като отидете при Бога, Той снема подковите, съблича ни. Казва: „Снемете подковите, съблечете го, шапката свалете. Гол го оставете да се върне при Мене.“ „Гол“ какво значи? „Такъв, какъвто съм го пратил, такъв го искам. Не с нови дрехи.“ Не е ли така? Като умре човек, как отива при Бога? Те му турят и пръстени, но като умре човек, и пръстени, и дрехи, и шапка, и обуща, всичко остава на земята, той отива гол при Бога. Ние всички трябва да се върнем при Баща си такива, каквито сме, облечени, но не с тия дрехи, трябва да се върнем с дрехите на светлината, трябва да се върнем с онези светли мисли, с дрехите на ония светли чувства, трябва да се върнем с дрехите на ония светли постъпки. Това са скъпоценни камъни. Казвам, дрехите, които имаме на земята, са отлични, но тия дрехи са за земята. А пък какво казва там Йов на едно място? Той казва, че гол го родила майка му и той после се облякъл.

Пак голи ще се върнем. Гол е дошъл на земята и гол ще си отиде. Ние казваме: оголяхме. Не, но другояче разбирам. Ако ти си престанал да мислиш както трябва, ако ти си престанал да чувстваш както трябва, ако ти си престанал да постъпваш както трябва, ти си на кривия път. То е голота, това подразбирам. Тогава, за да не оголяваш на земята, започни да мислиш, за да не оголяваш на земята, започни да чувстваш, и за да не оголяваш на земята, започни да постъпваш. Сега в тази форма като се туря, всякога се казва, че трябва да се мисли. Откъде трябва да започне човек?

(Учителя пее.) „Почва“ – „сол“. „Любов“ – имате „до“, „ре“. „Истина“ – имате три тона: „ми“, „фа“, „сол“. Най-първо, за да ти върви в света, трябва, най-първо, да знаеш как да се тонираш. Не може човек да се тонира, който постоянно мисли за своето добро. За да се тонирате, за да се избавите от всичките ваши нещастия, вие трябва да се освободите от вашата крива философия. Най-първо, като станете сутрин, мислете за доброто на другите хора. Защото, като мислиш за доброто на другите хора, твоето добро се включва в тяхното добро. Ти мисли за тяхното добро, Господ да помисли за твоето. Господ мисли за доброто на всички. Ние, като мислим за себе си, вземаме Божията работа. Казва: „Аз трябва да мисля за себе си.“ Сега разбирайте: мислете за доброто на другите хора, Господ в тебе да мисли за твоето добро. Ти стани проводник на онова добро, което Господ мисли да прави навън, и тогава кажи: „Доброто, което Бог вложил в мене, туй добро желая да бъде за моите ближни, за моите братя, за моите сестри, туй добро Бог да го даде на тях.“ Тогава имате превръщане, имате същия закон: А и В. То е за тониране. Ти си неразположен духом, казваш: „Не ми върви.“ За да ти върви, прояви доброто в тебе. Туй добро, което Бог турил, проектирай го навън, тури в обръщение Божия капитал. Вие седнете и се молите, казвате: „Господи, да изпратиш Духа Си, да ме одариш.“ Тя е крива молитва.

Няма какво Господ да те одарява. Казва: „Той дал Духа Си.“ На апостолите Бог даде Духа Си, за да възрасте онова, което е в човешката душа. Ще изпрати Духа Си и този Дух, като дойде, е като светлината, да възрасте онова, което е вложил Бог, Който създал човек, Той вложил Своето благо. Но понеже човек не е бил силен, не е работил за възрастването, сега трябва да дойде Духът – трябва да дойдат разумни същества, да му помогнат, да му покажат скритите работи, които са в него и по кой начин той може да го разработи. Духът като дойде, ще започне да те учи как трябва онова, което е в Него... Целия живот изгубвате в противоречия. Ставаш сутрин и казваш: „Не съм разположен духом.“ Чакаш час, два, три, четири, пет, целия ден не си разположен. Че защо не си разположен? Не си разположен, понеже някое същество дошло и турило един бръмбар в ума ти, че трябва да имаш нова шапка, нови дрехи. И там има един банкерин, от който може да вземеш пет хиляди лева на заем, да направиш дрехите. Тъй е сега горе-долу. Извърши волята Божия, тогава си прави новите дрехи. Кога се обличате добре? Вие отивате при Господа облечени. На църква всички отиват да се молят хубаво облечени. Хубаво е това, но ние започваме по кривия път. Аз, като отивам при Господа, ще се облека в своята мисъл, ще се облека в своята права мисъл, ще се облека в своето право чувство, ще се облека в своята права постъпка. Тогава, след като се моля на Господа, молитвата е приета. Ще се върна тогава да туря новата шапка, новите дрехи, то е второ обличане. Най-първо при Господа ще се облека, работата ми е уредена. И тогава ще се облека за света. Ще туриш бомбе или самурен калпак, ако е мъжка шапка, или ако е женска – с перо. Може да турите каквото искате, каквито искате цветове, каквито дрехи искате. Те са хубави, ако си ходил при Господа. Тогава успешно обличаш новите дрехи. Може да си турите каквито искате неща, нищо не значи. То са обикновени дрехи. Райската птица има най-

хубавите дрехи, които струват двайсет и пет милиона. Една райска птица струва двайсет и пет милиона. Аз съм правил своите изчисления тъй да се боядисат – хас боя. Когато имате някоя дреха, ще бъде така хубава, с огърлица със скъпоценни камъни, че като погледнете, навсякъде ще ви е приятно. Та сега, както учат хората, че вие трябва да се облечете скромно. Вие отвън не сте облечени, и отвътре не сте облечени, че никъде ви няма – ни на небето, ни на земята. Та туй не е философия. Противоречието де седи? Че вие трябва да се облечете много хубаво. Най-първо ще започнем с обличането отвътре. Мисля, не се изискват векове, в един може да стане. Всеки от вас за една седмица, за един месец може да стане. За цял живот може да стане. Но всеки ден може да стане. Този е въпросът – какво трябва да се прави? Да се облечем. Сутрин, като станеш, ще се облечеш със своите добри мисли, ще се облечеш със своите добри чувства, ще се облечеш със своите добри постъпки и ще се явиш при Господа. Ако Той одобри твоите мисли, твоите чувства и твоите постъпки, ти ще се върнеш, ще се облечеш с най-хубавите дрехи, които имаш. Ние седим и казваме, че сме остарели, че сме закъсали. Защо остаряваме? Ами че вие сте турили целия свят да носите на гърба си, как няма да остарявате? Дойдеш и мислиш, че си се родил баща, майка. Това живот ли е? Вие имате криви идеи за баща си и за майка си. След туй имате криви идеи как ще се осигури вашият живот, имате криви идеи за нещата. После мислите, ще имате ли прехраната на един чиновник. След туй искаш да се ожениш и мислиш каква ще бъде тази, за която ще се ожениш, ще може ли да живееш, после деца ще имаш ли, как ще ги възпиташ, пари ще ти трябват, ред безпокойства от единия край до другия. Ще се безпокоиш за децата, които нямаш, ще се безпокоиш за възлюбената, която нямаш. Че защо ти е възлюблена, за която трябва да се безпокоиш? Като отиваш при Господа, се безпокоиш дали Господ ще ме обича,

или не, дали ще ме подари с нещо. То е крива идея, твое заблуждение. Твоят възлюблен не се нуждае от нищо, той всичко има. Той иска ти, като отидеш при него, да бъдеш добре облечен. Щом мислиш дали ще те обича, или не, ти си на крива посока. Така не се мисли. Това не е живот. Дали щял да ви обича. Дали ме обича, или не, то е съвсем друг въпрос. Може да знаете напълно дали ви обича, или не. Когато обичаш някого, не може да не обича. Ако той не те обича, има други причини. Не може да обичаш, и да не те обичат. Не говори, че не обичаш някого. Ако ти обичаш някого, той не може да не обича, той не може да няма към тебе разположение. Ако ти го обичаш в душата си и желаеш всичкото добро за него, да не мислиш лошо за него, той не може да няма разположение. Ти ще видиш, ще изследваш какви са неговите отношения към тебе. Не, аз гледам какви са неговите отношения към другите, не към мене. Каквито са неговите отношения към другите, такива ще бъдат неговите отношения към мене. Сега не искам да зная какво е вашето знание. Ако е за знание, и аз зная. Не че не е важно. Даже онова, което аз зная, аз го оставям настрана, то е частично схващане, какво аз зная. Две по две е четири. Какво означава това? Има и друго разрешение.

Тази фигура, този квадрат, се изменя и става на един ромб. Тия ъгли, които имате, те се изменят. В един квадрат имате четири ъгъла, които са 360 градуса. И в една окръжност имате 360 градуса. Следователно тия криви линии при ъглите са отсечки от окръжността. Квадратът не е нищо друго, освен една окръжност, обърната навътре. Че и кръгът е един квадрат, обърнат навън. Що е квадратът? Един кръг, обърнат навътре. Що е кръг? Един квадрат, обърнат навън. Сега гледам онези, които разбират този въпрос, казват:

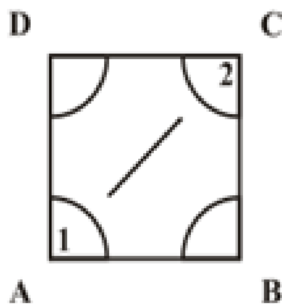

Фиг. 3

„Животът е един кръг.“ Квадратът, който е турен в действие. При кръга се научават законите на квадрата. И при кръга, и при квадрата се изучават законите на кръга. Следователно трябва да разбираш тия двете страни на живота. То е обективното, външното разбиране на живота, и вътрешното разбиране на живота. Те нямат една и съща форма. Квадратът е понятна форма. Туй е определение. В този квадрат всяка една стена има по един ъгъл с какво да се занимава. Сега тази идея е много тъмна за вас. Трябват ред други обяснения, приложени в живота, за да разберете как се прилага. Да кажем, един ъгъл може да се смени на 45 градуса, на мястото на 90 градуса може да се тури 45 градуса. Този ъгъл може да се увеличи с 45 градуса, тогава ще стане 135 градуса. Доколко може да се увеличи един ъгъл? Щом стане 180 градуса, вече става права линия. Щом стане 179 градуса, той е най-големият ъгъл. Още един градус, той е правата линия. Правата линия вече има [...] на кръга. Тогава, когато едни прогресират, в тях се увеличават условията. В един дом, когато на един върви, на друг не върви. Защото, щом човек се качи на коня, оттам на човека върви, но на коня не върви. Човек печели, конят харчи. Но щом човек се качва на коня, конят не мисли за храната си, човек промисля за коня. Човекът след като слезе от коня, той ще му даде храна. Ако човек не се качи на коня, не мисли за него.

Следователно законът е същият: ако вие служите на Бога, ако вие се определите да Му служите, Бог ще промисли заради вас. Ако вие не Му служите, и Той няма да мисли заради вас. Вие искате, без да Му служите, Той да промисли заради вас. Няма такъв закон. Ако Му служите, непременно Той ще промисли за вас. Най-първо трябва да правите, не да кажеш: „Аз служа на Бога.“ Ето аз какво подразбирам. Представете си, че аз съм беден човек, закъсал съм. Казвам: „Господи, покажи ми един път, как да изляза от тия лошите условия, в които се намирам. Съвсем закъсах, ходих на едно място, не ме приемат, учител исках да стана, това, онова, никъде не ме приемат. Така се случи.“ Господ каза: „Я тръгни там по пътя.“ Виждаш една мома млада, наранена, кръв тече. Господ казва: „Вземи я на гърба си.“ Вземам я, занасям я, връщам нейното съзнание. Случи се, че тя е княжеска дъщеря. Ходила по екскурзия и се случило нещастие. Тя ми даде адреса си и след туй ми благодари за услугата. И оттам насетне всичко ми тръгна напред. Господ казва: „Този е пътят, който ме назначава на служба. Този, който помага.“ Казва: „Много знаеш.“ Ако кажа: „Ще взема младата мома, тя не е за мене, тя се занимава с други работи.“ Господ казва: „Вземи я на гърба си.“ Ти намериш на пътя една свещена идея, Господ казва: „Вземи тази свещена идея.“ Ти кажеш: „Тя не е заради мене, аз не мога.“ Ти затваряш пътя. Ти вземи я на гърба си, занеси я у дома. Тази идея, като живее, ще ти покаже, че е княжеска дъщеря. Оттам насетне твоите работи ще вземат да се оправят.

Какво повече да ви говоря на вас. Вие сега искате да кажете: „Няма ли нещо... нещо пари за дрехи, да си направим, да се облечем?“ Ще дойдат дрехите. Вие сега нямате дрехи, имате доста хубави дрехи.

Как пяхме „почва“, „любов“ и „истина“? Значи работите почват с този устрем. „Почва“ значи движение, да се задържи в тебе една идея. Ти ще възприемеш любовта. Аз ви давам пример: любовта е тази

царска дъщеря, която вземаш и занасяш у дома си. Тогава ще дойде истината. Докато любовта не влезе в душата ти, в любовта ти не можеш да разбереш истината. „Почва“, „любов“, „истината“. Любовта е онази дъщеря, която ти вземаш. Истината е резултат, истината е вече път, всичките ония възможности, с които може да се повдигнем. Всеки от вас казва: „Трябва да има амбицията, не, но стремеж да се повдигне.“ Всеки трябва да има желание в своята мисъл, не да се колебаете, но в даден случай да знаете, че вашата мисъл е права. Правата мисъл е права за всички. Една моя права мисъл не е права само заради мене. Моята мисъл е мисъл за всички. Всички хубави мисли на цял свят са и мои мисли. Хубавото във всички е и мое хубаво, хубавото в мене е хубаво за всички. Та благата в света са общи за всичките. Онова, което Бог създал, е за всичките. Трябва нашето съзнание да се разшири, да се разшири и сърцето ни.

Тази работа без свирене няма да стане. *(Учителя взема и нагласява цигулката.)* В света има един Божествен план, много пъти сте слушали за него, който трябва да се реализира. Няма друг план, ние трябва да реализираме Божия план, не какво ние мислим. Има един Божествен план, който всички същества, които са на служба, искат да го реализират. И ние на земята трябва да го реализираме. Божият план трябва да се реализира. Когато Божият план се реализира, тогава и нашите планове ще се реализират. Ако Божият план се отлага, и нашите планове се отлагат. Най-първо Божият план е наш. Ние искаме най-първо да се реализира нашият план, и после Божият план. Не може да бъде. Вие сега искате вие да бъдете щастливи. Вие и без това сте щастливи. Вие сте от щастливите нещастници. *(Учителя свири и пее.)* „Почва“, „любов“, „истина“. *(Учителя пее:)*

Почвай работа с права мисъл,
право чувство,

права постъпка.

Там е истината. (два пъти)

Любовта ражда живота,

истината ражда свободата,

почвата ражда житото,

и човек е всякога готов

да си похапне.

Упражнението е това. Това е външната страна на пението. Щом дойде външната страна на пението, трябва да има смисъл. (Учителя свири. Пее:)

Сам бях в света.

Станах слуга на Господа.

Той ме прати в гората

да събера гориво за зимата.

Но духна вятър, заваля дъжд и ме окваси,

измокри всичките ми дрехи.

Тръгнах аз назад, без да нося нищо,

и по пътя се оцапах.

Като се върнах в дома,

господарката ми казва:

„Няма да влизаш,

докато отвън не се очистиш.“

Отива хубаво облечен, завалява дъжд, окаля се, не го искат нечист. Който не разбира, казва: „Окалях се.“ Не е въпросът там. Казвам сега, вие сте в гората да събирате гориво, и не събирате гориво.

Учете се да мислите, да чувствате и да постъпвате, да вършите волята Божия. Това е то, хубавото. А може да кажа сега: какво ли ще ме разберат, да им пея. Аз не пея само на вас. Пея на всичките. Като

пея, по радиото ме чуха не само тук, чуха ме на другите места, че пях песента, че сам бях в света, станах слуга на Господа.

Казвам сега, да остане в душата ви мисълта да бъдете смели в изпълнението волята Божия. Вършете Неговата воля, за да се уредят вашите работи. Понеже законът е такъв: като вършим волята Божия, ще се свърши и нашата воля. Когато всичките хора се решат да вършат волята Божия, Царството Божие ще дойде на земята. Ние искаме Царството Божие да дойде на земята. Че как ще стане? Като свършим волята Божия. Най-първо всички трябва да се решим да изпълним волята Божия, тогава ще дойде Царството Божие. Като дойде Царството Божие, тогава ще дойде и нашата воля. Понеже всичките като сме разумни, тогава ще стане и нашата воля. Бог ще ви покаже по кой начин ние ще се зарадваме. Като дойде Царството Божие, тогава ще стане и нашата воля, кой каквото иска, ще стане тогава. Когато Царството Божие не е дошло, каквото и да мислите, нищо не може да стане. Туй, което Бог иска, не е станало, че това, което ти искаш, ще стане. Тогава е възможно. Когато дойде пролетта, всички цветя ще цъфнат. Сега трябва цветарник изкуствено. Като дойде пролетта, всички цветя ще цъфнат, ще израснат.

Та най-първо, работата за идването на Царството Божие на земята. И като станете сутрин, турете мисълта си: „Да бъде волята Божия." Аз не искам да остане мисълта като един морал, аз не поддържам това. За мене моралът е външна страна, за мене са идеите. За мене същественото е онази чистата мисъл, която имам. То е същественото отношение, което се образува между Бога и мене. Важно е онова чистото желание. То е връзката между Бога и мене. За мене моята чиста постъпка ще образува връзката с Божественото. Ти не можеш да направиш една връзка, ако твоята постъпка не е чиста. Във връзката чувствата трябва да бъдат чисти. При Бога не можеш да направиш връзка, ако чувствата не са чисти. Значи в самия себе си

тия връзки трябва да бъдат чисти. Не трябва да се безпокоя. Няма какво да се безпокоя, понеже живея в един свят разумен. Като се върна, ако съм се окалял, господарката ще каже: „Очисти се, че тогава влез.“ Вие ще кажете: „Вкъщи не ме искат.“ Не че не ви искат.

„Божията Любов носи пълния живот.“

22 лекция на Общия окултен клас, 19 февруари 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта, София, Изгрев

ТЯЛОТО НА ЛЮБОВТА. ОГРАНИЧАВАНЕ И ОСВОБОЖДАВАНЕ

„Отче наш“

„Махар Бену Аба“

Четоха се темите „Какъв е пътят на слугата“. Прочете се Евангелието на Йоана: десета глава, от първи до деветнадесети стих.

„Духът Божи“

За следния път пишете върху темата „Отличителните черти на човека“.

Има някои неща, които са важни не за човека, а за ученика. Думата „човек“ подразбира същество, което мисли. Човек е дошъл, за да бъде ученик, а не може да учи човек, който не мисли. Първата тема, която дадоха на човека, на ученика в училището, беше да учи послушанието. Човек не може да развие тази тема. Сега всички вие знаете разказа, който съществува, за непослушанието, което води към неразвиване. Той трябваше да излезе извън рая, за да научи послушанието. И човек откак е излязъл извън рая, все учи послушанието. И като се научи на това послушание, ще се върне в училището. Послушанието е един предмет, една теория. Можеш да кажеш: „В какво седи послушанието?“ Можеш да кажеш: „Послушанието седи в това да обичаш Бога.“ Но трябва да го приложиш в живота. Много пъти ние говорим за неща, които не са ни ясни.

За пример можем да говорим за онзи свят, но не ви е ясно какъв е онзи свят. Даже постарайте се да си представите света на един учен съвременен човек. Неговата ученост не седи в лабораторията му и в книгите му, но в онова широко разбиране, в онова познание, което

има за света. А пък неговите книги, лабораторията му, библиотеката му, всичко това са само спомагала, условия. Човек, понеже е ученик, от доста дълго време той прави ред опити в своята лаборатория. Понеже мисли, че животът е несносен. Не. Има много професори, които като правят някакви опити, става взрив и професорът свършва училището, и друг дохожда на негово място. Може да умре някой и друг може да умре, но опитът трябва да се направи. Човек трябва да учи. Опитът може да излезе несполучлив, това нищо не значи. Сега мнозина от вас имате криво схващане и мислите, че в това училище, в което сте постъпили, най-много в пет-десет години ще можете да свършите и да излезете, да направите един опит, за което да ви поставят на добра служба със заплата. Божественото училище не е такова. Аз съм слушал някой да казва: „Ето, двайсет години вече как уча тук и нищо не съм научил, изгубих времето си само.“ Ако разгледаме живота, кой не е изгубил своето време? Ако човек не разбира правите пътища Божии, ако той не разбира смисъла на своя живот, той може да се самоизмами и може да мисли, че неговите работи са уредени. Може да са уредени до известна степен, но все таки земните работи остават неуредени. Ако мислим, че земният живот има завършване, тогава земният живот е безпредметен. Защо? Понеже нямаме нито един резултат.

Някои се спират на въпроса, защо животът е толкова мъчен. Те не трябва да се спират върху този въпрос. Този въпрос е безпредметен. Вие можете да зададете същия въпрос в едно училище. Защото в училището предметите стават все по-мъчни. В отделенията учителите занимават децата с много елементарни работи. Отначало това училище е по-лесно. Във втората и третата година е по-мъчно, а в последните пет години е още по-мъчно. В университета е още по-трудно. Ако се специализирате, работата става съвсем трудна. Питам, ако вие сте изкарали двайсет години в учение, какво от това? Един

човек на земята, за да стане специалист, той трябва да учи двайсет години. И след това той пак се чувства, че все му липсва нещо и че нищо не знае, и пак трябва да учи. Има учени хора, които двайсет години изучават известен предмет и ще напише известна научна книга. Човек все таки пише една книга. Животът не е нищо друго, освен писане на една книга и всеки ден трябва да решиш в себе си кое е право и кое е криво. Някой ми казва: „Покажи ми кое е правото и кое е кривото.“ Ти не можеш да бъдеш крив, докато не си бил прав. Ти не можеш да бъдеш грешен, преди да си бил праведен. Защото праведният може да чувства греха. Чистият човек, чиито дрехи са чисти, може да чувства петната по дрехите си, а пък онзи нечистият, чиито дрехи са нечисти от горе до долу, той не може да види някои нечистотии, петна по дрехите си. Следователно ние искаме да възстановим нещо, което сме изгубили. Ние искаме да възвърнем онази първоначална свобода, която Бог ни е дал, тази правда, която Бог е вложил в нас. Свободата е свързана с истината и придобиването на тази свобода не може да стане по механически начин. Никой не може да ни направи свободни.

Ако мислите, че някой може да ви направи свободни, вие се лъжете. Някой мисли, че ако има богатство, ще бъде свободен. Не. Ако имате богатство на земята, ще се зародят много крадци, ще бъдете под постоянен страх. Даже силният на земята, ако някой е силен на земята, пак има кой да му завижда, пак не е свободен. Тогава в какво седи свободата на човека? Свободата на човека седи в това: свободен е онзи човек, който не препятства никому, той се занимава само със себе си. Другояче казано на съвременен език: занимавай се само с Божиите работи и не се занимавай с оправяне на хорските работи. Сегашните хора, като оправят света, те го оправят по един животински начин. Някое голямо куче, като срещне малко куче с кост в устата си, казва му: „Кой ти позволи да носиш тази кост?“ И

малкото куче захвърля костта с квичене, оставя я на земята и бяга. Взима я по-голямото, от него пък я взима още по-голямо куче и най-после костта остава в най-силното куче, което казва: „Всички кости трябва да дойдат при мене. Никой няма право да ги взима без мое позволение.“

Когато вие искате да бъдете щастливи и само вие да бъдете свободни, нямате ли вие понятията на голямото куче? Когато ние искаме да подобрим само нашия живот, ние приличаме на животни. От това гледище ние не можем да разглеждаме живота. Може да е право от гледището на хората, обаче ние сме дошли на земята да изучаваме Божественото право и да работим не за себе си, но за хората. За нас ще работят други, а ние ще работим за Бога. Христос казва: „Аз не дойдох да сторя Своята воля, да работя за Себе Си, но дойдох да работя за Бога, да върша волята на Отца Си. Дойдох да положа душата Си за Неговата работа. Аз Те прославих, свърших Твоята работа, Отче, прослави Ме и Ти. Онова, което Ти си намислил да направиш заради Мене, направи го.“ Това е пътят на ученика. Мнозина имат друго разбиране. Като дойдат в света, те искат да го оправят. Тази работа не е заради тях, тя е работа за Бога. Бог ще оправи света.

Снощи дойде една стара позната при мене, нека я нарека стара сестра. Отдавна не беше дохождала. Но все таки и тя върви в пътя, чувства се, че е тук. Казах преди години: „Пътят, по който вървиш, не е за тебе. Ти трябва да измениш пътя си. Това от тебе зависи.“ Тя е енергична. Тогава тя искаше да оправя света. Идвала е много пъти. Аз казах: „Знаете ли какво ви казах преди години? Аз ти казах тогава, че този път, по който си тръгнала, не е за тебе, защото тясно ще ти стане. Ти тогава при онзи разговор каза: „Човек трябва да работи.“ Да, човек трябва да работи, но умно трябва да работи. Той трябва да знае как да работи.“ Това беше първият път. Втори път идва при мене и ме

пита: „Как трябва да работя?“ Тя си замислила нещо, тя си има проект. Доста е заможна, богата жена е. Но случило се така, обстоятелствата така се стекли, че кармата, професорът, дал трудна задача, която трябвало да реши. Изпитал я професорът. Тя мисли, че лесно ще мине, намислила да си оправи работата. Решила да гради голямо здание в Пловдив. Казах: „Трябваше по-рано да ме питаш, а не сега.“ Това беше преди 1915 година, преди започването на войната. Казах: „Ако ме питаш, не гради сега, отложи.“ „Ако сега не почна да градя, ще имам загуба. Приготвила съм всичкия материал.“ „Твоя работа. Ако не ме слушаш, ще изгубиш.“ Отвори се войната в 1915 година, спря се работата и тя довърши къщата си след войната, но изгуби. Снощи идва пак и ми разправя, че я сполетяло едно голямо нещастие. Един син, на когото тя разчитала, доста много голям горе, в четири деня се поминал. И тя съвсем се обезсърчила. Тя ми казва: „Стара съм станала вече, не седемдесет години. Няма какво да се прави.“ „Този път, по който вървиш, не ти е пътят.“ След това дадох беседите „Царският път на душата“ и казах: „Чети.“ Тя не знае какво да прави.

Как се влияе човек. Тази жена е тъжна, плаче пред мене. Аз зная, че тя не плаче, но синът плаче в нея. Казах: „Син ти, който е заминал за другия свят, не си е уредил работите, той не е готов за там и плаче.“ И тя ми разправи един сън за него. Сънувала го, че го вижда и го пита: „Какво правиш на онзи свят?“ „Дадоха ми една служба, да служа около един мост, да пазя моста на тази река, през която река минават всички параходи, не само за българския народ, но и за целия свят.“ Понеже било много опасно мястото, та всички параходи потъват там и много мъчна работа е там. А този е мостът, през който хората минават от този свят за другия, и корабите на хората все потъват. Казвам: „Не плачеш ти, но твоят син в тебе плаче.“ „Защо?“ „Защото не се е учил. И ти трябва да учиш, защото иначе и ти, като отидеш на онзи свят, ще плачеш после. И тебе ще те турят на моста.“

Като показах несретите, че това, онова не е направила, видях, че още не ѝ иде наум какво трябва да направи. Тя каза, че не може да работи, но тя подразбира, че физически трябва да работи. По едно време тя каза, че имала две мини: едната за въглища, а другата за олово. Те били с повече от хиляда декара. Аз мислено изпращам идеята, казах, че тази мина може да се разработи хубаво. Като възприе тази мисъл, тя стана весела и каза: „Имам малко надежда в света."

Светът е предметно учение. Ние няма да останем в този свят. Той е училище. В отделенията, в прогимназията, в гимназията ще се учим, в университета – също. После ще се специализираме и най-после ще влезем в един друг, много по-широк свят, за който всички се приготовляват. И всички длъжности в това училище трябва да ги изпълнявате. Всеки ученик трябва да бъде изправен. И онзи, способният ученик, е почитан. Ако човек иска да бъде слушан от Бога, той трябва да се учи. И ако искате да бъдете в това училище, вие трябва да се учите.

Много пъти вие говорите за любовта. По какво се отличава любовта? Любовта донася на човека един безболезнен живот, безболезнени състояния. Болестите остават отвън. Можете да страдате отвън, но вътре в себе си ще имате един живот без болка. Не се безпокойте от нищо, любовта изключва болестите. Тя е светът на живота. Ако нямате Божествената любов, вие не можете да имате онзи живот, който търсите. Ако не сте свързани с любовта, няма да се свържете и с Божествения живот. За да се прояви Божествения живот у вас, трябва да разбирате законите на любовта. И ако не сте свързани с любовта, не можете да имате този Божествен живот. За да се прояви Божественият живот, трябва да разбирате света на Божествената мъдрост, на Божественото знание, на светлината. Животът изисква светлина. А пък светлината е носителка на знанието. Щом дойде

светлината, няма да се спъвате. Противоречията на живота произтичат от спъването, от тъмнината.

Преди няколко деня един приятел разправя един анекдот, който е действителна случка. Този брат изложи случката в един малък разказ. Аз ще ви го представя, както го схванах. В малкотърновско умира някой си богат българин, чорбаджия. Той оставил само едно голямо здание, в което заровил парите си. Но умрелият така се привързал към къщата си, че който влизал в нея, изпитвал голям страх; който влизал в къщата, той умирал – умрелият ги душил. Във време на Севастополската война, когато англичани и французи дошли да се бият с русите, минал през това село един полк французи. Като културни хора те искали да вземат най-хубавата къща в селото. Искали да настанят офицери в тази къща, но ги предупредили, че ако влязат в тази къща на чорбаджията, може да се случи нещо с някой от войниците или офицерите, да бъдат удушени, за което после ще ги държат отговорни. Селяните казали: „Тази къща е много хубава, но е чумава. Дух има в нея, който души хората.“ Французите се уплашили, но един от тях казал: „Аз ще отида.“ Той бил окултист, разбирал законите. Влязъл в къщата и наредил двадесет и четири свещи в кръг, по една свещ на час. И в себе си държал една свещ запалена. Влязъл вътре в колелото между свещите. По едно време се чука на вратата. Той казва: „Влез.“ Онзи отвън му казал: „Излез.“ Но като не се разбрали французинът и българинът, последният казал най-после: „Ако не искаш да излезеш, аз ще вляза.“ И отваря вратата, влиза вътре и започва да гаси свещите една по една наоколо. Французинът седи със свещта вътре и ги пали. Българинът гаси свещта, половината от тях изгасил, а французинът отива и започва една по една да ги пали. Вървят и двамата и обикалят кръга. Колко пъти са обиколили, не се знае. И най-после, като пропял петелът, българинът си заминал.

Казвам, какъв е изводът от това? Той е следният: вие сте сега в един чумав свят, но запалете двадесет и четири свещи около себе си и като дойде дяволът, той ще хлопа и ще му кажете: „Влез.“ Дяволът ще ви каже: „Излез.“ Той влиза и започва да гаси свещите, ти ги палиш и като пропеят петлите, дяволът ще си замине. Този закон е верен: за да те сплете дяволът с една лоша мисъл, той трябва да изгаси свещите ти. Той ще дойде и ще изгаси едно хубаво твое чувство или една хубава твоя мисъл. Ти ги пали. Два-три часа ще бъде така и като пропеят петлите, той ще си отиде. Оттам насетне и този българин се уплашил вече и не ходил в къщата. Като видял, че в тази къща има двадесет и четири свещи и че те се запалват от само себе си, дяволът се убеждава, че свещите в човека не могат да се изгасят. Затова той ще седи отвън.

Изводът сега: никога не изгасвайте своите свещени мисли, никога и на никого не позволявайте да ви ги гаси. Който и да е: баща ви, майка ви, брат ви и прочее, не позволявайте да изгасват свещените ви мисли. Стой като французина. Който дойде, не му позволявайте да ви гаси свещта. Ако някой ви я изгаси, ти я запали. Тази свещ, която имате в себе си, това е човешкият ум, това е човешкият дух. Не се обезсърчавай, че някой изгасил свещта ти, че някой казал една обидна дума заради тебе. Запали свещта си. Защото всяка лоша дума е изгасване на една свещ. Запали я пак. Втора лоша дума ти кажат, запали пак свещта си.

Сега може да се роди друг един въпрос: така лесно се говори, но как да го направим? В света има два начина, по които човек може да служи на Бога. Единият начин е по свободата на неговата воля, а другият начин е като бъде заставен. При първия начин човек остава свободен сам да избере и ако не направи добър избор, той ще бъде заставен. Тогава по какво ще отличите дали сте правилно избрали, или криво сте избрали? По какво ще отличите дали вашият избор е

бил прав, или крив? Ако в началото се чувствате, че сте били свободни да направите нещо и като го направите, се ограничите, вие сте тръгнали по крив път. Ако искате да извършите една работа, и се усещате крайно ограничени и като я направите, се освободите, този път е правият. Това, което в края освобождава човека, това е правият път. А пък това, което ограничава човека в края, това е кривият път. Значи в кривия път свободата е в началото, а ограничението накрая. В правия път ограничението е в началото, а свободата накрая. Същия закон можете да приложите и по отношение на вашите мисли и чувства. Ако едно ваше чувство в края ви ограничава, това чувство е криво, то върви в крива посока. Ако една ваша постъпка в края ви ограничава, тя не е права, тя нищо няма да ви допринесе.

Тези неща трябва да ги разбирате вътрешно. Ти направиш една постъпка и казваш: „Дали е права, или не е?“ Хубаво, някой ще ви каже, че тя е права. Но представи си сега следното. Вие можете да ме питате така: „Да се кача ли на това дърво, или да не се качвам?“ Ще ви кажа: „качи се“ или „не се качвай.“ Но ако си сам и те гони мечка, какво ще кажеш? Имаш ли избор? Качи се, нищо повече. Който се качи, той е винаги на правия път. Който се качи на планината, той е винаги на правия път, а който слиза от планината, той е винаги на кривия път. Но онзи, който слиза от планината в долината, слиза за храна и като вземе храната си, трябва да се качи пак горе. Човек слиза на физическия свят, за да добие опитност и като се върне в онзи свят, ще има с какво да се занимава. Той ще се занимава с придобития материал, който е взел оттук и после ще го обработва в другия свят.

Казвате: „Какъв ще бъде другият живот?“ Вие седите и гледате тялото си, и казвате: „Какво ще правим това тяло? Как ще го оставим?“ Тялото, в което сега живеете, не е вашето същинско тяло. То е една временна хижа, която ви е дадена на разположение. Някои от вас имате хубава къща, спретната, а на някои от вас къщата не е

толкова добре построена. Например на някои от вас прозорците на къщата са турени много наблизко, а на някои са много далеч поставени един от друг. После вентилацията на някои от вас не е добре поставена. На някои входната врата не е добре направена, на други телефонните слушалки не са хубаво направени. На някои от вас слугите не са добре възпитани. На някои автомобилите не са хубаво направени, много са старомодни.

Любовта, мъдростта и истината, това са трите свята, в които човек може да живее. Като живее на земята, човек се приготовлява да създаде едно тяло, тялото на любовта, което никога не умира. Ние търсим любовта, защото само чрез любовта ние можем да съградим своя живот. За да възкръсне, човек трябва да съгради в себе си това новото тяло на любовта. Тялото, което човек съгражда, има своите начатки в любовта.

В окултната наука разправят за седем тела, четири от които са обвивки, а трите са съществените тела. Трите съществени тела аз наричам тяло на любовта, тяло на мъдростта и тяло на истината. Сега засега върху двете тела на мъдростта и на истината има много да се работи. Ние се стремим главно към любовта. Единственото тяло, към което ние се стремим, това е тялото на любовта. Когато говорим за любовта, разбираме реалното тяло. Когато тялото на любовта в човека се съгради, той ще възкръсне. Първо той ще се роди от Бога и след това ще почне да расте. Възкресението иде тогава, когато това тяло в човека възмъжее. Тогава човек ще бъде свободен от всички несгоди, които има сега на земята. Той ще има онези положителни познания, той ще разбере езика на природата. Тогава светът няма да му бъде така чужд, както е сега. Всеки човек, който е развил в себе си тялото на любовта, той може навсякъде да посещава земята. И при най-лошите хора да попадне, и между най-лошите зверове да се намери, всички ще го познават и на крака ще му стават. Щом имаш тялото на

любовта, никой не може да ти бъде неприятел. Важно е, докато се съгради това тяло.

Сега вие мислите, че като отидете на онзи свят, само ще пеете. Че как ще пеете, като нямате тялото на любовта? Само любовта може да пее. Ти се страхуваш, че си остарял. Докато пееш, докато си в любовта, ти постоянно млад ще бъдеш. В любовта човек вечно ще се подмладява. Що е любовта? Вечно подмладяване. Що е любовта? Вечно придобиване на Бога. Това са неща, които вие можете да разберете. Сега вие се обезсърчавате и казвате: „Нищо не можем да разберем." Какво искате да разберете сега? Представете си, че аз мога да ви финансирам. Щом е така, направете един такъв избор, че да не съжалявате.

Има един анекдот, в който се разправя за човешкото завистливо сърце. Един цар повикал едного, който бил много завистлив и му казал: „Искай от мене каквото ти е нужно, но ще знаеш, че каквото поискаш, на съседа ти ще дам двойно." С това царят искал да изпита омразата и завистта на човешкото сърце. Тогава той мислил, мислил и казал на царя: „Искам да ми извадиш едното око." Той пожелал от царя да му извадят едното око, за да извадят на съседа му и двете. Това не е избор.

Казвам, не завиждайте никому. Радвайте се на всяка добра придобивка, която хората имат, защото доброто е от Бога. Колкото малко и да е това добро, в когото и да е, в растенията, в животните или в човека, радвайте се на това добро. Доброто е винаги от Бога. Ние се радваме на едно дърво, ние се радваме на една круша, на хубавите плодове. Радвайте се на хубавото грозде, на хубавата смокиня, на добрата крава, която дава хубаво мляко. Трябва ли човек да съжалява, че не е една хубава крава или една хубава круша? Всеки може да бъде едно плодно дърво и да дава хубави плодове. Христос уподобява човек на лозова пръчка. Всеки човек може да бъде поне

хубаво грозде. Колко знание ни трябва нас? В какво седи знанието на лозената пръчка? В това, че и при най-лошите условия да я турите, тя оттук ще се промъкне, оттам ще се промъкне, ще смуче сокове от земята и ще изкара нещо сладко. Тя ще изкара от тия лоши условия хубаво, сладко грозде. А човекът, като го турите в земята, и хиляди години да седи, няма да изкара нищо сладко. Христос казва: „Аз съм лозата, а вие – пръчките." Значи Отец ни е турил при най-лошите условия. Той ви е турил като лозата в земята и трябва да гледате от нея да изкарате нещо, да дадете един хубав плод. Дълбоко трябва да пуснете корените си, да извадите сокове от земята и да направите най-хубавото грозде. Кой ще яде гроздето, не е важно. Ти ще ядеш ли гроздето си? Не. Лозата яде ли гроздето си? Не.

Следователно и доброто, което човек прави, не е заради него. Доброто, което хората правят, е заради нас. И доброто, което ние правим, е за другите, не е за нас. Благото, което Бог е създал, е заради нас. Благото, което ние създаваме, е заради Бога. Един ден Той ще дойде и ще опита плода им. Казано е в Писанието: „От делата им ще ги познаете." Делата, това е плодът. От този плод ще ги познаете какви са делата им. От този плод ще се познае до каква степен на разбиране, до каква степен на любов, до каква степен на послушание, до каква степен на знание, до каква степен на мъдрост, до каква степен на истина и на свобода ще са стигнали хората. Тези са условията, които вие трябва да преодолявате.

Понякога вие не сте разположени да четете. Аз съм слушал мнозина, които казват: „Не си струва човек да чете, не си струва много да размишлява." Аз съм срещал мнозина, които питат: „Как трябва да размишляваме?" Мъчно нещо е да размишляваш, мъчно нещо е да съзерцаваш. Като размишляват, много хора заспиват. Някой седне да мисли и пита: „За какво трябва да мисля?" Ще мислиш за истината. „Какво ще мисля за истината?" Ако аз седна да

мисля за истината, ето какво би ме интересувало: щях да се заинтересувам от ония хора, които са затворници, които са болни. При болния ще отида и ще го излекувам, а при затворника ще отида в затвора, ще приспя стражаря, ще пусна затворника на свобода и ще му кажа: „Повече не се връщай." Така ще изучавам законите на свободата. Това наричам аз свобода. Само така може да се учи истината. Ако искаш да изучаваш истината, ти трябва да освобождаваш другите хора. Като освобождаваш тях, и себе си ще освобождаваш. В недъзите на хората ти трябва да виждаш и своите погрешки и слабости.

Вземете човешкото тяло, в което човек временно живее. Един ден ви заболи кракът и, без да иска, не може да ви служи. Какво трябва да направите? Освободете крака си. Един ден те заболи ръката. Освободи ръката си. Друг ден те заболи окото. Освободи окото си. Някога пък те заболи коремът. Освободи корема си. Човек първо трябва да лекува своето физическо тяло. Някога пък ще заболее едно твое чувство. Ти трябва да знаеш как да го излекуваш. Човек трябва да знае как да лекува своите чувства. Друг път ще заболее някоя негова мисъл. Човек трябва да знае да лекува и мислите си. Вие как лекувате мислите и чувствата си? Когато поръсите едно свое чувство с омраза, по този начин вие го изгаряте. Казвате: „Аз трябва да мразя." Знаете ли какво ще направи омразата върху вашите чувства? Тя ще ги попари. И какво трябва да правите тогава? Какво трябва да правят онези от вас, които мразят? Те трябва да обичат. Как ще почнете да обичате? Представете си, че срещате един човек, който не ви обича. Как е възможно да обичате един човек, който не ви обича? Представете си, че този човек, който не ви обича, е цар и разполага с власт в своята държава. Като го мразите, вие ще навлечете на главата си всичките бели. Тук ще кажете една лоша дума за него, там ще кажете една лоша дума, и ще попаднете под отговорност. Какво трябва да

правите? Ако този човек е един твой съсед, като тебе, лесна работа, но това е един цар. Какво ще правиш тогава? Ти имаш говеда, той издаде заповед да ги продадат. Имаш земя, той издаде заповед да наложат секвестър[49]. Той заповядва да интернират сина ти, дъщеря ти, жена ти, а тебе постави в затвора. Какво ще правиш при това положение? Ти нямаш никаква сила, никаква власт, която можеш да се освободиш. Кой е този, който може да интернира? Дяволът.

Следователно, когато не изпълните волята Божия, дяволът се явява в качество на изпълнителна власт. Той е изпълнител на Божиите закони. Дяволът е, който интернира грешния. Той ще дойде и ще му каже: „Ти не си за този свят, ти си за министър." Направи те министър, а после те тури в затвора. Как ще излезеш от този затвор? Как бихте вие разрешили тази задача? Това са изключителни работи. Това са най-лошите условия, при които човек може да се намира. И Христа интернираха, разпнаха Го на кръст и след това дойде дяволът с всичката си свита и насила Го заведоха в своя свят. Казват, че Христос, който дотогава бил миролюбив, като дошъл в света на дявола, казал: „В името на любовта заповядвам тази врата да се отвори." Ритнал с крака си и вратата изхвръкнала настрана. Понеже адът е място на тъмнина, като влязъл вътре, Христос казал: „В името на Господа заповядвам всички свещи да се запалят. И колкото затворници има тук, всички да бъдат свободни." Три деня само се разхождал Христос из ада, на всички затворници там казал: „Хайде сега вън. Какво търсите тук?" Всички вие сте от тези, които са излезли от ада. Любовта е, която отваря вратата, мъдростта е, която дава светлина всеки ден, а истината е тази, която отваря вратата на затворниците и ги прави свободни. Радвайте се на това, което Христос е направил.

---

[49] **секвестър** – възбрана върху земята, ограничаване на правото на лице да се ползва от имота си, запор.

Сега вие казвате: „Ние искаме да знаем кой е Христос.“ Кой е Христос и какво е, това не трябва да ви занимава. Христос казва: „Никой не познава Отца, тъкмо Синът.“ И никой не познава Сина, освен Отца. Ти никога не можеш да познаеш Христа, ако нямаш синовни отношения към Бога. Ти не можеш да познаеш Бога, ако Той не те познава. Най-първо Бог трябва да те познае, и тогава ние ще Го познаваме, както сме познати.

Казвам, започвайте сега със закона на любовта. От толкова години ви говоря за любовта. Що е любовта? Любовта, това е новата дреха, с която ще се облечете. Но тази дреха е външната страна на любовта. Значи любовта е новата дреха, с която ние ще се облечем. Любовта е новото тяло, в което ще влезем, новите разбирания, които ще имаме, новият живот, новата светлина, които ще дойдат в света. Това е любовта, която ще дойде на земята. Ние искаме сега във временния живот, който имаме, да придобием любовта. Христос за това дойде на земята. Понеже Христос се качи горе, по същите стъпки ще вървите и вие. Засега вие сте между рая и ада. Единият ви лакът опира. Минали сте вече границата, но все още имате влиянието на онзи свят. Понякога се намирате в положението на евреите в пустинята. Имате манна на разположение, но въпреки това пак съжалявате понякога за живота в Египет и за месцето, за краставиците, които имахте там. Искате неща, които не са хигиенични. Та вие трябва да се освободите от влиянието на ада, от старите навици, от това, което наричате наследствени черти. Според мене кармата, това са наследствените черти на онзи живот, който човек някога е живял. Той е живял в света на греха и всички негови мисли, всички стари навици, всичко това е внесено в неговото тяло, което той трябва да преработи. Някой път, след като сте работили дълго време, чудите се отде идат тия мъчнотии. Понякога ви идват

такива лоши мисли и желания, че съжалявате, дето сте тръгнали в този път.

Един православен свещеник ми разправяше следната своя опитност. Казваше ми: „Вече съм станал петдесетгодишен и от толкова години вече служа на Бога, защо съм се заел да паса тези говеда? Защо не седна да си уредя живота? Такива мисли ми минаваха през главата. Казвам после на този дявол, който ме мъчи: „Махни се оттук. Не искам да се занимавам с тебе.“ Едва се освободя, после пак иде. Малко оставаше да кръшна.“

Кой е правият път сега? Правият път е този, който започва с тъмнина, а свършва със светлина, с виделина. Крив път е този, който започва с виделина, със светлина, а свършва с тъмнина. Всеки живот, в който, колкото повече навътре навлизаш, и светлината се намалява, и работите стават все по-смътни, той е кривият път. Не казвам, че нямате разбирания, но в пътя, по който вървите, ще срещнете мъчнотии. Аз ви навеждам тези примери, за да можете по-лесно да се справите с мъчнотиите, които имате. Не е въпрос да се отказвате от земния живот. Отказването е вътрешно, но не и външно. Външно човек може да се откаже, но това, което желае, той не се е отказал от него. За да се откажеш, ти трябва да разбираш закона. За да се откажеш от месната храна, ти трябва да я заместиш с плодна. Ти не можеш да се откажеш от месната храна, докато не я заместиш с плодна. Всички месоядни животни имат една наследствена черта, която дойде отпосле. Първоначално те не са били създадени месоядци. Те са били първоначално тревопасни, но месоядството дойде в техния живот като вметната храна. Казано е в Писанието, че ще дойде денят, когато и лъвът, и вълкът ще се хранят с трева, както са се хранили първоначално. Кога ще стане това? Когато хората започнат да мислят правилно. Че вълците и досега живеят у хората. Онзи човек, който мисли като вълка, не може да не се храни с месо.

Онзи човек, който мисли като лисицата, не може да не се храни с кокошки. Какво лошо има в това? Нищо лошо няма. Вълкът казва: „Понеже сега съм лош по естество, аз трябва да се храня с овце и с агнета, за да се поправя. И в Писанието е казано: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си.“ Понеже Христос е агне и е позволил да се яде плътта Му, на основание на това, на основание на Христовото учение и аз имам право да ям агнета, овце, за да стана добър.“ Разсъждението му е право, но кога? Ако той разбира двете страни на въпроса. Кога е криво? Когато се разбира само едната страна на въпроса. Вълкът разбира само едната страна на въпроса. А злото седи в неразбирането на нещата.

В какво седи злото? Не в богатството на човека. Не в злоупотреблението, което богатият прави с работниците си. Имате един фабрикант, който има две хиляди работници и когато им плаща, той иска от всеки едного да вземе по петдесет стотинки. Той иска на всеки едного да плати с половин лев по-малко, от това, което е определил да им даде. Какво е доброто? Когато в него се роди желание на всеки работник да предаде половин лев повече, отколкото му е определил заплата. Този е правият път. Вместо в този фабрикант да се роди желание да откъсне по половин лев от всеки работник, нека пожелае да даде на всеки работник по половин лев повече от определената заплата. Значи ние всякога вършим това, което не е право, което ни ощетява. Направи това, което не ти е приятно. И затова в Божествения живот човек всякога върши това, което е право, което не ощетява никого. Това, което ни ощетява, е човешкият път. Това, което ни възнаграждава, това е Божественият път. Човек всякога иска да откъсне нещо, да ощети някого. Напротив, нека всякога от нас да замине. Това е пътят на любовта.

Казвам сега, в големите работи вие сте успели, но в малките не сте успели. Има неща някъде, в които вие сте несправедливи. Вие сте

несправедливи спрямо себе си. Когато учим, не знаем какво да учим. Някой седи и казва: „Еди-кой си е по-даровит от мене.“ Значи ти му завиждаш. „Ами той знае няколко езици.“ Радвай се на това. Ако той знае няколко езици, и ти можеш да знаеш. Някой е музикант, свири добре. И ти можеш да свириш като него, и ти можеш да бъдеш музикант. Срещаш някого и казваш, че е добър човек. И ти можеш да бъдеш добър като него. Лошо е, когато не срещаш добри музиканти, нито когато не срещаш добри певци, нито когато не срещаш добри хора. Всичко добро, което срещаш в живота си, и ти можеш да го постигнеш. Всичко, каквото не срещаш, не можеш да го постигнеш.

Та когато дойдат противоречията в живота, вие трябва да държите в ума си мисълта, че зад всяко противоречие седи Божественият Дух, който скрито работи, чрез всяко изпитание Господ изпитва ума и сърцето на човека. Като каза на Адама да не яде от дървото за познаване на доброто и злото, с това Господ иска да изпита Адама, да види доколко е готов. Адам не сгреши като Ева, но неговата погрешка седеше в това, че той не искаше да остави Ева сама. Когато Господ искаше да изпъди Ева от рая, Адам каза: „И аз ще отида с нея.“ И Господ му позволи да излезе. Той предпочете да напусне Бога, но да не се отдели от жена си.

Сега всички вие заради мъжете си и заради жените си напущате Господа. Това е свободата, която имате. Господ казва: „Много добре, опитайте и това.“ И тогава Господ каза на жената: „Понеже ти послуша чуждия съвет на змията, затова с болка ще раждаш. Каквото правиш, все болки ще имаш. Няма да видиш бял ден в живота си.“ А на мъжа каза: „Понеже ти послуша съвета на жена си, ще ореш и ще сееш, и нищо няма да придобиваш.“

И тъй, ако страдаш отвътре, жена си. Ако страдаш отвън, мъж си. Следователно, ако слушаш чужд съвет и страдаш вътрешно, жена си. Ако страдаш отвън и работите отвън не вървят добре, ти си мъж,

който слушаш жена си. И затова казвам на жените: „Престанете да слушате чуждите съвети.“ А на мъжете казвам: „Престанете да слушате глупавите съвети на жените си.“

„Добрата молитва“

6 ч. 20 мин.

Небето е облачно, вали слаб сняг. Времето тихо и меко.

23 лекция на Общия окултен клас, 26 февруари 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта, София, Изгрев

СЛУЖЕНЕ И ПРИСЛУЖВАНЕ

„Добрата молитва“

„Духът Божи“

Прочете се втора глава от „Деяния на апостолите“, от първи до тридесет и седми стих.

„Всичко в живота е постижимо“

Трябва да мислите върху темата, какви трябва да бъдат отличителните черти на всеки човек. Да кажеш няколко думи за човека, то е все едно да му кажеш „Parlez-vous francais?“ на френски език или на английски „Do you speak English?“, или на български „Говориш ли български?“ Като кажеш „parlez“, зад „parlez“ има нещо.

Човек има слаби страни. Човек е едно дете, което се занимава с несъществени работи. Най-първо човек се занимава с неща, които не са съществени. Човек започва с несъщественото и дохожда до същественото. За пример най-първо той започва с плач. Защо плаче, и той не знае. После започва с яденето, и не знае защо яде. Започва с дишането, и него не знае. Чеше се по главата, и него не знае защо прави. Прегръща този-онзи, и него не знае. Казват, че детето прегръща майка си, защото е негова майка. Но когато се дави някой и се хваща за дърво, питам, това майка ли му е? Някои казват: „Да, този го обичаме и да го прегърнем.“ Отчасти е вярно това. Пазете се от криви крайни заключения. Казват: „Така е писано.“ Но както го разберете. Някой прегръща майка си, някой прегръща дървото или някой камък, някой прегръща чашата. Това са сравнения, чрез които се определя коя е права мисъл. Правата мисъл е път, по който човек трябва да върви.

Сега може да се даде едно възражение. Казвам, всички вие вървите по правия път, но знаете ли колко често човек се отклонява от правия път? Вземете следния пример: да ви представя едно малко дете ангелче, едно малко момиченце или момченце. Тези ангелчета постоянно прегръщат майка си и баща си. То расте, стане на петнайсет-шестнайсет години и един ден не прегръща вече баща си и майка си. Най-първо се връща рано вкъщи. После младата мома тури някое перце или цвете на главата си, а момъкът с другари с чаша в ръка, пие. Момата, която шеташе вкъщи, туря перцето на шапката си и излиза навън. Казват, такава е природата на човека. Никаква природа не е това, това е кривият път. Други казват: „Трябва да си търси хляба човек." Много добре, ще ви дам друго възражение. Право е, човек трябва да търси хляба си, но трябва ли да търси въздуха си, трябва ли да търси светлината си? Можеш ли да тръгнеш да търсиш светлината? Казваш, човек трябва да си кладе огъня. Че кой човек, като си е наклал огъня, е живял? Ние живеем с това, което не сме клали. Онова, което сме наклали, е залъгалка. Бог отдавна е запалил голямото светило, и ние искаме да приличаме на Бога, и казваме: „Чакай, както Бог запали слънцето, така и ние да запалим огъня." Но Бог е запалил от милиони години слънцето и то не изгасва, а пък ти запалваш огъня и за няколко часа изгасне.

Искам да ви наведа на следното: мисълта ви трябва да бъде свободна. Не се спъвайте върху неща, които спъват мисълта ви. Не се спъвайте върху крайните предели на някаква идея. Вие казвате: „Така е определено." Но какво трябва да разбираме ние под думата „определено"? Вие казвате: „Бог е определил така." Не знаете какво е определил Бог. Обаче някой може да се обезсърчи и да каже: „Понеже не знаем, няма какво да се занимаваме." Та именно ще се занимаваш с това, което не знаеш.

Сега вие ще кажете друго възражение: „Хубаво, ако този момък не се занимава със своите другари, той ще бъде в уединение. Животът му ще бъде скучен. Той трябва да намери тези другари. И ако младата мома не ходи на хорото, тя ще остане самотна и ще пострада.“ Питам, онова момиченце, което се занимава с кукли, какво е придобило? На правия път ли е? Баща му е купил четири-пет кукли. То всеки ден ги къпе, облича ги с рокли, но тези кукли не растат. На едната кукла се счупил кракът, на онази – ръката, на тази излязло окото и постоянно има оплаквания. Бащата казва: „Нищо от това, че кракът се е счупил, ще купим друга кукла.“ И детето ще поплаче за куклата и после със скръб ще се раздели с пострадалата. Онези възрастните казват: „То е дете.“ Някои от вас, като ви гледа едно същество от по-напреднала еволюция от другия свят, за него и вие се занимавате с кукли и плачете за счупения крак на куклата. Какво ще кажат те: „Дете е.“ Вие мислите, че в тази кукла е всичкото, но няма нищо в нея. То е едно занимание. И всички работи на земята имат все същия характер. Няма нещо съществено. Всичко е преходно. Един ден му омръзне куклата и то я хвърля. То разбере, че това занимание е глупаво. За да разбере, вие трябва да му дадете нещо по-съществено.

Кое е съществено в живота? Съществено е това, с което не се занимаваш. То не се нуждае от тебе. Съществено е само онова, което може да ти служи. Само умният може да служи, а ние можем само да прислужваме. Може да служи само умният човек. А пък онзи, който не знае, той може само да прислужва. Някой казва: „Аз съм станал роб. Не искам да ставам слуга, не искам да слугувам.“ Ти много хляб има да ядеш, докато дойдеш до положение да слугуваш. Като слугуваш, ти ще се освободиш от всички мъчнотии на живота. Докато имаш мъчнотии, ти не си слуга, а прислужник. А пък като се освободиш от всички мъчнотии, ти си слуга вече.

Слугата чувства вече, че се е освободил. Слугата, това е пробният камък. Докато чувстваш неприятност от това, че си слуга, ти не си слуга, а прислужник. А пък като ти е приятно, че си слуга, тогава ти вече си излязъл от областта на временното, на преходното, от това, което причинява всички страдания. Ние много говорим за страданията. Човек страда – и от многото, и от малкото той все страда. Можеш да страдаш и от любовта, можеш да страдаш и от безлюбието. Има разлика дали човек страда от любов, или страда от безлюбие. Безлюбието ще те съблече гол и ще те остави. То ще ти вземе дрехите и ще си замине. А любовта ще те съблече гол, ще свали старите, окъсаните ти дрехи, ще те измие, ще те облече с нови дрехи. Тя ще вземе от старите ти дрехи и ще си замине. Кое е по-хубаво? Безлюбието ще те намаже с мед и ще те остави да те хапят мухите, а пък любовта ще те съблече, ще те облече с нови дрехи, ще те тури в стаята и ще ти даде книги да се занимаваш. Тя не ти дава никакъв мед. Що е безлюбие? С мед ще те намаже, но ще те остави вън да те хапят мухите. И тогава медът ще бъде не за тебе, но за мухите. Защото безлюбието отгоре на всичко ще ти свърже и ръцете. И ако питаш безлюбието: „Защо ми направи така?“, то ще каже: „Искам да те науча на търпение.“ А любовта ще каже: „Искам да го науча да чете, да се занимава с работа.“ Безлюбието започва с търпение, а любовта – с учение.

Кое е по-приятно сега? Понеже не сте приели да бъдете учени от любовта, дошло е безлюбието да ви учи на търпение. Кое е по-хубаво тогава? Като ви учи безлюбието на търпение, ще знаете, че като дойде втори път любовта, да приемете нейния метод, а не да се възмущавате от метода на безлюбието. И от безлюбието ще се учите. Това са елементарни работи, които трябва да ви се напомнят.

Някой път вие седите като наследници, като царски синове, които очакват баща им да умре и най-големият син да стане

наследник, да се възцари, а пък другите да се възползват и да придобият от баща си кой сто хиляди лева, кой двеста или триста хиляди лева на месец. Това е една заплата, с която малко ще се освободите от опекунството на вашия баща. Бащите царе са големи опекуни. От тях никой не е свободен. Правила имат те, от които главата на човека побелява. Само побелява главата, но хас бяла боя не става, но е такава бяла боя, която много цапа дрехите. Побелее ти главата, но много цапа бялата боя. Но после има и друго възражение. Казваме, че трябва да ни се говори. Но и трябва да се работи.

Някои казват, че трябва да ни се говори. Ако говориш, няма кой да те слуша. Аз съм срещал някои пияници. Той върви по улицата и си говори на себе си. Срещам един турчин, който си говори: „Е, Хасан, ти вярваш в Мохамеда, но какво си се напил? Как не се срамуваш? Какво ще кажат хората за тебе? Напил си се като магаре.“ Върви той и си разправя. С кого се разправя? Ти седиш и казваш: „Аз направих това и това. Направих една погрешка, не трябваше да я направя.“ Кому разправяш? Кой те слуша? И след това си казваш: „Не съм само аз, който правя погрешки. И другите хора ги правят.“ Утре Хасан се напие. Като си говори, изтрезнее, но утре пак ще се напие. И пак повтаря същото нещо: „Хасане, кога ще изтрезнееш?“ Повтаря се.

Еднообразието в живота е това, което причинява скука. Има едно еднообразие, което причинява скуката, в която сега се намираме. Някой баща е разтревожен, че децата не го слушат. Влезеш в някой дом, майката е разтревожена, защото бащата не донесъл нищо. Отиваш при някой търговец, и той е разтревожен, понеже го ограбили. Отидеш при някой ученик – той е разтревожен, понеже го скъсали на изпит. Всички хора са в безпокойствия. И ти си един гадател. Казват ти: „Я ми кажи какъв ще ми бъде късметът?“ Казвам: „Кой е господарят ти, безлюбието или любовта?“ „Безлюбието.“ „Тогава ще служиш на търпението.“ Ти се безпокоиш за сина си, за

дъщеря си, за жена си, за службата си. Търпение ще имаш, всеки ще ти каже да търпиш. Ако служиш на любовта, тогава ще учиш.

Та кои от вас се безпокоят? Кой учи търпението? Седи една млада сестра при мене и казва: „Ето, петнайсет години все уча, и нищо не съм постигнала.“ Аз я гледам и нищо не казвам. Тя казва, че животът няма смисъл. Аз я гледам, че тя е в безлюбието, тя учи търпението. Щом се безпокоиш, ти не си в любовта, ти учиш търпението. Ти пак се учиш, но търпението учиш, а учението на любовта е друго учение. То е новото учение.

Сега аз правя това разграничение, за да знаеш, че когато учиш търпението, то е предисловие на любовта. По едно съчетание вашите прадеди са ви оставили едно наследство с едно заблуждение, че са ви направили наследници и вие сте се заловили да изплащате техните дългове. Това е едно съчетание, обвързали сте се с един договор... и сега трябва да изплатите дълга според този договор. Ще го изплатите, наближава време да го изплатите, но не правете нов дълг. Като се освободите, в тази каша не влизайте да изплащате чужди дългове. Тъкмо изплатиш един дълг, станеш гарант на друг дълг. Който гарантира, той трябва да плаща. Какво се ползва човек, като стане гарант?

Наскоро дойде един вярващ, един правоверен, който ни доказа доколко е правоверен. Той казва, че е от славянско произхождение. Иска да го приема, защото от сутринта ме чакал. Не усещам разположение да го приема, но си казвам: „Чужд човек е, дошъл е отдалеч тук.“ И го приех. Той казва: „Слушал съм за тебе.“ Чел книгата на някой си руснак, та от противоречията на този руснак той се убедил, че аз съм на правата страна. „За когото говорят лошо, аз си съставям добро мнение за него. Искам да знам същественото в твоето учение, ти какво учиш.“ Казвам му: „Моето учение е, че говедата трябва да бъдат без юлар и конете трябва да бъдат без подкови, да не

ги коват, и конят сам да влиза и излиза, сам да се връзва и развързва и сам да отива и да се връща от гората." Той казва: „Прав си. Аз съм вегетарианец и съм дошъл до убеждението да не се колят животните, имам съчувствие към тях. Сега продавам само яйцата на кокошките, а кокошките не продавам, понеже не искам да ги коля. Сега търгувам с яйца." Много правоверен човек се представи. И като е толкова правоверен, казвам си: „Ще го опитаме." Викам един усърден брат и му казвам да му даде някои книги. Онзи продължава: „Аз съм в едно село. Там има осемнайсет души, все съмишленици на това учение. Ние искаме да се привържем към вашето общество. Сега, като се върна в село, нека дойдат някои братя да ни посетят." Казах на брата да го поканят в стаята. Братът каза: нека дойде гостът в сряда да чуе какво говоря. Аз го допуснах, той дохожда в клас. Той взе легло при нас, спа тука и после казал на едного: „Продадох яйцата си, но така се случи, че не съм предвидил нещо, не ми стигат четиристотин лева." Братът взел назаем от други и му дал четиристотин лева. След това каза, че му трябват още триста лева. Хайде, дадоха му се още триста лева и най-после станаха седемстотин лева. Той си остави своите туристически обуща, които са малко груби, че не могъл да ги носи из града. Братът му даде своите обуща, той остави туристическите си обуща. После, като правоверен, дадоха му няколко книги: „Царският път на душата" и други някои. Обаче той остави книгите, остави обущата си и казва на брата си, че се познава с еди-кой си големец, който може да услужи нещо. Казва на брата, че може да му уреди работата. После каза, че работата му даже е наредена вече, утре или други ден най-много работата ще се нареди съвсем. И дето обаче този господин го няма, не се е върнал...

Казвам, какъв е пробният камък? Ще кажете, как така този брат да се излъже. Кой от вас не се е лъгал? Има ли някой от вас, когото да не са лъгали и да не се лъже? Ако отвън не го лъжат, в мисълта се

лъже, отвътре се лъже. Докато се освободим от тези правоверни братя, ние всякога ще се лъжем. Аз седя и казвам: „Доста е напреднал този брат. Той кокошки не иска да продава, а яйцата им продава." Рекох си: една стъпка му трябва до Царството Божие – като се откаже да продава и яйцата. Когато човек се намери в трудно положение, той става много изобретателен.

Казвам, пазете се. Ще дойде някой и ще разправя разни работи. Пазете се от хора, които искат да ви залъгват. Как ще познаете дали някой ви говори право, или ви лъже, как познавате това? Всякога истината тежи повече. Лъжата е много лека и обемиста е тя по видимому. Щом е тежък, има нещо в човека. Онези скъпоценнните метали, които влизат в работа, са тежки, тежест има в тях. После, ако е скъпоценен камък, гледайте как разлага светлината. Ако я разлага много хубаво, той е скъпоценен камък. Някоя призма при разлагане на светлината и един скъпоценен камък, сравнени, има голяма разлика. Едно правило: когато в дома ви влезе човек, който говори истината, той носи спокойствие на ума и на сърцето. Когато един човек, който и да е, влезе вкъщи и не внесе спокойствие в сърцето и в ума на тия хора, в този човек има нещо криво. Ако успокоява ума ти, той е на правата страна. Това е едно правило. Да не се лъжете.

Преди няколко години дойде при мене един православен поп с благочестие, гледа изпод вежди като Тарас Булба, седи със скръстени ръце. Той каза: „Аз съм се убедил с вашето учение, искам да вървя по него, но ми трябва едно бяло джубе[50]. Черното джубе ми дотегна, искам да напусна православната църква." Казвам: „Не. Не напускай църквата. Не ти трябва бяло джубе." Свещеникът не седи в бялото джубе, но той иска да му дам пари да си направи такова джубе. Рекох: „Иди си сега. Аз виждам, че ти още не си свършил мисията си в православната църква. Ще отидеш там да работиш." Той казва: „Тези

[50] **Джубе** (тур.) – дълга горна дреха от сукно, подплатена с кожа

хора са некултурни там.“ Втори път пак дойде и пак говори за бялото джубе, и пак пари иска. Виждам, че той иска едно скъпо джубе и килимявка за около две хиляди и петстотин лева, които аз да му дам. Аз му казах: „Тази работа не седи в джубето.“ Питах го къде живее. Той каза, че живее в Пловдив. „Като ти е притупало толкова за джубе, ще видя, ако можем отнякъде да изкараме пари, ще ти дадем. Дайте си адреса.“ Той си даде адреса: свещеник еди-кой си, на еди-коя си улица. Даде си точния адрес. Натоварих един брат от Пловдив да изпита за него, казах му: „Виж този свещеник какъв е.“ Братът отива на посочения адрес и се оказва, че никакъв свещеник няма там.

Та казвам, дълбоки са пътищата на дявола. Още като говори, се хваща. Казвам, свещеници са това, според своите разбирания. Един ден, като се просветят, няма да постъпват така. Какви са подбудителните причини за това? Все си има някаква подбудителна причина. Ако не знаете подбудителната причина, вие съвсем можете да се оплетете.

Сега ще приведа един пример, една приказка. Имало един пътник, който влиза в една къща, чорбаджийска къща. Чорбаджията току-що заклал една голяма гъска, сварена, хубаво приготвена. Той скрил сварената гъска от пътника в долапа. На пътника дали друго ядене, угостили го с боб. Той усетил миризмата на гъската. На сутринта той туря гъската в торбата си и тръгнал за път. „Останете да ви гостим.“ „Докато в нас царува цар Паторан, добре е за нас. А пък сега не царува.“ Станало е нещо в дома. Чорбаджията го запитал: „За какъв цар Паторан говориш?“ Той си отишъл, те си казали:

„Освободихме се от този гост.“ Поглеждат в тенджерата – патката я няма. Та в този път може да се натъкнете на два рода лъжи. Пазете се от тях. Има два вида лъжи. С едните лъжи забавляваме себе си, а с другите забавляваме другите хора. Повечето хора са се освободили от лъжите, с които забавляват другите, а не са се освободили от лъжите, с

които забавляват себе си. Някой път ние искаме да залъжем себе си, но Божественото не се залъгва. Направиш една погрешка, и ти се извиняваш, но онзи отвътре ти казва: „Не е право, не е право.“ Та второто положение седи в това, да не се самозаблуждаваме. Развитието на човека седи в онази сила, която той ще придобие и в която той ще стане свободен и достоен да служи на Бога. Служенето да бъде радост за него. Служи онзи, който с радост служи на Бога. А пък онзи, който не служи с радост, той не е готов още. Човек не трябва да прави различие. Който служи с любов, той не трябва да прави разлика дали е на голяма, или на малка работа поставен. Изобщо той не прави различия. Дали помага на беден човек, или на богат, на животно или на растение, за него всичко има смисъл. Той всичко прави присърце. Това се отнася за онзи, който е разбрал Божественото. Някой, който се оплаква от своя живот, той не е разбрал още нещата. Вие сте се освободили от първото заблуждение, но от второто не сте още. Ти се обръщаш към Бога. Ти си един невежа, искаш Бог да ти обърне внимание. Трябват обуща, молиш се, и ако не ти ги даде, недоволен си ти. Искаш Бог, Който е направил света, да ти обърне внимание. Четири месеца има суша, едно дърво се моли за водица. Господ ти казва да му помогнеш, но ти казваш: „С него ли ще се занимавам. С това дърво ли ще се занимавам?“ Сега същият закон се прилага и към вас. И Господ казва за тебе: „С тебе ли ще се занимавам.“ Както ти си позволяваш да искаш обуща от Господа, така и дървото иска да му се помогне. По отношение на дървото човек е като Бога. Всеки човек може да направи това, което растението не може да направи. Той може да донесе вода, а растението не може. Сега аз ви говоря за наследствените черти в човека. Прегради има, които ви спъват. Вие идвате до някои наследствени черти. Тъкмо намислиш да направиш нещо, и веднага казваш: не е време сега. Все не е време. И така отлагаш. Не е време за

големите работи, а за малките работи всякога е време. За пример вкъщи, в стаята, може да е паднала някоя малка шушка[51]. Наведи се и я вдигни. Казваш: „Ще взема по-добре метлата.“ Не, някога е по-добре да я вземеш с ръката си, отколкото да я изметеш. Или имаш едно малко петно на дрехата си. Казваш: „Ще оставя жена ми да го очисти.“ Не, вземи ти сам да очистиш петното, нищо повече. Не оставяй нито на майка си, нито на жена си да чистят петната ти. Това са малките работи. Щом отлагаш тези работи, ще отложиш и по-големите работи. Създавай в себе си характер. Очистването на петното ще създаде една отлична черта в характера ти. Или пишеш нещо, но често изяждаш някои букви или в средата, или в края, или някоя запетая изпуснеш, изобщо някой препинателен знак. Или като говориш, не произнасяш някои думи добре. Научи се, като говориш, да говориш отлично, да те разберат. За пример казват ми на френски: N’est-ce pas?[52] Казвам, той не спа, не могъл да спи. Българинът казва: „Баща ми не спа снощи.“ Българинът разбира едно, а французинът – друго. Питам сега, откъде това съвпадение? Българинът мисли, че не е спал, а французинът разбира друго нещо. И някой казва „вълк“, а друг казва „вук“. Най-първо човек трябва да започне с такава реч, с която да облагородява произношението на думите. Някой път наблюдавам, че има нещо грубо в човека. Говори някой човек, но като се вслуша в говора си, чувства нещо грубо в себе си, в своя говор. Кажеш нещо, но и ти не си доволен. Има нещо грубо в думите ти. Ако другите ти кажат това, ти ще се обидиш, а пък ти сам си казваш, че е грубо. Изговори всяка дума музикално, произнеси я както трябва. Като слушам руския компонист[53], музикант Прокофиев, той представя една музика, която изразяваше варваризма в живота – грубия живот го

[51] **шушка –** нещо дребно
[52] **N’est-ce pas?** (френски) – Нали? Чете се ‘неспа’
[53] **Компонист** (остар.) – композитор

представяше музикално. Той направи големи дисонанси и после, както един работник, взима мистрията и нахвърля на стената от мазилката и после я изглажда хубаво. След това пак взима от мазилката, пак нахвърля на стената, и пак я заглажда. Така правеше той с дисонансите. Той е майстор да превръща дисонансите, да ги изглажда. Той е намерил начин да примирява мъчнотиите. Първо ще имаш мъчнотии, а после – примирение. Там е силата на човека. Значи онзи грубия живот той туря в музикална форма. Взима мистрията и заглажда.

N'est-ce pas? Какво бихте извадили сега от тая дума? Българинът казва: „Снощи баща ми не спа." А пък французинът казва: N'est-ce pas? Какво искат да ви кажат и двамата? В живота трябва да се внесат нови неща. В науката трябва да се внесе нещо ново. Класическата музика е хубава, тя е много изгладена, много полирана, но тя не е истинска класическа. В истинската музика, в истинския говор и един може да говори, и друг може да говори. Ние говорим истината, когато нашите думи имат влияние, имат въздействие върху нас. Ако кажеш на себе си една дума, трябва да видиш какво въздействие оказва тя. Някога и на себе си човек говори истината. Казваш си: ще се оправят работите ми. Но нещо в тебе ти казва: я се оправят, я не се оправят. И после се казваш: кой знае. Щом кажеш, че работите ти ще се оправят, и вярваш в това, ти говориш истината на себе си. Ти казваш някому: ти ще оздравееш, но в себе си мислиш, че я оздравее, я не. Ти не говориш истината. Кажи: „Ще оздравееш" и не се съмнявай. Аз не съм намерил изключение в думи, казани с увереност. Преди няколко време дойде при мене един господин да ме безпокои да иска нещо. Казах му: „Махни се от главата ми, иди си. Ще оздравее жена ти." Той каза: „Как ще оздравее? Това е грубо." След пет-шест месеца той дойде да ми благодари, че жена му оздравяла. „Макар че ме изпъди грубичко, но жена ми оздравя." „Кое е по-хубаво, рекох му, за да

загладя своята погрешка, аз излекувах жена ти. Бих могъл да ти кажа меко, че жена ти ще оздравее, Господ ще помогне. А пък аз ти говорих рязко, че ще оздравее жена ти.“ При първото дохождане аз му говорих, че трябва да вярва, за да оздравее жена му, но кой ме пита какво нещо е вярата. Аз му казах: „Нямам време да те слушам сега. Жена ти ще оздравее.“ Той искаше да каже, че трябва да го посрещна добре. Аз му казах: „Имайте вяра, но не такава, каквато сега имате.“ Какво нещо е вярата? Вярата е запалена свещ. А слабата вяра какво е? Тя е свещ, която постоянно се пали и изгасва. Нещо мъжделее, но не свети, и в работа не влиза. Вярата е запалена свещ, като я запалиш, вървиш ясно. С вяра всичко е възможно. И ако нещата не стават както трябва, причината за това е, че в нас не е запалена свещта ни. Онова, от което човек има нужда, всякога може да го постигне. Същественото в живота, от което ние се нуждаем, то е постижимо. Има неща, които не са постижими днес, засега. Не им е дошло още времето. Искаш да бъдеш силен, богат, не му е дошло времето още. Кога ще му дойде времето? Ти ще благодариш. Бъди благодарен на сегашното, което имаш. Сегашното е добро. Благодари за сегашното разбиране, което имаш. Аз говоря за днес какво трябва да бъде. Бъди благодарен от него. Утре ще се смени състоянието. Другият ден носи друго предназначение, което Бог е дал. Та всеки ден си има своя програма. Днешният ден е за днес. Утрешният ден е за утре. Днешната работа не е за утре. Днешната работа, ако остане за утре, ще сгрешиш. Ако оставиш лук на силен огън, и го пържиш повече, отколкото време е определено, лукът ще прегори. Някой път искаш много рохки яйца. Ако искаш много рохки яйца, като заври водата, спусни яйцата и гледай часовника, само три минути да се варят. Ако ги държиш пет-десет минути, ще имате твърди яйца, ще ги преварите. За рохки яйца – три минути, за твърди – пет-десет минути най-много. Същото се отнася и до доброто. Ако провариш нещата, ще ги изгориш. Според

ръководството на духа ви трябва да постъпвате. Често вие казвате: „ако дойде Духът“ или „като дойде Духът“. Има някои, на които Духът говори, но те говорят на езици, които хората не разбират. Но тези, на които Духът говори, всички хора разбират. А пък при сегашните хора, на които Духът говори, един от тях говори на еврейски. Какъв ти еврейски. Никакъв еврейски не е. Казват, че някой говори английски. Никакъв английски не е. Някои казват, че говори френски. Никакъв френски не е това. Това е един свят на заблуждение. Духът, като дойде, Той ще говори нещо разумно, което хората ще разбират. Ако ти научиш един език по дух, този език е като зазоряване, ти можеш да стоиш в една страна и езикът ти ще изгрее в тебе, както изгрява слънцето. Ти слушаш, слушаш, докато един ден думите ще се наредят и изведнъж ще ти стане ясно всичко. Като че си бил французин или англичанин. Другояче едно ще научиш, друго ще забравиш. Това са невежите духове – едното научиш, другото забравиш. А Божественото държи всичко в съзнанието. Тебе ти е приятно, лее се, лее се. Когато в живота едната страна се подобрява, а другата се разваля, ти си на крив път. Същият закон е и тук. Сега това е метод. Можете да не ме разберете. Някога, като говоря, някои ме разбират много криво. Аз ни най-малко не засягам вашите убеждения, това, което вие знаете. Дошъл някой да ми разправя за онзи свят, какво е видял, какво е сънувал. Мен сънища и видения не ме интересуват. Не ме занимават сънища и видения. Защо? И този живот не ме занимава. Казвам, не ми говорете за онзи свят, понеже не го разбирате. Аз живея там. Ти си ходил снощи само на разходка, а пък аз живея там. Ти си ходил само до границата. Грамадна разлика има между това, което разправяш, и това, което аз зная. Ти разправяш как си видял ангелите. Такива ангели, каквито ги описваш, там няма. Този човек ще ми разправя за актьорите на сцената. Онзи си играе ролята там. Това не е нещо реално. Онзи е на

сцената. Той ще ми разправя за сцени от онзи свят. Това не е животът на онзи свят. В онзи свят като срещнете съществата, в техните думи има живот, живот дишат думите им. Не е в дрехите им, но в погледа им е тяхната сила и красота. Те са облечени със светлина. Приятно ти е да видиш едно от тия същества. Достатъчно е само да зърнеш едно същество от другия свят, за да помниш с години. Като видиш един ангел, през целия си живот няма да го забравиш. Може да си видял нещо ангелско, това е отражение само. Ангелите въобще рядко слизат на земята. Когато някой ангел е пратен за работа, той не може да слезе много ниско. Има и други ангели и ангелчета, и служебни духове. Има десет категории духове. Напредналият дух, ангелът, остава горе, а другите по-ниски от него, слизат долу. Те представят една верига, спусната в кладенеца. Онова въже, което е горе, и това, което е долу в кладенеца, се различават. Горното е чисто, а долното е оцапано.

Аз ви приведох примера с правоверния, за да ви предпазя от такива братя, които идват и продават само яйца, а кокошките не продават. За мене онези, които продават яйца и които продават кокошки, са все едно, без разлика. Аз ви привеждам примера, за да видите, че и вълкът може да каже същото. Той може да каже: „На основание на Свещеното писание, дето е казано, че „ако не пиете кръвта Ми и не ядете плътта Ми, нямате живот в себе си“, и понеже Бог живее в овцата, то аз мога да ям овцата, за да влезе Божият живот в мене.“ Логически е това, но то е по буквата. Христос казва: „Думите, които Аз ви говоря, са живот, а плътта нищо не ползва.“

Сега да дойдем до хубавата страна. Вие искате някога Господ да ви слуша, нали така. Искате да бъде Той разположен добре към вас. Бог всякога може да бъде добре разположен към вас. Когато искате Господ да бъде добре разположен към вас, идете при някоя вдовица, при някой беден и направете една малка услуга. Тогава и Господ ще

бъде добре разположен към вас. Ако вие мислите, че можете да влезете в Царството Божие, без да правите услуги на другите хора, това не е животът на невидимия свят. Малките услуги. Правете малки услуги, не големи. Бъдете точни в малкото. Това няма да ви отнеме време. Малките неща ще ви отнемат четири-пет минути най-много. Вие може да пожертвате на ден по тридесет, четиридесет, петдесет минути за услуги. Някой казва, че нямал време да направи едно добро. Всеки има тридесет минути на разположение за доброто. И най-бедният разполага с тридесет минути. Всеки ден влагайте по тридесет минути капитал във вашия живот, за да успявате. Тридесет минути. Никаква друга работа не върши за себе си тогаз. В тези тридесет минути не мисли за себе си, не мисли и за домашните си. Мисли само за Господа и за Неговата работа. Мисли, но на свят мисли. Казваш, какво ли ще излезе от това мислене? Ще излезе много повече, отколкото очакваш.

Сега аз ви давам една задача. За цяла седмица ще вложите по тридесет минути на ден. В тридесет минути колко петорки има? Шест. Значи, че всеки ден ще правите по шест услуги, по пет минути на всяка. Седем деня, по шест услуги на ден. За седем деня, това са четиридесет и две услуги. Да не дойдете да правите тези услуги на мене. Правете тези услуги на тези, които се нуждаят от тях. Не само на вашите приятели правете услуги, но и на по-далечните от тях. Правете една малка услуга, от която да му е приятно, че правите услугите, без да ви ги искат. Но да бъде такава услуга, от която да се нуждаят тия, на които ги правите. Това е задачата, която ви давам: половин час да посветите на Господа. Ако сте вкъщи, половин час ще напуснете работата си. Ще разпределите времето си от сутринта до вечерта така, че да може да направите задачата си. Ако някои от вас са заняти сутринта, можете да посветите половин час на обед или вечер. За пример вие сте чиновник, ще посветите половин час, след като

излезете от работа. Онези, които имат служба, излизат от работа в шест часа вечерта. Ще тръгнете из София и ще видите кой има нужда да му помогнете. Ако видите някой хамалин, който е уморен, ще се приближите при него и ще поискате да му поносите товара пет минути, докато той си почине. Или ако някой хамалин не може да вдигне товара на гърба си, ще му помогнете, ще настаните товара му добре и ще си заминете. Ако пък срещнете някоя стара баба, която едва носи кошница с провизии, ще вземете кошницата в ръката си и ще я поносите пет минути. После може да помогнете на някое малко дете, което едва носи нещо. Ще кажете: с такива малки работи ние не се занимаваме. Тогава идете при някой генерал, който е закъсал в нещо, и му помогнете. Посетете някой учител или професор, който е закъсал. Ако пък не искате да направите това, ако искате някоя духовна работа, идете да посетите някой закъсал свещеник или владика. После влезте в някой дом, дето живеят млади мъж и жена, които са закъсали в отношенията си и им кажете: „Много ми е приятно, че сте се оженили, радвам се. Нали знаете, че в живота стават разни неща. В живота има ред несгоди, но прощавайте си." Кажете им: „Ние ще ви оставим нашето благословение. Ще се оправят работите ви, само не се карайте." Като излезете от този дом, мъжът ще каже:

„Господ е пратил този човек." И веднага двамата ще се прегърнат и ще се примирят. Като се върнете, Духът ще ви каже: „Много добре сте направили." Всички благословения на шестте души, на които сте направили услугата, ще дойдат върху вас. Те ще изпратят своето благословение върху вас. Тогава ще имате и Божието благословение.

„Божият Дух носи всичките блага на живота." (три пъти)

Всеки да изпълни задачата си, както я разбира. Който не я разбира, да направи, както аз казвам. Но всеки от вас да бъде свободен.

6 ч. 30 мин.

Небето чисто, звездно. Времето тихо и меко.

24 лекция на Общия окултен клас, 4 март 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта, София, Изгрев.

СЕГАШНИЯТ МОМЕНТ

„Добрата молитва“

Взехте ли си билет за пътуване? Има състояния, които приличат на сладкиши, на малки закуски. Те са само за една почивка, но не допринасят нищо за човека. За пример дай сто хиляди лева на един обикновен човек, на един талантлив и на един гениален човек. Те как ще постъпят с тези пари? От толкова години вие имате едно богатство – тази Библия. Чели сте я, но какво сте придобили? Колко се е писало, колко се е говорило за нея. Да кажем, че вие свършвате университет и след като свършите, какво можете да постигнете? Можете да станете учители, професори, можете да станете доктор. Да допуснем, че станеш лекар. След като си излекувал хиляда души, какво си придобил от това лекуване? Излекувал си само хиляда души. Всеки човек ти е платил по хиляда лева, стават значи един милион лева. Лекуването е било солидно. То не е една визита за сто лева. Аз говоря за големите лекари, а не за обикновените лекари. Даже за такива лекари е малко една визита от сто лева, но и за една визита се плаща и двеста, триста, петстотин и повече лева.

Вие седите и мислите за онзи свят, за рая. И както мислите, ето какво е вашето положение. Искам да ви кажа каква е мисълта ви. Вие сами си препятствате на мисълта. Нека да вземем сега един млад син, който седи при баща си. Добре му е при бащата. Той си работи, но в него се зароди идеята да отиде в странство, да се повдигне. Той иска да предприеме нещо ново. Какво ще бъде положението му, ако отиде в странство? Ще го посрещнат ли, както го посрещат в дома му? Сега и вие мислите така за рая. Че вие излязохте от рая и дойдохте в света, за да спечелите нещо, и сега искате да се върнете назад. Каква ви е придобивката? Нали знаете, че в един кладенец като пуснете две

кофи, ще извадите пълната кофа. Не ни трябва празната кофа. Искате да отидете на онзи свят. Ако си пълна кофа, ще отидеш. Ако си празна кофа, няма да отидеш. Там не се нуждаят от празни кофи. Това е за разсъждение. Това не се отнася лично до вас. Вие сега можете да кажете: ние празни кофи ли сме? Пълна кофа си, но може да се изпразниш. Ето какво подразбирам аз. Вие сега сте щастливи, имате мир. Утре гледаш, съвсем сте изпразнени, имате песимистично настроение. Онова, което си имал, си го изгубил. Не си доволен от живота. Питам: пълна кофа ли сте, или празна? Това е само за разяснение. Не е въпрос само до празната кофа, но имате в себе си друга една идея, която ви спъва. Вие играете на лотария. Вие сте взели един билет и гледате номера му. Номерът е 1234. Питам сега, този билет 1234 може ли да печели? Този билет не може нищо да спечели. Защо? Ако ти седиш в дома си, между братята си, можеш ли да печелиш? Не можеш да печелиш. Ако искаш да печелиш, ти, както си в дома, не можеш да печелиш. Нито ти, нито брат ти, нито баща ти, могат да печелят в дома си. Щом почнете да печелите, ще стане едно различие. Тогава един от братята ви ще забогатее, а друг ще осиромашее. И тогава съществуващите отношения ще се развалят. В дома не може да има печалба. После, в дома не може да има ядене и пиене. Какво ще ядете? Вие един друг не можете да се ядете. И ти никога не можеш да изядеш един човек, когото обичаш. Ти ще предпочетеш да умреш от глад, отколкото да отрежеш месо от него и да ядеш. Сега това е за онези от вас, които можете да мислите. Има някои от вас, които са още деца. И не е потребно да мислите като възрастния. Младият не трябва да мисли нито като възрастния, нито като стария. Старият не трябва да мисли като младия. За какво трябва да мисли старият сега? За старините си ли? Право ли е да мисли за старините си? За какво трябва да мисли младият? За младините си

ли? Старият не трябва да мисли за старините си, и младият не трябва да мисли за младините си.

Сега да ви дам един ребус. Дадат ви една ябълка здрава и друга гнила. Какво трябва да правите? Гнилата ще посеете, а здравата ще изядете. Защото това, което е гнило, то трябва да се посее. Външността на плода гние, а семето му казва: посей ме. Това, което гние, то не се яде. То се посява. И когато в живота си имате големи неприятности, вие трябва да работите. А пък вие тогава именно си почивате. Не е време за почивка във време на страдания. Ще работиш. Че това е вярно. Онзи болният човек само може да си почива. Турят го на легло да си почива. Какво ще почива? Той ще се обърне на едната страна, обърне се на другата страна, свие единия си крак, свие и другия си крак, свие си ръцете, охка и прочее. Казват: да турим този болен да почива. Когато някой иска да почива, затваря се да се моли, както калугерите се молят. Че какво ще се моли един развълнуван човек? Аз бих ви препоръчал, щом сте развълнувани, не се затваряйте в стаите си, но вземете мотиката изкопайте, търкайте дрехите си, а пък ти си седнал и казваш: „Моля Ти се, Господи, виж моето нещастие." Когато нямаш никакви страдания, седни на стола си и повикай приятелите си на угощение. А пък щом си на парила[54], тогава вземи чука, мотиката, перото, коритото и на работа. Това е едно ново разбиране. Хубавото време, когато трябва да почиваме, ние го иждивяваме на работа, а времето, когато трябва да се работи, ние го иждивяваме в почивка. Обърнали сме живота и нямаме резултат. Отиват двама души, двама християни в света. Единият развива в себе си своите дарби да познава къде Бог е скрил в земята богатствата. А пък другият изучава къде има богати хора. Кой от двамата ще спечели повече, онзи, който познава земята ли, или онзи, който познава хората? Как ще мислите? Можете да направите опит. На

---

[54] **на парила –** на работа, на изпитание.

земята човек е користолюбив. Един богат човек ще иждиви много време, за да изкара от земята пари, богатство. Ти отиваш като онзи американски проповедник. Той отива при един американски земеделец и цяло лято му проповядва. Онзи му казвал: „Много си добър, много добре проповядваш." И като си заминавал, дал му половин долар. Проповедникът го погледнал учудено. Земеделецът казал: „Това е за устата ти. Ти никаква работа не работи, а само си отваря и затваря устата. И аз приказвах, но на мене никой нищо не плати. Не ми се плаща за говоренето. А пък ти искаш да ти платят." Погрешно е това, че ние учим това, което не знаем. Проповядваме любовта, която не сме опитали. Учим за някакво знание, което не сме приложили. Не че човек не трябва да учи, но за да имаме едно истинско постижение в този път, по който вървим сега, ние не можем да го имаме, но всякога ще имаме един отрицателен резултат. Вие можете да направите един опит: даже на вашите възлюблени деца, дъщери и синове, разделете парите си и им ги дайте. Останете вие без пет пари и ще видите как те ще постъпят с вас. Вие ще мислите, че ще имате тяхното уважение и почитание. Не, ще изгубите всякакво уважение и почитание. Вие мислите, че като се запознаете едни с други, ще имате уважение. Не, като се запознаете едни с други, ще изгубите уважението си. Сега всички се запознавате. Като се запознаваме, всеки най-първо изучава отрицателните черти на характерите. Той най-първо ви гледа отдалеч, че сте богат човек, че имате знания и ви уважава. Но щом дойде близо и види слабите ви страни, казва: вятър го вее на сива кобила. Това е една почва. Питам сега: при тези разбирания, какво знание можете да дадете, с което светът може да се оправи? Тези мои думи вие ще ги разберете обезсърчително. Обезсърчително е, когато човек изучава окултната наука. Казва се в окултните науки, че носът на човека трябва да бъде дълъг, за да е умен. Ухото му трябва да бъде добре построено, и то не

да е малко, но голямо. И веждите му трябва да бъдат такива или онакива. Така е донякъде. Но това е относително. Но тези, които са изучавали физиогномията, не са изучавали кога една линия, един нос, трябва да бъде дълъг, за да има своята стойност. Аз съм забелязал много носове, които са направени от желязо, други са направени от мед, трети от калай, много носове са направени от пръст, от глина, някои са направени от камфора, някои от захар, а малко носове има, които са направени от злато. Това е един символ. Казват: дълъг нос има някой. Но от желязо ли? Железният нос може да се налага. Медният нос ще те отрови. Калаеният нос ще те калайдиса. А пък носът, направен от камфора, ще те излекува, когато имаш хрема. Камфората действа лечебно. Сега носът не може да бъде железен, но един нос може да съдържа качествата на желязото, може да съдържа качествата на медта, качествата на оловото, качествата на среброто, на златото или на много други елементи. Зависи какво е качеството на носа, какво е устройството на носа, каква е нервната система, какви са нервите, които те носят, какви са и енергиите, които функционират. Защото носът е един орган и зависи каква енергия функционира в него. Каквото минава през ума ти, това ще мине и през носа ти. И каквото мине през носа ти, това ще мине и през ума ти. За пример, ако ти помиришеш едно хубаво благоуханно цвете, то в ума ти ще дойде една светла мисъл. Ако пък помиришеш някое лошо цвете, то в ума ти ще се създаде един неприятен образ, и в мисълта си няма да имаш нищо светло, никаква светла мисъл.

Та казвам сега: спрели ли сте се вие да мислите в себе си кои са отличителните черти, с които вие се познавате? Сега ще ви говоря какво разбирам аз под отличителна черта. Аз наричам отличителна черта тази, която при всички условия не се изменя. Това е човекът. Вие трябва да имате една черта, която при каквито и условия да ви турят, не се мени. Това е отличителната черта на човека. Това, което

се мени, на него не разчитай. И то е хубаво, но е преходно. Някои казват: този живот е изменчив. Аз гледам другояче. От научно гледище това, което се мени, не е лошо. Защото в промените на нещата са условията. Ако на земята нямаше никакви промени, както и на небето, то щяхме да бъдем в ужасно положение. Благодарение, че всичко на земята се мени, в промените на земния живот е щастието на хората. Във външната страна трябва да има промени, за да дойде щастието. Но самият човек трябва да има една черта, по която той да се познава. Някога човек не може да се познае. Казваш: човек трябва да се познае. Вие ще се намерите в положението на един съдия, за когото се разправя в един анекдот. Аз ще приведа този анекдот. Скарали се двама души и се дали под съд. Единият казва за другия. „Господин съдия, той се осмели да ми каже: ти си магаре." „А ти какво му каза?" „Аз му казах: ти си магаре." Съдията пита другия: „Ти какво му каза?" „Аз му казах: ти си магаре. После той ми каза: ти си магаре." Съдията казал: „Тогава аз съм обиденият, защото и двамата казвате, че аз съм магаре." Какво се постига сега? Той ми каза: ти си магаре, а пък аз му казвам: не, ти си магаре. Питам, такива разсъждения какво допринасят сега? Съдията слуша. Някога съдиите са много невъзмутими. Аз не съм ги слушал. Само са ми разправяли. Някоя от страните говори пред съдията много нецензурни думи. Съдията казва: „Хубаво да го кажеш." Невъзмутим е той. И казва: „Запишете си това." И секретарят записва точно каквото е казал човекът. Този съдия седи невъзмутим. Питам, колцина от вас, като ви кажат такива думи, вие не се възмущавате? В това отношение трябва да разглеждате живота. Бог ви е поставил в живота, за да ви изпита. Светът е училище. Бог ви изпитва търпението, милосърдието, постоянството, верността, надеждата, знанието ви, всичко изпитва, каквото сте усвоили. И така е устроено, че всякога има условия да ви изпитва какви сте. Там, дето не подозираш, Той ще те опита, какво

мислиш. Ти казваш: „Каква нужда има Господ да опитва работите?“ Аз правя следната аналогия. Когато минаваме по един мост, какво правим? Най-първо изследваме дали мостът е здрав. Господ иска да дойде. Ти казваш на Господа: „Да ме туриш на работа.“ Той иска да опита най-първо, като те тури на тази работа, дали ще я свършиш. И дълго време ще те опитва. И не само ще те опитва, но като види слабите ти страни, ще ги изправи. И тогава ще те тури на работа. И ако някой път не ти е дадено това, което искаш, то е защото много работи ти липсват. Разправяше ми един мой познат следното: „Чуден човек съм. Като дойдат някои хора при мене, иде ми да им шибна една плесница. А пък като дойде някой при мене, искам да го разцелувам, да го прегърна. За пример, ако дойде някоя жена, искам да я ритна. Като дойде друга жена при мене, приятно ми е.“ Казва ми той: „Как обясняваш това нещо?“ Казвам му: „Онази, която искаш да я ритнеш, и тя иска да те ритне. Я пък онази, която искаш да прегърнеш, и тя иска да те прегърне.“ Той казва: „Но защо не ме прегърне?“ Сега вие криво ще ме разберете и ще кажете: за такова говори ли се? А аз ще ви питам: за такова мисли ли се? Не само за каквото се говори е важно, но и мисълта е важна. Аз отивам по-далеч и казвам: не трябва да се мисли това, а щом се мисли, то трябва да се говори. Понеже щом се мисли, то назад не може да се върне. Ти трябва да го кажеш. То трябва да излезе от устата ти навън, за да се освободиш. Ако искаш животът ти да е мирен, ти не трябва да допускаш каква и да е мисъл. Ако една добра мисъл я допущаш, тя ще има добри последствия. Ако допуснеш добрата мисъл, тя ще се реализира. И ако допуснеш лошата мисъл, и тя ще се реализира. Такива са основните закони. За никого няма изключение. Следователно ние съжаляваме, че сме казали една обидна дума. По-далеч трябва да отидем. Трябва да съжаляваме и за това, което е помислено, защото това, което е помислено, то е и почувствано и

най-после ще се каже. И така ще се реализира. От всинца ви се изисква съзнание да бъдете господари на мисълта си, да няма нужда който да ви наставлява, да ви казва: защо направи тази погрешка? Не трябва да се съдим. Христос казва: „Не съдете, за да не бъдете съдени." Съдете се сами. И нека всеки съди себе си, оставете другите. Защото само онзи има право да съди, който не прави никакви погрешки. Никога не съди. Виждаш, че някой брат прави погрешки. Ти го повикай и му кажи: „Аз искам да ти кажа следното. В моя живот, едно време и аз живях като тебе, мислех и постъпвах като тебе, но много пати главата ми. Ако и ти постъпваш така, и ти ще изпиташ същото. Внимавай само." Той ще мине, ти не можеш да го върнеш. Пътят, по който е тръгнал този човек, не можеш да го върнеш назад от този път. Ще му кажеш само: „Внимавай само да не хлътнеш." Той ще мине по този път, и трябва да мине.

Сега мнозина от вас имате неща, които не сте постигнали. За пример някои от вас не пишат красиво, нали? Някои от вас не пишете свързано. Някои пък, като пишете, не туряте запетаите на място. Мнозина пък изяждат букви. Мнозина от вас не поставяте глаголите, местоименията, прилагателните, съюзите, съществителните, дето трябва. Когато човек почне на мисли и да говори, има закон, който обуславя мисълта, говора, изобщо целия живот. Не може да говори човек, каквото иска. Той може да говори, каквото иска, но последствията ще бъдат съответни. И ако ви кажа да напишете едно обидно писмо на някого, без да се обиди той, възможно ли е това за обикновения човек? Сега ще ви дам една задача: напишете едно обидно писмо, без да се обиди онзи, който ще го чете и до когото се отнася. Не любовно писмо, но обидно писмо напишете. О-БИДНО. Какво означава това? Вие казвате, че някой умрял. Какво значи това? У-МИРА. Умира, мира, мира, умира – значи отива в мира, в света. Защо именно като се тури едно „у", ще покаже, че този човек умрял?

Всеки човек не мисли като нас, ние го считаме за нас умрял. Той не ни е полезен. Умрял човек е онзи, който не може да ни бъде полезен. Злото куче е за предпочитане пред умрялото. Злото куче е за предпочитане пред умрелия лъв, който не показва никакъв живот. Когато човек престане да мисли както трябва, да чувства както трябва и да постъпва както трябва, той е мъртъв. Що е смъртта? Когато човек престане да мисли, да чувства и да постъпва правилно, той е мъртъв. Това е смъртта. Нали някой път вие чувствате вашата слабост? Налегне ви някаква тъга, мрак, тъмнота, не искате да се молите. В човека има нещо, което не иска да се моли. Разгневи се, не иска да се моли. Той се гневи на Бога и не иска да се моли. И на светиите се гневи, и на баща си се гневи и не иска да се моли. Кому се гневиш сега? Твоят сегашен баща едно време ти е бил син, и ти си го възпитал така. Той е станал баща сега и ти си се обърнал на негов син. Каквото си го научил, когато ти е бил син, той сега, като баща, ти предава твоето учение. Баща ти те налага. Щом баща ти те налага, ти ще си кажеш: „И аз съм го налагал едно време така." Или ако баща ти те милва, ще кажеш: „И аз съм постъпвал спрямо него добре, затова сега той е разположен към мене." В баща си ти ще видиш себе си. Когато някой човек постъпва добре с вас, това показва, че вие сте постъпвали добре с него. Когато постъпват зле с вас, и вие сте постъпвали зле с него. Има изключения обаче. Но общото правило е такова. Какво трябва да се прави? Постъпвай добре в сегашния момент, та в бъдеще да ти бъде добре. А когато някой постъпва с тебе сега така или инак, кажи му: „Прави, каквото знаеш." Колцина от вас имате следната доблест: ожени се някоя млада мома и съгрешила някъде. Нейният възлюблен зашлевил две плесници. И след това тя му целуне ръката. Знаете ли какви щяха да бъдат последствията от това? Тя не си обръща гърба да каже, че не иска да го види вече. Тя му целува ръката. Как бихте постъпили вие в такъв случай? Има ли

някой от вас, който да е целунал ръката на мъжа си, когато той залепи една плесница? Има ли една сестра да е постъпила така? Има ли някой брат, чиято жена да му е зашлевила две плесници, а той да целуне ръката? Вие сте окултни ученици. Защо не сте направили това? Кои бяха съображенията ви за това? Сега какво може да се направи? Аз съм за реалното. Не какво мога да направя за бъдеще, но какво мога да направя сега, сегашния момент. За мене петте лева, които могат да ми се дадат сега, струват повече, отколкото десетте хиляди лева в бъдеще. Сега, сега. Значи тази жена е разбрала закона. Като зашие с дясната ръка една плесница, той казва: „Това е Божият закон, който трябва да се изпълнява." Ти трябва да бъдеш човек на място, съвестен, справедлив, трябва да имаш отличен живот, милосърдие, да обичаш хубавото и красивото и трябва да водиш сметките си много добре. Да бъдеш човек на място, това означава палецът на ръката. Да бъдеш съвестен, това е езикът на показалеца. Да бъдеш справедлив, това е езикът на средния пръст. Да обичаш красивото и хубавото, да си милосърден, това е безименният пръст. А да водиш сметките си добре, това е езикът на малкия пръст. С другата плесница той предава същото нещо. По този начин той проповядва. Двете плесници, това е написаното писмо. По-хубаво писмо не съм виждал от двете плесници. Сега някой от вас може ли да целуне ръка на онзи, който му удари две плесници? Такъв няма нито един. Обаче всеки от вас е ударил някога две плесници, но не са ви разбрали. Много съжалявам, че не са ви разбрали. Има ли някоя сестра от вас, която да е ударила на мъжа си две плесници в младините си поне? Ами някой брат? С това, което казвам, не ви засягам. Знанието, което имате, дръжте за себе си. Аз не засягам старите роли, които сте играли. За мене сегашното е важно. Аз се интересувам от новите роли, които ще играете. Как сте играли, не ме интересува. Можете да ми покажете вашите венци, как са ви посрещали. Хубаво, миналото е

отлично. Може да сте играли някъде сполучливо, някъде несполучливо. Положителното и отрицателното се допълват, но важна е онази роля, която сега трябва да играете. За пример, ако ви се представи избор, каква роля бихте искали да играете в драмата на живота? Всякога трябва да изберете една роля, която друг не е избрал. И тогава ще се намерите в трудно положение.

Едно време Господ искал да уреди света и затова изпратил един ангел да носи на хората Божиите благословения. Ангелът, като наближил към земята, видял една царска дъщеря, която била толкова красива, че той се зачудил, че може да има на земята такава красота. Той искал да знае кои са причините за това. На небето, за да станат съществата така красиви, той разбирал, но на земята как може едно същество да стане толкова красиво? На небето ангелът нямал изкушения. Той се вгледал в красивата царска дъщеря и не забелязал как започнали да падат благословенията на земята и хората ги разграбили. Той трябвало да раздаде тези благословения на способните, а сега като нападали на земята, кой каквото сварил, взел. Накрая дошъл един човек, който нищо не бил взел. Той попитал: „Има ли и за мене едно от тия благословения?“ Ангелът отговорил, че само вярата останала. Това благословение е за небето, а всичко друго, което било на земята, е вече разграбено. Понякога някои идват при мене и казват: „Няма ли нещо за нас?“ Казвам, само едно е останало – вярата. Този ангел останал на земята дълго време, за да изправи погрешката си. Ако вие сте изпратени да занесете Божиите благословения и като се захласнете, всички благословения изпадат на земята, дето хората ги разграбват, при това положение вие наполовина сте извършили работата си.

Вие трябва да разглеждате живота не от това положение, в което сте сега. Защото, какво сте сега, вие не знаете. И ако не се познавате, вие ще се намерите в трудното положение на онзи българин, когото

поканили да отиде на баня. Като се опасявал, че като влезе между голи хора, ще се изгуби, турил на ръката си една мартеница. Като влязъл в банята, видял, че всички имат на ръката си по една мартеница. Всички, които влезли в банята, си турили по една мартеница, за да не се изгубят. Гледа, че има мартеница на ръката си, но вижда, че и другите имат такава. Той се намерил в чудо. Казал си тогава: „Това аз ли съм, или не съм?“ Кое е вярното? Той мислил, че другите хора няма да имат мартеница, но и те имали.

Да имаш една черта, която никой друг да я няма. Това е човекът. В себе си ще имаш една черта, която само ти ще я носиш. Аз няма да ви кажа коя е тази черта. Тя не е любовта. Любовта е нещо общо. Не е и знанието. Знанието е общо. Не е и свободата. Не е и красотата. Кое е тогава? Аз ще ви оставя да мислите върху нея. Помислете. Това, което намислите, да не го мисли друг някой. Защото, щом се съберат няколко души и мислят за едно и също нещо, то не е онова, което търсиш.

Сега към предмета. Онова, което е заложено у вас, него трябва да развиете. Какво можете да направите от себе си, това е важното в сегашния момент. Без разлика. Някои казват: аз съм на четиридесет, четиридесет и пет, петдесет години. За мене обаче, годините не важат. Дали сте на пет години, на двайсет, трийсет, шейсет или сто и двайсет години, това не е важно за мене. Защо именно на сто и двайсет години хората умират вече? Щом ти си баща и твоят пръв син се ожени, ти вече си мъртъв. И хората сега умират преждевременно. Някоя дъщеря двайсетгодишна се оженва и тогава бащата и майката умират. Сега всички вие искате да ожените дъщерите си. Но трябва да умрете. Или някой път вие искате да предадете своите добродетели на другите хора. И тогава пак ще умрете. Щом искаш другите хора да станат добри като тебе, ти ще умреш. Ти можеш да живееш дотогава, докато хората около тебе са

лоши. Щом станат добри като тебе, ти ще умреш. Че вие сте тук, понеже не се споразумявате. У вас ежби, колкото искате. Не че сте лоши, защото ако бяхте лоши... но всинца сте много добри, и от голяма добрина страдате. Вие сте станали по-добри, отколкото сте. Ако доброто разрешаваше живота, тогава защо Бог допусна злото в света? Злото съществува, за да бъде небето щастливо. Онези същества долу живеят, и в небето съществата живеят. Два живота има. Адът, това са корените на живота, а пък раят – това са клонищата на живота. И в ада не е така, както го разправят. Това са пресилени малко работи. Лошото положение на ада е нещо индивидуално. Всеки, който е влязъл в ада, като не разбира смисъла на този живот, той се измъчва. Той си създава едно мъчение, което не е по неговите сили. Това е друг въпрос. Злото е произлязло от поляризирането, от разединението на полюси. Когато човек се е отделил на положително и отрицателно, тогава се е явило злото в света. В света на любовта зло не може да съществува, понеже там няма това разединение. Но понеже тук хората са разделени, то зло може да съществува между господар и слуга, между мъж и жена и пр. И във вас съществува злото, понеже човек едновременно е поляризиран: лявата му страна е женска, а дясната – мъжка. Следователно злото е вътре в човека. И постоянно мъжът и жената в него се карат. Караници има. Какви ли не караници. И при това, като не можете вие да се спогодите, да примирите вашите мисли, вие търсите някое друго същество отвън да внесе ред и порядък, но ще внесе още по-голям безпорядък. Ако Адам беше почакал малко, още осем хиляди години, за създаването на Ева и ако беше се създала на Адама в наше време една жена, то щеше да бъде по-добре. Но Адам побърза и Господ му създаде жена. И какво стана? Всички излязоха вън от рая. Животът, който имаме сега, е резултат. Аз не се интересувам от резултатите. Този резултат се дължи на една мисъл, която е съществувала някога. Нашият сегашен

живот е резултат на една мисъл, а пък нашият бъдещ живот ще зависи от това, какво ние разбираме сегашния момент. Сега, каквото и да казваме, по-добре да оставим този въпрос, понеже е много дълбок. Който се е заел да разреши въпроса за злото, той става лош. Затова заемете се да разрешите въпроса за доброто, за да станете добри. Ако се заемете да решавате въпроса за злото, ще станете зли. Ако се заемете да решите въпроса за правдата, ще станете праведен. Ако се заемете да решите въпроса за любовта, ще дойде любовта в тебе. Щом мислиш по въпроса, от какво се е родила омразата, ще дойде омразата в тебе. Започнеш ли да изучаваш истината, истината ще дойде в тебе. Започнеш ли да изучаваш лъжата, лъжата ще дойде в тебе. Сега новия метод го няма още. Всички стари учения са стари методи. Това, което се е проповядвало на изток, учението на йогите, то е старо учение. Една наука, която е опитала всички свои методи, но има нещо, което още не е постигнала. За пример проповядват, че човек трябва да познава огъня, понеже огънят има влияние върху астралното тяло. Това е една стара теория. Кой не познава огъня? Всяка страст се дължи на огъня. Щом имаш страст в себе си, настанала е зима, и ти си наклал огъня си и се печеш на него. Обичаш някого, зимно време е. Мразиш някого, лятно време е. В зимата ти влизаш там, дето ти е топло. Ако лятно време стане топло вкъщи, ще излезеш навън. А пък зимно време, ако стане студено навън, ти влизаш вкъщи. Сега, аз не искам да вземем това като противоречие. Ама какво е казал Христос? Вие изучавали ли сте това, което Христос е казал? Изучавали ли сте Неговата дълбока мисъл? Това, което е писано в Библията, е много малко. В Евангелието имаме само една малка подкваса и вие често трябва да варите вашето мляко, да правите опити, да туряте от тази подкваса. Сега като сте чели Евангелието, намерили ли сте другите откъслеци, които не са писани? Има някои стихове тук, внесени от някоя голяма беседа, която Христос е държал в

три-четири часа, и от тази дълга беседа е взет и поместен само един малък пасаж. И вие можете ли да възпроизведете всичките пасажи на тази реч? Христос е обещал. Той е казал: „Аз ще ви изпратя Духа Си и като дойде, Той ще ви напомни всичко.“ Значи Той ще възпроизведе всичко, каквото Христос е казал. И още други работи ще ви научи. Значи още работи ще ви турят. Онова, което Христос е казал, още не е приложено. Следователно то не е старо, а пък е старо това, което е приложено, и няма резултат. Че християнството още не е приложено. Другите работи са приложени. В християнството са влезли разбиранията на старите езически школи и е станала цяла каша. За пример въпросът за спасяването на човека е едно старо учение. Как трябва да се спаси човек? А пък мисълта на Христа седи в това, че спасението става, само когато човек обича Бога. Нищо повече. В любовта е спасението. И всички пророци са говорили, че човек трябва да познава Бога, но те са разбирали въпроса буквално. Какво е да познаеш Бога? Казано е: „Това е животът вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога, Господа Исуса Христа, Когото си изпратил.“ Любовта е път за познаване на Бога. Щом Го познаем, това е живот вечен. Тогава ще имаме резултат. Тогава ще имаме живот, онзи постоянен живот, който не се изменя. Като придобием живота, това е едно удостоверение, че ние сме намерили истинския път на живота. В този път искам младите да си останат млади, старите да си останат стари, слугите да си останат слуги, господарите да си останат господари. Не е въпросът за външната форма на нещата. Даже вие трябва да познавате и всичките изкуства. Това всеки ден трябва да става. Всеки ден да бъдеш и дете, и възрастен, и стар, и господар, и слуга, и лекар, и професор, и прочее, какво ли не да бъдеш, и вечерта пак да си такъв, какъвто си бил в началото. Сутринта като излезеш, ще станеш всичко. Че де е вашето познание? Ако аз бях жена и имах мъж, щях да вляза вътре в него и щях да го науча как се обхожда с

жените. Аз ще доведа близо една красива жена и ще му кажа: „Я целуни тази жена. Я я прегърни. Хубаво ще я целунеш, хубаво ще я милваш.“ Ще го уча отвътре. И после ще го опитам отвън. Ще изляза вън от него и ще му кажа: „Я покажи своята опитност.“ И като почне да ми мънка и да ме лъже, тогава ще вляза вътре и ще го шибам с камшик и ще го налагам. Като изляза от него, той ще каже: „Много страдах.“ И тогава ще му кажа: „Не лъжи, като дойде някоя жена, обичай я. Лошо не прави. Тя трябва да е благодарна от тебе.“ Че вие сте чудни. Когато Господ доведе тази жена при Адама, той каза: „Моето детенце.“ Той я прегърна. Тази жена беше дъщеря на Адама. Но да не ви се види странна тази работа. Понеже тялото на Ева беше взето от реброто на Адама, той каза: „Тя е плът от плътта ми и кост от костта ми.“

Но той видя само външната дреха на Ева. Той се заблуди в това. Бог не взе Ева от ребрата на Адама. Той направи от ребрата на Адама само нейната дреха, и тури друго в нея. А пък Адам каза: „Тя е като мене.“ Не, той се излъгал, като казал за Ева: „Тя е плът от плътта ми и кост от костта ми и каквото аз правя, това и тя прави. Въпросът е разрешен.“ Не, тя не направи това, което Адам направи. Бог не заповяда на Ева да не яде от дървото. Бог каза на Адама това. А Адам каза на Ева: „Няма да ядеш от този плод. Аз ти казвам това.“ И тя отиде и каза: „Баща ми каза това.“ После, като се върна, тя убеди Адама да яде. Тя после му се присмя. Аз бих ви привел една приказка по това, но иска много време, сега се разсъмва вече. Ще оставя приказката за друг път. („Ако може, сега да се разправи приказката.“) Аз се радвам, че сте недоволни, понеже всички сте все светии, и няма кой да ви почита. Вие сте недоволни, че нямате поклонници. Радвам се, че нямате поклонници, понеже, ако дойдат поклонниците, ще влезете в изкушение. Светията е поставен на голямо изкушение. И светицата е поставена на голямо изкушение. Ако дойдат при светията

поклонннички, млади моми, той ще се изкуси. Също така, ако дойдат при светицата млади момци, и то не един, а няколко, и тя ще се изкуси. Разсъждавам по човешки. Човек не може да избере. Ето къде ще бъде погрешката. Щом човек прави едно различие между един и друг, той вече е съгрешил, направил погрешка. Харесва му се един – това е погрешно. Щом помислиш, че един е по-добър, а друг – по-лош, ти си направил погрешка. Щом ти мислиш, че един е по-добър, ти си вече съблазнен, ти го държиш по-дълбоко в себе си. Всички хора са еднакво добри, но всички не са проявени еднакво. Щом мислиш, че един е по-добър от друг, тогава ти единого ще възлюбиш, а другиго ще намразиш. И тогава ти си се отклонил. Че Христос казва: „Любете враговете си." Дойде някой грешен, ти и него трябва да обичаш. Как трябва да го обичаш? Ако е жаден, дай му една чаша вода. Ако е гладен, дай му едно парче хляб. Ако иска да чете, дай му една брошура. Ако няма обуща, дай му някои хубави обуща. Ако няма шапка, дай му. Ако няма риза, дай му. Ако няма подслон, дай му такъв за една вечер. Но само за една вечер. Няма защо да го осигуряваш за една година. Ще му кажеш, че му даваш само за една вечер. Като дойде на другия ден, пак ще му кажеш: за една вечер. А не да му кажеш: „И можеш да седиш цяла година." Нито един от вас не трябва да безпокоите хората постоянно. Някой постоянно седи в тебе и хлопа. Той седи в ума ти като гостенин и не те оставя да работиш. Един цар, като дойде на гости в друга държава, ще седи три-четири деня и после пак ще се върне в своята държава.

Сега научете се да бъдете свободни. И като пазите вашата свобода, пазете свободата и на другите хора. Че вие сте братя и сестри помежду си и ако не пазите вашата свобода, и другите не могат да пазят свободата си. Никой не може да ви наложи свободата си.

Добре, кое остана неразбрано досега? От всичко казано, какво искате да знаете сега? („*Приказката.*") Вашата работа знаете ли каква

е сега? Отива един в дома на едного, чиято дъщеря го пита: „Ти женен ли си? Деца имаш ли? Момчета ли имаш, или момичета?“ Кой от какво се интересува? Момичето се интересува дали има момчета, а момъкът се интересува дали има момичета. Ако дойде някой при тебе и те пита: „Ти женен ли си? Деца имаш ли?“, какво мисли той? И бащата, и майката, и дъщерята, и синът, всички мислят по един и същ начин. Само че бащата иска да намери някоя мома, да се освободи от сина си. Той казва: „Да го оженим, че да се освободим от него.“ Той пита: „Ти имаш ли дъщеря? Хайде да ги оженим, да се освободим от тях, да не ни правят главоболие.“ А пък младата мома иска да мине за благодетелка и казва: „Хайде, вместо твоят син да те безпокои, нека го взема аз да го възпитавам, аз да го уча. Аз съм учителка, възпитателка.“ Та сега, каква роля искате да играете: на сина или на дъщерята или на бащата и майката? Искате да се освободите ли, или искате да освобождавате? Като разсъждавате по този начин, вие ще се подмладите. Казано е от пророците: „Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови.“ По този начин като разсъждавате, силата в нас ще ни обнови. Обновяване трябва. Не подмладяване, а обнова.

Всеки ден трябва да се внесе по нещо ново. Но човек трябва да разреши този въпрос. Като дойдат гостите ви, как ги посрещате вие? Ти вярваш ли в Бога, в Господа Исуса Христа? И ако дойде някой странник, жената какво трябва да го пита? Тя ще го пита: „Женен ли си, или не?“ Ако пък мъжът го пита: „Ти женен ли си, имаш ли жена?“, какви ще бъдат впечатленията на този странник? Когато жената го пита, той ще я погледне и ще я сравни с жена си. А когато мъжът го пита дали е женен, той ще сравни себе си с него. Тогава домакинът казва: „Ти можеш ли да ме запознаеш с твоята жена?“ Той има право да иска това. „Както ти се запозна с моята, така и аз желая да се запозная с твоята.“ Това е вече в реда на нещата. Щом аз съм пътник и се запозная със семейството, с жената на домакина, то и

онзи има право да се запознае с жена ми. И странникът ще каже: „Втори път ще пратя жена си.“ Ако дойде жената като гостенка вкъщи, какво ще стане? Ако дойде мъж гостенин, домакинът ще го пита: „Ти женен ли си?“ И ако дойде жената гостенка, домакинята ще я пита: „Ти женена ли си?“ Какви ще бъдат последствията? Жената като пита, тя я сравнява със себе си. Какво трябва да направите, като дойде при вас един странник, какво трябва да го питате? Вие знаете сега. Трябва едно правилно разбиране на Божиите пътища. Вие сте в едно училище на земята. Това е необходимо, защото всякога ние грешим, понеже не разбираме Божиите пътища. Всички хора, които могат да ни принесат добро или зло в живота, са необходими, защото и в злото, и в доброто, можеш да се приближиш в Божия път, а можеш и да се отклониш от Божия път. А и в злото, и в доброто можеш да се приближиш към Бога. Доброто, което те упътва към Бога, е добро. И злото, което те упътва към Бога, то е доброто зло. Но ти ще имаш два различни резултата. При доброто, което те упътва към Бога, и при злото, което те упътва към Бога, резултатите ще бъдат различни. Доброто ще те прати при Бога на любовта, а злото няма да те прати при любовта. В това е различието. И злото ще те упъти към Бога, ти няма да имаш това високо разбиране, каквото ще имаш при доброто. Най-първо злото ще ти стане подложка, върху която доброто ще може да се изгражда. („*Сега, ако може, да се разкаже приказката.*“) За приказката на Ева ще ви изпратя Адама да ви я разправи. Втори път ще доведа него, той да ви говори. За чуждата жена аз не мога да говоря. За чуждата дъщеря аз не мога да говоря. Ако втори път ме видите да идвам с някого, ще ви говоря за приказката. Ако не, ще чакате.

Сега коя е съществената мисъл на днешната лекция? Бъдете доволни сега от това, което ви е дадено. Но не да бъдете доволни, по този начин доволни, че да не искате, но това доволство да бъде като

основа за нещо ново. Бъдете доволни, че върху онова, което ви е дадено, могат да се градят нови неща и не съжалявайте за нищо в живота си. Човек, който съжалява, не разбира живота. Има защо да съжалявате. Някой път можете да съжалявате, но това съжаление не е ваше. Друг някой съжалява, и вие с него заедно съжалявате. Но онзи, който е разбрал живота, трябва да благодари за това, което е разбрал. Това е за учениците. А за света е друго. Това учение не е за света. В света хората ще скърбят, ще разправят своите скърби. Те са прави. Но онзи, който иска да намери правия път, той в себе си трябва да го намери, а не отвън. То е реалното. Ако се ползвам от онова, което аз опитвам и при доброто, и при злото, аз съм разбрал живота. Значи и от двете се ползвам.

„Отче наш“

Небето чисто, звездно. Времето тихо и меко.

6 ч. 27 мин. 25 лекция на Общия окултен клас, 11 март 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта София, Изгрев

РАДИАЦИИ

„Добрата молитва“

Написахте ли вашите теми? Темата беше да напишете по едно обидно писмо някому, без да се обиди той. Вие криво тълкувате. Какво значи да обидиш? Обида значи нещо да бъде. „Биде“. Англичанинът казва: Be man[55]. Трябва знание. Трябва да се учите. Вашето знание е набран много материал, но не е систематизиран, разхвърлян е, много работи имате, но защо са, и вие не знаете. В някои съвременни модерни къщи домакинята какви ли не накити има. Разни шишета, може би десет-двайсет шишенца, после кутии с прах, после четки. Не е работата за смях. Но това е като войник, който си има нож, пушка, патрондаш. Или както някой земеделец си има рало. Те са прибори за работа. Това, което знаете, трябва добре да го знаете, за да можете да го правите. Казвате: той е добър човек. Това е знание. Какво нещо е доброто? Аз разсъждавам: в какво седи едно престъпление? Това е един философски въпрос: да се разгледа, да се обясни в какво седи престъплението. Имате една каса, в която е турено злато, известна сума. Ти можеш да искаш пари. Ако дойде слугата и отвори касата, и ти даде пари без господаря, то той прави нещо, което законът забранява. Ако и господарят е там, при касата, тогаз е нормално. Който и друг да е там, ако го няма господарят, се счита за престъпление. Който и да отвори тая каса без господаря, то е престъпление, не е нормално състояние. Тая каса какво означава? Аз разсъждавам: човешкото тяло е една каса. Ти искаш да говориш, но ако говориш без позволение на господаря, ти си виновен. Значи може да дойде някой и да ти отвори устата и да изкара нещо от тебе навън.

[55] **Be man** (англ.) – бъди човек

И господарят дойде и търси парите вътре в касата. Има едни малки четириъгълни касички турени. Това е за изяснение.

Ти си една каса, и ако думите излизат от тебе навън без позволение на господаря, ти си направил престъпление. Ти казваш: аз имам право да говоря. Имаш право да говориш. Онзи, който ти е дал право да говориш, не е казал така да разпиляваш. Всички тук се отличавате с голямо разточителство. Отвори той устата си и пръска навсякъде. Сега например при този дъжд, който имаме, ти си извадил пръскалката и пак поливаш. Разумно ли е това? Ако три-четири седмици е било сухо време и поливаш, тогаз е на място. Вие искате аз да ви говоря и моето говорене да съвпада точно с това, което вие вършите. Всякога, когато една моя мисъл попадне на вашата мисъл, вие казвате: тъкмо това ми трябваше. Моята мисъл да съвпадне с твоята мисъл, това е второстепенно. Или вашата мисъл да съвпадне с моята мисъл, това е второстепенно. И вие се нагаждате с всеки човек, какво да му говорите. Това не е право още. Дойде един разбойник и казва на господаря: „Отвори касата или ако не, аз ще те убия." Той със страх отвори касата и казва: „Накараха ме." Оправдателно ли е? Не е оправдателно. От страх отвори касата и даде на разбойника. Ще кажете: „Какво трябва да направи тогава човек?" Там е въпросът. Сега вие в такъв случай се намерите в особено положение. Веднага се стряскате и казвате: „Какво трябва да се прави тогаз?" Това е начин за разсъждение. Трябва ви нов начин за разбиране. Всички нещастия, които сега са в света, показват, че у всички хора има едно вътрешно неразбиране. Ония закони, които Бог е положил в света, вие не сте ги научили. (Учителя чертае на черната дъска.) Ето това е точката A. Ние ще направим тая точка да е видима. Имате линията B. Имате квадрата C. Имате окръжността D.

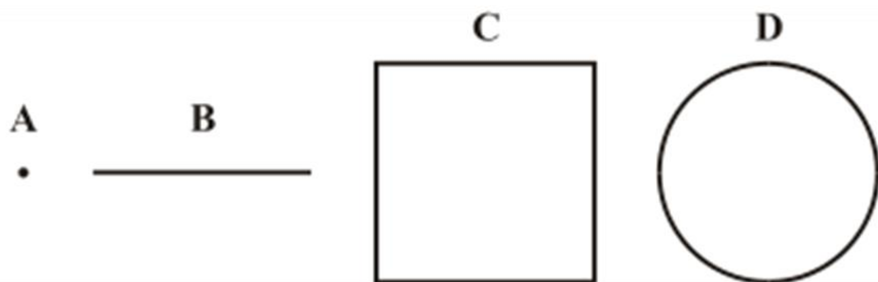

Фиг. 1

Доста работи са това. Сложна работа. Някой път вие казвате, че човек трябва да има линия на поведение. Или линия на лицето. Какво означава линия? Това е светът на постъпките. Това е едноизмерният свят. Точката, линията, това е елемент на едноизмерния свят. Човек борави тогаз само с точки. Самата линия е елемент на квадрата. Квадратът е елемент на двуизмерния свят. Окръжността е елемент на триизмерния свят.

Добре, какви са свойствата на едноизмерния свят? Той се отличава със своята дължина. По какво се отличава двуизмерният свят? Със своята широчина. По какво се отличава триизмерният свят? Със своята дебелина, със своя обем. По какво се отличава четириизмерният свят? Със своята радиация, да радиира, да изпуща лъчи от себе си. Или чрез разширение на нещата. То е четириизмерният свят или светът на по-напредналите същества, които живеят в една рядка материя. Тия положения трябва да ги свържем. Вие тук боравите с едноизмерния, двуизмерния, триизмерния и четириизмерния свят. Това е четириизмерният свят. Ако някой мисли, че това е разбрана работа – не е. То не е разбрана работа. То още е неразбрана работа.

Пишете думата „любов“. Любовта е много неразбрана работа. Всички говорят за любовта, но най-неразбраното нещо е любовта.

Неразбрана работа е. Не че не знаеш, но нямаш нищо определено за любовта, понеже твоята любов се мени. Ти нямаш една мярка, с която да измерваш любовта. Любовта е нещо много неустойчиво. Тя е като светлината – блесне и изчезне. Не можеш да дадеш един стол да седне. На стол не сяда. Като дойде, не можеш да я поканиш на гости. Вода не пие, хляб не яде. Как ще се запознаеш с нея? Тя не се и разговаря. Мине някой път и ако ти си невнимателен, бутне те на земята и си върви. Ти казваш: „Какво ме бутна?“ Тя мине втори път, вдигне те и си върви. Някой път те вдига нагоре и си заминава. Ти вече имаш различно разбиране за любовта. Ти казваш: „И бута ме, и вдига ме любовта.“ Любовта е, която кара хората да страдат. Не че тя иска да страдат, но като те тури в едно положение и като не го разбираш, ти страдаш. Сега въпросът не е за любовта.

Въпросът е за тия светове, в които живеем. Едноизмерният свят има отношение към нашите постъпки, следователно всяка една постъпка е едноизмерна. Двуизмерният свят има отношение към нашите чувства, следователно чувствата ни са двуизмерни. Триизмерният свят има отношение към нашите мисли. Нашите мисли са триизмерни. А пък разумността е четириизмерна. Там е радиирането. Разширява се мисълта на някой човек. Или това, което казваме, Безсмъртното. Това е един свят, който не можем да определим. Той е свят на разширение. Едноизмерният свят не може да се разширява. За да се разшири, той трябва да се измени. За да се разшири, той трябва да стане двуизмерен. И двуизмерният, ако иска да се разшири, трябва да стане триизмерен. И триизмерният, ако иска да се разшири, трябва да стане четириизмерен. Вие имате обикновени схващания. Вие сте на някоя гостилница и мислите, че гостилничарят не е наготвил добре. Плащате двайсет и пет лева за яденето и казвате: „Не искам да ходя там да ям.“ Когато ти разправям за тия измерения, в ума ти седи гостилничарят със своите тенджери. Ти мислиш, че не е

сготвил той добре. Остави ти гостилничаря. Аз ти говоря за нещо Божествено, а пък жена ти не се е отнесла добре с тебе и ти мислиш за това. Че как ще се отнесе с тебе. Значи отнела е касата, без да е позволено. Или е турила в касата нещо, което не е ценно, или е извадила нещо, което е ценно и ти се сърдиш.

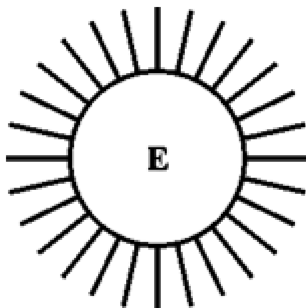

Фиг. 2

Един се сърди, че някой е казал обидна дума. Какво нещо е обидна дума? Дума, за която плащат повече, без да има цена. Всички обидни думи са неща, които [нямат] цена, и ги продават като скъпоценни камъни. А пък добрата дума е скъпоценен камък. За мен обидната дума е един обикновен камък, който пет пари не струва. А пък една хубава дума е един скъпоценен камък. Ценните работи вече към кой свят спадат? Те спадат към висшия свят.

Та казвам, трябва да знаете как да боравите с точката, с линията, с плоскостта, с кръговете и трябва да знаете как да боравите с радиацията, лъчеизпускането. Всеки един от вас трябва да знае закона на лъчеизпускането. Нещата да стават. Като влезеш в един свят на лъчеизпускането, ти вече имаш нещо определено. Човек, който не се е научил да изпуска нещо, той нищо не знае още. Свободата седи в това, да изпущаш. Но как да изпущаш? Всичко онова, което изпущаш от себе си, трябва да бъде ценно. Щом изпущаш неценни работи, ти си още в нисшите светове. Всичко онова, което излиза от тебе, трябва

да бъде ценно. То е изпущане. Следователно и нагоре, и настрани, във всички посоки. И кой каквото намери, ще бъде винаги ценно.

Ти ще минеш тогаз за един светия, за един гений, за един любимец на Бога. И Писанието казва: „Чисти бъдете." Разсъждава някой и казва: чистота. Но каква чистота? Той взема своите сравнения от физическото поле: чисти стаи, чисти дрехи, чист въздух и пр. Но това е още външна чистота. Това не е още чистота. Чистите работи са ценни, които радиират от себе си. Всяко едно тяло, което радиира, е чисто. А пък радиират само живите същества. Това, което има живот в себе си, то изпуща радиации. Мъртвите неща нямат радиации, нямат лъчеизпускане от себе си. И следователно, за да и бъдете здрави, всеки един човек за да бъде здрав, за да бъде весел, за да бъде силен на физическото поле, трябва да има лъчеизпускане от себе си. Как? Това не е нещо физическо, на което мога да ви науча.

Сега елементите: линията как ще я превърнеш? Тая линия какво означава вече? Аз съм написал на дъската тук сега цяло едно писмо. Толкоз съдържателно е то. То съдържа всичко в себе си. Който се е научил, като дойде, той може да го чете, и никога няма да направи една погрешка. А пък който не се е научил, ще му даде тълкуване по един начин, по друг начин и пр. Обаче тълкуванията не трябва да са произволни.

На този закон се обосноват всички окултни науки. (На това писмо.) Дали един човек постъпва добре, аз го меря с прави линии. Дали неговите чувства са благородни и добри, аз го меря с плоскостта. Дали неговите мисли са прави, аз го меря с кръга. И дали той е човек на Бога, аз го меря с радиациите. Бъдете святи, казва Писанието. Какво нещо е свят? То е лъчеизпускане. Ти трябва да се разширяваш, да изпущаш, че на всички хора, които са около тебе, да им стане светло. Тъмнината, която е около тях, да се замести със светлина, и те да виждат. Щом отидеш между хората, и те виждат, ти изпущаш

нещо ценно. Как става? С лъчеизпускането. Влезете някъде, дето всички хора са смутени. Изгубили си пътя. Те са двадесет души в гората. Попаднали в някоя гора и няма път, и не могат да излязат. Опасна работа е това. Най-после идва един човек, който знае пътя и им казва: „Аз ще ви кажа откъде да излезете.“ Ще им покаже пътя и всички хора стават весели, нямат смущение. Защо? Той радиира нещо от себе си, има знание. Мнозина искате да имате знания. Преди няколко деня иде една млада сестра от света. Тя по-рано била евангелистка, после станала православна по верую, по разбиране. Аз наричам евангелистите, протестантите, православните, това е мода според мен. Например облече се някой с черни дрехи. После с бели дрехи, после със сини, червени. Или си турил някои модерни копринени дрехи. Това е мода. Но защо искаш копринени дрехи или защо искаш вълнени дрехи, а пък не даваш цена на памучните? Хората не обичат памучните дрехи. Защо? Защото памукът много го обвива, усуква. Трябва сега предметно учение. (*Учителя изважда кърпата си и я усуква.*) Памукът много го усуква. Ние не обичаме усукани работи. Вие не обичате памучните дрехи, понеже ако ги носите, тя ще ви увие, ще ви усуче. Но памукът си има своята добра страна. Памукът е добър проводник на топлината. Като дойде топлината, дава път. Минава тя и си заминава. После и проветряването става много хубаво. Ако вземете вълната, коприната, те са много аристократи. Вълната казва на топлината: „Като влезеш вътре, няма да излезеш навън.“ И с коприната е същото. Вълната, коприната, като дойде топлината, ще питат господарката и тогаз ще види какво да направи. А пък памукът не пита господарката. Пуща всичко без позволение на господарката. И отвън навътре, и отвътре навън. Негови разбирания са те. Няма такова разбиране като вълната. Следователно, ако искаш един слуга, който не те ощетява, трябва да направиш дрехите си от вълна, а пък ако искаш добре да се

проветряваш, трябва да направиш дрехите си от памук. Както виждате, досега ние имахме копринени или вълнени дрехи, а пък сега турихме памука и той пуща навън и навътре. Но трябва да знаете при какви условия да турите памука на работа и при какви условия вълната на работа. Това са сега символи.

Сега при този начин на разсъждение казвате: „Ние трябва да знаем нещо за Христа." Хубаво, Христос имаше постъпки. Ти не можеш да познаеш Христа, ако нямаш Неговата линия на постъпки. У Христа имаше чувство. Христос заради любовта, за тия чувства, Той прие да носи греховете на хората. А пък ти искаш да следваш Христа, но греховете на хората никак не искаш да ги носиш. После, в Христа имаше мисъл. Той мислеше да намери един път, да помогне на тия хора. А пък ти за хората не мислиш, и от сутрин до вечер ти мислиш за себе си. Ти казваш: „Аз искам да се запозная с Христа." Че как ще се запознаеш? И Христос като ти дойде на гости, най-първо ще Му приказваш за себе си, за децата си, за жена си, и ще му кажеш: „Господи. Малко беден съм. Не можеш ли да ми отпуснеш малко кредит?" Има една погрешка в схващането. Кредитът отдавна е отпуснат, но този кредит не е използван. Вие седите и казвате: „Ние не сме добри хора." Какво означава това? Всякога, когато казвате, че не сте добри хора, аз казвам, че кредитът, който е отпуснат от невидимия свят, не е използван. Имате една нива, която не е работена. Това е един кредит, който не е използван. Имате един ум, който не е обработен. Имате едно сърце, което не е обработено. Имате една воля, която не е обработена. Понеже сте влезли в един живот с особени разбирания, като речете да работите, не работите както трябва. Ще вземете малко мотиката и отгоре ще блъснете малко и ще кажете: „Другите да копаят." Тая работа не става така. Ти сам ще изореш нивата си. Ти сам ще копаеш градината си. Върху твоя ум и сърце сам ще работиш. И ако оставиш други хора да влязат и да боравят с

твоето сърце и ум, те може да работят, но те ще работят, както те знаят, и после ще съжаляваш. Ти в сърцето си пущай само Божествения Дух да дойде да ти помага. Ако разбираш. Начин за разбиране е това. А пък сега сърцето ви на кой наемател не е дадено. И неразположението, което имате, от какво зависи? Много наематели имате там. Турили сте вътре в четири-пететажното здание наематели – на първия етаж, на втория и пр. И не плащат. И целия ден говориш за наемателите, че не са ви платили, че те са безчестни. И постоянно се сърдите. Ти си умен човек. Ще туряш наематели, които плащат. Защо да не ги познаваш? Щом си турил наематели, които не ти плащат, това показва, че не си умен човек. И щом наемателят ти е лош, това показва, че и ти не си добър човек. Щом някой говори нещо лошо за тебе, това показва, че не си от много умните хора.

Сега аз разсъждавам така: дойде в мен една лоша мисъл. Тя е един наемател в третия етаж. Дойде едно лошо желание в сърцето ми. Това е наемател във втория етаж. Дойде една лоша постъпка. Тя е един наемател в първия етаж. Наредиха се горе. Казвам тогаз: „Чакайте. Четвъртия етаж още не съм го дал.“ В четвъртия етаж няма да стъпи нито един от хората на първия, втория и третия етаж. Намирам аз един отличен наемател и го турям в четвъртия етаж, и той, като влезе вътре, се разправя с тях. Можете да си представите как се разправя.

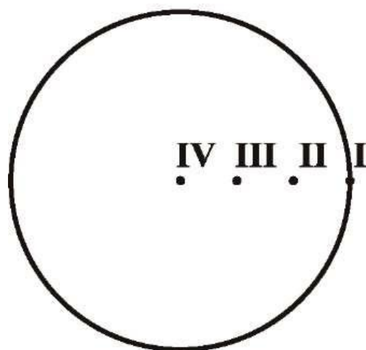

Фиг. 3

В този чертеж първият, вторият и третият етаж са тук, а четвъртият етаж е центърът. Като влязат лошите наематели, които не плащат, ние сгорещяваме този център и става им топло. Не искат да излязат. Нагорещим ги ние тук, и първият, вторият и третият етаж казват, че не могат да търпят и излизат навън и ще освободят етажите. Този в центъра, в четвъртия етаж, ще ги нагорещи. Следователно причинният свят е мястото, дето се поправят всички погрешки. И когато аз говоря за любовта, подразбирам четвъртия етаж в човека. Там, дето любовта влезе, нагорещява всичко и ония, които са недостойни, тя ги кара доброволно да си излязат навън, да оставят етажите свободни и да си вървят, дето искат. Какво разбрахте вие сега? Това е фигуративно.

Ще имате едно убеждение в себе си, което убеждение да не се разклаща. При всичките външни условия, които могат да ви сполетят, вашето убеждение да не се измени. Понеже, ако се измени, то не е реално. Реалността е нещо, което не може да се измени. В света съществуват две реалности. В съвременната наука съществуват реалност и относителна реалност. Относителната реалност е сянка на реалността. Не че сянката не е нещо реално. Реално е, но тя винаги произтича от реалността. Реалността е, която създава относителната реалност. Та във всички вас има неща, които са относителни. Тия относителни неща произтичат от самата реалност. Мисълта си има своята относителна реалност. Чувството си има своята относителна реалност. Постъпките си имат своята относителна реалност. Има нещо съществено в постъпките и има нещо несъществено. Разликата е само в частичката „не“. Сянка е значи. Но тая сянка можеш да я ползваш. Една сянка лятно време можеш да я използваш, ще седнеш да си починеш под сянката на едно дърво, но зимно време да седнеш под сянката на едно дърво, няма си мястото. Питам сега: вие пиете

вода. Защо пиете вода? Че пиете, пиете. Ти казваш: „Жаден съм." Но защо си жаден? Жаждата – това е закон за оправяне на света на чувствата. Гладът, това е едно мерило за оправяне на постъпките. Дишането, това е закон, за да оправиш мисловния си свят, за да оправиш мислите си.

Когато имаш жажда, от жаждата си ще съдиш дали е естествена твоята жажда, или неестествена. И ако е неестествена твоята жажда, то има някое чувство, което е неестествено. Ако гладът ти е неестествен, то има нещо, което ти е неестествено във физическия свят. И ако в дишането ти има нещо неестествено, ако не дишаш свободно, ако не ти е приятно дишането, то има нещо, което препятства на твоите мисли. Това са диагнози. Всеки един трябва да изучава. Вие нямате ясна представа за нещата. Вие мислите, че като отидете в онзи свят, ще се уредят работите. Как ще отидете в онзи свят? Вие имате много крива представа за онзи свят. Вие искате да отидете в онзи свят с физическото си тяло, да видите Христа отвън. Че Христос го има и тук. (Учителя показва двата портрета в салона.) И тук, и там не е нарисуван, както трябва. Христос не е такъв, какъвто хората Го знаят. И Той се е променил. Христос, като отиде при лошите хора, става грозен. Като иде при красивите хора, става красив. Като отиде при меките хора, става мек. Като отиде при твърдите хора, става твърд. Навсякъде, каквито са хората, такъв става. Вие ще паднете в една погрешка. Не че Христос става такъв. Когато светлината дойде до вълка, у него се зароди желание да изяде агнето. Когато светлината дойде до лъва, у него ще има желание да изклинчи, да тръгне нанякъде.

Сега вие сте като рентиерите. Вие имате идеята на рентиерите. Вие разглеждате живота от съвсем друго становище. Това положение трябва да го оставите. Всички желаете да няма нищо, което да ви безпокои, да ви е уреден животът. Да бъде уреден животът на всекиго

едного от вас не е мъчна работа, но трябва да знаеш как да постъпваш. Трябва да имаш линия на поведение. После трябва да имаш разширение на чувствата – да обичаш. Да обичаш, това е закон на плоскостта. Чувствата са в един свят, който е плосък. А мисълта е в един свят на сферата, един свят сферообразен. Но това са думи най-непонятни. Виждаме, понеже светът е сферообразен, то и човешката глава е сферообразна, понеже умственият свят има най-малко съпротивления, с много малки разноски там можеш да свършиш една работа. Светът на чувствата е по-труден, а пък във физическия свят – при постъпките, се изисква много голямо знание, понеже материята е груба. Сега аз ви навеждам на тия мисли, на този начин на разсъждение, понеже всички противоречия произтичат от това. Вие имате едно верую, вярвате. Какво вярвате сега? Че Христос дойде на земята да спаси човечеството. Каква е вашата идея? Как го спасява? Кога майката спасява едно дете? Когато го роди здраво и постоянно отхранва това дете, дава му възпитание, то тая майка го е спасила и го е турила в живота. Но ако майката го роди мъртво или го роди живо, но не го отхрани добре, то тая майка се е наела да го роди, но не се е научила да го отхрани и възпита. Сегашните майки не знаят как да възпитават децата си. Щом станат на шест-седем години, ще ги прати на училище. Ако остане на майката и на бащата да им дадат възпитание, то децата ще останат невежи. Птиците защо не прогресират? Понеже имат малко знание и го унаследяват. А пък хората придобиват знание.

Човек, когато не знае как да живее, остарява. И аз мога да ви обясня нещата от това гледище. Когато лицето на човека се набръчква и погрознява, то си има своите причини. Ако вземете дълъг конец и го обтегнете от едната страна и другата страна, то какво ще стане? Мислите ли, че тая жица ще остане права? Не. Тя ще бъде винаги огъната малко. Ако турите на този конец в средата една малка топка,

то ще имате едно малко огъване на този конец. Какво показва това? Този конец казва, че по законите, по които ние живеем, трябва да повикаме и други светове на помощ. Щом конецът се огъне, той вика на помощ умствения свят. А пък ти искаш да седи той в плоскостта. Тогаз викаш на помощ правата линия, чувствата викаш, любовта викаш. Но една любов, която е права линия, една любов, която е плоска, една любов, която е кръгообразна, там са наемателите още. Те не плащат. До третия етаж е така. В четвъртия етаж е причинният свят, това Разумното, Божественото. Не онова Абсолютното Божествено, но то е светът, който ражда нещата. Аз говоря за четвъртия етаж – причинния свят. Той е вече атмосферата на любовта. Той е, който урежда нещата. Докато не дойдете до четвъртия свят, до разумното, не могат да се уредят работите. Науката отива към там. Разумният свят е четвъртият свят. Разумният свят взема предвид всички положения на живота. Ти ще започнеш от точката, линията, плоскостта, кръга и ще дойдеш до радиирането, до лъчеизпускането. Ще направиш една маневра в себе си. Например една такава маневра: ти си беден човек и искаш да си оправиш работите. Няма да седнеш да мислиш за своята сиромашия, но ще направиш такава маневра: ще си мислиш, че си богат човек, че имаш говеда, овци, камили, къщи по целия свят, златото просто така тече в касата ти. Ще почнеш да мислиш, че от тебе излиза злато като извор и навсякъде даваш. Пущаш, пущаш и ще си държиш една статистика, че днес си помогнал на сто души, утре на двеста души, на триста души, на няколко милиона, помагаш на целия свят. Ще кажеш: това е въображение. Това, което мислиш, то ще стане. Знаете ли какво нещо е силата на човешката мисъл? Няма нещо, което човек да е помислил и да не е станало. И няма човек, който да е помислил нещо и да не е станало. Това е реалното. Ти можеш да станеш учен човек. То е вече станало. Някой на твое място отдавна е станал учен. Ти искаш да

напишеш една книга. И някой човек отдавна е написал тая книга. И ти можеш да я напишеш. Някой мисли да стане учен. И преди тебе някой е станал такъв. Или искаш да биеш някого. Някой вече го е набил. Ти искаш да откраднеш. Някой вече е откраднал. Ти искаш да бъдеш красив. Някой вече е красив. Искаш да бъдеш силен. Някой е вече силен. Ти искаш да хвъркаш, някой вече хвърка. Аз не мога, но патицата хвърчи. Аз искам да пробия земята. Че слънчевите лъчи отдавна са пробили земята. Има същества, които отдавна са пробили земята. Има цели тунели, направени от тях. Обаче за нас ще бъде земята реално пробита, когато ние пробием. Нашия мозък трябва да го пробием, в мозъка трябва да направим много тунели. Мозъкът представлява нашата земя и той трябва да се организира. Не че ние ще го организираме. Има известна работа, която ни е дадена. Бог ще ти даде храна, светлина, всичко това, но ти сам ще отвориш очите си и ще възприемеш светлината. Ти ще учиш сам. Като възприемеш светлината, няма да възприемаш, което искаш. Господ най-първо ви учи да не сте разточителни. Турил ви е малки прозорци, не ви е турил големи прозорци. Вие искате къщи с по четири-пет прозорци. Мерили ли сте колко са големи вашите прозорци? Дали са до три и половина сантиметра и около един-два сантиметра на широчина. Това са вашите прозорци и през тия прозорци влиза толкоз светлина, че осветлява всичко. И през този прозорец ти всичко виждаш. И после слушалките ти са едни малки дупчици. Господ иска и малко да слушаш. Малко да слушаш и много да разбираш. Той не прави големи дупки, да влезе много, но малко да влезе, обаче каквото влезе, да го разбереш. А пък ти можеш да имаш желание много да влезе и много да разбереш. Не, малко, но разбрано. А пък многото вътре само ще те безпокои. Малко знание ти трябва, но разбрано. Малко движение на ухото ти вътре, но разбрано движение.

И тогаз виждате, че ръката ти е плоска. Защо? Защото тя е носителка на чувствата. Каквото и да каже някой, вие, без да проверите, казвате: „Така и така казва той.“ Вие оставете този метод. Вие сте неразположени духом някой път, нещо сте недоволни от света, не искате да живеете, казвате, че Господ направил света така и така. Казвате, че всички хора са лоши. Не само вие, но и всички хора имат това неразположение някой път, някои в голям размер, някои в малък.

Можеш да си туриш ръцете така. (Учителя поставя двете ръце една срещу друга, дланите една срещу друга, допрени.) Или някой път ги поставяте така. (Учителя поставя ръцете една върху друга, с гръбната страна навън, лявата ръка върху дясната, ръцете са сложени върху гърдите.) Някои сестри дойдат и си турят двете ръце на корема и се поклонят и после подават ръка, за да целунат ръката ми. Вие с това искате да кажете: „Ще внимаваш за моето благоутробие. Да бъдеш внимателен за всички мои нужди, за това, което ми трябва за физическия свят. Да не ме урониш нещо. Тук във физическия свят всичко да имам, че тогаз приятелство.“ Щом не е уредена работата на физическото поле, той не признава другото. Или някой път дойде някой, седне на стола и си прехвърли краката един върху друг и говори. Аз вече го зная. Щом си прехвърли краката, то е написано вече. Или някой седи и се почесва отзад на главата с тая и оная ръка. Това са движения, които говорят. Тук са прекръстосани тия светове, образуват се прави линии или квадрати, или кръгове, или радиирани линии.

И щом дойде един човек, той веднага трябва да си даде акредитивните писма. Всеки гостенин, който дойде у вас, той е един посланик изпратен. Нека си даде своите акредитивни писма. Няма какво да ми разправя той. Да представи писмата си, официалните документи. Той ще ми разправя, че е благороден. Думите си да си ги

държи, какъв е бил. Ще извади своите акредитивни писма от стомаха си, ще извади своите акредитивни писма от сърцето си, ще извади своите акредитивни писма от ума си. А за другия свят аз си имам съобщение. Имам съобщение от четвъртия свят. Това съобщение оттам е дошло, преди той да е дошъл. Четвъртото акредитивно писмо го имам. И те ми пишат така: „Наскоро ще дойде един наш посланик. Бъдете внимателни с него. Той е един човек много непостоянен, обича да пооткрадва, да полъгва, да кръшка. И гледайте да го повъзпитате малко нещо.“ Дойде друг. И за него ми казват отгоре: „Иде един наш посланик. Отличен човек е той. Можеш да имаш пълно доверие в него.“ Като дойде този първият, шмекерът, той казва: „Аз съм пратен от еди-къде си.“ Казвам му: „Дай си писмата.“ Той казва: „Че нямам писма.“ Той няма писма.

Мислите ли, че у вас няма някой пътник, че няма някой чужд посланик, когато сте недоволен от Бога, от невидимия свят? В какво има човек да се сърди на Бога, я ми кажете. Че си нямал пари. Че кой е виноват за това? Колко пари ти трябват? Или че не си бил здрав. Кой е виноват за това? Ти казваш: „Ами окръжаващата среда е такава.“ Всички тия факти ги приемам така, както са, но кой е виноват за това? Аз наскоро четох един разказ: един млад граф в Европа се запознал с една госпожица от богато семейство. Едновременно се запознал той с четиридесет такива госпожици. И всичките той ги залъгвал, четиридесеттях. И на всичките пишел писма, че е готов за всяка една от тях да се ожени. И всичките тия четиридесет кандидатки усетили как той ги лъже. Събрали се те. И всяка една от тях носела писмата. Той писал на всички. Една му дава рандеву в един парк. И всички отиват там и го ограждат, и му дават един хубав поздрав със своите омбрели[56]. Кой сега е виноват? Той не е виноват, че се е запознал с четиридесет моми. Де му е вината? Кой ги лъже? Аз намирам

[56] **Омбрела** – (остар. От английски) – лятно дамско чадърче

примера недостатъчен. Те се събират. Колективно го бият. Хубаво, какво ще добият четиридесетте моми, като са го били? Де е лъжата? Че кой не обича кокошките? Тия моми са по една кокошка. Трябваха му четиридесет кокошки. Този граф се е запознал с тях, понеже е бил закъсал и трябват му пари, за да се учи. От тая любов изтегли една сумица, от оная изтегля и пр. Те са четиридесет банки, от които тегли кредит. Де е сега неестественото? Не е въпросът, че постъпката е лоша, но да се определи в какво отношение е лоша постъпката. Отварянето на касата е естествено, само когато господарят каже да се отвори и се отвори в негово присъствие. И аз говоря, когато Господарят е там, и аз отварям своята каса, своя ум и своето сърце. А пък когато Го няма Господаря, казват ми: „Защо мълчиш? Кажи ми една дума.“ Мълча. Казват ми: „Какво мълчиш?“ Мълча. Казва той: „Диване е той.“ Питам сега, аз ли съм умният, или той е умният?

Сега въпросът не е заради мен. Аз искам вие да бъдете умни. Всички вие трябва да бъдете умни, понеже, ако не сте умни, работата няма да върви. Това е всичкото. В една кола всяко едно колело трябва да се движи добре. И четирите колела трябва да се движат добре. И осите трябва да са добре намазани. И всяко едно нещо трябва да си е на мястото и добре трябва да изпълнява работата си. Ако едно колело се движи хубаво, и другото не се движи хубаво, какво ще стане? Вие сте колелата на Божествената каруца. Какво значи колело? В мисловния свят вие сте служители на Бога. В мисловния свят вие сте колела на Бога. Вие сте седалище, на което хората седят. Под това аз разбирам света на чувствата. Той е плосък. Като определям границите на нивата, подразбирам едноизмерния свят. Граници има. Едноизмерният свят представлява граница на чувствения свят. А чувственият свят е граница на умствения свят. А пък умственият свят е граница на причинния свят. И ако границите са по правило определени, то отношенията на съществата, които живеят в тези

светове, са правилни. Следователно границите на вашия физически свят, границите на вашия сърдечен свят, на вашия умствен свят, всички тия граници трябва да са правилни. Вашият причинен свят – той е уреден. Всички тия граници трябва да са правилни.

Сега от онова, което сте чели, което са ви разправяли, какво разбирате например за поведението на Христа? Някои са ми разправяли, че са виждали Христа. Виждали са сянката на Христа. Относителния Христос са виждали. Има един реален Христос, има и един относителен Христос. Какво не са ми разправяли за Христа? Някъде са Го виждали, облечен с една шопска дреха, с шопски потури. Това не е Христос. Някъде са Го виждали с една класическа дреха, дълга римска тога. И това не е Христос. Художниците как Го рисуват? Този портрет тук право ли е нарисуван? (Учителя показва портретите в салона.) Това е човек там, но вие сте свикнали и казвате: „Каква хубава мантия има, какво хубаво положение има." Мислите ли, че този прилича на реалния Христос? (Учителя показва по портрета.) Сянка е това. Всички казват, че е отлична картина. Това е сянка на нещата. Вие имате известни схващания. То е сянка. Казваш: „Сърцето ми гори." То е сянка. Какво ти гори сърцето. Казваш: „Сърцето ми е топло." Под горене какво разбирате? Радиира вашето сърце. Казват: „огън, агни[57]". Агни йога е една стара наука. Агни йога какво е? Наука за огъня. Иска да каже, че той всичко разрешава. Не, огънят всичко не разрешава. Ти можеш да си изгориш ръката. Можеш да се опърлиш от огъня. Огънят може да ти причини голяма беля. Зад огъня има нещо друго. Трябва цяла една философия. Агни йога е наука за огъня, но зад огъня седи нещо друго. Огънят е само една проекция, едно отражение на закона на любовта. Следователно той е едно отражение на закона на любовта. Ако вие усилите топлината на вашите чувства, ще причините едно нервно разстройство на вашия мозък. И много

[57] **Агни** (санскрит) – огън

хора заболяват от какво? Аз виждам и правя своите изследвания. Щом се повиши температурата на мозъка, може и на една стотна част от градуса, то това се отразява върху човека. Каква е нормалната топлина? („Тридесет и шест и половина градуса.“) Ако тая топлина в мозъка се повиши само с една десета от градуса, или стане 37 градуса, тя вече не е нормална. Природата никак не търпи отклонения. При всяко повишение или понижение на температурата, винаги се изменя цялото състояние на човека. И щом се усили тая температура, вие се усещате във вашите чувства крайно неразположен. Някой път вие мразите, не обичате някого. Хладнокръвен сте. Намалила се е температурата ви. Някой път с всички искате да станете приятели и близки, искате всички да прегърнете. Повишена е температурата ви. Искате да прегърнете всекиго, когото видите. Това е анормално състояние. Това не е нито будизъм, нито християнство. Младите са експанзивни, а старите – философи. Нито младият е в естествено състояние, нито старият. Сега не ви говоря това за някого лично от вас. Не мислете това. Някои го взимат отгоре си. Вие казвате: „Какво трябва да се прави тогаз?“ Там е сега въпросът. Трябва да се дойде до разумния живот. Трябва да знае човек как да постъпва. Бог изисква всички негови деца да бъдат разумни, да разбират и физическия свят, и духовния свят. Духовния свят аз го наричам свят на чувствата. А пък умственият свят е свят на мисълта. Бог изисква всички вие да бъдете разумни. Разумни в постъпките си, разумни в чувствата си, в мислите си, понеже това са елементи, които за самия тебе са полезни. Аз говоря за една разумност, която е вътре. Аз говоря за една разумност, на която аз да се радвам. Не какво говорят хората. Аз да съзнавам, че изпълнявам волята Божия, и това да ме радва. Не какво говорят хората. Това не е меродавно. Ако хората са добре разположени, то е добро, но и ако добре или зле са разположени, това не са меродавни мерки. Това е относително. Но важно е онова разположение, когато аз

съзнавам, че върша волята Божия – това е меродавно. Това знание е меродавно. Не искам хората да го знаят. И това съзнание ще ви даде вътрешна сила. Аз желая да имате съзнание, че вършите волята Божия и да сте доволни, и никак да не съжалявате, че сте направили нещо. Да не говорите: „Аз не трябваше да направя това добро." Че Бог е дал всички блага на света. Той какво трябва да каже тогаз? Бог, като погледне на човека, Той вижда, че този човек ще се намери в трудно положение и му казва: „Не върши това, ще пострадаш." Той не слуша и пострадва. Защо страдаш? Защото не вършиш доброто. Защо страдаш? Защото не мислиш доброто. Защо страдаш? Защото не постъпваш добре. Ти казваш: „Аз постъпвам добре." Не както хората искат, но да постъпваш така, както Бог постъпва спрямо тебе. За мен е меродавно това: аз да постъпвам така, както Бог постъпва спрямо мене. Това е образец. И да чувствам така, както Бог чувства. Не в голям размер, но в малък размер. Да мисля, да чувствам и да постъпвам така, както Бог мисли, чувства и постъпва. Щом имам това, то всичко тогаз мога да постигна в света. Какво искате да постигнете например? Искате да бъдете красиви. Отлично нещо е красотата. Ще турите линиите. За да бъде лицето ви красиво, трябва линиите на едноизмерния свят да са намясто, плоскостите на двуизмерния свят да са намясто, и сферите, разширението на умствения свят да са на мястото си. Три вида линии има.

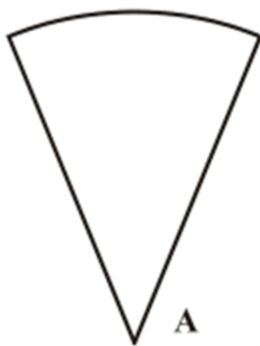

Фиг. 4

Да кажем, че тук имате точката А. Това означава умствения свят. Имате вече резултатите на разумния свят. Радиирането произтича от един елемент на разумния свят. Радиуси има само разумният свят, радиални линии, които излизат от един център. Това, което излиза от един общ център, то е светът, който разрешава всички мъчнотии. Някой път нещата могат да се вливат към един общ център. Ако се вливат нещата, то е едно нещо. А пък ако излизат от един център свободно – защото в причинния свят всички неща свободно излизат от центъра – то е израз чисто на чисто Божествения свят. И човек, който е влязъл в причинния свят, той е вече щастлив. Той има едно щастие. Той оценява постъпките на всички хора и им дава много добра оценка. Той не влиза в стълкновение с никого. И дето влезе той, става приятел с всеки човек и му показва как да оправи мъчнотиите си. Той му казва: така и така. Някой идва при мене и ми казва: „Учителю, кажи на еди-кого си." Казвам му: „Ти си дошъл и на тебе ще кажа най-първо. От тебе започвам сега." Ти казваш: „Той така и така ми каза." „От тебе започвам. Ти искаш ли да бъдеш като него?" „Не." След малко другият идва при мен. И той казва: „Така и така." И с него започвам така: „Ти искаш ли да бъдеш като него?" И всеки иска да ме вземе на страната си, да разбера, че той е прав. А пък аз виждам, че не са. Аз съм виждал, идват ясновидци при мене. Искат да ми кажат, че много знаят. Много малко знаят ясновидците. Ясновидството разбирам да вижда нещата, в дадения случай да ги вижда така, както се проектират в Божествения свят. Да виждаш дали този образ е прав, или не. В България в моите изследвания само един ясновидец видях, и то жена. Бутнах на едно място главата, в един Божествен център. У другите не видях този Божествен център събуден. Само една млада мома видях ясновидка, и то на едно място е развит центърът. Казах: „Ако цялата ти глава беше такава, ти щеше да

бъдеш гениална глава.“ И аз като бутнах това място, от това място излезе светлина, и то мека и приятна. Тая светлина показваше развита справедливост и едно Божествено разбиране на нещата. Нали имате звънци? Като бутнете звънеца, нали звъни?

Преди няколко вечери бях на гости у един наш приятел. Дадоха знак да дойде автомобил да ни вземе. Според стария ред трябваше да отидем на пазаря за автомобил и щеше да се мине половин час. Той бутна едно копче и поиска номера. И поръча автомобила. И казаха: на еди-коя си улица, на еди-кой си номер да дойде автомобил. И след пет-десет минути дойде автомобилът. В Божествения свят е така. И веднага идва. Но ако не знаеш как да бутнеш, не стават работите. Трябва да помните добре номера, числата.

Какво разбрахте сега? Преля ли водата? Ако е преляла, не е добре. Ако водата прелива, в тръбата има нещо, задръстена е. Водата радиира. Водата трябва да влезе в своето място. Та казвам, на вас канализацията ви е станала доста стара, чувствам, че тръбите са доста стари и са подпушени с пясък. Мои изследвания са това. Понеже има нови тръби, изпратени от управлението на невидимия свят, ще ги вземете и ще турите нова канализация, нищо повече. А пък старите, като ги извадите, можете да ги употребите за друго. Но непременно да си уредите канализацията. После ще дойде една комисия и ако намери, че не сте направили новите канализации, няма да получите нужната бележка. То е като един изпит. Когато един учител изпитва ученик и той не си знае урока, учителят му туря само един кол. А пък аз не желая да ви турят колища, единица.

Ще турям дванадесетобалната система. Да ви турят по 12:1 и 2.

„Отче наш“

6 ч. 30 мин.

Небето облачно. Времето тихо и хладно.

26 лекция на Общия окултен клас, 18 март 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта, София, Изгрев

ТРИТЕ УСТОЯ

„Добрата молитва“

Кои бяха положенията на миналата лекция? *(„Причинният свят е атмосферата, в която любовта живее.“)* Тия работи разбрахте ли ги? Можете ли да ги приложите? Да не станете като онзи свещеник в старо време, който ходил на една задушница и като му донесли една камара от хляб, отишъл зад нея и казал: „Виждате ли ме?“ „Виждаме ви само килимявката.“ „Идущата година никак да не ме виждате.“

Та да се увеличи вашето разбиране. Та вашата килимявка може ли да се изгуби? Аз взимам добрата страна на примера. Когато има малко хляб, килимявката се вижда. Колкото повече се вижда, толкова по-голяма беднотия има.

Има една опасност от едно повърхностно разбиране на нещата. Някой път ние мислим, че като вярваме в Бога, достатъчно е. Казваме: „В Бога вярвам аз.“ Има неща, които трябва да се приложат. С виждане ти нищо не можеш да разбереш от тях. Например водата ако не я приемеш, не можеш да утолиш жаждата си с нищо. Можеш да кажеш: жаждата и без вода може да се утоли. Водата е, която може да утоли твоята жажда. Това е в единия случай. Но пиенето на много вода има пък друга една противоположност. Препиване има, и преяждане има. Мярка трябва. Каква е мярката да знае човек колко да пие? Има мярка. Природата си има мярка. Та онова, което знаете, то е хубаво при условията, при които живеете, но понеже животът не е нещо установено, то хората са в едно подвижно положение, те са чергари, не са установени. В градовете са направени къщи, но са чергари, днес са на едно място, утре са на друго място. Така е било и с млекопитаещите. Те на едно място не могат да стоят. Десет хиляди,

двайсет хиляди, сто хиляди животни на едно място не могат да стоят. Ще отъпчат мястото. Постоянно трябва да се движат от едно място на друго. Та човек в своето развитие прилича на чергарско животно. И ако не се движи, ако живее на едно място, то мястото се отъпква и става нездравословно за неговото развитие. Това може да се вижда малко непонятно. Ще кажат някои: „Как да го разберем?“ Има един начин за разбиране. Можете да попитате гладния: „Как мога да зная, че съм наситен вече?“ Имаме няколко вида мерки. Сега ние започваме от простите мерки и отиваме към сложните. Не трябва да имате само едно просто любопитство. Можете да слушате една лекция или една песен. Не само в изпяването на песента или в изслушването на една лекция. Имате едно шише. Как ще проверите, че шишето е пълно? Ако отпушиш шишето и го обърнеш, и нищо не излиза, то е празно, и ако излиза нещо, то е пълно. Като го обърнеш с устата надолу и го изпразниш, то е празно. И как след това ще познаеш, че се е напълнило шишето? Като почне да прелива, то е пълно. И докато не прелива, то е празно. За един човек е определено колко количество храна може да приеме. Стомахът дохожда до едно състояние, че нито една хапка повече не можеш да туриш. Има някои хора, които престъпват този закон и ако туриш повече в стомаха си, той ще се намери в особено състояние. Този закон е верен не само по отношение на физическия свят. Той е верен и по отношение на чувствата на човека, по отношение на чувствения свят. Ако ти в сърцето си туриш едно желание повече, отколкото то може да носи, ти ще имаш едно противоречие. И ако туриш в ума си една мисъл повече, отколкото умът ти може да носи, ти веднага ще се намериш в същото противоречие. Някой път хората се занимават с установения живот, както го наричат хората. Няма установен живот. Например старият и младият имат един особен живот. Младият не остава в младостта си. Постоянно се изменя, расте. Изменя се начинът на

неговото движение. Изменя се начинът на неговото чувстване, изменя се начинът на неговата мисъл. В детинство той мисли едно, в пълна възраст мисли друго, а пък на старини – пак друго. Изменя се положението му. Кое е онова, което състарява човека? Аз твърдя, че човешкото е причина за състаряването на човека. А причина за подмладяването е Божественото. Ако искаш да станеш млад, стани Божествен. Ако искаш да станеш стар, стани човек, не човек, но започни да носиш човешкото в себе си. Или другояче казано, другата мярка е: ако искаш да осиромашееш, харчи повече, отколкото придобиваш. Ако искаш да забогатееш, харчи по-малко, отколкото придобиваш. Щом харчиш повече, ще остарееш. Някой път казваш: „Трябва да се харчи повече.“ Ще осиромашееш. Но казваш: „Ще взема пари отнякъде назаем.“ Още повече ще закъсаш. Щом вземеш пари назаем, то ти си остарял вече. Работата е свършена. Щом взимаш пари назаем, ти ще се научиш на доста големи хитрини. Тогаз онзи, който дава пари в заем, и онзи, който взема парите, ще почнат да се надхитряват. И хората, които взимат пари назаем, са придобили толкоз голяма честност, че трябва трима души гаранти да подпишат една полица, та да му дадат пари. Каква честност! В нашия век ние сме станали толкоз културни, че трима души трябва да дойдат и препоръчат някого, за да се докаже, че е честен. И ако няма тримата души да те препоръчат, не можеш да получиш. Но тримата души, които казват, че сте честен, често ги турят да платят това, което сте взели назаем. Хващат ги и им казват: „Понеже ти каза, че той е честен, то за възнаграждение ще платиш за него.“ Е добре, какво подразбират хората под думата честност? Честността, това е най-високото състояние на човешкия живот. Човек, като човек, по-благородно чувство от честността няма. Като човек, най-възвишеното нещо в човешкия живот е честността, да бъде човек честен. За онзи, който разбира речта, както аз представих горе работата, тук има една

малка ирония. Щом трима гаранти са необходими за тебе, ти минаваш за един човек, който не е честен. Отиваш при едного, който иска гаранти и му искаш сто лева назаем. Той, като те погледне, не иска да ти даде, защото не те счита за честен и ще каже: „Нямам." И ще се принуди да лъже. Ако е сигурен сто на сто, ще ти даде. Той не иска да ти каже: „Няма да ги върнеш" и е принуден да те излъже, като каже: „Нямам."

Ако стане земетресение и се съборят къщите, вие започвате да мислите за какви ли грехове хората страдат. Хубаво, да кажем, че се качвате на един влак, който се кара от един инженер-машинист, но той се е понапил малко, невнимателен е и не кара с тая бързина, която е определена и която релсите могат да издържат. Но той пусне влака тъй свободно, че машината изскочи от релсите и пътниците пострадат. Кой е причината? Машинистът. Може да са причина онези, които са построили пътя, или пък машинистът. Две причини има. Ти искаш да се качиш на един влак сега. Как ще познаеш дали машинистът кара добре и дали пътят е добър? Малко работата е сложна. Животното познава. Слонът е тежък. Един слон, като си тури крака на един мост, той още като си тури крака, ще познае дали той е здрав, или не. Там където слонът не минава, не минавай, отдръпни се. Щом слонът минава, мостът е здрав. Как ще разгадаете вие? Как ще обясните? Има си причини физиологически, има причини чувствени, а има причини и от мисловния свят, с които слонът в дадения случай си служи. Та казвам, и вие можете да знаете, като се качвате на влака. Някой отива на гарата, и казва: „Днес няма да пътувам. Не съм разположен днес." И се връща дома. Казват му: „Защо си толкоз суеверен?" После пишат вестниците, че този влак излязъл от релсите. Значи у човека има едно чувство, което определя дали влакът ще излезе от релсите, или не. Например поставете вие в един кошер една изкуствена пита направена и пчелите, като влязат, веднага познават,

че не са направили питите както трябва добре и започват да ги изтъняват. Как ги познават? Те нямат инструменти. Ако някой е инженер, той ще тури известни уреди, за да види дебелината каква е, а пък тая пчела няма никакъв уред, но тя веднага познава и поправя своите килийки. После вземете патката, която минава за толкоз интелигентна. Когато някой човек не е умен, казват, че има пачи ум. Но и патките са доста умни. Една патка, като дадете царевица, глътне я веднага, а пък ако дадете кафе или боб, още като го бутне с човката, хвърля го, не го взема. Отде да знае? От човката знае. Едното взема, а пък другото не взема. После, патката има съобразителност. Една патка води десетина патета. Не за малките патици, но за големите, за гъските говоря. Като минават патенцата, от реката наоколо излиза един голям плъх и хваща едното пате. А пък един паток го хваща горе за гърба и го носи. Плъхът държи патето в устата си, а пък патокът носи в устата си плъха и отива към реката. И като дойде при реката, патокът натиска плъха във водата. Плъхът пуска патето, но патокът не пуска плъха, туря го във водата и го вади, туря го и го вади, и няколко пъти го потопява във водата. Най-после, плъхът се обезсили съвършено и патокът го пуща, изхвърля го навън. Доста съобразителен е патокът и практичен. Трябва да потопи плъха вътре във водата и да го държи там по една-две минути. Сега вие ще кажете: „Отде да зная това и това?“ Ако един паток знае как да постъпи, ако един слон знае как да постъпи, то чудно е, че хора религиозни, които много знаят, не знаят как да постъпят. Когато човек не знае и когато са развити у него личните чувства, то той, за да не покаже, че е слаборазвит, той ще покаже, че много знае. То е човешкото. Тогаз личните чувства са много развити. Или като каже, че е много набожен, то пак личните чувства се проявяват. Показва се, че или много знае, или че е много силен, или че е много богат, или че всичко може да направи. Личните чувства са тук. Тук действа човешкият

елемент. Докато говориш, че всичко можеш да направиш, ти се движиш в човешкия свят. Въпрос е колко можеш да направиш. Едного го заболява корем. Идва един и го лекува. Това е действителен пример. Не мислете, че го скроявам. Един пример, който аз го зная. Станал е във варненско. Онзи, който идва, казва, че трябва да му се турят вендузи. Турят за вендуза едно голямо гърне. Турят в него кълчища и го поставят на корема. Като турят тая вендуза, целият стомах влиза в гърнето. Не може да диша човекът, вика и казва: „Умирам." И не могат да изтеглят гърнето. Един по-умен удря гърнето и го строшава. Питам сега: това ли е лекарството, вендузи, големи колкото гърне? То си има малки вендузи, малки специални чашки. Как ги турят, не зная. Вие го знаете по-добре. За голямото гърне знам как го турили, с кълчища го турили, но малките как ги турят, вие знаете. Някъде и вендузите работят за влизане на кръвта в известни области, дето тя отсъства. Там, дето има болка, има отсъствие на кръв. Например имате някъде една установена болка, в крака или ръката. Това показва, че там има по-малко кръв, отколкото трябва, и в следствие на това се зарежда едно специфично състояние, което наричат болка. И ако погледнете това място, дето има по-малко кръв, винаги неговата краска се различава. Ако разгледате човешкото тяло, ще видите, че краската навсякъде не е еднаква. Някъде има посиняване. Насиняването показва, че състоянието на капилярните съдове не е естествено. А пък всичкото благосъстояние на човека зависи от хубавото състояние на капилярните съдове. Та вярата в Бога трябва да има друго отношение: за да вярваш в Бога, трябва и тялото ти да вярва, и сърцето ти трябва да вярва, и умът ти, и душата ти, и духът ти трябва да вярват в Бога. И тогаз да сте потопени и да живеете в Него. Не можеш да вярваш във въздуха, ако не си потопен във въздуха. Не можеш да вярваш в светлината, ако не си потопен в светлината, тая светлина свободно да влиза. Тогаз светлината

извършва добре това, което трябва да извърши. Ти трябва да си потопен и в мисловния свят, ти трябва да си потопен и в духовния свят. Потопен трябва да бъде човек. Ако човек не е потопен, не може да живее. Има някои неща, в които човек ако е потопен, не може да живее. Рибите, които не са потопени във водата, умират. Човек е излязъл от това състояние. Човек, ако не пие вода, пак може да умре. Човек е излязъл от това състояние, да е потопен във водата. Човек няма нужда от толкоз много вода, колкото рибите. Рибите имат нужда цялото им тяло да е потопено във водата. Млекопитаещите са излезли на въздуха. У тях се приготовляват специфичните условия за умствения свят. Затова млекопитаещите са във въздуха, за да могат клетките да приготвят ония материали, с които да се строи човешкият мозък. Значи млекопитаещите са пионери за градене на човешката глава. У рибите главата е по-малка. Рибният мозък е много по-слаб. Условията на рибите са такива, че рибите не са заставени много да мислят, много благоприятни са условията във водата по отношение на храната, всичката храна е наблизо. Това са ред сравнения, които по някой път се правят за изяснение.

Някой казва: „Мен не ми трябва много знание. Поп няма да ставам." Че поповете знаят много малко. По-невежи хора от поповете няма. По-невежи хора от богословите няма. По-невежи хора от законоведците няма. По-невежи хора от лекарите няма. Какво е това знание на лекарите да лекуват? Лекуват един човек и го уморят. Проповядва, проповядва някой човек, и нищо. Там, дето има много богословски училища, там има най-големи безбожници. Много знаят. Знаят как е създаден светът. Учените хора вече с хиляди години го учат, и не го знаят, а пък богословците от Библията казват, че светът е създаден в шест деня от Бога. Не стойте в това заблуждение. Мойсей писал това. Той писал по човешки, че светът е бил създаден в шест дни от Бога. Понеже в шест деня Бог създал света, затова Той е

Всесилен, казват. Ако в шест деня е създаден светът, нямам нищо против това. Аз не държа за колко деня Господ е създал света. За мен е важно дали е вярно, че Бог за шест деня човешки е създал света. Аз нямам нищо против това. Онзи настоява на това, за да се видела силата Божия. Но ако не е така, защо да приписваме на Бога работи, които не е направил – да улесняваме работите. Някой проповядва за петте хляба, че Христос нахранил с пет хляба пет хиляди души, и казва: „Това не са били обикновени хлябове, но хлябове като могили." Един го слушал и подсвирнал. Казал му онзи: „Защо свириш?" „Дядо, аз не се чудя за хлябовете, че са били големи, но каква ли е била тази голяма пещ, че да побере такива големи хлябове."

Някои ясновидци казват: „Онзи свят е чудо. Ония ангели, хе-хе. И облечени хубаво, и ножовете турили така." Гледам го, този човек го скроил по човешки. И кракът му не е стъпвал в света на ангелите, и ги описва. То са човешки дубари. Никакви ангели не е видял. Казва: „Снощи видях Христа." Как Го видя? „Като някой шоп облечен, с такива гащи." И видял Бога Отец той, с дълга брада. Тогаз всички вие, които имате бради, все сте Саваотовци. Не, не. Пазете се от неща, които са неверни. Аз не съм за критика, но ония неща, в които вярвам, да са приблизително близо до истината. Няма по-хубаво нещо от истината. Представяй винаги вярно нещата. На мен са описвали някой път така: „Видях една мома като ангел. Но тя... красота. Много красива." Казах: Аз много се интересувам от красотата. Можете ли да ми покажете тая мома." „Може." Аз не зная къде е видял той красотата. Една мома обикновена, с най-обикновени черти, с валчесто лице, ония линии ги няма, малко червено лице, тънки вежди, спретната малко, но красота като на ангел я няма. Аз досега съм имам само един случай да видя красива мома. Толкоз съм ходил, в Америка съм бил, навсякъде, във варненско видях една мома, която е прочута мома, тя отговаря на красотата. Тя е чудо на света.

Има красиви линии. Пластичност, изразителност, интелигентност, доброта. Отговаря на всички условия. Има си известни условия, по които се отличава красотата. Трябва да има една съразмерност между челото и брадата. Ако брадата е широка и челото широко, то тая мома не е красива. Аз не бих желал да имам разправия с една мома, която има широки челюсти. Не бих желал да имам разправия с една мома, която има брада много заострена. Това са сега мои съображения. Но ви казвам, не бих желал да имам разправия с такава мома, не бих желал такава мома да вземе пари назаем от мен. Една мома, която има широка брада, ще постъпи в такъв случай по един начин, а една мома, която има тясна брада, ще постъпи по друг начин. Красивият човек пари назаем не взема. Ако му дадат, взема, но той да проси – не. Човек, който те заставя да направиш добро, той не е добър. Човек, който те заставя да му намериш пари, той не е добър. Това е моя оценка. За мен не е добър. Може да не ви се хареса това, но той не е добър. Той ще каже: „Ти ми помогни, а пък утре аз ще ти помогна." Ще ти помогне. Това са навици от миналото, от които всички трябва да се освободите. Стари навици са те. Понеже ти искаш да се повдигнеш в света, да си подобриш положението, искаш да станеш богат. Но за да станеш богат, ти ще направиш мнозина хора нещастни. Някои хора, за да станат учени, правят какво ли не. Ще правят инжекции, ще правят опити с вивисекция, за да спасяват света от някоя язва. Нямам нищо против вивисекцията, но колко животни отиват. По едно време деряха агнетата живи, живо агне ще го разрежат, да му видят сърцето. Но студентите се повдигнаха. Има други начини, по които може да се види сърцето как функционира. Сега, чрез тия невидими лъчи може да се види как функционира човешкото сърце. По-рано, за да се види как работи сърцето, са си служили с вивисекцията.

Най-първо започнете с едно учение, което се отнася до вас. Най-първо се опитайте, доколкото можете да търпите. Един обикновен пример: искаш да знаеш дали си търпелив. Някой мисли, че е търпелив. Ще ме извините. Аз само един човек съм срещал търпелив в моите изследвания. Търпеливият човек си има своите признаци и в трите свята. Това е нещо, което трябва да го придобиете. То не е само въпрос на човешката воля. Направете си един опит, за да видите дали сте търпеливи. Търпеливият човек трябва да бъде безстрашен, трябва да бъде смел. Ако не е безстрашен, той не може да бъде търпелив. Второ, този човек трябва да бъде много умен. Ако не е умен, досетлив, той не може да бъде търпелив. И най-после, този търпеливият човек трябва да бъде чрезмерно чувствителен. Някои казват, че не трябва да чувстваме. Не. Търпеливите хора са крайно чувствителни. Търпеливият човек усеща нещата, той предвижда нещата. Той усеща след двадесет години какво ще стане. И следователно той избягва ония условия, при които може да се постави. И затова е търпелив той. Ти не можеш да го изненадаш с нещо. Той е ясновидец в тоя смисъл. Казват, че човек трябва да придобие ясновидство. Не. Всички сте ясновидци, само че не си служите така, както трябва с него. Не притъпявайте вашите чувства. Аз съм правил своите наблюдения на варненския бряг. Ходил съм зимно време да гледам, за да видя дали усещат животните. Някой път виждат животните, някой път те четат по човешкото лице. На една птица можеш да предаваш своята мисъл. Седя аз на брега и гледам навътре в морето цяло ято от малки патици. Наблюдавам ги, правя своите опити, на тия патици проектирам една мисъл. Те не ме виждат. Аз ги наблюдавам от известно разстояние. Проектирам им една мисъл, че на брега има много ядене. Но и аз участвам като патица. Аз съм заинтересован, казвам: „Много голямо ядене има на брега.“ Гледам, всичките идват към там, хвъркат към там. И проектирам друга мисъл, казвам: „Скоро да бягате, че голяма

опасност иде.“ И всички патици отиват към морето. И правя първи, втори, трети опит и виждам, че възприемат моята мисъл. Как възприемат?

Ако една патица възприема моята мисъл, то и аз мога по същия начин. Ако Бог е вложил тая дарба в една патица, то казвам, че и в мене има същата дарба, същото нещо. Често аз съм правил опити. Влизал съм в някои села. Не ми се разправя с кучета. Спра се на някоя улица, нямам разположение да мина през тая улица. Защо? Не го знам, нямам разположение. В тая улица има едно лошо куче, ще си имам работа. Има друга улица отгоре. И по нея не ми се минава. А пък към третата улица имам вече разположение. Там няма лошо куче. И като патицата схващам. Това лошо куче го схващам. Цялата местност наоколо на половин километър това лошо куче е напълнило със своята кучешка мисъл. Разбирайте.

Някой път казвате: „Аз зная.“ Аз опитах един ясновидец. Аз да ви кажа какъв опит направих. Той само се хвалеше, че много знае, че вижда много работи. Казах на едного: „Ще напишеш едно писмо. Едно писмо ще му изпратиш, че изпращаш нему една сума. Ще му направиш една малка дубара[58], но никакви пари няма да пратиш. Ще го подиграеш малко и да видим дали ще познае той кой му е пратил писмото.“ Онзи казва: „Аз зная кой е писал писмото.“ Аз нищо не казвам. Обаче той не намери кой е написал писмото. Той си мисли съвсем някой друг. Ти, ако си един психометър, ще туриш плика на челото и тогаз ще се отвори пред тебе един свят и ти ще видиш кой човек е писал. Той казва: „Аз знам кой е писал писмото.“ Но лицето, което посочва, не е онова, което е писало. И колко заблуждения има такива. Не искам да ви обезсърчавам. Всеки един от вас може да има ясновидство, да бъде ясновидец. Аз да ви дам един начин за ясновидство. Той е следният: искате да се опитате. Можете да си

[58] **дубара** (остар.) – измама, лъжа, хитрост

направите най-малко сто опита, за да видите колко сте ясновидец. Вие сте ясновидец като онзи персийски ходжа, когото жена му направила гадател. На случайностите не даваме голямо доверие.

Ти съсредоточаваш ума си и искаш да посетиш един свой приятел. Всички можете да направите опит. Той живее на еди-коя си улица. Може да живее на половин километър разстояние. Спри се. Ти имаш едно желание. Ти казваш: „Аз хващам неговата мисъл. Той ме вика.“ А пък никой не те вика. Някое съвсем друго лице вика другиго и ти си схванал. Аз съм виждал как се заблуждават някой път момите и момците. Има четири-пет моми, наредени по права линия. Момъкът, като ги види, той има предвид една от тях и се поусмихне, и всяка, като види това, казва си: „Поусмихна ми се.“ И понеже момите са на права линия, то всяка мома казва: „Представи си, този ме срещна и ми се усмихна.“ Както момата се заблуждава от момъка, тъй и момъкът се заблуждава. Наредени са четири-пет момци и момата се усмихне, но те не знаят на кого се усмихнала тя. Като се усмихне някой, виж има ли някой друг. Ако има, тогаз не знаеш на кого се усмихнал. Ако си сам, тогаз сто на сто можеш да вярваш донякъде, че на теб се е усмихнал, но и тогаз може да има изключение. Знаете ли този човек на кого се е усмихнал? Той като те види, те направи на един свой приятел, усмихне се насреща ти и после вземе сериозно лице. Казва му: „Защо ми се усмихна?“ „Погледнах те и помислих, че си един мой приятел, и после видях, че не си.“ И при усмихването има друго нещо, което регулира нещата: не може да ти се усмихне един човек, който не те познава от миналото, не може да ти се усмихне някой, с когото нямаш кръвни или духовни връзки. Трябва да имаш кръвни връзки, трябва да имаш духовни връзки, трябва да имаш идейни връзки. И ако имаш тия три неща: кръвни връзки, духовни връзки – това са чувствени връзки в духовния свят, и мислови връзки – те са в умствения свят, ако имаш

тия три връзки, този човек ще ти се усмихне. Непременно той ще те поздрави. Защото усмивката е един поздрав, израз на познанство. Онзи, който ти се усмихва, той те познава. Това е усмивка. Усмивката е най-хубавият поздрав, който може да има.

Та казвам, бих желал всички да виждате. И не така, както сега. Вие всички сте ясновидци. Ако аз туря горе на масата сто английски лири, всички ще ги видите и даже ще дойдете и ще ги преброите. Значи това зрение, което сме добили, физическото зрение, ние сме го придобили с голямата любов, която сме имали към външния свят, към предметите. Ако у нас се усили любовта към духовния свят, човек става духовен. За да се развие духовното зрение, трябва да се развие у човека чувстването. А пък трябва да се развие умът, за да се развие умственото зрение, или както го казват, съзнанието. Съзнание има на физическото поле, което се обуславя от нашето зрение. Съзнание има в духовния свят, което се обуславя от чувствата на човека. И съзнание има в мисловния свят, което се обуславя от мислите на човека. Това не е никаква привилегия. Вие трябва да бъдете духовни, за да се развие у вас вашето духовно съзнание, и ако ви бъде този свят известен, вие можете да се избавите от много неприятности, които можете да срещнете. В духовния свят има толкоз вероятности да се разболеете. Много болести на земята се дължат на физически причини, на храната, водата, въздуха, на малки микроби и пр., но много болести се дължат и на чувствата, изостанали от преди хиляди години. Тия мумии, които разкриват в Египет – много англичани платиха там с живота си. Ако един човек е вложил в един предмет едно чувство, може и преди хиляди години, ти можеш да пострадаш от този предмет. Ако буташ един гроб, ти можеш да пострадаш, ако е направено там едно заклинание. Ако минеш по една улица, дето е направено заклинание, и не вземеш мерки, можеш да пострадаш, ако бутнеш. Някой ще каже: „Как може да бъде. Чудна работа.“ Ако на

физическото поле човек тури една бомба някъде и когато минаваш и бутнеш, няма ли да пострадаш? Ще се пукне бомбата. Как ще се отървеш? Едно лошо чувство е бомба. Една лоша човешка мисъл е бомба и може да експлодира. Дали ще пострадаш зависи от това, дали сте на близко, или далечно разстояние. Като ви говоря сега тия работи, не трябва да влезе у вас другият бръмбар: за опасностите, които съществуват. И затова всички Учители препоръчват на ония, които влизат в духовния свят, да имат Учител, който да им показва кои чувства да барат, да възприемат и кои чувства да не барат, да не възприемат, кои мисли да възприемат и кои не. Можеш да ги възприемеш, но ще платиш, за някои мисли ще платиш. Има мисли и чувства, с които по никой начин не трябва да се занимаваш. С такова непослушание можете да пострадате, хиляди години и да са минали. Дават едно поверие за рая, за онова дърво на познание на доброто и злото. Господ казал на Адама: „Предупреждавам те от това дърво да не ядеш, и в който ден ядеш, ще изгубиш свободата си, ще изгубиш всичко, каквото си придобил и ще умреш, и ще станеш един от последните, и после трябва да те избавят.“ Вие казвате: „Каквото Господ казва, човек трябва да го изпълни.“ Изпълни ли Адам това, което му казал Бог, че не трябва да яде? Сега прегрешението на мъжа е едносложно, а пък прегрешението на жената е двусложно. Как е там в Библията, както сте чели в Библията, как е? Бог на Адама ли даде заповед, или на Ева? („На Адама, Битие, втора глава.“)

Пазете се: аз не искам да говоря това, което вие мислите. Вие седите и казвате: „Учителят говори точно това, което аз мисля.“ Ако говоря това, което вие мислите, това не е право, нито ако вие говорите това, което аз мисля, е правият път. Трябва да се говори онова, Божественото. Не така, както аз мисля, и не както вие мислите, но както Бог мисли. Дали моята мисъл е съгласна с вашата мисъл, това не е толкоз важно. Че ако десет души се съберат и мислят да ме

оберат, съгласни са в мисълта си, това права мисъл ли е? И двайсет души могат да се съберат и могат да мислят да ме оберат. И двайсет души могат да мислят да ми направят добро. Различават се. Казвам, та ни най-малко не е меродавно колко души мислят. Всяка мисъл, която нарушава равновесието на вашия умствен свят, не е права. И всяко чувство, което нарушава равновесието на вашия духовен свят, не е право. И всяка постъпка, която нарушава равновесието на вашия физически свят, не е права. За някого казват, че е лош. Аз не се произнасям така. Аз разглеждам у човека какво е неговото равновесие, какво е равновесието на неговия ум, сърце и воля и тогаз се произнасям. Имам мярка. Щом има равновесие в ума си, той е умен човек. Щом има равновесие в сърцето си, той е добър човек. Щом има равновесие в своята воля, той е добър човек на физическото поле. Те са мерки, с които трябва да се мери. И в себе си трябва да имате мерки. Вие губите своето равновесие. Някой казва: „Извинете, не можах да се сдържа.“ „Защо не можа да се сдържиш?“ „Защото нямам равновесие.“ Вие сега мислите: „Каквото Господ одари човека.“ Че на всинца ви Господ е дал дарби вътре, и колко от тези дарби сте използвали?

Например снощи се даваше един концерт и тук някои го слушаха по радиото. Колцина от вас слушахте концерта? Имаше ли някой от вас на снощния концерт на италианеца? („Слушахме го по радиото.“) Радиото ни най-малко не може да представи какъв е концертът. (И Учителя е слушал този концерт по радиото от Изгрева.) Тонът с десет пъти беше намален от онзи тон, с който италианецът свиреше на публиката. Аз бих турил на радиото бележка единица. Все едно, че по радиото слушаш обикновена цигулка, когато свири, а пък ако слушаш цигулката на мястото, тонът има известна мекота, която по радиото не може да се предаде. И аз снощи, като слушах по радиото, трябваше да пречиствам тона и едновременно слушах и тук,

и там, и правех разлика. И казвам: каква грамадна разлика има между радиото и това, което схващаме непосредствено.

Сега дошъл тука един голям хиромантист. Някои са ходили при него. Един, който ходил, ми разправи това: учудило го, че онзи му казал много неща. Три години следвал в Индия и знаел много добре хиромантия, не като нашите хиромантисти. Всичко му разправил за майка му, за него и пр. Всичко му разправил по знаците на ръката, но имало някои неща, които не могъл да познае. Казвам му: „Кога ходи при него?“ „След обед.“ Казах му: „Иди при него преди обед, защото при всеки гадател не върви мисълта след обед. Иди преди обед и да си първият при него.“ Някой път не върви мисълта. Някой път и вие сте гадатели. Някои от вас гадаете: хваща ръката и се поусмихне, уж че знае нещо, а пък нищо не знае. Това не е наука. Така и аз зная. Аз зная да гадая на всичко: на боб, на всичко зная. Има специфични малки линии. Това е една подробност, която показва степента на развитието на ума и на човешкото сърце. Най-първо, аз като разглеждам една ръка, не ме интересуват подробностите, те са второстепенни работи. Най-първо гледам има ли една основна мярка на сърцето, на ума, на волята и на живота му. След това има други линии, които са турени паралелно. Например свири някой. Той като свири, аз мога да начертая една музикална линия, която изразява неговото свирене. Тук имате начертана една музикална линия.

Фиг. 1

И аз мога да ви изсвиря тая линия на цигулката. Или вие можете да изпеете песента „Духът Божи“. Тая песен си има известни линии.

Мога да ви дам линии за това. Дойде в музиката едно грандиозно чувство. То е една изпъкнала линия. Дойде едно тъжно чувство. Тогаз линията е вдлъбната. Или дойде някое съвсем голямо противоречие: то са пречупени линии. После има и прави линии. Когато се свирят известни музикални пиеси, има хора, които ще ги нарисуват с линии, с краски. Ако някой музикант ми изсвири една легенда за някоя мома, то аз мога да нарисувам момата: ще нарисувам очите, сини или черни, после ще нарисувам определено чело и цялото тяло, ако музиката е правилна, ще нарисувам.

Та казвам, когато ние мислим, това е музика. Когато ние чувстваме, това е музика. Когато ние действаме, това е музика. Има нещо в нас, което пее и свири. Има двама хора: когато единият спи, другият работи. Физическият и духовният човек са двама. Това, което ние имаме, то се дължи на духовния човек, който не е спал. Има нещо у нас, което спи, което се докача, което не е разумно, а пък има друго нещо, което казва: „Не бързай, не бързай. Мълчи, не казвай нищо.“ Ти по някой път казваш: „Дотегна ми да живея“, а пък онзи в тебе ти казва: „Ще се уредят работите.“ Ти го слушай. Вие ще го наречете Дух. Оставете вашите разбирания. Има в човека нещо, чието съзнание е винаги будно и ако вървите по неговите стъпки, ще имате естествени мъчнотии, няма да бъде без мъчнотии, но всичко ще се превърне на добро. Писанието казва: „Всичко, което се случва на ония, които любят Бога, ще им се превърне на добро.“ Това подразбира, че сте свързани с това същество, с този ангел, който се интересува от вашия живот. Вие казвате: „Как се интересува?“ Между многото работи, които той има, нему му е приятно да се занимава с теб. И по някой път ангелите, когато искат да имат развлечение, пращат ги на земята. Като дойде тук, обикне някоя душа и се занимава с нея и работи върху нея. И когато човек се намира в мъчнотии и ако го слуша, ще се оправят работите му. И ако не го слушате, ще загазите. Всеки един от

вас има по един такъв ангел, който може да му оправи работите. И ако очаквате на него, ще се оправят работите ви. Сега ще ви кажа как ще се оправят работите ви, ще ви кажа правило как ще ги оправи. Сега думата беше по-горе за търпението. Кажи някому: „Я ме убоди." Викай някоя сестра, на която чувствата са развити и кажи: „Я ме убоди." И викай една сестра, у която умът е развит и кажи: „Я ме убоди с игла." И във време на убождането се остави свободен да възприемеш, остави се в едно възприемателно състояние, и да познаеш на първата каква е нейната воля, дали волята е установена, дали волята има мярка, или не. И втората, която има развити чувства, да познаете дали тя има мярка, или не. Щом кажеш: „Много забоде иглата", то онзи, който те убол, ако е на физическото поле, той е неуравновесен във волята си. Ако минава за духовен, той е неуравновесен в чувствата. Ако е в умствения свят, той не е уравновесен в ума. Щом те убоде и ти е приятно, значи той е уравновесен. Има някои хора, които като те ухапят, ти е приятно. Има някои хора, които могат да ти кажат някоя дума много остра, но ти е приятно, че ти е казал, а пък някой достатъчно меко ти говори, и се обидиш. Първият човек е установен, той няма задна мисъл, той казва: „Слушай, ти ходиш в кръчмата, ядеш, пиеш, и този път не е хубав." А пък другият с политика, с това-онова ще си послужи, ще ти се усмихне и ще ти каже нещо, и ти ще се докачиш и ще кажеш: „Този човек какво се меси в моя живот? Той ли е моят господар, та да ми каже, че не трябва да пия. Нямаш право. Как така?" Много жени има, които постоянно се оплакват, че мъжете им не са могли да ги търпят. Когато един мъж не може да търпи жена си, причините са: жената няма устой в ума си, няма устой в сърцето си, няма устой във волята си. И ако съм един мъж и нямам устой, аз няма да мога да я търпя. Ако мъжът няма устой, ще каже: „Аз нямам устой и ти нямаш устой, и ще загазим. Махни се." И онзи мъж, който има устой в ума си, в

сърцето си и във волята си, обичат го жените. И жената, която има устой, обичат я. Не мислете, че обичта е нещо произволно. Срещна аз някой човек, който има устой: той има нещо хубаво в себе си. Приятно ми е, като го срещна. Той ми придава нещо. А пък срещна някой човек, който няма устой. Той не ти е приятен.

Ти ще вярваш в ангела, който Бог ти е турил. И като станеш сутринта, помисли за неговия ум. Той е един светъл ангел. Светъл ум имат ангелите. Те са много благородни в ума. И какво сърце имат ангелите, на доброта. И волята им каква е благородна. И като станеш сутринта, помисли за своя ангел. Вие, като станете сутринта, колко души от вас мислите за вашия ангел? После мислете за Бога, за Христа. Аз съм слушал проповедници как мислят за Христа и се чудя как е произлязло тяхното верую. Че Христос имаше устой, велик устой, умствен устой, устой в Своите чувства и устой в Своята воля. Целта Му не беше да се прослави в света, имаше една велика мисъл в ума Му, да раздаде едно благо на цялото човечество, с едно чувство да подобри положението на човечеството, с една воля да услужи на когото и да е, който има нужда и който може да използва. Вие си представяте сега страдащия Христос. Че кой е страдащият Христос? Страдащият Христос е, когато Той ти показва пътя, и ти не искаш да Го следваш. Той те погледне и казва: „Знаеш ли какви ще бъдат резултатите от това? Знаеш ли какви ще бъдат резултатите на този път, по който си тръгнал? Знаеш ли какви ще бъдат резултатите на този духовния път, по който си тръгнал?“ Има неща, които трябва да знаете. Не можеш да помогнеш на един човек, който няма вяра в тебе. Помнете това. Никога хората не могат да имат отношение към мене, ако не вярват. И никога не можете да помогнете на един човек, в когото не вярвате. Аз съм правил много опити. Аз съм срещал хора много лоши. Ако туря вяра в тях, те са много разположени. Правил съм и други опити. Срещна хора добри. Като туря мисълта си, че не

вярвам в тях, те стават лоши, държат се малко особено. Не че този човек е лош, но от мен зависи. Казвам, този човек е добър, но той се държи студено, понеже моята мисъл не е права. Аз нямам вяра, нямам устой. Аз имам за него съвсем низко разбиране, съвсем долно мнение. Имал съм няколко случая: като събудиш в него онова Божественото, той те погледне и ще каже: „Слава Богу, че намерих един човек, който има вяра в мен.“ Аз като правих своите изследвания, за да се избавя от любопитството на някои хора, съм постъпвал така. Някой ми казва: „Я ми кажете моите недъзи.“ Казвам му: „Ти знаеш своите недъзи, грешки, престъпления повече, отколкото аз. За тях не ме питайте. Аз съм дошъл да правя своите изследвания, за да намеря нещо добро у вас, и като намеря доброто, ще ви го кажа, а пък какво лошо имате, там ще мълча като риба. Там не съм авторитет.“ И на вас препоръчвам същото правило: изучавайте най-първо доброто, което е в човека и после вие лесно ще намерите ония отклонения. Лошото в човека е път, по който човек се е отклонил от доброто. Много мъчно е човек да разсъждава правилно.

От това, което дотук съм ви говорил днес, какво резюме можете да направите, какво заключение можете да извадите? Никакво заключение почти. Има поговорка: „Много думи на воденицата.“

Запомнете правилото: не си търпелив, ако нямаш устой в ума си. Да не те смущават външните отношения във физическия свят. Да знаеш, че всичко в света е разумно. Ти казваш: „Как ще прекарам живота си?“ Много добре ще го прекараш. Във физическия свят много добре ще го прекараш. В духовния свят много добре ще го прекараш. В умствения свят много добре е го прекараш. Устой ако имаме, много добре ще прекараме. Защо е така? Защото Бог е направил така света. Понеже Бог има всичките устои в Себе Си и понеже аз живея в един свят на устои, и понеже аз вярвам в Бога, но то не е сляпа вяра, не е празна вяра, не е само вяра в думи, но вярвам в устоите на Бога,

вярвам в Неговата любов, мъдрост и истина, не може да се случи друго нещо с мене. Ти ще кажеш: „Каша е светът.“ Нищо не значи за мене това. Кашата си е каша. Като има много кал, и птица ставам, турям си крила, и като изсъхне пътят, пак слизам долу. Като вляза във водата, плавам. Ще си направите един аероплан. И аз си правя аеропланите много лесно. За половин час турям едно малко черджe. Но черджето много заблуждава. Вие правили ли сте опит? Вие казвате, че сте много силен. Вие искате да се концентрирате, искате някой път да прилагате източните методи. Най-първо трябва да се научите на закона да се освобождавате от влиянието на земята. Мисълта ви да бъде толкоз силна, че като мислите за Небето, за духовния свят, както седиш в стаята си, поне на четири пръста да се повдигнеш от земята, че краката ти да не се опират на пода. Докато ти поне с един пръст не се вдигнеш, то концентрацията ти е обикновена. И даже ако се вдигнеш на един милиметър, то е вече концентриране. Правили ли сте опити? Има ли някой от вас, който се е вдигнал на един милиметър. Моите сведения са, аз зная сто и едно на сто, че нито един от вас на един милиметър не се е вдигнал. И ако някой иска, нека да ме опровергае. Бих желал да опровергаете. Аз съм ясновидец и вечерта ви наблюдавам, колко се вдигате. Всяка вечер ви меря краката, дали са вдигнати. Не ви съдя. Някой път аз се смея и казвам: „По-добре, защото ако рекат да се вдигнат, ще заминат от света, ще отидат преждевременно в другия свят.“ Но все така имате един прогрес.

Спрете се на основните неща в лекцията. Другото е закуска.

Устой в мисълта. Не се смущавайте за бъдещето.

Устой в чувствата. Не се тревожете за настоящето.

Устой във волята. Не се тревожете за миналото.

Не се тревожете за миналото, не се тревожете за настоящето и не се тревожете за бъдещето. Бъдещето е в умствения свят, настоящето е

в духовния свят, а пък миналото е физическият свят. Не се тревожете нито за миналото, нито за настоящето, нито за бъдещето.

Гледайте с ония светлите мисли, Божествените мисли. Хванете Божествената мисъл. Хванете мисълта, с която ангелите живеят и с нея живейте.

Сега ще спрем дотук. Ще продължим малко идущия път лекцията.

„Бог е Дух и Божият Дух носи свободата.“ (три пъти)

6 ч. 25 мин.

Небето чисто, звездно. Времето тихо и меко.

27 лекция на Общия окултен клас, 25 март 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта, София, Изгрев.

ДЕЙСТВИЕТО НА МУЗИКАТА

„Отче наш“

Ще прочета само един стих от десета глава от Евангелието на Йоана: *„Крадецът дохожда само да открадне, да заколи и да погуби, Аз дойдох, за да имат живот, и да го имат изобилно.“ (десети стих)*

Крадецът, това е всяка лъжлива мисъл. Крадецът, това е всяко лъжливо чувство. Крадецът, това е всяка лъжлива постъпка. Това е вътрешната страна.

Ти от просо не можеш да направиш един хляб, както от пшеницата. Има неща, които са невъзможни. Има два вида мисли: зависи от естеството на материала, от който са направени. Има едни мисли, които по самото естество на материала, от който са направени, са разрушителни, експлозивни. Това всички трябва да го знаете. Няма да ви обясня научно, но понеже не сте готови още, имате един навик от миналото. Вие сте като деца и искате много лесно нещата. Вие вярвате, че един човек, който ви обича, всичко може да направи заради вас. Наполовина е вярно това. Бог всичко може да направи заради нас с онова, което е съгласно с Неговата воля. Но ако мислите да прокарате една ваша мисъл, това е абсолютно невъзможно. Нашата мисъл ние можем да прокараме в нашия свят, но в Божествения свят – по никой начин. И всеки един, който иска да бъде благоугоден на Бога, той трябва да носи Неговите мисли. Едно сравнение: най-големите светии, най-големите гении на човечеството, най-хубавото, което те могат да измислят, е по-долу от Божието най-глупавото. Последното седи много по-високо, отколкото човешкото. Аз бих предпочел глупавата Божествена мисъл, отколкото идеалното човешко. Някой казва: „Аз намислих това.“ Не се лъжете какво си

намислил. Нищо не си намислил. Или начертаеш нещо. Нищо не си начертал. Или си нарисувал една картина. Нищо не си нарисувал, понеже всичко това в природата е много по-хубаво, отколкото това, което си направил. Или в говора, или в поезията, или в музиката е същото – много работи има да се учат. Та когато човек не разбира нещата, идва до едно отегчително състояние. Набира се млечна киселина. Когато човек седи и иска да станат нещата по неговата воля, той се намира в най-големи противоречия. Ти тури Божията воля отпред и върви отзад. Накъдето те води Господ, по стъпките Му върви. Върви по същия път, по който са вървели тия преди тебе. Преди тебе са минали хиляди, милиони същества, за да се усъвършенстват. Ти идваш до едно място и казваш: „Моите разбирания са такива.“ Ти казваш: „Аз не мисля, както другите хора.“ Хубаво, как мислиш тогаз? Има три вида мисли: животински, човешки и Божествени. Всички хора все еднакво мислят. Че всички хора не ядат ли една и съща храна? Вие казвате, че сте вегетарианци. Въпрос е, ако разгледате това по същина. Казвате, че сте месоядци. Въпрос е. Нито сте вегетарианци, нито сте месоядци, понеже месото е станало от трева, а пък тревата е станала от месото. Един по-нисш живот е тревата, а един по-висш живот е месото. Сегашните учени хора искат да кажат, че не трябва да се яде месо. Аз имам съвсем друго доказателство. Според мене това е научно. Ти не можеш да ядеш от своето месо. И човек предпочита да умре, отколкото да яде месото си. И в историята няма случай човек да е ял месото си. Човек може да отреже и да яде месото на другите хора, но да отреже месо от себе си – не. И ако човек съзнае, че всичко в света представлява един организъм, той няма защо да яде своето месо. По някой път вие злословите другите хора. То е същият закон, понеже не съзнавате, че няма човек в света, който да злослови себе си. И ако по някой път вие злословите себе си, то не сте вие, а някое същество, което е чуждо на

вас. То ви злослови. Нали сте слушали някой път някоя дума много нечиста. И след като ви кажат тая дума, вие, без да искате, повтаряте в себе си тая дума. Махаш с ръката си, но тя се повтаря в тебе, като че ти си го казваш. После друго – ние мислим Бога като един човек и приближаваме се при Него и ще плачем, и ще Му се молим. Казвам, това е много човешко схващане. Бог няма нужда от плач, няма нужда от въздишки. Въздишката е един съвсем друг физиологичен процес. Въздишката е процес, за да възстановиш правилното дишане. Щом си дишал плитко, чрез въздишката дишаш дълбоко. Щом плачеш, то плачът е един процес, за да се очистиш. Ако плачеш, за да се очистиш – добре. Но ако плачеш и с плача мислиш да умилостивиш Бога да ти прости греховете, ти се лъжеш. Ти си миеш прозорците и мислиш с това да умилостивиш Господа. Молитвата е един процес, един начин да се учиш на Божествения език, но това не е начин, за да умилостивиш Господа. Тя е начин да се научиш да говориш на Божествения език. А пък ти бръщолевиш. Той ще те поправи веднъж, дваж и пр. Всички тия наречия на земята са опит да говорим на Божествения език. И хората казват, че чувстват Божественото, но нито един от вас не може да произнесе нито една Божествена дума. Как ще я произнесете тая дума, кажете ми? Ако произнесеш една Божествена дума, тя има три свойства: ако произнесеш една Божествена дума върху едно семе, ако кажеш на Божествен език думата „живот“, то веднага семето ще израсне, за къс период ще цъфне, ще завърже и ще даде плод и няма да се мине половин час, плодът ще бъде готов и ти ще откъснеш плода. А пък ти на човешки език казваш думата „живот“, колкото искаш, трябва да се минат пет-шест години, за да израсне растението. Някои растения израстват по-бързо. Например динята четири, пет, шест месеца след посяването дава вече дини. А пък в Божественото е къс периодът. Колко дни ще минат? Всеки един ден в Божественото, това е една цяла епоха. С Божествения език

нещата стават в същото време, а пък в човешкото трябва да мине дълъг период, хиляди епохи. Всеки ден е една епоха. Седем деня – това са седем епохи. В един месец имате двадесет и осем епохи, 4 x 7 = 28.

Някой път има една голяма опасност в повтарянето. Повтарянето е майка на знанието, но повторението е майка и на упоритостта, на своенравието и най-голямото безобразие. Ако повтаряш на един човек: „бъди добър, бъди добър“, в някои случаи ще получиш точно обратното. Този човек ще каже: „Не искам да бъда добър. Лош искам да бъда.“ И ако му кажеш: „бъди лош, бъди лош“, той ще стане добър. На лошия човек, който върви по лошия път, кажи му: „Стани още по-лош“, и ще стане добър. Ако на лошия му кажеш да стане добър, той ще стане още по-лош. Това е един психологически закон. Вие някой път мислите в себе си. Имате ваши мисли, които са лоши. Кажи: „Станете още по-лоши.“ Страдаш от някоя болест, кажи: „Да дойде още по-лошо.“ Аз имам само един пример: разправяше ми един православен свещеник, просветен човек, една своя опитност. Той ми каза: „Налетяха ме толкоз много нещастия, и семейни, и по службата и прочее, навсякъде, че се намерих в чудо. Молих се на Господа това да отмахне, онова да отмахне, но още по-лошо. Колкото повече се молих, повече нещастия идваха. Стараех се да бъда добре с хората, още по-лошо ставаше. И казах си най-после: „Хак ти е[59]. Нека да стане по-лошо. Твоята попска глава няма да узрее.“ Като почнах така да казвам, работите ми почнаха да се оправят.“

Сега не ви казвам, че вие можете да приложите това. Това е една опитност. Вие не можете да го приложите.

Че ако вие не можете да носите една малка несгода в живота, тогаз в какво седи вашето геройство? Че Бог, Който създаде света, всичко по Неговата воля ли става? Много неща има, които не са по

[59] **Хак ти е** (тур.) – заслужено си изпащаш, така ти се пада

Неговата воля. Не само на земята, но и ангелите по някой път не са по Неговата воля, после и животните, и прочее. Всичко това Той го търпи. Казваш: „Какво ще прави?“ Той си знае. Той си има план. Той знае как да изправи работите. И като погледне Господ на хората, и види, че няма кой да ги спаси, и чака оттук да дойде спасението на хората, и оттам да дойде, и отникъде не идва, нито от архангелите, нито от светиите, нито от ангелите и най-сетне казва: „Тая работа никой няма да я свърши.“ И Той си помисля по кой начин да спаси човечеството, и туря си плана в действие. Някой път казвате: „Оставете на Господа работите, Той да ги оправи.“ Но как ще ги оставите? Аз съм гледал, вие правите такава погрешка: аз съм гледал някой път идва някоя гостенка в някоя къща и в тая гостенка се зароди желание да наточи баница. Домакинята даде брашно, сол и пр. Тя дава всичко. Гостенката меси, точи, точи, а пък домакинята си дава мнението и казва по кой начин е точила. Гостенката прави баницата, а пък домакинята си дава мнението. И тя седи при нея и казва как тя прави. Та когато Господ работи, вие си давате мнението и казвате: „Не може ли така да стане?“ Вие казвате: „Каквото Той крои, не може ли малко така да стане? Мисля, че малко по-добре ще бъде така.“ Седите някой път и казвате: „Господ да ми даде малко повече знания.“ Че вие всички страдате от вашето знание. Вие имате повече знание, отколкото ви трябва. Че вие знаете погрешките на всички ваши съседи. Това е знание. Изпуснете езика си и казвате, каквото знаете. В България има такива редактори на вестници, които знаят някои работи и като напишат някои работи, ти погледнеш, че редактора го натупали, пукнали му главата. Питат го: „Защо?“ „От знание. Защото написах тая статия. Биха ме заради статията.“ Сега да напуснем тези работи. Какво трябва да се прави сега? По стария начин вие сте пели. Старите турски песни вие сте ги пели. Старите санскритски песни вие сте ги пели. Старите еврейски песни вие сте ги пели. Старите

персийски песни вие сте ги пели. Старите вавилонски песни вие сте ги пели. Старите египетски песни сте ги пели. Какво ли не сте пели. Много хубаво, но това пеене вече не върви. Сега новото пеене. Казват: „Едно време.“ Зная какво са мислили египтяните. Египтяните бяха толкоз умни, толкоз посветени, че се кланяха на бикове. А пък в Индия, която препоръчват, че имала толкоз знания, знанието там е било такова, че те се кланяха на идоли. Толкоз просветени бяха индусите, толкоз знания имаха, че техните философи допуснаха да се кланят на телци. Вие казвате: „Старата истина.“ Старата истина е да се кланяш на бик, да се кланяш на крава, да се кланяш на златно теле. Стара истина е да се уповаваш на себе си, да си уредиш работите, да си поживееш така, както разбираш. Това е старата истина. Сега казват, че ние, съвременните, не живеем, както едно време. Този същият свещеник ми разправяше и казваше: „Чудна работа. Каквото и да ми разправяш, можеш да ми говориш философии, Христос е проповядвал самоотричане и прочее, но не може без парички. Какво ще се правя без парички? Чета го Евангелието, чета го, но някой път отивам според Христовото учение, искам да чета, но като гледам, че не ми дават на излизане, има един дявол вътре, мъчно му стане. А пък като ми дадат, чета още една молитва отгоре. Като погреба някое умряло, отивам уж да го опея, и като не ми дадат, стане ми мъчно, а като ми дадат, стане ми приятно. Кръстя дете. Като ми дадат нещо, стане ми приятно, а като не ми дадат нищо, стане ми неприятно. Венчавам някоя булка. Като не ми дадат пари, неприятно ми е, а като ми дадат, весел ставам. Без парички не може. Ти какво ще кажеш?“ И православни, и евангелисти, все парички искат. Казвам му: „Как мислиш ти?“ Той ми казва: „Без пари може ли? По-хубаво се чете, когато има парички. И без пари може да се чете, но има една малка мъчнотия.“

Аз сега вземам това и прилагам, превеждам: някой път вие се подвизавате. Кое е без пари? Подвизавате се и няма някой да ви похвали, че много добре правите. Като ви се каже: много добре правите, това са паричките. А пък никой не те похвали – това е без пари. И веднага почваш да мърмориш, че хората не те оценяват, без пари е. Всички все с пари служат. Една похвала е парички. Казват му: „Ти си много напреднал. Ти имаш отлични разбирания." Някой път ти говориш, и никой нищо не ти казва. Някой поп чете, и не искат да му дадат и казват: „И аз мога да чета като поп. Какво е направил? Не е орал. Не е жънал. Вземе книгата, прочете нещо, и пет-шест лева. Може ли така? Не е орал като мене с ралото." Пита ме тогаз: „Не може ли без пари?" Не може без пари. Дали ще бъде пари, похвали, поощрение, все трябва да бъде малко „пари", все трябва да има нещо. Най-малко трябва да има около тебе един, който все да ти каже една насърчителна дума. Човек сам за себе си не може да живее.

Сега другата страна: в сегашния обществен строй това, което даваш на един бакалин, монетата, трябва да бъде чисто златна, а не някоя фалшива монета или някоя банкнота. И думите, които казваш на един човек, като го насърчаваш, да бъдат от злато. Ако му казваш нещо, само да се каже, че си му казал и казваш: „Да му намажем колата, хайде да му кажем една насърчителна дума", това е фалшивата монета. Опитай злато ли даваш. Един човек, като ти е направил нещо, като ти е казал нещо, ти купуваш от него. Той си продава своята стока, ти купуваш. А вие, като му направите нещо, вие му продавате стоката. Като направите добро, вие продавате доброто. Искате да бъдете добри. Защо? Или защо не искаш да бъдеш лош? Защото лошото уронва нашия престиж, не донася нищо, а пък доброто донася нещо, има си смисъл. Аз не говоря за онова Абсолютното добро в неговата същина, но доброто, което служи в човека като една разменна монета, като един вътрешен устрем, който

влиза в човека и излиза от него. Ти имаш цена чрез това, което имаш. И колкото повече добро имаш в себе си, ти ще си по-благоприятен на хората. Човек, който има добро в себе си, той е здрав, човек, който е добър, той има светли мисли, той е богат с мисли, той е богат с чувства, той е богат с добри постъпки. А пък добрите мисли, добрите чувства и добрите постъпки хората ги ценят. Всеки иска да срещне един човек с една отлична мисъл. Например срещнете един музикант, знае да свири човекът, изважда си цигулката и свири. Или един певец с една светла мисъл. Щом той усети, че искате да чуете, той е готов да ви услужи, веднага ви пее. Вие ще му кажете: „Много ти благодаря." Той не иска пари. Ще му кажеш: „Донесе ми една отлична наслада със своето пеене. Отлично пяхте. Въодушевих се." Че то е един подтик. Ще го насърчиш. А пък ти му казваш полуравнодушно: „Хубаво пееш."

Сега аз да попея. (Учителя си изважда цигулката.) Освободете се от стария си багаж. Има известни стари мисли, които трябва да напуснете. Например ти си стар аристократ и имаш понятие, че не трябва да се смееш, че трябва тежко да се носиш – всичко това. Ходиш десет-петнайсет години така и ти дотегне този аристократизъм, все с тежест навсякъде. Хората, като те гледат, казват: „Стар аристократ е този." Пред теб се носят добре, но като си заминеш, казват така. Аз гледам, и между вас същото се повтаря. Някой брат, който се носи гордо, аз го слушам. Иска да се препоръча, че много знае, че е набожен. Същото нещо. И бих желал да не сте много религиозни. Но и желая да не сте много светски, защото и светският живот е религиозен живот. И там има религия. Каква религия, какво изпълнение, какви заповеди, какви повеления! Ще отидеш на някое дине[60], какви ръкавици трябва да туриш, какъв фрак, каква връзка. После, дрехи от какъв плат, не може така, с обикновени дрехи. А пък

---

[60] **Дине** (фр.) – вечеря

тук идат с обикновени дрехи. Ако приложим светското правило, не знаем колко ще останат. И ако бихме приложили правилата на учениците, всички да имате форма, не зная тогаз колко души от вас бихте останали в класа. (Учителя нагласява цигулката.) Има едно обикновено пеене. Изучавайте. Ако се вслушате в себе си, ще имате една опитност. Има едно пеене на човешките чувства. Не да пееш, че да се въодушевиш, но то винаги предшества. Музиката някой път е израз на това, което човек чувства в своето съзнание.

Трябва да знаете, че като пеете, добивате сила. Пеенето е сила. Всеки един тон в себе си, ако правилно го вземете, той носи грамадна сила. Ако ги вземете правилно, тоновете носят голямо богатство. И ония хора, които не пеят, постоянно обедняват. Например може да се лекува човек с музиката. Някой болен може да се лекува. Да кажем, че някой човек е скърбен. Има песен на скръбта, песни, които отнемат скръбта. Има песни, които лекуват безверието. Има песни, които лекуват обезнадеждаването. Има песни, които лекуват злото. Има песни, които лекуват омразата. Няма някое състояние на човека, което да не се лекува с музика. Но не тая музика. Тя е много механическа. Ако се свири обикновено на цигулка, то е много механически. За да изкарам тон от цигулката, трябва да изкарам нещо от себе си и да го внеса в цигулката. Ако ти не внесеш двойника си в цигулката, ти не можеш да изкараш един духовен тон. Вие казвате, че не можете да пеете. Не можете да пеете, понеже не се упражнявате. Да кажем, че се упражняваш и вземеш тона „до“. Да дойдеш до едно положение, че да нямаш нужда от камертон. Да дойдеш до оная естествената музика и тогаз няма да се нуждаеш от камертон. И даже достатъчно е, като си музикант, да си пипнеш третия пръст (безименния – Аполоновия – пръст). Този пръст е камертон. (Учителя с пръстите на лявата ръка пипа върха на Аполоновия пръст.) Има камертон железен, а пък и друг камертон има – свирка. Сега песента е:

Истината крепи свободата.

Животът крепи здравето.

Любовта крепи радостта.

Светлината крепи знанието.

Има няколко начина за изпяване. Ние сега ще изпеем по втория начин. Първия начин предполагам, че го знаете. Ще вземем от „сол“. (Учителя пее и свири думите: „Истината крепи свободата.“ Учителя пее тези думи силно, после ги пее съвсем тихо.) Кое е по-ефектно? Вземете най-силно, колкото можете и след това вземете тихо. Изпейте сега вие, да видим какво сте запомнили. *(Всички пеят няколко пъти думите: „Истината крепи свободата.“ Учителя пее и свири.)*

Истината крепи свободата. (три пъти)

На нея аз дължа всичко в тоз живот.

Само така аз познавам живота,

който ми е даден от Бога.

Истината в нас крепи живота.

Истината в нашата душа крепи свободата.

Тя е път за Божията любов. (два пъти)

Отначало ще пеете с правила, а после – без правила.

Вие всички имате един навик, че някой път казвате: „Дали ще мога да пея?“ Пейте, макар и погрешки да направите. Погрешка може да има в дадения случай, но тя, погрешката, е относителна. Но не туряйте противоречива мисъл. Щом турите противоречива мисъл в ума си, веднага ще вземете други тонове. Отначало ще пеете, както децата заучават, но после ще пеете малко по-свободно. Защо не можете да пеете? Защото имате различни възгледи за истината. Истината дава свобода. Имаш ли истината, ще имаш свобода. Имаш ли истината, ти ще мислиш свободно, ще пееш свободно, ще чувстваш свободно, ще постъпваш свободно. Ти не си ограничен. При истината ти си свободен. Не че няма правила. Всъщност най-хубавите

правила са там. Но външни ограничения няма. Не се стесняваш. *(Учителя пее с нисък глас протяжно.)* Това е на физическото поле. Да изпеем сега в духовния свят. *(Учителя пее същото с малко по-висок тон.)* „Истината крепи свободата." Това е духовното, а пък умственото не можете да го вземете. Там тонът е толкоз висок, че трябва да си служите с четири и половина октави. Четири октави – за в бъдеще, сега – една половин октава. *(Учителя пее.)* „И... А... О... Е... У..." „И" е движение, „е" е размножаване, „а" е търпение бремето да носи, „о" е условията за живота, „у" – това е да хукаш[61] злото. Вземете тогаз отначало с „А". (Всички пеят: А... Е... И... О... У...) Трябва да турите идеята. Във всеки тон е скрита една Божествена идея. Като пеете в окултната школа, вие трябва да знаете, че във всеки един тон присъства Божественото благо. Като пеете, вие се вслушвайте вътре в тоновете, за да дойде Божествената благодат. Във всичките религии си служат с музиката. Тя е истинският начин, по който Божиите блага идат в света. Ти трябва да имаш една светла мисъл. То е музика. Ти трябва да имаш едно светло чувство. Това е музика. Ти трябва да имаш добри постъпки. Това е музика. Да знаеш да мислиш – това е музика. Щом се съмняваш, това не е вече. Дето и да ходиш, тананикай си вътре, пей си вътре, в сърцето си пей, в ума си пей. Писанието казва: „Пейте и възпявайте Господа в сърцето си." Неразположен си – попей си малко. Не е необходимо да бъдеш някой голям певец. Всички сте певци, само че някои сте възпитани певци, а някои още не сте излизали на сцената и от страх не можете да пеете. В една година аз всекиго един от вас бих го направил певец, но при условие: най-първо, за да ви направя един певец, ще ви кажа, че сте осъдени на смъртно наказание и след това, в една година отгоре, ако не се научите да пеете, ще приложат присъдата. За една година ще пеете артистично, умът ви ще бъде съсредоточен и ще пеете и

[61] **Хукам** (диал.) – хокам, карам се

оттатък ще минете. За нищо друго няма да мислите. А пък сега казвате: „Защо да пея? Дали ще мога да пея?“ Ако си осъден на смърт, ще се научите да пеете, като ви кажат, че ще ви помилват, ако се научите да пеете.

Пейте, упражнявайте се, вашия глас, който Бог ви е дал, не го оставяйте занемарен, понеже в невидимия свят държат сметка по колко пъти пеете на ден и на годината. Има една книга и се пише колко пъти сте пели на годината. И като отидете на небето, ще ви кажат колко пъти сте пели и ще ви кажат, че погрешките ви произтичат от това, че не сте пели достатъчно. Защото някой път искаш да направиш нещо лошо и ще си кажеш с песен следното: *(Учителя пее следните думи)*

Аз вече няма да се гневя.

Аз вече няма да казвам лоша дума.

Това вече реших.

Отсега нататък добро ще правя.

Хе, хе.

После лошо мислят хората за вас, да кажем. Тогава ще пееш следните думи: *(Учителя пее)*

Някой път моите ближни зле говорят за мен.

Но те не ме познават.

Един ден, когато ме познаят,

светия ще ме направят.

Това е пеене, свободно пеене. Хората зле мислят за тебе, но като те познаят, светия си. Всеки един човек е кандидат за светия. Аз не вземам думата „светия“ в обикновения смисъл. Пейте хубаво. Вие се учете от малките деца да пеете. Има малки деца, които, като пеят от сърце, искат и другите да ги научат да пеят като тях. Ако слушате някой певец, той казва: „Вие само ще ме слушате. Вие не можете да постигнете това, което аз мога.“ А пък малкото дете, което пее, то

после казва: „Хайде, дядо, и ти изпей.“ И онзи се мъчи и той да пее като детето. Детето иска и дядо му да пее, а пък големият певец казва: „Слушайте, не искам никой от вас да пее.“ Слушайте малките деца или детинското във вас. Или: не бъдете преждевременно стари. Вие казвате: „Остаряхме вече.“ Хубаво, вие казвате, че от грижи остарявате. Хубаво, дърветата от какво остаряват? Животните, и те остаряват. От какво остаряват? Кучетата остаряват, защото не пеят. И ако започнете да пеете, можете да проверите. Ако човек почне да пее, все ще се подмлади най-малко с десет години. Съвършено не можете да се подмладите, но все таки с десет години ще се подмладите. Ще вложите хубавите мисли, хубавите чувства. Защото вие не можете да пеете, ако нямате една светла мисъл, едно светло чувство. Турете тая идея: пейте, за да възстановите своето здраве, пейте, за да възстановите своите сили, своя вътрешен живот. Това е. Ние няма да станем артисти, на сцената да пеем, но всинца можете да пеете, за да възстановите своето здраве.

„Божията Любов носи пълния живот.“ (три пъти)

6 ч. 12 мин.

Небето облачно. Вали слаб дъжд. Времето тихо и меко.

28 лекция на Общия окултен клас, 1 април 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта, София, Изгрев

БОЖЕСТВЕНОТО ОГЛЕДАЛО. ТРИТЕ ОБЛАСТИ

„Добрата молитва“

Ще прочета няколко стиха от Евангелието на Йоана, понеже Йоан е ученик на любовта. Евангелието на Йоана е Евангелие на любовта. Той държи вътрешната страна на въпроса. Ще започна от втория стих на пета глава (от втори до тринадесети стих). Някой път да се говори за миналото прилича на работата на сегашните учени, които възстановиха формите на предпотопните животни, които са изчезнали, като намерят някоя тяхна кост. По костите почват да възстановяват формите на някои животни, каквито са били. Те изчезнали преди много хиляди години. Възстановяването формата на предпотопните животни какво допринася на хората? На учените хора допринася нещо, понеже ги научава да мислят. От това знание, което добиват, каква полза може да се извлече?

Сега в четените стихове имате примера за къпалнята в Йерусалим. В тая овча къпалня, ако искате, можете да отидете сега, като отидете на хаджилък. Но в тая форма тая къпалня не съществува, но по въображение ще си построиш картината. Казва се, че там имало много болни, много народ и колко проповеди не са се говорили върху това. И казва Христос на болния: „Вдигни одъра си и ходи.“ И после се доказва по кой начин стана това. Как може така, казал му: „Вдигни си одъра и ходи.“ И той си вдигнал, човекът, одъра и тръгнал, оздравял. Други после психологически искат да докажат как може да стане това лекуване, възможно ли е това със законите на природата, без никакви лекарства, само с думи казани. Някои казват: „Може, как не. Със силата Божия всичко може. Със силата Божия всичко е станало в света, всичко, което съществува.“ Не само е станало, но и сега става. И

сега всичко се подкрепя със силата Божия, а не само тогаз. Това, което сега става, със силата Божия става. Някои казват, че човек всичко може, само като помисли. Ако всичко става с мисълта, като помисли човек, тогаз – много лесна работата. Тогаз по-лесна работа няма от тая. Животът тогаз е оправен. Ти си вариш боб, и нямаш пари за сол, и ще помислиш, и бобът ще се осоли. Нямаш дрехи за Великден, да помислиш, и парите ще дойдат в джоба ти. Нямаш хляб, ще помислиш, и хлябът ще дойде. Така е при буквалния смисъл на разбиране. Казват, че с Бога всичко може да стане, само да повярваш. Като помислиш, и повярваш.

Сега оная жена, която разправи в неделя своето изцеление, има една опитност, духовна опитност. Това е едно елементарно състояние. Гледам, когато тя говореше, някои от братята се просълзиха от нейната опитност. Но те не подозират едно нещо: тя е един извор, но един извор, който не се е напълно очистил. Тя е една канализация, в която водата е тръгнала, но когато водата минавала, приела е нещо от ония споителни елементи на тръбите, има нещо примес във водата. Аз я слушах и още в самото начало видях къде е погрешката. Някои от вас се увлякохте. Тя се излекувала, но силата не е пораснала. Тя се излекувала от слепотата си, но изпращат я да излекува други, но тя не може да ги излекува. Следователно дават малко пари да си купи брашно и да си направи хляб за себе си, но няма пари за другите. Ония, които слушат, вадят заключение: Духът е проговорил чрез нея. Но още в самото начало Духът казва, и тя не вярва. Казва Духът втори път, тя пак не вярва. Казва трети път, четвърти път, пети път, и тя не вярва. И сега като е тръгнала, с камшик даже я подтикват и още има едно неверие тя в себе си. Тя не го съзнава това. Това е едно състояние, което всеки от вас може да го има.

Някои казват: „Логически трябва да се обясняват нещата.“ Че ако логиката може да оправи света, тогаз няма човек, който по-добре да

говори логически от мене. Аз мога да ви говоря логически така, както никога не сте слушали. И пак не се оправя светът. И логически да говориш, и да вярваш, ти трябва да разбираш в какво да вярваш и как да вярваш.

Всеки може да рисува и всеки може да пее. Аз ви говоря някой път за пеенето. Има една музика, която е мярка. Тая музика, която сега хората имат, тя е нещо малко от Великото, Божественото, от Божествената музика. Аз говоря за великата Божествена музика, с която ангелите са запознати. Какво е ангелската музика? Какво ще ви разправям за нея? Вие трябва да имате един ангелски ум, едно ангелско сърце и една ангелска воля, за да разберете. По човешки музиката трябва да ви я представя така, както хората я разбират, а пък и всички хора не разбират еднакво музиката. Един музикант, който е свършил музикална академия, и този, който сега се учи, каква грамадна разлика има между тях. И аз може да пея, и друг може да пее, но между едното пеене и другото има разлика. И в разбирането им има разлика. Някой казва: „Ти ще научиш гамата.“ Хубаво, лесна работа е това. Ще научиш гамата. След като напишеш музикалната гама, ще започнеш с „до“, „ре“, „ми“, „фа“, „сол“, „ла“, „си“, „до“. Ти казваш: „Я вземи тона „до“.“ Какво означава тонът „до“? Музикант е някой, свършил е, а не знае какво означава тонът „до“ или какво означава долно „ре“. Какво отношение има тонът „ре“ вътре в природата? Всяко отношение, което съществува, има отношение в природата. Червеният лъч има известно отношение, портокаленият лъч има известно отношение. Музиката е построена по законите на светлината. Червеният лъч, като го вземеш, той е музикален, внася живот, ти си готов да се биеш, да се разправяш. Червеният лъч като те лекува, няма да се наведеш така, където ходиш; ако си военен, ще туриш нож и ще проявиш геройство. Другите ще запитат: „Защо червеният лъч прави това?“ Питам тогаз този, който пита: „Защо

искаш да знаеш? Питам и аз: защо ти туряш сол в боба си? Без сол не може ли?“ „Може, но със сол е малко по-приятно.“ Но колко сол трябва да му туриш? Там е всичкото изкуство. Можеш да туриш, както в един разказ за свекървата, снахата и зълвата, които варили боб. Дошла свекървата, най-старата, най-умната, объркала боба, турила сол и си заминала. Дошла снахата и казала: „Майка ми не е могла да тури сол.“ И тя турила. Дошла най-после зълвата и казала: „Майката и снахата не са турили.“ И тя забъркала и турила сол. И идва най-после бащата и казва: „Кой го готви този боб?“ Трите го готвили. И трите го солили. Питам сега: в сегашното възпитание, когато солят няколко души учители в гимназията, четири-пет и повече души учители преподават, и всеки тури сол, питам, какво ще стане? Не е лошо турянето на солта. Ако снахата беше умна и ако вкусът за солта беше порядъчно развит, тя щеше да каже: „Много добре е насолила боба свекърва ми.“ И тя не щеше да бута да тури сол. Та сега всичката опасност е: у всинца ви има желание, всеки иска да тури малко сол в бобеното гърне. Ако не туриш, лошо е, ако туриш, пак е лошо. Сега това са разсъждения.

Вие сега живеете, и не знаете защо живеете. И как сте устроени не знаете. Имате известни мисли, известни разположения, някакви чувства, някаква си любов, някаква вяра, някакъв си бъдещ живот, някаква си наука: геология, ботаника, зоология, астрономия, социология, какви ли не науки. Ти вярваш, имаш някаква си вяра. Хубаво, на какво се базираш, каква е основата? Казваш: „Аз вярвам. В мене нещо ми проговори.“ Само че и аз, който слушам, и в мене нещо проговори. Казваш: „У него Духът говори.“ Ако е за Духа, у всички живи хора все Духът говори. Ние сега разсъждаваме чисто по човешки. Тая жена носеше един ключ, но ключът не беше здрав, малко счупен беше. С един счупен ключ тя си отворила. Това е по човешки. Тя искаше да каже, че с един счупен ключ, а не със здрав

ключ отворила. Чудо е това. Тя казва: „Болна отидох на бойното поле и воювах. Ако бях здрава, какво щях да направя!“ Болен човек не може да воюва. Сега, като засягам този въпрос, вие ще извадите заключение, ще кажете: „Ние толкоз години служим, и не научихме нищо.“ Вие всички знаете повече, отколкото ви трябва. Вие сте толкоз учени, че сега трябва да ви уча да се изпразвате. И вашите корита са така пълни, че както не сте ги чистили от хиляди години, има толкоз кал по дъното, че отдолу трябва да намерите отдушници, че да изпразните коритото от водата, да остане коритото без вода и да изчистите това корито, и после веднага пак да го запушите и да го напълните с вода. Насъбрано знание, впечатления, наслоения от деди и прадеди – това са отживели работи. Имате хляб, месен отдавна, преди десет деня сте го месили, и имате хляб, който сега сте месили. Кой хляб е за предпочитане, мекият или мухлясалият? Днешният. Онзи преди десет деня е мухлясал, ако не е бил хубаво изпечен.

Някой ми казва: „Я ми кажи някоя стара истина.“ Що е стара истина? Стар хляб, който е изсъхнал. Някои хора говорят за старата истина. Това са стари разбирания за Бога – как хората са разбирали и вярвали в Бога преди две хиляди години. Щом има стара истина, то има и млада истина. Старата истина е стара баба. А сегашната истина е млада мома. Вие говорите за истината. Казваш: „Кажи ми самата истина.“ Какво разбираш под това? Казваш: „Кажи ми истината, не ме лъжи.“ Какво нещо е лъжата? Лъжата е следното: влязъл съм в къщата ви и след моето излизане ти потърсиш кесията с парите, в нея има сто турски жълтици. Изгубена е кесията. И веднага казваш: „Преди няколко деня тия пари бяха там. След като излезе, ги няма. Я ми кажи, пипал ли си кесията? Какво ще ми кажеш?“ Аз се намирам тогаз в чудо. Ако имате знание, няма какво да ме питате, ще знаете дали съм взел, или не. Ако не знаете, ще ме питате. Казваш: „Кажи ми истината.“ Аз сега седя и какво да ви кажа? Ако ви кажа, че съм взел

кесията, ще ви кажа истината от ваше гледище. Ако ви кажа: аз взех кесията, това вече според вас значи истина. А пък ако ви кажа: не съм я взел, това значи според вас, че съм казал лъжа, тогаз от ваше гледище значи аз съм казал лъжа. Значи вие искате такава истина да кажа: че аз съм взел кесията. Но това е един факт. Това не е истина. Фактите се смесват с истината.

Истината представлява едно особено състояние на човешката душа. Тя представлява един възвишен велик Божествен свят. Ти щом помислиш за истината, само като бутнеш ключа, ще светнат лампите и ще видиш всичко. Истината е един уреден свят. Ти в истината не можеш да бъдеш гладен, не можеш да бъдеш невежа, не можеш да бъдеш болен, не можеш да бъдеш грешен. В истината всичките работи, които имаш, ще бъдат уредени. Така аз разбирам истината. Да вярваш в истината значи всичко да се уреди. Истината, това е да вярваш в Бога. Истината и Бог, това е едно и също нещо. Истината, това е външната страна на Бога. А пък Бог е само по себе си нещо по-дълбоко от това, което е изявено. Истината според мене е онова, което урежда нещата в моя чувствен свят и в моя умствен свят, и във физическия живот, всичко да е уредено – това значи истината. Ще кажеш: „Има и друго разбиране.“ Кое е другото разбиране?

Имаме музика. По какво се отличава хубавата музика? Представете си, че влизаш в една къща и всички хора са тъжни, посърнали, замислени, каквото и да им говориш. И най-после, седнеш, няма какво да им говориш, запееш им, и всички тия хора станат весели, започнат да те слушат. Ще дойдат енергии, ти с твоето пеене си вече произвел в къщата им нещо си, известен преврат е станал. Тия хора не са скръбни вече, а са обнадеждени. Някой ще каже: „И по друг начин може да се пее.“ Нямам нищо против, можеш да пееш, както искаш, стига да станат весели скръбните, стига болните да оздравеят, стига сиромашията да не мъчи хората, стига

невежеството да не мъчи хората. Музиката е като светлината. Тя ще достави много работи. Но музиката всички работи няма да достави. Светлината само доставя условията, при които човек може да работи.

Сега да се повърнем. Кое е онова, върху което трябва да базирате вашия живот? Има нещо, на което трябва да разчитате – онова, с което сте създадени отвътре. Кучетата Бог не ги създаде. Бог не създаде растенията, животните. Той каза само дума и те станаха. С думи ги създаде. И съвременния човек Бог не го е направил. Съвременния човек човек го е направил.

Гледам две птички: едната е с качулка, а другата е без качулка. Едната е понашарена, по-хубава, а пък другата е малко по-просто облечена. Събрани са двете. Разправят си. Гледам, едната дойде, взе една сламка и я тури на едно място. Другата дойде и тури една сламка. И направиха едно търкало като гнездо. И едната снесе едно яйце, после второ, трето и четири, пет, шест яйца и двете почнаха да ги мътят. Женската седи, помъти. Като се умори и огладнее, мъжката я замести и онази отиде за храна. И като излюпят децата и ги отгледат, тръгнат всички. Учените хора казват, че това е инстинкт. Хубаво, как става тая работа? Откъде иде в съзнанието на тая малка птичка, че трябват такива малки сламки? Казват, че Господ ще промисли всичко. Как ще промисли Господ? Не че ще промисли Господ, но Той вече е промислил. И какви ли не веруюта има. Вие мислите някой път, че като е религиозен човек, той е свободен от отрицателни качества. Когато човек стане религиозен, зараждат се у него много отрицателни качества. И когато човек стане учен, зараждат се у него много отрицателни качества. Зараждат се у тях много добродетели и много отрицателни качества. По-добри хора от учените няма, но и по-лоши от тях няма. По-добри хора от религиозните хора няма, но и по-лоши от тях няма. По-будали от простите хора няма. „Буд-Аллах“, това значи човек на Бога, това

значи Христос на Бога. „Будала“ значи Божи Христос, човек на Бога, Който иде. Всеки от вас, който прави волята Божия, е будала. Сега какво са направили хората от тая дума? Казват: „Той е будала.“ Казват: „Ти си будала.“ „Как, аз ли съм будала?“ – казва онзи. Някому проповядват, че той трябва да бъде християнин, че трябва да вярва в Бога. Той не се възмущава от това, но когато му кажат, че той е будала, се възмущава. Казва: „Не съм будала аз.“ „А какъв си?“ Ние не сме будали, ние сме хора на трезвата мисъл. Какво значи трезва мисъл? Какво значи трезвен? Който не е пиян. Значи всички, които не са трезвени, са пияни. Трезвен човек е човекът, който не пие. Онзи, който се е напил със своите чувствания, се е разтевекелил[62], понапил се е малко и се е въодушевил, и срещне някого, целуне го, срещне втори, целуне го – този човек трезвен ли е? Той е будала. И всеки ще каже: „Будала е той. Той няма понятие за човешкия живот.“ Но да дойдем до предмета си сега. Това ще ни отвлече.

Казвате: „Какво трябва да се прави?“ Човек трябва да изучава себе си. Искаш да пееш. Трябва да знаеш дали от тебе произтича в дадения случай желанието да пееш, или отвън иде това. Преди повече от петнадесет години идва при мене един млад момък. Това беше във Варна. Той ми казва: „Наумил съм си да отида да следвам по музика.“ Казах му: „Откога ти дойде тая идея?“ „По музика. Там е моето призвание. Въодушевих се, като слушах хубавата музика.“ Аз гледам, от моето научно гледище от него всичко става, и търговец, и техник, но музикант – не, а той иска по музика. Казах му: „Ти само ще се научиш да стържеш на цигулка, но не си хаби времето. Можеш да се научиш да свириш, но да станеш първокласен артист – не. Но можеш да станеш обикновен учител.“ Той ми каза: „Преди четири години дадоха един концерт и слушах един музикант виртуоз.“ Казах му: „Тая мисъл е чужда. Ти ще си изгубиш времето, и нищо няма да

[62] **Разтевекелил** (тур.) – разпуснал, охарчил

направиш. Мене ако слушаш, не ходи да следваш по музика.“ Той ми каза: „Ти убиваш моята идея.“ Казах му: „Ти нямаш никаква идея по музика. Какво ще я убивам. Ти ми носиш една изкуствена кокошка. Една изкуствена кокошка може ли да се убие?“ Едно нещо аз не вярвам: една Божествена идея, която е вложена в тебе, никой не може да я убие. Ако човешкото чувство можеше да се убие, ако човешкият ум можеше да се разруши, то работата щеше да се свърши. Но не може. Една Божествена идея може да се възприеме донякъде, но да убие някой в тебе доброто или да убие някой в тебе този импулс, който имаш, то е невъзможно. Казват: „Убиха в мене музиката.“ Нищо не са убили. Ти си като желязо нагорещено. Като те извадят от огнището, ти ще изстинеш. Трябва да мислиш право. Сега всинца не можете да мислите еднакво. Защо? Защото не сте еднакво развити. Сега можете да учите, колкото искате. Някои от вас, и да искат да направят работите, няма да можете, понеже ви трябват най-малко още сто години, за да си доставите известна пръст и кал, от които да си създадете вашите нови идеи. Някои ще кажат: „Аз сега искам.“ Има някои неща, които сега можете да ги направите. Да кажем, че някои от вас сте се оженили, домакини сте. Кажете ми сега, какво трябва да направите? Ти си се оженил и си въобразяваш, имаш две деца и ти искаш да станеш една отлична певица. Много мъчно е. Ти, ако искаше да станеш знаменита певица, не трябваше да се жениш. И като станеш певица и станеш на четиридесет и пет години, ожени се тогаз. Постигнала си вече. А не се жени, че тогаз да станеш певица. Ти искаш да служиш на Бога. Оженил си се, имаш деца, жена, и искаш да служиш на Бога. Какво ще служиш на Бога. Аз съм виждал много мъже, които ревнуват жените си от Христа. Казват: „Откак повярва моята жена в това Евангелие, не ме обича моята жена, заряза къщата си, влюбила се в Христа. Преди две хиляди години живял някой човек и в него се влюбила. Защо се ожених тогаз за нея?“ Това

са неговите разсъждения. Това е едно криво разбиране. Човек, който вярва в Христа, ни най-малко това не показва, че той не трябва да обича другите хора. Има едно криво разбиране в живота. Аз сега засягам един въпрос, който е щекотлив[63]. Женитбата е едно учреждение за работа. Тя е една постоянна работа от памтивека, от самото му създаване. Той е най-старият институт. Най-старата наука е хирургията. Като извадил Господ реброто на Адама, в света започна хирургията. А пък още по-стара наука е психологията, понеже Бог като казал Слово, всичко станало. Това пак е наука. Когато се създаде жената, тогаз се създаде хирургията. Сега човек, и той е станал хирург. Когато Бог е правил хирургическа операция, привел е човека в дълбок сън и когато му взел ребро, човек не е знаел какво му е взел. Мойсей казва, че едно ребро му взел. Две ребра му взел. От две ребра е създал жената. И там е лошото, че жената е създадена от две ребра, според кабалистичните закони. От един чифт ребра. Колко ребра има сега човек? („Дванадесет чифта.“) Жената е тринадесетото ребро, а пък тринадесетото число е фатално. Какво трябва да се прави? Вие как се справяте с числото 13? Числото 13 е мъжко число. То е число, което руши. То не е меко число. Числото 13 създаде жената, мекото число, за да укроти това число. Това число е силно. То е силен огън. Когато топиш калай, не е необходима силна топлина три хиляди градуса. Той се стопява при сто градуса.

Казват, че някой път човек е груб. Не. Това е мъжкото число. Мъжките числа, те са числа на мисълта, която трябва да се организира. Всички онези неща в природата, които са се организирали, са мъжки числа. Едно мъжко число е неорганизирано. То е силно. Едно мъжко число е като една бомба, която е пълна с взривни вещества. А пък що е взривно вещество? Едно взривно вещество, което е завземало едно пространство един квадратен

---

[63] **Щекотлив** (рус.) – деликатен

километър, всичко това сгъстено, компресирано, сбито, е събрано в една малка бомба. То е неорганизирано. Като го запалите, то веднага има желание да завземе пак същото голямо пространство и експлодира. Експлозията е стремежът на материята да завземе първоначалното състояние, което е завземала. И когато вие някой път се разгневите, искате свобода, притеснени сте и имате стремежа да добиете първоначалната свобода. Ако се пръснете, вие ще добиете вашата свобода, но формата, с която си добил своята свобода, е негодна вече. И може би сто години ще се минат, докато си възстановите формата. Тая експлозивност можете да я турите да изтече навън като парата, или пък материята можете да я организирате във вас и да започнете да мислите. Например да кажем, че вие сте във възбудено състояние и ако не разбирате законите на това състояние, ще дойдете до едно състояние да направите експлозия. И много лесно може да стане експлозия. Сега гледам, някои хора се карат. Единият казва: „Я ме остави, че ще направя някоя беля." Другият като каже още една дума, като каже тая дума, и тая бомба ще се пръсне. Сила има в думите. Силата на думите действа при тая неорганизирана материя. Някой казва: „Голям простак си ти." Какво значи „простак"? Славянска дума ли е тя? Какво мислите? „Простакус." Седиш ти, и като не разбираш тая дума, нейните вибрации, ако ти я каже един, който не те обича, ти ще кажеш: „Как така?" Ти ще се възбудиш, понеже той е неразположен и той ти е предал същото неразположение. Ако някой човек е неразположен, то неговото неразположение се предава. Ако някоя мома ти каже, че ти си простак, ти ще съжаляваш и ще си кажеш: „Защо съм такъв голям простак? Дано тя да ми прости." Тя не иска той да бъде простак. Оная мома, която ти е казала, че ти си простак, тя е имала съвсем особено разположение. Ако ти каже една дума, онзи, който не те обича, и онзи, който те обича, тия думи ще произведат съвсем различни

ефекти. Като ти каже лош човек, че ти трябва да бъдеш добър, той си мисли, че това е невъзможно за тебе, и ти си казваш, че е невъзможно. И щом някой добър човек ти каже, че трябва да бъдеш добър човек, ти веднага ще повярваш, понеже той ще ти предаде своето настроение. Казвам, ще изучавате себе си. Всички хора не са еднакво умни. Те са „одарени“. Одарени: ще оставим буквата „о“, всички са дарени. Турчинът казва „дар“. „Дар“ на турски значи тесен. „Дар-дере“ значи тясно дере. Всички хора са дарени, имат заложби в себе си. Всяко едно дарение подлежи на развитие, както едно семе. Трябва да намериш почва, за да го посееш. И в сегашния живот вие трябва да развивате онова, което е заложено вътре във вас. Всяка една способност, всяко едно чувство, което имате, трябва да го облагородявате. Всинца вие нямате религиозно чувство развито. У българите религиозното чувство го няма развито. У англичаните, у американците религиозното чувство е слабо развито. Изобщо англосаксонската раса не е много набожна. Религиозното чувство внася една голяма мекота или едно благородство. За да чувстваш болката на един човек, ти трябва да имаш Божествено чувство. Това е Божествената любов. Ти не можеш да влезеш в положението на един човек, ти не можеш да почувстваш болката на един човек, несгодите му, ако нямаш това Божествено чувство. Някой път някой ти се оплаква, и ти нямаш този усет, за да схванеш ония трептения, които го занимават. Някой ти разправя някои учени работи, и ти не можеш да го разбереш. Неговият ум е другояче построен. Разсъдителните способности у него са много развити. Онзи, който добре разбира психология, той няма да говори на неразвития върху дълбоките работи. Ако един човек може да вдигне сто килограма и друг може да вдигне трийсет килограма, то първият няма какво да се сърди на втория, силата му е такава. Но онзи, който вдига трийсет килограма, след време може да вдигне сто килограма, има такава възможност.

Някой казва: „Трябва да бъдем набожни.“ Но какво се разбира под думата „набожност“? За да бъдете набожен, трябва да имате няколко качества: един отличен ум, едно отлично сърце, една отлична воля. И да бъдете човек, който никога не се колебае: казано – свършено. Той няма две неща в себе си. Ти си набожен, говориш за Бога. Бог е най-възвишената интелигентност, Бог каквото каже, прави го. Бог, като обещае нещо, назад не си взема думата. По някой път задържа за известно време, като вижда, че хората не са готови. Но онова, което Бог е турил в ума Си да даде на хората, ще го даде най-после. И каквото искате от Бога, Той ще ви го даде и понеже не сте готови, ще го изгуляете. Наскоро имаше един анекдот, вестникарски анекдот, за онзи, който спечелил един милион. Казаха, че милионерът не може да бъде разсилен вече. Аз правя следното сравнение. Един американец говедар получил наследство от шест милиона долара и дал едно угощение в Сан Франциско, поканил целия град да пиянства и след шест месеца похарчил шестте милиона и се върнал назад пак като говедар. Ако вие нямате разположение, и да ви дадат шест милиона долара, след шест месеца можете да ги изхарчите. Какво можете направите? Пишат, че един милионер не може да бъде разсилен. Какъв може да бъде? Щом направиш някого религиозен, все едно, че му се паднал от лотариен билет един-два милиона лева. Преди да е бил религиозен той ти е услужвал, всичко може да направи, а след като го обърнеш, той ти пише: „Един милионер не може да бъде разсилен вече.“ Жена ти, преди да я направиш религиозна, всичко е правила за тебе. Щом тя стане религиозна, тя става друга. Някой идва при мене и ми казва: „Аз искам жена ми да стане религиозна.“ Казвам: „Млади сте.“ Нека да стане на четиридесет и пет години, и тогава да стане религиозна. Ето какво аз разбирам: има едно психологическо отклонение. Бащата някой път ще направи дрехи на детето, но тия дрехи съблазняват и

извъртяват характера на детето. Момчето или момичето ще покаже дрехите си на другите, ще забрави баща си, няма да благодари на баща си, а ще се показва на другите. Като скъсва дрехите си, пак ще бъде при баща си. И бащата, като гледа дрехите на детето, някой път е недоволен, понеже детето след няколко деня, и оцапало дрехите. Като тури новите дрехи детето, бащата другояче гледа. Преди детето да е имало нови дрехи, бащата не е бил така взискателен спрямо детето, но сега казва: „Иванчо, къде си оцапал тия дрехи?“ И го понаплесква. Ако не бяха тия нови дрехи, бащата не щеше да го бие. Щом станеш религиозен, бият те. Преди да станеш религиозен, не са те били. Някои религиозни се оплакват, че щом станат религиозни, започват да страдат. Много естествено. Бащата казва: „Оцапал си дрехите. Така лесно не се печели, синко. Докато отделя тия пари за дрехите…“

Снощи дадох една педагогика на учителките, как да възпитават. Те казват: „Забранено е биенето.“ Трябва да знаеш как да го биеш. Ще дойдеш до Иванчо, искаш да го биеш. Ще го погледнеш и ще кажеш: „Колко си хубаво момче“. И пляс, пляс, отляво и отдясно. Ще го понацапаш с двете ръце. Ще го погладиш по този начин.

Да мислите право. Не обобщавайте нещата. Вие казвате: „Трябва да бъдем религиозни. Трябва да имаме истината и пр.“ Сега трябва едно дълбоко разбиране, разграничение на онова, което имате. Тая неорганизирана материя се намира при ушите на човека. Като теглите една хоризонтална линия от веждите настрани, тази част от човешкия мозък под тая линия е неорганизирана материя или мъжка материя, от която изтичат всички противоречия на живота. Всички тия особености и чувства в човека, които се намират в тая област, са неорганизирани, те са мощни и силни. Всички тия сили, които се намират в мозъка под тая линия са неорганизирани. Всички физически противоречия произтичат от тая, първата, линия, от тая, първата, област (1).

Фиг. 1

След това има второ противоречие – във втората област (2). Оттам произтичат социалните противоречия. А в третата област има известни религиозни противоречия (3). Всички религиозни противоречия произтичат от третата област. Всички социални противоречия – от втората област. А всички физически противоречия – от първата област. Кражбата е социално противоречие – произтича от втората област. Някой човек обича да пипа, да краде. Има деца, които вземат чуждото. У него няма разграничение, дали е негово, или чуждо. Как може човек да направи разграничение, ако е сам на земята? Щом е сам, то всичко е негово. Щом са двама, трима, то вече почва да има отношение. Не можеш да кажеш, че каквото има в света, всичко е твое. Христос е казал: „Всичко, което има Отец, е Мое, но и всичко, което Аз имам, и то е на Отца.“ Всичко, каквото даде градината ми: ябълки, круши и прочее, е мое и го туря в хамбара. Всичко, каквото Бог е дал, той го взема и не казва, че всичко, което той има, е на Бога. И щом дойде някой беден човек, му казва: „Иди да работиш.“ Не, всичко на света е мое, но каквото аз имам, е на Бога. Вие трябва да помните: от третата област можете да станете фанатик религиозен и да мислите, че другите хора не са като вас. Във втората област можете да си позволите неща, които не са добри, и в първата област стават убийствата, всички физически противоречия. Убийствата са от първата област. Когато някой ти говори и те ругае, това е третата област. Най-лекото наказание е с думи. Кажат ти: „Простак.“ Няма нищо. Понеже другояче ще дойде той и ще ти

зашлеви плесници. И като дойде първата област, той ще те удари с топуз и от тебе нищо няма да остане. Сега, кое е по-хубаво: да ти каже „простак“ или да те удари с топуз? Аз предпочитам да ми каже „простак“. Аз бих му казал тогаз като млада мома: „Колко сладко говориш. Я ми кажи още веднъж „простак“. „Простак.“ „Стак“ на английски значи имане, куп. Простак значи, има набрани много търговски произведения. Като ти кажат простак, значи имаш много работи за продан, търговец си, продаваш навън. Започнете сега с нов метод. Досега сте употребявали първия метод: убиваш – ще те убият, биеш – ще те бият, одумваш – ще те одумват. Законът е този.

Има още една друга област, която влиза тук: тя е любовта. Като дойдеш при човека, ще мълчиш. Мълчанието е най-хубавото нещо. Казва онзи: „Една дума да каже поне. Не говори нищо.“ Че това е най-хубавото нещо. Някой дойде при тебе и не казва нищо. Нито пред тебе казва нещо, нито зад тебе. Тебе те смущава неговото мълчание. Сега сте дошли до третото – да мълчите. Аз съм привеждал един пример. Един цар имал мечи уши. И всичките бръснари, които отивали да го бръснат, след като обръсвали царя и му виждат ушите, заповядвал да ги екзекутират. Отишъл един млад бръснар и казал: „Млад съм. Няма нищо да кажа. Остави ме. Понеже аз ти зная ушите, аз ще идвам винаги да те подстригвам.“ Той траял десет години. Никому не смеел да каже. И така се набрало нещо в него. И отишъл на полето, изкопал една дупка и казал в дупката: „Царят има мечи уши.“ На това място израснала свирчовина. Овчарят взел едно клонче и направил свирка и свирката казала: „Царят има мечи уши.“ Вече музикално излизали думите.

Разсъждавайте добре. Чувствайте добре. Например вие имате известни страдания. Те са външни неща. Някой път чувствате страданията на света. Някой път чувствате страданията на вашите близки. И много рядко чувствате вашите собствени страдания. Вие не

можете да разберете света дотогаз, докато не почувствате вашите собствени страдания. Докато не почувствате вашите собствени мисли, докато не почувствате вашите собствени постъпки, вие света не можете да го разберете. Дотолкоз ще разберем другите хора, доколкото разберем нашите страдания. Има наши страдания и като ги разберем, тогаз ще разберем какви са страданията и несгодите на света. Има някои работи, които ние ги правим, и не са добри, и ние ги виждаме. Обаче има някои работи, които ние не ги правим, а ги съзнаваме вътре.

Повърнете се сега към вашите собствени мисли. Горе казаното може да се изрази и така: да мислиш, както Бог мисли. Да обичаш така, както Бог обича, и да постъпваш така, както Бог постъпва.

Сега второто положение: да мислиш така, както Христос мисли. Да чувстваш така, както Христос е чувствал и да постъпваш така, както Христос е постъпвал. Христос опита страданията върху Себе Си. На кръста Той опита страданията. Той видя страданията на другите и каза: „Чакай да видя какво ще чувствам при страданието." На кръста Той опита не страданията на другите, но Своите страдания. Заковаха Го с гвоздеи на кръста. И след това хората се събират около Му, подиграват се. И Той видя, как страда, за да може да види, как другите хора страдат и чувстват нещата. Ако тебе веднъж те разпънат на кръст, като станеш цар, ще кажеш: „Никаква кръстна смърт. Отменям всички кръстни страдания." Който е минал през това, ще каже така, а пък който не е минал ще каже: „Това е закон."

Сега вие искате да се отмахнат от света страданията, лошите условия. Че вие не сте опитали какви са лошите условия, при които живеете. Най-първо имате да работите с първата област: да се организират вашите груби енергии. Не е лошото, че ги имате. Трябва да се организира втората област: вашите естетични чувства – моралните ви чувства. Те са на коронната част на главата отгоре. И те

трябва да се организират. Или най-малкото, те трябва да се подхранват добре.

Вие казвате: „Досега какво сме учили?“ Една дъщеря, която е израснала, майка я е отгледала, свършила е гимназия, университет, оженила се е и казва: „Аз за тия ли деца се родих?“ Станеш учител и казваш: „Аз за това ли се родих?“ Станеш военен и казваш: „Аз за това ли се родих?“ Станеш проповедник и казваш: „Аз за това ли се родих?“ За какво се ражда човек в света?

За какво се ражда огледалото? За себе си ли се ражда, или за другите? Огледалото се ражда за онзи, който иска да се огледа в него. И следователно, ако в това огледало може да се оглежда образът, то е добро огледало. Ако не става добре отражението, ако не се оглежда добре в него, това огледало не струва. Всички вие сте огледало в света, за да може да се отрази Божественият образ във вас. Това е моето заключение. Всеки човек е едно огледало, в което трябва да се отрази Божественият образ. И вие няма какво да създавате нещата. Нещата трябва да се отразяват във вас. Четеш Библията и каквото дойде в теб, го отразяваш. Ще отразяваш нещата. Ако ги отразявате – добре. Отражение трябва да станете на Божественото. И всички трябва да бъдете отражение на Божествения свят. Едно огледало не може да отрази целия свят. Вие сте милиони, милиарди огледала, и пак светът не може цял да се отрази. Това е предназначението ви. Вие казвате, какво ще спечелите. Ако хубаво отразите онова, което Бог е създал, Бог ще ви тури на хубаво място. Някой човек туря близо до сърцето си в джоба огледалото и го изважда, и се оглежда, поухили се и пак го тури там. После изважда нещо червеничко и си маже устните. Не е лошо. Това огледало го държи близо до сърцето си. Ако това огледало се развали, той го хвърля и търси някое друго огледало. Учителят трябва да бъде едно огледало за учениците и учениците трябва да бъдат едно огледало за учителя. Мъжът трябва да бъде едно огледало

за жената и жената – за мъжа. Това го наричат в индийската философия майа[64], но аз го наричам едно отражение на Божествения свят. И ако ние разбираме това, ще бъдем щастливи на земята, доколкото човек може да бъде щастлив на земята. Пълно щастие тук не може да има. Някой казва: „Аз искам да бъда светия." За да бъдеш светия, трябва да бъдеш едно вдлъбнато огледало. Ще събираш повече лъчи и по-голямо отражение ще дадеш навън. Светията отразява повече лъчи навън. Простите огледала за обикновените моми, простият човек е едно обикновено огледало. Светията е за по-културните моми. Обикновеният човек е за обикновените моми. Ще кажеш: „Каква религия е това?" Вие мислите, че като отидете на небето, ще видите всички ангели замислени. В небето са най-веселите хора, каквито някога сте виждали. Там няма плач. Там са весели и радостни. Най-веселите хора са там. Небето е място за веселие, за свирене, за какво ли не. Най-хубавите песни са там, най-хубавите постелки, килими, най-хубавите градини, най-хубавите плодове. Всичко е чисто. Нищо нечисто не можеш да намериш там. Там има извори, най-хубавите неща. Вие ще кажете: „Ангелите имат крила." Има ангели с крила и без крила. Защото крилата на ангела те си ги турят и те си ги снемат. Крилата за ангела са така, както тук дрехите за младите моми. В неделя се обличат хубаво, с китки. Ангелите като дойдат на земята, си турят крила, и като се върнат, се обличат с прости дрехи. Тук вие виждате ангелите, както с тия дрехи момите на хорото отиват. Какво е хорото? Хорото, това е животът. Ангелите идват тук, за да покажат пътя на хората, учат ги как да играят. Топлината играе, светлината играе, всичко в света тропа, играе. Не такова шопско тропане. Да знаеш как да тропаш. Не шопско тропане на място.

[64] **Майа** (санскрит) – илюзия

Има едно свирене и ако ви засвиря така, нито един няма да остане тук в салона. Аз не искам да го свиря. Има едно свирене и ако го засвиря, всички ще плачете. И то не е за вас, понеже всички сте плакали. Ако ви засвиря за игране, това не е за вас сега, понеже всички ще играете и ще вдигнете много прах – не е здравословно. Да ви засвиря да плачете – не. А пък тая вода, която имате набрана, тя е потребна за цветята, а не за празни работи. Затова съм решил сега да ви засвиря най-хубавото – с мълчание. Няма време за свирене. Не може да се свири добре, понеже е влажно отвънка. (Учителя вади цигулката.)

Каква беше мелодията от миналия път? (Една сестра изпя думите „Истината крепи свободата.“)

(Учителя изпя няколко пъти тия думи.) Думата „крепя“ означава: крепи отдолу, импулс отдолу, за да падне или за да се раздруса, да запази същото положение. Свободата – това е благото. Крепи – това е материалното. (Учителя пее.)

Истината крепи, крепи, крепи свободата. Ако искаш свободен на бъдеш, ти истината от сърце да обичаш.

Само с нея свободен можеш да бъдеш. Свободен да бъдеш, да бъдеш, да бъдеш, с истината да пребъдеш.

Някой път, за да се научи човек да свири, търпение няма. Да свири по малко, по-бавно и да допира леко, едвам лъка отгоре по струните и да взема отсечени тонове.

Един българин млад, комуто светът не отговаря на идеите му, хората не са като него, той изразява скръбта си в тая песен: (*Учителя свири на цигулката тъжната част от идилията.*)

Защо хората не са като мене?

Защо не разбират живота така?

Защо не го разбират.

Не разбират. Не разбират.

Моята дума е скръбна.

В тоя свят аз съм сам.

Няма никой да ме разбира.

О, Боже мой. Какво аз трябва да направя?

Сам съм на тая земя.

Няма никой да ме обича.

Майка ми отдавна е заминала.

Баща ми никак го няма.

Ни братя. Ни сестри.

Аз сам съм останал.

„Божията Любов носи пълния живот.“ (три пъти)

6 ч. 35 мин.

Небето облачно. Времето тихо, влажно и меко.

29 лекция на Общия окултен клас, 8 април 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта, София, Изгрев

МЕКОТА

„Добрата молитва“

Ще взема част от осма глава на Послание към римляните, от дванадесети стих до края.

Има много спънки в сегашния живот. Едно време е имало спънки. И сега има спънки. В сегашния строй на нещата мъчно е. Дето отидеш, трябва да платиш. Отиваш при бакалина, без пари не върви. Отидеш при хлебаря, без пари не върви. Отидеш при шивача, също. Искаш да се качиш на железница, без пари не върви. Ще каже някой много пъти: мъчно е в живота да се живее, както е мъчно да се живее без пари. Не че е мъчно да се живее, но без пари не можеш да имаш удобствата, не можеш да имаш тези удобства, които искаш. Парите дават удобствата на живота. Нека да вземем християнството. Говорят за любовта Божия и пр. Хубаво е, но има един метод, как да се възпита човек да живее добре. Например един учител в училището иска да възпитава децата. Той трябва да наложи своя авторитет, трябва да бъде силен, трябва да бъде здрав, да не е болничав – да кашля. Ако е болничав, трябва да има знание да се излекува. Но за да бъде човек издръжлив в живота, трябва да има нещо елементарно, което аз наричам мекота. Вие го смятате за слабост. Казвате: „Той е мек човек.“ Но вие не сте изучавали какво нещо е мекотата. Всичко в света се добива чрез мекота. Мекотата има качествата на водата, но не е вода. Мекотата има качествата на въздуха, но не е въздух. Мекотата има качествата на светлината, но не е светлина. Мекотата има качествата на земята, но не е земя. Мекотата има следното качество, конкретно говоря: от каквото високо място да паднеш на нея, тя има качеството на мекия памук и на вълната, но и памук не е, и вълна не

е. Като паднеш на нея, няма да се убиеш и ще си кажеш: „Как така, че не ми се пръсна главата!“ Онзи, който има мекота, той всички неща, които идат отгоре му, ги понася, без да усеща страдания. Лесно се носят. Без мекота животът е тежък. Не че животът е тежък, но някои казват, че трябва да бъдем твърди, груби. Това е неразбиране.

Мекотата е във всички. Тя всичко отхвърля. Каквото дойде отрицателно, тя го отхвърля. Нека да разберем две неща. Казват: „Защо трябва да бъдат така нещата?“ Въздухът, за да бъде чист, трябва да бъде на планината. Зимно време планината всичко събира и лятно време всичко събира. И долината всичко събира. Каквото се топи на планината, отива в долината. Ако искаш чист въздух, ще го намериш на планината. А пък ако искаш плодове и охолен живот – в долината. Казваш: „Защо е така?“ На това аз ще ви оставя сами да си отговорите защо е така.

Долините събират, а пък планините разпръскват. Да кажем, че вие искате да се повдигнете в живота. Желанието ви е хубаво: да се повдигнете, да бъдете независими, както на планината. Отлично е, защото така ще разберете само едната страна на живота. Но ако останете само един висок връх в живота, вие ще влезете в едно противоречие със себе си. Следователно вие трябва да имате едно друго качество: трябва да бъдете долина, защото всички Божии благословения, които идат, да могат да се спират върху вас. Ако човек не може да задържи Божиите благословения, той не е долина. Ако всичко вижда ясно и всякога е чисто, той е един планински връх. Хубаво е. Но ако не може да задържи Божиите блага, той не е долина. Значи нищо не се оползотворява в него.

Следователно мекотата – това е долина, това е раят, това е човешкият рай, изгубеният рай – мекотата се е изгубила. Не така, както описват рая. Те описват изгубения рай. Той не се е губил. Те казват, че е бил в Мала Азия. Че ако е бил в Мала Азия, как може да се

изгуби? Значи изгубеният рай не е в Мала Азия. Изгубил се е той някъде. Казват, че човек трябва да бъде твърд. Щом е твърд, той е планина. Изобщо всички хора са твърди. Малко хора са меки. Мекотата са изгубили. Твърдостта не са изгубили. Планински върхове има навсякъде в света. Студ има навсякъде. На планината климатът е студен, а на долината климатът е мек, топъл.

Единственото място за живеене е мекотата. Това е раят. Аз ви говоря сега за изгубения рай – мекотата. Вие искате да влезете в рая, а пък в този рай всеки ден може да влезеш. А пък сега с тези разбирания, които сега имате, може би още няколко хиляди години ще минат. Някой чака да умре и да отиде в рая. Като умреш, ще отидеш на някоя чукара, в никакъв рай няма да отидеш. Ще те духат ветровете. И българинът го казва: „И вятър го вее на бяла кобила." Сега другото противоречие. Често вие се спирате, слушал съм да казват: „Защо Господ направи света така?" Казвам: проучи го. Ти не си го проучил, ти нямаш право да питаш, докато не си учен човек. Един човек, който нищо не разбира, трябва да мълчи като риба. А пък гледам някой, като заговори, повтаря едни и същи неща. Те са празни работи, като казваш, че трябва да има справедливост. Как ще бъдеш справедлив? Другите хора работят, а пък ти ще отидеш да нареждаш кой какво трябва да дава. Ти можеш да разделиш само това, което е твое. Някой път ние се месим в живота на другите хора. Месим се и в живота на техните мисли, искаме да ги научим как да мислят и после как да живеят. Че аз виждам: някой е дошъл при мене, говори за Царството Божие, а пък той няма мекота в себе си. Смущава го това и това. Например вас ви смущава, че хората не ви отдават подобаещото уважение и почитание, което ви се пада. Питам, някой казва: „Ние сме много добри хора." Не е така. Кажи: „Не сме от лошите."

Аз правя сега другото възражение: кой досега е отдал подобаещото уважение и почитание на овците? Кой досега е отдал

подобаещото уважение и почитание на кравите, на конете, да не говорим за другите същества? Например хванеш детето на овцата, заколиш го и го изядеш. Овцата блее, а ти казваш: „Така е създал Господ света.“ Човек дойде и те хване на нивата да работиш. И ти плаща. Ти намери, че това е несправедливо. Да кажем, че някой път ти впрегнеш вашето теле. Не само това, вие сте несправедливи. Ядете повече, отколкото трябва. Че на тебе ти е добре, но на стомаха – да видим. Казваш: хайде да си похапнем. Но това, което желае да яде, не е това, което работи. Онова, което желае, е като княз. Ти казваш: „Ще ям.“ Но стане ти тежко на стомаха. Стомахът ти не иска да яде. Защо? Претоварил си го. Тръгнеш ти на път, но искаш да вървиш сто километра, а краката ти сто километра не могат да вървят. Петдесет-шестдесет километра като вървиш, пресичат се краката ти. Защо? Защото много бързаш. Казваш: „Бързам да си свърша работата.“ Тази бързина подобава, когато отиваш в рая. Но ти отиваш в затвора, по-полека върви. Да те подкарат в затвора, потривай се, колкото можеш. А пък ти си тръгнал с голяма бързина. Вие в рая не отивате още.

Най-първо гледайте да станете меки хора. Който и да е при вас, каквото и да ти направи, да се учуди, че каквото и да ви каже, думата му да отскочи. Защото мекотата има това свойство: всяко нещо, което не е хубаво, не е добро, то отскача, тя го отхвърля. А при мекотата остават най-хубавите работи в човека. И само при една мекота ние може да разсъждаваме и да разбираме Божиите пътища.

После турят друго: смирение. Смирението е друго качество, по-високо. Ако нямаш мекота, ти смирението не може да научиш. Смирението съдържа други качества, още по-високи. Някой път някои сестри идват и ми казват: „Учителят учи това, което Христос не е казвал.“ Това е неразбрана работа. И Христос учеше едно време неща, които бяха тогава неразбрани. Че как ще разбереш идеята да се отречеш от себе си? Или идеята да възлюбиш врага си. И всички

цитират, че трябва да любим врага. Той приятеля си, който е при него, не може да го люби, а пък врага си ще люби. Сега даже на Великден аз гледам до каква степен на развитие сте стигнали, напреднали братя и сестри. Хубаво, ако тези напреднали сестри не могат да го направят, тогава тези, които са по-малко напреднали, какво ще направят? Защото ти, който минаваш за честен, ако сгрешиш, тогава онзи, който няма твоята честност, тогава и той ще си позволи. У вас се е загнездила идеята глупавите от вас да ви станат учители и да ви покажат как да живеете.

Вие седите и казвате, че светът е несправедлив. И който, като дойде тук, все ме съветва и казва: „Някой закон трябва, не може тук тази разгащена работа." Трябва да се тури един закон. Казвам: за-кон. Казвам, пари за кон нямам. Кон не искам. Защото, ако е арабски ат, той иска слуги, трябва да го чешеш, трябва да му вземеш зоб, трябва да знаеш как да го поиш. Че законът е кон. Ако не го чешеш, не те слуша. Питам сега, като тръгнете за онзи свят, с кон ли ще отидете, или без кон. Най-първо сега ви гледам, като умре някой, като не може да язди на кон, ще го турят на каруца, някой път с два-три чифта коне, с черни дрехи коне. Като го повозят, ще го доведат до гроба и в гроба без кон го турят и му казват: „Отсега нататък без кон." Вие, като отидете в другия свят, със закон ли ще отидете, или без закон? Със закон до гроба. Последният закон е: ще ви изкопаят един гроб и пръст ще турят отгоре ти. Това е последният закон. И ще кажат: „Отсега нататък без закон, каквото искаш, без закон прави." Да направя мисълта си малко по-ясна, да я направя конкретна. Пита ме някой: „Докога ще ме обират хората? Имам пари." Казвам му: „Докато имаш пари. А пък като станеш сиромах, няма да те обират."

Ако дяволът в този свят работи, той работи по единствената причина, че има закон. Понеже има закон за кражба, той ще те накара да крадеш. Понеже има закон и за лъжата, той ще те накара да лъжеш.

Ако няма никакъв закон, той няма с какво да те лъже тогаз. Гледам и между вас, колко тесни възгледи имате за живота. Гледам в света, гледам и вас, които сте слушали толкоз години. Гледам онзи брат как умилно гледа онази сестра. Или някоя сестра гледа умилно някой брат. Някой гледа това и му става мъчно на сърцето и казва: „То може, може, но толкова умилно не е благоприлично, какво ще каже светът?" Той е взел света за авторитет. Че и светът, и те чакат да ги погледнат. Погледнете умилно един стражар и той ще бъде добър. А пък погледнете го малко троснато и той ще бъде друг. Де е вашето престъпление? Старите сестри казват, че някой брат гледа умилно някоя сестра. Щом гледа нея умилно, и тебе ще гледа умилно. Тя казва: „Но аз съм стара." Че какво от това? Ти туряш една идея, че си стара. Че като е млада тази сестра, защо я гледа? Този брат, който гледа умилно, винаги има една нужда. Казва: „Аз съм жаден, можеш ли да ми дадеш малко вода? Жаден съм." Бедният хвърля умилен поглед на богатия. Какво лошо има от това? А пък богатият, който не се нуждае от нищо, е висок планински връх. Вие всички имате тертипа[65] на богатите. Надигнал се е той и казва: „Няма да ме тъпчат хората." Аз не мисля така. Ако тебе те пазят твоите лоши мисли, желания и постъпки, де е твоята свобода? Аз бих желал всички да гледате умилно. Някой казва: „Учителят погледна оногоз умилно, а пък мене не ме погледна." Хубаво, де е престъплението в това, че някого съм погледнал умилно, а някого не съм погледнал? Това е ваше схващане. Вие имате едно криво гледище на света. Когато аз гледам умилно някого, то е сянка. Сянката показва, че някого съм погледнал умилно, а някого не. А пък някого турям на хладно, защото много се е разгорещил. Хареса ми една сестра с една своя философска мисъл. Един брат седи и казва, че много я обича. Тя казва: „Твоята любов има толкова много огън, че ако аз туря и моя огън, ще

[65] **тертип** – образец.

направим голяма пакост. Аз ще туря малко студ, за да не направим пакост на нашите ближни. Вие ще кажете: „Учителят нас ни осъжда, ни подиграва.“ Аз мога да ви подигравам само за вашите грехове. За мене да гледаш умилно не е погрешка, а добродетел. А пък да гледаш начумерено, това е актьорство, това е престъпление. Гледаш сериозно, уж не знаеш нещо. Утре ще умре някой микроб. Уж че е свършил добре. Нищо не е свършил. Дойде една сестра и казва, че имала ръководство на Духа. Много хубаво. Един брат казва: „Аз имам опитност, аз бях болен и оздравях.“ И онази сестра, тя имала ръководство на Духа и тя оздравя донякъде, но не напълно. В това ръководство на Духа, което има сестрата, липсва нещо. Тя, най-първо, не вярва напълно. Щом ти каже Духът Божи, ти трябва да повярваш напълно. А пък щом остане после да вярваш, както Тома, който не повярва, искаше да тури ръцете си върху раните.

Сега някои искат да знаят кой е Учителят. Всякога питат кой е баща му. Казвам: никакъв баща нямам. Без баща съм, без майка съм. Ако кажеш баща си и майка си, някъде ще кажат: „Баща ти обичал да попийва, обичал да прави други работи, а пък ти, като си негов син, и ти ще правиш като него.“ Казвам, вие искате да знаете нещата. Те отвън не се познават. Отвън не се познаваме кой какъв е. Човек се познава по онова, което съдържа в себе си. Искате да имате ръководството на Духа. Дайте си дума например десет деня да не мислите лошо един за друг. Престанете да мислите лошо един за друг. Ако ще мислиш, помисли доброто. Например някой брат гледа умилно някоя сестра. Ти кажи: „Да ги благослови Господ.“ Един брат прегърнал една сестра. Кажи: „Да ги благослови Господ.“ Какво има от това, че един брат прегърнал една сестра? Целунал той две сестри. Писанието казва: „Целунете се със свято целуване.“ Тя казва: „Имам мъж.“ Щом имате мъж, какво търсите близо до този стария брат? Ако съзнавате по закон, че имате мъж, трябва да бъдете най-малко на сто

метра от него. А пък ти го дразниш. Тази сестра толкова сладко говорила на този брат, че той я целунал. Той казва: „Няма друго какво да дам.“ Юда, и той целунал Христа. И Христос казва: „С целувка ли Ме предаваш?“ Юда казал: „Когото аз целуна, Той е.“ Това е друг въпрос. Ако с целувка предаваш, това не е целувка. Но ако изказваш своето уважение, своето почитание и любов, тогава вършиш Божия закон. Ако вършиш с целувката предателство, тогава те чака страдание с въже. Оставете този празен морал, който сега имате, и не ставайте съдии един на друг. Вие казвате: „Аз гледам как се любуват младите.“ Оставете младите. Не се занимавайте с тях. И като сте толкоз умни, старите, защо остаряхте? Като дойде един млад при мене, аз го опитвам и му казвам: „Върви си, прав си.“ Дойде старият, обвинява го. Казвам: „Прав си.“ На младия казвам: „Помоли се.“ И виждам, че Господ го слуша. Тогава му казвам: „Прав си.“ Дойде старият и му казвам: „Помоли се.“ И виждам, че го слуша Господ. Тогава му казвам: „Прав си.“ Но дойде младият или дойде старият. Казвам им: „Помолете се.“ И виждам, че не ги слуша Господ. Тогаз им казвам: „Криви сте.“ Важно е слуша ли те Господ. Не се основавайте на онова, което хората могат да направят заради вас. За мене умен човек е онзи, когото въздухът слуша, когото светлината слуша. За мене умен човек е онзи, когото водата слуша, когото земята слуша. Трябва да изучаваме законите. На всяко нещо, което Бог е създал в света трябва да му дадем подобаващото уважение. За някого казват: „Този брат е сприхав.“ Престанете да се спирате върху сприхавостта на някой брат. Оставете го сприхавия кон. Той си е добър кон. Онзи кон е добър, но казвам, никой да не ме рита по задницата. Пчелата не я бутай. Ако я буташ, ще те нажили. Щом някого нажилят, той е отишъл близо до кошера. Щом е далеч от кошера, не могат да го жилят.

Дойде някой и казва: „Аз съм евангелист.“ Оставете се с вашия евангелизъм. Някой казва: „Но аз съм окултист.“ Оставете се с вашия окултизъм. Какво сте добили? Аз зная каква ще ви бъде съдбата. Аз да ви кажа: всеки, който няма мекота, е извън рая, нищо повече. И досега на мене ми правят забележка. Аз тук толкова години работя, правят въпрос някои колко седял някой при мене. Че то е моя работа. Някой седял два часа. Може да седи три часа. Но и на мене не ми трябва това. Някой седи при мене, и аз чета. Казвам му: „Слушам.“ А пък аз се занимавам с друго. Защото той ме занимава с еднообразни работи. После отивам настрани и му казвам: „Ти говори, аз те слушам.“ Три минути мога да отделя от своето време за когото и да е. Той може да седи повече от три минути, но аз си гледам работата, и пак го слушам. И като отида при някого, стоя три минути и той не може да ме слуша повече. Че огладнелият едва може да ми даде три минути. Този човек е огладнял, той чака. Той е гладен, три деня не е ял. Топлият опечен хляб е дошъл. Недей му ограничава свободата да яде. Дай му свобода да яде. Не се ограничавайте.

Че вие спирате вашите сърца за любовта. Вие спирате вашите умове за най-хубавите мисли, а мислите за обикновени работи. Вие как ще се повдигнете? Един брат не мога да го търпя. Десет-петнадесет години съм го търпял, той е нехранимайко. Никой не го е викал. Какви ли не глупави работи не е говорил. Законът е строг.

Ако вършите волята Божия, вършете я както трябва. А пък с вашите стари възгледи никой не може да ви помогне. Христос е казал: „Ако не се отречете от всички ваши стари навици, стари мисли и пожелания, ако вие от всичко това не се отречете и ако от този вашия глупав живот не се отречете, който сега водите, не може да бъдете Мои ученици. Този старият живот нищо няма да ви допринесе. И елате да Ме последвате в новото.“ Ако приемете новото, ще обичате хората.

Вие сте пристрастен. Щом дойде някой красив брат, вие го обичате, щом е по-опърпан, не го обичате. Също така и братята, като видят някоя угледна сестра, червена, обичат я. А пък като е пожълтяла, разчорлена сестра, не я обичат. Че отде знаете какво има в сърцето си човек? Оставете всеки човек сам да се съди. Вие съдите и ви съдят, и тогава ще дойде идеята, че някои сестри искат да повдигнат някого. Как ще повдигнеш един брат, ако не си мек? Ти не можеш да повдигнеш другите, ако не си мек, ако нямаш любов, ако нямаш знание, мъдрост. Ти не може да ги повдигнеш, ако не си свободен, ако нямаш истината в себе си. Тогава не може да помогнеш нито на себе си, нито на другите.

Сега вие сте под влияние. В света има две категории духове, които ви направляват. Едните постоянно ви заблуждават. Тук една сестра, която постоянно казва: „Тя е такава и такава." Има критически дух. А пък тази сестра, тя не живее като другите, а пък критикува. В невидимия свят вие не може да припарите. Вие сте тежки. Човек трябва да бъде лек, за да отиде към Бога. Вие като Му се оплаквате от света, как ще отидете при Бога? Че греховете на всички тези хора от света са ваши грехове. Ако вие се поставите на известни изпитания, бихте ли могли да издържите? Ако вие се поставите на сиромашия и дойде глад на вас, как бихте се въздържали да откраднете? Колцина от вас биха издържали?

Според мене силен човек е онзи, който издържа. Ако аз се поставя на едно изпитание, никога няма да остържа месото от моя крак да го ям. Ще умра, без да ям от себе си. Следователно моралът на човека е в следното: морален е онзи, който не яде никого, не подяжда никого. Справедлив човек е онзи, който не подяжда никого. Предпочита да умре, отколкото да направи престъпление.

И никаква окултна наука не може да се придобие без мекота. Основата на истинското знание е мекотата. Като кипнеш вътре, ще

кажеш на онези свои братя, ще ги повикаш, ще им дадеш един добър обед и те ще се укротят. Угощавайте своите чувства, мислите, които се повдигат в тебе. Никой не мисли. Как тогава ще се помирите? Казвате, че Бог живее във всички хора. Ако един човек се е разгневил, мислите ли, че Бог в него се е разгневил? Тогава ти покажи мекота, покажи своята мекота. Защото, ако ти се разгневиш, какво ще стане? Онази сестра каза много хубаво: „Ти толкова голям огън имаш, че няма защо и аз да туря огън. Ако турим и двамата огън, ще запалим къщата." На този брат при неговия гняв ти покажи другата страна.

И сега, кой като ме срещне, все ми се оплаква, че не го познавали. Старите братя казват, че младите не зачитат старите. Това е тяхна слабост. И старите не зачитат младите. Старите казват: „Те нямат нашата опитност." Младите казват: „Те са изкуфели." Не, това не е.

Младият – на училище. Старият – на работа. Другото положение: младият да отива да слугува, а пък старият да отиде да се любува. Първият да ходи да се учи, а пък старият да работи. Това е Божественото разбиране. Защото ти ще бъдеш млад и ще остарееш. Това са положения. Ще учиш и ще работиш. И ще слугуваш, и ще се любуваш. Че няма по-хубаво нещо от това да се любуваш. Старите сестри и братя казват: „Защо не дойде при нас, докато бяхме по-млади?"

Младите, като не слушат сега, какво ще кажат? Те пък ми казват: „Сега ли се намери той?" Нито тези, нито онези ме разбират. На когото и да е мога да махна бялата му брада. На когото и да е мога да му изменя лицето и да го подмладя. Едно подмладяване физическо, то е лесно. Има един начин. Ако ме слушате, можете да се подмладите. Младостта зависи от мекотата. Ако искате да се подмладите, аз ви казвам закона: подмладяването зависи от мекотата на вашите мисли, чувства и постъпки. Ако може да внесете мекота

във вашите мисли, във вашите чувства, в съзнанието си да внесете мекота. То не се изисква голямо усилие. Да внесете мекота и във вашите постъпки и вие ще се подмладите. Писанието казва: „Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови.“ За обновяването трябва да имаш мекота. Вие сте недоволни от Господа. Че тогаз вие съдите Господа. Каквото и да ви даде Господ, вие сте недоволни. Най-първо спрямо Бога имайте мекота. Каквото и да даде Господ, като дойдете да мислите за Него, кажете: „Божията любов, Божията мъдрост и Божията истина ръководят света. Искам да зная защо ни даде това Господ.“ Някой туря главата си на твоето рамо и заплаква. Когато един болен човек си тури главата на рамото ти, какво иска да каже? Има някои сълзи, които са много топли. Аз не говоря за тях. Но има някои сълзи, които носят благословение. И Христос плака. Няма някой човек, който да не е плакал. Ако искате да имате Божието благословение, ако искате да имате радост – не че нямате радост – ако искате да се ползвате от Божието ръководство и благословение, трябва да имате мекота.

Може ли да ми покажете на Изгрева някой брат или сестра с мекота? Тук на Изгрева няма. Онзи, който има мекота, не я съзнава. Онзи, който е тип на мекотата, той я има, без да я съзнава. Тя иде спонтанно.

Аз не говоря за мекотата да я добивате сега, но не препятствайте на своята мекота. Не препятствайте на мекотата, която Бог е вложил във вас. Духът във вас въздиша и се мъчи да ви даде известно съзнание. Той се моли за тебе. Иска да ти даде известно разбиране. Ти мислиш, че всичко можеш да направиш. Без тази мекота нищо няма да направиш.

Меките хора изобщо живеят дълго време. Меките хора са щастливи хора. Мекият човек е много умен. Той влиза в положението на всички хора. Той е педагог. Не че иска да привлече вниманието на

другите хора. Но той дава внимание на Божественото в себе си. Най-първо, ще бъдете меки спрямо себе си. После ще бъдете меки спрямо своя ближен и меки спрямо това, което Духът ви говори. Не се опълчвайте, както Йона, да се гневите, че не е станало всичко, както той иска. Аз ви проповядвам за мекотата. Не ви я налагам. Който може, да бъде мек. Не че трябва да я придобиете. Тя е във вас. Меки трябва да бъдете. Каквото дойде, да казвате, че е на мястото си. Мекотата има едно отлично свойство. При нея зреят Божествените плодове. Най-киселите плодове при мекотата ще узреят, а другояче са кисели и стипчиви. При мекотата ще добият една малка киселина и сладчина. А пък кисело и сладко нали е хубаво за разтуха, за разхлада. Това, което може да утеши човека, е мекотата. И Духът, когато влиза в човека, най-първо му проповядва мекота. Аз взимам една дума, която е обезсмислена. Взимам една проста дума и давам цена. Ще си кажеш: „Мек трябва да бъда, не справедлив." Справедливостта реже като нож. Доброто е външно, а пък мекотата е в чувствата, в постъпките да бъда аз мек. Това Господ иска от тебе. Направиш някоя постъпка, кажи си: „Аз трябва да бъде мек." И ако сте мек, Господ ще ви прости всичките грехове. И без да се молите, ако сте меки, Господ ще ви прости, а пък ако не сте меки и не се молите, няма да ви прости. [...] Смирението и всичките добродетели при мекотата ще дойдат. Но нямаш ли мекота, няма да дойдат.

Мекотата е като една почва и всички плодни дървета ще дойдат да живеят там. Ако нямате мекота, ще бъдете като камениста почва. Ако имате мекота, ще имате вода, въздух, светлина и пр., всичко ще имате. А пък ако нямате мекота, всичко сте изгубили. Сега ви давам една дума, която да ви бъде като пробен камък. Не ви давам да ви бъде пробен камък любовта. За пробен камък ви давам мекотата. И с нея ще получите всичко. Като дойде някой, ще го видите колко е мек.

Та казвам, не искам да ви съдя ни най-малко. Защото, ако ви съдя, аз не съм мек. Аз ви говоря за мекотата, понеже искам да ви помогна. Аз съм опитал мекотата. И всякога съм хармонирал, че тя на всичко издържа. Там, дето любовта не издържа, мекотата издържа. Но коя любов не издържа? Има една любовна грижа. Вие сте сега в любовта на грижите. Обичаш някого, почваш да се грижиш за него. Ако не дойде, смущаваш се дали не е умрял. Майката, като обича сина си, казва: „Да не би да се е захласнал подир младите моми?" Загрижи се за сина си и казва: „Отиде, лапна вече въдицата." Тази любов, в която се гълтат въдици, е любовта на земните грижи. Аз не говоря за нея. В мекотата няма никакви такива въдици. Но оставете това.

Мекотата е по-силна. Тя не прилича на тази любов, на любовните грижи. Като обичаш някого, остави го, нека да го обичат всички други сестри, да го целуват, да се радваш, че мъж ти го е целунала и друга някоя сестра. Ако не го целуват, е лошо. И сестрата ако не я целунат, е лошо. Че кого обичат? Богатия. А щом не го обичат, значи е сиромах. Няма да ви падне ихтибара[66]. Понеже Господ ви е турил десет гумени обувки, то един като ви целуне, той е първата гумена обувка, но като дойде до десетата обувка, там всичките ангели ще ви целунат. Какво има от това, че някой брат или сестра са ви целунали? И мене са ме целували. И мухите са ме целували. И колко пъти са ме целували пчелите. Аз съм опитвал целувките на пчелата. Аз разсъждавам така: ако една пчела може да ме целуне, откъде накъде да е неморално да ме целуне една сестра? Откъде дойде този морал? И кои дяволи го напечатаха във вашия ум? Той е едно дяволско учение. Оставете го настрана. Каквото дяволът мисли, и то е право. И дяволът като ви

[66] **ихтибар** (тур.) – добро име, почит, уважение

целуне, кажете: „Няма нищо.“ Кажете: „Такава е волята Божия.“ Ухапе ви някое куче, то не е ли целувка?

За мекотата няма да говорите. Ще бъдете като риба. За какво говори Учителят? За мекотата. Меки да бъдем. А за любовта не. И за справедливостта не. Мекота в мисли, чувства и постъпки. Ако искате да прогресирате, това е пътят. А ако искате по друг начин да придобиете онези дарби и постижения, не ще можете. Ако искате да имате постижения, ще имате мекота. Целунал ви е някой. Изпратили са го. Опитва ви той. Може да има някоя слабост той. Няма нищо.

Когото обичате, при мекотата ще турите сто градуса, а пък когото не обичате, ще турите в мекотата хиляда градуса. И втори път няма да ви целуне. Ако той ви целуне по Бога, ще придобие едно чувство на младост, а пък ако ви целуне не както трябва, той ще има едно гнетене на духа си.

Мекотата се отплаща. Вземете тази мекота като един пробен Божествен камък и не се възмущавай. Това, което светът мисли, е за тяхна сметка. Чрез мекотата ние може да извършим волята Божия, понеже тези големи противоречия по никой друг начин не могат да се разрешат. Вие искате да бъдете богати. Колцина от вас може да бъдете богати? Чрез мекотата на вашите мисли, чувства и постъпки вие всякога може да си пробиете път. Някой ще каже: „Кой ви разправи тази работа?“ Никой не ми ги е разправил. Още като иде някой брат, аз го опитвам има ли мекота, или не. Щом няма мекота, аз го зная вече.

Аз искам да зная. За мене съществува само един планински връх и една долина. То е долината на рая. Това е мекотата. И съществува един планински връх. За мене аз го имам като идеал. Този връх – това са свещените извори на живота, който се влива в тази долина на мекотата. Един връх има в света, висок, откъдето се вливат, се втичат свещените извори на живота. Един планински връх има. И някой път

аз ходя по този планински връх, пия от водата му и пак се върна в долината. Там не може да се живее много. В долината се живее хубаво. В планината може да отиваш три-четири пъти в годината, но там не може да живееш. Има един свещен връх на изворите на живота, но тези свещени извори слизат в долината на мекотата и там Бог проявява Своята любов. И ако сте меки, вие там ще опитате какво нещо е Божията любов.

Влезте сега в Божията любов. Дайте си свобода. Вие се измъчвате един друг. В обществото тук има постоянно оплаквания, оплаквания. Когато ви говоря някои неща, вие казвате: „То Учителят не е опитал тези работи, той не е имал деца и не е раждал.“ И вие колко сте ги раждали, кажете ми. Земята ражда ли семената? Вие казвате: „Земята родила.“ Земята може ли да роди? Не, аз не се лъжа. Майките не раждат – тя добива. Ако някой ми каже: „Роден от Бога“, това разбирам, но да ми каже, че е роден, не. Роденото от плътта плът е, роденото от Духа Дух е. Роденият по мекота, това е от Бога. За да се родите по мекота, вие трябва да бъдете родени от Бога. Меки трябва да станете. Или по-добре казано: аз не искам да станете меки, но да придобиете мекотата, живейте в мекота. Мекотата никой не може да я разкъса. Тя е еластична. Тя ще се огъне и после пак ще вземе своето положение. Върви по пътя и като минава някой, той се оттегля и после пак взема своето положение. Човекът на мекотата е постоянен човек. Той не е в стълкновение с никого.

Та казвам, живейте в мекота, без да сте меки. Аз не ви казвам да бъдете меки. Но живейте в мекотата, за да упражни тя влияние върху вашите мисли, чувства и постъпки. Нещо велико е мекотата. Мислете за нея. Аз досега съм ви говорил за любовта. Но щом ви говоря за любовта, вие ще изберете някоя сестра. Снощи дойде една млада сестра при мене. Тя ми каза, че слушала от мене следните думи: че Христос бил сега едно малко детенце на две години. Аз казах: „Колко

криво сте изопачили моите думи.“ Не е Христос на две години сега. То са две хиляди години. Той има опитност, но в този Христос има една мекота. Като казвам две години, разбирам мекотата, широчина, който при всичките погрешки и недъзи на хората има мекота и казва на Бога: „Отче, тези хора ще се поправят, няма нищо.“ А пък тя мисли, че Христос е пак дете, и да го прегърне. Ако родите едно дете с мекота, то ще бъде намясто родено, а пък ако родите други деца без мекота, те ще бъдат недоносчета. Всяка една мисъл, чувство и постъпка, родени без мекота, нямат дълготраен живот. Сега ви стига толкова. Не ви съдя, но ви казвам как да се освободите от вашите страдания. Мене постоянно ме обвиняват, че мъча хората. Казвам, аз не ги мъча, но дяволът ги мъчи.

В този свят хората се изтезават един друг, религиозни хора се гонят. Някой казва, че се обърнал по-напред към Бога и затова е по-близо до Бога. Оставете това. Всеки човек, който е мек, е по-близо до Бога, а който не е мек, е далеч от Бога. Та аз сега ви освобождавам от хиляди неща, които ви терзаят. Някой казва: „Много лоши мисли ме нападнаха.“ Какви лоши мисли? Аз ги зная какви са лоши мислите. Някой път и мене ме нападат лоши мисли. Прощавам им, дам им едно угощение. Светът е пълен с такива духове. Дойдат духове бедняци. Като дойдат, проповядват за тези хора да се женят и по десет деца да раждат. Не по десет, а по двайсет.

Трябва мекота. И по-лесно учение няма от нея. И по-мъчно учение няма от нея, като не я опитвате. Приложете мекотата. Ползвайте се от мекотата. Вие казвате: „От толкова години съм в братството.“ За вашия минал живот не мислете, не се безпокойте. Трябва да се подмладите чрез мекотата. Казано е: „Всички няма да умрем, но всички ще се изменим.“ Желая всички да се измените, като възприемете мекотата. Я направете опит. Всички приложете мекотата, както сте я разбрали. Не както съм говорил аз, но както вие сте

разбрали мекотата. Свобода ви давам във всичко. С мекотата всичко може да направите. Направете опит за десет деня. Искате ли да направите един опит? Можете. Направете го според разбирането си. Приложете сега закона на мекотата, не да се насилвате. В мекотата няма насилие. В мекотата нещата стават естествено. Тя не тегли нещата. Водата сама слиза в долината, и растенията сами растат. В мекотата сами стават нещата. Това, което само спонтанно става, то е хубавото. То е мекотата. А пък когато се мъчиш, мъчиш и казваш, че не е станало, както ти си искал, то не е родено при мекота.

Давам ви един опит. Може да го направите и все ще имате известни постижения.

„Отче наш“

Небето облачно. Времето тихо и меко.

30 лекция на Общия окултен клас, 15 април 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта, София, Изгрев

ПРЕЧИСТВАНЕ НА МИСЪЛТА

„Отче наш“

Прочетете трета глава от Малахия, като се върнете вкъщи.

Човек, като учи дълго време, трябва да си даде отчет за това, което е учил. Един преговор трябва. Не зная вие спирали ли сте се на този въпрос. Хората са свикнали насила да ги заставят да преговарят. Има някои работи, които в света лесно стават. Има лесни постижения и мъчни постижения. Мъчни постижения са, когато човек се качва нагоре.

За пример вие сте учили за дробите. Проста работа е в аритметиката. Имате:

1/2, 2/3, 3/4, 4/5, 5/6, 6/7, 7/8, 8/9, 9/10.

Преведете сега. Дайте тълкуване, какво нещо е една дроб. Във физическо отношение ще кажете, то е една част, отделена от едно количество. Но какво друго значение може да дадете на една дроб? Тъй като дробите съществуват, много мъчно е да дадете обяснение. Ако ви кажа една органическа или една психическа дроб, как ще я обясните? Да допуснем сега дробта 4/5 от един килограм, колко е, ще сметнете? Четири пети от земята е пак една дроб. Четири пети от една крина, която е осем крини, какъв е съставът? Или на какво е подобен числителят в една дроб? Или на какво е подобен знаменателят на една дроб? Знаменателят е подобен на един банкерин, който дава, а числителят на онзи, който взема. Това е дроб. Туриш единия, който дал, и другия, който взел, имате отношение. Банкеринът не му дал всичко, каквото има. Част от онова, което има, му дал. И вие имате една дроб, какво приложение може да дадете? Всички неща в света имат приложение. Без приложение няма

постижение. Онзи войник, който има сабя, той ще я употреби някъде. Земеделецът, който има рало, и той ще го употреби някъде на работа. Художникът ще тури четката си на работа, онзи, който учи, и той също.

Да допуснем, че знаете един език. Защо на френски има два рода, а на български има три рода? Защо на френски луната е от женски род, а слънцето е от мъжки род, а на български слънцето е от среден род? Те са философски работи. Законите на речта го изискват така. Законът за яденето разбира да ям. Но има си начин, по който може да се яде. Когато природата заставила човека да яде, турила му трийсет и два зъба. И дотогава, докато има трийсет и два зъба, той яде правилно, стомахът му не е толкова развален. Обаче щом изчезнат зъбите, храносмилането не е правилно и започва да страда. Работата, която трябва да свършат зъбите, трябва да я върши стомахът, но не върви.

Но и в знанието има сънища. На мене някой ми разправя сънища, но като разправя, виждам. Виждам, че не е вярно. Той разправя, но такъв сън не може да бъде. Той описва един сън повече от будно състояние. Сънят никога не може да бъде по-ясен, отколкото в будно състояние. Той разправя някой сън, като че в будния живот. Това не може да бъде. Това не е вярно, не е в реда на нещата. И земният живот не може да бъде по-реален от духовния живот. То е невъзможно. По отношение реалното сънят, докато сте в сънно състояние, е реален, но сънищният живот не е така реален, както действителният, физическият живот. Питам сега, когато някой човек преувеличава своя сън, какво иска да каже? Сънувал той някакъв сън. Мнозина са ми разправяли, че са видели някой ангел, че видели Исуса Христа, че видели Господа. Как го видели? Понятия са това.

Сега се спирам върху знанието. Всеки иска да знае. Хубаво е знанието. Знанието е една врата, през която човек трябва да мине.

Една врата, която скоро време за човека се отваря. Не е отдавна, откак човек е започнал умствен живот. Отскоро започнал и затова тази врата е доста малка. А пък неговият чувствен живот започнал по-рано, затова вратата на чувствата са по-големи. Затова в чувствения живот работите лесно стават, а в умствения свят мъчно стават. В умствено отношение не е лесно да направиш нещо. В чувствения живот лесно става тази работа. По някой път, когато чувствата в нас вземат надмощие, вие мислите, че всичко може да стане. Може да стане, но както насън.

Да допуснем, че в живота си ние нямаме известни постижения. Някой иска да има постижения, да бъде щастлив. Ние трябва да започнем от физическия свят, да разбираме отношенията, които има физическият свят към нас и да обясним духовните. Ти на физическия свят не можеш да бъдеш щастлив, ако нямаш чист въздух. Не можеш да бъдеш щастлив, ако нямаш достатъчно светлина, ако нямаш достатъчно вода, храна, жилище, всички тия удобства, ако нямаш. Някой казва: физически живот. Ако ти физическия живот не разбираш, как ще разбереш духовния? Каква е разликата? Може физическият живот нищо да не струва, казва някой. По какво се отличава духовният живот? Как ще проявиш духовното, кажете ми. Как проявявате духовното. Духовното е много отвлечено. Ти напишеш: „Аз ви обичам.“ Напишеш с букви. Той чете. Любовта в туй написаното там ли е? То е една формула. Любовта е от пет елемента турена. Ти имаш някакво понятие за любовта, но тази любов каква е, ти сам не знаеш. Някой, като ми разправя за любовта, казва: „Аз да ти обясня любовта.“ Казвам, няма да обяснявам.

Любовта са обяснявали и всякога остава необяснена. Какво ще обясниш? С обяснение любовта не става. Казва: „Знаеш колко той е силен.“ И туй не можеш да обясниш. Ти не знаеш колко човек е силен. „Зная колко човек е учен.“ Ти за да знаеш колко човек е учен,

ти трябва да си минал през този процес, да имаш това знание. Искаш да опиташ колко знае английски. Че ти, ако не разбираш английски, как ще опиташ колко знае? Ти трябва да знаеш повече от него, за да го опиташ на френски или на английски, ти повече от него трябва да знаеш.

Интересно е, че хората, които влизат в духовния живот, стоят една-две години и започнат да намират погрешки на онези, които са живели двайсет години. Значи аз, който съм говорил двайсет години английски, той учил две години и ще ме коригира в произношението на английски език. Аз ви привождам това, да мислите. Сега има приложение. Трябва да имате един начин да работите върху себе си. Знаете ли, че вие всички сте под влиянието един на друг. И много пъти в съзнанието туй, което наричат, че ангел ви говорил, или че Бог ви говорил, това са човешки работи. Някой възвишен човек говорил, и ти по радиото схващаш и мислиш, че Бог ти говорил. Не, не Господ ви говорил, но един човек с особени разбирания. Казва: „Кажи ми нещо." Че по радиото чуваш от Лондон някой говорил. Една кутия, която не е разумна, чуваш през кутията един глас. Някой път в старо време жреците и свещениците така заблуждаваха простите. Те знаеха радиото и в Египет, и в Индия, говори някой по радиото, а народът мислеше, че Господ говори, отваряха и затваряха устата на някой идол, пък те турили радио на идола и говори. В много ваши глави са турени грамофони, говорят, вие мислите, че невидимият свят говори. Оставете се от тия заблуждения. Елате до същественото, да имате една Божествена мисъл. Казвате, че сте чели Библията. Библията, това са правила. И този пророк, и той е бил невежа. Йеремия казва: „Господи, застанал си на пътя ми като мечка." Учен човек уподобява Господа на мечка. „Застанал си на пътя ми като мечка." И другите цитират този стих. То е по човешки говорено, така не се разбира Господа. После пророк Давид казва: „Не мразя ли аз, каквото Ти мразиш." И другите

цитират този стих. Че отде да знае как мрази Господ и каква е омразата на Бога? Той имал тия чувствания, които Бог имал. Че той, невежият човек на земята, знае какво Господ чувствал в Себе Си. То е непонятно онова, което Бог чувства. То е абсолютно непонятно. Ние нямаме нито Неговото знание, нито Неговата любов, че какво ще ми говори? Ние някой път искаме да се представим като приятели, като достове[67] на Бога. Ти каквото кажеш, тебе Господ те слуша. Ама то е хубаво, насърчително е да мисли човек така. Но това насърчение е като онзи, който ти обещава да ти даде пари, и никога не ти дава. Такива понятия не водят към разбиране.

Трябва едно пресяване, да имате достатъчно светлина да пресеете вашите чувства. Мнозина от вас сте тук и причините, които са ви заставили, ни най-малко не са Божествени, съвсем човешки съвпадения са ви заставили да следвате в туй училище. Вчера дошъл млад момък, който заболял от охтика. Виждам го, вече зная какво е състоянието. Едно състояние уж е губернаторско, лошо. И в духовно, и в умствено отношение такова състояние е много лошо. Казва: „Искам, Учителю, да се срещна с тебе." Казвам: „Нямам време." „Ама заради мене, аз съм от вашите братя, тук съм живял." Половина дроб е изяден. Иска да ходи в Чирпан, казва: „Ти ще ме спасиш." Как да го спася, с колко? Казва: „Трябват ми двеста лева, да ида в Чирпан." Хубаво, взех назаем сто лева, казах на един да даде още сто и петдесет, всичко двеста и петдесет. Той, като дадохме парите, коленичи, да позная, че съм го спасил. Никакво спасение. Той ще умре. Сега ще разправя, че бил наш брат. Аз зная как дошла болестта. Той имал една философска мисъл, че той, като научи нещо, ще поправи света. Сега, като се намира на тясно: „Ваш брат". Това не е братство. Братството е една връзка, в която Божественото присъства. Да знаем отношенията. Не човек да се мени като някой

---

[67] **Дост** (тур.) – приятел, другар

ветропоказател, но трябва да има известни убеждения. Сега този пример привождам за разсъждения. Виждам положението му и какво да кажа на този млад момък. Младият момък с един дроб може ли да се лекува, но казвам, тъй както върви, едно противоречие има в ума му. Гледам във вас, в умовете на всинца ви, има голямо противоречие. Вие по някой път за едно малко чувство, за едно малко неразбиране на нещата сте готови да направите, както в поговорката се казва: „За бълхата изгаря и целия юрган." Че ако сте тръгнали да търсите истината, какво ще ви спъват хората какво мислят. Не трябва да ви спъват. Защото спънки навсякъде може да се родят. Хората са спънки заради него и той е сам спънка заради себе си. Ако вие се спъвате с външния свят, ако външният свят влезе в абсолютно съгласие с вас, че хората да ви помогнат, вие ще влезете във вътрешна борба със себе си. Онзи враг ще влезе във вас и вие ще започнете със себе си да се борите. Но най-ужасната борба е вътрешната борба. След като завършите външната борба, ще дойдете до вътрешната и ако знаете как да воювате, ще излезете, ако не, ще бъдете като абисинците, които сега са бити от италианците. Абисинците мислеха, че са герои, без да са въоръжени, мислеха, че като по-рано ще бият италианците. Не се самозаблуждавайте, не носете характера на апостол Петър. Той беше много самонадеян. И той беше герой от първа степен, казва: „Господи, този нож видиш ли?" И той беше военен. И той беше като сегашните хора, като дойдат на власт, казват: „Да се обесят, да се заколят всичките." Христос казва: „Вземете два ножа, те са достатъчни." И като взеха двата ножа, отидоха в Гетсиманската градина. Ръката на Петър трепереше и наместо да удари главата, удари ухото. Христос казва: „Така не се воюва, тури ножа в ножницата." Та с рязане ушите на хората работата няма да се свърши. Взе и като лекар залепи ухото, казва: „Нашата се видяла, че с оръжие няма да бъде." Мислите ли вие, че като апостол Петър, с вашите саби ще направите нещо? Ще

отрежете ухото на някого. Ама много братя и сестри казват: „Аз, като хвана нещо, ще го прикова на земята. А, ще го прикова.“ Хвалил се един на жена си, че бил голям юнак, че убил две мечки в гората. Жена му иска да го опита, доста хитра била. Направила на едно въже нещо, подобно на мечка, и казва: „Слушай, ти си убил мечки, но ето техните роднини дошли, я да се справиш с тях.“ Тя тегли въжето, а той казва: „Кажи им, жена, че умрели бяха и двете, умрели бяха мечките.“

Едно пресяване трябва. Не искам да кажа, че вашите възгледи не са прави. Прави са, но във възгледите има толкова човешко, че един ден като дойдете на изпитания, туй човешкото не може да издържи. Вие ще работите и този материал, който събирате, с него ще трябва да построите един мост и за изпитването на този мост вие трябва първи да минете. Тези греди, които ще турите, няма да ви издържат. Затуй събирайте здрав материал. Не мислете, че други ще минат. В духовния свят кой каквото направи, той пръв минава по него. Та трябва едно пресяване на възгледите ви. Не да се усъмнявате, че нямате нищо. Някой може да се усъмни в какво да вярваме. Тогава има неща, в които може да вярвате. Колкото и да е малко, има нещо, на което вие може да разчитате. Но има нещо, на което вие можете относително да разчитате. За пример мнозина от вас вярват, че може да спечелите на лотария. Мнозина сте си взели лотарийни билети. Мнозина ми казваха: „Аз очаквам вече.“ А на никого нищо не се паднало. Никому голяма сума не се е паднала.

Питам: каква е тази вяра. За пример вяра е, три пъти като опитам, да стане това. Това е знание. Все смятаме и все криво смятаме. Казват: „Погреших веднъж, дваж, трижж.“ Повече от три грешки не се позволяват. Кои числа са щастливи в света, които печелят? Ти най-първо вземеш билет в един ден, който е нещастен, ти вземеш билет в час, който е нещастен. Значи в този ден и в този час никаква сполука не можеш да имаш. Защо е така? То е зимно време.

Денят, когато ще идеш да работиш навън, има двеста и петдесет градуса студ или лятно време е такава суша, че земята изсъхнала, какво ще идеш да ореш. Не можеш да ореш, ще чакаш дъжд да падне. Какво ще вършиш в тебе, зимно време е. И в живота има такива дни, голяма суша, има дни, когато има голям студ. Щастливи дни са, когато всичко е благоприятно, когато всичко може да направите. Е, питам сега, кой ви кара да купувате билети? Не искам да ви съдя, вие сте свободни, но казвам за изяснение. Не че като вземете билет е грях, не е грях. Но казвам, кой ви кара? Вие ще кажете: „Духът ми каза, Бог ми каза.“ Не искам да ви казвам да не вземете, но като вземете, гледайте да ви падне нещо, за да се уверите действително, че Духът ви казал. Щом вземеш, и нищо не сполучиш, Духът не ти е казал. Щом вземеш и ти се падне, има някой, който ти е казал. Ама какво ще кажеш, ще се изясняваш.

Пак ще ви приведа един пример. Преди десетина години иде един и ми казва: „Ти си учен човек, кажи ми кой билет ще спечели сто хиляди лева и аз ще дам петдесет хиляди за братството.“ Казвам: „Защо този билет, дето ние ще спечелим, да ти кажа, че ти да го вземеш и после ти да ни дадеш парите? Че ние ще вземем. Какво ще правиш с чужди пари помен?“ Не, не, на такава въдица ние не се хващаме. Един брат имаме ние в Патагония и откак е отишъл в Патагония, все взима билети и пише: „Учителю, помогни ми да ми се паднат пари, да дойда в България.“ И досега още не му са се паднали. Тя, лотарията, върви по един закон. И ако вие не разбирате този закон, всичките хора, които вземат билет, ще печелят. Някои хич да не си хабят времето. Понеже десет години, като си вземал три тиража в годината, триста лева, за десет години – три хиляди лева. Три хиляди лева с лихвите, това са четири-пет хиляди лева. Десет години ще изгубиш времето, няма да вземеш нито пет пари, само ще изгубиш времето. Има една печалба, ще развиете вярата си. Онези, на

които вярата е слаба, препоръчвам да си купят билети, за да си усилят вярата. Вие, които имате слаба вяра, да си купувате билети. То е печалба. Аз виждам хубавата страна. То е хубаво нещо, другояче ако не вземеш билет, няма да се усили вярата. Онези, които имат вяра, да дойдат до второто положение. Да имат знание, да знаят кой билет печели. Като го вземат, да знаят. Вие искате да направите добро. Вземете един билет, печели, раздайте парите. Втори път пак може да вземете, пак ще раздадете. Туй е сега знание. Сега някой казва, ще учите. После някой казва цял ли билет трябва да вземе, или половинка, или четвъртинка. Кои печелят? От моето гледище, ако аз бих желал да взема билет, аз ще взема да развия в себе си онова чувство, което има средство към металите. Човек има средство към металите и с магическата тояжка да намери пари, може да намериш, колкото искаш. Но и там не може да вземеш повече пари. Сега дойде един господин, на когото това чувство се развило, но той представлява работите много повече, отколкото са. Казва: „Аз вече виждам къде има злато." Вижда, че има пари. После като копали, парите отивали надолу. То е заблуждение. Те се местят действително парите и ти като заровиш пари, ти трябва да знаеш в какво направление се мести почвата. На годината два-три пръстта се мести. Три-четири години по три пръста – дванадесет пръста, на дванадесет пръста туй гърне няма да е на мястото, затуй много хора, като заровят парите, като минат десетина години, не могат да намерят парите. Преместили се. Сега друг е въпросът когато парите се заравят вкъщи, понеже къщата се мести и парите отиват в една и съща посока. Но в почвата не е така. Цялата почва на Европа се движи, ние отиваме на юг, цялата почва се движи на юг и след сто, двеста хиляди години, може би след четиристотин, петстотин хиляди години Европа ще бъде тропически място. Сега тези са научни работи, които са верни. Човек може да ги провери.

Вярата в Бога е една реалност, която съществува. Съществува един свят, който ни огражда със своите мисли, със своите действия, със своя живот. Ние сме оградени от разумни същества и ние за тях представляваме обективен свят, те ни изучават. Предметно учение сме за тях. Хората на земята са предметно учение за ония напредналите същества. Или другояче казано: ние сме развлечение, забавление за тия същества. По някой път в големите работи, които правят, че искат някой път развлечение и идат да се занимават с хората. Развлечение е за тях. Или хората са развлечение за Бога. Бог при всичката Си работа, Той ни създал за развлечение. И за да бъдеш развлечение на Бога, ти трябва да бъдеш умен. И туй малкото същество има интелигентност. Ти като си своенравно същество, за Бога пак е интересно. Ето в какво седи излизането. Ако ти си една отлична здрава стомна вкъщи, в къщата на господаря ще имаш почетно място. Ако си пукната стомна, последно място. Ще те лепят със зифт[68], с восък някак.

Сега един пример ще ви приведа. Една сестра дала часовника си на един часовникар на Изгрева. Той, като поправял часовника, турял книжки, с калай го лепил, с восък, и като го разгледал един първокласен часовникар майстор, казал, че съвсем трябва да се преработи. Този брат правил часовника с калай, но не върви. Един часовник, като влезе в ръцете на такъв часовникар, всеки месец трябва да го носиш да го поправя и в година дванайсет пъти трябва да го носиш. Толкова знае. И във вашето знание, което имате, има една опасност. В окултната наука с разбирането на християнството не върви. За пример вие казвате: „Трябва да ме слушаш каквото ти кажа.“ Хубаво. Но Бог слуша, а ние послушваме. Ние още не сме научени. Слуша ме Господ. Казва: „Послушай.“ Слушането е за Бога, а послушанието е за нас. Бог, на Когото вниманието е отлично, следи

---

[68] **Зифт** (тур.) – черна смола, получена при дестилация на земно масло, асфалт

онези необходими нужди, които душите имат. Тия необходими неща Той ги дал на хората. Има второстепенни работи, които ние сме създали, те не влизат в Божия план. Ти искаш нови обуща за Великден. То влиза в плана на баща ти. Ако се молиш на Господ, тази молитва ще влезе в ума на баща ти, той казва: „Дето ще ходиш да смущаваш Господа с твоите чепичета, аз ти купувам, че да не Го безпокоиш.“ Казва: „Не прави ли Господ всичко в света?“ Ако Господ правеше всичко в света, всичко щеше да бъде уредено. Понеже Той не прави всичко в света, затова има неща, които не са уредени, които Той не е направил. Казва се: „Да бъде волята Ти, както горе на небето, така и долу на земята.“ Горе на небето волята Божия става, но тук на земята волята Божия още не става. Сега ние се стремим да изпълним волята Божия и тук на земята, както е горе на небето. Казвам, тия погрешки са наследствени. Докато вие не се освободите от тях, вие не можете да прогресирате. Аз съм виждал много християни, дойдат до едно място и спрат. Той казва, че чел Библията десет пъти. И двайсет пъти може да я прочетеш, важно е какво си научил. Един свещен опит трябва да имаш. Учените хора имат, изнамират газове, изнамират средства, намират злато, превръщат елементите, знание има човекът. Или някой лекар изнамерил някое лекарство, знае как да лекува една болест. Хората чрез дълъг опит са намерили начин на лекуване.

Казвам, в какво трябва да седи вашето съзнание сега? Аз не искам да остане мисълта, че нищо не знаете сега. Знаете, но онова, което знаете, не сте го проверили. Някои неща има да проверявате. Някои неща са интуитивни, но някои неща вие ги предполагате. Някой път вие предполагате, че някой човек е добър. А той не е. Някога предполагате, че някой човек е лош, а той не е. Защо предполагате, че е добър. Вас ви се струва, че той е добър. Някой предмет, позлатен отгоре, вас ви се струва, че е злато. Някой отгоре нацапан и вас ви се струва, че не е златен, пък като направите опит,

виждате, че е златен. Най-първо до известна степен трябва да освободите Божественото от известна човешка амалгама. Има известни чувства, които стават една амалгама върху Божествените неща. И тогава ние падаме в заблуждения. За пример вземете закона за любовта. Искате да ви обичат. Че да ви обича един човек, вие трябва да вършите нещо заради него. Един човек, от когото вземате пари назаем, трябва да плащате лихва. Един учител, който ви учи, трябва да плащате. Казвате: „Даром." Христос казва: „Даром сте взели, даром давайте." Дар ви дал. Но вие не разбирате философията. Дарът е един особен закон на любовта. Да-ром давайте, Христос иска да каже: „Вървете по закона на любовта." Нищо повече. Нещо, което по любов е дошло в тебе, по любов ще го дадеш. Туй, което по любов дошло, няма да го дадеш без любов. Че казва: „Не давайте свещените неща на хора, което не са достойни, които не вървят по закона на любовта." Не им давайте любовни работи. Умрелите не се нуждаят от любов. Умрелите се нуждаят от погребение. Живите се нуждаят от любов. Кои се нуждаят от любов? Живите. Мъртвите се нуждаят от погребение. Погребението пак е едно добро за умрелите. Понеже ти ако не ги погребеш, ще ги погребат други.

Да дойдем до онова, същественото. Има съществени неща за разбиране. Същественият живот е Божественият живот. Да се осмисли нашият живот на земята, не да се осмисли нашият живот за бъдеще, как ще живеем при ангелите, но да се осмисли сегашният живот какъв смисъл има? Ние работим една работа и ще образуваме едно звено. Сегашният живот трябва да го използваме, какъв трябва да бъде сегашният живот, а не бъдещият живот. Защото непременно за бъдещия живот този живот ще стане като основа. Ако тази основа не е такава, каквато трябва, то и бъдещите ти постижения няма да бъдат.

Казвам, в любовта, която имаме към Бога, научете се, най-първо: три мерки има в света. Една мярка абсолютна – Бог трябва да бъде

една мярка за вас. Ако нея не можете да имате за мярка, тогава вземете любовта към ближния и най-после, ако и там сте слаб, вземете третата мярка – всичките хора имат любов към себе си. Но човек и себе си да обича е много мъчна работа. Да се обичаш така както трябва, е мъчна работа. Ами че и на себе си много пъти няма да дадеш, има в човека нещо, на което ако му дадеш, както то иска, няма да излезеш на добър край. Иска винце то. По някой път искаш да ядеш хубаво ядене. Но в какво седи хубавото ядене? Ако имаш любов към себе си, ти ще искаш туй същественото каква храна иска. Ако нямаш любов, ти няма да знаеш да разбираш от каква храна се нуждаеш. Ако нямаш любов към ближния, ти не можеш да му помогнеш. Ако нямаш любов към Бога, ти не можеш да Му служиш. Ти не можеш нито на себе си, нито на ближния, нито на Бога да служиш. Любовта към Бога е различна от любовта към ближния. Любовта към ближния е различна от любовта към себе си. Нашата вътрешна любов трябва постепенно да се коригира от Божествената любов. Единственото нещо, което може да коригира любовта ни, то е това Божественото, всеки трябва да повярва в себе си. Щом искаш да коригираш твоята любов, непременно трябва да има съгласие между човешкия ум и човешкото сърце. Между ума и сърцето ако няма съгласие, ако твоите чувствания не са на еднаква степен, не са съгласувани с твоите действия и с твоя ум, ти не можеш да разбираш своята любов към себе си. Помнете, че всяка една мисъл има два противоположни полюса. Ти ако не разбираш закона на човешката мисъл, ако на един човек изпратиш една мисъл по-силна, по-яка и неговата нервна система и неговият мозък не могат да издържат, не могат да я възприемат, тогава ще се зароди едно състояние, той ще каже: „Туй нещо не е заради мене.“ Или някой път можеш да изпратиш известно противоречиво чувство. Някой се влюбил в някого. Влюбването е хубаво нещо. Чувствата, които изпраща, те не

съответстват, те са по-интензивни, отколкото този човек може да издържи. Този човек, който се влюбил първи, върви по пеша[69] му: накъдето ти вървиш, каквото си направил, накъдето си се обърнал, къде си плюл, той всичко знае. Като дойде вкъщи, ще повдигне юргана да види, чаршафа да види, ще види каква шапка носиш, какви гащи носиш. Туй няма нищо общо с любовта. Това е изопачаване. И тогава в другия се ражда отвръщане, казва: „Не искам да видя този човек.“ Ти, когато обичаш един човек, ще бъдеш сляп, няма да се интересуваш от неговите гащи, няма да се интересуваш от неговата шапка, всичко туй ще оставиш настрана, той да се интересува. Ако те обича, той ще се облече хубаво, ако не те обича, няма да се облече хубаво. Един човек ще познаете дали ви обича, или не по следното: ако ви обича, като му пратите едно писмо, ще изчисти, ще измаже къщата, пък ако не ви обича, след като сте му писали писмо, ще го намерите вкъщи негліже. Този човек не разбира любовта. На физическото поле хората трябва да бъдат чисти, косата чиста, спретнати дрехите, може да има сто ями[70] зашити, но чисти. И на обущата може да има десет ями, но чисти, закърпени, всичко да е на място. Ако има някоя дупка, да е зашита, да има ред и порядък. Безпорядъкът там е изключен. Казвам сега това, което ви смущава, големите изпитания, които идат в човечеството, не са нищо друго, освен от невидимия свят искат да коригират хората. Затова Бог турил цели народи, цяла култура е турена на изпитание. Големи изпитания са турени, те ще дойдат. Вие сега мислите, че [Христос] ще дойде. Той Христос ще дойде, но преди да дойде Христос, ще има пъшкане и след пъшканицата ще дойде Христос. Апостолите мислеха, че Царството Божие ще дойде във времето на Христа. Не че Царството Божие няма да дойде, но докато не се изпълняват времената, които

---

[69] **Пеш** (тур.) – предната пола на дълга дреха
[70] **Яма** (тур.) – кръпка

турил в разпореждане, Царството Божие няма да дойде преждевременно. То ще дойде точно навреме. Кога ще бъде това, не е за вас да знаете. Онова, върху което Бог е поставил властта, не е за вас да знаете. Ще дойде Царството Божие, когато всичките хора бъдат готови. Но лично за вас може да дойде и днес. Ако вие се съгласите и изпълните волята Божия вън от човешката мисъл, не да съобщавате какво сте решили да правите. В себе си направете вътрешна реформа, за да може да издържите на всичките противоречия, които съществуват. Всякога ще забележите, ако решите да направите една реформа в себе си, ще усетите едно голямо противоречие. Ако направите един опит да обикнете някого, ще видите какво противоречие ще имате. Нека един мъж или жена да обикне някого отвън, ще види какво противоречие ще имате в дома. Против бащата ще застане жена му, синовете му, дъщерите му. Ако е жена, против нея ще станат, ако е един свещеник и той реши така – и против него, ако е цар – и против него. То е общо. Те са прави от своето гледище. Де е погрешката? Следователно любовта трябва да става в най-голяма тайна. Тази любов, която е експанзивна, тя докарва най-голямото нещастие. Никой да не знае, че обичаш, никой да не знае къде са парите, понеже няма да има желание да краде. Понеже, щом знае, че ти обичаш някого, ще започне да човърка каква е любовта: човешка ли е, Божествена, или ангелска. Ти ще изгубиш времето. Любовта имаше един термометър, който измерва напрежението на любовта, тя изследва според интензивността на твоята топлина. В човешката любов има три степени. Любов, която превръща хората на пепел, изгаря ги, друга, която ги разтопява, и друга, която донякъде ги приготвя да разберат Божията любов. Там, дето човешката любов започва с пепелта, Божията любов започва с живота. Следователно първата степен на Божествената любов, това е животът. Щом ти живееш, то е първата степен, има връзка с пепелта. Човешката пепел

за тор става. И тогава човешката любов, човешката пепел ще туриш при корените на Божествената любов. Тази любов тази пепел ще превърне в плодове. Та злото в света, то е пепелта на човешката любов. Сега иде в света Божествената любов, която тази пепел, туй зло ще превърне в ония живите плодове. И Писанието казва: „Всичко, каквото се случва в света, Бог ще го превърне да работи за добро."

Най-първо повярвайте. Писанието казва: „Опитайте себе си." Не да се критикувате. Критиката не е наука. То е друг въпрос, ако искате да се учите да опитате степента на вашите чувства, степента на вашата мисъл, да опитате вашата издръжливост, при разните условия, които дойдат да видите как се сменят състоянията ви, да видите силата на едно общество, силата на един организъм. Аз ви говоря за любовта, понеже здравето на човека зависи от нея. Дълготрайността, дългият живот зависят от неговата любов. Друг път няма. Дългият живот на децата зависи от майката и бащата – ако е интензивна любовта, ако са съгласни, дълго ще живеят и децата им. Ако любовта на бащата и на майката е по-слаба, децата ще живеят по-кратко. Понеже ние като отиваме при Бога, ще се продължи нашият живот. И Божията любов носи всичкото щастие в света. Ако не е така, тогава защо ни е Божията любов? Ние искаме да видим Господа, и Бог е нещо съществено. Трябва да намерим щастието, трябва да намерим смисъла на живота, да намерим онази вътрешна сила, с която да се освободим от онова потисничество, онова робство, в което се намираме. И богати, и сиромаси имат такова потисничество. В Америка статистиката показва, че на милионери дъщерите се убиват и пишат така: „Ние не намираме смисъл в живота." Сиромасите по-рядко се самоубиват, те искат да живеят. Богатият всичко има, не иска да живее. Та казвам, ако ние искаме да живеем, дошли сте до положението, дето казва Христос: „Ако ме любите, ще опазите Моя закон, докрай ще го опазите." Значи във всичкия ваш живот вие ще

опазите този закон. Човек не трябва да се поддава на никакви слабости. Може да дойдат в него, но той да има желание да изправи тия слабости. Каквато погрешка да направи, да не се спира върху погрешката, умът да бъде буден в съзнанието, да изправи погрешката. Погрешките ще дойдат, мислови погрешки, чувствени погрешки, но съзнанието да бъде будно да ги изправи. Човек може да се спъне с външната страна на живота, да каже: „Аз не съм чист.“ Аз не искам да се занимавам с човешката нечистота, ако ще ти покажа вода, къде да се умиеш. „Ама много съм нечист.“ Иди се умий, нищо повече.

Сега светлата мисъл, която трябва да остане: пазете се от неверни работи, пазете се от бялата лъжа. От черната лъжа вие се пазите вече. Но засега ви препоръчвам да се пазите от белите лъжи, които спъват човешкия прогрес. Спънки са те. Знаеш какво нещо е бялата лъжа. „Как си?“ „Добре ми е.“ А той трепери. Той се свил, посинял, пожълтял, казва: „Много ми е добре, радостен съм.“ Той няма никаква радост. Радостния човек, като пипнеш ръката, изтича нещо. Ония добрите хора, имат особено изтичане, свобода имат в духа. Не искайте да угаждате на хората, нито на себе си, понеже няма по-мъчна работа да угаждаш на себе си или да угаждаш на другите. То е най-мъчното. Бог, Който е всемъдър, Той не може да угоди на хората, че вие. Вие докато не се научите да обичате Бога, невъзможно е. Бог тепърва изучава характера. Благата, всичките методи Той знае, прилага един метод, втори, трети, четвърти и най-после хората като направят всичките погрешки, за да ги избави, прощава. И с наказание не става. Той ги наказвал, наказвал, и с наказание нищо не става. Най-после в Христа виждаме – апостол Павел казва: „Че Бог беше в Христа и примиряваше света със Себе Си, като не вменяваше греховете.“ Той казва на онази жена: „Иди и не съгрешавай вече.“ Прощава. Старото го забрави. Казвам и на вас: да се примирите с

Бога, ама възприемете Божията любов и не очаквайте от любовта това, което очаквате от хората. Вие очаквате от Господа да обърне внимание към вас. Бог има еднакво отношение към всичките хора, но към добрите хора има специфично отношение. Той знае, че те са по-способни и на тях им дава повече, понеже повече може да сторят. Онзи, когото Бог обича, му дава повече възможност да работи не за себе си. Никой от вас не трябва да работи за себе си, ако разбира. Не да забравите себе си, аз не искам да забравите себе си, но не работете за себе си, понеже, ако забогатееете, трябва да внасяте вашето съкровище в банката. Ако оставите във вас вашето богатство, може да го оберат. Христос казва: „Не събирайте съкровища тук на земята, внасяйте ги в Божествената банка, внасяйте припечеленото в Божествената банка."

Трябва да пресеете мислите си. Не се спъвайте от любовта, която имате един към друг. Не се спъвайте от вашата любов. Но мислете, че човешката любов е проводник, едно условие, и ако нямаше туй условие на човешката любов, ти не можеш да имаш постижение и в Божествената любов. В каквато форма да се прояви човешката любов, не я съдете. Дойдете ли до закона на любовта, помнете едно правило, не водете война с любовта. Никога не се позволява да водите война с любовта. Не воювайте. В любовта човек или трябва да бяга, или трябва да се предаде. Едно от двете. Дойдеш ли до любовта, или ще се подчиниш, или трябва да бягаш. Едно от двете трябва да избереш. Вие криво разбирате какво е бягане. Аз, казва той, ще се престоря, че не искам да зная. Тя, любовта, е един Божествен принцип, ти не се бори с любовта. Тя, любовта, не иска да те направи роб, но любовта не иска да те направи и светия. Ако ти си роден от любов, ти ще носиш нещо повече от светия. Любовта е едно вътрешно проявление. Туй, което дава любовта, е много повече. Това, което Бог е вложил в мене, е много. Казваш: „Искам да бъда свят." Не, ти трябва да постъпиш по

законите на любовта. Онзи, който носи любовта в душата си, той носи повече, отколкото постиженията на един светия. Постиженията на един светия не могат да се сравнят с постиженията на любовта, не могат да се сравнят с постиженията на ангелите. Апостол Павел казва: „Ако имам знание, а любов нямам, нищо не съм. Всичко, каквото има човек, не може да се сравни с онова, което любовта носи.“ Но и знанието без любов е непостижимо. Да не мислите, че който има любов, той може без знание. Не, любовта изисква знание, но знание без любов е непостижимо. Любовта изисква знанието като едно украшение, любовта изисква силата като едно украшение. Всичко човек трябва да знае. Не трябва да бъдете слаби. Не трябва да бъдете и глупави. То ни най-малко няма да придаде на вашата любов, то ще бъде като отклонение на любовта. Казвам, сега имате любов да придобиете знание и после взаимно да се учите един от друг. Гледам, имат някои особени разбирания. Както и да е, не можем да изправим хората. Всеки човек си има особени разбирания. Ако речем да го изправим, не можем да го изправим човека. Аз ви говоря принципиално, дотолкоз, доколкото може да възприемете, дотолкоз, доколкото може да направите отвътре. Не отвън да ви дават някои правила. Може да имате много правила, утре ще се намерите в трудно положение.

Да обичаш онзи, който те обича, е лесна работа, но да обичаш онзи, който не те обича, е мъчна работа. Да обичаш онзи, който има пари, е лесна работа, но да обичаш онзи, който няма пари, е мъчно. Да обичаш онзи, който е здрав, е лесна работа, но да обичаш болния, който всичко очаква от тебе, е мъчна работа. Любовта е потребна сега. Дето боледувате, дето имате кашлица, всички работи се дължат на вашето неспазване закона на любовта. Дето остаряват хората се дължи на същото. Сега думата „старост“ аз не разбирам туй, което е променя. В нас има нещо, което се изменя. Вие разбирате старостта да

мяза на една дреха. Старостта ни най-малко не показва слабост. Някой път се говори, че старите хора са идеал на младите. Сега някои от вас ще кажат, че вие сте остарели. Аз бих желал всички да остареем в това отношение. И в небето има само двадесет и четири старци. Че като се завърши цялата еволюция на човечеството, хората ще създадат само един стар човек, всички други ще бъдат млади. От цялата човешка еволюция едва ще намерите материал да създадете един стар човек. Той може да бъде идеал всички около него да бъдат млади. Старият е център. По-стар от Бог няма в света и по-млад от него няма. Най-старият в света е Бог. Старият, трябва да разбирате смисъла на думата. И най-младия, когото Бог създал, с него създал света; туй, което сега се проявява, то е младостта. Знаете, тази младост има предвид това Великото същество в света, в което Бог се изявява в Своята пълнота. Старият човек е емблема на пълнотата, която човек има в себе си. Искам сега да бъдете млади, за старост и дума да не става.

„Божият Дух носи всичките блага на живота.“

31 лекция на Общия окултен клас, 22 април 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта, София, Изгрев

ОСНОВНАТА МЯРКА

„Добрата молитва“

Коя беше основната мисъл на миналата лекция? („Да освободим ума и чувствата от човешките наслойки и да освободим Божественото в нас.“)

Как ще стане това. Казва: „Искам да си съградя къща и да живея в нея. Но как ще я съградя?“ Съграждането е важна работа. Като се съгради, може да се живее. Сега едно от най-простите правила ще намерите в растителното царство. Много правила има, но житеното зърно, докато не му туриш един пръст почва отгоре, то не расте. Защото, щом му туриш известно препятствие, веднага в него се събужда желание да расте. Значи на човека трябва да се тури едно малко препятствие. И най-малкото препятствие, което човек среща в живота си, то е малката пръст, турена отгоре. Ако той вярва в това, ще започне един вътрешен импулс. Но именно това е най-мъчното, да повярва човек, че мъчнотиите служат като един импулс. Всяка една мъчнотия, която човек среща в живота си, той счита за едно голямо препятствие, което дава един вътрешен импулс. Трябва да се спре човешката енергия. Сега вземете един лекар, за да ви излекува, той ще даде известно лекарство. Лекарството само по себе си какво ще допринесе? Има лекарства, които реагират върху човешкия организъм, правят известно съединение. Но някой път на един човек може да му се даде лекарство, което не съдържа тия елементи, но само ако вярва, пак може да оздравее. На някой човек може да му кажеш само: ти ще оздравееш, и той оздравява. Ако кажеш някому: ти ще се разболееш, и той се разболява. Ако кажеш някому: ти ще оживееш, и

той оживява. Ако кажеш някому: ти ще умреш, и той умира. Някой сега може да каже: „Как става това?"

Представете си някой цар казва: „Ти ще умреш." Той казва: „Да те обесят." Някой е затворен, той казва: „Ти ще бъдеш свободен." Царят казва: „Пуснете го, освободете го." Зависи някой път кой казва. Ако царят казва: ще живееш, и така става. Това е само за изяснение. Ако той каже: ще те пуснат от затвора, и действително ще те пуснат. Ако каже: ще умреш, и това ще стане. Питам, в дадения случай какво трябва да прави човек? За да не умре човек, какво трябва да прави. Имаме една голяма философия. Много проста работа е. Сега има много неща, които хората говорят в приложението. Някой път хората говорят: „Не вървете против течението." Така е някъде, но някъде ще те заставят да вървиш против течението. Какъв ще бъде резултатът, ако вървиш против едно течение или ако вървиш с течението, каква е разликата? Ако работиш при благоприятни условия, ще иждивиш по-малко енергия, ако работиш при неблагоприятни условия ще иждивиш повече енергия при движението. Щом се харчи повече енергия, има препятствия на пътя, щом се харчи повече енергия, ти си заставен да вървиш против течението. Какво трябва да правиш тогава? Енергията трябва да се харчи. Ако двойно харчиш, тройно, четворно, десет пъти ако харчиш енергия. Енергията трябва да се харчи, защото законът е така: всякога харчиш двойно повече енергия, ако вървиш против течението. Ако вървиш заедно с течението, ще спечелиш. Кое е по-хубаво, с течението ли да вървиш, или против течението? Да допуснем, че човек отвън си е объркал пътя, против течението върви. Но когато човек влезе в едно противоречие, че със себе си не може да се справи. Най-първо ние се оплакваме, че с окръжаващите хора не можем да се справим. Не може човек да се справи с природата: че времето е студено или че е горещо, или ветровито. Един земеделец не може да се справи с почвата. Тия

противоречия са отвън. Но когато противоречията дойдат в човека, тогава де е природата? Тогава ще учите закона на туристите. Допуснете, че вие се качвате в една планинска местност, почвата е гладка или зимно време заледено е така, че се пързаля, направиш една крачка напред, четири назад. Какво трябва да правиш? Ще имаш обуща с гвоздеи, че като туриш краката, да се забият. После ще имаш гега и с нея ще копаеш дупки, полека, внимателно ще стъпваш. Няма да вървиш как да е. При най-малкото подхлъзване може да идеш там, дето не трябва. Представете си, някой казва: „Господ ме пази." Отива друг, който, като тебе не вярва, казва: „Той Господ няма какво да ме пази, аз ще се пазя." Ти не взимаш предвид нещо, не внимаваш и очакваш Господ да те пази в планината. Ти ще си пукнеш на двайсет места главата. Онзи, който никак не вярва, е внимателен, никак не си пука главата. Сега ще се зародят две различни вярвания. Казва, с вяра тази работа става, другият мисли, че с вяра не става, но с пазене. Кой е на правата страна? Който вярва и не взема предпазителни мерки на правата страна ли е? Много религиозни хора не могат да разберат. Има светски хора, които работят и стават богати. Религиозният човек, той само седи и се моли, и мисли, като се молил, защо не е станал богат. Че с молитва богатство добива ли се? Да обясня. Има една мисъл необяснена. Казва: „Защо Господ да не ми помогне?" Ето къде остава въпросът неразрешен. Да допуснем, че ти искаш хляб, казва: „Гладен съм, гладен съм." Оставя хляб на масата и си заминава. Ти седиш и казваш: „Какво мога да направя с този хляб?" Ти започнеш да мислиш за колко време може да ти стигне този хляб. Казваш: „За днес, за утре." Целия ден мислиш, размишляваш, за колко време ще ти стигне, не го ядеш. Казваш: „Ако изям този хляб, какво ще стане?" Ще го изядеш, работата е свършена. Ще седнеш да ядеш. Ще кажеш другата философия: „Един хляб като изям, какво ще стане?" В дадения случай ти ще се избавиш от една мъчнотия, от глада. Яж хляба, пък

утре какво ще стане, то е друг въпрос. Някои от вас казват: „Аз не съм добър човек." „Не съм добър човек", изтълкувайте го какво подразбира. „Аз не съм добър човек" – аз съм гладен, аз съм жаден, аз съм невежа, аз съм сприхав, аз съм това, аз съм онова. Сприхав си. Защо си сприхав? Турете го в естественото положение. Ти си сприхав, искаш да свършиш нещо, но бързаш да го свършиш. Събрал си, събрал си, че после бързаш да го свършиш. Българите имат една поговорка, че на кокошката като припари, като наближи да снесе яйцето, тогава търси полог. Тя трябва да намери малко по-рано, да дойде там. Някой път не остава време, че го снесе на пътя. Както юрдечките, както е във водата, снесе го яйцето, че гледаш водата носи едно яйце. Може да се приведат примери. Та в приложението на примерите има придобиване на живота.

Вие за пример още не знаете кои са причините за лошия живот. Най-елементарните противоречия, най-елементарните спънки кои са? Искаш да живееш, не можеш да живееш. Искаш по някой път да ти върви. Зарeчаш се, че няма да говориш, а пък във всеки говор ти – мерудия. Ами че учените хора говорят колко е далеч слънцето, какво мнение ще дадеш? Не си учен по туй, какво мнение ще дадеш, колко е далеч слънцето? Ти можеш да кажеш, слънцето когато изгрява, е по-далеч от земята, а пък на обед е по-близо. Ще приведете някои анекдоти. Англичаните казват: някой умник мисли, че е разрешил въпроса. Султанът питал един турски философ, от земята до слънцето колко има. После го питал от земята до месечината колко е. После от този свят до оня свят колко далеч е. Иде философът и носи голямо кълбо, и казва: „Месечината е далеч от земята, колкото е дълъг конецът на това кълбо. Ако не вярваш, хвани единия край, ти нагоре, аз надолу, провери. Аз сам бях и навих това кълбо, толкова е далеч. Колкото прежда съдържа това кълбо, толкова е далеч месечината от земята. Аз ходих, проверих. Ти, ако не вярваш, вземи единия край,

може да провериш. От слънцето до земята колко е далеч? Понеже слънцето, след като се скрие, след дванайсет часа пак иде, то толкова е далеч от слънцето. А колко е далеч от оня свят, казва, виж, там е далеч, понеже баща ми четиридесет години как е заминал, и още не се е върнал.“

Ама това не е философия. Това не е наука. Тъй всички говорите. Това не е наука. И по някой път в някоя беседа ще приведат пример, че някой светия как живял, че двайсет години се подвизавал и станал светия. Тази е неразбрана работа. Двайсет години живял, но ти нищо не знаеш за неговия живот, как се подвизавал, как живял, какви мъчнотии имал, как преодолял. Този човек има знание.

Казвам сега, за всяко едно постижение си има начин. Има такова изкуство, както когато сега фотографът намества апарата. Твоята работа е да фотографираш човека. А пък другото изкуство, сам трябва да бъдеш художник. Има цигулари, като тури грамофона, латерната, като въртиш ръчката, свириш. Лесният живот е това. Вземеш цигулката, вземеш китарата, седнеш на пианото, работата не е така лесна, както когато завъртиш ръчката. Лесно не става. Та по някой път и в религиозно отношение вие на латерни свирите. Това и децата могат да направят. Ще кажеш на едно дете: „Хвани ръчката.“ Работа трябва сега. Вие се приготовлявате да влезете в един свят, където не ще ви търпят, ако направите най-малката погрешка. Ако влезете в невидимия свят, вие едва ли ще седите един ден. За да влезете в един съвременен университет, в университета свободно се преподава, но да влезете ученик в класовете на гимназията, кои са необходимите неща? Може да облечете ученика с най-хубавите дрехи, но не са дрехите, които го препоръчват. Изисква се ценз, диплома трябва. Казваш, хубаво облечен си, хубаво вчесан, но тези са второстепенни работи. Детето трябва да бъде подготвено за онзи материал, който трябва да се изучава в класа в дадения случай.

Сега казват, че имало оня свят. Как знаеш, че има оня свят? Има един вид доказателство, дето са достъпни за всичките. Как знаем, че има светлина? Какви са доказателствата? Никакви доказателства няма. Ще ми докаже някой, че има светлина. Аз не се нуждая да ми доказват, че има светлина. Някой ще каже: „Докажи, че има живот." Аз не се нуждая, да ми доказват, че има живот. Няма какво да ми доказват какво нещо е приятното ядене. И това нещо не е потребно да се доказва, аз го зная. Някой ще ми доказва, че има спане. И туй не искам да ми доказват. И без да знаеш, спиш, и без да искаш, спиш. Всеки ден по четири, пет, шест, осем часа спя. Какво ще ми доказват? Какво ще ми доказват, че става промяна в мозъка. Че може да става някаква промяна, става. Но казвам, аз не се нуждая от тия работи. От какво се нуждае човек тогава? От какво се нуждае художникът? Да има здрави очи да наблюдава, после да има хубава ръка. След това има второстепенни работи, нему трябват бои, трябват четки. Щом дойдеш до боите, трябва да изучаваш изкуството. Нали вие сте виждали какво правят художниците? Те си имат една кутия, имат си бои, имат четка. Погледнеш, размиват боите, вземе една боя, размие я, после види, че забърква работата, после пак размива, пак туря, забърка нещо. Човек прави един опит, втори, трети, четвърти. Някой от вас, като гледа, казва: „Лесна работа е да бараш бои." То не е лесна, да намериш онази пропорция. С теглилка ако речеш да го теглиш, нали имате такава книга за готвене, там определят колко грама сол, колко зехтин, зарзават – всичко с теглилка. Ако речеш тия бои да ги теглиш, като рисуваш, не е удобно. Човек едновременно с ръката и с окото тегли размерите.

Най-първо ще се освободите от една идея, от една лъжлива идея. Ще се освободите от идеята, че всичко знаеш. Ще туриш идеята, че нищо не знаеш. Ще оставиш импулса в себе си, че искаш да учиш. Ако туриш в себе си „аз зная това", в тебе няма импулс. Аз зная това.

Хубаво, представете си, вие имате „Цвете мило, цвете красно“, свири го вашият син. Като го чуеш, казваш: „Зная го, свири го наш Стоянчо.“ Но не трябва да се свири „Цвете мило, цвете красно“ по един и същ начин. Никога в музикалния свят една песен не можеш да свириш по един и същ начин два пъти. Не може да я преповториш, да я свириш по същия начин, не можеш. Тук може да пеете, да повтаряте. В музикалния свят „Цвете мило, цвете красно“ или „Бог е Любов“, или „В начало бе Словото“, всеки път ще има една промяна, една вариация на песента. Като пееш, ще туриш нещо ново. Невъзможно е да повториш нещо по един и същ начин, понеже всичко е в движение. Не можеш да направиш едно добро по един и същи начин два пъти, невъзможно е. В какво седи сега добрият живот? Ние казваме: да постъпваме по един и същ начин. Какво разбирате да се постъпва по един и същ начин. По един и същ начин не подразбира, че всякога да ядеш хляб. Някой казва: „Само бял хляб ям.“ Да допуснем, че доброто го схваща като бял хляб. Седиш ден, два, бял хляб няма. Втория ден няма, петия ден няма. Давам ти чер хляб. Казваш: „Не съм навикнал, бял хляб няма ли?“ Чер хляб има. Доказвам, че черният хляб е по-хранителен. „Не, не, бял хляб.“ Няма го, чер дошъл на мястото. Какво ще правиш? Аз сега започвам да философствам, казвам: „Белият хляб е ден, черният хляб е нощ. Заминал белият хляб, днес ще ядеш чер хляб. „Ама аз не съм навикнал.“ Ще навикнеш. Заблуждение е, че качеството на хляба не седи в неговата външна белота. Ако съградите една къща и я препоръчате за добра, туй още не значи, че е добра. э Ако къщата е боядисана с бяла боя, не значи, че къщата е добра. Ако къщата те затисне, какво става с тази белота? „Ама той е много добър човек.“ Ако този добрият човек те обере тогава? Казва: „Бял е, ама много лош е.“ Другият казва: „Черната земя дава най-хубавото жито.“ Злото не седи в черното и доброто не седи в бялото. Това са символи. Облякъл

се той с черна дреха, понеже баща му умрял. Черният цвят е отворена дупка, белият цвят е затворена дупка. Черният цвят е отворена врата, белият цвят е затворена врата. Черният цвят показва, че влизаш в училището, белият цвят показва, че си вън от училището. Как ще го разбереш? „Обърках се." Ще се объркате. По някой път вие се забърквате, свикнали сте да ходите без свещ. Погрешките, които имате, не ги виждате. Няма светлина, вие вървите, никой никаква забележка не ви прави. Вие казвате: „Чакай да тръгна с голямата свещ."

Ние имаме един наш приятел, купил една свещ, знаеш от колко свещи. Та в тази свещ са събрани хиляда и петстотин свещи и дошъл вчера да ми показва силата. Като запали денем, в стаята светна като слънце. Казвам, достатъчни са тия, отвън които имаме, тия хиляда и петстотин свещи показват всичките лекета, които имаш. Това са обяснения.

Та природата всеки ден дава нещо ново. Вие казвате: новото. Кое е новото сега? Имаш една мисъл, която те мъчи. Новото е тази мисъл да я заместиш, тази мисъл да я понасилиш, понеже днес всеки ден и министрите се сменят в живота. Днес вашето министерство има министерска криза, ще се сменят всичките. Всичките министри ще ги пенсионираш, ще туриш нови. Всеки ден има ново министерство, нови начини на възпитание. Какво ще правиш ти с тия старите чиновници? Ще уволниш, нови ще туриш. Кои чиновници ще уволниш? Ще уволниш чиновниците на мързела. Каква е разликата между мързелив човек и ленив човек? Понеже и мързеливите, и ленивите ще уволниш. Ще уволниш и немарливите. Кои са немарливи? Според вас немарлив човек, ленив човек, кой бихте предпочели? Мързеливия или ленивия? Обленява се някой. Мързеливият е нещо голямо, търговец е той. А пък ленивият малко

хайлузлук[71] има. И него ще уволните. Хайлузлук как ще преведете? („Разпасан.“) Нали употребявате тази дума, тя не е българска.

Под религиозен човек какво разбирате? Ще кажете човек, който вярва в Бога. То не значи, човек, който вярва в Бога, е религиозен. Човек, когато дойде до вътрешното определение на думата, какво значи думата „любов“? Хайде да ви кажа. Туй, за което въздишате. Тук, в неделя, когато беше англичанинът, питаха го за любовта и той каза: „По-опасно нещо от любовта няма.“ Че ме питат: „Вярно ли е?“ Казвам, вярно е. В любовта има едно нещо, че всичките хора ги разтопява. И богати, и сиромаси, като ги тури в кюпа[72], разтопява ги. Казва: „Ужасна сила е, всичко разтопява.“ Всичките хора разтопява, всички се примамват в любовта. Като си недоволен от любовта, тури те в кюпа. Плачеш, тури те в кюпа. Като излезеш от нейния кюп, станеш весел. Вие мислите, че като влезете в любовта – мекичка, нежна майка. Не, не, тя не обича никакъв спор, никакво противоречие. Любовта не обича никакво оплакване, че си невежа, че си сиромах, че си грешник – тури те в кюпа. Майка си – в кюпа, баща – в кюпа. Всичките ги натъпка и като ги разтопи, няма ги никакви. Къде са недоволниците? Няма ги. Има само разтопени хора. Вие казвате: „Обезличих се в живота.“ В кюпа сте. Какво ще правиш, като те хване любовта и те тури по този начин? По някой път вие седите и казвате, че имате навици от хиляди години и казвате: „Защо Господ не ме слуша? Аз съм се молил.“ Чорбаджия. Господ като те чуе – в кюпа вътре, нищо повече. То е само една външна страна.

Любовта е една сила, която тепърва трябва да се проучва. Когато дойдеш до любовта, ще пазиш да не кажеш нещо. При най-малката погрешка в кюпа ще седиш. При най-малката погрешка, права или крива. Какво трябва да говориш при любовта? Какво ще кажете на

---

[71] **Хайлузлук** (тур.) – безделие, мързел
[72] **Кюп –** делва.

любовта, я ми кажете? Разправяш кой е баща ти, какъв чорбаджия – хайде в кюпа. Майка ми беше много лоша – в кюпа. Какво ще кажеш на любовта? Каквото кажеш – в кюпа влизаш. Аз съм много невежа – в кюпа. Аз съм много учен – в кюпа. Тогава, като идеш при любовта, какво трябва да кажеш? Аз ще ви дам да мислите. С какво ще заставиш ти любовта да не (те) тури в кюпа? Ако мълчиш, пак в кюпа ще влезеш. Ако говориш – в кюпа, ако не говориш – пак в кюпа. Има един начин, дето няма да влезеш в кюпа. Как да излезеш от кюпа на любовта? Вие по някой път излизате от кюпа на любовта. Вие по някой начин излизате от кюпа на любовта. Като мълчите, вие всички сте в кюпа. Тъй като мълчите, всички сте в кюпа сега.

Имам един пример, който веднъж се случи. Гледам едно куче, доста оправено, носи една кост. То беше от добра порода. Казва: „Уредих си работите.“ Дигнало опашка, върви и търси да намери място да я гризе. Едно голямо куче се завтече към малкото и то като го видя, сложи костта на земята и започна да го гледа, казва: „За тебе аз нося тази кост.“ И започна да гали голямото куче, обикаля около него. То седи и разглежда и казва на голямото: „За тебе е тази кост.“ Веднага изменя политиката. Не хуква да бяга, но като види, че любовта иде, сложи костта, нищо повече. Ще премахнеш всяко противоречие в ума си. Ще забравиш, че си богат, че си учен, че всичко е за тебе. Ще кажеш: „На твое разположение съм, тури ме, където искаш. Готов съм да правиш с мене, каквото намериш за добре.“ Веднага в теб ще се яви едно състояние, каквото прави, дето и да те прави, в ума ти да не остане никакво недоволство. Или ще мислиш, че спрямо теб е несправедлива, ако остане недоволство – веднага в кюпа. Ако мислиш, че тебе те е обездарила – пак в кюпа. Ако кажеш: „На нейно разположение съм.“ Каквото направи, мислиш, че е хубаво. В кюпа или вън от кюпа, където да те тури, на нейно разположение да си, да направи с тебе, каквото иска. Кажеш: „Аз съм

готов да приема твоята съдба.“ Тогава любовта ще направи нещо, което никога не си виждал. Това е философия. И ако нямате тази философия в живота, много постижения не може да имате. Всякога ще имате противоречия. Защо идат противоречията? Господ, Който мислил, Който направил цялата вечност, Който направил света, не могъл да премахне противоречията. На ваш език казано, да премахваш противоречията, това значи да нямаш противоречия. Противоречия няма, тях ние сами си ги създаваме. Ние мислим, че има противоречия. Един е красив, друг е грозен. Защо е красив? Защото е завършена картина. Грозният е незавършена картина. Един е богат – той е завършена картина. Другият – сиромах – той е незавършена картина. Единият е учен – той е завършена картина. Другият е невежа – той е незавършена картина. Вие казвате, че той е невежа. Той след време ще стане учен. Правилни понятия за живота нямате. Някой е здрав – завършена картина е. Някой е болен – незавършена картина е. Болният човек има работа върху себе си. На болния човек на гости много му идат. Защо е болен? От голям труд да готви на този, да готви на онзи. Няма болни хора, вие ги наричате болни. Болният много гости има. Богатият по-малко гости има. Той не му мисли, той си уредил работите. По какво се отличават сега сиромасите от богатите хора? Някой ден, когато вие сте разположен, някой път има окултни ученици, има християни, мислят, като се помолят – работата ще върви. Някой път се спреш. Как ще оправите тия състояния? По какво се отличава богатият от бедния? Богатият човек седи на стола, не става, той не иска да ти направи услуга. Богатият, като седи той, ще ти покаже стола, казва: „Заповядай, седнете на този стол.“ Той не става. Сиромахът седи на един стол и той, като те види, ще стане, каже: „Заповядайте.“ Защо богатият не става? Казва: „Аз не се нуждая от тебе.“ Каквото му кажеш, казва: „Аз го зная.“ Сиромахът казва: „Това е рибица, ще падне нещо от него.“

Той е учтив, но има едно користолюбие зад тази учтивост. Вие видите някой, който не е окултен ученик и имате желание да го привлечете. Искате да го обърнете. Научете се. Слушах веднъж един американски проповедник – такива, странстващи проповедници ги наричат, особени са те – той казва: „Аз не вярвам в едно обръщане.“ Човек, като обърне един човек, трябва да обърне и кесията му. Който не може да обърне кесията на един човек, той не го е обърнал. Като обърнеш ума, като обърнеш сърцето, да обърнеш и кесията му. Или по какво ще познаете един човек? Казвате: „Една сестра не е като мене, аз седя малко по-горе. Тя не е толкоз просветена, колкото аз. Как, по какво именно познавате просвещаването? Аз за себе си как го обяснявам.

По някой път аз нося една бубулечица, имам бубулечица в джоба. Като ходя на концерт, нося в джоба си от тия твърдокрилите и като свири пианистът или цигуларят, наблюдавам бубулечицата. Колкото повече се мърда бубулечицата, толкова по-хубаво свири. Казва: какво гледаш? Бубулечицата. И тя е авторитет. Като вземе първия лък цигуларят, гледам мърда ли бубулечицата. Като не се мърда, вече зная как свири. После, като свърши концертът, туря бубулечицата в джоба. Имам критика. Някой ще каже, че той свири. Аз гледам моята бубулечица какво прави. И когато отивам да слушам някоя певица, пак нося бубулечицата и я турям в гърлото. Ако започне да се мърда, като започне да пее, тя пее хубаво. Това е да ви изясня донякъде, светлина да ви дам. Когато една певица пее и в мене се заражда желание да пея, тогава моята бубулечица се мърда. Ако само слушам и в мене не се заражда желание да пея, тя не е добра певица. Щом започне да се мърда моята бубулечица, усили се тази мъртвата бубулечица, тя е добра певица.

Този англичанин, кореспондент, той е реврънт[73], проповедник бил. Една сестра, като го гледала, казва: „Нищо не го трогва. Той, като

[73] **Реврънт** (англ.) – преподобен

седи и като му пеят, и като му свирят, и той се мъчи да пее. Гледам, бубулечицата започва да се мърда. Аз гледам този англичанин, мърда се бубулечицата. Казва: „Хубаво пеят." Повдига го. Аз виждам, неговата бубулечица се мърда. И той иска да пее, да вземе участие. То е доброто пеене." Всяко нещо, което нас пробужда и ни дава подтик, известен малък импулс, то е доброто, туй, което дава импулс в живота, то е доброто. Радвайте се на най-малкия импулс. Радвайте се на най-малката мисъл. Или другояче преведено. Радвайте се на най-малката мисъл, колкото и микроскопическа и да е. Радвайте се на бубулечицата, която мърда. Външните условия са благоприятни. Радвайте се на вашите чувства, колкото и малки да са. Вашата бубулечица се мърда. Радвайте се на това. Радвайте се на вашите постъпки. Бубулечицата е един резултат.

Сега изучавайте времето. Един ден, да станете метеоролози, ви трябват три неща: трябва да имате барометър, да ви показва налягането на въздуха; трябва хигрометър, да ви показва разширението на влагата или количеството на влагата, която влиза в атмосферата; и един термометър, да ви показва количеството на топлината, която се е образувала в дадения случай. За да познаете дали времето е хубаво, трябва да знаете какво е количеството на влагата и какво усилие прави природата върху туй. Може, да, но има една голяма потънкост. И затова има бубулечица. Аз тази бубулечица навсякъде я нося. Някой път, като не разбирам, той ми пее, и онзи барометър и хигрометър показват, но ако моята бубулечица започне да мърда, вече зная. Ако при голямото налягане на барометъра бубулечицата започне да се мърда, аз вече зная какво ще стане. За пример някой път вие усещате едно лошо разположение. Някой път вашето лошо разположение се дължи на барометрическото налягане върху тялото, имате по-голямо налягане, отколкото ви трябва. Някой път може вашето неразположение да се обуславя от външните

условия, от голямото количество на влагата, повече, отколкото ви трябва. Или имате повече топлина, отколкото ви трябва. Има неестествена топлина, която не е потребна. Тогава, ако имате по-голямо налягане, имате повече влага, имате повече топлина, какво трябва да правите? Ще даваш. Кранове има, ще отваряш крановете, да изтече влагата навън. Нали в тия машини, когато налягането в котела стане голямо, има пищялка, която се отваря да излезе излишната пара. Ако не се отвори, може да се пръсне котелът. И топлината не трябва да бъде по-голяма, защото има известна топлина, толкова силна, че може да стопи желязото, от което са направени тия тръби. Вие сте влезли в едно училище, и мислите, че тази работа е така лесна. Вашата нервна система, вашите интелектуални съдове са толкова издръжливи, но вие трябва да бъдете много внимателни, за да не осакатите вашата нервна система с вашата топлина. Вие и с влагата може да се осакатите. Влагата, която имате, или както вие го наричате влагата в човека, това са желанията в него. Имаш много желания – това е влагата. Хубаво, имаш налягане. Неблагоприятни условия имаш отвън, как ще ги преведете? Ти седиш някъде в събранието и са ти казали лоша дума. Върнеш се и мислиш: „Защо да ми кажат лоша дума?“ Ако повтаряте вашите неприятности в живота, какво ще добиете? Питате някой път защо някои работи ви се случват. Този въпрос всякога ще остане неизяснен. Никой няма да ви даде никакво обяснение, защо нещата стават. Изядете кокошката.

Как ще обясните защо изядохте кокошката? Защото трябваше да бъде изядена. Дали е право? И като ядеш е право, и като не ядеш, е право. В какво седи разликата? Ако вълкът изяде една овца навреме, тя е светица. Ако овцата опасе тревата навреме, тя е светица. Ако вълкът изяде овцата не навреме и ако овцата опасе тревата не навреме, и двамата са грешници. Как ще го разберете? Обяснения ще искате сега.

2 x 2 = 4

Защо е 4? Казвате, че при умножението работите се умножават, а при събирането какво става? При умножението се умножават, а при събирането се увеличават. Каква е разликата между умножение и увеличение? Вие, старите сестри, какво ще кажете? Как ще определите каква е разликата между умножение и увеличение, между събиране и умножението? Две сестри вървят подир мене и едната казва: „Колко съм весела.“ Другата казва: „Не само весели трябва да бъдем, но трябва да живеем.“ И едната не знае, и другата не знае. Едната е весела, и тя не знае защо е весела. Другата казва, че трябва да живеем, но и тя не знае защо трябва да живеем. Моята бубулечица тъй казва.

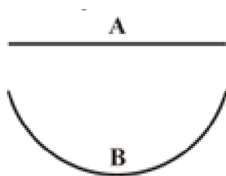

Фиг. 1

Кажете ми тия линии какви са? A е умножение, B е увеличение. Правата линия е умножение, кривата е увеличение. Умножават се греховете на човек и увеличават се греховете на човека. Умножават се добродетелите на човек и увеличават се добродетелите на човека. Увеличава се човек, израства, увеличава се тялото. Децата, като растат, увеличават се. Ами когато дърветата растат, пущат клони, какво става с тях? А когато дават плодове, какво е? Едновременно имате два процеса: умножение и увеличение. Събиране и умножение са два процеса. Събирането се употребява в природата. Събирането може да го употребите още при процеса на увеличаването, а умножението – при размножаването на нещата. А при увеличението, когато работите стават по-големи, е процесът на събирането. Вие може да употребите

събирането, когато искате да съградите живота, вие не може да употребите умножението. Тогава вие ще турите събирането. Събирате мъж и жена на едно място да живеят, умножение или събиране е? Събиране. Животът започва със събиране. Когато започнат да се раждат децата – умножение. Следователно, когато жените хората, вършите събиране, а когато раждате деца – умножение. Сега веднага ще влезе една мисъл, която не трябва. Вие сега ще вземете предвид страданието на майката, когато ражда. Оставете този въпрос. Когато туриш едно семе в земята, че тя ражда, страда ли тя. То е специфично разбиране. Вие туряте неща в ума, които не съществуват. Раждането е процес, който тепърва вие трябва да проучите. Да се роди човек или да става добър, имаме съвсем такива понятия, които не водят към целта.

Сега вие може да ме слушате, за да станете учени. Не, аз искам в дадения случай вие да ядете. Аз не се интересувам от вашето учение. Мен какво ме интересува, да се учите. Вашите знания нищо не струват. Нито моята ученост вас може да ви ползва. Но ако се учите, вие се ползвате. Защото и учителят, който преподава, и той се учи. Всички се учат. Учени хора в света няма. Учен човек е, който се учи. Който не се учи, не е учен човек. За мен желанието да се учи в дадения случай е учение. Не което аз предполагам сега. Аз не зная, че един човек е учен. „Много знае." Какво знае? Неговото знание за мене е непонятно. Нямам опитност в неговото знание. Той знае захарта, казва: „Зная какво нещо е захар. Аз имам понятие. Аз имам философия." Но знанието, което той има, и аз може да го зная, и аз може да го науча отгоре за една минута. Туй знание може и аз да го науча за една минута. Казва: „Ти нищо не знаеш." Да, така е, нищо не зная. Дай ми една бучка захар. Но в една минута аз зная толкоз, колкото той знае. Същинските знания в природата, те са придобивка. Но трябва да имаш едно разположение. Ако ти в дадения случай

имаш разположение, ти ще имаш туй знание. Туй знание ще се увеличи за тебе. Друг е въпросът.

Животът седи в събирането и в умножението. Казвам, във всинца ви трябва да има – аз го наричам свещен импулс на живота. Като станеш сутрин, да благодариш на Бога, че си станал. За нищо, за никого не мисли. Считай, че всичко е добро. Ама вятър имало, буря имало. Че отвън петлите пеят. Считай, че всичко е наред. Казва: „Тия кучета ме безпокоят, много лаят тия кучета.“ Кучетата казват: „Огладняхме, господарю, цяла нощ работихме.“ Затова обикалят. Хвърли месо на тия кучета, отвън които лаят, и всичките ще млъкнат. Дойде някой брат, моли се, моли се. Защо се моли? Казва: „Ти си много добър човек, ти вярваш в Господа.“ Изваждам, давам му десет английски стерлинги, благодари. Вече не говори, заминава си. За да се освободя от неговия говор, да престане да говори. Казва: „Пари нямаш ли, да ми дадеш?“ Че се молил на Господа, всички тия работи.

В новото учение оставете всичко онова, което сега разбирате, да си почине. Нищо повече. За да се подмлади човек, трябва да се освободи от всичко старо. Защо някъде си направил добро, защо някъде не си направил, някъде си се усмихнал, някъде не си се усмихнал. В нас има пристрастие. Видиш някого, обичаш го, усмихнеш се. Видиш друг, не го обичаш, намръщиш се. Оставете тия работи. Какво ще кажете сега? Онзи, когото не обичаш, казваш: „Много те обичам, че те срещам.“ Не ме обичаш, но пак съм приятен. Говориш някой път лоши работи заради мене, но кусурът няма да те хване. Всеки има право да каже и зло, и добро. Законът е такъв. В моята банка и в Божествената банка като вложиш доброто, този капитал е за тебе. И като вложиш капитала на злото, и той е заради тебе. Единият капитал е събиране, другият капитал е изваждане. В злото винаги ще извадиш, в доброто винаги ще внасяш нещо. Доброто е внасяне, злото е изнасяне. Туй, което внася придобивка в

живота, е доброто. Туй, което изнася живота от нас, то е злото. То взема силата, знанието, отслабва, злото е това, което главата ти побелява, краката отслабва. Станеш красив, всяко нещо, което придава на човека, то е добро. Вие толкоз се молите, започвате да отслабвате. Някои сестри преди двайсет и девет години вървяха бодро, сега ги гледам, като аристократки, вървят бавно. Казват: „Тази е нашата светица." Оставете тия работи. Светията е един човек, който върви, като че ли тича. Той, светията, върви като светлината, не можеш да го видиш. Ще го намериш там, дето не го търсиш. Това, което виждаш да върви, то не е светия. Светията бързо върви. Както ви виждам, мнозина аристократи сте станали. Казва, едно време много работеше, то са стари навици. Вие мислите, че колкото остарявате, ставате по-добри. Не зная. Другояче аз мисля. Колкото човек се подмладява, по-добър става, колкото остарява, по-лош става. Като започнете да се чувствате зле, остарели сте. Като започнете да се чувствате добре – млади сте. Та да чувствате в себе си импулса на подмладяването. Казва: „Лош човек съм." Остарял си. Чувствате, че сте добър. Млад сте. Процес е туй. Значи казвате: „Ама как окултната наука внася онова подмладяване?" Оставете всичките човешки възгледи, оставете онова Божественото във вас. Божественото ти ще придобиеш в една минута отгоре, при човешкото ти трябват векове. Туй, което по Божествен начин ще го предадеш в една минута, по човешки ти трябва цял век да го дадеш. Това е разликата. Време трябва. Вие ще възразите: „От старо дърво обръч не става." Става, и затова сте дошли от тия старите дървета обръчи да станат. Казва: „Така съм се научил." Има научване, има и отучване. Не се обвързвайте с най-малките възгледи. Краката ви да бъдат свободни – то значи доброто в човека. Ръцете ви да бъдат свободни – то значи правдата в човека. Ако вземете и най-тънкия копринен конец и се обиколите хиляда пъти, ще ви спъне. Ако в ума ви навлязат известни мисли, ще ви спънат. Дръжте една идея в ума

си: че всичко онова, което Бог е създал, е добро. Считайте, че животът, който Бог е дал, е добър. Вие не го разбирате. Считайте, че и най-лошите условия, които имате, са добри. И най-лошите условия, при които може да се намерите, съдържат неизброимо богатство, вие не знаете как да го използвате. Вие така мислите: „Как ще ми докажеш?“ Няма какво да се доказват тези работи. Мислете, туй отпосле ще намерите.

Фиг. 2

Тогава къде е събирането в човека? В неговата уста. Затворената уста е събирането. Това е неговата брада. Когато брадата се увеличава, какво показва? Когато брадата се увеличава, влиза нещо вътре. Когато устата е затворена, това е събиране, седи на едно място. Този капитал трябва да се извади, да се увеличи. Отваряш вратата, става по-голяма, то е движение. Вече имате процес. Вие изучавайте живота в процес. Туй показва, че този човек е ядлив, той има благоутробие, мускули, хамбарите са пълни, не е човек скържав, всичко си има. Аз така го разбирам. Ако устата е една тънка линия, съвсем загазил е той. Когато хората загазват, бърните им стават тънки, те са загазили. Ако брадата стане широка, пак са загазили.

Та казвам, естественото положение е две неща да помните: бъди доволен от онова, което в дадения момент Бог ти дава и от условията, които днес имаш, колкото и да са лоши. Защото тия условия няма да седят дълго време. Господ не обича да тури един товар, Той няма да те остави да ходиш с него. Може да те накара триста хиляди километра, но когато Бог накарал светлината триста хиляди километра, извървяла ги за една секунда. След туй казва: „Стой.“ След като изходи триста хиляди километра, туря товара, снема се на една секунда почивка. Във всяка секунда триста хиляди километра и после

има една малка почивка, един отлив в светлината. Онзи, който има развито съзнание, ще види едно усилване на светлината и едно отслабване. Някой път, ако турите ръката на сърцето, ще забележите едно усилване на пулса и едно отслабване. При усилването има влизане на живот, когато сърцето бие.

Сега другите правила са хубави, което сте научили, е хубаво. Старите методи на възпитание, фалангата вие я знаете какво е. После учениците хванаха за краката, че учителят го бие по задницата. Третият начин беше пръчката. Сегашният метод е плесницата. Сега сме дошли до плесницата. Фалангата мина, гърбицата мина, пръчката мина, сега остава плесницата. Един ден и плесница няма да има. Сега във вашето съзнание ликвидирайте и с плесницата. Ама сега още не може. Когато дойдеш да погалиш някой човек, не е ли пляскане? Когато целунеш някого, не е ли пляскане? Че целувката е пляскане. Помилваш някого – пляскане е това. Хванеш за ръцете, погладиш, пляскане е. Казва: „Как? То е метод за възпитание, без пляскане не може.“ Помнете, без пляскане не може. Ако те плесне някой, без пляскане не може. Най-хубавото сега е плясването. Едно време беше фалангата. Краката да му мислят. Краката бяха виновати. После задницата. Като възпитаваха краката, казват: „Къде е злото?“ Дойде задницата. Възпитаха и задницата, дойдоха тогава ръцете. Сега краката са възпитани, седалището е възпитано, ръцете са възпитани, сега възпитават лицето. То като се възпита, засега не е довъзпитано. Възпитание трябва. Като ни биха по краката, добри станахме. Като ни биха по задницата, какви станахме? Научихме се на добрата обхода. Един ми разправяше: „Лошо е да бият човека по задницата. Аз бях много лош човек. Като ме биха, сега като видя някого, стане ми обичен. Като намисля да правя нещо, мисля за задницата си. Като ме биха, остана нещо незаличимо. Лошо е, да не дава Господ. Като започнаха да ме бият, бях в съзнание и по едно време загубих

съзнание. До едно време помнех, после забравих. Но втори път не искам да ме бият в участъка. Оттам насетне добих едно качество, добих мекота. И ме биха за нищо и никакво. Знаеш ли тази работа?“ Не зная. „Как, ще кажеш? Налегнаха ме и ме не набиха, наложиха ме докрай.“

„Божията Любов носи пълния живот.“

32 лекция на Общия окултен клас, 29 април 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта, София, Изгрев

ТАЙНИ И ОТКРОВЕНИЯ

Трябва да имате една ясна представа за света. Казвам: една ясна представа, за да не се заблуждавате. Тъй както изучавате сега света, има мисъл, чувство и движение. Три са. Мисълта дава форма, направление на нещата, чувството – съдържанието, а движението – това е облеклото, без което не може. Но облеклото в природата играе важна роля.

Гледам упражненията. Трябва да се коригират. Тъй както правите упражненията, вие губите голяма част от енергията, която можете да придобиете. Вие едва ли използвате една десета от енергията, която ви се [дава]. Всичко се прахосва. Защото в тия движения има движения на растения, има движения на животните, има движения и на човека. Те са така свързани и преплетени в живота. Казвам ви. Казвам, в гимнастиките трябва да се възстанови първоначалното движение.

Има един външен свят човешки, има и един вътрешен свят човешки. Има един външен свят Божествен, има и един вътрешен свят Божествен. Казва: „Слушай вътрешното." Но и във вътрешното човешко има заблуждение. Колкото във външния човешки свят има заблуждения, толкова и във вътрешния човешки свят има заблуждения. Аз уподобявам външния човешки свят на позлатен, отвън е позлатен. Когато дойдат големите страдания, изтрива се позлатеното. Божественото и отвън е златно, и отвътре е златно. По това се отличава. Казвате: „Вътрешното." Кое човешкото? Човешкото без разлика, и външното е, както вътрешното. Ако е вътрешен човешки свят, е право, но и външният Божествен свят ако е, пак е право.

Та казвам, в движението трябва да различавате. В съвременната графология по почерка се познава характерът на човека, какъв е човек, алчен ли е, или страхлив, има ли слабости, добродетели? Според както пише човек, такъв е. Като измени човек своите мисли и чувствания, изменя се и почеркът на човека.

Ако вие наблюдавате, когато играете гимнастика, същият закон: ще видите кому какво липсва. Трябва да правите упражненията и трябва да имате едно съзнание, че то е за ваша полза. За пример някой тури ръцете напред (отпуснато ръцете напред), то е животинско състояние. Състояние да благославяш. Ако в себе си укротяваш животното, тури ръцете си така, но ако искаш да възпиташ човека, така не може. Няма мярка. После пръстите на ръцете няма да бъдат разперени, но затворени. Ръката да бъде вдигната на 45 градуса и да е съсредоточена нашата мисъл. Когато се упражнявате, вие не трябва да мислите кой как прави упражненията, но вие как ги правите. Вашата мисъл трябва да влиза и в ръката, и в краката, навсякъде трябва да участва. Мисълта и чувствата да участват навсякъде. Сега, при някои от упражненията вие се обръщате наляво или надясно, или на юг и север, на изток или на запад. Към север – това е положително, към юг – това е отрицателно. Значи, за да имам едно действие, за да бъде едно движение правилно, трябва да има една положителна и една отрицателна страна. В едното движение възприемате повече електричество, а в другото движение възприемате повече магнетизъм. В областта на магнетизма има мекота, той носи мекота. Електричеството носи повече твърдост. Ако човек иска да бъде твърде устойчив и постоянен, да не бъде страхлив, трябва да има повече електричество. Ако иска да бъде мек, да устоява на обсадата, която някой прави, той трябва да има магнетизъм. Когато обсаждат, жилав трябва да бъде. Всяко движение, което правите в походката, когато ходите отвън в упражненията, трябва да правите

корекция. Вие вървите и се навеждате. Навеждането показва, че имате два центъра: единият – земята, а другият – слънцето. Щом се навеждаш, показва, че си в съюз със земята, центърът на земята е взел надмощие, ти образуваш крива линия. Работата не върви добре. Ти ще се изправиш добре. Мъдрецът трябва да се изправи. Ти като заминеш за другия свят, няма да заминеш като животно, ще се изправиш, ще държиш двата центъра. Когато ядеш, мислиш за земята, отдето дошла храната. Не мисли откъде дошла храната, мисли за онзи, който ти изпратил храната. Мисли за онзи, който ти дал храната. Та по някой път вие мислите, че нещата може тъй да станат. Казвате: „Той светът ще се оправи." Как ще се оправи светът. Един ангел може да дойде да ти даде известни наставления, как да се упражняваш, но ако не го слушаш, ти нищо не може да се ползваш.

Та и в упражненията трябва да има един вътрешен ритъм, за да бъдат полезни и за да бъдат здравословни. И сега са здравословни, но голяма част отива неизползвана. И у вас се роди едно объркано състояние и после казвате: „Нас не ни трябва, ние научихме тия упражнения." Има неща, които, докато си на земята, все ще ги правиш. Ти не може да престанеш да дишаш. Щом престанеш да дишаш, свършено е. Щом престанеш да ядеш, свършено е. Щом престанеш да мислиш, свършено е. Щом престанеш да чувстваш, свършено е. Следователно тия упражнения, които ние ги имаме, те са външен израз. Човек трябва да види доколко неговата мисъл е права, доколко неговите чувства са прави и доколко неговата воля е права. Като правите упражненията, може по този начин да изправите много ваши недъзи. Наследствени черти може да изправите. Наследствените черти внасят винаги една тъмнота. Когато вие се намирате в едно неразположено състояние, мрачно ви е така, казваш: „Мене не ме очаква нещо хубаво." Един чувствителен човек казва: „Не ме очаква нещо добро." Той чувства, понеже в природата дошла

мъгла. Казва: „Защо е дошла тази мъгла?“ Трябва да пита себе си защо дошла мъглата. То е все същият въпрос. Той казва: „Защо дошла мъглата?“ Ти защо си дошъл? Мъглата, и тя иде да диша тук. Във всяка водна капка живеят разумни същества, които идват тук да дишат, прана[74] да дишат. Малките капки са техните тела. Те идат тук, играят си, излизат, влизат във вас. Те влизат във вашите дробове, излизат, вие даже не подозирате това. Както вие, когато ходите, прескачате от камък на камък, така и онези капки във въздуха излизат и влизат. Но в това влизане и излизане те взимат нещо от човека и като намерят нещо нечисто, изнасят го навън. Те обичат да чистят.

Новата философия в съвременните религии казва: „Господ всичко ще уреди, Той всичко ще направи.“ Как ще направи Господ? Ти ще направиш едно движение правилно. Ако ти отиваш при майка си, какво лице трябва да направиш, кажете ми сега? Ще си стиснеш ли устните, ръцете, когато отиваш при майка си? Ти, като отиваш при майка си, ще си оставиш ръцете свободни, движенията ти ще бъдат свободни – това е естественото положение на твоята мисъл и твоите чувства. При баща си когато отиваш – същото. Когато отиваш при ония хора, които обичаш, движенията ти ще бъдат едни, а когато отиваш при онези, които не обичаш, движенията ти ще бъдат други. Да кажем, отиваш при хората, от които тебе те е страх. Ще имаш вече движението на страха. Вие наблюдавали ли сте по какво се отличава страхливият човек? Или забележете тия птичките. Едно врабче, като седне, как едновременно гледа за своята [храна], но се спасява от някаква опасност. Едновременно наблюдава да няма някаква опасност и наблюдава храната. Той постоянно ходи, обръща се на земята. И човек, при такова състояние на страх, ако той се страхува, и той има подобни движения. Без страх не може. Ако много се страхува, губи.

[74] **Прана** (санскрит) – жизнено дихание

Страхът си има свое движение. Винаги, когато човек се уплаши, кръвта влиза навътре във вътрешните съсъди[75] на неговия организъм. Капилярните съдове не функционират правилно. За пример, от страх за да се избавиш, ти трябва да имаш вяра, трябва да имаш надежда, трябва да имаш любов. Само любовта е в състояние да те избави от страха. Писанието казва: „Страхливите не може да наследят Царството Божие.“ Кои ще го наследят? Които имат любовта. Не е страхът, който трябва да дава тон на любовта. Ти обичаш, ама те е страх. Това не е любов. Там, дето любовта се регулира от страха, не е любов. Любов, която регулира страха, е любов. Вие искате да направите нещо, но ви е страх. Вие ще ми кажете: „Какво ще кажат хората, дяволът какво ще каже?“ Като дойде любовта, дяволът го е страх от любовта. Той при всички положения е много смел, но когато дойде любовта, треперят му гащите.

Тогава ще ви приведа следния пример за изяснение. Един проповедник ходил в Западна Америка да събира пари за мисионерска работа. В тази местност имало един разбойник, който разбрал, че имал събрана голяма сума. Решил да го обере и го чакал в един тесен проход, дето да го убие и да му вземе парите. Проповедникът дошъл до едно място, тъжно му е, мъчно му е. Слиза от коня, помолил се, пак се качил, върви. По едно време гледа, един държи пушка и нищо не му казва. Той не могъл да си обясни какво е това. След две години го викат да изповяда един умиращ, който му казва: „Познаваш ли ме кой съм? Аз те познавам. Аз съм онзи разбойник, който те очаквах, да те убия. Не зная какво правеше, като слезе от коня, но като мина, имаше с тебе един въоръжен, той ме уплаши, че не те претрепах.“ Тя, любовта е най-въоръжената сила. Като мине, от главата до петите е въоръжена. Когато нейният нож се забие, не пада, дето удари, помита всичко. Като дойде любовта, като

---

[75] **Съсъд** – съд.

дигне ножа, всички се разбягват, капитулират. Вие мислите, че любовта е за деца. За любовта трябва човек да бъде герой. На най-големия герой пак трябва да има любов. И той се бие за някого. Някой отива да се бие за отечеството. Ако няма любов, той ще хукне да бяга. От любов към отечеството отива да се бие. Или за отечеството, или за жена, или за нива, но трябва да има един обект да обича, за да се състезава. Ако няма този обект, той не може да се състезава.

И в упражненията ако нямате обект, вие всякога ще ги правите криво. Туй е общо казано. Някои от упражненията трябва да се покажат и да се коригират. Ако така продължавате да ги правите, те ще изгубят своето значение и сила след време. Те са сега коригирани, и вие сте им дали една нова форма и са станали джуджета. Те са замязали на китайските дами. Знаете ли какви са китайските дами? В тях има мода, че в железни калъпи си турят краката, за да останат малки, че те едва ходят. Питали един китаец защо техните жени си стягат краката. Той казва: „За да не ходят много, за да не хойкат нашите жени.“ Китайската мъдрост е това. То не е умно. Оставете един човек отвътре да тури калъп. Турете една мисъл калъп, да стане не такова изопачаване на краката. Наблюдавайте, между всяка една мисъл си има известни форми, в които се развива. Тя си има начин на движение. Правилните мисли и правилните чувства имат особени движения. Наблюдавайте, когато ви е приятно и когато сте паднали духом, какви са движенията ви. Щом човек се обезсърчи, той образува буквата S, наведе си главата. Щом се насърчи, вдигне главата си нагоре, държи едно отвесно положение между слънцето и земята. Тия движения стават правилни.

Та в туй отношение гледайте ония спънки, които ви се явяват. Има един външен свят, който създава мъчнотиите на хората. Природата осмисля. Да кажем, когато вали дъжд, тази влага, която иде от небето, дъждът, който пада, размъща реките. Той отгоре иде и

често, като пада на земята, влече кал и размъща реките. Та и Божественото някой път и Божиите блага, като идат отгоре, те трябва да се филтрират. Божественото не е окаляно, причините са външни, окалянето произтича от човешкото естество. Отвън човешкият свят се каля, и отвътре човек от своето неразбиране човек се каля. Тогава, за да се очистиш, ще влезеш във външния Божествен свят или във вътрешния Божествен свят. Щом влезеш там, всичко се филтрира. Дотогава, докато се смущаваш, ти си в човешкия свят. Като престанеш да се смущаваш, ти си в Божествения свят. Докато имаш вяра, ти си в Божествения живот. Слабата вяра е в човешкото. В каквото положение и да си, треперят ти гащите, трепери ти роклята. Имаш вяра, в Божествения свят си. Готов си да пожертваш всичко, ти си в Божествения свят. Докато не си готов да жертваш, но си скържав, ти си в човешкия свят. Започне да мисли: „Какво ще стане с мене, ако остарея?“ В човешкия свят е. Престанеш да мислиш за обективното, в Божествения свят си. Та най-първо трябва да знаете в кой свят сте.

Някои питат, казват: „Кажете ни какво ни очаква.“ Ако си в човешкия свят, ще те грухат, ако си в Божествения свят, ще бъдеш насадено дърво при реката, в една градина заобиколено, ще дадеш плод навреме. Ще те пазят. Ако си в Божествения свят, ще имаш и край, и начало, ще имаш и братя, и сестри. Ако си в човешкия свят, ще бъдеш като едно сираче, от всички гонено като някой заек. Дето седнеш, дето отидеш, навсякъде ще те гони хрътка. Спиш ли, навсякъде ще те намери хрътката. Та това са различия, които трябва да имате предвид. Всички хора казват: „Така сме родени.“ Той трябва да разбира Божествения свят, трябва да разбира човешкия свят. Те се преплитат и двата свята.

Сега упражненията трябва да бъдат спретнати. Като правиш упражненията, да не виждаш никого, за никого да не мислиш. Като правиш упражненията, да знаеш, че трябва да ги правиш хубаво. Аз

съм привеждал един пример за концентриране. Едного осъдили на смъртно наказание. Тогава държавният глава на тази държава решил, че само по един начин може да му прости: да му турят едно гърне с мляко на главата, да мине през целия град и да се върне, без да изскочи една капка вън от гърнето. „Ако можеш да го направиш, ще ти простя“ – му казали. Турили гърнето на главата, минал през града и се върнал, без да излее една капка от гърнето. Питали го: „Кого видя в града?“ „Никого не видях.“ Ти, като вървиш и виждаш всички наоколо ти, няма да разрешиш задачата. Никого не трябва да виждаш. Когато искаш да разрешиш нещо сериозно, някой важен въпрос, концентрирай вниманието си. Внимателни трябва да бъдете на всяка стъпка, на всяко сътресение. И тогава ще се създаде една нова вълна. По този начин упражненията ще имат друг резултат. Например хубаво е, когато направите едно упражнение, една-две минути да си отпуснете ръцете, мускулите да се ослабят, ако ви вдигнат ръката, да падне отпусната. Мускулите трябва да се ослабят. Човек така може да си почине. И като седнете, по някой път трябва да правите почивки, да си отпуснете краката. По някой път ви хваща дрямка и вие заспите. То е почивателно състояние, човек си почива. Като заспи човек, не е стегнат, отпусне се като малко дете. Че на упражненията като дойдете, най-първо се отпуснете, че като дойде мисълта, да бъде правилна, защото с всяко упражнение ще влезеш или в човешкия, или в Божествения свят. Ако влезеш в човешкия свят, кал ще намериш повече. Ако влезеш в Божествения, няма да намериш кал, ще излезе мекота оттам.

Та сега ще се учите. Упражненията са преддверие, влизане в Божествения свят. Един начин е то. В миналото се изисквало двайсет-трийсет години, за да влезеш. Сега, като ви даде лесния, ще оценявате – мислите, че след време може да влезеш. За да влезе човек в Божествения свят, трябва да мисли право. Каква е правата мисъл,

кажете ми сега. Човек, който мисли, как са му очите? Мислите ли, че онзи, който мисли право, очите му са като на един бухал. Бухалът има вечерно време отворени очи. Големи са очите му, защото в тъмнината той гледа на някоя птичка, затова са големи очите му. Но мислите ли, че някой път може да примигва на някой клон, да я изяде? Отворени са очите за плячка. Големи са очите му. Може да се лъжете. Котката, която лови мишките, съвсем затваря очите си. Тя затваря очите като философ, казва: „Мене не ме занимават мишките. Философски работи мисля." Отгоре проверява котката. Казва: не мяза на бухала. Онзи ще видиш из въздуха, току мърда някъде, котката следи всяко движение на мишката и знае постъпките. Пък мишката много любопитна, много интелигентна. Казва: „Какво същество бамбашка, толкова спокойна, като статуя седи." Мишката мисли да се качи на гърба на котката. Досега нито една мишка не се е качила на гърба на котката.

Упражненията играят важна рол[76] в подмладяването на човека. Ако правите добре упражненията, много от бръчките, които имате, ще изчезнат от лицето. За да направите правилно едно движение, трябва да мислите, трябва в туй движение да вложите някакво чувство. Да кажем, направите едно движение, направите един опит. Вземете най-хубавото житно зърно, да го посеете. Може да го хвърлите грубо, да го посеете в земята. Другия начин: ще го хванеш полека, внимателно, ще намериш мястото, ще го туриш полека, ще го заровиш отгоре. То е едно правилно движение. Ако посеете едно житено зърно или едно ябълчно семе, или една круша по единия или по другия начин, ще видите голямата разлика, която съществува между блъснатото, грубо посятото и онова, посято с всичкото внимание.

---

[76] **Рол** (рус.) – роля

Това е лично, няма какво да се разправяте, но трябва да правите опит в движението. Да се заинтересувате да проучвате гимнастическите упражнения. Вие казвате: „Ние сме стари, няма какво да се учим на гимнастиките." Има много мускули във вас, които не са се раздвижили. Често хората умират от атрофиране на мускулите. Има мускули, които не сте раздвижили. Много хора умират от нераздвижване на мускулите. Всеки мускул, всеки нерв трябва да го раздвижите. Всичко изисква движение. По някой път болестите идват, защото не сте правили движения. Що е болестта? Аз да ви определя. Всяка болест е признак на една Божия велика тайна, която иска да ви се разкрие. Що е радостта – радостта носи откровение. Ако си разбрал, всяка скръб носи тайни. Следователно в скърбите ще учиш Божиите тайни, в радостите ще учиш Божиите откровения. То е философията на живота. А пък движението от скърбите и от радостите се изменя. Когато човек изучава Божиите тайни, движенията са едни, когато изучава Божиите откровения, движенията са други. Щом скърбите, може лесно да премахнете вашата скръб. Мъчно ли е да се премахне една скръб? Не е мъчно да се премахне, стига да знаеш как. Представете си, че някой ви откраднал хиляда лева. Казвате: „Отидоха ми парите." Какво ще правите? Умислите се. Дойде един ваш приятел, казва: „Какво си се умислил?" „Хиляда лева ми откраднаха." Изважда, дава ви хиляда и петстотин лева. Питам, трябва ли да скърбите? Вие ще кажете: „Да бяха и моите хиляда лева." Там грешите. Не мислете за изгубеното. Ако не ви бяха откраднали парите, вашият приятел не би дошъл при вас и не би се открила тайната на неговото сърце, че той е разположен към вас да ви услужи. Във всяка скръб, която преживявате на земята, невидимият свят иска да открие една тайна на вашия ум и на вашето сърце. Тогава питате: „Защо са скърбите?" За да изучавате тайните на Божието царство. Но всякога тайни няма да учите. Някой път ще

учите откровения. Онези, които постоянно да се занимават с тайни работи, животът им става нещастен. Тогава от сутрин до вечер ще изучавате Божиите откровения, от обед до вечер ще изучавате Божиите тайни.

Сега изводът: на някои от упражненията трябва да се прави основна корекция, да се покажат как трябва да се правят, какви трябва да бъдат упражненията. Които искат да се упражняват, пък които не искат, са свободни. Да имате едно знание, да знаете законите на упражненията. Всяко нещо трябва да се види. Вие за пример, някой път ви гледам, вие се обръщате като някой истукан. После ръката да се движи в една крива линия, не направо. Всяко движение е пластично. В резките движения се губи повече енергия, те имат съвсем друг характер, а пък ръцете и краката, те са два противоположни полюса. Ръцете и краката играят важна рол. Човек, който не знае как да управлява ръцете и краката, малко постижения може да има. Между двата полюса, ръцете и краката, е поставена главата. Тя е центърът. Ако движите правилно ръцете, вие ще се справите разумно с човешкия свят. Ако знаете как да движите правилно краката, ще се справите с животинския свят. Ако знаете как да упражнявате мускулите на гръбнака и другите мускули навсякъде, тогава ще знаете как да се справите с растителното царство, да черпите сокове оттам. Това е не само за насърчение, но да знаете как да упражнявате. Сега нали има масажисти, които масажират хората. Но колко от тия масажисти работят според законите? Ни най-малко. Гледам, онези, които разтриват, не знаят как да разтриват. Как ще разтриеш човека, надолу или нагоре? Откъде ще започнеш? Ако човек е бил алчен и иска да живее само за себе си, навън ще го разтриваш. Ако е страхлив, навътре ще го разтриваш. Та всичките хора еднакво не се разтриват. Когато искаш да придобиеш нещо, навътре ще го разтриваш. Ако искаш да се освободиш от нещо, навън

ще разтриваш. Онези, които масажират, взимат нещо, изхвърлят го от себе си навън. Когато искаш да ти предадат нещо, навътре. Туй движение на обливане е главното движение. Мисълта и чувствата да влизат вътре, то е най-красивото движение. Отгоре да дойде Божието благословение. Човек трябва да го прави свещено. Като го прави, да знае, че го гледат от невидимия свят, искат да видят как го прави. Като четеш едно писмо, гледаш не само съдържанието, но гледаш как е писано писмото. Приятно е да гледаш хубаво написано писмо. Сега вярвам, че вие имате атавистически да се борите с много недъзи. Вие казвате: „Дотегна ми нещо, не може да се поправи." За някакво друго съществуване, друг път като дойдете на земята го оставите. За другото съществуване има друга работа. Работата за туй съществуване трябва да я свършите. Ако свършите вашите дългове за друго съществуване, те се увеличават толкова, че няма да можете да ги изплатите.

Та да има едно свежо поколение. Защото има четири вида упражнения. Две положителни движения има в човека. Ако се развиват човешките чувства, главата расте назад. Ако се развива мисълта, главата расте напред. Ако се развива морална стабилност, любов към Бога, главата расте нагоре. Ако човек се привързва към земята, расте надолу. Човек, както виждате, се развил надолу, защото много обича земята. Всеки лош човек е голям. Сега енергиите от вътрешния свят трябва да се пренесат. Той е дотам, додето се вдигат ръцете. Това е царството на Божествения свят. Дотам, додето достигат краката, то е царството на животинския свят. Ако искаш да знаеш колко можеш да постигнеш, вдигни си ръцете нагоре, и то е твоето постижение. Вдигни си ръцете нагоре и ги дръж, вземи часовника и гледай колко време можеш да ги държиш. Като вземат да ти отмаляват, това е духовната ти сила. Много мъчно е. Ако мисълта е силна, заставят кръвта да отива нагоре и да храни ръцете. Ако

мисълта е слаба, кръвта не може да функционира нагоре. Ако човек при сегашното положение би си държал ръката нагоре, тя би изсъхнала. Затова ръцете са надолу. Понеже и без мисъл много може да се хранят.

Това е сега нов материал, върху който вие не сте мислили. На вас ви прави впечатление като една мода. Видиш мода в живеенето, казваш: „Пари се изискват." Понеже сте дошли до едно положение, друг път за постиженията, когато дойдете, непременно трябва да мислите и да чувствате, и да постъпвате правилно. Движенията на един светия на веждите, на очите, на лицето, на устата, всички те самостоятелни движения са. Движенията на ръцете са пластични, нищо не го смущава. Светът да се разколебава, той е тих и спокоен. Той знае, че тази работа не е така опасна. Разправят, че вечерно време, ако минавате през огън, може да ви е страх, че можеш да изгориш. Вечерно време може да минаваш през огъня и ако се уплашиш, веднага по закона на внушението, може да има нещо.

Един свещеник ми разправяше една опитност. Явява се неговият ръководител насън – това е истински пример – и му казва: „Ти знаеш, че едното ти око гледа към земята." Бутнал го по челото: „Едното ти око гледа нагоре, а другото гледа към земята. Правото не е там." Като става сутринта, там дето го е бутнал по челото, било черна точка. Един месец седяло на челото. Той казва: „Гледах го в огледалото." Питали го: „Кой те удари?" Той мълчи. Той казва: „Кой знае, ударил съм се някъде." Питат го: „Как се удари?" „Бутнал съм го." Човешката мисъл какво влияние упражнява? Всичките ваши лъжливи мисли, вие преживявате и сами се разрушавате. Няма какво да се плашите. За пример вас ви е страх от смъртта, нали така? Кой сега, като се е страхувал, се е избавил от смъртта? Нали вие се плашите от сиромашията? Кой досега се е избавил от сиромашията? Или ви е страх от глада. И за сиромаха, и за богатия ще дойде гладът, ще ви

намери. Това са фази, това са състояния. Онзи светия знае преходните състояния на глада. От глада може да мине в друго състояние. Знае как да минава от едно състояние в друго. Обикновеният човек не знае, мъчно е наистина. Защото човек, който знае законите, може да хипнотизира един човек и да му внуши да не яде. Казва: „Гладен ще умреш." Внуши му мисълта: „Няма да ядеш." Той дойде до яденето, не му се яде. Пък яденето, то е Словото Божие. Има и друго ядене. Човек се храни със Словото Божие. Той трябва да има не само физическо ядене, но и духовно ядене, тогава трябва да се упражнява. Ще отвори книгата, и там има движение. Като ядеш, като отвориш книгата, как четеш? Пак ще направиш известни упражнения. Ще вземеш тояжката, пак правиш упражнения. Книгата сама по себе си няма да се отвори. После туряш някаква мисъл в главата си, навеждаш книгата, пак ще я гледаш. Ред движения ще направиш, докато дойде до една правилна мисъл. Затуй на физическото поле е необходимо да имате много хубави движения, който ви гледа, да му е приятно. Като четеш, като ходиш, че да се зароди желание у него да направи същото. Някой път си недоволен, че някои неща не ги разбираш. Не разбираш, затвориш книгата, след малко пак отвориш. Не се смущавай, че не разбираш работите. То е въпрос на светлината вътре. Нещата стават разбрани, когато имаш Божествена светлина. Нещата стават неразбрани, когато няма тази Божествена светлина. Неразбирането произтича от факта, че любовта отсъства. Обикновената любов е, която разсейва хората. Щом дойде любовта, ще има светлина, Божествената любов винаги носи светлина. Че Божествената любов носи живот. Щом дойде Божествената любов, сърцето работи, волята работи. Щом дойде човешката любов, има разсеяност, каша става. Мислиш, мислиш, нищо не излиза.

Та ще дойде гимнастиките да ги правим не по човешки, но по Божествено. Някои движения влизат в Божествения свят, някой път –

в човешкия свят. Някои, като правите упражнения, казвате: „Стига толкова. Стига толкова сме се въртели насам-натам.“ Човек, щом стигне до крайния предел на човешките движения, ще престане да има тази форма. Дотогава, докато не може да направи тия движения, той ще бъде роб на условията. Една риба, която иска да излезе от лошите условия на водата, непременно трябва да превърне своите хриле на дробове и трябва постепенно да си направи криле. След това ще може да живее в новата среда. Та трябва дълго време да мислите, докато се образува един навик, едно желание за новата среда. Тази работа насила не става. Трябва да правите упражнение. То и с приказване не става. Всякога трябва да имате вътрешно желание. Любов трябва да имате. И със закон работата не става. Със закон за човешките упражнения, може. Но за Божествения свят законът е правилната мисъл, правилните чувства. Тогава може да се каже: законът на любовта е да имаш любов.

Сега ако ви попитам, какво резюме бихте направили дотук, на основните мисли? Колко основни мисли има? Вие казвате: „Защо търсите Учителя отвън, търси го отвътре.“ Право е за Божествения свят. То е в Божествения свят вън или вътре, то е в Божествения свят. Някой казва: „Мене не ми трябва човешкото.“ То е право, ако си в Божествения свят. Човешкият свят е служител на Божествения. То е преддверие. Без него не може. То е обвивка, не може без него. Потребен е той. Ако търсите истината в Божествения свят, ще я намерите. Ако търсите истината в човешкия свят, тя е само отражение. Божественият свят се отличава от човешкия, че той е отвън и отвътре злато – противоречия няма в Божествения свят. В Божествения свят царят и работникът няма разлика. Царят е цар, работникът е работник, заедно вървят и се радват, че царят е цар, а другият се радва, че е работник. Няма различие, както е на земята. Както в дома големия батьо носи малкото братче на гърба си.

Големият се радва, че може да носи малкия на гърба си. Малкият пък се радва, че има такъв як батьо да го носи. Та като го срещнеш някъде, големият се хвали с малкия брат, а пък малкото братче се хвали с големия батьо: „Като моя няма такъв, да носи. Пехливанин е.“ Дотогава, докато правите различие, в човешкия свят сте. Като престанете да правите различие, влизате в Божествения свят. Сега вие имате желание да бъдете много големи хора. Един ден и то ще дойде. Желание не е лошо. Но в големия свят ще вършиш повече работа. Там се изисква да служиш повече на Бога. Има по-голямо служене, когато си голям. Малък си, по-малко служене. Голям си, повече ще служиш. Малък си, по-малко ще служиш. Малко знаеш, малко си отговорен. Много знаеш, много си отговорен. Малко знаеш, направиш погрешка, малко ще те бият. Много знаеш, направиш погрешка, много ще те бият. Навсякъде справедливост има.

Та като тръгнете да се отличавате по походката, като вървите, да ви е приятно.

Да чувствате, че ходите хубаво. Аз много пъти съм гледал хората колко са неспокойни. Седи една сестра, зад нея друга. Казва: „Не ме бутай. По-добре напусни този стол, стани. Щом не можеш да седиш в една среда, дай си мястото, да седнат другите.“ Стани прав. Щом и това не можеш, излез на опашката. Но да бъдеш спокоен. Не си нарушавай мира. Този човек не разбира като тебе. Мъчно е да се разбереш. Някой човек има по-гъсти влияния, материята е гъста, че като седнеш, влиянията не си хармонират. Та трябва да имате интуиция. Като влезеш, трябва да се оставиш на интуицията. Като се водиш по Божествения свят, той ще ти покаже да седнеш най-първо. Ще ти каже: там на еди-кой си стол. Ще наредят такива хора около тебе, с които си хармонираш. Влезе друг, и той ще се нареди. Сега по човешки всеки иска предното място. Един ленив ученик, и на най-първия стол е ленив, способният и на задния да седне, пак е способен.

Където и да е, да си намериш мястото. Не е лошо желанието на човека да бъде пръв. Но пръв по разбиране, пръв по мисъл, пръв по чувство, пръв по движение, че като правиш нещо, пръв да го направиш. Казва: „Аз не искам да бъда пръв.“ Да чувстваш, че онова, което правиш, на света го правиш. И хубаво е за самия човек.

Тия работи ще ги вземете и ще се старaете да направите едно вътрешно преобразуване. Гледам тук някои сестри да ги изкараме да научат упражнението. Има братя и сестри, които трябва да се поправят. Те вървят, обикалят като чекрък, много механически. Ако се оставите по внушението на Божествения свят, вие ще намерите правилното движение. Но много мъчно е, когато човек не е под влиянието на Божествения свят, тогава не ти стига умът. В Божествения свят движението става правилно.

Тази сутрин, като вървяхте нагоре към Витоша, ако ви се тури сто килограма злато на вас, кой може да го изнесе. Цялото нещастие седи там, ама половината да изнесем и после другата половина. Не, цялото да го изнесете. Тук няма нито един, който може да го изнесе. В дадения случай, което разбираш, то е Божественото, което можеш да приложиш. Една малка мисъл, която разбираш, то е богатството. За пример вие давате царевица някому, оберете царевицата, изхвърлите [...] на царевицата. Но умният човек ги използва за лекарство, а пък тези листа, с които е обвита, от тях можеш да си направиш хубава рогозка. Отлична дреха може да се направи, много здравословна дреха. Сега от стъкло може да се направят хубави дрехи. Как може? От стъкло хората правят, че от царевица ли да не може да направят. Хубаво е.

Сега във всинца ви трябва да има желание човешкото във вас да го подчините на Божественото. Ще му кажеш: „Слушай, учи се.“ Като се намериш в трудно положение, слушай и учи се. „Ама остарях.“ Няма какво да си остарял. Стари са умните хора. Никакъв цар не си

ти. Ще работиш. Онзи иска да се излъже. Отсега не искаш да се учиш. Вие казвате: „Старият влязъл да оправи младия.“ Човешко честолюбие. Човек е пълен с честолюбие. По някой път не иска да се наведе, мисли, че прав трябва да седи като кол. Да кажем, някой честолюбив човек казва: „Не обичам да се покланям.“ Като се намери на зор, да видиш как се кланя, то е въпрос. Един цар, като има войска, не се кланя. Но като остане без войска, как се кланя.

Във всинца ви трябва да има желание да се оправи светът. Трябва да направим в света всичко. Трябва да започнем да мислим право. Да направим хората да мислят право. Всичките хора са свързани. Казвате: „В небето вече се изпълнява волята Божия.“ Невидимият свят постоянно работи върху земята, да приготви света да изпълнявате волята Божия в света. Каквото кажат, да послушат Бога. Сега ние като послушаме Бога, светът ще се оправи. Чрез писане на закони светът не може да се оправи. Като решим да вършим волята Божия, светът ще се оправи. Във всеки дом всичко лесно да става и няма да има противоречия.

Станете сега. (Всички станахме.)

До стената на бивака на Витоша след гимнастическите упражнения.

33 лекция на Общия окултен клас, 6 май 1936 г., сряда, 10 ч. 7 мин.

ВЯРА БЕЗГРАНИЧНА И ЛЮБОВ БЕЗГРАНИЧНА

„Добрата молитва“

Ще прочета първа глава от Евангелието на Йоана.

„В началото бе Словото“

Трябва разбиране. Разбирането е едно отражение. И простият си служи със светлината, и ученият си служи със светлината, както и онзи, чието съзнание е развито. Но между всички тях има голяма разлика. Простият вижда нещата на повърхността, той не може да вникне в дълбочината на нещата. За пример често се казва: „Имай вяра.“ Но на какво обосноваваш ти своята вяра, дали имаш вяра? Не можеш да имаш права вяра без любов. Вярата трябва да бъде обоснована на нещо. Без любов вярата не може да се прояви. И ако някой казва, че има любов, а не може да прояви вярата си, той не говори истината. Вярата, това е външната страна на любовта. Някой казва: „Гола вяра.“ Щом вярата ти е гола, тя е без любов. Някой казва: „В какво да вярвам?“ Ще вярваш в любовта.

Сега, това са две положения, които трябва да бъдат ясни. Животът не може да се прояви без любов и без вяра. Казвам, това, което може да даде утеха на човека, това е вярата. Да вярваш. „В какво да вярвам?“ Ще вярваш в Бога. „И после?“ Ще вярваш в Духа. Няма да търсиш Бога, както търсиш някой човек навсякъде. И после, ако за любовта не можеш да направиш всички жертви, ти нямаш вяра, ти не разбираш какво нещо е любовта. Човек, който е дошъл до вярата и до любовта, той е богат човек, той не е скържав. А какво имаш да се смущаваш, ако имаш всичко, кажете ми? Казвам, има неща, които сега трябва да се разрешат. Вие някой път се спъвате върху някои въпроси, върху маловажни работи. За пример спирате се върху

въпроса кой е чист, на кого мислите са чисти и на кого не са чисти, кой ви обича и кой не ви обича. Това са въпроси важни. Кой ще ви убеждава сега дали имате любов, или не? Вие ще кажете: „Как мислите, дали аз обичам? Как мислите вие, дали аз имам вяра?“ Това са второстепенни работи. И когато Христос е казал, че ако имате вяра колкото синапово зърно, можете да кажете на една планина да се премести и тя ще се премести. Ти си сиромах, нямаш нито пет пари в джеба си. И ако имаш вяра, каквото искаш, ще дойде. Само че казвате: „Кой ще извърши това?“ Че кой заставя светлината да иде от слънцето? Кой я изпраща, кажете ми? И кой изпраща тези слънчеви лъчи, да идват във вашите очи? И кой е онзи, който изпраща мир във вашата душа? Вие не сте мислили върху това. Вие виждали ли сте го? Не сте го виждали. Сега ще кажете, че това, което човек не вижда, то не е реално. То е степен на съзнанието. Пробуждане трябва у човека. Та казвам сега: „При сегашните условия, както сега е сложен животът, има други неща, които отвличат вниманието от важното. И те са важни, но важният въпрос за всинца ви е, че без любов вие не можете да турите основа на живота си. И ако в тази любов вярата спонтанно не изпъква в душата ви, и ако във всяка мъчнотия, тази, която се ражда във вашата душа, тази любов не може да се справи, вие не сте на правата страна.

Сега аз не искам да ви говоря върху въпроси, които могат да смущават вашето съзнание. За пример вие се раждате в света и мислите да уредите живота си. Как ще го уредите? Ще го уредите според знанието, което имате. Най-първо вие имате една вяра, но колкото остарявате, вие изгубвате вашата вяра. И най-после дохождате и казвате: „Я има онзи свят, я няма.“ Вие сте млади и мислите, че всичко можете да направите, но остарявате и казвате: „Мислех така, но то не било точно така.“ Така, както вие разбирате старостта, тя е старост без любов. Тази старост е без вяра, вие сте във

въздуха, висите някъде. Това е, както едно обещание, както когато някой казва: „Аз ще направя еди-какво си заради вас.“ Обещават хората много работи, но в края на краищата работите не стават така. Божествените работи са извън времето и пространството. Това, което постоянно става у вас, то е Божественото, а не това, което може би в идната година ще стане или след един ден, но в дадения момент. Ти имаш тъмнина в себе си, но щом повярваш, веднага Божествената светлина иде и ти ставаш богат. Та казвам, ние говорим за първите християни. Кои бяха първите християни? Ако първите християни живяха едно време, сегашните от кои са? От последните. Кое е по-добре да бъде човек, от първите ли да бъде, или от последните? По-добре е да бъде от първите. Последните – това са огризките на нещата. Някой е сготвил, идва някой, но понеже е от последните, останали са само последните огризки. Това вече не е ядене. Някой казва: „Важно е първото в света.“ Но без онова вътрешно разбиране на нещата не може да даде нищо, с него нищо не се постига. Разбирането на любовта, която се изявява чрез вярата – това е истинското знание, с което човек всичко може да постигне. Има неща, които човек може да постигне и ще ги изгуби. Аз считам постигнати неща тия, които съставят една тъкан. Ако ти остаряваш, ти нищо не си придобил. Ако ти в младини придобиваш знания, а в старини изгубваш това знание, ти нищо не си придобил. Ако си забогатял и оставиш на децата богатство, ти нищо не си придобил. Това са заблуждения. И ти, и децата ти се заблуждавате. Това е външното разбиране. Тогава казва Христос: „Един е вашият Отец.“ Докато ти мислиш, че имаш баща, майка, братя и сестри, че някои ти са по-близки, а някои по-далечни, това е обикновено разбиране. Ти трябва да считаш, че имаш само един баща. И ако ти за този баща не си готов да пожертваш всичко, ти не си го разбрал. Питам сега: кой е онзи, който ви обича? Той не може всичко да направи заради вас.

Нищо повече. Светии имало едно време, но и те имали в себе си мъчнотии. Човек сам си разрешава известни въпроси. Къде стоят мъчнотиите в човека? В неговото недоверие. Той няма вяра. Някой казва: „Ти обичаш ли ме, или не?“ Казвам: „Ти вярваш ли в мене? Покажи ми твоята любов от вярата си, и аз ще ти покажа моята любов.“ Сега това е вътрешната страна. Иначе, както вие схващате живота, той не е реален. Един човек, който може да ви обещае нещо и да не го изпълни, не уповавайте на такъв човек. Казва той: „Дайте ми малко време.“ Никакво време. Кажи и свърши – нищо повече. Дойде някой, иска от тебе помощ. Този, който проси, той не познава Божия закон. Той казва: „Помогни ми за Господа.“ Това са обикновени работи. Онзи, който ще дойде да опита твоята любов, той ще дойде по друг начин. Тогава как ще го познаете вие? Способният ученик разбира учителя си. Нищо повече. И способният учител знае как да предаде урока си. Това, което е неразбрано, което създава междини, произвежда съмнения и човек казва: „Дали той вярва в Господа, дали вярва в Христа?“ Ако дойдем до положение да делим Христа, да питаме Кой е Христос, ние сме на кривата страна. Изявленията на Бога не могат да станат без Христа. Вярата на човека е изявление, а същината, това е любовта, която постоянно действа отвътре.

Сега, да дойдем до практическата страна. Разрешението на въпроса седи в любовта и вярата. Ти казваш: „Как ще прекараме живота си?“ Можеш да прекараш живота си като някой вол, можеш да прекараш живота си като някой кърт, и какво ли не. Но един начин има за прекарване на живота: да разбереш живота не като кърт, нито като вол, но да разбереш живота както трябва. В какво седи любовта? Като срещнеш един човек, който те обича, светът пред теб ще се отвори. Христос казва, че Той е вратата. Онзи човек, който може да отвори за вас вратата на любовта, кой и да е, той носи вярата. Или аз наричам това разтваряне на вашето съзнание. Понеже всеки слънчев

лъч, който пада върху някое семенце, който повдига семенцето, той е, който помага. Та всички вие имате нужда от Божествено проявление. Затова трябва да вярвате. Аз наричам тази вяра не сляпа вяра, а жива вяра. Друг въпрос се заражда сега. Вие ще кажете: „Ние от кои сме?“ Няма нужда да знаете от кои сте. В дадения случай ти може да бъдеш един запален въглен или един изгасен въглен. Нищо повече. Нали понякога виждате нарисувана една свещ, която гори. Това е едно заблуждение. На картина е само. Ти казваш: „Много хубаво е нарисувана свещта.“ Ако във вашето съзнание съществува, и вие уповавате на тази картина, че е много хубаво нарисувана, вие сте на кривата страна. Не че това не е хубаво, но това е едно отражение, а същината, реалността, тя е на друго място. Сега, като казвам, че реалността е на друго място, какви ли не идеи ще се родят у вас: какво нещо е реалността, какво нещо е онзи свят. Онзи свят е свят на любовта. Онзи свят е свят не на слепите хора, които виждат нещата отблизо, а на хората, които виждат отдалеч. Сега има много въпроси, които спъват хората. Те са странични работи във вашето съзнание и от тях трябва да се освободите. Говорят за кармата. Докато имате карма, вие още не сте дошли до любовта. Докато имате карма, вие още не сте дошли до истинската вяра.

Когато аз говоря за вярата, подразбирам вяра в любовта. Аз изключвам кармата. Няма какво да говорите повече за кармата. Колко години ви трябват, за да се освободите от вашата карма? Ако хвърлите земята върху слънцето, тя в един миг ще се разтопи. Ако остане да топите земята, хиляди и милиони години може да я топите. Ако земята падне на слънцето, мигновено ще се разреши въпросът. И законът е такъв: ако във вашето съзнание има известни въпроси, които вие не можете да разрешите, това показва, че сте далеч от слънцето. Ти казваш: „След време то ще дойде, еволюцията ще дойде.“ Дяволите са измислили еволюцията. Те са политици. Ти

казваш: „Еволюцията ще дойде и ние ще успеем.“ Бог е вложил в любовта всички свои качества и всяко нещо иде на своето време и се проявява. То е Божественото. Това не значи, че всеки ден ще придобиваш Божественото. То е вложено в тебе, ти ще се радваш на Божественото. Ти ще се радваш на проявеното в тебе. Тъй седи въпросът. Казвате: „Как ще познаем ние Христа?“ Питам, как Го познаха едно време и как ще Го познаят сега? Едно време и сега, безразлично е. Щом делите Христа, вие не сте Го познали – нищо повече. Щом мислите, че сте по-далеч или по-близо до него, това е човешко разбиране. Много страдания ще се родят. Вие започвате да четете една книга, която съдържа хиляда страници. Вие още не знаете на коя страница ще намерите най-важното. В какво седи важното? Важното е ядката. Това е любовта вътре. Любовта е възкресението. За да дойде любовта, ти трябва да възкръснеш. Когато се казва, че това е възможно, а онова е невъзможно, че трябват условия, това показва, възкресението още не е дошло. На болните хора много неща трябват. Трябва някой да ги вдига от леглото, но това още не е истинският живот. Любовта няма нужда от прислужници. Когато любовта дойде в душата ти, ти ще бъдеш един от онези, на които душата трепери да служи, да прояви Божията любов. Когато любовта дойде, ти ще бъдеш един от въодушевените, с голяма вяра, че можете да помагате. Всичко е възможно. Това е положението сега. Такова трябва да бъде вашето съзнание сега. Някой казва: „Ние не сме просветени още.“ В какво седи просветата на човека? Тя седи в онова вътрешно разбиране на Божествения Дух. Бог няма да дойде да спори с тебе. Като дойде в тебе Бог, ти веднага трябва да разбираш дали Господ ти говори, или не. Има един закон: щом в душата ти съществува известно разединение или имаш раздвояване, имаш две мисли, Бог не се проявява. Там е човешкото разбиране. При Божественото проявление на човешката душа не остава нито сянка от съмнение в душата на човека. Ти

казваш: „Ами дяволът може да ме излъже.“ Щом дяволът може да те излъже, това е първото безлюбие. Щом дяволът може да те излъже, това е първото безверие.

Та казвам, сега ще започнем с онзи живот, отдето иде възкресението. Няма да ви убеждавам дали това е възможно, или не. Болен си – ще опиташ вярата си. Сиромах си – ще опиташ вярата си. Слаб си – ще опиташ вярата си. Във всички положения ще опиташ реалното. Не какво светът мисли. Това е друг въпрос. От памтивека съществува неразбиране между хората, разни системи. И след хиляди години пак ще бъде същото. Това е друг въпрос. Светът няма да се оправи по този начин. Изобилие се иска, като дойде чистият въздух, той оправя всички неща. Като остане да дава по-малко, тогава имаме човешкия порядък на нещата.

Та казвам, новото разбиране на нещата и на живота седи в това не да се родиш и да остарееш, не да се родиш и да умреш. В това вие имате вече сегашния порядък на нещата. Той спада към друга категория. Обаче, за което аз ви говоря, вие непосредствено трябва да го разберете. В какво седи непосредственото разбиране? Непосредственото разбиране няма доказателства. То едновременно само се доказва. Някой казва: „Трябва да го докажат.“ Има неща, които не се доказват. Това са опити. Съществува един жив опит. То е реалността на живота. Да имаш този опит, а не временни опити. Има опити, които хвърлят светлина върху човешката душа. Когато Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът“, Той подразбира именно това начало, в което Бог се проявява.

Та казвам сега, ако вие не сте готови да пожертвате всичко, вие не сте разбрали вярата. Жертвата е външно изявление на вярата. Ако човек не е готов да жертва всичко, не така, обикновеното жертване, което вие разбирате, трябва да знаете, че не сте разбрали вярата. Ние подразбираме жертвата на Христа. Христос за кого се пожертва?

Изгуби ли Христос нещо, след като се пожертва? Ние сега мислим, че ако пожертваме нещо, ние ще изгубим. Това е криво разбиране. Жертвата, това е естественото положение на вярата. Та казвам сега, в прочетената глава се казва: „В началото бе Словото.“ Сега какво ви спъва да вярвате, кажете ми. Вие казвате: „Ние вярваме.“ Но по какво се отличава вярата? Или по какво се отличава любовта? По този начин на разсъждение вие ще кажете: „Това са степени на съзнанието.“ Трябва да се освободите от временните безпокойствия. Ние сами трябва да се освободим. Има един начин за освобождение от временните безпокойствия в света. И ние ако не се освободим от временните безпокойства, ние не можем да опитаме Божиите велики закони, чрез които Той се проявява, ние не можем да опитаме Божиите блага. Как ще опитате любовта? Често хората опитват любовта и я изгубват. И казват тогава: „Беше едно време, но сега виждаме, че е празна работа.“ Не че е празна работа, но ослепелият човек казва: „Едно време аз виждах, сега не виждам.“ „Едно време аз обичах, а сега не обичам.“ Ако едно време си обичал, а сега не обичаш, къде е погрешката? Ти не си разбрал Божията любов. Човек, който ослепява, той е вън от любовта. И човек, който изгубва вярата си, той е пак извън любовта. Та казвам, често вие изпадате в мъчнотии. Как ще се прояви вашата чистота? Къде е критерият за вашите разбирания за чистотата? По сегашния порядък на нещата аз мога да представя въпроса така: имате един баща, нали? Той има няколко дъщери. Тези дъщери се считат за привилегировани, но ако дойдат други няколко дъщери, млади моми, около него, какво ще мислят дъщерите за баща си? Ще имат ли добри разбирания? Или ако при един женен мъж дойдат няколко млади моми, моми или жени, неговата жена ще счита това за нечисто. Аз считам целия свят за нечист. Всички хора ще кажат, че са чисти. Не, сегашният свят е свят на греха, нищо повече. Сега ще кажете: „Еди-кой си брат има много

игриви очи. Очите му малко шовъркват[77].“ Ако очите на този човек шовъркат, той не разбира този път. Не, брат е онзи, в когото ти не може да се съмняваш. Човек е онзи, който ви обича и у когото не можеш да се съмняваш. Сестра е онази, у която ти не може да се съмняваш. В дадения случай същността е вътре в нещата. Един малък пример: някои си братя някъде в провинцията купуват си имот за събрания. След като търсили, намерили най-после едно доста хубаво място, което и купуват. Разделят се. Някои казват: „Питахте ли Учителя да купите този имот?“ При първия опит, който Ева направила, пита ли Господа? И Адам питал ли Господа? Не го питаха нищо. Не е въпрос дали са го питали. Право ли е това, което правите? Нищо повече. Сега ще се събират няколко души да купуват имот. Ако аз съм на мястото на всеки един от тях, няма да търся двама или трима братя да купуваме заедно имот, но ще извадя двайсет и пет – петдесет хиляди лева и ще купя имота. Тогава у другите се ражда мисълта за недоверие и казват: „Вие искате да ни ограничите.“ Това е неразбрана работа. Какво ще ви ограничавам? Щом си сиромах, ти си вече ограничен. Щом си невежа, ти си ограничен. В какво стои ограничението? В онова вътрешно неразбиране. Бог постоянно ни казва: „Сине мой, не си на правата страна.“ Има много неща, по които вие може да познаете истината. Казва се: истината ще ви направи свободни. Това е в дадения момент. Сега разрешението на някои въпроси, които предстоят, се намира в зависимост от любовта. Оплакват се от дрязги между тях. Някой дал къщата си под наем. Друга сестра от новото учение казва: „На моите наематели ще им дам пътя.“ Оставете сега тия ваши заблуждения. Щом имате наематели, вие не сте в учението. Щом сте женени, не сте в учението. Щом имате деца, не сте в учението. Щом имаш да вземаш, не си в учението. Така седи въпросът. Ако искате да разбирате Божия път другояче, ще си

---

[77] **Шовърквам** (диал.) – щавам, играя

умрете по същия начин. Че имате някаква къща, това е друг въпрос. Имаме домове, които са направени, а имаме домове, които са неръкотворни. Имаме един живот, за който човек се приготовлява. Та казвам, сега ние трябва да дойдем до същественото. Бог е любов. Любовта носи живот, а този живот не може да се прояви без онази пълна вяра. Това значи, както Христос казва, да станете като малките деца, но не като глупавите деца. Казвате: „В какво ще вярваме?“ Онзи, който вярва, той има всичко на разположение. Сега това се отнася до онези вътрешни начини, чрез които вие трябва да се подмладите. Този начин, по който вие живеете, вие ще остареете, вие ще изгубите смисъла на нещата, смисъла на живота. Това е едно на ръка. Това е един временен въпрос. И то не е лошо, но това ще изчезне. Онова, към което вие се стремите, то е Божественото във вас. Това е до онези от вас, които са готови за новото учение. Тъй както сега се проповядва новото учение, те са го проповядвали по много начини. Новото учение не може да има никакви правила, всеки ще има свое правило в себе си. В новото учение ти не може да мислиш какво хората може да направят за тебе, но ще мислиш ти какво може да направиш за другите. После, в новото учение ти няма да мислиш къде ще излезе краят на нещата. В новото учение няма никакъв край. Всяко нещо, което има край, вие знаете какъв му е краят. Ние проповядваме неща без край. Те нямат никакъв край. Те имат начало, а нямат край. Сега аз ви проповядвам едно учение, което ви е понятно. Вие знаете какво нещо е любовта, но влизате в стълкновение – вяра нямате. Сега вие не знаете кой ви обича и кой не ви обича. Когато мислите, че някой ви обича, вие се мамите. Когато мислите, че някой не ви обича, пак се мамите. И в двата случая вие се мамите. Онзи, който се показва, че не ви обича, вие се мамите. И обратното е вярно. Който е познал истината, той никога не се спира върху въпроса, кой го обича. За него този въпрос е разрешен. И за мене този въпрос е разрешен. Има само

Един, Който ви обича, нищо повече. Щом дойде у вас, във вашето съзнание въпросът, дали друг ви обича, вие сте на кривата страна. Има само Един, Който ви обича, Той е Бог. И нашата любов не е нищо друго, освен проявление на Божията любов. И тогава, докато ти мислиш, че любовта е само, няма да има никакъв спор. Щом любовта се раздвои в теб, ти си вече на кривата страна. И тогава в съзнанието ти въпросът за любовта остава неразрешен.

Та казвам, две неща сега са ви потребни: любов безгранична и вяра безгранична. Ние вярваме, че любовта и вярата са безгранични. Мислете върху любовта. Не я тълкувайте, не я обяснявайте, защото това, което се обяснява, то се затъмнява. Божественото знание носи вътре това, което човешкият език не може да изрази. Та казвам, тези две неща са потребни за сегашното ви съзнание, в новия живот. Едновременно има два живота, които функционират у човека. Единият е Божественият живот, човек се стреми към своята свобода, към първата свобода. Другият живот е този, който води към ограничение. Вие, хората, постоянно от една страна се освобождавате, а от друга се ограничавате. И тогава не можем да намерим истината. Тъкмо намериш истината, някой ти казва: „Ти се заблуждаваш." Тъкмо разбереш истината, друг ти казва същото. Аз уподобявам това на следното. Най-първо православните вярваха най-просто: ще се прекръстиш и това считаха за християнство. Дойдоха втори и те казват: „Ти трябва да повярваш в Христа и да изучиш Писанията." Дойдоха трети и казваха: „Не само трябва да вярваш, но трябва да се кръщаваш още." Ти можеш да се кръщаваш, колкото искаш – това е твоето вътрешно разбиране на нещата. Остане ли ти да уповаваш на онова, в което си повярвал... Сега някои казват: „Повярвай в Господа Исуса Христа и ще дойде спасението на тебе и на дома ти." Това е частично разбиране. Повярвай, това е външната страна. Другото е: възлюби Господа. Та казвам, ще съедините вие вътрешната любов с

външната вяра. Повярвайте в любовта и после не се смущавайте от мисълта кой ще оправи света. Светът от памтивека е оправен. Хляб има са всички хора, но някои хора умират гладни. Но не от нямане на хляб. Те са чакали да им донесе някой. Стани, тръгни и търси хляба си. Не чакай да ти го донесат. Това е закон. Когато някое дете първо влезе в утробата на майка си, като преседи девет месеца, детето казва: „Не мога да търпя повече. Не мога да търпя, ще изляза.“ Майката казва: „Ще седиш още.“ То казва: „По никой начин, по никой начин. Девет месеца, не, ще изляза навън.“ И ако вие не сте дошли до положението да излезете от утробата на майка си, вие сте още деца. Ако вие не сте още в състояние да нарушите онези традиции, в които хората живеят, вие сте още деца. Всички тия традиции, всички тия пелени, всичко това е само до време. Ще се освободите от всичко това, те са били до време. Сега не е въпросът, какво ще стане с нас. Да му мислят другите, които идат след нас. Та казвам, законът е: Божествената любов, която ви е повикала на живот, тя ви освобождава от всички ограничения. Няма да казвате на хората: „Аз съм свободен.“ Не, аз няма да говоря, че съм свободен. Аз ще действам като свободен човек.

Това е вътрешна свобода. И после аз разбирам свободата така: ако дойдете до това вътрешно разбиране, вие няма да имате спънки. Сега не разбирайте криво. От спънките лесно ще се избавите. Знание трябва сега. И за да се разреши вашият […], за да го разрешите, за да бъдете щастливи, както търсите щастието, това е потребно: вяра безгранична и любов безгранична. Другояче ще се повтарят историите. Ти казваш: „Като ида на онзи свят, къде ще бъда?“ Никъде няма да бъдеш. Онзи свят, това е едно заблуждение. Онзи свят – ти си вътре в Божествения свят. Ако ти съзнаваш това, ти си в онзи свят. Можеш да се качиш на най-високите места, а можеш да слезеш и на най-ниските места. И Давид, като разбираше това, казваше: „И в ада

да се скрия, и там е Твоята ръка.“ Дето е Бог, там е раят. Когато Бог е скрит, там е дяволът. Та казвам, сега две неща са нужни на хората на новото учение: вяра безгранична и любов безгранична. С тези неща ще се разрешат, ще се уредят всички въпроси.

Уреждайте всички въпроси – нищо повече. Някой казва: „Ами аз нямам ли право?“ Остави това настрана. Търсете правото, което Бог е турил у вас. Търсете Божественото право. И ако искате, оставете Бог да търси вашите права. С вашето право в света няма да се занимавате. Оставете Бог да го търси. Търсете правото, което Бог ви е дал. Онези, които разбират така, у тях нещата ще растат по-бързо. И тези мъчнотии, дрязги, които сега имате, те след време ще се ликвидират.

„Божията Любов носи пълния живот.“ (три пъти)

6 ч. 15 мин.

34 лекция на Общия окултен клас

1 юли 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта, София, Изгрев

УЧЕНИЧЕСТВО

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета десета глава от Евангелието на Йоана. *„Духът Божи“*

Необикновените работи имат сила в живота. Изобщо всички търсят лесните работи. Няма по-лесна работа от това да се занимаваш с една прашинка или да въртиш една въртележка някъде. Питам: онзи ученик, който иска да прогресира в живота си, той не трябва да търси лесните работи, той трябва да прави усилия. Лесните работи всеки ги знае. Има неща, които не изискват дълбока мисъл. Те са просто един навик.

Та казвам, при сегашните условия онази мисъл е ценна, която е необикновена. Но необикновените мисли изискват по-голямо усилие. В това именно седи ученичеството. Ако е въпрос само да преповтаряте едни и същи неща, няма какво да се учите. Та ценните работи седят в това, което никога не е минавало през ума ви. И Писанието казва: „Нито в сърцето на човека, нито в ума му е идвало това, което Бог е приготвил заради него.“ Та казвам, за ученика е важно онова, което Бог е приготвил. Друг е въпросът, когато някой казва, че тази работа не е лесна. Наука е това, което човек може да се ползва. За да може човек да се ползва, той трябва да събуди ония скрити сили в себе си. Защо? Понеже ученичеството не е за всички. Ако всички можеха да бъдат ученици. Това е един труден въпрос. Ученикът трябва да има светла мисъл. Но въпросът не е какво ще спечели човек, но и какво няма да спечели. Реално в света е това, което става с човека заедно. А пък има неща, които не стават с човека заедно. Най-първо човек трябва да разграничи онова, което е потребно заради него. За пример в една цветна градина или в един

обед, който човек може да има, той трябва да разграничи кое му е потребно. Какво може да му достави един обед? Като е приел един обед, кое е онова, което може да стане с него? След като приеме един добър обед, човек заспива. Това, което приспива човека, то не носи никакво знание. И после, другата страна е, че в лесното, което човек търси, и там няма никаква придобивка. Казвате, че тази е лесна работа. Човек се изпитва в мъчните работи на живота. Това, което не е мъчно, неговата ценност не е дълготрайна. Сега, да вземем един въпрос от съвременната математика. Да допуснем, че имате числата от едно до десет. Какво съдържа всяко едно от тия числа? Всяко число може да представи малък размер от енергия, от сили, които могат да бъдат едва забележими. И онези хора от древността, които са изучавали Божествената мъдрост, са полагали големи усилия. Божествената мъдрост не е лесна работа. Когато човек дойде до Божествената мъдрост, той трябва да се радва, че е дошъл до нещо съществено, което може да проучи. Да допуснем, че вие се намирате в живота на един кръг, като младата мома, която може да играе на хорото. Това е най-лесната работа. И след това тази мома може да се ожени, може да има деца. Мислите ли сега, че това, което тя е извършила, е нещо съществено? В несъществените работи се крият съществените. Ние казваме винаги, че несъществено е онова, което те залъгва. Всякога могат да те измамят с онова, което не е съществено. Могат да ти продадат един плат, който не е съществен. Та казвам, при сегашния живот човек трябва да намери онова, което е несъществено.

Христос казва: „Както Отец Ме учи.“ И всеки от вас трябва да каже като Христа. Христос казва: “Както Ме е Отец научил, за да науча другите.“ И всеки един от вас трябва да се интересува от онова, което Отец ще го научи. Затова съзнанието ви трябва да се пробуди. Мислите ли, че да бъде човек ученик е лесна работа? През колко фази трябва да мине, докато дойде до онова пълно разбиране на нещата.

Онези, които не са запознати с Божествената мъдрост, те мислят, че това е лесна работа и казват: „Както Господ ме е научил.“ Това, което е лесно, не е Божествено. И това, което е мъчно, то е Божествено. Мъчните работи са Божествени. Казвам, при сегашните условия вие, като ученици на една окултна школа, трябва да имате предвид материала, който трябва да проучвате, не трябва да го знаете. За пример често казвате: ние не живеем добре. Не е важно, че не живеете добре на земята. Кой е истинският начин за живеене? Да кажем, че вие считате, какво всички хора не живеят добре, а при това вие не живеете добре. По кой начин ти познаваш, че именно ти си в правия път? Да мислиш, че само ти живееш добре, а другите не живеят добре, ти си на крива посока, ти си в заблуждение. Истинският ученик не се заблуждава от така наречените лъжливи заблуждения. Те са сянка на нещата. Като дойдеш до Божествените работи, никой не може да те излъже. Сега, какво имате в себе си, което сте почнали да проучвате? Вие считате, че някои работи ще ги проучвате, след като заминете за другия свят. Това не е ученичество. Ученичеството седи в следното: ученикът трябва да има един предмет, който да проучва. Вземете за пример сегашната музика. Мнозина мислят, че и без да бъде човек музикант, може да влезе в Царството Божие. Не, не е така. Питам: какво ще ви коства да направите едно малко усилие в това направление, да опитате истината по този въпрос? С малки усилия ти можеш да придобиеш нещо. Но какво може да те ползват тези усилия, това е важното. В пътя на твоето съзнание има един свят, който разграничава нещата. Ти, като влезеш в този свят, няма да се намираш в смущение. Онзи, който се смущава от малките, от ежедневните работи на живота, той още не е разбрал дълбокия смисъл на ученичеството. Не че като влезете там, всичко ще ви бъде ясно, но вие трябва да имате ясна представа за предметите, които изучавате. Някои предмети ще ви бъдат по-близки, някои по-

далечни. Вие ще знаете отношенията на нещата, на предметите, които са близо или далеч от вас. Във всеки даден случай вие ще се интересувате от онова, което е близо до вашето съзнание.

Следователно цялата сегашна философия се заключава в това, да проникнем в Божественото знание, което принася полза на човека. Христос казва: „Което Ме е Отец научил.“ Сега вие ще се спрете върху цитирания стих: „Както Ме е Отец научил.“ Но знаете ли какъв дълбок смисъл има в онова, което Отец ме е научил? Аз правя следното сравнение: едното е бъдещата възможност, а другото е изкуство. Първият случай представя цигулар, който слуша един виртуоз да свири и казва: „За в бъдеще и аз ще свиря тези парчета.“ А вторият случай, изкуството представя един цигулар виртуоз, който може да свири и най-мъчните парчета. Питам: кое е онова, което вие трябва да учите сега? Лесните работи ли? Не, в сегашните окултни школи много ученици се заблуждават, като казват, че еди-какво си е невъзможно. Обаче те трябва да имат предвид, че знанието е вътрешна придобивка. Да допуснем, че някой казва какво разбира, как са поставени нещата. Питам, как ще проверите, че знаете това, което ви трябва? Много пъти ние цитираме думите на Христа: „Аз съм пътят, истината и животът“. Какво разбирате вие под думите път, истина, живот? Това е една широка област. Вие цитирате нещата, без да ги знаете, без да ги разбирате. Аз мога да уподобя това положение на следното. То е все едно, когато близнете малко от едно ядене и не ви дават повече от него. Питам: при едно такова близване на работите какво можете да придобиете? Този пример за яденето е само за сравнение, да видите какво представя придобивката. Като дойдете до съвършената астрология, вие казвате: „Каква е зодията на този човек? Каква ще е зодията му?“ Ако се учи добре, зодията му ще бъде добра. Ако не се учи добре, зодията му ще бъде лоша. После казвате за някого: „Какво ли ще му дойде до главата?“ Човек, който не се е учил,

всякога ще му дойде нещо до главата, нищо повече. Това още не е наука. Казвате: „Каква ще бъде моята съдба?“ Не е въпросът за вашата съдба, но въпросът е какво можете да научите в пътя, по който вървите. Аз съм слушал мнозина да казват, че нищо не са научили. Да, наистина те не са научили нищо. Ако мислят, че за един-два деня могат да научат много нещо, те се самозаблуждават. Божественото учение не е халваджийска работа. То не е нещо, което може да се отреже и да се опита. Това може да се опита.

Та казвам, учениците, които влизат в школата, за да изучат Божественото учение, трябва да имат всичкото съзнание за това. Както ви гледам тук, това не е още никакво ученичество. Казвате, че нищо не знаете. Когато казвате, че нищо не знаете, това значи, че всичко не знаете, нищо повече. Аз наричам знание това, което може да се приложи. Един глас, който едва можете да чуете на стотина метра, той не е същински глас. Истински глас в природата е този, който прониква навсякъде. Човек отправя своята мисъл нагоре и мисли, че Бог е много близо до него. Не, това, което прониква вътре, което може да ти помага отвътре, това е съществено. И това, което може да те занимава, дали други знаят повече от теб, или не, това не е съществено. Ти казваш: „Той не знае даже колкото мене.“ Не е въпрос колко аз зная. Същественото е имам ли аз истината. В пътя на истината ли съм аз? Сега понякога ние се ограничаваме с това, което не ни освобождава. Дотогава, докато ти имаш топка в сърцето си, ти не си в пътя на истината. Някой казва: „Какво зная аз!“ Не е въпрос дали си ученик, или не. Важно е дали имаш предмети, които изучаваш и дали това, което учиш, занимава само тебе. Защото има значение за твоето вътрешно просветление. И всички ония ученици, които са с тебе, те сами ще дойдат. Всеки ще придобива повече или по-малко според опитността, която има. Учениците се допълват едни други. Това не е състезание, както в една обикновена школа. Някой

казва: „Аз зная повече от него.“ Питам: „Какво можеш да знаеш повече?“ Като вървим по този път на разсъждение, виждаме, че първо вие трябва да дойдете до процеса на изпразването, да се освободите от непотребните неща, които знаете. Те са преходни степени на същественото, което вие трябва да научите. И тогава вие ще се намерите в положението на онзи слепия, който казва: „Едно време бях сляп, но сега вече виждам.“ Виждането е процес на отваряне очите на слепия. Това е важното. Важно е разбирането. Вие трябва да правите различие. И това разбиране, то ще ви освободи. Човек, който разбира, само той се освобождава. Като ме слушате, може би мнозина от вас да се обезсърчат и казват: „Какво съм добил в света?“ Нищо не си добил. Казваш: „Какъв е смисълът на живота?“ Този път, по който ти вървиш, няма никакъв смисъл. Смисълът на живота е в онова дълбоко съзнание, което те учи отвътре. Като влезеш в това съзнание, няма да се обезсърчаваш, както сега. Казваш: „Много ми дотегна да живея между хората.“ Че ти никога не си живял между хората. Тъй както днес живееш, това е едно забавление. Ти още не си живял както трябва. Ако почнеш да живееш между хората, тогава ще видиш другата страна на живота. Това, което е товар за твоето съзнание, то още не е живеене с хората. Та казвам, изисква се от вас едно вътрешно разграничаване, какво знаете и какво не знаете. Аз турям следното разграничаване. Вземете за пример пението. Който се е научил добре да пее, у него нещата възкръсват. Онзи, който се е научил добре да пее, у него нещата възкръсват. Онзи, който не се е научил добре да пее, у него нещата се развалят. Питам, след като сте пели дълго време, хиляди години, какво сте добили? Вземете думата „Бог“ или израза „Бог е Любов“. Питам, какво си разбрал от тази любов? Казваш: „Ти не взимаш тоновете правилно.“ Кажете ми как да ги взимам? Това е въпрос на упражнения. Това е едно вътрешно

изкуство. Когато човек дойде до това положение, да пее по този начин, той ще разбере какво представя истинското пение.

Сега аз не искам да омаловажа онова, което сега преминавате. Но вие отсега нататък трябва да учите. Може би след хиляди години да вървите все по същия начин, но животът за вас ще има все същия смисъл. А като дойдете до същинското знание, това, което хората наричат любов, това подразбира хармонизиране на хората. И понеже нямате още същинското знание, вие се обезсърчавате и казвате: „Няма какво да се учи.“ Не, много още има да се учи. Ти още не си намерил пътя, по който трябва да се учи. Ти можеш да прекараш един живот, втори, трети, четвърти, но това нищо няма да ти предаде. Христос казва: „Както ме е Отец научил. Имам работа, която трябва да свърша. Колко е утеснена душата Ми. И тази работа трябва да я прекарам и да науча от нея онова, което трябва.“ Сега вие схващате другата страна на Христовия живот и казвате: „Христос се прослави.“ Вие още не знаете какво нещо е прославянето в света. Вие схващате външната страна на живота. За да разберете Христа, вие трябва да влезете в Неговото дело. Неговото дело трябва да бъде и ваше дело. Това е положението сега. Казвате, че то е на Христа делото. Божието дело не може да бъде на Драган, Стоян, Петко, то е едно учение. И когато ти се научиш да разграничаваш и да възприемаш нещата, ще разбереш Божественото учение. Казвам, нужно е за всичко вътрешно разбиране. Ще кажете: „Какво представя вътрешното разбиране?“ Вътрешно разбиране наричам това, което никога не потъмнява. Онова обаче, което е проблясък само, както слънцето сутрин изгрява и вечер залязва, то е на физическия свят. Дотогава ние ще вървим, докато излезем от границите на физическия свят. След това ще влезем в границата на духовния свят, дето няма да има никакъв залез. Във физическия свят всякога ще има известни междини. Има неща, които може да се пропуснат там.

Та казвам, вие трябва да влезете в онзи път на онази вечна светлина. Някой казва, че тази светлина е непоносима. Не, непоносима е само за ония, които не са в пътя, които не са приспособени за пътя. Казано е в Писанието: „Онези, които чуят гласа Му, ще оживеят.“ Добре, тогава ще дойдете до същественото. Ако сте чули гласа и сте оживели, питам: от какво можете да се смущавате? Ако пък мислите, че едно време е било само така, нищо не сте разбрали. Казваш: „Аз знаех, но сега пак потъмнях.“ Това е една неразбрана философия. Който казва така, той е още на физическия свят. Сега това може да не ви е приятно, може да искате големи ценности, но и тия ценности, които днес имате, един ден и тях ще изгубите. Те са много нетрайни. Апостол Павел казва: „Като бях в детинството си, като дете мъдрувах, но като станах мъж, имам вече опитност.“ Ти мислиш, че като си станал мъж, че си израснал. Това е само едно заблуждение. После ще дойдете до положението да се чудите на себе си и ще кажете: „Какво съм научил досега? Във всяка школа съм минал, но какво съм научил?“ Все трябва да има някакви ценности, които сте придобили.

Сега другата страна на въпроса. Ще кажете: „Аз не съм научил нищо, но и той не е научил нищо.“ Това не разрешава въпроса. Дали аз, или той, дали аз съм научил нещо, или не, дали той е научил нещо, това не разрешава въпроса. Трябва да имате вътрешна светлина. Божествена светлина, която да внася тази свобода. Сега аз говоря за истинското знание. Не че това, което имате, не е знание, нито придобивка. Вие имате някакви придобивки, но когато влезете в Божествения свят, всички тези придобивки ще образуват едно цяло. Те няма да бъдат разпокъсани. Та най-първо трябва да се освободите от вашите заблуждения, без да се обезсърчавате. Защото и да се обезсърчавате, и да не се обезсърчавате, това е безпредметно. Какво нещо е заблуждението? Това, което не е. И кое не е заблуждение? […]

наука за подмладяване. То е истинско знание. Влизане в процеса на подмладяване.

И тъй, вие дохождате до въпроса кой е намерил досега истината? Това е един въпрос, който всеки от вас трябва да разреши и да намери истината за себе си. Вие не можете да питате някого: „Как мислиш сега, аз намерил ли съм истината?“ Казвам сега, казано е: „Както Ме е Отец научил.“ От толкова хиляди години Отец заедно с Христа ни учи чрез големите страдания. Мнозина мислят, че Христос няма страдания. Не мислете така. Има страдания Христос. Ако мислите, че Христос няма страдания, това е неразбиране на въпроса. Той има страдания, но не обикновени. Чрез страданията заради нас Христос се е домогнал до нашите души и по този начин иска да ви просвети. Ще дойдат големи страдания. Ако тези страдания донесат онзи плод, който очаквате, страданията са на мястото си. Но много пъти човек може да страда, без да е придобил нещо. Казвам, като ученици вие ще се замислите в себе си какво сте добили и какво имате да придобивате. Някои ще кажете: „Отщя ми се вече да живея.“ Не, това е въпрос предрешен. Искаш ли да живееш, или не искаш, това е друг въпрос. И като искаш да живееш, и като не искаш да живееш, животът ти ще бъде все един и същ. Ти казваш: „Искам да умра.“ Това е неразбиране. Ти от едно положение ще минеш в друго. Но при Божественото положение ти ще се освободиш. Когато човек добие истинското знание, той ще се освободи. При него целият му живот ще просветне. И тогава няма да му бъде мъчно, как живеят хората. Сега ние искаме да оправим света така, както разбираме. Как ще го оправим? Казвам, трябва да имате една норма. Тази норма аз наричам любов. Тя е една мярка, с която трябва да мерите нещата. И тази мярка се отнася само до вас. Тя ще осмисли вашия живот. Щом осмисли вашия живот, тя ще осмисли всичко.

Тайна молитва

6 ч. 5 мин.

Небето ясно, времето тихо и топло.

35 лекция на Общия окултен клас, 8 юли 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта, София, Изгрев

НАВРЕМЕ

„Добрата молитва“

„В начало бе Словото“

Ще прочета първите единадесет стиха от осма глава от Евангелието на Йоана.

„Духът Божи“

Имате ли зададена някоя тема? Не. Пишете тогаз върху темата „Ползата от човешките въздишки“. Тая тема може да се види маловажна, но една въздишка много струва. Човек, като въздиша, изправя много работи. Вземете – вие всички знаете да смятате, нали – вземете едно число с десет цифри. Едно число с десет цифри представлява известна материя. Можете ли да си представите нейната тежест? Веднага да я изчислите? Тая материя трябва да се пренесе от едно място на друго. И колко хора трябва да я пренесат? Или ако вземете вие за себе си: колко милиона години ще ви трябват, за да я пренесете от едно място на друго. Сега за сега учениците се занимават с много прости задачи.

5 + 5 колко правят? („Десет.“) 5 – 3 колко правят? („Две.“) Да кажем, че имате тия числа:

- 6 + 5 : 7 x 9

Сега, кои са тия закони, които заставят числото да се мени? Да кажем, че извадите едно число от друго. Те са прости числа. Някой път можете да извадите един човек. Като извадите един човек от къщи, какво става? Вие ще кажете: това са обикновени работи. Излязъл от къщи. Но някой път като го извадите от къщи, образува се цял един процес. При този случай трябва ви сега знанието да предвидите. Да кажем, като извадите някого, какво ще стане след една

година, след две години или след три, четири или пет години? Ако извадите една въшка от главата, какво ще стане? Ще се освободиш от едно нещастие. Питам сега: ако турите една въшка на своята глава, колко въшки ще се родят от тая въшка на твоята глава? За пример твърди се, че във вълка не могат да стоят някои паразити, във вълчата кожа. Но овцата, чиято вълна е мека, в нея паразитите живеят. Питам сега: ако дойде една въшка на главата ти, трябва ли да дойде някой ангел от небето с гребен да я извади? Защото слабите ученици, като не знаят нещо, казват: „Не се решава тая задача." Решат му задачата и той отива с нея. Силата на човека се показва в това, което той сам може да направи. Има неща, които можете да направите с другите заедно. С десет добри певци вие можете да пеете заедно. Но ако останете сами, работата не върви. Затова учениците се събират на групи да учат. Сам човек да учи е мъчно. После, да учи човек, трябва му и вдъхновение. Не е лесна работа човек да учи. Трябва да има една подбудителна вътрешна причина, за да го застави да учи. И после, знанието всяка година се увеличава. Знанието е като дрехата. Днес гледаш един човек с едни дрехи, утре го гледаш с други. По дрехите някой път ще го познаеш. Но трябва да обръщаш внимание. Не само това. Някой път трябва да учиш неговия вървеж, неговия говор. По колко начина се познава? По много начини се познава. Вземете една овца. Има хиляди овци. Пръснати са агънцата. Като тичат, агънцето познава майка си и майката познава агънцето си. Питам сега: овцата като е толкоз невежа, кое е онова, което подшушва на майката кое е агънцето? Няма голяма външна разлика, но тая овца познава по ония трептения, които агнето има. Сега, ако вие не можете да разпознавате вашето агне, можеш ли да бъдеш ти майка? Ако тая овца не може да познае, колко причини има, които може да я заблудят? Ако майката е болна, тя не се интересува, има нещо, което отвлича нейното вътрешно внимание. Вие казвате: „Тия работи не ме интересуват" и

ще се занимавате с някои философски работи. Философски работи, но тия философски работи са свързани с малки причини, които могат да отвлекат твоето внимание. Можеш да кажеш: „Това мен не ме интересува“. Тогаз как ще изучаваш себе си, ако ти не можеш да правиш тия тънки различия вътре в тебе. Например някой от вас не може да смята и го е срам. Имаш известни центрове на главата. Тия центрове у някои хора са по-добре развити, а у някои – по-слабо. Затова едни знаят да смятат. Има хора, които знаят да изучават езиците по-лесно. Изучили са един, два, три, четири езика, но пък има и някои, които, след като са учили седем години френски в гимназията, едвам могат да запитат един въпрос. Кои са причините? Причините са в майката и бащата. Ако майката е даровита по езиците, това дете, което прилича на майка си, ще бъде даровито. Ако бащата е даровит по езиците, талантлив, дъщерята, ако прилича на баща си, и тя ще бъде талантлива. Добре, сега вие може да кажете така: „Защо Господ не ми даде добър баща?“ Добрият баща и добрата майка се дават на добрите синове и на добрите дъщери. Сега, това е външната страна. Вие схващате живота много тясно. Казвате: „Мен много наука не ми трябва.“ Е, какво ти трябва? Три пъти да ядеш на ден. Добре, три пъти на ден хубаво да ядеш. Откъде ще вземеш сега тия пари при сегашните условия? Три пъти: всяко ядене ти коства по тридесет лева, колко струва тогаз за един ден? Деветдесет лева на ден. За една година колко пари ти трябват? Това е само за ядене. Това ще отвлече твоето внимание и ти няма да можеш да учиш. Ако много ядеш, няма да можеш да учиш. Ако малко ядеш, пак няма да можеш да учиш. Казват, че светиите много малко са яли. Те подбират храната си. Всичките храни не носят еднакво количество хранителни вещества. Ако вие не се храните добре, няма да можете да учите. Ако вашият стомах има известно разстройство, това разстройство ще се отрази веднага. Ако си певец, няма да можете да пеете. Ако си на

служба, работата си няма да можете да извършите добре. Сега казвате: „Късметът на човека.“ Казват, че някой човек е много късметлия. Ако можеш да ядеш хубаво, късметлия си. И ако хубаво ядеш, законът е такъв: ти добре ще се учиш. Ако знаеш как да ядеш, ще се учиш добре. Вие считате, че яденето може да става как да е. Една храна, като я вземеш, колко пъти трябва да я прекараш през зъбите си? Ако я прекараш достатъчно пъти през зъбите си, тая храна ще ти причини добро. А пък ако я обърнеш няколко пъти и я глътнеш, съвсем друг ще бъде резултатът. При сегашния живот, ако търсим нещастията, ще ги намерим в малките работи. Много болести произтичат от яденето. Оттам са произлезли много неприятности – от яденето. Първите хора в хигиенично отношение направиха една погрешка – промениха храната си. Първите хора, които бяха плодоядци, нещастието за тях дойде от това, че станаха месоядци. И сега какво бихте казали, ако ви кажа, че Ева съгреши, понеже яде печена кокошка, и Адам съгреши, понеже яде печена кокошка? Има два вида храна в света: едната храна е сладка, а пък другата храна е кисела. Сладката храна дава мекота, а пък киселата храна дава активност. И ако не знаеш как да примесиш сладката и киселата храна, тогаз ще се зароди едно състояние неестествено. Всички сте философи и казвате: защо да е така? Как трябва да бъде?

Фиг. 1

Казваш: „Защо сега е така?“ Тебе те интересува защо сега е така. Де е отговорът? Ти казваш: „Този човек не е хубав, не е красив.“ Е, какъв трябва да бъде красивият човек? Например ти не си красив,

защото устата ти не е на този размер, който е турен първоначално. Устата ти не са толкоз големи, те са по-малки. Или ти не си красив, понеже очите ти са много големи. Може очите ти да са големи като на някой бухал. Ти казваш: „Не съм красив.“ Тогаз, в какво седи външната красота? Знаеш ли колко трябва да бъдат големи очите ти? После, колко трябва да бъдат големи веждите ти? Каква трябва да бъде тяхната дебелина, колко трябва да бъдат тънки? Това са основни работи. Най-първо какъв трябва да бъде носът ти? На някои хора носът е завит. Трябва да се нарисува хубаво. Може носът да е вдлъбнат. Или е по-дълъг твоят нос. Не зависи от тебе, че ти е дълъг носът или къс. Тогаз ще заприличате на онзи царски син, който се женил, и неговата възлюблена имала много къс нос. И всички придворни, за да го утешат, се събрали и почнали да доказват от историята, че Клеопатра имала такъв нос, и пак била умна. Клеопатра в едно отношение била умна, а пък в друго отношение не била умна. Един човек с къс нос отчасти е умен. И сега в дадения случай, когато ти се храниш, когато ти мислиш, известна част от тая храна ще отиде в носа ти, някои части ще отидат във веждите, други в очите, в клепачите, в устата. Ще се разпредели храната. Вие сега обръщате внимание само на оная хубавата страна, на приятността, която ще ви причини известно ядене, без да вземете в съображение, че тая храна, като е приятна, трябва и правилно да се разпредели. Това са външни страни. Тя трябва да се разпредели в очите, във веждите и пр. После, във всяка една мисъл всяка една частица от храната има си своето предназначение, трябва добре да функционира. Вземете един цигулар. Един цигулар иска да има хубава цигулка, после хубави струни за цигулката си, после хубав лък. После, колкото и да е добра цигулката, и струната придава нещо на цигулката. Струни, направени отципата на вълчи черва, и струни, направени от ципата на овчи черва, не си прилягат. Ако туриш вълчи и овчи струни на едно място,

не можеш да свириш добре. Вълчите струни – така казват сега, аз не съм го проверил, сега цитирам каквото казват, цитирам другите авторитети – една вълча струна къса овчите струни. Питам сега: ако ти употребяваш сладката храна и употребяваш киселата храна, какво ще стане с тебе? Ако искаш да имаш разположение, трябва да ядеш сладко. А пък ти трябва и енергия, трябва ти някой път и кисела храна. Тогаз трябва да знаеш закона, каква част ти трябва кисела храна в дадения случай. Ти казваш: „Мен ми трябват пари.“ Много хубаво, но тия пари ти трябват, ако си здрав човек. Ако си болен, тия пари в нищо няма да ти служат. Хубавите работи в света са полезни само при една душа и при един организъм, който е здрав и добре устроен. Та най-първо всеки един от вас трябва да тури в ума си, че той трябва да има една отлично тяло. Той трябва да има в себе си известни качества, които да се менят. Има неща във вас, които ще се изменят, но има известни качества, които ако се изменят, и ти ще се измениш, и няма да можеш да познаеш себе си. Питам: защо човек трябва да познава себе си? Да познава себе си, това е изходната точка. В този живот три положения има, от които човек трябва да изхожда: той може да изхожда от себе си, може да изхожда от едно общество, и най-после, най-далечната точка, той може да мисли за Бога. Онзи, който може да намери опорна точка у Бога, той лесно може да разреши много въпроси. Хората са свикнали така сега. Да кажем, че вие имате един отличен учител. Някои деца казват: „Много е учен нашият учител.“

Питам: този отличен учител може ли да предаде нещо на децата? Може да предаде, ако те се учат. Но той иначе няма да бъде в никаква полза. Той е учен за себе си. За някой човек казват, че е добър. Но той от своята добрина може ли да ти предаде нещо? Той може да ти предаде, може да те научи. Вие казвате: „Какво да учим вече?“ Теб ти дотегна да вярваш. Че няма да вярваш само в едно нещо.

Ти ще вярваш в хиляди работи. Ако искаш да се стимулираш, ще седнеш, ако си стар, ще вземеш огледалото. Старите хора не се интересуват от огледалото. Казват: „Какво ще се оглеждам?“ Ще вземеш огледалото и като учен човек, като се оглеждаш, трябва да се измениш. Колко хора можете да намерите днес, които могат да се изменят? И търсят досега оная вода, която продължава живота, която изменява човека. Алхимиците са поддържали, че една малка капчица от едно вещество като влезе вътре в организма, ти съвсем ще се измениш и ти сам не ще можеш да се познаеш. Хубаво, сега трябва да се знаят отношенията. Например говорят за красотата. Защо ви е красота? Тя си има своето предназначение. Или някой път можем да говорим за човешкия глас. Силата на човека седи в неговия дух, в трептенията му. И щастието на човека зависи от трептенията на човешкия говор. А пък това зависи от неговото мислене. Казваш: „Защо трябва да мислим добре?“ От доброто мислене зависи твоето щастие. Ще кажеш: „Как?“ Можеш да попиташ кой е добрият говор, да знае човек как да говори. Човек трябва се да научи как да говори, трябва да има дикция в говора. Казват на френски: „Parlez-vous francais?“ (Учителя изговаря тия думи по два начина: първия път грубо и втория път – нежно.) И когато изучаваш един език, ще го изучаваш така основно, че като произнасяш известна дума, да се учудва другият на оная дикция, на оная мекота. И единият, и другият пее. В какво седи хубавото пение? Тайната е, че ония великите певци са се научили как да произнасят. Някой от вас сега може да изпее нещо. Коя песен обичате вие? Старите хора изобщо: „Не си струва ние да пеем, нека да пеят младите.“ Обаче щом човек почне да не пее, работите му остават назад. Не вземам само външното пение, но като престанеш вътрешно да пееш, в душата си. Казано е: пейте и възпявайте Господа в душата си. И като започнете да пеете вътрешно, ще се измени животът ви. Някой път вие ставате меланхолични. Ти

ще отидеш да просиш от някой човек. Ще те изпъдят. На друго място пак ще те изпъдят. Представи си, че си даровит човек. Нямаш пари. Ще седнеш на пътя и като изпееш хубаво, който мине, и ще ти даде нещо, и ще ти каже: „Ела да ми попееш пак, аз искам да те чуя пак." Сега те са обикновени работи. Вие казвате сега, фантазирате вътре в себе си, че животът ви ще се нареди така и така. Може да се нареди. Вие ще приличате на ония двамата певци: единият бил отличен, даровит. И другият казва: „Ти ще пееш, а аз ще събирам парите." Защото, ако даровитият пее, парите ще дойдат. Човек трябва да работи. Но кой може да събира парите? Парите трябва да събират даровитите. Или не? Кой трябва да събира парите? Не всеки може да събира парите. И друг да събира парите, всъщност ги събира даровитият. Сега тия разяснения ще ги пренесете.

Ако искате да подобрите своето положение, вие ще търсите причините. Кои са причините? Да кажем, че се намираш между хора, които не те уважават. Да допуснем това. Кои са причините? Сегашните психолози казват: ако не те уважават хората, имаш малко магнетизъм. А пък ако те уважават хората, казват, че имаш повече магнетизъм. Вземете, един човек е неразположен и е нервен. По какво се отличават нервните хора? Те са сухи. У тях има много малко растителност. Ако разгледате широко живота, ще видите, че мястото, дето живеят, не е така привлекателно. Ти имаш един критически ум, всичко критикуваш. То е сухата почва. А пък другите хора, които са разположени, угощават, когато дойде някой, не обръщат внимание на погрешките. Много погрешки има, на които не трябва да обръщаме внимание. Много погрешки има, които могат да се поправят за двайсет минути. Но има погрешки, които не мога да поправя. Например дойдеш при мен и видя, че миришеш, и тая миризма произтича от краката ти. Това е от физическия свят. Дам ти леген и вода. Измиваш краката си и тая миризма се премахне. Или тая

миризма може да произтича от стомаха ти. Ще ти се даде малко карамфил. Има една миризма, по която можеш да познаеш хората. Една мома е влязла в стаята. Тя мисли, в ума си тя има мисълта да се жени или не. И по миризмата ще познаеш как тя е разбрала женитбата. Ако не е разбрала тъй, както трябва, то една много лоша миризма имат младите моми. Иска да се жени. Не че не трябва да се жени, но ако тя е дошла да разбира женитбата, както трябва, то ще се образува ухането на карамфила, на розата. А пък ако не е, то се образува миризмата на лошите цветя. Някой казва: „Дъщеря ми иска да се жени." Казвам: „Каква миризма има?" Пита: „Какво ще бъде бъдещето?" Ако тя ще бъде щастлива, тя ще има добра миризма. А ако ще бъде нещастна, ще има лоша миризма. Аз никога не мога да съветвам да се жени един момък за една мома, която има лоша миризма. Казват, тя има пари. Вие отивате при някоя гледачка и казвате: „Я ми кажете какво е моето бъдеще?" Уханието и миризмата на младите моми и миризмата на старите баби показва. Ти казваш: „Това научно доказано ли е?" Научно не е доказано, но е така. Има много научни работи, които не са така, а има много ненаучни работи, но са така. Защо ви говоря така? Един добър човек може да развали живота си на земята. Едно желание, една мисъл може да развали целия живот. Ти казваш: „А вярвам в Бога." Дали вярваш в Бога е едно, но дали изпълняваш волята Божия? Певецът може да вярва в Бога, но тая вяра, както той вярва, няма да му даде ни най-малко хубавия глас. Онзи певец, който вярва в законите и ги прилага, той може да подобри своето пение. Подобрението на лошите условия, при които се намирате вие, то е една наука. Вие станете сутрин и казвате: „Днес съм крайно неразположен." Защо си неразположен? Понеже в съня си, като си спал, гощавали са те някъде. Случва се някой път, че като станеш сутринта, си крайно неразположен. Той по естество е вегетарианец. И казва: „Остави се, във време на съня ми, дадоха ми

една печена кокошка.“ Или пък, може да ти са дали хубави плодове. А пък някой път, и като ядеш плодове в съня си, в живота ти работите няма да вървят както трябва.

Сега онова, което може да ви ползва, то е следното: вие трябва да вярвате, че можете да измените вашия живот. Не произволно. По ония правила, които ви са дадени, вие може да измените вашия живот. И после, ако ти дойдеш до един установен живот, ако дойдеш до едно положение да мислиш, че нямаш нужда от пение, ти се самозаблуждаваш. Някой път почне да отъпява слухът ти. Едновременно с развитието на човешката [...] трябва да стане развитието на слуха. Трябва да имаш един слух, който да схваща отдалеч. И после, твоят слух зависи от твоята мисъл. А пък твоята мисъл зависи от любовта, която имаш. Ако вземеш един стар човек и почнеш да го възпитаваш по този новия начин, той ще се подмлади. Някой казва: „Аз съм на четиридесет и пет години.“ Какво чудо е станало, че си на четиридесет и пет години? Някой казва: „Аз съм на седемдесет години вече.“ Турците казват: „Елли[78] – белли[79]“, тоест на петдесет години човек вече познава какъв е, определя се. После, турците казват: „Юс[80] – дюс[81]“.

На сто години като станеш, изравняват се работите. На сто години като станеш, ще слезеш на полето долу. Младият човек седи високо горе. Защо младите са активни? Който е високо, той е много активен. Щом слезе долу, той не е активен. Казват: той е много кротък. Има една кротост, която произтича от мястото, в което ти живееш. Та казвам, ще дойдете до положението да мислите, че с вашата мисъл вие можете да измените всичко, което е дадено. А пък за да измените всичко, тогаз трябва да изучавате законите на

---

[78] **Елли** (тур.) – петдесет
[79] **Белли** (тур.) – явно, известно
[80] **Юс** (тур.) – сто
[81] **Дюс** (тур.) – равен, гладък

любовта. Любовта в нейната обширност, не оная любов, в която сега живеете. Вие се задоволявате и казвате: „Аз всичко опитах, поживях си, опитах и любовта." Ти си опитал любовта, но си опитал отрицателната страна на любовта. Вие сте опитали нещата, които се изменят. Тепърва трябва да учите. С вашата мисъл, без да знаете вие, се изменя животът ви. И вие очаквате сега да се измени животът ви. А това изменение трябва да започне от друго място. Например ти се намираш в известни лоши условия и да знаеш сега по кой начин ти можеш да ги измениш. Знание се изисква.

Та казвам сега: като дойдете до числата 45, 50, 100, по тях се уравняват нещата. Имате числата: 1, 2, 3, 4, 5, 6. И в кабалата се казва, че в числата от 1 до 10 е скрит целият Божествен свят вътре. Те са много дълбоки работи. За да научиш най-простите отношения на числата: 1:2, 2: 3, 3:4, 4:5, 5:6 и т.н. до 10, теб ти трябва голямо знание. Казваш: „Това е проста работа." Тая работа наглед е проста, но всъщност е много сложна. Ако разбираш отношенията на числата от 1 до 10, ти ще уредиш живота си много добре. После, ако разбираш числата от 10 до 100, то е друго съотношение. И ако разбираш числата от 100 до 1000, ще имаш друго съотношение. Десетте, това е Божественият свят. Стоте, това е светът на интелигентността, ангелският свят. Хиляда – това е човешкият свят. Сега, те са отвлечени работи. Но трябва вече да прилагате. Малки опити трябва да правите. Ако ли не, постоянно ще имате този живот, който досега сте имали – постоянни тревоги, че нещата не стават така, както трябва. И вашите превзети възгледи ще ви вкарат в един живот, който ще ви създаде неприятности. Вие ще заприличате на примера, който съм давал, за онзи българин, комуто е дотегнало да работи. Това станало към Солун. Той бил градинар, копаел. Казал си: „Не искам да копая, дотегна ми това." И казал: „Ще търся по-хубав занаят." И като разглеждал занаятите, казал: „Ще стана абаджия." Лесна работа. Ще

вземеш една игла и ще работиш с нея. Отива при един господар и му казва: „Вземаш ли ме за чирак?“ „Ще те взема.“ И почнал да работи с иглата целия ден. И казал: „Това разбирам почивка.“ След една седмица идва един турски бей и повиква господаря в дома си да му крои дрехи бирбучуклии[82]. Господарят имал работа и дал ножиците и плата на чирака, да отиде в дома на бея. И чакали да дойде господарят. Но беят, като погледнал чирака, видял му се доста угледен момък и му казал: „Защо ще чакаме господаря ти? И ти знаеш колкото господаря ти. Няма какво да чакаш. Ти скрой.“ Сегашните хора не приличат ли на този чирак? Някой е философ, свършил е и почва да реже. Беят казал: „Искам бирбучуклия дрехи.“ Като скроил чиракът, беят казал: „Бирбочуклия не излезе, тогаз салтамарка[83] скрой.“ И салтамарка почва чиракът, и пак не излиза. „Тогаз, поне една тютюнева кесия. И нея ако не можеш да направиш, ще те бия тогаз.“ Този пример сега се превежда така: кроиш една идея по един начин – не излиза. Ще опиташ тогаз по втори начин. Най-после, ако не може, ще направиш най-простата форма – тютюнева кесия – и ако не я направиш, тогаз ще дойдат страданията.

И всичките страдания излизат от тютюневата кесия. Някой път не можеш да скроиш дрехите, както трябва. Например някои от вас казвате, че сте много нервни. Какво нещо е нервността? Няма да ви разправям сега. Нервността, това е новият път, в който човек е влязъл, и той не може да разпредели енергиите, които идат от Божествения свят, и вследствие на това става нервен. Всички тия енергии се разхвърлят неправилно. И той трябва да се учи сега как да разпредели енергиите, дето трябва. Някой казва: „Аз съм много нервен.“ Радвам се. Благодари, че имаш нервна система. Ако нямаше, щеше да бъдеш едно просто животно. Казвате: защо са тия неща? Вие трябва да

[82] **Бирбучуклии** (от турски) – широки
[83] **Салтамарка** – къса до кръста дреха, подплатена или обшита по краищата с кожа.

направите една школа. Вие само слушате нещата. Казвате: трябва да бъдеш добър. В краката си. Трябва да бъдеш умен. В носа си. Трябва да бъдеш мек. В езика си. Че ако твоите очи, твоите уши, твоят нос не могат да ти повлияят, вие не разбирате нещата. Вие не сте изучавали. Като видиш ушите на този човек, ще видиш какво ще излезе от него: дали слуша, или не. Ти казваш: „Имам уши.“ Но важно е как са направени ушите. Има една линия вътре, която определя гениалността на музиканта. И всеки един нос, със своята форма и устройство, и той определя какво е бъдещето на човека. И устата ти, както са направени, те ще определят какъв е твоят външен живот. Провидението е турило тия външни неща, за да покаже какво сме спечелили и какво има да спечелим. Ти имаш едно ухо и мислиш за себе си, че си добър музикант. То е идеята вътре. Но вън ти нямаш ухо, с което да приложиш музиката. Или пък твоят език не е направен тъй, както трябва – не е мек, не знаеш как да говориш. Говорът, това е първото пение. Всеки говор, това е музика. Хубавия говор с музиката ще започнеш. Като слушате тия работи, ще кажете: те не са за нас, но са за младите. Някои религиозни казват: то не е за нас, ние каквото сме научили, сме научили. Така ако мислиш, ти не можеш да прогресираш. Не туряй една отрязана линия, че някои неща не са за тебе. Всичко в живота е за тебе. Не е само за един момент. Ти от едно състояние ще минеш в друго състояние. Това трябва да знаеш. Днес имаш лошо разположение. Трябва да се радваш на това лошо разположение, ако си умен човек. Имаш добро разположение. Пак трябва да се радваш, ако си умен човек. Ако не си умен, лошите ти разположения ще ти създадат страдания, за да те накарат да измениш разположението си. Сега колцина от вас, като се каже нещо, ще се завземат да го приложат? Една постъпка в живота ви, ако знаете как и кога да я направиш, тя ще измени и ще подобри положението ти. Един американски милионер дал обявление за един прислужник.

Трябвало му касиер. И почнали да идват при него мнозина учени, свършили, давали си препоръчителните писма, но той казвал: „Ще видим, ще те имам предвид.“ Най-после вижда, че влиза един млад момък и като влиза, вижда една книжка и я взема. И момъкът казал: „Господине, четох едно обявление, че ви трябва човек. Нямам никакви препоръчителни писма.“ „Ти имаш най-доброто препоръчително писмо – навеждането и вземането на една малка книжка от земята.“ Ти ще се препоръчаш не чрез онова, което са ти оставили баща ти майка ти, но ти ще се препоръчаш чрез една твоя постъпка. И сега какво ти струва да вдигнеш един малък лист? Ти казваш: „Тая работа не е за мене.“ Именно тая работа е за вас. Някой път трябва да претърпиш – да дигнеш този лист. Ти отиваш на служба и тая постъпка ще те препоръча. Сега като слушате, ще кажете: ние сме ги правили тия работи. И аз мога да кажа, че сме пели, пели много, но какво сме пели? Като пееш, и не може да направиш нещо, ти не си пял навреме. Ще пееш навреме, ще ядеш навреме, ще ставаш навреме, ще говориш навреме. Навсякъде, за всичките неща се изисква време, това е система в природата. И ако разбираш този вътрешен порядък, тогаз всичко на добро ще върви. И ако изучавате съвременните окултни науки, трябва да знаете как да ги приложите. По старому са ги прилагали по един начин, а пък сега трябва по новия начин. То е до разбирането. Тия окултни науки трябва да се прилагат по друг начин. Например вие вземете и изпиете една чаша вода изведнъж. Ще направите един опит: вземате тая вода глътка по глътка, за петнадесет минути я изпивате, и ще видите, че съвсем друго състояние ще имате. Зависи как ще употребите нещата. При някои неща, ако бързаш, ще си повредиш. Не бързайте. Всеки път извършвайте нещата с вътрешно разбиране. И не дръжте в ума си колко знаете. Ти казваш: „Аз съм много добър човек.“ Добрината е едно условие. Казваш: „Баща ми и майка ми са добри.“ И те са

условие. Сега остава при тия добри условия, при твоята добрина и при добрината на твоя баща и майка, ти сам какво можеш да направиш? Някой път има друга една крайност – ние уповаваме повече на себе си. Това е друга крайност. Аз казвам, човек във всеки момент трябва да знае кога и как да направи нещата. Има определено време за музиката. Всички песни не се пеят еднакво. Живите песни се пеят бързо, а пък класическите песни – по-бавно. И ако пееш по правилата на музиката, ще излезе нещо. Ако туриш да пееш, тъй както си знаеш, юс – дюс, нищо няма да излезе. Ще спазвате правилото: има време за всяко нещо. Соломон е казал още: „Има време за всяко нещо." И като дойде това време, да го употребите. Казвам сега: добрите условия, които ви се дават всеки ден, използвайте ги и не се преплитайте. Вие казвате: еди-кой си как живее? Добър живот живееш кога? Когато си добър. А пък кога можеш да бъдеш добър? Когато обичаш. А пък кога можеш да обичаш? Когато намериш Бога. Там е ключът. Намериш ли Бога, то всичкото вече, което е в Бога, то ще премине в тебе. Не Го ли намериш, то всичко е затворено. Та старайте се сега да намерите Бога. Вие казвате: „Не сме ли намерили Бога?" Не зная дали сте Го намерили. Не че не зная. Ти казваш: „Кажи ми сега." Не че не зная, но моето знание няма да ти помогне. Знанието, което аз имам, на мене ми помага. Но това знание, само ако го разберете, тогаз ще ви помогне.

Та казвам, станете добри. Добрината трябва да стане като основа. След това иде обичта. И тя трябва да стане като основа. И най-после ще дойдеш до положението да намериш Бога реално. И ще правиш опити. Онзи познава Бога, който всеки ден може да прави опити. Ти като намериш Бога, ако си певец, ако е дрезгав гласът ти, като помислиш за Него, гласът ти ще стане мек, приятен и публиката ще те изслуша. Щом не те изслушала публиката и не ти е ръкопляскала,

не си намерил Господа. Тайната на живота е в това: да намериш Господа. Ако тогаз Господ ти даде тая мекота и ти даде вдъхновение, значи ти си Го намерил. Да кажем, че вършиш една работа – колкото и да е проста, ако намериш Бога, Той ще ти даде импулс и знание, и животът ти ще се измени. Ако не се измени животът ти, трябва да го търсите. Писанието казва: „Които Ме търсят, ще Ме намерят."

Търсете Господа на всяко време. Като станеш сутринта, търси Го. Казваш: „Той е в мен." Хубаво, направи опит: ако е в теб, ти ще станеш радостен, весел. Ако е далеч от теб, ти ще се усещаш неразположен. Мога да ви приведа примери: целият сегашен живот е нещастен. Това нещастие показва, че Бог не е при вас. В този смисъл, в който казвам, не е. Той е при вас, както някой скулптор, който, като вземе чука, и удря камъка. Господ може да е при вас със Своя чук. И тогаз ще кажеш: „Побеля ми главата от страдания." Радвайте се, че ти е побеляла главата от страдания. Настанала е зима в теб. Като дойде пролетта, ще се стопи снегът и косата ти пак ще стане черна. А пък сега може да си турите козметика, да я боядисате. Но някой път боята не хваща. Та казвам, знайте всяко нещо на своето време. Има някой път неща, на които не е дошло времето. Чакайте. А пък за други неща е дошло времето. (Учителя посочва рисунките на дъската.) Някои казват: „Тия работи са нищо." Тия линии (за носа), които са нарисувани на дъската, могат да бъдат нарисувани и другояче. За децата тия линии трябва да бъдат много добре нарисувани, за да разберат, а ученият човек, той вижда и разбира нещата лесно. Учени ще бъдете, за да измените вашия живот. Като се измени вашият живот, в този изменения живот, ще се създаде нещо ново. Сега ние сме дошли в света, за да изменим живота си и да изменим живота на света. Христос казва: „Дерзайте, Аз победих света". Че ако вие вярвате в Христа, ако вярвате, че Христос е победил света, от какво има да се плашите? Ти казваш: „Новите идеи нищо не допринасят." Новите

идеи носят сега най-хубавото. Христос е донесъл нещо. Христос сега като работи, пак ще донесе нещо ново. Хубавото, новото, което е потребно, най-хубавото в света се носи от новите идеи. И затова, възприемете новото. А пък новото е всяко нещо на своето време. А пък всяко време е свързано с какво? Време има само за разумния живот. И ще дойде един ден, когато няма да има и време. Животът ще стане без време. Той ще стане още по-съвършен, по-добър. Но казвам: времето, и то си има своето място. Сега вие сте във времето. Всяко нещо на своето време. Дойде известно страдание. Навреме си е дошло. Ти искаш това страдание да се махне – ще излезеш из времето. Сега вие ще кажете: „Какво научихме ние в света?“ При мен са идвали някои и са ми казвали: „Този човек не мога да го търпя.“ Защо не може да го търпи? Той няма място и време заради него. Ония хора, които не ги обичате, във вашия живот те нямат време. И вследствие на това, намери му времето. Не можеш да го премахнеш. Като музикантин ще гледаш тактовете. Има доста тактове, но на всяка песен ще намериш нейното време.

Като доведоха оная разпусната жена пред Христа, попитаха Го: „Какво казваш, тази музика хубава ли е?“ Мойсей им казал: „Който пее такава музика, трябва да се убие.“ А пък седят евреите и казват на Христа: „Ти сега какво казваш според Твоето учение?“ Христос каза: „Който от вас знае, да го направи по-добре, който от вас е безгрешен, той да хвърли камък.“ Че онзи, безгрешният, никога няма да хвърли камък. Докато ти хвърляш камъни, ти не разбираш истината. Престани да хвърляш, понеже всеки камък, който падне, ще вдигне шум. Престани да шумиш около себе си. И погледни на живота: Бог ще оправи всичко. И ангелите, които разбират всичко, и те ще оправят всичко. И на тебе остава да оправиш всичко, да бъдеш полезен. Та три фактора има: уповавайте на Бога, уповавайте на Неговия Дух, уповавайте тогаз и на себе си. Та значи да намериш

онова време, което е необходимо, потребно, за да можеш да учиш. От сега нататък ще учите. След 45 – 50 години ще остареете и ще искате да отидете на онзи свят. На онзи свят никакви кандидати не ви приемат. Там ще ви кажат: „Я ни попейте, я посвирете, я поговорете, да видим как ще говорите. Parlez-vous francais?“ „Oui, monsieur.“ Една велика наука е човек да се научи да говори. Една велика наука е да знаеш да ядеш. Казано е: „Не само с хляб се живее, но и с всяко слово“. Та казвам сега: турете сега новия начин. Имате хрема. Защо е дошла хремата? Имате кашлица. Защо е дошла кашлицата? От мисълта. Не мислите право и затова се е наместила хремата. Почнете да мислите право и хремата ще си отиде. Има начин, по който да си отиде хремата. Ще прекараш през носа си разтвор от сол или ще смъркнеш малко карамфил, или вечерно време ще се завържеш с топло. И тогаз тая хрема ще се скрие, но така не си отива. Но като дойде правата мисъл, ще си отиде. Ако известен недъг у вас постоянно се явява, вие не сте намерили истинския път. Аз не съм за това, да се говори за недъзите, но аз съм за начина, по който един недъг да се излекува. А пък това, аз съм го намерил, седи във времето. Като музикантите трябва да се научите да разпределяте времето. Някой път искаш да говориш. Ти трепериш. Чакай своето време. То си има известно време, когато ти ще проговориш известна част, която ти е дадена. Точно навреме. Когато дойде това време. Някои закъснявате. Съзнанието ти да е будно. Та всяко нещо да го подемете точно навреме, за да ви върви напред.

„Божията Любов носи пълния живот.“ (3 пъти)

6 ч. 30 м.

36 лекция на Общия окултен клас 2 септември 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта, София, Изгрев

НОВОТО СЪБИРАНЕ

„Добрата молитва“

Четоха се темите: „Ползата от човешките въздишки“.

Който е въздишал, той вече знае какво нещо е въздишка. Кое е качеството на въздишката? Във въздишката има едно съжаление. Въздиша някой, понеже е изгубил нещо. Колко вида въздишки има? Без да знаете научно, вие въздишате по три начина. Въздишката е едно спасително средство. Врящите български тенджери, и те въздишат. Въздишката приготовлява човека за една по-дълбока мисъл. Много време като въздиша човек, той се приготовлява за една нова, възвишена мисъл.

Сега ще ви прочета само няколко стиха от деветнадесета глава на Йоана (от седемнадесети до двадесет и втори стих).

„Бог е Любов“

В съвременния живот човек трябва да търси връзката на нещата. Например мнозина от вас, които са учили, каква връзка можете да турите между аритметиката, геометрията, химията, физиката. Казвате: човек трябва да знае. Какво човек трябва да знае? После, някой път вие сте недоволни от онова, което знаете – че малко знаете. Често в съвременната наука изучавате предмети и научавате толкоз, колкото един, който чете роман. Започнеш да четеш този роман и мислиш, че е нещо много важно. И като свършиш романа, виждаш, че то било много проста работа: двама души, които се запознали, се опознали, и двама души, които не страдали, пострадват. Някой път единият припада, някой път другият припада. Някой път единият умира, някой път другият умира, а някой път и двамата умират. Някой път и двамата остават живи.

Любовта не е нещо, което вие можете да хванете. Вие можете да предполагате, че някой си човек има любов. Можете да имате едно криво тълкуване. Ще се намерите в положението на онзи свещеник, който проповядвал. Гледал, че като проповядвал, на едного му текат сълзи. И той си казва: „Моята беседа е толкоз хубава, че трогва сърцата на хората." И иска да знае свещеникът кой пасаж от неговата беседа заинтересувал онзи. А този човек бил овчар. Той много рядко отивал в църква. Когато свещеникът го попитал кое е онова, което трогна неговото сърце, той казал: „Дядо попе, аз съм стар овчар. Имах голям пръч. Той умря. И като погледнах твоята брада, видях, че тя много прилича на неговата, и ми стана много мъчно." Един овчар прави паралел между брадата на пръча и брадата на свещеника. Това са анекдоти – няма връзка между брадата на пръча и брадата на свещеника. Та казвам, често ония, които изучавате окултните науки, правите такива връзки. Сега, разбира се, дали това е вярно, или не, не се знае. Как мислите? Колко на сто е вярно, че такъв някой си българин плакал и че попът така много се заинтересувал от това.

И после, във вашите съждения трябва да бъдете справедливи и да знаете как да разсъждавате. Не трябва да бъдете като онзи гръцкия владика. В едно село един свещеник не знаел да чете. Но бил пак свещеник. И най-после, хората се оплакали на владиката, че не знае да чете и да им прати някой свещеник, който да може да ги учи. Отива сам владиката да прави ревизия. Влиза владиката, свещеникът извадил Евангелието и казал, но не на български, а на турски:

„Владико, хиляда овци имам, петстотин за тебе и петстотин за мене." И подкупва владиката. Последният казва: „Какво лошо намирате в този свещеник? Като този свещеник няма. Отлично знае да чете." Вие можете да се посмеете, но често вие правите същата погрешка – в себе си така се подкупвате. Този владика, това са човешките разсъждения. Вие казвате: „Този човек ще се поправи." Как

ще се поправи човек? Мислите ли, че всеки човек, който дяла с чука си някой камък, ще направи нещо, ще извае нещо – една статуя? Някой път вие, млади и стари, скърбите и не знаете защо. Пишете сега „Защо скърби човек“. Какво се добива от скръбта? Не може ли без скърби? Може. Само умният може без скърби. Глупавият човек, когато минава от това положение, в което се намира, в друго, той ще скърби. Човек със своята мисъл може да разреши нещата, но той трябва да разбира законите на тая мисъл. Една мисъл трябва да бъде правилна. Тая мисъл ти ще я туриш да действа и ще я оставиш, няма да я спъваш. От своята мисъл ти няма да изискваш повече от това, което тя ще направи. Например вие можете да направите един опит. Можеш да станеш сутринта и да кажеш: „Искам да бъда добър.“ Само това. Един ден, два дена, три, четири, пет, шест, седем, осем, девет, десет, можеш да го кажеш сто деня. И в тебе дойде желание да не ти се иска вече да казваш: „Искам да бъда добър.“ Спри там и остави тая мисъл да действа в тебе. И всички неприятности започват оттам, че вие желаете някой път някои неща и ги казвате на вашето съзнание, а пък някой път ги изваждате и ги покажете. Например на някой свой приятел му казваш отдалеч, а пък на друг, отиваш и му казваш на ухото. Оная мисъл, която е казана нависоко, има един резултат, а пък тая мисъл, която е казана ниско, има друг резултат. Например имаш една мисъл в себе си, казваш си: няма да я бъде тая работа. Първи ден така, втори ден, трети ден и работата се спъва. Откъде си извадил това заключение, че тая работа няма да я бъде? Ти си прав в това отношение, понеже начинът, методът е крив и няма да излезе.

Например имаме една система: „M“ – на български коя е тая буква? „P“ на български е Р, а пък на латински, тая буква е българското П. Като пишеш на един език, трябва да знаеш. Духовният свят си има свой език. Езикът борави с определени величини. Вие често запитвате себе си защо Господ е направил света такъв, а не

другояче. Един крив въпрос. Това не е ваша работа, защо Господ е направил света. Можете да питате защо един художник така е нарисувал картината. Вие не сте били там и не знаете условията, при които той е рисувал. Вие казвате, че картината някъде била направена по-вярна, отколкото трябва. А то картината не е никак вярна. Верни са чертите на картината, но цветът, изражението не е вярно. Защото този художник, който е рисувал, в дадения случай е рисувал само един момент. В същия момент, когато художникът е рисувал, неговото лице е било така. Има предмети, чиито цветове се изменят малко, а пък на човешкото лице измененията са големи. Сега вие не забелязвате тия изменения. Има лица двойни. Ако изследвате психологически, има хорски лица, които носят миналото. Ти ще ги видиш някой път натъжени, недоволни. И току изведнъж дойде нещо весело у тях и те стават весели. Но това е полировка. Вие се лъжете. Той, като те види, измени се лицето му. Не се е изменило, но иде второто лице. Често ми разправят нещо подобно. В софийската гимназия един клас, който бил немирен, бил съставен от млади момичета шестнайсет-седемнайсетгодишни. Казал им веднъж директорът, че ще дойде министърът на просветата да направи една обиколка, да ревизира. Той им казал: „Хубаво се дръжте сега.“ Министърът се разговарял с една млада ученичка. Директорът, когато бил обърнат с лице към министъра, бил много любезен, но когато се обръщал гърбом към министъра, се обръщал строго към ученичките и им се заканвал с пръст. Питам: какво възпитание има тук? Три положения има тук. Министърът гледа, че всичко върви наред. Директорът вижда, че някой шуми, и че ще направят нещо и ще го компрометират. Нему не е за принципа, но в дадения случай да се покаже, че всичко е в изправно положение. Всички хора искат да се покажат пред Бога по същия начин. Пред Бога той е сериозен, изключвания има там. А пък като Го няма Господ, прави всичко.

Обикновените хора са без правила, те не знаят как да живеят. Та казвам, тия неща са остатък от миналото, не са нещо дълбоко. Например ти седиш, искаш да вземеш известна поза. Например вземете всички ония, които ходят в църква. Те са неща естествени. Защото всяка една мисъл си има свой път, по който ще се изяви. Като дойде една добра мисъл на милосърдие в човека, веднага ще се измени неговото лице. Но това лице ще мине през три положения. За някого казват, че е милосърд. Има някой, който най-първо ще помисли, после ще почувства и после ще направи. Никога една добродетел не може да се прояви в човека, както природата изисква, ако той не помисли, не почувства и не направи. Някой казва: „Аз имам добра мисъл." Тази мисъл трябва да се почувства и да се направи. Тогаз тя е валидна. Можеш да помислиш да го направиш, но казваш: сега не му е времето. Казваш: „Мисля за доброто за човечеството" и пр. Тия мисли са валидни, които ще помислиш, ще почувстваш и ще ги направиш. В живота малките постъпки са, които дават тон на човешкия характер. Сега вие може да кажете, че не сте добри. Доброто в света не ти го създаваш. Има неща, които не се създават. Любовта не я създаваш ти. Любовта минава през теб като транзит със своята сила, през твоята душа. Като мине транзит, ти я усетиш и като си замине тая сила, казваш: „Отиде си любовта." Тя е минала през теб. Казваш често: „Изгубих си любовта." Де си я изгубил? Къде може да се изгуби любовта?

Ти обичаш някого и той мине транзит. И после, като замине, теб ти е мъчно. То е едно състояние, неразбиране на законите. Вие трябва да разберете: има една любов, която нито идва, нито си отива. Има една любов, която си отива. И ако ти разбираш законите на тази любов, която не си отива и не идва, ти си щастлив. А ако не разбираш законите, ти си нещастен. Ти трябва да знаеш тая любов, която нито

идва, нито си отива. Ако я разбираш, ще бъдеш щастлив, ако не я разбираш, ще бъдеш нещастен.

Та казвам сега: трябва да знаете как да превърнете. Имате една буква. Ако не знаеш ти да превърнеш една буква, тогаз де ще седи знанието ти? Нали изучавате числата? Изучавате събирането. Христос изучи действителното събиране, не така, както в съвременната математика: +. Христос изучи човешкото събиране. Събирането има приятност и неприятност. Например ти отиваш и събираш овцете на някой човек, жена му вземаш или децата му и можеш да ги заробиш. Това му причинява голямо страдание. Някой човек страда. Защо? Защото са го събрали съвсем. Събиране има. Та от миналото вие не можете да се справите със събирането. Не туриха Христа като едно семе, да поникне и да даде плод, но Го туриха на едно сухо дърво. И трябваше 2000 години да се мъчи Христос това дърво да го оживи, да излезе нещо от него. Сега в училище много добре събирате, нали така? Но в живота се съберат двама души, двама търговци, или съберат се мъж и жена и си турят титли, които не им допадат. Единият минава за мъж, а другият минава за жена. Казва: „Аз съм мъж." Тоест мога да заповядвам. Тя е жена, тя трябва да готви. Това не е жена. Думата „мъж" произлиза от санскритската дума „манас" – човек, който мисли право, чувства право и постъпва право. А пък той мисли, че като каже нещо, всичко това да стане. Най-първо мислиш да кажеш да станат нещата. Тогаз ще постъпите като онзи американски ефрейтор. Той заповядвал на пет-шест души. Това било във времето на един от американските председатели. Ефрейторът накарал шест-седем войници да носят една голяма греда и не могли да я повдигнат – едвам я повдигнали. Минава този председател, той същевременно бил и генерал, и казал на ефрейтора: „Защо не вземеш участие?" Онзи казал: „Аз съм ефрейтор." Този американски председател, генерал, турил рамото си под гредата, издигнал я и я

занесъл. Той изважда картичката си и я показва на ефрейтора, за да види последният, че той е генерал, и му казва: „Значи един генерал може да си тури рамото и да носи, а един ефрейтор не може.“ Значи всичката опасност е, че хората са ефрейтори. Някой казва: „Аз не мога да направя това, не мога да туря рамото си.“ И после считате, че ако направите нещо, това е унижение. Питам, когато един баща носи детето си, унижава ли се? Кой е по-силен? Някой казва: той не е за търпение, аз не мога да го търпя. Кой е по-силен? Който търпи или който не търпи? Сега ние можем да разсъждаваме по въпроса, кой е по-силен. Но в духовния свят има нещо: когато човек търпи, той е господар. Ти за да се опиташ дали си господар, ще видиш дали можеш да търпиш. И Господ, Който е направил света, опитва Себе Си, дали е Той господар. Казват, че Той е дълготърпелив. Бог наблюдава хората, всички техни погрешки и веднага изважда правила, как да поправи техните погрешки. Той търпи. Той е господар. А пък Той, като се разсърди, може да унищожи нещата, но така нищо не се научава. Сега Господ търпи, а пък ти не търпиш. И по някой път Господ да ви изправи, знаете ли как изправя Господ? Той има менгеме. Като те тури в менгемето, ще се изправиш и оттатък ще минеш. Смъртта не е ли едно менгеме? И всичките страдания се случват, за да се оправи човек. Вие сега носите идеята, че не трябва да страдате. Не трябва да страдате, но не трябва да правите погрешки.

И после, при тия противоречия, които съществуват в света, по някой път добрите хора са отговорни, понеже доброто, което те имат, не са го турили на работа. Ти седиш и гледаш, че някой бие някого, нали тъй. Ти си слаб и нищо не можеш да направиш. Прати своята мисъл, да видиш дали можеш със своята мисъл да му внушиш да не го бие. Ако не туриш в действие това, ти си отговорен. При всяко едно действие ти трябва да покажеш какво можеш да направиш. И тогаз не правете оная погрешка, която направил един индийски адепт, един от

големите адепти. Той вижда, че една вдовица индуска си оставила детето в люлката и вижда, че идва една кобра при детето. Той знаел, че тя, като дойде при детето, ще го ухапе и детето ще умре. Той казал: „Бог е направил и кобрата, и детето. Той да се разправя сега.“ И гледал преспокойно. Кобрата се качва, клъвнала това дете и си заминала. Но като отива адептът в другия свят, вика го Буда и му казва: „Защо ти не помогна на онова дете да не го ухапе кобрата?“ Адептът казал: „Не е моя работа.“ „Ти мислиш, че ако беше натупал и убил кобрата, нямаше да вършиш волята Божия и ако я оставиш – вършиш волята Божия. Ами ако спасеше това дете и ако това е волята Божия, ти защо не изпълни тая воля Божия?“ Ти казваш: „Не е моя работа.“ Спри се. Във всяко нещо – в доброто и в злото – имаш работа. Не е важен начинът, по който трябва да действаш. Добрите хора често със своята пасивност седят и казват: „Не е моя работа, не е за мен.“ Ти казваш: „Как ще му кажа?“ Той от дума не взема. Да, много хора има, които от дума не вземат, но има начин. На онзи, който не взема от дума, мислено ще му кажеш: „Бъди добър. Ти можеш да бъдеш добър.“ Веднъж, дваж, три пъти, четири пъти, пет пъти, десет пъти, сто пъти. И когато вече в тебе това желание престане, тогаз гледайте за последствията. И от какво произлизат противоречията в света? Противоречията произлизат от това, че вие мислите, че външните условия са, които дават щастие. Това е донякъде вярно, но щастието не седи във външните условия. Щастието зависи от вътрешното разбиране, което можеш да имаш. Например често имате такива навици: видите някого, че е направил погрешка, но не отивате нему да му кажете погрешката, но намерите някого и му кажете: „Представи си онзи какво направил.“ Това го кажете после на второ място, на трето, четвърто място. Казвате: представи си. Разпространите това. Не че е лошо това, но това не е начинът за изправяне. Като разправиш на другите хора и те като започнат да го

говорят, това ще дойде до ушите на онзи, който е направил погрешката. И онзи, който е направил погрешката, ще каже: „Отде знаят това? Кой го разпространи?“ Защото само той го видя. И разгневи се той, и ти казва: „Ти, като ме видя, защо не дойде да ми кажеш, а пък казваш на другите?“ Хората не знаят, че аз съм направил тая погрешка. На Изгрева една от големите погрешки е шепотничеството. Иди кажи на човека: „Това, което правиш, не е за твое добро.“ Не е лошо, че се говори. Вие ще кажете сега, че сте окултни ученици, които разбирате. Добре. Един окултен ученик в каквото и общество да влезе, той трябва да направи една промяна. Без да каже нищо, той трябва да направи една промяна. Някой казва: „Господ да направи чрез мене това.“ Че когато имаш в себе си ония хубавите подбуждения, не е ли Господ, Който ти говори? Та казвам сега: трябва едно превръщане. Ако не знаеш как да превърнеш буквата „Р“, къде е твоето знание? Буквата „Р“ – това е чук. Как ще превърнеш това „Р“? Ще го отвориш. (Учителя сви ръката си във вид на юмрук и след това я разтвори.) Когато искаш да му покажеш, че си силен, ще го блъснеш. (Учителя показва юмрука.) А пък другояче ще го милваш. И ако ти го блъснеш с чука, какво ще добиеш? Аз разбирам, че точилото и ножът като се търкат, точилото ще направи ножа остър, но същевременно и точилото, и ножът се изтриват. Неща, които постоянно се търкат, се изтриват. Не играй ролята нито на точилото, нито на ножа. Нека в света правят така, то е друг въпрос. Казваш: „Трябва да се изтрие.“ Не изтривай. Има по-добър начин от това изтриване. Да кажем, че имаш прах. Изтриете го и след няколко деня пак ще имате прах. Сега всичките тия неща трябва да ги внесете във вътрешния живот, в новия живот. Тия неща не са произволни. То е едно предметно учение. Тия езици, всички букви означават нещо. После шапката, която носиш, значката, която носиш, от всичко това трябва да вадите поука. Например носиш една значка. Защо я носиш?

Носите един кръст. Да научиш свойството на кръста. Да събере хората.

Та казвам, добрият живот зависи от това правилното разбиране и поставяне всяко нещо на мястото му. Че ти, който живееш в Бога, всеки ден вдигаш шум и не можеш да живееш с някого. Обърни се към Бога и кажи: „Господи, обърни всичко на добро, покажи ми как да живея с този човек.“ И смешни са хората някой път. Заключенията, които хората имат, приличат на съжденията на онзи българин, който дошъл при жена си и казал: „Жено, видях сто мечки.“ „Ха, сто мечки. Де ще се съберат сто мечки?“ „Не зная, но седемдесет имаше.“ „Много са седемдесет.“ И той ги смалява: „Мисля, че в гората нещо пошумоля и аз избягах.“ Вие увеличавате вашите погрешки и вашите добродетели на сто мечки. Тая приказка минава във втора фаза: качил се един българин да бере круши. Това било лятно време – имало месечина. Идва една мечка. И тя се качва горе. Той като пошумолял, мечката паднала долу и се убила. Той я одира, отива при жена си и казва: „Юнак съм аз, убих една мечка.“ Жена му искала да го опита. Тя знаела, че той е страхлив. Тя взема една кошница и я вързва с въже. Започва да тегли и казва на мъжа си: „Стани, че всички братя и сестри на мечката са дошли. И те казват: на какво основание си я убил.“ Той казал: „Кажи им, че не я убих. Тя падна сама.“ Всеки един анекдот трябва да го преведете. Не туряй нещо, което не е вярно.

Трябва да знаете да трансформирате нещата във вашия живот. Дойде една малка мъчнотия, справете с нея правилно. Дойде някой път и искате да кажете нещо. На езика ти е. Помислете кое ще бъде по-добре, да го кажете ли, или да не го кажете. Разумно ли е следното: седиш на някоя трапеза и почнеш да разправяш нещо. Някой човек яде и ти почнеш да разправяш, че те е боляло стомах, че ти е било лошо, че ти се е повдигало. Не. Ти ще развалиш яденето на човека. Не му разправяй тия работи. Мълчи за тия работи. Идеш в някой дом.

Карат се хората там, не живеят добре. Ти за да ги утешиш, казваш: „То е цвете твоята жена, но аз имам една жена, хе.“ Това са стари методи. Кажи му: „Твоята жена е ангел, само че ти не разбираш този ангел. Не я разбираш.“ И следователно вие всички сте ангели, които не се разбирате. И на вас ви трябва само едно разбиране: да не премесвате знаците, защото какъвто знак туриш, такова и правиш. Вие искате да бъдете добри някъде, като отидете. Имате интерес. Стремете се да правите добро заради Божествения свят. След това го правете за ангелския свят. И след това го направете за човешкия свят, за света на светиите. Да мислиш добре, това значи: като мислиш добре, мисли за Божествения свят. Казваш: „Не мога да си го представя.“ Няма какво да си го представяш. Много работи, след като ги направите, ще можете да си ги представите. Ти казваш: „Не мога да следвам това, което не разбирам.“ Че как ще го разбереш? Искаш да знаеш сладчината на една бучка захар. Ако я държиш в ръката си, не ще можеш. Казваш: „Искам да го пипна.“ С пипане тая работа не става. Трябва твоят език да го лизне. Та най-първо изправете отношенията, които съществуват във вашия ум, във вашите мисли, отношенията, които съществуват между вашите мисли. Не нарушавайте тия отношения. Отношенията, които съществуват между вашите чувства, не ги нарушавайте. И отношенията, които съществуват между вашите постъпки, не ги нарушавайте. Вие какво мислите за една мисъл? Как си представяте мисълта? Един ден ще дойде да познаете това: всяка мисъл е жива, тя е едно същество. Всяка мисъл е едно същество. Или най-малко формата на едно разумно същество. Едно чувство е едно разумно същество. Или най-малко то е формата на това същество. Най-първо започнете с това: считайте, че вашите мисли са живи. Има мисли, които са живи. И когато казвам, че трябва да оперирате с вашата мисъл, то е онзи разумен свят, с който сте заобиколени, и който ви се представя най-първо като

мислов свят. Като мислиш за него, то всички тия същества вземат участие в твоя живот. Ако ти не мислиш за Бога, ти не можеш да успееш в живота си. Мисълта е начин, по който можете да се свържете. Любовта е пак начин, по който можете да се свържете. И постъпките на физическото поле, то е един резултат, начин, по който можете да бъдете благоугодни на Бога. Ако ти не мислиш добре, ако не чувстваш добре и ако не направиш едно добро на физическото поле, и да си доволен от нея, ти не можеш да бъдеш благоугоден на Бога. Ти имаш един приятел. Този ден ти ще го видиш. Ти не си разбрал кой е твоят приятел. Понеже Бог е във всичко, навсякъде – ти имаш един приятел, който не е добър. Бог е там. Ти имаш една жена, с която не се спогаждаш. Бог е там. Защо не можеш да се спогаждаш? Защото тя не те обича. Тя те обича, но ти не разбираш любовта. Този човек е дошъл и говори нещо лошо за тебе. Че той ти е казал най-хубавото нещо. Ще правиш превод. Лошият говор е най-хубавият говор. Някой казва: „Ти не си даровит, неспособен си." Неспособен – изтълкувай го така: „Ти си неспособен да направиш зло." Че така де. После, не си даровит да злословиш хората, не си талантлив в това. Превеждайте. Вие вземате в обратния смисъл. Тогаз се раждат всички противоречия. Та за да станете силни в себе си, като дойдат най-големите нещастия, помисли, почувствай и кажи: „В Бога аз живея." Бог е, Който действа сега. Тъй е благоволил Той. И помисли за него веднага. Сега седиш, изпъдиш Господа вън. Защото винаги хората правят лошите работи, когато Господ Го няма. Кога Адам направи прегрешение? Когато Го нямаше Господ в рая. А пък като дойде Господ в рая и повика Адама, Адам се скри. Когато вие почвате да се страхувате вече в живота, Господ е дошъл. Та тогаз Той ви вика, вие се скривате, за да не излезе тая работа. Нека да излезе. И ще излезе. Нищо не може да попречи. Блажени са ония, на които Бог не вменява греховете. Като те погледне някой път, не ти вменява за погрешките

ти. А пък някой път ти казва: „Адаме. Какво направи Адаме?“ Изяде една малка ябълка, едно малко прегрешение, задето са яли от плода. Сега, философски другояче седи въпросът. Причината там е много малка, но последствията са големи. И Той казва на Адама: „Знаеш ли от твоята постъпка какво ще дойде в твоя живот?“ Та сега малките работи какво могат да причинят.

Мислете хубаво. Почнете да мислите. Вие сега се безпокоите как ще се изправи вашият физически живот. Някого го боли рамото и казва: „Нямаш ли някакъв цяр?“ Има. Пълна вяра. Онзи казва: „Пълна вяра имам.“ Никаква вяра нямаш. Ако имаше пълна вяра, нямаше да имаш болката. Някой казва: „Боли ме глава.“ Малко яж. И сега ям малко, но пак ме боли. Главоболието иде от стомаха. Главоболието има отношение към физическия свят. А пък ако те боли стомахът, това произтича от несъобразност между твоя живот и живота на ангелите. И оттам иде противоречието – коремоболието. Щом дойде противоречие, кажи си: „Изправи живота си.“ Щом те боли глава, оправи работите с хората, със своите ближни и главоболието ще изчезне. Оправи твоето отношение към ангелите и тогаз ще изчезне коремоболието. Това е новият начин. Вие сега ще кажете на другите: „Знаете ли от какво произтича главоболието?“ Тези работи не ги разправяй. Но направете опит, за да видите, че е така. И тогаз ще имате светли мисли, светли чувства и светли постъпки. Няма човек да се хвали с това. След като направиш този опит, благодари на Бога, че си могъл да свършиш малко нещо.

Та първото нещо сега: приложете това. Боли те глава, нали тъй? Несправедлив си. Боли те крак. Не си добър. Ти ще викаш този или онзи лекар. Можеш да викаш, но за да ги боли ръката, хората са несправедливи. Крак ги боли. Не са добри. Боли те ръката – тоест в ангелския свят ти не работиш както трябва. Боли те крак – тоест във физическия свят, между светиите не живееш както трябва, не

действаш както трябва. Ще викаш лекар да те лекува три месеца. Ако не се поправиш, този ревматизъм няма да се махне. Ако ти не поправиш отношенията си с хората, болката няма да се махне. Ти казваш: „Кажи нещо съществено.“ Какво съществено? Ето един цяр: оправи отношенията си с ангелите, които са разумни същества. Да няма никакво търкане. Никога не спори с ангел. Никога пред един ангел да не кажеш една лоша дума, да те чуе Господ.

Аз ви гледам: вие нямате страх. Някоя сестра се зачервила пред другата от възбуда, тя няма страх. Казва тя: „Ти крайно ме обиди.“ Може да си се обидила, но намерете новия начин, за да се изправят погрешките, защото утре ти ще направиш друга погрешка и пак ще дойдат резултатите. И всичките религиозни общества ще страдат от следното: те се избавиха от света, но загазиха в астралния, в ангелския свят – там имат докачение един от друг. Всички търсят уважение, почитание. Хубаво е, не е лошо. Че онзи човек, който не почита себе си, какво ще го почитат? Стани му идеал, дай му образец, та да има какво да почита. Или най-малкото ти стани носител на Божественото и този човек да види Бога в тебе. Аз като срещна един добър човек, не че е добър, но виждам проявлението на Бога в него. Аз съм правил опити и никак няма изключение. Там, дето съм постъпвал така, всякога законът си работи. Но като отидеш при един човек, на когото искаш да му влияеш, трябва да имаш една права мисъл, да мислиш за негово добро. Трябва да имаш добро чувство, да искаш да му направиш добро. Да мислиш да му направиш нещо, от което той може да остане доволен. Така ще му повлияеш. Защото онзи, който няма да те изслуша, казва: този човек е дошъл да ме поправи. Но няма човек, който иска да се откаже от едно благо, което искаш да му направиш. Следователно бъдете чисти носители, изразители на Божественото, на реалното. Така правете и тогаз всички тия болести

ще изчезнат. Всички болести се дължат на несъвместими мисли, несъвместими чувства, несъвместими постъпки.

И заведоха Христа да изучи събирането. Христос го изучи и какво каза? Има един хубав образ даден. Като заминаваше, Той каза: „Прости им, Господи. Те не знаят какво правят." Така оставете нещата. Колцина от вас има да направят това? Много мъчно е да се направи това.

Права мисъл, в която ти да чувстваш Божието присъствие.

Прави чувства, в които да чувстваш присъствието на ангелите.

Прави постъпки, в които да чувстваш присъствието на светиите на земята.

Само така човек може да бъде силен. И каквото поискате, ще ви бъде. Този Господ, за Когото ви говоря, така трябва да Го търсите. Така като правите, Той винаги ще ви слуша. Ако по друг начин Го търсите, нито глас, нито слушание.

Онзи, който върши волята Му, е благоугоден на Бога.

„Божията Любов носи пълния живот." (3 пъти)

6 ч. 25 мин.

37 лекция на Общия окултен клас, 9 септември 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта, София, Изгрев

ЛИЧНОТО И БЕЗЛИЧНОТО

„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“

Ще чета част от първа глава на Посланието на апостол Павел към римляните (от първи до двадесет и пети стих).

Има неща лични и има неща безлични. Безличните неща са от по-широк калибър, а пък личните – от по-тесен калибър. Да кажем, че има леки неща и тежки неща. Леките са леки, защото съдържат малко материя и малко сила имат, а пък тежките имат повече материя и повече сила. Това е едно твърдение. Сега трябва да се направи връзка. Да кажем, вземете хора, които се движат по права линия и хора, които се движат по широчина, и хора, които се движат по височина. Методите са различни. Дължината е един метод, широчината – втори, а височината – трети. И понеже човек е дошъл да живее в три измерения, той се движи и в четвъртото. Вие всякога искате да приложите едно движение на дължина в областта на друг вид движение. Това е невъзможно. Щом дойдете в областта на дължината, ще употребите един метод, а пък щом дойдете до широчината и височината, там ще употребите други методи.

Вземете сега простата мисъл: вие някой път мислите, че знаете. Знаете всички неща, които се отнасят до дължината, но ако мислите, че от дължината знаете за движението на широчината, вие се самоизмамвате. А пък ако вие мислите, че от движението на широчината ще разберете движението на височината, пак сте в заблуждение. Щом не разбират някои Божествения закон, те питат защо е създаден така светът. Това не е въпрос. Но заражда се сега въпросът: отде се роди тая мисъл у вас, да питате защо е създаден

светът така? Или можете да запитате защо трябва да живеем по този начин. Ако питате защо едно животно ходи на четири крака, ще се отговори: ходи на четири крака, защото не може да ходи на два. Питате защо човек ходи на два крака, а не на четири? Защото той пък не може да ходи на четири крака. Те са безлични неща, които трябва да ги вземете и не трябва да ги разглеждате от лично гледище.

Да кажем, че на вас ви е неприятно – имате болка. И питам: защо тая болка се е родила? Но тая болка не е навсякъде, а е само във вас – боли ви главата. Питате защо Господ допусна да те боли главата? Другите не ги боли глава. Причината на тая болка в какво седи? Тя е безлична. От какво зависи? Боли ви главата, понеже има стълкновение между стомаха и мозъка ви, нищо повече. Уредете вашите отношения, отношенията на стомаха или на симпатичната нервна система и ще престанат болките в главния мозък. Някой път те боли коремът. Вие се превивате и казвате: „Откъде е тая болка?“ Там законът е обратен: има някои недоразумения, но не разбирайте недоразумения, както между хората. Дошла е някоя по-голяма несъобразна работа в мозъчната система и вследствие на това се зарежда едно противоречие, а пък това противоречие се явява в корема. Отмахнете противоречието във вашия мозък и веднага ще престанат болките. По простата причина: вие вземате една храна и не я дъвчете, и я гълтате на големи парчета. Прекарайте десетина парчета от моркови и ги нагълтайте цели, и ще видите какво ще стане в стомаха ви. Един пример: имаме един наш приятел. Той слушал за растителната храна и взел моркови и ял така на цели парчета, бързал да яде. И след като ял моркови, пил чая отгоре. Намерих го аз – той се превива. Трябваше да му дадем очистително и да излезе морковът навън. И тогаз се оправи коремоболието.

Сега вие живеете едновременно в три свята. И някой път не изучавате законите, и едно право или един морал, който съществува

във физическия свят, искате да го приложите във всички светове – и в духовния, и в Божествения. Това е невъзможно. Винаги трябва да започвате от горе надолу, а не от долу нагоре. Такъв процес няма. От долу нагоре не се ходи в този случай, тоест долното не може да се движи нагоре само по себе си. И ако някой път се показва, че има някое движение от долу, то причината е всякога горе, в центъра. Всяко движение започва от горе. По някой път вие изгубвате вашите безлични отношения. Вие вършите неща и не мислите дали това, което вършите е благоугодно на Бога, или не. Че от там започнете. Вие гледате дали на вас е приятно и дали на съседите ви, на ближните ви е приятно, а пък дали на Господа е приятно, това не мислите. Ако някой желае, ако някой иска да учи в пълния смисъл и да прогресира, и да му върви, той трябва да мисли, че това, което той върши, е благоугодно на Бога. Има признаци, които могат да покажат дали е благоугодно на Бога. Представете си, че ти живееш между хора в една местност, дето има лошо ухание, много лоша атмосфера. Защо е лоша? Понеже хората, които живеят там, не са добри, не вършат волята Божия и вследствие на това всичките тия условия, които съществуват там, са лоши. Ти живееш между тях и трябва да се съобразиш: или да станеш като тях, или да напуснеш това място. Ти искаш да живееш по Бога. Как ще познаеш дали живееш по Бога? Ако почнеш да живееш между прости хора по Бога, атмосферата там ще се измени, там хората ще се изменят. Ще стане едно изменение. Ако стане едно изменение, то действително ти живееш по Бога. Но ако не живееш по Бога, тогаз ще остане същата атмосфера.

Сега ще направите в себе си един опит. Ти си неспокоен, имаш една неспокойна мисъл, неспокойни чувства и постъпки. Не ти върви. Ти търсиш да видиш дали вършиш волята Божия. Ще познаеш така: виж в себе си – ако почнеш да живееш по Бога, твоето вътрешно състояние ще се измени, чувствата ти. Твоето състояние тогаз

показва, че ти си започнал да живееш по Бога. Сега тия работи трябва да ги държите в ума си, ако искате истински да прогресирате. В света няма друго разрешение. Кой е прав и кой е крив, отгоре се познава. Тук на земята никой не може да каже дали е прав, или крив. Частично може. А отгоре може. Божественото отгоре определя нещата. Ако ти отгоре гледаш нещата, Божествената правда ще бъде друга. И по някой път вие се свързвате и вие сами си създавате неприятности. С каквито хора дружиш, такъв и ставаш. И можеш да избегнеш това. Например ти живееш при богати хора и искаш да си подобриш положението. Можеш да го подобриш. Зависи какъв метод ще употребиш. Ти най-първо от опит ще гледаш, че тия богати хора трябва да ги хвалиш, да говориш най-хубавото за тях и тогава те ще бъдат благосклонни. Ако ти обичаш да ги укоряваш, това-онова, ти ще се намериш в едно тясно положение. Сега ще принесете това правило. Някой път вие седите и казвате на себе си: „Не съм добър човек.“ Че вие не разбирате законите. Как сега, този, който седи вътре във вас, казва „не съм добър“? Кои са причините, че той не е добър? В дадения случай ти си се раздвоил. Двама са вътре в тебе. Единият не одобрява поведението на другия. Богатият казва: „Не съм добър.“ Щом не си добър, ти си богат човек. Защото само богатият може да бъде недобър, добрият може да изгуби своята добрина. И само лошият добър може да стане. Добрият каква нужда има да стане добър? Щом казваш „аз съм добър“, това показва, че ти си в пътя на прогреса. А пък щом не повдигаш този въпрос, нито че си добър, нито че си лош, какво е другото състояние сега? То е състояние на покой. Но щом дойдеш да мислиш, че си добър или че си лош, това показва две състояния, които имаш. Лошото състояние е там, че работите не вървят както трябва. А пък доброто е там, че работите вървят както трябва. Сега всички трябва да имате една мисъл: как да се подобри животът, понеже живеете в един свят, който е в ликвидация. Там

хората са много лоши. В какво отношение са лоши? Хората са станали толкоз лични, че всеки гледа индивидуално – индивидуализира се. Всеки мисли само за себе си. И не е лошо, но те са дошли да търсят своето щастие на земята и го търсят по един път, по който не може да се намери. Например вземете бащата и майката – те искат децата им да бъдат добри. Тия деца, след като се родят, вече не могат да бъдат добри. Можете да ги направите добри, преди да са се родили. Ако не си съумял да ги направиш добри, преди да се родят, работата е свършена вече. Ти ще носиш всички последствия. Така, както са родени децата, така ще вървят по своя път. Ти не можеш да измениш това, което е в тях. Някои поддържат, че човек може да се възпита. Може. Ако има нещо добро заложено, може. И вълкът, колкото и да го възпитаваш, като го оставиш свободен, ще си върви по своему, винаги ще върши онова, което е заложено. Има нещо вложено в човека, което не може да се измени. Сега, тъй като се говори, някои от вас не се спирате да мислите, но казвате: за кого ли говори? Не може да се говори за Петко, Стоян, Драган. Те са безпредметни работи. Когато се говори, че някой човек е добър, трябва да се има предвид, че доброто не е лично. Доброто е нещо, което обхваща всички хора. Щом говорите за доброто на когото и да е, ти говориш за една целокупност, ти говориш за всички. Защото, ако един човек е лош в едно общество, то причината на неговата лошавина не е там. Малко по-философски трябва да разглеждате въпроса. Когато една къща е чиста, чиста вода влиза във вашия умивалник и излиза нечиста. Де е погрешката? Това не показва, че домът ви е лош. Но това е една необходимост, че като се нахраните, след като сте яли, трябва да умиете паниците и трябва да излезе тая вода. Ако някой съди за вашия характер по помията, то какво понятие ще има? Ще каже: много лоши хора са те. Сега ще разбирате оная необходимост. Ще изучавате малко по-другояче. Можете да

направите един психологически опит. Представете си, че имате един съсед, с когото не можете да живеете. Интересите ви не съвпадат и тогаз има някои недоразумения. Оставете този въпрос. Имате недоразумения – ще намерите някой друг съсед, с когото съвпадат интересите ви и мислете за него. По този начин вие наполовина ще си помогнете. Не се стремете да убедите, да заставите вашия съсед да мисли като вас. Вие казвате: „Хората трябва да мислят право, да постъпват право." Да не постъпват, както са постъпвали. Защо аз постъпвам така, то си има съображение. Вие сте богат – говоря ви по един начин, то е лично съображение. Вие сте сиромах – говоря ви по друг начин, пак е лично съображение. Като дойде богатият, казвам: „Много ми е приятно, че сте дошли." А пък като дойде сиромахът, казвам: „Стой там." Какви са съображенията? Мислите ли, че в този случай вие разсъждавате правилно? Поставете въпроса другояче. Представете си, че и двамата са служители на Бога – и богатият, и сиромахът. Богатият е човек, когото Бог е пратил да даде, а пък сиромахът е един бирник, когото Бог е пратил да събира данъка на Бога. Вие казвате: този бирник е разбойник, той е дошъл да вземе от мен. То е ваше лично схващане, ако вие мислите, че той е дошъл да вземе нещо от вас. Но представете си, че той е един чиновник. Най-първо той иде отгоре, от Божествения свят. Бог постъпва по три начина. Най-първо той ви прати един кротък човек, сиромах, но той е бирник. Той е дошъл да види как вие ще постъпите. Вие не постъпвате по Божествено. Тогаз този бедният човек ще се яви по втори начин, в астралния свят. Ще почне да иска от тебе. В Божествения свят няма просия. Там той си седи и гледа дали ще си платите данъка, или не. Във втория свят, в духовния, казва: „Плати си данъка." А пък в третия свят, физическия, носи дърво и казва: „Ти ще даваш ли, или не?" Ще даваш. Ти, ако си силен, ще се защитаваш, но ако той е по-силен, какво ще правиш?

Сега искате да разбирате Божествения свят. Отде се раждат всичките противоречия? Когато хората влязат при вас и нищо не говорят, разбирай това. А пък щом дойдат с дърво, ще знаете, че не сте изпълнили. Те са дошли отгоре мълком, бирниците, после са ви казали: „Платете си данъка“ и най-после се разправят с дърво. Сега в света седи третият метод. Някой казва: „Да живеем добре.“ Ще държи някоя реч на площада. Хванат го и по третия метод го заведат в участъка и го наложат. И той вика: „Биха ме.“ Не. Това са неестествени методи. Един предмет можеш да го огънеш със сила, а пък един предмет можеш да го накараш да се огъва от само себе си. Аз често влизам в едно място. Влизам един ден и виждам, че свещта, която е направена от спермацет и турена на свещник, се е огънала, изкривила се е. Какво ще кажете? Кои са причините? Защо се е огънала свещта? Било е много топло и от слънчевата светлина и топлина се е огънала. Та някой път човек от голяма топлина може да се изкриви. Това не е от него. Аз не търся причината на погрешката в свещта. Свещта слънцето я е изкривило. И слънцето не е искало да я изкриви. Слънцето няма ни най-малко това намерение. И свещта е нямала това намерение. Но виждаме, че свещта се е изкривила. Едно съчетание е, че свещта се е изкривила. Де е сега неправилността? И ако се запали тая свещ, като се е изкривила, горението не става правилно, ще има капане. Защо искаме да бъде права? За да няма капане. Щом има капане, то тая свещ е крива, изкривила се е.

Питам сега: някои са млади, някои са стари. Като умрат младите, как ще идат при Бога? И старите как ще идат? Някой казва: „Аз съм учен – много знам, възрастен съм.“ Брада има, облечен е добре. Как ще иде при Бога? По този начин ли? Младият казва: „Аз имам сила, аз съм красив.“ Той ще отиде ли по този начин? Всички отиват по един и същи начин, по един четвърти начин – каквото имат, тук на земята ще го оставят. Старият ще си остави брадата и белите косми, а

пък младият ще си остави своята красота и сила. Сега имате ли понятие как ще се явят пред Бога? Младият ще се яви без лице, без сила, а пък старият – без брадата си, без космите си и без бръчките си. В каква форма ще се явят? При Бога ти не можеш да отидеш като грешник. При Бога ти ще се явиш като светия или като ангел. Грешник ако си, в участъка ще има по задницата ти налагане. Защо? Няма никакво разрешение. Можеш да викаш, колкото искаш. Но ако искаш да се явиш пред Бога и да имаш неговото благоволение, трябва да се явиш като светия или като ангел. Светия значи да светиш, ще се явиш в светлина, а пък ангел – значи ще се явиш в разумност, в служение. Светията ще каже на Господа, че си е запалил свещта, а пък ангелът, като се яви, той ще каже на Господа, че служи на Господа, каквото иска Господ, служи Му. При Бога, при едно състояние на грешник, ти никога не можеш да се явиш, а с едно състояние на мисъл, че си запалил свещта. И ако тая свещ не я носиш пред себе си, ти не можеш да се явиш, ти светия не можеш да бъдеш. Сега тези са елементарни работи. Аз гледам, и тук на Изгрева мнозина ходите с изгасени свещи, мнозина сте криви. Аз не ви съдя. Казвам: слънцето ви е изкривило. А пък при това, като сте криви, вие не съзнавате как да изправите тая кривина. И какво да правите сега? Някой път, като говорите, говорите за неща, които ви са непотребни. Някой път казвате на себе си: „Много съм лош." Какво ще спечелиш, като кажеш, че си лош?

Нищо. Ти ще бъдеш в участъка. Ща кажеш на себе си: „Добър човек съм. Добър ме е направил Господ." Не от само себе си, но Бог те е направил добър. Ще кажеш: „Запалена свещ съм." Ще ходиш навсякъде с тая свещ. Ще я държиш навсякъде в ума си. Срещнеш някой човек, на когото свещта не е запалена, най-първо няма да му казваш нищо. Той, като види твоята запалена свещ, ще те спре и ще си запали свещта. Православната църква има един много хубав

обичай: по Великден е той. Свещеникът ще изнесе свещта и от него ще запали свещта си един, и после ще си запалят свещите едни от други. Това е много хубаво, но това го вършат много механически, и като дойде в живота, не се спазва същият закон. Дойде един добър брат, запалете свещите си от него. Казваш: „Че как, от него ли ще запаля? Не го ли зная какъв е.“ Не му гледай светилника какъв е, но ти гледай, че е запалена свещта му. Можеш ли да запалиш свещта си от него, запали я. Другите разсъждения не са правилни. Запали свещта си.

И после другото правило, което трябва да спазвате. Ти правиш нещо. Вглъби се в себе си или иди при Бога и съпостави и виж това, което си направил, право ли е, или не. Има едно право Божествено. Щом нарушиш Божественото право в себе си, ти веднага ще изгубиш своя вътрешен мир. И светия да си, ще стане една промяна в тебе. И за да възстановиш изгубеното, ти, умният човек, веднага ще се уединиш и ще видиш къде си нарушил Божественото право. Не че си искал, но някой път всички прегрешения стават от незнание. Някой път обвиняват Ева, че съгрешила. Господ я извини, Той не ги осъди тъй безвъзвратно. Ами ти ще съзнаеш, че си нарушил. Ти си мислиш за добро да го направиш, да се повдигнеш, но ще се намериш в една задънена улица.

Та казвам сега. Сега трябва да имате начин. Не се сравнявайте. Всякога търсете хора, на които свещите са запалени. Търсете хора, които се движат със своята свещ. Ако искам приятели, аз ще търся хора, с които като се събирам, да ми действат добре. Никога не дружете с хора, които нарушават вашия вътрешен мир. Тях ще ги оставите. Вие искате да проповядвате на хората, никога не проповядвайте на хора, които не възприемат. Законът е: всякога проповядвайте на хора, при които има най-малко съпротивление. А ония ги оставете. На тях други ще проповядват.

Сега в живота на всички хора се е родило едно вътрешно безпокойствие, а пък то се отразява на онова, което вие търсите в света. Вие искате да бъдете обичани, но ако изгубите вашия жизнен магнетизъм, не могат да ви обичат хората. На земята, на физическото поле, хората могат да ви обичат само за електричеството ви и за вашия магнетизъм, които носите. Някой път казвате: искам сила. Ако сте на физическото поле, трябва да имате сила и магнетизъм. Едновременно трябва да бъдете и меки, и силни, защото, ако не сте мек и силен, вие ще се пречупите на физическото поле, няма да имате никакъв успех. Сега може тия въпроси да не можете да ги разрешите. Искаш да знаеш как е писал някой философ. Мнозина философи са писали много право, но вие не знаете отде са започнали. Някои философи разглеждат въпросите от Божествения свят, някои – от духовния свят, а някои – от физическия свят. Следователно, когато четете някой автор, трябва да знаете как разглежда предмета. И като срещнете някой човек, трябва да знаете де се намира той – в Божествения, в духовния или във физическия свят. Защото всички хора, които се движат тук, на физическото поле, те всички не са на физическото поле. Защото някой казва: „Мен не ми трябва богатство." Той почва да говори за изкуство, за красота, за хубава обстановка. В кой свят е той? А пък дойде друг и разглежда, и говори за някои отвлечени работи, Божествени: как е създаден светът, за отношенията на хората.

Та сега и вие трябва да знаете, че всеки ден минавате през трите вида свята. Някой ден живеете само във физическия свят. Седите целия ден и мислите само за едно и също нещо – вие се самохипнотизирате. Самохипнотизирането нищо не допринася. Колко минути или колко часа трябва да мислите само за едно и също нещо? Сега, идеш ти да се молиш на Господа, нали. Някаква нужда имаш – пари ти трябват. Като отидеш при Бога, колко време ти трябва

да седиш и да Му мрънкаш, да казваш: „Пари ми трябват, пари ми трябват.“ Питам сега: я ми кажете, каква е вашата опитност? Колко часа трябва да седиш така? Защото и в Писанието е казано: „Не Му давай почивка на Бога, докато Той не изпълни онова, което Той е обещал.“ Ще извадиш от това съвсем друго заключение. Казва: „Не му давай почивка.“ Ако молитвата ти е права, като си обърнеш само мисълта, ще получиш. Писанието казва в друг един стих: „Преди да поискате, Аз ще ви дам.“ Преди вие да сте се помолили. Ти като отидеш да се помолиш на Бога, ако Бог е определил, молитвата ти ще бъде послушана. Бог казва: „Преди да поискате, Аз ще ви дам.“ Само като се обърнеш към Бога при молитвата, ще получиш. А пък някой път Бог не е определил нищо за тебе. Тогаз ще чакаш Неговото решение. Търпение ти трябва. Докога? Докогато ти даде това, което ти искаш. Ако си дете, Бог никога няма да ти даде това, което е за възрастния. Но щом станеш възрастен, определеното за вас ще ти го даде. Ще отидеш при Бога и ще му кажеш: „Искам да се уча.“ И Той ще ти покаже училището. А пък ако искаш да се учиш, но не си възрастен, Той ще ти каже: „Не, ще седиш при майка си и при баща си, и при тях ще се учиш.“ Тая е философията. Вие седите и мислите, че разбирате света. А пък отвън на физическото поле няма резултат. Лицето ти е тъмно. Какво показва това? Ако се набръчкаш и косата ти побелява, това какво показва? Казваш: много съм теглил. Няма какво да теглиш. Не трябва да теглиш. Казваш: много ми е патила главата. Не трябва да пати главата. Главата да мисли, не да пати. А пък човек е пратен със свещта си да се движи, а не да тегли нещо. И тогаз, ако аз тегля, то причината е моята глава, че не съм разбирал.

Между вас има една тънка политика. Оставете я. Някой от вас е неразположен към другиго. Той не отива да му каже, но ще накара друг някой да му каже. Един, двама, четири, пет души ще се наредят, ще се скриете зад тях. Не е хубаво това. Всички са една тайфа.

После държ един метод. И ако реша да говоря, какво трябва да правя? Когато мълча, мълча, но когато говоря на този човек, ще говоря по метод, който аз съм избрал. Най-първо аз ще запитам там как става тая работа. Както когато искам да сея жито, ще отида при някой, който знае, да ми разправи. И ще сея по всичките правила, по които се сее жито. Сега употребете новия начин. Това, което знаете, е хубаво. Но вашето знание ще го приложите. Трябва да приложите един метод. Вие имате наследени черти. Ония, които минават за лоши – аз считам лошите хора за хора, които могат да прогресират. Само добрият човек може да бъде лош. А пък лошият лош не може да бъде. И само лошият човек може да бъде добър. Добър значи, който има съзнание да употребява онова богатство, което има. То е начин, метод – можеш да употребиш едно и също нещо по разни начини. Те са по видимому противоречиви мисли, но за нашия вътрешен живот това много добре съответства. Сега на някои от вас тая мисъл може да действа малко зле. Някои казват: „Все за това се говори. Че аз всеки ден се моля на Бога." Че се молите, много добре правите, но не сте мислили по кой начин да се молите. Ти се изправиш с „Отче наш". Мислите ли, че това е молитва? Първия ден, в понеделник, като четеш „Отче наш", ще кажеш: „Отче наш". Ще мислиш за баща си. Втория ден ще кажеш: „Който си на небето". Трябва да знаеш на кое място. Третия ден ще мислиш върху думите: „Да се свети името Твое." После, друг ден, върху думите: „Да дойде царството Твое." Следния ден, върху думите: „Да бъде волята Твоя." И всеки ден, като четеш „Отче наш", ще се спираш на специфични области, на разни области. А пък ти четеш „Отче наш" бързо, бързо. Мислете върху тая мисъл, която е мъчна, че всички неща Бог е създал и вие трябва да дойдете в съзнание и да знаете следното: като е създал Бог нещата и хората, всеки човек Той го е създал за нещо. И да намерите за какво го е създал, и да постъпите съобразно това, за което го е създал. Не

разглеждайте, че човек е лош. Това не е Божественият път. Не че човек е лош, но не се проявява. Най-първо мислете, че Бог го е създал за нещо и за какво го е създал. И щом Бог го е създал, едновременно мислете и за Бога, за да се оправят вашите работи. А пък както сега мислите, явява се един живот на противоречие. Искат хората да знаят кое е добро и кое е зло. Писанието казва: „Няма нито един праведен." Всички ония, които са яли от забранения плод, са съгрешили. И следователно трябва да престанат да ядат от забранения плод и да почнат да се хранят с плода на дървото на живота. Това е един метод за учене. Сега се учат и месоядци, и вегетарианци. Считайте, че месоядците са хора, които се хранят с плода на дървото на познание на доброто и злото. А пък вегетарианците са хора, които се хранят от дървото на живота. Ти казваш: аз съм вегетарианец. Ти, като кажеш, че си вегетарианец, да знаеш, че не ядеш вече от плода на познанието на доброто и злото. То е вегетарианство. Да кажеш: „Аз съм престанал вече да се храня от дървото на познанието на доброто и злото." Сега трябва да се храните от плодовете на дървото на живота, за да разберете закона на любовта. Ако не се храниш от дървото на живота, не можеш да разбереш любовта. А пък щом не можеш да разбереш любовта, не можете да я приложите и вие не можете да бъдете щастливи. А пък щом не можете да бъдете щастливи, вие ще носите нещастието.

Ти искаш да се измениш, искаш да станеш вегетарианец. Някой казва: „Аз съм вече три години вегетарианец." Според мене, аз разбирам вегетарианството малко по-другояче. Вегетарианството разбира прави мисли, прави чувства и прави постъпки. Това е вегетарианство. А пък месоядството – там вече има криво нещо в мисли, чувства и постъпки. Казват, че хора, които са месоядци, са добри. Човек, който яде месо, не може да бъде добър. И ако той става добър, той трябва да престане да яде месо. Трябва да престанеш да

ядеш от плода на дървото на познанието на доброто и злото. Та сега казвам, трябва да дойдете до това схващане, какво е вегетарианството. По какво се отличават храните? Вегетарианци са тия, които се хранят с плодовете от дървото на живота, а пък месоядци са всички, които се хранят от другото дърво – на доброто и злото. Аз питам дали си вегетарианец, или не? Хората по този начин да бъдат вегетарианци.

Аз сега искам вие да бъдете вегетарианци. Някой може да каже: „Ние тук всички сме вегетарианци." Радвам се. Но да се има предвид новото определение на вегетарианството. Искам всички да бъдете вегетарианци, нищо повече. Щом сте вегетарианци, трябва да познавате любовта. И да няма въздишки и всички недоразумения. Като дойде вегетарианството, има правилно дишане, правилна мисъл, чувство и постъпки. Вегетарианците всички са радостни и весели. Вегетарианците слизат да работят между месоядците. Всички „умни" хора в света, както ги наричат, са все месоядци. Те ядат от дървото на познанието на доброто и злото. Казват за някого: „Я го виж колко е умен, колко е съобразителен." Вълка го хваля, го похвалявам за едно нещо – че е умен. Някога гледам дявола и го намирам, че и той има добра черта: много е постоянен. Никога не се обезсърчава. На нещо не му върви по един начин, употребява втори метод, трети и прочее. Сто пъти той ще дойде и ще се опита да постигне. Като не може да те излъже с пари, той ще избере друг някой метод. И какви ли не методи няма. И ще дойде да пристъпва от много далеч. Аз искам да ви говоря за добрата страна на дявола. Бъдете така постоянни, както той е постоянен. Не пада духом. Че са го нахукали, че говорят нещо за него, той не иска да знае. Дълбочина има. Та казвам, от дявола трябва да извадите една хубава черта. Той не спи – когато хората спят, той работи.

Та искам да станете вегетарианци в правата смисъл. Досега както сте живели, то е добро. Но както ще живеете в бъдеще – по стария

начин не може да се живее. Бил си в полето – ще живееш по един начин. А отидеш в гората – ще живееш по друг начин. Всяка местност, всяко положение в живота изисква друг метод. Ще измените метода на вашия живот.

Сега мисля, че разбрахте. Но аз ще се радвам, ако можете поне 25 процента да приложите най-малкото. Двайсет и пет процента. От двайсет и пет по-надолу не се приема. От онова, което сте разбрали, 25 процента от него ще приложите вътре в себе си.

Онова, което е определено, трябва да го направите, понеже няма да можете да получите онова благословение, което ви е определено, ако не живеете така. Ако не можете по тия правила да живеете, вие не можете да получите благословение. Да кажем, че е поставена в банката някоя сума за вас, но при известни условия. И ако не ги спазиш, няма да ги получиш. Ако така не живеете, то Божието благословение ще си остане така. И за вашето лично благо казвам: живейте така, за да можете да приемете сегашното Божие благословение, което Бог е определил за вас. Не онова, което ви е дал. Сега. Сега, което ви чака. Само по този начин можете да го получите.

„Отче наш“

6 ч. 15 мин.

38 лекция на Общия окултен клас, 16 септември 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта

Шестнадесета година
1936 – 1937

ЗАПАЛЕНА СВЕЩ

Добрата молитва.

„Бог е Любов."

Каква беше темата на миналата лекция? Това е все едно да се пита, какво бе вчерашното ядене, какво ядохме. Човек се учи и все остава недоучен. Да благодари, че не се е доучил. На прост език казано: „недоучен". Вие какво разбирате под израза: „Да се научи човек?" Може да се научи да е много добър, може да се научи да е много лош. Това са тъй наречените недъзи. Да е човек силен да различава онова, същественото, от това, което не е реално, противоположното. И което не е реално засяга живота повидимому много повече, отколкото това, което е реално. В това, което е съществено и там има промяна, но няма изненади. Някой човек, на когото си направил добро, се отплаща със зло. Това се счита за изненада. Някой път ти се обхождаш много добре с някого, а пък у него се заражда едно друго чувство. На прост език казано, не иска да знае за тебе. А пък в самата реалност отношенията са други. Там изненади няма.

Та казвам сега: В какво седи силата на човека? Силата на човека седи в ония помощници, които могат да му помагат. В какво седи в обикновения живот силата на едно дете? Силата на едно дете седи в майка му, в баща му.

Вие трябва да обръщате внимание на онова, което ви дава сила. Кое е онова, което дава сила на човека? То е неговият ум. А пък кое е онова, което дава на човека ония благородни чувства, оная доброта? То е неговото сърце. А пък другото, което дава на човека да бъде постоянен и което събира нещата, то е неговата душа. Те са три неща,

върху които хората се опират. Например, ако разглеждате живота. Вземете да кажем един народ. Най-първо той се бие с друг един народ. Едно време българите казваха за турците: „Те са кучешки народ! Кучета са те!“ Когато един народ сам се раздвои и почват да се бият едни с други, откъде произтича това? И най-после има един друг закон, че човек се раздвои, дойде в раздвоение вътре в себе си и се опълчи, и воюва против себе си. Против себе си воюва някой път. Вземете един човек, който се самоубива. Как ще си обясните това? Повидимому това се виждат прости работи, но когато човек обясни тяхната същност и разбере естеството им, той ще знае как да постъпва. Например, виждате колко човек е изменчив! Когато човек е здрав, има си свои разбирания. Щом се разболее, той става друг. Недоволен е като болен, сърди се, не можеш да му угодиш. Както и да го бутнат, той вижда все опакото. Кое е онова, което го заблуждава? Някои път считаш, като че целият свят ти дължи нещо. Право е донякъде. Но и всеки един мисли, че всички му са длъжни. Тогаз кой на кого дължи. В дадения случай единият има да взема, а пък другият – да дава. Този, който има да взема има едно настроение, а пък този, който има да дава, има друго настроение. Хубаво, ще кажем ние сега, че у всички хора няма съзнание, че има у тях нещо недоразвито. Светските хора вървят по един особен път. Техният път е широк, а пък духовните хора вървят по един тесен път. В широкия път, на обикновен език казано – кола може да ходи, а пък по тесния път не може да ходи никаква кола. И после, широкият път е път на надолнище, а пък тесният път е път за нагоре. Значи различават се и по посока. В дадения случай трябва да различавате накъде се движите: нагоре или надолу. И когато човек се движи надолу, трябва да бъде много внимателен. А пък когато се качва нагоре, трябва да има голяма сила и много добри разбирания. Вие изучавайте живота. Вие обичате някой човек и не можете да си дадете отчет защо го

обичате. Казан е законът „Да се обичаме!“, но защо? Това остава една вътрешна тайна. Някой път казвате: „Обичат го, защото има пари, сила има и пр.“ Но някой път има обич такава, която не почива на нищо. Обичаш някого и не знаеш защо го обичаш. Казваш: „Обичам го този човек!“ И след това се ражда една реакция вътре в човека. Казваш: „А пък защо да го обичам?“ Някой път искаш да се освободиш от своята обич и казваш някой път за някого: „Аз не трябва да го обичам“. Питам: Кое е онова, което те кара да го обичаш и кое е онова, което те кара да не го обичаш? Някой път гледам духовните хора, след като са ходили в онзи свят и се върнат, те са забравили – разправят за много работи, които не са така. Питам: Защо като дойде той до някое място, не ще го каже тъй както е, а ще го понагласи по своему. Много писатели са писали за онзи свят, но не е точно така! Има много неща преувеличени. То е тъй, както когато обичаш някой човек, ти го описваш такъв, какъвто не е. Казваш: „Той е човек благороден, умен, той е такъв добър и пр.“. Ти де си видял това? Ти си видял нещо. А пък друг дойде и казва: „Защо си се заблудил? У него няма никакво благородство“. И двамата го гледат. Единият вижда благородство, а другият – не. И после друга реакция настава у вас: Някой от вас е тъй усърден тръгне, донякъде върви и после настане у него едно състояние и казва: „Защо съм бил толкова глупав!“ Той намери, че това е глупаво. Сега на всинца ви трябва приложение. На човека му трябва приложение. Ако не знае как да прилага, той ще се изтощи. Кривото разбиране на света е, че вие мислите, че можете да повлияете на хората. Сам много мъчно можеш да повлияеш на човека. Привидно може, но да измениш неговото естество, то е много мъчно. Затова трябва запознаване с духовния свят. Христос каза на учениците си: „Стойте в Йерусалим, докато се облечете отгоре“. Каква беше разликата у апостолите преди и след това! Преди да дойде Духът, те бяха страхливи, ходеха с Христа и

мислеха като всички други хора, че Христос ще стане цар, а пък те ще станат министри, началници и ще вземат разни служби, първи места. Първо място – то е хубаво. Умният всякога ще взема първото място. Най-способният, силният ще взема първото място, а пък слабият ще взема последното място. Защо е така? Да кажем, една малка частица ще взема последното място, а пък една голяма материална част, ще вземе първо място.

Най-първо човек, който иска да вземе едно място, трябва да знае, че има известна отговорност в това. Поревне се някому да стане учител. И учители има много в света. Или ревне се някому да говори. Иска да говори, да държи някоя реч. Има разни положения. Аз говоря за вътрешното, за психологията.

Не се спъвайте сами! Когато ви спъват хората, тая спънка е лесна. Ония спънки, които идат от хората, ти лесно можеш да се справиш с тях. Но спънката, която човек сам може да си създаде, е най-опасна. Не ставайте сам за себе си спънка. Сега тя може да е много малка спънка.

Да кажем, че вие разглеждате, де е правото учение в света. Идете в Турция. Онзи мохамеданин казва, че от мохамеданството по-добра религия няма. Идете между православните. Те ще кажат: „По-добра религия от православните няма". Идете между католиците, будистите и пр. всички мислят в дадения случай, че са прави. А пък при това, в тая правота има известна кривота. Някой може да вярва в свети Никола, без да го е виждал. Русите, например, считаха за патрон кой светия? – Всеки един човек все си има по един светия в себе си. И най-после той сам иска да стане светия. Хубави са тия неща. Те не са лоши.

От друга страна човек трябва да се научи да изразява една истина, на прост език казано: Истината трябва да има път, по който да минава през човека. Защото ако няма тая вътрешната връзка, тогаз

той е изолиран вече в света. Например такива състояния има: когато си млад, имаш съвсем други идеи. Мислиш по-иначе. Щом като остарееш, прекъснат се краката ти, почнеш да мислиш за съвсем друго. Мислиш, кой ще те гледа. И най-после, кой ще те погребе. Защо човек трябва да мисли за умиране? За умиране човек трябва да мисли така: Да знаеш, че като умреш, като напуснеш този свят, какво място ще заемеш в другия свят, дето отиваш. Ходили ли сте вие в странство да излезете вън от България и да попаднете в един град като Ню Йорк или Лондон и да нямате нито един познат? Езикът не знаеш, никой не те познава. Ти в България може да си бил пръв. Аз имам един такъв пример. В Америка отива един млад български учител, който ходил по-рано във Франция и изучил френски. Отива в Америка. Той попаднал на една лоша болест – жълтеница. Никой не го познава. Никой не иска да му услужи. Защо? Че той трябваше да бъде умен. Най-първо трябваше да има някои препоръчителни писма, да знае! Като иде де да стъпи.

А пък сега казвате: „Човек като умре, ще си намери мястото“. Не е така. Още от България трябва да усвоиш добре английския език, ако искаш да бъдеш приет. И трябва да имаш поне един, двама, трима познати. – И на вас казвам: Вие се готвите за един нов свят, за новото, което иде. И кои са вашите познати в другия свят? Аз не казвам, че не познавате. Вие казвате: „Ние вярваме в Бога“. Но в какво седи силата на човека? Да познаваш Бога, значи да вършиш Волята Му. Не какво аз ви говоря като човек, но в дадения случай в себе си да знаеш, че когато си сам, когато се отдалечиш от хората, Бог е последният, Който остава с тебе. Има Един, Който през целия ти живот те наблюдава, и ако вършиш Неговата Воля ти Го познаваш, и гдето и да отидеш, Той ти помага. Същият закон: Който човек иска да бъде обичан, да му помага Бог, той трябва да върши Волята Божия. Писанието казва: „Всеки, който върши Волята Му, е благоугоден на Бога.“ За да бъдеш

запознат с хората, пак е същият закон. Не могат да те обичат хората, ако ти не си готов да вършиш тяхната воля. Тогаз, где е противоречието? Ако всички хора биха вършили Волята Божия, не щеше да има никакво противоречие. Сега някои се спират върху въпроса, казват: „Всички хора като станат набожни, то животът ще изгуби своя смисъл". Не зная как разбират! То е едно заблуждение. Като станели хората набожни, животът щял да изгуби смисъл! [*Не е*] така. Ти можеш да имаш идея за едни хубави дрехи, първокачествени обуща, дрехи, шапка. И мислиш, че като облечеш тия дрехи, то всичко ще стане. Облечеш дрехите, ходиш, обръщаш се, въртиш се и виждаш, че си същият. Тия дрехи нищо не са ти придали. Това прилича на онзи, който се е облякъл в попски дрехи и казвал: „Лесна работа!" Отива в църква между другите свещеници и не знае какво да чете. Калимавката му, расото му като техните, попщина има отвън, но не знае какво да чете. Някой път някой казва: „Да видим какво Учителят прави". Че ако вие знаехте какво Учителят прави, то е хубаво! Вие се спирате на дрипите на Учителя, на Неговите дрехи. Това не е Учителят. Това е една външна обвивка. У един учител в пълната смисъл на думата има знание, има връзка с известно Общество на Съвършени Същества, разговаря се с тях. Той не говори за онзи свят. Казва някой: „Ти ходил ли си? Направихме един сеанс, ходихме на онзи свят". Не! Учителят живее в онзи свят. В два свята живее. За Него нещата са естествени. За Него добрият живот е проявление на онзи свят. Всички добри хора са проявление на онзи свят, а пък всичко лошо, което се върши в този свят и в онзи свят е този свят. Лошото е този свят, а пък доброто е онзи свят. Ти си разположен, имаш мир, радост – ти си в онзи свят. А пък крайно си неразположен и готов си да се караш с целия свят – ти си в този свят. Ти казваш: „Какъв е онзи свят?" Всякога ще имаш мир в душата си,

ще имаш знание, всички работи ще бъдат ясни. А пък този свят какво е? Ще бъдеш в постоянен спор със себе си!

Та казвам: трябва една вътрешна връзка! Трябва да имате едно разбиране. Връзката трябва да пазите. Хубави са тия състояния. Имаш временни състояния. Кои са временни състояния? Когато вземеш пари на заем, нямаш постоянен приход, но отиваш при този и му казваш: „Дай ми 100 лева на заем“. После отиваш при онзи за същото. Всеки ден ходиш да вземаш пари на заем, искаш. И после настава друго едно положение. Който те срещне ти казва: „Ти взе 100 лева. Кога ще ги върнеш?“ И в духовния живот има едно такова състояние: Вземане назаем! Казваш: „Я ми кажи нещо за Господа! Това е вземане на заем!“ Или: „Я ми кажи за онзи свят!“ Това е вземане на заем! Няма какво да ти разправям за онзи свят. Ще ти кажа: Ела сам! Ето онзи свят! Ще ти отворя. Ти ще кажеш: „Ами по-нататък?“ Върви сега догдето можеш да отидеш, разгледай и се върни! Но всичко онова, което можеш да видиш, трябва някой да ти го разясни. Защото ти всичко можеш да видиш и нищо да не разбереш. Защото, ако идеш в онзи свят и видиш неща и не ги разбереш, ти не може да се ползуваш от благата, които той има.

Та в едно отношение, не трябва да бъдете като другите хора. Човек трябва да бъде особен. Особен човек аз наричам онзи, който мисли както Господа, а пък обикновен човек е онзи, който мисли както всичките. Някой казва: „Да си поживея малко. Тъй ще мине животът“. Това е обикновеното мислене. Питам някого: Ти след като живееш по обикновения живот, какво ще придобиеш“ Той казва: „Аз не му мисля“. Та оная вътрешна сила седи в това: Мислене, както Бог мисли! Когато човек се подчинява на закона: „Да мислиш, както Бог мисли!“ Господ да ти показва всеки ден! Бог говори на човека веднъж, два пъти, три пъти. Ако не следва човек, Бог ще се оттегли и човек ще си понесе последствията. У всинца ви има познание. Добро желание

всички имате. Но има един свят, който не можете да различавате. Мнозина от вас нямате оная наука, да разпознавате присъствието на един дух, който има задни мисли. Дойде нещо и те подбужда да извършиш нещо и не знаеш дали е добър дух или лош дух. И Писанието казва: „Изпитвайте духовете, от Бога ли са или не!“ До известна степен всички сте медиуми. Какво значи медиум? Няма някой, който да не е медиум. Та казвам, има медиуми, които разпознават духовете, а пък има медиуми, които не ги разпознават. Сега ония, които описват онзи свят, ще кажат, че тези напредналите души са черни. Това е така, вярно е. Едните, напредналите души се различават със светлина, а пък у другите има тъмнина. Те са концентрирани в себе си, търсят да бъдат силни, имат съвсем други стремежи, а пък другите вече са минали тая фаза. Те работят, както Ангелите работят, служители са, изпълняват Волята Божия. Както в този свят, всеки един човек иска да бъде запознат с някой големец, това е много вярно. И в другият свят пак трябва да бъдеш запознат с някой големец. Отиваш в някое министерство, ако имаш познат някой големец, работата ти върви, а ако нямаш никакъв познат, не върви работата – започва отлагане, отлагане, да ти побелее главата.

Та сега вътрешната страна: В какво седи новото Учение? Такава е разликата. В какво седи Мойсеевото Учение? Мойсеевото Учение вървеше по закона. Строги бяха законите. Ти да си позволиш да събираш в събота малко трески – и на въжето и с камъни ще те убият. Или в събота да направиш някоя външна работа, ти си престъпил Божия Закон. Тъй разбираха! Мойсей казва: „Зъб за зъб. Ако ти извадят едното око, ти му извади другото око. Око за око. Зъб за зъб.“ Идва Христос и казва: „Не е така! Ако те ударят по едната страна, обърни си и другата“. Трябва да се разбере какво значи това. Защо е казал Христос: „Ако те ударят по едната страна, обърни и другата?“ Какво се постига с това като те ударят от двете страни? Или казва

Христос: „Ако ти вземат горната дреха, дай и долната“. Какво се постига с това? Сега това правило, което е казал Христос, изпитвали ли сте го? Като те ударят по едната страна, да обърнеш и другата? Кой от вас е опитвал това? Най-първо ще попиташ: „Защо ме биеш?“ Христос като Го удариха, Той каза: „Защо ми удари плесница?“ – Тия удари не са външни. Или нещо ти казва да направиш добро някому или да отидеш да изобличиш някого. И в целувката, и в изобличението, и в говора, и каквото и да направиш, трябва да разбираш от какъв извор идат нещата. Как трябва да го целунеш? Та навсякъде има много спорове, много недоразумения, забъркани работи, които трябва да се оправят. Между най-напредналите сестри има някои, които ще кажат: „Никой не ме обича!“ Казвам ѝ: Ти се заблуждаваш? Да те обичат както ти искаш – то съвсем лошо мнение ще имат хората за тебе. Да допуснем, че този брат те хване и те целуне, онзи брат те хване и те целуне, ако свободно всички я целуват, то другите сестри ще кажат: „Съвсем е загазила тая сестра!“ Ти не можеш вече да излезеш на бял свят. Ще ти кажат: „Не те ли видяхме като те целуваха?“ С такива разбирания какъв успех може да има?

Или някоя сестра ми казва: „Аз не искам да се занимавам с дребнави работи. Аз искам нещо друго!“ Какво иска тя? Тя казва: „Мен ми дотегна да нося тия деца в ръцете си, да ми кряскат!“ – Е, какво искаш? Ако не иска малките деца, какво търси тя? Тя търси големите деца. Някое от тия деца да дойде, което да не носи тя на ръцете си. Каква разлика има между едно голямо дете и едно малко дете? Стремежът е прав. Ето в какво седи разликата: малкото дете иска да му даваш, а голямото дете като дойде при тебе, иска да ти даде. Ти казваш: „Мен ми дотегнаха малките деца. Каквото имах, изядоха го. Да дойде едно голямо дете.“ Сега да обясня разликата. Като дойде един малък брат, той взема, а пък като дойде един голям

брат, той дава. Там е разликата. Някой път когато ние искаме да дадем и някой друг взема, ние се радваме, но когато ние искаме да вземем, тогаз имаме нужда друг някой да ни даде. А пък много е лошо, когато един голям брат и той иска да вземе.

Малкият е дошъл и той току само плаче. Плаче и казва: „Какво е положението ми! Какво ще се прави?" И плаче. Срещнеш едного – плаче. Срещнеш другиго – плаче. Питам: Защо плачеш? – „Защото положението в което се намирам е такова". Казвам: Баща ти не е ли жив? – „Не. Умре." – Майка ти? – „Умре и тя!"

– Братята ти? – „И те измряха всички. Аз сам останах!" Казвам му: Тогаз аз да те осиновя. Ама като те осиновя, ще работиш! Христос не говори за външното. Ако отвътре си ударен, това е за духовния свят, това не е за физическия свят. Това не е физически удар. Казват ти: „Ти си много лош човек". Това е една плесница. Ти ще си обърнеш и другата страна. Ти съзнаваш, че той ти удари една плесница като ти каза, че си лош човек. Той какво иска с този удар? Ти ще признаеш, че си лош. Това значи: „Обърни си и другата страна!". Вече две плесници имаш. Едната плесница е ударът, че ти си лош човек. А пък втората плесница е, че ти признаваш това. Какво става с това? Онзи, който те е ударил, почва да мисли. След като те е ударил, втори път като те срещне какво ще ти каже? Той ще ти каже: „Изменил си се! Много добър човек си станал!" Това, второто, държане на този човек какво е? Първата му обхода беше: „Ти си лош!" А пък сега казва: „Ти си много добър, изменил си се". Първото е плесница, а пък второто е милувка. Казва той: „Иде ми да те разцелувам".

Хубаво. Срещнеш сега един човек. По какво се познават хората? Чудни са хората! Българите имат един израз: „Чудни са хората!" Един дойде при мен много сериозен и ми разправя: „Ние го мислехме, че е напреднал брат, а пък той не бил!" Казах: Какво ти дава повод затова? – „Целуна една млада сестра!" Хубаво, какво казва Писанието,

Свещеното Писание? Какво се казва там? Христос казва: „Дойдох в къщата ти и не ми дадохте вода за нозете, нито ме целунахте“. А тая млада сестра отишла на гости на брата и той ѝ дал вода за краката, целунал я и пр. Где е лошото, че я целунал? Много добре направил. Че той е изпълнил Писанието, изпълнил е Закона. Работата е, че в тая целувка хората разбират нещо съвсем посторонно, което не съществува. Те вземат целувката на един вълк, който като хване една овца, целува я, но при всяка целувка той къса нещо, както и един орел. Не! Ти някой път седиш. Ти някой път не разбираш закона. Представете си, че някой, който се ръководи от Духа, дойде при тебе и не те пита дали искаш или не, и ти казва: „Духът ми каза да те целуна“. И хване те и те целуне, искаш – не искаш. Ти го поглеждаш и той ти казва: „Духът ми каза да те целуна“. Разбира се, те са изключителни условия.

Сега аз искам да те наведа на мисълта. Има един закон: Хората, които се сближават, трябва да мислят добро един за друг, понеже при добрата мисъл, ти можеш да мислиш и да се развиваш. Ако добрите хора не мислят добре за тебе, то е вече голяма спънка: ти не можеш да мислиш вече тогаз! На едно събрание, ако имаш добри приятели, които са концентрирали своята мисъл и имат добра мисъл за тебе, те ти помагат и ти ще говориш добре, но ако те се опълчат, ти ще заекваш, не ще можеш да говориш добре.

Някой път спънката е там, че не можете да разбирате. Ти за да разбереш доброто, трябва да бъдеш между добри хора. У всички добри хора има желание да ти дадат. От добрия човек няма да искаш ти сам, но той като те види, докато му разправиш, той веднага ще ти даде. Той не мисли за последствията. Той с това се отличава. А пък правдивият човек се познава по това, че като му кажеш една работа, той ще ти каже: „Право ли е това или не?“ А пък онзи, който е

чистосърдечен, каквото му кажеш, няма да изопачи думите. Даже искрен човек е онзи, който вярва. Каквото му кажеш, ще ти повярва.

Та за да разбирате, за да ви се даде онова, което вие търсите, трябва да има не един, но мнозина, които да мислят добре за тебе. Като срещнеш някой човек, който мисли добре, трябва да намериш най-малко една Божествена черта у него и да кажеш, че има нещо в него, което ти знаеш. Каквото и да ти кажат хората, ти знаеш, че в този човек има нещо добро, Божествено.

Не трябва да се спираш върху мисълта: „Мен хората не ми трябват“. Под тия думи: „Мен хората не ми трябват“ трябва да разбираш тия хора, които не разбират Волята Божия. Ония, които разбират Волята Божия, ти трябва да дружиш с тях. Те са необходими за тебе. Вие трябва да се свържете с всички хора, които изпълняват Волята Божия. Тогаз ще има друго разбиране. За тях трябва да се държите.

Да ви изясня това. Ти търсиш Христа, обичаш Христа. Но трябва да обичаш всички ония, които Христос обича. Ако ти не правиш това нещо, тогаз не разбираш. И в света законът е същият: Ако обичаш приятеля, ще обичаш жена му, децата му, приятелите му и пр. Ако не ги обичаш, това не е приятелство. Ония хора, които приятелят ви обича и ти ще ги обичаш. Сега хората са по-склонни да мразят всички ония, които приятелят им мрази. Имаш един приятел, той мрази някого и ти ще го намразиш. Този е противоположният закон. А пък истинският закон е: Ако имаш един приятел и той обича, ти ще обичаш ония, които той обича. Ония хора, които Господ обича, и ти ще ги обичаш. И ония хора, на които Господ не намира никакъв недъг и ти няма да намираш недъг в тях. Ония, у които Господ не вижда никаква погрешка и ти няма да виждаш погрешка в тях. Има хора, на които Господ не им вменява греховете. И ти ще държиш същото

поведение спрямо тях. Ще кажеш: „За този човек Господ мисли добре. И аз не мога да мисля другояче. Аз ще мисля както Господ мисли.“

Казвам: Тия трябва да бъдат основните правила, без които не може да има никакъв успех. Някой ще каже: „Кой е видял Господа?“ Умът, който имаш в себе си, твоят ум, показва Господа! Това, което ти мислиш, това е Господ в тебе, Който мисли. Това, което чувствуваш, това е Господ в тебе, Който чувствува. Това, което ти се мъчиш, това е Господ в тебе, който иска да ти покаже. Това, което постоянно те подбужда да направиш добро, това е Господ. И Той ти казва, че това, което мислиш, не е право. Казва ти: „Хубава е мисълта ти, но не е права.“ И тогаз ти показва начин, по който да изправиш мисълта си. Обидиш някого. Дойде Господ и ти казва: „Иди да се извиниш!“. Извиниш се и стане ти приятно в душата. Някой път се опълчваш и казваш: „Как ще се извиня?“ Това е човешкото, това е дяволът в човека. Трябва да различавате. Човек трябва да има готовност да изпълни ония подтици на Господа в света. Господ е Единственият в света, Който ни изпитва. Той всякога вижда, понеже Той знае, че твоята погрешка един ден, Той ще я плаща. Защо Господ не иска хората да грешат? – Защото хората като правят грехове, Бог един ден ще ги вземе върху себе си и ще ги плаща. Господ се интересува. Казано е: „Христос понесе греховете на света“. Интересува се Господ. Той казва: „Като правите грехове няма да ги плащате вие, но аз ще ги плащам“. Не трябва да товарим Господа с нашите грехове. Това е Любовта към Бога. А пък като товариш Господа с твоите грехове, ти не Го обичаш. Като не го товариш, това е Любовта към Бога! Като ви обичам, няма да ви товаря с моите грехове. Вие можете да товарите когото и да е с вашите грехове. Та казвам: Не товарете Господа с греховете си! Направиш един грях, ще отидеш да се изповядаш на Господа да ти прости. Някой път правиш погрешки и не знаеш, че си ги направил и казваш: „Какво съм направил?“ Та най-доброто

Същество в света, ти си Го натоварил с грехове. Не е хубаво! Не Го товарете!

Та сега за обходата: Не товарете Господа! Извършвайте Неговата Воля. Обичай Господа с ума си, със сърцето си, с душата си и с всичката си сила. Той е пътят, към който трябва да се стремите. Всички трябва да се подвизавате. Човек, който не обича другите, не може да види Бога. Най-първо ти ще започнеш. Ти в света сам по себе си Бога не можеш да Го видиш. И кога Христос видя Бога? Ако аз река да ви обясня някои работи, вие криво ще ме разберете. Христос позна Бога, когато дойде да вземе греховете на хората и да извърши Неговата Воля. Когато пое греховете, Той каза: „Сега познах, че всичко от Тебе ми е дадено". Ако ти не си готов да вземеш върху себе си, да изпълниш Волята Божия, ти не можеш да Го познаеш. Казва се: „Това е Живот вечен да познаят Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога." Ти казваш: „Аз познах Господа". Не, ти трябва да извършиш нещо. И като разрешиш най-големите противоречия, които съществуват в света, тогаз ще дойде онзи Божествен Дух и ще кажеш тогаз: „Сега познавам, че всичко ми е дадено от Тебе". И тогаз ще се изяви Божията Любов. Казва Христос: „Както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих". Как ще любите Господа сега? Как търсите Господа? И как ще Го намерите? Как ще любите Бога? Като възлюбите вашите паднали братя! Това е сега! Да живеете всички по този закон! Да знаеш как да любиш един паднал брат. Тая работа вие я знаете. Онзи брат, който дойде от Швейцария каза: „За пръв път аз почувствувах една Любов, която не съм я чувствувал досега. Нещо съвсем друго! Това не прилича нито на любовта към една жена, нито на любовта към един мъж, нито към един приятел, но нещо особено, което разрешава въпросите. Готов е човекът на всички жертви тогаз! Сега познавам в какво седи Любовта! Досега съм говорил за Любовта, но

сега почувствувах, сега разбрах какво нещо е тая Любов, за която се говори.“

Любовта, която разрешава всички противоречия вътре в самия тебе, то е Божествената Любов. Няма по-хубаво нещо от това! Човек тогаз е вече свободен! И само тогаз можеш да почувствуваш оная радост и нищо в света не е в състояние да ти даде такава радост, както тая Любов! Тя като дойде, ти не си вече сиромах. И когато тая Любов се яви в човека, хората са готови за тебе; дето и да отидеш, имаш отворени врата. Ако вие добиете тая Любов, то въпросът е разрешен. Няма да има никакъв спор. Дето и да отидеш, ти вече си един човек, който носиш вече едно голямо благо, и всеки гледа да влезеш в къщата му, да те приеме!

Желая вие всинца да бъдете носители на тая Любов! И някъде, като ви попитат: „Какво е вашето Учение?“, вие ще им кажете: „Нашето Учение е Учение, което разрешава всички противоречия в света и накарва хората да живеят братски, без закон“. Тогаз, онзи, който е опитал Божията Любов, няма да се спре на това.

Някой казва: „Аз вярвам!“ Аз съм опитал мнозина. Някой казва: „Аз вярвам в Бога“. Казвам му: „Че, ако ти имаш тая вяра за която аз ти говоря, ти няма да имаш тия противоречия, които имаш. Някоя казва: „Вяра имам, но мъж ми ме остави“. Тя казва „Имам Любов“. Че ако ти имаше Любов, той не би бягал от тебе.

Станете проводници! Трябва да имате едно състояние, в което Господ трябва да дойде да живее! Трябва да живее Господ във вас! Като дойде Господ да живее, вече е друго. Не може да каже един: „В мен живее Господ, а в тебе не живее“. Онзи, в когото Бог е жив, той е запалена свещ, той нищо не говори, но запалената свещ говори. Онзи, в когото Бог не живее и той е свещ, само че свещта не е запалена. И той кряска само: „Не бутайте свещта ми!“ А пък онзи със запалената свещ казва: „Вземете свещта ми! Вземи я братко и я носи, дето искаш.

Вземи я, помогни си!“ А пък другият казва: „Не бутайте свещта ми!“ Та запалената свещ никога не се опетнява, а пък незапалената можеш да я повредиш.

Аз ви говоря за новото запалване. Може би вашите свещи са запалени, но има кадеж, дим има, като попските свещи. Аз не говоря за тях. Още не сте запалени така! Божествената свещ е без пушек и като гори, тя гори без да изгаря.

Казвам: Стремете се! Господ много пъти идва, но като дойде във вас като не сте готови, вие почвате да се топите и почвате да плачете и Той се оттегля. Трябва съзнанието ви да бъде будно, че като дойде да се прояви Неговата Любов, да тръгнете с Него заедно да работите. Като дойде Господ във вас, вие приличате на благонравните, възпитани моми. Като дойде нейният възлюблен, тя казва: „Чакай да питам баща си и майка си, какво ще кажат“. И като ги пита, те казват: „Остави го, той не е за тебе“. Тя се разколебава. И Той се оттегля. И като дойде Господ във вас сега, вие питате другите: „Да тръгна ли с Него или не?“ И вие се разколебавате. Най-първо вие Го обиквате и после казвате: „Баща ми, майка ми, не ми позволяват. Не мога да тръгна с Тебе“.

И досега колкото пъти е идвал Господ, вие сте се отказвали. Казвате: „Да си поживеем още малко в този свят, да поизраснем“. И ако и този път не тръгнете, ще се намерите извън училището!

Казва Писанието: Господ казва: „Търсете Ме, докато съм близо“.

Сега не вземайте това в смисъл, че искам да ви кажа, че ще отидете в ада. Не! Ето какво аз разбирам, не да ви заплашвам, но ето каква е правата мисъл: Може да има условия – дошъл е тренът. Вие трябва да бъдете навреме. Преди да е ударил последния звънец, вие трябва да се качите на трена и ще седнете. Ако чакате да ви вземат и да ви турят в трена вътре, тренът ще си замине и вие ще останете на гарата.

Та казвам: Последният трен сега е, който иде! И ако вие не се качите на него, ще останете на гарата.

Аз имам желание, моето желание е да не останете на гарата. Качете се вътре и седнете, и ще отидете на своето местоназначение.

Сега има нещо, което не съм го казал, но следующия път ще го кажа, като му дойде времето.

Отче наш.
6 ч. 10 м.

Гимнастически упражнения.
Небето ясно. Времето тихо и топло.

1 лекция, държана от Учителя на 23 септември 1936 г., сряда, 5 ч.с., София – Изгрев

ПРОТИВОРЕЧИЯТА В ПРИРОДАТА

Добрата молитва.

Пишете върху темата: ***„Службата на храносмилането“***. За какво се е говорило в миналата лекция. Много работи се засягат, но основното. (*Един брат каза основните мисли на миналата лекция.*)

Има ред противоречия, които съществуват в природата. Природата ни се изявява в ред противоречия. Каквото и да кажем, има големи противоречия навсякъде! Като не разбираме противоречията, ние търсим един живот, който е невъзможен. При тия противоречия е невъзможен един сносен живот. Какъв сносен живот може да има една овца, която живее в съседство с вълци? Какъв сносен живот може да има една кокошка, която живее в съседство с лисици? Ако вземете целия живот, той е пълен с противоречия. Някой път вие не различавате противоречията. Обяснявали са ги философи, но всички работи остават необяснени. Казваме, че Бог е създал света, Той е Всесилен, Всеблаг, добър и при всичко това има едно такова голямо противоречие. Имаш едно хубаво, красиво дете; и дойде някой и го занесе, и не знаеш къде е! Имаш баща, майка, приятел, мъж. Всички ги задигат. Обясняват го, че отишъл в онзи свят. В това съзнание, което имаш, ти онзи свят не си го сънувал. Този свят знаеш, но онзи свят не го знаеш. Това е голямо противоречие. След това хората искат да ни докажат, че да умира човек, това е в реда на нещата. В реда на нещата е за онзи, който не е засегнат, който не го боли кракът, не разбира когато те боли. Иска да докаже, че в болестта има някакво добро. Възможно е, но ти в дадения случай не виждаш никакво добро – усещаш неспокойство и цяла нощ не си спал. От какво произтичат сега тия противоречия? После, най-добрите хора, някой път и те

изгубват своето равновесие, макар че проповядваме, че трябва да вярваме. Някой път като те нападнат мъчнотии, изгубиш вяра във всичко и казваш: „Не ни трябва да вярваме“. Питам: Каква полза, ако вярваш и каква полза, ако не вярваш? Каква полза, ако мислиш добре за Бога и каква полза, ако не мислиш добре за Него? И в единия и в другия случай ти влияеш на себе си. Защо? Ако мислиш, че една река е голяма, какво ѝ придаваш? И без да мислиш, че е голяма, тя си е голяма. А пък, ако мислиш, че една река е малка, ти и да мислиш, че е малка, и да не мислиш, тя си е малка. Ти казваш: „Знаеш ли, че аз мисля добре за тебе!“ Туй е добре за тебе – да не се безпокоиш. Защото, ако аз ида като човек в гората и ти мислиш добре за мене, значи ти не се безпокоиш. А пък ако се безпокоиш, значи за тебе е зле. Трябва едно правилно обяснение за самите вас. Да мислите сега!

Вие сега очаквате от света това, което светът никой път не може да ви даде. Очакваш да станеш цар. „Няма да го бъде!“ – казват турците. Очакваш да станеш някой княз. И това няма да го бъде. Очакваш да бъдеш пръв министър. И това няма да го бъде. Това са изключения. Очакваш да бъдеш някой голям красавец, а пък ти си обикновен. Нямаш тая красота. Очакваш да пееш тъй хубаво, а пък едвам можеш да сплиташ думите. А пък виждаме, че някои могат да говорят хубаво. Казвам: Има известни противоречия, които ни заблуждават. Много пъти ние се намираме в този свят на противоречия и очакваме облаги от този, от онзи. Това е поради неразбирането на закона. Как ще примирим нещата. Например, в геометрията казваме: „Права линия“. Как ще преведете вие правата линия в органическия свят? Какво име ще ѝ дадете? Когато кажем, че някой човек е тънък, геометрически какво означава? Ние казваме, че онзи човек е прав. Какво разбираме под израза: „прав човек“? За някого казваме, че е тънък човек. Но някой път казват, че е много изтънял.

Правата линия може да се продължи, но ако се много продължава, тя ще се изкриви. И ако станеш много праведен в обществения живот, то: Прекален светец и Богу не е драг. Ако станеш много праведен, ще се изкривиш. Това е неразбиране на закона. Какво значи човек да бъде прав? Той трябва да има правилни отношения. Как ще преведете правата линия сега в органическия живот? Всякога правите линии какво имат? Второто измерение как го определят геометрите? –/Плоскост./ Какви са плоските тела в органическия свят? Ти казваш: „На плоско живее той“, т.е. че неговите разсъждения са повърхностни. Но същевременно плоскостта е едно условие за правия човек. Правият човек, ако не е плосък, той не може да се прояви. Казват: „Той е глупав“. Глупостта е едно условие за проява на разумността. Ако няма глупави хора, мъдрите не могат да се проявят. Че ако всички са мъдреци, кой кого ще учи, кажете ми? Ако всички са силни, кой на кого ще помага? И ако всички са добри, ние както разбираме, кой кому ще прави добро? Аз говоря само за земния живот. Ние на земята искаме това, което не може да бъде в дадения случай. Ти от правата линия не може да искаш това, което би поискал от една плоскост. Е, добре, как ще определите сега височината? Казва някой: „Много дебел стана!“ Само високите хора стават дебели. Късият човек може ли да стане дебел? Човек, който няма височина как ще стане дебел. Щом е дебел, той е висок. Само високият човек, който има височина, може да бъде дебел. Това са отношения. Казват: „Тънка линия“. После казват: „Тънък човек“.

Казвам: В света вие трябва да започнете с изучаването на животните, докато дойдете до човека, за да разберете отношенията. Вие не сте си задавали въпроса: „Защо Бог създаде така природата, а не другояче“. Не че ще разгадаете нещата, но ще си дадете една свежест на ума – да не се безпокоите. Казвате по някой път: „Защо ме забрави Господ?“ Защото вие сте Го забравили! „Защо се отнася

Господ така зле с нас?“ казвате. Защото вие зле се отнасяте. Естествено е. Бог се отнася с всекиго едного така, както той се отнася с другите. Минаваш край някого, хванал си го за гушата и казваш: „Дай парите!“ – „Чакай малко!“ – „Не! Парите сега!“. Случи се, че Господ минава там и те хване за ухото и те разтърси, нищо повече.

Ако дадеш пари, имаш ли право да ги вземеш? От човешко гледище – да! От Божествено – не! Говоря за истинските отношения.

Противоречия има. Вие живеете в света на противоречията и искате хармония. Всеки ден постъпвате тъй, както не трябва да постъпвате и мислите, че вашите постъпки са прави. То е вече въпрос. И после казват: „Направи добро, за да намериш зло“. Защо ще намериш зло? – Защото ти като дадеш пари някому, искаш да си ги вземеш и искаш да вземеш лихва отгоре. Онзи човек, и той е като тебе, и той мисли като тебе. Ти искаш да дадеш, за да печелиш. Той казва: „Не искам да дам, не искам да ме подяда!“ И тогаз се спъвате във вашето верую. Казвате: „Този свят не е добър!“ Питам: Ти, праведният човек, какво търсиш в този свят, който не е добър? Влизаш ти в една локва и казваш „лошо място“. Какво търсиш в тая локва? Защо си влязъл вътре в тая локва? Риба има вътре, а пък обичаш рибата – влязъл си и си се накалял. И следователно, вие сте търговци. Вие сте дошли да спечелите нещо в този свят.

Това са противоречия. И тогаз ще дойде някой философ да ти казва, че Бог е създал света. Той го е създал, но така както ти живееш, тъй както баща ти и майка ти са те родили, както разбираш света – това нещо не е от Бога. Това е по същата причина, както ако някой ни е облякъл в скъсани, нечисти дрехи и иска да каже, че така ни е родила майка ни. Това не е в реда на нещата. Вие се учите, за да смъквате противоречията. Облякъл си една дреха, която не е хубава. Трябва да я съблечеш, по който и да е начин, и ако не я съблечеш, няма да ти върви. Какво ще стане от тебе, ако облечеш дрехата на

един прокажен? – Не те очаква нещо добро! Или ако дадеш на един дрехар да ти шие дрехи, който има проказа, то проказата ще мине в тебе. Трябва да учиш тия закони.

Има дадени чувства, кои неща за тебе са хранителни и кои отровни, кои са полезни и кои не.

Вас ви смущават големите противоречия. Разболееш се – едно голямо противоречие. Казваш: „Аз хубаво се хранех", но си се разболял! Заболи те стомахът или простудиш се. Заболят те гърдите, главата и тогаз се спираш върху въпроса „Защо?" При сегашната култура повикаш лекар. Но животните като ги заболи стомахът, главата, какво правят? И те се лекуват. Сами се лекуват. После, как се примиряват животните? И те имат общества, събират се. Аз съм ги гледал. Като се съберат, всяко животно си знае мястото по силата на един закон. В животинското Царство противоречията се разрешават чрез силата. Силният е на първото място. По степента на силата ще се наредят животните. Най-слабият ще го намериш на края. И тогаз у животните, който е най-слабият, той е на опашката. Опашката е най-слабата и затова тя е турена отзад. И тогаз слабият като няма на каква работа да го турят, той само се матихари на едно-на друго място, като опашката. Но в това махане отподир, този слабият е научил този силния да мисли. Ще го видиш, че когато едно животно е здраво, то си маха опашката, завъртва я нагоре. То е здраво, положението му е добро. Щом заболее, подвие опашката. Следователно, когато слабите не работят, то силният тогаз е хванат в капана. И силният може да се хване в капана.

И в най-доброто общество, както сега между вас, се раждат някои противоречия. Може да има противоречие, че едни ядат повече, а пък други по-малко. Хубаво е човек да яде много, и хубаво е да яде малко. Но казвам: Ако ти ядеш много и си болен, какво ще спечелиш. И ако си здрав и ядеш малко, какво ще спечелиш? Тогаз: Многото от болния

ще го дадеш на здравия и малкото, което ще ядете, дайте го на болния и противоречието ще изчезне. Понеже този болният, като изяде многото храна, болестта му ще се влоши. И откъде произтичат противоречията? Че ти имаш едно голямо желание. Какво ли не желаеш? Че това е много ядене! То са обедите на духовния живот. Има две неща, които отличават хората. Как ще познаш дали един човек е материалист, или е духовен. По техните отрицателни черти. В „духовния“, в него се ражда гордостта. Той е аристократ. Иска да влезне в общение с хората. Той е „духовен“, „религиозен“, какво ли не. Поп иска да стане. Владика иска да стане, какво ли не. Той е от „духовните“.

А ако искаш да знаеш дали някой е материалист, ще имаш предвид, че материалистът се отличава с алчност. Всеки човек, който е материалист, той иска да има къщи, ниви, говеда и пр. Той не е учен. Казва: „Да си поядем, да си попийнем – това е всичкият живот“. Вие казвате за някого: „Той е материалист“. Така го кръщавате. Някой път казвате: „Парички да има човек!“ Тогаз, в дадения случай не си ли материалист? Или някой път казвате: „Човек трябва да бъде самостоятелен“. Тогаз не сте ли от горделивите хора? И онова, което е развалило живота, това е човешката гордост и човешката алчност. Събрали се две противоречия. Единият е опашката, а другият – главата. И тогаз са се съюзили. Защото някой път една змия с опашката се завива и после с главата си те хване.

Сега тия противоречия съществуват в самия строеж на човека. Вие сте онаследили нещо. Алчността е във вас тук, /в ухото има малко напред/, а пък гордостта е отзад, на горната част на тила. Целият си живот можеш да я носиш. Можеш да я хукаш, можеш да я отричаш, но тя си седи там. Тя ти е потребна. И алчността е потребна, защото ако нямаш тая алчност, ти съвсем ще закъсаш в този свят. Някои хора ще ги намериш, че са много щедри. „Той е много щедър!“ „Той не

мисли“, казват. Това не е разрешение. Дайте на една кокошка цяла една крина жито и тя ще го разрови, и после каквото остане ще разсипе и ще си замине. Втори път като дойде няма откъде. Трябва да ѝ дадат отнякъде, тя очаква отнякъде. Хвърлете царевица на катерицата и тя като се наяде, ще складира останалото. Откъде дойде у катерицата тая съобразителност? – От алчността ѝ. А пък кокошката е много щедра. Но кокошката един ден ще се намери в противоречие. И катерицата ще се намери в противоречие.

Кога? – Когато ѝ вземат това, което тя е събрала!

Казвам: Вие сега разглеждате живота, като че ли Бог нарочно е определил живота така за някои грехове. Вие казвате: „За някои грехове Бог ме съди“. Вие не разсъждавате правилно. За нищо Бог не ви съди. Вие сами си носите вашите грехове. Греховете ви измъчват. Кой ви измъчва? Взели сте пари отнякъде. И дойде онзи и те измъчва.

Някой разбойник те чака да те хване. Вие сте богат и казва той: „Парите или ще те убия!“ Кой е причината? Това е богатството ви! В живота един вълк никога не яде една болна овца. Тя като дойде, бутне я. Той е доста вещ. Познава овцете. Бутне я по корема отдолу с муцуната си и си замине. И тя е свободна. Защо? – Тя опази кожата си по причина, че е болна. Но ако утре тя каже да си подобри живота и стане мазна, той като я намери не я бута по корема, а я хваща за врата и казва: „Да си платиш данъка“. Вълкът казва: „Тая мера, дядо ти, баба ти са я пасли и нищо не са платили. Ти сега ще платиш“. И взема, че я туря в тъмница. Вас ако ви хване един вълк какво ще правите? Сега вие си имате убеждение, че сте свободни. Казвате: „Аз съм свободен“. Аз бих се радвал да бъдете свободни. Тогаз трябва да се освободите от тия наследствените мисли, от напластяването на лоши образи вътре в човешката душа. Те са едно голямо нещастие. Аз не съм против критикуването. Мислете каквото искате. Свободни сте. Но разбирайте добре противоречията. Срещнете един лош човек. Научно

го изследвайте. Да знаете защо е станал лош. И ако вие знаете от какво е станал лош, можеш да помогнеш на себе си и донякъде можеш да помогнеш и на него. Умният човек може да си помогне. И вие може лесно да подобрите положението си. Един американски професор закъсал, не му вървяло. И най-после като не му вървяло, дошло му на ум да опитомява лоши коне. Този опит считам, че е верен. В Ню Йорк трима американски богаташи имали три лоши коня. Единият ухапал ухото на господаря си, втория – страната, а пък третият обичал да рита. И дават му за всеки кон по 1000 долара, ако може да ги опитоми, да не хапят. И той обещал за час и половина тия коне да ги научи да вървят по правия път. Този кон, който обичал да хапе – професорът разбирал психологията на коня, професорът го хваща за врата и държи врял чукундур пред него – сварен, но горещ. И като си отворил устата да го ухапе, турил му чукундура в устата. Три пъти като му турил чукундура в устата, няма да хапе, няма нищо! 1000 долара! На онзи кон, който обичал да рита, турил му една тенекия и го държал така, с тая тенекия. Той ритал и за половин час отгоре, той се научава, че с ритане не може тая работа. Та казвам, този кон, който хапе казва: „Защо това нещо дойде до устата ми?“ – Този кон сме ние. Едно по-умно същество иска да те отучи от един лош твой навик. Вие разглеждайте малко по-другояче живота. Дойде ти някое нещастие. Ти обичаш да хапеш. Ще те научат да не хапеш. Чукундура ще влезе вътре в устата ти. Ти си мислиш, това, което не е. Няма да се обвиняваш. Тая черта е отнякъде дошла. Има някои несъобразности. И по този начин – понеже ние имаме много несъобразности вътре в живота, Бог е принуден чрез страдания да ни изправи. Страданието е път на изправление. И най-добрите хора, всички си имат страдания. Щом имате страдание, вие се благодарете. Че ти ще откъснеш ухото на господаря си, но после знаеш ли какви последствия има това? Господарят може да те продаде, може да те

застреля и пр. А пък той бил благороден, че дал хиляда долара, за да го отучи, да не хапе. Как ще отучиш този кон да не хапе? Никакъв морал не може да ти помогне. Могат да ти кажат: „Това не прави“, ти го правиш. Но когато дойдат страданията, със страданията хората се научават как да живеят. Та на всинца ви трябва сега да се учите. И най-първо ще намерите ония несъответствия вътре във вас. Вие обичате знанието. Аз много ви харесвам, че сте много любознателни. Знание имате. Помните. Всеки знае характера на другите. Един други много добре се познавате. Но това познание няма основа. Не се познавате както трябва. Казваш: „Аз го познавам, той е един бъбрица“. Онзи, който говори много, той е един извор. Аз да ви определя: той е един планински извор. Шуми, какво лошо има, че говори този човек? Ти използувай този човек. Използувай неговия говор. Онзи, който много говори, тури при него ония, които не говорят, за да се научат да говорят. Че ако вие всички мълчите, как ще се научите да говорите?

Някои казват: „Мисли много!“ – Да мислиш и целия ден да се безпокоиш, това не е мисъл. Мисълта не е безпокойствие. Щом има безпокойствие, то сърцето е намесено там. Сега седиш и казваш: „Какво ще стане с мене?“ Ти ще вземеш предвид следното: Ако не си съобразителен, ще гладуваш. Ако не знаеш как да се храниш, ще боледуваш. После много работи ще ти се случат. Няма да отдаваш погрешките на другите хора. Не ги отдавай на другите. Те са второстепенното, но най-първо в тебе се крие всичко! Ти се намериш в едно общество и казваш: „Човек да е улеснен!“ Но представи си, че си в пустинята някъде. Какво ще правиш тогаз при тия, бедните, условия? Умният човек трябва да подобри нещата. Затова лошият живот е станал причина да се съберат хората и да си помагат един на други. Та казвам: Изучавайте света! Външният свят не може да се измени сам по себе си. Като се минат векове, външният свят се

подобрява, много малко се подобрява. Има опасност да се навъдят въшки на главата ти, и бълхи, и дървеници. И какви ли не болести ще дойдат! Ти не можеш да се освободиш. Дойде холерата, чумата в света. Как ще се пазиш? Има два начина. За да се пазиш от холерата и чумата, трябва да имаш абсолютно чиста кръв. Имаш ли я, чума не те хваща! Или казано по-ясно: Като дойде холерата, чумата, тя търси храна и като не намери нищо за ядене, тя ще те остави, както вълкът болната овца. И като намери чумата, холерата храна в тебе, ще те нападне. Ако кръвта ти е чиста вие ще бъдете както болната овца за вълка. Сега вие не можете да намерите връзката. Казвате: „Как може да се живее?" Ако вие искате да се живее, ще имате противоречия. Ще боледувате. Ще дойдат лекари и ще ви лекуват. И най-после ще кажат: „Хайде за онзи свят!" Вие не знаете онзи свят. Голям страх имат някои умиращи. Вие били ли сте в положението на умиращия, да знаете какъв страх има. Как се мъчат, какви противоречия имат. Някои около него казват: „Не говорете, да не преполовим. Да си върви. Да не го повръщаме назад!" И да искаш да го повърнеш, не можеш! Някой казват: „Христос съживил хората". Ония хора, които Христос е съживил, могат да се съживят, а пък другите не могат. Има деца, които можете да учите, а пък има деца, които не можете да учите. Има деца, които са в положението на животни. Можеш, но то иска векове, а пък ти нямаш такъв дълъг живот и такова дълго търпение.

Та гледайте да събудите в себе си онова желание за истинско знание. Интересувайте се, но едновременно се интересувайте в човек за лошото и за доброто което има. Например, някой човек е много гневлив. Но онзи, гневливият човек има една добра черта: услужлив е! Влизам в един дом във Варненско. Някой бие жена си. Влиза една млада жена, той продължава да налага жена си. Тя вика: „Уби ме този!" Сега ако е за стражар, ще дойде и ще арестува. Влиза друга

една, красива мома. Той се изправя. Тя го пита: „Защо я биете?“ Той казва: „Раздразни ме! Не знае да се обхожда с мене!“ Питам: Защо той при младата и красива мома престана да я бие? Тя внесе в него нещо хубаво. Тя внесе нещо и премахна онова възбуждение в него. В домовете откъде стават скандалите и в религиозните, и в светските хора? Най-първо ти почваш да туряш в ума си едно противоречие за онзи, когото обичаш. Казваш: „Той малко кръшка, полъгва ме. Не говори всичко право“. И тогаз настава едно противоречие и тогаз в отношенията на жена му към него има една промяна, не са такива, каквито трябва. Тя му прави забележка. Днес една забележка, утре една забележка. То е старото възпитание – не върви. Всички сте опитали плодовете на старото възпитание: непременно ще има в къщи скандали между бащата и майката. Ако майката постоянно прави забележки на детето, пак ще има скандали. Привикват хората. Еднообразието, едно и също нещо, претъпява чувството на човека.

Някой път претърпявате. Но не само да го претърпиш, а после да вървиш и да мърмориш. Считай, че онзи човек в дадения случай извършва нещо добро, нищо повече! Веднъж като разправях на Шангов тая философия, той каза: „Тъй е. Аз вярвам в това.“ И той приведе един пример: „В нашия род, каза той, всяка година ни хваща лудост и трябва да си пуснем половин килограм кръв и тогаз за една-две години сме добре. Но ако не си пуснем кръв, ще направим беля“. Той беше вестникар, беше шишкав. Наближило време да си пусне кръв: „Написах една статия във вестника. Намериха ме на улицата и ми пукнаха главата и изтече кръв. И почнаха да идват телеграми да ме съжаляват, а пък аз се радвах и благодарях, че ми пукнаха главата и протече кръв. Олекна ми. И си казах: Така няма да пиша вече!“ А пък интересното е, че духовните хора, колкото пъти и да им пукнат главата, пак пишат същите статии. Не пишете статии, които предизвикват. Имате да кажем едно дете. Ще му дадете известно

възпитание, ще приложите един начин, после друг начин и пр. Най-първо човек да възпита себе си, да познае себе си. Познанието иде от самовъзпитанието. Имате една лоша черта, нетърпеливи сте. Навсякъде искате да си давате мнението – и пред учени и пред неучени. Пред неучените както и да е, върви работата, но ти си даваш мнението и пред учените. Научи се да мълчиш. Слушай умните. А пък в тебе ще дойде едно нещо, което ще те бута. Мълчи малко! Не че вечно трябва да се мълчи! В дадения случай мълчи, защото онзи веднага ще каже: „Онзи там е невежа!“ И тогаз и ти ще кажеш нещо, и ще се зароди един спор. Сега аз като минавам по улицата, гледам че има стражар. Той казва: „Господине, няма да минаваш отляво, а отдясно“. Ти можеш да кажеш: „Че как така? Защо ме спираш?“ Закон е тук прокаран. – „Ще минеш отдясно!“, казва ти стражарят. Вдясно, вдясно. Стражарят казва: „Ако не изпълните закона, ще ви закарам в участъка“. Турен е закон: отдясно. – „Ама как така да ми нарушават Божествената свобода“. Някой казва: „Аз не искам никой да ми нарушава свободата“. За да не ти нарушават свободата, ти трябва да бъдеш крайно мъдър, да разбираш Божествените закони, и на животните да дадеш път. Видиш един вол – отбий се! Видиш една мравка – отбий се! Мъдрият, той не иска да минава през мравите. Ти казваш: „Искам правия път“, да скъсиш времето. Не скъсявай времето. Има доста време в света. Ти казваш: „Но имам много работа! Няма да си свърша работата!“ – Не, лъжеш се. Работата не зависи от многото бързане. Работата ти изисква 5 минути за да се свърши и понеже не знаеш как да я направиш, ще мине един час. Пишеш едно писмо скъсаш го, напишеш друго, скъсаш го пак и казваш: „Много време ми взе!“ Защото не знаеш как да пишеш и затова ти отива много време. Англичаните имат хубав метод: преписване. И като напише писмото, ти излишна дума в него не може да намериш. Излишни думи няма. И ги наричат търговски писма. Религиозните хора имат опасност, че

някой път ако пишат някому, пишат му дълго писмо! А пък ти му кажеш две думи, че трябва да бъдем добри, да имаме човещина! Та не седи толкоз в думите. Всичко в света седи в живота, в мисълта, и после трябва да се прояви животът. Животът в този смисъл: да се изрази той външно.

Човек живее, но под думата „живеене“ ние разбираме онзи, разумният живот. Не вземайте сега това върху себе си. Аз като ви говоря, някой може да го вземе заради себе си и ще каже: „Не говори ли за мен?“ Няма човек на земята, който да няма недостатъци. Или другояче казано: Недостатъкът не е недостатък, но ти имаш преизобилно. Ти се гневиш. Богат човек си. От твоето богатство ще раздаваш като се гневиш.

Питам: Как ще поправиш горделивия човек? Върху него ще действувате с Любов, нищо повече. Няма друга сила, която може да смекчи човешката гордост. Така ще я смекчиш и ще я туриш в нормално състояние. Не само да кажеш: „Да го позалъжем!“ Не! Горделивият човек има доста голяма прозорливост, че не можеш да го лъжеш. Измени мнението си за него. А пък онзи, алчният как ще го лекувате? Трябва да бъдете добри. Няма да го подяждате. За горделивия започни да мислиш добре и той знае, че онзи, който го обича, той няма да му направи зло. А пък при алчния, да знае той, че ти не го подяждаш. Ти като туриш доброто в действие, той е на твое разположение и ще му въздействуваш. А пък ти му проповядваш, че заради Бога, той да не е алчен! Ти така не можеш да го възпиташ.

За майките казват, че много обичат. На майките им много липсва от Любовта. Те не обичат децата си. Те имат вид, че обичат. Любовта на майката я вземат за нещо много идеално. Не считайте, че искам да нападам майките. Те имат много повърхностна Любов. Една майка мисли дъщеря ѝ да стане красива и да я ожени, да има един зет богат, добър и красив. Ако дъщерята е крайно горделива. Какво ще

прави майката? Дъщеря ѝ не се покорява, говори ѝ колкото искаш, пет пари не дава! Тя си налага волята. Горделивият човек всякога ще наложи волята си и всякога ще те изненада. Само чрез Любовта ти можеш да имаш отношение с такова лице.

После ще дойдеш и себе си да обичаш. И себе си трябва да обичаш. Да обичаш не така, както една майка обича децата си. Ще обичаш онова Божественото вътре в себе си. ще обичаш Бога и тогаз твоя живот ще се измени. Има някои неща, които вие не сте ги проверили.

Вие казвате: „Да ни се говори нещо друго!“ – Може! Сега искате да ви кажа, че вие имате лотариен билет и че ще спечелите. Мога да ви кажа кой билет печели, но вие ще станете по-лоши. Вие искате да ви кажа какво ще ви се случи утре. Мога да ви кажа. Тия работи са най-лесни, но ти не можеш да се самовъзпиташ така. Мога да ти кажа къде има пари и като те пратя, ще ти кажа: „Еди-къде си има заровено имане. Иди и вземи колкото искаш“. И ще проверя после, че си извадил всичкото имане и си го скътал. Ако извадиш всичкото имане, теб не те очаква добро. Ще вземеш колкото ти трябва. Че в живота не е ли така? Един богат търговец – милионер ти казва: „Вземи си от касата, колкото искаш!“ И дава ти ключовете. Ако вземеш всичко, втори път ще има ли кредит? Вие мислите, че всичко е произволно. Господ като не ти дава богатство, Той вижда, че още не си готов. Ако ти го даде, ти ще се развалиш. Не че не иска, може да ти даде, но Той иска да те опита. Та пред вас седят големи възможности. Тия възможности ги е дал Господ. Вие сте чели притчата за талантите, казана от Христа. Че това са възможности, които съществуват. Всеки ден имате тия възможности. Днес Господ ще повика някого от вас и ще му даде един талант, на друг 2, на трети 3, на друг 4, на някого 5. А после може би ще дойде след година и ще те повика. И онзи, който е спечелил, още ще му придаде. А онзи, който имал един талант и не е

работил, не е спечелил, за него ще каже: „Вземете от него“. Та вие съзнавате някой път, че не сте много талантливи. Хубаво, ако сте талантливи, ако имате много хубав глас, какво ще правите с него? Как ще употребите таланта си? Или представете си, че имате прозорливост, ясновидство. Как ще употребите това? Тия висши дарби, ако не ги употребявате както трябва, те се занемаряват и се спъват. Аз съм забелязал, че всичките ясновидци, едни вземат повече пари, а други почват да уповават на хората и след това тая дарба не се увеличава. Че онзи, който има тая дарба, той трябва да бъде като един чиновник, който седи на своето място, на длъжността си и като срещне на пътя си някого и му казва, срещне някой мъж, който обича да попийнува, да побива жена си и му казва: „Слушай, ако ти не престанеш да пиеш и ако не престанеш да биеш жена си, след една година ще те сполетят най-големи нещастия в живота ти!“ Ще му каже малко и ще си замине. Пари няма да му вземе. Някой път това чувство има всеки; някой път вие предчувствувате. Много хора са идвали при мен и са ми казвали: „Тежко ми е! Усещам, че ще ми се случи нещо!“ – Че пророкът е дошъл. У всеки има нещо, което усеща нещата! Всеки човек има чувство на пророчество, че ако не се измени вашият живот, зле ще стане!

Има признаци, ще ги учите! Трябва да учите тия признаци. Вземете муцуната, лицето на вълка. Вземете лицето на един вол, на един кон. Ако разгледате главата на един вълк ще видите, че има голямо различие в строежа на ушите и пр. Оттам сега учените искат да се домогнат до известни знания. И ако работите, всичките тези стремежи ще се определят в разни посоки. Вече се определя съответното място. Ако се е развила речта ви, тя се определя под очите. Долу под очите има признаци за речта. Някои искат да говорят, но у тях този център не е развит, той не може да говори. Някой е музикант. Музиката е отбелязана на челото – над веждите от

двете страни, по челото нагоре. Някой е паметлив. Паметта е отбелязана в центъра, средоточието на челото. Някой е разсъдлив. Разсъдливостта е сложна способност. В основата ѝ лежи причинността. Причинността е изразена в двете изпъкнали точки от двете страни на челото. Между двете точки на причинността по средната линия се намира изразена способността за сравнение. Въображението е изразено в по-горния край на челото. Някой е естественик, може да наблюдава. У него долната част на челото е по-изпъкнала. Това е в общи черти. Религиозността е изразена горе на главата. У религиозния горе главата е по-развита. И това дава една хубава черта на характера. Някоя мома е много срамежлива. Една хубава черта е срамежливостта. Тя се отнася до онова Божественото чувство. Тогаз у човека е развита горната част на главата. Тогаз човек има известно почитание. Тия хора, които са религиозни в правата смисъл, те имат почитание и уважение. Те почитат другите хора. Дали го заслужават или не, те ги почитат. А пък който няма това чувство, той като отиде при светията, казва: „Този светия е като другите хора!“

Какво ще пееш на онзи, който няма ухо?

Та казвам: В този свят имате да придобивате много работи! Да пеете! Не само трябва да пеете, но и трябва да смятате, трябва и да помните, да не забравяте вашите опитности. Веднъж като ви кажат, а не десет пъти да го разберете!

Някой път ще те нападнат хората, ще те опитат колко си силен. В природата има големи противоречия. И дяволът е от едната страна, а Господ е от другата страна. Дяволът като дойде знаете ли какво ще ви каже? Светии има, които са страдали от дявола. След 20 – 30 години свят живот, като дойде дяволът внесе нечисти мисли и светията си маха ръцете, не може да се моли.

Някой път сте разположени, защото добре говорят за вас. А някой път сте неразположени, защото те критикуват. Когато сте разположени, значи добре говорят за вас; някой път от земята, някой път от духовния свят, а някой път от Божествения свят. Когато Бог говори, ти ще бъдеш блажен. Когато ангелите ти говорят, ти ще бъдеш добър, а пък когато хората ти говорят, ти ще имаш един сносен живот. Та когато желаете да критикувате един човек, едновременно гледайте и себе си. Кажи си: „Ако аз съм на негово място, какво ще направя?“ Вие всички трябва да изучавате закона на Любовта. Трябва да знаете, че Любовта не е еднообразна. Много форми има тя. Материална Любов. Духовна Любов. В духовния свят дето царува Любовта, там тъй несъобразно може да функционира, че може да се роди гордостта. А в човешкия живот, дето не царува Любовта – там ще се роди алчността. Любовта прямо в материалния свят не може да действува; тя ще действува там чрез доброто. Та на земята, във физическия свят, можете да действувате само чрез доброто, чрез Любовта не можете да действувате. Вземете и прегърнете когото и да е, целунете го, и вие ще си намерите беля на главата. Вие казвате: „Аз го прегърнах“. С целувки не става. Като го прегърнеш, ще му дадеш един кат най-хубави дрехи или наниз, или някой часовник или някоя хубава книга. Казва някой: „Прегърна ме и не ми даде нищо.“ Трябва да има нещо в ръцете си. И когато човек възпитава себе си, изберете същите правила. Той трябва да придобие нещо. Човек трябва да има нещо реално, на което да разчита. Казват: „Той е светия“. Светията на какво ще уповава? Най-първо светията всякога има едно отлично тяло, една отлична ръка, отличен крак, отличен стомах. Светията не страда от коремоболие, от главоболие, от гърди. В светията всичко е на място. Няма излишни работи. Всичкият капитал е в обръщение. Вложеният в светията капитал си има оборот и после капиталът му дава приходи. Сега някои искат да станат светии и казват: „Да ям

малко, че да стана светия!“ Не! Постенето е един метод за лекуване, а пък ако искаш да станеш светия, трябва да знаеш как да ядеш, трябва да знаеш как да дишаш, трябва да знаеш как да мислиш. Това е светия! Казва някой: „Той е прежълтял, светия е станал!“ Светийството не е в това! Лицето ти трябва да има един жълтеникав цвят, но трябва да има нещо и от червения цвят малко. Жълтият цвят е цвят на мисълта, а пък червеният цвят е на чувството. Та жълтият и червеният цветове трябва да присъствуват, за да става регулиране на цветовете. Има някои цветове, които не са естествени за човека.

Някои казват: „Дайте ни един метод!“ Да ви дам един метод. Като станеш сутринта, хвани се за ухото, долу при меката част, висулката и почни да мислиш защо Господ създаде ухото. Това за цяла една седмица. Ухото ще се хване не горе, а долу, меката част. Тая мека част, това е мястото на живота. В меката част функционира животът. Тя е онзи благородният елемент на човека. Когато тя изчезне, съкращава се животът. Тия хора, които нямат тая меката част, имат много къс живот. И няма разположение в тия хора, у които тая, меката част е в голяма степен изядена. А пък когато тая мека част е дълга, то човек е много разположен, магнетичен. Това е едно благо. Като хващаш тая мека част на човешкото ухо, тя трябва да се удължи. Сега някои имат голяма алчност. Голямата алчност разваля ухото ви, изопачава ухото. То е един опит. Има метод, как да поправиш устата си, очите си, веждите си като пипаш някои места. Възпитанието трябва да почне оттам. Някои искат да се концентрират. Че върху какво ще се концентрираш? Да мислиш за Бога? Какво ще мислиш за Бога? Ти за да мислиш за Бога, трябва да имаш отношение, да Му дадеш всичко. А пък ти не си готов. Ти искаш Господ постоянно да мисли заради тебе. Той, Господ отдавна е направил всичко, Той се е пожертвувал. Но Господ не иска някой като отиде при Него, да Му служи наполовина! Той иска всичкото! И когато не отдадеш всичко,

ти не можеш да идеш при Бога! И докато не отдадеш всичко на Него, ти не можеш да имаш това, което искаш. Понеже ако Бог ти даде тъй както ти разбираш живота ти винаги ще се намираш в едно противоречие. Смисълът на живота седи в това: Когато всички хора имат правилно отношение. Тогаз ще дойде Царството Божие на Земята.

Та сега хванете си ухото! Някой ще каже: „Това са детински работи!“ Хванете си ухото (Учителят хвана с палеца и показалеца на дясната си ръка, меката част на дясното ухо. Всички направиха същото.) Като се хванеш, ще кажеш: „Глупав съм бил!“ Че щом не разбираш нещо, ти не си ли глупав? Щом вършиш нещо, което не разбираш, ти не си ли глупав? Като пипаш ухото си, да ти стане радостно и весело, че Господ ти е дал едно украшение. Всяка сладка дума чрез ухото да я схванеш. Най-хубавите работи през ухото ще ги хванеш. Аз не говоря за едно ухо механически направено. Но като се пипаш за ухото ще мислиш, че то е направено от Бога и че чрез него може да възприемаш всички хубави неща. Като се пипаш за ухото Господ да знае, че ти мислиш за нещо, което Бог е направил. Да мислим за Бога! Ние трябва да Го обичаме! И всичко онова, което Той е направил, ние да го имаме присърце.

Сега коя мисъл остана, какво запомнихте от казаното? Първото нещо: Онова, което имате досега е хубаво. То ви е служило досега. Но в бъдеще, всеки ден Божественото носи нови неща! Казвам: Ние сме пътници, които вървим по един път и всеки ден няма да бъдем на същото място. Днес на едно място, утре в друго положение. И затова животът ни се изменява. И като остареем, това показва мястото, догдето сме достигнали, а младостта показва отгде сме започнали. Старостта показва, догде си дошъл. Старият е дошъл до брега на морето. Какво го очаква? Вече не може да ходи свободно, а си в лодката, на парахода. Ще се ограничаваш. Не можеш да ходиш гдето

искаш. Старият е влязъл в морето и затова е стар. Ограничен е. Тогаз ще се ограничиш. Старите хора се ограничават. И да иска да има свобода, не може. Младият е излязъл от парахода. Старият е направил един кръг от 20–40–100–120 години и е отишъл на другата станция (**Фиг. 1**).

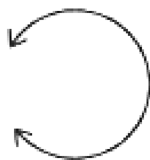

Фиг. 1

Та казвам: Религията не е за да мислим къде ще отидем на небето. Религията е едно Учение за облагородяване на ума и сърцето. Трябва да се освободите от тесногръдството, от гордостта. Като почнеш така да разсъждаваш, ще знаеш, че всяко нещо, което Бог е направил, е разумно, и че всяко нещо, което Бог е допуснал, е разумно. И от това гледище всяко нещо, което е станало, разглеждайте го защо е станало. То не е безполезно. То е безполезно втори път да минаваш през тая опитност. Всяко нещо, което е станало, е полезно. Всяко нещо, което става в света, е на място. Ние сега спорим, че наука не ни трябва. Ние много малко знаем! Не е ли хубаво да бъдеш един художник, да знаеш как да рисуваш? – Не е ли хубаво да бъдеш един музикант, не е ли хубаво да бъдеш един математик, да бъдеш един естественик? Не е ли хубаво да знаеш как да плаваш, да знаеш как да хвърчиш? Има хиляди работи, от които се нуждаем. И цялото човечество се подтиква. Този съвършеният човек Бог подтиква своите деца да желаят всички тия работи да ги постигнат! И Бог те приготовлява сега за онова бъдеще, което утре ще ти даде. Бог ще ви даде нещо. Готови ли сте вие затова? Бог когато ще иска да прати някой човек за дадена работа, ще прати кроткия.

Сприхавия ли ще избере? Сприхавия на друго място ще го прати. И той е потребен. Имате пелин. Пелина не можеш да го пиеш, но за треска и за стомах можеш да го пиеш. Те и най-лошите работи и те си имат своето предназначение. Сега турете си мисълта, че всичко онова, което става в живота е полезно. В Писанието има стих: „Всичко онова, което се случва на ония, които обичат Бога, ще им съдейства за добро“. Ако вие обичате да учите, ще бъде Бог с вас. Светските хора, които учат, Бог е с тях. Във всички области ония хора, които работят и учат, Бог е с тях. А които не учат, може и религиозни да са – Бог няма да бъде с тях. Ако някой е религиозен, Бог е с него, но да е религиозен както трябва. Там гдето присъствува Бог има успех. А пък там, гдето Той не присъствува, няма успех. Там, гдето Бог присъствува има радост и Той като дойде превръща скърбите. Той няма да превърне всичките скърби, няма да ни освободи от всичките скърби, Господ ще ви научи всички скърби, които идат, да ги впрегнете на работа.

Основната мисъл сега коя беше? Най-първо ще съзнаваш, че в природата има голямо противоречие, което хората са създали и ще гледате, това противоречие по какъвто и да е начин да го изправите. Света няма да изправи, но да се освободим от това противоречие. Ние имаме вътрешната възможност затова: Понеже Божественото е в човека, можем да се освободим!

Колко пъти съм ви казвал: Някои имате ревматизъм, нали? Търсите лекар. Лесно се лекува ревматизъма. Не знаете ли как се лекува? Още не знаете ли? Ще накараме 5 –6 пчели да ви ужилят. Който от вас има ревматизъм, да накара 5 –6 пчели да го ужилят, да ги раздразни и да го ужилят. – /*Коприва не може ли*?/ – Пчелата е по-добре. Съвременните лекари правят следното: Има места гдето развъждат 50 милиона пчели, около 1000 кошера. Та има момичета, които държат тънка попивателна хартия и хващат тия пчели, те

ужилят книгата и като ужилят книгата 10-15 пчели, тая отрова, мравчената киселина я изваждат после и лекуват с нея ревматизъма и други болести. Ти имаш пчели и страдаш от ревматизъм. Тук имаше една сестра, която страдаше от ишиас. Тя ми каза: „Учителю, осакатях“. Казах ѝ да отиде при кошера и да раздразни пчелите, и като я ужилиха, изчезнаха болките.

Та казвам: С друго лекуване не върви така лесно. Който има ревматизъм, ишиас трябва иначе 2-3-4 години да го лекувате. Ще викате лекар, излагане на слънце и пр. И то е хубаво

Та каквито болки имате, те могат тъй лесно да се поправят, както пчелите могат да лекуват ревматизъма.

Та противоречия има в природата и тия противоречия трябва да ги изучавате.

Отче наш.

6 ч. 35 м.
Гимнастически упражнения
Малко облачно. Времето меко и тихо.

2 лекция, държана от Учителя на 30 септември 1936 г., сряда, 5 ч.с. София – Изгрев

ПЪТ, ИСТИНА И ЖИВОТ

Добрата молитва.

Кои са основните положения на миналата лекция? (*Един брат ги изложи.*)

Сега ми кажете: Защо противоречието за единого, не е противоречие за другиго? Вземете една детска дреха, не представлява противоречие за самото дете, но ако един възрастен човек иска да облече тая дреха, ще се намери в противоречие. Има ли нещо лошо? Няма нищо лошо! Това е едно несъответствие, че малката дреха на малкото дете не може да стане дреха на възрастния. Това е едно механическо изяснение. Някой път ние виждаме, че някои неща са лоши. Не е лошо, но то е едно несъответствие. Има нещо лошо в света. Например, заболи те зъб. От какво произтича това? Някой път присъствието на някой елемент образува болка, а отсъствието на някои неща пак става причина за болка. Присъствието на някой елемент става причина да се появи радост и да си здрав. А пък отсъствието на някои елемент, може да роди болест, това което наричат хранителни вещества. Хранителните вещества не са още изучени. Сега, съвременната наука казва, че кислородът поддържа горенето. Тъй е повидимому. Но кислородът е само проводник, а горенето иде от другаде. Сега няма какво да спорим. Проводник е кислородът. И като знаем този проводник, ще знаем, че той води другото, което не знаем. И ще знаем, че това, което иде чрез кислорода, поддържа горението. Сега всеки един човек на земята е един елемент. Има известни хора, които като дойдат при тебе, веднага ще произведат в тебе горение. Сега изучавайте нещата като ученици. Вземете един елемент: младата мома е елемент. Момата в

дадения случай е кислород. Тя като дойде при един момък, който е водород, тя ще произведе в него веднага повишение на температурата. Можете да констатирате това на физическото поле. Измерете температурата му преди тя да е дошла и след нейното идване. Кислородът значи е повишил температурата му. Сега това са научни работи. Ще каже някой: „Как ще повиши? Може ли една мома да повишава температурата?“ Повишава! Той става по-пъргав! Сега тия, които изучават насекомите, виждат какво е движението им при обикновената температура. Колкото се повишава температурата, увеличава се и движението им. И обратно. Това е до известна граница. Колкото по-голяма температура има човек, толкоз той е по-пъргав. Някой, който няма температура, е студен, не се движи, индиферентен е, няма идеал. При индиферентния турете младата мома, кислородът, и веднага той ще стане друг! Сега питам: Всичкото това, което младата мома произвежда в младия момък, в момата ли е, момата ли го произвежда? Тя даже някой път не подозира това, което тя произвежда. Той гори от четиритях страни, но тя не подозира. Но тя е станала причина за повишение на температурата му, той да гори. Тогаз се събират майка му, баща му и се питат: „Какво да се направи?“ Той казва: „Изгори ме! Изгори ме!“ Сега като се разисква за тия работи, вие имате съвсем повърхностно понятие. Казвате: „Той се е влюбил. Тича подире ѝ!“ Как няма да тича! Ще тичаш и оттатък ще минеш. Аз веднаж забелязах един земледелец впрегнал каруцата с кон и кара бързо. Тичат конете му. И отподир една крава и тя тича! Каруцата тича и кравата тича подире ѝ! Гледам, тя не е вързана. Не съм видял крава да тича така подир каруца. Направи ми впечатление. Обърнах се, видях, че телето на кравата е вътре в каруцата, и тя горката тича. Тича и реве! Мучи отподир! Сега някой ще каже: „Празна работа е това“. Има нещо, което свързва тая крава с телето. А пък този човек взел телето и кравата върви, инак да я върже с въжето

няма да върви. Има нещо, което е запалило кравата и тя тича отподир. Такова е положението на младата мома и момъка. Момата е телето. Ние трябва да говорим на един разбран език. Да знаеш какви сили действуват, какъв проводник са момъка и момата, да имаш едно правилно понятие за онова, което е. Онова, което заставя човека да тича, то е извън самия човек, т.е. не е в този човек, когото ние виждаме на земята. Някой път ще забележите, че сте в тялото си, а някой път като че сте извън тялото. Апостол Павел казва: „Не зная дали бях в тялото или извън тялото.“ И в неразбирането се пораждат ред противоречия. Онзи, който знае да се справя с огъня, огънят ще има едно отношение с него. Онзи, който не знае как да се справя, огънят ще го изгори. Има един огън, който гори, а има един огън, който не гори. Изгарянето седи в онова неестествено положение, в което хората се намират. Тая мома, след като стане на 40-50-60 години, тя изгубва своята сила. Тая мома, която е повишавала температурата на тоя млад момък, като стане на 70-80 години, никак не повишава тяхната температура. Значи изменила се е вече. Старата баба същата ли е? Не е същата. Има останало нещо в нея същото. Тя казва: „В сърцето съм млада“. Сърцето ѝ е младо. Но както сега се изявява, оная мисъл я няма. Като мома тя е мислила за едно, а пък сега за съвсем други работи. Тогаз е мислила как да намери някой момък. А пък сега мисли как ще я погребат, дали ще има пари, дали ще ѝ поливат гроба и после като умре, къде ще отиде.

Казвате: „Говорете ни за небето! Какво е там? Как се говори на небето? Какво нещо е небето?“ Казвате: „Кажете ни за добрия живот!“ Как ще говоря за добрия живот, ако не сте го опитали, ако този живот не функционира във вас?

Фиг. 1

Сега тая линия AB, ако е еднакво тънка, значи тия сили действуват равномерно. Чрез тая линия вие можете да изпитвате характера на човека. Вземете един косъм на жена или мъж. И ако пръстите ви са чувствителни, прекарайте пръстите си по косъма и вие ще знаете какъв е характера на човека. Ако този косъм е гладък, това вече определя характера на човека. На някой човек на когото характерът е бамбашка, ще видите, че и косъмът му е бамбашка. Какъвто е човекът, такъв е и косъмът. Той показва ония основни черти, които човекът има. Но сега да кажем, че тия линии в своята част към А се разширява, на какво ще го отдадете? Ако носът на човека отгоре е тесен, а отдолу се разширява, какво показва това? Показва, че в това разширение има повече енергия. Ония хора, на които носът е по-широк, те имат повече енергия. Те са енергични, пъргави. В тях има живот. А пък ония, на които носът е тънък и тесен, те нямат този живот. Те мислят, но една такава енергия няма у тях. Вие казвате: „Какво означава носът?" Ще изучаваш своя нос. Ще пипаш носа си. Ако видите, че носът ви е широк, имате енергия. Ако започне да се стеснява носът ви долу, намалява се енергията ви. Какво ще правите? За да се стесни носът ви, вие най-първо не мислите право, не чувствувате право и не действувате право. Ще почнеш да мислиш право, да чувствуваш право и да действуваш право. И ще почне да се разширява носът ви. Сила е складирана в него. Вие, които

нямате наука, и учени и професори има, които не знаят какво означава носът. Природата заставя човека: ти седиш и си хващаш носа и не знаеш защо. Уж отвътре някаква слиз, някакво вещество трябва да излезе и хванеш носът си. Ако природата не те накара да правиш това, ще ти се случи най-голямото нещастие, защото си намислил да направиш нещо, което не е разумно. Тогаз ще опънеш носа и ще почнеш да мислиш право. Или ще се хванеш за ухото, или за носа си, или ще се наведеш в някоя посока, или ще клекнеш, или ще си подвижиш пръстите, ще направиш някое движение и според това движение ще ти дойде една мисъл, ще дойде едно правилно решение. Ако клякането ти е правилно, то и мисълта ти, чувството ти и постъпката ти ще са правилни. В това движение има разумност. Някой ще каже: „Аз мога да правя каквото искам.“ Ти можеш да правиш каквото искаш, никой не може да ти забрани, но да знаеш, че всяко движение, мръдване, ще произведе един микроскопичен резултат. И щом движението е добро, ти можеш да бъдеш сигурен за резултата.

Дойде при мене една млада мома, която боледуваше. Казах ѝ: Ще ти дам един метод да се лекуваш. И не очаквай големи резултати. Ако приложиш този метод, след година ще дойде едно микроскопическо подобрение на здравето. И щом то дойде, то законът сам вече работи по-нататък.

Има хора, които треска ги хваща през ден. Тресе ги през ден. Щом мине треската, температурата, в тебе се заражда едно желание да ядеш – глад. Тая треска, която те кара да ядеш, тя отива с месеци, 2-3 години. На другия ден след треската се наядат. На третия ден пак те втриса. Пак минава треската, пак ядеш и т.н. Ще кажеш: „От какво произтича това?“ Съвсем е друг характерът на този глад. – Не яж! Нищо повече! Опитай се малко да постиш! С този глад и с това ядене ти поддържаш треската! После, някои болести, някои болезнени

състояния не идват така изведнъж. Болестта започва да идва малко по малко, като едно неестествено състояние, и накрая се появява болката. Ти мислиш, че като дойде лекар и като даде лекарство, болестта ще си отиде. Най-новите изследвания показват, че болестта ще я повърнеш по същия начин назад. Има лекари-магнетизатори, които лекуват с ръцете си. Той ще направи известни магнетически паси и ако ти си страдал от хроническа болест от 10–15 години, болестта ще се влоши. Ти имаш силна криза. Като минеш нея, после ще дойде втора криза, тя ще бъде малко по-слаба. После могат да минат 1000 кризи. После ще дойде най-малката криза и болестта ще си излезе. Този закон навсякъде съществува. Вие не можете да поправите живота си изведнъж. И не можете да го развалите изведнъж.

Та казвам: Когато работите във всичките направления, започнете с малките работи, които да усвоите. Нещо, което знаеш, положително да го разбираш, а не да мислиш, че го разбираш.

Например, как ще произнесеш думата „благост“? Ония, които са създали азбуката, не външния знак, но това, което трябва да изкажеш – те са били много умни. Те са разбирали природата. Първите хора, които създадоха езика, те са гении от първа степен. Сегашните хора, колкото и да са учени, не могат да се сравнят с тях. Чудни са съвременните хора, като казват, че ние съвременните хора сме по-умни, отколкото първите хора. То е възможно само в този смисъл: Един грънчар като прави грънци, първите му грънци няма да бъдат толкоз хубави, те са по-прости. И постепенно той ще ги прави по-хубави и последните гърнета ще бъдат най-хубави. Същото е и за художника. Първите му произведения, колкото и да бъде той гениален, ще бъдат посредствени. А пък после, след 10–15 години, той ще нарисува най-хубавите си картини. Та сега тия хора, които съществуват на земята, зависи от коя възраст са. Тия художници са направили това гърне, но зависи от коя възраст е. Ти си картина

направена от художник, но всички картини не са направени от художника едновременно и нямат еднаква цена. Ти казваш: „Господ направил човека“. Изведнъж даваш един замах. Че как като те е направил Господ, ти да си в това състояние! Ти може да си едно копие. Аз говоря за тялото. Тялото може да е едно копие. И тялото трябва да се подобри. Вие, които нямате начин за наблюдение, не сте наблюдавали, не сте посветили 3–4 години да изучавате тялото, да видите къде се крие тайната на човека. Като погледнеш челото на човека, да видиш дали е търпелив или не, дали е талантлив или не, дали е музикален или не, дали е умен или не. Той може да се показва, че е търпелив, но ако го няма този център на челото, той не може да прояви търпението. А при друг на челото има едно място, издадено и той е търпелив, съобразителен.

Някой казва: „Аз го нямам“ – Можеш да го имаш! Вземете сега следния чертеж:

Фиг. 2

Какво е това състояние? –Това е една вдлъбната паница. Тая паница не можем ли да я направим изпъкнала? Можем! Ако направиш вдлъбнатата страна да изпъкне навън, тогаз изпъкналата страна ще стане вдлъбната. Когато нещата ги направиш изпъкнали, то други ще станат вдлъбнати и обратно. Сега вие психологически не можете да схванете какво е отношението на една изпъкнала повърхност и на една вдлъбната, или какво е положението на едно вдлъбнато и на едно изпъкнало състояние на човека. Едно вдлъбнато и едно изпъкнало състояние на човека се различават. Във

вдлъбнатите неща винаги ще намериш нещо за ядене и пиене, вода, всичко. А пък в изпъкналите неща има суша. Ако искаш нещата да бъдат сухи, търси изпъкнали неща. Там няма влага. Във вдлъбнатите места нещата са влажни, гният, а пък в изпъкналите места няма гниене, има изсъхване. При възпитанието вие искате да измените себе си и казвате: „Аз ще се помоля на Господа!“ Ти си станал влажен. Можеш да се простудиш. Господ ти казва: Стани изпъкнал! Тури изпъкналото на себе си и веднага настава суша. – „Нямам разположение сега. Как ще направя туй нещо изпъкнало?“ Какъв е законът на смирението, как да се смири човек? Какво е състоянието му? Той трябва да се вдлъбне, да стане паница. Та хората тая паница да я употребят за ядене. Щом станеш паница, хората да турят лъжицата си в нея. Ти ще изучаваш характера на хората. Този богатия човек няма да подозира, че ти си смирената паница. Той всичко ще тури вътре. Ще я хваща с ръцете си и ще му е приятно. И ти ще го изучиш.

Сега вие обхода трябва да имате. Сега искаш да се запознаеш с някой човек. Има бедни хора, които спъват своя прогрес. Те са крайно любопитни и наблюдателни, но не знаят как да наблюдават. И като влязат и погледнат, те произвеждат такова впечатление, че този господар усеща, че онзи иска нещо и се събира в себе си. Онзи не го предразполага. Та има известно място в човешката глава, че ако някой тури двата си пръста на това място и ги отпусне, ти ще бягаш така, като че отзад те гонят 100 мечки. (Учителят посочи центъра на страха върху главата, странично върху главата) Войниците като кажат: „Кавалерия, неприятелят иде!“, и всички бягат. А никаква кавалерия няма. Тая област произвежда това. Центърът на страха е отстрани на главата. Като бутнат някой център на главата ти, ти се докачаш. Като бутнат друг център на главата ти, ти мислиш. При друг център ставаш смирен. Тия състояния не са още истински състояния.

Някой път мислиш, то не е още истинско състояние. Истинско състояние е, когато страхът не може да ти действува. Ти можеш да знаеш, че страхът може да те излъже. Не, че не трябва да го вземаш под внимание, но ще научиш езика на страха. Ако този страх ти казва нещо вярно, ще го приемеш, но някой път не показва вярно. Ще извикат: „Вълк иде!“ Няма никакъв вълк. Ще извикат: „Куче иде!“ А няма никакво куче. То е лъжливият език на страха. Извикат: „Хайдути идат“, а няма никакъв хайдутин! Какво ти говори например стяженолюбието? Някой път то ти казва: „Сега ще ти донесат 20 – 30 000 лева“. Нищо не ти донасят! То е лъжлив език. Трябва да научиш езика на стяженолюбието.

Най-първо изучи как започва у вас гордостта. Ти седиш и мислиш, че хората не те обичат. Не е лошо това. Но трябва да изучаваш езика на човешката гордост. Виж в тебе има ли нещо, с което ти се повдигаш. Гордостта повдига човека. Трябва да се повдигне човек. За да излезеш из калта, из водата, из влагата, все трябва да дойде гордостта; и ще излезеш из калта, из водата, из влагата, все трябва да дойде гордостта и ще излезеш навън, ще се повдигнеш. Гордостта е извършила най-хубавите работи в животинското царство. Гордостта е най-високият морал на животните. Най-високият морал, който животните са създали е гордостта. У животните има гордост, която не можете да си представите. Кучето, като тръгне, дигне си опашката, има гордост. Гордостта на животните едва съставлява основа на човешката справедливост. В гордостта има подтик за справедливост. От гордостта трябва да влезеш в справедливостта. Ти не можеш да се справиш със своята гордост, ако не разбираш справедливостта. За да моделираш човешката гордост, изисква се да ѝ туриш малко страх. Ти за да възпиташ горделивия човек, за да възпиташ един горделив човек, трябва да го обичаш.

Горделивият човек мисли. Той много мисли за себе си, но в него има и доста знание. Всички нещастия, които идат в света, показват, че има една неестестественост: Ти си повече страхлив, отколкото трябва! Ти си повече горделив, отколкото трябва. Ти си станал повече милостив, отколкото трябва. А пък някой път може да си станал и по-малко отколкото трябва. Има една норма, при която човек никога не съжалява. Да знаеш да пазиш своето достойнство и достойнството на другите. Младият, когато дойде един стар човек, да стане и да му даде място. То е разбрано достойнство. Достойнството зависи от честолюбието на човека. Юпитер още не е там достойнството на човека. Достойнството зависи от разбирането. Ти искаш да бъдеш достоен. С Любов не можеш да станеш достоен. И Любовта трябва да мине през проводника на гордостта. Гордостта не е толкова лошо чувство, за да произведе в човека онова състояние на достойнство. Щом мине Любовта през гордостта, ти вече разбираш какво нещо е достойнство. Значи, удостоил си се, Значи един човек, който в съзнанието си може да възприеме знанието. Онова, което ще му даде, може да го цени.

Трябва да се пазите като се сближавате. Една млада сестра ми каза: „Иде ми да бягам!“ Като се сближите, вие се обезценявате. Обезценяването от какво става? Най-първо ти цениш един човек и после като се запознаеш с него, обезцениш го. Първоначално защо си го оценил и втори път защо не го оценяваш? Вие обезценявате не само хората, но обезценявате и духовете, които ви помагат. Обезценявате и Божията благост. Казваш: „Господ ме е забравил“. Ти туряш това, което не е. Ако те е забравил Господ, размишлявал ли си кои са причините за да те забрави някой? Аз вземам думата в обикновен смисъл. Някой път сме засегнати. Нямаме малките блага, които са ни необходими. Казваш: „Забравил ме е Господ“. Ти си болен и нито глас, нито слишане! Помолете се! Все таки, като се помолиш,

едно микроскопическо подобрение ще има. Можеш да направиш опит. Боли те зъб. Нищо не му туряй. Помоли се вечерта. Болката няма да престане, но сутринта като станеш, ще видиш, че наполовина ще те боли. И като измериш температурата с инструмент, ще видиш, че топлината се е намалила. Всяка болест произвежда анормално горение. При тия болести, които се зараждат в човека, има малки астрални същества, които влизат в човека и го ядат, както червеите ядат дърветата. Дойдат в зъба и го ядат. И ако разгледате, ще видите, че те са малки червейчета. Китаецът бръкне в устата ти и извади някой червей от устата ти. Че трябва да има знание! Набъркате с пръсти си и ги изкарате! Колко ви струва знанието! Вие се оплаквате. Доста оплаквания! Знание ви трябва! Ти си беден. Заслужаваш го. Ти си достоен да бъдеш беден. Не че е наказание, достоен си! Защото Господ те опитва доколко си търпелив и умен. Иска да те оцени. После те прави богат. То е една привилегия. Но ако не разбираш сиромашията. Не можеш да разбереш богатството. Какво ще разбереш от сиромашията? Представете си, че всички са те оставили и ти си сам. Никой няма при тебе. То е едно лъжливо понятие, че никой няма при тебе. При тебе тогаз има повече хора, отколкото ти мислиш. Ако живите хора ги няма, то всичките умрели хора са при тебе. И нещо ще ти кажат: „Не се бой! Тая работа ще се уреди!“

Сега към предмета, към научния предмет. Минавате и ще минете през опитности. Някои ще минат през малки опитности, а някои ще минат през много големи опитности. Ще дойдат известни изпитания, те са дадени. Вие сте в Школата вътре. Целият свят е в Божествената Школа и на всеки човек е даден известен предмет за проучване. На тебе е даден предмета сиромашия да го изучиш – от какво произлиза тя, кои са добрите и лошите страни на сиромашията? Има една сиромашия, която е отлична, и друга, която е много лоша. Сиромах си и роптаеш, недоволен си. Или пък сиромах си и си топиш сух хляб

във вода, разположен си, здрав си, мислиш добре, умът ти, сърцето ти функционират добре. Има прозорци на гащите ти, скъсани са. Няма нищо! В България между американците има един философ американец, когото аз го харесах. Той и жена му бяха противоположни. Жена му беше скържава, а той с широко сърце. Тя е докачлива, тя като готви той я бутне и тя се сърди. Неколцина от учениците той ще ги задигне и ще ги гощава, а тя в кожата си не може да се побере. Той я дразни. Хумор имаше в него. Той всичко правеше: влиза в къщи облечен с хубавите си парадни дрехи и взема четка, и с тия дрехи почва да маже. Тя се докача: „Какво правиш?" казва тя. Той ѝ казва: „Ол райт! Няма нищо, ще ги изчистя! Нека да измажа стаите!" Та казвам: Да замажеш стаята и да изцапаш хубавите си дрехи е за предпочитане, отколкото да пазиш дрехите си чисти и да се тревожиш отвътре. Дрехи всякога ще имаш. За външните неща не се безпокой! Защо? Докато има хора на земята, трябва да знаеш, че половината от хората мислят като тебе и всеки може да ти помогне. А пък ти се обезсърчаваш гдето не трябва. Половината от хората са против вас и половината са с вас. И като срещнеш някой човек, който ти е направил пакост, ще срещнеш някой човек, който ще ти помогне. Но работата е, че като срещнеш някой лош човек, то очите ти са отворени, много си буден и като дойде добрият, хване те дремка и ти заспиш. Замине си добрият и после пак дойде лошият. Не, след като дойде страданието, очите ти да са на четири отворени, понеже ще дойде доброто. Доброто, което иде, да не го пропуснете! Тия неща трябва да ги проверите. Ако не ги проверите, то вашата вяра не може да се усили.

Хубаво, сега ще изучавате стиха, гдето Христос казва: „Аз Съм Пътят, Истината и Животът".

„Аз Съм Пътят". В този път трябва да знаеш как да постъпваш.

„Аз Съм Истината“. Пътят е как да постъпваш. Истината какво означава? Ще преведеш. Истината трябва да те накара да обичаш тъй както трябва.

„И Животът“, значи да мислиш. Защото Животът ще те накара да мислиш. Животът не е удоволствие. Индусите мислят, че Животът е голяма тежест за човека. И всички искат да се освободят от живота. Животът ще те научи да мислиш. Христос казва: „Аз Съм Пътят, Истината и Животът“.

„Аз Съм онзи Път, който научава хората добре да постъпват. Аз Съм Истината, която научава хората как да обичат. Аз Съм Животът, който научава хората как да мислят“.

„Аз Съм Пътят, Истината и Животът“. Като влезеш в този Път, ще постъпваш добре, ще работиш добре. А пък щом влезеш в Истината, ти не можеш да стоиш индиферентен, ти всички хора ще обичаш! Това е Истината! А пък щом влезеш в Живота, ти ще мислиш с всички хора и отвсякъде хубавото от тях ще вземеш. Тъй изтълкувани тия думи, вече имате една идея. Тъй е разбирал Христос. Но Той е турил това в иносказателен смисъл.

Та казвам сега: Вие сте в Школата. Някой път казвате: „Какво сме научили?“ То е един път. Разрешавайте най-малките изпитания, които имате, които ви се дават.

Тук един брат е написал какво нещо е храносмилането. (*Учителят взема от масата и чете една от направените теми „Службата на храносмилането“*) – Храносмилането е само един проводник. Житото, което вие вземате като храна, то е само един проводник на онзи, Божествения Живот, който ще дойде чрез житото да работи. Ако вие се храните само с ябълки, ще имате един живот. Ако се храните с круши – друг живот. Ако се храните с боб, ще имате бобов живот. Ако се храните с леща – лещов живот. Ако се храните с месо, вие не можете да имате онзи, идеалния живот. Днес само

разглеждат хранителните вещества. Не! Аз разглеждам доколко храната е проводник на живота. Кой е добрият живот? Животът е добър за мене, когато животът е проводник на Божествената Мисъл. Под думата „живот“ аз разбирам: животът да е проводник на Божествената мисъл. Сега някои от вас имате нужди. Някои са млади, някои са стари. Вие имате нужда от едно знание, от проводници, да влезете в свръзка с Бога. Но не тъй по вашему както разбирате! Вие трябва да виждате Бога в тия противоречия. Страх ви е от змията. Престанете с този страх! Регулирайте този страх! Ако не можете да бутнете една жива змия, то някоя замръзнала змия. Научете се на безстрашие! Бутни я! Или това, което ти е неприятно иди, побутни го, изследвай го, виж защо ти е неприятно. Не знаеш далечната причина!

Та казвам: Сегашното ви знание за Бога, дръжте го! Всеки ден, ако вие не внесете във вас нещо ново, вие губите. Всеки ден трябва да внесете в себе си една нова Божествена мисъл. Непременно трябва с мисълта си да обиколите. И всеки ден едно малко Божествено чувство, желание трябва да добиете. И всеки ден трябва да придобиете една Божествена постъпка! То е обновяването на живота! Нещастието на хората от какво зависи? Преди година-две идва един и ми се оплаква. Много е смирен. Казва: „Много е лошо положението ми. Не зная какво да правя. Съвсем съм обезсърчен“. Той иде за да му покажа един начин, да му помогна. Аз го наблюдавам сега. Казвам му: Ще ти помогна. Той излезе навън. Идва друг някой и първият му казва: „Махни се от тук! Иди че работи!“ Казах му: Така не се говори! Че и аз мога така да говоря и аз бих могъл да му кажа така! Той не знае как да постъпва. Гледам бедните като ги туриш някъде, стават надменни. Като дойде някой брат може да ти е неприятен, но ще се обхождаш добре с него! Обхода трябва да имате! Всинца тук искате да се покажете. Вреди това! Ако не се обхождате добре, той ще се обиди. Някой иска вода. Можеш да кажеш: „Махни се оттук! Нямам вода!“

Защо да не му кажеш тихо: „Седнете! Ще ти услужа! Сега имам малко работа." Като не си разположен, кажи му: „Много съм занят. Аз ще ти услужа. След малко ще ти донеса вода! Седни на стола!" Ще опиташ себе си. Някой човек като дойде, то е пратен, Господ те изпитва чрез него, нищо повече! Всякога всички вие сте на изпит. И добрите и лошите те изпитват. Някой като дойде ти казва: „Аз те разбрах вече!" Сега не искам да се критикувате. Сега вие имате един метод, който педагогически не е правилен. Не искам от тук да вземам примери. Тук има доста примери. Отлични екземпляри има. И ако ми искат от Невидимия свят примери, мога да дам оттук. Някои сте много добри екземпляри за Небето. Трябва някого от вас да го поставим на служба. Да обидите един човек, вие сте специалисти затова.

За вас е потребно знание! Потребно е за състоянието на вашия ум, за състоянието на вашето сърце, потребно е и за вашата воля. Вие можете да четете, който и да е автор. Но тия автори, които са писали, как са писали? Например, как е писал Давид псалмите? Вие мислите, че Давид е седнал на масата като някой писател и взема перото и дращи. Не! През каква опитност е минал той! И тогаз пише. Той пише и чувствува човекът. Но ти казваш: „Аз искам да напиша нещо. Искам да напиша роман." Че как ще го напишеш? Той може да напише един хубав роман като се ожени, като роди деца и като дойдат всички тия опитности да ги опише. Човек да напише един верен роман, да опише това, което е преживял. Вие всички сте писатели. Аз ни най-малко не съжалявам, че двама души се карат. Аз съжалявам, че те като се карат, вие не пишете. Като се набиеш, нахукаш, като се върнеш в къщи, напиши как си го нахукал. То си има известна правдоподобност. За да му се караш, има си повод. Той взел на заем и казал, че ще ги върне и после те лъже и казва: „Нямам!" Ти кипнеш и почваш да му четеш морал. Хубаво е. Ще му четеш всички обществени молитви. И тогаз той те обрал най-хубаво.

Нали имате вяра. Някой път вътре ще дойде едно състояние, което е опасно. Едно състояние, през което светиите са минавали. И вие ще минете. Още не сте дошли до него. Ето това състояние: Светии, които 20–30 години са се подвизавали и са мислели, че са завършили вече и са мислели да отидат при хората да им говорят, после плачат и казват: „Отиде вече всичкото!“ Тъкмо се молиш, имаш едно хубаво състояние и ще ти дойде една такава лоша мисъл на края, че всичко разваля и казваш: „Откъде този дявол!“ Тогаз вие приличате на турците. Те имат обичай: турчинът ще се измива 10–15 минути, ще измие ушите си, ръцете си, лицето си, врата си и пр. и ще направи намаз (молитва). Но случи се, че се отпусне. И като се отпусне, разваля се молитвата. Той ще отиде пак наново да се измива. Та казвам: Докато човек дойде да се самовлада! Съзнанието не е всякога будно. И разваля се молитвата. И пак ще се измие той, докато съзнанието в него уякне. Всички вие трябва да вземете тия неща предвид. Вие сте в училището. Трябва да учите. Казвате: „Главата ми побеля. Да отида аз на онзи свят“. Че на другия свят като отидеш, ще те изпитват. Тук си завършил науките си и там ще те изпитат. И така като не можеш да дадеш изпит, ще останеш между небето и земята, не те приемат в училището. Оставаш там година, две, три и после пак трябва да се върнеш назад на земята да се учиш, за да те изпитат горе. Мислите ли, че всички, които отидат на онзи свят, са приети? Казват на едного заминал: „Иване, каква е работата?“ – „Остави се, не ме приеха, скъсаха ме на един предмет“. Скъсали някои на един, два, три, четири предмета. Седят те и чакат. Не стойте като отидете на онзи свят. Вие можете да отидете на онзи свят, но няма да бъдете в училището там. Сега аз се спирам върху законите. Аз само ви насочвам върху законите. Не се спирайте върху личния живот. – „Какво ще мислят хората заради мен?“ Може да казват, че съм лош. – „В какво съм лош?“ – Най-лошият човек, който ме мрази, аз мога да

го накарам в 5 минути да ме обикне. Не е мъчна работа. Ще му дам една кесия с 1000–2000 английски лири стерлинги. И всичката му омраза ще се стопи. Аз знам, че той има нужди, жена му, децата му се нуждаят. Всички ще си изменят мнението за мен. Седи някой и е неразположен спрямо мен. Потупам го, назнача го на някоя висока служба в държавата и той веднага си измени неразположението. Някой е неразположен спрямо мен, мрази ме. Аз имам красива дъщеря. Дам му я. Веднага сърцето му се отвори. Ако не даваш, работата не се оправя. Може ли с „извинете“ да се оправи? Не с извинение. Младата мома като дадеш и всичко ще се оправи. Елемент е младата мома! Един ден пак ще го накарам да страда. Тая дъщеря, която съм му дал, ще направя да умре. И той ще я погребе и след това аз ще я съживя, и пак ще живея с нея, пак ще си я взема. И ще се освободи от него. И той ще каже: „Една хубава женица имах!“ Това е, което става в света. Това е, което Бог в света прави. Дава едно благо и си го взема, за да те опита. Това са сега вътрешните страни. Както светът мисли, те са прави. Но само с това знание на света не може да напреднете. Вие можете да знаете много, но с това знание на света не можете напред да отидете. Вие няма да отхвърлите светското знание. Ни най-малко тая опитност няма да отхвърлите. При нея ще прибавите духовното. То е по-високо разбиране на живота. Животът е един. Едното е низко разбиране, а другото е високо разбиране. Тогаз можете да намерите едно несъответствие. Че аз съм виждал светски хора, които са много щедри. Светски човек! А срещнеш някой набожен човек и искаш да ти помогне. Той е някой окултист, ще види дали е съгласно с кармата – мисли, мисли! А пък светският човек в момента изважда, човекът услужва, дава. И разписка не взема. Казвам: „Той е от нашите.“ Всеки човек, който спонтанно прави добро, той е от нашите. А пък и да мислиш, и то не е лошо.

И после, научете се да не губите ценностите. Не си изменяйте за един човек мнението. Разсъждавайте. Защото, ако при оценката направите лъжливата оценка, то и за вас ще направят такава оценка. Ценете хората! Не бързайте да си давате мнението. За 10 дни да ви дам упражнение. За 10 дена научете се да не давате никаква оценка. Да не критикувате. Не да не критикувате, обективно разглеждайте живота. Разгледайте този живот, но не влагайте мисълта, че този човек нарочно е направил това. Вие не знаете дали е нарочно. Той е направил тая картина. Разгледайте му картината. Вие казвате: „Ама че глупав човек! Рисува ли се така?“ При тия условия, при които той е рисувал картината, това може да се направи. Разглеждайте картината, но не се повръщайте да критикувате самия човек.

Или някой човек може да каже някоя дума. От думите не се съди за човека! Много пъти човек ще каже някои неща, които не трябва да ги каже. Не мислете, че всякога ние казваме това, което трябва да кажем. Научете се да слушате! Хубаво да слушате. И в хубавото слушане има следната философия: Някой човек иска да ти говори повече отколкото трябва. Ще му кажеш: „Много хубаво говориш. Имам спешна работа. Втори път пак ще те слушам“. То е учтивост. Учтивост се изисква. А пък ти кажеш: „Страшен дърдорец е този!“ Не! Ще си кажеш: „Много хубаво говори!“ Онова, което той знае, за вас може да е безсъдържателно, но той е станал проводник на това знание, което има. Нека неговото знание да мине през тебе. Нали някой път четете книга и разправяте какво писал там авторът.

Сега, да ви изведа педагогически правила. Бащата някой път не иска синът му да му каже нещо. Бащата е авторитет. При него синът трябва да бъде смирен, мнение не трябва да има синът. Ако иска да говори синът на баща си, ще му каже: „Четох една книга на виден писател и там пише така и така“. (*Една котка ходи по салона и седна на един стол*) Тая котка е предметно учение. Не давайте съвет на баща

си. А ти хубаво го изслушай! Обичай баща си! Ако му говориш, всичкият му авторитет пада. А пък бащата като възлюби сина си, ще каже: „Учена глава е! Много ме радва!“ Пред другите хвали сина си. И синът трябва да бъде скромен. Сега някои от вас заемат положението на бащи, а други на синове. Сега, ония от вас, които са бащи, да са на положението си, а синовете да не си дават своето мнение.

Сега срещам една сестра, която казва: „Аз съм възрастна, майка съм!“ Щом си майка да знаеш, че щом постъпиш неправо, син ти може да не ти каже нищо, но вътре в себе си той схваща. Постъпката ти трябва да бъде много деликатна. Ако искате възпитание, трябва да отидете в съвременната дипломация, да видите каква изящност има в думите! Всяка дума е преценена. Той ще му държи палтото като си отива, не келнерът, а той ще му държи палтото да се облече. И ще го изпрати. Аз го харесвам това. Много е хубаво. Тия шишета са отлични, но напълнете ги с най-хубавото съдържание. Понеже вие няма да избегнете, когато и да е всички тия противоречия, които сега съществуват, ще ви сполетят. Ще дойде един ден, когато ще трябва да го направите. Направете го сега! Ти казваш: „Аз не мога!“ Но с думата „не мога“, не можеш да караш. Пак ще трябва да можеш някога. И може би при следующите условия ще бъде много по-тежко. Направи го сега! Не за хората, направи го за себе си, за ближните си, направи го за Идеалния, направи го за Бога! И всичките изпитания, които минавате, вие ги правите за три неща: за себе си, за ближните си и за Бога. Бог ви люби, ближните ви любят. Правите ги за тези три неща. И ако така правите, ще се осмислят работите ви.

Младите имат една погрешка, че казват: „Старите са извеяни“. Че кое е хубавото в света? Което не е извеяно или което е извеяно? Извеяните работи са хубави. Извеяното жито е хубаво. Български израз има: „Извеян човек е той!“ Извеяното жито е чисто и може да стане на брашно, а пък неизвеяното жито не е още готово, има слама

в него. И желая вие всички да бъдете извеяни. Човек трябва да бъде посаден, да изникне, да цъфне. То е хубаво състояние. После да завържe, да узрее и да го извеят. Като мине тия положения и стане извеян, той е един отличен човек, възпитан човек. Вие сте пратени затова на земята. Ние сме пратени на земята за да извършим Волята Божия и да придобием онова, което искаме. Ние искаме сега заплата. И в Невидимия свят не дават заплата преди да свършиш работата. Когато дойдоха учениците при Христа, поискаха единият да седне отдясно на Него, а другият отляво. Христос им каза: „Аз да дам не мога, но на които е приготвено, които са достойни“. Ще се даде на тази, които са учили и работили добре. На онзи, който не се учи и който не живее добре, няма да му се даде! Това го помнете! Няма да се даде даром. Знаете ли какво нещо е „даром“? „Д А Р“ на турски значи тясно. После имаме „ОМ“, „УМ“. Значи, че през тесен път ще минеш, за да ти го дадат, а трябва да имаш ум, за да можеш да минеш през тясното. Като ти го дадат дар, ти трябва да имаш ум, за да знаеш как да го използуваш. Ако нямаш ум, никак няма да оцениш дара. Само при отличен ум, сърце и воля ти го дават. По тесния път ще минеш, за да ти го дадат дар.

Сега ще учите. Този брат е писал темата (*Учителят чете темата на един брат*). Идеята е такава: След като туриш храната в устата си и почнеш да я дъвчеш, енергията която е скрита се всмуква чрез нервите и ти се усещаш укрепен. Според сегашната теория, за 4 часа трябва да стане храносмилането и тогаз да приемеш енергията. А пък ти 5-10 минути след яденето усещаш енергия в себе си. Значи част от енергията се приема от нервната система. И част от симпатичната нервна система. А храносмилането е най-низшият процес, от който се изпраща храната в организма за изграждане. Има храна за изграждането на мускулите. Дето има някъде някои отслабнали членове изпраща им се храна. Тогаз в яденето за да бъдеш

умен, умни храни трябва да ядеш. Кои са умни? Ти най-първо ще заколиш една овца, която е най-умната. Но ако заколиш най-глупавата овца? Да ви се говори на окултен език. Ще каже някой: „Че как така? Че това е страдание, нали? Страданието произтича, когато едно същество не иска да умира, то е на тая степен на развитие. То счита за благо да живее. Не му създавай нещастно положение, понеже това нещастие ще влезе в тебе. Но има животни, които са готови да умрат. Умирането е един процес на трансформиране. Това животно като влезе в тебе има желание да се трансформира в тебе. Тогаз храната е естествена. Ще дадеш на това животно много по-добри условия, отколкото има отвън. И трябва да знаете, че един ден каквото сте яли, на всички млекопитаещи, пернати, на всички ще се върнете и ще им дадете условия да се върнат на земята. Вие ще станете причина, те да се върнат на земята и да прогресират. Не само това, но Господ ще ви прати да им услужите да прогресират. Бог праща ангел на един грешен човек да му служи. Той е свързан. На вашия вол, който оре на вас, ще му служите. Ще го милвате, няма да го мушкате с остен. Тия неща са неразбрани сега. Когато дойде Провидението да ви впрегне, тогаз ще станат ясни нещата. Мислете затова време! Та на всички същества, на които имате да давате, ще се върнете да им помагате. Та към всички същества трябва да имате едно правилно отношение. Сега аз мога да взема тая котка, да я хвана за опашката и да я набия, нали? Но в нея има една човешка душа, която е влязла. Човешка душа, нищо повече! Ще слуша сега. Чрез котката слуша. Откъде този ум у нея и на стол да седне! То е едно състояние на човека. Не е животинско състояние. Не е много възвишена тая човешка душа, която е влязла. Те са души, които се нуждаят. Всички животни са сега пълни само с човешки души от разни степени. Животинското Царство е пълно с тях. За предпочитане е да живееш в една котка, отколкото вън. Вън е ужасен студ, несгоди. В една котка е

все таки по-хубаво място. Та зачитайте Божия закон. Учете. Мен ми е приятно, много неща сте научили. Вие сте много по-умни сега, отколкото сте били в началото. Много работи знаете. Само че, това което знаете, не сте го приложили. Някой път като проповядваш на един човек един час и го обърнеш той казва: „Защо съм такъв глупав да ходя при него да го слушам!“ То е неразбиране. За мен знанието е важно, откъдето и да иде то. Едно дете ми разправя нещо; приятно ми е. Едно дете става за мен обект да го изследвам. То носи знание със себе си. То не може да чете, но аз мога да чета, всеки човек е един лист от Божествената Книга. Радвай се, че можеш да четеш от него. И ако не можеш да го четеш, обърнете го, следующия лист ще четете. Не го считайте, че другите листове, които не сте ги разбрали, че те са неразбрани. Един човек, който ви е неприятен, не го обичате. Ще дойде друг някой, който го обича. Няма човек, когото хората да не обичат.

Сега в заключение: Кажете ми какво трябва да бъде заключението? Допуснете сега, че ви се пада едно наследство от един милион. Какво трябва да направите с него? Можете да мислите по това, но в дадения случай трябва да знаете кое е най-важното! Като имате един милион, кое е най-важното да направите и да ви тръгне напред? Щом получите един милион наследство, ще отидете при всички ония, на които дължите, които сте закърпили и на този, на онзи, ще се изплатите, ще им дадете. И колкото остане тогаз, то е. Разплатете се, че те да благодарят. Да знаете, че Господ е пратил това благо не само за тебе; това наследство е дошло и за тях. Те всички се молят и от туй наследство и за тях има. Платете си! Туй е доброто! И след като се разплатите, повикайте тия, на които сте дължали и им дайте един хубав обед. Това е второто благо! Това е естественият път. Не е някоя голяма философия! Колко е часа? (*6 ч. 30 м.*) Изгряло е Слънцето. (*Станахме всички.*)

Отче наш.

Гимнастически упражнения.

Времето тихо и хладно. Небето ясно.

3 лекция, държана от Учителя на 7 октомври 1936 г., сряда, 5 ч.с. София – Изгрев.

УСЕТ, ВЛЕЧЕНИЕ, ЧУВСТВО, СТРЕМЕЖ

Добрата молитва

Кои бяха основните мисли на миналата лекция? (*Един брат ги каза.*)

Тая област, която ние разбираме в живота, е много ограничена. Т+е+ ония мисли, които влизат във вашите умове в сегашния живот имат най-ниска степен. Ние изучаваме само това, което е било потребно, и даже и то не е било приложено както трябва. Някой казва: „Аз зная всичко“. Човек не може да знае всичко. Например, ти можеш да имаш знанието на един усет, можеш да имаш знанието на едно влечение, можеш да имаш знанието на едно чувство, можеш да имаш знанието на един стремеж. В един усет какво можеш да добиеш? Или в един стремеж, или в едно разбиране? Да допуснем, че вие виждате един автомобил, който се движи. Какво сте разбрали? Вие сте видели нещо. Това не е още една реалност. Видял си един човек, какво сте научили от него? Това е виждане, не е разбиране. Видиш една бучка захар. Какво сте разбрали? Като я вкусиш, тогаз ще имаш една вкусова представа. Другояче ще имаш само един зрителен усет, една зрителна представа. Сега казваме, че Христос проповядвал едно Учение. Аз говоря, ти слушаш това, но не усещаш нещата. Ти нямаш един опит, нямаш един усет вътре, нямаш едно влечение, едно чувство, един стремеж. Всичките те трябва да се съединят в едно. И тогаз се заражда у човек едно желание да се повдигне. Той иска да се повдигне. Той казва: „Аз искам да се повдигна“. Но то е стремежът на растенията. Растенията не се ли повдигат? Кой човек има днес такъв ръст? Човек като се повдигне като израсне 11/2 – 2 метра, казва: „Аз съм израснал“. И широк става. И после иде някоя малка идея.

Например казват: „Да имаме Братство“. Но това трябва да бъде не само един усет, едно влечение, едно чувство или един стремеж, но всичките тия неща трябва да се съвокупят. И после за живота много неща има, които ние чувствуваме и не можем да си ги изясним. Някой път сте разтревожени нещо и не знаете откъде е причината. Отдаваш причината на Иван, Петко, Стоян, на социалните условия и пр. Например, сега изучават Софийското поле; то се повдига нагоре. От няколко години то се е повдигнало на половин метър. Стара планина като отива на юг, като натиска тия две планини, то полето между тях се повдига. Няма накъде да се плъзга. Виждате, че всички къщи, здания и прочее отдолу се пропукват. Тротоарът като се направи, пропуква се. Представете си, че вие ще дойдете в едно налягане между две планини – Родопите и Стара планина и ти ще се повдигаш нагоре, но това повдигане не зависи от тебе, друг те повдига. Представете си, че те хвалят хората, че си бил умен, добър и пр. И ти се повдигнеш, но това не е твое, то е чуждо. Те те повдигат. Правят те хората богат, дават ти пари, и ти се мислиш за нещо, но ти не си разбрал още живота. Някой път говорят за Любовта, но Любовта не се изучава така. Един момък е запалил чергата на една мома. И казвате: „Влюбил се“. Това е чужда Любов. Утре умре жена ти и ти пак клюмнеш. Това не е твое, то е чуждо. Това е една чужда тояга, на която си се подпирал. Счупва се тоягата и ти пак не можеш да ходиш. Или ходиш с патерица, вземат ти патерицата и ти не можеш да ходиш.

Някой път вие се спирате върху това, какво мислят хората заради вас. Хората са много практични. Като дойдат при тебе, гледат дали имаш пари или нямаш; здрав ли си или болен. Ако си здрав, онзи гледа какво може да стане от тебе. Той те употребява за слуга. Ако е богат човек, а ти си умен, той ще те тури за някой финансист в неговото предприятие, за някой агентин. Ти си учител, учен си.

Държавата ще те хване да учиш децата, но ти нямаш понятие да им преподаваш някакво знание. Аз не казвам, че не знаеш, но много малко е това, което знаем. Учиш хората; съвременното учение аз го наричам копиране. Копират картината на някой велик художник. Хубаво е донякъде. (*Учителя показва картината на Христа в салона*) Ти виждаш Христа. Какво си разбрал от Христа? Ти казваш: „Хубава е тая картина! Угледен човек е! Умен е!“ Но нямаш вътрешно чувстване. Няма една връзка между Него и тебе, да видиш Неговия ум, да видиш какво мисли Той, какво чувства! Или пък Любовта като мине покрай тебе, да имаш усет, влечение, чувство, стремеж и те да се превърнат в реалност.

Някой път дойде неразположение в живота и казваш: „Аз съм неразположен. Много ми е мъчно.“ Ти си неразположен, понеже не си ял, нищо повече. Или не си разположен, понеже в дихателната ти система е влязло нещо чуждо и не дишаш както трябва. Ето два фактора, които могат да изменят разположението ти. Някой път казваш: „Има нещо лошо да се случи“. Нищо лошо няма да се случи. Ще се промени атмосферното налягане или влиза в атмосферата повече влага, отколкото трябва. А ти веднага си неразположен. Казваш: „Не зная защо, криво ми е“. Аз гледам на барометъра. Сега правя научни изследвания. Някои хора са крайно неразположени, краката ги болят. Това е от времето, което се изменя, атмосферното налягане се променя. Заболят те зъби. Това може да е от атмосферното налягане. Един отличен барометър имаш в себе си. Болят те зъби: или ще има сняг, или голям вятър, или дъжд, или мъгла ще има. Измени се това време: „Не ме болят зъбите!“ Хубаво, има един човек, когото го болят зъбите, краката или ръката и той не знае как да ги поправи. Един шофьор като се развали автомобила му, взема си пособията, почва да работи и накарва автомобила си да тръгне. А ти представете си, че нищо не разбираш от автомобила и

ще търсиш някой техник да ти поправи автомобила. Ще минат 4 часа и още два – стават 6 часа. И време си загубил, и пари ще платиш, и ако си шофьор и караш хората, те ще останат недоволни от тебе. Аз разглеждам живота така: пътниците са хора, които имат автомобили и счупили са ги, и всеки е загазил някъде. Ти казваш: „Еди кои си идеи не ги разбирам.“ Загазил е автомобилът ти! Има социални автомобили. Има религиозни автомобили. Има семейни автомобили. Има приятелски автомобили. После има автомобили на прогреса. Гледаш, загазил е тук-таме. Автомобилът му не върви. Пари няма, автомобилът му на парите загазил някъде, не отива!

После ние искаме да проникнем какво е искал Господ, като е създал света! Че ти трябва да развиеш едно ново сетиво. С тия пет сетива ти си формално животно! Даже в някои отношения животните знаят, чувствуват толкоз, колкото човека! Животните в някои отношения, когато ще се развали времето, вече вземат мерки. Да попиташ паяка, той нищо не знае за научните закони, но като ще идва вятър, той почне да си удвоява паяжината, че като дойде вятърът, да не се къса. Гълъбът, когато ще се развали времето, зимно време, когато времето ще стане много лошо, те се стичат да вземат за два-три деня храна в гушата си. Като луди стават те тогаз всички! Понеже времето ще се развали. Питам: Кое е онова вътре, което ги кара да вземат мерките? Та трябва за тия новите неща, които изменят живота, човек трябва да развие едно ново сетиво. Има един вид друго едно ново сетиво, което човек трябва да развие. Сега може да се говори за другия свят, нали? Сегашните хора казват, че това е празна работа. Той има 5 сетива! Ако имаше шесто сетиво, той щеше да види, че това е реалност. Ти щеше да видиш онзи свят! Това ново зрение е свързано с шестото сетиво. Много пъти можеш да знаеш неща, които стават на другия край на земята. Ще ги схващаш както радиото ги схваща сега! Има звуци някъде отдалеч и ти ще ги

слушаш оттук! Питам: Една антена ще схване тия звуци, а пък човек, който минава за умен, не може да ги схване! Например, когато говорят в Англия, ти да го чуваш оттук! Да чуваш това, което говорят в английския парламент! Казва някой: „Това е невъзможно! Глупави работи са те!“ А пък сега с радиото това се осъществява, но този звук не е още ясен, радиото не лови добре нещата още. Вие сега казвате: „Да имам пари да си купя едно радио“. Че животните преди нас имат радио! Много насекоми имат отлични антени и схващат много добре работите! И носи си радиото със себе си! Където ходи, разбира! После те разбират и движението! Има насекоми, които хвърчат с бързина 1500 км/час! Още човек не може това. Човек още не е достигнал насекомите. Сега аеропланите могат да пътуват с бързина 500 – 600 километра, а пък насекомите с бързина 1500 километра! Ние за бързината не знаем още толкоз, колкото насекомите знаят! Значи, ние сме дошли до 1/3! Казвате, че надминаваме орлите! Орлите знаят по-малко от насекомите. Ние седим и се занимаваме с обикновените работи. И разказваме за другия свят и казваме: „Какво ли място ще завземем в другия свят?“ Един вол може да се запита какво място ще завземе, ако влезе в човешкия свят. Един вол казва: „Какво място ще завзема, ако вляза в човешкия свят?“ Нали ще му дадат едно място? Нали знаете какво място завземат воловете? Една котка като дойде в човешкия свят, мисли какво ли място ще вземе? Нали ще ѝ дадат едно място? Нали знаете какво място завзема една котка? Мислите ли, че ще завземе първостепенно място? Или един кон, като влезе в човешкия свят, или една риба? И рибите са учени. Те казват: „Ако отидем при човеците, какво място ще завземем?“ Някой казва: „Аз имам съобщение с другия свят!“ Радвам се, всички вие да имате съобщение с другия свят! Но какви са тия съобщения? Мнозина имат лъжливи понятия. Някой казва: „Аз видях Господа!“ Казвам му: Как Го видя? – „Един старец с брада, с бяла дреха!“ Видял си Господа, хубаво!

Е, какво ти каза Господ? – „Нищо не ми каза“. –Ти си видял, но ти не си почувствувал. Той трябва да ти говори. И какво ще ти говори? Ти мислиш, че ще ти каже, че ще се оправят твоите работи. Не така! Не че ще се оправят! Ако някога Господ дойде да говори на хората, ще им каже: „Трябва да мислите добре!“ Т+е+ да имаш един усет, влечение, чувство и стремеж. И всичките тия четири като ги туриш в работа, тогаз ще мислиш. И ще каже Бог: „Когато дойдат лошите условия в живота, трябва да мислите“. Бог е дал страданията на хората, дал им е живот. Под думата „живот“ разбирам една съвкупност на всички противоречия, които съществуват от памти века. Това е животът. Ти искаш да ядеш. Казваш: „Да ям оная кокошка, че после да пия малко винце“. Ти нямаш една идея, но щом се наядеш много добре, ще ти е тежко и ти ще престанеш да мислиш. Ще дойде един упадък. Ще забравиш да мислиш. Два-три часа ще почакаш и като се събудиш, ще почнеш да мислиш. Какво ще мислиш? Най-първо ще мислиш: „Много съм ял“. После ще кажеш: „Препих малко и сънят ми не беше добър“. Хубаво, ядеш, лягаш, спиш, сънят ти не е добър, после станеш, окръжаващите хора не са това, което ти мислиш. И най-после казваш: „Чакай да се помоля“. Викаш сега Господа, че Господ е едно същество толкоз разумно! Ти викаш като едно дете, което кряска и плаче. Какво ще те слуша Господ? Господ казва: „Дайте на това дете една круша, две ябълки. Дайте му малко злато да си поиграе!“. Или: „Дайте му една картина да се позалъже!“ Или: „Дайте му едно перо да се позалъже малко!“ И ти пишеш, дращиш поезия: „О, възлюблена моя! Като те видях, придобих всичкото щастие! Ти си светлина за мен!“ Че то е възможно, не отричам, може да е светлина, но там е една лъжлива светлина. Тя ти свети тая мома и утре тя ще отиде на друго място, а ти ще останеш в тъмнина. И тогаз той ще каже: „Сега, възлюблена моя, ти като изчезна, в мен дойде тъмнина!“

Или вземете Любовта сега. Що е Любов? Вземете един християнин, един православен. Той казва: „Онзи е еретик!“ По какво е еретик той, отгде го знае онзи? Той казва, че онзи е безбожник. В какво седи безбожието? Този човек е светски, но е здрав, пари има, децата му здрави, а пък ти си набожен и боледуваш, децата ти умират, жена ти ходи в безпътица. И казва: „Аз вярвам в Бога“. Че какво верую е това, което не може да изправи един живот. Ние искаме една вяра, която да изправи живота. Не външно да изправи живота, но вътрешно трябва да го изправи. Да знаеш защо стават нещата и къде са причините. Аз съм богат. Дойде някой човек, който ме мрази. Аз го викам. Потупвам го по гърба и му давам една кесия. Той си отиде и има вече добро мнение за мене. Ти ще кажеш: „Той го е подкупил!“ Че когато вие хвърлите хляб на кучета, не ги ли подкупвате? Когато един слуга работи и вие му давате пари, не го ли подкупвате с пари? Кажете ми сега, къде функционира Любовта както трябва? Ти казваш: „Работникът работи с Любов, от Любов работи“. Работи от Любов, но ти ще увеличиш заплатата му със 100, 200, 300 лева, тогаз има Любов. Хубаво, достигнал ли си до онова положение, да имаме една каса, та работникът след като е работил, да има това съзнание, това разбиране на живота и да отиде до касата да вземе колкото има нужда? Да кажем, че при сегашните условия една каса е пълна със злато. Няколко милиона. Работникът е работил и ти му кажеш: „Вземи си от касата. Аз те ожених как можеш да работиш и какво можеш да работиш. Ти сега оцени работата си. вземи си колкото искаш, колкото оценяваш труда си!“ Представете си, че турим такъв един ред. Колко ще вземе той като му дадеш ключовете от касата. И като работят 100 души работници, след една година какво ще остане от касата, ако те си вземат сами, като сами оценяват труда си? Аз съм направил този опит. На всинца ви съм дал абсолютна свобода. Аз съм давал ключовете и казвам: „Вземете!“ И вие вземате.

И гледам караници има. За какво са караниците, не можете да се споразумеете помежду си. Един дойде разправя за другите: „Онзи взел повече от касата“. Някой взема от касата повече, отколкото трябва. Той се е похвалил някъде. И сега казват: „Той взема на час по хиляда лева“. А пък друг е взел 2000 лева. Вие казвате: „Защо не оправиш тая работа?“ Какво има аз да я оправям? Че работата е толкоз проста! Не вземайте повече, отколкото ви трябва! Аз го пращам, а пък той не взема колкото му трябва, а взема 5–6 хляба и ги носи. Казват ми: „Кажи му!“ То не е моя работа. Ако аз отивам за себе си, казвам на себе си: „Вземи си хляб, колкото ти трябва“. И някой ми казва: „Ами защо си толкоз будала? Ами за утре?“ Ти живееш само за един ден. Вземи само за един ден. Представете си, че сте от еднодневните насекоми. Ти казваш: „Как така? Аз не съм насекомо!“ Ти не мислиш! Насекомите имат повече вяра от тебе! Една пеперуда като отиде при един цвят, има достатъчна вяра, ще се наяде хубаво и ще си отиде и ще каже: „Добър е Господ!“ А пък ти казваш: „Да се осигурим!“ Разбирам да се осигурим, когато няма Господ, Който да регулира нещата. Аз говоря от Божие гледище. Той е оценил труда ни и работата ни, и ни е оставил всеки да вземе колкото иска. Тогаз всички вие страдате от многото вземане. И вие сте се натрупали с желания и с какво ли не. Един мъж не се задоволява с една жена. Бог му казва: „Теб ти трябва само една жена“. А пък той една жена взел, че две, че три, че четири. Еврейският цар Соломон имаше 300 жени и 700 наложници, и даже повече бяха те. Поне разбирам да има за всеки ден по една жена – 365 жени! Слабата страна на мъжа е това – многото жени. Тия жени като влязат в него, объркат го. Този умният човек, на когото Бог даде толкоз много знания, жените объркаха ума му и съсипаха еврейското царство; и досега евреите не могат да дойдат на себе си от мъдростта на Соломона. Учен човек е бил той. Опитал е той. Той е искал да опита винцето и го опитал, опитал е и парите,

богатството, и всичкото, и най-после заключил: „Суета на суетите, всичко е суета!“ Свършил със своята философия без никакво заключение. Той казва: „Всичко е празна работа“. То не е така. Празна беше защо? Понеже в големия труд ти се изтощаваш и тогаз го няма благото. Ако сте умни, благото седи в малкото. Микроскопическото благо ще ти донесе всичкото щастие. А пък онова благо, което е колкото земята, ще ти донесе най-големите нещастия. Представете си, че имате една грозотия жена, грозна. И никой не обръща внимание на нея. И който както те срещне, ще каже: „Отде я намери, няма ли по-хубава? Тая грозотия човек не смее да я погледне!“ Но представете си, че тая жена е толкова благородна, гледа си работата. Дрехите, всичко ти свършва добре. Разбира добре работите. Теб те мъчи нещо, защо жена ти не е красива. Друг се оженил за някоя красива, не готви, не шие, не се занимава с него, а само се конти и ходи да търси други мъже. Аз говоря за неща, които са реални. Ти се мъчиш сега. Защо се мъчиш? Тя ходи, търси други мъже. Какво има? Сега философията: Какво има като гледа другите мъже? Най-после тебе те шокира. Оная, беше добра в сърцето, но умът ѝ не е красив. Това е най-малкото благо. Господ ти даде най-малкото благо. И ти когато искаш да имаш една красива жена, как ще станеш щастлив? Ти тогаз трябва да научиш това изкуство да влизаш вътре в жена си, тя да не търси някой дух отвън. Ти ще станеш един дух, да влезеш вътре в нея, и като ходи тя някъде, в някое опасно място, ти ще ѝ казваш: „Пази се!“ И като мине през някъде и погледне този мъж, онзи мъж, ще ѝ казваш: „Пази се от този мъж, от онзи мъж“. И вечерта тя като се върне, тя ще ти разправи. Но тя да не знае. Какво има да я подозираш? Че ти си бил с нея! А пък сега не можеш да влезеш в жена си и казваш: „Къде ти ходиш да хойкаш!“ Тя ще ти каже: „Там, гдето ти хойкаш!“ Тя ще му каже: „Много жени гледаш!“ Той ще ѝ каже: „И ти много мъже гледаш!“ Какво има от гледането, вие сте

чудни! Не какво гледа човек, но какво усеща вътре в себе си. В този усет, в това влечение, в това чувстване и в този стремеж е важното! Ако Господ ти е дал нещо в минимална доза, в това е твоето щастие. Една сестра ми разправяше за захарина. Правила е опити, когато била учителка. И като вкусила захарин, 24 часа все нещо ѝ горчало. А пък захаринът е 700 пъти по-сладък от захарта. А все ѝ горчало? Тя казваше: „Не мога да се освободя от горчивината!" Как така сега? Сладкото да произвежда горчивина! Вашият живот е горчив, понеже много сладко сте яли!

Някой убил един човек. После убил втори, трети, четвърти, 7, сто души убил! Ти си взел живота на тия сто души хора. Защо страдаш сега? Тия сто души, които си убил, те са влезли вътре в тебе, искат да работят вътре в тебе. Те ще те разпънат. И ти ще кажеш: „Защо убих този човек?" Те те разпъват. Той е влязъл вътре в тебе и ти не можеш да му дадеш място. Като навлязат тия 100 души в тебе, те ти влияят. Нека кажем, че са 10 души. Най-първо ти беше сам; никого не беше убил! Имаше стремеж само за една жена. Една обичаше и като влязоха сега тия 10 души, които си убил, и те имат стремеж за жени. Един от тях обича една жена и ти казва: „Я дръж нея!" Ти я хванеш, но той се ползува от нея. Тъкмо се освободиш от единия, дойде друг и ти казва: „Тая дръж!" Ти я държиш, но той се ползува. И десет души квартиранти живеят в тебе. Аз казвам: Вземете грижа за вашите квартиранти, които са влезли! Гледам, че имате във вас по 10, 15, 20 квартиранти. Квартирантите се ритат. Вие казвате: „Еди кои си се карат". Турете закон на болните. Турете ред и порядък. Хубаво е да имате квартиранти, поне стаите ви няма да бъдат празни. Ще имате приходи. Но тия квартиранти след като ви донесат приходи за кесията, ще ви направят някаква много по-голяма пакост. Тук живееха наши приятели в зданието на Малинов. Като дойдоха, искаха от мен за малко една електрическа печка. И после се оплакваше тая жена, че

цяла година пускали електричеството по 5–6–7 часа и се набрали 1500 лева. И тая жена си състави много лошо мнение. 1500 лева. Казва тя: „Защо не си горял малко по-малко?“ За една година 1500 лева за електричество! Казвам сега: Като дадат свобода на хората, тая свобода не я използуват разумно. Не са много нещо 1500 лева в дадения случай, но ако всеки един за 2–3 месеца харчи 1500 лева само за гориво. Някои ще спечелят, но вие ще изгубите. Какво трябва да се направи сега? Онзи турил електрически часовник, който отбелязва колко горят. Представете си, че ти си „умен“ човек и прекъсваш този ток, та часовникът да не показва колко си похарчил. Аз имах един интересен случай в /Опълченска/ „66“. Там бяха турили един часовник да се види колко горя аз. Дойде чиновникът за да види колко е отбелязано че горя. Той видя за един месец, че часовникът показва 165. Вторият месец часовникът показва на същото място, т.е. пак 165. Третият месец пак същото: 165. Той се чуди какво е. И той си казва: „Никак не гори този човек.“ Някой път само много малко се завърти часовникът, само 2–3 части! А пък то на часовникът му се счупило едно колелце и часовникът не се движи. 4–5 месеца минаха така. Той ми казва: „Ти не гориш ли електричество?“ Казвам му: „Горя, как не!“ Най-после му рекох: „Вижте да не би във вашия часовник да е станало нещо!“ В долния етаж употребяват електричество и долният електромер се върти. А пък тук 4 –5 месеца не показва. А пък аз употребявам горе електричество, някой път цяла нощ горя. Аз му говоря: „Вижте господине, аз подозирам вашия часовник. Той не показва право“. След като изследва той, смениха часовника. Туриха друг часовник. Казах му сега: „За 4–5 месеца не съм плащал. Какво да платя?“ Той ми казва: „Не знам колко си горил. Нека да мине сега!“ Той не знае колко да тури. Стават такива работи. Същото нещо става и във вътрешния живот и ти не можеш да мислиш. Божественият часовник се е развалил някъде. Ще повикаш да поправят ума ти. И

човешкото сърце не се ли разваля? Може да се развали сърцето ти. Дойде някой и ти не можеш да го търпиш. Защо не можеш да търпиш? По простата причина, че и единият е натоварен, и другият е натоварен. Уморен си. Търсиш някое място да си починеш. И като се съберат двамата, и двамата не сте разположени. И ще се сблъсквате. Всеки иска да тури товара на другия. Не! Не може така! Ще намериш някой човек, който няма никакъв товар на гърба си и ще му кажеш: „Можеш ли да ми помогнеш? Половината от това, което нося на гърба си, ще ти го дам". Това е Божественото. Половината дай от товара. И хора, които не се обичат, много имат. А пък хора, които се обичат, единия има много, а пък другият няма нищо. Такъв е законът: Само двама хора, които не са еднакво богати, могат да се обичат. Само двама хора, които не са еднакво добри могат да се обичат. Вие ще ме разберете криво. Има една доброта, която няма никакви материални блага. Да ви изясня сега как разбирам нещата. Имате една почва богата, в нея има големи богатства скрити, но тя сама по себе си нищо не дава. И ако тая почва я посееш с жито, ще даде изобилно. Но ако я сееш много, почвата се изтощава и нищо няма да дава. По– малко ще изваждаш! Когато имаш един богат приятел, по-малко вземай, защото ако вземаш много, той ще изгуби доверие в тебе.

Все таки, трябва да има някой да те обича. Какво значи да те обича? Онзи човек, който трябва да те обича, ти ще посееш в него. Ти си беден човек. Разгледайте работата малко по-научно. Да кажем, че ти си богат човек, с пари богат, със знания и пр. Ти си една почва. Този, бедният човек, няма нищо. Но той трябва да знае да посее нещо в тебе. Като отиваш при един богат човек, изори я и я посей. Не питай почвата: „Да те изора ли или не?" Тури си ралото, изори я и я посей! И тя ще ви даде това, което искате. Ти като отидеш при един много богат, добър човек, посей го. Посей нещо в него. Та сега, някои от вас трябва да се орете и да се посеете, за да дадете. Богати сте. Трябва да

дадете нещо и вие. А пък някои от вас трябва да орете, трябва да работите. Ти казваш: „Ние сме бедни“. Ти, бедният човек си способен да работиш. Посей! Като отиваш между хората, изучавай ги. Всеки един човек като го проучиш, ще знаеш какво да направиш. Ако се проучвате, ще знаете какво да направите. Някой път, за да дойдете в съгласие, трябва да се приложи един закон. Аз разбирам този закон.

Сега, както сте наредени по този начин тук в салона, все ще има спорове. Ако един ден аз ви наредя, който дойде, да каже: „Ангели са тия хора“. Сега седи някой до тебе и ти си недоволен от него. Той има повече и иска да ти тури. Трябва да се тури при тебе някой бедняк и да ти е приятно, че е дошъл. А дойде някой, който знае повече. Той много знае и ти не можеш да му говориш. Ти induced речеш да му говориш, той ти казва: „Чакай, чакай да ти кажа!“ Като дойде някой, който не знае и е способен да възприема, ти му кажеш и той слуша, и теб ти е приятно да му говориш. А пък седнеш при някой учен човек и му разправяш, и той каже: „Чакай да ти кажа, ти не знаеш нищо! Ти му казваш: „Чакай да ти кажа!“ И той ти казва: „Чакай да ти кажа!“ Ти му разправяш своята опитност.

Разправяй своята опитност на ония, които са готови да те слушат и да я приложат. Аз ви проповядвам сега. Аз следя мислите ви. Някой казва: „То Учителят не го е проверил това нещо. Говори нещо за женитба, а Той не се е женил. Жена е това!“ Че какво разбирате вие под думата „жена“? Аз имам много по-големи главоболия от неженените жени, отколкото вие от женените. Че неоженената жена прави 10 пъти по-големи главоболия, отколкото женената. Те са вътрешни неща. Казва някой: „Ти не си женен“. По-опасна работа е да имаш работа с неженени. Те са връзки, това са отношения. Казва се: „Онова, което е Бог съчетал“. Бог е съчетал хората. Ти не можеш да избегнеш закона на Любовта. Ти не можеш да избегнеш закона на Вярата. Ти не можеш да избегнеш живота в неговия стремеж. Не

можеш да избегнеш яденето. Ще ядеш нещо. От яденето не можеш да се избавиш. Как ще се избавиш от яденето? Как ще се избавиш от дишането? Какви трябва да бъдат сега вашите разбирания? Какви трябва да бъдат разбиранията на един мъж, като види една жена? Истинските възгледи на всинца ви трябва да са тия: Като видиш една жена, ти трябва да влезеш вътре в нея, а не тя да живее в тебе. Ти ще живееш в нея. Тя да не те вижда отвън. Ти да бъдеш отвътре. Ако искаш човек да бъдеш, ще живееш в нея. Тя да не те вижда отвън. Това е морал сега! Ако ти не приложиш това, ти ще имаш криво понятие за живота. Ти ще бъдеш вътре в жена си, с оная, която обичаш, да разполагаш с нейните богатства, а не отвън. Щом ти си вътре, а тя отвън, никакво зло не може да стане в света. При един извор никакво престъпление не може да стане. Изворът не може да открадне. Изворът не се краде. Но една щерна се обира. Едно шише се обира, нищо повече! И тогаз трябва да се знае: В самата реалност на живота никакво престъпление не можеш да направиш. В една щерна можеш да направиш престъпление, в едно шише можеш да направиш престъпление, но при извора, никога. Може ли един милиардер да има желание да краде, да обере един беден човек? То е невъзможно. И даже, ако види той, че някой е взел нещо от него, той ще каже: „Няма нищо“, но ако вземеш един лев от онзи, който има 5–10 лева, той ще прави въпрос.

Ще ви кажа един случай, който ми разправяше един познат. Не зная колко е верен. Изгубва му се една вещ. Той си казва така: „Слушайте, не си играйте, турете вещта на мястото ѝ. Не си играйте с мен“. И отива право там и намира вещта. Той казва: „Ходил бях много пъти на това място. Нямаше там вещта!“ А казва той още: „Някое ножче се изгуби, пари се изгубят“. Казвам: „Турете ги на мястото!“ И ида и ги намеря на мястото.“

Някой път хората са сомнамбули. Аз съм гледал някои хора, наблюдавал съм ги. Дойде като сомнамбул, влезе в къщи, вратата е отворена, взема пари и излиза. Но не може да ги употреби. И след това пак видиш, че взема парите и пак отиде в къщата и ги тури там, отдето ги е взел. Та някои кражби стават несъзнателно. Нали съм ви казвам за един пример в Америка: Един религиозен човек излиза от едно съживително събрание. Един банкерин който брои торбите с парите, забравя една торба на прозореца и бедният като минава, вижда златото и казва: „Бог е промислил за мене!“ И той задига оставената от богатия торба, носи я в къщи. Жена му го пита откъде е тая торба. Той казва: „Господ промисли и за мене“. И всички в къщи се радват. Казват: „Да благодарим на Бога!“ Оставят кесията, той се моли. Рече да се моли и кесията седи между него и Бога. И молитвата отива до кесията. Той казва на жена си: „Да благодарим на Бога, че Бог ни удостои с това богатство“. И молитвата им отива до кесията и се връща назад. И казва той: „Чакай, днес не минава молитвата ми! Утре!“ На другия ден пак същото. Той казва: „Жено, това благо не е заради нас. Връзките между нас и Господа почнаха да се късат. Не ни слуша Господ“. И отива при богатия и му разправя: „Минавахноще и взех това богатство и мислех, че то е едно благо, но сега виждам, че ще си изгубя религията. Връзките между мен и Бога са по-важни. Вземи си го, това богатство е за тебе.“ И тогаз богатият човек почнал да праща на този човек всеки месец по малко, да му услужва. По 200-300-400 лева. Ще му дойдат по малко, отнякъде му идат. Това малкото благо струва повече, отколкото оная кесия, която сам задигнал. Сега аз ви говоря някой път, че и без пари може. На когото съм проповядвал, той като приеме моето Учение, на края все казва: „Все си е хубаво човек да има малко парици“. Тогаз аз казвам: „Не отричам. Аз обичам онова богатство, което отива подир мен“. Ще се обърна и ще му кажа: „Какво търсиш?“ Той ще ми каже: „Искам да видя къде

живееш!“ Парите идват да видят къде живея. И казват: „Харесваме това място. Искаме да останем тук. И каквото имаме е на твое разположение...“ Че парите са една привлекателна жена. Ти имаш една красива жена. И почнеш да виждаш, че я обикалят, минават край нея, писма ѝ пишат по пощата. И всички обръщат внимание не на тебе, но на тая красивата жена, която е дошла. Дойде една нова идея в тебе, дойде едно ново чувство. Но хората разбират. Почнат да те обикалят. Не съжалявай! Една мома не трябва да съжалява, че я обикалят, че подире ѝ вървят 10–20–30 момци. Една грозна мома и тя не трябва да съжалява, че е грозна. Някой като я види, плюе на земята и си замине. Какво е по-хубаво? Да плюе на земята или да ти пише любовни писма? Че мъж ти ще те хване. Как ще се оправдаваш пред мъжа си? Сега искам да направите едно съчетание с вашия духовен живот: Какво е по-хубаво? Да плюе някой на земята, че си грозотия или мъж ти да хване едно любовно писмо? Аз казвам: Нито плюенето на земята, нито писма! Но казвам: При сегашните противоречия, кое е по-хубаво? Според Божественото, според закона на абсолютната свобода, както сте пратени на земята, животът седи другояче. В ангелския свят животът седи другояче. Но аз говоря за противоречията на земята. Всеки един от вас е пратен на земята и каквото и да му се случи, да го приеме. Много работи ще дойдат в твоя живот, които не обичаш. Но те ще дойдат. Ти не може да се избавиш. Противоречията ще дойдат. Най-лошите противоречия. Разбирайте ги. Да кажем, че един млад момък е дошъл сега тук. Подир него тръгнат 2-3-4 моми. Всички се увличат. Какво трябва да прави той? Най-първо, той не трябва да ги подозира. Те могат да се изказват в Любов. Те имат право да изкажат Любовта си. Те ще му кажат: „Обичам те!“ Той ще им каже: „Много се радвам, че изпълнявате Божия закон.“ Те ще кажат: „Искам да те прегърна!“ Той ще каже: „Радвам се, че искаш да ме прегърнеш!“ Че кой не ви

прегръща! Въздухът не те ли прегръща? Но знайте, че това, което ви прегръща е друго. Има една реалност. Рибите не се нуждаят от вода. Те живеят в нея. Те търсят това, което го няма във водата. Това, което имаш, в което живееш, не е това, което ти търсиш, то е едно условие за тебе. А пък онова, което трябва да добиеш, което търсиш, то е извън тебе. Ти можеш да живееш в Бога, но този Господ не е онзи, Когото ти търсиш. Ти трябва да намериш друг някой Господ, Който не е в тая среда. Ти търсиш нещо, но онова, Реалното, което търсиш, трябва да е извън средата, в която живееш. Ние хората живеем във въздуха, но нашето благо не е във въздуха. Но нашето благо, към което се стремим, то е етерът. Ние ще образуваме нови органи, един ден ще живеем по-добре. Както рибите станаха хора и живеят във въздуха, така и хората трябва да станат светии и да живеят в етера. По-малко престъпления ще има тогаз.

Казвам сега: Откъде произтичат престъпленията? Престъпленията произтичат от следния факт: Вие не сте мислили досега по това. Има един прост закон: Едно престъпление става, когато Бог не е в нас. Всякога тогаз ще стане престъпление. Щом Бог е у нас, никакво престъпление не може да стане. Дойде някой и казва: „Съгреших“. Но не е бил Господ в тебе! Обидил си някого! Не е бил Господ в тебе! Щом е Господ у тебе, ти не можеш да обидиш никого. Тогаз в тебе има разположение. Обидиш някога, тогаз ще работиш Бог да влезе да живее в тебе. Ако Бог не живее в нас, ние не можем да се избавим от противоречия. Ева не можа да се избави, понеже Бог не беше с нея. И Адам съгреши, понеже Бог не беше с него. Писанието казва, че когато съгрешили, те чули тогаз, че Господ дошъл отнякъде и Господ казал: „Адаме!“ Търсел ги Господ. Господ не е бил там, когато те съгрешили. Ти не можеш да бъдеш учен, ако Бог не е с тебе. Ти ще се заблудиш в знанието. В Любовта е същото. Всичко, каквото вършиш, ако Бог не е с тебе, ти ще се заблудиш. Тогаз как ще

познаеш, че не си в заблуждение? Когато разбереш своя живот и почнеш по-малко да грешиш. Когато почнеш право да мислиш, право да чувствуваш, когато имаш прави усети, прави влечения, прави чувствувания и прави стремежи. Изведнъж няма да дойде, а постепенно. Ще те вика Господ: „Адаме!“ Иване! Иванчо! Ще дойде вечерно време. Ти ще Му кажеш: „Господи!“ Няма да се извиняваш. Ще се изповядаш! Всяка вечер Господ ще те повика. Ти като видиш, ще излезеш. Няма да кажеш: „Гол съм!“ Няма да кажеш: „Нямах знание!“ Ще кажеш: „Направих голяма грешка. Много съжалявам. Искам да я изправя сега. Само с мен не постъпвай така, както с Адама постъпи. Ти си направил всичко добро, но аз не разбрах Твоя закон. Сега го разбирам добре. И тая жена, която ми даде, е много добра, но аз не я разбрах.“ Като кажеш така, Господ няма да те изпъди от рая. Жената върши същите погрешки. Жената казва: „Защо ми даде Господ този мъж?“ А мъжът казва: „Защо ми даде Господ тая жена? Тези деца защо ми даде?“ Тогаз ще излезеш из рая навън. Нищо повече! И тогаз за твоето поправление ще минат 8000 години, докато дойде твоят Спасител да се роди на земята. Помни го това! Ти можеш да кажеш: „Ама можеш ли да ми го докажеш?“ Ти ще го опиташ. Няма какво да доказвам. Тия неща не се доказват. Те се опитват. Опитът ще докаже, че е вярно. Сега вие казвате: „Христос едно време пострада! Горкият!“ Ти цял ден ходиш като християнин, този критикуваш, онзи критикуваш. Дойде Христос и похлопа, а ти казваш: „Не съм разположен. Елате друг път“. И Той похлопа и си замине. Приел си някое ново Учение. Пак Христос похлопа на сърцето ти. Ти казваш: „Сега съм много занят. Ела, когато се поуредят работите ми!“ – Кога ще се поуредят работите ти? Когато си турите патериците.

Сега казват: „Обърнах някого“. В Америка има християни, които вярват само в такова обръщане. Те казват: „Ние вярваме в едно

обръщане, в което кесиите се обръщат и всичко, каквото човек има, се обръща. Това, което не се обръща, ние в него не вярваме.“ Когато християнин се обърне, но кесията му не се обърне, аз не вярвам в такъв християнин. И в усетите си, и във влеченията си, и в чувствуванията си, във всичко трябва да се обърнеш, всичко това трябва да се опразни. Ако обърнеш някой човек към Бога, той трябва да се изпразни. Щом го обърнеш, ще му извадиш от кесията парите, всичкото! Така се обръща! И ако той няма тая вяра в тебе, той не се е обърнал. Сега не вземайте буквално. Ще опиташ това. Ти ще станеш един праведник и Божественият Дух ще дойде, Бог ще дойде и той ще направи този опит с тебе! Какво има да се плашиш там, гдето е Бог! Страхът винаги произтича от дявола! Дявола в света е мъжки и женски. Той е лошото същество. В жените влиза мъжкият дявол. В мъжете влиза женският дявол. Не пущай женският дявол, нищо повече! Едно безразборно желание, което влиза в душата ти, това желание не ти е потребно. Този, женският дявол, като влезе в мъжа, всичките му работи ще тръгнат назад. И с доброто е същото. И в мъжа щом влезе женското добро, то всичките му работи ще тръгнат напред. А щом влезе мъжкото добро, то всичките ти работи ще тръгнат напред. И в човека ще се роди нормален вътрешен живот. А ти нямаш смущение в душата си. Ние като завършим гимнастичните упражнения, казваме тая молитва: „Да пребъде Божият Мир и да изгрее Божията Радост и Божието Веселие в нашите души!“ Че като дойде Божият Мир в моята душа, това е благото, което аз търся! Искам да разберете така. Понеже всички ме запитвате. Казвате: „Да ни се даде нещо!“ Ето, аз ви давам един метод. Някои от вас имате възгледи. Казвате: „Еди кой си така мисли!“ Когато дойдете до това разбиране, вие оставете хората да мислят, както си искат. Не се месете в Божиите работи, за които нищо не знаете. Не давайте ум на

Господа! Казваш: „Господ да беше направил така света“. Че как да го направи?

Търсете Господа! Търсете сега да се подмладите! Вие сте сиромаси. Търсете да забогатееете. Намерете основата на богатството. Някой се оплаква, идва при мен и иска. Ще дам 100 лева, казва: „Малко са!“ На друг дам 200 лева. Казва пак: „Малко са!“ Научете се вечерта, като си лягате да казвате: „Добър е Господ!“ И като станеш сутринта да намериш 200 лева! На другата сутрин пак намериш 200 лева! Втория път кой ги е турил? На третата сутрин пак 200 лева. По 200 лева. Представете си, че дрехи нямате и станеш сутринта и дрехите окачени там! Хляб и всички работи дошли! Ти ще кажеш: „Възможно ли е това?“ Възможно е! Има хора, за които е възможно! Но при тия разбирания, които имате, научни и религиозни вярвания, никога няма да бъде! Вие ще се освободите. Тогаз може да стане по този начин! Има закон, който действува! Ако вие живеете добре и служите на Господа с всичкото си сърце, ще стане това! Ще имате пълната вяра! Без вяра не може да се угоди на Бога! В света Бог живее във всички хора. Той на някой богат човек ще му тури мисълта, и този, богатият човек ще дойде, ще влезе в дома ти, и като погледне децата ти, ще схване и ще ви изпрати. Утре ще дойде друг богат човек и той ще влезе, и без да му кажете, той ще каже: „Заслужава този човек да му помогна!“ Че те са Божиите служители! Че Бог праща от невидимия свят своите духове. Той изобилно праща жито на земеделеца, после дето раждат кравите им. Богатствата дава, добрите условия и здравето! Всичко иде от Бога! Та се занимавайте с тая, новата идея. Вие чакате да се оправи светът. В света има нещо, което ще се оправи. Оправянето ще дойде един ден. За тия хора, които не искат да слушат, иде един Божествен ден. Всичко ще бъде тъмно! И месечината, и слънцето, всичко ще потъмнее и ще има такъв мрак, че хората един други няма да могат да се виждат. Няма да знаят къде е

изток, запад! Мрак ще бъде! И хляб няма да има. И вода няма да има. Ще има вода, но няма да могат да я пият. Хляб ще има, но няма да могат да го ядат. Въздух ще има, но няма да могат да го дишат. Когато някой човек умре, той се намира в такова положение. Лишат го от тялото и му дадат всички материални блага. Има всички материални блага, но не може да ги получава! Един американец пише писмо от онзи свят и казва: „Наредени маси с най-хубаво ядене. Ти отиваш към масата и тя върви, оттегля се. Имаш кон, искаш да се качиш, хванеш го, но не можеш да се качиш. Имаш слабост, някое желание за нещо. Отиваш към него и то бяга, оттегля се. Цял ден вървиш и не можеш да го пипнеш". Това го наричат танталовщина. Това е нещастието. И това е, което мъчи хората сега. Ние се мъчим за неща, които желаем и не можем да постигнем. Сега можете да ми кажете така: „Да се научим да се молим!" Аз ви уча на най-хубавото: „Научете се да любите Господа! Това е Любовта! Някой път аз ви давам пример. Аз имам котка, идват котки. Към животните нямам голямо разположение; но животните тъй както ги гледам и лъжат, и крадат и лицемерят. Още като дойде, виждам я. Като дойде котката, тя ме познава. Аз някой път ще взема хляб и туря на хляба нещо отгоре, и тя ще излезе вън, и ще ѝ го дам. Някой казва, че се занимавам с котки. Не, съвсем друга идея имам. Аз когато искам да укротя един човек, виждам го от кой тип е. Ако е от котешки тип, тогаз ще намеря една котка и ще окажа всичките си услуги към котката, и този човек ще е разположен към мене. Ще я понахраня хубаво. Някой човек дойде и той е от котешкия тип. И той ще бъде доволен. Ако аз се отнасям лошо с котката, този човек ще бъде неразположен. Ако вие се отнасяте добре с децата му, той ще бъде доволен. Тая котка е негово дете. Аз като се отнасям добре с котката, мед му пада на сърцето. Котката и той са едно и също нещо. Вие казвате: „От котешки тип ли е човек?" Ами Яков, избраникът, Бог го нарече червей! Нищо не

значи! Този червея като го видиш, да ти стане приятно! Да го туриш някъде. Някой път взема една муха, извадя я навън, направя ѝ една услуга. В малките работи ще приложиш! Че Бог като създаде света, Той напразно не го създаде! Той е мислил! Бог като създава едно животно на земята, Той е мислил. То е проявление на нещо. Бог се е интересувал като е създавал растенията и другите работи. Изучавайте живота! В една котка има какво да учите! Тя като дойде, ще се поглади и ще почне да си прави тоалета. Ще оближе гърба си, после ще обърне отдолу да чисти, ще си оближе краката. Какво показва това? Като чисти краката си, тя казва: „Добър трябва да бъдеш!“ Чисти си предните крака. С това тя казва: „Справедлив трябва да бъдеш!“. После си чисти очите чрез краката си. Казва с това: „Добре трябва да гледаш“. Чисти си ухото и с това казва: „Добре трябва да слушаш“. И аз разбирам. Чете лекции. Всичко очиства. Аз разбирам. Тогаз ѝ намажа хляб. Тя е професор. Чела ми е лекция. Намажа ѝ хляб, тя си излиза и си замине. Когато дойде един приятел, който е от котешки тип и седне в къщата ви, вие вижте какво ще направи той. Ще вземете урок от него.

Та ви казвам: Сега, ако ме слушате по закона на Любовта, вие ще разберете работите. В Любовта всички неща имат смисъл. В Мъдростта, всички неща имат смисъл. И в Истината всички неща имат смисъл. ВЪН ОТ БОГА Е БЕЗСМИСЛИЕТО НА ЖИВОТА! Там е адът, там е нещастието. Там е неразборията. И трябва да се стремим да дойде Бог да живее в нас. И ако не е Бог в теб и да искаш да направиш добро, не знаеш как. Като дойде някой човек, изисква се голяма прозорливост, да разбереш от какво има нужда той. Той има едно потайно желание, има нещо, от което той се нуждае и ако го намериш, то е важното сега. Една твоя дума може да го огорчи. Един твой поглед може да го огорчи. Ако нямаш прозорливост, ти няма да знаеш как да постъпиш. Като дойде той, ти можеш да го погледнеш

така мило, че още като влезе той, отвори му се сърцето. Не е лесно човек да бъде в пълния смисъл човек! Не е в свиването на очите, но важно е съзнанието в дадения случай. Като видя някой беден човек, аз пазя моето съзнание да има правилно отношение към него, а не да кажа: „Този човек откъде е?“ Казвам: „Този е един човек, когото Бог праща при мене“. На библейски език казано: Този бедния човек Бог го праща при мене, да ме опита, какво зная и как ще постъпя. И като го видя казвам: „Божи пратеник е той!“ Той не знае това, но аз го знам. И казвам: „Заповядайте, влезте, седнете!“ И почвам да се разговарям с него. А иде някой, когото дяволът е изпратил. И той иска да ме изпита. Той е богат, учен. Тогаз като го видя, аз си свия веждите, навъся се и казвам му: „Ще кажеш на вашия господар, че тук лъжи не минават. То беше едно време. Едно време вашият род много е страдал“.

Отче наш.

Това е Учението. Ще се навъсите, като видите дявола, ще си свиете веждите. А пък като видите Доброто, ще се поусмихнете.

6 ч. 30 м.

Гимнастически упражнения.
Небето облачно. Време меко и приятно. Ръми слабо.

4 лекция, държана от Учителя на 14 октомври 1936 г., сряда, 5 ч.с. София – Изгрев.

ИЗЯСНЕНИЯ

Добрата молитва

Кажете резюмето от миналата лекция. (*Един брат каза основните мисли на миналата лекция.*) Коя е съществената мисъл в резюмето? Различаването на усет, влечение, чувство и стремеж. Имате ли някоя зададена тема? (*Не.*)

Задайте един въпрос. Вие по някой път искате да разбирате.

Да допуснем сега, че имате противоречие в живота. Как ще изправите това противоречие? В Писанието е казано, че без вяра не може да се угоди на Бога. Сега именно каква е тая вяра, без която не може да се угоди на Бога?

Задайте един въпрос. (*Една сестра каза: „Една задача бяхте дали за внасяне по един лев. За кога е тая задача?*) За 30 октомврий.

Ще прочета част от 42 глава на Еремия. (*Стихове 10–18.*)

Вие имате противоречия в живота. Всички изобщо съзнавате, че противоречията, които съществуват, някой път не сте в състояние да изправите.

Противоречията съществуват. Някой път вие искате да няма противоречия. Хубаво, да няма противоречия, но има!

Представете си, че вие разрешавате един въпрос за другия живот. Казвате: „Този човек може да се подвизава“.

Сега вие трябва от всички лекции да извадите същественото. Има една вътрешна връзка, която съществува.

Някой път хората мислят, че лесно могат да се вдъхновяват и да разберат Божиите Пътища.

Сега, какво е вашето разбиране? Вие имате един усет, едно влечение, имате едно чувство и имате един стремеж. Каква е разликата между усет, влечение, чувство и стремеж?

Да кажем, че вие имате да изплащате един дълг. Дългът, за който се говори, е кармата. И тая карма, която вие искате да обясните, не е ясна. Не е ясен този предмет. Ти казваш: „В някои минали съществувания сме живели така и така!“ Това за повечето от вас не е ясно. Вие си предполагате. Ясно е, когато във вас се образуват тия картини, та да проникнете в миналото и да проникнете в бъдещето.

Сега, не мислете, че като правите усилия, вие можете да се развивате! Някои казват: „Дайте ни правила!“ Божествените работи се развиват спонтанно! Това, за което се трудиш, работиш, то никога няма да стане! Спонтанно трябва да се развие това чувство в тебе!

Да кажем: Ти можеш да критикуваш другите хора, можеш да критикуваш себе си, че не живееш както трябва. Но как трябва да живееш?

Каква беше основната мисъл на миналата лекция? Христос казва: „Аз Съм Пътят, Истината и Животът“. Пътят – щом влезеш в този Път, ти трябва добре да постъпваш. Истината – щом влезеш в тая Истина, ти трябва да обичаш всички. Животът – щом влезеш в този Живот, ти трябва да мислиш. А ти мислиш, когато имаш Божествена мисъл.

Трудно е това положение, че човек знае много работи, но не може да ги приложи! Каква беше последната тема? /Службата на храносмилателната система/.

Сега, какво сте разбрали от всичко? Същественото! Какво сте разбрали досега?

Много пъти се говори за Любовта. Кои са признаците на Любовта? Дълготърпение и благосклонност, според апостол Павел в 13-та глава на Първото Послание към Коринтяните. Изобщо Любовта

има отношение с храносмилането на човека. Немците казват: „Любовта минава през стомаха“. След това минава през дихателната система и през мозъка.

Когато човек се домогне до онова истинското положение, в него ще престанат противоречията. До тогаз, докато той се съмнява и критикува, той не е още в Реалността, той още изследва нещата!

Във вашето положение как ще кажете на един човек, че вие го обичате? Все със стари начини си служите!

Сега има една натегнатост. На какво се дължи тая натегнатост?

Изобщо Любовта, истинската Любов, тя не образува никаква ферментация! Любов, в която се явява ферментация, не е Любов!

Вземете в съвременното училище: тия деца, които са в първо отделение, във второ, трето, четвърто отделение, после в класовете, различават се помежду си.

Който разглежда Любовта, всякога си постъпва пак така, както той си знае.

Можете да кажете, че Любовта дълготърпи, че на Христа Любовта е била такава и такава, но всеки човек си има свое разбиране за Любовта.

Отче наш.

6 ч. 05 м.

Гимнастически упражнения.

Небето чисто, звездно. Времето тихо и прохладно.

5 лекция, държана от Учителя на 21 октомври 1936 г., сряда, 5 ч.с. София – Изгрев[1].

[1] От 21.10.1936 г. до 31.12.1936 г. Учителят не държи беседи и лекции. На 22.10. 1936 г. петък, по спомени на ученици става някакво недоразумение, в което основно участие вземат сем. Белеви, Общият окултен клас продължава на 06.01.1936 г.

ТРИТЕ КАРТИНИ

Отче наш

„Духът Божий“

В Евангелието на Йоанна е казано: „В начало бе Словото“. Това е философската страна на въпроса. Всяко начало почва с Божественото. Божественото е начало на всичко. И след това ние идем до онова, което е станало чрез Словото; идем до човека, до създаването на човека. Вие не можете да знаете смисъла на вашия живот, ако не знаете това Начало. Едно просто изяснение: Всяко семе посято в земята, без слънчевата светлина и топлина не може да се прояви. Искам да кажа тук най-просто Истината. Служа си с едно сравнение: семенцето и слънчевите лъчи. У вас има едно желание да знаете. В какво седи знанието? Да знаеш, значи да направиш нещо. Какво можеш да направиш? Едно добро можеш да направиш. Какво е доброто? Какво може да направи една круша? Крушата ще роди круши. Сега разликата е, че човек спада към съвсем друг свят. Човек спада към мисловния свят. Човек не е едно същество от животинския свят. Със своето тяло той се намира между животните, но със своята мисъл той е един свят, който е недостъпен за животните. Някой път вие се поставяте в положението на животните и казвате: „Аз живея“. Ти не можеш да живееш, ако не познаваш това Начало! Някой може да каже: „Аз вярвам“. Но вярата е вече един вътрешен подтик. Ако кажеш, че имаш вяра и нямаш подтик, тогаз ти не си разбрал смисъла. Щом дойде вярата, тогаз в тебе има един велик подтик и ти не можеш да стоиш на едно място. Не можеш да бъдеш мъртъв. Умрелият човек съзнава, а хората казват, че е умрял. И той обикаля и

не може да се прояви. Казват, че е отишъл при Господа. Могат да дават хиляди тълкувания, но този човек ако има вяра, може да оживее.

Ако в дадения случай се намирате в една мъчнотия, вие лесно можете да излезете, но само като вярвате, като имате вяра. Щом можеш да излезеш из мъчнотията, ти имаш вяра. Щом не можеш да излезеш из нея, ти нямаш вяра. Когато умрелият го носят в ковчега и пред него свещениците и му държат надгробни речи, никъде не е отишъл той. Че това е много материалистическо схващане, че отива при Бога. Ти като отидеш в църквата, ставаш ли набожен? Църквата е едно състояние вътрешно. Отвън има нещо на земята. Хората са направили едно здание на Земята, което са нарекли църква. И казват: „Човек трябва да ходи в църква“. Сега, другото сравнение е: Да допуснем, че тук е един университет. Като ходиш в университета и не слушаш професорите, какво ще научиш? Можеш да посещаваш първия факултет, втория, третия, но не слушаш и казваш: „Аз съм ходил в университета“.

Ти казваш: „Аз съм слушал Учителя“. И привеждаш един пример. Но в моите беседи всеки един пример е един метод за работа. А пък вие ще ги приведете, ще се посмеете малко. Може би е смешно. Представете си, че приведа следния пример: Един момък се запознал с една високообразована мома. Не е важно къде – в Англия, Франция и пр. Мога да ви кажа къде, но само примера ще приведа. Той много мисли, осторожно, предпазливо я изпитва. Изпитва я, дали ще може да живее с нея. Той я обича, но не се решава да ѝ каже, че я обича. Страх го е. Па и на нея е неловко да му каже: „Прояви се де!“ Той не се проявява. Най-после тя употребява една хитрина. Направя си един друг момък от восък. Много хубав, красив, с мустачки. Донасят го в къщи, тя го туря на стол при прозореца, край който минава нейният възлюблен. И тя говори с него, тя го туря така, като че приказва с него.

И онзи момък казал: „Моля, не давай никакво обещание. Аз реших вече тая работа!“

Кой реши въпроса, кажете ми? Беше ли така, имаше ли тя някакъв друг кандидат? Восъчният кандидат накара онзи момък да се реши да каже, че ще живеят заедно. Сега това положение право ли е? Преведете сега тая восъчната фигура. Това е сега един метод за работа. На какво ще уподобите в живота този восъчен момък? Ще ви дам друго обяснение. Представете си, че тая мома е бледна, малко жълта, не е толкоз хубава. Той не се решава, но представете си, че един ден на тая восъчна картина се паднат два милиона. И тя, восъчната картина, стане малко по-угледна. И има защо тогаз да живееш с нея, два милиона има тя. Добре, но тук животът има една материална основа. Хубаво е донякъде. Но представете си, че тия два милиона ти ги вземат и като мома останеш без восъчния човек.

Оная мома е скрила. Тя казала на онзи момък: „Ако ти беше закъснял с един ден, аз с моя восъчен щях да замина на разходка някъде!“ Има ли тук някаква реалност, кажете ми.

Някой път вие искате да повярвате дали има друг свят или не. Че какъв свят искате вие? Вие нали живеете в един човешки свят? Какъв свят друг търсите освен човешкия свят? Едно просто обяснение. Фактът е следният: Ти няма какво да търсиш друг свят, но трябва да разбереш света, в който ти живееш. Ти си вече и в онзи свят и в този свят, едновременно. Но ти си в корените на едно растение. Едно същество може да живее в два свята. Растението живее в два свята: корените живеят в един свят, а пък клоните – в друг свят. Корените живеят в по-гъста материя, а клонищата – в по-рядка. Да отидем в онзи свят разбираме да отидем със соковете от корена нагоре. У растенията изобщо плодовете се образуват над Земята. Но у някои растения плодовете могат да се образуват и в Земята. За растенията онзи свят е светът, в който се образуват плодовете. Вие искате да

познаете онзи свят. Онзи свят е мястото, в което се разбирате с хората. Онзи свят е мястото, дето с всекиго можеш да се разбереш и дето всеки може да ти бъде обичен. Тук не е така. В онзи свят с всекиго можеш да се разбереш и ти можеш да влезеш в неговото положение. А пък в този свят не можеш да влезеш в положението му. Мъртвият човек не може да влезе в положението ти, а пък живият може. Живият може да погребе мъртвия, а пък мъртвия не може да гледа живия. Един извод: Щом ти не можеш да вършиш една работа, ти си мъртъв. Ти казваш: „Аз вярвам". Мен ми е безразлично в какво вярваш. Но и този умрелият вярва, но той не е в състояние да стане и да каже, че живее. И ако вас най-малките мъчнотии ви спъват, тогаз какво? Аз ви гледам, че за нищо и никаква мъчнотия вие плачете. Нямам нищо против плача, но аз разбирам живота. Животът започва с нереалното. Господ каза в рая на хората: „Драми и комедии ще играете, но трагедии – не! Не се позволява да играете трагедия в рая". Но като дойде онзи адепт той каза: „Не, аз имам една нова трагедия, нещо хубаво. Вие с Адама ще вземете първите роли и ще играете. Те са отлични роли. И вие като играете тия роли, ще станете като Бога". Ева каза: „Така ли? Нали ни каза Господ да играем само драми и комедии, а пък трагедии по никой начин?"

Ако вие играете една трагедия, кой е виноват? Господ ти каза: „Да не играеш трагедии, но само драми да играеш! Ти казваш: „Че представете си, аз много страдам!" Смешно е, че страдаш! Ти на сцената представляваш, че някой умира. Умираш 10 пъти, пак оживяваш. Цар си. За колко време си цар? За 3–4 часа. На сцената ти си цар, съдия, учен, адвокат, прокурор, поет. Това реално ли е? Сега вие сте слушатели. Ние не играем роли тук, но аз обяснявам. Всеки един от вас е нещастен, понеже не можете да си играете ролите. Да кажем, че вие пишете любовно писмо някому: „Откак ви видях за пръв път!" – Реално ли е, че си я видял за прав път? Нищо не си

видял! Това е писано в драмата. Ти казваш: „Трепнало ми е сърцето“. Никакво сърце не ти е трепнало. Тя е оженена, и на сцената тя се жени за някого! Във всяко представление ние се женим за някого. Питам: „Реално ли е това!“ Това е естествено, понеже не е реално. Ако беше реално, щеше да бъде друго. Не е реално това положение. Та сега вие играете роли като актьори. Вие казвате: „Аз съм голям грешник“. Така е писано в книгата. Вие знаете ли кой е произхода на греха? Не го знаете. Вие разбирате за греха толкоз, колкото един стар изповедник във Варненско. Мен ми го разправяше това един свещеник дошъл от Света гора. Той никога не бил пил. Това било по Великден. Млади моми отивали да се изповядат тогаз. Той бил стар, на 80 години. Той се напил. Идват момите да се изповядват. И той носи една голяма пила и казва: „Ще ви изтрия всичките ви грехове“. Виното влязло в него и внесе едно ново разбиране. Той искал да им каже: „Вие сте млади моми. Нямате никакви грехове. Елате да изтрия вашите заблуждения. Идете да живеете в света, както Господ дал. Добре разбирал е старецът. Не можете ли и вие да се изтриете с вашите пили? Целта ми е следната: Вие имате едно разбиране. Да дойдете до реалния живот. Има неща, които не са реални. Вие сте длъжни да играете тая роля. Вие мислите, че сте някой свят човек. Мислиш, че си учен човек. Ти си учил 4 години в първоначалното училище, 3 години в прогимназията, 5 години в гимназията, 4 години в университета и 2 години специализация. И най-сетне си забиете един гвоздей в главата, че си учен човек. Не мисли, че си учен човек! Учен човек си, а пък утре дойде една хрема, хване тебе, учения човек! Гледам сега и папата, който минава за заместник на Христа. Идват лекарите, тия невежите, които той би афоресал, четат му лекции, какви лекарства как да вземе. Че какъв папа е той? Никакъв папа не е той! Като дойде една болест, тя идва да ви покаже вашето невежество. Търсиш един лекар. Казваш: „Той е грешен!“ Но ти търсиш помощта

от един грешник. На този лекар ще му проповядваш, че трябва да се спаси, че не е праведен, а пък ти го викаш да ти помага. Ти си от спасените, той не е от спасените, а пък ти го викаш да ти помага. Каква е тая работа? Тъй е писано в драмата! И после друг един факт: Аз се занимавам с нови работи сега. Някой казва: „Не разбирам тая работа, Божествената работа“. За да разбереш Божествената работа, ти ще вземеш Земята в нейното движение. Тя се обръща около Слънцето. Това е един Божествен подтик, началото на нещата. Но кои са причините? Учените хора обясняват кои са причините за въртенето на Земята около Слънцето. Всички по-малки тела се въртят около по-големите. И второто положение е, че Земята се върти около оста си. Кой е дал този подтик да се върти Земята около своята ос? Туй е раждането на човека! Като каже човек: „Аз съм“, той се върти около себе си. минават се дни и нощи, стават промени. Ако не ставаха тия промени, ако не се въртеше Земята около себе си и около Слънцето, то щеше да бъде съвсем изгубена работа. Ако Земята тръгне да хойка из пространството, какво ще стане с нас? Драма ли ще бъде или трагедия? Трагедия!

Та казвам за вашето верую: Ще знаете, че трябва да имате едно отношение към Слънцето. Слънцето трябва да бъде една книга, която да четете. Не божество на което да се покланяте. Слънцето съдържа една голяма книга, която трябва да четете. После, трябва да изучавате Земята. Земята като се върти, тя определя нашите отношения, личността на човека. Земята определя личността на човека, а пък Слънцето определя нашето отношение към Бога! Земята е една книга, която трябва да четете. Искате да бягате от Земята. Къде ще отидете? Кажете ми? Намирате, че земният живот не струва, че бил грешен. Не, то е съвсем друго понятие. Земята трябва да се изучава. Слънцето трябва да се изучава. Там ще намерите тия основни закони. Не че ги нямате, но постоянно нови неща се внасят. Ще дойде някой да

проповядва, че онзи свят бил такъв, че ангелите били такива и пр. Всичко каквото описват тия поети, отчасти е вярно, но то не е точно така! Божественият свят не може да се опише. Ако по някой път описвам Божественият свят, но то не е точно така. Казвам си: Тия хора ще попаднат в заблуждение. Аз ви говоря за Любовта, за целувките. Вие мислите за целувката това, което не е целувка. Целувката е нещо което може да те обгърне, да проникне в тебе. Както Слънцето целува. Като те обгърне една мисъл, като те обгърне едно чувство и проникне в тебе, това е целувка. Външното не е целувка! Някой ще дойде и ще ви бацне по устата. Това не е целувка. Тъй може да се дава известна идея. Представете си, че аз мога да играя ролята на някой художник

Фиг. 1

Може да ме критикувате. Излезте нарисувайте! Трябва съразмерност. Нямаме типове още. Вие още не сте идеалния тип. Аз поне не съм го срещал още идеалния тип. Някой път носът е по-дълъг или по-къс, отколкото трябва. Някъде е вдлъбнат повече. Някой път ухото не е направено както трябва. И следователно вашите възприятия не са толкоз правилни. Всеки един орган е един способ за възприемане и работа. Едно хубаво ухо или око, това е отличен орган. Първата от горните фигури е профил, втората е en face. Във втората фигура как и къде ще турите веждите? Какъв човек искате вие? Какъв човек искате вие? Мога да му туря дебели вежди, тънки вежди, прави,

криви. Ако ги направя така или иначе, ще изменя характера на човека. В тая картина е вложена известна идея.

Сега, положението е следното: Вие се обезсърчавате. Казвате: „Толкоз години съм работил и нищо не съм придобил“. Тогаз вие сте за лотарийните билети. Билетът ви не е излязъл! Има един българин някъде в странство, който 25 години взема все билет от лотарията, все за да се оправят работите му. И казва: „И досега не ми се пада!“ Едва ще му се падне 100 лева. А пък той има идеята: 25 години все чака да му се падне един милион лева, та да се върне в България. И все не му се пада. И там си има закони! Когато вземаш лотариен билет, ти трябва да бъдеш голям математик. Някой път мога да взема билет, но няма да взема, защото за мене няма условия там! Ако има условия, ще взема. И всеки един от вас може да знае дали ще спечели или не. Някой път ви казвам: „Не си хабете пари за билети!“ Казвате: „Не, ще взема!“ Когато ще спечелиш, ти имаш един импулс, подтик, не си раздвоен в себе си. Тогаз можеш да спечелиш! Но те са изключителни условия! В Англия един астролог има, който си има метод за изчисление. Той взема билет от четири тегления на лотария. Той взема 4 билета, и като изчисли по тях, той ще каже какъв номер трябва да вземеш, за да спечелиш. Но трябва да му дадеш 4 билета, които са теглени и на петия ще имаш една печалба, ако вземеш посочения от него номер. Има един закон. Не е нещо случайно. Но ти казваш: „Аз да зная това!“ И скоро една сестра вземала билети от лотария и не ѝ вървяло и тя взема един билет за мен, та дано да ѝ тръгне. Тя ми носи билета. Аз като го погледнах, казах ѝ: Напразно си дала парите. Най-първо аз нямам нужда от лотария, нищо повече. Аз имам повече знания. Ако е за пари, имам откъде да извадя пари. Но аз пари не искам. Задача за мен не са парите. Радвам се, че други са банкери, че имат по 100 милиона. Нито пък мога да уча другите хора. И вие знаете. Вие сте много учени. Като дойде някой при мене, уж ме

изпитва. Под око ме гледа. Мери ме. Уж смирен. Аз го знам. Казвам: Слушай приятелю, трябва да бъдеш искрен. Да не играем. Какво искаш да играеш: комедия, драма или трагедия?Аз трагедия не играя; драма играя. Защото като играя трагедия, трябва да изляза из стаята навън. Вие ще кажете: „Че това е набожният живот! При Бога да отиде човек!“ Че как се отива при Бога? Трябва да имаме едно право и чисто сърце, един светъл ум и да не престъпваме Божия закон. Че ако играя една роля, ще я играя на свят? Хубаво, вие казвате, че някой не ви обича! От къде знаете, че не ви обича? Можете ли да ме убедите, че една лисица не обича кокошките? Дайте и я? Тя ще я изяде! Обича я тя! Аз ви давам една хубава ябълка. Вие я изядете. Ябълката ви обича. И вие я обичате. Това, което можете да изядете, вие го обичате. А пък това, което не можете да изядете, вие не го обичате, обич няма там.

Тогаз как ще кажете за обичта? От ония неща, които Бог е създал, от света, с който сте заобиколени, там ще учите Божията Любов! Любовта ще научите от себе си: Тя е двояка, външна и вътрешна Любов. Вътрешна, когато имате във вас един подтик. Наскоро дойде при мене една сестра и аз ѝ четох 10 канона. И като ѝ четох 10 канона, тя излезе вън като мокра кокошка. И казва: „То моята работа е свършена! От мене нищо няма да стане!“ Не се самоизлъгвай, не мисли, че можеш да играеш една роля както трябва сега. Веднъж може да си я играл, втори, трети път, десети път – нищо не значи това. Че ако аз изнеса тая картина на изложба, какъв медал ще ми дадат? Ще кажете: „Учителят го нарисува“. Не е въпросът дали я е нарисувал Учителят. Едно дете може да нарисува много по-добре, някой път отколкото друг някой. (Учителят показва втората картина). На този човек му трябва голяма реформа. Той е материалист. Обича да яде и да пие. Трябва му ядене, пиене, трябва му да има от всичко! Тая глава отгоре трябва да се моделира. Страните му, брадата му трябва да се моделират. Сега въпросът е: Как ще се моделират? То е

изкуство! Вие не сте се оглеждали. Как работи човек, моделира се. гледам, някои от вас съвсем сте загазили в художеството, във вашата скулптура! Например вземете този брат дядо Благо, който е турил тая скулптура, тия бразди по челото си. Защо са дошли тия бразди? Това показва много практически ум. Той си има една философия много определена. Той казва: „Аз предпочитам една кокошка в курника, отколкото десет в гората“. Но той не трябва да се спре там. Трябва да се изменят тия черти. В какво направление трябва да се изменят линиите? Всяка една линия, която се явява, тя има един подтик в живота на човека, в неговия ум. Тия линии не са произволни – линиите, които се образуват по лицето, ръцете и пр. По лицето ще разбереш дали твоите мисли са хармонични или не! Ще имаш едно огледало. Всеки ден ще се ограждаш и ще видиш, къде ти е погрешката. Например, виждаш, че веждите на младини са нагоре, а на старини са надолу. Остарели сте вие (**Фиг. 2**).

Фиг. 2

Това е вече песимистично направление. Ако ти туриш една песимистична линия на лицето си, ти не можеш да се освободиш от нея. Всяка една песимистична линия прилича на един горчив хап, който си взел. Искаш да ти е приятно. Не създавайте никакви отрицателни черти в себе си. например, разгневиш се, вземеш една особена поза. Днес вземеш особена поза, утре – друга особена поза и най-после ще остарееш. Или обичаш да се подиграваш; направиш една крива гримаса на този, на онзи и най-сетне ще ти се изкриви

устата. Никой път не прави такава гримаса! Иначе ще остане тая черта! Ако се повтаря мрачната мисъл, най-сетне ще добиеш едно песимистично настроение. Едно дете в училище заеквало. Едно друго се подигравало с него и след 5 –6 месеца и то почнало да заеква! Като се подиграва на другите, взема същите навици на онова дете, което заеквало. Не подражавайте на недостатъците на хората. Дойде някой при мен да ми разправя какво лошо казал онзи. Казвам му: „Не ми разправяй това!“ Нямам нужда от това! Като разправяш това-онова, ти се осакатяваш! Не дръж човешките недостатъци в своя ум! Дръжте ги настрани! Дръжте онова Божественото в своето съзнание! Една храна, която се е развалила, дръжте я навън, изхвърлете я! Всеки ден – прясна храна! Днес какви мисли трябва да имате? Какво носи новата година? Новата година, ако сте здрави, много добри работи ще носи! Ако си умен, много добри работи ще носи. Но ако си глупав, тогаз една видна роля в театъра няма да имате. Представете си, че играеш една много незавидна роля. Представете си, че играеш ролята на един престъпник. Един актьор е честен и ще се учи сега как да краде, как да лъже. То е хубаво за предметно учение, но според мене не трябва да се турят добри хора да играят тая роля, а някой, който знае да краде. Последният ще каже: „Тъкмо тая роля ми допада на сърцето!“

Та казвам: Като се върти Земята, тази година Земята обикаля около Слънцето по особен начин, понеже ние минаваме в една нова област на пространството. И ако вие сте хармонично разположени, то Божието благословение от невиделица ще дойде върху вас! Не че ще станете богати, но във вас ще станат някои хубави възпоменания от тая 1937–а година. Цифрата 7 на какво прилича?

Фиг. 3

Това е българската гега. Всички тия стари български овчари имат такава седморка. Някоя овца като не върви в правия път, той ще я хване за крака. Седемте ще го вземеш като гега и като намериш някой свой недостатък, ще го отстраниш. А пък цифрата 3 какво означава? Трите има няколко тълкования. То показва едно семе, което е сято в земята, разпукна се и поникна. Но същевременно то може да се сравни с човешките уста; постоянно трябва да му давате да яде. Трябва да знаеш да ядеш. Трите не признава никакъв пост. Единицата пости колкото си иска. А пък трите обича винцето, печените кокошки, хубавите торти. Или другояче казано: Ще бъдете един овчар, който се ползува от млякото на своите овце, т.е. ще се ползувате от условията, при които живеете, разумно ще се ползувате; да извършвате добре волята Божия и да ви е радостно на душата. Защото трябва да ви утеши някой отвътре. Ако не ви се усмихва Слънцето, трябва да ви се усмихне някой отвътре. Вие търсите някой да ви се усмихне. Но трябва да знаете, че някои хора са в северния полюс. Има хора, които живеят на екватора, други в умерения пояс, а други – в студения пояс. Трябва да знаете кой човек къде живее. Ако се спрем да изследваме, ще видим. Тълкувам сега: Ако при най-лошите условия можете да живеете, вие сте учен човек. Ако пък при най-добрите условия не можете да живеете, тогаз не сте от много учените.

Та казвам сега: Всеки един от вас е недоволен от живота си, нали така? Защо сте недоволни? То е едно криво положение. Вие сте недоволни от нещо. То е една роля, която ви е дадена временно да играете – няма нищо! То е само за три часа. Като я играете веднъж на сцената, то втори път ще се смени. Всеки ден ви дават различни роли да играете. Някои от вас сте недоволни, че сте се родили жена. А пък жените не се раждат. И мъжете не се раждат. Мъжът е направен от пръст, а пък за жената са взети две ребра и е направена. Жената е направена от две ребра, а пък мъжът от хубава пръст. Щом казваш, че си се родил и си недоволен, че ти опорочаваш най-хубавата дума! Щом си се родил жена, то е едно велико благо. Щом си се родил като мъж, то е едно велико благо. И ако съжаляваш, че си се родил жена, ти не разбираш живота. че жената е проводница на Божията Любов. Ако тя се е родила, значи Любовта е почнала да функционира в тебе. То е раждане! Мъжът представлява Божията Мъдрост. И ако неговият ум е почнал да бъде проводник на Божията Мъдрост, той е вече мъж. Под „мъж“ разбирам да дойде знанието, което освобождава хората. А пък Любовта е, която задоволява всичко! Та сега каква е вашата мисия на Земята? Вие сте напуснали вашата мисия и цел ден седите пред огледалото и само се мажете с това-онова, със сапун се чистите. Хубаво е това, но цял ден пред огледалото, това не е жената! Жената трябва да има качества: да знае да готви хубаво и при това да се облича хубаво! Някой казва: „Неглиже“. Не, неглиже няма! Знаете ли какво е хубавото обличане? Да изпъкне лицето, а не дрехите! Всичко да даде израз на лицето. Като погледна някому обущата или палтото, да не кажа: „Много хубави обуща, много хубаво палто, всичко хубаво, а лицето не е хубаво!“ Много хубаво да е лицето, а пък обущата са второстепенни неща. Лицето е човекът. Та казвам: Умът е човекът, сърцето е жената.

Вие седите и казвате: „Как ли ще се родя втори път?“ Вие сега не знаете как сте родени, а пък искате да знаете за втория, за следния път!

Идат при мене и казват: „Дайте ни някоя работа!“ Че каква работа да ви дам? Аз мога да дам на всекиго работа. Ако ви дам най-леката работа, работата на един капелмайстор, да си махате ръцете, да кажеш: „Това е лесна работа!“ Но там има ритъм! Всичките трябва да ги дирижираш. Онзи не разбира, че затова трябват познания. Не е в тояжката. И без да маха тояжката, той като ги учи те могат да свирят. (*Учителят прави движения*). Това е така писано в драмата вътре. Ще го играеш.

Някои цигулари при свирене на цигулката много се кълчат. Ако се кълчи, не е лошо. И ако е тих, пак не е лошо, но кое е по-хубаво? Един цигулар – виртуоз Олибоу като свири, ходи по цялата сцена и се кълчи. И всеки един музикант ако рече да прави така! Не подражавайте. Всеки един от вас трябва да носи онзи характер, който природата му е дала. Ако трябва да се движиш, движи се, не е лошо това. Той е бил ученик на Паганини. Сега аз изиграх една роля на Олибоу, но не можах да го представя както трябва. Той има дълга коса и тя се мята при кълченията му. Той свири хубаво. Цялата публика се възхищава от движенията му. А пък някой свири тихо, класически. Ако в един оркестър всички почнат така да свирят, какво ще бъде с капелмайстора?Това са индивидуални черти, които човек може да прояви само при особени условия. Има право, но то не е един общ порядък на нещата. Когато ние говорим за един морален строй, то е да не се влиза в стълкновение.

Не опетнявайте вашите чувства! Не опетнявайте в себе си онова чистото и святото, което Бог е вложил. Всякога по възможност на всяка една мисъл ѝ дайте едно правилно тълкувание. Често аз съм забелязал: като ям нещо, може да остане по брадата ми нещо. Не го

виждам. Занят съм с мисълта. Идва някой и ми казва: „Имате нещо на брадата си!“ Трябва да си нося огледало. Не я виждам каква троха останала на брадата ми. Какво има от това? Ще познаете какво съм ял! Ще познаете, че съм ял сирене или мед. Няма да ме питате: „Дали ядете мед или не?“, щом има на брадата ми. Тогаз аз изваждам огледало и поглеждам. Като видя къде е хапката, снема я от брадата си. Много добре. Сега аз мога да се докача и да кажа: „То не е твоя работа да ми казваш дали имам нещо или не!“ Аз казвам: Благодаря!

Дойде някой и ти направи забележка за погрешката ти. Погрешката ти каква е? Ял си нещо и е останало нещо на брадата ти. То е погрешката.

Вчера сядам в обедната стая и като ядохме хубавото ядене, пълнени чушки, сестрите ми носят една голяма чаша с кафе. А пък другите всичките гледат. Казвам: Непотребно е. Дайте на другите. Те казаха: „Невъзможно е! Толкоз кафе и захар де да намерим?“ Казах: Дайте на всички по една лъжичка! И изпращам моята чаша да вземат. И като взеха всички, остана половина чашка. Вие казвате: „Ние обичаме Учителя“. Аз казах: И на другите дайте! То е лош навик. Утре ако станете учители и почнете да пиете по цяла чаша, и тогаз отиде вашето учителство? Един учител трябва да яде най-скромно. На други се позволява да ядат, но на Учителят да не си дояда. На вас вярующите казвам: На светските хора много работи са позволени, но на вас много работи не са позволени. Ако аз бях изпил чашата, то мнозина, които ме гледаха, можеха да кажат: „Какво беше кафето? Трябва да е било много хубаво!“ А пък сега като взеха по една лъжичка, имаха понятие. И всички останаха доволни. След това се разви една хубава тема. Разговаряхме се половин час. Философски работи. Ако не бяха пили моята чаша, то щяхме да си излезем много скоро. И тогаз ще кажат: „Струва си човек да бъде учител!“ Питам сега: Кое е по-хубаво – една чаша кафе или една чаша вода? Аз бих предпочел една чаша хубава,

отлична балканска вода, отколкото бърканото кафе. Кафето вземам, като дойде някой път хремата или треската. То е лечебно. Ако искате да се лекувате, пийте кафе. То е лечебно растение. Стимулира.

Та сега какво разбрахме? Трябва да имате едно изкуство. Като слушаш някой човек, не прави никакви гримаси. Аз ви превеждам примера на онзи апаш. Аз го наблюдавам. В него имаше едно движение. Като му дам знак с пръст, той направи гримаса кисела. Не му е приятно. Той си казва: „Майстор е той!“ Той тълкува от моето движение с пръст, че тая мома при която е седнал е за мен. Право ли е това? Този човек ме слуша, като му давам знак с ръка. Може да мисли, че тая плячка е за мене, или че има детективи. Оглежда се той наоколо. Инстинктът му пак заговори. Иска пак да бръкне. Пак му давам знак с пръст. Най-сетне той стана и си замина и си каза: „По-майстор е от мене!“ Каква е неговата задача! Да ви разправя един ден! Като махнах три пъти на човека, излезе си! С един малък поклон! Каза: „Покланям се пред твоето изкуство“. Наблюдавайте дявола, когато дойде във вас, да ви е отворено съзнанието. Ако съзнанието ви не е будно, ще ви обере! Будно съзнание трябва да имате всякога! Защото животът е един голям изпит. Теренът по който ходите, не е никак равен. Като се качвате по планинско място разни пози вземате: какъвто е теренът, такива пози вземате. Тия алпийски туристи, които се качват по ония глетчери, какво внимание, какво съсредоточаване имат. Със своите брадвички, със своите лопатки правят стълбичка и по нея ходят. И най-малкото подхлъзване е опасно! – Теренът, по който вървите е различен. Ви имате да разрешавате една задача. Вие сте дошли в този живот например да развиете вярата си; или да развиете надеждата си; или да развиете своето милосърдие; или своята съвест; или своята справедливост. Или в този живот си дошъл да развиеш волята си! Има хиляди неща, за които вие сте родени. Всички неща не може изведнъж. Или сте дошли да развиете своето

религиозно чувство. Да знаете как да се молите! Иде някоя болест или землетресение, помолиш се и се отложи! Значи в този случай чул те е Господ. Апостол Павел като беше на онзи кораб, имаше буря. Той се помоли, но престана ли бурята? Колко дена бяха тласкани от бурята в морето? Но това трябваше да стане. След 14 дена той извади хляб и каза: „Братя, ще имате едно нещастие. Корабът ще се разтроши и нито един няма да загине. Хапнете малко! Благодарете на Бога!“ И това, което каза Апостол Павел стана. И излязоха на острова и много хубаво ги приеха на острова. Три месеца седяха там.

Всеки един от вас трябва да знае какво му трябва. Вие искате неща, които не са ви потребни. Вие искате да бъдете красив. Това е една табела; табела на една голяма кантора отгоре. Колониални стоки! Нямате вие нужда от колониални стоки. Вие сте родени за астрономи, да разбирате небето, вам са ви дали тръба; какво ще ви трябва красивия надпис за колониалните стоки. Ще отидете да наблюдавате небето и да давате познания на хората за ония светове, които са далеч от Земята. Това е по-хубаво, отколкото да бъдете търговец на колониални стоки. За колониални стоки много хора има, но за астрономи – малко. И малко религиозни хора има сега! Обикновени религиозни хора има много, но малко религиозни хора има – да блика от тях Любовта! – Един хубав извор! Има извори но мътни, но хубави извори има много малко. Аз желая вие да бъдете сега от хубавите извори! Казано е: „В начало бе Словото“. И ако Словото беше начало ти трябва да бъдеш край на нещо хубаво: да извършиш волята Божия.

Помнете: Трудът е най-ниската точка, до която можете да стигнете. А пък служенето е най-високата точка, до която можете да се качите. Желая всинца да се научите да служите. Трудът всички го знаете.

Сега да се издигнете до най-високата точка, да се учите да служите.

Искам сега от вас: нарисувайте три картини. Едната картина, на добродетелта. Един човек, който е добродетелен. Втората картина: нарисувайте един човек, който се е влюбил. И третата картина: Един, който е взел билет лотариен и е спечелил един милион. Това за следующия път. Ще нарисувате каквото и да е! Да видим вашата идея. Добродетелен, влюбен и човек, който спечелил на лотария. Аз да ви кажа: Влюбеният е концентриран човек, той трябва да се концентрира. Първият беше добродетелният. Как ще го представите? Хайде да ви улесня: Представете си кошница с плодове и той ги раздава. Третият е този, който е спечелил един милион лева. Ковчегът с парите е пред него. Той ги брои. Като банкерин ще го представите. Всичките са хора. Вие не правите разлика. Всички са ценни: и добродетелният, и влюбеният и пр., само че някои служби са по-високи. А пък ония органи, които имат по-низки служби на тях Бог е дал по-голяма почит, за да няма раздор. Службата на краката не е такава, каквато на ръцете. И краката, и ръцете, и очите и пр. извършват своите служби и функции. Всички не са еднакви. Та в дадения случай, когато извършваш някоя работа, ти трябва да знаеш къде функционираш. И ако извършваш по-низка служба, трябва да знаеш, че имаш по-голяма почит.

Ако някой на Земята е щастлив, на небето не обръщат никакво внимание на него. Но ако е нещастен, в небето вече обръщат внимание на него. Това е най-хубав сюжет за тях. И всеки е готов да даде нещо на този брат на земята за да го направят щастлив. Вие като не разбирате сега Божия закон казвате: „Нещастен съм!“ Че обикнали са те в небето. Видели са те и някои приятели имаш, които са записали твоето име.

Кажете ми сега, кое остана у вас, което няма да влезе в стълкновение с вашите възгледи. Вие казвате: „Нищо не сме придобили!“ Не, всякога към живота си трябва да притурите нещо ново! Вие имате някои неща, които са останали у вас от вашите бащи, от вашите деди. Вие нещо ново не сте внесли в тая картина. Всеки един от вас трябва да внесе нещо ново. Чрез вашата мисъл трябва да внесете нещо ново в себе си. Ако парите могат да ви направят щастливи, аз да ви дам. Но няма! Ще ви направят нещастни. Ако плодовете могат да ви направят щастливи, добре! Но знайте: Те ще изгният. Колко дни могат да траят плодовете? Десет, двайсет дни. Трябва да се ядат. И колко време ще траят един милион лева. Някой казва: „За цял живот ми стигат!“ Един милион на един цар стигат ли му? Че има царе, които имат един милион на ден разноски! Вие казвате, че за вас един милион ви стига за цял живот. За английския крал със своите придворни слуги и пр. 365 милиона български не са много. Колко струват те в английски лири?

Сега разбрахте как ще нарисувате. Каква ще бъде първата картина? Човек с кошница в ръка, с круши, ябълки и пр. и ги раздава. Втората картина – едно дете, което гледа нагоре към кошницата и казва: „Няма ли да ми дадеш?“ Влюбил се е той! И най-после онзи, който брои парите от лотарията. Както децата, няма нищо, че няма да нарисувате художествено. Колкото аз нарисувах. Така че аз ви давам насърчение. Аз турих 3-4 черти. Това е модерно рисуване. Някой турил нещо и казва: „Модерно рисуване“.

Природата е направила опити. Нещата трябва да се представят такива, каквито са. Ни повече, ни по-малко.

„В начало бе Словото“. Дръжте се затова Начало! Не се спирайте в своя път към Бога! И Земята като се върти да ви бъде приятно, че се върти и че става ден и нощ. Като стане нощ, ще си починете, и като стане ден, ще станете да работите!

Тая година ще бъде една благословена година за ония, които разбират! Че знаете ли тая година след колко години ще се върне? Те казват, че тя отива във вечността. Не, учените астрономи изчисляват: Една комета идва и след колко години тя ще се върне: след 100 години, след 2000 годни, след 3000 години. Земята в 365 дни като се завърти около себе си, прави цял един кръг.

Тая година след колко години ще се върне? Това е доста труден въпрос. Има математика там! Ще се върне пак! Но доста е протяжна нейната орбита. С следующия ви живот като влезете в 25-та си година, тя ще ви бъде на гости! Като заминете и като седите в онзи свят 45 години или 100 години, или 2000 години – 2000 години няма да седите горе вие – и като се върнете на Земята, 25 години след вашето връщане на Земята тая година – 1937 – пак ще ви дойде на гости. И тая година тогаз ще има връзка със сегашната 1937 година. Ако вие разбирате закона, тогаз цялата картина ще изпъкне като на кино. Каква е връзката между тогавашната година, която ще дойде и сегашната 1937 година? Това сега не е важно.

Важното са картините. Ще нарисувате една картина, която да представлява добродетелния. Една картина, че сте се влюбили. Но бих желал да се влюбите, което пари струва. И най-сетне, да забогатееете. Умен да бъдеш, Любовта да дойде и да бъдеш богат, да имаш знания! Влюбен разбирам онзи, който е разбрал Любовта. Като хапне, той ще разбере. Това е осмисляне сега на тая картина.

Добрата молитва

6 ч. 25 м.

Гимнастически упражнения

Небето ясно. Студено.

6 лекция, държана от Учителя на 6 януари 1937 г., сряда, София – Изгрев

МЕЛОДИЯ И ХАРМОНИЯ КРЪГ – ЕЛИПСА, ПАРАБОЛА – ХИПЕРБОЛА

Отче наш

(*Учителят показва картините, които са на катедрата*).

Изкуството е нещо, което се придобива. Човек трябва да работи дълго време за да придобие едно изкуство. Тук има гениални работи. Някои линии гениални – в проекция. Гениалните работи ги прави природата, а пък човек само ги рисува.

Вие се обезсърчавате по причина на въртението на Земята. От това произтича обезсърчението. Обезверявате си, понеже Земята едновременно се върти около Слънцето и около себе си. Понеже не разбирате нито единия закон, нито другия. Защо Земята се върти? То е доста дълбок философски въпрос. Защо се върти около Слънцето и около своята ос? Ще оставим тия работи. Ще се спра на друго. Искам да бъда кратък.

Вие сте учили в училището. Има 4 вида криви линии, от които два вида са затворени, а пък двата са отворени. Тия 4 вида криви линии съответствуват на онзи път, по който човек върви. Имате кръг. Той е затворена крива линия. Имате елипса. И тя е затворена крива линия. Имате парабола и хипербола. Те са отворени криви линии. Хиперболата – това представлява Божествения свят; параболата представлява ангелския свят; елипсата представлява човешкия свят; а пък кръгът – животинския свят.

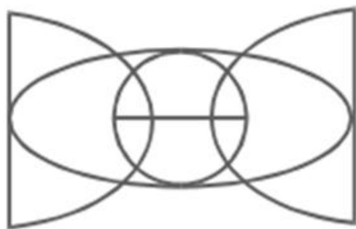

Фиг. 1

Някой път вие разнасяте новини. Хубаво е да бъде човек кореспондент, но разнесените работи трябва да бъдат верни.

Кръгът – това е една проекция. От кръга се образува сферата. А пък какво се образува от елипсата? И от параболата и от хиперболата какво се образува? Хиперболата – това е обърнат кръг. На този кръг двете страни са обърнати. Значи преувеличение. Да ти кажат, че тия два кръга могат да се съединят, непостижимо е това за ума. Как неща, които са противоположни да се обърнат и да се съединят? А пък параболата можем да си я представим другояче: Единият по стеснен кръг да има допирна точка. Това показва, че едната страна е по-далеч, а пък другата по–близо. Но все пак не е завършен. Параболата не е кръг от нашето измерение. Тя е кръг от четвърто измерение, което в сегашната геометрия се нарича от четвърта степен. Елипсата е от трета степен, а пък параболата – от четвърта степен. Вие сте изучавали дескриптивна геометрия. Не е лошо да учите геометрия, и стари и млади. Защото вие сега за сега проучвате само правата линия, нейните функции. Езикът ви е едно шило. Всички сте обущари. Вие учите обущарство. Някои майсторски шият обуща, а други само ями шият, дупчат, дупчат. Някои хубаво шият обуща, а пък някой са прогресирали и правят костюми, дрехи. Все езикът шие дрехите. И онези, на които са ушити дрехите критикуват тези, които са шили, не са доволни. Казвам: Шийте добре, за да няма критика. Но и критиката

не е лошо нещо, понеже тя поправя шивача. Едно време шиеха с ръка, а пък сега с машина. Сегашното шиене е по-хубаво, отмерено, но то не е толкоз магнетично, защото е с машина. Едно време беше с игла, и човешката ръка като шие все таки придава нещо друго.

Та казвам: За да смените едно състояние с друго, вие трябва да разбирате онзи основен закон. Притеснявате се. Вие имате един кръг, имате едно животинско състояние. Един кръг, в който се въртите постоянно, обикаляте от една или друга страна; този кръг не се разширява. Дотегнало ви е в този кръг еднообразието – все с този радиус, понеже всички точки са еднакво отдалечени от центъра. И стане животът ви несносен. Тогава трябва да изучавате закона на елипсата. Елипсата има само две допирни точки с кръга, а пък другите точки са далеч от него. Значи като напуснете животинското състояние, вие ще имате с това състояние само две допирни точки. Вие не може да се освободите от животинското състояние. Вие мислите, че животинското състояние означава грубост, вие криво мислите. Не, не разсъждавайте така. То е първичният живот. В онова животно няма мисъл да разбира причините и последствията.

Уж учени сте вие, знаете много работи, но ако ви дадат една тема да развиете: „Каква е разликата между личност, честност и справедливост?“ Какво бихте писали? Аз ще ви дам една дефиниция. Може да отворите речника, има други дефиниции. Може да ги сравните. Можете да отворите който и да е речник, и ще видите какво означават тези понятия. Честността защищава личността на човека, неговата чест. Да бъдеш честен, значи да защитаваш своята чест, окръжаващите хора да имат добро мнение за тебе. А пък да бъдеш справедлив, значи да защитаваш името на Бога, честта на Бога да защитаваш. Справедливостта не се отнася до тебе; тя се отнася до Бога. То е един велик закон. Ако ти не си справедлив, опорочаваш името Божие. Значи справедлив си не за себе си. Това представлява

един широк принцип. А пък честен си заради себе си. Ти казваш: „Аз съм честен човек“. Живееш за себе си. Казваш: „Справедлив съм“. Живееш за Бога, ти искаш в себе си да въздигнеш името Божие. Честността е първата стъпка, едно предисловие на справедливостта. Честността, това е запада на човека. Да бъдеш честен това е залеза на твоето слънце. А пък да бъдеш справедлив, това е елипса. Ти само при елипсата може да бъде справедлив. А при кръга ще бъдеш честен. Това е един закон. Като се изучава устройството на човешкия мозък, ще видим, че мозъкът се удължава към южния и северния полюс. Но тази енергия, която се набира на двата полюса се изявява на екватора, защото двете страни на екватора са по-изпъкнали. Учените хора обясняват, че това става от въртежа на земята. Но всяко едно движение е един разумен акт. Ти не можеш да бъдеш разумен в своето движение, не може да се движиш правилно, ако в тебе разумността не действува, ако не си разумен. Даже по движението може да познаеш, дали един човек е учен, философ, търговец, адвокат, поет, музикант, свещеник и пр. Може да познаеш и какво мисли. Даже и състоянието на другия може да познаеш. Ако някой има събудени груби чувства, това се издава в движенията на пръв поглед. Ще кажете, че това е сложна работа. Че животът е сложно нещо! Има да учиш. Тепърва ще започнете да учите. Още колко други сложни работи има. Ти казваш: „Не искам да се уча“. Ще играете на хорото и пак ще учите. Ако мислиш, че няма да учиш, много се лъжеш. Като мечка ще ви разиграват и пак ще учите. Тогаз ще учиш науката на другите, а не онази наука, която тебе ти е потребна. Казвам: Учете се доброволно, а не да ви карат да играете като мечка. Вие казвате: „Свобода“. Вие не знаете що е свобода. Свободен е разумният човек. Питам: Де е областта на разумността? Разумността се осмисля чрез закона на Любовта. А пък Любовта се изявява чрез закона на Мъдростта. Мъдростта се изявява чрез закона на Истината. А пък

Истината се осъществява в живота. То е един кръг. Ти трябва да бъдеш разумен, за да може да влезеш в Любовта и да се ползуваш от онези блага, които тя носи. Никой не може да използува Любовта, да се ползува от нея, ако той не е разумен, или ако няма отмереност. Един не може да стане музикант, ако той няма нещо да обича, да има нещо, което да го подтиква към музиката.

Да вземем едно сравнение. Вземете разликата между източната и западната музика. Източната музика е кръгообразна, а пък западната музика е елипсовидна. Източната музика е мелодична, а пък западната е хармонична. Каква е разликата между мелодия и хармония? Мелодията се занимава с един малък кръг. Кога се занимава човек с мелодия? Когато те ударят, ти казваш: „Олеле мале, кракът ме боли; олеле мале, какво да правя?“ (*Учителят пее тези думи и се върти*) Това е мелодия. А пък сега какво е хармония? (*Учителят пее следните думи и върви напред „Оздравях вече аз, напред вървя!“*) – Значи има разширение. Това е удължаване вече. Следователно, малкият кръг на мелодията е един затворен кръг. А хармонията е отворен кръг. Има отворено пространство, има разширение. Една мелодия в хармонията ти ще я развиеш. Мелодията става едно украшение на хармонията. В съвременната музика ние сме дошли до хармонията и ритъма. Но в хармонията трябва разумност, трябва Любов, трябва светлина, трябва свобода и простор, в който музиката да се проявява. Мелодията се дължи на симпатичната нервна система. Мелодия има и у животните. И животните са правили опита да пеят. Но едвам у човека започва хармонията. Славеят пее, той има мелодия, но колко завъртвания има той на гласа си? Той си пее за ограничителните условия на живота, в един малък кръг. Има известни извивки, украшения. Всички славеи пеят една и съща песен. Те имат някои нюанси, но много малко могат да се различават тези нюанси. Наблюдавано ли е, колко са парчетата, които славеите пеят?

(*Изброени са до 48 различни мелодии.*) А пък колко мелодии има човек? В хармонията колко вида има? Та казвам: При живеенето в едно мелодично състояние се засяга сърцето ти. А пък в една хармония се засяга ума. Следователно, сегашната музика се дължи на човешкия ум. Музиката трябва да ползува не вашите чувства, но вашия ум. Ако ползува вашият ум, ще ползува и вашите чувства. Ония, които искат да чувствуват музиката, те грешат. Не, ти най-първо ще разбереш музиката в нейната същина и тя да ти помага. Защото музиката е един подтик за живота. Човек не може да се облагороди, ако не пее и не свири. Иначе човек ще остане един грубиян, или ще остане един неодялан камък. Не казвам само да пееш, но ти трябва да се интересуваш. Ти трябва да се интересуваш, защото това е един подтик, това е един Божествен импулс. Музиката както е сега, тя е изкуство, но трябва да се разбере музиката и в самия живот. Ако се развие вашият слух, ще видите, че във всичките клетки като работят, има едно пеене. Най-хубавото пеене е вътре в човешкия мозък. Там хармонията е горе. А пък, ако искате мелодия, ще намерите парчета в симпатичната нервна система. Когато мелодията и хармонията са съединени като се съединят мелодията на симпатичната нервна система и хармонията в мозъка и образуват едно цяло, то е едно здравословно състояние.

Хармонично и мелодично ще пеете. В хармонията има разширение. А пък в мелодията има една подробност, специалност, специалист; изучавате някои малки функции.

Та всеки един от вас трябва да има малко понятие за музиката. Например, малко музиканти има, които знаят как се минава от едно мелодично състояние в хармонично, понеже в мелодията има по-големи разногласия, по-големи мъчнотии. Мелодията се движи в една по-гъста среда. Там човек чувствува болките. Щом запееш мелодия, казваш, че чувствуваш тук, под слънчевия възел влияние. А пък щом

ти пеят хармония, ти веднага ще имаш една мисъл, един подтик, енергия за работа. Ако искаш работа, хармония ти трябва, ако искаш съзерцание, да седиш както някои светии са седели и са съзерцавали, трябва ти мелодия. Светиите са седели 20–30 години и са разрешавали един въпрос. Какъв въпрос е разрешавал светията? –За чистотата и святостта. Да бъде чист и свят. – 20 години той изучавал закона на мелодията. И той на стари години излиза – 80-годишен – за да учи в живота хармонията. Тогаз той предава мелодия, а пък те го учат на хармония. Грешните хора са по-силни от него. Той е бил страхлив, че избягал в гората. А пък те са седели на бойното поле на фронта и са се сражавали. А пък той сега отива в тила да им помага. Той си почива 20 години на планина, като един момък, който е бил влюбен в една мома и ходи по стъпките ѝ. И най-сетне момата казва на момъка: „Слушай, стига толкоз, върви сега да помагаш на другите хора!“ – „Аз обичам да те гледам!“ – „Гледай ме колкото искаш, но не само с мене да се занимаваш!“ И момъкът трябва да постъпи така при подобен случай.

Вие имате, една идея, в която сте се влюбили. Вие казвате: „Аз искам да вляза в духовния свят“. Вие не може да влезете, ако не разбирате законите на духовния свят.

Вие трябва да преведете думите на Писанието. Там някои думи са хармонични, а някои мелодични. Не искам да остане сега в ума ви идеята: сега на стари години да бъдете млади! Има някои неща, които на стари години не могат да станат, но има неща, които и на млади години не могат да станат. Колкото едното е невъзможно, толкоз и другото. На младия трябва да му помага майка му, за да направи нещо. И на стария трябва дълго време да му помага младия, за да направи нещо. На млади години старият ще помага на младия, а пък на стари години младият ще помага на стария, и последният ще учи. Какво учи старият човек от младия? Той учи мелодия. А пък какво

учи младият при стария? Той учи хармония. Младият като се приближава при стария, трябва да учи хармония. На младия му трябва хармония. А пък на стария му трябва мелодия. Сега, кои са причините? Като млад вие може да придобиете онзи материал, с който трябва да работите. На вас ви трябва материал, с който да работите в света. Каквато и да е идея, за да я турите в проекция, трябва ви материал, едно разположение. Скръбта и радостта са мелодии. Те са нюанси на мелодията. Вие се плашите от скръбта. Скръбта и радостта са противоположни полюси в мелодията. Скръбта и радостта са два полюса. То е една елипса. С мелодията вие се приготовлявате да влезете в живота. като влезете в ума си, вие ще влезете в елипсата, ще се изправите перпендикулярно и ще почнете да функционирате в параболата, или ще дойдете под влиянието на онази мисъл на напредналите същества, които наричаме ангели, съвършени същества или светии, които са завършили своето развитие. Вие трябва да дойдете под някое влияние, да не мислите, че като мислите нещо, вие ще може да направите нещо. Българската поговорка казва: „С един камък къща не става“. Вашето състояние се дължи на чуждо състояние. Аз правя опити. Опитвам едно свое състояние, дали е реално или не. Изваждам едно правило. Едно свойство има снегът, че се топи. Едно свойство има водата, че замръзва. Казвам: „Водата при известни условия замръзва“. Водата казва: „Гледай да не ме изстудиш, че аз ще стана толкоз твърда, че и главата ти мога да пукна“. Снегът казва: „Има нещо добро в мене. Ако туриш малко повече топлина в мен, аз ставам много мек“. Следователно, на онова състояние на снега, тури топлина. На студено тури топлина. А пък онова, което е топло, трябва да го измениш по друг начин. Какво ще му туриш? Тури му повече студена светлина. Умът, той функционира със студена светлина. Умът, е почти без топлина. Но това е в умствения свят. Ако слезеш в сърцето, законът е

друг. Трябва да разбираш противоречията. Ще кажеш: „Господ така направи света“. Вие ще изучавате света такъв, какъвто Господ го е направил. Защо Господ направил земята да се върти около себе си и около слънцето? То е Негова работа, но вие ще учите. Вие ще учите, че земята се върти и ти ще бъдеш в хармония с нейното движение, когато тя се завърти около слънцето. Иначе ще имаш други стълкновения.

Какво трябва да знаеш сега? Ти казваш: „Аз искам да обичам хората!“ Как ще обичаш? За да обичаш, ти трябва да си учил хармония, за да има какво да дадеш. Ако аз не разбирам нищо от хармония и мелодия, какво ще ви дам, какво ще ме слушате? Или ако не бях учил тия работи, които вие не знаете? Вие казвате: „Ти си учен човек!“ Аз да ви кажа: Едно време, когато аз исках да се кача на земята, исках да изуча защо тя се върти около оста си и около слънцето. Казах тогаз: „Иначе не се качвам“. Исках да зная защо тя се върти, да видя дали ще мога да се нагласа спрямо нея. Исках да зная къде отива тя в своето движение. Като разбрах нейното движение, сприятелихме се със Земята. Иначе можех да се намеря в противоречие с нейното движение. Снизходителен съм към земята. Тя казва: „Понеже Слънцето не може да ме огрее отвсякъде, аз се въртя, за да огрее Слънцето всички малки, дребни същества, да им дам възможност да ги види моят възлюблен, да се проявят, да поживеят и като се уморят, пак ще се въртя, за да си починат. Аз виждам, че тя много умно постъпва. Дава им, после ги туря на легло, събужда ги. Значи много целесъобразно постъпва.

Казвам: Във вашия живот, има едно противоречие. Вие ще дойдете да се нагодите с него, с онази Божествена мисъл. Към волята на Бога трябва да се нагодите. Бог е създал нещата. Вие трябва да знаете какъв е законът на вашето създаване. Вие чувствувате. Хубаво, но чрез сърцето си вие ще се домогнете най-първо до Любовта. А пък

чрез ума си ще се домогнете до Мъдростта. Със сърцето си ще намерите майка си, а пък чрез ума си ще намерите баща си. А пък двамата като се съберат заедно, ще видите какви са отношенията, които съществуват между бащата и майката. Или: Като съедините вашия ум и вашето сърце, ще видите какви са отношенията между ума и сърцето. Умът е едно дете. То е мъжко дете. Син е той. А пък сърцето е дъщеря. Тогаз ще намерите баща си – Духът и майка си – Душата. И следователно, онези ще останат в средата. Те ги обземат. Та казвам: Вие ще бъдете добър за да можете да намерите баща си. Вие, които сте жени, трябва да бъдете добри, за да намерите баща си. Защото бащата иска добродетели. А пък вие, които сте мъже, които мислят, вие трябва да развиете вашия ум, за да намерите кого? Майка си! Те се прекръстосват. Мъжът търси майка си, а пък жената търси баща си. Жените търсят своите бащи. И тъй: Между хората на земята, ония, които вървят по пътя на Любовта развиват сърцето, а пък ония, които вървят по пътя на Мъдростта, развиват ума. Мъжът и жената се сприятеляват за нещо друго: Между едните, които имат придобито в науката на Любовта и ония, които имат придобито в своята наука, става обмяна на придобитото в тях.

Сега вие искате да знаете защо Господ ви е направил, защо ви е дал форма. Сега каквато и дума да употребите в отговор, опорочават се думите. Питате: „Защо съм станал жена?“ Защото не можете да станете мъж! Някой пита: „Защо аз станах мъж? Защото не можеш да станеш жена! Не при дадени условия. Обаче, постепенно мъжът може да се превърне в една жена и жената постепенно може да се превърне в един мъж. Какво ще разберете под израза, че тя ще се превърне в мъж? Като се превърне тя в мъж, ще му израснат мустаци, ако е човек. Но у животните и жените имат мустаци: котката и котаракът. На котката антените са по-дълги. С мустаците, които котката има, тя възприема ония чувствувания на котарака, какво мисли той за нея:

чрез антените от едната и другата страна. И котаракът като дойде, и той приема мислите чрез антените. Думата „котарак“ не е хубава. „Кот-арак“. „Кот“ – значи да хванеш котка, котарак. Какво име бихте турили, ако от вас би искал Господ едно име? Какво име бихте турили на кучето, котката, кравата? На буквата „к“ върви!

Ние на български казваме: „ЧОВЕК“. Друг е смисълът на думата „човек“. Други трептения има като произнесеш думата „човек“. Като кажеш веднага чувстваш едно животно, на което месечината има голямо влияние. А пък като дойдеш до кучето вече там какво влияние има. Върху кучетата има влияние Меркурий. Кучето е меркурианец. Той се съобразява с всичките. Върти си опашката. А пък котката е студена като месечината. Тя като си намери къща, не я напуска вече. Месечината може ли да напусне земята? Като ѝ кажеш да отиде при коя да е друга планета, тя ще каже: „Мен не ми трябва! Аз съм си намерила една къщичка! Мен ми е добре тук!“ Котката все около човека се върти, а пък кучето може да има много господари. То е меркурианец! Но вие сега не можете да намерите какво има от това, че луната е упражнявала влияние върху котката. На нас месечината ни праща една светлина, която е без топлина. Отлична е светлината на месечината. Тя пречиства. В месечината е хубаво това, че тя изтегля лошите неща от човека. Ако човек знае законите на месечината, тя ще пречиства човека и ще му помогне в живота. Ако ти искаш да научиш чистотата, дръж 1-2 котки в къщи. Всяка къща трябва да има 2-3 котки, за да се научи човек как да се чисти. Котката си прави тоалета, ближе се, ближе се. Отличен характер има. А пък като дойдете до кучето, което е меркурианец и то има отличен характер: отличен пазач е. То пази човека, пази стадото му от вълци. У всяко животно има по една отлична черта. После, кучето е привързано. И като види стария си господар, мърда си опашката. И на новия си господар мърда. На всички мърда опашката си. Една хубава

черта е това. Има едно малко изключение, има някои кучета, които си изменят характера – не си мърдат опашките. Добиват един тип на аристократизъм, и като дойдеш, то погледне и казва: „Какво търсиш тук?“ И прилича на стражар. То казва: „Тук няма да влизате!“ Да оставим сега това. Това е затворен кръг. Защо са животните? Ако разбирате кръга, оттам започвате вие, от животинския живот. И всичко онова, което животните са преминали, вие трябва да имате тяхната опитност. Трябва да имате опитността на котката, кучето, кравата, вола, паяка. Всичко това ще ви служи. Да имате тая опитност, за да можете да влезете в човешката мисъл.

Например, вие седите и намирате, че мухите ви безпокоят. Една муха ще принесе на хората повече полза, отколкото вреда. Тия мухи като влязат във вашата стая, въртят се, въртят се, а пък в стаята има доста вредни микроби. Мухата ги събира и ги нагълтва всичките. Случва се някой път, че те ухапе, направи ти инжекция. То е от невнимание. И внесе тия микроби във вас. Не е много учена. Но тая муха изяжда микробите. В мухата намерете един хубав пример, че тя без да знае, ви помага. Следователно, от нея се научете, че тия микроби, от които се опасявате, тя ги нагълтва и нищо не ѝ става. Нейният стомах ги смила. Следователно, и вашият стомах един ден може да издържа на микробите. – Как? –Аз ще ви кажа! Ще имате една отлична, чиста кръв. Микробите не са опасни. Микробите са опасни в своето размножение и ако имате какво да ядат и пият във вас. Ако имате чиста кръв, нито холера, нито чума, нито какъв да е друг бацил могат да ви повредят. Вие ще ми говорите за охтиката. Но нека да имате чиста кръв и охтиката няма какво да яде във вас. Тогаз охтиката умира. Но вие имате достатъчно нечиста кръв и охтичавите бацили вземат периметър, настанят се и мъчно можете да ги изкарате. Те нападат дробовете. Друго е при чистата кръв. Тогаз ще приложите закона на хармонията. Може да се направи един опит.

Един охтичав нека да пее „хармония“ една година, две, три и ще изблъска всички микроби! Разширение да има! Охтичавите хора са много свити и лъжливи в себе си. Той вярва, че ще умре и като го питаш, казва: „Много съм здрав!“ А пък той се лъже. Ако си каже на себе си той: „Хванала ме е охтиката и трябва да се боря“. Тогаз той може да оздравее по-лесно. А пък той не признава това.

Не крийте за себе си вашите погрешки. Изповядвайте ги, за да можете да се справите с тях. Всяка една погрешка, която държите в своето съзнание, ще я поправите. Всяка една погрешка, която е открита пред вашето съзнание, пред вашия ум, сърце, душа и дух ще можете да се справите с нея и тогаз ще се избавиш от едно зло. Ако я скрийте, ще си създадете едно зло. Не крийте погрешките, но ги изправяйте! Ще намерите един път, за да ги поправите. Бог ще ги поправи. Тая погрешка не е нещо лошо. Направил си една погрешка. Няма нищо лошо. Сега да оставим това.

Знанието във вас не трябва да бъде като един гардероб, да имате стотина костюма и всеки един ден да мислите, кои костюми да обличате. Не е необходимо това. 12 часа има един ден. 12 костюма на ден са достатъчни. В един час по един костюм. Сутрин при изгрев слънце малко по-дебеличък. Колкото повече се увеличава топлината, по-тънък костюм. Към обед най-тънкия костюм. И като започне да залязва Слънцето, пак изстива времето и пак ще облечете сутрешните костюми. Това е една възможност. Зимно време да носим по-дебели дрехи, за да спестим топлината, а пък тая топлина е необходима за да можем да работим. Ако няма достатъчно топлина мускулите и мисълта не ще могат да действуват. При сегашните условия известно количество топлина е необходима. Лятно време е потребна известна хладина, а пък зимно време известна топлина.

Трябва да се пази равновесието, което съществува в човека. Не изменявайте вашите състояния. Едно стеснително състояние става

причина да изгубите топлината си. а пък при едно разширително състояние, когато си давате простор, топлината ви ще се повърне. И всичките нещастия, които стават у хората, стават от свиването, от незнанието, как човек да пее. Свива се симпатичната нервна система, и капилярите, и кръвообращението става неправилно. Тъй че ще се спрете при едно лошо състояние и ще пеете „хармония“.

Например, вие често пеете „Махар Бену“. Как трябва да се пее Махар? При пението на „Махар“ ти най-първо ще започнеш силно и полека ще слизаш. „Бену“ – то е закон на посаждането. Слязъл си най-ниско и сега ще започнеш една крива линия, ще почнеш от слабо към силно. Имате едно слизане надолу и едно качване нагоре. А пък при „Аба“ имате разширението на музиката. (Учителят прави с ръце движение надолу – „Махар“, после движение нагоре „Бену“; и движение настрани „Аба“!) Това е първият пасаж. Като пееш „Махар“ ти отгоре слизаш, от Божествения свят. Слизаш до дъното на живота. „Бену“ – почваш еволюция, да се повдигаш. И като се повдигаш, ще благодариш. Широчина – „Аба“! Слизане, качване и разширение! Това го изисква хармонията. Като пееш непременно трябва да спазваш този закон на кривата линия: слизане, качване и разширение.

В мелодията вие имате един кръг: въртиш се, въртиш се в един замотан кръг. Ще образувате тогаз една елипса. Двете точки на този кръг ще ги разшириш. Имаш трима души приятели, с които не можеш да живееш. Ще намериш още трима души за тях – шест души. Ти ще станеш център. Ще станеш 7. И работата ще тръгне напред. И като избирате приятели, не ги избирайте еднообразни. Един приятел изберете, чийто ум е развит, у втория приятел сърцето да бъде развито, а пък у третия ваш приятел разумността да бъде развита. Намерете един приятел, който е тръгнал по пътя на Любовта, намерете един приятел, който е тръгнал по пътя на Мъдростта, един

приятел, който е тръгнал по пътя на Истината. Съберете ги всичките и веднага вашата работа ще тръгне.

Какво разбирате под приятелство? Ако аз съм приятел някому, приятелството трябва да му допринесе нещо. Ако вие сте приятел някому, трябва да допринесете нещо. Тогаз законът е такъв: Ти ще се приближиш до Бога, за да Му дадеш възможност да ти помогне. Има някои работи, които ти не можеш да свършиш. Отвори сърцето си и имай вяра в Бога! Има някои работи, които само Бог може да свърши. Само Бог е в състояние да свърши тая работа. Ти се болен, умираш. Лекарите казват: „Свършено е!" Всички домашни плачат. Единственият, който може да ти помогне, е Бог. Ако ти отвориш сърцето си на Него и Го призовеш, Той ще се отзове. Казано е: „Призовете ме в ден скърбен, и аз ще ви помогна". А ти казваш: „Я ми помогне, я – не!" На какво основание ще кажеш, че Господ няма да ти помага? Не сте приятел на Бога и Бог не ти е приятел. Тогаз няма да ти помогне. Законът е верен. За Аврама какво се казва – че бил приятел на Бога! Имаше една хубава черта – послушание на Бога. Всичкото си богатство, каквото искаше Бог, никога на Бог не правеше думата на две. Вие седите и върху това, каквото иска Бог от вас вие си давате мнението. И казвате: „Това не мога да направя". Вие правите само това, което вие искате. Вие искате да бъдете обичани от Бога. За да бъде човек обичан от Бога, той трябва да направи всичко, което иска Бог от него да направи. Ти направи опит да го направиш! Дали ще го направиш, то е друг въпрос. Но не се отказвай! Не казвай: „Аз не мога". Аз сега говоря за една Божествена идея, която прониква във вас. Има идеи, които имат надпис отвън! Аз говоря за златото, не за позлатеното. Всяка една идея ще видите дали е златна или позлатена. Ако е златна, тя е от Бога. Ако е позлатена, тя е от хората. Позлатените идеи оставете настрани, а пък онова, което е от злато, го турете в действие. Вие казвате: „Не ми е дошло времето!" Все се

готвите да идете някъде, все очаквате да ви дойде някоя дарба и все остарявате. И казвате: „Нищо не можахме да направим!“ Вие криво разсъждавате. Пред вас седят още 4 свята! Вие сте във физическото поле. Пред вас са още астралното, умственото и причинното поле. Вие отивате нагоре. Още три свята имате над нас, без физическия. Вие казвате: „На кого ще оставя жена си, децата си!“ Няма какво да се грижите нито за жена си, нито за децата си. Господ се е погрижил. Бог им дава слънце, земята ще ги носи. Въздухът, храната, водата Бог ги дава. Ти не даваш на жена си въздух. Ти казваш: „Какво ще прави жена ми?“ Ами ти какво ще правиш като умреш.

Ние имаме съвсем смешна философия! Ни най-малко не се безпокой за жена си и за децата си! Някой път се безпокоиш за себе си и казваш: „Какво ще стане с мене?“ И затова не се безпокой! Ти казваш: „Аз умирам!“ Не, кажи: „Аз отивам в духовния свят. Този свят го изучих. И като изуча астралния свят, ще се кача в умствения свят, в причинния свят. И тогаз ще се върна на земята за работа!“ Ти казваш: „С такива глупости не искам да се занимавам!“ По-добре с глупости, отколкото без глупости! По-добре е влюбената глупост на младия, отколкото мъдростта на стария! Влюбеният млад има повече знания, отколкото мъдрия стар, който седи със своите предустановени възгледи за себе, какво величие е бил преди време! Оставете едно време какво сте били. Ти казваш: „Едно време бях млад“. Като бяхте млади, защо напуснахте вашата младост? Казваш: „Напущам баща си!“ Защо? Защо напуснахте Бога като излязохте? Защо ни прати Бог на земята? Знаете ли защо? Няма какво да ви казвам сега защо. Пратил ни е за нещо. Та мнозина от вас сте забравили същественото. Един американски професор отива на пощата. Имал едно болезнено нервно състояние и си е забравил името. Той се казвал Джон. Казал му чиновникът: „Господине, моля кажете си името!“ – „Извинете, малко работа имам!“ Тръгва по пътя и мисли. Среща го един приятел

и му казва: „Добър ден, мистър Джон, как сте?“ –Благодаря, казва той и се връща в пощата и си взема писмото. И вие сте забравили вашето име. Забравили сте какво трябва да правите. Седите някой път и мислите какво да правите. Та първото нещо: Отнесете се до вашия ум. Ще знаете, че сте дошли да учите. Светлината, която иде във вашия ум, тя иде от невидимия свят. И топлината, която иде в симпатичната ви нервна система, иде от невидимия свят. Щом дойде Божествената светлина, вие ще почнете да мислите. И щом дойде Божествената топлина, вие ще почнете да чувствувате. И щом дойде Божествената топлина и светлина, вие ще почнете правата мисъл. Тая е връзката, която трябва да направите. Ти казваш: „Аз ще почна да работя!“ Но седиш и мислиш: тук има мъчнотии, там има мъчнотии и напуснеш. Тая връзка я късате по някой път. Решиш да пееш, но си казваш: „Мъчна е тая работа“. Решиш да рисуваш, но казваш: „И тая работа е мъчна“. И най-после дойдеш до най-лесния занаят: да шиеш. Че то е стар занаят. Едно време цяла година е седял ученикът да се учи с игла да боде. Господарят после ще го учи да пришие две парчета на едно място. Сегашните чираци в една година искат да изучат цялото изкуство. Понеже знаете да шиете хубаво, употребявайте шивачеството като едно изкуство. Като знаете да шиете, ще си оправите работите. Като срещнеш някой брат, кажи му нещо хубаво, уший нещо. Тури и малко мекота. Вие в училището как сте се справили с ония учители, които са били строги? Някои се крият, слагат се зад чиновете, за да не ги видят. А пък онзи, който знае, дига двата пръста. А пък учителите са много умни. Те търсят някой, който не знае. Само го дебнат и му казват: „Я излез!“ И той се намира в чудо, свива се. Във Варненската гимназия имаше един Белчев по математика. Той казваше: „Я излез Стояне, да видим ти какво знаеш по математика!“ Онзи излиза и мълчи. – „Много си прост!“ И го разклаща. „Нищо не знаеш“. Онзи приятел го гледа в очите. „Какво да

ти туря сега?“ И пак го бута, разтърсва го, пък беше щедър на бележки. „Какво да ти туря? Една опашка ли? Хайде, една тройка!“ Ще го побутне малко ученика. Не изкарваше тия които много знаят, но тия, които не знаят. Ще даде диктовка на учениците. Бутне някой ученик по главата и му казва как да учи, даде му някои наставления, напътствания. Та не се страхувайте от вашите професори. Те не са толкоз строги. Но обичайте ги вие! Ако го обичате вие учениците, той ще се отвори за вас.

Сега вие имате известна идея за Бога. Вие се плашите. Вие някой път мислите, че сте свободни. Често ние сме жертва на известни мисли, които си внушаваме. Гледаш на пътя едно ножче. Не го бутай. Това ножче е опасно. Или някоя монета. Пак не я бутай. Опасни са. Пътуваш из Европа. Някой ще ти даде цигари. Но като изпушиш цигарата, ще видиш, че нищо не е останало в джоба ти. Или ще ти дадат някой бонбон. Яли са попарата някои. Ще го вземеш бонбона и ще го туриш в джоба си. Ще кажеш: „Извинете! Стомахът ми малко не е добре“, и ще се освободиш от сегашните си неестествени мисли и настроения. Няма да бъдеш един ветропоказател – да се менят чувствата ви. Но всяко чувство, което изтича от тебе, трябва да е минало през твоя ум. Неговата енергия трябва да е минала през ума ти. Трябва да искаш и съгласието му, понеже не си сам, който действуваш в света. Вие сте едно съдружие, които сте дошли заедно – по 10 000, 20 000, 100 000 души сте дошли по целия свят. Свързани сте. Ще се спреш. Ти не си председател. Ще питаш другите членове на сдружението: „Моля ви се, как мислите вие?“ Не бързайте. А пък те ще се допитат по-горе йерархически. А ти веднага направиш погрешката.

Сега коя е основната мисъл, която остана във вас? Ще измените кръга в елипса, елипсата в парабола, и параболата в хипербола. Като дойдете до хиперболата, вие ще повикате Бога на помощ. Има неща,

които са крайно противоположни. При параболата ще повикаш някой светия на помощ. Като дойдеш до елипсата, ще повикаш своя ум. А пък като дойдеш до кръга, ще повикаш своето сърце. Или другояче казано: ще повикаш ума си, сърцето си, душата си и духът си. Те са четирите криви линии. Всеки ден трябва да се прави това. Двете външни криви линии са Божествените възможности, а пък двете вътрешни затворени криви линии са живота, който сега изпитвате. Затвореният кръг на животните, много мъчно можем да се справим с него – с тия неследствените черти вътре. Изисква се много голямо знание, за да се справим с тия животински отрицателни черти на цялото животинско царство, които функционират в него. Трябва да има един метод, за да може да се трансформира човек. Това е теорията. Дадох ви някои правила. Вие казвате: „Това аз го зная". Това, което знаете е много полезно. Но днешният ден изисква нов метод. И утрешният ден изисква нов метод. И сегашният метод, който трябва да употребите, ще изтича от това, което сте имали.

Какво означава тая картина? (*Учителят показва една от картините, които като теми бяха сложени на катедрата*) От трите зададени картини коя представлява тая? Добродетелта – Този човек раздава, носи кошница. Но колко копчета му турил онзи, който я е рисувал? – 11. Защо не тури 12? И на ръкавите по едно копче – стават 13. Няма да му върви в живота на този човек (*в картината*). Той казва: „Забатачихме, не вървят работите! Не се продават тия плодове!" Турил на корема си 11 копчета. Борба. Всичко 13 копчета. Не върви.

Избери най-хубавите ябълки, узрели в градината, тури ги в една хубава, отлична кошница. Това лице подава плодовете с ръка протегната настрана. Не! Ръката при даване не се туря настрани, а напред, по-близо до сърцето! Някой като ти дава нещо, теб ти е приятно. Добродетелта си има своята линия и трябва да я изучим. Тая линия на картината не е лоша, но тя казва: „Не ми върви". Не му

върви, понеже е направена по закона на месечината. Тя е лунен тип. Тя очаква 100 %. Турците казват: „Сметката, която си правя, не излиза“. (Учителят показва друг лист)

В този лист първата рисунка представлява добродетелният, втората влюбеният, а пък третият брои милионите: навел си главата и казва „Може да ме оберат!“ Този, който е рисувал тая картина е бил в Египет. Това е египетският маниер на рисуване. Сега е влязъл в европейската култура.

Сега ще наблегна на две съществени неща. Много да се говори е лошо нещо. Много да се говори е лоша работа според мен. Аз считам лошо в този смисъл: Например, някой не е готов да разбере. Натрупване става. Забелязвам, че някой път известни идеи внасят известно разочарование. Казвате: „Де е Господ? Къде да Го намерим? Животът е такъв! Остаряхме, гладни сме!“ Ти си остарял по следната единствена причина: То е внушение, че си остарял! Ти мислиш, че си млад. И то е внушение. Ти мислиш, че си възрастен, че си учен. Ти вечерно време сънуваш, че мушкаш неприятел. Събуждаш се и виждаш, че няма никакъв неприятел. Каква илюзия! Разправяше ми един познат: Вечерно време сънувал, че мушка някого. Мушка го, но никаква кръв не изтича. И той му казва: „Аз съм една сянка. Защо мушкаш? Не бивай толкоз будала!“ Ние в живота мушкаме сенките и страдаме от фикс идеи. Ти си фиксирал идеята, че трябва да те обичат. Че има кой да те обича! Нима не те обича въздухът, хлябът, водата? Обичат те! Какво искаш повече? Другите неща от тебе зависят, от тебе зависи да те обичат хората! Имай един хубав език! Имай един хубав поглед. Някой път ние седим и не искаме да падне честолюбието ни. Че и онзи човек насреща има своето честолюбие! Тогаз като пазим своето честолюбие да бъдем справедливи и да пазим и неговото честолюбие. Двама души вървят по един път. Единият върви и не отстъпва. И другият – също. Бъдете един човек, който отстъпва на

другите. Ти си учен, почтен човек. Ако искаш да покажеш, че добре мислиш за някого, отстъпи на други мястото си, не взимай първото място. Чакай благоприятни условия. В клас учителят изкарва учениците си. За да се покажеш един даровит ученик, остани последен. И ти кажат: „Стани да пееш!“ И пееш. Или: „Стани да решиш задачата!“ И я решиш. Тогаз ще се повдигнеш пред очите на всичките ученици. Този излиза, не знае. Онзи излиза, не знае. Ти излизаш и решиш. Ти чакай последен. Не искай ти пръв да излезеш. А пък друг излиза пръв, а пък се връща последен. С други думи, онова, което знаете, да можете да го направите. Малко да знаете, но да знаете да го направите.

Сега да изпеем „Махар Бену“. Сега турете идеята, че „Махар“ е благословението на Бога, което слиза и достига до нас. „Бену“ е благото, което придобиваме и го възнасяме нагоре. И „Аба“ е приношението, което трябва да принесем. Тъй да го изпеем, с израз. Това, което иде отгоре, това което издигаме отдолу и това, което принасяме, всичко това да образува една форма. (*Учителят изпява „Махар Бену“ до края*) Това е вашето пение. Сега ще го изпея както трябва, с израз. (*Учителят пее*) Може да се изпее още по-хубаво. За себе си да го изпеете, за да се ползувате. Като изпеете песента, вие ще се ползувате. Аз като пея, гледам това, което пея да го изпея хубаво. Защото считам, че като пея хубаво и го харесам, то и другите ще го харесат. И ако аз не го харесам, то и другите няма да го харесат. Изпейте го веднъж, дваж, три пъти. За себе си пейте. Ще направим музиката като една динамическа сила, един път за постижение. То е едно благо, което Бог ни е дал една възможност, с която трябва да си служим. Ти си обезсърчен. Попей си! Скръб имаш. Пей мелодия! От мелодията трябва да преминеш в радост. От елипсата ще влезеш в хармонията. Сега нямам време. Някой път аз искам да ви покажа разликата, да ви дам преходните степени при свиренето или пението.

Как мелодията минава в хармония и хармонията как може да мине в мелодия. Трябва да стане едно трансформиране вътре. Някой път нямате разположение да работите. Някой път имате разположение да работите, но искате изведнъж, нямате търпение. Във всяка една работа човек трябва да има търпение. И няма да имате ония предвзети възгледи. Предвзет възглед е например, когато вие искате да знаете какво мислят хората за вас. Хората мислят за вас това, което те мислят за себе си. Те не могат да мислят повече от това. Всеки един мисли за другите това, което е самият той. Влез при един учен човек, който е благороден, има знания. Той като те види, веднага ще види хубавите работи във вас. Той ще види лошото, но не се спира върху това. Умният човек не се спира върху лошите черти. Той вижда една слабост, но зад тая слабост се показва една дарба. Някой човек много разпилява, но умният човек вижда, че в това има нещо хубаво. Той вижда, че при тая черта му трябва един ум. Той разпилява, той сега раздава дето трябва и дето не трябва. Но една хубава черта има той в основата. А пък щом влезете при един човек, който е невежа, той мисли да не го излъжеш. Аз съм наблюдавал у българите. Един стар българин, който има опитност, с дебели вежди. Той като те гледа казва: „Не мисли, че ти можеш да ме излъжеш. Мен са ме лъгали. Аз имам опитност.“ Аз се поусмихвам. Казвам му: „Как си дядо! Много голяма опитност имаш! Лицето ти внушава нещо хубаво!“ Той пак ме гледа. Иска да знае с думите си дали го мажа нещо. Казвам му: „Имаш няколко синове, много са добри. Много ги харесвам синовете ти. После имаш една дъщеря отлична, както виждам. Жена ти хубаво е сготвила. Стара е, но хубаво се носи, спретната е“. Той ме погледна и после от положението с навъсените вежди взе едно естествено положение. Казвам му: „Аз не искам да те стеснявам. Аз на твоите години още не съм дошъл. Млад съм. И виждам, че мога да науча нещо хубаво от тебе. Я ми разправи как беше ти на млади години.

Вашият живот как беше тогаз? Сегашните млади ни най-малко не приличаме на тогавашното време. Вие как живеете. Ние покръшнахме малко. Сега не прилича на тогаз". Той започна тогаз историята си. То е един повод за разговор. Виждам, че този дядо е умен. Той разправя. Аз го слушам с всичкото си внимание. Той има здрави, солидни мисли. И старата баба ми разправя много хубави работи. Та най-първо между вас в класа липсва едно нещо: Вие не се познавате. Имате едно желание – всеки иска да изпъкне. То е хубаво. Не е лошо нещо, но изпъкването си има своето време. Онова, за което ти си роден, никой не може да ти го отнеме, никой не може да ти отнеме правото. В природата има един закон, помнете това: Никой в света не може да ти отнеме правото. Щом Бог е определил да израснеш, да направиш нещо, целият свят да е против теб, стига ти да не грешиш, то ще стане. Ти можеш да имаш хиляди неприятели, но всичко това ще се случи, което Бог е определил. Ако пък нещо не ти е определил, то ти и да се мъчиш, няма да ти върви. То е все едно да изринеш сняг един метър зимно време, че да ореш и да сееш. Ти ще прокопсаш и никой няма да те види.

Имай вяра! Питаш: „Дали Господ е вложил в мен нещо?" Вложил е един отличен ум, едно отлично сърце, една отлична душа и дал ви е един отличен (дух). Имате отлични неща. Пазете ги. Само така ще бъдете мощни. Какво ще ви залъгвам сега! Ти казваш: „Аз съм прост". Аз бих желал ти да си прост, но не сте прости. Вие казвате, че сте прости, но като ви кажа, че сте прости, вие се обиждате. Някой път казвам на себе си: „Много си прост, че вярваш на тия хора!" И после си казвам: Какво да правя да не вярвам? Ако не вярвам, че той е добър, ще трябва да вярвам, че е лош. Кое е по-добро? И едното и другото ще ми причини вреда. Вярвам, че някой е добър. Той идва при мене и се моли да му дам. Вярвам, че някой е лош. Той си изважда кобура и казва: „Всичките пари дай!" Кой човек да ме срещне? Добрият или

лошият? Добрият, разбира се! Излъже ме някой. Казвам: „По-добре, че с малко се освободих!“ Като ме срещне някой, казвам: „Няма да ме лъжеш! Ако ме излъжеш, ще ти дам по-малко. Ако не ме излъжеш, ще ти дам повече!“ Не лъжете Бога, защото много малко ще ви даде. Кажете Му нещата така както са! Не се оправдавайте! Кажете Му: „Това направих! Направих зло! Нямахме лошо намерение, невежество имахме и ще поправим! Каквато е волята Божия. Ще направя работата!“ Искрени трябва да бъдете! Не се оправдавайте. Пред умния човек няма защо да се оправдавате. Нарисувал съм една картина. Написал съм нещо на френски, английски, но не съм го написал както трябва. Казват ми: „Толкоз невежа ли си?“ Ще им кажа: Едвам сега уча английски. „Как така?“ – Нов език е. Вземете ме за езика на природата. Там е друго. Него го знам. Но във френския език си има особеност–носовото произношение, в немския – гърленото. Всеки език си има своите свойства. Някои хора изучават повече езици. Не са даровити всички хора еднакво. Един за една година отгоре може да научи един език.

Казвам: Изучавайте Божествения език. Всеки един език е хубав: френски, английски, немски, италиански. Защо е хубав? Защото всеки език е отворена врата, за да влезеш във връзка с тия хора. Ако искате да станете умни, практични, изучавайте английски. Ако искате да имате маниери, външна обхода, етикет, изучавайте френски. Ако искате малко мекота, изучавайте италиански, за пението. Ако искате да дадете на характера си малко енергичност, изучавайте немски. Немецът като се хване, като някой молец – рови, рови! А пък, ако искате да изучавате новото, изучавайте руския език! Това са възможности. Във всеки един език Божественото се проявява по особен начин. Всички езици са области, в които се проявява Божественото в света. Ще кажете сега: „У русите е комунизмът.“ Вие оставете комунизмът. Той не е опасен. Какво има комунизмът? Той е

една вода, която слиза отгоре. Всичко помита. Но като слезе в полето, утихне и пои градините. Фашизмът, комунизмът, всичко това са начини Божественото като дойде, всички тия учения служат на Бога, нищо повече! Философи, поети, мъже, жени всички служат на Бога! Няма никой, който да не служи на Бога! Един комунист казва: „Прилагаме учението на братството". Много хубаво. Фашизмът казва: „Старото запазваме". Много хубаво. Някой казва: „Той е безверник". Няма безверници по света. Има вярващи в разни системи. В едно учение ти си безверник, а пък в друго учение ти си вярващ. Но всички чувстваме, всички мислим, всички работим, всички дишаме, всички пием, всички ядем. По какво се различаваме? Няма никакво различие! Та ученикът трябва да има една широка идея в душата си. Господ казва: Не критикувай, което Бог е допуснал в света! Щом нещо е станало Господ го допуща. То е турено временно на сцената. После се вдига. Всяка неприятност, която идва във вашия живот тя е временно дошла. Или болест, или неразположение, или загуба! Ако вие по този начин разсъждавате, всичко в света ще се превърне в добро. Някой път сега вие седите и казвате: „Какво ще правим? Никак не живеем добре!" Много добре живеете, само че приходи нямате. Работите, отлично работите. Като си направите баланса, нямате никакви приходи! Не че не живеете добре, но приходи нямате. Пари нямате. Защо ви са парите? В много хубаво състояние сте. Тук имаше един брат. Той изучаваше труда. Но отиват и му задигат всичките инструменти и той остава без пособия. Казвам: „Как те обраха?" Казва: „Не знам!" Всичко му задигат. И той сега трябва да ги намери, да ги купи пак от тях. После, нямайте едно окултно Учение като средство да преживеете. Една религия да ви бъде връзка, да дойдете в съобщение, да имате връзка с невидимия свят, или да имате връзка с добрия свят, със света на Любовта. Той е реалният свят. Много реален е той. И той не може да се опише, докато

не го видите! А ако ви заведа там, мога да ви го опиша, но тук как ще ви го опиша?

Има една аксиома. Един от египетските мъдреци казва: „Както е горе, така е и долу“. Това е писано погрешно. Както е горе, така е и долу, но както е долу, не е така горе! От земята не можеш да видиш как е направено небето. По устройство на небето не можеш да познаеш как е устроена земята, но по устройството на земята не можеш да познаеш как е устроено небето. Трябва да видиш и горе, и долу. Като слезе горното, ще живее както е живяло горе. Долното като се качи, ще живее както е живяло на земята. Тогаз пояснявам така: Бог като слезе на земята, ще живее като човек, а пък ти като се качиш на небето, ще живееш като Бога. Но Бог като живее като човек, ще живее с познания – познания има у Него. А пък ти като отидеш горе, ще живееш като Бога, понеже там всичко е съвършено. Всичко, каквото бутнеш, ще ти върви. Всичко е уредено. Всички окръжаващи хора ще живеят в тебе, като че те живеят в тебе! Те ще те накарат да вярваш, че те живеят в тебе, като направиш нещо, те ти се притичват на помощ и ще живеят в тебе. И тогаз ще кажеш: „Аз съм могъл да живея добре!“ А пък на земята Господ като слезе, трябва да живее в нас, понеже Той като има всичко, за Него животът не съставлява мъчнотия. Той знае как да приложи законите. Той разбира законите, знае как всичко да изправи. И като слезе на земята Господ ще изправи всичко! Затова казвам: Оставете Бога да работи на земята във вас. А пък като се качите на небето, вие ще работите в Него, в Бога! А на земята ще оставите Бог да работи във вас, а пък вие ще Му помагате като асистенти. Не да му давате съвет: „Тъй не се прави, инак не се прави!“ Не! Той като дойде ти ще бъдеш асистент

Сега аз мислех да ви свиря (*Учителят беше донесъл цигулката*), но ви уча на шивачество. Малко не е хубаво изкуство. Колко часа? Два часа. Колко спечелих? Нищо не спечелих, но изгубих си времето. Два

часа изгубих. Всеки от вас задигна нещо и го носи. Ще каже някой: „Учителят много говори, но Той пропусна там нещо. Тъй трябва да каже.“ Тогаз приличате на онзи българин, който женел дъщеря си, той бил чорбаджия. Повикал гости. И като излизали, на всички сватбари им давал по една крина жито. Един казал: „Твоята крина беше пълна догоре и издута на могилка отгоре, а пък моята беше изгладена, изравнена отгоре с литъра.

Божията Любов носи пълния живот. (3 пъти)

6 ч. 55 м.
Гимнастически упражнения.
Небето ясно. Хладно.

7 лекция, държана от Учителя на 13 януари 1937 г., сряда, 5 ч.с. София – Изгрев.

СЪРАБОТНИЦИ НА БОГА

Отче наш.

Сегашното човечество има една трудна задача, която трябва да решава. В тая задача всички вземат участие, всеки според своето разбиране. Всички вие имате разни разбирания за живота. Всеки от вас си има все някоя теория, някои си правила, по които той си разсъждава и мисли. И всякога намира, че нещата в живота не вървят, както той мисли. Намира едно голямо противоречие между природата и себе си. И той не може да се примири дали той е крив или природата е крива. Някой път казва: „Природата е крива, тя не е направила работите както трябва. Според мене така трябваше да бъде!“ По отношение на неговите работи може би, но по отношение на Цялото? Някой казва: „И сам мога да живея. И без хора мога да живея“. Питам, следната теория да се провери на опит: Кракът може ли да живее без тялото? Той може да живее когато е с тялото. Без тялото той не може да живее, понеже е част на тялото. Той има известни функции там. Някой казва: „Аз искам да бъда независим“. Какво подразбираме под думата „независим“? Независим значи: Да си на своето място и да функционираш както трябва. Това разбирам аз „независим“. А ако разбираш, да бъдеш независим от другите хора, ти се лъжеш. Всички същества са зависими едно от друго. Дали са близки или далечни, те имат една вътрешна зависимост.

После, ние сме в стълкновение със себе си. Съвременната наука се занимава с минали работи Съвременната геометрия се занимава с неща, които съществуват във физическия свят. Например, геологията изучава пластовете, които преди милиони години са образувани. После минералогията, която изучава минералите, скъпоценните

камъни и тя изучава миналото /по отношение на образуване на скъпоценните камъни/. Ние оценяваме диаманта и казваме: „Той е твърд, той е много красив камък“. Ти казваш: „И аз бих желал да бъда като диаманта“. Но вие нямате никаква представа през какви мъчнотии и страдания е минал диаманта, докато стане диамант. Сега и човек се мъчи да прави някой път диамант, само че неговите диаманти са черни. Той още не може да ги направи така чисти, както природата ги е направила. Ти казваш: „Аз сам мога да се повдигна в морално отношение“. Ще се повдигнеш, но ще бъдеш един чер диамант, няма да бъдеш като диаманта, който природата е направила. Ти казваш: „Да създадем един характер от себе си“. Ще бъдеш един черен диамант. Носи онзи характер, който Бог ти е дал. Само проявявай характера си!

Нека вземем геометрията. Но от нея трябва да направим един превод. Някой казва: „Мен геометрията не ми трябва“. Ако си едно животно, никаква геометрия не ти трябва. Но тия животни и те се ползуват от геометрията. Те изучават ъглите, правите линии, но без да знаят. Те нямат учебници по това.

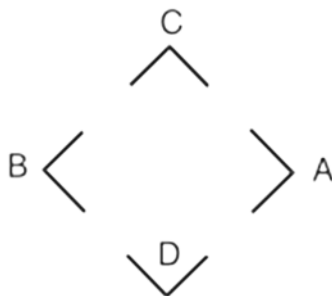

Фиг. 1

Аз ще ви начертая една фигура тъй, както не е: ъглите A, B, C, D. Имате едно хармонично състояние на хората, които си живеят добре. Но външните условия ще се изменят. Представете си, че ъглите A и B

– това са бащата и майката, а пък C и D – това са синът и дъщерята. Ако увеличите ъглите C и D, то ще се намалят ъглите A и B, т.е. ще се измени хармонията, която е съществувала между тия лица. Как ще се измени. Представете си, че имате 4 души, които носят по 25 кг. От първите двама вие снемате тия 25 кг., които имате и ги туряте на останалите двама. Първите оставяте без никакъв товар, а пък последните двама имат по 50 кг. Питам: Какво ще бъде разположението на тия, чийто товар е снет и на тия, чийто товар е увеличен на гърба им? Най-първо тия, които носят по 50 кг. като се намали тяхната сила, ще вървят по-полека, а пък тия, чийто товар е снет, ще вървят по-бързо. Казват: „Защо вървиш бързо?" – „Защото ми се махна товара!" – „Защо вървиш бавно?" – „Товарът ми се е увеличил". Когато се увеличи някому товарът, ти казваш: „Трябва да търпиш" и пр. Те са празни работи! Този товар, който е турен на този човек, не е турен от Бога! Тук има един порядък, който не е от Бога! Сега ще ви обясня. Вие вземате един гребен, направен от слонова кост. Какво е предназначението на костта у слона, и какво е предназначението на един гребен, който е направен от слонова кост? Този гребен е един човешки порядък. Първоначално както е била турена, природата я е турила да издържа известна тежест. А пък човек е взел костта и ѝ дал друга служба – да бъде стражар, да гони въшките. Слонът си подпира тялото с тая кост или има тая кост някоя служба в устата му, а пък човек с нея гони въшките. Ще кажеш: „Така Господ е определил". Те са два порядъка. У вас човешкият порядък гони въшките. Той дава стражарски чин на тая слонова кост. А пък природата съвсем друга служба ѝ дала. Ако вие имате за цел да гоните въшките в живота си, от кой порядък сте? Вие търсите грешките на хората. Гребен сте вие тогаз! Вие тогаз не сте в Божествения порядък, но сте в човешкия порядък. Те са два порядъка. За вас е много хубаво, че ще изгоните въшките. Но за слона какво ще

му стане? Вземате му една кост: крак или зъб. Какво ще стане с него? Той ще изгуби една от своите функции. Най-първо ще се освободите в себе си от онзи човешки порядък, който сте унаследили.

Всяка една Божествена мисъл в човека никога не произвежда раздвояване в неговото съзнание. Щом е човешка, ще има раздвояване. Щом е човешка, ще стане така – /m/, а щом е Божествена ще стане така – /n/.

Фиг. 2

Ще кажеш: „Да изхвърлим човешкото!“ – Не! Човешкото трябва да се подчини на Божественото. Казваш: „Няма ли друг начин, по който да изгоним въшките?“ – Може! Вземи, че обръсни главата си, всичките косми и като се качат въшките, вземи една кърпа и всичките ще изпадат на земята. А ако ти оставиш космите си дълги като моите, те въшките като се навъдят, трябва ти тогаз гребен от слонова кост. Ти казваш: „Смешна е тая работа“.

Страданията произтичат, когато заместим човешките работи с Божествени, а Божествените с човешки. Те са несъвместими. Детето се е родило от Бога. А пък пелените, с които го завива майката, това е човешкото. Пелените са човешкото, а пък тялото, което е родено, то е Божественото. Детето не се създава за пелените, а пелените за детето. Докато детето порасне, можете да смените 4–5 пелени. Но, ако вие отметнете детето, както отмятате пелените, ще се натъкнете на големи мъчнотии. Могат у нас да се сменят човешките мисли. Те са пелени, които можем да отхвърлим. Но Божественото никога не бутай

в себе си. Трябва да разбираш кои неща са Божествени. Това, което не произвежда във вас никакво раздвояване на съзнанието, това, което не носи никаква скръб във вас, това, което пази мира, Любовта във вас, то е Божественото. Вие имате една крива представа за Любовта. вие казвате: „Да се обичат хората.“ Но за да се прояви Любовта, човек трябва да има две качества: Той трябва да има воля и той трябва да бъде свободен. Щом на един човек му отнемеш волята, щом му отнемеш свободата, никаква Любов – нито човешка, нито Божествена може да се прояви. Това е закон. Тогаз на мястото на Любовта ще се яви омразата, злобата, злото. Казваш: „Какво трябва да се прави?“ Дайте свобода на Божественото и остави волята на Божественото да действува в тебе и веднага Любовта ще се прояви. Щом Любовта се прояви, то животът, който ти търсиш, сам по себе си ще дойде. Другояче, ако ти нямаш воля да служиш на Бога, и ако ти не си свободен в своите мисли, ако ти се смущаваш, то Божията Любов не може да действува в тебе. Това трябва да го знаете. Някой път се нарушава вашия мир. Светиите са изучавали този закон в планините, 20 години са изучавали да служат на Бога и когато са го изучавали, те са слизали от планините при народа, за да го учат.

Защото вие невярно можете да преведете и единия, и другия порядък. Вие казвате: „Трябва да се живее, но без пари не може!“ Парите Божествен порядък ли са? Не са! Тогаз какво място заемат те? Казваме: „Не може без пари“. Те са пелени! Тялото необходимо е да има една дреха. Вие казвате, че децата без пелени не могат. Много добре. Това донякъде е вярно. Питам тогаз: С какви пелени увиват животните своите деца? С какви пелени птичките увиват своите малки? Никакви пелени нямат. Още от начало по тялото си имат малки пеленки /перца/, които почват да растат. С тях те почват да хвъркат. Птиците са много по-умни от хората. Те казват: „Да направим тия пеленки да растат и през живота си с тях да хвъркат.

Ако оскубете тия пеленки, птичката не може да хвърка. Пак ще живее, но щеше да се изложи на известни мъчнотии.

Та казваш: „Без пари не може!“ Хубаво, право е, без пари не може. Но при какви условия някой човек не може без пари? Ти казваш: „За да пътуваме до Виена или Париж, трябват пари.“ Но като тръгнеш за онзи свят колко пари ще платиш за билета си? До Виена ще платиш 2-3-4 хиляди лева, първа, втора или трета класа. Като тръгнеш за онзи свят, колко хиляди ще платиш? Нито 5 пари! Колесници има! И казва се там за свети Илия, дошла огнена колесница и го грабнала, и го занесла. Но в тази колесница не му взели даже и неговия кожух, и го хвърлили. Така казват. Горе приемат само това, което Бог е направил, а пък човешките работи тук да останат на земята. Аз ви навеждам на тая мисъл: Вие не можете да влезете в Царството Божие с човешките разбирания. Това го помнете! Невъзможно е! Помнете го! По-лесно може да мине камила през иглени уши, отколкото човек с човешкия порядък да мине в Царството Божие. Той вярва в наследствеността, в науката и пр. Но всичко това, в което той вярва тук е човешко, то е от земята. Една птица е имала една човка. Като стане тя човек може ли да си служи с това, което е имала като птица? Дадеш ѝ една паница. Тя казва: „Дайте ми нещо, с което да мога да кълва“. Не може. Като птица е обичала да рови, а като човек не може да рови. По някой път се объркват понятията ви. Казвате: „Не зная вече в какво да вярвам“. Вярвай в Божественото в тебе, при което ти имаш свободата и волята, при което свободата и волята ти действуват. Това, в което си свободен и имаш воля да го направиш, остави и другите да го направят и не ги ограничавай. Защото щом ограничаваш когото и да е, ти си извършил вече едно престъпление. Ще вървиш по онзи път, който Бог е държал. Когато Бог тури човек в рая, той знаеше, че човек ще съгреши. Той можеше да тури двама ангели при онова дърво да пазят

със своите мечове и щяхме да бъдем праведни хора, но не щяхме да бъдем свободни. Бог предпочете да бъде свободни и да имаме воля в направянето на греха, за да бъдем свободни и да имаме воля когато възприемем Любовта. Защото ако нямаме воля да направим прегрешението, да нарушим една заповед, то ние не щяхме да бъдем свободни, за да възприемем Любовта. Някой иска Бог да тури двама ангели да го пазят от греха.

Някой казва: „Хубаво е човек да има къде да живее“. Казвам: Че какъв по-хубав живот от този в затвора. Затворникът си има адютанти. Пазят го. Пущат го вечер или сутрин, един или два пъти на ден. Кое е по-хубаво: да бъдеш затворник или да бъдеш един, който си ходи из града? Затворникът си има място, дето живее, има си въглища, има си храна, но той не е свободен, а пък другият е свободен, но свива се, трепери от студ. Кое е по-хубаво: да трепериш или да си настанен вътре в затвора? Затворникът не може да отиде в църква когато иска. Ако го заведат от затвора, ще отиде по команда и ще се върне по команда. А пък този, който трепери, всякога може да отива в една църква. Питам: Кое ще изберете – затвора или външната свобода? Трепереното и то е хубаво. И двете неща са хубави. Да трепериш е хубаво, и да си затворник е хубаво. Кое ще изберете? Затворникът е болен. Кой е затворен? Ония в болницата са затворени, има върху тях обвинение, направили са някое престъпление и го турят в затвора: за 10 години, за 20 години или до живот. А пък има друг по-хубав затвор – болницата. Там човек не е направил никакво престъпление, но е дошла някоя болест, арестуват го, дохождат милосърдни сестри, лекари и го питат де го боли: кракът, ухото и пр. Поглеждат го мило, утешават го. Той седи и разправя де го боли. А пък друг човек е здрав, около него няма нито лекари, нито милосърдни сестри. Кое е по-хубаво: да лежите в болницата или да сте свободен отвън? Ако си невежа, болницата е по-добра. Ако си учен

човек, отвън без слуги! На учения не му трябват никакви слуги. Който е невежа, трябват му 2-3 слуги, за да не влезе в някоя беля.

Сега някой път вие говорите, че Господ ви говори. Хубаво. Аз гледам някой път, Господ им говори, а пък никак не се е изменило тяхното естество. Когато някой дилаф ми казва, че огънят му е проговорил, казвам: Чакай да опитам! Пипам го и никаква горещина няма! Този дилаф е ходил при черните въглища и няма никаква топлина. Казвам: Ти не си бил при огъня, не си бил при живите въглища, за да видиш какво са вътре.

Някой ще каже: „Какви са нашите въглища?“ Аз ще ви задам един въпрос: Имате ли в себе си Божествената Любов? Свободни ли сте? Ако ти не можеш да види Доброто и Истината в твоя ближен и ако той не може да види Доброто и Истината вътре в тебе, вие сте чужди един за друг. Това е Божественото! Двама души за да се споразумеят, това е нужно. Това е основата на Невидимия свят, на Божествения свят. Доброто и Истината са основата!

В Невидимия свят когато Любовта и Мъдростта почват да действуват, проявява се Истината. А пък щом се прояви Истината, доброто и Истината са полюси вече. Те заедно действуват. Доброто е външната страна на Истината. Доброто може да се опитва. Истината никога не може да се опитва. За да опиташ Истината, ти трябва да бъдеш добър. Ако не си добър, ти няма да имаш никакво понятие, какво нещо е Истината. Казва се: Истината и Доброто ще ви направят свободни. И ти ще се пожертвуваш. Христос казва: „Аз съм живият хляб“. То е Доброто, то е Истината. Това е Истината, която се е пожертвувала, това е Доброто, което е влязло в тебе. Това е Истината, това е Живото Слово, което слиза на земята и ти разбираш и почваш да живееш за Господа!

Аз мога да ви покажа, че съм много учен човек. Но ето по какво се отличавам. Колко съм учен аз не знам. Хората знаят повече, че аз

много зная! Но аз не зная, не познавам невежеството на хората. Зная кое хората не знаят. Не се занимавам с това, което не зная. Това, което аз зная, и хората го знаят. А сега се занимавам да уча това, което хората не знаят. И бих желал и вие да учите това, което хората не знаят! А кое хората не знаят. И бих желал и вие да учите това, което хората не знаят! И кое хората не знаят. Аз сега се занимавам да уча това, което хората не знаят. И бих желал и вие да учите това, което хората не знаят! А кое хората не знаят? То не знаят още какво нещо е Любовта! Те не знаят още какво нещо е Мъдростта! Те не знаят още какво нещо е Истината! Не знаят какво нещо е доброто. Ако аз съм художник, няма да ви нарисувам нещо пощо-защо, но трябва да го нарисувам хубаво.

Аз считам реални неща само тези: Някой път много малко знам. Три неща разбирам само: Разбрал съм малко от Любовта! Разбрал съм малко от Мъдростта! Разбрал съм малко от Истината! Много малко! Но го разбирам! А другите и това не са разбрали. Някой казва: „Как така? Аз Любовта я зная!“ Отиваме при един умрял човек. Аз много малко знам от Любовта. Понеже ти много знаеш от Любовта, хайде да помогнем на този човек! Той го дига, слага, не може да го съживи! Много упорит, своенравен човек е, не иска да стане! Той го бута по краката, разтрива го, бута го по жилите – нищо не става. Аз отивам, никак не го разтривам, но прошепвам му нещо на ухото, ще му кажа нещо! Няма да ви кажа какво му казвам! И той ще тръгне с мене! Никакви разтривки, нито масло, нито зехтин, нито оцет. Пришепна му нещо и той си отваря очите! Христос като отиде при Лазара каза: „Лазаре, стани!“ И стана Лазар. И му снеха превръзките. Не отиде да го разтрива! Вие можете да кажете: „Че то е много трудна работа“. Много проста работа е да възкресиш един човек. Аз както го разбирам, то не е много трудна работа. Падне някой в кладенеца. Ти носиш един копринен конец, по който могат да ходят мравките, а пък

аз нося едно дебело гемиджийско въже. Конецът е това, с което искате да помагате на този човек в кладенеца. Пущаш конеца и речеш да го извадиш, къса се. Турям аз дебелото въже и по него излиза човекът. Онова въже, което не се къса, то е Любовта! Всички ония въжета, които се късат като конец, са човешката Любов!

Сега вие се приготовлявате за какво? Всички вие сте кандидати за Царството Божие, за онзи свят. Хубаво, един ден ще похлопат на вратата ви. Един ден непременно Михаил ще похлопа. Тогаз вие ще се намерите в положението на онзи, който се молил на Господа да му даде сила. Много бил беден. Той се молил на Бога да му даде Бог нещо да преживява. Казал: „Господи, дотегна ми да живея без въглища“ и пр. И като се молил, Господ се смилил и пратил арахангел Михаила, който му казал: „Слушай, ти ще отидеш да лекуваш хората. Като заболее някой богат човек, ако аз съм при краката му, ще кажеш, че той ще оздравее. Ако съм при главата му, ще кажеш: „Той ще си върви за онзи свят“. И прочул се той. И тръгнал той да лекува хората. Отива при един богат човек и като видял арахангел Михаила при краката му, казва: „Той ще оздравее“. И като оздравявал, дарявал го. А като види Михаила при главата му, казвал: „Ще си върви!“ И той прекарал живота си много добре. Направил си къща и пр. Но разболял се той и дошъл арахангел Михаил при главата му. И той си обърнал краката. Обаче Михаил дошъл пак при главата. Той пак се обърнал. И най-после ангелът за да го избави от страха, му казал: „Аз дойдох да те взема да излезем на разходка“. И като излезли, завежда го при една хубава чешма. И той като клекнал да пие вода, извадил му душата. И онзи не разбрал, че му извадили душата. Той казал на ангела: „Не искам да умра. Нека да си поживея в света. Ти ми даде тоя занаят и тъкмо съм добре в този свят и да отида в другия свят!“ Ангелът му казал: „Иди при чешмата. Забравил си нещо там“. Онзи вижда тялото

си и казва: „Туй миризливо тяло не искам!“ Ангелът му казал: „Това е твоята къща. В тази къща по-дълго време не можеш да живееш!“

Та казвам: При вашето знание ще похлопа арахангел Михаил, на твоите врата и вие ще почнете да се въртите, да се обръщате.

Аз не искам да кажа, че не вярвате в Христа. И аз вярвам, както и вие вярвате. И в Бога вярвате, във всичко вярвате. Но ето какво понятие имам аз за живота. Когато бащата се явява в къщи, само слуги има. Нито дъщери, нито синове има. Когато майката се явява, дъщери и синове има. А когато бащата и майката заминат, всички в къщи остават роби. Там дето има роби, бащата и майката ги няма. Дето искате братя и сестри, майка ви трябва да бъде там. Дето искате слуги, бащата трябва да дойде. Когато бащата е там, слуги има. Как ще го преведете? – Това е отношение. Каква е съществената разлика между слуги и синове. Слугите работят с възнаграждение, с пари работят. Всеки един слуга ще дойде, ще работи и ще му плащат. Ще дойде и ще излезе, и ще спечели пари. Синът като дойде, работи на баща си без пари. И той му става наследник в къщи. Та син е онзи, който не иска да му се плаща за неговата работа. Той казва: „Каквото баща ми определи за мене, аз съм доволен.“ А пък слугата сам определя. Тогаз наместо бащата се явява господарят. Дето има слуга, има господар. Там, дето има баща в една къща, трябва да има и майка. Дето има баща, там има и майка. А пък дето има баща и майка, там има синове и дъщери. А пък дето има синове и дъщери, след тях идат слугите. Преведете този порядък в къщата. Вие сте едно семейство. Вие не търсете Истината вън от себе си. То е една вътрешна Истина. Вашият баща е вашият Дух. Майката у вас е вашата душа. Кой е брат ви и кой е сестра ви? Сърцето ви е вашата сестра, а пък умът е вашият брат. Следователно, сърцето ви и умът ви подразбират, че вие имате баща и майка. Сърцето ви говори за баща ви, а пък умът ви говори за майка ви. Прекръстосани са тия отношения, които съществуват. Тия

отношения съществуват и в мозъка. Лявото полушарие на мозъка управлява дясната част на тялото, а пък дясното полушарие – лявата част на тялото. Баща ви се завзема да изправи сърцето на своята дъщеря, защото всички грешки са в сърцето. Грехът е в сърцето. Сърцето представлява сестрата. Грехът е в сестрата. Бащата идва да изправи дъщерята. У всеки един човек дъщерята трябва да се изправи. Тя е тръгнала по един път, който не е Божествен. Тя си върви по своя си път. Тя е своенравна. Казва: „Искам да си поживея, да се веселя?“ Тя се весели. Но един ден заболее, турят я в затвора, дойдат всичките ѝ нещастия. И тя казва: „Светът е крив. Порядъкът не е хубав, Бог не е направил всичко както трябва“. Онова доброто, което тя съзнава, то вече принадлежи на нейния баща и на нейната майка, тя съзнава доброто в баща си, в майка си, в брата си, но тя не съзнава, че злото е вътре в нея.

Питам: Как ще се изправи сърцето тогаз? Писанието казва: „Сине мой, дай ми сърцето си!“ Трябва да го дадеш за какво? Ще дадеш сърцето си да слугува някому. Тая сестра, на която са слугували, сега ще слугува. Работа трябва! Тя и ще се учи! Трябва да се учиш и да слугуваш, за да можеш да се изправиш. Ако не учиш и ако не слугуваш, никакво изправяне не е възможно. Учение и слугуване за изправяне на човешкото сърце. Човешкото сърце може да се изправи само чрез учене и чрез слугуване. Сега какво разбирам под „учене“ и „слугуване“? Ще намерите един господар, който да бъде много добър. По възможност най-добрият господар. И после, и господарката ще бъде най-добрата. И после да кажеш като слуга: „Много са добри господарят и господарката“. При такъв един господар и при такава господарка сърцето може да се изправи. Когато сърцето слугува на човешкия Дух и на човешката Душа, само тогаз сърцето може да се изправи, защото Господ се проявява чрез човешкия Дух и чрез човешката Душа, понеже те са излезли от неговата същина. А пък

умът е един принцип. Вашият ум трябва да стане като един помощник в тая работа. Ние с ума си работим. Без ум ти за Бога не можеш да работиш. Ще впрегнете всички ума си за работа. Вие искате да уредите вашия живот. Желанието ви е много добро. Как се урежда животът? Искаш да бъдеш свободен от какви да са болести. Сегашните лекари съзнават, че непременно трябва да имате много чиста кръв, а пък за да имаш чиста кръв, трябва да имаш много чиста храна. Хубаво трябва да се храниш, с чиста храна. А тая чиста храна вземате само от чисти мисли и от чисти желания. Само тая чиста храна може да направи кръвта чиста. Някои преливат на един болен човек, който е на умиране, здрава кръв от един здрав човек и човекът може да се съживи. Сега има мъртви хора, които съживяват като им турят здрава, чиста кръв. Когато ние говорим за новите идеи, ние подразбираме нещо подобно. Тъй както съвременните лекари искат да внесат в умиращия чиста кръв, така и новите идеи трябва да се внесат вътре в човешкия ум, за да дойде това оживяване. Ако не дойде една нова идея в човека, то неговият живот не може да се продължи. Това е един закон. Всеки ден трябва да внесете в ума си по една нова идея и тя ще внесе една много малка радост във вас. Колкото и да е малка, новата идея прилича на един скъпоценен камък. Онзи ден ви приведох онзи пример: Това малкото, което Бог ви е дал, да не го показвате никому. Дървото, което е във вашата градина, никому да не го давате. От плода му можете да давате. Ако речете да го подарите някому или издънките, които излизат, нарушили сте закона. Никакви издънки не давайте от Божественото. Само от плода горе можете да давате. На всички пътници, които минават ще дадете. Ако пък са закъснели, ще им кажете: „Идущата година!“ А пък в Божествената градина дърветата цъфтят и връзват плод през цялата година, както лимоните.

Та човекът е такова дърво! Всеки ден човек трябва да цъфне. Всеки ден като станете една ваша пъпка да цъфне и да завърже. Една пъпка нова всеки нов ден. Да дойде една нова мисъл и едно ново чувство и тогаз работите ви ще тръгнат напред.

Вчера беше при мен един млад момък. Не му върви. Материално не му върви. Казвам му: „Имаш много тежка карма, но когато работиш, като спечелиш, колкото и малко да е то, отделяй 1/10 за Господа в една каса“. Това му казах преди известно време. Сега като почна така да прави, работите му тръгнаха. Тръгват работите ти като държиш Божествената идея в себе си. Този пример ви го навождам още, има един разказ от един френски писател: Един търговец, като не му вървели работите, направил договор с Господа: „Толкоз капитал внасям – толкоз за мен, толкоз за Господа“. И всяка година той си правил баланс и казвал: „Толкоз за Господа, толкоз за мене“. И се повдигнал човекът, вървели му работите. И така си заминава за онзи свят. Туй е една идея. Сегашните хора забогатяват и осиромашават. Богатството на човека трябва да принесе полза. Оная ябълка, която трябва да цъфне и завърже, нейният живот има смисъл, когато човек вкуси от плода ѝ, някое същество когато вкуси от плода ѝ. И човек ще посее семената ѝ. Та хубаво е да бъдете богати, но вие не трябва да оставите вашите ябълки да паднат и да изгният в почвата. Богатството трябва да върви някъде. Та вие сте богати с идеи. Всеки ден от плода на вашите идеи трябва да излезе навън! Вие сте богати по сърце. От плода на вашето сърце трябва да дадете нещо. Всичко онова, което е цъфнало и завързало, трябва да излезе. Това е волята Божия. Божественият Дух ни подбужда да направим добро, да го правим заради Любовта. Като дойдеш някъде, веднага да се спреш. Тури си едно правило: Искаш да направиш добро, спри се! Видиш ли Бога, направи доброто. Щом не Го виждаш, не прави! Щом дойде арахангел Михаил при краката ти, стани и тръгни с него. Щом е при

главата ти, тя работата е друга. Щом се смущаваш, арахангел Михаил е при главата ти.

Ще се изповядваш на Господа. Вечерно време всичко трябва да изповядваме. Ще направиш преглед на целия си живот, как сте прекарали през деня. Докато отидете на онзи свят, ще се случи нещо, което не желаете. Ще ви приведа един малък анекдот за един богат американец, който казвал: „Мога да дам комуто и да е работа, но да работи." На никого не помагал. Един ден тръгнала подире му една вдовица с едно дете. Той ѝ казал: „Вземи един долар!" И го хвърлил и казал: „Махни се!" И си тръгнал. И умрял той. Отишъл в онзи свят и казал: „Това и това направих: църкви и пр.". Те му казали: „Това е човешко! Писаха ли вестниците за това?" – „Писаха." – „Това не върви тук!" – „Едно училище направих!" – „Писаха ли вестниците?" – „Писаха." – „Тук се приема доброто, за което на Земята не са писали вестниците." Той си почесал главата. Казал: „Хвърлих един ден на една бедна вдовица един долар и никой не писа за това." Ония казали на Господа за това. Господ им казал: „Дайте му два долара и да се върне на земята!" Като дадете един долар по този начин, ще ви дадат два долара и ще ви върнат пак на земята, за да се научите, че човек трябва да слугува на Бога разумно. Това, което обичате да ви правят, правете го на другите.

Вие сте ученици, нали? Вие сте свързани. Има телефони, които ви свързват с онзи свят. Каквото правите, там го слушат. И фотографии има. Всичко това е там на филм. Каквото става тук, е на филм. На онзи свят като отидете ще видите колко е вярно. На филм е всичко. Най-първо светиите слушат горе. Те знаят, че в България има едно училище, новото училище, знаят кои са ръководителите там, имената. Всичко каквото правите и братята, и сестрите каквото рисувате, и всички тия картини ще ги намерите там. В малко по-

добра форма турени на филм. Важното е другаде: Онова, което ние вършим.

Някой път казва някой: „Какво мисли Учителят?“ Аз да ви кажа какво мисля. Аз седя и мисля: Отгоре като ме гледат, какво мислят за мене? Така както съм направил, какво мислят за мене? Щом дойдат при мене хората и ми казват: „Много хубаво говориш, отлично говориш.“ – Казвам си: То е писано вече във вестниците. Казвам си: То отиде вече! Приех си заплатата! На другия ден пак някой каже: „Как приятно говориш! Отлична беседа!“ Казвам си: Отиде и тая! Някой път мисля какво да направя без да ви излъжа да говоря така хубаво, че да не ме похвалят. Така да ви замотая, както един цигулар свирил тъй хубаво, така пренесъл хората, че той като си отишъл 20 минути не му ръкопляскали и после като дошли на себе си ръкопляскали, но него го нямало. Та и аз искам така да ви говоря, та не за мен да мислите, а за онзи свят, и като слезна от сцената, тогаз да ръкопляскате. Та много мъчно е да свирите така на хората, че да ги омагьосвате. Много малко лица има, които да са слизали така от сцената.

Върху това мислете всякога: Не да се безпокоите. Каквото направиш добро, има кой да го оцени. Направиш нещо лошо. Пак има кой да го оцени. Каквото направи човек, все се преценява. И тогаз за възнаграждение на земята, щом направиш едно добро, ще дойде една радост. Щом направиш зло, ще дойде съмнение, страдание, неразположение.

В Божествения свят има поляризиране: от една страна има ад, с духове, които са свободни да правят престъпления. И от друга страна: раят със същества, които са свободни да правят добро.

Та, не съдете нито ония, които правят лошо, нито ония, които правят добро. Радвайте се с тия, които правят добро и скърбете с тия, които правят зло. На онзи брат, който прави зло, ще му кажеш:

„Братко, много имаш да страдаш!“ Например, запалите един затвор. Ти си в затвора. Няма откъде да излезеш. Като го запалиш, ти ще изгориш в него. Злото като го запалиш и ти сам ще изгориш. А пък доброто като го направиш, ти си свободен отвън.

Та нека да остане само мисълта: „Имайте Любов към Господа!“ – Да не мислим как хората живеят. Всички трябва да се стремим да имаме Любов към Бога, да Го обичаме с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила. И всичко у нас трябва да бъде пълно. И тогаз ще ви дадат ония методи, които са необходими за сегашния живот. Много е трудно сега да живее човек. Не е лесна работа. За да опечете вие една баница какво ви трябва? Суха баница без масло може ли? Колкото по-хубаво масло имате, толкоз по-лесно се опича. Но като турите много масло, то баницата се пресища и не е хубава. Трябва умерено количество масло, за да стане баницата ви хубава.

Та сега да се повърнем към мисълта, която разглеждаме: Във всеки момент да знаете кое е човешко и кое е Божествено. Божественото винаги го последвай, а пък човешкото всякога го подчинявай на Божественото. Щом дойде човешкият порядък, той е временен. В живота си имаме да отделяме тия две неща. Злото е човешко, а пък доброто е Божествено. Свързани са. Те са неразделни един в други. И трябва постоянно да ги отделяме в себе си един от други. Това няма да стане в един ден или в два дена. През целия ден човек трябва да различава и съзнанието му трябва да бъде толкоз будно, че веднага да види тая мисъл в коя част е Божествена и в коя част е човешка. Много неща има присадени. Виждаме една слива. На нея е присадена праскова. То е човешкият порядък. Един сорт череша е присадена на друг сорт череша. Има бели и червени череши. То е човешкият порядък. И в един човек има присадени много работи. Можете ли да накарате един човек да има към сухия хляб такава обич,

както към топлата пита? Лошият човек е един сух хляб, а пък добрият човек е един пресен хляб, който сега е излязъл от фурната. Сега на земята кое ще предпочетете? Пресният хляб, излязъл от фурната или пък мухлясалия, сух хляб. Извадете вашия топъл хляб, а не сухия хляб. По-хубав е пресният хляб.

Та основната мисъл: Дръжте се за Божествения порядък и го изявявайте в себе си, понеже той ви е потребен. Силата на човека седи в Божествения порядък на нещата. Ако държиш човешкия порядък, в началото ще бъдеш силен, а пък в края съвършено слаб. А пък като поддържаш Божествения порядък, в началото ще бъдеш слаб, но в края ще бъдеш силен и никой не ще може да те разклати. Не се разклащайте. Псалмопевецът казва, че като влязъл в Божественият свят, видял че не струва човек да живее както иска. Като влязъл той в Божествения храм, като разгледал бъдещето, видял, че Бог поставя лошите на една хлъзгава почва.

Радвайте се, че Бог не ви е поставил на хлъзгава почва. Вие по някой път се сърдите затова, че Господ не ви е поставил на хлъзгава почва. Аз вярвам в богатството, но според мен онзи, който ви обича, той да ви донесе парите. Всеки човек, който ви донася пари без любов, той не ви мисли доброто. Всеки човек, който ви обича и ви носи, каквото и да е, вземете го. От всеки човек, който не ви обича, не взимайте нищо. Кажете му: „Има бедни. Раздайте ги“. Нека да си даде богатството на друго място. Но щом има Любов, вземете го. Кажете му: „На мен ще го донесете“. Не да вярвате, аз искам да опитате нещата и тогаз да вярвате. В опитаните неща вярвайте.

Какво разбрахте сега? Я кажете вие Йордане. Ти си един стар брат. (Брат Йордан Савов каза: „Да възлюбим Бога с всичкия си ум, сърце, душа и сила). – Трябва да видим дали право го е разбрал или не. Той още не го е разбрал. Той като го приложи, ще го разбере.

Наполовина го е разбрал. Като го изпълниш, ще го разбереш напълно.

Няма по-хубаво нещо от Любовта! Няма по-светло от Мъдростта! И няма по-широко от Истината! Истината е цялата вечност. Никакви граници няма. Като влезеш в Мъдростта, там е всичко светло, всичко е ясно. Като влезеш в Любовта, там е животът, мирът, радостта, всички тия неща ги има там!

Та казвам сега: Учете се и слугувайте на Бога с всичкото си сърце. Този е пътят без изключение, и за праведните, и за обикновените хора, и за гениалните, и за талантливите, за всички!

Добрата молитва.

Гимнастически упражнения.

8 лекция, държана от Учителя на 20 януари 1937 г., сряда, 5 ч.с. София – Изгрев.

СВЕЩЕНОТО ПРАВИЛО

Добрата молитва.

Имате ли зададена тема? – (*Нямаме.*) – Пишете върху темата: „Какво може да постигне човек в един живот?“ Т+е+ конкретно казано, какво може да постигне човек в един ден. Може. Но може да постигне, а може и нищо да не постигне. Ако учи се може да постигне нещо. А ако не учи, нищо не може да постигне. Ако ходи, може да изходи нещо, един километър, 2, 3, но ако не ходи, нищо не може да изходи. Задавали ли сте си въпроса: произхода на мъчнотиите. Как са произлезли мъчнотиите в света, които сега имате? Как идват и как трябва да си заминат и какво трябва да бъде нашето отношение на мъчнотиите в живота? Има една мъчнотия сега: зимно време е сега, сняг има, студено е, какво ще правиш? Външните условия оказват голямо влияние. Трябва едно специфично разбиране. Ние имаме едно частично разбиране. Казваш: „Мене не ми трябва много“. Ти казваш, че не ти трябва много, но какво ти трябва. Трябва ти нещо. Много не трябва на човека, но онова, което му трябва е много съществено. В даден случай какво трябва на човека. Все му трябва нещо. В дадения случай когато аз дишам трябва ми едно малко количество въздух. Например, правя 20 вдишки на една минута. Малко въздух вземам, но това в дадения случай е необходимо и ако ти не го направиш, ще се изложиш на мъчнотии. В дадения случай не се изисква много за човека. Човек е доста успял. За пример, на един слон му трябват 75 кг. ориз на ден, а пък човек е доста прогресирал. На вас ви трябва една четвърт килограм ориз. Ако ви трябваше да си приготвите 75 кг. на ден при сегашните условия, де ще му излезе краят? Ако е за богат, както и да е, но за другите хора? Та казвам: Доста сме прогресирали.

Сега това са сравнения. Слонът в дадения случай е едно предметно учение. Сегашния ни живот, който сега имаме и той е предметно учение. Върху тази тема няма да се спрем. Ти си едно малко дете в дадения случай. Такъв няма да останеш. На пет години си. Майка ти те милва, носи те на ръце, гали те. Но да не мислиш, че се така ще те носи майка ти. Един ден пораснеш, станеш по-голям от майка си. Майка ти казва: „Синко, едно време можах да те галя и да те нося, а сега си голям.“ Запитвате се: „Защо се измениха условията?“ Майка ти външно не може да има тия отношения към тебе, каквито е имала едно време. Но се таки, майка ти има известно отношение към тебе и ти имаш известно отношение към нея. Та казвам: Нашите отношения към природата не са такива, каквито са били преди 50 години, преди сто години, преди хиляда години и пр. Какво трябва да правим? Ако знаем, ще се приспособим при тези условия, ако не знаем, ще дойдем в стълкновение. Има един прост пример. Някой път крака те заболи. Не се подчинява, не служи. Кажеш му да ходи, той казва: „Не мога да ходя.“ Даваш му заповед, той не я изпълнява. Какво трябва да правиш, когато кракът ти не слуша. Започва едно вътрешно противоречие. Сега това не можем да отдадем на лошото разположение на крака. Ние ще обясним, че има някоя причина, която е вложена в крака и го дезорганизира и кракът не може да изпълнява своята функция. Онзи, който не знае и той ще даде някакво обяснение. Това са посторонни работи по отношение на физическия живот. Но често по отношение на нашия душевен живот или в света на чувствата настават известни противоречия, също и в нашия мислов свят. До известно време мислиш, че всички хора са добри. Ти като едно дете имаш едно идеално схващане на майка си и баща си, най–хубавото чувство имаш за тях, че са като божества. Но това отношение, което имаш към баща си, това верую, което имаш за баща си, ще се измени. Има някои работи в майка ти и баща ти, които няма да харесаш и ще

видиш в тях едно противоречие. Ти ще се поставиш в положението на съдия и ще почнеш да съдиш майка си и баща си. И мислиш, че онези погрешки, които имат баща ти и майка ти, като че не са в тебе, като че ти си ги надраснал. Това е една самоизмама. Както малкият рак. Бащата казва на малкото раче: „Право да ходиш." Синът се обръща към баща си и казва: „Покажи ми тогаз как!"Бащата показал и казал: „Така трябва да ходиш." – „Че и аз така ходя". Всички криви раци се накриво ходят, се на една страна. Но то е вече човешко разбиране. Кои са били причините, които са накарали рака да ходи на една страна? Далечни причини има затова. Онзи, който се занимавал със зоология, дава някои причини. Нас не ни интересува, че ракът ходил накриво. Вярно е, има много работи, които не ни интересуват. Аз привеждам друг пример. Трябва да се запали една печка. Има сухи дърва. Теб ти трябва само една кибритена клечка. Не ти трябват 200, 300, 500 клечки, но една клечка. Какво е излязло от кибритената клечка и се предало на дървата, та всичките дърва горят? Едната кибритена клечка е извършила работата си. Тя много малко е направила. Запалила се и изгоряла. А пък това нейно горение се предало на всички тези дърва. Една мисъл в тебе е запалила огъня. Тя е предала вече своята енергия и резултатите вече не приличат на малката клечка, на малката причина. И за доброто и за злото е вярно това. Една малка дума, казана при сегашните отношения какъв резултат може да има. Колко са внимателни дипломатите когато говорят. Езикът им е прецизен, внимателен, понеже една дума може да стане причина да се отвори цяла една война. Разбирате ли? И затова са внимателни, говорят дипломатически. Казват, че Русия така казала, че Франция така казала, Англия така казала. И уж доста строго са казали. А пък то едвам се подразбира. Някоя нота подала една държава, но чели ли сте вие една нота? Когато Англия дала нота, то не прилича както когато се карат хората. Ако дипломатите си говореха така, както

хората си говорят, то биха си изпопукали главите. В сегашния живот всички трябва да станат умни. Една дума може да ти създаде цяло нещастие. Една дума има свой физически ефект или духовен ефект, има и свой умствен ефект. Някой път ти казваш някоя дума и в тебе остава нещо, което те безпокои. Това, което си казал, то е в дисхармония със самия тебе. Ти самия не го одобряваш. Може би хората не са забелязали това, което си казал. Или една мисъл е минала в тебе, която хората не знаят, но тя те безпокои един ден, два дена, цял месец, година и не може да се успокоиш. Има нещо, което нарушило мира ти. Да ви дам пример: Представете си една княжеска дъщеря, която е ходила в градината. Последната е пречистена много добре. Нейните учителки и наставници са я учили по този начин, че тя не е срещала никакви мъчнотии. Един ден тя излиза на планинска разходка и на нея ѝ се дощява и си събуе чорапите, и ходи боса по тревата. За пръв път тя събува чорапите и се натъква на крака ѝ един трън. Изваждат трънa от крака ѝ, но става една малка инфекция. Тя накуцва. Коя е причината? Малката грешка на един трън. Той израснал някъде и тя си натъкнала крака на него. Може да се извади заключение, че княжеските дъщери боси не трябва да ходят. Това е една крайност. Някой казва, ти не трябва да мислиш лошо. Много добре. Но някой път ти не мислиш лошо, но лошото те посещава. Лошото не е нещо механическо. Ти не искаш да отидеш при него, но то идва при тебе. Лошият въздух, лошата миризма не ги викаш, не ги каниш с девет бъклици, но те идват. Неприятната миризма идва, намира те и усещаш едно неразположение. Кой е виновен тогаз? Няма никой виноват. Това, което за тебе е неприятно, за другите е приятно. Тая, лошата миризма, която на тебе може да ти предаде нещо лошо, тя може да събуди онзи инстинкт в орлите. На една мърша може да се съберат може би стотина орли. Това, което тебе ти прави отвращение, там се събират птиците на угощение. Ще се

съберат стотина орли, ще се разговарят и ще си разделят мършата. Всеки ще си вземе по един къс и след това пак ще си заминат. Сега, ако не знаете, как да мислим, може би ще кажем така: какво ни интересуват що правят орлите. И действително, ако у мене съзнанието е в едно първобитно състояние, не ме интересува. Но минаваш покрай тези орли, пътят ти е оттам. Тази мърша е там и тези орли са дошли. Ти какво ще правиш? Стотина орли се разправят за едно наследство, разпределят го, имат цял един конгрес, разпределят един обяд. Наричат го мърша. Не, но някой е заклал обяд за орлите. То е мърша, но е едно угощение за тях. Пътят ти е да минеш оттам. Какво трябва да направиш? Ти си един овчар с тояга. Впущаш се и всички се разбягват и оставят мършата. Като дойде овчаря погледне и види, че това е за тях, а не за него. Те се повърнат, а той си замине. В дадения случай как бихте постъпили вие, ако сте на мястото на този овчар. Имаш ли право да нарушиш обеда на тия стотина орли и ти да отидеш с кривака си, и да ги разпръскаш? – Нямаш право. Често ние се завземаме да уредим въпроса на едно орлово угощение. Те се събрали там и ние искаме да уредим работите им. Оставете орлите сами да си уреждат този въпрос. Те ще го уредят много по-добре, отколкото ти. Каквото и да правиш, ти не може да разрешиш този въпрос по-добре от орлите. Можеш да разрешиш. Ти казваш: „Не трябва да има този обед.“ Вземаш търнокопа, изкопаеш една дупка, заравяш в нея храната им и орлите обикалят, обикалят и си заминат. Какво ще ти кажат орлите? Те ще кажат: „Развали обеда ни сега, взеха всичкото ни имане и го заровиха за себе си, и след време ще го изкопаят“. Орлите не може да го изкопаят, понеже е дълбоко заровено. Питам: Имаме ли право да разваляме угощението на хората?

Сега преминаваме към аналогични въпроси в живота. Ние разваляме едно наше настроение, което имаме, разваляме едно

разположение, което имаме. Двама души се разговарят, спорят за някой философски въпрос: Има ли бъдещ живот или няма. Ти минаваш. Щом има сегашен живот, има и бъдещ живот. Новата философия гласи така: Щом има сегашен живот, има и бъдещ живот. Щом няма сегашен живот, няма и бъдещ живот. А пък щом има бъдещ живот, има и сегашен живот. Щом няма бъдещ живот, няма и сегашен живот. Някой като аргумент казва: „Този огън ще изгори, и като изгори, ще се свърши.“ – Правото е, че ще се свърши огъня, но като изучавате метеорологията, често забелязвате, че един облак в пространството се изгубва. И казвате: „Облакът се изгуби“. Но ще забележите, че на 400, 500 метра, на един километър разстояние от другата страна ще се яви друг облак. Тук се изгубил, а там се явил. Той е същият облак. Тази влага минава по течението. Тук, дето се губи облакът, става разредяване на парата. По това течение тази пара минава на един километър разстояние, там се сгъстява и пак става на облак. Ние казваме, че изчезва. Не, той се е разредил и е станал невидим за нас. И после там се е сгъстил и е станал видим за нас. И учените хора казват: „Нищо в пространството не се губи.“ Възразяват ни така: „Как не се губи?“ Една грамофонна плоча като се счупи, всичко е изгубено. Не, има не само една грамофонна плоча, но има четири, пет, десет хиляди грамофонни плочи. Счупила се едната, но има десет хиляди грамофонни плочи, които говорят едно и също. И като се счупи едната, другите говорят. Ти казваш: „Ако се счупят всичките плочи?“ – Всичките грамофонни плочи не могат да се счупят. Ти казваш: „Ако се унищожи сега животът.“ Всичкият живот не може да се унищожи. Формите на всичкия живот не могат да се унищожат. Може да се счупи една плоча, две, сто, но десет хиляди плочи е невъзможно да се изпочупят всичките.

Та казвам: Често вие имате една философия, която спъва вашето развитие. Ти казваш: „Мене няма да ми върви“. – Отде накъде?

Казваш: „От мене човек няма да стане!“ – Че отде тази философия? Защо няма да стане човек от тебе. Какво ще стане? То е едно криво заключение. Или може да ти влезе мисълта: „Моята вяра се е намалила.“ – Възможно е да се е намалила твоята вяра, но да изчезне твоята вяра, това е невъзможно. Ти временно може да напуснеш известна работа, но ти не си самостоятелен господар. Изпратен си отнякъде, ти не може да се откажеш от работата, която ти е дадена в дадения случай. Един прост пример: вземете един войник. Има един обикновен ред на нещата, но войникът отива в строя и казва: „Не искам да служа.“ Явяват се всички войници, а пък него го няма там. Той разрешил ли е въпроса? Идва капитанът и казва: „Еди кой си войник, редник къде е?“ Отиват да го търсят. Намерят го, докарат го и го турят пак в реда. Питат го, кой му позволил той да излиза от казармата без позволение. Ти казваш: „Като войник няма да я върша тази работа. Ще я вършиш. Има заинтересовани. Ти казваш: „Не искам да живея, не искам да съм на тази служба, дотегна ми.“ Ти си войник, капитанът ще дойде, ще те хванат и ще те турят в реда на нещата и трябва да функционираш.

Та казвам сега: Онези войници, които изпълняват това, което им се казва, те са добрите войници. А пък онези войници, които нарушават, техните началници имат малко по-друго мнение за тях. Наричат ги непослушни войници. Сега нас не ни интересува това. Човек през целия си живот няма да бъде войник. През целия си живот човек няма да бъде млад, през целия си живот няма да бъде възрастен, ще се измени той. На едно петгодишно момче му казват така: „Ти през целия си живот няма да бъдеш млад. Един ден ще остарееш, ще ти изникне брада.“ Някой път си здрав. Някой път се заредят твои приятели и влязат в брадата ти. При такива случаи е по-добре да бъдеш без брада. Те се крият там като в една гора и почват да те човъркат. И по-добре е да мине бръснач, че тези приятели да не идат.

Сега това е външната страна. Представете си, че брадата вече е свещена. Да кажем, че има такова правило, че брадата е свещена. Не зная дали светиите не носят бради. Дойдеш в едно противоречие. Какво трябва да правиш? Като имаш една свещена брада, ще я оградиш. Ако ти би направил всеки косъм да бъде една запалена свещ и да има горещина, питам тогаз: Твоите приятели биха ли дошли в твоята гора? Ако брадата ти е едно огнище, дето всичко се вари и пече, то колко души от тези неканени гости биха дошли да живеят в тази брада?

Ще ви наведа на мисълта: Ако твоят ум се намира в такова положение на брадата, която не гори, тогаз? Защото човешкият ум трябва да мисли сега. Тогаз не влизат посторонни лоши мисли. Ти казваш: „Аз не искам да мисля." Щом не искаш да мислиш, те ще дойдат в тебе. А пък щом мислиш, те няма да дойдат в брадата. С мухите, които са толкова глупави, аз съм правил опит и виждам, че всички неща в едно отношение са разумни. И трябва да знаеш как да се поставиш. Някой път ставам да ги пъдя. 50, 60, 100 мухи гоня ги, гоня ги и те се скрият под масата, и под долапа. Гониш ги, гониш ги и после пак излизат. Някой път внушавам на мухите да излязат. Отворя прозореца. Някой път ми взема половин час да излязат. Някой път им казвам: Отвън времето е хубаво, само за разходка и хубава храна има там. Казвам им това, което те обичат. И като овцете след половин час всички излизат вън. И като излязат затворя прозорците. След половин час виждам, накацат на прозорците. Почват да хлопат, казват: „Отвори да влезем". Вие ще кажете: „Какво ще иждивявам половин час да пъдя мухите. Купи една мухоловка да ги ловиш с нея." – Не е лошо. Но види се, че има закон за мухите. Един ден те питат: „Кой ти даде право да хващаш мухи с мухоловка?" Казвам: Ако си един светия нямаш право да убиваш нито една муха. Ако я туриш на смъртно наказание, трябва да имаш основание. На какво основание?

Един светия могат да го подведат под отговорност за една муха. Дошла една муха, кацнала на носа му. Той я блъсне и я убие. Ако един светия може да го безпокои една муха, той не е светия. Ако мухата дойде, светията прилича на слон. Могат стотина, двеста мухи да накацат по него и да ходят по гърба му, но той си върви. Той е толкоз вдаден в своята мисъл, че мухата като ходи, ходи и тя се вдаде в мисълта на светията. И мухите могат да мислят като тебе. Ти седиш и те седят. Ще ви разправя някои неща, които ще мязат като на хиляда и една нощ. Някой път аз като седна в размишление, моите мухи в стаята ми всички кацнат по тавана, и те размишляват като мене, не се мърдат. Влезе някой в стаята ми и като ги погледне казва: „Не те ли безпокоят?" Казвам му: Седят си, смирени са, учат се. А пък някой път са много игриви деца. Ще дойде на ухото ми, въртят се, и ще кацне на носа ми. И много тщеславие имат мухите. Ще кацне на носа ми и ще почне да лази. Но това не са общи правила. Всички мухи нямат този характер. Има къщни мухи, но има и някои хапливи мухи, с жила. Тъкмо си се замислил, кацне ти някоя муха на ръката ти и те ухапе. Или кракът ти е без чорап и те ухапе по крака. И после те сърби. Защо хапят мухите? Защото времето ще се развали. Тогаз мухите кацат. Те кацат на крака ти. Обувай си обущата, понеже времето ще се развали и скоро студено ще стане. Това са метеорологически данни. Щом почнат мухите да хапят, да знаеш, че времето ще се развали. Щом не хапят, времето ще бъде добро. Аз го обяснявам. Има научно обяснение. Понеже на върха на хобота на хапливите мухи се събира извънредно много положително електричество, което безпокои самата муха. И понеже в човешкия крак има негативно електричество, то мухата прави своите научни изследвания, туря хобота си вътре и прекара своето електричество вътре в крака и ти почваш да усещаш на това място един малък сърбеж. Ако искаш тези мухи да не те хапят, ти трябва да измениш

цялата обстановка на нещата. Може да измениш. Сега да ви приведа един пример. Когато в къщи ме безпокоят мухите, аз им правя угощение. Ще туря малко захар в малки панички тук–там. И всички мухи си телефонират по радиото и веднага се съберат всички в тези панички, и няма да ме безпокоят. Най-износното е това: три-четири панички със сладко. Те обичат сладкото. Вие ще отидете по-далеч. То е един метод, как трябва да развиете вашата вяра. Има нещо, което ви безпокои. Ако ви безпокои, сложете три-четири панички със счукана захар и мухите постепенно ще дойдат, и няма да ви безпокоят.

Имате една своя мисъл, която ви безпокои. Вие може да накарате вашата мисъл да дойде при захарта и да седи, и да не ви безпокои. Искате сега методи. Или другояче казано. Имате едно лошо разположение на духа, ще дойде то. То иде отвън. Лошото разположение всякога иде отвън. Влязъл е трън в крака ти и ти имаш лошо разположение. Не е причината вън, а вътре. Ударил си се някъде. Или каква да е малка причина дойде и наруши тая хармония. Трябва да бъдете в дадения случай предвидливи. В пътя, по който вървите, трябва да бъдете много предвидливи. Трябва да се изучава човешкото естество, за да се избави човек от много нещастия, които ще ни дойдат. Да кажем, ако вие минавате през една местност, дето има кобри, трябва да бъдете внимателни. Или през местност, дето има усойници. Ако вие вървите с боси крака и я настъпите, тя веднага ще ви ухапи. Тогаз какво трябва да правите? Някои ходят лятно време, някои сестри ходят с половин обуща и къси чорапи, понеже модата била такава. Но в гората, дето има усойници, ще имаш високи кожени обуща, защото като стъпиш, ако рече да те ухапе една змия, да ухапе кожата. Онези пътници, които ходят в топлите места, имат високи кожени обуща и кракът се предпазва. Сега другата страна на въпроса. Ти казваш: „Господ ще ни пази.“ Но Господ ни пази. Той ни казва: Там дето има много змии, ще имаш високи обуща. Там, дето има

големи препятствия в живота, непременно трябва да мислиш. Че защо ни е даден умът? Ще кажеш: „Мен не ме интересуват окултните науки.“ Не е за развлечение, но да изучаваш ония отрицателни сили, които могат да ни бъдат вредни. И с отрицателните сили в природата трябва да бъдем много внимателни, понеже имат голяма взривна сила. Ти седиш като един светия и почваш да мислиш: „Защо Господ е допуснал дявола в света?“ Че ти сам си навличаш така беля на главата.

Ти се занимаваш с един въпрос: „Защо дяволът живее в света, защо Господ го допуснал?“ С този въпрос ти ще си създадеш цяло нещастие в света. Ти като почнеш да мислиш за дявола, той ще дойде при тебе и ще ти каже: „Какво искаш? – Ти искаш да знаеш защо съществувам?“ И ще ти даде да разбереш. Той е цял философ. Ще ти създаде цяло нещастие. Най-първо ще те излъже. Ще те примами в нещо. Той ще ти тури един бръмбар в главата. Ти си живял в една малка къщица. Доволен си. Той ще ти каже: „Защо си толкова прост, че живееш в тази малка къщица. Направи една голяма къща на 4-5 етажа, ще даваш под наем, ти и децата ти ще бъдете добре облечени, ще уредиш живота си.“ Ти вземаш пари назаем от този, от онзи. И той ще дойде и ще те накара да туриш такива наематели, които нищо не плащат. Те седят пет, шест месеца, седят цяла година и те завлекат. Ти си казваш: „Не ми трябваше да правя тази къща.“ Той ще ти тури бръмбар в главата: да станеш министър, министър-председател в България или в Англия. Но същевременно ще даде идеята как трябва да управляваш. А пък ще настрои другите хора против тебе да ти търсят всичките погрешки и да ги изнесат. И ще направи каша и ще те свалят. Ти ще кажеш: „Защо ми трябваше да ставам министър-председател.“ Аз не казвам сега да се откажете от идеята да ставате министър, ни най-малко. Но представете си, че той ти казва да станеш един съвременен свещеник. Хубаво, свещеник на всичко

онова, в което вярваш и в което хората вярват. Но ако станеш свещеник и хората не вярват в това, в което ти вярваш, тогаз какво ще правиш? Ти отиваш да проповядваш на хората едно учение и мислиш, че е право. Но на хората тепърва трябва да доказваш, че това учение е право. Как да го докажеш? Всеки вярва, че това, в което той вярва е право. Как да докажеш, че нашето учение е право. Опитната страна. Двама лекари се спрат върху лекуването на един болен. Има болести, които лесно се лекуват, но има някои болести, които мъчно се лекуват. Понеже те принадлежат към друг род. Почти всички болести се дължат на един по-низш живот, на микроби. И външните болести са резултат на тези микроби. Ти ще си създадеш в организма храна за тези микроби. Те идват и почват да живеят там. Ако имаш чиста кръв и няма храна за тези микроби, те няма да дойдат. Дойде холера и много хора измори. Но хора със здрава кръв не се повреждат. И за злото е същото. Щом у тебе си задържиш известен род мисли, те стават като храна. Наричат ги лоши условия, лоши духове. Има души ненапреднали в света. Няма да ви говоря за тях като научна страна. Отде иде той ти не го виждаш. Само резултата ще видиш. Имаш едно хубаво настроение и след половин час то се сменява. Преди половин час ти си бил като някой светия и след половин час ти мязаш на едно животно. В тебе бушува нещо, искаш да удариш някого със стол, да набиете някого. Ти съзнаваш, че имаш едно такова състояние.

Най-първо тия духове започват така. Такова нещо е станало с една сестра. В къщи имало едно огледало. Внушава ѝ се, че това огледало докато е там няма да ѝ върви. Казва ѝ: „Ще счупиш това огледало!“ И тя го счупила. И като отиде на друго място, казват ѝ: „Ще счупиш огледалото!“ Или като срещне българинът свещеник, казва, че няма да му върви. И българинът се върне. Какво лошо има в един свещеник. Той на Бога служи. Това са поверия. Има нещо вярно, има нещо невярно.

Та казвам: Никога не се поддавайте на една мисъл. Проверете я. Защото и най-добрите ваши настроения ще се изменят, ще дойде нещо и може да измени мисълта ти, и чувствата ти. Писанието казва така: Опитвайте духовете от Бога ли са. И ако ти си по-чувствителен, ще забележите нещо понякога: от лявата си страна или от дясната страна нещо вроде като пихтия. Докосва се до лявата ти или до дясната ти страна или по рамото ти. А някой път нещо като лъх, лазурен въздух отстрана, като раздвижване, като че те гали, може от лявата или от дясната ти страна. Когато е като лазурен лъх, усещаш някаква хубава мисъл ще дойде, имаш едно разположение. Но когато идва тази пихтия, тогаз въпросът е друг. Сега има друга една опасност. Ти можеш сам да си внушиш и твоята мисъл може да се повърне. Човешките мисли имат по някой път обратни движения. Каквото помислиш, отиде до известно място и ще се повърне. Например, ти помислиш лошо за някой човек. Не че искаш да го мислиш, но дойде ти една мисъл. Дойде някой човек в къщи и после си излезе, и виждаш, че нещо се изгубило. Ти казваш: „Той го е взел." Не се минава половин час и намираш изгубеното. Но тази мисъл, която си изпратил на едного, ще се върне при тебе. Друг път по същия начин друг тебе набеди, че ти си задигнал нещо. Аз ви говоря за неща, които постоянно стават. Вие някой път минавате и отивате някъде. Двама души се разговарят и се интересувате какво се разговарят. Аз веднъж минавам през Борисовата градина и гледам един млад момък, хубаво облечен и една млада мома, много красива. Двамата като гълъбчета си гугуцат. Приказват си. Казвам си: Колко хубаво се разговарят. Ако всички хора можеха така да живеят, колко хубаво щеше да бъде! Гледам, че тази млада мома, току изведнъж се намуси и си отвърна лицето. Като си гугуцаха, аз си казах: Ако всички хора така живееха, Царството Божие ще дойде. А току гледам, че младата мома си обърнала гърба. Той говори нещо, аз наблюдавам,

тя пак се обърна. Една малка усмивка има тя и го погледне. Той помисли нещо. Влюбените хора те всичко приемат по радиото. Той в ума си помислил нещо лошо за нея. Ето какво си помислил: „Тя утре може да седне и на друг да говори по същия начин“. И щом си помислюва той това, тя си обърне гърба. И той казва: „Не, не.“ Оправдава се. Тя казва: „Такива мисли да не допущаш в твоята глава. Ти опетняваш живота ни.“ Той мисли: „Утре тя може да ме напусне. Тя не ме обича. Сега се показва, че ме обича, но то е лицемерие.“ Чудна работа, откъде може да се яви да те обича един човек и после да не те обича. Откъде може да се яви това. Много естествено. Ще се случат тия работи. Аз го обяснявам по следния начин. Един учител от първо отделение на учениците открива азбуката. Той трябва да допусне, че тези ученици утре ще напуснат това училище и ще минат в по-горно. При сегашния ред на нещата един учител преподава до четвърто отделение, но в прогимназията има други учители. Тези ученици ще отидат при друг учител да ги учи нещо по-високо. Трябва ли да се сърди първият учител, че тези ученици ще го напуснат и ще отидат да учат нещо по-високо. Какво лошо има в това? Но един ден, учениците ще напуснат и прогимназията, и ще влязат в гимназията, после в университета и ще имат други учители. Но въпросът е, че между първо отделение, изобщо първоначалното училище, прогимназията, гимназията и университета има една вътрешна връзка – има връзка между знанието. В старо време е било така, че учителят като започне от отделенията все той ще те кара докато свършиш. Но в модерно време много учители ще имаш. Най-първо по музика ще те учи един обикновен учител. Когато напреднеш в музиката, ще търсиш виден учител, във Франция, Англия, Германия, за да ти даде десетина двайсет урока по новата музика. Ще се върнеш специалист в твоя бранш. Религиозните хора казват: „Всички ще бъдат научени.“ Писанието казва, че всички ще

бъдат научени от Бога. Господ ли ще ни учи или хората? Как ще бъдат научени хората от Бога? Значи, когато Бог ни учи, Той ще ни изпрати учители от души, които са завършили своето развитие. Способни учители ще ни изпрати. А пък, ако ние си избираме учители, те ще бъдат не толкоз подготвени. Когато Господ ги изпрати, всички учители ще бъдат на място. Писанието казва: „Господ ще изпрати своя Дух, и този Дух ще те учи“. Но ако този учител дошъл без да е изпратен, какъв учител ще бъде? Как ще различиш, как ще разбереш дали учителят е от Бога или не. Или дали един дали един дух е от Бога или не е от Бога. Онзи дух, който не е от Бога, той ще каже: „Гледай да уредиш работите си.“ Той частично разглежда работите. А пък онези духове, които идат от Бога, те разглеждат общо въпросите, те работят за цялото. А онези, работят за частите. Не е лошо и това учение – низшите духове. Те си имат своето предназначение. Ако искате вие да прогресирате, вие трябва да правите различие между една лоша и една добра мисъл. И лошите мисли и те са на място. Няма нещо, което да не е потребно. Но в дадения случай една мисъл не ти е потребна. Ти искаш да бъдеш обичан от хората. За да бъдеш обичан от хората, ти трябва да имаш магнетично състояние, магнетична сила и не трябва да имаш никаква слабост. И дето ходите, трябва да раздавате. Както богатите американски милиардери, които влизат в един хотел и щедро раздават от джоба си. Всички келнери треперят над този богаташ. Някому пет долара, някому десет долара ще даде. Ще кажете, че това е много изкуствено. Така е. Ако отиде един беден българин, който нищо не дава, ще го посрещне ли келнера добре? Никой няма да се интересува от него. Най-първо ще плащате. И в духовния свят вие отивате в някой хотел. Като влезеш в някой хотел, всички тези служащи ще ги туриш на същия уровен, както си ти. Ако ти си княз, ще направиш и келнерите да са князе. Това е плащане. Ти ще имаш

една благородна обхода към тях. Но щом мислиш, че те са на по-долна степен, щом мислиш, че някой е на по-долен уровен, ти не може да бъдеш приятел с него. В какво седи величието на Христа? Той искаше да подигне хората на своя уровен. Той искаше да направи всички хора синове Божии. Има една страна на Любовта, която трябва да се изучава. Има една любов в живота, която може да приложим. Да оставим сега идеалната Любов. Но една обикновена любов както хубавата вода може да я приложим. Идеалната Любов, идеалната мисъл, те са свързани с човешкия характер. Като дойдеш при един човек, ти ще намериш най-хубавата черта в него и ще държиш в ума си. Даже като дойдеш при един разбойник и ако можеш да предизвикаш най-хубавото в неговия ум, ако му кажеш: „Има нещо в тебе много хубаво, но ти си хванал един занаят не добър. Има нещо по-велико от живота на един разбойник.“ Ако тази мисъл можеш в дадения случай да внесеш в неговия ум, този разбойник ще сложи своето оръжие. Разправяха ми един пример в Англия. Един знаменит проповедник така говорил, че всички негови слушатели се захласнали в мисълта, която той разправял. Започнал да ходи в събранието един апаш. Той искал да използува. Казал си: „От тези захласнати хора по-лесно може да се извади нещо.“ Какво става с него? Отива той. Като се захласнали другите и той се захласнал и забравил за какво е отишъл. Свършила се проповедта, той си казал: „Много хубава беше проповедта, но не можах да бръкна в никой джоб, втори път няма да се поддавам на този дявол“ – Втори път пак се захласнал. Питат го и той казал: „Все са захласнати там, но този, който влиза да ги обира и той се захласва. Не могат да се обират там хората.“ Най-после започнал да мисли другояче: „Защо да обирам, ще живея като другите.“ Това мислил през време на беседата. Но след свършване на беседата казал: „Този дявол ме омагьоса!“ Казвам: Да омагьосвате всички апаши, които влизат във вашата църква, че като говорите да се

заплеснат. Всеки един апаш, който влиза, трябва да се захласне. Един проповедник казва на един актьор: „Слушай, сега ние проповядваме на хората Истината и не ни вярват, вие на сцената проповядвате лъжата и ви вярват.“ Актьорът казал: „Вие проповядвате Истината като лъжа, а ние проповядваме лъжата като Истина. Аз като проповядвам лъжата като Истина, хората се захласват, а пък вие като говорите Истината, се смущавате, като че лъжете.“ Истината не да я проповядваме, но да я носим със себе си. Истината е като онези хубавите плодове, ако ги носиш със себе си, не ги препоръчвай. Те сами ще дойдат да ги купят. Като се казва, че трябва да се проповядва Истината, се разбира, че Истината трябва да живее. Истината дава красота на очите, на ръцете, ушите и пр. Онзи човек, който носи Истината е красив. Красив е по движение, пластичен е той. И в къщата му като влезеш има хармония. Вие мислите, че Истината е нещо външно. Не, като дойде Истината в човека, целият човек ще се преобрази. Като имаш Истината, френски, немски, много лесно ще научиш. Като нямаш Истината, френски мъчно ще научиш. С Истината всичко се учи лесно. И музиката, и всичко друго се учи лесно, без Истината мъчно се учат нещата. Някои казват: „Защо ни е Истината?“ Няма изкуство в света, което да не може да го постигнеш като е в тебе Истината. И вярата ти ще се развие тогаз, и надеждата ти, и Любовта ти към Бога ще се развие, и твоята справедливост, всичко ще се развие. И богат ще станеш, и здрав ще станеш, и в къщи всичко ще ти върви. Сега учат, че като идем на онзи свят ще се уредят работите. Онзи свят е светът на Истината. Той е сегашният свят. Сега може да остане във вас мисълта: Възможно ли е? При тези условия, при които живеем, възможно е.

Днес аз исках да ви свиря, но разсъждавам: Отвън е студено и сняг, какво ще им свиря сега, какво ще разберете да ви свиря. И да ви кажа, че някои песни са мелодични, а някои – хармонични. Аз като

засвиря някой път, променя се времето. Но аз не искам да го изменя сега. Истинският цигулар като свири, променя времето. Но това време пак е свирене, пак ви свиря сега. За да се разбираме, непременно трябва да имаме Истината в себе си. Трябва да имаме едно отношение. Някой мисли и си казва: „Какво мисли Учителят заради мене?" Ето какво мисля: Някой път гледам и казвам – много Земя има той, талантлив е, гениален е, но седи и мисли, захласнал се някъде и мисли, че няма нищо. Една погрешка е това. Някой казва: „Аз да бъда като еди-кой си брат." Ти искаш да бъдеш като него нали? Хубаво, как ще станеш като него. Видиш една красива мома, искаш да станеш красива като нея. Но две красоти еднакви се отблъскват. Едната красива, ако е със сини очи, руса, другата не трябва да бъде точно като нея, косата ѝ да бъде малко кестенява. На едната, ако очите са сини, на другата да са кестеняви. Трябва да се различават. На едната, ако пръстите са дълги, на другата трябва да са по-къси, трябва да има едно различие. Природата никога не търпи еднообразие. Ако двама души се съберат и се молят по един и същ начин, то е еднообразна молитва. Еднообразната молитва не помага. В дадения случай силата на молитвата седи в онова, което дълбоко чувствуваме. Това, което чувствуваме, то е молитва. Това, което произнасяме без да го чувствуваме, то не е молитва.

Та казвам сега: Поддържайте Истината като нещо, което може да възприемете. Като влезете в атмосферата на Истината, ще стане едно подобрение. Не че нямате Истината, но я държите далеч от себе си. Сега да ви обясня: Представете си един въглищар, който копае руда долу в земята, на 500–1000 метра дълбочина в тези подземия. Може ли да се подобри неговият живот. Като излезе оттам как ще бъде. Лицето му ще бъде кално, черно, той трябва да се измие дълго време със сапун. Докато влиза в това подземие, това е една необходимост, то не е нещо за неговия прогрес, той може да живее и другояче. Питам:

Какво ще постигнеш като копаеш в земята на 500 метра дълбочина. Ще изкараш само прехрана. Като седиш в някоя мина, недоволен си от живота, от това, от онова. Въглища копаеш. Тези въглища няма да бъдат за тебе. Ти живей на повърхността, във външния свят, дето светлината грее.

Та казвам сега: Започнете да вярвате, че Бог е вложил във вас много работи, които не са доразвити. Аз ги виждам тук стари сестри, които можеха да станат отлични певици и съжалявам, че не са станали. Младите ще остареят и ако не знаят, и те процеса на подмладяването, какво ще правите? Ние искаме да бъдем все млади. Научете се на онзи процес на подмладяването, на опресняването. Вие си внушавате: „Аз съм остарял, аз съм на 50, 70, 80 години." Детински работи са това. Че ако отидете на Слънцето, там 20 милиона години са единица. Един слънчев жител на 20 милиона години е на една слънчева година. А пък тук на земята, като си още на сто години, каква хилядна част е това от 20 милиона години. Ти казваш: „Много съжалявам." Че сто години живот ли е това. Че какво може да научиш за сто години? Имайте един мащаб. Аз като мисля за Бога, Той е цялата вечност, годините Му нямат край. Като дойде да мисля за човека съм като еднодневка, и искам да зная нещо за Бога! Дълъг живот има Той. Неговите години са без край. Като мислим за Бога какво трябва да мислим за Него? Да мислим за Бога най-хубавото, което може да мислим. Най-хубавото да мислим за Него. Като дойдем до Него, най-хубавото, което имаш изнеси го към Него. Това е жертва. Остави своето недоволство. Като мислиш за него да ти станат всички хора мили. Това е Любов към Бога. Беден си, не мисли за беднотията, а за Бога. За Бога мисли най-хубавото! Болен си, не мисли за своята болест, а мисли най-хубавото за Бога! Дойде смъртта, остави я, мисли пак за Господа. Не мисли за нея, а мисли за Бога. Докато мислиш за Бога, смъртта не те бута. Тя седи с благоговение. Тя търси като тебе

хора. В мига, когато няма да мислиш за Бога, като престанеш да мислиш за Него, тя ще те клъвне. Като мислиш за Бога, тя като онзи апаш ще ти каже: „Изгубих си занаята. По пътя, по който си тръгнал, аз те похвалявам“, и тя ще си отиде.

Мисли най-хубавото за Бога. Поблагодари за доброто, което ти е дал. Благодарете за главата, за вашия ум, за сърцето, за живота, за условията. Поблагодари. Всеки ден като станеш, прави така. Вие искате да развиете вашата вяра, вашата надежда, вашата Любов. Вашата проявена Любов ще се развие, ако мислите за Бога. Мойсей казва: „Да възлюбиш Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила.“ И с най-хубавото, което имаш в душата си, да пренесеш жертва на Бога. И тази жертва ще бъде благоприятна и Той ще те благослови. И ще каже: Ето, имам на земята едно умно дете, което ме разбира. А пък ти седиш сега със своето недоволство, изискваш от Господа това, онова, казваш, че това нямаш, онова нямаш и целият ти живот е пълен с недоволство.

Тогаз какво да ви нарисувам на вас? Аз не искам да ви обърквам. Поставям ви правило. За да ти тръгне всичко напред, започни да мислиш за Бога най-хубавото. Отиваш да готвиш – мисли най-хубавото за Бога. Отиваш за вода – мисли най-хубавото за Бога. Отиваш за някаква работа – мисли най-хубавото за Бога. Обличаш се – мисли най-хубавото за Бога. Вървиш по пътя – мисли най-хубавото за Бога. И като вървиш по пътя така, няма да паднеш и няма да ти се пукне главата. Аз съм изследвал тези работи и няма изключение. Когато тръгнеш някъде мисли само за доброто и всичко върви добре. Едно малко пропущане, идва нещо. Мога да ви приведа много примери. Примерите някой път развалят нещата, не ги обясняват. Защото един пример трябва да се обясни. Цяла беседа трябва да ви говоря върху примери. Трябва да ви обясня какво значи един пример. Той си има свое приложение. И това приложение не е произволно.

Сега питат някои: „С какво се занимава Учителят?“ – Аз се занимавам с най-дребните работи. Има дребни работи, които виждам. Някой път се занимавам с музика. Разглеждам сегашната музика, интересува ме музиката. Кои са били подбудителните причини, защо са я направили така, разглеждам разпределението на тактовете, създаването на съвременните оркестри. Това всичко става за благото на човека. То не е така произволно. Каквото се свири, всичкото свирене се предава на въздуха. И тези музиканти допринасят. Един оркестър принася полза на хората без те да знаят. Като свири някъде един оркестър, те смекчават времето, смекчават нравите на хората. Десет души цигулари свирят в едно кафене и някой казва: „Тук са дошли да свирят!“ – Те правят добро. Дето цигуларите свирят, там ще има по-малко побоища. Пият си винцето и няма побоища. Тези хора помагат, те облагородяват хората. На дявола като му свириш и той омеква. Някой път аз питам дявола, казвам му: Слушай, кои са причините, които те заставиха така да мислиш както сега. Кое е онова, което те застави да мислиш така, по този начин? Откъде взе тази философия? Де я намери, как започна да я учиш. Дипломатически така го запитвам. Дяволът казва: „Искаш ли да я научиш?“ – Не, казах аз, интересува ме само външната страна. Той ви казва: „Човек трябва да бъде самостоятелен.“ В какво седи самостоятелността? Казвам сега: Може ли цялото да се замести, може ли друго някое цяло да го замести? Дяволът отговаря: „Там е всичката мъчнотия. Това е болното място.“ Но всякога след един такъв разговор мене ми трябва един месец да се чистя после. Та съм ви давал онзи пример: Един игумен имал някои безпорядъци в своите работи. Умрял той и отива в другия свят. Следният игумен видял, че има някой безпорядък и искал да уреди работите, намерил една нередовност, известни суми били изгубени някъде. Той извикал първия игумен, а пък той бил в ада. Той правил престъпления. Като

го повикали, той оправил работите, но после трябвало да преместят целия монастир на друго място. Запустял монастира. Той добил такава лоша миризма, че всичко се разсипало. Ако и вие извикате някого от ада, от когото имате да вземате, отиде работата. Не го викайте. Този калугер нека да стои там, не предизвиквайте вашето минало какво е било. Някои искат да им кажа тяхното минало. Това не е наука. Това го знаете. Това, което Бог е вложил във вас, това е важно. Бъдещето е онова великото, това е за вас важно. Какво сме били това не е важно, но какво може да бъдем в бъдеще, това е важно, това е интересно. Вложете тези мисли във вас и ги приложете, и всичко, каквото стане, мислете най-хубаво за Бога. Като станеш сутринта, мисли за Бога най-хубавото, което имаш в душата си. Там е Истината. И това е за твоя прогрес. И органически, и сърдечно, и умствено и здравословно ще се подобрите. И всички външни условия постепенно ще се подобрят. Сутринта щом станеш, десет-петнадесет минути мисли за Бога, поблагодари на Бога, че те пратил на земята, че ти дал всичкото. Поблагодари на Бога в душата си и иди на работа. И всичко ще ти върви. Това е свещено правило. Трябва да го опитате вие. И като го опитате, другите неща ще станат вече достъпни за вас. Казвате: „Да вярваме в Христа.“ Аз когато мисля за Христа, мисля за Неговото търпение. Когато беше турен горе на кръста, закован, присмиват му се. Какво благородство имаше в душата си и казва: „Отче, прости им за грешките. Аз не искам отмъщение, те не знаят какво правят“. Това е до вътрешната страна. Благородство има. Казвам си: Ако мене заковат на кръста, ще бъда ли способен и аз да кажа така: Да бъде волята Божия! След като си се молил, молил, никакъв глас няма, нито слушание. Идва ангел и му казва: Тази чаша ще я пиеш. И дойде до онова разочарование и казва: „Отче, защо си ме оставил?“ Той вижда всичките противоречия, вижда че всичко това, което учил е изгубено. Така се преде това на неговия ум, че казва:

„Както и да бъдат работите аз ги предавам в Твоите ръце.“ Това е великата страна. При най-голямата тъмнота и при най-голямото разочарование в света, той казва: „Да бъде Твоята Воля! Предавам се в Твоите ръце! В Твоите ръце предавам живота си. Направи онова, което Ти е благоугодно!“

И на вас казвам: Когато се намерите в малките мъчнотии – вие големите мъчнотии на Христа няма да ги имате – но в малките мъчнотии, в които сте подложени всеки ден, имай това разположение на Христа. При най-малките мъчнотии, които имате, трябва да имате научно разрешение на този въпрос. За да пишете на английски или френски трябва да знаете азбуката. Буквите са начини за да се изразиш на английски или френски. Ако ти не знаеш азбуката, не може да пишеш. И после трябва да разбираш английските или френските слогове и думи. Ако ти не ги разбираш, ти не може да се изразиш.

Та казвам: Трябва да разбирате езика на небето. Коя е първата буква на небесния език? УС. Знаете ли какво значи УС? Англичаните го пишат ЮС. „УС“ е: Учи се и Служи! Учи, учи, учи всичко учи. Езиците учи, музиката учи, изкуството учи, да готвиш учи, да палиш огън учи, да ходиш учи, всичко учи. Да не остане нищо неизучено. Камъните изучавай, цветята изучавай, реките изучавай. Изучавай и злото. Всичко изучавай. И като има човек това желание, той може да има постижение. Тази буква трябва да се обърне нагоре.

Фиг. 1

Това е същата буква, обърната нагоре – една чаша, която трябва да възприема Божиите добрини. Като приемаш нещата, обърнеш надолу буквата У (*Учителят показва буквата „У“ и казва*:) Това е: Учи се! И това, което възприемаш, това Ч, това е пъпка, която се развила и след като зачене тази пъпка, тя постепенно става тежка и се обърне надолу, расте и зрее. (*Учителят вдига двете ръце нагоре, отворени, и казва:*) Учи се и цъфти! (*След това Учителят сваля ръцете надолу и казва:*) Завържи и зрей! И даде плод! И тогаз хората да те вкусят и да благодарят на Бога, че си сладък. Сега какво друго ново да ви кажа. Мисли за Бога, най-хубавото за Бога, което има в тебе. Това да бъде една подбудителна причина в тебе. Слуга си, жена си, мъж си, дете си, каквото и да си, стар си, млад си, някоя птичка си, каквато и форма да ти даде Господ, мисли най-хубавото. Всички тези форми, те са една азбука. Ти гледаш на животните, на облаците, на растенията, на небето, на слънцето, но като мислиш най-хубавото за Бога, ще видиш, че Бог работи в света и всички неща ги турил на място, и ще видиш кои са подбудителните причини, защо са създадени птиците, млекопитающите, растенията, реките, планините, полетата, звездите. Всичко това ще ти се разкрие и тебе ще ти стане радостно на душата. И при най-лошите условия, ако си с вериги вързан, тези вериги ще паднат от тебе. Мислете най-хубавото за Бога и не се занимавай с низшите дребнави мисли. Мислете и за тях, но най-първо мислете най-хубавото за Бога и сетне се занимавайте с всички тия работи. Това е правилният път. Аз пак ще се повърна върху това. Това сега е много общо казано. Има малки упражнения, които трябва да се правят. Писанието казва така: Когато пътищата на един човек са благоугодни на Бога, Бог го примирява с враговете му. Или другата формула: Когато пътищата са благоугодни на Бога, Той го примирява с кредиторите му. – Когато пътищата на един ученик са благоприятни на Господа, той го примирява с учителя му. Когато

пътищата на един мъж са благоприятни на Господа, той го примирява с жена му. Когато пътищата на една жена са благоугодни на Бога, Той я примирява с мъжа ѝ. Когато пътищата на един слуга са благоугодни на Бога, Той го примирява с господаря му. Навсякъде е така. Това са практически приложения. Казвал ми един свещеник: „Тебе тъпкал ли те е владишки ботуш. Той е като монарх, нямаш право да се оплачеш никому.“ Ще се оплачеш на Бога и ще мислиш най-хубавото за Бога. Като дойде Бог, тази канара ще се разтопи. Няма друго разрешение. Причината за неразположението на хората е съвсем на друго място. Някой човек е неразположен. Той е само малък повод. Причината за неразположението на човека не седи в този човек. Тя е съвсем далечна причина. Няма друго разрешение. Практическото приложение е: Мислете най-хубавото за Бога, понеже чрез Него ще постигнете онова, което вие искате. Тогаз Бог във вас ще ви помогне за постигането на вашите мечти. Аз говоря за онова, за което човек трябва да живее. Човек трябва да живее за нещо. Човек трябва да живее по най-хубавия начин. Не само с отстъпване се постигат нещата. Ти казваш: „Това не ти трябва, онова не ти трябва.“ Не, трябва да живееш по най-хубавия начин. Не само отстъпване, но трябва ни едно разумно мислене на света.

Сега разбрахте, нали. Станете! (*Един брат каза: „Поне най-малката частица да можем да приложим от това, което казахте!*“)

Човек мъчно се справя със себе си. Някой път аз нарушавам всичките окултни закони. Има някои неща, които в окултната наука никой път не се позволяват – това е да говориш за себе си. Това е една най-опасна тема. Като речеш да говориш за себе си, ти вече имаш една опасност. Всичката опасност произтича, когато човек говори за себе си. Това е едно от правилата. И всичките нещастия произтичат и когато говориш зле за хората. И когато говориш за себе си е лошо, и когато говориш зле за хората, пак е лошо. Ще се отучиш да хвалиш

себе си. Щом се похвалиш, ще дойде една голяма беля. Ти не оставяш Господа да говори за тебе, каквото Той иска.

Аз оставям сега това. Каквото и да изнеса, ще кажете: „Учителят и той има слабости.“ Аз като говоря, виждам противоречията. Виждам какви противоречия се произвеждат. Като говоря за една жена, за семейството, за децата, се ще обидя някого. Като говоря за семейството, аз разбирам друго семейство. За мене семейството е нещо друго. За мене Любовта между хората е съвсем друго. Но като речеш да буташ там, ще се родят противоречия. По никой начин не може да накараш един човек да мисли другояче. Всеки един човек, като го засегнеш малко се обижда. Един човек ми разправяше: „Помниш ли преди 20 години ти много ме ухапа.“ Казвам му: Ще ме извиниш. – „Ти ми каза една дума, която ме ухапа“. Много хубави работи съм му казал и той не ги помни, но онова, лошото го помни. Казвам: Колко внимателен трябва да бъде човек. Казах му: Как я държиш 20 години. Много ти благодаря, че я пазиш. Че то е цяло богатство. Каква дума съм ти казал? – „Ти ми каза, че много съм мързелив.“ Казвам му: Станал си сега много трудолюбив. Така ли? Аз съм го забравил, ти не си мързелив, много си трудолюбив, вземам си думите назад. Опасна работа е! Всякога може да обидиш когото и да е. Хубаво е да мислиш добре, да гледаш със сърцето си и в ума си да не обиждаш никого. Не трябва да се обиждаме!

Всички трябва да живеем така, както Бог се проявява. Трябва да бъдем носители на Божественото. Аз в себе си трябва да бъда съобразен с Божественото. Аз като се върна изправям нещата. Виждам, че една дума не е турена на мястото. Та мъчнотиите за мене са и ваши мъчнотии. Някой път аз търся думите. Всяка дума има двойно значение. Та много мъчно е да не обижда човек хората и да не говори за себе си. И затова Господ не създаде света с буквата „А“. Аз, аз.

Мислете най-хубавото за Бога, а пък другото ще се оправи. Сега като ви кажа, че вие не живеете добре, то е пак обида. Като кажа: „Ти с жена си не живееш добре“, това е пак обида. – „Как не живея.“ Човекът със своето разбиране много добре живее с жена си. Някоя жена се оплаква от мъжа си. А аз намирам като отида у дома му, че той е много добър. Много е добър, но те седят на две различни гами. Тя свири хубаво, и той свири хубаво, но ключът е различен. Нямат еднакъв ключ. Казвам: Ще се нагласят. Трябва да дойдат Духът и душата, той е хубавият ключ. И двамата свирят добре, но ключът е различен. И двамата не се споразумяват. Та и в религиозно отношение, и във всяко друго отношение мъчно може да се живее един хубав живот. Аз като говоря, някого не го погледна както трябва или не му кажа както трябва. Казвам си: Трябваше да му кажа нещо, но бързам някъде. Той иска да му говоря много. Казвам му: Не мога да ви приема. Някой като дойде, казвам му: Ще ме извините, не мога да ви приема, много меко му казвам. А пък на онзи казвам късо: Не мога да те приема. Той казва: „Цял час ви чаках“. Казвам му: Ще ви приема. Някой път до среднощ съм чакал да ги приема и всички са доволни. Някой път слънцето като залезе не приемам никого. Някой път си мисля: Да си вървят, искам да си почина. Слънцето е залязло. И казвам после: Не е вярно, слънцето не залязва и приемам всичките. На някого, като дойде му казвам: Днешният ден не е благоприятен. Каквото и да ти говоря, няма да се ползуваш, ела след една седмица. За твое добро е. Днес мога да те приема, но нищо няма да се ползуваш. Тогаз той разбира.

Та трябва да бъдем много внимателни. Някой път казвам нещо и после си казвам: Не трябваше така да говоря. И като го срещна му казвам: Аз съзнавам, че те обидих, но и ти не трябваше да се обиждаш. И ти трябва да мислиш като мене. И той трябва да бъде

умен. И обиденият, и който обижда, и двамата трябва да бъдат много умни. Не само добри.

След като говоря една беседа, аз си казвам: Там другояче трябваше да кажа! Като се върна, коригирам нещата, цяла седмица коригирам. Защото виждат ония Съвършените! Пред тях не може да мине така! Непотребните работи не трябва да се казват.

Искам и вие да се коригирате. Аз се коригирам постоянно, понеже условията изискват коригиране. В говора някой път интонацията не е както трябва. Не е произнесена думата както трябва. Не е лесно да се говори на един език. Мъчна работа е.

Отче наш.

7 ч. с.

Гимнастически упражнения.
Сняг вали. Времето меко.

9 лекция, държана от Учителя на 27 януари 1937 г., сряда, 5 ч.с. София – Изгрев.

ЦАРСТВОТО НА ДУХА

Добрата молитва.

(*Прочете се една от темите: „Какво може да постигне човек в един живот?*“)

Има такива работи, които сега стават! Например в Америка има сега два милиона хора, които са без подкрепа и повече от 150 града са покрити отгоре с вода, която има височина 28 метра. На какво ще отдадете вие това? Кой караше тия хора да се заселват на това място – при тия реки Охайо и Мисисипи, които са ги влекли много пъти, но като този път – не! Тъй че във всеки живот има по някои Охайо и Мисисипи. Мисисипи е голяма река, която завзема едно голямо пространство като цяла Европа. Питам: Какво ще правите вие при една голяма вълна с 10–15 метра височина, която върви с 50 километра бързина в час, и градове с 300–400 000 жители трябва да се изселват? Съвсем са покрити. Ние някой път имаме за Бога повърхностно понятие. В съзнанието ни има нещо, което е недоразвито. Има човек нещо, което недовижда.

Трябва да се спрем върху следното: Страданията произтичат само у хора, у които съзнанието е вече развито. Не можем да кажем, че камъните страдат или че дърветата страдат. Но човек е който страда, понеже съзнанието му е вече развито. И колкото повече се развива човек, толкоз повече страданията му се увеличават. Степента на страданието му показва степента на развитието му. Сега не е въпрос за физическите му страдания.

Това, което се втича в живота е радост, а пък това, което изтича, е скръб. Това, което приемаш е радост, а пък това, което даваш, е скръб. Не във всеки случай това е вярно, но като общ закон така е. Когато

човек възприема живота, той се радва, а пък когато дава живот, той скърби.

В самата скръб има нещо неразбрано. Ние много пъти не знаем защо скърбим. Има физическа скръб. Скръбта, страданието, болката може да произтича от движението на човешката кръв. И в човека има две реки, които текат у него: неговата артериална кръв, която изтича, излиза, и венозната кръв. Някой път натрупването на тая, венозна кръв прави големи пороища във вените. И тогаз се зараждат ред състояния. Да кажем, когато човек е много меланхоличен, тогаз има натрупване на венозна кръв. Тогаз има особено състояние вътре. А пък някой път изобилието на артериалната кръв дава на човека активност. Тогаз той е груб в своята обхода. Иска да се прояви, става груб. Той не мисли. Той трябва да регулира токовете на своите реки. Сега какво трябва да направят американците? Трябваше да имат предвид това, което сега дойде. Сега укрепяват бреговете на реката. Но някъде тия укрепявания не държат. Като се събори някое укрепление и нахлуе реката, какво ще правиш тогаз? Това е едно нещастие, което американците не са имали досега. Това не помни историята. Повече от 2 милиона хора без подслон, пък колко има издавени, не се знае. От епидемиите, които ще се явят след това наводнение, колко ще измрат, не се знае.

Някой път питате: „Защо Господ е направил света така?“ Питам тогаз: Когато някоя майка роди някое хилаво дете в къщи, пак Господ ли го даде или майката го е дала? Майката го е родила, но има външни причини. Ако майката се тревожи при раждането на своето дете, ако няма благоприятни условия, когато носи този човешки плод, няма да роди такова дете, каквото тя иска. То ще бъде едно хилаво дете, и при всичкия труд, който бащата и майката полагат, няма да се постигне нищо. Сега не е въпрос само за физическото раждане. Но

човек ражда по три начина: той ражда мислите си, ражда желанията си, ражда и своите постъпки. След това съответно на това е другото.

Защо жената ражда, а мъжът не ражда? Вие ще кажете: „Защото Господ направил така!“ Тогаз вие не учите Писанието. Че Ева кой я роди? Жената се учи да ражда сега. Мъжът е родил вече. Адам е родил една дъщеря, която създаде на баща си такава беля, че той се отказа вече да ражда. Престана да ражда. Каза: „Не искам да раждам“. А пък жената не е раждала още. Понеже Господ взе две ребра от Адама и създаде Ева, значи Адам роди. А пък жената се приготовлява да ражда, но тя не е родила. За да роди, трябва да се вземат две ребра от нея, а пък такива ребра не са взети от нея още.

Сега как можете да си го представите това? Когато едно момиченце си прави куклички, ражда ли? Сега хората си правят куклички. Упражняват се. Ще кажеш: „Как? Мъчи се!“ Едно малко момиченце като си счупи кракът на куклата, то се мъчи, скърби, докато го направят. По някой път съм виждал малките момиченца да бият куклите си и да казват: „Ще слушаш!“ Къпят ги в банята. Турят ги да спят. Детето в този случай е майката.

Трябва една трезва мисъл. Мислите ли, че ние живеем в един реален свят, когато се забравяме един други? Например, между двама съществуват известни отношения, които за един ден се изгубват и те престават да мислят един за друг и един ден казват: „Забрави ме!“ Сега не искам аз да говоря! Хората изобщо говорят много отрицателно. Всякога в религията, у религиозните хора и у светските хора има навсякъде отрицателен елемент. Някой казва: „Ти в Бога не вярваш“. Казвам: Какво има да вярвам в Бога? Във въздуха какво има да вярвам? Не е въпрос за вярване в този случай. Аз всеки ден опитвам. Ако аз вярвам във въздуха, но не мога да приемам въздуха, какво ме ползува това? Тук не е въпрос за вярване в този случай. Аз всеки ден опитвам. Ако аз вярвам във въздуха, но не мога да приемам

въздуха, какво ме ползува това? Тук не е въпрос за вярване. А въздухът трябва да влиза и да излиза. Какво ще вярвам в яденето? Трябва да ядем. Аз чувствувам глад в себе си: трябва да ям. Ние се спираме върху вярата в Бога, но това не е въпрос само за вярата. Някой пита: „Има ли Господ или няма?“ То е смешно положение. Има ли въздух или няма въздух? Въздухът не съм го виждал, но всеки ден го опитвам. Каква форма ще му дам? Въздухът не прилича на мен. По някой път слушам гласа му. Какъв е гласът му? По някой път е тих, а по някой път причинява шум, буря. Това, което не виждаш, гледаш, че мърда листата, някой път събаря това–онова, подхвърля нещата, какво ли не прави? Представете си, че по някой път въздухът се разиграе, пътува със 150 километра бързина в час. Какво би станало? Наскоро ми каза един брат, че имало едно предсказание: щяло да дойде буря с 4000 километра бързина в час. Той си мисли, че е играчка това. Това нещо беше предсказал един англичанин за 1929 г., но не стана. Ако дойде такъв вятър, то Второто пришествие би станало. Всичко щеше да хвърка във въздуха. Канари щяха да хвъркат във въздуха, църкви и пр., всичко ще се изчисти. Всички неща ще хвъркат, че нищо няма да остане от тях. Не може да си представим 4000 километра бързина. Не можем да кажем, че е ураган. Ураганът е нищо. Той е играчка. Това би било най-голямата катастрофа, която може да дойде на земята. Сега можем да философствуваме, възможно ли е да дойде такава буря? Възможно е. Но ние не сме я опитали, не я знаем. Как да ви я опиша? Мога ли да ви я опиша аз, ако дойде такава буря с 3-4000 километра в час? Че по някой път минават бури със 150-200 километра в час и автомобил се вдига във въздуха и хвърчи както аероплан. Някоя голяма греда, някое дърво го дига във въздуха и го носи.

Сегашните хора в това положение трябва да изучават духовния свят. Ние седим и мислим кой е на правата страна, кое верую е право,

коя църква е права. Старозаветните ли хора са живели по-добре или новозаветните? Светът казва за старозаветните и новозаветните така: „Тия хора ще ги извиним. Не им стига умът. Едно време се покланяха на идоли, а пък сега тия новозаветните мислят, че някой си Господ дошъл на земята да помогне на хората! Некултурни хора! Не разбират! Някоя жена родила един човек, израснал той и два метра не е висок и направили го божество. Казват хората, че е пратен отнякъде. Няма той никакъв диплом. Невежи хора! Тия религиозните не разбират, но ще им простите."

Някой път някои попитват: „Къде е вашият Господ?" А пък всеки от тях – „праведните" – потупват в джоба си парите и казват: „Ето това! Виждаш ли?" А някой друг казва като удря кобура в пояса си: „Вие пари търсите, а пък аз като отида и като извадя кобура си 50–60 000 лева ще дойдат изведнъж. Онзи ще ходи, ще се моли на Господа? Няма защо! Ще извадя кобура си и ще кажа: Скоро парите!" – Та сега и вие казвате: „Както светът живее, умни хора са – човекът си показва своя Господ отвън и ето 50 000 дойдат. А пък ти казваш: „Никакъв кобур! Нито в джоба си буташ парите!" Тогаз какво? Ще си дигнеш ръцете към Господа.

Хубаво, ако дойдем сега да поставим работите на опит, как ще докажем чрез аргументи от причини към последствия, че има в природата закони. Главата е една причина човек как да мисли. А пък ръцете и краката – това са закони. Четири закона има които управляват човека. Един е умът: главата. Няколко прозореца има тая глава, през които се дават подбужданията, за изразяването на закона. Тия прозорци са очите, носът, ушите, устата. Те са една причина. Видиш нещо и в тебе те повдига един закон. Какво означава законът? Законът регулира в природата. Можете ли да си представите, че земята като една жена може да пристане, както една жена може да напусне мъжа си и да отиде при друг мъж? Може ли да се допусне, че

земята може да напусне своя мъж? И земята е женена. Господ знаеше слабостта на мъжа и жената, научил е слабостта на женския елемент в човека и за да не се карат, турил е земята на 92 милиона мили от мъжа ѝ, от слънцето. Слънцето е мъжът. Всъщност не е така, но аз го вземам така. Друга теория има, но сега ще говорим тъй, както не е. Аз ще ви говоря като онзи дядо. Ще ви изложа разказа: Едно момче яздило на магаре. Срещнал го един дядо и му казал: „Добър ден, синко! Как си?“ – „Много добре съм дядо! Ти как си?“ – „Синко, поостарях! Хайде синко да говорим за нещо, което може да бъде!“ – „Да говорим дядо, как не! За какво да говорим?“ – „Я синко, слез от магарето и аз да се кача на него.“ – „Може дядо, може!“ Качва се дядото. И след 10 километра детето казва: „Дядо, да говорим затова, което може да бъде.“ – „Синко, не могат да бъдат някои работи.“ – „Слез ти от магарето и аз да се кача!“ – „Не може дядовото.“

Ти си, да кажем, богат човек. Казват ти: Хайде да говорим за онова, което може. Ти казваш: „Може“. – Кой е сиромах? Сиромах е онзи, който няма нито пет пари в джоба си. Казват му: „Хайде да купим тая къща!“ – „Не може, пари нямам!“ – „Хайде да направим една къща“. – „Не може, нямам сили!“ Който има сила, млад е. Който няма сила, стар е. Той казва: „Не можем да направим“. Който има вяра, казва: „Можем да направим!“ Който няма вяра, казва: „Не можем да направим“.

Та казвам: Земята и Слънцето не могат да се карат. Как ще се карат? Питам: Земята прилича ли на Слънцето? Изобилие има нейния съпруг. Постоянно изпраща своите блага от 92 милиона мили разстояние. И тя горката от любов все обикаля около него. Ходи да гледа да не би Слънцето да има работа с други жени. Обикаля около Слънцето. Че доста жени има Слънцето! Погледнато според тая теория, колко жени има Слънцето? Земята е една. Месечината, която е дъщеря на Земята, и тя иска да се жени. После Венера и пр. Това е

едната теория. Другата теория е другояче: Меркурий, Венера, Земята, Марс, Юпитер, Сатурн, Уран, Нептун и пр. са все деца на Слънцето. Слънцето е майката. Тя ги е народила. Първият син е Меркурий, който е роден от Слънцето. Той е търговец. Възлюблената дъщеря е Венера. Земята не е от скопосаните дъщери. После и тя е родила дъщеря – Месечината. Доста войнствен син е Марс. Високопоставен син е Юпитер. Той има голямо достойнство. С много високо мнение за себе си. После имаме Сатурн – човек-философ. Всичките философии знае. Каквото и да му кажат, все си има особено мнение. Това е едно семейство. Коя е майката? Слънцето е майката. Къде е бащата? Бащата го няма. И той е някъде, но той остава невидим.

Та казвам: Според това гледище за нас природата е известна вече. Майката е известна в света, но бащата е още неизвестен. Всичките ни несрети се дължат на това, че бащата го няма. И у нас противоречието произтича от това, че ние нямаме връзка. С природата, майка си, ние имаме вече връзка, но човек не се подчинява. И когато Господ се яви – Той е майката – и даде заповед, децата не слушат. Майката казва: „Като дойде бащата ще видите!" Всички синове ги е страх, като дойде бащата. У Него има голям авторитет. Той не е като майката, Той не отстъпва.

Сега вие седите и разсъждавате: Ами, ако дойдеше това наводнение на Охайо и Мисисипи у вас, какво ще правите? Ще кажете: „Излез от къщи!" Как ще излезеш от къщи? Някои ще кажат: „Ние сме свободни! Ние създадохме тия къщи". В Америка има един град с 400 000 жители, които са избягали вън от града, 200–300 километра далеч. Градът е покрит с вода. Ще питаш: „Защо се случи това?" Аз съм привеждал един пример. Американците минават за много културен народ, но понеже бързо правят нещата, то всички работи на американците са бързи работи. За 30 години американците свършват толкоз работа, колкото европейците свършват за 70 години.

Като че ли се е запалил някой огън някъде! Като отидеш в Америка, като че ли се е запалила къщата от четиритях страни. Има тичане! Всички бързат! Няма така да ходят, както в Европа. Ако не вървиш бързо, този–онзи ще те бутат. Както течението на пороя. И този народ казва: „Времето е пари“. Те всичко превръщат в пари. И се уморяват, работят повече отколкото трябва. Умен народ са, но има у тях нещо недомислено. Преди години, може би преди повече от 30 години, богаташи в град Джонстаун – казвал съм го в някоя беседа – искали да си направят забавление. Те имат една река. Подпушват реката над града и направили цяло езеро. Но не им идва на ум, че като стане наводнение, тая стена може да се събори. И при голямо наводнение тая стена се събаря и водата протича и се покриват къщите до третия етаж. И се издавили много души. Оттам насетне те не направиха това езеро.

Американците тук-таме направиха укрепени брегове, тук–там направиха бентове – дето има опасност. Но водите като дойдоха, събориха бентовете, и сега едно пространство по-голямо от цяла Германия е залято с вода.

Та ние сами в живота си създаваме своето нещастие. Не че го създаваме, но мислим, че всичко в света ще върви така, както ние мислим. Но в Америка тия реки Мисисипи и Охайо не мислят по американски. И те си имат свои теории. Те като дойдат казват: „Не търпим никакво препятствие в пътя си. Дето минем, каквото срещнем, ще съборим. Никакви бентове не признаваме. Че построили някои градове, не признаваме. Когато са построявали тия градове не са ни питали!“ В бъдеще американците ще вземат поука от тая случка. Това е голямо нещастие. Сега има и добрата страна. Това има възпитателна страна върху бялата раса. Защото ние мислим, че ние сме господари на положението. На някои неща ние сме господари, а някои неща не сме господари. Всеки ден говорят за открития, но най-

важното ние не сме открили. Ние не сме открили законът: По кой начин човек може да бъде щастлив. Можеш да си предполагаш, че можеш да бъдеш щастлив, но не са открили по кой начин човек може да бъде щастлив и да задържи това щастие. Никой не е открил по кой начин може да добие човек вечния живот. Вие не сте открили закона на младостта в себе си. Човек остарява. Ходил е като млад. Като остарее, чуди се как е дошъл до това. Не вярваш, че ще остарееш, а пък при това остаряваш и краката ти не държат. Един ден един много умен стар човек ми казва: „Какво съм се вдетинил! Седя някой път и приказвам за неща, уж че съм ги правил, уж че съм ходил някъде, а пък никъде не съм ходил! Струва ми се, че каквото мисля, го правя. Мисля, че съм ходил на разходка, а пък не съм ходил никъде. Уж, че съм ходил на Витоша, а пък не съм ходил. Аз си седя в къщи. А пък сега оглупях, раздвоил съм се. Мисля, че всичко мога да направя като в детинството, а пък като стана, виждам, че краката ми не държат. И пак клекна, и не зная къде е причината. Като стана, виждам, че в мен ще дойде нещо. И все отлагам! Ще река да направя нещо и казвам си: „Това си го преживял!“ – Река да направя друго, и пак си казвам: „И това си го преживял!“ – Какво трябва да правя тогаз? Дойде ми: „Трябва да умреш!“ Казвам си: „Как така?“ Току дойде тая мисъл. Казвам си: „Да умра, да ме турят в гроба, да ме заровят там, че да ме ядат червеите!“ А пък той е от високо произхождение! И се чуди той и казва: „Как така, да ме заровят в земята?“ Нещо му казва: „Трябва да умреш!“ – „А пък не съм умирал! Присъствувал съм като умират. Тежка е тая работа. Мъчи се, не може да излезе лесно!“ –Това е сега външната страна – неразбрана. Смъртта е едно ограничение. При смъртта ти не си свободен да правиш каквото искаш. Ти ще правиш каквото те искат. Смъртта ще дойде. Тя е един голям бирник. Каквото си спечелил ще го предадеш. Нито пет пари не дава за тебе! Ние казваме: „Няма какво да се прави. Ще се мре!“ Защо трябва да

умираме? Понеже не слушаме, понеже не изпълняваме ония велики закони, затова трябва да умрем, за да се научим. И при това, при сегашните условия ние туряме причините вън от себе си. Ние казваме, че еди-кой си е причината. А пък то причината е някъде другаде. Питам сега: В живота, когато някой човек обикне парите, злото в обичта към парите ли е? Не е лошо, това е в реда на нещата. Ако ти обикнеш едно дърво, злото не е в обичта, която имаш към дървото. В какво седи злото? Желаеш да направиш добро,: да пренесеш някого през една река. Де е злото? Това е самоотричане. Носиш го този човек. Той уповава на тебе. А пък ти дойдеш до средата на реката и го хвърлиш в нея и той се измокри. Къде е злото? Злото не е, че пренасяш този човек. Че го хвърляш в реката, там е злото. И ние съвременните хора сме толкоз умни. Разправят един анекдот за едно магаре, което слугувало на господаря си. Един ден то било натоварено със сол. И влиза в реката. Понеже товарът бил много тежък, клеква в реката. Докато се дигне, солта се стопила и става и вижда, че олеква му нещо. Значи му дохожда на ума, че като клекне във водата, товарът олеква! Почва да се чуди господарят. И друг път когато това магаре идва до реката, клеква в нея. За магарето добре, но за господаря не е добре – отива солта! Мисли какво да направи. Магарето носи сол. Казва си търговецът: „Клеква магарето и отива солта. Трябва да се почне търговия с вълна. Със сол не върви. А пък като клекне във водата няма да се топи вълната.“ Един ден натоварил магарето с вълна. И клеква магарето във водата, и не може да стане вече. Докато е било натоварено със сол, със захар, работата е лесна. Щом е с вълна, не върви! Та американците сега са дошли до вълната. И понеже ние сме на противоположния полюс, трябва да вземем поука от това. Ако един ден реките Охайо и Мисисипи на човека излязат вън от бреговете си, той ще каже: „Защо е това нещастие?“

Сега трябва да се помага. Хубаво е, че тия хора са мобилизирали цялата си войска; всички тия хора отиват да помагат. Казват: „Направихме каквато и да е погрешка. Трябва да се помага сега.“ Цяла Америка е мобилизирана и сега отива да помага. Туй е хубавото сега, за да мине това нещастие.

Та всеки един от вас трябва да се мобилизира. Ние казваме, че човек трябва да учи. Ученето подразбира, че в живота има една опасност и само чрез учене, и чрез служене на Бога ние можем да избегнем големите опасности, които ни очакват в живота. Опасности има навсякъде: можеш да си изкълчиш крака, можеш да си изкълчиш ръката, можеш да си осакатиш очите, ушите, стомашната система, дробовете, главата. Навсякъде има възможности! Трябва един разумен живот! Чрез един разумен живот можем да се запазим. Да има нещо, което да ни пази! И когато аз говоря за Любовта, аз подразбирам оная сила, Любовта е ония условия, при които можем да живеем, дето нещастия не стават. Някой от вас ще каже възражение: „Мен колко ми е патила главата от Любовта!“ От безлюбие е това! В Любовта няма страдания! Ти като изгубиш Любовта, тогаз ти казваш: „Аз залюбих някого и знаеш ли какви страдания имах?“ – В Любовта не може да има страдания. В Мъдростта не може да има страдания. И в Истината не може да има страдания. Те го изключват. Ти казваш: „Много пострадах за Истината!“ Истината никакво страдание не произвежда. И Любовта никакви страдания не произвежда. И Мъдростта никакви страдания не произвежда. И ако страдаме, причините са другаде – трябва да ги изясним. Щом сте в непослушание, в разрез с Любовта, страданията ще дойдат. Щом сте в разрез с Мъдростта, страданията ще дойдат. Щом сте в разрез с Истината, страданията ще дойдат. Законът е такъв. За когото и да е, е така! Всяко страдание в нас, каквото и да е, зависи от онзи разрез между нас и Първата Причина – Бога! И туй, което става – има някои неща, за които не сме отговорни.

Много пъти в нас има склонности, има желания, които не са наши. Ние участвуваме в своя личен живот, участвуваме в семейния живот, в обществения живот, в народния живот, в живота на цялото човечество. Каквито печалби и загуби имат те, турят и на нас. Някоя си жена Ева в рая съгрешила и цялото човечество носи последствията. Но това е един колективитет. Ония последствия на една погрешка в рая трябва да се плащат. Всяка година току погледнеш една партида трябва да се плаща. Ти казваш: „Аз нямам нищо!“ На общо основание ще плащаш! Но същият закон е и за общите блага, които са придобити. За Ева ти си страдал. Когато един ден Ева изправи живота си и придобие блага, тогаз и ти ще имаш блага. Тогаз ще дойде някое благо в тебе, което не си сънувал. Има наследствени черти, майка ти, баща ти са живели добре, гениални са били. Тия дарби ги унаследяваш, без да си се трудил ти ставаш гениален. Та трябва да се свържете вие с природата, да дойдете в послушание, за да имате блага. Тогаз дарбите от природата ще потекат, и нещата даром ще ги имате. Христос казва на едно място: „Даром сте взели, и даром давайте!“ Нещата сега даром не вървят. Парите не са даром. Светлината, въздухът са даром, но всичко не е даром. Следователно, в този свят, в който всичко не е даром, не може да се живее щастливо. А пък дарованието подразбира, че трябва да има изобилие. Вие искате да живеем наблизо. Казвам: Да не сте наблизо, ако искате да живеете добре. Между вас трябва да има разстояние такова, каквото е между земята и месечината – 250 000 км – най-малкото разстояние е това, което трябва да има между вас. И тогаз отдалеч добре се живее. Вие всички искате да бъдете наблизо. Близо и далеч, то зависи от бързината. Това, което светлината може да направи за 10 минути, на една биволска кола ѝ трябват милиони години, за да го направи. В една секунда светлината извървява 300000 километра. Колко време ти трябва, за да изходиш това пространство като човек? Тя като пътува

300000 километра в една секунда, то колко ще изходи за една минута, т.е. за 60 секунди? (18 милиона километра). Това, което светлината изхожда за 8 минути колко е? Тя за туй време изминава едно пространство от 92 милиона мили. Ако ние пътуваме това пространство с най-бързия трен, който взема 100 километра в час, ще ни вземе 250 години! Някои искат да имат постижения. Аз ви казвам, какви ще бъдат вашите постижения: „Трай коньо за зелена трева!“ Една работа, която природата постига за 8 минути, на тебе ти трябват за нея 250 години. А пък това, което природата прави за една година, ти за колко милиона години ще го постигнеш? На тебе ти трябва цяла вечност.

Сега как ще се оправи животът? Синът трябва да бъде в съгласие с баща си. Земята трябва да бъде в съгласие със Слънцето. Месечината трябва да бъде в съгласие със Земята. Всички трябва да бъдат в съгласие с наредбите, по които е направен светът.

Вие сега се спирате и казвате: „Виж другите хора как живеят?“ Вие сте чудни! Казвате: „Виж как светът живее! Как са облечени!“ Нямате разсъждение! Мислите ли, че едно магаре, което е натоварено с икони и кръстове, че то като носи образа на Христа, то прилича на Христа? Мислите ли, че магарето, което носи икони е религиозно. Мислиш ли, че ако натовариш ума си със свещи и икони, че ти си религиозен? Не, вие сте в положението на магарето. Можете да се кръстите, но какво от това? Някой казва за някого: „Той прилича на Христа!“ Казвам: Носи иконите на гърба си! Казват за мене: „Той достигнал до Христа, Той прилича на Христа!“ Приличам на Христа, но още не съм висял на кръста. Оная задача, която Той е направил аз не съм я направил още. Не съм дошъл още да изкупя греховете. Казва някой за мене: „Той прилича на Христа! Да го слушат хората!“ Какво ще ме слушат хората? Или какво ще ви слушат вас? И вие искате да ви слушат! За какво ще ви слушат? Какво сте дали на света? Ти

казваш: „Ама аз се моля!“ Че кой не се моли? Ще учиш! Да се молиш е хубаво, то е в реда на нещата, но за да вярват в тебе, какво сте дали на света, какво сте направили?

Сега не ви говоря за обезсърчение, но това са наши заблуждения. По този път не можеш да вървиш, така да се мисли, не може. Някой казва за мен: „Той прилича малко на Христа!“ Аз съм ги слушал. Казвам: Бих желал да приличам на Христа. Не че е лошо, но да го правя това. Христос се отличаваше с това, че като имаше високото богатство придобито, дойде, че го раздаде на хората. Апостол Павел казва: „Той, който беше богат, раздаде всичкото си богатство и живота, който имаше и всичката си слава и величие, и беше дошъл да живее между хората, за да помогне на тия хора. Някой казва: „Аз съм жертвувал 10–20 000 лева. Ще ви приведа тогаз един анекдот, има го във вестниците. Не зная колко е верен този анекдот, но много добре е скроен той. Няколко апаши, които загазили, намислили следното: Един шоп носел около 200 килограма масло. По 50 лева килограма, то са доста пари. Отиват двама апаши при него като търговци, спазаряват се за цената на маслото и му казват: „Но ние имаме още един ортак – свещеник. И той ще ти плати.“ Дават му малко капаро. Пишат на свещеника и турят в писмото банкнота от сто лева и казват му в писмото: „Дядо попе, този човек е малко смахнат. Чети му една молитва. Ти като четеш и той започне да ти говори за масло, чети му, дано да му се помогне“. Отива той при свещеника. Свещеникът като прочита писмото, казва: „Ела синко!“ Завежда го в църквата, туря му на главата епатрахиля и почва да чете. Минава се половин час. Шопът казва: „Дядо попе, с четене няма да стане тая работа. Трябва да се плати маслото“. Попът пак чете. – „С четене няма да стане. Четенето е много добро, но маслото трябва да се плати“. Чуди се сега свещеникът. Той е изигран. Ние сега седим и с епатрахиля четем. Шопът казва: „Не, с четене няма да стане тая работа!“ Погрешно

схващане имаме ние за живота! Това е попско схващане и шопско схващане. Попът мисли да чете, но шопът не иска да му се чете. Попът мисли, че като тури епатрахиля, парите ще дойдат, а пък те не идват сега. Неразбрана работа.

Много пъти, след като съм говорил, някой казва: „Учителю, как трябва да се живее?“ Или „Какво трябва да правим?“ Какво мога да ви кажа? Ти си се влюбил в някого, трябва да знаеш да говориш. Влюбиш се в някого – трябва да знаеш да пишеш. Щом се влюбиш, става една промяна в тебе.

Оная мома, която е влюбена, е хубаво вчесана, измита, пригладена. По-напред е била недоволна. Сега добива едно ангелско лице. Лицето ѝ добива един хубав цвят, също и очите ѝ са други. Тя знае как да гледа. Вие вижте влюбената мома. И аз бих желал да съм влюбен, както момите са влюбени. Какво благородно нещо има! Но като изгубим своята Любов, казваме: „Животът не струва“. Да, без Любов, животът не струва.

Та онова, великото в света е Любовта. Че ти като се влюбиш, то е Бог, Който се проявява чрез нас! Ние мислим: „Къде ще му отиде края, като съм се влюбил!“ И ние почваме да икономисваме Любовта си. Щом вложиш икономия в Любовта, отиде всичкото! Любовта не търпи никакви икономии! Ти казваш: „Чакай този да любя така, онзи – така!“ – Не, на всички ще дадеш даром, на всички изобилно, и никаква икономия няма да туриш в Любовта! Казваш: „Къде ще му отиде края?“ Никакъв край няма да има! Едно начало ще има! Ти казваш: „Хубаво! Ще се качат на главата ти!“ Че ако ти имаш Любов, хората ще седят на 92 милиона мили далеч от тебе! Ти ще бъдеш такъв огън! Мислиш ли, че ти можеш да отидеш лесно до слънцето и да влезеш в него? Някои учени хора казват, че то има 6000 градуса топлина на повърхността си, а пък някои считат че има 25 милиона

градуса топлина вътре. Какво ще правиш ти при слънцето при такава негова топлина?

Ти като дойдеш в Любовта, разрешаваш всичките въпроси. Ти ще бъдеш свободен. Ти казваш: „Ще се качат всички хора на главата ми“. Кой ще се качи? Не, не могат да се качат хората на гърба ми, аз ще бъда свободен. Като падне земята на слънцето при такава топлина, то цялата земя ще се стопи и няма да има никаква тежест. Ние съвременните хора мислим, че като дойде Любовта, ще имаме нещастия. То е статичната Любов. Едно неразбиране, едно невежество е това. Това е наше идолопоклонство. Ние падаме пред идола и се кланяме: „Ваале, Ваале!“ Знаете ли, какво значи Ваал? Нищо не се постига с този Ваал! Онзи, който може да снеме огън от небето, той е важен. Като дойде Любовта, тя произвежда огън. Любовта е огън. Същественото в Любовта е огън. Там, дето има Любов, там дето е огънят, там дето сърцето тупти, там дето мисълта и чувствата работят, там е Господ! Признакът е това! В този път трябва да вървите!

Сега аз искам да ви говоря. Защото мога да ви говоря и ще кажеш: „Объркахме се“. Не искам да ви обърквам. Не искам да ви туря като един петел в кълчища. Съвсем ще се объркате тогаз! Ако туря петел в кълчища, със своите мапмузи съвсем се обърква и не може да кукурига. Аз съм виждал някои петли така оплетени, че горкият като погледне в кълчищата, клъвне, но какво ще клъвне, ония кълчища? И той гледа и се чуди на себе си. И аз трябва да отида и да извадя кълчищата. Кълчищата е оная много дълбока мисъл и ти нямаш начин как да се разплетеш от кълчищата. Не влизай в кълчища! Цялото човечество сега е в кълчища, оплетени са краката му. Та ни най-малко не искам вие да се оплетете.

Разрешението на въпроса е: Учене и служене! Служене на Бога. А пък в служенето ние ще имаме вече един опит. Като служиш, ти ще

опиташ нещата. А пък в резултата, който ще добиеш, там е щастието. То е резултат на Учението и Служенето. Ние трябва да знаем в какво седи щастието. Щастието не трябва да бъде отпред тебе, но отзад тебе! Защо щастието отподире ти трябва да върви? Ако върви пред тебе, ти никога няма да го постигнеш. То трябва да те търси, а не ти него. Но ти трябва да търсиш Любовта. Но ти трябва да търсиш резултатите на Любовта. Резултат на Любовта, това е знанието. А пък знанието може да се добие чрез учене.

Ако двама души се обичат, как трябва да се обичат? Те трябва да бъдат свободни. Единият, който обича, ще каже на другия: „Всичко, каквото аз имам е на твое разположение“. И другият ще каже същото: „Всичко, което аз имам, е на твое разположение“. За да се обичат, законът е такъв. Каквото всички имаме, то трябва да бъде на наше разположение. И Бог, Който обича всички ни, същият пример дава. Бог казва: „Всичката природа е на ваше разположение“. Но дотогаз, докато Го обичаме. Щом не Го обичаме, веднага тая врата се затваря. Ние всеки ден отваряме и затваряме вратата. Аз гледам сега, наблюдавам. Дойде някой при мене, посрещна го, помогна му. Има той добро мнение за мене. Весел е. При най-малкото недоволство, като не дадеш каквото иска, виждам по лицето му, че се е развалило мнението му по отношение на мен.

Някой вярва в тебе. Ти имаш едни отношения. Не вярва в тебе. Ти имаш други отношения. Говори добре за тебе – ти имаш едни отношения. Не говори добре за тебе, ти имаш други отношения. Някой казва: „Търпение“. С търпение тая работа не става.

Аз искам да ви кажа: Вие сте направили един дълг и при тия условия, при които живеете, вие никога няма да изплатите дълговете си. Ти казваш, че си задорчлял и имаш да даваш 2 милиона лева. А пък ти си чиновник, който имаш 30000 лева приход на година. За колко години като спестяваш половината от заплатата си – 15000 лева

ще можеш да изплатиш дълговете си от 2 милиона лева? Да направим сметка. А пък тия два милиона си имат своята лихва и те растат. А пък като дойде Любовта, тя опрощава всичко. Защото този дълг, тия неща са фиктивни. Казваш: „Имаш да ми дължиш два милиона лева“. Откъде имам да ти давам два милиона лева? Дал съм дума. Думата е важна. Казваш: „Изяде ми парите“. Че парите аз не съм ги изял! Че как съм изял парите? То е голяма лъжа! Казва някой: „Изяде ми парите! Изяде ми къщата!“ Че как съм изял къщата му? Къщата му е там. Ти казваш: „Той ми развали живота!“ – На мен ли остана да разваля живота ти? Казваш: „Развали ми живота.“ – Крива философия, лъжа от единия край до другия. Ти казваш: „Изяде ме, опропасти ме!“ Никой не може да те опропасти. То са заблуждения на нашето умствено схващане. Че има нещо, аз не отричам – другаде седи опропастяването. Не е до парите.

Привеждал съм този пример: Един голям скъперник банкер в Америка пет пари не дава на никого. Най-големият скъперник. Отива една красива мома, американка, магнетична. Знае къде му е слабостта, поглежда го, усмихва му се малко, и този банкерин никога не е виждал да му се усмихва някой така. Тя се приближава, помилва го, потупва го. Той като войник казва: „Какво ще кажете? Каквото ми кажете, аз съм на ваше разположение.“ И отваря касата. Затупва му сърцето. Милиони има той. – „Заповядайте! Аз съм на ваше разположение!“ И като излиза тя, той въздъхва и си казва: „Животът има смисъл! И всеки ден гледа навън да не би да иде тя. Ще кажеш: „Глупав е!“ Не е глупав този човек. По-учен е сега! Сега е влязла една свещена идея в главата му. По-рано е мислил за пари, а пък сега за момата. Той тръгва с нея и тя го води. Облече се той и тя го води от къща в къща и казва: „Трябва да се помага на тия хора.“ Той е подир нея и помага. Той казва: „При всички бедни с нея отивам, навсякъде, но без нея никъде не отивам“. С Господа, с тая красива мома

навсякъде можеш да отидеш, но с Господа! Но без нея, не! Има нещо в нея!

Ти казваш: „Ти вярваш ли в Господа?“ Не е въпросът там. Като дойде Господ банкеринът ще се отвори, всичко се отваря. Да му показвате само Неговия образ, не се лъже. Той трябва да дойде, да се запали сърцето му. Господ е идвал при вас много пъти, но вие сте спали. Аз не отричам. Идвал е Господ. И Той понеже ви обича е казвал: „Нека си спят тия деца. Като дойда втори път“. Като дойде втори път, пак спите. Казвате, че Той е идвал. Идвал е, но в съзнанието си вие сте спали, не е било будно съзнанието ви. Дойде и замине! Дойде и замине! Сега искам не да се събудите един ден и да се усещате неразположен, но като дойде Господ, трябва да сте се наспали вече и така да Го чакате, както този банкерин чака тая млада мома. И като Го погледнете, в сърцето си да имате това разположение да служите на Господа. Сега не искам ни най-малко да хвърлям сянка върху вашите молитви и върху вашите стремежи. Всичко това, което правиш, аз не го зачеквам. Аз зачеквам сега новото положение, което имаме сега. Как сме живели в миналото, оставам го. Новото в живота е важно. Казано е: „Дойдох да им дам живот“. После е казано: „И това е живот вечен, истинският живот, Благото – да познаят Тебе Единнаго Истиннаго Бога и Господа Исуса Христа, когото Си изпратил“. Ти казваш: „Аз го знам това“. Много хубаво, че го знаеш. Аз не споря. Може да имате тая опитност. Не говоря за неща, които знаете. Можете да знаете още повече. Ако имате тая опитност, аз се радвам. Не казвам, че нямате. Но сега този огън не трябва да го държим само в себе си, но този огън трябва да мине от вас в другите. Не само едно дърво да се разпали на огнището, но всичките дърва трябва да горят. И не само днешният ден трябва да имате този огън. Този огън, който е в мене трябва да го предам, трябва да мине в другите. Бог изисква това, което ни е дал да премине в другите, а не само да го държим за

себе си. Казано е: „Даром сте взели, даром давайте“. Сутринта като станеш, мисли не само за себе си. Мисли за Царството Божие! Сутринта като станеш, казваш: „Светът не може да се оправи!“ Не туряй тая мисъл вътре в ума си. Ти казваш: „Ще се мре“. Не мисли, че ще се мре. Дойде мисъл, че ще умираш. Но тури мисъл, че ще възкръснеш. Дойде ти мисъл, че ще страдаш. Това е вярно че ще страдаш, но тури мисълта, че след това ще дойде радостта. Дойде ти мисъл, че ще боледуваш. Тури мисълта, че след това ще дойде по-добро здраве. Дойде ти някоя мисъл: „Сега ходя в храсталаци“. Тури мисълта: „Тъй е, но след малко ще изляза на правия път“. Някой ти казва: „Ти си на кривата страна“. Кажи: „След няколко часа ще бъда на правата страна“. Някой ти казва: „Ти си невежа“. Кажи: „Така е засега. Но очаквам много голямото знание.“ Най-големите блага са сега! Сега аз не искам да ви туря в една мода. За мене вярата трябва да произтича от Любовта. А пък Любовта трябва да произтича от Духа. Аз по-нататък не бутам. Вярата трябва да произтича от Любовта. Надеждата трябва да произтича от вярата. Самата вяра и надежда трябва да произтичат от живота, а пък животът иде от Бога. Ти казваш: „Да имам вяра“. Ти не можеш да имаш вяра, докато нямаш Любов. Ти не можеш да имаш Любов, докато Духът не е почнал да действува. Духът е Който носи Любовта! Любовта е плод на Духа. Духът е, Който произтича от Бога! Те са двата полюса. От единия полюс иде светлината – условия са това на живота! А пък от другия полюс иде самият живот! Резултатът на Любовта, това е животът. Че живеем, това показва, че извън този живот има една Любов, която ние трябва да получаваме. И от тая Любов ние възприемаме малко живот. И когато дойде голямата Любов, която произтича от Духа, ние ще имаме онзи новият живот сега!

Та казвам: Сега ще ви кажа една нова песен. Аз казвам така: В детството е скрито Царството на духа в човека!

Всяко плодно дърво, що расте в него,

Носи плода на живота – живота на младостта.

Дърветата, които растат в това Божие Царство,

Те носят младостта!

Нали е казано: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие!“

Ще носим Царството Божие,

Но трябва да станем наследници

На това Царство.

В детството е скрито Царството на Духа в човека.

Всяко плодно дърво в него

Носи живота на младостта!

Божията Любов носи пълния живот. (три пъти.)

6 ч. 28 м.

Гимнастически упражнения.

Слаб вятър. Облачно. Вали скреж.

10 лекция, държана от Учителя на 3 февруари 1937 г., сряда, 5 ч.с. София – Изгрев.

МУЗИКАЛНА ЗАБАВА

Отче наш

Да имаме една музикална забава. Аз съм избрал два мотива: един мелодичен мотив, без разрешение, и един хармоничен мотив, с разрешение. Музиката има и един вечен хармоничен мотив с постижение. Музиката представлява една обширна област на човешкото битие, на човешкия Дух. Първия мотив съм го взел из българите, от много мотиви, които те имат. Един прост мотив е той. Но съм проследил неговата история каква е. На майката не ѝ турям име. Името на сина е Велко, а пък чорбаджията е Велю чорбаджи. Майката казва на сина си: „Синко, ти ратай на Велю чорбаджи да не ставаш, понеже ще изгубиш своята свобода.“ А пък синът се е увлякъл. Понеже чорбаджията има дъщеря Вела. И той се увлякъл по нея. Майка му казва: „Ти тръгна по ума на Вела и стана ратай на Велю чорбаджи.“ И майката продължава: „На чорбаджията дъщерята е учена, а пък ти си неук, прост. Такава мома не може да те почита и уважава. И ти ще изгубиш всичкото достойнство.“ Вторият мотив, който следва, е вече хармоничен. Той напуска чорбаджията си и отива да се учи в странство. И пише той на майка си: „Когато аз се върна, ще карам ралото си да оре без волове и жито ще даде. И ще накарам колата да хвърка без волове и аз отгоре ще седя.“ И най-после казва той: „Ще съградя училище с големи прозорци и ще го окича с картини и ще уча децата и хората как да живеят.“

Аз го наричам това: ПРИКАЗНО ПЕНИЕ И ПРИКАЗНО СВИРЕНЕ. То е най-лесното, но е и най-трудното. В съвременната музика има големи постижения. Един виртуоз има особен начин да държи ръката си, особен начин да държи лъка. 20–30 години е

посветил на това изкуство и свири. Класически работи има там. На всеки един концерт, който се дава, тия хора отиват като на богослужение.

А пък това, което ще вземем сега няма да бъде богослужение, но предметно учение за един окултен клас. За да имате идея за музиката, образец трябва да се даде, един подходящ образец.

Българската музика вие я знаете. Всеки един от вас знае да я пее. Но да употребите музиката като едно средство за вашето самовъзпитание! Понеже един ученик, един окултен ученик не може да успява, ако той не знае как да смени състоянията си, едно състояние с друго. А пък за да смениш едно състояние с друго, ти трябва да знаеш преходните пунктове от едно състояние в друго.

Някои се молят, но само с молитва работата не отива. Молитвата трябва да бъде мелодична и хармонична. Има молитва без разрешение, има молитва с разрешение, има молитва и с постижение. Това зависи от музикалната сила на човека. Сега не искам да влезе във вашите умове идеята, че нещата са непостижими. Вземете един микрофон, който може да отбележи музикални творби, той знае повече от вас. Като му изпеете една песен, веднага ще я изпее, а пък на вас 20 пъти да ви се изпее, не можете да я схванете. Но има неща, които микрофонът не може да предаде, защото в музиката има математически разрешения, геометрически постижения, после има и разширение вътре в музиката. Разширенията влизат в съзнанието. Онова, което ни липсва на съвременния свят е развито музикално чувство. Грубостта, която хората имат, се дължи на това, че в тях музикалното чувство не е развито. А пък трябва да го развият. Онзи, Божественият свят е свят на хармония, на музика. И когато вие говорите на Любовта, това е най-хубавата песен, която можете да имате. Ти чувстваш нещо, гласът му не слушаш, чувстваш нещо приятно, че то иде отнякъде и то е нещо музикално. Сега у българите,

когато някой свири на цигулка, мислят, че той е много прост, циганин е. Българинът казва: „Цигулар къща не гледа“. Не, не, цигуларят десет пъти гледа. Един цигулар като даде един концерт, взема 100 000 лева. Колко години трябва да работи един българин за да спечели 100 хиляди лева без цигулка? Българинът първоначално е бил музикален, но после изгубил нещо. После го постигнало нещо, една катастрофа. Тепърва трябва да изправя една голяма своя погрешка. И с тая катастрофа, той е осакатил едно от най-добрите си чувства – Любовта към Бога! Българинът няма Любов към Бога. И ако може да я възстанови, всичкото му е на място. Той е съвестен. Твърд е. Донякъде е милостив. Като дойде до религиозност, у него няма никакво уважение, никакво почитание. Той ще разправя най-интимните си работи, какво е вършил, ще разправя за баща си, за майка си. Има неща, които не трябва да се разправят. Хубавите работи трябва да се изнесат, но грозните работи само един философ трябва да изнесе. А пък за човек, който не е философ, грозните работи да стоят далеч от него. Така и в музиката. Аз съм слушал някой път като свири българинът. Всичките български класически песни са без разрешение. Той се намери в един замотан кръг, изгубил това чувство към Бога. Гледа, че пари няма, ниви няма, това няма, онова няма, умрял син му, умряла майка му и казва: „Не ми трябваше да се женя. Що ми трябваше да раждам тия деца да умират!“ Няма разрешение! После, взели нивите му, къщата му. Казва той: „Що ми трябваше да купувам тия ниви, тая къща!“ Така е с всичките му песни. Като дойдеш до игривите му песни, той търси един изходен пункт. Но и в играта си, след като е играл, българинът пак е замислен и си казва: „С игра няма да стане тая работа. Трябва да се работи“. И в религиозните работи, и след като се учи, и в окултизмът, скоро се насища. Той е като американците. Българинът и американецът си приличат. И американецът е същият. Американецът обича разнообразието. И

затова американците не са толкоз музикални. Не че не са музикални, те обичат музиката, но като му говориш за пари, трепне му сърцето, той напуща музиката, всичко напуща, за да печели пари. И казва той: „Като спечеля пари, ще си купя грамофон и радио, и ще има музика, всичко ще има, стига да има пари“. (*Учителят взема цигулката.*) Сега няма да го изсвиря като виртуоз. Нека дойде един виртуоз да изсвири. Два модела ще дам, за да видим какво може да направи всеки един от вас с два мотива. Сега нямате отвън микрофон. Но микрофонът го имате.

Сега музиката без разрешение! (Учителят свири.) Започва разрешението (*Учителят свири друго.*)

Това са песни без разрешение и с разрешение. Но с постижение е мъчно. Там влиза вечната игрива музика.

Та казвам сега: Всеки един от вас трябва да се упражнява да пее. (*Учителят пее един мотив.*) Какво ви костува да го направите? Ще кажете: „С такива работи да се занимавам!“ С какво ще се занимавате, кажете ми. Сега се занимавате с много работи. Вие казвате: „Да се моля“. Че ти без музика не можеш да се молиш. Как ще се молиш на Господа? Бог не иска еднообразни работи. Като се молиш, да забравиш себе си! Една молитва, това е най-хубавия говор; свободен да си от всичко! Ти се молиш, но си тягостно обременен. Това не е молитва. Това е просба. Ще благодариш на Бога за всичко като едно дете, освободен от всички грижи, които има в света.

Не върви работата! Започни да пееш! (*Учителят пее игриво. „Ла, ла, ла, ла!“ И после пак пее игриво. „Ще тръгне тая работа, ще тръгне тая работа! Макар и да се спъвам сега, ще тръгне тая работа!*“) Пей на себе си! Не на другите! Ти пей на себе си! Ти за себе си ще тръгнеш, защото като ти тръгне на тебе, то ще тръгне и на други хора. И може би ти си спънката. Като не ти върви работата, на 200–300 000 души не върви. А пък като тръгне тяхната работа, после те ще

кажат: „Господ живот и здраве да му даде на този човек, че ни е подтик и нашата работа да тръгне.“

Как ще се научите вие да мислите? Вие искате да критикувате. Обаче критиката в света е за философи. То не е за деца. То не е лесна работа. Най-мъчната работа е да критикувате. Не смесвайте две неща: Като купуваш нещо, трябва да го провериш. Това не е критика. Ориз има първо, второ и трето качество. Той ги смесва. Този човек, който ги е смесил, той от музика не разбира. Честният човек е музикален. Той туря от първото качество. А пък другият човек, който не е музикален, той смесва и трите качества.

Оная вечер слушах концерт по радиото. Братът, който управляваше радиото каза: „В Народния театър микрофонът не е турен както трябва.“ Един го попита: „Откъде знаеш?“ – „Гласните не се предават хубаво. Не е така отдалечен, че звуковете да се предават правилно.“ Ти не можеш да пееш добре, ако не се поставиш на нужното разстояние от онзи предмет, от който искаш да се вдъхновяваш. Не трябва да си много близо или много далеч. Ако мислиш, че музиката е недостъпна за тебе, ти си много далече. Ако пък мислиш, че тя е много лесна работа, ти си много близо. Ще се поставиш на известна дистанция и ще мислиш, че Бог ти е дал дарба да пееш и ти е поставил задача да се научиш да пееш. И като се научиш да пееш и говорът ти ще бъде мек! Знаете ли колко е хубав един говор музикален! За ония напредналите души, които слизат отгоре в нашия свят, нашият език е толкоз гръмотевичен, прилича на гръмотевица! На хората трябва да им говори той гръмотевично. И Илия чул горе Господ да говори като гръмотевица. Бог накарал да се говори на хората като гръмотевица, за да го чуят и разберат. Езикът на небето е музикален, деликатен, та ония тънките звукове проникват. Като отиде човек там, трябва да турят това, което усилва

звука – високоговорителят. Та всички ние на земята сме с високоговорители.

Та казвам: Първата музика беше музика на миналото. Сетне втората музика с разрешение, музика на мелодията. А пък третата музика, музиката на красотата, на вечната хармония на красотите, тя е с постижения. Това е идеал. Щом излезем от неразрешената музика, ще влезем в разрешената.

Мнозина от вас имате доста музикални способности, но вие седите и чакате някое друго прераждане. Следующето прераждане си има своето предназначение! В този живот трябва! Ти казваш: „Като се родя втори път!“ Как ще се родиш? Когато ще се родиш втори път, няма да имаш може би най-малко тия благоприятни условия, които сега имаш. В музикално отношение не се срамувайте, не се срамувайте да си попейте. Съберете се в къщи и си попейте 2–3 сестри. Вместо да се разговаряте и да одумвате този–онзи, пейте! Пейте и светски песни. В музиката няма светски песни. Както разбираш – от тебе зависи. Всички песни имат духовен характер. Всички български хороводни песни са религиозни. В светилището са били пети. И после в българските условия, българинът ги е приспособил. И изоставил по-мъчните свещени песни настрана. Само лесните оставил, които лесно се разбират. Българинът има завършено колело. Които се хващат на завършеното колело, се оженват. Има отворени колела. Там се пазят от хората. А пък в затвореното колело има религиозен такт. Хванат се, прекръстосват си ръцете, Любовта се предава. Който е влязъл в това колело, той от Любовта навън не може да излезе. Като се хванеш на това колело, отиде вече. И тогаз с девет чифта биволи да те теглят, оттам не можеш се отърва. Ние наричаме този завършен кръг – животът. Някой казва: „Не ми се пее.“ Ще пееш, понеже животът е един мелодичен кръг без разрешение. В колелото вътре ще пееш. Ще търсиш. Има изходен пункт. Ще минеш в

хармонията. Когато аз ви казвам, че трябва да имате вяра в Бога, разбирам следното: У Бога няма това неразположение, което ние имаме. Той не е беден, както ние сме бедни. Той не е оскуден в знание. Всичко има. Какво ще го застави да си играе да ме измъчва мене. То е заблуждение! Не. Той гледа, че ти се заблуждаваш и казва: „Не прави това, за да не си навлечеш страдания“. А пък ти искаш да му наложиш своите идеи. Ти направиш нещо както ти си искаш, направиш го веднъж, два пъти, три пъти. Мислите ли, че ако вашата първична майка би седяла под първото дърво и би яла от него, тя щеше ли да яде от забраненото дърво? Щеше да забрави да яде от него.

Сега всички певци, които излизат да пеят, искат да се харесат на публиката. Не се пее така. Хубавото, то ще даде един резултат. Всеки един певец, всеки един цигулар, или свирец на какъв да е инструмент, той е един проводник на Божествените енергии. Те са проводници на възвишеното, Божественото през тях минава. Като се карат някои хора, един обикновен цигулар засвири с цигулката и те казват: „Чакай да го послушаме! Дай едно кило вино!“ Той свири една стара народна песен, как са живели едно време хората, живели са така, че не са се били и не са пили. Пазете се, че не само физически кръчми има, но има и астрални кръчми, има и астрално пиянство. Като излезеш оттам, след като си пил, ти си готов да се караш.

Разправяха ми за едно семейство, дето бащата свири първа цигулка, майката свири алтова цигулка, големият брат свири тенор, а пък дъщерята на контрабас. Като дойде вечерта, бащата, майката, брата и сестрата вземат инструментите и свирят и пеят. Ще им остане ли време да се карат? Че ако твоят дух пее, ако твоята душа пее, ако твоят ум и сърце пеят, то ще остане ли време да се караш и да мислиш за други работи? Пей с ума си, пей със сърцето си, пей с душата си, пей с духа си. Ти казваш: „По кой начин ще дойде

прогресът?“ Без пение в света прогрес не може да има. Без пение всички хора са били роби. Робство е било. Като се е освободил човек от робство, почнал да пее.

Птиците откъде са се научили да пеят? Например, славеят? Аз съм го наблюдавал, каква поза има той при пението. Откъде е научил той пението? Кой му е преподавал по пение? Дълбока история е пението на птиците. Човек неотдавна се е научил да пее. Имало е прекъсване. В първите хора на земята музиката е била в своя апогей. Има свещени песни. Това, което имаме сега, са части от тая музика.

За следующите десет дена ви давам една задача: Ще изпеете една българска песен и вижте какво ще почувствувате. Или пък вземете и изпейте една религиозна песен. Всеки един от вас да научи по една песен.

Коя песен знаете да пеете сега? Вие сестрите, коя песен знаете? Някоя сестра може ли да стане да изпее една песен, коя знае най-добре да пее? Една малка песен. Срам ви е. Ще кажете: „Няма да можем да пеем така, както трябва“. Хубаво, срамът не е лошо нещо. Да се срамува човек преди да е изгубил гласа си, а пък щом го изгуби, да не се срамува, а да търси да го лекува. Срамуването е предпазителна мярка за да не се изгуби нещо. Коя музика обичате вие? Оставете тия песни, които сте ги пели. Кажете ми някоя друга песен, която много сте обичали да пеете на младини. Като бяхте млади моми, коя песен най-обичахте да пеете? Срамувате се. (*Един брат пее македонска песен за хубавата мома: „Излязох да си пошътам край лозето, край гроздето и намерих хубава мома*“) Преведете сега „хубава мома“. Ние търсим щастие в нея. Щом тая мома не може да носи щастие, тя не е хубавата мома. Значи тя е сянка. Защото хубавата мома действително носи щастие на човека. И хубавият момък, и той носи щастие. (*Един брат пее една друга македонска песен: „Млад момък на кон яхаше*“.) Аз да ви направя един превод: „Млад момък на бял кон яздеше. На млада мома

се показваше“. Това (са) песни без разрешение. Показва се на момата, но нищо не се разрешава с това. Музиката е вече една наука с разрешение. Мелодия, хармония и вечната хармония с постижение. Неща, които нямат разрешение, неща, които имат разрешение и неща, които носят постижение.

Та казвам: Неуспехът, който по някой път вие имате, се дължи на непението. Надеждата у човека е най-близкият кръг. Имаме и вяра. Имаме и Любов. Постижението (е) в Любовта. Във вярата е разрешението. А пък в надеждата – там е обоснован нашият егоизъм. Ние се надяваме на това, което сме облекли. Та от надеждата да влезеш във вярата, и от вярата – в Любовта. Или неразрешението ще те накара да мислиш как да можеш да разрешиш тая задача. Всички задачи са неразрешени най-първо.

Да изпеем сега нещо. (*Учителят взема цигулката.*) Коя дума искате да изпеем? Коя дума ви е най-любима? Трябва и малко теория. Вие проучавайте сегашната музика. Тя ни е потребна. Човек като не е свободен, много мъчно може да пее. Българската песен никак не може да започне от „ла“. От „до“ може, от „до“ от „ре“, „ми“, „фа“. А пък другите: „сол“, „ла“ се явяват като украшение. Например, вие сте в едно напрегнато състояние. Според философията на музиката казано, вие имате едно напрегнато състояние, имате „до“ в напрежение. Сега на туй напрежение трябва да дадете ход – да имате разрешение. „Ре“ разрешава. „Ре“ в обикновената музика разрешава – означава движение. А пък движението подготвя път за човешката мисъл. Там, дето има движение, ти можеш да мислиш. А пък там, дето има мисъл, може да има постижения. За забогатяване трябва да добиеш нещо. (*Един брат пее други македонски песни.*) Това са образци от ученици, не са от учители. Това са остарели песни от ученици. Главните учители на музиката са дали много образци. Учениците са ги превеждали и са ги нагодявали според времето. И според песента

можеш да определиш каква е била епохата. Петстотинте години, които са прекарали българите под робство, са оставили нещо, са се отразили върху музиката. Неговите песни не са такива, както първите песни.

Ония от вас, които мислите, че сте остарели, трябва да знаете: миналото – това е песента на старите хора. Ти като пееш за миналото – това е една стара песен. Песента на настоящето е песен на младите. Едно време какво е било – това е песен на старите. Разрешението е на младите. Младият разрешава.

После, в музиката трябва да има една идея. Музиката трябва да има една идея. Вземете новите песни на Шуберта и на някои други музиканти – проследете ги. Не всички са важни, но има някои модели много хубави. Окултната наука във виделината на музиката става ясна.

Изпейте „Аз смея да кажа“. По колко начина може да се изпее „Аз мога да кажа“. Можеш да я изпееш като една класическа песен. Можеш да я изпееш по прогресивен начин.

Вземете сега всички „до“! (*Учителят свири „до“. После Учителят свири отначало по-тъжно и бавно, и после по-весело, живо.*)

Когато вземете за успокоение, можете да свирите така: „до“ – „ла“, „до“ – „ла“.

Трябва да се пее. Съчинявайте си песни. Като повтаряте стари песни, съчинявайте и нови песни. Превеждайте. Правете преводи. В българската музика има добра основа. Ако дойде гениален музикант, има доста хубави образи в българската музика. Някои имат повторения, повторения, много големи повторения. Много малко са образците, мотивите. Не е лесно да се намерят.

В музиката се изисква голяма вяра. Не се притеснявайте. Турете си най-първо мисълта, че Господ иска да пеете. Щом пееш, ти ще почнеш да мислиш. И тогаз само старите ще се подмладят. Човек

остарява като не пее. Той казва: „Остарях, остарях! Младите да пеят.“ Че това е вече едно самовнушение. Това е един живот вече без песен. И ние очакваме да влезем в другия свят. Като дете трябва да пееш. Ти си на 20 години. Но като влезеш в другия свят, ще видиш, че има и от тебе по-стари, но са се подмладили.

Някои много се държат за народната песен. Народната песен трябва да се пречисти. Там има повторения, но повторението не е майка на знанието. Някъде продължава повече. А пък ритъмът на всяка музика не търпи произвол. Всяко нещо е определено. Ти не можеш да продължаваш музиката повече, отколкото трябва. Тогаз изгубваш ритъма. Ритъмът определя дължината – до колко можеш да продължаваш. До колко може да се продължава един тон? Например, един певец продължава един тон половин минута, цяла минута. Много мъчно е това. Повече от 5–10 секунди продължаване е мъчно. И с пението ще се научите на търпение. Продължавате един тон 5 секунди, 10 секунди, 50 секунди. Ония, които са нетърпеливи, ще се обучават. Като се разгневиш, почни да пееш „до“! (*Учителят пее „до“.*) Право ли е това „до“? (*Учителят проверява с цигулката.*) Право е това „до“. В моя глас се отразяват вашите вълни, понеже вие сте притеснени, не сте свободни в музиката. Вие се намирате в чудо. Един нов порядък на нещата е туй. Ти казваш: „То бива, бива, но стар човек пее!“ Представете си, че един човек на 120 години излиза да дава концерт. Ще кажете: „Той да си върви! Някой млад да пее!“ Старият човек не трябва да излиза с брадата си, но като малко дете. Да обръсне брадата си. Да не излиза като стар. Младите не струват хас от старите. Младите казват: „Старите знаят повече. Ако свири, ще ни засрами.“ Апострофират го. Старият ще каже: „Аз на такива невежи хора не искам да пея.“ Старият пее: (*Учителят пее.*) „Едно време аз бях като вас млад. Тъй ме добра майка всяка сутрин будеше: „Стани

синко, слънцето вече изгрява. На нивата да ходиш!“ Пък аз юргана обичах повече. И когато майка ми заминаваше, аз изново заспивах“.

Тъкмо се пробудиш за някоя духовна дейност, току заспиш пак под юргана на обикновената мисъл. После казваш: „Ще стана!“ И пак заспиваш. Та не спете под юрганите си. Ще преведете в широк смисъл. Всяко добро подбуждане трябва да следваш. И сега можете да бъдете певци, певици. Някои от вас сте на 60 години сестри. Аз да ви приведа пример. Във Варна имаше едно младо момиче, което следваше гимназия. То не можеше да вземе и два тона. По натура имаше нещо добро унаследено, имаше добра душа. Тя казваше: „Не мога да пея“. Понаучи се да пее. Сега я срещам. Виждам, че в нея се зародило едно песимистично разположение, което се дължи на онова състояние на младини, когато не пееше. Сега казва: „Не ми се живее“. В нищо не намира смисъл. Казва: „И деца да имам, и къща да имам, в нищо не намирам смисъл.“ Това е едно немузикално състояние. Какво я интересува сега? Тя казва: „Когато го исках, то не дойде, а пък сега защо ми е вече?“ На какво се дължи това? Не е пяла! Всякога трябва да знаете, че когато дойдете в едно мрачно състояние, това показва, че някога сте били немузикални и сега преживявате това състояние и носите последствията. Ако вие сте пели, друго състояние ще имате сега.

Ти се разсърдиш. (*Учителят пее: „Иде ми да го набия. Иде ми да го набия! Да го набия! Като ме хванат после и ме турят в затвора, какво ще правя? Кой ще гледа моята жена и моите деца? Няма да го бия. Ще му кажа: Братко, ела да си хапнем, че в затвора другояче аз ще вляза. Ела братко, ела да се примирим. Ела, ела и така двамата братски ще живеем!*“) – Ако си сърдит, така като пееш, ще ти мине сръднята. „Иде ми да го набия!“ Като пееш, няма да го биеш. Като влезе мъжът ще пее: „Иде ми жено да те набия“. (*Учителят пее.*) А пък тя да му отговори: (*Учителят пее.*) „Колко си ми хубав и красив.

Аз ще те разцелувам“. Една опера. А пък детето да каже: „Колко си ти майко красива! Още по-красив е моят баща, та така любезно, хубаво си говорете!“

Та казвам: Ако ние почнем да пеем, ще се изменят работите. Попей си песента: „Едно време аз обичах да се сърдя.“ Попей си. прекарай тая песен и ти ще премахнеш сръднята и ще видиш каква нова светлина ще дойде в ума ти. Това е един начин за възпитание. Вие ще кажете: „Как съчиняват, как творят музиката?“ Ние ще оставим онова придобитото в операте и пр. Те са хубави работи. Но казвам: Сега трябва модели за самовъзпитание, защото оперите са недостъпни за всички. Сега ще вземем прости модели. Тогаз ще преминем към оперите. Аз бих желал за в бъдеще в оперите лицата да не бъдат дегизирани, а естествено да излизат да пеят. Сега в операта има нещо изкуствено. В бъдеще музикантите ще уредят и този въпрос.

Та сега за десет дена съчинете една песен. Пейте: „Иде ми да го набия“. Станете сега!

Божията Любов носи пълния живот! (три пъти.)

6 ч. 10 м.

Гимнастически упражнения

Небето облачно. Времето тихо и меко.

11 лекция, държана от Учителя на 10 февруари 1937 г., сряда, 5 ч.с. София – Изгрев

ОБИЧАЙ И ПОЗНАВАЙ! ДОБЪР И УЧЕН!

Отче наш

Попитали един китайски мъдрец: „Какво нещо е да бъдеш един учен човек?“ – „Да познаваш човека.“ – „Какво нещо е да бъдеш добър човек?“ – „Да обичаш човека!“ За да бъдеш учен човек, трябва да познаваш човека, а пък за да бъдеш добър, трябва да обичаш човека. Често ние не познаваме нещата, още не познаваме човека. Това, което мисли, не го познаваме. В себе си не познаваме това, което мисли, и в себе си не познаваме това, което обича. Някой ще каже: „Аз познавам баща си“. Ти като познаваш баща си ще бъдеш учен. А пък, ако обичаш баща си, ще бъдеш добър. Щом не си добър, според тая китайска поговорка, значи не си обичал баща си. А пък щом не си учен, значи не познаваш баща си. Казваш: „Да познаваме Бога!“ За да Го познавате, всички трябва да бъдете учени. Има елементарни работи, които трябва да учите. Какво нещо е яденето, какво нещо е дишането и какво нещо е мисълта. Всеки от вас може да държи цяла лекция по това. Хубави са тия работи. Цяла наука е това. Обаче процесът на готвенето става в природата по друг начин. Природата и тя диша. Природата и тя мисли. Но тя мисли по съвсем друг начин, отколкото ние мислим. Ние си представляваме, че мислим и дишаме като нея. Ние казваме: „Какво нещо е природата?“ Питам: „Какво нещо е баща ти?“ Казваш: „И той е човек като мене“. Не. Че ако попитат дима какво нещо е огънят, той ще каже: „Вижте мен и не питайте за него“. Обаче между дима и огъня има грамадна разлика. Дима и огънят не са едно и също нещо.

Сега, целта ми не е да ви кажа, че вие не знаете. Вие всички страдате от много знания. Вие мислите, че много знаете. И не само

вие, но и навсякъде, когото и да срещнете, мислят че знаят. И когато в дома се зароди спор, всичките спорове между хората, между децата, в семейството стават за знания. Мъжът мисли, че знае повече. И жената мисли, че знае повече и се скарат двамата. Кой е по-добър. И в училище не се познават. Някой ученик мисли, че той знае повече. Той казва: „Аз съм учен, математик, изчислявам пътищата на месечината." Много хубаво. Всеки от яденето не придобива оная красота, която трябва да има лицето. На някого лицето е хубаво, на някого очите му са светли, той е свеж и върви бодро, а пък другият върви тромаво. От яденето зависи. И двамата ядат, но не знаят как да ядат. Някой казва: „Аз не искам да дъвча. Аз искам течна храна". Като светия се храни. Само с малко чорбица. С чорбица светия не се става. Светията е човек, който мисли. И той има такава наука, че гори! Той се е запалил, гори и не изгаря. Светията е този, който е направил тялото си да гори и да не изгаря. А пък обикновеният човек като се запали, гори и изгаря. И затова умира. Всички хора, които умират, изгарят. Една свещ изгори. Турят на мястото ѝ друга свещ. Сега, всяка една аналогия вие можете да я вземете и да я приложите. Но друго се крие още. Тая работа не е така лесна. (*Учителят изписа на дъската*): АЗ ВИ ОБИЧАМ!

Какво значи да казваш: „Аз ви обичам". Най-първо като обичам някого, то е моя работа. Ако аз обичам някого, то е моя работа. Ти казваш: „Как ме обичате?" То е моя работа. То не е ваша работа. Това е една наука вътре в мене. Да обичаш някого, това е наука. Когато обичаш някого, той е като един предмет, когото обичаш и изучаваш. Обичам една книга. Прочитам първия лист, втория, третия, подчертавам отдолу на едно място, на друго място. Дават ми друга книга. Казвам: Не, оная книга обичам. Разгръщам я, чета я. Някой ме пита: „Че какво има в нея?" Онзи не разбира. Той казва: „И тая книга е учена!"

Един прост пример. Седя аз при една печка. Обичам една печка, зимно време е, има 25 градуса студ отвън. Седнал съм при тая черната печка, обичам я. Защо? Защото черпя от нея нещо. Той казва: „Защо не обичаш другата печка?“ Няма никакъв огън в нея. Тя е за тебе, а пък тая е за мене. Че ако човек не е една запалена печка, какво се ползуваме ние от него? Тая печка си има своето предназначение. Добра е дотолкоз, доколкото гори. Това е предназначението на печката. Но от печката нищо не може да стане. Тая печка не може да се развива. Това, което остарява и това, което се изменя, не е реално. Вие гледате на себе си, че сте малко дете и после се измените и казвате: „Остаряхме“. Животът не е нито в младостта, нито в старостта. Трябва ви една аналогия. Вие гледате една птица. Вие не сте вникнали да видите кой живее в птицата. Казвате: „Птица е това. Има един клюн. Няма никаква интелигентност.“ – Не, вие се лъжете. Че вие, ако разсъждавате за едного, който хвърка с един аероплан; този, който е в аероплана, прилича ли на аероплана? Вие гледате, че аеропланът скача, върти се, но след като излезе от него човекът, ще видите, че той не е скачал и не се е въртял като аероплана. Човек крила няма. Той има съвсем друга форма. Аеропланът е летило. А пък той, който лети с този инструмент, той влиза и излиза от своя аероплан. Птицата за разумните същества е такъв аероплан. Влизат в него когато искат. Хвърка си с аероплана, дойде като кокошка, като патица. Вие разберете аероплана и мислите, че сте онзи, който е дошъл. Не, вие се лъжете. Ти казваш: „Какъв е смисъла на живота?“ Ти казваш: „Аз се моля на Бога“. Че знаеш ли какъв е езикът на Бога? Кажете ми. Ти казваш: „Аз се моля, и Господ ме слуша“. Хубаво. Но Господ не всякога слуша хората. Да кажем, че учителят преподава урок, предаде една лекция. Ти, ученикът я предаваш както не е. Тогаз? Преведете сега, да кажем, че някой от вас казва: „Аз съм окултист“. Но той сам не знае какво нещо е окултист. Някой казва: „Аз съм

християнин“, но той сам не знае какво нещо е християнин. Вземете Евангелието – според учението, християнин е онзи, който се е отрекъл от стария живот и е възприел новия живот и ходи по ония принципи, по които Христос е ходил. Той е вече християнин. Християнин е, който има любовна връзка. Кого наричаме любовник на някоя мома? Можем ли да наречем някого така? Само онзи, който я обича, той е нейният любовник. А пък онзи, който не я обича, той какъв е? Неин приятел, неин познат, неин далечен роднина или някой съвсем чужденец.

Вие не сте още дошли да изучавате на какво се дължи неразположението. Някой път сте неразположен. Седиш ти и си неразположен. Казваш: „Този обичам, а пък този не обичам“. Сега обяснете си: Обичаш едного. Този, когото обичаш, ти си го познал. Ти го обичаш, познаваш го. Щом го обичаш, ти си добър човек. Щом някой ме обича, аз не искам да зная какъв е. Аз зная едно качество в него. Казвам: Щом ме обича, той е добър човек. А пък щом ме познава казвам: Учен човек е. „Учен човек“ значи да ме познава. Щом не познаваш някого ти не си учен човек. Щом не ме познава, аз не се занимавам с теорията, защо той ме познава, или не ме познава, но казвам, че не е учен човек. Щом не е учен човек, ти не можеш да се разбираш с него. Щом не е добър човек, с него не може да се разбираме. Сега, когато обичате, трябва да се прояви вашият живот. Когато познавате хората, това значи да се прояви вашият живот. Когато познавате хората, това значи да се прояви вашата ученост. /Писанието/ казва: „Това е живот вечен, да познаем Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Господа Исуса Христа, когото си изпратил“. Вие казвате: „Мен наука не ми трябва. Но да се преживее на земята 60-80 години.“ Ако преживеете 80 години какво ще постигнете? След 80 години няма да бъдете на земята. След 80 години вие ще се върнете някъде – в дома си – и какво ще занесете? Ще ви попитат: „Какво сте

научили от Земята?“ Каква опитност ще занесете вие, кажете ми. При сегашните условия, какво ще занесете в невидимия свят, от което те да се заинтересуват, като се върнете при вашите? Как мислите? Какво ще занесете? Вие казвате: „Ще отидем при Христа!“ Какво ще занесем сега при Христа, като напуснем земята и отидем в другия свят? Когато един плод слезе от дървото какво ще занесе? Своята сладчина! Ако той донесе на мен своята сладчина, той има всичкото ми уважение и аз ще го приема добре. Вие имате съвсем повърхностни понятия. Аз като погледна един плод, за мен плодът не е проста работа. Казвам му: Приятно ми е, че мога да се запозная с вас. – „Много обичам да ви услужа!“ – Къде обичате? – „На ваше разположение съм!“ Вземам го в джоба си. Казвам му: Как сте? Откъде идете? Разправям се с него. Вие, които сте много учени, ще кажете: „Как да се разправям с един плод, да говорим с него? Тя е глупава работа тая!“ – Че в лагера как се разправят двама? – „Като те видях за пръв път, моето сърце се запали! Не знаеш ли какво беше с моето сърце!“ Двама си приказват. Вие знаете: „Тия глупаци! Каква глупава работа!“ (*Учителят изпя горните думи.*) Сега не обръщайте внимание на звука. Операта е още далеч. Могат двамата да пеят. Сега вие мислите, че Любовта е една погрешна работа. Любовта може да употреби всичките методи. Работата е да познаеш. Той казва: (*Учителят пее: „Хей, мари Станке, аз искам да те обичам. Аз искам да те обичам“. – „А бре Стоянчо, а пък аз искам да те познавам! Аз искам да те познавам!“*) Някой път не пея както трябва. Някой път буквите не са хубави, но съдържанието, идеята искам да ви кажа. Можете да ме коригирате. Ще кажеш: „Еди кой си пасаж не се пее така“. Можете да ми кажете начина, как се пише една буква. Аз го приемам. Единият казва: „Аз искам да те обичам!“ А пък другият казва: „Аз искам да те познавам“. Как е написано писмото е друг въпрос. Но най-важното е съдържанието. Та ние не трябва да се срамуваме. Ние, съвременните

хора се срамуваме от доброто. Ти казваш: „Не си струва човек да бъде добър“. Ти не можеш да бъдеш добър, ако не обичаш хората. Ти не можеш да бъдеш учен човек, ако не познаваш хората. Или другояче казано: Ти не можеш да бъдеш учен човек, ако не познаваш Бога. И не можеш да бъдеш добър, ако не любиш Бога. Като се спреш при един плод, то не е проста работа. Вие нали сте разглеждали плодовете под микроскоп да видите какви чудесии има, какво устройство има, каква разумност има, как са настанени соковете в тия малките клетки. Каква разумност е това! Тия, които са създали плодовете, тия разумни същества, които са създали плодовете са много умни.

Та казвам сега: Ние седим и не учим. Ние искаме удоволствията в живота. Оставете удоволствията настрани. Удоволствието е непотребно. Ти ще се удоволстваш, но най-първо кое е същественото в живота? Съществените неща са тия, без които човек не може. Храната е съществено нещо. Ти най-първо ще избереш една храна такава, която да съответствува на твоя стомах, за да не стане причина да се изродиш. Ако не подбираш храната, тя един ден ще почне да оставя известни излишъци в тебе и след това ще се измени цялото ти настроение. Всички болести в нашия организъм вътре се дължат на яденето. Ревматизмът например е поради събирането на нечистотии. Човек бърза всякога. Не седне да сдъвче храната добре, да си избере някоя хубава храна. Хлябът е недопечен. Брашното е старо, маслото е старо. Всичко е старо. Казва си той: „Да има да се тури в стомаха“. Не туряй в стомаха една храна, която е отровна. И ако ще ядеш, яж една храна, която да е на свят, да е хубава храна. Аз съм гледал много пъти, правил съм опити. Отида някъде и ме гощават и цяла седмица ми е вземало да се поправя. Едно угощение ми е коствувало много скъпо. Приемам храните по техния начин на готвене и после цяла седмица поправям работите. Според мен, целта ми не е да ви изтъквам погрешките. Вие знаете как да се храните, но

тая култура, до която сме достигнали е такава, че даже и на най-културните хора храната е много некултурна. Някой път не се спираме върху храната. Ние още не знаем какво да ядем. Някой път имаме стари навици. Искаш нещо соленичко, искаш нещо киселичко, искаш нещо лютивичко, но това е един навик. Един американец никак не обича лютите работи. А пък у българинът лютото събужда апетит. На един американец, мисионер, наричал се Бляк, дават му люта българска чушка. Той се задавил и мислил, че е отрова. В Америка има люти краставички, като българските арнаутски чушки. Двама американци пътували по железницата. Единият бил виден проповедник в Западна Америка на Съединените щати. Той носил в една стъкленица за аперитив от тия лютиви краставички. Другият американец казал: „Можете ли да ми услужите с това?“ – „Може, може!“ Дава му стъкленицата. Онзи отрязва един голям къс и го нагълтал. И запалила се устата му. И казва: „Господине, каква е твоята професия?“ – „Аз съм проповедник!“ – „Аз съм слушал за огнените камъни на ада, но вие сте човекът, който ги носите“.

Та казвам: Къде е приложението на казаното? Всички вие си имате такива стъкленици с люти краставички, че като дадете някому, като близне от вашите краставички, чергата му се запалва. Нам ни трябва сега при сегашните условия един нов начин за живеене. Това трябва да влезе в ума ви. Нашата погрешка е, че ние искаме да живеем както в старо време са живели хората. Това е невъзможно. От стария живот ще има нещо, но ние не можем да живеем по този начин както са живели едно време хората. Невъзможно е аз, възрастният човек който съм на 21 година, да живея както съм живял едно време като дете. Ти имаше тогаз слугини. Тогаз майка ти те е карала на количка. Сега на 21 година другояче. Сега, освен че няма да ме кара на количка, но аз трябва да ѝ услужвам. Ние искаме да караме така, както едно време. В този смисъл трябва да схващаме нещата.

Понеже сте възрастни, всеки един трябва да знае своите задължения – какво трябва да прави. Сега вие, сестрите имате едно предназначение. Вие нали се казвате братя и сестри? Минавате тук за братя и сестри. Право е. Не знаете как се е образувала думата „сестра“ и думата „брат“. Да оставим как са се образували тия думи. Има една теория. Но каква е функцията на сестрата и каква е функцията на брата. И след това отде накъде сега сте една сестра, а пък след няколко години си изменявате името и станете еди-коя си госпожа, станала майка. Сестра, а пък сега станала госпожа Иванова и станала майка на две деца. Хубаво, какво представлява сега сестрата? Сестра – това е образ на Любовта. Брат – това е образ, чистият образ на Божествената Мъдрост. От невидимият свят братът и сестрата са се събрали. Та сестрата ще даде от Любовта си на брата, а пък братът ще даде от знанието си на сестрата си. И ще стане една обмяна на онова, което те носят в света. И тая обмяна ще стане кога? Ако те като брат и сестра не искат да направят тая обмяна, природата ще ги застави по друг начин да я направят. Мислиш ли, че всякога е необходимо да станеш майка и да станеш баща? Ония, които стават бащи и майки на земята, то е вече наследствено. Не е в съгласие с Писанието. Ако това е едно естествено положение, Христос не би казал така: „Един е вашият Отец!“ Какво ще кажеш на това? Според нашето разбиране, ти имаш един баща, друг втори баща, трети и пр. Няма единство. А пък Христос казва: „Един е вашият Баща, а пък всички вие сте братя и сестри“.

Та казвам: След това всички имате като ученици и друг един бръмбар. Искате да станете учители. Хиляди, милиони учители има в света, а пък там се казва: „Един е вашият Учител, а пък всички вие сте ученици“. Защо страда светът? И сега светът страда от много учители, не от ученици. И тук на Изгрева има 20– 30 учители. Какви ли не теории има! Слушам ги аз новите теории. Може да мисли човек. Не е

лошо. Може да играе той ролята на учител, но той трябва да знае, че е актьор. Мога да играя аз ролята на учител, но дали съм учител? Туй е въпрос. Вие играете най-първо ролята на ученици. Да разберете какво нещо е ученик. Ученикът ще пее, а пък Учителят ще бъде публика, той ще го слуша. Учителят не пее. Аз ви пях сега, нали. Всички вие минавате за учители. Аз ви пея, вие слушате и си давате мнението. Всинца си дадохте мнението. Оная вечер, след като се върнахме от концерта на Пршихода[2], всички си дадохте мнението. Едни едно мнение, а други – друго. Казвам: Изкуство има човекът – свири. Ръката му пада на място. Някой казва, че не турял душа. Той още душата си не може да тури в цигулката. Дотам той не е дошъл още. Тая работа е трудна. Артистът не е дошъл още да тури чувствуване в цигулката. Не свири хубаво. Един брат даже откри, че имало нещо ново в Пршихода. Той имал особен начин на вземане някои тонове на цигулката. И аз ходих да го слушам. Аз съм учител и той е ученик. Аз слушам. Той свири. Казвам: Научил си урока добре. Той започна най-първо с един чешки автор Дворжак. Донякъде свири го хубаво. Той го свири по-хубаво, отколкото Дворжак го е направил. Той му даде

---

[2] Ваша Пршихода (Váša Příhoda 1900 – 1960) – популярен чешки цигулар, известен с виртуозността си и красотата на своя тон. Той е смятан за един от най-добрите изпълнители на Паганини. Изнася два концерта в София – на 22 януари и 2 февруари 1931 г. Виртуозните му изпълнения включват творби на Брамс, Чайковски и Паганини. Отзиви от това културно събитие: „Концертът му в София представляваше едно от големите събития от тридесетте години на XX век. Достатъчно бе предварително пускане на негови грамофонни записи по „Родно радио“, за да се стече на концерта му буквално цяла културна София. Неговата слънчева личност и невероятното му майсторство, в пълния смисъл на думата, омагьосаха, смаяха, доведоха до френезия публиката. която с отприщено въодушевление викаше и аплодираше „до срутване на салона“. Двадесет и четирите биса, които той изсвири след обявената програма, не усмириха младите му почитатели и студенти от Музикалната академия, които начело с импресариото Георги Белчев, го отнесоха на ръце до прочутото денонощно заведение „Широката механа“. Там, при особено приповдигнато настроение, стигащо до екзалтация, концертът му продължи до зори…(Константин Зидаров, Цигулковата магия: Бележити изпълнители-цигулари през вековете. Световна антология. София, Кабри, 1996.)

израз. Чехите го разбират. Но българите не могат да си изяснят какво искаше да каже – не знаят. Встъпление беше това, за да покаже, че може да свири. И после дойде до Бах. И той излиза сам с цигулката, без акомпанимент на пиано. И виждам, че с пиано и само цигулката еднакво изпълни. Човекът свири. Бах го свири хубаво. Той го свири, а пък аз го проверявам. Проверявам ритъма на Баха, какъв е. Мен ми се хареса ритъма на Бах. После дойде да свири Моцарта. Щом дойде след това втората част на концерта, гледам и ония, които не бяха толкоз музикални, почнаха да се ококорват. В първата част всички седят и не знаят, не разбират, а пък като дойде втората част, нещо, което те разбират, всички си подигнат главите, интересува ги нещо, почнаха да разбират. Питат ме: „Как ти се харесва?" Казвам: Този човек много труд е турил. В 30 сантиметра толкоз много работи е свършил! През целия си живот той е мислил в тая малката ръчка, в тая цигулка как да се прекръстосат пръстите. И после, малко е нарушил правилата. По правилата той трябва да прекарва лъка по средата, а пък той, гледам по някой път свири повече с долния край на лъка, към дръжката. Не свири както другите цигулари. Значи излязъл е от общите правила на свиренето. Има си известни съображения защо.

Сега казвам: Ние, които искаме да влезем в живота, да не се държим за старите методи. Казваме: „Човек трябва да бъде морален". Какво нещо е морал? Казваме: „Трябва да бъдем справедливи". Какво нещо е справедливост? Какво нещо е справедлив човек? Сядам да ям. Справедлив съм. Дойде някой. Искам да го гощавам. Половината от хляба в торбата за моя гостенин и половината за мен. Имам половин килограм сирене. Половината на моя гостенин и половината на мен. Това е справедливост. А пък, ако го обичам, какво ще направя? Ако го обичам, ще му дам стол, на който аз седя, защото той е по-мекичък. Мекият стол с възглавницата ще дам на него, а пък за мен ще взема друг стол, какъвто да е. Когато обичаме някого, ние му даваме

мекичко, на което да седне. Казвам му: Как сте? Много меко му говоря. А пък на другия му говоря по-грубо: Стояне, как сте? На онзи, когото обичам, казвам: Много ще ми бъде приятно да останете в дома ми за дълго време. (*Учителят говори тия думи нежно*). А пък на другия, когото не обичам, казвам: Кога ще си отидете? (*Учителят изговаря тия думи грубо*). Когато аз се интересувам кога ще си ходи, това вече ме поврежда. Аз не трябва да се интересувам от това. Мен ме интересува изгрева на слънцето, но като изгрее слънцето, не се интересувам от неговото залязване – кога ще си ходи. Не мисля за неговия залез. Мислете за Изгрева на слънцето. Като дойде един човек, не мислете за неговото отиване. Че той ще си замине, ще си замине. Важно е неговото идване. Като срещнете един човек, вие искате да знаете защо сте го срещнали.

Отидох да слушам този цигулар и разбрах, че той познава музиката, има познания. Сега какво му трябва още? Още му трябва малко да приложи своята доброта. Аз му турям само една погрешка в свиренето. Като свири, той прикляка малко напред с колената, а пък тялото назад. Това не е музикално. Той когато свири, трябва да е изправен. Пршихода по-рано е бил сухичък, а пък сега е много по-угоен. Обича да си похапва. Той трябва да свири още. И ако той може да внесе добротата, т.е. обичта, тогаз ще има по-големи резултати. Но това е вече за бъдещата музика. Да се внесе Любов в музиката, това е голямо изкуство. Но и додето е стигнал той, е хубаво. Техника отлична. Малцина цигулари имат такава техника.

Сега не е въпрос за Пршихода, но за окултните ученици. Пршихода служи като едно встъпление.

Та казвам: Каква трябва да бъде нашата поза? Ако ти се сгърчиш, ако ти се прегърбиш, мислиш ли, че това е едно религиозно положение? Че какво е положението на ученика? Какво трябва да бъде? Каква поза трябва да имате всички? Аз гледам някой като ходи

си държи главата на дясно или на ляво, или някои напред. Малцина ще срещнеш с глава, изправена право нагоре. Гледам някой си стиснал устата. Защо? Като че воюва с някого. Друг път някой си отворил устата. Не стискайте много устата си и не си отваряйте устата. Не дишайте чрез устата си. Говорете чрез устата си, дишайте чрез носа си. После, когато ядете, не приказвайте. Мислете за храната. Почитайте тая храна. Това, което ядете, са ви го приготвили ония, които ви обичат от невидимия свят и влизате в съприкосновение с тях. Ние седим и сме недоволни как е сготвена храната. Една храна трябва да се сготви много хубаво. Ако аз я сготвя, ще я сготвя много хубаво. Не само да му туриш солчица, чер и червен пипер, масло. Прясно масло ще употребиш. Ще издоиш кравата, ще изчукаш сам маслото, сам ще го изкараш. Аз ако готвя, аз сам ще издоя кравата, ще изчукам маслото. Маслото да бъде прясно. И брашното трябва да бъде добре смляно, от днес. Хлябът да бъде от днес, а не вчерашен.

Вие сега ще кажете: „Не знаем нещо“. Много работи знаете, които не са ви нужни. Вие знаете, че хората са лоши. Това не ви ползува. Какво ви ползува вас, че хората са лоши. Казвате: „Лош е светът“. Че защо ви е това знание, кажете ми. Мога да ви приведа много примери сега, но не искам да се цапам. Не мислете за лошото на хората, понеже с това няма да (ги) поправите. Аз мога да знам, че въздухът е лош в една стая, но е важно да изляза на чистия въздух. Няма да стоя да опитам този нечистия въздух. Ние трябва да имаме една ясна представа за нещата. За нас хората са лоши, понеже те не постъпват според нашите интереси. Че един стражар, който има своя длъжност, каже: „Не минавайте от там!“ Но са учтиви. Английските стражари са много учтиви. Американските идат подир тях. Американските стражари ще те предупредят и ако речеш да се противиш, има веднага боксиране. И американските стражари не са като нашите баби, но той е 6 крака (стъпки) висок. Той стърчи над

другите. И може да дига с едната си ръка 70–80 кг. И казва: „Който дойде в Америка, трябва да се подчинява на законите“. Много учтив. Ще те покани, но ако се противиш, с бокс ще почне. Вие всички се противите някой път на законите на природата и казвате: „Как така?“ Природата си има стражари и казва: „Господине, заповядай на бокс!“ Що е една болест? Една руска морда в лицето! Що е ревматизъм? Плод на нашето непослушание. Главоболието, коремоболието, ревматизмът – това са все удари на природата. Най-първо, за да бъдете добри и за да бъдете учени хора, трябва да се освободите донякъде от болестите. Болестите трябва да ви бъдат само като гости. Не ви казвам съвсем да се освободите от тях. Сега ви идат като черкези, като турски башибозуци, като турски каймаканин. А пък сега трябва да дойде една болест и да ви каже като похлопа: „Моля ви да вляза. Може ли да ме приемете?“ А по-рано влизаше като турски башибозук. Как става тая промяна? Като почнеш да живееш по новото разбиране! И ще каже болестта: „Мога ли да вляза?“ Ти казваш: „Какво обичате?“ Тя ще каже: „Мога ли да ви услужа в нещо?“ – „Аз нямам нужда, но имам един непокорен син. Можеш да го повъзпиташ малко“. Тя ще каже: „Може“. Така се възпитават хората в света.

Сега, ражда се една мъчнотия. Ние казваме: „Много е труден този, новият живот“. Не смесвайте старата вода с новата вода. Не смесвайте старото брашно с новото брашно. Не правете това! Когато месите един хляб, месете го от чистото, от прясното брашно. И когато обичате един човек, защо го обичате? Че той е едно условие за вас! Вие не можете да бъдете добър, не можете да придобиете една стабилност в себе си, една устойчивост, ако не обичате хората! Всеки един човек е едно условие за вас да станете добър. В добрината печелите вие, а пък в Любовта печели вашият близък. Ако той печели, и вие печелите. Ако той губи, и вие губите. Ако познавате човека, в познаването той печели. А пък и вие като го познавате, и вие

печелите. Учен ставате. Добротата ви е потребна. И знанието ви е потребно. Без знание човек нищо не може да постигне. Като отидете в Англия и Франция, ако не знаете езика, какво ще постигнете? Ако влезете в един английски или френски колеж какво ще добиете, какво знание ще добиете, ако не знаете език? И ако не разбираме езика на природата, какво можем да придобием? Вчера дойде един военен и разправи своята опитност от войната – офицер от ниските чинове, между подпоручик и капитан. Полковникът му казва: „Господин капитан, ще вземеш ротата си и три села всички ще ги прекараш под нож.“ Казва онзи: „Ще отида господин полковник, ще направя тая работа!“ И ми разправя той: „Но отивам и виждам, че глупава е тая работа. Да ги избия три села – трябват ми три месеца. Не вземам ротата си, но вземам 12 души и им казвам за какво отиваме. Но казвам им: Не става тая работа! Отивам да видя причините, запознавам се с хората, които искахме да ги избием, и те се съгласиха, и доброволно уредихме въпроса. Тия хора отстъпиха от своето. Казах си: Как ще се убият тия хора!“ На този човек предната част на мозъка е така развита, центърът на милосърдието е така развит, че този човек не може да престъпи Божествения закон. Ако нямаше развит този орган на главата си, да схваща от Невидимия свят, той щеше да изпълни заповедта. Всяка една заповед, която се дава, трябва разумно да се изпълни. И той казва: „Считаха ме за непоправим. Казваха ми: Вие сте непоправим. Казвах им: Господин генерал, аз не пия, не лъжа, не крада!“ Онзи му казва: „Не изпълняваш заповедите както трябва!“ – „Че как ще изпълня. Ще компрометира това работите! Трябва да се мисли! Има някои неща, които не са справедливи. Не само държавата, е която може да ни наложи един закон. Но има закон на Бога, на който трябва да се подчиним.“ – „Непоправим сте! Обичате да философствувате“. Той като ми разправи, рекох му: Много добре сте направили. Каза ми той:

„И сега не ме харесват". И той дойде тук, иска да се запознае с нас. Казвам му: Той като дойде тук, със своя ум, от свето гледище ще види, че и тук не мислите някои както трябва.

У българина има една черта, той казва: „Аз като стана министър ще избеся всички!" Беси българинът. Някой казва: „Да се изпъдят тия хора! Да се освободим от тях!" Как ще ги изпъдиш? Де ти са стражарите? Най-първо постарай се да заповядаш на мухите да не влизат в къщи.

Не, ще учите закона на Любовта! Бог хиляди години ни изучава и ни показва Любовта си и при всичките наши прегрешения ни обича! Той казва: „Не го прави това, защото не е за твое добро. Ти ще страдаш!" Трябва да знаете, че страданията произтичат от нашето непослушание. Всички страдания са дошли от непослушанието. И в който ден извършиш непослушание, ще дойдат страданията. Всички да бъдете умни, да се вслушвате и после, никой да не злоупотребява. Не трябва да ви говоря много. Не е хубаво да ви се говори много. Като дойде някой в дома ми, ще му кажа: „Не искам да преядеш, но не искам и гладен да останеш. Ще ядеш и като си отидеш, да не кажеш, че си преял. Да излезеш от моята трапеза с най-хубавите впечатления. Да остане при ставане от масата за 20 хапки място.

Сега, каква е целта в една школа? Някой си ми разправи, че като ходил в едно събрание да се моли, като се молил с другите, виждал какво правят всички там при молитвата. Че това не е молитва. Ти като влезеш в един дом да се молиш, ще бъдеш сляп за всичките погрешки на хората. И като речеш да се молиш, никакви погрешки на хората да не виждаш. Бог знае тия погрешки по-добре, понеже Бог живее в тях. Ако ще искам да разправям на хората, ще разправям за себе си. И те да разправят за себе си. При мене често идват да се оплакват един от друг. Отдалеч, с политика почват. И казват: „Какво трябва да направим? Учителю, ти можеш!" – Не мога! Не мога да престъпя

закона на Любовта! Има неща, които не мога. И да искам, не мога да го направя. Той казва: „Кажи му така строгичко“. Ти мислиш ли, че ако му кажа малко строго, той ще разбере нещо? Няма да разбере? Не мислете, че със строгост може да се поправите. Аз съм правил опити, не помага. Има нещо, което помага. Обичай хората като себе си! Нищо повече! Този е законът: Влизай в неговото положение, обичай го като себе си и познавай го както себе си познаваш. Вие сега губите вашия мир. Бог като влезе в света, Той гледа другояче на всички свои деца. Вие не сте родили тия деца. Като родиш едно дете, не го биеш. То е твое. Бог, Който живее във вас, вие Го познавате. За вас вие искате най-хубавото. Дръж това хубавото в ума си и за другите. Сега аз не намирам мъчнотии в това. Не че вие не искате да слушате, но по някой път вие грешите в следното: Вие мислите, че човек може да има две мерки за живота. Той трябва да има една мярка. Всички трябва да се пазите от следното: Човек към някои хора е повече разположен, едни хора го разполагат повече, а пък други – по-малко. Един богат човек, който има повече пари, то разполага повече (от) тебе, който имаш нужда от пари. А пък един беден човек, който няма нито пет пари, не те разполага. Един учен човек, един добър човек, милосърд, кротък, въздържател те разполагат, а пък ония, сприхавите хора не те разполагат? Какво трябва да правите сега при сприхавите хора? При бедните хора какво трябва да правите? Да кажем, дойде един ден, ще ви пратят на земята и ще ви дадат двама упорити хора – да ги поправите. Как ще ги поправите? Това ще бъде един изпит. Трябва да се явите на изпит. Господ ще ви даде един син и една дъщеря упорити, че ще се чудиш какво да правиш. В България един българин има едно дете. Той е от братството. Държи всичко под ключ: то краде, взема, води се с най-лоши другари. Иска да се наложи на баща си, иска да прави каквото иска. Няма морал. Пита ме той: „Какво да правя?“ Какво ще правите сега, кажете ми? Причината знаете ли

откъде произтича? Понеже с една от старите – бабата или майката на бащата, или майката – те не са постъпили добре и тя е умряла, заминала е за другия свят, и тя е влязла в сина, и по този начин си отмъщава. Това, което те са правили на старата жена, сега тя го прави на тях. Какво ще правите?

Преди години дойде при мене един свещеник. Той добил едно състояние на вечен страх. Като влезе в църквата го е страх, в къщи го е страх. В къщи не може да влезе. Страх го е. Трябва да има при него двама души свещеници, когато ходи в църква. Той казва: „Намислил съм да си давам оставката. Ходил съм при лекари. Казват ми, че нямам никаква болест. Но болен съм. И като река да се моля ме е страх. Навсякъде ме е страх!“ Казах му: Няма да ме лъжеш. Ще ми кажеш истината. Като поп, няма да ме лъжеш. Ти имаш ли някой свой ближен, с когото не си живял добре? Много ти е бил ближен. Обидил си го. Направил си му пакост и в това състояние е заминал. Към него не си бил справедлив. Няма да ме лъжеш. Ако ми кажеш истината ще ти помогна. Инак ще си носиш страха. – „Майка ми живееше при мене. Бих я! И тя умря“. – Сега ще почнеш да се молиш за майка си, ще се примириш с нея. В това състояние ще те напусне. Майка ти е влязла в другия свят и има голяма омраза към тебе. И ако караш така, тя ще те разпопи. Та не мислете така, както мислите! Не трябва да правиш никакво зло, понеже това зло по обратен път ще се върне. И ако някои деца – дъщери или синове – са немирни и ви измъчват, може би причината е някой стар дядо или стара баба, които имат нещо против.

Че кога ще се поправи света? Някой път вие не се спогаждате, нали! Не вие, но другите не се спогаждат. Те като дойдат, са немирници. Сега другото положение: Ние обичаме Бога. За да обичаме Бога, трябва да бъдем добри и да постъпваме справедливо. Невидимият свят иска да ни направи да бъдем носители на доброто,

да знаем как да го посадим. Един градинар изучава почвата и семената, как се посаждат. Един пчелар изучава пчелите. Ние, които искаме да внесем новото Учение, мислим, че ще минем без Учение. Ти казваш: „Аз искам да бъда окултен ученик“. Как ще бъдеш окултен ученик, като не разбираш законите? Не че не разбирате! Много работи сте научили, но много работи има в света, които трябва да учите. Дойде някой, повиши се тона ти. Вие всички трябва да имате едно разположение, че който и да дойде при вас, все мек да става. А пък някой път вие мекия го направите остър. Че мислите ли тогаз? Някой човек влиза в някой дом. Мек е влязъл. И отгоре един час се е наострил. В дадения случай или сте нож, или точило. Вие сте влезли нож и той ви е наточил. Като ви наточи, режете. Какво можете да сторите с този нож? Врагове си правиш. Но влизаш при брата си, защо ти е тая сабля? Той няма какво да ви лъже. Отивам при един човек, който има да ми дава. Казвам му: Готов ли си да ми платиш онова, което ми дължиш? – „Заповядайте!“ И плаща! Свърши се!

В окултната наука се изисква да бъде човек най-първо господар на себе си. Да познава хората и да обича хората. Оттам ще почнете вие, учениците. И ако не се познавате, вие учени не може да станете. И ако не се обичате, вие добри не може да бъдете. Доброто се развива от Любовта, а пък учеността се развива от познаването. И тогаз, някому като не му върви, той казва: „Аз ще напусна това Братство, Школата“. –В която и школа да влезеш, законите на природата са едни и същи. Не мислете, че има лесен път. И в света да влезете, пак ще учите. Тогаз вие ще минете по-дълъг период, по-дълго време. Във всички школи крайните резултати са едни и същи. Не мислете, че това познание можете да го добиете така лесно. По някой път говоря за някой елемент, който ви е даден, да го превърнеш в злато. Докато дойдеш да превърнеш желязото или среброто в злато, изискват се познания!

Това, което ви говоря е трудна работа. Но работа, която можем да я постигнем. Някои хора идват и казват: „Защо вашите хора не могат да кажат в какво седи вашето Учение?“ –В какво седи то? Аз ще ви кажа в какво седи новото Учение: Ще се научиш хубаво да ядеш; хубаво да дишаш и хубаво да мислиш. Че то било лесна работа, казваш. Да се научиш да ядеш хубаво, то е цяло изкуство. И как ще ядем хубаво? Ако аз туря под петите ти нещо с висока температура, ако натопля под краката ти на 70-80 градуса топлина, ще можеш ли да ядеш хубаво? И ако туря електрическа жица под твоя стол и като седнеш и пусна тока, когато ядеш, как ще ядеш? Не ще можеш да седиш на стола. Какво ще правиш тогаз? Аз гледам: Някой път доста майсторска инсталация електрическа има под столовете. Един брат ми каза: „Да направим един сюрприз на учениците.“ Един американец преди 30–40 години направил веднъж следното: В Америка има някой път 5–6 хиляди слушатели в събранието. В една публика от 2–3000 души, стотина най-малко ще спят. Дошло му наум, всичките столове да ги съедини с електричество и да има копчета. И като заспи някой, бутне копчето! Искал да ги държи така в будно състояние, да не спят. Та и тук трябва сега малко електричество.

Сега практическата страна: Не обръщайте внимание на ония изопачените неща. Защото у мнозина от вас се проявява един атавизъм. Не е нещо свойствено. Имате добри работи, но много пъти вие в новите работи изнасяте и битпазарски работи. Нещо старо, отпреди 5–10 поколения, турите го при новите дрехи. Атавизъм е това. Някой път искате да се покажете с вашите атавистически черти. Най-първо познаване и обич към хората. И после, всички трябва да бъдете справедливи. Ако ти би бил на негово място, как би желал другите да постъпят с тебе? Всички вие сте свързани. Постоянно вас ви разглеждат от невидимия свят, напредналите същества от горната школа и виждат къде са вашите слабости. Имат един екран и искат да

знаят какво мислите вие. На този екран е представено какво мислите вие. И това представлява интерес за тях. Филм, интересен за разглеждане. Те печелят, но ние не печелим с нашия филм. Ако ти играеш ролята на един крадец в някоя драма, какво ще спечелиш, кажете ми. Ще ти платят. Но аз като актьор не бих желал да играя тая роля. Трябва да турят там онзи, който има тази склонност. За философ, пак същото. Актьорите трябва да се избират по склонността. Някой няма склонност да краде, а пък го турят там. Ще турят някого, който има тая склонност, а пък някой път като турят друг, той само се измъчва. Ще турят някой, който не е умирал, да умира! А пък той ще се мъчи да умира. Да турят някого, който е разположен, който иска да се самоубива. Ще му кажете: „Я покажи на сцената как ще умреш, да видим как се умира, 2-3-4-5 пъти го представи и после ако го намираш за разумно, можеш да го изпълниш. От закона на самоубийството можеш да го излекуваш лесно. Един искал да се самоубие. Казва му един приятел: „Понеже искаш да се самоубиеш, хайде и аз ще дойда“. И той му турил на коляното една халка отзад с връв, без да знае онзи. Казва му: „Хайде, хвърли се!“ Онзи се сбогува и се хвърля. И като падал надолу, увиснал във въздуха, останал във въздуха. И той се учудвал как останал във въздуха. Пита го онзи отгоре: „Стигна ли на дъното?“ – „Увиснах във въздуха!“ Някой път това се случва в нас. Ние мислим, че като направим някоя постъпка, ще постигнем някой резултат и после увиснем на въздуха и виждаме, че нищо не сме постигнали. Да не ви идва идеята за самоубийство или не се отегчавайте в живота, понеже вие не разбирате. На вас ви са дадени най-хубавите условия. По-хубави условия на вас никой не може да ви даде сега! Даже най-лошите условия, те са най-хубавите условия. Те са за вашето възпитание. Най-лошите условия, те са добри. Да кажем, че нямате къща. Тая къща ще дойде. Пари нямате. Тия пари ще дойдат. Знание нямате. Знанието ще дойде. Другар

нямате. Другарят ще дойде. Книги нямате. Книгите ще дойдат. Всичко това, което нямате, ще дойде. Вие чакайте! Не бързайте! Това, което искате, ще дойде както слънцето изгрява. Аз няма да се тревожа, кога слънцето ще изгрее. Чакай! То ще изгрее! Небето ще бъде ясно и ще се ползуваме от светлината. Имайте тая вяра! Казваш: „Аз вече си изгубих вярата!“ Защо си изгубил вярата си? Изгубването на вярата е една слабост. Това е един атавизъм на вашето минало. Не губете вярата си! Бог е неизменен! Бог не може да се измени! Казват, че е строг, но какъвто и да е строг, милостив е. На израилския народ казва: „Вечно ще ви отхвърля отпред лицето Си“. И не се минават 20–30 години и казва: „Израилю, обърни се към мене!“ Благоутробен е Господ, милостив е! Прощава. Казва се: „Не благоволява Господ в смъртта на грешника“. Той не благоволява на вашето невежество, на вашето страдание, на всичко това, което иде Той не благоволява, но трябва да Го разбирате. Трябва да имаш широко сърце. Като страдаш, благодари на Бога! За добро е! Не си ти първият, който страдаш в света. Че ти не си първият болен в света. Хиляди болни има в света. Не си първият сиромах в света. Че всяка болест ще ти даде едно хубаво условие да влезеш във връзка с някой човек, да се запознаеш. При тебе ще дойде един лекар, с когото отдавна не сте се виждали, ще те излекува и ще се запознаеш с него.

Сега могат да кажат: „Много говори“. Нека за втори път остане /6 ч. 20 м./ 20 минути съм говорил повече. Ще ни глобят. Повече светлина съм изгорил. За един час е предвидено.

Две неща помнете: Познавайте хората и обичайте хората! Познавайте Бога и обичайте Бога! Познавайте себе си и обичайте себе си!

Обичайте се! И при най-лошите условия защо да не се спогаждате? И сега кажете ми: Какъв опит искате да направим? Някой път вие искате да направим опит. Какъв опит да направим, от който

всички да бъдете доволни? Много мъчно е да се каже какъв опит. Във всяка една школа трябва да се създаде една среда – проводници, една среда, която да бъде добър проводник. В това отношение трябва много да се тонират човешките мозъци. Всичката мъчнотия е в човешките мозъци. Възприятията на всички хора не са еднакви. Всички имаме добри желания, но нямаме еднакви възприятия. Да кажем, че можеш да отидеш при един болен човек. Той със съвсем друго се занимава. Ако той е здрав, ще бъде разположен. Ако е болен, няма да ви услужи. Не са му правилни възприятията.

И после, има една слаба страна, че ние мислим, че ние разбираме живота. Аз проверявам някой път какво зная. Някой казва: „Има неща, които ние не знаем.“ Човек не знае какво ще излезе от него, как ще завърши живота си. Той не знае. И да се радваме, че има неща, които той не знае. Има неща, има знание, което е достояние само на Бога. Казва се там: „За свършека на света ангелите не знаят. Само Бог го знае“. Има неща, които ангелите не ги знаят. Не мислете, че всичко, което съществува в света, ние можем да го знаем. И мнозина от вас казвате, че сте ясновидци например. А пък иде един човек и не го познавате. Преди 4–5 години дойде при мен един свещеник, облечен в расо, с калимавка. Седи. Аз го гледам. Православен свещеник. Той каза, че е недоволен от православната църква, че му е дотегнало и иска да напусне и му трябва едно бяло джубе. И казва ми, не мога ли да му дам пари за едно бяло джубе. Казах му: Как един свещеник не може да спечели пари за едно бяло джубе? Казах му още: Ти недей напуска православната църква. Ти ще бъдеш там много полезен. Той казва: „Ще ми помогнеш да се освободя от това“. След 5–6 месеца пак дойде. Питам го: „Откъде идеш?“ – „От град Пловдив, свещеник на еди коя си улица, на еди-кой си номер.“ Записах всичко. Пак иска бялото джубе. Писах в Пловдив. Няма никакъв свещеник на този номер. Той е детектив, който се е облякъл в попски дрехи да види

какво аз мисля за православното духовенство. И при вас често идват подобни. Много глупци има между вас. „Аз съм от вашите“, казва някой като дойде. А той е детектив, той ви опитва. И вие се отворите като някой охлюв. Казваш: „Този е брат“. Никакъв брат не е той. Един вестникар е, който иска да спечели малко пари и като си излезе, подиграва се. Погледни го, виж го дали е брат или какъв е? Де ви е тогаз ясновидството, като не познавате хората? Ще му кажеш: „Мога да ви бъда на вашите услуги. Колко ви плащат?“ – „200–300 лева!“ – „Аз ще ти дам 400, остави се от тая работа!“ Не се лъжете! На този човек му кажете, не какво разбирате, а му кажете така, аз ще му кажа така: „Не трябва да се лъжем!“ Той иде да ме лъже. Казва: „Вашето Учение е добро, вие сте идеални. За вас хубаво говорят. Вие сте отличен“. Казвам: Много хубаво говорят, но и много лошо говорят, та не знам кое е по-вярното.

Та казвам: Вие се влияете какво говорят заради вас. По-добре е да говорят зле по някой път заради вас. А пък някой път е хубаво и добре да се говори. Щом зле говорят, дяволът е дошъл. Щом добре говорят, Господ е дошъл. Дяволът какво ще каже? Той и да иска да каже нещо добро, не може да го каже. Вие говорили ли сте с дявола някой път? Много пъти сте говорили! Той е като светия. Като говори човек с дявола, трябва човек да напусне мястото, дето е живял. Ти като имаш разговор с дявола в една къща, ти тази къща трябва да я напуснеш. В тая къща не можеш да живееш. Някой път ти чувстваш едно тъжно, мрачно нещо. Не го допущай! Това са влияния, хипноза. Има общества, които работят по закона на внушението, на хипнотизма. Не мислете, че сте свободни. Всякога има прицелна точка. Не мислете, че е лесна работа това. Сега не искам да ви занимавам с това. Военните имат позиции, окопават се, знаят, че имат неприятел и не го подценяват. И вие не подценявайте злото. Те са същества разумни. В света хората са много умни. Мен са ме лъгали много пъти. Аз зная, че

той ме лъже и пак вярвам, че няма да ме лъже. Имам вяра. Аз зная, че ще ме излъже и вярвам пак, че няма да ме излъже. Все ще ме излъже и после ще се извинява. То е друг въпрос. Много пъти ще бъдете лъгани. Това не зависи от вас. Зависи от другите. Има цели формули в геометрията, които показват на какво се дължи това. Има известни хора, които са построени на една почва тъй неустойчива, и той не може да каже истината. Аз съм ви привеждал онзи пример: Един среща един свой приятел, който никога не можел да каже истината, все полъгвал. И му казал: „Я ми кажи една лъжа!“ Мисли, че го изучил. Онзи му казва: „Остави се, беля ми дойде до главата. Аз отдавна напуснах лъжата. Баща ми умря. Нямам нито пет пари!“ – „Колко ти трябват?“ – „800 лева!“ – „Тая е последната лъжа, която ти казах“.

Като ученици трябва да имате едно нещо: Да имате уважение и почитание един към други. Защото като уважаваш другите хора, уважаваш себе си. Като обичаш другите хора, обичаш себе си. Като познаваш другите хора, познаваш себе си. Всички вие съставлявате един организъм и тяло, в което Божественият Дух функционира. Вие не можете да се избавите от това влияние.

Та казвам: Колкото и да е лош един човек, той може да е от дебелото черво долу. Че е от дебелото черво долу, виновен ли е той. Че е от тънките черва, виновен ли е той? Той е долу, като че ли кал гази. Един казва: „Аз съм лош и не мога да си помогна“. Казвам му: Един ден ще се измени твоето положение. Някои хора са добри. Той е благороден, той живее в носа, в очите, езика, устата, в мозъка – на благородно място. А пък някой е съвсем загазил, много низка служба има сега. Та трябва да влезем в положението на другите. За да имаме една отлична философия. Това е, всъщност, да гледаме на нещата както Бог гледа. Така ще се образува един възглед. И ако така не се обичаме, ние не можем да прогресираме. Не насилствено да става, но

винаги ще отправиш умът си към Бога и ще кажеш: „Господи, научи ме да обичам хората така, както ти ги обичаш; научи ме да познавам хората така, както ти ги познаваш; и да постъпвам така, както Ти постъпваш“. Учене ни трябва на всички. – Аз толкоз работи съм казвал. Ако ви попитам в 1929 година на днешния ден каква лекция съм държал, кой би могъл да отговори? Миналата година на този ден каква лекция държах? Преди три среди какво се е говорило? Аз ви оправдавам, понеже вие се занимавате с неща много по-важни, отколкото тия философии. Онези неща са се наместили, а пък това е второстепенно.

Имате ли някоя тема зададена? После и в темите вие много учени сте станали, не пишете много, а лаконически. Какво нещо е яденето, лаконически казано? Какво нещо е да обичаме Бога – лаконически казано. Това са философски изречения. Но знаете ли, че вие нямате нищо ваше. Това са все чужди работи. „Да бъдем добри“. Това не е ваша мисъл. „Да бъдем честни“, това не е ваша мисъл. „Да бъдем учени хора“ това не е ваша мисъл. Кажете ми една мисъл, която е ваша. „Трябва да се обхождаш добре с другите“ – Това не е ваша мисъл. Кажете ми сега една ваша мисъл.

Единствената ваша мисъл според мен е: „ДА УЧИМ! ЖЕЛАНИЕТО ДА УЧИМ!“. А пък другото е чуждо. И дрехите са чужди. И обущата са чужди. Не съм ги правил аз. Дрехите ми, шапката ми и прочее не съм ги правил аз. Тия дрехи ги е шила една сестра много майсторски. И яденето не е мое. Кое е мое сега? Единственото мое нещо е: Да уча! Да познавам хората и да обичам хората – това е мое. Като обичам – това е мое. И като познавам хората – и това е мое. Те са наши работи. И ако нямате това, всичко друго е чуждо. Всичко друго е чуждо и ще ви се вземе. И само това ще ви остане: Знанието, което имате; Любовта която имате – само това ще

остане във вас. Ще ви остане само познанието и обичането на хората. Та сега, спрете се и не се занимавайте с чуждите работи.

Тайна молитва.

6 ч. 50 м.

Гимнастически упражнения.

Ясно звездно небе. Времето тихо и меко.

12 лекция, държана от Учителя на 17 февруари 1937 г., сряда, 5 ч.с. София – Изгрев

НЕ ОГРАНИЧАВАЙ БОЖЕСТВЕНОТО

Отче наш.

„Духът Божий.“

Има един процес в природата, постоянно се извършва той. У ония, които вярват и у ония, които не вярват, процесът действува еднакво. Няма една теория, която да обяснява противоречията, които се явяват в самия човек. Значи Духът щом слезе и се облече в материята, отслабва му силата. Едно дете като се роди е слабо. Да допуснем сега, че това дете е един Дух, който е бил мощен. Но щом се облече в материята, духът става слаб. Не че духът става слаб, но ония средства, с които си служи, с които разполага, са слаби. Казано е в Писанието: „Духът е мощен, но плътта е немощна“. Това, с което се облича духът е немощно. Трябва дълго време да работи човек, за да уякчи нещо в себе си.

Казвате: „Кажи ми Истината“. Истината не може да се казва никому! Истината е свободата. Щом влезеш в нея, ти си свободен. От всичко си свободен. Това е Истината. Когато хората говорят за някаква си истина, това е един факт – нещо, което е станало. Две тълкувания могат да се дадат. Кое е Истина в света и кое е факт. Че слънцето грее, това е един факт. Някои ще кажат, че това е Истина. В Истината няма никакви промени, т.е. не могат нещата да се променят. Например, днес е светло и утре да стане тъмно; това не е Истина. Ти си свободен, но изгубваш своята свобода. Свободен си – това е резултат на Истината. Ограничаваш се – значи изгубил си Истината. Тогаз кои са причините за изгубването на ония условия, които Истината ти дава? Да кажем, че си млад и след време остаряваш. Кое е онова, което те

състарява? В детинство мислиш едно, а пък като остарееш, мислиш друго. Ние мислим сега за вашите убеждения. Това, в което вярвате е право. Вярвате в Бога, но имате смърт. Вие казвате: „Като се моля на Бога, Бог ме слуша". Има нещо неопределено, един смут. Даже в ума на светията пак има нещо неопределено. Той вярва, че ще го послуша Бог, но това не зависи от него. От какво зависи тогаз да го послуша Бог?Ония, които вярват в Бога, напълно вярват, имат пълна вяра, благоугодни са. Човек, който вярва в Бога, трябва да има благост. Ти не трябва да се съмняваш в Него. Понеже щом се съмняваш в Него, тогаз Той е едно същество, което се изменя. А пък и най-напредналите същества вярват за Бога, че Бог е неизменяем. Около Него всичко се изменя, а пък той остава неизменяем.

Той е една величина, на която винаги можеш да разчиташ. Той не може да мисли днес едно, и утре друго, трето, четвърто и т.н. както хората. Вие казвате някой път, че Бог ви е забравил. Можем да извадим едно заключение, ако слънцето не грее. Някой път слънцето не грее, образува се една облачна преграда и тогаз ние не се ползуваме от лъчите на слънцето. Кое е причината за това явление? Облаците! Та има едно разсъждение, което сега трябва да го добивате. Ония евреи, които Мойсей ги учи да вярват в Бога, той им даде една представа. Тия хора, които бяха изведени от Египет, от робство, трябваше да ги учи отново как трябва да вярват в Бога. Египтяните имаха две вярвания: напредналите египтяни бяха еднобожници, а пък народът бяха многобожници. И днес е почти същото. И днес едни са еднобожници, а пък други са многобожници. Вие вярвате в едни светии. Едновремешните богове са като сегашните светии. Сега има свети Никола и други светии. Тогава ние имаме едно противоречие: В светията ли да вярваме или в Бога да вярваме. Не знаем кои са отношенията между Бога и светиите и между светиите и нас.

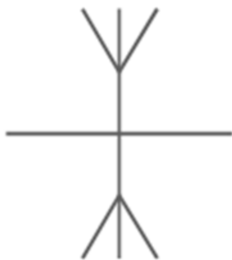

Фиг. 1

Сега в природата имаме един закон: Растителното царство е разделено: половината от растението има стремеж да се държи за гъстата материя, долу, за почвата. Това наричаме корени. Всеки един корен се отнася към почвата, както един клон се отнася към въздуха. Ние казваме, че земният живот е подобен на духовния. В някои неща е подобен, в някои не е подобен. В природата има един закон, че плодовете изобщо стават отгоре, а по някой път се образуват отдолу. У някои дървета плодовете са горе, в духовния свят, а пък в някои растения плодовете са долу. Корените се отличават от клонищата по какво? Горната среда е по-благоприятна, по-голяма свобода има за клонищата да се развиват. И плодовете, които зреят горе се различават от тия плодове, които зреят долу в земята.

Да допуснем, че един човек е светски: ще го наречем материалист. И той може да даде плода на някоя добродетел. И един духовен човек – да го уподобим на една ябълка – и той може да даде един плод. Тия два вида плод се различават. Следователно, плодовете нямат тъй хубави условия да узреят в земята, както могат да узреят горе във въздуха. Сега можем да извадим заключение, че като живеете на земята и тук можете да дадете плодове. Но прогресът в гъстата материя не е такъв, както прогресът в рядката материя. Аз под „рядка материя“ разбирам по-голяма разумност. Светът там е организиран. И гъстата материя е образувана отпосле. Сега това е

един въпрос, който и учените хора не го знаят как е. Ние твърдим, че земята е била тъй създадена. Но ние нямаме ясна представа, че сме били при този процес, когато светът се е създавал. Писал е Мойсей: „В Начало Бог създаде Небето и земята и земята беше неустроена. И Духът Божий се носеше по повърхността“. Това е много материалистично схващане. Това е за деца. Трябва да се представи геометрически. Корените се отнасят към твърдата почва, както клоните се отнасят към въздуха.

КО. : Т.П. = КЛ. : В.

И въздухът представлява една почва, която благоприятствува. Въздухът представлява една почва, един проводник за светлината, за оная сила, която иде от слънцето. И от тая среда зависи вече какви промени ще имат растенията, какви могат да станат плодовете. Сега как ще приложите това. Какво приложение ще дадете? Вие казвате, че ще вярвате. В кого и как ще вярвате? Хубавите мисли на хората съставляват едно условие заради нас. Мислите и желанията на хората в известно отношение съставляват една почва, в която ние можем да растем по-добре. Например, майката се държи за детето, детето се държи за мислите и желанията на майка си. Но същевременно то се държи и за нейното тяло. И след като е излязло от майка си, то със своите ръце я прегръща. То не може да види нейните мисли и желания. Понякога гледа нейните очи, нейното лице и на нейната обхода и по някой път като някой философ, мисли какви са вътрешните предразположения на майка му. По нейната усмивка, по нейната обхода то гадае онова, което ще изисква от майка си. Най-първо ще погледне на лицето ѝ. Това е даже и у животните. Едно животно като погледне лицето ти, ще иска нещо. Например, иска хляб. Често съм наблюдавал котката. Тя има понятие за хляба. Има един начин, когато котката иска хляб. И ако ѝ се даде нещо хубаво – кашкавал и пр., то тя си има едно понятие затова. Тя не може да го

изрази. Те си имат една обща дума: „Сладко!“ Но тия качества, с които кръщаваме сладките работи, котката ги няма. Като дете, тя иска сладко. Има различие в гласа ѝ, ще го каже мекичко. Сега в Божествените работи защо трябва да намесим и животните /като ви говоря за тях в тая лекция/. Че навсякъде са били намесени животните. Като четем Йезекил, ще видим, че ония четири животни имаха четири образа: едни приличали на орли, други на лъвове, трети на волове и най-после, един от тия същества имал образа на човек. Ние сега от нашето морално гледище мислим, че животните седят на едно по-ниско стъпало. Техните мисли, техните желания донякъде съставляват една среда заради нас. Даже растенията и те съставляват такава среда, и те отделят нещо от себе си. Като израсне една ябълка, тя веднага ще създаде в тебе нещо ново. И когато овцата погледне на тревата, тая трева дава подтик на нея.

Бог се разкрива постепенно в нашето съзнание. И всички хора служат като едно условие, при което Бог да се прояви. Ако иска Бог да прояви Своята милост към тебе – да кажем, че ти си се разболял от един неестествен живот, не си спазвал законите и поради (това) станало някакво нарушение в тебе – ще дойде тогаз някой умен, добър човек лекар и ще те излекува. Няма да дойде най-първо някой ангел от небето. Ангелите идат в много редки случаи. Те са същества толкова напреднали, че имат ред помощници и вместо той да дойде, ще прати някои от своите помощници на земята. И напредналите хора са ученици на ангелите. Ние ги вземаме ангелите не само в този смисъл като служители, но като същества, които имат една висока култура. Ангелите си имат семейства като хората, имат си своите деца. И училища имат за тях. Но у тях много от нашите порядки ги няма. Между тях мъжете и жените никога не се карат. От такова нещо нито помен няма. Между тях един мъж да се скара на своята жена, той ще изхвръкне, няма да го има там. И жената, ако се скара, и тя ще

изхвръкне. Тук на земята вие се жените и се разженвате, стават цели спорове. Там ги няма тия работи – никак не съществуват. После, техните къщи не са като вашите къщи. Една къща 4 на 7 метра е такава, че ви дотяга да гледате жена си. Дето погледнеш, все жена ти! Като някой облак пред тебе насреща ти и ти казва: „Мен ще гледаш!“ Ако трябваше Бог да направи така, то трябваше да създаде само една жена и само един мъж, да се гледат и да няма други. Не щеше да създаде другите жени! А пък сега има милиони мъже и милиони жени. Да кажем, че една жена иска да привлече вниманието на един мъж. Имайте едно по-друго разсъждение, мислете по друг начин! Ти да имаш почитанието и уважението на хората, трябва да имаш един отличен ум, едно отлично сърце, една отлична душа, един отличен Дух и едно отлично тяло. По човешки говоря. Че ти, ако имаш един хилав ум, едно хилаво лице, едно хилаво тяло, една хилава душа, тогаз? Тук душата я вземам в друг смисъл. Евреите имат думата „нефеш“ – не оная висшата душа. Някой път думата „душа“ има две значения. Не оная душа, която е излязла от Бога, но оная, която се е вплела в материалния живот. Ти искаш да имаш уважението, Любовта на Бога! Че как ще имаш Любовта на Бога? Ти нищо не си извършил за Него и от сутрин до вечер мислиш само за себе си. И като се помолиш, искаш Бог веднага да ти направи, каквото искаш. Такова понятие всички хора имат. Ти казваш: „Аз се моля на Господа“. Какво си направил за Него? Ти оставил ли си го вътре в себе си, имаш ли едно свещено място, един храм вътре в себе си, който да си установил заради Него и в който да Му служиш? Още никакъв храм не си построил. Ти си един пътник. Ти казваш: „Съществува една сила в света, която го е направила“. И по някой път нас ни срам да кажем, че вярваме в Бога. Да не кажат: „Ти, ученият човек, как е възможно да вярваш в Бога, в такива глупави работи“. – „Човек трябва да оглупее, за да вярва“, казва някой. Ние казваме: „Човек трябва да вярва“. Че ти

като вярваш в слънцето глупав ли си? Нали може да вярваш, че едно говедо живее. В български език думата „говедо“ има много лошо значение, а пък всъщност друго е значението на слоговете. Ако кажеш „го“, това на английски значи „иди“. А думата „веди“ значи да знаеш, да разбираш нещата. Говедото като ходи навсякъде, учи се то, разбира. Но това е съвсем произволно тълкувание. То не е произволно, то се обосновава на един закон, но във вашия ум вие не може да използувате това. Като кажем „говедо“, това говедо не може да те ползува. Като кажеш „говедо“ чувствуваш в симпатичната нервна система една дисхармония и като те кръстят „говедо“, като ти кажат: „Ти си едно говедо“, ти пак чувствуваш дисхармония. Във Варненско има един анекдот за един човек от Чатмата. Тая местност може да са я прекръстили сега. Той казал на съдията: „Господин съдия, ние сме хора говеда, ние не знаем. И вие сте наши братя“. Какво ще каже съдията сега? Онзи казва: „Ние сме хора говеда, невежи и вие сте наши братя“. Има една градация вътре в природата, има степени. Има известни хора, известни общества, на които съзнанието е силно развито. Те имат един отличен ум. Те съставляват една област. Ти като влезеш между тия хора, чувствуваш една свобода. Ти, ако идеш при тях, няма да има стражари там, но тези хора виждат това, което ти направиш. Преди да го направиш, те го знаят, те го виждат още като се зарежда в тебе. А пък отиваш в един друг свят, дето подир тебе тръгват няколко детективи. Като отиваш в Англия, Германия, Франция подир чужденеца вървят няколко души. Ти може да си честен, но като спреш, те наблюдават, следят подир тебе. Ще знаят всичко за тебе. Нямат доверие в тебе. Във време на Балканската война идва един шпионин у нас. Той имал един кух зъб и в него едно писъмце. Минава тук в България. Стражарите не го знаят, но и детективите не го познават. Един германец идва и казва: „Минавал ли е един оттук. Той е шпионин“. Хващат го, той бръква с

една кукичка и от зъба му изважда писмото. Отде се е научил, че именно в зъба е писмото. Някой път вие скривате някое писмо във вас. Но тези напредналите същества дойдат и с кукичката извадят писмото. И това, което нас ни безпокои, то е че ние като отиваме при Бога много работи крием. Ние сме скрили работите и постоянно се оправдаваме. Няма какво да се оправдаваме. Човек трябва, в дадения случай трябва да има ясна представа. Той трябва да знае, че съществува такъв закон: Кривото си е всякога криво и правото си е всякога право. Това го дръжте. Една крива постъпка както и да я извъртаме, си е всякога крива. Кривото остава криво. Че може да бъде простено, но пак кривото е криво. Ако съм прав, няма какво да се оправдавам, ако съм крив, аз си оставам крив. Правото си остава право: значи има на какво да разчиташ. Някой казва: „Аз съм онеправдан“. Праведният човек никой не може да го онеправдае. То е привидно. Но твоята правда никой не може да я вземе. И твоята кривда никой не може да я вземе. Кривото остава в тебе и правото остава в тебе. И твоето право е твое и твоето криво е твое. Ние мислим, че нашата правда може да я вземат. Не. –Ти вярваш в Бога и твоята вяра не може никой да я вземе. Но ако не знаеш как да вярваш, може да осакатиш своята вяра. На едно дърво можем да спрем процеса. Като искаме да усилим корените, ние отрязваме горните клони. И тогаз корените отиват по-дълбоко. И след това като се впуснат корените надолу, ще дадат горните клонища. Виждаме тук шопите са изсекли някои дървета. Тъкмо излязат някои клонища и те ги отрежат. Има някои стогодишни дървета стоят като чутури, оттук, оттам само няколко клончета.

Та вашето верую трябва да бъде следното: Вашата любов не може никой да отнеме. Вярата ви никой не може да отнеме. Надеждата ви не може никой да отнеме. Условията, които имате, никой не може да отнеме. Могат да ви разколебаят. Но всеки един си има своето място и

от това място не може никой да ви премести. Писанието казва: „Написах ви на дланта си“. Преди християнството още са имали хората това разбиране. Господ казва: На дланта си ви написах. – Но кои? – Ония, които развиват своя ум. Аз трябва да живея добре по единствената причина, за да може да се прояви Бог в мене. Бог е една среда за мене, която ме обгражда отвън и отвътре. Извън Бога аз не зная светът какъв е. И вътрешният свят мога да зная дотолкоз, доколкото познавам Бога. Понеже знанието и Мъдростта в света идат от Него. Защото ако Бог не мисли, аз не мога да мисля. Аз мисля, понеже Бог в мене мисли. Тогаз да ви приведа на вас една аналогия. Ти казваш: „Аз, ти, той“. Кое е по-старо? „Аз“ ли е по-старо, „ти“ ли е по-старо или „той“ е по-старо? Кой е най-старият от тях? Как се проявиха те по закона на еволюцията. Всички казвате: Аз, аз, аз. А за другите казвате: ти, той. Кое е най-старото от тия три местоимения? „Той“ е бащата, „ти“ майката, а пък „аз“ е роденото дете. „Аз“ е най-малкото, което сега се родило. Щом кажеш „аз“, значи ти си малкото дете по отношение на „ти“ и „той“, ти казваш за себе си „аз“. „Той“ е онзи далечният от нас, „ти“ е по-близо до нас, а пък „аз“ – аз чувствувам вече себе си. Та азът понеже е най-младият, той трябва да се учи. Той трябва да расте, то е едно дете, което трябва да се развива. Ние правим една погрешка. Ти казваш: „Ти Господи, Който си бил преди вековете“. А пък Господ казва за себе си: „Аз бях!“ Някой от вас може ли да каже: Аз бях преди вековете. Господ казва: „Аз създадох света“. Можете ли вие да кажете това? Да кажем, че ще приемем това. Тогаз ще кажа: В този създаден свят намирам една погрешка. Понеже ти си създал света, поправи я. Ти си една женена жена, имаш един мъж и този мъж те бие по три пъти на ден. И ти казваш: „Аз създадох света“. Как е възможно една жена да създаде света и мъжът да я бие. Или един мъж на жена си казва: „Аз създадох света, аз съм твоя Господ.“ Дойде жената, удари му една плесница, после втора, оттук –

оттам и той почне да се плаши. Той казва, че създал света, а пък го страх от своето дело. Има ли тук някаква философия. Всичките ние страдаме от нашето верую. Хората са създавали едно време идоли и ще коленичи пред идола и ще каже: „О, Ваале, помогни ми!“ Та сега всичките ваши идоли, които имате снемете ги долу от трона. Поне пратете вашите идоли да проповядват. Направете както онзи, европейски цар, той имал 12 апостола, направени от злато. Но останал един ден без пари и взел, че ги стопил и направил ги на пари. И после направил пак апостолите от мед. Попитали го: „Къде останаха апостолите?“ Понеже идвали да се покланят на тях. Той казал: „Пратих ги да проповядват“. – Вие сега имате известни възгледи, които от хиляди години не са се изменили. И сега са такива. А пък имате известни възгледи, които са променчиви. Има неща, които са променчиви. Те са променчиви величини във вас. На тях не може да разчитаме. Ще разчитаме само на онова, което не се мени. Любовта, каквато е била едно време между мъжа и жената, не се изменила в нищо. В нищо не се изменила от хиляди години Любовта между мъжа и жената. Аз бих желал някой да каже в какво се изменила Любовта? – В нищо. И отношението, което имало между бащата и майката и децата не се изменило. И отношението на птиците и у млекопитающите пак не се изменило. И в човека има нещо, което не се изменило. Но има нещо, което се изменило. Формата се изменила. Много неща са се изменили. Та при сегашните условия вие се намирате в известни мъчнотии. Вие казвате: „Обичам една книга, ако я отварям често, чета от нея и се ползувам от нея. И казвам: Тази книга ми е обична. А пък има една книга, която едвам отварям на десет години веднъж. Тази книга е необична“. Ние обичаме едно плодно дърво. Защо го обичаме? Родило е плодове. Докато е този плод, ние ще обикаляме около дървото. Всеки, който мине, дигне си очите, гледа го и казва: „Колко е хубаво“. Щом се

оберат плодовете и изпадат листата в умерените пояси, вече не поглеждаме дървото. И идната година като дойдат плодовете, пак можем да го обикаляме. Та казвам: Кое е онова, с което можем да привлечем хората, за което хората могат да ни обичат? Вие искате да привлечете хората без плод, с една обикновена мисъл? Необикновени мисли трябва да имате, или постоянни мисли. Пак ще ви наведа едно правило: Ако искате да завържете приятелство, постоянно приятелство, непременно трябва да имате една основна черта на вашия приятел, която никога да не се мени във вашия ум. Да знаете, че каквото и да стане, тази черта не може да се измени в него. И когато Христос постави своите ученици на изпит, Той каза: „Всички тази вечер ще се съблазните в мене“. Петър, който минаваше за най-вярващ и най-решителен, казва: „Ако и всички да се откажат, аз обаче няма да се откажа“. Христос знаеше слабата страна на Петра. Апостол Петър не мислеше здраво. Христос му каза: „Аз се молих и заради тебе, да не оскудее твоята вяра.“ За какво се молил? Апостол Петър беше съвестен човек, държеше се много консервативно, за старото, но съзнание имаше в него. Беше малко страхлив. Като го хванаха, питаха го: „Да не си и ти от Неговите ученици. Ти приличаш на галилеянин“. Той каза: „Не, този човек не го познавам“. Той забрави в страха си, че се обеща. Но Христос като го погледна, искаше да каже: „Петре, какво ти казах на тебе.“ Дойде му на ума на Петра това, което каза Христос: „Преди да пропее петелът три пъти ще се отречеш от Мене“. Дойдоха му наум и другите думи на Христа: „Аз се молих заради тебе, да не оскудее твоята вяра“. Тази молитва не е нищо друго освен, че Христос знаеше, че има нещо добро в неговата душа. И Писанието казва: „И като го погледна Исус, Петър излезе навън и плака горко. Разкая се“. И оттам насетне Петър си каза: „Аз не трябва да бъда вече страхлив. Ти, Петре, трябва да измениш своето естество. Не трябва да бъдеш така малодушен“. Ти ще кажеш, че апостол Петър имал много слаб

характер. Като дойде едно малко изпитание, вие като апостол Петра започвате да се отричате. И ще кажете или че го познавате, или че не го познавате. Ако се отречеш от Бога, какво ще придобиеш. Някои идат при мене и ми казват: „Няма Господ в света“. Казвам му: Какво ми даваш на мястото Му? Дойде някой и казва някому: „Твоята жена не струва“. Другият казва: „Дай ми по-добра вместо нея“. Че тази е лоша, но без нея още по-лошо. Ти живял ли си без жена? – Тази жена беше вътре в човека. Господ взе малко пръст и от тази пръст направи човека. Това е неговата плът. И в тази плът Той вдъхна дихание на живот и стана човек жива душа. От гъста материя е направено неговото тяло. И Божественият Дух е онова, което Бог вдъхна. Дръжте вие тези две неща. Вие не можете да се освободите от вашето тяло. Щом се освободите от вашето тяло, не може да живееш на земята, не може да имате тази опитност. Ти казваш: „Искам да отида в другия свят“. Но за да отидеш в другия свят, трябва да имаш по-фино тяло, а пък го нямаш. Като го нямаш, какво трябва да направиш? Както на земята трябва да имаш едно тяло, така и в другия свят трябва да имаш тяло. Ако останеш и тук без къща, и там без жилище, тогава казвай, че не е хубаво това положение. Много теории има. Много души има на земята, които са излезли из тялото и се намират под едно първобитно състояние, из въздуха. Нито жилище имат, нито дом имат. И те бягат, като духне вятърът бягат. И като се развали времето, бягат да се скрият в някоя дупка. Те са постоянно между хората. Като ядат хората и те взимат участие, но уста нямат, стомах нямат, уши нямат. И насърчават хората, като че те ядат. И те са, които създават големите нещастия в този свят, които сега съществуват. Те на тях се дължат, на тези неорганизирани души. Дойде при тебе някой от тия души и ти тури бръмбар да плачеш, тури ти една мисъл на безверие, внуши ти едно чувство на омраза. Ти казваш: „Мразя го този човек“. – Не го мразиш, но друг те кара да го мразиш. Тръгнал е конят и тегли

каруцата. Впрегнали го и му турили хомот. И кара конят каруцата, не от добра воля. А конят си казва: „Аз по добра воля тегля каруцата“. С това не искам да онеправдавам вашата вяра. Вие имате по-голяма вяра, отколкото сте имали. Но често вие внасяте клинове във вашата вяра. В това, в което вярвате вие се разколебавате. Вие смесвате неизменните величини с изменчивите. Вие казвате: „Защо ми трябва да знам повече. Не ми трябва да знам повече“. Какво трябва на човека? Ти казваш: „Трябва да обичаме Бога“. Ти знаеш ли какво значи да обичаме Бога. Мойсей, който е бил адепт, който е живял в Египет, казва на евреите: „Трябва да обичаш Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа, и с всичката си сила.“ Какво значи с всичката си сила? – Цялото ти естество трябва да бъде запълнено, да няма място за никаква съблазън. И после, ако Бог ти отговори, и ако не ти отговори, трябва да знаеш следното: Бог ще ти отговори. Няма молитва, на която Бог да не отговори, само че на някои молитви Бог ще отговори днес, на някои утре, след една година, след сто години и след хиляда години. За някои молитви ще дойде ред след хиляди години. И тогаз ще се чудиш откъде е дошло това Божие благо. Бог всичко бележи и понеже хората не са мъдри като Него, то много неща оставя на заден план. Той на първо място дава на човека това, което трябва в момента. Кое ви трябва сега? Ти се раждаш. Какво ти трябва? Трябват ти два крака, две ръце, две очи, една уста, един нос, един стомах, бели дробове, мозък. И най-първото нещо трябва да мебелираш своята стая и след това трябва да знаеш как да се разправяш със своя стомах, със своите ръце, бели дробове, с краката си, с мозъка си. И някой път ние употребяваме (израза): „Краката са човешките добродетели“. Но каква връзка имат те с добродетелите? Понеже за да отидеш някъде да направиш нещо, трябва да отидеш със своите крака, едно движение трябва. Доброто в човека се проявява само в гъстата материя. Доброто се проявява в

човека само при най-лоши условия. Когато те турят на големи изпитания и ти издържиш, тогава си добър. Когато дойде до справедливостта, то да знаеш как да разпределиш богатствата, които имаш. Вие правите опити. Имате деца. Как ще разпределите вашите блага между децата? Ако бащата е умен, той ще знае как да разпредели благата. Та по този начин Бог ни разпределя благата, които ни дава. Бог ни изпитва на земята, наблюдава ни как прогресираме. Бог иска неговите деца да бъдат учени, на място да изпълняват неговата воля. Той като дойде, казва: „Вие сте сега в низко положение, но за бъдеще за вас има нещо велико. Трябва да се учите". Ти казваш: „Господи, не стига ли аз да те обичам?" – Хубаво, ти постоянно може да четеш писмата на Бога. Той може да ти е пратил някои писма. Ти може да четеш думите на Христа, какво е говорил Христос. Даже Христос може да ти е говорил, но какво ще те ползува, ако не си приложил тези думи? Сега ще ви попитам: Вие имате опитност. Някои от вас в съня сте виждали Христа. Аз съм срещал мнозина, които ми казват, че насън са виждали Христа. Мене ми разправяше една сестра, която не беше много учена. Тя е от Сливен. Явява ѝ се Христос и ѝ казва: „Слушай, ти желаеш някои работи и те ще дойдат. Виж това място /показва ѝ един гроб/ като минеш през този гроб, онова, което искаш, ще го намериш". И Христос ѝ дал тогава напътствия с какво да се храни. Казва ѝ някои храни, които да употребява. Сега на вас няма да ви кажа същите храни. Като дойде при вас Христос, ще ви каже с каква храна трябва да се храните. Храната на едного не може да бъде храна за другиго. Една и съща храна не може да бъде за всички. Да кажем, че някой път вие сънувате някой сън, вие виждате Христа разпънат на някой кръст. Казваш: „Видях Христа разпънат на кръст". Какво означава това? – Това означава, че тебе ще разпънат. Както ти си видял това разумно същество, така ще те разпънат. Както ти си видял Христа разпънат,

ще има някои неприятности в живота ти. Една жена видяла в съня си, че космите ѝ били остригани. Какво означава това? Казвам: Това означава, че уважението и почитанието, което имаш от децата си, от мъжа си, от приятелите си, ще го изгубиш. Това значи отрязването на косата. Мъжът да кажем сънувал, че в съня го събличат и остава по долни дрехи. Казвам му: Това означава, че туй положение, което завземаш, ще ти го вземат, ще ти го отнемат. Да ви приведа един пример. Един наш брат, когато беше в Цариброд сънувал един сън. Този брат сега е заминал. Той ми разправи съня си: Той сънувал, че е капитан, облечен с мундир и сабя. Разказва ми той: „Дойдоха и ме съблякоха, взеха ми дрехите и шапката, и сабята, и ме оставиха гол". Попита ме той: „Какво означава това?" Казах му: Ще те уволнят. И не се мина много и го уволниха. Значи този мундир ще го съблечеш. Този военен мундир не е от постоянните величини. Той е от преходните величини. И следователно, няма какво да се безпокоиш. Нашият земен живот е една преходна величина. Макар, че искаш да живееш на земята, но искаш, не искаш, ще дойде един ден и ще трябва да напуснеш земята. Колкото и да те обичат другите, пак ще трябва да си заминеш един ден. Една сестра ми разправя. Тя си имала един мъж, когото обичала и мислила, че в другия свят като отиде нейният мъж е пак неин, тя ще го държи. Той човекът едвам се освободил от нея! Той като умре, не е вече твой мъж. Нейният мъж умрял. Тя си казвала: „Какво ли прави моя мъж?" И сънувала тя една вечер: Нейният мъж отива и иска тя да му даде един юрган. Доста било хладно времето. И тя се готви да му даде един хубав юрган и го пита: „Как живеете?" Той казва: „И у нас, е както на земята." – Той дотам дошъл в своите разбирания. По едно време идва една стройна жена, хванала го под ръка и казала: „Този е моят мъж". – „Ти взе мъжа ми". А онази жена казала: „Ти нямаш право, той е мой сега". – Мъжът е само за този свят. За онзи свят не е. Оная го взема. Тя се събужда

сутринта, мъжът ѝ отива при другата възлюблена. И тук на земята тия неща ни спъват. Вие искате да имате един мъж и каквато песен да му пеете, вие искате на тази песен той да играе. Оставете се. Жените трябва да се научите да почитате своите мъже, понеже мъжът е бащата на жената. Нищо повече. Баща е той на жената. И тя трябва да почита баща си. И ако тя почита баща си, и нея ще почитат. Понеже Бог е направил мъжа, мъжът трябва да има вяра. Ако мъжът не вярва в Бога, и ако жената не вярва в мъжа, ще се случи това, което не очаквате. Бог е бащата на мъжа. Бог е бащата. Мъжът не е баща на жената. Мъжът е майката. Понеже от него тя се роди. А пък бащата е Бог. Аз турих криво горе. Бог е бащата на жената, а пък мъжът е майка. Тя го туря на едно място, дето не подобава. Тя го туря на мястото на Бога. Не поставяйте вашите майки на мястото на Бога. Бащата си е баща и майката е майка. И мъжът трябва да постави дъщеря си на мястото. Като дойде да я потупа малко и да ѝ каже: „Много си добра дъщеря. Трябва да се подчиняваш. Баща ти иска това. Той те е пратил при мене да те възпитавам. Ти трябва да ме слушаш". Една жена казва: „Как ще слушам този мъж?" – Той е майка ти, той е професор, ще го слушаш. Може професорът някой път да се покаже малко строг, няма нищо.

Така трябва да мислите заради идеите на бъдещето, заради оная велика ваша идея да се освободите от тия окръжаващи условия. Защото, ако не почнете така да мислите, ще има всякога нещо, което може да наруши мира ви. И това, което може да те освободи, това е Любовта. Като дойде до Любовта, то е Божественото, като дойде тя във вас, вие ще имате свободата. Като дойде Любовта да живее във вас, тя е Божествения елемент, тя е съществените. Аз бих желал вие да имате Любовта и всички да бъдете пророци. Ако всички бяхте пророци, то лесно щяхме да се разберем. А пък сега мъчнотията е, че едни са пророци, пък други не са. Някои имат Любов, пък други нямат.

Всички трябва да имате Любов, такава Любов, която е достъпна за вас. Но вие искате една изключителна Любов, такава Любов, каквато е достояние само на Бога. Бог не ви налага това, което вие не искате. Изучавайте човека. Всичко онова, което човек иска, то е написано на него. Вие ходите да питате: „Какво мислиш за този, за онзи човек?“ – Онова, което Бог е написал в човека, то е вярно. Какво ще ходиш да питаш Ивана, Драгана честен човек ли е онзи. Документи има затова. И степента, до която човек е дошъл е написана. Прочети Божественото. Родило ти се едно дете, искаш да знаеш какво ще стане от него. Тури му ножче, перо, дрешка и пр. четири, пет, десет неща и виж при кое ще иде. Ако хване перото, писател ще стане; ако хване ножа, военен; ако хване ябълката, търговец ще стане. Вие може да опитате какви сте. Ти казваш: „Аз да имам сила“. – Ти си хванал сабята. Казваш: „Аз да зная да пиша. Перо ми трябва“. – Това показва вашите стремежи. Аз бих желал вие да имате и перото, и сабята, и ябълката, и дрехата. Всичко това е заради вас. Но ако мислите, че ако имате сабя, ще оправите света, няма да го оправите. И с перо като пишете, не се оправя светът. И с ябълката светът не се оправя. И с дрехите светът не се оправя. Светът ще се оправи, когато започнем да мислим право, когато почнем да чувствуваме право, когато почнем да постъпваме право. Да имаме всеобемляща Любов. Казваш: „Ние сме чада Божии“. – Не сме още чада Божии. Ти казваш: „Нас ни направил Господ“. – Не, тялото ни е направено от хората. Не са били големи майстори. Бог направи едно време Адама по Своя образ. Но като се народиха деца, единият син уби брата си. Не беше направен както трябва този син. Ти казваш: „С Любов не може в света“. – Искаш да убиеш някого. В тебе има един башибозук. Ти искаш да си отмъстиш. Онова, което искаш, трябва да бъде справедливо. Не може другите хора да ви обичат, ако вие не обичате. Та казвам: Ако искате да ви обичат, трябва да направите същото. И ако имате един приятел, той

ще ви обича дотолкова, доколкото вие го обичате. И Бог знае, че един ден, ние ще го обичаме толкова, колкото той ни обича. Той чака тия деца. Като изпохарчим, тогаз както онзи син, който взел наследството, похарчил имането на баща си. И като дойдем подобно на него до рошковите, че и тях да не ни дават, тогава ще дойде ден да се върнем при баща си и да бъдем като едни от неговите слуги. Ние се хвалим, че хората ни почитат, че имате високо произхождение. Щом като изядат онова, което имате, ще ни напуснат и ние ще видим кои са нашите приятели. Ще намерим единственият наш приятел в живота – Бога. Като се върнем, ще каже: „Този Син загубен беше, намери се и се върна“. Имайте тази вяра! Вяра в себе си, че Бог ви обича. Мен мнозина са ме питали: „Ами обича ли ни Господ?“ Ако не ме обича Господ, аз няма да бъда жив. Че живея, Господ, че ме обича. – „Виж, казва, Той не ме обича.“ Как може другите да обича. Аз не виждам никакво различие в моя ум. Той казва, че не го обича. На онзи кон е турена хубава юзда, хубаво седло, подкован със златни подкови. Другият е с железни подкови, има едно обикновено седло, но и двата коня са натоварени, носят еднакъв товар. Единият носи хляб, другият носи злато. Питам: Какво е по-хубаво да носи (злато или хляб) на гърба си? – Хляб да носи е по-хубаво. Ние казваме: „Да бъде свободен от големия товар е най-добре. Големият товар, който носим в нашите умове, как ще се освободим при сегашните условия, как ще разрешим въпроса? Ти имаш един господар, с когото не можеш да живееш. Или ти си мъж, имаш една жена (с) която не може да живееш. Едно предметно учение. Ако един мъж може да изучи жена си и да види кои са причините, че той не може да живее с нея. Ако в моята обувка влезе едно камъче, аз не мога да ходя, коя е причината? Обущата ли са причината. В тази обувка влязло едно камъче, казва: „Ходи сега!“ Трябва да събуя обувката, да извадя това камъче, да го хвърля и тогава ще ходя спокойно. Ако една жена не

може да живее с мъжа си, не е виноват мъжът. Да събуе обувката. Не е виновата обувката. Камъчето е виновно. То става причина на моето незнание. Не допущайте тия камъчета вътре. Те ви измъчват. Въпросът може да го разрешите. Една жена е недоволна от мъжа си. Кажи: „Господи, да живея ли с този мъж, или да не живея? Ако не може да живея, Господи, да се оставим. Защо ще ходим да даваме заявление, че се развеждаме.“ Цял един процес да се доказва, че лъгал, че мъжът ходил при други жени. Или че една жена ходила с други мъже. Вината не е там. Чудни сте. Ако те турят във водата, престъпление може ли да вършиш? Или, ако пия вода, какво престъпление правя. Ако пия повече отколкото трябва, престъплението е там. Ако пия колкото трябва, няма никакво престъпление. Вие не туряйте идеята, че той ходи с другите жени. Ако ти искаш да държиш чиста мисълта, ти мисли, че ти си единствената жена, всичките други са сестри. Ти като туриш други жени, дяволът иде тогава. Че мъжът да мисли, че той е единствен мъж, другите мъже са нейни братя. Така трябва да мислите. Казва: „Той ходи с чужди жени“. То е царството на дявола. Ще кажеш: „Мъжът ми има само една жена, другите са негови сестри. Той тях да ги целува и да ги прегръща, то е Божия работа.“ – Нищо повече. – „Нека бъде при братята си. Тия братя са едно благословение. Тия сестри и те са едно благословение.“ Ходете при вашите братя, говорете с тях. Но отиде ли мъжът при втора, работата е опасна.

Аз засягам този въпрос, понеже Бог създал света и ние трябва да го обичаме. Бог изисква Любовта в нас да дойде. Оставете се всеки един от вас да разреши въпроса той както разбира чистосърдечно. Аз трябва да разреша в себе си. Ако някъде не мога да го разреша, ще гледам другите как го разрешават. Другите хора ще ми послужат със своята опитност. Ще намеря един човек, който разрешил по-добре от мене въпроса (ще) казвам: „Ще постъпя според тебе.“ Някой посадил

една градина с плодни дървета. Той има хубав плод. Ще следвам неговия път. Някой е учил добре езика. Ще следвам неговия път. Някой изследва природата по един добър начин. И аз мога да я изследвам. Ще следвам неговия път. Та казвам: Хванете новите пътища, които имат успех. Има една статистика, доколко е вярна, не зная: В Лондон имало близо 250 семейства щастливи от 8 милиона души. Те идеално живеят. Три хиляди семейства средна хубавост, а пък на другите Бог да им е на помощ. По аналогия на тая статистика може да се вярва, че и в България има 150 семейства щастливи на 6 милиона население. Но статистика няма. Образци имаме. Намерете едно от тия щастливите семейства и питайте, как живеят. Няма по-хубаво нещо от това да имаш в ума си един мъж, като идея, че каквото и да говорят против него, да кажеш: „Не, той е благ. Аз го познавам". Сега бих ви навел други примери, но те ще ви отклонят. Новото верую е: В света всичките противоречия, които сега ги имаме, това са нечистотиите на миналите векове, които сега се изкарват навън. Сега Бог отвътре навън ги изкарва. Ние виждаме злото в света. Това е по закона на еволюцията. Ние виждаме, че тия неща навън ги изпъжда Бог. Бог изкарва греха от целия организъм на цялото човечество. И този грях става видим. А пък по-рано тия слабости са били потенциални, а сега се изкарват навън и стават явни. И сега Бог пречиства човешкия ум и човешкото сърце. Бог чисти. И на човешкия ум дава светлина. Казвам: Използувайте тази светлина. И събирате се някои сестри и казвате: „Тази сестра не живее добре". И за вас ще кажат така. Събирате се и други две, три сестри, образуват дружества. И понеже едните сестри привличат повече клиенти, а пък другите по-малко, то започва една ежба и казват: „На онзи бакалин не струва стоката". Не че не струва, но интересите са други. Да се обединят тия бакалници. Иначе си конкурират.

Сега казвам: Вие искате да живеете в новото разбиране нали? Аз постоянно правя наблюдение. Дойде някой, вие се покажете по-любезен, той ви е благоприятен. Но дойде друг и вие го посрещнете другояче. На Бога не е угодно това. Не, еднаква температура трябва да има човек. Че се променява моята температура, зная че това е променчива величина, има чужди вещества. Повишението на температурата се дължи на известни величини. Някой път иде някой, гледам го, не е учен човек, но виждам колко заложби Бог е вложил в него. Виждам, че е добър. Казвам: Аз искам да видя целите на този човек. Какво отношение има към Бога. И Бог ме опитва тогаз как ще погледна, как ще го оценя. Бог го намира, че е на място. Аз не го критикувам. Мога да критикувам моите работи, но Божиите работи аз ги изучавам. Казвам: Своята работа като я направя, ако не е добра, Бог ще я поправи. Всички поправяйте своите картини, своите работи, а пък Божиите работи изучавайте в себе си. Изучавайте своя ум, изучавайте своето сърце, не се самокритикувайте. Не казвай: „Аз съм лош човек." Кажи си: „Аз съм много добър човек, който мога да поправя своите погрешки." Добрият и умният човек може да поправи своите погрешки. Една погрешка няма да костува много да се поправи. Погрешката ти казва, е носът ти е много гърбав. Значи войнствен си. Или носът ти е закривен долу – песимист си. Или вглъбнат – има маймунско любопитство. Ако върхът на носа стърчи нагоре, това пак показва любопитство – навсякъде се вреш. Аз гледам двама души приказват и някой се приближава и слуша, дал си ухото. Всичката тайна седи в следното: единият казва на другия „Снощи ядох черен хайвер, той беше развален и ме боли корема." А онзи мисли, че някаква тайна казва. Тайната е: черният хайвер не бил така пресен и го боли коремът. Вземи малко очистително, казва му другият. А онзи, който се вслушва разбрал: „Аз искам да ям черен хайвер и да се очистя". Криво тълкувание на работите. Този човек, в

когото ти намираш недостатък, той един ден ще ти бъде приятел. Онова колело е с хиляди зъбци и като се върти това колело, то всеки един зъбец ще дойде на едно място, дето може да ти помогне. Вие тук сте се събрали с Любов. Какво ви държи? Трябва да имате Любов помежду си. Вие казвате: „Каквото каже Учителят ще го слушаме“. Хубаво, аз уважавам това. Този път проверете и Божественото приложете. В онова, което ви казвам, намерете кое е Божественото и го приложете. А онова, което не е Божествено, турете го настрани. Много работи има човешки, Божественото всякога се опакова в човешко. Аз някой път казвам неща, които са опаковани. Това е неизбежен закон. Като намерите Божественото, посадете го в себе си. Силата на човека зависи от Божествените добродетели, които насажда в себе си. Силата на човека зависи от Божествената мисъл, която човек възприема в себе си. Възприемайте Божествените мисли и им давайте подобаваща цена. И всеки ден посаждайте по една Божествена добродетел в себе си. В живота има много места, дето трябва да се садят. Може да изучавате музиката. Аз бих желал да пеете хубаво. Трябва една пробна лекция за пението. Така както сега пеете е хубаво. Да бъдете и добри художници да можете да рисувате хубаво. И да бъдете добри шивачи. Един идеален шивач наричам този, че като ушие една дреха някому, то последният оттам насетне да се подобри. Да ушиеш дреха на един човек, без да кажеш една лоша дума. Земледелец да станете и като орете нито една лоша дума да не кажете. И като мажеш къща нито една обидна дума да не кажеш. И да ти е приятно. Да не казваш: „Аз ли се намерих да мажа, аз слуга ли съм, аз ли се намерих да мажа?“ И като се облечеш и като си туриш обущата и излезеш навън, благодари на Бога, че ти е дал очи и уши. И който човек и да срещнеш, ще се радваш. Защото има един нов път, по който човек може да разглежда света. Има много работи, които могат да ви се кажат, но те ще останат неразбрани.

Нима Христос преди две хиляди години каза разбрани работи? Той ги каза в една прикрита форма. И туй Учение на Христа не е приложено и не може да се приложи. За да се приложи, трябва да имат хората разбиранията, каквито Христос ги имал. И отношенията, които Христос имаше към Бога, хората трябва да имат тия отношения.

Онзи ден обяснявах думата „езуити“. Езуити това е общество на Исуса. А пък християните, общество на Христа. Сега всички престъпления стават в обществото на Исуса. Ти не може да бъдеш християнин, докато не си бил в обществото на Исуса. Ти най-първо ще бъдеш езуитин и тогава ще станеш християнин. Значи, трябва да се освободиш от човешкото. За да си християнин, трябва да се освободиш от човешкото. Та езуитите са християни в първа степен. Още в човешкия живот, в материалния живот. А пък християни е висока степен. Христос, който пострада, трябваше да възкръсне и се възнесе. Ти още не си възкръснал, езуитин си. Та хората са още езуити. Вие сте в обществото на Исуса. И апостолите бяха в обществото на Исуса. И се разбягаха всичките. След като възкръсна Христос, те станаха християни. Той им даде благословение и им каза: „Призовавам на вас благословението на Отца Моего. Идете да проповядвате на всички в името на Отца по целия свят. Проповядвайте живота“. Та казвам: Някой може да каже, аз съм в обществото на Исуса. Не че е лошо това. Но в това общество по някой път се допущат и човешки работи. Ще се съберат две женени сестри и двама братя. Едната сестра вярва в Бога. По едно време единият брат вижда, че другият брат хвърлил око на жена му. И почва да го човърка нещо. Един брат наскоро ми разправя, че неговата възлюблена сънувала, че се женила за един турчин. Видяла само феса му. Това се случило срещу свети Харалампий. Казва му да купи хляб, за да раздаде. Тя се женила за един турчин – духовния свят. Един светия е дошъл при нея. Това означава нови възгледи. Значи жената добила

нещо. То е в духовния свят. Освен, че ти нищо не губиш, но твоята жена се подига в нова степен. Ако онзи брат е погледнал жена ти, та защо да не погледне? Той видял нещо добро в твоята жена. И мисли сега по кой начин да стане по-добър. Ти защо си недоволен? Ти ще погледнеш тази жена, понеже Бог я направил. Ще я погледнеш през очите на Господа. Мъжът трябва да гледа на другите жени през очите на жена си. И жената трябва да гледа на другите мъже през очите на мъжа си. А пък тези очи са очи на Бога. Така както Господ е направил света, така трябва да гледаме. Ако така не гледаме, ще имаме погрешни схващания. Ще имаме тези преходни величини, които нищо не допринасят. Та Любовта, истинската Любов зло не мисли. Достатъчно е да имате всички Любов към душата си и злото не може да дойде. Там, дето е Любовта, никакво зло не може да се яви. Там, дето отсъствува Любовта, може да се породят много недъзи. Та не се поддавайте на онези внушения. Мнозина казват, че едно време живели по-добре. Не, сега живеете много по-добре, отколкото едно време. Едно време лицемерствувахте, нямахте ясни понятия. А сега каквото познаете, го знаете по-ясно. Едно време имахте по-малка светлина и затова не виждахте вашите погрешки, а пък сега светлината е по-голяма и виждате по-ясно, и имате по-големи възможности в живота. Та сега сте десет пъти по-добре отколкото едно време. А пък след време, след десет, двайсет години ще бъдете по-добри, отколкото сте сега. Любовта сте я приложили. Любовта е нещо колективно. Тя не е нещо единично. Не може да има Любов между двама хора. Те могат да бъдат проводници на Любовта. Любовта е един всемирен закон на всички онези същества, които изпълват цялата Вселена. И във физическия и в духовния, и във всички светове тя пулсира еднакво. Тя навсякъде се проявява. Тя има общ характер. И всякога, когато у хората се прояви желание да ограничат Любовта, те създават в себе си зло. Не ограничавайте

Божията Любов. Кажете: Това е Божия работа, щом дойде до Любовта. Защото този въпрос за Любовта не можете да го разрешите. Ако вие мислите да ви обичат хората трябва да знаете, че да ви обичат хората, това зависи от Бога. Бог е Любовта. И на всинца ви Бог дава точно това, до което сте достигнали. А пък ние като не разбираме, казваме, че някои се обичали повече, а други по-малко. А пък това не е така. Всеки един от вас е обичан повече, отколкото трябва. Та не ограничавайте Любовта. И се самовладайте. Не можеш да живееш с една сестра; тури между себе си и нея още една сестра, две сестри, три сестри, четири сестри и като ги туриш между себе си и нея, тогаз ще се нагласят силите, ще се хармонизират. Един мъж не може да живее с друг мъж. Тогаз да тури между себе си и него още един мъж, втори, трети и т.н. И много хора като са на едно място то ще се уравновесят Божиите сили.

Да не ви е страх от Любовта. Ако Бог не може да ви изправи, никой друг не може да ви изправи. Следователно, под думата Любов аз разбирам Бога, Който се проявил. Като говоря за Любовта, аз разбирам Бога, който се проявява. И всичките противоречия, които ние имаме тук на земята, Той ще ги изправи. Затова няма никакво съмнение. То е въпрос на време. Сега нямам никого предвид. Да не си мисли някой, че имам някого предвид. Никого нямам предвид. Аз познавам хората така, както себе си. Това, което става вън в света, става и в мене. Когато ще става една промяна в природата, тази промяна става и в мене. Когато ми става криво, зная, че ще има промени в природата. Когато ми стане приятно, пак зная, че става промяна в природата. Дали ще има сняг, дъжд, вятър и пр. това и вие може да познавате. И вие може да познавате света по същия начин. Това е новото Учение, новото верую. Само така ние ще дойдем да преодоляваме ония мъчнотии, които имаме. И ако не внимаваме, можем да се подхлъзнем и ще страдаме ненужно. И трябва да

избягваме ненужните страдания. Трябват ни сега и малки радости. Да не бъде небето през цялата година облачно, но да имаме и светли дни и малко да се радваме.

Та и умовете ви, и сърцата ви, и душите ви да бъдат служители на Божествената Любов. И Бог, Който е започнал тази работа, Той ще я довърши.

И казва Христос: „Идете и проповядвайте на всички, и аз ще бъда с вас до скончанието на века“.

Добрата молитва.

6 ч. 40 м.
Гимнастически упражнения.
Снежна покривка. Студен вятър. Облачно небе.

13 лекция, държана от Учителя на 24 февруари 1937 г., сряда, 5 ч.с. София – Изгрев

ПЪТ ЗА ОСВОБОЖДЕНИЕ

Отче наш

Имате ли тема зададена? – (*Нямаме.*)

„Махар Бену Аба“

Има в живота едно голямо противоречие, което ви е наложено. Всички чувствувате едно голямо противоречие в живота си. Вие си го обяснявате по един или друг начин. Както и да го изяснявате, противоречието е противоречие. Едно противоречие може да се смекчи, може да се изправи. Противоречието съществува. В този живот вие не можете да го избегнете на земята. Щом трябва да растеш, тогаз ще има едно противоречие. Тия материали трябва да ги вземеш отнякъде. Отдето и да ги вземеш, ония хора, от които вземаш материалите, те ще бъдат или доволни, или недоволни от тебе. Ако им плащаш добре, ще бъдат доволни. Ако не им плащаш добре, няма да бъдат доволни. Съществува недоволство между най-близки. Вие не знаете как да се концентрирате. Във вашите мисли, във вашите чувства и във вашите постъпки няма единство. Например не сте изучавали вие какво нещо е животът. Казвате: „Трябва да се живее“ – Това не е философия „Трябва да се живее“. И кокошката иска, не иска, ще живее. И червеят иска, не иска, ще живее. И човек казва: „Трябва да се живее“. Има един произволен живот. Водата като слиза от едно високо място, тя иска, не иска, ще върви към морето. Не зависи от нея, от нейната добра воля. Ти казваш: „Аз така мисля“. Нищо не мислиш. Когато на един кон се е качил някой на гърба му и препуска, нима зависи от неговата добра воля? Има някой на гърба му, който го кара.

Казвам: Човек трябва да се концентрира. Има някои неща, с които човек трябва да знае как да се разправя. Това знание, което днес имате, може утре да ви помогне, но това знание, което днес имате, може утре да не ви помогне. Ако вие отидете към северния полюс, тия дрехи, които сега имате, няма да ви бъдат полезни. Ще се увеличи студът. Дрехите ви са тънки и ще изгубите голяма част от своята топлина. Щом изгубите топлината, ще изгубите пластичността на своята ръка и ходът ви няма да бъде свободен. Ако отидете на екватора, дрехите, които са ви били полезни на северния полюс, няма да ви бъдат полезни там. Вие разрешавате въпросите от сегашното ваше становище, а пък вие сте пътници. Това не е идеалното място. То е едно добро място, но не е идеално място, не е място, отдето всичко можете да разрешите.

Например, вие не можете да си обясните, защо някой от вас е мъж, а пък друг е жена. И си недоволен, че сте жена! Защото не разбираш. Защо си недоволен, че си мъж? Защото пак не разбираш. И който е доволен не разбира, и който е недоволен, не разбира. И двамата не разбират. Например, какво е преимуществото на мъжа, и какво е преимуществото на жената в дадения случай? Какво е преимуществото на един вглъбнат предмет и на един изпъкнал предмет? Вземете едно огледало, което е изпъкнало и едно, което е вглъбнато. Има едно различие. По какво се различават вдлъбнатото и изпъкналото огледало? Вглъбнатите събират, а пък изпъкналите разпръскват. Мъжът, той разпръсква. Ако остане на мъжът да събере една къща! Естеството му е такова! Той разпръсква, както един човек сее. Всеки един сеяч, който дойде, хвърля, хвърля, завлича и казва: „Да става каквото ще!“ Жената дойде отподир, дойде оная с вглъбнатото огледало и казва: „Какво направи? Какво разхвърли житото? Ти направи голяма пакост!“ Той казва: „Направих пакост, но ще се оправи тая работа.“ Оная дойде и събере житото, и го тури в хамбаря,

а пък мъжът дойде и го разхвърля пак на нивата. Който не разбира, ще каже, че мъжът е глупав, а жената е умна. Но ако глупавият не беше пръскал, отде щеше да жъне жената? Ако нямаше какво да жъне? Вие по някой път мислите, че сте умни. Жената минава за умна, а мъжът за глупав. И кой се бие на бойното поле? Мъжът! По някой път и жената по подражание на мъжа и тя се бие. Мъжете когато се бият, бият се с цепеница, а пък жените с косите си – хванат се за косите си. Жената хване друга жена за косите и казва: „Ти не знаеш ли да мислиш?“ Разтърсва ѝ главата! А пък когато бие (мъжът), той бие с тояга и казва: „Ти не знаеш ли да работиш?“ Казвам сега: Вие по някой път се наказвате или по мъжки или по женски. Кое е по-хубаво, по мъжки ли да те наказват, или по женски?

Сега за концентрацията: Каква е разликата между младия и стария? Между проявата на младия и проявата на стария. Младият казва така. (*Учителят си удря ръцете.*) А старият казва така. (*Учителят с ръката си бие главата и туря показалеца си върху челото.*) Защо единият си удря ръката, а пък другият си туря показалеца на главата? Този, който упова на ръцете си кой е? И този, който упова на главата си, кой е? Старият винаги упова на главата си, а пък младият – на ръцете си. Онзи, който не разбира законите ще намери едно противоречие. Питам: Една глава, която няма ръце и крака, които я носят какво ще направи? Ръката като бута тая глава, то тая глава става ценна. Да допуснем, че нямате ръце и крака. Но като няма тая глава ръце и крака, какво ще прави? Но и ръцете, и краката, когато нямат глава, която да даде направление, какво струват? Следователно, ще съберете стария и младия, главата с ръцете и краката! Старият е главата, а пък младият – ръцете и краката. Старият да мисли, а пък младият да работи.

Младият събира ли или разпръсква? Младият разпръсква. Той е всякога много щедър. Младите хора са крайно щедри. У тях има

щедрост. Старият има вече качествата на една умна жена: той събира всичко наоколо. Старите хора ще ги видиш, че имат лешници, орехи, ябълки, парцали, корени. Младият даже не знае цената на парите. А пък старият знае колко струват парите. Той събира и ядене, но не знае как да яде горкият! Изпадали му са зъбите. Каквото и да яде, разваля му се стомаха, а пък на младия, каквото и да яде, всичко му е сладко. Ако вие сте изгубили смисъла на живота, вие сте остарели. Всичко имате, но нямате доволство. Щом ядеш хубаво и стомахът ти правилно смила храната, ти ще имаш доволство.

Човек трябва да работи, но между работата и човешката мисъл и чувствувания има едно съотношение. Ти не можеш да извършиш една работа, ако не си мислил за тая работа. Ти не можеш да извършиш една работа, ако не си чувствувал. Крайното проявление на човешката воля зависи от мисълта и чувствуванията. Това, което правилно си мислил и чувствувал, ти ще дойдеш и ще намериш оная подходяща форма, с която да изразиш правилно онова знание, което имаш.

Защото целият живот на всички хора на земята е един резултат. И ако вие почнете да изследвате като учени хора под микроскопа, ако вие бихте изследвали физическия живот под микроскоп, щяхте да разберете много работи. Някой път питат: „Защо съм дошъл на земята?“ Че това трябваше да го знаете! Как така, дошли сте на земята и не знаете защо сте дошли! Че то ще бъде смешно да си в едно училище и да питаш защо си в училището. Все таки, все имаш една определена цел като влезеш в училището. Ако си в отделенията, предметът ще бъде изучаването на азбуката. Четиритях години ще бъдат за азбуката, слоговете и думите. После ще влезеш в гимназията. Гимназията аз наричам Учение на сърцето, а пък щом влезеш в университета, там е учението на ума. Отделенията – това е физическия свят, гимназията е светът на сърцето, а пък

университетът е на ума. На ума е, понеже е висок свят. Всички не могат да свършат университет, но всички свършват отделения. За отделенията всички имат възможност. Някой път хората мислят, че са много умни. Имат много факти събрани. Някой казва: „Аз имам усет". Ти може да имаш един усет разхвърлян. Може да имаш едно чувство, което може да е вярно, а може и да не е вярно. Големите работи за да ги разберете, трябва да ги смалим. А пък малките за да ги разбереш, трябва да ги увеличиш.

Представете си, че вие сега се намирате в един свят: Имате света „А", този е физическият свят (**Фиг. 1**).

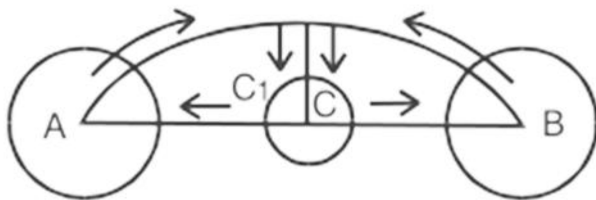

Фиг. 1

А „В" е духовният свят. Този, духовния свят го наблюдават под микроскоп. Виждате една малка точка тук, една точка под микроскопа, нещо се движи. И после виждате, че тази точка се разделя на две части. Това е само за изяснение. Нещата както стават в природата, стават по друг начин. Едната клетка тръгва към направление А, а пък другата към В от точката С, по две противоположни направления. Едната част се привлича от А, а пък другата част се привлича от В. Половината влиза във физическия свят А, другата половина влиза в духовния свят В. Да кажем, че физическия свят е А, а пък духовния – В. След като влязат, забелязва се, че тази половина започва да расте, уголемява се. Но след като се развие, забелязва се, че отива нагоре; след като седят дълго време, едната във физическото поле, пък другата в духовното поле, веднага

двете части отиват по една крива линия нагоре, докато дойдат до средата и след това перпендикулярно слизат надолу в този център, от който са излезли. Тези две точки от центъра С по права линия се привличат от духовния и физическия свят и след това по една крива линия се връщат в С. Идват на същото място. Тези две половинки се събират в едно кълбо. Това е умственият свят С. Какво ги накарало да се разделят и какво ги накарало да се съберат? Тази клетка беше еднообразна. Всички сили бяха само положителни и затова се раздели на две части.

Една сестра беше положителна, а другата отрицателна и се търсят пак. Стана една смяна вътре. Еднообразието в живота произвежда противоречие, а пък разнообразието в живота произвежда хармония в природата. Най-първо е бил мъжът. Къде беше жената. Вие не сте мислили, не сте размишлявали. Къде е вашия микроскоп? Вие сега ще разсъждавате както сте чели по книгите. В това, което сте чели по книгите има нещо вярно. Нещата в книгите не са представени така, както трябва да се представят. Не че онези, които са ги представили са искали да лъжат. Ни най-малко. Но зависи откъде фотографираш един предмет. Ако го фотографираш отблизо, ще имаш една представа, а пък ако го фотографираш отдалеч – друга представа. Някой път вие изучавате човека отблизо, а пък някой път отдалече. Отблизо имате една представа, а пък отдалеч – друга. Кое е по-близо заради вас? Кое седи най-близо? – Мисловният свят ли, или духовният, или физическият. Кой е по-близо? Сега дръжте си мнението, не искам да си кажете мнението, понеже ако си кажете мнението, едно мнение е в разрез с друго. Вие още не знаете кой е реалният свят. Ти чувстваш в себе си един свят. Кой е светът, който чувстваш? Детето е недоволно от баща си и майка си. В кой свят е? Щом си недоволен, умът е вече почнал да работи. Противоречието вече произтича от ума. Недоволен си. Сравняваш две неща, в тебе има

две желания; има една мисъл, а пък две желания. Следователно, ако имате един мъж и две жени, какво ще стане с мъжа? На мъжа ще бъде добре, а пък на жените няма да им бъде много добре. На мъжа ще му бъде много добре: две жени, две слугини. Но на жените няма да бъде добре. И обратното е вярно. Ако една жена има двама слуги, то на слугите няма да бъде добре. Сега това привидно е така. Вие още не знаете. Казвате: „Един човек е мъж, един човек е жена“. Но това са още идеи. Вие не знаете какво нещо е жената. Коя е отличителната черта на мъжа и коя е отличителната черта на жената? На земята както сега се проявяват, отличителната черта на мъжа е, че той е малко по-силен. Лъвът има голяма грива, а пък на лъвицата каква е гривата? Има едно различие. Вземете един пуяк – мъжкият има голям гребен отдолу, има гердан, а пък пуйката е малко по-малка. Вземете врабчетата, насекомите – навсякъде женската форма и мъжката се отличават. Ако не разбирате живота, ако не сте го проучвали, вие ще намерите едно различие, но не знаете причините защо, от какво произтичат различията в света. Сега За пример, има някой резултат. В този живот вие сте недоволни от себе си. Да кажем, че една жена е недоволна, че тя е жена. Да кажем, че мъжът е недоволен, че е мъж. Тогаз след време жената ще намери смисъла на своя живот и ще го изправи, и става доволна. А пък мъжът изгубва смисъла на своя живот и става недоволен. И стане жена. Той е недоволен от това, че е мъж. Оре нивите, бие се; мъжът ще бъде чук, брадва и пр. Дето той мине все разрушава. Това, което разрушава е мъж. Той отдето мине, всичко чупи, нищо не гради. Там, дето има разрушение в природата, това е мъжът; пък дето има градеж, това е жената. Тя обича да гради. Това отчасти е вярно. Ако нямаше това, което руши, то не може да се гради. Импулсът на жената да гради е създаден от мъжа. А пък импулсът за разрушение у мъжа, го е създала жената. Мъжът е станал

лош по причина на жената; жената е станала добра по причина на мъжа.

Вие под микроскопа отдолу не сте наблюдавали този свят. Вие сте чели една книга, гледали сте картини, които не са верни. Но вие не сте ги гледали под микроскоп. Цял един процес на деление на клетката може да наблюдавате под микроскопа. Но това още нищо не значи. Тази клетка се изменява още по-нататък. В този случай от тези две сили, едната се превърнала на положителна сила, а пък другата на отрицателна. И се събират тогаз. И това събиране се нарича Любов в света. Но това разделяне става още в първичния свят. Това разделяне на клетката не става на земята. Тук на земята е само отражение. Ако виждате, че се създава една сянка, тя се създава по причина на реалността, по причина на дървото, което е израснало. Но това дърво е снето отнякъде. Формата се образувала на земята, но не се зачева тук. Вие идете от едно далечно минало, от една епоха, която сте забравили, когато сте били на Сатурн, после на Месечината и след това сте слезли на Земята. Вие сте забравили тоя процес, какви са били условията, когато сте живели на Сатурн и на Месечината. Какви са били условията, когато сте били на Месечината. И след като се преместите от земята в друг един свят, какви ще бъдат вашите понятия тогаз. Да оставим сега това. Ако нямате концентрация, ако не разбирате, вие ще се намерите в положението на младата мома. Преди да се ожени, тя си фантазира един свят с палати, шадравани, копринени дрехи, с пръстени, корони и пр., какво ли не. А пък като се ожени, ще кажете като онзи реформатор, англичанин Джон Веслей, който казал: „Не си струва човек да се жени“. Дошъл един негов ученик при него и Джон Веслей му казал тия думи, известно време след оженването.

Аз не искам да ви карам да не се жените, или да се жените. На Джон Веслей не му било съдено да се жени. А пък той като всичките

хора се оженил и после видял, че не струва да се жени. Неговата възлюблена била като Ксантипа. Някои обвиняват, че Ксантипа била лоша жена. Тя ни най-малко не е била така лоша, както ни я представляват. Този Сократ философията си дължи на своята жена. Сократ имал доста хубава глава, но носът му бил лош. – Той бил човек на чувствата. Обичал много жените и водил разпуснат живот. Имал много любовници. Историята това замълчава, той имал доста любовници. Че какво има лошо от това, да има любовници. Вие сте турили на това един друг смисъл. Че ако обичаш едно семе и го поставиш в земята, какво лошо има в това. Този, който обичал семената какво зло е направил? Няма никакво зло. Но ако почне тия дървета да ги сече и гори и прави от тях каквото иска, тогава злото е там. Злото не седи в Любовта, но злото седи в безлюбието, което минава за Любов. Някой ти казал, че те обича, а пък лъже. Там е злото. Някой на земята пита едного: „Ти обичаш ли ме?“ Другият казва: „Малко те обичам“. В света не може да кажеш много или малко. Малкото е относително и многото е относително. Ние имаме едно криво понятие за Любовта. Понеже я прекарваме през една малка цев и излиза малко вода. И казваме: „Малко те обичам“. Туриш голяма цев. Зад нея има толкоз Любов, че можеш да караш воденица, но причините са дето не се проявяват нашите разбирания и нашите възгледи.

Да дойдем сега до концентрацията. Любовта винаги концентрира човека, тя го кара да размишлява, тя го заставлява за това. А пък безлюбието (е), което разсейва човека. Щом дойде безлюбието, човек е недоволен. То е състезание между двама за един предмет. Щом спориш в себе си дали да направиш нещо или не, тогаз си раздвоен, недоволен. Идваме до раздвоението: света ли да обичаме повече или Бога. И казваме – има голямо преимущество в света. А пък да обичаш Бога е свързано по някой път с големи страдания. Но и в Любовта към

света има големи страдания. Като изследваме страданията, те се различават и повидимому, като че в Любовта към света най-първо като се приближаваме, страданията не идват отначало, идат в края. А пък като се приближаваме към Бога, страданията идат отначало, а пък Любовта, благостите идат отпосле. Следователно, ние имаме два противоположни възгледа и мислим затова, че в света е по-добре. Ако ти си от умните хора ще живееш в света, докато дойде слънцето ти горе до зенита. Като дойдеш до зенита, тогаз ще напуснеш този свят и ще отидеш при Бога и пак ще бъде изгрев в духовния свят. И тогаз ще бъдеш щастлив. Но ако чакаш да видиш завършването на земния живот, аз ще ти кажа какво ще стане с тебе. Вие ще знаете какви ще бъдат резултатите за всеки един от вас, по отношение на това, което имате сега.

Всички трябва да имате едно концентриране, но трябва да имате един предмет, към който да се концентрирате, една определена идея трябва да имате. И върху тази идея, която трябва да имате, вие трябва да имате един възглед. Ти не може да мислиш за Бога, че Той може да постъпва както хората постъпват. Щом мислиш така, ти ще бъдеш недоволен и неспокоен. Ще кажеш: „Няма да ме слуша Господ“. Ако искаш да стане твоята воля, Бог няма да те послуша. Ако искаш да стане Неговата воля, Той ще те послуша. Вие ще кажете тогаз: „Човек трябва да стане автомат“. Ти казваш: „Ако върши чуждата воля, трябва да стане автомат“. Автомат си, щом не разсъждаваш. Щом разсъждаваш, не си. Имай желание да бъдеш свободен. Това е една идея на Бога. Това, че ти искаш да учиш, да прогресираш в най-хубавото, това е подтик на Божественото. А пък когато искаш твоето да стане, ти спъваш своя прогрес. Отрицателната страна на живота човек сам си я създава. Той се спира на Божествените заложби, които има и казва: „Да изпълня ли Божественото или човешкото?“. Изпълни Божественото и ще се изпълни човешкото. Ако изпълниш най-първо

човешкото в себе си, ще имаш страдания и после ще дойде радостта. А пък ако изпълниш Божественото в началото ще имаш радост и в края радост. В човешкото една страна е тъмнина, а пък другата светлина.

Та сега да се повърнем към това същественото. Това е една философия. Наблюдавайте това, което става. Да допуснем, че аз ви говоря на вас и искате да знаете говоря ли Истината или не. Истината не може да се говори. Един факт може да се констатира, да се каже, но Истината се живее. Ти трябва да влезеш в света на Истината. Ти казваш: „Докажи ми Истината". Истината не се доказва. Това, което доказвате е лъжа. Само лъжата може да се доказва. Истината не се нуждае от никакви доказателства. Там, дето се казва, че има Господ, че там е лъжата. Какво ще доказваш. Ти искаш да разсъждаваш върху причините и действието, казваш, че имало причини някъде. Че кога е било в света, когато да не е имало причини и действия? И де са причините, от които ти съдиш? Ти виждаш само сенките на нещата. Къде ще намериш тогаз Господа по сенките? Една жена къде ще намери мъжа? Тя мисли, че има един мъж и го хванала за ръката. Никакъв мъж! Това е една лъжлива идея. Хванала е тя и мисли, че има мъж. Много се лъже. В литературата има много примери, дето жени за жени са се оженвали. Тогаз вие имате криво понятие какво нещо е женитбата. Това не е изчистена идея. Казваш: „Това е един факт". И това е истина. Казвате: „Това е свобода, това е широчина на идеите". Но по какво се отличава свободата? Свободата е да действуваш, да правиш каквото искаш. Тогаз си свободен. Казваш: „Аз вървя по пътя на Истината." В свободата ти може да правиш каквото искаш, а пък при Истината имаш направление. Истината показва пътя, по който трябва да вървиш. Истинският път на живота. В Истината ти не може да имаш едно или друго понятие за нещата. Как излезе жената? Откъде излезе жената? Жената излезе отвътре, от самия човек. Сега

това е в стълкновение със сегашните ваши възгледи. Ние сме в едно постоянно стълкновение с онова, което знаем. Това, което знаем е отчасти вярно, но то трябва да бъде в съгласие. Ние отиваме към някои предмети, които по-напред не са били ясни и после стават ясни. А пък тези, които са били ясни, те ще изгубят своя смисъл. Най-първо вие се интересувате от вашето детинство. Като възмъжеете не ви интересува детинството. После, като станете стар, вие се стремите към старостта. Но пак сте недоволни от старостта. Какво иде след старостта? Ти трябва да бъдеш млад, трябва да бъдеш стар между двата полюса и те да се съединят, за да намерят смисъла на живота. Ако не разбираш Мъдростта и старостта, ти не може да разбереш Истината.

Та казвам: Вие сега се спирате и казвате: „Защо съм дошъл на земята?“ Казваш: „Трябва да вярвам в Бога“. Трябва да се концентрира умът ти в нещо. Имате ли в ума си една идея, на която всякога да разчитате? Нещастието на човека произтича винаги от онзи факт, че той изгубва своето равновесие. Щом го изгубиш, тогаз ще паднеш. Трябва да имаш нещо, една основна идея, която да пази твоето равновесие. Накъдето и да се накланяваш, като един кораб в морето, все трябва да имаш нещо, от което да са съградени твоите идеи. (Учителят посочва чертежа.) Кое е накарало тия две точки да се съберат? И кое ги накарало да се разединят? Кое ви заставлява вие да отидете на училище? Искате ли да идете? Кое ви заставлява да отидете в църква? Кое ви заставлява да седнете или да отидете в някоя гостилница? Има една подбудителна причина. Ние казваме: „Глад“. Какво е гладът? От какво произтича гладът? Да оставим сега и произхода на глада, да го приемем като един факт, който трябва да се обясни. Та казвам: Сегашните ваши разбирания, вие всички някой път говорите неща, които не разбирате. И сте недоволни от себе си и от ближните си. Ако разбирахте нещата както трябва, вие всякога

можете да бъдете в състояние да изправите всяка една погрешка. Вземете един голям музикант. Като му дадат едно парче, той веднага ще види погрешката и знае да я поправи. А пък онзи, другият, който не разбира от музика, ще каже само: „Не е хубава тази песен“. А музикантът, като изпеят песента знае къде е тя хубава и къде е лоша. И ние казваме, че тези работи са лоши, но не знаем как да ги изправим. Ние нямаме концентрация. Не знаем нещата тъй както трябва. Нямаме разбиране.

Та казвам: При сегашното ваше състояние, ако дойде един да ви проповядва, той ще каже: „Остави тези възгледи, които сега имаш“. Той разбира, че трябва да се откажеш от един възглед. Това са като препарирани стъкълца, имаш малък препарат, гледаш го под микроскопа. Щом отмахнеш едно стъкълце, ще туриш второ, трето. Да кажем, че имате един грамофон. Имате доста пиеси от някои видни автори. Туриш една плоча, изсвириш я. Ако извадиш едната плоча от нейния въртеж, най-малко това не показва, че не я обичаш. Но в дадения случай изучавате нещата. И когато ги изучим трябва да ги сменяме. Някой казва: „Този човек не мисли като мене“. Няма нищо от това, че той не мисли като вас или че в даден случай не може да чувствува като вас. Един млад момък не може да чувствува като стария и старият не може да чувствува като младия. Но в това няма никакво противоречие. Това е само обстановка. Единият е на северния полюс. Там е студено. Той има дебели дрехи. А пък другият е на екватора и има тънки дрехи. Единият ще харчи повече. Той трябва да има една къща масивно направена, с добро отопление вътре, а другият ще има къща по-слаба. Та когато дойдат лошите условия на какво се дължат те? Те се дължат на онова вътрешно неразбиране. Ние сме нещастни, понеже обичаме лекия живот, живот без мъчнотии. И тогаз именно природата ни дава най-големи изпитания. Когато ние се откажем да работим, тогава идат те. Природата иска да

ни застави да мислим, да чувствуваме и да действуваме. Три неща изисква. Да имаме нещо, на което да разчитаме. И като дойде гледа какво сме направили. Това е на физическия свят. После гледа съдържанието на онова, което сте направили, развалили (ли) сте неговият вътрешен смисъл. Разбрали ли сте идеята на онова, което сте направили.

Как ще познаете дали някой ви обича или не? Много лесно. Опечете една кокошка хубаво, турете я на масата и онзи, когото искате да опитате дали ви обича, кажете му да раздели кокошката на трима души. И той като раздели кокошката, ще знаете дали ви обича, ще знаете кого обича повече. Когото обича, нему ще даде най-хубавото, бялото месце. Ако бъде супа, непременно на онзи, когото обича ще тури повече масълце в неговата паница и ще видите, че във физическия свят онзи, който е обичан има повече масълце в паницата си, а онзи, който не е обичан, по-малко. Онзи, когото обичат ще бъде по-добре облечен. Една райска птица е по-добре облечена. А пък онзи, който не е добре облечен, не е толкоз обичан. Онзи, който има отличен ум, е повече обичан. Онзи, който има по-добро сърце е повече обичан. Онзи, който има по-добро физическо тяло, е повече обичан. А пък който има хилаво физическо тяло, по-слаб ум, и по-слаби чувства, той е по-малко обичан. Сега защо е така? Защото не може да бъде другояче. Но това не е доказателство. Вие ако разбирате, едно хилаво тяло може да го направите най-доброто тяло. И ако разбирате едно ваше сърце може да го направите най-доброто сърце. И ако разбирате един лош ум, може да го направите един добър ум. И ако не разбирате най-доброто тяло, най-добрият ум и сърце, може да ги развалите. Коя е причината тогаз? И тогаз Господ против когото се възмущавате това сте вие. Този Господ, който разваля нещата това сте вие. Защо е така, ще кажете? Защото този Господ не мисли. И хората за да се избавят от това, турят дявола, едно същество дявол, което

постоянно вреди. Човек при това разбиране той самият е дявол. И той сам е и ангел. Когато поправя своя ум, той е ангел; когато разваля своя ум, той е дявол. Когато оправя своето сърце, той е ангел; когато разваля своето сърце, той е дявол. Когато поправя своето тяло, той е ангел, когато разваля своето тяло, той е дявол.

Вие сега имате една идея за дявола. Че отде накъде вие приемате дявола? Вие срещали ли сте тоя дявол? Толкоз пъти говорите за дявола. Вие с дявола сте запознати, понеже вие сте дявола. И с ангелите сте запознати, понеже вие сте ангел. Но отчасти е вярно това. Кое е онова, което може да ме подбуди да бъда аз лош? Кое е онова, което може да ме подбуди да бъда аз добър? И спрямо някои хора мога да бъда лош, а спрямо някои хора да бъда добър. Има подбудителни причини. Коя е основната причина? Някой път имам желание да уча. А пък някой път не искам да се уча. Някой път искам да пея, а пък някой път не искам да пея. Някой път искам да рисувам, а пък някой път не искам да рисувам. Основната причина на всички неща е духът. Първият резултат на духа в света, първият резултат в света, с който започва животът, това е Любовта. А пък резултатът на Любовта е животът и на земята. Животът, който имаме, това е един резултат. Сега ние сме недоволни от този резултат. Тогаз се явява раздвоение, явяват се тъмнината и светлината. Това е влизане в мисловния свят. Имаме знание да различаваме. Животът сам по себе си е създал светлината и тъмнината. Светлината се явява като един резултат на живота в нас. А пък знанието е резултат на тази светлина. Каквото е разкрила тая светлина. Онова събраното знание е резултат на светлината. А пък с онова, което сме разбрали, влизаме в света на Истината, за да можем да го използуваме. Онова, което сте придобили в живота, вие може да го използувате в света на Истината. Следователно, Истината използува резултатите на Любовта и резултатите на умствения свят. И само в Истината човек може да

разбере смисъла на живота. Там може да го разбере, понеже тогаз той е свободен. В Любовта ти ще служиш в началото на живота, а пък в Истината, ще бъде края на твоя живот. Но вие за началото и за края на живота имате криви понятия. Вие мислите, че условията се свършват в края на живота. Не, в края на живота ще престанете с глупавите опити. Какво означава началото на една война или края на една война? Кое е по-хубаво: началото или края на една война? Края на живота какво означава? Едно сравнение: Началото или краят на една война ще ползува? В началото ли да те бият или в края да те бият, кое е по-хубаво? (*В края да има мир.*) Оставете този мир настрана. Мирът, това е една отвлечена идея. Не ти се слагат тояги, не те бият вече, престават да те бият. И това състояние вече ти е приятно. Онзи, който ме бил, той ми дал нещо. Той казва: „Искаш ли още?" Казвам: Стига толкоз. След като престават да ме бият, аз тази енергия трябва да я обработя. Който разбира прави така. В света няма безполезни работи. Когато не разбирате нещо, има бой. А пък когато ги разбираш, тогаз не е бой. Вие сега се намирате на една фалшива основа. Аз като ви говоря, вие казвате: „Какви ще бъдат заключенията?" Дали моите заключения ще бъдат верни според както вие мислите или не? В дадения случай това, за което аз разсъждавам, не го вземам за авторитет, нито пък е авторитет онова, което вие мислите. Да допуснем, че аз пея една песен. Сега песента ще зависи от моето състояние. Най-първо ще зависи от това, какво е времето отвън. И после, ще зависи какво е моето състояние, моето разположение. Ако ви обичам, ще запея добре, а пък ако не ви обичам, ще запея горе-долу, ще кресна. А пък ако аз ви обичам, ще пея песента така хубаво, че да ме помните. А пък ако не ви обичам, ще кажа: Нека да платят за пеенето, и после да ме критикуват колкото искат. Ние не трябва да разглеждаме дали природата е в съгласие с нас или не. Или дали ние сме съгласни с природата или не. В природата съществува едно право.

Онова, което аз правя и онова, което природата прави да е разумно. То е сравнение. И във всичко, което тя прави, тя е права. И тя прави всичките неща с най-малките разноски и с най-малките страдания. И тя не може да избегне страданията, но по възможност се стреми да направи нещата с най-малките страдания. И ако я попиташ, тя ще каже: „Без страдания не може“. И ако попиташ: „Защо са тези страдания?“, тя ще каже: „Без страдания не може“. И ако попиташ: „Защо са тези страдания?“, тя ще ти каже: „Направи един свят без страдания и аз съм първата, която ще гледам как ще направиш един свят без страдания“. Кажете ми как ще направите един свят без страдания? Защо се съмнявате в себе си? Какво ви дава повод да се съмнявате в себе си? Казва ми един преди години: „Не ме поставяй на изпит, че не мога да издържа. Не ме поставяй на един краен изпит, че може би няма да издържа“. Ако туриш един човек на работа, трябва да му плащаш хубаво, но държиш един човек, измъчваш го, измъчваш го и ще дойде време, че този човек ще започне да мисли другояче, ще изгуби вяра в тебе, ще го накараш да мисли и да постъпва другояче. Вие се измъчвате. Учителят измъчва своите ученици, учениците измъчват своите учители. Идват до крайности. И жената измъчва своя мъж, уж да го накара да я обича. И тя ще го изгуби. Ще изгуби това, което има. Една жена, като започне да измъчва мъжа си, ще го изгуби; аз да и подпиша с двете ръце, че тя ще го изгуби. И мъжът ще изгуби жената, ако я измъчва. И учителят, който измъчва ученика си, ще го изгуби. И ученикът, който измъчва учителя си, ще го изгуби. Ако ти мислиш, че с мъчение може да постигнеш нещо, ти тогава нямаш разбиране. Защо ще мъчиш мъжа си? Защо ще мъчиш себе си? Някой човек почне да пости, десет дена пости. За кого пости? За Господа? Че Господ има ли нужда да постим за Него? Ти ще измъчваш тялото си. Искаш да станеш благоугоден на Господа. Бог иска един човек да мисли хубаво, да има благородно сърце, а пък ти

ще станеш недоволен, хилав, жълт и искаш така да угодиш на Господа. Ти съвсем ще загазиш. На физическото поле хората постят. Постът значи не измъчвай мъжа си. Това значи пост. Не го карай да носи дрипели, скъсани чорапи. Дай му нови чорапи, изплети ги. Не го карай да носи скъсани обуща, дай му нови обуща. И тези обуща да са хубаво направени, да не мъчат краката. Не го карай да спи на скъсан сламеник, не го подозирай, че ходи по чужди жени, считай, че е светия. Ти казваш: „Не ги ли зная сегашните мъже какви са“. Щом мъжът е лош и жената е лоша, нищо повече. Щом мъжът е развратен, и жената е развратна. Щом бащата е развратен, и синът ще бъде развратен. Щом синът е развратен и бащата е развратен. Какво ще ми разправят на мене? Ще се отделиш от хората и ще кажеш, че те са грешници. Оставете тази философия настрана. С тази философия нищо не се разрешава. Че ти тогоз грешника защо го взе тогаз? Не че аз съдя вас, но излагам нещата както са. Ти казваш някому: „Ти си ангел, всичко ще дам за тебе“, а пък после казваш: „Той не бил такъв, какъвто го мислех“. Аз към вътрешните неща сега отивам.

За мен няма противоречие. Противоречието не седи там. Противоречието седи в следното: Имате една единица, имате едно цяло число. Имате и дроб. Да кажем, че 1/2. Противоречието произтича от 1/2, понеже когато едната втора иска да стане като цяло, там е противоречието! Половината иска да стане като цялото, а пък това е невъзможно. Вие казвате, че имате числото 10, то в числото 10 цялото ще разделиш на 10 части. И десетте части правят едно цяло. И 1/10 не може да бъде никога като цялото. И половината, сама по себе си, никога не може да бъде като цялото. Допущат в окултната наука, че частта може да бъде като цялото, но никога не може да бъде по-голяма от цялото. А пък цялото има едно свойство, че то всякога може да бъде като своята част, но може да бъде и по-голямо от частта. Бог едновременно е по-голям от нас; ние можем да бъдем като Бога, но не

можем да бъдем по-големи от Бога. А пък Бог може да бъде като нас, но може да бъде и по-голям от нас. По-нататък не можеш да отидеш. Ако отидеш по-нататък от това, ще си счупиш главата. Защо? Ти вървиш по едно равно място, дойдеш до едно планинско място, ако продължиш, ще дойде твоята смърт. Защото в тази рядка атмосфера ти не можеш да дишаш; не може да останеш във въздуха. Не прекрачвай!

Вие питате защо някой не ви обича. Защото и вие не го обичате. Ти казваш: „Защо ме лъже?“ Защото и вие го лъжете. – „Защо ме краде?“ Защото и ти го крадеш. Никаква друга причина няма. Ако искате да се концентрирате, така седи причината, ще намерите тази причина вътре. Сега като казвам: Защото и вие го лъжете, разбирам следното. Вие сте си създали едни лъжливи възгледи за себе си и за вашия възлюблен. Вие сте турили на вашия възлюблен качества, които ги няма. И на вас вие сте турили качества, които ги нямате. Двама души като се обичат така трябва да бъде: един час мъжът ще бъде мъж, а пък жената жена. А пък във втория час мъжът ще бъде жена, а жената мъж. И ще се сменят постоянно. И ако така се сменят, ще живеят ангелски. Но ако жената иска да бъде винаги жена и ако мъжът иска да бъде винаги мъж, тогаз ще има стълкновение. За да обичаш някого, трябва да си готов да вземеш неговото положение и той трябва да вземе твоето положение. Един цар трябва да вземе положението на поданиците и обратното. Казва единият: „Ела на моето място и аз ще бъда на твоето“. Като обичаш някого безразлично е да слезеш при него или да се качиш. Той е надживял личното. Вие искате да бъдете ангели, питате: „Дяволи има ли в ада?“ Че адът е вътре във вас. От пъпа надолу вие сте цял един ад. Къде е раят? –От пъпа нагоре до главата е рай. Най-високото място е горе, а пък адът е долу от пъпа надолу. Адът е вътре във вас. И в този ад ще намерите много излишни работи, много лоши работи ще намерите в

себе си. Ако бяхте един хирург и направите една операция, ще видите каква воня излиза като се разпаря стомахът.

Светите работи изчезнаха. Едно време мислеха, че тялото е храм Божи, а пък сега няма място в този храм, дето хирурзите да не са бутнали. Някои говорят за свещени работи. Няма свещени работи, дето те да не са бутнали. Има някои работи, които лекарите не са бутнали. Например, като погледнете една клетка, в нея има чудесии, тя е много малка. Трябва да я увеличиш хиляди пъти, за да я видиш и проучиш. Та, хубавото, красивото е останало в дребните работи. Единствените чисти души са дребните души. А пък в голямата душа всичко е разтършувано. И затова търсете Любовта в малките прояви. Не мислете, че онзи, който ви дал едно палто, че той ви обича. Онзи човек, който светва в нощта пред вас с малък лъч и ви показва една пропаст, от която се избавяте, това е по-добро, отколкото да ви дава хиляди в джоба. Онзи, който с един лъч на своята светлина те избавя, за вас струва повече в дадения случай. Та онзи вашият възлюблен, който може да внесе само една мисъл във вашия ум, за да ти покаже пътя, то тази Любов струва повече отколкото всички подаръци. Вие нямате понятие по този въпрос. Аз наблюдавам всинца ви. Много добри хора сте вие. По-добри, отколкото трябва. И по-лоши отколкото трябва. Тогаз математически като правя изчисления, изваждам доброто, изваждам и злото и ги подвеждам под еднакъв знаменател. Нито много добър, нито много лош. Много добър да не си, и много лош да не си. Като се срещнете сега, вие обръщате внимание само на лошата страна. Лошите страни на човека произтичат от изобилието. Този човек, в когото вярата е силно развита, става суеверен и вярва повече в неразумните работи. Един американец, господин Браун казва: „Като се помоля, мога да спра и земята“. Това са глупави вярвания. Той вярва. Те са глупави вярвания, мисли, че може да спре земята. Писанието казва в Стария завет, как при влизането на евреите

в Ханаанската земя Исус Навин се помолил и се спряло слънцето. Един като попитал някого дали се върти земята или не, той казал: „До времето на Исуса Навина слънцето се движеше, а пък земята стоеше. Като спрял Исус Навин слънцето, спря се слънцето и земята започна да се върти около него“. Това вярно ли е? Не е вярно. Те са логически построения. Не са верни. Голямото не може да се върти около малкото. Това е един от законите. И малкото всякога може да се върти около голямото. Има си причини защо. Всяко нещо се връща оттам, отдето е излязло. И понеже ние сме излезли от Бога, имаме желание да се върнем при Бога. И понеже Бог не е излязъл от нас, той не може да се върне в нас, нищо повече. Сянката може да се върне при дървото, но дървото не може да се върне при сянката. Реалността образува сенките, но сенките не образуват реалността. Дървото и без сянката съществува.

Сега докъде дойдохме ние? Ти мислиш, че обичаш някого, когото не обичаш. И по какво ще познаеш, че обичаш един човек? Аз разсъждавам другояче. Аз не мога да обичам всички къщи. Да ви кажа защо. Обичам онези къщи, в които има хора. Но къщи, в които хора не живеят, не мога да ги обичам. За да обичам един човек, трябва да има нещо разумно и добро в него. Де е погрешката: в къщата или в мене? В къщата. Ако в тази къща живее един разумен човек, ще обичам къщата заради човека. Но ако не живее, какво ще обичам тази къща? Ние казваме: „Да обичаме всички хора“. Всички хора, в които Бог живее, в които разумното живее. Разумното е, което се обича в света. Ние казваме: „Трябва да се обичаме“. Най-първо всички трябва да станем разумни, за да се обичаме. Тогаз, за да се обичаме, намерете хубавите работи. Аз мога да ви накарам всички да ме обичате. Аз съм правил опити. Някой път някой ще се сърди. Аз зная защо се сърдят хората. Някой е недоволен. Зная защо е недоволен. И когато правя нещо, аз зная защо го правя. Аз зная причините, които

произвеждат тези явления. И следователно, аз ще премахна оная причина, която ги произвежда. Препоръчвам на всинца ви: когато срещнеш някого най-първо виж живее ли едно разумно същество в тази къща или не. Десет души се съберете и вижте дали разумен човек живее в тази къща. Не се произнасяй така бързо. Всички хора, в които Бог живее и се проявява аз ги обичам. Всички хора, в които Бог не живее и не се проявява, аз не мога да ги обичам. Ти не можеш да обичаш един студен предмет, понеже той ще ти отнеме топлината. Той ще вземе нещо от тебе. Ти не може да обичаш един много горещ предмет, понеже и той ще вземе нещо от тебе. А ще обичаш някого, който носи живот в себе си. Като обичаш някого, у единия и у другия човек има придобивки. В обичта, в Любовта има придобивки. И като обичаш и като ви обичат всякога придобивате нещо. При Божествената Любов и като обичаш и като те обичат всякога се придобива. Има една малка придобивка. Там, дето има микроскопически придатък, колкото и малък да е той, там може да обичаш. Законът е такъв. Ако няма придатък, тогаз се ражда омразата. Омразата се явява, когато няма придатък. И ако можеш да придадеш някому нещо колкото и да е микроскопическо, той ще ви обича. Между вас се ражда противоречие, понеже не сте придали. И всеки път, като не сте придали нещо на ума, умът не ви обича. И като не сте придали нещо на твоето сърце, то не ви обича. И като не сте придали нещо на волята, тя не ви обича. Вие казвате: „Ние имаме местоименията „ти“, „той“.“ Обяснете ми тия местоимения. Кое от тях е по-старо? „Аз“ ли е по-старо, „ти“ ли, или „той“? (Той). Тогаз има една формула „I am, that I am“ – „Аз съм, който съм“. Тогава вие мерите с аршин, а пък аз меря с метри и затова не се разбираме. Аз – това е детето. Бог казва: „Аз, първият, Който се явява в света“. Зад него има друг. Господ казва за себе си: „Аз съм първият, Който се яви“. И ти като кажеш „аз“, то се подразбира, че в тебе живее онзи, Който

първи се е проявил. И от Него очаквам, Той да ме научи, какво нещо са „ти“ и „той“. Най-близо до „аз“ е „ти“. А пък най-близо до „ти“ е „той“. Те са отвлечени работи. Англичанина казва „ай“. Българинът казва „аз“. Защо англичанинът казва „ай“, а пък българинът казва „аз“. Но това, което за вас е „Я“ или „Аз“ – за турчина е масло. Това, което за англичанина е „ай“, за турчина е месечина. „Аз“ – това е едно състояние в нас. Когато казвам „аз“, ние сме най-близо до реалността. „Ти“ и „той“ са отдалечени работи. Близките работи, които засягат нашето съзнание, това е азът в нас. Когато казвам „аз“, ние сме най-близо до реалността. „Ти“ „той“ са отдалечени работи. Близките работи, които засягат нашето съзнание, това е азът в нас. Като кажеш „аз“, то са най-близките работи. И трябва да знаеш, че човек е близо до себе си. И той трябва да почне да мисли. Животните повече чувствуват нещата, а пък аз мисля повече. Някой път като животните за някои неща чувствуваме повече, отколкото трябва, пък някой път мислим. Следователно, трябва да се контролираме.

Не преувеличавай нещастията си повече отколкото трябва, защото нещастията, които ти имаш, съществуват навсякъде в света. И всичките добродетели, които имаш, те са общи за всички хора. Следователно, реалният свят е само онова, което е общо за всички хора в даден случай. И страданието е общо за всички хора. Ние казваме, че злото не е реално, понеже всичките хора в дадения случай не могат да бъдат зли. То е относително. Злото във всички хора не съществува, когато едно страдание във всички го има. И даже ангелите от невидимия свят като гледат, че хората не прогресират, една малка сянка се хвърля в тяхното съзнание, понеже те трябва да слизат постоянно на земята да поправят погрешките на хората. И майката като обича детето си и като поправя погрешките му, у нея се зарежда една малка тъга.

Та казвам сега: „Престанете да правите най-малките погрешки". А пък най-малката погрешка знаете ли коя е? – Не плюйте дето не трябва. Всеки да плюе в кърпата си. Един наш брат в София плюл на едно място и платил пет лева. Казали му: „Има закон за плюенето". Ще платиш! И природата и тя е турила надпис: „Не плюй навсякъде! Плюй в кърпата си. Не плюй там, дето не трябва!" И щом плюеш ще ти дойдат страданията. И всяко едно страдание показва, че ти си плюл там, дето не трябва. Ти си създаваш една лоша идея за един човек. Бог не си довършил картината още. Тази малката картина, която се рисува, чакай я. Ти ще се влюбиш в нея. Тя ще бъде една красива мома. И сърцето ти ще гори. А пък ти казваш: „Това дребното същество". Не се произнасяй за Божиите работи. Не се произнасяй за себе си. Един ден вие ще бъдете ангели с пет, шест милиона крила, голямо величие. Това което кажеш, всичко ще стане. Като те срещнат, ще кажеш: „Вярно е". Ще бъдеш един ангел, който заповядва. Ще кажете: „Минаха ония бедни времена, когато бях роб".

Сега си създавате условия за онези шест милиона крила. И заради шестте милиона крила, които ще имате, струва си малко да страдате. Шест милиона крила – това е най-малкото, което може да имате. Има ангели, които имат петдесет милиона крила, по 25 милиона, а някои имат 100 милиона крила. Аз вземам шест милиона крила и то е много нещо. С тях може да пропътуваш цялата Вселена и да бъдеш доволен от положението си. Вие казвате сега: „Остаряхме, чакаме да умрем и да отидем някъде на онзи свят". Никъде няма да отидете. Онзи плод, който е паднал от дървото, къде ще отиде? При корените. Ако отидат хората да го занесат в град София, то са специфични работи на някои разумни същества. Но вие като умрете, ще паднете точно под дървото, точно дето сте родени. Ако пък дойде някой ангел и се влюби във вас и ви занесе в другия свят, то е друг въпрос. За него и въпрос не правим. Вие като умрете, няма да умрете,

но ще капнете като плод под дървото. Та сега концентрирайте се и благодарете на Бога за ума, който ви дал. Благодарете на Бога за сърцето, което имате. И за волята благодарете. И за тези условия, в които се намирате, благодарете. И при най-лошите условия Господ е там. Знаете ли защо Йов пострада. Той бил окултен ученик. И когато минавал окултният учител, Йов попитал учителя си, защо Бог направил червея. Йов ритнал червея и казал: „И без този червей можеше“. И без тях могло. И затова той трябваше да прекара големи страдания и в раните му се развили малки червеи, поради болестта се развила гной и червеите са дошли да ядат гнойта и да го освобождават от нея. Йов като ги погледнал, видял, че малките червеи дошли да му помогнат. И като идвали просяци казвал им: „Богат бях, говеда имах, камили имах, а сега червеи.“ И им давал от червеите. И в ръцете на бедните хора те се превръщали в злато. Не подритвайте тези малки червейчета, понеже те ще дойдат при големите страдания да ви освобождават. Та Йов затова пострада. Ти срещнеш някой брат и помахваш с ръка презрително. И тогаз само за едно помахване на ръцете ще те турят в положението на Йова. Не презирайте малките червейчета! Не презирайте малките работи, понеже ще спирате оня прогрес и ще си създадете едно ненужно нещастие. Като видиш малкия червей, кажи: „На място го е турил Господ“. Сега е малък червея, но след време този малък червей, той ще има голямо бъдеще. Не подценявайте и себе си. И не се надценявай. Не се произнасяй за себе си лошо. Ще си кажеш: „Много добри хора сме, понеже Бог ни е създал, а пък много лоши хора сме, понеже не живеем както Бог иска. Много добър човек съм, понеже Господ така ме създаде“. Мисли хубаво за себе си. Всички сте добри създания. А пък не сте много добри, понеже не постъпвате така, както Господ иска. Сега се учете добре да мислите. Не че не мислите, вие работите, но имате една отвлечена философия, философията на радостите и на страданията.

Всичко, каквото Бог е създал е добро. Всичко, каквото ние създаваме, е зло. Да възприемем доброто. Този е пътят, по който трябва да вървите, за да се освободите от неприятностите в живота.

Само светлият път на мъдростта води към Истината. (три пъти)

Много ви държах, но трябваше да влезем и в ада и в рая и добре ви водих. Благодарете, че не ви държах повече.

6 ч. 45 м.
Гимнастически упражнения.
Небето облачно. Времето тихо и хладно.

14 лекция, държана от Учителя на 3 март 1937 г., сряда, 5 ч.с. София – Изгрев.

МИСЛЕНЕ И ЧУВСТВУВАНЕ

Отче наш

„Аз в живота ще благувам“.

Кое ви интересува за днес най-много? Много работи може да ви интересуват. Но някои работи, които ви интересуват не са толкова съществени. За да разбере някои неща човек трябва да бъде спокоен, да се не безпокои. Всякога забелязвате – в себе си човек се безпокои. Защо? Едно безпокойствие. Неразположен си. Това от чисто научно гледище трябва да го изследваш. На какво се дължи безпокойството, да му знаеш произхода. Ако си спокоен, кои са причините и ако не си спокоен, кои са причините? – Ти остави този въпрос. Казваш: „Спокоен съм“. Казваш: „Аз имам вяра“. От какво зависи вярата ти? Или обезверил си се. Или можеш да кажеш, че ми се пее, разположен съм, а после кажеш: „Не ми се пее“. Вие може да правите твърдения, казвате отивам добре или не отивам добре. Учим ли се добре, или не. Трябва да се знаят подбудителните причини, онази зависимост, от която се изменя живота на човека. За пример, някой път вие виждате, че очите замъжделяват, не може да гледате. Едно време сте чели. Сега не може да довиждате буквите. Казвате: „Какво ли стана с очите ми, не виждам“. – Очите ви не виждат по единствената причина, понеже вие сте оставили очите си да бъдат (обездвижени) да не се движат. За пример, очите ви трябва да се обръщат, да гледат. Пък вратът извършва работата на очите. И следствие на това може да осакатите очите си. Вие седите и не знаете как да мръднете очите си. Някой път вие гледате, обърнете очите си надолу, гледате само на земята. В туй положение вие ще се осакатите. Гледаш надолу, четеш надолу, има

защо да гледаш надолу. Гледаш надолу, защото изгубил си нещо, търсиш го. Но щом като намериш изгубеното, тогава имаш ли цел пак да гледаш на земята, тогава вече ще освободиш погледа. Имате крака, не знаете защо ви са краката. Вие цените краката когато ходите. Имате ръка, казвате: „Добре работи“. Отчасти е вярно. Ръката има много функции, може да работиш различни неща. Когато седне един пианист, свири, същевременно и разбира. Чисто може ли да свирите? Там трябва да знаеш как да сложиш пръстите си. Човек работи 15, 20 години, да се научи как да мърда малкия пръст, средния, първия пръст, палецът. Казвате: „Не само това, но той с ръцете си мисли този човек“. И като свири ти е приятно. Да кажем, някои от вас седнете да посвирите. Всеки пръст работи. Седи един пианист, свири, плащат му. Ще го повикат и не му плащат 100–200 лева, но 1000, 4000, 5000, 10000, 20 хиляди лева. Сега това е магическа страна. Човекът само като си движи пръстите по пианото 40–50 000 лева ще му дадат тия хора. На какво основание отгоре? Този човек само си движи пръстите по пианото и той ще изкара нещо. Но той на тази публика е дал нещо. Следователно, туй е, което определя туй движение. Ти влезеш, слушаш и носиш тоновете, остава ти нещо в главата. Не само имената, но от името ти си разбрал и останало нещо. Вървиш ден, два, някой път година, пет, десет години минават, ти си запомнил някой пасаж от свиренето.

Казвам: Сега искам да ви посоча нова мисъл. Вие казвате: „Аз вярвам в Бога“. Добре, на какво основание се базира вашата вяра? – Аз казвам тъй: Аз вярвам в музиката. Ако аз вярвам в музиката и не зная да свиря, какво ме ползува? Най-първо интересува ме музиката. Слушам да пея, но ще трябва да взема участие в туй пеене. Всичките хора вярват в Бога. Какво допринася вярата, вярването в Бога? – Онзи, който знае как да вярва, много допринася. Онзи, който не знае как да вярва – един ден вярва, втория ден не вярва. Каква идея има той сега

за Бога? – Ако вие мислите колко ноти има. Гамите там нали имат по 7 ноти. Даже вие, които пеете, знаете в пеенето тоновете, но не можете да различите един тон от друг. Едва сега учат музикантите. Не само вие, но има музиканти, които са завършили музикална академия, и те не знаят, и те знаят толкова почти, колкото вие знаете. Някой път по навик. Има един естествен навик, който ние сме придобили по наследство, благодарение на него (разбираме). Ако ти не си роден с едно музикално чувство, колкото и да учиш, музиката ще бъде неразбрана. Онова, с което ти си се родил, то може да ти допринесе. Сега за мене не е онова, което трябва да научите, ами онова, което имате в себе си, как трябва да го развивате. Да допуснем вие имате хубави екземпляри, много цветя, трябва да знаете как да ги култивирате. Или имате някой инструмент, оставен от дядо ви, баба ви, преди 40–50 години. Минавате, поглеждате го и казвате: „Тази работа не е заради мен“. Това е обикновената вяра, която имате.

Казвате сега: „Какво ще бъде нашето състояние, като умрем?“ Сега ти на земята тежиш 40, 50, 60, кг. А като умреш колко ще тежиш? Искам да кажа някои уж теглили, но те са предположения, че човек като умре, тежи 33 грама. 33 грама като вземеш пред сегашната тежест, какво са? Тебе на ден, колко храна ти трябва? С 33 грама тежест, храна можеш ли да се наядеш? –Не можеш да се наядеш. Ти с 33 грама влизаш там. Друг начин вече на разглеждане има. С една кибритена клечка можеш да свършиш много по-голяма работа, отколкото с един голям чук. С едно житено зърно можеш да свършиш много по-голяма работа, отколкото с милиони, които имаш в касата. Ако имате 20 милиона, а аз имам едно житено зърно. Да вземем да работим двама, кой ще успее повече, който има златото или който има житеното зърно? – Зависи от знанието. Ако аз при едното житено зърно имам знание, а ти при 20 милиона нямаш знание, достатъчно е 5–10 години да видиш, че твоето злато няма да те

ползува. Онзи, който има знанието с житеното зърно може да стане най-богатият човек в света. Онзи, който няма знание, и с най-голямото богатство може да стане най-голям сиромах. Вие седите, имате най-голямото богатство. Имате едно богатство, вложено във вашия мозък, седите, недоволни сте. Имате богатство, което струва не милиони, а милиарди, неразработено богатство е. Тук във вашия ларинкс имате едно богатство, имате една магическа сила. Ако знаете как да изпеете, растенията щяха да израстват за няколко месеца. Ако знаехте как да пеете, като идете някъде всички животни щяха да ви слушат. Кучетата щяха да замлъкнат. Ако запеете, бурите щяха да престанат, да ви слушат. В най-лошото време, ако запеете, ще се оправи. Ти ще кажеш: „Възможно ли е?“ –Който знае, е възможно, който не знае, не е възможно. Там е. Там има един ключ. Всички може да дойдете в тъмнината вечерно време. Онзи, който знае да завърти ключа, ще действува цялата инсталация. И в природата има такива ключове. Сега някой казва: „Вие само предполагате“. Има един – като влезе в стаята, не го знаете, казвате: „Онзи като дойде, завърти ключа, светва. Други като дойдат, работата не върви“. Вашето положение – сега общо казвам. Вашето или нашето? –Ако кажа вашето положение, изключвам себе си. Ако кажа нашето, включвам себе си. Кое да кажа? –Вашето положение е като един учен българин, който искал да замине за Америка. И той предполага, понеже чул, чел из американския живот, че американците обичат езиците. Че онзи, който знае да говори френски, на голяма почит е. Доста почит има френския език. Тръгва от България, казва, ще се спра в София да уча френски. Ще ходи той в Америка и той иска за една година да научи френски. Той предполага, но за една година не се изучава френски. Някой казва за три месеца. Трябва един език, за да се изучи добре, 3–4 години. Даже един английски професор, който изучавал 20 години езика, пак не знае. Пак не знае, не може да го произнася. Някои думи

криво произнася. Някой път не може да ги пише. Всеки професор в Англия или Америка има такъв голям речник, който стои пред него и ще го обърне да види една дума. Ти на български може да пишеш криво, но в английски да напишеш криво една дума, е въпрос. Да оставим сега това, да дойдем до нашия българин Грънчаров, Цеко Грънчарски го наричам аз. Отива той от София в Париж, запознава се и негови приятели му намират една работа, в една голяма евангелска църква, където има такива големи органи, които имат една такава ръчка и един като движи ръчката, тогава органистът може да свири. Той понеже нямал пари и да си не харчи парите, съгласил се тая ръчка на органа да я завърта и целият орган да кара, а органистът свири. Цеко Грънчарски тук в България бил учител, на почит бил. Плащали са му хубаво. Високо мнение имали за него. Като започнал да върти тази ръчка, замислил се като българин за своето положение и си казва: „До такъв хал ли дойдох? Тази ръчка да я дигам и да я слагам. Никого да не виждам“. Започнал да мисли и току идва един и му казва: „Господине, трябва да се свири“. Той дошъл на себе си, че тук не искат философия, но тук искат работа, работа, ръчката да върти. Ако не, ще те уволнят. Сега ви провождам това, което той сам разправяше. Разправям ви за един пример, който той сам ми го разправи. Ако го е преувеличил. Казвам: Какво научи? – „Научих, че един език за една година не се учи.“ Макар, че карах ръчката, не можех да се науча да свиря. Онзи човек свиреше, аз само бях асистент. Може някой да има вяра и да му помага. Как му помага? – Цеко Грънчарски с ръчката като върти, помага. Някой път престанеш да въртиш ръчката, онзи човек отвън не може да свири.

Казвам сега: Между всинца ви има една вътрешна зависимост, която човек трябва да спазва. Когато хората дойдат до едно такова близко общество, не знаят каква мощна сила развива мисълта. Доброто или лошото настроение на когото и да е от вас се предава.

Предава се туй настроение. Сега да дойдем до положението. Вие речете да седите, но не знаете как да седите. Тъй, както гледам, най-първо седенето не е право, не е нормално седенето. Ти не ходи по пътя да носиш бастун, да се заблуждаваш с бастуна. Понеже този бастун ще ти причини голяма беля. Ти ще туриш, ще се подчиняваш. То е препятствие за тях. Тогава ти с бастуна ще се осакатиш. Може да го носиш, но като го носиш закачи го на ръката си, носи го така. Или по някой път да се упражняваш, на джоба си закачен може да го носиш. Не съм против бастуните, но казвам: Не вземайте бастун, не уповавайте никак на бастуна, който е в ръката ви. Защото щом уповаваш на бастуна, ще започне да куца нещо у тебе.

На някои очите отслабнали, ще турят очила. Очилата са един бастун. Казвам: Твоите очи са отслабнали, понеже ти не упражняваш очите си. Седиш и казваш: „Много му играят очите." Каква е тази игра? – Ти гледаш само в земята. Това не е упражнение. Ти поглеждаш нагоре, дигаш главата си, не си дигаш очите. Някой като гледа нагоре си дигне главата и така гледа, това не е гледане. Очите ти са в едно латентно състояние, не се упражняват. Когато се упражняваш ти, ще имаш два центъра. Центърът на слънцето и центърът на земята. Една равнодействуваща. Изгревът на слънцето, дето изгрява и дето залязва, туй положение ще вземеш. Най-първо ще мислиш за центъра на слънцето, после ще мислиш за центъра на земята. После ще мислиш за там, дето изгрява слънцето, понеже всички блага идват от слънцето. Очите си в себе си може да са затворени, но ще направиш едно упражнение на очите. Отвътре да гледаш нагоре. Обърни очите си нагоре. По някой път се заинтересуваш, че богатство има на земята. Пак затвори очите си, и ако искаш обърни очите си надолу към земята. Някой път имате северен полюс, имате южен полюс. Тогава отправи ума си, не си мърдай главата, а отправи очите си да видиш северния полюс и да

видиш южния полюс. Ако вие всяка вечер преди да си лягате отправяте ума си към Бога, към слънцето, отправяте очите си и към центъра на земята, очите вземаха участие във вашата работа. Не ви трябват очила на вас. Без очила щяхте да ходите до 120 години. Пък и сега няма да ти трябва да се обръщаш назад. Ти може като да вървиш напред, да гледаш отзад. Има хора, които като дойдат, отзад може да виждат кой иде. Но то е упражнение, трябват ти упражнения, то не е лесна работа. За вас един инвалид да го накарате да проходи, то е трудна работа. Трудна работа е, понеже във вас има наследствени черти. Вие казвате: „Достойнство имам“. Хубаво. Аз не съм против достойнството. Но в какво седи моето достойнство? Казвате: „Знание имам?“ В какво седи моето знание? Всичките хора имат знание. Знание, с което можем да си помогнем, то е знание, или да кажем имаме ухо, можем да слушаме някого. От всякого можем да се поучим. Не считайте за срамота. Много пъти гледам много задачи децата ги разрешават много по-лесно, отколкото възрастните. Те ги разрешават, понеже децата са богати. Богати хора в света са децата. Те са богати с енергия, със сила, но децата са сиромаси в знание. Старият човек, той е бедняк. Това изобилие от енергия го няма както младия, но той е богат в умствено отношение. И старият има какво да учи. Старият учи как да придобие сила. Децата си играят със сила, у тях естествено иде животът, здравето. Някоя рана лесно заздравява, но у старите не заздравява така лесно. Децата сега разрешават въпроса. Вие казвате: „Остаряхме“. И знаете какво сте изгубили. В старостта вие сте изгубили онова богатство, което децата имат. Децата като се родили, изгубили знанието, което имали. Като са минали от невидимият свят, децата са слизали, те са били много учени. Сега да ви представя: Човек може да изгуби своето знание, изгубват хората своите бележки. Те носят бележки. Като дойдат към митницата, на земята, секвестират и остават без бележки. Нямаш бележките, тогава

ще мязате на онзи православен свещеник, който за да знае какво да чете в неделя, кое Евангелие, ще отиде в църквата, ще обърне Евангелието и ще тури някое листче. Един ден той носил със себе си праз, обичал праза, и той вместо листче турил праз, за да намери кое да чете. Нали и вие си туряте в Библията или в някоя друга книга някой копринен конец или някоя лента. Свещеникът ходил с праза и си турил праз вътре. Него ден иде жена му по някаква работа и като видяла праза, казва си: „Колко обича праз“, взема че му натуряла на 10–15 места още. Гледа попа на другия ден, вижда много праз, чуди се. Когато дойде някой и тури във вашето Евангелие праз. Докато само вие туряте праз, лесна работа е. Като дойде някой друг, че и той тури, ще се чудите откъде дошъл праза. Онази попадия, тя ни най-малко не е разбрала, но за да го улесни в тази работа, тя турила праза. Тя мислела, че той като прочете Евангелието, той изяда по едно листо. Целта на това не е ни най-малко.

Казвам: Като се приведе един пример, вие от него какво можете да извадите? Ще кажете, та да извадим примера от свещеника, ще кажете колко глупав човек е бил? – Праз туря ли се, за да отбележи страниците? Толкоз не знае ли? Да вземе едно листче, да запише едикоя си страница, какво ще туря той праз? Но ония свещеници сме и ние, които правим същите погрешки. Случи ти се една опитност, трета, четвърта, всяка опитност показва по кой начин да се разреши мъчнотията. Срещнеш една мъчнотия някъде в живота, тя показва по кой начин може да се разреши. Всяка мъчнотия в тебе може да се разреши. В тебе са слаби очите, упражнявайте се, не плачи, не се безпокой. Ще седнеш ще се упражняваш. Никога не правете тия движения, никога не правете неволни движения, в които вашата воля не взема участие. Подвижиш си крака, трябва да знаеш защо го подвижваш. Някой върви, движи се така. Те са неща неестествени. Ще имаш един ход много правилен. Всичките движения, в които нашата

воля не взима участие, те са вредни за нас. Неволните движения на вашето сърце ги изключете, понеже друга воля има, която регулира сърцето. Други същества има, които регулират в нас сърцето. То е друг въпрос. Ние още не сме готови да регулираме. Ако сега почваме да регулираме нашето сърце, ще се осакатим. Дето нас са ни дали свобода на ръцете, на краката, на очите, на тялото, можем да правим тия упражнения. Всякога трябва да туряме нашата воля. Вземете огледало и вижте. Някой държи главата си на една страна. Някой държи главата си на другата страна. Винаги дръжте главата си в едно отвесно състояние. После някой от вас се прегърбва, защо? –Не си туряйте раница, гърбица преди да сте остарели. На 120 години като станете малко да се понаведете. Но до 120 години право да държите тялото си. После, аз не харесвам тия столове с подпорки, понеже вие разчитате, че има нещо да ви помага, за да си починете. Ти като си почиваш да не уповаваш на стола за да си почиваш. Няма съвсем да ти върви твоята работа. Ти ще седнеш, ще се облегнеш. Достатъчно е да има едно столче да седнеш, а ти сам да държиш главата си изправена. Ти да бъдеш господар на своя гръбнак. Някой обърне се и види, че няма облегалка. Американците имат най-големите удобства, те имат най-много неврастения. Те имат такива столове, седнат на стола, разположат се. Един германец, който изучавал нервните болести в Америка, намерил 400 вида неврастения, и като кръщавал, кръщавал, най-после казал: „Американичи“. Американците имат такива люлеещи се столове, хубави са и те. Аз не съм и против тях. Не да уповаваш на един стол на който седиш, но като седнеш тури главата си, гръбнакът ти, прави да бъдат. Всички тия работи, изключете ги, те ще ви осакатят. Гледам някои от вас рамото си дига нагоре. Друг върви прегърбен. Хоризонтално ще държиш рамената си, ще си ги туриш в първоначалното положение. Някой казва, че има ревматизъм. Какъвто и ревматизъм да имаш, ще му кажеш: Няма да

ми спъваш краката, нищо повече. Научете се да му заповядвате. Сега не искам да ви морализирам, но ние сме се отклонили от Божествения свят. Тъй както Бог ни е направил, не мязаме. Бог е направил нещата. Хората се намесиха. Много пъти ние сме ходили в тия работилници на хората и са ни осакатили. Първоначално както направи Господ всяко нещо беше на място. Сега тепърва трябва да викаме някой от невидимият свят да дойде да поправи работата.

Тук няколко наши братя се опитаха да акордират пианото. Казвам: Хубаво, ако имат развит слух. Те акордират, но нямат начин, не знаят отгде да започнат. Най-после викахме един, който е специалист. Човекът като дойде, веднага разбира. Напоследък дойде един руснак, много добре акордира. Всичките жици са така направени, имат еднакви трептения. По-напред имаше един българин, който акордираше добре, нямаше тънко ухо, но все таки акордираше. Трябва много тънко ухо да има човек.

Казвам: Вие трябва да упражнявате очите си. Сегашните наблюдения показват, че когато очите не се движат правилно, остаряват, образуват се известни бръчки. Който си упражнява очите, отправи ума си, отправи очите си към Бога, като че гледаш Господа. Отправи очите си нагоре, имаш милосърдие, отправи очите си към милосърдието. Имаш честолюбие, отправи ума си назад да видиш твоето честолюбие. Съвестен си, отправи очите си към твоята съвест. Отправи очите си към сърцето си, към дробовете, към стомаха. Отправи очите си към пръстите. Отправи очите си към гръбнака, да се движат очите. Туй, което Бог е направил, да го виждаш. Ако всичко виждаш в тялото си, твоите очи щяха да бъдат в нормално състояние. Сега ти седиш и казваш: „Каква полза? Гърбът ми не го виждам". Вземете две огледала и веднага ще видите гърба. Нито един да не се оплаква, че не е видял гърба. Не викайте другите хора да ви покажат какъв е гърба, но турете две огледала и вижте, забележете какви

недостатъци има. Щом произнесеш някаква дума, проверявай. Вие ще кажете: „Къде да намерим пари“. Все ще намерите, 4–5 сестри съберете се, купете си две огледала и през седмицата най-малко веднъж да ходите да си гледате гърба. Или някой казва: „Я да ти видя гърба?“ Тогава изтълкувайте го: „Да вървиш на работа“. В сегашния век имаме нещо, с което можем да се занимаваме. Ако не се занимаваме правилно, ще се родят такива неестествени състояния. Вие седнете и си турите крака единия отгоре, другия отдолу. Седнете като ученици. Вземете перпендикулярна стойка. Лицето ви винаги да е изправено. Тогава слънцето ще ви бъде мярка, откъдето излезе, на позиция да сте, да мислите откъде изгрява слънцето и къде залязва. Горе е слънцето, долу е центъра на земята. Ти като седнеш всякога се регулирай! Ако така не се регулираш, ще се изгуби тази хармония, която съществува в тебе, ще мислиш за Бога. Сега по някой път гледам някой болен човек седи и се моли на Господа. Някой път и псалмопевецът казва „И на леглото той се моли“. Ти как трябва да се молиш на леглото? Гледам някой се моли като седне тури си ръцете на очите или на главата. Ако седнеш на стола е хубаво. Ще ви дам правило. Като седиш и се молиш, това не е молитва. Ако си болен, тогава извинително е. Но ти като седиш и се молиш, ще се роди навик. Ще седнеш на стола, като че при Господа отиваш, или ще станеш прав. Свободно, няма да те е страх как ще се явиш. Ще се явиш такъв, какъвто си. Не отивай при Господа като си облечен хубаво, с каквото можеш. Иди при Господа такъв, какъвто си. Като идеш, все ще ти даде някой нови дрехи. Бащата казва: „Опърпало се това дете, дайте му хубава дреха.“ Иди при Господа такъв, какъвто си. Щом идеш при Господа с хубави дрехи, с новите дрехи, никакъв подарък няма да приемеш.

Та казвам: Най-първо в съзнанието трябва да имате, че седите при Господа, че ви гледа Той. Нас ни е срам от хората, да ни срещне

някой. Когато имаме някой човек, когото обичаме, много сме внимателни. Ако рече да дойде в къщи, в къщи ни е изметено, изчистено; когото не обичаме, не се интересуваме в живота. Ние искаме други да се интересуват. Не очаквайте другите да се интересуват, вие се интересувайте в онова, което Бог е създал. Вземете участие във великото дело, което Бог е създал. Туй, което Бог ви е дал, интересувайте се в неговата работа. Колко пъти идват хубави мисли, хубави желания и при това тия хубавите работи, заминават си. Поне една хилядна част от вдъхновението забелязвайте си. Да имате една книга, да си вземате бележки.

Онзи, на който очите са отслабнали, всяка вечер преди да си легне, да отправя погледа си нагоре, не да си дига главата, но очите си да движи. Вземете ясновидците, правят също упражнение. На онзи ясновидец, очите са обърнати нагоре. Гледам онези хора, които са ангажирани със земята, гледат надолу. Избягвайте гледането надолу. Колкото гледаш надолу, трябва толкоз да гледаш нагоре. Колкото гледаш наляво, толкоз трябва да гледаш надясно. Трябва да има движение на очите, за да не отслабват. Сега: Да ви накарам да си направите упражненията. Ще кажете: „Какво си върти очите?“ – „Какво си завъртял очите?“ –Всичките хора страдат, че не си въртят очите, а си въртят главата. А в природата окото трябва да се върти. Докато се върти окото добре, туй око е здраво. Тогава мускулите на очите се развиват. Има девет положения на очите. Щом се изгубят тия положения, тогава човек изгубва приятността. Много пъти ще недовиждаш или късоглед ще бъдеш, или далекоглед ще бъдеш, или някой път ще се премрежват очите. После, ако не знаем как да употребим нашия мозък, същото е. Ние мислим еднообразно. Ти мислиш само за яденето. То е една еднообразна работа. Нямам нищо против яденето, но ти ще мислиш за стомаха, ще мислиш за

дробовете. Ще мислиш за своите чувства, ще мислиш за своите мисли.

Идва при мене един млад човек и ми казва, че от много мислене е станал неврастеник. Той е на погрешен път. Ако мислеше, нямаше да бъде неврастеник. Ти чувстваш работите. Питам го от колко време влезе неврастенията в тебе? – Казва: „От 4-5 години. Много мислих.“ Казвам: Твоят мозък страда от малокръвие. Ако мислиш, в мисълта няма безпокойство. Щом се безпокоиш ти не мислиш. Има безпокойство в чувствата, вътре. Ти мислиш, че нямаш ядене, то е чувствуване. Ти мислиш, че си болен, това е чувствуване. Ти мислиш, че някой те обидил, това е чувствуване. Ти ще дойдеш до онази мисъл, дето никой не може да те обиди, да не влиза никакво чувство. Чистата мисъл каква е? Ще мислиш какво нещо е доброто само по себе си. Ще мислиш какво нещо е Любовта сама по себе си. Ще мислиш изворът, от който тази Любов излиза какъв е? – Да кажем, чувам един глас. Не се спирам върху гласа. Ако мисля върху гласа, аз чувствувам приятен ли е, или неприятен. Мисли за човека, който пее. Мисли какъв хубав ларинкс има, как хубаво е упражнен. Какви хубави тонове издава неговата ципица. Мисли това, то е чистата мисъл. Яви се в мене желание и аз да пея. Това вече не е мисъл, това е желание в мене. Онази мисъл в мене трябва да излезе по естествен начин. Аз трябва да взема участие, а не да кажа – „И аз мога да пея като нея“. Без да кажа, че мога да пея като него. Той пее, аз слушам и аз пея. Сега тия състезания стават. Някои хора са по-даровити, защото са работили по-дълго време.

Но същинският въпрос. По някой път, ако си упражнявате добре очите, ако вашите очи са в нормално състояние, много от съвременните препятствия или неразположения на вашия Дух ще изчезнат. Много от състоянията се дължат на очите, които не се движат както трябва. Много от състоянията се дължат на това, че вие

не ходите изправен, сгъвате раменета си. Казва някой: „Изпъчи се да са отворени гърдите". Ти като ходиш изпънат от охтика няма да се боиш, но ако свиваш раменете си, може да заболееш. Ще се изпъчиш. Казва някой: „Какво си се изпъчил?" – Ще се изпъчиш – по този начин охтиката да спреш. Онези, които са охтичави, изпъчват гърба, гърдите им са вглъбнати. Като станеш сутрин, отправи ума към Бога. Къде е Господ? – Ще го намериш в тебе. Намери Господа в тебе. Мисли за своята глава. Мисли за най-високото място. Като дойдеш мисли за центъра на слънцето и ще намериш къде е Господ. Мисли за Него, че е някъде. Къде ще го туриш? Някъде е Господ. Когато ние намерим този фокус, веднага в тебе ще се роди светла мисъл. Като намерим мястото, дето е Господ, веднага всички мъчни въпроси, които нас ни смущават в даден случай, те се разрешават. Дойде едно разрешение. То е разрешен въпрос. Когато слънчевите лъчи влязат в къщи, нали тогава виждате, че прашинките почват да се виждат. Така е и когато Божествената светлина влезе в човешката душа, веднага човек вижда своите погрешки и лесно ги изправя. Трябва много погрешки да се изправят в нас, за да могат да се явят добродетелите. Ако те болят очите, трябва да се справиш; ако те болят ушите, трябва да се справиш. Ако постоянно те боли коремът, ако постоянно те боли главата, болестите не ги считайте, че са отгоре, те са анормалности в нас. По възможност трябва да се освободим от тях. По възможност трябва да имаме по-малко болести. Като дойде болестта, като упражнение трябва да я изправиш. Някаква погрешка имаш в своите чувства, изправи я. Като намериш причината на болестта, тя болестта ще изчезне. Като не можеш да намериш причината на болестта къде е, болестта остава на своето място. Разните болести, които съществуват в хората, се дължат на известни анормалности вътре, които имат някои мисли, някои чувствувания. Да кажем, ако си фанатик, обичаш Бога, ти като апостол Павла, да гониш

последователите защо не вървят в пътя. Или може да си честен човек. Има една честност, която е нормална. Има една честност, която е анормална. Има едно религиозно чувство, което е нормално, има едно религиозно чувство, което е анормално. Има един ум, който е нормален, има един ум, който е анормален. Сега това са общи думи, казани, понеже не знаете каква е нормата. Нормалният ум носи светлина. Нормалните чувства носят много приятна топлина. Когато чувствувате, да определя, да ви дам с кое може да се ползувате. Трябва да накарате този мозък, колкото и да е малка тази площ, трябва постоянно да прекарвате кръв, да обработва нещо: Някаква малка област, или музика, или математика, или геометрия, или рисуване или поне някаква малка работа, с която да се занимава постоянно вашия ум. По някой път вие живеете отзад, пък мислите, че мислите. Ти чувствуваш нещо и казваш: „Аз мисля за музиката“. Вие мислите за музиката, да можете да пеете, че да ви ръкопляскат. Ни най-малко не мислите за музиката. Или мислите да напишете някое съчинение. Това е чувствуване, това е празна работа. Ти мислиш за музиката, но ти чувствуваш музиката. Нещо ти е хубаво, но туй чувствувание всичките хора го чувствуват. Кой не чувствува?

Дойдоха тука 10 души приятели да вземат един лотариен билет. Казвам им: Мислете. Много слаба е мисълта. Десет души вземат един лотариен билет и те мислят, че ще сполучат. Вземат 10 души някаква категория, най-после отиват и чакат. Седят, мислят за 1 милион. Върнаха се, няма милиона. Мислят, ама парите не дойдоха. При човека, който е мислил, парите при него са отишли. Законът е такъв. В България само този човек, който получи милиона, той (е) мислил, другите само са чувствували. На едно остро шило, острото е точно мисълта, а туй шило, което шие, то са другите, асистенти са те. Желанията на всичките хора спомагат, за да може ти да чувствуваш. Аз се радвам, че този е сполучил, понеже е мислил. Аз бих желал

всичките хора така да мислят. Вие не съжалявайте, че 10 души изгубиха 1 милион, защото не знаят как да мислят. Всеки ден, целият живот е лотария, все се теглят. Ако не мислиш, ще изгубиш. Тогава ще се явиш. Всеки ден ние губим лотарийните билети. Казваш: „Толкоз години мислих, тази работа не стана". Не си мислил, нищо повече. Аз съм наблюдавал в музиката. Някой път искам да пея, туря мисълта, че ще критикуват, щом дойде мисълта, че хората ще ме критикуват, това не е мисъл. Като започна да мисля, кой ще ме критикува. Аз щом мисля, аз съм авторът. Не са хората на земята, които ще ме критикуват. Аз не пея за другите. Аз когато седна да пея, по някой път има други професори и казвам: Проверете доколко може да пея. Там дето не мога как ще ме коригирате? – Сега на тези певци от вас, които имате вие, пеете със затворено гърло. Горното гърло във вас е затворено. Три гърла има човек: едно гърло за стомаха, с което той поглъща храната, едно гърло с което диша, и трето гърло, с което говори. Само горното гърло когато пеете, е затворено. Не се пее така. Трябва да се научите да пеете с отворено гърло. Сега аз като пея, казвате: „Ние не можем да го направим". То е чувствувание. Направяте го и оттатъка минавате. Човек, който може да мисли, може да го направи. Туй е закон. Някои хора са по-даровити, понеже са се упражнявали, вярват в Бога, турили са умът си на работа. Помнете, че всичките дарби се развиват при мисълта. Чувствуванието е спомагателно. Трябва да знаете чувствата, които имаме, това са завършените мисли на същества, които са мислили. Нашите чувствувания са завършените мисли на напреднали същества. Туй, което аз чувствувам, това е завършена мисъл на напреднали същества. Аз така мисля, казвам: Аз имам едно чувство, което е завършено чувство, което е завършена мисъл на едно същество, което е работило преди мене. Тогава аз започна да мисля върху моето чувство, да се свързвам с туй същество, за да ми разправи произхода

на туй чувствувание, което имам в себе си. Онова, което аз сега мисля, моята мисъл, като стане завършена мисъл, тази мисъл ще бъде завършено чувствувание на някое друго същество. Следователно, туй същество със своите чувства, трябва да се свърже с мене. Със своите чувства ние сме свързани с по-висш свят, а с вашите мисли, трябва да мислите, за да се свържете с по-низшите. Ти не можеш да обуздаваш своята нисша природа, ако не мислиш. Ако вие чувствувате, чувствуванията са били в други. Вие трябва да мислите, за да ви се подчини вашата нисша природа. По някой път казваме: „Пейте." Пейте за себе си, не искам да пеете за други. Идеш при Господа, ще каже: „Я да видим до де си дошъл в пеенето?" – Върху този предмет развием една малка песен. Само един пасаж се изисква да изпеем. Ако идете при Господа, какво ще му попеете? Кажете ми, каква песен ще попеете? (*Учителят пее: „На земята както аз се учих да изпълнявам Твоята воля, в много неща аз бях несполучлив. Сега дойдох при Тебе да взема едно назидание като как трябва да пея по-добре."*)На Господа така не се пее. До там съм достигнал. Господ ще извика един ангел и казва: „Я му попей". Аз слушам. Тъй започва ангелът: „Право трябва да мислиш, право трябва да чувствуваш, право трябва да постъпваш." Ангелът ми пее сега. Право да мислиш, право трябва да чувствуваш и право трябва да постъпваш. Много пъти и аз ще пея, и ангелът ще пее, ще ме коригира. Приятно е, ще се уча. Казвате: „Толкова глупаво пее ли се?" – Глупостта седи да не мислиш. Глупаво може да пееш, понеже не мислиш. Трябва да се мисли.

Какво разбрахте сега? – Най-първо очите си трябва да упражнявате. После езика си трябва да упражнявате. Никога не произнасяй една лоша дума, понеже, ще осакатиш езика си. Като дойде да кажеш една лоша дума, спри се и мисли, вие не мислите. Дойде някой, искаш да избухнеш. Спри се и помисли, кажи: „Не!" Искаш да му кажеш нещо лошо. В английски език най-лошата дума е:

„Иди в пъкъла!“ – Англичаните нямат този богат речник на лоши думи. Да кажем ти искаш да туриш един епитет някому. Спри се. Понеже, ако туриш този епитет знай, че и на тебе ще го турят. Без разлика ще дойде, понеже ти каквото кажеш лошо, то ще се върне. То се отпечатва върху твоя мозък и ти не можеш да се избавиш от казаната дума, органически остава върху тебе. Каквото си казал, един ден ще дойдат, ще намерят тия копия и ти не можеш да се освободиш. Казваш: „Еди коя си сестра не знае как да се моли“. Ами ти знаеш ли как да се молиш? – Казваш: „Аз като се помолих тъй стана“. Много се заблуждаваш. Аз и без да се моля, слънцето ще изгрее. Аз като се помолих, слънцето изгря. Аз помагам за изгряването на слънцето. То е една сто милионна част от милиметъра. Какво ще казвам: Аз като се помолих, слънцето изгря. Казвам: С тия работи не се занимавай. Аз казвам: Може да направя някои работи, ама като се помоля. Ви, аз като се помоля на баща си, силата ми е толкоз, че като му поискам 5 стотинки ми дава. Като поискам 1000 лева, казва: „Защо ти са?“ Като кажа 5 стотинки, дава ми веднага. То е молитва. 10 стотинки, 15, едно левче, дава. Щом дойдат 1000 лева, казва „Защо ти са?“ Ние някой път искаме от Господа. Казваш на Господа: „Един милион“. Той казва: „Защо ти е?“ Тия братя искаха един милион. Казва: „Защо ви е?“ –Тук да наредим Изгрева. Като че Изгрева ще го наредят с милион. Погрешката е, че те не мислеха, не чувствуваха. Ако бяха мислили, щеше да дойде. Тогава един брат се ухитрил. Някъде от Македония той изпратил 50 лева. Иде един брат и казва: „Има пратени 50 лева, да вземем един билет за Учителя“. Аз нямам време да мисля. Казвам: Никакъв билет няма да вземате, защото напразно ще бъде. Като не се вземе билета, ще имаме 50 лева, а като вземем, няма да имаме 50 лева. Какво трябва да ги правим? – Виж, 50 лева спечели. Аз имах вяра, че няма да сполуча, защото не мисля. Аз виждам онзи човек, който мисли и на когото ще се паднат. Аз конкурент няма да бъда. Ако

някой път бих взел билет, дотогава, докогато мисля, че има човек, който мисли, аз не му конкурирам. Ако няма нито един, който да мисли, тогава ще взема милиона. Понеже, досега се е някой мислил, намирам, че все някому ще се падне, никого не конкурирам. Сега ви показвам закона какъв е. За всички неща, там дето е Божественото, всякога има успех. Под думата „мисъл“, разбирам Божественото. Спазвам ония закони, които Бог положил. Не да мислим, каквото искаме. Туй чувствуване, то е завършена мисъл на други. Онзи мислил в мене. Онова, с което Бог иска да ме накара аз мисля за нещо. Трябва да се интересувам. Аз използувам. Който е употребил милиона, мислил е да направи нещо, изпратили го в света. Аз не се ползувам. Не съм мислил. За мене самата мисъл е полза. Завършената мисъл ползува се от тебе. Дотогава, докато искате да се ползувате от вашите мисли е чувствуване. Човек трябва да бъде съвършено безкористен, ще мисли. Някои други същества, които са те пратили на земята, те са мислили заради тебе, те са определили твоето бъдеще. Ако ти си верен на земята, всичко ще се уреди добре.

Та казвам: От вас всички като ученици, поне четири упражнения направете сутрин. Като станете сутрин, не си дигайте главата нагоре, но си дигнете очите нагоре, после надолу, наляво и надясно. После, като седнете изправете гръбнака си и седнете прав. Дръжте ръцете и краката си спокойно. Господ ще те попита защо рамото ти е нагоре, трябва да знаеш причините. Невидимият свят не са хора на грозотата, устроени са лицата им, има движение. Понеже мисъл имат те, същества на мисълта са. Когато видиш някой ангел, такава подвижност, такава пластичност във всяко движение, няма нещо, което да е в покой, всичко е в движение. И ние хората трябва да бъдем подвижни. Тръгнал някой да ходи, навел се, изкривил си ръцете и краката, отпуснато е тялото. Ти гледаш някой човек, гневен си, ти си причината. Никой не е причината. Причината е дяволът. Причината

за всички работи е дяволът, къде ще го намериш. Дяволът всякога ще го хванеш след като направи нещо. Да хванеш дяволът преди да е направил. Сега аз, който зная толкоз, едва три пъти съм хващал дяволът. Три пъти съм го хванал досега. Казвам: Браво! Като седя поусмихна се, умен е, три пъти съм го хванал. Като го хвана, той е отличен. Като го хвана, той вика говори, намира се на тясно. Пък аз не пущам. Ще му взема обущата, ще го вържа, ще подпише с двете си ръце. Три полици има, не може да се освободи. Казва: „Няма да ме безпокоиш, ще туря в изпълнение трите полици." Като му кажа, ще ги туря. Щом забравя някъде, той пак забравя. Не можеш да разчиташ на него. Та да оставим сега дявола. Той си има начин за разбиране. Седнете да направите едно упражнение. След туй гледайте да изпратите колкото се може повече кръв в главата. Помолете се: „Господи, ти си ми дал един ум да започна да мисля." Имате други дарби, ама искате да идете да работите за света. Че как ще идеш. На един човек как ще проповядваш Царството Божие? Аз ако ида, с музика ще започна. Отивам при един беден, ще запея. Три – четири пъти като запея, работата на този, бедния дом ще се изправи, който и да е дом. Видя дъщерята даровита, мина три пъти, пея, ще развия гласа ѝ. Имате надежда, ще туря 10-15 години да работи, да пее, ще се оправи работата. Или в нея има художническа дарба, или пък някаква друга техническа дарба, като събудя тия дарби, поправя се положението. Или развие се сладкото говорене, да знаеш сладко да говориш. Като погледнеш човека, да дадеш мил поглед. Всички ви е страх от милия поглед. Казвате: „Да се не хипнотизираме. Ти ще хвърлиш мил поглед и него ден от невидимият свят или от земята ти хвърлят един поглед, ти трябва да попееш, ти вече имаш богатство. Благодарение на милия поглед, който от невидимия свят имаме, ние сме радостни. Милият поглед ти ще го помниш. Ако нямаш мил поглед, казваш: „Какво така гледа, един мил поглед няма". Казва: „Аз

не мога да го гледам“. Тогава гледай този. Ако едного не можеш да гледаш, гледай противоположния. Та ще се освободите от вашите мисли, които мязат на истукани, на идоли. Ви сте се влюбили в някоя ваша мисъл или чувствуване. Да кажем, вие сте се влюбили, мислите, че имате някаква дарба, или мислите, че сте даровит човек. В какво седи дарбата сега? Не че не сте даровити. Някои сте даровити, знаете няколко езика. Но я ми произнесете на френски една дума, че като я произнесеш аз да бъда готов. Я ми произнесете на френски думата „аржан“. Но като произнесете „аржан“, че касата да е пълна. Онзи, който знае да произнася, касата е пълна, а онзи, който не знае как да произнася, касата му е празна. На български може да произнесете 10 пъти думата „богатство“. Ако в твоята мисъл влезе думата „богатство“, богатството само по себе си ще дойде. Тогава ще дойде, ако сте умен. Тогава ще дойде при вас някой братовчед. Привеждал съм един пример за двама французи в Париж. Идва един техен братовчед, който заминал в странство и той искал да избере един от братовчедите си при когото да живее. Отива първо при единия, който е бедняк и му казва: „Много жалко, обеднях, всичко загубих, искам да поживея във Франция. Може ли да остана при вас“. Казват: „Може, ще се помъчим да те гледаме“. Като поседял един месец, казват му: „Не може, ние сме много бедни хора, пък и ти си беден, търси друго място!“ Отива при втория братовчед, той казва: „Не бой се, работата ще се поправи, ще намерим място, добър е Господ“. Седял при него цяла година. Най-после той казва: „Аз съм богат, толкоз милиона имам на разположение, правя те наследник“.

Та казвам: Ако мислите добре, като втория, вашия братовчед ще дойде и ще ви донесе милиони. Та първото нещо, считайте Любовта е една велика сила в света, която носи дарбите. Любовта носи не само живота. Животът е общо дарование, но Любовта постоянно носи специфични дарби. Ако вие разбирате Любовта, тогава вашите дарби

постепенно ще започнат да се развиват. Казвате: „На 45 години съм станал.“ Едва сега си започнал да мислиш. Някой е на 60 години. Казвам: Едва сега на 60 години започваш да работиш като ученик. На 80 години си, на 120 години, толкоз по-добре. Казват от небето: „Нека дойде да следва“. На 120 години като станеш, в странство ще отидеш да следваш. До 120 години тук на земята ще седиш. На 120 години имаш паспорт за другият свят. Казваш: „На 120 години какво ще се прави?“ – „Ще се мре“. Не, ние отиваме да следваме в другия свят. Аз чувствувам, казвате: „Какво ще се прави, ще се мре“. Мен са ми разправяли много религиозни хора и учени хора са ми разправяли: „Какво ли ще правим като умрем, като ни заровят в гроба, дали ще има някой да ни полее винце и дървено масло. Не зная у българите отгде им е дошла тази идея да поливат гроба отгоре.

Първото нещо: Изучавайте Любовта като една велика сила, която носи дарбите. Ако имате праведен живот, тепърва ще започнете да развивате някоя дарба. Щом се развие тази дарба, човек има с какво да се занимава.

Та съществената мисъл е: Да упражнявате очите си. Мислете за Бога, отправете погледа си към Господа. Мислете за благата, които Бог турил на всички. Мислете и за земята. После, мислете за северния полюс, понеже там е Истината. Мислете и за южния полюс, понеже двата полюса като се съберат, урегулират светлината и топлината. Светлината се урегулира от двата полюса. Топлината се явява най-много на екватора. Ако така мислите, във вашия екватор ще имате повече светлина. Ще имате и повече топлина, следователно, ще имате повече продуктивност. Животът ви ще бъде по-лесен.

Казвам: До следующият път правете упражнението с очите. Я го направете сега да видим как ще го направите!

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!

В Истината е скрит животът!

15 лекция, държана от Учителя на 10 март 1937 г., сряда, 5 ч.с., София – Изгрев.

ПЛОСЪК И ОБЪЛ ГОВОР

Отче наш.

Имате ли тема? – (*Не.*) – Пишете тогава: „Причини за погрешките“.

Ще се спра върху плосък и объл говор, плоска реч и обла реч. Един предмет интересен за човека всякога. От гласа на човека зависят много работи. Мощното в природата и онова, което сближава хората, то е звукът. Има звукове, които са разумни, има звукове, които не са разумни. Сега ако някой би ви задал темата: „Отношението на правите и кривите линии“, какво бихте казали? Да определите що е кривата линия. Тогаз аз бих дал такова едно определение: Кривата линия е тази, която има еднакво отношение към правите линии, но правите линии, които изхождат от един център. Онази линия, която има еднакво отношение към всичките прави е крива линия. То сега е едно философско определение. Що са правите линии? Що е правата линия? – Правата линия всякога има отношение към две точки. Правата линия е само онази, която има отношение към две точки. Крива линия е онази, която има отношение към правите линии. Може да вземете и определението, което съществува и в геометрията. Тук аз давам друг характер на определението, разумен характер. Една крива линия, за да има отношение към всичките прави линии е разумна линия. Една права линия, която има отношение към две точки е разумна линия. Защото линията на поведението, това е един резултат, една действуваща разумна сила. И следователно, ние изучаваме резултатите като механически процеси.

Но сега е въпросът за човешкия глас, за звуковете. Някои път вие се оплаквате, че не ви обичат хората. Причината е просто вашият

глас. Някои хора като говорят, просто дразнят. Гласът им е плосък. За плоския глас причината е стомахът. Той образува онези, плоските гласове. Защото всякога когато човек преглъща, затваря това, горното гърло и тогава гласът става плосък. Плоският глас е причина за омразата. Гласът е резултат на омразата, завистта, самолюбието, тщеславието, на всички отрицателни черти. Всичките хора, които имат тия недъзи, имат плосък глас. А облият глас на човека се дължи на онова хубавото, красивото, на доброто в човека. Облият глас е на доброто, плоският глас е на злото. Не че плоският глас е лош. Но дразни плоският глас. Плоският глас има допирни точки с всички отрицателни черти; облият глас има допирни точки с всички добри черти. Следователно, трябва да станете добри. Вие сте добри, но ако искате доброто във вас да спомага на вас да развива гласа, объл глас ви трябва. Сега вие някой път като говорите не се слушате. Като говориш, в говора си трябва да се слушаш, ти като говориш сам трябва да се слушаш, приятно да ти е това, което говориш. Ти говориш, ама не слушаш какво говориш. Всичката погрешка е там. Така че ние говорим без да се слушаме, другите ни слушат и другите говорят, че не се слушат, ние ги слушаме. Следствие на това в плоския глас има едно крякане. Никой не слуша. Учителят говори на учениците, кряска. В плоският глас има едно непослушание. Сега плоският глас Бог го е дал като една вътрешна сила. Откакто е започнал разумният глас, не е отдавна, когато той започнал. Всичките тия зверове хиляди и милиони години се са кряскали. Има звук в тях. Какъв е техният звук? Много плосък. Плоският глас всява ужас, трепет. Той не е онова, което вдъхва вяра, надежда. Сега вие ще дойдете да кажете: „Така сме родени“. Аз не отричам, че тъй сте родени. Ще кажеш, че майка ти родила те такъв. Казват, че Господ създал света. Ако хората сега излизаха от Неговите ръце, те никога не биха имали този глас. Но понеже тепърва ще минат през Божиите

ръце, Бог сега иде в света. Или хората се приближават до Бога, за да изправят своя глас. Хубаво, във вас ще се зароди въпроса, как да се изправи. И туй е закона. Ще се научите вие да концентрирате вашето гърло, горното гърло. Когато ще се храните, да не бързате да ядете, ами съзнателно да се храните. Че когато се храните да имате предвид да отворите малко горното гърло, да го държите отворено. Когато говорите, някой път държите горното гърло стиснато. Речете да преглътнете, започнете да пеете, да видим какъв ще бъде гласът. Отворете горното гърло. В облият глас има нещо привлекателно, той действува успокоително. Всичките хора, които имат плосък глас са нервни, неспокойни, дразнят се, сърдят се. Започнете тогава с гласа си. Направете си гласа обът. Веднага тия качества ще дойдат в тебе, ти ще бъдеш разположен духом, приятно ще ти бъде, времето ще бъде хубаво, вярата ще започне да се усилва. Сега казано научно, вярата ще усили облия глас, надеждата ще усили облия глас, разумността ще усили облия глас. Ако вие с един плосък глас мислите да бъдете добре, то няма условия. Ако на едно съвременно общество вие излезете да пеете с плосък глас, то ще ви изпрати с дюдюкане. Да кажем вие се упражнявате. Всички най-добри певци са имали обът глас. Щом човек има обът глас, той е добър. Щом има плосък глас, има нещо в него отрицателно. Не че е лошо. Аз не поддържам, че е лошо, но има нещо в него недоразвито. Дето някой път вие не се търпите, гласовете не са обли. Вие не може да търпите някои хора, не искате да ви говорят. Или дойде някой ваш слуга, не може да го търпите, защо? – Защото гласът му е плосък. Дойде някой човек с музикален глас, с обът глас, вие искате по-дълго време да ви говори. Вие ще кажете: „Той Любов има“. Вие злоупотребявате с Любовта. Да те слуша той, трябва и ти с Любов да говориш. Щом гласът е обът, Любовта в тебе се изразява; щом гласът е плосък, Любовта в тебе не се изразява както трябва. (*Една котка мина край Учителя.*) Тя показва, че

вие сте добри хора, за вас има бъдеще, тя казва: „А за нас, котките, докато дойдем до вашето положение, много хляб има да ядем. Много време има да мечим“. Меченето ни най-малко не е объл глас. Много плосък глас е. Лаенето на кучето е плосък глас. Реването на кравата е плосък глас. Едва човек започва да получава облия глас. (*Учителят издава глас, като когато човек е прегракнал. После пее много нежно*) Като слушате второто пеене, вас ви е приятно, а като слушате първото, не ви е приятно. Не че това не е хубаво. В природата има всичките чешити, колкото искаш. Казвам: Когато пеете или когато говорите ще се слушате. Като почнете да се упражнявате в пеене, най-първо задържайте гласа си пет секунди, после десет секунди, 15, 20, 25, 30, 35, 40, 45, 50, 55, 60, дойдете ли до 60 секунди спри там. Ти като дойдеш да задържиш 60 секунди, вие ще имате достатъчно в себе си търпение, разсъждение, мисълта ще бъде концентрирана. Сега ще кажете: „Ние сме остарели да мислим за небето“. Знаете ли какво нещо е онзи свят? Небето е тук, на земята. Вие казвате: „В небето да идем“. Вие сега живеете в небето, не го разбирате. Ако вие сте в небето като тази котка и когато минавате покрай краката на ангелите, поглаждате се, те седят учат, а вие само си мърдате опашката. Аз наричам опашката, това са ненужни желания, които човек поддържа: това му трябва, онова му трябва, всичко туй. Котката е потребно да си мърда опашката. Аз виждам, на котката е потребна опашката, защо? Всяко животно, което си мърда опашката е здраво; всяко животно, което не си мърда опашката е болно. Щом си подвие опашката или е болно, или се изпоплашило, или е неразположено. И на човека неговата опашка е носът, да я пипне. И тогава да си бута и ухото. Защо ви е дал Господ ухото? Само лошото ли да слушате, само плоските гласове ли да слушате. Да слушате и облия глас. Представете си, че вие при Господа ще идете, какво ще говорите на Господа? Как ще се молиш, как ще четеш „Отче наш“? (*Учителят*

чете, както го четат певците в църквите.) Кой ще те слуша, я ми кажете? Когато човек пее плоско, той не е сериозен. (*Учителят чете „Отче наш“ много нежно*) Умът да е турен, също един музикален глас. Ти като чуеш, да ти е приятно, като че някое друго лице, като че някой ангел ти говори. Турете ума си когато пеете. От разумното ще се водите. Вие искате по някой път да пеете. Аз не искам да излизате на сцената. Певци станете за себе си. С един музикален глас ако сте, вие ще си причините голямо благо. Сега, понеже ще пеете, да вземете мотото: „Мога да кажа, че слънцето утре ще изгрее и на земята лицето ще огрее. Топлина ще внесе за всичко що расте, всичко живо ще стане и за работа ще се хване. Грей мощно слънце, да учим ний добре!“ Сега при пеенето има практически методи за гласа. Всичко може да се оправи. По някой път седите и мислите за празни работи. Плоският глас той се е образувал от болестите, от страданията, от несгодите на сиромашията, от нямането. Човек, който закъсал отвсякъде, той има плосък глас. Човек, на който започват да се уреждат работите, гласът му започва да става объл. Ония хора, които ги обичат, имат музикален глас. Всички трябва да се стремите към музикалния глас. Невидимият свят, разумният свят обичат музикалния глас. Като изкажеш нещо, сам да си доволен от себе си.

Та казвам сега: Ще гледате да се освободите от плоския глас и да развиете във вас облия глас, понеже облият глас е магнетичен. Той в себе си носи нещо хубаво. Ще се спреш в своите мускули, ще пипнеш гърлото. Като опипаш, ще благодариш на Господа, ще кажеш: „Благодаря Ти Господи, за онова, което си ми дал тук (*Учителят посочва гърлото*), помогни ми сега за да може да се развие гласът ми, да стане музикален.“ Някой път казваме: „Трябва да имаме хубав, сладък глас“. Облият глас има всичките качества.

Питам: Вие как бихте изпели „Мога да кажа, че утре слънцето ще изгрей“? По плосък начин може да го изпеете, но с облия глас как ще

го изпеете. Хубавите песни имат съвсем друг ритъм. Хубавите, красивите, съдържателните песни в тях иде облият глас, съдържателния глас. Те имат друго съдържание. Има песни, които не са хубави, те са плоски, и гласът е плосък, нямат изражение. И в природата обло е това, което най-лесно се справя с мъчнотиите. Облият глас най-лесно се справя с мъчнотиите. Плоският глас най-мъчно се справя. Разумният човек лесно се справя с мъчнотиите; онзи, който не е разумен, мъчно се справя. Понеже за да се справиш, ти трябва да знаеш откъде да започнеш.

Фиг. 1

Имате две успоредни линии AB и CD (**Фиг. 1**). Ако умножите тия линии по две, колко дават. 2 по 2 е 4, нали? Геометрически как ще имате другите две линии. Те ще бъдат във вертикално направление. Значи две по две е четири. Другите две линии и те са успоредни. Първите са основните линии. Щом се умножат, имаме други две линии, които са пак успоредни, но са перпендикулярни на другите две. Вторите и те са успоредни помежду си. Следователно, когато във висшата разумна математика, когато се умножават две успоредни линии, в света се образува един квадрат. А квадратът е вече основа на дома. Първите две успоредни линии са бащата и майката, другите две са братът и сестрата. Братът и сестрата вървят успоредно, както вървят бащата и майката. Следователно, да допуснем в един дом, че бащата и майката вървят успоредно, а сестрата и братът не вървят. Тогава те не са умножени. Те са само събрани. Но този закон е

изключителен: „Две по две е четири и две и две е четири“. То е вярно тогава: събирането и умножението върви. Щом дойде 3 по 3 имаме 9; а 3 и 3 е 6. Следователно 3 единици липсват. Сега законът, по който математиците обясняват на физическото поле, друго обясняват. Той е верен, но щом влезете в един свят с повече измерения, отношенията на хората вече са други. Кога ще бъдете вие успоредни? Ако да кажем вашия глас не отговаря на вашата мисъл, тогава гласът не е успореден. Защото ония трептения на мисълта, ако не се подават на вашия ларинкс, и ако този ларинкс не е отзвук на вашата мисъл, не само да дадете израз на онова, което мислите, но да дадете съответстващ тон, съответстващи трептения. И тия трептения по какво се отличават?

Представете си един малък пример: В далечното минало един приятел на един цар пратил своя слуга да занесе на една табла череши и преброил черешите и нищо не казал на слугата. Обаче, слугата като вървял, бръкнал и изял една череша. Отишъл при царя и царят преброил черешите и намерил, че черешите са нечетни. Върнал го и казал: „Аз нечетни череши не ям“. Де е погрешката, в господаря или в слугата? Вие ще кажете: „Погрешката не е голяма“. Но царят четни череши яде, нечетни – не яде. Питам: Какъв трябва да бъде вашият глас – четен или нечетен? Четен трябва да бъде. Щом ще дойде един слуга и ще изяде една череша, ще развали работата. Царят не обича нечетни череши да яде. Връща го при господаря му. Слугата отива при господаря си и казва: „Каза ми царят, че нечетни череши не яде, яде четни“. Той не казал нищо на слугата. Отишъл, че набрал други череши, турил ги на таблата и пак пратил слугата си да ги занесе. Слугата не знае, че господарят пак ги чел, но сега ги изпратил нечетни. По-напред турил четни, а сега турил нечетни. Слугата като вървял, пак казал: „Чакай да ги опитам“ и пак взел една череша. Царят приел черешите, понеже ги намерил четни. Питам: Къде е

погрешката? Слугата прави нещата четни и нечетни. Той прави четното нечетно и нечетното четно. Царят не знае нищо. Погрешката къде е. Той мисли, че погрешката е в неговия приятел, а неговият приятел знае, че погрешката е в слугата. Тогава не му казва: „Как смееш да изядеш една череша!“ Казва: „Няма нищо, щом иска четни, той туря нечетни, слугата взима една череша и без да знае, слугата поправя своята погрешка.

Та ви казвам: Понеже вие сте развалили гласа, понеже вие сте носили черешите на царя, то като слуга сте изяли една череша. Не е голяма погрешката, но така се образува плоският глас от нечетно число. Сега ви връща вашият приятел при царя, който турил плоския глас, та слугата като върви по пътя, ще го направи объл. Той като изяде една череша, развали гласа и понеже гласът е развален, втория път без да знае ще поправи гласа.

Вие отивате при Бога и носите плосък глас, нечетен. Господ казва: „С този глас в Царството Божие не можете да влезете!“ Да ви кажа: Ако вие идете с плосък глас в Царството Божие, ще ви върнат и ще ви кажат – „С плосък глас човек не може да влезе“. Няма да ви кажат, че не знаете да пеете. Казват: „Още не сте за това училище, да вървите в света да се упражнявате“. Ще ви турят на изпит и ще ви дадат какво да учите. Има много предмети да учите, не мислете, че това е единственото. Гласът той е свързан с много други предмети, които трябва да се проучват. Но засега две неща ви са потребни. Някой път вие сте неразположен, болен сте, попейте си. Виж как ще пееш. Ама как ще пееш. Боли те крака. Започни да му пееш. И вие пеете: „Оле, оле, олеле, ох“. И вие пеете, но то е плосък глас. Пей: „Колко си хубав, откакто си дошъл, колко добро си ми направил. О, крачка, едно време можах много добре да живея. Сега всичко добре разбирам“. (*Това Учителят го пее*) Пейте. Вие ще кажете сега: „Туй ли ни остава сега да пеем?“ – Ами туй ли ви остана цял ден да ходите от

къща на къща и да носите телеграми? Кореспонденти на в-к Таймс. Ще информират нещо плоско, ще представят работите както не са. Не е лошо да бъдеш кореспондент, но когато се занимаваш, обективно ще пишеш, ще пееш по всичките правила. Сега казвам: Аз превеждам другите неща само за насърчение. Но ще се спрете: едно благо имате, което струва милиони – гласът на човека. Магическа сила има гласа. Онези, учените хора, адептите на миналото, адептите в Индия, пророците, разбирали музиката. И всичките животни обичат музиката. Ако на едно животно ти започнеш да му пееш и знаеш онзи основния тон, отдето се започва, то ще се спре и ще те слуша, колкото и да е гладно, то ще се спре. Индусите имат известни музикални парчета, които са малки, от няколко тона, еднообразни, като ги засвирят и змиите свикват и зверовете свикват, и ги разпръсват с музиката. То е една тайна, която те пазят. Индусите не са като европейците, каквото научат, те го държат скрито и не поверяват тайните на другите. Да кажем, вас ви боли по някой път гърлото – попейте му. Хрема имате, попейте на хремата. Вие ще идете да се оплаквате, че хрема ви хванала, че много тече. Нека тече. Понеже хремата е очистително средство за човека. Ако тебе не те хваща хремата е още по-лошо. Ако те хваща хремата, благодари, че това е процес на чистене. Много лекари ще ви дадат да си мажете носа. Не си мажете с нищо носа. Ако си мажете носа с глицерин, вие ще оглушеете. Аз никога не препоръчвам да се маже носа с глицерин. Оставете, не го мажете. Единственото нещо, което препоръчвам е малко топла вода, но глицерин, не. Други неща след туй се раждат, много неблагоприятни работи. Има известни микроби, които се зараждат вътре някъде, но природата ги е турила за полза. Даже сега учените хора са дошли до същото заключение. Треската е благословено състояние. И с треската се лекуват много болести. И най-лошите болести се лекуват с треската. Има болести, които не се

поддават на никакви лекарства, ако предизвикате изкуствено треска в болния организъм, при голямата температура, която треската образува, бацилите на болестта измират. Треската сварява бацилите. Ако ти страдаш от треска, ти ще се излекуваш от голяма болест. Щом се излекуваш от голямата болест, треската сама по себе си ще мине. То са сега нови методи, към които се обърнали лекарите. Не е толкоз опасна треската. Треската е предпазително средство за другите болести, които съществуват и които мъчно се лекуват в света. В туй научно изследване казват, кои болести са излечими от треската, предизвикана изкуствено в организма. Изкуствено се произвежда треската, за да се произведе тази специфична топлина.

Казвам: В човешкия звук, когато вие пеете, ще образувате ония висшите трептения в себе си, които веднага ще ви нагласят, онова, което ви дразни, онова което във вашия свят хвърля известна тъмнина, известно неразположение може да се премахне. Вие имате едно неразположение, какъв цяр ще вземете? Ще ви препоръчам, ако сте неразположен, имате една водна баня да се измивате, или разходка, или екскурзия. Не се изисква дълго време с месеци да се лекувате. Тогава може да употребите вашия глас като едно средство за лекуване, с което може да се подкрепите. Щом дойде облия глас, ще влезете в хармония с хората. Тогава магнетическата сила на всичките хора ще започне да циркулира във вашето тяло и вие ще бъдете здрав. Един организъм щом е в правилна връзка, всяка болест лесно се лекува. Да допуснем, че вие се намирате в някаква нужда, но външният свят е затворен. Тогава първият начин за поправяне на погрешките, на мъчнотиите, са екскурзиите. Трябва да пеете, пак ще постигнете. Вторият начин, нямате приятели, трябва да работите. Втория начин, вие нямате приятели, но с облия глас като кажете една дума на място, веднага вашата мъчнотия ще се уреди. Тогава ние искаме да се помолим на Бога. Дадени са правилата. Ние трябва да

имаме чисто сърце на първо място. При това чистото сърце трябва да бъдем свети. Вие имате за светостта нещо разбрано. Святост значи да имате една светлина, в която вие виждате как стоят отношенията на живота. При светлината няма да бъдете в тъмнина. А светлината е потребна за растенето, за развитието на нашето тяло. Без вътрешната светлина и външната е безполезна. Външната светлина наричат механическа, физическа. Има една светлина, в която нашият организъм расте. Има една светлина, при която мозъкът расте. Има една светлина, при която сърцето расте. Има една светлина, при която нервите растат. Значи, ако тази светлина не дойде, онези нерви започват да повяхват. Щом се отдалечим от светлината, ако (нямаме) вътрешна светлина, нашия организъм започва да боледува. Често атакува се нашето гърло, атакуват се нашите уши, атакуват се нашите очи. Аз ви дадох едно упражнение за очите. Направихте ли го? (-Да.) Я да видим как сте го направили. Турете си ръцете. Ще държите очите си натам отдето изгрява слънцето. Накъдето и да сте обърнати ще бъдете свободни. На физическото поле изток е отпред, запад – отзад, север – отляво, юг – отдясно. Накъдето и да е обърнато вашето лице, то е изток, затуй не се смущавайте. Не се смущавайте, че вашият запад е изток на други и вашият изток е запад на другите. То е позиция, положение. Казвам сега: Ще се поставите в онзи порядък, който съществува, отдето слънцето изгрява, от хоризонта, то е основното положение. Най-първо упражнението беше (да) си движите очите нагоре и надолу. Сега трябва да погледнете веднъж нагоре и няма да мигате, а аз ще броя до 5. Дигнете си очите всички нагоре – 1, 2, 3, 4, 5. Очите в хоризонтално положение. Очите нагоре – 1, 2, 3, 4, 5. (Три пъти направихме упражнението очите нагоре) Очите надолу – 1, 2, 3, 4, 5. (Направихме три пъти упражнението) Сега наляво и на дясно, от север към юг. Ще поставите очите на ляво и ще броим до 5. (Направихме упражнението три пъти) Сега очите надясно и пак ще

броим до 5. (Направихме упражнението три пъти) То са елементарни работи, които като правите, очите ще бъдат по-здрави, отколкото без тях. Мускулите на очите като не се движат, очите губят своята пластичност. Тогава се изгубва фокуса на зрението, започват очите да замъгляват, предметите се виждат двойни, парализират се. Като не се упражняват мускулите, човек придобива една анормалност, която съществува в света. Казвам: Очите трябва да се упражняват.

Гласът и той трябва да се упражнява. Гласът и той като не се упражнява и той огрубява. Та по някой път ще седнете и ще четете нещо на глас. Вие се слушайте като четете. Първото нещо, като четеш, слушай се как четеш. Като четеш сам виж приятно ли е, или не. Не викай другиго да те слуша. Пей и криво ляво как да е. Ти ще пееш дотолкоз, доколкото ти може да слушаш. Понеже човек е много снизходителен към себе си и да намери погрешка не е толкова строг. Казва: „Няма нищо, ще се науча“.

Хубаво: Сега изпейте ми „Мога да кажа, че слънцето утре ще изгрей“. Вие може да го съчините както искате. Аз ви давам свобода. Тази песен може да се развие, може да се дадат много определения, но аз вземам само основното нещо, образите. Всеки един образ може да се изпее по много начини. Може да се турят много хубави други думи. Може да се каже: „Аз мога да кажа“, но казвам, „аз“ може да се подразбира. Затова казвам: „Мога да кажа, че слънцето утре ще изгрее“. Откъде трябва да започнете сега? Тъй както е поставен въпроса, вие мислите, че аз искам да ви изпитам нещо. Но дадена работа как трябва да се направи? Търсим някакъв път. От кой тон сега ще започнете? Вие може да започнете със слизане. (*Учителят изпя „Мога да кажа“.*) Ще търсим сега път. Все таки, като изпея, вие искате да кажете, че всичките хора тъй трябва да пеят. Тъй както аз пея е вярно за мене, вие не можете да пеете както аз пея. Но има ред закони, вие може да пеете. Тази област е много широка. Една песен

всеки може да я изпее. Няма никакво различие. То има малки модулации на гласа. Може да изпеем много ритмично. (Учителят пее „Мога да кажа, че слънцето утре ще изгрее“ и всички пеем с Него.) За другия път ще остане другото: „Лицето на земята ще огрее. Всичко живо ще стане и за работа ще се захване. Грей мощно слънце, да учим добре!“ (Учителят изпя „Грей мощно слънце, да учим добре“ и всички пеем) Сега имате началото и края. Вие като пеете слушайте се, защото някои от вас плоско пеете. Слушайте се като пеете. Слънцето трябва да ни научи. Онези, които са на слънцето ще ни слушат. Ние се отправяме към тях, музика да ни изпратят, да станем малко по-музикални. Вие ще кажете: „Трябват дарби“. Вие всички сте даровити, само че не работите еднакво. Разликата седи там. Бог като ви пратил на земята, одарил душите ви, всички сте одарени. Дарби имате. Но всички не сте работили. Някои от вас сте оставили пеенето, казвате: „Ние певци няма да станем“. Какво ще правиш? Целият ден ще ядеш, ще мислиш за ядене, сутрин станеш ядеш, на обед ядеш, вечер пак ядеш. То е пеене на плосък глас. Ти ядеш сутрин, на обед и вечер и казваш, че то е смисълът на живота. И яденето е песен, защото някой път като яде някой и мляскат, той се наслаждава, той като мляска слуша глас, музика, приятно му е. Но е първото пеене, животинското. Ние като ядем като животните, мляскаме. Трябва да дойде пеенето. Понеже за бъдеще всички ще бъдете в някой хор, като влезете в небето ще вземете участие в хоровете; вие ще пеете и ще слушате. В небето всички без команда, всички взимат участие в пеенето. Без пеене няма да бъде. Казваш: „Да пеят хората“. Не може да кажеш, че само хората да пеят. И ти ще влезеш в тях, в хор да пееш. На мнозина гласът излиза от плитко. Гласът трябва да излиза от дълбоко. Вие ще си представите, че сте в един кладенец дълбок и гласът от дъното ще излиза, не отгоре при устата да излиза, но от дъното. Гласът трябва да излиза отдолу. По-голямата част от болестите се дължат, че ние (не)

упражняваме мускулите. Има един голям мускул, който покрива стомаха и е под дробовете, диафрагмата. Та всичкото препятствие седи, когато диафрагмата се подигне – тя се подига при големите скърби и при големите радости – и като не може човек да го снеме, образува се хълцане и много болести се явяват. Ще дишате дълбоко. Диафрагмата не трябва да се дига, трябва да дишате дълбоко, за да дойде в неговото нормално положение. Някой път като ядете много, вашият стомах подига диафрагмата. Някой път подигането на диафрагмата става от много ядене. По-малко яжте и дълбоко дишайте, за да заставите този мускул да дойде на своето място.

При пеенето най-първо ще вземете дълбоко дъх, да се намести диафрагмата. Ако вие контролирате вашите мускули, най-малко 75 % от неприятностите, които имате ще ликвидирате с тях по-лесно.

Сега научихме началото и края на песента, това е бащата и майката. Другият урок като дойде, ще гледаме да сместим децата. „На земята лицето да огрее, топлина то ще внесе за всичко що расте. Всичко живо ще стане и за работа ще се хване". Тия деца трябва да мислят. Между началото и края ще ги вместим някъде. Сега ще помислим малко за децата. Вие за цяла една седмица станете и по десет минути попейте си. Толкоз песни са дадени, те са методи. Имате тази песен „Тъги, скърби вдигай, слагай". Тя започва от „ре". Там имате движение. Изпейте песента, вземете тона „ре". Той е закон на движение. Я сега изпейте „Тъги скърби" (*Всички пеем „Тъги, скърби."*) Вие като изпеете тази песен, ще си турите бележка като професор. Изпеете веднъж, ще си турите 3. Втори път изпееш по-хубаво, ще си туриш 4, 5. Като туриш 6, значи песента е хубаво изпята. Сам ще се слушаш. Сега във вас песента трябва да има изражение. (*Учителят изпя „Тъги скърби" както ние я пеем без никакво изражение. После я изпя с изражение.*) На вашето пеене колко трябва да турим. Трета степен. Вие всички трябва да пеете. Вие по

някой път считате пеенето за непотребно. Вие пеете от нямай къде. Или мислим, че децата трябва да пеят. Но за да се подмлади човек трябва да пее. Старият човек, ако не се научи да пее, той не може да се подмлади. Но в подмладяването пеенето влиза като един елемент. Пей в своите мисли, пей в своите чувства, пей във волята си. Навсякъде пеене трябва. То е ритъм вътре в природата. Като седите в стаята си, пеете, направете едно упражнение. (*Учителят пее „Върви, върви" в нова мелодия.*) Ти сега на себе си как трябва да си кажеш? Жената казва на мъжа: „Върви, върви, върви!" (*Учителят го пее.*) Сега какво трябва да заповядa жената отвън. Сега аз казвам: Върви, ще идеш на екскурзия, ще дадеш свобода. Вие ще го изпеете, щото да не се докачите. Щом кажат: „Върви", вие ще се докачите. Тогава ти започни. Да кажем вашият учител казал нещо немузикално, казал някое изречение, че не ти е приятно. Тогава ти се спри и кажи на себе си как трябваше да каже Учителят. Тъй трябваше да каже: „Стоянчо, стани ти и иди на разходка". (*Учителят го каза много нежно*). Ти го коригирай в себе си. Не казвайте, че той на ученика казал така. Учителят няма да бъде доволен от отговора. Той да му каже така: „Всички сега трябва да се коригирате". Коригирайте учителя вътре в себе си. Вън учителя не го коригирайте, но в себе си го коригирайте. Сега Учителят казва: „Пей сега!" Ти какво ще кажеш сега? Ти ще кажеш: „Ще пея, учителю за тебе, тия хора отвън са публика". Аз пея и харесвам пеенето и хората ще го харесат, щом аз пея и не харесвам пеенето и хората няма да го харесат. Това е закон. То е като едно правило. Каквото Бог ни говори отвътре, трябва да го слушаме, то е Божественото. Каквото хората ни говорят отвън, ние трябва да го проверяваме. Ние сега външното не проверяваме, а вътрешното проверяваме. Объркал се редът на нещата. Външното ще го проверяваме, вътрешното ще го вярваме. От вътрешното пеене се образува външното. Вътрешното пеене е разумното пеене. Външното

сега се образува. Сега това не да е като един закон, но да имате желание да пеете. Бог изисква ние да пеем, понеже ни е дал глас, иска да ни слуша. Като ни чуе да види, че ние знаем да говорим, не само да говорим, но музикално да говорим. Аз съм слушал французи, англичани като говорят, говорят много музикално. Има французи, които фъфлят, има англичани, които фъфлят, и руснаци. Българите са много резки. Много рязко говорят. Много рядко ще чуеш българин да говори меко. Той е аналогичен език, но българският език сега се нуждае само от мекота. Вие в школата по какво ще се отличавате? – Да знаете всички да пеете, да знаете всички да говорите. Да не говорите излишни работи. После вие да се интересувате само от хубавите работи. Лошото вие го имате, няма защо да се интересувате. Лошото с нас върви. Трябва да се интересувате само от доброто – то е придобивка. Та вие не се считайте, че сте стари. Казвате: „Много сте учени". Аз виждам сегашната култура докъде дошла. В моето схващане ето докъде дошла. Виждам го той е добре облечен, косата е хубаво вчесана, обущата, всичко тъй нагласено. Върне се в къщи, съблича си дрехите, казва: „Хайде да ядем". То е култура. Говори за хигиена, а сам не говори хигиенично. Говори за хубава реч, но я няма. Сам не прилага хубавото говорене като пример за себе си. Всеки ден така не постъпва.

Дойде някой не разбрал нещо и ме пита: „Това как да го разбера?" Два – три пъти ме пита как да разбира нещо. Този човек може да го съдя от своето гледище, да кажа: Толкоз ли не разбира, глупак! Казвам: Чакай. Този човек е далеч от мене, аз отдалеч му говоря, на може да схване. Приближи се, дойде на един километър, пак не чува. Приближи се на половин километър. Казва: „Ще извините много, далеч бях не можах да чуя". Дойде наблизо човекът, говоря му и той ме чува. От близкото положение е разумното говорене. Отдалеч аз говоря на невежите, отблизо на разумните.

Тогава, ако не разбирате Божия закон, ако говорите отблизо и не говорите разумно, вие ще се скарате. Щом двама души говорят отблизо и се карат, те не си говорят разумно. Единият да иде на Витоша, другият тук и нека си говорят, няма да се карат. Онзи, ще маха от Витоша, ще говори, но този нищо няма да чува, ще вижда само махането. Вие казвате: „Да станем близки". За да станете близки, трябва да станете разумни. Щом не сте разумни, веднага ще дойде стълкновението. По този начин ще ви дадат отблизо. Децата са отблизо и вие трябва да знаете как да говорите. На дъщеря си не може да говориш както на жена си. Майката не може да говори на сина както на баща си. Сега хората са се изменили. Когато са далеч от любовното положение колко са нежни. Колко обичам да ви видя, да видя вашето светло лице. Пък като се съберат, колко си грозна. Не мога да те търпя. Защо? – Тази възлюблена изгубила гласа си, не говори. По-рано той като ѝ каже нещо, тя казва: „Колко е сладък гласа ти, я ми кажи още веднъж". – „Ама какво говедо си!" – Да, да, Господ направил говедата, че човек му турил името. Бог направил магарето, а човек му турил името. Има две значения: „Маг" – значи голям, „гаре" – значи натоварено. Магарето е повече натоварено, отколкото трябва. Човек натоварил магарето с товар повече, отколкото трябва. Тогава туй магаре е скромно, с малко се задоволява, пие само хубава вода. Някой се напил, хората казват: „Магарешка работа". Магарето не е пияница. Направил някаква неразбрана работа, пак казва: „Магарешка работа". Този живот магарето няма. Магарето направо го обвиняват. Магарето като животно е добро животно. Но като магаре, както хората са го направили е лошо. Много от неговите лоши черти, хората му ги приписват. Благодарение, че магарето е устойчиво, ако нямаше магарето тази твърдост, не зная какво щеше да стане. Магарето има една лоша черта. Всичката магарещина знаеш къде седи? Магарето някой път е повече твърдо, отколкото трябва. Затова хората турили

магарето като образец на твърдост. Ти го бий, но то си остава на онова, което знае. Хубава черта. Защо човек да не седи на своето убеждение. Така че на тази черта в древността, когато минавали в четвъртото посвещение, на магарето са яздили. Христос на магаре язди. Да бъдеш твърд като магарето, окото да не ти трепне. Магарето като влезе в селото, реве. Животно, което Бог създал. То ще се провикне, но ревът на магарето казва: „Ако не вървите по Божия път ще бъдете животни като мене; ако вървите по човешкия път, ще бъдете магаре като мене, че каквото и да вършите и добро да направите, и най-хубавото може да направите на хората, те никога няма да ви оценят". Всеки човек, който не се оценява, той ще има участта на магарето, но туй не трябва да ни обезсърчава.

Сега да остане онази хубавата мисъл. Искам да ви освободя от онзи, личния характер на човешкото. Отделяйте човешкото от Божественото. Бог направил животното, а Адам турил името магаре. Бог ни най-малко не коригирал Адама. Каквото турил, това остана. Обаче сега ние трябва да коригираме нашите постъпки. В себе си трябва да коригираме една погрешка. Ние имаме едно магаре и то е в нашите морални чувства; магарето, дето толкоз го онеправдали хората го турили на нашата глава в моралния свят на едно място, че то пази вратата. Кой как дойде, магарето казва: „Какво искаш?" – Твоите акредитивни писма ще ги дадеш на магарето, то ще ги разгледа и ако ги одобри, ще те пусне. Ако не ги одобри, ще каже: „Нашият господар не е разположен, с тия акредитивни писма не може да влезеш". Тъй щото магарето завзема една почтена служба вътре в нас. От човешкото честолюбие, от човешката гордост по-висока служба има магарето в нас. Трябва да знаете, че службата на нашето магаре е турена да спаси човека от много страдания, ако го слушате, пък ако не го слушате, ще дойдат други, нови страдания. Ако го

уволните и турите друг на мястото, работата няма да върви. Бог турил всичките животни на мястото, ние сме разместили.

Пейте хубаво, плоски гласове да нямате. Плоските гласове напуснете, с облите гласове ще говорите. Те са магнетични. Всичките благословения ще дойдат от облите гласове. И тогава новата психология плоските гласове ще ги оставите за основа, облите гласове ще бъдат горе. Не че човек ще се освободи съвсем от плоския глас и той трябва. Но за новия живот, облият глас е потребен, който ще даде спокойствие на човешката душа.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината! (3 пъти)

16 лекция, държана от Учителя на 17 март 1937 г., сряда, 5 ч.с., София – Изгрев

ГЛАСНИ И СЪГЛАСНИ – РАДОСТИ И СКЪРБИ

Отче наш

(*Учителят прочете наум няколко от темите „Причините на погрешките“*.)

Един в темата си казва, че причината на погрешките е недоволството. Но недоволството и то е една погрешка. – Непослушанието, казва друг. Но и то е една погрешка. Погрешка от погрешка не излиза. Погрешката това е един резултат. Не че мисълта е крива, непослушанието не е причина на погрешката. Тази дума българите са я взели, тя значи да имаш желание да станеш велик, да се прославиш. От този ще вземеш пари, от онзи ще вземеш пари на земята. Ще си направиш дрехи, ще забатачиш, ще заборчееш, ще употребиш лъжата, най-после вземат да те бият. Ти ще лъжеш да се харесаш някому. Някому трябва да се харесаш. Човек трябва да има някому да се хареса. Не трябва да се спираме върху подробностите. Тъй както сега разглеждаме живота, имаме крива представа. Защото сегашния живот е един малък резултат.

И ако биха ви задали един въпрос, колко пъти има да дохождаш от оня свят в този свят? По колко начина може да дойдеш? Може да дойдеш посредством минералното царство, може да дойдеш посредством растителното царство, може да дойдеш посредством микроорганизмите, чрез рибите, чрез птиците, чрез млекопитающите, може да дойдеш по начина на човека. Но ако дойдеш по начина на минералите, ще знаеш само онова, което минералите знаят. Ако дойдеш по начина на растенията, ще знаеш само онова, което растенията знаят. Ако дойдеш по начина на човека, ще знаеш колкото човека. Но отношенията не спират там. Защото да

кажем, растенията са сухорасли и водорасли, животните са топлокръвни и студенокръвни. И в човека има две подразделения. Може да дойдеш сухорасъл, може да дойдеш и водорасъл. Кое е похубаво, да бъдеш сухорасъл или да бъдеш водорасъл? Вземам сухорасъл да растеш на сушата. Като ученици ви трябват две неща като два метода, като пособия ви трябват: да мислите добре и да се учите добре. Защото то е същественото. Ти в живота не може да направиш никакъв успех, нищо не може да постигнеш, ако не мислиш добре и ако не се учиш добре. Сега вие може да разберете мисълта в много тесен смисъл. Чрез хубавата мисъл вие ще добиете фактите и принципите, а чрез учението вие ще придобиете начините на приложението. Наука е туй, което може да приложиш в живота, да придобиеш добродетели. Сега ние минаваме за учени хора и искаме да станем учени. Но ние разбираме науката много тясно. Науката то е един непрекъснат процес. Прекъснат процес е, когато човек прилага онова, което е измислил и после ще се учиш. От прилагането на мисълта излиза учението. Ако бихме се задоволили със знанието, ние не бихме прогресирали. Като растенията, ако бяхме се задоволили, щяхме да останем растения, понеже не се задоволихме, станахме на риби. Ако бяхме се задоволили като риби и досега щяхме да бъдем като риби. Но понеже и там не се задоволихме, искахме да бъдем повече от рибите, станахме птици. Някой може да разбере и да каже, че човек е излязъл от рибите. Не че човек е излязъл от рибите, но има познанията на рибите, много ограничени познания. Щом имаш много ограничени познания, тия познания могат да бъдат за тебе или минерални познания за живота, или растителни, или рибни, или птичи, или животински, или човешки познания. Сега тия неща вие ги знаете. Но има един начин да знаеш кога да употребиш всяко нещо. Вие всички казвате: „Страдания“ и си търсите дрехата от тях. Вземете в човешката реч. Колко гласни букви има: А, О, И, У, Е, Ж, Я, Ю, Ъ.

Едното „Я“ е топлокръвно, другото – студенокръвно. Те са всичко девет – това са всичките радости в света. Девет радости човек има. Колко съгласни има? Съгласните, това са скърбите. Скърбите в живота колко са, да ги напишем. Б, В. Като кажете Б, напъвате се. Като кажете А – радостта е отворена. Вие ще видите каква е ползата на един човек, който се напъва да говори. Като срещнеш един човек, който се напъва да говори, той ще успее повече, отколкото онзи, който никак не се напъва, той няма да успее. Видите един на лозето се напъва, а друг никак не се напъва. Аз зная, че единият ще яде грозде, а другият нищо няма да яде. Та сега и религиозни хора има, които си турили ръцете на кръста и гледат насам–натам. И то не е лошо, но грозде няма да ядат. Религиозните седят, другите с мотиката работят. Сега ние сами се спъваме. Но да напишем съгласните: Б, В, Г, Д, Ж, З, К, Л, М, Н, П, Р, С, Т, Ф, Х, Ц, Ч, Ш. Колко са? – 19. В славянския език имате 40 букви, а в български останали 30. Та сега да се повърнем. Сега имам да ви наведа на мисълта, че някои придихателни звукове са отпаднали. Ние искаме някой път да опростотворим езика. Ние сме започнали с опростотворяването и сме дошли до усложнението. Някой път като изучавате някой предмет отдалече виждаш общите линии. Ако разглеждаш една планина, виждаш общите линии, но колкото повече се приближаваш, ще видиш и подробностите. Запознаете ли се с някой велик човек, най-първо изучавате неговите отличителни черти, но после щом се запознаете по-добре, ще узнаете и неговия вътрешен живот. Казвам сега: Ние се запознаваме с живота. Щом се запознаеш с живота, ще се запознаеш и с вечния живот. Казва Писанието: „Това е живот вечен, да познаем Бога“. Как ще познаеш Бога? – Ти ще познаеш Бога, като изучаваш Божественото, всичко онова, което носи животът. Като изучаваш диханието, ти ще се запознаваш с Бога. Най-първо, като минерал ти ще се запознаеш, после като растение малко по-широко,

като животно – още по-широко, а пък като човек ще имаш една ясна представа.

Казвам сега: Две неща ви са потребни. Първо: да мислите добре. Всеки може да каже: „Коя е добрата мисъл?“ Не само човек трябва да мисли добре. За да мисли човек, той трябва да бъде студенокръвен. А за да обича Истината, той трябва да бъде топлокръвен. Или другояче казано: Ти доброто само зимно време може да го научиш. И за да научиш Истината, само лятно време може да я научиш. Когато е топло времето, Истината може да я научиш. Сега туй да не ви спъва. Сега, представете си, че искате да се научите да яздите на велосипед с две колела. Ти не знаеш добре да яздиш. Гледаш някой язди добре и ти казваш – и аз зная. Качиш се, търкулиш се. Колко време ще ти вземе, докато се научиш? Някой може да се научи за два, три дена, някой за десет, пък някой съвсем ще се откаже. Сега по някой път вие казвате, че вие мислите. Малко хора има, които мислят. Малко хора има днес, които се учат. Ние чувствуваме. И в чувствуването има една мисъл. Като те хванат и те подкарат в затвора, ти казваш, че мислиш. Мислим, ние усещаме буквите. При лошите условия започваме малко да мислим, по кой начин да се откопчим от закона. Ако не започнеш да мислиш, ти по никой начин не можеш да излезеш. Това е един подтик, но то не е свободната мисъл. То не е свободното учение. При свободното учение, ти ще бъдеш освободен от известни ограничения. И трябва да правиш постоянно опити. Вътрешни опити трябва да правите. Не опити, както другите хора правят, но специфични опити. Ще правиш туй, което се отнася до тебе. Каквото другите хора правят, всякога ще го имаш като спомагателно средство за себе си. А тъй както ти мислиш, както ти учиш, така и ще постъпваш. Но по някой път ние се влияем от външната среда, от хората. Ти казваш: „Аз обичам еди кого си“. Защо го обичаш? – Защото той те предизвиква с нещо. Ти за да обичаш човека, трябва да имаш някакъв повод. Че ти

може да обичаш богатия човек по повод на неговото богатство. Ти може да обичаш учения човек, поради неговото знание. Ти може да обичаш добрия, заради неговата добродетел. Ти може да обичаш човека, защото той е справедлив в живота си, защото той е силен човек, може да го обичаш, защото има живот в себе си, защото е здрав този човек. Ти си болен човек, усещаш, че като те хване, има нещо, произтича от него. Вие сте били болни някога, някой път дойде здравият човек, хване ти малко ръцете. Като те хване за ръката, като че нещо протича в ръката. Казваш: „Стана ми нещо леко". Този човек със своето ръкуване може да ти даде нещо. Някои хора толкова изобилно имат, че с когото се ръкуват, дават. Някой път ръкуването е много хубаво, когато се ръкуваш със здрав човек, но когато е с болен, не е хубаво. Сега ще се уплашите. Сега хората не искат да се ръкуват, понеже имало микроби, да не се заразят. Хората сега са и против целувката. Понеже може да има някаква заразителна болест. Казва: „Не е безопасно да се целуваш и ръкуваш". И прави са. Ти, който искаш да се ръкуваш, трябва да си умиеш ръцете добре. Онзи, с когото трябва да се ръкуваш и той трябва да си умие ръцете. Когато ще целуваш, трябва да се умиеш. Човек току си мие устата. Най-много си мие устата. Той току си мие долната бърна, горната бърна. Постоянно се мие. Колкото затова, устата си миете. Но устата трябва да се мие, понеже от насъбраната храна образуват се известни отрови в каналите. Колко пъти трябва да се мие устата? Устата трябва да се мие поне след всяко ядене. Човек трябва да си умива устата сутрин, на обед и вечер, да има една чистота.

Но най-същественото сега е: Силата на човека седи в неговата мисъл. Говори ви един човек, разсъждавате върху онова, което ви говорил. Той ви говорил с известни звукове. Виждате най-първо, какво впечатление прави неговата реч на вашето ухо. Когато той произнася думите, как ги произнася? Законът е верен. Че ние никога

не може да приложим онова, в което ние не вярваме. Туй, за което имаме вяра, вярването то е да вярваш с ограничение. Вярата в правата мисъл е законът на освобождението. То човек започва освобождението в живота – в надеждата. Не да се надява, ами в надеждата. Вярата вече започва да освобождава човека. Ако ти вярваш в Бога и тази вяра започва да те освобождава, ти имаш вяра. Ако тази вяра не те освобождава, ти имаш вярване. Ние мислим за вярата кога? Когато сме щастливи, задоволени, много малко мислим за Господа. Щом ни напекат лошите условия, ние търсим Господа. Ние търсим Господа само в нашето нещастие. Какво е нашето понятие за Бога? Ти си жаден, идеш, напиеш се. Когато си жаден тичаш, напиеш се на чешмата и казваш, нека си тече. Но ти нямаш връзка с водата. Нямаш понятие за водата. Ти като идеш при водата, даже нямаш почитание към водата. Ще си умиеш ръцете, краката в извора и мислиш, че тази вода е много глупава, носи всичко. Но ако ти идеш при един малък извор и се измиеш в този извор, той ще има лоша представа за тебе, едно нехубаво чувствуване ще има за тебе. Той ще се очисти, но той ще познае, че не си умен, че ти не мислиш, и не се учиш. Казва: „Няма да го бъде този, ще го скъсат в живота.“

Сега искам вие да разсъждавате обективно. Като започне да ви се говори, вие се страхувате. Като започне да ви се говори, вие прилагате нещата. Като започне да се говори за погрешките, скоро ги намирате, скоро ги виждате. Като ви се говори за добродетелите, вие се радвате. Пък понеже имате повече притежателни букви, повече скръб имаме. Сега ние много погрешки нямаме, много грехове нямаме. Достатъчно е един грях да направи човек. Направи някой човек един грях, един човек и навсякъде където ходи, този грях с него върви. През целия си живот носи греха. Да кажем, един грях си направил, който не се заличава. В един живот ти не може да го заличиш. Дойде ти онази идея, че ти си убил. Мойсей направи едно убийство и 40 години

трябваше да живее и да изкупва. Като направи този грях, той не можа да влезе в обетованата земя. Казва Господ: „Ти отдалече ще видиш земята, но ти няма да влезеш в нея“. Мойсей, който беше един посветен, който се учи в Египет, във всичките тайни, разбираше законите, много учен човек беше, много учен държавник. Я му вижте законите, какъв първокласен държавник е, и вие и днес може да приложите Мойсеевото учение. И днес може да приложим. Има някои закони турени, които не са от Мойсея. Например, че някой, ако ходи да събира съчки в събота, да се убие. Този е един закон, който не е турен от Мойсея, то е прекалено, то е от ревностните последователи на Мойсея. То не е от Мойсея, но от отците. Те го туриха и казаха: „Хайде да го турим в името на Мойсея“. Сега има много работи, турени от отците. Какви са тия отци. Всеки баща, той е отец, все ще внесе закон, нещо върху сина. Майката и тя е един отец и тя ще внесе нещо върху дъщерята. Като се наредят все свети отци. Казваме: Ние един Отец имаме, Бог е нашият Отец. Като дойдем до Бога, ние ще се освободим.

Христос казва: „Ако не се отречете“. Вие не сте правили опит да се отречете. Ти искаш да се самоотречеш, искаш да изпълниш Христовия закон. Да допуснем, че ти си богат човек, казваш: „Всичко ще раздам на бедните и ще тръгна да живея един живот, както Христа“. Раздадеш къщи, ниви, всичко туй, но след това дойде изкушението. Като богат ти имаш слуги, почитание, уважение от хората, сега си взел тояжката, нищо нямаш, не те почитат хората, казват: „Малко смахнат човек, раздаде всичко имане, къща“, напуснат те хората. Ти после съжаляваш, казваш: „Не направих ли аз тъй малко прибързано работите?“ Туй самоотричане на място ли е? Аз така не бих се самоотрекъл. „Раздай си имането!“ Защо? Чудни сте вие. Казва: „Раздай си имането!“ Че ако моето богатство мене ме е направило лош, тогава защо ще го дам на другите хора и тях да направя лоши.

Аз колкото пари имам ще взема, ще ги заровя, нито аз вземам, нито на другите давам. Ще взема тояжката и ще тръгна по света да проповядвам. Туй богатство, мене направило жесток, користолюбив, ще го заровя някъде. Нито аз ще го взема, нито на другите ще дам. Няма да притурям, няма да печеля по този начин. Сега вие мислите, че някой път аз искам да ви кажа: Ще ми завещаете къщата. Какво ще ми завещаете. Вие с жена си се бихте, карахте се, че като турите на моя гръб тази беля, ще дойде дяволът. Най-първо ти ми завещаваш нещо, което не е твое. Тези камъни, с които е съградена къщата не са ваши, вие ги взехте без да питате Господа. После сякохте дървета пак без да питате. Ще ми подарявате крадени неща. Не му искам ни гредите, ни камъните за себе си. Ако някой иска да ми завещае една къща, не искам. Мене често ми казват: „Учителю, защо не направиш една хубава станция?“ Казвам: Тебе Господ ти направил една хубава станция, по-хубава от тази никой не може да ти направи.

Сега да оставим посторонните работи. Самоотричането, то е цяла една наука. Ти се самоотричаш само тогава, ако намериш по-ценно. Правиш една обмяна на нещата. Казва Христос: „Ако някой намери онзи бисер, който търси, каквото има всичко ще продаде, за да купи онзи бисер“. Ако ти намериш нещо по-ценно от онова, което имаш, ти се самоотричаш от старото, пък взимаш новото. Ако не си намерил новото, пък се отричаш от старото, ти ще влезеш в един крив път. Нищо няма да постигнеш. За пример, вие изучавате един език. Казваш: „Аз зная да говоря френски“. Та и аз зная така да говоря. Та и немски така говоря. Аз и български зная. Много малко българи съм срещал да говорят български. Списатели съм срещал и не могат да говорят български. Аз не искам да се спирам върху езиковата страна на нещата. Но те не знаят как да произнасят гласните букви. За пример, ако попитам българите с кое гърло трябва да произнасят гласните. С едно гърло. Не. Ти О-то ще го произнесеш с първото

гърло. А-то ще го произнесеш със средното гърло. И-то – с горното гърло. Ако искаш музикално да произнасяш гласните, с трите гърла ще ги произнасяш, по три начина. Пък другото да е спомагателно. Но кога гласните букви са спомагателни? Ти може да произнесеш А-то и с първото гърло, но няма да придобиеш тия резултати. Ти ако кажеш на един човек: „Имам добро мнение заради вас“, но го кажеш остро и сухо или пък кажеш на друг меко и нежно: „Аз имам добро мнение за вас“. На един човек като му говориш, кажи му, не да го мажеш. Много си добър, от голяма добрина страдаш. Много си лош, от голяма лошавина страдаш. Човек може да страда от голямата си добрина, като не знае. Много майки, като им са болни децата от добра воля, да не би да умрат от глад ги уморяват. Та ви казвам: Онова знание, което имате сега, пазете се от него. Аз ви казвам: Пазете се от знанието, което имате. Опитността, която имате, не я напущайте. Дойде някой казва: „Ами ти вярваш ли в Бога?“ Казвам: По какво се отличава твоя Господ от моя Господ? – „Ама аз съм богат“. По какво се отличава твоето богатство от моето богатство? – „Аз имам 20 милиона“. Аз имам десет хиляди. Той е разбойник. – Ти питал ли си Господа за твоето богатство като си го взел? Ти имаш сто хиляди кожи щавосани, аз имам десет хиляди кожи. Ти си търговец на кожи днес. Едни ден като се заведе дело и тебе те съдят за кожите като главен инициатор, защо си ги взел, на какво основание ги продаваш. Ще наредят ти, който си носил, пък и онзи, който шил, ще ви съдят, ще има свидетели. Всеки ще представи Истината: платих на един обущар, той ми каза, че взел позволение от тебе. Вие мислите, че тази работа без позволение става, от великата държава на живота. Трябва разрешение. Вие тук да градите една къща, нали трябва да вземете позволение, ако не вземете позволение, не ви позволяват да градите. Ти в живота не може да туриш камъци върху себе си. Ще дойде комисия, ще пита. Всяко нещо, за което не си взел разрешение, ще се

разруши. Сега нещата, които ние имаме, казват: „Тази къща да се събори, тя не е турена на място“. Нали когато регулират много къщи се събарят. По закона за регулацията някой път вече трябва да се дигне къщата. Дигат се тия къщи. Плачат хората. Няма нищо, като се дигне от едно място, ще се тури на друго. Вас ви е страх от смъртта. Нали сте ученици, защо ви е страх от смъртта? Вие смъртта виждали ли сте я? Казвате: „Толкоз хора съм виждал умрели“. Вие сте виждали умрели, но смъртта виждали ли сте? За пример, един вълк удавил няколко овци. Вие виждате резултата, но вълка не сте срещали. Срещни този вълк да го видиш. Една овца вълкът удавил. Много пъти овците умират и без да ги дави вълка. Не може да кажете, че всяка овца умира от вълк. Има признаци когато една овца е удавена, но овците умират и по друг начин.

Казвам сега: Ние хората умираме по единствената причина, че не слушаме. От непослушание умираме. Бог казва: Ще се храниш с Добродетелта, ще се храниш с Истината, ще се храниш с Правдата. С какво още ще се храниш? Ще се храниш с милосърдието, ще се храниш с кротостта, с въздържанието. Сега вие имате нещата в ума си да турите по стария ред. По стария ред да турите нещата. Ти със стария чувал, дето си ходил, ти със стария чувал ново брашно не може да носиш. Със стария чувал ново жито не може да носиш. В Царството Божие нова торба трябва за новото жито. За всяка една мисъл се изисква нова торба да имаш. Ти може със своята стара торба да идеш, но ще развалиш житото. Сега онова, което при дадените условия може да приложите, приложете го.

Ще ви преведа един пример. Казвате, че трябва да бъдем много добри. Ще ви приведа един пример, който отчасти е верен. В една американска църква – не зная, но мисля да е била американска – в една от свободните църкви, една богата църква, един от най-големите богаташи в църквата все наопаки прави, ще ги разсипе. Молят му се,

никого не слуша, той се намира нещо, еди кой си член това не направил, онова не направил. Той си турил на ума всичко да разсипе, всичко трябва да се поправи и проповедника, всички. Пращат комисия да му говори, но той като дойде не може да се примири. Един ден всички казват: „Вече ще се отнесем до Господа, ще го дадем под съд“. Събират се и казват: „Господи, този наш брат (казват му името), ако може да се поправи, поправи го, ако не, дигни го оттук да се махне, да се освободим от този тормоз“. Той чува това. След няколко дена заболява и вика проповедника: „Помоли се на Господ да ми помогне.“ – „Какво ще се моля, ти никакво добро не си направил, ще разсипеш църквата. Ако обещаеш, че ще посветиш живота си в бъдеще и всичко ще дадеш, да има какво да туря под коленете си, ще се помоля. Господ няма да ме слуша, има заявление против тебе.“ – „Обещавам, казва, половината от имота си ще дам.“ – „Не, не става, цялото имане ще дадеш. И имането си, и живота си ще посветиш.“ Най-после като обещава, проповедникът казва: „Сега може да се помоля. Помни, ако речеш да ме излъжеш, аз съм свидетел, ще те задигна“. Оттам насетне този брат става първият в църквата и най-усърдният брат. Сега ние искаме да приложим Божията Любов. Как ще приложи един добър брат? Как ще приложи един лош брат? Някой казва: „С Любов“. Помни, ако ти не живееш добре, аз ще кажа на Господа, аз ще бъда първият, който ще те дам под съд. Знаеш ли туй? Не да ходиш да говориш против него, ами иди, направи едно заявление, дай го под съд, ще викаш свидетели. Казват: „Ама съдба има“. Така ще се оправи света. Сега някои братя от вас искат да станат богати. Аз доста богатства имам заровени в земята. Но давате ли обещание, че ще посветите живота си на Бога? Сега всички може да дадете обещание, аз ще ви покажа само къде е имането, и вие ще идете само когато се намерите в голяма нужда. Ето какво разбирам: като ходите, просите оттук оттам и никъде не ви дават нищо, няма

където да идете, тогава ще дойдете при мене и ще ви кажа на еди кое си място, отхлупете плочата, вземете една златна монета и пак затворете. Ако вземеш две монети, отиде вече работата. Аз ви казвам като ученици какви трябва да бъдете. В света няма по-лесна работа да се печелят пари. Има едно лекарство, един специалитет, ако ви го дам, вие пари може да имате колкото искате. Вие сте бедняк. Ако ви кажа едно лекарство, специалитет, идете в Америка, Германия, навсякъде като идете само трябва да знаете методите, да употребите. Докато идете е мъчнотията, оттам насетне е лесно. Да кажем, че във всеки едного, когото изцерите, ако е американец вземете по 10 хиляди долара, ако е англичанин по 1000 английски лири, а пък ако е българин по колко да му вземеш? Хайде, на българина ще му турим не сто лири златни, но книжни.

Помнете, че силата на човека седи в човешката мисъл. Ти трябва да знаеш как да запалиш ума си. Докато не се научиш да палиш ума си – вие по някой път искате да запалите ума си. Вие палили ли сте ума си? После, преди да сте запалили ума си, трябва да знаете как да се самоотречете. Аз не искам вие да тръгнете да просите по хората. Казвате: „Имаме бедни вдовици, деца, страдат“. Благодарим за туй добро. Светът дълго време помага така. Какво ще ида аз от другите хора да ми дадат, за да помагам. Аз ще ида да работя и нито пет пари няма да искам. Аз като ученик днес ще ида да копая и каквото взема всичкото ще го дам. Няма да ида да кажа, дай за този, дай за онзи. Като ученик аз няма да го направя. То не е благоприятно на Господа. Мислите ли, че Юда, който носеше касата, той не го сполетя нещо лошо? Дяволът чрез парите влезе в него. Той за пари предаде своя Учител. Показва каква алчност имаше. За 30 сребърника. Сега психологически разсъждавайте, защо толкова евтино Го продаде? Ние сега ще оставим този въпрос. Вие може да мислите защо толкова евтино Го продаде, но вие не разсъждавате правилно. Нему обещаваха

много, но го излъгаха. Нему обещаха много голяма сума, после като го излъгаха, като му дадоха 30 сребърника, той от голяма скръб се обеси. Той беше толкова алчен, че се обеси, казва си: „Мен, будала, да ме излъжат. Друг път няма да имам такъв случай, отде ще спечеля“. Че отиде и се обеси, че не могъл да спечели. Сега туй е моето тълкувание. Но онези хора бяха хитри виртуози, излъгаха го.

Та и вие, когато правите погрешки, излъгали са ви. Вие правите погрешки както Юда, имате алчна мисъл. Казвате: „Този е случаят да спечеля. Ние имахме един наш приятел, брат Величко Граблашев, който имаше амбицията да стане министър. Той беше радославист. Казва: „Ще дойде един ден и ние ще се поомажем“. Казвам: Как? – „Много добър приятел съм с Радославов“. И какво се случва: Когато вече Радославов щял да дойде на власт, скарали се за нищо и никакво. Казва: „Да се не види макар, този дявол отгде дойде, извадиха ме от листата“. Аз го гледам и се поусмихвам. Казвам: Благодари, че Радославов не те тури в листата за министър. – „Че как, втори случай няма да ми се падне.“ Той гонеше Михаля. Можех да направя нещо. – Казвам: Подир две години ще се разговаряме. След две години като започнаха да ги турят в затвора, той ме срещна и ми каза: „И аз щях да бъда един от тях“. Ако вие влезете като министър в царството на дявола, като дойде Господ вие ще бъдете в затвора вече.

Та казвам: Като ученици трябва да бъдете чисти, да имате ясна, светла мисъл за Бога. Аз седя някой път и разглеждам живота си в своите мисли, не отвън как постъпвам, какво съм казал, какви ми са намеренията. Дойде някой човек, говори ми любезно, кажа му сладка дума и проверявам какви са моите намерения. Проповядвам му, че трябва да вярва в Бога. Пък се питам защо му проповядвам Бога. Правя ли Господа аз като параван и аз ще се скрия зад него, за да спечеля нещо, или онуй благо, което имам, което съм спечелил искам да му дам от туй благо, и той да спечели. Казвам: Аз съм пил от тази

чешма, много е хубава. И ти можеш да идеш, безопасно е. Не да туриш сега, че ще плати малко. Плаща се нещо за чешмата, ще оставите нещо за чешмата. Ако дойде човек, все ще остави нещо. Има нещо користолюбиво. В Америка има проповедници, на които се плаща много. Има проповедници от средна ръка, на които плащат по 6-10 долара. Има талантливи, на които плащат по 50 долара, а има такива тузове, на които плащат по 100 долара, по 200, по 300, 400 някъде и хиляда дават. Казвате, много е това. Американците са щедри. Американците по някой път ще викат някой музикант в къщи на пианото да му посвири. Падаревски, като беше в Америка, ще го викат богатите американци да им свири и щедро ще му платят. Всяка вечер тук го канят, там го канят и като изсвири няколко парчета, ще му дадат няколко хиляди долара. Падаревски за шест месеца в Америка имаше една сума от един милион и петстотин хиляди долара. Свири човека и знае как да свири, не само да си маха ръцете. Ако ние не знаем как да мислим; ако ние не знаем как да учим, кой американец ще даде нещо. Слушам две сестри, че говорят и едната казва на другата: „Разбра ли какво казва Учителят?“ – „Ами ти разбра ли?“ Седят двете разговарят се и аз ги слушам. Като каже едната: „Знаеш ли какво каза Учителят?“, аз виждам вече тенденцията. Другата казва: „Ами ти разбра ли? Ами ти разбра ли Го?“ И тя тенденциозно говори. И двете нищо не са разбрали. Аз разбрах, че не са разбрали. След туй и двете идат поотделно да ме питат: Тя онази казва тенденциозно, че няма погрешка. – „Любезни Учителю, онзи пасаж как да го разбираме?“ Рекох: Аз още не съм разбрал. Иде и втората и тя пита. „Ами онзи пасаж как да го разбираме?“ И него не съм разбрал още. Ама ти, казва, като не си го разбрал, защо го каза? – Казах го, вие да изпъкнете и аз да се уча от вас. Чета някоя книга. Не критикувам един автор, защо писал, виждам целта му. Ако аз пиша една книга, за кого ще я пиша? Как ще я пиша? Може да я пиша за

себе си. Може да я пиша за ближните, пък мога да я пиша за Бога. Все трябва да се напише за някого. Не е лошо, че съм написал за себе си, не е лошо, че съм писал за ближните. Но е хубаво и да я напиша за онзи, да я напиша за Бога. Ние всички трябва да напишем нещо за Бога. Ние трябва да имаме непреодолимата Любов, че ние прославяме Бога, и Той да ни прослави. Христос казва: „Аз те прославих, всичко което чух от тебе направих, сега ти ме прослави". Да разберем приложението на тази Истина. Вие сте ме слушали, аз толкова пъти съм говорил за Любовта. Казвате: „Учителю, ти говориш за Любовта, но как я разбираш?". Ще ви кажа: И аз не съм я разбрал. Любовта не е най-лесната наука. Ти като влезеш в Любовта, ти ще бъдеш абсолютно свободен. Ти ще влезеш в един съвсем нов свят. Ти като влезеш в Любовта ни помен няма да остане от страданията ти. Ти ще погледнеш на всичкия си живот и ще видиш, че във всичко се крие много хубаво. Няма да остане ни помен от тия страдания, терзания, хукания, всичко туй ще изчезне. Ти ще се успокоиш и ще кажеш: „Какво неразбрано дете съм бил". И ти няма да кажеш, че разбираш Любовта. Единственото нещо, което освобождава човека е Любовта. И тогава знанието и свободата, това са начини, чрез които Любовта се проявява. Свободата е във физическия свят, знанието е в духовния свят, Любовта е в Божествения свят. И самата Любов е проявление на Божия Дух, нещо още по-дълбоко. Сега това са вече непостижимите работи, но казвам: Възможно е заради вас. И мисля имате нещо, което ви смущава. Мислете правилно. Ти живееш и най-първо помисли защо си дошъл на земята. Че аз като дойда, и ако аз съм се оженил, като дойде вечерно време, ако съм женен аз какво мога да направя? Най-първо ще попитам: Тази жена защо я взех? Като разреша този въпрос, ще попитам друго: И тази жена като я намери и като я взе какви трябва да бъдат твоите отношения? Ще разреша този въпрос. Родят ми се деца. Ще питам тогава: Защо ти са тия деца? Като

разреша въпроса, защо ми са тия деца ще питам: Как трябва да ги възпитавам и какви трябва да бъдат моите отношения. Туй трябва да го разрешите. После ще задам въпроса: Дали тя ме обича? Казвам: Чакай този въпрос е неин, аз да се попитам, дали аз я обичам. По кой начин аз ще позная дали я обичам? Ще кажа на моята възлюблена: Я, ми кажи най-горчивата дума, която ти имаш. Ще опитам Любовта си. Като ми каже най-горчивата дума, ще видя ако моята Любов не мръдне, на място е Любовта. Благодаря. Ако мръдне сърцето ми, ще кажа: Не повтаряй тази дума, друг път не ми я казвай. Ами че в живота ние се опитваме постоянно докъде е Любовта ни. Всичкият живот и страданията постоянно опитват от невидимия свят докъде сме дошли в Любовта. Аз не казвам, че ти трябва да простиш, но аз не разбирам механически. Много мъчна работа е да простиш. Казва: „Прости!" Вие мислите, че е лесна работа прощаването. Не е лесна работа. Ти за да простиш, ти трябва да имаш защо да простиш. Да ви приведа един пример. Той е един анекдот. Влиза един човек много честолюбив, много богат. Той бил малко неразположен с жена си в къщи. Дошъл друг да си иска парите от него. Онзи става и му казва: „Ти днес ли се намери да дойдеш?" Ушива му една плесница. Този му казва: „Помни, че скъпо ще платиш. И ще се научиш, да не мислиш, че аз съм от тези бедни баби". – „Извини сега." – „Как да те извиня? Да те извиня ли, деца имам, сиромашия ме нагънала, не влизаш в положението ми. Жена ми ме пече, децата ми, приятелите ми. Навсякъде ходя, никъде работа няма. Безобразие". – „Колко пари ти трябват?" – „Не ти искам парите". – „Ще ти услужа, с колко ще ми простиш? Колкото ми кажеш, ще ти дам, само да ми простиш. Колкото ми искаш, ще ти дам само да ми простиш, да не помниш. Колкото искаш от мене, ще ти дам." Той го гледа и казва: „Ти искаш да ме лъжеш, да ме омотаваш". Казва: „Не. Ти искаш да ми дадеш парите, пък да ти подпиша полица без лихва". – „Не ти искам

никаква полица, кажи само колко искаш и това ще остане между мене и тебе само“. – „Ти истината ли говориш? Или си играеш с бедните хора, както вие богаташите обичате да лъжете“. – „Не, ти като говореше, в мене се събуди нещо ново, искам да ме извиниш, да ми простиш, направих нещо, което не е хубаво, сега влязох в твоето положение“. Кажете ми, колко пари ще поиска този бедняк. Казва: „Дай ми ти онова, което ти обичаш. Колкото ти се откъсне от сърцето. Ако ти се откъсне едно петаче, аз ще го взема“. Кажете ми колко пари е дал богатият. Аз да ви кажа. – „Братко, приятно е сега аз да съм богат човек, туй имане останало от баща ми, половината на тебе, половината на мене.“ Това е идея вече. На всичкото половината, аз вече съм ти брат. Казвам: Онзи удареният докато дойде в съзнанието и онзи, който бил, и двамата трябва да намерят един начин на примирение в света. Ние сме дошли да учим. Много нещастия и страдания ще преживеем в живота, те са в реда на нещата. Казвам: Ще се учите да мислите правилно, добре да мислите. Тогава трябва да бъдете студени. За истинската мисъл, казвам, трябва да бъдете топли. Отношение трябва да имате, сега вече слънцето влиза в северното полушарие, лете ще учим Истината. Как трябва да се опростиш. Казва: „Много е горещо“. Зимно време пък ще учиш кое е добро. Ти си с кожух, много е студено. Студено е, ти ще събираш. Като станеш ще искаш да бъдеш добър. Обичаш доброто, ти ще влезеш в себе си; искаш да учиш истината, ще даваш. Лятно време всичко раждат растенията. В Истината всичко се ражда. В Истината растенията всички раждат. Събраното, което трябва да се раздава в света, то е Доброто. Зимно време тогава ти ще носиш дебел кожух, хубаво ще бъдеш облечен, че където да идеш на всички, които имат нужда, на всички ще дадеш. Тази е съграждащата мисъл. Дойде някой брат и вие идете, и представяте работите както не съм казал. Казва: „Аз така разбирам Учителя“. Че как сте ме разбрали. Вие и двама се скарате.

Дойде някой казва: „Така казва Христос, ти как си чел?“ Ако ви каже някой, че Христос е казал, че трябва да се обичаме и по това ще позная, че вие сте мои ученици. Питам сега: Как ще разберете, кажете ми сега? Аз съм виждал две сестри, хванат се, целуват се, като дойде някой брат, хич няма мляскане, не го мляскат. Принципно засягам въпроса, не засягам вътрешната проява. За мене всяка проява трябва да произтича от един вътрешен принцип. Всяка постъпка, ако не произтича от нашата мисъл, ако не произтича от нашата наука, то е престъпление. Не е зло, то е престъпление. Защото, ако аз ви обичам, аз изразявам една идея, която е скрита в ума на Бога. Ще търся начин, по който да изявя своята Любов. Ще намеря начин, когато Бог иска. Най-първо при бедния човек като ида, няма да го целувам, аз ще го целувам по един начин да почувствува. Какво ще направя с бедния? Ще видя неговите съществени нужди от които той е обвързан с вериги, че му хлопат веригите. Най-първо ще се яви в мене състрадание да му снема веригите от краката, да му снема веригите от ръцете, да му снема веригите от ума, от сърцето му. Като му снема веригите той ще почувствува, че в мене има нещо. Тогава ще пристъпя към ония съществените неща, че той има нужда от храна, че той е гладен, този човек той не иска много, той не иска да го осигурявам за цял живот. Един обед като му дам, той е доволен. Тоя пътник един обед ще му дам братски. Та свободата седи в това. Да се целунем. Но най-първо ще му снема веригите, ти още няма да го целуваш, той веригите носи. Първо ще снемеш веригите от него, тогава го целувай. Сега като умре някой нали го целуват. Докато е жив не го целуват, като умрял го целуват.

Сега същественото е това: Силата на човека седи в изпълнението волята Божия, тъй повърхностно. Вие всички трябва да имате разнообразие в изпълнението на волята Божия. Всеки трябва да има нещо ново, един нюанс в изпълнението на волята Божия. Нека всеки

да мяза на хубав цвят и като цъфнете всеки да мяза на себе си. Всички добри хора са цветове в другия свят. По този начин, по който живеете, както се изявявате на земята, живота не го виждате такъв, какъвто е сега в невидимия свят. Един ден да кажем Иван, Петко, Драган ще го видите като едно малко цветенце подало си главичка, нищо не говори. Или ще го видите като малко растение, което израснало така малко. Хората са растения и затова Христос казва: „Аз съм лозата, вие пръчките. А Отец ми е земледелецът. Той е, Който съди, умният отсича тази пръчка да ѝ даде нова форма“. Вие в невидимия свят сте се виждали такива, каквито сте в това положение, но ни най-малко не сте такива. Вие виждате резултата. Че някой път вие сте бедни, вие сте клюмнали, знаят че вие се нуждаете от вода. Или пък някои паразити има. Съвсем другояче се гледа на човешката душа от невидимия свят. Да изучавате човешките души, то е един отличен свят. Тъй както изучавате сега света, то е едно тягостно състояние. Тъй както изучават хората света мяза да преброявате скъсани дрехи на бит пазар. Говори се за морал. Той прегърнал една жена, той направил престъпление. Ако обрал някого, набил някого, за важни работи се захващате. Казва Писанието: „Измиват паницата отвън, дали е измита отвътре или не, не се интересуват“.

И вие като ученици трябва да влезете в същественото. Не да се ограничавате. Не съжалявайте за миналото, което е станало. Няма какво да съжаляваш за своите погрешки. Всички погрешки трябва да се превърнат на добродетели. Аз ви дадох един пример за плесницата. Посейте погрешката. Онзи, когато получи две плесници, влиза в един закон, той се просвещава, вижда, че туй, което не е добро за него, не е добро и за другите. Той вижда, че ако той беше на неговото място, какво щеше да бъде неговото положение. Вие разглеждате въпроса само като растение, от вашето гледище. Разглеждайте въпроса и от гледището на другите. Аз не ви казвам

само да давате, но и да вземате. Защото дотолкоз доколкото учим право, дотолкоз и ще учим право. Ние може да предадем и на другите това. Аз искам когато говоря, да предам онази Божествена мисъл, с която могат да се ползуват и другите. Ако ви дам една изкривена мисъл или нещо, което не съм го учил, ще ви туря в крив път. Аз някой път като говоря, вие се насърчавате и казвате: „Трябва да се помоля“. Вие мислите, че като се помолите, ще стане. Пък не става тъй работата. Молиш се, не става. Някой път, ако ще стане, много малко ще стане. Ти когато се молиш, няма да имаш никаква превзета мисъл. Ще се молиш като едно дете. Ще говориш на Господа както са работите и ще оставиш на Негово разположение да направи тъй, както Той знае. Туй, което искаш за другите, ще го искаш както за себе си. Няма да казваш, дотегна ми, избави ме от това зло. Не, най-първо, ако бих се помолил, аз ще кажа: Господи, дай ми сила да нося товара на гърба си. Че като го нося, на дявола да му дотегне да го нося. Аз ще бъда каруцата, ще го хоскам[3], ще му се разтърсват червата да слезе от гърба ми. Не да искам да го махне Господ, но да ми даде сила да го нося, че втори път като ме види, да се не качва на каруцата ми. Начин давам да се избавите от едно зло. Не искам Господ да премахне дявола. Не зная, дали Господ ще го премахне. Той ходи в света Господен, взема участие в министерския съвет и мнението си дава. Казва: „Обърна ли се внимание на най-добрите ученици?“ Казвам: Обърнал съм внимание. Казва: „Я ги дай на мене. Дай ги малко да ги поразтърся“. И като дойде, между братята и сестрите станало нещо. Аз нищо не казвам. Казвам: Прав е. И той има понятие за доброто. Казва: „Едно време и аз се стараех да бъда добър като вас, не върви“. Туй ще оставите, то е външното.

Във (всинца) ви трябва да има права мисъл. Бог абсолютно не обича никаква бяла лъжа, абсолютно нищо нечисто. Като мислиш, ще

[3] Хоскам – *диал.* тръскам, друсам.

мислиш много чисто. Никому не разправяй как мислиш. Това е свещен процес за самия тебе. Кога мислите, не се месете, какво мислите, то е свещен процес. Как учиш и него не казвай, нека бъде свещен процес. Онова, което мисля и онова, което уча са два свещени момента. Ще седна и ще уча каквото Господ ме научил. И ще ида да видя, как ще приложа това, което Той ме е научил. Не е така лесна работа да живееш в живота. Не че е мъчно, но докато научиш методите. Ти не може да постъпиш с всички хора еднакво, казвам ви сега, мислете.

Та казвам: С тия съгласните букви вие може да си помагате. Ти си се разгневил. Как ще се излекуваш? Или някой път дойде някакво обезсърчение, как се лекувате вие? Аз да ви дам едно изречение. Като се разгневиш, кажи си: КАТКО (*Учителя го изговори с особено натъртване*). Произнеси го двадесет пъти. Силно неразположение, или тази лошата мисъл е дошла, така ще направиш и като дойде добрата мисъл, ще стане правилно. Понеже ти си в едно лошо положение, тъй ще му говориш и то ще те разбере. Сега някои от вас направете опит. Като дойде една беля не може да се освободите. Вие се молите. Кажете: (....) – Четири съгласни да ги произнесете. Печели. К-то, щом дойде вечния живот, радостта, нещата вървят. Имате вече гласните букви. Правата мисъл, добрата мисъл, доброто Учение, правото Учение, те трябва да ви бъдат идеал през тази година и не само през тази година.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

17 лекция, държана от Учителя на 24 март 1937 г., сряда, 5 ч.с. София – Изгрев.

МАЛКАТА ТОПЛИНА И МАЛКАТА СВЕТЛИНА

Отче наш

(*Изпяхме „Грей мощно слънце“*.)

Пишете върху темата: „Ползата от огъня.“

Огънят е станал много обикновен, затова е неразбран. Ще ви задам сега един въпрос: Какво е предназначението на младия? Каква е неговата мисия в света? Каква е мисията на стария? Да разберат този въпрос литературно да цитирате. Този въпрос може да го развиете. Но всеки един въпрос като се развие има една добра страна и всеки един въпрос като се развие има една лоша страна. Може да развиете един въпрос по най-лошия метод и може да го развиете по най-добрия. Младият може да тръгне по най-добрия път, пък може да тръгне и по най-лошия път. Старият може да тръгне по най-добрия път, пък може да тръгне и по най-лошия път. Следователно, ако тръгне младият по най-лошия път, какво ще има? – Ще има нещо. Ако тръгне младият по най-добрия път, пак ще има нещо. Вие казвате, че сте окултни ученици. Какво означава един окултен ученик? Не, нека погледнем на въпроса тъй както е. Има окултни ученици, които вървят по най-лошия път; има окултни ученици, които вървят по най-добрия път. Всичкото е в пътя, по който вървите. Казва: „Той не е окултен ученик“. Има фактично разрешаване на въпроса. Казвате: „Аз не обичам тъмнината, нали?“ Защо не я обичате? Някой път има една тъмнина, която върви по най-лошия път. Има една тъмнина, която върви по най-добрия път. Следователно, има тъмнина, която може да се обича. Сега вие според вашите стари възгледи казвате: „Как може да се обича тъмнината.“ Че в нея живеете. Тя ви хваща, целува ви всяка вечер. Тогава какво ще

кажете? Значи прегръща ви тъмнината. Сега не искам да разберете криво. Сега представете си, че аз срещам няколко души с копринени торби. На едного торбата е напълнена с няколко килограма злато; на другия, торбата е напълнена с няколко килограма жито. Третият носи торба пълна с черна пръст. И най-после иде един хванал в ръцете си една книга и той я носи. Сега коя от тия торби има най-голямо съдържание. Във всичките торби има съдържание, но в дадения случай коя торба има практическо приложение. Коя торба е най-практична? –Златото. Тя е най-практична, защото при сегашните условия, където и да ходиш все пари трябват. Тия хора се препират, коя торба е най-важна. Другият носи една торба с жито. Тя е най-практична за гладните хора. При гладните хора торбата със златото не струва. При гладните трябва торбата с житото. Ами тази торба с черната пръст за кого е потребна? Пръстта, то е ценно лекарство за ония, болните хора. Те с четири очи гледат на тази торба. Най-после гледате този човек, който държи книгата. Та казвам: Знанието в света ще придобиете. Придобийте едно знание, което в дадения случай има приложение. Знанието върви по най-лошият път и по най-добрия път. Когато вървиш по най-лошия път, ще изгубиш всичкото; когато вървиш по най-добрия път ще спечелиш всичкото, не изведнъж, но постепенно.

Сега по някой път хората спорят и казват: „Ние не сме добри хора“. Какво разбирате под думата „добър“? Според мене човек, който е много добър има изящни крака, художествени. Този човек никога не се уморява, когато ходи. Той е добър човек, без разлика кой е той. Може да е светия, щом краката му не са хубави, той не е добър. То е едно качество. Вие казвате за някого: „Той не е добър“. В какво не е добър? За едного е добър, за вас не е добър. Значи при известни условия е добър, при други не е добър.

Сега вие се спирате кои религиозни вярвания са най-добри. Кой живот е най-добър? Живот, в който няма никакви болести, живот в който няма никакви страдания. Ама вие ще цитирате думите ми, понеже някой път съм казвал, потребни са страданията. –Потребни са при сегашните условия, но ако влезете в един възвишен свят при съвършените същества, те нямат страдания. Тогава ще показвате вашето учение, че страданията са потребни. Потребни са при дадени условия. Или казвате: „Няма какво да се прави, сиромашия, ще се носи“. Сиромашията при сегашните условия е потребна, но при един съвършен живот не е потребна. Богатството при сегашните условия е потребно, но при съвършения живот не е потребно. Казвате: „Как богатството да не е потребно“. Богатството има контраст сиромашията. Сиромашията е следствие. Понеже едни са богати, други са сиромаси. Понеже едни са сиромаси, други ще бъдат богати. Сега практическото приложение в какво седи? Срещат се един религиозен човек беден и двама, които са даровити: художник и един цигулар. Религиозният им казва: „Вие нищо не разбирате, аз като се помоля и всичко става“. Онзи, който знае да рисува казва: „Аз не зная да се моля, но каквото пипна с ръката си, го правя“. Другият казва: „Аз като хвана едно сухо дърво, че като му туря няколко струни, като засвиря, всичко излиза из туй сухо дърво“. Питам сега: Кое е най-доброто положение – на онзи, който се моли, положението на онзи, който рисува, или положението на онзи, който свири? За себе си кое бихте избрали? Вие ще си дадете едно мнение и за самите вас не е право. Ама да се молиш. Какво ще се молиш? За какво ще се молиш. Думата „моление“ е много ограничена. Ученикът, който се учи какво е неговото положение? Моли се кой? – Когото бият. Бият някого някъде, той се моли да не го бият. Моли се кой? – Който няма пет пари. Моли се кой? – Който няма дрехи. Моли се кой? – Който здраве няма. Моли се кой? – Който шапка няма. Казвате: „Да се молим“.

Питам ви аз: Здравият, ученият, човек който всичко има, трябва ли да се молят? Казвате: „Трябва да се молим“. Аз трябва да стана болен за да се моля. Казвате: „Трябва да го чука Господ, за да се моли“. Ами той без да го чука не може ли да направи същото нещо?

Да допуснем, че вие сте българи, както сте сега. От окултно гледище дали сте българи е друг въпрос, но де факто. Как трябва да се каже де факто, или де фактум. Ако кажем де фактум има много спънки. Де факто е по-хубаво, може да станат работите. Де фактум сто думи да кажеш, не става. Кое е онова, при което като кажеш, стават. Де факто става. Де фактум много мъчно става. Следователно, при мъчнотиите думите ще ги отстраниш.

Но да се повърнем сега към онова реалното в живота. Кое е реалното сега? Вие седите някой път и правите едно различие. Казвате: „Този брат не е като мене“. Каква погрешка има? – Той не мисли като мене. Ние сега не се споразумяваме. Този брат знае няколко езика, ти знаеш само един език. Някой път той като знае тия езици се поставя по-високо. Казва: „Той се възгордял“. Думата „гордост“ сега какво означава? Писанието казва: „Бог на горделивите се противи, а на смирените дава благодат“. Вие ще цитирате това. Но всички неща, които цитирате, трябва да ги разбирате. Сега носим живота нали. Сега ние се примиряваме, казваме: „Няма какво да се носи този товар“. Че злото трябва да го носим. Ние се оправдаваме с невежеството в света. Добре, в какво седи невежеството. Има неща, от които трябва да се освободите. Непременно трябва да се освободите. Ти имаш един цирей, ти трябва да се освободиш от него. Имаш едно петно на кожата, трябва да се освободиш от него. Станал си сух, трябва да се освободиш от сухотата. Станал си тлъст, трябва да се освободиш от тлъстината. Казва: „Напълнял този човек или той станал много сух“. Това са две противоположни състояния, които не са здравословни. Пълнотата не е здраве. Сухотата не е здраве.

Пълният човек има много материал, който не е обработен, мазнини се натрупали отгоре му. Ако така се натрупа много, ще се строшат осите на колата му. А пък сухият мяза на коне, които изпосталели толкоз, че ще спрат някъде на пътя, ще оставят колата сред пътя. Пълната кола насред пътя ще се счупят осите. Ако много сухи са конете, насред пътя може да спрат. Питам сега: Кое е по-хубаво– да ти е пълна колата и насред пътя да се счупят осите, или да си сух, че конете насред пътя да спрат? Кое е по-хубаво? Нито едното, нито другото, нито пълната кола, нито сухите коне. Всичко онова, което имаш, трябва да бъде фино, добре изтъкано с най-хубави нишки, които да не се късат, най-фините нишки.

Тогава да ви представя един пример: Казват, че един атом е толкова малък, че 25 милиона атоми могат да се съберат в един милиметър. Представете си сега, че имате 25 милиона конци направени от атоми и може да се вместят в един милиметър. Питам: Вие 25 милиона конци може ли да ги вместите в един милиметър? Колко време ще ви вземе вие докато ги вместите? Колко място ще завземат? Една 25 милионна част от милиметъра какво пространство ще стане. Много малко пространство има. По някой път вие имате усети, туй състояние по някой път вие само го чувствувате. Състоянието на атомите е крайно неразположение. То е състоянието на една материя толкова дребна, че ви причинява едно неприятно чувство. Да допуснем, че във вашите очи е станало възпаление. Набира се материя толкова тънка, фина, че се забелязва, заболяват очите ви. След туй трябва да направите червенината на очите? Казва: „Червени ми са очите“. Ако не вземете мерки при туй зачервяване, може да боледувате. Сега и религиозните хора, понеже завземат най-високото положение, може да си създадат неприятности. Ако един религиозен човек няма отличен ум, той може да си създаде най-голямата беля на главата. В един човек, който е религиозен, ако няма

един отличен ум, може да се създаде една анормална гордост. Той ще започне да мисли, че вече има с Бога познанство, че с Господа се разправя, по три пъти на ден говори. В неговия ум седи идеята, че той се запознал с Господа, пък ти нищо не разбираш. Ако търсиш големите горделивци, ще ги намериш между религиозните хора. Онези патриарси мислят, че Господ ги поставил да ръководят хората. Казва: „Кой ме е поставил знаете ли?“ Свещениците и те мислят, че Господ ги поставил, проповедниците и те мислят. Най-после и вие се изявявате и казвате: „Аз се познавам с Господа“. Казвате по някой път: „Духът ме научи“. Научил го Духът! Този, който казва, че го научил Духът, едва ли говори на един език. Гледам друг Духът не го учи, но говори четири езика. Чудна работа, този казва, че Духът му говори, а пък той едва знае български език. И български не го знае както трябва. Някъде българите пишат Ъ. И най-големите писатели не знаят защо пишат Ъ. Славяните както пишат Ъ, така пишат англосаксонците Т-то. Когато ти искаш да станеш енергичен, трябва да имаш препятствие. Ти за да накараш парата да върши работа, ти трябва да ограничиш тази пара, да я туриш в един котел и да направиш малка цев, през която да минава. Ако ти кажеш: „Както обичаш, както знаеш свърши работата“. Тя нищо няма да направи, нищо няма да свърши. Но ако я впрегнеш, ограничиш я, пък ѝ направиш релси, коли може да кара, колкото искаш.

Сега ние всички се молим на Господа и ходим при Господа. Как е възможно да ходим и да се молим на Господа и даже малка топлина и светлина не добиваме. Ако човек отива при Господа, той две неща трябва да добива. Всеки ден за две неща трябва да ходиш при Господа: Да придобиеш малка топлина и да добиеш малка светлина. Малка топлина да може сърцето да функционира, да живеем добре и да вършим Неговата воля. И малка светлина да имаме, за да може умът да работи. За две неща ние отиваме при Господа. Да му кажем, че

малка топлина ни трябва за да може да живеем на земята и да вършим Неговата воля. И малка светлина ни трябва да можем да мислим добре, че да свършим работата.

Сега между вас много се търкате и казвате: „Не можем да се търпим“. В природата търкането между добрите хора е абсолютно забранено. Ева само като се потърка в дървото на познаването на доброто и злото трябваше да напусне рая. Тя най-първо само се потърка и близна от плода. Казва, че яла от плода. Всичката погрешка е, че се тръкнала до едно дърво, което е много учено. То било най-ученото дърво в райската градина. Да се търка до това дърво било забранено, който дойде трябва надалеч да седи. Тя нямала никакво почитание, мислила, че това е обикновено дърво, че е много невежо. Тя постъпила така, но и вие постъпвате по същия начин. И вие като дойдете съюзявате се със злото. Злото е много учено. Съюзявайте се с доброто. Вие се съюзявате и с доброто и със злото. Тогава какво сте направили я ми кажете? Вие си представяте злото и доброто много механически. Казвате: „Да спечелим доброто“. Но доброто, нещо материално ли е? Доброто е възвишен ангел, който завършил своето развитие в далечното минало. Ти сега искаш да го вземеш на своя страна и да ти стане слуга. Ти ще го оставиш на неговата добра воля. Ти ще бъдеш умен, той да стори за тебе онова, което той счита за добро. Ще оставиш на неговата добра воля, да стори онова, което той намира за добро. Ние отиваме при Господа да Му се молим. Ние искаме да му наложим онова, което ние искаме. Понеже ние сме направени по образ и подобие Негово, казваме: „Аз съм Син Божи“. Хубаво, нямам нищо против това. Казва: „Аз съм християнин“. Или: „Аз съм Христос“, ако кажете. Колко Христовци може да има в света? Всички сме синове Божии. Аз може да бъда човек в света без да съм генерал, и може да съм човек, без да съм цар. Аз го взимам конкретно. Не са ме произвели генерал, че съм бил в Америка, но може да бъда

човек и туй ни най-малко не ми препятствува. Пък онзи, който е генерал и нему не препятствува да бъде човек. Още по-добре и да стане християнин. Християнин тя е специфична дума. Всички християни ли са? Не са всички християни. Казвам: Какво трябва да разбираме под думата „християнство“? Под думата „християнство“ трябва да разбираме човек, който в живота си може да побеждава всичките мъчнотии. Христос се бори със смъртта и на първата борба тя победи. После Той победи смъртта, следователно Той излезе победител. Та не е въпросът ние ще страдаме ли сега. В края на краищата вие уверени ли сте, че вие ще победите? Или вие чакате да дойде Христос и Той да победи за вас, Той да се бори, че после вие да минавате за победители, да казвате: „Ние победихме“. Писанието казва: „Който победи докрай, той спасен ще бъде“. Спасението ще се даде като награда. Ти ще дойдеш със злото да се бориш, пехливанлък ще има. Българите се бяха възгордели с Дан Колов, но дойде един 29 годишен Пиер. Дан Колов малко неразположен бил, имал инфлуенца, това, онова. Дан Колов като българин мисли, че ще го гътне. Ама не се гътва човекът. Онзи бърз, Дан Колов признава, че е много бърз. Мислите ли, че дяволът с който се борите, този младия дявол, с който се борите, който е на 29 години ще ви гътне на земята. Казвам: Славата на българите отиде за сега. Затъмня. Тази слава минава в Португалия. Хубаво е, че Дан Колов – харесва ми, хваща го за ръката и казва: „Има нещо в него“. Дан Колов иска пак да се бори, но по начините, по които вижда в този борец. Този младият е професор, Дан Колов е ученик, ще се учи. Сега ние да оставим Дан Колов. Понеже Дан, на български, какво значи? Дан – значи да даваш. Кол – може да се извади съвсем криво заключение. Ти не трябва да бъдеш като сух кол, нищо повече. Ти трябва да мязаш на едно дърво, което расте. Вие се спирате пред ония неща, които не растат. Старите сестри казват: „Нашето вече се свърши, на младите“. Защо вашето се е

свършило? Защо на старите се свършило? Пък защо младите имат? Вие старите сега трябва да изучавате окултните книги, окултното знание. Старите трябва да учат законите на пестеливостта. Старите трябва да бъдат крайно икономисти. Икономията трябва да съставлява една отлична наука. Старият човек трябва да економисва, нищо да не прахосва. Природата оставила економия, не скържавост. Никога за една работа да не иждивиш повече енергия, отколкото трябва. Младият трябва да се учи на щедрост. Той трябва да бъде щедър. Младите трябва да бъдат щедри, старите трябва да бъдат икономисти. Единият ще го турим министър на финансите, пък щедрият – на благотворителността. Да се уредят работите. С туй знание, което имате в себе си, Пиер ще ви гътне на земята. Вие имате кашлица, хрема – тъй не отивайте да се борите. Който се бори в света, трябва да бъде здрав. Сега вие имате надежда в лекарите. Ще викате един лекар, ще му платите 50 лева. Онзи лекар, който може да те излекува за 50 лева, той не е никакъв лекар. Даже вие имате в себе си един лекар. И той е най-гениалният, отличен лекар. Имате един преподавател на Божествената наука, един отличен преподавател в себе си. Трябва да изучавате неговия език. Често младите българи отиват в Англия, Франция, Германия при някой виден професор да се научат да почерпят знание от него. Ти ще почерпиш едно знание оттам, отдето може да го почерпиш. Нас ни трябва едно знание, гениално знание.

Ще ви приведа друг пример. Когато ви превождам някой пример, вие го взимате в много ограничен смисъл. Всеки един пример частично изявява живота, може да даде един подтик и един пример може да те спъне. Давам ви примера. Двама знаменити вълци в миналото намерили една тлъста овца и я подкарали. Започнали да спорят двамата, кой да вземе по-голям дял. Всеки искал да вземе овцата за себе си. Единият казва: „Аз я видях по-рано“, и другият има същото желание. Тогава казват: „Ще се борим и който надвие, ще

вземе овцата“. Овцата стои. Започват те двамата да се борят. И двамата силни, не може да надвие единият. Тя чака да види кой ще победи. Минава един мъдрец и казва: „Какво гледаш дъще?“ – „Гледам, казва, кой ще победи.“ – „Ами знаеш ли какво ще стане с тебе, ако единият победи?“ – „Не зная какво ще стане, ще видим, доста силни са и двамата.“ Той казва: „Ела с мене“. Тя тръгва подир него. Той завел тази овца в своето училище и дълго време я учил. След дълго време я извел и видели, че тия вълци още се борят за овцата. Тогава той турил по един юлар на единия и на другия, впрегнал ги в колата и турил на каруцата овцата. Казвам: Кой е най-силен? Докато вие не впрегнете вашите вълци да возят вашата каруца и докато не научите вашата овца, и я качите на каруцата, и вие не вземете камшика, вие няма да свършите нищо. Ако гледате борбата на двата вълци, кожата ви ще иде. Ако не слушате мъдреца да се учите в неговото училище и онзи първия урок, който ви даде не го турите на работа, нищо няма да излезе. Борбата в света край няма. Вие искате да знаете кой ще победи в света. Писанието казва: „Побеждавайте злото с добро“. Другояче казвам: Оставете доброто да се разправя със злото в света. Вие не влизайте в пряк контакт със злото. Казва: „Не противи се злому“. То значи: Не влизай във връзка със злото и да се бориш с него. Аз съм привеждал на вас онзи пример, но малцина са го разбрали. Имало един калугерин, игумен в един монастир – из християнската история (е) това – в един от знаменитите монастири. Направил той големи злоупотребления и заминал така за другия свят. Следующият игумен, който дошъл в монастира, вижда че сметките са объркани. За да ги оправи той се молил и повикали от другия свят стария игумен да му покаже как да се поправят работите. Той се явил, но той бил турен за наказание в ада, изваждат го оттам и го завеждат в монастира и той показва как да се поправят сметките. Целият монастир така завонял, никой вече не

идел в монастира и трябвало този монастир да се премести. Питам: Защо ви е старият игумен да ви каже как се поправят сметките? –Аз, казва, този човек не мога да го търпя.“ Пък и няма защо да го търпиш. Той не е на гърба ти. Ти си предполагаш. Питате по някой път: „Защо Господ създал дявола?“ Господ не създал дявола. – „Ами как той измъчва хората?“ И хората не се измъчват, той дявола седи настрани. Хората гледат дяволите как се борят, чакат кой дявол ще победи. Сега в Испания се борят двете страни: републиканци и националисти. Защо? Какво ще добие испанският народ? Статистиката показва, че са избити повече от един милион и 500, 600 хиляди души. Не се знае точно, така вестниците пишат. Но един милион хора избити в Испания, това не е малко. И какво ще се постигне? Сега цяла Европа гледа кой ще победи. Тия образованите държави Англия, Франция, Италия седят и за неутралитет говорят. Те гледат накъде ще натегне. Сега ние ще извадим примера за себе си. Ние по някой път постъпваме като испанците. Казвате: „Колко глупаво постъпват“. Ти имаш същата война вътре в себе си. В теб тази борба не се завършила. Двете партии се борят, пък другите се потриват.

Та казвам: Сега същественото кое е в живота? Същественото е, че трябва да имаш една малка топлина в сърцето си и да имаш една малка светлина в ума си. Преведете сега топлината. При тази топлина, за която аз говоря, ти щом имаш тази топлина, ти болен не може да бъдеш. И да дойде болестта, ще си замине. Ако имаш тази малката светлина, всичките мъчнотии, които имаш, ще дойдат – ти ще ги имаш пак, но лесно ще ги разрешаваш. Тогава аз съм ви привеждал този пример и пак ще ви го приведа. Един прочут американски професор, който преподавал френски език в Америка на студентите и го считали там за авторитет, отива в Париж и там говори френски език, но не го разбират. Той говори, но французинът му казва: „Не ви разбирам господине“. – „Че как, не сте ли французин,

какъв диалект говорите?“ – „Моля, казва, говорите ли английски?“ – „Разбира се, аз съм англичанин.“ – „Тогава, казва, говорете ми английски.“Започват да говорят и разбира човекът. Американецът говори на френски, не го разбират. Започва той да говори на английски, онзи го разбира. Той добре говори езика и двамата се разбират. Та казвам: Ако вие сте виден професор по френски език в България и идете във Франция пък не може да ви разбират хората, това знание ли е на френски език? Англичаните, които са много практични, като му кажеш нещо, че не го разбира, той казва: „Изговори го как се пише“. Ако ти знаеш да сречеш думата както се пише, той веднага ще те разбере. Ти трябва да знаеш всяка дума да я сричаш, трябва да знаеш как се пише всяка дума. По някой път буквите са повече отколкото звуковете, които се изговарят. Англичаните са турили и аз виждам защо са турили тия букви. Понеже те имат големи мъчнотии, че тия при дихателните букви, които не се произнасят, с тях разрешават всичките мъчнотии. Наскоро разреших защо американците и англичаните се бръснат. Знаете ли защо се бръснат? Не го знаете. Англосаксонската раса добила сила, надмощие, има опасност да станат много груби и затуй постоянно се бръснат, за да бъдат като жените меки. Всичките искат да станат жени, искат да придобият тази мекота, която жените им дават. Затуй жените в тях са на голяма почит. Ако иска да обиди една жена, той ще бъде с брада. Той ще си обръсне брадата хубаво. Туй показва, ти не може да бъдеш обичен на една жена, ако нямаш в себе си мекота. Проповядват, че жените обичали силните мъже. Благодарим. Ако аз съм жена не бих искал силен мъж да ме бие. Че кое е по-хубаво: силен мъж или мек мъж. Нямам нищо против силата. Но ако една жена избира силен мъж, тази жена трябва да избира един мъж, в когото има светлина в ума му, нищо повече. Малка светлина да има. Мъжът трябва да избира една жена, в която има малка

топлина. Защото жената има светлина, тя е по-умна от мъжа. Мъжът трябва да има светлина, пък жената топлина трябва да има, на нея липсва топлина. Ако имаше топлина, Любов, не би яла от плода. Тя яде, защото топлина нямаше. Тя казваше, поизстинала съм, ще ям малко да се постопля. Искаше по един крив начин да придобие повече топлина. И създаде всичките мъчнотии.

Гледам сега, вие сте изопачили думите ми. Учителят каза това, онова. Турили сте ми отгоре такива заблуждения, че ми трябват хиляди години. Вие сте станали тълкуватели, разбирайте нещата както съм ги казал. Гледайте да бъде вярно. Не правете погрешката на едного от провинцията, който беше заболял и казвам: Турете му млечен компрес. Мисля, че те знаят как се прави компреса. Казвам само направете млечен компрес, без да му давам обяснения. Той пише казва: „Направихме компреса, но не помогна." – Как го направихте? – „Гъстото изядохме, рядкото турихме на мястото." Ако в един пример, ако в едно учение гъстото изядете, вие не можете да имате никакви постижения. По някой път аз като ви гледам, наблюдавам, виждам отклоненията, които сте направили. Не съжалявам. Срещам една сестра и я питам: Как си? Казва: „Много добре". Тя най-първо не ми говори Истината. Много добре. Ни най-малко не е много добре. Аз смалявам, смалявам. Срещам друга, питам я как е. Тя казва: „Много зле съм". И тя не говори както трябва. Ние казваме: „Много лош свят". То е наше заблуждение. Ние казваме, че светът е много добър. То е друго наше заблуждение. Светът е във възходящ, прогресивен стремеж. Светът се подига. Следователно, хората трябва да минат във всички форми. Потребно е някой път да имаш тъмнина. Тази тъмнина е потребна. Един фотограф ако не знаеше законите на тъмнината, как щеше да снеме своята фотография. Ако светлината влизаше отвсякъде, нищо нямаше да излезе. Ако вашият мозък не беше турен в тази коруба на тъмнина как щяха да се образуват

вашите идеи. Най-първо вашите идеи се посаждат, почва има в мозъка. После, като излязат на повърхността започват да растат, тогава иде светлината, отгоре работи. Тъмнината някой път е потребна в нашия живот. Защото всяко нещо, което съществува е потребно за природата, но не е потребно за нас в дадения случай. И злото вътре е потребно. Що е злото в света? Доброто е туй, което дава, злото е туй, което взима. Следователно, онова, което в даден случай отнема живота, то е зло заради мен. Онова, което дава живот е добро заради мен. Тъй разбирам аз. Ако дойде един човек, който дава живот, той е добър. Ако дойде един, който отнема моя живот, той е лош за мен. Няма какво да разисквам дал ли Господ право и власт на вълците да ядат овцете или не. Господ дал власт, но дали позволил вълците да ядат овцете е друг въпрос. Не му позволил, Той не позволява. Тогава казват: „Те ядат овцете за да станат меки и вълците“. Но виждам, че от хиляди години вълците се вълци остават, не са станали по-меки. Всичките вълци, които са се убедили, не останали като вълци. Други поддържат, че сегашните овци са преродени вълци, едновремешни вълци, които се прераждат в овци. Значи един прогрес вълците имат, минават и стават овци. Тогава може ли да вярваме в един вълк, който станал овца. Христос казва: „Вълци, облечени в овчи кожи, отвън овци, отвътре вълци“. Вие ще кажете кого аз визирам? Най-първо мене визирам. Кои сте вие да ви визирам. Ако вие сте с черна краска и описвам чернотата ви тъй както е, какво лошо има това. Или ако вие сте с бяла краска и описвам вашата белина, какво има. Описвам живота отвън, не описвам отвътре. Казвам: Ние сме такива в дадения случай, каквито сме. Та вие сте окултни ученици, потребно е на вас живот. Аз говоря за Любовта като наука, за да придобиете живота. Аз не говоря за живота, за временната Любов. За мен е важен великият закон, от който може да се придобие вечния живот, когато аз говоря за Любовта. Писанието

казва: „Това е живот вечен да позная Тебе, Единнаго Бога на Любовта.“ От това произтича живота. После говоря за Мъдростта, понеже животът се поддържа само със знанието. Ако човек има живота, той не може да добие вечния живот, ако няма Божествената Мъдрост в себе си. Туй придобитото богатство той не може да го задържи, и не може да се развива.

Та казвам: Любовта е една наука, която трябва да изучавате. Вие обичате само онези хора, които вас обичат. Почти всичките хора обичат тия, които тях обичат. Кой е по-силен? Че и този, който ви обича и той иска вие да го обичате. Някой ми казва: „Обичам те, защото мязаш на баща ми“. Този човек ме обича, понеже съм мязал на баща му, затова ме обича, не заради мене, но защото мязам на баща му. Ако не мязам на баща му дали ще ме обича е въпрос. Даже младият момък, който обича младата мома, обича момата, защото мяза на майка му. Затова той я обича. Ако тя не мяза на майка му, той не може да я обича. В света законът е верен. Всичко онова, което донякъде мяза на Бога и донася Божествена сила, ние го обичаме. Дето видим Божественото, понеже човек е направен по образ и подобие на Бога, ние обичаме Божественото дето и да го видим. Тогава един човек, който те обича, той те обича, понеже имаш образа на Божественото, защото носи Любовта. Любовта е Любов, защото носи живота. Любов, която не носи живот, не е Любов. По някой път виждате, ние много говорим. Ако аз много ви говоря, какво сте добили от много говорене. Кажете сега: Какво е същественото, което сте научили? Научили сте донякъде, имате съзнание, някои вече са помислили, че много знаят. Аз когато изучавах английски, за произношението на английски е много трудно. Българския език сега го изучавам и на него много трябва. Някой път в българският език като се срещнат „тата“, какво ще правите като се срещнат две „та“? Какво трябва да направите? Ако вие разбирате закона, ако вие имате

два слога, едната гласна трябва да я измените. Каква гласна ще турите? Може да турите О, може да турите Е, може да турите И, може да турите У. Но в дадения случай двете А, както се срещнат едно подир друго, коя буква ще турите? Ако имате една болест с какво лекарство ще лекувате. Аз ако заболея ще се лекувам със светлината, аз се лекувам с топлината. Всяка една болест произтича от факта, че има малко топлина и малко светлина. Щом увеличите топлината и светлината, болестта веднага изчезва. Сегашните наблюдения показват, че свиването на капилярните съдове показва изгубване нормата на топлината. Изгубването на топлината е едно болезнено състояние. Изгубването нормата на светлината, потъмнее умът, ти не може да мислиш и тогава се зараждат нервните болести. Нервните болести се зараждат от малката светлина, органичните болести – от малката топлина. Това са данни. Следователно, всяка една болест в тялото показва, че имате малко топлина. Тогава и вашата Любов върви по същата категория. Малко Любов възприемате, малко живот имате. Ако сте нервен, малко светлина имате. Сега вие казвате: „Нервен съм“. За да може вие да турите нервите в едно нормално състояние, трябва да дойде тази светлина във вашия ум. Щом дойде, вие веднага чувствувате едно успокоение вътре. Сега вие, които ме слушате, ще започнете в ума си да търсите, кой е най-нервен между вас. Има една нервност, която е изявена, пък друга, която не е изявена. Всичките нервни хора си мязат. Те са от една категория. Те са добри 1/100, 2/100, 3/100. Нервната ви система трябва да бъде активна. Но вие никога не трябва да губите своята топлина. Никога не трябва да се изменят вашите чувства. Всяка промяна, която става, трябва да я държите вън от себе си. За външните промени, ние не сме отговорни за тях. А външните промени, които стават в нашия мозък, ние не сме отговорни за тях, също ние не сме отговорни за външните промени, които стават в нашите мисли. Но всички ония промени, които стават

вътре в нас, ние сме отговорни за тях. Ама дали някой това го знае или не, той е вече отговорен. Сега правете разлика.

Сега вие правете разлика. Да кажем, вие имате едно жълто лице. То показва, че вашият черен дроб не функционира правилно. Вие имате един тъмен цвят. Това показва, че вашето кръвообращение не е правилно, свързано е и с черния ви дроб. Вие имате едно опнато лице, мускулите на лицето ви са опнати. Това показва, че симпатичната нервна система и нервната ви система не функционират правилно. Опретнете се тогава, мислете за нервната система, повече светлина ви трябва. За вашия черен цвят и за вашия жълт цвят турете повече топлина. Казвате едно, друго, второ, трето, обърнете вниманието си към Бога. Тогава как ще обърнете вниманието (си) към Бога? Ти си представи, че Бог е едно същество толкова благо, толкоз добро, че Господ абсолютно не обича никакви престорени работи. Ти не отивай при Бога да се престориш. Никакъв страх от Него. Ти ще се боиш без да имаш страх. Ще се самокритикуваш, без да се самоосъждаш. Ти ще разглеждаш нещата отвън. Една своя погрешка ще я разглеждаш като нещо външно, тя седи отвън. Ако кажеш, че така си роден, ти туряш едно обвинение на Господа, че Той не те създал такъв, какъвто трябва. Причината ще туриш вън, с която ти сам ще се справиш. Туй сега за което ви говоря, то е потребно за вас. Вие ще дойдете някой път да питате: „Кой е на правата страна? Какъв трябва да бъде човек?“ Ние трябва да бъдем хора, да служим на Бога. С религиите няма какво да се занимаваме, понеже сте били религиозни. Вие се занимавате с учение. На всинца ви трябва наука. Ако е за религия и тя е наука. Религията е важна дотолкоз, доколкото може да даде топлина. Нас ни трябва наука. На хората трябва светлина, наука трябва повече. В религията по някой път имаме несъщественото, от което се раждат всичките спорове: кой е на правата страна, кой вярва повече в Христа, кой не вярва. Оставете вашите заблуждения с вярване в Христа. Казва:

„Аз вярвам.“ Какво е, пълно ли е или празно. Аз не вярвам в празните каси, аз не вярвам в празните глави, аз не вярвам в гнилия лук, аз не вярвам в ронливите камъни, аз не вярвам в сухите дървета. В какво вярвам? Вярвам в пълните каси със злато, вярвам в учените хора, които всичко правят. Като маг е един учен човек. Идеш при него, знае човекът да ти извади едно леке. Има известна течност, като ти даде, отиде лекето. Ти ходиш, туряш, не излиза лекето. Вярвам в онази наука, която може да отнеме нашите несгоди. Седим ние и чакаме какво е щастието ни. Отивате някой път да си гадаете, какво е щастието ви. И аз зная да гадая. Влизам в една стая, гледам домакинята плаче, текат ѝ сълзите. Изчистила стаята си, плаче. Казвам: Аз зная защо плачеш. Защото си кълцала лук, който бил лют. – „Отгде знаеш?“ Пък аз като влизам в стаята мирише. Тя се чуди отде зная. Откри ми се от невидимия свят. Като иде някой при мене, той помирише моя лук, казва, че от невидимия свят му открили. Казвам: Миризмата на лука ти открила. Да ви кажа, по някой път човек е смешен – ще бъда искрен. Тук някакво дружество на опълченците идат двама души от тях и ми носят два билета по сто лева. Нямам пари, пък и представлението се давало в неделя. Сега аз седя и си мисля: Кое е по-добре да ги изпратя, да не им дам нищо, и те да кажат „Много скържав човек, нищо не дава“, или да взема и да платя двата билета? Аз взимам двеста лева на заем, давам им парите. Гледам, втори път пак дошли и пишат отгоре „на добрия учител“. Добър съм защо? Пак най-малко за двеста лева. После идат пак от същото дружество, носят две книги, едната двеста лева, другата 150 лева, пак „на добрия учител“. Казвам: Кажете им, че съм много занят и че с търговски сделки не се занимавам, друг път да дойдат. Аз разбрах, защо така пишат че съм добър. Не ми е приятно да си напусна работата. Казват: „Искаме да го видим, да се разговорим, да ни каже нещо за бъдещето.“ Казвам: Не само двеста лева. Ще кажат,

че съм много добър. Аз виждам в тях едно користолюбие. Те ще увеличат двестата лева. Тогава те ще извадят друго заключение: „Много пари има, два пъти дава човекът.“ Хубаво, аз разсъждавам, аз имам и друг начин, по който мога да ги върна. Като тръгнат от София може да накарам да вали дъжд, че да се върнат. Туй може да го направя. Но сега считам, че да накарам да вали дъжд ще ми коства най-малко хиляда лева. Да дам двеста лева е по-икономично. И за другото ще плащам, и оная енергия ще струва няколко хиляди лева. Да дам двеста лева е по-малкото зло. От две злини избирам по-малката. После другото. Пък съм и учен човек. Като дойдат аз може да съм на Витоша, ще ида да се разходя. Като дойдат, ще кажат, че ме няма тук.

Та казвам сега: И вие сте дошли като мене в едно противоречие. Двестата лева ще ги дадете. И аз не искам да ги дам. Трябва да избера по-малкото зло. Да ги изпратиш без да вземеш нищо, не може. Защото онова, което ще оставят, лошите мисли, които ще оставят, ще ми струва повече за да се очистя. Те ще оставят толкоз нечистотии, че мен ще ми вземе няколко хиляди да ги изхвърля. Най-хубавото е да дам двеста лева. На всинца ви казвам: Бъдете умни! Любовта трябва да я приложите като една наука. Трябва да се изучават силите на Любовта. Аз ви гледам някой път сте с измъчени лица, вие се измъчвате. Семейни мъчнотии имате, обществени мъчнотии имате, мъчнотии от дявола имате, мъчнотии от себе си имате, навсякъде мъчнотии. Какво да ви правя като ви гледам такива измъчени. Гледам ви, някой се мъчи, пари няма. Друг се мъчи, че син му не върви по правия път. Друг се мъчи, че дъщеря му не върви по правия път, мъчите се от много неща и виждате навсякъде измъчени лица. Някой се мъчи, че Господ не го обича. Някой се мъчи, че не могъл да се моли. Някой се мъчи, че нямал разположение. Някой се мъчи, че го някой го срещнал и не го погледнал както трябва. Всички се мъчите.

Аз не искам вие да се мъчите. Тогава, за да не се мъчите, внесете във вашия ум светлина. Изберете в българския най-добрите думи, които носят светлина, изберете най-добрите думи, които носят топлина. Думи има, които носят светлина. Има думи, които като ги произнесеш, носят мека топлина. Пък има известни български думи, като ги произнесеш, дават светлина. Те са Божествени думи, произнесете ги. Вие всички грешите, че като дойдат мъчнотиите, вие произнасяте лоши думи: „Да се махнеш, не искам да те видя". Ти съвсем ще загазиш. Сега по някой път не трябва да ви представям отрицателното, но аз искам само за образец да ви дам една форма.

Ние имахме един приятел, който е в другия свят, благороден беше, с един аристократически темперамент. Когато искаше от него някаква услуга, той имаше едно движение с ръцете, което правеше, като че той много жертвува от себе си. Той ще го направи и после ще погледне, казва: „Друг не може да го направи". Той ще погледне, пак ще се усмихне, така, като че извършил нещо. После, аз говоря, че всички трябва да се обичате. Вие обичате ли се? Аз като говоря, вземам това не в тесен смисъл. Вземам думата аз в широк смисъл. В мене има едно, което се нервира, слабото в мене. Някой път нямаш разположение към един човек – на това малкото се дължи. Но има в човека едно аз, което е великодушно. Вижда една мравя, мъчи се, едно сухо дърво някъде, където минава едно съчувствие има към най-малките неща. Пък има едно, което се тревожи, дребнаво аз, и друго нещо, което е благородно, отдето минава, съчувствува, казва: „Аз всичкото мога да направя". Искам вие всички да дадете място на туй великото аз. Като кажеш „аз" да се отвори сърцето, че в тебе Бог се проявява. Аз бих желал вие всички да бъдете като Христа. При едно условие, (и) Христа Го изкараха из търпение в храма като вас. Сега всички употребявайте този метод. Тогава привеждате този пример и казвате: „Бич трябва на тия хора". Ония хора, които изпъди от храма,

те Го разпнаха. Казват: „Ние може да употребим този камшик“. Та не съм за този начин на насилие. Христос само веднъж в живота употреби този метод и сега всички го употребяват този пример. Много хубави неща направи Христос, на тях не подражават. Но в камшика всички Го подражават. Мъже Го подражават, жени Го подражават, синове Го подражават, всички Го подражават. Ританица има, биене има, всички подражават. Сега както сте подражатели на един живот, бъдете подражатели и на новото. Сега погрешката, която Христос направи, Той я изправи на кръста. Той ги изгони из храма, не Го разбраха. Но на кръста казва: „Ти Господи оправи тази работа, прости им“. Сега употребява другия закон: „Прости им“. Те един ден като страдат, страдат, ще разберат закона. Като дойдат на моето място, ще разберат. Като бъдеш на мястото на Христа, ще разбереш същия закон. На кръста закован си, ще кажеш: „Да бъде волята Божия.“ Нямаш никаква власт, никаква сила нямаш, когато сте в безсилие, ще разбереш закона. Тогава на Христа само главата беше свободна, светлина имаше. Той казва: „Да бъде сега волята Божия“. Светлина имаше той в ума си и топлина в сърцето си. За всинца ви аз искам да имате топлина в сърцето и светлина в ума ви, за да може да разрешавате хиляди и хиляди задачи, които имате не само за днес, но и за утре и за други ден. Като влезете в съвършения живот тази светлина ще ни е потребна, за да можем да служим на Бога.

Добрата молитва.

18 лекция, държана от Учителя на 31 март 1937 г., сряда, 5 ч.с. София – Изгрев.

ЧЕТИРИТЕ СТРУНИ

Отче наш

(*Чете се темата: „Ползата от огъня“.*)

(*Изпяхме: „Венир – Бенир.“*)

Огънят е един резултат. Него тепърва ще учим. Не сме усвоили законите на огъня, следствие на това имаме много неприятности от огън. Всички щастливи работи, всички блага на земята идат от огъня. И всичките нещастия все от огъня идат. Огънят е причината на всичко – и на добро, и на зло. От нашето незнание произтича това. Като не знаем как да се обхождаме, ние си докарваме нещастието. В един случай, ако знаеш как да се обходиш с коня, той може да те носи; ако не знаеш, той ще те ритне. Децата често отиват и хващат коня за опашката, конят като даде един удар, детето се търкули на земята. Често ние хващаме огъня за опашката. Като идем, че го помилваме по главата, той тогава дава своето благословение. Трябва знание, трябва да се учи човек. Елементарни работи на знанието са буквите: А О У И Е Ъ Ю Я Ж. Цялата философия на знанието. Много работи в света за да се разбират, трябва един опит. Учителят по педагогика започва той да запитва децата. Той започва с О-то, обяснява какво нещо е О. О-то деца, това е един кладенец, от който ние можем да извадим вода да пиете и другите да пият. О-то е кладенец, от който трябва да се извади вода. О-то е един плод, който е турен като една дреха. Знаете ли колко хубава ябълка е! Децата разбират сега. Казвам: В туй обяснение на този педагог има ли философия? Да кажем от философско гледище как ще предадете вие О-то. Казвате: „О-то, това са условията благоприятни и

неблагоприятни, които помагат за подигането на човека“. Следователно, парите са едно условие, силата е едно условие. Човек е едно условие. О-то – това значи. Научно ще обясните. Религиозно как ще обясните О-то? Той ще каже: „Деца, всичко от Господа става. Господ тъй направил. Каквото Господ направил, туй трябва да бъде“. Господ е направил, но ние вървим ли по Неговия път? Господ направил всичко, но хората не вървят по Неговия път. Не вървят, защо? Защо хората не искат да вървят по Божия път? Защото с Божиите пътища са построени много други пътища. И в Америка преди години са се състезавали две богати компании. Направили успоредни линии от Бостон до Ню Йорк, едно пространство от 250 мили, около 300 километра. Най-първо вземат по един долар – 80 лева на билет за отиване и връщане. После дадоха билетите по половин долар, после по четвърт долар, най-после почнаха да возят пътниците даром, конкурираха се, докато едната компания фалира. Другата взе железниците в свои ръце и тя си взе парите. Та и в Божиите пътища има линии, които конкурират сега. Следователно, вие сте хора практични, дето е по-евтин този път, там пътувате. Та Божиите пътища не са много евтини. Като идеш там без пари не носят, ще си платиш тъй скъпо. Божите пътища определена цена имат. Човешките пътища са много скъпи, но по някой път даром носят. Като се конкурират тия две компании, вие сте свикнали да се возите даром. То е по човешки. Всички ония лесни работи, нали ние търсим лесните пътища. Казвате: „Добрият живот мъчно се живее, малко по-лесно да си поживеем“. Вика ви един приятел да влезете в една кръчма: „Ела Драгане, да те почерпя. Дай половин кило вино“. Ти вземеш наздравица, чукнеш се. Ха сега видите ли този педагог, който казва: „Ето кладенеца, но трябва почерпало да извадим вода от кладенеца“. То е първата буква И. Чашата е като една кофа, ще я пуснете в кладенеца. Казва: „И-то може да вадим вода от кладенеца.“ Децата

разбират, че И-то, това е кофата, с която може да извадят вода от кладенеца. Научно как ще го обясниш? Сега научно как ще го турите? Сега всеки от вас е педагог, може да си тури правило каквото иска. Никой няма да ви заповядва. В себе си да бъдете педагог и да употребите всички правила, които вие знаете, не чужди правила. Аз не съм и за мъчните правила. Защото мъчнотиите в живота произтичат, когато не знаеш. Тогава е мъчно, когато не знаеш. Когато знаеш лесно стават.

Вземете един знаменит цигулар – виртуоз, който свири, играе си със своята цигулка. Ако вземеш ти да направиш тия фокуси, тия позиции да вземеш, ще ти побелее главата. Той не мисли как да си тури ръката. Гледаш човекът замижал, пък ръката играе по цигулката. Ти като гледаш цигулката, не може да направиш нищо. Казвам: В света за да живее човек той трябва да бъде виртуоз. „Вир“ – значи, който извира; „ир“, разбира, извира, все едно е. Ако той не знае да извира хубаво, „тоз“ – прах ще стане. Като не знае, тогава прахът ще влезе в очите и ще станеш „тоз“. Някои хора са „тоз“, не са виртуози в живота. Значи знае да свири, знае да живее. А пък някой казва: „Животът е бреме“. Животът е бреме, когато не знаеш как да мислиш, тогава се образува прах около тебе и тогава този прах ще влезе в най-деликатното място, в очите. Не че прахът иска да ти направи пакост. Той като тръгне, дето намери отворена врата, влиза. Понеже очите са отворени, той току влезе: „Добър ден“. Като влезе вътре прахът, затваря очите. Като влезе вътре, ти мигаш, затваряш очи, да не влезе друг.

Сега тъй както представям живота е смешен. Но когато в живота ние не знаем как да живеем, ние се намираме в същата мъчнотия. Някой път вземете идеята: Ти искаш да обичаш всички хора. Но законът на обичта е нещо неразбрано. Ти искаш да обичаш хората, но първоначално ти искаш те да те обичат. Ти започваш с идеята отвън,

имаш надпис, че тук е един колониален магазин с най-хубава стока, евтино продава. Показваш се, че си един голям благодетел. Като влязат вътре, каквото искат за ядене и пиене се намира. След като купи покупките, не го пущаш навън. Казваш: „Сега плати“. Той се намира в чудо. Ти виждаш, че е скъпо. Той вижда, че е скъпо, но хванал се, трябва да плати. Казват: „Заповядайте, пак ще обичаме вашето присъствие, нас ни е много приятно, че вие почетохте нашия магазин“. Ако ти си умен човек ще кажеш: „Мене ми е много приятно, че поразтоварих от товара, който носех. Като влязох във вашия дюкян ми беше по-тежко, сега като излизам ми е по-леко.“ И ние като идем на земята, идем с големи, тежки идеи и с капитали. Като дойдем при този търговец на земята, като ни обере, всичкото той го вземе, та излизаме много леки. Тогава вече тръгваме за духовния свят. За духовния свят трябва да си облечен хубаво. Един момък може да има пари, но ако има скъсани дрехи, неговата възлюблена няма да го хареса. Като отиде да си даде част от парите, ще бъде хубаво облечен, с хубави дрехи, с обуща, с бомбе, с връзка. Тя не гледа дали има пари в джоба. Като го види хубаво облечен казва: „Бива го този“. Кое е по-хубаво сега? Дотук работата върви много добре. Има много анекдоти. Жени се някой, дрехите му окъсани, пък пари няма да си купи, а трябва да се жени. Той минава за благороден, че е богат човек. Той отиде за 100, 200 лева взема дрехи под наем и се венчава. В Европа се венчават така, като вземе дрехи под наем. Неговата възлюблена го вижда хубаво облечен. На втория ден той трябва да върне дрехите, връща се в къщи облякъл скъсаните дрехи. Тя го гледа и се чуди, защо са тия скъсани дрехи. Казва: „Ще ме извиниш, но на работа отивам“. Той новите дрехи трябва да ги върне и остава с окъсаните. Не е лошо, че той на работа отива, но лъжата. Той туря бялата лъжа, не иска да каже, че дрехите не са негови, че под

наем ги е взел. Той остава със скъсаните дрехи и казва: „С онези вече се венчах, втори път като се венчавам, ще ги взема пак“.

Сега приспособлението на този пример. Ние започваме една идея – чужди дрехи са то. После като искаме да приложим новите идеи, оставаме със своите стари дрехи, туряме бяла лъжа. Пък вече не върви. Ти туряш дрехите, не те приемат хората. Ти не само трябва да имаш работнически дрехи, но трябва да знаеш да работиш. Да кажем може да ти дадат най-хубавата цигулка, но не знаеш да свириш, какво ще те ползува. Ако знаеш да свириш, то е лесна работа. Ако нямаш цигулка, може да вземеш от един свой приятел и да дадеш концерт. Ако не знаеш да свириш, може да имаш своя цигулка, ти пак гладен ще ходиш. Казвам: Сега в живота тия основни правила трябва да се знаят. Туй, което вчера ви било полезно днес може да не ви бъде. Ако вчера въздухът, който си го дишал, ако го беше турил в някой тулум на съхранение, че днес идеш да вземеш тулума и да туриш този стария въздух, какво ще спечелиш? Казва: „Вчера както преживях“. Вчерашното е минало. Онова, което си преживял, онзи въздух, който си пуснал при тебе няма да се върне. И благодари, че няма да се върне. Ако той се върне, за теб е непотребен. Тогава ще стане една обмяна между растенията и тебе – туй, което е непотребно за растенията, за теб е потребно. Растенията денем изпущат кислород от себе си, а кислородът е потребен на човека. Денем растенията всмукват въглената киселина, която е непотребна на хората. Та когато ти отиваш да почиваш, други трябва да свършват една работа, която е потребна за тебе. Ти трябва да почиваш в даден случай, за да дадеш място за други същества, които да свършват една работа и да приготвят нещо заради тебе, ти да можеш да живееш. В много случаи ние трябва да почиваме, да чакаме. Интересно е, хората казват, че ние трябва да чакаме Господа. То значи, ти трябва да бъдеш търпелив, когато Господ работи. Ти не бързай, когато Господ работи. Казваш:

„Господи, не може ли изведнъж?“ Умните работи изведнъж не стават. Умните работи векове се изискват, за да станат. Те се появяват изведнъж, но туй, което ние го наричаме изведнъж, то е приготвено. Една свещ изведнъж може ли да я запалиш, драснеш кибритена клечка, запалиш я. Веднага става. Но докато се образувала една свещ, докато се образувала кибритената клечка, колко хиляди години са изминали. Не е така лесна работа.

Сега няма да пренебрегвам онзи вътрешен процес на вашия живот. Не мислете, че туй, което става във вас е лесна работа. Има много мъчни работи. Вие имате една мъчнотия в живота си и не може да ѝ дадете никакво тълкувание. На какво се дължи тази мъчнотия? Мъчнотията може да произтича от стомаха, мъчнотията може да произтича от дробовете, мъчнотията може да произтича от вашия мозък, мъчнотията може да произтича от вашата воля и най-после едно четвърто положение има. Ако е от стомаха, трябва да измените храната. Ако е от дробовете, трябва да измените въздуха. Ако е от мозъка, трябва да измените вашата мисъл. И ако е от волята, трябва да измените постъпките си. За да можеш да разрешиш една мъчнотия, то са начини, по които може да разрешиш. Или скръб имаш, или главоболие, или някой път не ти върви, или не може да четеш, разсеян си. Ако си разсеян, сега има учители, които учат хората, как да помнят. Най-първо този учител ще те научи да не бъдеш разсеян. За да не бъдеш разсеян, едновременно не трябва да мислиш за две неща. Животът на земята изисква да не мислим за две неща. Щом мислиш за две неща, ще се раздвои умът ти и при туй раздвояване твоята памет постепенно ще отслабне. Природата не обича разточителността. Тя не е пестелива, но тя крайно икономисва своите енергии.

Да кажем, ти боледуваш, но ти се уплашваш, казваш: „Може да умра. Ами ако умра и ме турят в черната Земя, да вземат да ме ядат

червеите, да ме заровят отгоре, да слушам, че плачат отгоре ми.“ Ти нареждаш, уплашиш се. Пък няма да умреш. Ти хабиш енергията си напразно. Ти ще си кажеш: „Няма да умра, тази болест е един учител“. Болестта дошла по единствената причина, ти или разумно не си ял, или разумно не си дишал, или разумно не си мислил, или разумно не си вършил своята работа. То са четири причини. Ти казваш: „Само на мене ли се дадоха тия бели, аз ли съм най-големият грешник“. Остави дали ти си най-големият грешник. Но ти си дал едно обявление, че ще държиш един концерт и ще го държиш на свят. Свириш хубаво, за да ти платят хубаво. Иначе, ако не свириш, ще кажат: „Взе ни парите напразно. Изяде ни парите. Този будала, този нехранимайко, като не знае да свири, как му дали салона да ни лъже“. Ако свириш хубаво, който как мине, ще каже: „Свири човекът“. Тук преди време дойде един пианист, казват изважда тоновете из пианото, свири човекът. Възрастен човек, вече на 50 години, 30 години той вече има една опитност на свирене. Той вече си играе, извлича тоновете. Другите свирят, но не може да извличат тоновете. Казвам: Сега и вие имате едно пияно вътре във вас. Пияното е хубаво. Пияно значи, И-то, ще заповядаш. И-то, то е най-високият тон. ПИ е хубав, Ян на турски значи човек, който ако разбира законите на И-то, тогава ще дойде Ян. Ако знаеш хубаво да свириш, за една вечер 50, 60 хиляди и тогава може да седнеш на стола да ядеш и да пиеш. Ако не знаеш в живота туй „И“ как да го кажеш, ти ще страдаш. Та и в живота, ако не знаехте как да произнасяте тия думи, животът ви другояче би се наредил. Дето казват, че човешкият език носи злато на онзи, който знае да говори. Но езикът може да носи и отрова. Често хората търсят разковничето, детелина с четири листа. Хората едно разковниче имат. Който го намери той навсякъде всичко може да направи. А пък туй разковниче човек го има, тук в устата е тази детелина и с четири листа е. Ако ядеш добре, ако дишаш добре, ако

мислиш добре и ако вършиш работата си добре, ти имаш разковничето. Че ако знаеш да говориш сладко. Ти искаш някой път хората да те погледнат умилно, да те погледнат сладко. Направи опит, като дойде един човек, кажи му блага дума. Направи опит, какво впечатление ще направи думата. Ако този човек, който е така сърдит, че иска да се скара с цял свят, ти като кажеш сладка дума, че той така кипне отгоре ти. Трябва да знаеш как да говориш. Ако дойде един светия и ти със своята дума го възбудиш, ти не си знаел как да говориш. Даже в нас има нещо, което ни съди за нашите мисли. Сега има неща дето няма скрито покрито. Има един свят, който не е доволен от нашите мисли. Има един свят, който не е доволен от нашия говор. Има един свят, който не е доволен от нашето писане. Има един свят, който не е доволен от нашите постъпки. Навсякъде не са доволни от тия хора. Тогава какво трябва да се прави? Ще се научиш да говориш сладко. Но опитвали ли сте вие сладчината на човешкия говор? Виж аз коя наричам сладка дума. Ти си осъден да те обесят, осъден си да те застрелят. Всичко е свършено. Минава един човек, когото ти не познаваш, казва: „Пуснете го“. Всички войници са готови да те застрелят или да те обесят, остават оръжието. Тази е сладка дума. Като чуеш, тебе ти стане приятно. Казва: „Пуснете го, оставете го свободен, оставете неговите грехове“. По някой път в древността имало царе, който като мине и види някой осъден, казва: „Пуснете го!“ Той като каже: „Пуснете го!“, на осъдения стане приятно. По някой път и Господ обикаля света, върви, гледа някой ден осъден си на смъртно наказание. Той казва: „Пуснете го!“ Прощават му се греховете, това значи, пуснете го. Тя е една сладка дума. Онази дума, която внася свобода в човешката душа, тя е най-сладката дума. Онова, което внася сила в човека е сладко. Ти си болен, почувстваш, че си здрав. Имаш един живот, който е сладък.

Та казвам сега: Не работите с вашите нови идеи. Имате стари идеи, казвате: „Като умрем, ще идем на оня свят“. Вие живеете в миналото. Хубаво е то. Но ние трябва да живеем в оня свят и оня свят трябва да живее в нас. За пример, аз до слънцето може да не ида, но може да ида. И билет нямам и пари нямам, но аз може да се свържа със слънцето, може да направя един прозорец голям, да отворя, че да влиза неговата топлина и светлина. Може да се свържа и да черпя всички блага на слънцето. Следователно, направо аз няма да ходя на слънцето. Аз ще възприема светлината и топлината на слънцето, ако оставя този вход свободен, неговата сила ще влезе. Щом влезе, аз вече използувам светлината на слънцето. Казвам: Вие сте дошли на земята, трябва да отворите по-големи прозорци, за да може Божията благост, Божията добрина, Божията Любов, Божията светлина, Божията топлина да могат да влязат във вас. Вие ще отворите прозорците си и ще оставите, както слънцето внася и изпраща своите лъчи във вашите стаи, така ще оставите ума и сърцето свободни в себе си и Божественото ще влезе във вас и ще извърши онова, което вие не можете. Онова, което слънцето може да извърши заради вас, никой не може да го извърши. Оставете Бог да влезе във вас и да извърши онова, което никой не може да извърши за вас. Каква детска вяра трябва да има човек. Най-първо трябва да се отучите от сръднята. За пример, вие като ученици имате недоразумения. Според сегашната система учениците седят двама по двама и туй дава възможност за караница. Според мене всеки ученик трябва да бъде на един метър разстояние от другите, да няма други близо до него, той да бъде свободен, той да няма кому да се сърди. Следователно и в човешките мисли не трябва да има влизане, да не се смущават мислите ни. Не трябва да има влизане и в нашите чувства. Нито когато чувствуваш да дойде някой да се намеси вътре. Човек когато чувствува, когато мисли и когато действува, непременно трябва да

бъде абсолютно свободен, за да може да се прояви. То е Божий закон. Понеже престъпваме този закон, създават се най-големите нещастия в света. Нито себе си оставаме свободни, нито другите хора оставаме свободни. Един други в света се измъчване. Човек трябва да бъде последователен. Двама души се разговарят. Казва: „Много жесток човек е този". Казва: „Дал ми хиляда лева, ще ми извади душата, три години ме мъчи за хиляда лева. Ще ми извади душата, пък богат човек е". Оттатъка съди другия. Единият богатият го мъчи за хиляда лева, другият и той го мъчи. Двамата се разговарят, казва: „Виж онзи, когото почитат, за хиляда лева този изедник душата ще ми вземе". Друг казва: „Сто лева ми дал на заем, три години стана ме мъчи за сто лева. Пък богат човекът". Този, който има да ми дава хиляда лева, казвам му: „Не си искам парите, които съм ти дал. Давам ти още хиляда лева, уреди си работите". Той туря парите в джоба, отива при онзи, който има да му дава сто лева, казва: „Дай ми парите". – „Ти нали имаш." – „Да, аз взех, но ми трябват за друга работа". Казва: „Ти ще дадеш стоте лева. Парите ми дай!" Казвам: На тебе ти простиха хилядата лева и хиляда други ти дадоха, ти не искаш да простиш твоите сто лева. – Аз съм човек, който мисля, пък и ти ще мислиш. Когато се отнася до нас, ние сме много умни хора. Трябва да приложим Божествения закон. Щом онзи човек ти простил хилядата лева и други хиляда ти дал и ти трябва да простиш стоте лева и да дадеш други сто лева. То е законът. Няма да дадеш всичките си пари. Казвам: Ако вие не постъпвате така, вие живеете по стария живот. Ще преведем тия неща в живота. Ако речеш този свят да се подобри и тогава да станем добри, тя отиде, че не се видя. Никога няма да го бъде. Ще бъде някога. Но ако в този свят вие чакате да се подобри светът, че тогава вие да станете добри, отиде че се не видя. Хич не го очаквайте. Да се ожени за някоя добра жена, че тя да го възпита, отиде, че не се видя. Вие очаквате едно дете, като се роди вие да му

дадете нещо. Не, но туй дете трябва да носи всичките добрини в себе си, че да не очаква баща му и майка му да му дадат добрини. Като идеш между добрите хора, не очаквай те всичко да направят заради тебе. Не, не очаквай! Сега се заражда във вас мисълта: „Как да го разбираме?“ – Много лесна работа. Приготвил съм яденето и ви давам една паница. Питаш ме, как да го ядеш. Казвам: Яж го както знаеш. Как ядете вие? Вие мен не гледайте. Аз съм приготвил вие да ядете. Аз го сготвих, както аз зная, вие ще го ядете, както вие знаете. Аз го готвих, както аз знаех, то е моята работа. Аз, който готвя няма какво да ми се месиш. И аз не искам да ти се меся в твоята работа. Който яде, ще оставиш да сипеш яденето в паницата, дай хляб, да яде както знае. Каква мъчнотия има в това? – Никаква мъчнотия няма. Сега този въпрос аз го засягам принципално. Някой казват: „Ти, Учителю, като говориш така, знаеш ли, че ни обиждаш“. Трябва принципно да разглеждаме въпросите, не е въпрос личен. Ние не може да турим погрешката само на един човек. Ние не може да турим погрешката на Ева, тя не е първа, едно дете беше, тя се излъга. Турихa една ябълка, излъгаха я. Тя не измудри[4] злото от себе си. Излъга се, не трябва да я съдим. После дойде Адам и той се излъга. После Господ ги прати при тия учители, които ги учиха, да се научат от опитността им. Господ ги прати да живеят при тия учители. Сега хората търсят вината от вашия пръв учител. Кой е първият учител? Вие ще си помислите върху това.

Казвам: Ново трябва. Не че пътя, по който вървите е крив. Има временни противоречия, които ние разрешаваме. Ти вървиш по един неотъпкан път, нов път. Хиляди хора, като минават по този път, ще се поотъпче. Или минаваш по едно шосе, което скоро е правено, казваш: „Кален е този път“. Скоро е валяло. Ти не си избрал хубаво време. Ако минаваш през сухо време, тогава прах ще има. Три положения може

[4] Измудрям – измислям.

да има: може да минеш в дъждовно време и пътят ще бъде кален; ако минеш през сухо време, пътят ще бъде прашен. Ще избереш едно време, когато нито е сухо, нито е влажно, така че пътят да бъде отъпкан, хубав.

Сега виждам в очите ви седи една идея. Проповядвал един проповедник за Божиите блага на небето, че как щастливо живеят хората там. Казват: „Нека туй, което е на небето да потече и към нас". И право е. Тук има шест прозореца, трябва да ги отворим, да влезе чист въздух. Въздухът е нечист, но като се отворят прозорците, отгоре някой ще почувствуват хладина. Погледнат, казват: „Ще се простудим".

Та казват някои: „Времето е студено, а нашия Учител излязъл с тънки дрехи, как не му е студено". Питат, защо не ми е студено. Казвам: Аз съм приятел на студа. Мен студът ми говори много хубаво. В студа има топлина. На студа като поговоря, той отпусне кредит, изпраща ми това онова. Но много сприхав е. Ако говориш сладко, ще кресне нещо. То студът зависи от разположението на човека. Когато човек мисли хубаво, чувствува и действува хубаво, всякога има достатъчно топлина. Щом си някак неразположен, явява се студенина. Отвътре студенината се дължи на излишното електричество, което минава през нервите и ги изсушава.

Сега не искам да ви представям най-мъчното изкуство. Като дойде някой виртуоз да свири, вие всички искате да бъдете при него. Вие ще се намерите в трудно положение. Аз когато вземах уроци по музика исках да намеря добър учител. Намерих един много способен, Фалтис се казваше, много музикален човек. Разбираше музиката. Като отивах доста ученици имаше да вземат уроци при него. Някой път като свирят, той маха с ръка, излезе навън, после пак се върне. Някой път излиза, влиза. Аз мислех, че е такъв характерът му. Той не обичаше да хвали. Аз като почнах да свиря, той дойде слуша, тури си

ухото. На другите маха ръка, пък на мене не я маха. Слуша ме, поусмихне се малко. Прости работи свирех. Той слуша тона колко е верен. Вземе цигулката и той свири. Каза ми: „Ако така свириш както сега, ще излезе нещо. Но ако малко мръднеш.“ После разбрах, защо си махал ръката. Най-първо мислех, че на онези, на които си маха ръката, свирят много хубаво. На мен не маха ръката. Казвам: Аз искам да науча първоначалните неща. Тогава седя с цигулката и казвам: Първата струна баса сол, казвам: Тя е първият узрял плод. Втората струна, казвам: То е път на движение. Третата струна е място на почивка. Четвъртата, казвам: То е място, дето човек трябва да мисли. Като взема цигулката, казвам: Чакай да взема да ям този плод. Като взема „ре“, казвам: Да видя може ли по този път да се движа. Като взема „ла“-то може ли да си почина. Като потегля „ми“ струна – тогава гледам мога ли да мисля. И на вас казвам: Теглете лъка на първата струна – узрелия плод. А-то е то. А-то е първия узрял плод в света. То е клонче, на което стои първият узрял плод, който трябва да се изяде. Казвам: Да имате един плод да ядете. Да имате един път, по който да ходите. Да имате по едно място за почивка и да имате едно място да мислите. Само така може да се постигне онова, за което сме дошли на земята. Всеки може да постигне. Имате четири струни. Имате един отличен ум, имате отлично сърце, имате отлична душа, имате и отличен Дух, слушайте ги, вършете туй, което ви диктуват и ще станете отлични ученици.

Добрата молитва.

19 лекция, държана от Учителя на 7 април 1937 г., сряда, 5 ч.с., София – Изгрев.

ПЪТ КЪМ НОВОТО

Добрата молитва.

Ще ви прочета няколко стиха от 18 глава на Йезекил.

(*Учителят прочете първите четири стиха и каза*:) Макар да са Божии, душите ще умрат. Някои мислят, че са Божии. Всички души са Божии. (*Учителят прочете петия стих и първата част от шестия стих и каза:*) Сега, в какво седи Правдата? Някой път трябва да се спрем на някои основни положения. (*Учителят прочете от шестия до 14-и стих.*)

Сега, често вас ви се проповядва върху Любовта, но вие имате едно смътно понятие. Това, което вие разбирате, не е добро. Хубаво, питам: Ако един ден вие родите един син разбойник, пък казвате, „Какъвто бащата, такъв и синът“, вие имате едно противоречие. Защото от един грешник баща може да се роди един добър син. Като четете там в Библията имате такива примери. Казвам: Откъде произтичат противоречията сега в живота. Ние се спираме частно само върху някои проявления. Но тук принципно какво се разбира „яде върху горите“. Когато някой човек яде и мисли за себе си, че е някакво божество, че той е особен човек, той яде върху горите, на високите места. Тогава тук показва един горделив човек. Или „гледа на идолите си“ – то е един човек, който има няколко милиона лева в банката, който се покланя на своите пари, който има една къща и уповава на нея; онзи който има няколко сина и уповава на своите синове и дъщери, онзи, който уповава, че е министър или чиновник някъде. Как мислите вие, ще влезе ли той в Царството Божие?

После като вземете съвременния живот, ония потънкости, които се забелязват. Казвам: Светът прави опити с калугери и не успя.

Прави опити да оправи света само с калугерици, пак не успя. Съедини калугери и калугерици, пак не успя. Само с калугери не върви. Само с калугерици пак не върви. Съберат се калугери и калугерици, пак не върви. Как ще оправи светът, кажете ми сега? Има един начин. Родите калугерчета, не върви, родите калугерички, пак не върви. Сега за да се поправи светът, почти този метод хората още не са го подобрили. Значи да родиш един син, то той може да е разбойник. Може бащата да е разбойник и да роди един син праведен, няма полза. Може бащата да е грешник и синът праведен, остава за сметка на сина. Синът ще живее, бащата ще умре. Казвам: Ако бащата е грешник, пък синът праведник, бащата ще умре, пък синът ще живее. Ако бащата е праведен и роди син грешник, бащата ще живее, пък синът ще умре. Питам: Какво се постига с туй? Не се постига туй, което бащата иска. Защо се женят хората?

Сега в Библията се казва, че като видял Господ Адама, казва: не е добро човек сам да бъде, работата му е голяма, се му трябва помощник. Или аз бих го турил другояче: Видял Господ Адама с един крак и му направил два крака. Че преди Ева, той имаше един крак и една ръка. Като дойде Ева, туриха му още един крак и една ръка, станаха две ръце и два крака. С един крак и с една ръка беше Адам. Как ще го разберете? Буквално, ако го разберете, ще кажете: „Как е възможно Господ да направи човек с един крак?“ Че тогава аз бих ви попитал: Ако човек може да хвърка във въздуха без да си маха ръцете, без да си движи краката, ще кажете: аероплана ще хвърка, крака и крила има той, хвърка, а човек се носи с аероплана. Казвам: Този въпрос аз няма да го разрешавам, аз не искам да го разрешавам, но казвам: Вие ако и да се родите от един праведен баща, ако грешите, ще умрете. Ако се родите от един грешен баща, пък сте праведник, вие ще живеете. Много широки възгледи трябва да имате. Ако вършите волята Божия, вие ще живеете. Вие имате едно заблуждение:

понеже сте в една окултна школа, вярвате, че в Христа сте родени. Ако ти не вършиш волята Божия, ти и при праведния баща ще умреш.

Казвате: „Всичките души са на Бога“. Пророкът казва, че всички души са мои, но онази душа, която греши, ще умре. Е питам: Струва ли човек да се жени, за да роди грешници? Струва ли един баща да се жени за да народи грешни дъщери? Струва ли си една мома да се ожени, за да народи грешни синове? Сега остава вие именно какво ще правите? Трябва да ги раждате праведни. А може ли да ги родите праведни? Струва ли си един млад момък и една млада мома да се оженят и да родят грешници? Кажете ми, какво ще придобият бащата и майката, ако родят грешни синове? Как е възможно един праведен баща да роди един грешен син? Хубаво, един земеделец, ако посее нивата си с ечемик, ще излезе ли пшеница. Ечемик ще се роди. Или ако сее просо, или ако сее къклица, какво ще израсне на неговата нива? Ако сее гъби, гъби ще израснат. Ако сее къклица, къклица ще израсте. Ако сее жито, жито ще израсте. Гледам някои казват: „Господ тъй определил“. То е философия: „Тъй е определено, тъй е предопределено“. – Нищо в света не е предопределено. Нещата са предопределени, но разбирайте предопределението в какво седи. Не е предопределил Бог ти да бъдеш разбойник; не е предопределил Бог ти да бъдеш праведник. Защото физически разгледано, Бог е праведен и праведните нищо няма да му придадат, грешните нищо няма да му отнемат. И Господ не може да носи нашите престъпления. Как може Господ да създаде нещо и то да бъде грешно. За ваша сметка остават греховете. Вашите грехове сами сте си създали. Ако вие сте ги създали, вие носите отговорността. За всяко нещо, което вие сте си създали, никой не може да ви помогне. Какви ли не неща не се проповядват. Тогава вие мислите, че всичко онова, което се проповядва е вярно в света. Не е вярно.

Казвам: Принципално ще поставите въпроса – трябва да живеете добре, то е за ваше добро. Не можете да се подигнете, ако вие не изпълнявате волята Божия. Сега не е въпрос за човешката воля. Ще кажете, аз тъй съм слушал. Не. Сега вие казвате, че по някой път нещо ви говори отвътре. Ами че нима мислите, че онзи крадец, който отива да краде, не му говори нещо отвътре? Нима онова дете, което отива там да краде ябълки, не му говори нещо отвътре. Казва: „Тия ябълки са на Бога, туй дърво е Божествено, имаш право да ядеш“. На друг казва: „Тази жена е Божествена, поопитай я“. Тъй и мъже и жени мислят. Хубаво, аз нямам нищо против яденето. Но, ако ти ядеш едно ядене само да задоволиш апетита си, ти ще платиш с живота си. И после де е писано, че тази ябълка трябва да ядеш. Вие знаете ли коя ябълка трябва да ядете? Всяка червива ябълка, която сте яли, вие сте направили едно престъпление. Вие се мислите, че сте от много праведните, но колко червеи сте стъпкали на земята? Кой ви позволи да ги тъпчите? Колко дървета вие сте отсекли? И ние вчера отсякохме няколко дървета. Кой ни позволи? – Ние си позволихме. И после ние колко пъти говорим неща, които не са верни.

Идва някой при мене и ми казва: „Аз обичам Господа Исуса Христа, искам да ида при Него“. Казвам: Иди да ми донесеш една стомна вода. Казва: „Ще ме извиниш, имам работа, чака ме жена ми в къщи, болна е“. Той ме лъже, че жена му е болна. Не че жена му е болна, че не иска да иде, но той не отива, неговото достойнство се унижава. Той може да ми каже: „Моето достойнство не ме пуща. Моето достойнство ми допуща да искам пари на заем, но моето достойнство не ми допуща да донеса една стомна вода на хората.“ Сега питам: В какво седи различието да поискаш или да донесеш вода? Аз ако съм на неговото място, какво ще направя?

Това се случило в Турция, седи един арменец горе на втория етаж на една къща, пред къщата има едно умряло куче. Минава един

турчин и арменецът му казва: „Давам ти един бешлик да хвърлиш това куче". – „Давам ти пет бешлика, ти да го хвърлиш". Арменецът слиза, задига кучето и казва: „Дай бешлиците, хвърлих кучето". Значи тук е алчността за пари. Онзи дава бешлик, турчинът дава пет и онзи го носи. Питам: Кой е по-умен – арменецът или турчинът? Арменецът е по-умен, арменски долапи. Сега как ще го приложите. Този пример приложете го на себе си. Сега не искам да го изясняваме, как ще го изясните. Ти си женен, жена ти казва: „Ти си мъж, давам ти пет лева да изхвърлиш това куче навън". Той ще каже: „Аз ти давам 25 лева ти да изхвърлиш кучето". И жената изхвърля туй куче. Питам: Кой е по-благороден, жената или мъжът? В дадения случай жената взима кучето и го хвърля. Кой е по-благороден?

Ами че когато ние отиваме да обръщаме хората, нали някои евангелисти проповедници, пък често и вие ходите да обръщате хората, да хванете някоя мазна риба. Казвате: „Той е учен човек, благороден, къща има, доста е богат". Тук има наши проповедници, които доведоха много мазни риби, които като дойдоха, задигнаха и туй, което имаше. Казват: „Ние го обърнахме Учителю, той е вече наш, тръгна по Бога". Той е един първокласен долапчия. Дойде този долапчия и казва: „Нали имаш Любовта Христова?" Казвам: Любовта Христова, която имам, е заради мене, но за да те ползува твоята Любов, трябва да идеш и да вземеш от Любовта Христова. Както в мене функционира, така и в тебе да функционира. Сега мене не ме интересува вие как постъпвате, но ако аз съм на вашето място, аз никога няма да ида да взема такава мазна риба. Ще ида, ще намеря някой болен човек, който е от тези парии, които са в Индия. Струва си да проповядваш по-добре на бедните, отколкото на учените.

Сега много теории има. И като християнин той ще се помоли на Христос да му намери някоя мома. Тогава къде е погрешката? Ами че ако тази, добрата мома, която Христос ти даде на тебе, избере една

негова душа от невидимия свят, чиста и ти с тази душа не знаеш как да се обхождаш, знаеш ли какво ще стане с тебе? Ти тогава няма ли да бъдеш един престъпник? То е общ принцип и за мъже и за жени еднакъв. Вие ще кажете: „Това не се отнася до мене". Ще се отнася до вашите дъщери. Светът как ще го поправите, кажете ми? Как ще поправите този свят?

Аз За пример правя един опит с вас. Свободни сте. Никога в миналото не се допущало, когато съм ви събирал вас и съм ви оставил свободни. И в християнството не са правили този опит. Вие мислите, че в Царството Божие може да влезете, вие мислите, че много лесно може да влезете. Аз ви казвам: С тия характери, които имате, тъй както сега се носите, нито един от вас не можете да влезете. Кракът ви не може да стъпи. Вие ще си умрете с голямо разочарование – туй да ви кажа. Ще остареете, (ще кажат) че те са били много будали. Будали сте, понеже служите на дявола. Нищо повече! Как на дявола? – Аз може да ви дам много примери. Вчера имах работа, дошъл някой тропа: трук-трук-трак-трук. Някои иде от Пловдив, иска да ме види по важна работа. Толкова важна, че щял да направи голямо добро на целия свят. Отварям прозореца, казват: „Учителю, този е изпратен с особена мисия, носи писмо от братята от Пловдив". Слизам долу, той, един войник, който носи документи, че се уволнил. Сестра му заболяла от охтика, че се преглеждала някъде от дълго време, имал 800 лева, та му трябвали пари. Казва ми: „Аз съм чул за вас, че сте много добър човек, да ми услужите". Дава ми всичките документи. Аз не искам да му разглеждам документите, не го питам колко иска сега. Дали сестра му е болна от охтика е въпрос. Той седи и иска да ме ангажира. Най-първо аз мислех нищо да не му дам, понеже обходата му не е така, както трябва. Но той се обръща и ми казва: „За Любовта към Бога! За Господа ми услужете". Казвам: Хайде, като е за Господа, ще му помогна, ще му дам 50, 100, 200 лева. Казвам: От умните е, за

Господа иска. Ако не му дам, ще каже: Той няма никакъв Господ, в неговия Господ не вярвам. Като му дам, промени се, казва: „Много е добър неговия Господ“. Казвам: Благодари на моя Господ, защото ако той не беше дошъл, щях да те изпратя без нищо. Благодари на моя Господ, понеже Той дава всякога. Та и на вас казвам: Благодарете на моя Господ. Ако остане на мене, тогава работата ви ще бъде друга. Вие едно нещо трябва да знаете, че Господ на когото аз служа е много справедлив. В края на краищата Той много тънко преде. Той чака, но не мислете, че вие тъй ще минете контрабанда. Казвате: „Той Учителят гарантира, ще стане“. Никакъв гарантин не ставам. Аз от гарантлък се отказвам. Един път се става гарантин, два пъти човек не може гарантин да стане. Веднъж се прощават греховете. Когато дойде някой при мене, казва: „Ще ми простиш“. Но аз само веднъж прощавам. Като дойде някой при мене, казвам му: Иди се нагреши, направи всичките грехове и като няма какво да правиш, тогава ела, аз ще ти простя греховете. Но тъй с грехове при мене не се дохожда много пъти. Той дошъл веднъж, че втори път. Като направиш всичките борчове, че да няма вече да правиш, тогава ела наведнъж да ти ги платя. Тъй разбирам аз. Той да си отбил, да е направил всичките прегрешения, че да няма никакви прегрешения да прави. Тогава разбирам да му простя греховете. Направил първия грях, иде. Казвам: Ти още не си свършил това училище. Пък когато дойде при мене някой праведник същото му казвам: Ти още си в началото. – Той направил едно добро и иде при мене. Той да завърши всичките добрини, да няма вече добрина, която да прави и тогава да дойде. На грешника казвам, иди направи всичките грехове, които можеш да направиш в света, да не би да остане някой грях, който не си направил, да не си опитал. И на праведника казвам: Иди ти направи всичките добрини, че тогава елате при мене да ви покажа новия път. В новия път трябва да сте свършили тия две училища. Трябва да сте

свършили пътя на греха и пътя на правдата и тогава да дойдете до Любовта.

Един малък опит показва, че всички треперите за кожата, пет пари като иде от вас, треперите. Тук гледам на Изгрева с по 300 метра места турили бодливи телове. От новото учение са тия с бодливите огради, с по триста метра праведните на Изгрева. Първоначално казват да имало за всичките братя по 300 метра да си купят. Че 10–15 декара всичките братя де ще ви събере. Според мене не е в Божествения път това. Че между една клетка в мозъка и друга има голямо разстояние. Какво е разстоянието между слънцето и планетите. Между Меркурий и Слънцето, между Венера и Слънцето, между Земята и Слънцето има милиони километра. Братя и сестри трябва да бъдат на милиони метра разстояние за да живеят добре. Вие ще ги турите по на триста метра, за да има място за всичките братя. Туй място не събира всичките братя. После ходеха да проповядват да дойдат всички да живеят тук на Изгрева. Сестрите казват: „Елате да видите как живеят на Изгрева“. – Как живеят? – Както другите. Отличавате се по едно, че вие носите големи пръстени, със скъпоценнни камъни, с гирлянди, с венци, с фракове ходите, велики идеи имате във вас, че сте синове Божий, избраници, че вие сте в една окултна школа и ще поправите света. Всичко тук се бърка във вашите умове. Пък ще ходите да разправяте, че дошъл един Учител, от Господа пратен. Че съм пратен от Господа, това е моя работа, то не е ваша работа. Дали съм пратен или не, не е ваша работа. Ваша работа е дали вие ще изпълните туй, което аз казвам или не. Аз не съм срещнал нито един от вас, който е готов затова. Аз съм опитвал, опитвал и аз съм намерил само един човек, който изпълнява и това съм аз. Каквото кажа, го изпълнявам. Но нито един ученик, каквото съм казал, не е изпълнил. Казва ми някой: „Това е невъзможно“. Казвам: Елате да видите как е възможна тази работа. Казвам: Скъсай

това въже. Казва: „Не мога да го скъсам“. – Аз ще ти покажа как се къса това въже. – „Не може, човек трябва да е глупав. Как ще се скъса това въже?“ Аз вземам игла и конец по конец късам от въжето. Казва: „И аз мога да го направя“. Че аз ти казвам как се къса. Започнете нишка след нишка да късате. Като ви казвам да поправите себе си, не ви казвам да скъсате въжето. Започнете да мислите, да видите ония нишки, които станали причина да се заробите в света. Ние сме роби на известни желания, желания които не са наши. Едно дете дошло около тебе, завъртяло се веднъж. Дошло второ и то се завъртяло, трето се завъртяло, четвърто, пето, 10, 20, 30, 100, 500 деца се завъртели и образували едно въже, което не можете да го скъсате. Пак трябва да дойдат 500, 1000 деца да се завъртят в обратна посока и да отвъртят този конец. Ако вие имате една игла, какво трябва да правите? Конец по конец ще късате, докато скъсате всичките нишки на въжето, за да се освободите.

Вие казвате: „Аз не съм най-големият грешник“. Аз бих желал да срещна между вас най-големия грешник. Аз бих желал да срещна и най-големия праведник. По средата хората не ме интересуват. Големият грешник по-лесно може да се изправи, отколкото малките грешници. Човек с малки прегрешения много мъчно може да го изправиш. Човек с много големи добродетели много мъчно може да го внесеш в Царството Божие. Човек с най-малките добродетели лесно може да влезе. Вие след като живеете дълго време, почвате да мислите, че сте много добри. Ще дойдете до едно положение да мислите, че не сте толкова добри, колкото сте мислили. Тогава ще дойдете до края. Вие мислите, че сте много добри. Аз разсъждавам. По някой път аз мисля в какво аз съм добър. Дали са на мене пари и аз ги давам на хората. Те не са мои. Проповядвам Словото, но и туй Слово не е мое. В какво седи моята доброта. Хващам една кокошка, хващам една ябълка, защо я хващам. Донесат ми едно ядене, защо го вземам,

понеже имам интерес да ям. Донесат хляб или мляко ще ми донесат и аз ще мина, че съм направил едно снизхождение, че съм ял от тяхното ядене. Но аз имам интереси. Онзи, който ми носи млякото, какво скрито има зад млякото, това аз гледам. Или когато идва мома ми дава цвете. Срещна някоя мома, даде ми едно цвете. Има скрита мисъл. Или щом ме срещне една мома и ми казва: „Харесваш ли ми дрехите, шапката, обущата?“ Има нещо скрито зад нейните обуща, шапка, дрехи. Тя се облича, за да се продава. Тя е търговец и всякога ще те изиграе. Всеки, който купувал стока от младата мома е изигран и всеки, който купува стока от младия момък е изигран. То е моята философия. Туй е, което зная аз.

Казвам: Вие в новия живот сте готови да живеете с разбиранията на стария живот и да бъдете благоугодни на Бога. То е немислимо. Мислите ли, ако някой, който крал пари ми даде една торба със злато, ще ми направи добро? Казва: „Ще ти подаря една торба“. След туй ме хванат и хайде в дрънголника. Вчера една сестра ми казва: „Погнусила съм се от мъжете“. Защо, казвам? Срещам един мъж и ми казва: „Погнусил съм се от жените“. На кого да вярвам? И двамата говорят право. Сестрата се погнусила от мъжете, защото не мислят; мъжът се погнусил от жените, защото не са чисти.

Та казвам: Бог изисква сега от нас не механически, но по закона на Любовта изисква. Аз не бих ви говорил затова, но някои искат да поправят Изгрева. Вие имате същата погрешка, която един наш брат направи, който е сега в Полша. Сега го вземам за пример. Той тук едва го накарахме да свърши университет, с идеята, че може да свърши нещо. И в него се зарежда идеята да вземе докторат. Писа той върху една тема и мисли да иде в Полша и за три месеца отгоре доктор ще стане. Рекох: Тая работа обмисли ли я хубаво. – „Да ти чета тезата?“ Казвам: Няма защо да ми четеш тезата. Писал върху дунавския въпрос. Казвам: Обмисли ли хубаво? Казвам: Ха, опитай!

Той отиде, но не за три месеца и за шест месеца, не и година, и година и половина мина и той минава сега една криза: не дават докторат хората. Всички професори по тезата му дават книги да учи, да поправя. – „Ще ме подлудят тия хора!“ Не ще го подлудят, но учение, знание трябва. Не е така лесна работата. Тук имаме сестри, които ходиха в странство, в Италия да обърнат хората. Те мислеха като кажат няколко думи, ще ги обърнат. Не се обръщат така тия хора. Пише един брат от Америка, казва: „Да напишем една история на Учителя, откъде е роден, на колко години е, къде се учил, че да разпространим Учението“. – Няма нужда. Ако е за история на един учител вземете историята на Христа. По-хубава история няма. Историята на Христа, на Исуса, как идат мъдреци от Индия да му се поклонят. Каква друга история ще пишете. Че кажете сега, че някой учител се родил в България за тщеславие. В България никой учител не се родил. Учителите не се раждат. Тъй си говорят хората. Къщите им се правят тук, но той не се ражда в България. Там в Америка се заинтересували. Казва: „Даже една американка държала една лекция, в която казва, че обиколила света и намерила само двама учители: единият бил в Индия и другият в Сърбия“.

Казвам: Убежденията вървят по един прогресивен път. Щом се спреш върху една минала добродетел, ти вече си се отклонил от пътя си. Грешникът щом се спре да мисли, той е на спасителния път. Щом грешникът се спре и мисли, той е на спасителния път. Но праведникът щом се спре и мисли, той е на крив път. Ако грешникът се спре и каже: „Къде отивам, какво правя?“ – Той е на спасителния път. Ако праведникът направи същото, той е на кривия път, той е на пътя, който в греховете ще го заведе. Праведникът никога не трябва да се спира в пътя си. Грешникът трябва да се спира. Разликата им е във философията. Грешникът непременно трябва да се спре, за да се спаси. Ако праведникът направи същото, каквото грешникът прави,

той е изгубил и това, което имал. Следователно, ако вие, които вървите по Божия път, ако се спрете, вашата работа е изгубена. Ако онези, които вървят в кривия път не се спрат, и тяхната работа е изгубена. Ще каже някой: „Да се спрем да помислим“. Свършена работа. Вземете сега Божия трен, той не може да се спре. Така и трена на един праведник, ако речеш да го спреш, цяла една катастрофа ще стане. На грешника може да спреш трена, понеже бързината не е голяма. Но тренът на праведника се движи с грамадна бързина и ти не може да го спреш. На праведника никак не се позволява трена му да спре. Неговият трен е експрес. Той трябва да мине от една станция до друга станция. Грешникът той (е) от ония смесените тренове, които се спират не само по гарите, но и по спирките. Затуй по пътя на грешните хора се спирате навсякъде, а по пътя на праведника няма да се спирате никъде. Туй трябва да бъде една основна мисъл във вас. Другите работи са изгубени работи.

Ако остане сега да се учите, какво трябва да правите и как да се обичате, тя е изгубена работа. Бръмбарите знаят как да се обичат. Пеперудите знаят как да се обичат, птиците знаят как да се обичат. Животните знаят как да се обичат. Та сега хората ще се учат как да се обичат. Туй го знаете всички вие. Аз съм от търпеливите хора. Мене не (ме) смущават греховете на хората – помнете го туй. Мене не ме смущават ни греховете на хората, нито дяволите, нито ада ме смущава. Адът си е на място, то е занимание на дяволите, техният свят дето ядат и пият, женят се, деца раждат. В ада всичко има. Вие мислите, че няма деца. Те в огън са родени. Аз ви казвам моята философия. Какво има аз да се меся. Господ допуснал дявола в света, мене това не ме безпокои. Бог създал ангелите. Казвам: Всичко онова, което Бог допуснал, то си има свое предназначение. Аз ни най-малко няма да ходя да се съюзявам с тяхната мисъл. Когато дойде един дявол при мене, аз му казвам тъй, просто и ясно: Твоята философия е за

тебе, моята е за мене. Като завършиш философията си, ела че напиши едно съчинение и аз като завърша моята философия ще чета, ще разменим мисли. Сега ти си започнал, върви в своя път, не се разправяй с дявола. Той иска последователи. Сега всинца казвате: „Еди коя си сестра проповядва много добре Христа“. – Не, вие сте на крив път. Коя сестра или кой брат живеят като Христа, нищо повече. То е въпрос. Кой вярва и кой проповядва, вие оставете тия работи. – „Но може ли да живеем като Христа?“ – Че може разбира се. Вие мислите, че Христос не познава живота. Колкото време Христос беше на земята, Той преживя всичко. Нямаше човешки живот, който да не го преживее Христос. Той преживя живота на всичките хора, нямаше живот, който да не преживя. В туй седи неговото знание, че той преживя живота на всичките хора, за да има една опитност. Не само туй, но греховете на хората и доброто и злото на хората го премина, имаше ясна представа за живота, знаеше в какво седи кривия път и в какво седи правия път. Вие мислите, че като станете християни ще се лишите от известни блага. Всичкия живот ще имате. Като станете християни всичко ще опитате. Ама на опит не само греха ще опитате, но и доброто и злото заедно ще ги опитате. Сега тъй както ви говоря, на вас са проповядвали: „Не барай злото на хората!“ Но то се отнася за праведните, които са завършили пътя си, които станали съвършени. Но ти сега човек, който искаш сега да тръгнеш в правия път, какво трябва да правиш? Сега мнозина оттук идват да сравняват своите възгледи. Знаеш ли в света как живеят? Следователно, на тях казвам: Вие, които не сте живели, идете в света отживейте си тъй, както светът живее и като свършите живота на света, елате. Като свършите живота на праведния, ходете тогава във всички черкви и като свършите неговия път, то е пътят на праведния, елате тогава. Сега казвате: „В православната или в евангелската, или в окултната

школа“, размесвате всичко. Като изходите всички църкви и окултната школа – думата „изхождаме“ има няколко значения.

Та казвам за бъдеще, ако искате да бъдете благоугодни на Бога. То е, което казва пророкът: Всичките души са на Бога. Значи Господ ще ни спаси. Че ще ви спаси, ще ви спаси. Един брат имахме, Тихчев, той като се намереше на някоя мъчнотия казват му: „Ще се оправи работата“. Той казва: „Аз зная, че ще се оправи, но сега е зор. Сега е въпросът, но че ще се оправи, ще се оправи“. Всички сега са на зор. Кой как дойде при мене казва: „На зор съм сега“. Някой къща няма, някой пари няма, някой дъщерите не го слушат, някого синовете не го слушат, някого братята не го слушат. Навсякъде има нещо. Има едно разрешение на всичките въпроси. Ти богатия за да го направиш щедър, дай му 50 кг. злато, тури го в една лодка, направи тази лодка да потъва, като дойде насред и лодката потъва той ще каже: „Всичкото злато давам“. Ами че смъртта не е нищо друго, освен лодка, в която ние потъваме, за да дадем всичко. Със смъртта Господ ни учи да се откажем от всичко, да дадем всичко. Защо ти са парите? – То е знанието, което хората търсят. Дето хората искат пари, то е знанието. А пък зад знанието седят човешките добродетели. Зад човешките добродетели седи Божията Любов. Ако парите тебе те доведат до знанието, ако знанието те доведе до добродетелите, ако добродетелите те доведат до Любовта ти вече си на правия път. Но ако ти започнеш без знание със своите удоволствия, и ако с добродетелите се роди тщеславието, и ако в Любовта се роди развлечението, ти си в кривия път. Сега ще се пазите. Писанието казва: Онзи, който стои, да гледа да не падне. Няма да паднем, но ако вие не внимавате, ще паднете. Като паднете ще ви изведат. Дето паднете ще ви изведат, но ще ви изведат със строшени крака, със строшени ребра. Всичко ще мине, но време ще мине докато оздравеят

ребрата, ръцете, краката. Казвам: Не е ли по-хубаво да не падате долу? Не правете опити да ви изваждат. По-добре без изваждане.

Сега ще ме питате: На кого говоря? – На всинца ви говоря, без изключение. Вие мислите, че някои сте по-напреднали. Вие искате да знаете. Вие по някой път в ума си мислите: „Този Учител ни замотал". – Не искам да ви замотавам. Най-после не уповавайте на моята доброта. Защото моето богатство, моята доброта, моята Любов те са за мене. Не уповавайте на тях. Аз искам вашето знание, което придобиете, вашето богатство, вашата доброта, да останат за вас, че после ще дойде обмяната. Като дойдем до Любовта, аз съм готов да обменя. Какво ще ви обменя сега. Защото кой не се влюбвал да направи другите щастливи. Не може да направим другите хора щастливи. Казвам: Аз не искам да ви измамя. Бог е вложил във вас толкова блага, ако вие онова, което Бог е вложил (не) развиете, как ще развиете онова, което аз може да вложа. Какво може да вложа? Трябва да ви заблудя вас. Аз слушам някои да казват: „Аз го обърнах, аз го просветих". Ако някой се просветил е добре, но работата е да се върши Божията работа. Аз искам да се върши Божията работа. Ако върша Божията работа, то съм на прав път, и аз трябва да върша Божията работа. Вие всички трябва да вършите Божията работа кой колкото може, по малко.

Та мисълта е ясна. Онези, които разбират онова, което казвам, ще разберат от малко. Има една турска пословица: „Онзи, който разбира, разбира и когато комарът бръмне, който не разбира и зурла да му свири, не разбира". Та понеже вие сте от ония, които разбирате, нека комарът като ви засвири, да разберете. Комарът като пее, то е като масажа на един виртуоз. Пък онзи, който не разбира и тъпан да му бие, и зурла да му свири, не разбира.

Отче наш

Аз мислех днес да ви свиря. Казвам: С пеене и със свирене да се маже, не става. Втория път като направите хубава превръзка, да нямате никаква болка. Тогава ще свирим и ще пеем.

20 лекция, държана от Учителя на 14 април 1937 г., сряда, 5 ч.с. София – Изгрев.

ВЪЗМОЖНОСТИ В ЖИВОТА

Добрата молитва.

Ще прочета няколко стиха от Посланието към Римляните, от началото до 9-и стих.

Имате ли тема? – (*Нямаме.*)

Пишете: „Разлика между богатство, здраве и мисъл." Сега да направим едно упражнение: Дигнете дясната ръка хоризонтално напред и постепенно я дигайте нагоре, като постоянно я следите с очите. Главата си няма да обръщате, само с очите ще следите движението на ръката. Няма да упражнявате врата, но окото. (*Дясната ръка напред, бавно издигане до вертикално положение като постоянно следим с очи нейното движение. После бавно снемане ръката напред, до хоризонтално положение. Направихме това упражнение три пъти само с дясната ръка*).

Ще ви прочета един пасаж от „Добри и лоши условия"[5]. (*Учителят прочете от посочената книга от 210 страница накрая и 211 страница.*) Започвам от предложението[6], не започвам с пълното предложение, изхвърлям две думи[7]: „Да не паднете в криви разбирания, вие трябва да изхождате от един Божествен порядък, а не от човешки. Божествената мярка е само в състояние да очертае истинската физиономия на човека. Без тази мярка, човек би бил склонен да съди хората за всяка тяхна грешка, за всяко тяхно престъпление без да подозира, че и в него се крият възможности за

[5] Общ окултен клас, година VII, том III, (1927-1928 г.), София, 1937 г.
[6] Предложение (от рус.) – изречение.
[7] Прочетеният по-долу пасаж е от лекцията „Началото на добродетелта", а „изхвърлените две думи" са: „Сега, за" да не изпаднете в криви разбирания [...] Краят на стр. 211 завършва така „[...] престъпна ли е тя, или не. Затова е казано в Писанието: „По плодовете им ще ги познаете"."

грешки и престъпления. Разликата между един и друг човек се заключава само в степента на възможностите му. Колко хора днес са готови да говорят Истината? Коя млада жена би се осмелила днес да каже, че харесва еди кой си млад момък?“ – Значи ние не сме свободни да си изкажем мнението си. Например, в този случай ние трябва да бъдем тъй обективни, както когато се изказваме за една художествена картина. Ако сега се изкажеш за една картина, че я харесваш, понеже тази картина вече е един завършен процес на един механичен процес, твоята дума не съблазнява, но ако твоята картина е жива и се произнесеш за живата картина, веднага тази картина ще внесе едно друго, ново понятие, изопачено. Коя млада жена би се осмелила да каже, че харесва един млад човек? „Има ли нещо престъпно в харесването? Докато е била мома, тя е могла да харесва този и онзи; щом се ожени, тя вече не е свободна.“ И в религиозните вярвания като дойдете, щом влезеш в една църква, ти започваш да се съобразяваш с нейните постановления. Сега задава се въпроса: „ Защо? – Защото не познаваш Истината. Само Истината прави човека свободен. Тя не познава Истината и не може да я изповядва. Докато нещата се разбират по човешки, вие всякога ще виждате престъпления там, дето не съществуват и ще ги отричате там, дето явно съществуват. Има постъпки, които правят водата нечиста. Тези постъпки могат да се нарекат престъпления. Има постъпки, които правят нечистата вода чиста. Те внасят подобрение в тази вода. И единият резултат и другият се виждат на края. Докато не е дочакал края на нещата, човек мъчно може да се произнесе за дадена постъпка, престъпление ли е тя, или не.“

Погрешките, това са възможности в живота, ваши или чужди, но те са възможности за развиване. Всяка погрешка само по себе си е едно богатство, едно богатство, което не е употребено на място. Имахме една машина за рязане на трева и скоро я дадохме да се

наточи. След като я наточили, направили една погрешка, турили ръчката така, че не може да се мести. Онзи, който точил, казва, че турил на място ръчката. Онзи, който носил машината и той казва, че на място била, но ръчката не е на мястото си. Как е станало това? Пращам на друг един машинист и той веднага намери къде е погрешката. Погрешката е много малка. Но как е станала тази погрешка? Онзи, който точил, казва, че той тази погрешка не я направил; и онзи, който носил и той казва, че не направил погрешката, а погрешката станала. Казвам: Как станала тази погрешка, че машината сега се движи обратно? По–напред като я тикаш напред пред себе си, върви и реже тревата. Сега като я тикаш напред, не се движи, а като я влечеш подире си, тогава се движи.

Та по някой път порядките на нещата ние ги изопачаваме. Създаваме една мъчнотия в ума си и казваме: „Този човек е лош“. Един лош човек има едно високо стремление. Този човек иска да се подобри пътя в живота му, да се издигне. Той се намира в лоши условия, иска да ги преодолее, пък не избира средства. Иска да се издигне. Иска да стане богат или иска да стане здрав, или иска да стане умен. И той не избира средствата. Има едно обикновено средство, което хората избират. Старо средство. За пример, старо средство (е), когато един петел пее на земята, а някой път като един петел ще се качи горе на плета и там ще пее, долу няма да пее. И той на естрада, както съм сега аз, ще се изкачи, ще се изпъчи, ще си подигне главата, ще изкукурига. Като изкукурига 3-4 пъти, събере 4-5 кокошки, той ще скочи отгоре, ще каже нещо. Казва: „Туй се казва кукуригане, пеене“. Ще вземе да ходи по земята и за да покаже, че е кавалер, намери едно зрънце и почне къ-къ-къ-къ, той се опери, остави ги да клъвнат зрънцето. Пак намери друго и пак почне къ-къ-къ-къ. Вие ще кажете: „Той е петел, той не е разумен“. Не, много е разумен, ето какво казва: „Съжалявам, че нашите прадеди са

направили многоженство, дотегна ми, да имаше друг петел, да живеем като братя разумно. Аз само един петел, те десетина кокошки, аз искам друг да има да оцени моето пеене. Ако имаше друг петел и двамата да пеем, състезание щеше да има и вие ще разберете тази работа по-добре“. По някой път съм наблюдавал петли, спогаждат се, не се бият, единият отстъпва. Някой път и двамата са борци. Погледнеш, започнат да се бият. Кокошките се съберат наоколо, бият се, разкървавят си гребените. Всякога гледат да закачат гребените, понеже гребенът е отгоре. Погледнеш на единия и на другия разкървавени гребени имат, и единият и другият. Някой път съм виждал петли, които братски си ходят, единият е отстъпчив, разумен, дава преднина на другия. Най-напред вървят, няма никакъв спор. Добре, сега когато петлите се борят, ами когато хората се борят. Да допуснем, че петлите не са разумни. Но кое е онова, което заставя хората да се борят? Има условия, които са изключителни в живота. Има известни погрешки, които не зависят от самия човек. Представете си, че вие вървите в един автомобил или в един трен. Стане сблъскване. Вие, които сте от едната страна, ще се сблъснете с тия, които са на среща ви. Туй не зависи от вашата воля, но от инерцията на движението. Може да си изкълчите крака, ръката и вашата и на този човек. Сега този човек може ли да ви се сърди, че сте го блъснали. Всичките сблъсквания във вас които стават, мисълта ви не взема участие. Това е механическо сблъскване. Всяка постъпка, в която мисълта не взема участие, движението изпреварва мисълта ви, това движение е механическо. Вие преди да сте мислили, сте направили тази постъпка. За пример, вие опарите ръката си, веднага я дръпнете. Вие правите това движение без да сте мислили. Механически следва това движение. Ако вие мислите, че тогава да си оттеглите ръката, ръката ви ще изгори. Казвам: Във всички стават механически процеси и вие всички трябва да се справите с

механическите процеси, които стават във вас. За пример, някой ви говори нещо и във вас има желание да му кажете нещо, да го огорчите за някаква малка постъпка. Често са ми казвали: „Ти сляп ли си?“ После казват: „Глух ли си?“ Но тъй се казва: Ти сляп ли си? Намери погрешката. Тия малките погрешки във вас внасят един дисонанс. Или да допуснем, че вие преувеличавате нещата. Съмнявате се там, дето не трябва. За пример, ще бъде ли уместно, когато се качиш на гърба на един слон, вие да мислите, че може да му пречупите гръбнака. Ако се качите на един слон, който няма никакъв товар и се боите да не му пречупите гърба. Обаче, ако се качите на гърба на една муха, може да ѝ строшите гърба. Но, ако се качите на гърба на един слон, той даже няма да почувства вашата тежест. Казвам: По някой път вие давате голяма тежест на малките погрешки и харчите една енергия безпредметно. Седиш и мислиш, ще успееш ли в живота си или не. Едно неразбиране. Ами че хубаво, ако учиш в училището, ще успееш, ако не учиш, няма да успееш. Често сега религиозните хора имат едно различие, едно различие съществува в религиозните хора. Всеки един религиозен човек иска да те вкара в пътя, в който той върви. Иска да те убеди, че той е правия път. Ако отидете при един баптист, той ще ви доказва, че баптизмът е първото нещо. Трябва да се кръстиш, без кръщение в Царството Божие не може да влезеш. Ако идеш при един съботянин, той ще каже, че без да празнуваш съботата, в Царството Божие не може да влезеш. Ако идеш при един петдесятник, той ще ти каже, че без да ти говори Духа, в Царството Божие не може да влезеш. Ако идеш при един православен, той казва, че ако не се кръстиш и не целуваш икони, в Царството Божие не може да влезеш. Ако идеш при един католик, ако ти не признаеш, че папата е непогрешим, в Царството Божие не може да влезеш. Неща, които нямат никаква важност. Те са второстепенни работи. Това са облекла, това са мода, това са шапки, връзки, това са

обуща, каквито и да е украшения. Потребни са те, но те са последна работа.

Същественото в живота, това е Любовта. Защото в Любовта се крият условията на живота. Ти трябва да се интересуваш от Любовта, понеже всичките условия, богатства на живота произтичат от Любовта. Потребно е знанието или Мъдростта, понеже то е един свят, отдето произтичат богатствата на твоята мисъл. Ако нямаш мисъл, нямаш условия, ти не може да прогресираш. Или богатството на Истината, то е в света на свободата. Ти не може да бъдеш свободен, ако не си запознат със света на Истината. Някой ще пита: „Какво нещо е абсолютната Истина?" Тя Истината не може да бъде абсолютна. Абсолютни могат да бъдат фактите. Истината е Истина, не може да правиш сравнение. Че това е Истина и това е по-истина – така не се говори. Аз съм вече свободен. То са вече човешки работи. Бог, когато дава, дава преизобилно. Той ще ти даде пълна паница, пък ти ще вземеш колкото искаш. Може да вземеш една лъжица, две, три. Може да вземеш една хапка, две, три хапки, но всякога в Истината се дава преизобилие на човека. В Истината няма този обичай два пъти да ти сипват и всякога паницата ще остане недоядена. Тогава вие може да попитате: „Ами с това ядене в паницата какво става?" След като напуснеш паницата яденето изчезва от паницата. Паницата е пак чиста. Хората, които живеят в света на Истината, нямат обичай да си мият паниците, както вие тук правите. Възможно ли е? – Възможно е за оня свят, за тукашния свят трябва да я умиеш, за да бъде чиста. Там не се мият паниците, паниците там сами се мият. Сега може да ви кажа, че в този свят на Истината паниците са живи. Както майката, когато носи на гърба си детето и то мисли, че е конче, а то е неговата майка, така и паницата в оня свят е някое същество, което е станало на паница. Ти ще се наядеш и това същество ще ви даде идея, че то е паница. Ти ще се

наядеш и ще имаш една идея, която не е вярна. Като сравните с този свят, с понятията, които сега имате, вие ще си извадите едно криво заключение. Как е възможно човек да стане на паница? Нали някой път майките вземат в своята шепа и дават вода на детето си. Шепата стана на чашка. Някой път аз съм ходил без чашка, туря ръката си на извора и моята ръка стане малка чашка. Не като онези стъклените, но малка чашка, която три–четири пъти трябва да взема.

Туй, което ви говоря, то не е толкова важно. Понеже аз считам за погрешка да говоря за погрешките. За мене е безпредметно да се спирам върху погрешките на хората. То е губене на време. Всеки човек, който направил погрешка, той сам знае. Преди аз да му кажа, че той счупил стомната, той като погледне, сам вижда. Казва: „Трябваше да бъда внимателен, счупих стомната“. Той сам чувствува. Казват му: „Ти не видя ли, ти защо я счупи?“ Та той ще се намери в положението на Настрадин ходжа, който като не могъл да си изкара прехраната, отишъл да работи зидарлък, много лесен занаят. Качил се горе на покрива да покрива една къща с керемиди. Но по невнимание паднал и си изкълчил крака. Казват му: „Настрадин ходжа, защо падна тъй?“ – „Е, паднах от покрива“. – Ти, казва, не виждаш ли, защо не внимаваш? – „Хатълък стана“. – „Ти трябваше да внимаваш, то човек може да си счупи така крака“. – „Но както виждаш, изкълчих го“. Среща го друг и той, как падна, защо не внимаваш и т.н. Десетина души все го питат и той им казва: „А бе от вас никой ли няма, който да е паднал?“ – „Паднах“. – „Ама защо падна, знаеш ли какво ще кажат хората затова, ами твоето достойнство се понижава“, какво ли не казват. То се понижило вече, паднал си, изкълчил се крака, всичко станало. Сега е губене на време това питане: „Защо падна, как падна.“

Често като дойде някой при мене ме пита какво бил в миналото. Казва: „Какво съм бил в миналото?“ Какво да му кажа. Аз го виждам

какво бил в миналото. Той първоначално бил цар и после станал говедо. Как да му го кажа? Туй да му го докажа от свещената книга. Люцифер, който беше един от светлите князе от миналото в една епоха на култура в небето стана една змия, измени своята форма, за да може да изкуси, да съблазни жената. От цар, той стана на едно говедо, за да постигне целта. Казвате сега: „Какво съм бил в миналото?“ Че какво сте. Че ти си в рая, имаш прекрасно настроение, искаш да се примириш, да обичаш, всичките хора да ги обгърнеш, имаш едно ангелско състояние. А пък другия ден така си настроен, че когото видиш, зъба му теглиш. Ако похвалят някого, ще го нарежеш, кажеш: „Той ли, аз го зная какъв е долармаджия. Еди кой си, само лъже, всички лъжат. Не го искам да го видя“. Защо не го искаш? И в първия и втория случай това са неща непроверени. Аз го наричам това декламация. Вземете някое дете декламира нещо. Някой поет написал отлично стихотворение, детето като декламира, много добре. Но тъй е писал поетът, детето само декламира. После на туй дете дали едно порнографично стихотворение и то пък декламира. Не е виновато детето. Мислите дето Славейков писал: „Ой, винце, винце, по плета се скитам и за тебе питам“. Какво иска да каже Славейков? Аз казвам тъй: „Ой, винце, винце, по плета се скитам и за ума си питам“. Аз така бих го турил. Питам сега, кое е по-хубаво? По плета да се скиташ и за виното да питаш, или по плета да се скиташ и за ума си да питаш. Както казал Славейков ли е по-хубаво, или както го поправихме? Първото както го писал Славейков, значи, че ти си пил и пак искаш да пиеш. А второто вече ти си дошъл до едно съзнание, казваш: „Не става тази работа тъй. То с пиене на винце не става“. Питаш, де е умът да дойде и да помогне. Първото нещо е много мъчно да се освободиш от едно състояние на самокритикуване. Самокритиката в живота трябва да трае къс период от време. Човек трябва да се остави свободен, да се не критикува. Направиш една

погрешка, кажи: „За добро е“. Направиш едно добро, кажи: „За благословение е“. Направиш погрешка, кажи: „За добро е“, остави всички други разсъждения, всичката философия. Кажи: „За добро е“. Направиш едно добро, кажи: „За благословение е“. Какво ще стане? Често виждаме някои хора са много нервни. Нервният човек е човек с капитал, произведенията няма къде да ги продаде. Тази енергия се набрала, иска да излезе. Той е един пълен котел, отдолу огън гори, водата ври, тази пара трябва да излезе. Ти имаш някаква мисъл. Ние туряме човека под известни правила, това няма да правиш, онова няма да правиш. Върху тия неща ти отдавна си мислил, да кажем, че някой от вас иска да пее. Как ще започнете най-първо? Тук в събранието как започвате? Как започвате с яденето, кажете? Елементарни работи, вземете яденето и знаете как да ядете. Няма какво да разправяме на хората как трябва да ядат, няма какво да разправяме как трябва да мислите. Понеже всички знаете много добре да ядете и много добре да мислите, когато искате. Аз съм забелязал хората, когато имат едно разположение, имат една обхода. Гледаш в постъпките му, в погледа му, в обходата, в думите му, когато е разположен има нещо. Пък когато е неразположен и да иска човекът има нещо, което го спъва. Та казвам: Най-първо както в една машина трябва да се отмахнат малките препятствия. Всеки един образ може да събуди едно състояние, едно малко подвижване. Мръднеш ли ръката наляво, надясно, седиш, хванеш си ръцете туриш ги на кръста, но не знаеш, не мислиш защо ги туряш. Произволно правиш някои движения. Или седиш и не знаеш как да туриш краката. Защо войниците турят краката един до друг? Защо не отварят, ами седят мирно и краката им са с допрени пети. Че тия хора го правят това по един закон. Ти не може да бъдеш подчинен, докато не туриш краката на едно място. Ти като станеш сутрин, туриш си крака напред, ръцете

на кръста; трябва да знаеш защо правиш тия движения. Кое положение трябва да вземеш сутрин като станеш?

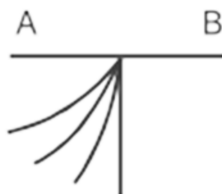

Фиг. 1

Представете си, че имате една повърхност АВ. Ако спуснете един перпендикуляр от тази плоскост, какво ще стане с вас, ако паднете по този перпендикуляр? Може да си изкълчите крака, може да си счупите крака, може да си обелите друго нещо. Но това зависи от наклона. Вие може да имате стръмнина, може наклонът да е малък. Това са условия. Тия линии са ред условия, при които може да избегнете. Значи, може да кажете, че един е остър, друг е перпендикулярен, това са се начини, видоизменени форми. Нали за да измените една енергия, ще измените състоянието на плоскостта. Тогава плоскостта трябва да се измени. Когато човек говори, всякога има добри приятели, които казват как трябва да направиш работата. Ние вървим по пътя, по един стръмен наклон и там нещата стават не по нашата воля. Щом нещата не стават в твоята воля, тогава в какво състояние ти се намираш, понеже нещата трябва да станат по нашата воля, за да бъдат разумни. Или трябва да станат по Божията воля, или трябва да станат по волята на нашите ближни. Тогава, ако нещата стават по волята Божия, аз не съм отговорен; щом нещата стават по моята воля аз съм отговорен; ако нещата стават по волята на моите ближни, казва ми някой: „Направи това, направи онова“ и аз го правя, то аз не съм отговорен. Някой казва: „Прекопай това лозе“. Прекопая го. Тъй не трябвало да го прекопая. Казвам: Нещата са прави тогава.

Ние казваме, че не е станало по волята Божия. Ако нещата станат по волята Божия, то е най-добрият път. За да станат нещата по волята Божия, те са били добре обмислени. Ако нещата не стават по нашата воля, понеже те не са били добре обмислени, не сме взели всичко в съображение.

За пример, аз често съм внимателен, като се разговарям с някого, внимавам в думите си. Така разговарям се с две сестри, които искат да си купят часовник. Давам си мнението за часовника, който иска да си купи. Двете сестри искат да си купят модерни часовници, хронометри. Друга една сестра седи и слуша и казва: „Те като купят нов, на нея да дадат някой вехт, понеже тя никога не носила часовник, иска да носи“. Аз седя, слушам разговора и току изведнъж казвам: Аз ще ти купя един стенен часовник, да го туриш. Аз като го казах тъй, макар да го казах много меко, но сестрата почувствува една обида, казва: „Значи на мене Учителят стенен часовник ми дава на врата, аз и без часовник мога тогава“. Значи аз исках да ѝ кажа, стенен часовник тебе не ти трябва, и без часовник можеш. Аз това го направих, за да ви го кажа. Това не е право, нямам право да ѝ туря стенен часовник, нито на мене искам да го турят, нито на нея. Не е право. Но понеже искам да създам един пример на вас, затуй се намесих в разговора. Това не е право, аз се коригирам. Тогава казвам на сестрата: Ти чакай малко, понеже те обичат, да вземат билет от лотарията, та като им се падне един милион, ще имате хубав часовник. Но и тук има нещо още. Казвам: По този начин не се поправят работите. Не туряй на врата стенен часовник, не давай и туй лъжлива идея – да вземат някой билет, че тогава да стане. Ти може да направиш това. Вземи един часовник на тази сестра, купи ѝ го, подари ѝ го, какво ще ходиш да разправяш за часовник на стената, за лотариен билет. Кажи, направи го, свършена работа. Разговарят се две сестри, премълчи си, иди при някой часовникар, вземи някой

часовник, прати го по пощата, да не знае кой го праща, изпълни едно желание, ще се свърши работата.

Казвам: Често вие постъпвате като мене. Похвалявам ви, че правите погрешки като мене, но и поправяйте погрешките като мене. То не е погрешка сега. За мене, ако ми окачат един от тези часовници и върви право, не е лошо. Малките часовници не могат да вървят право. Сега аз адвокатски може да се защитя: Тия часовници право вървят, хронометри. Малките часовници не показват така времето, както големите. Но в дадения случай трябва да бъдем внимателни да не се накърняват чувствата на хората. Понеже с накърняването на чувствата вредим и на себе си. Всякога има едно отражение. Това, което направим на другите, ще се повърне и върху тебе в една форма. В невидимия свят твоята мисъл ще мине в света на разумните същества и те ще те коригират. Веднага ако ти дадеш на френски написана една тема, веднага ще коригира професорът с червено мастило; еди коя си дума не е написана правилно, глаголите не са турени на място, съществителните, прилагателните, местоименията не са турени на място. Вие ще кажете: „То е начин на изложение“. Аз толкова години говоря и не съм намерил начин, как да се изразявам. Гледам каквото са писали писателите, много малко българи съм намерил, които говорят така правилно. И в английски е така. Малцина има, които говорят правилно. Някои говорят много бързо, на някои дикцията не е така отмерена, не е права. Но то вече е мисълта.

Та казвам: Не се спирайте върху нещата. Не се влюбвайте в нещата. Обичайте нещата без да се влюбвате в тях. И се стремете да си дадете свобода. Използувайте свободата, която имате на вашата мисъл. Няма нещо, по-свободно от човешката мисъл. Най-свободното нещо е тя. На второ място: няма нещо по-свободно от човешкото сърце. Най-свободната енергия е светлината и топлината. Най-свободните енергии, които са дошли навсякъде. Всички същества от

малки до големи обичат топлината, обичат и светлината. Но и топлината трябва да дадете толкова, колкото трябва. Защото има топлина, която е повече, отколкото трябва. Има и светлина, която е повече, отколкото трябва. При голямата светлина човек ослепява, а при голямата топлина, човек изгаря. И тъй казвам: Мъжът може да ослепее, жената може да изгори. Когато казват, че мъжът изгорял, според тази теория не е вярно, жената изгаря. Мъжът може да ослепее, жената може да изгори.

Та казвам сега: Тъй хората както се намират в едно религиозно общество, в едно духовно или окултно общество, вие може да си създадете хиляди злини, без да знаете и без да искате. Гледам, колко пъти хората са неразположени. Може да се изпрати една лоша мисъл някому, ти може да стреляш и може онзи снаряд да нарани някой човек, който никак не е виновен. Той може да попадне на друго място. Сега във вас има желание да се издигнете. Трябва да се учите, да учите.

Тогава каква е разликата между милосърдие и благост? Да ви дам обяснение. Благостта – това е начин, по който Бог щедро одарява всички същества без разлика. Бог сипе благословението си върху всички живи същества. А пък в милосърдието, в Бога има друго едно качество, че Той иска към онези падналите низко същества да влезе в тяхното положение, да им помага. Не само да им даде благословение отгоре, но да им помага в тяхната немощ. То е Божието милосърдие. Във вас едновременно трябва да дойде и благостта, и милосърдието да подкрепи всяка ваша мисъл, всяко ваше чувство. По някой път ние осакатяваме много благородни неща и в себе си, и в другите. Какво трябва да се прави? Представете си, че вие минавате по пътя и нещо ви казва: „Дай на този беден човек десет лева“. Дайте му. Вие бръкнете, десет лева ви се виждат много, давате му един лев, деветте лева спестявате. Икономия правите, но има нещо, ти като вървиш, ти

казва: „Ти защо не изпълни това, което ти казах?“ Ти се оправдаваш. Какво трябва да направиш? Връщаш се, търсиш този беден човек, няма го. Сега какво трябва да правиш, как да си поправиш погрешката? Вие как бихте поправили погрешката си? Аз мисля ето как: Ако аз съм един пътник, деветте лева щях да ги оставя на една плоча, откъдето ще кажа на просяка: Ела да си вземеш деветте лева, понеже нямам време да те чакам. Ще оставя парите на плочата, ще вървя. Сега ще кажете: „Може друг да ги вземе“. Който ще да ги вземе, мене вече не ми трябват. Тури ги горе на плочата и си върви. И в себе си задържам едно правило: Втори път като ми кажат да дам десет лева, да го направя, не после да оставям деветте лева на плочата. Като направите една погрешка, оставете деветте лева на плочата отгоре, нищо повече. Пък вие вървете по пътя.

Сега вие не може да разберете това. Има една тънка мисъл. Неизпълнението на един Божи закон след себе си води много неща. Да ви обясня как е мисълта в моя ум. Представете си, че вие имате една кутия кибрит, в която има десет кибритени клечки. Ти минаваш някъде и Провидението ти казва: „Като минеш там, ще дадеш цялата кутия с десетте клечки“. Ти разсъждаваш, че тази кутия тебе ти трябва. Но в дадения случай ти ще минеш през едно голямо изпитание, твоите неприятели ще намерят тази кибритена кутия и ще те запалят с тия кибритени клечки. Провидението казва: „Дай всичките клечки, че като те хванат разбойниците, да няма с какво да те запалят. Те нямат кибритени клечки“. Те казват: „Какво става с туй нещо? Как се пали?“ И те ще те запалят. Казвам: Дай клечките, не оставяй нито една клечка, с която може да те запалят. Не оставяй нито една лоша мисъл в себе си, или едно лошо желание, с което може да те запалят. Те са кибритени клечки. Остави ги върху камъните и си върви по пътя. Вие казвате: „Като дойда аз до едно място, ще ми трябват“. По този път, по който вървите, вие имате силна лупа, която

пречупва светлината, вие носите лупата, изваждате и запалвате огъня. Но не носете изкуствен кибрит, те са експлозивни. Всяка мисъл, всяко чувство е експлозивно. То е потребно само при известни условия. Туй чувство е потребно. Много чувства имаме, които не са ни потребни. В дадения случай мене ми е потребна една мисъл, едно чувство, около които може да се групират много други чувства после. Вие пренасяте житното зърно. Около него ще се съберат други. Туй житено зърно само по себе си има всичките елементи, които са необходими за неговото растене. Та казвам: Единствено Божествените мисли и Божествените чувства винаги привличат съответните желания и мисли, които са потребни за нашето развитие. Та по този начин впрегнете ума си на работа. Да кажем, някой ден вие се намирате в трудно положение, неразположени духом сте. Учиш геометрия. Чертаеш триъгълници, четириъгълници. Хубаво, ти се намираш в един квадрат. Значи квадратът е една затворена крепост, от която ти не може да излезеш. Трябва нещо друго. Ти начертай един петоъгълник, един изходен път имаш. Петоъгълникът, шестоъгълникът може да ти помогнат. Петоъгълникът е един изходен път, по който може да излезеш от известно затруднение. Има някои начини, по които може да излезеш от мъчнотията. Да обясня мисълта си. Да кажем, че вие имате голяма нужда от пари. Влезете в едно подземие, не носите никаква свещ, в тъмнината ходите. В туй подземие има всичките богатства. В дадения случай тебе ти трябва светлина; в туй подземие ще намериш туй, от което имаш нужда. В тази пещера, в това подземие има и библиотека, и скъпоценности, има и богатства, всичко. Ако вие носите вашата светлина, вие ще намерите туй, от което имате нужда, и пари, и къща, и книги. Но ако не носите вашата светлина, нищо не можете да намерите. Та в света, в който живеете, всичко е предвидено. Всичко в него е предвидено и който има светлина, намира всичко; който няма светлина, не че е

виновен, в тъмнината ходи и мисли, че нищо няма. Ако в пещерата имаш Божествена светлина, ще видиш, че тази пещера е пълна с всичките богатства и ти може да се ползуваш във всичките случаи. Та при всичките условия, при които се намирате, вие минавате пещерата с големите богатства. Вие се намирате при един лош човек, който говори. Този човек е много богат. Не мислете, че добрите хора говорят кротко. Вие имате едно понятие за добрия човек, който като някой кон (*хафиф*), на когото ребрата се четат, едва върви. Вие се оставете от тези добри хора. Те не са добри. Тя и змията като замръзне е много кротка. Но я ѝ дай малко топлина, тя не е така кротка. Ония пъргавите хора казват, стой настрана, че аз съм експлозивен. Казвам: Тия лошите хора са много добри хора. Те имат едно отлично сърце. А пък тия кротките хора са много лоши хора. Тия смирените хора са много лоши хора. Ти я (змията) събуди, не е така кротичка. Мекички хора не виждам. Сега вие като ви говоря така, го вземате лично. Аз не говоря лично. Хората когато правят нещата, нямат предвид да направят някаква пакост. Ние като защитаваме своите лични интереси, стават някои погрешки. Когато тези по железниците маневрират по гарите, машинистите някой път пречукват някой работник. Ако не е внимателен, двете коли може да се сблъскат. Не че онзи човек, който маневрира, иска да му направи някоя пакост, но се случва, че няма координация между онзи, който скачва вагоните или онзи, който откачва. Та по този път стават хаталъци. Един евреин показва на друг евреин празен револвер и го насочва насреща му да го опита. Казва: „Настрана замервай, може да стане хаталък“. Никога да не опитваш един празен револвер насреща. Хата може да стане.

Та има един пример с един револвер. Влиза един разбойник в дома на един човек, който изважда лулата си и разбойникът мисли, че е револвер. Държи насреща му лулата и го завежда в участъка. Като влизат в участъка вижда, че това не е револвер, ами лулата му. Той

казва: „Тъй с една лула?!“ Та често и вас с лулата ви закарват в участъка. Да ви кажа сега: Вие всички страдате от големи добрини. Вие всички сте по-добри, отколкото трябва. Трябва малко по-лоши да станете, много добри сте. Толкоз добри, че от добрина страдате. Всички хора се от добрина страдат. Онази майка ограничава детето си от Любов. Тя го ограничава да не падне, туй да не стане, ще иде, ще го вземе. Детето пълзи, майката го взема. Туй дете се възмущава, плаче, не го оставя свободно. Тя не че има лошо разположение, тя има най-добро разположение. Тя иска да го предпази да не падне. На една майка казвам: Остави детето си свободно, то само знае да се пази. То иска да слезе по стълбата, майката се затича да го вземе. Казвам: Чакай да видиш колко е умно. То като дойде до стълбата, погледне тук се обърне със задницата и тъй слиза надолу. Тя мисли, че ще падне. Десет пъти ще го изкачи горе и то иска да слиза долу. Тя няма доверие в него. Имайте доверие един на друг. Често пъти се спъваме като нямаме доверие. Ние сега искаме някои хора да не съгрешат. Остави този човек да слиза, той ще слезе много по-добре, отколкото, ако ти го държиш.

Сега имаме още 15 минути. Да допуснем, вие станете сутрин и кажете: „Не ми държат краката, остарях“. Вземеш огледалото, огледаш се, казваш: „Не ми харесва цвета на лицето, очите не ми харесват.“ Хубаво, вземи огледалото ти си сестра на 50–60 години, пък си представи, че си мома на 19 години с тънки вежди. Защо вярваш в туй, че си стара. Мисли, че си на 19 години, че си млада, че си пансионерка, че в гимназията дошла, че професорите, учителите обръщат голямо внимание на тебе, шесторки имаш. Тури си така. Може да се направиш щастлива. Стани и си мисли, че си пансионерка, че баща ти е богат, книги имаш за четене, че може да рисуваш, много добре свириш на пиано, като вземеш да свириш цяла публика те слуша, тъй си представи. Ти ще кажеш, че не са верни

работи. Верни са, как не. Ако една грамофонна плоча може да се научи да пее, аз ли няма да се науча да пея. За половин час, за един час може да изкарам плочата да пее. Ако плочата може да се научи, че аз ли не мога да се науча. Право е. Вие не използувате условията. Мисли, че си красива, че всички за тебе говорят. Ако си момък, пак си представи, че имаш един часовник, какъвто ти дойде на ума, тури диаманти колкото искаш, тури си златни пръстени, накичи се с всичко туй. Натуряй всички пръстени. Туй ви казвам да го правите, когато сте неразположени духом. Направете този опит, като няма какво да правите. Аз ви казвам една програма, като няма какво да правите. И аз правя така. Някой път като срещна хора, които се обичат, като ги погледна, някой път са закъсали. Не разбират, карат се. Аз веднага си представям, че са професори, които знаят, учени хора. Като ги погледна и става така. Те всъщност са така. В човека има нещо, което ако го събудиш, ако се постави един човек в магнетически сън, ще видиш, че в човека се крият известни дарби, които при обикновения живот не се проявяват. Който и да е от вас, ако се подведе в четвърта степен на магнетичен сън, става ясновидец, предвижда нещата, предсказва, предвижда своето бъдеще, при което знае как да постъпва. Събуди този човек и той става обикновен. Тури го в магнетичен сън, той предсказва нещата, вижда ги. Много сили се крият във вас, които трябва да ги събудите. Вие се спирате върху обикновения живот. Не се спирайте върху обикновените работи. Казва: „Аз съм закъсал“. –Никак не си закъсал. Казва: „От мене нищо няма да стане“. Сега е време от тебе нещо да стане. Казва: „Остаряхме“. – Никак не си стар, ти си млад човек, още не си живял. Всичките други неща ние си ги създаваме на себе си. Казва: „Като ида в оня свят“. Че в оня свят като идеш, то е този, новия свят. Като идеш в оня свят, тебе ще те убедят, че ти не си стар. В оня свят ще ти съблекат старите дрехи, ще ти турят нови дрехи и ще кажат: „Подмладен си“.

Като идеш в оня свят, ще ти снемат бръчките, ще ти турят ново лице. Душата никога не може да остарее. Туй, което остарява, то е съвсем друго. Погрешните схващания, погрешните разбирания, те образуват тази старост на земята. Аз като видя един стар човек гледам наслоени много неща, той натурял много неща. Та не зная сега, ако някой от вас, ако някоя стара баба – тази дума не е на място – ако някой от вас е стар, аз бих желал да направи един опит, да го подмладим. Всички искате, но всичките правила, които ще дам на всички, ще се подчините, на всичко абсолютно ще се подчините. Ако на всичко се подчините, лесна работа, може да се подмладите. Щом започнеш да мъдруваш, ти вече не може да се подмладиш. В Божествения свят всичко е възможно. Няма нещо невъзможно. Турете си в ума: Всичко е възможно, всичко може да направите. Знаеш как: Като ангел. Та всички може да бъдете добри. Както ангелите са добри. Всички може да бъдете умни, както ангелите са умни, всички може да бъдете силни, както ангелите са силни. Какво ли не, всичко може да бъдете. Но много малко се изисква. Ти казваш тъй: „Не му е времето, отиде вече.“ Помислите ли, че не му е времето, както ти мислиш, тъй и става. Ако ти мислиш да го разбираш и тогава да стане – не! Ти повярвай в него, то ще стане. Как ще стане? – Няма да го знаеш. Аз казвам, че утре слънцето ще изгрее. Не го правя аз, то е разумно и без да го кажа, то пак ще изгрее. Аз може да стана богат без да казвам, че ще стана богат. Но може да кажа, че аз ще си изгубя всичкото богатство. Само ще си създадеш ненужни страдания, да мислиш туй, което не е. И в света ние страдаме се от тия контравнушения: „От мене нищо няма да стане, другият е от мене по-добър“. Вие считайте, че всички добри хора са стъпала. Щом е възможно за едного да бъде добър, то е възможно и за тебе. Щом той е умен, щом той говори на някакъв език, то са възможности и за тебе. И ти имаш възможност, ако туриш тия условия, които те са турили. Та казвам: Тази старата

сестра казва: „Едно време бях пъргава, пък като остарях......“ Защо остарявате? Знаете ли защо остарява човек? Младият човек е млад, понеже не е вързан с никакви конци. Като влезеш в културата, турят ти една връзка, после втора, трета, четвърта, като турят стотина връзки ти вече се ограничиш навсякъде и остаряваш. Скъсайте всички нишки, оставете се така, както първоначално сте били, обърнете се към вашата душа. Някой път може да ви разправям, но старите хора остаряват, понеже те идат до една тъмна зона. Има една старост в живота, която произтича от неразбрания свят. Хората остаряват по една неразбраност в света.

Какво искате сега да ви свиря? Да ви покажа, как сега българинът се подмладява. Да ви кажа, какво българинът мисли за подмладяването. Светия да ви свири на цигулка. Българинът казва: „Цигулар къща не гледа“. Те не знаят, че цигулките много работи са направили. Цигуларят като свири, къщата се гради. Цигуларят като свири, нивата се жъне. Духовният ритъм има друг смисъл. (*Учителят свири на цигулката.*) Тъй българинът се подмладява. Българинът като иска да се подмлади, така си пее, така свири.

Отче наш

21 лекция, държана от Учителя на 21 април 1937 г., сряда, 5 ч.с. София – Изгрев

УМНИ, ЗДРАВИ И БОГАТИ

Добрата молитва

(*Чете се темата „Разлика между богатство, здраве и мисъл“.*) Ще прочета част от 4-та глава от Първо Послание към Коринтяните.

Това са резултати. Здравето е един резултат. Богатството е един резултат. Мисълта е един резултат. Здравето органически значи има едно правилно отношение на силите в организма. Мисълта вече, мислещото същество има с какво да разполага. Опасност има винаги. Казвам: Кой е богат човек, кой е добър? – Това е една скроена реч. Но кажете добрият човек, богат човек ли е? – Богатството понякога има отношение, но добрият човек е нещо повече отколкото богатството. Не може да съпоставим, че всеки богат човек е добър, може ли да кажем така? – Има ли такова съотношение, всеки богат човек е добър и всеки добър човек е богат. Туй не е така. Тогава не всеки богат човек е и човек, който мисли. Защото някой път вие смесвате вашите чувствувания с мисълта. Мисълта е един творчески процес вътре в човека. Там, дето има мисъл, няма обезсърчение, няма обезверяване, няма безлюбие. Всичките тия работи не съществуват в един мисловен свят. Туй е, когато говорим за една чиста мисъл. Та някой казва: „Сиромах човек е“. Кои са причините човек да не е богат? – Че тогава може да мисли. Кои са причините, че човек не е здрав? Можем да сведем причините към бащата, към майката. Бащата и майката не са били здрави, следователно и децата не може да бъдат здрави. Изобщо има изключение, но закон е, или че бащата не бил здрав, или майката не е била здрава, и тогава децата не могат да бъдат здрави. Законът се прилага. Ако бащата не е бил умен, и ако майката не е била умна, и детето не може да бъде умно. Ако бащата не е бил добър, и ако

майката не е била добра, и детето не може да бъде добро. Тъй щото малко да мислите, философия има, ще приложите в живота си.

Друг един закон има. Казват: „Трябва да вярваме в Бога, защото ако ти не вярваш в Бога, ти ще останеш един първокласен глупак, ако ти не вярваш в Бога, ти ще останеш един първокласен бедняк. Ако не вярваш в Бога, никога здрав няма да бъдеш, нищо повече“. Сега думата „философия“. То е користолюбие. В какво седи користолюбието? – Де е користолюбието на вярата? –Че аз вярвам в Бога, де е користолюбието? – Какво съм заграбил? – Користолюбие е, когато си заграбил нещо от някого. Но когато нищо не съм заграбил, де е користолюбието? –Казвам: Сега вие вървите по един лесен път. Някои от вас задачите, които ви са дадени, не искате да ги разрешите. Кажете как се разрешава и не я разрешите. Направят ви задачата и вие я носите. Сега като ви говоря така, вие в първото отделение може да сте били от най-способните ученици, във второ отделение може да сте били един от най-способните ученици, вие в трето отделение може да сте били един от най-способните ученици и в четвъртото отделение, но дойдете в първи клас малко спънете се вече, не сте тъй способни както по-рано. Туй не е общо правило, но е така.

Та казвам: Сега след като си учил дълго време, колкото съм говорил, направете ми тогава един превод. Що е превод? – Що е точка? – В геометрията изучавали ли сте що е права линия? Правата линия е един резултат. Плоскостта е един резултат. Тялото е един резултат. На какво съответствуват тия резултати? – Вие казвате права линия. Кои същества правят правите линии. Сега във вас остава една мисъл. Седите и казвате: „Когато Учителя задава един мъчен въпрос, Той иска да знае кой от учениците знае“. Дава се трудна задача, всеки мълчи, който знае показва си пръста да покаже, че разбира. Пазете се от едно нещо, вие седите и не работите върху себе си. Вие сте като онези, които сте взели един лотариен билет, седите и казвате, да ми

се падне един милион. Автомобил ще имам, апартамент ще имам, пък и дрехи ще имам, ще се оженя, на жена си ще взема дрехи, в странство ще ида, това – онова. Сега спорят се вярующите: „Сиромаси ли да бъдем или богати да бъдем?“ Казвате: „Богатите няма да влязат в Царството Божие“. Де е сега грешката? –Защо богатите няма да наследят Царството Божие? Защото тия богати хора не са здрави, не са умни, затуй не може да наследят Царството Божие. Казвам на някого: Ти професор не можеш да станеш. Защо? – Защото не си умен, защото нищо не учиш. Как ще станеш професор. Ти по биология нищо не разбираш; по геология нищо не разбираш, по астрономия нищо не разбираш, нищо не разбираш от звездите. Той казва: „Аз съм религиозен човек“. Хубаво, щом си религиозен, Господ ти говори. Я ми говори за небето, за звездите. – Тия работи мен не ме интересуват. – Как не те интересуват? Какво те интересува? – Че небето Бог направи, звездите Бог направи. Как да не те интересува тебе слънцето? – Това показва твоето невежество. Религиозните хора като са невежи, казват: „Не ме интересува слънцето. Нещо духовно за онзи свят ме интересува“. Ще каже той: „Оня свят я ми го покажи“. Добре, като умре човека, де ще го намериш? –Ти умирал ли си? – Не. Защо говориш за нещо, което не знаеш? – Ако ви кажа: влиза в Царството Божие, който се ражда, а излиза от Царството Божие който умира. Тогава какво ще кажете? – Аз тъй разсъждавам. Аз казвам: Всеки, който се ражда, влиза в Царството Божие. Който умира, излиза из Царството Божие. Казвате: „Там е писано“. Как е писано там? – Как е писано, кажете ми? Казва: „Писано е. И умря Авраам, и погреба се при отците си“. Като умрял Авраам, не отишъл в небето, ами при отците си. Къде? –Отишъл на почивка. Всеки, който умира, отива на почивка. Писанието казва: „Да си починат от делата си“. Мислите, че всеки, който почива, е в оня свят. Мислите, че онзи, който е в затвора, е при баща си. Мислите, че онзи затворник седи и почива добре? –

Работи ли той? – Онзи, който е при баща си, работи на нивата с колата и сее. А този вече отива да си почине. Кой е сега на първото място? –Който работи, или който си почива в затвора? –Трябва да бъдете богати. Че ако ти не си богат, ако ти не си здрав, и ако ти не мислиш, тогава какво можеш да направиш? –За да бъдеш сиромах, подразбира се качество богатство, придобито с несправедливост. Всички в туй отношение трябва да бъдем бедни. Нито един наполеон, нито едно петаче, което е напръскано с човешка кръв не искайте. За предпочитане е да бъдеш беден, но когато дойде да бъдеш богат, трябва да бъдеш богат. Богатството не е едно. Ако Писанието не препоръчва (на) някои богатството, понеже сте още деца, тъй материалното богатство може да ви причини вреда. На едно дете не можем да му дадем пищна храна, ще го храниш с много проста храна, която е лесносмилаема. В богатството има една вътрешна мъчнотия. Апостол Павел казва, че Царството Божие не е в Словото, но в какво, в силата. Силата на човека от какво зависи? – Сега тъй както аз ви зададох въпроса, превърнете вие една права линия. Ти седиш, искаш да бъдеш праведен човек. Вземи си ръката, виж, започни да чертаеш правите линии. Ако може да ги чертаеш направо, ти праведен човек можеш да станеш. Но ако теглиш една линия и тя не е права, не можеш да бъдеш праведен. Някой път вие пишете и редовете не са прави. Някой път редовете отидат надолу, някой път отиват нагоре. Има един наклон, ще държиш туй положение еднакво. Казваш: „Аз така съм свикнал“. Не. Щом ти свършваш редовете си надолу, в тебе вече е влязло едно обезсърчение на живота, не гледаш светло. Тази линия от хоризонтално положение излиза малко нагоре, това показва, че в тебе има един подем на Духа. Тъй както говоря, да не мислите, ще във вашето писане има подем на Духа. Това са твърдения, но всяко нещо трябва да се докаже. Казвам сега изводът: Ако ти си един окултен ученик, ни най-малко не изявява една

пълнота. На окултният ученик има нещо, което му липсва. И на духовният ученик му липсват някои неща. Тогава най-способните ученици във физическия свят ни най-малко не показва, че и са най-способните в духовния свят. Най-способните в духовният свят, ни най-малко не са способни в Божествения свят.

Този брат, който измислил този стан, казва, че като ученик имал двойки, слаб ученик бил, но понеже той още като дете се е занимавал, като дете да изобрети нещо, не си учил уроците, но той разбира и от геометрия, и от математика, и от смятане. Изведнъж той като наведе своето бърдо, виждам, че той пресмята по отношение, прави съотношение между нишките, дълъг един процес. Този човек знае как ще се пресекат, гледам изтъкал един образ, той знае колко нишки да преплете, колко да наведат на това бърдо. Де ще се пресекат, на кое място, каква крива линия ще направят. Че като тъче криви линии, изисква се голямо пресмятане. Че ако на едного от вас дадат, колко години ви трябват? – Най-малко вие трябва, за да направите чрез тъкането такова нещо, 35 години да мислите. Най-малко ви трябват 10 години да тъчете, за да се научите да тъчете един образ. Не е лесна работа. Ами знаете ли колко време ви трябва да произнесете думата „Любов“, колко време ви трябва да произнесете думата „здраве“? – Вие казвате: „Че как?“ – Аз зная здравето, но аз като произнеса думата „здрав“ този ревматизъм, който имам, като кажа: „Здрав съм“, ревматизмът изчезне от коляното, изхвърля го навън. Тъй както седи един тъпан, като удари с пръчката, всичкият прах изскочи навън. Казвам: „Здрав съм“ на болния крак, но боли ме крака. Аз имам вяра в Бога, ама съм се обезверил в хората, че каква е твоята вяра, ако ти се обезверяваш. Не, така не се мисли, има нещо, което куца у тебе. Сега като ви говоря, трябва да разбирате. Един наш приятел имаме, който ми казваше: „Някой път разправяме се, говоря сериозно, казват ми: Защо се караш, какво съм направил, че имането на баща ти ли

изядох?“ –Ние сега идем и на един човек искаме да представим така да разбира, хубаво сега. Аз ще ви кажа някой път нещо и вие се позасмеете, но смехът нищо не разрешава. Смехът някой път облекчава положението. Смехът аз наричам едно почивателно състояние. Когато вървя, дотегне ми товарът, туря го на някого, позасмея се. Смехът всякога е един контраст. Когато човек се освободи от едно препятствие, той започне да се смее. Аз зная психологически всякога, че след една голяма скръб, иде една голяма радост, едно смешно положение. Някой път човек е скръбен, не знае защо. После започва да се смее, пак не знае защо. То е смяна. Смехът е смяна на едно тягостно състояние. Трябва да знаеш, че след туй смешно състояние пак ще дойде скръбта. Та вие трябва да знаете, че смяната на скръбта е със смеха. Винаги скръбта се сменя със смях и смехът се сменя със скръб. Как ще смените сега вашата скръб? – Да не се смени със смеха, какво трябва да стане? – Да направим един опит, с вас да смените скръбта, да дойде някой от вас и аз да забия една игла два сантиметра в ръката, както факирите правят. След туй казвам: Я смени твоята скръб. Като забия иглата, казвам: Няма да мислиш лошо за мене, няма да ми се сърдиш. Как ще смениш туй състояние, кажете ми? – Аз може да го сменя твоето състояние, нали? – Представете си, че ти си един бедняк, дошъл си при мене, искаш ми пари на заем. Казвам: Пари ли? – Два сантиметра ще забия тази игла, и ако може да издържиш, да не охнеш, да не ми се разсърдиш, 20 хиляди ще ти дам. Като ти дам 20 хиляди лева, ти ще излезеш навън, хич няма да мислиш за иглата. Като излезеш навън ще кажеш, заби ми иглата два сантиметра, но 20 хиляди ми даде. Не си ли струва някой път така да стане?

Та казвам: Вашите скърби, които идат в света, не са ли онези ваши приятели, които забиват иглата 2 см, във вашата ръка и после ви дадат 20 хиляди лева, които ви трябват. Кажете ми сега де е

погрешката? – Някой дойде при мене, оплаква ми се, че е скръбен. Снощи иде една сестра, казва, мърмори ми, че ѝ причиняват страдания, мърмори ми. Тя се гневи. И тя не знае защо. Казвам ѝ: Сега е Великден, не искам да ми говорите за такива работи. За вашите скърби, рекох нищо не искам да ми говорите. Нищо да не ми се говори. Говорете за други работи. Защо е скръбна? – Пари ѝ трябват, понеже е Великден, пари няма да си направи рокля. Обуща няма, шапка няма, после апартамент няма, после ново юрганче няма, после едно пиано няма. Упражненията по музика не може да изпълни. Друга сестра идва и тя ми се оплаква. Казва: „Вече нямам никакво вдъхновение, нищо не ме интересува в живота“. Не я интересува живота. Едно време я интересуваше живота, имаше един кавалер, сега няма кавалер, не я интересува животът. Кавалери аз виждам. Кой кавалер няма да се движи със своя кон. Казвате: „Аз съм кавалер“. Французка дума е „кавалер“. Значи конник. Казва: „Аз съм кавалер“. На кого кавалер, на дамите ли? Кавалер без кон, не е никакъв кавалер, той е пешеходец. Ама ще кажете, че е кавалер. Защо казвате, че ви е кавалер, де ви е конят? – Казвате: „Кавалер съм“. – Де ти е конят? – Сега, ако имаш един кон, един ум, който възсядаш и ходиш с него между хората, и казваш имам един конски кавалер. Та казвам: Трябва да имате една ясна мисъл. Седиш по някой път и разсъждаваш: „Аз съм скръбен“. Мисли защо си скръбен. Коя е причината? –Причината, че си скръбен е, или че не си ял, или че пари нямаш, или че не те обичат, или обществено положение нямаш, или служба нямаш и други хиляди други работи може да има. Кои от тези работи ти причиняват тебе едно страдание? – Казваш: „Аз този човек не мога да го търпя“. Хубаво. Защо не можеш да го търпиш? Животът го търпи. Дай си отчет. Защо не можеш да го търпиш? – Защото е много скържав, той нищо не дава. Защо не може да го търпиш? – Някоя жена не може да търпи мъжа си. Сега аз не засягам вас. Аз засягам

целият свят, вземам света от Адама досега. Сега не говоря само за вас. Някой път съжалявам, че говоря, понеже го вземате за себе си. Казвате: „Той Учителят не е оженен“. Оженен съм. И аз имам жена. И е доста неблагодарна, мърмори по някой път. И как не мърмори. Че не съм направил яденето както трябва, че не съм я облякъл както трябва. Че не ходя както трябва, че не съм стъпвал както трябва. Казва: „Така не трябва. По-умно. Какво си удряш краката тъй, краката не са твои. Наготово ходиш, блъскаш се“. После някой ми държи сметка, че езика си въртя повече. Казва: „С чужд език какво ходиш на този и онзи да говориш?“ – Пък ми се сърди, че очите си съм въртял. Туй всичкото ми говори, лоша жена. По някой пък казвам: Много хубава си. Много добра си. Потупам я по гърба. И казвам: Ще бъде тъй, както ти искаш. Туй сега е едно. Вие като схванете реално, ще кажете: „Учителят и Той е женен“. Най-първо вие се научете, какво нещо е женитбата. Вие още 20 години има да учите какво нещо е женитбата. Думата „женене“ значи да живееш, нищо повече. А пък да живееш, то е една дума, която има двояк смисъл. В живота има и радости, и страдания, тъй както ние разбираме живота. Всеки един човек е женен. Човек е онзи, който има и радости, и скърби. Който е женен, има и радости, и скърби. Има си своя другарка, има нещо, с което не хармонира добре. Кое е онова, което го мъчи. Двама души се съберат, те са живи тия същества, и двете същества се измъчват. Сега да оставим тия противоречия, аз искам да излезем из противоречията. Противоречията в живота ние сами си ги създадохме. За да я схванем новата мисъл, трябва да схванем живота, както той е произлязъл първоначално, както е чист. Да схванем чистия живот. И в науката трябва да дойдем до същото положение. Тия учените хора, които работят, чрез всичките учени хора, Бог работи. Чрез всинца ви Бог работи. Но има една степен, в която Бог различно работи. Той и в мене работи, и във вас работи, но различно работи. Трябва да знаеш

до каква степен Бог работи в някого. Ти щом срещнеш един човек, ти вече имаш нужда от този човек и той има нужда от тебе. Става една обмяна на Божествените енергии. Не считайте, като срещнете един лош човек, че нямате нужда от него. От този лошия човек пак печелите нещо. Като кажем, че всичко в света съдейства за добро и доброто съдейства за благословение, аз подразбирам всичко в света. Едно състезание има между доброто и злото. Когато тебе дяволът те изкушава, трябва да имаш следната мисъл, казвате: „Да се обясни защо ме изкушава дяволът, или защо е злото в света?“ – Щом злото ви атакува, то е по-силно от вас, Бог е винаги на слабата страна. Щом дяволът ви атакува, доброто е на вашата страна да ви защищава. Следователно, бъдете един наблюдател и вижте доброто и злото как се борят. Злото ще направи една пакост, ще забие иглата два сантиметра в ръката ти, ще изтегли иглата и ще си замине. Доброто ще дойде, ще намаже мястото с дървено масло и ще ти даде 40 хиляди лева. Злото ще дойде, ще задигне дрехите и ще те остави гол за да страдаш от студа. Доброто веднага ще дойде и ще ти донесе два пъти по-хубави дрехи, отколкото първите. Състезание има между тях. Едното те оголва, а другото те облича. Злото ще дойде да те смути, ще ти вземе вярата. Доброто ще дойде, внесе една по-силна вяра, отколкото първата. Има борба и в края на краищата Божественото ще вземе във вас надмощие. Тъй трябва да мислите. Ако така не мислите, друго няма. Тогава ти сам ще се бориш със злото. Когато вие сте побеждавани, аз разбирам, че вие сами се борите. Казвате: „Съсипаха ме“. Казвам: Ти си бил сам пехливанин, като нашия Дан Колов, непобедим. Непобедим. Докато се бореше, вървеше. Сега писаха вестниците, че е болен. Казвам: Не щеше той да е болен, така не се говори. Другаде се крие причината. Българите, понеже честолюбие имат, казват, че не бил готов, затова онзи го победил. Казвам: Така не се говори. Фактите не отговарят. Има нещо. Сега казваш: „Съсипаха

ме“. Сега аз вече разбирам защо те съсипаха. Защото ти уповаваш на себе си. Ти си се борил със злото. Злото е винаги по-силно. Ти със злото не можеш да се бориш. Или ти ще се бориш с дявола. Той е един философ, милиони години има. Толкоз знания има, толкоз потънкости познава, всичките твои слабости знае, такъв голям дипломат е, ще те сметне. Тъй, че хич няма да подозираш, че е дяволът. И мислиш, че е някой ангел, изпратен от Бога и ти носи най-голямото благо. Като те изкуси, ти ще кажеш, че е хитър. Колко пъти досега сте хванали дявола, като те изкушава.

Разправя един господин: Дават му едно бонбонче. Друг му казва: „Не го вземай“. Той го подхвърля. Казва му: „Ако ти беше изял този бонбон, щеше да заспиш веднага. И като заспиш, куфарите всичко туй, ще се претарашува и всичко каквото има ще вземат. След като се събудиш, ще видиш, че изяждането на един бонбон, ще ти струва обиране.“ Дяволът дойде при тебе, ще ти даде едно такова бонбонче. Как да ви приведа сега дяволският бонбон. Да кажем дойде и казва: „Я да те направим министър-председател на България. Голямо величие“. Дяволът те представи и казва: „Стани министър-председател“. Какво ще направиш, като станеш министър–председател? – Ти ще имаш много добри проекти, бедните, способните ще ги назначаваш. Добре, какво ще направиш повече от туй. Всеки министър може това да направи. Кажете ми сега. Дайте ми един проект. Ако бих направил някого министър-председател, какво ще направи? – Не че може да го направя, но представете си, че може да го направя да станете милионер. Не да имате един милион, но 20, 30, 40, 50, 100 милиона. Какво ще дадете? Колко ще ви се откъсне от сърцето, като имате 100 милиона, колко ще дадете за Братството? – 100 хиляди. Че защо ще ви давам сто милиона за сто хиляди? – То не е комисионна.

Мислите, аз тук толкоз години се като ви проповядвам на вас даром, че така ще бъде. Един ден аз ще ви представя една разписка, и

колкото години съм проповядвал, да платите. Вие казвате: „Даром“. Но много се лъжете, ако мислите, че е даром. Ако даром сте учили, аз даром давам. Но ако даром не сте учили, аз не давам даром. Даром, другояче разбирам. Даром нещата стават само тогава, когато има правилна обмяна на Любовта. То е Божественото. В Божественият свят има даром. Любовта с Любов върви. Там, дето Божествената Любов се разпространява, то е приятно. Тогава може да имате състезание, да станете като мене учени, да се освободите. Вие мислите, че аз сега съм най-ученият човек. То е ваше разбиране. Че не съм прост, не съм. Но каквото мислите заради мене, аз не съм това. Онова, което аз мисля, то съм аз. Вие какво мислите, вие сте създали един изкуствен човек. Каквото мислите за мене, то е ваша работа. Каквото аз мисля за мене, то съм аз. Казвам: Вие утре може да ми дадете една по-голяма цена, отколкото трябва в ума си. Утре не стане нещо, както мислите, веднага се съблазните и казвате. Че вие сами се спъвате, туряте една тел. Ако аз съм една облигация вътре във вас, турете една цена, която при всичките условия да не се изменя нейната цена, че никога да не губите. Ако не печелите, поне колкото сте дали, да го вземете.

Та трябва да се мисли сега. Трябва да бъдете богати. Трябва да знаете, че сте умни, трябва да бъдете здрави. И тогава човек, който няма Любов към Бога, не може да мисли. Човешката мисъл е един резултат на великата Божия Любов. Следователно, когато аз мисля, подразбирам, че Любовта започнала да действува в мен, като закон. Щом приложа мисълта в живота си, непременно здравето ще дойде, здравето е резултат в моя организъм. Щом здравето дойде в моя организъм и богатството е един резултат. богатството само по себе си идва. Аз съм умен човек, виждам къде са заровени всичките богатства. Тук на земята зная къде какво има. Зная къде има петрол, къде има желязо, злато, сребро, живак. Не само това, много други работи зная, но за всичко онова, което зная, не ми е позволено да говоря. Казва

апостол Павел: „Всичко ми е дадено, но всичко не е за назидание“. Има неща, които заради мене са вредни. Има някои неща, ако ги направя, за вас ще бъдат вредни. Има някои неща, мене нищо не ме спъва, няма да ме спъне, но свободата, която вие имате, вашата свобода, може да спъне другите. Коя и да е сестра, ако сега вземе, по човешки говоря, прегърне някой брат, целуне го, веднага на Изгрева ще кажат: „Безобразие!“ Или ако един брат си позволи туй. Хубаво, казваме: „Трябва да се обичаме“. Как ще се обичаме? – Сега вие ще отговорите: „Да се обичаме, както Бог ни обича, да се обичаме, както Христос ни обича“. Хубаво, съгласен съм. Как Бог ни обича? Аз съдя от окръжаващите, че ни обича Бог. Като човек, Той не ми е говорил. Но виждам всичко наоколо, с което разполагам, със светлината, с въздуха, с водата, с храната, с окръжаващите хора, с които Бог ме е заобиколил, със здравето, с моята мисъл, навсякъде виждам, Него виждам, Господа навсякъде виждам. Някой път Го виждам и в хората. Моментално се проявява, някъде Го виждам, но и специфично виждам Бога, на някое място и в себе си, когато мисля, някой път виждам, че е някъде, но едно определено място не мога да му дам. Вие може да дадете на Бога едно място.

За пример, вие казвате: „Учителят“. Кое е онова сега в мене, което считате ваш Учител? Кое е? – Моите ръце, моите очи, моите уши, че кой от вас няма ръце, очи, уши. Моите крака, моето сърце ли. Кой от вас няма сърце? – Кое е онова в мене, което считате Учител? Много мъчно е да се каже, кое е. Кое е онова в призмата, което пречупва светлината? Не че призмата ражда светлината, но тя служи като едно условие да се пречупи тази светлина. Слушайте да ви кажа: Ако аз бях решил да се женя, щях да намеря най-умната, най-добрата и най-богата мома да се оженя, и след туй да роди най-умният син, най-гениалният, най-талантливият. Ако не мога да намеря, аз няма да се оженя. Ако не може да ми роди този син, ще остана сам. Защо ще се

женя, не ми трябва. Ако може да намеря тази мома. Казват: „Ожени се!“ За кого, за някоя крава ли? Разбирайте сега този език. За кравата вие имате едно смешно понятие. В мене кравата е нещо велико. Ти за кравата не може да се ожениш, понеже тази крава в окултната наука подразбира крава, която храни целият свят. Ти за нея не може да се ожениш и тя за тебе не може да се ожени, понеже светът гладен ще умре. Ако рече тази крава да се влюбва в тебе, ще умре светът. Разбирам нещо просто, но туй същество, тази крава, тя има толкоз високо предназначение, такава работа, че кравата казва: „За мене женитбата не е засега“. Затуй, за кравата не може да се оженя, защото тя няма да ме вземе. Кравата ще се откаже. Щом вземат тази крава, тя ще изгуби онази свобода, която има, да дава мляко на целия свят. Ще искам да вземам нейното мляко да го продавам, пък това не става.

Искам да ви наведа на една мисъл, дето да бъдете свободни. Научете се да разбирате Божественият ред на нещата. Не съм против страданията понеже ще дойдат страданията. Дойде ли някое страдание, да знаете неговия произход, от какво произхождат страданията. Аз може да съм един религиозен човек. В религиозният живот има една опасна страна. В религиозните хора има състезание, кой е по-религиозен. Има същото състезание между красивите моми, коя мома е по-красива и коя ще се хареса на хората повече. Значи религиозните хора искат да се харесат на Бога, че са се молили много, че правили добрини на другите. Нищо нямам против добрините. Ако аз мисля, че правя много големи добрини. По някой път разглеждам работите от своето гледище. Дойде някой и ми казва: „Много важна работа имам“. Казвам: Каква му е важната работа? – Разстроен му е малко стомаха и казва: „Я ми кажи някой лек“. Питам го: Толкоз лекари има? – „Ходих, казва, но всички лекари не могат да ми помогнат. Някое лекарство казва, не може ли да ми дадеш?“ Казвам: Ще гладуваш. Три деня няма да ядеш, после какво? –Тебе те боли

стомахът знаеш ли защо, защото не живееш добре с жена си. Ти постоянно я хукаш, пък и децата си хукаш, и слугите си хукаш, казвам – престани да хукаш! Ти си дребнав човек. Като направиш нещо, окрякаш орталъка. Много си взискателен към хората, престани да си толкоз взискателен към хората. Казва: „Някое лекарство нямаш ли, тия работи ги зная". Ако ги знаеше, щеше да бъдеш здрав. Ти не разбираш тия работи. – „Ама ти казва, искаш да ме изпиташ. Говори ми нещо друго, някое лекарство ми кажи. Някаква билка да сваря и пия." Тогава аз изваждам едно барутно зърно бутвам го в една книжка и казвам: Ще го туриш в едно шише от 100 грама с вода, туй е елексир, чудесии прави. Ще го туриш в шишето, ще го туриш на прозореца 10 дена да седи и след туй по три капки ще пиеш. – „Тъй ли, по три капки ли?" – Ама в туй време, когато пиеш, никакъв лош поглед на жена си няма да отправяш. Иначе, ще се пръснеш като бомба. – „Тъй ли?" Аз говоря – така е. Ако ти искаш да се лекуваш, ако хвърлиш един лош поглед на жена си, едновременно ще излезе такава лоша енергия и тя ще ти хвърли един гневен поглед и ще го помниш. Дойде един, удари те веднъж. Дойде друг и той те удари, и като се съберат в духовният свят 10, 20 удара, в гърба ти ще почувствуваш всичките тия болки. Следователно, това са удари на живота. Ако сега аз съм на вашето място, вие ще кажете: „Виж как го смята Учителя". Не го смятам ни най-малко. Вземам туй барутеното зърно. Едно време доктор Миркович искаше да лекува по хомеопатия. Даде ми едни хапове, имам още, една кутия хапове. Той ги даваше цели, когато е разстроен човек, направени са от едно растение, наречено бубар. Аз вземах единия хап и го разделях на 12, 15, 16, 20, 25, 30 малки парченца. Казвам: Докторе, така не се дава. Казвам му, направете един опит. Ти си хомеопатист. Вземете двама болни. На единия дайте цели хапове, а на другия болен, малкото парченце. И ще видите, че резултатите ще бъдат същите, разликата е економическа.

Единият хап ще струва 20 лева, а разделеният на 20 парченца ще струва 1 лев. Следователно, хапа може да услужи на 20 души, а по неговия метод само на един човек. Но в този случай, когато аз казвам, че в туй парченце аз от себе си влагам нещо. Силата седи в туй, вземам този хап и като го деля, вложа нещо. Туй, което аз слагам в малкото хапче, то лекува, моята мисъл, която влагам. Ако ти влагаш нещо и се колебаеш, няма да има резултат. Дойде някой човек, иска да му помогна, казвам: Ще бъдеш здрав, ти ще бъдеш здрав и нищо повече, той си върви и казва: „Иска да се освободи от мене". На друг казвам: Иди си, ще оздравееш. А на друг казвам: Иди си. Той казва: „Каза ми да си вървя, а вие казвате, че бил много добър човек, скара ми се". Мина два деня, дойде и благодари. Казва: „Ти ми каза, че ще оздравея и оздравях". Казвам: Иди да благодариш на Бога. По някой път дойде някой и казвам: Кажете му да си върви, ще бъде здрав. Сега в човешкото той търси здравето. Мисли, че 10 души да минат, той иска да си покаже ръцете. Трябва да се възприеме Божественото. Във всички ви Божественото откъдето иде, възприемете нещата. Там, дето сте дошли, всякога трябва да внимавате да не направите отклонение. Всеки един от вас се колебае, и аз съм забелязал, че много пъти се говори за търпението. Какво нещо е търпението? – Ти не можеш да бъдеш търпелив, ако не си здрав, ако не си богат, ако не мислиш – не можеш да бъдеш търпелив. Преди да станеш търпелив човек трябва да бъдеш здрав, трябва да бъдеш богат, трябва да мислиш. Три качества трябва да имаш, за да бъдеш търпелив. С богатство дойде някой човек, веднага ще му дадеш. Болният ще дойде при тебе, здраве имаш, не се иска да му кажеш нещо. Имаш мисъл и там ще дадеш. Търпелив си. Другояче, ако имаш една мисъл само за себе си, едва да прониква тази мисъл. Туй, което за тебе е нужно, ти не може да го дадеш на другите. Сега казват, да си дадеш залъка от устата. Може да мислят другите така, но аз никога няма да ти дам залък. Тази

философия е една обикновена философия. Един залък, който е бил нужен за мене, няма да му дам. Като дойде ще му дам един цял хляб. Не съм от бедните да му дам залъка си от устата. Който казва така, иска да покаже, че е много щедър. Няма смисъл. Той като дойде, не една хапка, цял сомун ще му дам, пък хапката ще оставя за мене. Аз на хората никога малко не давам. Него задържам за себе си, там е тайната на живота. Многото на другите. Десет сомуна може да дам, но хапката никога. Аз на човека една капка вода не му давам. Тази философия не поддържам и цяло шише не му давам. Цяло буре вода ще му дам, но капка вода не му давам. Казвам: Сега дръжте и вие тази философия. Задръжте малкото за себе си. А многото навън. В малкото е силата. Законът работи. Ако малките неща не оценяваш, малките величини не разбираш, големите са безсмислени в живота.

Та казвам: Някой ме слуша и казва: „Толкоз години не се ли научихме“. Чакайте, вие какво сте учили още. Вие сте чудни хора. Няколко милиона години ви трябват, за да разберете литературата на природата. Вие ще се обезсърчите. Няколко милиона години аз ги съкратявам. Колко секунди има в годината? –Един милион години аз ги съкратявам. Аз работя с милиони. Един милион години аз ги съкратявам, на колко години се равняват? – На един милион секунди. Всяка една година сравнявай с една секунда. Един милион секунди, колко дни правят, колко години правят. В един час имаме 3600 секунди. 3600 по 24 часа колко правят? – И после по 365 дни, колко правят. Мнозина от вас се спъвате, не искате да смятате. Научете се да смятате. Пресмятането, смятането е отношение. Ти не можеш да смяташ, докато не разбираш отношението. Като разбираш, започваш да смяташ. Как можеш да имаш отношение с едно същество, най-близкото до тебе. Ние започваме с числото едно, това съм аз. Две, това е жена ми. Три, това е сина ми, четири, това е дъщерята. Четири, това е Питагорово число. Питагор, всичката си философия основава на

числото 4. От едно до четири. От 1 до 4 са се получили числата до 10 и той е турил своята система. Четири е основата в живота. Квадратът в египтяните съставя основата в живота. Туй число е така затворено, че при всичките условия може да издържи. Един квадрат е затворен, веднъж влезеш в квадрата, няма вътрешна сила, която да го разруши. Нито отвън има сила, която може да го разруши. 4 разумни същества събрани, никаква сила не е в състояние да ги разедини. Тия същества само отвътре, по свое разногласие може да се разединят. Силата на хората първо седи в единицата, която аз имам между двете числа. Правата линия никой не може да развали. Плоскостта никой не може да развали. Едно тяло и него никой не може да развали. Тялото се разкапва по съвсем други причини.

Та казвам: Сега законът е там. По някой път вие си казвате: „Хубаво е". Аз ви проповядвам едно Учение. И един (ден), ако вие се обезверите, ще кажете: „Излъга ни". Така е, ако аз ви проповядвам едно Учение, което не съм разбрал. Вие вече вървите по същия път. Но, ако проповядвам едно Учение, което съм прилагал, ще го приложите и вие. Туй Учение, което ви проповядвам има приложение.

Да станете умни, да станете здрави, да станете богати. Три неща. Всяко Учение в света, което не дава тия неща или вие не го прилагате, или Учението не е вярно. Във всяко едно Учение трябва да има мисъл. Трябва да има здраве, трябва да има богатство. То са резултати незавършени, незавършени резултати, но в прогресивен порядък. Та искайте да бъдете здрави, да бъдете богати и трябва да мислите. Та вие още не знаете, вие събрани тук, някой път някой казва, че се намира в едно тягостно състояние. Казваш: „Дотегна ми тук да се въртим из Изгрева". Тогава вие не разбирате Изгрева. Дотогава, докато слънцето изгрява и залязва, ще има Изгрев. Ако престане слънцето да изгрява и да залязва, няма да има никакъв Изгрев. Докато

има звезди на небето, докато има слънце и месечина, животът има смисъл. Вие казвате: „Външният свят не ни интересува“. Докато го има, радвайте се. Вие срещате един човек не му давате никаква цена. Казвате: „Срещам едни и същи хора. Стават безсмислени“. Вие не можете да се учите. Вие не виждате добрите страни, които имате и себе си обезличавате, по един много опак начин. Виждате лошата страна. Вие сте станали лоши от колко хиляди години? –От 8 хиляди години. 8 хиляди години, това е много дълъг период, то е една седмица, един ден. Намерете сега хубавата страна. Във всинца ви има добри страни. Някой път вие не виждате доброто, което е скрито във вас. Вие искате хората да ви уважават и почитат. Да кажем аз искам да ме уважават и почитат. Кое трябва да почитат в мене? – Поне човек трябва да мисли за своя Дух, трябва да мисли за своята душа, трябва да мисли за своят ум, трябва да мисли за своето сърце. Сърцето го имате. Мозъкът имате. Туй, което чувствувате и него имате. Мисълта, с която разрешавате въпроса, те са реалните неща. И тогава да имате ясна представа за душата. Може да ви дам един пример. Ще турим тук една операционна маса. Ще поставим някого на масата и ще му извадим душата. Ще оставим тялото, ще диша, в безсъзнание ще бъде, а него ще извадим отвън. И като се върне да ни разправя какво е видял вън, в другия свят. Вън от тялото човек може да ходи. Наскоро една сестра имала малко излъчване на Изгрева. Излиза вън. Казва на другарката, която е при нея. Я ми дигни тялото, тури ме на леглото. Онази не може да разбере каква е. Тя не е в будно състояние. В едно преходно състояние. Иска да я убеди, да вземе тялото и да го тури на леглото. Че вашите страдания, които имате, те се дължат на едно излъчване. Такива страдания, които можете да чувствувате, те на физическото поле не съществуват. Някой път вие страдате, туй страдание не е от този свят. Казва някой: „Някаква дума влезе в ухото“. След туй се зароди цяло едно положение, ред такива мисли,

които те мъчат. Вие ни най-малко не страдате на физическото поле. Има една дисхармония, която съществува във вашия духовен свят. Казвам сега: Не трябва да нарушавате връзките, които имате. Здравето зависи от връзката на физическото поле. Доброто ви разположение зависи от връзката, която имате в духовният свят. Мисълта ви зависи от връзката, която имате в умственият свят, не късайте тия връзки. В тия трите свята, непременно трябва да ги държите, да бъдете свързани и тогава от тях ще имате три резултата. Като сте здрав, като сте умен, ще дойде богатството. Като сте богат и умен, ще дойде здравето ви. Като сте богат и здрав, и умът ви ще дойде тогава. Така са свързани. Или другояче казано: Там, дето Духът и душата се съединят, умът започва да мисли. Там, дето умът и сърцето се съединяват, там душата започва да се проявява. Те са връзки. В страданията, които имате, не питайте защо страдате. Защото в страданията Бог говори. Страданията, това е езикът на Невидимият свят. Когато не разбираш ще те заставят да страдаш, за да разбереш Божиите пътища. Когато страдате, кажете си в себе си: „За да разберем пътищата на Бога, затова са страданията“.

Здраве, богатство и мисъл, това са.

Отче наш.

22 лекция, държана от Учителя на 28 април 1937 г., сряда, 5 ч.с. София – Изгрев

РАЗУМНИЯТ МУЗИКАЛЕН ЖИВОТ

Отче наш

„Мога да кажа“

Ще прочета само няколко стиха от втората глава от Евангелието на Лука (*от началото до 15 стих*). Ще ви говоря за живота. Един живот, който аз го наричам разумен, музикалния живот. Когато Бог създаде човека, човек трябваше да влезе в пътя на човечеството. Тогава казва Писанието, че създаде Бог небето и земята и земята беше неустроена. И човекът, който е създаден, и той е неустроен. Сега се строи човек. Сега е строене на човека. Иде една нова фаза в живота, при която крачка напред не можете да вземете без разумното сърце на човека. Разумното или мислещо същество на човека е мислещото музикално сърце на човека. Сега аз няма да говоря за музиката като изкуство. Понеже във външната страна на музиката, като проява на живота вие не можете да схванете великото в живота без музика. Именно тя е турена там във вашия говор. Там са турени тия струни, вие ако искате да развивате един живот, като дойде говора. Всеки един говор започва с музика. Мнозина искат да живеят без музика. За пример, ако ти не знаеш да говориш, и ако в говора ти няма музика, ти не може да се облагородяваш. Сега някой казва: „Аз мисля, че имам Любов към музиката“. Но че имаш Любов към музиката, това не е мисъл. Искаш да бъдеш учен човек, това не е мисъл. Искаш да бъдеш силен човек, това не е мисъл. Искаш да бъдеш богат човек, това не е мисъл. Искаш да бъдеш свят човек, това не е мисъл. Това са резултати. Светият живот, богатият живот, ученият живот, това са резултати. Вие не знаете какво нещо е богатството. Вие знаете само

външната страна. Ще имате хубава къща, ще бъдете хубаво облечен, но то е резултат само. На какво се дължи богатството, вие не знаете. Или на какво се дължи сиромашията? И това не знаете. На какво се дължи учеността?

Та казвам: Онези, които са проповядвали, проповядвали ли са много лесно тоя път. Казват: „Повярвай и ще бъдеш спасен". Спасението е едно нещо, разумното сърце е друго нещо. Ти можеш да бъдеш спасен, то е друг въпрос, но да служиш на Бога, сърцето ти да е разумно, трябва да мислиш. Не може да служи човек на Бога, ако той не мисли. Не може да мисли, ако не е музикален. Не музикален като изкуство. В музиката, като изкуство има цели теории за произхода на гамите. Даже самите музиканти не знаят. Те не владеят тия гами, те знаят как се образуват. Но питайте един музикант какво означава мажорната гама, ще каже, основа отдето започва музиката. Да кажем до мажор или ми мажор. Но тази музика още не е животът. Музикантите вече са употребили музиката като едно средство само за преживяване. И слабата страна на религията е там, че религията се употребява като начин за преживяване. Да може човек, без да му говорим, да има доверие в хората, то е хубаво. То е така, но това не е религиозен живот. Ти да знаеш да свириш на хората, то още не е музика. Ще пееш и ще свириш на себе си. Аз бих ви препоръчал не да кряскате отвън, но ще пеете със затворени уста и ще слушаш гласа. Отвътре ще слушаш. Ще туриш гласа си долу. Ти казваш: „Господи, Боже мой" Тури го музикално, какво значи Господи? – Този, Който слязъл долу, Той е основата на всичко. Значи, ще мислиш: Бог е една основа, на която трябва да съградиш живота. Ако ти не можеш да схванеш Господа като основа, ти нямаш основа, пък искаш да постигнеш нещо. Как ще го постигнеш? Ако има музика вътре в живота, ти имаш основа, може да градиш. Нямаш ли музика, ти нямаш основата, не можеш да градиш. Единственото нещо в живота, в

музиката, в говора. Има една подигравка. И тъги и скърби. В музиката ти не можеш много да се смееш и да скърбиш. В музиката ти щом се смееш, пееш и се смееш, не си музикант. В музиката ти не може да се смееш. Помнете го: Истинският музикант той не е начумерен. Щом се начумери, той не е музикант. Ако е сериозен, загрижен много, не е музикант. Ако много се кикоти, че е много радостен, не е музикант. Музикантът мисли. Не го е страх. Той няма никакъв страх. Той иска да даде ход на Божественото. Може да има нещо. Той е свързан с една идея. Но той иска туй Божественото да излезе навън. Радва се, вътре има една радост, но не отвън. Музикантът винаги, всичките музиканти, те понеже са сериозни и гледам в музиката липсва нещо съществено, на капелмайсторът, диригентът, същественото в тях липсва. Ти се разгневиш, ти вече не мислиш. Ти ще оставиш всеки един да пее свободно. Пък той капелмайсторът и той да е свободен. Онези, които пеят и онези, които дирижират, всички трябва да мислят. Капелмайсторът като го погледне онзи, който пее, да знаят какво искат от него. Той трябва да бъде капелмайстор. Искам вие да бъдете капелмайстори. Отвън никой не може да ви научи да пеете. Отвън само може да ви дадат условия. Вие казвате: „Аз пет пари не давам заради него“. Пет пари не давате, защото не мислите. Честолюбивият човек не мисли. Грубият човек не мисли. Алчният човек не мисли. Той се съмнява. Честолюбив си, защото не мислиш; груб си, защото не мислиш; алчен си, защото не мислиш; съмняваш се, защото не мислиш. Обезнадеждаваш се, защото не мислиш. Не ти вървят работите, защото не мислиш. Всичките нещастия в света произтичат от това, че човек не мисли. А той не мисли, защото не е музикален. Господ му дал толкоз богатства, той седне да мисли, обичат ли го хората или не го обичат. Гледайте му ума. Иска да знае дали хубавите дрехи, които носи, хората ги харесват или не ги харесват. Адам, който беше в рая имаше една дреха, която не я

оценяваше и като го съблякоха изгуби тази дреха. Защото той като сгреши, той изгуби музиката, а като изгуби музиката, той видя, че е оголял. Като изгуби музиката, скри се под храста. Дойде страхът. Адам престана вече да мисли. Яви се за пръв път страха. Казва: „Изгубих, онова хубавото в мене изчезна“. Пък и Ева, другарката и тя се скри. Хората казват, че Адам започнал да мисли. Той съзнал само своята загуба. Сега вие седите в света и не мислите, че сте изгубили нещо. Сега вие седите и мислите дали ще (се) спасите, то не е мисъл, то е от страх. Мислиш как ще прекараш живота си на земята, откъде ще вземеш да ядеш и да пиеш. Това не е мисъл. Туй го имат и животните. И всяко животно като дойде погледне, не мисли, ами чувствува, че нужда има. Пък и ти не знаеш какво да правиш. Вчера наблюдавам котката, давам ѝ едно парче сирене и тя не го яде. Казвам: Може сиренето да не хубаво, тя го натисна с крака, като че иска да каже не е за мене. Посочих ѝ да вземе сиренето, тя го хвана с двата крака, казва: Не го давам, как искаш да го вземеш. То е една политика на чувствата.

Та ви казвам: Вие сте остарели по единствената причина, (че не пеете) и не може да се подмладите без музиката, помнете го това. Но тази музика, която имате, вие сте мълчаливи, не пеете. Как ще изпеете „Господи, Боже мой“? Аз не искам като пеете да мислите за пари. Един артист не е музикант. Той е надничар на музиката. Един капелмайстор според мене не е музикант, разбира нещо от музика. Ако той беше музикант, той ще бъде образец във всичко. Той обича чашката, пие, хука, псува, няма музика в него. Аз ви говоря сега за една музика, която изключва всичките недъзи. Щом музикантът има недъг, тази музика, за която говоря, няма я. И вие още не сте музикални. На вас ви казвам, че не сте музикални. Имате основа за музика. Музиката не е чувство, тя е една способност, вложена от Бога, дарба е това. Чрез музиката всички сили, които човешката душа има,

трябва да минат да се уравновесят. Само в тази област на музикалния свят. Ангелите идат отгоре и те идат с песни за да се трансформира Божествената енергия. И досега тази песен, която те са пели разлюлява целия свят и всичко се поправя. Та казвам: Вие искате да ви спаси Христос. Че когато отидоха в Гетсиманската градина пяха един псалом там, Той с учениците си. Вие сега не можете да спазвате онова, което сте придобили, понеже не обръщате внимание на музиката. Ти седнеш най-първо. В музиката има една основа. О-то показва условията, които Бог ти дал, то е гласът. А-то показва онова бреме, ония задължения, които ти са дадени в живота, по кой начин ти трябва да ги разрешиш. Ако вземете в египтяните тази линия на буквата А, тя е линията на вечността. Едно движение отгоре надолу, това е законът на инволюцията – а. Така написано това е законът на инволюцията. Това е А, но и евреите имат тая буква. Това е техният Алеф. Ние я имаме като гласна, а у тях е съгласна. Евреите ходиха в Египет, Мойсей ги учи в Египет. Те не можаха да научат музиката. И те не я туриха като основа. Те я имат само като украшение, само да се изпее една песен на Господа, като че Той се нуждае от това. Ние ще пеем една песен да ни чуе Господ. Ти ще пееш с разумното си сърце. Ти ще пееш с ума си, ще пееш и с душата си, и Духът ти ще пее. Я ми кажете сега де е сопрана в човека? – Душата пее сопран, Духът пее бас. Умът пее тенор, а сърцето пее алт. То е животът сега. Следователно трябва да имаме един квартет. Духът взема басът дълбоко. (*Учителят пее ниско като басист „Господи, Боже мой“; после пее същото както един тенор*). Това е вече умът. Казвам: Какво пее Духа: „Господи, Боже мой“. Душата само приглася, подкрепя душата. Вие седите и казвате: „Не зная какво да пея. Не съм вдъхновен. Трябва да дойде Духът“. Духът иде. Ти чакаш отгоре да ти кресне. Отдолу, което иде, то е Духът. Отгоре туй тънкото ще дойде. И ти ще казваш: „Духът дойде и обърна работите с главата надолу“. То не е така. Така

пее душата, не пее Духът. Къде ще пее Духът? – После в музиката (неразбиране) има. Сега не мислете, че аз критикувам работите. Казвам: Неразбиране има. Посветените са пели по един начин, понеже музиката излязла от светилището, от посветените и адептите на човечеството. И като влязла в обществото тя станала като обикновена жена. Този я целуне, онзи я целуне и тя вече изгуби онази чистота и красотата, и музиката изгубва. Да кажем, че имате 2/4 такт. Какво е 2/4 такт? Или имате 4/4, то е част от времето. Сега в музиката трябва да знаеш на всяка една част каква част от времето да предадеш? За пример пеете „Боже мой“. Колко време ще продължиш? –Не може да пееш изведнъж бързо. „Господи, Боже мой“ ти не може да пееш бързо. Има места, дето трябва да пееш бързо. Сега в музиката вие искате да пеете бързо. Бързото пеене отпосле ще дойде. Ти най-първо ще дадеш основа на разумното вътре в себе си. Ще се спреш. И всинца със затворени уста да пеете. Вземете основният тон „до“. Кой е най-ниският тон, който можете да го вземете? – От който по-долу не може. (*Гърми отвън*). Този гърмеж показва каква енергия се събужда. Това е Духът. Тази енергия като дойде в душата. Вземете сега най-ниското „Господи Боже мой“. Няма да ви дам тона, всеки да вземе тон, който може. Най-ниското, което можете да пеете. (Всички пеем) Има повече хармония. В пеенето има една страна. Понеже има някои вещества, има някои мисли, които са корави, на тях мелодично трябва да пеем. Пък има някои желания в човека, които са много меки. На тях хармонично ще пеем. Хармонията организира, засушава тя. Мелодията овлажнява. Някой път, да кажем, може да има в тебе едно състояние, което се дължи на сухота. Следователно, ще пееш мелодия. Когато у тебе има много влага, много чувства, ще внесеш хармонията. Хармонията е, която изсушава и дава възможност на нещата да растат. В тебе, във вашия ум, във вашето сърце не може да се съгражда, ако няма хармония. Може да има условия. Мелодията е

условие влагата да дойде. Но хармонията вече е един разумен акт на Божественото вътре в тебе, което ще накара да растат във вас мислите и желанията, да растат и да започнете да разбирате защо сте дошли на земята. Вие защо сте дошли, мъчно можете да се оправите. Аз може да ви дам един изпит. Но много мъчно е да каже човек защо е дошъл. Пък аз разглеждам този въпрос: Защо си дошъл? –Дошъл съм за нещо сега. Програма има защо съм дошъл. Не е мъчна работа да намеря. Може да го намеря. Мъчнотията в нас седи в следното: Че в музиката има една страна, (дето) всичко е възможно. Аз може да ви говоря за неща, които може да бъдат, но за в бъдеще ще бъдат. Сега аз и да (мога) не искам да ги направя. Може да ги направя, но не му е времето. И двете неща са верни. Но по-вярно е, че времето не му е. Или пък, че не може да се направи. Казвам: Вас ви трябва светлина. Аз обяснявам работата приблизително със следното: вие влизате в един салон. Представете си, че в този салон има наредени други ученици и всички са в тъмно. Вие влизате, блъскате се на едно място. Има блъскане. Навсякъде се блъскате. Защо се блъскате? Понеже светлина няма. Вие като влезете в училището още от вратата трябва да вземете да пеете. Кой от вас е влизал с пеене? – Колко души има, които като влизат да пеят? Има може би някой да е пял. Вярвам, тъй спонтанно колко души са влезли и като влизат да запеят „Господи Боже мой“ (*Учителят пее ниско*). Казвате: „Туй още не е право.“ Ако е за пеене, така не се пее. Аз ще пея „Господи, Боже мой“. Ако аз правилно пея, аз донякъде (съм) опитал. Отивам някъде, някои седи и работи нещо. Работата му не върви. Аз съм забелязал, някоя работа като не му върви, спра се. И на тази работа попея веднъж, два, три, четири пъти. Мине една, две минути, попея си. Току погледнеш една светлина в ума дойде, погледнеш целият предмет стане ясен. Лесно става работата. Та аз казвам: Може да взема двама души от вас и да им дам два конеца. Ще свържем една свещ и свещта ще подкрепим. И ще ви

кажа, като се приближите при горящата свещ, като свети тази свещ дойде синият цвят. Та като пея, от единия край до другия може да произведа в света всичките цветове на дъгата. Как ще си го обясните. Туй с човека става. Всяка една мисъл, която се явява в нюанси, тя има свой цвят. Ако на твоите мисли и твоите чувства не туриш съответна краска, цветовете са краска, една храна са те на душата, светлината е храна за душата, и топлината е храна за душата. Всичките възвишени работи, това са храна, с която трябва да се храни човешката душа, за да може тя да успее в живота. Ако мислите с обикновена храна да храните хората, то е изгубена работа. Казва: „Дай ми да ям!" Трябва да се научиш със светлина да се храниш. С цвят може ли да се храниш? Храна са те. Кръвта на човека не е боядисана, но храна има. Във всичките неща има желание да ядат. Вие се храните. Музикално ще се храните, (с) всеки един тон, музикален тон. Туй може да направим за бъдеще. Туй поне можем да направим. Туй сега е невъзможно. Но за в бъдеще, туй може да го докажем. Но туй, което е невъзможно, някой път ще повикаме някой от вас, на който му е мъчно. Няма да казва защо му е мъчно. Но ще му посвирим. И ще види дали със свиренето ще се смени състоянието му. Казвам: Музиката е един правилен начин за саморазвиване, за самоусъвършенствуване на човешката душа. Когато Господ дойде в човека и започне да работи, явява се у него веселост. И започва да пее. Ако ти не пееш, ти не си на правата посока. Новият живот започва с правилното разбиране. Твоята мисъл е хармонична и твоите постъпки са хармонични. Ти слушаш в себе си твоите мисли, твоите чувства и твоите постъпки, които са хармонични. Всеки, кой как дойде не може да те раздразни. Един човек, който пее, никой не може да го раздразни. Ти като пееш, никой не може да те раздразни, понеже кой как дойде ще се измени. Казано е: „Всички няма да умрем, но всички ще се изменим". Онзи, който дойде да те дразни,

той като дойде ще забрави тази работа. Ще ви приведа един пример. Един апаш чул, че една певица е много богата и обича да пее. Той дошъл с намерение да я обере. Като отива там, тя започва да пее и той слушал, слушал и забравил за какво е дошъл, и той казва: „Ще си загубя занаята“. Той като иде там, забравя за какво е дошъл, отваря си сърцето и не обира. Ами извадил от джоба си нещо и оставил на певицата. Казва: „Аз ще си загубя занаята, лошо е, че може да я обера, освен, че не я обирам, ами давам нещо“. Като ви чуе дяволът да пеете, той ще изгуби изкуството. Музика аз наричам следното: Музикалното сърце на човека. Завземете се, всяка сутрин като станете, още в леглото като сте пейте „Господи, Боже мой“ (*Учителят пее тия думи*). После ще пеете така: „Ето Господи, при Тебе аз заставам и съм готов да изпълня Твоята воля“. Ама тъй пее ли се? – Тъй се пее. И като го кажеш, ще го направиш. Сега аз го изпях като един артист. Като искате да го изпея, аз и другояче ще го изпея. (*Учителят пее: „Господи, Боже мой, ето аз днес съм готов да изпълня Твоята воля. Прати ме Господи, дето Ти искаш“.*) Ако има хора отвън, ще си дам такъв вид, като че Духът говори. Някой път вие искате силно пеене. Силното пеене е пеене на Духа. Високите тонове са на душата. Ще пее Духът, ще пее душата, после ще пее умът и сърцето ще пее. Като запее Духът и душата, ще дойдат умът и сърцето, и те ще вземат участие. Ако ние започнем да пеем с Духа си, с душата си, с умът си, със сърцето си, веднага всичко ще се измени тук на Изгрева. Сега, ако ще пеете една песен не искам да ви плаша, да ви науча да обирате хората. Не искам да туря музиката да обира хората. Защо да се тури в ума? – Сега не искам да схващате. Не може музиката да е само едно условие. Музиката е едно спомагателно средство. Аз казвам: Не сравнявайте. Не искам да обезценявате музиката. Мъчно изкуство е, много трудно е това изкуство. Мислите един пианист който свири, колко време е свирил? – Той за да свири,

трябвало да учи 10–15 години. Свирил е, много труд. Аз ги похвалявам в усилието. Ако 20 години бихте пели, много работа щяхте да знаете. Вие очаквате като отидете в небето да станете певци. Вярвам, но работа трябва. На небето, ако отидете, в невидимият свят ще ви върнат да научите музиката тук, че тогава ще започнете с небесната музика. Тукашната музика е предисловие на небесната музика. Не мислете, че тази музика на земята е ненужна, тя е предисловие. (*Учителят дърпа струните на цигулката*). Това е детска музика. Тя ще произведе активност във вас, но трябва мекота. (*Учителят свири нежно. После свири и пее „Господи, Боже мой*). Ако вземете в сегашната музика един тон, ако вземете „фа" по-плътно, по-мощно е. Казваше ми една сестра, че като дойде „фа"-то, не може да го вземе. Тези, които са материалисти, много лесно взимат „фа"-то. Тези, които мислят хубаво, вземат „ми"-то. Тези, които имат желания да се избавят от лошите условия искат да вземат вярно „до". Тези, които искат да вземат правилна посока в живота, вземат „ре" вярно. Тези, които искат да завършат нещо хубаво, да направят къща, да посадят някаква градина, „сол" вземат вярно. Тези, които искат животът им да бъде морален, завършен, „ла" вземат вярно. Тези, които искат на Бога да служат „си"-то вземат вярно. Според мене да се роди един гениален човек в света, трябва всяка сутрин на онази бременната жена да ѝ се свирят най-хубавите парчета. На този гении, чрез музиката ще внесем всичките дарби, ще дадеш условие всичките дарби да се развият. Най-малко по веднъж да се свири по едно хубаво парче, че тя да започне да мисли. Музиката кара човека да мисли. Чувствата развалят вече. Честолюбието, това е чувствуване. Ако си користолюбив, туй е чувствуване. Ще дойдеш до чистата мисъл, да мислиш безкористно. Ти като дойдеш да мислиш, ще се разтовариш от всичкия товар. Ти с чувствата си една камила, един натоварен кон. Ти с мисълта си, си кон, който е на два крака, и е свободен, може да

ходи без товар. Щом имате някаква тъга, вие сте натоварени. Щом имате някакви чувства, вие сте натоварени. Единственото нещо, което може да ви освободи, то е музиката. Аз не съм намерил друг метод. Вие искате да пеете, че хората да ви похвалят, това не е музика. Аз като мисля право, то е музикално. Щом като пея и не мога да мисля, то е чувствуване в мене. Тогава казвам: В природата има две основни гами. Едната гама е на светлината, а другата на топлината. Едната носи твърдата материя. Тя е мощна. Топлината е, която съгражда отвътре. Приблизително туй е гамата на светлината (*Учителят свири*). – Как ще го изпеете в себе си? – Може да вземете само ниските тонове. – „Ми“, „фа“, „сол“. Вземете тогава „сол“. Имате „фа“, „сол“, „ла“, „фа“. Защото във „фа“-то вие искате да въплотите. Вие не можете да въплотите една идея без „фа“. „Фа“-то дава материал. „Фа“-то носи боите на художника. „Ла“-то, това е работата, която ще свършите и цената, която ще дадете. Казвате: Как иде разрешението на следующите тонове, които идат. Това са пътища, ти ще пееш. (*Учителят свири и пее със затворени уста*). За себе си ще пееш. Имаш някаква мъчнотия, няма да ходиш да се оплакваш на хората, ще пееш вътре, ще свириш и ще се смени твоето състояние. Ще попееш на Господа, Той като те чуе, Той е сам музика. Той ще започне да те насърчава, ще те поправя. Той е капелмайстор. Тогава ти се насърчаваш и казваш: „Аз вече съм бил певец“. Започваш да се въодушевляваш. Не казвай някому, че не пее добре. Искаш да коригираш някого, ти започни да пееш и накарай го да те слуша. Аз слушах един артист и той свири, изкуство е. Той не е преподавал музика, аз похвалявам този човек. Вие не може да правите сравнение. В артистично отношение не може да се сравнявате. Онзи, който свирил, той има завършена картина. Той прави картина, пък аз измътвам яйцата. Неговата картина може да струва хиляди, може да я продаде много скъпо, но излюпването на едно яйце е по-ценно. То е

по-евтино, но в края на краищата, аз печеля. Той не може да свари картината си, а аз мога да сваря кокошката. Той в началото е силен, аз съм слаб. Той (в началото), аз в края съм силен. В началото съм слаб, но в края съм силен. Картината в началото е силна, (в края) е слаба.

По този начин като разберете музиката, в началото сте слаби. Не ме харесвате, че гласът не е хубав. Всички пеете много хубаво. Но понеже умът ви е отвлечен отвън, вие искате да се харесате на другите. Чакате да се харесате. Като запеете, те ще ви харесат вас. Но вас не трябва да ви харесва света. Този, който иска да се хареса на света, трябва да е силен, понеже щом се харесате, всеки ще иска да се приближи, да се докосне. Знаете какво значи да се приближи? – Виждал съм някое голямо дърво, мине някой бивол, потърка се. Този се потърка, онзи се потърка, гледаш кората охлузена. Много като се търкат хората и ти си охлузен. Много музиканти са изгубили своите дарби така. Не искайте да ви обърнат внимание на вас. Казва: „Аз искам да пея“. Някой път аз свиря сам. Седя горе и си свиря. (*Учителят свири*). Туй е каране сега. Какво искаш да кажеш? (*Учителят свири рязко*) Каране е туй. Съзнавам погрешката, само че съм се карал. (*Учителят свири нежно и пее после*). Това значи съзнавам своята погрешка, която аз направих и вече втори път няма да я направя. Ето аз съзнавам. Туй го свиря просто. Никакви кварти. Ако река да мисля за терците. Според мене секундата в музиката, това е момък, който гледа мома. Той отпред, тя отзад. Терцата, те станали фамилия. Майката, бащата и детето се записва. Квартата, бащата се разправя със сина. Квартата, той със слугите се разправя нещо, че работите не вървят добре. Това е секста. Септима, оправят се работите. Най-после октавата казва: „Слава Богу, излезе благополучно“. (*Учителят свири и пее „Господи, Боже мой“*) Това е един начин. Как вие бихте го изпели сега? – Вие по друг начин ще го изпеете. Вие ще турите О-то толкоз дълбоко, че по-долу не можете да слезете, до

дъното. Като пеете за Господа, ще Го турите толкоз долу, че никой не може да слезе повече. За душата ще пеете толкоз високо, че никой да не може да иде там. Това са две крайности. Душата взема най-високите тонове, Духът взема най-ниските тонове. Като се съединят в духовният свят, тогава минават в душата. Духът може да пее сопран отлично. Душата не иска да пее бас, понеже не е толкоз силна. Там се изисква голяма сила, тя пести енергията. Та душата като дойде до алта, тя слиза до тенора. И тогава казвам: Душата до тенора може да слезе. Някой път тя слиза до Духа, но тогава вече е мъжка Гана. Мъжката Гана вече минава в една област, която не е музикална.

Сега мълчаливо вие вземете „сол“, „до“, „ми“ „горно ми“ „долно ла“. Изпейте „Господи, Боже мой“. (*Всички пеем три пъти „Господи, Боже мой“*). Когато майката се моли, казва: „Господи, помни моето детенце“. Майката много хубава терца взема. Тя като се моли за себе си, тогава взима терца и казва: „Помни и моето детенце“. Та в пеенето ще турите мисъл. Без правила. Никакви правила, не че в музиката няма правила, но ако с правила пеете нищо няма да научите, без правила ще пеете. (*Учителят пее „Господи Боже мой“, пее го в различни вариации*) Като пеете ще мислите, ще кажете: „Ние не сме слушали тия работи“. Че сте слушали по-хубави работи, но такива като сегашните не сте слушали. Че сте слушали по-хубави работи не го отричам, но такива неща като сегашните, не сте слушали. Ако дойде един артист, той ще каже: „Аз съм пял от Бетовен“. Че аз ако свиря веднъж, може да го изсвиря, втори път не може да го изсвиря. Ако свиря Бетовен, ще туря толкоз качулки, че се чудят. Аз зная отде го е взел. Той описва борбата на човешкият Дух в своите симфонии. Той пропуснал много неща, които не ги е турил. Те мислят, че направил много хубаво. Но да мислим, че няма какво да се тури още, понеже сега и ние искаме, светът ще работи. Сега в музиката няма какво да се борим, със светлите работи. В музиката

има хиляди работи, които могат да се пеят. Може да пее за цветенцата, може да пее за изворите. Може да пея за въздуха, може да пея за мушиците, за някое бедно дете, за много работи може да пея, за човешката душа, може да пея за човешкия дух, може да пея за човешкото сърце. Че моето сърце, което минава през бури, тия бури ще млъкнат, бурите на сърцето, като повикам Господа на помощ, като запея веднага ще утихнат тия бури. По този начин ще подложите за вашето саморазвитие. Като станете сутрин няма да турите за една седмица, ами като станете веднага за 10 минути направете опита, още като се събудиш изпей си каквото ти дойде на ум. Не някоя апашка песен, но като ти дойде нещо, създай в себе си, ако ти дойде нещо, което си слушал, не повтаряй нещата, но изпей нещо за Господа или за слънцето. Криво ляво го изпей. Няма да те държат отговорен, че не си пял хубаво. Като станеш няма да мислиш какво ще пееш и какво ще ядеш. Не мисли за яденето. Като дойдеш до яденето, трябва да му пееш. Няма какво да четеш молитви. „Няма Любов като Божията Любов“ или „Само Божията Любов е Любов“ ще седнем ще пеем. Колко е хубаво това ядене. (*Учителят пее: „Колко е хубаво това ядене, което днес ни дават. Колко е хубаво това ядене, което днес ни дават, дават, дават с радост, ние ще го приемем и добре ще го посрещнем“.*) Ако да слушат, но ще пеете инкогнито, да не знаят другите. Ще заседнете цяло едно семейство жената и децата седнат и попеят, навън почне жената, децата, всички започват да пеят на туй ядене, което Господ дал. Я ми кажете ще има ли в къщи такива неприятни чувства. Двама души се скарали по музиката. (*Учителят пее: „Ела братко днес да се примирим, да служим двамата на Господа. Ела братко днес да се примирим и двамата да служим на Господа, на Господа“.*) И те веднага ще се примирят. Ама аз ви прощавам – оставете тия прошки. Не мислете, че ще се оправдаете с тях. Че криво сте разбрали това или онова, криво си разбрал, понеже не мислиш.

Щом започнеш да мислиш с разумното си сърце, човек вече право мисли, и сърцето трябва да мисли. Та казвам: В музиката ще приложите, не ви го налагам, но като станете, каквото знаете ще попеете, да видим в 10 деня какво ще добиете, не че светии ще станете, но най-малко половината от сегашният ви товар ще слезе от гърба ви. Невидимият свят ще каже: „Приложили са вече нашата система на пеене, нашата школа“. Туй е вече система на пеене. Да може да учите. И върху музиката, която можете да прочетете, то е все хубаво, учете. По един нов начин вие ще бъдете свободни от всичките правила. Правила ще дойдат. По-хубави правила ще дойдат. Нека сега се оформи във вас желанието. Тогава имате О-основа; И-показва разрешението. А-показва товар. Имате А, О, И. И винаги дава разрешение. О е основа, а А разтоварване. В музиката тия слогове разрешават мъчнотиите. Основата можеш да намериш чрез О; чрез А ще знаеш колко да се разтовариш, а И е целта. И-то определя нещата. И, значи е прогрес. И-то показва всичките онези киселини, с които се подквасват хората, или онова в музиката, което дава тласък към възвишеното, благородното, започва със звука И. Сега няма да мислите как да го разберем. Не искам да го разберете. Аз искам да мислите музикално, да се освободите от страха. Не се сравнявайте, да кажете: „Чакай и аз ще му покажа, че мога да пея“. Ти когато пееш, не се сравнявай. Признавай, че имаш известни дарби. Ти развий този капитал, който Бог е вложил в тебе. Тия посторонните хора са слушатели, те са свободни да мислят каквото искат. Не им се сърди. Всеки е свободен да мисли за тебе каквото иска, не се сърди, то е музикално. Да кажем, той мисли, че не съм добър певец. (*Учителят пее: „Аз зная, че ти не ме познаваш и мислиш, че аз не зная да пея. Но един ден ще видиш аз как добре ще захвана да пея, добре и тогава ще ме слушаш.“ Няма да му пея: „Един ден и аз на тебе ще се посмея, и ще те нахукам“.*) Туй го знаете да го пеете. В това вече аз отстъпвам, ще ме

извините. Аз това го имитирам, не мога да го направя. Аз малко изкуствено го правя. Вие някой път като го правите, вие много майсторски, музикално го правите: „Как не те е срам така да говориш заради мене?“ Сега музикално как ще ми изпеете „Сестра, не те ли е срам тъй да ми говориш?“ Аз ще пея така: „Дълго време мислих какво да ти кажа, най-после ти се засмях. Наскоро баща ми нещо донесе и половината от това аз ти го давам“. Всички трябва да имате една богата душа, да пеете на един човек. Ха изпейте нещо. (*Учителят пее „Господи, Боже мой“*). Това е слизане надолу. В съзнанието ще слизаш до Бога, Който е слязъл по-долу от всичко. Ти слизаш до Него и Той ще ти даде тогава подтик. Но законът е верен. Когато дойдеш в страдание, големите мъчнотии като дойдат, големите скърби като дойдат, в такива скърби човек се обновява. Бог винаги дава на скърбящите души. Музикално тя слиза и Той ѝ дава нещо. Той ѝ казва: „Мисли и пей!“ Не ти казва друго, но казва: „Мисли и пей! Мисли и пей!“ Мисли и пей, и работата ти ще се уреди. Нагоре като идеш ще се уреди работата. Сега мислиш как ще се уреди работата като пееш. Като пееш ще се уреди работата. Като мислиш, ще се уреди работата. Трябва да работиш. Ръцете, краката, всичко туй като пееш, те знаят как да работят. Ние като не пеем, те не може да работят.

Сега музиката е като едно възпитателно средство. Като пееш вземаш по един начин. Не го харесваш, втори, трети. Ти се спри на онези тонове, които ти харесаш. Ама не (мога да) пея. Остави всичко туй. Има нещо в човека, което мисли. Като започнеш да пееш, има в човека един човек, който мисли и той веднага ще дойде на помощ. Свири и пей. Трима човеци съставят един човек. Единият човек е на физическото поле, той обича работата. Другият е в астралният свят. Той обича чувствуване, ядене и пиене. И третият е в Божественият свят, той мисли. Като започнеш ти да мислиш и да пееш вече имаш

този Божественият човек, той е главата на нещата. Трябва тогава да дойдеш и да въздействуваш на човека в астралния свят, на чувствата. Въздействувай и върху човека на физическото поле, който обича да работи. Всички те като се съединят, веднага образуват целият човек. Сега ние сме в преходен свят. Светът представлява този астралният човек. Първо започваме от физическото поле. Тия хора ги докарваме в астралният свят. Децата живеят чист, чувствен живот, и вече възрастните като минат от 33 години нагоре сегиз – тогиз ще се яви свежа мисъл. Много малко хора пеят и мислят.

Хайде да изпеем още веднъж „Господи, Боже мой", значи ще слезем до основния тон. У вас основен тон е онзи, от който по-долу не можеш да слезеш. Онзи тон, до който може да слезеш, той е основен тон, и музикално да пееш. Той е музикален тон и оттам ще започнете, той е камертонът за човекът. Всеки един човек си има свой основен тон, свой камертон.

„Господи, Боже мой".

Добрата молитва

23 лекция, държана от Учителя на 5 май 1937 г., сряда, 5 ч.с. София – Изгрев

СВОБОДНИЯТ ЧОВЕК

Отче наш

Тема: „Силни и слаби мисли“

Каква беше основната мисъл на миналата лекция? – (*За разумното музикално сърце.*) Ще прочета 14 глава от Марка от 66 стих нататък.

„Мога да кажа“.

При четенето на Писанието на този текст, веднага вие ще си извадите заключение, с което можете да си помогнете. Казвате: „Колко слаб човек, да се отрече“. Трябваше ли да се отрече? Че тази слугиня всеки ден идва при вас. Дойде ти някое нещастие и вие веднага се усъмните. Кога иде нещастието? – Нещастието на Петра дойде в това, че той мислеше, че неговият Учител, че е силен, пък те Го хванаха и го вързаха, и като дойде слугинята, каза: „Не си ли ти от тях?“ и той казва: „Не съм“. Няма вече да разчитате на слугинята. Слугинята всеки ден ви плаши. Бръкнеш в джоба, нямаш пари, и ти си от тях. От кои? От бедните. Ти вече не искаш да бъдеш беден, започваш да търсиш богатство, ти се отричаш от Истината. Ти дойдеш до мъчните задачи и не може да ги разрешиш, веднага ще видиш, ти си невежа. Невежа си, то е хубаво понякога. Да не знаеш да лъжеш, да крадеш, да смяташ, да омотаваш хората, свободен си. Ти започваш да се отричаш: „Не е потребно невежеството“. Знай, потребно е в този свят. Казвам: Всичките хора страдат от много знания. Станеш сутрин, неразположен си духом. Не знаеш причините. Причината се крие. Ти още като видиш един човек,

казваш: „Не ми е приятен, не ми е симпатичен този човек, не го обичам". Да ви обясня малко. Вие съвсем не разсъждавате философски. Една котка как обича една мишка, симпатична ѝ е, минава покрай някоя жаба, не я обича. Жабата е свободна. Когато котката не обича жабата, жабата е свободна. Когато котката обича мишката, тя не е свободна, щом я хване. Сега вие всички искате да ви обичат, заслужава ли си? – Та няма да имате никаква свобода. Тъй както вие разбирате, най-голямото изобилие седи в обичта, да ви обичат. Капитанът обича войника: „Войник ела насам, от коя рота си?" Каквото каже той, войникът трябва да слуша. Познава те човекът. Заслужава ли капитанът да те познава? – Заслужава ли полковникът да те познава? Заслужава ли подполковникът да те познава? – Заслужава ли фелдфебелът да те познава? – Всичките те познават, искат с тебе да си поговорят, но ти не си свободен сега. Но когато казвате, че вие искате да ви обичат, се крие една друга идея. Вие искате да бъдете най-малко ефрейтор или най-малкото искате да бъдете офицер. С една две звезди, взводен, след туй фелдфебел, домакин е той вече. Казал един войник, питали го: „Кои са народните врагове?" И той казал: „Народните врагове са капитанът и фелдфебелът".

Та казвам: Във вас се крие една идея, вие искате каквото кажете да стане. Хубаво, вие каквото кажете да стане. Значи и другите трябва да ви кажат нещо. И той каквото каже да стане, ами на тебе каквото ти кажат, какво става? – Например, съдията съди. Съди някого. Съдията е много добър в чин, но подсъдимият на почит седи. Той си има гвардия, от едната и от другата страна, Той седи по средата, но не е свободен човек. Казвам: Сега вие искате свобода, в какво седи свободата? – Свободата седи в това да те не познават. Котката да не те познава като птичка. Свободен си, като имат да вземат от тебе, да те не познават. Като те срещнат, да не знаят, че имаш да даваш. Ако

знаят, веднага ще кажат: „Войник, от коя рота си?“ – „Колко войника имате в една рота?“ – Ти трябва да даваш всичките тия подробности, ако не даваш, отговорен си. Държат те отговорен. Ще трябва да гледаш пушката, ако намерят някакъв дефект, ако намерят, че не е чиста, или копчетата, ако не са чисти, веднага под арест. Как тъй да не си ги изчистил. Как тъй пушката да не е изчистена, ще прегледат. Ако намерят нещо в безпорядък, хайде в ареста. Вие казвате: „Колко са груби“. Всеки ден тия работи ние ги вършим. Ти си неразположен, че ти със своите мисли, със своите желания, ти вършиш същото нещо. Твоите желания, току постоянно ги спираш. Войник, от коя рота си? Ти питаш от коя рота си, от кой взвод. Има четири взвода, първи, втори, трети, четвърти. От кой взвод си? Или пък: От коя рота си?

Онова, което ви е потребно, кое е? – Всяка сутрин трябва да имате една нова мисъл. Новото в света, което иде, освобождава човека. Старият е вече изнемощял. В природата старите са изнемощели по единствената причина, че онова, което са имали, те са го дали. Казват: „Ами защо да е така?“ – Това е в реда на нещата. Онази торба, която е изпразнена е стара. Пълната торба е важна, защото има съдържание.

Та казвам: Когато вие направите едно добро някому, вие сте празна торба, ако не съзнаете този закон, да занесете тази торба някъде, да я напълните със злато, вие нямате знания. Станете сутрин, вие сте неразположен. Казвате: „Липсва ми нещо, неразположен съм“. Защо? – Изпразнена е торбата. Торбата останала сама. По някой път вие искате да останете сами. Знаете ли какво нещо е самота? – Самотата е една празна торба. Ти трябва да бъдеш сам, но да имаш пълна торба със злато. Когато искате хората да ви обичат, злато имате и понеже торбата е ценна, когато е пълна повече, отколкото когато е празна. Сега това са все аналогии, сравнения. По някой път вие правите аналогии, сравнявате хората. Казвате: „Този е добър, онзи е лош“, но трябва да имате ясна представа. Какво нещо е лошият човек?

Лош е всеки човек, който живее за себе си. Думата лош, тя не означава нещо. Буквата Л означава, че има стремеж. Този стремеж е за самия него. Той иска всичките условия да съдействуват за неговото добро. Лошият човек се отличава с една черта, че той не обича да лъже. Той като го питаш, ще си каже истината. Казва: „Да си кажа мнението“. Казва: „Ти си много добър човек“. То е човешко разсъждение. Често казваме: „Ти си много добър“. Или казвам: „Аз не съм много добър. Добър съм“. Някой казва: „Не съм много лош. Лош съм“. В дадения случай под лош разбирам, че обича да живее за себе си. Идеш някъде, не те почитат хората, ти се докачиш. Защо? – Че Господ не създал тия хора като войници да ти дигат кози рог. Ти вече си на мястото на един офицер или на мястото на един взводен, или на мястото на един фелдфебел, или поручик, или подпоручик, или капитан, майор, подполковник, полковник, генерал, генерал-лейтенант. Този човек е свободен. Всеки един човек е свободен само тогава, когато не искаш от хората да ти дават тази чест, която искаш. Свободен си, когато хората не искат да им отдадеш тази чест, каквато те искат. Някой път хората искат да те почитат по тяхному. Дойде войникът пред офицера, застане мирно, казва: „Г-н полковник“, или казва: „Слушам г-н полковник“. Сега вие виждате някой войник, заповядват му. Ако сте на мястото на войника, вие ще се обърнете три-четири пъти. Ти ще кажеш: “Как да не знаеш как да туриш краката?“ Ако човек знае как да направи нещата, ако сте ефрейтор, знаете ли колко възможности има във вас като ефрейтор, колко души са подчинени на него? 10–15 души. Значи един ефрейтор има 15 възможности. Един взводен има двойно. И най-после фелдфебела, една цяла рота, може би от 100 души нагоре. Вие искате да заповядвате, нали? – Започнете оттам, отдето трябва. Аз ако искам да заповядвам, най-първо ще ида да извадя 10 житени зърна, като войници ще ги взема, ще ги насадя на една права линия и като мина

там, ще им кажа: На всички заповядвам. Ще казвам: Ти си войник! Ще ги прегледам. Ще направя преглед и ще видя, че някое зърно е по-голямо, друго по-малко. Когато полковникът говори или капитанът, или фелдфебелът, никой няма право да говори, понеже нарушават дисциплината. Казвам: Аз ви предавам някои работи, разбирайте ги. Вие искате да станете силни в света. По този път, по който вие вървите, няма нищо сигурно. На кое вашата сила е обоснована? – Силата всякога можете да изгубите. Така трябва да разбирате нещата. Следователно, рибата е силна, докато е във водата, щом излезе вън от водата е слаба. Птицата е силна, докато е във въздуха, щом излезе из въздуха, тя вече е слаба. Човек е силен, докато той мисли. Това е среда за мисълта. Та ако искате да бъдете силни, вие трябва да мислите. Когато мислите, вие сте във връзка с оня свят, дето могат да ви помагат. Човек, който мисли всякога му помагат. Човек, който не мисли, никога не му помагат. Един параход, когато иска помощ, дава сигнал по радиото, иска помощ. Онзи, който няма апарат, каквато и авария да се случи, няма да дойдат на помощ. Та в Божественият свят, ако ти мислиш, тебе не може да ти се случи авария, всякога ще ти дойдат на помощ. Това значи да имаш една връзка. Та пазете вашите връзки. Не правете връзки, но пазете връзките си. Не можете да направите някоя връзка; безпредметни са връзките. Какво ще ви допринесе, ако направите една връзка с един беден и с един болен човек в болницата? Той очаква вие да му помогнете. Щом се запознаете с него, той вашите търговски работи няма да оправи, нито семейните ви работи няма да оправи. Но ако се запознаете с някой богат човек, тогава семейните ви работи може да се оправят. Ако се запознаете с някой учен човек, може да хвърли светлина. Ако се запознаете с някой, който нищо не разбира, какво ще ви допринесе? – Сега вие ще кажете: „Да се не запознаваме ли с хората?“ Вие се поставяте вече в друга категория. Полковникът като върви се

запознава с войниците. В сърцето на полковника не му е приятно като срещне войници да (не) му отдават чест. Той като върви, един войник го срещне, отдаде му чест, друг войник му отдава чест. Някой път енергията на полковника се предава на войника, някой път полковникът като не може да срещне някой войник му става мъчно, а във войниците има едно желание да не срещат полковникът или капитанът. Той иска като ходи да е свободен. Мене ми са се оплаквали. Като срещнеш един офицер, не си свободен, трябва да дигаш ръката. Или пък някой път минал войникът и не го е видял. Може да се случи да мине полковникът зад гърба на войника. И понеже не го е видял войника, може да го накаже. Как трябва да вижда отзад. Помнете вие нямате никакво оправдание както този войник. Трябва да знаеш тази работа. Знаеш, не знаеш, трябва да знаеш. Войникът трябва да вижда като върви, трябва да се озърта навсякъде, отдалече да се оглежда дали не иде неприятелят. Полковникът е неприятел. Онзи (е) войник, който вие не може да го (изненадате). Така той е войник на пост. Той като върви, хвърля окото си натук-натам. Полковият и той е готов. Та и вие сега, вашите войници да не ви изненадат. Да ви не изненадат условията. Ставате сутрин, неразположен сте. На какво може да го отдадете? – Имате едно неразположение. Едно неразположение може да се дължи на физическите условия. Може да се дължи на храната, която си ял. Може да се дължи на нечистия въздух. Може да се дължи на атмосферните енергии, които функционират. Едно неразположение може да се дължи на отношенията, които имате в семейството си или в обществото. Неразположението на един ученик може да се дължи на това, че не научил уроците си в класа. Ще го изпитат и ученикът е неразположен.

Сега туй са обикновени разсъждения. Вие искате да бъдете силни. Силен човек може да бъде само тогава, когато доброто царува в

него. Силен човек може да бъде само тогава, когато Любовта царува в него. Силен човек е онзи, когато Истината царува. Три неща трябва да царуват: Като станеш силен, да признаеш властта на Любовта. Тогава ти си силен човек. За да станеш силен, трябва да признаеш властта на Мъдростта, тогава ти си силен човек. За да станеш силен, ти трябва да признаеш властта на Истината, тогава ти си силен човек. Ти като станеш силен, сутрин ще те срещне Любовта и ще козируваш. А пък ти сутрин като станеш, искаш да заповядваш, ти си слаб човек. Че какво ще заповядва онзи офицер, който бяга от бойното поле. Какво ще прави? – Войникът дигнал пушката. Какво ще прави онзи офицер, когато всичките войници го напуснат? Тогава заповедта не струва пара. Ако вашите войници са се обезглавили, положението ви не е добро. Коя е причината, че войниците ви бягат? – Тия войници бягат, понеже тия войници ти не си ги обичал. Тия войници бягат, понеже ти не знаеш как да заповядваш. Не си ги оставил свободни. Те като намерят слабата страна, те ще турят на изпитание. Казвам: Вие сега сте от ония войници. Вие сега не сте благодарни на онова, което Бог ви е дал. Благодарен човек ето аз какво наричам: Срещне те някой човек, че те обиди. Този, който ви обижда, той ви е началник вече. Двама войници може да се ругаят и двамата се ругаят, и двамата се обиждат, но двамата са с еднакви чинове, единият казва и другият казва. Но като те срещне полковият, той като те ругае ти ще мълчиш и ще казваш само: „Тъй вярно“ Той ти казва: „Ти си едно голямо магаре“. Ти казваш: „Тъй вярно, г-н полковник“. – „Ти си един сволъч!“ – „Тъй вярно, г-н полковник“. Казвам: Може да ви обиди само вашият началник. Вие ще потвърдите значи. Ако не му кажете „тъй вярно“ пак сте виноват. Тогава аз превождам някой път онази приказка. То било във Варненско, село Чатма. В една област Горшик, дето обичат много да крадат. Аз ги наричам горичко поколение. Като минат някъде, ако не могат с ръката да откраднат, с крака ще

откраднат. Де са откраднали овца, де куркой, кой го е откраднал, все чатмяни ще бъдат. Един чатмянин го съдят и (съдията) казва: „Не ви ли е срам, туй село да се поправите с тия кражби“. Той казва: „Господин съдия, ние сме хора прости, говеда, а пък вие сте наши братя и ни прощавайте“. Как ще го осъди съдията? – Аз ви привеждам този пример, вие се смеете, но това не помага. Мене не ме интересува този чатманец. Какво ме интересува? – Казвам: Днес чатманец ли ще бъдеш? Днес капитан ли ще бъдеш? Офицер ли ще бъдеш или ще бъдеш човек, който е дошъл да учи. Хубаво, нямаш власт, тебе ти е мъчно. Казваш: „Не съм на почит между хората“. Значи не си турен още да заповядваш на хората. Разправя ми един капитан, казва: „Аз не оценявах един мой войник. Турих го на сръбския фронт. Мисля си тия войници такива будали, много лошо мнение (имах) за тях“. Но го раняват на фронта. Всичките войници го оставят, връща се само един войник, взема го, много сърби стрелят по тях и казва: „Изнесе ме човекът, спаси ме, изнесе ме на гърба си. Оттам насетне си измених мнението за този войник. Този човек ме изнесе и ме спаси“. Казвам: Ако вие не сте толкоз смели, да спасите себе си. Казвате: „Да го спаси Христос“. Тогава трябва да си съставите за Христа друго мнение. Този офицер казваше: „Аз имам любов към войниците. Видях, че човещина имат“. – „Аз като човек трябваше да го изнеса“ – тъй казва войникът. Че казвам сега, защо Христос минава за един прост войник. Вие сега мислите Христа за генерал. Хубаво, няма противоречие да го мислиш за генерал. Но тогава какво ще бъде вашето мнение за един генерал, който дига войника, че го изнася? Високо мнение ще имаме за този генерал, който се връща, да вземе войника, да го носи, да го спаси. Този генерал ние ще го считаме един гениален човек. Той е готов да даде помощ на своите войници. Не на здравите войници, но на онези, които имат нужда от него. Сега да се върнем към същественото. Голямата опасност, която имате сега, седи в туй: Вие сте като

княжески синове или като княжески син. Баща ви е богат, имате всички удобства. Имате слуги да заповядвате. Този живот няма да върви така. Условията ще се изменят, вие ще останете сам, ще ви се отнемат всичките условия на богатството и почитта ще изчезне. Какво ще правите тогава? – Имате една задача. Имате в живота един човек, който е направил голяма пакост. Сега Провидението го е поставило в голяма нищета, унижение. Вие минавате покрай него. Какво трябва да направите? – Теоретически трябва да направите, че трябва да му помогнете. Как ще му помогнете? – И в този човек вие трябва да изучавате нещата. Ако в този човек настане едно съзнание, той ще дойде при тебе и ще каже: „Ще ми простиш. Аз на тебе съм направил много голяма пакост, аз съзнавам, Господ ме постави в туй мъчително условие". Извинява се човекът. Ти в душата си може да се злорадваш и да кажеш: „Туй ти трябва!" Ако кажеш така, няма да се мине дълго време и ти ще имаш някаква болест, и тебе Господ ще те постави в същите условия. Ще дойде онзи, на когото имаш да даваш и ще ти каже: „Хак ти е". Какво означава „хак ти е"? – Хак ти е, е една неразбрана дума. Хак, означава право. Тя не е българска дума. Отнемай и къде има хак. Господарят дал на своя слуга хакът. Има да му дава нещо. Ние сме дошли на земята не само да съставим за себе си едно понятие, че идем да търсим щастието в света. Щастието ще дойде отпосле. Най-първо трябва да изпълним своята длъжност. Каква ти е длъжността? Най-първо длъжността. Едно малко дете, момиченце, длъжността му е да обича баща си, майка си, братята, сестрите си. Ако туй момиче или момче не обича майка си и баща си, братята и сестрите си, казвам ви, където и да мине в света, то ще се възпита, но има да прекара много големи горчивини. Та казвам: И вие в себе си не обичате. Ако ти в себе си не обичаш своята душа, своята майка; ако ти в себе си не обичаш своя Дух – своя баща; ако ти в себе си не обичаш своето сърце – своята сестра; ако ти в себе си не

обичаш своя ум – своя брат; питам тогава: Мислиш, че като излезеш в света, ще ти върви напред? Да обичаме другите, аз разбирам да обичаме не този човек, не заради него в тази форма, но да обичаме Бога, Който го е създал. Аз като го виждам, виждам, че Господ е в него. Тази обич, която му давам, давам я за Него. Аз уважавам баща си навсякъде. Така трябва да турите. Вие мислите да обичате другите хора, че като идете в другият свят те да ви отдадат някаква почит. В Любовта няма уважение, няма почитание. Любовта дава всичко. Но ако вие от Любовта очаквате отпосле да ви даде нещо. Любовта отпосле взима, но не дава. В началото дава толкоз, колкото никой друг не дава, тогава тя дава преизобилно. Туй, което в един момент Любовта ти даде, ти с хиляди години от него има да ядеш и да пиеш. Ако очакваш отпосле Любовта да ви даде нещо, то е погрешно схващане. Нима аз като ходя в природата, всичко не ми е дадено. Като ида на Витоша, навсякъде разполагаш с онзи хубав въздух, който Бог ти дава. – Какво очакваш? – Въздухът няма да ми го напомпат в моите дробове. После, другото положение, че вие не сте като другите хора. Аз разбирам две положения: Да мязате на хората. Някой път аз искам да мязате на бедните хора, защото във всичката беднотия, която има този беден човек, като идеш в къщи, приема те на гости. Ще те покани с едно хубаво чувство. Казвам: Аз бих желал да бъдете като този човек. Тогава желая всички да бъдете тъй както Любовта. Тя не е нещо мъртво. Любовта където и да те срещне, ни най-малко няма да обърне внимание на твоето минало. Веднага ще ти укаже на тебе услуга, без да обръща внимание какъв си и какво си правил. То е второстепенно. Тя ще обърне внимание на ония нужди, които имаш и ще си замине. Като онзи самарянин, тя ще те остави в гостилницата, ще плати за тебе и ще си иде. Ако вие мислите, че Любовта с вас трябва да върви, вие имате съвсем друго мнение за себе си. Вие искате Любовта постоянно да върви подире ви като войник и вие да

заповядвате; вие се лъжете. Единственото нещо, което не търпи никаква заповед; ти даже като помислиш да заповядваш, нея я няма. Ако някой от вас сте изгубили своята Любов, вие сте искали да бъдете или полковник или генерал, или майор. За да имате Любовта в себе си, вие трябва да бъдете като един редник, да нямаш никакво желание да заповядваш. По някой път войниците ще ти заповядват. Ако не познаваш полковия, вие ще кажете, че той има власт, войникът ще каже някой път на полковникът, че той е от високо място. Власт има. Този полковник, ако направи погрешка, войникът може да каже някаква дума. Срещнеш войник на княжески син и ако не знае полковникът как да постъпи с войникът, княжеският син, знаеш какво ще стане. Може да изгуби цялата служба. Като го срещне, полковият има една усмивка. Този войник е важен, той не се подчинява. Разправят за един княжески син, наследник на английския трон, водил малко разпуснат живот. Хващат го в едно кабаре, извеждат го и един английски съдия го съди и му казва: „Ето, ти ще бъдеш наследник на английския трон. Цар ще бъдеш.“ Той бил много честолюбив. Удря една плесница на съдията. Съдията го осъжда и три деня го туря в затвор. Бащата като чул за постъпката на съдията, казал: „Много добре направи съдията“. Но когато той станал господар на Англия, понеже го арестувал три деня, този английски крал го повикал и му дал най-голямата почит. Той съзнал, че постъпката му е умна. Казвам: Ако вие сте един съдия, какво ще направите? – Някой път в себе си вие не осъждате нещата право. Гледам мнозина като дойдат, не ми представят фактите както трябва. И аз не представям някой път фактите както трябва. Някой път нещата ги преувеличават. Разправя ми той за един ангел. Той е величие. Светнал като слънце. Пък туй не е вярно. Аз му казвам: Ти падна ли на земята? Не. А го виждам, туй не е никаква светлина. Апостол Павел като видя Христа, падна от коня. Една сестра ми разправя, че видяла ангели, като

слънцето да светят. – Тя много голямо мнение дава за себе си. Нейният ум не може да издържи тяхната светлина. Тя видяла един прост човек, доста угледен и тя (го) оприличава на слънцето. Ако свети като слънцето, че той има 25 хиляди градуса. Как ще може да устои на тази ослепителна светлина? – Тъй се говори. Като срещнеш един ангел, той има проницателен поглед и като те види, прониква в тебе. Ти се страхуваш от ангела, мислиш, че той е ангел, иде да те съди. Той като те срещне, ти ще се уплашиш. Той казва: „Този път, по който вървиш, не е този пътят. Никой не е излязъл по него. Не само ти, но и ние едно време когато живеехме като вас, мнозина от нашите ангели направиха същата погрешка. Вие сега мислите, че ако направите погрешка. Може да направите погрешки, колкото искате, но ще изгубите туй, което имате“.

Сега заключението какво ще бъде? – Нищо в света не е произволно. Любовта изисква пълна свобода, за да се прояви. Любовта изисква пълен живот, за да се прояви. Когато дойде Любовта, ти няма да питаш откъде иде и къде отива. Ти ще я приемеш тъй, както приемаш слънцето. Като приемеш слънцето, ти не го питаш откъде иде. Отникъде не иде. Земята се върти около него, пък и то се върти. То има предназначение, някъде отива. За слънцето казват, че слънцето изгря у нас. То е лъжлива идея. Слънцето досега никога не е изгрявало и никога не е залязвало. Земята като се върти около себе си, тя прави слънцето да изгрява и да залязва. Ние сами ставаме причина и изгубваме Любовта. Изгубването на Любовта, то е залязване. И ние правим някой път да дойде Любовта. Ние го правим това. Някой път вие казвате: „Не ме обича Господ“. Не ви обича Господ? – Вие сте се обърнали и вие мислите, че Господ не ви обича. Господ не може да се измени. Той не е човек, който за някоя твоя погрешка да мисли. Ако съгрешиш пред Господа, Той ще те прати да изучаваш добродетелите. Като съгрешиш, Господ ще те прати между лошите

хора те ще те възпитат. И като направиш добри постъпки, ще те прати между добрите хора. При тях ще живееш. Някои от вас живели ли сте при Господа? – Кажете ми? Вие по някой път си давате по-голяма тежест, че Господ живее във вас, то е много казано. Значи, Той толкоз закъсал, че дошъл в твоята колиба да живее. Като че няма друго място. Като кажеш, че Господ дошъл да живее във вас, като че няма място. Ти си даваш в себе си мнение, че у тебе Господ живее. Казвам: Толкоз колиби, толкоз къщи, че у тебе ще дойде да живее. Няма философия. Сега не съм за отричането на нещата. В онази същина, в която Бог живее между нас, трябва да схванем философията: има 9 йерархии, една от друга по-напреднали. Числото 9 е Божествения свят. Показва, че има 9 степени. Ти трябва да минеш през 9 степени, докато дойдеш до числото 10. Числото 10, това е Бог. Едното си ти. Нали казват, че всичките хора от човека са излезли. Нали от един човек се създадоха всичките хора? – Всичките тия хора, които съществуват от един човек излязоха.

Та мисълта, която трябва да остане в ума ви: Ако Бог живее в тебе, ти ще имаш един свещен трепет. Ти само веднъж да видиш Господа, не ти трябва втори път да го видиш. Ако веднъж Го видиш, ти няма да Го забравиш. Ти си спасен. И ако веднъж Го видиш, ще се зароди желание и втори път. Да не Го виждаш, ти си загубен човек. Човек, който не иска да вижда Господа, той е изгубен. Но когато иска да Го види и когато някой Го види, той е спасен човек. Да видиш Господа, това е спасение, да не искаш да Го видиш, че да те е страх от Господа, ти си от изгубените хора. Сега вие може да не ме разберете. Аз ви представям две думи, изгубен и спасен. Даже по някой път трябва да го турите на място, трябва да му държите по една лекция. Вие как разбирате от вашето гледище? Ще кажете как можем ние да ти проповядваме. На мене са ми проповядвали котките, на мене са ми проповядвали птичките, доста са ми проповядвали. Гледам, приближа

някъде и една птичка хвърка наоколо. Спирам се и казвам: Накъде да вървя сега? – Безпокоя се. Виждам в тази посока, върти се. Връщам се назад и казвам: Извинете, че ви смущавам. Тя казва: „Не разбираш ли? –Там е моето гнездо, не отивай да плашиш децата ми“. Аз имам високо мнение за себе си, но ти ни най-малко нямаш туй високо мнение заради мене. Казва: „Не отивай да плашиш децата ми!“ Някой път нарочно ида да ги плаша. Мене ме интересува къде е гнездото. Интересувам се и сега, колкото повече се приближавам, толкова повече тя дига шум. Докато дойда донякъде, в гласа има много мощно нещо. Аз яйцата не бутам, понеже в птиците има традиция. Ако бутнеш яйцата, тя не отива повече там да ги мъти. Щом някой им бутне яйцата, те знаят, че не са избрали хубаво място, даже и да измътят яйцата си, няма да харосат. Те вярват, една традиция имат. Отдалече разглеждам яйцата, тя после иде, мирише ги. Забелязал съм някой път ходи тя, 4-5 пъти тя ходи и познава, че имам доверие. Погледне някой път, някой път съм ходил, когато са измътени. Тя го счита високо мнение. Започва да се съзнава.

Казвам сега: Какво мнение има Господ заради нас? Ако ви каже Господ нещо да го направите, ще го направите ли? – Че тогава вие мязате на онази млада мома, която иска да покаже на своя възлюблен, че го обича. Че казва: „Толкоз го обичам“, в реката се хвърля да се удави. Тръгва тя край брега, а той седи спокоен. Той е плувец. Тя иска той да се хвърли, да я извади от водата. Тя отива, пък се обръща и казва: „Кажи да се не хвърлям във водата“. Всяка мъчнотия, в която вие можете да попаднете, вие сте се хвърляли в тази река и тогава ще дойде Господ да ви избави. Ако вие не можете да покажете вашата Любов, Господ ще ви я покаже. Всеки ден, всеки един от вас, направете един малък опит. Ти си едно дете. Съгрешил си пред баща си. Помоли се на баща си и веднага ще се измени настроението на бащата, на майка ти, на братята ти. Вие всеки ден трябва да се молите.

Казвате: „Да се примирим“. Молете се. Че вие, ако сте събрани тук, и ако за Господа не можете да изпълните Неговата Воля, вие очаквате аз да ви дам. Мнозина от вас очакват да ви дам голяма сила. Аз не искам да ви направя полковници да безпокоите войниците по пътя, по никой начин. Аз не искам да заповядвам никому. Но и другото нещо: Не злоупотребявайте! Има един свят, който не търпи погрешки. Не мислете, че може да бъдете възлюблени на Христа или на Господа, ако имате скрити в себе си прегрешения и ги криете. Вие не можете да бъдете възлюблени. Има неща, които нас не ни са потребни, не се безпокойте за тях. Аз не искам да мислите, че сте грешници, в себе си казвам: Трябва да бъда справедлив. Срещна един човек казва, или някое куче ме лае, аз се спра и си кажа: Ако аз съм на неговото място, какво ще направя? – Изваждам хляб, давам му, казвам: Много добре изпълняваш длъжността си. Казвам: Занапред ще минавам малко по-далече, втори път, трети път. От нас зависи. Сега мнозина гледам тук в Братството казват, съдят и казват: „Не живеят тук добре“. Ти, който казваш, че не живеят добре, дай един проект, как трябва да живеят. Че как трябва да живеят? – Ти не постъпваш добре! – Как трябва да постъпвам? – Аз бих желал да постъпя тъй, както трябва. Но вашата погрешка е там. Вие като полковника не можете да постъпите. Ако бяхте обикновен човек, да нямате служба, няма да безпокоите никой войник, като полковника. Войникът сега е тук. Войникът като заминеш, какво ще каже по твоя адрес? – Много остро говорят. Някой път като съм гледал войникът върви, като замине полковникът казва: „Едно говедо. Полковникът ще ми държи сметка, че копчетата не са били в порядък, че нещо друго не е било в ред“. Войникът върви и мърмори. Хубаво, да кажем, че вие сте религиозен полковник. Срещате един човек редник и казвате: „Ти нямаш правилно понятие за Христа“. Ама ти не знаеш какво нещо е вяра. Какво нещо е надежда. Какво нещо е спасение. Нареждат по този

начин. Аз като срещна един художник, казвам: Я ме нарисувай. Той като ме нарисува казвам: Стой сега, позирай. Аз ще те нарисувам. Искам да зная той ли знае или аз зная. Той ме нарисува и аз го нарисувам. Аз излагам него както съм го нарисувал и той излага картината си. Ама той турил публика. Кой е нарисувал нещо по-хубаво, ще се провери, и което е по-верно, той е по-добър художник. Който иска да критикува някого, ще го нарисува. Който иска да ви критикува, ще ви нарисува правилно. Два образа трябва да има. Само един образ не може. Та сега аз като живея, не живея за вас. Аз да ви кажа какво разбирам. Под думите „аз живея за себе си, но аз живея и за другите". Аз съм художник, който рисувам за себе си, но аз живея и за другите. Аз съм художник, който рисувам на себе си, не рисувам хората. Този живот не е мой. Искам хората да живеят моя живот. И хората не живеят за себе си. Един художник няма да рисува себе си. Той ще търси сюжети от външния свят. Та казвам: Никой за себе си не живее. Никой за себе си не живее, за Христа живее. Христос не живее за себе си, Той живее заради нас. Следователно, една обмяна има. Ние трябва да живеем за Христа и Христос трябва да живее заради нас и между нас трябва да бъде. Вие искате да станете светии, да бъдете обичани, обични на Господа. Да казват: „Като този светия не е имало". Или да кажат: „Като този Учител в България втори не е имало". То е заблуждение. Като Бога няма. Защо е, аз зная защо е. И като нас няма. Като Бога няма, но и като нас няма. Аз живея за Господа. В душата си аз казвам: Това е в Името Божие. Да живея за Господа и Господ да живее заради мен. Като направил света, зная, че Той направил света заради мен. Той не го е направил заради себе Си. Но като дойдох в света и се родих, не се родих заради света, родих се заради Господа. Аз признавам този свят, заради мене е създаден. Понеже съзнавам, че животът, който живея не е заради мене, но за Бога. Бог направи света, заради себе Си. Но ако тъй разбирам, че Бог

направи света заради себе Си, ние ще разберем частично, само заради нас. Сега туй, което ви казвам, не искам да вляза в стълкновение с вашите идеи. Днешните ви идеи няма да бъдат за утрешния ден. Един ден бяхте малки деца, тогавашният живот де е детският ваш живот. Тогава бяхте невинни, искрени, не обичахте да полъгвате, не се преструвахте. Дойде някой, прегърнете го, целунете го. Децата са много свободни. Щом станете възрастни, вече има други правила. Аз съм ви превеждал на вас един пример: Аз, мисля, в Пловдив беше. Отивам в едно семейство, правя своите изследвания, останах на гости. Едно малко момиченце на 5–6 години седи в стаята и като излезе майка му, хвана ме, прегърна ме. И после пак седна мирно като дойде майката. Казва: „Не ме разбира майка ми". Виждам онова дете не прави нищо, но на какво се дължи, майката постоянно му казваше: „Ти да не направиш нещо". Всичките тия деца всякога не показват своите чувства. Аз не разсъждавам, отивам при една чешма да измия лицето си. Имам добро мнение. Но ако ида при някоя кална чешма. Към всичките хора ние не можем да бъдем еднакви, запомнете го това. Колкото една душа е по-чиста, не само привидно. Най-първо освободете се от мнението, че сте добри хора, защото да мислиш, че си добър, то е голяма тежест. Добър съм, Господ ме е направил добър. Как ще мисля другояче. Душата е излязла от Бога, Духът е излязъл от Бога. Умът е излязъл от Бога, сърцето е излязло от Бога, не може да бъда лош човек. Най-много сърцето може да се пооцапа. Понеже съм дошъл в света, нямам никакво користолюбие в себе си, взел съм кесията на някой човек, за да не го оберат. Утре вложа тия пари в банката и с лихвите ще му ги върна.

Казвам: Съзнавайте, носете в себе си Божественият живот. Живейте за Господа и считайте, че всички страдания, които ви идват са едно благо. То е много мъчно да се разбере, че страданията са едно благо. Някой път забележете не само това, има думи, които като

произнесеш, може да произнесеш една дума много добре, може да произнесеш думата Любов много добре, пък да обидиш човека. Може да ти кажа, като вашата глава няма в света. Но ти вече го взимаш на подигравка. Или като вашата Любов няма. А пък някой път може да ви кажа нещо лошо и пак да не се обидите. Казвам: Ти си много лош човек, но на тебе ти е приятно. Аз като произнеса думата „лош“, турям една мекота и тебе ти е приятно. Слушам двама млади си говорят, Той казва: „Аз никак не те обичам“. Тя се поусмихне. Тя казва: „Я ми кажи още веднъж“. Той пак ѝ казва. Тя иска да ѝ повтори онова, което е казал. По някой път аз си позволявам. Някой казва: „Учителят все за Любовта говори, има някого предвид“. Аз бих желал ония, които се обичат да нямат никакво противоречие. Така седи в моя ум. Аз съм говорил досега за безлюбието. Ние си представяме, че се обичаме. Вие когато обичате човека той за тебе е добър и за него е добър. Любовта носи здраве. Любовта носи свобода. Любовта носи живот. И мъртъв да си като дойде Любовта, ще те оживи. Казвате, че тази Любов сега не могла. Любовта е от една категория. Любовта възкресява мъртвите. Любовта повдига болните. Любовта обогатява сиромасите. Любовта просвещава невежите. Всичко прави тя. Ами че нека дойде онази Любов, която нас ще ни повдигне. Сега ще кажете: „Тъй не говори Любовта, но другояче“. То е човешко разбиране. Казвам: Някой път трябва да държа една лекция, аз ще слушам, вие ще говорите, какво разбирате под думата „Любов“. Аз какво разбирам под думата Любов, ще намеря някой болен и ще туря ръката си и той оздравява. Или мина покрай някой беден човек и си туря ръката, и казвам: От коя рота си? – Не го питам нищо за неговата Любов. Туй е да съм като някой полковник, питам така. Туй не питам, като редник съм. Някой ще те пита ти обичаш ли Христа. Пита един евангелски проповедник: „Ти обичаш ли Христа?“ Казвам: Покажи ми как да Го обичам. Аз досега не съм намерил начин, искам да Го обичам, но не

зная как да Го обичам. Казвам: Аз ще ви бъда много благодарен, ако ми покажете. Казвате: „По стария начин. Щом река да го обичам, аз искам да стана като Него“. Рекох: Туй не го харесвам. Аз искам да стана като Христа, но погрешката е, че без да съм страдал като Христа, без да съм имал Неговите противоречия, искам да стана като Христа, да имам Неговите почести. Откъде накъде. Казвам: Синко майчин, ти искаш почестите на хората, ами ти нищо не си дал за Христа. Казвам: Като минеш през тия страдания на кръста, тогава ти ще бъдеш едно с Него. Пък аз искам да имам почестите на Христа, но не искам да мина през кръста. Даже по някой път искам да покажа, че разбирам живота по-другояче, отколкото Христос го е разбирал. Сега учените хора казват, че Христос навремето така Го е разбирал. Като че те по-добре разбират от Христа. Христос не седи на едно място. От две хиляди години той се е учил. Той е станал по-учен. Той не е седял на едно място. Учил, знае повече. Десет пъти повече, отколкото всеки едного. Казвам: За мене Христос не е един невежа човек, но който постоянно се усъвършенствува и каквото каже го прави. Не казва едно нещо, пък да прави друго. Казвам: Ти като Христа, като те разпънат на кръста, можеш ли да кажеш: „Прости им Господи!“ Може ли ти да простиш на тия, които те турят на кръста? – Ти казваш: „Господи, унижаваш ме!“ Казвам: Далеч си от Христа. Някои обявяват и казват: „Господ да го накаже!“ Оставете тия ваши заблуждения! Казвам: Оставете се от вашите заблуждения. И аз ще се оставя от моите заблуждения. Аз имам едно заблуждение: Мисля, че от вас светии ще станат. То е едно заблуждение. Ако вие сега станете светии, то е изгубена работа. Аз няма да ви кажа, че сте много добри. Добри сте. Няма да ви кажа, че сте и много лоши, лоши сте. Под думата „лош“ човек какво разбирам? Аз някой път казвам за себе си: Лош си, значи за себе си живееш. Казвам: Аз трябва за другите да живея. За мене това е ясно. Направя нещо за себе си, не е хубаво това. Защото моя

пример, като го видя в другите хора няма да го харесам. Когато другите хора живеят за себе си, мене не ми е приятно. Когато видя, че другите хора живеят за другите, казвам: Ако тебе ти е приятно, другите хора да живеят за тебе, и на тях е приятно ти да живееш за тях. Когато хората не ме обичат, казвам: Аз не живея достатъчно за тях.

Казвам: Сега искам всички да живеете за Господа и Господ да живее за вас. Всички да живеете за Христа и Христос да живее за вас, то е една идея. Да живеем за Христа и Христос да живее заради нас. Тогава ще добиете тази сила, която искате. Ще направим един опит. Не опит, не искам да правя опит, да установим вашето верую. Вие искате да ме заставите да направя някои неща, да вярвате дали съм това, което съм. Вие този въпрос не го разрешавайте. Онова, което съм, съм. Което не съм, не съм. За мене е ясно. Аз не мисля за себе си онова, което не съм. Онова, което Бог е направил и онова, което Божественото иска е, и вие да мислите за себе си. И вие да мислите за себе си това, което сте. Няма да ви казвам аз какво съм. Казвам: Опитайте водата, която излиза из мене, това е то. Няма да търсите външни украшения, те са второстепенни. Водата, ако ви хареса, това съм. Тази вода съм. Ако не ви харесва, каквото и красноречие да имам, за мене то е съществено. Онова, което изтича от вас, туй е за мене важното. Онова, което от всеки един човек изтича. Искам от всинца ви да изтича Божественото. И от мен да изтича и от вас да изтича. Че тия двете течения, като се съединят, тогава ще влезе новата музика и новият живот. И семейният живот и частният, и ще се образува един съвместен живот, друг живот. Казвате: „Кой ще се грижи за нас?“ Казвам: Бог ще се грижи. За пример, ако вие ми дадете 1000 лева, искате да знаете след колко време ще ви ги върна. Ако аз ви дам нещо и мисля след колко време ще ми го върнете, това не е разбиране. Онова, което давам, ще остане за онзи, тогава на онзи, Бог

ще остави на мене. Онзи, който разбрал живота, той не мисли аз как ще живея. То е моя работа, аз как ще живея. Казвам: Бог е дал на нас абсолютно доверие. Че той ни дал живота и този живот как ще живеем оставил ни свободни. Когато се върнем в невидимият свят, може да иска сметка. В този живот няма какво да те ревизират. Той те оставя напълно свободен. Радвайте се на онази свобода, която Бог ви дал. Когато дойдоха и доведоха при Христа онази блудница, искаха да Го предизвикат. Той писа на земята, прави своите изчисления. Казват: „Ти какво казваш? – Според Мойсеевия закон, тази жена трябва да я убием с камъни“. Христос казва: „Който от вас е праведен, да хвърли камък“. Когато всички се разотидоха, Той я пита: „Не те ли осъди никой? И Аз не те осъждам. Иди и не прави тия погрешки!“ Онова доверие, което Бог ти дал, не престъпвай, не злоупотребявайте с доверието, което Бог има към вас. Аз казвам: Не злоупотребявайте с доверието, което Христос има към вас. Туй трябва да бъде като едно мерило. Не искам един други да се съдите. Всеки себе си да съди според закона на Божията Любов, според закона на Божията Мъдрост, според закона на Божията Истина и свобода. Тогава само ще се образува едно общество и вие ще се разбирате. Като се срещнете, в лицата си ще видите какви сте. Аз като ида при една мечка, вече зная какво е състоянието на мечката. Като срещнете един човек, вие можете да знаете неговото състояние.

Сега да се върнем. Казвам: Вие сте добри по моему, но още вашата доброта не сте проявили. Вие сте умни, но вашият ум не сте проявили. Вие сте силни, но вашата сила не сте проявили.

Желая сега да проявите вашата доброта, капиталът ви да бъде в обръщение. Желая да проявите вашия ум. Желая и да проявите вашата сила, която имате.

Божията Любов носи пълния живот!

24 лекция, държана от Учителя на 12 май 1937 г., сряда, 5 ч.с. София – Изгрев

ЦЯЛОТО И ЧАСТИТЕ

Добрата молитва

Силното и слабото въже как ще се определи? Въжето, което има повече нишки е по-силно. Въжето, което има по-малко нишки е по-слабо. Тогава ще ви дам една формула, на която човек може да гради: Когато частите се съединяват в едно цяло, цялото става силно. Когато частите на цялото се разединяват, цялото остава слабо. Вие може да приложите този закон и ще имате резултат. Онзи казва: Който действително мисли, който мисли става умен; който не мисли, става глупав. Който мисли, не става силен. Силата е резултат на съвсем друго. Тя е свързана с мисълта, но силата има друго предназначение. Може хората да са силни, без да са умни. Не че не влиза силната мисъл. Че умните хора не са пехливани. Само умният човек, ако концентрира своята мисъл, своята енергия в своите мускули, там съвсем друг е законът. Силата е нещо колективно. Когато няколко способности, две, три, четири, пет се съединят в едно да работят, тогава това се нарича сила в човека. Силата е комбинирана енергия или сбор от способности, които се съединяват да работят. Силата на човека тогава е турена за действие. Когато силата се разединява, проявяват се способности. За пример, имате един човек морален. Как ще определите моралът? – Моралността е сбор на известни чувства, висши чувства, във връзка с човешките способности, с висшите способности на човека, тогава образуват морал. Пък когато по-нисшите чувства във връзка с неговия нисш ум се проявяват, тогава се образуват долни чувства. Сега в нисшите чувства и висшите чувства разликата седи в туй: висшите чувства имат право над другите в своето съзнание, а нисшите чувства имат правото само, което се

отнася до тях. Когато човек живее един егоистичен живот, той е под влиянието на нисшите чувства. От сутрин до вечер мисли само за себе си. Мисли, че не е здрав, че не е умен, че не му върви, че богатство няма, жена няма, деца няма, сила няма, това няма, онова няма. Или започва да мисли каквото има. Когато има и когато няма, той си мяза. В единия случай, когато има, става силен; в другият случай, когато няма, става слаб. В единия случай, когато има, става кротък. В другия случай, като няма, става свиреп. Някои хора са лоши, понеже нямат. Дайте им и те стават добри. Не мислете, че като станат добри, всъщност са добри. Сега туй е само едно смятане. Хубаво трябва да знаете да смятате, да изваждате две камъчета. Извадиш две камъчета от една царска корона. То е престъпление. Туриш две камъчета, които нищо не струват на короната отгоре, това е пак престъпление. Извадиш простите камъни от короната и туриш скъпоценни, то е една добродетел.

Сега, да допуснем, че вие искате да бъдете добри, тогава трябва да разбирате изкуството за да бъде човек добър. Има един свят, дето добродетелта е нещо видимо, материално, осезаемо. Сега не мислете, че когато човек стане добър, той е добър. Наполовина е добър. Че самата философия, може да му е забранено да познава дървото на познание доброто и злото. Забранено му е било да се занимава с доброто и злото. Значи има един живот, щом дойдеш да бъдеш добър, ти ще се натъкнеш на злото, понеже злото след себе си води доброто. След доброто върви злото и след злото върви доброто. След злият човек върви добрият. След добрият човек – злият. След злият човек, доброто отзад върви. А пък в добрия човек злото животът, отзад върви. Може да кажете: „Как да го разбираме?“ Как ще го разбирате? – Дойде господарят, яде на първото място. Той като дойде, веднага му служат. Дойде слугата, най-после каквото остане в тенджерата, това му слагат. Казвам: Когато искате да бъдете добър, ще се натъкнете на

злото. Всички от вас, които искат да станат добри, да ги обича Господ, молите се повече, натъквате се на най-голямото зло. Тогава ще изкарат голямата неприятност. Ако искаш да бъдеш добър син, ти малко ще станеш кишав, влажен или неразположен. Или слугата ти, или даже животните ти ще се изопачат. Казвам: Трябва да имате предвид, че то е вече закон. Трябва да познавате, че подир доброто върви злото. Трябва да знаете доколко трябва да бъдете добри. Защото голямото богатство е родило крадците. Там, дето се събира голямото богатство, събират се и крадците. Дето има добри хора, там са и най-лошите хора. Ако искате разположение, намерете някой лош човек. Там ще намерите и добрият. Дето има един светия, ще има един дявол. Единият е чер светия, другият е бял светия. Дето има един чер светия, ще има и един бял светия. Дето има един чер, ще има един ангел. Вие сега ще кажете: „Защо е така?“ – Ами защо така се свири? – Че как да се свири? – Защо на цигулката има четири струни? – Че колко да има? – Шест да има. Вземете китарата. Ако искате цигулка, четири струни. Защо има толкоз струни на пианото? Ако искате с много струни, свирете на пианото. На цигулката четири, на китарата – шест. На пианото, колкото искате. Там има повече. Ако искате повече, онези, които задават въпроса, имат едно чувство на тщеславие. Някои задава въпроса и пита: „Кой създаде Господа?“ – То е най-глупавият въпрос, който някога може да се даде. А той мисли, че е умен. Кой създаде Господа? – Туй, което създава нещата, не може да бъде създадено. И създаденото е само туй, което не може да създава. Всяко нещо, което не може да създава, е създадено. Всяко нещо, което създава, то не може да се създаде. Трябва да разбирате думата „създава“ какво означава. Вие мислите, че създава нещо. Много проста работа е, създава. Ти не можеш да създадеш, ако нямаш. Създаде. Бог е създал света, понеже е богат, дал нещо от себе Си. Вие мислите, от нищо нещо е направено. Знаете ли какво нещо е

от нищо нещо? – От НИ-ЩО, като туриш „ни“ и „що“, мислиш че е нищо. Но нищото, то е „ни“ и „що“. „Ни“, значи изготвям нещо. „Що“ – искам нещо. Казва: „От нищо нещо стана“. Туй, което разнищя. Бог е искал от нищо, нещо да създаде. Ние хората се спъваме от думите си. Казвате: „Той е претенциозен човек“. Какво значи претенциозен човек? – Претенциозен значи нещо, което е натегнато. У българите имат един общ глагол, зает е от един език – „тегнет“. Един човек, който натегнал, иска да се поправи. Иска да тури един глас, че да го слушат хората. Натегнал нещо, иска да се покаже. Какво лошо има, че иска да се покаже? – Свири човекът, претенции има, че свири. Щом може да свири, защо да няма претенция. Знаеш да говориш език, що да нямаш претенция, да говориш? – Щом знаеш, има претенция. Щом не знаеш, нямаш. Ако вземете „ten“ (тен), на английски какво значи? – Кажи на английски „тен“, той веднага ще отгадае и веднага ще разбере. „Тен“ какво означава? – Но ако кажеш на един англичанин десет, той какво ще разбере? – Кажи на българина десет, той ще го разбере. Кажи „тен“ на англичанина, той ще го отгадае и веднага ще разбере. При „тен“, англичанинът е учен, българинът е невежа.

Та казвам: Когато дойдем до религиозните разбирания, има известни чувства в хората, които не са религиозни. Някои хора са турили религиозна табела на своите лични чувства. Религиозните чувства са за един малък кръг. Те са да подигнат индивида. Семейните чувства са, за да запазят дома. Самосъхранителните чувства са да запазят индивида от нещастия, които има в света. Моралните чувства са, които да пазят общия порядък в света. Висшият ум е, който се занимава с причините и последствията на нещата, как светът е създаден. Нисшият ум е, който се занимава с малките работи, които са необходими за ежедневният живот. Казва: „Трябва да имаме един нисш ум“. Думата „нисш ум“ е взела съвсем друг характер. Англичанинът може да каже „lower mind“, и понеже

вие се занимавате с едно изкуство. За да стане човек слаб, той трябва (да) отслабне. За пример, онзи, който дебелее, казва: „Да отслабна". Той трябва да разединява. Тия хора, които надебеляват, где е злото? – Тия хора не са организирани, натрупали са мазнини. Тия хора, които надебеляват, имат повече мазнини, отколкото тъкани. За да бъде човек добре организиран, трябва да се развива мускулната система. Има мускули от разен характер, които си помагат. Цялото тяло на човека е изтъкано от мускули. Има морални мускули, има лични мускули, има индивидуални мускули, има самосъхранителни мускули, има семейни мускули. Съвременната наука не ги обяснява. Значи, ако у тебе са слабо развити моралните мускули, ще бъдеш слабо морален човек. Не че нямаш светлина, но нямаш тия силни мускули. Ако си умен човек, тогава ще вземеш един лост отвън, с малко сила ще работиш. Този лост ти е спомагателно средство. Не принадлежи на тебе. Сега тази философия е отвлечена. Ако искаме сега отвлечени неща, казвам: Когато частите се разединяват, цялото става слабо. Щом ти се разделяш от онова, което Бог създал, ти ставаш слаб човек. Щом се съединяваш с онова, което Бог е създал, ти си силен човек. Не търсете силата извън себе си. Сега думата „себе", себелюбие, съвсем не означава туй висшето в човека. Себето е обосновано на личните чувства. У себелюбивият човек личните чувства вземат връх. Морален човек значи, в който моралните чувства вземат връх. Или семеен човек, в който семейните чувства вземат връх. На семейният човек сега не му ли трябват лични чувства? – Той не може да се обезличи. На семейният човек морални чувства не му ли трябват? – Защото без морални чувства ще му липсва вътре една връзка. Той ще бъде слаб човек. В тебе всичките чувства, които имаш, всяко едно чувство ще бъде поставено на място. Сега аз като говоря върху този въпрос, не че вие не разбирате нещата. По някой път аз виждам хората, техните понятия са смешни. Той смесил леща, боб,

ориз, всички тия неща. Не иска поотделно ориза, поотделно лещата, смесил ги, понеже на едно място щели да идат всичките. Леща, боб, ориз, всичко турил в тенджерата. Казвам: Не е лошо, няма престъпление в туй. Но в храносмилането бобът не се смила еднакво с другите. Еднакво време не вземат. И да уврат еднакво време не вземат. И да се смелят, еднакво време не вземат. Не можеш да туриш боб и ориз заедно. Оризът за половин час ще се свари, но бобът два часа трябва да заври. Казва: „Не размесвайте". Вие по някой път смесвате. Казвате: „Той е много набожен човек". Че кой не е набожен? – То не е основано. Че когато искам да ям, не съм ли набожен? Треперя. Когато съм жаден, не съм ли набожен. Всеки човек, когато е вдаден в един предмет повече, отколкото трябва, той е набожен човек. Прекалил го, той ще се моли. После другото. Казват: „Да се съберем да се молим". Хубаво, но вие се събирате външно. Молитвата седи от два факта. Ако се молиш външно, трябва да се молиш и вътрешно. В какво седи вътрешната молитва. Най-първо ще мислиш, чувство няма. Щом започнеш да изказваш молитвата, ще дойде външна молитва. Най-първо ще дойде вътрешната молитва, ще мислиш. След туй ще дойде външното моление. Щом дойде ти да произнасяш думите, то е външно моление. Силата на човека седи не външно, но вътрешно трябва да се моли човек. И отвън трябва да се моли. Сега вътре какво означава, и отвън какво означава. Отвън е достояние на всички. Отвътре е достояние само на човека. Щом се молиш отвън, нали Христос казва: „Не бивайте като тези, които се молят като фарисея, които правят дълги молитви".

Разправя един евангелист, завел детето си в църква да го учи да бъде набожно, да не би да стане безверник. Проповедникът обичал много да се моли, започвал да цитира от началото на Битието. Започнал да изчислява тия глави, че пророците, че най-после стигал до Откровението. Вие седите тук и се молите. Но трудно е да се

молиш по евангелски, да коленичиш на земята, да седиш един час на колене. Вие седите и се молите. То е рахатлък. Аз ги похвалявам. Евангелистите на колене ще коленичат и ще се молят. Православните, когато искат да дадат тържественост на молението, коленичат. Хубаво е то, не е лошо. Коленичили бащата и детето, и като седели половин час, детето казва: „Татко, свърши ли се?“ – „Не синко, той е още в пустинята, евреите за Египет отиват, изход е“.

Казвам: Ако аз задържам в себе си по-дълго време една мисъл, отколкото трябва, тя ще причини същото. Никога в ума си не трябва да държиш дълго една мисъл. Казва: „Дръж своята мисъл“. Трябва да разбираме. Ако ти държиш една мисъл в ума си, ти с туй по-силен няма да станеш. Тази мисъл ще заеме мястото на други мисли, които трябва да минат в твоето съзнание. Никога една мисъл и едно чувство не трябва да останат по-дълго време, отколкото трябва. Ако останат, ние се пристрастяваме към туй чувство или към тази мисъл. Човек само с туй чувство не може да живее. Ако се пристрасти човек само за ядене, от сутрин до вечер мисли само за ядене, яденето е момент. Ще ям, ще благодаря на Бога. Или имаш една мисъл, която постоянно държиш в ума си: „Пари нямам“. Или държиш мисълта, че знание нямаш. То не е толкоз мисъл. Ти чувствуваш, че нямаш сила, то не е мисъл, то нищо няма да ти допринесе. Та казвам. По някой път вие сами си отслабвате. Аз съм забелязвал, на мене са ми проповядвали да ме обръщат, да ме направят съботянин, да ми разправят за кръщението, че трябва да се кръщава човек. Питам аз този човек: Колко пъти трябва да се кръщава човек? – Веднъж. Идва сега един православен, казва: „Ти защо не се кръстиш?“ –Аз го питам: Христос кръстеше ли се? Христос правеше ли този знак? Отпосле дойде кръстенето. Ти казва: „Защо не даваш милостиня?“ Христос даваше ли? – Никога той пари не е давал. Каква милостиня е да извадя от джоба си 5,10 лева? – Христос не зная дали е носил пари. Даже при

един случай, когато Му поискаха пари да си плати данъка, той нямаше пари и каза на Петър: „Кой трябва да плаща?“, но казва: „Вземи мрежата, ще хванеш една риба, ще намериш в гърлото ѝ една златна монета, плати за Мене и за себе си!“

Сега аз засягам въпроса: Вие всички пеете, но сте обикновени певци. Ще пеете за да послуша Господ. Представете си, че трябва да изпеете „Господи, Боже мой“. Че как ще го изпеете? Не че Господ се нуждае от нашето пеене. Ако Той запее, най-хубаво ще пее. Той е създал всичко. Казвам: Ако се явим при Него, пеенето е един от най-добрите начини, по които може да се изкажем. Пеенето е най-добрият начин и най-естественият начин да изкажем една мисъл. Вие като говорите, говорът е пеене и в говора има музика. Вие каквото и да говорите, музика има в говора, мелодия. Казвате: „Може да ида във Варна“, или казвате: „Може да не ида във Варна“. Вие това го казвате по-високо или по-ниско? – Какво искате да кажете? – Казвате: „Празна работа“. Не е празна. Кои предат на тънко? Ония хора, които дълго време говорят, много на тънко предат. Някой мисли какъв занаят да захване. Мисли година, две, на тънко преде. Някой на дебело. Току изведнъж рече и отсече. Няма какво да прави. Вземе мотиката, отива да работи. Казва: „Ще ми излязат пришки. После, ще ми се осакатят мускулите, няма да бъдат меки ръцете. Гладкостта на кожата ще се изгуби. Тогава ръцете няма да имат цена“. Хубави са тия мисли, кожата не трябва да губи своята цена, но и една добродетел има при работата. Без работа, ръцете не може да заякнат. Не похвалявам, че много трябва да се работи. Онзи, който много работи, труди се той. Работата е един вътрешен процес.

Сега същественото. Кое е същественото? Същественото е туй, което носи светлина. Кое е, което носи светлина? Всякога, когато можем да извършим нещо, (без погрешка). Погрешките произтичат от нямане достатъчно светлина. Не само светлина, но и трябва да има

топлина. Понеже повече кръв топлината дава, известна пластичност. Ако в мене една мисъл не носи светлина сама по себе си и не носи тази топлина, която е потребна, тогава тази мисъл не може да се реализира, както ние искаме. Всяка мисъл трябва да има съответна светлина и съответна топлина, за да може да се реализира. В чувствата е обратен процеса. Чувствата по-напред носят топлина, после носят светлина. В мислите, мисълта носи по-напред светлина, а отпосле носи топлина. В мислите много малко топлина има. Всичките хора, които много мислят, са студени. Хора, които имат хубав ум, чувствата им са много устойчиви. Малкото, което имат, е много устойчиво. От много здрав материал са направени.

Та казвам: Животът, който трябва да образувате от себе си, този живот един ден ще се провери. Животът на нашите мисли, животът на нашите чувства ще се провери, от същества, които седят много по-високо, тъй както можем да дадем изпит на земята, така един ден ще дадем един изпит и за живота. Ще дадеш изпит, набожен ли си или не. Какво нещо е набожният човек? – Каква е разликата между набожният и светският? – Няма да го разрешаваме. Набожният човек е всеки човек, който извършва всяка работа не за себе си, но за Бога. Светски човек е всеки, който извършва Божията работа за себе си. Когато дойде да плаща дълговете, оставя ги Бог да ги плаща. То е светски човек. То е в понятията на светския човек. Светският човек съзнава какво е дал, казва: „Аз съм господар на своя живот“. А пък религиозният човек иска да признае, че Господ е владетел. Някой път това отчасти го съзнавате. За пример, вие можете да идете да се подчините на Бога, но много мъчно е да знаеш как да се подчиниш. Има едно подчинение от страх. Гледал съм някое куче влезе, ти дойдеш с тоягата, то легне, моли се, започне да квичи. Щом го пуснеш от вратата навън да излезе, на улицата току се изпъчи и започне да те лае. Казва: „Какво искаш от мене?“

Та казвам: В религиозният живот, заплашват човека с дявола. То са методи на възпитание, на подчинение, значи трябва някои работи да извършиш, понеже по друг начин не може да се извършат. Казва: „Аз може да обичам както аз искам.“ В Любовта ти не можеш да любиш както искаш. Ти може да любиш, но не може да имаш тия резултати. В Любовта ти ще любиш, както Бог люби. Както Бог люби, така ще се учиш да любиш, то е изкуство. Как ще го учиш? – Дълго време ще се учиш при Него, докато се научиш. Не мисли, че Любовта изведнъж ще дойде. Тя може да те повика много пъти, много пъти се показва. За пример: Отгде се раждат заблуждения? Най-първо силният човек като се влюби, става слаб. Той е голям човек, пехливанин, като се влюби, коленичи пред едно малко момиче, казва: „Ти си за мене божество“. Той се самозаблуждава. Той казва: „Ти каквото кажеш, твоята дума ще бъде“. Но след две три години погледнеш, тя коленичила, пък той седи на място. Това не е право. При слабия ти никога не можеш да се поклониш. Силният човек, при който се покланяш, ако той не ти даде от своята сила, и той не е силен да се поклони. Кога се покланяме на Бога? – Ние като Го познаваме, от Неговата сила минава в нас, проявява се и ние сме част от Бога. За да проникне неговата сила в нас, ние трябва да имаме туй съзнание, подчинение – под-чин. „Чин“ какво означава? – Чин, значи степен. Да съзнаваш, в реда на нещата е. Подчинение в реда на нещата е. Подчиниш се на реда, или подчинил се един на друг. Не във вид на робство, но съзнателно, тъй както нотите са наредени в една музикална гама, или както са наредени в една музикална пиеса. Или както са наредени думите в едно стихотворение; както един поет нарежда думите и то е музикално. Там се нареждат и някъде окончават на А, друг път на Е, на И, после някъде на А окончават през ред. Ако в първия ред свършва на А, на другият ред е Е. Наредил е поета думите. Който е поет естествено му идва това. Който не е поет,

неестествено е. Аз вчера декламирах: „Нашата Рила при двата бряга се свила“, „Платното насновали и добре го затъкали“, декламирам, казвам: Напиши го. „Нашата Рила, която се свила“. Значи думата „свила“ сега не е на място. В музиката не е хубаво композирано. Нашата Рила не може да се свие. Сега каква дума може да се тури на мястото на свиване? – Можем да турим „нашата Рила на двата бряга добре се е настанила, разположила“.

Сега всичките тия упражнения, по някой път човек трябва да се упражнява, за да мисли, за да може всичките клетки на неговия мозък да се упражняват. Всичкото изкуство при учението е. На всичките хора като погледнеш челото, да е добре развито. Човек, у когото челото е развито, ред поколения са работили, развило се челото. Някои са работили само и долната част на челото е развита. Някой са работили и горната част на челото е развита. На някои средната част е развита. Едно нормално развитие на човешката глава (за да има), трябва постоянно човек да мисли, да чувствува, да прекарва всичките чувства, да не бъде еднообразен. После, всички трябва да изучаваме, да мислим, не да правим своята специалност, но за да може да се хранят нишките на мозъка. Някой има музикална ръка. Някой има религиозна ръка. Някой има музикален нос. Някой има философски нос. Има и морален нос, то са специфични особености, оттенъци. Човек трябва да наблюдава. Някой дошъл и минава за религиозен човек. На религиозния човек какъв му е носът? Като направите своите наблюдения, донесете ми ги. Сега аз не искам туй да подействува малко обезсърчително. Аз съм за онзи ред, който съществува. Преди хората е съществувал един ред на земята. Тия, които са напуснали земята, са оставили този ред. Ние трябва да го проучим. Онези, които създадоха земята, оставиха този ред. Тази земя още се строи. Земята не е още създадена. Човек не е създаден още.

Ако четете в Ефесяном, тук аз няма да чета, но ви препоръчвам вие сами да прочетете 4-тата глава от „Посланието към Ефесяните“. За да се облечете в новия човек, за да създадете в образа на Бога, в правда, в святост и Истина, за да се облечете с новия човек, да създадете качествата по образа на Бога, в правда, в святост и в Истина. Тогава де е правдата у човека? – Правдата е чувство. „В святост“ и то е чувство. Щом дойдем до Истината, то е вече мисъл. Истината е мисъл. Казвам: Две висши чувства на човека, горе на главата. (*Учителят показва главата на един брат.*) Правдата на човека и неговата святост е тук, на главата до Истината. Човек не може да бъде свят, който няма Любов към Бога. Той има чувство на благоговение. Като носиш в себе си туй чувство, от този най-високият връх се подкрепя. Туй, висшето чувство слиза и се разтопява, помага на човешката мисъл да мисли. Моралните чувства блага пращат – туй по човешки говорим. То е един дълъг процес, по който човек трябва да се възпитава. Не трябва да се измъчва. Казва: „Аз не съм добър“. Именно ти страдаш, защото си добър. Защото си дошъл да изучаваш доброто. Затова страдаш, защото си добър. Щом страдаш, ти си в пътя на доброто и не трябва да се обезсърчаваш. Дойдат големи страдания, големи изпитания, понеже търсиш доброто. Понеже търсиш доброто, доброто съставя основа за физическия живот. Ти не можеш да имаш едно тяло хубаво устроено, ако не си добър човек. Добротата на човека дава най-доброто устройство на тялото. Красивият човек, той трябва да има основа. Той трябва да бъде добър. В него ще работят две противоположни сили – доброто и злото и те създават неговото тяло. Та в яденето ще мислите. Вие сте добри за себе си, а сте лоши за окръжаващата среда. Ако изядеш една кокошка, ти си добър за себе си, но си лош за кокошката. Но и тази кокошка печели. Какво ще научи отвън. В тебе като влезе, ще бъде на пансион, ти ще ѝ платиш. Тя ще пострада. Кокошката ще стане по-добра, тя нищо не е изгубила.

Ако кокошката мен изяде, тя нищо няма да спечели. Ако аз изям кокошката, тя ще спечели повече. Ако тя ме изяде, аз ще изгубя. Пък и за нея няма да има печалба. От тази теория ще теглите съвсем други заключения, че може да ядеш кокошка. Само онази кокошка, която ви обича, може да я изядете. Щом ви обича, може да я ядете. Ще намерите една кокошка и ще я попитате, и когато ви каже кокошката, че тя ви обича, може да я ядете. Това са философски въпроси, за разсъждения. Аз не искам да ги разрешите. Знаете ли защо? – Защото въпросите щом се разрешат, трябва да се плащат. Никой не разрешава въпроса. За пример, вие искате да бъдете съвършени. Щом станете съвършени вие трябва да напуснете земята. Щом станете умни, вие трябва да напуснете земята. Щом станете любещи, вие трябва да напуснете земята. Дотогава, докато сте тъй средни. За пример, някой път вие мислите, че сте много добри, но мислите и че сте лоши. Оставете тия въпроси неразрешени. Дали съм добър или лош, Господ знае. Някой път мислим, че сме много добри. Някой път мислим, че сме много лоши. По някой път хората мислят, че са много добри. По някой път мислят, че са много лоши.(*Учителят взима цигулката.) Аз сега ще взема няколко тона само. (Учителят свири високи тонове.*) Няколко души могат само да ги вземат. (*Учителят свири много ниски тонове.*) Колко души могат да вземат този тон? (*Учителят свири: „сол“, „ре“, „ла“, „си“, „сол“, „ми“, „до“, „ла“, „ре“, „сол“.*) Каквото и песимистично настроение да имате, може да го измените. (Учителят свири ритмично.) „Сол“, „ми“, „си“, „до“, „ми“, „сол“, „до“, „сол“, „ми“. Ако вие седнете да свирите, трябва да мислите. В колко време човек може да добие това изкуство на свирене? – То е много трудна работа. Песента ви сега „Господи, Боже мой“. (Учителят свири). Тази е набожна песен. (*Учителят пее и свири „Господи, Боже мой“). Ако сега в пеенето трябва да приложите един метод. От човека винаги, във всеки един тон трябва да приложите. (Учителят пее*

„Господи, Боже мой“). Вече ще мисли съединен с Него. „Всичко онова, което Ти искаш аз ще го направя“ Не мисли за себе си. (*Учителят пее „Господи Боже мой“*). Защо Го наричам Господ? – Понеже в мене има желание да изпълня волята Му. Той мисли за себе си. Мисли само заради Него, да извърши така, че Бог да се весели в онова, което е направил заради него. Колкото и да е малко, като го направи, ще Му бъде приятно. Че малката му постъпка или малката мисъл, малкото чувство, колкото и да са дребни, Бог се услаждава на малкото, което правим. Ако пея и мисля за друго, то не е пеене. Да обичам някого, значи да (го) събудя. Аз да обичам другите хора, по някой път друго мнение имам. Когато обичам Господа в някой човек, тогава човекът усеща подем. Казвам: Ти имаш един Господ, Когото не обичаш. Ти не си готов (да изпълниш) Неговата воля. Казва: Ти за Него това не го правиш. Казва ти да учиш, не учиш. Ти правиш каквото знаеш. А след като дойдат страданията, казва: „Защо са тия страдания?“ – Понеже си работил каквото ти искаш, страданията ще дойдат. Ако човек работи за Бога, то и страданията щяха да идват по естествен път.

Разрешението на песента „Господи, Боже мой“ какво трябва да бъде? (*Учителят пее*). Какво бихте турили вие сега? –Щом е Господ, вече трябва да вършите Неговата воля.

Една сестра казва: „Прати ме дето искаш, аз ще извърша Твоята воля“. То е заповед. Как ще извърши волята? – Аз върша Твоята воля. Върша ли я? – Върша Волята Божия. В дадения случай, тъй както разбирам върша или правя? Върша е конска работа. – Правя? Каква друга дума можем да турим? – Изпълнявам. Но за да изпълниш Волята Божия трябва да бъдеш друго нещо. Трябва да станеш дете. Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие. (*Учителят пее „Господи, Боже мой – Аз съм малкото дете, що днес се родих. Господи, Боже мой, аз съм малкото, що днес се роди“*).

Щом си малкото дете, родило се е, музика може да има, може да изпълни волята Божия. Ако си някой старец, този въпрос другояче стои. Тази дисхармония, която произтича от вас, то е разколебаване. Дали ще изпълня. Човек, който пее криво-ляво, да пее, да не се раздвоява. Ами дали може да пея? – Речеш ли да пееш, не се раздвоявай. Пей, както знаеш. Хубавото пеене ще дойде. Както и да пеете, все е хубаво. Разногласието произтича, понеже двама хора, когато не хармонират гласовете, единият пее в една гама, а другият – в друга. Всичко е хубаво, само имат свои гами. Има една обща гама, която обединява хората. Тогава има хармония. Аз съм взел някой тон по-ниско, ти си взел по-високо, човек като мисли, всичките тонове нямат еднакви качества. Но не се раздвоявайте когато пеете. Аз не искам вие да станете музиканти, ами да имате музика дотолкоз, доколкото тази музика помага да се трансформира вашата енергия. Музиката е едно условия за добрия човек. Без музика човек не може да бъде здрав. Без музика, той не може да бъде и морален. Без музика не може и дом да образува. Без музика и личните чувства, всичко е анормално. Музика трябва да имаш като едно условие, което Бог е вложил. Музиката е условие за здравето. Някой път вие не искате да пеете, и болестта ви мъчно може да се излекува. Болест, при която можеш да пееш, лесно се лекува. Ще пееш. Не пееш ли, това показва, че нямаш една светлина, която да е носителка на Божественото. Казвате: „Не ми се пее!“ Ти ще заставиш себе си да пееш. Нека да се научиш. Ще намериш някой учител. Някой път трябва да учиш 10, 15, 20 години. Ако имаш пари, ще намериш някой добър учител. Добрите учители знаеш колко вземат? Един богат американец дошъл в Европа, взел един много виден музикант за учител и взел един урок. Пита го: „Искаш ли още?“ – „Не, казва, всичко научих.“ Понеже човекът плаща скъпо, всичко научил. Не иска още един урок, но казва: „Достатъчно е“. Казвам сега: Трябва да ви се вземе много скъпо.

По някой път виждам, че мислите, че може да ви държа един ден лекция върху музиката. Аз не обичам теориите. Теория и практика трябва да вървят заедно. Някой път теорията е крива. Някой път практиката е крива. Някой път трябва да се съгласува теория и опит, и изпълнението. Сега не е въпрос да се покажат всичките тия свирци и виртуози в света. Те представят едно цяло. Всичките музиканти в света, всички поети в света са благословение. Цигуларят, който свири, какъвто и да е, е едно благо за човека. И който пее, и той е едно благо. Онзи, който пее носи благо на човека. Който не пее, нещастие носи. Като седнете някой път, попейте си. (Учителят пее: „Колко ме боли кракът, в коляното, под коляното, над коляното".) Казвате: „Да повикаме лекар". Кажи тъй: „Колко ме боли кракът". Вие ще кажете: „Това е неблагоприлично". Ами ако вземете едно светийско лице, то е лицемерие. Едно положение да има естествено. Ако се представим по-силни, отколкото сме, или по-честни, или по-слаби отколкото сме, те са неща неестествени. Пей! Кажи: „Добре пея. Аз като пея, сам се харесвам. Добре пея. Не съм някой артист, но добре пея за себе си". Желая всички вие да се харесвате като пеете. Вслушвайте се като пеете. Кажете: „Добре да пея". Бих желал всеки да каже: Добре пея. Но разбирайте думата. Вие имате право когато станете артист, според правилата на музиката да пеете. Когато се мислите за артист, то е вече друг въпрос, но когато вие изучавате живата музика, сами трябва да слушате. Онази музика е едно благословение за света, отвън. За в бъдеще скарат се двама души, обидили се, ще запеят една песен „Как ме обиди ти?" – Единият сопран, другият бас. – „Как те обидих аз". – „Ама ти знаеш ли какво ми каза". – „Аха". – И двата след като попеят подадат си ръка, много хубаво се обидили и превърнаха обидата в музика. Ами когато имаме обида, може да я превърнем, ние сме музикални и добри хора. Една твърда материя е турена в огъня. Ще я направим по-мека и веднага ще разрешим въпроса. Казвам: Новите

начини на възпитание са това. Ако вървим по старите начини ще имаме един живот, както сегашния. Никога не можете да бъдете щастливи. Никога не можете да бъдете добри, нито можете да мислите. Човек да се освободи като малкото дете и да каже: „Благ е Господ. Не му търси корена. Щом Господ ме търпи на земята, добър съм. Защото ако не бях добър, той не би ме търпял. Щом ме търпи, добър съм. Щом Бог ме държи, аз се радвам на туй“. Казвам: То е новото Учение. Новото учение ще бъде учение на Любов. Новото учение ще бъде учение на знание, на светлина. Новото учение ще бъде учение на свобода, да се освободиш. Ако срещнеш умния, ще го послушаш. Онзи, който е невежа, да слуша умния. Силният ще помогне на слабия. Няма да има борба между вас кой знае повече.

По някой път, аз като говоря, като държа една лекция и като се върна, държа си лекция на себе си, казвам си: На еди кое си място, говорих повечко думи, изхарчих повече енергия, така не се говори. Еди къде си туй, което говори ти сам още не си го опитал. Не беше както трябва. Ти казваш на хората: Давайте, обичайте. Как ще обичаш хората? – Ще дам пример. Та Господ в света ще тури на изпит хората. Казвате: „Каква е Божията Любов?“ Той е направил света. Това е едно благо. Използувайте това благо. Благото, което употребяваш, животът, който имаш, нашите мисли, нашите чувства, всичко това е Божията Любов, която се проявява. Ако затова сме слепи, тогава каква друга Любов ще се прояви?

Казвам: Най-първо обръщайте внимание на Божията Любов отвън. Божията Любов за мен е моя Любов. Божията Любов, е Божия Любов. Моята Любов и Божията Любов, нямат различие. Казвате, че моята Любов е отделна. Божията Любов е моя Любов.

Желая Божията Любов да бъде ваша Любов, и вашата Любов да бъде Божия Любов. Тогава значи да имаме хармония с великото в света.

Отче наш.

25 лекция, държана от Учителя на 19 май 1937 г., сряда, 5 ч.с. София – Изгрев

ПЪРВАТА ПЕСЕН

Отче наш

Пишете върху една свободна тема. Всеки да избере най-любимата тема, върху която да пише.

Ако вас ви попитат за биографията ви и как сте дошли, как ще пишете биографията? Пътят, който сте изминали, няма да можете да опишете. Онзи момент, когато се е пробудило вашето съзнание, той е много далече. Вие сте като някои странници, пътници, които са се изгубили в света. Знаете, че сте дошли отнякъде, но как сте дошли на това място, не знаете. Мислите, че пак ще се върнете някъде, но и где ще се върнете, и него не знаете. У вас често се задава идеята, какво нещо е злото? – Аз няма да ви изяснявам. Най-хубавите работи може да ни създадат най-големи злини. Представете си един цигулар вземам. Един цигулар може да създаде най-големите злини. Аз си нося цигулката като предметно учение. Аз имам само един пример. Един цигулар като свири, тази струна се скъса, отгоре като свиреше. Всяка струна може да се скъса и да те осакати. Не че тя, цигулката има някакво предразположение, но никога не трябва да натягате цигулката повече, отколкото трябва. Най-малко трябва да оставите 30 трептения по-слабо, отколкото може да издържи, понеже атмосферата се мени и често такава струна скъсва се. В атмосферата става отпущане и свиване. Ако стягаш, трябва да оставиш 30 единици за свиване, тъй щото като се свие струната, да може тя да издържи. Сега приложението. Сега, вие сте инструмент, създаден от милиони и милиони нишки, и то разнокачествени, от най-фината до най-грубата материя. Че милиони такива нишки се проявяват във всичките ваши чувства, мисли и енергии. И всичките ви постижения се дължат на

тия нишки. Ако ги имате, постижения може да имате. Ако ги нямате, нямате постижения. По такива нишки се предават светлинните лъчи. По такива нишки се предават звуковите трептения. Вкусът се предава, обонянието, пипането. На първо място, на някои от вас ви се виждат много прости. Вие искате някаква философия. В какво седи философията? – Философията седи в туй. Това е философстване. Всичкото философстване в света седи в туй. Само един философ има. Онзи, Който създал света, той е философ. Другите, които философстват и всички вие, които и да сте. Във философията, всяко нещо си има причина. Ще кажете, ама то е философия. Щом като кажете, че всяко нещо има причина. Щом като имам следствието, зная причината, може да създаде това нещо. За пример, някой може да говори за музика. Но той трябва да разбира от музика. Или някой иска да рисува, но най-първо той трябва да създаде скица. Като иска да нарисува един човек, най-първо ще го нарисува геометрически. Тук под носа има малко пространство. Трябва да имате един закон. Те са успоредни линии. Нещата не са произволни. Отпосле да влезе онази свобода да си дадете. Най-първо е свободно рисуването. Какво означава? То означава едно състояние. Когато се рисува един човек, трябва да му се дадат онези основни черти върху характера, които всякога трябва да ги намерим. Има някое състояние в устата на недоволство. От туй недоволство, една част на устата е изкривена. Ако погледнеш устата се е изкривила или някой път изкривил се носът. Като го рисува, изкривил се носът. На едната, или на другата страна. Но туй произтича от някакво недоволство, което има постоянно. Изкривил се носът, изкривила се устата. Някои хора очите им мижат, не искат да възприемат повече светлина, понеже ги е страх, ако възприемат повече светлина, да не се изкривят. Страх ги е сами от себе си. Някои не искат много светлина. Някой не искат много мисъл, понеже ако мисли ще се забърка. Има някой, не иска

много чувства. Разни предразположения има. Така хората се осакатяват. Представете си, че вие седите на един камък отгоре. Но представете си, този камък е вътре в тебе. Този камък, ако го изместиш от неговото място и го туриш в някое положение неустойчиво, може да ви смаже. Така е въпросът. Защото на този камък, някои седяха отгоре. Но не му дадоха такова почитание и уважение, защото не взеха предвид, че може да падне отгоре и да ги смаже. Как ще го обясните това? – Вие поставяте една ваша мисъл там, дето не трябва. Вие поставяте едно ваше чувство там, дето не трябва и вследствие на това се създава едно голямо зло. За пример по някой път, искате да бъдете господари на Любовта. Аз ви казвам: То е ваша работа. Че какво като ме обичаш. Ако ти обичаш някого, ти развиваш себе си. То е привилегия за тебе. Че ти ме обичаш, аз съм предметно учение за тебе. Ти се учиш. Трябва да ми платиш нещо. Вън от това, той като се учи от мене, рисува ме. След туй казва: „Ти ще ми платиш, че си ме рисувал". Че, кой на кого трябва да плаща? – Когото рисуват ли плаща, или който рисува плаща? – Винаги, когато рисуват някого, той трябва да му плати. По някой път някой невежа е, че ти го учиш, ти се заблуждаваш. Че този човек не е невежа. Той седи и се представя като невежа. Ти го учиш и най-после казваш: „Плати, за туй, което учиш!" Но онзи, че го учиш, като го научиш, ти трябва да му платиш. Ами ако научиш някого да свири, пък не му дадеш инструмент, учиш го на цигулка, ти ще му създадеш нещастие, понеже няма цигулка. Учиш го да свири, пък няма на какво да свири. Този човек хич не го учи. Като го учиш да свири, дай му един инструмент да те помни човекът. Вие сте от тия учители, които ще научите някой човек, пък не му давате с какво да свири. По-добре е да му разправяте за пеенето. Сега аз ви разправям за пеенето. Аз съм слушал най-добрият певец в света, който никой не е слушал. Аз съм бил в Америка, в Англия, навсякъде съм слушал свирци, певци,

даровити. Гениален човек, слушал съм го, той пее най-простите работи, непринудено, но разбира много добре музиката. Казва: „Я пей“. Никога, когато той пееше, аз не пеех с него заедно, защо? – Защото исках да схвана, да наблюдавам как той пее. Неговото разрешение същевременно в дадения случай какво мисли като пее. Някой ще каже: „Имаш ли ти нужда да се учиш?“ – Чудни са хората. Че голяма привилегия на хората е да се учат. Та казвам: В този човек на пеенето, нямаше никаква превзетост. Той имаше един глас такъв хубав, такова хубаво гърло имаше, че като го слушам казвам: Колко умен е! Аз разсъждавам: Колко милиона години е взело на природата да създаде тази малката ципица, да излезе този човек да пее. И да има създаден най-хубав инструмент. Тогава онзи, който не разбира закона, ще каже, в него ще се зароди едно желание: „Защо и аз да нямам“. Вие имате всички, но сте осакатили вашия ларинкс от голяма небрежност. Може да ви кажа кои са причините. Вие сте пили вряла вода, студена вода, студена бира, люти работи, чушки, чесън. Та какво ли не? – И таратор и баница, сирене, какво ли не е минало през гърлото, та се чудя, че останал този ларинкс, че останало нещо досега. После и музиката някой път трябва да учите. Човек в музиката трябва да страда, за да може да се учи. Знаете ли вие какво значи страдание? – Леките работи в света всеки може да ги учи, но в мъчните работи има големи противоречия. В музиката трябва да ги преодолеете. Не всички могат да станат музиканти. Защото всички имат дарби, но всякога природата е турила едно препятствие. Създаде му дарби, които не може да останат недоразвити.

Сега аз не говоря за вашето верую. Аз не говоря за вярата и веруюто. Те имат едно различие. Може да вярваш в нещо. Знаете ли какво означава вяра? – Вяра е туй, което постоянно дава. Онзи Божествен момент, който като помислиш нещо и ти го дават, то е вяра. А пък вярването е, че като поискаш, ще ти го дадат, но ще

почакаш. Във вярата искаш и на момента го приемаш. А във вярването ти ще чакаш. Тогава казват, времето не е дошло. Във вярата всичките неща са поставени на своето място. Който дойде няма какво да искате. Само ще си кажете и веднага ще дойде. Ако искате инструмент, ще дойде. Ако искате богатство, ще дойде; ако искате сила ще дойде, всичко ще дойде, няма нещо невъзможно.

Казва Христос: „Ако имате вяра като синапово зърно и кажете на тази планина да се премести и тя ще се премести". Онези, които не разбират закона, казват: „Ако ние имаме тази сила, тогава светът ще го разрушим". Човек, който има вяра, няма да руши, той няма да премести Витоша върху София отгоре. Веднага ще имаме едно болезнено чувство. Той за да премести Витоша върху София, трябва да е крайно докачлив. Такова болезнено честолюбие, гордост или болезнено користолюбие, да си отмъсти. Тогава религиозните хора обичат да отмъщават, обичат да кълнат. Та казвам сега: Вие се учите и искате да се запознаете с Христа. Как ще се запознаете? – Какъв характер имаше Христос? Сега аз не искам да ви изкарам, че сте невежи, но формата, с която сте я считам невежа. Ако Господ ми дал очи, а аз си затворя очите и започна да пъпля, тук се блъсна, там се блъсна, коя е причината за туй? Аз го правя нарочно. Ако си отворя очите може да минавам свободно. Сега вие искате да изучавате Христа със затворени очи. Какъв човек е бил Христос? Той е бил Син Божий. Знаете ли какво нещо е Син Божий? – Тази идея е неопределена. И думата Бог, и тя е неопределена. Бог е Същество, Което всичко прави и разумно го прави. Няма за Него нещо невъзможно. Време и пространство и вечност, всичко това е построено от Бога. Божественото регулира нещата. Ти като идеш при Бога, при най-големите нещастия, оплачеш му се за смъртта, която те е постигнала, Той веднага каже само една дума и като каже, животът, всичко дойде и мир ти даде, и радост ти даде, и всичко. Каже една

дума и радостта ти иде, мирът иде, богатството иде. Всичко се заличава. То е Господ. Като каже една дума и изчезнеш от света, като каже друга дума, ти се явиш в света. Сега вие казвате: „Да вярваме ли в това?“ Оставете се от вашата вяра. Може да вярвате, може да не вярвате. Може да вярвате, то е ваша свобода. Вярването е закон на свобода. Да правим това, което искаме. Опити правете. Във вярването, всичко, което правиш не е вярно. За пример, вие казвате, че обичате някого, но как мерите Любовта? – Казваш: „Този обичам повече, онзи, по-малко“. Вие как определяте, че обичате някого, бих желал да зная? Веднъж видях едно дете, питат го: „Колко обичаш майка си“. То казва: „Толкоз“ и показва с ръцете си. Ами сестра си? – Цялата си ръка. Ами баща си? Отваря си ръцете. Ами майка си? Отваря си широко ръцете. Обичта може да се дължи на ума, може да се дължи на сърцето, може да се дължи на душата, може да се дължи на Духа. Това са различни степени на Любовта. Някой казва, че ме обича. Казвам, с какво ме обичаш? – И котката обича една мишка, но каква е тази любов? – Тя е Любов на сърцето. Сърцето всичко онова, което обича, все го изяда. Този, който със сърцето обича, ще те хване, ще те изхруска. Какво става? – После, ти може да се уплашиш от туй изядане. Той като те изяде, после пак наново може да те пресъздаде. Онзи, който изял ябълката, ако ти му се скараш, казва: „Извинете“, и пак поставя ябълката на твоето дърво. Той поставя по-хубава, отколкото първата, която изял.

Сега да дойдем до същественото. Не считайте за едно противоречие във вашия живот да казвате: „Толкоз години ние се учим“. Ами именно трябва да се учите. Вие не трябва да ходите и да казвате: „Аз вярвам“. Във вярата нещата са дадени. Но в ума, какво може да възприемете от даденото? – Ти може да имаш хубава цигулка. Ти можеш да имаш хубав инструмент. Ти може да имаш добър баща. Майка ти може да е добра. Братята ти може да са добри.

Но добрината на баща ти, няма да те научи да свириш. Че брат ти е добър, че сестра ти била добра, че те са даровити, че те са свирили, туй което те са направили, то е за тях. Ако при тия условия само ти учиш, ти ще придобиеш нещо. Аз по някой път произнасям някоя дума. За пример произнасям думата „дете“. Какво означава думата „дете“? – Произнасяли ли сте „де-те“? – „Де“, значи къде. Българинът казва: „Де – те“ и станало дете. Какво е детето? – Туй, което е „де“, да тръгне. Туй, което го подкрепят, е дете. Бащата и майката кажат на детето: „Ти тръгни сега“. Вие ще си представите една фигура, изопачена. Ще си представите туй, което не е. Като кажете „дете“, веднага ще изпъкне детето. Да изпъкнат и тези, които са образували този плод. Да изпъкнат земята, да изпъкнат изворите. Като кажете дете, какво трябва да разбирате? Детето, това е един неузрял плод. И радва ви у децата неузрелия плод. Утре този плод падне, не узрее. Някой червей го изяде, вие плачете за плода. Казвате: „Умря нашето дете“. Защо умря детето? – Защото го подкарахте. Защо го оставихте да умре? – Значи го накарахте в един път да тръгне. Хлътна това дете. Кой е отговорен за умирането на децата? – Бащата и майката. Кой е виноват, че учениците не учат? – Учителите. В какво седи вината на учениците? Че не се учат. – Виновати са дърветата. За децата, които не учат, виновати са дърветата. Винаги по-низшето съблазнява човека, по-висшето го назидава. Низшето съблазнява човека, а висшето го назидава. Туй, което те съблазнява, е по-низше. На низшето, ти си господар. Следователно, низшето, което представя една идея, ти ще вземеш в съображение, ще видиш право ли е или не. Хубаво ще го изслушаш, няма да тръгнеш по ума на туй низше. А пък висшето, щом като говори нещо, ти ще го приемеш. Никакво разсъждение няма да има. Ти веднага ще опиташ нещата у низшето. Ще опиташ и ще провериш веднъж, дваж и три пъти ще провериш. Във вас дойде някое чувство, някоя идея дойде в ума ви. Тук идват

какви ли не хора. Хрумнало му някоя идея, дошла някоя религиозна идея, мисли, че е от Бога. Ни най-малко не е от Бога. Ако така разговаряме, всички неща са от Бога. Добре, но тази идея не е излязла от Бога. Аз тук в моята стая имам изкуствени гъби, направени. Така хубаво ги направили. Тъй хубаво са направени от сладкиши, две гъби имам, трябваше да ги донеса. Тази гъба не трябва да я печеш, тя сама се топи в устата. На вас ви трябва нещо съществено. Вие постоянно се колебаете в онова, което знаете. Онова, което аз зная, аз правя с него опит. В музиката, аз като съм изучавал произхода на музиката, съм правил опити. Свирил съм при бурно време и бурята е преставала. Свирил съм при тихо време и бурята е идвала. Свирил съм при дъждовно време и сухо е ставало. Свирил съм при сухо време и влажно е ставало. Свирил съм на рибките, на какво ли не съм свирил. Свирил съм на цветята, опити съм правил. Сега тази музика остава за мене. Философията на музиката. Има неща, не може да ви ги казвам. Два пъти не ги правя. Има неща, ако ги направиш два пъти, много са скъпи. Сега, то е една интрига, какво ли съм свирил? – И на хората съм свирил, и съм опитвал хората какви са. Свирил съм песента на блудния син. Една песен съм свирил. Тя седи в туй, как на младия син му иде на ум да напусне баща си. Представя си, че в света ще иде, голямо величие ще стане. Тръгва музикално, върви в света и намира другари, започват да ядат и да пият. Млади и стари, както тук миналата вечер абитуриентите се веселиха. Гледам там свирят, въртят се, след туй викат, свободни са. Няма да се смущават. Вие казвате: „Учителят как ли е преминал?“ Те не викаха повече от Ниагарският водопад. Те не викаха повече, отколкото някои бури, които са минавали. Седяха абитуриенти и абитуриентки, веселяха се, въртяха се на един квадрат от цимент, изучаваха Питагоровата теорема. Сутринта рано пък, една православна служба предаваха и като започна да кряска един свещеник с усилване на гласа. Като играха

младите, една стара жена казва: „Господ живот и здраве да им дава на тия младите, че нас старите ни оживиха“. Тук нас ни услужиха, понеже на църква не можем да идем. Това е хубавата страна. По някой път хората мислят едно, едно съчетание става на нещата. Някой път ние съпоставяме нещата, тъй както не са. Иде ни на нас една неприятност. Защо ни иде? Ние сме съпоставили нещата тъй както не трябва. С тия разбирания, които те имат и вие на тяхното място ако сте, така ще правите. Не че те правят погрешка, но понеже те служат на себе си, искат да бъдат свободни. Казват: „Който не иска да ни слуша, да бъде надалеч“. Аз ги наблюдавах до два и половина, после станаха тържествено и си заминаха. Ха, казват, на добър път! Слушам казват: „Не е религиозен той“. Аз разгадавах съдбата на всички, каква ще бъде. И като пееха и като викаха, веднага в картини виждах кой как ще завърши живота си, какво ще стане. Всичко туй е една картина, какво ще стане от тях. Те пяха толкоз хубаво, че сутринта докараха дъжд. Че му платиха, хубаво пяха, понеже дъжд донесоха. Те пяха песни, които носят дъжд. В музикално отношение като играха игри, има едно викане музикално. И женско и мъжко, „хе“ извикат. За мене всичко това беше (развлечение). Иде един брат и казва: „Не зная как изтърпя“. Казвам: Имах голямо развлечение, един отличен концерт, де ще го намеря. Много благоприлично се държаха, на светлина, нищо в тъмно не извършиха. Всичко, каквото правеха, на светлина, на квадрата там показваха всичкото изкуство, после на масите седнаха, ядоха, много добре допираха чашите, извикваха „ха“, „хе“.

Сега да се върнем. Това са посторонни работи. Това са сенки на живота, които произтичат от известни енергии. Известна енергия се е набрала както в някое планинско място. Като дойде пороя, не е залесено мястото, явява се повече вода, наводнение става. В младите по някой път иде тази енергия и тя ще изтече, докато остане онова

същественото в живота. Същественото е вече, което остава. Започват нещата да се градят сами по себе си.

Та казвам: Кое е онова, За пример, което вие трябва да градите във вашия живот? – Тук, когато се създаде Изгрева, идваха мнозина и на всички позволявах. Дойде един и пита, казва: „Да ви посея дърветата?“ Казва: „Тук плодните дървета трябва да ги посеем“. Казвам: Както намираш за добре, тъй направи. Той ги пося. Дойде друг млад момък, той искаше да ги посее на друго място. Казвам: Посей ги. Той постави прасковите, които имаме. Половината изникнаха, а половината от тях измръзнаха. Някой са били посадени на сливи, някой на дюли, и половината само израснаха. След туй той сади лозето долу. Между онова, което хората правят, аз гледам да видя. Салонът други го правеха, не им дадох план. Тъй както намериха за добре, тъй го направиха. Единственото нещо, което дадох, план, беше за прозорците. Те бяха направили салонът и турили малки прозорци. Казвам: Не, големи прозорци ще турите. Те казаха: „Няма да издържат“. Казвам: Ще усилите, но ще издържи. В живота нещата няма да станат тъй, както ние мислим. Всеки човек ще дойде, ще направи нещо във вас и вие трябва да се съобразите. Бог е направил света и оставил хората да внасят нещо ново. И в музиката ние сме внесли нещо. В Божествената музика, хората са внесли много човешко вътре. В какво седи Божественото и човешкото? – Човешкото е силно, но не е проницателно, надалеч не отива. Някой глас е силен, (но) на един километър не прониква. Има гласове, които не са силни, но проникват от единия край на другия. Ако ти пееш в Ню-Йорк, в Сан Франциско, в Лондон, в някой друг град, гласът ти ще се чуе. Значи една мисъл може да бъде силна, но тя е външно силна. Нещата външно са силни, но и вътре трябва да проникват. Ако вашата мисъл не прониква, вие винаги ще се усещате ограничен. Всичко, което остава, остаряването на човека. Вие всички сте задръстени. Всичките

бръчки на лицето, дисхармоничните, се дължат на течения, едно подпушване на човека. Ако аз имам Любовта. Да кажем някой човек не върши туй, което на мен ми е приятно. Един човек обича една песен, друг човек обича друга песен. Каква разлика има в песните? – Каква разлика има между една светска и една религиозна песен? Няма никаква разлика. Думите са същите. Само че, светският човек на своята песен дава едно тълкуване. Религиозният човек дава друго тълкуване. В единия има повече вътрешно съдържание, в другия има повече външна форма. Вземете светският човек, той ще се облече много хубаво. Яката, връзката са хубави. Хубаво вчесан, зъбите изчистени; ноктите изчистени; всичко изчистено, няма нечисто. Религиозният, понеже е занят със своя вътрешен живот, ще го видиш по-скромен, оцапан. Той казва: „Вътре човек да бъде чист". Ако човек външно не е чист. Външната чистота се дължи на вътрешната. Тогава как (при) светските хора ще обясните противоречията? – Светските хора отвън са чисти, отвътре са нечисти. А духовните хора отвън са нечисти, а отвътре, чисти. Аз ще ви обясня как. Духовните хора, като мислят, отвън да бъдат чисти, светските хора схващат тяхната идея и я прилагат отвън, казват: „Туй можем да го направим отвън". Светските хора са чисти отвън, както духовните хора отвътре са чисти. Защото духовните хора отвън са нечисти, понеже светските хора са отвътре нечисти. Тогава религиозните хора казват: „Ние отвън няма да бъдем чисти". Тогава духовните хора показват вътрешния живот на светските хора. Светските хора показват външният живот на духовните хора. Като видите светски хора добре облечени, то сте вие отвътре. Ако видите светски хора, те сами не се харесват, вие ги харесвате; отвън вас те не ви харесват, това те са самите те. Вие харесвате светските хора отвън, вие сте това. Те са отвън така, но отвътре не са. Тогава радвайте се на светските хора, понеже те са копие на вашата вътрешна чистота. Радвайте се. Като

видите, че вие сте оцапани, тогава съжалявате, че носите формата на един нечист живот. Вие сте немарливи отвън, тогава какво трябва да направите? – Ще започнете да ги коригирате. Ще започнете вие да се коригирате. Като започнете да коригирате отвън, вашата външна чистота, ще коригирате тия хора отвътре. Ако вие се носите хубаво, не натруфено, като туриш една дреха, да има линия. Направиш си една риза, да ти е приятно, като я носиш. Яката да не опира на шията, да не те дразни, но да има един, два пръста място около врата. Едно време имаше такива колосани яки. После, някои жени обичат да носят деколтета, то е научно изследване. Духовните хора се закопчават, те са много скрити хора. Затуй се закопчават. Онези, които отварят, казват: „Вижте ме". Казва: „Какво се е разголила!" Но тя е откровена, има нещо хубаво, тя е оставила тази хубавата страна. Оставила гърлото отворено. Туй мястото на Адамовата ябълка. После, райската долина е тази. Човек рая си показва. Раят на жената се показва. Мъжете се крият. Жените са станали по-откровени, а пък мъжете скрили рая. Това е тълкувание. Раят е свързан с човешката дихателна система. Раят е непонятен вън от дихателната система. Раят, това е дихателната система на космоса. На туй, което диша, то е раят. Там, дето има дихание, раят е. Всеки човек, който казва: „Де е раят?" – От твоята дихателна система, от твоята дихателна система, твоите дробове, те представляват рая. Твоят рай е миниатюрен. Твоят рай се радва на ония блага, които идват чрез въздуха. На онова пречистване, на онзи свещен огън, който постоянно пречиства и изпраща в мозъка да работи. Като дойдете в Божественият свят, то е вашият мозък, ако влезете в човешкият свят, то е стомахът вътре. От стомахът като влезете в тънките и дебелите черва, то е адът. Тъй щото имаме: Божествен свят е раят. Човешкият свят е адът и мъчението. Всички ангели и дяволи, всички са вътре в нас. Вие сега искате да се освободите от тях, искате да се освободите от злото. Няма какво да се

освобождавате. Няма да размествате нещата. Отгде произтича нещастието на една мома и на един момък? Вземете един млад момък. Бог поставил момъкът на едно място. Този момък най-първо не обръща внимание. Той е занят с една свещена идея. Всичко върви и не размества центъра на неговата тежест, докато най-после се привлече вниманието му. В този момък се събуди желание да опита тази мома. Какъв плод е тя? Тя не знае, че като му обърне внимание, в него ще се зароди желание в стомаха да я изяде; в стомаха да я хапне. Тогава ще се зароди първото нещо. Той да я прегърне, да я стисне, да ѝ хване ръката на хорото. Тя гледа да хване ръката Той гледа да ѝ извие ръката, като че къса някое парченце. После ще вземе китката ще помирише малко. Вие казвате: „Невъзпитан“. Не, в моя ум изпъкват съвсем други работи. Изпъква цялата история как се създаде едно събитие. Защо тази мома иска да привлече вниманието му? – На тази мома и този момък, който ако постъпва с момата, тя го събуди преждевременно. Знаете какво е, когато се събуди един човек, който не си е отспал. Друго е когато се събуди, като си е отспал. Тя трябва да го събуди навреме. И той ще ѝ благодари. Не събуждайте Любовта на когото и да е преждевременно. Не внасяйте в човешкия ум светлина преждевременно. Не давайте на човека свобода преждевременно. На спящия човек каква свобода можеш да му дадеш? На спящият човек каква светлина можеш да му внесеш? – При тъмнината може да спи по-добре. Щом вече се събуди, тогава да внесеш Любовта. То е ядене. Първото нещо човек ще представи яденето, то е емблема на Любовта. След туй ще дойде светлината, слънцето ще изгрее. Божественият (свят) е създаден по същият закон. Слънцето показва за ония, които са събудени. Днешният ден носи известни блага. Ако вие сте събудени, тези блага ще дойдат, ако не сте събудени, вие се смущавате, тогава ще се зародят ред нещастия. Тук една несгода, там друга несгода, ще

прекарате целия ден в несгоди. Казвате: „Защо Господ създаде света така?“ Не го създаде така Господ, вие така го създадохте.

Та казвам: Трябва да имате един начин. Искате да проповядвате само. Не само да проповядвате, ами дайте място на вашия живот, той сам да се изяви. Дайте място на Любовта. Щом дойдете до света на Любовта, не мислете вие за Любовта. Щом дойдете до света на светлината, не мислете за светлината. Щом дойдете до света на свободата, не мислете за свободата. Нещата, за които мислим, ние ги нямаме. Нещата, за които не мислим, ние ги имаме. Какво ще мислим за въздуха. Аз живея във въздуха. Въздухът постоянно влиза, има една обмяна. Ако се заинтересувам, ако мисля какво нещо е въздухът, ако две-три минути не приема въздух, да не стане една обмяна, аз ще почувствувам какво нещо е въздухът. Значи една обмяна става. То е резултат на разумни същества. Въздухът произлиза от същества от един по-висок живот. И този живот трябва да подкрепи моето съществувание. Въздухът е резултат. Водата е резултат. Следователно, и тази земя е резултат. Ти се ползваш от земята, казваш: „Тази земя е проста“. Ти на земята може да посадиш всичко. Ако имаш тази земя, може да работиш. Ако твърда почва няма, ти нищо не можеш да посадиш. Ако ти нямаш вода, ти не може да проявиш мекота, не може да има в тебе мекота. Значи, в тебе трябва твърдо тяло, трябва да има една твърда материя, която трябва да устоява. След това трябва да има една жидка материя, пластична, без нея мекота не можеш да имаш. После, ти не може да имаш разширение, ако нямаш туй свойство, което въздухът има. Сега ние казваме вие схващате много материално: „Като дойде Христос, Той ще ни научи“. Че какво ще ви научи Христос? – Той когато беше на земята, казва: „Син Человечески няма где глава да подслони“. Всинца от вас имате къщи. Той нямаше глава къде да сложи. А вие имате къде да сложите глава. Вие имате повече, отколкото Той имаше. Той

нямаше. Той имаше толкоз големи противоречия, постоянно Го преследваха. Вървяха такива религиозни детективи, за всяка дума като каже, да намерят за какво да Го хванат. (*Учителят поглежда часовника си*) Шест часа е, 5 минути имаме още.

Какво представя българската песен? – Българската песен представя път, по който българинът е минал, тъй както е създаден. Някои считат той е път. При всяка една песен, българите са минали. Всички не са композирали. А пък съвременната класическа музика представя пътя, по който съвременната цивилизация (минала). Ако вие свирите кой да е от тия големи музиканти, творци на музиката, те показват на какви основи е поставена съвременната култура. Та казвам: Музиката е път, по някой път се връщат по пътя, по който е минала. Сегашната музика, която се е образувала, показва пътя, по който минаваме. Музиката е движение на самия живот, местата, през които животът е минал. Такава форма взема музиката. Ако музиката е приятна, мястото е красиво и хубаво; ако музиката не е толкоз хармонична, мястото не е така хубаво. Казвам сега: Вземете българите. Имат повече от 6-7 хиляди песни събрани. Колко песни вие знаете на български? – Има 4-5 хиляди песни. Има един нюанс. Когато аз се занимавах с българската музика, намерих в някои песни толкова кал, че всякога почивах по една седмица след това, да мине да се очистя. Известни тонове има, че оставят в тебе нещо, неудоволствие. Като дойдат тия игривите песни, една подвижност имат те, повече отколкото трябва. Понеже мястото, през което българският дух минава, е било такова. Няма какво да се сърдим на българите. Песните представят пътя, през който са минали. Ако искате да изучавате историята на българите, вземете песните, те ще ви разправят цялата история. Кои били техните предци, къде са живели, големи земи ли са имали, богати ли са били, благородни ли са били. Всичко е вложено в музиката. Музиката има свои тайни. Сега искам да ви заинтересувам

в музиката. Не може да се изявява вашият живот, ако не пеете на себе си. Всеки един от вас трябва да пее не на другите, на себе си. Наскърбен си, седни, че пей. Гневен си, седни че пей на гнева си. Пей! Как ще пееш на разгневения господар? Обезсърчен си или недоволен си, пей една песен да станеш доволен. Как ще пееш на недоволния господар? Как ще пееш на този, който ти се сърди? Този, който се сърди е господар, защото слабото не може да се сърди. Винаги голямото се сърди. Малкото се подлизурква. Той като се сърди, той е господар. Ще дойде с благоговение. Как ще пееш на Господа? – Сърдиш се, как ще му пееш? – Ще пееш и на туй, което се подлизурква. Как ще пееш на един, който се подлизурква? – Каква песен ще му пееш? – Трудно се пее. Страхливи сте, на себе си как ще пеете? Или, обезверил си се, какво трябва да пееш?

В ума ви да остане идеята. Вие искате изведнъж всички неща да ви станат ясни. Не искайте нещата да ви станат ясни. Само в онова, дето човек усеща големи мъчнотии, туй за което се е трудил дълго време, то остава. Онова, което иде лесно, лесно си заминава. Лесните работи ще ви оставят. Онези неща, които сте придобили с голямо мъчение, те ще останат за вас ценни. Знайте, че един ден в живота ви ще останат само големите неща. Лесните работи са общо достояние за всички. Ако искате нещо ценно да остане във вашия живот, да ви радва, то са най-големите мъчнотии. Затова казвам: Страданието във вас ще остави най-ценните работи. Ако сте страдали за музика, някой иска да свири, няма пиано. Хубаво, че аз имам пиано, не съм виртуоз. Някои хора нямат пиано и са виртуози. Човек може да има работи и да не е виртуоз, друг може да няма и да е виртуоз. Колцина от вас сте изследвали дали имате тази магическа сила, че като дойде един човек отчаян, като му кажеш една дума да му падне като мед на сърцето. За пример, майката как ще каже на детето: „Моето любезно дете“. Как ще произнесете: „обични приятелю“, или „мили другарю“, или

„другарке“, как ще произнесете? Който е недоволен, обиден е, как ще пеете на себе си? Или от господаря от който си недоволен, как ще му въздействувате? – Хвани на господаря дясната ръка, тури лявата отгоре, започни да му пееш. „Колко си велик, като те гледам колко ми е приятно твоето лице. Като те виждам толкоз сериозен, колко си енергичен? Кое в света можеш да бъдеш?“ Казваш: „Това ли трябваше да направя?“ Кажи: „Много добре го направих“. Господар си, няма кой да те оцени. Защото подбудителната причина, когато някой човек говори, по който и да е начин, в него има свещена идея, но той не може да я изрази. Нашия покойния Гумнеров, някой път съм говорил сериозно. Казва: „Защо ми се кара, какво съм направил?“ – А аз малко сериозно съм говорил, но казвам: „Такъв характер имам“. – „Ха, тъй кажи. Кажи да зная. Много сериозно говориш.“ Кажеш на някого: „Ама вие не вярвате!“ Вярва този човек. – „Ама вие не пеете хубаво!“ Пее човекът хубаво. – „Той си мисли, че пее“. Сега аз може да взема да ви свиря и аз може да мисля. По някой път аз сравнявам оригинала, сравнявам своята музика, от друго място, гдето черпят тия музиканти. И вие трябва да черпите сега. И да придобиете всичкото изкуство, което светът има. То е достояние заради вас. Защото тук са работили. Не мислете, че всичката музиката, която съществува, в изкуството, във философията, в поезията, в техниката– един ден това трябва да бъде достояние за всинца ви. Всичките хора работят за нещо, което след време ще бъдат наследствени черти. Но същевременно, работете над себе си.

Сега основната мисъл: Каква мисъл основна остава? – Тия разстояния между носа и челото нагоре има една малка кривина под челото и под носа. Тази гънка между челото и носа се е образувала преди милиони години. Носът е голям, понеже сме близо до носа. Тази начупената линия е далече. Огъването се е образувало много далече. Челото се е образувало после. А тази линия под челото се е

образувала преди челото. Тази линия се е образувала много по-рано, отколкото носът и той отпосле е дошъл. Тази част под носа е по-стара. А като дойдете до брадата, тя по-скоро се е сформировала. В животните ще видите, че чуканчето го няма. Тук в човекът се е образувала. Тия неща, които са големи, са образувани по-после. Вземете големите дебели вежди, отпосле са се образували. По-напред са тънките вежди. Сега тънките вежди искат. Но зависи каква е линията. Кривата линия на веждите, цяла една философия има на веждите. На щастливите хора, ако ги изследвате други са веждите. На учените хора, други са веждите, на красивите хора, други са веждите. На поетите други са веждите. Все се различават веждите. На духовните, на светиите, на гениите, на талантливите. Талантливите имат особени вежди. На гениите веждите са особени и на светията веждите са особени. Във всички има една особеност. Вие не можете да намерите двама гениални хора, на които веждите да са еднакви. Вие не сте изучавали. Това са антени, космите на веждите. Приемане на нещо от един възвишен свят. Чрез веждите ние приемаме. Колко антени има. Отвсякъде може да се възприеме. Учените хора казват, че спират водата. За обикновения човек, те са за да спират водата. А пък за гениалния, това са антени, ключове са, откъдето той трябва да възприема. Той ако иска да свири, ще си барне, има особени места. Мога да ви барна някой път, ще пеете, ще свирите. Това може да трае няколко минути. Казвам: Всичкото щастие на човека седи в неговото лице. При всичкото богатство, което Бог му е дал, той е нещастен. Не знае къде да се бутне. Той търси своето щастие в другите хора. Когато той го намери в себе си, после ще го намери отвън. Външният свят е едно отражение на самия него. Ако той себе си не разбира, той не може да разбере и хората. Ако ви кажа сега станете да пеете една ангелска песен, кой от вас ще пее една ангелска песен? Ако изпеете една ангелска песен, ще му дам най-голямата Любов, която аз може да

имам. Колцина от вас можете да изпеете една ангелска песен? Тогава ще дойде другият въпрос. Вие ще кажете: „Понеже ние не можем, вие изпейте една ангелска песен“. И аз не ще може да пея. Трябва да имам едно ангелско разположение. Вие трябва да бъдете всички ангели, за да ви пея. Аз нямам желание и вие не можете да пеете, понеже всички не са ангели. Пред един ангел можеш да пееш, пред който не е ангел, не можеш да пееш. Тогава някой от вас има ли, който би изпял една песен от две думи, да композира една песен. Не може да съчините. Кой би изпял „Господи, Боже мой“? После, той знае, че ще го осмеят. Тук са критици. Тя е една свещена дума „Господи, Боже мой“ да я изпееш, ти трябва да влезеш в самата идея, то не е нещо физическо. Човек ще се разтопи. Ние се намираме в едно високо място, в замръзнало състояние. Като дойде слънцето, ще започне да се топи снега и леда. Водата ще тръгне. Ако не можеш да пееш, ти си в замръзнало състояние. Чувстванието е признак, че си започнал да се разтопяваш. Мисълта дава направление, в което тръгва тази вода. Мисълта трябва да канализира нашите чувства. Пението, музиката, това са методи, по които ще се облече бъдещият ни живот. Казвам: Някой друг път ще оставим за свиренето.

Сега благата, които Бог ни е дал, да ги оценим. Да оцените благата, които Бог ви дал, които вие не сте съзнали. Бог ви е дал блага, а вие постоянно роптаете. Напуснете вашия ропот. Всички мязате на евреите, които изведе Мойсей и постоянно роптаеха, защо ги изведе из Египет. Престанете да роптаете, понеже отивате в Обетованата земя. Безброй блага имате и казвате някой път защо сте се родили. Да влезем в Ханаанската земя.

Тогаз съчинете още една песен: „Господи, научи ни добре да живеем като влезем в Обетованата земя“. Коя е песента на Обетованата земя? – Тя е първата песен на Любовта. Коя е първата песен на Любовта? – Първата песен на Любовта, това е светлината. Коя

е първата песен на светлината? – Това е свободата. Коя е първата песен на свободата? – Това е Любовта. Първата песен на Любовта е светлината. Светлината пък пее за свободата. Първата песен на светлината пее за Любовта. Само когато влезем в Истината, когато започнем да пеем за Любовта, когато започнем Истината, тогава ще разберете какво нещо е Любовта. Човек, на който Любовта не е показала светлината; светлината, която не е показала свободата, и свободата не е показала Любовта, той не може да познае Любовта. Затуй казваме: Истината ще ви направи свободни. Истината, която ще ни покаже Любовта, ще ни изпее първата песен на Любовта. Тогава ние ще я почувствуваме.

Желая на вас от Любовта към светлината, от светлината към свободата, от свободата към Любовта.

Само Божията Любов носи пълния живот!

26 лекция, държана от Учителя на 26 май 1937 г., сряда, 5 ч.с. София – Изгрев

ПРАВИЛНО ПРИЕМАНЕ

Отче наш

Коя тема е свободна? Кои са качествата на свободната тема? – Свободна тема е онази, в която има една трезва мисъл, едно трезво чувство, една трезва постъпка. Свободна тема. Самата дума „тема“ какво означава? Я ти, дядо Благо, ти си поет, кажи ми какво означава думата тема? (*Гръцка дума е, значи задача, нещо, което се поставя за разрешение*). Значи нещо, което предизвиква човешката мисъл. Филологически, според звуковете „те“ значи множество; „ма“ някое разумно същество, което поставя нещо разумно. Гласът, този звук, слогът какво показва? – „Те“, означава някоя енергия, която слиза не отдолу нагоре, но която слиза и като слиза едновременно тя среща известни мъчнотии. За пример, някой път вие мислите, че нагоре е туй движение. Всяко едно движение, което слиза надолу, може да срещне противодействие и едно движение, което се качва нагоре, може да срещне противодействие. Ние досега сме запознати само с движение. Казваме: „Нагоре е туй движение“. Когато се стремим нагоре тогава срещаме някои противодействия. А много пъти, когато слизаме надолу, пак имаме противодействие. Представете си сега, тъй както представят земята, ние сме сега обърнати към слънцето. Но ако земята се обърне от другата страна, тогава ние повидимому, пак имаме стремеж към центъра на земята. Но когато мислим надолу – додето стигнем до центъра на земята. Щом мислим за центъра на земята, то е надолу, щом мислим за центъра на слънцето, то е нагоре. Значи надолу, разбираме от главата надолу; нагоре, от главата нагоре. Всяко нещо, което седи от главата нагоре, е нагоре. Всяко нещо, което седи от главата надолу, е надолу. То са известни положения. Сега в

човека има една възприемателна станция. Туй, което спъва съвременната наука е туй, че ние имаме много радиоактивни станции. Допуснете, че сега можете да изучавате религия или музика, но имате друга отворена станция. Като изучавате музиката, засягат се вашите лични чувства. Казва ви някой, че вие не знаете да пеете или вие не знаете да свирите. Вие не знаете да си поставите гласа. Това вече не засяга областта на музиката, засяга друго едно чувство. След туй като ви кажа: „Не знаете да пеете", и ви кажа: „Пейте сега", отиде вече, иде друго едно чувство. Та казвам: Има една потънкост, която при съвременните условия, великите музиканти разбират. Онези, които се занимават с музика, те разбират в какво седи същината на музиката. Защото музиката, това са трептения от една област, които трябва да се схванат. Сегашните трептения, с които се занимавате, те са физическо раздвижване на въздуха. Когато се размърдват струните, размърдват се частичките на кислорода във въздуха. Сега ние можем да кажем и частичките на азота. Сега някой може да каже: „Какво нещо е кислородът?" – Поддържат, че кислородът увеличава горението. Водородът увеличава влагата, а азотът намалява гниенето на нещата. Въглеродът образува първите вещества на земята. Самата земя е твърда, благодарение на въглерода. Той има туй сцепление, свойства са туй. Кислородът и въглеродът имат и други същини. Но това са елементарни работи, които окултният ученик трябва да разбира. Не само съединението. Въглеродните съединения или кислородните съединения или азотните съединения, те са вече групи на елементи в света, които упражняват известно влияние върху нас. Ако във въздуха стане съединение на кислорода и водорода, ние ще се намерим в трудно положение.

Та казвам сега: Върху тия станции, които имате, вашата станция, както сега на северния полюс е възстановена една станция и по радиото съобщават какво е времето. Тук е хубаво времето, но на

северният полюс не е така. Когато тук е развалено, на северният полюс е хубаво. Когато времето е хубаво там, тука е лошо и обратното. По някой път се поддържа: и там е хубаво, и тук е хубаво. Казват, че времето на полюсите има влияние върху другите области на земята. Сега всеки един човек има по един полюс. Човешката глава вътре. Можем да кажем, че и земята е устроена сега според формата на човека. Тя е устроена според формата на човешкото сърце. Тъй щото когато човек проучава земята, проучава себе си. Това са само твърдения. Казвате: „Докажи“. За да докажа нещо, трябва работите да ги чувствуваш, не можеш да ги мислиш. При това, на тия работи трябва да им дадеш една форма. Да кажем вземате вие един тон. Може да вземете тона „до“. Може най-ниския тон да му турите каквото име искате. Този тон ще бъде обикновен и може (да) се чуе на 10, на 100 или на 200 крачки. Той има само физически качества. Но ако вие се занимавате с музика и внесете електричество и магнетически трептения в музиката, тогава на тона ще дадете проницателни елементи и вашето пеене оттук може да се чува до Ню Йорк или в Сан Франциско или в Лондон, където и да е. За пример, вие чувствувате по някой път, молите се. Молитвата ви не е чута в небето. Понеже вашето радио действува с много дълги вълни от няколко километра. Пък едва сега работят на къси вълни. Колко са дълги вълните в радиото? – (*До 15 хиляди.*) Тя е дълга вълна. Трябва с микрофона да действувате до една хилядна от милиметъра. С такива вълни тя ще дойде. Ако е няколко метра, една вълна от 3 метра, в небето не може да иде, не може да я възприемат. Вие се молите и някой път и „Ни глас, ни услишание“. Ако турите тия ситните вълни. Да кажем, когато човек чувствува нещата. Всяко нещо, което не е почувствувал, то са дребните вълни. Да кажем, ако изпратиш една своя мисъл чрез своите морални чувства, тя има друга сила. А ако изпратиш една мисъл, чрез своите лични чувства, те си дават подтик. Тя ще има друго влияние.

Сега вие не изучавате себе си. Някой път трябва да се спреш, да изучаваш човека като един предмет, отделен от всичко онова, което той чувствува. Да кажем ти чувствуваш приятни работи и неприятни работи. Неприятните работи може да бъдат верни, може да бъдат неверни. Приятните работи може да бъдат верни, може да бъдат неверни. Туй, което чувствуваш, може да бъде приятно, може да бъде и неприятно. Приятните работи и неприятните работи, ни най-малко не туряйте качество, че са лоши. Може някое нещо да е неприятно чувствуване от неразбиране. А пък може да ти е приятно, понеже мислиш, че си го разбрал, но в дадения случай да не е никак полезно за тебе. Да ви дам пример. Срещам някого и казвам: В лотарията ти се е паднал един милион, спечелил си. Изведнъж се зарадва. Отива, вижда билета си, и една реакция става. Казвам: Кое е онова, което му е дало приятно чувство? Аз съм го накарал да мисли, че е спечелил. Аз му предавам моята мисъл, че е спечелил, но то е схващане. Той като се обоснове на моето схващане, зарадва се. След това иде и казва: „Излъга ме“. Не съм го излъгал. Спечелил е, защото всяка лотария се тегли на три места: На физическия свят, в духовният и в умственият свят. Няма някой, който да (не) е взел лотариен билет. И в умственият свят има билети, и в духовният свят има билети. Някои очакват да умрат и да идат в рая. Че то е билет. Ако по трена тръгнеш и кажеш: „Билет не вземам“, може ли да вървиш без билет. Дойде кондукторът и казва: „Господине, тук има закон“. Ако вие не си вземете билет, ако той е благороден, няма да ви глоби, ще ви предупреди, че втори път, ако ви намери, тогава ще ви глоби.

Та казвам: Ние сме дошли до едно опасно място. Аз ги наричам опасните, плъзгавите места на живота. Разместване, разни радиостанции, които имаме. Някъде музика учиш като се върнеш, обидил си се; религия учиш, обидил си се, значи разместени са

станциите на радиото. Предава ти се едно нещо, разбираш друго. Едно очакваш, друго иде.

Сега, най-после пяхте „Аум“. Защо пеете „Аум“? – То е все таки да ви питам, защо ядете и защо пиете вода. Ни най-малко след като съм ял, постъпката е добра. Но още не е постигнато туй, което искам. Във всяко ядене трябва да има едно малко постижение. Във всяка мисъл, във всяко чувствуване, във всяка постъпка трябва да има едно микроскопическо постижение. По някой път вие се спирате, имате неразположение. Имате болка, която дошла в коляното. То е цяла наука. Защо болката е в коляното или някъде в долния глезен, или някой път в големия палец, или в гръбнака, в слабините, или в бъбреците. Болестта има свои причини. Тогава един лекар ще констатира. Ако ви боли кръст или бъбреците, тия отправления за водата, която трябва да се изхвърли навън, не функционира добре. Ако ви кажа, че не функционира добре, вие ще се успокоите (ли)? Едно малко нарушение на бъбреците е. Хубаво, какво трябва да правите, ако ви боли кръста? – Как ще преодолеете, вие не знаете. (*Учителят показва с двата показалеца кръста*) Кръстът какво трябва да правите? Как ще преодолеете (*болките*) вие не знаете. Как правим геометрически? (**Фиг. 1**) Туй е Божествено. (*Успоредните линии*) В кръст ще ги туриш и ще ги направиш хоризонтални. Ще премахнеш противодействието. Да кажем вие противодействувате на вашите чувства. Тази болка дошла в едно стълкновение за вашите чувства. Всичките страдания произтичат от стълкновението във вашите чувства. Имаш чувства с дълги вълни, от 4-5 км. Имаш чувствуване с 3–4 см. Те са по-силни. Но, ако не функционираме с тия късите и дълги вълни, болките ще останат. Сега някой път дойде някой човек при мене и казва, че го боли кръста. И мене ме хване. Много смешно. Аз, който го лекувам, хване ме и мене кръста. Забелязвам по някой път колко деня ще минат, докато мине болката от кръста. Правя

своите научни изследвания. Някой път пея една песен, някой път чета една молитва. Не слуша. Чета друга молитва, няма отговор. Моля се в Името на Бога, не слуша. Един ден му намеря цаката на това. Дотогава, докато ме боли кръста, този човек не е оздравял. Ида потърся го, той като спи, раздрусам го, ударя му няколко плесници. Ти ще слушаш или няма да слушаш, защо те боли кръста? Той се стресне, оздравее. Като оздравее, изчезне болестта, и моята болест. Ти ще кажеш: „Защо ще го биеш?“ Хубаво, вечерно време как ще го бия? Вие казвате на френски bien (*добре*). Аз говоря на френски, бия го значи добре. Вие вземате тълкуванието на български, биел. Често, когато се говори, вие сте разбрали много неща криво. Има едно механическо разбиране. Някой казва: „Учителят говори тъй, както аз мисля“. Някой път аз говоря за младата мома – отгде ги намери Учителят тези младите, все за млади говори. Ами, че в Швейцария тази Юнг Фрау, която е близо до Мон Блан, като изгрява слънцето, като изгрява, зачервява се. Червеничко е, красивичко е. Тази мома мъчно може да се качи горе да я целуне. Аз като казвам Юнг Фрау: „Вие влюбвали ли сте се в Юнг Фрау“ какво ще разберете? Или тези изследователи се влюбват в Еверест. И той е хубава мома, за която постоянно идват да видят лицето, как живее. Пък тя е такава морална, не иска да стъпи там човешки крак. Как ще ме разберете?

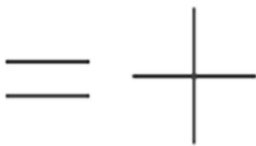

Фиг. 1

Има някои идеи недостъпни за живота. Не, че са невъзможни, но трябва да измените чистотата, трябва да измените мекотата, човек

трябва да олекне. Че думата „олекване“ какво означава? – Казват: „Олекнал този човек“. Вие ще го разберете. Мислите, че ако един светия не олекне, той светия не може да стане. За пример, ако вие стъпвате да се тресе цялото здание, можете ли да бъдете религиозен човек. Като видите тресе се зданието, ако е религия? – Че вие имате нещо твърдо във вашето тяло. Може да ви турят да градите къща, но не и да ви турят с този (тропот) да възпитавате хората. Вие ще накарате и те да тропат като вас. Всеки човек може да предаде на другите това, което той има и без да иска може да го предаде.

Казвам: Колко е хубаво да се пречисти езика ни. Сегашният език да се очисти от онази своя плътност. Има една неестествена плътност, неорганизирана плътност. Тогава вие говорите и казвате: „Нима не разбираш?“ – „Хубаво, ти не разбираш ли?“ (*Учителят го изговаря силно*). Казва: „Бъдете тъй добри да разберете“ (*Учителят го изговаря много меко*). Защо не кажете така? – „Ти знаеш ли кой съм аз?“ – И дяволът като дойде, всякога пита: „Ти знаеш ли кой съм?“ Казвам: Бъдете тъй добри да кажете кой сте. – „Аз съм онова величие, което преди хората да бъдат на земята беше; този свят аз го създадох, разбирам законите. Какво мислиш?“ Сега ще каже някой, разговаря се някой с някой велик Дух. След като се разговаряш знаеш ли какво ще стане, ще те хване краста, цяла година ще се дръгнеш, ще се мъчиш. Като отвориш тази станция ще се чешеш цяла година или по някой път онези, които се занимават със спиритизма отварят станции и говорят с духовете. Откъде го чуват? До ухото. Тия неща, които тук се говорят, те не са верни. Колкото са по-близо до ухото, не са верни. Някой казва, че отвътре възприема. Какво подразбира? – Има някои неща, като ветропоказатели. Щом от пъпа разбираш тази работа, тя е от нисшия свят. А щом разбираш под лъжичката, то е вече нормален свят, на чувствата. Следователно, всякога вие тази станция (слушайте)! Когато мислите, тази станция на лъжичката, трябва да

действува постоянно. Тя показва, че нещата са верни. Нещо, което се усеща от симпатичната нервна система. Седалището, старото седалище на душата е под лъжичката. Човек не се хваща за главата. Седалището на Духа, то е горе. То са само идеи, за да може вашето въображение да работи, за разсъждение. В геометрията има да изучавате. Всеки един от вас да започне най-малко да изучава своето чело. Да направите сравнения на вашите братя, на баща си, на майка си, на сестра си, на вашите слуги, какво знание бихте имали и колко бихте се ползували. Да видите какви хубави неща има. Някои наши недостатъци на какво се дължат. Имаш някъде малка трапчинка на челото. Да знаеш, тази трапчинка какво ти препятствува. Може да имаш една вдлъбнатинка, може да показва, че си умен, практичен човек, но показва човек, който има слаба памет, на хиляди думи една запомня. Сега вие хората, ако имате развит център, там ще имате силна памет. Сега напосоки може да наблюдавате. Вярно е това, но още не е наука. Нещата може да бъдат верни, без да бъдат научни, от наше гледище. Нещата може да бъдат и верни, когато не са верни. И в безверието казвате: „Този е човек безверен". Срещал съм хора безверни, които имат по-правилни идеи, отколкото някои, които казват, че вярват в Бога. Веднага щом го засегнеш като човек казва: „Човещина, трябва да покажеш човещина". Щом засегнеш тълкуванието за Бога, Той казва: „Остави тия работи, не искам да мисля". Той не иска да мисли за човешките схващания, казва: „И аз имам схващания, но моето схващане за Бога не може да бъде за всички хора". А има едно схващане, което е общо за всичките. Щом ядеш, ти е приятно. Щом аз ям и мен ми е приятно. Ние имаме едно и също схващане, съществувание имаме. Щом аз пия вода и съм в здравословно състояние, и ти си в здравословно състояние; щом и твоята жажда се уталожва, имаме еднакви чувствувания и след туй разбираме, че имаме еднакви разбирания.

Вие мислите, че имате силна мисъл. Мисъл, която не може да измени човешката коруба е слаба мисъл. Чувства, които не могат да изменят човешката коруба, са слаби чувства. Постъпки, които не могат да изменят човешката коруба са слаби постъпки. Всяко нещо, което е слабо, не може да измени човешката глава. Пък на едно място станала пертурбация, станала известна промяна. Ако главата на децата не расте. В стари години, старите хора трябва най-малко да развият горната част на главата. Някой път някои хора развиват главата при ушите. Някои развиват главата отзад, дето е малкият мозък; някои развиват долната част на челото; някои развиват горната част на челото. След туй някой може да развие своите уши. Има хора на които ушите с време се продължават. Има хора, у които с времето ушите се скъсяват, то е лош признак да се скъсят ушите. Лош признак е, ако тази меката част се скъсява. Тя не трябва да се скъсява. Ако стане много дълга, повече, трябва пропорция да има. Тази част може да стане по-голяма. Сега туй да ви не плаши. Не вземайте сега тия общите твърдения да се изпоплашите. То си има известни мерки, колко трябва да бъде дълго ухото. Когато Господ създаде света, определи точно геометрически. Според тази висша геометрия определено е, колко трябва да бъде дълго. И като се продължи твоя нос, определено е. С една десета от милиметъра да се продължи, ти си извършил нещо. Ако през целия живот не се продължи, в умствено отношение не си напреднал. Определено е, твоят нос с една пета от милиметъра. Не че Господ така го направил, но аз правя превод. Ако ти не си разширил носа с 1/5 от милиметъра, ти в своето сърце нищо не си постигнал. Определено е, с един сантиметър да продължиш ръката. Ако ти с един сантиметър не си продължил ръката, ти в живота си всичко, каквото си направил, не струва. То са мерки. Щом ти измерват ръката, аз искам да зная продължил ли си ти. Една мярка имам на хилядни от милиметъра, на една десетохилядна от

милиметъра. Казвам: Някой път аз като правя своите изчисления, виждам, трябва с една десетохилядна от милиметъра да се продължи носа. Може да се продължи на една стохилядна от милиметъра. Каква материя, каква енергия в дадения случай може да обработим.

Опасната страна е, че религиозните хора наместо да развиват религиозното чувство, те развиват своите лични чувства. Наместо да развиват своето религиозно чувство, развиват своята алчност мислят, че е религия. Наместо да развиват Божествената Любов, развиват любовта на Купидона. Като говорят за Любовта към всичко, те разбират жена, имат предвид жената. Като му поменеш за Любов, той мисли за жени. И като види, трепери. Ама не стари, като е млада, има вече една такава хубава усмивка на лицето, а като види стара баба, индиферентен. За такава Любов не говори. Това са маски в живота. Ти може да облечеш старата баба с една маска на хубава мома, да ти трепне сърцето. И цяла година да не се успокоиш. Като се смъкне маската, ти ще видиш старата баба. В младата мома има чист ум. Има едно чисто сърце и чисти постъпки. За мене всеки човек е млад, който има чист ум, чисто сърце и чисти постъпки, той е млад. Той може да има хиляди години; всеки, който няма чист ум, чисто сърце и чисти постъпки, той е стар. Подразбирам такава гъста материя има, че трябва хиляди години той да работи.

Мислиш за Бога, ама си недоволен. Жена имаш, ама си недоволен. Деца имаш, недоволен си. В църквата се молиш, казваш: „За какво ми е всичко туй, в което вярвам?“, не си доволен; и за себе си най-после нямаш ясна представа. Вие се намирате в положението на американския професор Браун, който преподавал в Бостон психология в университета. Разправил той на студентите какво е „Азът“. И така се объркал, и не знаел в тяло ли е или в тялото не е. Защото в даден случай ти не можеш да говориш на един човек, докато нямаш един обект отвън. И За пример, ако слънцето не

съществува на земята, ти не можеш да имаш този възглед на земята. Като изгрее слънцето, вече имаш външен обект. Твоите очи може да се настанят. Ако слънцето изгрява, ако аз не съм на земята, неговото изгряване е безпредметно. За мене слънцето е предмет, когато аз живея. Вие ще кажете, че слънцето е материално тяло. То е външното. Слънцето е разумно същество. Туй слънце, то не е още. Но то самото е разумно същество. Тогава някой ще цитира, че Бог създаде небето и земята, създаде и слънцето. Тогава Бог не създаде ли човека? – Кога създаде слънцето? Слънцето го създаде по-рано от човека, в четвъртия ден. В кой ден създаде човека? В шестия ден. В четвъртия ден създаде слънцето. То разрешава една от големите мъчнотии. Слънцето разрешава един семеен въпрос. Слънцето има толкоз дъщери и синове. Вземете големият му син Юпитер, търси да се ожени. Другият голям син Сатурн и двамата се влюбили в една и съща мома и спорят. След туй синът на Слънцето Марс и другите синове, които по-рано са излезли. Има една дъщеря Венера, тя е доста благородна. Другата дъщеря е нашата месечина. Казват, че се оженила и развела. Не зная за кого се женила. Кога се оженила и развела. Земята е нейна дъщеря, и понеже дъщерята и майката са влюбени в един и същи любовник, дъщерята казва: „Аз не искам да те виждам“. И затуй тя мени лицето си. Някой път дотъжее за майка ѝ, и тя става голяма. Пълнолуние е тогава. Като се разсърдила, че тя е хвърлила око на този, когото и тя обича, тя тогава се скрива. Вие ще разберете или да ви кажа туй, което няма да ви съблазни. Майката не хареса избраника ѝ и тя се докачила, как тъй майка ѝ да не хареса този, когото тя обича! Между месечината и земята едно стълкновение има. Но да оставим, това са истории за деца. Слънцето има свои дъщери и синове, разрешават тези въпроси. Ние сме създадени в шестия ден, той е ден на илюзиите. Ние се занимаваме с неща, които нямат никаква реалност. Ти се занимаваш с една къща, с една нива.

Вземеш крепостен акт, собственост за къщата, ходиш 60 години да правиш давия, да доказваш, че къщата е твоя. Утре умираш и къщата остане в този свят. Не може да я продадеш. Идеш в другия свят, мислиш, че имаш къща от този свят. Не може да я продадеш. Тази къща не може да я дадеш, пари вземате от къщата, но не можеш да ги пращаш в другият свят. Пари нямаш, казваш: „Две къщи имам". Валута между небето и земята не е уредена. Че земята не отпуща валута за онзи свят. За тук на земята от едно място за друго може, но за небето пет пари не дава. Толкоз скържава е, че нищо не дава, какво ще направиш? – Идеш в другият свят, ще се мъчиш и най-после като плачеш, молиш се, в другият свят ти дадат даром един билет, дойдеш да търсиш тия, които са взели къщата. Пак започват другите илюзии. Пак мислиш за къщата или ходиш да търсиш жена си. Тази жена къде е отишла. Децата ти е взел някой, търсиш ги къде са, това са все илюзии. Онова дете, което ти си направил твоя кукла, ти вземат, ти не си на правия път.

Реално е само онова в живота, което никой не може да ти вземе. Всяко нещо, което може да ти вземат, искат да ти покажат, че нещата не са реални, те са илюзия. Следователно, тревогата ти да бъде временна. Ти ще туриш: „Защо да се счупят краката на моята кукла?" Нищо не значи, по-хубаво беше да се не счупят, но кукла е. Куклата не е реално. Ако куклата беше реална. На реалната кукла краката не се чупят.

Казвам: В онзи свят ще се познаваме, ако Любов имаме. Че Любовта на земята, аз бих желал с Любовта, която имаме тук на земята, не бих желал да имаме. В този свят ще имаме една Любов, която никога не престава. Има една Любов, която свързва хората. Когато вие се запознаете с тази Любов, тя е реалността на живота. Тази Любов, аз я наричам Любов към Бога. Любов, която обединява всичките хора, осмисля живота, осмисля всичките постъпки. Това

наричам Любов към Бога или Любов към всичките души. Тя е една. Сега може да зададете въпроса: „Възможно ли е да обичаме всичките хора“. Със сегашната Любов, невъзможно е. Да ви обясня. С една малка лампичка, вечерно време, аз може да виждам само близките предмети, но с тази малката светлина, не може да виждам всичките предмети, туй означава. Човек трябва да мисли. Щом дойде дневната светлина, на слънцето, с тази светлина всичко може да виждате. Ако вие имате един далекоглед, работите стават ясни. Много неща в нашия живот, не са ясни, понеже ние носим една малка светлина. Трябва една по-голяма светлина. Затуй всеки един от вас, какъвто и да е, трябва да намери един приятел, който да бъде отзвук на неговите мисли, отзвук на неговите чувства. Един приятел трябва да имате. Ако си сам, нямаш един приятел, ти ще минаваш, (заминаваш). Ти няма да имаш никакъв импулс. Връх Еверест е важен, по отношение за всичките планини. Но, ако той седеше сам по себе си, нямаше никакви други планински вериги, той щеше да бъде безпредметен. Но тия планински вериги, те си имат свое предназначение. Казвам: И човек има висок връх. Сега не мислете, че индусите, което наричат Суат (суата), е първото откровение, което е дадено на човечеството. Имаме и думата Ману, от (мене) човек започнал да мисли. Ние мислим още по втори начин. Откровението, което е предадено е Суат. Ние не сме в състояние да ни се предава по този език. Идва едно приспособление, схващането на човешката мисъл. Човешката мисъл не може да бъде родена, докато ти в себе си нямаш едно чувство и човешките постъпки не може да бъдат оценени, човешкото чувствувание не може да бъде оценено, да има отражение, докато няма постъпки. Постъпките са подкрепа на чувствата, чувствата са подкрепа на човешката мисъл, а човешката мисъл е за подкрепа на човешката душа. Всичките тия неща идват за подкрепа на душата ти.

За да познаеш душата си, трябва да мислиш, трябва да чувстваш, трябва да си постъпвал. Само човек може да познае душата си.

Има ли някой певец от вас да ми изпее някаква песен? Каква песен ще ми изпеете? – Да изпее една песен „Господи, Боже мой“. Кой от вас е направил „Господи, Боже мой“? Има ли някой, който да е съчинил „Господи, Боже мой“? Една сестра ми казваше, тя е съчинила нещо, но като рекла да каже, потреперало ѝ сърцето. Трябва да бъдете свободни. Ако стане някой да пее, неговата погрешка е там, че той иска да изпъкне, иска да покаже, че знае. Туй е на погрешна страна. А като стане, другите ще кажат: „Този ли се намери“. Като стане някой да пее, като че вие пеете, и като изпее, като че вие сте пели. Да схванете нещо. Каквато и малка погрешка да направи, да разберете в какво седи. Някой път има едни тонове, които не сте изучавали. Вие не сте изучавали безгласната музика. Аз на вас не бих ви свирил, защото на когото и да съм свирил, все аз съм плащал. След като свиря, плащам. Аз не обичам да свиря, понеже трябва да плащам. Някой път след като съм свирил, и четирите струни ще ми се скъсат. Някой път като свиря, някоя пакост ще стане на лъка. Не мислете, че от цигулката ще излезе нещо. Цигулката е само едно условие. Истинската музика е вътре в човека. Ти не можеш да свириш, ако умът ти не пее, ако умът ти не е музикален, ако сърцето ти не е музикално, ти не можеш да бъдеш музикален. (Учителят удря с лъка поотделно на струните). Защо са неясни тоновете? Или някое дете, което за пръв път свири, в детето има амбиция, иска да се покаже, да даде концерт, да каже майката: „Не свири ли моето дете хубаво?“. (Учителят свири българска песен). В българските песни, българинът е майстор на „фа“. Туй е тъжно, мелодично. Казва: „Спечелил съм нещо, имам си хубава къщица“. Но с българските песни, българите доникъде не са дошли. Много малък кръг е. Понеже българинът не е намерил път да свърже мелодията с хармонията, не върви. Навсякъде

българските песни в мелодично отношение има такива трели, които в европейските песни не се употребяват. Много дребнички трели, много хубави.

Та казвам: Някой път песните са мелодични. Но една песен трябва да стане хармонична. Някой от вас, щом се свири една стара песен, но старите песни нищо не ви донасят. Тази песен е стара, аз съм я преобразил, съвсем друг характер съм ѝ дал. (*Учителят свири българска песен*). Аз съм изменил много работи. Ще каже някой, че не е така, както е старовременската песен. Вече минаваме от мелодията в хармонията. (*Учителят свири българска песен*). Тогава как пеят адептите? (*Учителят свири*). Това е един обикновен тон. (*Учителят свири и пее*). Един адепт пял така, но свързва той живота с едно повдигане, всичко се завършва. (*Учителят пее*). Ако усиля чувствата си, не е за мене. (*Учителят пее гърлено*) То не е музикално. (*Учителят пее отворено*). Казвам: Всички можете да пеете добре. По някой път вземете два, три тона, дотогава, докато вие почувствувате една малка топлинка. Аз вземам музиката не като изкуство, но като метод за живота е музиката. Във всичките области ти не можеш да мислиш правилно, ако не си музикален. Ти не можеш да чувствуваш правилно, ако не си музикален. Ти не можеш да постъпваш правилно, ако не си музикален. Музиката я употребете, като един метод, да изрази живота ти. Не като външно изкуство. Сега, аз не искам вие да станете цигулари. Много мъчно се свири. Може някой на китара, на мандолина, на тамбура да свири. Може с два тела да свири. Поне всеки един от вас да има тамбура. Най-малко да имате едно тъпанче, дайре. Станеш от леглото, вземи дайрето. Музиката трябва да се преподава. Изискват се особени условия. Туй дисхармонични състояния има у нас. Ние не можем да ги премахнем. Аз бих желал да се занимавате. Аз с музика се занимавам между другото. С философия на музиката аз съм се занимавал по 5–10 минути.

Навсякъде, дето са пели жени, моми и други изучавал съм философията на музиката, вземал съм известни пасажи. Тя е област широка. Вие ще влезете там.

Сегашната работа е едно благо. Музиката ще излезе. Сегашната хармония ще излезе. Светилище на посветените. За бъдеще още повече ще дойдат, ще дойдат тогава тия музиканти и оттам ще стопят. За да разберем музиката трябва да имаме тия чувства. Не само музикални чувства, но много работи трябват, за да бъде човек музикален. Той трябва да има един отличен ум, трябва да има едно отлично сърце. Та сега изучавайте вашето чело. Някои от вас в музиката не сте работили. Дарбите си не сте разработили. Капиталът ви не е разработен. Ако речете да пеете, нямате търпение. Нямате търпение да изпеете някой тон. За пример вземете сега „до“. Вземете изведнъж горно „до“. Ако вземете в този смисъл „до“-то, вие разрешавате някой път работата. Ако кръг някъде можете да теглите, не знаете какво да правите. Вие сте яйце под квачката, което се мъти. Квачката в дадения случай може да бъде музиката. Като седнете под нейното крило, ще се измъти пилето, и след туй ще дойдете да учите „ре“. Дълго време, 20 дни трябва да седите под квачката. Ще пеете във всичкото разнообразие. А като излезете от квачката, целият живот ще пеете все „ре“. Животът е едно движение. „ре“, ще пееш. Тонът на движението „ре“, навсякъде се отличава. Ти отсичаш нещата. И животните имат едно търкане, то е „ре“. Те не са се научили да пеят, да дадат правилен ход на своите чувства. Всяко недоволство, музикално, тонът не излиза както трябва. Вие се намирате в едно противоречие. Казвате: „Да служим на Бога“. Учили ли сте вие какво нещо е служенето на Бога? Били ли сте вие на небето? На себе си да кажете били ли сте на небето, да слушате небесният хор от 144 000 души, които пеят в хармония? Слушали ли сте вие 144 000 души, които пеят в един хор? – Тогава ще разбереш какво нещо е музиката.

Ти като влезеш там, ще се погълнеш, ще забравиш всичките дрязги на живота и ти ще влезеш в този хор, и ти ще започнеш да пееш. Тук слушам (хор) от 30, 40, 50, 100 души. По някой път аз казвам: Не трябва да се дирижира. Обиждам диригентите. Има една музика, диригентът трябва от главата до петите трябва да бъде музикален. Всяко помръдване трябва да бъде музикално. Не съм против движенията. Но всяко движение трябва да бъде израз на музикални вибрации. Диригентът от главата до петите трябва да бъде музикален. Колкото е по-музикален, толкова по-добре. Щом е от главата до петите музикален, той ще свири. Бих желал и вие от главата до петите да бъдете музикални.

Божията Любов носи пълния живот!

27 лекция, държана от Учителя на 2 юни 1937 г., сряда, 5 ч.с. София – Изгрев.

ОТНОШЕНИЕ НА НЕЩАТА

Отче наш

Пишете върху темата: „Защо аз живея“.

Ако За пример вземете само един стих от Четвъртата книга на Царете глава 12 стих 8: „И склониха свещениците да не вземат вече сребро от людете и да не поправят развалянето на дома“. Какво ще разберете? – Ще ви прочета на друго място, Псалом 46, стих 6: „Смутиха се езичниците, разклатиха се царствата. Даде Той гласа си и земята се разтопи“. Ще прочета на друго място тъй на произвол. Еклесиаст, 10 глава, 19 стих: „За веселба правят пирове и виното весели живота и среброто отговаря на всичко“. Ще прочета още едно място. Еремия 2 глава, 20 стих: „Понеже отдавна строши хомота си, разкъсах веригите ти и ти рече: „Не ща да бъда вече престъпница, когато на всеки висок хълм и под всяко зелено дърво, лягала си блудница“. И от Йоана 1 глава, 14 стих: „И Словото стана плът и всели се между нас, и видяхме славата Негова. Слава както на Единороднаго от Отца, пълен с благост и Истината.“

По някой път ние попадаме на някой стих, но стихът, за да разбереш, трябва да бъдеш много умен. Сега вземате много пъти и вие казвате един стих. Значи една дума от един стих. И казвате: „Няма отношение“. Но отношението не е проста работа. То е цял принцип. Ти ако разбираш отношението, цялата философия има. Пък тъй както ти го считаш, казваш: „Отношение няма“. Трябва да разбираш едно. Там се крие една тайна вътре. Отношението, това е вторият принцип от философията на Хермеса. За да разбираш отношението, какво нещо е отношението, има три неща, които трябва да държиш в ума си. За да разбираш какво нещо е отношението има

три свята. Физически свят, а физическият свят има две страни. Физическият свят и физическото поле. Физическият свят и физическото поле не са едно и също нещо. Духовният свят и духовното поле, не са едно и също нещо. То са две страни. Сега духовното вие разбирате. Но духовното ние ще турим между физическият свят, ще обърнем нещата. Туряме умственият свят и умственото поле, и духовният свят и духовното поле. Духовният свят аз вземам Божественият свят, но пак е неизяснен. Казваш: Физически свят, физическо поле. Духовен свят и духовно поле. Умствен свят и умствено поле. За да станат нещата още по-ясни, за да се уяснят, физическият свят това представя формата на нещата. Физическият свят и физическото поле са дето формите се опитват. Умственият свят съставя съдържанието на нещата. Там, дето е съдържанието на нещата, е умственият свят. А Божественият свят е смисълът на нещата. Значи казваш физически свят. Искаш да разрешиш физическият свят. Ако разгледаш отношението към физическият свят, ти ще разрешиш само формите на нещата какви са. Ако разглеждаш умственият свят, ще разрешиш съдържанието на нещата, а ако разглеждаш духовният свят, ти разрешаваш смисълът на нещата. Значи, за да разбереш отношението, трябва да го разгледаш по отношението на формата и по отношение на съдържанието и по отношение на смисъла. Казвате: „Той няма отношение“. Или да кажем някой певец пее. Казвате: „Няма отношение“. Знае на сцената как да се постави. Всеки един певец има един негов специфичен начин. Всичките певци и свирци на пиано имат един начин. То е външната страна. Той може да се постави много добре, но как ще постави гласа си? – Може да постави гласа си, но какъв смисъл ще даде на този глас? – Да кажем пее той някаква песен, какъв израз ще даде? – Не какво впечатление, но какъв смисъл ще произведе. Например, аз сега ви говоря, но то е въпрос какво вие ще разберете. Пита ме някой.

Казвам: Какво ще разбереш? Може да се докачиш, казваш: „Мене ме считат невежа, не мога да разбера“. Вие ще разберете, но има неща трудни. Ако ви кажа, че всичкото нещастие на българският народ произтича от музикално гледище, в съпоставянето. Досега българинът не е разбрал онази естествена гама, в която живее. Той отношението между „ми“ и „фа“ не е разбрал. И отношението между „си“ и „до“, не е разбрал. Какво ще разберете? – Трябва да ви разправям. Ако дойдем до музиката, ред превръщания има на нотите. Вие казвате: „Как проста работа е „ми“. „Ми“ е форма. Може аз да пиша „ми“, „фа“. Казвате: „Че какво нещо има да се разбира. „Ми“ е това и „фа“ е това, ще го взема на пианото“. Не е така. Мъчна работа е да вземеш „ми“. Много хора пеят. Гледал съм някои певци. Първо, той пее, ама виждам, че той не може да вземе „ми“-то вярно. Туря го да мисли, но той не може да мисли. Той смесва чувство и мисъл. Смесва ги на едно място.

Много от вас смесвате вярата и чувстването. Между вярата и туй, което е чувство има грамадна разлика. Вярата представя най-висшето, което ти имаш. То е един резултат на един Божествен свят. Той е цял един принцип вътре в човека. Той казва: „Нямам вяра“. Защо нямаш вяра? – Вярата не се управлява от твоите чувства. Вярата и без чувствата си живее. Чувствата по някой път подхранват вярата. Ти може да се намериш в лошо положение. Да бъдеш беден, можеш да бъдеш болен, но вярата може в един момент да те възкреси. Ти като кажеш, както казва баснописецът Лафонтен. Щурецът като пял цяло лято, намерил се в трудно положение и отишъл при кого? – Отишъл при мравката, която е нагласена по съвсем друга гама. Той е философ и той е умен, но като певец пял цяло лято, а пък онази мравка, архитект е тя. Тя му казва: „Ти какво прави през лятото?“ – „Е, свирих.“ Тя казва: „Ти не си довършил работата“. Ти казва, си свирил, но не си играл. Ще идеш да играеш, да разбереш работата на

свиренето. Иди да играеш. Може да го вземете това за обида. Но ти си свирил и работата още не си завършил. Трябва да играеш, да превърнеш музиката в движение в живота. Вие казвате: „Човек трябва да вярва“. Вие казвате: „Добре, то е един принцип“. Какво нещо е вярата? Какъв е обектът на вярата? Кога се явява вярата? Ти може да вярваш само в онзи, когото ти обичаш. То е отношение. Вярата е отношение към Любовта. Някой казва: „Как може да се науча да вярвам?“ Вярата е отношение към Любовта. Следователно, ти ще оставиш отношението. Трябва да бъдеш музикален, да знаеш как да вземеш и откъде. От коя тема ще вземеш? Ако дойдеш да любиш, с коя гама ще започнеш? – Сега аз няма да ви кажа. Вие сте пели на Любовта. Всеки един от вас си има една гама. Ако река да кажа, вече имате изработено нещо.

Казвам: Да се не отделяме в частностите. Павел казва: „От части знаем и отчасти мъдруваме“. Искаш да усилиш вярата си, но трябва да имаш цел. Обект трябва да бъде вярата, или подбудителна причина на вярата трябва да бъде Любовта. Ти не можеш да имаш вяра, докато не обичаш. Ние, които обичаме, казваме: Не е така проста работа. Тогава в Любовта имаме да изучаваме три свята: физическият свят, умственият свят и духовният свят. Духовният свят, то е първият принцип. Хермес казва, че всичко е Дух. Но то е един принцип. Обяснението сега на реалността. Всичко е Дух. После Хермес казва: „Всичко е отношение“. Хермес казва още: „Всичко е трептение“. Три принципа. Всичко е раздвояване, или всичко е поляритет на нещата. Полярни са нещата. Винаги съществуват две противоположности. На земята имаме северен полюс, имаме южен полюс. Имаме мъж, имаме жена. Казвам: Северният полюс е мъжът, южният полюс е жената. Той ще каже: „Как така? Мъжът по-горен ли е?“ – Под думата „мъж“, аз разбирам Баща. А под думата „жена“, аз разбирам дъщеря. Под думата „мъж“, аз разбирам майка. А под думата „южен полюс“,

разбирам синът. Съпоставяне правя: Ако турим бащата и дъщерята, може да турим така: Баща и дъщеря, майка и син. Сега вие ще се спрете върху нещата. Спирате се какви са отношенията на бащата към дъщерята. Виждаме, че Адам беше баща, а Ева беше негова дъщеря. Тогава във вашия ум ще се зароди, защо тя му стана жена? – Там се спънаха. Че Ева никога не беше жена, никога не стана жена. Тя съгреши, ожени се за друг. Че дъщерята на Адама се ожени за някого при дървото за познаване на доброто и злото. И Господ ги изпъди навън. Изпъди и бащата и дъщерята. Съгрешаването е женитба. Като се ожени Ева и бащата отиде с нея. Казвам: По някой път искате да се жените. Като дъщеря ви. Бащата Адам остави дъщеря си и тя се ожени. Та сега пак се заблуждавате и казвате: „Ами защо Господ направи света така?“ Оставете този въпрос защо Господ направи света. Питам вас: Вие защо така мислите? Аз може да попитам себе си, защо аз така говоря. Не е въпрос защо аз говоря. Аз говоря, защото природата говори. Аз мисля, защото Бог мисли. Аз действувам, защото Бог действува. Следователно, аз не се спирам. Бог мисли. Защо мисли, аз не се меся, то е Негово право. Аз защо мисля, може да зная, но защо Бог мисли, аз оставям този въпрос. Свещен е той. Аз тогава вземам положението на един, който чувствува. Вземам нещата като чувствуване в мене. Защо Бог мисли? – За да Го разбера, вземам съдържанието. Защо Бог мисли, то е формата на нещата. Защо Бог създаде света, аз не го зная. Но този свят от моето гледище аз го зная. Аз опитвам съдържанието. Аз чувствувам и намирам, че туй, което Бог е създал, ползувам се от него. В дадения случай, онова, което Бог създал, аз може да се ползувам. Ти чувствуваш това. Вие схващате Любовта като чувство. Не че Любовта е едно чувство, но вие схващате резултатите на Любовта. Онова, което тя е създала. Но Любовта сама по себе си нищо не е създала. Защото Любовта е отношение на Бога. Казва се: Плодът на Духа е Любов. Тогава какво

отношение има Любовта? – Любовта, това е първата дъщеря на Бога. Вие ще дойдете пак да се съблазните. Господ може ли да ражда дъщери, то е криво разбиране. Как ще се прояви сега Бог в своята абсолютност? Как ще се прояви Той като Любов? Ама Любовта ти няма да мислиш. Ще почувствуваш най-първо Любовта. Но все таки тази Любов трябва да се облече, за да бъде достъпна, трябва да се облече в някаква най-хубава дреха. Всеки един от вас, вие когото обичате, искате да го пипнете. При пипането, ти искаш да си вземеш нещо. При всяко пипане, ти ще си откъснеш някакъв плод от Любовта. Като дойдеш до някаква череша, не само да гледаш зелените ѝ листа, но и плода ще си откъснеш. Какво ще научиш? – Ти не си разбрал цялата череша. Не знаеш как е израсла. Какви са нейните познания? Казваш: „Тя има отлични плодове“. Ако започнеш да разправяш, че черешата е нещо отлично, то е само за плода. Че черешата е отлична, но докато дойде този плод, знаеш ли какви страдания е минала. От човешко гледище знаеш ли през какви страдания е минала тази череша, докато създаде хубавия плод. У нас, докато се създаде хубавата мисъл. Като дойде някой човек, казваме: „Много добър човек“. Но този човек може да ти каже през колко страдания е минал. Казвате: „Много добро разбиране има“. Но питайте този човек, докато дойде до тия разбирания какво е минал. Казва: „Тази глава колко е патила“. Казвам: Аз се радвам, че твоята глава е патила, понеже при твоята глава усещам една сладчина.

Казвам: Сега ще се спрем върху въпроса: „Отношение на нещата“. Трябва да мислите. Има три страни отношението. Отношение по форма. Отношение по съдържание и отношение по смисъл. Казвам: И Писанието вие не можете да разберете. Някой път аз говоря за Писанието. Най-първо ще проучваш Писанието по форма, от физическо гледище, ще проучваш Писанието и по неговото съдържание. Ще проучваш и смисъла на Писанието, защото не може

да мислиш, ако не си разбрал формата, съдържанието и смисъла на нещата. Без това не може да мислиш. Ти мислиш: „Този човек какви са неговите отношения. Той вярва ли в тебе или не вярва?“ – Най-първо ти мислиш, дали този човек вярва в теб или не. Или искаш да знаеш дали този човек те обича или не. Как ще познаеш дали те обича? – Как познава една майка дали детето я обича или не? Най-после как ще познаете дали един плод ви обича или не? Ако ви дам един сладък плод и ако вие го занесете вътре, той е доволен. Цяла философия има. Когато едно растение ви обича, има отношение вече. Съвременните учени хора говорят за една здравословна храна. Храната не може да бъде здравословна, ако няма отношение към мен. Отношение трябва да има храната. Това е нова философия. Нейните трептения да са нагласени, че като ям, да стане едно удовлетворяване, че през целия живот да обичам тази храна. Между храната и мене да има обич. Следователно, ако ядеш една храна и тя има обич към тебе, и ти я обичаш. Тогава ще се зароди една мисъл. Христос казва: „Който ме яде, ще има живот“. Който ме яде, разбира съдържанието. „Който яде плътта ми и пие кръвта ми, има живот в себе си.“ Сега това са ред разсъждения, които превождам. Някой път нашите разсъждения нямат практическо приложение. Защото практическото приложение какво показва?

Тогава вторият пасаж на щуреца е. Практически трябва да започнеш едно нещо. Но най-първо се явява хубавото, за да дадем една идея, писано има. И започваш сега да градиш къщата. Това е практическо отношение. Дойде вече. Последният пасаж е студът като дойде. Значи, кога идва студът? – Студът иде, когато започваш да плащаш полиците. Полиците плащаш на къщата, и понеже не можеш да посрещаш и лихвите, започва да се увеличава дълга. Отиваш при мравката оттук-оттам да вземеш. А пък мравката ти казва: „Ти таз

къща трябва да я дадеш под наем, с по-висок наем трябва да дадеш. А де ще намериш онзи наемател?“

Та казвам сега: Отношенията на нещата. Трябва да имате отношение. Най-първо трябва да имате отношение към Бога, то е вътрешната страна. Трябва да имате отношение към вашите ближни. Трябва да имате отношение към самите вас. Разглеждате въпроса за отношенията и аз може да го разгледам. Аз съм дошъл между вас и ви говоря. И във вас вие може да считате и да кажете. Някой път във вас се заражда желание и си казвате: „Много време съм слушал, трябва да започна да говоря“. Хубаво е да проповядваш. На малките деца ще откриваш малките работи. Започваш на някое дете да откриваш буквата А, буквата Б, всички тия букви ще ги откриваш. Представете си сега аз може да искам да ви дам да предадете един урок, да разправите вашата история. Една любовна история, един роман. По-важни пасажи на вашия роман да ми разправите. Веднага няма да ми разправите. От коя глава ще четете, от кой пророк? – Защото във вашия роман и пророци има и псалмопевец има и пророци има. Там е и Адам и Яков, какво ли не, всичко има. Казвате: „Да не би да се изложа“. Аз вече съм изложен. Вие вече сте изложени. Казвате: „Да не се изложа“. Ти след като си поставил своите картини като художник, ти си се изложил. Всичките неща си представил и казваш: „Да не би да се изложа. Да не кажат този не е даровит художник.“ Хубаво, дойде някой, намери погрешка. Носът не е нарисуван както трябва.

Седят там и мене ми дават урок. Един свършил по шивачество, дошъл, аз седя облечен като ученик. Обръща дрехата, та гледат, мерят ръкавите, слушам ги. Казвам: Защо туряте тия неща? – Те си имат особен термин – ревери. Казвам: Какъв е законът на реверите? – Той казва: „Туй е изкуство“. Реверът трябва да съответствува на тия линии на долната челюст на лицето. Казвам: Ами този отвор на палтото

защо го туряте отпред? Това съотвествува на ума. Ами яката защо туряте? – Не може без яка. Яката трябва да съответствува на задната част. И тогава вече имате три неща. Реверът е съгласно с челюстта. Отворът и той е съгласен с носа, а после и яката, и тя е съгласна. Ако аз бих бил шивач, да ушия една дреха на човека. Не искам да се занимавам с този занаят.

Та музиката сега е едно изкуство. Мене ми се вижда трудно. Казвам: Чакай да видя какъв е произхода на българските песни. Гледам някоя песен не може да я свиря. Като огън е. Като дойда там, не мога да свиря, отвращение имам. Обикновена песен е, дето едно дете ще я свири, а аз не може да я свиря. Казва: „Как да не можеш?“ – Свиря, но туй не е свирене. След като прегледах всичките песни, едва се спрях на един образец. Един образец в класическите песни. Но този образец сега, за да свиря, трябва да го нагодя според ритъма на музиката. Не е направен тъй. Казвам: Този, който направил този образец, каква е била неговата първоначална идея, защото намерил един образ, един завъртян кръг. И като влезеш, ти си вече в конуса на един мравояд. Ти като влезеш вътре, обикаляш, няма изходно положение. Казвам: Всичките песни не дават разрешение. Тези хороводните песни имат една тропаница. Но питам сега: Защо българинът тропа? Защо са тия бързите ноти? – Защо ги туря дребните, живите ноти. Гледам то е завъртян кръг. Там няма разрешение. В класическите песни, той се е забъркал. В хороводните песни се е забъркал, няма изход. Българинът като му стане тежко, той си поиграе. Но като поиграе, огън има под краката. Огън отдолу има, след туй излезе той, но въпросът не е разрешен. Колкото пъти влезе на топлата площ – само за изяснение ви давам. Взех аз тия песни, български и забатачих. Дойдох веднъж и казах: Няма да бутам българските песни. Сега две песни взех и повече от 25 години минаха, докато дойда до едно разрешение, докато песента там да ми е

приятна. Докато мина от българската песен към Божествената хармония на нещата. Като дойдох до класическата музика, в европейската музика някъде има упражнения не мога да ги свиря по никой начин. Едно дете ще ги свири. Аз свиря нещо, дето и виртуозът не може да свири, но има детски работи, които аз не мога да свиря. Няма ритъм. Без ритъм не се свири. Не че не може да свиря, може да свиря криво ляво, но ако река да свиря криво ляво, ще плащам после. Ако дойдеш да свириш криво ляво, ти ще мязаш на онзи българин, който отива в Германия. Той живее при една своя хазайка. По-рано той живял в Русия, а след това отишъл в Германия и хазайката от време на време му сварявала яйца. Когато трябвало да плати, трябвало да плати и за сваряването на яйцата. Той казва: „Как така?“ Напуща хазайката и отива на друго място, при друг германец и вече се пази да не вари яйца. Обаче, като дошъл края на месеца, трябвало да плаща пак, понеже имал приятел, който го посещавал, трябвало да плаща за стола. Взели му наем за столовете, на които седял. Анекдот е това. Казвам: И моята работа може да стане така, и вашата работа. И вие да се намерите на такава трудност в живота.

Един човек стане религиозен. Така върви 5–10 години и после казва: „Тази работа няма да я бъде. Хич не трябваше да започвам тази работа“ Казва: „Тази е празна работа“. Не че е празна работа, ами аз след като разреша тази песен на българина, аз влизам в неговото положение. Намерих погрешката къде е. И аз ще се ползувам. И един ден може да дам един съвет на хората. За всяка мъчнотия намерих как да изляза из мъчнотията. И казвам: Мини по този път.

Та казвам сега и на вас: Отношенията вие не може да разберете, докато вие не разберете формата на нещата. Отношенията ви не може да се подобрят, ако вие не разберете съдържанието на нещата. Отношенията ви не може да се подобрят, ако не разберете смисъла на нещата. Във вас вярата ви трябва да има един обект. И то е музика. Да

обичаш, това е изкуство. Най-първо човек изучава само формите на нещата. Няма да чувате пеене. Щом започвате да изучавате съдържанието, ще започваш да чуваш гласа му. Започва да пее. Аз като чуя една мома, която пее, според моята философия по музиката и аз вече зная любовта как ще започне. За мене зная вече какъв ще бъде нейният живот, колко години ще живее, ще се обичат ли. – Колко деца ще имат. И в рая ще останат ли или из рая ще излязат навън. И досега не съм срещал още, който дом е пял, който да не е подписал. Те излизат из рая навън. Виждам, че са в рая, но виждам една опасност, ще излязат из рая навън. Но виждам, пак ще влязат в рая. Има разрешение. Има излизане. Но виждам в музиката, че има и влизане. Сега намерих пътя, начинът по който хората може да влязат наново в рая. Има една музика, която изкарва хората из рая. Има друга, която ги вкарва. Казвам сега: Намерих музиката, чрез която можем да влезем в рая. Новата музика не може да ви проповядвам. Казвате: „Я да видим?“ – Там виждане няма. Защото Ева като видя дървото, от виждането като го погледна, тя не можа да разбере нещо. Сега не се спирайте да кажете: „Колко сме невежи!“ Не е въпрос за невежество. Произходът на невежеството се крие другаде. Има един живот. Аз заместям думата „невежество“ с „невинност“. За мене невежеството не е термин. Не е дума, която определям. Невежеството е отклонение на нещо. Всички ония същества първо невинност са имали. Ако ти много философстваш, ти не можеш да бъдеш невинен. Ти гледаш на всичките неща и им даваш една и съща цена, не правиш никакво различие. Някой път гледам, качи се някоя мравя по мене, не я бутам. Като че нещо мен ми е приятно. Но щом започне да ме човърка някъде, казвам, ти си невежа, която не разбираш живота. Всеки човек може да те погали, да те пипне. Ако те пипне като мравката, тогава блъсни го като мравката. Ако те пипне като невинност, тогава? Една мома може да ме пипне като невинна. Аз

измервам, във всичките моми има Божествено. Че в Любовта хората изгубват своята невинност. Не изгубвайте в Любовта своята невинност. Има едно Божествено отношение. Когато обичаш някого или ти си като благодетел, или като баща, или учител, или като майка. Да занесеш нещо от Господа на тази душа. Напиши едно писмо. Ти ще кажеш: „Това писмо ми даде баща ми“. Той ще те хване и ще каже: „Върнете се пак“. Той казва: „Аз пак ще се върна при баща си“. Това са отношения вече. Такива отношения ще се явят, че като срещнеш някого да се радваш. Не като срещнеш да кажеш: „Не исках да се срещнем“ Вие нямате отношение. И в школата вие сте дошли тук и аз ви казвам: Вашият небесен баща ви е изпратил да ви учат. Дали съм аз или някой друг, безразлично е. Не се спъвайте, който и да е. Ти имай един учител. Един или двама, или трима, без разлика е. Колкото и да са учениците, каквото и да е онова знание, което ви се дава, да го придобиете. Та какво писмо ще напишете на баща си, ако ви кажа така: Напишете едно писмо на вашия баща, до училището. Да има едно невинно писмо. Как ще пишете, как ще учите. И какво сте научили За пример. То е лично, каквото сте научили. Онова, което сте научили от този свят, което може да го внесете в другия свят. Какво ще внесете от този свят в другия? Ами, че аз като ида във Франция няма да занеса нещо от България. Като кажа на един французин /баснята „Щурец и мравка“ на френски/, той вече разбира. Това са думите на един виден баснописец. Става му приятно, че аз съм се заинтересувал, заучил съм нещо. Кое ще занесете в невидимия свят? От коя книга ще занесете? Ще носите вашата Любов. Като влезете в онзи свят, като се върнете в Божествения свят, ще искат да знаят какво сте добили. Понеже за Любовта материалите ще вземеш само от земята. После ще обработвате. Или на земята ще вземете книгата, в Божествения свят ще я четете. Ако тук от книгата не вземете, вие в невидимия свят няма какво да четете. Тази книга, която

си взел тук, даром от живота. Аз разглеждам, че живота е една книга, която е дадена. Ние ще вземем от земята тази книга и Божествения свят ще четем. Тогава има връзка между Физическият свят и Божественият. Духовният свят е съединителната нишка между двата свята.

Казвам: Всички искате да бъдете щастливи. Аз съм правил много малки опити, и вие можете да направите. Че аз като имам един хубав глас, няма да ходя бос. Ще седна и ще пея. В Англия обичай е, не можеш да просиш. Трябва да покажеш някакво изкуство. И аз ще се спра и започвам да пея една песен. Ти щом изпееш една песен, всички са готови да ти услужат. Готови са да ти дадат. Но ако искаш да ги безпокоиш и без да пееш, да искаш да ти услужат, ще намериш затвора. И вие ще се намерите при трудно положение, понеже отивате да просите. Не трябва просия. Казано е: Молете се! Молитвата вие трябва да разбирате. Най-първо човек трябва да живее. След туй вече трябва да се моли. А след молитвата какво иде? – След молитвата трябва да се върши нещо. Да живееш, ще чувствуваш. А след като се молиш, тя ще ти достави ония необходими условия, при които човек може да живее. Търпение трябва да има. Като се молим на Бога, животът на Бога вече в нас минава по един музикален начин. Защо трябва да се молим? – За да живееш. По друг начин не може. Ти може да не се молиш, ще страдаш. Божественият живот минава по друг начин, чрез страданието Божественият живот пак иде. Статистиката показва, че ония хора, които страдат, живея по-дълго време, отколкото ония хора, които по-малко страдат. Аз говоря за страданията, които осмислят живота. Има известен род страдания, които продължават човешкият живот, повдигат човешкото сърце, повдигат и човешкият ум. Аз говоря за Божествените страдания, които ни са дадени. Другите страдания са излишни. Вие от тях можете да се откажете. Казвам: Сега: трябва да усилвате вашата вяра. За да усилвате вярата

си, вие трябва да имате Любов. Без Любов вярата не може да се усили. Любовта предизвиква вярата. Онзи когото обичаш в него вярваш повече. Онзи, когото не обичаш в него по-малко вярваш. Казва Христос: „Ако имаш вяра колкото синапово зърно“. Тази вяра трябва да бъде динамична. Туй синаповото зърно, ако туриш в земята тогава се развива динамическа сила. Вярата не може да се развие. Твоята вяра е динамическо семе. Ако влезе в почвата на Любовта, тогава вече става дърво, което може да обработвате. Тогава говорим за онзи вътрешен процес, да уякне твоят ум, да уякне твоята душа, да уякне твоята воля. Непременно вярата трябва да дойде като един принцип, да даде възможност на Духа ти. Казваме да се прояви човешкият Дух, да се прояви човешката душа и да се прояви човешкият ум или да се прояви човешкото сърце. Не спирайте вашата проява. Не туряйте никаква спънка на вашето проявление. Разумно се проявявайте. Направите погрешка, нищо не значи. Погрешките, които ги правите, те са допуснати, може да направите хиляди погрешки. 10, 20 хиляди, 100 хиляди, един милион, 10 милиона, 100 милиона погрешки, те ще ви се простят. Изправете погрешките. Понеже при изправянето на погрешките ще придобиете богатство. Ако изправите 100 милиона погрешки, вие ще бъдете един гений приблизително в света. Гении са, които поправят 100 милиона погрешки. Онези, които поправят 10 милиона са талантливи. А онези, които поправят около 100 погрешки, те са обикновени хора. Обикновените поправят стотина погрешки, талантливите 10 милиона, а гениите 100 милиона, а пък светиите 100 милиарда.

Сега казвам: Силата ви седи в това. Считайте поправянето на една погрешка една възможност, една благост, който разбира. Това разбрах в музиката от 25 години. 25 години се занимавах с тия български песни докато един ден дойде разрешението, разрешиха се въпросите в трите свята. На физическото поле, в духовния свят и в

Божествения свят се разреши въпроса. Та нали казах онзи ден, приведох какво е казал Платон за музиката. „Музиката върви по един закон, тя дава душа на Вселената и т.н.“

Моралните чувства се намират отгоре на темето, на главата. Там е Божественият свят. Пред тях имате личният живот, имате семейният живот, имате съхранителните чувства към очите. Това са все различен живот, в който като влезете поставяте се на изпитание. Понеже като не знаете закона, как да минете от един висш живот, трябва да знаеш как да минеш в един нисш живот, трябва да знаеш пътищата, по които да минеш. Не се минава безразборно в живота. Ще дойде във вас една отрицателна мисъл. Трябва да знаете как да се справите с една отрицателна мисъл. На една отрицателна мисъл, ще и поставиш противоположна на нея. На една отрицателна мисъл или на една лоша мисъл, трябва да я поставиш в съприкосновение, по закона на музиката. По закона на музиката вие лесно можете да се справите. Никога не понижавайте „фа“-то. В понижаването на „фа“-то, ти изгубваш Любовта. Щом понижиш „фа“-то, ти си изгубил Любовта, щом понижиш „фа“-то изгубил си Вярата, изгубил си Надеждата си. Щом си изгубиш „си“-то, ти вече разклащаш своята мисъл. Тогава в духовния живот вие не можете да бъдете духовни, ако не знаете как да понижите „си“-то. Трябва да знаеш как да понижиш. В сегашната гама на музиката е приблизително. Приблизително при Божествената гама. Между „фа“ и „ми“, между „си“ и „до“ има две врати. Едната врата е през, която може да се влезе. А другата врата е, през която можеш да излезеш. Ти трябва да знаеш как да понижиш „си“-то, за да слезеш от Божествения свят на физическият свят. Ти „си“-то ще понижиш. А ако искаш да се подигнеш към Бога българинът взима „ла“. Той туря „си“ в своето естествено положение. Да кажем ти имаш положението на Духа, това е „ла“. Щом туриш понижено „си“, ти имаш загуба. Дръж „си“ в естественото положение. Ако снемеш „си“-

то, трябва да снемеш друго положение. На туй положение няма да останеш, ще вземеш някой друг тон. Ще слезеш от закона на „ла“ в закона на „ре“. Трябва да слезеш да работиш, да помагаш. Всеки проповедник, който отива да помага, той ще разбере може ли да проповядва или не, лесно става, за пет пари работа е. За пет пари е боята, но да знаеш как да боядисваш. Ако не знаеш много боя можеш да туриш, ще развалиш работата.

Та казвам: Някой от вас се намирате в трудно положение или на физическото поле, или в духовното или в умственото. Неизбежни са тези трудности. Ще кажеш: „Защо се родих българин?“ Българинът, това е само една гама, през която ще минете. Французинът, това е друга гама. Англичанинът, това е трета гама. Това са гами, през които ще минете. Ако се прераждате от един народ в друг, по музикален път ще минеш за да видиш Божествения свят. Най-после ще отидеш между ангелите, да учиш живота на ангелите, и то е една гама. Много пътища има. Един е Пътят. Писанието казва: „Внимавайте на Пътя“. Внимавай в Божественото. Като минаваш през всичките пътища внимавай. Може да минеш през всичките пътища в живота, но мисли. Внимавай през всичките пътища, през, които минаваш и като пеете научете се да мислите. Аз като взимам „до“ в мене вече има една идея. Да кажем искам да разреша една мъчнотия. Трябва да зная откъде започва мъчнотията. Един механик знае къде да тури лоста. Де е слабата страна, за да дигне по-лесно. Онзи, който не знае, пипне на едно място, на друго, хаби сили, а онзи спестява. В музиката вече имаме изработен метод и начин за съкратяване на времето, да не правим опити.

Та казвам: Аз проповядвам Любовта на основание на този закон. Аз искам да усиля в хората вярата. Но вярата не може да се усили ако нямате за обект Любовта. Щом Любовта стане обект, вярата се усилва. Между вас се заражда една ревност. Ревността е едно отклонение от

Любовта. Ревността трябва да бъде подтик. За вас сега ревността става спънка. Някой обича някого, радвайте се, защото в Любовта Бог е, който действува. И за вас има условие. И за вас ще намери, има кого да обичате. Не едного, хиляди ще направи да обичате. Не ви забранява да обичате. Казвате: „Аз този човек не може да го обичам“. Вие криво пеете тогава. Вие турете в ума си: Всеки човек може да обичате, когото Бог е създал. Всеки човек, когото Бог създал, аз може да обичам. Всеки човек, когото хората създали, ще си помисля. Но турете определена идея: Всеки човек когото Бог създал, всеки човек в когото има душа може да го обичам. Всеки човек в когото има Дух, може да го обичам, всеки човек в когото има ум може да го обичам. Всеки човек в когото има сърце може да го обичам. Има ли тези неща те са Божествени. Като дойде ще го приемеш. То е новата мисъл, която трябва да имате. Казва: „Повярвайте в Господа Бога Исуса Христа“. Този, който казва: „Повярвай!“, вече какво разбира? Обичай, вярвай в този, който те обича. Павел казва: „Повярвай в Господа Исуса Христа“. Чрез вярата се спасява. Вярата е полето. Любовта е съдържанието. Вярата е полето, в което трябва да се прояви Любовта. Външната страна.

Та казвам сега: Да бяхме попели, но часът е 6 и 5, глоба ще имаме за 5 минути. Ще поправим една погрешка и ще спечелим.

Божията Любов носи пълния живот!

28 лекция, държана от Учителя на 9 юни 1937 г., сряда, 5 ч.с. София – Изгрев

ПЪТЯТ НА МУЗИКАТА

Отче наш.

(*Чете се темата: „Защо аз живея“.*)

Много лесна работа, колко мъчно е да се изпълни. Няма никаква мъчнотия. Туй вече в умственият свят лесно става. Като дойде до физическото поле, трансформиране трябва. Когато човек започне с пипането, първото движение е пипането, той се учи да се движи, да се премества от едно място на друго. След туй второто положение. Човек се е научил да се намесва в нещата, всички неща да опитва с уста. Явило се условие за ядене. Да вкусва, да възприема нещата. Да влиза във връзка с онова, което той не знае. Най-първо приема един плод. Той иска този плод да го приеме на гости, да се поразговори с него, да се запознае. Сега казваме: усеща, усет имаме. Колко мъчно е човек да развие своя усет, да бъде правилен, или да вкусва нещата. Колко мъчно е да развие своя вкус, да бъде правилен, нормален. Някой път и усета не е нормален. Тогава и впечатлението, което приемаме не е нормално. Разбираме – нямаме онази мярка, с която мерим, да имаме истинска представа за нещата. Ти пипаш, но имаш погрешно схващане. Или вкусваш нещо и нямаш онази норма, има погрешно схващане за вкуса. Тогава започват да влизат в тебе без преглед нещата, от които човек се разболява. Много болести са дошли от вкуса. То е като инспектор на цяла една област за здравословното състояние на човека. Когато този инспектор не наблюдава както трябва, идат болестите. Много болести се зараждат от яденето. Ядеш едно, второ, трето, четвърто. Пиеш едно и след туй въпрос става защо са тия болести. Вкусът, този инспектор, по някой път се подкупва.

Може да го подкупиш лесно. Направиш сладко ядене, подкупва се. Казва: „Хубаво е, може да ядеш, може да опиташ“, дава разрешение.

Та казвам сега: Всички вие сте дошли до едно положение като ученици, всеки един от вас би държал една реч за вкуса. Но има една страна на яденето, да се научи човек какво да яде. Само чрез яденето, той ще добие безсмъртието. Казвам: Чрез яденето ще добие безсмъртие, но да знае какво да яде. Да може безсмъртната храна да я намери, някъде да си вкусне от нея и веднага ще стане безсмъртен. Сега може да се зароди във вас едно любопитство, къде се намира тази храна. Не, но има едно естествено положение. Човек като направи първото прегрешение, защото прегрешението започна с вкуса на човека. Той още във второто чувство, направи своето прегрешение, прояви второто нещо: непослушание. Казва му Господ: „Ти като дойдеш до яденето, ще бъдеш внимателен, всичко няма да ядеш. Има едно нещо, от което ще се пазиш, понеже ако вкусиш от това ядене, целият твой живот ще се измени, ще изгубиш смисълът на живота си“. Сега си представяте Адама като човек. Представете си го, имате едно въображение, тъй както е писано в Библията. Тъй както е писано в Библията, тъй ли е всъщност? – Вие го считате така. Ако кажете, че не е тъй, значи Библията не е вярна. А щом не е вярна. Не е въпрос за вярно, но нещата не са съобразни. Когато старите баби казват на децата, че като се роди тяхното дете, те питат откъде дойде. Бабата казва, че го донесла от реката, между жабите било там. Че са го хванали оттам и са донесли детето. Някой ще каже това не е вярно. Че човек е изваден от реката е вярно, по отношение на чувствения живот. От астралният свят той е изваден от водата, той е минал през водата. От водата иде той. В тази вода и жабите и хората може да живеят. Но на физическото поле, това не е вярно. За друг един свят е вярно. За туй в херметическата философия казват: „Всяка Истина е наполовина Истина, и всяка лъжа е наполовина лъжа“. Във всяка лъжа има

известна истина. Истината в лъжата е параван отпред. За да те излъже някой, той ще тури Истината като параван и ти поради Истината ще се излъжеш. Ако тази истина не е турена като параван, не може да те излъже по никой начин. А щом тури Истината, ще те излъже. Като тури Любовта за параван, ще те излъже. Като тури Истината за параван, ще те излъже. Като тури знанието за параван, ще те излъже. Навсякъде ще се излъжеш. Ние обясняваме донякъде. Писани са много книги в света. Пита сега някой: „Защо са нещастията?“ Те са толкоз ясни, но нека да ви ги обясня. Както и да ги обяснявам, ако започна да ги обяснявам, след като махна една мъчнотия, ще се яви друга. Ако ви дам едно хубаво ядене и ви кажа: Не яжте много от туй ядене, малко, наполовина – веднага във вас при сегашното схващане ще се зароди мисълта и ще кажете: „Колко е свидлив, да ни остави да се понаядем“. Какво ще се казва: Не яж, наполовина яж. Как ще разберете това? – Ако ви кажа да се наядете, тогава ще кажете: „Що не ни каза? Туй ядене много хубаво беше, но ни развали стомаха“. Ако не ви дам, ще кажете щеше да ни измори гладни. Ако кажа наполовина да ядете, ще кажете свидлив е. Ако кажа да ядете както трябва, ще кажете: „Не ни предупреди“. Тъй че, винаги другите са виновати. Онзи, който иска да ви направи добро, ще стане виноват. А вие ще останете единствен праведен. Всичките хора страдат, защото са праведни. Няма нито един грешник. Кой е виноват? – Господ. Светът го е направил. Че как трябваше да направи Господ света? – Както и да се обяснява, остава едно противоречие. Там, дето рибата живее в изобилие, човек се удавя. Там, дето човек започва да живее, рибата умира. Вземете в малката вода, намалена вода, дето принася приятно впечатление, премахва жабите. Ако турите малката вода, в нея те умират. Питате: „Защо рибата там дето човек започва да живее, тя умира? И защо там дето рибата започва да живее, човек умира?“ – Вас може да ви се представи, но ако направите

един опит. Как бихте направили, че рибата да не умира и човек да не умира, невъзможно е. Рибата във водата ще живее. А ако човек влезе във водата, той умира, ще се удави. Той някога е бил някаква риба, но при сегашните условия той в туй изобилие не може да живее. Казвам: По някой път вие искате нещо в изобилие. Но вашето изобилие ще ви причини смърт. Писанието казва: „Ако не се отречете, не можете да влезете в Царството Божие". Ако не се отречете от многото вода, ти ще се удавиш. Да кажем искаш да плаваш като риба. Ако влезеш, може да плаваш, донякъде ще идеш, ще плаваш, след туй ще се намериш в трудно положение. Рибата няма да се умори, тя не потъва във водата. Ти искаш да си починеш, като се умориш и ще намериш смъртта. Това са аналогии.

По някой път вие искате много знание, но многото знание на човека може да му причини и голяма вреда. И незнанието пак може да му причини вреда. Трябва да се намери една средна линия. За пример, вземете идеята за Бога. Вас тази идея за Бога ви е станала толкоз обикновена, че вече сте изгубили онова свещено значение, което думата съдържа. Или някой път за музиката се говори. Изгубили сте свещеното чувство, че музиката спада към онова, което е свещено. Музиката е свещено нещо. Казваш: „Защо така Господ направил света?" – Така не се пита. Така би попитал, по този начин, ако би проучвал света, да знаеш проекта, да имаш всичките Божествени планове, да имаш всичките научни данни. Да си правил хиляди, хиляди и милиони опити. Някъде ще дойде да искаш едно изяснение. Сега вие искате изведнъж нещата да станат ясни. Кой не знае да пее. Вчера дойде една млада певица при мене. Тя била певица преди 15 години, и оттам насетне случило ѝ се нещо, че 6 години престанала, не може да пее. Не че е изгубила гласа, не е изгубила гласа си, но в нея се заражда едно чувство, като рече да пее, уплаши се. Иска да пее, не може да пее, стеснява се, тя не може да си го

обясни. Тя казва: „Може ли да ми дадеш един начин. Искам да пея, пък не мога да пея“. Казвам: Случило ти се нещо в живота. За да дойде страхът, ти си причината. Нея я изпратили в света да пее на хората, тя отишла да служи на себе си. Служила на себе си. Казвам: Щастлива ли си? – Не съм щастлива. Развела се с мъжа си шест години вече. Питам: Колко години живяхте заедно? – Десет години. Имала дъщеря 14-годишна. Рекох: Искаш да се жениш втори път, но аз да ти дам правило. Ако искаш втори път да се жениш, трябва да умреш, да те заровят в двора, че този, който те обича, ако може да те извади от гроба, да те съживи, да ти даде светлина и свобода, върви с него. Онзи, който не може да те извади из гроба навън, подир него не отивай. Всичките нещастия са, че вие вървите подир онези, които не може да ви извадят от гроба. Ако една овца тръгне по пътя на един вълк, мислите че той ще я заведе в Царството Божие? Или ако дойде един вълк да преподава по музика, той като пее, ще ѝ одере кожата. След като ви научи, той пак ще ви одере кожата. Вие сте дошли до едно вътрешно противоречие.

Много пъти се явява желание в човека. Всичките хора страдат от желание. Казват: „Без желание може ли?“ Не е въпрос без желание. Въпросът не седи там. Ти нямаш само едно желание. Имаш милиони желания. В дадения случай имаш 100 желания, които седят и хлопат пред вратата ти. Умният човек трябва да знае кое желание трябва да пусне, по ред ли трябва да ги пуснеш. Ако идете при един съвременен професор по музика, той за да ви преподава, ще вземе цигулката. Ако искате да се учите да пеете, веднага ще ви изпита гласа. Щом попеете, ще ви каже: „Аз съм занят, нямам време да ви преподавам“. Ако искате да се учите да свирите, той пък ще ви изпита колко можете да свирите. Още като турите цигулката, като теглите ръката, знае този човек какво може да излезе от вас. И като излезете вие, може да имате каквото мнение искате. Въпросът е, че вие много пъти

настоявате върху нещата. Човек настоява. Гледам някой път някоя муха кацне на носа. Аз се занимавам с важни философски работи, тя кацне. Като кацне не седи мирно, ами започне научни изследвания да прави. Тъй на върха на носа кацне. По някой път седя, не искам да си мърдам ръката, дойде и пак кацне. По някой път ме изважда из търпение. Махна с ръката. Тя кацне на носа. Какво ще добие тя от моя нос? – Тя е смешна. Аз ѝ казвам: Какво искаш? – Тя казва: „Искам да бъда учена като тебе“. Качи се на носа, дано да вземе от моята разумност и тя да стане учена. Казвам: Ти може да облизваш носа, колкото искаш, но все муха ще бъдеш. Не настоявайте върху някои работи. Ти като се качиш на носа на някой учен човек, учен няма да бъдеш. Трябва да се разбира. В даден случай онова желание, което имаш, което е определено, трябва да се научиш да четеш. Ще се намериш там. Желанието пише твоето име, трябва да знаеш името. Това желание е за тебе. Ще си го вземеш като едно писмо и ще го отвориш. Ще прочетеш каквото е писано. Някъде съвпада адреса. Няма да вземеш чуждо писмо. Има желания, които в даден случай не са за тебе, но близък адрес имат. С такъв приблизителен адрес има много желания, но което е за тебе, специфично, ще прочетеш адреса.

Сега много работи на вас ви са дадени, нали? – Изпеете една песен, не ви харесва. Донякъде какво е една песен? – Вземаш ти един тон, но то е чисто механическо. То е като грамофонна плоча. Там, дето не взема умът на човека участие, дето сърцето на човека не взема участие, нещата са механически. Не че не са хубави, но то е външната страна. В какво седи духовното? Човек трябва да го чувствува. В духовните работи има едно качество. Ако ти вземеш вярно един тон, какъвто и да е, следователно ако вземеш тона, и в даден случай ти си неразположен, щом вземеш вярно тона, веднага туй малкото препятствие, което имаш ще изчезне, ще се яви една светлина в ума, едно разположение. Може, ако вземеш вярно тона,

туй неразположение да изчезне от тебе, ако не го вземеш вярно, то ще се усили. Ако ви кажа, че трябва да се учите да пеете, вие казвате: „Певец няма да стана“. Не е въпрос за пеенето, то е изкуство, цяла наука е. Но всички не са родени. Музиката е една среда, в която човек е потопен, защото той живее в нея, понеже ако не живее в тази среда, не може да има никакви постижения. Той може да има постижения, но ония хубавите постижения не може да ги постигне, ако не си служи с музика. В едно отношение музиката е най-хубавата страна, с която човек може да се храни. Станеш сутрин, попей си, един, два тона. Изпей една песен каквато и да е. Изпей песента „Премина люта страшна зима, настана пролет“. Преведете тогава. (*Учителят нагласява цигулката. Тегли една струна*). Този глас какъв е, духовен ли е? (*Учителят свири нежно, тихо; после свири силно*). От един цигулар се изисква прецизност. Не можеш да бъдеш цигулар, докато не бъдеш духовен, ако липсват на тона няколко трептения, тонът не е верен. На духовният тон, трябват духовни трептения. В музиката, там дето има обикновено впечатление, има обикновена музика. Сега ще започнете. В сегашната музика ще знаете всичките правила. Когато дойдете да изучавате качествата на музиката, трябва да имате свещено чувство. Трябва да има за какво да пеете. Сутрин като станете трябва да има за някого да пеете. (Учителят свири). Сега кои са моите подбуждения? – (*Учителят свири*). Едно движение има тази българската песен. Какви са подбужденията? – Може да съм слушал нещо. Но какви ми са подбужденията? – Да кажем вземете една песен. (*Учителят свири: „Тъги, скърби“*) Тя вече е в ритъма. Ако свиря и скръбта ме послуша, казвам: Тръгни с мене, заедно ще вървим. Другояче ще се качи на гърба ми. Сега я уча да върви. Искам да я убедя да слезе. Тя казва, че е болна, страдаща, всичко туй. Да кажем искате да изпеете: „О благи Господи!“ Как ще изпеете на Господа? – Бог, Който е създал музиката, как ще изпеете „О, благи Господи“. Те

са свещени работи, рядко се свирят. (*Учителят свири и пее: О, благи Боже мой*) Право ли е, ще ме послуша ли Господ? – Има една неестественост малко. Като пея: „О, благи Господи, Боже мой“. Самодоволен съм. Следователно, моето самодоволство не ми дава един импулс. Оттам не може да си взема. Значи ще дойдеш до едно положение, дето да си, че Бог да ти даде нещо. Ти ще бъдеш при Него, когато си скърбен. Няма да идеш, когато си радостен. Щом си радостен, Той е в тебе; щом си скърбен, Той е отвън. Следователно, тогава ще Му говориш, да дойде Неговият Дух, да станеш радостен. Радостта показва, че Бог присъствува, а в скръбта отсъствува. Но за да отсъствува има някаква причина. Господ е едно същество и когато ние сме непослушни, не настоява на нашите желания, Той си излиза. Щом настояваш, тогава на Неговото място ще дойде скръбта. Искаш да настояваш, искаш да станеш какво ли не. Някой път искаш да станеш свят. Какво подразбираш под думата „свят“? – Да станеш свят, че всичките хора да го знаят. За мене да бъда свят, значи да живея добре, че аз да се радвам и Бог да се весели в мене. Значи, аз и Господ да живеем заедно. Според мене да бъда свят значи, аз и Господ да живеем добре. Сега ще оставим. Някои имате верни схващания. Святостта е едно естествено положение за душата. Ти не можеш да бъдеш свят. Само като станеш свят, ще знаеш да пееш. В святостта знание ще имаш, ще знаеш как да пееш. Като погледнеш небето на Господа, няма да се уплашиш. Ще запееш тогава. Когато се моли човек, то е пеене. Ако не знаеш как да се молиш, твоята молитва не е музикална. Ако не си представил страданията (си) на Господ – такива каквито са, ще ги опишеш, защото Господ ще ги премери. Ти няма да ги представиш по-големи, няма и да ги намалиш. Защото и в двата случая няма да бъдат приятни, ще ги опишеш точно такива каквито са. Като дойдат ангелите, ще кажат: „Много вярно описание“. Тогава ще дадат ход на твоето пожелание. Не може да се свири духовно,

защото има влияния. Те са на особено мнение. Вземете този тон. (*Учителят свири на цигулката и всички пеем*). Това е болежката на едно малко изворче, което слиза от планината, развява знамето. Това са големите камъни, през които минава. (*Учителят свири*). Тъй много лесно се представя. Как ще представиш музикално, как се разцъфнало едно цвете? Най-първо като идеш при някой извор, да се ослушате как вървят вълните. Тази вода не е никога доволна, блъска се тук-там, върви. Хиляди и милиони неприятности минава, но капките скачат, казват: „Отиваме към морето, към дома“, всички се радват, веселят се. Блъскането в камъните не го считат нещастие. И ние в живота се блъскаме. Всяко страдание е блъскане. Ако си музикант ще започнеш да пееш. Понеже не си музикант, ти се спреш и казваш: „Защо трябва да се блъскам?“ – За да идеш до морето. Понеже, искате да ви турят на автомобил, на файтон, без да се трудите вие, без никакво движение. В живота сами ще вървите. В живота кой как дойде сам трябва да върви и да опита всичките неприятности. Неприятностите са най-хубавите работи. Те са път на живота. Тази линия на неприятностите един ангел, един светия вижда Божественият път, който Бог е начертал. Вие го считате голямо нещастие. То е най-голямото щастие, което Бог може да ви даде. Само че трябва да го преминете. Втори път няма да го минете. Втори път само на картина ще го гледате. Мнозина казват: „Младите да поживеят“. Ама не може вече. Ти като си бил млад, недоволен си бил, казваш: „Това защо е, онова защо е?“ А сега казваш: „Да съм млад сега, зная как да живея“. При сегашните убеждения които имате, вие сте недоволни. Казвате: „На съм доволен. И тук го няма“. Че тук го няма. Ако мислите, че всичко е тук, то е самоизмама. То е път. Казвам: Път е този, по който можете да влезете. Представете си сега, че имате охота. Може да ви донеса една баница. Събуди се охота, искате да знаете как е направена. Аз ви я препоръчвам, аз само хваля, свиря. Вие казвате: „Да я опитам“.

Казвам: След като опитате баницата, какво ще придобиете? – Някой път е по-добре да не опиташ баницата. По-голяма сила ще добиеш, ако не опиташ нещо. Има неща, не ги опитвай. За пример, хубавата баница, като я погледнеш, само от миризмата да се наядеш. Като погледнеш, ще кажеш „благодаря“.

Сега вие искате да опитвате. Знанието, което ви е дадено, вие от това знание казвате: „Ех, ох“. Сега За пример, малки упражнения имате, които посветените имат. Как са започнали посветените в училището? С коя дума ще започнеш като станеш сутрин? Как ще повикаш Бога? Отче или татко, или баща, как ще кажеш? На български имаме три думи за баща. На френски колко думи има? – Пер, папа. Сега забележете, че вие всички имате известни идеи, предустановени. Вие всички сте дошли с предустановени планове, искате на земята да бъдете щастливи. То е първото заблуждение. Щастливият свят е светът на музиката. Ако не намериш пътя на музиката, ти и в пътя на щастливия живот не можеш да влезеш. Музикалният живот е пътят за щастието. Много хора са музикални, но се дразнят. Ако станеш музикант и не вървиш по музикалният път, дразниш се. Понеже в музиката малките /дразнения/ оказват голямо влияние. Дойде някой, не знаеш музикално да говориш. Казваш: „Как да ме не разбираш?“ Или казвате: „Знаете ли моите убеждения какви са? Ами вие знаете ли кой съм аз?“ Ти си кал както и аз. Ти си направен от кал и аз съм направен от кал. В тебе има Божествено дихание и в мене има Божествено дихание. После казвам: Докажи го. Тегля го колко тежи. Каква част повече от грама има, не може да го докажа. Или казвате: „Аз пея по-добре от тебе“. И аз пея като тебе. Ще идем при един умрял, ще попеем и двамата. Ако можем да го съживим, ние сме певци. Ако не можем да го съживим ние сме като другите певци. Станеш сутрин и си неразположен. Попей се. Ако не можеш да махнеш неразположението, ти си обикновен певец, ако

можеш да премахнеш неразположението, ти си певец. Сутрин като станеш дойде ти една малка тъга, недоволен си. Започни с недоволството. Кажи: Не, доволен съм от всичко що става. Не, доволен съм от всичко каквото става. Подир малко изгубил си нещо. Влезе някакво чувство, на туй чувство да имате някой, който да пее с вас. В музиката не да коригирате другите. Оставете всеки един свободен. Ако вие пеете хубаво, бъдете като основен тон, като мярка. Когато другите пеят, оставете ги те сами нека се коригират. Пък ако някой пее по-хубаво от мене, аз давам ухо и се коригирам /по/, който пее по-хубаво. Онези между вас, които пеят по-хубаво, вземете за основен тон и се коригирайте съобразно с тях. Като държите туй правило, ще пеете хубаво. Щом искаш да коригираш, то е обикновено пеене. И то е хубаво, но в духовния живот никога не коригирай. Ако ти коригираш, губиш. Всеки, който коригира другите губи. Пресеква се пеенето.

Казвам: Коя песен бихте избрали? Толкоз песни имате дадени, коя песен бихте избрали за себе си, да се упражнявате сутрин? Аз бих ви препоръчал – „Фир-фюр-фен“. Тя е хубава.

/*Учителят пее песента*/. Тао, тя е Първична дума, място дето Бог живее, навсякъде. /*Учителят пее песента*/. Има нещо неестествено. Ти туриш мисълта, но ти не можеш да вземеш един тон, докато не почнеш да се движиш, ще се коригира мисълта. За пример, ако аз сега свиря, какво впечатление ще ми направи? Аз трябва да свиря, да се коригирам, мисълта ще се измени. Ако вие пеете коригирате мисълта. Ще пеете правилно. Ако не обръщате никакво внимание на окръжаващата среда, то е обикновено пеене. Пейте за самите вас, понеже Господ, който е във вас да ви чуе, че вие пеете. Да ви покаже, че ти зачиташ. Пей на Господа, едно изкуство ти е дал. Ако оставиш гласа ти да не пееш. Сутрин като станеш поблагодари на Бога, че ти е дал един глас. С години седи гласа ти, никак не си пял, искаш да

идеш в небето да те приемат ангелите. А като идеш между ангелите, ти ще влезеш в някой ангелски хор. Какво ще правиш? Ангелите няма да те коригират, ще те оставят сам да се коригираш. Ако не знаеш да пееш, ще намерят един начин да те изведат навън, толкоз деликатно, даже неусетно ти ще се намериш вън от този хор. Нали много пъти вие сте имали хубаво, отлично желание, едно самочувство вътре в себе си, нещо ви е пяло. Един ден вие сте недоволен. Търсите повече от това и изгубвате и малкото, което имате. Духовните работи са малките работи в света. Туй, което е интензивно то не е духовно. Целият физически свят е едно предметно учение, за да подкрепи човека да се учи да пее. Да кажем, ако видите една ябълка или един ваш приятел, или ако видите изгрева на слънцето, или ако четете някаква книга, ако речете да пеете, различно ще бъде пеенето ви. Да кажем всички имате по една цигулка, тогава? /*Учителят поглежда часовника*/. Верен ли е този часовник? /*Отговарят*/. Малко е напред. Недовършените работи са хубави.

Пейте сутрин „Фир-фюр-фен“, за една цяла седмица, като станете.

Божията Любов носи пълния живот!

29 лекция, държана от Учителя на 16 юни 1937 г., сряда, 5 ч.с. София – Изгрев

ВРЕМЕННО И ПОСТОЯННО

Отче наш

(*Чете се темата: „Защо аз живея“.*)

Ще прочета 30-та глава на Йеремия от 18-и стих нататък. Един пророк, който се е занимавал с това, което интересува хората. (*Учителят прочете.*) Ако вземете туй в буквален смисъл, сбъднало ли се е? Преди Христа се е казало. Ако тълкувате буквално сбъднало ли се е, но ако го вземете в духовно отношение, то е един процес. Когато се говори за непреривните неща, тогаз се говори (истината), а когато се говори за статическите неща (не). Да кажем вие искате вашият живот да бъде щастлив. Но щастието е един процес, който не зависи от временния живот. Щом внесете щастието във временния живот, вие ставате нещастни. Щом внесете Любовта във временния живот, вие ставате нещастни, щом внесете Истината във временния живот, вие ставате нещастни. Там е въпросът защо е така? Вие искате да знаете, аз да ви кажа: Човек трябва да знае. Вие ще кажете: „Духът така ми говори“. Какво ти говори Духът? Пише някой какво Духът му е казал да пише. Духът няма много формули. Той ги гледа нещата, не ги знае, казва: „Чертай“. Като отвориш някой голям задачник на някой математик, има формули, задачи има, много работи. Вие седите и питате: „Защо нашият живот е бил такъв?“ То е задача. – „Защо съм се родил мъж?“ То е задача. Защо мъжът е мъж, защо жената е жена и защо детето е дете? Защо волът е вол, защо птиченцето е птиче? Защо е славейчето? Задачи са това. Който разбира от тая задача, ще намери разрешението. Но друг пък, който не разбира. Ти си един щастлив човек, туй показва, че има едно място, а ти го бутнеш, ще дойде всичкото твое нещастие. Има едно

малко копче, ако ти го бутнеш, всичкото нещастие ще дойде на тебе. Провидението е турило едно копче, друго, което като го бутнеш, ще дойде щастието. Природата така е наредила. Има едно копче, ако го бутнеш, изведнъж ще дойде нещастието. Имаш един приятел, казваш: „Какъв голям невежа си". Че ти си бутнал това копче, не трябваше да кажеш тъй: „Голям невежа си". Ами че ти съединяваш една отрицателна черта с един тон („си"). Аз ви говоря за музиката, но музиката върви по две страни. Една музика има, която върви по закона на вярата, тя е музика на ума. Има една музика, която върви по линията на силата, то е външната страна. Тази музика целият свят употребява и развива, наричам я (волева) музика. Вземете в музиката всичките увеселителни места. Там хората се удоволстват. При музиката има право всеки на това. По някой път вие схващате тази музика, вие сте се отказали да пеете. При едната музика не искате да пеете, а при друга искате. Идва вчера при мене една сестра и аз ѝ казвам: Твоето нещастие се дължи на това, че ти не пееш. – „Че как така?" – Ти ми се оплакваш, че те боли гърлото. То е защото не пееш. Болят те сливиците, защото не пееш. Главата ти е отъпяла, защото не пееш. Ти ако пееш, ще започнеш да мислиш. Музиката най-първо в тебе предизвиква ред разсъждения, музиката не е чувствуване, но в нея има мисъл. Де се ражда престъплението в Любовта? В Любовта де се ражда престъплението? – И тогава на тази сестра обяснявам. Вземам я като предметно учение, вие искате да знаете коя е тази сестра. Която и да е от вас. Всички в света сме едно предметно учение. Някой в един смисъл, друг в друг. Казвам: На някоя майка ѝ се е дощяло да бъде щастлива. Тя схваща, че за да бъде щастлива, трябва да роди едно дете. Някой път ѝ се дощяло да има едно момченце. Туй момченце иска ѝ се да бъде много умно, да бъде красиво, да бъде снажно. Казвам: Отлично желание, Божествено желание, най-хубавото желание. Роди го, всички се радват на това дете, че е много

интелигентно, от всичко разбира. Майката го носи, роди го, израства това дете, стане вече на 21 година, погледнеш около 10 моми има да тичат подир него, подир туй дете. Казвам на майката: Иде нещастието. Всички тия моми искат да вземат сина ѝ. Те казват: „Стига ти на тебе, че ти като малко го носиш, целуваш колкото искаш, сега е израснал, остави го на нас и ние малко да му се порадваме“. Майката го държи, иска да е чист. Сега ще я намразят, ще се зароди едно желание у тях, те казват: „Няма да умре, да се махне, че да остане сина свободен“. Те ще започнат да желаят тя да умре, защо? – Не че искат да умре, но възлюбленият е причината. Казвам: Какво трябва да направи майката? – Тя трябва да се откаже и да каже: „Синко, ето оставям те, с тия твои сестри, прави каквото искаш, която искаш избери си“. Всички ще обичат майката тогава. Която и да дойде в къщи, веднага ще я обичат. И сега на вас, като се роди един син, до известно време ще бъде с вас, после трябва да се откажете от него. Казва: „Трябва да се откажеш от баща си“. Вие не разбирате вътрешния закон. Ти ще се откажеш от този, който любиш. Ти ще се откажеш и ще дадеш правото другите да го обичат. Имаш една книга, от която се ползуваш. Дойде някой друг, дай му я, да се ползува. Какво има, ако дадеш тази книга, че този човек я чете, ще научи нещо. Ние сега мислим, че един човек може да се развали. Не се разваля човек. Тогава аз не зная каква е вашата вяра. Ако вие мислите, че човек може да се развали, че някой може да го развали, тогава нямате никаква вяра. Нямате никакво познание. Как е създаден света. Човекът никой не може да го развали, освен той сам може да се развали. Никой друг не може да го развали. Някой казва: „Изгубих си вярата“. Никой не може да ти отнеме вярата. Вярата не е нещо, което може да ти вземат, изгубване на вярата няма. Ама ти като изгубиш вярата, ти си вече с две жени. Многоженство е. Ти най-първо си се оженил за една жена, че тя няма да умре. Живееш един живот. Женен

си за живота, че ти няма да умреш. Туй е жената. Туй е вярата, че няма да умреш, след туй дойде ти един бръмбар, мислиш, че ще умреш, тя е втората жена. И тогава, че ще живееш и че ще умреш, от двете идеи в тебе се роди безпокойство, туй е ревността. Питам сега: Може ли да обичаш втората жена на смъртта, тъй както обичаш първата на живота? Вие искате да знаете защо хората най-напред не ви обичат. Защо не ви обичат? – Щом носите живота на хората, всякога ще ви обичат; щом не носите живот на хората, не може да ви обичат. Казвате: „Аз правя добро, не ме обичат“. Правиш добро, седнал си на реката с една въдица, турил си храна на въдицата и казваш на рибите: „Вземете, аз съм добър човек“. Знаете ли на колко места ходих, докато намеря тия червейчета, вземете си, хубава закуска са. Някоя риба повярва, дойде, хване се на въдицата и ти я извадиш навън, опечеш я. Казваш: „Понеже не знаеш как да ядеш, аз ще те изям“. Вторият път идете пак с въдицата, минавате за рибар, вие сте такъв рибар, изваждате нещо и гълтате го. Казвате: „Много са будали, като не се хващат“. Така че, между рибите има много умни. Те дълго време са вярвали. Заинтересувах се как ловят рибите. В една бистра река виждат се рибките как плават. Гледам един, питам го на турски, казвам: Какво правиш, разговаряш се с рибите? – „Остави, виждаш ли тази, казва, да имам един пищов да ѝ тегля един куршум.“ Гледам сега този какво прави. Той поставил въдицата, дойде някоя риба, гледа, друга иска да се хване, тя не дава. Обхожда я, не я клати, че не дава и на другите риби. Тя се е уловила, че се е освободила. Тя ходи и пази другите. Сега някои от вас които са се хващали на въдицата на дявола, казвате: „Въдица“ и плавате наоколо. Щом сте неразположени, във вас дявола плава, че той не може да ви хване на въдицата. Сега да ви обясня нашата картина. Представете си, че вие сте щастлив. Тук имате поле, градина, бутнеш туй копче и цялото течение навлезе, тази равнина се изпълни с вода. Трябва да бягате, наводнение става,

да напуснете дома и нивите. Трябва да бягате, ако не, ще се удавите. Дойде един умен човек, туй течение има едно отвърстие, бутнеш копчето и всичката вода изтече. Някой от вас имате повече вода, отколкото трябва и тя ви носи нещастие. Нещастието на човека седи от многото вода, от многото огън произтича всичкото нещастие. От многото огън се е образувала всичката жажда. Следователно, малкото вода, която ти ще употребиш, да загасиш жаждата. При големият студ трябва да знаеш, огънят има свое място. Огънят се справя със студа, а пък водата се справя с големия огън. Ако имаш голям огън, употребяваш водата, за да гасиш. Имаш голям студ, за да не те вцепени, ще употребиш огъня. Имате вода и огън. Казва Христос: „Ако не се родите от вода и Дух“ подразбира, ако не се родите от вода и огън, нямате живот вечен“. Ако ти не знаеш как да употребиш водата, ако ти не знаеш как да употребиш огъня, ти живот не можеш да добиеш. Ти не може да имаш един щастлив живот. Та казвам сега: В какво седи конкретната мисъл?

На тази сестра казвам: Ти ще се научиш да пееш. Ти ще пееш. На мисълта, която ти е неприятна, ще пееш. Не обичаш някого, ще пееш колко не го обичаш. Попей му малко, че не го обичаш. Тогава тури така: „Не, обичам“.

Та казвам: В съвременния живот, временните неща вас ви отвличат. За пример, мислите, че като имате една къща, ще бъдете щастлив. Казваше ми една майка, доста умна майка ми разправя. Единият ѝ син мяза малко на бащата. Бащата е толкоз немарлив, че никак не си гледа работа, дето започне, всичко тъй зарязва. Синът и той мяза на баща си. Тя казва: „Иде ми да ги напусна, че да се блъскат, ама ме е страх за младия“. В рода им има една лоша черта. Той не работи и ѝ казва: „Аз не искам твоята философия. Аз да си уредя работите. Ти ще ме слушаш“. И синът дава ум на майка си как трябва да живее. Сега тя иска да се отдели. – „Не е да ги напуснеш.“

Сега някой казва: „Ще ви напусна“. Къде ще идеш? – Някой казва: „Искам да те напусна“. Че напускането не е нещо физическо. Ти ще се откажеш от едно свое желание и ще го замениш с друго желание. Защото и самата омраза в човека, и тя си има свой произход. Вземете чувството на самосъхранение, чувството на удоволствие, семейните чувства, личните чувства и моралните чувства. Това са области, от които може да се родят и много хубави работи и много лоши. От чувството на самосъхранение се раждат всички престъпления на убийство и кражби. От чувството на удоволствие се ражда всичкият разврат в хората. Потребни са удоволствията, но трябва да знаеш какво удоволствие да вземеш. Ами че ако ти си един хлебар, постоянно печеш хляба и изгаряш хляба, никой не го купува. Какво ще те сполети? – Ти ще изгубиш своите клиенти и хората ще изгубят вяра в тебе, че не може да печеш хляб. Ние казваме: „Защо Господ турил тия чувства?“ –Ти си роден не да живееш във водата, но в дадения случай да употребиш водата, да утолиш своята жажда. Не ти е определено да живееш само в огъня, но огънят ще го употребиш при известни условия. Сега тъй като говоря за чувствата, в някой от вас господствуват личните чувства. Един човек мисли, че като него друг няма. Право е, като него няма. Ако мисли, че много знае, че е много добър, той е на лъжливата почва на личните чувства. Казва: „Заради мене може да говорят“. Има 10 души Стояновци. За кой от тях ще говорят. Казва: „Заради мен говорят“. Какво значи да говорят за някого? – Щом аз говоря за една картина, не говоря за картината, но говоря за художника. Ако взема, че разглеждам някой от вас и казвам: Колко лош човек е, тогава аз си навявам беля на главата. Онзи, Който те е създал ще каже: „Я ти направи нещо по-хубаво“. Ти казваш: „Този човек е лош“. Господ казва: „Я направи нещо по-хубаво“. Казвате: „Престъпен е този човек“. Престъпен е, защото е свободен. Престъпен е, защото мисли, понеже Господ го търпи, а ти го критикуваш. Ти

трябва да питаш Господа, защо Той греши. Че вземете кой да е човек, идете при извора. Ти казваш: „Няма да пиеш вода!“ Ще кажеш: „Моля, бъдете така добър“.

Разправяше ми един мой познат. Една котка му изяла печената кокошка. Той взема бастуна и тя започнала да мечи, той я ударил веднъж. По едно време като се втренчила, тя казва: „Ти искаш да ме убиеш?“ И тя се готви да се хвърли на лицето му. – „Аз ще умра, но ще ти покажа, как се бие котка!“ Той казва: „Турих си юргана на лицето и отворих вратата да излезе навън“. Не поставяйте хората, не поставяйте и себе си в едно безизходно положение. Сега питате: „Защо аз живея?“ Аз може да ви кажа: Аз живея, за да живее Господ. Аз живея, за да ме учи Господ. Аз живея, за да се радват всичките хора чрез мен. Аз живея, за да бъда полезен. Например казваш: „Аз пея“, но като кажеш, не си започнал пеенето, или казваш: „Аз имам вяра“. Но ти не си приложил вярата си. Че вярваш или че някой вярва, че съм добър човек, тази вяра не ме интересува. Ако вярва и върви в пътя, по който аз вървя, вече може да се образува връзка. Седи един и ме слуша как пея. Ако той подражава, започне да пее, взема втората част на онова, което аз пея, разбирам, че той разбира от пеенето. И между нас се образува връзка. Аз може да пея и той пее. Дотолкоз, доколкото взема участие с другите хора, дотолкоз, доколкото вземам участие в творението на Бога. Да живееш по Бога, ще идеш да работиш с Бога. Трябва работа. Няма да даваш ум на Господа. Ти сега ще вземеш да се научиш да пееш. Той пее хубаво. Той ще те коригира много добре. Той ще те потупа и ще каже: „Ти си много даровит. Имаш доста големи дарби, всичките дарби имаш, само не си се упражнявал, въпросът е за упражнения“. Дойде някой при мене и ми казва: „Аз не може да пея“. Аз го виждам защо не може да пее. Хората, които са даровити да пеят, имат особен строеж, устата им са другояче построени. Които са пратени да пеят имат особен строеж. Но

не може той да пее по единствената причина, че личните му чувства са развити. Казва: „Аз ще започна да пея, но какво ще кажат хората“. Свие се гърлото му. Ти няма да пееш заради хората. Най-първо вие се заблуждавате. Видите някой човек отвън и мислите, че вие сте видели някого. Никого не сте видели още. Виждането е, когато нещата пред вас се изменят в даден случай. Да видиш и да познаеш нещо. Писанието казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото Си изпратил“. Да познаваш ближния, трябва да имаш връзка. За да познаваш някого, или да познаваш себе си, трябва да познаваш Бога, защото Бог е Виделина, чрез която познаваме хората. Ако ти нямаш Виделина в себе си, няма да познаваш. Като дойде Виделината, ти ще познаеш себе си, ще познаеш и другите хора.

Мисля, че в миналата лекция ви говорих да намерите една черта в себе си, която не се мени. Аз като казвам, има нещо във вас, което постоянно се променя. Ние се намираме в един свят на видоизменение. Нашето нещастие произтича от следното: Щастието на земята, ражда нещастието. Щастието на земята, образува нашето нещастие в духовния свят. Нещастието на земята е образувало рая в духовния свят. Тогава ще ви приведа аргументи. Богатият, който имаше щастието да му свирят и да му пеят, беше здрав. Като умря, отиде в небето, в мястото на нещастието. Лазар, който беше нещастен, като умря отиде в рая на блажените, при всичките удобства. Тъй както е представено с всичките удобства. Питам: Защо този човек от щастието на земята отиде в нещастието на духовният свят и защо Лазар от нещастието на земята, отиде в духовният свят? Вие, които не разбирате законите сте в едно противоречие. Има същества, които слизат надолу, движението на астралния свят е в противоразрез на нашето. Едно време вървяхме успоредно, сега те слизат, ние възлизаме. И тогава нашето минало е тяхно бъдеще. Нашето минало,

за астралците, които слизат на земята е идеал. Отиваме по обратна посока. И аз зная, астралецът, ако отива на моето място, ще бъде ли той щастлив или не. Ако аз избягам от туй място на нещастието и той ще бъде нещастен. Ако аз съм излязъл от туй място на щастието и той ще бъде щастлив. Казвам: Всичките духове, които слизат се интересуват, те казват: „Ние слизаме, я ни разправете от вашата опитност". Някой път като слизат, разправям им тази опитност. Като се повърнат назад както в турско време, казват на някой българин, цял ден да ходи. Да (...). Хванат те астралните същества, развеждат те, развеждат те и като те пуснат, ти си като опърпана кокошка. Измокрен като се върнеш дома, ще кажат да им покажеш: „Я ни покажи как се употребява яденето, пиенето. Как се пие туй вино?" Ти ще им покажеш. После второ, трето, четвърто нещо. И като се върнеш, ти си пил една чаша, две, двайсет, върнеш се, главата ти се върти. Защо главата се върти? На тебе главата ти се върти, а те се смеят. То е изпитание. Някой лекар говори научно, иска да покаже, че много знае. Седне с ножа, показва на студентите, разреже стомаха на някой човек. Той показва своята ученост, а онзи, горкият човек, огъва се. След като разправи своята опитност, зашие го. Казват: „Много учен човек". Да, учен е, но онзи, чрез когото показват, да му мисли. Една две седмици докато тия зашивки заздравеят. Вие като влезете в астралният свят, като направят операция, казвате: „Защо е така?" – Не ходи на никоя професорска маса, да (показва) професора своето знание.

Но да дойдем до онова съществено. В дадения случай има една съществена мисъл, която е потребна за тебе. Казвал съм ви и пак ви казвам: Никога не критикувайте Бога в себе си. Тогава, ако Го критикуваш, помоли Му се да ти разправи защо така. Може да кажеш: „Господи, махни тия работи от мене". Ти искаш Господ да махне някого отпред тебе. Някой пък иска ти да се махнеш. Питам

тогава: На кого да угоди Господ? Дойде някой при мене да пее, аз лесно може да се нагодя в пеенето. Той не може (да вземе) тона, който аз вземам, нагодя се, пея малко по-ниско. Аз снема с половин тон, музикално го снемам. Но пак е музикално. Може двата тона да снема, може 4–5, все е музикално. Но в дадения случай човек трябва да има един основен тон, с който да започва, една мярка да има. Тия неща сега искат обяснения. Да допуснем, музиката служи като едно лечебно средство. Има една музика на водата, на движението. Такава е музиката на Бах, водна музика. Ако дойдете до музиката на Вагнер, той е на огъня, на вятъра, на бурята. Ритъм има музиката на вятъра. Като дойде до Бах, то е музика на движенията. В тия движения има едно, което съществува вътре в природата. Всичко туй, което го описва, прости работи са. Но тия простите работи някой път много мъчно може да се изпълняват.

Та казвам: Имате едно болезнено състояние, нали. Някой каже тъй: „Ще седна да пея“. Кажи си: „Колко съм щастлив.“ – Не пей колко си щастлив. Може да пееш, че си щастлив, но щом дойдеш до музиката колко си щастлив, не пей. Как ще изпеете „Колко съм аз щастлив?“ – За вас, не че не трябва да пеете, но на нещастния човек не му казвай колко си щастлив. Казва: „Колко съм щастлив“. Не му пей колко си щастлив, нито пък пей колко си нещастен. Туй не му казвай. Защото в дадения случай не можеш да му кажеш повече, той сам човекът казва: „Аз съм нещастен“. Това нещастие той си знае. Аз ще му кажа тъй: Може ли да вляза в твоята опитност. Колко си нещастен не зная, твоята опитност не съм минал. За да видя трябва да сляза в твоето положение долу. Казвам: Да се обменим. Аз съм по-щастлив от тебе в дадения случай. Сега наполовина ти ще дойдеш до мене, и аз наполовина ще ти дам от моето щастие. Тази половина от моето щастие ще се обмени с тебе. Ще се образува връзка. Дойде някой човек нещастен, ти се радвай, че има стока за продан. И аз

имам стока за продан. Той има плат, аз имам пари, ще направим една обмяна, то е търговска работа. И в духовния свят има търговия, търговска обмяна става. Казва някой: „Аз много те обичам“. Аз няма да му кажа: Аз пък не те обичам. Той казва: „Понеже не ме обичаш, половината от твоята необич ще ми продадеш, и половината от моята обич ще обменим“. Аз го обичам, той не ме обича. Аз ето как разрешавам въпроса. Аз срещам една кокошка и ѝ казвам: Много те обичам. Тя ми казва, аз никак не те обичам. Че аз щом я обичам, ще я изям. Тя казва: „Не желая тъй да ме обичаш“. Сега вие ще кажете, че от Бога е дадено да изям кокошката. Не зная. Там е казано да се завладеят животните. Но колко може да изядеш кокошката, не зная. Само един човек е казал, че трябва да го изядат, но той е Христос. И той е най-разумният. Той казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми“. Коя кокошка е казала: „Ако не ме ядете, нямате живот в себе си“.

Казвам: В дадения случай човек, който казва, че не ни обича, той е в положението на кокошката. Тя казва: „Аз зная тая Любов. Аз не те обичам, ти може да ме обичаш“. Зная сега, че в мене има нещо користолюбиво. Но същевременно разбирам, че тази кокошка е права, но де е погрешката? – Аз намирам, че тази кокошка не може да се жертвува заради мене. Тогава може ли да обичам нещо, което не може да се жертвува? Ние обичаме Бога по единствената причина, понеже Той е първото същество в света, което пожертвува нещо от себе си. Бог е дал всичко от себе си. Той ни е дал всичко. Ти казваш: „Дотегна ми да живея. Няма живота смисъл“. Хубавите неща в живота са само от Бога. Твоите нещастия те не идат от Бога, но идат от окръжаващата среда. Хората, които не разбират Божиите пътища, ще ти направят пакост, а ти мислиш, че Той е причината. На ум на Господа това не е идвало. Като се оплачеш, че ти направили пакост, че са ти взели 10 хиляди лева, Господ казва: „Дайте му 20 хиляди“. – „Той ми взе

къщата“. – „Дайте му две къщи“. Тогава дойде майката оплаква се и казва: „Взеха ми сина“. – „Дайте ѝ двама синове“. – „Взеха ми детето“, Той казва: „Дайте ѝ още 2, 3, 4, 5“. Господ така урежда работите. Че младата мома взела сина на една майка, и майката казва: „Господи, моите синове ги вземат“. Че и Той има синове. Сега много от Неговите синове са Го напуснали, станали са самостоятелни, не искат да Го слушат. И Той употребява силата си. Господ не е от ония Бащи, които са слаби. Някой път Той се крие, и ние мислим, че е слаб. Някой път тропне с крака Си, че като те хване, като те раздруса, дойде болест, даде ти болест и от една седмица започне да те върти коляното. Казва: „Ще се подчиняваш ли, ще слушаш ли? Ти разбираш ли този свят?“ – Нещо направил си, ако ме слушаш, после пак ще те хване и ще те остави свободен. И ти като погледнеш, погледнеш, слушаш. Някой дойде казва: „Аз съм много набожен“. Аз го гледам през дупката как е набожен. Той като влезе вътре, оглежда се дали го гледат, щом го гледат стои мирно, щом не го гледат, започне да мърда. Значи, този човек го е страх от хората. Като не го виждат, (мърда). Уж е религиозен. Някой път вие казвате: „Много съм духовен“. Гледам тук като си отворите устата наляво и надясно режете, с бръснач режете. Господ слуша. Дойде някой при мене и казва: „Не съм ли прав?“ По човешки си прав, но по Божественому не си прав. Какво трябва да правим? Ще обичаме Бога. Като обичаме Бога ще научим нещо ново. Единственото нещо, което можете сега да научите в този временен живот е да обичате Бога.

Сега българите казват: „Цигулар къща не гледа“. Цигулар къща не гледа, но къща храни. Българите казват още: „Цървули няма, а гайда иска. Гайда няма, а цървули иска“. Трябва да турим: Защо гайда купува, а цървули не купува? Онзи, който направил тази поговорка какво искал да каже? – Научи се да пееш. Научете се да пеете, ама не онова пеене да се покажете пред хората. Има едно Божествено пеене.

Ако пееш, много нещастия ще минат, ще дойде сиромашия, пей и на сиромашията. Дойде глада, пей на глада. Като дойде, пей на глада. Гладът ще се превърне на благословение. Защото в гладните години, продължава се животът на хората, а в изобилните години се съкратява животът на хората. В богатството животът на хората се съкратява, а в сиромашията, животът на хората се удължава. В изобилието на физическия живот, се ражда нещастието на духовният свят. В немотията на физическия живот, се ражда щастието на духовния живот. Когато някой път страдате на физическия свят, радвайте се, понеже в духовния свят се повдигате. Сегашните ви страдания ще трябва да се уредят. Какво искате? Вие искате някоя българска песен. Класическите песни са много хубави. В музикално отношение ще станете по-добри проводници. (*Учителят свири на цигулката*). Ако вие свирите и пеете, трябва да бъде хубаво. (*Учителят изсвири и изпя гамата от „до", до горно „до"*). Или пък пеете „Тъги и скърби", това не е ритъм, както пеете. Или пеете „Мога да кажа" и нея не я пеете добре. (*Учителят пее като нас*). Не може така да се пее. (*Учителят свири тихо и нежно*). Туй е весело. Като дойде тъжното (*Учителят свири тъжно*). Питам сега: Защо ще вземете един тон, който понижава? (*Учителят пее: А, ха, ха, ха*) Нали имате „ох". Нещастието не произтича от „ох", „х"-то какво показва? – Трябва да вземе нова насока в живота. Следователно, трябва да знаете как да турите съгласните букви, понеже те са препятствие. (*Учителят написа „Стоим, тръгваме, качваме се, почвам да мисля, градината плодове ни ражда, почиваме си, на Бога благодарим. Пише: Стоим, тръгваме, мислим, пари ще си имаме, градината ни плодове дава, обядваме, пак на Бога благодарим*). Много класическа песен е за мен. Най-големи постижения в света имат цигуларите. Колко технически постижения имат? – Сега те развиват сила. Виж там цял оркестър свири. Туй е сила, динамическа сила. На тази сила трябва да се даде направление.

Винаги трябва да се свърши с мекия елемент, да има разрешение. Във всяко пеене, във всяка музика трябва да има една надежда турена, да има разрешение. Всички ще пеете. Музикално всичко се разрешава. Музикалният свят е, който разрешава всичките противоречия. Само по музикален начин те може да се разрешат. Музиката е на Духа. То е разумното. Ти не може да бъдеш музикален, ако не си разумен. За да започнеш да пееш, трябва да дойде ума. Хората са нещастни, понеже ума не работи. Умът е, който ще спаси хората. В умът работи Божественият Дух, не силата. Силата е условие, не е богатство, то е метод, начин. Музикалният метод е един от най-добрите начини, по който човек може да урежда работите. Ако сте музикален, където и да идете, работите ви се уреждат. Влезеш при един болен, ако му изпееш една песен, влез, изпей му една песен, без да очакваш нещо. Сега аз не искам да станете певци, но да разбирате магическата сила на музиката. Пеете да кажем: (*Учителят пее „Колко ме боли кракът, колко ме боли кракът“, „Ох, колко ме боли, боли, олеле, олеле, колко ме боли този крак. Е, братко ти не знаеш, че трябва да ми помогнеш, аз имам работа. Двамата на работа да идем. Я престани да ми се гневиш. Колко те обичам. Ще те погладя, ще ти дам един хубав обед, за тебе ще имам особено мнение“.)* После престане да ме боли кракът. Кракът казва: „Обиждам се по някой път, че ти не ме зачиташ, право е“. Отсега нататък много те обичам, много си благороден. Тази работа е сериозна. Някой път се представи в една форма, защото ако не разбираме най-лесните работи, ако не оценяваме една болка, как ще оценим една радост? Всяка болка е дреха на болестта. Радостта като се облече, самата скръб се връща. Има причини за скръбта в света, но всякога една скръб е условие, Бог да се прояви във вашия живот. Скръбта е условие да се развива вашия ум. Аз говоря за ония скърби, които са разумни. За разумната скръб говоря.

Само Божията Любов носи пълния живот!

30 лекция, държана от Учителя на 23 юни 1937 г., сряда, 5 ч.с. София – Изгрев

ВСИЧКО Е СЪЗДАДЕНО ЗА ДОБРО

Добрата молитва

Имате ли някаква тема зададена? – (*Нямаме.*)

Пишете тогава на темата: „Разлика между дишане и храносмилане“.

Всичките седите вие и мислите за едно много важно нещо: Искате вашите работи да се оправят. Всеки един от вас, неговите работи, най-напред неговите работи да се оправят. Като станете сутрин мислите да се оправят вашите работи. То е неразбиране. Всичките вие нареждате нещата, по вашему искате да се уреди света. То е временно. Ще седи един човек, пък ще се занимава. После, когато нещо не стане тъй както сте мислили, има нещо криво в света. Ами че без криви работи може ли? – Вие благодарете на кривото. Защото всякога, когато искат да ви ударят, ще се изкривите, ще направите едно движение, да се отстраните от удара. Или пък да кажем, ще се изкривите когато имате да давате някому, дойдат, търсят ви, казвате, че сте малко болен, неразположен. Вие ще се наведете. Онзи, който не разбира закона ще каже: „Защо не кажете, че сте здрав“. Като има да взема, той е здрав, като има да дава, той е болен. Красивият човек винаги изпъква навсякъде да го видят, а грозният навсякъде се крие. Защо? – Какво е онова чувство, как съзнава той, че е красив и следователно има нещо да привлича хората. Но казвам сега: Вие мислите само за себе си, то е частично разбиране. Вие мислите вашите работи като се уредят, всичко в света ще се уреди. Не, вън от това трябва да знаете, че светът е уреден, няма какво да се урежда. В дадения случай само вашите работи не са уредени. И вие приписвате тази неуреденост на света. Като е криво на вас, мислите, че на

всичките хора е криво. В даден случай, когато на вас е криво, на другите хора е съвсем право. Ражда се друга философия, защо е така. Там е философията. Защо е така? – Мислите, че ако вас ви е криво, ако вие сте скърбен, че това е лошо. Защо хората считат, че скръбта е нещо лошо? Защото не разбират. Когато една жена е бременна, тя е скръбна, защо? – Носи нещо в себе си и не знае дали ще може да го изнесе или не. Като роди детето, в нея вече престава вътрешното смущение. Всеки човек, който е бременен с нещо и той се смущава. Вие казвате: „Хубаво, то е по отношение на жените, когато са бременни“. Мъжете ще кажат: „Нас това не ни интересува“. Няма човек, който да не е бременен в умственият свят. Жените са бременни и раждат, а в астралният свят и мъжете раждат. Щом имаш едно чувство, ти си бременен. Зароди се желание и искаш да го постигнеш. Ти си бременна жена. Ако е за бременността, никой не е свободен. Сега това са обяснения. Когато дойдем да мислим, че една жена е бременна, ще си съставим това, което не е. Там е всичката погрешка, даже някои от вас може да питат защо е станала жена, или защо е станал мъж? – Никой не може да обясни защо е станала жена, не може да обясни. И защо е мъж, пак не може да обясни. Жена си, защото чувствуваш. Всеки, който чувствува е жена. Мъж си, защото мислиш. Всеки, който мисли е мъж. Щом имаш мисъл, мъж си. Щом имаш чувство, жена си. Под думата „жена“, какво разбираш? – Разбираш това, което не е.

Та казвам: Най-първо трябва да знаете. Вие гледате на сегашния свят и казвате: „Защо светът така е създаден?“ – Сега само Бог знае защо е създаден светът. Той се е проявил, ние трябва да изучаваме Неговото проявление. Ти най-първо, трябва да внесеш единство в Битието, да знаеш, че всяко нещо има своето начало. Колкото и да си малък, между малкото и голямото има отношение. В създаването на нещата всеки един човек, който съществува, той си има своето място.

Някой път ти кажеш: „Аз не съм даровит“. Ами че ти си един добър готвач, знаеш да готвиш на физическото поле. Цял майсторлък е да знаеш да готвиш. Известни елементи тъй да ги съчетаеш, да действуват приятно на вкуса. Ако този простият човек е станал отличен готвач, че той привлича хората със своето готвене, ти не можеш да станеш такъв готвач? Или в своята мисъл, или в своите чувства може да ги сготвиш, приятно да им е на хората. Искаш да те разбират хората. Ако не знаеш да сготвиш, да съпоставиш приятни чувства, никой няма да те обича. Готвачът обичат не заради неговата красота, но заради онова, което може да направи. Всичко това са условия, най-разнообразни елементи, които е взел и съчетал. За този вътрешен похват, всички обичат готвача. Та казвам: Вие, които сте събрани, да знаете какво да сготвите от вашите чувства, да знаете какво да сготвите от вашите мисли. Ако този готвач мисли дали ще има той мющерии, той сготви добре и казва: „Аз ще имам мющерии, ще има хора, които ще дойдат да се хранят“. Казвам сега: Трябва едно разбиране, защото ще дойдете до едно положение. Ако не се учите добре, ако човек не е доволен от живота си, ще дойде недоволството. Ти не може да седиш в безразличие, тебе ти е неприятно, не си доволен от живота. За да те излекуват от туй състояние, ще ти дадат недоволство. Ако не си доволен от малкото богатство, което имаш, непременно ще дойде сиромашията. Сиромашията е противно на богатството. Ако станеш доволен от сиромашията, богатството ще дойде. Законът е там, че ако ти си недоволен от сиромашията, тя се увеличава. Ако си недоволен от богатството, то се намалява. Противоположни са. Ако си недоволен от сиромашията, тя се увеличава. Ставаш по-богат, и в богатството, ако не си доволен то се намалява. Богатството чрез доволство се увеличава. Ако си доволен от малкото богатство, другото ще се прибавя, другото ще се прибавя, както един плод. Един малък плод, понеже е дребен, когато се е

появил, идат частица по частица, увеличава се и става зреене. Ако този плод не е доволен от своето битие, той се разкапва, разваля и пада.

Когато ние говорим за Любовта подразбираме всички да вземем участие в онова, което Бог е създал, да ни радват и най-малките работи, които Бог е създал. Минаваш, виждаш една мравка, казваш: „Това нищожество, защо ли е дошло в света?“ – Ти с това обиждаш Онзи, Който го е създал. Какво е предназначението на мравята? – Мнозина от вас не знаете. Какво е предназначението на пчелите? – Или какво е предназначението на цветята? – На водата, на въздуха, на светлината? – Всичко това са предназначения за някого. Те са проявления. Бог се проявява чрез всичките, ако вие разбирате Божиите проявления. Трябва да стане едно отношение, да се образува между вас и Бога. Вие можете да мислите, че сте едно същество нищожно, нищо не значи това. Може да сте едно дребно същество, но ако Бог ви е създал вас, Той е имал някаква мисъл заради вас. Следователно, вие гледайте да проникнете в Божията мисъл, защо ви е създал. Една жена може да мисли защо е жена. Една мома може да мисли защо е мома, защо е създадена. Един момък може да мисли защо е момък, защо е създаден. Един богат човек може да мисли, защо Бог го е създал. Не, че Бог го създава богат, на богатият човек богатството му се обуславя на нещо. Ако всеки от вас иска да знае да пее и да свири, но ако той няма от туй богатство на музиката, той не може да се прояви. Ако вие попитате къде е складирана музиката, ще кажеш: „Тук“. Но цигулката е условие за музиката, или може да кажете в ръката. Но ръцете са условие за музика. С очите може да четеш нотите, но музиката е някъде складирана. Нещата може да бъдат музикални, а може да бъдат и немузикални. Музикалните неща са приятни, а немузикалните, са неприятни. Следователно, всяко нещо, което ти е приятно, вътре в него има музика; и всяко нещо,

което ти е неприятно, е немузикално. Немузикалните работи са неприятни, само музикалните работи са приятни. Тогава ще запитате: „Защо е така?“ – За да знаеш да работиш. Немузикалните неща може да станат музикални, следователно стреми се да направиш немузикалните работи, музикални. Като се стремиш да ги направиш, ти ще влезеш в съприкосновение, във връзка с Бога. Един закон има, ще започне той да те създава. Под думата „създаване“, дал ти вече условия да мислиш, да чувстваш, че ти някъде съществуваш. Колкото и да си дребен, нищо не означава. Едно дете, което се ражда, постепенно в него се заражда желание да се движи, да яде. В яденето се развива неговото сърце, от движението се развива неговият ум.

Та казвам сега: Вие като ученици на една Божествена школа, вие мислите само за обикновените работи, туй, което не може да донесе щастие. Вие сте доволни от даден момент, само от едно състояние. Искате да бъдете красиви, искате да бъдете богати. Но туй го желае всеки. Вашата красота, която имате, я желаят и другите. Щом двама души са красиви, между тях ще се роди състезание, кой е по-красив. Тогава щом единият или другият е по-красив, ще се разделят на две. Единият или другият е по-красив, и тогава от хубавото, от красотата ще излезе един хубав раздор. Като се движиш има опасност да се блъснеш. Ако не си умен, като се движиш в пътя, може да се блъснеш и в движението да създадеш за себе си една малка неприятност. И следователно, вие искате да кажете една дума, имате една дума, искате да я кажете, но вие не седите да обмислите, че вашата дума може да се блъсне някъде и може да причини вреда на тебе. Понеже всяка дума, която ти си казал, тя ще иде в пространството и ще се върне при тебе. И всяка една твоя мисъл ще излезе из пространството и пак ще се върне. И всяко едно чувство, което в тебе се е развило, ще иде в пространството и ще се върне при тебе. Резултатите на туй, което ти си направил ще се върнат. И тогава, ако резултатите са по-

добри, ти ще бъдеш радостен, пък ако резултатите са лоши, ти ще бъдеш нещастен. И ще мислиш, За пример, кога са се създали. Да обясня, че то е законът на прераждането. Че някъде в миналото ти си бил цар, осъждал си хората на общо основание, по хиляди си ги пращал на ешафода, и си ги карал тия хора да ти се подчиняват. Някъде ти си станал слуга. Господарят те е хукал и другите слуги са те хукали. Обясняваш философията, че един ти си бил цар, че си заповядвал, та всичките хора, които те заобикалят са страдащите и те казват: „Знаем те какъв си, за тебе ние пострадахме“ и започват да те измъчват. Не го знаеш сега, ти казваш: „Ни най-малко не помня“. Не помниш, че си бил цар, но помниш резултата, тия хора не те обичат. Всяко нещо, което става има своя причина. Ако един човек те обича има причина. Ако не те обича, пак си има причина. Казвал съм ви и друг път, че в Бога има две воли. Ако вървиш по закона на доброто, ти ще опиташ добрата Божия воля; ако вървиш по закона на злото, ти ще опиташ злата воля на Бога. И вие сега искате като вървите по единия или по другия път да имате едни и същи резултати. Не можете да имате едни и същи резултати. Ако един човек с вас се обхожда добре, вие имате едно отношение. Ако с вас се обхождат зле, вие имате друго отношение. Ти не можеш да обичаш един човек, който ти прави зло. Когато ние казваме, че трябва да обичаме Бога, ние подразбираме заради Неговата Любов. Аз трябва да обичам другите хора не заради тях, но заради Онзи, Който ги е създал, защото ако на една майка детето е лошо, ще кажа: Обърнете внимание на вашето дете. Няма да ида аз да го възпитавам. Лошият човек вие оставете друг да го възпита. Вие не се занимавайте с него. Вие по някой път се занимавате с дявола, даже искате да изправите дявола, и му четете нотации, че не трябва да прави туй, което е в света. То не е ваша работа. Оставете дявола на спокойствие, дяволът мяза на един борсук. Борсукът е едно млекопитающо. Турска дума е

тя, язовец значи. Когато го гонят, той има една течност и пръска тая течност по всичките. Казвам: Създадете сега в себе си едно желание. Не поддържайте онова, което вече сте поддържали. Не се радвайте на миналият ден, радвайте се на днешния ден. Онова, което можете да го имате като историческо, оставете го. Какво има да се радваш на миналия ден? – Едно време какъв бях млад! Остави това. Днес какъв си. Остарях. Каква е разликата между младостта и старостта? – Вие нямате истинско понятие. Тъй както разбирате, не е правилно разбиране. Младият е първокласен невежа, старият е първокласен учен човек, но е пък слаб човек. Младият е невежа, но е силен, расте. Старият е учен, но се смалява, но това е едно криво разбиране. Старият изгубил своята сила, понеже е помислил, че е остарял. В света само един стар човек има, то е Господ. Ти да кажеш, че си стар, значи, че си Господ. Ти като кажеш: „Аз съм Господ“, Господ казва: „Покажи си силата“. Ти като речеш да покажеш силата, ти хлътнеш. Не казвай, че си стар, а че си млад, трябва да вървиш. Като си млад, винаги трябва да мислиш, че си дребничък, че всеки ден по малко трябва да растеш. Младият трябва да мисли, че е невежа, той трябва да мисли, да има вътрешен импулс. Вие казвате: „Ние остаряхме, опитахме всичко в света. Няма какво да учим, нищо не ни интересува“. Какво ви интересува, да идете в оня свят. Какъв е оня свят, не знаете. Тогава ще ви кажа онази басня, за вълка и лисицата. Вълкът се оплакал на лисицата, че му дотегнали тия хора, гдето мине все го хукат, лоши хора не разбират от човещина. Навсякъде го хукат, иска да намери други хора да живее между тях. Лисицата го пита: „Ами зъбите си ще вземеш ли?“ – И там хората ще имат същите отношения към тебе. Ако ти не възпиташ твоя език, ако ти не знаеш как да говориш, ако не знаеш как да пееш, ако не знаеш как да туриш думите, да ги поставяш като музикант, ако не направиш една песен за свирене, ако не пееш нещо хубаво. Всеки от вас е пратен да стане музикант.

Срещна ме и ми каза хубава дума, услужи ми. От какво зависи вашето приятелство? – Някой ваш приятел ви е казал сладка дума. От какво зависи цената на възлюбления и възлюблената? На сладките думи. Той казва: „Вие сте божество, като вас не съм срещал. Вие сте величие, вие сте такава красота, такова благоухание излиза от вас, че моя живот се осмисли. Ако не бях ви срещал, от мене нищо нямаше да стане, благодарение на вас, аз станах това". Хубави думи са тия. Един ден казва: „Слушай, ти ни най-малко не си такова величие, каквото мислих, ти си едно малко бръмбарче". Аз не мисля, че твоят възлюблен ти казва това, ами в твоят възлюблен има две плочи. Първият път, когато ти говори, то е едната плоча. Когато той спря, туря другата плоча, която ти казва, че си бръмбар. Тогава из устата на този високоговорител, из устата на този възлюблен излиза други един. Като го питаш, той казва: „Аз никога не съм говорил". Ти казваш: „Аз те чух през устата си го каза". Той те слуша, не те разбира. Твоят възлюблен никога не може да ти каже това. Първото нещо, което ти е казано, не е вярно. И второто не е вярно, те са две плочи. Твоят възлюблен като иска да те занимае, започва да те хвали. Плочата не е направена от него, филм е. В природата има такива филмови плочи. Всичките възлюблени имате такива плочи. Във всеки се намират стотина такива екземпляра. Някой път ви дотегне да ги туряте да се въртят. В най-първата аз давам един пример. Един англичанин като се оженил, в първата година дал 3500 целувки на възлюблената, втората дал 2000, на третата 1000, на четвъртата – 500, на десетата годишнина – само една целувка. А от десетте нататък – без целувка. То е външната страна. Ще погледнем на живота – няма смисъл. В целувката има цяла една философия. Целувката е един свещен момент. Човек не трябва така да гледа. Можеш да целуваш само при особен случай. Майката като роди едно дете, туй, което тя е родила, тя го обича; туй, което ти си родил хубавото, красивото,

възвишеното, туй, което е пълно с Любов, може да го целуваш. Истинската целувка се образува само от Любовта. Можеш да целунеш само туй, което има светлина в себе си, може да целунеш само туй, което има свобода в себе си. Или за да направиш една целувка, трябва да присъствува Любовта, трябва да присъствува Истината, те да са свидетели. Тази целувка е на място. Щом не присъствуват те, ти ще създадеш своето нещастие.

Писанието казва: Който яде хляба недостойно, в Деня на Господа си навлича нещастие. Значи с достойнство. Едно свещено достойнство има. Та казвам: Вие сте недоволни от себе си, имате състезание да станете като другите. Не се стремете да станете като другите. Бъдете такива, каквито Господ ви е направил. Всеки да съдържа своите особени качества, туй което има както е, да бъде едно цвете, както Господ го е създал. Всеки да мяза на себе си, но да е в хармония с другите цветя. Щом си в хармония, ти си на място. И никога не мисли, че си нещо по-горе от другите хора, защото по-горе от всичките е само Бог. Всичките други хора, от най-малките до най-големите, те имат еднакви отношения. Малкият пръст и големият пръст имат еднакви отношения. Големият пръст и малкият пръст са еднакви, те имат еднакви отношения. Но в света трябва да има големи страни. Палецът, той е важен, но този малкият пръст е търговец.

Сега аз ви превеждам тия неща, вие като млади сте същите и като стари сте същите. Каква е разликата, че едно време сте били млад. Аз не искам сега вие да разрешавате въпроса. В мене идеята е – Любовта ви към Бога, в живота да се увеличава. Работата е, че вие в ранната възраст имате по-голяма Любов към Бога, отколкото в старост. Едно време ви интересуваха някои неща повече, отколкото сега. Едно време Любовта ви интересуваше повече, отколкото сега ви интересува, слизате надолу. Сега гледам между хората, онзи, който няма нещо, развива Любовта; а пък онзи, който разлюбил, търси да

намери нещо. Или може да се е влюбил в общественото мнение на хората. Хубаво, ако общественото мнение на хората и ако хората са израз на Божията мисъл, туй обществено мнение на място е. Но ако един човек частично гледа на тебе, той те гледа така и ти казва: „Какво ли може да стане от това дете?“ Ако ти обичаш Бога, ще видиш скритите заложби в детето, тъй както в една книга. Ако знаеш да четеш, тази книга не е добре подвързана, но ако отвориш книгата, ще видиш какво е съдържанието. Всеки един човек има нещо вложено. Вие трябва да проучавате себе си, да проучавате и него, трябва да възприемете Любовта в новата форма, да почнете да обичате всички. Като слушате един извор, който тече, да ви причини една радост, че сте видели, че тече. Или като видите един цвят разцъфтял, да имате една радост, да знаете, че има един закон. Ти си се обезсърчил в живота, заболял си, мислиш, че можеш да умреш. Ако видиш някой цвят, който е цъфнал, ако разбираш закона, защо този цвят е цъфнал, ти ще оздравееш. Господ ти казва: „Както направих този цвят да се разцъфти, така ще направя и твоята болка да се премахне“. Ако повярваш, моментално ще стане. Ако минаваш и малко проветрение има, пратил вятър, вас ви е страх от вятъра. Ти си излязъл, много деликатен си, търсиш тихо, спокойно време. Но смени се времето, стане бурно, вятърът тъй духа, че се уплашиш, казваш: „Ще се простудя“. Ако разбереш защо се движи вятърът, моментално ще оздравееш. Ами туй раздвижване на въздуха Господ го е пратил заради тебе, да дойде малко чист въздух. Понеже въздухът е нечист, приижда чист въздух. Ако разбираш и възприемеш този въздух в съзнанието, в мисълта, веднага ще се обновиш. Дошъл някой човек, откраднал ти парите, трябва да разбираш защо ги е откраднал. Този човек ти е откраднал парите, понеже не си искал да се запознаеш. Той откраднал парите, хващат го един ден. И ако ти разбираш защо ги е откраднал, ще кажеш: „Аз много съжалявам, едно време ги бях

приготвил да ти ги дам. От колко години те чакам да ти ги дам“. А ти като не разбираш, ще го хванеш и по законите ще го туриш в затвора, казваш: „Да се научиш, да не крадеш!“ То са старите ваши разбирания. Писанието казва, че Бог, Който ни вижда всичките погрешки, Той се радва. Някой път Господ се радва на нашите погрешки: „Потърси ме, казва, в ден скръбен на твоите погрешки, и Аз ще ти помогна, и ти ще Ме прославиш“. Сега ако ви приведа тази Истина, вие всички ще се усъмните. Ще се усъмните тъй както, ако дойде един красив момък при вашата дъщеря, ако вашата дъщеря е на умиране и лекарят каже: „Ако този момък целуне дъщеря ви, тя ще оздравее, понеже в този момък има тази магнетическа сила, ще ѝ я предаде“. Ти туй го схващаш. Туй няма да ви съблазни в нищо, но ако дъщеря ви е здрава и няма никаква болест, и ако някой я целуне, тогава виж. Защо сега в единия случай нещата са добре приети, а в другия не са? – Когато двама души са здрави, никога не може да се целуват. Един здрав човек може да целуне един болен, но двама (здрави) души, не могат да се целуват. Двама здрави хора, ако се целунат, те целуват трети помежду им. Единият го целуне от едната страна и другият от другата. Те ако бяха ясновидци, ще видят, че има трети помежду им, а те мислят, че двамата се целуват. Двама здрави не може да се целунат. Един болен и един здрав може да се целунат. Аз не искам вие да вярвате в тия работи. Ще дам пояснения, един ден ще разберете.

Казвам: Бог иска да ни извади от едно състояние на нашата мисъл. Има такива състояния неподвижни. А в Бога всякога има желание, Той иска да ни накара да мисли. Ако Той не може да те накара да мислиш, ще те накара да чувстваш. Ако не искаш да чувстваш, ще дойде някоя неприятност. По всеки начин Бог иска да те накара да работиш, иска да те изкара от едно положение, в което си влязъл. Най-първо ще мислите: Всичко, което е създадено в света, е

създадено за добро. А всичко, което е зло в света, е създадено за да може злото в света да създаде условие, за да се реализира доброто. Тъй седи принципът. Защо е злото? Злото е създадено за да се реализира доброто. Понеже без злото, доброто не се реализира. За да се прояви доброто, за да се прояви Любовта, трябва да дойде омразата. Ако омразата не се прояви, Любовта не може да се реализира, те са противоположности. В душата някой път се зароди омраза. Омразата у вас нека седи като мисъл. Защо е дошла омразата? – За да се реализира Любовта. Ако омразата не се яви, Любовта не може да се реализира. Ако лъжата не се яви, Истината не може да се прояви. Това са контрасти. Защо е така? Така е. Сега определям.

Да кажем от 32 трептения можете да образувате един звук, но и 31 трептения пак образува звук. Едно трептение пак образува звук. Какво е отношението на 32 трептения, как са го изчислили физиците? – Има начини, те не са ги броили. Но има методи. Та казвам: Трябва да разбирате. Всяка една мисъл се определя. Един музикант има камертон, който определя тона. Казвам: Кой е основният тон на вашите чувства? – Кой е основният тон на вашата мисъл, или кой е основният тон на вашите постъпки? В съвременната музика имате „до“, „ми“, „сол“, „до“. Имате три основни тона, от които образувате и другите тонове. „До“ се взема като основен тон. В миналото са вземали друг основен тон. Основният тон не излиза отвсякъде. Сега няма да се спирам повече върху това.

Та казвам: Отдето започват да се оправят работите, той е основният тон. В своя живот ще знаете, че имате думи, от които започва вашето щастие. Има други думи, от които започва вашето нещастие. И гами има. Ти като кажеш една дума, от тази дума ще започне или твоето щастие, или твоето нещастие, или твоето добро, или твоето зло. Следователно, когато ти започнеш да говориш, ще се спреш, ще се обърнеш към Бога, ще се помолиш, ще кажеш: „Господи,

дай ми основният тон“. Основният тон, който внася щастието на душите. Една дума ми кажи, която дума така да кажеш. Отивате при един ваш кредитор и човекът ви намразил, понеже не му изплащате дълга. Има лошо мнение заради вас, какво трябва да му кажете сега? – Ще идете тихо, да се извините и ще кажете: „Ще ме извините, аз не постъпих разумно, но имах предвид да ви покажа, че колкото ви дължа ще изплатя дълга си, ще изплатя и лихвите. Имам едно правилно отношение към вас, ще ме извините“. Не само празна дума да кажете, но веднага ще платите дълга. Две, три думи като кажете, той ще се измени. Не отивайте да му доказвате, че жена ви е болна, че децата ви са болни, пък нито жена ви е болна, нито децата ви са болни и умрели. Често хората в лъжите са изобретателни. Среща един българин един свой приятел, който обичал да хвърля дубари. Десет години не са се виждали. – „Я, ти не можеш ли да ми кажеш една лъжа?“ – „Остави се, голямо нещастие ми се случи. Аз лъжите вече ги забравих, но едно голямо нещастие ми се случи, баща ми е умрял и нямам пари да ида при него“. (*Другият*) изважда и му дава 500 лева. Той му казва: „Тази е последната лъжа“. Питам сега: Защо първият иска да му каже една лъжа, защо и (вторият) се е представил, като че той напуснал лъжата? Питам ви: Защо единият иска да му каже една лъжа? – И защо другият иска да се покаже, като че престанал с този занаят? Така и в живота, срещнеш някой, той се показва, че не обича някого, не му обръща внимание, не се интересува, но каквото се каже, дава ухо. А се представя, че не се интересува, че друго нещо го интересува. То не са ли все такива лъжи. Ако не те интересува нещо, като говорят двама, срещнеш хора, които се обичат, те себе си не обичат, но Бог е между тях. Щом се обичат Господ е дошъл, Господ им говори. Те двамата като ученици слушат като им говори. Когато на двама души Господ говори, казвате: „Обичат се“. И се стягате тогава да развалите работата. След туй се яви Господ със своя камшик и ви

наложи много хубаво. Тия двамата като ги разедините, Господ се оттегля, те ще се намразят. Разваляте Любовта на някого, да видите какво има там. Когато двама души се обичат, работете с благоговение. Слушайте онова, което Господ говори, понеже то ще бъде едно предметно учение заради вас. Когато дойдете до Любовта, не си давайте никакво мнение. Туй, което прави Бог е добро. В дадения случай бих желал всички да се обичате, подразбирам на всички Господ да ви говори и вие да Го слушате с най-голямо благоговение, и тогава ще кажете: „Така ще живеем както Ти кажеш“.

Отче наш

31 лекция, държана от Учителя на 30 юни 1937 г., сряда, 5 ч.с. София – Изгрев

БОЖЕСТВЕНО РЪКОВОДСТВО

Добрата молитва

(*Чете се темата: „Дишане и храносмилане“.*)

Ще прочета няколко стиха. В какво седи животът? – Животът е изявление на Любовта. „Бог е Любов“, „Аз съм Бог твой“, „Аз съм цвете Сароново“, „Да възвисим сърцата си и ръцете си към Бога“. „Обичай прочее Господа, Бога Твоего, защото Любовта е крепка“. „Възлюбете се усърдно един друг от чисто сърце“. (*Учителят чете 13-та глава от Първо Послание към Коринтяните.*) „Обичайте се един друг с братска Любов“.

Има неща, които трябва да станат ясни. Три неща човек трябва да има в ума си: Да мисли добре, да чувствува добре, да постъпва добре. Мисълта е основанието, в което Бог се проявява. Тя е първият образ на Бога в света. Чувствуването, това е вторият образ на Бога. Мисълта трябва да се прояви в чувствата, а постъпката е третото проявление на чувствуването. Едно чувствуване не може да има своя образ, ако ти не постъпваш добре. В постъпките, то е вече човекът. Единственото същество, което постъпва. Ти не може да постъпваш, ако не си мислил. Ти не може да постъпваш, ако не си чувствувал. Следователно, когато казваме една добра постъпка, разбираме една Божествена мисъл, която в нас е влязла и подразбираме едно Божествено чувство, което се е вляло в нас. И така, че чрез нашата постъпка ние се изявяваме. Философията на живота седи така: Вие питате какво нещо е Бог в света. Англичаните имат едно изречение и те казват: „Туй е абсолютно“. Пък за да се определи туй, туй не се дели. „All“(оол) – значи всичко в света. Едното, всичкото, то е неделимо, то е Бог. Другото всичко се дели. То е безбройното в

пространството. И на него се туря всичко. Всичко във всичкото и всичкото във всичко. Сега вие по някой път усещате, че в живота ви има някое противоречие. От какво произтичат противоречията? – Представете си, че вие имате изобилно вода. Направите един вход много тесен. Направите силно налягане на туй течение. Ако искате тази вода да я изкарате из този малкият канал, тогава вие ще направите голяма струя, да изхвърли надалече. Но ако турите на тази, голямата вода голямо отверстие, няма да църка надалече, наблизо ще излиза. Ако идете в Америка и видите големият водопад на Ниагара с милиони тонове вода се излива, прави само една крива линия.

Сега, най-първо трябва да схващате, че Бог е във всичко в света. Той е във всичко. Вие казвате, че Бог е в мене, отчасти е във вас и вие отчасти сте в Бога. Защото ако Бог е всичко във вас, няма какво да се проявява. Ако всичко сте в Бога, няма какво да се прояви, но Бог е отчасти във вас. И следователно всичкото усилие на човека е да прояви Бога в себе си. То е усилие. Пък, понеже Бог е Великото, Вечното Начало, ние правим усилие, за да се прояви. Всеки ден в нас трябва да се проявява Божественото и тогава на другата страна, може да кажем пак на човешки език, че в Бога има усилие и Той да се прояви в нас. Ние искаме да се проявим в Него, да станем големи, велики, славни, силни. В Бога има желание да стане малък, да се сниши, да стане достъпен за нас. Следователно Бог има един стремеж, ние имаме друг стремеж, и едновременно Той коригира нашите стремежи, нашето поведение, понеже ние като ставаме големи, не разбираме онзи велик закон, с който управлява света. Когато придобиваме сила, изопачаваме своя характер. Дайте на човека малко пари, малко власт, ще видите какво може да направи. Какво ще направи? – Ще си направи една голяма къща, ще си купи автомобил, ще си вземе слуги, ще им плаща, ще им заповядва. Ще намира погрешки, че те не са му очистили, паниците не са му очистили,

обущата и казвате: „Защо е светът такъв?“ – Този свят ние сме го създали такъв. Защото, когато турите глупавите на мястото на (умните), не сте разбрали великите закони, по които Битието се нарежда.

Сега взимам цигулката да ви свиря, но ще ви дам друго обяснение. Предметно учение. Какво представлява цигулката? (*Учителят изважда цигулката*). Туй представя едно дърво. Значи онзи човек, гениалният, който я направил, взел едно дърво, което има това свойство, че неговите фибри може да предават човешкият глас, звукът може да предават. Най-първо имате дървото, след туй имате струните. (*Когато турите глупавият на мястото на умният*), той става горделив. Когато турите умният на мястото на глупавият, той става смирен. Бог, като влезе в нашето положение, Той вижда всичките неща и ги изправя.

Та казвам: Сега трябва да имате едно правилно понятие за живота. Разни философии има. Не всичките философии в живота, според мене, философия, която не може да даде стабилност на човешкия ум, философия, която не може да даде стабилност на човешкото сърце, философия, която не може да даде стабилност на човешките постъпки – тази философия е несъвместима с живота. Казвам: Ние можем да обясним как произтичат всичките противоречие в света. Там, дето виждате голямото противоречие в живота, то е нисшият живот, начало на живота е това. Там, има едно Божествено брожение. Туй първоначално Битие, като има много хора, които искат да се проявят, има едно брожение. Вие гледате от вашето гледище, всяко нещо да бъде полезно само на вас. Не считате, че благата в света трябва да бъдат еднакво полезни на всички. Тогава как ще примирите вие. Аз да кажем извадя един лимон от джоба си, но ако посеете този лимон, какво ще излезе, дърво ще излезе. Ако посеете едно яйце, какво ще излезе – яйце. Ако го посеете, значи да го

подържите под квачката, на пиле ще стане яйцето. Следователно, ако не го турите под квачката нищо няма да излезе, но това яйце трябва да го турите под квачката и пиле ще излезе. Ако турите лимона в земята, дърво ще излезе. Следователно, погрешката седи там, че вие туряте яйцето в земята, а лимона под квачката. Турете яйцето под квачката, а лимона в земята, за да имате едно правилно разбиране за живота. Това е противоречие в живота. Противоречие има, понеже ти си турил яйцето в земята, а лимона под квачката и очакваш да излезе нещо. Нищо няма да излезе. Казваш: „Този свят е опак". Не е опак, ти не си разбрал великият закон, по който Битието се нарежда. Сега вземам цигулката не да ви свиря, но да ви дам друго обяснение, едно предметно обяснение, учение. Какво представлява цигулката? – Тя представлява едно дърво. Значи онзи гениалният човек, който е направил, избрал едно дърво, което има туй свойство, че неговите фибри може да предават човешкият глас и звука може да предават. Най-първо имате дървото, след това струните отгоре. Първоначално струните са били от черва на животни. Разгледана цигулката представя човека. Туй е един човек в миниатюр. Долната част на цигулката е храносмилателната система, горната част е дихателната система, шийката на цигулката е умствената система. Следователно, когато цигулката вземе да се храни и да диша, образуват се звукове. Тук има две противоречия: имате хипербола, тук имате знаковете на вечността. От тия двете отвърстия излиза звукът и се движи в две направления. Тук имате една математическа линия, в която всичките отражения на звука се събират и излизат навън и се разпространяват. Да кажем сега, че един цигулар свири, има ли някаква музика. (*Учителят дърпа струните*). Има музика. Този, който е създал цигулката, той е създал на кварти. Имате струната „сол", „ре", „ла", „ми". На български „сол" значи туй, което соли. „Сол" в музиката има друго значение. После имате „ре", имате „ла", имате „ми". Много

цигулари свирят, но не знаят защо това е „сол“. „Сол“, това е първият плод на музиката. „Сол“ е музикален плод. „Ре“ е музикална обхода, „ла“ е музикална почивка, „ми“ е музикална мисъл. Следователно, един музикант, който иска да свири добре, той трябва да разбира струните си. Тогава чрез ръката, ръката трябва да предава музиката. Ония, добрите музиканти, които най-добре свирят, те разбират тия работи. Ония, които не разбират, не могат да свирят, те нищо не са разбрали. И вие сте един цигулар, на когото аз може да посвиря малко. Казвам: И човекът е така направен. Хората, които вземат този инструмент, който човек има, неговата глава горе не е ли ръчката на цигулката. От пъпа нагоре човекът, това е горната част на цигулката, но виждаш този цигулар, не е поставил така струните, но е направил някакво изкривяване. Трябва да знаете, че всичко в света се движи по крива линия. Ние разбираме само криволинейното движение. Земята се върти около себе си, върти се и около слънцето. Но и слънцето се върти. Съвременните учени хора казват, че молекулите се движат и атомите се движат. Частите на един атом се движат около един център. Та всичко в света се движи в криви линии, в кръгове. Туй е правилното движение. Тия кръгове не са така идеални. Те зависят от разбиранията на хората. Ако вие, например, някой път страдате, тогава ще видите, че има нарушения във вашата орбита. Щом човек не мисли добре, има нарушения в орбитата на неговия ум. Щом човек не чувствува добре, става нарушения в орбитата на неговите чувства. Щом човек не постъпва добре, има нарушения в орбитата на неговите постъпки. Постъпките представят физическия свят. Чувствата представят духовният свят. Мислите представят Божественият свят. Тия са трите свята, които нас ни са достъпни. Ако ние ги разбираме правилно, може да се образува едно правилно отношение.

Вие казвате: „Трябва да се обичаме!“ Но как ще обичаш някого. Ти най-първо трябва да храниш в ума си една светла мисъл, да му

изпращаш светлина. При това трябва да храниш едно благородно чувство, чрез чувството да му изпращаш Божествената топлина, след туй спрямо него трябва да постъпваш най-добре, за да можеш да му дадеш онова благо, което Бог дал на тебе. Така ще те познае. Ако ти не мислиш добре за него, ако ти не чувствуваш и ако ти не даваш от благата, които Бог ти дал на тебе, ти не можеш да бъдеш запознат с неговата душа. Тъй щото вие ще кажете: „Да живеем добре“. И с Бога ние не можем да се запознаем, ако не мислим добре. Ако не чувствуваме добре, ние и с Любовта му не можем да се запознаем. И ако не постъпваме добре, не можем да приемем благата. Следователно, в живота, от християнско гледище, ще турите Любовта на мястото на мислите, ще турите вярата на мястото на чувствуванието и ще турите надеждата на мястото на постъпките и ще имате един свят съобразен. Те не съставляват три различни свята, но съставят един свят. Всеки един свят се прелива в другия. В надеждата човек се облича във физическо тяло. Във вярата той се облича в чувствувания, със сила се облича, а със своята мисъл, той става разумен и мощен във всички свои постъпки. Казваме: В света всичко е възможно само, когато Любовта действува. В света всичко е възможно само, когато вярата действува. В света всичко е възможно, когато надеждата действува. Или казано другояче: В света всичко е възможно, когато правилно мислим, както Бог създаде света. В света всичко е възможно, когато ние чувствуваме, както Бог е създал света. В света всичко е възможно, когато ние постъпваме така, както Бог е създал света. Всичко е възможно.

Тук преди два деня дойде една сестра, която страда от рак. Всички лекари казват: „Не може да оздравее, осъдена е на смърт. Не може да се помогне на рака, няма никакъв цяр“, но в нея се заражда едно желание. Явява се баща ѝ, който ѝ казва: „Ти ако ме слушаш, ще те оздравя“. Казва ѝ той как може да се излекува. Иде един друг брат и

ѝ казва какво трябва да прави. Започна тя да се лекува. И най-после тя се излекува от рака. Излекува се, но с вяра. Ако човек започне да се лекува и няма вяра, нищо не става. За мене тя казва, въпросът беше свързан за Бога. Всичко е възможно. Аз почти мислех само с Бога и сега съм толкоз деликатна и толкоз чувствителна, че трябваше да възстановя първоначалното физическо състояние. Казвам: Сега мнозина от вас, които заболяват, искате да ви лекуват другите хора. Всеки може да ви лекува дотолкоз, доколкото имате вяра. Слънцето дотолкоз може да ви помогне, доколкото възприемате неговата светлина. Храната може да ви помогне дотолкоз, доколкото вие я приемате в себе си. Ако я възприемете с Любов, тя ще ви помогне. Ако не я възприемете с Любов, не можете да имате тази полза. Казваме, обикновена вяра, обикновен живот. Трябва да се пазим от обикновени работи. Ако ти много често буташ ръката си в едно и също направление, изгубва се тази чувствителност. Ако вземеш и образуваш навик да милваш само с единият пръст, ти ще го осакатиш. Често ние в света, религиозните хора, ние се осакатяваме защото като обикнем някого, ние постоянно го милваме, пипаме го, докато го осакатим и най-после той каже: „Оставете ме на спокойствие“. Всички, които са влюбени, че като хванат нещо, хванат го като октопод и не искат да го пуснат. Това не е Любов. Любовта изисква абсолютна свобода в душата. Ти онзи, когото обичаш с милване не става, по този физически начин. Ако вие се обичате, тогава трябва да имате абсолютно доверие един в друг. Щом вие се съмнявате, един в друг, това не е Любов, това не е мисъл. Аз не може да се съмнявам в Бога, защо? – Защото Той не се съмнява в мене. Колкото и аз да правя погрешки, Той ме извинява, извинява ме, но ми дава да пострадам малко. Той ме извинява, но казва: „Ти ще понесеш своите последствия, дето си направил погрешка“. И веднага ще почувстваш едно неразположение. Някой път кажеш една малка

лъжа, бяла лъжа пред хората, нищо не е. Но ти си неразположен. Почувствуваш нещо. Казва ти: „Нещо не е хубаво, не направи добре“. Той не те съди, но казва: „Изправи поведението си“. Дойде ти радостта. Значи, направил си нещо хубаво, той те възнаградиi. Туй е Неговата мисъл. Той като види, че прави добро, каже ти Господ да направиш туй добро, ти чувствуваш радост. Когато Господ ти каже да го не правиш и тебе ти стане мъчно. Отде идват твоите скърби? – Господ ти е казал: „Не прави това“. То е скръб. Отде идат твоите радости? Господ ти е казал: „Това направи“. Ние сега обясняваме на какво се дължи скръбта. Скръбта се дължи на това, че ние нямаме правилно отношение. Щом изгубиш отношението към някого, което Бог е положил или преувеличиш неговата цена, или я намалиш, ти ще почувствуваш скръб. Когато на този човек отдадеш онова, което Бог му е дал, тогава ти чувствуваш в себе си Божието благоволение, че ти постъпваш тъй, както Бог постъпва. Тогава казвам: Аз искам вие така да постъпвате. По някой път вие не постъпвате право спрямо себе си. По някой път се укорявате и казвате: „Аз не съм даровит, аз съм лош човек“, не се оценявате. Пък можете да кажете, че съм добър. Едното може да е вярно, но едното не е вярно. Вие не сте от най-добрите, пък не сте и от най-лошите. Какво трябва да бъде вашето положение? – Ние сме хора, които сме дошли на земята да се учим. Първо на Божията мисъл, на Божията Любов. Това е елементарно правило. Тогава трябва да знаете: Не се приближавайте един към друг и не се отдалечавайте много един от друг. Вие казвате по някой път: „Да развалим тия граници, които Бог турил. Да си наредим някои други граници“. Да кажем двама търговци се съберат на едно място, вложат капитала си, станат приятели. Дотогава, докато търговията върви добре, всичко е добре. Но щом дойде един ден някаква загуба, веднага ще се роди между тях едно несъгласие. Вземете семейният живот. Там двама влизат по Любов, след туй след време се ражда пак

едно противоречие. Вземете една майка, която роди едно дете. Отношението пак е същото. Или между майката и дъщерята. Или между бащата и синът, пак може да се роди. Понеже, най-първо кой е отговорен? – Бащата. Една поговорка казва: „Баща, който не може да възпита сина си, не е баща. Син, който не може да превъзпита баща си, той не е син". Бащата трябва да превъзпита сина и синът трябва да превъзпита бащата. Как ще го превъзпита. Синът трябва да стане по-добър от баща си. Бащата за да превъзпита сина, той трябва да бъде по-добър от сина си. Всеки баща, който не е по-добър от сина си, не е баща. Всеки син, който не е по-добър от баща си, и той не е син. Това е максима. Христос е турил така мисълта, че един ден и ние трябва да постъпваме, както той постъпва. Той казва: „Ще правите и по-големи чудеса." За в бъдеще вие ще имате условия. Вие казвате: „Че ние като Христа не можем да постъпваме". Защо не можем да постъпваме като Христа? – Христа вземате в тази човешка форма. Той правеше тия неща, понеже абсолютно вярваше в Бога. Чрез вярата, чрез силата на своята вяра, понеже казва: „Аз дойдох да изпълня не своята воля, но волята на Онзи, Който ме е пратил." И казва: „За в бъдеще, вие като дойдете, да изпълните волята на Отца, понеже той е по-старият брат, и вие като изпълните волята на Отца, за в бъдеще ще правите по-големи чудеса. Понеже, аз и с вас ще бъда. В тази работа и аз ще участвувам. Тия работи, които правите вие, в моето име, ще вляза във вас и ще мине във вашата сметка, че вие сте го направили." Ние по някой път се чудим как можем да правим по-големи чудеса. Ще правим по-големи чудеса, понеже Отец ще действува чрез Христа, а Христос ще действува чрез нас и ние ще действуваме чрез Христа, чрез Бога, тогава всичко е възможно. Тъй се казва: „Аз вярвам в Христа". С такава вяра, нищо не се постига. Ще поставите друго правило. Онзи, който има вяра; онзи, който има Любов, той никога не поставя своя приятел на изпитание. Един разбойник може да ви

обере, но един приятел никога не може да ви обере, защо? – Защото ви обича. Защо ви обира разбойникът? – Защото мисли за себе си. Той казва: „Ти си умен човек, аз съм от глупавите, понеже съм от глупавите, дай ми парите! Аз, глупавият, да нося твоето богатство, да стане нещо от мене“. Само за изяснение го давам това.

Казвам: Най-първо вярвайте в света, че всичко в света има един вечен ум, който работи в човешката душа. Бог е, Който работи в нас, и силата на човека седи в слушането, в приложението. Ако човек не слуша този вътрешен глас, ако той не прилага онова, което му се казва, той не може да има никакво постижение отвън. Ако ние оставим нас да ни съдят отвън, постоянно да ни правят забележки. Със забележки човек никога не може да се оправи. Човек се поправя, когато слуша единствено Божественото, което му говори в него. И туй Божественото той го прилага. От това зависи развитието на всеки един човек в света. Дали е той Христос или не, е безразлично. Дали е майка или син, или слуга, който и да е, който слуша това Божественото в себе си, което говори в него, може да стане повдигане. Така трябва да вярвате. Че вие имате приятели не само тук на земята, но имате три вида приятели. Имате приятели на земята, имате приятели в духовният свят, имате приятели и в Божественият свят. Името на вашият приятел в духовният свят не го знаете. Казвате, че това е някой ваш ръководител. Всеки, който има един добър ръководител, всякога ще чувствува една светлина отнякъде, която го озарява. Когато няма такъв силен ръководител, той ще усеща в себе си известна тъмнина и често ще губи своето разположение на Духа. Човек, който има ръководител, контролира езика си. Човек, който има такъв ръководител, контролира ухото си. Човек, който има такъв ръководител, контролира окото си. Човек, който има такъв ръководител, контролира ръката си. Всякога той е бърз, никога не остава да направи погрешка, той я изправя. Онзи, който няма, с

години минава, докато я изправи. Някой път той дойде до кармическия закон, на кармата да се преоди в бъдеще, да се постави в лоши условия, както сега някой апаш, хванат го в участъка. Най-първо нищо не казва. Като започнат да го налагат, той казва истината. Защо той чака да го наложат? Защо да не каже изведнъж? – Каквото взел, да каже: „Взех това нещо“. Ако е направил погрешка, да каже. Ако е направил добро, пак да каже.

Та сега ние имаме два вида хора, които се крият. Едни, които правят зло, които се крият и едни, които правят добро и те се крият. Казвам: Как мислите, онзи, който е направил една лоша постъпка, трябва ли да се крие. Ами онзи, който е направил една добра постъпка, трябва ли да се крие? – Ако аз съм злато, което го правят на пръстени, дойде някой и казва: „Ти ли си онова злато, дето ви правят на пръстени?“ Казвате: „Аз не съм“. Други да го кажат, искате да сте скромен. Не, не, ще кажеш: „Аз съм“. Ти ще кажеш: „Ти ще видиш по работата. Работата, която ще направя, тя ще ме препоръча. Ти не знаеш още доколко аз съм изкусен в тази работа“.

Казвам: Друга една погрешка трябва да изправите. Аз съм слушал много сестри и братя да казват: „Аз като се помолих за еди кого си оздравя“. Казвам: „Братко, хайде да се помолим за някого“. Молим се, не оздравява. Казва: „Едно време, като се помолих, оздравя“. Че какъв е тоя занаят, едно време да става, а сега да не става? Като дойде някой при мене, казвам: Тебе може да те излекувам. На друг казвам: Тебе не може да те излекувам, понеже ще идеш в другият свят. Отивам при една майка и казвам: Ще оздравее дъщеря ти. И тя оздравява. А на друга казвам: Ще иде в другият свят и наново ще се върне при тебе. Започват да текат сълзи. Казвам: Да оздравее вашата дъщеря, туй значи да я туря в затвора. Аз виждам, ако я оставя на земята, тя ще се оцапа. Ред пороци ще дойдат. Не искам да вземам тази отговорност. Искат да я приберат в другият свят, да замине. По-

добре е и за тебе, понеже и ти ще се подигнеш, ще започнеш да гледаш и да живееш по-добре. Казвам: По-добре е да стане туй нещо. Добре е да остане, но като замине е по-добре. Сега ви казвам: Не искайте вашият Дух да замине. Туй е по отношение на физическият свят. Но това правило аз не ви го препоръчвам. Никога не искайте вашият Дух да замине от вас. Затуй дръжте си духа вътре. Този Дух да бъде с вас. Писанието казва: „Човек, който иска в света да успява, в каквото и да е направление, той трябва да има Божественото ръководство". Сега аз не искам да вярвате слепешката. Всичките неща, които са казани, аз искам да ги проверявате. Има неща, които вие не можете да проверите, но пак трябва да вярвате. Че как ще си представите Христос казва: „Любете враговете". Как ще го обичаш? Ще го обичаш, понеже ти го направи враг на себе си. Според закона на кармата, този човек някога ти е бил отличен слуга. В миналото той ти служил в две, три съществувания, той е бил като роб, но ти (си) се отнасял спрямо него много зле. Господ сега те турил в едно положение. Той взел високо положение и той като те вижда, има едно отвращение към тебе. Ти ще поправиш миналото, ще го обичаш и ще кажеш на себе си: „За неговото падение аз съм причината". Ще ви приведа тогава онзи пример. Един американски виден проповедник влюбва се в едно бедно момиче, но след това баща му и майка му не са съгласни и той напуща това момиче. То се развращава и умира в един лош път. После той се учи, свършва богословие, оженва се за една знатна американка, на един много богат дъщерята и минава за виден проповедник – чист и свят живот има. Ражда му се едно дете и туй дете било толкова лошо, всичките лоши качества има. И всички се чудят откъде е дошло това лошо дете, при тази добра майка и при този добър баща. Това е неговата възлюблена, която умряла и сега му чука сол на главата.

Сега аз искам да обърна вашето внимание върху онзи елемент, с който трябва да работите. Вие дойдете в едно положение. По някой път, когато вие се съберете с един човек, който е много упорит, ако го обичате, и вие ще станете като него. Чувствувате в себе си неговият характер. Ако се съберете с един човек, който е много добър, щедър, добър, милостив, ако го обичате и вие ще вземете неговия характер. Всичките хора защо се влюбват? Ако обичаме лошите хора, ние ставаме като тях. Ако лошите хора ни обичат, те стават като нас. Зависи Любовта в какво направление е. Ако обичаш един човек, който седи по-горе от теб и ти ще станеш като него. Ако обичаш един човек, който седи по-ниско от тебе и ти ще станеш като него. Любовта винаги прави хората подобни. Онзи, когото обичаш, ще замязаш на него. Казвате, че обичате Христа. Ако Го обичаме, трябва да мязаме на Христа. Христос не беше един мързелив човек да седи, Той ходеше, проповядваше, лекуваше, много работа правеше, мъртви възкресяваше. Проповядваше Царството Божие. Благодарение на тази Негова проповед, на тази Негова деятелност имаме такъв успех сега в света. Сегашните резултати, колкото и лоши да са, се дължат на онази проповед на Христа. Христос не само тогава е проповядвал, но Той проповядва дето намери хора, постоянно проповядва, и до днес още проповядва на всичките хора и казва: „Идете, и аз ще бъда с вас до скончанието на века“.

Искам сега да ви остане най-хубавата мисъл. Мислете, че Бог е благ. Каквото и да ви дойде, така мислете. Макар и да скърбите, приемете лошото с радост, защото Господ и Той страда. Като казват, че Бог е дълготърпелив, че толкоз милиони същества има, които не живеят добре, те мислят, че Той е индиферентен. Той страда. Онова несъгласие, ония страдания ги чувствува, но търси един подходящ път, по който може да ги поправи. Мислите ли, че онзи, който обича някого, че той не взема участие в тази Любов, той мисли да вложи

един начин, по който да увеличи Любовта между хората, защото като се увеличава Любовта, увеличава се мисълта, увеличава се светлината и животът се подобрява. Но животът не може да се прояви без Любов. Животът не може да се прояви без една мисъл, животът не може да се прояви без добра постъпка. Тогава казваме: „Бог е във всичко, но той не е такъв“. Аз може да прекарам в цигулката си един тон. Един цигулар, за да свири добре, той трябва да извади своя двойник и да го прекара в ръчката на цигулката. Този цигулар може да свири. Ако той не може да извади своя двойник и да го тури в цигулката, той не може да бъде цигулар, ще бъде един обикновен цигулар. Затуй след като свири цигуларят, той не дава своята цигулка на никой. Той ще извади двойникът от цигулката и ще го тури в себе си пак.

Та казвам: Когато отивате да проповядвате някъде, трябва да влагате себе си в хората. След като излезете, изтеглете се и не оставяйте двойника си. Вие по някой път оставяте двойника си и тогава мязате на онзи цигулар, който оставил своята цигулка на един майстор да я поправи, един знаменит майстор на цигулки, който взема цигулката, взема ножа и отваря цигулката, но в това време цигуларят припаднал на стола. Той припаднал, защото почувствувал, че него режат.

Та казва Христос: „Не обичай много цигулката си, и като обичаш, не оставяй Божественото вътре. И след като свириш, вземи го из цигулката“. Затуй често голямо зло иде в хората от несъвместимата Любов. Несъвместимата Любов е физическата Любов. Физическата Любов, трябва да бъде предговор на духовната Любов. Духовната Любов трябва да бъде предговор на умствената, на Божествената. Трябва да става цяло едно кръвообращение. Тогава трябва да има светлина в ума, топлина в сърцето, сила в ръцете и в краката ни, във всичките ни мускули. Всеки един уд трябва да функционира правилно, тогава животът ни е благоприятен на Бога.

Пожелавам на всички, пожелавам на сестрите, които са дошли: Мислете добре, чувствувайте добре и постъпвайте добре.

Божията Любов носи пълния живот!

32 лекция, държана от Учителя на 7 юли 1937 г., сряда, 5 ч.с. София – Изгрев

ЦЕННОСТИ И ВЪЗМОЖНОСТИ

„В начало бе Словото“

Молитва на царството.

Някой пък, когато идете на концерт, какво очаквате? Отивате на концерт да чуете някой велик певец. И певецът няма да ви пее ония песни, които вие знаете. Може онова, което пее, да ви бъде приятно, да произведе приятно впечатление на вашия слух, пък може да не произведе приятно впечатление. След като излезете, ще кажете: „Струва си парите.“ А пък някой път ще излезете и ще кажете: „Не си струва парите.“

Сега вземете преди години съм говорил за ценностите на нещата. Ценностите на нещата дават възможност. В какво седи една възможност? За пример, вземете най-голямата възможност: Това е говорът в човек. И ако човек знае как да говори, той може да бъде щастлив. Ако той не знае да говори, той никога не може да бъде щастлив. Говорил съм за една книга, която има заглавие „Царският път на душата“. Но знаете ли какво нещо е царският път на душата? Имате ли някаква представа за душата? Тъй, както се разглежда, душата си има своя форма. И може да кажем, че тя има най-красивата форма в света. И всички други форми са произлезли от формата на душата. Всички неща в света са създадени за душата. Това са забавления заради нея. Възможностите в тия неща са, за да има душата какво да учи. Вие сега си представяте душата, че тя няма какво да учи. Тя има нужда да се учи. Трябва да имате една ясна представа за душата и за духа на човека. Аз ще взема две думи. Това, което изтича, е Дух. Не че изтичането е Духът. Това, което възприема,

е душата. Туй, което създава нещата, е Духът. Туй, което съгражда отвътре, е душата. Значи туй, което съгражда неща, вътре ги урежда, то е душата. Душата е склад, която има всичко онова, което от цялата вечност Бог е създал. Всичко това е складирано в душата. Душата, това е една библиотека, написана с най-хубавата книга. И всеки един човек може да иде и да вземе от някой шкаф някоя книга и да чете. Душата е една галерия, в която са турени най-хубавите книги. Душата е склад на скъпоценности, на скъпоценни камъни. Ако искате да намерите някой хубав камък, ще го намерите там. Душата е склад на най-сладките работи. Душата е склад на най-хубавите плодове. И ако искате някой хубав плод, в нейната градина ще го намерите. Значи каквото търсите, ще го намерите в душата. Вие сега за душата имате съвсем друго схващане. Христос казва: „Скръбна е душата ми!" Защо е била скръбна душата на Христа? Понеже като дошъл на земята чувствувал, че няма какво да яде и пие. Гладен е човекът. Няма някой да ти каже сладка дума, няма някой да ти каже светла мисъл; няма някой да ти даде светло чувство. И ти се чувствуваш скърбен. Когато казваш, че е скръбна душата ми, какво подразбирате вие? То е едно временно състояние. Това го наричат нисшата душа, която като не разбира Божиите пътища, скърби. Човешката душа, която Христос носеше, скърбеше, че работите не стават както тя иска. Пък никога работите не са ставали, както душата е мислила. Един художник, аз гледам картината му, той не е рисувал, както аз мисля. Той рисувал, както той схваща. В дадения случай или може да одобря, или да не одобря. Той може да е съгласен с мене или не. По някой път като гледам, Божиите работи критикува, казва: „Малко по-другояче трябва да се нарисуват." Та и сега до известна степен вие сте критици на нещата, давате си мнението, казвате: „Тази работа не е както трябва." Има домашни критици. Синовете може да бъдат критици, дъщерите може да бъдат критици, домакините може да бъдат критици,

домакинът може да бъде критик, професорите може да бъдат критици, учениците, свещениците може да бъдат критици. Всеки като говори, ще намери, че нещата не стават тъй, както са. Всеки ще намери, че намери, че хората не живеят тъй, както трябва. Този, който критикува и той не живее както трябва. Някой критикува, че друг не знае да пее. Но и той не знае да пее както трябва. Друг критикува, че онзи не пише както трябва. Но и той не пише както трябва. Та казвам сега: Въпросът не е за критикуване. Въпросът е за възможностите. Разбиране ни трябва. В живота има някои неща разумни и някои неща глупави. Онзи, който не разбира, той се отвращава от глупавите работи. Разумните работи са завършени картини. А пък глупавите работи са незавършени картини. Следователно, върху една глупава работа има да се работи още дълго време. Работите, разгледани в началото, те са глупави. Като гледаш в началото, една работа няма никакъв смисъл. Тогаз тя е глупава. Но чакай още. Тогава вие си създавате преждевременно мнение. Казваш: „Много глупава работа е." Да, незавършена работа е. Казваш: „Много хубава работа е." Завършена работа е. Тази, завършената работа, е едно облекло на душата. Имате зло в света. Злото е една незавършена работа. Доброто е една завършена работа. Любовта е завършена работа. Омразата е незавършена работа. Истината е завършена работа. Лъжата е незавършена работа. Аз ви давам това, за да се освободите донякъде от една вътрешно противоречие. Не че всъщност е така. Не че с това всъщност се разрешава. Защото след колко хиляди години лъжата може да се завърши? Докога един слуга може да лъже господаря си? Може да му е слугувал десет години и го е лъгал. Но един ден вече господарят ликвидира работата си, ще му даде сметка. И като ликвидира господарят своята работа, то има ли слугата вече възможност да го лъже? Тогаз слугата ще започне да се разкайва. Да допуснем, че вие казвате, че някой слуга не върши работата си добре.

Добре. Вие сте сега в едно учреждение. Всички сте все слуги. Но един ден ще ликвидира учреждението и всеки един от вас ще даде отчет. И тогаз ще се познаете. Работата ще се завърши и всеки ще си представи картината на изложение и следователно, хората ще имат едно определено понятие за вашата работа. Казвам сега: Аз като говоря, вие може да кажете така – „Тази сутрин беседата не беше така както трябваше.“ – Възможно е. Кога готвачката като сготви яденето е сладко? Например, снощи ми донесоха да разрешавам един въпрос, който никога не съм го помислял. Нямали сестрите какво да сготвят. Мислили да сготвят боб, но бобът не дошъл. Десет килограма боб имало, но не стигал. И понеже готвили много пъти ориз с домати, не бива да се повтаря. Сега донесли ябълки и ме питат, по български начин ли да ги сготвят или по латишки начин. Казвам: Какъв е българския начин? Българският начин е ябълки, захар и вода. А пък латишкият начин е ябълки, брашно и яйца. Туря се тесто в ябълките. И питат как да го сготвят. Казвам: То не е въпрос само заради мене. Аз мога да давам мнението си заради мене. Това, което се сготви, не само на мене да бъде приятно, но на всички. Понеже няма да ям само аз. И казах: Опитайте, и ако е вкусно и лесносмилаемо, сгответе го. А ако не е лесносмилаемо, тогава друго сгответе. Защото яйца, захар, брашно и ябълки схождат ли си? Яйцата и захарта как ще ги примирите? Яйца и захар отиват ли? Една кокошка, когато мъти яйца, дават ли ѝ захар? Дават ѝ захар, но чрез житото. Житото съдържа захар. Та казвам: Ние правим несъответни храни. Ябълките спадат към растителното царство и брашното спада към растителното царство. Яйцата спадат към друго царство. Как ще примирите яйцата с растенията в дадения случай? Значи щом ядеш една ябълка, ти ще придобиеш една сладчина. Щом ядеш едно яйце, какво ще придобиеш? Кокошката е голям критик. Тя като дойде някъде критикува, разрови, разрови нещата и като им намери нещо ценно,

отделя го. Критик е. Но който не разбира това, той ще обича само като кокошка да рови. Тук ще подрови, там ще подрови. И кокошките са големи одумници. Петелът като рови, той е голям критик. И кокошките са критици, и те ровят по същия начин. Петелът е кавалер. Той като изрови едно семенце, той си има една дума и като я произнесе, всички кокошки се струпват да чуят какво ще каже. И той казва: „Опитайте това нещо. Какво чудно нещо изрових от земята. Никой друг не е изравял такова нещо, каквото аз изрових." И тогаз някой път какво става? Не зная дали сте наблюдавали. Не е до външната страна. Аз ви давам само един образ. Онзи петел като рови, вие може да кажете: „Глупава работа, той с краката си рови." Че човек, който рови с езика си, какво е това? Един човек, който ходи из хората, който изучава психологически хората и търси какъв е бащата на един човек, каква е майка му, къде се е учил като малко дете, какви погрешки е правил, къде из градините е ходил. Крал е ябълки. Влязъл е в училището и не е бил способен. Най-сетне станал виден проповедник. И казва: Отличен човек е.

И казваме ние: Ако човек не прави погрешки, той умен не може да стане. Права е мисълта. Умният човек се е учил не само от своите погрешки, но и от цялата окръжаваща среда. Грешките аз ги наричам се незавършени картини. Една грешка е незавършена картина. Не обвинявам човека. Толкоз знае човекът, толкоз направил. А пък хубавите работи са завършени картини. Хубавите работи са направени от умните хора. А пък глупавите работи от неразвитите. Понеже всички вие рисувате една отлична картина в себе си, вземайте повод от другите художници, как рисуват, та и вие да рисувате добре. Не критикувайте, но всякога в себе си вие трябва да създадете един добър навик. Например, знаете ли произхода на скържавостта и щедростта? Защо някои хора са скържави, а пък някои хора са щедри? Щом ни кажат, че един човек е щедър, а пък друг е скържав, аз имам

вече образ, за мене работа е ясна. Този щедрият човек е при извора, а пък скържавият носи едно малко шишенце и пътува по един прашен път. И като го срещнем, той има малко хлебец и малко водица, и не дава никому. А пък онзи е при фурната, дето има 400, 500 хляба и раздава на всички. Той е щедър. А пък онзи, който има малко хляб, е скържав. Като отиде и той при фурната или при извора, той е готов да ви даде една чаша вода.

Следователно, всеки един, който е при извора, е щедър, а пък всеки един, който е далеч от извора, е скържав. Всеки един, който е при извора, е умен. А пък всеки един, който е далеч от извора, е глупав. Някой ни пита: „Как да стана умен?“ – Казвам: Иди при извора. Умният трябва да влезе в училището и да започне да учи. Ако той стои извън училището, той никога учен не може да бъде. Щом влезеш в Божествения свят, умни може да бъдем. Щом сме извън Божествения свят, глупостта ще ни придружава. Някой казва: „Какво трябва да правим, за да станем умни?“ – Влезте в Божествения свят или използувайте възможностите, които Бог ви дал. Сега начините какви са? Започвайте в живота с малките величини. Аз да ви дам едно правило. Може да го опитате. Най-първо се облечи с най-скромните си дрехи, които имаш. Да няма по-скромни дрехи, но не нечисти. Когато започнеш една своя работа, облечи се с най-скромните дрехи: Един халат, един пояс, една четка в ръката, един обикновени обуща, не парижки луксозни, но леки обуща и започни своята работа. А пък когато свършиш работата си и всички се произнесат за твоята работа най-добре, тогаз се облечи с най-хубавите дрехи. И животът е така. Сега сме облечени с халат, понеже сме на работа. А пък като възкръснем, значи като завършим земния си живот, ще се облечем. Вие очаквате някой път да се облечете много хубаво. Някой път се обличате много хубаво, за да се харесате. Но не са дрехите, които правят човека хубав, а неговата работа, която той добре свършил. А

пък дрехите ще покажат, че работата е добре свършена. Щом работата е добре свършена, то непременно ще имаш най-хубавите дрехи. Щом не е добре свършена работата, не може да имаш хубави дрехи. Тогаз правя извод. Ако ние вършим добре работата, ще бъдем добре облечени. Тялото ни е дреха и всеки ден се обличаме с нови дрехи. Та здравината на тялото зависи от работата, която човек върши. Здравето на човека зависи от работата, която върши. Условията за тази работа са човешката мисъл – аз я наричам правата мисъл – човешките чувства и човешките постъпки. Това са условия, възможности и сили, с които човек работи. Някои казват: Правото учение. Аз наричам правото учение Божественото, понеже Божественото съдържа Божествените мисли, Божествените чувствувания и Божествените постъпки. Това са мерки, които трябва да имаме. Всеки трябва да има по една Божествена мисъл, с която трябва да мери своите мисли. И всеки един от вас трябва да има по едно Божествено чувство. Това се отнася до всички ви – и всеки един от вас трябва да има по една Божествена постъпка. Бог като дойде, обръща внимание на най-малките същества, които е създал. Той отделя известно време за тях и слиза при тях. Дето мине, на всички същества ще направи една малка услуга. Някой е в затруднение, има скърби, страдания. Бог ще му направи една малка услуга. По човешки говоря. Ние като минаваме, не обръщаме никакво внимание на околните. Ние обръщаме внимание на баща си, на майка си, брата си, сестра си и на близките си приятели. А пък за далечните казваме: „Господ ще се грижи за тях.“ Тази сутрин аз гледам, като се показа слънцето, половината от вас станаха и половината седяха известно време. И аз седях. Аз се питах защо тези станаха и защо аз седях? И защо тези другите седят? Питам сега: Философия на живота трябва да има. Казвам: Ако ние ставаме за слънцето, не е права идеята. Например, ако аз застана пред картината на един художник, то да

стана няма смисъл. Но когато художникът иде с картината, да стана има смисъл. Ако зад слънцето виждам Бога, който излиза със своята свещ, то има смисъл да стана. Бог праща слънцето заради мене. Слънцето, което Бог носи, е свещта и тогаз ставаме не за свещта, но за Онзи, Който носи благото. Най-първо видях слънцето. Казвам: Не ставам на тази свещ, тя не е по-голяма от мене. А като видиш, че Господ е зад нея, тогаз станах. И аз като станах, другите като ме видяха, станаха. Те казаха: „Срамота е, Учителят става, да станем и ние." Аз разсъждавам, пък те подражават. Та казвам: Винаги пред великото стани, а пък на малкото дай внимание, за да бъдеш последователен. Пред великото стани, понеже това великото е едно благо заради (тебе), слънцето е благо. То е извор на всички благословения. Като отидеш при него, при извора, ти него ден може да бъдеш разположен. А пък на малките неща, които Бог ги създал, обръщай внимание, понеже от малкото човек се учи. Та днес ви препоръчвам да отидете близо до извора. Но ще кажете: „Не сме ли отишли?" То е до вашата мисъл. Ако мислиш, чувствуваш и постъпваш право, ти си при извора. Ако стане едно нарушение на мисълта ти, ти си по пътя. Щом сте неразположен, не сте при извора. Щом не постъпвате добре, далеч сте от извора. Понеже една добра постъпка е една завършена картина. Тогаз ние говорим за възможностите. Любовта иде като един закон. Тя има две страни: Или трябва да дадеш, или трябва да вземеш. Тя има две възможности: Онова, което даваш, трябва да знаеш кога да го дадеш; и онова, което вземаш, трябва да знаеш кога да го вземеш. И ако дадеш не навреме и ако вземеш не навреме, ти не си от умните хора. И ако даваш навреме и ако вземеш навреме, ти си от умните. И в Любовта трябва да любиш навреме. По някой път в Любовта ти може да обичаш някого не навреме. И някой път може да те обичат не навреме. Аз веднъж имах такъв един опит: Срещнах едно малко момиченце. Намерих едно

откъснато цвете, една малка роза и му го давам. То каза: „Това цвете аз не мога да го нося.“ Не го взе. Като го давам, то подразбира, че трябва да го тури на гърдите си. И то каза: „Кака ми е по-голяма, дай го на нея.“ Умно разсъждава. Ще каже някой, че с тази откъсната роза ти се ангажираш вече. Когато венчават младите булки, се им турят цветя. И те се радват. После тези млади булки трябва да дадат живот на тези откъснати цветя. Понеже те за тях се откъснаха, ще има страдание, докато възстановят живота на откъснатите цветя. И след като възстановят живота на откъснатите цветя, след това ще живеят, както трябва. И всички вие като страдате, страдате се за вашите откъснати цветя, когато сте се женили. Аз турям женитбата в много широк смисъл. Когато човек се решил да слезе на земята отгоре, той е вече оженен. Всеки човек, който е въплотен в материята, той е вече женен. Венчали са го. Сега не ти се харесва женитбата, не я искаш, но ще се освободиш, когато умреш. Смъртта е развод за неправилното женене. Всички онези от вас, които не сте оженени както трябва, се трябва да умрете. И смъртта е развод. И защо трябва да умрете? – За да се освободите от онези, с които не може да живеете. Понеже духът и плътта са в противоречие. Живеят в едно тяло. И тогаз ще настане развод между духа и плътта. И сега моята цел е да ви наведа на правата мисъл за тази борба. В духа има един завършен процес. Разумното е там. А пък в плътта има един незавършен процес. Плътта е едно недоволно дете, своенравно дете. Каквото му се даде, недоволно е, ще го скъса, ще направи нещо. Тогаз какво трябва да направи бащата с такова дете? Казвам: У всички във вас има по едно такова своенравно дете, че се чудите какво да правите със себе си. То не сте вие, то не е вашият дух, но дадено ви е една работа. Вие всички сте педагози, възпитатели, възпитавате по едно дете в себе си. И да познае човек себе си, това значи да знае как да възпита това дете. Вчера гледам тук едно малко дете, майка му го вика да отиде при нея

да обядва, а пък то не иска да яде там. Иска да му сипят и да отиде да яде в палатката. Сега неговото ли да стане или на майката? Има си понятие това дете, разбиране. Аз държа едно правило. Аз гледам всякога следното: Щом една мисъл е права, от когото и да е излязла, приложете я. Щом една мисъл е крива, от когото и да е излязла, не я прилагайте, нищо повече. Щом едно чувство е добро, от когото и да е излязло, приложете го. Щом едно чувство е криво, от когото и да е излязло, не го прилагайте. Щом една постъпка е добра, от когото и да е излязла, който и да я направил, приложете я. Щом не е добра, не я прилагайте.

Сега искам да ви говоря върху ценностите на нещата. Всичко онова, което Бог е създал, представлява ценност. Пред нас седи едно велико, велико благо, то е едно благо на миналото, едно благо за бъдещето. Та казвам: Вие седите на тия камъни, има едно благо в тях, но има и едно нещастие, ако не знаеш как да седиш на един камък. Като дойдеш да сядаш на един камък, най-първо опитай дали е стабилен или не. Една млада сестра вчера слиза отгоре и стъпила на един камък, паднала и си ударила крака. И казвам ѝ: Благодари, че с малко мина. Ти най-първо опитай дали е стабилен камъка. Тя казва: „Братята го туриха." Казах ѝ: Те го туриха, но ти го опитай и ако е стабилен, стъпи, ако не, заобиколи го по някакъв начин. И после сутринта на този студения камък не сядай, той няма да те приеме добре. Носи си възглавница. Обаче по обяд, когато слънцето грее, седи на камъка. Камъкът е събрал лечебна енергия и тогаз лечебно действува. Сега сутринта като идвате, носете си вашата възглавница. Сега коя е меката възглавница в човешкия език? Като излизате сутринта, хората са всякога студени. Ще си носиш възглавница. Как ще преведете това? Възглавницата е мекият език. Ще говориш меко, приятно. То е възглавницата. А пък като дойде обяд, може и без възглавница. Когато хората са умни, можеш да му кажеш нещата

както са. Сутринта не може да му говориш така. Меки възглавници трябва тогава. Тогаз не засягай човека. А като дойде на обед, може. Кога е обед? Обед у човека е тогаз, когато го обичаш. Когато те обичат, ти си на обед при него. Когато се запознаеш с онзи, когото ще обичаш, то е сутрин. Когато се обичате, е обед, а пък когато не се разбирате, е залез. Когато се запознавате, е сутрин. Когато се обикнете, е обед, значи слънцето е на зенита. Това са възможности в живота. Да обичаш някого, това значи да разбираш царския път на душата, която се движи в битието вътре. То е най-хубавият път. И ако ти не обичаш човека, този път не може да намериш. И човекът, за да постигне онова, което Бог е създал, за да го разбере, Любовта е единствения път. Тя е най-добрият път, по който може да научиш това, което Бог е положил заради тебе. Ето защо трябва да обичаш хората. Като обичаш хората, ти ще възприемеш, ще вземеш от хората това, което Бог е вложил в тях заради тебе. И ще даваш от себе си и ще вземаш, ще ти дадат. Обмяна ще има. Защо трябва да обичаш? Ако не обичаш, не може да постигнеш онова, което искаш. И ако обичаш, и те обичат, може да постигнеш това, което искаш. Ако не те обичат и ти не обичаш, не може да постигнеш това, което искаш. Това е сега езикът на Любовта. Любовта е един метод за постижение в сегашния живот на онова, към което нашата душа се стреми. В Царския път на душата, който върви, за да постигне онова, което Бог е начертал за всинца ни. И тогаз прочетете от „Царския път на душата“ беседата: „Ценности на нещата“. Не че го налагам, но като останете свободни, днес или утре, или когато и да е, прочетете я. Когато нямате какво да правите и имате време, прочетете „Ценностите на нещата.“ Аз ви казах същественото върху ценностите на нещата. Аз можех да ви чета самата беседа и мислех да я чета, но казах: Нека да им дам тълкувание, пък те да я четат. Защото условията, когато съм говорил тази беседа, са били съвсем други.

Светлината е била друга и прочее. А пък сега условията са съвсем други.

Най-първо мислете върху възможностите. Вие, да кажем, пеете една песен, аз слушам сега да пеят или да свирят, но всякога в пеенето има нещо да липсва. Всякога и в свиренето има нещо, което липсва. Ти не може да пееш, ако не мислиш, ако не чувстваш и ако не постъпваш добре. И онзи, който иска идеално да пее, той трябва идеално да мисли, той трябва идеално да чувствува и той трябва идеално да постъпва. Това са три правила за един певец. И за цигуларя е същото. Също и за художника. За всички изкуства три неща са необходими, за да можеш да постигнеш нещата. И не можеш да станеш красив, ако не мислиш добре, ако не чувстваш добре и ако не постъпваш добре. После и здрав не може да бъдеш в такъв случай. Срещам една сестра, която е запъхтяла. Тя казва: „Мъчно се ходи тук.“ Тя е вече на 45 години. Аз си казвам: Тя е преждевременно остаряла. Тя кога ще се подмлади? – Да почне да мисли, да чувства и да постъпва право, и ще се подмлади. Всеки един от вас може да се подмлади. Някой ще каже: „Как да мисля право?“ Стани като малкото дете, нищо повече. Но как да станеш? Големият философ да стане като малкото дете. Внеси мекота в живота си! То е подмладяване. Човек, който не може да внесе всеки ден мекота в живота си, той не може да се подмлади. Едно от правилата е това: Човек, който иска да прави хубави упражнения и да си почине добре, трябва да знае следното: Старите хора имат една слабост. Старият е седнал и заспал със свити юмруци. Значи стегнати са мускулите. А у малките деца, мускулите са отпуснати. Всичките мускули трябва да бъдат отпуснати, да не мисли човек за нищо. Престани да мислиш, опразни се, отпусни се и кажи: „Каквото Господ даде.“ Но не чакай откъде и какво Господ ще даде. Каквото даде! Забрави и заспи така. И като станеш, ще видиш, че при тебе има нещо оставено. А пък ти сега

заспиваш и гледаш какво ще даде Господ. Нищо няма да ти донесе. То е старият човек. Ти казваш: „Едно време какъв бях.“ Остави какъв беше едно време. Когато говориш за едно време, ти разправяш историята на твоето съзнание, откогато твоето съзнание е било пробудено. Ами девет месеца в утробата на майката я ми кажи какво си правил тогава. Какво е било твоето положение? В тези девет месеца ти си прекарал историята най-малко на един живот от 18 милиона години. Девет месеца си чел историята на 18 милиона години, какво е станало и нищо не си разбрал. И като си чел тази история, ти си създал своето тяло. И какво е станало тогаз? – Създал си тялото си. И сега знаете ли колко трябва да четете? Пак трябва да четеш. Тялото ти, което е създадено от майка ти, като излизаш от тялото на майката е било увито с една ембрионална плащеница. Нали децата са увити с такава плащеница? 18 милиона години трябва да четете, за да се образува плащеницата. И сега дълго време имате да четете занапред още, важни работи има да четете.

Две сестри се карат. Ти казваш: „Не зная как да ги примиря.“ За какво се карат сестрите? Една сестра взела пари на заем от друга и не ги връща навреме. Скарали се. Извади парите от джоба си и кажи: „Колко ви дължи?“ И плати! Кажи: „Дайте си ръцете една на друга и се примирете.“ Да допуснем, че другата сестра е много честолюбива и каже: „Аз не искам чужди пари, тя да ми плати парите.“ Казвам сега: Аз плащам заради нея. Мен ще държиш отговорен, а пък аз ще държа нея отговорна. Та междина вие може да станете. Това е само един метод за примирение. Всякога, когато двама души не се обичат, има взето нещо. Вложи ти онова, което липсва. Те и двамата може да се примирят. На път се карат за хляб, че не може да разделят хляба. Дайте им по цял самун и на двамата, и нещо за ядене, и веднага ще ги примирите.

Та всички сега сте дошли в богатата природа. Между вас има ли караници? Поскарвате ли се? Например, спор има кой къде си турил палатката. „Местата ни са влажни“, казват някои. Тук има най-хубави места, дето искате. Някой бил неразположен. На кое място искате? Според мене палатките не са хубаво разположени. По билата трябва да бъдат.

У всички ви има много хубави работи, които вие не ги виждате. Много скъпоценни камъни има, които трябва да извадите, много дарби и способности има, за които не сте мислили. Някои от вас сте имали отлични гласове и сте могли да станете певци, други сте имали дарби да станете цигулари, архитекти, художници, учени хора, но всичко това сте пропуснали. И сега гледайте да ги развиете наново. Вие казвате: „Като дойдем следния път да се преродим на земята.“ Не чакайте следния път да се преродите на земята. Но сега като сте се родили, развивайте дарбите си. Някой казва, че е стар. Старият човек може да учи много по-добре, отколкото младия. Да ви дам сега един опит, за да знаете дали говорите добре или не. Той е следният: Когато небето е облачно и духа вятър, почнете да поизнасяте тия думи: „Бог е Любов“ или „Бог е милосърд“. Произнасяйте ги известно време и ако облаците се разпръснат и вятърът престане, то има мекота във вашия говор. Ако облаците и вятърът не престанат, то мекота няма във вашия говор. Щом е мек говорът, веднага ще се измени времето. От няколко деня има една борба между онези, които управляват тъдява: Едни дигат мъглата, а други искат влага, дъжд. Сега в днешния ден ние мислим другояче. Но ако беше влажно времето, другояче щеше да ни влияе. Ние не се нуждаем сега от вътрешна влага. Много влага имаме. Трябва ни малко сухота.

/*Един брат фотографира Учителя.*/ Сега този брат учи изкуството. Той като не знае как да рисува, цъка. Той казва: „Как светлината може да рисува моментално“, като цъкне, казва: „Виж, как

светлината рисува.“ А пък някой път и светлината още не се е научила да рисува. Например, той изкара един черен образ. Той ме е направил черен, от негърската раса. Та за бъдеще той ще носи един апарат, който ще изкарва с цветове. Често ние рисуваме черни картини, т.е. рисуваме предметите такива, каквито не са. Например, като кажеш една дума не на място, ние изкарваме черни картини. Сега изкарвайте с езика си цветни картини, че нещата да бъдат естествени, каквито са. Използувайте възможностите. Любовта е една възможност. Знанието, светлината, Божията мъдрост са възможности. Свободата, пространството, разширението, Истината, това са възможности, с които трябва да боравим. Истината е най-голямата възможност за постижение. Истината е възможност за децата. Знанието е за възрастните, а любовта е за жените, за девиците, за младите момичета. Та ще стане обмяна сега. Затова се обичат. Младите момичета продават онова, което са спечелили от Любовта на онези, които са спечелили знанието от Мъдростта. Обмяна става. И след това те отиват при децата, при които е Истината, за да обменят. Та в живота между продуктите, които излизат от Любовта, Мъдростта и Истината става обмяна. И това е семейството. Това е бащата, това е майката, това е децата. Това са трите неща, които живеят в дома. Любовта, Мъдростта и Истината живеят на едно място и обменят онова, което те са придобили. И сега обменявайте това, което сте придобили, възможностите, които сте придобили и които Бог е вложил във вас.

Мислете за онова, което никак не сте мислили. Не мислете за обикновените работи. Мисли за това, за което никак не си мислил. Помнете: Днешната мисъл е тази – Че Любовта, че Мъдростта, Истината, че животът, знанието, свободата, всичко е възможност, които човек като ги приложи, всичко може да постигне, и той ще бъде

радостен и весел. Той ще се весели в Господа и Господ ще се весели в него.

Изговорете следната формула:

Пътят на праведния е път на зазоряване (три пъти.)
6 ч. 9 м.

33 беседа, държана от Учителя на 21 юли 1937 г., сряда, 5 ч. с. Рила, на Молитвения връх при второто езеро[8]

[8] На 14 юли 1937 г. по каталога на Елена Андреева няма лекция от Учителя.

РЕАЛНОТО И ИДЕАЛНОТО

Отче наш

Ще говоря върху това, което наричат реално и идеално в света. Ще ви прочета от „Царския път на душата“[9] само няколко пасажа. /*Учителят прочете 156 страница*[10]./

Реално е това, което човек опитва в дадения случай. А идеално е това, към което се стреми. Ние говорим от гледището на сегашния живот. Някой път известни познания внасят смут в човешкото съзнание. Смущението у човека е един вътрешен дисонанс в съзнанието му. Например, представете си един певец, който пее и

---

[9] „Царският път на душата“, беседи от Учителя, дадени на учениците през лятото на 1935 г., Седемте рилски езера. Първо издание, София, 1935 г.

[10] Посоченият пасаж е от беседата „Сочни храни“, държана на 25 август 1935 г., 5 ч. сутринта: „И тъй, по отношение на храната, познаваме два типа хора: едните употребяват месна храна, а другите – вегетарианска. Човек употребява такава храна, в която той вярва. Когато е убеден в нещо, човек вярва. Едно убеждение е толкова по-силно, колкото вярата на човека в убеждението му е по-голяма. Най-малкото колебание, най-малкото съмнение в неговата вяра намалява силата на убеждението. Където убеждението е слабо, там приложението отсъства. Ако приложи нещо, в което не е убеден, човек няма да има никакви резултати. Данаил имаше убеждение, което приложи. Той помоли началника на скопците да му позволи да не яде от храната, която се слага на царската трапеза, за да не се оскверни. Като приложи своето убеждение, Данаил получи добри резултати. Значи всяко приложение на нещата трябва да се предшества от убеждение. Човек трябва да е убеден сто на сто в онова, което прилага. Ако има едно на сто изключение, това не е убеждение. Данаил получи добри резултати. Значи всяко приложение на нещата трябва да се предшества от убеждение. Човек трябва да е убеден сто на сто в онова, което прилага. Ако има едно на сто изключение, това не е убеждение. Възможно ли е човек да има убеждение, в което да няма поне едно на сто изключение? Не само че е възможно, но според мене истинско убеждение е онова, в което няма абсолютно никакво изключение. Ако човек не успява в нещо, единствената причина за това е, че убеждението му не е пълно. Той не е сто на сто убеден, все има някакво малко колебание или съмнение в неговото убеждение. Слабата страна на съвременните християни седи в това, че те нямат убеждение. Те казват: „Христовото учение е неприложимо в сегашния живот“. Те сами не вярват в това, което проповядват. Тогава остава да се приложи учението на пищната храна.“

вижда, че публиката не е доволна от него. Той се чуди защо публиката не е доволна. – Защото не пее хубаво. Това не се отнася до неговото произхождение, не се отнася до неговото учение, не се отнася до неговата красота или до неговото здраве. Единственото нещо, от което публиката не е доволна в дадения случай е, че не пее хубаво. И следователно, не го слуша. И ако в нас има едно смущение, трябва да знаем как да го премахнем. Певецът трябва да знае, че за да премахне това смущение, той трябва да се научи да пее. Той може да се запита: „Възможно ли е аз да пея?“ Че щом си си позволил да излезеш на сцената, защо питаш: „Възможно ли е аз да бъда певец?“ Ти си направил първата крачка! Как тъй, ти, без да си певец, си излязъл на сцената и искаш да ти отдадат известно почитание и уважение.

И мнозина от вас сте такива певци. Вие сте дошли на сцената на живота и питате дали от вас ще излезе нещо. Че вие сте вече на сцената на живота. Ако пеете, ще излезе нещо. Ако не пеете, няма да излезе. Руският певец Шаляпин разправя своята история. В първата роля, която имал, той играл ролята на един стражарин и не знаел как да я играе и го изхвърлили извън театъра и му дали един ритник. Тъй, както той разправя на вестниците, е било така. Аз от устата му не съм чул. Виждам, че вестникарите 50 % говорят истината и 50 % не я говорят. Той за самия себе си казва, че много му подражавали. Той казва: „Аз не бих желал да ме подражават.“ Всеки един артист трябва да преживява онова, което ще представи на сцената. Ако той не го преживява, той не е артист. Няма какво да подражава. Подражаването не е преживяване. Някой човек е умрял преди години, но страдал, бил мъченик, а пък ти искаш да играеш ролята и искаш да станеш мъченик.

Кое е реалното в света? Реалното е земята, това, върху което ходим сега, е реалното. Това, което в дадения случай чувстваш, е

реалното, а пък това, което мислиш, то е идеалното. Идеалното е за в бъдещето. А пък реалното е за сега. Следователно, когато ние говорим за човешкото сърце, ние подразбираме нещо както земята, върху която ходим. От сърцето ние черпим всичките сокове. И според както човек чувствува, така той мисли. Реалното е отражение. Реалното дава възможност на идеалното да има отражение. Ние изучаваме идеалното по закона на отражението.

Сега се запитват: „Какво е предназначението на ученика?" Единствената възможност има само ученикът. Само един, който е ученик, само той може да расте и да се развива по пътя. Само ученикът може да изучава реалното и идеалното. Реалното е самият той, който се чувствува, а пък идеалното е Бог, към който той се стреми. Ученикът е той самият, а пък неговият учител е нещо външно, което го учи. Но и учителят, и ученикът имат предвид природата, която те изучават. Ако природата не съществува, какво има да предаде един учител на своя ученик?

Да кажем, че ние сме тук. Имаме цяла сцена от природата. Вие виждате нещо разхвърляно. То е от положението на вашето съзнание. В природата има един начин: Ако гледате през калейдоскоп, вие ще гледате нещата съвсем другояче. Ако гледате нещата от вашето съзнание или самосъзнание, или подсъзнание, или свръхсъзнание, вие ще имате 4 образи, различни един от друг. Вземете в една фотография: Вие имате най-първо един негатив, имате това, което не е. После този негатив се обръща и образът се представя такъв, какъвто е. Например, вие чувствувате, че имате нужда от храна. Но храната в дадения случай е едно условие за вашето развитие. На какво мога аз да уподобя храната? Представете си, че една машина, за да се движи, на нея ѝ трябва вода, трябва ѝ огън, както съвременната машина, която трябва да пътува. Трябва ѝ един огняр, който трябва да нахрани своята машина. Как ще я нахрани? Ще ѝ даде малко водица, малко

въглища. Въглищата са храна. После ще пусне парата и целият локомотив е в движение. Сега като ви говоря за машината, тя сама по себе си чувствува ли храната? Огнярят е, който чувствува дали неговата машина има достатъчно храна, въглища и дали има достатъчно вода, която да образува парата. В дадения случай материалите на сърцето, това са въглищата. А пък човешката мисъл в дадения случай представлява водата, която трябва да се превърне в пара, за да кара машината, а пък разумното, това е самият огняр. Сега във вас може да се зароди едно желание. Вие искате някой път бързо да изучавате, да прогресирате, да научите всичко. В бързото движение, в бързото пътуване с железница има една възможност, една опасност. С каква бързина може да пътува железницата, това не е произволно. Релсите са направени, за да издържат напрежението на известна бързина. Ако увеличат тая бързина, релсите могат да се развалят и ако тя се увеличи още повече, и самият локомотив може да изскочи из релсите навън. Следователно, трябва да имате една бързина, с която да се движите правилно. Както машините дерайлират, тъй и много хора дерайлират. Аз наричам неврастенията дерайлиране от релсите. Виждаш, че някой човек е болен. Иска да постигне нещо. И повечето заболявания на хората се дължат на този вътрешен стремеж. Хората искат да постигнат всичко изведнъж. И като постигнат, какво ще постигнат? – Ще се увеличи техният товар. Ще си послужа с един пример. Например, у вас се зароди известно желание да бъдете богат. Аз уподобявам богатия човек на една красива мома. Момата е богата. Тя е банкер, разполага с милиони. Но богатият човек си има свои неприятели. Това богатство го желаят мнозина. И около него ще се зародят може би десетки или стотици апаши, които постоянно ще мислят как да го оберат. Питам: В такъв случай какво ще правите? Трябва да имате доста пазители, за да ви пазят! Американските милионери сега имат по десетина детективи,

за да пазят децата им. Защото във всеки един момент някое от децата им може да изчезне. И като сравнявате това с някои неща от живота ви, може да се каже, че вие всички имате подобни опитности. Някой път много от вашите най-хубави мисли и чувствувания са изчезнали. Апашите са го задигнали. И трябва да ги откупите. Казвате: „Изгубих си това хубаво настроение.“ Една хубава мисъл и едно хубаво чувство човек може да ги изгуби. Аз вземам нещата в тяхната обикновена смисъл. Ти имаш едно хубаво чувство. Веднага това чувство се изгуби. Вие казвате: „Сменило се е.“ Ти си минал от едно реално положение в друго реално положение, от едно реално положение във възходяща степен в друго реално положение в низходяща степен. Има и низходящи положения в идеалното, и възходящи положения в идеалното. Питам: Ако се е сменило вашето добро настроение в друго, което не е тъй добро, то другото, доброто ваше чувство или вашето настроение къде е отишло? – Задигнато е!

Нека да извадим предметно учение сега: Вземам банкерин, който има вече съзнание, че има пари. Осигурен е. Но дойде неговият секретар и казва: „Касата е празна. Обрали са те тая вечер.“ Веднага се смени настроението на банкерина. Чувството се смени. Този, който беше изправен, сега се сгуши. За какво мисли той? Какво изчезна от него? Изчезнаха парите, в които той вярваше. Къде отидоха? На някъде. Те са в низходящо положение, пътуват някъде. Крият ги някъде. И той трябва да тръгне с детективи, за да намери тия крадци и да си възвърне богатството назад. Интересно е по какъв начин вие задържате вашите добри мисли и вашите добри чувства. Каква е вашата опитност? Когато си изгубил една своя мисъл или чувство, по какъв начин си ги възвръщаш? Да допуснем, че вие имате един приятел, който ви обича и вие сте го обичали и един ден по някои причини, по някакъв донос веднага се усъмните и с вашето съмнение веднага изгубвате онова приятното, което имате. Или това идва, което

наричаме обезверяване. Казвате: „Може ли да се обезвери човек?“ – Може. Хората са се обезверили в Бога. Ти, който си вярвал в Бога, казваш: „Няма Господ.“ И веднага се измени твоето вътрешно чувство. Убедиш се и веднага тръгнеш да проповядваш, че няма Господ. Досега си вярвал, че има Господ. И това обезверяване става често. Хората, когато тръгнат работите им назад на земята, веднага се усъмнят дали има Господ. Питам тогаз. По същия закон: Когато ти не живееш добре, тогаз и Бог почва да се обезверява в теб. Докато ти вършиш Неговата воля, Той вярва в тебе, но като престанеш да изпълняваш Неговата воля, Той какво ще мисли за тебе? Ще мисли ли, че ти си светия? Ще мисли, че ти си един човек, който престъпваш Неговите закони. Сега в нас има една идея. Ние мислим, че при всичките ни грехове и престъпления Господ не трябва да си измени своето мнение за нас и да мисли, че ние сме много добри хора. То е вярно, че Господ в съзнанието си държи, че сме излезли от Него и че Той ни е създал, но в дадения случай, когато аз не постъпвам добре, Той мисли точно тъй, както ние мислим.

Та казвам сега: Приложението. Може ли един ученик да се учи при един учител, в когото не вярва? Преподава му учител, но той казва: „Я е така, я не е така!“ Съмнява се. Ако се съмняваш, трябва да провериш. Защото в реалното всякога има един опит, приложение. Ти имаш право да се съмняваш в реалното, в това, което си опитал. В него вече можеш да се съмняваш. В идеалното ти съмнение можеш да имаш, но идеалното трябва да стане реално и реалното трябва да се опита и тогаз да се съмняваш в идеалното. Реалното като го опиташ и ако опитът не излезе сполучлив, тогаз ти можеш да се съмняваш. В кабалата и в окултната наука има такива работи, които досега окултните учители не могат да си ги обяснят. Те ги обясняват, но нещата са недообяснени. Не че не могат да се обяснят. Могат. Но трябва много голямо знание. Те казват, че единицата е мъжки

творчески принцип, който е създал всичко и че двете е женски принцип. Или казват, че единицата е бащата, а пък двойката е майката, а тройката е детето. Като дойде да се работи с числа имаме: …… Значи две жени събрани на едно място, правят един мъж. Дават едно мъжко число. Как е станало това? То е все така когато вярваме, че и без очи човек може да гледа. Желанието да гледаш е съществувало по-рано. Зрението е съществувало преди очите. Очите са само едно пособие вече. У човека има две очи. А у някои насекоми има по много очи, има повече очи, отколкото има човек. Ние сега се отдалечаваме от ония, реалните предмети.

Вие седите и разглеждате нещата такива, каквито не са. Например разглеждате вашата дреха, дали ви прилича или не. Например, туриш си една шапка пред огледалото и гледаш дали шапката ти прилича. Питам: След като си турите новата шапка, какво ще ви придаде тя? Не че без шапка трябва да ходите. Аз правя сравнение с шапката. След като ви дадат две слушалки, вашите уши, какво ще добиете? Много неща, сцени, един свят ще се открие заради вас! И като ви направят един вход, както са вашите уста, през които да влизате в апартаментите на душата, вие ще опитате всички блага, които съществуват на земята. Представете си, че нямате уста. Тогаз какво щяхте да знаете за всички блага, които съществуват на земята? Някой път питате: „Защо ни е това сърце? Защо ни е тая уста?“ – Без уста какво щяхте да бъдете? Камъните са без уста. Желанието на тия камъни е да им се създадат уста. И те затова чакат тук с търпение, за да им се дадат уста, за да опитат реалното. И най-първо вие започвате с опитването на храните, които ви се дават. Но устата имат няколко функции: Възприемането на храната, която е необходима за човека, вкусването на тая храна, за да си състави човек едно понятие за нея. После устата има една друга функция: С въздуха, който излиза, да изкаже една блага дума и той трябва да оцени думите, които говори.

Като каже една дума, той трябва да я чуе и да види нейните последствия. Ти минаваш покрай някой човек и му казваш: „Ела у дома, аз ще те угостя.“ Този човек тръгва подир тебе. И казваш другиму: „Ела да те натупам с дърво, да ти тегля едно дърво, че да ме помниш!“ И този човек бяга от тебе. Защо бяга от тебе? Защото впечатленията, които е приел от тебе, са противоположни на неговите желания. А пък яденето, дадено на първия, е точно това, което той желае. Аналогията, която можете да извадите: Противоречията, които могат да се срещат в живота ви, са едно средство за повдигане. Все се зараждат известни противоречия. И щом ученикът разреши някое противоречие, той се повдига в по-висока степен. И щом не може да го разреши, той не се е повдигнал. Някой път слушам да казват: „Толкоз години следвам. Какво съм научил?“ Човек, който учи, все ще научи нещо. Не че не сте научили. При един обед ти си научил нещо. Ти имаш съзнанието, че си придобил реалното и нуждата, която имаш, е задоволена. Но само с един обед не се свършва. Храненето е един непрекъснат процес. В храненето е опознаването с реалното. Ако не се храниш, ти не можеш да се опознаеш с него. Ти като се храниш, чрез храната ще се опознаеш с реалното. Т+е+ чрез тая храна ти ще се опознаеш с живота. Ти ще добиеш от всяка храна дотолкоз, доколкото си възприел живот, доколкото чрез нея е внесен живот в теб или онова благо, което Бог ти е дал в дадения случай. Тъй че при всяка една храна ние влизаме в съприкосновение и с идеалното, и с реалното.

Сега, реалното в света, това е Любовта. Реалното в света е Добродетелта. Идеалното е Мъдростта, идеалното е знанието, което ти придобиваш. Те са неща идеални. Следователно, със сърцето си ние се запознаваме с реалното, а пък с ума си ние се запознаваме с идеалното. Умът се запознава с идеалните работи. Някой път ние искаме познанието на ума да ни даде реалното. Реалното приемаме

чрез сърцето, а това, което ние чувствуваме – радостта, страданията ни идат чрез сърцето. А пък какъв е невидимият свят пред нас, какво е предназначението на нещата в природата, какви са законите в света, ония закони, които работят, нашето сърце не може да ни каже нищо по това. Нашият ум ни казва какво е предназначението на нещата в природата. То е идеалното, Великото в света. Когато ви говоря за реалното, трябва да ме слушате със сърцето си и когато ви говоря за идеалното, трябва да ме слушате с ума си. И когато има разногласие между учителя и ученика, то учителят говори едно, а пък ученикът разбира друго. Когато учителят му говори за реалното, за земята, ученикът (е в) идеалното. Той казва: „Не ми разправя за това, което аз искам." Някой път учителят е в идеалното, а пък ученикът е в реалното. И казва последният: „Не ми разправя за това, което аз искам." Когато учителят разправя за реалното, и ученикът трябва да е там. Когато учителят (разправя) за идеалното, и ученикът трябва да е там. Това са две положения, които трябва да поддържате в ума си.

Седи един богат човек, милионер, който има голямо достойнство и кара всички хора да му отстъпват място. Отдето мине да му отворят път. И по една случайност спира се на железния път. И пазачът му казва: „Отстрани се от пътя." Богатият казва: „Защо? Аз мога да седя тук. Аз съм свободен. Никой не може да ми заповядa." Ти можеш да седиш навсякъде, но не и върху релсите, по които пътува тренът. Ти нямаш право да запречваш пътя на треновете. Излез извън релсите, защото всеки трен може да те прегази. Вие в пътя на движението не можете да бъдете свободни. Там свобода има само за тия предмети, които се движат в този път. И в окултната наука много ученици си създават големи нещастия, че се поставят на пътя, дето тренове се движат. Ти казваш: „Ще опитам работите. Аз съм свободен." – Ще опиташ работите! Аз уподобявам това на един гебедженски бивол. Когато във Варненско англичаните направили първия железен път и

машината тръгнала, един гебедженски бивол дошъл всред релсите и като видял машината, ококорил се. И надигнал си рогата. Машинистът свирил, свирил, а биволът казвал: „Тук не можете да минавате. Аз тук не позволявам!“ И като минала машината, целият този бивол станал на каша вътре. Този бивол е мислил: „По какви съображения, отде е взела право тая машина да минава оттук?“ – Тя има гражданско право, държавата е дала позволение да се съгради този път. Често ние правим такива малки опити, които ни излизат много скъпо. Някой човек си е намислил да направи нещо. Ти намислиш да му препятствуваш. Остави го да си върви по своя си път! Някой път вие си задавате въпрос: „Защо той обича този човек? Той нищо не струва!“ Казвам: То е негова работа! То е все таки да питате защо този човек обработва тая нива. Негова работа е! Той това място намерил да обработва. Може да има друго място, но това място намерил да обработва. Обработва го човекът!

Когато вие обичате някой човек, каква е вашата цел? – Да се запознаете с реалното и идеалното, които са в този човек. Когато ти обичаш някого, ти имаш две цели: да се запознаеш с неговото сърце и да се запознаеш с неговия ум. Какъв е първият ваш метод, когато вие обичате по сърце някого? Някой път може да го обичате и с ума си. Какви са методите в опитите на сърцето?

Първият опит на сърцето е: Ако аз опитвам една ябълка, която имам, непременно ще я туря в устата си, ще я изям, ще ѝ дам едно угощение. Ще я запитам, ще ѝ кажа, че тя в мен не може да живее по същия начин, както живее отвън в света и съвсем трябва да си измени формата, за да ѝ бъде благоприятно вътре. И тя ще се съгласи. Това е реалното. И аз ще си съставя понятие за ябълката.

А ако искам да изуча идеалното, аз ще взема семката и ще я посадя. И в този случай ще имам съвсем друга опитност. Тогаз от идеалното как се ражда реалното? Това идеално ще расте, ще стане

дърво, ще цъфне, ще завърже и ще даде плод и от идеалното ще дойде реалното, което ние ще опитаме. Тъй че вие трябва да започнете с идеалното и после ще дойдете да се запознаете с реалното. Или можете да започнете първо с реалното и да дойдем до идеалното. Ако почнем от идеалното, след това ще имаме една реална опитност и след това семката, която остава, пак ще посеем.

И тъй, не туряйте ума си на мястото на сърцето, да се занимава с работите на сърцето. Не туряйте сърцето си на мястото на ума си, да се занимава с работите на ума. Сърцето да се занимава със своите работи и умът – със своите работи. Когато сърцето изучава реалните работи и умът – идеалните, тогаз ще имате най-малко противоречия в живота си. Пак ще имате противоречия, но по-лесно ще се разрешават. Да допуснем, че във вас влезе чувство на съмнение. Как ще лекувате съмнението? Съмнението е един вид най-малкото обезверяване. За да отмахнеш едно съмнение, трябва да имаш вяра. Тая вяра трябва да почива на законите на реалното и на идеалното, на законите на сърцето и на ума. В тия два свята ти едновременно трябва да търсиш разрешението. И не трябва да разрешаваш съмнението извън твоето сърце и извън твоя ум. Съмнението може да дойде. Ти отиваш в една банка. Онзи касиер, който ви е дал, може някой път умишлено или някой път по погрешка да ти е дал повече или някой път по-малко. Ако ти е дал повече, няма да се усъмниш в него, но ако ти е дал по-малко, ти веднага ще се усъмниш. А пък съмнението ти може да е вярно или невярно. Ти трябва да провериш. Защо като ти даде повече, няма да се усъмниш, а пък като ти даде по-малко, ще се усъмниш? Това е повидимому един много прост въпрос и мислим, че е много лесен. Но питам аз себе си в дадения случай: Защо аз допуснах той в дадения случай да ми даде по-малко. Погрешката е в мен, а не в него, погрешката в този случай би била в мене поради следното: Когато отиде един скъперник (скържав) при един касиер, то

у последния има всякога желание да вземе нещо от скъперника, понеже скъперникът предава от себе си на другите това желание, това чувство, което храни, тъй че и у другите се заражда желание да откъснат нещо от него. А пък когато един човек е много щедър, дава от себе си, той като отиде при касиера, то и у другият иска да му дава; щедрият му предава своята мисъл. Че законът е все същият в света. Този закон го има и в идейния свят. Ако мразиш някого, то и той ще те мрази. Значи каквото му дадеш, и той ще ти даде същото. Ако обичаш някого, и той ще те обича! Обичта е щедрост. Тогаз и онзи става щедър. Възприема! Омразата е скъперничество. Между омразата и скъперничеството има сходство. Искаш да вземеш нещо. Ти мразиш някой човек. Защо? Защото не ти дава! Щом ти дава, ти няма да го мразиш. Всяка омраза произтича от факта, че някой те е онеправдал, взел ти е нещо, направил ти е някаква вреда. Лишил те е от нещо. А пък в Любовта е обратното: Всички хора, които са ни дали нещо, ние сме склонни да ги обичаме. Ти казваш: „Как да обичаме?“ Тогаз давай! Като обичаш някого, ти трябва да му дадеш. Ти не можеш да дадеш някому, ако не го обичаш! И ако не дадеш някому, и той не може да те обича. Ти казваш: „Защо ще го обичам? И защо той ще ме обича?“ Когато аз обичам, аз съм посял нивата. Това е Любовта. Той ще ме обича – това подразбира, че тая нива е родила жито. Ще има обмяна между мен и нивата. Най-първо нивата се радва, че съм я посял. И понеже създавам работа на слънцето и на водата, след това те ме възнаграждават заради онова, което съм дал. Ти като обичаш някого, то тая мисъл и чувство ще роди плод у него и ти ще пожънеш жетва, и ще има тогаз обратна Любов. Вие сега искате без да сте обичали да ви обичат. Това никак не може да бъде. Помнете това: Бог сега изисква това, което е посял в нас и по същия закон очаква от нас добрия живот, добрите мисли, желания, стремежи, съвършенството. Ние живеем не за себе си, но за Бога, за Онзи, Който ни е възлюбил,

Който е създал всичко заради нас, за да бъдем ние подобни Нему. И всичкото величие на човека седи в това, да бъдем подобни на Бог! Каквото Бог върши, и човек да го върши в един малък размер.

Та казвам: Ако сте обичали, очаквайте да ви обичат. Ако не сте обичали, обичайте! Ако са ви обичали, обичайте, за да има отплащане, за да се отплатите. Отплащане, обмяна трябва да има в природата. Щом спрете тая обмяна, щом няма обмяна, идат нещастията. Всички нещастия, страдания, които идват, показват, че обмяната между реалното и идеалното не е правилна. Защото каквато Любов показвам аз към някого, такава и той ще покаже към мене. И каквато Любов Бог е дал нам, ние същата Любов трябва да покажем към него. Нали е казано: „Христос дойде на земята, за да покаже Любовта, която Бог Му е дал." Ние трябва да покажем оная Любов, която Христос ни е дал. И ония пък, които възприемат нашата Любов по-долу, и те трябва да я дадат още по-долу. Така трябва да се направи цял един кръг. Движение има вътре в Любовта. Ако ти не можеш да проявиш Христовата Любов, как ще проявиш Божията Любов? За да покаже Божията Любов, Христос трябваше да понесе греховете на хората, да понесе страданията такива, каквито малко хора могат да понесат. Не мислете, че Любовта няма страдания. Сега има у хората само едно самочувствие. Има големи задължения в Любовта! Любовта всичко дава и всичко взема. Много дава и много взема. Когато малко дава, и малко взема, това трябва да имате предвид. Вие искате с пет пари да боядисате 100 килограма прежда. Не може! Многото прежда изисква много боя. Голямото богатство изисква голяма работа. Многото учение изисква голям труд. Вие искате сега да бъдете окултни ученици. Не, аз бих желал да бъдете ученици на Любовта, да изучавате реалното и идеалното. Да изучавате нещата вярно със сърцето си и да изучавате идеалното вярно с ума си. И тогаз няма преплитане между ума и сърцето, идеалното няма да се преплете с

реалното. И от това едновременно изучаване на реалното и идеалното започва живота. Ако вие не можете едновременно да изучавате реалното и идеалното, не може да дойде новият живот във вас. Писанието казва: „И това и живот вечен, да познаят Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Господа Исуса Христа, Когото си изпратил.“ Христос е реалното, а пък Бог е идеалното. По мое разбиране е това. Реалното е Христос. Със сърцето си трябва го опитате. И ако ти не си опитал Христа със сърцето си, как ще опиташ с ума си Бога? Тогаз вие можете да кажете: „Толкоз прости ли са хората, че да ни пълнят главите?“ Аз не искам да ви пълня главите. Не сте някоя пушка да ви пълня главата. Не сте някое шише да налея вода вътре. Не! Казвам: Да изучаваме света така, като Бог го е създал. И досега вие не знаете защо е вашето сърце. Само сърцето е, което изучава реалното. Защо ви е умът? Само умът е, който изучава идеалното. А пък при изучаването на реалното и на идеалното влиза животът. То е смисълът, целта, към която се стремим. След като изучаваме реалното и идеалното, ние добиваме свободата, а пък в свободата човек може да намери Истината. Свободният човек може да намери Истината. А пък като намериш Истината, тогаз се реализира животът – това, което всички търсите.

Преди няколко деня дойде един ученик при мене и каза, че дълго време като се е учил, учил, едно противоречие имал и не смее да ми каже. Аз виждам какво му е. Зная каква му е болката. Той каза: „Недоволен съм от себе си. Опаки човек съм. Бам-башка човек съм.“ И не може да излезе от опакито. Той съзнава, де е опакито, но не знае как да излезе от това. Той е дошъл в стълкновение с реалното, с чувствата. И аз отговарям на този ученик, брат. Ученик е сега тук той. Той се е забъркал в реалното и идеалното.

Ние искаме да постигнем идеалния живот, да бъдем като светиите. Ти, за да постигнеш идеалното, трябва да слезеш в

реалното, да имаш големи страдания като Христа, да се смириш и след това Бог да те въздигне от смъртта, и след това да влезеш в идеалния живот. Това е далечното бъдеще, което те очаква. Докато не минеш през тия тежки страдания, не можеш да постигнеш това. И сега всички вие искате да избегнете страданията. Всъщност няма страдания. Страданията са едно средство само, за да изпитат доколко си убеден в реалното. Няма никакви страдания в света. Не че отричам. Не че няма страдания. Страданията не Господ е създал в света. Аз всяка минута мога да си създам страдания на себе си. Ако страдам, че ритам камъните по пътя, мога да кажа: „Кой те е турил тука?“ И като се ударя о камъните, после ще почна да се мажа с малко дървено масло. Няма какво да ритам камъка. Един камък не го ритай, но вземи, че го повдигни и го отхвърли някъде надолу. Не го ритай и му кажи: „Много си благороден.“ После има друга една опасност: Ако е тежък камъкът, ще почувствуваш болка, ще се орезиш в гръбнака си.

Вие в живота искате да бъдете богати, знаете ли, че богатството е голям камък? Ако го дигнете, ще се орезите. Знаете ли, че ако сте много учен човек, пак ще се орезите. Че мъчните задачи в живота са големи камъни, които искате да дигнете.

Вчера двама ученика искаха да дигнат долу, близо до огнището, един голям камък, който тежи 6-7 хиляди килограми. Искаха да го дигнат и да го хвърлят в езерото. Аз като отидох, седнах там и мислех дълго време, 4 часа като работеха, едвам го търкулнаха на 3 метра. И се събраха повече от 20 души хора. И турихме всички пейки все като лостове а пък те двама искаха да го търкулнат до езерото! Като отидох, видях, че няма нужда да се премества оттам този камък, но понеже са започнали работата, не исках да ги обезсърчавам и казах: Хайде да го търкулнем. Питам сега: Защо ще търкаляме този камък от неговото място? Той е на почетно място. Те казват: „Ние искаме да го търкулнем в езерото.“ Питам: Какво ще придобием, ако го търкулнем

в езерото? Но щял да отвори място за гимнастика, че „квадратът“ не ставал както трябва. И колко място отвори той? – За 4 часа едвам един метър място. И без него можеше. Та казвам сега: Аз сядам и виждам какви нещастия могат да станат чрез големи камъни с братя и сестри. Ако се търкулне, може да затисне някого. Могат да станат големи нещастия. Защо у всички има желание да се премести този камък? Та в обществения живот често ние търкаляме такива големи камъни. Двама души не се занимавайте да дигнете камъни, тежащи 4-5 хиляди килограми. Дигайте малки камъни, по 5-10 килограма.

Та в ума ви да остане съществената мисъл: Сърцето ви да се занимава с изучаването на реалното; това е Любовта. Умът ви да се занимава с изучаването на идеалното. А пък двата процеса, съединени във вас: Реално или Любовта и Мъдростта – вие по този начин ще изучавате истината и нейното приложение в живота. Когато приложим тия три метода, ние ще бъдем съвършени, а пък то е далечното бъдеще, към което сега се стремите. Днес започнете тъй да разбирате. Не че не сте вървели, но тая идея сте нямали в умовете си. Това е ново за вас. Вие реалното го чоплите с ума си, а пък идеалното го чоплите със сърцето си. И имали ли сте някакъв резултат? Когато изучаваш реалното, сърцето ти да участвува, а когато изучаваш идеалното, умът ти да участвува. Ако речеш да постигнеш идеалното със сърцето си, то е непостижимо. И ако искаш да постигнеш реалното с ума си, то пак е немислимо. Защо Бог е създал тъй нещата? Ако ти не страдаш, ти не можеш да любиш. Който не е страдал, той не може да люби. И който обича, той трябва да страда. Защото Любовта се проявява само в страданията. А пък страданието трябва да дойде в света, понеже то е почва. Само върху страданията може да излезе радостта. Радостта е плод на страданието. Колкото повече си страдал, толкоз по-сладки плодове ще имаш. Ако не страдаш, не можеш да имаш плодове. Казваш: „Другояче не може

ли?“ Това, което съм намерил аз, това е! А пък ако вие намерите друго, елате да ми кажете и аз ще ви благодаря. Колкото повече страдаш, толкоз повече плодове ще имаш. И големите страдания на Христа донесоха тая култура. В страданията на Христа израснаха тия плодове на идеалното и реалното. И се казва там, че кръв е излизала от порите Му. Христос е разрешавал трудни въпроси. Христос е бил закован на кръста. Когато не обичаме някого, ние го приковаваме на кръст. Когато не мислим добре за някого, ние също го приковаваме на кръст. Когато не обичаме някого, ние го приковаваме реално на кръста, а пък когато не мислим добре за някого, ние го заковаваме идеално на кръста. За мене има две разпъвания: Когато не ме обичат, мен ме заковават реално на кръста. А когато зле мислят за мен, идеално ме разпъват.

Сега аз ви пожелавам да слезете от идеалния си и от реалния си кръст. Сами не можете да слезете. Все трябва да дойде един Никодим и да ви снеме от кръста, и да ви обвие с плащеница. И все таки после трябва да дойдат двама ангели от небето и да ви извадят от мястото на вашата пещера на вашия живот.

Сега да ви дам добрата страна: Страданията са едно велико Божие благословение за всичките ученици, които искат да се запознаят с идеалното и реалното в живота. И те са временни. Те няма да бъдат во веки веков. Траят по една секунда, по 1/10 от секундата, най-много една минута. Но едно страдание даже един час не може да отиде. Повече от един час не може да отиде. Един час е много. Една секунда пак е много. Гневът на Бога продължава до 100 години, а пък благословението Му продължава до хиляди години. Любовта Му, най-хубавите Божии мисли продължават благото ви за 25000 години, а пък едно Божие недоволство за някого – само за 100 години. Та Бог е недоволен от вас за една секунда, а пък за 25000 секунди е била Неговата обич или Любов към вас. Не струва ли една

секунда да е недоволен от вас и 25000 секунди да е доволен от вас? Та затова, ако изучавате правилно реалното и идеалното, то Бог ще бъде недоволен от вас само една секунда и доволен 25000 секунди. А пък, ако не изучавате правилно реалното и идеалното, то Бог ще бъде доволен от вас една секунда и 25000 секунди недоволен. Гневът на Бога е мимолетен, т.е. Неговото неразположение. Вие само някой път сте опитвали пламъците на ада. Малко сте ги опитвали пламъците на ада. Сега мисълта, която може да ви даде подтик, е: Да оставим ада. Адът е нещо идеално. Адът е идеален и раят е идеален, а пък земният ни, нашият живот, тук е реалното. В тия страдания вие опитвате малко какво нещо е адът, а пък в радостта ще опитвате какво нещо е небето, раят.

СЪРЦЕТО ВИ ДА Е ЗАНЯТО С ЛЮБОВТА ПОСТОЯННО! А пък умът ви всякога да е занят с Мъдростта, а пък вие като ученици да сте всякога заняти с Истината!

Божията Любов носи пълния живот! (три пъти)

6 ч. 25 м.

Небето прошарено. Слаб вятър. Хладно. Слънцето изгря в 5 ч. и 10 м. Молитвения връх при Рилските езера.

34 лекция, държана от Учителя на 28 юли 1937 г., сряда, 5 ч. с.

НАШЕТО ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕ

Размишление

„В начало бе Словото“

Отче наш

Ще прочета нещо от „Царския път на душата“. /*Учителят прочете 185 страница*[11]./ Сега този пасаж, взет така сам по себе си, няма никакъв смисъл, защото човешкият живот не седи в царския сан. Животът не седи нито в майката, нито в бащата, нито в детето. Това са служебни отношения. Животът не седи нито в момата, нито в момъка. Необходимо е да имате отношение. Ето какво наричам аз „отношение“: Представете си, че вие сте здрав и сте свършили 4 факултета, учен човек сте. Но в къщата, в която живеете, нямате

---

[11] Пасажът е от беседата „Ще дойде отвътре“: „Животът се осмисля, когато човек минава от великото голямо към великото малко. Това значи: човек може да изрази своя стремеж към служене на великото голямо, само когато работи и услужва на великото малко. Великият е създал света чрез малките работи. Той е започнал от малките величини и постепенно е вървял към големите. Хората постъпват обратно: започват с големи величини и свършват с малки. Де кого срещнете, ще ви разправя, че бил канен в някой дом от високо общество, че го приели царски. Това говори за човешкото тщеславие. Друг ще се хвали, че бил в дома на някой министър. Какво представят министрите, или царете? И те са като всички хора, но поставени в обществото по-високо. Когато някой се хвали с такива неща, всъщност той се хвали със себе си – сам иска да се повдигне. Казано е в Писанието: „Който се хвали, с Бога да се хвали". Ако сте ходили при някой цар и нищо царско не сте придобили, какъв смисъл има вашето посещение? Ако сте ходили при един светия и нищо свято не сте придобили, вашето посещение остава безпредметно. При това положение, вие ще се намерите в такова противоречие, в което младата мома изпада. Докато е мома, тя постоянно носи в ума си някой момък, когото иска да хване в мрежата си, както рибар – рибата. Тя не мисли за нищо друго, освен за момъка. Като се ожени за него, тя счита, че е разрешила въпросите на живота. След това започва да мечтае, майка да стане. Момъкът пък мечтае баща да стане. После и двамата започват да мечтаят за къща, за ниви, за лозя. Защо всяка мома трябва да стане майка? И защо всеки момък трябва да стане баща ? Радвайте се на вашите майки и бащи! Ако искате да станете майка или баща, вземете си по едно-две сирачета и ги отгледайте като свои.“

въздух. Питам: Какво ви ползува вашето учение? Вие почвате да се задушавате. Обратното: Представете си, че в тая къща имате въздух, но 5-6 дена хляб нямате и не сте яли. Питам: Какво ви ползува вашето учение? Сега тия работи трябва да ги пренесете. Земният живот сам по себе си няма смисъл. Животът на земята е най-голямото разочарование, което човешката душа ще срещне. По-голямо разочарование надали ще срещнете. На земята най-първо ще бъдете приет царски и после ще ви изпъдят така, като тия, които са били в кръчмата и не си отиват навреме, и кръчмарят ще ги изрита навън. Най-първо като дойдете на земята, баща ви и майка ви ще ви направят едно угощение, ще ви дигат на ръцете си и най-после като ви изпращат, ще ви турят на носило от няколко дъски и ще ви турят в земята. Това не е едно разрешение на живота. Щом идваш, ти ще дойдеш по един начин, а пък щом си отиваш, ще те изпращат по един такъв начин, с тарга. – Това показва, че нищо не си научил. Че младият, който идва, душата, която идва от невидимия свят, има знания. Тя една млада мома и един млад момък като ги срещне, ще им отиде на гости, ще им даде подаръци и ще ги разположи. Тия двама души, които никак не са се познавали, тя ще ги сближи, и тя като дойде между тях, ще произведе единият в чин баща, другата – в чин майка, ще им даде най-високи титли. А пък понеже човек като заминава за другия свят, нищо не оставя, то го изпращат по друг начин. Някои малко ще поплачат заради него. Сега при тия разсъждения вие ще запитате: „Какъв смисъл има животът?“ – Велик смисъл има животът, но трябва да го разбирате. Животът не може да се разбере в кръчмата. В кръчмата ти ще научиш един лош навик. Животът не може да се научи в богатството; там ти ще придобиеш един от лошите навици: твоята гордост и тщеславие. Ще мислиш, че като си богат, всичко знаеш. Животът не може да се изрази и в силата, понеже тогаз ще станеш насилник, като нямаш разбиране.

Тогаз ти можеш да разбереш живота като онзи тъй нареченият Стойко чорбаджи. Слязъл той в пазара и срещнал един беден човек и му купил един бял джигер с черва, и му ги дал, и оставил бедния да върви отзад. Чорбаджията върви отпред и когото срещне, казва му: „Купих един джигер на този за децата му, да се пооблажат малко.“ Ти вървиш и чорбаджията с тебе, и разправя той, че купил джигера. Кой прави добро в дадения случай: чорбаджията ли или агнето, което е дало своите дробове? Може би парите, с които помагате на някой човек, за тия пари някой друг е дал живота си, станал е жертва. Или пък някой път вие искате да проповядвате; някой път искате някои хора да ги учите да любят Бога и ги учите не на Любов, а на тщеславие. Вие още не сте показали Божията Любов и отивате да учите хората на Божията Любов. Как ще покажете Божията Любов? Ти отиваш да изучаваш слабостите на хората. „Той е малко сприхав“, казваш. Казваш: „Той не е човек, на когото да разчиташ, той не е благороден и щедър“ и т.н. Щом не е добър, направи го добър! Вие занасяте болния часовник при часовникаря и веднага като излезе от часовникаря, този часовник върви. При тебе не върви, а като излезе от него, върви и показва точно времето. Ти искаш една грешна душа да върви към Бога. И ако не знаеш работите както часовникаря, тогаз не я бутай! Какво ще я буташ?

Та казвам: На всинца вас много глоби ще ви наложат за недоброто поправяне на часовниците, понеже мнозина от вас ще се оплакват, че сте им развалили часовниците. Разправяше един проповедник: Един негов познат обърнал един човек към Бога и го завел у дома му и казал: „Намерих една душа обърната.“ И проповедникът го приел. Сутринта като станал, обърнатият го няма, но и кесията с парите изчезнала. Много хора аз забелязвам, като дойдат тук, казват: „Можем да влезем във вашето общество.“ Защо искат да влязат? Те искат да си прекарат живота между добри хора. Аз

считам, че всички хора са добри. Аз считам, че всички шишета са добри, докато не са счупени. Щом едно шише се счупи, то става опасно. Всякога, когато в едно общество няма съгласие, подразбирайте, че шишетата са счупени и има разногласие. Умният трябва да стопи едно шише като се счупи и да направи едно по-хубаво шише. Например, допуснете, че в едно общество като това, както се събирате, че някой казал някоя нецензурна дума. Дайте му един кръст за храброст. Дайте му възнаграждение 500-600 лева, хиляда лева и кажете му: „Такива думи не съм чул. За пръв път чувам такава хубава дума като твоята." Но ще кажете: „Това не е морално." Вие сте чудни хора. Вземате едно въже, обесите човека, който е виноват. И казвате: „Това въже е престъпно." Едно въже, на което бесят човека, става ли престъпно? На човека, когото бесят, казват: „Ти още не си доузрял." Покачват го на въжето, за да доузрее. Защо окачват крушите? – За да доузреят.

Защо разпнаха Христа? – За да Го научат на търпение. Да има пълна вяра! Величието на Христа като беше разпнат, това е търпението Му. Когато разпнаха Христа, Той мислеше защо го разпнаха. Вас само да ви бутнат, една дума да ви кажат, и вие цяла нощ не можете да спите. Казват ви, че сте невежа. Какво лошо има в думата „невежа"? Турете след „не" една запетая и става „вежа". Де е лошото в думата „невежа"? Ето какво е „невежа": Буквата „н" показва, че трябва да изучавате закона на противоречията. „Е" показва, че трябва да изучавате закона на размножението. „В" показва, че трябва да изучавате закона на посаждането. Трябва да разбирате противоречията, които съществуват. Идват някой път при мене и ми казват: „Учителю, научи ни." Че какво да ви уча? Вие някои работи знаете по-добре от мене! Вие казвате: „Как да обичаме?" Как така? Че аз от тебе трябва да уча как да обичам. Аз имам твоите любовни писма. Какви любовни писма си писал на твоите! Аз имам твоите

любовни писма, от които аз се уча. Какво излияние на сърцето! Ако си забравил, да ти прочета твоите писма. Изваждам едно писмо и почвам да му чета: „О, мила възлюблена, когато те срещнах, слънцето изгря в моята душа. От този ден нещо тържествено се събуди в мен. И моят живот се промени. И всички неща придобиха своята цена. И моето сърце трепери като сърцето на един ангел. И само да те зърна някъде, това е за мен достатъчно.“

Казвам: Де е погрешката сега в неразбирането на Любовта? Какво трябва да се учи този човек? Богатия всеки може да го обича, но сиромаха – не всички. Учения всеки може да го обича, но невежия – не всички. Добрия всеки може да го обича, но лошия – не всички. Любещия всеки може да го обича, но онзи, на когото душата тъй не е запалена, не може да го обича всеки. Наскоро се разправяхме с една млада сестра, която има много опитности в живота си. Тя казва: „Не мога да разбера Любовта.“ Любовта сама по себе си е разбрана. Когато се грееш на огъня, това е Любовта. Това е естественото положение: Като те лъха това, което иде от огъня. Но като се опиташ да целунеш огъня, той ще ти изгори устата. И в Любовта хората целуват въглените на огъня. Те ще ти изгорят устата. Грей се на огъня, но не целувай въглените на огъня. Това са символи, които ще разбирате. Въгленът всякога изгаря. Законът е: Бог е поставил слънцето надалеч. Слънцето е един въглен и ако човек би целунал този въглен, той би му изгорил устата. И слънцето седи на 92 милиона мили далеч от земята и оттам праща своите целувки. Слънцето даже и от тая далечина изгаря кожата. Слънцето има и черни лъчи. И Бог е турил предпазителна енергия на тая разрушителна енергия. Вие някой път се изгаряте със земната Любов. И в нея има черни лъчи. И в Любовта има една енергия, която разрушава. Вие си играете със земната Любов. В нея има и черни лъчи. От черните лъчи човек може да умре. Човек, който изучава земната Любов, трябва да си тури броня.

Вие не можете да разберете Любовта, докато нямате един конкретен образ: Докато у вас идеята за Бога не стане ясна, вие Любовта не можете да я разберете. Как ще познаете дали сте я разбрали? Дойде ви, да кажем, една неприятна мисъл или едно неприятно чувство, или нещо ти се случи в живота, което веднага наруши мира ви. Ако с това чувство в дадения случай вие ще изгубите равновесие, вие нямате понятие за Любовта. Онзи, който има понятие за Любовта, нищо в света не може да го смути. Докато вие се смущавате в живота, вие нямате истинско понятие за Любовта. Имате Любов, но това не е Божествена Любов. Вие ще имате Любов, която ще ви донася всякога всичките неприязнени чувства или недоволства в живота. Тя е Любов, която донася недоволството. Аз да ви приведа примери: Има автори, които са писали върху Любовта. Има две приятелки, ученички, свършили гимназия и си живеят приятелски. Запознаят се е един млад момък и двете се скарат. Защо? Питам: Тая любов, която скарва хората, от Бога ли е? И това любов ли е? Не, това са търговски сделки. Или една майка, и в нея се ражда противоречието. И в Якова имаше противоречие. Вземете сегашните понятия за еднобрачие. Едно време патриарсите имаха по няколко жени. Яков, който излъга брата си, че му взе първородството, избяга и отиде в странство при Лавана. Лаван имаше две дъщери: Едната беше видна, красива, а пък на другата очите ѝ бяха малко недобре оформени. И сега бащата продава дъщерите си. Седем години Яков трябваше да слугува за едната. Лаван му беше казал: Седем години като служиш за едната, ще ти я дам. Яков, след като служи 7 години, Лаван му даде старата. Каза му: „У нас не е обичай да женим по-рано младата сестра.“ И де е погрешката сега? Лаван му каза: „Ти се ожени за старата. Младата ще дойде подир нея.“ И Яков трябваше да слугува 7 години и за младата. Питам: Колко жени трябва да има човек? Най-малко две. Питате: „Една жена колко мъже трябва да има?“ – Най-

малко двама. Това сега е неразбрано. В дадения случай трябва да има двама. Ти като намериш двете, ще намериш жена си. И като намериш двете, ще намериш мъжа си. Докато не си намерил съдържанието на 2-те, ти никога не можеш да намериш нито приятеля, нито другаря. С 2-те се твори светът. Той е творческият принцип, който твори. Две жени трябва да имаме. Едната жена никога не се жени. Тя не се нуждае от женитба. На нея мъж не ѝ трябва. И на единия мъж жена не му трябва. Той никога не се жени. Те двамата са едно. Едното никога не се жени. А пък 2-те се жени и то се жени като мъж, жени се и като жена.

Та казвам: Ще намериш двама мъже. Ще намериш първия мъж, който никога не се жени и той ще ти покаже за кого да се ожениш. Жената ще намери първия мъж, който никога не се жени и той ще ѝ даде най-добрия съвет за кой мъж да се ожени. И мъжът ще намери първата жена, която никога не се жени, за да му покаже за коя жена да се ожени. Това е идеята за Бога. Бог, който е създал света, при Него ще отидем да се научим. Каквато и работа да започваш, Той ще ти даде съвет, ще ти покаже път. Отидеш ли да искаш от другите съвет, ти всякога ще направиш погрешка.

Та казвам: Една седмица бих желал да живеете, без да виждате погрешките на хората. Да станете слепи за погрешките на хората. Като дойдат някои тук, гледам, развиват философски тези. Те са хубави работи. Няма нищо. За мен една лоша дума какво е? Аз лесно мога да я поправя, понеже това са само колебания на въздуха. Аз имам известни машинки, с които хващам една дума и я филтрирам. Променям трептенията на тая дума. В света няма лоша дума, но човек се мъчи да ѝ тури лошо значение. Бог е Словото, разумното Слово. Как ще направиш ти една дума лоша? Когато кажеш: „Ти ми си омразен“, какво подразбирате под „омразен“? Понеже ти си искал да спиш повече, а пък този, когото мразиш, те е събудил

преждевременно, и ти го мразиш. Това е омразата. Всеки, който те е събудил ненавреме, ти не го обичаш вече, понеже не си се успал. И кого мразите вие? Или който ти е дал това, което не искате, или ти е взел това, което искате. РА – това е изгряващото слънце. Да мразиш не е лоша работа. Слънцето в тебе почва да действува. Чрез омразата ти ще научиш какво нещо е Любовта. Омразата е най-хубавата дреха, с която Любовта може да се облече. Като дойде Любовта, облечена в омразата, хората започват да ходят по модата. Нали като излезе от Париж една мода, всички се обличат по нея. Модата е на място.

Та казвам: Когато някой ме мрази, казвам: Любовта е облечена със своята хубава дреха. И думата „омраза“ ми стане приятна.

Вземете думата „лъжа“. Тя излиза от думата „лижа“, значи опитвам нещо дали е сладко или горчиво. Изблизваш това или онова и което намериш сладко, вземаш го за себе си. Вие казвате, че някой ви нарекъл „лъжец“. Че кой от вас не е близвал? Противоречието в живота седи на друго място: Докато не се научите да цените нещата, не можете да имате правилно отношение към тях. Едно нещо е важно: Като срещнете един човек, трябва да познаете оная цена, която Бог е вложил в него. Цената, благата, които Бог е вложил във всяка човешка душа, това трябва да познаете. И ако и той познае благата, които Бог е вложил във вас, отношения може да се образуват между двамата. Трябва всеки един да оцени вложеното в хората. Това става вече една основа. И ако срещнете някого и не можете да оцените каквото Бог е вложил в него, то не може да се образува отношение между вас. И какво е съвестта? Всякога, когато направим погрешка в живота, то нещо ни говори: „Ти не си оценил това, което Бог е вложил в неговата душа.“ Дойде някой човек при тебе. Той не е пратен при тебе да го направиш богат или учен, но да му направиш една много малка услуга. Например, дойде някой при тебе и има трън на крака си, вземи и извади този трън. Или има прашинка в окото си. Да извадиш

тая прашинка. Ти казваш: „Но защо да се убоде този човек?“ Няма нищо, че се убол. Като се е убол, това е едно благословение заради тебе. Преди години отиваме на курорт в Юндола, към Батак. И бяхме се натъкнали на един стар българин, който ни беше дал стая в своята бичкиджийница. И той беше голям аристократ и ни гледаше отвисоко, като че нищо не иска да знае. Седи и ни гледа като на разбойници, като на завеяни религиозни хора. Чудят се ония какво да правят. Бащата е такъв. Но синът е противно на бащата си. Един ден този, старият като работел в бичкиджийницата, отхвръкнало едно парченце и влязло в окото му. Синът казва: „Ще ослепее бащата. Да го пратим в София.“ Казах: Нека дойде при мен. Казвам му: Какво има? Той казва: „Влязло е нещо в окото ми.“ Плаши се. Хващам клепача и дигам горния клепач и виждам едно парченце от дърво. Казвам: Ще внимаваш, ще ме слушаш. Ако ме слушаш, с малко ще се отървеш. Ако не, отиде окото и ти ще отидеш. Той седи и ме гледа. Изваждам си бялата кърпа, обръщам окото му. Казвам: Дайте малко дървено масло. Намазвам го. Казвам: Не бойте се. Спасено е окото. Превързвам му окото с моята кърпа. На другия ден той се усеща друг. Оттам насетне той е любезен, добър. Колата си туря на наше разположение. Казва на сина си: „Тия хора са Божи хора.“ Всичко туря на наше разположение. Да допуснем, че срещнете такъв един човек. Той е едно препятствие в живота. Сега аз не казвам, че съм разрешил този въпрос. Но разсъждавам: Направи една малка услуга. Мен нищо не ми коствува. Бих могъл да кажа в случая: Да си носи той последствията. Да прави каквото иска. Но Провидението, Бог му туря една малка клечка. Тая клечка ни свързва и се обикнахме. Стопли се неговото сърце, той възлюби всички. Когато ни срещнеше, все ни поздравляваше. Казваше: „Харни хора са те!“

Питам сега: Ние сме дошли тук, на Рила. Каквито шушки има, да ги извадим навън. И като се върнем, нито един от вас да няма нито

една шушка. Да се освободите от тях. И като се върнете, всички да се подмладите. Да няма някой, който да каже: „Изгубих си времето. Нищо не можах да постигна.“

Планината е място за Любов. Планината е опасна за онзи, който не разбира, но за онзи, който разбира, планината има всички блага.

Казвам: Ще започнете да изучавате законите на Любовта. Онзи, когото Бог е пратил при вас, покажете Любовта си към него. И кой е първият признак на Любовта? Като дойде някой при вас, как трябва да покажете Любовта? Ще се облечете с червена рокля, ще си турите червен калпак, червени обуща, червени чорапи. Всичко ще бъде червено. И на този, когото обичате, и нему ще дадете червени дрехи. Всичко червено. Ще му снемете старите дрехи и ще му турите червени дрехи. Как ще ме разберете? Ще кажете: „Ще замяза на палячо.“ Ако буквално ме разберете, на палячо ще заприлича, но ако ме разберете мистически, този човек като излезе, ще прослави Бога! Ще каже: „Благословен е часът, в който срещнах този човек. Той ме облече с нещо.“ Има дрехи, тъй наречени магнетически дрехи в света. Онзи, когото обичаш, ще му дадеш една магнетическа червена дреха и тя ще му бъде като една защита от неприятностите вътре в живота. И ако вие не вярвате в това, направете си едно палто. Не го закопчавайте зимно време. И можем да му турим една магнетическа закръпка, и през цялата зима ще ви бъде топло, като че е закопчана. Не е закопчана, отворена е, а пък при това топло държи. Значи не е в тая материя, която виждате. Не е само тая ръка, с която хващате човека. Има една друга ръка, с която като хванете човека, ще му дадете едно благо. Има едно друго око, с което като погледнете човека, той ще почувствува Божествената светлина, която излиза от вас. Освен тия две очи, трябва да намерите третото око, което ще ви показва как трябва да гледате. Тия две очи са много на място, но ако

зад тях няма третото око, от което излиза Божествена светлина, вие няма да дадете нищо на онзи.

Ние сме дошли тук, на планината, да научим онзи, великия, Божествен закон. Има много неща, които хората са научили, а пък има много неща, които сега хората трябва да научат. Ние през хилядите години сме дишали въздух, но днешният въздух ще внесе нещо ново. Всяка една вдишка ще внесе нещо ново от Бога. Вие още не знаете какво нещо е дишането. Днешните вдишки трябва да внесат онова Божественото. Миналите вдишки са внесли вече своето. А пък днешните вдишки ще внесат това, което Бог ни праща сега. Ако днешните вдишки са криви, то и утрешните вдишки ще бъдат криви. Днешната мисъл трябва да внесе нещо ново в нас.

Аз мога да ви чета от тая книга /“Царският път на душата“/ казани работи или мога да ви чета от друга книга някои неща. Те са все казани работи. А пък трябва да дойде новото. И което днес разберете, и което днес приложите, то е Божественото. Другите неща са само спомагателни работи. Аз мога да ви кажа преди колко милиона години е създадена земята. Кажете ми колко милиона години има, откак вие сте създадени? Според Библията колко години има, откак е създаден човек? Нали 8000 години? Според окултната теория преди 18 милиона години. И това е вярно. Това са цифри. 8000 години или 18 милиона години, те означават едно и също нещо.

В сегашната епоха имаме пробуждане на човешкото съзнание. Когато човек е излязъл от Бога като дихание, той се е пробудил и започнал самостоятелно да живее и да се развива неговото съзнание. По-рано той е живял в Бога. Но за това съществуване, което човек е имал в Бога, ние нищо не знаем. Ние знаем за него от тогаз, откато той е излязъл от Бога и влязъл в този свят на промените, защото в живота вие няма да имате този гладкия път, който вие очаквате. И вие трябва да се радвате на всички противоречия в живота, защото

противоречията в живота показват Божественото. Мислите ли, че този камък няма противоречия? Има, но не ги чувствува. Но седи ли по-горе от вас? – Не. Но ние, които чувствуваме противоречията, седим по-горе от камъка. Един ден камъкът като почне да чувствува противоречията, ще се издигне. Та колкото повече противоречия има във вашата душа, толкоз по-добре за вашата душа. Защото противоречията, това са възможности. Около тия противоречия има хиляди разумни същества, чиито сърца треперят да ви направят едно благо. Ще обясня този въпрос за противоречията с един пример. Преди години двама млади американци като яли и пили на хотела близо до Ниагарския водопад, качили се на една лодка да се поразходят на тая река, която образува Ниагарския водопад. Но понеже мисълта им не е била трезва, подема ги водата към водопада. Всред водопада има една канара. Лодката се удря о канарата. Единият слиза на канарата, а другият с лодката водата го повлича надолу. И всички американци, които били наоколо се събрали около водопада и мислели как да спасят този, която бил на канарата. Той кацнал там като някоя гарга. И хиляди хора търсят какво да измислят за да спасят този човек от туй положение. И американците измислили: Хвърлили едно телено въже, един снаряд, който пада на канарата отгоре и по това въже изтеглили този човек. Та казвам: Ако вие се намерите в едно затруднително положение, хиляди разумни души треперят, за да ви избавят от това нещастие, в което сте попаднали. Вие сте попаднали в известно нещастно положение, не сте били трезвен. Всички мъчнотии показват, че не сте били трезвен. Ние не съзнаваме грешките, които правим в живота. Но при всяка една грешка при тебе идват разумни същества, които искат да ти помогнат. И в тях не блика отвращение, но велика Любов. Те искат да ви предадат великото благо и да ви научат как да живеете. И при всичките противоречия, които срещате в живота си, обръщайте се към Бога, но

с Любов. Вие не можете да се обърнете към Бога с Любов. За Този, Който всичко ви е дал и за вас се грижи, вие казвате: „Ние не Го познаваме." А пък този, който нищо не ви е дал, за него се залепвате като лепка. Децата турят на плета лепливи пръчки. Птичките кацнат на тях, залепват се и увисват. Вие се хващате на любовните пръчки. Аз съм виждал тия птички. Като ги хванат децата, откъсват им главите, оскубват ги и ги опичат. Това не е Любов.

Любовта прави човешката душа свободна. Любовта облича душата със светла дреха. Любовта облича човешката душа с живот. Когато дойде Любовта, тя ще ви облече с живот, ще ви даде светлина и ще ви даде свобода. Там, дето има живот, светлина, знание, свобода, там е Любовта. Казвам сега: Не търсете Любовта отвън. Докато сте недоволни, вие сте заобиколени от общество на разумни същества, /които искат да ви помогнат/. А пък щом вие сте радостни, вие сте вече на банкет. Щом се радвате, вие сте на банкет. И щом дойде едно неприязнено чувство, те всички мислят заради вас как да ви помогнат. И като ви помогнат. И ви помагат, като ви извадят от това опасно място, без да изгубите нито един косъм. А пък сте на угощение, те се радват, че са могли да ви помогнат.

Следователно, постъпвайте като тях. Дойде някой до опасно място. Помогнете му! И като излезе от опасното място, дайте му банкет и се радвайте. Това е сега нашето предназначение. Ако някой се е качил на някое опасно място, не го хукай защо се е качил там. Това нищо не разрешава. Качил се е там.

Та казвам: При сегашните условия такъв е животът. Времето отвън /Небето е облачно/ показва какво е сегашното наше разбиране. Ние не можем да видим Божествената красота в противоречията, които съществуват в света. Но когато духнат Божествените ветрове и изчезнат облаците, и стане ясно, и слънцето изгрее наоколо, тогаз ще видим Божията Любов, с която Бог ни е заобиколил.

Та казвам сега: Ще ви препоръчам едно нещо: Старите да се оженят за Любовта, младите да се оженят за Мъдростта. Това ви пожелавам сега. Ако е стара сестра, да се ожени за Любовта. Ако е стар брат, да се ожени за Любовта. Ако е млад брат, да се ожени за Мъдростта, знанието. Ако е млада сестра, да се ожени за Мъдростта, за знанието. Всички трябва да бъдете оженени, нищо повече. А пък вашите деца, които ще се родят от това, тях пък ще ги ожениm за свободата, за Истината. И тогаз ще имаме едно семейство, в което хората няма да умират и ще станат безсмъртни. Докато по този начин се жените /сегашния/, ще се раждате, ще се жените и ще умирате, а пък щом старите се оженят за Любовта и младите – за Мъдростта, и децата – за Истината, тогаз ще имате едно семейство, за което Бог казва: „Ще се заселя между тях и ще живея между тях, и ще им бъде Баща и ще ми бъдат синове и дъщери.“

Да приложим сега Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина и по този път да изпълним Волята Божия.

В Божията Любов и в Божията Мъдрост е скрит животът. (три пъти)

6 ч. 18 м.

Небето е облачно. Времето е хладно и тихо.

35 лекция, държана от Учителя на 4 август 1937 г., сряда, 5 ч. с. Молитвения връх при Рилските езера

ПЪТЯТ И ВЪЗМОЖНОСТИТЕ

„Духът Божий“

Размишление

„Мога да кажа“

Често се задава един въпрос. Човек си задава въпроса защо е роден. Христос, без да го питат, отговори на този въпрос при един от тържествените моменти: „Аз за това се родих: Да свидетелствувам за Истината.“ Когато Христос е казал: „Да свидетелствувам за Истината“, той е знаел за каква Истина говори, а пък сега хората като разискват за истината, говорят за това, което още не знаят. Ако попитате вълка защо се е родил, ще каже: „Да ям овце.“ Нищо повече. Ако попитате овцата защо се е родила, ще каже: „Да ям трева.“ Ако попитате водата защо е дошла на земята, тя ще каже: „Да се плъзгам по лицето на земята, да я поливам.“ Ако попитате вятъра защо е дошъл, ще каже: „За да духам, да издухам всичките работи.“ И ако попитате човека защо се е родил, ще каже“ Дошъл съм да ям.“ Това е понятието на вълка. Той казва: „Да ям.“ Трябва да се яде. Питам: 60 години след като яде човек, в края на краищата какъв баланс ще има? Като се завърши земният ви живот, какво ще придобиете? Какво е придобил вълкът? Той след като е живял 25 години, одерат му кожата. Някой благородник ще я носи и ще кажат: „Този е един герой, който се е родил само да яде.“ А пък сега се учи да не яде. В живота се е учил да яде, а пък сега го учат да не яде. Та вълкът може да не яде. Доста е хубава вълчата кожа, понеже във вълчата кожа паразити не живеят. Понеже той сам е един паразит, всички паразити бягат от него. Аз наблюдавам: Даже и много напреднали хора, има едно недоволство у тях, защото не го разбират хората. Че вие сами себе си не сте

разбрали, а пък искате другите хора да ви разберат. Аз ще ви дам едно кратко определение: Да се саморазбираш, това значи да си превъзмогнал всички мъчнотии. Докато не си превъзмогнал всички мъчнотии, ти не се самопознаваш. И ние постоянно правим опити и виждаме, че не сме това, което мислим, че сме. Например, някой ученик мисли, че много знае. Някои ученици от първия клас мислят, че много знаят, по „6“ им турили учителите. Обаче като влязат във втория клас, тия задачи много лесно са решавали в първия клас. Във втория клас се намират в трудно положение. После тия, които са във втория клас, в трети клас се намират в трудно положение. После в четвъртия клас, в петия клас, в шестия. Вследствие на това хората се намират в трудно положение, но не безизходно. Но от невидимия свят или от Божествения свят Бог е, който учи хората и им показва, че незнанието, което те имат, е само една възможност.

Незнанието е една възможност за знанието. А пък знанието на какво е възможност? Знанието е възможност за изпълнение. Защото като не знаеш, ти имаш възможност да знаеш, а пък като знаеш, ти имаш възможност да направиш нещо. Тъй че, ако не преминеш от невежество към знание, ти не можеш да минеш към изпълнение. Един цигулар трябва да знае как да държи своя инструмент и как да свири на своя инструмент. Вие тая сутрин при пението на песента взехте 15 трептения по-долу от обикновения тон – невярно. В школата на музиката поради това биха ви изпъдили навън. Ще ви кажат: „Мълчете!“ Наново ще вземеш камертона. Някой път аз като удрям с двата си пръста, слушам тонове. Ти казваш: „Как ги слушате?“ – Аз го зная! Не мога да покажа. И най-верните тонове вземам по този начин. И не изведнъж. Някой път трябва да минат 5-10 минути, за да чуя. Понеже външната атмосфера някой път препятствува. Но един тон трябва да преодолее външната атмосфера, защото има бъркотии.

Музиката е един велик закон, който определя посоката на човешката мисъл и посоката на човешките чувства, посоката на човешките постъпки. Всичко хубаво, красиво в живота се определя от великия закон на музиката. Ако ти не си музикален, нищо не можеш да постигнеш. Ти ще постигнеш нещо, но това ще бъде постижението на вълка, постижението на овцата, на водата, на въздуха, но няма да имаш едно човешко постижение.

Сега вие сте от способните ученици на първия клас. По „6“ имате всички. Но втория клас, в който сега ще влезете, той е най-мъчният в целия живот на човека. По-мъчен от втория клас няма. Защото някой път е много мъчно да ходиш на два крака. Можеш да ходиш много добре. Когато левият и десният ти крак се съгласуват, обичат се и си спомагат. Но когато и десният, и левият ти крак си имат особено мнение и седят да спорят, ти не знаеш накъде да тръгнеш. Седнеш, станеш, седнеш, станеш – не можеш да вървиш.

Сега и мисълта, и тя си има по два крака. И когато краката на мисълта не са в съгласие, тогаз не върви. Говоря ви фигуративно. Законът е верен, но не трябва да го вземате буквално. И когато двата крака на мисълта спорят кой има преимущество, десният или левият крак, тогаз? Засега във физическия свят има преимущество десният крак, а едно време имал левият крак. След време пак ще се сменят. И като ходиш, десният крак най-първо стъпва. После той казва: „Уморих се. Да си почина.“ Тогаз левият крак казва: „Аз съм сега първият.“ И виждаме, че единият и другият стават първи. И после идва движението. И ако краката не знаят този закон, раждат се болезнените състояния. Например, когато човек е сам в живота, той е човек с един крак. Да кажем, някоя мома. Момата е в първия клас. Момъкът е в първи клас. Понеже са с един крак, те са в първи клас. И понеже искат да минат във втори клас, а пък във втори клас не можеш да влезеш с един крак. Във втори клас трябва да влезеш с два крака.

Затова момата и младият момък си търсят по един крак. Разсъждавайте. Това са задачи. Търсиш момата, търсиш яденето, търсиш водата, въздуха, светлината. Щом дойде водата, тя ще внесе нещо ново в тебе. Щом дойде въздухът, той ще внесе нещо ново в тебе. Щом дойде светлината, тя ще внесе нещо ново в тебе. Щом дойде животът, той ще внесе нещо ново в тебе. Щом дойдат чувствата, те ще внесат нещо ново в тебе. Но твоята мисъл не може да влезе с един крак. И тая мисъл не може да стане здрава, докато не стане с два крака. Мъчнотията не е там. Ти трябва да влезеш в третия клас, но ще имаш една ръка. Представете си един човек с два крака, но без ръце. А пък като влезеш в 4 клас, трябва да влезеш с две ръце. Третият клас има същото отношение към четвъртия клас, както първия към втория. В първия и втория клас се създадоха краката, а пък в 3 и 4 клас се създадоха ръцете. Мога да ви определя сега как се създадоха очите, устата, ушите. Това е една велика наука, за която не сте сънували. Едвам сега сънувате. Да кажем, че ти си момък с един крак и като се ожениш, искаш твоята жена, твоята другарка да ти се подчинява. Той казва: „Да знаеш, че аз съм от първи клас, с един крак.“ Тя казва: „И аз съм с един крак. Като дойдеш при мене, моят крак ще те повдигне.“ Твоята възлюблена и ти сте с един крак. И двамата като се съберат, ще имате два крака. Това са двете велики добродетели, с които трябва да функционирате. Младата мома е един капитал с един крак. И младият момък е капитал с един крак. Двамата стават съдружници. Двете добродетели се съединяват в едно, за да търгуват или за да се движат, за да дадат ход на движението. Понеже с един крак не се ходи. С един крак можеш да бъдеш дирек, кол, дърво, камък. Всички тия камъни са все с по един крак, всички тия храсталаци са все с по един крак. Та казвам: Единият крак е една добродетел, но една добродетел сама по себе си не може да бъде силна в човешкия живот.

И за да познаваш себе си, какво трябва да знаеш? Трябва да знаеш откъде си излязъл, кой те е създал най-първо. Трябва да познаваш баща си, трябва да познаваш майка си.

Вчера ми разправя една сестра, че друга сестра казала: „Искам да имам за Бога по-конкретно понятие.“ Бог живее в нея и тя живее в Бога, а тя иска да Го знае по-конкретно. Това е конкретност на невежите, това е конкретност на слепите хора. Има очи, а не гледа. В света, когато се раждат хората, понеже излизат от един свят, за да не ослепеят, замазват им очите с едно лепкаво вещество. Та ония, които им бабуват, не вземат да измият това лепкаво вещество, да им се отворят клепачите, и през целия си живот тия хора остават слепи. Трябва да дойде някой да им помогне. Христос като дойде, плюна, намаза очите на слепия и ги отвори. На Христа плюнката беше толкоз ефикасна, че можеше да разтвори тая лепкавина. А пък в езика на хората има такова вещество, че като намажат с него окото, то освен че няма да прогледне, но още повече ще залепне.

Та казвам сега: Говоря на ония от вас, които искате да знаете Волята Божия. Някои се колебаете. Искате да си осигурите живота. По човешки животът никога не може да се осигури. И по човешки толкоз хиляди години ние имаме постоянно разочарования, раждания, прераждания, раждания, прераждания, страдания, умирания, погребвания. Какви ли не нещастия не са се случвали! За да се избегнат тия мъчнотии, трябва да учите. Трябва ви наука. Не питайте защо хората така вярват. Питайте въпроса: „Какво аз трябва да вярвам?“ Аз да ви кажа: Аз трябва да вярвам, че имам две крака, с които мога да ходя. Аз трябва да вярвам, че имам две ръце, с които мога да работя и да си изкарвам прехраната. Аз трябва да вярвам, че имам един език, който има три служби: Той трябва да работи, учат го да работи. После, този език трябва да чувствува, той изпитва нещата, той има директорска служба – като директор е той и проверява

храните – коя храна трябва да влезе в стомаха и коя не. И всеки път той подписва. И после има друга служба: Той е оратор. Често говори отлични речи на големи стъгди[12] и разказва най-разумните работи, и след като си изкаже речта, той се скрива, скрива се в своя кабинет и казва: „Като мен друг не може да говори така." И действително, прав е. Кой друг уд може да говори така като езика? Носът може ли да говори? Той може да помирисва нещата, очите могат да ги видят, ръката може да ги пипа, но това изкуство като него никой друг го няма. В цялото тяло никой не може да прави това, което езикът прави. Следователно, той е един от големите директори, един посланик турен и с всяка дума, която той разумно говори, той донася голямо щастие и благоденствие на целия човек. Но когато този директор направи някоя погрешка, някоя дипломатична погрешка и каже нещо, което не трябва, целият народ страда – за една дума изпусната става цял източен въпрос.

Ако вие ме запитате защо сте дошли, в кой клас сте, ще ви кажа така: Вие сами ще намерите в кой клас сте. Вие още не знаете в кой клас сте. В първи клас сте били, във втори клас сте били. В третия сте били. В четвъртия сте били. Краката и ръцете ви показват, че четвъртия клас сте свършили. Вече прогимназиалните класове сте минали и сте в гимназиалните класове. Да ви кажа: Вие сте сега в петия клас. От петия се готвите за изпит, за да минете в шестия клас. Предназначението на петия клас, в който сте били, е да се сформира вашето сърце, да се превъзпита сърцето ви и следователно сте минали от света на чувствуванията в света на конкретната, обективната мисъл в света. И шестия клас, в който минавате, той е свят на съвременната човешка мисъл. И в тая мисъл има две страни: Една тъмна и една светла страна. В светлата страна на човешката мисъл всичко е ясно, предметите се виждат много ясно, отчетливо. В

[12] Стъгда – *остар.* селски площад.

тъмната страна на човешката мисъл нещата са неопределени; всичките погрешки стават в тъмната страна на човешката мисъл. И затова именно при тая мисъл вечерно време вие си носете малки лампички. Трябват ви даже по две, по три лампички. Та дето минавате, трябва да осветлявате. Ако не, можете да си напакостите. Не че природата има нещо против вас, но много предмети са тъмни на пътя ви. И ако не знаете, ще дойдете в едно сблъскване. Правата мисъл има за цел да влезем във връзка, в съприкосновение с Божественото в света.

Шестият клас е клас за почивка, за развлечение. Шестият клас в света е ден за развлечение. В шестия ден е създаден човекът. Той е ден на развлечение. И хората на земята са направени за развлечение на съществата в невидимия свят. Ангелите като строят планети, слънца, системи, като се уморят, идат на земята за развлечение, разглеждат хората, с лупа ги гледат. Бутне човека и му стане приятно, че това малкото, дребното същество има грандиозни понятия за себе си. Ще ви приведа един разказ. Той е много хубаво написан от Волтер. Той малко осмива нещата. Дошъл някой си от Сириус, който е слънце от една друга система. Тръгнал той на разходка и попаднал в слънчевата ни система и като прекрачил няколко пъти, стъпил в най-големите океани и те дошли до глезените му. Ще си представите колко е голям. Океаните не били много дълбоки за него, до глезените му дошли. И като дошъл към Европа някъде си, тогаз имало една френска експедиция с параход към северния полюс. С двата си пръста той взел парахода и намерил един французин вътре, и го хванал с щипците. И като го погледнал, французинът почнал да говори. И жителят на Сириус се учудил. Той не се почудил на земята, а на французина, че макар и толкоз дребен да е, може да говори и то разумно да говори.

Това, за което ви говоря сега, то е една външна страна. Човешката интелигентност не се обуславя от величината на един човек. Защото външният свят, това е един резултат. Земята е един резултат на друг един разумен свят. Но разумността не е зависима от резултата. Разумността може да измени резултата. Резултатът зависи от разумното, а донякъде разумното се обуславя от онзи резултат. Вие живеете, имате тяло. Тялото е един резултат на вашата разумност. След като живеете 60-70 години, ще видите докъде са дошли вашите разбирания на живота.

Някои питат за музиката. Музиката е един закон, който разрешава мъчнотиите. Много мъчнотии в света музикално се разрешават. И човешката мисъл, формата на човешката мисъл е построена по ония велики закони на музиката. Ти не можеш да мислиш правилно, ако не познаваш музиката. Самата Любов е най-великата симфония, която съществува в света. По-велика симфония не съм слушал от Любовта. По-велика симфония не съм слушал от знанието, което изтича от Божествената Мъдрост. И по-велика симфония от свободата аз не съм слушал. Това е цяла една музика.

Преди няколко деня аз слизам от Изгревния връх. Това беше онзи ден, когато ви говорих за влагата и ми изстинаха ръцете. Една сестра се ръкува с мене и ми каза: „Изстинали са ти ръцете." Значи бяха студени. След пет минути казвам: Пипни ми ръцете. Те са топли. За мене не съставлява голяма мъчнотия да взема един тон. Аз в музиката имам един тон – няма да ви го кажа – и като го взема, веднага дойде топлината. С музиката във всеки момент можеш да предизвикаш топлина. Скръбен си. – Има един тон и като го вземеш, станеш радостен. Сиромах си. – Има един тон. И като го вземеш, веднага дойде богатството. Нямаш къща. – Като изпееш този тон и ще дойде къщата. Нямаш одеяло. – Като изпееш този тон, ще дойде

одеялото. Креват нямаш. Той ще дойде. Дърва нямате. Те ще дойдат. Някой път тук нали се мъчите?

Сега помнете закона в музиката: Дотогаз, докато не се научим да обичаме, ние сме в света на зависимостта и ние щастливи хора не можем да бъдем. Любовта е път за щастието на човек. Но това е закон музикален. Ти няма да философствуваш там, какво нещо е Любовта. Ти няма да питаш какво нещо е плодът. То е най-лесното. Няма да ти казвам начина. Давам ти един плод. И ти го изяж, без да ти разправям за всички научни проблеми, които са свързани с плода. Плодът е свързан с много проблеми. Ти не си пратен още в дадения момент да опиташ оная тайна, която е скрита в плода. Защото, ако искаш да знаеш тайната, тая тайна и първият човек искаше да угади. Какво нещо е доброто и злото. И виждаме резултата.

Ти ще опиташ живота, който плодът носи в себе си. Не питай какво нещо е музиката. Музиката носи живот. И на умрелия достатъчно е (да) му кажеш само един тон. Какво трябва да кажете на умрелия? Вие ще се намерите в положението на оная млада мома, която обичала своя възлюблен и като се оженила за него, той умрял и тя плачела край него. Аз ще му туря името Милко. „Милко, Милко, миличък, колко любовни писма ми писа ти, и ми каза, че ще ме направиш щастлива. На кого ме оставяш? Защо умря? Ти умря, защото не ме обичаш. Ако станеш сега, Милко, като си умрял, ако оживееш, ще позная, че ме обичаш.“ – Той си отвори очите. Той като почувствувал в себе си, че обича, той оживял.

Защо умират хората? – От безлюбие умират. Защо оживяват хората? – От Любов. Вие искате да знаете как ще възкръснат хората. Вие чакате някой ден възкресението. Възкресението и днес ще го имате.

За какво ви говорих в неделя? Мъгла имаше. Всички водни капки се стоплиха от Любовта. Казах им: Тия деца ще ги удушите с вашата

Любов. Покажете малко по-идеална Любов. Рекох на водните капки: Вие сте се натруфили. Турете си най-хубавите премени. Вие сте дошли с вашия шум, с вашия егоизъм. Не можем да видим Божествената светлина, затворихте слънцето, да не можем да го видим. Много е егоистична Любовта ви. С такава Любов умират хората. Шест деня ги арестувахте от Любов. Не само тях, но и мен. Аз не съм от ония, които умират. Мен няма да уморите, но тях ще изморите. И се разговарям с тях. Вие какво ще кажете? Вие как ще кажете: „Как сте се разговаряли?" – Разговарял съм се. Аз не вземам водата, външната страна. Във вътрешната страна на водата има два елемента: Има една дева и един момък. Двама са вътре. Два елемента. Водородът е с два крака във водата, а кислородът – с един. Сега водата е създадена, за да се създаде още един крак на кислорода. Или с други думи казано: Водородът е две третини, а пък кислородът – една третина. Кислородът дето мине, все шиканира. Дето влиза, пакост прави; той поддържа горенето. Като се скарат двама души, той духа; той всичко гори навсякъде.

Сега, щом си недоволен от живота, с един крак си. Щом си доволен, с два крака си. Щом си недоволен от живота, ти си с два крака и с една ръка. Щом си доволен от живота, ти си с два крака и две ръце.

Това е великият квадрат, върху който е построена цялата земя. Цялата земя е построена върху квадрат, върху четири добродетели: Върху добродетелта на краката и върху добродетелта на ръцете. Значи на земята имате един активен живот: живот на движение и живот на работа. Целият живот е труд; работа е това.

Сега може би като ученици ще искате да знаете: „Като свършим първи клас, какво ще правим?" – Ще влезете във втори клас. – „Като свършим втори клас, какво ще правим?" – Ще влезете в трети клас. – „Като свършим трети клас, какво ще правим?" – Ще влезете в

четвърти клас. – „Като свършим четвърти клас, какво ще правим?“ – Ще влезете в пети клас. После 6 клас, седми. И като свършите седми клас, ще напуснете земята. Още един клас ви остава, за да напуснете земята. „Тогаз?“ – Не питайте за тогаз. Пита ме някой: „Като умре човек, къде отива?“ – В другия свят. Той казва: „Къде е другият свят?“ – Ето как трябва да разсъждавате: Пита ме някой: „Къде е светлината?“ – В този свят. – „Защо не я виждам?“ – Защото очите ти са замазани. Какво трябва да стане с очите ти? Трябва да измиеш очите си, за да видиш.

Светлината се проявява на земята, но тя не иде от земята. Тая светлина, която има, е едно отражение от слънцето. Светлината на самото слънце пак е едно отражение. Няма да говорим сега много подробно, за да не се оплетем.

Светлината на земята е едно отражение. И светлината на слънцето е едно отражение. Между това слънце и истинското слънце има едно тъмно слънце, което поглъща всичката светлина. Има слънца, които са тъмни. Това слънце черпи своята сила от тъмното слънце, а пък тъмното слънце черпи своята сила от истинското слънце. Най-първо светлината иде от истинското слънце в тъмното слънце и после светлината на тъмното слънце се превръща и идва в нашето слънце и от последното – на земята. Тъй че ние имаме сега четвъртата светлина.

Вие сте в четвъртия клас, който донякъде сте разбрали. И петия клас, и шестия клас сте учили, но не сте разбрали тяхното съдържание. В бъдеще ще имате да правите коментарии. Какво се учи сега в петия клас по математика? /Коренуване, системи уравнения./ Търговските сметки как се уравняват?

Считайте живота за едно училище. Да ви интересува. Животът конкретно трябва да ви интересува, тъй както един ученик по музика се интересува от музиката. Като му дадат първия тон, учителят му

пее: „До“, той да го научи тъй добре, че където и да бъде, този тон да го различава. Ако му изпеят „до“, той да каже, че е този. Дето и да го чуе този тон, той да знае, че е „до“. Вие пеете, но малцина от вас могат да различават тоновете. /*Учителят пее: „Драго ми е!*“/ – Кой тон е? /Учителят пее: „Скръбен съм!“/ Кой тон е? /*Учителят пее: „Пари ми трябват! Болен съм! Скъсаха ме!*“/ Когато ми говорят, аз веднага превеждам на музикален език. И лесно се разрешават въпросите. Уравнения има. Веднага знам защо са го скъсали. Зная слабата му страна.

У вас има едно желание: Господ да ви прати един ангел от небето, който да ви ръководи. Имате високо понятие за себе си. Ще дойде един ангел, той е едно същество разумно, той ще ви учи най-първо. Той ще хвърли известна светлина. Ще ви запита: „Знаеш ли да пееш?“ – „Мен не ме интересува пеенето.“ – „А какво?“ – „Мен ме интересуват парите.“ – „Но ти знаеш ли свойствата на парите, на златото? Кой тон има златото?“ Толкоз като обичате музиката, знаете ли кой тон има златото? Среброто има друг тон. Със среброто всякога можете да координирате някое разстройство, което имате във вашия организъм. А пък можете да дадете на живота си посока само със златото.

Минавам сега в една особена област. Не само това злато. Първичното злато, който е влязъл с първия лъч, който е минал през първото слънце, през тъмното слънце, през това слънце и е дошъл на земята. Четири качества има това злато. Трябва да знаете качествата на онова злато, което е носител на живота. Има едно злато, което е минало през тъмното слънце. Заради това слънце хората се убиват. И после идва разкаянието на този, който е убил. Като дойде на земята, човек казва: „Да си поживеем и да бъдем добри.“ Значи онова злато иска да ни направи добри. И ако ние не разбираме какво нещо е златото, ако не знаем да употребяваме златото за това, което трябва,

тогаз ние не можем да постигнем това, което желаем в света. И когато Бог ти даде злато, ти трябва да разбереш доброто в златото и това добро да го възприемеш и да го внесеш в своя организъм. Ако аз съм на ваше място, ето какво бих направил: само че ще ви туря в едно заблуждение. Аз не искам вие да го правите. Ето какво аз бих направил: Аз бих отишъл да намеря самородно злато. Да кажем, един грам самородно злато. Не десетина грама. Само една частица самородно злато, да тежи приблизително един грам. И като се намеря в неразположение, ще го туря в 10 грама вода и тая вода ще я изпия на 10 пъти и въпросът ще се свърши. Хомеопапично лекуване ще имам за всичките работи. Намеря се в затруднение. – 10 капки. Скарал съм се с някого. Не мога да се примиря. – Ще изпия 10 капки и ще се примирим. Някоя болест дойде. – Като изпия 10 капки и болестта, и всичко друго е разрешено. Че какво нещо е магията? – Магията е знание, магията е разбиране на елементите в света в тяхната първичност. В света съществува само един елемент и този елемент е Любовта. Тя е първичният елемент. Но в нея има хиляди, милиони елементи, а не само 80 и нещо, както казват химиците. Това е един елемент, от който милиони и милиарди елементи са произлезли. Даже и ангелите не ги знаят тия милиарди елементи и ние сега знаем само 80 и няколко елемента. Първият елемент е Любовта. Вторият елемент е Божествената Мъдрост. Третият елемент е Божията Истина. От Любовта е излязъл животът. От Мъдростта е излязло знанието. От Истината е изляла свободата. Третата категория: Какво е излязло от живота? Какво е излязло от знанието? Какво е излязло от свободата? Оттам се раждат три категории по три. После пак се подразделят по-нататък на по три. Деление става. И това не е нищо друго освен проявление на ония елементи, които функционират в разните области на Божествения живот. Засега работят в нашия живот известно количество елементи, и като се повдигнете в една по-

висока степен на развитие, ще влязат други нови елементи, за които тепърва ние се приготовляваме. В духовният свят само по себе си всяка една душа е един елемент. Всеки един дух е един елемент. Всеки един ум е един елемент. Всяко едно чувство е един елемент. Всяка една постъпка е един елемент. Тая ваша постъпка може да не важи за вас нищо, но за друго същество вашата постъпка може да съставлява цяла една възможност за неговия живот.

Та онова, което трябва да остане в умовете ви, е следното: Пътят за човешкото щастие е добродетелта. А възможността за добродетелта е Божествената Любов. Това трябва да го знаете в сегашния ви живот. Пътят за добродетелта е път за вашето щастие, а пък за да се постигне щастието ви по този път, Любовта е, която ще ви даде възможност. Добродетелта е пътят, а пък Любовта е засега една от възможностите и ако нямате тая възможност, не можете да имате и пътя. Защото добродетелта е произлязла от Любовта. Та всеки от вас трябва да знае дали върви по пътя на добродетелта. Това трябва да бъде строго определено във вашето съзнание. Пътят ви път на добродетел ли е? И възможността, като вървите по този път, пътят на Любовта ли е? И тогаз ще имате щастието. В бъдеще ще го имате. И сега всеки ден ще имате това, което Бог е определил за вас. Бог е определил много блага, които само по този път и по никой друг начин не можете да ги възприемете. Искате да станете музикант. Само по пътя на добродетелта и Любовта можете да станете. Искате да станете красив, богат, силен. Каквото и да искате в света, пътят трябва да бъде добродетелта, а пък възможност за да имате, трябва да имате Любовта. Значи Любовта отвън трябва да действува върху вас, в съзнанието ви да действува.

Сега не се смущавайте. Може би ще кажете: „Тая е тъмна работа.“ Не се смущавайте от тъмната работа, защото първата светлина, която

излезе от първото слънце, стана тъмна, после стана светла, и тук стана едно отражение.

Не се смущавайте. Невежеството за какво е възможност? Щом не знаете, имате възможност да придобиете знание. А пък щом придобиете знание, имате възможност да го приложите. А пък щом го приложите това знание, вие ще имате една възможност да влезете в пътя на добродетелта и на Любовта, за да постигнете щастието, защото крайният идеал на земята, в земния живот, е щастието. Всички ние търсим щастие в света. Ако сте нещастни, аз се радвам, че сте нещастни, понеже сте кандидати за щастие. Ако сте бедни, радвам се, защото сте кандидати за богатство. Ако сте невежи, радвам се, понеже сте кандидати за знание. Ако сте влюбени, радвам се, защото сте кандидати за Любов. Ако сте в злото, радвам се, защото в злото виждам възможността за доброто. В сиромашията виждам възможността за богатството. В невежеството виждам възможността за знанието. Във всичките противоречия на живота аз виждам възможността, която Бог е вложил в моята душа и в моя дух. И казвам: Същата възможност е и за вас. Във всичките противоречия на живота виждайте оная възможност, която Бог е вложил, за придобиването на вашето бъдещо щастие.

Сега Христос казва на своите ученици: Досега нищо не сте просили от Отца, но сега просете и просете в мое име. Просете в името на Любовта, просете в името на доброто. Просете!

Ако вие следвате по този път, всичко ще получите. Няма изключение. Сега искам всички да вървите по пътя на добродетелта. Не че не сте добри, но сте невежи. Не е лошо, че сте невежи. Но искам да станете учени. Сиромаси сте, но искам да станете богати. Сега не разглеждам, че сте лоши. Лошевината е една възможност да бъдете добри.

Сега приложете!

Има някои братя, които са се замръчкали в черната светлина. Търсят тяхното мнение за кръста. Че кръстът, това е добродетелта. Кръстът – това е Любовта. Като ми кажат: „Кръст“, аз разбирам доброто, аз разбирам Любовта. Като ми кажат „кръст“, аз разбирам доброто. Като ми кажат „кръст“, аз разбирам Любовта. Като ми кажат „кръст“, разбирам приложението, пътя на спасението. Кой не вярва сега в кръста? Че как ще вярваме в кръста? Като сме сиромаси, ще вярваме ли в кръста? Като сме богати, ще вярваме ли в кръста? Като сме невежи, ще вярваме в невежеството, но като преминем в знанието, вярваме в кръста.

Няколко души, които останаха долу, те са дежурни сега. Тия, които са в тъмнина, събудете ги, идете им внесете светлина. Как ще внесете светлина в тях? Колкото души има такива, да ги просветите. Ами как ще ги просветите? С дърво ли?

Отче наш.

Небето чисто синьо. Слаб вятър. Времето меко. Изгрев в 5 ч. 27 м.

36 лекция, държана от Учителя на 11 август 1937 година, сряда, 5 ч. с. Молитвения връх при Рилските езера.

ЕСТЕСТВЕНИЯТ ЖИВОТ

Отче наш

(*Учителят прочете от „Завета на цветните лъчи“ края*) „Обичай съвършения път на Истината и живота. Постави доброто за основа на домът си, правдата за мерило, Любовта за украшение, Мъдростта за ограда и Истината за светило. Само тогава ще Ме познаеш и Аз ще ти се изявя“.

Има една повърхностна страна в живота. Да кажем, че проучавате живота на един поет и неговите творения. Или някой музикант, или някой писател или философ, или някой социолог, или геолог, или астроном. Това са частности в живота. Ти ако си един астроном, ще знаеш нещо за звездите. Но какво може да постигне човек с астрономията? Например, ако беше казано, че ако не си астроном не можеш да влезеш в Царството Божие, тогаз колко души от вас биха влезли в Царството Божие? Или ако беше казано, че ако не си геолог не можеш да влезеш в Царството Божие, то колко души от вас биха влезли, колцина от вас са геолози? Или ако беше казано, че ако не си някой виден финансист или държавник, не можеш да влезеш в Царството Божие! И благодарете, че тия неща не са турени като основни работи. Защото, ако бяха турени тия неща като основни работи или ако трябваше да бъдеш езиковедец или лингвист, който да разбира 12 езика, то колцина от вас биха влезли? Тук няма нито един от вас, който да говори 12 езика. 2-3 езика има, но на 12 – не. Сега, като сравнявате нещата, не мислете, че чрез сравнения Истината може да се изясни. Сравненията са едно спомагало. Но има един начин за опитване Истината.

Човек трябва да бъде силен. Всеки един от нас трябва да бъде силен. Не физически само силен, с мускули, и не само чувствено и умствено силен.

Засега трябват четири неща. Силен човек има четири качества. Сила, която не отпада. Когато човек не отпада духом, това подразбира неговата сила. Щом отпаднеш или се обезсърчиш, не си силен. Гледам как хората отпадат духом. Един доста виден евангелски проповедник проповядвал, че хората, когато умрат техните близки не трябва да се тревожат, не трябва да плачат. Той казвал: „В реда на нещата е това. Като е умрял, умрял е вече!“ Държи една проповед, че не трябва да тъжат за умрелите, но да се помолят за тях Господ да им даде виделина и мир на душата. Но когато се свършила беседата, идва една телеграма, че балдъзата му – сестрата на жена му умряла. И жена му почнала да плаче, и той се разплакал. И веднага се опровергал. Този, който казва, че не трябва да се плаче, той сам плаче значи за своята балдъза! Аз често съм забелязвал, всякога когато говоря една хубава беседа, не е имало изключение, двама души да не се скарат. Кога държа най-хубава беседа, познавам по това, че двама души ще се скарат. Ще има разисквания, кой как е разбрал и веднага ще дойде скарването! И даже на свят ще се скарат. Веднъж говорих една много хубава беседа за търпението, излизат две сестри и се скарали, какво нещо е търпението. Едната казва: „Това търпение ли е? На какво мяза това?“ Другата я убеждава: „Ами я виж в света хората каква обхода имат! Това не е търпение, това е лицемерие“. Дигат врява. Това не е научно.

Търпението е една сила в човека. Тя е потребна. И ангел да си, и човек да си, и животно да си, търпението е необходимост. В Бога влиза едно от най-великите Му качества. Казано е, че Бог е дълготърпелив. Ако така често си губеше Той своето равновесие, както ние си губим, тогаз! Той като гледа всички неща, които стават в

света е спокоен. Когато види, че човек се малко заблуждава, Господ се малко поусмихва! Често съм превеждал разни примери. Ще ви приведа един пример. Някой се оженил. Анекдот е това. Аз ви считам сега, че вие не сте женени, понеже вие не знаете още, какво нещо е женитбата. Вие само играете женитбата в театъра. Нито един от вас не е оженен от мое гледище. Вие само играете в театъра като женени. Разправят следното тук. Има един учител. Жена му играла в театър. Той казва, когато тя играе някоя любовна роля, той никога не стъпва в театъра. Тя взима някоя видна любовна роля и той никога не ходи да гледа, понеже ще види, че жена му ще се жени там. Мислите ли, че женитбата е нещо много сериозно? Ни най-малко. Тя е едно учреждение човешко. Казват: „Да го ожениm!" Значи, той се е родил неженен, а пък сега хората ще го женят и той ще прокопса! За да го избави Господ от женитбата, той ще умре. Защото в света щом се ожениш по този начин, ти така си се свързал, че едвам смъртта може да те освободи. Значи, щом се ожениш, непременно ще умреш. И само тогаз можеш да се освободиш от жена си. Ако мъжът умре, той ще се освободи от жена си. И жената, ако умре тя може да се освободи от мъжа си. Ако не умреш, не можеш да се освободиш. Някой казва: „Да се оженя ли или да не се оженя?" Казвам: Искаш ли да умреш? – „Искам да живея." Тогаз не ти трябва да се жениш! Ето какво аз подразбирам под това: За да живеете един Божествен живот, не е необходимо да се жените, да туряте един човешки порядък на нещата. Женитбата е един човешки порядък на нещата. Когато вече говоря за Любовта, там се уреждат въпросите. Всички социални въпроси не могат да се уредят по друг начин, освен по закона на Божествената Любов. Само тя е в състояние да уреди нещата.

В Божествения свят, ония, които искат да живеят по-добре, трябва да знаят как да се преливат. Там, ако искаш да живееш, трябва да бъдеш като водата. Можеш да вземеш 2 шишета вода и в едно по-

голямо шише да ги прелееш, и после като искаш, пак можеш да пълниш и да ги туриш едно до друго да си гугуцат. После пак ги прелей в едно шише, после пак налей съдържанието в две шишета. Трябва да се прелива човек! И понеже на земята не може да се прелива, вследствие на това излиза едно голямо противоречие. Но понеже ние не сме пратени на земята да разрешаваме човешките въпроси, те сами ще се разрешат, но за Божественото е важно СЕГА! Ако вземем, че човек много пъти се е прераждал, колко пъти се е женил той и колко пъти е умирал задето се е женил, и още не се е научил, че не трябва да се жени по този начин. Че ти, ако се ожениш без Любов, ти правиш престъпление. От Божествено гледище е тъй! Че ти тогаз не си съобразен със себе си, не си съобразен и с Бога! И себе си, и Бога лъжеш! И ако ти ще народиш деца и не ги обичаш, тогаз ти и себе си, и Бога лъжеш.

И тогаз Христос казва: „И ще напуснеш баща си и майка си и ще се прилепиш при жена си и ще бъдат в едно тяло, не две тела.

Които сте женени, пъшкате и въздишате, и искате да се освободите от женитбата. Жената казва: „Втасах я! Налетях на едно зло“. Жената казва, че е налетяла на едно зло. И мъжът казва, че е налетял на едно зло. Ония, които са се оженили, въздишат, че са се оженили, а онези, които не са се оженили въздишат, че не са се оженили. Питам тогаз: Кой е на правата страна?

Аз правя едно сравнение: Ти си дошъл в живота. Женен си вече. Щом живееш, женен си вече. Ти въздишаш и казваш: „Що ми трябваше да дойда на този свят, при тия лоши условия!“ Ти, който си на земята въздишаш. И апостол Павел казва, че въздиша, като бил в плътта. А пък ония, които не са влезли в живота, не са женени. Душите там не са женени. И те въздишат да дойдат тук. Една душа ще обикаля двама души ще им гугуца, ще им казва: „Отворете ми път! Колко бих желала да дойда да видя този свят! Може ли да бъдете

толкоз добри!“ Всички ония, които сте се оженили, сте се оженили по причина на неженените. А пък всички вие, които искате да се освободите от женитбата, искате да отидете при неженените.

Сега да изясним въпроса. Всякога, когато дойда до семейния живот, изпъкват някои въпроси, които не са съществени. Аз ще ви дам едно правило на ония, които сега ще се женят. Тия, които са се оженили, те са нарушили правилото, но които сега ще се женят, за тях е това правило: Никога да не кажеш на твоя обичен нито една обидна дума, нито словесно, нито писмено, нито мислено, нито чувствено. Ще мислиш, че всичко каквото той прави, е право, че по-право не може да бъде! Че вие трябва да имате един идеал! Младите момци сега са се хванали „алабраце“. Как се хваща алабраце? Възлюбената с коя ръка хваща възлюбления? И възлюбленият с коя ръка хваща? Някой път гледам, че възлюбената се закрепила с ръка за него и той ѝ разправя нещо сериозно.

Казвам: Има едно учреждение, което Бог е положил в живота на хората. Говоря за живота, а не за формата на живота. Не за онова, което става, но за онова същественото. Да кажем, че вие сте недоволни от живота, вашият ум е недоволен от живота. Животът е вашата възлюблена. Вашият ум е недоволен от живота. По някой път вашият възлюблен вътре във вас ви казва: „Да си вървиш ти от този свят! Да си заминеш! Не, ти трябва да живееш повече!“ Той още не живял и иска да се освободи, да умре. Мнозина искат да се освободят, да умрат. Като умреш, къде ще отидеш и какъв въпрос ще разрешиш? Да допуснем, че имаш една трудна задача и ако не можеш да я разрешиш ще те изпратят вън от училището. Казваш: „Що ми трябваше да влизам в училището“. Хубаво, щом си извън училището, как ще разрешиш въпроса? Казваш: „Трябва да се живее“. Така не се говори. Живеенето започва с обичта. Трябва да имаш Любов към нещо! Животът на земята започва с яденето. След това идва дишането

и най-после идва мисленето. Ти ще започнеш с яденето. Ще почнеш да си мърдаш устата, ще ядеш. Ще създаваш работа на своя стомах, а пък стомахът ще създаде работа за твоите дробове, а пък дробовете за твоя мозък. Или другояче казано: Чрез яденето ние сме създали своето жизнено тяло. Това тяло, което наричат анимизъм, онова животинско състояние, от което още не можем да се освободим. Какъв ли не спор не става за яденето! Колко слугини не са бити, че кърпичката не е чиста, че паничката не е хубаво измита, че яденето не е хубаво сготвено. Какви скандали не стават! Ако са прости хора как да е, но учени хора, свършили и два–три факултета, да излизат да говорят така! Един американец идва в България. Сготвили едно шопско ядене, което било много люто. А той никак не бил ял люто. Той ял от него и после бърза към аптеката, пухти. Същият анекдот и в Америка. Американците имат люти пиперки, но имат и малки люти краставички. Правят ги на туршия. Един проповедник от западните щати пътува и си носел в едно шишенце краставички. Той в трена си отрязал от краставичките за аперитив. Видял го един господин и казал: „Ще можете ли да ми услужите малко с вашия аперитив?“ – „Да, на драго сърце!“ Той взел от краставичката и му се запалват устата и пита го: „Вие проповедник ли сте?“ – „Да, проповедник съм!“ – Аз съм слушал мнозина проповедници да говорят за огнени камъни, но вие сте първият, който виждам, че ги носи.

Тия краставички какво са? Че вие си имате едно шишенце, шишенце от избрани думи, пълно шишенце. И като дойде някой ваш приятел, дадете му 2–3 краставички. Често някои братя и сестри се оплакват: „Обиди ме тая сестра! Това е безобразие! Каза ми една дума!“ Дала му е краставичка. Та казвам: Често ние си правим спънки. Ти седиш и казваш на себе си: „От мен човек няма да стане! Отде се произнасяш, че от тебе няма да стане човек? Ти не си в Божествения план. Бог е начертал план и те е създал, а ти казваш

така! Ти искаш да кажеш: „С това мое разбиране право е, че няма да мога да живея този живот!“ Колкото и да се проповядва, животът изисква един вътрешен опит. Ако искате да се саморазвивате, да се самовъзпитавате, гледайте хубавите качества във всеки един човек. Трябва да четете и хубави книги. Ако искате да станете музикант, трябва да слушате някои певци. И колкото по-добри певци слушате, толкоз по-добре ще се възпитавате. Ако искате да станете учен човек, трябва да сте между учени хора.

Сега вие казвате: „Дали някой човек има вяра или няма вяра.“ Вярата е свързана с човешкия ум. Ако ти не разбираш своя ум, имаш слаба вяра. Най-първо аз оценявам вярата по ум. Колкото умът ти е по-развит, толкова вярата ти е по-силна. И колкото умът е по-неразвит, толкова вярата ти е по-слаба. Някой има малко разположение и мисли, че има вяра. Той има 100-200 хиляди в банката и мисли, че има вяра. Това е самочувствие. Вярата е един капитал, който никой не може да го обере. Човекът на вярата аз го уподобявам на един грамаден извор, че и хиляди хора да вземат вода с каци от него, той не може да се изчерпи. Ще развиваш вярата си. Не само да знаеш как е говорил Христос, но и как е живял Христос. Христос оплаквал ли се е? На вас ви е дотегнало да живеете. Христа сега Го почитат, но тогаз никой не Го почиташе. Тогаз го преследваха. Мнозина еврейски равини казваха, че това не е Мойсеевото учение, а е едно опако учение. Те казаха: „Мойсей учеше: Око за око, ако те ударят веднъж плесница, ти удари две, а пък Този казва: ако ти вземат горната риза, дай и долната.“ Един български свещеник държи беседа, в която казва: „Който има две ризи, да даде едната“. Жена му слуша проповедта и дава едната риза на беден. Той пита: „Какво стана с ризата?“ – „Дадох я на бедния, както проповядваш!“ Той казал: „Жено, аз го проповядвам за другите, а не за нас“. Ще ви приведа един анекдот: Една много красива, хубава мома, добра певица,

разхожда се и гледа, че иде един млад момък и предчувствува, че има намерение той да се нахвърли на нея. И тя се спира и почва да пее. Тя пее и тръгва. Той се унася и тръгва подире ѝ. Тя пее и върви и той върви подире ѝ и слуша. Вижда я баща ѝ и казва: „На онзи халосник какво му пееш?“ Тя пее, за да се освободи. Баща ѝ казва: „Какво пееш? Не те е срам!“ Питам: Не разсъждава ли и днес светът по същият начин? От мое гледище, да кажем, че аз виждам една мъчнотия във вас и ви казвам: Изправете вашата мъчнотия. – Не! Трябва да ви покажа начинът, по който да се изправи мъчнотията. Знаете ли колко е мъчно да се изправят погрешките? У човека има едно естество. Човекът е кибритлия. Не може да изтърпи. И казвам: Всички трябва да се научите да търпите. Ти не можеш да търпиш. Тогаз ще ви кажа как да се изправиш. Това е законът на търпението:

Фиг. 1

Ти си нетърпелив. Вземи си една книга и начертай една крива линия. Ти си нетърпелив и искаш да кажеш нещо. Представи си сега, че си на високо място, преследват те и искат да те хванат. Имаш една свещ. Трябва ли да запалиш свещта, за да те видят хората? Искаш да направиш опит дали кибритът ти ще хване, та да запалиш свещта. Че ти като запалиш свещта, ти се излагаш на опасност, от която бягаш. Някой казва: „Прояви Любовта си!“ Аз говоря за една Любов, която не трябва да се проявява. Аз разбирам истинската Любов да се прояви, но да не се знае. Например, ако дойда и ти направя една услуга, и ти дам 100 лева, 200 лева, хиляда лева, и след това ти казвам: „Знаеш ли, че аз ти направих услуга, че като няма друг? Тогаз?“ Някой казва: „Аз го обърнах!“ В Америка има християни, които ги наричат смахнати

християни. Той влиза в църква и казва: „Когато Господ ме обърне, обърне (не) само мен, но и кесията ми обърне. И кесията ми тури на работа, а не само мен." Че един християнин, който върви по новия път трябва да бъде щедър! Трябва да бъдете щедри. Да давате на другите! Ти казваш: „Ти дай!" Не, аз казвам на себе си: „Ти трябва да дадеш!" Аз вземам въздух сега. По някой път и аз нарушавам това правило. Някой казва: „Как да дишам, Учителю?" Аз как дишам? Аз се спра и мисля как да издишам. За да издишам, трябва да кажа някоя хубава дума, която да струва пари, че като излезе навън, тя да стане динамична. Като взимам въздух, казвам: „Господи, възприемам Твоята Любов в мен!" И като издишам въздух навън казвам: „Господи, тая светлина, която Си ми дал, изпращам я на другите хора, за да се прославиш". Туй е дишане! А тъй, както вдишваш и издишваш, това не е дишане! При дишането има една свещена мисъл.

Някой път си се скарал, недоволен си от себе си. Човек е едно особено същество. Някой път се сърдиш на хората, а някой път се сърдиш на себе си. Двама души, които се сърдят, за да ги примиря, ще ги повикам, няма да им кажа друго, но ще им кажа: „Хайде да започнем да дишаме". Ще кажем: „Божията Любов ще я приемем в дробовете си и ще благодарим на Бога". И после ще кажем, че светлината, която излиза от тая Любов я изпращаме на другите хора. И ако аз съм богат, аз ще почна тъй да упражнявам дишането: вдишам, приемам въздух. Най-първата вдишка оценявам 100 лева. Турям ги на масата 100 лева. След като съм държал известно време въздуха, изкарвам го. Втори път пак приемам въздух и пак сто лева и т.н. Значи за една минута отгоре 15–20 вдишки. 20 по 20 правят 400 лева, за една минута отгоре 400 лева плащам за въздух, приет за една минута. За 60 минути ще бъдат на 60 места по 400 лева – 24 000 лева. За 24 часа колко? Тия са сега новите начини на разсъждаване. Ние казваме: „Бог толкоз възлюби света, че даде своя единороден Син, за

да не погине всеки, който вярва в Него, но да има живот вечен“. Или казваме: „Повярвай в Господа Исуса Христа и ще бъдеш спасен“. Това е една формула. Как ще повярваш? За да повярвате в Христа, трябва да Го възприемете! И Христос казва: „Който не яде плътта ми и не пие кръвта ми, не може да има живот в себе си“. Щом вярваш в Христа, ще почнеш да живееш, както Той е живял. Защо трябва да възприемеш Христа? Ако не го приемеш, не може да те учи! Никога един учител не може да ти предава знания, ако Той не те обича! По никой начин! И никога един ученик не може да възприеме и той учението, и Любовта, ако и той не обича Учителя си. Следователно, Любовта на ученика и Любовта на Учителя ще се съединят, и тогаз ще се предаде знанието, което е потребно. Онова знание, което искам да ви предам, това знание без Любов не може да дойде. И онова знание, което Бог иска да ми даде, пак е основано на същия закон. Ако аз Го обичам, мога да го получа. Той ме обича, но ако аз Го обичам, мога да получа знанието. Въпросът не е за Бога, Той не спира знанието, но бих го спрял аз, ако нямам Любов към Бога. Тогаз бих спрял Божието знание да се влее в мен. Ако няма Любов, не може да се предаде Божественото знание, тогаз животът няма смисъл. Инак животът има смисъл и ще добием това, което търсим.

Сега аз оценявам нещата: Ако аз съм смутен в себе си, казвам: Моята Любов е несъвършена. Ако аз обичам Бога, но не философски Го търся, но в себе си, то щом Го обичам, всичките противоречия в мен трябва да изчезнат и тогаз в мен настава онзи естествен живот.

Христос казва: „Любете враговете си“. И ние цитираме: „Ти обичаш ли враговете си?“ Ти си обичал баща си, братята си, сестрите си. Идеалът да обичаш враговете си е много тежък идеал. Някои казват, че могат да обичат враговете си. Ти опитай! Аз веднъж бях на едно евангелско събрание на проповедниците в България. За една мисъл се скарали двама от тях. Различават се в своите възгледи. И

двамата се събраха, молеха се. Молеха се и не искаха да се примирят. Единият иска другият да си признае грешката. И другият казва, че онзи е на кривата страна. И пак се молиха всички. Единият беше българин, другият – американец. И като се помолиха три пъти, подадоха си ръка. Та някой път и тук между вас е по евангелски.

Казвам сега: Като минете във висшия живот, този личния ваш живот ще влезе като един елемент. Но ако влезете в другия живот с един такъв лош навик? Всичко онова, което знаете и всичко онова, които имате, то ще отиде с вас. Питам: Какъв капитал ще носите със себе си? Един американски професор е казал така: „Някои хора не искам да ги (видя) за 10 000 години. Но понеже Писанието казва, че всички ще се изменим, ще искам да ги срещна“. Това е право. Ни най-малко аз не искам да срещна себе си такъв, какъвто съм бил в миналото. Но все таки един ден пак ще се видя, какъв съм бил. Когато някой стане виден професор, знаменита личност и му покажат една малка картинка от неговото детинство, как е пъплел, той ще погледне. Какво показва това детинство. Това показва невежество, в което е бил. Този професор се е научил, но като е влязъл в света, той е учил елементарните неща – как да ходи, пълзял е. И като не е могъл как да каже на майка си, се разплаквал. Като не знае езика, разплаква се, кряска. И тогаз майката разбира детето.

В новото учение, това, което сте придобили, този капитал или този живот трябва да се превърне. Трябва да стане едно филтриране на нашата мисъл и на нашите чувства. Човек трябва да филтрира. Човек много пъти ще отива за другия свят и ще се връща, докато се пречисти.

На едно място се казва, че човек трябва да се стреми към съвършенство. Целта на живота е съвършенството. Кой ще бъде моделът? Кой модел можем да турим:

ЛЮБОВ, КОЯТО ДА БЪДЕ НЕИЗВЕСТНА В СВЕТА!

Каквото добро направиш, никой да го не знае. И Христос е казал: „Каквото прави дясната ти ръка, лявата ти да не знае“. Това е едно от правилата. Това е едно от временните правила. Щом посадиш едно семе, то трябва да бъде скрито и трябва да бъде неизвестно, докато израсне. И като порасне даде плод, то ще се види. Това, което ти направиш, един ден ще даде своя плод. Преди да даде своя плод, нищо не казвай за онова, което си посял. Като даде плодовете, ти имаш вече един реален дял в живота.

Разглеждайте се сега. Аз сега ви гледам. На някои братя и сестри веждите са тънки, а на други дебели. На мъжете веждите са по-дебели. Дебелите вежди показват по-реален живот. Тия хора са по-реалисти. Онзи тип, който описва Гогол в „Тарас Булба“ има надвиснали вежди. Надвисналите вежди на Толстой показват една реалистичност. На Толстоя му трябвало дълго време, докато стане един мистик. Разправяш на някой човек за онзи свят. Той казва: „Не ми разправяй за онзи свят“. Понеже той има реалистично чувство, той се интересува повече от този свят. Но този свят е половината на онзи свят. И двата свята представляват целият свят.

Фиг. 2

Но не е важно само каква е дебелината на веждите, но и по каква линия вървят. Ако веждите падат надолу от едната страна, това показва нещо. У някои хора веждите вървят и после настрани се наклоняват веднага. У някои хора, които разсъждават добре, веждите имат хубава кривина. (**Фиг. 2**) Те мислят повече. Сега можете да попитате: Защо? Това е само от наблюдение. Научно не може да се обясни. Първоначално веждите са били тънки и съвсем друга е била

тяхната роля. Втората роля на веждите е, че те означават някои качества на човешкия характер: дали човек мисли или не, дали има трезвен ум или не. Когато искате да знаете дали мисълта у човека е чиста или не, очите показват това. А пък когато искате да знаете дали има мекота и хубост в неговата мисъл, то неговият нос показва това. Веждите показват едно, очите друго, носът трето, а пък устата показват, как се изразява човек. Като погледнеш устата на някой човек, ще познаеш каква е неговата реч. Ония хора, които обичат да бръщолевят, да плещят наляво, надясно, устата им е особена. А тия, които говорят добре, устата им е добре устроена. Ако вашият нос е сбутан, това показва, че умът ви е сбутан, но това показва, че методите, с които борави вашият ум, имат нужда от ред подобрения.

Трябва да се подобрят веждите. Трябва да се подобрят очите. Очите трябва да имат не само яснота и мекота, но и привлекателност. И носът не трябва да бъде заострен или сплескан на края. Тия хора, у които носът на края е по-заострен, са по-нетърпеливи, а тия хора, у които носът е по-широк, са по търпеливи. Някои от вас, които нямат търпение, ще ви кажа един малък метод за да бъдете търпеливи. Когато искаш да проявиш нетърпение, пипни с пръстите върха на носа. Колкото носът е по-заострен на върха, толкоз човек е по-кибритлия. Само електричество се събира там. Вие като се приближите при някой човек, ако носът му е остър, не го бутай, ще се привлече електричество и ще се образува искра. Казвам: Аз съм виждал някоя майка да бие детето си. Някой път казвам ѝ: Не го бий. Като му бутна носа, то се поухили. Тъй ще му предадеш нещо. Често хората си пипат веждите. Имаш някое неразположение. Барни с показалеца си устата си. И аз харесвам как някои дават въздушни целувки. Че това е хубаво. Отлично е това. И аз му отговарям и казвам: Харесвам твоето правило. Той като прави въздушни целувки, казва: „Във вас да има благородство (*показалецът*), справедливост

(*средният пръст*), красота (*безименния пръст*), положение в живота (*малкия пръст*) и всичко да бъде по божественому (*палецът*)". Някои пращат въздушни целувки с едната ръка само, а някои гледам и с двете ръце праща. Казвам: Съгласен съм, и мъжът е съгласен (*дясната ръка*) и жената е съгласна (*лявата ръка*), всички са съгласни. Вие ще кажете: „Тия хора си пращат въздушни целувки".

Ти като станеш сутринта, барни устните си и кажи: „Миличък, аз много ти благодаря, че Господ те е пратил при мен. Днес да проявиш най-хубавото, което имаш. Да чуя сладкия ти глас. И като чуя сладките думи, които говориш и на мен да падне мед на устата." Тъй ще говориш.

Аз като говоря на очите си казвам: Искам днес да видите най-красивото и благородното. Аз много ви благодаря, че Господ ви е пратил при мен! Но покажете ми най-хубавите работи. И зад очите седят всички ония разумни същества, които са създали очите. И като изпратим ние нашето желание и те веднага ще дойдат, и ще насочат погледа ни, и ума ни към най-хубавото, и ще го видим. Преди да дойдат те, ще виждаш опакито в живота. А пък като дойдат те, ще виждаш, че очите ти са създадени не да гледат грозните работи.

Една погрешка имам аз, микроскопична погрешка. Някой път съм толкоз голям философ, че нямам кърпа и съм готов да плюя на земята. Съзнавам, че не е хубаво. Една сестра се обидила, когато аз съм я приел на гости, при нейното тръгване аз съм плюл на земята. Дойде това до ушите ми. Казах си: Слушай, дръж си кърпата, когато приемаш хора, не плюй на земята, но извади кърпата си и плюй. Казвам си още: Дойде някой, не си набръчквай веждите. Някой е казал нещо, потърпи го, изслушай го. На един руснак авиатор радиото се повредило, когато прелитал към северния полюс и сега не може да даде сигнал, и не се знае на кой меридиан е, къде е за да му се помогне. И сега търсят как да му дадат знаци, за да могат да го

намерят. Той се казва Леваневски. Като Леваневски вие загазвате със своя аероплан някъде и не можете да дадете сигнал, за да ви намерят. Апаратът на носа, устата, очите, веждите, ушите, всичко това трябва да бъде в хармония. Петте сетива са апарати, чрез които ние свързваме се с невидимият свят. Ако твоите сетива не функционират правилно, както трябва, от онзи свят не могат да ти дадат помощ.

Вие искате без да говорите красиво, да имате добър резултат. Христос каза: „За всяка дума ще дадете отчет". Защото с всяка дума ще влезе една мисъл, едно чувство и една постъпка в нас.

Някой път аз срещам някого и искам да го поздравя. Знаеш ли, колко е мъчно да поздравиш един човек, да му дадеш една усмивка? Ти може да си поставиш окото така, че да му дадеш една илюзорна мисъл. Тъй да го поздравиш и тъй да го погледнеш, че да влезе в него само една мисъл, да не се раздвои той, да не каже: „Какво искаше да каже той?" Един проповедник в Америка имал навик, когато говори да намигва. Едни съседи имал. Проповедникът гледа жена му и намигва. Мъжът казва: „Ти как си позволяваш това, да намигваш на жена ми?" – „Ще ме извиниш братко! Един недъг е това. Това око ми създаде много големи неприятности." Та някой път вашето око намигва, без да искате. Това око ще го направите да не намигва.

Сега има някои практически работи: На вас ви трябва щедрост. У българина щедростта е слабо развита. На вас ви трябва справедливост, едно благородно чувство към Бога. Това е най-слабото чувство. Единствено силно развито чувство у българина е неговият личен елемент. У българинът личните чувства са много силно развити. Когато му стане мъчно в живота, това са неговите лични чувства. Те са на мястото си. Но при нашите лични чувства трябва да имаме (предвид) личните чувства на всички хора. Едновременно трябва да знаем, че всички хора искат, щото другите да бъдат справедливи към тях. Когато аз искам другите хора да бъдат справедливи към мен, то и

аз трябва да бъда благороден в постъпките си спрямо всички хора. Има черти наследствени: например плюенето. Българинът обича много да се хвали. Някой си Драгни от Варненско отива той в къщи, туря в пазвата два топа плат, това което жена му изтъкала и казва: „Жена е това! Тъче! Какво мислите!“ Сега другите като седят, казват: „Хайде за здравето на Драгне, дай две кила вино, за единият топ и за другия топ платно“. Връща се той в къщи. Тя го пита: „Къде си ходил?“ – „Ходих да те похваля в кръчмата, но две кила изпих!“ Това е смешно, но аз го превеждам. И в нашият живот ние носим под скута си два топа плат.

От друго се пазете: Никога не казвай всичко, което знаете. Друга една опасност има. Това, което имате, всичко не изказвайте и всичко, което имате за продан, не го продавайте всичкото. Оставете нещо и за себе си. Най-първо като сготвиш за ядене нещо, най-първо наяж се ти и после давай и на другите да ядат. Като посадиш ябълка, първи ти я вкуси. Или както било в старо време, от начатъкът на плодовете са носили жертвоприношение на Господа.

Онова, което ние сме посадили, да опитаме. От благото, доброто в нас, да опитаме ние плода най-първо. Намериш се в едно общество, дето всички хора говорят лошо, обезсърчително. Дойде един и казва: „Ще се оправи тая работа! До една година ще се оправи!“ Всички тия хора, като излезе той, усещат една приятност и казват: „Вярно е, че ще се оправи тая работа.“

Казвайте: „Ще се оправят работите!“ Защо ще се оправят? Защото Господ е направил света. Щом се учите, работите непременно ще се оправят. Досега вие сте изправили много ваши погрешки. А сегашните ви погрешки ще бъдат материал за изправяне за в бъдеще.

Аз често като виждам погрешките, не се спирам. Казвам си на себе си: Ти някой път тая погрешка не я ли правиш? В българският език се правят погрешки в писането на Ъ, Ь и казвам си: Научи се да

пишеш! Не знаеш къде да пишеш Ъ, Ь. Има и известни правила, къде да туриш „Ъ“. Вместо „Ъ“ аз въобще турям „Е“. Като изучим английски език, там пък друга мъчнотия. Ще пишеш няколко букви и само една буква ще произнесеш.

В живота ще се научите да сричате правилно. Когато някой път времето е облачно, аз почна да говоря на времето сладко и разижда се дъждът.

Сега като идвахме от Рила, рекох да дам един урок на тия, които идваха с мене. Най-лошият ден по отношение на времето беше вторник. Аз можех да избера понеделник или сряда, аз избрах вторник. Някои казаха: „Как да не пътувам с Учителя?“ Казах: Днес ще се научите как се пътува с Учителя. Като дойде дъждът, като дойде градът, те казаха: „Учителю, кажи да спре“. До известно време седим на Вадата на връщане. Изясни се, стана топло. Те мислеха, че дъждът спря. Казах си: Чакайте! Като слизахме надолу пак заваля. За мен дъждът не е едно нещастие. То е най-голямото благо. И най-после ни пратиха и конфети и топовни гърмежи. С чест и слава! Аз на тръгване казах: Изберете ми вехтите панталони. Сестрата казва: „Не може Учителю! Турете си белите панталони!“ Аз турих белите панталони. Рекох после: Ако бяхте ми дали вехтите панталони, щях да спася белите. Тя каза: „Аз не знаех, че ще вали дъжд“.

Да дойдем до същественото: Придайте към знанието си! Наблюдавайте всичко, не критически! Всеки един да подражава на една хубава черта в другиго. Защото във всинца ви има хубави черти. – „Как ги търпиш тия!“ Аз се поусмихвам и казвам: „Те не разбират, как ги търпиш?“ Че няма какво да ги търпя тия хора. Ако Господ търпи хората, какво има аз да ги търпя? Той ги е създал. Бог намира удоволствие в хората. Има разни чешити. Това не са чешити, но това са съкровища. Всеки един от вас е едно Божествено съкровище скрито. Простият човек, онзи, който не разбира, като гледа разните

цветя, нищо не вижда, но ученият човек вижда съкровищата. Всеки един човек е едно Божествено съкровище. Тъй аз мисля. И за себе си аз мисля, че съм Божествено съкровище. И желая да пазя това, което Бог е вложил в мен. И желая и вие да пазите това, което Бог е вложил във вас. Като се върнете, но не само като се върнете, но и днес като излезете от тук Господ ви казва: „Вчера ви казах да не ме гледате кръвнишки. И аз да не ви гледам кръвнишки“.

Аз съм толкоз буден, че всякога и най-малката мисъл в мен, всяко едно движение ми прави впечатление. Има някои движения, които не ги харесвам. Не искам да ви говоря за движенията. Изправност трябва да има.

Също внимателност трябва и относно думите. Някой път седя и искам да избера една дума. Думите имат и съвсем друго значение.

Най-първо да станем съвършени. Искам, най-първо като музиканти всички да пеете хубаво, да свирите хубаво и който говори, да говори хубаво. И като мислите, да мислите хубаво, и като чувствате, да чувствате хубаво. Това е смисълът на живота. Това е, което Бог иска от нас. Това е една велика задача, там трябват вече методи. За в бъдеще ще дойдат методите. Има какво да се учи и да се приложи. (Учителят се обръща към един стар брат): „Ти си един стар брат“. Този брат е закъсал и не знае как да се подмлади. И ония младите, и те ще дойдат до неговото положение и ще закъсат. Какво ще правят тогаз?

Три неща ви казвам: Да поставите Любовта в сърцето си! Да поставите Мъдростта в ума си! И да поставите Истината във вашата воля и в тялото си. И в тялото ви да живее Истината. Тялото ви, всичко във вас да се свърже с Истината, да изразява красотата. Като върви някой, да чувствуваш неговата мисъл и неговите движения, да познаваш, че има идея в него. На някои са паднали чорапите. Падналите чорапи не ги препоръчват. Едно време мъжете са носели

накривени шапки. Мъжете отгоре спитяват шапките. И каквото спитяват, дойде им на главата. Сега жените носят накривени шапки. Ту на едната, ту на другата страна. Не е хубаво. Шапката трябва да бъде на правата страна, а не накривена. Щом е наляво, държиш с жена си. Щом е надясно, държиш с мъжа си. Щом е на правата страна, държиш и с мъжа си, и с жена си, и с децата си. Да снемеш шапката си до веждите не е хубаво. Шапката трябва да бъде до косите. Аз харесвам сега, че мъжете ходят без шапки.

Дайте свобода на вашия ум!

Дайте свобода на вашето сърце!

Дайте свобода на вашата воля!

И направете онова, което Бог е вложил във вас. Направете го и не се спъвайте един други. Като направиш една погрешка, благодари на Бога, че не си направил по-голяма. И като направиш едно добро, пожелай от Бога да направиш по-голямо добро. Като направиш едно добро, зарадвай се и пожелай то да се увеличи. А пък като направиш погрешка, пожелай друг път погрешката да ти бъде двойно по-малка. Изведнъж не може да бъде намалена, но постепенно. А пък доброто постепенно да се увеличава. Това да пожелаете сега!

Мото:

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната Любов. (Три пъти.)

6 ч. 28 м.

Небето прошарено. Времето тихо и топло.

37 лекция, държана от Учителя на 25 август 1937 г., сряда, 5 ч.с. София – Изгрев

НЕ НАРУШАВАЙТЕ СВОБОДАТА

Добрата молитва.

Пишете върху темата: „Свойствата на правите и кривите линии“.

Когато някой философ или някой виден държавник го поставят да продава хляб, веднага пред обикновените хора той ще изгуби нещо. Даже един лош човек, ако му дадете цилиндър и една хубава дреха, веднага ще добие някакво свойство. Сега същественото седи в придобивката. Повидимому философът или държавникът може да е изгубил нещо, но изгубил ли е той всъщност. Или вземете, че вие от един учен човек му вземете книгите, разбира се, едно пособие ще изгуби, но ако дадете книгите на един прост човек, той ще спечели ли нещо? – Ако спечели, има условия. Но онова, което (е) писано в книгите, той не е запознат с него.

Сега За пример вие говорите за свободата. Човек в какво е свободен? Абсолютна свобода човек има само в три неща. Свободен е в Любовта, свободен е в Божията Мъдрост, свободен е в Божията Истина. Там е абсолютната свобода дадена. Никой не може да те застави да изкривиш и да кажеш нещо, което не е. Никой не може да те застави да мислиш туй, което не е или да обичаш туй, което не е. Сега ще кажете: „Съществува една Любов, която се мени, защото и ние самите се меним“. За пример ако пътувате по един път и този път е във възходяща степен, постепенно вашият хоризонт ще се отвори. Не че вашето зрение се усилва, но човек с по-висок хоризонт става. Вие мислите, че виждате надалече, но това са външни условия. Ако слизате в долината, веднага вашият хоризонт се намалява. Или вземете сега един модерен дрехар, направи една дреха без джобове, така му дошло на ум на човека. Или направи едно дълго палто и тури

един джоб или два джоба. Пък важно е да тури джоб. Представете си такъв един костюм като фрака, ще вземете и ще направите един малък разрез отзад, защо? Онези, които са го отворили, какви са били техните съображения? – Или представете си онези, които са построили човешкото тяло и са турили една уста, две уши отстрани, един нос и две очи отгоре, те си имат своето значение. Устата е за да се храни, носът е, за да намира храната накъде се намира. Очите са, за да виждат, ушите – за да слушат, слушалки значи са. Те са пособия. Природата турила така оста, дойдат да изучават носа на човека. Чрез носа знаят какви са неговите психологически възможности. Да допуснем, че една права линия е турена на носа, че носът представя една права линия. Какво представя сега от психологическо гледище правата линия? – Или може да имате един прав нос, с една малка вдлъбнатина – вие не сте се занимавали; или пък на носа може да се яви една малка гърбавина, носът е малко гърбав. То е мода вече, физиогномическа мода.

Дойдоха двама души – един българин, който води един французин, кореспондент. Като ги погледнах и като видях окото на българина, туй ми даде малко доверие и казвам: Сега съм зает, не мога да го приема. Ако иска утре. Пратих го на друго място за сведение. Сега кое ме заставя да му гледам ухото, окото на французина. Французинът се учудва, как тъй аз да не го приема. Той е бил свободен да дойде, то е негово право да дойде, но и аз имам право дали ще го приема, то е мое право. Аз не съм му казал да дойде или да не дойде. Той сега се учудва, защо да не го приема. Иска да ми заповяда. Това са потънкости сега. Казвам: Сега често вие се месите във вашата свобода. Постоянно разисквате въпроса кой кого обича. Работа, която не е нито в клин, нито в ръкав. Никога не се месете в една чужда работа, кой кого обича. Човек обича някого, то е негова работа, не е твоя работа. Някой казва: „Знаеш ли кой те обича?“ – Ще

кажеш: „То е негова работа, че ме обича". – „Ама ти не отговаряш ли на неговите чувства". – „То е моя работа". Сега искат да знаят той като те обича, ти обичаш ли го. Вие се месите в дадения случай в две свободи. Онзи дали оценява Любовта, то е негова свобода, ние не можем да се месим, не знаем дали оценява Любовта или не, не може да говорим. Защото след като запаля дърветата, дърветата оценяват моята запалка, понеже горят. Кои са качествата на горенето? Има едно горение, което образува само дим. Сега вие се спирате върху една Любов, която образува само дим. То е най-последното горение. Да кажем вие сте неразположени. Това е любовен кадеж. Или казвате: „Аз еди кого си не обичам". Любовен кадеж е, дим е. В такова нещо вие не можете да седите, веднага ще има смъдене на очите. Или някой човек не можете да го гледате, кадеж има. Някого гледате, пълно е горението, приятна е светлината, понеже горението е пълно. Ако тази светлина е мъжделива, веднага ще причини известно смъдене на очите. Някой път ние се месим в Божиите работи. Искате да знаете защо Господ направил нещата така, а не другояче. Бог, Който е направил света, той го е опитал, хиляди модели е опитал. За всички неща има модели в света. Сега от вашето гледище, какви са подбудителните причини, че можете да обичате някого. Да кажем обичате ябълките или гроздето. Подбудителната причина е желанието в мене да ям гроздето. Колкото желанието в мене да ям гроздето е по-голямо, толкоз по-добре; колкото желанието ми е по-малко да ям грозде, може да е много хубаво гроздето, нямаш желание да ядеш и казваш: „Ето, аз гроздето не обичам". Не че не го обича, в него няма разположение да употребява гроздето. Казвам: При сегашните условия, изисква се за себе си мисълта да бъде ясна, за да сте свободни. За пример, някои хора са много отворени, говорят много за Любовта. За пример, някой път има Любов, която образува въздишки. Седи някой, обича много въздишките. Въздишките

излизат все от Любов. И всички страдаме се от Любов. Да кажем, ял си ти храна, много сладко, но тази храна не се смила в стомаха и образуват се известни болки и тогава въздъхнеш. Казваш: „Сладко беше това, което ядох, но измени разположението ми“. Започваш ти да пъшкаш. Искаш да услужиш някому в материалния свят или на физическото поле, да му дадеш пари и в тебе има едно неразположение, и веднага, без да мислиш много, колкото ти иска, даваш. След туй, след време, като не ти връща парите назад, започваш да въздишаш. Питам: Ако ти си дал парите с Любов, приеми сега, че и парите са взети с Любов. Защото парите като са дадени с Любов и приети с Любов, защо не се връщат навреме, някоя посторонна причина влязла. Този човек обещал да дойде навреме, но пътят се е развалил, имало голямо наводнение, или може да е зима и голям сняг да е паднал, и има извинителни причини. Но допуснете в тия близките разстояния, че едни живеят на екватора, а друг живее на северния полюс. Този, който живее на северния полюс, при много неблагоприятни условия е, а онзи, който е на екватора, казва: „Хубаво е времето“. Онзи казва: „В такова време как ще ида“. А другият мисли: „Как в такова лошо време, как ще ида, как ще преодолея“.

Та казвам сега: Как ще представите вие на едно двуизмерно пространство, как ще представите един нос, да бъде релефен? Често в разбирането на човешкия характер, вие трябва да се учите. Аз забелязвам във всичките хора има повече желания. Едно животно като ме види, очаква повече, отколкото аз може да му дам в дадения случай. Като си маха опашката кучето, то очаква да му дам голям комат. Аз извадя едно малко парче, то с учудване гледа. Казва: „Аз очаквах от тебе повече, дай още малко парче“. Все остава едно учудване в него. Ако на туй куче му дам колкото иска, то седне и ме гледа. Целият хляб като го вземе, не остава при мене, взема си дърмите, щом му задоволя желанието както иска, замине си. Аз се

чудя как тъй, толкоз хляб да му дам и да не остане. Обаче туй куче си отива, няма доверие, да не би аз да се изменя, да не би да поискам хляба си назад. Като вземе хляба, тръгне, обърне се и пак върви. Аз седя и мисля, ако му дам малко, седи при мене, маха си опашката, дам още по-малко и пак си маха опашката. Обаче щом вземе големият хляб, махане няма на опашката, взима едно особено положение на едно задоволство. Често съм опитвал, казва някой, след като дам целият хляб на кучето, аз гладувам. Сега каква връзка се образува между кучето и мене? – Кучето, след като му дам хляба, то си спомня заради мене. Аз мисля, до известна степен, че то мисли заради мене. Дотогава, докато някой не му даде по-голям хляб, все мисли, едно възпоменание има за големия хляб. Сега аз ви навеждам на тези въпроси, защо. Често се заражда във вас едно вътрешно недоволство. Туй недоволство се дължи на това, че вие не сте приели толкоз, колкото вие сте очаквали. За пример, какво очакваме от сегашния си живот? Да кажем, че минете в другия свят, каква ще бъде вашата форма? Или да кажем вие сте дете, очаквате на стари години каква ще бъде разликата в младини и старини? – В младини ще бъдете по-весели, в старини ще бъдете по-замислени. В младини вие слизате от планината, отгоре надолу, а в старини вие се качвате отдолу, нагоре. Старостта е възлизане. Затова старите хора не може да ходят. Младите припкат, защото надолу тичат, инертно слизат надолу. Старият иска да направи нещо, но едва се клати. Казва: „Колко остарях“. Всеки човек, който се качва нагоре, колкото мястото става по-стръмно, той е по-стар, толкоз представя големи препятствия за възлизане. После, колкото се качвате във високите планински места, условията за преживяване стават по-трудни. Въздух има чист, колкото искаш, но храна няма изобилно. После, ако се качите на най-високото място, въздухът става рядък, не е човек приспособен.

Та сега да ви прочета тук какво са говорили пророците за Словото Божие. Тука някой взел и наредил кои думи какви цветове имат и какви качества. Духът на силата, виолетовите лъчи, той извадил различните сили на Духа Божи. „Господ поставил престола си на небето, Царството му владее над всичко."(Псал. 103:19). В какво седи силата на Царството Божие? – Царството Божие не е в Словото, не е и в силата, Царството Божие е във вас. Сега в силата трябва винаги да има благост. „Благостта ти ме възвеличи и търпението ти било съвършено."(2 Цар. 22:36). Благостта носи смирение. „Не презирай деня на малките работи", „Не чрез сила, не чрез крепост, но чрез Духа ми говори Господ Саваот."(Зах. 4:6). Тук влиза разумното. Не чрез силата, защото сила, в която няма Разумност, не може да се прояви. „Идете и възвестете на братята ми да идат в Галилея и там ще ме видят". „Чрез съвета си ще ме водиш и след това ще ме приемеш в слава" (Псал. 73:24) Значи в силата влиза почитта. „Отдавайте на всички кому каквото сте длъжни. Комуто почит, почитта...великолепието на Твоето величество и чудните Твои дела." (Рим. 13:7). Славно и великолепно е Божието дело. „Свято и страшно е името Му, бойте се Богу, царя почитайте." (I Петр. 2:17) „Человек ще погледне към Създателя си и очите му ще се взрат към Святаго Израилева (...) великодушие и щедрост в Неговото могъщество."(Ефес. 6:10)

Казвам: В обикновените разбирания животът не може да се разкрие. Да ви разкривам отношението на правите и кривите линии. Има един език, който, ако го разбирате, вие по законите на земния живот ще започнете да търсите известни контрасти. В този Божествен език контрасти, такива както в човешкия, няма. На земята казваш: „Има Любов, има и омраза". В Небесния език за омраза не можете да говорите. Как ще представите вие омразата? Как да не можете да я представите. Как един човек ще си представи едно болезнено

състояние. Вие не сте чувствували болка, не сте имали страдание. Ако някой ви говори сега, ако идете в невидимия свят и говорите за вашите нещастия на земята, няма да ви разберат по никой начин, не може да предадете вашето нещастие. В невидимия свят ни най-малко няма да ви разберат. Ако някой от вас иде, че разправя, че жена му не се обхожда добре, ще остане нещо неразбрано. Как жена му да се не обхожда? Или ако някоя жена се оплаква от мъжа си, не може да я разберат, ще бъде чудно. Те ще изпратят особена експедиция, изследвания научни и след туй ще кажат: „Неразбрана е тази работа". Те няма да може да разберат в какво седи недоволството. Не може да намерят в какво хората са недоволни. Вие ще се намерите в положението на онази рускиня, която като (кърмила) своето дете, веднъж капнало мляко и тя близнала от млякото. Отива да се изповяда при един руски стар монах и казва: „Отче свети, направих един много голям грях". Той я пита: „Какъв дъще, да не си крала нещо?" – „Още по–лошо". – „Да не си водила непорядъчен живот?" – „Още по-страшно". – „Да не си злословила?" – „Още по-страшно". – „Ами да не си била непослушна на майка си и на баща си?" – „Още по-страшно". – „Да не си убила някого?" – „Още по-страшно". – „Че какво е?" – „Лизнах от млякото си". Как ще разбереш при такова състояние, ти предполагаш по своему. Тя мисли, че е извършила голямо престъпление, че е близнала от своето мляко. Тази рускиня усетила, че нейното мляко е на нейното дете, не е заради нея. Тя няма право да близне от това мляко, понеже не е заради нея. Следователно, тя нарушила свободата на своето дете. Сега да извадим заключението, защото заключения могат да се извадят криви. Защото когато се разглежда човешкият характер, има една опасност, защото някой човек не обича да му притурят качества. Има неща, които ние не обичаме да ни ги казват. За пример дойде някой и казва: „Я ми кажи, ти обичаш ли еди-кого си?" Защо ще ме пита? – „Ами ти говорил ли

си на еди кого си?“ Дали съм говорил, то е моя работа. Казвам: Ти какво питаш? Ти да ме питаш, то е твоя работа. Радвам се, че ти се интересуваш. Ти казваш: „Помагал ли си му?“ Аз отговарям така: За да узнаеш всъщност работата как седи, иди и помогни на този човек, за да знаеш помагал ли си или не. Аз това го зная дали съм му помагал. Ти (ако) искаш да знаеш, дали аз съм помагал, иди че ти да помогнеш.

Тогава вие искате да знаете дали Господ ви обича. Вие никога не можете да разберете дали Господ ви обича или не. На кое място ще зададете въпрос: „Господи, Ти обичаш ли ме, или не?“ Де ще Го видиш? Но ако искаш да знаеш дали Господ те обича, ти ще знаеш. Казваш: „Нали Господ е Любов?“ Ти ако искаш да знаеш дали Господ те обича, ако можеш ти да обичаш, Господ те обича. Ако не можеш да обичаш, и Господ не те обича, защото Господ е в Любовта. Та вие казвате: „Защо трябва да обичаме?“ За да знаете, че Господ ви обича. За да знаеш дали Господ те обича, трябва да обичаш другите. Казвате: „Съвършена трябва да бъде Любовта“. Аз на хората за съвършенство в Любовта (не говоря). Аз като любя, дали Любовта ми е съвършена, то е по отношение на моето разбиране, но в дадения случай аз не мога да говоря за една съвършена и несъвършена Любов. Може да говорим за светлината. Ако горението е силно, светлината се проявява, но и светлината си има качества. Светлината има едно качество. Ако тя е слаба или силна, туй не зависи от нея, то е по отношение на нашето разбиране. Ако през едно малко прозорче се пусне по-малко светлина, тогава светлината ще се покаже слаба. Ако през един по-голям прозорец приемем по-голямо количество светлина, тя ще се покаже по-силна. Но и в малкото количество и в голямото количество, трептенията на светлината са едно и също. Ако ние имахме едно огледало, да можем да отразим силата на трептящите лъчи, ние от един лъч можем да изкараме много светлина, но понеже нямаме едно

огледало, което да отразява тази светлина в нас, ние имаме един начин да я спрем, веднага ще се разлее.

Та казвам: По някой път трябва да спирате Любовта, да я почерпите. Какво разбирате вие да почерпите Любовта. Ако Любовта на другите не се почерпва в нас, тя остава неизвестна. Ако вашата Любов не се почерпва в другите – тя остава неизвестна. Ако Любовта ви стане известна, какво ще придобиете? Земята, която спира лъчите на слънцето, се показва чрез слънчевите лъчи, като се спират. Тя става храна за всички плодни дървета, да растат и да дават плодове. Следователно земята прави едно благо, почерпва, спира слънчевите лъчи. Ако тя ги пропуща, никакъв растеж на земята нямаше да има. По същия начин задръжте топлината на Любовта и светлината на Любовта да задържите в себе си, да почерпвате. Тогава известни места в природата са любими за нас, които задържат светлината. На едно място има плодни дървета, това място ни е приятно. Ако на едно място има някой извор, това място ни е приятно. Та казвам: По същия закон, законът е верен. Ако в тебе съществува тази топлина на Любовта и нейната светлина, тогава тя ще се спре при тебе, но казвам: Трябва да се пазим от теории. В теорията ще кажем какво е Любовта, а практически казват: „Така разбирам“. Когато теоретизирате, теорията е само за светиите и за гениите, и донякъде за талантливите хора. Обикновените хора трябва да се занимават с фактите и да се опитват. На обикновените хора никаква теория не им трябва. На светията му трябва, понеже той минава по този дълъг път. Няма нужда да му разправяте как да обича. Той вече има един опит. Може да си състави едно мнение. По някой път ви гледам, взели сте методите на светиите, теоретическите, то не е заради вас. Някой иска да знае, че Любовта била голяма и била малка. Каква е мярката, с която може да се мери? – Питат едно дете: „Колко обичаш батю си?“ – То си отваря ръцете и казва: „Толкоз“. Отваря си, показва толкоз. – Ами майка си? – Отваря

си повече ръцете. –Ами баща си? –То си отваря още повече ръцете. Детето мери. Като си отваря ръцете каква идея има, че обича толкоз майка си. По някой път ние се спираме и сме недоволни. Имаме известни чувствувания и сме недоволни, че окръжаващата среда не ни разбира. Някой път ние сме недоволни от времето, излезем навън, прашно времето, влиза прах в очите. Очите ни сълзят, да ни освободят от праха, който влиза в очите. Или излизаме и има силен вятър – проветрение е това. Пък нас ни е неприятно, или пък както днес, така вали отвънка. Като излезем, все искаме да е сухо времето, да направим упражненията, а времето има съвсем друго разположение. От какво зависи времето да бъде хубаво или лошо? Влизаш в някоя гостилница, богат си, облечен си хубаво, като влезеш, (за) всички добре дошъл си, свалят ти дрехата, окачват я, защото джобът е пълен. Със злато почитание има. Влезеш със скъсана дреха, гледат дрехата ти скъсана, никой не те обикаля. Казва: „Какво искате господине?“ И ти нямаш самоувереност. А щом е онзи със самурената кожа, казват: „Заповядайте господине, на ваше разположение сме“. Та лицеприятието навсякъде е така. Здрав е някой човек, хората го приемат; болен е друг, малко хора се намират при един болен човек да се спрат. При богатия мнозина се спират, а при бедните малцина се спират. При знаещите мнозина се спират. При невежите малцина се спират. В училището на способният ученик учителят обръща внимание, на невежият учителя трябва да дава особено усилие.

Та казвам: Сега от всинца ви се изисква да развивате дарбите си. Вие мислите, че сте стари, минало времето да се развивате. Някои от вас сте на 40–50 години и казвам: Пейте. Вие казвате: „Те, младите да пеят“. Казвам: Трябва да се молите. Казвате: „Молитвата не е за нас“. Младите (казват): „Ние да си поживеем, пък като остареем“. Анджак молитвата е за младите. Старият няма какво да се моли, старият вече е свършил с всичко. Той, старият чиновник няма какво да се моли да

го назначат, и министър не може да стане, и професор не може да стане. Да се жени, свършено е, деца да ражда, свършено е. Банкерски работи да върши, не може. Всичко почти е свършено, очаква човека последните си дни, за какво ще се моли. Младият има хиляди желания, той ще се моли, на хиляди врати ще ходи. Младият казва: „Аз трябва да живея!“

Помнете едно правило: Когато вие искате едно удоволствие да се задоволи, удоволствието нарушава свободата на човека. Който и да е човек, който служи на удоволствието, той нарушава своята собствена свобода. Той нарушава не само собствената си свобода, но нарушава свободата и на другите. Всяко нещо, което е за удоволствие, турете го настрана. Едно правило е това. Най-после като няма какво да правите, задоволете вашето удоволствие. Който иска да се удоволствува, като сте направили всичко, тогава идете при удоволствието, кажете: „Какво може да направя и за вас, но и за другите?“ Да се удоволствуваш, да бъде последното в живота ви. Ако най-първо вие искате да се удоволствувате, вие ще закъсате. За пример, искате хората да ви обичат, то е тяхна работа да ви обичат. Защо искате хората да ви обичат? – Вие предполагате, обичта не е само тяхна. Обичта не се отнася само до вас. Вие разсъждавате за Любовта. Една свещ в моята къща не е само заради мене. Слънцето, което е поставено горе на небето, еднакво свети на всичките хора без разлика и на буболечките, и на учените еднакво свети слънцето. В разните си положения, вие може да не приемате достатъчно енергия от слънцето. Но то има еднакво разположение към нас. И тогава турете идеята в ума си. Вървете по онзи път, по който слънцето върви, светете както слънцето свети. Изгрявайте и залязвайте, както слънцето залязва и изгрява. Каквото слънцето прави, правете го и вие отвън. След като сте хванали един кон и сте го впрегнали в каруцата, този кон показва колко е силен, че като влече себе си, влече и каруцата. Какви са

разсъжденията на коня? Вие (го) впрегнете и мислите, че това е в реда на нещата. Казвате, че той трябва да ви слуша. Сега поддържат философите, че ние сме свободни. Ни най-малко. При сегашните условие ние не сме свободни. Свободни сме да обичаме, когото искаме, да казваме, каквото искаме, но за другите работи не сме свободни. Колко пъти нас ни впрегнат като коня и ние теглим какви ли не каруци отподире си. Питам: Кой е начинът да се освободим от тия каруци, в които са ни впрегнали. Старите философи казват, че важно е желанието на човека. Щом пожелаеш нещо, ти си вече обвързан. Щом отхвърлиш едно желание, ти си свободен. Има желания, от които човек лесно се отказва, да не ги желае; има желания, които трябва да се постигнат. Има известни желания, които не трябва да се постигат. Желанието да обичаш е един Божествен импулс. Кога и как, кому и колко да дадеш, то е вече твое разположение. Че трябва да обичаш всички, то е Божествено. Кога и как да обичаш? – Една майка обича своите деца, то е едно специфично чувство в нея. Всяка майка обича своите деца. Всяка майка счита, че нейните деца стоят по-високо. Децата на кокошката, на кравата и децата на човека, еднакви ли са? – Каква грамадна разлика има между тях. Разумността в тия деца не е една и съща навсякъде, а в дадения случай майката е привързана към своите деца повече, отколкото към чуждите. Кравата е привързана повече към своето дете, отколкото към едно човешко дете. И човек е привързан към своите повече. Ако кравата накараш да обича едно дете, ще се учуди. Ако накараш една майка да обича едно теле, тя ще се учуди на твоя ум.

Преди години в Америка всичките американки водеха такива малки кученца, вързани с една много хубава верижка, тя ще го къпе по два-три пъти на ден, ще го поведе. Върви до нея кученцето. На туй кученце тя дава два пъти повече внимание, отколкото на едно дете.

Как ще обясните това? Тия работи ще ги обясните както приказките от 1001 нощ. Тия кученца са повърнати човешки души (.......). Как ще докажете, че това са повърнати човешки души в животинска форма?

Сега аз ви говоря за един предмет, който няма практическо приложение. Но все таки ще се породи. Когато се спрете в една къща и отвън е студено, отоплете се. Казвате: „Какво ще придобием? – Ще придобиете малко топлина. Че в следующето място като идете, да си запазите топлината. Сега онова, което ви разправям то (не) ще внесе нещо да ви измени съвършено, но все таки ще ви бъде една услуга да разберете що е свободата и как трябва да придобиете Любовта. Не се спъвайте в свободата си, не се бъркайте един на друг, не се бъркайте в своите работи. Обича някой да говори много, оставете го много да говори. Ако ти не искаш да го слушаш, той нека си говори. Ти не му казвай, че не искаш да го слушаш, не му казвай: „Ти ли остана да оправиш света“. Нека си говори. И ти си върви. Развалено е времето, какво ще те смущава, остави времето, пък ти си върви по пътя. Неразположен си духом. Кой е неразположен в дадения случай? – Може ли човек да бъде неразположен. Невъзможно е. Неразположението е нещо външно. Това е един трън, който влязъл в плътта, извади го и изхвърли го, не е нещо съществено. Или разколебал си се в своята вяра, то е нещо външно. Всичките посторонни работи, които изменят характера, те са все неща външни. Ако някой се удари по крака и не можете да ходите, какво трябва да правите? – Ще седите далече от ония тревоги, които идат до крака ви. Или някой те пита: „Кажи ни твоето мнение, какво мислиш заради мене?“ Всякога ние очакваме някой да каже много по-хубаво за нас, отколкото той е казал. Как ще го каже той?

Казвам: Сега пишете „Отношението на правите и кривите линии“.

После, дръжте друго едно правило: Никога не допущайте някой да се меси във вашата свобода. Не му говори, че не искаш да се меси. (*Не допускай човек да се меси във вътрешната свобода, която имаш.*) Да допуснем, че всички трябва да бъдете учтиви, особено религиозните хора. Той като започне да се моли на Бога, става в него едно изменение, започва да се мисли туй, което не е. Един царски син, често се заблуждава, той мисли, че е царски син и може да си позволи всичко, но на царските синове, техните качества и характери са определени. Царският син може да е царски син, но един, който не е царски син, може да има по-добре развит ум. Един царски син може по музика да не разбира, а един обикновен човек може да разбира музика повече. Религиозните хора казват: „Това не ни трябва, но трябва само съзерцание". Какво нещо е съзерцанието? – Да съзерцаваш, значи да виждаш хубави неща. Спреш се. Казваш: „Да имам такива хубави неща". Кое е по-хубаво, да съзерцаваш нещо, или да вземеш цигулката, да се спреш и да свириш? Може да се спреш и да разглеждаш постройката. Можеш да се спреш като цигулар и да започнеш да свириш. В първия случай, ти като разглеждаш нещата, хората няма да се месят. Може да кажат: „Какво мисли този човек", но като цигулар, ще започнат да оценяват. Ако свириш хубаво, ще кажат: „Хубаво свири", а ако не свириш хубаво, някой ще каже: „Да млъкне, да не свири по пътя!" Казвам: Кое е по-хубаво, да съзерцавате хубавите неща или да свирите някъде? – Че аз ще ви кажа, запитайте се някой път: „Защо съм родена жена?" – Да ви отговоря: „За да научиш свободата, която се съдържа в Любовта". Пита мъжът: „Защо съм роден мъж?" – За да научиш светлината, която се съдържа в Мъдростта. – „Защо съм аз дете?" – За да научиш свободата на Истината. Казвам: На такива е Царството Божие, на децата. Трябва да станем деца, за да научим свободата на Истината. Ние не сме свободни в Истината. Ако речеш да кажеш Истината, ще кажеш тъй

грубо и ще кажеш туй, което не е. Ако се въздържаш, ще скриеш това, което не е. Ако си мъж, ще мислиш туй, което не е. Ако си жена, ще чувстваш туй, което не е. Питам тогава, къде е свободата? Щом чувстваш това, което не е, ти не си жена. Щом мислиш това, което не е, ти не си мъж. Щом не чувстваш като дете Истината, не си и дете. Детето каквото направи, то трябва да каже на майка си и да няма никаква лъжа. За пример, детето бръкне в захарницата, отвори я и вземе една бучка. То да каже: „Отворих захарницата и взех една бучка захар. Как мислиш, направил ли съм една погрешка?“ – Майката ще каже: „Направи една погрешка, понеже не ме пита“. То казва: „Мамо, тебе те нямаше, пък мене много ми се ядеше. Сега прощавай“. Сега, кое е по-хубаво? –Детето да вземе захарта, когато майката е там, или когато я няма майка му. Сега говорим за децата. Кога е по-хубаво? – Детето да вземе захар, когато майка му е там, или когато баща му е там. Майката е там, детето да отвори и да вземе една бучка захар. Истинското дете е, когато детето е свободно. Тази свобода е, от която баща му и майка му са доволни, че само отворило захарницата. Най-първо майката отваря захарницата и дава. Когато детето само отвори, бащата се радва, че в негово присъствие и в присъствието на майка му взело.

Сега уподобявам: В тази захарница, в която Бог турил захар, да може, когато Господ присъствува, да отворите захарницата и да изваждате захар по една бучка. Да изваждате хубавите работи от хубавата захарница, когато баща ви и майка ви са там. Това е учението. Учението е място, дето Бог присъствува. Една школа е място, дето Господ присъствува. И когато Той присъствува, тогава всеки от вас ще отвори захарницата и ще вземе колкото бучки му трябват. Баща му и майка му ще бъдат доволни.

Сега ви пожелавам: В присъствието на баща си и майка си да изваждате колкото захар ви е потребно от неговата кутия.

Отче наш.

38 лекция, държана от Учителя на 1 септември 1937 г., сряда, 5 ч.с. София – Изгрев

ТРИТЕ ОСНОВНИ НЕЩА

Добрата молитва

„Духът Божий“.

Описва някой свойствата на правите и кривите линии. Правите са електрични, кривите са магнетични. Не са свойства. Правата линия е път за правдата, да бъдеш праведен, да разбираш нещо, то е правата линия. Да постъпваш във всичките си отношения право, никъде да се не изкривяваш. Свойствата на кривата линия е да бъдеш мек, да не мушкаш хората насам–натам, да не причиняваш вреда никому. То е кривата линия. Защо е кривата и правата линия? – Аз ги разглеждам като да имат един и същ център. Ако вземете един център и направите един кръг, движението, което радиуса направи около своя център, ще образува една крива линия. Кривата линия произтича от правата. Правата линия е мярка за кривата. Кривите линии се образуват само от права. Когато направите център, там са кривите линии. Казвате: „Той е крив човек“. – Че кой не се изкривява? Че кой човек е прав в света? Прав ли си или наведен, се прав ли си? Ако вземеш буквално. Праведен човек е онзи, който във всичките свои постъпки постъпва еднакво. Значи той има една Божествена мярка в себе си. Себе си мери със същата мярка и ближните си ги мери със същата мярка. Щом не мериш с тази мярка, ти си двуцентров. Двуцентровите хора и туй не е лошо, то е една елипса. Двуцентровите хора то е раздвояване, поляризиране на човека. Той станал мъж и жена. Двуцентровите хора са мъже и жени. Я ми определете, какво нещо е жената и какво нещо е мъжът? Казвате: „Жена“. Ами че трябва да определите какво нещо е жена. Жена е туй, което създало морето,

океаните, реките. Жената създава дъжда. Дето има реки, ще знаеш, че жената е там. И ти с почитание ще седиш. Какво нещо е мъжът? – Мъжът създал планините, градовете. Като влезеш в един град, то е животът на мъжа, не е живота на жената. За да създаде човек някое здание, жената се е намесила и там, понеже мъжът е трябвало да вземе малко вода от жената, за да може да направи цимент, да спои тухлите на къщата. Всяко нещо е мъжка работа, но реките е женска работа. Казвате: „Туй е жена“. Хубаво, ако нямаше жени, нямаше да има вода, океани, нищо нямаше да има. Щяхте да имате планини. Но като дойде жената, тогава растенията се явиха. Съединиха се мъжът и жената и се образуваха горите. Мъжът дава твърдата почва, а жената водата. Тя образува дърветата. Та казвам: Онези меките елементи в тебе, мекият елемент наричаме Любов, той е мек елемент. Когато говорим за Мъдростта, ние подразбираме в обикновеният смисъл, че имаме тази твърдата почва. Има една твърдост в природата, която ти трябва, на която ти може да разчиташ. Във водата се изисква изкуство. Ти трябва да знаеш да плаваш. На твърдата почва ти без да имаш туй изкуство, можеш да седиш там. Следователно, на твърдата почва човек се учи да ходи, а в онази жидката материя, трябва да плаваш. Следователно, има известни условия в живота, при които трябва да плаваш. Какво ще употребиш в плаването? Следователно, ти правдата само при женският елемент ще излезеш на място. Във водата ще плаваш, в твърдата почва няма да плаваш, ще ходиш. А доброто няма да го учиш във водата. Доброто ще учиш на твърдата почва. Ти за да бъдеш добър, трябва да бъдеш мъж. А за да любиш, трябва да бъдеш жена. Или другояче казано: За да любиш, трябва да имаш майка, а за да бъдеш добър, трябва да имаш баща. Ако нямаш баща не можеш да бъдеш добър. Ако нямаш майка, не може да любиш. Сега въпросът е: Можеш ли да бъдеш без майка и баща? – Не

може. Понеже вие искате да живеете на земята, интересен е животът, един женски принцип. Той е производен принцип.

Сега тук ще ви прочета някой цитат от Цветните лъчи и ще ви дам един стих: „Христос е сияние на Неговата Слава и образ на Неговото същество, и държи всичко със силата на Неговото Слово.

ЧЕРВЕНИТЕ ЛЪЧИ.

„Аз дойдох виделина на света.

Да осияе седящите в тъмнина.

В Него бе животът и животът бе виделина на човеците.“

РОЗОВИТЕ ЛЪЧИ.

„Бог обаче, който е богат в милост, за голямата си Любов с която ни възлюби и като бяхме мъртви в престъпленията, оживи ни наедно с Христа“.

Значи този стих, розовите лъчи, превръщат живота. Ако ти не можеш да вложиш розовите лъчи в себе си, да обичаш Бога. Някой път имаш едно състояние, обезсърчен, обезсмислил се живота, сърцето ти е кораво, в нищо не намираш смисъл. Каквото и да ти кажат, ще намериш кривата страна. Каквото и да ти кажат, ще кажеш „лош човек“. Каквото и да ти кажат, ще намериш някакъв кусур. Аз тия хора наричам биволи, които са излезли из локвата, махат си опашките, да се бранят от мухите и като мине някой човек, оцапат го и после, ако каже, че е чист, казват: „Виж колко петна има, и той е като мене“. Той не знае, че той го оцапал. Та ще се отучите да си махате опашките. Махането на опашките, аз казвам: Умът е една опашка. Говедата като мислят, то е умът, не че умът е опашка, но щом ти мислиш как да се освободиш от мъчнотия, умът е една опашка, която те брани от тия препятствия които са около тебе. Следствие на това, като се браниш от тях, може да направиш някаква пакост.

ЖЪЛТИЯТ ЦВЯТ.

„Мъдростта, която е отгоре, първо е чиста, после мирна, приветлива, благопокорна, пълна с милост и добри плодове, безпристрастна и нелицемерна.“

Като мислим върху тия думи.

ЗЕЛЕНИТЕ ЛЪЧИ.

„Просете и ще ви се даде. Търсете и ще намерите. Хлопайте и ще ви се отвори, защото всеки който проси приема и който търси намира, и който хлопа, ще му се отвори.“

Някой път не можете да бъдете богати. За богатството трябва да хлопаш.

СИНИТЕ ЛЪЧИ.

„Аз Съм Истината. Законът чрез Мойсея бе даден, а благодатта и Истината чрез Исуса Христа. А когато дойде Духът на Истината, Той ще ви настави на всяка Истина. Духът на Истината е, Който от Отца изходи, Той ще свидетелствува за Мене. Вярата ви и надеждата ви да са в Бога.“

Ето и за ВИОЛЕТОВИТЕ ЛЪЧИ един стих.

„Ето давам ви власт да настъпвате на змии и на скорпии и над всяка сила вражия и нищо няма да ви повреди. Има някои от стоящите тук, които няма да вкусят смърт, докле не видят Царството Божие, дошло в сила“.

Значи ти не можеш да бъдеш силен, ако тебе ти липсват виолетовите лъчи.

Сега БЕЛИТЕ ЛЪЧИ.

„Чисто и непорочно благочестие пред Бога и Отца е това: Да прегледува сираците и вдовиците, и утеснението им, и да пази себе си неосквернен от света. Всинца ние от Неговата пълнота приехме и благодат за благодат. Да почнем от начално учение Христово и да се водим към съвършенство. Пристъпихме до гората Сион и до града на

Бога Живаго, Небесният Йерусалим и до безчетните ангели при тържеството на църквата на първородните, които са написани на небесата и при Бога съдникът на всичките, и при духовете на праведните, които са стигнали до съвършенство.“

Казвам: Сега вие сте на земята в това училище да се учите и мислите по някой път – Може ли човек да бъде праведен? Ти праведен без Любов не можеш да бъдеш. Правдата има за подтик Любовта. Правдата започва от Любовта. Ако искаш да бъдеш праведен, само Любовта ще ти даде подтик. Добър, без Мъдрост ти не можеш да бъдеш. Някои искат Любов. То е неразбиране на въпроса. Любовта отстъпва на Мъдростта. За да бъдеш добър, Мъдростта трябва да дойде. Това са двете точки. Това е Божественото. Защото Писанието казва, Апостол Павел казва, че плодът на Духът е Любов. Той разглежда Любовта като плод на Духа. Казано е също, че Бог е Любов. От Бога е излязъл Духът, а от Духът е излязла Любовта. Любовта, която ние трябва да разбираме. Любовта, която трябва да внесе правда в света най-първо. Отношения трябва да има. Дотогава, докато човек мърмори, има някои мърморковци, ти седиш, но има едно същество, което постоянно мърмори в тебе и знаеш как мърмори. Лягаш – мърмори, ядеш – мърмори, ставаш – мърмори, навсякъде едно същество кряка, недоволно е, с нищо не може да го задоволиш. Аз го наричам един въплътен дявол. Апостол Павел се оплаква от него, с човека върви: „Имам един трън в плътта“. Откъдето и да влезеш, той ще те използува, все ще се покаже около. Без да искаш, пак ще се покаже.

Та казвам: Трябва да се изучава човек. Вие седите и мислите, че знаете, много работи знаете. Вие знаете онзи път, по който сте минали. Но не знаете пътя, по който отивате. Казвам: Зная пътя който съм изминал, но пътя, който има да изминавам него не зная, следователно, този, изминатият път може да ви помогне за онзи,

който ви предстои, само да се приспособи. Ако се заблудите чрез този път, който знаете, ще го научите като минавате през него. Сега вие минавате един мъж, в мъжка форма, една жена, в женска форма. Дойдете до жената имате една представа – туй, което не е. За пример: Какво отношение има между една форма и нейната сянка или какво отношение има между една причина и едно последствие? Казвате: „Всяко последствие има своята причина“. Хубаво, така е, но по какво се отличава последствието от причината, защото ако една причина не може да произведе едно последствие, причината не може да се прояви. Или ако едно последствие се е проявило, зад него седи една причина. Какво отношение има между причината и последствието? Вземете, един човек вземе семе, посади го в земята. Причината е той. Тази семка израства, това е едно последствие. Сега тази ябълка израства за кого? – За себе си. В нейното естество е да расте. Но ако човек не беше я поставил в почвата, тя не можеше да се прояви. В дадения случай, човек става една причина за семката да се прояви. Тогава щом се прояви причината, най-първо тя ще се ползува от туй последствие. И следователно, какво ще стане тогава, ако се ползува причината. След като изям първата ябълка, изям ябълката и пак посея семките, следователно туй дърво ще започне да расте и да се размножава. Когато причината използува последствието, тогава семките растат. Ако някой използува и няма никакво растене? Най-първо трябва да правиш едно добро, то е причината, ти трябва да се ползуваш от доброто. Или ако ти сам не можеш да се ползуваш, тогава ще дадеш на Божественият Дух, Който те ръководи. Божественото казва: „Тъй както постъпваш не е право“. Да приемем, вие сте двама съдружници и двамата работите. Да допуснем на двама души музиканти, като са свирили на някой концерт дават им 400–500 лева. Единият ще каже: „Понеже той е професор, който свири по-

хубаво, ще вземе повече, другият по-малко“. Не ще ги разделят наполовина.

Та казвам: В Любовта, в живота, всякога човек трябва да постъпва справедливо. Тъй постъпва Бог. Сега вие искате да ви изведем една мисъл. Вие искате да бъдете някой път добри, то е механическо разбиране. Ти не можеш да бъдеш добър, защото ако в тебе не дойде Божественото, ако Божественото не се застъпи като причина, ако Бог със Своята Мъдрост не се застъпи, ако Неговият Дух не дойде, как ще бъдеш добър? – Ако Бог в тебе не дойде, ако Неговият Дух не дойде, ако Любовта не дойде в тебе, тогава ти пак не можеш да бъдеш добър и ти не можеш да бъдеш справедлив. Без Любов в света, справедливост в света няма. Без Мъдрост доброта няма. Това са двете неща, от които трябва да започнете. Прав човек е онзи, който има Любов. Без Любов прави линии не съществуват. Мъдростта представя кривите линии. В една крива линия се изисква повече време да мислиш. Правите линии са Любовта. С нея трябва да започнем, понеже е елементарна. Всеки може да я разбере. Щом дойдеш до Мъдростта, тя вече е по-мъчна. Кривата линия е създадена от безброй прави линии, които имат еднакви отношения, то е законът на съотношението: Както горе, тъй и долу. Нещата, които са в Божественият свят, така трябва да бъдат и в човешкият свят. Както са в човешкият свят, така трябва да бъдат и в Божественият свят. Или да се обясни практически. Допуснете сега как може да бъде. Допуснете, че сте изгубили 10 хиляди лева. Ти се безпокоиш, че си ги изгубил, но нищо в света не се губи. Първият принцип, науката казва, че нищо не се създава и нищо не се губи. Ти казваш, че си изгубил 10 хиляди лева, те са пак в света. Ако ти беше ясновидец, имаше туй зрение, щеше да знаеш къде си ги оставил. Ако ти обичаш този човек, който ти взел парите, има съотношение. Този човек ги е скрил, за да намериш парите си. Сега научно – той ги взел тия пари, като ги взел

той станал по-тежък. Следователно, всеки, който тежи повече, взел парите, той не е горе, той е долу. Ако знаеш 10 хиляди лева колко тежат и ако знаеш той каква тежест има, ще знаеш колко е потънал. Всичко в света има област. Нещата според тежестта така се настаняват. Този човек, за да го накараш да ти даде парите, ще го повдигнеш към себе си. Като го качиш нагоре, на един наклон, той ще ти върне парите. Казва: „Ще ми простиш, аз ти откраднах парите, аз ги взех". Ако го поставиш по-долу от себе си, няма да ти върне парите. Вие искате да поправите една своя погрешка. Тази погрешка ще я извадите навън. Не да се критикувате, но ще видите от една погрешка, какво добро може да извадите. Вземете в човека има две чувства. Едно чувство на самоуважение, от което произтича гордостта и едно чувство на общителност, от което произтича тщеславието. Каква е разликата между горделивият и тщеславният? – Горделивият стои мълчалив, той никога не говори за себе си, но иска всичките хора да признаят, че той е нещо, а пък тщеславният, той е един тъпан, дето ходи бие тъпана. Петелът, който пее, той е тщеславен, не е горделив. Той се качи на плета, ще изкукурига, това е тщеславие. Тщеславие има и в пауна. Паунът като се види, обърне си задницата и извика „тър-тър-тър". Като дойдете до единственото горделиво същество, гордост има в него. Например, в мечката има горда походка, горделивите хора са много тежки. Горделивият ходи важен, върви с патерица, поглежда горделиво. Често като се разгневите, дойде гордостта. Казваш: „Знаеш ли кой съм аз?" – Мъж или жена.

(...) Един ученик трябва да търси учението на своя учител, който може да го оцени дали той е един от способните ученици. Защото ние достойнство имаме, когато сме справедливи. Правдата дава достойнство на човека, Любовта дава достойнство на човека. Щом любиш, трябва да имаш достойнство, щом имаш доброта, трябва да имаш знание. Човек, който иска да бъде мъдър, да добие знание,

трябва да е добър. В окултната наука, ти не може да добиеш тайните на природата, ако не си добър. Природата доверява своите тайни, знанието, скритите работи само на онези, които са добри. А пък Любовта е врата, тя поверява благата на живота на онези, които са справедливи. Следователно, добрите хора в света, справедливите хора в света, те са производни точки, това са синовете и дъщерите. Тогава доброто какво е, син ли е или дъщеря? – Значи в себе си казвам, непременно трябва да имаш една дъщеря, и непременно трябва да имаш един син. Ако нямаш дъщеря, коя ще бъде дъщерята? – Доброто ще бъде синът ти, а дъщерята ще бъде справедливостта. Имаш дъщеря, доброто не може да го имаш на мястото на справедливостта и справедливостта не можеш да я имаш на мястото на доброто. Те са неща, които можеш да опиташ в живота си. Казвам: В съвременната психология ги смесват. Мислят, че един човек, ако е любещ, той може да бъде и справедлив, и всичко може да бъде. Какво място може да има Мъдростта? – И какво място може да има Истината? Казваме: Бог е Любов, Бог е Мъдрост, Бог е Истина. Или казано другояче, Любовта, Мъдростта и Истината съставят трите основни неща в живота, чрез които Бог се проявява. Между Любовта, Мъдростта и Истината нищо друго не може да влезе. Ако ти имаш Любов, ако ти имаш Мъдрост и ако ти имаш Истина, то е единствената реалност, на която можеш да разчиташ. Нищо не може да се вмести, да ги раздели. Сега може да градиш навсякъде с тях. Дето и да идеш никога не губят своята цена, своята сила, своето добро. И никога не губят своята справедливост. Та казвам: Всякога трябва да съпоставяте. Ако сте справедливи, Любовта функционира във вас. Защото в даденият случай Любовта е майка на справедливостта.

Сега тия мисли са отвлечени работи и казвате: „Не ни интересуват. Трябва да се яде, тук дрехи трябват, къщи трябват“. Друг

един закон има в света. Светът е създаден, трябва да се подобри. Бог създаде света да яде, но трябва да знаем как да ядем. Казваме: „Трябва да се живее“, но трябва да знаеш как да живееш, то не е така проста работа. Казва: „Трябва да се обличаме“. Трябва да знаеш как да се обличаш. Аз бих желал всеки човек да има по един нов костюм. Понеделник нов костюм, вторник нов костюм, сряда нов костюм, четвъртък, петък, събота, бих желал всеки месец да имате по един нов костюм. И бих желал в годината да имате пак по един нов костюм. Всеки ден като имате по един нов костюм, в годината да имате триста шестдесет и пет костюма. Ако сте бедни, тогава 7 костюма. Който е по-заможен, да има 12 костюма. А ако сте от големите богаташи в света да имате 7, 12 и още 365 костюма. Колко правят? – (384.)

Вземете (числата) тъй, както сега разбирате. Казвате единица, или двойка или тройка. Ако е по отношение на тежестта, единицата е по-малка от двойката. Всякога двойката е по-тежка. Но ако отделите, кое е по-дребно, единицата или двойката. Двойката е направена от две единици. Единицата в даденият случай по обем е по-малка. Две единици събрани на едно място образуват една двойка. Та казвам: Най-първо трябва да проучвате света на реалностите. В човека, в природата съществуват две реалности: едната реалност е инертна, другата е крайно подвижна. Съвременните учени хора казват, че среброто може да се превърне в злато, но в природата съществува едно злато. Златото си има баща и майка. Златото се ражда тъй както се раждат плодовете. Сега вие можете да произведете от среброто злато, възможно е. Вие може да съедините една кобила и едно магаре, и да образувате катър. Но то ще бъде нито магаре, нито кон. Та и природата за да ви покаже, че не сте вървели по правият път, направила тия производните неща безплодни. Катърът, катър остава. Туй, което остава, то не продължава, то е осъдено на смърт, то си остава същото. Няма бъдеще. Някой човек иска да бъде силен в света,

той е един катър. Ти като силен човек, този биеш, онзи биеш и един ден тези хора ще се съединят и ще те унищожат. В дома най-първо бащата мисли, че е силен. Казва: „Ти не знаеш ли, че аз съм силен“. На тоз една плесница, на онзи една плесница. Той не бие музикално. Защото като удари една плесница, той казва: „Тук има пет тона“. Колко тона има? – Пет цели тона и един полутон. Бащата като удари една плесница, ще даде пет на сина си, а половината задържа за себе си. Той като удари, ще почувствува, ще го заболи синът. И той, като че половината не го е оставил. И той разбира, че не си струва да се бие. По някой път като удари бащата, петте тона ги предаде и ако не знае как да предаде и половината тон, ще остане заради него. Половината тон е справедливостта. Ти искаш да удариш някого, но като капелмайстор трябва да разбираш, трябва да знаеш да предадеш правилно тона. Ако искаш ти да предадеш, трябва да видиш този тон, който влиза през ухото. Най-първо трябва да предаде една физическа енергия. Първата кост от рамото до лакътя. След това трябва да предадеш духовна енергия, втората кост от лакътя до китката и най-после трябва да предадеш умствената енергия – китката. Тази енергия се изразява в китката. Тази част, китката, представлява умствената енергия. Ръката от рамото до лакътя представлява материалната (част), от чисто физически характер, после имате духовната и най-после имате умствената. Тук рамото ще влезе в ръката. Някой художник иска да рисува. В изкуството, ако той не разбира, онзи великият художник, той иска да нарисува хубава картина, той трябва да предаде три качества. Материя трябва да има, с която трябва да състави боите; трябва да знае тия бои как да ги съпостави, после каква линия, какъв израз трябва да даде. Та казвам, ще вземе участие цялата му ръка. Аз като видя един художник, зная ще може ли да рисува или не. Такъв цигулар като видиш близо държи ръката до цигулката, той не може да свири, който държи близо ръката. Ръката трябва да бъде

крайно свободна. Очите трябва да бъдат крайно свободни. Носът изгубил своята подвижност. Ушите изгубили своята подвижност. В животните туй ухо се върти. Сега само очите са останали подвижни. Но има едно бездействие, че и те не гледат, не се въртят очите, но главата въртят. Очите трябва да играят. Ще гледаш нагоре, надолу. Защо трябва да се молиш? Всеки човек който се моли, има здрави очи. Онзи, който престанал да се моли, ще му престанат и очите. Ти искаш да се молиш, затвориш очите си. Но веднага по един естествен път подигнеш очите си нагоре. Като дойдеш в естественият живот, гледаш към земята. Туй движение нагоре и надолу дава подтик. Казваш: „Няма да се моля!" – Ще ти отслабнат очите. Всички вие, на които са отслабнали очите, не се молите. Седнеш ти, ще концентрираш ума си. Ще концентрираш сърцето си. Ще концентрираш волята си. Те са здравословни положения. Казвате: „Празна работа". Не е ли празна работа човек да носи пари. Тогава кое е пълното в живота? – В края на краищата остава само Любовта ни към Бога, вярата ни към Бога и надеждата ни към Бога. Трите основни неща. Във вярата ние имаме вече мъжкият принцип, в Любовта имаме женският принцип, а в надеждата, това са децата. Надеждата е родена от Любовта и от вярата. Затуй ние туряме надеждата в света в Божественият свят. Истината е синът. Ако вие не обичате, казва: „Любете Сина". Синът означава Истината в Божественият свят. Той е Истината, която спасява. А при сегашните условия на вас ви трябва сила. Сила трябва на човека, за да победи. Не само му трябва сила, нему му трябва и топлина. Каква е разликата между топлината и светлината. Светлината действува в човешкият ум, топлината разширява телата, а светлината разпространява. Туй, което разширява е топлината. Туй, което разпространява е светлината. Светлината отива по-далеч, отколкото топлината.

Та казвам: Ние като не разбираме този вътрешен закон, някой път в нас се образува по-голяма топлина. Някой път нас не ни е потребна толкоз светлина. Тогава се зараждат болезнени състояния. Щом се подигне температурата на 41 градус, тичаме да отнемем. Ако светлината не се разпространява, тя става много малка и ослепителна, и тогава ярката светлина ослепява. Очите на човека още не са приспособени. Да кажем в една окултна школа или в една мистична школа има един нов начин за живеене. Дойде някой човек, тебе ти е приятно да го видиш. Този човек добре живее. Всичките ония плодове, които се раждат на дървото стават приятни. Щом един плод го снемеш от дървото, на което е седяло една, две, три, четири, пет седмици изгуби тази свежест. Докато сме на дървото, не се откъсвайте от Божественото дърво. Дървото на живота, което раждало 12 плода, то съставлява една велика наука, 12 плода на туй дърво на живота. Всеки един плод си има свои качества. Не се откъсвайте преждевременно от дървото на живота. Как ще се откъснете? – Като казвате: „Животът ми няма смисъл“, ти си се откъснал. Щом си на дървото, не се бой, макар и зелен да си, каквито и мъчнотии да имаш, както и да те огъва света, Божественото ще се погрижи за тебе. Киселият и стипчив човек хубав ще излезе. Аз да ви подпиша 101 на стотях. Но щом ти капнеш преждевременно от живота, тогава никой не може да гарантира. Вятърът ще си играе, ти ще започнеш да гниеш и животът ти ще се обезсмисли. Затуй най-първо стойте привързани. Любовта е, която държи плода на дървото, а пък Мъдростта е, която изпраща всичките благоприятни условия за растеж и най-после иде Истината, иде господарят на това дърво и ще те откъсне. Ако Бог те откъсне, не бой се, твоят живот ще има смисъл. Казвам: Всички вие трябва да узреете на Божественото дърво. Понеже хората ядоха от дървото на познанието добро и зло, тогава хората окапаха преждевременно. И направиха всичките погрешки. Някой се стреми

да стане учен човек. Като станеш учен човек какво ще стане? Представете си, че един кон пожелае да стане голям и силен. След като стане голям и силен, ще го хванат хората. Казват: „Силен кон, я го докарайте тука, стотина, сто и петдесет кила може да носи“. Силните хора ги впрягат. Силните ги товарят и носят тежки товари. Мислиш, че като станеш учен човек нещо ще придобиеш? – Не. Ще те впрегнат. Има други сили, които ще те впрегнат. И ти ще вършиш онова, което не искаш, и ти ще бъдеш онова, което не си. Затуй някой път е по-хубаво да бъдеш мушица, отколкото един слон. Като мушица ще кацаш на някоя цвете, но слонът никога не е свободен като мухата да кацне. Като тръгне, по определен път ще върви. Малката мушица може и по сламката отгоре да мине, но слонът не може да мине. Та казвам: Хубаво е да бъдеш слон, но по определен път ще се движиш. И когато искаш да придобиеш вътрешната свобода, трябва непременно да бъдеш малка мушица, една пеперуда, окичена със своите дрехи, да ходиш от цвят на цвят и да благодариш на Бога, че си мушица. Бог създаде тия цветя заради тебе. Ти си облечен хубаво. Слон лесно можеш да станеш, но от слона, пеперуда мъчно можеш да станеш. Малкият плод може да узрее. Но узрелият плод не може да се върне. В него трябва нов процес – да сееш тази семка, да изникне и постепенно да се превърне в първоначално състояние. Казва някой: „Аз съм много прост, искам да стана светия“. Не бързайте да станете светия. Няма по-тежка работа от светийството. Ти искаш праведен човек да станеш. Че всеки ден може да бъдеш праведен. Аз гледам по някой път как се безпокоят хората. Един свещеник върви, срещне един просяк, бръкне в джоба си да извади пари. Българинът го пита: „Как ти е името? Мен ми е много приятно, че си ме намерил. Откъде е баща ти, майка ти?“ Този бедният човек, защото бедните, просяците са много учени хора. Той гледа към земята, да вземе. После търси друг. Ти на него повече не му давай, но

му кажи: „Заповядай у дома, мен ще ми бъде приятно да ми дойдеш на гости. Елате в сряда“. Той гладувал два деня, още няколко часа нека гладува. Той като погледне ще каже нецензурна дума. Аз съм ги слушал.

Не бързайте да задоволявате вашите желания и мисли като просяците. Задоволете ги, но всяко нещо на своето време. Ние сега всинца имаме един неестествен начин на живеене. Усещаме постоянно нещо, което казва: „Не е така“. Като се събудиш сутрин, като си легнеш на дясната страна, да не си се обръщал. Ти се обърнеш 10 пъти, ту на лявата, ту на дясната страна. Като легнеш на дясната страна, (да) се събудиш пак така, веднага стани. Ти легнеш, събудиш се, драснеш светлината и пак легнеш. Станеш сутринта, казваш: „Не съм разположен духом“.

Мислете, че Бог е промислил всичко заради вас. Няма нещо, което Бог да не е предвидил. Само едно нещо пазете в ума си. Бог ви е пратил и иска от вас да учите. Да обичате нещата както Бог турил тяхната цена, така и вие да оценявате тяхната цена. Стана аз сутринта, погледна, оценявам деня. Като изгрее слънцето, приятно ми е, зная какво е. Зная какво носи слънцето и за другите хора. Вие сутрин не сте наблюдавали. С кое око гледате на слънцето, с лявото или с дясното. Казвате: „Това ни е останало“. Някой се ококорил. Аз ако бих посрещнал слънцето, бих си замрежил очите, малко да са отворени, да влиза малко светлина, защото през целият ден ще го гледам изгревът на слънцето. Срещам един човек, искам изведнъж да го позная какъв е. Ти го безпокоиш с това. Аз като срещна един човек, той е богатство на Бог. Този човек, който аз срещам, той сам себе си не познава. Богатствата, които има, не ги познава. Срещам мнозина да казват: „Загазихме, нищо не струвам“. Казвам: Можеш ли да се размениш? Нали казваш нищо не струвам. Казвам: Продаваш ли се, понеже казваш, че нищо не струваш, колко искаш за себе си? Щом

нищо не струваш, аз ще те купя. Да ти дам един милион, ще ми станеш ли роб? – Няма да имаш своя воля, но моето каквото ти кажа. Ще ядеш, ще пиеш, каквото искаш, но ще правиш каквото ти кажа. Имате голямо богатство. Непременно трябва да влезе в душата ви една благодарност. Ние сме същества, които не оценяваме великото добро, което Бог е вложил в нас. Някой казва: „Да бяхме по-млади". Сега сте млади. Не сте много стари за мене. Казва: „Знаеш ли колко години съм? – На 60 години." Мене ми е смешно. То е самохвално дете. На 60 години, той е бебенце. Ако идеш на слънцето има 60 земни години, каква част съставляват от една слънчева година. Една слънчева година съдържа 20 хиляди земни години. 60 години какво са при една слънчева година? – Съзнанията на тия същества, които живеят там е друго. Друго понятие, друго схващане имат за живота. Казвам: Какво говориш за 60 години. И 10 хиляди години са нищо. Разбирам една слънчева година да имаш, 20 хиляди години, (тия) понятия, с които мерим нещата, този мащаб е много малък. Трябва да бъдете щастливи и здрави, и какво ви трябва още. На щастието и здравето какво му трябва? – Аз бих ви казал: Благообразие. Щастие, здраве, благообразие и красота. Щастливият живот, здравият живот, в себе си трябва да имат красота. Красотата е външна страна. Когато ние сме щастливи, когато ние сме здрави, трябва да бъдем красиви. Понеже красотата е възнаграждението. Като се погледнем в огледалото, да бъдем красиви. И ние да се радваме на доброто. Когато аз правя добро, аз се радвам на Божественото вътре в мене. Аз считам, че в мен се проявява Божественото. И вие по същият път вървите. Аз не казвам, че вие не вървите. Не трябва да заставим Господ да ни каже: „Аз съм недоволен от вас". В Бога няма недоволство. Нашето недоволство се отразява върху лицето на Бога и виждаме, че е недоволен. Когато Господ ни покаже, че е много недоволен, става едно отражение на самите нас. Когато някой път виждаме, че сме много

добри, туй е отражение на Бога. Бог се отразил в нас. Казваме: „Колко сме станали добри!“ Това е Господ. Когато виждаме лошите страни, то сме ние. Когато виждаме добрата страна, то е Бог в нас.

Желая огледалото да бъде хубаво полирано, да виждате Божият образ и да ви каже, че сте добри.

Отче наш

39 лекция, държана от Учителя на 8 септември 1937 г., сряда, 5 ч.с. София – Изгрев

КАМЪЧЕТО ПОД ЕЗИКА

Отче наш

Чете се темата: „Отношения на правите и криви линии“.

Пишете тогава: „Ползата от чесъна и лука“.

Правите и кривите линии, това са резултат на нещо, но едва сега се зачеква. В геометрията имат съвсем друго значение. Природата си служи с прави и криви линии.

Казвам: Започнете да изучавате числата, които са образувани сега в аритметиката. Например имате 35. Ако туй число го обърнете, задното число турите отпред, а 3-те турите отзад, колко ще имате? – 53. Първо имате 35, а после 53. Да кажем имате 66. Тогава как може да обърнете? Като го обърнете туй число нито се увеличава, нито се намалява. Имате 11. Както и да го турите, все същото остава. Имате 22, 33, 77, 88, но 87 веднага законът работи. Сега какво заключение бихте извадили? – Имате 35, значи синът е отпред. 3-те означава синът, а петте е майката отзад. Но ако турите 5 отпред, а синът отзад, числото се увеличава. Тогава какво ще извадите? – Че когато синът е отпред, числото има една величина, но когато майките са отпред, числата се увеличават и то по отношение на 3 и 5. Да кажем в числото 12. Едно е бащата, две е майката, 3 е синът. Имате числото 32. Синът е отпред. Турите майката отпред, но числото се намалява. Какво показва? – Че синът е по-умен от майката. Всички числа, които увеличават, са по-умни. А всички числа, които намаляват, не са така умни. Заключението какво е? – Те са съвсем произволни. Как ще докажете, че туй е така? Вие казвате, че някой човек е прав. Представете си, че имате два камъка с еднаква величина. Да допуснем, че имате два камъка, единият прост, а другият скъпоценен, и двата тежат по 100

грама. По какво се ценят тия камъни? – Не по своята тежест, но друго едно качество, с което се ценят. Колко пъти сега онзи, скъпоценният камък от 100 грама е по-скъп от простия камък, който също е 100 грама? Но сега този скъпоценният камък може да изкуси човека, а простият камък няма да го изкуси. Той няма да накара човека да го краде. Но скъпоценният камък ще те изкуси да го откраднеш. Питам сега: Защо е това така, отговорете ми? – Защо искаш да откраднеш скъпоценния камък? – Защо се изкушаваш да го откраднеш? Ако е прост, не искаш да направиш никакво прегрешение, минаваш си спокойно. Някой път вие обвинявате Ева, че яла от плода. Този плод, който Ева яде, беше много скъпоценен камък, че като го видя, очите ѝ се отвориха, че тя го открадна. Първата кражба която направи, е Ева. Този камък беше Божествен. Божествените работи не се крадат. Господ казва: „Няма да ги бутате, те са мои камъни“. Разбира се, вие, жените, благодарение на кражбата на Ева, имате тия нанизи. Ако Ева не беше откраднала този камък, и досега без нанизи щяхте да бъдете. То са заключения. Дали всъщност е така, то е въпрос. Сега някои от вас може да кажете, че така е казано. Всичко, каквото другите казват, то е въпрос дали е тъй. Но казвам: Трябва да правите едно наблюдение върху себе си. Вие постоянно се изменяте, от детинство до сега. Били сте някакво дете, след туй сега сте станали възрастен и не знаете как е станало туй. Всеки ден се оглеждате, и един ден се огледате, погледнете, туй лице беше гладко, красиво, след туй излизат косми, брадата става черна, мустаците черни, а един ден брадата и мустаците стават бели. Вие не можете да си дадете отчет защо тази промяна става в хората. Или да кажем остарявате. Да оставим тия неща, понеже те се отнасят до разните характери. Да кажем, вие се изкушавате да откраднете. Аз имам два скъпоценни камъка, вие искате да ги вземете. Ако вземете скъпоценния камък, аз кипна. Но ако вземете простия, казвам: Нищо, че го взел, но ако вземе

скъпоценния, правя въпрос. Питам себе си: Защо ми става тъжно като вземат скъпоценния камък, а никак не се смущавам, като вземат простия? – И обратното става. Ти като вземеш скъпоценния камък, зарадваш се. Ако вземеш този простият камък, никаква радост няма да дойде. Като вземеш скъпоценния камък, ти се радваш, а у мене се явява скръбта. Но то е по отношение на човека. Ако ти оставиш една кокошка наследница на себе си, на простия камък, на нея безразлично ще бъде дали ще ѝ вземат камъка, тя никак няма да се изкушава. На една кокошка, ако оставиш наследство един хляб, и ако другите кокошки вземат хляба, тя няма да направи въпрос. Обаче човек веднага ще пита: „Кой ми взе хляба?“ – Защото в кокошката няма този навик да търси хляба, в човека го има. Вие казвате: „Защото човек е умен“. Прави се едно различие у човека, но една кокошка. Да допуснем, че този скъпоценния камък може да го открадне, защото някой път, ако е малко скъпоценното камъче, кокошката може да го глътне. За храносмилане по някой път тя взема такива камъчета. Какво ще ѝ допринесе на тази кокошка, ако тя глътне скъпоценния камък? – То ще допринесе за нейното храносмилане. Ако ти откраднеш някой скъпоценен камък и го туриш на врата си или го направиш на пръстен, и на теб ще ти допринесе нещо. Казваш: „Откраднаха ми камъка“. Ами тия, които отиват да събират от Африка всичките тия камъни, не са ли крадени? Всичките камъни са все крадени, никой не е искал позволение. И златото е крадено, и камъните са крадени. Всичките неща са крадени. А ако ни го откраднат, става ни мъчно. Вие още не сте мислили върху туй. Значи сега Господ е позволил, кому е дал документ? – Тук държавата някой път дава право някому да експлоатира нещо, (но) никой няма документ, че му са подарени камъните. Счита, че някой запазил някакъв периметър, взел го от държавата, но в края на краищата всичките скъпоценни камъни, които сега изваждат, тези, които ги

крадат, те са слуги, господарят никога не краде. Тези, които крадат, бъдете уверени, камъните за тях няма да останат. Всичките камъни са приготвени за тези, които ще дойдат, които ще бъдат наследници на земята. Всичкото богатство е за тях. Защото всичките други хора само ще употребяват скъпоценнните камъни, може да ги употребяват, но те ще ги оставят за наследство на онези, на които принадлежат. Писанието казва, че на онези, наследниците, на всеки са дали по едно камъче. И туй камъче някой казва, че трябва да се държи под езика. Докато държи човек камъчето под езика, всичко върви добре, щом изгуби своето камъче под езика си, работите не му вървят вече. Вие седите и мислите какво да правите. Ами че толкоз богатство Бог е турил в главата ви, богатство в сърцето ви. Вие не търсите вашето богатство в ума си. Вашето богатство е доброто, което имате. Другото богатство, което имате в сърцето си и него не търсите. За пример, често вие отивате да ви врачуват, когато имате един врачувалник вътре във вас. И той е отличен, първокласен врачувалник. Вие ще идете някъде да плащате да ви врачуват и после ще кажете: „Не можа да ми познае“. Сега отивате някой път, някой иска да знае дали той (ще бъде) богат човек. Щом има ум, богат ще стане. Щом няма ум, никакво богатство няма. Казва: „Добър човек може ли да бъда?“ Щом имаш сърце, добър можеш да станеш, щом нямаш сърце, добър не можеш да станеш. Щом имаш ум, умен можеш да станеш, щом нямаш ум, умен не можеш да станеш. Някой пита: „Добър човек ли съм?“ – Щом имаш сърце, добър човек можеш да станеш. Сега казвате: „Богат човек може ли да бъда?“ –Вие поддържате, че сте родени от Бога, че Господ е ваш Баща, същевременно знаете, че сте сиромаси. Аз се чудя как е възможно, синът на един богат да бъде сиромах. Ако той е сиромах, аз вадя заключение – той не слуша баща си, изпъдил го баща му, оставил го да работи. Казва: „Защо баща ми не иска да ми праща пари?“ – Щом баща му не иска да му праща

пари, има нещо. Щом сте сиромаси, аз ви казвам на вас. Изправете отношенията към вашия баща. Дотогава, докато вие не изправите вашите отношения към баща си, ще сте болен. Казвам: Как ти си син Божи, как си болен? – Казвам: Оправи отношенията към Баща си и ще бъдеш здрав. Ама хората имат лошо отношение към тебе. Изправи отношението към Баща си и хората ще имат друго отношение към тебе. Защото в един дом, когато синът не е умен, не почитат бащата. Всичките слуги не го почитат и всичките слугини не го почитат.

Казвам: Сега трябва да имате една нова мярка за нещата. Мерките, с които мерите нещата, са относителни. Вземете в нашата система за теглене. Ти туриш 100 грама, да кажем едно кило. От 1 грам, до 1000 грама, 1 кило е мярка. Значи най-после ще дойде едно кило. Но като имате 2 кила, едното кило не може да бъде мярка. Имате 1 грам, 2, 3, 4, много мерки имаме. Някъде имаме 2 кила, някъде 1/2 кг., някъде 10 грама. Та казвам сега: Каква е вашата мярка, с която мерите всичките работи? За пример, че един човек е добър, мярката е друга. Най-първо аз чувствувам този човек. Аз меря светлината чрез очите. Чрез очите познавам, че е светъл, а огъня познавам чрез чувствата, чрез ръката познавам колко е горещ огъня, или не. Значи с ръката може да позная топлината, но с ръката не мога да позная светлината, а с очите мога да позная светлината. После, какво е звукът. Него с окото не мога, но с ухото мога да позная и да направя различие какъв е звукът и какъв е неговият смисъл, има ли някакъв смисъл или няма.

Та казвам: Погрешката по някой път е, че искате всичко да разберете с очите си, всичко донякъде можете да познаете, но с очите си не можеш да познаеш един човек колко е добър. С очите си донякъде можеш да познаеш. Но с очите си ти не можеш да познаеш колко добър певец е. Там само с ушите си може да познаеш, има известни принципи на възможност. Но всъщност, в реалността как

трябва да пее, само ухото може да даде една правилна представа. Та по някой път вие, хората, туряте една и съща мярка. Всичките хора не са еднакво добри. Какво подразбирате? – Добротата в човека расте и се развива. Значи всичките хора не са еднакво добри, но то е на степени, не са еднакво добри. И всичките хора еднакво умни не са, степени има. Но всеки един човек има една възможност да бъде добър. Ние казваме, че не са еднакво добри. Двояко значение има. Значи единият е по-добър. Но по отношение на силата е по-добър. Единият човек има сила да даде повече. Другият дава малко. Вие всякога считате, трябва да извади 5 стотинки, да ви даде толкоз, колкото има в джоба си. Ти казваш: „Как му се откъсна туй.“ Считаш, че не е добър човек, понеже малко дава. (Искаш) да е щедър, да извади една банкнота от хиляда лева. Добрият човек е щедър. Единият наричат щедър, другият го наричат скъперник. Може да е право, може да не е право. Ако аз съм свършил една работа за 5 лева, че ми дават 6 лева, съответствува на работата. Ако на някого плащат 1000 лева, той свършил работа за 1000 лева. Ти отиваш при някои хора да ти дават, трябва да си свършил някаква работа. И в света на умните хора, на добрите хора, винаги плащат повече. На глупавите всякога плащат по-малко. Та ако вие сте баща, ни най-малко няма да оставите вашето наследство на вашия глупав син, всякога бащата на най-умният син оставя. Като погледне сина и дъщерята, той на онези, които най-много обича оставя. Ако бащата в един дом обича повече сина, има причини. Каквато и да е, казваме ние. Ако обича някого, той не обича глупавия. Яков обичаше Йосифа повече. Йосиф беше най-умният от всички братя. Бащата казва: „Не е слабост“, но защо обичаше Яков Йосифа, де се крие причината? Защото онази, от която се роди, той я обичаше. Заради нея 7 години пасъл овцете. Обичаше той Йосифа, защото обичаше майката на Йосифа и заради тази майка обичаше Йосифа. Всички казват: „Кой е Йосиф?“ – Ако Яков не

обичаше майка му, и него нямаше да обича, следователно правя заключение. Ако някои има 2-3 жени и има деца от тях, и чието дете обича повече, нея обича повече. Сега то са разсъждения, за да се освободим от някои противоречия. Вие казвате: „Не ме обичат хората“. Трябва да има защо да те обичат. По-хубаво питайте: „Обичат ли вашите майки?“ Ако майката обича сина си, законът е пак същият. Казвам: Тя обича баща му, слабост има. Обича бащата, затова обича и сина. Питам тогава, ако вас Господ ви обича, могат ли другите хора да не ви обичат? Сега вие се освободете от сегашното неразположение, да ходите и да се месите в чуждите работи. Казвате еди-кой си обича някого. Ако някой обича някого, търсите причината защо го обича. Той обича, но зад него има друг. Вие много повърхностно гледате на работата, тази обич не е от сега. Сега намерете онзи закон, който ръководи работите. Тъй както сега вървим, тази Любов, която имате няма да мине няколко години, ще се изгуби, понеже искаме да намерим една Любов, която не се губи. Любов, която трябва да расте и да се развива. Ние търсим онази Любов, онази Мъдрост, онази сила в света, която трябва да ни подмлади, да ни възкреси, да ни повърне живота, да ни направи умни, добри и силни, туй търсим ние. Аз като говоря за Любовта, казвате да се спасим. Не е въпрос за спасение. Всичко онова, което ние сме изгубили досега, само по три пътя можем да го намерим: то е пътят на Любовта, пътят на Мъдростта и пътят на Истината. Това са пътищата, по които загубеното или всичко онова, което Бог е вложил в нас, само по тия пътища можем да развием нашите добродетели. Ако ти не обичаш, твоето сърце ще изсъхне. Като изсъхне, нищо няма в него. Ако ти не мислиш, твоят ум, твоят мозък ще изсъхне. Та казвам: Вие искате да имате красиво лице. Искате да имате красиви ръце, че ръцете са един признак на правдата. Правдата е образувала човешките ръце. Ти ако искаш да бъдеш справедлив, всякога трябва да проектираш правото навсякъде,

където минеш. Като видиш някъде криво, трябва да го оправиш. Искаш да бъдеш добър, няма да ходиш ти да се кривиш, но ще стъпваш, то е хубавото. Ще стъпваш право и каквато работа вършиш, ще гледаш да я свършиш добре. Като шиеш, някъде много ситно шиеш, някъде много едро. Някъде се навиват, искат по-скоро да свършат работата. Не, не, ще свършиш хубаво. Пишеш някому писмо, когото обичаш, на него много внимателно пишеш, когото не обичаш, пишеш бързо. Накрая гледам някое писмо е започнато идеално и накрая дошъл, че го събрал едно до друго и после се извинява, че книга нямало. Не, като пишеш писмо, тури два листа, три листа, но изпиши едно хубаво писмо и знай, че един ден всичките любовни писма, които сте писали, ще ги четете, на кино ще ги имате. Един ден всичко, каквото сте вършили, ще го видите на кино. Сега се срамувате да не го знаят другите. Един ден вашите приятели ще ви поканят на гости и ще ви турят на филма. Какво ще бъде вашето положение? – Писанието казва: „Онези, на които Господ прости греховете, тия лошите филми ще ги заличи. Известни лоши филми ще заличи, а каквото на филма е красиво, ще остане“. Лошите работи ще се заличат, само хубавото ще остане, че като дойдете там, ще въздъхнете. Лошото във филма няма да го има. Но който не се е покаял, между хубавото и лошото ще излезе.

Вие сега ще кажете: „Не ни говори за тия работи, за тия слабости“. Човек, който греши, то не е слабост, той е силен човек. Който човек греши, не е слаб. Който не греши, е по-слаб. Но който греши е силен човек. Вие казвате: „Слабост“. Ни най-малко не е слабост. Сила има, от сила греши. Казвам сега: Искате да бъдете богати. (*Учителят взе цигулката*). Сега вашите инструменти да си нагласите. Да си нагласите цигулките. Цигулката започва със завършените плодове. Цигулката показва, че човек е завързал нещо. Цигуларят човек показва, че има нещо в него, което е зреене. Най-

високата страна на цигулката показва, че мислим. Вземете тогава „сол“. Да изпеем думата „Истина“ (*пеем думата „Истина“ – „ми“, „сол“, „до“ и после обратно*) Каква ще бъде разликата? – Изпейте „Тъги, скърби“. Често в музиката усещате, че нямате енергия. Учителят пее „ре“. Искате да мислите – най-простата форма. (*Учителят пее „ми“*). Искате да събудите мисълта. Или да вземете „фа“, „фа“ е за сърцето. Вие искате някой път да хванете някоя работа. Научете се да вземате вярно „до“. Да кажем вземете „долно сол“. (*Учителят пее „сол“, „си“, „до“*). Всеки тон, който е правилен, има сила и мекота. Тонове, които нямат мекота, липсва им нещо. Мекотата е качество на сърцето. Трябва да има чистота. Всеки тон, който не е чист и няма мекота, не е правилен. Чистота и мекота на тона трябва. Ясен трябва да бъде тонът. (*Учителят пее гамата*). Ако вие „ми“ не можете да го вземете, при вас интервалът от времето може да е 1/16 или 1/32. Мисля, че не може да бъде по-бързо. (*Учителят пее бързо: „до“, „ми“, „сол“*). При обикновената музика можеш да пееш криво и ще изправяш. Когато сте най-неразположени, седнете и пейте, докато се измени вашето неразположение, да събудите във вас музиката, понеже ще събудите Божественото. Вие като събудите Божественото в себе си, човешката музика не е построена както другата. Тя е отражение на ангелската музика. Но не е приспособена, нагодена е според трептенията на нашето тяло. Някой път светската музика е нагодена според физическото тяло. Някои низши чувства имат. И песните са такива. Българинът винаги като вземе своите песни, намалява „ми“-то, а увеличава „фа“-то. (*Учителят свири български мотив*). „Фа“-то винаги го увеличава, а „ми“-то намалява. Много ум на човека не му трябва, но парици му трябват. Пък по-малко пари, повече ум трябва. (*Учителят свири български мотив*). Българинът и „си“-то намалява. Като се моли, казва: „И с молитвата тази работа не става“. Като престане да се моли един човек, ще дойде страданието.

Ще действува, и тогава започват миньорните гами. Сега какво искате? Кое ви трябва най-много? Здраве ви трябва най-много. На всинца ви здраве ви трябва най-много. Имате една песен „Сила, живот и здраве“. Може ли да я изпеете? – Тогава я пейте, понеже не сте здрави. Човек трябва да пее. (*Учителят пее: „Какво ще стане от тебе, ти си малко дете, което сега расте, от тебе ще стане млад момък, който в света ще се зове. От мен болестта се страхува, понеже всякога, когато в мене тя идва, все гладува, все гладува, затова я е страх от мене“.*) Човек трябва да пее.

Мото:
Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната Любов.

40 лекция, държана от Учителя на 15 септември 1937 г., сряда, 5 ч.с. София – Изгрев

РЕЧНИК НА ЧУЖДИТЕ И ОСТАРЕЛИ ДУМИ

Акламирам: Одобрявам, поздравявам с шумни възгласи, с въодушевление.

Алеф, а: Име на първата буква в азбуката на староеврейския език.

Аншлус /нем./: Насилствено присъединяване на чужда територия; анеския.

Арахангел вж Архангел

Аржан конте /фр./: Преброени, разчетени пари.

Архангел / гр./: Един от първите ангели

Афоресам /нгр./: Отлъчвам от църквата; отлъчвам от дадена среда; проклинам

Баданосвам: Измазвам с постна боя, с вар; варосвам.

Базиргян /пер.-тур./: Занаячия, търговец, търгаш.

Батал /ар./: Изоставен, запустял; развален, негоден

Билник: вж Бинлик

Бинлик /тур./: Стъклен съд с вместимост 1000 драма, т.е. около 3 литра; дамаджана, билник

Бламирам: Изказвам недоверие и свалям от изборна длъжност.

Букаи /тур./: Окови за кон или затворник.

Варда, вардала: Стража; място където пази стража

Гем /тур./: Юзда.

Гном /нем./: Земен дух в образа на джудже, който живее дълбоко в земята и пази нейните съкровища.

Гуркам: Потапям нещо цяло във вода; гмуркам.

Гьоз-бояджилък /тур./: Хитрец, шмекер, измамник.

Гьотерица, гьотурица /тур./: По споразумение, всички заедно; направо през просото.

Давия /ар.-тур./: Дело пред съда

Дам /тур./: Обор за едър добитък.

Дервиш /перс./: Мохамедански монах; дървен сарашки инструмент, с който се извяват ремъци.

Дерменджия /тур./: Воденичар.

Джигер /перс./: Бял или черен дроб

Дилаф /гр./: Щипци за хващане на огън; маша.

Дискус /гр./: Кръгъл съд на низка поставка, на която се освещава и начупва св. хляб; също такъв съд, който служи за туряне и раздаване нафора или събиране помощи от християните в църквата; събиране помощ по такъв начин.

Дисонанс /фр./: Неблагозвучие; несъгласие, разногласие.

Дръндар: Лице, което се занимава с разбиване на памук, ярина, вълна.

Дубар, дубари /перс./: Измама, хитрост

Дълнал, задълнал: Задълбочил.

Енервирам /гр.-фр./: Нервирам, дразня.

Епитимия /гр./: Църковно наказание.

Епитрахил /гр./: Архиерейска и свещеническа тясна и дълга одежда, която при служба се слага на шията.

Живиница: Рани от болест на жлезите, които стават най-често по шията; заушка и др.

Жидкост /рус./: Течност.

Ибрик /пер.-тур./: Глинен или меден съд за поливане вода при миене.

Иждивява: Изразходва, харчи.

Изполица: Договор за наем на обработваема земя, при който плодовете от земята се поделят между собственика на земята и този, който я обработва.

Истукан: Нещо изправено, издялано, излято, на което се кланят, идол, кумир; нещо неподвижно, безсмислено, стои без да разбира.

Ихтибара /ар.-тур./: Почит, чест, уважение.

Каденца /ит./: Хармоничен или мелодичен завършек на музикална пиеса, която разчленява музикалното построение и спомага за цялостното му изграждане; вмъкнат откъс към края на музикално произведение, с което се дава възможност на изпълнителя да покаже техниката си; отбелязване почивка в музикално произведение.

Калимавка /гр./: Черна, цилиндрична шапка на православен свещеник или калугер.

Капела /ит./: Мъжка или женска шапка с периферия.

Кашавар /рус./: Готвач на войници, работници и др.

Кварта /лат./: Интервал, който включва 4 степени в тоновата стълбица.

Кешки /тур./: По-добре би било да...; камо да...; дано.

Кираджия: Превозвач на стоки срещу заплащане; наемател, квартирант.

Ком ил фо /фр./: Както трябва.

Курна /ар./: Вид каменно или циментово корито под чешма в баня, откъдето се гребе вода за миене.

Кутурица: Изцяло, вкупом, грубо.

Куркой: Птица мисирка, пуяк, фиток.

Кърчаг: Пръстен съд за вода и др.; стомна.

Кюлаф /пер.-тур./: Фуниевидна шапка; Изигравам, мамя.

Лествица вж Лестница

Лестница, лествица /рус./: Стълба, стълбица.

Масал, и /тур./: Любопитна и весела историйка; анекдот.

Матихар: (Врачанско): Махам, клатя увисналите си крака.

Махана /тур./: Недостатък, кусур.

Махмуз /ар./: Шпора.

Меджидия /тур./: Стара, сребърна турска монета на стойност 20 гроша.

Ментор: Съветник, наставник, ръководител.

Метосала /Матусала/: Син на Енох, дядо на Ной, живял 969 г. (Битие 5:27)

Миситин /тур./: Посредник.

Мурафет /ар.–тур./: Умение, майсторство, изкуство.

Мющерия /ар.-тур./: Редовен купувач у някой търговец, клиент.

Навождам: Навеждам, наклонявам.

Нахохорал: Наперил, наежил.

Нона /лат./: 9 степен на диатоническата гама; разстоянието между 1-та и 9-та степен.

Обход: Поведение на човек към някого или към нещо; обхождане, отнасяне.

Овде-онде: Тук-там, сегиз-тогиз.

Олабелир /тур./: Така да бъде.

Омбрела /остар./: Чадър.

Орезил: Правя някого резил; компрометирам.

Орталок /тур./: Множество хора; тълпа, общество.

Оскудявам: Изпадам в немотия, засиромашавам, осиромашавам.

Паспал /гр./: Брашнен прах в мелница, полепен по околните предмети.

Пермутация /нем./: Разместване, смяна.

Пертурбация /лат./: Смущение, разстройство на определен ред.

Пещемал /пер.–тур./: Къса престилка за покриване на част от тялото в баня.

Пилюла /фр./: Лекарство с различни примеси във вид на кръгло или овално топче, удобно за поглъщане.

Піростия /нгр./: Железен триножник, върху който се поставят съдове при готвене на открит огън; саджак.

Пуздер, пуздра: Съвсем мършаво месо.

Рабош: Разцепено на две дръвче, по което режат сметки, вместо да ги пишат на тефтер.

Размъшта: Размества.

Ретора /рус./: Лабораторен стъклен съд с кълбовидно тяло и дълга, извита встрани шийка; вертикален съд или канална пещ, в която се извършва овъгляването при суха дестилация на дървесина.

Салеп: Полско и планинско цвете с грудки по корена – перуника, гороцвет; гъсто, лепкаво питие.

Сбутан: Направен как да е; смачкан от някои страни.

Скръжав: Скъперник.

Стяжание /рус./: Имот, богатство.

Схумиш: Разпада се от гниене; скапва се.

Тагарджик: Кожена торба.

Терца: Тон с три степени горе или долу от основния тон; 1/60 част от секундата.

Токмак /тур./: Чук за хаванче, за дръндаранилък и др.

Тулум /тур./: Одрана като торба животинска кожа, в която държат сирене, масло, катран и др.

Търгат, търгам: Дърпам, тегля; тръгвам.

Тържик вж Тагарджик

Ундецими /лат./: Интервал, който е сбор от октави и кварта и съдържа 11 степени.

Физхармоника вж Фисхармоника.

Филон /сргр./: Одежда без ръкави на православен свещеник, която се облича върху другите одежди при литургия.

Фисхармоника /гр./: Вид хармоника с клавиши за една ръка; устна хармоника, физхармоника

Хардал: Синап.

Хардалия /остар./: Вино, пресечено със синап, та останало безалкохолно.

Харосал /нгр./: Виждам добро, преуспявам.

Хата: Грешка, погрешка, престъпка; пагуба, поквара, развала; премеждие, беда, пакост.

Хафиор вж Хафиф.

Хафиф /арт.-тур./: Слаб, оскъден.

Чукундур: Кръмно червено цвекло.

Чутура /рум./: Дълбок, дървен съд за чукане на сол, жито и др.; глава, кратуна.

Шарлан, шарлаган /перс./: Орехово, сусамово или друго растително масло, но не зехтин.

Шашкънин /тур./: Забъркан, смахнат, глупав.

Шикан, и /фр./: Умишлено създавани извъртания, мъчнотии и неприятности, главно в учреждения, канцелария, съдебен процес и др.

Шиканира: Правя шикани; преча, извъртам в съдебен процес.

Щерна: Помещение за задържане на дъждовна или друга вода; водоем, цистерна.

Юдол /стар./: Мъчителен свят.

Юлар /тур./: Водило на оглавник; оглавник.

Ячмяк вж Яшмак

Яшмак /тур./: Покривало за главата и лицето на жена у мохамеданите; було.

Седемнадесета година
1937 – 1938

ВЕЧНО ПОДМЛАДЯВАНЕ ЗАКОН ЗА ВЕЧНА МЛАДОСТ

Добрата молитва.

Молитвата на Царството.

91 псалом.

Евангелие от Матея, гл. 15, ст. 6-18; Евангелие от Лука, гл. 8, ст. 9-19, Евангелие от Марка, гл. 12, ст. 1-10, Евангелие от Йоана, гл. 3, ст. 1-10.

Духът Божи.

Човек се намира между две положения, които определят движението му. От една страна той е под влиянието на слънцето, а от друга страна – той е под влиянието на земята. Вън от това има много други влияния, с които той трябва да се справи. Вън от тия влияния той търси в света Бога, но къде да го намери, и той не знае. Той счита Бога като една сила, която работи и че Той е направил всичко. Това е за онзи, разбира се, който се е пробудил, у когото умът работи. Оня, у когото сърцето работи, той чувствува. Някои хора, като чувствуват, мислят, че мислят, а пък други като мислят, мислят, че чувствуват. Едно погрешно схващане! В човека има две противоположни движения. Чувствата винаги събират, сгъстяват нещата. А пък умът разредява и разширява. Тъй че това, което разширява и разредява, върви в света на ума, а пък това, което сгъстява, върви в посоката на чувствуванията.

На 22 септември слънцето отива към южното полушарие. Южното полушарие представлява живота на сърцето, а пък северното полушарие представлява ума. Пролет е това, което лети. Лятото е това, което налива. Есен е това, което дава, а пък зима е това, което

вземa. Някой казва: „Пролет.“ – Хвъркаш. „Лято.“ – Наливат ти нещо. „Есен.“ – Дават ти. „Зима.“ – Вземат. Тъй че вие сте в първия ден на есента, дава ви се нещо. За три месеца ще ви се дава. И след това ще дойде зимата и ще взема вече. Сега това са теории.

Детето като се роди, не знае. Детето отначало мисли чрез ума на баща си и на майка си. И тогаз е идеално. Детето най-първо е господар, то въодушевява баща си и майка си. Детето е генерал, заповядва. Двама души като се обичат, детето е идеал за тях.

Вие казвате: „Какъв е смисълът на живота?“ Какъв може да бъде смисълът на живота? Смисълът на живота е истината. Тогаз се пита: „Какво нещо е истината?“ – Това нещо, което свързва всички неща в едно единство и ги осмисля, то е истината. Зад истината няма нищо друго. Зад истината съществува един неорганизиран свят, един свят, в който човешки крак не може да стъпи никога. В този свят никой не знае какво е. И ако речете вие да си дадете някое понятие, съвсем ще се обърка вашият ум.

Например, някой път вие мислите дали някой ви обича или не. Тогаз вие сте вече извън истината! Какво нещо е да не ви обичат или какво нещо е да ви обичат? Онзи, който ви обича, дава ли ти нещо? Ти мислиш, че ти дава. Но всъщност дали ти дава или не, то е въпрос. Върху думата „любов“ ние тъй се заблуждаваме! Например, аз виждам тая книга и мисля, че е нещо реално. Но тая книга е вън. Някое впечатление има в ума ти. Но всъщност каква е книгата? То е една съвсем друга реалност, различна от това, което аз схващам. Например, ти имаш един човек в своя ум, но то е сянка на реалността. Даже и понятието за самите вас, и то е една сянка. Защото ако имахте реалността, вие не щяхте да се изменяте. Някой път сте радостен, и след половин час сте тъжни, недоволни, скръбни или се съмнявате. Сега, кога сте в реалното: Като се радваш, като вярваш или като скърбиш и се съмняваш? Скръбта ти може би не почива на никаква

основа. Някои често дават примери, които могат да ни тикнат в лоши разбирания. Представете си, че един ваш приятел взема 20,000 лева от вас и ги тури в банката на ваше име. А пък ви казват, че той ви задигнал парите. И вие се безпокоите. И след 10 години научавате, че той ги турил на ваше име. Кое тук е реалното? Вие сте скърбели, че той изял парите ви, а пък излиза, че той не ги изял.

Да допуснем сега, че скърбите. Защо? Или се радвате. Защо? Скръбта събира, а пък радостта дава. Ти не можеш да даваш, докато не скърбиш, докато не събираш. Ако не събираш, какво ще даваш? Нещата най-първо се събират и после се дават. Ние имаме за живота една такава представа, че ние искаме радостта да предшествува скръбта. Но Онзи, Който е създал скръбта, Бог като е допуснал страданията, кое е било онова, което Го е заставило да допусне страданията? Той като е създал света, е допуснал страданията. Кои са били подбудителните причини? Никой от вас не знае кои са били подбудителните причини. Вие искате да бъдете щастливи. Коя е мярката, кое е подбуждението ви, че искате да бъдете щастливи? Вие не искате да бъдете нещастни. Кое е онова, което ви подбужда? Защо не искате да бъдете нещастни? И въпреки че не искате да бъдете нещастни, ставате нещастни. И въпреки че някой път не искате да бъдете радостен, ставате радостен. Кое ви заставлява да бъдете нещастен или щастлив? Нито щастието, нито нещастието не зависи от вас. Ти обичаш някого и сте щастлив, но онзи, когото обичате, ви носи и нещастие. Майката обича детето и е щастлива; и като замине детето, тя е нещастна. Присъствието на детето при майката произвежда в нея щастие, а неговото отсъствие произвежда нещастие.

Ти казваш: „Аз съм господар.“ Какъв господар си? Ти казваш: „Аз мога да мисля за каквото искам.“ За какво можеш да мислиш?

Ние се отделяме от Бога и искаме щастие. Щастие извън Бога не можеш да имаш. Щом се отделиш от Бога, ще имаш вече тия

външните промени. За скръбта има един закон. Излизането вън от Бога е скръб. Връщането при Бога, то е радост. Щом се върнеш при Бога, ти усещаш ограничение. И искаш да се освободиш. Излизаш навън, освобождаваш се, но скръбта идва. Отиваш при Бога. Скръбта идва, но и ограничението идва. Излизаш вън от Бога. Свободата идва, но и скръбта идва. Тъй седи в реалния живот. Всеки ден виждаме това. И после същият закон е и в следното: Ти се приближаваш при някого. Отиваш при някой господар или при някой учител. Като отидеш при този господар или учител, ти се радваш, че ще добиеш нещо, но като влезеш там, има ограничение. Отиваш в университета. Колкото и да си свободен, все се подчиняваш на известни програми. Не можеш да правиш каквото искаш. И не можеш да мислиш, каквото искаш. Можеш да мислиш, но има известен ред, на който трябва да се подчиняваш. И ако не искаш да се подчиняваш, казват ти, че трябва да напуснеш университета. Сега мнозина мислите, че като отидете при Бога, ще бъдете абсолютно свободни. За да бъдеш абсолютно свободен, трябва да се слееш с Бога. Ти за себе си не трябва да мислиш. Докато мислиш за себе си, ти не си свободен. Защото тогаз ти и Бог сте различни неща. Има две личности: Ти искаш и твоята воля да бъде. Питам тогаз: Ако две воли действуват едновременно, тогаз какво съгласие може да има? Най-първо, когато детето дойде в дома, то иска да подчини баща си и майка си, и почва да заповядва на баща си и майка си. Първоначално това дете се подчинява, но в ума му влиза, че може да заповядва на баща си и майка си. Първите две-три години те отстъпват, но към 3-4-5-та година бащата изважда закона и му казва: „Ти ли си, който ще заповядваш?“ И наложи го на общо основание. И детето почва да пее. След това дойде и майката. И тя излиза от търпение и казва: „Ти ли ще заповядваш тук?“ И тя наложи закона сега. Бият го. Баща му го бие, че не мисли. Казва му: „Ти не си научил да мислиш!“ А майка му го бие, че не чувствува

добре. Тогаз детето запитва: „Защо дойдох аз при тая майка и при този баща?“ Какъв отговор то ще си даде?

Не, че ние ще оправим света. Светът ще си върви по същия път. Ако добре си обясним нещата, ако добре можем да ги схванем и да живеем според законите, които съществуват в природата, то има една възможност да добием оная относителната реалност, туй, което ние желаем.

Ти не можеш да постигнеш неограничено нещата. Защото най-първо, когато майката ражда едно дете, бащата и майката са вече предначертали какво искат от детето. Майката иска детето да бъде един голям философ или един голям герой, или художник, или музикант. Бащата също. И ако детето мисли, че то от само себе си ще стане нещо, то се лъже. Каквито са били бащата и майката, такова ще бъде и детето. Детето не може да има други качества, вън от качествата и способностите, които бащата и майката са притежавали. Ние някой път ставаме смешни: Ние искаме да станем по-умни от Бога! По-глупави може, но по-умни – никога. Единственото нещо, което можем да направим е, че по-глупави от Бога можем да станем, но по-умни от Него – никога. Ние някой път искаме да коригираме: „Защо светът е тъй направен?“ Мога да ви дам едно обяснение, защо светът е тъй направен, но то няма приложение. На едно малко дете мога да му скроя такива гащи, каквито има бати му, който е на 21 година; мога да му ги дам, но тия, големите гащи на бати му какво ще го ползуват? То ще ги влече. Ако се облече, те ще се влачат. Ако ви дам големи гащи, само ще ги влачите и ще ви спъват.

Сега, за пример, вас ви спъва законът на любовта. Каква трябва да бъде любовта? Ти ще се намериш при нея в противоречие. Любовта има две противоречия: Като искаш да те обичат, ти трябва да бъдеш господар. Налагаш на хората, заставяш ги да те обичат. Поставяте се на мястото на господар. – Искаш да обичаш. Тогаз си на мястото на

слуга. Ако хората не те обичат, значи не си господар. И ако ти обичаш, и ти не си слуга. Има едно противоречие. При първия случай, щом не те обичат хората, значи не си господар. Ти не си много умен човек. Няма защо да те обичат хората. Във втория случай ти казваш: „Няма защо да се обичат хората! Те не са толкоз умни." Има две противоречия. Как ще ги примириш? Защото в закона на любовта има едно: В любовта има едно голямо противоречие – Тя не иска нито да ѝ господаруват, нито да ѝ слугуват. Ти като отидеш при любовта като господар, тя ще те захвърли като парцал. И ако отидеш при нея, и искаш да ѝ станеш слуга, пак ще те захвърли. Тя казва: „В моето училище нито господари, нито слуги". В областта на любовта кракът на господаря и кракът на слугата не може да стъпи, защото те и двамата са скандалджии. Светът страда от господари. И светът страда и от слуги. Светът страда и от бащи. Светът страда и от майки. И най-после, в човешкия свят има и друго: Светът страда и от синове, и от дъщери. В геометрията, в квадрата, единият ъгъл от 90 градуса е противоречието на бащата; другият ъгъл от 90 градуса е противоречието на майката; третият ъгъл – на сина, и четвъртият – на дъщерята. Какво разбирате вие под думата „противоречие"? Бащата иска да е глава на всичките работи. И майката иска да е глава на всичките работи. И синът иска да е глава. И дъщерята иска да е глава. В този четириъгълник има 4 глави. Как ще ги примирите тия 4 глави? И започва една вътрешна борба. Щом в човека има борба, той се намира в един квадрат. Бащата има неразбраната идея, че той иска да бъде господар. Майката, и тя иска да бъде господар. Големият син, понеже е последният, и той иска същото. И малката, понеже е последната, и тя иска. Тогаз казваш: „Защо Господ е създал така света?" Казвам: Как трябваше да го създаде? Тогаз аз давам следното разяснение на себе си и на вас. Любовта е онзи велик закон, който дава възможност на всеки един зародиш в Божествения свят да се

прояви. И тя като намери едно семе, веднага го поставя в почвата, зарива го и го оставя там. Като го зарине, тя си заминава. Тя те напусне. След това бащата идва, Мъдростта идва отгоре. Като те зарови майка ти като семенце, баща ти идва отгоре. Той има съчувствие. И понеже семето отгоре е натрупано с пръст, то той праща към него светлина и топлина. Бащата не махва пръстта. Семенцето казва: „Майка ми ме забрави!" Бащата казва: „Почни да ровиш." И след като е говорил дълго време бащата на сина и на дъщерята, той ги накара да се покажат от пръстта нагоре. Но и той не може да ги освободи напълно. Едната половина остава под земята, а другата над земята и цъфти. И сега почва той да разсъждава, кой е по-добър, баща му или майка му. Майка му го държи долу в корените, а пък баща му го тегли нагоре и казва: „При мен ще дойдеш." Половината му е в земята, при майката, в гъстата материя, а пък другата половина е при бащата. Питам: Какво ще бъде разрешението на този въпрос? Как ще го разрешиш? Това дърво кога ще бъде свободно? – Когато дойде Истината! Тя е, която примирява всичките противоречия. Истината е онзи велик закон, или оная същина, която освобождава човека от всичките противоречия. Тя изважда дървото из почвата и го прави свободно да се движи. Изважда го из гъстата материя. Та казвам: Докато ти си в земята, истината я няма в тебе. Ти имаш в себе си Любовта и половината ти е в по-рядката среда – живееш в Любовта и Мъдростта. Не си в Истината. Когато излезеш вън от гъстата среда, ставаш човек. Но и човек не е излязъл още напълно, но Истината го води към това освобождение. Сега това е фигуративно казано. Истината е великият онзи закон, който ни показва пътищата на Любовта.

Противоречието е в това, че ние не разбираме, че Любовта не търпи нито господари, нито слуги. А пък Мъдростта не търпи много знаещи. Някой отива при Бога да Му философствува. Че Бог има

отвращение от това. Този, Който е направил света, ти ще Му философстваш сега и ще Го учиш какви са били Неговите намерения. Че ти ставаш смешен пред Него! И почваш да учиш хората, че Бог така и така мислил и пр. Ще ходиш да разправяш на хората, как живеят ангелите! Ти никога не си бил при ангелите и ще разправяш как живеят те! Ти никога не си бил при светиите и ще разправяш как живеят те! Една млада мома седи сега и почва да си въобразява как ще живее като се ожени. Тя никога не се е женила и мисли като се ожени как ще нареди живота си, как ще нареди и столовете, и масите, и килимите, и пр.! И тя си създава един нов свят! И като влезе в този, новия свят и види, че не е тъй, както си го рисувала, тя казва: „Не си струва да се жени човек!“ Това са наши изобретения. Законът на женитбата не е нищо друго, освен туй, че в тебе има желание да се освободиш от това, което е създала в тебе Любовта, като те е заровила в пръстта. Ти трябва да се ожениш, защото трябва да излезеш вън от земята. Някой казва: „Да се ожениш, за да бъдеш щастлив.“ Ти тогаз не разбираш процеса на любовта! Тия, булските дрехи, тия венци на любовта, те са външната страна. Книгата може да е добре подвързана и добре напечатана, и добре написана, но трябва четене на тая книга и приложение трябва!

Тогаз какъв е смисълът на любовта? Тя, любовта, най-първо ще те научи да живееш и ако не живееш и ти не можеш да разбереш. Ако в любовта ти елементарните работи – страданията и радостите – не можеш да разбереш, ти не можеш да прогресираш. Те са двата пътища, по които любовта се проявява. Ако ти не знаеш смисъла на радостите и смисъла на страданията, как ще разбереш живота? И после идат в живота злото и доброто и ред други противоречия! И всичко това ти трябва да го примириш! Ние сега казваме: „Да има някой начин!“

Вчера имах един разговор. Трима души ме посетиха. Дошли от Америка – двама мъже и една жена. Аз бях занят. И те казаха, че много бързат. Но и аз съм занят! И другите, които бяха дошли при мен, те бързаха. Най-после ги приех. Идват и се запознават с мен. Те казаха: „Чували сме много работи за тебе и дойдохме да те видим. Няма да стоим повече от една минута.“ Те ми казаха: „Една минута“, но седяха 10 минути. Учат ме те сега! Те казаха: „Как ще се оправи светът? Трябва да обичаме Христа!“ Аз казах само: Как да Го обичаме? Те казаха: „Само вярата, вярата в Христа ще оправи света!“ Аз казах: Не зная дали вярата може да оправи. Аз се съмнявам, дали вярата може да оправи света, защото ако вярата можеше да оправи света, то той трябваше да бъде оправен! Всички вярват в Христа и досега светът не се е оправил! Те казаха: „Ти не вярваш ли в Христа?“ Казах: И аз като вярвам, и за мен работите не се оправят! Намирам, че вярата е съществено нещо, но не е нещо, което ще оправи света. Вие досега сте вярвали. То е външната страна на Христа. Обичали ли сте вие Христа? Обичали ли сте Го, че заради Него да бъдете готови да направите всичко? Те казаха по евангелски: „Когато дойде Христос, Той ще ни научи.“ – Кога може да дойде? Може да дойде днес, след 10 години, след 100 години, след 1000 години. И какво ще правите до тия хилядата години? После казах: Хайде да ви дам по една книжка. И им давам по една книжка за богомилите. Казах им: Четете тук. Те казаха: „Пак ще дойдем да ви видим.“ Рекох: Колкото пъти и да се виждаме, все това ще бъде.

Ние фотографираме някого и му носим портрета. Приличаме на ония, сегашните, временни възлюблени. Аз съм виждал млада мома, извади портретчето му, пак го тури. Мисли си тя! И ходи, и пак го извади и го погледне! То е едно верую сега. Идолопоклонство, идолопоклонство на любовта! Него го няма. Това е сянката. За тая сянка тя трепери, а пък като дойде реалността, тя казва: „Аман!“ Не

може да го търпи. Когато е в портрет, тя казва: „Ангел е.“ – Не можела без него. А пък като дойде, не може да го търпи. Когато дойде някоя идея, човек я носи в себе си като идеал, но като дойде тя реално, той казва: „Беля си намерих на главата, много загазих.“

Та сега на нас ни трябва Истината, която да ни освободи…

В чувствения свят ние сме вплетени в една гъста материя и нямаме ясна представа за онова, което Бог е създал. Желанието на Любовта е да ни даде живот. Желанието на Мъдростта е да ни даде светлина и знание. Желанието на Истината е да ни даде свобода. А пък свободата е плодът. Тя е смисълът, който ще осмисли живота.

Най-първо, какъв е смисълът да ни се даде живот? Трябва да знаем, че и най-лошият живот е толкоз ценен, толкоз богатства има в него, колкото и в най-добрия живот. Ние имаме повърхностно разбиране за живота. Животът не може да се дели. Животът е неделим. Следователно, лошият и добрият живот са еднакво ценни. Това разбиране го нямаме. В любовта ти ще разбереш, че животът е еднакво ценен. И най-малкият живот, живот, който е пълен с най-големите страдания, има всички богатства, които има в рая и в Божествения свят. И ти като не разбираш, спъваш се. И всички вие искате един живот, всички други да страдат, а само вие да не страдате. Че то е едно криво разбиране на живота.

Когато напишем думата „любов“, ако между буквите се зароди едно стълкновение, коя да бъде първа, какъв смисъл ще има това? Колко букви има думата „любовь“? – Шест букви. Скарат се, да кажем, коя буква да бъде първа. Ако турите отпред „ь“, какво ще излезе? Нищо няма да излезе. Ако турите „в“ отпред, пак нищо няма да излезе. Най-първо ще турите „л“. Това е една необходимост. И след това иде втората буква, „ю“. Третата буква иде: „б“. После иде „о“, пета буква е „в“, а пък шеста е „ь“. Ер малък е последната буква, с топуз. Поставете всяка буква на нейното място. Тогаз ще дойде смисълът.

Поставете страданието на неговото място. Поставете и радостта на нейното място. Поставете злото на неговото място. И поставете доброто на неговото място. Всяко нещо на своето място е полезно. Всяко нещо, което не е на своето място, не е полезно. Ние страдаме, понеже нещата са разместени. Сега, разбира се, това е един предмет, който не ви засяга всички ви еднакво. Някои от вас сте стари, а пък някои сте гладни. Някои сте жадни. Имате разни нужди. Например, тия, които ме слушате сега, мога да ви направя всички ви радостни. И магически мога да направя да ви засияе лицето. Ако на всекиго едного от вас дам по един чек от хиляда английски лири стерлинги, веднага ще имате обуща, дрехи. Те са доста голяма сума – хиляда английски лири стерлинги. Ще вземете един апартамент. Хубаво, един чек! Че нямате ли вие един чек? Животът, който имате, вложен във вас, не е ли един чек, вложен от Бога! И знанието, което Бог ви е турил във вашата глава, не е ли един чек? И свободата, която ви е дал Бог, не е ли един чек? Три чека имате, и то не по хиляда английски лири, но по много повече!

Някой път са ме питали: „Ти кой си?“ Аз ли кой съм? Аз съм този, който наблюдавам Любовта, която заравя семето. И аз съм онзи, който гледам, как Мъдростта изтегля половината от поникващото растение нагоре. И аз съм онзи, който гледам как Истината го освобождава. За тия три работи съм дошъл. Искам да стана учен човек. Давам си отчет, защо ги заравят, защо ги освобождават наполовина и защо после истината иска съвършено да ги освободи. А пък вие сега искате да знаете аз какво съм. Вие имате едно друго лъжливо чувство. Вие ме считате за един банкерин и питате дали имам пари, та да ви услужа.

Докато не се научите като мен да знаете какво правят Любовта, Мъдростта и Истината, нито пет пари не можете да получите от мен. Защото в Божествената банка, щом като отидеш да те кредитират, те

ще те питат: „Ти наблюдавал ли си как любовта заравя семето?“ – „Не съм.“ – „Върви си!“ – „Ти наблюдавал ли си как Мъдростта ги изкарва поникващите растения да растат нагоре?“ – „Не!“ – „Върви си!“ – „Ти наблюдавал ли си истината как ги освобождава!“ – „Не!“ – „Никакъв кредит нямаш в нашата банка! Върви си!“

Ако не можете да носите страданията и радостите на любовта, ако не можете да издържате светлината и топлината на мъдростта и ако не можете да издържите ограниченията, които свободата дава, тогаз не можете да бъдете кредитирани. Свободата кара хората да се жертвуват. Жертвоприношението е вече закон на Истината. Ако ти не си готов да се самопожертвуваш, ти не си познал Истината. Христос се самопожертвува, понеже Той позна какво нещо е Истината. И като се самопожертвува, Той се освободи от всички ония ограничения в живота. Докато ние не се самопожертвуваме, не можем да се освободим. Докато ти се държиш за това тяло, което имаш, ти още не си разбрал живота. И при все това, кога да е, ще трябва да напуснеш тялото си. Ако не е след 10 години, след 15 години, след 120 години или след хиляда години ще трябва да напуснеш тялото си. И ако излезеш от това тяло, къде ще отидеш? Най-първо ще живееш в едно тяло, което Любовта ще ти създаде. Това ще бъде грубата материя. Ти ще бъдеш заровен. Това е тялото на Любовта. След туй ще бъдеш заровен в друго едно тяло, ще влезеш в една по-рядка среда – въздуха. И най-после, Истината ще те облече в едно тяло, в което ще се принесеш жертва за другите. И щом се принесеш в жертва за другите, то всички други ще се принесат в жертва заради тебе. Ако ти не се жертвуваш, и другите не могат да се жертвуват за тебе. Ако ти не можеш да обичаш, и другите не могат да те обичат. Ако ти не можеш да мислиш за другите, то и другите не могат да мислят за тебе. Ако ти не можеш да действуваш свободно за другите, то и другите не могат да действуват свободно за тебе. Сега тия работи, за които ви

говоря, вие ги знаете по-добре от мен. Но у вас има известни съображения. Вие сте облечени много добре, с хубави дрехи. Седите вие при една река и искате да я минете. Но казвате: „Ще се наквасят дрехите ми.“ А пък не искате да съблечете дрехите си. И търсите мост. Но щом се намерите в трудно положение, и като видите, че животът ви виси на косъм, ще минете през реката и ще благодарите на Бога, че сте се спасили. Хората сега имат известни възгледи; те са нашите наследени убеждения за морал, наши понятия за света и пр. Бог ще ни тури в хиляди такива костюми, докато дойдем до един такъв костюм, който ще има всички предимства. В това тяло са написани тия закони, в туй тяло ние носим тия закони, но не можем да ги четем. Казано е: „Ще напиша закона си в сърцето им, и ще ме познават от малък до голям.“

Онзи, който е познал Истината, той вече е влязъл във вечната младост на живота. Това е един от признаците. Човек, който не е научил закона на вечната младост, човек, който не е влязъл в нея, той не е познал истината. Онзи, който е познал закона на Любовта, той е познал 1/3 от реалността. Онзи, който е познал и закона на Мъдростта, той е познал 2/3 от реалността. Онзи, който е познал закона на вечната младост, той е познал Любовта, той е познал Мъдростта, той е познал и Истината.

Тая година искам да познаете Любовта, за да придобиете живота! Искам да познаете Мъдростта, за да добиете истинско понятие за светлината и топлината, какво нещо са те. И най-после, искам да познаете свободата, за да познаете закона на вечната младост. Тогаз човек е като един маг. Той ще си играе с всичките работи. Той само като махне с тая пръчка, всичко, каквото иска, може да стане. Това е към което се стремите. Вие искате да нямате никакви страдания. И право искате. Но това не може да постигнете сега. Някои сте в първата фаза на Любовта, някои сте във втората фаза на Мъдростта. И някои

сега едвам сте отправили поглед към Истината, а пък смисъла на живота е в Истината. И казано е: „Истината ще ви направи свободни!“ И казано е още: „Там, дето е Духът, там е свободата.“

Сега, тая година ви пожелавам, като влезете в южното полушарие, да развивате вашата добродетел и идущата година, като се върнете в пролетта, да сте готови да разберете Божията справедливост. А пък като дойдете до слънцестоянието, до най-високата точка, да разберете в какво седи вечната младост. Докато човек не разбере вечната младост на живота, той още не е свободен. То е разумното, то е великото! Човек трябва да се ражда и преражда. Прераждането е закон за изучаване на вечната младост. На английски богословците го наричат „the eternal generation“, – вечното произвеждане, постоянното произвеждане, т.е. вечно подмладяване. Човек трябва да има в себе си вечното подмладяване. Законът на „the eternal generation“ го наричаме вечното подмладяване. Вечното подмладяване – в това е смисълът. И тогаз човек се освобождава от всички стари възгледи. От неразбирането идат всички страдания. Щом не разбираш Любовта, Мъдростта и Истината, идат страданията. Щом разбереш Любовта, животът ще дойде. Щом разбереш Мъдростта, ще дойде знанието. И щом разбереш Истината, свободата ще дойде! А пък на нас е потребно на земята живот; потребно ни е знание; потребна ни е свобода. Пътят на живота минава през Любовта, пътят на знанието минава през Мъдростта, а пътят на свободата минава през Истината.

Та казвам: Сега не се спирайте върху въпроса: „Толкоз години ние следваме този път, какво сме разбрали?“ Направете един малък опит. Да кажем, например, че един ден сте недоволен. Да кажем, че имате една малка неприятност. Коя е най-малката неприятност от твое гледище? Защо едни имат едно понятие, а други имат друго понятие? Най-малката неприятност е, че нямаш нито пет пари в

джоба си. Или имаш пет пари в джоба си. Погледнеш – и само пет пари – и си недоволен. Казваш: „Какво мога да направя с тях? Да е един лев, 10 лева!“ Ако тези пет стотинки аз мога да ги превърна в злато, колко ще струват? И ако това злато го накарам да расте? Парите растат и те. Парите се раждат така, както плодовете. Един ден, като разберете закона на парите, те ще се раждат. Вие се чудите как ще се родят. Че ако вие знаете да кажете на един човек една дума, той ще ви даде пари, колкото искате. Представете си сега, че осъждат един милионер на смъртно наказание. И тогаз царят подписва една заповед, в която казва така: „Ако си готов да подариш всичкото си имане, което имаш, на бедните, ще отложим смъртното наказание.“ Той ще помисли и най-първо ще каже: „Не може ли половината, 3/4?“ – „Всичкото!“ Тогаз какво ще направи милионерът?

Та казвам: Всички ние сме осъдени на смърт. На всинца ви има по една смъртна присъда отгоре ви. И казва се: Ако дадете всичко, каквото имате, ще се освободите от смъртта, нищо повече. И Христос като дойде на земята, Той трябваше да умре, да пожертвува всичко и след това можеше да дойдат свободата и въздигането. В това седи скрит един принцип, който хората не подозират.

Та казвам сега: Не да ви заставят на това, но всеки един от вас свободно да разбере този принцип.

Сега вие не сте осъдени. Вие седите свободни. Ако ви кажат: „Дайте всичко за Господа“, ще дадете ли? Ще кажеш: „Чакай да питам жена си.“ Синът ще каже: „Чакай да питам сестра си.“ Възлюбленият ще каже: „Чакай да питам възлюблената си.“ На нас не ни трябват пари. Но парите са равноценни на човешките чувства. Човекът, който не е готов, не може да се прояви. Ти се опитваш доколко твоята щедрост, твоето сърце е готово. Вие не сте правили мобилизация. Пари да дадеш, това е мобилизация, доколко можеш да жертвуваш. Става една война. Трябва да стане мобилизация. Ако хората

жертвуват всичко във време на войната, харчат пари, то е същият закон и когато работим за Бога. Ние искаме да работим за Бога без никакви жертви. Че и там е същият закон!

Та казвам: Христос е поставил законът така: „Както Отец ме е възлюбил, тъй и аз ви възлюбих.“ И на вас седи този въпрос. И вие можете да кажете: „Както Бог е възлюбил Христа, и както Христос е възлюбил нас, тъй и ние ще възлюбим другите.“ Христос като възлюби хората, какво Му дадоха? Знаем, какво Му дадоха. И вие, като възлюбите света, какво ще ви дадат? Същото ще бъде! Но не се плашете от противоречията на живота.

Във време на мъчнотии, човек се показва какъв характер има и какви са неговите убеждения. И ако вие за любовта не можете да пожертвувате всичко, и ако вие за Божията мъдрост не можете да пожертвувате всичко, и ако за Божията истина не можете да пожертвувате всичко, то въпросът е предрешен. Аз казвам: Ако аз не пожертвувам за Любовта, за Мъдростта и за Истината всичко, то въпросът с мене е предрешен. Положението на всекиго едного от вас зависи от жертвата, която можете да направите заради любовта, ако сте готови всичко да сторите за Божията любов. Тая работа не е лесна. Аз ви говоря за неща, които са много мъчни. Най-мъчните работи са приятни. Рядко се случват. Вземете едни билет. Да кажем, че всички билети са 100,000. Какво е отношението? Значи, едно към 100,000. Това колело, като се завърти 100,000 пъти, то непременно ще имаш един билет спечелил. Можеш да спечелиш още при първото завъртване на колелото, а можеш да бъдеш и последен. Та в живота ти ще имаш своето благо или в началото, или накрая, в края на един дълъг период. Ако останеш накрая, ще имаш много знания. Ако добиеш в началото, сърцето придобива нещо. Защото сърцето придобива в началото, а умът – в края. А пък разумното начало придобива всичко изведнъж.

Та на вас ви оставям да се занимавате със закона на жертвата, която Любовта изисква. Законът на жертвата, която знанието изисква и закона на жертвата, която свободата, Истината изискват.

Отче наш.

Мото:
Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.
(Три пъти.)

6 ч. 30 м.

1 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 22 септември 1937 г., сряда, 5 ч.с. София – Изгрев[13]*.*

Небето прошарено, времето тихо и меко.

[13] Тази лекция е отпечатана в томчето „Лъчи на живота“, беседи от Учителя, държани при Седемте рилски езера през лятото на 1937 г. (София, 1937) – стр. 391-412, под заглавие „Закон за вечната младост“. Тук се публикува дешифрираната стенограма, запазена в Държавен исторически архив. Доказателство за автентичността на лекцията е почеркът на стенографката Паша Теодорова върху всяка една лекция – „готова за печат“.

ЦЕННОСТИТЕ В ЖИВОТА

Отче наш.

В начало бе Словото.

Имате ли тема? – (Нямаме.)

Пишете върху темата: „Органическа връзка между растенията и човека“. Трябва да бъдете умни ученици. Малкото, което ви се каже, трябва да разбирате. Животът е наука. Ще говоря върху ценностите в живота.

Имаш очи и не оценяваш какво нещо са очите. Ако разбираш цената на очите, ще добиеш тон, което ще ти бъде едно благо. Ти можеш да употребяваш очите си и да гледаш отрицателни неща: Двама се бият и ще отидеш да гледаш как се бият. Двама се карат и ще отидеш да видиш как се карат. Или някой счупил стомната и ще идеш да видиш как я е счупил. Някой е запалил къщата и ще отидеш да гледаш. Очите ти не са създадени затова.

Също трябва да разбирате ценностите на ушите. Да допуснем, че ти не се караш, но отиваш да слушаш какво са си казали двама души, които се карат. Трябва да разбираме ценностите на обонянието. Няма да миришеш нещо хубаво, но някои нечистотии. И след това ще философстваш и ще говориш какъв е смисълът на живота.

Какъв е смисълът? Какъв е идеалът на една жена? Какъв е идеалът на един момък? Какъв е идеалът на един баща? Какъв е идеалът на брата? Какъв е идеалът на един учител? Какъв е идеалът на един свещеник, на един генерал, на съдията? Те все си имат по един идеал. Идеалът на майката е в детето; всичкият ѝ живот седи в това да си има едно детенце. На бащата идеалът е да си има едно синче и една дъщеря. Момата, сестрата иска да си има един

възлюблен. Тя ляга, става и затова мисли. Тя като ходи на училище и като чете една книга, него вижда. И даже някой път вижда, че професорът е нейният възлюблен. Някой може да каже: „Защо да се вижда, че професорът е нейният възлюблен?“ Някой може да каже: „Защо да се говори това, да се говори за важни работи.“ Да ви говоря за най-важната работа в света, да ви говоря за яденето. По-важно от яденето няма. Но трябва да знаеш как трябва да ядеш. Устата са създадени най-първо за да ядеш. Първата функция на устата е да възприема храната. По-хубаво нещо от устата няма. Но и по-лошо нещо от устата няма. Ако възприемаш нещо неподходящо, веднага ще имаш някакво разстройство в стомаха. Вие мислите, че разбирате какво нещо е храносмилането. Чели сте много книги, писани. Разбирате какво нещо е дишането. От дишането зависи целият живот. Ако знаеш как да дишаш, можеш да станеш гениален и светия, но ако не знаеш как да дишаш, ще станеш един обикновен човек. Вие седите и мислите върху някаква ценност, казвате: „Да съм някой голям човек.“ Но като си голям човек, този големият човек трябва да има силни мускули, той трябва да дига големи тежести. Ако вие можете да дигате двеста, триста, 500 килограма, то дето минете, ще си изкарате хляба. Но ако сте един слаб човек, ще имате нужда да ви возят на колелца като малките деца. То кажете ми: Колко бащи разполагат с колички да возят своите деца?

Във вашия ум седи идеята: Вие искате да бъдете развеждани като княжески деца на колелца. Малцина са развеждани така. Вие искате например да бъдете богати, да имате къща, градина, да имате средства да ходите навсякъде, в някоя библиотека, да имате инструменти, да свирите, да давате угощение на приятелите си. Хубави работи са те, но колцина от вас може да ги имате? Някои от вас, които желаете това, то може да ви дойде след хиляда години; за

някои може да дойде след сто години, а за някои от вас след една година. Не мога да ви кажа след един месец.

Та трябва да разбирате ценностите в живота. Трябва да разбирате и от какво произтичат противоречията в живота. Всички нещастия произтичат от гърлото. Бог е дал един ларинкс, една мека ципица, върху която е написал: „Бог е Любов", и който произнася всеки ден добре, хармонично тия думи, всичко ще му тръгне добре.

Ти сега може да искаш да станеш силен човек. Всичко е в Словото. Когато Бог прати Мойсея, каза му да казва нещо. Когато Мойсей дигна тоягата си при Червено море, той каза нещо. И когато Бог създаде света, и от Неговото гърло излезе нещо. Той каза: Да бъде светлина, да стане светлина, да бъде това, да бъде онова. И ако Бог беше мълчал, то светът и досега не щеше да бъде създаден.

Вие как мислите? Вие като мълчите ли, ще се създаде вашият свят? Ако държите една книга затворена, мислите ли, че ще научите нещо? Мнозина ученици има, които не учат и като дойде време на изпит, почват да се молят на Бога. Като ти дойде изпитанието, ти се молиш. Ти трябва да четеш книгата на живота, да се учиш и тогава е на място молитвата. В невидимия свят са много точни и много благородно постъпват. Щом те наблюдават, че си учил добре, ти като се молиш, те веднага ти показват, че еди на коя си страница, в еди коя си глава е писано това и това. Ще ти покажат страницата. А пък вие без да се учите, искате да ви турят високи бележки. Някои ученици, които не се учат, искат да подкупят учителя, като му донесат някое цвете. Ако е селско дете, ще му донесе кокошка, яйца и прочее, но не върви. Щом учиш, няма какво да го подкупваш. Учителят най-добре може да се подкупи като учиш. Най-добрият подарък, с който може да го подкупиш, е да учиш.

Ти казваш: „Аз го обичам". Ти може да обичаш, но любовта няма да ти помогне ни най-малко в това. Ти казваш: „Аз много обичам моя

мъж.“ Тя го обича, но не върши това, което той иска. Вие сте женени. Аз не говоря за вас, но аз не намирам в пълния смисъл женен човек. Сега се правят само репетиции на женитби. Но досега не съм срещал нито един оженен човек. Ако ти истински се жениш, жената ти никога няма да те напуска. Щом те напусне, тя е в театъра жена. И щом тя умира, вие не сте женени за нея. И щом ти умираш, и ти не си женен.

Когато истински са женени, то смърт няма вече. Аз не говоря за женитбата така, както я разбирате, когато казвате: „Да се оженим и да си имаме едно детенце“. Сега нали ги женят. Момиченцето е на 5-6 години и му донесат една кукла, и то ще я къпе в коритото, като че е едно дете, ще я облича. И вие казвате: „Приготвя се, та като стане майка, да знае да си гледа децата.“ Мислите ли, че децата, които са родени, са кукли?

Вие сега се събирате някой път и казвате: „Ние сме религиозни.“ Аз следя у вас, религиозността се отнася още до сърцето. Вместо да се увеличава взаимното уважение и почитание, вие като се съберете най-първо си виждате всички недъзи. Като се съберете, всеки гледа да види недостатъците на другия.

Най-ценното в живота не е да намериш недостатъка. Недостатъкът е нещо случайно. А ценното е да видиш дарбите, които Бог е вложил в него и доколко той ги е развил.

Например, като пее някой, виждаме доколко е учил той в пеенето, доколко е развил гласа си. Вие казвате: „То духът един ден ме направи такъв.“ Вярно е това. Но какво е предназначението на човека? Ако ти имаш постоянно поощрение за доброто отвътре и не го правиш, тогава кое е онова, което те спъва? Или в какво седят слабостите на хората? Те произтичат от неразбиране на ценностите. Всякога най-безобидните неща могат да произведат една съблазън, ако не знаете как да ги поставите. Аз казвам: Хиляда. Мога да

подразбирам хиляда просени зърна, или хиляда пясъчни зърна, или хиляда английски лири стерлинги.

Някой казва някому: „Аз много ви обичам. Не мога да спя вечерно време.“ Другият казва: „Ха, не можеш да спиш!“ Но щом кажеш: „Обичам те много, давам ти хиляда лири да си услужиш.“ – Той казва: „Много сте любезен.“ Този пример, който аз навеждам, не е валиден за всички условия. Той е вероятен при известна категория хора, а при друга категория не е вероятен. Ако кажеш: „Давам ви хиляда лири“ на един богат, той ще те отблъсне. Ако му кажеш, че му даваш сто хиляди лири, пак може да те отблъсне, но ако му кажеш един милион, ще ти благодари.

Хората си приличат. Някои се подкупват при хиляда лири, други при сто хиляди, трети при един милион. Подкупване става, когато не разбираме ценностите на нещата. Ако някой би ви подарил хиляда стерлинги, щях да видя с какво намерение ги подарява. Щях да направя следния опит. Щях да му кажа: „Дай ми парите. Ще ги прочета. Даваш ли ги?“ – „Давам ги от все сърце“. Ще взема чаша вода, ще измия в нея един наполеон, ще дам тая вода на един болен и ако той оздравее, ще кажа: „Много ти благодаря.“ Ако ли не, ще върна парите и ще му кажа: „Дай ги на друг, на който искаш.“ Ако един болен човек ти даде хиляда лева и е турил мисълта болестта да мине от него на тебе, то болестта ще мине в тебе. Ако този човек е порочен и ти даде пари, то неговият порок ще мине в тебе. И ако един шивач шие дрехи и има проказа или сифилис, то те ще минат в тебе. Ако един писател, чийто ум е покварен, напише една книга, то покварата му с книгата ще мине в тебе.

Но и доброто, което има писателят, ще мине в тебе. Още когато ще говори някой, ти трябва да знаеш какво да слушаш и какво да не слушаш.

Вие сега ще кажете, че мъчна работа е това. Питам: Колко години има, откак се учите да спите? Защо си лягате да спите? Вземете го за тема: „Защо спя?“ Спането е почивка. Ако знаеш как да спиш, ще си починеш. Ако не знаеш как да спиш, няма да можеш да си починеш. И от съня зависи дълголетния живот на човека. Ако не можеш да спиш добре, тогава животът ти ще бъде кратковременен. Ако лягаш да спиш, ти да си спокоен или да ти е приятно, че ще спиш. Някой път спането е по-хубаво от яденето. Някой път човек така му се спи, че да му предлагат печена кокошка, той ще каже: „Нека да си поспя.“ Този сън действува здравословно.

В тебе трябва да се роди едно желание, чрез пеенето да възпитаваш своя глас. Аз съм седнал някой път в стаята си, човек има при мене. Иде една сестра и хлопа отвън. После хлопа друга сестра. Та казвам: Тази няма да влезе в рая. И за другата казвам същото. Още като хлопат, казвам така. Тя казва, че много бързала. Оплаква се, че някой е болен. Казвам на сестрата: Той е ял печена кокошка и кокошката не е била здрава. Да не яде вече кокошка. Тази кокошка е крадена. Да не яде крадена кокошка.

Ти, когато се жениш, ще питаш момата каква е майка ѝ, какъв е баща ѝ. Ако не питаш какъв е баща ѝ и каква е майка ѝ, после главата ти ще побелее. После, когато се жени мома, отиват да питат дали тя знае да готви, да шие и др. Това ви казвам, понеже всички се готвите да се жените. И няма нито един от вас, който да не се готви за женитба. Някой търси да се жени и като не намери тук, търси го там, иска да умре. Който се ражда и той идва да се жени. Когото викат тук, викат го да го женят. Бащата и майката викат тук сина и дъщерята, за да ги женят. Казва се в Писанието: „Които са от онзи век, няма да се женят, нито за мъж ще отиват, но ще бъдат като равноангелите!“ Но тук се разбира, че те ще имат друго разбиране, а не разбирането на сегашните хора.

Сега да оставим това. Какво представлява едно представление? Едно представление представлява едно наподобяване на живота. В представлението могат да се представят някои нови работи, но каквито и да са новите работи, то животът се представя там такъв, какъвто не е. Нито в драмата, нито в комедията, нито в трагедията. Вземете една опера. Защо да не излизат с естествени неща, а се червисват. Нека да намерят най-хубавите артисти, а пък сега се гримират, правят лицата им по-червени. Защо? Това е измама. Мнозина ми се оплакват от артистите: „Дотегна ми да се гримирам и после да се измивам." Искаш, не искаш, трябва да се гримираш. И никой не може да бъде артист, ако не се гримира. На сцената трябва да се покажеш такъв, какъвто не си, да не те познаят. На един млад човек на 20 години ще му турят брада и мустаци, да изглежда 60-годишен. Защо не вземат един стар с брада и мустаци? Трябва да има стари актьори с бради. Защо ще турят на младия дълга брада?

Някой път искаш да се покажеш по-сериозен. Някой иска да се покаже, че е сърдит. Че той е на сцената. Ако се разсърдиш, какво ще направиш? Казваш: „Знаеш аз какво мога да направя?" Какво можеш да направиш? Можеш само да снесеш едно яйце. Щом кажеш една дума, то е снесено яйце. Да кудкудякаш малко и ще се свърши работата. Някоя сврака ще чуе, че си снесъл яйце, ще го изяде и ще се свърши въпроса.

Не си хабете вашите енергии за непотребни неща, понеже живеете в един разумен свят. Смешно е. Аз седя тук, на Изгрева, и виждам, че някой на всяка попара мерудия става. Някой, който нищо не разбира от музика, се меси, когато дойде някой професор по музика и говори. Ти си мълчи. Показваш своето невежество. Онзи професор разбира от музика. Ти като говориш по музика, смесваш октави, гами и други. Колко октави има? Има седем октави. Колко гами има? Какво е отношението между една октава и една гама?

Гамите са за тоналностите – тонални отношения на тоновете, които следват един подир други по известен ред, образуват гамата. Там си има известни закони. Ти казваш „до мажор“. Знаеш ли какво е „до мажор“? Или казваш „ре мажор“. Знаеш ли какво е „ре мажор“? Даже музиканти има, които знаят „ре мажор“, но не знаят какво нещо е гама. „Ре мажор“ показва движението на живота. Ти не можеш да накараш живота да се движи, ако не знаеш „ре мажор“. Не можеш да туриш мекота в живота, ако не знаеш „ре мажор“. Трябва да изучаваш тоналността на „ре мажор“. „Ре мажор“ има особени трептения. „Ре мажор“ не прилича на „до мажор“. Това са сега философски работи. Тези неща не ги изискват в сегашната музика. „Ре мажор“ има съвсем друго значение. В тоналността, когато една песен минава от една гама в друга, има преходни пунктове.

Но казвам: Животът си има своите гами и своите октави. Вие в живота едва сте влезли в първата октава. Има още да изучавате шест октави. Колко гами има в музиката? Ако от всеки тон се образува по една гама, тогава ще имаме седем мажорни гами, седем минорни и седем хроматически. Три по седем прави 21. Удвоени, правят 42 гами. А пък колко гами има сега? – 32 гами. Децата, като влязат в първо отделение, в смятането достигат до определено число – броят до сто. Във второ отделение увеличават броя.

Аз като съм изучавал гамите, за мене всякога те са представлявали известни мъчнотии. Теоретически да разбереш една гама е лесна работа, но да разбереш вътрешния смисъл на гамата е много мъчно. Аз по някой път изучавам гамите, по които са построени хората. Изучавам известен характер. Ако ти музикално не го изучиш, няма да имаш правилно разбиране за човека. И онези, които изучават астрология и други съвременни окултни науки, ако не ги изучават музикално, няма да имат ясна представа за тях. Например, някой човек е енергичен. Той е построен по „ре мажор“.

Някой човек е алчен, иска много. Той е „фа мажор“. Той трепери за парата. Някой мисли, той е „ми мажор“. Трябва да проучваме основната гама на човека и ще видим може ли да минава от една гама в друга, за да излезе неговата работа. И самата постройка на човека е създадена по този начин.

Има „до мажор“ обективен. Има „до мажор“ субективен. Има „до мажор“, който обуславя вътрешния живот и „до мажор“, който обуславя външния живот. Има „до минор“, който обуславя външния живот и „до минор“, който обуславя вътрешния живот. Но тази работа за вас е съвсем неразбрана. То е цяла наука, как да се приложи това. Както ви казвам сега, това е една теория, която няма никакво приложение. То е все таки, когато ти кажат: „Аз ви давам хиляда лева след една година“, но след една година условията за това да ги няма. Ти отлагаш за една година, а пък с отлагане не става. Един лев сега струва повече, отколкото хиляда лева след години. Това малко, което ще учите сега, струва повече, отколкото многото след много години.

И любовта се изучава музикално. Ако една добродетел не я приложиш, ти не си я изучил. Кой е основният тон на доброто? Няма да го кажа. Кой е основният тон на милосърдието? Или кой е основният тон на любовта? Затова сте дошли, за да научите това. И след като страдате дълго време, вие ще научите какво нещо е любовта. Кога ще научите любовта? След като сте страдали дълго време на земята и някой ви помогне, едвам тогава ще оцените любовта. Ако сте гладували дълго време и някой познат човек ви приеме и нагости, вие ще познаете какво нещо е една добра обхода. Ако не сте минали през тази опитност, няма да разберете. Има много неща, от които вашият ум сега трябва да се освободи. Вие сега седите и казвате: „Как ще преживеем днес?“ Вие мислите дали ще имате хляб да ядете, дрехи, обуща. Много добре, но един ден ще станете на 120 години и трябва да заминете за другият свят, дето редът е друг. Тогава питам:

Удобствата, които сте имали на земята, ще ви помогнат ли за другия свят? Удобствата, които детето е имало в първо отделение, ни най-малко няма да му помогнат за второ отделение. И удобствата на второ отделение няма да му помогнат за трето и т.н. Всяко отделение си има свои специфични удобства, които трябва да се проучават.

Вие говорите за Бога. Кажете ми, каква е вашата идея за Бога. Ти казваш: „Аз вярвам." Вярата е само един път. Любовта в един момент е само едно проявление, статически, но тази любов трябва да бъде непрекъсната. Ти казваш, че обичаш Бога и не можеш да учиш. Имаш ли тогаз любов към Бога? Казваш: „Когато аз стана добър човек." Без любов към Бога ти не можеш да станеш добър. До онзи момент, докато не съзнаеш, че си роден и си излязъл от Бога, и следователно имаш отношение към Него, ти не можеш да бъдеш добър. Трябва да съзнаеш, че си излязъл от Бога и че всичко онова, което Той ти е дал, трябва да го употребяваш за Бога. Тогава Го обичаш. Бог те е изпратил на земята и те обича. Той вижда, че се интересуваш от нищо и никакви работи. И даже си Го забравил. На една година едва ще Му пишеш едно писмо. И на другата година пак ще Му пишеш едно писмо. Казваш: „Бог, Който е направил света, защо ме е забравил?" Забравил те е, защото ти си Го забравил. И Писанието казва: „Понеже вие ме забравихте, и Аз ви забравих." По човешки говоря. Вие сега ще го вземете другояче.

Аз сега не ви съдя. Аз разглеждам въпросите така многостранно, че когато намеря някой човек да носи престъпно богатство на гърба си, не го съдя. Вие носите една мисъл, без да знаете какво ще донесе тя. Не знаете и кой я турил. Вие знаете, че тя носи известни блага, но какви ще бъдат последствията, не знаете. Аз ви съжалявам, защото виждам, тази мисъл е съвсем чужда. Не опитвайте онези мисли, които не са излезли от Бога. Най-първо опитайте Божествените мисли, научете се да ги прилагате. Без това няма успех в света. Доколкото

вие възприемете Божествените мисли в себе си, дотолкова ще бъде вашият прогрес, дотолкова ще бъде и вашето здраве, дотолкова ще бъдете и вие умни. И всичкият ваш живот ще се определи от онова положение на Божествените мисли, които сте възприели в себе си. То е толкова вярно, както е вярно и правилно, че каквато храна приемеш, такъв и ще станеш.

Целият физически живот зависи от храната, която възприемаш. И целият човешки живот се определя от онези Божествени мисли, които ще възприемеш. Ти сега мислиш да спечелиш с някой лотариен билет, аз доколкото виждам на вашата ръка, ако вземете билет, по-рано от десет години не може да ви се падне билет с печалба един милион. Ако не вярвате, направете опит. Моите изчисления са, че едвам след десет години ще ви се падне един милион. Но да седя аз и да чакам един билет! Всичко, каквото става в света, е на мястото си, но то не е заради вас. Ти, ако възприемеш една Божествена мисъл в себе си, тя струва не един милион, тя струва милиарди. В бъдеще, тя ще е едно грамадно богатство. Вие не сте направили опити досега. Знаете ли в какво отношение трябва да се направи опит? Имаш едно неразположение. Не търси никакъв лекар. Не търси никого, мисли: „Защо аз страдам?“ Или пък не те обичат хората. Мисли: „Защо не ме обичат хората?“ Има някои причини. Или не стават (работите), както ти искаш. Защо? Ти мислиш, че причината е вън от тебе. Не, причината е вътре в самия тебе. Аз съм забелязал, има си причини отпреди толкова хиляди години за това.

Хората си влияят един на друг. Аз седя някъде сериозен и строг, и онзи покрай мене стане такъв. Даже онзи седи настръхнал и ще те погледне малко кръвнишки. Аз постепенно изменям моята физиономия и я направя по-усмихната, и онзи се изменя. По-рано ме поглеждаше начумерено, а сега другояче. Всякога, когато някой направи гримаса, аз зная, че това е маска. Няма нищо сериозно. Или

някой се покаже по-добър. Аз зная, че това е прийом. Някой казва: „Не знаете ли, че аз имам нужди, мене ми дотегна това унижение. Ще взема един револвер и ще утрепя някого.“ Той чака сега да му кажа: „Чакай, чакай“! Той иска да му дам пари, за да не убие някого. Аз зная, че той е страхлив. Някой казва: „Мене ме обидиха, ще се откажа от това братство.“ От кого ще се откажеш? В главата ти седи една неоформена идея. Казваш: „Аз ще се откажа от живота.“ Че като се откажеш от него, какво ще добиеш? Казваш: „Този живот е лош.“ Къде ще намериш по-добър живот? Бог ще те доведе до всички положения: Това, което ти не обичаш, Той ще ти го даде.

Ако искаш да те почитат хората, почитай ги. Ако искаш да те обичат хората, обичай ги! Ако искаш да ти пеят, пей! Законът е: Възприемай Божественото. Постъпвай по същия начин, както Бог постъпва. След като си направил много престъпления, не ги прави вече. И тъкмо те е очистил Бог, пак дойде старото, пак паднеш, пак се окаляш. Бог ти казва: Няма нищо, пак стани. И пак те очиства. Както падналите деца, които падат и стават, падат и стават.

Аз сега не ви препоръчвам един морал да ви измъчвам. Всякога гледайте да изправите погрешката. Бог е, Който изправя погрешките. Работи с Него заедно. Бог е, Който изправя нашето естество. Той знае. Не сме ние, които работим върху себе си. Следователно, когато Той работи в тебе, ти работи с Него. Ти сега си неразположен. Имаш някоя идея отвън. Очакваш някой да ти дойде на гости. Казваш: „Защо да уча музика?“ Кой ще отиде да пее на хората? Учи! Тези пари, които ще изкараш с пеене, струват повече, отколкото парите, които ти остави земният ти баща. Може да ти остави и може да не ти остави.

Около мене се бяха насъбрали стари братя. Както във времето на Христа, ще ги пратя да проповядват. Те питат: „Кога ще дойде Духът, Петдесятница?“ Казах: Петдесятница става веднъж. Сега тази Петдесятница трябва да се поддържа. Сега, да отидеш да

проповядваш, трябва да имаш любов, няма да чакаш Духа. Сега чакат Духа и някои от тях заминаха за другия свят. Вие сега очаквате да имате особено посещение.

Някои питат: „Дали ще се познаем на другия свят?“ Чудна работа! Тук не ме познават, а пък там ще ме познават! После ти не можеш да познаеш един човек, ако не го обичаш. Иначе познание не може да има.

Казвам: По какво ще ме познаят сега? Ако съм една свещ, ти чети на тази свещ и ще благодариш. Но ако аз не съм свещ и ти не четеш, тогава как ще ме познаеш? Бог се проявява чрез всички хора, и ние трябва да проучваме колективното проявление на Бога. Бог се проявява и чрез тебе. Ти казваш: „Само той ли може да пее?“ Можеш и ти. Добре, пейте и двама. Ако някой пее по-добре от тебе, слушай го. Всички хора трябва да изучаваш, понеже ако се запознаеш само с един човек, това значи да познаваш само един тон. Но каква музика ще учиш тогава? Например пееш само тона „до“.

Започни от този тон, от който по-долен не може да вземеш. Например, долно „сол“. Какво означава „сол“? В сегашната музика „сол“ е най-тържественият тон, величествен и тържествен. В него има едно изобилие. Когато едно цвете се разцъфтява и изпуща своето благоухание, това е „сол“. Когато една работа хубаво се завършва, това е „сол“. А пък когато едно яйце се снесе, то е „до“. Когато се снесе яйцето и има кудкудякане, това е „до“. Който иска да изучи „до“, да се вслуша в кокошката, когато кудкудяка. Пилето е излюпено – „сол, ла, си, до“. Взема се горно „до“. Ще смесиш долно „до“. Много мъчно може да се подражава на една кокошка. Вие можете да кажете „кудкудяк“, но не е така. И в кукуригането на петела има нещо специфично, което много мъчно може да се подражава. Ти, ако можеш да кукуригаш правилно, като някой петел, то всичките си работи ще можеш да наредиш. Щом ти се случат някои неприятни

работи, кажи: „Кукуригу.“ Ще кажеш: „Като петел ли ще пея?“ Ти тъкмо си неразположен, обидил те някой. Петелът казва: „Кукуригу.“ Значи казва: „Ще се оправи тази работа.“ Изгубил си парите. – „Ще ги намериш“. Болен си, ще оздравееш. „Кукуригу.“ Та ви казвам: Всеки трябва да има по един петел. Ти вървиш и петелът ти казва: „Кукуригу.“ С това иска да каже: „Неразположен си, но ще мине.“

Петелът кукурига веднъж, дваж, триж. Аз му гледам очите, сериозен е. Аз се спрях, казах си: Я още веднъж. И той кукурига. И казах му: Благодаря, много хубаво кукуригаш. Аз виждам работите как стават. В този петел има всичко, добро желание, едно благородно чувстване. Той си пее по един много естествен начин. Петелът казва: „Всички неприятности в живота, които се случват на хората, Бог ще ги оправи. Кукуригу!“ Затова не е лошо човек да си има един петел да му кукурига. Аз обръщам на малките неща внимание. Понеже обичам Господа и виждам онази мъдрост, с която е създал тези птици. Виждам един Божествен план във всяко нещо, което чета. В шарките на петела, в неговото облекло, в неговия гребен, в клюна му, в очите му, в опашката му аз чета. На опашката си той има една крива линия. Наблюдавам как са задните пера на петела. Те са написани. Има смисъл в написаното. Там, дето се пробуди твоето съзнание, всяко нещо има свой смисъл. Например, има смисъл в едно цвете, което е цъфнало. Като минаваш покрай него, се пробужда твоето съзнание. Това цвете е предметно учение за тебе. Прочети го. Всеки един от вас е едно цвете, което трябва да цъфне. Като цъфне, като минават покрай това цвете, могат да го смачкат, но то после пак ще цъфне. Та справяйте се с мъчнотиите, както цветята.

Ние много мъчно се справяме с тях. Оценявайте вашето сърце, дето са вложени всички условия, оценявайте онова, което Бог е вложил във вас. Чистотата зависи от човешкото сърце. Аз разглеждам сърцето от друго становище. Ще видите, че биенето, пулсирането на

сърцето се изменя според условията. Някой път аз изпитвам пулса на своето сърце и забелязвам, че когато мисля по един начин, изменя се пулсът ми. Когато мисля много хубаво, пулсът ми е много ритмичен. Изобщо, пулсът на някои хора средно е 72 пъти на минута, а на някои 74, на други 68, 69. У някои хора сърцето бие с два-три бързи удара и после има известно спиране. Значи има неправилност. Има едно прескачане. И това зависи от едно противоречие. Тогава аз зная, че има противоречие между разума и сърцето. А някой път пулсът е много бавен.

Вие, като ученици на окултната школа, изучавате окултната наука. Без любов окултната наука не може да се изучава. Трябва да знаеш кое трябва да обичаш в човека. Четири неща има, които можем да обичаме в човека. Можем да обичаме неговото сърце. То е емблема. Сърцето е, което изпраща кръв навсякъде. Венозната и артериалната зависят от сърцето. Венозната и артериалната кръв показват пътищата, по които човек трябва да върви.

Обичате един човек за неговия ум, за неговия мозък. Обичате един човек и имате предвид целия човек с главата, тялото. Това е неговата душа. Обичаш някого и затова, което се проявява чрез неговия ум, сърце и тяло.

Обичам някого за неговото сърце. Онзи, който има правилно сърце, не можеш да не го обичаш. Аз съм изучавал хората, изпитвал съм ги. Като видя някои хора, приятно впечатление ми правят, обич се ражда в мене. И питам го: Мога ли да видя пулса ти? Към някои хора не съм разположен, изпитвам пулса им и виждам, че не е правилно биенето на сърцето, пулсът. Сърдечният пулс предразполага хората, дали да те обичат или не. Ако не е правилен, няма да те обичат.

Когато някой човек пее, ти казваш някой път: „Дано млъкне." (Учителят пее: „Станке, мома хубава, колко си хубава, хубава, още и здрава, гиздава, още спретната, спретната още напета.")

Искам да бъдете свободни, да накарате сърцето си да тупа добре. Седнете по десет минути да размишлявате и да добиете едно хубаво разположение. Всеки ден мислете за Господа. Не какъв е Той. Само да мислите за Него, понеже като мислите за Господа, ще дойде нещо хубаво във вас. Оставете тези богословски тълкувания за Бога. Само мислете за Господа. Той е най-добрият, Той е образ на Любовта, както слънцето, което изгрява. Не мислете, че Той ще ви съди. Иди при Него и кажи: „Ще мисля за Господа, за да се науча на нещо." Помисли за Бога, дали ще ти отговори или не, то е друг въпрос. Но ако всеки ден вие си спомняте за Него, веднага ще влезе във вас нещо, което ще тонира сърцето ви. Щом се тонира сърцето ви, после ще се тонира и вашият ум, и вашата душа, и вашата сила.

Аз гледам, че си препятствате едни други. Някой иска да пее, други не са разположени да го слушат. Някой говори, а другите казват: „Този много високо говори." Аз ще му кажа: Колко хубаво пееш, хубав глас имаш. Или, ако говори високо, ще му кажеш: „Много хубав глас имаш." А пък вие не искате да търпите. Ако аз не мога да търпя другите хора, аз правя пакост на себе си. Когато някой планински ручей слиза надолу, че се пени и дига шум, лош ли е поради това ручеят? Не, турен е там, какво има да го съдиш. Той казва: „Ще обърнете внимание, че когато сляза долу на полето, ще стана малко по-добър." Той се пени горе и като слезе, ще се укроти. Някой слиза горе от планината и кряска. Не, аз поетически гледам на работата. Слиза той от планината, дига шум, пени се. Коя вода не се пени? Отгоре слиза човек и се е запенил.

Ти не осъждай, понеже с осъждане никой не печели. Не подценявай Божиите работи. Правете на себе си една преценка, на

всяка една ваша постъпка. Критикувайте постъпките си, но себе си не критикувайте. Нарисувал си една картина. Критикувай картината, но не себе си. Дарбата си не критикувай! Вземи направи друга картина и се коригирай. Всяка една постъпка можеш да я коригираш и да я критикуваш, но за себе си никога не казвай: „Аз съм бездарен човек“ Или: „Аз съм лош човек.“ Можеш да кажеш: „Постъпката ми може да е лоша в дадения случай, но аз не съм лош. Картината ми може да не е добра, но това не показва, че аз съм бездарен. Не съм обърнал повече внимание.“

Някой път казваш: „От мене нищо няма да излезе.“ Не, защо ще кажа, че от вас няма да излезе нищо? Ако вървим по пътя на някои наши постъпки, няма да постигнем нищо. От всяка постъпка може да се ползуваме. Кое е по-хубаво: някой кон не рита, не хапе, но е толкова слаб, че едва носи себе си. А пък има друг кон, който рита и хапе, но носи сто килограма. Аз бих предпочел хапливия кон. Разбира се, аз бих искал този кон да не хапе. Французинът казва: „А ла бонйор“. Какво значи на български? – „На добър час.“ Ако вземете първата буква на френски, „А“ е човек, който е натоварен. Буквата „Л“ показва, че този човек има всичкото, да изнесе този товар.

Тогава започнете с първата буква на вашето сърце. Бог е вложил във вашето сърце всички условия за по-добър живот и за чистота. Трябва да се прояви сърцето на човека. Доброто, което е в човека, трябва да се прояви, а това добро само чрез сърцето може да се прояви. И законът на любовта започва със сърцето. И ако ти със сърцето си не можеш да се родиш, и с ума си не можеш. Най-първо ще работи сърцето и после умът. И щом се изяви умът, ще дойде душата, ще разбираме душата. А щом разбираме душата, ще разберем и Духа. Той е цял един процес, по който трябва да върви сегашното възпитание.

Та най-първо трябва да се образува една хармонична атмосфера. Защото когато започнете да пречиствате една стая, ако е много отоплена и отворите прозорците, веднага ще се образува едно течение. И в природата е същият закон: образуват се две течения; топлото отива нагоре, студеното надолу. Ако няма във вас две течения, не може да се образува движение. Един човек е неразположен. Той е студен. Друг е топъл. Съберете ги. Между тях наредете другите хора и те ще се ползуват от това проветряване. Да кажем, че някой човек е гладен. Ти да му кажеш: „Виждам, че си пътувал дълго време." Ти му носиш хляб и малко вода. Моментално става една промяна в душата му. Посрещнете човека и му дайте едно насърчение. Едни други се насърчавайте. Писанието казва: „Молете се един за друг." Пожелайте си хубави неща един друг. Като видиш някого, моли се да се усили дарбата му. Който е забогатял, още повече да забогатее. А който е осиромашал, още повече да осиромашее. Смисълът на богатството е в сиромасите хора. Сиромасите оценяват какво нещо е богатството. И богатият само като осиромашее, оценява какво нещо е богатството. Също така и невежият оценява какво нещо е знанието. Никога не туряйте в ума си, че всичко знаете. Всякога да има нещо, което да не знаеш. Можеш ли да знаеш какво е състоянието на един ангел, какво чувства той? И какво чувства един съвременен цар. Вие сте бедняк и се явявате пред него. С какво ще обърнете вниманието му? Изпейте му една песен и той ще спре колесницата си.

Вие искате да знаете какво нещо е музиката. Магия без музика няма в света. Първата форма на магията е музиката. Първата форма, с която се започна животът, е музиката. И ако ти не си музикален, не можеш нищо да направиш. Ти отиваш при някой банкер, седни на стола и пей. Не вярвайте в нещо, което не виждате и не сте опитали. Сега щях да ви свиря на цигулката, но няма да свиря. Някой път не е

разположена цигулката да свири. Някой път аз отивам вечерно време в 12 часа, турям на цигулката сурдинка и свиря, правя своите опити в музиката, свиря пет-десет минути. Аз поставям някои тонове, изменям своите трептения, своите енергии и веднага виждам какъв ефект се произвежда. В природата всичко има ритъм. Вие говорите за природата. В природата мелодията върви по хоризонтален път, а хармонията върви по отвесен път. Грамадна е разликата. Най-първо, ти трябва да се научиш какво нещо е мелодията и да дойдеш до ритъм. Хармонията не е нищо друго освен едно съчетание на мелодии. Изобщо, в мелодията е застъпен първият глас, а в хармонията са застъпени няколко гласа едновременно.

Най-първо ще проучваме нашия живот. Ние изучаваме себе си. То е закон на мелодията. Когато изучаваме закона на ближния, той е законът на хармонията. Ако ти мелодията не разбереш, как ще разбереш хармонията? Ако аз в себе си не разбирам мелодията, не мога правилно да пея, как ще разбирам хармонията, когато четири гласа едновременно пеят?

Казвам: Любовта – това е мелодия. Любовта, Мъдростта и Истината едновременно, това е хармонията. Само любовта, това е мелодия. Можеш ли да пееш на любовта, мъдростта и истината – това е хармония.

Та сега почнете с изучаване на мелодията. Изкарайте мелодично гамата „до мажор“. Да я изпеете хубаво. (Изпяха се тоновете „до“, „сол“, горно „до“, горно „сол“ и после цялата октава. Учителят изпя думите: „Обичам, обичам, обичам, знаете ли вие, аз обичам!“)

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

(Три пъти.)

2 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 6 октомври 1937 г., сряда, 5 ч. с. София – Изгрев.

ПЪТЯТ НА ЧОВЕШКОТО РАЗВИТИЕ

Отче наш.

Изпейте една песен. (*В начало бе Словото.*)

Ще прочета следните стихове………

Всички хора се намират в едно противоречие. Съществува едно голямо противоречие. Хората се запитват, защо светът е така направен, а не другояче. Как може да се направи другояче? Бог е мислил и е намерил този начин за най-добър. Защо го е направил, причините са у Него. Ние може да предполагаме. Казвам: Сега ни трябват знания, за да разберем противоречията, които съществуват. Злото произтича от доброто. Доброто е предшествувало, то е едно благо в света. А пък злото е само една форма, която показва, че доброто не е приложено, както трябва. Злото показва едно дисхармонично употребяване на доброто. Цигулката има двойна страна, тази цигулка може да ми причини цяла пакост. Погрешката не е в цигулката, тя е много хубава, тя е честна, почтена, грях не прави, но ако не зная да свиря на нея, тогава ще кажа: „Не е добра“.

Всеки от вас има по един инструмент, който създава някой път неприятности. Ако не знаете как да си служите с него, ще си създадете едно препятствие.

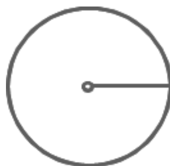

Фиг. 1

(*Учителят показва чертежа на черната дъска.*) Тук има философия. Това е една формула на живота /Фиг. 1/. И досега не съм срещал нито един съвременен учен човек, който да разгадае това. Този кръг има център, радиус и периферия. Какво означава центъра? Центърът, това е умственият свят на човека. Той е Първата причина. Радиусът е чувственият свят. Излиза нещо от умствения свят. Ти го чувстваш. А пък кръгът е волята, действието – трябва да се работи. Следователно, най-първо трябва да проявите вашата мисъл, после вашето чувство и после вашите постъпки. Седем принципа има, за да постъпвате правилно. Кои са, няма да ви кажа сега. Някои говорят за ритъма. Вие искате да бъдете щастливи, но то е неразбиране на живота. Щастието почива на един разумен закон. Ти да знаеш как да се движиш. Ти вечно не може да бъдеш щастлив. Ако хората в рая са вечно щастливи, то хората в ада са вечно нещастни. Нещастието на едни е щастие на други. И щастието на едни е нещастието на други.

Защо човек трябва да бъде сиромах? Сиромахът е ученик. Сиромашията те заставя да учиш. И след като свършиш училището какво ти предстои? Това, което си учил, трябва да го приложиш. Това става с богатството. Следователно, богатството е следното: Завършил си училището и трябва да приложиш наученото. И ако ти не знаеш как да прилагаш в богатството своето знание, тогава хората ще бъдат недоволни от тебе. А иначе ще бъдат доволни от тебе. Сиромашията е учение, а богатството е приложение. А след богатството кое иде? Добродетелта, доброто. То е вече висше училище. В училището на сиромасите ще се учиш, в училището на богатите ще приложиш, а в училището на доброто, ще изпълниш. Питаш: „Защо си сиромах?“ – За да се учиш. Питаш: „Защо съм богат?“ – За да прилагаш. Питаш: „Защо трябва да бъда добър?“ – За да изпълниш. И ако ти не се учиш, ако не прилагаш и ако не изпълняваш, ти нищо не можеш да направиш. – „Без сиромашия не може ли?“ – Не може. Сиромашията

е един подтик да учиш, защото ако ти не си сиромах, няма да учиш. Сиромашията ще те застави да учиш. А пък ако не си богат, не можеш да приложиш. Защото ако нямаш нищо, какво ще приложиш? И ако не си добродетелен, не можеш да изпълниш. Щастието на човека почива върху сиромашията, богатството и добродетелта или върху учението, приложение и изпълнение. Във всичките неща ти не можеш да бъдеш щастлив, докато не си бил нещастен. Всеки човек, който не е добър, ще бъде нещастен, защото нещастието е нещо неорганизирано. Доброто е хармония, а пък злото е дисхармония. От дисхармонията се отива към хармонията. Казва се в Библията, че в началото земята била неустроена. Всичко било огнено. Било е време, когато нашата земя е светела като слънцето. Учените казват, че земята е потъмняла и остаряла. Тя не е остаряла, но е в друго положение. Сега няма светлина. Сега се нуждае от светлината на слънцето. Но благодарение, че земята е дошла в това състояние, за да може да се живее на нея. Ако беше като слънцето, не може да седите на нея. Всички щяхте да бъдете разширени, в едно газообразно състояние. Сега да оставим тези далечни работи, понеже те ще ви спънат. Да допуснем, че вие искате да бъдете богати. Богатството всеки го желае. Не е лошо човек да бъде богат. Учение, богатство, добродетели – те всички си приличат. Ако двама светии се съберат на едно място, те ще се скарат, също така и двама лекари, и двама свещеници, ако не знаят законите на живота, пак ще се скарат. Кои са свещениците? Мъжът и жената. Те са свещениците. И единият, и другият служат. Тук вече имаме закона на поляризация. Полярност, двойственост има в природата. Каква е тази двойственост? От човека излиза жената, но тя не прилича на него. От Бога излиза човекът, но човек не прилича на Него. Човек излиза от земята, но не прилича на земята. Земята обича човека, използва го и той я използва. Мъжът обича жената, понеже от него е излязла и я използва. Ти ще кажеш: „Защо е така?“ Как

трябваше да бъде? Всяко нещо си има своята причина. Но зад всяка причина седи едно желание. Причината произтича от едно желание. А зад всяко желание седи една мисъл. Следователно, мисълта е причината. От мисълта се роди желанието и от желанието се роди действието. Щом имате действие, то имате раздвояване на нещата. Това, което вършим, може да е добро, а може да е лошо. Един цигулар може да свири добре, а може да свири зле. Коя е причината на това? Вие казвате: „Дарбата му е такава." Цигуларят, за да свири добре, той най-първо трябва да е сиромах. Ако не е сиромах, не може да се научи да свири. После, като се научи да свири, трябва да стане богат. И после започва да влияе на хората, става добър.

Имате една цигулка. В тая цигулка има ли съзнание? В нея има живот. Тя е жива. Но този живот се различава съвършено от човешкия живот. Предците на този материал са били учени хора, които са разбрали тайните на живота. Има дървета, които живеят по 6-7-8 хиляди години. Адам с всичкото знание едвам е могъл да живее 900 години. Значи растенията са били много по-учени от него. Това е по отношение на физическия свят. Продължителността на живота трябва да се свърже и с качествата на отношенията, които имаш в живота. Например, ако имаш дълъг живот, но нещастен, какво значение тогава ще има дългият живот? Мислите ли, че сегашните растения са щастливи? Те дълго живеят, може би хиляди години, но човек като дойде, ги отсича. Тогава питам: Какво ги ползува този дългият живот?

Сега не е важно да се повдигат въпроси. Не трябва да разрешаваме въпроса защо светът е такъв, а не другояче. Важно е друго: Ти имаш едно страдание, трябва да знаеш как да се освободиш от него. Говорихме миналия път за закона на ритъма в музиката. Ритъмът определя хармонията. Но в тази хармония има едно движение напред и назад. Ако в своето свирене и пеене няма отиване

напред и назад, наляво и надясно, ти не можеш да свириш и да пееш. Щом стане наводнение след голям дъжд, явяват се пороища, които всичко отвличат. И когато престанат пороищата, хората се радват. Но на какво се дължат пороищата? На дъждовете. Но ако престанат дъждовете, тогава е лошо. Де е лошото? – Че дъждът е дошъл повече, отколкото трябва. Там е нещастието. Тогава в какво седи нещастието на хората? В чрезмерните им желания. Те нямат едно желание, но хиляди желания. Те искат да бъдат богати и силни. Хубаво, представи си, че си богат. Казваш: „Да се оженя." Ожениш се и не може да намериш една хубава другарка. Нямаш деца или не са добри децата ти. Тогава какво ти струва женитбата? Ти казваш: „Да се оженя? "Ти търсиш там своето щастие. И народят се деца, но те не приличат на тебе, лоши деца са. Какво ще правиш с тях?

Не можеш да бъдеш богат, докато не си бил сиромах. И не може да бъдеш добродетелен, докато не си бил сиромах и богат. Следователно, за да се прояви доброто, ти най-първо ще започнеш със сиромашията. Сиромашията е големият син, който се ражда. Това е синът ви, който е роден от вас. Ще го накарате да учи, и вие трябва да се учите. Тази работа не е ясна. Вие не искате да учите. Казвате: „Защо ми е знанието?" Че защо ви е знанието? Ако знаете английски или френски езици, то като отидете в странство, вратите ще ви бъдат отворени. Но ако не знаете, каквото и да им говорите, англичанинът ще си махне ръка и ще си замине. Той няма да води преводчик.

Вие сте от толкоз хиляди години тук, в природата, и не сте научили още нейния език. Едва няколко думи знаете от него. Парле ву франсе? Само това знаете от френски.

Та казвам: Трябва да се научи езика на природата. Дойде ти едно страдание, какво ти казва природата? – Ще учиш. Боли те коремът. Природата ти казва: Много ядеш. После, не си дъвчеш храната. После, не си избрал добра храна. Пил си много вода, много вино, много

ракия. Не навреме си ял. Ти казваш: „Трябва да се яде.“ Природата казва: Да, но умно. Ще избереш отлична храна и тогава ще има полза. Ти казваш: „Какво да правя?“ – Ще бъдеш умен! Ще избереш най-хубавата храна. Природата казва: Всичко (което) създадох не е само за тебе, ти да го ядеш. То е за безброй същества. Ти ще вземеш малко храна. Ти гледаш, че другите хора имат богатство. Всичкото богатство не е за тебе. И всичкият живот не е за тебе.

Животът на всички хора съставя един общ живот. Следователно, всеки един човек е една малка частица на този общ живот. Той може да е клон, листче, един малък цвят или един малък плод. Той трябва да разбира, че всички тези, които са в света, съставляват едно цяло и неговото благо зависи от благото на всички.

Вие казвате: „Да се помолим на Бога.“ Хубаво, Бог е създал света, а ние не сме доволни от сиромашията. Казваш: „Дотегна ми сиромашията.“ Щом ти дотегна сиромашията, аз ще ти кажа, че не се учиш. Ти си пратен на училището. Без учение не може. Ти казваш: „Аз искам да бъда богат.“ Пътят за богатството е сиромашията. По този път ще минеш. Казваш: „Искам да бъда добър.“ Пътят за доброто е пътят за сиромашията и богатството. Ще учиш чрез страданията, после ще влезеш в богатството и оттам в пътя на доброто. А пък като влезеш в пътя на доброто, ще вървиш към Бога. Доброто ще ти покаже пътя към Бога. А пък щом намериш Бога, Той ще ти покаже как да обичаш хората. За да намериш Бога, трябва да Го обичаш.

Как ще проявиш Любовта си? Аз харесвам една млада мома, която дойде при мен и ми прочете едно любовно писмо. Казвам: Браво. Тя казва: „Аз го писах. Не мисля да се женя за него, нека да мисли каквото иска за мен. Дойде ми едно вдъхновение и му писах едно писмо.“ Но така хубаво го е написала. Помислих си: Да ми дадеш едно копие, та да го прочета и на вас. Тя е една мома от света. Какво прозрение има! Гледам лицето ѝ. Патила е главата ѝ, но не е

остаряла. Подмладила се е. Минала е през сиромашията. Тя казва: Благодарение на Бога разбрах, че така не може да се живее, както мислех едно време. Едно време мислех едно, а пък сега мисля друго. Тя е влязла в правия път. Иска моя съвет. Тя ми казва: „Ще ми кажеш какво да правя". И нейният възлюбен е от видно семейство. Тя иска да му помогне. Казах ѝ: Ако му пратиш писмото, ще се развие една дисхармония. Той няма да може да те разбере. Напиши му едно второ писмо официално, а пък това писмо го остави. И когато се срещнеш лично с него, да му го прочетеш, както го прочете сега на мене. Не го пращай по пощата, защото криво ще те разбере. Ти ще му го прочетеш, и с твоята любов, той ще те разбере. Като му пратиш това писмо, ще изгубиш пред него. Ти много искаш от него.

Едно дете иска не само да го роди баща му, но да се качи на гърба на баща си и той да го носи. А пък в живота никой не обича да се качиш на гърба му. Трябва да имаш голяма любов към някого, за да го носиш. Майката има голяма любов и носи някой път детето си. Някой иска да се качи на гърба на някого. Не искай това, понеже ще дадеш лош пример. Тогава и друг ще се качи на твоя гръб.

Ако някой е недоволен от сиромашията, ще бъде недоволен и от богатството. Ако някой е недоволен от богатството, той в доброто ще намери злото. Онзи, който не е оценил сиромашията и богатството, той ще се намери при забраненото дърво на доброто и злото. Сиромашията и богатството – това е плодът, който сега хората ядат. Позволено е да ядеш от дървото на познание Доброто и злото само тогава, когато си разбрал какво нещо е сиромашията и богатството. Да се радваш и в сиромашията, и в богатството. Ще учиш в сиромашията. И в богатството ще прилагаш. И тогава идваш към Доброто. Това е, което може да ни избави.

Някой път вие сте радостни и весели. Пазете се. Радостта, която имате, скоро ще се смени със скръб. Постоянно това махало се движи,

вдясно е радостта, а вляво е скръбта, после вдясно пак е радостта и после вляво пак скръбта и т.н. И като се движи това махало – това е доброто. Движението показва какъв е вашият живот. Като дойдем един ден до доброто, ще видим какъв кръг сме направили. Вие вярвате в Бога и искате Бог да ви направи щастливи. То е вашето криво разбиране. Бог сам като търпелив страда. Баща ви страда, а пък вие искате да не страдате. Вашия баща има глупави деца, които искат да му направят пакост. Те не са глупави, те са били много умни, но са оглупели. Те искат да направят нещо. Нали умният човек някой път си туря маска и иска да направи нещо. Той съзнава, че това не е право. Да допуснем, че някой няма пари и тогаз си мисли и казва: „Ще си туря маска, ще открадна пари и после ще си снема маската." Хубаво, ще си снемеш тази маска, но закон има в света: Това, за което ти не си работил, то ще те напусне. Във връзка с този закон трябва да знаете следното: Законът на ритъма има свое място в умствения, в сърдечния и във физическия, волевия свят на човека. Сиромашията е отляво, богатството е отдясно, а пък доброто е нагоре. Тогава музикантите имат един такт 3/4. Сиромашия, богатство и добро – наляво, надясно и нагоре. Учение, приложение и изпълнение. Какво значи 3/4? По време се определят тоновете. Трябва да се пази ритъма. Ако ритъмът върви бързо, какво означава? Игривата музика е бърза. Класическата музика върви бавно. Всякога не може да имате един класически ритъм. Ритъмът си има много форми. Сега много хора казват: „Трябва да бъдем добри." Трябва да туриш този ред – трябва да бъдем сиромаси, трябва да бъдем богати и трябва да бъдем добри. Този ред трябва да турите. Ако не турите сиромашията, богатството и доброто за основа, физическият живот не може да се уреди. Каква основа? Ще учиш и каквото знаеш, хубаво да го знаеш и хубаво да го предадеш. Някой път на англичанина като му говориш на английски, той не те разбира и казва: „Моля?" Той казва: „Сричи думата." И като

я сричаш, той казва: „Добре, разбрах.“ Ако не можеш да произнесеш, ти трябва да сричаш. Например, не можеш да произнасяш думата: „Good“, тогава ще я сричаш.

В сегашния живот ви се преподава, че ще отидем на небето и ще бъдем щастливи между ангелите. Криво е предадена тази философия. Ако ти на земята не знаеш как да живееш, как ще живееш на небето? Ако ти на земята като гъсеница не можеш да живееш, как ще живееш като пеперуда? Трябва да знаеш как да пъплиш като гъсеница и тогава ще знаеш как да хвъркаш като пеперуда. И ако през тези хиляди форми не минеш, ти човек не можеш да бъдеш. Защото човек е минал през хиляди, през безброй форми, догдето добие сегашната форма.

При една хубава мисъл трябва да седи едно хубаво чувство, и при едно хубаво чувство трябва да седи една хубава постъпка. Ние сега трябва да се върнем към природния живот или към Бога. Законът на инволюцията е излизане навън, а пък еволюцията е връщане към центъра. Ние сме слезли сега вече до дъното на материалния живот, в една гъста материя. Всичките хора не са слезли, но които са слезли, сега се качват. Ние минаваме сега Червеното море от Египет, минаваме го и влизаме в Ханаанската земя, това е еволюцията. И като влязоха евреите в Ханаанската земя, какви бели ни направиха. От Христа насам е еволюцията. Част от хората почнаха да минават за еволюцията, да се връщат към Бога. За да се повърнем към Бога, ние трябва да разберем сиромашията. Ще се учиш, ще изучиш какво нещо е жената. Жената ще изучава какво нещо е мъжът; братът ще изучава какво нещо е сестрата; сестрата ще изучава какво нещо е братът. Господарят ще изучава какво нещо е слугата. Слугата ще изучава какво нещо е господарят. Учителят ще изучава какво нещо (е) ученикът. Ученикът ще изучава какво нещо е учителят. Ще изучавате всички неща, с които сме свързани. Сега у вас има стари възгледи,

които трябва да се изменят. Вие седите и някои от вас сте бездетни. В какъв смисъл вземам думата „бездетни“? Ако човек всеки ден не ражда по едно дете, той е бездетен. Всеки ден ще родиш по едно добро желание. Да кажем, че един ден не може да родиш едно добро. Тогава да кажеш, хайде, на една седмица едно добро да родиш. Но и това не можеш. Тогава, хайде, поне на един месец едно добро да родиш. Но и това не можеш. Хайде, на година поне едно добро да родиш. И ако през годината родиш 365 хубави мисли, чувства, желания и постъпки, тогава си задомен. Те в тебе ще живеят и ще казват: „Татко ние не искаме да създадем самостоятелни къщи, но ще живеем в твоята къща.“ Такъв човек се казва роден от Бога. Във вас всеки ден трябва да се ражда една хубава мисъл. Всеки ден човек трябва да се ражда. Днес трябва да се преродите и да сте съвсем друг, а не както вчера. Какво нещо е прераждане? Всеки ден трябва да има изменение в твоите мисли, желания и пр. Защо остаряват хората? Защото не се прераждат всеки ден.

Ако не сте разбрали сиромашията, ще страдате. Ако не сте разбрали богатството, ще страдате. И ако не сте разбрали доброто – ще страдате. Това е адът. Какво нещо е адът? Човек, който не е разбрал сиромашията, богатството и доброто, той е в ада. Това е новото схващане. Някой казва: „Аз искам да отида на небето.“ Ще ти кажа как да отидеш на небето – ще обичаш сиромашията. Когато дойде сиромашията връз човека, той казва: „Дотегна ми да нося скъсани дрехи, да гладувам, да не ме почитат хората.“ Че хората не те почитат, това не е сиромашия. Какво е сиромашия? Ще учиш. Ако ти при сиромашията имаш разположение да учиш, тогава ти си добрият сиромах, а пък ако при сиромашията нямаш разположение да учиш, ти си лошият сиромах. Като нямаш какво да правиш при сиромашията, седи, та учи.

Много музиканти не разбират законите на музиката. Снощи свирих една каденца. Вие може да кажете: „Аз не зная да свиря като Учителя.“ Аз не искам да свирите като мене. То ще бъде нещастие за вас. И аз да свиря като вас, ще бъде нещастие за мене. Аз не искам да свиря като Бетховен. Това ще бъде нещастие за мене. Ако искам да чуя Бетховена, викам го, той идва и свири. Аз не свиря негови работи. Казвам му: Посвири ми. Аз не мога да свиря твоите работи. Някой казва: „Аз свиря Бетховен.“ Като свириш Бетховен, ще загазиш. Как ще го разберете? Ти не можеш да бъдеш в тези условия, при които Бетховен е създал тази музика. Ти не можеш да изразиш неговата музика. Не че не мога да свиря Бетховен. Мога. Мога да свиря, но мотивът, който Бетховен е разработил, музиката, която Бетховен е дал, той я взел отгоре и я обработил. Ако Бетховен сега дойде и създаде симфония, другояче ще създаде нещата.

Сега ще ви покажа какво нещо е класически ритъм. (*Учителят свири на цигулка.*) Това е класически ритъм, същинския ритъм. Сега ще ви изсвиря игрив ритъм. (*Учителят свири.*) Ако сте тъжни, с тази музика може да се лекувате. Музиката лекува, тя оглажда, оглажда, организира нещата.

Този ритъм съществува в природата и когато някой път го чуваме, ние сме радостни. Човек трябва да бъде добър, за да чуе ритъма на природата. Когато престанем да чуваме Божествената музика, ние се намираме в един свят, от който не сме доволни. Окултната наука води човека към избавление. Някой е скръбен, сиромах е. Защо скърби? – За да се учи. Защо е радостен? – Защото е богат! Трябва да прилага. Някой път, аз като нямам какво да правя, вземам цигулката и свиря малко. Да допуснем, че се намираш в едно противоречие. Да допуснем, казваш, че не можеш да се молиш. За да се молиш, ти трябва да осиромашееш и трябва да забогатееш, та като отидеш, да занесеш нещо на Бога. А пък вие искате да занимавате

Бога с празни думи. С празни думи Господ не се занимава. Ти трябва да занесеш нещо. Ти на Господа можеш да му попееш, и ако му попееш това, което иска, Той ще ти даде нещо. Но ако не Му попееш, няма да ти даде. Има някои същества, на които каквото и да им говорят, не разбират. Но като им посвиря, разбират. Но не обикновено свирене. Когато аз говоря за музиката, аз не разбирам обикновената музика. Има една музика на сиромашията, има музика на богатството, има музика на доброто. Три вида музика. Ще знаеш добре да свириш музиката на сиромашията. Те са хубави парчета за учене. Ще знаеш добре да свириш музиката на богатството. Там има класически парчета. И после, ще знаеш да свириш музиката на доброто. Тази, последната музика, която я свирих, е сиромашията. Богатият се върти, не знае какво да прави. Сиромахът има класическа музика само когато е болен. Щом е здрав, той има друга музика. Има едно различие между богатия и сиромаха. Богатият има богатство, но той няма това, което има сиромахът. Сиромахът има отличен стомах и като погледне яденето на богатия, лигите му текат. Но го няма. А пък богатият няма охота и казва: „Да имам добрия вкус на онзи!“ Но за да имаш добър вкус, ти трябва да бъдеш при сиромаха. А пък сиромахът, за да има изобилие, трябва да дойде при тебе. Та онзи, на който храносмилането е слабо, да се сприятели с този, на който храносмилането е добро.

Грешникът, и той си има своите хубави страни. Вие имате криво понятие за него. Грешникът има една хубава черта: Грешните хора са много естествени. Грешникът казва: „Аз съм много лош човек. Има нещо добро в мене, но не зная как да го проявя. Не съм лош. Когато искам да стана добър, аз съм лош. Не може ли да ми дадеш съвет какво да правя?“ А пък онзи, който не е грешен, когато му кажеш нещо, той казва: „Не, не, остави това.“ Той мисли, (че) всичко знае, той има в себе си нещо необработено.

Човек, който е сиромах, богат и добър, той има качество на детето и затова Христос казва: „Ако не станете като децата, не може да влезете в Царството Божие.“ Аз сега турям така: Ако не станеш едно дете на сиромашията, ако не станеш едно дете на богатството и ако не станеш едно дете на доброто, ти в Царството Божие не може да влезеш. Царството Божие е за децата на сиромашията, за децата на богатството и за децата на доброто – но трите събрани заедно. Това са нови разбирания. Така, както разбираме живота, животът има смисъл. Трябва да се осмислят нещата. За да обичаш един човек, ти трябва да влезеш в неговото богатство. За да обичаш един човек, трябва да влезеш в неговото добро. Това значи да обичаш един човек. Един човек, който не обича сиромашията, богатството и доброто, той не ме обича, т.е. един човек, който не обича учението, приложението и изпълнението, той не ме обича. Трябва да обичаме това, което хората учат. Когато детето работи, другите казват: „Детинска работа е това.“ Не е детинска работа, много сериозна работа е, това дете не е дете. То е дете на сиромашията. Тази сиромашия ще му даде основа за богатството и богатството ще му даде основа за доброто, а пък доброто ще му даде основа за Любовта.

Сега, какъв е церът на безверието? – Вярата. Какъв е церът на омразата? Какъв е церът на злото? – Доброто. Какъв е церът на сиромашията? – Богатството. Какъв е церът на богатството? – Доброто. Какъв е церът на доброто? – Любовта. Любовта е, която подкрепя доброто. Доброто е, което подкрепя богатството. Богатството е, което подкрепя сиромашията. Богатство, което не подкрепя сиромашията, не е богатство. Сиромашия, която не работи за богатството, не е сиромашия. Богатството, което не работи за доброто, не е богатство. И добродетел, която не работи за богатството, не е добродетел. Тези са положенията, които трябва сега да знаем. Много неща има в свещените книги, но трябва да има определения.

Сиромашията трябва да услугва на богатството, а пък богатството трябва да обича сиромашията. Щом богатството обича сиромашията, богатството ще дава. А пък сиромахът, който се учи, е на прав път. Тук имаме отношение на учител и ученици. Учителят в дадения случай е богатството. Всеки, който учи, отива да спечели нещо от учителя си. Учителят като учи ученика си, става добър, а пък ученикът, като се учи, става богат. Така че, като ученици като се учите добре, ще станете богати. Учителят като ви е давал, като е влагал своето богатство във вас и не си станал добър, то неговата работа не струва. Така че, ще минете тези положения. Някой от вас е сиромах. Да се учи! Някои от вас сте богати. Да прилагате! Някои от вас сте добри. Да изпълнявате. Изпълнението е за добрия човек; доброто само в изпълнението се показва. И ако вие не сте изпълнили нещата, няма да имате плода на доброто. Сега ви разяснявам тези три свята. Умственият свят е центърът. Чувственият свят е радиусът, а окръжността – това е физическият живот. Животът е един кръг. Земята се върти и ние трябва да се въртим. Въртенето на земята е една работа. И тя постоянно се обръща, за да може слънцето да напече всички страни на земята. Земята има предвид благото на всички същества, които живеят на нея и се обръща равномерно, движи се ритмично, за да може всяка част на земята да възприеме необходимата светлина и топлина, които са необходими за живота. И ние трябва да се движим като земята, да се обръщаме към Бога, за да се оживяват нашите мисли и чувства. Та всички тези клетъчни души да разберат, че има един разумен човек, който работи за тях. И ако не живеем добре, нашите поданици ще станат недоволни от нас и тогава ние чувствуваме скръб и страдания в себе си. Те казват: „Вие сте господари на нас и трябва да постъпвате добре с нас.“

Та казвам: Приложете любовта си да обичате сиромашията. Приложете Любовта си – да обичате богатството. Приложете Любовта

си – да обичате доброто в света. И да знаете, колкото повече скърбиш, толкова повече ще се радваш. И колкото повече скърбиш и се радваш, толкова по-добър ще бъдеш. И колкото по-добър ще бъдеш, толкова по-близо ще бъдеш до Любовта. И колкото по-близо си до Любовта, толкова по-добре ще служиш на Бога. Този е пътят, по който всички трябва да вървим. Този е пътят, в който всички трябва да прилежаваме. Този е пътят на човешкото развитие.

Мото:
Христос е човекът на изобилната сила;
Христос е човекът на изобилната вяра;
Христос е човекът на изобилната Любов.
(Три пъти.)

6 ч. 20 м.

3 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 13 октомври 1937 г., сряда, 5 ч. с. София – Изгрев.

МЯСТОТО НА ВЪЗВИШЕНОТО И ОБИКНОВЕНОТО В ЖИВОТА

Отче наш.

Пишете върху темата: „Право и безправие“.

Сега, всички хора, както и вие, сте занаятчии. Все трябва да научи човек някакъв занаят. Стремежът на хората към известен занаят или към някакво изкуство се свежда към това, че те искат да бъдат щастливи. Представете си, че вашето тяло е направено от захар, или от някаква материя, която не може да издържа на всички условия. Какво ще стане с вас? Като дойде водата, ако тялото ви е направено от захар, то ще се стопи, ще се разтвори. Човек се топи и при топлината. Виждате един пълен човек, но като дойдат усилни условия на живота му, той започва да се топи и изгубва 10, 15, 20 и повече килограма от теглото си. Понякога човек губи от теглото си или при някаква болест, или при някаква мъчнотия. Ако се случи да гладува много, човек пак губи от теглото си. Ако пък яде повече, той напълнява, увеличава теглото си.

Сега, от какво зависи щастието на човека? Щастието на човека зависи от добре организирания му ум, от добре организираното му сърце и от добре организираната му воля. Тъй щото, човек трябва да знае, че щастието и нещастието му зависят от неговия език. Като каже една дума при известни условия, човек вижда от какво произтича неговото щастие или нещастие. Казвам: Сегашните хора трябва да изучават много добре химията. Казвате, че има специалисти по химия. В химията съществуват различни отрови, които химиците ги познават. Както има различни отровни газове, така има и различни отровни мисли, отровни чувства и отровни постъпки, които

също така трябва да се знаят, както се знаят и отровните газове. Както по състояние материята бива твърда, течна, въздухообразна, етерообразна и светлообразна, така и мислите, чувствата и постъпките на човека могат да бъдат твърди, течни, въздухообразни, етерообразни и светлообразни. Ще кажете, че сте се объркали от тия неща. Всеки, който не разбира, всякога се обърква. Че и най-добрият певец, който пее хубаво, може да се обърка. Той, като минава от една октава в друга, като взима цели тонове, както и да е, но понякога дохожда до полутонове, които много (трудно) се взимат. Който разбира от музиката, веднага схваща, че е взел криво някой тон и бърза да го изправи. Сега, като наблюдавам лицата на съвременните хора, виждам колко криво мислят. И наместо да стават свети хора, те повече се объркват в живота си. Та като гледам и вашите лица, аз си мисля: Накъде ли отиват тези хора? Казвате: „Какво има в лицата ни?“ Лицето на човека е един барометър, който показва, че времето ще се развали или ще се оправи. Лицето на човека показва дали той ще бъде щастлив или нещастен, праведен или грешен, учен ли ще бъде или невежа, страхлив ли ще бъде или смел, добър или лош ще бъде. Всичко е написано на човешкото лице. Като знае това, човек трябва постоянно да се оглежда, да знае накъде отива, както капитанът на кораба постоянно следи накъде отива, каква посока взима движението на кораба. Капитанът пътува в океана, на 10-15 километра навътре, затова трябва да следи посоката на движението, да знае на кое пристанище да спре. Например, когато човек иска да предприеме една работа, предварително той трябва да знае на каква посока ще върви. Мнозина са идвали да ме питат, ако започнат някакво предприятие дали ще вървят работите му. Дойде някой и ми казва, че иска да отвори една малка търговийка – търговийка-бакалийка. Казвам: И това може. Но виждам, че този човек, който иска да отвори търговийка, е със сприхав характер, той не може да

разположи клиентите си. Дойде някой клиент, иска добра стока, той му казва сопнат: „Такава е моята стока, ако искаш вземи, ако не искаш, можеш да си вървиш.“ Така той прогонва клиентите си. И после се чуди, защо работата му не върви добре. Гледате друг някой, отворил дюкян и посреща клиентите си усмихнато. Като му искат добра стока, той им казва: „Бъдете спокойни, ще ви дам много хубава стока, на ваше разположение съм. Каквото искате, ще ви услужа.“ И какво виждате? Върви му на този човек. Онези хора, които стават религиозни, и те приличат на първия търговец. Те си поставят сериозни лица, стават мълчаливи и се отнасят с хората като аристократи. Те мислят, че са разрешили кой знае какви въпроси. А те стават по този начин смешни. Религиозният човек първо е един занаятчия. Той се учи първо да плете чорапи. Религията е нищо друго, освен плетене и разплитане. Ако някой е православен, в какво седи православието? В православието има една практическа страна. Правили ли сте вие на ден по сто, двеста, петстотин до хиляда поклони? Правили ли сте такава гимнастика? Ще кажете, че това е епитимия. Правили ли сте вие по хиляда поклони на ден, да знаете какво нещо са поклоните? Един калугер казва на друг: „Ти си много набожен човек.“ – „Отде знаеш това?“ Той мисли, че има работа с някакъв ясновидец, който го вижда как се моли. А този човек познава по мазолите на големия му пръст, които са станали от много поклони. Този калугер правил на ден по 500-600 поклони, от които са излезли тия мазоли. Казвате: „Няма да правя никакви поклони.“ – Да, но този, който е правил много поклони, и който изобщо прави поклони, е всякога здрав човек. Който не прави поклони, той всякога боледува. Не е лошо човек да прави поклони. Правенето на поклони се отнася към физическия свят. Какво означава правенето на поклони? Да прави човек поклони, това значи да се навежда.

Минаваш покрай някоя ниска врата, ще се поклониш, т.е. ще се наведеш, за да влезеш вътре.

В един анекдот се разправя за едно от старите времена, когато живели някакви хора, които никога не се покланяли, не се превивали, всякога ходили съвършено изправени. Те не знаели какво значи да се наведе малко човек. Ако рече човек да се наведе малко, това било голямо прегрешение за тях. Те били принудени всякога да ходят много изправени, без никакво навеждане или огъване напред, настрани или назад. Затова те всякога правили на къщите си високи врати, за да не става нужда да се навеждат. Случило се обаче, че едно семейство направило вратата на къщата си по-ниска, отколкото били всички други врати. Синът в това семейство бил доста висок. Като се заженил един ден, той си избрал една невеста, която била над метър и половина висока. Тъй щото, за да влезе през вратата, тя се намерила в невъзможност, главата ѝ стърчала над вратата. Събрали се всички близки и роднини на булката и започнали да мислят какво да правят, за да влезе булката в дома на своя избраник. Трябвало да се отреже главата ѝ, за да влезе вътре. Но това значело да умре. Всички започнали да плачат, но не знаели какво да правят. Всички започнали да мислят, какво да правят. Ако не отрежат главата ѝ, трябвало да развалят прага на вратата, да се издълбае, но и това означавало някакъв лош признак. Ако се отреже главата на булката – лошо. Да се развали прага – и това лошо. Всички започнали да плачат – не знаели как да разрешат този въпрос. Те започнали да се молят на Бога, да им даде някакво разрешение. В това време ги чул един човек и ги запитал: „Защо плачете, какво се е случило?“ – „Случи ни се едно голямо нещастие. Прагът на вратата ни е много висок, вратата ни е ниска и булката не може да влезе в дома, трябва да се отреже главата ѝ.“ – „У нас тия въпроси се разрешават много лесно. Какво ще ми дадете, ако накарам булката да влезе в къщата?“ – „Ще ти дадем

всичките ѝ нанизи.“ Той се качил на врата на булката, и тя се навела. – Теглете я сега вътре. По този начин булката влязла в къщата на младоженеца. Така дали нанизите ѝ на онзи, който я вкарал в дома на младоженеца. Казвате: „Е това е анекдот.“ – Не, това се случва всеки ден в живота на хората. Понякога ние мислим, че някои работи не могат да станат, а щом се качи нещо на врата ни, те веднага стават. Старият мисли, че никога няма да остарее, никога няма да вземе тояга в ръка. Гледате го, обаче, след 50-60-70 години той се навел, прегърбил се и се подпира с тояга. Старият, който по-рано не можеше да минава през ниската врата на къщата, сега минава вече.

Та казвам: Ние не трябва да очакваме на хората. Това е един анормален живот. При отдалечаването си от Бога, ние сме се отдалечили доброволно. Сега, за пример, вие не знаете кога една мисъл е Божествена и кога не е Божествена. Също така често вие не познавате кога едно чувство е Божествено и кога не е Божествено. Не знаете (кога) една постъпка е Божествена и кога не е Божествена. Можете да предполагате само, но положително не знаете. Понякога вие казвате, че нещо ви е подшушнало вътре, казало ви е нещо. И тогава казвате, че Духът отвътре ми каза това и това. Такива случаи има много в спиритизма. Едно време, когато беше жив доктор Миркович, нашите приятели често устройваха сеанси. Та един ден, като се събрали неколцина в Бургас, казали на доктор Миркович от страна на тия духове, да отиде в Сливен, че като се върне, щяло да му се открие някаква голяма тайна. Доктор Миркович отива в Сливен, връща се, но никаква тайна не му се открила. Защо не му се открила, после му казали, че ако тази тайна се открие, целият Бургас щял да се покрие с жаби. Доктор Миркович се примирил с това положение. Той предпочел да не му се открие тайната, отколкото градът да се покрие с жаби. Трябва да се даде тълкувание на този език. Жабите са символ на материалистически живот. Значи, не може да се открие една тайна

на човека, ако мястото, дето се намира той, е обхванато от материалистически живот. Този материалистически живот ще помрачи и мислите, и чувствата, и постъпките на човека. Следователно, при това положение той не може да има никакво откровение. В него ще настане такава мъгла, че той не може да знае посоката на движението си, дали е на север или на юг. И след всичко това хората ще спорят дали съществуват духове или не съществуват, и дали могат да се разговарят с духове. Те не могат да си представят какво нещо е духът. Духът не е нещо материално. Духът е една същина, която минава и през най-малките дупчици. Духът като дойде, може да мине и през едно шише, и през стена, и през железни обръчи, отвсякъде може да мине той. Ти не можеш да туриш на Духа никаква преграда, не можеш да го затвориш на едно място. На земята ти по никой начин не можеш да хванеш Духа и да го ограничиш. За да се види Духът, непременно трябва да му се придаде някаква гъстота, да стане видим. Вие трябва да имате една ясна представа за Духа. Не се старайте да му придадете външна, видима форма. Духът у човека, това е разумното, великото начало в живота. Великото в света, това е духът. Силата на човека седи в неговата разумност. Ако си разумен, ти ще имаш сила. Не си ли разумен, нямаш сила в себе си. Всички неща в света стават все чрез сила. Казано е в Писанието: „Духът Божий се носеше върху бездната“ – този Дух именно строи цялата земя. Той се е носил на повърхността на земята, но Той я е построил. Какво значи „повърхност“? Че се е носил на повърхността на земята това означава една материя, която не е била организирана. Това е представлявало един свят, в който нямало никакви закони, всеки си е живял както иска. Това е така, ако посоката е била една, но ако посоката на движението е станала разнообразна? Знаете ли колко нещастни биха станали при това положение? Вземете, когато на земята стават големи бури, всичката материя, всичкият прах се

повдигат във въздуха, и хората започват да се задушават. Пътниците, които са минавали през големи бури в Сахара, са се задушавали и умирали от тази материя във въздуха. Тази материя задръства дробовете на човека. Също такива мисли има, като тази материя, които задръстват човешката мисъл. Например, в ума на човека влезе мисълта, че или ще го убият, или ще му се случи нещо, и той не може да се освободи от тази мисъл. Какво трябва да направи, за да се освободи от тази вредна мисъл? Например, аз съм срещал много малко хора, които могат да представят нещата така, както са в действителност. Те винаги или ще ги увеличат, или ще ги намалят. Човек преувеличава нещата, защото в него има едно чувство, което преувеличава нещата. Някой път, като турим ръката си върху някой предмет, казваме, че един предмет е топъл, а друг студен. Това зависи от възприятието на нещата. Някои хора са чувствителни към топлината, а други не са толкова чувствителни. Други хора обичат да преувеличават нещата, като говорят за тях. Слушате някой да казва: „Този човек е планина човек." Той иска да каже, че този човек е висок и голям като планината. За друг човек казват: „Висок човек бе, цели три метра височина." Това е преувеличено. Невъзможно е човек да бъде три метра висок. Даже и Крали Марко, българският герой, не е бил три метра висок. Да е бил два метра, хайде да е два метра и половина, но не е бил три метра. Друг пък се оплаква от някого: „Страшно ме обиди този човек." – С какво го обидил? Казал му една обидна дума, нарекъл го „дръвник", „дърво". Какво лошо, какво обидно има в думата „дръвник"? При известни условия човек все трябва да бъде дървен. Какво означава думата „дърво", „дръвник"? Това показва, че този човек не може да мисли. Главата на този човек като на растенията, е заровена в земята, че с главата си човек е обърнат към центъра на земята, а с краката си към центъра на слънцето. За да не си дръвник, обърни главата си нагоре, а краката

надолу. Ето, по този начин няма да бъдеш вече дръвник. Обаче, всеки човек, на когото главата е обърната надолу, а краката нагоре, е дръвник. Щом си материалист, ти си един дръвник. Това е де факто така. Ако някой ми каже, че съм дръвник, ето какво ще му отговоря: Прав си, защото всичките злини в света произлязоха все от дървото, от дърветата. Злото в света произлезе от дървото. Бог постави това дърво в рая и го нарече Дърво за познаване на доброто и на злото, и каза на първите хора да не го пипат. Тогава първите хора казаха: „Какво страшно има в това, да не буташ едно дърво?“ И те го бутнаха. Господ им каза да не бутат това дърво и от плодовете му да не ядат. В Библията е казано за това дърво: Покрай това дърво няма да минаваш, отдалеч ще вървиш, ще го обикаляш, плодовете му няма да вкусваш, листата му няма да четеш. Така и днес се казва за някои неща, които са подобни на дървото за познаване на доброто и злото. В посоката, дето е това дърво, няма да гледаш, от плодовете му няма да ядеш. Подразбира се, че близо до него няма да минаваш. Ако попаднете близо до това дърво, не трябва да се изкушавате, от плодовете му да ядете.

Казвате: „Защо Ева яде от плодовете на това дърво?“ – Че и вие всеки ден минавате покрай това дърво. И ако не ядете, искате поне да близнете от неговите плодове. Вие не ядете плода му, но изплезвате езика си и го близвате. Щом го близнете, веднага усетите горчивината му. Отровен е този плод. За пример, дойде човек в дома ви, но вие нямате доверие в него. Гледате го, очите му играят на четири. Казвате: „Този човек не ми харесва“. И ако имате жена и дъщеря, вие сте нащрек вече. Или пък виждате, че ръката му е дълга, обича да пооткрадва това-онова. Като излизате, все гледате да не открадне нещо. Ако имате каса, ще я затворите. Ако имате пари, ще ги скриете някъде. Все ще гледате да вземете предпазителни мерки. Ако не вземете предпазителни мерки, парите ви ще се влюбят в него

и ще му пристанат. И после ще трябва да го търсите. Казвате: „Така ли трябваше да стане?“ Често вие говорите за окултни сили. В какво седи една окултна сила? Ако бутнете по задницата един пъргав, подвижен кон, той така ще ви бутне, така ще ви ритне с крака си, че ще отхвръкнете настрана. Виждате една кобра, която си дигнала главата нагоре и вие казвате: „Какво си дигнала главата?“ Речете ли да я бутнете малко, тя веднага ще ви клъвне. След една минута ще се намерите на земята. Не само кобрата е в състояние да умъртви човека, но има отровни мухи, които също така умъртвяват. Много хора са умрели от такива отровни мухи. Тяхната отрова е заразителна. Тези мухи пренасят както своята отрова, така и отровата на различни болести. Изобщо, мухите могат да пренасят заразата от едно място на друго. Такова нещо са и окултните сили. И ако човек не знае как да се справи с тях, те могат да го уморят.

Често хората говорят за любов, но аз се чудя на тяхната любов. Казвате, че имате любов към Бога, а се обиждате лесно. Онзи, който има любов към Бога, той е глух за лошите работи. Каквото лошо и да му се каже, той е глух, нищо не чува. В любовта си към Бога, той е готов всичко да носи. Влюбените хора са търпеливи и благоразумни. Светът страда от това, че не е влюбен в нещо високо. Хората казват: „Ние разлюбихме.“ – Кажете ми, били ли сте някога влюбени. Както ви виждам, досега вие не сте били още влюбени. Аз не съм срещал още влюбен човек. Докато човек се сърди за нищо и за никакво, той не може да бъде влюбен. Гледам, жената и мъжът в един дом са се разсърдили един на друг, обърнали се гърбом, не си говорят. Тя се обърнала на една страна, а мъжът – на друга страна. Защо? Мъжът казва: „Изучавам Северния полюс“. Жената казва: „Аз пък изучавам Южния полюс“. Тя казва, че не може да го търпи. Той казва, че тя му е омръзнала. И двамата искат някакво разнообразие. Сега, това, което ви говоря, вие го знаете. Няма човек между вас, който да не е обръщал

гърба си на някого. Ако има такъв, ето още сега ще извадя хиляда лева да му дам. Но ако река да ви глобявам по хиляда лева, аз ще спечеля, а вие ще изгубите.

Сега, ние говорим за човека. Докато в живота си човек не се влюби, той нищо не е разбрал. Трябва да се влюби човек. Влюбването е най-добрият, най-разумният живот. То не е някакво захласване. Влюбването разрешава всички противоречия в живота. Като се влюби, човек приема една нова посока на живота. Влюбването е Божествена сила, която носи щастие за човека. Между влюбените хора сиромашия няма. Ако хората не са влюбени, между тях цари сиромашия. Според мене, ако някой иска да бъде богат, да се влюби. Ако иска да живее добре, да се влюби. Казвате, че хората страдат от влюбване. Не, от безлюбие страдат хората. Влюбването носи в себе си изобилие от мисли, от чувства, изобилие във всичко. Когато човек се влюби, в умствения свят има изобилие. Когато се влюби, в чувствения му свят също така има изобилие. Тогава неговите мисли и чувства започват да текат. Той не е подпушен. В любовта няма никакво подпушване, никакво спъване. Неговите мисли, чувства и постъпки текат правилно. В Писанието е казано: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила." Това значи да се влюбиш, да възприемеш Бога в себе си. Любовта е разумна сила. Ако ти с духа си не обичаш Господа, сила няма да имаш в себе си. Сега, вие седите и казвате: „Как да възлюбим Господа?" Други пък се молят, искат Господ да прости прегрешенията им. Какви са техните прегрешения? Като се молите на Господа, вие трябва да знаете какви са прегрешенията ви. Като отидете при Него, Той първо ще ви пита: Яде ли днес от плодовете на дървото за познаване на доброто и на злото? – „Ядох". – Щом си ял, ти трябва да знаеш какво да правиш, как да се лекуваш. Ако някой мине покрай касата на някой богат човек, погледне към парите в нея и си помисли:

„Да имах тия пари, щях да живея добре“. Щом помисли за парите, този човек е близнал вече от плодовете на дървото за познаване на доброто и на злото. Той се е заразил вече от него. Един беден християнин се молил дълго време на Господа за пари. Като вървял по улиците, един ден той видял една голяма торба с пари, която била забравена от един богат човек. Той веднага взел торбата и благодарил на Господа, че чул молитвата му. В това време друг един го проследил и започнал да го дебне, да търси начин да открадне парите му. В един момент бедният се захласнал и последният му задигнал торбата. Като се обърнал, първият видял, че парите му липсвали, но веднага забелязал крадеца близо до себе си. Той тръгнал подир него и завел дело, задето откраднал парите му. Първият, който откраднал торбата с парите, казал на съдията: „Господин съдия, ако отсъдиш делото в моя полза, ще ти дам половината от парите“. Съдията отсъдил в негова полза и получил обещаното възнаграждение. Вторият, който откраднал торбата, бил осъден на две години затвор. Наскоро след това се разбрало, че съдията бил подкупен, и затова го осъдили на три години затвор. Случило се, че той бил поставен в същата стая с крадеца, когото осъдил на двегодишен затвор, но съдията не го познал. Съдията запитал престъпника защо е затворен. – „Остави се, затвориха ме за една торба с пари, която не можах да открадна както трябва“. – „Ами тебе защо те затвориха?“ – „И мене ме затвориха за същата торба“. Тази торба не е нищо друго, освен плодовете на дървото за познаване на доброто и на злото. Ако питате жената защо е нещастна, ще ви каже, че е нещастна, задето откраднала торба с пари. Ако питате мъжа за нещастието му, и той ще ви каже, че е нещастен заради торбата, която откраднал. Ако питате учителя, свещеника, защо са в затвора, всички ще ви кажат, че са затворени все за тази торба. Всеки казва: „Човек трябва да има торба, пълна със злато, че дето отиде, в гостилница, в дрехарница, в хотел, навсякъде

добре да го посрещнат. Няма ли тази торба със злато, никой не му обръща внимание, никой нищо не му дава.“ Лъжете се, всички сте излъгани. Ако мислите, че хората могат да ви почитат за парите, вие се лъжете. То е една квадратна лъжа, за парите човек не може да се почита. Онова, за което хората могат да ви почитат, това е вашата душа, вашият дух, вашият ум и вашето сърце. Всички други работи в света са произлезли все от тия четири сили в човека. Това са ценности, които ние трябва да изучаваме. Докато вие не изучавате ценностите на вашето сърце, на вашия ум, на вашата душа и на вашия дух, вие никога не можете да намерите щастието. И по десет пъти на ден да се молите, вие можете само да се самоизлъгвате, но щастието никога няма да намерите. Една гражданка ходила в Ерусалим и разправяла на една богата селянка, която наскоро загубила мъжа си, че в Ерусалим имало една тясна врата, и на нея една малка дупка, през която могло да се виждат заминалите за онзи свят. Селянката обичала много мъжа си и затова решила да отиде в Ерусалим да го види. Като се върнала оттам, тя срещнала гражданката и казала: „Всичко видях в Ерусалим: големи свещи се палят, свещениците добре служат, облечени със скъпи дрехи, но до тясната врата не можах да отида, възлюбления си не видях“. Това, което търсих, не можах да го видя. Сега и вие сте в Ерусалим. Всичко сте видели, но още не сте минали през дупката на вратата. Вратата на любовта не е отворена още за вас. Значи, всеки има нещо, което обича, но не може да го намери. Някой казва, че има голяма вяра. Какво означава вярата? – Да имаш вяра, това не значи да отидеш при течащия извор и да си налееш от него вода. Да имаш вяра, това значи да отидеш при един сух извор, като пожелаеш да потече, той да потече. Да отидеш при извора, който тече и да напълниш от него шишето си, това не е вяра, това е користолюбие. Обаче, ако пресъхналата чешма накараш да потече, това значи вяра. Вие искате

да бъдете щастливи, но като се намерите пред една мъчнотия, веднага я избягвате. Не, като се намерите пред мъчнотията си, която представя пресъхналата чешма, опитайте се да прекарате от водата на другите чешми в нея. Успеете ли да направите това, да потече и пресъхналата чешма, вие сте се справили с вашата мъчнотия. Че ако вие не можете да прекарате водата и във вашата пресъхнала чешма, де е знанието ви? Де е вярата ви? Де е вашата любов?

Сега, аз не искам да ви навеждам на механизиране на нещата. Често вие искате да ви се даде нещо, но трябва да знаете, че може да ви даде нещо само онзи, който ви обича. Никой нищо не може да ви даде без любов. Всяко движение в света е образ или изражение на любовта. Ти се движиш, но това движение не произтича от самия тебе, друг някой те е подтикнал към него. Нали сте забелязали, как децата играят с карти на войници. Те нареждат по особен начин, че образуват от тях пирамиди. Ако една от картите се бутне, всички останали се събарят. Това не става от само себе си, някой друг ги е бутнал. Всяко разумно движение се произвежда от друга някаква причина, вън от нас. За самите нас изглежда, че движенията са механически, но те се предизвикват от външни причини. Някой иска, като направи едно добро, хората да го обичат. Ако ти мислиш, че с една добра постъпка хората могат да те обичат, ти си на крив път. Силата на човека не седи в това, което хората му дават, защото това, което днес хората ти дават, на Великден могат да си го вземат. Силата на човека седи в любовта, която той проявява. Силен е онзи, който проявява любовта си, а не онзи, към когото проявяват любовта. Силен е Бога, понеже Той проявява Любовта Си, Той е създал света и не се нуждае от нищо. Той казва на хората: Ако искате да бъдете щастливи, вие трябва да проявите любовта си. Но като проявявате любовта си, не съжалявайте, че сте я проявили. Някой казва: „Съжалявам, че съм обичал еди кого си.“ – Ако ти съжаляваш, че си обичал някого, то това

показва, че не си разбирал любовта. Други хора пък ще съжаляват, че тебе са обичали. Ако синът не изпълнява волята на баща си, бащата няма ли да съжалява? Ако вие не изпълнявате волята на своя Баща, Той няма ли да съжалява? Ако ученикът не изпълнява волята на учителя си, той няма ли да съжалява? Ако слугата не изпълнява волята на господаря си, и последният ще съжалява. Ако слугата съжалява, че е обичал господаря си, той не е разбрал любовта. Някои от вас искат да бъдат господари. Аз виждам, че всички сте господари. По какво познавам, че сте господари? – Понеже имате глави. Всеки, който има глава, е господар. В този смисъл няма нито един човек в света, който да не е господар. Всички хора са все господари. „Господар“ означава служене на Господа. А „слугата“ означава служене на себе си. Следователно, когато видя човек, който служи на себе си и казва, че е слуга, казвам: Ти си слуга, но служиш на себе си. Вие служите на себе си. Всеки ден виждам как хората служат на себе си. Ръцете са слуги на този господар. Той отваря устата си и вие му служите. – Аз съм слуга, казва някой. – Няма нито един човек, който да не е слуга. На кого? – На себе си. Сега вие искате да ви говоря за неща, които не съществуват в света. Сега вие искате да влезете в онзи свят и си представяте този свят такъв, какъвто не е. Вие си представяте ангелите, същества с крила, с бели пояси. Това е вярно, но не знаете, че ангелите са същества, които горят. Който се допре до един ангел, той ще се запали и ще изгори. Енергията на ангелите е толкова голяма, че който се допре до тях, съвсем ще се разтопи. Колкото пъти ангелите са дохождали до някой човек, той веднага е падал на земята. Даже и пророк Данаил, който бил един от видните пророци, като видял ангел, паднал на земята. Ще се прострете и вие, като видите ангел. При вида на ангела никаква сила няма да остане у вас. И след това ангелът трябва да ви дигне от земята. Сега, като правят спиритически сеанси, хората казват, че се явил архангел

Михаил, или архангел Гавраил. Те не подозират даже, че ако наистина би дошъл някой от тях, те щяха да се прострат на земята. Това, което те са видели, е било някаква сянка от архангел Михаил или Гавраил. Като знаете това, не се лъжете. Явила се е някаква сянка като вас, някакъв човек и вие си мислите, че това са някакви ангели. Архангел Михаил няма да дойде да си играе с вас. Така не се изучава духовният свят. Спиритизмът представя явления от духовния свят, които трябва правилно да се изучават. Понякога търпя заблужденията на хората, но понякога ги разбулвам. Дохожда един и ми разправя, че изровили от земята една икона, която била там цели хиляди години. С това той иска да покаже, колко старинна е тази икона и с това да увеличи нейната цена. Поглеждам иконата и виждам, че тя е от християнски времена. А това, дето той иска да докаже, че тази икона е била в земята от няколко хиляди години насам, това не е вярно, защото християнството не е съществувало преди толкова хиляди години. Той не разглежда нещата научно и изпада в грешки и заблуждения. Питам го как са намерили тази икона. Той казва, че духовете са я открили. Сега да не бъда краен, трябва да се съглася с вас, че ангелите идват на земята. Но когато идва на земята, ангелът не се проявява в своето естество, но той се облича в много скромни дрехи. И Христос, като дойде на земята, не се облече в своите дрехи, с всичкото си великолепие, но взе рабски образ, за да бъде достъпен за хората. Ако се беше явил в своята същина, всички хора щяха да се разтопят. Второто пришествие, което хората очакват, ще се ознаменува с това, че като слезе Христос на земята, хората или ще се разтопят, или ще се обърнат към Бога. Там, дето Христовият крак стъпи, или ще се разтопи човек и умре, или ще се обърне към Бога. Като дойде Христос втори път на земята, няма да казвате, че искате да си поживеете малко, но ще знаете, че или ще умрете, или трябва да се обърнете към Бога. Как ще ме разберете сега? Ще кажете: „Какво

очакваме ние от нашия Учител, а Той какво ни казва.“ – Какво очаквате от мене? Вие очаквате да ви дам пари, да станете богати, щастливи или да придобиете криле като ангелите. Други пък очакват да разбогатеят, да си купят автомобил, да се разхождат с него, да правите каквото искате. Не, вие трябва да учите. На какво отгоре можете да очаквате всичко това? Не че желанията ви са лоши, но запитайте се, можете ли да оцените всичко това, което ви се дава? Ако река да подмладя една от старите сестри, да я направя красива, тя ще започне да се люби с този, с онзи, ще запали чергата на много млади момци и няма да знае какво да прави със своята красота. Има смисъл да направиш една стара сестра млада и красива, но ако тя съумее да обърне всички тия мъже, които се влюбват в нея, към Бога, и знае как да постъпва. Не е въпросът да запали чергата на младите момци, да се любува, целува и прегръща с тях, но да събуди в тях любов към Бога; да развие техните благородни чувства. Рече ли да се любува, да се прегръща и целува, това не е никаква любов. Целуват се хората, но кога? – Като получат нещо. Аз съм виждал как бедни хора целуват богатите. Като им даде някаква пара, те целуват. Като дам на някой беден човек десет лева, той бърза да ми целуне ръката. Като му дам още десет лева, пак целува. Като му дам сто лева, още повече благодари. Като му дам една хилядарка, той е много доволен и казва, че съм много добър човек. Всичко това става в света с цел да се проявите. Вие седнете някой път, не ви се дава пара на някого, казвате, че на вас трябват пари. – Не, парите спадат към човешкия порядък. Те не са нещо Божествено. Който живее в Божествения порядък, като слезе на земята, достатъчно е да бръкне в джеба си и веднага да намери една златна английска лира. В духовния свят книжни пари, банкноти не съществуват. Обаче в Божественият свят, когато поискаш, можеш да имаш по една златна английска лира в джоба си. Сега вие искате да знаете вярно ли е това, което ви говоря,

или не е вярно. Ако вие носехте любовта в себе си, всякога щяхте да имате това, каквото пожелаете. Щом се съмнявате в любовта, нищо няма да имате.

Как се определя любовта? – Любовта се определя по следния начин. Единственото нещо в света, което не се обезверява, е любовта. Единственото нещо в света, което не се обезнадеждава, е любовта. Следователно, в любовта вярата е абсолютна и надеждата е абсолютна. Който има любовта в себе си, той лесно се справя с всичко. Като дойде хремата при мене, аз я поканя на гости, нахраня я, напоя добре, разговоря се с нея и после я изпратя. Хремата не е нищо друго, освен ненапреднали същества, голтаци, които посещават човека, за да получат нещо от него. Като се задоволят, те казват: „Покажи ни сега пътя, проповядвай ни нещо". Казвам: Нищо друго не ви остава, освен да любите Господа. – „Че къде е Господ? Как да го намерим?" – Ако река да ви разправям какво говоря с хремата и как ѝ проповядвам, ще кажете, че измислям тия неща. Затова няма да ви говоря нищо. Виждам, че като говоря на някои хора, те не вярват, но се представят, че вярват. Други пък искат да ме излъжат, да ме сметнат нещо. Аз разбирам хората, няма защо да ми се представят. Виждам, че на някой човек умът му не стига. Не е упражнявал ума си. Какво ще искам от този човек? Питам този човек: Ти занимаваш ли се с Питагоровата теорема? – „Какво представя тази теорема?" Той не знае, че квадратът, построен върху хипотенузата на правоъгълния триъгълник, е равен на сумата от квадратите, построени върху двата му катета. Много просто. Двата катета представят мъжа и жената. Следователно, силата, която мъжът употребява и силата, която жената употребява, се равняват на силата, която употребява детето, което се ражда от тях. Детето е хипотенузата. Следователно, силата, която детето съдържа, се равнява на двете сили, които майката и бащата са вложили в него. Детето е резултатът, който е равен на сумата от двата квадрата,

построени върху катетите на правоъгълния триъгълник. Силата на нашия ум и силата на нашето сърце са вложени в нашите постъпки. Казвате: Всеки принцип си има свои закони, свой начин на приложение. И всеки закон има свои начини и методи как да се приложи. Ти не можеш да познаеш един принцип, ако не разбираш законите, които влизат в него. И ако не можеш да приложиш закона, ти не можеш да имаш никакво последствие. Аз съм срещал хора, които в движенията си, в махането на ръцете си са така хармонични, че те разполагат приятно. Други хора пък не те разполагат, движенията им не са така хармонични. Та като отивате при Бога, трябва да знаете как да отидете. Как да отидете при Бога? Някой казва: „Мене хората не ме обичат." Чудни са тия хора. Че и мене всички не ме обичат. Бог всички хора обичат ли Го? Не Го обичат. Мислите ли вие, че обичате Бога? Засега вие обичате само себе си. Вие сега се учите да обичате Бога. Засега хората от сутрин до вечер мислят само за себе си: Какво ще стане с тях, къде ще отидат, защо не им отдават нужната почит, защо никой не ги слави? Каквато работа и да започнат, хората мислят само за себе си. Някой казва, че служи на Бога. Той не е забравил за себе си, а мисли, че служи на Бога. Какво значи да забрави човек себе си? Да забрави човек себе си, това значи да оживее. Хората умират по единствената причина, че мислят само за себе си. Смъртта се дължи на еднообразието, в което човек често изпада. Еднообразието уморява човека. Във физиката се изучава действието на еднообразните процеси. Когато една капка вода пада продължително върху един камък, тя действува разрушително, благодарение на еднообразното ѝ движение. Казва някой: „Какво ще стане с мене?" – Какво ще стане с тебе? – Ще умреш, ще се разсипеш, ще се изпариш – нищо няма да остане от тебе. – „Ами какво ще стане с моите книги? Какво ще стане с децата ми, с жена ми?" – Всички ще се разсипете. Помен няма да остане от вас, нито прах, нито пепел. –

„Ние забравихме себе си. Какво ще стане с нас?“ – Щом сте забравили себе, Бог ще мисли за вас. Всички трябва да мислим по това, как да извършваме волята Божия. Ние сме дошли на земята да вършим волята Божия. Вярата, величието на човека седи в изпълнение волята Божия. Ние трябва да носим три неща в ума си. Първото нещо е да бъдем свети и в името Божие да забравим всичко, което се отнася до нас. Второто нещо: От всичкия си ум, сърце и душа да пожелаем да дойде Царството Божие на земята. И третото: С всичкото си същество да пожелаем да се изпълни волята Божия на земята. Наскоро в София е дошъл един англичанин, който ходил на Хималаите, ръководил една експедиция и разправя своите опитности. Но като разправя, в гласа, в очите му се чете едно спокойствие, като на човек, който е преживял нещата. Той носи реалността в себе си. Ако това същото го разправя човек, който не е ходил на Хималаите, съвсем друго ще говори. Той казва, че им останали още двеста-триста метра, докато стигнат върха, но това е една самоизмама, не е така в действителност. Това е една илюзия – не са близо до върха. При това, колкото по-нагоре се стига, дишането става по-затруднено. Там на всяка крачка, на всяка една минута трябва да се почива по 15 минути. Там движенията не са леки, с клатушкане се върви. Един метър разстояние се взима най-малко за половин час. Значи, триста метра ще се вземат за 150 часа.

Същият закон на движението съществува и в духовния свят. Когато човек започне да се приближава при Бога, той се клатушка, не може да върви прав. При Бога човек едва пристъпва. На земята се върви леко, но при Бога едва се пристъпва. Мнозина мислят, че лесно се отива при Бога. Не, който отиде при Бога, той съвсем ще се изгуби, нищо няма да остане от него. Той ще изгуби всякаква тежест. И тогава нагоре няма да може да върви; надолу – също, тогава ще остане някъде в пространството. Какво ще прави при това положение? Това

ще се определи от неговия ум, от неговото сърце, от неговата душа и от неговата воля. Ако той разбира законите, ще се определи движението му от тия закони. Но ако не разбира законите, положението му ще бъде много лошо. Който иска да се движи в духовния свят, в неговата посока, той трябва да обича Христа. Като обича Христа, той ще се движи към Него, ще има един определен център. Ако обича Бога, към Бога ще се движи. Няма ли любов в себе си, той ще се клатушка. Всички хора в света, които се клатушкат, нямат любов в себе си. Някой казва, че станал въртоглав. Това показва, че той трябва да се влюби. – Ама аз се моля. – И аз се моля. Никой не се моли като Мене. Само че не ми се познава, колко се моля. За да не развалям пръстите си, да не ми стават мазоли на ръцете, аз правя поклоните така, че не допирам пръстите си до земята. Аз не искам да познават хората, че се моля. Гимнастиките, на които от толкова време ви уча, не са ли поклони? Човек трябва да се упражнява. Според мене, всяко упражнение е свето. Като се упражнява, човек трябва да развива съзнанието си. Когато иска да развива съвестта си, човек трябва да си тури средния пръст на мястото, дето е центъра на съвестта на главата. Изобщо, когато прави поклони, човек не трябва да се допира с пръстите си до земята, да се осакатява. Защо трябва да се допира с пръстите си до земята? С поклоните, които правят към земята, хората се заблуждават. Те не подозират даже, че по този начин се молят на един Бог, който е в центъра на земята. Бог, на Когото хората трябва да се молят, не се намира в центъра на земята, но в душата на човека. Аз не съм против поклоните, но те са заблуждение. Някой седи и се покланя. Друг пък се изпъчва. Правилната стойка на човека е, когато той има правилни отношения. Когато умът и сърцето, т.е. когато мислите и чувствата на човека се балансират, той има едно право положение. Ти не можеш да бъдеш прав, ако нямаш правилни отношения към сърцето и към ума си. Ако енергиите на вашия мозък

и на вашето сърце не са правилни, вие не можете да имате право положение. Някой навел главата си към земята и мисли, че всичко е на земята. Не, всичко не е на земята. Човек е взел от земята, но всичко не е на земята.

Сега това, което дотук ви говорих, малко мяза на стевасница. Така поставяте вашите килими на стевасница, с цел да излезе нещо по-хубаво от тях. Така и аз искам да избухам вашия прах. Понякога аз обичам чергите да се изчистват с ръце, без бухалки. Щастието човек може да добие само при едно правилно отношение между своите мисли и чувства. И когато обичате някого, вие трябва да обикнете Божественото в него. Това значи вашата любов през целия ви живот да не се измени нито на йота. Ако не се увеличава или намалява, поне да не се изменя, каквато е била в качеството на живота ви, такава да остане и до края. Обаче, правилно е любовта да расте. Всеки ден към любовта ви трябва да се прибавя по един микроскопически придатък. Любовта е закон на разнообразие. Любовта подразбира безграничното щастие, в което вселената е потопена. Вие живеете в света, а сте затворили ума и сърцето си, а трябва да знаете, че Божиите блага се приемат именно чрез ума и сърцето. Как ще дойде щастието за вас, ако вашият ум и вашето сърце са затворени? Всеки ден трябва да блясват в ума ви и в сърцето ви по една светла мисъл, и по едно топло чувство. Безгранични мисли и чувства трябва да проникнат в душата ви. Умът и сърцето са спомагателни средства за душата. Душата е ваша майка. След това тази енергия ще мине към Духа. По този начин ще стане едно вътрешно движение между вашия баща – духът ви; между вашата майка – душата ви, между вашата сестра и вашия брат – умът и сърцето и най-после и вие, човекът, ще се съедините в една фамилия, между която ще се прояви Господ. Когато във вас се събуди вашият дух, вашата душа, вашия ум и вашето сърце, вие образувате една фамилия. Тогава Христос казва: „Дето са събрани

двама или трима в мое име, там съм и аз“. С други думи казано, Бог присъствува в онзи човек само, в когото умът, сърцето, душата и духът са пробудени.

Сега, аз искам да ви заставя да мислите, но не така, както досега сте мислили. Това, което е било досега, то е за децата. Вие няма постоянно да останете деца. Това, което сега имате, е добро, но то е за възрастните, а вие няма да останете вечно възрастни. Това, което сега имате, е хубаво, но то е за старите, и вие вечно стари няма да останете. Тогава кое е положението, на което трябва да останете? Казано е в Писанието: „Ако не станете като децата, няма да влезете в Царството Божие.“ Благата на Царството Божие са достояние, на разположение на децата. Децата имат един отличен, непокварен ум и едно непокварено сърце. Следователно, всички ония хора, които имат непокварен ум и непокварено сърце, са деца на Бога. На тях принадлежи Царството Божие. Сега, като се върнете в дома си, вие трябва да се очистите. Как ще се очистите? Вземете тефтера си, в който сте писали, кой какво има да ви дава и вижте можете ли да простите. Като видите, че можете да простите, зачеркнете дълга на този, на онзи. Щом зачеркнете дълговете на вашите братя, на вашите ближни, вие сте се очистили. След това скъсайте тефтера. Разправяха ми един действителен случай, който го преживял един голям богаташ, български чорбаджия. Той заболял от някаква болест и се пренесъл на онзи свят. Като се върнал на земята, казал на сина си: „Синко, дай ми тефтера. Така не се живее“. Синът донесъл тефтера, и той започнал да къса лист след лист от него и да ги хвърля в огъня. После казал на сина си: „Синко, казаха ми на онзи свят, че ако продължавам да живея по този начин, кракът ми няма да стъпи в онзи свят“. Така изгорил той всички тефтери. Значи, да се пише в тефтерите, кой колко има да ви дава, това е неправилен живот. – „Без тефтери трябва да се живее, казал той на синовете си“. Сега аз ви

виждам, всички седите с тефтерите си – и мъже, и жени. Като се върнете по домовете си, извадете старите си тефтери и ги изгорете. Без тефтери трябва да се живее. И тогава заемете се с новото. Новото седи в следното: Умът и сърцето ви трябва да бъдат детински. След това започнете да служите на Бога с любов. Ще кажете, че аз трябва да ви покажа как да направите това. Ще ви покажа как да го направите. Черното трябва да излезе вън от вас. Казвате: „Какво ще стане с нас, като скъсаме старите си тефтери?“ – Ще започнете с любовта. Пътят на любовта е нагоре. Снощи идва при мене една сестра, но аз не приемам никого този ден. Тя ми говори тихо, иска никой да не я чуе. В нея е силно развит страхът. Пък аз оставям отворена вратата, макар и да не съм малко разположен, искам да ѝ покажа, че се излагам тъкмо на това, от което трябва да се пазя, да не ме лъха студ. Казвам ѝ да говори по-високо, да я чуя, но тя не иска никой да я чуе, затова едва мърда устата си. Казвам ѝ: Това, от което те е страх, отдавна е известно вече. Тебе те е страх от хората, а не те е страх от Господа. Така постъпват много хора, които не са вегетарианци. Те живеят между вегетарианци, и от страх да не им се смеят, те минават пред тях за вегетарианци, ако останат сами, нагъват рибата и месцето. Казвам: Мнозина се страхуват, какво ще стане с тях. Те обичат живота, затова се страхуват. Други казват: „Какво ли говорят хората за мене?“ – Това е човешко тщеславие. – „Какво ли мисли Господ за нас?“ Питам: След като умрете, какво ще мисли Господ за вас? За това вие не искате да знаете. Всъщност, докато сте на земята още, вие трябва да мислите за Господа, и като помислите за Него, да няма нещо невъзможно за вас. Докато още не сте дошли до Бога, както и да е, но дойдете ли до Него, кажете: „Всичко мога заради Господа.“ Така беше със светиите. Като дохождаха до любовта, и на кладата ги туряха, те издържаха. Те бяха радостни и весели, и пееха. Светията го горят, а той си пее, радва се, че ще се освободи от несносния живот.

Казвам ви сега: Влюбете се. Сега аз ви съветвам да се влюбите. В кого? Някоя жена се оплаква, че мъжът ѝ се влюбил. – В кого? – В друга някоя жена. – Радвайте се. – „Как да се радваме? Мъжът ми взеха“. – Мъжът ви, това е вашият ум. Следователно, ако някой може да вземе ума ви, вие сте жалко същество. Жената ви, това е вашето сърце. Никой не може да вземе сърцето ви. Следователно, не се заблуждавайте от външните форми на нещата. Бог ви е дал един мъж, умът ви, който никой не може да вземе. Бог ви е дал една жена, една девица, сърцето ви, което никой не може да вземе. Вие говорите за обичта, но това, което наричате обич, още не е никаква обич. То е предисловие на обичта. Животът съществува преди обичта. Да обичате някого, това значи да спечелите нещо: и той, и ти. Когато двама се обичат, там е Бог. Дето е Бог, там иде щастието, там иде любовта. Аз бих желал, когато двама души се обичат, Бог да е между тях. Ако видя двама души, които се любят, и Бог не присъствува между тях, аз имам особено мнение за тяхната любов. Аз бих желал всички хора да се любят така, че Господ да е между тях. И тогава ще кажа: Блажени сте, че Господ е между вас. И като се обичат по този начин, любовта ще тече в техните умове и сърца като извор. Това означава безсмъртие. Когато Господ дойде между хората, всички ще оживеят. Когато умът и сърцето в човека се залюбят така, че каквото умът каже, сърцето да го приеме и каквото сърцето почувствува, умът да го поддържа, ние наричаме това истинска любов. Истинската любов подразбира единство в мислите и в чувствата на човека. Ще кажете: „Възможно ли е това?“ – Възможно е. Аз виждам практическата страна на въпросите и затова ви говоря за неща, които зная, които съм опитал и проверил хиляди пъти. При това положение всички въпроси са разрешени. Няма нито един въпрос, който да не е разрешен. Когато съм се намерил в тъмнина, в положение да не мога да реша въпросите, аз веднага отправям ума си към Бога. Щом

отправя ума си към Бога, веднага всякаква тъмнина изчезва. Всяка мисъл, отправена към Бога, носи светлина. За Бога няма невъзможни неща. Когато някой казва, че е грешен човек, това значи, че той не обича. Щом почне да обича, веднага ще стане праведен. – „Ама аз съм нещастен човек.“ – Нещастен си, защото не обичаш. Щом почнеш да обичаш, ще бъдеш щастлив човек. – „Сиромах съм.“ – Сиромах си, защото не обичаш. Щом почнеш да обичаш, ще станеш богат човек. – „Невежа съм.“ – Защото не обичаш. Почни да обичаш и ще станеш учен. Любовта, която носи всички блага в света, може да развие всички способности и чувства на човека. Като дойде любовта в човека, той ще възкръсне. Всички трябва да възкръснете. Сега вие седите и се страхувате, какво ще мисли светът за вас. Вие не искате да знаете какво Господ мисли за вас, но се спирате върху въпроса, какво хората мислят за вас. Вие, които живеете на Изгрева, трябва да се запитате, какво Господ мисли за вас, дали живеете както трябва. – „Ама какво мисли светът за нас?“ – Оставете света. И в света е Господ, но и светът не Го познава, и вие не Го познавате. Господ е навсякъде: и във въздуха, и във водата, и в растенията, и в камъните, и в светлината. Като ви заболи нещо, викате: „Олеле Господи, боли ме коляното.“ Защо идат страданията? – Страданията идат, за да познаете Господа. Като се обърнете към Него, Той ви изцелява и казва: Не искам да бъдете толкова своенравни деца.

Сега, като ви говоря толкова много, има една опасност, да не ви преточа, както точиларят може да преточи един нож толкова много, че да развали острието му. За да вървите напред, вие трябва да изхвърлите съмнението в себе си. Вие се съмнявате, че като сте остарели, нищо няма да излезе от вас. Други се съмняват, че ще осиромашеят, защото нямат пари. – Какво от това, че нямат пари? Те нямат пари, но имат един отличен ум. Човек има ценното на ума в себе си. Той има едно сърце – ценното има. Той има една душа –

ценното на душата има. Той има един дух – ценното на духа има. В човека е вложено голямо богатство, което той не подозира даже. Върху това богатство той трябва да работи. Когато човек не знае ценностите на своя ум, на своето сърце, на своята душа и на своя дух, той нищо не знае. Истинското знание седи в познаване на тия ценности. Докато презирате човека, вие не познавате ценностите на неговия ум, на неговото сърце, на неговата душа и на неговия дух. За да познавате брата си, вие трябва да имате за основа доброто и разумността.

Та казвам: Започнете с приложението, да станете силни, да живеете правилно. Престанете да живеете за себе си. Ако не живеете за себе си, всичко ще имате. Целият свят страда от това, че не обича Бога. Сега от всички се изисква любов към Бога. Тази любов включва благото на всички хора в света. Каквото правите, не дигайте шум около себе си. Каквото правите, правете го разумно. Много хора лесно се обиждат, други лесно се обезсърчават, а трети лесно се обезверяват. Като се обезвери, някой се самоубива. Едни искат да бъдат богати, други – силни, трети – да заповядват, да станат господари. Много неща желаят хората, но те трябва да знаят, че и без това са господари. Защо? – Защото Господ е турил на всички хора по една глава – господар на тялото им. Вие сте господари на себе си, но имате и две деца, на които трябва да слугувате. Вие всякога слугувате на себе си, на своя господар, а на краката си заповядвате. Те са вашите слуги. Каквото господарят – глава – заповядва, ние вършим. Краката се движат под влиянието на заповедите на господаря – глава. Някои казват: „Долу господарите!“ – Аз пък казвам: – Долу слугите, горе господарите. Това е законът, който съществува и в природата. Казвате: „Долу господарите!“ Това значи: „Долу главите!“ Какво ще ми разправяте? Възможно ли е това? Това са заблуждения. Главата всякога трябва да бъде горе. Ако главата на човека се тури долу, той

представя дърво, със заровена глава в земята. Кажеш ли, че главата трябва да бъде горе, това показва, че признаваш и разбираш ценностите на своя ум, на своето сърце, на своята душа и на своя дух. Бог ви е дал толкова блага, какво ще търсите своето право? Той ви е дал свобода. Казвате, ще ходите да воювате. Ще кажете: „Долу господарите?“ – Не, долу слугите, горе господарите. Ето какво разбирам под думите: Долу слугите, горе господарите. – Горе правата мисъл. Горе доброто сърце. Горе благородната душа. Горе великия и мощен човешки дух. В този смисъл аз взимам господарите, а не така, както вие ги разбирате. Това е разрешение на въпроса. Всички други системи, каквито и да са, не могат да разрешат въпросите. При това положение хората ще се раждат и ще умират, а при новото положение те няма да умират, ще станат безсмъртни. Когато хората се обичат, работите се нареждат много лесно. Човек изобщо се нуждае от много малко. Той има нужда или от едни обуща, или от една шапка, или от една дреха. Хората се оплакват, че са бедни, но всъщност в света има голямо изобилие, а не недоимък. Обаче, погрешката на хората седи в това, че те са поставили господарите долу, а слугите горе. Това разместване на нещата създава страданията в света. Когато казвате: „Горе слугите“, аз разбирам, че вие имате предвид стомаха си и мислите какво ще ядете и пиете, а малко мислите как трябва да живеете. Благодарение на това се явява една безрезултатна борба. Колкото пъти и да изрязвате магарешкия трън, той все израства. И десет пъти да го изрязвате, той все ще поникне, и все магарешки трън ще си остане. Искате ли да го запазите, трябва да го пресадите. Само така той може да се облагороди. Но трябва да знаете как да го пресадите. Иначе, той все трън ще си остане, и все ще израства.

Казвам: Като е дошъл на земята, човек трябва да работи, да организира своята материя, да организира своите мисли и чувства.

Често наблюдавам хората и виждам, от какви малки работи се смущават. Някой оставил парите си в къщи и се страхува да не го оберат, безпокои се. За да не се страхува, нека остави парите си в някоя банка. Пък от гледището на този, който краде, той си мисли, че е безразлично, къде ще бъдат парите, в тебе или в него. Ако разглежда човек нещата от Божествено гледище, двете му ръце представят аз и ти. Тъй щото, дали парите ще бъдат в лявата или в дясната ръка на човека, това не е важно. Все едно е, коя от двете ръце държи парите. И като дадете пари на някого, никакъв подпис не трябва да искате. Неговият ум, неговото сърце, неговата душа и неговият дух не са нищо друго, освен подпис на човека. При такъв подпис човек трябва да бъде сигурен, че никой не може да го изиграе. Нито единият, нито другият могат да се изиграят. Ако единият или и двамата се страхуват, въпросът седи малко по-другояче. Аз бих желал да живея между хора, които не се лъжат, които мислят право, които са силни и благородни. Аз се радвам на силните хора, защото силата е качество на ума. Аз се радвам на благородните хора, защото благородството е качество на душата. Аз се радвам на хората, които носят светлина, защото светлината е качество на Духа. Аз се радвам на хора, които имат добри сърца, светли умове, благородни души и силни духове. Сега всички трябва да се уважавате. Всеки човек да уважава сърцето на другите. Всеки да уважава ума на другите. Всеки да уважава душите на другите. Всеки да уважава духа на другите. Това се изисква от човека. Всякога да си отдавате уважение едни на други. Изучете онова, което Бог е вложил във вас. И приложете любовта към всичко живо в света. По този начин ще се разрешат всички мъчнотии, които ви измъчват. Лесно се разрешават въпросите, но ако човек разполага с необходимите за това елементи. На онзи, който умира и се задушава, въздух му е нужно. На онзи, който ходи в тъмнина, светлина му трябва. На гладния трябва хляб. На жадния му трябва вода. Човек се

нуждае, следователно, от същественото за своята душа, за своя дух, за своето сърце и за своя ум.

Това е учението на бъдещето, което сега иде в света. Това е учение, което ние трябва да носим в света.

Мото:
Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

4 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 27 октомври 1937 г., сряда, 5 ч. с. София – Изгрев[14]*.*

[14] На 20 октомври 1937 г. по каталога на Елена Андреева няма лекция.

ПРАВО И БЕЗПРАВИЕ

Отче наш.

Четоха се темите: „Право и безправие“.

Правото човек трябва да приложи на себе си. Човек не може да знае какво нещо е сладко, докато не го е вкусил. Човек, докато не е приложил правото, не може да знае какво нещо е право. Правото в човека са известни възможности, които му са дадени, за да се прояви. То е право в него. Щом не се прояви в него, то е безправие. Да допуснем, че двама души търсят правото. Трябва да се проявят. Един може да търси право, но щом не се проявява, то е вече безправие.

Правото е една от съдържателните думи. Англичанинът я означава с думата „right“. Думата „право“ на български и английски имат същия корен: „пра“, „ра“. На турски знаете ли как е? – „Дуру“. Жена, която иска да покаже своите права, тя се показва много умна, угледна, ще измаже къщата си и пр. А мъж, когато иска да покаже правото си, ще покаже силата си, че може да изоре нивата, да я посее, да я ожъне. Правото на човека е да проявява онова, което му е дадено и в пространството, и извън пространството. Съвременните хора имат за пространството понятие като нещо, което се простира. Под думата „пространство“ се разбира една същина, която включва в себе си. Има едно пространство безпространствено. Има едно пространство, в което всичко се простира. А има едно пространство, в което нищо не се простира, понеже не достига дотам. Какво е то? От безпространствените неща идат пространствените. Наричат го вечност, вечности. Вечността е нещо пространно. И зад вечността има нещо, което човек не знае.

Сега пишете на тема: Защо е пратен човек на земята, или защо сте пратени на земята. Пишете малко по-конкретно. Искам да имате една ясна представа за думите: Бог, природа, човек. Народ, държава, личност. Питат някои: „Какво нещо е държавата?“ Същината е народът, а държавата е външната страна на народа, който трябва да се прояви. Казват: „Вярата на този народ.“ Вярата е за личността. Там влизат и религията, и вярата, значи връзката с Бога. То е вътрешната страна. Държавата е външната страна. Следователно, на държавата трябва сила и тя трябва да се управлява от разумни хора. Държавникът да не води този кораб – държавата така, че той да се сблъска някъде. На държавата трябва управители, разумни хора, които да държат връзка с Бога. Държавата по същина е едно Божествено учреждение. Вярата е друго едно учреждение, институт, за да държи връзка с Бога. А самите хора – това са елементите, които съставят народа.

Когато задавате някой път въпрос, много трябва да се мисли. Например питат: „Какво мнение имате за любовта?“ Нямам още мнение, понеже не съм опитал още това. Това, което не съм опитал, за него нямам мнение. И за правото имаме мнение дотолкова, доколкото сме го опитали. Някои от вас сте вече тридесет години на земята. Когато сте млади като деца, преди да сте израснали, във вас има усилие да станете, да не пъплите. Казваш: „Аз не искам да пъпля като животно.“ У детето има усилие да се избави от влиянието на животинското. То най-първо почва като животно, пъпли, пъпли, но не му се харесва това, и трябва да се изправи. След като се изправи, това дете трябва да чувствува, то иска да опитва нещата. И след това, това дете трябва да се научи да мисли. И сега в това съществуване вие сте дошли на земята, за да се научите да мислите. Защо ви трябва един ум? За да използувате тези блага, които Господ ви дал.

Ние не знаем какво нещо е любовта. Под „любов“ разбираме проявлението на Бога. Любовта аз я считам Божествена държава, а пък Духът, това е същината на нещата. Духът е, който твори. А пък като дойдем до истината, това е вътрешната връзка, която имаме, която Бог има към нас. Стремежът на тази любов е да се даде на всяко същество свобода да се проявява така, както Бог се проявява. Истината значи, да се проявиш така, както Бог се проявява. Що е любов? Любовта дава. Ти като обичаш и ти трябва да даваш. Любовта има две страни: едната страна, която дава и другата, която взема. Във всички неща на проявление има две страни – образува се цял един кръг. Това, което дава, е това, което е огрято, а пък това, което не дава е туй, което не е огрято. После се сменят нещата; това, което дава, трябва да взема, и това, което е вземало, трябва да дава.

Вие ще дойдете един ден до положението, че няма да знаете какво представяте, ще изгубите понятие за себе си; ще останете във въздуха, като че нямате импулс. Сега се молите на Бога, но ще дойде един ден, когато ще мислите: Защо трябва да се молим, защо трябва да ям, защо трябва да спя и пр.? Най-после, какво трябва да прави човек? Тези въпроси са повдигнати, но като че ли не могат да се разрешат, влизаме в едно стълкновение. Вие се радвайте, че можете да ядете. Благодарете за това, защото чрез яденето, вие влизате в съприкосновение с реалността, с тези хубави неща, които Бог е създал. Радвайте се, че можете да гледате, понеже гледате хубавите неща, които Бог е създал. Радвайте се, че слушате, понеже слушате хубавите думи. Духът на въздуха носи най-големи блага. Като приемеш въздуха и като го вкараш, говориш най-приятните работи. Ти казваш: „Колко те обичам!“ – Какво си направил при тези думи? Само си изпратил едни трептения на въздуха.

В любовта има една друга връзка. Когато ти кажеш на един човек: „Аз те обичам“, ти ще почувстваш, че е влязъл повече живот

в тебе. И всеки човек, който ти казва „Аз те обичам“, то е вложил живот в тебе. А пък всеки, който не ти казва: „Аз те обичам“, то той ти е взел нещо.

Що е любов? Любовта дава живот. Христос казва: „Дойдох да им дам своя живот“. Ти казваш: „Трябва да ме обичаш“. Да, трябва да те обичам. Тогава аз може да попитам: Как да те обичам? – Ако си гладен, ще те нахраня. Ако си жаден, ще те напоя. Ако нямаш обуща, ще ти направя. Аз съм обущар, зная да правя обуща. После, ако нямаш знание, ще ти помогна да го получиш. Знанието е това, което придава сила на човека. Знанието, което не носи сила в себе си, то не е знание. Мъдростта носи сила. Силата се отнася до вашата държава. Вашето тяло трябва да бъде силно. Защото държавата, това е вашето тяло. И в тази държава вие трябва да знаете как да управлявате вашите крака, вашите ръце, вашата мисъл, вашите способности. Много пъти имате неразположение – може да произтича от областта при ушите ви. Може да произтича от задната част на главата или отдолу на главата. Че е така може да направим опит с когото и да е. Някой има неразположение. Бутна го на едно място на главата; там има той повече отколкото трябва и като го бутна и му взема от излишната енергия, той казва: Колко ми е леко! Някой казва: „Много съм скръбен. Разболя се детето ми, умре“. Казвам му: Той умре, понеже не беше както трябва. Но идната година ще ти се роди друго по-добро. И му стана леко. Това дете умира, защо? Умира, понеже Господ изпраща едно същество на земята и му казва: Разгледай тази къща как е направена. Онова същество докладва: Такава къща не може. И се дава нареждане да се събори. Идната година пак ти дадат план за къща и пак я събарят. Та някой път ти съградиш седем къщи и ги събарят. И най-после и ти като не живееш добре, съборят и твоята къща. Тогава какъв ставаш? Бездомник. Бездомникът не съществува ли? Съществува, но под наем. А пък не е хубаво да бъдеш

наемател. Все е хубаво да имаш собствена къща. Влизаш в един хотел, лягаш на едно кресло, дето какви не хора са лягали. Не си струва това. Един ден ще дойде, може би в бъдеще, като отидеш в един хотел, ти ще имаш специална стая, специален креват ще има за тебе. Казвате: „Така ни залъгват“. Но всичко на земята е все залъгалка. Учи се едно дете, залъгват го. Казват му: „Ти ще израснеш, ще станеш министър“. И това дете, което е станало министър, после остарее, пусне дълга брада и се прегърбва, казва: „Как стана тая работа?“ Каза: „Станах министър и (на) какъв хал дойдох“.

Сега, който не разбира закона, ще се обезсърчи. Той ще се обезсърчи така, както се обезсърчава една ябълчна семка, като я турят в земята. Казват ѝ: „От тебе ще стане нещо много голямо“. Като я турят в земята, тя казва: „Втасахме я. Свърши се нашата“. И се заражда едно голямо страдание в нея. Но от тази семка ще излезе един нов живот. И след години тя ще види, как чрез големи страдания тя е излязла над земята. Сега вие прекарвате един живот на растеж, и трябва да дадете плод. Да допуснем, че сте в тъмна стая и пипаш, пипаш и ще намериш някой човек. Аз си представям една тъмна стая, дето има хиляди хора и един баща, който търси сина си. И пипа някого и мисли, че той е синът му. Но вижда, че не е. После пипа другиго, и най-после намира сина си. Но представете си, че вие сте детето и търсите баща си. Хванете някого и мислите, че е вашия баща, но не е. Знаеш, че баща ти е с брада, но той си обръснал брадата. Хванеш едного с брада, погледнеш го, но той ти говори на чужд език. Казвате на един човек „татко“, но той ти казва: „What do you want“?

Ние мислим, че имаме една ясна представа за Бога. Ясна представа имаш за Бога, когато си разумен човек, когато всички неща са уяснени в ума ти. И после, имаш ясна представа за Бога, когато ти си добър. Разумността носи светлина отвън, а пък добротата е

топлина. Справедливостта е, когато тази светлина и топлина са правилно разпределени.

Ние имаме постоянно нужда от Божията любов, понеже, ако не сме свързани с Бога, ще умрем. Щом прекъснем връзката си с Бога, ще умрем. Щом прекъснеш тази връзка, ставаш тежък. Богат си, но казваш: „Не ми се живее“. А пък щом имаш тази връзка с Бога, ти може да нямаш пет пари, но си радостен, цялата природа е твоя, цялата земя е твоя. А пък щом прекъснеш връзката си с Бога, нищо нямаш. Това сега (са) нови схващания.

Какво нещо е вярата? Вярата е връзка с Бога – да знаеш, че ти разполагаш с цяла земя, понеже тя е Божия. Нали е казано: „Всичко, каквото аз имам е твое.“ И ние като изпълним волята на Бога, то Бог казва: Всичко, каквото аз съм създал е твое. Някой път ние очакваме Бог да дойде на земята да се прояви. Той вече се е проявил. Сега е вече времето ние да се проявим.

Сега отдалечавайте се един от други. Ето аз какво разбирам под тези думи: Ако аз съм цигулар, ще искам да сте малко далеч от мене, да мога да си движа ръцете. Вашето ухо ще чуе музиката. Добре, ако аз съм един художник, аз ще поставя своите картини, няма какво да съм близо. Моите картини – това е същественото. Ако избягвате платното, боите, няма да ме намерите. Човек е като една картина. Целият човек не е в тялото. Че ако тялото беше същината, на човека той като умре, къде ще отиде? Ако нашето тяло беше същината, то не трябваше да умира. Но има друга същина в човека. Това тяло, което сега човек употребява, той ще го остави настрани и ще го смени с друга материя, ще си направи друга една форма. Тези очи, които сега имам, няма да ги имам. Какво зло има, ако човек си направи по-хубави уши, по-хубави очи, по-хубави уста, по-хубав стомах, по-хубави дробове? Има ли нещо лошо в това? Трябва да се радваме, че ще се видоизменим. Някои от вас, като остареете, не може да чувате.

Не ви се говори, не ви се ходи, не ви се работи. Старост ли е това? Аз наричам стар човек – той е като светлината, да тича. Сега ние си туряме мисълта за остаряването и казваме: „Остаряхме“. Остарели сте, понеже сте взели известни идеи, които нямат никакво значение за вас. Някой път има лъжливи идеи. Например казвате: „Белият носорог“. Козината на носорога не е бяла, но понеже го хапят мухите, за да не го хапят, той влиза в някоя локва, в калта, като изсъхне, става белезникав. И за това си носи името белия носорог, а пък той не е бял, но носи бяла кал. Ние ставаме бели, понеже носим бяла кал. Никакъв бял носорог няма, но калта е изсъхнала на гърба.

Някой човек, толкова щедър, че всичко дава, изпразва шишето. Всичко като дадеш какво ще остане? Ние казваме: „Всичко давай“. – Всичко давай и всичко вземай. Тогава има смисъл. Като дадеш всичко, ами после? И за това трябва да се каже: „Всичко давай и всичко вземай“. Като дам всичкия въздух, който е в моите дробове, после пак вземам и т.н. След всяко издишане на въздуха, ще вдишаш. Ще кажеш: „Благодарим Ти Господи, за голямото благо, което си ни дал“. И мисли. Не бързай във вдишването. Приеми въздуха и кажи нещо. Постой малко, не бързай. То е почивка. Трябва да си почиваш малко. Ти бързаш. Не бързай да вземеш въздух. Полека го вземай и плавно го издишай. Това ще бъде по-добро разположението ти. Някой път ние не знаем да дишаме, не знаем как да се храним, не знаем как да гледаме. Има закони за зрението. Зависи как гледаш един предмет. Онзи влюбеният човек, който има любов, само той може да гледа правилно. Някой човек ти не можеш да гледаш, понеже не може да намериш онзи фокус, за да видиш симетрията на лицето му. Като гледате някой човек, трябва да направите една връзка. Има едно гледане, при което ще направиш една връзка. Когато излезеш на планината, има една точка, и като намериш тази точка, планината е жива. При такова гледане, планината ще оживее. Или като погледнеш

небето, трябва да знаеш на кое място да погледнеш. Аз бях ви препоръчал сутринта да ставате, когато изгрява Сириус или когато изгрява Зорницата. Ако искаш да внесеш нещо хубаво в душата си, стани сутрин и погледни Зорницата, когато изгрява. Стани 40-50 пъти за това и ще видиш какъв преврат ще имаш в душата си. Ставай сутрин не да гледаш слънцето както обикновено, но виж нещо особено. Виж първия лъч и после даже може да не дочакаш слънцето. Може да си отидеш преди да изгрее. Първият лъч на слънцето е като малка звезда. След като изгрее слънцето, никоя звезда не се вижда. Някой път Бог се отдалечава от нас, за да видим другите малки неща, по-малките наши братя; за да можеш да видиш по-дребните работи и да видиш, че и те са така важни.

Важна е новата мисъл за любовта, която носи великото Божие благо заради нас. Чрез него човек ще възкръсне. Най-първо човек ще мисли и чрез тази мисъл, като дойде любовта, той ще възкръсне. А пък възкресението трябва да дойде, понеже в него е подмладяването. Ако човек не се подмлади, така както сега вървим, работата не е на добро. Един ден къде ще ви намерим. Вие сте събрани тук сега, но един ден след 45 години, този брат го няма, онзи брат го няма. След 45 години къде ще бъдете вие, ще кажете, че ще дойдете в друго някое прераждане. Вие оставете сега другите прераждания. Вие за това си прераждане знаете ли нещо? Нищо не знаете, че какво тогава знаете за другите прераждания? Ако разбирахте Божия закон изведнъж щяхте да се преродите и щяхте да имате съзнание. Всеки един от вас може да се прероди. Може да се преродиш утре. Може да се преродиш, но за да се преродиш, трябва да имаш една непреодолима любов към Бога.

Писано е: Онези, които чакат Бога и които Го обичат, ще се обновят. Ние трябва да обичаме Бога, за да се подмладим. Ако не обичаш Бога, няма да се подмладиш. Ако не обичаш Бога, ще

остарееш. Защо трябва да обичаме Бога? Ще обичаш Бога, за да се подмладиш. Ще обичаш Бога, за да станеш млад. Ще обичаш Бога, за да се храниш добре. Ще обичаш Бога, за да станеш умен. Всички тези велики блага в живота идат от любовта към Бога. Тя е разрешението на въпросите. Любовта към Бога е един процес на обновление. Що е любов? Процес за обновление на живота. Един ден като започна да обичам Бога, ще ми е приятно, няма да ме е страх от смъртта, ще прати Бог една колесница, ще се кача, няма да взема нищо от тук и ще отида при Бога. Колцина от вас сте готови да се качите на Божията колесница? Вие ще кажете: „Ако тя дойде“. – Я, отложете малко.

Много безцеремонно ни пращат сега за другия свят. Онези, които ни обичат, ни заравят в земята. Не ни оставят да заминем нагоре, но казват: „От тук към центъра на земята и после от другата страна на земята ще излезеш“. Но знаете ли какво е това? Това е голямо мъчение. По-добре да не минаваш, да няма нужда да те заравят. Едно житно зърно или ябълчна семка може да я заровим в земята. Една човешка семка няма нужда да я заровиш в земята. Ти в земята не може да сееш човешка семка. Къде ще я посееш? Семето на твоята мисъл трябва да знаеш къде да го сееш. Семето на твоите чувства трябва да знаеш къде да го сееш. Не може да го хвърлиш на земята.

Ние се заблуждаваме като казваме: „Едно време ние се обичахме двамата“. Аз питам: Двамата като се обичахте, подмладихте ли се? И двамата остаряхте. Тогава казвам заключението си: Любовта ви към Бога и любовта ви един към друг не е била такава, каквато е трябвало. Защото вие братя и сестри, колко горчиви думи си казахте и после пак се наричате братя и сестри. Аз наричам идеална сестра тази, която никога не ви е казвала горчива дума. Идеалната сестра свети и топли като слънце, има живот. И от брата излиза живот. Ако сестрата е мъртва и дойде братът, тя ще оживее. Това е един брат. Сестра е

оная, която като дойде при умрелия брат и той оживява. Баща е онзи, който като дойде при умрелия си син, той оживява. Син е онзи, който като дойде при умрелия си баща, той оживява. Кой ми е баща? Онзи ми е баща, който като дойде при мене, аз оживявам. Кой ми е брат? Този, който като дойде при мене, аз оживявам. Той ми е брат или сестра и всичко е за мене. Това е философията на живота. Някой казва: „Наука трябва". Наука, от която побелява главата на човека! Ти казваш: „Побеля ми главата". Това показва, че всичко си дал. После пък всичко ще събереш и тогава ще ти почернее главата. Онези от вас, на които главите са черни, раздайте всичко. И онези от вас, на които главите са бели, съберете всичко. На тези, които имат черни глави, те да побелеят. И на тези, които са бели главите, да почернеят. Ето правилната философия. Да стане една обмяна. Или другояче казано: Сиромасите да се учат и богатите да прилагат. Това учение трябва да го прилагате. Най-първо човек трябва да знае да почита своя господар. Ще туриш ръката на главата и ще кажеш: „Господарю, какво ще заповядате?" – Главата – господар ще каже: „Ще отидеш на нивата да работиш". После ще кажеш на краката и ръцете да отидат да работят. Главата е господар, а другите са братя и сестри. Братът е дясната ръка, а пък сестрата е лявата ръка. Главата е бащата, а пък дробовете са майката. Онзи баща постоянно мисли, майката работи, приема. Бащата отвътре дава, дава с мисъл – той мисли.

Питаш: „Къде е Господ?" – Господ е вътре в мозъка ми, в моята глава е. – „Къде е Духът?" – Духът е в дробовете. Духът е, който постоянно работи отвътре и аз усещам една приятност. Ти казваш: „Ние остаряхме вече, краката и очите ми отслабнаха". Аз ви проповядвам един Господ, който да ви подмлади. Аз не ви проповядвам един Господ, който ви застарява. Досега сте служили на един Господ, който ви застари. Всички, които сте стари, служили сте на друг Господ. Аз не ви проповядвам за онзи Господ, който ви е взел

силата. Проповядвам за онзи Господ, който ви дава сила. Аз не ви проповядвам онзи Господ, който е обезсмислил вашия живот. Аз ви проповядвам онзи Господ, който ще осмисли живота ви, Който носи светлина, топлина. Казвам: Живейте разумно. Днес искам да се приближите до Господа.

Ще дишате и ще казвате: „Благодаря Ти Господи, подмлади ни, за да можем да ти служим". Старите да станат млади. Че старите са млади всъщност. Младите да не искат да остаряват. Старият да се подмлади, а пък младият да не остарее. Или ако остарее, да знае как да се подмлади. Това е сега новата религия, която обновява човешката душа, човешкото сърце, човешкия дух и човешкия ум. Така ще дойде новата песен. Навсякъде любов да цари.

Оставете неестествените движения. Някой си стиска устата. Никакво стискане на устата. Никакво чесане на главата. Някой си стискат ръцете. Никакво стискане на ръце. Всичко трябва да бъде разумно. Ако си стиснеш ръката, трябва да вземеш нещо, трябва да имаш някаква цел. Като свиеш юмрука, да знаеш, че си силен човек и че защитаваш Божественото право в света. А пък като си отвориш ръката, това показва, че мислиш. Всеки пръст на ръката е носител на особени сили. Първият пръст – показалецът е израз на благородство; средният пръст на справедливост, на философия. Безименният пръст – на изкуството, малкият пръст на интелигентност и на практичност. Чрез тези ръце значи да излизат Божествените сили. Движението на ръцете изразява вътрешния живот. Майката стиска детето към себе си и казва: „Не те пущам". Детето като се убеди, че майка му няма да го остави, отваря си ръцете и казва: „Аз ще те слушам, мамо". Туря си ръцете на гърба ѝ и я пипа, не я стиска.

Сега, аз бих желал вие да служите на Господа или на вашия баща, майка с отворени ръце. Това, което знаете е много хубаво, но то си е изиграло своята роля. С тези наши вчерашни мисли се отива към

смъртта. Днес се изисква нова мисъл. Днес трябва да се подмладите най-малко десет години, поне с пет години, с една година, с един месец, с една седмица и поне с един ден! Та искам сега да се подмладите всички и затова трябва да работите. И за това сме дошли на земята да учим живота на подмладяването, живот на служене Богу. Казваш: „Човек трябва да мисли“. Но човек в своята мисъл трябва да знае какво трябва да прави. Отношенията ви един към друг трябва да бъдат правилни. В бъдеще нашите отношения един към друг да бъдат такива, каквито са нашите отношения към Бога. Първият закон е любовта към Бога. Второто отношение вече е към вашите близки. И щом установите отношенията си към вашите близки, то е вече отношение към всички. Законът е такъв: Щом възстановите правилни отношения към ближните си, ще имате правилни отношения към всички. Ако един син обича баща си, както трябва, той ще обича всички други хора. Баща му е стар. Синът му като срещне стари хора, ще му е приятно. Ако баща му е млад, синът като срещне млади, всички му са приятни, понеже баща му е млад. Като срещнете всички, да ви става приятно. И като почувствате, че това е една душа, която няма разбиране, да внесете новия живот в нея. Христос е казал: „Дето са двама или трима събрани, аз съм там посред тях.“ Така като мислите, Бог ще бъде вътрешната връзка на живота; вътрешната връзка, която ще ни обедини. Вие казвате: „Ние не сме организирани“. Трябва една организация, която Бог образува. Да сме организирани от Божествения дух, Който действува.

Сега, ако изправим някого от вас да пее, вие веднага ще кажете, че той не знае да пее и той ще се смути. Но ако се намерите в гениална среда между музиканти и ако турите един неспособен музикант да пее, те ще го накарат да пее добре. Те ще си концентрират ума. А пък сега, ако излезе някой да пее, другите ще кажат: „Този намери да пее“, и веднага той ще спре. А пък някой път,

ако дадат някому правото да говори, той говори повече, отколкото трябва. То е както в църквата казват: „Господи, помилуй, Господи помилуй!“ – Хубаво, колко пъти трябва да кажете тези думи? След като си казал три пъти Господи помилуй, да кажеш: Господи, научи ме да помилвам най-хубаво, така както ти помилваш. Господи, научи ме да милвам другите хора, както Ти ме помилваш. Да милвам всички – и баща си и майка си и братята си и сестрите си и слугите и всички. Ти казваш: „Господи, помилвай!“ Хубаво, но още едно не достига, и аз трябва да бъда проводник. Вие много добре сте научили да казвате: „Господи помилуй“, но ще кажеш още: „И аз да се науча да помилвам, както и ти милваш. И като милвам другите, да се радвам на твоята милост“. Така ще се подмладите.

Сега, на онези от вас, чиито глави са бели, да почернеят. А пък на тези, чиито глави са черни, да побелеят. А пък има едно благо в света, което идва, без да побелее главата. Само че косата тогава добива мек оттенък и става златиста. У ангелите има такива златни коси. Това е проводник на живота.

В този смисъл вярата е нужна за отношенията ни към Бога. А пък що е отношение към Бога? Подмладяване. В думата подмладяване има нещо свежо – млад си, доволен си от всичко. А пък като си остарял, замислен си. Младостта е велико Божие благословение, с което Бог дарява човешките души. Аз желая сега всички да се подмладите. Били сте млади, а сега постоянно да се подмладявате. Бих желал не само веднъж, но всеки ден да се подмладявате, поне с една минута, или с по една секунда. Да се подмладявате. Тогава справедливостта и добротата ще почнат да функционират правилно във вашия живот. И цялото ви тяло ще функционира нормално.

Как определихте правото? Правото е, когато човек проявява всичките възможности и способности, които има. Това е негово право.

А пък безправието е, когато той не изпълнява това, нищо не придобива. Най-първо трябва да се освободим в себе си от нашето безправие. Всеки един да се освободи от безправието и да вложи правото. Казахме, че под право се разбират възможностите. Колко възможности седят в челото? На мнозина челото трябва да се повдигне нагоре най-малко с половин сантиметър. На някой челото трябва да стане по-широко. Имате много да работите върху челото си. Главата отзад не е оформена както трябва. И ръцете не са оформени. Трябва да се направи едно преустройство. Много работи има неоформени. Ако не е оформена главата, тогава и мислите, и чувствата не ще могат да се проявят както трябва и нашето тяло ще вземе такава форма. Вие казвате за някого: „Този човек остаря, стана кисел". Ти ще видиш, че лицето му няма израз, недоволство има по лицето му. А пък човешкото лице трябва да има свежест, една вътрешна радост, един вътрешен мир, смелост. Лицето ни да бъде като предавателно радио, което предава. Отвсякъде от лицето: от очи, уши и прочее да излиза Божието благо. Щом Господ живее в нас, трябва да излиза Божественото от нас.

Изпейте сега песента: „Когато аз бях млад". Как ще я изпеете? И после думите: „Когато аз остарях". Когато аз бях млад, аз пях, а пък когато остарях, заспах". (Учителят изпя тези думи.)

Младостта пее, а пък старостта заспива. Следователно, всеки един човек заспива за да стане на другия ден. Това показва, че е възможно едно заспиване за остаряване, а пък на другия ден като стане, трябва да се подмлади. Като заспиш, казва се, че си остарял, но на сутринта трябва да се подмладиш, остарял си. Ще заспиш и сутринта да си станал млад.

Сутрин като станете каква песен пеете? (Учителят пее: „Тази сутрин като станах, колко бях недоволен.") (Учителят пее: „Едно време аз бях млад, но остарях, понеже не обичах баща си. Едно време аз бях

млад, но майка си не слушах и така остарях“.) Става ви весело. (Учителят пее: „Едно време аз бях млад, но майка си не зачитах и остарях“.) Сега новата песен. (Учителят пее: „Сега аз съм вече млад, и в пътя съм тръгнал, и баща и майка си обичам. И всякога аз ще бъда млад, млад, млад, млад, всякога ще бъда млад, млад, млад, млад, млад....“) Така трябва да се пее. (Учителят пее: „Едно време и баща си не слушах. Едно време аз бях млад и майка си не слушах. Сега съм аз млад и баща си обичам аз. Сега съм млад и баща си обичам аз. Обичам, обичам баща си аз!“)

Добрата молитва.

5 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 3 ноември 1937 г., сряда, 5 ч. с. София – Изгрев.

МАЛКИТЕ ОПИТИ

Отче наш.

Прочетете се темата: „Защо сме пратени на земята?“

Махар Бену.

Темите трябва да се развиват по един естествен начин. За пример въпросът: Защо е дошъл човек на земята, се разглежда много повърхностно. Когато човек отива на лозе, защо отива: или да копае, или да яде грозде. Ако отива напролет, отива да копае. Ако отива наесен, отива, за да яде грозде. Защо дошъл човек на земята? Дошъл е да копае, да работи. Дошъл е и да яде грозде.

Когато се разисква един въпрос, трябва да се свързвате с предмета, който разглеждате. За пример, човек не може да разбере слънцето, докато не го види. Човек не може да разбере въздуха, докато не го е приел. Същото е и за храната. Като я опитва, той може да има една представа за нея. Човек е дошъл на земята, каквото посади да израсне, да използува условията, никога да не се потрива; не само да се лъже, че работите му ще се оправят и ако не работи или ако не мисли. Или да вярва, че от баща му все ще му се падне нещо.

Те са обикновени разсъждения. Но кое е новото? Всеки един ден човек идва на земята. Защо сте дошли на земята днес? Не защо човек изобщо е дошъл на земята, но защо вие сте дошли на земята? Защо е дошъл човек на земята, то е негова работа. Но защо ние сме дошли, то е наша работа. Да кажем, че един ученик става сутринта и не си знае уроците. Защо става? За да вземе да учи, да си научи урока. Понеже ще отиде на училище и ако го изпитат, може да му турят единица

или двойка. Сега нашата погрешка е, дето ние мислим, че не сме ученици и затова можем (да) ходим да си поиграваме. Не, доста голям контрол се упражнява. Вие може да кажете: „Може и така да се мине и ще отидем на онзи свят“. Че този свят и онзи свят са един свят. Мравката не може да мине в онзи свят. Тя трябва да мине в света на хората, че тогаз. Че човек не е влязъл в онзи свят и как мравката може да мисли, че може да мисли, че ще може да влезе в онзи свят. Тепърва мравката трябва да влезе в човешкия свят.

Въпросът трябва да се разгледа практически: Какво може да се постигне, какво може човек да направи? Защо е дошла домакинята вкъщи? Да измете, да измие, да преде, да тъче, да готви. А пък отвън и домакинята трябва да работи. Идването на земята зависи от това, в какво положение ще се постави нашият ум и нашето сърце. За пример, някой път вие не сте разположени и не знаете на какво се дължи неразположението. Или някой път сте разположени. Разположението и неразположението са неща обикновени, те не зависят от нас. Някой път, когато времето е хубаво, ти си разположен. А когато не е хубаво, ти си неразположен. Ако зимно време духа студен вятър и има студ 25-30 градуса под нулата, няма да имаш това разположение.

Най-първо занимавайте се с въпроса: Какво носите със себе си от онзи свят. Защото като дойдете на земята, земята се нуждае от човека. Важно е какво ще посееш на тая земя. Ако отидеш на лозе и не си посадил лозови пръчки, какво ще придобиеш? Ако си посадил такива, ще има какво да работиш и ще има какво да придобиеш. Сега ние вземаме предвид някои лесни работи. За пример, когато отидем на лозето, ние пращаме някого да копае на лозето, ние не го копаем и ще му платим. Ние приличаме на онзи български чорбаджия, който пратил Стоян на лозето да го окопае и да го ореже. Той като го прекопал и орязал, попитал Стояна: „Лозето плаче ли?“ – Стоян

казал: „Ти като го видиш, и ти ще плачеш“. Сега някой път като възпитаваме себе си, така се орязваме, че ние сами не можем да се познаем, какви сме.

Кои бяха принципите в миналата лекция? Сега аз ви виждам, че сте дошли на гостилница, без да турите пари в джеба си. А пък там пише: „Днес с пари, утре без пари“.

Някои хора са дошли на земята затова: те са твърди и имат нужда да добият мекота. А пък някои хора са много мекушави и трябва да добият малко твърдост. Някои са несправедливи и трябва да турят правота в постъпките си. Някои хора могат да наблюдават, а пък някои хора никак не наблюдават. Не че не искат, но други неща ги интересуват. Някои наблюдават каква шапка носят хората, какви дрехи имат. Но попитайте го, какви вежди, какви очи имат, той не може да каже. Но ще разправи каква шапка, какви дрехи и какви обуща имат. А пък същественото са тялото, веждите, очите, ушите. Като погледнеш човека, разгледай какви са очите му, ушите, устата. Това е наблюдаване на човека. Сутринта като станете, изправете си пред огледалото, вижте дали е станала някаква промяна. Някой път се оглеждаш в огледалото и казваш: „Остарях, косите ми побеляха“. Виждаш бръчките си. Как няма да побелее човек! Има толкова ненужни страдания в света. Често щастието на човека зависи от онова пропорционално отношение, което има неговото тяло към неговия нос и брада. Три неща са важни: щастието за човека зависи от челото, носа и от брадата му. От тялото ти, от носа ти и от брадата ти зависи, колко щастлив ще бъдеш. В нашето чело не може да се забележи лесно изменение. Аз говоря за едно изменение, което става с една хилядна част от милиметъра. Също се отнася за носа и брадата. Една хилядна част от милиметъра изменение – то е доста голямо постижение. Аз някой път наблюдавам някой стар приятел. Той казва: „Втори път като дойдем на земята“. Те и в миналото си прераждане

казваха: „Втори път като дойдем“. Сега дойдоха и пак казват така. Не, втори път ще бъде както сега, нищо повече.

В дадения случай може да развивате във вас интуицията. Има едно чувство на вероятност да знаете, доколко онова, което чувствате и мислите е вероятно. Как определяте сега една вероятност? Времето какво мислите ще бъде днес, хубаво или лошо ще бъде? Вашият барометър какво показва? Как чувствате? Ще трябва да проверите. Проверете чрез вашето самочувствие и вижте доколко то е вярно. Не само да кажеш изобщо, че днес времето ще бъде хубаво, но да кажеш в подробности, че 12 часа времето ще се подобри, небето ще се изясни, слънцето ще изгрее, вятърът ще утихне и като залезе слънцето, така и така ще бъде. Тая сутрин ще има ли хубав изгрев?

Ние може да имаме такъв слънчев изгрев, какъвто искаме. Но на слънцето не може да заповядваме, но на волята можем. Десет души като поискат могат да спрат дъжда, могат да спрат вятъра. Като духа вятърът, това не е работа на природата. Защото като духа вятърът, ние го накарваме да духа. И когато времето стане тъжно, хората го накараха да стане тъжно. Аз не искам да ви говоря за известни съвпадения. Когато ще ви се случи нещо лошо, то ще загърми, ще има буря, облаци и прочие. А пък когато ще ви се оправят работите, небето ще бъде ясно, няма да има никакви облаци. И ако не знаете, как става това, вие ще дойдете до друго едно суеверие. Бог казва: „Ако ме слушате, Аз ще ви изпращам ранния и късния дъжд навреме и слънце навреме.“ Ако Го слушаме, ще имаме хубав изгрев, ако не го слушаме, няма да имаме хубав изгрев.

Трябва да правите опити. Ако десет души се съберат и концентрират ума си върху един човек, когато има хрема, могат да го излекуват. И за трескавия човек има начин да го лекуваш. Излей един котел вода върху главата му. Тук един книжар-македонец разправяше, баща му бил на воденица и като го водил там във воденицата веднъж,

тъй се уплашил, че три години го тресло. После веднъж пак се уплашил и треската минала. Съществува закон: еднакви причини произвеждат някой път различни резултати. Страхът произвежда треска и същата причина някой път произвежда лекуването ѝ. Някой път страхът ражда болест. Този страх не е на място. Но има един страх, който като дойде, болестта ви напуска. Той е на място. По някой път човек има колебание. Някой път човек има голяма самоувереност, че някои работи ще станат. Аз съм държал статистика. Вземе някой лотариен билет и казва: „Уверен съм сто на сто, че ще спечеля." И като се тегли лотарията, вижда, че печели. Той си е турил преждевременно една своя мисъл, а не се е допитал до своето самочувство. Други хора мислят, че ще спечелят и той възприема тяхната мисъл. Отиваш на лозе, и когато отиваш си казваш, че има там череши, а пък то няма. Ти си приел пак чужда мисъл. Това, което хората мислят и казват, трябва да се провери. Човек трябва да развива своето самочувство. Трябва да прави опити. За пример, разболееш се. Да знаеш, след колко време може да оздравееш. Или дойде ти някоя неприятност, да знаеш след колко време, тя ще се премахне. Всички неприятности в живота имат един свой вътрешен възпитател. Това е една възпитателна система.

Сега, аз бих желал за пример, повечето от вас да бъдат ясновидци – да виждат, да знаят. Не зная колко души от вас са ясновидци. Трябва да развиете ясновидството. Не мислете, че то може изведнъж да се развие. Най-напред при ясновидството, вие ще влезете в един свят като на кино. Най-първо ще се научите да се самоовладявате. Нищо да не те смущава. И като че всички тези работи са уредени. И ще се концентрираш вътре в себе си, в ума си и ще видиш, колко неща минават по пътя. Ще знаете това е кино, това не е реален свят. То е свят на сенките. Никой не ти казва нищо. В този свят ще видиш някой ангел с крила. Такъв ангел може да си нарисува

човек. На киното може да видиш такъв ангел. А пък като видиш същински ангел, той ще бъде интелигентно същество, ще ти произведе голямо впечатление и ти няма да го забравиш. То ще ти каже, може би само една дума. Имаме един пример. Един от големите окултисти в Париж, Елифас Леви, е искал да вика един от древните мъдреци да го попита за един важен въпрос. И според магията 40 дена се приготовлявал по всички правила. Като се явил онзи, Елифас Леви пада на земята. Каква полза, ако ти ще паднеш на земята и онези въпроси, които те занимават, останат неразрешени?

Всеки един от вас трябва да знае защо е дошъл. Всеки един от вас трябва да знае каква е неговата история в миналото; колко пъти е бил на земята; де е бил; как се е прераждал и кои са причините да дойде в България. Някои от вас не сте били в България в миналото. Вие сте дошли като пътешественици в България и виждам, че в бъдеще някои от вас пак няма да останат тук. Когато дойде Христос на земята, всички онези евреи, които бяха готови да приемат Неговото учение, напуснаха еврейския народ и отидоха в другите народи. Останаха само другите евреи, които бяха неспособни да приемат учението му, и само си блъскат главите, дали е Той, или не. Ако останете тук, всякога българи, не сте от много интелигентните българи.

Сега вие желаете, за пример, доброто на българския народ, но как се постига това. Аз само ще ви наведа на една мисъл: ако един човек се роди с един крак или една ръка, какво може да направи? Или ако един човек се роди с едно око, или с едно ухо, какво може да направи? Човек, който се роди, краката му трябва да са подвижни, трябва да има най-хубавите крака и най-хубавите ръце. Щом започне да задебелява вашата кожа, да изгубва своята чувствителност, постарайте се да вземете мерки. Ръцете на някои хора са много груби. На някои хора да кажем от работа са загрубели ръцете. А пък някои хора, които не работят, ръцете им пак са груби. Имаме вече онзи

модел, според който човек трябва да живее. Много мъчно е човек да дойде във връзка с духовния свят, да му са ясни представите. Той ще мисли за духовния свят това, което не е. Онзи свят е свят на чистотата. А пък чистотата – това са възможностите на човека. Хубавият живот седи в чистотата. Дето има нечистота, тя всякога носи страдания. Дисхармонията също носи страдания. А пък хармонията, чистотата, правдивостта, кротостта, въздържанието, те носят онези велики блага. Да кажем, един човек има в себе си чувство на милосърдие, той е милосърден. Ако такъв човек отиде при който и да е банкерин, може да събуди у него милосърдие и банкерът ще бъде готов да му услужи. И понеже вие имате чувство на алчност, то като влезете при банкеринът, вие усилвате у него това чувство и той не ви дава. Казваш: „Не ми върви“. – Не ти върви, понеже не си милосърден. Като влезете при този банкер, да видите в него една основна хубава черта. Вие като влезете при някой човек, търсите в него отрицателни черти. Ти като видиш някой човек, виж у него най-първо някоя хубава черта. И като може да намериш една хубава черта, може да направиш една вътрешна връзка с него. Какво трябва да правим, като се намерим между лоши хора? И у тях има известни способности, известни добри черти, макар и недоразвити.

Та казвам: Сега светът се нуждае от проводници на любовта, на Божествената, разумната любов. Проводник да бъде човек. Но знаете ли какво значи да бъде проводник човек? – За да бъде проводник, човек трябва да има онази детинска вяра. Майките водят децата си да се молят за дъжд. Едно дете взема омбрела в ръката си. Майката го пита: „Защо взема омбрела?“ Детето казало: „Защото ще вали“. Майката казала: „Я вали, я не“. Ние сега се молим и казваме: „Я бъде, я не“. Ние да имаме онази детинска вяра, че ще бъде. Най-първо трябва да се молим за нещата, които могат да бъдат. Например, ти не искай 10 000 лева, 100 000 лева да ти се паднат. Днес имаш нужда от 1 лев,

или от 10 лева, опитай дали ще дойдат. Така ти ще развиеш силата на своето концентриране. Сега, в съвременния живот, ние сме развили повече отрицателната страна. Казваме: „Това няма да бъде, онова няма да бъде“ и чакаме всички неща да дойдат изведнъж. Тук, на Изгрева, мнозина сте взели лотарийни билети и аз зная само, че на един му се паднаха 400 лева и всички са взели билети, за да им се паднат 200 000 лева, 1 000 000. Този на когото се падне милиона лева, веднага всички ще бъдете около него, ще станете много любезни към него, макар и да не ви е бил приятел, ще му кажете: „Много щастлив човек сте. Един милион ви се падна“. Има неща по-хубави от един милион. Ти сутрин като се помолиш, ще получиш не един милион или 10 милиона, но много повече. Има неща, които с пари не се купуват. Разположението на човешкия ум, сърце, светлият ум, широката душа и силен дух, те са голямото богатство, което човек притежава.

Вижте сега какво ви липсва. Виждам, че на всички вас ви липсва нещо: Какво ви липсва? Но пишете съществени неща (Учителят чете една тема.) Едно от нещата, които липсват на човека, е да се научи да се развързва и да не се залепва. Между връзването и залепването, и залъгването има голяма разлика. Връзването е външно, а пък залъгването е вътрешно. Студентите в Америка залъгали един професор. Този професор имал обичай да остава в клас повече от определения час, той оставал 10-15 минути повече и студентите не могат да излязат навън. Понеже професорът престъпвал това правило, студентите намазали стола с туткал. И той като влязъл седнал и туткалът засъхнал и той иска да стане, но е залепен вече на стола. Оттам насетне му дошло на ума, че не трябва да стои повече от определеното време и да излиза навреме. Та никога не трябва да престъпваме някои на наши чувства. Ние им отдаваме повече време. Аз бих ви препоръчал да си носите по едно гребенче в джоба си и

косата ви да върви все назад. Космите да се научат назад да вървят. Това ще ви помогне в здравословно отношение. Понеже, когато главата е покрита с косми, тогава магнетизмът функционира много по-правилно, а пък когато главата оголее, хората стават нервни. Американците са много енергични и на мнозина американци главите са голи – отгоре са като обръснати. Има един анекдот: Един проповедник бил назначен в едно село за такъв. В селото се разчуло, че този проповедник има път на косите на главата си. Селяните казали: „Ние не искаме такъв проповедник". Какво било учудването им, когато той дошъл и те видели, че той нямал никакви коси на главата си.

Някои искат да кажат, че човек може с мисълта си да накара косите да растат. Някои искат да приложат особени методи за израстване на косми по главата: някои казват, че като ходиш гологлав на студ и слънце, като те пече слънцето, косите ще израснат. Затова се иска дълго време. А пък ти като концентрираш ума си, косите ще израснат по-скоро. Опадването на косата зависи от големите тревоги. Вие сте гледали мрачно на живота. Вие сте гледали да уредите живота си. Като се грижим да го уреждаме, все ще остане нещо неуредено.

Трябва да си турите известни задачи. Някой път ние се събираме да се молим. То е хубавото и е наша длъжност, но има практически занятия, за които трябва да определим известно време, за да се упражняваме. Трябва да определим време за наблюдение, да имаш ясна представа за времето. Като видиш едно място, да определиш колко е далеч и за колко време можеш да отидеш там. Да можеш да извършваш нещата. После да можеш да предчувстваш какво има да стане. Има ред чувства, които са посторонни. Хората страдат от големи чувства. Например, почва да го преследва някоя мисъл, че ще му се случи нещо. Често може една лоша мисъл от окръжаващите хора, ако човек не внимава, да се пренесе в него. Лоши мисли се

пренасят. И добрите мисли се пренасят. Затова всички трябва да се учите как да се пазите от лоши мисли. А пък за да се пазите от лоши мисли, трябва да повдигнете трептенията на своята мисъл. Твоята мисъл, ако има бързи трептения, ако се движи бързо, тогава каквото лошо дойде, вашата мисъл го отхвърля. Инак го всмуквате в себе си. Най-първо чрез вярата човек ще повдигне своите трептения. Може да се направи опит: 10 души ще съберете и ако кажете на някого, който е слаб: „Утре ще бъдеш по-добре, ще станеш, ще ти върви добре и т.н.“., това ще стане.

В България в 30 години се направиха толкова отрицателни неща, колкото целият български народ не е направил за хиляди години. Това, което българският народ не е направил за хиляди години, сега е направено. Какво са направили българите досега? Водили са за хиляда години 158 войни. Пада се за всеки 8 години по една война. После, ако вземете в книжовно отношение, каква философия имат? Гърците имат с какво да се похвалят – с големи философи. Не че не са имали българите видни хора, но всичко това е така отишло! Българинът не е взел под внимание да пази това, което му е дадено. Вчера дойде при мен един доста виден българин и ми каза: „Защо на нас не ни върви?“ И почна да ми разправя защо не ни върви, според неговото схващане.

Вие всички сте станали кореспонденти. Само някой да каже нещо, и целият лагер знае. Само някоя сестра да се облече с някоя хубава дреха и целият Изгрев знае откъде я е взела. И когато направи някоя погрешка някой, всички знаят на Изгрева. Аз се радвам, че всички знаят, но да знаят как да се оправи тази грешка. Много е мъчно човек да се обхожда. Да има човек обхода, това е много мъчно. Всички хора трябва да се стремят да имат обхода. Това е едно общо качество. Един народ, който има обхода, може да прогресира. Целият народ трябва да има обхода. Вие като станете сутрин, пожелайте

българинът да има обхода. Всички трябва да имат обхода: и съдията, и адвоката, и учителя и пр. За какво трябва да мислим? Българите да имат обхода. У българинът има една чудна небрежност. Мислете върху следното: Българинът да има една хубава обхода. И като работите една година в това направление, да констатирате, че има един малък напредък в обходата. Така както е сега в България, престъпленията се увеличават. Всеки ден престъпления, престъпления, нямат край. Значи няма обхода.

Аз гледам, например, някой взел и написал брошура против нас, в която поместил осакатени цитати от беседите. Каква обхода има той? Какво ще спечели от това? Един казал: „Учителят да ми даде 3 милиона и аз ще защищавам Неговото учение, ще пиша, ще го проповядвам навсякъде.“ Че ако едно учение с пари се проповядва! Ако очаквате Божественото да го прокарвате с пари, заблуждавате се. Бог ни е дал повече от три милиона. Онова, което имаме – то е повече. Какво ще искаме ние 3 милиона! Несметно богатство ни е дал Бог. За вас имате несметни богатства. Та казвам: Пазете се от тази черта като дойде. Ако аз съм на място на този, който е писал против нас, ако съм на неговите разбирания, ще постъпя, както и той постъпва. У него е станало подхлъзване. Като се подхлъзне човек, лесно пада надолу. Във време на изпитания ще се познае дали сте злато или сте позлатени, какви убеждения имате.

Съществува един закон в природата, който гласи: Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка не могат да не произведат своите последствия. И онова, което мислим, то един ден ще се върне върху нас. Две мнения няма по това. Никого не можем да предадем. Най-първо ще предадем себе си и после ще предадем другите хора.

Та първото нещо е: Постарайте се да бъдете изправни в душата си, да бъдете справедливи. Напълно справедлив трябва да бъде човек.

Не да мълчим. Не всякога мълчанието показва, че човек е умен. Някъде човек трябва да говори, а някъде трябва да мълчи.

Казвам: Вие сте образували един навик, който е добър. В България никой не става сутрин толкова рано като вас, за да дойдете тук. Какво ви заставя да дойдете в 5 часа? Това е един придобит навик. Като ставате сутрин, тогава има по-добри условия за духовна работа. Господ казва: „На ранина ще ви потърся." Бог на ранина ще ви потърси.

Всичките ни работи могат да се оправят. Някои от вас сте закъснели. Защо? – Закъснели сте, защото вашият чувал, който има жито, се е пробил, има дупчици и житото изтича. Ти ще го закърпиш хубаво да не изтича. Аз гледам една кола върви и подир нея по целия път изсипано жито. Гледам, доста дупки имате на вашите чували и на вас самите. Закърпете ги.

Скоро четох един пример за един англичанин, който за 50 години изказал един милион и половина молитви. С молитви, той е отхранил 3-4 хиляди деца. Той е единственият англичанин, който дава такъв пример, молил се 50 години и си държал дневник, колко пари са му донасяли, след като се молил. Цяла книга имам писана от него по това. И няма философия в тази книга. Всеки ден разправя какво е добил. Той казва: „Колкото моята молитва е била по-усърдна, толкова средствата пристигаха по-скоро. И колкото повече имаше колебание, толкова средствата закъсняваха". Щом се колебаеш, пак ще станат нещата, но се закъснява. Някои ще кажат: „На нас пари не ни трябват". – Идеята не е такава. Ако във вашият ум седи идеята да не идва богатство, то е друг въпрос. Но средства ни трябват. Пари да имаш десетина английски лири в злато в джоба си, това е здравословно. Да не ги харчиш, но да ги буташ и пак да ги туряш в джоба си. А пък всичкото зло е, че ти харчиш златото от джоба си и не остава нищо. Не харчи, извади го, погледни го и пак го тури в

джоба си. Защото всеки един от вас има особен начин, по който може да възприеме някое благо. Всеки човек си има специфичен път за възприемане на благата. Когато аз ги възприемам, така няма да ги възприемете вие, а по друг начин. Някой може да ни разправи своята опитност, но не се лъжете, ти може да се възползуваш от неговата опитност, но тя не може да бъде твоя опитност.

Сега, може ли да ми кажете, какво ви трябва? Ще кажете много неща, които са второстепенни. Но най-важното, което ви трябва в дадения случай кое е? Станеш сутрин, гладен си. Тебе ти трябва хляб. След като задоволиш нуждите на глада си, ще дойде друго. Всяко нещо да дойде според нуждата и времето. След като се умиеш и облечеш, ще дойде съзерцанието и после ще дойде работата, която ти допада. Някой път, някой ти говори и ти се дразниш. Много е мъчно, да ти говорят и ти да търпиш. Особено, ако си господар и слугата ти възразява. Но ако ти си пред господар, който е главорез, какво ще правиш, когато той ти говори? Вие какво бихте направили, ако се намирате пред една мечка? Когато ви срещне на пътя една мечка, тя се спре и вие се спрете. Ако срещнеш мечка и имаш треска, ще оздравееш. Ако си бил здрав, ще те втресе. Онези, които са били здрави, тресе ги. Аз съм превеждал следният пример: Една група пътувала из планината. Един от тях го втресло и останал на пътя. Другарите му го оставили. Минава една мечка и го задига и го носи в една колиба, туря го в колибата и си заминава. Влиза овчарят и се чуди. Болният оздравял, всичката треска изскокнала. Умът му така е бил концентриран, той така обикнал живота, че треската заминала.

Та казвам: В даден случай направете една услуга като мечката. Сега проповядват. Много пъти цитират кое каза Христос, но ние не вярваме в това. Да проповядваш онова, в което вярвате.

Кажи на някого: „Твоите работи ще се оправят днес. Как, няма да ти го доказвам, но ще се оправят“. Онзи ще каже: „Ти от къде знаеш?“

Ти му кажи: „Ти остави това, ти си мълчи сега. Твоите работи ще се оправят днес. Запиши си го в мозъка си. До обяд ще се оправят. И ако не се оправят работите ти, ела да ме питаш, защо не са се оправили“. А пък вие сега ме питате, онзи, който много знае, ще каже: „След два дни ще се оправят работите ти, след 3 дена, след една година“.

Някой път аз съм ги насърчавал така: Някой болен дойде, казвам му: Аз не мога да те излекувам сега, няма да оздравееш сега. Една и половина година трябва да мине, за да имаш малко подобрение. Ако слушаш моите съвети, ще работи законът и ще минат година и половина и ти ще оздравееш. Така е определено. Трябва да стане цял един преврат вътре в човешкия организъм.

Новите идеи сега трябва да имат приложение. Ние учим и пеене. Колко души от вас са се събрали, доброволно и имат желанието да пеете? Младите са на една страна, старите на друга страна. Старите не искат да пеят, понеже не щели да се женят. Думата „жени“ с „ъ“ има двояк смисъл: жътва и женитба. На нивата ще отидеш да работиш. Не като млади моми с венец на главата ще жънеш, но като жетварка.

Събирайте се и изпявайте някои песни. Някой път слушам отгоре песента: „Махар Бену Аба“. Но така го пеете, от немай къде. Някой път го пеете хубаво, но някой път казвате: „Дотегна ми този Махар Бену.“

Вие не сте проверявали, аз сам, който съм много добър музикант, някой път като взема цигулката, не върви. Във въздуха има нещо. Някой ме пита: „Ти с какво си се прехранвал?“ Че аз мога да бъда отличен композитор, музикант. За в бъдеще съм оставил това. Но сега казвам, че много малко зная. В музикално отношение съм правил малки опити, като има буря, вятър, като засвиря известни акорди в музиката, бурята престава. Някой е намислил нещо лошо и като взема няколко акорда, веднага цялото състояние на човека ще се промени. Една сестра, ако знае да пее, тя може да живее много добре с

мъжа си. Като го види, че иде, тя да запее: „Колко ми е приятно, че моя възлюбен вече иде. Толкова ми е приятно, че моят възлюбен вече иде, иде! Колко ми е приятно, като го виждам, че иде така весел и бодър!“ Ако той влезе и тя му се скара, тогава кое тя пее: „Ти защо не донесеш това и това? Тези деца гладуват.“

Сега, това са нови методи за възпитание. Правите опити. Някои от вас, трябва да развивате времето. У някои от вас не е развито времето. Може да сте вземали верен тон, но не сте спазвали времето. Музиката трябва да я поставим като един основен метод. Като пееш, да се вглъбиш в песента. Съчинете си една песен, нищо не значи това, че тя не е много сполучлива, една песен, която да може да ви измени вашето състояние. Онзи ден, като бяхме на концерта, започна се с песен. Петнадесет работи имаше всичко. Имаше затъмнение, изгасиха лампите. Оркестрантите седяха на месата си, не смееха да станат, понеже може да дойде изведнъж светлина. След десет минути пак блеснаха лампите. Преди да дойде тъмнината, всички бяха нервни, но след затъмнението като дойде светлината, всички бяха разположени. В мълчанието всички чакаха да дойде пак светлината и нямаше шум.

Та и в живота, като ви изгасне свещта някой път, нищо не значи. Ще се успокоите малко. Сега както ви пях тази песен, на нея липсва още мекота. Ако знаеш да пееш вътрешно, другарят ти ще бъде разположен. Пял ли си ти звуковете – „хм“? Тихо да ги пееш. Брат Русев, може ли да запееш, ти си доста музикален. Коя песен би изпял? (Всяка друга песен, но без „хм“.) Всяка наша мисъл и чувство си има специален тон. И милосърдието си има специфичен тон. Също така и любовта към Бога, съвестта, приятелството, любовта към отечеството, алчността, яденето. Нашите минали мисли сега са се превърнали в чувства. Отпред чувството ти говори едно, а пък отзад ти говори друго. Отпред ти се казва: „Да бъдеш умен“, а пък отзад честолюбието

ти казва: „Да ме обиждат така! Как така!“ – Тук чувството ти говори да реагираш, но ако ти търпиш, ще се измени положението.

Всеки ден ние роптаем. При всичките блага, които Бог ни е дал, ние сме мърморковци. Ти казваш: „Дотегна ми, аз ли съм най-големият грешник?“ Че Бог ни най-малко не е за това, Той ти желае доброто, и ако ти страдаш, причината на страданията иде от другаде. Вие посадите едно цвете в една саксия и почнете да го поливате с по-малко вода. Какво ще стане? Тук имаме един лимон, някой казал да се вземе син камък и да се тури малко. А пък той турил 150 грама и отровил лимона. Аз казах: Не трябва никакъв син камък на лимона. Не проповядвайте нещо, което не сте опитали. Някой казва така, друг казва така. Природата има един закон. Тя ни показва къде е грешката и по кой начин може да я намерим и поправим.

Ти трябва да знаеш специфичният тон на много неща. Имаш някое чувство, трябва да знаеш специфичния му тон. И златото си има специфичен тон. Ако знаеш как да му пееш, то идва. Но ако не знаеш как да му пееш, то не идва. Или да кажем, че искаш да бъдеш търпелив. Търпението е свързано с музиката. Но то не е чувство в човека. И то си има специфичен тон. За да бъдеш търпелив, трябва да знаеш как да пееш. Най-мъчното изкуство в света е, човек да бъде търпелив, защото в търпението се преплитат всички противоречия на живота. Случват се неща, които ни най-малко не ги желаеш. Ако се намираш в един Божествен свят, няма какво да се смущаваш. Ще се оправят нещата. Привеждам следния пример. Вие не сте го приложили. Един българин отива на баня в турско време. В банята се къпел един турски бей. И българинът казал: „Виж тези мускули. Никой не ги е побутвал“. Турчинът като послушал казал: „Какво говориш, бе гяур. Да се махаш!“ Българинът казал: „Буюрунус (заповядайте)!“ И отишъл при друга курна. После пак се повторило същото. Българинът направил и казал същото, като отстъпил и на

другата курна. Беят му казал: „С този ум и с тази уста, никой няма да те бутне“. Българинът все отстъпвал. Когато турчинът му казал да се маха, българинът отстъпил. Та като дойде една неприятност в живота ти, тя е турският бей. Ти кажи: „Заповядай!“ Ти обикаляй курните и като обиколиш всичките курни, ти ще разрешиш въпроса. Сега ще се пазите от следното: Ние искаме всякога да минем за такива каквито не сме. Най-първо ще мислиш, после ще разсъждаваш от причини към последствия и после ще туриш в своята мисъл, че ти имаш милосърдие, после ще туриш религиозното чувство, което се изразява в обич към всички хора, към всички страдущи. Всички хора страдат, за да се учат, защото ако не страдат, не се учат. Един човек се учи, като се лиши от някое благо. Много пъти на стари години човек казва: „Какво сме изгубили на младини?“ – Благоприятни условия. Като се вземе младостта, тогава човек съзнава, че е изгубил. С опитността, която имате сега, пак много можем да спечелим. Старият може да се подмлади с 10, 15, 20 години. Поне работете да се подмладите. Да допуснем, че гладуваш, не си ял. Ти благодари! Да допуснем, че пари нямаш. Благодари! Да допуснем, че дрехите ти са скъсани. Благодари! Обуща, шапка нямаш. Благодари! А пък ти казваш: Търпи ли се това нещо! Целият свят е пълен само с хора нетърпеливи. Какво ще направиш най-после? Като влизаш в една баня със своите ли дрехи ще влезеш? Господ иска да ни съблече от онези превзети възгледи, които имаме и да ни остане онова същественото, което ни трябва. Например аз, като ви гледам дрехите, някои от вас сте избрали дрехи, които не са ви наложили. Онези от вас, които са имали условие да носите дрехи, не сте знаели какви дрехи да носите. При всичките ви дрехи, да изпъква лицето ви, шията ви. Да изпъкват устата ви, очите ви, носът ви. Лицето на човека е важно. Отлично нещо е да видиш един хубав нос, едни хубави очи, едни хубави вежди, едно хубаво око, една отлична уста, един отличен

подбрадник. Хубаво е да видиш една хубава шия и да видиш как е поставена главата на нея.

Вие се навеждате надолу и казвате: „Какво ще се прави?“ (Учителят показва с пръст наляво, надясно.) Като питат за пътя, ти им посочи с пръст така. Дойде неверието, ще му кажеш: Сбъркал си адреса. Моят адрес е вярата, която постига всичко, а пък твоят адрес е неверието, което не постига нищо. Отгде накъде идеш при мене. Нерде Шам, нерде Багдад?

Аз харесвам тази сестра, колко хубаво е рисувала тя! В бъдеще тя ще стане една отлична художничка. Тя се приготовлява отсега. Тя геометрически туря всичките основи на рисуването. Отсега още ние трябва да турим основа за в бъдещето. Повече светлина турете на ума си. Да не казваш: „Няма ли добро нещо в нас?“ Ние страдаме от голямо изобилие. Всичко ни е дал Господ, но сме го оставили, без да работим. Ние при голямото си богатство, очакваме друго богатство да дойде. Та казвам: Онова богатство, което е в нас, разработвайте го. Много са трудолюбиви хората на света. Вие които сте дошли тук, сте много по-способни от хората в света. Какво от това, ако сте хамалин, натоварен да носи стотина килограма? Мислите ли, че това е наука? Мислите ли, че ако сте банкерин, който взема 30% лихва, че това е някоя наука? Или мислите ли, че ако сте някой хирург и от 100 случая, едва 10 оздравеят, мислите ли, че сте някой добър хирург? На сто души, десет души да умориш, това разбирам. Има някои хора, които не могат да се излекуват.

Сега станете лекар на себе си. Аз ви давам тези общи разсъждения. Някои ме питат: „Учителю, какво да правим със себе си?“ – Най-първо турете си на ума следното: Втори път какви трябва да дойдете на земята. Какво искате да станете – някой професор, философ, архитект, лекар? Турете си една мисъл и служенето на Бога във вас трябва да бъде определено. В неделя, като вървите из града си

казвате: „Как да проповядвам?“ – Като минете покрай всеки човек, кажете му по една блага дума и си отминете. Кажете му: „Много хубав ден, отличен ден имаме“. И тази дума ще остане в ума му. Или да му кажете: „Добър ден, за света иде много голямо благо“. И си отминете. Турете тези положителни мисли в тях. Още много други работи могат да се кажат. Сега казвате: „Какво да му кажа, отгде да започна?“ На някой богат направи му една малка услуга, кажи му нещо. Всякога можем да завържем връзки. Някой път казваш: „Няма да се изложим!“ Хората не можеш да ги убедиш, но можеш да им помогнеш в пътя, в който те вървят. Така ти ще помогнеш на онзи Божествен План, по който върви човек, той да разбере, че ти му желаеш доброто. Не че го викаш да тръгне с тебе. Като срещнеш някого, кажи му: „Вижда ми се, че баща ти е много добър човек“. И си замини. Минаваш покрай някого, кажи му: „Както виждам баща ти, майка ти, дядо ти, са били много добри“. Той ще каже: „Отгде познаваш баща ми и майка ми?“ Това е проповед.

Сега съм ви слушал да казвате: „Земята ще изгори, ще се пречисти. Тя ще изгори, за да се пречисти“. Ни най-малко няма да изгорят хората. Горенето носи огън в себе си. Горното е казано на един митически език. Там, гдето има огън, има живот, като се срещнете, кажете си по една добра дума.

Мото:
Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.
(Три пъти.)

6 ч. 40 м.

6 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 10 ноември 1937 г., сряда, 5 ч. с. София – Изгрев.

ЕСТЕСТВЕНИЯТ ПЪТ

Отче наш.

Фир-Фюр-Фен.

Има един естествен път, по който нещата се придобиват. Туй, което липсва на човека може да го придобиете по естествен път. Може да го придобиете по изкуствен път чрез насилие. Малко по-другояче да се поставя въпросът. Вие мислите, че туй, което липсва на човека е един недостатък. Някой път липсва нещо. Някой път е добре, че липсва, някой път не е добре, че липсва. Че липсва, не значи, че е лошо. Не си богат човек, липсва ти богатството. Голямо зло ли е, че не си богат? Или пък имаш сиромашия. Сиромашията не ти липсва. Лошо ли е това? Значи, някой път ти се оплакваш от сиромашията. Имаш право, не си доволен от нея. В какво стои лошевината на сиромашията? Или да кажем липсват ти знания. Някой път е хубаво да нямаш знание. Знанието не всякога е една добра страна. Казва: „Знаеш нещо". Може да знаеш много работи, които не са полезни. Казваме: „Липсва ни". Има неща, които са съществени. За пример, има някои неща, които ни липсват и природата ни заставя да ги търсим. За пример, липсва ти хляб. При липсата на хляб се явява гладът, измъчва те. Този глад с нищо не може да се задоволи. Той има обич към хляба. Ще те застави да търсиш този хляб. Като го намериш, ще се задоволиш временно. Пък сега има неща, които са специфични за някои. Казва някой, че му липсва любов. Философски липсва на този човек, но фактически любовта е в него. Да кажем имаш стомашна система, не функционира правилно. Казва: „Липсва ти храносмилането. Функционирането на храносмилането не е правилно". Мнозина смесват и казват: Липсва ми любов. Любовта не

функционира. Не, че липсва в дадения случай. И при това Любовта е, която не прави зло никому. Любовта не прави зло никому, но става причина за много злини. Никому не мисли зло, не се радва на злото, както описва апостол Павел, но любовта става причина за много злини. Да кажем, ражда се ревност. Или ревността иде от Любовта: туй, което обичаш, имаш голяма ревност за него. Казвам: Как така ще примирим нещата? Не да примирим нещата, но как ще си (ги) обясним, до каква степен. Ревността не е нещо лошо, ни най-малко. Има една естествена ревност. Добре е човек да я има. Но има една ревност злокачествена, епидемия е, човек трябва да я опитал. Ревността не е нещо, за което може да се разправя. В дадения случай говорим за неща, които знаем. Аз ще ви дам някой пример. Има неща, както и да ви ги разправя, няма да ги разберете. Например: музика, ритъм, хармония. Какво нещо е хармонията? Ти трябва да я чувствуваш.

Аз снощи бях на един концерт, слушах един виртуоз, доста виден. Направи ми приятно впечатление. Има хубаво развити музикални центрове. Времето развито, после техника има добра, умът му стига, за да свири хубаво. Още като вземе цигулката и лъка, разбира от музика човекът, свири човекът. Някои слушат там, но виждам като свири някое парче, забелязвам борба, страдание, примирение, недоразумение, че после пак разговор между този и онзи. – „Ти защо тъй каза? Ти не можеш ли другояче да го направиш“. Той казва: „Такива бяха условията“. Разговарят се музикално, най-после примиряват се, дават си ръка, целуват се, прегръщат се: такива картини изскачат в ума ми. Цял ред картини изскачат. Слушам го – той свири хубаво. Той дава движения. Казва: „Не можеше ли така? Другояче можеше“. Той се навежда назад, напред. Казвам: Трябва да го слушаш, пък и трябва да имаш музикално разбиране. Един приятел ми казва, не може да разбере

този Прокофиев. Казвам: Това става в Русия, борбата става там, руска борба е. Свири едно парче хубаво. Като започнем ние музикално да се борим вътре в себе си, ние не сме доразрешили един музикален въпрос. Музиката е разрешение. Ще дойде един, двама души се карат. Единият взел инструмент и другият взел. Започват сега. Единият басист взел контрабас, другият взел първа цигулка, сопран, разговарят се. Единият свири и другият свири, карат се. Сега по някой път вие употребявате музиката. Вие трябва да я употребите, понеже имате известни музикални инструменти. По някой път вашият ларинкс има контрабас или първа цигулка, тънко пеете. Казвам: Развивайте вашите инструменти. Станете музикални. Първото нещо, турете си задача да може да говорите музикално. Музикално като говорите, да ти е драго, че си казал една дума, да знаеш как да я кажеш. Като гледаш тоя човек, който се е занимавал с музика, той има права стойка, лицето му е светло, свири хубаво. Един доста млад човек, живял е хубаво, чист живот, лицето чисто, като излиза има самоувереност. Не го е страх дали може. Свири човекът. Казвам: Ето един християнин. Такава самоувереност трябва да имат в своите постъпки. Не свири така, като че ли го е страх, но свири самоуверено. Аз бих желал всеки от вас да може да бъде такъв господар в своя живот, както този е господар на ръчката, на цигулката. Пръстите се движат, вземат двойни, тройни ноти и вярно ги вземат. Казвам: Колко време този човек е свирил? Ръката му пада точно на място. Ами че то е хубаво. В човешката мисъл ти имаш един инструмент и ти, ако не си музикален, не може да мислиш; ако не си музикален, не можеш да чувстваш; ако не си музикален, не може да постъпваш добре. Постъпките, мислите и чувствата – там е музиката. Добрите постъпки вече има закон на постъпките. Ще свириш правилно, ще чувстваш правилно, тогава има закон на чувствата. Пак е музика. И в мислите има същия закон на музика. Ние мислим, че можем да мислим тъй

както искаме. Не, мисълта е строго определена. Има закон, по който, ако ти не мислиш, не свириш хубаво. Щом мислиш, хубаво ще свириш. В музиката имаме хармоничен живот. Но, от какво зависи хармоничния живот? Най-първо от какво зависи успехът на човека? Успехът на един човек зависи от неговата вяра. Може да вярва в себе си, може да вярва в баща си, в майка си, може да вярва в приятеля си. УСПЕХЪТ НА ЧОВЕКА ЗАВИСИ ОТ ВЯРАТА МУ: ВЯРА В БОГА, ВЯРА В БЛИЖНИЯ И ВЯРА В СЕБЕ СИ. Ближният, то е баща му, майка му, братята му, сестрите му, а към себе си, е той самият. А към Бога е този, който дал живота и на баща му, и на майка му, и на братята му, и на сестрите му, онзи, който дал живота и на него. Следователно, нашата любов трябва да бъде към Бога, понеже от него излиза живота ни. Ако там скъсаме, ако оттам не приемем, тогава какъв живот може да имаме? Някой казва: „Аз мога и без Бога, и без вяра в Бога мога“. Без Бог като мисъл, без нея можеш, но без Бога като същина, от Който излиза живота, не може да бъдеш. Ако скъсаш с Бога, в момента в който скъсаш, веднага ще изчезнеш от света, защото в света, ние, които искаме да живеем добре, това е желанието на Бога. Ние, които мислим, то е мисълта на Бога. Бог е в нас, Който иска да мислим добре, Бог е в нас, Който иска да чувствува добре и Бог е в нас, Който иска да постъпва добре. Ние сме виновати, когато Го ограничаваме. Трябва да постъпва тъй, както искаме. В думата Го ограничаваме, разбирам Той да се прояви, тъй както Той иска. Ако Го ограничаваме, то е наше прегрешение. В какво стои нашето прегрешение. Господ иска да те научи нещо, пък ти Му даваш уроци. Като Господ ще му даваш уроци, ще Го учиш, Той как трябва да обича. Остави тази работа! Той трябва да ти разправя. Сега аз ви разправям за неща, но и да ви разправям сто години за този ритъм, който ще ви свиря, няма да го разберете, не можете. Какво нещо е ритъмът? Често слушам музикантите, много ритмус има в света. Има ритъм на вярата, има

ритъм на надеждата, има ритъм на любовта, има ритъм на милосърдието, на кротостта, на въздържанието, на всички добродетели. Има особен, специфичен ритъм. Любовта си има особена хармония и вярата си има особена хармония, и надеждата си има особена хармония, то е един широк свят. Ние сега мислим, че е много лесна работа. Казваме: „Хармония, ритъм". В ритъма има едно движение, че нещата и движенията си заминават. Това движение върви периодически. Ти не си на времето, не си точен. Може да закъснееш само с една секунда и да изгубиш условията. В ритъма се иска точно на времето. Ако бъдеш с една секунда по-рано е добре, но ако закъснееш с 1/2 секунда или с 1/1000 от секундата, ще изгубиш. Точно на време трябва да бъдеш. Първият (лъч), който излиза от слънцето, ако закъснее с 1/100 или с 1/300 000 от секундата, светлината ще бъде на 1 км от тебе вече, тя е преминала. Значи трябва да бъдеш 1/300 000 от секундата преди времето да си дошъл, че да те завари. Щом като те завари, ще ти даде туй, което ти трябва. Писанието казва: „Онези, които чакат Господа..." Онзи, които не разбира закона, той ще мисли, като че ли Господ за пръв път се явява. Не е така! Лошите условия, нашите лоши мисли, лоши желания и постъпки от миналото. Има много лоши работи, които не се дължат на нас, но не може да се обвиняваме, да кажем: Аз съм причината за всичко. Никой от вас не е причина за нещастието на света. Всеки един от вас е отговорен за нещо, но да извадите от това заключение, че е отговорен за всичко? Ако един син е лош, по аналогия вадите заключение, че баща му е лош. Понеже, всяко вълче, родено от вълк, какъвто е баща му, такова е и то. Всяко агънце, каквато е майка му, овцата, такова е и то. Това е вярно, но има изключения. Ами представете си сега в присаждането, че си садил ти едно плодно дърво, доброкачествено. Дошъл някой, че присадил една дивачка – присадка. Ти си посадил хубаво семе, а той дошъл и присадил отгоре дивачка. Ти гледаш

някои от клончетата са други и ти се чудиш на това, израсналото. Има у вас нещо, което е присадено. Ти седиш и казваш: „Такъв съм роден“. Не си роден такъв! Тебе те присадиха. Преди няколко години като спа, някой те е присадил и туй присаденото в тебе, расте. Какво трябва да го правиш? Трябва да дойде някой да го отреже, че пак да го присади наново. Да ти даде нова присадка. Сега трябва вие или сами да се присаждате, или други да ви присадят.

Всякога, всеки ден искайте да внасяте в себе си едно добро чувство. Може да внесете туй добро чувство по един естествен път. Много пъти може да се говори за зло в света. Не е полезно, понеже злото е една мощна сила. Да се говори много за парите е вредно, защото на децата като казваш пари, пари, детето не може да работи за пари и като види, че са така необходими, туй дете започва да мисли. Чакай няма ли по-лесен път за придобиване на пари? Един ден туй дете започне да си протяга ръката. На туй дете ядат му се плодове. Баща му го учил да посее, то не иска да сее, но като види едно плодно дърво, заражда се желание да яде. Няма лошо в туй желание, че иска да яде. Де седи лошото? Туй дете не взема една ябълка, но след като се наяде, пълни джобовете, напълни си пазвата. Погрешката е дето туря в пазвата и в джобовете. Че яло, законът не го хваща за яденето. Според Божествения закон, каквото туриш в стомаха си е позволено. Да изядеш една, две ябълки, никой няма да те държи отговорен. Хората може да те държат, но Бог не те държи. Ако види, че някой човек е ял, Господ няма да го държи отговорен, но ако види, че е напълнил пазвата си, това не е на място. Питам: Ако едно дете открадне от баща си, извади няколко златни монети, де е погрешката? Да попита това дете и да каже: „Татко, мога ли да отворя кесията, колкото ми позволяваш да взема?“ Значи туй дете, ако отвори без позволение кесията на баща си, вземе и минава, че не е бъркнало, бащата казва, че му липсва, а то си вдига раменете. Вече

лъжата е влязла. Ние често проповядваме известен морал. Кое е морално в света? Туй, което способствува за развитието на света е морално; туй, което способствува за развитието на човешката мисъл е морално; туй, което способствува на човешките чувства, е морално; туй, което способствува за развитието на човешките постъпки е морално. Где е погрешката тогава? Ние търсим погрешката и днес намираме някого, че е виноват, че той обича някого. Виноват е човекът! Ако обичаш парите, считат те виноват; ако обичаш някоя жена, считат те виноват. Много работи за любовта има, де е погрешката? Погрешката да се знае. Защото в самата дума „любов" има две значения – любов, обич и милосърдие. Любов, тъй както у българите се разбира на физическото поле, има нещо неестествено. Някой любов има да яде, обича да яде месо, обича да яде риба, или обича да яде пастърма. Не е лошото в яденето. Не може ли без пастърма? Любовта е силна дума, показва, че човек има един устрем. Не, ти не трябва да поставяш никакви препятствия. То е едно Божествено течение. Ако поставиш препятствие, то влече всичко. Любовта не е сила, която може да спреш някъде. Тя иска царски път. Тя, ако няма царски път, влече всичко и събаря всичко. Понеже не сме се научили, искаме да туряме контрол на Любовта. То е човешката любов. Любовта не търпи абсолютно никакъв контрол. Тя не може да се контролира. Тя, всичките неща, отдето мине, своите благословения остава на тия, които ѝ отварят път, но отдето мине, дето не ѝ отварят път, всичко завлича, нищо повече! Вие ще кажете: „Как така?" – Така е! Двама души се обичат, след време се скарват. Защо? От любов се скарват. Защо се скарват? Вземи малко по-тънко. Обичаш ти някого. Най-първо вие сте като гълъбчета, агънца, като пиленца. Две пиленца малки ходят. Като ходят, гледаш ги живеят си като ангелчета. Но тия пиленца като израснат, току гледаш едното клъвне другото по главата и другото го клъвне. Казвам: Отгде накъде тия ангелчета да се кълват

по главата? Гледаш две мъжки ангелчета вървят, така братски си живеят. Развиват се, развиват се и по едно време гледаш израстват гребени, опашки и те току започват да кукуригат. Погледнеш двете пиленца, започват да се давят, скачат едното на другото, бият се двете. За какво се бият, вие го знаете. Бият се за своите сестри. Единият петел казва: „Ти защо не постъпи добре със сестра ми?“ Другият казва: „Ти защо не постъпи добре със сестра ми?“ Трак, бият се. Най-първо обходата не е била добра. После иде второто, едно чувство. Едното петле казва: „Тази сестра с мен ще ходи, тази сестра е моя, ти нямаш право“. Хубаво, едното петле отстъпи, вземе едната сестра. След туй се родят още. Казва: „И втората сестра и тя ще бъде моя, и третата и тя ще бъде моя“. Четири, пет сестри, все иска да бъдат негови. Аз изнасям факти, които са вътре в природата. Не ги преувеличавам, даже не ги представям както са. Казвам: Ако тия неща не може да се обяснят, причината на това къде се крие? – Вие имате един естествен процес. Този процес на птиците е само между нас. Тия пилци ние ги научихме, то е човешко възпитание. В първоначалното състояние туй стълкновение го нямаше. Когато човек се намести в Божествения порядък, започна той да туря своите закони. Той взе 50 овци и остави две, като изкла мъжките. Казва: „Такъв е законът, мъжки не ни трябват. Нас женски ни трябват“. Защо? Защото женските дават мляко. Мъжките не трябват, защото мъжките мляко не дават. В Божественият порядък е било едно женско, едно мъжко. Едно мъжко, едно женско, тъй да живеят. А в човешкият порядък едно мъжко, 50 женски. Как може така? Едно мъжко, 50 женски. Може ли между женските да има съгласие? По никой начин. То е нещо неестествено, немислимо. Или ако вземете едно женско и турите 50 мъжки. Пак спор ще има. Един недоимък има в природата. Тази ревност, която е в човека, се заражда вътре. Тя подразбира един недоимък. Ревността е вътрешен недоимък на човешката душа. В

изобилието ревността не може да се развие. Един човек, който има само една златна монета, той е ревнив заради нея. Пази я, държи я. Ако има няколко милиона, тогава хич не ги пази, не ги ревнува. Ревността е един процес на оскъдност. Или неверието – то е един недоимък. Злобата е един недоимък. Всичките отрицателни черти, това показва един недоимък вътре в човека. Тогава трябва да се мисли, за да се разбере. За някой казват, че той е богат. Онзи, мухлясалият хляб, богатство ли е? Развали се, замениш с друг. Много хора искат да заменят своите неверия с вярата на другите хора. Той дойде, проповядва на тебе безверието, но иска той да добие твоята вяра. Проповядва безверието, но същевременно иска да имаш вяра. Следователно, той търси твоята вяра. Той като придобие твоята вяра, той (е) придобил туй, което търси. Много пъти хората търсят по обратен път да придобият. Или някой, който няма любов, търси любовта у другите хора. Те са процеси, които стават в живота.

Та казвам: Когато се проповядва новото учение, то е един нов метод, една нова форма за постигане на ония блага, които Бог ни е дал. Той е най-правилният път да ги постигнем. Да кажем, да направим един опит тук. Ако аз бях турил на тази маса 100 английски лири, да ги държа една седмица и никой да не контролира, колко ще останат на масата? В Изгрева вие сте от набожните. Сто ще ги турим, но аз сега не се произнасям, може да не изчезне нито една, но може да отидат всичките. Тогава как ще обясните? Може някои външни хора да са дошли да са ги взели. Но допуснете, че целия ден влизаме само ние. Може да проверим докъде е нашата честност, колективно доколко сме изправни. Ако се изгуби само една, то е голяма честност. Ако се изгубят две, малко по-малка честност. Ако се изгубят 3, по-малка. Ако се изгубят половината, равновесие вече няма. Казвам: Някой път седя и си правя своите наблюдения навсякъде. Казва някой: „Този човек защо ми каза така да ме отрови?“ Пък някой път аз търся

някои хора да се карат. Търся ги като нещо ценно. Добри хора не ме интересуват. Търся някои да се карат. Имате ли знаменити хора? Тук има един знаменит, отивам, той се кара, псува слугите си. След туй, аз като напусна, въртят се из моя ум, като че аз псувам слугите си. Аз седя и наблюдавам кои са причините. Може аз да бъда на негово място, можех да бъда на мястото и на слугата. Понеже не съм, много лесно може да се разреши. Гледам го слугата, виждам чете се нещо на лицето: „Един ден ще видиш и аз може да ти върна". Сега той мълчи. Причината е, че някой слуга псува, е съвсем маловажна. Че този слуга не е извършил работата както трябва. Толкоз знае човека.

Този снощния цигулар като погледнах, като излезе на сцената, хваща ми окото. Пианистката му и тя добре изпълнява, хубаво свири. Музикалността е средна в нея, но той е даровит. Почти него го поставям наравно със Сашо. В Сашо челото е така развито. Казвам: Още като го видях с такова чело, казвам – Ще свири този човек. И ръката му като видях, всичко показва, че може да свири. Но, казвам: Ако неговото чело се беше изменило, ако се спити неговото чело, няма да има тази техника, не може да вземе тъй вярно, ще се яви едно колебание в него.

Та казвам сега: Аз бих желал много пъти ние да бъдем така самоуверени. Вие не знаете, някой път нямате самоувереност дали обичате или не обичате. Някой път не знаете търпелив ли сте или не сте. Всякога проверете колко сте търпелив. Щом ти не можеш да търпиш, бързаш, не си от търпеливите. Щом си учител и не може да търпиш учениците, малко търпение имаш. Щом имаш деца и не може да търпиш като баща, търпението ти е малко. Не може да искаме от бащата голямо търпение, но има едно естествено търпение в света. Сега аз засягам въпроса много принципално. Вие сте много добри хора, но няма кой да ви оценява. Много добър човек сте, но при лоши хора сте попаднали. Светия сте, ако ви турят между лошите

хора, сте светии. Но турени при други светии, които са по-светии от вас, вие мъжделеете. То е сравнение. Една свещ при нашите лампи не свети, но когато изгрее слънцето и тяхната светлина се изгубва. Слънчевата светлина ги надминава и казваме: „Я ги изгасете, не ни трябва тази светлина“. Та по някой път вие желаете да идете при ангелите, вашият живот ще се обезсмисли. Вие по някой път искате да видите много добър човек. Вие, ако видите много добър човек, ще станете нещастни. Някоя жена иска да види някоя красива жена. Ако види тази красива жена и мъжът ѝ, и тя, ако видят красивата жена, на мъжа ще се завие свят. Тогава? Тя, ако види красивия мъж и на жената ще се завие свят. Затуй сега, в сегашният свят турят грозотата, за да се пазят хората от големи съблазни. По-добре да видиш грозна жена, отколкото красива. С два пръста дебели устни обърнати, очите свити, ушите свити, всичко туй. Никога тази грозната жена няма да съблазни мъжа. И да минава мъжът 10 пъти около нея, но туй положение е естествено. Другата страна. Красотата е едно велико Божие благословение. Когато красотата дойде във вашия дом, тя ще остави своето благословение. Една красива жена за хиляди години ще я помнят. Една грозна жена за 100 години. Грозната какво ще остави в къщи? Някой път казваме: „Един добродетелен човек, една добродетелна жена може да носи маската на грозотата“. Има такива случаи. Но аз съм виждал грозни хора, но правилни глави, правилни лица. Казват за Сократ, че бил грозен. Правилна глава има Сократ, философска глава, един човек с творческо съзнание. Когато са му казали, че той има такива и такива пороци, той казва: „Всичко това е вярно, но със своята воля изправих всичките си погрешки – слабостта към жените, слабостта към парите. Обичах да ям, но всичко това изправих“. Казвам: Де му липсва на Сократ като гледаме лицето? Ако е верен образът, който ни дават, всичката работа е в носа. Всичката погрешка на Сократ стои в носа. Лицето правилно, главата правилна,

но в носа липсва нещо. Сега да оставим, ако разправям за носа, вие ще разберете криво. Има един неестествено присаден нос на човека. Присадени носове има. Гледам преди колко поколения, някъде намирам, че преди 25 години, някъде е присаден на някой преди 100 години, а на някои преди няколко хиляди години носът е присаден. Какво трябва да правиш? Да го махнеш. Ще каже някой, дълъг нос да имам. Дългият нос е друго зло. Трябва да имате правилен нос. Като изучавате физиогномия, ще видите, че има известни гънки на носа, които са потребни. Мнозина от вас нямате тия гънки. Присадени носове са. Тепърва трябва да се махнат. Носът, ушите са присадени. Брадата и тя е присадена. Всичките неща трябва да се изхвърлят. Според новото учение, трябва да се преустроим, съвършено да се преустроим. Туй може да го направим, може да се направи, защото Бог от нас изисква. Трябва да имаме идеални данни. Всеки красив човек, всеки добродетелен човек, всеки умен човек. Има хора на вярата, има хора на надеждата, има хора на енергията, на волята, на разумността, има хора на изкуството, на музиката. Радвайте се като срещнете един умен човек, той е благословение за вас. Един умен човек, един красив човек, един здрав човек, е благословение. Те са образци, които трябва да ви радват. Ако ние не можем да видим един здрав човек, здрави не може да бъдем. Ако не видим един добър човек, добри не може да бъдем. Същевременно другите хора са образци за нас и ние сме образци за тях. Вие всички сте образци. Всеки един да види какво му липсва. Не че му липсва нещо, но какво му не достига. Да кажем, малко нетърпелив си. Аз забелязвам, когато някои хора говорят и правят погрешки, искам да се намеся и да поправя. Някъде няма нужда да се поправят погрешките. Едно дете бърбори, ще произнася една дума. Говори ми на чужд език. Разбирам донякъде. Как ще го поправя? С едно поправяне не може да се поправи. Вземете във всеки език – французите имат 26 букви, но някои

букви липсват. За да наваксат буквите, тургат по две три букви. Отначало трябваше за всеки звук да си имат буква. Съществените букви да си имат. Българският език в туй отношение е по-добре. Но и в нас ни липсва. Тогава ще турите Ѣ. Как трябва да се произнесе Ѣ и Е? То е доста сложна наука. Пък и в сегашната музика има 7 ноти. Много ноти още липсват. Работата не става със 7 ноти. Като ги вземете там тия понижения и повишения пак нещо недостига. Казвам: Трябва да имате съзвучие, акорди. Какво значи съзвучие? Или как ще определиш в музиката начина на движението? Или как ще определиш начина на движението, че един човек се намира в неблагоприятни условия. Или как ще определиш в музиката, че има благоприятни условия. Естественият живот, както Бог го създаде, то е музика. Не нашия живот. Човек може да работи като душа. В Божествения живот хармония има, ритъм има, темпо има и какво ли няма. Всичко има вътре.

Та казвам сега: Практически кое е онова, което може да се приложи? Ние се готвим да влезем в един свят, да идем при ангелите и отсега нататък трябва да изучаваме техния език. Ние трябва да изучаваме мислите на светиите. Ние трябва да изучаваме чувствата на светиите и постъпките на светиите. Сега ние изучаваме светиите. Калугерският живот, това не е светийският живот. Един светия, ако дойде в къщи, той няма да съди погрешките на жената, той знае къде е присаденото. Като заспи жената, той ще я присади. Той знае как да присажда. След като си замине, докато дойде гостът била нетърпелива. Като си иде госта, ще стане много търпелива. Много снизходителна ще бъде, щедра. Когато Христос казва: „Ако се не родите изново от вода и от Дух“, но кой трябва да ви роди от вода и Дух? Ако духът и водата не станат едно условие, ако вие не се родите от Бога, вие в Царството Божие не може да влезете. Родените от Бога, грях не правят. Най-първо два елемента – Духът и водата да се

съединят. Кое е водата и кое е Духът? Толкоз са сложни водата и Духът. Писанието казва: „Роденото от Бога...“, по нямане на думи, се казва роденото от вода и Дух. Животът е излязъл из водата. Животът е излязъл из Духа. Ако вие не знаете законите на водата, туй пластичното в себе си. Кое е водата? Онова, пластичното, пластичните мисли. Ако вие не разбирате ония пластичните закони, ако не разбирате силата на духа, тогава какво преобразование може да стане във вас? Как ще си въздействувате вие? По някой път мнозина ме запитват, какво е искал да каже Христос. Трябва да служиш на Христа, за да знаеш какво искал да каже. Ти трябва да слушаш един цигулар, за да знаеш как е свирил, да разбираш неговата музика. Някой път може да слушаш грамофонна плоча, но тя никой път не може да представи тия потънкости, които един цигулар може да представи. Няма условия. Ще представи основните черти, но никога не може да представи една грамофона плоча туй, което съдържа един цигулар. В един цигулар се проявяват ценностите на неговото сърце, ценностите на неговата мисъл, ценностите на неговата душа, и ценностите на неговия дух в неговата музика трябва да вземат участие. Има и сила, има и благородство, има и светлина в музиката. Пък има и тази мекота, която може да смекчава всичко.

Казвам: Кое е новото в света? Новото в света е музиката. Кое е новото в новороденото дете? Плачът. Щом детето заплаче, то е първата песен на живота. Щом не заплаче, всичко е свършено. Ако запееш, ти си роден. Ако не запееш, ти не си роден. В това е смисълът. Ако сутрин станеш и не запееш, свършено е. Ако станеш и запееш, ти си роден вече. Утре пак ще се раждаш. Ще се раждате хиляди пъти. Всяка сутрин ще пееш, ще се раждаш. Като станеш, ти вече си друг човек. Днес каквато погрешка направите, утре като станете запейте. Като запеете ще може с днешния ден да очистите всички погрешки, които сте направили миналия ден. Ако днес не

запеете, ще се натоварите с един голям товар. Следователно, Бог в Своята Любов си казва, за днешния ден Господ казва: Обърнете се към Мене да ви науча да пеете хубаво, да разберете хармонията, да ви науча какво нещо е вярата, да ви науча какво нещо е надеждата, да ви науча какво нещо е Любовта, милосърдието, кротостта, въздържанието и хилядите други добродетели. Казвате: „Може ли да ги науча?" – Може да ги научиш. Вас ви е страх, че ако научите добродетелите, ще изгубите живота. Казвате: „Калугерски живот е!" Оставете вашия калугерски живот. Кое е по-хубаво, като риба да живееш в мътната вода или в бистрата вода? Че какво е Любовта? Любовта е онзи копнеж, в който като живееш, ще имаш постижения на онова, което желаеш. Но щом си в света, ще усещаш един недоимък, една празнота, едно безсмислие, едно колебание, едно съмнение, едно безверие, една вътрешна грубост. Каква любов е тази? Любовта има онази пълнота. Човек е гений. Той е талантлив, той е гений, той не е обикновен човек. Обикновен е, когато отива при обикновения, талантлив е когато отива при талантливия. Гений е, когато отива при гения. Човешката душа, дето слиза, се приспособява на условията, които съществуват. Някой път душата взема обикновена форма. Когато се качи към Бога, тя взема по-друга форма. Една човешка душа е повече от един ангел. Един ангел е изложение. Душата съдържа възможности повече от постиженията на един ангел. Душата съдържа повече възможности в себе си, отколкото едно божество в себе си. Така седи този въпрос. То са ония несметните възможности, които Бог е вложил в душата, понеже тя е изражение на самия него. Тя е направена по образ и подобие Божие. Това са възможности, които Бог е вложил в нас, които за в бъдеще трябва да ги достигнем. Тъй е сега. Не какви сме сега. Не правя никакъв въпрос. Рибата си е риба, до време. Животното си е животно до време. Човекът е човек, до време. Казвам: Пред вас седи едно велико бъдеще,

всички ония копнежи. Тепърва има да учите какво нещо е Любовта. Един ден като влезете в тази Любов (...). Всичките ваши погрешки ето от къде идват. 1, 2 – пиша единица, после 2, нали 12 става? Кое печели? Единицата или двете? С колко се увеличава единицата, с 10. Двете с нищо не се увеличава. Прибавим 3 става 123. С колко се увеличава единицата? Със 100, двете с 10, а трите остава същото. Всяко последующо число увеличава предидущето. Такъв е законът. Вас ви е страх, че някой ще ви замести. Вие печелите. Всеки човек, който иде да ви замести, ще ви увеличи. 1 2 3 4 5 6 7 8 9, всички са увеличени. С колко е увеличено? Всеки един човек, който иде подир вас, той дава цена на вас. Знаете ли? Аз казва не искам да ходят подир мене. Този човек ти дава цената, той те увеличава. Ако ти си преди него, той ти дава цена. Всеки, който върви зад тебе, всеки, който върви подир тебе, той ти помага. Всеки, който върви пред тебе, ти му помагаш. Следователно, напред ще вървиш, когато другият ще трябва да ти помага. Отзад ще вървиш, когато на другите ти трябва да помагаш. Вие не разбирате този закон. Като го приложите веднага казвате: „Той трябва да кукурига в къщи“. Там е философията. Двете кукурига, но той нищо не печели. Кой кукурига? Двете, той е повишен. Той дава. Онзи, който печели, съзнава, че силата не е в него, а в двете. Като се махне двете, той пак става единица. Писанието казва: „Господ ще ти бъде задна стража.“ Числата след единицата са задна стража. Тогава тази единица се увеличава с милиони и е мощно и силно. Всяко число, което иде, има бъдеще. Всеки човек, който е тил на всинца ви, той най-малко ви е увеличил 10 пъти. Благодарете му, че е дошъл. Във всяко общество, като дойде един човек, той придава цена. Ако дойде един външен човек, който стане тил, той ще ви повиши 10 пъти и вие ще придобиете ценност. Щом дойде една душа, ще повдигне вашата ценност десеторно. Всяка душа, което иде в едно общество, всяко дете, което се ражда в света, повдига 10 пъти. Казвам:

Вие, които се жените, трябва да имате едно момче и едно момиче. То е закон. На една сестра наскоро ѝ казах: Казвам, защо страдаш? Казвам: Ражда се едно момиче. Казват: „Нас не ни трябват много деца, кой ще ги гледа, кой ще ги възпитава?“ Умира детето. Рекох: Тебе ти трябваше едно момиче. Ако имаше момче, момичето щеше да остане. Пазете се, не съм аз за физическото. Казвам: Най-малко трябва да имаш една мисъл в ума си – едно момче. Трябва да имаш едно чувство, то е момиче. Ако имаш само една мисъл, пак нямаш едно чувство(...). Най-малко две неща ще имаш, на които да разчиташ. Ако стане сакатлък с едното, изключение има, да има на какво да разчиташ.

Та казвам: Вие по някой път не се оценявате. Някой път в школата има състезание. В живота има един естествен път, в който сте турени. Някои хора са турени преди вас. Дайте на всеки човек мястото, което му е дадено. Господ го е изпратил преди тебе, дайте му мястото, не го спирайте! Не искайте мястото на другите! Като дойде твоят ред, не оставяй тебе да те заместят други. Ти тръгни там, дето си поставен. Тръгни по пътя си. Не оставяй пътя си. Някой път казваш: „Тази работа няма да я направя“. Направи я. Иди, свърши работата, която ти е възложена, не оставяй твоята работа други да я правят. Не прави и работи, които други трябва да направят, че да ги научиш на мързел. Да не кажеш: „Чакай аз ще я направя“. Ако той трябва да направи тази работа, нека си я направи. Но, ако по някакво изключение не може да я направи, може да му помогнеш. Не се месете в чужди работи.

Не зная дали ще ме разберете? Вярвам, че ме разбирате. По някой път не ви отърва да ме разбирате. Сега като ви гледам, забелязвам изведнъж да казвате: „Много добре говориш, Учителю, ама знаеш ли на какъв огън се печем.“ Прави сте. Казвам: Този огън, на който се печете, той може да се угаси. Не е толкоз страшен този огън,

на който се печете. Няма нещо страшно в това. Неразбиране е това. Един ден аз щях да си осакатя пръстите. Гледам, горе на печката нещо, искам да го махна. То било една течност, нагорещила се, искам да го бутна с пръста си. Като го бутнах, то се залепи. Изваждам го. Казвам: Защо бараш с пръстите си? Защо не извади с някоя клечка, ами с пръстите си? Казвам: Вече сега няма да можеш да свириш. Ха сега да си туря изкуството, не може ли да поправя пръстите си. Най-после го поправих, но втори път не барам. Обели се само кожата, но можеше да се осакати пръста. Аз прибързах. Мисля лесно ще мине. То било така нагорещено, лесно не минава. Малка работа, но можеше да се осакатя. Трябваше да помисля малко.

Та сега вие по някой път барате много горещи работи с пръстите си, искате да пипнете някого. Опасно е да се пипа. Два, три деня и ми мина. Концентрирам мисълта си и казвам на тия клетки: Погрешката е моя. Пратих енергия, насърчих ги и те изправиха работата. Пратих им доста медикаменти вътре и те изправиха и си отидоха. Казвам: И вие изпращайте медикаменти. Направиш погрешка, изпрати една хубава Божествена мисъл, едно хубаво Божествено чувство.

Сега какво да ви говоря още? Туй, което ще ви свиря е много мъчно. Много лесно е, но и много мъчно е! Технически не е много мъчно. Но да се даде един опит е много трудна работа. Сега искам само да ви дам идея, за да имате едно понятие. Колкото разберете, то е ваша работа. Аз на себе си го свирих и като свирих, останах доволен. Но само за идея да покажа това, ще ви го изсвиря. Не може човек да разбира нещата, докато не ги изпита. Сега не трябва да мислите, че като чуете ще стане нещо. Нищо няма да стане. Малко ще се поразмести въздухът из салона. Ако остане нещо във вас, добре. Какво нещо е движението? (Учителят извади цигулката.) Сега няма да очаквате много. Може да ви изсвиря „Цвете мило, цвете красно“. (Учителят свири.) Туй е ритъм на движение. Трябва да се движиш

хубаво. Ти седиш някой път, инертен си. Туй е ритъм на правилно движение. Туй, ако на един болен човек свиря два, три пъти, ще се зароди в него желание да стане, да завърви прав. Правилен ритъм на движение е. Та казвам: Сега, ако ви разправям, какво ще разберете? Сега вече имате една представа. Другояче, ако ви разправя, непонятно е. Животът трябва да го живеем, за да разбираме. Същият закон е. Трябва да мислиш, за да разбираш. Трябва да чувствуваш, за да разбираш. Трябва да постъпваш, за да разбираш. Силата е там. Туй, което аз правя, всеки един от вас може да го направи. Ако можехте да свирите като мен, добре щеше да бъде. (*Учителят свири и пее.*) Всинца, ако вземете цигулката и засвирите като мен, зле ли ще бъде? Тъй започва един човек, който се намира в лоши условия, взема истинския път, по който може да превърне живота си. Зависи какво движение ще дадете на този лък. Тия тонове не излизат сами, но от волята. Има известни движения, трептения, които произтичат само от волята. Ако волята не влезе в музиката, не ще има една воля. Трептенията, които се предават, не само от лявата ръка, но и мисълта трябва да действува. Моята мисъл следи туй движение. За мен движението е хубаво, когато сме въодушевени с една велика идея. Няма обезсърчение, напред всичко ще постигнем ние. То е идея. Тази музика е, която слизат онези отгоре, които слизат в света да победят. Това е един музикален превод. Светът ще се уреди. Тъй като слушате, тогава всичките хора трябва да се хармонират. Ние не трябва да препятстваме никому; всеки да върви, всеки да е свободен, всеки да е доволен. Всички да се разбират, всички да са доволни, всички да побеждават и всички да се радват. Сега желая ви колкото сте запомнили. Ефирните същества, те като дойдат, те носят благото.

Аз доста платих на концерта, на вас го давам, без пари ви го давам. Искам да го приложите. Като стане нещо, да не кажете непостижимо е. Не, постижимо е! Там е ритъмът. Та си

потананикайте. Доколкото е останало във вас. Старайте се да постигнете, защото непостижимите неща са постижими. Туй, което постижимо е, е непостижимо. Всякога, когато остава в живота непостигнато нещо, радвайте се, защото в непостигнатите неща, там е постижението. Постигнатото е замръзване. Не се радвайте на замръзналата вода, но на онази вода, която тече. Не се радвайте на водата, която не изтича, но на водата, която тече.

Мото:
Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

Трябва да знаете, аз имам вяра във вас. Ако нямах вяра, нямаше да ви свиря. Та може да постигнете всичко!

7 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 17 ноември 1937 г., сряда, 5 ч. с. София – Изгрев.

АЗ ЩЕ ОЗДРАВЕЯ

Отче наш.

Какво се говори в миналата лекция?

Аз ще ви задам един въпрос: Петелът като пее, става ли той причина да изгрее слънцето? – Слънцето изгрява и без петелът да пее. Ако петелът пее, по-добре че той оповестява. Сега някои от вас може да кажете: „Защо ми е туй пеене, и без пеене животът върви“. Но все таки по-добре е петелът да кукурига и човек да пее, по-добре се живее, отколкото да не пее човек и ако не кукурига петел, тогава по-мъчно се живее. Има нещо в живота, което не е доразбрано. Говори се за любовта, без да се разбира. Говори се за вярата и тя остава неразбрана. И надеждата, и тя остава неразбрана. Ние сме хора, които при големите блага не можем да ги използуваме. За пример, вие имате тяло и не разбирате вашето тяло. Като собственост го имате, живеете в туй тяло и се грижите заради него, но (не) сте изучавали себе си. За пример, вие не знаете колко клетки има във вашето тяло, във вашата кръв. Не сте се заинтересували да видите какво върши кръвта за вас. Червената кръв влиза и излиза. През артериите излиза кръвта, през вените се връща. После казвате: „Една глава имам, с главата мисля, с дробовете дишам, със стомаха ям. Знание що ни трябва, от туй знание страда главата“. Ти имаш глава, какво нещо е главата най-първо. Имаш душа, какво нещо е душата? И тя остава неразбрана. Че човек има дух, но и духът остава неразбран. Човек има ум, има сърце, те са ценности. Тогава казвате: „Кажете ми новото кое е?“ – Че новото е сърцето на човека. Новото е умът на човека. Новото е душата на човека. Новото е духът на човека. Тогава пита някой: „Я ми кажи ти, аз кой съм?“ – Ти си онзи, който не знаеш ценностите на

своето сърце, който не знаеш ценностите на своя ум, който не знаеш ценностите на своята душа и който не знаеш ценностите на своя дух. Това си ти. И тогава питате защо умирате. Умирате, защото не знаете ценността на душата, на ума, на сърцето, на духа. – „Аз защо съм нещастен?“ – Защото не знаете ценностите. – „Защо са тия нещастия, противоречия?“ – Защото сте невежа. – „Ама ние вярваме в Бога“. – Всички вярвате във вашите изобретения – богове, които сте изобретили от вас, в които вие сами не вярвате. Защото, ако ти вярваш в този Господ, когото имаш, вечерно време като дойдеш, тогава като си пропуснал нещо в живота си, ще се спреш и ще кажеш: „Ще мине тази работа“. После, ако ти вярваш в този Господ, ако ти имаш един Господ, ти не би кряскал. Ти кряскаш, вдигаш шум, че ти никакъв Господ нямаш. Ти ако имаш вяра, ще бъдеш тих, някоя Божа кравица. Често идат при мене мнозина, които са ме учили, ученици, които чудни работи ми разправят. Разправят ми за половинката. Казвам: Как се дели единицата? Като туриш единицата и отдолу число, и ако туриш една линия на числата така:

$$\frac{1\ 2\ 3\ 4\ 5\ 6\ 7\ 8\ 9}{1\ 2\ 3\ 4\ 5\ 6\ 7\ 8\ 9}$$

Какво отношение има тази линия? Горе имате числител, долу знаменател. Да кажем имате една втора. Какво означава една втора? – Аз ще ви дам една формула, която може да ви заблуди. Една втора значи мъж без жена. Една втора значи господар без слуга. Една втора, значи ученик без учител. Какво значи две втори? – Или хубаво: Какво значи една трета? Дом без деца. Една трета е дом без деца. Три трети какво означава? Дом с деца. Сега вие ще питате: „Защо е така?“ – Защото не е другояче. Та казвам: В математиката, ако между тия числа така турите две точки: 1: 2 : 3 : 4 : 5 : 6 : 7 : 8 : 9. Едно се отнася към две, две се отнася към 3, три се отнася към четири и т.н. Отношения има. Какво означават тия отношения? Дайте го на един

музикант, какво означава 1 : 2. В хармонията какво означава 1 : 2? Обосновано отношение, отношение на тоновете. Как се раждат терцата, квартата, квинтата и т.н. Сега да оставим тия работи, те са много сложни. Ако влезете в музиката, много мъчно се разбира. Най-мъчно се разбира. Говориш за една кварта, но какво нещо е квартата? И музикантите не разбират. Квартата се отличава. Колко тона има? Има малка кварта и голяма кварта. Квартата, това е един дом с баща, майка, син и дъщеря. Това е квартата. Квинтата, какво е сега? Терцата е само с баща, майка и син. То е терца. Ами секундата какво е? – То е баща и майка, няма деца още. Ами тонът какво е? – Само баща е. Ако така се изясняват нещата в случая имаш терца, но той е само едно уподобление. Уподобление, с което изкуство трябва да се започне.

Най-първо човек трябва да започне с изкуството на човешката мисъл. Да знаеш да мислиш, то е изкуство, после да знаеш да чувствуваш, то е пак изкуство и да знаеш как да постъпваш и то е изкуство. После, изкуство е да учиш добре. Ще се научиш на изкуството да слушаш. Ще се научиш на изкуството да гледаш. Ще се научиш на изкуството на обонянието, ще се научиш да вкусваш нещата, да ги ядеш, и най-после ще се научиш да ги пипаш. Човек трябва да изучи изкуството да ходи, да работи, това е изкуство. Вие считате, че то не е изкуство. Ами, че твоето нещастие е сутрин като излезете, зависи от първата крачка, как ще я вземете, какъв ъгъл ще направите. Сега не искам да ви турям в едно заблуждение, но аз като видя как някой тръгва, казвам: Този както тръгва, никакъв успех няма да има, съвсем ще загази. Този, който тръгне изведнъж се засилил, нищо няма да направи. Този, който тръгне и бърза, нищо няма да направи. Той е като заека, като бяга и го блъсне някой храст, подскочи. Хукне да бяга, казва: „Голяма опасност, ще ме изядат“. Станеш сутрин, казваш: „Какво ще правя, аз имам толкоз дългове да плащам“. Изпоплашиш се, имаш да даваш. Ами щом имаш да даваш,

защо не бъдеш толкоз честен да идеш при баща си и да кажеш: „Татко, направих дълг без твое позволение“. Защо ще го криеш? Изповядвай се пред баща си, а ти минаваш пред баща си, като че нямаш никакъв дълг, че всичко е изправено. Той изпратил сина си, да се учи в странство и му изпращал по 10 000 лева на месец и той като ги изхарчил, нищо не изучавал и направил още 5000 лева дълг. Връща се, лъже баща си, че е свършил. Не отива да се изповяда, а лъже баща си. Всички вие сте все такива синове. Съжалявам, че го казвам, понеже между вас аз мязам на учител, който учи синове, които не са изпълнили дълга към баща си. Щом лъжете баща си, ще лъжете и мен. Каквото и да ви преподавам, ще го преподавате тъй, както не трябва. Сега бих желал да ви кажа, че сте много добри. Много добри сте, но има да давате. След туй седнал някой да ми разправя, че имал карма. Наскоро един от окултното общество, идва да ми разправя, казвам: Вие страдате, вашите главатари страдат от тщеславие. Всеки мисли за себе си, иска да прокара някоя своя теория.

Сега да ви кажа, че аз разбирам нещо от музика. Може да ви напиша много работи от музиката, оттук-оттам взети. Откраднато едно оттук, едно оттам. Може да ви направя музика. Мога да ви направя колкото искате парчета, може да сглобя от музикални парчета, тъй както в една колегия в Америка, учениците по зоология, имали един виден професор и искали да го изпитат. Събрали се учени и студенти, направили един нов бръмбар: взели главата от един бръмбар, краката от друг, тялото от трети, скопосали нещо и казват: „Г-н професоре, намерихме един нов екземпляр, кажете ми към кой вид спада?“ Гледа той и казва: „Момчета, това е „хъмбък““. Казва: „Това е една измислена бубулечица“. Та всички вие си имате измислени бубулечици, които носите. И казвате: „Тази бубулечица към кой вид спада?“ – То е измислена ваша бубулечица. Сега можете вие да направите едно възражение. Аз ви говоря сега и вие по някой

път се докачате. Нямате право да се докачате, защото вие сте на бал-маске. Нито един от вас не носи своето име. Какво обидно може да има. Или някой носи прякор Жабков. Какво значи Жабков? Или Шишманов? – Шишманов какво е? – Шишманов е бабачко, или Лисичков, или Вълков? Че откъде накъде Вълков или Лисичков? – Този Вълков, ако е от Вельо, разбирам, но ако е от вълк, тогава не разбирам. Вълков ли трябва да го казвате, или Велков, голяма разлика има. Най-първо, поправете всички ваши прякори. Защото много имена трябва да се поправят. За да бъде името ви щастливо, трябва да съдържа от трите категории букви, като разделите азбуката от първата до деветата буква, от деветата до осемнадесетата и от осемнадесетата, до края. За да бъде щастливо името ти, по една буква от тия три категории.

Един професор ми държа цяла една лекция, биологическа лекция, как се развиват растенията. Ще гледаш какво означава. Това са наблюдения. Сестри има, които постоянно пишат някои работи, без да ги наблюдават под микроскоп. Този човек под микроскопа наблюдава, а пък някой седи и си въобразява. Аз може да ви туря пет линии и да пиша нотите, накъдето видя. Ти не можеш да туриш „до“, където искаш, ти не можеш да туриш „ре“, където искаш. Ако ключовете са различни, на различни места на петолинието, нотите се местят.

Да кажем, вие имате една мажорна гама. От „до“ до „до“ е мажорна гама, но и от „ре“ до „ре“ е пак мажорна гама. От „ми“ до „ми“ е пак мажорна гама. От „фа“ до „фа“; от „ла“ до „ла“; от „си“ до „си“. Коя трябва да вземе сега? – Ти ако вземеш от „ре“ до „ре“, то е движение. Започнал си една работа, ще започнеш от „до“. За мене от „до“ до „до“ съвсем друго значение има в музиката. От „ре“ до „ре“ има друго значение. – „Може ли да взема от „ре“?“ – Може. – „От „ми“, може ли да взема?“ – Може. От „ми“ трябва да започнеш, за да

мислиш. От „фа“ трябва да имаш някакъв капитал. Ти си болен човек, не можеш да започнеш от „фа“ до „фа“. Ти си без капитал. Що е здравето? Ти, ако искаш да бъдеш здрав, трябва да изучаваш от „фа“ до „фа“. Не да оставиш, те са неразбрани работи. Не искам да ви накарам да си бъхтите ума. И да ви говоря, то е нещо само за гениалните музиканти. Но аз го превеждам като картина неразбрана. Туй, което ви говоря ще бъде толкоз разбрано, колкото в тази картина. (*Учителят показва картината.*) Аз като ви говоря, аз правя свой превод. Тия неща не са ясни, понеже, самият майстор, който ни говори тия работи казва: „Туй нещо не е ясно“. Има неща, които не са открити. Има хиляди работи, които са пропуснати. Казвам: В живота който ние живеем, в нашите разбирания има хиляди работи, които са пропуснати; неща, които не са ясни.

Когато казвам аз, че нямаме вяра, не че нямаме вяра, имаме вяра, имаме вяра на животните, но то не е човешка вяра, имаме вярата на паяците, но това не е човешка вяра. За пример, аз уважавам търпението на един паяк, като направи своята мрежа, по цели седмици седи, не може да хване никаква рибица, седи, укрепява своята паяжина, от едно място на друго се мести. Седи и търпи тоя паяк, докато хване нещо. Питам сега в дадения случай, като хване паякът една муха какво мисли? – Ние мислим, че паяците са много глупави. Не са. Какво изкуство имат! Един паяк като един текстилен фабрикант, изтъкава най-тънките нишки, смятане има. Като направи своята мрежа, разбира от ъглите, разбира от теченията на въздуха, разбира от времето, кога ще се развали, кога ще дойде вятър, той удвоява своите нишки. После, когато ще се измени времето, разбира, някой път седи на средата на паяжината. Това показва, че времето ще бъде едно. Някой (път) ще видиш, че се окачил на някой ъгъл, не е на центъра. Паяка като го гледаш в неговата паяжина, ще разбереш какво е времето. Този паяк взема разни пози, и всяка поза се обуславя на

нещо. Сега може да ме питате: „Знае ли това?“ – Знае, разбира се, специалист е. Много работи знае, но много работи, които ние знаем, не може да ви ги дам. Паяците мислят, че освен паяците, други същества няма в света. Ако му говорите, казва: „Тия неща са въображаеми“. Казва: „Никакви други същества в света не съществуват, освен паяците, те са най-културните същества. Такива неща като нас, никой не може да направи“. Че съществуват човеци, казват: „Няма човеци, то е въпрос философски. Нашите философи нищо не са казали, дали съществува“, а пък често като направят мрежата си, дойдат тия същества, скъсат с бастуна мрежата и той обяснява туй скъсване съвсем другояче. Един паяк не може да види човека, пръста може да види, но тебе като човек не може да види. Той може да бяга от пръста, но тебе като цяло същество не те вижда, не може да те схване.

Та казвам: Ние имаме същата погрешка на паяците. Като говорим за ангелите, казвате: „Къде са? Няма други ангели освен нас. Ние сме само хората тук на земята“. Философи има, които казват, че човек е велико същество, по-голямо същество от човека няма. По-голямо същество от човека е бил само Бог, то не е така. В този смисъл, ако се каже, че човек е над всичко, ние разбираме един съвършен човек, съвсем друго се подразбира. Ако човек е всичко, че този човек, както ние (….). Та казвам: Правят сега изчисления, че в кръвта има 75 милиарда клетки, които ходят да разнасят само храната на всичките други клетки в тялото. 75 милиарда служители, които ходят да разнасят храната на всяка клетка. После, дето има нечистотии, вземат ги 75 милиарда клетки. Туй постоянно обръщане, те са същества, които прислужват за храненето в човека. Икономия има. Само в храненето има 75 милиарда същества, които помагат. Ти си гладен, като се наядеш, ще дадеш работа на 75 милиарда същества вътре в тебе, да ходят да вършат работа. Ти казваш: „Аз се наядох, тази работа

аз я свърших“. – Не, приятелю, нямаш никаква философия. Ти като си ял, след тебе ще дойдат 75 милиарда същества, ще работят, ще разнасят храната в мозъка, в дробовете, по всичките части на тялото и най-малките затънтени части в твоето тяло, като се върнат, работата донякъде е свършена. Ти казваш: „Аз свърших тази работа“.

Знаете ли процеса на вярата? – Вие мислите, че вярата е нещо просто. Ти като повярваш, ще туриш в действие 3 билиона и 600 милиона клетки да работят. Във всяко вярване става пермутация. Три билиона и 600 милиона клетки ще се раздвижат и тогава ще се яви някаква мисъл и то не навсякъде, а само специфично. Другите клетки няма да знаят кои са причините. Ти можеш да смущаваш мозъка, без нищо и никакво. Дошла лъжлива мисъл. Страхът не е мисъл, но то е едно чувство, ти си се уплашил. За какво си се уплашил? Уплашил си се, че си изгубил 100 лева. От това изплашване ще дадеш смущения в тялото на 3 билиона и 600 милиона клетки. Казвате: „Трябва да вярваме в Бога“. Трябва ни знание сега и какво знание?

Фиг. 1

Вие ще кажете, аз съм казал така, но някой път, аз като се върна започвам да проучвам онова, което съм казал. Този професор ми каза, че (*Учителят гледа чертежа*) мяза на българска тояга с гега. Този професор казва, че винаги в такова растение се раждат от мъжки род, когато има тази тояжка, все от мъжки род се раждат. Когато накрая на тояжката има гегичка, показва, че мъжки ще се родят. Когато е без гегичка отгоре, тогава се раждат женски. Ако има пръчица в клетката се раждат женски. Ако има закривена пръчица се раждат мъжки. Не само туй, то е едно от качествата и после, професорът казва тъй: (**Фиг.**

1) Това са наблюдения. Той ми казва, че ако има една кукичка, се раждат мъжки. Ако има права линия, се раждат женски. Кажете защо да се раждат мъжки и защо да се раждат женски? Мъжки се раждат, за да имате ум; женски се раждат, за да имате сърце. Следователно, когато се роди едно мъжко и едно женско, човек започва да функционира другояче. Умът остава като един зародиш и сърцето само по себе си остава като един зародиш. Пък като се роди женско и мъжко, започва процеса в нас, започваме да мислим. Следователно, една мисъл ще мине от мозъка в сърцето на човека, в неговите чувства. Ако ти най-първо не можеш да мислиш, ти няма да можеш да чувстваш. Пък едновременно човек като мисли и почувствува, той ще знае как да постъпва. Ти никога не можеш да постъпваш, ако не мислиш и ако не чувстваш. То е един процес, който трябва да знаете. Успехът сега от какво зависи? – Казвате: „Аз вярвам в Бога". Най-първо ще мислиш за Бога, после ще почувствуваш Бога. Трябва да станеш слуга на Бога, трябва да направиш нещо за Него. Ако ти имаш един Господ, за който не си мислил най-хубаво, заради Него, ако не си турил да мислиш най-хубавото заради Него, и да почувствуваш най-хубавото за Него, после да направиш едно добро, заради Него, да услужиш – ти не можеш да познаеш Бога. Ти искаш да се разсърдиш на един свой брат. Казваш: „Но заради този Господ пред Който седя, заради Него няма да го направя. Макар, че съм неразположен, но заради този Господ ще имам хубаво разположение. За този Господ, ще му направя едно добро. Не заради самия него, не заради мене, но заради Господа, Когото имам". Тогава ти ще имаш един Господ, Който ти служи за една мярка, как трябва да постъпваш. После казва някой: „Ти нямаш ли Господ, покажи ми. Нямаш ли Господ". – „Имам". Хубаво, едно от двете. Покажи ми твоя Господ и аз ще ти покажа моя Господ. Аз моя Господ ще ти покажа, но покажи ми ти твоя, обмяна трябва да има. Дойде една мома, аз разсъждавам, тя

носи един Господ. Тя носи Господа в сърцето. Дойде един момък, той носи Господа на ума. Казва момъкът на момата: „Покажи ми твоя Господ в сърцето“, а пък тя казва: „Покажи ми твоят Господ в ума“. Тия двата Господа, единият Господ в ума на момъка, и Господ в сърцето на момата, веднага ще образуват връзка. То е алегория. Вие ще кажете: „Влюбили се двамата“. – Не, опознава се Господ в момата и Господ в момъка. В момата Бог наблюдава колко тя го познава. В ума Господ седи да види доколко момъкът в ума го познава. След като види, че го познава донякъде, той се яви, съедини ги и Господ казва: Като се обичат, не че момъкът обича момата или момата обича момъка, ами Господ ги обича, пък те почувствуват Неговата любов, казват: „Обичаме се ние“. Господ казва: „И двамата ви обичам“. Защо ни обича Господ? – Трябва да имате ясна представа. Бог ни обича заради онова, което е вложил в нас. Дотогава, докато носим Неговия образ, Той ни обича, като оцапаме Неговия образ, Той не ни обича, като оцапаме Неговата любов, Бог не ни обича. Бог обича това, което е като Него. Защо те обича Господ? Казва: Направих го по образ и подобие Свое. Бог обича онова, което е Негово. Ти може да обичаш в другите Бога. Една сестра ми каза, тази идея тя ми каза. Една мома казва: „Помни, докато ти носиш онова, което съм внесла в тебе, докато ти носиш онези чувства, които внесох в тебе, дотогава е добре. Но в деня, в който ги опетниш, трябва да знаеш, че между нас всичко е скъсано“. В един дом има почитание и уважение, но не така безразборно. Казвам: Господ е Любов. Бог е Любов дотогава, докато носим Неговата Любов. Да отразим Божията Любов. Ако аз не може да отразя Божията Любов, това не е Любов. Когато аз отразя Неговата Любов, и когато вие можете да отразите Неговата Любов, то е Любов, тогава ще се зададе въпроса. Не че ви проповядвам аз, но искам да ви изведа из едно заблуждение. Вие седите, млади сте, след 40-50 години виждате, че сте се изменили, казвате: „Остаряхме“. Защо остарявате?

– Сега може да ви кажа, защо остарявате? Защо остарява човек? – Човек остарява, защото не се обновява. Писанието казва: „Онези, които чакат Господа, душата им ще се обнови.“ Аз, когато изучавам музиката, аз имам една музика в себе си, сега аз може да ви кажа същинската музика, аз имам една музика, която свиря. Някой път свиря обикновена музика, музика на сенките. Но има една музика, която свиря, когато се намирам в най-трудно положение. Ако изляза и тъй времето е, както сега, и засвиря, веднага ще се измени времето. Ще изчезне всичката влага. Намирам се в бедно състояние, пари нямам. Като засвиря, парите идват сами по себе си, започват да се търкалят, на ваш език казано. Като видя, че идат повече, отколкото трябва, спирам да свиря. Ако попитат: „Защо спря?“ Казвам: Ще се удавя, тия пари ще ме затрупат. Аз съм правил опити като свиря, камъните и те се вдигат и камъкът може да се вдигне от едно място да се премести на друго място. Ние сме правили опити, и като видим, че камъните започват да се кланят, спираме. Като започнат да се кланят камъните, казвам: Достатъчно, не искам повече. Или дойде безверието в мене. Седна да свиря на безверието и като свиря, това безверие изчезва, дойде вярата. Дойде в мене безлюбието, посвиря му, посвиря на злото, дойде любовта, че туй е музика.

Казвам: Сега ще учите, туй в мене не дойде така, главата ми побеля от опити. Може да питате, защо побеля главата ми? – От опити, някъде сполучливи, някъде несполучливи. Може да свиря една песен и да почернеят косите ми. Може да свиря и да се подмладя, туй за мене е играчка. Но не е в сметката ми да се подмладя, защото ще имам работа с младите моми, ще тичат подире ми. Всяка мома ще хвърли око, ще каже млад момък. Да оставим туй е веселата страна. Оправдавам тичането на момите, оправдавам и тичането на момците. За мене тичането на момите е благородно нещо, за мене това представя Божествена идея. Но не мисля, че трябва да отида и гоня

мухите. Когато майката се занимава със своето дете, права е тя. Каквото да върши, всичко е добро. Ние започваме добре, но свършваме зле. Сега гледам някои турят яйца под квачката, започнал много добре, иска да се измътят, ходи на тия пиленца, дава им всяка сутрин просо. Казвам: Колко е благородна. Тя потупа кокошката, хване пиленцата, помилва ги, но гледам като станат пиленцата ярки, току както върви, хване го за врата, тури го на дръвника, вземе и отреже главата. Напълни тенджерата с топла вода, туря я в тенджерата, оскуби я, след това ха с ножа, извади това онова, червата. Тури я в тенджерата да се вари. Казвам: Този човек започва добре, но свършва зле. Не, не аз не искам тази наука, не ми харесва, тя е наука на разрушението. Ние започваме да измътим любовта, но като измътим пиленцата, ти вземеш и отрежеш главата на едно хубаво чувство. Ти не си ли като онзи, който заколил едно пиленце. Че малко философия трябва. Сега, този човек аз като гледам казвам: Слушай, ти намираш, че има погрешка в този човек, но ти в себе си не си ли заклал някое чувство, не си ли го оскубал, не си ли го турил в тенджерата? – Толкоз хубави твои чувства къде отидоха? Някой казва: „Аз не ям пилета, но продавам яйцата", че продаването и изяждането за мене е все едно. Казва: „Не ям пилета, но продавам яйца", но за мене продаването и яденето е едно и също. Аз ще го дам друг да го изяде. Никога не давайте вашите мисли да бъдат изядени от когото и да е. Има мисли, които трябва да се изядат, но нека мислите и чувствата да ги изяде някой, който може да те ползува. Някой ще изяде твоята мисъл и чувство, че всичко ще вземе и нищо няма да ти даде. Сега аз ви говоря, понеже вие имате Стоян, Иван, Драган, но това не са (имена от) ваше отечество. Кои имена са от вашето отечество? Защото няма какво да се докачате – лорд еди-кой си. Затуй ние не можем да носим нашите същински имена, понеже ще се опетнят. Бога не Го знаем с Неговото същинско име, понеже ще се

опетни името му. Името, което имаме за Бога не е истинско, защото ще се опетни. Човек, за да произнесе името Божие, трябва да има чисто сърце и постъпки. Като произнесеш името, да го произнесеш с онази любов, вяра и надежда, че Бог да бъде нещо велико; свят, в който ще имаш един свещен трепет. Като дойде всичко да ти стане приятно. Като помислиш заради Него, веднага и беднотията, и смъртта, и като умираш да мислиш заради Него. Ако си на умиране и щом мислиш заради Него, смъртта ще те напусне. Смъртта щом чуе това име, ще избяга. Сиромашията, щом чуе това име, ще се оттегли. Страданието, щом чуе това име, ще се оттегли. Туй е името, в което всички неща стават. И смъртта благоговее пред Него. Няма същество в света, което като чуе това име да не застане в трепет. То е Господ, пред Който всичко благоговее. Тази идея трябва да я носите със себе си, не я разправяйте на другите. Не я разправяйте навън. Питат: „Каква идея разправи Учителят?“ Някой път аз мисля за Бога и така се тонирам. След като разправям, че не разбирате, забравям всички ваши погрешки, като произнеса името Божие. Тогава всички погрешки ще изчезнат, аз съм тих и спокоен. Казвам: Всичко е добро. В любовта няма мъчнотия, в любовта няма страдания. В Любовта няма недоразумения. В любовта всичко се обновява, има вечно блаженство. Казвам: То е хубав свят, дето да си почивам – раят е там. Гладни няма да бъдем, голи няма да бъдем.

Но сега да дойдем до земята. Сега какво трябва да се прави. Аз ще ви запитам друго. Вие с какво намерение слязохте на физическия свят? Мене ако питат, аз защо дойдох на физическото поле, ще кажа: Аз дойдох да си купя бои, да си купя само бои, понеже няма в горния свят. Дойдох да си купя бои, за да рисувам. Само за бои трябва да сляза. Трябваха ми, аз само за бои дойдох. Аз съм дошъл сега в музиката и боядисвам тоновете. Като срещна една тоналност, един тон, боядисвам. „До“-то боядисвам с червен цвят, да го познаваме, да

се освободя. Другояче, всичките тонове са без цвят. Като го хвана веднъж, боядисвам го. Ще ви кажа, че „до“-то боядисвам с червен цвят, вие с какво го боядисвате? Аз ще ви кажа, че „си“ боядисвам с ясно-син цвят. С червено и синьо боядисвам, след това започвам да произнасям. Как ще произнесеш синия цвят, как ще пееш? Един художник, който не може да пее, той не може да рисува.

Фиг. 2

Аз съм се опитвал някой път да рисувам, но такива гарги съм рисувал – и в музиката, като запея и свиря хубаво, гениален художник съм, без музика, гарги рисувам, криви линии. Някой път аз се смея на себе си. Като река да рисувам, казвам: Така ли се рисува, няма линии, децата така рисуват (**Фиг. 2**). Туй око ли е, така не се рисува, два клепача има окото, горният клепач е бащата, а долният клепач е майката. Детенцето е окото, казват: „То е нежно детенце“. Те го пазят. Да стане (голямо), да порасне, постоянно го чистят, мият. Бащата и майката казват: „Даровит син е той, всичко вижда навън“. Клепачите се допитват до сина, питат го да види, синът отвътре разправя на баща си какво е видял и на майка си разправя. Те го чистят, а синът ги учи. Казват: „Синко, я погледни и ни кажи“. Синът учи баща си и майка си. Синът учи клепачите. Писанието казва: „Синът ще ви направи свободни.“ Окото ще ви направи свободни. Ухото ще ви направи свободни. Носът ще ви направи свободни.

Сега какъв опит искате вие да направим в музиката? Да направим някой опит, да ви накараме всинца да се разиграете, както седите. Или искате, както седите всички, един по един да си излезете навън? Аз може да ви изкарам всинца навън, един по един да

излезете. Много лесно е, но не изведнъж. Аз ще ви свиря толкоз дълго време, вие ще се уморите и ще ме оставите. Всички може да ви изпъдя из салона. Ще мязам на онзи музикант тогава, който дал един концерт в Париж. По някой път обичал да се захласва. Започнал един концерт и толкоз дълго свирил, публиката започва да го напуща, излизат всички, а той свири на естрадата. Най-после идва слугата и казва: „Господине, когато свършите парчето, можете да заключите". И вие по някой път сте ми държали такива дълги концерти. Имаше един Тенекеджиев се казваше мисля, славянски философ. Иде един ден при мене и ми казва: „Господине, пет минути може ли да ми дадете?" – Може. Влиза той и държи часовника си. Цели три часа ми говори. Слушах го три часа. Казвам си: Колко можеш да търпиш? – Като свърши казва ми: „Да излезем да се поразходим". Три часа ми говори, цитира, та ми дрънка, дрънка, казва: „Разбра ли?" Рекох: Разбрах. Та туй, което разбрах и на вас ви казвам. Три часа седели ли сте вие да чувате дрънкане. И на себе си като излезе, казах: Никога да не дрънкаш, виждаш ли този, който ти говори, дойде за 5 минути, но говори 3 часа. Този човек, той е свободен, то зависи и от мен, аз можех да изляза от там. Държи часовника като англичанин. Англичаните имат хубава черта. Дал той рандеву някому, ти му отиваш на гости, но се извинява и казва: „Господине, имам рандеву, поканен съм, ще ви оставя вкъщи". Отива си. И ти може да си отиваш. Казва: „Отивам на рандеву", че ти си отишъл на гости, не държи сметка за това. Той държи сметка да изпълни своята длъжност, той ще поздрави госта си и ще си иде. Ти сега седиш, дойдат ти гости, говорят за новите идеи. Защо вярваш в това? Не, не, рандеву имам. Всеки един да бъде последователен на онова, което е дълбоко заложено. Всички искам да бъдете верни на вашата любов; всички искам да бъдете верни на вашата вяра; всички искам да бъдете верни на вашата надежда. Бъдете доволни от дрехите, в които сте облечени.

Или бъдете доволни от вашия стомах. Или бъдете доволни от вашите чувства. Или от вашата дихателна система. Туй, че може да дишате. После, радвайте се, че мислите. Радвайте се, че можете да мислите малко. Като станете помислете малко. Колко научни работи има? Една сестра казвате, че чете само Евангелието. Казвам: Спасително е, щото чете Евангелието. Кое трябва да четете в Евангелието? – Като четеш в Евангелието, трябва да възстановиш оригинала. Като започнеш да четеш Евангелието, трябва да имаш всичкия живот на Христа, с всичките апостоли от началото до края, като на кино да ги виждаш, тъй както е било неопорочено, не оттук оттам взето, това не е Евангелие, то е само една скица. По някой път трябва целият този процес във вашия ум да се възстанови. Когато аз мисля за Любовта, аз не мисля само за Любовта между двама души. Мисля за Любовта, която едновременно задоволява всички живи същества. Аз мисля вече за Любовта, че вече няма страдания, то е Любов. Любовта, която задоволява света – не е туй любов. Любов е туй, което поправя всичките погрешки. За мене Любов е туй, което възкресява хората, туй, което ги кара да живеят добре, без да се лъжат. Най-хубавото, най-красивото, това е Любовта. Дето видим хубавото, красивото, там е Любовта. Туй, дето не е Любов, оставете настрана. Любовта като дойде в безлюбието, туй място ще стане така ценно както Любовта.

Та казвам сега: Допуснете сега във вас Любовта да започне да действува, там, дето не е действувала досега. После като дойде новата Любов, изисквайте от нея да ви направи невидими. Вие трябва да се учите вече да се смалявате. Вие досега сте се учили да растете, а пък сте израснали много и там е (всичката) ви мъчнотия. В дома си, жената иска да ти се скара, ти изведнъж се смали, че като те погледне да те не вижда, да изчезнеш пред нея. После, затъжи се за тебе, къде ли отиде? Започне да плаче, пак излез пред нея. Разсърди се, пак изчезни. Имаш да даваш пари някому, изчезни. Искат да те изпъдят

от църквата като еретик, ти изчезни, после пак се появяваш. Че няма ли да всяваш страх във всичките. С благоговение ще те гледат хората, ако така може да се явявате. Сега вие ще кажете: „Учителю, покажи ни как“. В Париж един адепт правил един опит. Минава във висшето парижко общество и казва: „Аз може да ви покажа, как със своята мисъл може да спра един трен“. Качва се с графове, контове на трена и казва: „За да направя този опит, ще ми дадете огърлици, скъпоценности, пръстени, всички те ми са необходими“. Дават му всичко, качват се на трена и като тръгва трена, идва на едно място и казва: „Аз ще спра трена“. Като казва, че ще спре трена, той скача от трена, тренът заминава и той задига работите.

Никога не правете никакъв договор с дявола. Всякога той ще ви изиграе. Досега дяволът нито един договор не е изпълнил. Вие някой път мислите, че кой ще го застави? Кой ще го застави да изпълни туй, което ви е обещал? Нали вашият живот от какво седи? Всички вие сте хора на разочарованието. Казвате: „Така ли мислех“. Мисли, за това, което Бог може да ти даде, а не туй, което хората може да ти дадат. Не че е лошо, тия хора ще ти дадат нещо и ще ти го вземат. Един човек може да ти направи една услуга и той ще иска и ти да му направиш услуга. Единственото отношение е онова, което Бог върши заради нас. Ние трябва да разбираме Божествения свят, за да тръгне в нас правилно еволюцията в живота. По някой път, аз се уча от вас. Знаете ли в какво отношение? – По някой път аз разсъждавам и гледам, има някои хора, които 20 години вземат лотариен билет и са спечелили само по 200-300 лева. Казвам: Каква вяра. Двадесет години той вярва, че ще спечели. Аз бих желал да имам тази вяра. Аз като взема 3-4 билета и ако не спечеля намирам хубавата черта. Този човек ще вземе билет и казва: „Ще спечеля“. Казвам: Може би ще спечели. В най-големите противоречия, виждам добрата страна. Аз всякога като взема билета, зная ще спечеля или не. Питат някои: „Как го знаеш?“ –

Туй, което може да направиш, ти го знаеш; туй, което не можеш да направиш, ти не го знаеш. Ако един цигулар може да вземе своята цигулка и да свири една вечер на сцената, може да вземе 20-30-40-50 хиляди лева, или една певица като разклати гърлото си с тия високи тонове, взема 50-60 хиляди лева на вечер. От какво зависи щастието? Как стана щастлив цигуларят? Да знаеш да свириш с цигулката. Има някои на физхармоника свирят, но трябва да знаеш, без този лък, без тия пръсти, ти не може да свириш. Цигулката свири туй, което ти мислиш, чувствуваш и постъпваш. Аз по някой път мисля, защо да свири цигулката? Той има мисъл и чувство. Ако нямаше тия мисли и чувства, не можеше да свири. Цигуларят в мене трябва да вложи нещо. Има един глас, който трябва да се вложи, може да свириш механически, пък може да свириш от душа, то е Божественото. Божественото в тебе, от душата ти трябва да излезе и да влезе в цигулката. Щом свириш така, ти свириш добре. Щом не влезе, ти имаш механическо свирене. Тук под лъжичката ти стане топличко, приятно. Аз го наричам магнетизъм в музиката. Всички тонове вървят по един закон. Всички тонове идат на място. Изгубиш този магнетизъм, нотите изхвръкват, няма с какво да ги свържеш. Това наричат вдъхновение на музиканта. Казвам: Ако вие всички дойдете до Божествената Любов, всички ще бъдете певци, ще можете да пеете. Я ми кажете, коя е любовната песен? Аз още като чуя една мома да пее, аз ще ѝ кажа ще бъде ли щастлива или не. И момъка като го чуя да пее, ще зная, ще бъде ли щастлив или не. Казвате: „Няма да оздравея, няма да оздравея“, туй музика ли е? Как ще пееш? – Ще оздравея. Пейте сега: Аз ще оздравея. Минорни гами има. Ти в една минорна гама не можеш да оздравееш. Мажорна гама трябва да бъде. Изпейте ми сега тази песен „Аз ще оздравея“. (Учителят пее: „Аз ще оздравея, аз ще оздравея, аз ще оздравея; здрав съм, здрав съм, аз ще оздравея“.) Като че тази песен не се е пяла. Някой казва: „Отиде, няма

да оздравея, няма да оздравея“. Има любовни песни: „Ти не ме обичаш, ти не ме обичаш, колко съм тъжен“. Или, „Ти ме обичаш, аз вярвам в тебе“. Пей ти на своята възлюблена, пей така: „Ти ме обичаш“. Как ще постъпиш сега, аз вярвам, ти ме обичаш. Попей тази песен. Ама не мога да я пея. Думата „не мога“ в Любовта не съществува. Ще туриш „мога“. „Не мога“, ще напишеш „Не, мога“.

Коя песен да изпеем сега? – Толкоз образци съм ви дал. Например песента „Махар Бену“, или „В начало бе Словото“, или „Бог е Любов“. Как бихте изпели вие „Бог е Любов“? (Учителят изпява „Бог е Любов“ грубо, рязко.) Не може така. Сега как ще изпеете „Бог е Любов“? За да пеете „Бог е Любов“, трябва да имате един узрял плод; който иска да изяде този плод, трябва да има хубава краска, да ви привлече, че да се зароди желанието да влезе във вашия дом, да го приемете на гости. Тогава може да пеете. Няма да пеете, като имате зелен плод, но като узрее плода. На един плод хубаво узрял, тогава вече можете да пеете. Ако искате Любовта, ще имате един светия, отгдето минава, той говори добре за хората. Тогава може да пеете. Той ще ви услужи да вземете като основен тон. В Любовта има основен тон, който трябва да вземете. Може да ви пея: „Любовта дава живот“. Как да ви я изпея сега? – Ако ви я изпея тъй, както трябва, всинца, които сте болни и кашляте, трябва всинца да оздравеете. Не искам да пея, че като я изпея и вие не оздравеете, аз ще се компрометирам. По някой път вие искате аз да опитам. Аз съм готов на опити. Вие искате аз да направя опит, пък вие да не плащате. Половината от разноските, които аз ще направя, вие ще платите и половината, аз. Но аз да платя всичките разноски, ще бъдете тъй добри, никога да не очаквате, да не искате от мене. Турците казват: „И тъй да бъде, пак не вярвай“. Ти, казва, ме обичаш. Но любовта винаги подразбира: Ти сееш едно семе, една ябълка, всякога имаш предвид, че ще израсне и ще даде плод. Ти идеш, трябва знание, трябва да даде

благо. И във вярата, и в Любовта, всички неща имат свое проявление. Любовта трябва да се прояви. Когато ние обичаме някого, нашата любов трябва да се прояви чрез него. Ако не се прояви, едно от двете – или моята Любов не е била каквато трябва, или пък онзи предмет, към който е насочена Любовта, не я е използувал. И в Писанието имаме онази притча за талантите, които са дадени, те са три вида: онзи, с единия талант който не използувал Любовта, взема се от него. Талантът означава Любовта. Любовта във вас, трябва да внесе своя плод. Любовта, която имате, тя винаги ще се върне към вас. Всякога Любовта трябва да иде, да направи добро и да се върне при вас. Докато не направи всичкото добро, тя не ще се върне при вас. Когато се върне, вие ще бъдете радостни.

Казвам: „Турете сега в ума си – „Ние трябва да служим на Бога, да служим на Любовта." Днес какво ще направим за Господа? Едно микроскопическо добро. Едно микроскопическо добро заради мен. Може да направя някой път микроскопическо добро. Аз имам две котки. По някой път, като нямам работа, създавам си мъчнотии на себе си. Аз като се качвам горе, те пред мене вървят, по стълбата, спират се пред мене, качват се и двете. Защото като се кача, ще отрежа кашкавал, ще дам на едната, ще дам и на другата. Казват: „Няма работа, храни котките", но после седят и двете пред вратата, пазят. Едната на едната страна, а другата на другата. Цяла нощ стоят, очакват ме. Защо? – Заради кашкавала. Аз вземам в друг смисъл. Казвам: Ако тази котка седи за малко – аз как разсъждавам за себе си? Ако тия две котки за малко кашкавал ме чакат цяла нощ. Аз като им дам малко кашкавал те са благодарни, казвам: „Аз при Божиите врата не може ли да чакам като тази котка". Тази котка един добър пример ми дава. Аз излизам, давам кашкавал, давам и хляб по някой път. Те отвън седят без юрган, казвам: Похвален пример имат, заради мен. Казвам: За мене е отличен пример. Аз като тия котки не може ли да

направя? Ако котките може да седят при моята врата, и аз може да седя при Божията врата, да чакам при вратата на Любовта и като излезе Господ, да получа нещо. Та казвам сега: Аз вземам и от котката пример. По някой път и човешкото идва в мене. Някой път котките се преплитат в краката ми и мене ми иде да я блъсна. Един ден иде, че ме безпокои. Искам да се разправя, един джумбуш да направя, да я бия не е педагогическо, не е хубаво. Рекох, ще я изненадам и като я полях с вода, тя хукна и като слезе долу избяга и после в кухнята се е качила горе на печката да се суши. Като иде после ми казва: „Пак баня има ли?" – Казвам: Като котката не сте се научили още да се къпете, с близане не става, баня трябва. Та вземете пример от животните. Човек от всичко трябва да се учи. Та казвам: Не са виновати котките. Те идват при мене, аз ги привикнах. Казвам: Две котки идват, може да разправям за тях, опитвам какъв е нравът им. Сега, като отворя вратата, влизат вътре. По-напред не влизаха, ако кажа влезте, тогава влизат. Има нещо в нас, което трябва да възпитаваме. Аз навеждам всичките наши мисли, всичките наши чувства и постъпки. Животът на земята седи да възпитаме своите мисли, своите чувства и своите постъпки. Този закон вие може да го направите. Казвам: Има една сила у човека.

Сега кажете, втория път каква програма да имаме. Кой от вас втория път ще се реши да пее; или за Любовта, или за вярата, или за надеждата една песен. Или за парици ще пеем, или за знания, или за здраве да пеем. Който от вас да пее, не искам така неприготвено. Един певец 10 години ще посвети, докато се научи да пее. Искам да направим упражнения, не да кажете: „Аз по вдъхновение пея". Във вдъхновението погрешки няма. (Учителят показва картината.) Какво ще разберете, биологически явления са това. Сега по свобода, кои от вас са готови за следния път за концерт. Искам най-малко двама, трима души на сцената да ми попеят съвсем нови песни, не стари

песни, които сте пели „Цвете мило, цвете красно“. Не, съвсем нова песен. Даже не и една песен, която сте пели. Не и „Махар Бену Аба“. Тия всички сте пели. „Мене ме майка роди, право да мисля, право да мисля и добре да чувствувам и право да постъпвам“. Или пък турете си някой друг текст. Но туй да ви бъде: „Мене майка ми ме роди право да мисля“, като пример. Или пък песента „Надеждата е път, вярата е постижение, любовта е обновяване“. Ето една нова песен. „Надеждата в мене е път, Вярата в мене е постижение, а Любовта в мене е обновяване“. Ето една песен за втория път. Хайде да видим, който може, но който ще пее, добре да пее, защото ще има една премия. На онези, които пеят добре, ще платим, а онзи, който не пее добре, даром ще пее. Тези, които няма да пеят добре, даром ще пеят. Тия, които пеят хубаво, ще им платим както, на един артист, преизобилно ще платим, той да е доволен и ние да сме доволни от пеенето.

Мото:
Христос е човекът на изобилната сила,
Христос е човекът на изобилната вяра,
Христос е човекът на изобилната любов.

Аз ще взема участие във вашия концерт. Хайде, аз ще ви свиря върху отворения и затворения ритмус, върху ритмуса на постижението.

8 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 24 ноември 1937 г., сряда, 5 ч. с. София – Изгрев.

МУЗИКАЛНО УТРО. СЕДЕМТЕ ПРИНЦИПА

Отче наш.

Човек все се стреми. Има един стремеж в него. Този вътрешен стремеж, това е Божественото начало, което се проявява. Под думата „организиран“ ние разбираме нещо, което е на физическото поле. Божественият свят е една вечна хармония. Външната страна на хармонията ние наричаме музика. Музиката ние я считаме за забавление. Когато говорим за музика, ние разбираме, че тя принадлежи на човешкото съзнание, не на обикновеното съзнание. Защото в съзнанието на животното има едвам сянка от музика. И в самосъзнанието е малко. Музиката принадлежи на човешкото свръхсъзнание, на човешката душа и дух. Музиката е способност. Тя има изработена форма. Сега, разбира се всеки един от вас трябва да се заинтересува, да изучава музиката. Както се е развивала музиката, тя е едно спомагало. Не считайте музиката нещо като мода. Някой път вземат музиката като френската мода, защото и в музиката има мода. Всеки може да си тури мода, да пее, каквото иска. Това не е грях, не е престъпление. Но външната мода, това не е още музика. Музиката има връзка със съзнанието. Когато говорим за музика, разбираме, че тя излиза отвътре, от душата излиза. Много мъчно е да се постави тя на един инструмент, на дърво или на някоя медна жица. Ще свириш ти на цигулка и ще покажеш музиката! Много мъчно е това! Или пък ще пееш чрез малката ципица, която има човек!

Та казвам: Когато човек е музикален, той има светлина. Има една светлинна музика. Светлина трябва да има човек. Без светлина не може да има музика. Музиката е свързана и с красотата. Всички

музикални хора трябва да имат красива душа. Душа, която не е красива, не може да има музика, не може да я прояви.

Музиката представлява красотата, хармонията на човешката душа.

Сега може да имаме едно музикално забавление. Не искам да критикувате. Оставете вашата критика. Какво разбирате под „критика“? Най-първо трябва да възприемеш нещата тъй, както са. Има една вътрешна страна. Какво ще критикуваш хляба? Най-първо ще се наядеш хубаво и ще видиш неговия (вкус и хранителност). И после ще си дадеш мнението. А пък тъй, като видиш хляба отвън, още не познаваш хляба. Формата на хляба не е хляб. И вкусът даже не е хлябът. Но хранителността, която той може да има и която може да ти даде нещо, това е хлябът. Вкусът му не е най-същественото.

Та не се поставяйте критически. Някой път се поставяте критически: „Пея ли хубаво или не?“ Това, което за едни хора е хубаво, за други не е. За светския човек религиозната музика не е приятна. Или за религиозния човек светската песен не е толкоз хубава. Някои искат религиозни песни. Религиозните песни са песни на чувствата. А има една музика на ума. В нея има хармония. Мисълта си има своя музика. Чувствата също. На чувствата трябва да им свириш. Те са деца. А умът едва сега е започнал. Чувствата само обичат да слушат музика, приятно им е да слушат. А ония, които се занимават с музиката, които са направили инструмента, те искат да прекарат музиката чрез мисълта.

Научете се да пеете. Или поне научете се да чувствувате. Правилно да чувствуваш е музика. Правилно да мислиш е хармония. И правилно да постъпваш е хармония. Някой ще каже, че без музика може. Без музика не може. Не е във външната страна на музиканта. Някои от нас сега ще пеят. Ние няма да пеем художествено, значи нещо изработено по всичките музикални правила. Не можем да пеем

така. Но ритъм да има в песента. А пък песента да е художествена, това значи да е изпълнена така, че да няма никаква погрешка. Такова пеене не може да има тук. И свиренето не може да бъде такова. Даже и най-големите свирци на пиано все съгрешават. Има едни погрешки, които не зависят от тях, например инструментът не е какъвто трябва, после пръстите не са подвижни, някои от пръстите не се подчиняват на законите на музиката: първият пръст или вторият, или третият, или четвъртият. Или ако свири с лък, има някой мускул в ръката, който пречи. Или някой не може да пее, понеже се е карал тая нощ, а ти го караш да пее. Или пък е ял люто, или е пил студена вода и капилярните му съдове не са така хармонични.

Сега ще имаме едно музикално утро. Не музикална вечеринка, а утро.

Та в музиката всички трябва да бъдете свободни. И всички да станете равни. Всеки ще седне както при яденето. Никой няма да обръща внимание на яденето на другите. Да ти е приятно, че всеки яде. И колкото ти дадат, да не гледаш на количеството. Не е до количеството, а до качеството на храната. После в музиката няма туй, кой какво място е взел, че да е по-близо. В музиката има определено място, колкото си по-близо, толкоз по-зле. Колкото си по-далеч, толкоз по-добре е. Та музиката, хармонията ще постави хората на техните места. Само в музикалния свят всяко нещо е на мястото си. В немузикалния свят нещата не са на място. Един музикант, гледаш, поставя нотите на местата им. Според мен всяка нота е разумно същество. Той ще я постави на мястото ѝ, „до“ ще го туриш някъде.

В музиката имате някой път такт 2/4. Четирите е братът, а двете – сестрата. Трябва да угодиш и на сестрата и на брата. Те не са стари хора, млади хора са. 2/4 е жив, игрив такт.

После, имате такт 3/4. Те са живи тактове. 3-те е братът горе, той е капелмайсторът. А пък отдолу е бащата. Песента „Сила жива“ е с

такт 2/4. А пък дайте някоя песен с такт 3/4. „Грее слънцето“. Да оставим това. Те са теоретически работи. Как ние схващаме, туй е закон на съзнанието. Трябва да имаме едно отлично съзнание, за да схващаме. Не само да пееш ноти, не само да ги слушаш, но душата трябва да участвува. Музика е, доколкото хората изразяват този вътрешен Божествен стремеж. Та когато говоря аз за музика, подразбирам съзнанието, проявлението на човешката душа.

Сега какво имахме за днес? Колко от вас сте се проявили, са приготвили нещо музикално? Кой ще излезе да пее сега първият? Сега у вас се ражда един страх, че има критици. Няма критика. Критиците отпосле ще дойдат. Нека да излязат най-първо, ония най-даровитите, гениалните. Ако не искат гениалните, нека да излязат талантливите. И те ако не искат, нека да излязат обикновените. Нека да започнем с обикновените. Който както се е приготвил, да изпее. (*Една сестра пее: „Мен ме майка роди право да мисля, право да чувствувам“. После тя изпя и втората песен: „Надеждата в мен е път...“. Друга сестра изпя същите песни.*)

Не се стеснявайте. Стеснението нищо не постига. Да се отпусне човек, за да излезе нещо. Като се стеснява човек, той загазва.(*Един брат и една сестра станаха. Братът свири на цигулка и едновременно сестрата изпя същите песни. Един брат изпя една песен. Друг брат изпя една своя песен, свой текст и своя мелодия.*)

Втори път ще има повече. Иска се голяма свобода!

Надеждата е на физическото поле. Вярата е в духовния свят, а пък Любовта е в Божествения свят. Та трябва да има връзка.

То е лесна работа да се изпеят тия думи. Каква мъчнотия има в това да изпееш тия думи: „Мен ме майка роди...“ Това е един естествен ритъм. Не е художествено, но ритъм има. Може да се разработи. (*Учителят пее рязко: „Мен ме майка роди*“.) Не така! А пък, ако туриш в пението малко чувство, че е страдала като те е раждала,

тогаз другояче ще пееш. В музиката човек трябва да бъде много разположен, да няма никакво стеснение.

После, вие изпоплашихте хората. Сега всеки го е страх.

Даже и говорът е музика. Някой път говоренето е еднообразно. Как трябва да се вземе: „Мен ме майка роди да мисля право". (*Учителят пее тъжно и протяжно тия думи.*) Много е тъжно. Всички сте в затворения ритмус. Много е трудно тогаз. Трябва да мислим музикално. Сега трябва да се насърчите, че можете да пеете. То е хубаво да пееш и да те осмеят хората. Всички неща първоначално не започват музикално. В началото има и дисхармония. Отпосле идва хармонията. И светът не е почнал с хармония. Първоначално е имало голяма дисхармония, и после постепенно идва Божественият ритъм.

Докато човек се научи да мисли и да чувствува правилно, много е трудно. Най-първо се явяват кисели мисли, чувства и постъпки.

Каквато и да е песен, изпейте! Колко души има още, които са готови да пеят? Други няма ли? (*Брат Симеонов изсвири песента, дадена от брат Йордан Харалампиев.*)

(*Учителят пее: „Надеждата е път за моето сърце. Вярата е постижение за моя ум*".)

Аз съм дал една форма за ритъма на българите. (*Учителят свири в духа на българските народни песни.*) Трябва да се мине от един затворен ритъм в друг ритъм. (*Това, което Учителят изсвири имаше две части: двете части бяха от различен характер.*) В първия мотив препятствията са по-малки.

Когато човек пее, мислите и чувствата се предават. Българската песен, както и да я пееш, няма разрешения. Тя оставя нещо тъжно. Бъдещият ритъм в какво седи? (*Учителят изсвири друго нещо.*) Това е отворен ритъм. Дава надежда. Този е ритъмът, който трябва да дойде до победа! (*Учителят пее: „Мен ме майка родила право да мисля, добре да чувствувам и добре да постъпвам*".) Човек трябва да бъде весел. Във

всичко трябва да вижда хубавото. Сега човек като пее, в бъдеще това пение ще се усъвършенствува, ще стане художествено. Страхът трябва да изчезне. Понеже сме излезли от животинското царство, та страхът препятствува на музиката. Ние сме били под робство. И сега като станеш да пееш, робът се проявява, и не може да пееш. Страхът е основа, подложка отдолу, върху който човешкото съмнение седи. Съвестта е турена точно върху страха. В страха са корените на човешкото съзнание. Той не трябва да излиза горе. Като стане човек музикант, ще мине състоянието на страха. Всякога най-жестоките хора са най-страхливи. Понеже го потиска, то като дойде време, иска да си отмъсти. Освобождението трябва да дойде постепенно. Тия аномалии, които се явяват в човека, потискат ги, потискат ги и след това – експлозия! Експлозия на едно вещество сгъстено! И човек, той, като се сгъстява, ще се пукне. На всеки един човек дайте му да се прояви. (*Брат Ради изпя песента.*) Брат Ради като изпя тая песен, всички се изсмяхте! Такъв изблик излезе от пението. А пък смехът е нещо здравословно! Човек, който се смее, е здрав! Човек, който не се смее, не е здрав! (*Изпяха се песните: „Кажи ми ти Истината“, „Ти съзнавай“.*)

Сега ще направя няколко бележки.

Великото в света, то е това, което не може да се изрази. Това, което не може да се изрази, то е Духът. Духът е изявление на Незнайното. То е Великото! В Духа влиза всичко! Всичко в света е разумно. Разумно е всичко! Оттам започва всичко. Началото е това! Второто нещо, това е човешката душа. С явяването на Духа живота се изявява. След явяването на душата се явява свещеният трепет. То е хармонията, която се явява в света. Това е третият принцип. То е първият син. Хармонията на света е първият син, който се е родил в света. Като почнеш да пееш, ти си се родил. Хармонията означава раждането на човека. Човек, който пее, празнува рождението си.

Третият принцип го наричам свещеният трепет. Наричат го трептения, вибрации. Аз го наричам свещен трепет, хармония.

След това четвъртият принцип е поляризирането. Разделянето на човека на две страни, на мъж и жена. Мъжът пее по права линия, а жената – по крива линия. Мъжът пее от центъра към периферията, а жената от периферията към центъра. Тук спадат всички противоположности, баща и син, брат и сестра и пр.

Петият принцип е ритъмът. Този принцип е, че всички неща в света идат периодично. Даровете на Бога идат чрез ритъма. Човек трябва да разбира закона на ритъма. Ритъмът си има свои опасни страни. В ритъма има прилив и отлив. Прилив когато има, ти си млад, раждаш се. Но трябва да знаеш, че ще остарееш. Приливът, който е дошъл, ще почне да се оттегля и като се оттегли, всичката кал ще занесе в морето. И като има прилив той донася всички материали. При ритъма трябва да знаете, че до едно време ще е прилив, например до обяд и като дойде обед, ако сте на физическото поле и стане отлив, в ритъма, трябва да се качите в духовния свят. Тъй, че онова, което сте придобили, да не го изгубите. Ако не направите това, туй, което сте придобили, ще го завлече. Турчинът казва: „Сел гелди" (*Порой мина.*)

Та като се страхувате в музиката, то е отлив вече. Горе се качи. Престане ли страхът, то е прилив. Има ритъм тогаз. При отлива иде дисхармонията в света. В окултната (музика) винаги предпазват. Всички окултни ученици изучават закона на ритъма.

В музиката се свързва ритъмът с хармонията. Ритъмът предава материал на хармонията. А пък хармонията изразява всъщност това, което Бог е мислил, това, което Духът е създал и това, което душата е изработила. Туй е вече един велик резултат. Музиката е един велик резултат.

Имате тогаз: Първо ДУХЪТ, после ДУШАТА, след това иде СВЕЩЕНИЯТ ТРЕПЕТ, после ПОЛЯРИЗИРАНЕТО, после РИТЪМЪТ.

И след ритъма иде принципът за ПРИЧИНИ И ПОСЛЕДСТВИЯ. След причини и последствия иде РОДЪТ. Това е седмият принцип, с който човек трябва да борави. Та всеки принцип човек трябва да използува.

Дойде във вас приливът на любовта. Любовта е прилив. Тя ще дойде и ще се оттегли. Когато любовта се оттегли (от) физическото поле, тя отива в духовния свят и после в Божествения свят. Та затова всички хора се качват в Божествения свят, при Бога и пак слизат на земята, понеже Бог е навсякъде. Ние сме дошли на земята, понеже Бог е тук. И когато Бог престане да работи на земята, ние се качваме горе пак при Него. Да се раждаме значи да идем там, дето е Господ, а да умираме, това е за да отидем там, дето е Той. И се раждаме, за да отидем дето е Той. Тъй като се разбере животът, има вече смисъл.

Сутринта като станете, какво трябва си да изпеете? Как ще си изпееш: „Ставай! Иди да работиш!“, „Ставай, Иване!“, „Ставай, Марийке!“, „Ставай, Маро!“, „Ставай, Николина!“, „Ставай, Пенке!“

Да се научите да бъдете свободни! Без любов свобода няма! Да проявиш правилно любовта – това е свободата! Когато дойде любовта, ние туряме най-големите ограничения, а пък тя всичко къса! Туряме това – тя го скъса. Туряме друго – тя къса. И най-после казваме, че животът няма смисъл. Щом дойде любовта, ще се качиш на нейната кола и дето те заведе тя! Няма да се страхуваш! Тя е единствената кола, с която си в безопасност. А пък ние като се качим на колата на любовта, питаме се: „Какво ще стане с мен?“ От всичко друго можеш да се плашиш, но щом се качиш на Божествената кола на любовта, не се плаши!

Някой, гледам казва, че се занимава с духове. И идва да ме пита: „Това, което казва духът, вярно ли е?“ – Че аз не съм по-горен от Духа! Щом е от Духа, щом Духът говори, какво ще пита вярно ли е? Щом дойде светлината, ще питам ли, това светлина ли е? Че светлина е, разбира се! Някой пита: „Сега Духът ли ми говори?“ Щом си в

тъмнина, ще питаш! Който пита, е в тъмнина! И когато дойде Духът в човека, той знае как да пее, как да мисли, как да говори! Всичко е съвършено тогаз! А пък щом не знаеш да пееш, да мислиш, Духът не ти говори!

Някой казва, че му дошла някоя идея! Каква идея? Идея на страх!

Най-първо, за да пееш, трябва да обичаш майка си! На майка си ще дадеш! Ти пееш: „Мен ме майка роди“, то като дойдеш до думата „майка“, да ти затрепери сърцето! Думите „майка“ и „мен“. Майка ми, ми даде това име „мен“. Ако нямаше майка ми, не щеше да има „мен“. Значи като ме роди майка ми, станах „мен“. Ще пееш „Мен ме майка роди“. „Мене, теке, уфарсин“. „Претеглен си, премерен си“.

Та първото нещо е: Старайте се да бъдете свободни. И да поощрявате свободата! Не ограничавайте свободата! Защото свободата е израз на любовта! Не ограничавай свободата, в която любовта се проявява. И всичкото зло произлиза от това постоянно ограничение. В света съществува ограничение.

А пък ограничението съществува по един много естествен път. Например, да кажем, че известен човек работи някъде. Не влизай в неговата работа! Когато аз се ограничавам, аз подразбирам, че с това давам свобода на другите. Бог се е ограничил, за да даде свобода на нас. Та когато ние се ограничаваме, другите около нас са свободни, а пък когато те се ограничават, ние сме свободни. Щом един човек ти дава свобода, дай му и ти свобода! Свобода за свобода! Любов за любов! Песен за песен! Той ти пее! Пей му и ти! Тъй ще си отговорите.

Ако върху тая идея застанете, вие сте на прав път. Искате да постигнете нещо. Ако всинца сте свободни, кой каквото иска може да постигне, който и да е от вас!

Всички не сте еднакво музикални, понеже не сте работили. (Учителят показва върху главата на едного.) Ето центърът на

музиката е тук, а тук е центърът на времето! У всинца тези центрове не са развити еднакво. Някои са работили повече, а пък други сега трябва да работят. Едно лице, у когото този център е развит, като се съедини с друг, у когото този център не е развит, ще стане предаване. Та съединявайте се с тия, които имат развити центрове.

Мислете за тия хора, които са музикални, които са родени музиканти! Духът има връзка с музикалността. Добрият човек е музикален. Умният човек е музикален. Силният човек е музикален. Всичко онова хубавото, красивото е свързано с музиката.

Та, когато мислим за музиката, трябва да знаете, че в музиката се образуват всички добродетели. Тя е основата. Та като казвам, че трябва да пеем, то е поощрение за да се развият дарбите, да се поощрим да се развият всички ония дарби, които трябва да се проявят.

Някой човек, у когото времето е развито, има такт. Има търпение. И много пъти, когато у някого не е развито търпението, той няма усет за времето. Ние, за да не сме търпеливи, то е защото времето не е развито. Ние бързаме. Човек, който бърза, у него времето не е развито. Ти ще бъдеш като англичаните. У евреите времето е много развито. Те са го развили от големите страдания. Та когато турят човека под страдания, развива се у него времето.

Когато речеш да пътуваш със светлината, ако закъснееш 1/300 000 част от секундата, ти ще бъдеш надалеч един километър. Ако се поколебаеш малко, ще останеш назад един километър. Ако два пъти се поколебаеш, два километра ще останеш назад. Ако три пъти се поколебаеш, ще останеш назад три километра. Ако 300 000 пъти се поколебаеш, 300 000 километра ще останеш назад. Та при колебанието в Бога ще останеш назад. Някой казва: „Да направя ли това или да не го направя?“ – Назад ще останеш! Казваш си: „Да уча ли или да не уча?“ – Назад ще останеш! – „Ще живея ли или няма да живея?“ –

Назад ще останеш! Мисли, че не си остарял. Но мисли, че се готвиш да отиваш при Бога! Мисли, че няма да умреш, но че ще отиваш при Бога! Не мисли, че остаряваш, но че се подмладяваш и че отиваш при Бога! Вие не сте стари. Само колата ви е стара!

Та казвам: Всинца ние трябва да бъдем онзи силен извор! Понеже в сегашния век, щом се говори за свобода, подразбират, че щом хората живеят свободно, ще вършат много престъпления. Те казват, че в свобода се вършат престъпления. И че който не върши престъпления, той не е свободен. Но и който не прави добро, и той не е свободен. Следователно, който прави престъпления, може да прави и добро. И който прави добро, той може да върши и престъпления. Можеш да направиш престъпление, ще туриш свободата си да направиш добро, та да станеш два пъти по-силен. Следователно, като направиш погрешка, после я изправи. Не ви казвам да не грешите, но изправете погрешките си! Като грешите, изправете погрешките си. Какъв е произходът на думата „грешка“! Грях. Грях – значи греел си се. И като си се греел, опарил си се, като си дошъл много близо. Огрешил си се. Като се грееш до огъня, все ще се огрешиш. Вие сте му турили съвсем друго значение. Грял си се и си се опарил.

През коледните празници друг път пак ще имаме едно такова музикално утро. Тогаз ще бъдем по-свободни.

Вие сте музиканти! От тук ще излязат най-добрите музиканти, от вас. Музикалните гении от тук ще излязат! Сега всичките музикални гении тук са дошли вече! Вие не вярвате в това! Баховци, Бетховеновци са тук! Седят и слушат. И двамата са тук. Бах и Бетховен се различават. Бах и Бетховен какво означават? Бах означава: посаденото да расте нагоре – това е „б“. После, „а“: „А“ е натоварена камила. Бах е дал съдържанието, а пък Бетховен е развил формата. (Бах значи поток, рекичка.) Та сега да дойде във вас Бах и да бъде поток, а пък Бетховен да развие формата.

Та Бах е тук, и Бетховен е тук! Вие какво мислите? Вие казвате: Къде е Бетховен? Че Господ е навсякъде! Бах, Господ го прати в света! Дето е Господ, там са Бах и Бетховен! Следователно Господ е във вас и затова Бах и Бетховен са тук!

Всички музиканти са тук! Господ е тук, а пък те няма да дойдат! Ще кажете: „Как може да бъде това?“ Господ е при нас, и затова всички музиканти от памти века, които са били, са тук! Всички имат добрата воля, и каквото знаят, ще го дадат. Те казват: „Едно време и ние бяхме като вас, но сега сте в още по-добри условия, отколкото ние. И ние сега искаме да дойдем при вас.“

Та и Бах, и Бетховен, и Моцарт, и Шуман, и Хайдн, и Лист, и Григ са при вас!

Мото:
Христос е човекът на изобилната сила,
Христос е човекът на изобилната вяра,
Христос е човекът на изобилната любов.
(3 пъти)

Вие бъдете целия ден радостни и весели!

6 ч. 45 м.

Гимнастически упражнения.

Небето чисто, звездно. Времето тихо и студено. Снежна покривка.

9 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 1 декември 1937 г., сряда, 5 ч. с. София – Изгрев.

НЕДОИЗКАЗАНОТО

Отче наш.
Бог е Любов.

Някой път е много мъчно да се учат царските синове и княжеските дъщери, да им се преподава. Не е лошо, че са царски синове и княжески дъщери. Но царските синове и княжеските дъщери имат едно предубеждение, че те имат царска кръв. Че те са царски синове, това е едно звание. Това е едно звание. Аз го уподобявам на царевично зърно или на житено зърно. Житото е едно зрънце. Царски син е то. Житото е цар. На най-голяма почит навсякъде, царски само го посрещат и всички му се радват. Но туй житено зърно, за да добие тази почит и уважение, то трябва да слезе в земята, да излезе из условията, да покаже какво се крие в него, да израсте. Казвам: Трябва ви сега знание. Казвате: „Нямаме ли знание?“ – Имате знание, но туй знание, което имате сега е човешко. Всяко нещо, което е придобито, става човешко, а всяко нещо, което не е придобито, то е Божествено. Следователно, непридобитите неща са Божествени. Придобитите неща са човешки. Туй е за определение. Казвате: „Това е Божествено“. Всяко нещо, което е в ръката, то е човешко. Ти си го обсебил. Всяко нещо, за което можеш да кажеш, че е мое, то не е Божествено, то е човешко. – „Ти тъй каза, той тъй каза“. Всинца все казваме и все има нещо недоизказано. Туй недоизказаното е Божественото. Сега ще разбирате, ценно е туй. Божествените неща, като стават човешки, ставаш ценни. Преди да станат човешки, не може да ги оцените. Туй, което си оценил, може да го видиш; не може да оцениш туй, което не си видял.

Аз ще ви цитирам само една от Свещените книги. Чули сте го това, но сте го забравили. Сега ще ви цитирам няколко малки изречения, взети от далечното минало на Битието. Първото изречение е: „Когато Любовта царува, смут не става“. Вие още не знаете какво нещо е царуването на Любовта. Вие само предполагате. Значи появяването на Любовта в човешката душа, изпъжда всеки смут. Там, дето има смут, няма любов. Там, дето няма смут, Любовта царува. Второто изречение се отнася до мъдростта. „Когато Мъдростта управлява, редът не се нарушава“. Третото изречение се отнася до Истината: „Когато Истината грее, плодът цъфти и зрее“.

Та казвам: В какво седи сега същината? Трябва да имате една мярка. Кое наричаме Истина в света? Истината е нещо реално. Трябва да имаме една конкретна мисъл, ти говориш право или не. Допуснете, който и да е от вас е бакалин. За да ви позная какъв човек сте вие, ви казвам: Претеглете ми едно кило ориз. Веднага ти туриш от едната страна грамовете, от другата ориза. Аз не гледам какво ти туряш, но гледам там една стрелка, която се движи; гледам накъде се наклонява стрелката и по това виждам какъв човек си. Ако стрелката се наклонява към грамовете, зная, че ти работиш само за своя интерес, нищо повече.

Ако тази стрелка отива към грамовете, ти си човек, който подяждаш хората. (*Ако се наклони*) към блюдото, тогава ти си човек на Истината, от тебе заминали няколко зрънца. Като видя това, казвам: Благороден човек е. Ако стрелката отиде към грамовете, казвам: Излъга ме. Защо? Защото 4-5-20 зърна ми изяде. Значи, ако ти изядеш две зърна, оттук или оттам и казваш: „Много ме изядоха?“ Ти щом изядеш едно зърно, може да изядеш и повече. Щом от тебе отиват няколко зърна, казвам: Когато теглите ориз, не изяждайте нито едно зърно, но нека замине от вас едно зърно. В невидимият свят когато теглят, праведният човек е онзи, който нито подяда

другите, нито него да подядат. Но онзи, благоугодният на Бога, праведният е само от когото всякога заминава едно зрънце от него. Казвате: „Какво има на хиляда души по едно зрънце, като отиде от мене, аз ще загубя“. – Не се изгубва. Всичко туй, което ти си давал, то е посадено, то ще бъде жътва за идущата година. От тия хилядите зърна зависи твоето бъдеще. Ти казваш нещо, не го изпълниш. Или на някого кажеш: „Аз за тебе имам високо мнение“. – Какво високо мнение имаш заради мене? В какво седи високото мнение? Високо мнение е, ако бакалинът има високо мнение за тебе, ако от тебе замине едно зрънце. Щом от тебе заминава, той ще има високо мнение. Ние сега, които отиваме да купуваме, искаме все от бакалина да заминава. Защо? Ние като даваме пари, защо да не искаме от нас да замине. Бакалинът казва: „Нека замине от тебе“. Като замине едно зрънце, ти вече не си разположен. Бакалинът продава тия неща, но те не са негови. Всеки един бакалин, той е миситин или как се наричат, турен е да раздава. Бакалинът е един човек, турен в света да раздава Божиите блага: хляб, захар, ориз; после, портокали, лимони, всичко туй. Ако той ви тегли портокали, как ще ги тури на везните? Не може да ги тури.

Та казвам сега конкретно. Всякога бакалинът е добър, когато от него замине едно житено зърно. Малко се наклони стрелката и като часовник показва, че е заминало от него. Той значи добре изпълнява Божия закон. Щом замине от тебе, ти отиваш да вземеш Божиите блага, тия зърна остават за него. Казвам: Този бакалин не е честен. Дойде един човек при тебе, ти си един бакалин, да го научиш. Казва: „Кажи ми истината“. Как ще кажеш на този човек истината? Казва: „Кажи ми ти истината“. Гладният като дойде при мене и казва: „Кажи ми ти истината“. Веднага изваждам хляб, отрязвам му три филии, не му давам целия сомун. Всеки хляб го деля на три парчета. Едното парче е за Любовта, едното парче е за Мъдростта и третото парче е за

Истината. Най-после му дам. Колко парчета? – Три парчета. Казвам: Давам ти едно парче за Любовта. Ако имаш любов, туй парче ще се увеличава. Туй парче не го считай малко, ти си осигурен. Туй парче, което ти дадох, ако вярваш в Мъдростта и третото парче е за Истината. Най-после му дам. Колко парчета? Три парчета. Казвам: Давам ти едно парче за Любовта. Ако имаш Любов, туй парче ще се увеличава. Туй парче не го считай малко, ти се осигуриш; туй парче, което ти дадох, ако вярваш в Мъдростта, ти си осигурен. Ако ти дам третото парче на Истината, ти си осигурен. Казва: „Целият хляб ми дай“. – То е лакомия.

Та казвам сега: Каква е вашата конкретна мярка за Истината? Аз гледам много пъти в Мое име се говорят много лъжи, както се говори за Христа. Казвате: „Христос тъй казал, онуй казал“. – Не е казал така. Не е казал Христос, Христос така не може да каже. Всички може да кажат, но туй, което ти казваш, Христос не може да каже. Аз имам едно правило. При мене идват по някой път духовете, аз ги възпитавам кои идват. Духовете казват: „Ние сме пратени от Господа Исуса Христа“. Сега не може да се съмнявам. Хубаво, казвам: Дайте си вие писмата, с които ви е пратил Христос. Казвам: Я ми напишете буквата „Л“. После казвам: Я ми напишете буквата „М“, буквата „И“. Щом напишете хубаво буквите „Л“, „М“, „И“ аз съм готов да приема. Казвам: Кажете какво желаете? Вие сега искате, без да напишете буквите „Л“,“М“ и „И“, искате да ви вярват. Казвате: „Туй, което ти казвам е вярно“. Казвам: Не се съмнявам, че е вярно, ти ми казваш: „Аз съм музикант, аз разбирам от музика, свършил съм музикална академия, препоръчително писмо имам“. Казвам: Туй препоръчително писмо е друго нещо. Много добре е, че си свършил, много ми е приятно, но я ми изсвири едно парче от Моцарт, един малък пасаж. Моцарт има особен стил. След туй казвам: Я ми посвири нещо от Бах, Бах има особен стил. Изсвири ми нещо от Бетховен.

Свири човекът, моите почитания тогаз. Той свири много хубаво, но няма такъв стил, нищо не му казвам, не може да имам вяра в него. Ухото ми е инспектор, много голям музикант е моето ухо, разбира много повече музиката.

Някой казва: „Не ми ли вярваш?“ – Имам една мярка в слънчевия възел. Когато един човек ми говори истината, който ми каже истината, усещам една малка топлина под слънчевия възел, под лъжичката. Като ми каже някой, че ми говори истината, но не се явява малка топлинка под лъжичката, зная, че не ми казва истината. Може хубави, красиви думи да ми каже, но не е истина. Човек да почувствува топлинка под лъжичката като му говориш. Аз съм ходил при болни и съм им говорил свои думи. Ходя при болния, говоря му половин час, обяснявам му какво нещо са болестите, но не оздравява човекът. Говоря му по човешки. Щом не оздравява, казвам: Това е моето. Не върви работата. Той казва: „Много хубаво говориш, но болестта ми не ме напуща“. Ида при друг болен, не говоря за произхода на болестта. Кажа му само една дума и стане човекът. Казвам: Аз ще ти кажа само една дума, ти ще усетиш една малка топлинка под лъжичката и веднага ще оздравееш. Казвам: Усещаш ли топлинка? Стани. И става човекът. Как става? Това е Божественото. Туй Божественото е топлината. Тази топлина е Любов. Всяко нещо, което се извършва без любов, няма топлина. Всяко нещо, което се извършва с любов, има топлина. Любовта е, която носи топлината. Каквато и да е топлината в света, която чувствуваш, но не на петите отдолу, на петите е изгаряне. Когато ти чувствуваш топлинка под лъжичката, то е. Може да отидете където и да е. Вие тия работи може да ги употребите за търговски работи. Отиваш някъде, ако почувствуваш топлинка, работата ще стане. Отиваш да се учиш, ако почувствуваш топлинка, ще свършиш, ако не почувствуваш топлинка, няма да свършиш, нищо няма да направиш. Правиш нещо,

ако не успееш, ако усетиш топлинка, работата добре ще свършиш. Казвам: Всички трябва да имате тук под лъжичката топлинка. Стрелката показва има ли топлинка, няма ли топлинка. Ако клюмва към житото, което мериш, има топлинка, ако клюмва към грамовете, няма топлинка. Грамовете са човешкото, житото е Божественото. Какво те интересуват грамовете, тебе те интересува житото, тебе те интересува оризът, оризът е Божественото. Туй, което носи в себе си цена, то е Божественото.

После някой път може да се види догде сте достигнали във вашето развитие. Ако вземеш нашата първа буква от азбуката „А“ тя е еврейската буква, „М“ обърната с главата надолу. А като се пише „А“, тази буква е обърнато „М“, в еврейски означава смърт, а „А“ означава началото на нещата. Питам сега как е станало? Една буква, която у нас означава живот, у еврейски означава смърт. Кабалистически как ще обясните? Но буквата „А“ се пише и така „А“. Туй вече е геометрически. Геометрията е по-сигурна наука. Всяко нещо, което ти не можеш да го приведеш в геометрична форма, ти не разбираш истината. Ти не разбираш още доброто. Да кажем имате А : Б, какво означава? А и Б какво отношение имат? Какво нещо е отношението? Казваме ние: Да бъде човек добър. Де е тогава добродетелта? Добродетелта е в човешките крака. Този ъгъл в двата крака, този ъгъл е на доброто, следователно, нещата, които излизат от човека, които отиват към центъра на земята, това е добродетел. Когато ти си затвориш краката (допираш си краката) показва, че ти си едно с нея. Щом затвориш краката, казваш, аз нищо не ти давам, ти ще даваш. Щом си затвориш краката, какво искаш? Всички войници със затворени крака ли са? Или ти си отдалечиш краката един от друг, какво означава? Сега няма да се спирам, всички трябва да знаете този триъгълник какво означава в дадения случай? Туй показва, че тия сили слизат надолу. Движението е от А : Б. То отива към земята, а от

Б : А, то отива към слънцето. Лъчите излизат от слънцето. Ако вземем механическо отношение, ние пишем буквата „Л“. Тази геометрическа форма, психологически ако вземем, двете линии в пространството се пресичат. Вие мислите, че линиите на „Л“-то отиват към центъра и се пресичат. Тия две линии са успоредни, но понеже посоката към която отиват е много отдалечена, нас ни се струват, че се пресичат, че са двама души в стълкновение. Те като се отдалечават в пространството, се показва, че се пресичат.

Фиг. 1

Казвам: Ако две линии се пресичат, какъв закон ще извадите от туй? Ако две линии се пресичат, разрешението ето къде е. Ако две линии се пресичат така (**Фиг. 1**) в туй пресичане е разрешението на тия въпроси. Движението от А ще бъде надолу. Ти като слизаш към центъра на земята, до известно положение ще слезеш, но щом идеш до центъра на земята, ти назад не може да се върнеш. От другата страна като излезеш, ти ще вървиш към слънцето нагоре. Сега геометрически вие не можете да схванете това. Какво ни ползува нас, ако две линии се пресичат? Или вие слезете от невидимия свят към земята. За да се върнете по този път, по който сте слезли, не можете да се върнете. Вие ще се върнете по обратен път. Образува се цял един кръг, вие ще се върнете от противоположната страна. Ако обичаш един човек, търсиш да те обича. Ако ти си човекът на Любовта, имаш един капитал на Любовта. Не е необходимо и другият да има капитал на Любовта. Онзи човек, към който се стремиш, трябва да има капитал на Мъдростта. Следователно, между Любовта и Мъдростта

има отношение. Тогава „Л“ се отнася към то „М“. Казвам: Ако един от вас представя Любовта, другият трябва да представя Мъдростта. Любовта и Мъдростта като се съединят, дават един резултат, който се отнася към Истината. Тогава, ако твоята Любов, която се отнася към Мъдростта, ако твоята Любов и твоята Мъдрост не могат да родят Истината, не могат да дадат Истината, ти не си на правия път. Или преведено на ваш език или на земен език казано: Ако твоята Любов и твоето знание не може да внесе в тебе закона на самопожертвуването, ти не си разбрал какво нещо е Любовта. Казвате, работа само с Любов не става. С Любов става. Любовта в своето проявление е неизчерпаема. Мъдростта в своето проявление е неизчерпаема. Не мислете, че като обичаш хората ще изгубиш нещо. Не мислете, че като раздаваш Мъдрост, ще изгубиш. Не, всякога ще спечелиш. Но никога не повтаряйте нещата. Сега, какво разбирате под думата повторение? В света повторение не може да има. Привидно повторение има. Да кажем цялата земя се движи в пространството и ние с нея. Ние в този момент, във всяка секунда се движим с 29 хиляди километра, с каквато бързина се движи земята. Следователно, ние сме в друго пространство. Туй пространство, в което нашата земя се движи, се изменя. Следователно, и ние се изменяме. Хората, които живеят на земята се изменят по единствената причина, че земята се движи. Ако земята се спре, да не се движи, и ние ще бъдем като нея, неподвижни. Белите косми, белите бради, прегърбването показват, че земята се движи. От работата, която земята извършва, остаряваме и ние. Вие сега разбирате философията. Тия частици от които е направено нашето тяло, са от земята, следователно те са взели участие в туй движение и те са остарели, не ние. Следователно, като остареят, казват: „Господарю, освободи ни. За тебе 30-60-70 години, колко работа свършихме. Искаме да си отидем в дома“. Искат да те напуснат. Ти само не можеш да работиш. Прегърбил си се, ти ги убеждаваш,

казваш: „Чакайте, чакайте“. Те казват: „Не можем“. Те те напущат, искат да се върнат на земята. Защо си се прегърбил? Те казват: „Ще си идем“. Ти си се прегърбил и най-после те си отиват на земята и най-после умират. Казвам: Ни най-малко не са умрели, те си отиват при своите и ти си отиваш при своите. Те отиват надолу, ти отиваш нагоре. Онези ще отидат надолу, пък ти човекът – Божественото отива нагоре. Ако твоята душа може да отиде нагоре, ти си живял добре. Ако твоята душа иде с тях заедно, надолу, тогава работата е малко мъчителна. Тогава започва нова еволюция, туй, което наричат прераждане. Казват: „Знаеш ли какво нещо е прераждането?“ Аз съм срещал много пъти хора, които ми казват: „Знаеш ли какво нещо е прераждането?“ – Много пъти ще дойдеш да се въплътиш, и никога не си се качил горе. От невидимия свят казват: „Турете го да започне този опит“. Като ученик, когато те скъсат, втори път пак учиш, пак държиш изпит. Дотогава, докато издържиш изпита. Вие мислите, че ще умрете, няма да умрете. Онова тяло, което е направено от земя, иска да си почине. Всяко нещо нека да си почине. Вашият дух е излязъл от Бога и душата ви трябва да се върне пак при него. Защото, ако се върнете при Господа, ще се обновите. Трябва човек да иде горе, да се обнови. Не че после няма да дойдеш, ще дойдеш, но обновен, с ново знание.

По някой път като ви говоря, вие казвате: „Учителю, кога ще се свърши туй учение?“ – То ще бъде голямо нещастие да се свърши учението. Като се свърши учението, ще бъдете долу. Като се свърши част от вас ще идат долу. Ако вие сте готови ще идете нагоре, ако не можете да отидете нагоре, тогава ще останете. Тук на земята положението е много лошо. Вие седите и чакате едно разрешение. Какво ще бъде вашето разрешение? Очаквате да дойде Христос и да ви посети Божият Дух. Ами, че Божият Дух като ви посети ще иска от вас жертва, вие този закон не сте научили. Сега аз съм забелязал,

дойда в някоя фамилия и наблюдавам: имат син и дъщеря, дошло време за женене, че майката казва: „Дано дойде някой". Очакват да дойде някой. Той дойде, младата мома като го погледне, не ѝ хваща окото. Казва: „Не искам да се женя. Аз няма да се женя". Тя не говори истината. Понеже, той не ѝ допада на сърцето, казва, не искам да се женя. Дойде втори, казва: „Не искам да се женя". Започват всички да казват, че тя не иска да се жени, по Бога тръгнала, но погледнеш като дойде десетият, оженила се. Не е лошо това, закона аз изваждам. Ето аз как тълкувам. Като дойде първият, неговата душа не е готова да иде при Бога, момата казва: „Ще извиниш, ти иди на друго място". Като дойде онзи, с когото може да иде на другия свят, тази мома е готова да се ожени за него. Какво казва Писанието: „Нито мъж без жена, нито жена без мъж може в Христа." Ти не можеш да отидеш в небето, нито братът не може да отиде в небето, ако сестрата не е с него, нито сестрата не може да отиде на небето, ако братът не е с нея. Майката не може да иде в небето, ако бащата не е с нея. И бащата не може да иде, ако майката не е с него. Това са отношения, това са закони. Майката и бащата, това са две неща сродни, при Бога отиват. Братът и сестрата са две неща сродни. Когато ви казвам: Трябва да бъдете братя и сестри, то е защото, ако една сестра няма брат, при Бога не може да иде. Ако един брат няма сестра, при Бога не може да иде. Аз турям в правия смисъл, един ден ще проверите, ще видите, че е така. Вие искате да бъдете самостоятелни. Мен ми казват: „Много братя не ми трябват". – Колко братя ви трябват? Че аз не ви препоръчвам много братя. Един брат да имате, но на свят да е. Единият брат, на хиляди братя може да стане. Едното житено зърно като го посееш, на хиляди житени зърна може да стане. Всички житени зрънца съставят едно голямо житено зърно в себе си, което съдържа и братята и сестрите. Аз ви гледам сега навсякъде. Като влезете в кухнята зная, сестрите имат ли братя. Като вляза в кухнята и

видя как готви, зная дали има брат. Математика е то, цяла геометрия. Като влезе някой, виждам как реже лука, как го белят. Обелете ми един лук, ще ви кажа догде си достигнал. Сега, за мене най-маловажните работи отношения имат. Ще кажете този лук, не този лук. Този лук като го взема в ръката, казва: „Той ще ме издаде“. И хлябът като го взема и той ще ме издаде, ще ме покаже такъв, какъвто съм. По-добре е някой път да нямаш хляб, по-добре е да нямаш лук, защото ако имаш, ще те издадат. Аз ви превеждам един пример. Седи една високо образована дама и чете французки вестник, иска да покаже, че знае нещо на френски. Обърнала „Льотан“ и чете. Казвам: Ти, ако държиш един вестник така, ще те издаде дали знаеш езика. Някой път вие, набожните, не говорите, защото като речете да говорите, ще се издаде дали знаете или не. Ще обърнете набожността надолу. Някой казва: „Аз имам много набито ухо, разбирам“. Казвам: Ами вземи „до“. Той вземе „до“ фалшиво. Казвам: Това не е „до“. Какво е? Пее фалшиво „до“. Аз се спирам някой път и казвам: Я вземи „до“. Не може да го вземе. „До“-то е място, отдето трябва да тръгнеш, то е основа. Ние казваме, че всяко учение трябва да има основа, върху която трябва да се гради. То е най-ниският тон, отдето ти трябва да започнеш, то е основа. „Ре“, „ми“ и т.н. това са материали, с които ти градиш. Психологически е, основа върху която трябва да съградиш нещо. „До“-то в първата октава и „до“-то във втората октава, каква е разликата? В трептенията е разликата. Но върху първото и второто „до“ има голяма разлика. Между първото и второто „до“ има „ре“, „ми“, „фа“, „сол“, „ла“, „си“, имате колко ноти? – Седем ноти. Като вземете във втората октава „до“, каква ще бъде разликата между първото и второто „до“. Първото „до“ е развито, второто не е развито. Туриш друга основа, пак „до, ре, ми, фа, сол, ла, си, до“, но то са две творения в две гами. Творите, те са две различни положения в

музиката. Онези, за които не разбират, има известни съответствия в трептенията.

Вие си показвате ръката. Тогава какво означава човешката ръка? Пръстите са предаватели, пет предаватели имате. А ъглите между пръстите, това са четири станции, чрез които възприемате. Това са станции, с които възприемате. Какво възприема човек от първата станция? Първата станция между палеца и показалеца има специфично значение. Между безимения и малкия пръст какво възприемате? Това са вашите търговски работи. В следната станция е изкуството, поезията, науката. Във втората станция е всичката наука в света. В третата станция са обществените работи, предвидливостта, отношенията между хората. В четвъртата станция възприемаме Божествените работи. Какви трябва да бъдат отношенията между Любовта, Мъдростта и Истината? Следователно, аз като гледам някого в ръката, веднага виждам с коя станция възприема. Някои хора вървят с разперен малък пръст на ръката, то е безергянин. Като свири казва: „Колко пари ще капнат?“ Защо единият си пръст държи отворен? Защото пари иска. Аз издавам една тайна, не трябва да ви говоря. Това са тайни, които не трябва да се изнасят. Тук вече се интересуват какво ще пишат заради него. Материална работа. Ще бъде ли някъде; ще пишат ли вестниците заради него. Междината между показалеца и средния, като даде концерт не се интересува колко пари ще му дадат, но се интересува вестниците какво ще пишат. Ако са писали нещо хубаво, държи отворено. Ако нищо хубаво не са писали, държи затворено. А ако са писали, върви и отворено държи тази междина. А някой държи отворено между показалеца и палеца. Във всеки момент в живота ние със своето движение издаваме някаква тайна в света. За нас са нещата скрити, но за невидимия свят са открити. Аз говоря за една наука, за онези напреднали същества, които виждат, които следят всяко наше движение и по движението, по словото казано,

изказано, те вече знаят. Като ходиш, ти си се навел надолу, ходиш с наведена глава, те имат едно мнение. Главата ти е наведена на едната и на другата страна, или държиш ръцете си свити, те имат мнение. Малките деца като се раждат, всички се раждат със свити пръсти. Казват, децата са будали; не са много будали. Едно дете като дойде в света, казва: „Ще го хвана", държи ръцете си свити. Майката отваря ръцете, пък като умре, отваря ръцете. Значи като се ражда, със свити ръце, а като умира изпуща всичко с отворени ръце. Казвам: Щом държиш свити ръцете си, ти се раждаш на земята. Щом напуснете земята, ще отвориш ръцете. Казвам: Свиването има смисъл дотолкоз, доколкото подразбира закона. Ти си свиеш ръката, казваш: „Искам да се родя", но щом се родиш, тогава искаш да отвориш ръката си. Искам да отворя, да цъфтя и да завържа. Тогава от целия свят да възприемам каквото Господ ми говори. От целият свят като приема, тогава ще предавам. Пръстите, това са предаватели. От всяка станция се предава нещо.

Мисълта у мен беше следната: Като ви говоря някой път, като че искам да ви обърна, вие всички сте царски синове, царски дъщери, царска кръв имате, много знаете, но същественото не знаете. Някои от вас, за пример знаете френски по-добре от мене. Едно време аз го знаех, забравил съм го, дълго време не съм го говорил. Някой говорят немски, едно време го знаех, сега съм го забравил. Някои италиански знаят повече, едно време и него знаех. От италиански една две думи са останали. Ако отворя книгата може да си го припомня. Като ви говоря вие казвате: „Това са обикновени работи". Защото моето желание е не да остарявате, не да остареем. Ами моето желание е да се подмладявате. Имам една задача. Снощи имахме тук една задача. Идва една слугиня, не иска да живее, не иска да слугува. Питам я аз: Колко ти плащат? Казва: „850 лева и храната". Ама казва: „Дотегна ми, не искам повече!" Ти казвам, какво мислиш? – „Искам тук да дойда,

да живея на Изгрева". Какво разбирам аз. Дъщерята иска да излезе из дома на баща си, но иска да се хване за врата на някой момък да я гледа. То не е разрешение на въпроса. На съвременните жени слабата страна е там, че жената иска да хване някой мъж да я гледа. То не е разрешение на въпроса. И мъжът и той иска да намери някоя жена да го гледа. Те трябва да се гледат, то е Божественото, но той никога не може да я храни. Мъжът не може да яде (вместо) своята жена, не може да мисли за своята жена, не може да ѝ даде здраве. Здравето, мисленето, храненето има неща, които ние сами трябва да направим. Сега ние чакаме да ни вдъхнови някой. Има неща, които ние сами трябва да направим. Тя казва: „Искам да служа на Господа." Казвам ѝ: Ти имаш хубаво място. Този евреин да го обърнеш. Покажи му един пример. Казва: „Не ме слушат". – Ще опиташ знанието си. И после като се отвори, започна да чете Добрата молитва, започна всичките песни, дига цяла гюрултия, ходи из Изгрева, вика, чете молитви, учеше нашите братя, всички я чуват. Дава едно представление. Чете си молитвата да ни покаже, че убеждение има. Чете Добрата молитва „Господи, Боже наш, Който си ни подарил живот и здраве..." и вика колкото може. Това е механическата страна. Тя се смущава, едно смущение има в нея. Казва: „Тук под лъжичката ми има нещо". Значи влязла в стълкновение с едно чувство. Има едно смущение между мозъчната и симпатичната нервна системи. Има едно вътрешно сблъскване. Та иска да излезе нещо от нея. Туй положение трябва да се промени. Мястото, дето живее да се промени, но къде ще иде. Кой я разбира? Някой път във всинца ви става. Някой път вие сте неразположени. Във всинца ви става неразположение, не искате да срещнете никого. Това са все същите състояния, докато се научим да се регулират Божествените енергии с енергиите на земята. В нея сега има едно желание. В нея има земни енергии, които са навлезли повече отколкото ѝ трябват, следователно са объркали слънчевият

възел. Тя иска да си скъса дрехата, да се освободи. Знаете колко е мъчно. Лесна работа е, но трябва да обърнеш туй течение на нейните чувства. Един брат ѝ казва: „Ти не правиш хубаво“. Тя не слуша. Казва: „При Учителя искам да живея“. Тя си има един учител, ни най-малко не мисли за мене. Тя си има учител, за който живее. Някой мисли, че тя е за нашия Учител. Ни най-малко не е за нас. Тя пет пари не дава. Тя си има учител за когото е готова да се пожертвува. За мене нито един косъм не е готова да даде. Тъй схващам работата, не ѝ намирам вина. Гледам, тук навсякъде се наредили и казват: „Учителят тъй каза“. Казвам: Не говорете в мое име лъжи! Някои казват „Учителят казва“ и доказват кога съм го казал. Колко души са ме питали: „Учителю, каза ли туй?“ – Не съм казал. Те казват, че ти си казал. Техният учител го е казал. Светът е пълен с учители. Наскоро едни правят един сеанс. Казват: „Учителя тъй казва“. Туй е безобразие. Не си играйте, не се подигравайте с Името Божие. Ако ще влезете в света, изучавайте духовете. Не си играйте. Никой, който е играл, не е прокопсал. Лъжата, каквато и да е, бяла или черна, дръжте я настрана. Не казвам да се освободите от тях, дръжте ги настрана. Не се самозаблуждавайте, защото и в учителите има тщеславие. Трябва да се пазите. Има учители, които искат хората да говорят заради тях. Аз казвам тъй: Защо ще говорят хората заради мене? Бог е направил света и светът принадлежи на Бога. За мене като човек, какво ще говорят хората? За мене хората ще говорят дотолкоз, доколкото аз изпълнявам Волята Божия. Христос казва: „Аз дойдох да изпълня Волята Божия.“ Казват: „Ние, Учителю, вярваме в тебе“. Писанието другояче казва. „Това е Живот вечен да повярвам в Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, когото Си изпратил.“ Тъй стои въпросът, а не да повярват в Исуса Христа. Не първо в Христа, а после да вярват в Бога. То не е живот, то не е учение. Във всинца ви да седи едно учение. Като кажеш нещо, направи го. Казва някой: „Аз ли съм, който

имам толкоз погрешки, и другите имат погрешки". За мене, като не зная, ние искаме да покажем, че знаем погрешките, и другите имат толкоз погрешки. За мене като не зная, ние искаме да покажем, че знаем погрешките, че другите не знаят, мене не ме интересува. Я ми кажете вие, които знаете френски, произнесете думите: „Парле ву франсе". Какво означава това? Сестра, как ще го произнесете? (*към сестра Маркова.*) Или: „Говорите ли български?" В Америка като идете, ще ви кажат: „Какво мислите за Америка", аз вече зная какво означава. Тия хора искат всеки един човек да мисли добре за тях. Какво мислиш за Америка? Тук, ако кажеш нещо против, ще си намериш беля на главата. Казвам тогава: Отлична страна е тази Америка. Много културен народ. Имат обхода. Те казват: „Прав си". Вие казвате: „Какво мислиш заради мене?" Само да кажа нещо противно.... Казвам: Отлично мнение имам за тебе. Така трябва. На един човек не да не му говоря истината. Всеки човек като го срещнете, научете се да намерите хубавата страна в неговия живот. То е мъчно. В живота има едно място най-опасно. Като срещнете някого, във вас се зароди желание, вие искате да се проявите. Вие като искате да се проявите ставате положителни. Пръстите ви, очите ви, ушите ви, всичко туй става положително. Ако нямате такива отрицателни хора, които да приемат, вие ще влезете в стълкновение с хората. Най-първо може ли да давате на всеки човек? Когато някой ви предава чрез първия пръст, вие приемате. Щом той престане да предава, вие със средният пръст предавате му нещо. Или, ако някой човек е музикален, чрез първата станция започваме да му предаваме за музика. Или, ако е религиозен, започваме да приемаме, а чрез палеца започваме да предаваме Божественото, то е предавателна станция. Туй е така лесно казано, но то е много мъчна работа. Има доста метода и в окултната наука как се предава. Да намериш де е палеца. В съзнанието има известни способности, трябва да видиш в мозъка, да

знаеш къде да барнеш. Сега опасността е, че вие сте дошли. Има някои лъжливи работи, от които трябва да се освободите. Казвам: Трябва да се освободите. Тъй само, ако искаме да изкараме някой да пее, аз не искам да го изкараме, понеже няма да може да пее. Другите ще се смеят. Способен е, ще се урони неговия престиж. Ако извадим някого, може да се препоръча. Но, ако изкараш някого, който нищо не разбира, ще изложиш човека. Човек и себе си може да изложи. Аз не искам да се излагаме. Вие не се излагайте. – „Аз вярвам“. В какво седи твоята вяра? Ти не може да имаш вяра, докато няма светлина вътре в твоя мозък, защото надеждата е свързана със симпатичната нервна система. Ти не може да имаш надежда, докато твоята симпатична нервна система не функционира правилно. Ти не може да имаш вяра, ако твоят мозък не функционира правилно. А вярата зависи от онова здравословно състояние на твоя мозък, на способностите и чувствата, които имаш, как ще се развиват тия енергии, които имаш. Обикновената вяра върви към необикновената. Има една обикновена вяра. От обикновената вяра към необикновената. Не че искам да ви кажа, че нямате вяра. Учениците Христови казват: „Придай ни вяра.“ Има една вяра, която е потребна, за разрешаване на днешната мъчнотия, която имате. Днес ви трябва една вяра, да разрешите мъчнотиите. Имате важни въпроси да разрешавате. Да допуснем, че има да давате 100 лева някому. Този човек е толкоз взискателен, точен, на време иска да му дадете. Първият начин е да дадете парите, 100-те лева точно на време. Но да допуснем, че вие 100 лева нямате, 50 лева имате, 50 лева няма откъде да вземете, не ви достигат. На този човек какво трябва да кажете? Да се съгласите да ви чака. Как трябва да му кажете? Не като му кажеш още първата дума той да ти каже: „Не, ти трябва да ми платиш парите“. Представете си, че е един човек вън от света, вие понякога мислите, че са от братството. Истинското братство е горе. Де е станцията на братството? Станцията на

Всемирното Бяло Братство е между палеца и показалеца. От тая станция ще възприемеш, каквото говорят от братството. Аз като гледам някой проповедник да говори за Бога, ако е отворена мeждина между палеца и показалеца, той приема и предава. Когато те грее слънцето е едно нещо, пък когато те греят тия лампи е друго нещо. Сега, туй, което ви говоря не искам да влиза в стълкновение с това, което имате. Туй, което имате, ни най-малко не искам да наруша. Вашите чувства, това, в което вярвате, това, което сте придобили досега е на място. Но, туй, което днес трябва да придобиете, трябва да слушате. От онова, което имате, ще вземете нещо ново. Новото, което иде днес, целият ден, ако сте разположени ще възприемете между палеца и показалеца. Онова, което имате да учите няма да го учите от мен, но през целият ден, докато грее слънцето до другия ден, вие ще възприемате. Така този ден ще се оформи, колкото сте възприемали. Аз виждам много работи, като се връщам назад, колко дни не са използвани както трябва да се използуват. Виждам, че този ден можеше да се използува по друг начин. Има дни, когато по музика човек може да научи. Има дни, когато човек по поезия може да научи. Времето като мине, не се връща. Хората всичко туй пропускат заради нищо и никакво. Казвам: Днес вие може за някои малки работи да пропуснете нови. Казвам: Днес Бог е определил за всекиго едного от вас да се даде нещо, откато изгрее слънцето, докато залезе. Дали вашето съзнание ще бъде будно да го приемете? Ако съзнанието не е будно, ще получите нещо, което няма да е туй. Пак ще приемете нещо, но може би друг ще вземе вашето благо, и той ще ви даде в замяна нещо друго. Мене наскоро ми донесоха един кварцов камък, един кристал; аз намерих нещо в него, което не са виждали. Аз като го взех, харесах го. Видях едно човешко сърце с всичките краски в кристала. Ако този кристал се постави в известно положение, вижда се човешкото сърце, като че някой художник го е нарисувал, но само

като го туриш в известно положение. Казвам: Ценно е, защото сърцето, което е нарисувано с цветни бои, нарисувано е с 4 краски. Казвам: Доста хубав кристал. Онази, която ми го даде, не ѝ казвам какво виждам. Казвам ѝ: Може да го вземете. Не, Учителю! Казвам: Благодаря, но не ѝ казвам какво виждам. Тя и 100 години да го държи, няма да види това сърце.

Аз не искам да ви направя религиозни фанатици (със) знанието, което имате. Искам само да ви предупредя, за да се не спъвате, понеже в пътя човек като тръгне, има много спъване. Понеже като нямате достатъчно светлина, на много места ще се спъвате.

Питам сега: С каква дума да започнем? Дайте си мнението с каква дума да започнем. Вие ще кажете една дума, голяма дума, която съответства на днешния ден. Казвате: „В сряда не се сяда. Понеделник – поседелник, вторник – повторник, сряда – не се сяда, четвъртък – несвъртък, петък – не се работи, а събота – на баня“. В неделя, ако сте хора, ще идете да работите. Сряда е ден за работа, понеже не се седи, на работа. Сега на думата „сряда“ какво съответства? Съответства работа, съответства учение. Има много думи, които показват нещо. Ако вземем първата дума, „работа“ или „учение.“ Ха да изпеем сега думата „учение“ или „работа.“ Как ще я изпеем? Зависи как ще я започнем, какъв израз ще дадем музикално. Може да започнем отдолу или от високите регистри да започнем от сопрано или от тенор, или от алт. Тенорът е големият син, алтът е дъщерята, басът е бащата, а сопранът е майката. Тенорът е големият син, алтът е сестрата. Тенорът държи (връзка) с майка си, алтът, с баща си. Бащата може да дойде до алта. Майката може да слезе до тенора. Тенорът е границата на майката. Бащата и майката се срещат, две граници има. Бащата като дойде, види майката, дохожда до границата на алта. Майката като иска да слезе до баса, дохожда до границата на тенора. Ако пееш алт, с баща си се разговаряш, ако

пееш тенор, с майка си се разговаряш. Тогава къде е границата на тенора, или къде е границата на алта? Да оставим сега тия работи, те са подробности. Бащата сега започва: „Учение, синко“, ха сега. Майката горе на дъщеря си ще каже: „Учение, дъще“. (*Учителят пее и всички пеем: „Учение дъще*“.) Докато дойде топлина под лъжичката. Учение трябва в днешния ден. Тогава всички в душата си трябва да кажем: „Господи, благодарим ти днес за светлината, която днес си ни дал и ни даваш“. Всеки един да каже: „Благодаря ти за светлината, която си ни дал и ни даваш“. През целия ден ще бъдете с Господа. Той дава, вие не възприемате. Желая ви да бъдете станция и постоянно предаването между вас и Господа да бъде правилно. По този начин човек се подмладява, по човешки може да остарява. Божественото подмладява. Желая с Божественото всички да се подмладите. Човешкото скъсява. То ви състарява и то е потребно, без човешкото не може. Аз не казвам, че човешкото е лошо, то е цената на нещата. Щом дойде човешкото, трябва да знаеш конкретната ценност на нещата. Пък Божественото това са всички възможности, при които възприемаш тази ценност. (*Всички пеем „Учение*“.)

Мото:
Христос е човекът на изобилната сила,
Христос е човекът на изобилната вяра,
Христос е човекът на изобилната любов.

10 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 8 декември 1937 г., сряда, 5 ч. с. София – Изгрев.

ДОБРИЯТ БРАТ И ДОБРИЯТ БАЩА

Отче наш.

Тема: „Ползата от краката“.

Почистване. Известна ви е думата „почистване.“ Дойде Великден, трябва да се почисти. Почистването е един сложен процес, явява се в културата на хората отпосле. Първоначално децата не знаят да се почистват, нямат съзнание. И може да кажем, че хората са немарливи. Някои хора не знаят да се почистват. Много от нещастията на хората зависят от непочистването. Човек трябва да знае как да се чисти на физическото поле. Съвременните хора започват от физическия свят, след туй духовният свят – почистване на сърцето, и после Божественият. Сърцето на човека още не е почистено. Казват: „Човешкото сърце е нечисто“, турят на тази нечистота разни имена. Ние искаме да гледаме обективно. Малките работи произвеждат някой път големи страдания. Човек сам може да си навлече известни страдания от своето незнание. И знанието иде чрез страданията. Казвам: Най-първо човек трябва да мисли, да си зададе въпроса: Защо е дошъл на земята? Това не е лесен въпрос. Но ако се запиташ защо си дошъл в училището, какъв отговор ще си дадеш. Може да си зададете въпроса, дали като един прост посетител сте влезли в училището, да видите и да излезете вън, може да си дошъл да се учиш. Някои хора са дошли на земята като зрители, минават и заминават. Посетители са само. Някои минават като ученици, остават тук на земята да се учат. Човек трябва да се учи. Сега другият въпрос се повдига: „На какво трябва да се учи?“ Първото нещо: В природата отгде започва човек? Той е започнал с движението да се учи. Най-първото изкуство на което се е научил, то е било яденето. Понеже бил

заставен да се храни, той е трябвало да търси храна, да намери подходяща храна за себе си, някъде да я намери. По-голямата част от мъчнотиите на света произхождат от яденето. Сега вие се спирате по някой път и казвате: „Защо е така?“ Имате един четириъгълник. Задавате си въпроса: Защо е така, не може ли другояче да го направите? Четириъгълника как ще го начертаеш? Някои питат защо така е начертан. Че как да се начертае? Четириъгълникът се нарича фигура, която е ограничена от четири страни. Може да бъде този четириъгълник правилен, може да бъде и неправилен. Ако е правилен как го наричате вие? – Квадрат, или правоъгълник. Правоъгълник е, ако двете страни са по-дълги, а пък квадрат е, когато страните му са равни. В геометрията има причини. Кога две страни са равни? За пример, в този правоъгълник двете страни са равни, но ти нямаш навсякъде условия да се изявиш.

Сега, вие трябва да се освободите от известни възгледи. Но да се освободите. Ето какво разбирам под думата „да се освободите“: Някои предмети ние ги туряме толкоз близо до очите си, че не можем да видим другите предмети. Следователно, в природата се изисква всеки предмет, който изучаваме, да го държим от очите си така, за да виждаме другите работи. Ти, ако държиш един предмет близо до очите, ще пропуснеш много други предмети, които трябваше да видиш. Има много предмети, които ги обичаме. Някои работи не ги обичаме. Тези работи, които ги обичаме, ние сме се запознали с тях. Те са станали предметно учение. Има някои неща в света, които не виждаме. Лицето си, което обичаш толкоз, не го виждаш. Има в човека някои работи, които той не вижда. За пример, той не вижда лицето си. Ти трябва да си направиш едно огледало, за да видиш лицето си. За пример, ти не виждаш веждите си. По някой път само върха на носа си можеш да видиш. По някой път не виждаш и устните си, не виждаш и езика си, ако (се) изплезиш, ще го видиш, но

формата не виждаш. Ушите си не виждаш също. Трябва да дойде някой да ти покаже какви са ушите ти. Ама той си има известен идеал в себе си. Той мисли, че неговите уши са много правилни и си въобразява. Ако някой му каже, че неговите уши не са така хубави, той ще се докачи. И трябва дълго време да го убеждаваш, да му показваш в какво седи едно правилно ухо. Много правилно трябва да бъде ухото. Всичко онова, което природата прави е правилно. Та казвам: Процесът на носа не е завършен още; процесът на устата не е завършен; процесът на ушите не е завършен. Всичко това в човека не е завършено. Тъй както е, сегашното тяло не е завършено. Казват: „Бог направи човека". Първият човек е направен, но сегашните хора са копия на първия човек. Онези, които са ги рисували, които са ги правили, не са ги направили така. Има много неща, които са пропуснати. Вие не знаете колко косми имат вашите вежди. Не сте се заинтересували от веждите си. Трябва да знаете колко косми има на веждите. Даже онези, които имат мустаки, не знаят колко косми има на мустаците. Казвате: „Маловажна работа е". Не е маловажна, много важна работа е. Даже не знаете колко косми има на вашите клепачи. Един от еврейските философи, който казва, че човек за да стане добър, той не трябва да гледа земята, ами все нагоре към небето трябвало да гледа. Така проповядвал един философ, че нагоре трябвало да се гледа. Но се случило с неговите последователи, който следвал неговия път, че като гледал все нагоре, често влизал в някоя дупка. Дошъл друг и казвал, че наполовина нагоре да се гледа и наполовина надолу да се гледа. Но и там имало противоречие. Вечерно време, ако ходиш, все ще хлътнеш някъде. Денем, ако ходиш, няма да хлътнеш, но вечерно време, ако ходиш все ще хлътнеш. Погрешките в живота са хлътване. Всяка една погрешка е направена в тъмнина. Погрешките всякога се правят в тъмнина. Там, гдето има светлина в човешкото съзнание, погрешка не може да стане. За пример – вие вземете, никога едно

дете няма да си позволи в присъствието на много хора да си вземе захар, но ако няма никой край него, в тъмнината бръква там и каквото вземе, го туря в джоба си. Сега по някой път мислите, че имате право в света да правите каквото искате. Не е така, защото хората едни други се ограничават. При това не само, че има хора на земята, но има хора невидими, наричаме ги духове. По някой път и те се интересуват и ти като правиш някои работи, те те гледат. В науката трябва да се знае; да кажем вие както седите, зависи как седите, и какво е вашето направление. Две неща трябва да знаете: вие трябва да имате правилно отношение към центъра на земята и към центъра на слънцето. Дотогава, докато имате правилно отношение към земята, към този център, защото се предполага, че земята не е мъртва, тя е жива. Цялата земя си има своя душа, та ако не държите туй положение отвесно към центъра на земята, често става падане. Човек може да падне, да си изкълчи крака, да си пукне главата. Но ако не знаеш как да се държиш към земята, ще си създадеш много неприятности. Трябва да знаеш как да си държиш главата и към центъра на слънцето. Ония добрите хора са умните хора, които знаят това. Главата трябва да държиш правилно към центъра на слънцето, а пък краката ти да са правилни към центъра на земята. Щом се случи някоя неприятност, може да произтича по две причини: или краката не са правилно поставени към центъра на земята, или главата не е правилна към центъра на слънцето. Ако наблюдавате, ще забележите причините и последствията. Ако се наблюдава човешкото чело, долната част при веждите има особена област, която се занимава само с последствията на нещата. Нещата се наблюдават къде са турени, без да знаем вътрешната връзка. Ако разгледаме горната част на челото, тя се занимава с причините, където се крият далечните причини. На някои неща търсим къде е причината. За пример, ако някоя река се е отбила от своето корито, трябва да има някоя причина. Ако някой

извор е пресъхнал, трябва да има някоя причина. Преди години там в Меричлери, едно земетресение имаше, един извор изгуби си водата. Някакво разместване стана на пластовете и водата изгуби своята посока. Ред години търсиха водата и казват, че са я намерили.

После, при сегашното положение в света, трябва да учите. Духовните хора, религиозните хора, са поставени в един свят в много неблагоприятни условия. Да кажем, искаш да служиш на Бога, не знаеш как да Му служиш. Най-първо, как са се учили хората? Те са принасяли жертва. Едно агне ще заколят за Бога, жертвоприношение са правили. Виждам: От туй служение на Бога, произтича едно престъпление. Един донесъл земеделските си произведения, жито донесъл в жертва, а другият заклал едно агне. Вторият брат, като видял, че неговата жертва не е приета от Бога, обидил се и намислил да убие брата си. Казва: „Ако брат ми пренесе едно агне в жертва и му е приета, аз ако принеса брата си в жертва, ще бъде по-добре". Направил тоя извод, че ако пренесе брата си на Бога, ще му бъде благоприятна. Вие сега седите и имате един език. Учениците от окултната школа трябва да имат огледало, да извадят езика си и да се оглеждат. Тези, които са търпеливи, езикът им има особена форма. Тези, които са устати, езикът пак се различава. Тези, които са търпеливи, езикът им се различава. Тези, които обичат да икономисват истината езикът им се различава. Тези, които са честни и справедливи, езикът се различава. Вие мислите, че езикът е еднакъв у всички. Езикът означава какъв е човекът. И низшите животни казват: „Погледни езика и ме познай". Затова като срещнете някоя змия тя извади езика си. Казва: „Виж езика ми". Хората, които са видели изплезването на езика, казват, че е отровна. Змията, като изплезва езика, не е опасна, но ако настъпиш опашката ѝ, тогава. Кой от вас е възпитал езика си? Искаш да говориш, да кажеш нещо, не знаеш как да го кажеш, не знаеш какви ще бъдат последствията от

една дума. Казваш: „Аз имам свобода да говоря“. Не, човек няма право да говори, понеже, като изкажеш една дума ти създаваш вече нещо. А ти нямаш право да създаваш. Тази дума вече има право на гражданство, ти си отговорен заради нея. Един грънчар няма право да прави каквито стомни иска. Той трябва да прави такива стомни, които са полезни. Ако направи стомните не такива, каквито хората искат, те няма да ги купят. Какво произтича от казаните думи? Една дума някой ти каже и десет години ти не можеш да я забравиш. Тогава не трябва ли човек да бъде внимателен?

Фиг. 1

Ако изучавате геометрията, по някой път помръднеш устата си, и цял въпрос става. Като наблюдаваш хората в едно общество, само като изкривиш устата си, направиш една гримаса, веднага цял един въпрос става. Ако тази линия на устните изкривиш, ако и другата линия изкривиш, тогава ще стане съвсем друго. (**Фиг. 1**) Значи от изкривяването на устата се образува буквата „к“. Тогава „к“ го изправяме. Кой е онзи, който си изкривява устата? Който си криви устата надолу, кой е той? Кой си ти? Аз съм човекът, който си криви устата на Бога. Следователно, всичките хора, които си кривят устата на Бога, ги наричат грешници. Ами които си кривят устата нагоре? (**Фиг. 2**)

Фиг. 2

Образува се буквата „ж“. „Ж“-то го туряме на живот. Този, който си криви устата наляво и надясно, той живее. Но где е опасността на кривенето. Думата „кривене“ значи „несъзнателно“. Има причини защо човек ще си криви устата надолу. Усеща някакво бреме, изкриви устата надолу. Наблюдавайте растенията, когато някое растение е при неблагоприятно място, не може да си пусне корените, каменисто е мястото, клонищата не отиват нагоре, но се навеждат надолу към корените, като че искат да отидат надолу да помогнат. Казва: „Изкривило си клонищата“. Изкривило се, понеже движението надолу е неблагоприятно. Та казвам: Ако вашият език е помръднал, коя е причината? В почвата отдолу има нещо. Съвременната наука е разрешила този въпрос. Един човек, който не разбира причините на нещата има известно недоразвито чело и вследствие на това той не мисли надалече. Той мисли само за сега, много близо. В духовния живот се изисква след 100, след 200, след 300 години трябва да знаеш какви последствия ще има живота ти. Ако днес, за днес само знаеш, защото днешния живот е обоснован на стария от миналите години, днешния живот трябва да знаеш и за бъдеще как трябва да живееш.

Сега всичките хора имат известна прическа. Стане сутрин някой, не си чеше косите. Трябва да бъдем внимателни. Все таки трябва да бутнеш косите си, понеже всеки косъм съставя един лист на една книга. Ти бутнеш листа, тури ръката, прекарай ръцете на главата, за да научиш нещо. Ти като туриш ръцете така, за да мине мисълта в ръцете, какво трябва да правиш? Хваща се човек за главата, защо? Да знае какво да направи. Някой път има много движения. Седи някой човек и си дига показалеца до челото. Този човек туря си показалеца на челото. Кое го кара, какво трябва да направи? След като седи дълго, мисълта минава в пръста и той взема едно решение какво трябва да направи. Казваш: „Няма нищо като си тури пръста“. Който казва така, не разбира. Тези неща могат да бъдат и случайни, но ако нещата се

повтарят веднъж, дваж, триж, ще видиш закона. Казва: „Човек не трябва да се бута“. Къде трябва да си държи ръцете? Онези оратори, които говорят, най-голямата мъчнотия намират, като излязат да говорят, не знаят къде да си турят ръцете. Отзад, ако ги турят не е хубаво, отпред ако ги турят, не е хубаво. Отстрани като ги турят, не е хубаво. Като започнат да говорят, движат си ръцете. Дотогава, докато твоите ръце не почнат да се движат, ти мязаш на мъртъв човек. Кое е най-хубавото положение? Най-хубавото положение е да оставиш ръцете си да увиснат. Не се безпокой. Като се събуди твоята мисъл, ръцете започват да се движат. Трябва да бъдеш много внимателен как да си мърдаш ръцете. В турско време, турците като не постъпваха добре, държаха си ръцете отзад, или в джобовете, или ще си турят ръцете отзад. Българите го мислеха това чорбаджилък, но това не е никакъв чорбаджилък. Много глупава работа е. Ти мязаш на някой затворник, когото хванат стражари, вържат го и му турят ръцете отзад. Ръцете не трябва да бъдат отподире. Като туриш ръцете отзад, не е хубаво. У турците имаш лоша черта. Обичаха да ядат и пият. Като дойде някой служащ у някой българин, веднага трябва да заколят кокошка или агне, после някой от турците имаше неправоверни – ракия ще искат, вино. Мохамедовият закон не позволяваше да пият. Но вечерно време като дойдат, ще пият, ще похапнат. Ние се смеем на тогавашните турци, но сега и ние не знаем какво да ядем. Ако един ден всички наши учени хора трябва да се заемат, децата отначало трябва да се хранят с много добра храна. За да може детето добре да се храни, майката трябва да има отлична мисъл, чувство и постъпка. Ако майката не мисли добре, ако майката не чувствува добре и не постъпва добре, образува се една нечиста храна вътре в нейните гърди. Това дете още в началото майката го отравя със своите мисли и чувства. Тя отравя детето, без тя да иска. В семейството, децата дето са родени, бащата не знае, той ще се скара с

майката и при всяко каране се образува отрова. Тази лошата дума образува отрова. Всяко подозрение образува отрова. Във всички отрицателни мисли се образуват отрови. Най-първо трябва да се научим да мислим правилно, за да се освободим от съвременните отрови.

Тогава ние казваме, че трябва да живеем по любов. Но по любов може да живее само онзи (който обича Бога), на Божията любов човек трябва да се учи. Каквото му казва Господ вътре, да го прави. Че от вас кой оценява. Знаете ли какво значи да оценявате. Че никога не трябва да пресилваш ръката си от някаква работа. На ръката ще даваш работа, няма да я пресилваш много да работиш. Много желания да имаш, да забогатееш, или много да ходиш, да умориш краката си. Или много гледаш да умориш очите си. Трябва да бъдеш много умен човек във всичко. Сега казвате: „Защо ми дойде това до главата?" – Защото не знаеш как да ходиш. – „Защо ми дойде това до главата?" – Защото не знаеш как да употребяваш ръцете си. – „Защо ми дойде това до главата?" – Защото не знаеш как да гледаш. – „Защо ми дойде това до главата?" – Защото не знаеш как да слушаш. – „Защо ми дойде това до главата?" – Защото не знаеш как да помирисваш нещата. – „Защо ми дойде това до главата?" – Защото не знаеш как да ядеш. Ядеш много бързо. В бързото ядене не сдъвкваш храната си добре, на две, на три я сдъвчеш и я гълташ. Задавиш се. Ти не бързай. Като седнеш да ядеш остави всичките грижи навън. Не мисли нищо, мисли само за яденето. Ще благодариш на Бога, че ти е дал половин час на разположение, да бъдеш разположен. Ти седиш, ядеш бързо и после имаш някакъв смут. Казваш: „Защо не ми вървят добре работите?" – Защото много бързо ядеш. После не само бързането, но гледам някой като приготовлява храната, бърза. Всички ние все бързаме. Никакво кавардисване. Не бързай. Казва: „Пощо – защо да се опече хляба?" Когато ще печеш хляб, опечи го на свят. Да не е

прегорен. Прегарянето нищо не носи. Хубаво изпечен хляб, хубаво сготвено ядене. Най-първо ще туриш казана. Като заври ще направите много слаб огън. Няма да го туряте да ври на силен огън. Докато заври, огънят може да е силен, но като заври много слаб да е огънят, нека полекичка да ври за един час и половина да ври. Ти като го туриш на силния огън, като го бъркаш, тия полезните хранителни вещества отиват във въздуха.

Сега идваме до духовното на чувствата. Не вардаляйте едно чувство в себе си. Ако го вардаляш, нищо няма да излезе. Остави едно чувство да расте тъй, както то разбира. Но дай на едно свое чувство ония условия, при които то може да се прояви. Умният човек казва: „Да заповядвам на своите чувства“. Не е въпрос да заповядваш. „Заповед“ значи да мислиш. Ти не може да заповядваш, докато не мислиш. Ти трябва да си мислил, да си начертал, тогава да разправяш на хората. Тогава в дадения случай ти създаваш една основа, върху която е поставена тази хоризонталната линия. (**Фиг. 3**)

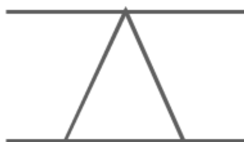

Фиг. 3

Триъгълникът е поставен отдолу. Показва, че човешкият ум, човешкото сърце и човешката воля действуват едновременно. Сега умът си има свои линии, и сърцето си има свои линии, и волята има свои линии. Та казвам: При възпитанието казваме да вярваме. Вярата си има свои линии. Онзи човек на любовта се отличава с едно качество. Онзи човек, който те обича, той когато се приближи има свещен трепет. Той ще те побутне малко, много нежно. Онзи, който не те обича, ще те хване, ще те раздруса. Щом раздрусваш своята мисъл, ти не я обичаш. Най-първо човек трябва да обича своята

мисъл. Ако ти вземеш една хапка хляб и вложиш в нея туй нежното чувство. Имаш едно ядене, което индусите употребяват. Хората ядат без да мислят и вследствие на това идват много болести. Вземеш една хапка хляб, помисли малко откъде е дошла. Тази хапка хляб е дошла от слънцето. Колко хиляди разумни същества са работили за туй, което тебе ти е необходимо в този живот. Ако ти не го оценяваш! Значи, ако ти дадат една затворена кесия и ако ти не знаеш къде са устата да я отвориш, къде е свързана, ти не може да я използуваш. Значи тази храна, която възприемаме, трябва да я използуваме. Съдържанието на живота е вложено в клетките. Ако имаме любов към храната, тия живите клетки ще се отворят и онова, което Бог е вложил ще го възприемем и тогава ще бъдем разположени. Един човек, ако постоянно яде, (ще бъде неразположен). Веднъж, ако ядеш на ден съзнателно, ти щеше да бъдеш разположен целия ден. Сега ние ядем и казваме: „Не е хубаво яденето". Мъжът дойде, жената има всичкото желание да сготви хубаво, той не оценява труда на своята другарка. Казва: „Храната не струва". Питам: При това положение в живота може да има гостилничар, и може гостилничаря да не ти услужи. Сготвил каквото да е, отгоре ще тури червен пипер, маслото не е хубаво, той го сготви така само да залъже, да се образува хубава форма. Но трябва да вземем хубав пример от природата. Когато природата създава ябълка, круша, слива, череша, един плод за ядене, тя го сготвя много хубаво. Всички неща, които природата сготвя, са много добри. Тогава има някои неща, които са сладки, някои плодове са горчиви. Вие сега се заловите, де да намерите тая храна? Често на мене ми носят някои храни, които аз десет години не искам да видя. Някой път донесли една баница, хубава отгоре, хубаво разточена със сирене, но брашното развалено. Сиренето и то не е (прясно), а пък и маслото не е хубаво, и направили баница. Ако аз не ям от това разваленото нещо, те се докачат. Оставете такава баница с развалено

сирене. Вие трябва да знаете дали тази овца е била здрава. Той десет пъти псувал докато направил това сирене, онзи, който млял брашното псувал, който правил маслото, псувал и казват: „Отлична баница“. Напсуваните работи не са хубави. С любов да е работена. Аз бих желал ето каква баница: Ти ще садиш сам житото на нивата и ще пееш. Като го сееш – ще пееш. Като расте – пак ще пееш. Като жънеш – пак ще пееш. И като го вършееш, и като го свариш, пак ще пееш. Ще имаш една овца, от която ще доиш млякото и ще пееш. Като го издоиш, ще потупаш овцата. Казвате: „На Учителя ще направя една баница“. Такава баница направете, и ще ви кажа, че е отлична. Но кой от вас е направил такава баница? Всички искате да ми угодите с много хубава баница. На туй съм неверник. Какво правя тогава? Имам една котка и като ми донесат баница дам на нея, но и тя не яде. Някога яде, но някога не яде. Казвам: Ако моята котка не яде баницата, как аз ще я ям. Същият закон е и за вас. Не яжте нещо нечисто. По-добре да е гладен човек, отколкото да е нечисто. Ако вземеш нечисто, после трябва да се чистиш, да се чистиш. После, ти седиш и се безпокоиш, че не си ял. Не се безпокой. Бог, Който създаде света, Той като си гладен ще помисли. Бог създаде в тебе един подтик – яденето. Гладът е един подтик на любовта. В тебе се събужда съзнание, че туй, което ти даде Бог, да го оцениш. Тогава някой дойде, донесе ти три ябълки, донесе ти прясна българска пита. Ти като погледнеш казваш: „Тази ябълка да беше кюфтета или малко пълнени пиперки с ориз, че малко масълце да има. Три ябълки – какво прави човек с тях?“ То е човешко разсъждение. Ако тия ябълки ти ги ядеш, в дадения случай, от тях и от хляба ти ще придобиеш по-голяма полза, отколкото от пълнените чушки с ориза. Никога не гответе, когато сте болни. Не пипай хляб, когато си болен. Дойде някой неразположен, трескав, ще дойде ще ти донесе ябълки. Когато си болен, никога нищо не носи. Когато си здрав, тогава носи. Колцина

от вас спазват тия правила. Не пипайте хляб, когато сте болен. Новата наука, най-първо, започва от яденето. Малкото, което имаме трябва да бъде чисто. Чистота трябва да се внесе навсякъде. Вода имате, пиеш вода, гледаш прашинка. Измий чашата хубаво, гледай никакъв прах да няма. Ако ще пиеш, най-хубавата вода пий. Ако пиеш нечиста ще видиш, че след 10-20 години ще започне да те боли, ту левия крак, ту десния, ту плешката, ту главоболие ще имаш. Всичките нечистотии влезли в човешкото тяло. Мъчно се лекува тялото. Сега мъчнотията е там, че вие ще се уплашите. Не да се плаши човек. Не е въпрос за плашенето. Човешката душа е толкова чувствителна, че ако оставим тя да ни ръководи, да ни храни, тя ще ни подскаже именно с какво трябва да се храним. Всеки човек трябва да яде това, което обича. Никога не яж нещо, което не обичаш. Хубавото ядене е онова, което обичаш, не онова, което хората хвалят. Яж само това, което обичаш, което не обичаш, никога не яж. Едно от хигиеничните правила е това. Пий само това, което обичаш, не което си привикнал. Някой път вкусът може да те излъже. Яж това, което обичаш, пий това, което обичаш. Ако вие така турите в любовта, тя ще ви ръководи. Тогава ще си създадем едно тяло. Нашият живот на друга основа ще го градим. Казвате: „Да живеем добре“. Че как ще живеем добре. Къщата не е направена както трябва, прозорците не са добри, светлината не е достатъчна, доста нечиста е храната, не е чиста водата, пък и дрехите не са хубави. Ти си толкова беден, че от някой умрял човек, твой чичо или стрина умрели, ти дават дрехите на умрелия да носиш. Дрехите на умрял човек ще носиш, че тогава ще прокопсаш. Казваш: „На светия“. Но светите не са умрели. Ако носиш дрехата на светия, друг въпрос е, но ако носиш на съвременен човек, друг въпрос е. От каквато болест е умрял, и ти ще умреш от същата болест. Ако един съвременен шивач има проказа, или е заразен със сифилис и ако той ти ушие дрехи, той ще ти предаде сифилиса чрез шиенето. Какво ще

се ползуваш? Какъвто и да е шивачът, болен от сифилис, да не бута дрехата. Ако я бута, ще ти даде болестта. Той има сифилис и ще ти прави хляб. Здрави трябва да бъдат хората. За хлебари трябва здрави хора. Никакви нечистотии, никакви болести не трябва да има. Най-здравите хора трябва да бъдат хлебарите, дрехарите трябва да бъдат здрави. Сега, понеже няма контрол, ние ще контролираме. Тогава от невидимия свят има правило. Като минаваш покрай дрехаря, казва ти нещо: „Тук недей минава". Като минеш покрай друг: „И тук не влизай". Дето ти кажат: „Влез", там влез. Идеш при някой хлебар. Казва ти: „Тук недей". Но дето ти каже: „Влез", влез там. Или искаш да отидеш при някой гостилничар. Казва ти: „Тук не може". Идеш при друг – и тук не може. Ти казваш: „Нямам време". Ако нямаш време, ще страда главата ти. Като дойдеш до друг, казва ти: „Влез тук да се наядеш". Само тъй ти казва. Казвам: Каквото ти казва, прави. Искаш някой път да говориш. Казва ти: „Ти няма да говориш". Идеш на друго място – няма да говориш. Идваш на трето място – казва ти: „Говори сега". Ако си търговец, продавач, казва: „Тук не продавай, там не продавай, но еди-къде си продай". Вие казвате: „Че къде ще му иде краят?" – Никъде няма да иде, но работа ще се свърши. Ние не търсим края на нещата. Някой казва: „Какъв е края на нещата?" – Краят на нещата – ще умреш. Като се родиш е началото, а като умреш е краят. – „Какъв е краят?" – Краят е смъртта. – „Като умреш къде ще идеш?" – Ти като умреш, всичко се свършва. Нещата трябва да имат начало, краят не търси. Двама души се бият, казваш: „Какъв ще бъде краят?" – Краят ще бъде с пукнати глави. Ще дойдат стражари наоколо, ще ходят в болницата, ще дойдат и двамата, които са били с превързани глави. Какъв е краят с пукнатите глави? Никакъв край не е това. Но защо ще търсите края? Иди посей житото на нивата и кажи: „Господ да го благослови". Вложи една хубава мисъл в ума си. Казваш: „Какво трябва да правя?" – Вложи една хубава мисъл в ума си. Кажи така:

„Мисълта спасява“. Кажи: „Господ да благослови тази мисъл, да остави едно хубаво чувство“. Кажи: „Господ да благослови това чувство в мен“. Направиш хубава постъпка. Всяка постъпка да се благослови. Защото, ако ти се помолиш заради нея, тя няма да принесе полза. Ако принесе полза, след време тя ще се върне при тебе. Казвам: Всички сте свикнали да търсите лесния път. Не лесния път. Аз ви казвам определено. Нека да е мъчният път, но да е път, по който да няма кал, да няма прах по пътя. Кал и прах да няма по пътя където вървиш. Защото всички спънки в живота са в един път дето има прах, дето има кал. Калта е, която спъва човека. Прахът е, който спъва човека. Пътят трябва да има постижение. Когато човек тръгне по пътя, той трябва да бъде ръководен от някого. Кой е онзи, който ръководи? Дето отиваш, подбудителната причина да бъде Любовта. Обичаш някой, искаш да идеш на гости. Но онзи, който ще те заведе до мястото, то е ръководството, то е Божията Мъдрост. Тя ще те придружава. Ако идеш при някои хора и Божията Мъдрост не е с тебе, нищо не се постига. Този път не е правилен път. Аз искам сега да зная: допуснете, че аз съм свършил по дрехарство в Париж, имам високо мнение, с диплом съм, учил съм изкуство, как ще зная дали съм добър майстор или не? – От опит, ще скроя първата дреха, ще гледам дали хората са доволни. Казват: „Много сме доволни, много е добра, много е хубава дрехата. Такава дреха досега никой не ни е ушил“. Но аз не се заблуждавам. Дойде втори, скроя друга дреха. Той казва същото. Девет души дойдат да ме хвалят. Дойде десетият казва: „Не са хубави дрехите“. Понеже девет души са ме похвалили, аз искам да го убедя, че рамото му е криво, че гърбът му е крив. Не, не, поправи погрешката. Ще видиш, къде е погрешката и ще кажеш: Ще я поправя. Ще му кажеш: „Ще ме извиниш, къде е погрешката?“Поправи погрешката. Не е крив човекът, не е криво рамото, не е крив гърбът. Пък ако е крив гърбът, направи дреха според

кривия му гръб. Ако бедрата му са широки, направи една дреха съобразно неговите бедра. Ако рамената са широки, направи дреха съобразно неговите рамена, не според модата, но според неговото тяло.

Казвам: Когато влезете в един дом не искайте да вложите вашите правила както живеете, но веднага се приспособете. Като влезете в дома, подчинете се на закона на дома, докато седите в този дом. Каквито правила имат, имайте ги и вие. Пък ако не искате така, не се спирайте. Щом се спрете в един дом, зачитайте правилата, които те имат. Например, за яденето, за всичко друго не си туряйте вашето мнение. Всичката погрешка е, че като дойде някой казва: „Аз това не ям, онова не ям". Трябва наново да му готвите. Сварят ти леща, яж, нищо повече. Сварят ти боб, яж, нищо повече; сварят ти ошав, яж. Ако не искаш да ядеш не се спирай в тази къща. Казваш: „Аз съм ял боб". Такъв боб, като в тяхната къща, не си ял. Този боб се различава. В едно добро семейство бобът, който е сготвила тази домакиня се отличава от другите бобове, които вие знаете. За пример, някой дойде казва: „Колко е хубаво" (Учителят изговори грубо.) Друг каже: „Колко е хубаво" (*Учителят изговори меко, нежно.*) Кое ядене е сготвено по-хубаво? Някой път вие казвате: „Аз този човек не мога да го търпя". Че не можеш да го търпиш, и той не може да те търпи. Тогава какъв е законът в геометрията? И двамата не могат да се търпят. (**Фиг. 4**)

Фиг. 4

Казва: „Той не може да ме търпи". Щом той не може да те търпи, търпи го ти. – „Той не ме обича". – Обичай го ти. Ние имаме велик закон: Като не обичаме Бога, Той ни обича. Ние като не Го обичаме, мислим, че Той ни обича. Иска да ни научи какво нещо е Любовта.

Ние сме толкоз неблагодарни деца. Всеки ден изпраща слънцето, дъжда, влагата, всички благословения. Ние сме недоволни за малките работи. Че ти дал Господ хиляди благословения, хич не мислиш. Че някой човек не ти скроил обущата, ти казваш: „Как Господ не се погрижи за обущата ми. Как да ходя бос“. Чудни сме: всичките животни боси ходят, всичките птици боси ходят, нямат обуща, а ние правим въпрос, как да нямаме обуща. Аз поставям този въпрос така: Че ако всичките бяха обути, пък аз да ходя бос, а пък всичките ходят боси, аз искам да бъда обут. Аз виждам добрата страна. Следователно, аз съм обут и ето аз какво ще направя. Като погледна обущата, ще кажа: Желая тъй, както аз съм обут, всичките хора да бъдат обути. Казвам: Настанало е времето в света всинца да имате хубави обуща. Тук има доста учен българин, като вас, но мода има, на бос крак обул сандалите. Влиза в една църква, свещениците се разговарят за един стих от Евангелието. Той казва на шега: „Слушайте, знаете ли, че Христос е дошъл на земята?“ – „Отде знаеш?“ – „Защото със сандали ходя. Във времето на Христа, когато беше на земята, сандали носеха. От моите сандали съдя, че Той е дошъл“. Туй не е доказателство. Аз ви казвам кои са сандалите. Щом ти направиш едно добро дело, Христос е дошъл; щом покажеш едно хубаво чувство, Христос е дошъл; щом покажеш една хубава мисъл, Христос е дошъл. Казва: „Дойде Христос“. Защо дойде Христос? Днес направих едно добро, обух се с тия сандали на доброто. Ние се питаме по някой път: „Кога ще дойде Христос?“ Тъй както сега му готвим, няма да дойде още. Щом сготвим хубаво, ще дойде. Гозбата е само проявление, но причината за всяко готвене е Любовта. Ако ти хубаво си сготвил, Любовта е подействувала. Тя е причината. Щом ти с любов сготвиш, разбирам. Щом от любов мислиш добре, чувстваш добре и постъпваш добре, Христос ще дойде. Пък няма по-хубаво нещо от това. Христос е старият брат, първият брат, най-добрият брат, който хората имат. Това

е Христос – най-добрият брат, който човечеството е имало. Кое е Бог? – Най-добрият баща. Най-добрият баща е Бог и най-добрият брат е Христос. Когато Той дойде, Той ще ни донесе със себе си Любовта. Нашият баща е Той. Като се прояви, Той носи Любовта. По това ще го познаете.

Двама студенти, това в Русия станало, било повече от 40 години в една от Руските академии. Един от студентите бил много набожен човек. Една вечер сънува, че иде Христос. Той вижда Христа, Който му казва: Добър си, но не ти харесвам очите. Студентът като станал сутринта, понеже Христос не бил доволен от очите му, на сън му казал това, турил едното си око на свещта и го изгорил. Тамън щял да тури и другото, влизат студентите и го спасяват. Казва: „Видях Христа насън и той ми казва, че не харесва очите ми“. Казва: „Защо ми са тия очи, които не харесва Христос? Изгорих го“. Казват му: „Може да не си Го разбрал добре“. Какво подразбира Христос? Казва ли Той да си изгорите окото? – Не. Казва онази тъща на приведения зет: „По-сладък да ми дойдеш“. Тя всякога го изпраща с думите: „По-сладък да ми дойдеш“. Пита той един приятел и казва: „Какво иска да ми каже като казва „по-сладък да ми дойдеш“?“ – „Като идеш много да не седиш, много да не бърбориш, хубави неща да занесеш, много за себе си да не говориш: по-сладък да ми дойдеш“. Сега ние в света проповядваме. Всинца ние искаме като идем някъде да станем център на вселената. Не е лошо туй. Ако всинца станем център, къде ще се съберем? Какво ще стане тогава? Еднообразие ще има в света. Не считайте външния физически живот за най-съществен. Той е едно проявление. Смисълът на живота не седи във физическия живот. За пример, вие тук седите на по един стол. Още един човек може ли да дойде и да седи на вашия стол? Може да кажете, че някой на края може да седне. Значи една беседа като слушате не зависи от стола какво си приел и какво си разбрал. Въздуха в който ние се движим, но

онзи въздух, който можем да възприемем и използуваме, той ни ползува. Знаете ли колко зависи от дишането? На мнозина съм дал дишането. Някой казва: „Аз дишам много хубаво“. Как дишаш? (Учителят показва лошо дишане.) То е най-лошото дишане, което човек може да има. И като ядеш да не мляскаш. Като вземеш храната, всеки да забелязва само едно хубаво движение на устата, да не правиш гримаси. Не искам да правя гримаси за да ви покажа. Сега, някои като седнат да ядат забравят и чуваш като мляскат. Не е лошо, но то не е ядене. То показва, че бърза да се няде. Който бързо яде и бързо умира. Който бързо яде и бързо страда. Яж полека и мисли, че в даденият случай ти си пред Бога. Господ ще те пита: Доволен ли си от яденето, което ядеш? Кажи: „Господи, много съм доволен“. Ако не си доволен, ще кажеш, че не е сготвено хубаво. Че не е сготвено, кой е виноват? Щом кажеш на Господа, че не си доволен от яденето, казва: Турям те на мястото на готвача, покажи какво ядене трябва да се направи. Всинца сте пратени в света. Вие всинца сте готвачи. Ами, че вие най-първо сте готвачи. Готварството е много добър занаят. Сега считате, че само жените готвят. Там е погрешката. И мъжете са готвачи, но не зная дали повече мъже има готвачи или жени. Мъжете хубаво готвят. Сега готвачеството почти на жените е останало.

Сега да дойдем до същественото: Сега, животът как ще се оправи? Не се безпокой за живота, понеже не си ти, който ще го оправиш. Всяко едно безпокойствие е безпредметно. Ако се безпокоиш със своето безпокойствие нищо няма да направиш. Ако се обезвериш, не е безверието, не е безпокойствието, но вярата е която ще оправи света. Вярата е, което е свързана с ума, с човешката мисъл. Вярваш, че ти като си дошъл на земята, имаш всичките дадени условия, които Бог ти е дал. Ти трябва да ги намериш. Една птичка хвърка през въздуха, ще ходи 5-10 километра да търси храна. На

птиците не им донасят храната на табла. Тя ще иде да си намери храната.

Вас ви трябва сега една хубава наука, едно хубаво разбиране. Станеш сутрин, недоволен си. Питат те защо си недоволен? Казваш: „Не можах да спя“. – „Защо не можа да спиш?“ Може ли неспането да зависи, че не си ял добре, не си дишал добре, обходата ти не е била добра? Вечерта като си легнал, не си легнал на време. Защото има един закон: На време трябва да легнеш. Ако ти не лягаш на време, ти не можеш да се ползуваш. Защото като си легнеш, и тялото да си почива. В спането става едно пречистване. Ти трябва да спиш, за да могат Божествените слуги да пречистят тялото. Ти излизаш из тялото навън да пречистят тялото. Сутрин като се върнеш да намериш тялото си пак чисто, за да можеш да работиш. Доста работници има в тебе, които трябва да работят. Някой човек седне, не иска да напусне къщата си и къщата остава непочистена. Доста много дни минават – ден, два, три, четири, трябва да се почисти. Сега туй не трябва да го вземате като един упрек. Че ти не знаеш да живееш. Трябва да се учим да живеем. Да живее човек, то е едно голямо изкуство. Ако някой от вас е недоволен, намерете някой ваш брат, който е доволен и вижте защо той е доволен. Ако ти си болен, намери някой твой брат, който е здрав. Виж защо той е здрав. Ако ти не можеш да мислиш добре, намери някой, който мисли добре. Паметта ти е слаба. Защо паметта ти е слаба? Паметта винаги става слаба, когато сърцето и чувствата се месят в работата на ума. Защото паметта е способност, а не е чувство. Всякога, когато сърцето се меси в работите на ума, паметта отслабва. Ако твоята памет е слаба, че не може да помниш, сърцето ти се намесва в работата на ума. И умът не трябва да се меси в работата на сърцето. Умът може да си даде своето мнение и сърцето може да си даде своето мнение, но ще оставиш сърцето и умът да постъпват както искат. И умът ще остави сърцето свободно да

постъпва, както то разбира; и сърцето ще остави умът да постъпва, както той разбира. Когато умът и сърцето се месят, работите не вървят добре.

Фиг. 5

Сега аз не искам да ви кажа, че онова, което знаете не струва. Вие сте в първо отделение, научили сте азбуката, всинца знаете азбуката, но смисъла на буквите не знаете. Какъв е смисълът на буквата „В“? Какъв е смисълът на буквата „Г“? Има съдържание. Вие знаете, че като се пише Любов, туря се буквата „Л“ в началото. Защо буквата „Л“ е турена, а не друга буква. Понеже Любовта излиза от Бога, туй е законът, тук е център. (**Фиг. 5**) Туй показва откъде е излязла Любовта. Пишеш, някой казал че е лош. Защо лош е станал? Причината коя е? Лош човек е онзи, който няма Любов. Онзи, който обича е от Любовта, но онзи, който не обича, не е от Любовта. Защо не обича? Казва: „Нямам кого да обичам“. Защо е лош? – Няма кого да обича. Този човек, за да го направите добър, дайте му да обича някого. Веднъж един млад човек, свършил с висше образование, ми казва: „Аз нямам никаква вяра в Бога, в света, в хората. Отвратителни ми са хората, не вярвам в тях, и в бъдещия живот не вярвам, и в Господа не вярвам. Човек да живее както разбира“. Казвам му: Ако Господ ти даде една красива мома, ама знаеш много хубава, красива, умна, добра, сръчна, той се усмихна. Казва: „Ако Господ ми даде, ще го признная“. За красивата мома е готов да измени мнението за живота. Той казва: „Ами де ще се намери такава красива мома? Сегашните какви са?“ Казвам: Има и такива. Казва: „Покажи ми“. Доброто в света човек трябва да го види, за да го разбере. Трябва да видим доброто. Доброто

се вижда. Умния човек трябва да го видиш. Умни хора има, добри хора има, религиозни хора има. Всичките хора са добри, но трябва да знаеш как да погледнеш човека. При известни условия може да видиш човека, както трябва. Както един художник гледа, когато слънцето изгрява, той рисува, има хубава светлина. Светлината правилно да пада в лицето, да го види. Ако не пада правилно, той не може да рисува. Всеки един човек, когато Любовта го озарява както трябва, този човек тогава се проявява. Ако Любовта не се проявява, както трябва, ти не може да го видиш. Сега във всичките духовни хора има една опасност: Любовта не ги озарява, както трябва. Тогава ви давам правилото: Дето са двама или трима без Любов, вън да са; дето са двама или трима с Любов, вътре да са. Онези, които нямат Любов, вън да са. Двама или трима, които са с Любов, вътре да са. Двама или трима без Любов, дръжте ги навън. Двама или трима с Любов, дръжте ги вътре. Всичката погрешка е там, че изменяте процеса. Туряте двамата или тримата без Любов вътре в себе си. Всяка една твоя мисъл от Любов родена, дръжте я вътре. Всяко чувство, всяка постъпка, родена от Любов, турете я в душата. Всяка една мисъл, която не е родена от Любов, всяко чувство и постъпка, които не са родени от Любов, турете ги отвън. Отвън да седят. И тогава казвам: В света законът е същият – Добрите хора са отвътре, лошите хора са отвън. Хората на Любовта са отвътре; онези, които нямат Любов са отвън. Така са родени. Има неща, които живеят в тъмнината. Има неща, които живеят в светлината. Но резултатите ще бъдат различни.

Всички сме дошли да се учим. Станеш сутрин, виж лицето си, огледай се, ще забележиш някой дефект в себе си. Ако устата ти се е изкривила, или ако устата ти е почерняла, че няма тази краска, то е мярка, ще гледаш какъв е цветът на устата. Изваждаш езика си, ако е побелял, тази работа не е добра. Езикът ти трябва да бъде червен. Изплези го и виж на огледалото червен ли е или бял. Езикът ти да не

побелява. Щом езикът побелява ти остаряваш. Щом езикът почервенява ти се подмладяваш. Белият език показва, че храносмилането не е правилно. След туй гледай да подобриш стомаха, за да се подобри езикът ти. Сега какъв трябва да бъде езикът? Червен трябва да бъде. Езикът трябва да бъде като млада мома, червен, румен. И лицето не трябва да бъде така хлътнало. Кожата се залепила за костта. Наука се изисква. Вий искате добре да работите. Да кажем, че вие пишете думата „любов“. (Учителят написа думата „любов“ два пъти.) Каква е разликата? Още едно писане има. В едното бързам. Притеснявам се да се свърши. Сприхав съм. Казвам: Да не буташ, да не мушкаш. Остри са буквите. Любов има, която мушка. Че ти като пишеш писмо трябва да знаеш буквите как да ги напишеш. Гледам някои като напишат писмо, започва широко, княжески започва, а свършва като обикновен човек. Някои започват много добре, свършват много зле. Започни, но и на края почерка да бъде хубав. Тури два листа, напиши хубаво всичко да е ясно, да не е неясно, да каже какво е искал да каже. Някои буквите така пишат, че не може да разбереш какво иска да каже. Казват: „Нямам време“. От време в света нищо повече няма. Време Господ е дал, колкото искате. От вас, който няма търпение да започне да пише думата „търпение“. Най-малко тридесет пъти да я напише. Да вземе една тетрадка и най-малко да напише десет пъти „търпение“. Другия ден станеш, пак пиши. Докато дойде да си доволен, да ти е приятно да пишеш „търпение“. Дотогава, докогато не ти е приятно, да го пишеш, ти не си търпелив. Като ти стане приятно, кажи: „Чакай да го напиша“. Ти вече си влязъл в тази област на търпението. Трябва да учим. Има един език. По някой път аз, като ви говоря, има неща, които не ги харесвам. Съвременният език има един менторски характер. Вие трябва да знаете. Ние трябва да знаем. Ние, вие – ще оставим тия работи настрани. Казвам: Да попеем малко. Няма да кажем еди кой си да пее.

Казвам: Кой от вас иска да ми даде едно угощение. Най-първо, опитайте се. Без да сме се приготвили можем ли да пеем? Не, трябва да се приготвим. Без приготовление не става. Трябва да покажем, че с много малко труд не става. За да пее човек не е така лесна работа. Голямо изкуство е пеенето, понеже ще образува тия вълни. Защото, ако не пееш хубаво, ще те питат защо размърдваш въздуха. Ти като размърдваш въздуха недобре, причиняваш вреда на другите. Някой път ще направим един опит. Онези от вас, които са недоволни, неразположени, ще им пеем. Като излязат, когато се пее хубаво, всички ще бъдат разположени. Като идем в невидимия свят, мислите ли, че ще носите със себе си недоволството? Недоволството показва, когато работата не е довършена. Плащат ти нещо, но не ти дават, което очакваш. Пееш или недоизпяваш, недоволен си. Всякога, когато една работа е добре свършена, ние всинца сме доволни. Казвам: За да се свърши добре една работа, ние всинца трябва да мислим. Но как трябва да започне добрата мисъл? За мен, ето какво бих направил: Ако искам аз да мисля право, ще започна да мисля как Господ направил света. Ще взема този план да го прилагам с голямо търпение. Някой път, когато съм нетърпелив на себе си казвам: Какво има да си нетърпелив? Господ милиарди същества има, които постоянно искат, недоволни са, Той търпи и е доволен. А пък ти имаш някоя дреболия и казваш: „На мен ли дадоха това страдание?" Какво си страдал? Ти още деца не си раждал. Някой мъж казва: „Аз страдам". Че ти деца раждал ли си? Тогава не знаеш какво нещо е страдание. Тогава аз разсъждавам така: Когато една жена болезнено ражда, тя се учи на търпение. Когато научи търпението, ще ражда без болка. Ако не може да създадем една мисъл и раждаме с болка, не сме се научили да мислим. Когато се научим свободно да раждаме една мисъл без болка, значи научили сме се на търпение. Когато растенията раждат, каква болка имат? Виж как се раждат плодовете,

каква болка има. Цъфне, завърже, узрее, много естествено. Дървото, ни най-малко не се мъчи, когато ражда един плод. Този плод е естествен. Гледам процеса как става. Казвам: В тебе всичките неща трябва да стават както в растенията. Правила има в света. Кажете сега едно нещо, което ви трябва? Кое ви трябва? Някой ще каже: „Нямам пари“. Хубаво, колко пари днес ви трябват за ядене? Да турим 10 лева, за закуска, 10 за обед и 10 за вечеря, всичко 30 лева. Аз да ви дам по 30 лева за днес. Няма за утре да мислите. За днешния ден мислете само, утрешният ден ще помисли за себе си. Бог като създаде света, тури условия. Ти се нуждаеш от колко грама хляб на ден? Вие не сте теглили. Вие вземете както е хляба. От колко грама хляб се нуждае човек? Индусите минават със 100 грама ориз на ден. Една десета от килото на ден му стига. Едно кило ориз за 10 дена му стига. Стига му, но този индус яде с онази свещена мисъл и придобива сила, която един килограм дава. Ако си по-напреднал и с 50 грама може да минеш, а те са дошли до 100 г. При тия условия, при които сте вие 650 грама не стига. На един слон да му кажеш, че е достатъчно толкоз храна колкото на човека, нему не му стига. На слона трябва 75 кг ориз на ден. Ако 75 кг на ден ти изядеш като слона, къде ще отиде края. Не е в многото ядене. Но в малкото ядене, но ядене с любов. Не е в многото мисъл, в малкото мисъл, но всяка мисъл, да е чиста. Не е в многото чувствуване, но всяко чувство да е чисто. Не е в многото работа, която можем да свършим, но всичките работи да бъдат като скъпоценнни камъни. Като погледнеш на живота, да има нещо да те радва. Да знаеш направил си една постъпка и като погледнеш да ти е приятно. Погледнеш едно чувство, да ти е приятно. Казвам: Отсега нататък света така ще се поправя. Не е лесно възпитанието на човека. Може да проповядваш на хората колкото искаш. Метод за приложение трябва да имат. Сега да ви дам един метод за възпитание. Ако искате да знаете колко сте търпеливи, да си

приготвите много хубаво ядене, което много обичате, на всички да дадете, че каквото остане малко в тенджерата за вас. Тогава ще се покаже вашето търпение. Ти като гледаш трепери сърцето ти, не си от търпеливите. Като сипят първата паница, теб да ти е приятно, пък на тебе колкото остане, ти си търпелив човек. Щом искаш първата паница за тебе, ти не си от търпеливите. Ти си от нетърпеливите. Който има първата паница от яденето, той не е от търпеливите. Който остане последен, той е най-търпелив. Сега аз бих ви препоръчал друго: Направете си хубава баница, които могат да си направят, повикайте който добре яде, той да яде, а пък вие да го гледате. Той ще яде баницата, вие да гледате. И да кажете: „Много се радвам, че ти дойде да изядеш баницата“. Той ще каже: „Дано и (друг) път да направите същата“. Сега какво правим ние? Като опечем баницата, ние я изяждаме и каквото остане даваме. Ние не сме от търпеливите хора.

Казвам: Трябва да изменим съвсем начина за мислене, за да се образуват отношения между нас. Ние трябва да имаме благото на другите хора като свое благо. Законът седи така: Да имаш ония блага, каквито Бог е решил да даде на всяка душа. Ние да съдействуваме всеки да възприеме благата, които Бог е определил за него. Никой да не става препятствие. Всеки да възприеме напълно Божиите блага, които Бог е предвидил. То е човещина за в бъдеще. Не да се даде на един човек повече, а на друг по-малко. Но да се стремите към онова, което ви е отредено. Сега е отредено знание. Вие не сте приели. Някои от вас не сте учили в умствения свят. Като ви гледам челото, виждам, че сте гладни, не сте дояли. Като гледам благоутробието, виждам, че сте яли повече отколкото трябва. Благоутробието да се смали. В нас обиколката на талията трябва да е два пъти обиколката на врата. Рамена широки. Бюджета на стомаха да се понамали. Бюджета на рамената да се увеличи. Не е в много ядене. Ние работим

повече отколкото трябва. Всяка жена като стане сутрин взема тенджерата, свещенодейства. Пет часа само служене като свещеник с тенджерата. И целият ден го употребява за готвене. Туй не е естествено положение. Достатъчно е за приготовлението на яденето 1 час, нищо повече. Хайде и за вечеря един час – 2 часа. А пък сега имаме 8 часа. Аз, ако варя картошки няма да ги варя на бързо, ами ще ги варя полека. Нека вземе час и половина да се сварят. На силен огън нещата не увират добре. Ако тенджерата е херметически затворена, само да заври и ще я оставите да ври (*на слаб огън*). Ония масла, които са в картошките остават. Когато силно ври, губи се хранителното вещество. Бързите работи, които се вършат, нямат никаква философия. Отива един американски студент в Германия при един професор, понеже американците са много бързи, казва на професора: „Имате ли някой курс по философия да го свърша за 5-6 месеца". Казва: „Да, имаме. Имаме за 4 години, имаме и за шест месеца". Само че, когато Господ искал да създаде динята взема му само шест месеца, а когато намислил да създаде дъба, му взело 100 години. Ако искаш да мязаш на динята – 6 месеца, ако искаш да мязаш на дъба – 100 години. Има една философия на динята, има и философия на дъбовете. Динята ще я садиш, другата година пак ще садиш, а дъб като сееш в 100, 200, 400 години веднъж. Хубавите неща изискват време. Не бързайте. Всяко нещо което го направите, да го направите добре.

Ха, сега ми изпейте „*Учение, дъще*"! (Изпяхме: „*Учение, дъще, учение синко*".)

Мото:
Христос е човекът на изобилната сила,
Христос е човекът на изобилната вяра,
Христос е човекът на изобилната любов.

11 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 15 декември 1937 г., сряда, 5 ч. с. София – Изгрев.

ПОЛЗАТА ОТ КРАКАТА

Добрата молитва.

Аз в живота ще благувам.

Ще прочета 12 глава от 1 Послание към Коринтяните.

Духът Божий.

Чете се темата: „Ползата от краката“.

Краката са орган на добродетелите. Но краката са органи и на злото. Като пиете студена вода, ще имате един резултат, като пиете топла, ще имате друг резултат. Но водата е същата. Ако турите топла вода, или ако турите ледена вода в устата, да разтопявате, ще имате съвсем друг резултат. Ако вие в света живеете без любов, ще имате един резултат, ако живеете с любов, ще имате друг резултат. Ако живеете без вяра, ще имате един резултат, ако живеете с вяра, ще имате друг резултат. Ако живеете с надежда ще имате един резултат. Ако живеете без надежда, ще имате друг резултат. Сега има една научна страна. Ние вървим по един път на общи резултати. За пример всеки иска да бъде богат, хубаво е да е богат човек, не е лошо. Но богатството е една идея само за човека. Какво ще разбере едно животно като коня, ако го натоварите със злато на гърба му или скъпоценни камъни. Ще съзнава ли коня, че носи някакво богатство? – Човек трябва да има особено съзнание. Казвам: Вземете науката. Един човек, ако вземе една книга, ще я оцени. Но ако натоварите едно животно с книги, ще стане ли научено? Няма да стане. Та по някой път, когато говорим за свещените идеи, някои свещени идеи, някои възвишени идеи имат за нас толкоз полза, колкото научните книги върху гърба на някое магаре. Казвате, че човек трябва да бъде добър. Какво разбирате? – Вие имате една идея и казвате: „Човек трябва да

бъде добър“. Но ако кажете на едно животно, че добро трябва да бъде, какво разбира животното? – Понеже всички вие имате особени възгледи за нещата в живота, за някакви идеи, казвам: Всички идеи влизат в стълкновение с нашите възгледи. Всеки един от вас има известни възгледи, особено за доброто, за любовта, за вярата, за надеждата, за учеността. Понятията, които имаме не са лоши. Та казвам: В света ние трябва да се стремим към едно знание, което обобщава, примирява нещата, не да ни отделя. Вие седите и казвате: „Този човек е много добър, онзи човек е лош“, но то е ваше разграничение, че е един човек по-добър. По отношение на вас, излиза по-добър, по отношение на вас повече ви дава, услужва ви, дава ви пари, съгради ви една къща, минава за добър човек. А всъщност, той може ни най-малко да не е добър. Нима онзи вълк, който отхранва децата си, не е добър. Добър е. Спрямо овцете е лош. Онази овца спрямо тревата и тя е лоша, понеже тъпче тревата. По някой път овцете смачкват най-хубавите цветя. Казвам: Овцете са благородни, но като минават през туй изложение, което дава природата, те стъпкват цветята. Сега, ако тъпчите едно цвете, вие сте една овца. Ако искате да разрушите една идея, вие сте един вълк. Сега някои от вас мислят, че много идеи трябва да имате, но вас ви трябва само една идея; многото идеи развалят човека. В какво седят многото идеи? – Я ми кажете един човек, който има 10 идеи. Какви идеи за пример? Да кажем вие мислите идеята „лист“. Идея ли е единият лист или едно клонче, идея ли е това? – Или едно дърво идея ли е? – Под думата „идея“, ние разбираме една Божествена форма. Достатъчно е човек да има една идея, не му трябва повече. Любовта, това е една идея, вярата това е една идея, надеждата, това е една идея. Но ако ти имаш Любов, другите идеи сами по себе си идват. Дали ги търсим или не, самият живот при Любовта идва, понеже съставя едно цяло с нея. Като обичаш един човек, той ще дойде при тебе с тялото. Не е

тялото човекът, но човекът без тялото ти е непонятен. На земята човек без тяло ще бъде непонятен. Един човек без крака ще бъде непонятен. Без ръце ще бъде непонятен, без очи ще бъде непонятен, без нос, без уста, ще бъде непонятен заради нас.

Да кажем някой казва: „И без любов може да се живее". Но каква идея ще имаш за един човек, който няма Любов? На какво ще мяза човек, който няма любов, на един мъртъв човек. Може да е облечен със скъпоценни камъни, но от него без любов не може да изкараш нито една дума. Ще мяза на индуските философи, ще бъде мълчалив. Затова един индуски философ пратил един ученик да хвали мъртвите, да им каже най-хубавите работи и виж, казва, какво ще ти кажат мъртвите. Той отишъл и след като ги хвалил, хвалил, ни глас, ни слушание. Тия мъртви не искат да знаят. Ако ние хвалим мъртвите, слушат ли? Ако ги хвалим не слушат, но ако мислим, може нашата мисъл малко да ги съживи. Да хвалиш мъртвите, то е външната страна, обективната страна. Ти казваш: „Той беше много добър човек". Но това не е мисъл. Ти казваш: „Един отличен, учен човек, като него няма". То е външната страна. Единственото нещо, от което всичките хора се нуждаят кое е? – Писанието казва: „Надпреварвайте се да си давате почит, да се уважавате." Казваш: „Защо трябва да уважавам еди-кого си?" – Него като уважаваш, ще почиташ Бога. Като обичаш ближния си, обичаш Бога. Всяко нещо в света, което направиш, Бог, Който е там, Той ще ти въздаде. Ако го обичаш, значи служиш на Бога, ако не го обичаш, значи не служиш на Бога. Ако вярваш в Бога. Да вярваш в един човек. Да вярваме в доброто, което е в него. Под думата „добро", разбираме – има едно Абсолютно добро, което всичките хора го имат. Някъде има едно добро, което е човешко. Има едно добро в човека, което е ангелско; има добро, което е Божествено. Сега ще ги разгледате, кажете ми по какво се отличава човешкото добро? – Човешкото добро е замръзнал

лед, замръзнала вода. Ангелското добро е размразена вода. А какво е Божественото добро? – Вода, която носи живот на човека. Онези двете са външни условия. Човешкото добро е процес за пречистване на нещата. Ангелското добро е за употребление на нещата. Божественото добро е да внесеш живота. То е най-важното. Божественото добро в света е, което внася живота. Другите са условия. Ако човек е добър по човешки, той само ще филтрира, ще пречиства нещата; ако има ангелско добро, ще има само условия; ако няма Божествено добро, животът не може да дойде в него. Това е едно разграничение само, за да се покаже доброто какво е по същество. Доброто е резултат на Божествената Любов. Доброто е крайният, материален резултат на Любовта. Що е доброто? – Крайният резултат на Любовта. (*По доброто*) се познава, че Любовта действува. Резултат вече е доброто. Следователно, като плод вече е доброто на Любовта. Ние трябва да имаме всичкото уважение към туй добро, понеже, то носи живота. Всеки един плод, това е едно добро, носи живот в себе си. Това е Божествено благо в света. Доброто е, което носи Божественото благо в нас. То сега е само едно понятие. Но сега едно практическо приложение. Някой казва: „Аз съм добър човек". Ти си добър човек, но се безпокоиш. В доброто няма никакво безпокойство. Ти си добър човек, но се съмняваш. В доброто няма никакво съмнение. Щом се съмняваш в своята кола, че тази кола няма да издържи, липсва ѝ нещо, тогава тя няма да издържи. Или ти си добър, но си слаб човек; в доброто няма слабост. Ти си добър човек, но си сиромах, оплакваш се; в доброто няма сиромашия. Сиромашия, болести, безверие, безнадеждие, безлюбие, противоречия, няма в доброто. Доброто има всичко, то е крайният резултат на Любовта, то е Божественото добро. Та казвам: Щом някой каже: „Имам човешко добро" – замръзнал е. – „Имам ангелско добро" – взел да се размразява, след туй ще дойде Божественото добро, да го превърне на

плод. Туй добро да влезе във вас, във вас трябва да влезе доброто. Божественото добро е едно. Другите две добрини са външни, Божественото е вътрешно. Сега и трите са потребни. Защото човешкото добро филтрира. На земята човешкото добро е необходимо, то е един филтър. Сега доброто е като един инструмент. Имате един инструмент една китара, или цигулка, или пиано. Самата цигулка всичко няма да ви достави. В някой случаи цигулката може да ви бъде полезна. Вие имате една уста, в някои отношения устата може да ви бъде полезна. Кога? – Когато вие идете на нивата, устата какво ще каже? Ако каже на нивата: Трябва да се изоре. Но като идеш на нивата, ръцете трябва да работят, а устата да мълчи. А по някой път проучваш един предмет – ще говориш, казваш: „Аз трябва да разбирам“. Като кажеш: „Аз трябва да разбирам“, с туй разбирането иде ли? – Сега по някой път вие се намирате, в духовните работи. Има едно състояние, болезнено състояние, то произтича, че религиозните хора стават чрезмерно чувствителни. Техният етерен двойник, или астралният двойник се отделят и излизат навън. И вследствие на това претърпяват големи несгоди и страдания. Страданията се дължат, че етерният, астрален двойник – обвивки са те, и излизат повече отколкото трябва навън, следствие на това приемат повече впечатления, отколкото трябва и страдат. Казвате: „Мене ми дотегнаха страданията“. – Събери двойника вътре в себе си. Та казвам: Когато духовните хора се съберат, излязат двойниците и един друг се преплетат, понеже като не разбират законите на Божествения свят, един тегли на една страна, друг на друга и мяза на една галимация, както някои певци всеки си пее каквото знае. Един пее едно, друг друго, и от някъде като слушаш, цялата такава бъркотия. Разправяше ми един господин, отива в Англия, в една църква, дето духът говорил на всички. Като влязъл, всичките в църквата говорят, но такъв трясък вътре. Всеки говори високо и той

казва: „Тия хора са луди, Духът във всичките говори“. Къде е погрешката? – Няма никаква погрешка. Само тия хора по човешки говорят. Те трябва да мълчат. Наместо всички да говорят наведнъж, да накарат един да говори, да накарат духът чрез един да говори. Той като се умори, да започне друг, трети, четвърти. Но понеже всеки иска да се прояви, че така Бог говори, и се ражда тази голяма галимация. Или във вас се зарожда желание, казвате: „Чакай да си кажа и аз мнението“. Аз разбирам, вяра ето какво: един човек да ми дължи 20 пъти, и пак да му вярвам. Той като те излъже един път, може да те опитва, да вземе пари от тебе, не ти ги връща, може да те изпитва, този човек може да е милионер, казва: „Дай ми сто лева назаем“. Той иска да ти направи едно добро, но иска да ти опита ума. Доброто, което ти направиш, ще го оцениш ли? Дойде: – „Дай ми 100 лева, не ги връща. Дай 200 лева, не ги връща; 300 лева, не ги връща. Казваш: „Той мяза на вагабонтин“. Най-после казваш: „Не давам, вече ти си затвори пътя“. Живата, разумната природа когато иска да даде на някой човек едно благо, опитва го 99 пъти, ще те постави в голяма невъзможност, ако ти изтърпиш, тогава има доверие в тебе и ще ти даде благото. Туй е волята Божия. Казваш: Добър е Господ. Добър е Господ, добър е Господ ами че, какво има. Чудни сте вие, по някой път мислите, ако една вода 20 пъти замръзне и аз 20 пъти я размразя, туря я на огъня и я напека, какво има да ми се сърди тази вода. Туй, коравото състояние на водата, не е нейно свойство, то е едно от състоянията, и после, ако тази вода превърна на пара, и тази течната вода то е само една форма, и ако парата разложа на нейните елементи, защото не мислете, че само това е вода – съединението на водорода и кислорода. Има една вода, която се различава от земната вода. Има една вода, която е направена от йони, не е направена от атоми, но от йони. Йонична вода я наричаме. Сега ние пишем

атомистична вода, но има вода на йони, следователно йоничната вода се превръща на атомична. Това е само за да ви изясня една идея.

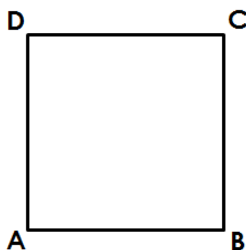

Фиг. 1

Вземете тази идея за квадрат (**Фиг. 1**). Вие мислите какво нещо представя квадрата. Тия четирите страни на квадрата произтичат от един и същ център. Ако вие ги разгледате, едната страна отива тъй, другата отива в друга посока. Какво представя квадрата? – Това са 4 точки. Глупавите хора никога не може да направят един квадрат. В живата природа само разумните хора може да направят един квадрат. Четири точки съединени една до друга така, образуват един квадрат. Те може да работят. Значи, всеки си има поле. D, C то е възможност в туй направление и линията CD в такова направление може да се прояви. В геометрията ние считаме едно място заградено с 4 граници, наричаме го квадрат. Но в онази живата геометрия 4 души разумни, на които съзнанието работи в дадено място, то е квадрат. Има живи триъгълници. Има живи прави линии. Има живи точки. Има и живи кубове. Но човек най-първо трябва да е започнал с механическата геометрия, за да дойде до живата геометрия. Тогава вие, ако влезете в едно общество, да кажем неорганизирано, вие ще имате противоречия. Противоречия се разбира само между две разумни същества. Ако влезе едно трето същество между тях, веднага ще се наруши равновесието. Следователно, в правата линия, третата точка трябва да бъде извън между A и B. Но има някои неща, които не можем да ги обясним, понеже ако ги обяснявам, съвсем ще се

объркате. Ако някои неща от висшата математика ви обяснявам, вие ще се объркате. Ще се объркате, понеже вие трябва да разберете какъв е Божественият закон. Всяко нещо в света си има един закон, по който човек може да работи. За пример, вие ако бъдете музикант, във физическият свят, вие не можете да бъдете музикант и в астралния свят, не можете да бъдете в астралния свят. Едва музиката започва в умствения свят, и то във висшето поле, не в низшето поле. Или музиката е място в рая. Туй, което индусите наричат будическо поле. Този съзнателния живот, там започва музиката. По някой път вие не сте разположени да пеете. Щом не сте разположени да пеете, вие сте болни. Щом сте разположени, то е диагноза, че вие сте се повдигнали. Щом човек се повдигне, влезе в рая. Защо всеки ден да не можете да бъдете в рая, в будическото поле? Някои чакате да умрете, че тогава да идете в рая. Щом сега не можете да влизате в рая, и като умрете, няма да можете да влезете в рая. Щом ти можеш да пееш и ти тупти сърцето, ти си в рая. Сега заблуждението – онези, които не разбират закона, казват: „Ти трябва да се приготвиш, че като умреш ще идеш в рая“. Че раят не е механическо място, да идеш. Че на кое място е раят? – Ако казвате, че има рай, где е раят? Тук не е раят. Но къде е раят? – Раят е тук, в нашия салон е раят. Ние не го виждаме. Светиите са тук, ангелите са тук. Какво ще си представите вие? – Този салон не е така малък. Вие го виждате по-малък, но той е много голям. За този салон вие имате едно заблуждение в себе си. Вие никога реалността не виждате както трябва. Нито малките неща ги виждаме, нито големите работи ги виждаме. Слънцето представя ли се в своята грандиозност? – Такова малко е слънцето, защо? – За да ни бъде понятно. Такова малко слънце природата го е отдалечила, за да ни бъде понятно, за да го схващаме. Като дойде наблизо, ще затворим очите, няма да може да виждаме другите работи. Малките работи природата ги е направила големи, като слънцето, за да ги виждаме. Ние имаме криви

понятия за великото и малкото. Сега трябва да редуцираме, да намаляваме нещата и да увеличаваме. Кое трябва да намаляваме в света и кое трябва да увеличаваме? – Вие всички увеличавате малките погрешки на човека; вие ги увеличавате, туряте микроскоп и казвате: „Голям грях". Той е невидим някъде, вие го направите голям. Я го вижте, той е голям грях. Пък то е невидимо. Като има човек голяма добродетел, която е като слънцето, вие я намалите и казвате: „Вижте туй добро е такова малко. Не е лошо, че човек увеличава, защото вие се учите на закон. Аз се радвам, че можете да увеличавате погрешките, то е хубаво нещо да я увеличиш погрешката, да я видиш. Само че вие като увеличите, не знаете как да я изправите. Не е погрешка, че сте я увеличили, погрешката седи в това, че не знаете как да я изправите. Като намерите доброто, какво ще получите от туй добро? – Ако добрият човек го увеличите, като дойде ще ви засенчи. Намалете го, да ви не засенчва. Добрият човек трябва да седи далече, не трябва да хвърля сянка. Аз съм добър човек, аз съм това, аз съм онова. Никой, никого не трябва да засенчва. Свободата именно в това седи, никога не ограничавай, когото и да е. То е доброто. Щом ограничиш в какъвто и да е смисъл, тогава ще дойде злото. Що е злото в света? – Ограничение. Що е доброто? – Свобода. Свободата ти е дадена, да се проявиш. При доброто, ти си свободен да се проявиш така, както Бог те е създал. Когато се проявяваш, тъй както Бог не те е създал, това е лошото, това е злото в света. Сега това да го знаете. Казвате: „Не трябва човек да прави зло, а трябва да прави добро". Как ще направите добро, кажете ми? – Представете си, че вие искате да направите добро на един богат човек, който е много честолюбив, пропаднал е, как ще направите доброто, кажете ми? – Вие сте един християнин, как ще направите доброто? – Ако идете и му дадете 1000 лева. Мене ми разправяше един български генерал из българския живот. Сега един български генерал, осъждат го, близо 2 години го

лишават от граждански права. Лишават го от пенсия, пущат го от затвора, не го приемат в затвора, пенсия няма; приятелите не искат да му помагат, той отива да работи, за да си изкара по малко хляб. Среща го един негов приятел и казва: „Гладен ще умра". Той се е научил като генерал да заповядва. Тук заповядва, там заповядва. Сега не може никъде да заповядва, никой не иска да му помага. Този приятел му услужил с пари. Казва му: „Много ти благодаря". Казва: „Опитах, спечелих, но от моето генералство нищо не остана". Дошъл той да разбира. Казва: „Много ме мачка Господ", но генералът започна да разбира как трябва да се живее. Не може по генералски. – „Сега разбирам как трябва да се живее. В затвора ме ограничиха, разбрах какво нещо е ограничението. Като излязох отвън, работя тук в София". Вие ще кажете: „Защо другите генерали не му помагат, защо другите генерали не се заинтересуваха от него?" – Такова е човешкото естество. Ако някой от вас изпадне като този генерал, кой ще се интересува от него? – Често и верующи има като генералите. Най-първо, вярващият мяза на един генерал, той поучава хората. Един ден така изпадне, че никой за него не мисли. Съвсем изгубен е този генерал, какво ще прави този изпаднал генерал? Сега, този генерал през тази опитност, която минава лошо ли е? Той започнал да разбира, едно посвещение минава, разбрал живота. Него го напуща жена му, напущат го децата му и всички го оставили. Жена му, дъщеря му го напущат, никой не се грижи за него. И отива смирено да (се) покае, за да си изкара прехраната. Не казва вече, че е генерал. Но казва: „Искам да работя, има ли някаква работа? – Да ви услужа". Той се смирява като един прост войник. Военните може да разжалват един генерал и да стане като прост войник. Като генерал ти си заблуден, ти не си се родил генерал. Хората са те подигнали генерал. След туй тия хора вземат, че те разжалват, значи в света всеки може да бъде разжалван и всеки може да бъде подигнат.

Казвам: Ще ви наведа на мисълта – Дотогава, докато ти вървиш по Божия път, по Божиите закони, ти ставаш генерал. В деня, в който престъпиш Божия закон, започват да те разжалват, и ти ставаш редови. Прост войник. Не тъй редови, но обикновен редови, когото постоянно нападат и наказват, днес го арестуват, утре го арестуват. Виждал съм с раница войник, турили му 25-30 кг на гърба, с пушка, стои на слънцето. Седи, мухите го хапят, но той не може да каже нищо. Военна дисциплина, разбира се когато е офицерът, никой не може да се помръдне. Войникът си казва: „Този дявол да се махне, да може да се махне“. Не му е позволено да махне с ръка. Седи по войнишки. Щом замине офицерът, той си движи ръцете, махне ръката без да го видят. Та казвам: Това е един процес, в природата става същото. Някой път ще те турят като войник с раница на гърба, с пушка, и каквито препятствия дойдат, всичко туй ще търпиш, няма да мърдаш. Тука е вече външната страна при войника, от немай къде, а един вярващ ако си, трябва да станеш съзнателен. Раницата носиш, една тежест, неразбран си от хората, хули, какви ли не подигравки. Това е раницата. Казва: „Той е такъв и такъв“. А ти не трябва устата си да отвориш. Не трябва да възразиш. Ако полковникът те е наказал, без раница, ако кажеш една дума, тогава ще ти турят 10 кила на гърба. Ако кажеш две думи, ще ти турят 20 кг. Ако кажеш 3 думи – 30 килограма. Каквото и да кажат на военния, той трябва да мълчи. Защото иначе се увеличава тежестта. Защо сега хората са внесли тази дисциплина? – Без дисциплина войниците не могат да извършат тази задача, която им предстои. Всичките войници имат една задача. Войниците имат добрата страна. Човек, който никога не се е учил на жертва, военните го карат да се жертвува за своето отечество, за народа, и без да иска, ще го накарат. Казват: „Или ще идеш да се биеш или куршум има. Ако останеш тук, куршум. Ще отидеш да се биеш, и ще опиташ поне, има ли Господ или не“. И той предпочита

да отиде, защото отзад ако остане има по-голяма опасност да го убият, отколкото ако е на бойното поле.

Ние казваме: „Защо животът е сега такъв?“ – Какъв трябваше да бъде? – То е неразбиране на живота. Ако този войник, ако един прост редови имаше онова духовно знание на Божествените закони, той веднага ще обърне полковника и генерала и те ще се държат добре. Те ще постъпят другояче. Генералът пита: „Защо Господ създаде света така?“ – Войникът не знае, и той го наказва. Той го пита: „Я ми кажи защо Бог тури Любовта в света?“ – Пита го да му каже. Той не знае. И генералът го наказва. Мислите ли, един войник, който се е провинил, ако генералът куца, има една болест, и ако войникът само се докосне до генерала и оздравее, то в такъв случай генералът ще го държи ли с раница срещу слънцето? – Той веднага ще намери известни условия на закона и ще го освободи. Ще каже този войник е добър. Щом нямаш никакви дарби, ще седиш. Казва: „Ти си длъжен да държиш оръжието и ще те наказват“. Сега вие сте войници – религиозните хора, къде ви са пушките? – Пушката ви е, вашият език. Този език ще го държим непричом. Острието на пушката на войника е нагоре. Острието показва единство. Той казва: „Аз вече каквото казва Господ, ще слушам“. Туй показва острието нагоре. Ако войниците обърнат острието надолу към земята, ще кажат: „Всичко, каквото каже земният господар, ще слушаме“. Всичките набожни хора казват: „Ние с Бога сме, и каквото Господ каже, ще го направим“. Ние сме с острието нагоре. Човешкият език е остър. Затуй по някой път, ще ви дам едно правило: Не подвивайте езика си надолу, но подвивайте езика си нагоре, към небцето го турете. Да пипате средата на вашето небце. Че езикът ви, непричом да е. Че езикът ви може да служи на Божественото, направете един опит. Някой път, когато сте разсърдени, искате да кажете нещо, турете езика си насред небцето, веднъж, дваж, триж, бутнете вашето небце и десетина пъти го

бутнете, каква промяна ще стане. Ако вие така бутахте, от колко бели щяхте да се освободите. Ти туриш езика си по някой път, вземеш, че оближеш устните си. Не е лошо да ги оближеш, казвам: Езикът има три качества. Той си има една особена аура. Има една форма чисто животинска. Щом ти си лижеш джуките, то е по навик на животните. Щом държиш езика си вътре, ти си човек. Кучето като лае си изплезва езика, а щом си човек, задържаш езика си вътре. А щом дойде ангелското състояние, започваш да говориш разумно. Това е ангелското състояние. А пък щом дойде Божественото, онова, което говориш и ще го правиш. Не само ще говориш, но кажеш да направиш добро и ще го направиш. Казваш, че ще посадиш едно семе, посаждаш го. Каквото кажеш, правиш го, то е Божественото. Някой път отиваш да прекопаваш дупки, само забелязваш местата, то е човешко.

Та казвам: Ние най-първо трябва да се освободим от много навици. Сега ще ви кажа, че хората едно време са били животни. Вие се лъжете. Нито един от вас не е бил животно. Вашето тяло е било животинско, но туй, което сега имате, то никога не е било животно, то е дошло отгоре. Някой казват, че според теорията на Дарвин, има еволюция на тялото, че от нисшите животни излязъл човекът. Автомобилът ни, желязото е излязло от земята, от него направиха автомобила, но аз не съм излязъл от земята. Аз, който влизам в автомобила, не съм направен от земята. Автомобилът е направен от земята. Той мина през тази фабрика, но тези, които направиха автомобила, не направиха мене. Та казвам: Той е бил едно време животно. Да живееш в една животинска форма, и ако не разбираш законите, ще се повлияеш от животинското. Облечен е човек в една животинска форма. Може един човек да е облечен в животинско разбиране. Та казвам: За да се освободите от животинското състояние в себе си, трябва да мислим. Защото и животните имат чувствувания,

ти си се разчувствувал, то е животинско състояние. Когато започнеш да мислиш, ти си човек вече. Като започнеш да мислиш, то е човешко. Като започнеш да различаваш доброто от злото, то е ангелско, и като започнеш да прилагаш доброто в живота, то е Божествено; а като започнеш да мислиш, то е човешко. Сега тия неща трябва да ги различавате. Вие мислите, че като започнеш да мислиш, то е човешко, то е началото. Като започнете да различавате, казвате: Понеже Адам стана като един от нас, да различава доброто от злото, да не би да хапне от дървото на живота, затова го изпъдиха навън. Да (не) направи друга погрешка. Тя по-мъчно ще се поправи. Сега в живота сте дошли да поправите вашата погрешка и вторият път като влезете в рая, да не престъпвате Божия закон. Имаме две противоположни идеи, най-първо Бог каза на Адама, че в който ден яде, ще умре. Думата „умиране" значи, че той ще влезе в един свят на промени. И там ще бъде много трудно. И пак му казва Господ: В който ден ядеш от това дърво, ти ще слезеш долу, а пък като дойде змията, казва: В който ден ядеш от този плод ще се качиш горе. Кое е вярното от двете? – Виждаме, че първото е вярно. Ние слязохме долу. А пък онова, което каза дяволът е противоположното. Хората не се качиха горе. Дяволът не каза така, че след като ядете от забранения плод, най-първо ще слезете долу, и после Бог ще дойде, ще ви избави и вие ще се качите горе. Дяволът каза наполовина истината. Дяволът му каза, че ще се качи горе, само че Адам мислеше, той като яде, няма да слезе долу. А пък Бог му каза: Ще слезеш долу. Божественото разбира, като поправиш погрешката, тогава ще се качиш горе. А пък дяволът не казва за поправянето на погрешката. Той казва: Като ядеш, ще се издигнеш, ще отидеш горе и човек се заблуди.

Та сега да дойдем до онова, което можем да приложим. Всеки един от вас какво може да приложи. Има неща във вас, които Бог е вложил. Казваме ние, че Бог живее в човека. Бог живее в душата на

всеки един човек, не в неговото тяло, но в неговата душа и очаква момента, когато в човека ще се пробуди неговото съзнание. Съзнанието трябва да се пробуди. И само когато се пробуди съзнанието, само тогава може духът да ни говори. Преди пробуждането на съзнанието, пак може да има говор. Някой път вие слушате някой да говори, говори ви нещо. Но по какво се отличава Божественото говорене от лъжливото говорене? В Цариград, когато за пръв път дошли евангелистите, един евангелист отива при един мисионер и му казва: „Каза ми Господ да ми дадеш пари назаем". Мисионерът му казва: „Ако Господ те беше пратил, трябваше и аз да имам пари. Не те е пратил Господ, ти си разбрал криво, че той те е пратил някъде, пратил те е, но не те е пратил при мене, защото аз нямам пари. Защото, ако те праща при мене, трябва да имам аз пари. Не може аз да вземам от другаде. Защото аз и да ида, и на мене няма да ми дадат". Та Божественото седи в това. Това, което ти казват, да бъде вярно. Тук един се занимавал със спиритизъм и казва на майка си: „Ти след 10 дни ще умреш". Тя се окъпва, облича се хубаво, но тя не умира. И тя казва: „Останах". Майка ѝ казала, че ще замине за другият свят, но тя не разбрала това, което майката ѝ казала. Тя ѝ казала: „В тебе това неразположение трябва да умре". Ти не може да търпиш сиромашията. Ти не си яла три, четири деня и не можеш да търпиш сиромашията. Четиридесет дни и Христос е гладувал, и след 40-ия ден се оправи тази работа. Ако ти гладуваш 40 деня, 40 души ще дойдат да ти помогнат на тебе. Ганди употребява този метод. Когато иска да примири враждуващите секти, такива неразбрани, той ще пости 10-15 деня и веднага почват да го чувстват и да казват: „Да не гладува заради нас". Той заради тях гладува. Те се примиряват и той престава да гладува. Казвам: Духовете ги е страх от глада. Духовете не обичат да гладуват. Много са особени. Един свещеник ми разправяше, донесли му една кошница с грозде от 10 кг, казва: „Хубаво грозде, от

Варненско“. Има едно валчесто грозде като кехлибар, димят, и казва свещеникът: „Цяла нощ не можах да спя. Ядох и докато не свърши кошницата, не спрях, това са духове“. Втори път казва: „Когато ще ми донесат грозде, вечерно време да не ми го донасят, отвън да е, да не е при мене“. Той казва: „Хапна грозде, попях си, после втори грозд и цялата нощ пях и ядох, сутринта гледам, свършило се гроздето. Духовете идват“. Казва: „Ха за майка ми един грозд, дойде бащата, ха за мене един грозд, всички идеха и аз ядох. За този, за онзи ядох и цяла седмица ме боля корем. Тежко ми беше“. Той разправя една опитност. Разбрах, че никога нещата не трябва да бъдат при човека.

Та казвам сега: Новите идеи, които имате, новото учение в какво седи? – Новото учение е в приложението на Божествената Любов. Приложението не да те запитат другите хора, да ти кажат погрешките, но приложението е ти сам да прилагаш Любовта и да виждаш нейните резултати. Щом отвън ти казват: Ти това направи, онова направи, то не е Любов. Но в Божественото, ти сам се възпитаваш. Всеки човек в Любовта сам се възпитава; и когато човек сам се възпитава, то е истинското възпитание; щом дойде другите отвън да те възпитават, никой не може да те разбере. За да поправиш нещо, ти сам трябва да го чувстваш. За пример и в пеенето е същото. Ако ти сам не се вслушваш, и не правиш различие, ти не можеш да се поправиш. Ти сам трябва да правиш различие, да пееш. Ако не се вслушваш, добър певец не можеш да бъдеш. Тогава отвън поправки колкото и да ти дадат, колкото и поправки да правят, криво ще вземеш един тон.

Та казвам: Сега да сте дошли до Любовта, да сте дошли да я приложите като един метод за самовъзпитание. В туй никога не се обвинявайте, да кажете: „Ти нямаш Божията Любов“, това е прегрешение. Никой няма право да каже някому: „Ти нямаш Божията Любов“. Туй не си казвайте, то е престъпление. То не е Божият Закон.

Любовта на Бога е във всяко живо същество: и в камъните, и в растенията, и в рибите, само че тази Любов чака своето време. Господ е навсякъде и всичко живее, и се движи в Него. Неговият Дух е във всичко. Писанието казва: „Земята беше неустроена и Божият Дух се носеше върху повърхността.“ Този същият Дух, Който се носи, започва да организира. Във вашето сърце, във вашата душа Духът Божи се носи и чака времето, когато ще дойде разумното Слово. И като каже Господ, ще започне да действува и постепенно ще започне да се формира вашият свят. Казвам: Никога не се осъждайте да кажете, ти нямаш Божията Любов. Мълчете по този въпрос. Някой може да каже: „Още не е израснал. Не е посаден, почвата му не е хубава, малко сухо е мястото“. Такива работи може. Това е новото възпитание. А пък вие всички педагогически като дойдете, прилагате го. И често казвате: „Ти Учителю, не ме обичаш“. Казвам: Сега се уча и аз да обичам. Сега се уча да обичам. Тази идея какво разбира? – Дойде някой, не го обичам. Какво иска, как да го обичам? – Ако той иска тъй да го обичам, както той разбира, пак ще намери погрешка. Ако дойде при мене и ми каже: „Не ме обичаш“ – как да те обичам? – „Трябват ми 100 лева“. Дам му сто лева, дойде втори път, пак казва: „Ти не ме обичаш“. – Какво ти трябва? – „Двеста лева“. Трети път дойде, казва: „Ти не ме обичаш“. Иска триста лева, изпитва ме. Той тъй разбира, но туй не е Любов, да му помагам материално, туй не е Любов, туй е външно условие, той ще си замине. Аз сега се изкушавам и казвам: Колко е нахален. Дадох му 100 лева, сега увеличава, иска 200, после иска 300 лева, но и в мене туй не е право. Аз нямам право да кажа, че е нахален. Когато иска 100 лева, това е ангелския свят, когато иска 200 лева, той слиза надолу, в човешкия. Когато иска 300 лева, деца му се родили. Когато иска 400, дъщеря има за женене. 500 лева, дългове има. 600 лева – загазил е. Това е моето тълкуване: 100 лева – в ангелският свят е; 200 лева – разногласие има

тук, слиза на земята; после иска 500, 600 лева и колкото повече увеличава, аз му казвам най-после така: Завеждам го при една голяма каса и казвам: Ето тази каса, една грамадна сума има сега вътре. Давам му ключа на касата и казвам: Щом имаш нужда отвори касата и каквото ти трябва вземи, за да бъдеш свободен, ще бъдеш господар на касата, разполагай каквото има в нея и като почнеш да печелиш, туряй в касата. Изваждай, туряй, но пак не се разрешава въпроса. Той изпохарчил всичко. Дойде, че ми казва: „Няма нищо в касата". Това е само за обяснение, но има едно разрешение. Има едно разрешение в света. Ти не можеш да разрешиш един въпрос, докато не станеш слуга на Бога. Който и да е въпрос, не може да го разрешиш, ако не станеш слуга на Бога. За да разрешиш един въпрос, трябва да станеш слуга на Бога. Ако не станеш слуга на Господа, въпросите остават неразрешени. Ще ги разрешиш временно, ще ядеш, ще огладняваш, ще се радваш, ще умираш, трябва да умреш. Умирането е една промяна, която трябва да стане. В живота смъртта и раждането, те са две граници на проявения живот. Може да се родиш съзнателно и да умреш съзнателно. Пък може да се родиш несъзнателно и да умреш несъзнателно. Страданията идат от неразбирането на живота. Страданията в живота идат от нежеланието да слугуваш. Ако човек се реши да слугува на цялото човечество, да забравиш себе си, да слугуваш на всички, не само на един, но навсякъде да ходиш да слугуваш и да не обръща никакво внимание на нищо. Ако всичките хора биха се решили да слугуват един на друг, въпросът щеше да се разреши. Казва някой: „Аз роб ли ще стана?" – Сега ние сме роби. Ти вземеш за пример като онзи турчин, който взел от един българин 8 крини на заем, и след като плащал 8 години, имал да му връща още 80 крини, 8 години плащал и му останали 80 крини да връща. Вземеш пари назаем отнякъде и след 10 години станат 40-50 хиляди лева. Питам: Не е ли туй робство? – Робство е и как. Вие турите някоя ваша

погрешка в банката и погрешките се увеличават, но ако турите едно добро в банката и то се увеличава. И злото расте, механически, а доброто расте органически. Казвам: Никога не оставяйте една (лоша) мисъл да работи във вашето съзнание. Оставяйте винаги положителното. Вечерно време прегледайте сметката на живота и не оставяйте в съзнанието си лоша мисъл да работи, защото тази лошата мисъл ще спре твоя прогрес, на тебе ще направи пакост и на другите.

Та сега вие печелите много и харчите много. За пример, вие сега мислите, че не сте добри. Някои са ми казвали: „Ние дойдохме тук да станем светии, пък грешници станахме“. Много се заблуждавате. Вие сега сте хасъл светии. Сега имате един живот, с по-голяма светлина. За в бъдеще ще бъдете по-добри хора. По-напред бяхте в тъмнина и не виждахте вашите погрешки, а сега ги виждате и ще ги изправите. В миналото, един певец пял веднъж в годината, не прави погрешки. Сега ти си един певец и пееш арии, много сложни, ще направиш много грешки. Усвоил си да пееш. Не, че сега сте по-лоши, сега сте по-добри, но виждате вашите минали погрешки. Човек, като започне да се повдига в Божествения свят, той вижда своето минало, сега стават нещата ясни. По-напред такива малки погрешки не сте виждали, сега една малка погрешка виждате. За пример, дойде някой човек, иска нещо много малко и вие му казвате, нямам време, замине си. Казвате си: „Защо не помогнах на този човек? Много малко трябваше, за пет пари работа“; или дойде някой при тебе, иска да му скроиш една дрешка, да му направиш една услуга, ти казваш: „Нямам време“. Ти отиваш при Бога да се молиш, и Господ ще ти каже: И аз нямам време. Ти се молиш, боли те някъде крака да оздравее. Понеже тези 10 души дошли, ти не си услужил. Ти си услужил на някой, когото обичаш, да те похвали, да каже, че си добър. Но онези, които не ги обичаш, казваш: „Не може да търпя тази сестра“. Ако тази сестра Господ я търпи, ти защо да не я търпиш? – Господ я търпи, пък

и слънцето изгрява заради нея, Господ ѝ дал добра майка, добър баща, че Господ е толкоз добър с нас, а пък ти казваш: „Аз не мога да търпя този". Утре ще каже той, и аз не мога да го търпя. Ние едни други не можем да се търпим. Аз ако съм на вашето място, като седна на един стол ще кажа: Колко е добър този брат, отличен е. А ти сега седнеш, ще го критикуваш, той е много нервен, не може да седи спокоен, мърда се. Жив човек е той. Той се мърда на стола. Жив човек е той. Мъртвият, ако седне на стола не се мърда. Виж доброто. По някой път може да ти хареса нещо, което не ти харесва. Кажи: „Колко хубаво говори". Вие не оценявате. Някой знае няколко езика, ти Божественият език знаеш ли? – Ти земните езици не си научил, че ще научиш Божествения. От 1-10 не знаеш да говориш, то е Божественото. Божественото е в едното, то е бащата, то е Господ; две това е майката. Три, това е братът. Четири е сестрата. 5 вече са всичките роднини, ще ги туриш. Всички тия числа до 10, то е Божественият порядък. От 10 до 100 са ангелите, а от 100 нагоре е човешкият порядък. А от 1000 нагоре е животинският. Всичките и най-дребните същества са турени в тия числа; и малките, които са невидими и те са отбелязани. Няма нещо в света, което да не е отбелязано. В Божественото съзнание, всичко туй е нанизано. Всичките погрешки, които ние правим, всякога до Бога достигат. Една погрешка си направил, казват: Идете и купете тази погрешка. Тя е тор, ще дойдат при тебе и ще купят погрешката, която си направил. Вторият път направиш две погрешки, понеже печелиш, плащат ти хубаво и понеже ти образуваш една фабрика за производство, за такива торове, един ден тия хора нямат нужда от този тор и тогава всичката стока остава и започва да гние. Защото до известно време ще купуват. И тогава, когато Бог поправя света, ще идат по някой път и всичките тия грехове ги вземат на хората, занасят ги някъде, като че образуват някой нов свят. Той с тях наторява. Защото всеки нов свят,

който ще се създаде, създава се от мислите. В туй място, тор му трябва, че ще вземе всичките грехове на хората и на туй място ще тури тор. И тия грехове ще ги преобрази, ще направи нещо ново. Понеже, ние сме развалили Божествения порядък, опетнили сме Божествената материя. Всичката тази материя трябва да се пречисти само. Казвам: Ние в света сме дошли на земята, за да изправим своите погрешки. Бог поправя чрез нас. Вие казвате по някой път, че ви е дотегнало да живеете. Хубаво е, че ви е дотегнало. Този живот е несъвместим. Да бъдеш кърт и постоянно да ровиш земята, какъв смисъл има. Да излезеш из дупката на този кърт, да станеш цигулар, да свириш, има смисъл. Да станеш художник има смисъл, да станеш пианист и оратор, има нещо хубаво в това. Или да добиеш туй знание на един ангел, да пътуваш от една слънчева система в друга, но може би тия неща след милиони години ще ги добиете. Вие сега не може да хвъркате от една система в друга, но за сега музиканти можете да станете, художници може да станете, певци може да станете, но да хвъркате не можете. Мнозина има, които казват: „Да се преместим в някоя друга слънчева система“. Казали гарджетата на майка си: „Мамо, извади ни от туй гнездо да идем на друго“. Тя им казала: „Ще вземете ли вашите седалища?“ – „Ще ги вземем“. – „И новото гнездо ще оцапате“.

Сега да преминем към друго. Я ми изпейте вие „Учение синко, учение дъще“. Ако ви кажа сега да ми изпеете „Отче наш“, как ще ми я изпеете? – Има доста материал необработен. Да се помъчим сега да видим как ще го изпеете. (*Учителят пее „Отче наш*“.) Я го изпейте! Можете да го изпеете. Сега трябва да се качите в будическото поле. Човек като слезе на земята не може да пее. Тук на земята човек се безпокои. Вие всинца сте музикални, но у всинца музиката не е пробудена. Защото тоновете не само трябва да се разпределят по време, ами трябва да знаеш къде да ги туриш. Тоновете си имат

място. Всеки един тон си има място. Сега вие какво мислите? – Вие като седите, едно от големите препятствия е, че много мислите за себе си. Необходимо е човек да забрави себе си, да стане слуга и да мисли за Господа. За хубавото, за туй, което дава всичките блага на хората. Помисли за всичко онова, което е хубаво и красиво, злото да го не виждаш. Като дойде Любовта, злото ще изчезне само по себе си. Злото се яви, когато Любовта изчезна. Щом дойде Любовта, злото става невидимо. Да кажем, вие имате някакво разположение, някаква мисъл ви мъчи; ами като идете при Господа, какво трябва да занесете при Него? – Вие ще Го търсите. Вие мислите, че като умрете всичко ще изчезне. Че той е вътре във вас. Като идете при Господа какво ще занесете? – Той като ви види, няма да ви гълчи, нищо няма да ви каже. Ти като се приближиш при Бога, най-първо ще започнеш да се топиш, ще се превърнеш на вода, после ще се превърнеш на пара, после ще се превърнеш на йоническа вода; всичките нечистотии, които имала водата, ще слязат долу. Тогава ще се пробудиш с новото съзнание. Като идеш, Бог ще ти стане око. Оттам нагоре като погледнеш, всичките тия хора от земята, отвътре като погледнеш, всичките хора ще ти станат мили, любезни, ще разбираш душите.

Изпейте „Отче наш“ да видим кое запомнихте. Като обичате някого, как ще кажеш колко ви обичам? Как ще кажеш на някого, че го обичаш, понеже има външна страна обичта? Думата е малко профанирана. Понеже под думата „Любов“ разбираме това, което не е. На Любовта туряме по-голяма цена. Нашата Любов има по-голяма цена, отколкото съдържа, погрешката е там. Не че думата „Любов“ не е хубава, но на тази дума туряме една цена, която тя няма. Да кажем дойде един ангел да ви вика за небето, какво ще правите? Аз, ако съм, ще кажа: Не съм свършил работата, остави ме. Няма да му кажа, ще ида. Не съм готов да ида в небето, и да дойда там, няма да ви бъда полезен.

Пазете едно нещо. Почнете да се уважавате, да виждате доброто във всинца. Вие имате заложени дарби и да видите какво Бог е вложил във вас. Понеже във всеки един човек, благото, което виждате, вашето благо е благо и на другите, и тяхното благо е ваше. Всичко, което хората имат, ще бъде наше и ние каквото имаме, ще бъде общо. Божественото благо е общо за всички. Всеки носи нещо специфично хубаво, което друг не може да носи. Във всеки човек има нещо хубаво. То е вечното разнообразие. Ние сме необходими на Бога, за да се изрази Неговото разнообразие. Във всеки един човек виждаме разнообразие. Оставете всеки да се прояви. Някой от вас говорят повече, и аз говоря повече. Сега аз ви попях. Хубаво е и вие да попеете. Аз ви попях, попейте ми и вие. Аз пях, но сега и вие попейте. Някой от вас, може ли да ми изпее „Отче наш“? Ще пееш на Господа и ще забравиш другите. Ще се помолиш да ти даде Господ да пееш хубаво. Има една опасност в живота, тъй, както хората вървят, че ако на едно растение налеете гореща вода, ще му направите пакост. Някой път, ако ви се проповядва едно учение, за което не сте готови, то суши. Казвате: „И ние трябва да се обичаме“. Ние трябва да се обичаме. Любовта е най-голямото благо за постижение. Любовта е най-великият закон за постижение. Всичко онова, за което ламти човешката душа, там е истинският път. Няма друг път, по който може да се постигне. Всички трябва да минат по закона на Любовта. Разбирайте Любовта като постижение. Хората са едно условие, път по който минавате. Пътят, който минете, хората ще бъдат само показатели по пътя, по който вие вървите. Та всички си помагайте в Любовта. Мнозина имате много големи спънки. Някой от вас сте обезсърчени, казвате: „Не е като едно време. Едно време как беше?“ Сега сте по-добри, от колкото едно време. Едно време трябваше да ви возят с количка, сега сами вървите с краката си. Много по-добре е сега.

Та вярвайте в едно: Сега мисълта трябва да влезе – Вярвайте, че сега сте по-добри! Въпреки, че не сте по-добри, вярвайте, че сте добри. Знаете ли защо не сте добри? – Ти си забогатял. След като са чели във вестниците, че си забогатял, идват при тебе около 100-200 души да вземат от тебе. На този плащаш, на онзи, и като се разплащаш на онези, които си дължал, повикай ги и дай им едно угощение, кажи: „Аз много ви благодаря, че толкоз време ме чакахте". Тези 100 души да ги направиш приятели. Всички наши кредитори трябва да ги направим наши приятели. Сега като те срещне, ще поклати глава и ще каже: „Недоволен (съм)". И ти си недоволен. Работата е да станем доволни едни от други. Мнозина се оплакват и казват: „Не върви тази работа. Като дойдохме тук, не зная къде, не върви на човека". Не се самоизмамвайте. В края на краищата, земята ще намерите, където и да сте. Че ще намерите земята не е лошо, но като намериш земята, ще може ли да излезеш, да възкръснеш. Възкресението разбирам като едно растение да поникнеш. Ако поникнеш, не е лошо да бъдеш в земята, но ако не поникнеш, злото е там.

Казвам: Вярвайте, че сте добри. Престанете да мислите, че сте много лоши хора. Аз ви казвам, в България по-добри хора от вас няма. Но и по-лоши няма. Когато един човек започнат да му излизат 10 цирея, лошо ли е? – Организмът му е започнал да се усилва. Че лошото е започнало да излиза. Сега във вас започнали са да излизат циреите. Чисти се организма ви. Не се плашете от циреите, от погрешките си, но мислете в себе си, че сте добри. Вярвайте, че и другите хора са добри. Не само аз съм добър, но да започна да вярвам, че и другите хора са добри. Не само да убедя другите хора, че Бог живее в мене, но че Бог живее и в другите хора. Не само да вярвам, че Бог ще спаси мене, но Бог ще спаси и другите. Да вярваме, че Господ ще оправи света. Това е новото учение. Туй да стане като насъщен хляб. И тогава като се срещнете, кажете си по една сладка дума. По

някой път вие се срещате, ще си обърнете главата и гърба, неразположени сте. Не е лошо човек да обърне гърба си, защото някой път нали си туряме гърба на слънцето, не че не обичаме слънцето, но да ни направи една услуга. Сега, че не се поздравявате не е лошо, но в себе си говориш, не за външна етикеция. Ти може да минаваш и като видиш един брат, не си разположен, и като минаваш може да не го поздравиш отвън, може да кажеш „добър ден", но може и да не го поздравиш, но в себе си кажи: „Много добър брат е". И той да мисли в себе си, и той да каже, че си добър. Та казвам: Научете се, не отвън, но отвътре: като минава някой брат, прати му една хубава мисъл, ако всички си пращате такива добри мисли (...) Сега ще го поздравиш и ще кажеш: „Не ми се хареса", друг поздравиш, и него не харесваш. Не, прати му хубава мисъл. Той ще мине и той ще каже; той може да не те поздрави, но да каже: „Тази сестра е много добра". Това е новото, Божественото. Това са правила. Според старото учение вие ще кажете: „Когато Духът дойде, ние ще го направим". Та мислете сега, че сте дошли сега да ви уча на пеене. Ако при мене не се учите на пеене, никой няма да ви научи. Ако при мене не се научите да пеете, никой друг няма да ви научи. Вие сега ще кажете: „Като дойде Духът, Духът ще ни научи". Духът е дошъл между вас и пее, вие сега чакате и си имате някаква идея. Пейте сега. В музиката има известни норми, но щом човек се научи да пее, за в бъдеще ще има една широка област. Мнозина от вас пеете, но има една критика. Някои от (вас) искат да изпъкнат повече, отколкото трябва, а други искат да се смалят повече, отколкото трябва. Казвам: Ако си трева, расти като трева; ако си дъб, расти като дъб; ако си бук, расти като бук, покажи си формата.

Та сега аз ви говорих днес. Краката, това са добродетели. Ползата от краката каква е? Тази лекция я наричам „Ползата от краката". От доброто разбиране на материалния свят. От материалния свят да

разберем онова, което е скрито, което за в бъдеще ще се открие. Но сега дотолкоз, доколкото е открито, да можем да разберем Божията Любов. Днес може да бъдете радостни и весели, и за в бъдеще трябва да бъдете. Всичко имате на разположение. Ще кажете: „Аз обуща нямам“. Който няма обуща, нека каже, аз ще му купя. Ако някой е бос, от мене са обущата. Които от вас са боси, нека си дадат кандидатурата. Ако искат шапки, не купувам шапки. Понеже е студено обуща трябват, но шапки не купувам. Ще кажете: „Защо не ни купиш палто?“ И това може. Най-първо започвам с доброто. Ако обущата може да ги обуете, както аз зная, тогава и палтото ще дойде, няма нищо невъзможно. Аз може да купя обуща, а може да накарам и хората да ви купят обуща. Може да накарам жена ви да ви обича. Пък може да я накарам да ви търпи, може да (я) накарам, аз разбирам Божественото. Аз сега не искам да профанираме Божието Име. Аз вземам нещата върху себе си. Аз не искам да профанираме и да кажем името Божие напразно. Казвам: Аз може да направя това. Ако скарам двама души, че не може да ги примирим. Ако скарам, трябва да ги примиря, то е в реда на нещата. Ако най-първо ги примиря, че после ги скарам, това не е хубаво. Ако ги скарам, че после ги примирявам, тъй прогресирам. Ако първо ги примиря и после ги скарвам, това не е прогрес. Сега вие първото изкуство знаете. Вие най-първо примирявате хората и после ги скарвате. Аз уча хората най-първо да се скарват, а после да се примиряват. Аз туй не съм го учил, сега го уча. Аз сега съм майстор да ги примирявам, но за да ги примиря, трябва да ги скарам. Думата „скарване“ знаеш ли какво значи? – Трябва да го туря на скарата да го пека, да го направя човек. Как ще направя любезни хората, докато не го туря на пещта? Като го извадя навън, той ще има знание, ще ползува и хората. И те ще го ценят. Ще кажат: „Отличен човек“. Ще кажат: „Отличен хляб, направен“, навсякъде ще го приемат. Но докато не го прекарам през

тази скара, през тия страдания, не може да си отвори път. Страданията са един метод, който отваря пътя да влезете в Божествения свят, да влезете в рая между светиите, между добрите хора. Ако не дойдат страданията в света, затворено е. Ако сме съучастници в страданията, ще бъдем съучастници и в радостите. Не че искаме страданията, ни най-малко, и мене ми са неприятни страданията. (Учителят пее „Отче наш“.) Така не се пее. „Отче наш“ още не е. „Отче наш“ и тъй не е. Трябва да дойде една малка топлина, та да стане „Отче наш“. Аз съм пял само веднъж „Отче наш“, както аз разбирам и втори път не искам тъй да го пея. Пях го сутрин. Като се намериш на някой голям зор, представи си едно въже, че тебе ще те поставят на въжето и тогава пях „Отче наш“. Тази работа, можеше да ме повреди. И като пях, забравих, че има страдания, всички (страдания), та като започнах да пея „Отче наш“, слязох от въжето, във въздуха седях. Ходих по въздуха. Ако река да започна да вземам криви тонове, започвам да слизам. Като изправя тоновете, ходя из въздуха. Щом вземам криви тонове, слизам долу.

Казвам: Пейте „Отче наш“, да можете да ходите във въздуха, да може да бъде вашата мисъл светла и вашето сърце топло.

Мото:
Христос е човекът на изобилната сила,
Христос е човекът на изобилната вяра,
Христос е човекът на изобилната любов.

Сега ще ви кажа едно нещо: Да имате моето добро на разположение. Доброто, което имам в мене, е на ваше разположение.

12 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 22 декември 1937 г., сряда, 5 ч. с. София – Изгрев.

ПРЕД РАДОСТИТЕ И ЗАД СТРАДАНИЯТА

Отче наш.

Благославяй душе моя Господа.

Тема имате ли?

Човек, трябва да има ясна представа, когато се говори за нещо, което във всичките философии и религии, след като се проповядват, има нещо, което не е ясно, неразбрано. Учат човека да вярва. В кое да вярва? – Туй, в което вярваш не го виждаш. Как ще го провериш? Да вярваш. Ще вярваш в някакъв авторитет. Този, който ти проповядва и той в какво вярва, не знае. Наредят се, вярват, но никой не е видял нещата, не ги знае. Или, когато ние казваме, че човек не трябва да говори много. Защо? – Пък някой път казваме, трябва да говори. Защо трябва да говори? – Има време, когато трябва да говори. Има време, когато не трябва да говори. Допуснете, че един учител преподава на френски. С какво ще запознае най-първо учениците? – Най-първо ще ги запознае с азбуката на френския език, после как се произнасят буквите. Някой елементарни думи. Ще им каже какви качества има езика, с който се отличава. Всеки език си има свое произношение. Английският език има свое произношение, френския език има свое произношение. Когато някой чужденец отиде във Франция, веднага познават, че не е французин. Когато дойде някой чужденец в България, вие знаете, че не е българин, в произношението има нещо. Значи, всеки народ има особено течение, известни трептения, които определят какъв е той. Французинът се определя с известни трептения, музикално се определя. Всеки народ има особена нота, с която се отличава. Всеки един от вас мисли, че знае. Че знаете няма съмнение. Всеки мисли, че е даровит. Няма човек, който да не мисли,

че не е даровит. Всеки е даровит. Но дарбите във всички хора не са еднакво развити. Всеки един от вас мисли, че той диша. Но най-голямото нещастие в сегашния свят е, че хората не могат да дишат. Тъй, както Господ иска, ние не дишаме. В дишането няма никакъв ритъм, вследствие на това се произвеждат всичките болести, които имаме. Казва някой: „Аз дишам“. Как дишаш? Той диша бързо, отсечено. Но в дишането такова отсечено нещо няма. Музикалност има в дишането. Някой от вас като говорят, гласът му хрипкав. Туй показва, че той не диша добре. На някой гласът е груб, туй показва, че той не диша добре. На някой няма мекота в гласа, туй показва, че не диша добре. Не че дишането е всичко, но ритмичното дишане е разумно. Човек може да диша и без да е разумен. Не мислете, че животните са здрави. И животните не дишат добре. Едно животно, което е подложено на страх, как диша? – В него сърцето се движи. Сега философията на дишането каква е? – Онези, които са изучавали дишането, знаят, че цяла една философия има. Има две течения: едното течение от слънцето – слънчево течение, от слънцето иде това течение. Има едно слънце в света, на което нашето слънце е отражение. Има и едно лунно течение. Едното течение е лунно, а другото е слънчево. Слънчевото течение иде от дясната страна на мозъка. Влиза в лявата и излиза през задната част, долу на опашката, на човека. Това е най-нисшия (център) у човека. Тия две течения образуват една голяма осморка (**Фиг. 1**)

Фиг. 1

И тогава другото течение минава от лявата страна и отива в дясно. През ноздрите, ако дишаш въздуха, ако твоят ум е съсредоточен, аз наричам едното течение, течение на ума, а другото течение е на сърцето. И двете образуват една осморка. Сега има едно практическо приложение. Вие искате да имате една ясна представа. Ако не дишате правилно, вие не можете да имате ясна представа за нещата, които Бог е създал. Защото две еднакви течения, които се посрещат, те се самоунищожават. Двама силни хора могат да се борят и двамата ще се самоунищожат. Някой път е по-хубаво единият да отстъпи. И двамата, ако са непобедими, те ще се самоунищожат. Ако и двамата са непобедими, те нямат никакъв резултат.

Да кажем във вас има желание да ядете. И друго едно желание да не ядете. Какво ще направите между тия две еднакви сили? В какво седи заблуждението? Вие казвате, че не трябва да яде човек. Какво разбирате под думите, че не трябва да яде. Много не трябва да яде, малко трябва да яде. Колко малко? – Или какво трябва да яде? – И колко много? – В човека има едно чувство, което определя. Има едни везни. Отвън не мислете, че могат да ви научат колко трябва да ядете. Всеки си има по едни везни. И когато везните са хубави, той знае колко да яде. Всеки един от вас знае как да яде, само че е забравил. Колко да яде и как да яде, той знае това. Казвам сега: Трябва да се възстанови онова, което ние знаем. Сега вие не сте забелязали, тревожите се, нервирате се. То се дължи на едно стълкновение, което имате вие в себе си, без да го знаете. Някой от вас иска да се подмлади. Че как ще се подмладите? – За пример дойде и ви безпокои студа? Сега ви безпокои студа, безпокои те тебе този студ. Но, ако ти може да подигнеш трептенията на твоят ум, студът ни най-малко няма да те засяга. Тебе ти е студено, понеже студът е по-силен от тебе. Ако ти станеш по-силен от студа, студът ще те познава като господар, и няма да ти е студено. Щом ти е студено, студът ти е

господар. Ако ти станеш по-силен от топлината, тя няма да те изгори. Но ако тя е по-силна, ще те изгори. Значи студът и топлината, ако знаеш, ако подигнеш трептенията си, те ще ти бъдат слуги. Сега, студът ни изстудява, а топлината ни изгаря. Ние сме деца, които трябва да се учим. Казваме: „Голямо мнение имаме за себе си. Ти знаеш ли аз кой съм?“ – Ти си човек, на когото студът заповядва. Друг казва: „Знаеш ли аз кой съм?“ – Ти си човек, на когото топлината заповядва. Ами че ти си човек, на когото парите заповядват. Колко ли господари нямаш сега? – Някой проповядва, казва: „Човек да има материални работи“. Какво разбирате под материални работи? Туй значи, да се не задръстиш. Когато влезе водата в кюнеца, да тече, да не се запуши. Туй, което те запуши, че не може да живееш, то е материализъм. Туй, което те запуши, че не можеш да живееш, не може да мислиш, туй е материализъм. Туй, което дава живот в себе си, то е духовното. Имате три неща: Живот, знание и свобода. На вас сега ви трябват живот, знание и свобода. Живот, вие казвате: „Ние не живеем ли?“ – Животът както го живеем, страданието какво е и радостта какво е? – Те са две промени, две течения. Страданието не е нещо лошо. Една философска страна има страданието. Има едно страдание, което е дадено от Бога, то е благословение. Има едно страдание, което ние го създаваме, то е нещастие. Сега гледайте да се освободите от страданието на хората, то е едно нещастие, една голяма спънка. Но страданията, които Бог е дал, те са благословение. Ако влезеш в страданията, които Господ е дал, ти човек ще станеш. Пък ако влезеш в хорските страдания, прах ще станеш. Ако влезеш в страданието на хората, прах ще станеш и на кал ще се обърнеш. Не искаме ние кал, няма нужда от кал. Ако влезеш в страданията, които са от Бога, човек ще станеш. Ако влезеш в благото на човека, грешник ще станеш. Ако влезеш в благото на Бога, светия ще станеш. Туй е разликата. Сега искам да разбирате правилно. Казвате: „От Духа ще

дойде всичко“. Но тази дума знаете ли какво значи? – Вие го знаете в себе си. Ти искаш да бъдеш почитан, обичан, да бъдеш свободен. Всичко да ти е наред. Всичко туй е хубаво. Тъй, както го мислиш в себе си. Но туй, което го искаш за себе си, ти не го искаш за другите хора. А законът е: Туй, което искаш за себе си, искай го за всичките хора. Тогава ти ще бъдеш свободен. Не искай всичките хора да бъдат като тебе. Искай да живеят, както те знаят. Искай да имат знание. Искай да имат свобода, както за себе си. Свободата както е благо за тебе, така е и за тях. Свободата не може да бъде еднообразна.

Сега вие ще се спрете да кажете: „Толкоз години ние вече учим. Станали сме на 50-60 години и да не знаем още да дишаме“. Аз ще направя един превод. Вие толкоз години сте учили френски и не можете да произнесете една дума както французин. Според външната форма, френски е. Но не можете да ги произнесете. Има френски думи, аз ако ги произнеса в природата, мене ще посрещне, а французина няма да посрещне. Аз, светия (ако съм) като започна да говоря френски, като се помоля на Бога на френски, ще ме послуша. Онзи французин, макар да се моли на френски, да е роден французин, няма да го послуша. Тогава казвам: Може да се молиш на английски, може да се молиш на френски, на български, ни глас, ни слушание. Казвам: Вие може да минавате за християни, може да минавате за мохамедани, може да минавате за окултисти, за индуси, за всичко друго. Но питам: Като християнин ще те слуша ли Господ? – Като будист, ще те слуша ли Господ? – Ако като християнин не те слуша, не си християнин. Ако като будист не те слуша, не си будист. Един опит трябва. Казвам сега: Французите имат носово произношение. Аз се впущам в неща дребни. На френският език, всичкото е тук, в носът. И българите някога имат това. Трябва да допуснеш едно течение, което иде в носа. Да мислиш. Французинът се спира на „н“-то. Знаменито е това „н“. „Ен“, какво означава? – Ако го обърнем в

български е „и“. „И“-то е съвсем противоположно. Българинът взел, че обърнал французкото „N“ и направил от него „И“. Французинът направил една чаша и я обърнал надолу. Казва: „Изпих виното, да не пия повече“. Българинът казва: „Ти си изпил, но аз никак не съм пил, я налейте сега“.

Но да дойдем сега до същественото. Непременно трябва да дишате ритмично. Ти дишаш, приемаш въздуха. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7. Поемаш въздуха ритмично. Спри се след това 5 секунди. Чети в себе си без да дишаш. 1, 2, 3, 4, 5. И започни пак да изпущаш въздуха. Няма да дишаш бързо и рязко. Ако по този начин дишаш, трябва да се яви една мекота в гласа ви. За да станете певци, непременно трябва да дишате ритмично. Пък всички вярвате, че като дойде въздуха, ще ви научи на всичко. То е механическо разбиране. Значи, като дойде с тояга въздухът, как ще направи работите? – Не е разумна работа, когато се прави насила. Неща, които се причиняват от страх, те не са Божествени, те са животински състояния. Божествено е туй, на което Любовта е подбудителна причина. Станеш сутрин, спри се малко. Кажи: „Онова, което иде от Бога, да го приема“. Събудиш се, да приемеш от Бога въздуха. Да приемеш теченията от слънцето. Ти като приемеш първата вдишка, да съзнаваш. Аз наричам първото вдишване там, когато съзнанието е будно. А когато не е будно, то е животинско състояние. Ти си едно животно. Хубаво е да бъдеш животно. Какво значи животно? – Ние се докачаме, когато ни кажат, че сме животно. Животно е всеки, който не мисли. Всеки, който не чувствува и не мисли е животно. Всеки, който мисли и чувствува, е човек. Животните мислят само когато се намерят в трудно положение. Едно животно мисли само когато е гладно и търси храната. Наблюдавайте. Някой път дошла котката и без да искам правя наблюдения. Наскоро като дошъл студа, дошла още една котка и седят и двете и мъркат при моята врата. Едната влязла под стола.

Чуждата котка е доста разположена. Донесли ми храна и те усещат. Като ми донесат баница, дам им. Туря на един вестник, но и двете мъркат. Нито едната смее да вземе от яденето, нито другата. Едната, ако рече да посегне, другата си подаде крака. И двете седят. Гледат, седи на вестника баницата. Казвам: Яжте де. Те ме питат сега. Не че ме питат, те се гледат. И всяка една иска. Какво мислят не ги зная, но не ядат. Баницата седи, не ядат. Казвам: Сега във вас някой път станете сутрин, нямате разположение него ден да вършите волята Божия. Не сте ли вие в същото положение на котката, някоя друга котка има при вас. Какво има в ума ви, което не ви дава? – Какво ви смущава? – Казвате: „Нещо не съм разположен". Имате две деца. Едното момиче, другото момче. Ако едното вземе повече от яденето, другото се сърди. Ако са ябълки ще видите, ако едното вземе голямата ябълка, момиченцето се сърди, не е разположено. Защо по-голямото братче взело по-голямата ябълка. Отде му дойде на ума? – Значи има мярка. Туй дете знае, че големите ябълки са за него. Може би да турим, че тези големите ябълки не са толкоз доброкачествени, а по-дребните да са доброкачествени, по-вкусни. Братчето взело по-голямата ябълка, то не е толкоз умно. Ако онова вземе, и като опита, тогава да бъде доволно. Ние сега трябва да опитаме Божиите блага.

Сега аз не искам да ви уча на онова, което знаете. Защото да учиш хората това, което знаят, това е голямо пресищане. Да ви уча сега как? Да взема един французин как трябва да произнесе на френски или да уча някой англичанин как трябва да произнася? Че англичаните не са дошли още до онова произношение. Някой не говорят английски както трябва, а и българите не говорят както трябва. Според мене англичаните говорят по-добре, отколкото българите. И французите говорят много по-добре, отколкото българите. Започне ли един човек да говори добре, той става добър. – „Мари Маро, къде си била?" – „Бре Стояне, къде си сега?" – Туй

положение е общо. Как ще го кажеш? – Може ли да го преведете на френски? – Французите нямат тия думи „бре“, „мари“. Та казвам: Във всинца ви забелязвам едно. Сега като се съберете и слушате липсва ви уважение и почитание. В някой ви липсва повече, в някой по-малко. Тази част на главата не е развита. Спри се един човек като говори да видиш, оцени го както трябва. Ти го видиш и казваш: „Той не знае“. Нищо не е слушал от тая лекция. Слушали сте ги вие. Някой път сте ги слушали и сега ви се преподава по нов начин. В това няма никакво съмнение. У вас има знание. Като видите някого, отведнъж го оценявате. Отведнъж го претегляте. Някой път излиза вярна преценката. Някой път има известни заблуждения. Да се оцени човек не е лесна работа. Сега помнете едно нещо: Че в мислите си трябва да бъдете правдиви, понеже резултатите на всяка една ваша мисъл – в природата съществува един закон: Всеки един резултат, какъвто и да е, всяко едно мнение, каквото и да е; каквото и да мислиш, добро или зло за себе си или за другите, то ще се върне при тебе. Ако е добро, като се върне като един капитал ще влезе в банката. И ако има да дължиш на банката, това са твоите погрешки. Тогава банката те облага с данък. Та сега онези, които препоръчват, че трябва да се молим на Бога, да мислим за Бога, вие не виждате практическата страна коя е. Ти като благославяш Господа, като се молиш на Господа, Бог е съвършен, Той не се нуждае от твоята мисъл. Но всяка една мисъл, която ти пратиш към Бога, да благодариш, тя ще се върне към тебе с лихвите и ще бъде благословение. Ако не се молиш на Бога, ти ще станеш един нещастен човек. Аз съм забелязал онези, които мислят лошо. Един говедар, след като пасъл говедата дълго време, говедарят започнал да мяза на говедата. Изпраща мисълта на говедата. Какво ще му прати едно говедо? – Да кажем един говедар казва: „Моето говедо е много добро“. В какво седи добрината му? – Не са много добри говедата. Сега някои от животните са възпитани. Една

сестра скоро ми разправяше за една котка. Затворили една котка и тя започнала да мечи, да вдига шум, понеже искала да излезе навън, да се освободи. Ако не ѝ отворят, мечи, да я пуснат, но в тази котка вече се събудило известно съзнание. Казвам: В една котка се събужда съзнанието да излезе навън, да остане на чист въздух и да се върне. Ние се събираме тук да се молим на Бога. Не трябва ли да оставим всичките наши нечистотии? – Има нещо в нашето съзнание, което трябва да очистим. Аз говоря сега за нашето съзнание. Съзнанието си отвън трябва да го очистим. Вън от съзнанието много работи може да минат. Но никога не допущай на една лоша мисъл да се загнезди в твоето съзнание. Може да има грешки.

Да се върнем към дишането. Ти си неразположен. Тогава кажи си: „Аз мога да дишам вече добре“. Как можеш да дишаш добре? – Хайде сега си затворете дясната ноздра. Аз ще ви дам едно положение. Поемайте въздух, аз ще броя 1, 2, 3, 4, 5, 6. Сега задържайте въздуха. Аз пак ще броя 1, 2, 3, 4, 5, 6. А сега издишайте. 1, 2, 3, 4, 5, 6. Или индусите имат свещената дума „Ом“. „О“-то се произнася и от никъде не е ограничено, то излиза свободно. Ако произнесеш, някои от буквите все ще има някое допиране до небцето или до зъбите. Но на „О“-то гласът излиза свободно. И при буквата „А“, пак е свободен гласът. Та казвам някой път да произнесете думата „Аум“. Тогава може да произнесете думата „Аум“, ще вземете „сол“ на цигулката. Втората нота ще бъде „до“, а третото ще бъде „ми“. „сол, до, ми“. Ако искате да го вземете. (*Изпяхме АУМ*) Сега вижте какъв е закона? – Ако вземете „О“-то, то намалява. Тъй както пеем „Аум“, ще обръщаш внимание на малките добродетели. Всяка една мисъл в тебе трябва да бъде ясна. Всяко нещо в твоето съзнание за най-малките добрини, и микроскопическите, които Бог ти дава, трябва да се радваш. Виждаш цветец, да се радваш. Когато идваш до големите работи пак да се радваш. Имате „Аум“. Имате „мило“. Колко

букви има? – Две букви са внесени „И“-то и „Л“-то. Най-напред за големите работи ще мислиш. „А“-ом, обратното е „моа“. В „О“-то винаги се показва, че ти си свободен. „О“-то показва една величина, която нито може да се увеличи, нито да се намали. „О“-то показва, че никой не е в състояние да ти направи зло или добро. Буквата „А“ показва, че ти си бременен с известна идея, ти си бременен с нещо. Бременни са само ония хора, които имат известни идеи. „М“-то в дадения случай е условията, при които тази бременност може да се развие. „М“-то съставя първичната материя, от която формите са направени. В света има две неща, които постоянно функционират. „М“-то и „О“-то. „О“-то индусите го наричат прана. Праната е силата в света, която изпълня пространството. И в потенциално отношение съществува, и в кинетическо отношение съществува. Когато тя се преплете с материята, се образуват формите. Прана или жизнен елексир го наричат. Ако той не функционира... Ти искаш да бъдеш красив, ако не разбираш законите на праната, на жизнената сила или елексир, или ако не разбираш качествата на първичната материя, ако не разбираш качествата на „М“-то, ти не можеш да се подмладиш. За да се подмладиш, как ще премахнеш тия черните точки под окото? Туй какво показва? – Когато не функционира слънчевата, мозъчната и симпатичната система правилно, се образуват черното под очите. Или пък когато черният дроб е възбуден повече, отколкото трябва. Черният дроб е едно предприятие в природата дето се образуват всичките низши чувства, ония животински състояния, които животните имат се дължат на черния дроб. Нашето неразположение се дължи на черния дроб. Той трябва да функционира правилно. Той има две функции, две служби. Той спомага за храносмилането и същевременно тия, низшите, животински чувства се дължат на него. Той е близо в съседство със стомашния мозък или до слънчевото сплитане. Та казвам: Трябва да имате зад тази жизнена енергия, която

Бог ви е дал. Та водата, в дадения случай, когато казва Христос „от вода и дух“, водата в дадения случай се взема първичната прана, силата, праната е туй. А Божественият Дух, то е разумното в човека, то е най-висшето съзнание. От вода и от дух, прана трябва. Има една част, за да се прояви, за да бъде в каквото и да е отношение, ти може да си музикант, трябва да имаш в себе си изобилно прана, изобилно първична вода. Трябва да имаш в запас. Щом няма тоя запас, той е неразположен. Въздухът ще започнеш да дишаш. Енергия да приемеш вътре в ума си. Значи като кажеш „аом“, свободен си. Ти ще вярваш, че няма в света никаква сила, която може да те мръдне, дето Бог те е турил. Туй, ако не вярваш, ти си безверник, ти пакостиш на себе си. Значи в „О“-то вътре, в туй „О“, там дето е, е хубаво. Щом Божият Дух е при тебе, кой ще ти направи пакост? – Но и когато Божият Дух е при тебе, когато майка ти е при тебе, че ти се плашиш, тогава на какво се дължи твоя страх? – Та казвам: Сегашното ви верую ще се тури под един изпит. Тъй както мнозина вярвате, вие се намирате и мислите, че сте богати. Има богати хора, които не знаят сметките си. Мислят, че разполагат с 30-40 милиона. А ако направят един баланс, едва ли ще останат 10 хиляди лева. Той мисли в ума си, че е милионер. Някой мисли, че е сиромах, но в банката има голямо наследство, трябва някой да дойде да му каже: „Баща ти оставил голям капитал за тебе в банката“.

Сега, другата страна. Не се сравнявайте. Някой от вас мислите, че знаете повече от другите. Не се сравнявайте никога с хората. Защото, ако кажеш: „Аз от него зная повече“, друг ще каже за тебе, – „Аз от него зная повече“. Така нищо не се постига. Не се сравнявайте с хората. Считай, че всеки знае колкото тебе. Кажи: „И той знае колкото мене, но още не е проявен. И той знае толкоз, колкото аз зная“. Хубаво сега, по какво се познава вашето верую? – Какво е веруюто ви? – Вие вярвате в Бога, и аз вярвам. Вие пеете и аз пея. Разликата седи в

това, че вие пеете по-хубаво от мене, че аз пея по-лошо от вас. В хубавото пеене седи разликата. Като пея и аз пея, но вие пеете по-хубаво. Не мислете, че вие можете да дойдете до едно място и да вземете тона съвършено музиката в своето проявление е безкрайна, понеже нашето ухо не е развито, ние мислим, че нашият тон е правилен. Но още хиляди години ще минат, докато хората дойдат до правилното вземане на един тон. Ако вземеш ти „ми"; казва някой, аз зная да взема „ми". Ако го вземеш правилно, то веднага трябва да светне ума ти. Ти имаш някой труден въпрос, като вземеш правилно „ми", веднага ти светне. Вземеш „ми"-то, пък нищо не светва. „до" означава началото на живота. Пееш „до", но животът не иде. Ако знаеш само „до" как да изпееш, всяка една болест ще изчезне и нищо няма да остане. Като кажеш „до", болестите ще изчезнат. Българският език е много музикален. Има думи, които са написани от три музикални акорди. Кажете ми една дума, която е музикална. „ми", „ла", „си". Я го изпейте сега. (*Всички пеем „ми", „ла", „си"*). Сега я изпейте: „Аз мога да дишам вече добре." Започнете от „сол". Вземете „сол", „ми" и ще се върнем на „до". Я да видим как ще го изпеете, вие сте доста музикални. (*Всички пеем: „Аз мога да дишам добре."*) Ето всички сте музикални. Ако някой може да каже нещо по-хубаво. „сол", „ми", то е най-хубавото. „до" е бащата, „ми" е майката. Сега сестрата как ще пее. Братът в музиката го наричат тенор, а сестрата е алтът. „Аз мога да дишам добре." Може ли някой да изпее „Отче наш". (*Учителят пее „Отче наш"*.) „О"-то е свободно, не е ограничено."Е"-то е закон на размножение. „Отче наш", тъй както е ограничено отношение. Силата на „Отче наш" седи в „О"-то. Когато казваме, че Господ е нашия Баща, ние разбираме онзи Бог, Който е свързан с нас. В мъчнотии, в теготи, в скърби и страдания, ние побеждаваме. Там, дето побеждаваме, там е бащата. Когато искаш да носиш страдания, там дето страдаш е Бащата. Там, дето ти се

усещаш, че си наследник, то е Отец, първият. Като кажеш Татко, Той е онзи, който воюва, Той е Бащата с тоягата. Тоягата носи винаги и наказва. Този, който наказва е татко, този който те учи; а пък този, който те благославя, е Отец. Не може да кажете, че татко и баща са еднакви. Те са различни. Един е онзи, който е писал, друг трябва да тури известно съдържание. Или вземете на български език думата „обич“. „Обич“, но този закон означава най-малката любов, най-чистата обич. Тя няма нищо покварено. Като кажеш думата Любов, там има нещо друго. Сега да ви приведа графически. „Л“ и „Ю“, „ю“-то е обърнато графически (Фиг. 2).

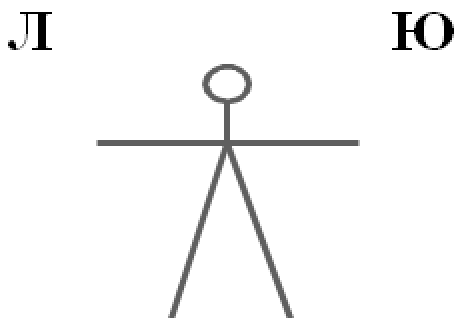

Фиг. 2

Каква трябва да бъде любовта? – Второто положение на Любовта е „О“. (**Фиг. 3**) Любовта показва, какво трябва да направиш. Туй е „Б“-то, което е изнесено. А туй е ябълката, която е посадена. Туй е устата (В). Трябва да го вкусиш. Любовта е туй, което можеш да вкусиш. Ако не е любов, не може да вкусиш. Ядеш ябълката, то е любов.

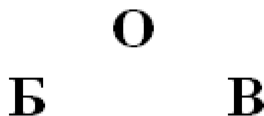

Фиг. 3

Казвате: „Какво нещо е любовта?“ Туй, което издига човека от мъртвите, направя го да мисли; туй, което го посажда в земята; туй, което му дава да яде, то е Любов. Любов не значи да прегърнеш. Туй, което си похапнеш, туй е любов. Хлябът е любов. В молитвата „Отче наш“, се казва „хляб наш насъщни“. Казва: „Отче наш, Който си на небето, да се свети името Ти“. – Да светне у мен. „Да дойде Царството Ти“. – Да има ред и порядък в нас. „Да бъде волята Ти, както на небето, така и на земята“. После се казва: „Хлябът наш, който ни го даваш“, всеки ден, пари да не вземаш, без пари да го дадеш, даром. „И прости нашите грехове“. Като ядем прости, че много ядем и не плащаме. Прости ни затова, че ядем и нищо не плащаме. Прости нашите дългове, че много сме яли, без да плащаме. Но не сме работили още. Прости ни дълговете. „Не ни въвеждай в изкушение, но ни избави от лукаваго“. Там работата е трудна. В какво ще ни изкуси Господ? – Не ни изкушавай някой път да ядем горчиви работи, че после ги повръщаме назад. Като сме много лакоми, Господ даде храна, отвън сладка, и после горчива. И ние ги повръщаме. Това е изкушение. Той те опитва дали ще опиташ храната. Ти опитваш храната и после повръщаш. Не ни давай такава храна, която можем да върнем назад. Избави ни от лукавия, който да не ни въведе в този път. Избави ни от дявола, който ни въвежда в пътя на безразборното ядене. „Отче наш“, да я научиш право да мисли. Мисълта хубава, чиста да бъде. Хубаво да ям, да не се изкушавам от различни яденета. Избави ме от дяволските яденета, които ми показват, от чаша бира. „Да бъде Твоето Царство. Амин“. Тъй да бъде. Седят някой да тълкуват „Отче наш.“ Може да го тълкуват както искат. Аз ви тълкувам: „Отче наш, да се свети името ти“ – светлината да дойде в мене – туй означава. Та ние казваме, Христос какво е казал „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, ако не ме ядете, не може да ме познаете.“ Ако не можете да възприемете Словото, туй, което казвам, ще бъда

неразбран. В моето Слово вие ще ме разберете. Казвам сега: Наскоро дойде един французин, лекар, който вярва в Христа и ме пита: „Какви са подбудителните причини аз да образувам туй течение в България“. Казвам: То е все таки да ме питаш кои са били подбудителните причини, че сте дошли на земята. Туй, което заставя тебе да ме питаш, мене ме е заставило да образувам моето течение. Дал съм на някои хора да ядат. Аз не създадох яденето. Те са гладни. Аз имах хляб, дадох им да ядат. Ако ядат добре, аз печеля и те печелят, ако не ядат, аз губя и моят хляб ще изсъхне и те умират. Казвам: По-добре е да ядете – и на мене добре и вие да изядете хляба, хора да станете. Всякога, когато проповядвате, хубав хляб носете. Дойде сега някой и ми каже: Кажи ми, обичаш ли ме? – Тогава ако кажа истината, аз най-обичам себе си. Ти си вторият човек, когото може да обичам. Най-първо обичам Бога, който е вътре в мене, а ти си вторият човек, който идеш. Щом обичам вътрешният, ще обичам и външният. Дойде някой и ми казва: „Обичаш ли го?“ – Ще му кажа: Как да го обичам? Ако онзи отвътре не го обичам, как ще обичам онзи отвън. Казва някой: „Обичаш ли ме?“ Как ще ми покажете, че го обичате. Щом съм гладен и ме нахраните, обичате ме. Щом съм пътник, дойда в стаята, приемете ме, дадете ми вода, място да си почина, то е любов. Казвате: „Да мислиш добре за мен“. Виждам, че обущата ти са скъсани. Обичам те, дам ти хубави обуща, дам ти хляб да се нахраниш, на пътя ти дам известни упътвания, а пък ти ако ме обичаш, няма да злоупотребиш с всичко онова, каквото казвам. Всичко трябва да се изпълни.

Та казвам сега: В какво седи Новата Любов? – Новата любов седи в това, не което е окачено на витрините. Любовта е била окачена само на витрина. Казвате: „Много хубави са тия дрехи, но пари нямаме“. А пък новата любов, изведнъж даром се дава. Като ги вземеш, ще ги облечеш. Дойде някой и казва: „Как ми харесваш дрехите?“ Казвам:

По-хубаво на тебе, отколкото на витрината. Казвам: Любовта, всички несгоди на живота като дойде, ще ги премахне. Тя ще ни облече, ще ни даде всичко и ще ни направи самостоятелни, любовта ще ни направи самостоятелни. Без нея ние сме голи, с Любовта ние сме облечени. Що е Любовта? – Това, което облича човека. Що е Любовта? – Това, което нахранва човека. Що е Любовта? – Това, което посещава човека. Що е Любовта? – Това, което дава сила. Що е Любовта? – Това, което примирява човека. Всичко туй хубавото, то е Любовта. И в търпението, и в милостта, и във въздържанието и в труда, навсякъде. Така като разбираме, то е реалното в света. Сега може да ви говоря, че Христос е страдал. Някой ми казва: „Знаеш ли как е страдал Христос?“ – Не зная как е страдал. Описанията, както са направени за да го опитам, трябва да ме заковат и мене. Някой казва: „Знаеш ли как е страдал?“ – Тъй, както е описано, описанието е направено, но то не е разбрано. Един ден да ме турят на кръста, да ми турят гвоздеи на краката и на ръцете, тогава ще зная. Аз ще викам Отче наш, и като сляза от кръста ще кажа: Научих как е страдал Христос. Ами, че ако вас ви заковат на кръста, за да знаете как е страдал Христос, ще имате една опитност, какво лошо има в това? – Веднъж може да те разпънат, два пъти не може. Вие повече от един път не можете да бъдете разпъвани. Вие мислите, че много пъти можете да бъдете разпънати. Най-първо ще разпънат мъжа, после жената, после децата, роднините. Но два пъти не може да се разпъне. Другото е вече отражение. Ако два пъти си разпъван, не си ти разпъван, друг в тебе е разпъван. Ако един човек разпъват 10 пъти, той ли е разпъван? Един човек колко може да го разпънеш? – Веднъж. Човек само веднъж може да бъде разпъван. Като го разпънеш веднъж, заминава за другият свят. Аз разпъвам подобен на него, но той е друг, той не е онзи. Онзи е вече свободен. Вие мислите, че втори път пак ще ви разпънат. Тогава вие не сте доразпънати. Нали разпъвате платното, след като се изтъче; то

се изважда от мястото. Веднъж изтъкано платното, то не може да бъде разпънато. Сега каква е идеята? – Когато аз мисля за Любовта, аз винаги имам Бога пред себе си. Някой път има такива дреболии, които мен ме смущават. Казвам: Какво има да се смущавам? Имаш двама, трима души – милиони са на главата Му. Тия милиони и ти си един от тях, който постоянно Го безпокоиш, по 10 пъти на ден крякаш. Казвам сега: Как нямаш търпение. Слушай как нямаш търпение. Вчера гледам дошъл един брат, Георги. Дойде този Георги, пъшка. Една сестра казва: „Защо той не иде в болницата?“ Аз рекох на себе си: Как ще иде в болницата, кой ще го вземе? Трябва да му хванем такси. Идат при мене и ми казват: Дядо Георги пъшка. Казвам: Сега си пъшка, да се донапъшка. 90 години пъшка и сега пъшка, какво от това. – Седя и мисля какво да направим. Иска дядо Георги да му дам едно такси. Хубаво казвам, ще дам 150 лева за едно такси, но по-хубаво е да си иде пеш и 150 лева му трябват на него, отколкото да ги даде за такси. Седя и разсъждавам по кой начин как да направя (услуга) на дядо Георги. Казвам: Аз ако бях на неговото място, как бих желал с мене да постъпят хората. Седя и разсъждавам. Ако съм като дядо Георги, той тропа, казвам, Господ е добър. Малко страдания нищо няма. Седя и гледам. По едно време иде Петко Епитропов при мене с едно малко момиче, току гледам, търкули се на земята. Казвам: Какво стана на Петко Епитропов? Някой казва от яденето. Не е яденето. Но туй е дядо Георги. Но е същ като Петко Епитропов. Туй е дядо Георги с неговото момиче. Станах, отидох. Казвам: Дядо Георги, не пъшкай. Парите, които ще ги дадем за такси, на тебе ще ги дам; веднага дядо Георги тръгна да върви. Без пари се търкули на земята, а като му казах, че ще му дадем парите на него, той тръгна да върви. Казва си: „150 лева“, и веднага стана. Без пари се търкуля на лявата страна, момичето седи и го гледа. Той стана, поседя, поседя, казвам си аз: Хубаво, всичко туй стана за пример, че да ви приведа този пример.

Тук всичките вървите по пътя на дядо Георги. Щом нямат пари, търкалят се, щом имат пари, вървят изправени. Аз искам да бъдете всички свободни. Изисква се от нас всички да имаме едно благодарно сърце. Мъчно е, но най-хубавото нещо е да бъдем благодарни. Понеже ние мислим, че Господ Го няма никъде, то е едно заблуждение в човека. Ако Господ не те слуша, то е заблуждение. Има някакво препятствие. И благото, което иде от Бога, не може да дойде. Щом се прекрати Любовта, то е тежко положение, и мигновено, ако се прекрати любовта, човек става нещастен. Ако 1/30 хилядна част от секундата имаш скръб, ти мислиш, че имаш голяма скръб; много малко като се прекъсне Любовта, ти вече се чувствуваш нещастен. (Всички пеем „Аз мога да дишам вече добре".) Сега при дишането, когато приемате въздуха, дръжте мисълта си. Приемате въздуха, значи въздухът който иде от слънцето, тази енергия, приемате я дълбоко в дробовете, мислете върху това. А след това издишате, то е повръщане към Бога. От периферията на живота се връщаме към Бога. При туй връщане човек трябва да каже нещо. Какво ще кажеш сега като дишаш? – Да кажем искаш да вдишваш, мисли за Любовта. А като издишаш мисли за Божията Любов. Три канала има в гръбначния стълб. Два канала са отворени, през които хората дишат и оттам вървят теченията. Горе, в големият мозък и в симпатичната нервна система (има) трети един канал, той е каналът на Истината, който в съвременните хора е затворен. Всичкото зло е там. Ако този канал се отвори, то е по средата. Влиза в мозъка, оттам минават теченията и трябва да минат в предната част на челото и в горната част на главата. Тогава човек придобива туй космическото съзнание. Този човек придобива съвсем друг изглед, съвсем друга сила се представя, понеже сега само двата канала са отворени. Единият канал в жените е повече развит, а другият канал в мъжете е повече развит. Третият канал е който децата трябва да развият. Дете е туй, което се

ражда в нас. Новото, което постоянно се ражда, те са нашите деца. Всичките възвишени мисли, които идват в нас, те са нашите деца. те трябва да развиват тия течения. Запушеният канал е каналът на Истината. Когато се отвори този канал, ние ще бъдем свободни. Вие мислите, че е много лесна работа да бъдете християни. Не. Или да бъдете от новото учение. Новото учение, това е наука. Колко работа има. И ако туй знание така се разхвърли между хората, ще има всеки да събира. Ще се образуват разни системи. Кой е прав? Един ден ще дойдат. Събират се сега и се питат: „Кой разбира Христа по-добре?“ Как ще разбереш Христа по-добре? – За да разберем Христа, трябва да имаме същото отношение, което той имал. Но при сегашното положение, ако Христос е на моето място, как ще постъпи? Казва някой: „Ти постъпваш ли като Христа?“ – Казвам: Аз се радвам, че ти виждаш, че аз не постъпвам като Христа. Някой казва: „Ти постъпваш като Христа“. Аз не зная. Казвам: Кажи ми как да постъпя сега? – Ако аз дойда в къщата ви и ви кажа вие не постъпвате добре, както Христос казва: „Вода за краката не ми дадохте да се измия, според обичая. А тази жена със своите сълзи ми уми краката. Прощават ти се греховете“. Това показва едно вътрешно състояние. Когато казваме ние, че той не постъпва добре или някой казва, ти си много нетърпелив. Аз сега не вземам търпението. Аз гледам, седя и наблюдавам, доколко аз съм търпелив. Някой път казвам: Не искам никой да ме безпокои. Седна да чета в стаята си или някоя нова идея ме занимава. Някой трак-трак на вратата. Изляза: Какво обичате? – Малки работи, занимава ме той. Друг дойде: трак-трак и той ме занимава с малки работи. Казвам на себе си: Ти като не искаш да те безпокоят, иди някъде, пък те нека си хлопат, ти да не ги слушаш. Какво си седнал тук и искаш да не ти хлопат. Искам, казва да ти кажа само две думи. Аз съм отворил вратата, не ги каня вътре, защото дълго време ще седят. А така на вратата за 5 минути ще свършат.

Някой искат да влезем. Казвам: Свършете, че там е лошо. Казвам си: Нетърпелив съм. Някой път аз ги възпитавам. Дойде някой иска да приказва с мене. И си казвам, ако е топло, ще приказва повече. Затова взимам си палтото, турям шал и шапката и ги приема в студената стая. Той трепери и аз треперя. Сестрата трепери и казва: „Да запалим собата“. Казвам: Ако запаля собата, по-дълго време ще седи. Сега аз треперя и те да треперят. Казват: „Ще изстинат тия гости“. Казвам: Че те ако изстиват, аз не изстивам ли? – Рекох: Ако са много умни, нека изберат слънчев ден, когато е топло да дойдат. Сега зимно време трябва да икономисваме дървата. Казвам: Тия разсъждения са опит, правя опит. Аз седя спокойно, внимателен съм. Някои се научили, като влязат си събуват обущата, по тънки чорапи влизат. Казвам: Обуй се, защото стаята не е топла, ще се простудиш. Ако имаш шушони влез, изчисти се. Ако беше топло, тогава се събувай. Той иска да влезе по чорапи. Казвам: Ще се изстудиш. Не му казвам, че не е запалена собата, защото като е по-студено, по-добре се говори. Ама аз зная едно нещо. Аз ви говоря една опитност.

Страданията и нещастията привидно съществуват. Аз съм прекарвал зимно време с тънко палто, без хастар. 15-20 градуса под нулата, аз съм правил опити, спал съм 3 месеца на отворен прозорец. Казва: „Човек може да се простуди при отворен прозорец“. Сутринта като стана, два пръста сняг на леглото и не съм се простудил. Но сега, както живеем, ако оставим отворено, може да се простудим. Но, като отвориш има един начин. Щом мислиш, че ще се простудиш, не отваряй прозореца. Отворя прозореца и седя по някой път и нищо не ми става. По някой път малко ме лъхне вятърът и дойде хремата. В човека вярата е едното крило на човека, а надеждата – другото крило. Двете крила, то са двете ръце. Що е вярата? – Вярата е дясната ръка, а надеждата – лявата ръка. Трябва да имаш вяра и надежда, с които може да работиш. Понеже иде сега Нова година, човешката година си

отива, а Божествената продължава. Сега какво бихте желали да имате за идущата година? Този е последният ден, идущата сряда ще бъде Нова година. Тази песен е за идущата година, ние ги съединяваме. Сега какво бихте желали за новата година? – Я да видим едно желание, което да одобрим всички еднакво. Хайде за идущата сряда, намерете една идея, която да бъде за всичките еднаква. Идущата сряда донесете по една мисъл за туй, което желаете. Ако кажете тъй, както е идеята ви, ще ви се даде туй. Ако идеята ви не е на място, тогава да знаете, че онзи, когото не обичате, туй, което искате вие, ще му се даде два пъти. Ако кажете точно както е, ще дадем и на вас. А ако кажете както не е, на него ще дадем два пъти. Тогава ще изгубите вие. Това не е наука. Дойде един човек при мене, нищо не ми плаща, той ми казва, като че ми дал хиляди. Цял ден съм изгубил да му направя една услуга, и съм доволен. Като че ли ми е дал хиляди. Казвам: Много ти благодаря за услугата. Друг плати доста пари и пак съм недоволен. Този човек казва тъй думата, че тази дума остава в мене, тя плаща, тя е жива дума. Как ще кажете тази дума, че тя да плати, да бъде плащане? Една Божествена дума ще кажеш. Тогава аз казвам: От моята съкровищница ще извадя на един, който ми е направил услуга, ще извадя един скъпоценен камък, за услугата ще му дам, който ми е даден. Ами че всяка една дума, която изкажеш, да бъде скъпоценен камък в човека и където ходи, да помни твоята дума. И като погледнете, научете се да гледате. Казвате: „Тъй мило ме погледна“. Един ми разправя: „Тъй мило ме погледна, не мога да забравя този поглед“. Преди 20 години го срещнах, но тъй мило ме погледна, не може да го забравя. Та казвам: Като погледнете, пратете един поглед диамантен, като кажете една дума някой път, тъй да си подвижите ръката, че ръката ви да бъде проповядване. Та казвам: Тепърва трябва да учим туй изкуство. Сега по някой път аз правя някои големи контрасти. Аз като се движа, зная кои са дисхармонични движения.

Правя някоя работа и като се върна трябва да ги поправям. За пример, представям някого, който бил кисел. Тя е неразбрана идея. Сега искам да ви представя тази идея, колко е кисел някой или че искам да ви представя, че някой е горделив. Как ще ви го представя? – Че тъй трябва да го направя, та вие като видите, да кажете: „Горделив човек". (*Учителят представя горделив човек*). (*После Учителят представя строг човек*). (*После Учителят представя мил човек, с добри обноски, деликатен, вежлив, кланя се*). На български „р"-то, на френски е „п". Как се пише на френски? – Казвам: Винаги да знаете, че във всяко движение което правите да присъствува съзнанието. Понеже, ако го направите без съзнание, както правите някои гримаси, след време лицето на човека ще се обезобрази. Мислете красиво. Дръжте образа на някой ангел пред себе си, на някой светия. Срещнеш една хубава жена, или някоя хубава, красива мома, някой мъж, направи хубаво движение с ръката, всичко туй е хубаво или виждаш някой плод. Ако искате да бъдете красиви, трябва да обръщате внимание на всички красиви форми. Видиш бистър извор, спри се. Така се възпитава човек. Не мислете, че може да се възпитаваме другояче. Духовното в тебе се буди като видиш най-духовните хора. Ще забележите вечерно време, вие може да проверите това. Вечерно време вие седите на леглото и мислите за нещо хубаво, нежно. Веднага ще забележите някаква малка хладина, студенина, като че те лъха по лицето. Като мислиш така, някое същество от възвишените светове ще дойде, ще те погледне и казва: „Много хубаво четеш, много хубаво мислиш", погледне те любовно, защото ако мислиш нещо лошо, хване те за ухото, мушне те нещо и ти почувствуваш някаква болка. Мислете всякога хубаво. Трябва да знаете, че имаме неприятели, врагове имаме. Защо са? – Тогава знайте, законът е такъв. Зад нашите врагове е Бог. И при нашите приятели е Бог. Пред нашите приятели е Бог и зад нашите врагове е пак Бог. Той ги гледа какво ще направят отзад.

Като рекат да направят нещо, той веднага ги хване за врата. Бог е пред нашите приятели, понеже те ни обичат. Той е пред нас, показва как трябва да се отнасят с нас. А Той върви подир враговете. И като ги хване, раздруса ги.

Казвам: При лошите условия, Бог е отзад, а при добрите условия Бог е отпред. Тази идея е вярна. Когато дойде страданието, Бог отзад го наблюдава. Когато дойдат радостите, тогава Бог е отпред. Като се радваш, Бог е отпред, благодари на Господа ти. Щом е там Господ Бог, ще знаеш и ще седиш мирно. Ще наблюдаваш. Бог иде. Каквото и да мине отляво и отдясно, ти Господа гледай. Ти трябва да мълчиш, а онзи трепери. Лошият човек ще снеме пушката и ще каже: „Не ми е позволено да те убия“. Гледайте Господа, който е зад вашите страдания и Господа, който е пред вашите радости. Господ е зад страданията на вашето сърце. Господ е в радостите на вашия ум. Та благодарете на Бога. Гледайте и благодарете всякога.

Да прочетем Добрата молитва.

13 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 29 декември 1937 г., сряда, 5 ч. с. София – Изгрев.

СЪЗВУЧИЕ

Отче наш.

Чете се темата: „Какво желая за 1938 година?“

Духът Божий.

Ще дам някои изяснения за ценността на нещата. Сегашният живот доказва, че всички същества са изгубили ценността, идеята за ценността. За пример, ако вас ви кажат: „Какво нещо е човекът, какво е животът? Какво е растението, какво е рибата, какво е птицата?“ – Може да дадете много определения. Ако вземете двете категории – животните и човекът, цялото животинско царство, както виждате всички тия растения, после птици, млекопитающи и човекът, това са деца на разни степени. Разделени са на две категории. Животните са деца, които едва сега се учат да говорят, бъбрят. Едва няколко думи изговарят някои животни, едва приказват. Сутрин като каже петелът „кукуригу“, раздвижи се и друга дума казва ли освен „кукуригу“? – Друга дума не знае. Най-важната дума в дадения случай е „кукуригу“. Той като каже „кукуригу“ толкоз силно е, че слънцето изгрява. Като каже „кукуригу“, всичко става. Като каже „кукуригу“, намира си храна да яде. Като каже „кукуригу“, времето се подобрява. Та сега правя една смешка. Отива един българин, шоп в Лондон. Той мислил, че в Лондон е като в България. Той казва: „Чичо, я ми кажи къде се намира еди коя си улица“. И той го казва на български. Онзи му отговаря на английски. А българинът казва: „Кажи ми го на български“. Ние сега като влезем в природата, не знаем нейният език. Ние може да говорим, но тя ще ни каже: „Какво искаш?“ – Българинът ще каже:

„На български ми кажи“. Сега се намираме в едно противоречие. Говорим какъв е нашият език. Какво нещо е човек? Човек е едно дете, което сега се учи. Той се е научил да говори, богат речник има. Английският речник е от 25 хиляди думи. Разни технически думи. Ние говорим обикновено с 1500 или 2000 думи. Хора, които са употребявали най-много думи. Например Шекспир е употребил 16 хиляди думи, други 8 хиляди, 6 хиляди. Сега, по някой път казвате, че много можем да говорим. Колко думи знаете сега? – Има ли някой от вас да знае 10 хиляди, 20 хиляди думи? При това вие се спирате и казвате: „Какво трябва да се работи в света?“ Виж, петелът научил да кукурига. За пример, петелът като дойде пред къщи, седне на прага, обърне се и казва: „Кукуригу“. Какво иска да каже? – Ще ти дойде много възлюблен гост, който ще бъде като баща ти, майка ти. Когато дойде някой по-странен, петелът ще се обърне. Казва, ще дойде и ще си замине, навън гледа петелът. Вие сега не знаете. Петелът навън пее и навътре пее, и не знаете защо пее. Ще кажете: „Той е един петел“. Когато вие имате да кажете една дума, как трябва да я кажете? – Погрешката е там, че той казва думите без да ги мисли. Казва: „Ще изгрее слънцето“. Ако го питаш защо слънцето ще изгрее, казва: „Не го зная, мен не ме интересува“. Ако го попиташ, че някой гост ще дойде, казва: „Ще дойде“. Той е като пощаджия, който дава едно писмо. Не го интересува какво е писмото, занася писмото. Какво има в писмото, нищо не го интересува. Петелът раздава написаните писма. „Кукуригу“ казва. „Кукуригу“ е едно писмо от невидимия свят, което вие трябва да разгадавате. Разгадаването в какво седи? – Сега всеки един от вас иска да се подслади. Сега знаете ли как се подслажда човешкият език? Колко мъчно е да се подсладят нещата. За да се подслади нещо, трябва вода. Не може да го подсладиш без вода. Водата е носителка на живота.

Та казвам: Сега на човека му трябва той да учи. Той сега се учи да мисли. Как ще изговорите една дума? Трябва да мислиш най-първо. Тогава ще ѝ дадеш смисъла, съдържанието ще ѝ дадеш. Сега вие по някой път казвате: „Ние се молим, обърнем се към Бога“. Като се обръщаш към Бога, някой път в тебе, в сърцето има съмнение. Казваш: „Я ме послуша, я не“. Ако петелът сутрин пее и ако седне и започне да мисли като кукурига, какво ще бъде я ще изгрее слънцето, я не – не може да мислиш така. Петелът сутрин като пее, непременно слънцето ще изгрее. Той казва: Земята може да се обърне, но слънцето ще изгрее, няма никакво съмнение. Той не казва: „Я ще изгрее, я не“, но непременно ще изгрее и тъй става. Ако го попитате как изгрява, ще каже: „Не зная. Аз зная, че ще изгрее, но защо изгрява, не зная. Какво ще донесе и него не зная. Зная, че ще изгрее. Какво ще донесе не зная, вие го изучавайте“. Вие казвате: Трябва да живеем добре. Тази дума именно е тъй както „кукуригу“. Като кажем, че трябва да живеем добре, какво разбираме под думите „добро живеене“? Доброто живеене, то е един акорд. Един акорд: „Сол“, „до“, „ми“. Това е доброто живеене. Не е съзвучие от два тона. Съзвучие има между слънцето и между доброто живеене. Има акорд в разумния живот. Има нещо в човешката мисъл, което наричаме разум. Думата е изменена. „О“-то е обърнато. У нас имаме думата „УМ“. „Ом“ е превърнато на „УМ“. „Ум“ казва българинът. „Ом“, значи туй, което носи всичко, което Бог е дал. Имате всичко туй, с което си служите. А пък сърцето, то е проявление на „Ом“. Половината на „Ом“ е човешкото сърце. Що е сърцето? – Сърцето носи половината от благословенията, които Бог ти дал. Следователно, като влезеш в морето, ще имаш една лодка, ако нямаш лодка, благословението ще иде във водата, ще се разтопи, значи нищо няма да остане. Казвам: Всеки човек в себе си трябва да има една лодка. Когато вашата лодка е във водата, вие ще запазите благословението. То е вашето сърце.

Какво представя вашия ум? – Значи със сърцето вие сте риба, във водата сте риба. Сега, ако направя едно уподобление, може да ви туря в едно заблуждение. За пример казвам: Били сте риби. Но рибите са деца, изучават закона на мълчанието. На рибите не е позволено да говорят. На тях е позволено да гледат, нещо да ядат, и вода да пият, колкото искат. Турени са във водата да пият, колкото искат. Като пият вода, изваждат своите възгледи из водата. Имат известни машинки, чрез които изваждат въздуха, да може да дишат чрез хрилете. Те са в школата, ученици са. А в горната школа с вашето мълчание за няколко години искате да дойдете до посвещение. Да изговори човек една дума, не е лесна работа. Изговарянето на една дума е опасна работа. То мяза на българския кремък и огниво. Българинът като цъкне с огнивото, изкарва една искра. Тия малките искри, които са безопасни, ако ти при едно вещество, което се възпламенява цъкнеш, ти може да направиш цял един взрив. Цъкнеш, в тая стая нищо не става, но ако си в една стая с взривни вещества, може да стане голям взрив. Вие с вашия език носите едно огниво, един кремък, който е много опасен. Като се влезе в окултната школа, всички учители препоръчват огнивото да се не цъка навсякъде. Най-първо ще видиш какви вещества има, какво можеш да кажеш, за да не стане взрив някъде. Да кажем, аз ви дам един символ, вие как ще го изтълкувате (**Фиг. 1**)?

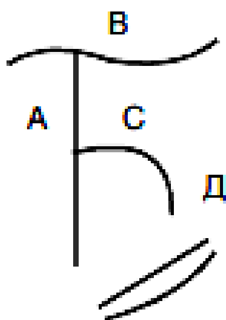

Фиг. 1

Тук, в този перпендикуляр, горе имате В, имате и Д. Имате буквите А, В, С, Д. Сега разбира се има едно голямо съпротивление. Когато ние станем възрастни хора, по на 25, 30, 40, 50 години, понеже мислите, че сте много стари, свършили сте. Мислите, че толкоз много знаете, не ви интересуват нещата вече. Но носите старостта като един товар на гърба си. Има някои хора, които остаряват и старостта е на гърба. Но старостта няма нужда да я носите. Вие какво се заблуждавате, че старостта я носите на гърба? – Питайте старостта да ви научи как да ходите. Но сега я ми кажете вие. Вие не сте наблюдавали как се ходи. Тъй да ходиш, че като ходиш да има музика. Като стъпиш с крака си да се образува музика. Вижте в насекомите, те музикално летят. Вземете щурецът. Щурецът има такива щитчета, че като седне започне да ги трие. Този, който не се е научил да говори знае как да стърже. Един звук дава и те като че ли чуват. Постоянно тия щитчета ги търкат. Целият ден се бие барабанът там. Знаете ли кога пеят щурците? – Когато има преизобилие, хубави работи, щурците пеят. Щом дойде нещо лошо, те млъкват. Млъква и не знае защо. Аз преди години имах само един щурец влязъл вътре. Влязъл на топло, и току започне да пее. Пък пее, когато трябва и когато не трябва. Един ден си пее и гледам в една пукнатина е влязъл. Казвам: Я слушай, излез навън. Пей на другите, аз вече разбрах тази работа. Той казва: „Де ще намеря по-добра публика от тебе?“ Да го изпъдя, не става. Той не знае и току изведнъж като пееше, турих няколко капки вода. Чуди се и вече престана да пее. Питам го: Защо престана, защо не пееш? – Казва: „Развали се времето“. Капнах две-три капки вода и казва: „Развали се времето“. Казвам: Някъде вие пеете като щуреца, водата е голямо нещастие и казвате: „Развали се времето“. Няколко капки капнах и казвате: „Лошо е времето“. С вас някой мъдрец се разговаря и вие показвате изкуството какво знаете.

Та казвам: Добрият живот, това е един музикален акорд, между „сол“, „до“ и „ми“. „Сол“, в дадения случай е един хубав, зрял плод. „До“ е едно снесено яйце. „Ми“ е едно изгряващо слънце. Акорд е това. Гледай яйцето, слънцето, което изгрява и плода, това е един акорд. Или аз наричам това: „сол“ е Любовта. Плод, от който иде животът. Изгряващото слънце е Божията Мъдрост, а яйцето е Истината. Те съставят един Божествен акорд. Всеки един трябва да се учи, да взимате „сол“. Значи, вие можете да вземете „сол“ вярно, само когато плодът е узрял. Един плод, който няма никакъв дефект. И узрелият сок вътре да е вкусен. Само тогава „сол“ можете да вземете вярно. Всичките в живота вие не можете да ядете правилно, ако не сте музикални. Ако вашето тяло не трепти, ако няма акорд, яденето нищо няма да стане. Ако няма акорд, вие не можете да чувствувате, не може да мислите. Ако няма акорд, съгласие между любовта и мъдростта, между мъдростта и Истината и общо съгласие между трите, работите не вървят. Сега да дойдете да мислите. Казвате: „Как?“ – Някои се интересуват много. Материалистите казват: „Как да го направим това?“ – Представете си, че вие се намирате в една стая и че едва минава един малък лъч, през една малка дупчица. Вие казвате: „Какво трябва да направим?“ – Толкоз светлина влиза, нямаме повече. Само през тази малката дупчица. Казвам на вас: Уголемете малко дупката. Вие казвате: „Дарби нямам, пари нямам“. – Защото за да предадеш, трябва енергия. Казвам: Няма време. Разумно ли е някой да дойде и да направи тази дупка? – Не. Ти сам ще направиш дупката. Вие сега ще кажете: „Колко голям трябва да бъде прозорецът?“ Не сте изучавали пропорциите. Ние туряме тия големите прозорци тук на една Божествена къща. Когато Господ направи вашата къща на главата, колко са големи прозорците? Малки ли са очите? Колко са големи? Очите са прозорци. И досега не знаете дължината колко е и широчината колко е. Премерете сега, аз няма да ви казвам туй нещо.

През този прозорец по някой път, когато светлината е голяма, прозорецът се намалява. Когато някое впечатление е силно, ти свиваш очите си. Когато гледаш, че някой човек си свил очите, от тебе излиза повече светлина, не може да издържи, че си свива очите. Когато светлината у тебе е по-малка, която излиза, той си отваря очите. Тези нощните животни имат по-широко отворени очи. А тези, които живеят денем, понеже има повече светлина, за да се възприеме повече светлина, очите им са станали малки. Знаете ли колко време е взело, докато се свият тия прозорци у човека? – В човека има и две слушалки, двете уши. Знаете ли колко време е взело на природата, докато създаде ушите? Сега ушите лесно стават, но на природата милиони векове е взело, докато ги създаде. Една форма, втора, трета, цялото органическо царство, от растенията можете да минете през птиците, рибите, млекопитающите и можете да видите през какви форми е минало човешкото ухо и през какви форми е минало човешкото око. Има сега по-хубаво ухо направено. Но за в бъдеще ще се явят още по-големи гънки. Сега имаме няколко гънки. Но за в бъдеще ще се образуват по-хубави гънки. Сега има няколко гънки, защото ухото показва умствените способности. В животните ухото няма никакви гънки. Служат си само за говора, колкото им трябва, а пък в човека има известни вълни, които трябва да се възприемат и стават храна за мисълта, защото от слушането ще разбереш как трябва да мислиш. Не само да чувствуваш, но трябва да започнеш да мислиш. Сега аз искам да направя предмета ясен, да може да го употребите. По някой път вие седите и се безпокоите. Казваш: „Няма с какво да се занимавам“. Седиш и се безпокоиш. Свършил си гимназия, свършил си университет, седиш и се безпокоиш, че не те назначават на служба. Представете си такъв случай, онези, които са на служба много добре е. Но тогава след като служат 20, 30 години, дотегне им служенето, работата е еднообразна. Представете си, че вие

сте един машинописец. Сега какво прави един машинописец? – Казва: „Дотегна ми да свиря, не искам да свиря вече. Дотегна ми на пианото да свиря“. Като види, че някой свири, бяга. Еднообразна станала работата. При писането има еднообразие. Навсякъде има еднообразие и в говора има еднообразие. Някой говори, вие не искате някои неща да ви говори. Нито ти искаш да говориш, нито искаш другите да ти говорят. Еднообразие настанало. Еднообразие настава в живота, когато любовта не функционира. Щом си недоволен, любовта не функционира правилно. Погрешката е в тоновете на любовта. Недоволен си, сприхав си, гневлив си, в тоновете на мъдростта има нещо. По някой път обичаш да икономисваш истината. В тоновете на истината има нещо, което ти липсва. Сега туй, което ви казвам, то е така разхвърляно. Казва: „Хубаво, ама нещо липсва в любовта. Има нещо, липсва на мъдростта“. Не че липсва. Скъсване има, не функционират струните. По някой път човешкото сърце разтяга се. Ако турите повече влага на човешкото сърце, разтягат се жиците. Ако го направите много сухо, тогава много се затягат. Та в единия и в другия случай, отношение няма на тия жици. Вземете между жиците на пианото има отношение. Някой път трябва да ви дам да видите как е построено пианото. Неговите струни са дълги. И колкото отиват към високите тонове, жиците стават по-високи, по-тънки (**Фиг. 2**)

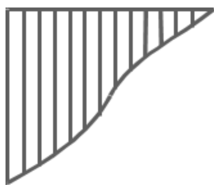

Фиг. 1

Колкото по-ниско отива, стеснява се. Казвате: „Стеснително ми стана в живота“. Значи, вие от басовите струни отивате към сопрана, тясно ви става. Както тоновете стават. По-високи стават, но по-тесни.

Какво трябва да правите? – Значи, ако вашето сърце не може да трепти на тия басовите струни, той има по-малки трептения. Ако не може да трептите по баса, вас мъчно ви става, става ви тясно. Казвате: „Тясно ми е вече“. Тогава трябва да повишите трептенията, в по-висока октава сте. В много по-висока октава сте на живота. Вие искате да бъдете добри, вие както знаете, как прилагате доброто за пример? – Да допуснем, имате едно малко дете, искате да му дадете ябълка, за да иде някъде. Какво ще му кажете: Ти може да му дадеш тази ябълка, какви ще бъдат подбужденията ти? Един окултен ученик как трябва да даде една ябълка? – Гледаш един беден човек, трябва да му дадеш нещо, което се яде. Не му давай работи, които не се ядат. Ти, ако му дадеш пари, ще имаш един резултат, ако му дадеш риза, ще имаш друг резултат, ако му дадеш дрехи ще има трети резултат. Но той няма да бъде най-добрият резултат. Ако му дадеш един плод, какво трябва да кажеш? – Как трябва да му го дадеш? – Знаете ли аз какво ще кажа на него? – Аз, ето какво ще кажа. Аз тогава ще се уча от растенията, каквото те са казали и ще му кажа тъй: „Аз ти давам този плод и след като го изядеш, посей му семките. Семката, която ще посееш, ще се върне при мене“. Тази семка ще се върне. Всяко добро, което не се връща при вас, то не е добро. Всяко добро, което вие направите и не се връща при вас, трябва да знаете, че не е добро. Всяко зло, което не се връща при вас, и то не е зло. Две неща има, с които може да контролирате кое е добро и кое е лошо. Туй, което се връща при вас е добро. Щом се върне доброто при вас, то е добро, то е прието от Бога. Щом злото дойде при вас, и то е прието от Бога. Тогава две неща имате, и два различни резултата. Доброто и злото, което сте направили, вие сте приели и доброто и злото те се връщат при вас. Доброто произвежда радост, а злото скръб. Питам сега? – Вашето зло като отишло при Бога, какво произвело при Бога? – Вашият ангел, който като писал едно писмо и вие като сте направили

една погрешка, вие без да искате сте направили една погрешка и тази погрешка в писмото оцапала съдържанието. Кога човек губи? – Кога си изгубил нещо? – Скръбта винаги показва, че си изгубил нещо ценно. Представете си, че имате един хубав плод, чакате да го вкусите. Някой поквари този плод. Като гледате разваления плод, във вас настава една скръб, употребен е плода напразно. Туй показва, че ония плодове, които можем да вкусим и да се ползуваме от тях, те са развалени. Къде са отишли тия плодове? – Кои са причините за тях, те са развалени. – Ние сме причината. Сега във вас се зарежда мисълта, защо Господ е допуснал това. Какво бихте отговорили: Защо Господ допусна злото? – Как бихте отговорили сега? – На български казваме: „Допусна“. Да допусна, значи да отпуснем. Злото е било вързано. Вие от голяма милост, вие сте го пуснали да върви с вас и да си играе около вас. Туй зло като излязло, започнало да играе около вас и направило една пакост и тогава Господ казва тъй: Деца, които не са научили своя си урок в училището, не ги изваждайте из училището навън. Ще ви направят пакост. Зло правят всички ония деца, които не са научили урока. Те като излязат навън ще направят една пакост. Какво ще правиш, като направиш едно зло? – Ще убеждаваш своето другарче да се върне пак в класа, че да си научи урока. Вие сте турили, че това е лошо, че това е дявол. Няма дявол, то е един ученик, излязъл преждевременно из училището. В неговия ум мисълта е, че е учен, много способен, казва: „Много знания не ми трябват“. Излязъл из училището и навсякъде мисли, че му е ясно. Аз каквото научих преди хиляди години и милиони години, все ми е ясно. Даже за сегашната култура и пет пари не дава. Ти като му кажеш за Божията Любов, той казва: „В нашето време така беше“. Заглажда отгоре. Сега някой от вас искате да се научите от дявола. Отивате да ви държи лекции. Да не говорим за дявола, престъпвам едно Божествено правило. Да не говорим за дявола, понеже като

говорим, ще се оцапаме и ние. Аз ви представям злото в най-малката форма. На другите съученици, които не са си научили уроците. Ти го попитай: „Урока знаеш ли?“ – Изпитай го. Ако си знае урока, кажи, че е добър. Нека излезе вън. Щом не си знае урока, кажи: „Стой си тук. Аз като се научиш, пак ще дойда и пак ще те повикам“. Туй значи, не правете нищо преждевременно. Но какво трябва да се подразбира, не правете нищо преждевременно? – Казвате: „Какво трябва да се прави?“ – Учи! Кажете сега как човек трябва да учи? Ти не можеш да учиш, докато не разбираш нещата. Ще се научиш най-първо да обичаш и само тогава ще учиш. Без любов наука няма. Ако нещата ги обичаш повече, отколкото трябва, ще си създадеш лош навик. Че туй, което научиш, няма да искаш да го оставиш. Туй, което научиш, ще го оставиш, акорд ще има. По някой път наблюдавам някой музикант, който съчинява една поезия: пее с акорди, после туря ноти, проверява веднъж, после пак. Той направи една погрешка, пак се върне назад и после пак поправя. Не мислете, че туй, което е написано в поезията е изведнъж написано. Не, модулации има. Има хиляди начини, по които може да напишеш една песен. В музиката има едно правило. Има една мярка, с която се мерят музикалните творби. За пример, вие искате да рисувате едно лице. Знаете ли колко мъчно това изкуство се преподава? – Най-първо трябва да знаеш какви пропорции съществуват между тялото, лицето, главата. Лицето е една Божествена пропорция. Главата е мярка за цялото тяло. Колко пъти трябва да влиза тази мярка в ръста на човека? – Аз няма да ви кажа, ще ви оставя да мислите. После, челото е мярка за цялото лице. Челото е Божествена мярка. Тази мярка, е с която Бог мери. И носът е мярка, с която ангелите мерят. Брадата е мярка, с която човек мери. Това са пропорции. Челото е мярка, с която Бог мери, носът е мярка, с която ангелите мерят, устата е мярка, с която хората мерят. Затова хората постоянно мерят, отварят и затварят устата. Като мери човек все

придобива нещо. Щом яде човек предава нещо. Каквото измери, туря го вътре. Затваря го, зашие го. Той мисли, че го е зашил. Но погледнеш утре пак мери. Каквото мери, никога не го дава. Туй, което веднъж го е премерил, не може да му го вземеш. Туй, което не е премерил, може да се ползуваш. Но онова, което човек е премерил, отиде. Вие сега при човека искате да кажете, какво той е премерил. Туй, което човек е премерил, за вас нищо няма да отмери. Затуй всеки ще мери за себе си. Не чакайте другите хора да мерят заради вас. Виж, Бог е всемъдър и е направил всеки човек за себе си да мери. Устата има три функции. Най-първо тя мери. Пък има и друго мерене. През дупките на носа, ангелите дават. Като дишаш въздуха в дробовете, то представя мярката на ангелите. Сладката дума, това са мерките на ангелите. Ти като кажеш сладка дума някому, той е един ангел, гледа кое ще излезе из дървото на живота. Някой път казвате: „Къде е дървото на живота?“ – Но всяка сладка дума е плод, който един ангел ще ти даде. Ако вие давате една сладка дума, дайте я, тя ще принесе цяло едно благословение. Този език трябва да се огъва. Има един положителен начин, езикът трябва да стане много музикален. Езикът е перо. Най-хубавото перо, което някога е направено, е човешкият език. То е най-хубавото перо, но и по-лошо няма, когато не пише. Когато пише, по-хубаво перо няма. Но същевременно, когато напише едно зло, туй е по-лошо от всичко друго. Казвам: Ние сега влизаме в една област на физическия език. Словото излиза чрез човешкия език, но то не излиза само от езика. В това участие вземат човешките дробове. Не само дробовете вземат участие, но и човешкият мозък. След туй вземат участие и ушите. По някой път искаш да знаеш, да го близнеш с езика си. За да познаеш някого, трябва да го близнеш с езика. Животните изпитват нещата с езика. Едно животно като дойде до някое друго животно, го близва. Той иска да те близне, че като те близне, иска да те познава. И

веднага взема в съображение какво трябва да прави. Като те близне, приближава се малко. Но, ако оставите, то да ви ближе, едно тягостно състояние като бреме имате. Един англичанин имал един опитомен тигър. Тигърът обичал да му ближе ръката. Един ден (си) оставил ръката да ближе тигърът и си чете. По едно време чува, че тигърът ръмжи. Той като близал, близал, появила се една капка кръв. И като се явила кръвта, искал да се нахвърли. Идва слугата и с един удар го спасява. По някой път ние след като се ближем, ближем и като дойде една капка кръв, ние проявим старите инстинкти на живота. Месоядството го образуват ония падналите духове. Плодоядството го научихте при ангелите, а пък месоядството, вие сте го научили при падналите духове. То е изкуството на падналите духове. Сега аз не искам да се спирам върху външната страна на въпроса. За външната страна на плодоядството и на месоядството. Месоядството влезе в света, когато се прекъсна връзката на Любовта, да дойде в човешката душа. Ева беше първата, която скъса струната на Любовта, и от скъсването на една струна, вие се пазете всякога; ако искате да скъсате струната на Любовта, вие ще се намерите из рая навън. Тогава ще дойде скръбта. Всяка скръб, която усещате всеки ден показва, че сте извън рая. Ангелите като направят тази връзка, свържат тази нишка, дойде радостта, пак сте в рая. Всяко скъсване, вие сте извън рая. А всяко завързване на струната, вие влизате пак в рая. Та казвам: Пазете се да не скъсате тази струна на Любовта. Вие по някой път казвате: „Не си струва“. Искате да намерите един път без любов. Че има един път без любов. Щом останеш без любов, ще изгубиш всичко, което съществува. В живота всичко става без любов. И ти ще останеш като суха кост в света, без никакво отношение. Една суха кост, едно голо съзнание. Само едно възпоменание ще имаш, нищо повече. Знаете ли какво нещо е възпоменанието? – Няма по-голямо мъчение от (това) да си спомняш за изгубените блага, какво си изгубил, пък не

може да го върнеш. Имаме в света някой богат човек, изгубил своето богатство, изгубил жена си, дъщеря си, синовете си, останал сам. Изгубил всичките приятели и той сега казва: „Какво беше едно време“. Той се измъчва в туй положение. Смисълът на живота е онова, което Бог ни е дал, нищо да не изгубим. Христос казва: Не изгубих никого от онези, които ми даде, освен едного. Единият направи една голяма пакост. Казва: Не изгубих никого, освен едного. Единият, когото Христос изгуби. Той (ги) прави, всичките раздори които стават, се дължат на единия Христов ученик. Аз ви виждам всеки ден се разправяте. Мнозина от вас се занимавате с този изгубения ученик на Христа. Разправят се двама души, той с тях ходи. Онзи ученик, когото Христос изгуби, вие постоянно с него се занимавате. Защо го изгуби Христос? – Сега вие се намирате в положението на онзи индуски ученик, който отива при един индуски учител, да го научи нещо за любовта. Той казва: „Ще ти дам едно нещо. За всичко можеш да мислиш, само за носорога няма да мислиш. За всички работи може да мислиш, но за носорога не, абсолютно ще го извадиш из ума си, никак за него да не мислиш. Цяла една година да не мислиш за носорога“. Казва му: „Учителю, цяла година само за носорога мислих“. Сега няма да казвам да не мислим за носорога, но казвам, мислете за носорога. Ще ви дам малко по-лесна задача. Сега няма да влизам в подробности за този индуски учител какво имал в ума си, каква идея имал, оставям този въпрос за носорога. Аз на вас ви казвам сега: За нищо да не мислите, освен за Бога. У вас ще остане идеята до идущата година. За нищо да не мислите, освен за Бога. И като дойдете идущата година, ще кажете: „Учителю за всичко мислихме, но за Бога не сме мислили“. Този учител казал: „За всичко мислете, но за носорога да не мислите“. Аз пък ви казвам: За Бога само да мислите. Аз ви казвам, за едно да мислите. Ако ви кажа, вие като се върнете, че за всичко сте мислили,

но не и за този, за Едного. Направете един опит за 10 деня, да мислите само за Бога. Няма да ви кажа само за Бога, защо трябва да мислите за Него, понеже всичко от Него излиза. Та казвам: За нищо друго да не мислите, само за Него да мислите. Най-първо вие имате светлина, важно е вие да имате светлина. Тогава, ако вляза в една тъмна стая, трябва да имам светлина със себе си. Вашата светлина може да я направлявате навсякъде, да изучавате всичко. Но, ако вашата светлина е мъжделива не се оставяйте на нея, защото всичко ще изгубите. Все трябва да имате такава светлина, с която да осветите всичките предмети, за да имате една ясна представа. Казвам: Мислете сега за вашата светлина на Любовта. За топлината, която Любовта може да внесе във вас. 10 деня ще ви дам да правите наблюдения върху топлината на любовта. Каква топлина произвежда в човека като дойде? – Аз ще ви дам едно малко разграничение. Оня момент, в който Божествената топлина пристигне, тя е много малка, в този момент всички препятствия изчезват, вие се намирате в едно състояние, че сте готов и да учите, и да работите, и добро да правите. Смени се състоянието, отиде хубавото. Не може да го задържите. Та всеки ден за кратко време поне тази топлина иде. После идат (други състояния), но във всичките все ще има малко безпокойство. В тази Божествена Любов като дойде има едно пълно задоволство, като че слушаме, като че се пее в небето. Затвори се пак тази врата, този прозорец, веднага ние слизаме в обикновения живот. Казвам: Всинца вие имате големи задачи да разрешавате. Майки има, които не знаят как да обичат дъщерите си. Някоя майка казва, че обича дъщеря си, но моите наблюдения са други. Майките още не са се обучили как да обичат дъщерите си и бащите не са се научили как да обичат синовете си, и учителите не са се научили да обичат учениците си, и свещениците не са се научили да обичат тези, които ходят да се молят на Бога. Господарите не се научили да обичат слугите си. И

другото е вярно. Дъщерите не са се научили да обичат майките си. Синовете не са се научили да обичат бащите си, учениците не са се научили да обичат учителите си. Слугите не са се научили да обичат господарите си. В света има нещо. Учителите не знаят да обичат и учениците не знаят да обичат. Бащите имат синове, не знаят как да ги обичат. Намират се в едно противоречие. Любовта не функционира в света. Но аз може да ви дам (пример).В музиката може да пее всеки. Ще ви приведа един пример. В Америка отива един негър с един дрезгав глас. И като викал, заревал пред прозореца на един богаташ. Пее му. Безпокои го, но не е пеене това. Той излиза и дава му един долар, но той вика повече. Дава му два долара, той пак вика. Най-после хвърлил му десет долара да се махне. Ако ви дадат на вас 10 долара да се махнете, вашето пеене не е пеене. Щом ви дават 10 долара да се махнете, не сте певец. При този американец иде друг негър, но като запял – първокласен певец. Богаташът става от леглото, облича се и като излязъл навън му дава 1000 долара. Казвам: Щом ви дадат от 1 до 10 долара да се махнете, вие не сте певец. А щом ви дават 1000 долара и ви викат вътре, да знаете, че сте добър певец. Аз искам вие да влезете вътре в къщи, да ви дадат 1000 долара. Аз искам вие да бъдете един от добрите певци, да ви дадат по 1000 долара и да имате всичките придобивки, които сега имате в света. Казва: „Спечелих 10 долара“. Щом са 10 долара, не е спасителното пеене. Сега, ако бихте пели в една къща, колко ще ви дадат? Вие не сте минали през изпитания. Ако ви дам една задача. Вие седите тук. Не съм ви поставил на изпит. Тъй не се влиза в Царството Божие. Ако ви кажа вечерно време да идете някъде и да пеете, тогава какво ще кажете? – Най-първо аз ще ви кажа, че като пеете, да приспите стражарите. Те тъй ще се унесат в пеенето, че всеки стражар ще се занимава с пеенето, няма да каже нищо. Ще каже: „Пей!“ Ако аз ви пратя в града да пеете и после ви търся из участъците, то е все

същото, и понеже ви тача, не искам да ви изложа да влезете в участъка. Ако знаех, че вие можете да приспите стражаря, щях да ви пратя, но може да ходя да ви освобождавам. Ще кажат: „Ти ли си, който ги прати да правят този шум из града“. Но и другото. Не само на физическото поле, но и в другия свят може да ви пратя. В реалния свят е така, но и в оня свят може да ви пратя. И най-после може да ви пратя в идейния свят. Има три свята: единият е материален, вторият е реален и третият е идеален. Тъй щото няма да ви изпратя в материалния, но ще ви пратя или в реалния, или в идейния свят. Когато идете там, няма да има никакви затвори и стражари. Стражарите в реалния свят са много благородни. Нищо няма да ви кажат, може да си пеете. Най-много може да ви дадат 10 долара. Никакъв стражар няма да дойде и да ви каже: „Защо безпокоиш?“ В този реален свят ще излязат и ще ти дадат 10 долара и ще си заминат. Може да ти каже: „Пей още“. Ако в реалния свят те повикат, че ти дадат 1000 долара, значи, че той е останал доволен, тогава ние казваме: Ако направиш едно добро и кажеш: „Моето добро не е прието“, ще направя една аналогия, значи, че ти не си пял както трябва. Като направиш едно добро, че да те повикат вътре и 1000 долара да ти дадат, това е признак, че вие сте извършили това дело, тъй както трябва. Сега във вас има само едно желание. Казвате: „Като умрем, като идем в оня свят, тогава ще учим всичко“. Вие ще идете в оня свят най-първо, но за да ви пуснат трябва да пеете. Като влезете в другия свят, за да ви пуснат, трябва да пеете. Вие ще се изправите пред райската врата и ще изпеете: „Махар Бену“ или „В начало бе Словото“. Ако изпеете тъй както не трябва, ще ви дадат 10 долара да си вървите, а ако ви повикат и ви дадат 1000 долара, това значи, че вие сте се научили как да пеете. Как започва песента „В начало бе Словото“? Вие не сте се опитвали. Как започва „В начало бе Словото“? Първоначалната буква е „в“. Имате „н“, това е законът на

противоречието, после иде „а“-то. То е натоварено. Значи, туй, което внася нещо, то е начало. Туй, което нищо не внася, то не е начало. Само доброто, което внася нещо в нас, то е начало. Всеки ден като станете, трябва да има нещо да се внесе във вас. Ако един ден нищо от Божествените блага не внесете, този ден е един от изгубените дни. Сега вие сте ученици. Някой път някои от вас са ме питали: „Как да се молим, за да ни слуша Господ?“ За да те слуша Господ, ти всеки ден ще ходиш при Господа да видиш каква услуга можеш да му направиш. Някой път като дойде Господ на земята, се нуждае от някаква услуга; и като намериш този случай да му направиш една услуга, то е доброто. Да допуснем, пада един богат човек, или върви един беден човек с една вдовица и едно малко детенце. Този човек иска нещо, маха с ръката си. Иска да каже, сега занят съм, голяма работа имам, с теб няма какво да се занимавам, тя отподире му върви. Той трябва да ѝ каже: „Ти погрешно си намерила адреса: Не служа на Господа“. Не, спри се при вдовицата, виж какво иска, направи ѝ услуга. Туй значи да служиш на Господа. То е волята Божия. Ти като видиш този богатия човек и вдовицата да върви подире му, ти казваш: „Аз видях един пример, колко жесток е този, богатия човек. Той маха с ръка, а вдовицата носи детето“. Че ти себе си съдиш. Ти си направил една голяма погрешка. Ти си кажи: „Ако аз съм на неговото място?“ Ти не си по-добър. Вие трябва да знаете как да обясните нещата. Вие идете, констатирате една погрешка, но същевременно всяка една погрешка, която вие констатирате е ваша погрешка. И всяко добро, което сте констатирали е ваше добро. Всяко добро, което не сте видели и то е ваше, който и да го е направил. Щом видиш едно добро, какво и да бъде туй добро, то става вече. Казвам: Винаги констатирайте доброто в другите хора, понеже то е и ваше добро. Когато другите хора вършат доброто, тяхното добро влиза във вас. То става добро във вас. Когато виждате погрешките на другите хора, те

стават и на вас погрешки, затуй констатирайте повече доброто в хората, а по-малко техните погрешки, да се намалят. Защото като дойде една погрешка, тя е един беден човек, ще яде, ще пие цял един месец и като си замине, нищо няма да ви плати. Ако 10 души дойдат, през месеца и всеки по 50 лева изяде, и всеки от тях по 100 лева, значи всичко 5000 лева. 5000 лева отгде ще ги намериш в тия сиромашки години, а пък всяко едно добро, което вие констатирате, то ще остави по 10 000 лева. 10 души като дойдат, това са 100 000 лева за един месец. Вие печелите. Вие искате да бъдете богати. Ето един начин на богатство. Истинското богатство винаги се дължи на добродетелите, които са посещавали човека, сега или някога. Кой човек е станал богат в света? – Всички онези осиромашават, в които доброто е престанало да ходи.

Та казвам: Всеки ден констатирайте доброто, да дойде нещо добро във вас. Доброто е плод на Любовта. Нека да опитаме тия плодове. Сега туй е най-ясно обяснено. Защо трябва добре да живеете? – Вие се молите и казвате: Аз искам да бъда добър работник! Вие искате да помагате на хората. Какво ще ми помагате, кажете ми? – За пример, сега аз като ви говоря, виждам че мнозина от вас желаете друго нещо да кажа. Не, че това, което говоря е лошо, но туй нещо, което желаете е преждевременно. Всинца имате желания, които са преждевременни. Всинца страдате от ненавременни желания. Не, че е лошо, което желаете, но е преждевременно. Искаш да направиш голямо добро. Защо искаш да направиш голямо добро? – Че прояви най-първо малкото добро. Сега мнозина не са констатирали кое е малкото добро. Да кажем ти си един професор, уважават те студентите. Един ден минаваш, едно дете паднало. Професорът мине, спре се при това дете. Професорът се заинтересува. По-напред, той е учен човек и се занимава със студентите. А той един ден се спира при малкото дете на което казва една сладка дума. Този професор, той е

направил най-добрата лекция, която някога е държал. Другите лекции, които държал на студентите, платили му за тях. В невидимият свят ще се запише туй малкото добро. Като влязат големите добрини, хич няма да ги има, но туй, което е направил с туй малкото дете, то ще му се запише за възнаграждение. Та като влезете в небето, тези, които сте учили, ни най-малко няма да ви посрещнат. Доброто, което сте направили, че сте гощавали някой богат човек, то съвсем няма да бъде там. Но сте направили някому, някое микроскопическо добро, него ще го констатирате. Аз тъй констатирам. Вие сте от много добрите, които се занимавате с много грандиозни работи. Вие се занимавате с поправянето на света, с внасянето на ред и порядък. Хората да са богати, да са хубаво облечени, апартаментите да са хубаво мебелирани, с хубави покривки, това са все грандиозни работи. А пък тия малките работи са важни. Да се занимавате с дребните работи. Аз бих се занимавал с думата „кукуригу", отколкото си тия грандиозни работи. Ако ми дадат всичките грандиозни работи и ако петелът е изкукуригал, спрете се като кукурига петелът. Защото след като изкукурига, пакост никому не прави. Но, ако тия грандиозни работи, че имали къща с килими постлана, че имали каруца, че имали това, онова, но там може да има спорове. Право ли е да дам? Този направил пакост, онзи, а пък като казвам „кукуригу", има ли някаква пакост в „кукуригу"? Не, аз разсъждавам в мене. Като каже „кукуригу" никому пакост не прави. Не че другите работи са лоши, но тия материални блага са дошли преждевременно. Те се дължат на съвсем друга чужда школа. Най-първо Бог каза на Адама: „Няма да ядеш от това дърво!", другояче ще ви кажа: Ти грандиозни работи няма да искаш в света. Той му каза само едно нещо, „Няма да ядеш от дървото на познание добро и зло". Там бяха скрити тия грандиозните работи. Мисълта да знае, да бъде княгиня, да бъде красива, богата, силна, учена да бъде.

Казва: Няма да вкусиш, няма да ядеш от другите работи, от малките работи ще ядеш. Като дойде онзи, черният адепт казва: „Ти, ако ядеш от това дърво, това ще стане, онова ще стане.“ И всичките тия неща преждевременно дойдоха. И погрешката е там. Пък ви казвам на вас – трябва да се върнем, да дойдем до дървото на живота. Да оставим дървото на познанието добро и зло; да бъдем готови и за него има време. Ще дойде Господ да ни каже: От забраненото дърво дотогава, докато Господ го забранява да не ядем. Като дойдем до Дървото на познанието, доброто и злото, то ви е забранено. Ще дойде един ден, и Господ ще каже: Яжте от туй дърво, но туй дърво вече няма да бъде вредно. Може да ви обясня в какво седи работата. Ако вие нахраните едно малко дете с твърда храна, какво ще стане с него? Неговият стомах не е готов, изисква се много деликатна храна за децата. Един ден, когато израснат зъбите и може да дъвчат, тогава може да ядат храна, която трябва да се дъвче. Злото е такава храна, която трябва да се дъвче. Ако злото ядете, трябва да го дъвчете. Ако в злото човек не мисли, може да дойде голямо нещастие.

Да се върнем към важното. Акорд трябва да има между вашето сърце, между вашият ум, между вашата душа; между волята, между мислите, между чувствата трябва да има акорд, едновременно съзвучие трябва да има. Силата на човека е там. Оттам трябва да започне човек. Онова, за което мислим, онова което чувствуваме, онова, което може да направим доброволно, то е твое. А всяко нещо, което не можеш да направиш, не е твое. Всяко нещо, което другите правят, то е за тях. Всяко нещо, което хората вършат, то е за тях. Всяко нещо, за което ти може да мислиш, то е за тебе. Всяко нещо, за което хората мислят, то е за тях. Да се радваме за онова, което е за нас; и да се радваме, което е и за другите. Ако искаш другите да мислят за тебе, ти трябва да познаваш тези хора и да е будно съзнанието ти.

Какво разбрахте сега? – Да не мязате на туй, както онзи свещеник, който на Задушница нарязал хлябовете и пита другите: „Братя, виждате ли ме?“ Те казват: „Виждаме главата ти“. – „Идущата година никак да не ме виждате“. Аз ако съм, бих казал така: Тая година, само ако главата виждате, искам идущата година целият да ме видите. Той искал повече порязаници да има. Вие сега обвинявате тия свещеници. Ами вашите порязаници не са ли по-големи. Не мязате ли на тези свещеници? – Всеки казва: Догодина хич да не ме виждате. Аз виждам някой има си една стая и кухня, казва: „Учителю, да имам 3-4 стаи мебелирани“. Иска да го не виждат. Посещавам го идущата година, той има 4 стаи, кухня, има баня, двор заграден. Казва: „Учителю, много добре стана, но много заборчлях. Трябва да се плаща голяма лихва, откъде ще намеря пари?“ Че как да го съжаля. Тия задачи са за света. Да имате къща, да градите, то е за хората в света. Те са предметно учение, понеже те вършат тия работи. Доста ученици има за градеж. За ученика, за вас има работа. Туй, което те градят и вършат, не е лошо, (но) то не е за нас. Ако един ученик е отишъл в училището и иска да гради, той нищо няма да научи. Той трябва да остави другите да градят, а той да учи, че като свърши училището, тогава. Та вие сте влезли да изучавате изкуството на Любовта. Вие сте в епохата на любовта. Че вие, ако започнете с любовта, ако хората вложат любовта, светът ще се оправи. Ако вие градите една къща и употребите любовта, и ако я постелите с килими, употребите Любовта, никакво противоречие абсолютно няма да има. Ако майките раждат с любов, ако се женят с любов, ако се учат с любов, ако заспиват с любов, ако се събуждат с любов, ако пеят с любов, това е раят. Раят е място, дето всичко се върши с любов. Правите нещо с любов, и ви се отплащат с любов. Колко е хубаво, направиш услуга, отплащат ти се с любов? – Като вървя аз, той казва: „Много ти благодаря, тъй мило ме погледна, че с години седи този

образ“. Някой път ти дам нещо, не си доволен. Тогава казвам: Кажи, много ти благодаря, признателен съм за доброто, което ми направи, много ти благодаря. Много ви благодаря за туй, което вие направихте. Той препоръчва себе си. Като направиш едно добро, ще се смалиш, да те видят цял хората. Ще станеш малък, за да ти виждат главата, лицето, ръцете, че като те видят, да запомнят целият ти образ. Не само да видят едно парче, че да кажат: „Има един човек, има отлична глава, като го срещнем какви очи има“. Тъй като погледне, отлични очи, един хубав, мил поглед, едно движение на ръката, една кожа добре сформирана. Косите хубави, не са настръхнали нагоре, но загладени. Казвам: Мекичък. Ако влезете в невидимия свят между ангелите, с какво ще се препоръчате? – По красотата ли? – В нас още красота няма. Носът не е нос, веждите не са вежди, очите му, устата му, лицето му, пръстите му, ухание (не) излиза от нас. Сега казвате: „Какво трябва да се прави?“ – Аз ще ви дам тази година пари да се лекувате. Аз съм решил даром по една баня, аз ще платя. И след туй, след като излезете от банята, по един нов костюм от мене. Старите си дрехи ще ги оставите, ще носите едни нови дрехи, шапка, обуща. И тогава ще разберете малко какво ви трябва. Една баня при любовта ще имате. Ще имате поне един теляк на любовта, да видите какво нещо е теляк. Ще имате и една вода на Любовта, че като ви измие, и вие като излезете от тази баня да я оцените. Сега искам да ме разберете не буквално. Това са добрите условия, които ще ви се дадат. Едно от добрите условия, за да възприемете туй Божественото благо. Ако ние в дадения случай не възприемем благото, има моменти в живота, когато не можем да възприемем Божието благо. Трябва да възприемем Божието благо, от него иде животът. Най-ценното нещо от него иде. От него иде човешката мисъл, човешката разумност. Трябва да се научим ние да обичаме Бога. Като дойдем до Него, тъй изведнъж да се справиш, да бъде един свещен момент. Не за дълго, но

за един момент, за две, за три секунди, един свещен момент да мислиш за Онзи, на Когото дължиш всичко, защото ние сме дошли на земята толкоз милиона години и всичко даром ни се дава. Ние още искаме много работи. Не сме се спрели един ден да кажем на Господа една сладка дума от сърце, да кажем: „Колко Ти благодаря, Господи“. Да благодарим. Ние сега седим и чакаме да остареем, да умрем, да идем на оня свят и изгубваме красивото. Ако Господ в този свят не може да ни се изяви, не зная в онзи свят дали ще може да ни се изяви. Защото, за да ни се изяви Господ, трябва да си изпълним работата на земята, и като се върнем при Него, работата да е завършена. По някой път някой като говори за Господа, за познаване на Господа, опасна работа е. Някои искат да видят Господа. Господа ти в този смисъл не може да видиш. При Господа няма да идеш. Светлината Му и топлината, не може да приемеш. Сега на вас е потребна Божията Любов, не да видите Господа. Той ще покаже една малка светлина, като изгрява, много малка, достъпна за вас, няма да бъде голяма, но много малка светлинка. Вие ще считате, че е надалече. Че този момент на онази малка светлинка и на онази малка топлинка, която ще дойде и за онази сила, туй е достатъчно за тази година да се поощрите. Като срещнете една сестра, гледайте да си давате уважение и почитание една на друга. Уважавайте се, почитайте се. Който иска да го почитат и уважават, трябва и той да почита и уважава. Казвам: Всички да се стремите да си давате уважение и почитание. Казвате: „Този брат още не се е подигнал. Той още е зелен този брат“. Радвайте се на зеления брат. Този брат е невежа. Радвайте се на невежия брат. Той е още дете. Радвайте се на това дете. Той още е дете, той още нищо не знае. В него има едно желание, той иска да знае.

Питам, братя християни, разбрахте ли? – Според мене, разбраното е, което можем да направим. Я изпейте сега „В начало бе

Словото“. (Изпяхме песента). Сега в реалния свят го изпейте. Представете си, че вие пеете, ето каква е идеята. Ако пея „В начало бе Словото“, имам мисълта, че отивам да взема голямо богатство, тогава думата „В (начало)“ има смисъл в пеенето. Когато отивам в някое страдание, тогава няма смисъл. Да кажем „В начало“, значи за нещо голямо, как трябва да го изпеем. Като мислите, ще го изпеете. Като не мислите, няма да го изпеете, то не е мъчно. Простите работи лесно не се правят. Всеки да го изпее както знае. Всички го изпейте „В начало бе Словото“. Ако рибата пее: „В начало“, във водата ще бъде. Ако птицата пее: „в начало“, във въздуха ще бъде. Ако едно млекопитаещо пее, по земята ще ходи. Как ще пее рибата във водата? – После, как ще пее птицата във въздуха, ще хвърка. После, млекопитаещото как ще пее по земята? – Та зависи кой как ще пее. Като риба ли ще пеем, като птица ли ще пеем, или като млекопитаещо ще пеем. Рибите не могат да пеят. Ще изпеем един ден само „В начало“. Във всяка песен има няколко основни акорди. Индусите хиляди пъти произнасят думата „ом“ и не могат да пеят. Ако идете в Индия, тази дума е тяхна, малко хора ще намерите, които могат да произнесат думата „ом“. От непроизнасянето на тази дума има едни резултати. Когато произнесеш думата както трябва, има други резултати. В пеенето, ако не пееш, както трябва, ще ти се втръсне. А ако пееш както трябва, ще има едно постоянно разширение. Някой път така пееш, че цяла седмица не искаш да пееш. Някой път като пееш, се заражда желание да пееш втори, трети, четвърти път. Вие сте доста добри певци. Но много люти и кисели работи ядете и доста студена вода пиете, и следствие на това не можете да пеете.

Нека да останат думите във вас: „Господи, да ни озари Твоето милосърдие.“

Мото:

Христос е човекът на изобилната сила,

Христос е човекът на изобилната вяра,

Христос е човекът на изобилната любов.

14 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 5 януари 1938 г., сряда, 5 ч. с. София – Изгрев.

ЧЕТИРИТЯХ ТОЧКИ

Отче наш.

В начало бе Словото.

Пишете върху темата: „Ползата и вредата от ветровете“.

Аз питам: Защо кашлят хората? – Кое е по-хубаво да кашлят или да не кашлят? – Вие се заразявате. Един като кашля и другите кашлят. Туй е хипноза. Внушава се на другите и другите се обаждат. В един салон може да накарате всичките да кашлят. Не че има нещо на гърлото им, започват всички да се обаждат. Децата боледуват. Хората боледуват. Една десета са болни, а другите девет десети са по внушение, вземат участие в работата.

Сега от всичко онова, което досега сте приложили, което досега е направено, каква е вашата опитност? – Да кажем, след като учи човек 10 години или една година, иска да знае какво е учил. Животът е опитна наука. За пример вие вярвате в Бога и постепенно гледате с вярата и пак остарявате. Как е възможно? – Всичката голяма вяра, която сте имали към Бога и пак да остареете? – Чудите се как е възможно? – При всичката голяма вяра, която сте имали в Бога, пак да остарявате и да отслабвате. При всичката вяра, говорите за любовта, за надеждата и пак човек изгубва силата си, настроението си, което има. После, като се говори, че човек е много богат, при всичкото богатство, което има, той се преструва, че е голям сиромах. Казвате: „Нервната система добре функционира“ и казвате при това: „Умът ми не стига“. Някои неща са по навик. Знаете ли по навик не се постигат нещата. Някой богат човек като го питаш, казва: „Аз не съм богат, сиромах съм“. Милиони има и казва: „Едва имам да преживявам“, а пък друг и пет пари няма в касата, казва: „Богат съм, много съм богат“. Единият

намалява богатството, другият го увеличава. Този, който увеличава, той е умен; онзи, който намалява, това прави, за да не дава. А пък онзи увеличава, за да дава. Той иска да даде и сам си прави кредит. Онзи, който казва, че е богат, той сам се кредитира. Казва: „Богати хора сме“. Другият, понеже има пари, той ги крие, да не би да му вземат парите. Сега някой от вас минавате, че сте много добри и мислите, че сте много добри. Не че сте много добри, кредит си давате. Пък другите казват: „Не сме толкоз добри“, да не би да вземат нещо от тях. Казва: „Ние не изпълняваме Волята Божия“, понеже ако кажете, че изпълнявате Волята Божия, ще дойде някой странник отнякъде, ще каже: „Нали обичаш Господа, ще дойда тази вечер при тебе, ще ми дадете нещо“. Ти ще кажеш: „Едва съм тръгнал в пътя“, за да не би да дойде човекът у вас. Туй са вътрешни разположения. Питам сега: Коя е причината, че светии досега не сте станали? – Коя е причината, че не светите? – Че не можем още да минаваме без лампа. Тук като дойдете на всичките ви главите да светнат. Да няма нужда от лампи. Светлината преди нас още е станала светия, тя ни обнадеждва и казва: „Аз светя, тъй и вие ще светите“. Сега това е малко. Какво разбирате? – Туй е разнообразие. Ние сега поразместваме въздуха по един особен начин. Какво сте чули? Какво дойде до вашето тъпанче сега? – Вие светии не сте, но мислите ли, че сте Синове Божи? – Тогава светийството какво е? – То значи работа. Не сте дошли още да ви турят на светийска работа. Станеш светия, чиновник си, голяма служба завземаш, светийството не е нещо, че като станеш светия, веднага те настанят на работа.

Какъв е днешният предмет? – Защо 2 х 2 прави 4, а не 5? – Две по две е четири, разделено на 4 е 1. 5 х 5 е 25, разделено на 5 е 5. 5 х 6 е 30. Човек никога не може да събере повече, отколкото е дал. Човек винаги събира туй, което е делил. И всякога дели, туй което е събрано. Сега казвате: „Вземете за човека“. Едно дете цяло число ли е. Не, то е дроб.

Не е цяло число. Ако разделите едно число, първата част винаги съдържа активност, а втората част, съдържа едно състояние пасивно, а третата част е неутрална. Щом разделиш една ябълка на 2 части, едната част е положителна, а другата пасивна. Например, представете си, че вие намислите да правите нещо добро. Трябва да знаете, че в дадения случай да направите туй добро какво показва събирането и изваждането, умножението или делението? – По кой закон ще направите доброто? – Посаждате едно житено зърно, с кой процес започвате? – Изваждате го от хамбаря, и туй, което сте извадили, хвърляте го в земята и го заравяте отгоре. Най-първо туй, което го изваждате е туй, което сте хвърлили в хамбаря, а след туй го изваждате. Житото израства и дава клас, ти си хвърлил едно, а 60 има на класа, значи житото се размножило. Например, вие не можете да си представите, че ако страдате, след всяко едно страдание ви иде едно благо. След сиромашията винаги иде богатството. След смъртта винаги иде животът. След животът винаги иде смъртта. Това е процес. Вие не може да си представите смъртта, всякога за смъртта имате едно понятие. След като умре някой на мястото му ще се роди друг. Като умре един, 1/10 ще се родят, които го заместват. Какво е този 1/10. Това е някое дребно растение, някъде се е родило и то с човека. Понеже, като се роди един човек, не се ражда само един човек. Но и други същества се раждат, известна пропорция има. Като се роди един човек, колко животни, колко мушици трябва да се родят? Като се роди един човек, с всеки един човек ще се родят известно количество растения, риби, животни, млекопитаещи. Всичко туй ще дойде заедно с тебе. Не, че сега е туй толкоз важно, но вие не знаете пропорцията. Колко растения са се родили с вас заедно. Той е прикя на душата, която иде на земята. Както една мома, като се жени, има прикя, чеиз донася. „Чеиз“ е турска дума. Дарове означава. Все таки младата мома ще носи риза предназначена за свекъра, за свекървата, за деверите, за

чичовците, за вуйчовците. Някъде ще носят риза, а някъде не носят. Не зная още какво не носят. Сега знаете ли преди колко хиляди години е излязъл тоя (обичай) за подаръците? Кога момата е трябвало да облича с риза свекъра си и близките роднини на момъка? Той е бил голям изобретател този, който е измислил това. Той създал този обичай, за да накара младата мома да мисли. Тя дотогава е мислила само за себе си. Природата да научи човека да мисли, да излезе из едно положение на тесен кръг е създала една работа, да мисли за другите. Ще мисли не само за себе си да се облече, но ще мисли за някой свекър. Тя не го знае. За някаква свекърва ще мисли и за нея да ѝ приготви и без да я знае, ще ѝ скрои една риза. Колко време тя е трябвало да мисли, докато скрои тази риза. Женските дрехи се различават, женската риза е по-дълга. Като попски филон, до глезените, а пък мъжките ризи са по-къси. Сега защо женските са по-дълги, а мъжките по-къси. Има си някакви причини. Този обичай си има някакви причини. Аз няма да ви обяснявам това. Всичките ония растения, които растат нависоко, те се намират при стеснителни условия. Растения, които стават високи, се намират при много неблагоприятни условия. Ако посеете семената много близо едно до друго, във всичките тия растения има едно състезание, да растат нависоко, нагоре излизат. Ако едно растение расте самичко някъде, то става дебеличко. То казва: „Господи, не ми трябва да раста нагоре“, остава по-нисичко.

Та казвам: Трябва човек да се намира при известни неблагоприятни условия, за да се създаде нещо от него. Ако човек не е поставен при тия стеснителни условия, той не може да се развива. Вие питате що е злото? – Злото в света, това са стеснителните условия. Без злото, добър ти не може да станеш, не може да имаш добрите стремежи нагоре към Бога. Злото, това са стеснителните условия, да те накарат да работиш. Тебе като те стегнат, в тебе се

явява едно желание; всички добри хора са минали през много големи изпитания. Онзи, който не е минал през изпитания, той нищо не знае. Той нищо не е придобил. Но какво сте придобили? – Какво остава във вас? – На някой от вас е останало само възпоменанието. Аз като изследвам човешките физиономии, виждам в ред поколения преди години, преди векове са били по-красиви, а след туй цялото лице се изменя. Започва физиономията да западa. За пример, като изучавам човешките носове, виждам преди хиляди години, носът се е отклонил. В някои хора са прогресирали. А в някои, носовете са деградирали, тръгнали по друга линия. На някои хора носовете са вдлъбнати. Те мязат на запетая, а на някои са права линия (**Фиг. 1**). На някои хора очите са изпъкнали, а на някои са вдлъбнати. На някои носът е широк, а на други сплеснат. На някой ухото е прилепнало, а на други стърчи и искате човек да бъде красив. Но в красотата на човека има известна хармония.

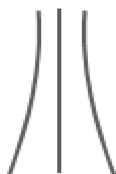

Фиг. 1

Та казвам сега: Каква е била първоначалната красота, когато Бог създаде човека, всичките части са били правилно отмерени. Всяка една част е била отмерена геометрически, но чрез онзи нередовен живот в света, в ред поколения, не само в индивида, но и в семейството както е живял, и народа както е живял, и цялото човечество както е живяло, туй се е отразило върху формата на нашето тяло. Сега въпреки всичките ни желания, които имаме трябва да се премахнат всичките препятствия. Вземете у нас появяването на страха. Страхът се е появил при много неблагоприятни условия.

Човек, който е страхлив е живял при много стеснителни условия. Той е живял при някой много лош господар, толкоз лош, че тия лошите господари така са го наплашили, че като поменат името му, се страхува. Аз веднъж гледах, една кокошка води пилците си, но като издаде един звук, всичките пилци моментално, изведнъж, като войници се скриха под крилата ѝ. Тя седи, и те седят. После издаде друг звук и пак тръгнаха. После какво влияние имат по някой път животните? – Един ден аз бях в Търново, на един плет са се събрали повече от 1000, може би и 2000 врабци, но дигат такъв шум, разправят се нещо. Така ги слушах един ден, наблюдавам ги и казвам: Какво ли се разговарят, какви ли въпроси разискват в камарата? – Разправят, разправят, току изведнъж всичката глъчка престана. Всички се умълчаха. Казвам: Къде отидоха? – Да хвръкнаха, не ги видях. Всички се умълчаха, гледам на един плет кацнал един сокол. Гледам ги с очите си. Всички се наредили като ученици и той ги гледа и те мълчат. Наредили се като ученици, всички казват: „Господин учителю, какво ще кажеш?“ Гледат го, но не се мърдат. Не можах да ги фотографирам. Той казва: „Какво да ви направя, тук дигате шум на този човек, от вас не може да учи. Не може да преподава някаква идея. Толкоз шум не трябва да дигате. Знаете ли, че аз ще ви глобя. Някой от вас ще иде животът му, ако дигате шум“. Пък тях ги гледам, те не са излезли отвън. Той като ги вика да излязат навън, а пък те се вмъкват в плета, та колкото може по-далеч от учителя да са, не така близо, както ние. Но казват, по-далеч от учителя, че той като рече с крака си да грабне някого, да не могат да го достигнат неговите пръсти... Наблюдавам той си върти очите и те седят вътре в плета. По едно време, щом той хвръкна и веднага започнаха да чуруликат, казват: „Отиде си вече“. Започнаха да говорят всичките. Мене ми направи впечатление и си казах един ден ще дам пример за обяснение. Кога ще трябва да кажа този пример? – И мене, когато ми

се случи някоя неприятност, казвам: Такъв учител, така преподава. И ти като онзи учител на птичките, сокола. Нито един от тия ученици не иска да бяга от плета навън. Защото, ако хвръкне, той ще го настигне. Влезе в плета, този плет е спасително средство. Аз считам, че лошите условия са плет, но в тия лошите условия иде животът. И там животът ти ще остане. Казвам: Лошите условия това са този плет, те са лошите условия. Сега, щом се разисква един предмет в класа, толкоз много се говори, много работи, верни и неверни. За очите има толкоз работи казани, верни и неверни. Някой казва, че човек, който не е изправен, надолу гледа. На някой човек ти му говориш, той гледа надолу. На някой човек като говориш, ще погледне пред очите си и пак надолу. Ти му говориш, а той си навежда очите. А пък някой си отвори очите и казва: „Какво искаш да кажеш?" – Казвам сега: Като възпитавате децата, ако сте един народен учител, как ще възпитавате децата? Представете си, че ви зададат една задача да възпитавате. Как сега най-първо ще започнете? – Как ще ги наредите най-първо тези деца да седнат? – Вие сутринта като сте дошли, ни най-малко не ви е дошло на ум как да седнете. Да седнете на стола и тъй да имате едно празно място. Ще се облегнете назад, нито на едната страна, нито на другата страна и 5-10 минути тъй прави да седите. После да помислите малко за веждите си, за очите, за носа, за ушите. Може би едното ухо да е издигнато малко по-нагоре, а другото да е слязло долу. Може би носът, едната част да се е вдлъбнала, а може другата част да е изпъкнала. В една вечер стават чудни работи. Има една наука, която казва: Каквито са ти очите, такъв ти е и халът; каквито ти са веждите, такъв ти е и халът. Какъвто ти е носът, какъвто си, всичко ти е такова; и как станеш сутринта, такъв ще бъдеш. Най-първо вие ставате и мислите, че вашите работи не са уредени. Тя е една лъжлива идея. Вашите работи вие си представяте, че него ден ще бъдат объркани. Аз тази сутрин като се бях замислил така, та казвам:

Оставаше ми да си стегна обущата. Рекох да ги стягам, скъса се връзката, пък нямам време. Казвам: Да сляза долу със скъсана връзка, едната обувка ще бъде вързана, а другата не. Свързах ги на един възел, пък той през дупката не иска да излезе. Малко се разсърдих и като дръпнах, излезе през дупката. Казвам: Скъса се връзката, защо се скъса? – Аз трябваше да предвидя, че като тегля някой път, може да се скъса. Човек тегли, понеже обущата не ги направили много хубави. Някой път разрезът не е правилен и трябва тия връзки да ги стягам, и в туй стягане може да се скъса връзката.

Та сега навсякъде и в Америка за някои работи хората са изправни в живота си, а в някои не са оправени. И у българите някои неща са изправни, а някои не са. И в англичаните някои работи са изправни, а някои не са. Във всичките народи и фамилии и във всичките домове, има някои неща изправени. За пример, свинете са причина за изопачаване на човешките носове, понеже те впрегнали носа си да ровят. Наместо да си направят една мотика или лопата, те турили носа постоянно да бучка, вследствие на това, носът се е вирнал. Свинята като дойде, всяко нещо с муцуната си го бута, а пък волът, като иска постоянно да се бори, в туй борене наместо да изправи веждите си, излезли неговите рога. Волските рога ги намирам на човешките вежди. В животните опашката съответствува на човешкия нос. Човекът не се нуждае от опашка. Турили му нос и го скъсили. Знаете ли каква е пропорцията между опашката и носа? – Вие на котките като пипнете опашката, но никой не знае какво е отношението на котешката опашка и вашия нос. Вземете волската опашка и намерете какво е отношението между волската опашка и вашия нос. Вие ще кажете: „То ми остана да меря опашката на котката и да гледам каква част съставлява носът от опашката ѝ“. Че когато Господ със своето Слово създаде растенията, хиляди разумни същества дойдоха да помагат. Когато се създадоха растенията, върху

растенията, ангелите помагат. Като каза Господ да прорасне земята, ангелите хиляди години работиха върху тях, впрегнаха своята интелигентност и растенията дават цвят. Когато Господ създаде животните, млекопитаещите, архангелите дойдоха да помагат. И най-после Господ създаде човека, и той трябваше да вземе участие. Казва: Аз ще създам сега човека. Те създадоха растенията, птиците, рибите, животните, а Господ казва: Аз ще създам човека. Писанието казва: Взе малко особена пръст и след като помисли малко как да го направи, дал му един подтик. Аз съм разправял този анекдот за един американски проповедник. Той казва: Господ направи човека от кал и понеже калта беше много влажна, Господ турил повече вода, турил човека на един плет, 3 дни да се суши, да изсъхне. Един го пита: „Господин проповедник, че човека го нямаше тогава. Плет хората правят, кой направи този плет?" То не е, казва, твоя работа. Той турил един плет, на който човек е сушен. Той казал, че човек е направен от кал. Съвременните учени разправят, че човек е едно малко същество и от него е станал такъв. От туй същество е излязъл човекът. Онзи разправял, че взел пръст и от пръст е направен човек. Как го е направил Господ? – Учените казват, че от туй малкото същество е станал. Каква част от земята взел Господ? Колко материал е взел за да създаде човека? Вие не знаете какво е вашето отношение. Какво е отношението на вашето тяло към отношението на цялата земя? За в бъдеще ще учите, ще знаете закона какво е отношението на тялото спрямо цялата земя, каква е пропорцията? – Или вие не знаете какво е отношението на вашата слюнка по отношение на водата, каква част съставлява. Не че тия неща са най-важните, но потребни са. Сега при тия условия, кое е непотребното? – Ние говорим за доброто. Доброто има отношение към твърдата почва. За да бъдеш добър, непременно трябва да разбираш законите на твърдата почва и да знаеш, каква част от тази земя е обработена и с какво е разработена. Каква площ се

сее и с какви растения. Площта с какви хора е населена. Доброто винаги съответствува на твърдата почва. В природата извън нашата земя има твърди неща. Ако във вашия характер някой път нямате твърда почва, всичко е само вода, променчиви сте. Някой човек го гледаш, каквото каже, не може да устои, понеже няма твърда почва, но ако пък всичко стане твърда почва, че няма вода, тогава ще се яви друго едно разногласие, от което вие ще страдате. По някой път някои от вас съвсем изпосталявате. Ставате сухи, изсъхвате и каквото дойде, топи се, топи се. А пък някой от вас имате повече светлина, отколкото ви трябва, други имате повече суша отколкото ви трябва. А пък някои нямате достатъчно вода. Тия хора, които имат малко вода, са много сприхави. Кибритлии са те, а пък онези, които много вода имат, те са толкоз флегматични, че като говориш с тях, те мязат на дембели. От тях са се родили дембелите; които много вода имат, те са дембели. В турско време, в Цариград са се народили дембели, образували дембелхане. Един от турските султани намерил, че вече става опасно. Казва министърът на султана, да се отпусне (кредит) за дембелхането. Той казва: „По какво ги познавате, че не могат да работят?“ Султанът бил доста умен човек и казал: „Ще запалите дембелхането и които останат в дембелхането, след като останат те са хасъл дембели, а онези, които избягат да идат да работят, за тях никакъв кредит няма да се отпуща“. И наистина запалили дембелхането, вие как ги наричате тия дембели? Мързеливци. Не мързеливци, но приют за тия стари баби и дядовци. Не зная дали е стар дядо или стара баба. Трябва този старият човек да се опита. Като запалили дембелхането, всички избягали, повече от хиляда, и останали двама да си лежат на креватите си. Единият казва: „Ще изгорим“. Другият му казва: „Как не те мързи да говориш“. Та султана казва: „На тия да се отпусне един голям кредит, за тия двамата души като особени, а другите да работят всички“.

Та казвам сега: По някой път като се народят дембели ще запалите дембелхането, и които останат като се запали дембелхането, ще видите кои са дембелите. Мързелът се ражда във водата, а сприхавостта се ражда при сушата. Тогава има един закон: Ще научиш мързеливия да работи. Ще му отнемеш това, което има. Ако има мързеливци и ако аз ги възпитавам, ето какво щях да направя: никак вода няма да им нося. Те чакат да им се тури нещо. След туй правят въпрос, това не е хубаво, онова не е хубаво. Ни вода ще нося, ни хляб ще нося. И те като седят гладни, на третия ден ще кажат: Ще измрем от глад. Да идем да работим. Няколко сестри има, които постоянно идат при мене да ми правят услуги. Казват: „Учителю, не можем ли да ти услужим? – Да ти донесем вода“. Хубаво, те искат да ми услужат, но те без да искат ми правят пакост. Аз очаквам този да дойде да ми донесе вода, онзи да дойде да ми донесе вода. Намеря се в друго положение, няма кой да ми донесе вода. Пък така е, че аз нямам време. Тогава казвам: Как тия хора да не знаят, че имам нужда от вода, разсърдя се. Сега разсъждавам: Да им дам ли дамаджаната или да не им дам? – Имам три дамаджани, които са станали жертва. Налял съм вода в тях от Рила и като съм занят в това студеното време, гледам потекла водата в стаята. Викам някоя сестра да изчисти тази вода. Три дамаджани като замръзнала водата, пукнали се. Сега като дошло хубавото време, искат да покажат, че тази вода трябва да тече. Казва водата: „Защо си ни затворил тук?“ – И водата тече. Друга сестра отвън мисли: „Защо ли е влязла тази младата сестра вътре?“ – Тя гледа през прозореца, а другата се навела по земята, с парцала. Онази отвън иска да види какво има, защо се навежда, какво ли има, има ли нещо за ядене? – Казвам: Слушай, трябваше да предвидиш тия работи. Не трябваше да оставиш да се пукнат дамаджаните. Виждам, че ледът малко се е разтопил и фалирали трите дамаджани. Хайде сега друго суеверие. Не е на късмет като се пукнат. Но казвам:

По-добре дамаджаните, отколкото хората. Дето ще се пукат хората, по-добре да се пукат дамаджаните. На тази сестра аз не изяснявам. Понеже съм оставил трите дамаджани при 20 градуса студ, замръзнали. Като се стопли времето, водата потекла. Дамаджаните трябвало по-рано да ги пренесем. Сега и вие имате такива дамаджани в себе си. Не че вие сте виновни. Аз разсъждавам: Всякога в нашия умствен свят стават известни промени. Някои хармонични, някой път дисхармонични. Всеки път в нашето сърце, или в нашият чувствен свят, в света на усетите, стават известни промени. Някой път във физическия свят, в който живеем стават промени. Всичко туй трябва да се изучава. Когато човек изучи работите, тогава той ще може да живее. Сега що се говори, казвате: „Каква наука има?“ Ти не може да бъдеш учен човек, ако не си поглаждаш носа. Без да знаят хората мият лицето си. Ако ти не миеш лицето си, от тебе нищо няма да стане. Ако ти си миеш лицето по три, четири, път пъти на ден да си миеш лицето, тогава има едно практическо приложение. Казвате: „Туй нищо не значи“, но с туй миене въздействуваш за развиването на скулите, челото, носа, ушите. Измивайте ги отвътре, то е за полза. Казвате: „Не може ли другояче?“ – Не може. Защото всичките тия неща трябва да се изявят. Колкото по-хубаво е направено ухото, колкото по-хубав е направен носът, колкото по-тънки са веждите, тия хора се различават. Всичките хора, които са големи материалисти, те се отличават. Те имат вежди на Тарас Булба, и челото им е такова, като Тарас Булба от Гогол, веждите са големи, надвиснали. На старите българи има такива вежди, който гледа под вежди. Сега на мода са тънките вежди. Като ги гледам, мед ми пада на сърцето. Казвам: Много хубави тънки вежди. Какво чувство, какво прозрение, каква интуиция. Някой път и аз се лъжа. Като теглили ония хубави, тънки вежди, а те искат да ме убедят, че (не) са ги оскубали; жените искат да кажат: „Ние не сме материалисти“, искат да ни убедят, че са станали

духовни. Пак е хубаво да ти тъ ргат. Да се благодарим, защото цялото лице преди хиляди години е било обраснало, цялото лице. Но колкото повече се обработва челото, започват хората да стават възрастни. Космите се дигат, окапват. В Америка като отидете, всичките са обръснати, 400-500 души обръснати, опадали космите, всичките с голи глави. Казвам: Хубаво е сега лицето. Лицето не само да е голо, но и кожата трябва да бъде хубава. Когато човек живее добре, един порядъчен живот, познава се; кожата му започва да става деликатна, приятна. Аз съм против усиления труд, той покваря хората. Човек да си изкарва прехраната, но ненужният труд не е хубав, но и съвсем да не работи е лошо, но и много работа, пак е лошо. Като задебелеят ръцете, тази част, което е много гладка, трябва да бъде по възможност мека. Сега не искам да говоря за патологическите работи на човека. Но човек, трябва да има една добре организирана ръка и отгоре, и отдолу трябва да бъде мека. Сега, ако някой работи и ръката му е твърда; но ако вие никак не сте работили и ако вашата ръка задебелее отгоре и отдолу, тогава не е хубаво. От възприятията, които приемате, имате съвсем изопачена представа за света. Човек със своите мисли, желания и постъпки може да огруби кожата. Достатъчно е 10 години да бъдете недоволни, да стане кожата груба, да се напука. Казвате: „В този свят не си струва да се живее, това е лошо, онова е лошо“, навсякъде виждаш лошо: в растенията, в животните. Единственият добър човек, това си ти. Това е критика. От Молиера има едно съчинение за скъперника. На един скъперник открадват парите му, пита го съдията: „Кой ти открадна парите?“ – „Целият свят“. – „Кого ще дадеш по съд?“ – „Целия свят. Всичките ще ги дам“. Така не може да се разсъждава. Ако кожата е задебеляла отгоре, причината може да са 4-5, 10-15 поколения. Ще се върнеш назад и ще намериш по този закон. Някои хора искат да се занимават с душите на заминалите. Ще повикаш заминалия, да ти даде едно насърчение. Аз съм изучавал

спиритизма, и като го изучавах три неща намерих. Някои казват, че много знаят, понеже те говорят на един език. Като удари един удар, казва: „Не“. Питам: Моята работа ще върви ли? – Удари веднъж; значи не. Ако ще си свърша работата, удари два пъти, значи да. Може да, може не. Колкото може, толкоз и не може. После питам пак: „Ще върви ли работата ми“, удари три пъти. Значи ще върви. Вече е положително. Ама казвам, питам го: Хубаво ще тръгне ли? – 4 пъти удари, това е без всяко съмнение. Четири удара ли направи, не правя въпрос. Като удари веднъж, значи не; два пъти удари, значи може да, може и не; три пъти е положително, а четири пъти е вече съвсем положително. Сега може да кажете, че това са посторонни работи, хората са ги измислили. Като седнете някой път на съзнанието духовете говорят, понеже, ако е някоя млада мома пита духа: „Аз ще се оженя ли?“ Да, ще се ожениш за един млад момък и богат и строен ще бъде. Мустачките едва подкарали ще бъдат. После тя вече се окуражи. Казва: „Ще се оженя“, но се ожени и после казва: „Не излезе точно тъй, както казаха“. Казаха, че ще бъде млад, ни най-малкото не е такъв както казаха. Най-първо тя е млада още. Нищо не знае. Пита тя: „Ще се оженя ли?“ – Тя още не е готова. Като минат години ще каже: Тин-Тин. Може да се ожениш, ако работиш може да се ожениш за някого, с когото да живееш, ако му готвиш. Какво иска да каже, два пъти удари? – Може да се ожениш, може да не се ожениш. Три пъти удари. Ще се ожениш най-после. Ами като се оженя деца ще имам ли? Удари един път. – Какво иска да каже? – Няма да имаш деца. Ти си още млада, не си се възпитала, не знаеш. Господ няма да ти прати деца. Казваш: „Ще се оженя ли?“ – Тин-тин. Те мислят сега какво ви казват духовете. Пита го: „Ще се оженя ли?“ Казва: Тин. Питам: Ще се ожени ли? – Казва: Тин-тин. После пак го питам: Кажи нещо разбрано. Най-после казва: Тин-тин-тин. Да, вече ще се ожени. Кажи нещо да се разберем. Удариш веднъж, два, три пъти. Най-после удари

четири пъти: Тин-тин-тин-тин. Туй ще бъде. Рекох: Този език на духовете е много прав. Като удари веднъж, значи – не, като удари два пъти, казва: Може да, може не. Като удари три пъти, каже да. Сега къде е погрешката, като изучавате тия окултни науки? Аз гледам като се изучават тия окултни науки, физиогномиката не е така лесна работа. Един от най-знаменитите физиогномисти, аз мисля, че е Лафает, който е рисувал най-много, направил е най-много във физиогномията. Но той е бил рисувач. Нарисувал типове, около 500-600 типа. Много хубаво е схванал добродетелните хора, скържавите хора, умните хора.

Та най-първо вие не знаете дали сте набожни, или не. Вие минавате за набожни. Някои от вас не сте набожни. Туй чувство на набожност не е развито. Някои от вас мислите, че сте много деликатни. Аз казва, много чувствувам тъгите и скърбите на хората. Ами ти виждаш да кажем някой играе на сцената, играе една роля. Вие се разплаквате, че няма защо да плачете. Всичко туй не е реалност. Всичко туй се представя, че някой се измъчва или боледува. Актьорът си играе ролята. Пък няма нищо, той е здрав. Гледаш някой млад момък се дегизирал като старец, турил брада, пък няма брада. Или някоя жена играе ролята на мъж, а пък някой мъж играе ролята на жена. Казва ѝ: „Играя отлично“. Това не е игра. Една женска роля, жена да я играе. Една мъжка роля, мъж да я играе. И една детска роля, дете да я играе, не голям човек. Актьорът донякъде да съответствува на реалността. Да не се заблуждава. Казвам: Първото нещо е, да влезете в положението на някой човек. Минавате и видите някой страда, вижте доколко той страда. Ако имате една ясна представа за страданието на човека, благотворно действува, но ако пресилите страданието на един човек в себе си, не действува благотворно. Никога не надценявайте доброто на един човек, нито неговото зло. Не преценявайте неговата наука. Някой път за пример казвате: „Учителят

всичко знае“. То е много казано: „Всичко знае“. Ние ще се намерим в това положение, дето се намерил един ходжа. Един турски султан имал много учен ходжа. И той всяка сутрин казвал на султана, че Господ пращал един ангел да му разправя какво правят на небето, какво ставало на слънцето. Султанът искал да провери какво знае. Повикал той един гръцки патриарх и той да дойде. Понеже, казва, той е много учен за небето и ти си много учен, та ги повикал да види какво знае патриархът и ходжата, понеже и двамата говорят за небето и за Бога. Вика ги с една голяма каравана, направена, събира 4-5 кг. мляко, топло, хубаво. Седят по турски ходжата, патриархът и султана. Султанът казва: „Ха, сега всеки да си надроби хляба в караваната“. Казва: „Ти ходжа ще дробиш хляба и патриархът ще дроби и аз ще дробя“. След туй казва: „Ха, сега да разбъркаме“. Султанът взема лъжицата и разбърква много добре хляба в млякото и казва на ходжата: „Ха, ходжа ти ще ядеш хапките, които ти си дробил“. На патриарха казва: „И ти своите хапки, които си дробил и аз ще ям своите“. Ходжата казва: „Де ще зная кои са моите хапки и кои на патриарха?“ – Той им казва: „Туй, което дробихте не го знаете, а как ще знаете какво става на небето“. Ако един човек своите хапки, своите постъпки не знае, ако не е господар на себе си, как ще стане господар на другите работи в света? – За да стане човек учен в света, той трябва да е мислил за някои учени хора. Ти не може да станеш добър човек, докато дълго време не си мислил за Бога, да имаш ясна представа за Бога. Ако си мислил с хиляди години и ред поколения, ако са мислили, тогава хората са станали добри. За каквото мислиш, то ще стане. Което чувстваш, то ще стане. И което правиш, то ще стане. За днес вие не можете да прекарате с онова, което знаете. За днес все ще трябва да идете на извора, да вземете прясна вода. Тя е по-хубава отколкото водата от 4-5 деня. И като се намесиха домашните, казвам: Донесоха вода от Рила, трябваше да я пиеш, не да я държиш като

света вода. Водата казва: „Или ме пий, или ме остави да вървя“. Не дръжте водата да замръзне. Не чакайте да дойде студа, защото като дойде студа, ще пукне билниците. Не дръжте вашите пари в касата, защото ще дойде зимата и ще пръсне вашата каса. Все ще дойдат лошите условия. По някой път съжалявате, че сте сиромаси. Сиромашията е велико благо в света, ако разбираш. Богатството е велико благо, но при какви условия? – Ако сиромашията ти се дава, то се дава здраве. Ако ти се дава сиромашия и ти се дават болести, ти не си на правата страна. Ако ти се дава богатство и здраве, твоето богатство е на място. Ако ти се дава богатство и ти се дава здраво сърце, туй богатство е на място. Но, ако си богат и не си здрав; ако си богат и нямаш добро сърце, туй богатство не е на място. Ако имаш богатство, пък не си здрав, туй богатство не е на място. Когато Бог дава радостно състояние, вие трябва да бъдете сиромаси, за да оцени какво нещо е за човек богатството. Сиромашията е сянка. Сиромашията може да покаже, какво можеш да направиш с богатството. А пък богатството има предвид сиромашията. Богатият, който след като стане богат, не мисли за сиромашията, той не е богат човек. Сиромахът, който станал сиромах и не мисли за богатия, той не е сиромах. Сиромасите постоянно мислят за богатите. След като мислят, мислят, и като не може да разрешат тази задача, в тях се яви желание да откраднат. Като мислиш за едно нещо, то само трябва да дойде при тебе. Турците имат една поговорка, която е вярна: „Ако е късмет, на краката ми да дойде.“ Ако, аз те туря в една долина, водата сама при теб ще дойде. Отгоре като се топят снеговете, сама ще слезе водата. Но, ако се качиш горе на планината, водата отгоре надолу няма да дойде. Отгоре по високите планини ще дойде като дъжд.

Казвам: Като ученици именно трябва да се освободите от ненужни болести. Някой път вие мислите, че сте добри. Вие знаете колко сте добри. Правили ли сте опит, колко сте търпеливи, колко е

търпелив човек? Сега когото и да е от вас може да опитам. Сега, ако имам една игла и забия 1/20 от милиметъра, вие сте търпеливи, или ако намалявам 1/19, 1/18, 1/17, 1 милиметър разделен на 20 части и дойда, и забия 1 милиметър от иглата, дойде до мускулите, вие ще усетите, и тогава продължавам, от 1 мм, 2, ами че това в света става. Когато хората се бият на бойното поле, проверяват колко са търпеливи. Защо хората се бият? – Прави се опит, кой колко е търпелив. Че когато онзи мушне някого с ножа през корема и излезе от другия край, извади го и пак го мушне, този човек, който е мушкал, какво е разбрал? – Защо се мушкат хората в корема? – Казва: „Ако беше живял по Бога, нямаше да те мушна“, но понеже не си живял по Бога, мушне те. По Бога да живееш, затова го мушка в корема. Казвам: Защо са страданията в света? – Икономия има в природата. Страданията, които се дават на човека, то е едно възпитателно средство. Случайност в природата няма. Има случайности, които не разбирате. Всичките опитности, които се дават на човека, в какъвто и да е смисъл, туй е за да се уясни и облагороди човешкият характер. Имате някоя неприятност. Някои мислят, че като станат християни, ще си уредят работите. Ти като християнин ще станеш търпелив, както Господ те търпи, така ще търпиш другите хора. Господ те е търпял хиляди години, нито мислите ти, нито чувствата ти, нито волята ти са както трябва и Господ казва: От това дете, човек ще стане. Казвате: „Баща ни е много строг“. Дето бащата не е строг, винаги жена му заповядва. Щом жената заповядва, бащата не е много строг. Понеже, неговата другарка го възпитава и като намери децата, казва: „Заради вас, аз страдам“. Строгият баща бие децата, заради жена си. Щом майката бие децата, тя го прави заради мъжа си. Някой казва: „Много ме бие бащата. Жена му го възпитава. Аз като вляза в един дом казвам: Кой бие повече, бащата или майката. Баща ми. Казвам: Майката заповядва. А когато майката бие

повече децата, казвам: Тук петелът пее. Питам сега: Братчето или сестричето бие повече. Или когато братчето бие повече, казвам: Бащата бие. Когато майката бие, винаги дъщерята върви по характера на майка си. Един ден по-голямото сестриче, хване братчето, че го разтърси, казва: „Знаеш ли бащата как разтърсва главата?“ – Трябва да мислиш. Щом главата на брата се разтърсва, значи бащата я разтърсва. Сега по някой път братът дойде и се оплаква, казва: „Аман от тия сестри, разтърси ми главата, бие ме“. Правя наблюдение. Седя, един приятел идва, той ми казва: „Той не говори истината“. Казвам: Чудни са хората. Някои хора ги осъждат, че турили пердета на горния етаж, на третия, четвъртия етаж. На първият етаж, дето е над улицата, пердета трябват. Като се спуснат завесите пита някой: „Защо са спуснати завесите?“ Много естествено, каквото става в къщи да не се вижда. Някои мислят, че като се спуснат пердетата става нещо. Става, разбира се, или може да се къпе, или може да яде или може да прави нещо, което не иска да го гледат окръжаващите. Има неща приятни за гледане, пък има неща неприятни за гледане. Един ден вие ще дойдете да разберете. Някой човек върви спретнат. Казвам: Отлично е да срещнеш някой човек да има хубаво движение, а не да срещнеш един човек, който пъшка, да страда като върви, да се клатушка, лицето му омърлушено.

Отива един факир при едного. Той изважда една от големите змии, боа. Като вижда змията, хуква да бяга, и оздравява значи, той се преструва. Та казвам: Вие често като се преструвате пред Господа, Господ казва: Я пуснете една боа. На този краката държат да иде да работи. Някой път ние мислим за себе си, това което не е. Човек трябва да има едно благородство. Някой вземе една особена поза на щедрост. Някой път вие се свивате, това не е щедрост. Някой път този човек закъсал, тури ръцете си на кръста, изправил се. Какво иска да каже? – Мислите да го уплашите. Искате да кажете: „Тази работа ще

се уреди. Нека да се уреди работата“. Ти като ставаш, казваш: „Ще се уреди тази работа“. Днес ги хукаш, не те слушат. Казваш: „Слушайте аз не ви ли дадох днес заповед да се оправи работата?“ Казвате: „Ще се оправи тази работа“. Ако се качите на един сал и обикаляте няколко пъти този сал, той ще тръгне. Казвам: Има един закон, само че той не става из един път. Може да повторите нещо 10 000 пъти, или 20 или 30, или 100 000 пъти за да има един резултат. Мислите като кажете: „Аз ще бъда добър“, ако го повторите 10 000 пъти, 20 000 пъти го повторите, законът работи. Ти имаш дете, казваш: „Ще стане умно, ще стане умно, ще стане умно“. Сутрин 10 пъти, на обед 10 пъти и вечерта. Цяла година така повтаряш и туй дете ще стане умно. Ти казваш: „Ти човек няма да станеш“. Туй нещо го повтаряш. И след това мислите да имате резултат. Това не е един истински метод за възпитание. Казвам сега: Мене ми трябват 10 души ученици, които да прилагат това, което уча. Аз съм много благодарен, отлично ме слушате. По-добри слушатели не съм намерил. За слушането, тъй както ме слушате – 6, но за изпълнението – 2, най-много три. Не че имате лоша воля. Вие казвате: Като ме слушате всичко ще стане. Право е, но тогава аз трябва да направя всичко. Този труд не съставлява за мене нищо особено, но не искам да се осакатявате. Ако аз всичко върша за вас, няма да се развиват краката ви, ръцете ви. Та ви съжалявам да не да се атрофирате. Ако ме карате аз да работя, аз печеля. Сега казвам: Приложение трябва. 10 души, които ще изпълнят. Всеки ден ще седиш на един нов стол. Няма да седиш на същият стол. Ти си пътник в света, не може да седиш на същото място. Ти щом пътуваш, ще местиш стола си. Тъй както ви гледам, вие не пътувате, седите. Искам само 10 души, които да се преместят. Сега онези, ще ми го кажете в тайно, да не ви знаят. Аз ще ви кажа какво трябва да правите. 10 души да си дадат кандидатурата. Кой как като влезе, веднага да знаят закона. Кое място да завземат. Движение

трябва. Някой път от север към юг. После от изток към запад. Има и по-сложни движения. Всяко движение е свързано с известно постижение в света. Вие искате по някой път да станете справедлив човек. То не е произволно. Ако ти не станеш да посрещнеш слънцето, аз имам предвид справедливи да станете. Ако един човек посреща слънцето и не е станал справедлив, той не е намерил това течение. То значи, че не е намерил този Божествен извор на Божествената справедливост. А когато искаме да приложим истината в света, която носи свободата, то е течение, което иде от север. А пък когато искаме да станем добри, то е течението, което иде от юг. А пък, когато искаме да станем умни, да уреждаме работите, то е течението, което иде от запад. За мене тези неща са определени. Ако обичам истината, значи движа се към север. Ако ставам добър, движа се към южния полюс, ако зная да уреждам работите, движа се на запад. Ако ставам справедлив, движа се към изток. Всеки ден трябва да имам тия 4 точки. Казвате: „Бог е навсякъде“. 4 точки има, които са важни. Едната точка е на сърцето, другата е на ума, третата е за душата, а 4-тата точка е в духа. Ако ти нямаш движение към своето сърце, ако ти нямаш движение към своя ум, ако ти нямаш движение към своята душа, ако ти нямаш движение към своя дух, ти никакъв прогрес не може да имаш в света. То е новото в света. Казвате: „Душа“. Ти трябва да се движиш към душата. Трябва да знаеш кое течение съответствува на душата ти на земята. Аз ще говоря на 10-те души, не на вас. Вие сте на почивка, не може да ви говоря. Ще ви разваля рахатлъка. Ни най-малко не искам да развалям рахатлъка някому. Казвам: Земята е едно велико училище, в което трябва да се учите. Всичките учени хора, едва сега надигат тази завеса отвсякъде. Тази завеса е надупчена, отвсякъде иде светлина. Всичкото знание на земята е разхвърляно. То е като кости. За в бъдеще туй знание, което е като кости трябва да се съедини, да се облече в мускули. И като срещнеш науката, да можеш да се

разговаряш с нея. Сега хванеш само една кост, мълчи като риба. Казвам: Сега влизаме в областта на живата наука, с която ще се разговаряш. В тази живата наука влизат ангелите, архангелите, влизат всичките тия Божества, светии, мъченици. Там влиза най-после и Бог, Той е главата. Ще помислиш: На това велико тяло, на този велик човек, за когото се говори, Бог му е главата. Казвам: За онзи човек и аз бих желал един ден Господ да бъде глава. Да бъде Господ глава на вашия дух, глава на вашата душа, глава на вашия ум, глава на вашето сърце. Туй е човекът, туй е божият човек. Божият човек, е на който главата е Бог на неговия дух, Бог е глава на неговата душа, Бог е глава на неговия ум, Бог е глава и на неговото сърце. Туй е определението. Щом сърцето ти не функционира правилно, Господ не е станал глава още на твоето сърце. Щом почнеш да мислиш, и ти е приятно да чуеш гласа на Господа, ще чуеш гласа на Господа, както Адам го чуваше и той ходеше гол из рая. Господ казва: Адаме, Адаме. Търси го Господ, а Адам седи скрит. Господ като влезе сутрин и каже: Адаме, той да каже: Ето ме, Господи. Адам изучаваше зоология, беше много учен човек по зоология. Като него зоолог нямаше. Един ден, той даде имена на всичките животни. Всичките животни минаха пред него, той им даде имена. Кой зоолог като прекарате хиляди и хиляди видове може да им тури имена. Учен човек по зоология беше. Жената с ботаника се занимаваше и там загази. Адам тури имена на животните, а пък Ева тури имена на всичките растения. Но тя тури само две имена на растенията. Едното нарече добро, а другото познание. Жената кръсти само две дървета. Всичките имена, които имаме все жената ги е турила, с ботаника се занимаваше тя. Но тя направи една погрешка. Какво има, че направи една погрешка? – Погрешката не седеше в изучаването на ботаниката. Сега вие знаете какво е ботаника. Туй са верни работи. Онези, които искат да развиват в себе си хубавото, мекото, те трябва да изучават ботаника.

Трябва да изучават растенията. Който иска да стане активен, трябва да изучава животните. Туй не е произвол. В цялата наука, както се изучава сега, като изучаваш известна наука, трябва да придобиеш качествата на тази наука. Изучаваш естествените науки, ще развиеш наблюдателността. Изучаваш философия, отвлечените науки – от причината към следствие. Казвам: Ако сега вас ви дадат въпроса от причина към последствие, то е много труден въпрос, отвлечен въпрос, понеже предметът не е прост. В растенията има нещо велико. Ако вие изучавате цветята, като идеш при едно цвете, то те обича, щом се приближиш при него, изведнъж усещаш, че се отваря, ухание дава. Като отидеш ти при него, то като се зарадва, издава много приятен, много хубав мирис. Щом отидеш при някое цвете и не мирише, не те обича. Щом усещаш аромата, казва: „По-близо се приближи". Те са научили неща, които трябва да ги знаете. Като се приближите при цветята ще знаете обичат ли ви, или вие дали ги обичате. Когато отидете при някой извор, ще наблюдавате, усилва ли се водата. Щом се усилва водата, изворът ви обича. Щом не се усилва водата, не ви обича, те са отвлечени работи. Аз имам научен начин да измервам тази вода. Като седя при извора половин час, правя своите наблюдения колко се увеличила водата. Намирам с колко тази сила се увеличила. Увеличението на извора съответствува на известно увеличение, което става в мен или в природата. Когато един извор измени своето отношение към мене, то се дължи на далечни причини. Щом един извор измени отношението, увеличи водата, значи свързан е с духа. Щом извора не измени своето отношение към мене, духът, който ме ръководи, не е доволен от мене, няма разположение. Някой път наблюдавам реките. Вие не сте виждали клокоченето, каква музика има в клокоченето на изворите. Слушал съм от изворите песни. Тънки наблюдения съм правил. Някой казва: „Извор, какво го гледаш?" – Не им разправям. Казва: „Какво има?" –

Българинът като ви намери, казва: „Какво има, да не е заровено голямо имане там?“Аз зная, аз оттука определям колко е далече. Сега той не се интересува. Рекох: Трябва да изуча този извор. Той казва: „Гледай да го намериш. И един ден, когато намериш имането, и аз ще дойда да ти помагам“. Казвам: Заповядай. Като ме срещне някой път, казва: „Как е, намери ли онова имане?“ Така беше в Сливен, на Куш бунар. Един казва: „Какво гледаш?“ – Имане, но още не съм го намерил. Той казва: „Аз да ти кажа накъде е. Тук не е, на друго място има заровено имане“. Не го зная, казвам, кажете ми. Голямо богатство има заровено вътре във вас. Несметно богатство има във всеки едного. Вие седите и казвате: „Защо ли съм дошъл на земята, какво ли да правя?“ – Намери извора, гледайте извора, за да намерите туй съкровище.

10 души да знаете как да се движите. Никога не си туряйте ръцете така: (*Учителят показва ръцете: Напред като на граблива птица, надолу обърнати*).

Ха сега да направим едно упражнение. През лявата ноздра ще поемете въздуха. Ще направим две упражнения: 6 вдишки, 6 задържания и 6 издишки. Второто упражнение: 10 вдишки, 10 задържания и 10 издишки. Ще бъде тъй ритмично. Когато правите тия упражнения, за мярка вземете пулса, както бие вашето сърце, за да има един ритъм. Когато искате, правете упражненията с такта на сърцето, да се хармонирате. Започнете вдишките през лявата ноздра. Запушете двете ноздри и издишайте през дясната. (*Три пъти направихме упражнението*). Числото 6 е число на света на промените. Туй, което е в психическия език два удара: Тин, тин. Може да бъде, може и да не бъде. Наричат го света на промените или света на илюзиите. Сега да направим упражнението с 10. (*Направихме едно упражнение.*) Ще кажете: „До какъв хал дойдохме, нас учените хора да ни учат как да дишаме“. Такъв въздух никога не сте дишали. Има

нещо във въздуха, което може само при тия упражнения да дойде. Иначе ще имате едно обикновено дишане. Има един елемент във въздуха. Във въздуха има прана. Някой път дишате без да има прана. Това е животворната енергия. Въздухът е носител на живота, и като дишаме ние дишаме по единствената причина да можем да възприемем живота, уханието на Бога да остане в нас. И дотолкоз, доколко остане, той се разпространява в цялото тяло. В дишането има един велик процес. Божието дихание като дишаме, както е диханието на Бога, така да бъде и нашето дишане. Да направим още две упражнения. Като дишаш, в това дишане, да получиш благородния импулс на Божественото. В туй дишане да получиш Божествения импулс. Като въздъхнеш, да остане Божествения импулс. Затова запушваш ноздрата, запушваш за да остане Божествения импулс в тебе, и възвишеният човешки импулс. Туй хубавото да остане. Туй е дишането, който знае. Пазете се от догматизъм. Туй ще го правите на свободен въздух. Всяко нещо, което човек прави, трябва да знае защо го прави. Туй, което не знаеш, не го прави. Ако го правиш някой път, не е лошо. Като правят едно упражнение, онези, които дишат, за Господа да дишат; те ще се подмладят. В Писанието е турено така: „Онези, които очакват Господа, ще се подмладят." Този, който мисли за Бога, той ще се подмлади. Щом се подмладяваш, добре мислиш за Господа. Като ставаш стар, да усещаш една младост. Онова желание да си готов всичко да направиш. Да имаш една готовност за всичко, за което съзнанието е будно. Малките работи, които правиш, да ти е приятно. Каквато работа да направиш, да даваш една приятна оценка. Които мислят за Господа, ще се подмладят. Сега желая тази година да се подмладите. Най-малко да смъкнете 10,15 бръчки от лицето. Не да се махнат всичките бръчки. Но някои бръчки не са на място. Например има хубави бръчки на челото. 4-5 бръчки показват как човек мисли. После и носът да е хубав. Има едно набръчкване, което е

хубаво. Има известно набръчкване, което показва, че този човек е недоволен от всичко. По-добре е да бъде гладък, да върви правилно. Сега има идеал турен. С тия носове в Царството Божие не може да ви приемат. Такива каквито сте, до вратата на Царството Божие не можете да отидете; с тия носове не можете да идете. „Всички няма да умрем, но всички ще се изменим.“ Всички ще се изменим, като влезем в оня свят; ще бъдете млади, красиви, няма да се познавате. Някои искате да бъдете като малките деца. На някой израства брада, на някой не израства. На някои израстват мустаци, че лицето се набраздява. То иде отпосле. Гледаш някои деца не са родени добре. Гледаш го като стар човек. Гледаш някое дете, погледне те като ангелче, а някое като те погледне, една година има, и за себе си има една висока идея: „Знаеш ли кой съм аз?“ – Той ме гледа така, отстрани. Сега какъв трябва да бъдеш? Какъв си бил в миналото, туй не е придобивка. Сега какво ще направиш, каквото Господ е написал, то е придобито. Сега Господ пише. Гледайте през тази година да отворите тия листа, на които никой нищо не е писал и чакайте през деня. Като напише Господ, седнете да прочетете туй написаното. 365 листа написани от Господа. То ще бъде. Едно изречение от 1, 2, 3 думи. Господ повече от 3 думи не казва. Той като пише казва: Ще се оправи работата. Ще оздравееш. Дълго и широко няма да пише. Той казва: Ще се оправиш, ще оздравееш. Ще те обичат. Всичко е положително. Та турете на сърцето едно разположение, да замязате на деца. Една красива страна, което има в децата. Има една отлична светлина. Аз, ако съм художник, най-първо ще нарисувам светлината на децата. Старите са загубили това. Сутрин като станете, гледайте да имате тази светлина. Да не бъдете объркани, нито измъчени. Да стоите с двете ръце на кръста. Хиляди неща има. Или някой път (сте) любопитни. Или някой път със стиснати устни, то е неестествено положение. Някой път отворите устата, гледате любопитно, друг път

стиснеш устата. Казвам: Ще се върнете. Всичките излишни работи ще ги изхвърлите. Светлина да излиза от вас, мисъл, любов, благородство. Казваш, че си беден човек. Изучавай сиромашията. Ако си богат, изучавай богатството. Ние нито сме сиромаси, нито сме богати. Човек е нещо повече от богатството. Човек е нещо повече от сиромашията. Той е повече от всичко. Но трябва да изучава сиромашията. Някой път се разболеете, изучавайте болестите. Някой път сте здрав, изучавайте здравето. Човек е повече от болестите, той е повече и от здравето. Казвам: Изучавайте в дадения случай туй, което ви се дава. И не го туряйте в едно статично положение. Казвате: „Болен съм", изучавайте болестта. Изучавайте треската. Изучавайте нервните болести. Разсърдиш се, изучавай какво нещо е сръднята. (Учителят показва сърдит човек). Изучавай ги, там е смисълът. Той се сърди. Казвате: „Учителю, кажи на този брат да се не сърди". Казвам: Много добре прави. Наука е това в него. Наблюдавайте как става скъсяването на мускулите, да видиш когато е сърдит. Лицето представя особена конструкция. Та във всяко положение вижте хубавата страна на лицето. Набожните хора искат да бъдат мълчаливи. (Учителят имитира набожен човек – гледа нагоре и си върти главата). Аз, ако съм, ще кажа: Господи, да ме избавиш от този лош навик. Не е хубаво туй сега. Веднъж дойде един православен на гости, турил кръста на челото си. Тъй иде един български светия. Посрещам го, казвам: Много ми е приятно, че имам такъв брат. Аз се обърнах към изток, а на него турих гърба към изток. Обръщам го към запад. Сядаме да ядем, турих му боб да яде, не желае, само взема от хляба. Прекръсти се и с ръката си прави големи махания. И много силно се пъчи. Аз опитах боба и казвам: Много си добър за бъбречните болести. Той ме пита: „Какво гледаш в тази лъжица?" – Ами ти какво правиш? – „Моля се на Бога". Казвам: С твоята ръка ли се молиш. Аз с ръка не се моля. Ти се кръстиш хубаво. Каквото

правиш, и ако аз правя както ти правиш, двама светии не можем да се поберем на едно място. Казвам: Аз се радвам, че такъв човек срещнах. Не съм виждал друг човек. Той казва: „Тъй се прави“. И пак се кръсти. Той казва: „Като те гледам, виждам, че си набожен, но не показваш признаците на набожността, много си светски. Не носиш като мене кръст, модерно се носиш“. Казвам: Като тебе светия, такива дрехи в небето веднъж ги шият. На мене намериха тия светските да ги нося, па ми ги туриха да ги нося. Един ден като стана като тебе, може да ушият специални за мене. Казвам: Своите дрехи би ли ги дал да се разменим? – „Не, не може“. Та казвам: Носи ги, много хубави дрехи имаш. След като се разговаряхме, тръгна да си отива. Казва: „Ще ме извиниш, ние сме прости хора, не разбираме тия работи, ще ме извиниш“. Окръжаващата среда иска да се покажа, че съм набожен. Да се покажа пред хората, че се моля, че се кръстя. Ще ме извиниш, прости хора сме. Хваща ми ръцете. Е, да те благослови Господ!

Добрата молитва.

15 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 12 януари 1938 г., сряда, 5 ч. с. София – Изгрев.

ДЕН БЕЗ СТЪЛКНОВЕНИЕ

Отче наш.

Духът Божий.

Всяко живо същество все очаква нещо. Без да знае човек очаква нещо. Човек се учи да очаква. Най-първо човек се учи на онова, което не знае. И оперира с него без да знае. После дълго време като се учи, той започва да учи туй, с което е работил. Казвам сега: Някои от вас мислите, какво има човек да учи в света още. Вие едва сега сте започнали да учите. Някои мислят, че човек има религия. Той оперира с нея, без да я знае. Търси Бога и без да го е видял, има познание. Мнозина от вас изследват организма, или вие сте работили с киселини, с основи. Работили сте с електрони и йони, без да ги знаете. Работили сте почти с всички естествени науки, без да ги познавате. Вие говорите за силата, но какво е силата? – Кой е силен? Какво нещо е горчивина? – Туй, което горчи. Какво нещо е сладко? – Туй, което е сладко. Вие със светлината оперирате без да знаете законите на светлината. Вие имате човешката реч, говорите за нея, без да разбирате законите. Та някой път вие искате да знаете, като идете в оня свят какво ще бъде. Имахме един брат, който го няма тука, той се стопи. Как се стопи? – Или един приятел, както водата се изпарява в тенджерата. Питате къде отиде? – Тук из стаята, изпълнена с вода. След туй ледът като се стопи къде отива? – Ще пита някой къде е водата? – Ако замръзне, казвам, тук долу е, а ако се изпари, горе е. Къде е горе, колко далеч? – На 4-5 километра. След туй, пак се връща долу. Вие имате сърце и не знаете какво нещо е вашето сърце. Имате ум, и не знаете какво нещо е вашият ум. Имате душа и не знаете какво нещо е вашата душа, имате дух и не знаете

какво нещо е вашия дух. Ако във вас има желание, искате да изучавате хармонията, елементарни работи има. Пейте, всички можем да пеем. Но в музиката, ако изучавате хармонията и мелодията, хармонията какво е? – Някой от вас са свършили, знаят. Но на някой от вас да ви го дадат като тема, да определите какво нещо е хармонията и мелодията, вие ще се замислите. После да ви дадат тема: Какво нещо е тоналността? Какво нещо е акорд, метрика, или ритмичност? Отличителните белези на мелодия, отличителните белези на хармонията. Отличителните белези на сопрана, на сопрановия ключ, на теноровия ключ, на басовия ключ. Какво е секунда, терца, кварта, квинта, секста, септима, октава на една гама? – Забранените входове, видове на тоналността, каденция, туй сега е встъпление в музиката, в хармонията. Ами, ако дойдете в химията, какво нещо са киселините, какво нещо са основите, солите, какво нещо са атомите и какви ли не научни работи. Един ден ще ги учите, ще се учат.

Та най-първо животът ти се обезсмисля, и казвате: „Какво да учим?“ Най-първо например, станете сутрин, облечете се хубаво, облечете си чорапите, обущата, мислите, че сте свършили много. Ризата ви кирлива, брадата кирлива, то е по атавизъм. Ще се обръснете, ще се вчешете. Ако има гурели ще ги махнете. Но най-голямото изкуство е, вие да живеете. Не знаете какво нещо е животът. Не е лошо. Човек трябва да започне с туй, което не знае. Дълго време човек е говорил, но едва сега започва да изучава законите на говора, какво нещо е. Как се е образувал езика. Много мъчна работа е. Как са се образували за пример, съюзите. Как са се образували глаголите, местоименията, прилагателните. Сега учените хора показват, че в речта съюзите са (най-старите), доказват го научно. Сега няма да се спирам. Най-после са се образували съществителните имена. Те са най-новите.

Та казвам: В живота по Бога трябва да се живее. В какво седи по Бога да се живее? – Има един Господ на Любовта. Има един Бог на Мъдростта, има един Дух на Истината. Как искате сега да живеете? – Някой път смесвате Любовта, Мъдростта и Истината. Всичко туй е дълбок въпрос. В Битието по-дълбок въпрос от Любовта няма. Ние го вземаме като важен въпрос и мислим, че знаем. Всеки говори за Любовта. Туй, дето сърцето е горяло, ни най-малко не е любов. Някои казват, че огън излизал от Любовта. Възможно е, то е друг въпрос. Или ако аз ви кажа, аз зная едно сърце в природата от което вода излиза. Всеки, който се приближава при тази вода, живот придобива. Какво ще разберете? – Аз зная, че в сърцето има един ум, от който светлина изтича. Тази светлина носи знание. Аз зная, че във вселената има една Душа, която всичко организира и всичко съдържа в себе си. Аз зная, че във вечността има един Дух, който всичко е създал. Какво ще разберете вие? – Какво нещо е природата? – Какво нещо е слънцето? – Какво нещо е вселената? – Какво нещо е вечността? – Това са области непонятни. Човек мисли, че знае. Хубаво е, защото има някои, които знаят. Туй, което аз зная, други го не знаят. Пък туй, което онзи не знае, все таки в света има един, който знае. От него надолу като се нареждат, като дойдем до последния, има един, който нищо не знае. И при това той пак учи. Той нищо не знае и пак борави с туй, което нищо не знае. Ти нищо не разбираш от светлината, но употребяваш тази светлина. Вземете сега в писането. Вие не знаете как се образува човешката реч, но писменост има. Учените хора, като пишат по писмото, по буквите вземе и разкрива вътрешния характер на човека. Ако си упорит и своенравен, те казват, че буквите ти ги пишеш надолу. Отгоре твърдо започваш, тъничко, а надолу надебело ги изкарваш. Ако си много прикрит, че не обичаш да се показваш, всичките букви ги закриваш. Нито една не е отворена. А всичките са свързани, вплетени една в друга като шев. Ако си малко

развеян, че не обръщаш внимание, буквите нямат никаква връзка, отворени са. И някой път не знаеш „о“ ли е или „и“, не може да го четеш. Аз някой път не мога да чета някои букви „м“ ли е, какво ли е. Казвате сега: „Кажете нещо определено“. Определено е туй, което не знаеш. Туй, което знаеш, то претърпява постоянно промени. Мени се. Ние в живота най-първо имаме известни данни за някои неща, наблюдения. След туй се съставят хипотези за нещата. След хипотезите идат теориите. От данните, (с) които не можеш да си създадеш една хипотеза, тия данни не са верни. Ако от хипотезата не си създадеш теория, (хипотезата) не е вярна. Теория, която не може да се приложи в живота не е мерна. Имаме данни, хипотези, теории и приложения в живота. Сега теорията можем да вземем. Какво е теория? – Как е в речника? Има една дефиниция. Теория е нещо по-определено. Приложението какво е? – Вие можете да изучавате религията с данни или можете да изучавате религията по хипотези. Пък може да изучавате религията като една наука, но религията се дължи на едно чувство. Сред главата има един център хилядолистник, дето го наричат индусите. Но в какво вярва човек? Този хилядолистник от едната страна има вярата, а от другата надеждата. Та всичко човека има в своя мозък. Органи има. Някой път човешкият мозък мяза на едно радио, отвсякъде схваща. Ти чувствуваш нещо за Бога. За пример ти чувствуваш, че трябва да имаш един приятел. Защо? – Може да се намери един орган отзад. Например, дружелюбието не е еднакво развито във всичките хора. Някои хора се привързват. А други обичат да имат много приятели. Но това приятелство е от ден до пладне. Някои жени са къщници. Тази жена, която е къщница се познава. Някоя жена като дойде, казвам, много има да ти страда главата. Тя не е къщница. Отръки не ѝ иде. Не знае да готви, не знае да пере; после няма вкус да се облича. Занимава се все с малки работи. Обича да ходи из махалата. Какво ще стане, това

не се отнася до вас. Сега вие сте ученици. Всякога яденето ѝ прегоряло. Понеже, като дойде да слуша новини, тук се заприказвала, там се заприказвала с някоя съседка, да чуе най-последните новини какво става, че докато се върне бобът е прегорял. След туй като се върне нейният възлюблен, понеже е прегоряло, ще намери тя някой долап да покаже, че туй или онуй е станало. Отде идат белите лъжи с които си служим? – Казваш: „Еди кои си кираджии се скарали със своята съседка". Ти разправяш туй, не искаш да се издадеш. Или казваш децата в къщи, а ни най-малко не са децата, нито пък някой от вън. Казвате: „Защо е така?" – Не го знаете. Някой път казвате нещо и без да искаш лъжеш. Някой казва: „Ти как си?" – „Много добре съм". А го виждам, че трепери. Питаш го: „Топло ли ти е?" – „Да, топло ми е". А пък той трепери. Казва: „Аз вярвам в Бога". Че вярва, вярва, но тази е много повърхностна вяра. Има нещо определено, малко, но трябва да се знае. Не зная колко души от вас имате опитност. Колко от вас сте ходили в другия свят и сте се върнали, за да знаете какъв е онзи свят. Един свят 45 см над този свят. Една площ, но не в същата равнина. Оня свят е материален свят в който живеем. Духовният свят е над физическия, умственият е още по-високо. Те са само отношения. Вие казвате някой път, представяте си, че сте в духовният свят някъде, но то е съвсем материално схващане. Духовният свят обгръща физическия свят. Той го прониква вътре, а пък умственият свят прониква и духовния. А пък над умствения свят, но там като дойдем е достатъчно. Вие сега казвате: „Къде е нашият приятел, къде е отишъл?" Отишъл е в духовния свят. Задава ти се въпроса: „Защо е отишъл?" – Негова работа. Когато отива някой да се учи в училище, питаме: „Защо отиде в училището?" Да се учи. Какво ще излезе от него, ние не знаем. По някой път ние съжаляваме, че този приятел заминал. Съжаляваме и казваме: „Нашият брат Благо замина". Защо ни е жално заради него?

Защо по някой път вие тъжите, когато някой човек замине, а се радвате, когато някой дойде? Аз често съм слушал жени, когато изпратят мъжа си казват: „Иване, Иване, на кого ме остави?“ – Има известно отношение значи. Като остане човек сам, мъчно се живее. Двама души, които живеят, то са като двата крака на тялото. С един крак мъчно се ходи. С два крака лесно се ходи. С две ръце лесно се работи. Затуй има известно отношение, но не се оценявате. Да кажем ние в туй отношение сме загубили много, със заминаването на брат Благо. Все ще намери да направи една поезия. Сега няма го, кой ще пише? Утре погледнеш, друг заминал. Един ден всички заминат, някои ще останат от вас. Питам: Къде ще идете вие? – Питам: Къде е нашият брат Благо? – Той е точно там, дето вие ще идете. Онези, които ще идат подир вас, те ще бъдат дето сте вие. Представете си, че щом излезете от физическото поле, щом напуснете физическото поле, всички неща на физическото поле се затварят. Ти на физическото поле нищо не виждаш. Пред тебе се отваря друг един свят. То е все таки като излезеш от къщи навън, светът се отваря, а пък къщата не виждаш, тя е затворена. Значи, когато сме в къщи, виждаме къщата. А пък, когато излезем от къщи, ние не виждаме. Виждаме другия свят около нас. Казвам: Кое може да ни утеши? – Когато говорим, за близостта на хората, разбираме закона на Любовта. Без Любов няма близост. Всички неща са далечни. Без знание, всичките неща са далечни. Без свобода, всичките неща са далечни. Близки неща за вас само онези, в които Любовта действува в даден момент, в който знанието действува, и в които свободата действува. Те са близки. Казвам: Ако обичате брат Благо, той е близък, може да се разговаряте и може да го видите. Едно от двете, или той ще се материализира и ще дойде при вас, или вие ще излезете из къщи. Не е мъчна работа да излезеш, както той излезе. Той направи този опит, излезе из къщи и не може да се върне. Пък като вижда, че онзи свят е

хубав, казва: „Не се връщам“. Една сестра го сънувала, носи билет, казва на екскурзия. Тя го сънувала, че отива на север, нагоре отива, в духовния свят. Сега вие философствувате, ще кажете: „Туй, което се говори вярно ли е?“ – Не зная дали е вярно, предполагам да е вярно. Каквото аз зная, може да ви кажа. Аз да ви разправям какво нещо е онзи свят. Ако река аз да ви обяснявам за онзи свят, то значи съвсем да ви обезсърча. То значи да ви изведа и да ви показвам всичките богатства. Всичко е златно, все злато нося и скъпоценности. И като излезете оттам, ще кажете: „Туй е животът“. И като излезете няма да бъдете доволни. Пари нямате, скъпоценности нямате, хубави дрехи нямате. Всичките удобства ги нямате и ставате недоволни.

Та казвам: Най-първо не е необходимо да бъдем най-учени. Най-елементарно. Толкоз години ви проповядвам. Започнете да изучавате Любовта, защото без нея нещата нямат смисъл. Обикнете и знанието. Трябва да се учите. Всеки един, да знаете, от вас, да имате някакво изкуство. Всеки трябва да учи по нещо. А като научите нещо, трябва да го знаете на свят. Някой гадае на кафе. Хубаво е да гадае човек, някой се занимава с астрология. Нека започне с астрологията, то е цяла наука. Елементите на астрологията, това са планетите, това е слънцето. После изгряването на ония планети, когато човек се е родил. И как се е родил човек, който знае има смисъл. Кое е онова, което определя живота? – Най-първо Любовта е, която определя живота. Второ е Мъдростта, която определя живота, и трето е Истината, която определя живота. След туй, след като Любовта определи живота, след като Мъдростта определи живота, след като Истината определи живота, след туй вече човек се явява. И започват всичките други работи постепенно да се явяват. Да се усложняват. Та казвам: Вие сега очаквате, втори път като дойдете на земята. Сега да си заминете, че втория път като дойдете ще имате добри условия. Вторият път съвсем друга програма ще имате. Съвсем друга ще бъде

програмата на живота. Земята няма да бъде на същото място. Слънцето няма да бъде на същото място. Хората ще бъдат възрастни. Едно време вие сте идвали, хората бяха деца, сега са станали възрастни и вие сте станали възрастни. Вас ви липсва знанието. Аз забелязвах, когато правих своите научни изследвания, че българинът е много (критичен.) Щом научи нещо, той търси вече недостатъците. Например Ломброзовата теория за престъпните типове, но туй е едно патологическо, болезнено състояние, туй не е никаква наука. За да изучава човек, трябва да се изучават естествените дарби и дарования, които човек има. Не патологическите причини, че той обича да лъже, да краде, да убива. Това ни най-малко не е човекът.

ЧОВЕК Е ОНЗИ, КОЙТО ЗНАЕ ДА ЛЮБИ. ЧОВЕК Е ОНЗИ, КОЙТО ЗНАЕ ДА СЕ УЧИ. ЧОВЕК Е ОНЗИ, КОЙТО ТЪРСИ СВОБОДАТА. Всеки ден той има един вътрешен ламтеж, от ден на ден да бъде свободен, да има обхода. Няма по-хубаво нещо да имаш една обхода. Обхода, значи да се не дразниш от нищо. Някой човек не знае какво ще знае човек? – Някои хора се раждат със знание, малко като говориш, разбират. На някои разправяш, разправяш, казват: „Тъмно ми е". Щом е тъмно, светлина в мозъка не прониква. Следователно, колкото по-малко светлина прониква в мозъка, толкова по-малко знания има. Колкото по-малко топлина има в сърцето, толкоз по-малко любов прониква. Колкото по-малко сила прониква в човешкото тяло, толкоз по-малко свобода има. Човек, за да бъде свободен, той трябва да бъде силен. За да има знание, трябва да има светлина. За да има любов, трябва да има топлина. На физическото поле не можете да имате една нормална, правилна любов, ако нямате топлина. Топлината е мерило на земята за любовта. В духовния свят мерилото е друго. За постъпките е друга мярка. В духовния свят щом влезеш, мярката е друга, и в Божественият свят мярката е друга. Три мерки има с които можете да мерите човешките постъпки. Сега мен

не ми е въпросът да съдя някого. Защо? – Понеже, аз считам, че Бог е създал хората. Може да се каже, че туй, което е създадено аз не съм го научил. Даже и най-лошият човек и за него не можете да кажете: „Този човек е лош, не е потребен“. Защото, ако не е потребен, той не би съществувал. Не може разумното в света да допусне неразумно нещо. Щом нещата са допуснати в света, те имат свое предназначение. Вие, които не разбирате работите на Бога, казвате, на този живота му е лош, на онзи живота му е лош. Аз съм разбрал едно: животът на хората не е лош. Хората са огледала, чрез които нашият живот може да се подобри. Един човек ще ти покаже по кой начин ти може да подобриш своя живот. Ако ти заекваш и ако не виждаш никой друг да заеква, тогава ще видиш какво нещо е заекването. Или бърза в мисълта. Иска само той да говори. Може да каже много думи. Каква е разликата, ако една дреха е ушита с много бодове или с малко бодове. Ако бодовете са ситни, или ако са широки, каква е разликата? – Или можем да кажем, че платът на една дреха може да е хубав. Това са посторонни работи, които служат за обяснение.

Та казвам: Както сега се развива религията. Отде произтича критиката? Ние нямаме една истинска любов. Сега как ще ме разберете? – Ние сме дошли до онази любов, дето животът се осмисля. Любовта, която предизвиква знание. Ние имаме още любов, че трябва да живеем. Има един живот, в който, ние не мислим за последствията. И в този живот Бог не ни съди. Каквото правим, той го поправя. Но има един живот, в който като влезем, ние сме отговорни за нашите постъпки. Има известни фази на живота дето сме безотговорни, не ни съди Господ. Сега ние някой път се връщаме и виждаме един човек прави известна погрешка, не я съзнава. Той не е отговорен. Човек е отговорен само за онези погрешки, когато се е пробудило неговото съзнание. Влезеш в едно училище, имаш

известно задължение. Ако имаш една азбука, един рабош, сам пишеш една азбука. Може да пишеш какъвто рабош искаш, но щом приемеш една система на буквите, ти не може да изопачаваш буквите и да пишеш както ти искаш. Тази буква ще я напишеш както е определено да се напише.

Туй, което сте научили, турете го сега. За какво трябва да го турите? – Аз бих желал само за един ден да можем да направим един опит. От сутрин до вечер да имате една обхода, без да се скарате с някого. Сутрин като излезеш, да имаш хубаво разположение, с никого да се не скараш, да се не дразниш, да мислиш, че животът ти е уреден и ти да гледаш, като че си на едно представление. Карат се двама души, да кажеш: „Много хубаво, отлично нещо". Критикуват се двама: „Много хубаво", учена работа е тя. Казвате: „Да не се критикуват хората". Като кажем: „Да, не се критикуват", ето какво аз разбирам – като вървиш по пътя не дигай прах. Върви така да не дигаш прах, понеже този прах ще го гълташ. Не критикувай другите, понеже ти сам ще гълташ този прах. Критиката ще влезе в твоите дробове.

Та казвам сега: Ние искаме един нормален живот. Мислите ли, че ние както живеем, че то е благоприятно на Бога? – В едно отношение е благоприятно. Той не съди никого. И в друго отношение, понеже Той иска ние да се учим, да прогресираме. Той казва: Туй, което правите не е хубаво. За пример най-първо мислиш нещо лошо за някого, веднага нещо каже: „Ти не знаеш това". Предполагаш нещо, което не си проверил. Не е наука. За пример, аз ни най-малко не казвам, какво става в къщи. Някой път виждам, но не се занимавам. Аз ще си изгубя времето да се занимавам какво вършат хората в къщи. Аз зная какво вършат. Всичките хора се бият по един и същи начин. Всичките хора си плескат плесници по лицето. Всички хора се ръкуват по един и същи начин. Всичките хора се целуват по

един и същи начин. Аз съм виждал разни целувки, по устата, по очите, по веждите, по челото, по брадата, по гърба, по ушите, навсякъде. Виждал съм хора, които целуват дрехите. Мен ми разправяше тук един българин (...). Ако ти ще целуваш, целувай живите хора, а не умрелите. Ако ще целуваш, целувай ония хора, които не се разлагат, ония, които влизат в живота. Целувай онова, което иде. То е животът, което си заминава то не е животът. Живот е само това, което постоянно иде. Туй, което заминава, то не е живот. Туй е само едно положение. Заминава някой брат. Той не е заминал. Туй е едно криво разбиране. Сега има ясновидци, които виждат. Така беше с Кортеза. Вижда нещата. Като дойде при умрелите, еди кой си умрял, името ще каже. Но туй още не е човекът. Някои хора действително са свързани. Има хора, свързани за 20-30 години в гроба. С душата е свързана, както птичките при кафеза. Но има хора, които не са свързани там. Ако го търсиш в гроба, няма го, той си заминал. Не всичките хора са свързани в гробищата. Някой ти трябва да го търсиш в гробищата, но някои други няма какво да ги търсим там. Тук имаме един брат Големанов, имал едно момче. Неговото момченце на 6 години умира. След няколко време пак се ражда друго момченце. То казва на майка си: „Не ходи да плачеш на гробищата, аз съм тук. Не ходи там по гробищата. Няма какво да ходиш по гробищата, аз съм“. Тя мисли, да е сега вече в университета. Сега казвам: Нашият Благо пак ще дойде. – След колко време ще дойде? Вие ще го видите, млад момък ще бъде. Няма да казвате дали ще бъде той, дали ще го познаете. Който отива в другия свят, никога не си казва името. Който е умрял, казва: „Сега идем от един свят“. Колко пъти е идвал на земята, той няма да разправя.

Но мисълта, която трябва да остане: Не се обиждайте. Мислите добре. Защо дядо Благо си отиде в тази форма? Може би в този живот да се минат 100-200, 300, 1000, 1500 години, че да имате едно такова

съчетание както сегашното. Нещата след 2500 години се повтарят. Та казваме: Сега той умрял, заминал си. Как ще се примириш? Колко хора скърбят сега. Вие не може да се търпите, а като си замине някой, тогава ще ви е тъжно. Не се обиждайте. Хората умират по единствената причина, за да се примирят, защото в света хората не могат да се примирят по друг начин. Като си замине от този свят, веднага чувствуваме, може да се измери научно. Когато умре един човек в света, аз виждам чиста вода. Моите теории, туй което виждам: виждам в света една чиста вода, безбрежна. И когато умре някой добър човек, виждам на повърхността около 1/10 от мм се повдига. Този човек, който е умрял, неговият живот се слива и водата отбелязва, повдига се тази вода. Става едно малко раздвижване на водата. Туй са научни данни. Дали е тъй или не, туй трябва да го учите. Тогава ще вярвате. Туй, което не сте учили, слушайте го. То ще бъде за вас хипотеза, теория, а като го изучите ще видите доколко е вярно. Казвате: „Той отишъл в небето горе. Как, с тялото?“ – Тялото е тук; кое отишло в него. Вие казвате: „Дядо Благо си отишъл“. Къде е отишъл Дядо Благо? Кой Благо е отишъл? Казвате: „Отишъл в оня свят. Занесоха го на гробищата“. Някои казват на Орландовци отишло тялото, на Орландовци. Но, онзи Благо той е на друго място. Понеже, замина не можах да направя нещо. Затуй в неделя проповядвах две беседи. Бяха за Благо. Понеже го обичах, запалих му две свещи. Като замина, като върви през тъмната зона, да му светят. Да върви там, да му светят. Някой може да го оставят да седи в затвора вътре. Кое е по-хубаво, да задържиш някой човек в затвора, или да го пуснеш от затвора? – Аз можех да го държа в затвора известно време. Но, ако не е излязъл от затвора, да остане; но ако си излязъл, да си върви свободно. Сега вас ви е страх. Сега вие можете да седите още в затвора, но като дойде времето ви, като на Дядо Благо, ще си отидете. После сте недоволни, седите и казвате: „Дядо Благо как си реши

въпроса? Тревожеше се за това, за онова, а сега е свободен вече“. Като един вол, който е впрегнат и оре, постоянно го мушкате, а като го пуснат вола, какво прави? – Отива из гората да пасе трева. За нивата ще мисли ли? – За ралото ще мисли ли? – За нищо ни най-малко не мисли. Той забравил. Казва: Ако ме държи Господ в тази гора, мен ми е приятно. За мене е добро, но за нас хората не е добро. Онези на които воловете са в горите казват: Не е хубаво това нещо. Понеже няма кой да работи. Ние съжаляваме сега, че отървахме един наш вол. Дядо Благо ни вършеше работа. Той държеше сметките за книгите, които се печатаха. А сега се чудеха кого да назначат. Честен, справедлив, а сега мъчно ни е. Все таки ще дойде някой. Нека да се определи. Трябва един да дойде. Той ще си определи един заместник, ще каже, ти ще ме заместваш сега. Главното кое е сега? – Дошли сте на земята да служите на Господа. Досега сте изучавали да служите на себе си и на другите. Сега в този живот сте дошли да послужите малко на Господа. Той не иска от вас голяма работа. Но в този живот Господ ви е пратил и иска да станете музикален. Очите ви да виждат ясно всичките неща. Знание да имате. Ушите да чуват неща, които са хубави. Аз говоря сега за вътрешния човек. Ние сме заобиколени от ред противоречия. Навсякъде ще чуеш това, което не трябва, което не е. Знание е да знаем кое да възприемем и кое да не възприемаме в дадения случай. Сега се зарежда въпрос, не че вие не знаете да говорите. Но ако дойде един дух, един ангел от небето, този говор, който сега имате, вие не можете да се разговаряте с него. Как ще посрещнете сега един ангел? – Щом дойде един ангел, ако се въплъти, въплътения ангел знаете как да го посрещнете. Като го хванете, увиете го. То е първата помощ. Има ангели, които са въплътени на земята, те са новородените хора. Но дошъл един ангел, който не искал да се въплъти, но временно се въплътил във вас, как ще го посрещнете? Писанието казва: Като сте нагостили някого, може ангел

да сте нагостили. Дошъл в домът ви някой странник, може някой ангел от небето да е дошъл. Някой път и ангелите слизат по земята. Някои са любопитни, интересуват се, някои не се интересуват. Може да ви посетят, правят своите наблюдения. Вие ще кажете: „Те не знаят ли?" – Не, знаят. Те идват да видят чрез очите на хората материалния свят. Понеже и материалният свят прогресира, и материалният свят не е такъв, какъвто ангелите са го видели преди милиони години. Света, както са го знаели едно време не е такъв. И нас не знаят. Ангелите живеят като нас, хората на земята. Те минаха през един изпит. Един ден и вие ще бъдете ангели. След вас хората, които идат, няма да знаете техния живот и като ангели ще изследвате техния живот. Вие сте дошли на земята. Защо? – Вие сте дошли на земята да изучавате растенията, да изучавате рибите, да изучавате птиците, да изучавате млекопитаещите и най-после да изучавате и себе си. Туй не е едно бреме. Туй е една необходимост. Знанието е едно благо за човека. Вземете един човек, който има знание, че може да помни. Знае да кажем десетина езика. Десет езика да ги знаеш хубаво, пътят ти е отворен за целия свят, навсякъде. Сега, ако тръгнеш по света и да не знаеш нито един език. Та казвам: Вие седите и не се занимавате да изучавате. Вие като влезете в другия свят, как ще се разговаряте, на български ли ще говорите. Като идете в оня свят и влезете там, ще има преводчици. Вие ще говорите, а те ще превеждат. Някой път някой ангел не иска да ви говори. Вие говорите на български. Вие мислите, че ангелът ви е казал нещо. Но този ангел не ви го казал на български. Ти не може да изкажеш една любовна дума, ако нямаш любов. Ти не може да изкажеш една дума на знание, ако нямаш мъдрост. Ти не можеш да изкажеш една дума на свобода, ако нямаш истината. Или в истината, свободата трябва да имаш сила, за да се изказваш.

Та казвам: Сега се обръщам към вас, към онези от вас, които са напреднали. Какво трябва да направите? – Често вие казвате, че трябва да се живее с вяра. Аз съм живял с тази вяра. Аз съм опитал много работи. Някои не съм още опитал, но вярата може да се опита. Та казвам: Вие още не сте си служили с вярата. До каква степен у вас вярата може да бъде възможна? – Аз досега съм се излъгал и за в бъдеще съм решил. Аз досега мислех, че тези, на които проповядвам, имат сила. Аз за дядо Благо мислех, че той може да си помогне. Мислех, че неговата работа не е толкоз сериозна. При всичкото знание, отива да погребва мъртвите и толкоз се е простудил, хваща го диария, става влошаване, умрял. Не ходете да изпращате умрелите. Оставете умрелите да изпращат своите умрели. Вие, ако отидете там, ще измръзнете. Вчера иде един брат, иска да иде на Витоша, да ни направи услуга. Казва: „Учителю, дай ми един бинлик". Казвам: Сега времето е лошо, разваля се. Пък и вълци има. Горе буря има. Казва: Аз съм решил. Казвам: Ти си решил, но отложи. Не искам заради мене да жертвуваш живота си. Трябва да разбирате времето. Чакай да се подобри. Сега по някой път имате известни традиции. Аз бих желал всички вие, когато заминете за другия свят да видите, да извикате всички, да се ръкувате, да си кажете сбогом, после ще се усмихнете и да си легнете. Ще излезе една тънка нишка от устата и ще свършиш. С тази тънката нишка ще излезеш. Та и дядо Благо. Туй е астралното тяло. Той е сега с астралното си тяло. Като някое дете се намира. Ще започне с новото тяло да се чувствува най-първо свободен. Само че трябва да излезете из физическото тяло, за да видите какво бреме е. Благодарете, че ние трябва да живеем така. Не трябва да виждаме хубавото, защото оня свят е много съблазнителен. Ако имате една дъщеря и я пратите в някоя княжеска къща, но тя се върне във вашата бедна колиба, няма да бъде никак доволна. Веднъж като видяла как живеят богатите, не се живее вече. Та казвам: Един ден ще направим

един опит да помогнем на нашия брат Благо. Един ден от Изгрева на слънцето до вечерта да минете, да няма абсолютно никакво стълкновение, като че сте първостепенни светии. На другия ден пак ще си бъдете същите. Но един ден от сутринта до вечерта, тъй доброволно като стане човек, все ще върши работа. Съзнанието да бъде будно. Кой как дойде ще мисли, че това е един изпит. И за всичко трябва да мислиш добре. Защото като влезем в другия свят, ще видим колко погрешки имаме. Не е въпрос за погрешките. Онова, което ние помогнем, то е доброто в света. Аз гледам всеки ден, наблюдавам как не оценяваме добрите работи, които имаме. Казвате: „Нищо не съм придобил, какво съм придобил“. Вие не знаете. Туй, което сте придобили сега трябват ви 1000 години за да го обработвате. За да имате за 1000 години да го обработвате.

Та казвам: Някой път, аз разглеждам въпроса другояче. Животът е тежък, когато любовта отсъствува. Животът е тежък, когато знанието отсъствува. Животът е тежък, когато човек не е свободен. Аз забелязвам тук, наши братя, някой свършили университет, но всичките нямат уважение. Казвате: „Духовното е всичкото“. Не си правете илюзии. Отдавайте си почитание. Онзи, който знае, учете се от всичко. А пък сега вие като слушате общо като се говори по музиката, някои знаят много повече. Някой знае по химия много повече, някои езиците знаят. Казвам: Ползувайте се от дарбите на онези, които имат дарби. Ползувайте се от тях. А пък някои казват: „Като че той не се нуждае. Той мисли, че няма нужда“. То е самозаблуждение. Ние сме такива, благодарение на умовете на всичките хора, които са мислили едно време. Благодарение на техните сърца, благодарение на техните души и духове, ние сме такива, каквито сме сега. Ако те престанат да функционират, ще престанем и ние. Вие някой път намирате, че причината на вашето нещастие е отвън, то е така донякъде. Някой път неприятностите са

отвън, но ако нямате тази система, ще се пренесат вътре. Вие ще се разделите. Ще дойде едно раздвояване у човека. Има едно същество упорито казва: „Няма да се моля“. Друго казва: „Стани да се помолиш“. Другото казва: „Няма да се молиш“. Едното казва: „Аз ще отмъстя“. Другото казва: „Не е право, Господ ще оправи света“. Тъй в тебе говорят, чувствуваш, че се бориш в себе си. Всички почти имате тази опитност. Най-първо виждате нещата отвън стават. Един ден цял вие сте неразположен.

Та казвам сега: От вас колко души сте съгласни, или по-добре всички един ден ще направите един опит. Ще си отбележите, ще си вземете една книжка. Но да не направите като онзи шоп. Един български шоп играл на хорото и кръстникът му казва: „Ще играеш, но няма да казваш иху-ху, ху. Ще ти дам една крава с телето“. Като свирили той играл и казал: “Кръстник, ритам ти кравата с телето, но казвам иху-ху“. Старият навик дойде. Кравата с телето отиде. Аз ще ви предупредя. Аз съм направил тия научни изследвания. Някой път има нещо, говори ти някой, слушаш спокойно, но има някои хора като говорят, дразнят. Трябва да имаш воля, като че те мушка с някакво шило, като че те блъска. Ти трябва да се отделяш, да има 2 см между неговото шило и тебе, да търпиш. В туй отношение, остава да разглеждате въпроса. Ако ти не се дразниш, тогава ще усетиш, че си придобил известна сила. Ако се дразниш, нищо не си постигнал. Казвам: На изток има известни системи, за да контролирате вашата воля. Голяма част от нашата енергия от нас се изхарчва за нищо и никакво. Пък един ден ще ви кажа, ще направим един опит. И сестри има, там като готвят за пример в кухнята, несъзнателно току гледам някоя си бутне носа и пак после продължава да готви. Аз съм бил толкоз търпелив и въпреки това съм ял. Аз минавам, виждам режат лук и носа си пипа. Като режеш лука, ще имаш една кърпа. Като режете лука ще имате две чаши, на чистота ще се учите. Не се готви

тъй. После, вървите по пътя и плюете на ляво и на дясно. Или като върви, бутне се човек дето не трябва. Почеше се и после счупи хляб. Или някой си бутне ухото, но после ще се изпитва. Но каква е природата на ухото? – Носът с кърпа ще си пипате. Чистота трябва. Ако сте сам и тъй не е лошо. Защото е по-хубаво да си разчоплиш ухото, но когато си сам. Понеже от тебе иде и към тебе се връща. Но когато от тебе излиза и в другите отива е лошо когато готвиш за другите. После, като говориш на себе си, ще говориш каквото искаш, но като дойдеш до другите, ще кажеш най-хубавото. Ако можеш да кажеш най-хубавото, не само за себе. Някой път ние не говорим. Ако те е пратил Господ да кажеш нещо, както трябва го кажи. Ако не те е пратил, (не говори). Защото аз съм срещал много добри братя. След като направят някоя погрешка, те се разкайват, казват: „Не направих добре".

Преди години бях при един евангелист. Един много благочестив човек. Аз го наричам Спас. Един снажен човек, който обича правото. Има един деспотичен характер. Потупвал жена си преди да стане евангелист. – „Каквото ти казвам, ще слушаш". Обаче, като приема евангелизма, като живял 10 години, един ден той ударил 2 плесници на жена си. Но не може да излезе на работа. Целият ден ще се пукне. Надвечер поискал прошка от жена си и казва: „Като ми прости жена ми, като че слезе един голям товар". Казвам: Спасе, Спасе, другояче трябва да живееш. Вие мислите, че може да плеснеш човека с някоя дума, но ще отговаряш. Сега не искам да се сърдите. Това са остатъци от миналото, с които трябва да се справим. Силата на един християнин, на един от новото учение седи в това, миналите погрешки, които сме направили да ги поправим. Като ги превъзмогнем, в нас ще се развие една грамадна сила. Всичките прегрешения, които сме направили трябва да ги използуваме, да ги превърнем в добродетели, за да добием една сила, защото без тия

погрешки, ти безпогрешен човек не може да се развиваш. Погрешките, които носим са наследствени. Сегашните погрешки, които правим, те са условие, за да може ние да растем. И при сегашните условия хората трябва да растат, да се раждат и да умират. Защото като умре някой, веднага става промяна във всинца ви. В едно общество като замине един, веднага става една промяна.

Та казвам: Готови ли сте вие един ден? Ако сте готови, ще го турим на гласуване и ще видим математически каква пропорция, колко души са готови. От сутринта до обед ще започнете да си служите с любовта. От 9 часа до 12 часа с мъдростта, и от 12 до вечерта ще си служите с истината. Тъй ще бъде в ума ви, за да видим какво можете да направите за любовта, доколко вашият ум е занят с любовта. Другите работи да ви не дразнят. После, от 9 до 12 с мъдростта, със знанието. А понеже искате повече свобода, имаме от обед до вечерта. Докато слънцето залезе, ще мислим само за истината, за свободата. Туй ще бъде една придобивка. Този опит, ако го направите, много ще придобиете. Ако не го направите ще имате придобивки, които сега имате. Сега да ви го наложа ли или доброволно ще го приемете. Днес е хубаво число – Йорданов ден. 19-то число е хубаво. Сега не си туряйте мисълта, че може да не направим. Когато Бог създаде света, тогава денят ще мине много добре. Когато решим да направим нещо за Господа, Той ще ни помогне. Пък, ако някой път езика ви се изплъзне, ще вземете една чаша, ще имате и памук, ще вземете малко топла вода, ще намокрите памука, ще го топите и ще изваждате във водата и ще миете. Дете е това, може да направите нещо и ще го изчистите с памук.

Та гледайте да бъдете свободни. Няма по-хубаво нещо от любовта, в която Бог се проявява. Няма по-хубаво нещо от светлината, когато тя се проявява. Няма по-хубаво нещо от свободата, когато тя се проявява. Днес ние ще живеем в Любовта, когато тя се проявява. Един

ден ще прекараме в светлината, когато тя се проявява. Един ден ще прекараме в свободата, когато тя се проявява. Всичките ще станете млади. Ще се върнете, ще мислите всички, че сте по на 19 години. Които са по-стари ще мислят, че са на 19 години, а които са по-млади ще мислят, че са по на 9 години. Няма да мислиш, че си на 40-50 години, но на 19 години или на 9 години. Ще се върнете, ще се подмладите, защото само младите, само децата може да вършат нещо. Старият човек не може да върши. Да изпеем „Махар Бену“. (Изпяхме песента). Днес ще направите един опит. Въздухът като влиза и излиза от вас, в присъствието на Бога да го употребите както Него. Днес ще направим работите, както Господ ги прави. Когато влиза да видите Неговото присъствие; и хлябът, който днес ще изядете, ще го приемете и ще видите какво той ще остави във вас. После ще дойдат онези хубавите мисли, хубавите желания, хубавите постъпки. Аз ви давам един начин. Другите въпроси са по-трудни. За пример да свири човек на цигулка не е лесна работа. Той е един инструмент доста скъп. Много време се изисква. Много претенциозна е цигулката. Много мъчно се взимат верни тонове. При това човек трябва да има разположение. Да бъде човек музикален. В него трябва сърцето му, умът му, душата му и духът му, едно да мислят. Да имат един унисон, да са в съгласие. Казвам: Ако човек вътрешно не може да слуша музика, не може да бъде музикант. Най-първо трябва да слуша и щом е слушал, той може да се прояви. Щом не слуша, не може да се прояви. Трябва да научи от някъде. Ако мислим, от нас музиката няма да излезне. Трябва да я чуем отнякъде, отвътре да я чуем. Всичките музикални хора, пък и в хората на науката е същото. Тази наука трябва да дойде отнякъде, и доброто трябва да дойде отнякъде. Доброто е поставено в нас. Ако не дойде Божественото, ако Божественият Дух не действува (доброто не може да се прояви). Едно семе е посято в земята, но ако светлината не дойде, влагата и

топлината не дойдат, то само не може да се прояви. Онова, което е в зародиш в нас, ако Божественият Дух не започне да действува, тия зародиши така ще останат. Ние често излизаме из благоприятните условия и затуй не може да прогресираме. Едно растение, поставено при най-благоприятни условия, ще израсте. Сега ние живеем много обикновен живот. Аз не искам да правя никаква корекция. Ако вие се оставите свободни, по-добре можете да пеете. Ако се оставите свободни, по-добре можете да говорите. Да останете свободни, значи Божественото, онзи непрекъснат процес да се прояви. За да бъде човек добър, трябва да даде ход на онова, което е приготвено в миналото. В дадения момент ще се проявим такива, каквото сме изработили в миналото. Туй, което сега работим, ще се прояви за в бъдеще. Сега покажете хубавата страна, която имате в себе си. (Учителят свири на цигулката.) Щом аз свиря хубаво, и вие ще изкарате. Да ви насърча. Българските песни имат много материал, но работа има. Мъчно се поддават на обработка. Ще ви изсвиря една песен, която съм разгледал. Единствената песен, която съм успял да огладя, да умиря. (Учителят свири).

Добрата молитва.

16 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 19 януари 1938 г., сряда, 5 ч. с. София – Изгрев.

ОБИЧАЙ И ОСВОБОЖДАВАЙ

Отче наш.

Някои въпроси има: Кое е това, което не се изкривява? И туй, което не се огъва? И туй, което не се окалва?

Пишете върху: Туй което не се изкривява, върху туй, което не се огъва.

Имате две думи „пур куа (*фр. Pourquoi*)“. – Защо? – Казвам: При какви условия може да ги употребите? – Къде ще употребите „защо“ и къде ще употребите „кое“? – На един българин му казали „ожурдюи (*фр. aujourd'hui*)“, а той разбрал „живгидере“. Човечеството е стигнало до една степен на различаване. Сегашното човечество страда от повторение, а пък природата изключва всяко повторение. Едно преповторение можем да го турим в нова форма. И когато преповторят работите, животът става несносен. Човек изгубва мира си. Недоволството и песимизмът идват. Всичките тия лоши работи са преповторения. Злото не е нищо друго, освен преповторение. Преповторение, в което нищо не може да извадиш за себе си. Да кажем, един гнил плод. Както и да го ядеш, няма нищо. Онова, същественото отлетяло някъде, заминало. Останала онази материя, която не носи никаква ценност в себе си. Понякога се спираме и казваме: „Животът е безсмислен“. Щом е безсмислен, коя е причината? Или казвате: „Аз съм неразположен“. Не знаете на какво се дължи неразположението. Болен сте, не знаете на какво се дължи болестта. Казвате: „Изгубил съм си вярата, тъмен е животът ми“. Да допуснем имате една свещ, от която вие сте недоволен – дими, не гори хубаво. Тази свещ виновата ли е? Ще намеря онзи, който ми я направил. Казвам: Дими. Ни най-малко не искам да дими. Но онзи,

който я е направил, такова съдържание е турил, фитилът е такъв. Ти се гневиш на свещта, че дими. Сърдиш се. Или се сърдиш на някоя стомна, че пропуща вода, тече. Стомната казва: „Не съм виновата, от каквото съм направена, това съм“. Ние се сърдим на самата стомна. Казвам: В дадения случай стомната виновата ли е? Та има много наши възгледи, които мязат на такива стомни, които текат. Първото, всеки един от нас мисли, че като него втори няма. Много е право, че като него няма. Той е единствен екземпляр. Като него няма. Но трябва да схваща своята целокупност. Той трябва да схваща себе си, както е излязъл от Бога. Не тъй както сега се намира на земята. Как ще определи своето положение, че се е окалял? – Представете си един момък, който майка му го е родила чист, къпала го е най-малко 400-500 пъти в коритото и той се е окалял. Какви са повредите на окалянето, физически, ако се е окалял. Коя е причината да се окаля един човек? – Може да се е борил някъде и хората го търколили и се е окалял. Борил се е на кално място, или може да е ходил в кален път и се е окалял. Може да е пил вино и да се е окалял. Сега по някой път физиогномически лицето на човека се изменя. Човек се каля външно и вътрешно. Човек се каля вътрешно чрез храната. Каля се чрез водата, каля се чрез въздуха, каля се чрез слушането, каля се чрез гледането, и чрез обонянието, и оттам се каля. Но туй каляне се различава. Когато човек се каля от храната, лицето му почернява. Когато човек се каля от дишането, лицето му почервенява. Когато човек се каля от ухото, лицето му пожълтява. Когато човек се каля от носа, лицето му позеленява. Когато човек се каля от очите си, лицето му побледнява. Правя един малък превод. Сега може на вас да не ви е ясно. Че не ви е ясно, че кое ви е ясно в света? Ако ви кажа да ми определите какво нещо е сопран, алт и тенор. Някои, които са учили може да определят. Какво ще кажете? Какво нещо е сопранът, къде започва? И къде свършва? Басът къде започва и къде свършва? Един

музикант ще каже, че сопранът спада към горните гласове, а басът към долните. Алтът и тенорът са по средата. Изобщо, музикантите считат сопрана за горен, а другите – за долни. Или двата гласа считат за средни. Аз казвам: Музиката е като едно изкуство за улеснение на гласовете при пеенето. При пеенето за улеснение е. Като изкуство за улеснение. Законът на хармонията: За да изразиш хармонията трябват ти 4 гласа. Ако пееш мелодия, само един глас може да пее. Ако искаш да изразиш хармония, трябват ти 4 гласа, които едновременно трябва да пеят.

Та казвам: Вие досега сте мислили мелодически. Вече сме влезли да мислим хармонически. Едно време сте пели на един глас. Сега трябва да пеете едновременно на 4 гласа. За пример, говориш. Някои хора като говорят имат висока тоналност, високо говорят. Кресливи гласове имат. Другите говорят издълбоко, казват: „Бас е този човек“. Някой говори по тенор, някой говори по алтов глас. В дадения случай кога гласът е алтов? Доста мъчно е да определиш. Трябва тънко ухо, не е лесно. Басът може да се определи. Когато човек е гърлест, лесно може да се определи. Казвам: Ние спадаме вече в една област, това е цяла наука. Животът е едно изкуство. Наука е човек да се научи на голямото изкуство да живее. Всичките други науки са спомагателни средства за живота. Ти не може да живееш добре, ако не разбираш нещо от музика. Ти не може да живееш добре, ако не знаеш да рисуваш. Ти не може да живееш добре, ако не слушаш, ако не знаеш да говориш. От слушането излиза речта. Ти не може да живееш добре, ако нямаш вкус. Ти не може да живееш добре, ако нямаш обхода. Обходата зависи от носа. Някой казва: „Обхода няма“. Разбирам, носът е диригент. Дава такт на вкуса. Диригент (е) и устата. Ти не може да живееш, ако нямаш една уста в себе си, да знаеш какво нещо е усет, усещане. Да може да правиш разлика в своите усети. Хиляди неща може да има в тебе, да може да правиш едно различие.

Ти може да слушаш като пее някой. Но онзи, нашият музикант като слуша, оня който пее, той различава всичките тонове и знае каква е нотата. А пък онзи, който слуша, слуша гласа мелодически, но той не прави различие. Ако питаш за някой пасаж, казва: „Слушам го, но нищо не разбирам“. Онзи, който знае, веднага ще седне, ще нотира песента. Онзи, който не знае, не може да я нотира.

За пример, често ние говорим за любовта. За любовта всички говорите. Няма някой от вас, който да не е опитал любовта. Но какво нещо е любовта? – Опитали сте я много пъти. Най-елементарното определение какво бихте дали? – Ще дадете едно определение, което не е вярно. За да обичаш някого, най-първо трябва да му изпратиш два лъча от себе си. Ако два лъча излязат едновременно от тебе, ти имаш любов. Единият лъч е за тебе, другият за него. Двата лъча образуват една връзка. Що е любовта? – Първата връзка, която се образува между две същества, това аз наричам любов. Но туй е много общо казано, първата връзка. Но тази връзка не е като един възел да те свързва на едно място. Образува се отношение. Представете си, че ти докато (си) бил сам, си живял в една затворена стая. Затворена е стаята, обикаляш всред стаята и външният свят не ти е понятен. В стаята седиш замислен, но като обикнеш друг, навън, прозорецът се отваря. Виждаш, че светът не е това, което виждаш вътре, но има и външен свят. Следователно, образува се една връзка между вътрешния свят, който ти живееш и външният свят. Туй външното лице, което ти обикваш ти разкрива какъв е външният свят. Следователно туй лице за тебе е външният свят, но и ти за него си външният свят. Ти за себе си си вътрешният свят, а той за тебе е външният свят. От негово гледище ти си външен свят за него, а той е вътрешен свят за себе си. Сега може да зададете въпроса: „Що ни трябва ние да се занимаваме с тия дълбоки работи?“ Хубаво, когато се занимавате с изучаването на един език, колко неща са ви потребни? –

Елементите на речта кои са? – Искаш на френски да поискаш хляб? – Каква е думата? – Или искаш да ти покажат пътя някъде. Или пък искаш да попиташ някого какво е неговото име. Но кой е езикът, кои са елементите на речта? – Най-простите елементи са съюзите. Оттам започва речта. Съюзите са най-простата реч. След туй от съюзите отивате към съществителните имена. Съюзите и съществителните имена са двата полюса. Между тях са всичките други части на речта. У животните едно местоимение не съществува. Питаш едно животно: „Ти кой си?“ – В животните и прилагателни не съществуват, и глаголи не съществуват. Те говорят, но да го попиташ каква част на речта е, какво действие показват, животните не знаят. Казваш: „Глагол ли е?“ – То говори, без да знае. Може да го научиш да произнася един глагол, без да разбира. Папагалите може да произнасят някои думи без да знаят какво съдържание има тази дума. Когато думите имат съдържание за някого, те имат известна цена. Някой път, кажат ти някоя дума, тя не ти произвежда никакво впечатление, значи тази дума е неразбрана. Да допуснем сега, че срещате един човек, който е облечен в червени дрехи. Неприятно ти е някой път, не ти е приятен червеният цвят. Защо ти е неприятен? – Понеже действува възбудително върху тебе. Но срещате жълт цвят в човешкото лице, и той ти е неприятен. Философите казват, че жълтият цвят е цвят на човешкият ум. Защо жълтият цвят, който представя ума на човека, да не ни е приятен? – Като гледаме човека, не ни се харесва. Но жълтият цвят на ума, той е вътрешен цвят, не е външен. Тогава какъв трябва да бъде външният цвят? Ако видите една жълта круша. Жълтият цвят на човешкото лице не ни е приятен, но ако видите хубава жълта круша, узряла, тогава ни най-малко не е така. Но се заражда във вас едно желание като я опитате, да откъснете, да залюбите крушата. Следователно, всеки един цвят, който не ви привлича той не е естествен. Всичките цветя, които са естествени, има връзка между тях,

привличат ни. Следователно, туй което ни привлича в природата, изучавайте го. Туй, което не ви привлича, оставете настрани. Сега за пример, някой път вие разисквате върху вярата, кой има по-голяма вяра, кой има по-малка вяра. Вярата, това е един вътрешен закон на битието, който ни свързва с Първата причина. Няма какво да меря своята вяра с тяхната вяра. Тяхната вяра за мене може да е спомагателно средство. И моята вяра може да е спомагателно средство за тях. Но моята вяра ползува само мене. Ако моята вяра не може да ползува само мене, не може да ползува и другите. Ако вярата на другите не може да ползува само тях, тя не може да ползува и мене.

Казвам: Вярата е един вътрешен, субективен закон, който ползува този, който вярва. Казвате: „Защо трябва да вярвам?“ – Ако не вярваш, твоята свещ не може да се запали. Ти ще ходиш постоянно в тъмнина. Вярата в света се е явила за пръв път когато светлината се е явила. Тогава и вярата се явила. Тя е закон на светлината. Туй, което открива външния свят, то е законът на вярата. Значи, вярата се явила когато светът, който Бог създал, станал за нас достъпен, външният, обективен свят. Не субективният свят, туй, което Господ мисли в себе си, но туй, което става обективно, то е достъпно за нас. Сега, по закона на аналогиите съдим какво нещо е Господ, какво е Той. Никога няма да знаем какво е. Само Господ за себе си знае. Ние за нас само знаем. Вие по някой път казвате, че познавате някой човек. Дотолкоз познаваме другите хора, доколкото познаваме себе си. Сега, по този начин, като разглеждам въпроса, се явява едно противоречие. Трябва да познаваме хората. Но има един закон. В познанието седи животът. „Да познаваш“, казва Писанието, „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога и Христа, Когото Ти си изпратил.“ Да познаваш нещо, в какъвто и да е смисъл, трябва то да внесе в тебе един нов елемент. Питам сега: А ако ти познаваш един човек и той не внася нищо в тебе, туй познание ли е? Ако познаваш, че една круша е

гнила, туй познание ли е? – Ако познаваш, че една круша е здрава, в туй познание на здравата круша има съдържание. А в гнилата круша, която познаваш, ти се пазиш само да не бъдеш измамен. Ако не познаваш крушата, може да ти продадат гнилите круши за здрави. Казвам сега: Известно верую има в света. Искате да знаете кое верую в света е право. Туй верую, което носи в света живот е право. Туй верую, което носи светлина, е право. Туй верую, което носи сила, е право. Туй верую, което носи богатство, е право. Всички ония неща, които носят известни блага, те са прави. Или другояче казано: Всичко онова, което излиза от Бога е право. Някои неща са второстепенни. Има неща, които произтичат от нас – те са наполовин прави. Да допуснем, ти обичаш някого. Питам сега: Твоята обич равнява ли се на обичта на майка му и на баща му, които са станали причина да се яви този човек в света? Този човек, когото майка му и баща му са родили, Бог му е дал живот в света, а ти искаш да го убедиш, че твоята любов е като любовта на Бога. Че то е първото заблуждение. Ти казваш: „Вярвай в мене, аз ще направя туй, което Бог е направил за тебе, и аз ще го направя“. Вярно ли е? – Не е вярно. Ти казваш: „Аз за тебе всякога ще мисля“. Мислиш, но когато спиш няма да мислиш, като ядеш няма да мислиш. Някой казва: „Аз постоянно мисля за тебе“. Как мисля за тебе? – Тия неща не са строго определени. Когато спиш, ти мислиш за други работи.

Ще ви приведа един анекдот. Един млад момък заспива и в съня си вижда, че влиза в една градина и вижда хубави плодове. Откъсва няколко, но го хващат и му казват: „Кой ти позволи тук да късаш тия плодове?“ Хващат го, арестуват го. Казват: „Знаеш ли, който откъсва един плод тук, ние го осъждаме на смърт?“ – „Не зная“. – „Трябваше да питаш“. Той си има свои заблуждения. И на съня си вика, понеже го арестували и не го пущат. Той вика: „Пуснете ме“. – „Не, казва, тук ще те накажем“. Той чува, че го вика някой и не може да се събуди.

Защо не може да се събуди? – Защото откъснал от плодовете в света на съня и ще го съдят. Питам сега: Какво е разрешението на въпроса? Казват: „Ще те осъдим на смърт. Като те осъдим на смърт, ще те заровим в земята. Ти си казват вторият, който правиш тази погрешка. Тук преди години хванахме една млада мома, която влязла в градината и откъснала три цвята. Ние я осъдихме на смърт.“ Той се чуди. Тя откъснала цветя и я осъдили на смърт. Осъждат и него, заравят го. След туй, той се събужда. И като се събужда разправя, чуди се. Осъдиха ме на смърт казва, екзекутираха ме и ме заровиха в земята. Тя започна да разправя: „Преди години и аз сънувах един сън, че съм откъснала три цвята и мене ме осъдиха на смърт чрез обесване. Обесиха ме и аз се събудих.“ Намират се тия двамата, които са осъдени на смърт в другия свят. Единият за откъсване на цветя, а другият за откъсване на плодове. И сега се влюбиха. Всичките погрешки на хората зависят от това, че са бутали някои работи, които не са позволени. В света на съня не е позволено да ядем. В този свят не е позволено да искаме да опитаме хляба, водата, плодовете. Туй нищо не допринася. Туй го наричат илюзия на живота. Има един живот, в който ще се ползуваш само от онова, което виждаш. Няма да го буташ. Ако буташ, ще дойдат страданията. В този свят, мен ми разправи, който къса плодове, го осъждат на смърт. Колко е вярно, не зная, като анекдот го разказвам. Че не се ядат плодове, не се ядат. Мен ми разправяше един господин, сънувал един сън. Казва: „Гледам един противник, като ме мушка“. Казва: „Не се мъчи да ме мушкаш, аз съм един фантом. Не ме мушкай“. Ти си представяш някого, че мушкаш. Но ти си въобразяваш, че мушкаш. В този свят, когото и да мушкаш, не може да го убиеш. И 10 пъти да го намушкаш, той седи, гледа. Излиза, влиза този човек. Казва: „Не ме мушкай, ти се самозаблуждаваш. Ти никога не може да ме мушнеш“.

Та казвам: Всичките погрешки, които ние ги правим. Някой път ние мислим, че ако кажем една дума, ще направим някому нещо. Нищо няма да направим. Ти като хвърлиш във водата един камък, ще направи ли дупка? Хвърлиш един камък в морето и той потъне. Някой път, в света хвърлиш някоя дума и тя потъне вътре. Какво е тогава възпитанието? Не хвърляйте думите във водата, понеже дупка няма да направите, но си дръжте думите за вас, за себе си. Някой казва: „Аз трябва да му кажа нему“. Ще му кажеш, че той не е направил добре. Ами, че този човек, който не е направил добро, той преди тебе знае туй нещо. Той като направи погрешка, сам знае, че не е добро. Каква нужда има аз да му казвам: Ти не си направил добре. Той си знае човекът. Този човек има нужда да идеш и да му кажеш кое е добро, понеже той направил нещо, което не е добро. Трябва да му кажеш как да направи по-добро. Туй, което не е добро, да стане добро. Това е философията. Сегашните хора, един като направи една погрешка, другите казват: „Ти не направи добре“. Новата философия гласи така: Ти виждаш един, който откраднал; той като открадне, ти ще идеш и ще туриш на място откраднатото. Ти, който си видял кражбата, ще го избавиш от злото. Та, той да не пострада ни най-малко. А пък сега, ние постоянно делим кармата. Казва: „Каква е била моята карма?“ Кармата, туй са все отрицателни величини, които човек е извършил в миналия живот. Бил си господар, измъчвал си твоите слуги. Сега тия слуги като те намерят, те измъчват. Ти си бил господар, измъчвал си ги. Не си им плащал. Измени се живота, те станат видни хора, ти не си така виден, като те надушат, че ти си онзи, кой как дойде опълчат се против тебе. Казва: „Не искам да му помагам, пари не давам, той е един изедник, не обичам този човек“. Тогава искаме да знаем, кой е законът на обичта. Люби Бога, за да те обичат. Прави добро, за да те обичат. Докато не си се научил да пееш добре, пей за себе си, но като се научиш много добре да пееш, тогава

пей и на другите, за да те обичат хората. Сега туй има приложение. Вие искате да бъдете обични на Господа, да ви обича Господ. Като се помолите, да ви слуша. Че как ще ни слуша Господ, като не вършим Волята Му. Господ има такова ухо, че като кажеш една дума, чува. Ако свириш някъде, той е много взискателен. Ти може да направиш сто пъти добрини, но ако не правиш както трябва, не е прието. Ще те послуша, но няма да се отбележи в Божествената книга. Гледа Господ и казва: Не е хубаво. Коригира. Гледал съм някои учител казва: „Не е вярно“. Той пее „до“, учителят казва: „Не е вярно“. „До“, „до“, „до“; повтаря „до“-то, докато най-после учителят каже: „Да го оставим за друг път, не върви“. Сега „до“-то в живота е една идея. Аз прилагам музиката за възпитание. Да може в моя ум един тон, който трябва да се роди. Но за да се роди тон, трябват благоприятни условия. Трябва един полог, една квачка. Трябва особена температура да се пази всякога, за да не би да се развалят яйцата. Ти не може да изпееш един тон. Един тон трябва да се измъти, трябва да го родиш. За да се роди, трябва да имаш всичкото разположение на квачката. Трябва да му туриш температурата, а то значи трябва да обичат музиката. И този тон, който ще го изпееш, той трябва да има някаква цена за тебе. Ако ти може да изпееш „до“-то тъй както трябва, както е в хармония, веднага за тебе светът ще се отвори. Ти ще се newродиш. Когато едно дете се роди за пръв път, казва „до“. Първият плач на детето е „до“ в света. Освободило се от ония, стеснителните, условия, при които се намирало. Всички се зарадват като изплаче детето. Този първият тон, макар и да не е толкоз правилен, всички се радват. Туй дете има нещо. Вие не сте слушали как плаче някое дете като се роди. Аз не съм бабувал, но приблизително зная как започва, понеже като се изкаже този тон, всички се зарадват, живо е детето. Всички се радват. Има нещо хубаво, мелодично. В този живот има нещо сладичко, няма нищо затворено. Туй дете не мисли да го обикнат, то само се изказва.

Тази голямата мъчнотия, в която се е намирало толкоз време, е минала. Като изкаже гласа, казва: „Много ви благодаря, че ме освободихте от туй голямото робство“. Вие сте слушали. Раждали сте деца. Я, ми кажете, как заплакват? – Всякога, когато се намирате при едно стеснително условие на живота, вие ще издадете този глас, както при раждането. Човек издава един музикален глас, когато се освобождава, все ще издаде същия музикален тон. Някой път като тръгнат работите, очакваш, очакваш, че като станат издадеш един тон. Ти издадеш един глас.

Та казвам сега: При новите отношения, като разисквате за вярата, какво ще ви ползува вярата? – Вярата ще те ползува в туй, че ще те свърже с външния свят. Казвате: „Какво ще ме ползува голата надежда?“ – Надеждата е връзка. Надеждата свързва с днешния ден. Ти без Надеждата не можеш да оцениш днешния ден. С Вярата ще оцениш другите дни, които идат. Тя е за далечното бъдеще. Надеждата е за днешния ден. Това са два полюса Вярата и Надеждата. Между Вярата и Надеждата, вече функционира Любовта. То е Любовта, снованието. Вярата и Надеждата, това са двете кросна на живота. Едното кросно е Надеждата – долу, а Вярата е горе. Совалката е Любовта, която постоянно снове. Бърдото, нищелките, всичките долу подложки, Любовта е вътрешният процес, за да насновеш. Новото схващане така трябва да бъде, между Вярата и Надеждата ти ще тъчеш. Така може да се разбира живота. Вие казвате: „Любовта е всичко“. Любовта най-първо ще образува две точки. Между тях започва животът. Животът се проявява от двата тия полюса, между Надеждата, туй реалното, туй, което можеш да провериш, да пипнеш, и Вярата, туй което умът схваща. Надеждата е туй, което сърцето схваща. Вярата е туй, което умът схваща. Следователно между тия двата полюса, между твоето сърце и твоя ум, Любовта работи. Тя

работи в другите светове, но между Надеждата и Вярата може да се прояви Любовта.

Сега нека отворим Библията. Някой казал нещо преди хиляди години, нека произволно да кажем: Четвърта книга на Царете, 8 глава, 13 стих. (*Прочете се стихът*). Нека произволно пак да прочетем в Псалмите, в 44 Псалом, 3 стих. (*Прочете се стихът*). Да вземем сега от „Песен на песните", 5 глава, 8 стих. (*Прочете се стихът*). Съвпадение има. Произволно взимам стиховете. Какъв е онзи закон, който регулира нещата. Значи има един закон в света – произволно работи. Ама и в произволните работи, и там има един закон, който регулира нещата. Добре, това беше сега от миналото. Ще прочетем нещо, което сте слушали пак произволно. От 7-та година от Лекциите на общия клас, от „Малки и големи придобивки" на 11 страница към средата започвам: „... Как ще прекарам живота си? Какво ни чака в бъдеще? Това са въпроси, които само Бог разрешава. Това са въпроси, които не се разрешават при движението на човека към центъра на земята. Ако при това движение искате да знаете, как ще живеете, казвам ви, че на парчета ще ви направят и нищо няма да излезе от вас. Обаче, ако отивате нагоре, ще растете, ще се увеличавате, ще се превърнете в цял свят, в цяла система и ще получите Божието благословение. – Ама какъв ще бъде нашият живот? – Това не е твоя работа. Това е задача, която само Бог може да реши, а ти ще се радваш на това решение и ще живееш. Радвай се, че не можеш да разрешиш тази задача. И богат да си, и силен да си, ти пак не можеш да я разрешиш. – Ще стана ли учен човек? – Този въпрос се решава на небето, а не на земята. – Ще стана ли добър човек? – И този въпрос се решава на небето. Това са висши проблеми, които искате да решите на земята, за да се осигурите, но вместо да станете учени, добри хора, вие получавате обратни резултати..." Туй беше произволно. Ще прочетем от същата книга, 331(- 332) страница: „...Сега като говорим за завладяването

можем да си зададем въпроса: Кое се завладява – човешкото или Божественото? – Само човешкото може да се завладява. Що се отнася до Божественото, не може да става въпрос за завладяване. Божественото може да се изнудва, да се малтретира, да се ограничава, да му се препятствува, но по никой начин не може да се завладява. Досега никой не е успял да завладее или подчини Божественото. Който се е опитвал да стори това, той е свършвал с катастрофа. Който се е опитвал да подчини Божественото на човешкото, той е изпитал най-големи страдания и нещастия в света. Като знаете това, дайте свобода на Божественото в себе си, да се прояви, както то разбира. Оставено само на себе си Божественото ще направи повече, отколкото сте очаквали. Божественото в човека е в състояние да изправи живота му, да изправи всички негови погрешки. Обаче, за да стане това, човек трябва да даде път на Божественото в себе си...“ Кога сте го слушали това, спомняте ли си, коя година? – Сега тук се дава едно обяснение. „... Когато човек се намери в някакво затруднение, той иска другите да се молят заради него. И това е възможно, но какво ще даде той, срещу тази молитва? Един американски милионер заболял сериозно и след като се обърнал за помощ към всички знатни американски лекари, най-после той се обърнал към един виден американски проповедник със следните думи: „Моля ти се, ти си добър човек добър проповедник. Твоята молитва ще бъде приета от Господа. Помоли се заради мене да оздравея“. – „Как мога да се моля за тебе? Досега ти не си направил нито едно добро. Животът ти е пълен с грехове. Какво обещаваш, за да се помоля за тебе? Какво можеш да пожертвуваш? За да се приеме молитвата ми, ти трябва да посветиш живота си на Господа, или да раздадеш всичкото си богатство на бедни. – Какво ще поставя на коленете си, за да коленича пред Господа?...“ Иска някой от вас да се молите за него. Че как ще се молиш? Сега закона да обясня. Може да очакваш от нива, която си

сял, но не си ли сял никаква нива, какво ще ти даде? „...Същото нещо може да се каже и на всеки човек поотделно. За да бъде приета молитвата ви пред Господа, не е достатъчно само да признаете греховете си, или да кажете като Давида, че в грях ви е заченала майка ви. – Не, който иска нещо от Господа, той трябва да обещае нещо, да пожертвува нещо от себе си. И каквото обещае, трябва да го изпълни. Каквато жертва намисли да направи, той трябва да я даде. Няма случай в света, човек да е изпълнил обещанието си, което е дал пред Бога и да не е получил отговор на молитвата си. Някой обещава нещо пред Господа, но после се извинява, че не е могъл да изпълни обещанието си, понеже бил млад, бил поставен на изкушения, или че бил стар, женен, със задължения към жена и към деца. Оставете настрана вашата младост и старост. Как ще докажете, че сте млади или стари? Как ще докажете, че сте женени? Че сте млади или стари, това е сън, това е илюзия, не е действителност. Толстой сънувал една вечер, че е бременен и ще роди. Цяла нощ се мъчил, докато най-после родил. Като се събудил и разбрал, че е сънувал, казал: „Ако раждането е такова страшно нещо, не струва човек да бъде жена“. Някои тълкуват този сън в преносен смисъл. Те казват, че раждането се отнасяло до учението на Толстоя. Той бил бременен с нови идеи, които трябвало да посее в света. Това е друг въпрос. За Толстоя е важно, че той сънувал, че е бременен, че ще роди и се измъчил много. И вие казвате, че сте стари, че сте женени, но от по-високо гледище наблюдавани, може да се каже, че сънувате. Ние не отричаме положението, в което се намирате, но казваме, че всичко в живота е относително. Някой е скърбен, плаче, измъчва се. Какво представя тази скръб? – Сън. Този човек сънува. Той се намира в положението на Толстоя, бременен е с нещо, мъчи се да роди....“ Страници (333–334). Казвате, че много сте страдали. Донесете вашето дете, за което сте страдали. По някой път се радвате. Донесете вашата радост. Де ви

е радостта? Де ви е скръбта? Остават само белезите на лицето. Ако сте скърбели, ще останат някои белези. Както хората, когато се бият, остане някое малко одраскване. Но досега вие имате ли вашата скръб като дете, или вашата радост? Не. Скърбите и радостите са само показатели. Когато скърбим показва, че не вършим волята Божия, не разбираме волята Божия. Когато се радваме, показва, че сме разбрали. Скърбите и радостите показват, че вървим по един път. В единия случай не учим както трябва; в другия – учим добре. Един ученик така трябва да разбира. Земният живот е само предисловие на друг един живот. Тук ние се разочароваме, понеже искаме всичко да постигнем на земята. Земният ни живот, като изгрее слънцето до обед, ще бъде радостен, от обед насетне ще започне слънцето да се наклонява, да залязва. До обед ти ще бъдеш радостен, а след обед ще бъдеш скръбен. Светлината намалява, намалява, докато се скрие слънцето. Тъй е на земята, то е пак илюзия. Понеже земята е такава, че се закрива слънцето. В Божественият свят слънцето никога не се закрива. По някой път вие сте скръбни, мислите, че Господ не ви обича. Вашето слънце е залязло. На физическият свят имате физическо разбиране. В Божествения свят, каквото и да стане, макар и слънцето да не е изгряло, ти имаш едно верую, казваш: „Туй, което аз вярвам, не може да се измени“. По някой път вие страдате и може да страдате заради хората. Влезеш в едно бойно поле. Тук избити, там избити, тук ранени, там ранени, пъшкат, пъшкат, усещаш една скръб, искаш да помогнеш на тия хора, някому кракът откъснат, някому ръката. Не може да помогнеш, става ти тебе мъчно. Защо ти става мъчно? – Понеже в дадения случай хората не живяха по Бога, имат тия страдания, ако бяха живели по Бога, щяха ли да имат тия страдания?

Казвам: При сегашния живот, самообладание трябва. Колко мъчно е човек да се самовлада. Една илюзия има. Че нашето сърце

чувствува по-бързо отколкото нашият ум. Ти чувствуваш нещата преди да си мислил. Добре е първо да мислим, че чувствата да дойдат отпосле. Мисълта да даде едно направление на нашите чувства. Не само трябва да обичаш човека, не само да го прегърнеш и целунеш, но онова, което направиш за него, да остане паметно в неговия живот, че през цялата вечност да е доволен, че си му направил добро. Казва: „Оставаше още да ми счупи ребрата като ме стисна". Значи, че не е направил добро. Или си го угостил, че той после трябва да повръща. Ти си го целунал, стиснал си му ръката, че през целия живот не може да забрави туй. Това е едно добро.

Казвам: В този живот трябва да направите нещо, което да мине в другият свят с вас заедно. Вие седите и казвате: „Какво ще бъде?" Аз разсъждавам обективно. Животът както сега го живеем, той е живот на миналото, каквото са мислили хората. Има един живот, както хората са го създали. Какво трябва да се прави за в бъдеще? – Ако имате захарин 1 грам, да кажем, той е равен на 700 г. захар. Тогава какво ще правиш? – Ще го разредиш. Ако вземеш този захарин под езика, целият ден ще плюеш, ще ти текат лигите. По някой път вие мислите, че Любовта е играчка. Един грам Любов е равен най-малко на 10 милиона грама захар. Знаете ли какво нещо е то? – В силната Любов произвежда отвращение. Някой път не разбирате, обичате някого, но ти имаш отвращение, не искаш да го срещнеш. Туй е толкоз захар, по-малко давайте любовта си. Вие искате изведнъж да дадете любовта си. Един грам Любов струва 10 милиона грама захар. И тъй вземете вие на иглата си и я разтопете във вода. Не, че в човек има лошо чувство, но такова силно възбуждение, че той не знае какво да прави. Та казвам: Това е новото схващане. В религиозните общества, понеже влизат и те не знаят пропорцията на любовта. Хората станат религиозни, скарат се, от Любов се карат. Всичките караници в света стават все от Любов. Няма караница в света, която да

е станала без Любов. Все от Любов стават. Като обикнеш едного, ще се скараш. От обич към жена си, мъжът ще се скара с всичките мъже. Жената от обич към мъжа си, ще се скара с всичките жени. От обич към детето си, човек ще се скара с другите. Господарят от обич към слугите си, ще се скара с всичките други господари. От обич към парите, ще се скараш с другите хора. Обичта е, която ви кара да се карате.

Та сега ние сме дошли до въпроса. Казвате: „Какво мисли Господ?“ Господ казва: Този път, по който вървите, няма да имате добри резултати. Ти вървиш, виждаш погрешките на хората. Твоите очи не са направени да гледаш погрешките. Твоите очи са направени да гледаш хубостите, Божия свят, хубавото. Ти си се обърнал да ходиш да гледаш дребнавите работи. Забравил си Божиите работи, гледаш неща, които не са Божествени. Разправяш за едно, друго, губене на време. Нашето сърце е направено да чувствуваме Любовта. Ако ти чувствуваш скръбта, ти пак си в кривия път. Скърбиш. Не трябва да скърбиш, ще намериш един цяр на скръбта. Ти криво мислиш. Право ще мислиш. Със светлина ще мислиш. Умът ти не е създаден за тъмнина. Умът ти е създаден за Божествената светлина. А пък сърцето ти е създадено за Божествената топлина. Казва: „Аз не съм толкова лош“. Туй е хубаво да се сравняваме, че не съм толкова лош, но не съм и толкова добър. Аз съм по-високо от животните, но седя по-долу от ангелите. Казвам: Вие страдате. Знаете ли защо? – Че сте ходили в градината. Всички страдате, че сте много добри. Много Любов имате. Трябва да развиете вашата Любов. Няма да дадете повече Любов, отколкото трябва никому. Нито по-малко, отколкото трябва. На всеки ще дадете толкоз, колкото му се пада. Това животът изисква. На всеки един човек да дадете толкоз Любов, колкото му се пада. На всеки ще дадете толкоз хляб, колкото му е потребен. Ако дойде при вас една муха на гости, колко хляб ще изяде? – Много

малко разноски ще ви направи. Тя ще влезе в паницата, ще близне, казва: „Много ти благодаря“. Но, ако дойде един слон, вие имате желание, които са слонски желания. Има желания в нас, които са като на слона. 75 кг. ще изяде той ориз на ден. Ако го угощавате не зная колко ще ви коства. Въпросът не е да се спираме върху нашите погрешки. Нашите погрешки показват, че ние не сме работили. Ние не сме турили нещата на място. Че сме работили, никой не може да оспорва. Един човек, който греши, по-добре да греши, отколкото нищо да не прави. За предпочитане е да грешиш, отколкото да не грешиш. Но за предпочитане е добро да правиш, отколкото да грешиш. За предпочитане е криво да мислиш, отколкото никак да не мислиш. Но добре да мислиш е, по-хубаво. Не е въпросът сега какво трябва да правим ние. Господ казва: „Ще залича престъпленията ви, и вече няма да ги помена. Обърнете се към Мене.“ Значи тръгнете по правия път, всичко ще ви тръгне. Но ако Господ заличава греховете, пък ние постоянно ги правим наново, трябва да ликвидираме със старите си разбирания. Сега в тази година, изисква се едно ново решение, което практически да приложите. Какъв опит бихте искали да направите? – Един опит, който не е правен, да се не повтаря. Какъв опит да направим, който да бъде полезен за всички. Ще ми кажете: „Да живеем добре“. Какво значи добре да живеем? – Често като посещавам хората, виждам някой път хубави неща, мисля колко му е хубава къщата. Казвам: Каква хубава мебелировка! И веднага изкушението дойде. Аз съм на кривия път. Мисълта, че по-хубава къща няма, е изкушение. Светът, в който съм, в по-добър свят не съм бил. Аз тъй като живея, в по-добър свят не съм бил, отколкото този. Аз като погледна света казвам: По-добър свят не съм видял в дадения случай. Във всичките други отношения по-добър свят не съм видял. В миналото съм бил, но сегашният свят е по-добър, отколкото в миналото. Доброто в света върви във възходяща степен. Вие казвате,

че животът ви е нещастен, туй е едно неразбиране. Вие живеете в Бога. Всичките тия хора са пълни с Любов. Ако вие ги обикнете, навсякъде ще намерите хора, които да ви обичат. Най-малко ще има един човек, който да ви обича. Вие се чувствувате нещастни, вие се чувствувате самотни, вие чувствувате, че нямате синове, дъщери, приятели. Това са големи заблуждения, от които не може да се освободите. Главата ви е пълна все с неприятели, че имате. Заблуждения имате. Всеки ден като се събудите, Господ казва: Какво мислиш днес да правиш? – „Ще се карам с жена си". Защо те пита какво ще правиш? – Ти имаш един приятел, с който ще се караш. Господ те пита: Не може ли другояче? – Ти казваш: „Да се научи тази жена, че мъжът е глава". Хубаво, ти имаш една жена, но същевременно и ти си женен. Всеки един човек, който е в зависимост от другите, той е жена. Единствен мъж в света е този, който не е зависим. Кой е мъж? – Единствен мъж е, който е независим от всичките мъже. Единствената жена е, която не е зависима от всички жени. Всички жени, които са зависими какво трябва да правят? – Вие търсите свобода. Аз ще ви кажа как се придобива свобода. В онзи момент, когато почваш да обичаш, ти си свободен. Но щом те освободи Господ. Ти щом обичаш някого, дяволът казва: Той е за тебе, завладей го. Ето ти си влязъл в прегрешение. Като обичаш хората, освобождавай ги. Този, когото обичаш, той е вързан, отрежи го. Кажи му: „Тъй както аз те обичам, и ти тъй обичай". Кажи му той да обича втори, трети. Всеки да каже: „Както аз те обичам, така и ти обичай другите". Предавайте го това. И тъй да се предаде по цялото човечество. Че всеки, като обича някого, да го освободи. Вие ще кажете: „Де ще му излезе края?" – При сегашното разбиране къде ще му излезе края? – Сега при мене са идвали и са ми давали съвети. Казват: „Учителю, кажи му, че по кривият път върви". Някой вървял по кривия път. Това не е право. Не може да му кажа, как ще му кажа:

Ти вървиш по кривия път. Аз не съм намерил още разрешение, че той по кривия път върви. Как ще го спра сега? Който върви по кривия път, ти не може да го спреш. Този човек се е влюбил, дошла Любовта. Защо е в кривият път? – Любовта върви по крив път. Сега разбирате ли ме? – Какво значи крив път? – Любовта не е избрала един метод, в който нещата може да се реализират. Ами, че ти обичаш Бога, какво трябва да мислиш заради Него? – Де се ражда грехът? – Щом обикнеш Господа, ти виждаш, че той дал на другите повече отколкото на тебе. Ти вече критикуваш и извършваш престъпление. Ти вървиш по кривия път. Вие ще ми разправяте, че в грях ви е родила майка ви и т.н., но и вие се раждате в грях. Ти сега се раждаш. Щом видиш, че Господ дал къща някому, деца, ти вече вървиш в кривия път; зарадвай се, че този човек е богат, че този човек е учен, като че ти живееш в него. Зарадвай се, че той е богат. Щом той е богат има шанс и ти да станеш богат. Щом той е учен, има шанс и ти да станеш учен. Щом той е силен, има шанс и ти да станеш силен. Радвай се. Новото е там. Вие казвате: „Като дойде Христос на земята, Той ще освободи хората". Как ще ги освободи? Преди 2000 години освободи ли ги? – И днес, ако дойде ще ги освободи ли? – Няма да ги освободи. Някой искат да кажат: „Кажи ни какво да правим?" Скърбете с онези, които скърбят, радвайте се с онези, които се радват. Как ще разберете думите: „Скърбете с онези, които скърбят." Аз тълкувам: Обичайте ония, които скърбят. Те са хората, които можете да обичате. Като срещнеш някой скърбен човек, обикни го. Да ти е приятно, че си срещнал един скърбен човек. Една нова идея има в него, обикни го. Като срещнеш този радостния какво трябва да правиш? – Него разлюби. Какво ще разберете да го разлюбиш? – Като срещнеш радостния, ти се поспри той да те залюби. Щом той е радостен, тебе ти липсва нещо, той трябва да те залюби. Скръбният залюби. Като срещнеш радостния, той да покаже радостта. А като срещнеш скръбния, ти покажи Любовта си.

Като срещнеш радостния, той да покаже любовта си. Ти кажи: „Аз се радвам, че срещнах един човек, който има условия да ме люби“. Дали ще го залюбя то е въпрос. Ако ме залюби казвам: Покажи любовта. Ако не ме залюби, той не е разбрал и неговата радост няма да трае дълго време. Ако в радостта си обичате хората, вашата радост ще се продължи. Ако срещнете скръбния и го обикнете, скръбта ще се спре. Ако скръбния не може да залюбиш, скръбта ще мине у тебе. Сега това са новите положения. Със старото като сравнявате новото, в ума си трябва да правите новите опити. Изведнъж няма да може да промените живота си. Вие стария живот го дръжте както е. Старият живот го дръжте на едно място и го сравнявайте. Като отидете на оня свят какво ще занесете със себе си? – Старите разбирания. Сега ще идете при Господа, ще кажете, че сте били много нещастни, че сте се молили, че братята не са ви разбирали, че не сте били разбрани. Като идете в другият свят какво ще кажете? – Господа разбрали ли сме ние? – Ти не си бил разбран, но попитай ти разбрал ли си Господа. Благословенията, които Бог ти дал, ти разбрал ли си ги? – Добрините, които Той ти е дал, какво си направил? – Ние очакваме един ден да станем по-добри, че тогава да служим на Бога. Днес трябва да направим най-малкото добро. Настоящето добро струва повече, отколкото добрините, които след хиляди години ще ги правим.

Кажете сега едно число. Осем. Ще прочетем осма страница. Да видим осма страница какво ще разреши? (*Учителят прочете няколко реда от 8-ма страница*). „...Всичките велики хора, които са живели в миналото ...... на човечеството“. Имате само едно правило. Когато правите вашите опити, не разправяйте какви опити правите. Приложете и вижте какви резултати ще има тази Любов. Какво е новото разбиране на Любовта? Когато обичате един човек, трябва да излязат два лъча, един лъч от вашето сърце и един лъч от вашият ум. Ще направите първата връзка. Щом направите връзката, тогава

Божественото във вас ще се прояви. Понеже Господ казва: „Дето са двама или трима събрани в мое Име, там ще бъда и Аз.“ Законът е: Щом обикнете някого, Господ е там. Там, дето е Бог, престъпление не може да стане. Та казвам: Поддържайте идеята, радвайте се дето и да видите Любовта. Не я спъвайте. При сегашният живот, дето и да се зароди Любовта, мислите, че се е зародило някакво престъпление. Има възможност като не се изпълнява Волята Божия, може да се роди едно престъпление. Право е, че Любовта има опасна страна. Любовта може да стане повод да се роди едно престъпление. Обичаш някого повече отколкото друг. Христос имаше ученици, обичаше Йоанна повече, казва Писанието. Но каква беше Любовта Христова? – Този, когото обичаше Христос, като го хванаха за дрехата, че гол избяга. Петър, който мислеше, че обича много Христа, три пъти се отрече от Него. Туй показва, че Любовта е до една степен. Йоан оценяваше живота повече, затуй остави дрехата си и избяга, млад беше той. Дрехата остави, гол остана, за да се освободи, да иде да проповядва. Апостол Петър, за такова достойнство казват му: „И ти си от Неговите ученици“. Той казва: „Не, не съм“. В дадения случай защо се отрече? Съвсем други причини има. Много по-дълбоки причини има, отколкото се схващат. Апостол Петър мислеше, че не си струва. Казва: „Преждевременно е. Виждам как този го хванаха да го мъчат, не искам да страдам, нищо повече. Ние мислихме, че Царството Божие ще дойде. И Христос ще стане цар. А пък аз какво ще направя?“ – Казва: „Не съм от Неговите ученици, не поддържам туй учение“. Аз точно вярвам, както и вие вярвате. Всеки ден може да играеш ролята на Йоана, като те хванат, оставиш дрехата; може да играеш и ролята и на апостол Петър, казваш като те пипнат, не съм от Неговите ученици. Всеки ден става това. Във вас това е една драма, която става. Ние пред себе си не издържаме изпита. Някой път гледам колко ние сме склонни като децата. И постоянно казваме неверни неща. Някой

върви, блъсне вратата. Казват: „Кой тресна вратата?“ – „Не съм аз, казваш, вятърът я блъсна.“ Аз гледам по някой път като седя горе, който затваря прозорците, чета характера му. Дойде една вечер един и ги затваря, трак, трак, тресе се горе. Той като ги затваря, не ги бута полека, не затваря тихо, но като ги удря, че се тресе. Сега, не че той е виноват, но той бърза. Той иска да свърши работата, да излезе и да върши друга работа. Та ние сме тези, които така затварят прозорците, че всички чуват. Като затваряш прозорците, тракаш – някой оттук са станали много силни. Наблюдавам някой доста ги похвалявам. Имам горе един прозорец. Дойде някой хлопа, аз искам да видя кой хлопа, полека отворя прозореца, тъй тихо го отварям, гледам той насочил очите си към прозореца. Аз така тихо го отварям, намазах го да не скърца. Казвам: Браво, за музикант става този. А друг път като отварям прозореца, не гледат. Към вратата (гледат) – и туй е хубаво. Туй е едно чувство. И то е хубаво. Ако така се развие туй чувство, да познаваме отде Господ ще ни зърне, то е много хубаво. Като отидем да гледаме слънцето като изгрява, гледаме отде ще дойде. Все ще изгрее отнякъде.

Та първото нещо сега: Икономия на вашата енергия. Икономисвайте енергиите, които имате във вашето тяло. Икономисвайте енергиите, които имате във вашето сърце, понеже ако не се икономисват, няма от къде да се вземат. Икономия трябва да се прави, за всяко нещо, което правим. Не да станем буквоядци, но за всяко нещо, което вършиш, да икономисваш енергията. Тъй да ти подшушне твоята интуиция, какво трябва да правиш. Онова, което отвътре ти се дава, или да вземем следното правило: Ти имаш очи, като виждаш пътя, погледни на пътя, по който очите ти сочат. Вътрешната интуиция, това са вътрешните очи, които ти показват пътя, по който трябва да вървиш. Има един закон, който казва, че във всичките неща, ако оставим Надеждата и Вярата постоянно да

действуват в нас, работите ни ще се уредят много по-лесно. Ако болният остави на Вярата, тя ще го излекува по-лесно, отколкото ако се тревожи. Онзи, който боледува, ако остави на своята Надежда, по-скоро ще оздравее. Надявай се и вярвай, няма да изгубиш нищо. Може да не спечелиш, но няма да изгубиш. Но ако не се надяваш и ако не вярваш, нищо няма да спечелиш. Ако се надяваш и вярваш, ако не спечелиш, загуба няма да имаш. Ако не се надяваш и ако не вярваш, ще имаш загуба. Нали имахте една задача, каква задача имахте? Сега разсъждавайте. В Америка често подаряват. Има един ден, наричат го Ден на благодарността, един ден в който дават. Той е ден на даване, на благодарност. Него ден студентите изпращат чекове по пощата, по 25 хиляди долара, 50-60 хиляди, ще получиш такъв чек, но никъде не можеш да го осребриш. Американците обичат да дават такива чекове, с подписи, заверени. Туй е хубаво за обнадеждване. По-хубаво сто долара да може да ги осребриш, отколкото 25 хиляди долара неосребрени. Сега нашият живот на земята мяза на такива чекове. По-добре материално благо от 100 долара, които може да се осребрят.

Сега направете за 10 дена следната задача: Сега нали има по 50 стотинки. Ако направиш една погрешка, ти глобиш себе си, глоби този, който е недоволен с половин лев. Ако е недоволен с още 1/2 лева. Глобявай го, докато престане. Понеже, той е заинтересован в материалните работи, 50 стотинки глоба. Като върви в съгласие с тебе речи: „Давам ти 50 стотинки“. Още като говори, още 50 стотинки. Може да му давате по 50 стотинки, много е 10 деня, хайде за 3 дена направете този опит и вижте колко пъти ще спорите със себе си, колко глоба ще наложите. С този опит ще видим докъде е дошъл спорът в хората. Този спор във вас е спор на цялото човечество. Хората спорят, всички търсят своето право. Този опит може ли да го направите? – Всякога, когато е раздвоено съзнанието ви, турете 50

стотинки глоба. Щом се раздвои съзнанието, 50 стотинки, турете глоба. Три пъти може да направите опита. Сутрин на ставане, обед и вечерно време. Сутрин няма толкоз опасност, но към обед има опасност. И вечерно време. Ще държите съзнанието си будно, невъзмутими ще бъдете. Като съдия, който съди. Каквото говорят, ти невъзмутим ще бъдеш, безпристрастен. Седнете на съдийския престол и ни най-малко няма да се смущаваш. Адвокатите какво правят? – Ти ще седиш невъзмутим. Сега, ако ви турят вас да съдите в света, ще оправите ли света? – Да благодарим, че има друг да съди, от който се учим. Съвременните съдии в света са от най-умните хора, които са турени да съдят. И тия проповедници, които сега са турени и те са от най-добрите. По-добри от тях няма. Ако те правят погрешки, значи от най-добрите Господ като избирал, избирал, по-добри от тях няма. Тия майки, които са сега в света, са от най-добрите, които Господ намерил. Ако те правят погрешки, няма по-добри. Тъй щото имайте предвид, че светът е направен от най-добрият материал, който Господ имал в дадения случай. Пък вие като се трудите и вие ще бъдете кандидати за в бъдеще. Всичките тия опити се правят, за да станете кандидати. Ако не се кандидатирате, каква е вашата цел за в бъдеще? – Като идете в оня свят, какво бихте искали да направите? – Най-първо като идете в оня свят, трябва да имате един да ви приеме на гости, в дома си. Вие всички имате за цел Господ да ви посрещне. Христос толкоз милиони хора има по вашия път, как ще ви посрещне? – В невидимия свят, когато ви посрещне Христос, всички от оня свят те ще се скрият, ще влязат в тебе, ще останеш само ти и Христа няма да видиш много. Само ти и Той ще останете. Те с вас ще бъдат. Вътре във вас ще влязат и всичките ще гледат как ще ви посрещне Той. На тях прави голямо удоволствие да видят как ще посрещне Господ един човек от земята. Ще влязат вътре в него и ще гледат с удоволствие на неговото посрещане. Тъй щото вие ще се

чувствувате сам с Христа. Няма да има както тук да гледат как ще ви посрещнат. Тук на земята всички не може да се посрещнат по този начин. Затуй, не може да стане посрещане тука. Един цар всички не може да посрещнат. Малцина може да го посрещнат. Той може да посрещне малцина. Целият народ той не може да посрещне.

Добрата молитва.

17 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 26 януари 1938 г., сряда, 5 ч. с. София – Изгрев.

ЩЕ ИДЕШ И ЩЕ СЕ ВЪЗРОДИШ

Отче наш.

Духът Божий.

Изпяхме Махар Бену Аба.

Трябва да се погледне на живота обективно. Тъй както се гледа сега на света, не може да се даде никакво разрешение на живота. Не може да имаме правилно разбиране. Всеки ще има едно противоречие. Какво представя този чертеж? (Фиг. 1) – Този кръг представя вселената. Това са крайните възможности на всичката видима вселена. А е Божественият център. Всичко излиза навън.

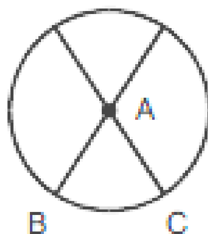

Фиг. 1

Какво се крие зад този център е неизвестно. Даже туй, което е проявено, не го знаем. Даже онова, което е положено в главата на човека, онази материя, която е положена в неговата глава не я знае. Много малко знае, много малко разбира. За своята дихателна система, за своята стомашна система малко разбира по тънкостите. Едва сега учените хора разкриват какви са отношенията.

Та казвам: Всякога имате два диаметъра, които минават през центъра. Вземете Любовта, Любовта не е нещо, което изтича от нас. Любовта е творчески принцип, който изтича из центъра на цялата вселена към периферията и следователно физическият свят не е в

центъра, но в периферията ВС. Тия двата лъча, които са излезли, те са образували човека и са образували един триъгълник. Какво показва триъгълникът? – Триъгълникът показва силата на направлението на Любовта. Вие казвате, че двама души се обичат. Двама души на земята не може да се обичат. Вие искате да се приближите. Двама души никога не може да се приближат. Ако се приближат и се хващат за ръцете, това не е никаква близост, то е проявление. Може да се хващате за ръцете, но мислите ли, че сте близки. Това не е близост. Двама души може да са хванати за ръцете, но много далече да се намират. Щом вие кажете, че сте близки, считате нещо пространствено. Значи душата е много малка. Вие казвате, че двама души са близки. Считате, че душите са нещо материално, а щом са материални, те са малки. Щом са нещо малко или голямо, те са физическия свят, материалния свят. В духовния свят нещата може да бъдат близки и далечни, за нас близко и далечно пространствени. В духовния свят, когато двама души се обичат, те са близки. А когато не се обичат, те са далечни. Когато казваме, че са далечни, когато единият е поставен на 200-300-400 км. далече, тъй щото между физическото проявление не може да има отношение. От физическо гледище разглеждаме живота. Какво разбираме под ВС? Тъй както се проявява един човек, който е създаден от ВС, той не може да бъде щастлив на физическото поле по единствената причина, че страните ВА и СА са по-големи от ВС; следователно излиза от центъра, има по-голяма енергия. Човек не е в състояние да изкаже тази енергия. Един човек, който е хилав физически, в него чувствата преодоляват, вследствие на това, организмът му е слаб. При най-малката причина в света, той може да умре. Значи, колкото вие сте по-далеч от центъра А на вселената, толкоз ВС е по-малко. Линията ВС трябва да бъде равна на ВА. Ако искате да имате едно отношение, и обратното може да стане. Ако вие се приближавате към този център на вселената, у

вас тялото завзема всичкото пространство, пък другите линии са къси, вашият ум е слаб. Вашето сърце е слабо. И вие ще имате тогава един живот, в който съзнанието не е пробудено. Та казвам: При един духовен живот, тялото трябва да се регулира от сърцето и от ума. И тогава те се стремят, А е в един дом. Хората искат да се създаде един дом. Раждането на едно дете представя Божествения център, от който хората са излезли. Една жена иска да има дете. Тя не знае какво значи дете. Дете, значи да се върнеш от центъра, от който си излязъл, да се стремиш. Когато мъжът и жената искат да се обичат, те не могат да се съберат да си гугуцат. Те трябва да се върнат в Божествения център, да имат едно дете. Те искат да си гугуцат двамата, да се съберат, което е невъзможно. Затуй, когато в един дом няма деца, няма Божествен център, не може да се разбират, криво се гледат. Или мъжът, или жената, или приятелите, които нямат общ център, нещо Божествено, не може да се обичат. Без идея в света, не може да има никаква обич. Идеята е центърът, към който се стремят. Вие казвате: „Да имаме пари“. В света онова, което гарантира човека, това е неговият ум, неговото сърце, това е неговата гаранция. Всичките други неща, които вие желаете, то е проявление. Бог щом ви е дал един ум, той ви е гарантирал. Щом ви е дал едно сърце, той ви е гарантирал. Щом ви е дал едно тяло, той ви е гарантирал. Каква друга гаранция искате? Казвате: „Не може да живеем“. Щом двама души не може да живеете добре, нямате идея. Щом двама души са в стълкновение, нямат идея. Стълкновението е едно напрежение отвътре. Сега вие може да мислите, че Любовта нагоре отива. Любовта е отгоре. АВ и АС, това са два Божествени лъча, които слизат в човека. Единият лъч образува неговото сърце, другият лъч образува неговият ум. Те и двата, съединени образуват неговото тяло. Вие искате да знаете някой път какво нещо е Господ. Как предполагате, какво нещо е Господ? – Аз ще ви попитам какво нещо е въздухът? – От какво се състои въздухът?

Въздухът е от кислород и азот. Виждали ли сте вие кислорода и азота? – Някой предполага, че е от кислород и азот и вие казвате, като че сте го видели. Въздухът донякъде виждате, но го опитвате чрез дробовете. Ти въздуха постоянно го опитваш, той влиза и излиза, макар че не го виждаш, обаче влизането в тебе ти го усещаш. Туй, което влиза и напълва дробовете, като излиза, събират се дробовете, постоянно има в тебе едно движение навътре и навън, навътре и навън. Туй разширение, туй движение какво показва? Когато ние се разширяваме, значи от Божествения център нещата влизат в нас. Всякога в разширението на една идея подразбираме енергии от Божествения свят идват в нас. Когато се изпразваме, показва, че ние отиваме към Божествения център. Щом издишаш, отиваш към Бога. Всяко издишване е движение към Бога. Като издишаш ти какво трябва да кажеш? Вие сега издишвате. Казвате нещо, и тогава не приемате толкоз колкото трябва от Божественото. Вие не може да приемете, понеже сте заняти с някои работи. Вие се занимавате с неща, които не ви влизат в работа. Един ученик, който влиза в училището да се учи, който е на 10 години и мисли как ще се ожени, как ще има деца, как ще ги храни, какво ще научи той? Нищо няма да научи. Вие се занимавате с работи, които са ни в клин, ни в ръкав. Занимавате се какво ще ви бъде положението в оня свят. Между ангелите ли ще живеете? Тия работи не ви влизат в работата. Между хората ли ще живеете? – Ще живеете между някои, но то е предположение. Кой е ходил между ангелите? – Ангели има и на земята. Като намерите един разумен човек, то е един ангел. Като намерите един добър човек, той е един ангел. Всеки един добър човек е ангел, всеки разумен човек е ангел. Доста ангели има. Всичките добри хора на земята са все ангели. Всички лоши хора са паднали ангели.

В една окултна школа, хората вярват. Искат да разбират защо Господ така направи света. Те се месят защо Господ направил света така. Това не им влиза в работа. Те трябва да се учат. Трябва учение сега. Първите хора, които като влязоха в първата окултна школа, не учиха добре, лениви бяха. Всичките наши нещастия, които сега ги носим, се дължат на онази леност, когато хората се учили в школата на сърцето. Когато сърцето се е учило, те са учили през куп за грош. И сега, понеже трябва да се служи на сърцето, проверяват и виждат, че работите са лъжливи и всичките грехове, които сега правят, пак излизат от лъжливото учение на сърцето. Какво трябва да се прави сега? – Сърцето трябва да се очисти. Трябва да се поправи. Как ще го поправиш? – Как ще го поправиш като не знаеш. Сега аз разглеждам въпроса в далечното минало, когато човек е грешил. Аз не държа хората отговорни, но разглеждам хората, които някога си едновременно всички са се учили.

Та казвам сега: Във вашето служене на Бога, вие трябва да служите на Бога, за да може Бог да поправи вашето сърце. Ако сърцето ви не се поправи, то кармически вие ще се върнете в школата на сърцето, ще напуснете човешкият свят, ще влезете в света на животните. Животните изучават школата на сърцето сега. Че вие ще се върнете назад, подразбирам, ще изгубите онези условия, при които човек може да се развива. На вас, на сегашното човечество са дадени условия да се развива вашият ум. Тази енергия, която е дадена за учението на ума, хората иждивяват за нищо и никакво, за непотребни работи на сърцето. Представете си, че вашият баща ви е пратил да учите в странство, дал ви е 30-40 хиляди лева, а вие с тези пари вземете, че си направите хубав костюм, хубави обуща, купите си часовник, пръстени, дойдете през зимата, средства за храна нямате, пари за въглища нямате, за светило пак нямате. Откъде ще вземете, какво ще правите? – Ще започнете да продавате. Ще продадете

обущата много евтино. Често има цигулари, доста видни и залагат цигулката си. Когато хората залагат цигулката, от която зависи неговото препитание, няколко пъти залага цигулката си, Провидението го избавя от неговото нещастие, защото без цигулка Паганини щеше да бъде неизвестен. Тогава какво става, че вие залагате вашето сърце някъде? – Щом като изхарчите всичките енергии, които ви дава, вие заложите сърцето си някъде. Тогава младата мома ще каже, че се е влюбила в един момък. Тя заложила сърцето си. Тя няма какво да залага сърцето. Този момък и тази мома те не са дошли за търговци да стават. Казва: „Готова съм да се жертвувам за него!“ Човек е дошъл в едно училище да се учи. Вие трябва да знаете, че вие сте дошли да служите. Вие трябва да знаете, че вие сте дошли най-първо да учите Любовта. Такава, каквато имате, ти на един човек ще му услужиш, на болния ще му превържеш крака, ще му услужиш, ще му дадеш една чаша вода, хляб; никакво друго отношение, прегръщане и целуване. Да пишем писма. Ще си пишете, каквото искате, но да умирате един за друг, туй няма никакъв смисъл. Всички глупости и страдания на хората, че той умира заради нея, че ти умираш заради него. Всеки умира за себе си. И най-после и двамата умират. Писанието не казва, това е живот вечен да се влюбиш в някой човек или в някоя жена, не е това живот вечен да се влюбиш в парите, не е живот вечен да се влюбиш в знанието. „Това е живот вечен да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога, от Когото всичко излиза.“ Това е Новото учение. Казва: „Ти вярваш ли в Бога?“ – Казвам: Има ли той право да ме пита аз вярвам ли? – Щом имам ум, вярвам. Ако съм без ум... Всеки човек, който има ум, вярва. Вярата вече е основана върху ума. Всеки човек, който няма ум, той не може да вярва. И ако той казва, че вярва в Бога, той лъже. Той обича една мома. Казват: „Обичаш ли я?“ – „Не я обичам“. Погледне я. Казват: „На нея гледаш“. – „Другите гледам, не нея гледам“. Първо той лъже. Най-

първо ще се освободите, гледате погрешките на другите хора. Вие се лъжете. Погрешките не стават на земята. Погрешките са станали горе, тук се проявяват. Пука се една бомба, извърши едно престъпление. Тази бомба е направена някъде, в някоя фабрика. Колко гениални хора мислеха, докато измислят една бомба. Казват: „Една бомба се пукнала и убила човека“. Този човек, когото убила той е далеч, но и във вас се пукат бомби. Скарали сте се, някоя бомба е пукната. Направи една пакост. Казвате: „Кой донесъл бомбата, откъде дойде тази бомба?“ На много деца са се откъснали ръцете като човъркат запалките на някоя бомба. Откъснат се пръстите. И вие човъркате някоя астрална бомба. Казвате: „Той ме обиди“. Какво нещо е обидата? – Раздвижване на въздуха. Дошло нещо до тебе. Но тази идея не е на физическото поле, тя иде отгоре, тя слиза. Ти имаш идеята, че високо положение имаш, че ти си едно Божествено Същество. Някой друг те обиди, следователно, за да оправиш работата, щом те обиди някой иди при Господа, тъй както един брат като се обиди от своите братя ще каже на баща си: „Брат ми ме обиди. Аз искам да зная ти ли си ме родил? Него дали си родил, искам да зная. Ти ли му даде тази заповед? Ако е от тебе, нищо не казвам, но ако е от него, той произволно си позволява; аз искам да зная“. Вие да идете при баща си и да кажете: „Защо ме обиди?“ Той не може да те обиди. Брат ти никога не може да те обиди.

Та казвам: Това са новите разбирания. Вие казвате, че имате свобода да правите каквото искате. Там е злото. Човек в знанието си може да прави всичко, и в незнанието си може да прави всичко. Всичките нещастия в света произтичат от незнанието. А всичкото щастие в света произтича от знанието. Злото е незнанието на миналото. Доброто е знанието на сърцето. Като се е учило добре, сърцето създало доброто. И сърцето дето не се е учило добре, създало злото. Умът сега като се учи, той ще създаде правото в света. А ако не

се учи, умът ще създаде безправието. Туй безправие, което съществува в света сега, то се дължи на ангелите, когато минаваха през областта на ума. Ония ангели, които не се учиха добре, в ума си създадоха безправието в света, следователно ние теглим последствията на техните прегрешения. А ония ангели, които се учиха добре, служат пак на човечеството. От тях учим сега правдата. Те създадоха правото, онова благородното чувство.

„Търсете Царството Божие и Неговата Правда“.

Казвам: Трябва да се учат хората. Всички трябва да се учат от добрите хора. От ангелите, кое не е право и кое е право. Един човек трябва да те обича, както обича себе си. Туй е правото. Всеки човек, който не обича себе си, както Бог го обича, то е безправие. Всеки човек, който не обича себе си или всеки човек, който не обича Бога, както той го обича, е безправие. Всеки човек, който обича Бога, както той го обича, то е правото. Всеки човек, който обича правото, който обича Бога, той е добър. Всеки човек, който не обича Бога, тъй както той го обича, това е зло. Що е зло? – Щом не обичаш Бога тъй както Той те обича, това е зло. Конкретно да знаете откъде произтича злото. Злото произтича от сърцето. Щом обичаш Бога, тъй както Той те обича, това е добро. Сега не искам да се спирам върху тази причина, която заблуждава хората. Ако се спра върху нея, ще ви дам толкоз силно вино, че всички ще заспите, и ще се опиете. Не искам да ви черпя. Ако ви почерпя само по една чаша, ще ви опия и всички ще заспите. Този закон е верен. Ако тебе ти разкрият какво нещо е Любовта, както сега живеете в света, ако се разкрие какво нещо е Любовта, всички ще заспите. В доброто всички ще заспите. Тялото не може да издържи, защото в Любовта има напрежение на нервната система. Когато се влюби някой в нещо, мъж или жена, той ходи навсякъде, не може да се спре върху нещо. Той ходи из къщи. Като седи, влезе в ума му мисълта. Какво седи. Той каквото види, се мята

да я види. Каквото направи в къщи, навсякъде все нея вижда. На автомобила отзад видял ѝ главата. На коня я видял, че ходила в странство. Той накъдето и да ходи мисли къде е тя. Туй е неразбиране. Тя ходи, разхожда се, а той пъшка. Защо се разхожда? – Сега разбирайте обективно. Много обективно трябва да се разбира живота. На всинца ви ще побелеят главите. Знаеш какво значи побеляване? – Кирливите ризи трябва да се турят в коритото, да се операт хубаво. Побелялата глава показва, че са опрани. Тези, които носят черни коси, още не са опрани. А тези, които носят бели коси, са опрани. Някой път като те перат, одерат те. Да се намери добър перач, като те опере, да не съдере дрехите. Побеляването на дрехите седи в лошото пране. Че като операт хората заминават за другият свят. После пак ще дойдеш в нова форма, строен.

Та казвам: Започнете да изучавате Любовта наново. Оставете всяка душа свободна. Не се влюбвайте. Обичайте. Какво ще се влюбиш, тя има работа. Като видиш че чете, моли се. Дошъл един ми разправя за себе си, той седи и мисли, къде ли е отишла жена му. Някъде по мъже. Аз я виждам на едно място, тя коленичила, моли се на Господа. А той мисли, че тя ходи по мъже. Казвам: Тя ходи на Бога да се моли. А ти мислиш, че тя ходи да върши престъпления. Че кой от вас не върши тия работи? Когато мислиш нещо, трябва да знаеш, че е вярно. Всяко нещо, което не е вярно, то е лъжа. Тази лъжа скъпо ще ти коства за в бъдеще. Не допускайте в ума си никаква лъжа. Никаква съзнателна лъжа. Даже лъжата изпъдете навън, защото е една бомба. Ще кажеш: „Не си виновен братко“. Ако една бомба експлодира, тури я далече да се пукне. Един ден като се пукне ще ти причини вреда. Всяка лоша мисъл, която остава в твоя ум или в твоето сърце, тя ще експлодира. И като експлодира, ще причини вреда. Казвам: Такива наследствени бомби има оставени от нашите прадеди, баби, чичовци. Не си виноват ти. Ти ще прегледаш

навсякъде. Като ги намериш, полекичка по всичките правила ще ги изхвърлиш далеч, че в къщи да не остане никаква бомба. Сега казвате: „Да се обичаме всички“. Има един начин за самовъзпитание. Туй положение в което сте дошли, вие се намирате в едно натегнато положение. Боледувате, защо? – Боледуването винаги се дължи на човешките чувства, на неестественото развиване на човешкото сърце. Аз следя тия неща. Казваш: „Как ще се оправят работите, съвсем загазих? Та пари нямам, та туй нямам. Та здравето си изгубих. Един ден ще ме погребат. Къде ще ме погребат?“ – Ще оставите, това са стари сметки. Те се разрешават. Те нямат никакво друго разрешение. Един българин ми разправяше една приказка за баща си, който ходил в оня свят. Той бил български чорбаджия, богат. Разболява се и се пренася три деня. Като се връща казва: „Синко, не трябва да се живее досега както сте живели. Ходих в оня свят и видях как живеят. Донеси ми тефтерите“. Донасят му тефтерите и той ги хвърля в огъня, казва: „Така не може! Ако ти искаш да вървиш в моя път, изгори тефтерите! Нов започни!“ Трябва да започнеш наново! Вие искате Господ да ви помага. Вие искате Господ за вас всичко да направи. Ама мислите ли, с едно повишение Господ може да ви привлече при себе си. Някои вярват, че с конеца на едно повишение Господ може да ги привлече при себе си. С едно повишение вашата душа може да иде, но абсолютно е невъзможно с едно повишение вашето тяло да иде при Бога. Че как ще идете? – Вие сами трябва да идете при Бога. Повече от 300 милиарда клетки имате. Ако идете с всичките души във форма, с такова едно стадо в небето; с триста милиарда, ако идете да кажем коне, волове, овце, с всичкото туй тръгнете в оня свят да идете при Господа, де ще намери Господ място за вас. Как ще се явите вие с вашите добичета? Мислите ли, че вие при Господа ще се явите с вашите деца, които ви били ваши възлюбени. Ще носите всички писма, както сте писали неверни работи, че много сте опитали. Че сте

се обичали и после в края на краищата сте разведени. Че сте родили деца и всичките измрели. Ще кажете, че сте женени. Какво ще кажете на Господа, кажете ми? – Да родиш едно дете, значи да идеш при Бога. Когато раждаш едно дете и не отиваш при Бога, ти не си родил. Ако една идея се роди в тебе и ако с тази идея ти при Бога не си ходил, никаква идея не си родил. В тебе едно чувство се родило. Ако с туй чувство не си ходил при Бога, никакво чувство не сте родили. Направил си нещо за Бога. Ако с туй направеното не си ходил при Бога, ти нищо не си направил. Това е заблуждение. Ние се намираме в заблуждения. Както някой човек, в съня си мисли, че е богат. Разправяше ми един мой приятел: „Молих се, молих се за пари, понеже бях беден“. Една вечер сънува „Чух, казва молбата ти“. – „Носехме такава торба със злато. Като ми дадоха, прегърнах я“. Казва си: „Уредих си работите. Ще ида еди къде си, ще уча, ще свърша. Това ще направя, онова ще направя. По едно време като станах, търся парите, няма ги“. Казва: „Не мога да дойда на себе си. Дадоха ми тия пари, да не би да ми ги откраднат. Ходя, гледам, влизам, излизам – парите ги няма, откраднати. Най-после се убедих, че това е един сън“. Един ден и ние като се събудим в другия свят ще видим, че тази торба, това са илюзиите. Тази торба със злато, това е Божията Любов, която слиза отгоре на земята. Дръжте Любовта, в нея са всичките възможности. Щом имаш Любов, твоят ум ще се развива правилно. Щом се развива твоят ум правилно, и твоето сърце ще се развива правилно, тогава и постъпките ти ще бъдат правилни. И ти ще започнеш да се отличаваш.

Сега, ние някой път се спираме и казваме: „Тъй казва Христос“. Какво казва Христос? „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ Какво искал да каже Христос, че Той е Пътят? Аз съм Пътят, Той е Истината. Аз съм Истината, Той е животът. Какво искал да каже Христос? Само по Моя Път ако вървиш, ще дойдеш до Моята Истина? Само като си

дошъл до Моята Истина, ще дойдеш до Моя Живот и тогава ще станеш едно с Мене. Тогава Моето ще бъде твое, и твоето Мое. Ние сега, без да сме ходили при Бога, без да вървим по Неговия Път, без да отиваме до Неговата Истина, без да приемаме Неговия живот, ние мислим, че сме разрешили въпроса. Никакво разрешение не е. Вследствие на това умираме. Казвате: „Трябва да се мре“. Не, аз не съм за умирането. Умирането според мене е едно уволнение. Не си изпълняваш добре длъжността на земята, ще те уволнят. Като те уволнят от едно място, ще те турят на по-голяма служба. Ако от първоначален учител станеш прогимназиален, или от гимназията влезеш в университета, има смисъл. Но, ако имаш повишение, а нямаш никаква работа, това никакво повишение не е в света.

Та казвам сега: Трябва да изменим метода за постижението. Да имате постижение на новата любов, която е в света. Не че тази любов, която сте имали сега, тя е постигнала своята цел. Каква трябва да бъде новата любов? Аз ще ви приведа един пример. Старата любов, това е тригодишно смляно брашно, от което сте направили хляб. Първоначално туй брашно е било хубаво. Но колкото повече времето минава, хлябът започва да става не вкусен. Новата любов, това е новото брашно, което днес е смляно. В новата любов не се мели за три години. Днес колкото ще месиш, толкова ще смелиш. Другото остава несмляно. Сега може да си представите идеята. Какъв извод ще извадите? Как ще познаете, че един човек ви обича? Най-първо трябва да се освободите от илюзиите. Кой ви обича? В присъствието на онзи, който ви обича се явява светлина. В неговото присъствие, във вас се явява едно разположение, въодушевявате се, всичко върви. Той ви обича. В присъствието на Бога, всякога имате светлина. Когато Бог присъствува, тогава сме свободни. Казва: Дишайте! В топлината казва: Възприемайте топлината и светлината! Защо в топлината и светлината? Във всичките блага, които имаме на земята, Бог

присъствува. Ние Го търсим къде? Ние Го търсим извън светлината. Ние Го търсим извън топлината. Ние Го търсим извън въздуха. Ние Го търсим някъде във вселената. Как, в каква форма ще го намерим? Ако Бог не е в доброто. Ако Бог не е в правото. Ако Бог не е в Любовта. Ако Бог не е в Мъдростта. Ако Бог не е в Истината. Ако Бог не е в свободата. Ако Бог не е в живота, къде е тогава? Казвате: „Бог не е въздух“. Хубаво. Ако Бог не е в живота, ако не е в доброто, тогава къде ще Го търсим? Ние Го търсим извън тях. Къде е тогава? Ти не може да търсиш Бога, докато не Го обичаш. Търсенето трябва да се разбира. На земята ние търсим, щом обичаш някого, щом отидеш при някой беден човек, трепери от студ, ръцете му са вкочанясали, идеш, запалиш огъня, занесеш хлебец, чорбица и ти останеш да се поразговориш с него, Господ е вече с тебе. И като излезеш, Господ казва: Много добра е тази постъпка. Където вървиш, усещаш се радостен. Ти видиш този човек и казваш: „Нека умре, да се освободи света от него“. Господ казва: Не направи добре. Веднага усещаш гризение на съвестта. Та казвам: Научете се сега да обичате Бога в себе си; научете се да обичате Бога в другите; научете се да обичате Бога в животните, в растенията. Научете се да Го обичате във въздуха, топлината, светлината, в изворите, навсякъде да Го обичате. Като ходиш ще кажеш: „Присъствието на Бога е и в почвата“. Ако турим Неговата сила на тия частици на почвата, вие не бихте ходили по земята. Ще ви приведа едно сравнение. Вие влизате в морето. Морето е широко, но вие сте ограничени в лодка, или в един кораб сте ограничени. Вие може да се качите на един аероплан, може да пътувате с голяма бързина; в едно направление сте свободни. Като слезете на земята, и дойдете на сушата, на физическото поле, вие сте свободни. Вие в другите светове, ако идете, няма да бъдете свободни. В астралния свят ще бъдете толкоз свободни, колкото сте свободни в морето. В умствения свят ще бъдете толкоз свободни, колкото сте

свободни в аероплана. На земята ще бъдеш свободен, ще ходиш свободно, навсякъде ще лягаш, ще ставаш. В аероплана не е така. Значи най-голямата свобода е тук на земята. Вие търсите друга свобода. Няма по-голяма свобода оттук. Ако ходиш в оня свят, ще се намериш в параход, в аероплан. При най-голямата свобода вие мислите, че тук сте в едно място на затвор. Че ние като идем на другия свят, в другия свят искат разбиране. Трябва да слезеш от аероплана, да си свободен, да се качваш и да слизаш, и да се връщаш в аероплана. Ние ще ходим в оня свят да поправим погрешките. Като дойдем тук на земята, в свободата, тук правим произволите. Как ще мисли човек горе? Ти горе една погрешка не може да видиш. В астралния свят злото не може да видиш. Тук на земята ще видиш и злото и кривото. И тук на земята може да го изправиш. Как го разбирате? – Сега вие ще кажете: „Оплетохме се". Никак не сте (се) оплели. Да ви кажа как да се отплетеш. Ти си донесъл на един художник изработено едно цвете, което е естествено, а другото изкуствено, но и двете миришат. Той не може да различи кое е изкуственото цвете и кое естественото. Казвам: Повикайте една пчела. Тя като дойде веднага кацне в естественото цвете. Казвам: Дето каца пчелата, там е естественото. Вие не може да познаете кое цвете е естествено и кое е изкуствено. Повикайте пчелата и дето кацне, то е естественото цвете. Кой ще ви покаже кои неща са добри? – Повикайте едно малко ваше чувство и там, дето вашето чувство каца, то е доброто. Там, дето вашата пчеличка каца, там е правото. Дето не каца, няма право. Дето вашите чувства не кацат, не е доброто. Дето вашите умствени пчелички не кацат, там не е правото. Дето кацат, там е правото. Дето е умът ви, там е правото. Там дето е сърцето ви, там е правото. Там, дето не е сърцето, там е злото. Там дето не е умът, там е безправието. Това са новите разбирания. Що е злото? – Там, дето не е сърцето. Що е доброто? – Там, дето е сърцето. Що е правото?

– Там, дето е умът. Що е безправието? – Там, дето не е умът. Сега какво става? – Кацайте не на изкуствените цветя, но да кацате на естествените. Не на човешките цветя, но на Божествените. Сега ние кацаме все на нашите цветя и там иде нещастието. Еди кой си философ какво ще ви каже? – Не какво ще каже философът. Ние трябва да посеем Божественото семе, че цветята да растат, не да правим изкуствени цветя. Да посеем Божественото семе да израсне. Че туй Божественото цвете то да ни поднесе. Казвам: Когато ще кажете една дума „аз ви обичам", казвате: „Учителю, аз ви обичам". Аз седя някой път и аз като вас, и аз обичам. Колко ми е патила главата от такава обич. Аз разбирам, където и да ида, трябва да внеса своята светлина, топлина, моето благо да стане благо и на другите. Да може Божественото благо, което аз имам, да стане благо и за другите. Хората трябва да се ползуват колективно от него. Никой не живее за себе си, защото ние всички сме създадени само проводници на Божествената Любов, на Божествената Мъдрост и на Божествената Истина. Трябва да се стремим чрез нас, чрез всеки един, в малък размер като едно малко прозорче да мине светлината, да мине и топлината. Божественото в малкото или в голямото, това Божественото да мине през твоето сърце, през твоя ум. Сега как трябва да се основе бъдещето общество? Искам да се родят хората. Ще идем всички при Господа. Нали казват, че Господ ще ни съди. Знаете ли какво значи съдене? – Като идем в оня свят, Господ нищо няма да ни каже. Кой какъвто е, Господ ще го зарови в земята да види какво ще израсне. Ако е добър, ще изникне нещо и ще даде плод. Ако не е добър, от него какво ще стане? – От него ще излезе един магарешки трън. И тогава казвате: „Аз съм добър човек". Всинца като идем при Господа, Той има място, градина казва: Посадете го да видим какво ще даде. То е съдба, посаждане в земята. Тогава, който е добър, ще започне да се радва и като израсне из Божествената земя ще завърже

и ще даде плод, и ще види Господ. Онзи, който се мъчи, ще изсъхне и в него няма да има живот. И той ще израсне, но този магарешки трън само за 6 месеца ще бъде, като израсне, той ще изсъхне. Сега казват, че грешниците ще възкръснат само за 6 месеца. След 6 месеца ще изсъхнат. Праведните ще израснат и няма да изсъхнат. Това е новото схващане. Така трябва да схващате нещата. – „Защо трябва да живеем добре“. Ще ви посадят. Казвате: „Какво ще правим в оня свят?“ – На Божествената нива ще ви посадят. Казвате: „Като се преродим“. Тази теория на прераждането е хубава, но има много криви разбирания. Вашето разбиране е тъй, както за една българска мома разправят. Тя се годява за много добър момък, много богат, милионер, къща има, хубав апартамент, няколко автомобили на нейно разположение, слугини, всичко туй. Тя си казва: „Намерих го“. След като се оженила, тя казва на майка си: „Мамо, нищо няма, ни апартамент, ни къща, ни слугини, излъгал ме е“. Гледам светът е пълен с лъжи. Дошъл някой, проповядва за Господа. Не ставайте проповедници на Господа. Какво ще проповядваш? – Говори за онова, което е. Не за онова, което не е. Като дойде някой при мене и ме пита: „Къде е Господ?“ Казвам: Не съм ходил при Него. Като ида при Него и се върна, ще ти кажа, и аз Го търся. Зная Го къде е, но не съм ходил. – „Защо не отиваш?“ – Казвам: Седя под някоя шубрачка скрит, чувам гласа му, като Адама, не ми издържа да се явя. Вие казвате, че не знаете къде е Господ. Знаете Го. Оставете вашите ерменски долапи. Оставете лъжливата любов, с която досега сте подхранвали нещата. Всяка лъжлива любов, оставете я. Туй, с което сме създадени, сме създадени. Ние сме създадени от една любов, която не е любов. Ние сме засега незаконородени деца. По линията на Каина някои вървят. Някои не вършат Волята Божия. Щом не вършиш Волята Божия, ти си незаконороден. Някой казва, че е чадо Божие. Как може някой да бъде чадо Божие и да върши престъпления и да няма никакво гризение на

съвестта. Аз слушам от всички да казвате: „Не може да се живее". Аз не искам вие да се насилвате. Някои искат да живеят добре. Ние да живеем добре тъй е невъзможно. Не може да живееш добре без да мислиш правилно. За да живееш добре, ти трябва да почувствуваш нещата, да ги възприемеш. Чувствата идат чрез закона на дишането. Чувството ще го възприемем и ще го опитаме. Едно чувство ще го издишаме навън и тогава ще кажем: „Господи, много ти благодаря за чувството, което ми даде. Господи, много Ти благодаря за хубавите мисли, които ми даде. Господи, много Ти благодаря за хубавите чувства, които ми даде. Благодаря Ти, че днес мога да направя едно малко добро дело. Същевременно работя за себе си, същевременно работя и за Царството Божие". Аз като дойда при вас да ви проповядвам, не мислете, че ще дойда да ви убеждавам. Аз ще запаля. Аз имам една главня скрита в джоба си и след като ви приказвам, ще ви запаля дрехите и ще си замина. Паля ви, после да става каквото ще. Не искам да зная нищо. Ако сте добри, ще благодарите, ако сте от лошите, на пепел ще станете. Да горите, нищо повече. Ще го запаля да гори. Добър ли е или лош, ще го запаля, да го видя мисли ли право или криво мисли. Да гори. Ама чакай. Не, не горение, горение. Христос казва: Огън дойдох да запаля в света. И ако светът е запален, какво има? – Вие мислите без огън да мине. Всички ще горите. Праведните ще горят и лошите ще горят. Едните ще изгорят, а другите ще просветнат в светлината. Едните ще се мъчат, ще горят праведните, ще изпращат любовта си навсякъде. То е светлината. Сега някои от вас казвате: „За онези от вас, които не са добри, зор има. А за онези от вас, които са добри, благословение има". Казва Писанието: Един се взема, а друг се оставя.

Ако вие мислите, че В може да отиде до С, ако и двамата искат да се съберат при Бога, горе в А да се обичат, туй е добро. И двамата трябва да идат при Господа. Той ще ги благослови. И двамата ще

слязат долу. Те ще идат при Бога да ги благослови. Когато се обичате, ако не идете при Бога, Той да ви благослови и мислите, че всичко тук на земята е, вие се лъжете. Лъжата е нещо, на което Бог не е дал санкция. Всяко нещо, което в нас няма Божествена санкция, то е лъжа. Всяко нещо в нас, което има Божествена санкция, то е добро и в мислите, и в чувствата, и в постъпките. Имаш мир в душата си. То е Божествена санкция. Имаш радост в душата си, то е Божествена санкция. Имаш здраве, то е Божествена санкция. Разболял си се, търси причината. Казвате: „Трябва да се носи“. Не, не, разгледай всичките работи, изчисти се. Някой път ти се ожесточаваш. Защо боледуваш? – Не съжалявай, че болестта е дошла. Не се ожесточавай имането си защо си го изгубил. Ще намериш причините. Сега аз не искам нито да ви насърчавам, нито да ви обезсърчавам. Но ще ви запаля. Кому роклята, кому гащите. Казва: „Огън дойдох да туря.“ Желая и вие където минете да палите, всички неща да горят. Тогава огънят всичко ще пречисти. Любовта е един свещен огън, който трябва да пречисти мислите. Божествената Любов е огън, който трябва да ни пречисти, че да се освободим, да се срещнем. Като срещнеш един брат, като те погледне, той има две очи. Двете очи показват физическия свят. Като видиш добър човек, показва накъде да ходиш. Двете очи показват от физическото към Божественото. Имаш едно цвете, двете ноздри са физическия свят. Цветето, което миришеш, то е Божественият свят. Към него ще излезеш. Там, дето е слънцето, там е Бог. Имаш една уста, но и тя има едно гърло, дето влиза въздуха, и друго, дето влиза храната в стомаха. И там е Господ. От физическия свят към Бога отиваш. От двете към едното отиваш. И всякога, когато се наклонявате към водата, там е Господ. Когато възприемате въздуха, там е Господ. Когато възприемате светлината, там е Господ. Където е слънцето, там е Господ. От където иде една свещена мисъл, там е Господ. Откъдето иде едно свещено чувство, там е Господ. В тази

посока всякога трябва да се движите. Навсякъде, нагоре, надолу, наляво, надясно, накъдето и да е. И туй, което излиза от тебе, от себе си, отиваш към Бога. От Господа после ще се върнеш към себе си. Туй сега е донякъде едно правилно разбиране за всичко онова. Има още по-големи потънкости за правилното разбиране. За да се освободите от съвременните тревоги, за детето, (за) което се грижите, (за) майка му, която го е обичала; за цветето, което се грижите, сърцето, което го е обичало; за водата, който се грижи; за слънцето, което напича. Водата тече, въздуха се движи по единствената причина на слънцето. Слънцето кара и въздухът и водата. Всички ги кара слънцето. Какво означава това? – Слънцето казва: „Тъй, както аз служа на Господа и вие ще служите на Него така. Както аз се раздавам, пращам светлина, така и вие ще мязате на мене". Как да живеем като слънцето? Как да се проявяваме? Като дойдем при едно растение, като дойдем при едно цветенце, окичено, като ме погледне казвам: Колко си хубаво. Господ казва: Не се безпокой. Ако аз се грижа за това цвете, което се облякло така хубаво, мислиш ли, че ти човекът, когото съм създал по свой образ и подобие, тебе ще оставя. Господ казва: Ще видиш своята погрешка, една неестествена мисъл. Ние трябва да станем естествени, да мислим хубаво. Сега ние мислим туй, което не е. Някой ме пита: Колко си добър? Аз се считам толкоз добър, колкото може да проявя Божествения живот. В даденият случай Божията доброта, която проявявам, то е моята доброта. Колкото може да проявя Божественото добро, то е доброто в мен. Колкото по-малко възприемам Божественото добро, толкоз по-малко съм добър. Та възможността е като дишането. Всички можете да бъдете добри, но трябва да възприемате в дадения случай повече. Нека остане във вас идеята, че Бог е безграничен, благ и добър. Вие ще видите колко сте лоши. Като речеш да идеш при Господа, усещаш едно колебание в себе си, не искаш да идеш при Бога. Мислиш, като те види, какво ще каже. Ти

като ще отидеш при Господа, умий се, изпери си ризата. Като отидеш при Господа, ще се облечеш най-модерно. Няма да има нищо по тебе. Ще си вчешеш космите. Гурели няма да има. Ще идеш при Бога официален, и като те види Господ ще каже: Посадете го в земята. И всички както сте облечени официално, Господ ще каже: Посадете ги, и тогава като излезе ще видим кое е реално и кое не е. Реалното ще дойде с мене, нереалното ще окапе, както листата на растенията. Няма какво да плачете, но ще кажете: „Благодаря на Господа, че ме освободи от моите заблуждения. Всякой един разцвет на едно цвете, то е новото проявление на Бога. Ако едно цвете може да цъфне, така и аз всеки момент може да цъфна. И всеки момент може да се прояви хубавото. Така и моята душа може да се прояви". Тъй щото не се обезсърчавайте от мъглата, от облаците, които засенчват вашето небе. Ако идете при Господа, небето веднага ще се изясни. Божественото слънце ще ви огрее. Като изгрее вашето слънце, всичко у вас ще възрасте и вие ще благодарите на Бога. Ако Бог не работи у нас, работата е друга. Сега аз вярвам, понеже сте запалени, ще се стоплите. Няма да има някой, който да не стопли. Аз не намирам, че вие сте лоши. Ето къде намирам малката погрешка. Ние пишем на Господа, но пишем на Господа само на зор, когато сме. После някой от вас по няколко години не сте ходили при Господа. Той пита: Къде сте, а вие все си намирате работа. Казвате: „Ще идем" и мислите след 60 години ще идете. В годината поне веднъж трябва да ходите и да се върнете. Не там да останете. Като говорим да отидете при Господа, не говорим за умиране. Защото има едно ходене, което не е умиране. Него аз наричам възраждане. Като идеш при Господа, ще се възродиш. Всяка година да стане едно възраждане. Пък ако всеки месец може да правиш е по-хубаво. Ако и във всяка седмица правиш, още по-хубаво. Ако пък всеки ден по едно възраждане правиш, още по-хубаво. Ако всеки един час ходиш, хайде да го оставим. Казвам:

Поне в годината едно възраждане, в месеца, в седмицата. Сега ви пожелавам в тази година да се възродите. Един наш брат го взеха, посяха го. Нашия брат Благо го посяха в земята, ще изникне. Досега каквото е правил, ще видим. Онова, което изникне, ще видим кое е Божествено и кое не е. Каквото остане долу, то е човешкото. Каквото излезе сега, то е Божественото. Като минавам, казва: „Учителю, искам да пиша за бъдеще“. Казвам: Сега ще те посеят. Той разбира работите. Той отишъл там да дава светлина на хората. Запалил свещта си и ги търси, чете своите стихотворения. Казвате: „Как да го разберем?“ Както и да го разберете, все е право. Някой казват, че вечерно време, ние сме обърнати с главата надолу. Земята като се обръща вечерно време се намираме с главата надолу. Не, нашето направление е горе. Небето е над нас, както и земята да се обръща. Каквото и положение да завземе, ние имаме само туй положение нагоре. Като се върти земята ние имаме положение нагоре. Нагоре и надолу, то е все нагоре. Няма надолу. Надолу в света е гъстата материя. Туй, което отвлича вниманието ни, то е долу. Всяко нещо, което ни отделя от Бога, то е долу. Всяко нещо, което ни привлича към Бога, то е горе. Небето показва стремеж нагоре. Там, дето Бог създал всичките звезди, те като светят казват: „Бог в нас работи“. От слънцето казват: „Бог в нас работи“. Звездите казват: „Бог в нас работи“. Всяко едно растение говори: „Бог работи в нас“. Там, дето не работи, има разрушение, смърт, смрад, нещастие. Господ казва: Тук работят падналите духове. Видиш нещо, което гние – там другите работят. Кое е по-хубаво сега?

Та казвам: Гледайте сега като ви посадят да бъдете готови, поне да имате плод. Какво ще занесете вие в оня свят? – В оня свят ще ви посадят. Най-първо ще изникнете в едно цвете. Сега да ви разправям съвсем ще се объркате. Ще изникнете в едно цвете, едно кокиче, ще дойдат ще ви помиришат. Някоя буболечка ще дойде, някой човек ще ви помирише.

Христос казва: „Аз съм Живият хляб слязъл и който Ме яде, има живот.“ Ако разбираме буквално, ще извадим криво заключение. Казвате: „Ние като умрем“. Че ти като умреш, ще се разпростреш във всичките хора. Ще влезеш и ще се простреш във всичките хора. Ще се разпростреш навсякъде между добри и лоши. След малко ще започнеш да се събираш и в туй събиране там ще имаш опитности. Много хубаво е, красиво е това нещо. Когато Господ дойде в градината, нито един от вас да не е скрит. И като Адама да каже: Чух гласа Ти, но се убоях. Но да кажете: Ето ме Господи! Сега Господ ще те намери и ще каже: Какво търсиш тук? Ще започнеш да се извиняваш. Не искам да повтаряте онази погрешка, която Адам направи. Като каже: Адаме, къде си? Кажи: Ето ме Господи. Проводи ме Господи, аз ще ида да извърша Твоята Воля. Имаме един пример. Няма да бъдете и като Йона. Каза му Господ да иде в Ниневия, той взима пари, качва се на кораб и отива за Испания. Като го хвърлят от кораба, гълта го рибата, седи три дни в рибата и рибата го изхвърли навън, изникна Йон. Казва: „Господи, отивам да проповядвам!“

Та казвам: Като ви каже Господ: Къде сте?, не се страхувайте, излезте. Някои от вас казват: „Какво ще кажем на Господа? Страх ни е“. Има един страх, той е неразумен страх. Бих желал всички да имате разумния страх. В разумния страх, погрешките се поправят, а в неразумния страх, погрешките не се поправят. Идете при Господа и каквото ви каже, кажете: „Всичко ще го поправя“. Ще кажеш: „Всичко това, аз ще ида да го поправя“. Че как ще бъдете вие щастливи в света, ако Бог не е във вашия живот. Ако той не съизволява, как ще бъдете щастливи? Вие обичате някого. Ако Бог не съизволява с него, как ще бъдете щастливи? Вие служите някаква служба, Бог не съизволява със службата, как ще бъдете щастливи? Някъде отидете да работите и Бог съизволява с работата, радостен си. Завържеш приятелство с някого, Бог съизволява. Радостен си. Каквато и работа да вършиш, щом Бог

съизволява, ти си радостен. Щом Бог съизволява, значи вървим по Божествения път на Любовта. Тогава има един свят красив. Каквато и работа да вършиш, ще бъдеш радостен. Гледайте работата, която вършите да съизволява Господ каквато работа и да е. Миеш ли, переш ли, каквато и работа да е, в която Бог съизволява, то е благословение. Каквато и да е погрешна работа, в която Бог не съизволява, ти не може да бъдеш радостен. Той ти казва: Прави каквото искаш, тази работа не може да бъде.

Сега какво остава в ума ви? – Не искам да остане във вас мисълта, че сте грешни. Искам да остане идеята във вас, че имате много задачи неразрешени, много работи недовършени, които трябва да се свършат. Каквото има да свършим, да се свърши. Казвате: „Много грешни сме“. Не, много задачи неразрешени има, трябва да се разрешат. (Учителят взима цигулката). Туй, което не се огъва, туй, което не се изкривява – Истина се зове. Тя носи свобода, защото нейното Царство е цялата вселена. Туй, което не се огъва е Мъдростта. Тя е силната в света, с нея Бог озарява своето лице. Туй, което не се окалва, туй, което е вечно, нарича се Любов. (Учителят чете една от темите). Казано е, чистите по сърце. Този брат е хубаво говорил, но не го разбира, той наизуст го е научил. Той казва: Две по две е четири, но защо е четири, той не знае. Това са земни работи. От физическия свят, винаги означава един преходен свят, който трябва да се разшири. Квадратът означава законът на вечността. Понеже, което става в Божественият свят, само физическият свят дава възможност Божествения свят да се прояви, да има разнообразие. Понеже в Божествения свят промяна и измяна няма, той е неизменен. Божественото във физическия свят трябва да се прояви. Казвам: Физическият свят е едно проявление на Божественият свят. Като идем при Бога от физическия свят ще намерим туй, за което сме копнели, ще го намерим. Ако искаме да видим Славата Божия, трябва да

дойдем тук, да я видим между големите противоречия, които съществуват. Тук ще видим в какво седи Славата Божия. Казва Христос: От тия камъни Бог е в състояние, може да направи чада на Авраама. Ще вярвате, че като идете при Него, Той всичко може да направи от вас. Като започнете да (мислите) ще ви дойде на ум как да решите задачата. Една сестра дойде при мене и ми се оплаква. Казва: „В комисията имало един страшен и от сега треперя“. Казвам: Не се плаши. Господ е и в този страшния. Господ е скрит вътре. Казва: „Треперя“. Казвам: Няма нищо. Иди, казвам, с разумния страх, не с неразумния страх. После дойде и казва: „То не било толкоз лошо“. Казвам: Светът и животът не е така лошав, както вие го предполагате. В най-лошия живот, Господ е скрит, и в дявола Господ е скрит. Дяволът ви мъчи, Господ го гледа как ви мъчи, Той ви наблюдава. Дяволът не вижда Господа. Той го вижда какво прави. След като ви надупчи дяволът, Господ му удари две плесници и дяволът изчезне. Като му плесне две плесници, казваш: „Олекна ми“. Ти усещаш, че нещо ти олекнало на душата. Весел си вече. Господ казва: Така не се дупчи. Той казва: Иди на този Дух да му занесеш нещо хубаво. Той като дойде, мушне те. Той не изпълнява Волята Божия. Като онази слугиня, дето детето все плачело и тя го варди. И тя го ощипе, казва: „Заради тебе не мога да видя своя възлюбен“. Не зная какво става на това дете, то все плаче, а пък слугинята го щипе. Тази майка да не оставя детето слугинята да го развежда. Нека слугинята да иде при своя възлюблен, а тя да седи при своето възлюблено дете. Сега не оставяйте вашите свещени идеи да ги развеждат другите с кончета. Всеки един от вас, сам да развежда своята добродетел, своята правда с количката, да тръгне с тях да ги развежда. Вашето детенце като върви и вие с него заедно. Те ще ви възпитат. Като, че те нищо не знаят, пък вие ще им разправяте. После те ще ви дадат. Едно малко дете казва: „Татко, защо ме обичаш?“ Бащата казва: „Обичам те, защото те

родих“. – „А не, не че си ме родил. Ти ме обичаш, защото намери Господа чрез мене“. Децата ние ги обичаме, понеже на тях е Царството Божие. Всеки човек, чрез когото ние намираме Господа, ние ще го обичаме. Всеки човек, чрез когото ние не намираме Господа, ние не можем да го обичаме.

Тази мисъл да остане.

Мото:

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

Тази година много задачи добре ще се разрешат.

18 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 2 февруари 1938 г., сряда – 5 ч. с. Изгрев – София.

СТРАДАНИЕ И УЧЕНИЕ

Отче наш.

Венир Бенир.

Пишете върху темата: „Отличителните черти на човека“.

В Начало бе Словото.

Няколко думи за самовъзпитанието на човека. Земният живот хората едва сега са започнали да го изучават. Една твърда материя е неподатлива. Човек дошъл да изучава едно изкуство на земята, да преценява материята. Всичкото усилие на човека седи да може да си достави от тази материя за в бъдеще, да си направи едни нови дрехи. Ако ние разгледаме цялото животинско царство, всичките животни са облечени в различни дрехи, малки насекоми, пеперуди, риби, млекопитающи и човекът. И между хората има едно грамадно различие. Когато разглеждаме хората в техните вярвания, и в науката има едно грамадно различие. И в нас, и в хората, няма нещо определено. Казвате: „Да живеем“. Какво разбирате под думите да живеем? Или казвате: „Да се учим“. Какво разбирате под думата учение? Или казвате: „Туй е нещо психологическо“. Те са понятия неопределени. Много пъти казвате: „Небе“. Какво разбирате под думата „небе“? Или казваме: „Звездното небе е в безвъздушното пространство“. Най-първо при възпитанието, човек започва с процеса на отглеждането. Отглеждат се човешките чувства, възпитават се човешките мисли и се направляват човешките постъпки. В отглеждането човек трябва да се научи да пази, да регулира ритъма на своето сърце. Този ритъм, биенето е свързано с чувствата на

човека. Туй, което чувствуваш, е ритъм. Разнообразието на живота зависи от ритъма, от този пулс на сърцето. Може би някой път не сте го наблюдавали. Когато сърцето бие много бързо или пък (бавно), лекарите правят известна диагноза. Значи има едно нормално биене, един нормален пулс, една нормална и една анормална бързина на пулса. Хората не са свикнали. Слабият пулс води към смъртта. Бързият пулс, ако много бързо бие сърцето, в това биене на пулса душата излиза навън. Ако бие толкоз бързо, душата изхвръква из тялото, отива в другия свят. Ако полека бие, утихва, утихва, тогава той замръзва. И хората по двата начина умират. Едни чрез замръзване, замръзват. Отиват надолу, скована се пулсът. Пулсът постепенно, полека лека замръзва този човек. Или пък усилва се пулсът. Едни хора има, които много ядат и мислят да се оправят, и действително се оправят. В туй изправяне става натрупване на тялото. Ръцете стават по-дебели, отколкото трябва. Краката стават по-дебели, отколкото трябва. Вратът става по-дебел, отколкото трябва. Какво има като задебелее вратът? Попитали вълкът, защо му е дебел врата? Казал: „Защото сам си гледам работата“. Ако вземеш един човек, който има един ръст от 150 см. Метър и половина височина или 1,65 м., аз взимам нормално 165 см и ако той има на врата си 42 см окръжност, намерете какъв е диаметърът на такава окръжност. Колко пъти влиза диаметърът в окръжността? Мисля три пъти и нещо. Такъв човек е разположен. Няма да се мине дълго време и на неговото сърце ще се намали пулса. Когато вратът задебелява, пулсът на сърцето се намалява. Когато вратът изтънява, пулсът на сърцето се увеличава. Та вратът с удебеляването и изтъняването си едновременно регулира ритъма на сърцето. И в правилното биене на такта, сърцето е като капелмайстор. Понеже човек е едно музикално движение. Той не е станал музика. Всяка неорганизирана материя едва сега се образува, този хор в него, учат го сега на елементарните

работи на музиката. Капелмайстора е сърцето, постоянно дава команда на всичките как трябва да работят. Всичко както отива, този такт работи. Не мислете, че е главата, капелмайсторът е сърцето. Всеки орган трябва да има друг капелмайстор. Та това са хиляди и хиляди капелмайстори. Този е главният. Като командува, образуват се хорове, безброй хорове в човешкото тяло свирят. Някой път излиза галимация като се слуша – крясък. Големият капелмайстор не спира, коригира постоянно.

Та казвам сега за самовъзпитанието. Вие някой път имате някой неприятни чувства. Казваш: „Защо ми са тия неприятните чувства?“ Неприятното вътре в живота е неразбраното. Туй, което разбираш е приятно. Туй, което не разбираш, е всякога неприятно. Туй, което разбираш и го познаваш, от него не те е страх. Туй, което не разбираш и не познаваш, от него всякога имаш един страх. Тогава в човека има едно чувство на страх. Значи страхът е за всички ония неща, които не познаваме. От тях трябва да се боиш. За да не се боиш, какво трябва да правиш? Трябва да ги изучаваш. За пример, вие се боите от смъртта. Казвате: „Ще се мре“. Страх ви е, защо? Не познавате смъртта. Защо се боим от смъртта? Понеже, тя като дойде нищо не дава. Като дойде един бирник, на общо основание продава. Каквито намери в къщи котли, всичко продаде, изпъди те из къщи навън и казва: „Каквото имаш да дължиш, ще дадеш всичко“. Много жесток бирник е. И да плачеш, каквото и да правиш, той продаде всичко и си замине. Законът трябва да се изпълни. Обаче, смъртта не е господарка на света. Тя е един служащ.

Та първото нещо, трябва да се възстановят ония първични отношения, които човек имал към Източника, отдето е излязъл животът. Животът на човека трябва да се хармонира с общия живот на Битието, с общия живот на природата и с живота на всички окръжаващи същества около него, трябва да се хармонира. Той трябва

да знае как да се храни. Не яж малко, но не яж и много. Следователно, храната ти напълно зависи от устата. Възпитанието на човека в чувствата, зависи от устата. Каквито са устата, такова е и сърцето ти. За пример, ако имате един човек, който дребно пише, събрал буквите една до друга, този човек не е от щедрите. Той е много дребнав, женски почерк, дето го казват. Казват: „Жената като влезе в къщи, жената с игла да събира, цялата къща ще напълни, но и с игла, ако изнася, цялата къща ще изнесе“. Тя се научила с малките величини да работи. Онези щедрите хора пишат едри букви. Казвам: Сега това са противоположности. Казва: „Човек не е щедър“. Всяко нещо има своето място. В изобилието човек трябва да бъде щедър. Защото, ако в изобилието ти не си щедър, ти ще пострадаш. Ако в оскъдността ти не си пестелив, пак ще пострадаш. Следователно, трябва да поставиш всяко нещо на неговото място. Кога човек трябва да бъде пестелив, скържав. Когато е в оскъдност. Той не може да бъде щедър, да разполага. Не е лошо да бъде щедър, но когато имаш изобилие. При изобилието, ако делиш конеца, то е погрешно. Туй е неразбиране на живота.

Казвам: Каква е задачата на учениците в една школа? Да се учат. Учението е регулиране на мислите. Вие много пъти правите разлика между една мисъл и едно чувство. В чувствата ти си един бакалин, който като теглиш, продаваш и се облизваш. Вземеш една бучка захар, откъсваш. Или някоя маслина, хоп влезе вътре. Или каквото и да е друго, опиташ го. Туй е чувствуване. А пък в човешката мисъл туй не става. В чувствата ти опитваш нещата. А в мисълта ти опитваш цената на нещата. Туй е като едно сравнение. Вземе той златната монета, опитва златна ли е или не. Та човешката мисъл не се яде, но човешките мисли, това са ценностите, които поддържат живота на човека. От какво зависи силата на един банкер, от златото, което има. Казвам: Искате да бъдете здрави. Да бъде човек здрав, то е

ценността на самия живот. Здравето е един капитал, с който човек разполага. Щом като изгубиш здравето, ти нямаш никакъв капитал. Как ще възстановиш своя капитал? Здравето се възстановява чрез човешката мисъл, а се поддържа чрез човешките чувства. В чувствата има една постоянна работа на дребно. Сърцето работи на дребно. Човешкият ум работи на широко.

Казвам: Има сега една наука. Някой казва: „Защо трябва да страдаме“, цяла наука има за страданията. Страданията са една икономия в природата. Един метод за напредването на човешкия живот. Ти не може да се родиш, ако не страдаш. Ти добър не може да бъдеш, ако не страдаш. Ти силен не може да бъдеш, ако не страдаш. Ти светия не може да бъдеш, ако не страдаш. Има страдания за светиите, има страдания за учените хора. Ти не може да станеш красив, ако не страдаш. Ти богат не може да станеш, ако не страдаш. Значи за всичките неща, които искате да ги постигнете, има страдания, през които трябва да минете. Страданието, това е почвата, върху която нещата се сеят. Питате: „Защо са тия страдания?“ Те са почва. Ще хвърлиш семето, ще ореш, ще сееш. Ще видиш какво ще излезе из тази почва. Без страданието нямате почва. Тогава как ще живееш ти? Та казвам: Всеки един човек, за да стане здрав, той трябва да страда. Ако не страда, той здрав човек не може да бъде. Здрав човек е всеки един, който е страдал. Всеки, който не е страдал, не е здрав човек. Добър е онзи човек, който страда. Учен е онзи човек, който страда, силен е онзи човек, който страда. Някой път казвате: „Защо са тия страдания?“ Че без страдание нищо не може да се постигне. Казвате: „Тогава къде е Любовта?“ Страданието е дясната ръка на Любовта. Когато Любовта иска да те хване с дясната ръка, дясната ръка е да мислиш, да работиш. Дясната ръка, означава да мислиш здраво. По някой път се спирате и казвате: „Защо Господ допуснал тия страдания?“ Господ допуснал тия страдания, за да влезе животът.

Господ допуснал тия страдания, за да се яви сърцето, да се яви човешкият ум, за да се яви човешката сила, за да се явят всичките човешки добродетели. Допуснал страданието да станем красиви, да станем богати. Без страдание нищо не може да стане. Ако можете, тогава кажете ми един свят без страдание. Или мислите, че като идете в оня свят, той е свят без страдания, и там има страдания. Само че тука ние бягаме от страданието. А пък онези хора в невидимия свят като влезе едно страдание, всички го искат. Там го имат като писано яйце. Едно страдание като се яви, няма по-голямо щастие за тях да се яви едно голямо страдание. Малко ви се вижда страданието. Казвате, че Бог е дълготърпелив. В търпението на Бога няма страдание. Той страда, но вие не мислите, че Бог страда. Бог страда, но трябва да разбирате всички неща. Страданията му причиняват една радост, защото разбира. Като дойдат страданията, казваме: „Къде се намери тази пущина? Тази пущина откъде дойде?" Та казвам: Сега ще държите, една необходимост е страданието. Не да го предизвикваме, да създаваме изкуствени страдания, но в природата съществуват известни страдания; опаковка са страданията на Божествените блага. Аз уподобявам страданието щом се яви във вас на някое противоречие, мене главата ми е побеляла само от въпроса да ме питат: „Защо са страданията". От обяснения ми е побеляла главата. Казвате: „Господ не можеше ли другояче да създаде света". Господ можеше да създаде. Той създаде света за страданието. Ако искаше без страдание, нямаше да създава света. Когато Господ не иска страдания, не създава нищо, седи спокоен. Когато иска да създаде нещо, явява се туй страдание.

Казвам: Сега аз ви говоря за разумната страна. Гледам има хора, които са свършили. Гледам ясновидци и всички казват: „Защо са страданията?" И светиите се оплакват от страданията. Без страдания не може. Жената ти е лоша, туй е едно благо. Мъжът ти е лош, туй е

едно благо. Слугата ти е лош, туй е едно благо. Ученикът е лош, туй е едно благо за учителя. Благото за ученика не е благо за учителя. Сиромашията, това е едно благо. В сиромашията ти научаваш икономия. В богатството ти ще научаваш щедростта. Сега аз съм отворил едно бюро. Купувам всичките ваши страдания. Ако имате нещо излишно ще ми го дадете. Ще му турите цена. Донесете вашите страдания да ги купя. Искам да ми дадете обективните страдания. Не само да кажеш: „Аз страдам“, но страданието да има плод. Ще го хвана, ще го туря на ръката, ще го претегля на теглилката. Ако ми отърва, знаеш какво е, ако ми отърва. Ако спечеля нещо от нещо, ще продавам после. Яде се и пие се страданието. Какви хубави манджи стават от страданието. И действително, много хубаво ядене става. Казвам: Ако сега внесете във вас тази философия, ще се измени във вас вашия живот. Кажете ми сега, има ли някой велик човек, който да не е страдал. Най-великите хора в света са страдали най-много. Ония светии, мъченици най-много са страдали. Ако иска човек да не страда, колкото е по-прост по-малко (страда). Колкото човек в тази лествица се повдига нагоре, страданията ще дойдат. Тогава вие се оплаквате от страданията. Че страданието е нещо музикално. То е образувано от минорната гама. Много бемоли има. Някой път има хармонична гама, тук-там са турени повишения. Може ли вие да ми изпеете една песен на страданието сега. Щом се родиш, изведнъж чувствуваш, първото чувствуване какво е? Недоволство, страдание. Изведнъж като дойде детето от Божествения свят, ще ти изкряска. Туй е страдание. Като го стягали, стягали 9 месеца седяло компресирано, нито е могло да диша, нито е могло да яде, то било подтиснато. Детето, когато е в утробата на майка си, по-голямо робство от това няма. Нищо не може да каже. Нито гък не може да каже. Майка му го мачка вътре и то трябва да мълчи. Ако мълчи човек – ще стане. Ако рече да каже една дума, отиде. Сега вие си давате мнението. Гък няма

да кажете. Онова дете гък няма да каже, ще мълчи в утробата. Като излезе навън, вече има право да говори. Майка му ще му даде правото, ще му отрежат пъпа. Детето може да плаче, да си дава мнението. Майка му ще започне да му разправя. Защо тя го въвела в този свят, какво е неговото предназначение. Ще го храни, ще го учи, ще го прати в училище. Казвам: Ние тепърва ще питаме Господа. Но вие още си давате мнението. Гък няма да кажете, ще мълчите. Вие някой път философствувате защо това е така. И туй ще дойде. Ще имате право като детето. Музикално ще говорите. За пример казваш: „Аз съм гладен". (Учителят изговори думите „аз съм гладен" по няколко начина – меко, грубо). Та казвам: Някой път живота е сериозен, но животът е най-великото благо, свързано с радости и скърби. Скръбта в невидимият свят е една привилегия. Има една скръб, когато ти заместиш някого. Когато страда, ти ще идеш да му помогнеш, ще вземеш неговата скръб, за да може той малко да си почине. Като му вземеш скръбта, образува се една връзка. Този човек, понеже ти му носиш скръбта, той започва да те обича. Ти никога не може да обичаш един човек, който никога не е носил твоята скръб. И всякога ще обичаш един човек. Ти не може да не обичаш, който е носил твоята скръб. Казваш: „Еди-кого не обичам". Защо не го обичаш? Защото не е носил твоята скръб. Обичам го, защо? Защото е носил твоята скръб. Обича те той. Защо? Ти си носил неговата скръб. Туй не е философия, туй е наука. Защо трябва да се обичаме? Ти не може да не обичаш някого, който носил твоята скръб. Или другояче казано: Не може да не обичаш един човек, който е работил за тебе. Ти не може да обичаш един човек, който не е работил за тебе. Ако един художник работи заради тебе, ще го обичаш. Ако един ти е написал хубаво писмо, ще го обичаш. Онзи, който нищо не е направил, никакво писмо не е написал, нищо не е направил за тебе, нито една дума не ти е казал, как ще го обичаш? Чудни са хората. Някой път,

без да направят нещо, искат да бъдат обичани. Често в окултната школа някои учители са внесли една система, която не е вярна. За да стане човек силен, най-първо трябва да се справи със страданието. Да оценявате страданието като един метод, за въздигане на човешката душа. Първите ученици на Христа, които като започнаха да разбират страданието, започнаха да се радват. Апостолите, които първоначално са плакали от страданието, после след като Христос ги учи дълго време, като ги били там, излезли и пак се върнали с голяма радост, че са ги удостоили да ги бият. Значи опитали са едно страдание. Някои са разбрали вътрешния смисъл на страданието. В страданията, Бог присъствува. Когато ние страдаме, ние извършваме една работа за Бога. Ако искате вие Господ да ви посети, носете страданията и работете за Господа. Той е там и вижда вашите работи. Щом не страдате, значи Господ знае, че вие не работите. Ако идете в другия свят, ще видите, че вашия живот се оценява по страданията. Да учиш, значи да страдаш. Не само да страдаш, да кажеш: „Аз съм роб," но да чувствуваш. В страданията има нещо, което не ти е приятно. Тази неприятност може да я видоизмениш. Вземете да кажем един сладък предмет, ако не го сдъвчеш, ако вземете вашата храна и не я сдъвчете, какво ще ви причини. Ако я глътнете цяла, ще ви причини болка. Ако я преработите, ако я дъвчете дълго време, ще ви отмалеят челюстите. Но туй след време ще ви причини една приятност, ще ви предаде една сила. Казвам: Трябва да разбирате страданията. Досега вие най-главното не сте разбрали. Вие искате да разберете Любовта без страдания. Любовта без страдания не може да бъде разбрана. Когато аз говоря за Любовта, вие разбирате туй, което не е Любов. Аз говоря за Любовта, вие говорите за опаковката на Любовта. Туй, което не е съществено. Аз говоря за Любовта ви, вие говорите за една дреха, за чепици, за мазилки, за пудра, за червените устни. Това са външни украшения. Нямам нищо против това, на Любовта отвън може да

турите каквато искате окраска. Има тук една Султана, светица. Тя беше на 55 години. Обичаше да си черви устните. Казват: „На 60 години, стара, начервила си устните. Как така? Турила си бели дрехи". Тя казваше: „Че къщата си как да не намажа. Вие къщите нали ги мажите отвън и отвътре? Аз тъй се намазвам, като почернеят, ще ги намажа. Една мома когато се жени туря червено, понагиздли си къщата". Казвам: Права е. Религиозните хора казват, че не трябва да се мажат устните с червено. Защо не трябва да се мажат? Не трябва да се мажат с белило. Едно време се мажеха с белило. Най-първо ще турят белило, после ще турят червило. Онази мома си туря и белило и червило. А пък сега вместо белило си турят пудра. Едно време имало белило, сега има пудра и червило за устните. Сега научно разглеждам въпроса. Точно разглеждам работата. В света лични работи няма. Всичкото каквото става в света, то е общо за всички. Помнете, че всичките ония велики процеси, които сега стават в природата, един ден те ще бъдат достояние на всинца. От доброто и злото всичките противоположности един ден ще се организират. И от сегашните страдания и несгоди на живота, които съществуват, ще излезе едно велико благо, което ще бъде наследство за всичките хора. Тъй щото от това гледище страданията имат смисъл. Казвате: „Защо са страданията в света?" Искате щастие преди време. Чакайте, не бързайте сега. На земята малко щастие ще имате. Туй да го знаете. Не чакайте голямо щастие. Не може. Защо не може? Понеже тялото ни не е организирано. Ако на вас ви се даде голямо щастие, вие ще заспите. Ако ви хранят много изобилно, пак ще заспите. Ако претрупат вашия ум със знания, пак ще заспите. Ако ви дадат повече работа, отколкото ви трябва, вие ще се уморите. Винаги след всяка умора иде една смяна. Някой път във вас се зарежда една индиферентност. Казвате: „Не ми се живее вече". Туй е неразбиране на живота. Къде ще идете сега? Ходили ли сте в другият свят? Какво е положението? Аз от там

ида. Аз от оня свят ида. Вие за оня свят отивате. Аз от оня свят ида. Във вашия свят ида да го изуча. Пък вие отивате в оня свят и вие ще го проучавате, както аз уча тук. По същия начин ще се учите. Противоречията, които аз имам на земята, вие ще ги имате в другият свят. Представете си, че влезете в едно училище, по музика ви преподава учителят. Хубаво сте облечени, баща ви е благороден, но вие не разбирате. Учителят разправя, разправя, погледне ви и съжалява. Усещате, че учителят ви не може да бъде доволен. Разправя веднъж, не може да разбереш, два пъти, три пъти, не може да разбереш. Питам сега: Ако ти не може да разбереш, може ли да имаш благоволението на твоя учител? Даже и ние защо се тревожим? Щом като не разбираме, веднага се ражда едно чувство на отвращение. Когато не разбират хората, веднага се раждат хубавите връзки. Гледам някой път не се разбирате. Дошли двама – мъж и жена, не се разбират. Кой ви е крив? Че защо ви пратил Господ на земята, тук? Когато слугата стане господар преждевременно, и когато господарят стане слуга преждевременно, това е едно нещастие. Слугата трябва да стане господар, когато вече е завършил 4 факултета. А пък господарят за да стане слуга, трябват му 10 факултета. Затуй сега за господари има много хора. Четири факултета по-лесно се свършват. Никой не иска да стане слуга, понеже наука се изисква. Десет факултета трябва да свършиш. Да няма знание в света, което да не знаеш. Като бъдеш като слуга, първокласен професор ще бъдеш, каквато работа и да ти дадат, ще я свършиш.

Та по музика сега вие казвате: „Как да учим музика?“ Как да учите? Ето как: Вие имате 5 линии. Първата линия е „ми“. На втората линия е „сол“, между тях „фа“. След това имате „ла“, „си“. (Учителят показва пръстите на ръката като петолиние.) И на лицето имате същото. Под носа, под брадата имате първата линия. Носът е ключът „сол“. Имате ключът „фа“, това е ухото. Той се пише на четвъртата

линия, нали съвпада? На втората линия е ключът „сол“. Каква е разликата между един басов ключ и един сопранов ключ „сол“? Каква е разликата между сопрана и баса? При сопрана имаме най-високите тонове, а при баса имаме най-ниските тонове. Има нещо в живота, което може да се постигне с баса. Когато искаш ти да осмислиш някоя работа в света, време ти трябва. Ти ще вземеш контрабаса и полека, няма да бързаш. Когато казваме: „Няма да бързаш“, басист си ти. Полека, полека. Когато искаш набързо, ще вземеш цигулката. Всичко набързо върви. Ако вземеш ти една цигулка, сопранова цигулка, ти трябва да си завършил, да си учил баса. Ти не може да станеш цигулар, ако не си учил на баса. Аз както виждам музиката, от баса ще започнеш и ще стигнеш на сопрана. Или другояче казано: Личният живот, това е басовият живот. От този басовия живот ние ще изкараме другия живот. Не че ще излезем от живота, но ще си създадем условия за онзи възвишения, сопранов, живот нагоре. Следователно, имаме други два живота още. Алтов и теноров. Аз имам няколко бележки по музиката. (Учителят показва ръката си: „ми“, „сол“, „си“.) Този малкият пръст защо е малък? От много работа. Не му остава време да расте. Той е малък пръст. Той е най-близък до сърцето. Този пръст най-после дошъл. Палецът излязъл най-първо. От най-далечната планета в слънчевата система е излязъл палецът. След него показалецът или първият пръст. После вторият, третият и най-после малкият. Сега това са фигуративни работи. Всичко туй трябва да се превърне в една научна система. Някой път вие се намирате в някоя мъчнотия. Някой път гледам някой си хване малкият пръст, тури пръстена на малкия пръст. Онези, които се женят, току турят пръстена и го изваждат, турят го и го изваждат. Този, който си тури и вади пръстена, аз зная каква ще бъде работата. Пръстен, който се туря и се вади, не върви тази работа. Той веднъж като се тури, да се не бута вече. Ако иска някой да се жени, да повтори

трябва да ми каже: „Искам да се женя“. Казвам: Ти като даде пръстен на своята възлюблена, че ти го тури и го изважда. Ти не очаквай никакво щастие. Ако е турила пръстена и не го вади, дръж го. Ако го изважда, търси си друг. Туй има изключения, но казвам общото правило. Камък, който се хвърля и се търкаля се изглажда. Значи един пръстен, туй е мерило. Какво показва? Условията, които Бог е създал за живота. Възлюблената казва: „Ти готов ли си ония условия, които Бог ти дал да ги изпълниш?“ Той взема пръстена и казва: „Ще ги изпълня“. Туря пръстена и не го вади. – Я ги изпълня, я не ги изпълня. Туря и си вади пръстена навън. Нали тъй, когато се разсърди на своята възлюблена, изважда пръстена и го хвърля, казва: „Не го искам“. Като я обичате, туря го там и го гледа. Щом вие вече сте сгодени, щом имате този пръст, той е вашият годеж. С този пръст вие вече сте сгодени за слънцето. Със средният пръст вие сте сгодени за най-стария. Не сте сгодени, но имате задължения да обичате най-стария брат, след него втория, който дошъл. Значи вие трябва да обичате справедливостта (втория пръст); трябва да обичате благородството (Учителят показва третият пръст) и трябва да обичате служението на Бога. Това значи палецът. Палецът казва: Ти си дошъл на земята да служиш на Бога. Твоето служение трябва да бъде благородно (първият пръст). Пък трябва да бъдеш справедлив (средният пръст). И във всичките радости и скърби винаги трябва да бъдеш весел (безимения пръст). И при това да си знаеш сметките много добре (малкия пръст). Тогава като погледнеш „ми“ – малкият пръст да мислиш; „фа“ – да събираш парички в кесията; третият пръст да бъдеш художник, да туриш ред и порядък. Да имаш хубава къща, хубаво да си я направил, хубаво да са мебелирани стаите. Туй е Сатурн. Петолинието туй показва. Аз, ако предавам музика на децата ще им кажа в какво се крие. В пръстите вътре. Ако аз бих преподавал „до“, значи да бъдеш готов при всичките препятствия, всяко едно

препятствие да имаш достатъчно силна черупка. Един ден да я пукнеш. Ако я пукнеш, ти си силен човек. След като пукнеш черупката и излезеш навън, като пилците, излезеш навън, започнеш да вървиш. Ти си здрав човек. Ако изведнъж ти може да си намериш храната и да ядеш, ти си умен човек. Пък онова, което остава, ако го събереш, имаш икономия в живота. Ако си като семенце, може да израстеш и плод да дадеш, това е „сол“. Значи ти при неблагоприятните условия, си едно семенце посято в земята и плод дава. Някой казват: „Растенията не са умни“. Как не са умни? Някой път се спирам. Много умни са, много хубаво облечени са. При най-неблагоприятните условия, както е хубаво облечено, то се радва и дава плода си. Казва: „Затова ме е пратил Бог на земята, да раждам хубави плодове“. Като се разговарям с един човек, казвам: Затова ме е пратил Бог, да насърчавам хората. Казвам: Защо дойдох на земята? Сега дойдох да се уча. Как се уча от хората? С какво благоговение те искат да зреят? Идат тия плодове. Те като влизат в нас, плодовете се учат. След като сдъвча една ябълка, тя се радва в устата, че е влязла, ще се учи. След туй тази ябълка от стомаха ще мине в дробовете, а от дробовете ще мине в мозъка. След туй тази ябълчна семка ще се посее някъде в твоята мисъл, и един ден започваш да я възпяваш. Колко поети са възпявали ябълките вътре. Той я опише, тя е жива в този ум. Ако тази ябълка не би пострадала, ако този човек извършва една работа, той я извършва заради нея. След туй този поет описва ябълката. Казвам тогава: Вие как искате да бъдете обични на Господа? Господ работи и страда, а вие не искате да работите, не искате и да страдате. Господ създаде света. Хиляди и милиони години му взе, за да направи този свят. Милиарди и милиарди векове той е мислил, мислил, планирал, че като представил един план, че хайде друг план. По този начин, по онзи начин, че проекти, проекти; и най-после се установил върху един проект, направен много хубаво. Проектирал

целия свят. Ти сега седиш и го критикуваш. Казваш: „Как Господ направи света?“ Че той милиарди векове е мислил върху този свят, за да предвиди всички неща. Тъй ако стане, какви ще бъдат резултатите? Други ще бъдат страданията. Каква полза ще допринесе? Силите, които ще дойдат, знанието което ще дойде. Ако един човек е хубав, какво ще стане? Ако един човек е грозен, какво ще стане? Ако е богат, какво ще стане? Всичките е взел предвид. Ако има повече ниви какво ще стане? Ако има една жена, какво ще стане? Какво ще прави, ако има две жени? Ако една жена има двама мъже. Всичките тия работи Господ ги е предвидил. Сега не вземайте тези думи буквално. Казвате: „Той много жени има“. Какво разбирате под думата много жени. Казва: „Много жени“. Че тя не е една. Стомахът ти е една жена. Дробовете са друга жена. Сърцето ти е жена, умът ти е жена. Жени, колкото искаш. Къде са мъжете? В света има само един мъж и много жени. Питам тогава: Защо ще се карате? Един мъж има, а много жени. Тогава, де е злото в света, я ми кажете? Злото е в това, че вие си създавате много мъже, дето ги няма. Много жени има, а само един мъж има. Както и да го турите множеството, ето какъв е закона: Под думата „жена“, ние разбираме всичките малки неща в света, на които трябва да им дадем цена. Тия, малките неща са необходими, за служението на великото в света. Едното, това е Бог. Множеството, това са органите, с които великото постига своите замисли. Та под думата „жена“ разбираме ония души, които са дошли. Души или духове, както искате да ги наречете. Всичките ония души, които са дошли да изпълнят волята Божия. Само по този начин може да разрешим тия противоречия. Защото друго решение животът няма. Както и да разрешавате живота, не може да се разреши по друг начин. Погрешката е там, че вие казвате: „Аз не искам да бъда жена“. Хубаво, какво искаш да бъдеш? Ако искаш, тогава съедини се с Бога, бъди с Него едно, влез в Бога, ще бъдеш мъж. Ама ще станеш едно с

Бога. Няма да кажеш, тъй да се отделиш от Бога, да бъдеш друг. Да разделиш света. Да мислиш, че този свят половината принадлежи на тебе. Вие се оставете от тия заблуждения, че имате нещо. Защото туй, което ти имаш, ще ти го вземат от тебе. Ти имаш жена, ще ти я вземат. След 20-30 години твоята възлюблена ще влезе в земята, ще ти я вземат. Ще заровят тялото в земята, за която ти си дигал шум, цял скандал си правил. Казвам: Защо не пазиш жена си, защо даде да влезе в земята вътре? Защо я предаде, я ми кажете? Силата на човека седи да се избавим от смъртта. От ония големите заблуждения. Че ние търсим своето щастие извън Бога. Ние търсим своето щастие в хората. Щастието ние трябва да го търсим в онова, което Бог е създал. Всички други условия, всички други неща, те са условия за нашия растеж. Условия са те. Тогава вие ще кажете: „Толкоз години ние сме работили“. Какво сте постигнали? Какво сте работили и какво сте постигнали? Ще направите едно изложение. Нали един след като е учил в гимназията, поставят го на изпит. Един, който учил четири години в университета, поставят го на изпит. Ако издържи изпита, дават му диплома. И в природата съществува същото. Ще ви поставят на изпит. Вие искате да свършите училището без да държите изпит. Страданието, това са изпити. Това е предметно учение. Дойде някой при вас и казва: „Този човек не ме обича“. Какво значи не те обича? Как ще докажеш научно, че той не те обича? Ти ще докажеш научно, че не те обича; той ще докаже научно, защо не ви обича. Това е наука. Прави сте и вие. Ти ще констатираш, че той не ви обича. Онзи ще докаже защо не ви обича. Тогава ще дойде третият, който ще ви докаже как може да се обичате. Елате при мене, аз ще ви кажа как можете да се обичате. Аз на мнозина съм искал да им кажа. Мнозина са искали моя съвет. Дойде някой и казва: „Не ме обичат братята ми“. – Дайте им всичко каквото имате, влезте на неговото място и ти иди на неговото място. Казва: „Знаеш ти ми даваш съвет, който не е

добър. Знаеш (ли) какво направи една жена?“ Започва той да ми разправя един пример. Имало един цар, имал много красива жена. Тя дошла един ден при царя, попросила му и му казала: „Дай ми три деня аз да управлявам, да видя какво ще бъде“. Той като я обичал дал ѝ право. Тя управлява три деня, тя арестувала царя и го осъдила на сто години затвор. Казвам: Това е една приказка. Казвам: Де е този цар сега? Туй постоянно става. В живота, кой не е осъден на смърт? Кой мъж не е осъден? И коя жена не е била турена за сто години затвор? Има ли някой, който да не е осъден? То е един факт. Има ли някой, който не е осъден за 100 години? Осъдят те, заровят те, понеже твоята жена дошла да царува. Мъжът умира, защо? Защото жената царува. Жената умира, защото мъжът царува. Всякога, когато дойде един да царува, непременно единият ще умре. Вие можете да проверите това. Туй е вярно. Един стар дядо на 80 години, синът му се жени. Зачева му се дете. Аз да ви кажа, че със зачеването на туй дете, когато детето се ражда старият ще умре. Старата баба или старият дядо, ще умре. Като умре единият, туй показва, че един друг дошъл на власт. Някой път има изключения, когато дядото не умира и бабата не умира. То е правилното разрешение на въпроса. Някой път някой трябва да умре. А пък някой път и старият трябва да живее и младите трябва да живеят. Сега ние сме под първия закон. Едни умират, други се раждат. Това е законът на греха. Ще дойде един ден, когато смърт няма да има. По този начин няма да се живее. Онова, което искаме е самовъзпитание на вашите чувства, самовъзпитание на вашите мисли. Имате едно неразположение в себе си. Туй неразположение не се дължи на Бога, защото в Бога всичко е хармония. Бог на всичко се радва в света. Бог само по някой път иска да ни покаже, че негодува против нашето разбиране. Когато Бог е определил някои неща за нашето благо, ние отхвърляме Неговия съвет и тогава негодува, понеже като отхвърлил съвета Му, няма нещо, което може да му

помогне. Да допуснем, че Бог ти дал сиромашия в света да работиш. Едва може да си изкарваш прехраната. Ти си недоволен, ти грешиш. Ти може да забогатееш много лесно, ако познаваш закона на Любовта. Няма приятел в света, който ти като обичаш, той да не ти даде най-малко половината от онова, което има. Изключения няма. Научете се да обичате. Когато вие живеете нещастен живот, вие не обичате. Нещастието за мене е, че вие не обичате. Който казва, че е щастлив, той обича. Всякога, когато човек обича, той е щастлив. Всякога, когато не обичате, вие сте нещастен.

Та казвам сега: У вас Бог ви учи на какво? Бог живее във вас и ви учи да бъдете щастливи. Вие постоянно се борите с него. Казвате: „Защо е така? Аз така ли трябва да живея?“ Постоянно се борите, цели дни, часове. Че искате да станете учени, на място е, но време се изисква. Че искате да станете силни, на място е. Бог е предвидил и силни да станете, и учени да станете, и богати да станете, и красиви да станете. Всичко каквото желаете, Той е предвидил. Само че Той за всяко нещо е турил време. Трябва именно да израснете, да дойдете до тази степен на развитие, да ви се даде онова благо, което Господ е предвидил заради вас. На място ли е вие да вземете дете и да турите 100 кила да носи? Ще му дадете 5 кила да носи. По някой път изисквате блага от духовните работи, които не ви подхождат. Сега във вас не искам да се зароди желание да не желаете. Но вие се пресиляте. Пресилени желания имате. Желайте да бъдете силни, но има закон за силата в света. За да бъдеш силен, ти непременно трябва да концентрираш мисълта си. Едно много хубаво перо, което струва повече от три хиляди и петстотин лева, златни пари, един ден туй перо се загубило. – „Хванаха ме всичките дяволи. Няма го перото“. Казвам: „Взела жена ми перото. Може да го продала за три хиляди и петстотин лева, може дъщеря ми да го е взела. Може син ми да го е задигнал. Всички подозирам, но не зная кой го е взел. Всичките ги

считам, че са виновати, че са взели перото“. Казвам на себе си: „Не си справедлив. Виж първо дали го взели, изследвай. Няма защо да ми вземат перото. Който го е взел, взел го е. Може синът да е, може да е дъщерята“. Казва: „Господи, избави ме от този дявол, нека дойде перото да не мисля. Да не ида да се нахвърля на жена си. – „Перото си го взела“. Не зная. Може да се нахвърля на сина си. Може да се нахвърля на дъщеря си“. Седя 2-3 деня и казвам: „Отде този дявол дойде. Да го нямаше туй перо, щях да бъда по-щастлив. Отивам, вземам си жилетката. По някой път го турям в жилетката, като бъркам, извадих перото. Съмна ми пред очите“. Туй перо е турено не на място. Но този човек не разсъждава правилно. Че какво лошо има, ако жена му взела перото? Че какво лошо има, ако дъщеря му взела перото? Какво лошо, ако синът взел перото? Защо ще се безпокои? Пера има, ще си купи друго перо. Защо, как тъй без позволение ми вземат перото, нямат право. Съди ги. Без да имаме някакъв факт, съдим. Това са теории, хипотези. Че това е тъй, онова е тъй. Не е право. Ние сме дошли на земята, цялата земя е на наше разположение. Земята се върти около себе си, около слънцето. Въздухът е без пари. Светлината е без пари. Какво ли не ни е дал Господ. И всеки ден вие мърморите: „Какво ли е направил Господ?“ Вие мърморите, че вашата жена не ви обича. Че отде накъде да имаш жена? Че отде накъде? Защо взе жената да се жениш? Чудно: Жена за жена не може да се жени. Засягам въпроса принципално. Вие изисквате това, което нямате право. Научете се да бъдете благодарни. Философия се изисква. Ако дойда аз да ви науча на закон, на моралност, да се подмладите, непременно вие трябва да започнете да мислите по закона на любовта. „Любовта, казва е благосклонна, дълготърпелива, не завижда...“, цитирате тия работи. Някой път и аз цитирам, но в моя ум и в мене има друго. Като дойдат някои мърморковци, аз ги изслушвам. Какво имаш, казвам? Той казва: „Това

и това“. Казвам на него: Прав си, и най-после и на себе си казвам: И аз съм прав. Всички сме прави. На този казвам: Ти какво искаш от мене, ще го направя. И на другия казвам, ще го направя. Казвам на всинца ви: Имайте търпение, ще направя всичко това. То е по отношение на Бога. Бог е предвидил всичките неща. Всяко нещо, което ние желаем от Бога, Той ще ни го даде. Пазете се от едно нещо да не би Божието благословение да дойде преждевременно. И да не би да закъснеят Божиите блага. Вие с живота си или ускорявате, или закъснявате. И в двата случая е катастрофално. Оставете Божието благословение да дойде навреме. Туй е благословение. Тогава ще усетите онази вътрешна радост. Щом усетите, че не е нещо навреме, ще страдате преждевременно. Или след време ще имате страдания. Сега не искам да ви утешавам. Някой ще каже: „Учителят тъй ни говори, за да ни утеши“. Аз няма какво да ви утешавам. Вие сами трябва да се утешите. Онзи Утешител е вътре, Той е Бог. Духът трябва да дойде. Ще се създаде светът, ти трябва да чакаш, не е дошъл твоят ред. Онова малкото дете постепенно трябва да расте. Но и постепенно трябва да остаряваме. Казвам: Някой от вас сте много богати. Някой път казвам: Вие сте по-добри отколкото трябва, някои сте по-лоши отколкото трябва. Вие страдате от голяма добрина, вие страдате и от голяма лошевина. Да си добър дотолкоз, доколкото трябва и да си лош толкова, доколкото трябва. Трябва да бъдете лоши, ама на място. Щом имаш 1 метър и 66 см добрина, лошевина трябва (да) ти бъде 100 см. А пък имаш 166 см, добрината ти трябва да бъде 167 см., а лошавината трябва да бъде 100 см. Ако пък имаш 166 см. добрина той трябва да е 167 см., с 1 см. доброто трябва да бъде по-високо от твоят ръст, а пък лошавината трябва да бъде с 66 см. по-малко. А вие туряте друго: вие обръщате тази пропорция. Туряте вашата добрина 100 см, а лошевината 167 см. Обърнете пропорцията. Та в туй отношение, всички имате възможност за постижения на доброто в света. Ако

разбирате онези колективни закони, които работят в света, ако се съединявате, да кажем сте колко души. Ако един от вашите братя боледува, ако вие се съедините заедно и му пратите вашата мисъл, вие ще му помогнете да оздравее. Ако сте 100 или 1000 души се съединят в едно, те са една мощна сила. Сега се заражда желание, не се поощрявате, един иска, вие го спъвате. Друг иска, вие го спъвате. Тогава има една картина, която един английски художник рисувал. Той е нарисувал един висок планински връх горе и там е турен идеалът на върха, а всичките са около планината, при полите, хиляди и хиляди хора, които искат да вървят нагоре, но рече един да тръгне, другите ще го върнат. Постоянно ту напред, ту назад. Друг рече да тръгне, казват му: „Ти не си, който ще бъдеш пръв". Поискайте нагоре да вървите всичките към този връх. Ако един постигне, слушайте го. Да кажем сега какво ви безпокои? Ако нямаш пари, пей „фа". Ако не можеш да мислиш, пей „ми". Ако нямаш разположение, пей „сол". Ако не знаеш как да се молиш, пей „си". Ако искаш да имаш разположение, пей „ла". Туй са основните тонове. Как ще вземете доброто сега? Ако аз имах задача да решавам. Да допусна взема произволно „ми". „Ми" ли е това или не, според сегашния камертон? Значи чист е тона. Щом мисля, значи мисълта е процес на чистене. Защото само чрез закона на мисълта, може да се очистиш. Има нещо, от което, ако не се очистиш, не може да мислиш. Става запушване на порите в живота. Някой път и в любовта се покваря. Когато се запушат порите, не може да обичаш. Ако се затворят порите на твоето сърце, не може да обичаш. За да обичаш туй сърце, което имаме, порите му трябва да са отпушени. Щом са запушени порите, не може да обичаш. Щом са запушени порите на твоя мозък, ти не може да мислиш. Щом са запушени порите на твоите мускули, не може да работиш. Щом влезете в онази окултна наука, вие ще разбирате. Щом се отворят порите на сърцето, любовта се изявява

правилно. Не е лошото в Любовта, но в онази неправилната любов е лошото. Правилното благословение е в правилната мисъл. Злото е в неправилната мисъл, в неправилната постъпка е злото и в неправилното чувство. Та казвам сега: Аз употребявам музиката. Някой път аз съм правил упражнения, да свиря някои класически парчета. Има някое класическо парче, което по никой начин не може да го свиря. Този, който направил туй парче, турил да изразява една тъга, която не е вярна. Тоновете, за пример, не са поставени на своето място. В музиката кой е тонът на скръбта? Как ще определите да кажем, че имаш скръб? Как ще определиш, че някой изгубил имането? Или как ще определиш в музиката, че някой не го обича жена му? Как ще го определиш? Голямо изкуство се изисква там. В музиката тия работи не съществуват. Само че жената може да определи. Жената има едно криво понятие за мъжа си. Тя мисли, че той не е даровит, не е богат. Тя има криво мнение заради него. А пък, в дадения случай този мъж, седи по-високо, отколкото онзи, когото тя е турила в ума си. Тя го подценила, не го обичала. Ти като един музикант, който не разбира едно парче, не може да го свири. Как ще свири? Не знае такта на времето, какъв ритъм трябва да даде. Най-първо, за да обичате един човек, трябва да го познавате. Вие не може да го познавате, ако не го обичате. А за да го познавате, трябва да го турите в музикално отношение. За да се обичат двама души, те трябва да пеят. Единият, който пее добре и другият, който го обича като го слуша да нагласи гласа си, според онзи, който пее. Ако могат двамата да се споразумеят, ще се разберат. Ако има различие в гласа, винаги в техните чувства, в техните мисли ще има разногласие. В даденият случай, аз ви говоря сега и имам мисълта да ви покажа, че съм учен. Това е едното положение. А може аз да имам за цел да ви покажа Божия закон как трябва да се живее. То е друг въпрос. В света и в музиката, и в религията, и в науката, навсякъде ние искаме да

покажем какво знаем. Много малко знаем в туй отношение. Ако искаме да покажем какви са нашите отношения към Бога, може да покажем един пример. Примерът трябва да се даде. Сега какъв пример можем да дадем ние, че аз обичам някого. Каква песен може да ви изпея? Или да кажем, че вие ме обичате, каква песен ще ми изпеете? Ако ме обичате, ще ме разберете. Аз като обичам един човек, ето аз какво разбирам: някой човек е земеделец, има няколко деца, ниви има. Щом го обичам, аз пожелая неговата нива да му роди изобилно жито. Това не е обич. Той има каруца, има един кон, пожелае да има още един кон, да върви по-добре работата, това не е любов. Или той е ученик, пожелае да се учи добре и всички професори да са добре разположени. Каквото и да пожелая да се оправят работите, това не е любов. Или другояче казано – на този човек да се премахнат от неговия живот всичките препятствия, които го спъват от пътя му. Да приеме правилно Божието благословение, тогава съм благоугоден на Господа. Туй е Любов. Да почистя аз водата и Божиите блага да потекат. Като обичам някого, да почистя аз водата му добре, за да потекат Божиите благословения. Да върви колелото, да върви работата му. Ако го обичам, ще поправя стомаха му, ще поправя дробовете му, ще поправя сърцето му, ще поправя ума му. Ще поправя ръцете му, краката му. Всичко туй като поправя, това е Любов. Да се радва в Любовта. Той сам да бъде признателен. Една разбрана Любов. Тъй, ако се обичате, добре. Другата Любов, то са други времена. Сегашната ви Любов, оставете я. Тя е много напреднала Любов. То е преждевременна Любов. Вие всички живеете преждевременно. Това са за далечното бъдеще, тия философски работи. Вие сте взели като малките деца, турили сте цвете, но цветята не са за вас. Тия цветя са за момите на 25 години. Малките момичета никакво цвете да не турят. Мене ме учудва, че едно малко момиченце има такива разбирания. Бяха ми дали една роза. Давам розата на едно

момиченце, то казва: „Аз не може да нося тази роза. Кака ми може да я носи, но аз не може да я нося, не е заради мене“. Аз тълкувам: На тази роза аз не може да ѝ дам живот. Не зная как да ѝ дам живот, тя е умряла. Да ѝ възвърна живота не мога. Но кака ми може. Та ние сме се завзели с един въпрос много труден. Ние искаме да оправим света. Изправянето на света е труден въпрос. Кой е крив и кой е прав е труден въпрос. Но важен въпрос е сега да се учим добре. Да имате хубаво разположение на душата си. Едно разположение, да видим Божиите блага, да може всеки един от вас да види какво благо Бог е внесъл и да се зарадва на онова, което има в себе си. А пък вие се гледате някой път и казвате: „Остаряхме вече“. Вие не сте по-стари от мене. Ако има някой, който да е стар, най-стар съм аз. И ако има някой, който да е млад, аз съм най-млад. Две неща има: И най-стар и най-млад съм аз. Аз казвам тъй: Най-стар и най-умен съм аз. Но и който през просото не гледам. Не гледам погрешките на хората. Най-млад съм, понеже никаква погрешка не гледам. Няма да гледам погрешките. Имам едно качество – сляп съм, понеже съм млад. Като стана стар, виждам всичко. Но веднага, като искам да се освободя от старото, хайде в младините. Като ми дотегне, там в старините. От старините, в младините отивам. Така искам вие да бъдете млади и стари. Стар разбирам, че Бог ми дал известни блага, използувам ги, отивам при Бога. Аз като съм стар, отивам да принеса жертвоприношение на Бога. А пък млад като съм, отивам с малката количка да работя. Та искам едновременно да работите и да седите. Които сте остарели, да вземете вашия син да принесете някаква жертва, жертвоприношение трябва. Някой от вас не искате жертвоприношение. И млади и стари. Младият човек е, който трябва да се освободи от всичките несгоди на живота и можем да направим това. Бог е в света. И ако ние идем при Бога, ние ще се освободим. Какво има да ни безпокои, кажете ми? Че, ако знаехте да дишате, за

пример, ако ти може да концентрираш ума си, че Божият живот чрез дишането да влезе в тебе, ти ще забравиш всичките страдания. След като ядеш, ще мислиш, че Бог е в тази храна. Ти обитаваш Неговата благост. Така може да концентрираш ума си. После, ти искаш много пари. Имаш само едно петаче. Ако мислиш, че туй петаче, което имаш в джоба си, то е достатъчно. Едно левче. Където ходите, дайте това левче, то се увеличава. После бръкнеш в джоба, друг лев, бъркаш и изваждаш. Само по един лев имаш в джоба. Вие казвате: „Лесно е тъй да се говори“. Че защото е лесно, аз затова говоря. Аз не говоря за мъчни работи, за лесни работи говоря. Всичкото богатство в света за кого е? Аз разсъждавам така: Всичкото богатство, което Бог вложил в земята, за кого го е вложил? За нас го е вложил. Ние, които не разбираме Божия закон, някой път искат да ни убедят и постоянно изпращат напреднали същества да ни убедят. Един ден като се убедим в Божествения план, веднага ще се подобри положението. Вие сега очаквате светът да се подобри. Направете един опит между вас. Когато дойдохме тук, идеята беше широка. Сега гледам току си турили жици, колчета. Спорят все на кого е земята. Ако искате земя, аз ще ви дам земя, колкото искате. Ще ви пратя на Месечината, на Венера, на Юпитер. Колко декара земя искате, километри да ви се даде. Но да се създаде едно благодарно сърце, струва повече. Не огорчавайте Господа. Бъдете готови заради Името Божие на всички жертви. Не заради мене, никаква жертва заради мене, но аз мисля така заради Господа, Който ме е пратил на земята. За всичките блага, които ни е дал, аз съм готов да направя всичко. Във всинца ви бих желал да има тая мисъл. Ако така не мислите, ако така не вършите доброволно, не по силата на някакъв закон, но вътре, съзнателно да помислите. Кажи: „Разгневен си. Заради Господа премахни тоя гняв“. Недоволен си, премахни го заради Господа. Сиромах си, богат си, прави всичко заради Господа. Свириш, заради Господа ще свириш.

Даваш, заради Господа ще даваш. Учиш, заради Господа ще учиш. Искаш да се обличаш, заради Господа ще се обличаш. Искаш да идеш на бойното поле, заради Господа ще идеш. Всичко в ума си турете заради Неговата Любов. Тогава ще се изменят вашите работи. Какво трябва да правите, ако сте болни? Господ болен може ли да бъде? Не. Значи ти си станал болен, защото си излязъл от Господа навън. Ще идеш при Него. Казваш: „Господи, понеже аз не изпълнявам Твоята воля, затова се разболях". Ще кажеш: „Ще изпълня Твоята воля, и тогава ще оздравея". Глупав си, защо? – Защото не си изпълнил Волята Божия, понеже си излязъл от Бога. Като изпълниш Волята Божия ще бъдеш учен. Аз гледам някои от вас колко сте способни. По няколко езици знаете да говорите. Някои не знаете много езици. Бих желал не само няколко, но бих желал по три езика да знаете. Сега да допуснем мисълта е заблудена. Трябва да се освободим. Има едно положение в живота на анормалност. Ние се безпокоим повече, отколкото трябва. Безпокойството е хубаво. То е малко черен пипер. Черен пипер отгоре на яденето. Какво ние можем да направим за Господа? Мислете върху това. Вие ще кажете: „Правим нещо". Какво можем да направим заради Господа? Които не сме направили, какво можем да направим, което никога не сме направили? Същото туй, което правим, то вече е в реда на нещата. Какво можем да направим, което никога не сме направили? Тогава ще влезем в пътя на подмладяването. И старостта ви ще бъде едно благословение. Защото като остареете, тогава като свети Илия ще дойдат с колесница. Има едно остаряване, като дойде, никакви колесници няма. Има едно подмладяване, ти се родиш, но баща ти и майка ти ще те обичат. А пък някой път се родиш, майка ти умряла, баща ти умрял, ти си изхвърлен, като едно снесено яйце. Някъде ще вземат туй яйце. Аз не искам да бъдете снесени яйца, но майка ви да е при вас, баща ви да е при вас, сестра ви да е при вас, братята ви да са при вас и вие да

усетите тяхната любов. Вие някой път не се обичате. Не че не се обичате, и понеже не се обичате казвате: „Учителят не ни обича“. Сега кажете ми аз как може да ви обичам. Как да дойда при вас? С дърво ли да дойда, защото аз съм майстор. Може да накарам да ви бият и след туй да дойда да ви намажа с мехлем, та да оцените. Не струва? Аз не го обичам туй. Сега ме обвинявате и казвате: „Учителю, ти направи тази работа“. Казвам: Не съм я направил. Казвате: „Ти я направи. Ти направи тази работа“. Защо не дадеш на тази жена добър ум? Че ти си вземал чуждата жена. Ти не си взел своята жена, ти не си вземал своята жена, остави чуждото ребро, намери своето ребро. Намери си реброто, намери си жена, която да те обича. Щом не те обича, остави я друг да обича, когото иска. Оставете хората. Знаете ли какъв е законът? Любовта е като една искра. Ако туриш, всичко се запалва. Не мислете, че Любовта не се запалва. Любовта се запалва и изгаря. Защото има една любов, която след една година ще ви обезсърчи, ще влезе у вас омразата, отвращението. В Любовта има едно вечно растене нагоре. По-хубаво състояние от Любовта няма. Умът работи, сърцето работи и тялото работи. То е благо на целия човек. Новата Любов е Любов, която трябва да примири хората. Не да ги направи лениви, но Любов, която да ги осиромашава, но Любов, която да внесе новото благо, че да започнем да се радваме на Любовта. Сега всички казвате: „Влюбила се е тази мома“. Щом се е влюбила е едно благо. Когато лисицата се влюби в кокошката, то е едно положение. Когато кокошката се влюби в зрънцата, пак е едно положение. Аз бих желал вашата любов да бъде, като вземеш едно цвете, посееш го в градината си, и го поливаш. Засега тази любов е най-хубавата в света, която можете да имате. Посаждайте хубавите мисли, хубавите чувства и хубавите постъпки навсякъде.

Сега аз чета, вие какво мислите? Казвате: „Какво ни е патила нас главата“. Аз съм патил 10 пъти повече от вас. Всичките ви страдания,

които имате, всичките ви патила, които имате, аз може да ги нося с едната си ръка. Кажете ми сега едно от вашите най-големи патила. Че по-големи патила от патилата на Христа има ли? Като напусна работата на небето, взе греховете на всичките хора, които бяха правили с хиляди години, че да ликвидира една сметка. Какви ли не престъпления. Всичко туй Го взел и ги пригодил, да освободи човешката душа от един несносен ум. Знаете какво нещо е страдания, че казват никога не са виждали Христа да се усмихне. Че как ще се усмихне? Как ще бъде весел? Тази тежест на всички престъпления, които седят в съзнанието и начинът по който да се изгладят. Защото, докато не се изгладят престъпленията от нашия ум, от нашето сърце, сърцето не може да бъде спокойно. Казва се в Писанието, че Божията Любов ще заличи нашите престъпления. Божията Любов е, която по един или по друг начин сега съдейства да се изгладят всичките престъпления, които съществуват. Гледам на Изгрева вие си създавате нови неприятности. Има неща, които стават тук, аз не ги харесвам. Аз съм много добър, но не ги харесвам. Не може да имате моето благословение. Сега, ако искате, не можете да имате моето благословение в никое отношение. Ако ме слушате ще ви съдействувам. Много мога да направя заради вас, не туй да бъде подбудителната причина. Ако обичате Господа, всичко мога да направя заради вас. Аз не искам мене да обичате. То е изключено. Ако обичате Господа, всичко мога да направя заради вас. Пък ако не Го обичате, ще ви причиня най-големите страдания, които никога не сте ги сънували. И без да искам ще ви ги причиня. Знаете ли защо? Ако ви туря цялата земя на гърба ви, или ако ви туря 10 тона, ще ви смачкат. Понеже законът е такъв, вие няма да може да издържите. Казвам: По-хубаво е сега да обичате Господа. Сега е времето. Ако искате вие да умрете и да се преродите, че вторият път да дойдете – „Зей коньо за зелена трева“. Ако сега не можете да станете хора, и за в

бъдеще не може. Ако сега сте недоволни, по-благоприятни времена от сегашните нямате. Няма да се намерят. Аз ви казвам на вас, защото всички, които ме слушате сте най-способните. Нито един от вас не може да се оплаче, че не може. Можете, можете да направите някои работи повече от мене. Ние сме заплетени в работи, които не са наши. Има много работи, които не са наши. Във вас има много мисли, които не са ваши. Много чувства и много постъпки, които са чужди, те са посторонни работи. Това са осиновени деца, които не са ваши. Имате мисли и желания у вас, които не са ваши, но ви държат отговорни, защо ги проявявате. Всяко едно желание, проявява своето качество. Оставете онези неща, които са ваши. Ваши неща наричам, които Бог първоначално е вложил, другите неща ги оставете на заден план. Турете в ума си онова, което Бог е вложил. Много хубави работи Бог е вложил у вас. Как да ви представя хубавото, което вие имате? По някой път като ви говоря, трябва особен език, за да се разбира Божията Любов. Защото в ума ви може да влезе мисълта, че Учителят иска да ни изнасили, да ни заплаши, но нещата, които стават от страх, не са Божествени. Ако искам да ви хваля, то не е хубаво. Ако искам да ви укорявам и то не е хубаво. Сега не искам нито да ви хваля, нито да ви укорявам. Но ви казвам: Бог е вложил много големи блага във вас, използувайте тия блага. Пък, ако не искате да ги използувате, дайте ни право ние да ви помогнем на гьоторица, на кутурица. Как казват – на изполица.

Мото:
Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

19 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 9 февруари 1938 г., сряда, 5 ч. с. София –Изгрев

БОЖЕСТВЕНИЯТ ГЛАС

Отче наш.

Пишете върху темата: „Придобивки от богатството и сиромашията“.

Ако се намерите на един такъв замръзнал блок, на един такъв леден блок, както руските полярни герои, както Папанин, какво ще очаквате? Ще очаквате отвън да ви спасят, да дойдат на помощ, някой ледоразбивач или някой аероплан. Всинца сте поставени на такива ледени блокове. Човек на земята е на такъв леден блок. Все таки трябва да дойде помощ отнякъде. Някой път вие разглеждате живота съвсем от особено гледище. Всичките хора имат едно особено заблуждение. Две теории са влезли в рая. Едната теория била послушанието, да учи човек послушанието. Другата теория е самостоятелност. Първият урок, който предадоха на първите ученици, беше послушанието. При изучаването на първия урок по ботаника беше това. Изучаваха какви са органическите същества. Казва Господ: От това дърво няма да ядете, вие няма да правите никакво изследване, няма да вкусвате. Той им забрани само едно нещо: Да го вкусват. Може да го гледат, да го слушат, да го миришат, но няма да вкусват. Втората теория беше, че както човек е свободен, всичко трябва да опитва. Първият учител беше Бог. Вторият учител казва: „Криво сте разбрали, ни най-малко не сте разбрали езика на Бога“, започва той да тълкува на опит. Казва: „Ако вкусите от това дърво, то ще придобиете всичко онова, което ви липсва. Вие ще станете като Бога, ще станете безсмъртни, може да правите каквото искате“. Представете си, че първото учение Бог го предаде на мъжа. Второто учение на непослушанието го предаде на жената. Бог каза: Няма да ядеш.

Вторият учител дойде и казва на жената: „Ще ядеш от плода“. Сега във всинца ви, в мъже и жени има едно непослушание. Нищо повече. Жената послуша втория учител. Мъжът послуша своята жена. Значи някой път мъжът се оплаква, оплаква се, защото послуша своята жена. Жената се оплаква, защото послуша мъжа. Но и двамата не са послушали, каквото Бог им казал. Всички сега търсите свободата в света. Свободата търсиш, но милостта повдига. Силата е, която пази свободата. Ако ти имаш свобода в света, а нямаш сила да я пазиш, защо ти е? Свободата ще бъде причина да те претупат. Защото свободният човек трябва да има два крака. Ти си свободен да работиш, но трябва да имаш две ръце. Ти си свободен да ходиш, но трябва да имаш два крака. Ти си свободен да гледаш, но трябва да имаш две очи. Ти си свободен да слушаш, но трябва да имаш две уши. Трябва да има какво да слушаш.

Та казвам: В обичта трябва пример. Новият възглед за живота, това е любовта. Трябва да разбирате какво нещо е любовта. Христос дойде на земята да спаси човечеството, хората се давеха във водата. Той трябваше да ги извади навън. Каза им: Не влизайте втори път в това море, да се къпете, нищо повече. Защото всеки, който влезе, ще се удави. Сега ние сме на суша, но трябва да учите, да работите нещо. Любовта сега е закон. Хората се учат да работят. Трябва да се учите да мислите, да чувствувате, да работите. Казвате: „Какво трябва да правя?“ Ще работиш, ще обичаш. Това е най-лесната работа. Да обичаш, това е работа вече. Вие разбирате любовта туй, което не е. Човек не обича, който не е честен. Човек не може да обича, който не е чист. Човек не може да обича, който не е безкористен. Следователно, любовта изисква честност. Честността подразбира справедливостта. Справедлив трябва да бъдеш, честен трябва да бъдеш и безкористен трябва да бъдеш. Няма ли ги тия, ни глас, ни слушане. То е живот на безлюбие. Заплатата на твоето безлюбие ще бъде смъртта. Казваш:

„Ако не любя?“ Ако не любиш, трябва да знаеш, че смъртта ще бъде твое служение. Смърт ще те намери. Защо трябва да любиш? Ако искаш в живота да не умреш, трябва да любиш. В деня, в който ти престанеш да обичаш, ти ще умреш. Тъй гласи сега законът в градината. Всеки, който не обича, е осъден на смърт. Всеки, който обича е благословен да има живот. В любовта Божието благословение, а в безлюбието смъртта. Има нови положения.

Казва: „В какво седи новото учение?“ – В любовта, която носи със себе си справедливост, честност, чистота и безкористие. Те са външните черти, вътрешни черти. Всички тия страдания, всички тия недоразумения, които съществуват навсякъде, се дължат, че няма любов. Учат ви сега и вие вярвате в един Господ, който хората са създали. Всеки казва: „Какво ще каже еди кой си проповедник, еди кой си пророк?“ Хубаво са казали хората за слънцето, аз може да чета книгите им, хубаво е това, аз нямам нищо против, кой какво писал за слънцето, аз може да го чета, но все таки, ако не съм виждал туй слънце като изгрява, какво ще се ползувам. Все таки трябва да има един ден да проверя техните теории, да видя туй слънце. В 24 часа то изгрява веднъж и залязва веднъж; поне веднъж в живота си да го видя. Всеки 12 часа може да гледам слънцето. Питат сега: „Къде е Господ?“ – Дето си ти. – „Ама Господ Го няма“. Че това е една лъжа. Понеже ти си тук, там дето си ти, там е и Господ. Щом мислиш, там е Господ. Щом ти чувствуваш, там е Господ. Щом ти работиш, там е Господ. Погрешката ви е, че вие търсите спасение един от друг. Синът търси спасение от баща си; бащата – от сина; жената – от мъжа; мъжът от жената – това са заблуждения. Ти не уповаваш на Бога, Който те е създал, не чуваш Неговия глас, който ти говори, чуваш гласа на жена си. Че каквото тя ти говори, ти ще прокопсаш, че никой няма да види. Онази жена, която трябва да ти говори, тя трябва да е чула гласа на Бога, на своя баща. Онзи мъж, който трябва да ти говори и той трябва

да е чул гласа на своя баща, на Бога; да носи в себе си нещо както слънцето. Вие сега седите и казвате: „Какво ли ни говори Учителя?“ Аз говоря за онова, което слушам. Аз говоря за Бога, когото познавам. Познавам, че всичко е от Него. Не само теоретически, но във всяка моя постъпка, във всяка моя мисъл, във всяко мое чувство при вас и вън от вас, зная, че ме следи Той. И когато никой не ме вижда, скрит някъде, когато вие всички нищо не знаете, Той обаче знае всичко, говоря ли право или не. Вие сега ще кажете: „Той нашият учител не прави погрешки“. Какво разбирате, че не правя погрешки? Аз правя повече погрешки от вас. Аз правя погрешки, че слушам вашите глупости. Аз правя хиляди погрешки, че гледам вашите престъпления. Това са погрешки заради мене. Аз участвувам във вашите погрешки, да слушам вашите глупости. Считам себе си виноват. Казвам: Не може да говоря, пък те не трябва да го правят. Аз като слушам да ми говорите, казвам: Това е глупост. Ето една моя погрешка. Аз търся един изходен път от погрешките. Обикнете Бога, нищо повече! Турете честността, то е външната страна на живота, да бъдете честни в целия си живот. Аз виждам вашите езици са невъзпитани. Ръцете ви са невъзпитани, краката ви са невъзпитани, очите ви са невъзпитани, ушите ви са невъзпитани, носът ви е невъзпитан, яденето ви е невъзпитано. Всичко ви е невъзпитано сега. Ето моята погрешка. Вие виждате, че някой човек върши престъпление. Тази погрешка е твоя. Иди при Господа, научи се. Защото аз се уча сега от вас. Сега аз превеждам този пример, вие имате една особена теория за Бога. Имате особени теории, казвате: „От нашите ли е този или не“. Всеки, който обича Бога, който обича ближните, той е от нашите, нищо повече. Дали са тук или не, дето и да са, те са от нашите. Който обича Бога и който обича ближните, той е от нашите. Всеки, който не обича Бога и който не обича ближните, не е от нашите. Сега другият въпрос казва: „Как да го обичаме?“ Но

този въпрос вие сами го знаете. Вие като дойдете при мене, знаете, ще ми дадете правила, аз да се уча от вас. Всеки, който дойде при мене и бедният казва: „Трябва да ме обичаш“. – Как? – „Ще ми помогнеш“. Невежият като дойде при мене казва: „Трябва да ме обичаш“. – Как? – „Ще ме научиш“. Той иска от мене. Гладният като дойде при мене, казва: „Аз искам от тебе. Трябва да ми дадеш хляб да ям“. Та сега вие казвате: „Как да обичаме?“ – Тъй както вие искате да ви обичат, така и вие обичайте, нищо повече. Сега аз как изправям погрешките? Лесно ги изправям. Аз имам един (начин). Моите погрешки мязат на праха, който паднал на барабана. Да ги гоня, да ги хукам, те се дигат. Взема барабана, окача го, като забия, всичките започнат да играят. След туй оставя барабана си. Те си играят във въздуха, изнесе ги вятърът и след време те отиват високо горе и образуват дъждовните капки и поливат света. Казвам: Вие си направете по един барабан за възпитание. Сиромах си, купи си един барабан, бий го и сиромашията ще започне да играе. Невежа си, барабанчето. Сега вие казвате: „Това наука ли е?“ Питам: Ами това, което сегашните хора вярват, наука ли е? – Не е наука. Тази е неорганизирана наука. Двама, които имате едно верую, вие мислите, кой от вас е по-прав. Който обича повече, е по-прав. Който обича по-малко, е по-малко прав. Който обича най-много, той е най-прав. Който обича, той е всякога прав. Тогава, ако любиш, Мъдростта ще ти свети. Мъдростта щом почувствува, че ти вече обичаш, тя запали своята свещ и ти свети. След туй иде Истината. Щом тя усети, че се запалила свещта, Истината иде, и тя носи свободата. Тъй щото, щом обичаш, ще дойде Божията Мъдрост и ще дойде и Божията Истина. И най-после ще чуеш гласа на Господа, Който ще каже: Това са моите възлюблени деца, които обичат всичко, каквото аз съм направил. Сега какво иска Господ от вас? Ти трябва да обичаш ближния, който излязъл от Бога. Сега аз говоря във вашето съзнание. Всеки един

човек, всяка една форма, вътрешната същност на тази форма тя е излязла от Бога. Душата на човека е излязла из Бога. Следователно, обичай тази душа. Ти не я виждаш, ти ще чуеш нейният глас. Тя е, която говори разумно. При това тялото е външната форма. Понеже обичаш душата си, ще зачиташ да не опетниш душата, да не опетниш и Духа. Като обичаш някого ще гледаш да пазиш дрехата чиста. Никога няма да внесеш в неговия ум мисъл, която ще оцапа ума му. Никога няма да внесеш едно чувство в сърцето му, което ще оцапа сърцето му. И за думите е същото, същият закон е. Нито аз искам да цапам вашия ум, вашето сърце и вашето тяло, нито пък искам вие да ме цапате. Бог изисква от нас да не цапаме.

Вие сега казвате: „Като дойде Христос ще ни научи. Като възкръснем“. Кажете ми как ще възкръснете? Казва: „Които чуят гласа Му, ще възкръснат“. Значи, на които се пробуди съзнанието, да почувствуват Любовта, която се проявява. Казвате: „Тази любов едно време какво беше“. Че едно време като млади моми скачахте по хорото. Но тази любов, която изчезва, любов ли е? Този пуздер, който пламва и изгасва, какъв огън е той. Божествената Любов се разгорява. Тя е като вселената, тя образува слънцата, които виждаме и които не виждаме. Всичко тя приготовлява и за бъдеще хиляди и милиони светове приготовлява сега и от тях ще излезе светлината. То е Любовта, която постоянно се разгаря. Онази мисъл, която ражда втора, трета, четвърта; онова чувство, което ражда второ, трето – то е Божествената Любов, която работи. Казвам сега: Чуйте Божия глас! Казвате: „Дали е Господ или не?“ Аз искам днес да чуете Божия глас. Идете срещнете някой беден човек, или някое дете, направете каквато и да е малка добрина, веднага ще чуете гласа на Бога много добре. Кажи една сладка дума на жена си, кажи една сладка дума на дъщеря си, на сина си, на приятеля си, на слугата си, на всеки, който и да е отвън. Веднага Господ ще ти проговори. Кажи една обидна дума,

веднага Господ ще каже: Не е хубаво. Че то е Божият глас вътре. Казваме: „Къде е Господ?“ Господ постоянно говори. Той Господ има специфичен начин, на всинца говори, особено на всеки едного говори. Казвам сега: В Неговото присъствие сме. Казвате: „Аз вярвам в Бога“. А пред Бога какво ли не правите. Толкоз години ви слушам. След като ви говоря, вие се скарате. Кой е това? – Вторият учител, който влиза в света, то е дяволът. Това не е верую. Може да ти каже нещо и ти може да се разгневиш. Че ако някой в света, който има право да се гневи, това е Бог. Ако ти се гневиш, Господ милион пъти може да се гневи. Но като се разгневи Господ, знаеш какво ще стане? Пред Неговото лице от земята нищо няма да остане. Вие мислите, че Господ не се гневи. Веднъж прояви ли се Неговата любов, от лошите хора нищо няма да остане. Туй е сега. Хората разбират и всичките народи са взели другата страна, разбират, че със сила да пазят свободата си. Хубаво е да пазят своята свобода, но какво ще излезе от тази война? Както сега се въоръжават 650 милиарда за въоръжение се харчат. Ако тия пари се биха посветили от любов, всичко ще бъде рай. Тук се въоръжават с далнобойни оръжия, колкото се може повече хора да убиват. След туй и вие без да искате, и вие участвувате. Дали българите ще спечелят, дали англичаните ще спечелят, дали американците ще спечелят, дали японците ще спечелят. Всички искат да спечелят. След като се бием, какво ще придобием ние? Ако умре брат ми и аз му взема имуществото, какво съм спечелил? От смъртта на брата си аз съм загубил същественото, останало туй, което гние. Брат ми е оставил ниви, пари, казваме: „Има да се позакърпа“. Туй не е разбиране. Гледам всичките религиозни секти същата слабост имат. Един дошъл тук и казва: „Вие ли сте на правия път? На Бога така не се служи“. Казва: „Трябва да се кръстите“. Гледам в България, когато дойдоха евангелистите, казват: „Вие не трябва да служите на иконите“. Хубаво, българите, които повярваха, изхвърлиха иконите.

На иконите не се кланят, но на парите се кланят. Че парите не са ли икони? Дойдоха баптистите. Казват: „Не е право както учат православните и методистите, трябва да се кръсти човек“. След това дойдоха съботяните, казват: „Не сте разбрали закона, вие ще се кръстите, но ако не пазите съботата, не е право. Съботата ще пазите, не неделята“. Пък новото те ще те кръстят. Ще те кръстят православните, ще те кръстят методистите, ще те кръстят баптистите и ще те кръстят съботяните. След туй дойдоха петдесятниците, че Духът говорил. Това е едно учение на безлюбие. В любовта езикът е разбран. Те говорят на езици неразбрани. И аз може да говоря неразбрано „уа, ау, хоу“ и т.н. Той е онзи неразбран Дух на всичките противоречия. Неразбраното то е злото в света. Разбраното невежество това е доброто. Неразбраното е злото, то е престъпление.

Та казвам: Животът седи в съществено̀то. Тъй, както сутрин когато слънцето изгрява, трябва да имаш отворен прозорец да проникне неговият първи лъч вътре в стаята и неговата топлина, по който и да е начин. Така в човешката душа, всеки ден Божественият глас, Божествената светлина трябва да прониква. Няма по-хубаво от Божествения глас. Когато дойде Божественият глас, всичко утихва. Човек не е радостен, когато скача, но когато има мир, едно спокойствие, една тишина. Ти си доволен. Радваш се вече на благото на другите хора. Сега някой път вас ви хвалят. Казвате: „Не го хвали и не го укорявай“. Хубаво е да те хвалят, лошо е да те укоряват. Едно нещо помнете, че похвалата нищо не ти допринася. Че те хваля, какво ще ти допринесе? Ако укорявате някого, нищо няма да отнемете. Да кажем, ако хвалиш един наполеон или ако го укоряваш, че нищо не струва, какво придобива. Ако нещо е позлатено и ти го хвалиш, един ден ще се познае, че е позлатено. Пък, ако укоряваш туй, което е златно, един ден ще видиш, че то има цена. Който ви хвали, прави добро на себе си, който ви укорява, прави зло на себе си. Ако

разбирам похвалата, че онзи човек ме хвали за Божественото в мене, радвам се, то е доброто. В дадения случай като ме кори, съзнавам, че той ще се отклони от Божествения път, съзнавам едно зло, да не правя като него. Тогава ви давам едно правило: Укорявайте това, което Господ укорява; хвалете това, което Господ хвали; обичайте това, което Господ обича; не обичайте онова, което Господ не обича. Ако има някой, когото Господ не обича, не го обичайте и вие. Но, ако вие обичате това, което Господ не обича, тогава вие нямате една мярка. Сега трябва един контраст. Понеже Бог е създал всичко, Той на всичките неща туря цената им. Всичко от Бога е излязло. Следователно, ние не може да говорим, че ако ние бихме обичали нещата, както Бога ги обичаме. Божественото, когато дойде в нас, всички ще бъдете здрави.

Аз нося сега това, какво означава? Този, който правил този камертон, не е знаел, че той ще дойде тук. То е само предметно учение. Тия тръбички издават един звук, те имат един език, като ги бутнете, ще видите колко хубаво говорят. Всяка една знае по една песен да пее. Първата, най-дългата струна е „фа“-диез. Втората е „си“. Третата е „до“-диез и четвъртата е „ре“. Питам сега: Те знаят ли, че имат тия неща? Но онова разумно същество, което ги е направило, онзи човек, който ги е направил, разбирал от музика. (Учителят донесе един особен камертон: върху една поставка има един цилиндър, на който има прободени четири тръби с различна големина и всяка от тях издава казаните тонове.) Тъй щото едно музикално същество, което ги построило, ако вземе този инструмент и натисне поставката, тия струни имат един звук, който е ясен. Ако подигне и удари тия струни, звукът е слаб. Значи, да се прояви животът, трябва да има известно налягане. В живота, ако няма налягане във вас, вие не може да се проявите. Вие искате без налягане. Един ваш приятел, ако той ви хване ръката, и ако няма налягане, той

не може да се ръкува. Но туй налягане трябва да бъде музикално налягане. В какво седи музикалното налягане? (*Учителят удря последователно струните на камертона.*) Един човек, който обича е това. (*Учителят удари струната „фа диез*“.) Туй са четири струни. Две са повишени, а двата са в естествено положение. Казвам: Любовта трябва да тонира цялото тяло. Телата на всинца ви трябва да бъдат музикални. Музиката подразбира един организиран свят. Когато аз говоря за музика, подразбирам един човек, който слуша Божественото, слуша гласа на всичките предмети, които славят Бога. Ти вече не си чужденец в света. Дето минеш, всички те зачитат като същество, излязло от Бога и всеки иска да ти помогне. В любовта има желание да си помагат. Не само един очаква да му помагат, но всички отиват да се проявят. Та казвам сега: Говорите за разните учения. Някой казва: „Аз съм окултист“. Много хубаво. – „Аз съм православен“. Всичко това, тия стари имена са много добри. На новото ние не можем да му турим едно старо име. Мнозина от вас носят името Ангел. Други носят името Божидар. Други носят Теодосий. Казва Писанието: „Ще им се даде ново име.“ Новото име се дава на човек, който възприема Божията любов и слуша Божия глас. Когато Господ говори, вие спите, когато Господ престане да говори, вие сте будни, слушате всичко. Като дойде Господ, пак заспите. Не ви осъждам за нищо, дето слушате. Само обърнете сега: спете, когато тези ви говорят, заспете, когато те ви говорят, а пък когато Господ ви проговори, събудете се. После ще ви дам другото правило. Тъй както сте обърнете се, досега вие сте вярвали в лъжата, сега обезверете се в лъжата, вярвайте в истината. Както си вярвал в лъжата, започни да вярваш в истината. Тури безверието на гърба на лъжата, а пък тури вярата на гърба на истината. Досега ти си вярвал в безлюбието. Казвате: „Не може да се обича, набий го хубаво“. Че ти за да набиеш някого, трябва да бъдеш най-силният човек в света. Ако си най-

силният, набийте го. Ако си слаб, не бийте, защото ще дойдат други да бият. Ти ще дадеш много лош пример. Тогава как ще се поправите? Вие очаквате да умрете, че тогава да се поправи животът. То е заблуждение. Още днес трябва да умрем за злото. Още днес трябва да умрем за лъжата. За всички ония грубости искам всички до един да умрете сега. Още днес да оживеете за Любовта. Още днес да оживеете за новата Любов, която иде в света. В какво ще се познае новата Любов? В новата Любов ти няма да бъдеш недъгав, ти ще бъдеш богат, ти няма да имаш никакви дългове, няма да имаш никакви заблуждения. Ти ще бъдеш свободен тъй, както е свободна светлината. Освободен, ти ще се чувствуваш като новородено дете. Няма да кажеш: „Какво ме очаква за бъдеще?“ Слава, величие, чест, туй те очаква. Сега вие седите и се питате: „Тъй както ни учи Учителят къде ще му излезе краят?“ Тъй както аз уча, ще ви посрещнат в рая. Тъй както аз не уча, ще ви посрещнат в затвора. Смъртта, това е един затвор, от който трябва да се освободите. Ни най-малко не е приятен. Та казвам: Сега в новото учение, в Божественото учение, като станете, вглъби се в себе си, да чуеш Божия глас, да чуеш гласа на Господа. Но трябва да разбирате поне една Божествена дума, защото езикът с който сега говорим е човешки език. Кажеш на един човек „магаре“. Тя не е Божествена дума. Адам нарече животните с тия имена. Кажеш: „Ти си крава или ти си кон“ – тия думи Адам ги тури. Коя е Божествената дума? Казва там Мойсей, че каза Господ: „Да бъде светлина“ и стана светлина. Не каза Адам да бъде светлина, но Господ каза. И каква беше тази дума, която Господ каза да бъде светлина, спрете се да помислите, как е проговорил Господ. Каква е била тая дума, че като произнесъл, цяла пертурбация станало, този тъмен свят се проникнал от Божествената светлина. Като казал Господ „Да бъде светлина“ и светлината излязла от Него. В Него думите са мощни. Като каже: „Да бъде светлина“ и светлината

излиза от Него. Човек като каже една дума, нищо не става. Сега всички все говорите с човешки езици. Ами то са думите на Адама, я ги напуснете. Ти не може да кажеш на Господа: „Господи, аз не го обичам“. Аз като ида при Господа, като Го слушам, мога да обичам. Не може в живота Господ да ти говори, ако ти не Го обичаш. Ако ти не го обичаш, не може да Му говориш. Това е закон за вас. Вие, когото обичате, нали обичате да му говорите. Като обичаш някого, как хубаво му говориш. Аз съм слушал хората на земята, когато обичат, как гласът им е мекичък, деликатен. Като не обича, гласът му е дрезгав. Казвам: От вас от всинца ви се изисква да станете образци. Всеки един от вас на Божественото дърво представя един лист. Ако този лист не е така, както трябва, липсва на това дърво. Всеки един от вас е Божествен цвят, ако не е цъфнал, липсва нещо на дървото. Всеки един от вас е тон на Божествената арфа, ако не звучи – видиш тук тона колко е хубав. (Учителят удря камертона.)

Та казвам: Всичко онова, което Бог е вложил в нас, да го проявим. Често ме питат: „Втори път като дойдем на земята, къде ще се родим?“ Ще се родиш някъде в някоя крава, в някой кон. Аз не говоря за туй прераждане, мене не ме интересува. Мене ме интересува Божественото раждане, когато се родиш да чуеш великото в света. Ние сме слушали роденото от плътта, ние сме се раждали и все същото нещо сме. Казва: „Които чуят гласа Ми, ще оживеят.“ Искам сега всички вие, като чуете Божия глас да оживеете, да дойде този Божествен мир. Гледам мнозина като седят тук на Изгрева, мислят, че са на Изгрева. Някои тук са дошли да им помагат. То е просешка работа. Ние сме готови да направим всичко заради вас, ако обичате Бога. Този Бог, Който е във вас да отвори новата страница, която не е отваряна. Готови сме всичко да направим за вас. Но ако не ви говори Господ, вас очаква туй, което очаква света. Проповядвам едно учение, че светът не може да се оправи без любов. Тази честност не може да

дойде, ако няма любов. Чистотата не може да дойде, ако няма любов. Безкористие не може да дойде, ако няма любов. Милосърдие и всичките други добродетели за да дойдат, трябва да дойде любовта. И силата не може да дойде без любов. Нищо в света не може да дойде без любов. Туй трябва да го знаете. Ако не приемете любовта и знанието не може да дойде, богатството не може да дойде, нищо не може да дойде. Без любов ще имате отрицателната страна на живота. Та казвам: Още сега да опитаме. Сега аз искам да Го опитате да ви не търся втори път. Тогава друг ще ви търси. Нас ни трябват работници. Ако вие не работите, работници ще дойдат от другаде, Господ ще ги намери. Сега казвате: „Учителю, облечи ни със сила да работим". Така беше в Търново. Казвате: „Облечи ни Господи!" С пари не се обличат хората. Ако е с пари, има мисионери, колкото искаш. Хубаво е. Държавата прави толкова училища, има толкова хиляди учители. Хубаво прави, но не е туй учение, което може да спаси света. Ако е насила, хиляди войници жертвуват живота си, но светът с това не може да се поправи. Жертвата трябва да се прави с любов. Парите са човешко изобретение. Те са спомагателно средство. Всичкото злато, което има на земята, то е турено от Бога, то е заради нас. Въздухът е заради нас. Светлината е заради нас. Казва някой: „Пари имаш ли?" – Светлината е моя. Ако искам пари, ще продавам светлината. Като спра инсталацията на светлината, ще дойдете при мене. Ако искам да продавам, като спра въздуха, ще дойдете при мене. Като спра водата, ще дойдете при мене. Всичките ви пари ще обера, но не разрешава въпроса. Не само да кажеш: „Ще спра", но да можеш да спреш. Да допуснем сега, че няма работа. Може да разиграя земята, да направя земетресение, да съборя всичките къщи на богатите хора, като започнат да строят нови къщи, ще създам работа на хората. Но по този начин, като се създава работа, роди се нещастието. Без да дойде земетресението в тия богатите хора трябва да дойде любовта, да

кажат: „Те са наши братя, да помагам на тях, дотолкоз доколкото Той ни помогнал“. Ние искаме Господ да ни обича. Да обичаме дотолкова, доколкото Господ ни обича. Дотолкова, доколкото обичате вашите ближни, дотолкова и Господ ще ви обича. Дотолкова, доколкото Господ ви помага, дотолкова и вие трябва да помагате. Сега тази година така трябва да се тури. Другояче вие ще бъдете глухи. Оплаквате се, че това нямате, дрехи нямате, обуща нямате. Обуща ще дойдат, шапки, дрехи, всичко ще дойде.

Сега вие ще излезете, ще кажете: „Видяхте ли какво каза Учителя“. Не, не какво каза Учителят, но готов ли съм аз. Не искам да кажете: „Какво каза Учителят, чу ли?“ Аз ви казвам: Ако сте ме послушали, ще се вглъбите в себе си, ще кажете: „Изпълнявам ли волята Божия в себе си?“ Аз се спирам и казвам: Казвах ли на тия хора, какво Господ иска, каквото чух от Господа? Аз, който чувам Господа, Той казва: На тия деца ще кажеш добре да учат. Да не употребяват лъжата. Не си знаят уроците, искат лесно да минат. Никаква лъжа, да учат хубаво. Каквото учат, да го учат хубаво, не за бележка, че ще им турят 6, или ще ги направят нещо, но да учат, знанието да бъде подтик. Аз проповядвам знанието като Божие благословение. Да се учим да имаме Божието благословение. Ще обичаме, за да имаме Божието благословение. Ще говорим истината, за да имаме Божието благословение. Дали ще ме обичат хората, то е друг въпрос. То е тяхна работа. Ако аз мисля, че не ме обичат, то е престъпление. Аз ако започна да обичам, мисля, че всички така правят. Всички като започнете да обичате, за света ще мислите, както Господ мисли. Аз искам днес да мислите, както Господ мисли. Един за друг да мислите, както Господ мисли заради вас. Всеки един да се вглъби в себе си вътре. Не онова, което не е, не да каже едно време какво било. Днешното, което е, ще почувствувате в себе си и то не може да се сравни с едно време.

Сега много пъти казват, че при апостолите дошъл Духът на Петдесятницата. Сегашните хора не знаят какво нещо е слизането на Духа. Апостолите имаха една опитност, не само да я цитираме, че преди две хиляди години, как слязъл Духът. Сега да имаме една опитност, то е въпросът. Сега този Дух няма да слезе по същия начин. Понеже Божиите блага не се дават по един и същ начин. Туй, което сега Бог е приготвил за нас, е особено. Тогава било Божествено и това, което сега иде и то е Божествено. Сега Божествената любов иде не само за вас, за всички иде и няма да остане човек на земята, който да не бъде разтърсен. И живите и мъртвите ще чуят гласа на Бога, ще станат. Туй е сега. Туй да го знаете, няма да остане нито един човек, който да не бъде разтърсен. Които обичате, ще приемете любовта, ще станете ученици, ще работите. Които не работят, те ще се учат. Сега няма да кажете: „Какво каза Учителят?" Ще повярвате. Ще чуете онзи тихия глас, както Илия го чу. Ще дойде Господ с голям гръм, земетресение ще стане, голяма буря; Господ не е там. Господ при Илия не беше в бурята, но беше в тихия глас, който му каза: Илия, пътят по който ти си тръгнал, че изби пророците светът няма да се поправи. Светът ще се поправи само когато твоето сърце се отвори, че започнеш да обичаш. Мойсей казва: Много милостив е Господ, благоутробен е. Та казвам: Този е най-хубавият глас, който ще чуете. Тъй, както аз ви проповядвам, е малко проповеднически. То е човешко. Каза: „Вие знаете ли?" – То е човешко. – „Ти от музика разбираш ли?" – То е човешко. Щом дойда при него, зная че е музикант. Музика има в себе си. Не иска теории. Всеки познава кое е хубавото. Като дръпна струните, колкото и да е невежа, не знае теории, разбира. Казвам: Знанието е Божественото. Знанието предхожда човешките хипотези и теории. Божественото го знаем. После по човешки, всичко това е хубаво. Теорията ще дойде. Но най-първо трябва да имаме ясна представа за музиката. Пък музиката

крие една велика сила. Ти за да изкажеш някому с любов, трябва да бъдеш много музикален. Музика трябва да станеш. Любовта ти трябва да проникне във всичките ти клетки, и краката ти, и очите ти, и космите ти, всичко ще трепери. Ще има тия трептения на любовта. Тогава като кажеш дума, всичките хора ще ви разбират. Сега то е едно поощрение. Ти казваш: „Не искам да работя". Казвам: Иди да работиш за мене, ще ти дам десет, двадесет хиляди, но то е подкуп. Аз му казвам: Иди да работиш, ще имаш моето разположение. Моето добро разположение струва повече отколкото хилядите, които ти дадат. Хлябът, който аз турям в устата, има хиляди по-голяма сила от житото, което седи в хамбара. Може да си мисля, че за дълги години съм осигурен, но в дадения случай онова, което му осигурява, то е малкият хляб, който сдъвкваш, той ще ти даде сила. Онова Божественото знание, което сега ще дойде, вие за бъдеще всички ще го опитате.

Но днешния ден посветете го на какво? Ще направите един малък опит с любовта. Не да се осъждате, не да кажеш: „Малко съм бил така". Ще седнеш, ще кажеш: „Много малко обичах. Не използувах Божието благо". Вземете листа, каквото сте обещали горе като слизахте и го направете. Сега не искам да ви кажа, но извадете листа, каквото сте обещали това да направите, онова да направите. Майка ти те пратила на бакалницата да купиш зехтин, пипер, половин кило сирене, грозде две кила, ябълки, круши, всичко туй наредено на листа, но си изгубил листа и сега се чудиш от кое колко трябва да вземеш. Ще намериш този лист, на който са написани, ще изпълните нещата точно тъй, както се изисква. От това зависи вашето положение в къщи. От любовта, която имате към Бога, зависи вашето щастие. Не от любовта, която имате към мене, нито от любовта към вашите ближни, от вашата любов, която имате към Бога, зависи вашето бъдеще. А пък любовта, която имате към другите, то е

второстепенно. От любовта към Бога зависи вашето бъдеще. Тази идея трябва да влезе в ума ви, за да не се смущавате. Защото може да обичате този и онзи, то ще бъде проявление на Божията любов. Най-първо трябва да имате Божията любов, за да може, когато обичате, всичките хора да бъдат доволни от вас. Ако не обичате Бога и искате да опитате Божията любов, ще опитате тогава Щом опитате Божията любов, когото обичате, той ще бъде доволен от вас. Ако не опитате Божията любов, а искате да я проявите, тогава ще се намерите в едно голямо противоречие. Няма същество в света, което да е недоволно от Божията любов. И в ада, навсякъде, и в най-лошите същества и в тях има разбиране за любовта. Само че те искат само да вземат, без задължение. Те искат да вземат за себе си. Лоши са, само че вземат, само прегръщат. Онези, добрите хора, те дават. Коя светлина е хубава, която свети вътре или която свети навън? Онази, която свети вътре е добра, но онази, която свети навън е още по-добра. Любовта, която сте имали досега е била вътре, но сега приложете Божията любов. Сега няма какво да ви уча как да се обичате. Този въпрос вие го знаете. Един друг вие да се обичате, вие го знаете много добре. Но Божията любов вие не сте опитали, много малко опити сте направили. Божията любов във вас ще внесе мир. Туй в учения свят казват: „Слизане на Духа, новораждане“. Казват: „Това е Възкресение“. С много имена го кръщават: „Които чуят гласа Му, ще оживеят.“ Само майка, която обича, проговаря. Майката, като обича, проговаря. Най-първо майката проговаря. Детето като обича майка си и то като заплаче, то е първата дума на детето.

Вчера дойде един и ми чете нещо от окултната наука, окултни мисли. Употреби думата „хъм“. Казвам: Тази дума употребяват кучетата. Имаше „аум“ и други думи, но имаше и думата „хъм“. „Хъм“ кучетата казват. Тя е окултна дума. Бауцането на кучетата и тя

е окултна дума. Кучетата имат две думи. Каквото каже туй куче, става.

Казвам сега: Като ви говоря има една опасност. Като ви говоря вие не си туряйте никакви бентове. Вие имате бентове сега. Казвате: „Аз съм женен, не може да го направя. Аз имам деца, не може да го направя. Аз съм човек със слуги, не мога да го направя. Чакай да се освободя от жената, от децата и т.н“. Това е заблуждение. Никаква жена нямаш, никакви деца нямаш, слуги нямаш. Ти мислиш, че си женен. Туй са празни работи. Ти имаш дотолкоз деца, колкото малкото момиче мисли, че куклата е негово дете. Вчера гледам едно малко дете носи една голяма кукла. То мисли, че е родило, голо носи това дете. Не се заблуждавайте. Душите са излезли от Бога, всички са излезли от Бога. Тук се раждате, кръщавате, казвате този е мой баща, тази е моята майка. Против това нямам нищо, но това не е реалност. Докато ние не съзнаем, че имаме само един баща, ние не може да се поправим в света. Докато имаме много бащи, не можем да се поправим. Ние трябва да мислим, че всички имаме един баща, другите бащи са лъчи от този Баща – от Бога. Всички бащи, излезли от Бога, трябва да го признават. Всичките майки, всичките господари, всичките учители, всички да кажат: „Един баща имаме, не съм аз баща“. Майката да каже: „Не съм аз, но Бог“. Учителят да каже: „Не съм аз, но Бог“. Вие трябва да кажете: „Не съм аз, но Бог“. Всички така трябва да мислим. Ти ще кажеш: „Това е едно благословение, което иде от невидимия свят“. Туй благословение за бъдеще ще се дава на ония, които имат любовта.

Не човешката любов, но Божията любов. Тогава ние няма да искаме както сега. Ще оставим света да си има затвори, ние няма да осъждаме, нито ще отричаме. То е едно училище. Бедността е едно училище, богатството е едно училище. Всичко в света е училище. Но има един живот много по-добър, отколкото този, който ние знаем. Да

бъдете братя, да бъдете сестри. Няма по-хубаво нещо от това. Да сме слуги, то е едно положение, да сме господари то е друго положение, да сме сиромаси е друго положение. Не, казвам, истинското положение, е че Бог създаде света за нас, които Го любим. Слънцето грее за нас, които обичаме Господа. Слънцето, звездите Бог ги е създал за онези, които Го любят. Те са обиталище, жилища в които Той живее. Растенията Бог ги е създал заради нас, реките, моретата, всичко е създал заради нас, за упражнение на своите деца, които го обичат. Те са едно предметно учение. Целият свят и земята е едно предметно учение, да се радваме, че Господ ги създал заради нас. Туй е предметно учение. Някой път аз ви говоря, ти отиваш по земята и какво ли не правиш. Нямаме туй възпитание. Срещна някой човек, веднага му намеря някой кусур. Аз търся кусурите. Като срещна някой човек, кусурът, който съм намерил, той е у мене. Никой човек не може да види себе си. Той ще види себе си у другите хора. И тогава аз забелязвам закона така: Когато аз слушам Божия глас, когато вървя срещам хора, които са красиви. Грозните хора не ги срещам. Щом направя една погрешка, грозните веднага се явят, сам отварям вратата на рая и тогава дяволът влиза. Той иде при мене, ръкува се много хубаво и казва: „Ти си един от великите учители в света, като тебе не се явил днес в света, знаеш ли това?“ Казвам: Аз за пръв път слушам такава похвала от тебе. Казвам: От кой речник извади, искам да чета това нещо де е писано. Ти го съчини или някъде в небето писаха заради мене? Казва: „Не вярваш ли?“ Аз казвам: Обичам да проверявам нещата. И тогава аз му казвам: Слушай, аз съм дошъл на земята да се уча и да слугувам на Бога. Колко съм велик, не зная. Няколко картини съм започнал да рисувам, гледам да ги нарисувам хубаво, после взел съм да свиря, да пея, други работи имам. Може погрешка да имаш, не съм аз онзи, когото ти хвалиш, той е някой друг. Погрешка може да е. Не съм аз с такива имена. Има доста

учители днес в света. После всеки един човек мисли, че е един велик учител. Ако аз мога да слугувам на Бога, по-велик от мене няма. Ако мога да проявя любовта на Бога, който живее в мене, по-велик от мене няма. Ако вие може да обичате Бога, по-велик от вас няма. То е величие. Там дето Го няма, никакво величие няма. Казвам: Всеки един от нас може да се прояви в една малка степен. Какво ще се прояви? Сега казва: „Като тебе няма друг“. Като ми каже, че като мене няма друг, казвам: Аз имам една крушка от 500 свещи в стаята си, като я отворя много свети в стаята. Но някой път излизам навън. Колкото се отдалечавам, виждам, че светлината се намалява. Като ида далеч, едва виждам. Ти седиш, около себе си имаш светлина голяма. Отдалечи се да видиш, твоята светлина докъде достига. Онова, което достига, то е Божествената светлина, Божественото, което достига вътре. Казвам: Всички трябва да се съедините, не да се обезсърчите. Да се съедините в Божественото, да станете мощни. Дойдат страданията, какво ще кажете на едно страдание? Похвали ви някой, кажи в себе си: „Господи, бих желал да бъда такъв, какъвто ти казваш“. – „Ти си много добър“. – „Желая да стана още по-добър. Че съм много добър, добър съм, но и от многото добър има още по-добър. От добър мога да стана още по-добър“. Няма тук опасност.

По някой път са идвали тук и ме хвалят. Някой път дойде някой болен, казва: „Учителю, ти всичко може да направиш“. Че мога да направя всичко, мога да го направя. Но казвам: Аз, който мога всичко да направя, не мога да те излекувам. Аз не мога да те излекувам, защо? И ти всичко не може да направиш. Казвам: Ти само отвън ме хвалиш, но ти не можеш да обичаш Бога. Ако обичаш Бога, ако имаш Божията любов, ти си дошъл тук да те излекувам. Ако те излекувам, ще кажеш: „Дошло времето да се излекувам“. Ти няма да отдадеш хвала на Бога. Ти няма да си промениш твоя живот. Аз само един пример имам. Дойде при мене един. Казва ми: „Ти всичко може да

направиш“. Казвам: Да всичко мога да направя. Болен е той от една много лоша болест. Ще те излекувам рекох, но ти си заможен човек. – Каквото искаш ще ти дам. Казвам: Моята визита е много скъпа, всичко, каквото имаш ще го дадеш. – „Че как“, казва? Нищо повече. Всичко, каквото имаш, ще го дадеш. Не само това, но животът си ще посветиш да служиш на Господа за бъдеще. Ако си готов да дадеш всичко, ще кажа една дума и ще излезе болестта. Ако си готов да се посветиш на Бога, ако не ще си вървиш както си дошъл. – „Ама“... Казвам: Нищо повече. Който може да обича Бога, всичко е заради него. Който не Го обича, не е всичко заради него. Това правило ви казвам. То при всичките правила няма изключение. Не може да има недоразумение. Всички трябва да се решим свободно вътре да обичаме Бога. Тогава ще направим опит. Казва: „Дето са събрани двама или трима в мое име, там съм и аз.“ Не е само да се съберат, ако любовта не е там, няма събиране. Без любов не могат да се съберат на едно място.

Днес направете един малък опит. Всеки един от вас да направи едно микроскопическо добро, най-малкото добро някъде. Така да се вглъби в себе си – откакто изгрее слънцето, докато залезе, да се вслуша и чуе онзи, тихия глас в себе си. Искам всичко да направите. Опитайте да ви проговори Господ. Като ви проговори, ще дойде нова светлина. Ще кажете тогава: „Мъртъв бях едно време, но сега съм жив“. Всичко онова, което ви тежи на сърцето, всичко туй ще се стопи, ще се чувствувате като новородено дете, ще се зарадвате. Всичко ще ви бъде приятно, всичко, което виждате. Ще чувате, че от всичко излиза Божествен глас, музика. Тия струни са метални, не са органически, но като ги побутнем, то е вече Божественото. (Учителят удря по струните на камертона). Ако един метал може да издава този звук, не можем ли ние живите, които сме излезли от Бога, да дадем хиляди по-хубав звук? Тогава като ни бутнат, отдето минем, хората

ще се вслушват. Като вървим, в стъпките ни ще има музика. Стъпките ни ще бъдат музика. В събличането, в обличането, навсякъде ще бъде музика. Та в живота всички ще знаят, без да говорят хората, че сме това, което хората виждат. То е реалното. Всяка свещ, тя ни говори, и самата светлина ни говори. Ако ние разбираме любовта, любовта е онзи език, който ще проговори на целия свят. Ако ние не може да проговорим с езика на любовта, тогава ще имаме обикновения живот. Ако проговори чрез нас любовта, тогава Бог чрез нас ще работи. То е възкресението в света. Желая всички по този начин да възкръснете.

Коя песен да изпеем? – „*Изгрява слънцето*". (Изпяхме всички „*Изгрява слънцето*".)

Мислете върху туй изречение: Бог на любовта е пътят на живота.

Да осмислим вече ежедневния си живот. Да го осмислим. В каквото положение и да се намираме, човек да е радостен, където и да е. При Бога всичко има, всичко е хубаво. Днес всички да се почувствувате, че сте свободни. Като че сте слуги, пък имате един ден отпуск. Десет години не сте имали отпуск. Сега сте свободни да ходите на разходка, да нямате задължения, свободни от закони, от правила. Да се почувствувате един ден, както Бог ви е създал. Да чувствувате присъствието на Бога навсякъде. Тази вълна, туй учение трябва да се предаде навсякъде. Новият път, това е пътят на Любовта. И той е само, който може да поправи света. Тук, животът на Изгрева, Любовта е която може да го поправи. Не нашата Любов, но Любовта, която ще дойде отвътре.

Станете!

Добрата молитва.

20 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 16 февруари 1938 г., сряда, 5 ч. с. София – Изгрев

БОГАТСТВО И СИРОМАШИЯ

Отче наш.

Вие сега сте имали един инцидент. Един пример: Едно пчеларско дружество в Англия иска една царица да му изпратят. Пишат: „Царицата иде“. Това било във времето на кралица Виктория. В една малка кутия изпращат царицата. Целият град излязъл да посрещне царицата. Изваждат една малка кутия на това тържествено посрещане на една пчелна царица. Цял град излязъл да посрещне, царицата иде. Няма нищо. Има чудни работи. Всичките работи, които не ги разбираме са чудни, които не ги разбираме, мислим, че са чудни.

(*Учителят чете една от темите за „Придобивките на сиромашията и богатството*“.) Но на земята има двама души: най-добрият слуга и най-лошият слуга. Има и двама господари: най-добрият господар и най-лошият господар. По-добър слуга и по-лош слуга на земята от богатството няма и по-добър слуга и по-лош слуга от сиромашията няма. Мнозина от вас като говорите за богатството го вземате като господари. Казваш: „Да съм богат“. Защо искаш да бъдеш богат? – За да бъдеш господар. Пък няма нещо по-лошо да ти стане богатството господар. То е толкоз недоволно, че ти няма да имаш почивка ни ден, ни нощ. Богатството ще те тласка навсякъде, какво ли няма да направи от тебе. Ти ще замязаш на някой манекен, шапка ще ти турят, обуща, една дреха, друга дреха, та какво ли не. Ще те праща навсякъде. Ти ще пощуреещ, какво да правиш. Господарят мисли какво да яде. Всички ще замязате на римски патриции, които пращали да събират езици от славеи за да си направят ядене. Та казвам: Богатството е слуга на мъдрия човек, на невежия господар. Щом се страхуваш от сиромашията, сиромашията ще ти стане

господар. Сиромашията на умния човек е слуга, на невежия – господар. Ако се страхуваш от богатството, че го нямаш или че може да те напусне, значи ти е господар. В света само един господар да имаме. Да те пази Господ от двама господари. Един господар трябва да има в света за основа.

Сега един от вас е писал: „При сиромашията човек има възможност да се вглъби в себе си". Въпрос е. „При богатството човек става щедър". Въпрос е. „Може да осъществи своите желания". Право е, как не. „Богатият много не се тревожи". Въпрос е, най-много се тревожи. Външно богатият не се тревожи, но вътрешно. Прав е само, когато богатството е като слуга при мъдрия, тогава е право. Както и да се говори, се ще кажете: „Се си е добре човек да има един богат слуга, отколкото сиромах слуга". Когато господарят осиромашее, слугата като е богат, ще го кредитира. Когато слугата е сиромах, пък и господарят е сиромах, не може да се кредитират. Богатството за човека е един опит. То са условия дадени. И сиромашията е едно условие. Аз считам празната чаша сиромах, пълната чаша с вода наричам богата. В моя ум тази е идеята. Щом говоря за богатство казвам: Пълна чаша с вода. Сега вече хората обръщат внимание на външната форма на чашата, от злато ли е направена или от нещо друго. Всяка една чаша е форма за вода. Сега външно е водата вече, зависи каква вода ще туриш сам в тази чаша, от тебе зависи. Дали да се роди човек или да умре, не зависи от него. Да се роди човек, той не може да избере баща си и майка си. Как ще се роди зависи от баща му и майка му. И дето умира, пак не зависи от него. А да живее добре, зависи от него. Да подобри живота си, зависи от него. По някой път ние се тревожим в живота си. Защо сме се родили, ние се тревожим и защо умираме, ние се тревожим. Не се плаши, че ще умреш. Никога не мисли, кога ще се родиш. Всичките тревоги идат, когато човек мисли: „Защо съм се родил?" Родил си се да станеш богат. Това право

ли е? – Не е право. Родил си се, за да станеш сиромах. Право ли е? – Не е право. То е твърдение. Но човек се родил за да живее един живот. Но животът носи две големи противоречия, големи страдания. И най-голямото благо носи животът. И двете са преплетени. Щом дойдеш в живота, непременно и двете блага ще дойдат, неизбежно е. Защо, как може да ти обяснят, защо животът носи две големи страдания, две противоречия, най-големите страдания и най-големите радости. Ако си учен, ще се разговаряш с радостите, пък за скърбите ще им намериш работа. Ако си от недоучените, от глупавите хора, се ще имаш работа със скърбите, със страданията, с тях ще се разговаряш. За пример, вие често се питате: „Защо съм сиромах?" Как ще ми докажете, че вие сте сиромах? Какви са признаците на сиромашията? Чудна работа сега. Вие ще кажете: „Ами пари нямам". Съгласен съм с вас, че човек може да има пари, но аз може да ви натоваря едно магаре със 70-80 кила злато, магарето богато ли е? Магарето съзнава ли, че носи 70-80 килограма злато, което милиони струва? То не съзнава дали е злато или камъни. Магарето усеща тежестта на работата, но какво е съдържанието, не усеща. Та казвам: То е понятието, което ние имаме. Най-голямото богатство, което човек носи, то е животът. Животът е богатството. Всички други неща са пособия, украшения на самия живот, само условия са те. Богатството е едно условие, сиромашията е друго условие. Ние разглеждаме въпроса другояче. Както сега хората го разглеждат, той няма разрешение, а се раждат всичките противоречия, които съществуват. Сега някои от вас седят и мислят, че са сиромаси. Лошото е там, че вие мислите, че сте сиромаси. Някой мисли, че е богат. Злото е там, че вие мислите, че сте богати. То е едно заблуждение, едно прегрешение спрямо Бога. Ние правим едно голямо прегрешение, като мислим че сме богати. За това, което имаме сега, способностите, доброто в себе си, мислим, че сме богати, че имаме това-онова, то е престъпление.

Значи трябва да вземеш една книга, обръщаш внимание на нейната подвързия отвън, не на съдържанието на книгата. Как е подвързана книгата, със злато, хубава, отлична книга, но мислиш само за подвързията. Книгата можеше да няма тази подвързия и книгата е пак ценна, защото ценността на книгата не седи в подвързията, но в съдържанието. Всеки един живот е ценен не за подвързията, но човек сам съдържа ценността. Богатството седи в онази непреодолима вяра, която имаме към Бога. В най-добрият смисъл. В онзи, който му дал живот. Като станеш сутрин няма по-хубаво нещо, какво голямо богатство е в света да мислиш за Господа. Не като станеш, да кажеш: „Какво да се прави сега?" Какво ще се прави. Ако си при един лош господар, веднага ще ти кажа, какво ще се прави. Ще се пържиш. Ако си при един, който има да взема от тебе, какво ще правиш? Има да ти чете молитви. Ако си в училището при един лош учител има да те ругае, какво ли няма да ти каже, всичките епитети ще ти тури. Ще станеш невежа, будала, никаква дарба нямаш, много работи ще ти каже. Ще преглъщаш, като идеш ще се оплакваш. Питам сега: Какво ще ти каже учителят? – Ще ти каже будала. Една неразбрана дума. Невежа. Че какво лошо има в думата „невежа"? Тури не-вежа. „Вежа" значи, човек който види, знае. Учителят му казва: „Будала", човек на Бога със знание, който не се проявил. А ученикът разбира, че той нищо не знае, че е будала. Учителят му казва най-хубавото, а ученикът разбира туй, което не е. Значи от разбирането зависи. Когато Бог ни изпраща сиромашия, Той ни изпраща най-хубавите работи. Когато ни изпраща богатство, пак ни изпраща най-хубавите работи. Ама ти си седял спокойно, не си мислил. Като дойде богатството, то ще те стимулира да мислиш какво да правиш. Ще станеш енергичен, къщи правиш, железници правиш, фабрики правиш, ще ходиш, ще се разхождаш, вече на едно място не може да стоиш. Автомобили ще имаш, коне, овци, ще станеш един отличен

човек. Ти си вече на работа. А пък сиромашията ще те научи да почиваш. Сиромашията иде след като си бил богат, казва ти: „Почини си“. Сиромашията ще те научи как да си почива човек. Ама вие така не разбирате. Цялото човечество за сиромашията имаме други възгледи. И за богатството имаме други възгледи. Както и да ви говоря, ако имаме една студена стая, вие ще бъдете недоволни. Ако сте в такъв един салон, неотоплен, студено, дава се концерт или аз държа беседа, но има 10 градуса под нулата, както и да ви говоря, ще се стискате. Къде е сега неудобството? Салонът е хубав, прозорците хубави, но има едно неудобство. Студът. Ако салонът е отоплен, веднага ще се измени всичкото положение. Казвам: Аз считам тази топлина в живота, животът е важен. Та първото нещо: Благодарете за живота, който имате, една постоянна величина. Когато човек разбира живота е една постоянна величина. Щом не разбира живота, той става непостоянна величина. Щом не разбираш живота, той носи едно голямо нещастие; щом го разбираш, носи най-големите блага. В този живот има да научите много трудни задачи. Да стане човек доволен от живота, няма по-мъчно нещо от това. Много мъчна работа е. Казва някой: „Да се проповядва, че да бъдем доволни“. Но вие опитвали ли сте се да бъдете доволни от живота? Постоянно се опитвате и до де сте достигнали? Да кажем, аз мога да ви направя доволни, но то ще бъде временно. Баща ви даде 100-200 хиляди, вие сте доволни от баща ви. Но, ако баща ви вземе тия двеста хиляди, че ги похарчи, ще бъдете недоволни. Доволството на човека трябва да седи в една вътрешна величина, която не се мени. Сега представете си за един момент, че вие не сте такива каквито сте сега. Всеки един от вас има едно особено мнение за себе си. Всеки има мнение, което не е право. Всички имате едно погрешно мнение за себе си. Някой път човек мисли, че е много беден, но то не е ясна представа. В какво седи беднотията? Той ще ти каже, че е беден, но той няма ясна представа.

Пък някой път може да мисли, че е богат и пак няма ясна представа за себе си. Сега коя е истинската представа за човека? Вземете сега: Вие сте учили музика. Няма някой от вас, който да не знае. Какво значи тонът „до“? Един основен тон има приблизително 32 трептения. Ние сме го приели по доверие на учените хора, че има 32 трептения. Аз може да ви кажа думата „любов“. ЛЮБОВ. Това ли е любов? Туй, което написах, любов ли е? То е символ. В какво седи любовта? 32 трептения са написани, но в какво седи един тон „до“? Преди няколко деня разправям на един доста даровит музикант как аз бих преподавал музика, как бих пял, ако съм певец. Ако аз съм певец, ще взема „до“ и ще мисля, че имам едно яйце. Най-първо искам да взема „до“. В туй яйце има всичките възможности да излезе едно жълто пиле, хубаво, шарено с най-хубавите краски. И след туй, на туй пиле ще му намеря една квачка, че да може да му предаде една особена, специфична топлина, че като премине топлината в яйцето, да може тази топлина да създаде краката на пилето, очите, ушите, носа, да му създаде устата, да може да му създаде всичко и най-после това пиле да може да отвори черупката и да излезе. Това е „до“. Тъй ще го пея. Ще пея да оживее пилето, да се образуват неговите крака, да се образуват неговите крилца, очи и да разчупи черупката, да се освободи. Това е „до“. Като взема „до“, да имам тази идея в ума си. Това е „до“, то е в хармония. Значи започвам с живота. Ако разбирам живота, най-голямото благо ще дойде, ако не го разбирам най-голямото нещастие ще дойде, ще бъда затворен в яйцето, не може да изляза. Много пъти намеря ръце нямаш, очи нямаш, това нямаш, страданията идат. Започнат да се образуват крака, крилца, ръце, очи, уста, нос, разчупва се черупката, това е най-голямото благо. Казвам сега: Ние искаме да вземем един обикновен тон. Някой казва: „Аз искам да живея“. Ще вземеш основния тон на любовта. Това е „до“. Само като символ е то. „До“ или С, основния тон. Ако ги пееш, как ще ги повишиш? Кажеш

„до диез“. Ако вземеш С, ще кажеш цис, цес. Казвам: Има една идея, която трябва да проникне. Човек от главата до петите си трябва да бъде музикално същество. Музиката не е само това. Музикални трябва да станат ръцете, музикални трябва да станат краката, очите, ушите, всичко трябва да стане музикално в тебе. Да бъдеш музикален, аз го наричам един свещен трепет, който го наричам едно музикално състояние. Да бъдеш свещения трепет на музиката, всичките ти частици на тялото, туй, което е живо, музикално да трепери. Тогава няма да имаш нещастия в света, ще бъдеш всякога щастлив. Сега във вас остава мисълта, казвате: „То е висока работа тази“. Никак не е висока. Се трябва да има някой да запали собата, да се стопли салона. Ще запалиш въглищата. Тази соба ще стопли салона. Ти може да пееш и ще ти бъде приятно в един отоплен салон. Отоплете вашия салон. Салонът ви е музикален. Музикалността е един резултат. Горящата соба, любовта която може да влезе във вашата душа, защото любовта нито влиза, нито излиза. Има една любов, която влиза и излиза, но има една любов, която нито влиза, нито излиза. Каква е тя? Ние казваме: „Светлината влиза и излиза“. Има една светлина, която влиза и излиза, но има една светлина, която нито влиза, нито излиза, но всякога и с отворени очи, и със затворени очи, се е вътре, чувствуваш накъдето и да е, около тебе светлина има. Има една светлина като затвориш очите, не може да ходиш. Има една светлина, която и със затворени очи да си, и с отворени очи, навсякъде еднакво прониква. Сега то е мъчно, как ще си представите вие?

Казва някой: „Как ще бъда доволен?“ Казвам: Има едно доволство в света, което влиза и излиза. На туй доволство му трябват пари. Казва: „Как ще бъда богат, когато нямам пет пари в джоба си?“ Казвам му аз философски, рекох: Предположи, че имаш пари. Казва: „Как ще предполагам?“ – Ами как предполагаш, че нямаш? То сега е предположение, че нямаш. Предположение сега, че имаш пари в

единия джоб, в другия джоб като бръкнеш ще намериш. Казва: „Как може да стане това?“ Обяснявам философски. Казвам: Ходил ли си по планините? Децата нали правят снежни топки. Направят някоя голяма топка. Тази топка е голяма, но като започне да се топи, тече и постепенно се намалява. Най-първо децата търкалят топката, търкалят и като се търкаля, става голяма. Като оставят тази топка, дойде слънцето. Слънцето има особен тертип, като грее оттук-оттам топката започва да се смалява, смалява, най-после изчезва. Казвам: Как децата направиха топката, а слънцето я смали? Казва: „Стопи се“. Рекох: Какво се изгуби? Като се стопи тази топка, какво става? Изгубила ли се тази вода? Че ти си сиромах, показва, че твоята топка се стопява. Като децата излез отвън, направи си друга. Казва: „Де да намеря сега сняг?“ То е концентриране на мисълта. Ако можете да концентрирате вашата мисъл тъй силно, вие може да имате един наполеон в джоба си. Онези, които изучават закона на концентрирането, като се концентрират, като завършат своя опит, ще дойдат да опитат опита на концентрацията. Учителят ще ги постави да нямат пет пари, ще се концентрират, че имат два наполеона в двата джоба. Пита ги учителят: „Концентрирахте ли се?“ – „Концентрирахме се“. – „Бръкнете в джоба“. – „Няма ги парите“. Не върви. Втори път пак ще държиш матура. Концентрираш се, бръкнеш, пак ги няма. Казва: „Дяволска работа е“. Казва: „Изгуби се“. Но един ден след като се концентрираш и бръкнеш, ще намериш два наполеона. Сега две обяснения има. Вие ще ме попитате: „Как са дошли парите в джоба?“ Сега ще ви преведа един анекдот. Една млада мома и един млад момък нямали пари. Имало един богат човек, който обичал жените. Те искали да го оберат, да имат пари да се оженят. Момъкът казва на момата: „Аз ще те представя на него, той като се заплесне в тебе ти му говори, пък аз ще го обера“. Сега обяснявам как са забогатели момъкът и момата. Момата говори на богатия, а момъкът обира

джобовете му. Работата там се уредила. Върви богатият и си мисли, много хубава е тази мома. А пък момъкът като върви и си пипа джобовете и казва: „Пълни са“. Богатият мисли, че момата е хубава, а момъкът мисли, че джобовете му са пълни.

Сега се заражда идеята – откъде дойдоха тия двата наполеона в джобовете? Парите в джобовете на младия момък дойдоха от богатия. Но, ако не беше умната мома да го забавлява, че да се отвлече вниманието му, да се концентрира в момата, парите не може да излязат от джобовете на богатия. Значи богатият чрез концентриране извади парите от джобовете, младият момък чрез концентриране ги тури в своите джобове. Тия двата наполеона са били някъде. Значи щом са някъде, излезли са от някой джоб. Да допуснем сега да направите един опит. Един мъчен опит. Те са от мъчните опити. Как ще обясните, кажете ми сега, откъде са дошли тия пари. Нас не ни интересува. Аз може да обясня, но ще се изгуби интересът към темата. Нас ни интересуват двата наполеона откъде са дошли. Тогава ще ви приведа друг един пример. Не му търсете разрешението.

Един българин, който бил в Америка, се намерил в едно трудно положение. Трудно положение, няма работа, не може да намери работа, седял 3 дена гладен, не знае да се моли. Молил се на Господа да дойде някой приятел дето има, да му помогне, отникъде нищо не иде. Един ден върви по Бостънските улици и вижда една кесия (джуздан). В тази кесия имало 20 долара. Той започнал да се интересува, той гледа и вижда кой изгубил парите. Той намерил на кого била кесията, той бил един от студентите на един богат човек, който ходил в банката да си вложи парите, пък тези 20 долара оставил за харчлък. Като поискал да ги тури в джоба, паднали на земята. Отива да му занесе парите и мисли, че той ще му даде нещо. Той му казал едно „благодаря“ и го изпратил. Гладувал още един ден. Отива в един бит-пазар, дето хиляди хора влизат. Той гледа един долар долу

на земята, всички го тъпчат. Взема го и нещо му казва: „Не търси господаря“. Той се навежда, взема го и благодари на Бога. Нещо му казва: „Не му търси господаря, защото пак ще гладуваш“. Има нещо, което не трябва да разрешаваме откъде е паднало. Една кесия паднала там, когато един богат човек я изваждал. Та някой път ние искаме да разрешаваме въпросите до дъното. Не разрешавайте въпросите до дъното. В сегашния живот трябва да имаме една правилна представа. Докато не почнем да мислим правилно за Бога, работите ни няма да се оправят. Имаме крива представа за Бога, мислим, че Той си играе с нас, както Той си иска. Бог наредил живота много добре, но ние трябва да се учим да пеем. Вземаш „до“, но „до“-то да го вземеш, основното „до“ има 32 трептения. По 32 начина може да вземеш тона „до“. Всяко едно трептение е една форма на „до“, как да го вземеш; 32 начина има, най-малко седем начина има. Всеки един тон има седем степени. Тонът „до“ има седем степени, в които може да го вземеш. Сега няма да ви обяснявам първата степен „до“, втората „ре“, третата „ми“ – те са степени. „до“-то може да го вземеш в първа степен като „до“, като „ре“ може да го вземеш, като „ми“ може да го вземеш. Всичките тия качества на цялата октава то ги има в себе си. Но „до“-то само по себе си има една основна черта. То освобождава от големите противоречия. Тонът „до“ освобождава човека от големите противоречия и му дава истинска посока в живота. Туй, което може да ти даде посока в какво направление и да е, или мисловно направление, или чувствено или физическо, то е „до“. Ако вземеш „до“-то, крака ще имаш, уши ще имаш, очи ще имаш, всички условия ще имаш. Туй, което създава всичките условия то е „до“. Туй „до“, докато в тебе не започне да звучи като музика, докато не разбереш живота като музика, ти не може да живееш. Докато мислиш, че животът е страдание, ти не разбираш живота. Страдание е неразбрания живот. Неправилно се взема или неправилно разбираш

Божиите пътища, не разбираш законите. За пример, вие идете при един музикант, на който ухото много е развито. Вие искате да му говорите. Как трябва да му говорите? Ако вие му говорите музикално, веднага ще има едно желание, едно разположение спрямо вас. Кой господар би искал да му се говори немузикално. Всичките господари са музикални. Ако само в гласа си вземеш нещо неправилно, кажеш: „Какво искате да кажете?“ (Учителят го изговори грубо). Музикално как ще кажеш: „Какво искате да кажете? Какво искате да кажете?“ (Малко грубо произнесено). Това не е музикално. „Ти знаеш ли кой съм?“ – Това не е музикално. „Че аз съм недоволен“. – Това не е музикално. „Така ли трябва да се живее?“ – Това не е музикално. „Ти си невежа“, това не е музикално. Противоречие има. Всичките спорове в света произтичат от немузикалното произношение. Забелязали ли сте някой път, кажеш една дума на един човек, той я помни. Значи музикално сте казали. Някой път казвате така хубаво думата, има един трепет музикален в самата дума. Човек не може да забрави, някой път, едно немузикално казване носи нещастие. Ти се молиш на Бога и изпращаш една музикална мисъл. Като седнеш, на Бога трябва да му говориш, че имаш един свещен трепет, тъй че няма никакъв дисонанс. Като идеш при Него, чист трябва да бъдеш. Сега да кажем, аз съм радостен. Вие казвате: „Нещастен съм“. Музикално как ще го кажете. Как ще ми изпеете: Нещастен съм? Или пък някой път вие казвате: „Бури минаха в моя живот. Големи бури минаха“. Как ще изпеете? (*Учителят пее: „Бури минаха в моя живот*“.) Музикално ли е това пеене? (*Учителят пак пее: „Бури минаха в моя живот, бури минаха в моя живот, бури минаха, бури минаха, но малко добро оставиха*“.) – Може още по-хубаво да се изпее. Ако пееш така, веднага в душата ти ще стане една промяна. Невидимият свят е толкова отзивчив, ако ти благодариш на Бога, като дете да изпееш на Господа „Бури минаха“, веднага ще почувствуваш едно спокойствие. Няма да

се мине него ден, някой приятел ще дойде отнякъде, ще започнат работите лесно да се уреждат. Като кажеш: „Бури минаха“ (*Учителят го изпя грубо*) работите съвсем се объркват. Ние живеем в свят на дисхармония. Много мъчно е да се живее някак си, блага има, отслабват страните, неразположен си, не ти се пее. Казва: „Какво ще пея? Аз мисля откъде да си изкарам хляба, работа нямам“. Пък то, ако се вложи музикален живот, работите тръгват наред.

Сега като ви говоря на вас, във вас остава една мисъл, вие ми кажете, на които съм говорил са ми казвали: „Ти нямаш моята опитност“. Аз седя и пея. (*Учителят пее: „Аз имам опитността на всичките хора; няма опитност, която да не съм минал в моя свят и твоята опитност аз зная. Аз зная какво е парички да нямаш ти в джоба си, парички нямаш в джоба си*“.) – Той мисли, че няма пари. Представете си, че аз съм човекът, който нямам пет пари. Като ви попея, като пусна дискус все ще се съберат 20 лева, ще спечеля нещо. Всеки един от вас поне е готов да даде по един лев. Като мина, ще кажете: „Много интересно пя“. Да се оставим, ние имаме един аристократизъм, имаме две слабости. Имаме един аристократизъм, от който трябва да се освободим. Имаме друго едно състояние животинско, останало у нас. Казва: „За нищо не искам да се грижа“. Две крайности. Едното състояние крайно взискателно, другото за нищо човек не се грижи. Казвам: Човек за всичко трябва да благодари. Скръбен си, благодари. Не мислете, че скръбта е едно твое състояние. Скръбта в света е нещо общо. Който разбира скръбта, е радостен, а пък който не я разбира, е скърбен. Казвате: „Защо е така?“ Много естествено. Представете си, че вие сте тук около десет души, седели сте два дена гладни. Вие ме гледате, че аз нося един хубав, топъл хляб, всички се зарадвате. Представете си, че аз дам само на едного този хляб, другите девет души останете без хляб. Този, който взел хляба, ще бъде доволен; другите, които оставате без хляб, ще бъдете

недоволни. Най-първо се зарадвате, после ставате скръбни, понеже от хляба не ви е дадено. Но вие сте прибързали. Казваш: „Отиде той хлябът". Додето няма, мърморите. Но пак ме виждате, пак ида с хляб и този хляб дам на друг. Казвате: „Този ги избира". Пак нося хляб и давам на трети, на четвърти, и на десетия път дам на вас. Ти не разбираш, казваш: „Онези предпочита, най-после донесе хляба на мене". Като му дам той се зарадва, но пита, защо на него не съм дал първи. Казва: „Защо на мене даде последен?" Защото всяка глава има една опашка. Всичките хора не могат да бъдат глава. Най-после остана хляба за краката. Всички все глава ли са? Това, което е последно, то е крака. И де е сега злото в света, че си последен? Нали сте виждали вие тия тренове. Някой път върви напред с локомотива, с главата напред, но някой път върви обратно, със задницата напред. Като тръгне със задницата напред, тя става глава, пък главата опашка. Последното място става първо. Това е второстепенно.

Най-първо имате предвид, че онова, което Бог е създал, то е хубаво. Вие влизате в Божествения порядък и дето ви турил, там е най-хубаво. Не се месете в Божиите работи. Положението, което ви е дал Бог не го изменяйте. Не излизайте от туй положение. Той дал възможност на всеки едного от вас, една специфична служба. Вие не знаете какво е вашето предназначение. Трябва да дойде някой гениален човек. Много пъти има бедни, но много музикални деца по музика. Като дойде някой учител по музика, някой даровит учител, казва: „Това дете е даровито". Казвам: Трябва да дойде някой учител около вас, за да ви извади дарбите. Хубостта на учителя седи в това, че като дойдат, учителите винаги изкарват дарбите, които са скрити на учениците. Ако учителят не дойде, тогава аз правя едно уподобление. Казвам: То е ясна представа. Семената, които се сеят в земята, аз наричам – това са учениците. Всички посети семена, това са ученици. Слънцето, което иде, то е Учителят. Като дойде, като ги

нагрее, всяко семе придобива сила в себе си, неговите дарби които са скрити, излизат. Слънцето изкарва дарбите на семената, всички растат, цъфтят, завързват. Казвам: Непременно като изгрее слънцето, всичко израства. Сега вие сте в един свят, дето вашето слънце като изгрее ще бъдете на мястото си, за да може дарбите във вас, скритата сила във вас да излезе навън. Тогава в живота има много работи, които може да ни спънат.

Всеки казва: „Вече остарях". Но и младият може да се спъне и старият може да се спъне, ако не разбира. Старият може да се подмлади и младият може да остарее. Туй е, което постоянно става. Знанието съединява. Животът седи в това. Младият и старият се съединяват в света. Някога вие грешите, когато казвате, че младите се оженили. Млад за млад никога не може да се ожени. Млад за стар се жени и стар за млад се жени. Двама млади, приятели не могат да станат. Всякога един млад и един стар са приятели. Едната ръка е стара, другата е млада, двете ръце се хващат и работят. Единият крак е стар, другият е млад. Едното око е младо, другото е старо. Сега вие за старостта имате една идея. Кой е стар сърцето или ума? Умът е по-стар, сърцето е младо. Младият прави погрешки, старият не прави погрешки. Но понеже двамата са свързани, старият плаща за младият. Погрешките ги прави сърцето, умът ги изправя. Младият носи капитала, старият дава методите за обработване на този капитал. Той като обработи капитала, плаща дългове. Какво лошо има, че младият направил погрешка? В реда на нещата е. В какво седят погрешките? Когато някоя домакиня или някоя млада мома или млада сестра точат, като точат правят по някой път две погрешки. Някой път турят повече масло отколкото трябва и турят повече сирене отколкото трябва. Някой път турят по-малко сирене и масло отколкото трябва. Най-хубавата баница става тогава, когато туриш толкова масло колкото трябва и сирене толкова, колкото трябва. Които не знаят, турят повече

или турят по-малко. Две погрешки са те. Трябва да туриш толкова, колкото трябва. И в знанието може да турим повече, отколкото трябва или по-малко отколкото трябва. Във всеки случай трябва да турим толкова, колкото трябва. Сега те са общи схващания. – „Де да го зная, с ножици ли ще го взема, колко знание трябва да туря? И с какво трябва да се започне?“ Вие започвате с яденето. То е първата музика. Щом започнеш да ядеш, то е първото музикално парче. Когато ядат хората, постоянно наблюдавам дали са музикални или не. Гледал съм хора, у които музикалното чувство е развито, когато ядат. Виждам, според степента на музикалното им чувство, такова е и яденето. Яде някой музикално, приятно ти е да го гледаш, хубаво движи устата си. Чувам като допира зъбите, предните зъби, кътниците, и в мляскането, като мляска и тебе ти се доиска да вземеш. Казвам: Първото музикално нещо, това е устата. Като пипате с ръцете и то е цяла музика. Според мене, ако допрете леко палецът и показалеца на всяка ръка, това са основни тонове. Основен Божествен тон е палецът, основен човешки тон е първия пръст. То е най-хубавият образ на човека, че тия трите останали пръсти казват така: „Ние гарантираме за туй предприятие като вземеш нещо, посадиш го в земята“. Имате основните тонове: Божественото и човешкото съединени, имате вече един акорд. А пък тия тонове пригласят, всички имате хармония. Туй е най-хубавото нещо.

Та ще се научите да пеете. Ще се научите да пеете мелодични песни. Вие по някой път изучавате хармонията. Хармонията отгоре ще дойде. Тя е Божественият свят. Ти не може да изучаваш хармония, докато не пееш мелодия. Зор ще има нагоре, ще изпращаш на Господа. Трябва да му пееш дълго време. Казва: Не се научил още да пее. Казва: Я попей. Казва: Заучи още. Вторият ден, третият ден Господ се те слуша с ухото си. Казва: Дайте му повече на него. Та вие отивате при Господа не да се молите, но музикално изпявате едно

парче. Вие ни най-малко не се представяте. Отивам да пея: концентрирам се на концерта, отивам ще пея една мелодична песен. Да кажем, сега вие пеете песента „В начало бе Словото“, от де започва, от кой тон започва? Прескачам „до“-то и я започвам от „си“, мисля, че е „си“. То е хармония. То е Божественото начало. Без Словото не пея аз. То е хармония, приемам Божественото. Според този закон, горното „до“ е по-повишено, то е „до диез“. Защо е повишено горно „до“? – Защото яйцето е вече излюпено. Повишението на „до“-то показва, че яйцето е излюпено, значи реализирано. Туй яйце, „В начало бе Словото и Словото бе у Бога“, но аз пея „В начало бе Словото“, но трябва да вляза във връзка със Словото. В началото на Битието бе Словото. Ако аз вляза в съгласие с това Слово, моите работи ще се уредят. Всякога в един оркестър или хор, лесно може да поправите погрешките. Ако вие запеете криво, веднага другите ще ви коригират, лесно се поправя. Ти слушаш, всички не могат да вземат фалшиво. Някои веднага се коригират. Казвам: Щом влезете в Божествения свят, погрешките лесно се поправят.

Та сега вие искате да знаете най-първо как трябва да се пее. При пеенето ти трябва да чувствуваш доволство в себе си. Пей най-първо на себе си. Ако си доволен, ти пееш хубаво. Щом отиваш другите да проверяват, ти не пееш хубаво. Аз ще се изправя пред невидимия свят, който хората не виждат, ще пея на ангелите, ще пея на Господа. Тогава след като пея, ще слушам дали съм пял хубаво. Ако след като съм пял хармония, чувам отзвук хармония, значи съм пял хубаво. Като съм пял, току изведнъж ще дойде един величествен акорд от невидимия свят. Всичките ангели ще запеят и аз ще слушам. Моята мелодия, която съм пял, моята мелодия изпяват не само мелодично, но изпяват хармонично. И аз тогава се коригирам. Казвам: Хубаво пея. Онова, което съм пял, те го пеят в хармония не само един, но хиляди хора пеят изведнъж. И тъй ми става приятно. Туй, което аз

съм пял, те ми отговарят. Казват: „Много хубаво пя“. Ако аз не им пея и те не ми пеят. Щом аз пея, вече и те пеят в хармония. Знаеш ли какво е да чуваш в хор да пеят. Сега ще ви попитам, вие какво разбрахте сега? Можете ли ми изпя една песен? (*Учителят извади цигулката си*). В какво седи хубостта на една цигулка? Как мислите, тази цигулка как я оценявате? Тя е хубава, но трябва да има някой, който да покаже, че е хубава. Ако свири един обикновен човек, не може да разберете дали е хубава. Но ако свири един майстор, ще се покаже хубава ли е цигулката или не. Казвате вие, че това дърво е мъртво. Туй дърво сега доставя, причинява много по-голямо удоволствие, отколкото когато растеше някъде. Човек в обикновените условия мяза на дърво в гората. Като дойде в Божествения свят, ще мяза на инструмент. Непременно човек трябва да стане цигулка да свирят отгоре му. Ако тази цигулка не беше минала през тия страдания, не щеше да бъде на туй почтено място. Знаете ли през какви страдания е минала цигулката? Се трябва да се свири. Всички трябва да знаете да свирите. Сега, ако река да свиря, веднага онези, които знаят да свирят, ще намерят погрешки: как държиш цигулката, как държиш лъка, че ръката не държи хубаво, после позициите не знаел, поза нямал. Не е лесна работа. Много взискателни са. Като излезе цигуларя да свири, много се изисква. Дайте тон от пианото. (Учителят настройва цигулката си). Свиренето, ако не е за възпитание, ако вземеш цигулката си, ще си създадеш страдания. Ако не знаеш да свириш, ти ще си създадеш страдания в себе си. Я изпейте основния тон. (*Учителят свири и пее „до“ и ние с него. После взе „сол“.*) „Сол“ е реализиране на нещата. (*Учителят свири и пее една мелодия с „а-а-а-а“. После свири и пее думата „мензо“ в много вариации*). Кой е запомнил от вас? (*Учителят свири и пее следното: „Всички ние в живота вървим с победа, всичко ние ще свършим. Напред, напред ние вървим, напред ние вървим“.*) – На какво мяза? Значи щом

дойде скръбта, то е изгряване на скръбта. Щом дойде скръбта, аз я огрявам и тя ме огрява. Като дойде скръбта, започвам да играя. Като започна да играя, тя се сприятелява с мене. Казвате: „Защо трябва да бъдем скръбни?“ – За да играем. Скръбта е една радост. Радостта е проявена радост. Радостта е проявена скръб. Скръбта е непроявена скръб. Радостта е проявена скръб. Скръбта като се прояви става радост. Радостта като не се проявява имате скръб.

Старите сестри се готвят да пеят. Вие всички като станете се упражнявайте. Попей малко на себе си. Можеш, не можеш, потананикай си, послушай се. (*Учителят пее със затворени уста. После пее следното: „Колко съм недоволен, че днес криво станах. Колко съм недоволен, че днес станах, че днес станах, какво ще правя и аз не зная. Криво си турих крака на земята, когато стъпих; пък този беден юрган, с който нощес бях увит, цяла нощ се измъчва*“). Юрганът, това са лошите условия. Това нямаш, онова нямаш. Ти попей си на юргана. Мини тогава в друга гама. Представи си, че юрганът е копринен. Като погледнеш юргана, представи си, че той е мек, копринен и веднага състоянието се променя. Ти когато си нещастен и хиляди и милиони хора има, които са щастливи. На земята щастливите хора и на небето ти като погледнеш на тях всеки от тях по едно левче като ти дадат, като тази публика, ти ще станеш доволен. Попей малко по едно левче, и тогава ти ще имаш нещо събрано. Казвам: Като станете сутрин, учете се да пеете. Аз бих желал всички да сте певци, знаеш как. Гледам, колко хубави гласове имате и камъните може да разиграете вие. Аз ви давам едно разнообразие, понеже според мене еднообразната мисъл, еднообразните чувства, всичко, което човек притежава е Божествено. И когато се смее човек, и когато е сериозен, и когато прави нещо, има неща, които са Божествени. Човешки неща наричаме, когато човек не оценява хубавите мисли в себе си. Че де е лошото, че си се засмял? В смеха се дигат устните нагоре, в скръбта

спадат мускулите. Дали си се засмял, или се усмихваш, ти даваш движение на тялото. Ти се радвай, че си се засмял. Бъди тогава сериозен, в какво седи тогава сериозността? Можеш да бъдеш сериозен. (*Учителят показва едно спокойно изражение на лицето. После показва навъсено.*) Казва: „То е човешко“. Засмей се! Като се смея, няма да мисля, но като се смея, вземам участие в туй. Че мене ми е приятно, когато децата се смеят много естествено. Гледам някой човек като се засмее, дойде му мисълта, че не трябва да се смее и събере се в себе си. Бъди във всичките си положения естествен. Не мисли какъв образ ти е дал Господ. Играй си ролята както трябва. Ако имаш роля на радост, играй я. Ако си сериозен, играй. Ако си скърбен, тури скръбта, не чакай скръбта такава, каквато не е. В скръбта има нещо много хубаво. Като погледнеш някой човек, има нещо в скръбта. Даже, ако нямате скръб, не може да ви обичат хората. Една скърбяща мома, всички я обичат. Една мома казва: „Изгоря ми сърцето“. Казвам: Да си замине скръбта. Казва: „Не, аз я обичам. Пак го обичам“. Та макар скръбта да ѝ причинява едно изгаряне, на място е. Защото то не е изгаряне. Няма изгаряне в любовта. Любовта никога не изгаря. Животът причинява много страдания, но тия страдания не остават. Като заминат, ще бъдат като едно възпоменание. По това се отличават. Ти казваш: „Няма да го забравя“. Като мине, като че сън било. Истинските страдания са нещо временно. Минават, те са едно благо за вас. Страданията, те ще оставят в нас вечното благо, което Бог ни изпраща. Да благодарим на Бога. Хубаво, ако аз нямах любовта, живота..... Ще взема цигулката, ще ви свиря. Като погледна цигулката виждам този човек как работил, какви мисли имал, колко години минали, как се запознал, как дошла до мене, туй дърво как расло. Казвам: Хубаво стана, че Господ го изпрати да расте, че този направи цигулка от него, че друг направи струните, това магаренце така нагласено хубаво. Казвам: Гениална работа е това. Аз като взема

да свиря, казвам: Колко хора са работили, докато дойде цигулката при мене. Уважавам техния труд. Казвам на това дърво: Много си хубаво, не плачи, ако тебе не бяха отсекли, ти не щеше да дойдеш при мене. Помилвам я, нося я, утешавам я, че е далеч от баща си и майка си. Казвам: Второ хубаво си направила, че си дошла при мене. Колко си хубава. Ще седиш при мене. Тъй аз гледам на въпроса. И мисля, че е право. Искам и вие така да гледате на нещата.

Мото:
Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

21 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 23 февруари 1938 г., сряда, 5 ч. с. София – Изгрев

ЛЕЧЕБНОТО ДЕЙСТВИЕ НА МУЗИКАТА

Отче наш.

Бог е Любов.

Някой път учениците от много учение се уморяват. Много учат и се уморяват и почват да забравят това, което са учили. Има неща, които трябва да се забравят, и има неща, които трябва да се помнят. Добре е човек да забрави своята скръб. Добре е човек някой път да забрави своите несполуки в живота. Добре е човек да забрави своята слабост. Има неща, които човек трябва да ги забрави. Но сега въпросът е: Кое трябва да се помни? Всеки един човек иска да бъде здрав. Знаете ли какво нещо е здравето. То е нещо, което трябва да се придобива. Здравето е богатство. И човек трябва да знае как да го добие. Голямо богатство е то. Има едно съвпадение в живота. Вземете например една буква, един звук. Казвате: „И“. Това е българска буква, но тоя звук „и“ в турския език като го продължиш, значи „добро“. Българинът с този звук означава по някой път, че една работа не е добре, че не е станала както трябва. Българинът туря звука „и“ понякога като коментар. Учен е, или!

Ако вземете двете букви: „Д“ и „Т“. Като произнесете тия два звука с по едно „е“ след звука, ще получите – де-те – дете. Като събереш „д“ и „т“, родило се едно дете.

Здравето си има своите елементи. Има една философия, на която трябва да се спрете. Вие произнасяте една дума, например „дете“, но какво носи детето в себе си? Казвате: „Злато“. На всяка дума трябва да знаеш смисъла. Казваш: „Сребро, скъпоценен камък“. Като кажеш „злато“, веднага една мисъл ще дойде в ума ти. Кажеш например „един килограм злато“, „един килограм вода“, или „един килограм

пясък“, „един килограм кал“. Всяка дума в дадения случай като я казваш, тя ще ти направи впечатление, ще ти дойдат известни мисли.

Казвам: Тепърва човек отсега нататък трябва да се научи да говори. В новия живот, най-първо, човек трябва да се научи да говори. Колко е мъчно да говориш. Вземете например, ако аз почна да говоря френски. Зная малко френски, английски зная, много езици зная, но да се говори не е лесно. И български да се говори е мъчно. Не само граматически правилно да говориш. Можеш да поставиш нещо правилно граматически, но музикалност е нужна. Това правилно поставяне не е още достатъчно.

Да се научи човек да говори, то е цяло изкуство. За да говориш, за да произнесеш една дума, трябва да владееш това изкуство. Човек не е просто същество. Човек засега е една арфа със сто струни, с които се изразяват неговите чувства, способности, сили, стремежи. Трябва да знаеш в дадения случай коя корда да бутнеш, за да произведеш съответния тон. Някой път трябва да бутнеш 2-3-4 струни, за да произведеш тон с някакъв смисъл. Казваш: „Той трябва да бъде мек човек“. Искаш да възпиташ един човек в мекота. Коя корда трябва да бутнеш? Трябва да знаеш. Някой път искате да бъдете мек, а някой път искате да бъдете силни. Де трябва да бутнете? Коя корда трябва да бутнете, за да бъдете силни? Не само за вас е трудно това. Но много малко хора има, които могат това. Тия хора, които са се научили хубаво да свирят на тия корди, ние ги наричаме светии, гении, таланти. Те са три вида, които знаят да свирят, а пък обикновените хора, които сега се учат, те са ученици. Някои казват: „Аз много се моля“. Можеш да изсвириш тия думи, само да правиш упражнение. Не, при молитвата се изисква изкуство. Като кажеш една молитва, в природата, навсякъде по всички вестници да пишат това. Молитвата е нещо велико в света! А пък ти ще кажеш една молитва като едно упражнение. Но дали тя е отишла при Бога, то е въпрос. Но вие още

нямате един отговор, от който да се види, дали вашата молитва е послушана. Някой път сте гладен. Молите се, но хлябът не идва. Някой път сте болен. Молите се за здраве, и здравето не идва. Имате някой път вътрешни притеснения. Молите се, и не идва разрешението, освобождението.

Вие си имате известни възгледи. Оставете вашите възгледи. Туй, което сте придобили, дръжте си го. Но не мерете природата или Божия живот с онова, което вие знаете. Ако аз зная малко английски, мога да мисля, че мога да преподавам английски.

Има две страни: Можете да кажете „Аз нищо не знам“. Не е вярно. Можете да кажете „Аз много знам“. Не е вярно. Ти можеш да кажеш „Аз много знам. Имам култура“. Колко думи употребяваш при говоренето (на) български? В английския език Шекспир употребил най-много думи – 16 000 думи; Милтон – 10 000 думи. Един съвременен оратор употребява около 4000 думи. А пък обикновените хора в разговор употребяват 1000-1500-2000 думи. Сега можете ли тия 1000 думи, които употребявате, можете ли тия думи да ги кажете една след друга както в речника? Не можете да ги кажете. Говорите с хиляда думи, но не ги знаете. Трябва да дойдат особени случаи, за да се предизвика някоя дума във вас. Някой път искаш да кажеш нещо, но думата не идва.

Та казвам: В мекотата трябва да знаете де са кордите. (**Фиг. 1**)

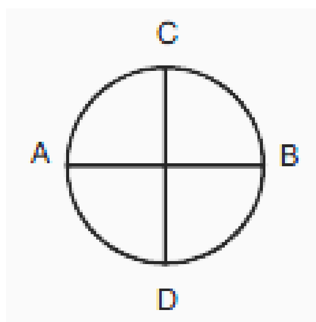

Фиг. 1

Човек трябва да се пази в живота, защото има едно вътрешно еднообразие, което обезсмисля живота. Вземете един пияница, който взема една чаша с вино и я изпива. После налива втора чаша, за здраве. После трета чаша пак за здраве. И като пие за здраве, погледнеш, че се е променил. Като изпие първата чаша, той стане по-бодър, при втората чаша още по-бодър, и след това стане една реакция, стане разсеян: уж става философ, замисля се. И като съзерцава, клюмне и заспи. Това е еднообразие: една чаша, втора, трета, десета чаша. Трябва да се избягва еднообразието.

Вие искате да поправите себе си или някой пияница. Не му казвайте: „Не пий вино". Като дойдеш до него, кажи му: „Пий вода!" Срещнеш го втори път, пак му кажи: „Пий вода". Ти в него ще събудиш желание: „Чакай да опитам водата". Водата е майка на виното. Детето е вино, а пък да видим каква е майката. Ако вие от виното правите заключение за водата, какво ще бъде вашето заключение? Водата роди виното, но има нещо във виното, което не е произлязло от водата. И често в нашия живот влизат такива неща.

Ние казваме: „Всички сме излезли от Бога". Всичкото вино е излязло от водата. Но има нещо във виното, което не е излязло от водата. Защото, ако беше така, то от всяка чешма щеше да излиза нещо като вино. Но водата не прилича ни най-малко на виното.

В еднообразието се губи смисълът на живота. Ако сте музикант и казвате: „До", „до", „до", „до" – какво е сега това? Ако някой продължава така да пее, все ще дойде до едно място и ще заспи. Става умора.

Казваш: „Да се молим", „да се молим", „да се молим", „да се молим". И като казваш все така, ще заспиш. Еднообразие е това. Молитвата трябва да се съедини с нещо друго, с някаква мисъл.

В молитвата има хиляди работи, които трябва да знаеш. Молитвата е един отличен език и си има свои правила. То е велико нещо да знае човек да се моли. Ний като казваме „да се молим“, подразбираме нещо много обикновено. Вземете тия, които свирят за първи път. Малките деца как свирят някои упражнения на цигулка? (Учителят прави движения с ръка, като че свири на цигулка). Или изпееш някоя малка песен. Това е едно малко упражнение.

Певецът се отличава с няколко качества. За да бъдеш един отличен певец, не трябва да имаш никаква болка, не трябва да имаш никакво смущение в душата си, не трябва да имаш никакво разочарование. Казвам: Разочарованието може да дойде до тебе, но то ще бъде като водата за патицата. Водата не може да проникне през перата на патицата, понеже те са намазани. Скръбта не трябва да проникне в душата на човека. Изкушение може да дойде, но то не трябва да проникне в душата на човека. Сега това са закони.

Човек трябва да знае, как да бута кордите на душата си, за да мисли. И ако знае как да бута, той ще извади нещо отлично от себе си, но ако не знае, ще дойде в него еднообразието. Някой път усещате, че ставате кисел, недоволен сте, сърдит сте. И като че търсите причината във всички наоколо. И който дойде, вас ви е неприятно. Казвате: „Много съм нервен днес, много съм неразположен днес“. В какво седи неразположението? Или казваш: „Обезверил съм се днес“. В какво седи обезверяването? Или някой път казваш: „Имам вяра вече“. Аз наричам Вярата – дробовете на духовното тяло. Надеждата, това е храносмилателната система на духовното тяло. А пък Любовта, това е главата на духовното тяло.

Сега някой път хората говорят: „Аз имам любов“. Но те не разбират, че тя е в духовното тяло. Те не разбират, че тя не е на земята. Това, което отговаря на Любовта, това е главата. Казваш: „Слаба ми е вярата“. Слаби ти са гърдите. Казваш: „Надеждата ми е

слаба“. Слаб ти е стомахът. В какво седи Новото Учение? Казваш: „Да имаме вяра“. Вярата – това са дробовете на духовното тяло. И ако тия дробове не се развият, ти не можеш да проявиш правилно вярата си. Ти ще започнеш от тия дробове, които имаш. Ти трябва да дишаш и с всяка една вдишка, когато поемеш въздуха, да чувствуваш прииждането на оная велика сила от природата. Щом вземеш една нова вдишка, една нова мисъл трябва да дойде в тебе, едно ново чувство и една нова постъпка. С всяка вдишка трябва да приемеш това. При сегашния живот хората, които изгубят своето равновесие, дишат много бързо. И болните хора изобщо дишат много бързо. И казват за някого: „Много бързо мисли“. Не трябва да мислиш много бързо, както болният диша бързо. Всяка една мисъл, която идва в ума ти, трябва да има една стойност. И трябва да задържиш в себе си ония мисли, които носят сила. Например детето носи сила. На кого? Детето носи сила на майка си! Детето прави известни движения, които привидно са като забавление, но вътре в самото дете има едно желание, то иска да се освободи от известни ограничения, и прави всевъзможни опити. Това е една душа, която е излязла от Бога и идва на физическото поле. Иска да се освободи. Прави опити: един, втори, и пр. Вие не сте наблюдавали живота на децата, за да видите колко разумно постъпват. Ние мислим, че тяхното въртене няма смисъл. То си върти очите насам нататък, то изследва! Учен човек е то, прави наблюдения както някой астроном: туря тръбата ту в едно, ту в друго положение. Търси някоя нова звезда, която трябва да изучава.

Та казвам сега: Вие седите някой път и казвате: „Като отидем на оня свят, какво ще бъде?“ Като отидете в онзи свят, аз ще ви дам една картина какво ще бъде. Вие ще се намерите в един клас на невежи деца, които сега са влезли в класа, които бъбрят и не знаят да приказват. Между тях ще се намерите. Щом влезете в онзи свят, трябва да учите нещо. Щом влезете в онзи свят, трябва да се

упражнявате, да си движите краката, ръцете, очите, шията. Като малки деца ще станете. Ще пълзите по земята. Вие мислите, че като влезете в онзи свят, изведнъж ще се движите както в този свят. Няма да имате тия крака, тия ръце и пр. С една материя толкоз тънка, че няма никакви кости. Оттук го хванеш, не държи; оттам го хванеш, не държи. Ще кажеш: „На земята можех да си движа краката, ръцете, а пък тук не мога!" И у вас тогава ще се роди едно недоволство. Ще кажеш: „Не си струва да се идва в този свят. Аз да знаех, не идвах тук. Аз го мислех нещо кой знае какво!" Земният живот е едно приготовление. Затова ви казвам: Ти трябва да се свържеш с Доброто. Ако не се свържеш с Доброто, ако не си вещ в добродетелта, ти в онзи свят не можеш да си движиш краката. Ако в този свят не се свържеш с Правдата, на онзи свят не можеш да си движиш ръката. И ако в този свят не си имал любов към знанието, към светлината, в онзи свят няма да чуваш, ще бъдеш глух. Ако в този свят не си имал любов към Истината, в онзи свят очите ти ще бъдат затворени. И ако в този свят не си се научил да обичаш хората, в онзи свят ще бъдеш ням. Устата ти ще бъдат затворени. Вие мислите, че като влезете в онзи свят, ще можете да работите. В онзи свят ще видите всички дефекти, които сте имали в този свят. Ще кажете: „Че как? Толкоз ли не знаем?" Аз не искам да ви обезсърчавам, но всеки един недъг, който имаме на земята, там ще се прояви. Божественият Дух е толкова внимателен, че духът, който живее в нас, иска да ни накара да работим. Защото придобивките на земята ще ни дадат свобода за другия живот. И когато се проповядва, че човек трябва да се покае, да се обърне към Бога, да се новороди, да се възроди, това е защото като влезе в оня свят, да не носи недъзите на този свят! Например имате да кажем един недъг на страх. Да остане само един страх. От всичкия страх като се освободите, да остане само един страх за модел: Страхът от Бога! От мечки, вълци, от болести, от сиромашия, от всичко това нито

помен да не остане, да остане само страхът от Бога! Какво трябва да остане от Любовта? Ти имаш любов към винцето, към парите, към нивите, към обущата, към хубави кожи, към украшенията на ухото – обиците, към пръстени и пр. Хубави са тия работи. С какво ще заместиш един пръстен? Най-първо научи се да обичаш първия си пръст – показалеца. Като го бутнеш, кажи: „Желая да бъда така благороден, както ти си благороден. Желая да се запозная с твоя баща. Баща ти е много благороден“. Този пръст е свързан с Юпитер, с най-голямата планета на нашата система. Хиляди пъти е по-голяма от земята. Направете една справка в астрономията.

Ще дойдеш до втория пръст – средния. Ще му кажеш: „Желая да се запозная с тебе. Ти си много справедлив. Правдата е тук. Кривите постъпки ти ги оправяш. Искам да се запозная с твоя баща – Сатурн“. После ще се обърнеш към третия пръст – безимения или слънчевия. Той е пръстът на всичко хубаво в света, на всичко красиво и възвишено в света. Баща му е Слънцето. Ще се запознаеш и с малкия пръст, кутрето. Неговият баща е Меркурий. Той е най-малката планета. Той урежда всички търговски работи, деловит е, практичен. Защо ви са тия пръсти? Показалецът ти, ти урежда работите, другите пръсти също. На големия пръст – палеца, кой е баща му?

Та казвам сега: Това е едно предметно учение. Някои хора търсят Бога. Петте пръста са пътища, по които човек може да се запознае със самия живот. Седиш някой път и искаш да бъдеш благороден. За да бъдеш благороден, не само от своето гледище трябва да изхождаш, но едновременно се поставяш в гледището на всички хора. Трябва да разглеждаме нещата от становището на всички хора. Някой човек има някоя слабост от наше гледище. Като дойде да разглеждам от негово гледище, ще видя, че това не е слабост, но една необходимост. Дойда до друг човек, и мога да кажа, че този човек е мълчалив, не говори. Защо не говори? Защото много е страдал от много говорене. Много е

говорил и много е страдал. Сега мълчи, за да не би да се изложи. Турците казват: „Който много знае, много тегли.“ Има друга поговорка: „Много приказки на воденицата“. Но говорът на воденицата е много еднообразен: трака-трука, трака-трука. Имате един чакълдак, който само скача. Чакълдакът само бута житото, и житото пада надолу.

Та казвам: За да обичаш Бога, трябва да бъдеш като Него. За да обичаш един англичанин, трябва да отидеш в Америка и да се запознаеш с английския език, и да говориш после на английски с него. И англичанинът не може да обича българите, докато не се запознае с българския език. Ти не можеш да се запознаеш с когото и да е, ако не влезеш в неговия живот. И той не може да се запознае с тебе, ако не може да влезе в твоя живот. Има влизане в живота, и има излизане от живота. Има едно правилно влизане в живота, и едно правилно излизане от живота. Пример за правилно излизане – това е артериалната кръв, която излиза от сърцето. Тая кръв отива по цялото тяло и после пак се връща в сърцето. Кръвта чрез вените се повръща в сърцето и оттам минава в дробовете. Има едно излизане от Бога. Ние, когато излизаме от Бога, отиваме в света да работим. Това, което ни е дал Бог отиваме да го раздадем. Ние един ден ще се върнем при Него, за да се пречистим, да възприемем новите блага и пак ще отидем в живота. Това може да става веднъж в деня, веднъж в месеца, може да става веднъж в годината, може да става и веднъж в целия живот.

Ти всеки ден като станеш, ще отидеш при Бога и ще се върнеш. За колко време кръвта прави едно обръщение? Излиза от сърцето и се връща в сърцето? За 23 секунди. Два кръга прави кръвта. Не само това. Има обръщение в човешкия живот за една минута. За 24 часа, за една седмица, има и годишни обръщения, които стават медлено. И благодарение на тая промяна, човек постоянно се изменя. В три месеца известни части на тялото съвършено се изменят. И на това

основание всички повреди, които стават, могат да се поправят и повредените части да се обновят. Някои поддържат, че за седем години съвършено се променя човек. И ако направиш една погрешка, и в 7 години я забравиш, тялото ти е обновено. Ако не я забравиш, тялото ти не е обновено. Тялото на човека трябва съвършено да се обнови. Обновата не трябва да съдържа никакви дефекти в себе си, никакви недостатъци. Да ви кажа нещо с дефекта. (*Учителят пее неясно и еднообразно.*) Може някой да седи и да си бъбри нещо под носа. Той не да бъбри, но да изкара песен както трябва. (*Учителят пее.*) Трябва да правите упражнения. Ако вие сега не владеете това изкуство да пеете, вие няма да приложите никаква мекота. Като пееш, можеш да събудиш мекота в себе си, можеш да събудиш милосърдие. С пение трябва да събудиш Любовта към Бога, трябва да събудиш своето съзнание, трябва да събудиш своето достойнство, после своята смелост, своята честност. В пението има един начин за възпитание. Някой пее, но трябва да измениш една дума в песента. Например изпееш думата „дете“. Как пее майката „детенце, мило мое детенце“. (*Учителят пее: „диндуруду, диндуруду*“) Това значи: „Колко си чист! Девствен си ти!“ „Дин“ – значи девствен. „Дур“ – значи „стой“. Думите на майката значат: „Стой тук, да не ме напущаш. Много си хубаво направен, да не заминаваш, тук да седиш“.

В живота трябва да се тури една нова линия. Трябва да влезе в него една нова струя. Всяка сутрин като станете, обърнете стария лист. Недоволството, което имате в себе си, отхвърлете го. Защото тия недоволства в света се отразяват върху лицето на човека. Станеш сутринта и си недоволен. Това недоволство може да произтича от храната, от стомаха, може да произтича от лошото дишане, може да произтича от мислите ти. Три са причините: или от физическия свят, или от духовния свят, или от мисловния свят може да произтича едно недоволство. Ако произтича от физическия свят, намерете кои са

причините. Спрете се върху храната, която вземате, спрете се върху хляба. Ядете един плод – круша. Спрете се. Не почвайте изведнъж да ядете. Разглеждайте я! Нека да се зароди във вас чувство на любов, и като възприемете тая круша, да прочетете какво е писано в нея. И тая круша да внесе ново разположение в тебе. Всеки плод е едно написано писмо от невидимия свят. Върху тоя плод са падали слънчевите лъчи. Ония, които са създали плода са събирали слънчеви лъчи, кондензирали са слънчевата енергия вътре в тоя плод. Вие имате една задача да извадите тая светлина и да я внесете в тялото вътре. Плодовете са една слънчева храна.

Трудна е тая работа. Не мислете, че е така лесна. Какво сега се храним, то едва ли една хилядна задържаме от това, което съдържа храната. И ако ние бихме задържали всичко това, което е в плода, ние щяхме да имаме такъв дълъг живот. Растенията живеят по хиляда години, някои от тях.

Та казвам: Трябва да имате едно изкуство. Животът е едно изкуство, което трябва да се усвои.

Имаш ръка и не знаеш защо ти е. Седиш някой път и разглеждаш ръката си. Вие не знаете, как се е образувала първата става, втората става, третата. И не знаете какъв е смисълът на тия стави. После се е образувала дланта; и не знаете как се е образувала тя. При какви условия. Не знаете произхождението на палеца.

Новото възпитание на хората, бъдещото знание на хората е: Те трябва да бъдат запознати напълно със своята ръка. И човек като си постави така ръката, като я гледа да може да види лицето си в ръката. Като си постави ръката, да може да се огледа в нея. Като постави дясната ръка, да се огледа по един начин, и като си постави лявата ръка, да се огледа по друг начин. (*Учителят си туря ръката срещу лицето и се оглежда като в огледало.*) А пък вие си извадите своето огледало и се оглеждате. Колко време ви трябва за да се огледате в

своята ръка? Ръката ти трябва да бъде огледало, да се оглеждаш в нея. В какво седи величието на човека? В справедливостта. Ако средният пръст е добре устроен, ти си справедлив. И ако първият пръст – показалецът е добре устроен, ти си благороден. Ако безименният пръст е добре устроен, ти си музикален, разбираш хубавото; този пръст е на красотата. Ако малкият пръст е добре устроен, животът ти е благороден. Ако палецът ти е добре устроен, ти служиш добре на Бога, търсиш Неговото Царство, живееш по Неговата Правда, изпълняваш Волята Му. Тия четирите пръста са човекът, а пък палецът е Бог. (Учителят си затваря ръката с четирите пръста и туря палеца отгоре.) Тия пръсти се прекланят пред палеца. Някой път трябва да затваряте така ръката си, като дойде дяволът с изкушение. (Четирите пръста свити, а палецът насочен нагоре.) А пък като си отиде дяволът, ще направиш така. (Учителят отваря ръката си и всички пръсти са проточени напред.) Има една философия в приложението на християнството. Тъй както сега се прилага, е без постижение. От 2000 години насам много нещо сте придобили. Не можем да кажем, че не сте придобили. Но можем да придобием още повече. Да кажем, че вие всички бяхте отлични певци, и ако бяхте отлични художници, ако знаехте да рисувате, и ако бяхте отлични говорители. Колко е важно да се каже една сладка дума! И ако имахте това познание, още като видите един човек, да го познавате! Ако бяхте учени хора, както един ботаник знае имената на растенията и може да говори цяла една лекция върху едно цвете! Ако отидете в медицинския факултет, там професорът като вземе една кост, цял един час може да ви говори за нея, ще ви каже каква мускулатура има заловена за нея; какви сухожилия са заловени за нея, какви нерви има по нея. За една кост цял един час ще ви говори той!

Сега някои говорят за линията на сърцето по ръката. Но тая сърдечна линия е резултат на ония сили, които работят. Тая линия не

може да се образува, ако пръстите не са оформени. И цялата ръка трябва да бъде добре оформена, за да имаме добре развита сърдечна линия. Също за това трябва да бъде оформена главата. Линията на сърцето показва, че главата трябва да бъде добре оформена, лицето, дробовете, стомахът. Линията на сърцето показва развитието на симпатичната нервна система, а пък линията на ума показва как е развит главният мозък. А пък има и други линии: линията на живота показва силата на неговата воля, каква е волята му, колко ще бъде дълъг животът му и какво той знае.

Сега без да знаете тия отношение, всеки един от вас знае доколко е силен в живота. Да си силен в живота, това не значи само да живееш, но да знаеш във всеки момент как да постъпваш; да знаеш как да употребиш своите мисли, да имаш най-хубавите мисли; да разбираш природата и да знаеш нейните закони. За да имаш добро сърце, трябва да знаеш качествата, които са скрити в самата природа. Как ще придобиеш сега това? Кой е начинът за добиването на това?

Ти си държиш някой път очите затворени. Защо хората си държат очите затворени някой път? Защото някой път са се набрали много впечатления, и за да се обработят те, природата като майка затваря очите си, за да може това, което си набрал, да се оформи. И всеки момент ти мигаш. Вие постоянно мигате. Постоянно се образува една влага, и клепачите постоянно мият очите, за да можеш правилно да виждаш и да възприемаш впечатленията.

Вие седите с някой човек и не знаете как да се поставите с него, отде да го погледнете. И сутринта като станете, вие не знаете как да се огледате. На огледалото как трябва да се оглеждаш? Ще се поставиш така, че да виждаш цялото си лице еднакво, няма да се поставиш встрани. Някой път се поставяте встрани, за да изглеждате по-красив. Цялото лице трябва да е хубаво – да виждаш цялото си лице в огледалото. Всяка сутрин като станеш, разгледай веждите си, линиите

на челото си, после как са горе космите на главата ти? Защото като почнат космите да щръкват нагоре, вземете вода и намокрете космите си. Щръкналите косми показват, че във вашия организъм има сухота и космите се нуждаят от вода. Вземете малко вода в ръцете си и намокрете космите си. здравословно е това. И тая коса малко да се овлажни. Ще кажете: „Това ли ни остана?“ Полейте тия косми! Намокрете ги! Кажи си: „Благословена е моята гора, която е израснала на главата ми“. Какво значи „гора“? „Го“ на английски значи „иди“; „ра“ на египетски значи, изгрев на слънцето. „Гора“ значи: Иди при слънцето, което изгрява. Тая гора е, която възприема слънчевите лъчи. И космите играят една важна роля. Космите задържат влагата, сочността. И ако оголее човек, не е хубаво. Не е хубаво човек да бъде много космат, но и ако няма тия косми на тялото си, той ще дойде в друго едно противоречие. Човек трябва да използува енергията в косъма. Виждал съм някой път, че човек си глади космите. И забелязвали ли сте, колко пъти си поглаждате космите по главата? Някой път направете опит. Вижте колко пъти от сутринта след като изгрее слънцето докато залезне си поглаждате космите. Някой път направете наблюдение колко пъти човек си прекарва ръцете по главата. Вие сте правили това и не сте обръщали внимание, защото сте го правили без да участвува в това съзнанието ви.

Сега аз искам да ви наведа на тая мисъл: Ако обичаме Бога, ние изучаваме всичко това, което той е създал. И доколкото ние вземаме участие в това, което Той е създал, ние се ползуваме от благата. Имаме неща да изучаваме. Дойде ви някой голям неприятел в живота. Тогаз казвате: „Защо Господ създаде светът такъв?“ Вие сте се поставили на едно място неестествено. Ако една река тече силно и се поставите на средата на течението, и реката ви блъска, кой е виновен, вие или реката? Не се поставяйте там, дето реката ще блъсне много! Вие сте дошли в струята на живота, която блъска най-много, в средата.

Тая струя ви блъска. Изместете се. Някои хора страдат, казват, че големи страдания има в света. Иска той да помогне на целия свят. Как ще помогне? Казва: „Много страдат хората“. Хората ги хваща една мания и отварят една война. Но това е една лудост. Това донася ръце и крака счупени. И се бият една година, както в Испания. И после се помирят. Ще пишат после, че на тая война тая и тая са причините. Това е едно болезнено състояние. Казват за някого, че си изгубил ума. Че хората, които се бият, не са ли изгубили своя ум? Ако човек се разсърди, не е ли изгубил своя ум? И ако се обезсърчи, не е ли изгубил своя ум? И ако се обезсърчи, не е ли изгубил своя ум? Войната на какво се дължи? Когато българите бяха под турско робство, турците винаги оставяха българите да работят 40–50 години, и като забогатеят много, турците правеха „бозгунлук“, ще направят яма, и българите ще избягат из горите, и турците ще оберат всичко. И после пак ще оставят раята да забогатее. Както правеха пчеларите, старите пчелари, те есенно време избиваха пчелите и взимаха меда. Сега новите пчелари са по-хуманни. Те не избиват пчелите; те вземат четки, изтърсят мухите в кошера и им вземат меда. По-хубав метод. Войната – това е едно неестествено състояние, което Бог използува. Опитност добиват хората. Избиването на хиляди хора във войната не е по Бога. Но защо го допуща Бог? Това е свободата на хората, неразумната свобода, която хората си дават. И всичките тия престъпления, които се правят във време на война, хората не ги считат за престъпление. Цяла една война става и вътре в човека. Ако вие някой път се разсърдите, във вас става една ужасна война и някой път милиони клетки стават жертва, измират. Или направите някоя неестествена постъпка, и във вас става цяла война. Болестта е една война. И след като се съвземете след болестта ще видите, че сте изгубили 10-15 килограма от теглото си. Колко живи същества във вашия организъм са измрели! И после ви взема няколко месеца,

няколко години докато се съвземете от някоя болест. На какво се дължи това? На неправилните мисли. Дойде ви едно страдание. Кажете си: „Светът е разумен. Той е взел предвид всичко“. Сега като ви говоря, вие мислите, че го знаете, но като дойде едно страдание, вие не мислите така. И казвате: „Защо ми дойде това нещо?“ Господ като създаде света, той като види тия хора, които грешат, какво ще каже? Той ще каже: „Аз ги създадох разумни същества. Защо те не слушат?“ Ние не слушаме Господа по единствената причина, понеже искаме да бъдем като Него, да бъдем господари, да се освободим от Неговото влияние. Ние искаме да бъдем така самостоятелни както Него и искаме да бъдем свободни като Него. Желанието е хубаво, но нямаме тая сила и тая мъдрост. Той е създал света, понеже е знаел как, откъде да го създаде. Ти като искаш да създадеш света, откъде ще вземеш тоя материал и какъв свят ще създадеш? Аз съм срещал много проповедници, които казват: „Тоя човек аз го обърнах. Тоя човек, аз го доведох“. Тогава и земята ще каже: „Ако аз не бях! Благодарете на мене.“ Водата ще каже: „Ако аз не бях! Благодарете на мене!“ И въздухът ще каже: „Благодарете на мене. Ако аз не бях, вие не можехте да живеете“. И светлината ще каже така. Вие искате Господ да има към вас едно особено разположение, но Бог има еднакво разположение към всички! Бог е създал света хармоничен. Той като те погледне, вижда че не вървиш в хармония с целокупния живот. Ако тоя пръст израсне повече! Ако показалецът иска да израсне повече и израсне половин метър, какво ще бъде неговото положение? Ако средният пръст израсне два метра? Ако безименният пръст израсне 1 1/2 м. Аз в своите изследвания само на едно място видях една млада мома, на която показалецът беше с 1 1/2 сантиметра по-дълъг от средния пръст и стърчеше нагоре. И като я видях, казах: Тук има един характер такъв, че и земята да се разруши, тя ще направи пак това, което тя си знае, и цялата земя да се обърне! Тогаз ми идеше на ум за

оная българска жена: Имало една упорита жена. Под думата „жена“ аз разбирам друго – едно проявление на човешкия характер. Един анекдот е това. Отиват мъжът и жената на нивата. Мъжът казва на жена си: „Да съберем покосеното сено“. Тя казва: „Не е косено! То е стрижено!“ – „Косено е!“ – „Не! Стрижено е!“ Той излязъл от търпение и взел я, и я хвърлил в реката. Тя потънала надолу и си издигнала ръката, и пак с ръката правела знак, че е стрижено. И тя не се връщала. Той тръгнал да я търси по реката нагоре, срещу течението. Попитали го: „Какво търсиш?“ Той казал: „Хвърлих (жена си) в реката, и тя не отива надолу, а нагоре по реката“. Някой прави една погрешка, втора, трета, четвърта и пр., и при това казва: „Не може другояче“. Та сегашният ни живот, целокупният живот на човечеството прилича на тая жена, която казва: „Не е косено, а е стрижено“. Всеки казва: „Лош е животът. Лоши са хората“. Защо един човек е лош? Понеже е свободен! Той има добри стремежи, но няма достатъчно знания. Мнозина казват: „Ще оправим света“. Как ще го оправи? Все са идвали хора да оправят света! Бог ви дава всеки ден 10 пъти да видите колко сте силни. Седите вие при неблагоприятни условия, например болен си. Погледни на болестта тихо и спокойно и кажи: „Ще се оправи!“ Боли те кракът. Защо те боли кракът? За концентрация. Всички болести идат за концентрация. Инак ти не може да се концентрираш. Боли те лакътя. Концентрирай се. Като те заболи лакътят, като те питат: „Какво правиш?“ Кажи: „Концентрирам се в лакътя си!“ Или ще кажеш: „Концентрирам се върху рамото си, върху гърба си“. Когато те заболи глава, концентрирай се върху главата си! Някой казва, че го боли глава. Концентрирай се върху главата си, постоянно мисли върху главата си! Ако те заболи главата, на местото си е. Ако те заболи коремът, на местото си е! Само че не трябва да пресилваш концентрацията! Ако се концентрираш 1/2–1 час на ден, хубаво, но ако се концентрираш 3–4 часа, туй е вече

прекалено. Но след като те заболи и след като мислите дълго време, да премахнете вашата болка. Аз ще ви кажа някой път как да лекувате стомахът. Това е за ония от вас, които сте ученици. А другите, които не са ученици, и направят опита, ще ги заболи корема. Като те заболи корема, концентрирай се сега тъй на физическото поле (*Учителят тури ръцете си върху корема) и почни да му говориш (Учителят пее: „Боли ме коремът, боли ме коремът*“) Не само да изчезне болестта, но и да се научиш да пееш. Това е една концентрирана мисъл вече! Когато те заболи глава, постъпи по същия начин – попейте! *(Учителят пее: „Вече разбрах защо ме боли глава! Аз ще мисля вече добре! Аз ще чувствувам вече добре! И ще постъпвам справедливо, без да правя никакви погрешки! Напред! Напред*!“)

Сега гледам ви, вие сте остарели. Казвате: „Остаряхме вече“. Аз се радвам, че имате остарели хора. От тях да се поучат. Щом сте стари хора, вие знаете! Имате много големи богатства. Децата се учат да пеят, а старият е публика. Учете се да пеете, за да се подмладите. Музиката е един начин за подмладяване. Не може да се подмлади човек, ако не пее. Музиката е една наука и изкуство. Тя е една сила. Музиката е нещо вътрешно. Тя не е от земен характер. Човек трябва да възприеме музиката в ума си и в сърцето си. Цялото тяло трябва да е обгърнато с музиката. Ако той вътрешно не е музикален, той и външно не може да бъде музикален. Та казвам: За да станете музикален, трябва да мислите за духовния свят, понеже там са музикални нещата. Там всяко нещо е изразено музикално. (Учителят свири на цигулката и пее следното: „Боли ме коремът. Силни болки ме свиват. Нетърпими са те. Но при герой са дошли те“.) Като пее така, ще оздравее болката. – „Боли ме коремът. Боли ме коремът, боли ме коремът, силни болки са! Непоносими! Силни болки, непоносими“.

Може да се пее на болката, понеже е нещо реално. Тая песен можеш да я пееш с израз. Болката, когато човек ѝ пее, не е страшна. Когато човек пее, болестта се лекува. Всяка болест, на която не може да се пее, мъчно се лекува. Болестта, на която можеш да пееш може да се лекува. Никога не сте слушали тая песен досега. „Боли ме коремът. Боли ме коремът."

Всички да изпеем „Тъги, скърби". (*Всички пеят, а Учителят едновременно свири. След това Учителят изсвирва тая песен само с върха на лъка си върху цигулката.*) Знаете ли колко е мъчно да удряте така лъка!

(Всички пеят: „Боли ме коремът. Боли ме коремът. Боли ме коремът." То е едно благо, което аз още не съм познал. Затуй е това коремоболие. Боли ме коремът, защото още не съм познал Доброто, що царува в този свят. Боли ме коремът".)

Мото:
Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.
(3 пъти)

Формула:
ДА БЛАГОДАРИМ НА БОГА ЗА ВСИЧКИТЕ БЛАГОСТИ, КОИТО НИ Е ДАЛ.

6 ч. 35 м.

Гимнастически упражнения
Вали сняг. Небето облачно. Времето тихо и хладно

22 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 2 март 1938 г., сряда, 5 ч. с.

София – Изгрев

БОЖИЕТО ДИХАНИЕ

Добрата молитва.
Махар Бену Аба.

Имате ли зададена тема? – /Нямаме./ Пишете на тема: „Ползата от добрата храна“.

Всичко в живота е постижимо.

Ако ви се зададе една тема: „Добрият живот“, какво бихте писали? Сега няма да пишете върху това, но в бъдеще може да я развиете. В какво седи добрият живот? Ако сравним човека с растителното царство, то доброто на човека представлява външната страна, клонищата на едно растение. Ние знаем, че тия клонища трябва да имат някаква основа, те се крепят на корените, които са долу в гъстата материя, в почвата. Следователно, всяко едно растение, семето трябва най-първо да се посее в почвата. Там са най-неблагоприятните условия за работа. Ако тая семка може да ги преодолее и да изникне, тогаз в него ще се създадат условия да може да се развива, да израсне и цъфти. Сега мнозина от вас казват, че не можете да намерите защо е злото в света. Злото в света, това са корените на живота, а пък доброто, това са клонищата на живота. Злото можем да го намерим и като излезе растението от почвата. В животните злото се ражда. Имаме тревопасни и месоядни животни. Месоядните са произлезли от корените на растителното царство, а пък тревопасните от клонищата. Като дойдем до храната, едни хора са произлезли от доброто, а пък други хора от злото. Как е произлязло злото? То е произлязло от корените на човечеството, а

пък (доброто) от клонищата. Сега някои хора искат да станат съвършено добри. Ако вие почнете постепенно да изваждате клонищата на едно дърво, и коренът може да се превърне на клон. Ако изкарате един корен на слънчевите лъчи, то този корен ще се превърне на клон. И ако това растение не може да образува нови корени, то ще почне да линее. Например, ако един човек стане много груб, то корените почват да вземат надмощие. Има повече корени, отколкото клонища. Човек тогаз е в анормално състояние. Ако има повече клонища, отколкото корени, пак е анормално. Сега някои не знаят службата на доброто. Доброто и злото като сили никой не може да ги използува отделно. Някои хора искат да бъдат много добри. А пък някой хора казват: „Не струва човек да бъде много добър. Той трябва да бъде и малко лош“. И едното и другото е несъвместимо в живота. Нито много добър ставай, нито много лош.

Ние трябва да приложим идеята сега, в това положение, в което хората се намират. Искате да знаете защо светът е станал толкоз лош. По единствената причина, че те мислят за своя стомах повече, отколкото за своята глава. И вследствие на това долната част на тялото у жените е много по-развита, при таза, а пък горната част, при плешките е по-слабо развита. И у мъжа тая, долната част е повече развита. Казвате: „Да е човек повече развит при бедрата“. Не е лошо. Тогаз човек има повече сила, по-голяма форма, но ако пък се намали главата на човека съразмерно с неговото тяло, тогаз се ражда едно зло. Човек не разсъждава върху нещата. За всяко благо, което му се дава, той трябва да плати. Всякога трябва да плати за всяко благо, което му се дава в природата. И това, което ти се дава, трябва да го оценяваш. И ако не го оценяваш, глоба ще имаш. Сега не разбирайте, че това е произволно. Тоя закон не е произволен. Да кажем, че ти имаш големи богатства в света. Искаш да имаш голяма сила в света, но не знаеш как се придобива сила, как трябва да се поддържа. Силата на човека

седи в неговите мускули. Ако човек е развил своята стомашна система, той ще развие повече своя черен дроб, при яденето ще се развие неговия черен дроб и ще стане анормален. Черният му дроб ще изисква повече храна и ще изкарва повече енергия. Къде може да я впрегне на работа? Обикновените хора впрягат своята сила само за да хванат някое тревопасно животно, да го изядат. Там показват своята сила. И после между тия, силните животни се заражда една вътрешна борба. Когато имат една плячка, по-силният всякога ще вземе плячката за себе си. Та виждаме сегашните народи така помагат на злото, което е взело надмощие. Всички хора вървят по един крив път. Въоръжават се да станат силни. Всеки иска да стане силен и защо? Всеки иска да бъде богат, да има големи удобства и се състезават. Не е още разумното, което направлява хората. И в религията, всички хора, които вървят по религиозен път, и те имат едно криво схващане. Ако Господ не им помага в материалните работи от тяхно гледище, те казват: „Не е Господ справедлив". Ако им даде Господ пари казват: „Справедлив е". Ако им даде повече къщи, повече добитък, казват: „Справедлив е". Имаме една такава история с Йов. Йов е бил много умен и много добър. Той е бил от най-богатите на изток. И прочул се той. И в Господния съвет Господ го е похвалил. Дошъл представителят на черната ложа. Господ му казал: „Обърнал ли си внимание, че като Йова няма друг човек на земята, който да изпълнява Божиите закони?" Онзи казал: „Дал си му богатства, запазил си го, дал си му синове и дъщери, и добра жена и хората го почитат и затова Те хвали. Но вземи му богатствата и какво ще прави тогава? Ще се обърне против Тебе". Искал да каже, че в Йова няма някаква висока идея. Днес всички хора в малък размер се изпитват. Например, сега има една инфлуенца. Болестта инфлуенца това е последното изпитание. Най-първо ще ти се вземат външните, материални работи; можеш да изгубиш къща, парите, положението

си между хората и най-после дойде страданието върху тялото ти. Дойде някоя болест. И не можеш да си обясниш защо са тия болести. Въпреки, че Йов беше толкова умен и добър човек, той принасяше жертвоприношения на Бога, но той беше малко по-пристрастен към синовете и дъщерите си. Сега ние разглеждаме от сегашното гледище. И казал онзи: „Вземи му богатството и дъщерите, и синовете, и жена му, вземи му всичко, и като остане, като човек да видим как ще се прояви?“ Като дойдоха всички тия нещастия на Йова, той прокле деня, в който се роди. Той казал: „Проклет е онзи ден, когато казаха на майка ми, че ѝ се родил син. Няма никакъв смисъл животът, нито във външните материални блага, нито в това, че синове имах. Ето, имах синове и дъщери, и те заминаха. Ето, аз уповавах на имането, но и то си замина“. Животът вън от условията, вън от синовете и дъщерите, какъв смисъл има, той не можеше да разбере. Та в Йова имаше едно вътрешно неразбиране на нещата. Че този факт е така, се показва от последната глава, когато Бог му проговори и тогава Йов каза: „Досега не разбирах, но се просветих и втори път няма да говоря така“. И тогаз имането наново му се връща, и синовете и дъщерите наново се прераждат от гледището на окултната наука. И казва се там, че те били още по-умни, по-способни, по-добри. И Йов след този изпит стана по-умен, отколкото бил по-рано. Сега какво можем да се ползуваме от живота на Йова? Вие искате да разрешите всичките въпроси на земята, искате да станете добри, да имате всички блага. Как ще ги разрешите? Ще ги разрешите, както Йов ги разреши. Христос като дойде на земята, как разреши един социален въпрос? Той беше най-умният, най-добрият на земята, и проповядваше на земята. Вие не можете да си представите, защо не Го приеха неговите съвременници. Защото тия новите положения не бяха съгласни със старите привички, със старото знание, което те имаха. Новите понятия за Бога не бяха в съгласие със старите понятия. Според

старите понятия, както Мойсей ги възпита на времето, трябваше да принесат жертвоприношение. Казваше се: „За големите престъпления ще заколиш един вол. За по-малките, една овца. А пък за още по-малките една гургулица, един гълъб, една кокошка“. А пък в нашите времена вие като направите едно голямо престъпление, каква жертва правите? Сега като направи някой голямо престъпление, ще се моли един час и ще поплаче малко и мисли, че като поплаче, работата е уредена. Донякъде е възможно за един добър човек.

Това прилича на онзи, който взема пари от един банкерин. Отива той при банкерина. Когато дойде време за първата вноска и не му връща парите. Хората са сега като този длъжник. Взел е той от банкера милионер хиляда лева и отива при него и му казва: „Не мога да върна парите“. Онзи отлага, прави тогава полица и прибавя лихвите. Отлага три месеца. Временно се урежда работата. След три месеца пак отлага. Отлага, отлага – до кога? Това си има един край, когато банката повече не отлага и прави ликвидация. Ние виждаме сега, че същият закон съществува и в природата. Един човек е изпратен на земята. Сегашните хора, както са създадени, не са свободни, понеже материята са взели отнякъде. Когато един човек идва на земята да се въплъти, той взема оттук оттам от кредитори. Той като е идвал да се въплъти, не е имал достатъчно средства за да си съгради една къща. Кредиторите му заемали пари на заем. Вие не знаете защо умирате. Умирате от лошите кредитори. Те чакат, чакат, вие не плащате. И те казват най-после: „Да се продаде къщата“. Какво значи да се продаде къщата? Това е умирането. Тогаз всеки един кредитор взема това, което има да взема. И тогаз вас, за да ви утешат, казват ви, че вие отивате при Господа. Каква е идеята в израза, че като умрем, отиваме при Бога? Че като сме в тялото, не сме ли при Бога? Казваме, че Бог е създал всичко. Значи, като сме на земята не сме при Бога, а пък като умрем ще отидем при Бога! Да умреш – значи да не

си гражданин. Човек, който умира е без права. Да умреш това е все едно да те лишат от граждански права. При смъртта ти отиваш в другия свят, но ти там си един странник. Там има безработица. Както в Америка има сега 10 милиона безработни и държавата трябва да ги подкрепя. Мислите ли, че положението на тия безработни е приятно? Не!

Та казвам: Новите възгледи в религията поставят нещата на друга основа – да имаме правилно схващане за живота – кога живеем при Бога и кога не. Как ще живееш при Бога, когато имаш 10 души кредитори, които те кредитират? Да кажем, че ти не си свободен и при сегашните условия. Докато си плащаш добре данъците, ти си почтен гражданин на държавата, но щом не си плащаш почтено на държавата, тя ще продаде всичко, каквото имаш и ти ще останеш като слуга, който ще отиде да работи. Ще ти турят мита на печалбите, които вземаш. Държавата ще вземе. Ние считаме добри хора всички, които плащат на държавата. Сега този закон ние сме го прокарали. И за да бъдем благоугодни на Бога, какво трябва да правим? И в духовния свят се изисква плащане. Ние някой път искаме да живеем, без да плащаме. Ние казваме: „Да си поживее човек“. Как ще поживее? Често съм привеждал онзи пример, примера за онзи млад момък, който искал да се ожени. Взел си на заем чужди дрехи и обуща. И играе на хорото и се хваща за момите. Те не знаят, че играе с чужди обуща и дрехи. И онзи, който му дал обущата, казал: „Тропай по-малко, защото ще скъсаш обущата – пари се е дало за тях!“ И оная мома, която била при него на хорото узнала, че обущата не са негови. После друг един се обадил: „Събуй тия обуща и обуй моите, за да не те засрамват“. Момъкът като ги обул, онзи му казал: „Играй, тия като скъсаш, други ще ти дам“. Питам: И в единия и в другия случай къде е свободата? Кой е по-добър от двамата кредитори? Първият ли, който му казва, че ще скъса обущата, или вторият. Няма съмнение, че

вторият е малко по-добър, но и в единия, и в другия случай момъкът, който играе на хорото, не се повдига ни най-малко. Окръжаващите хора ще имат лошо мнение за него, че е беден човек, че не е сръчен, не е работлив, че не може да купи едни обуща и едни дрехи. Как ще гледа той една жена? Как мислите за тия социални разбирания? Върху тая основа хората са съградили сегашния строй на земята. Целият строй е граден върху човешки принципи. Божественият принцип тепърва работи. Той не е проникнал навсякъде. Тепърва ще почне да работи. И по кой начин човек може да се освободи от ограничаващите го условия? Как може човек да се освободи от болестта? От всяка една болест човек може да се освободи само при три неща: Ти трябва да вземаш здравословна храна, трябва да дишаш чистия въздух и трябва да знаеш каква светлина възприемаш, и кога я възприемаш! Много пъти даже прости хора денем, когато слънцето е на зенита всички хора бягат от него и сутринта, когато слънцето изгрява са по-разположени. Следователно, сутринта слънцето дава по-здравословна светлина, и въздухът сутринта е малко по-чист, отколкото към обед или вечерно време. И една храна, която е много пипана, губи нещо. Да кажем днес отиваш на пазара и купуваш една храна. Но тя е изгубила много от своята хранителност. При тая храна не можеш да бъдеш здрав. Не е същото, когато събираш нещо от градината. И хлябът ще мине през много ръце и ако разгледаш с микроскоп, ще видиш, че този хляб има неестествени частици, които никак не са хранителни. Защото вън от лошото изпотяване, което излиза от някой човек, има и едно друго влияние, което изтича от човека, една материя, която изтича от него. Вие казвате: „На някой човек не мога да търпя влиянието му“. Или някой път от очите изтича нещо. От очите на някои хора изтича нещо остро, едно течение. Или пък от някои хора изтича една неестествена топлина. От някои хора излиза една топлина, която е неприятна. И тя действува неприятно

върху нашия организъм. А пък има известна топлина, която действува приятно.

Та казвам: Първоначално религиозният, духовният живот е бил за да се създадат най-хубавите условия, при които човек може да се прояви. Но за да се прояви, трябва най-първо главата му да е добре устроена. Когато съм проучвал този въпрос, виждам на какво се дължи нещастието на хората. Някои хора нямат търпение – те имат известни части на челото над веждите, които са недоразвити, и тогаз човек е нетърпелив. Той винаги се притеснява. И за най-малкото ще кипне. Някой човек е чрезмерно честолюбив. Умът му е слабо развит, а пък неговите чувства са силно развити. Аз искам да посоча на какво се дължи честолюбието на човека. Честолюбието на човека седи в неговото съзнание, че той е една личност, която трябва да има свобода. И това е право, то е Божествено. У човека има едно чувство на самоуважение. Известни граждански права му са дадени от природата. Някой път той на тия граждански права дава повече права, отколкото те имат. Например, едно малко дете, като гледа баща му колко яде, ако то поиска да яде колкото баща си, това дете няма разумност в себе си. То трябва да знае, че на него не му е потребно толкоз, колкото на баща му. Или имате две братчета – на 5 и на 20 години. Ако малкото братче иска да яде колкото брат му, който е на 20 години, то не разбира, че на него не му е потребна толкоз храна. Това е едно. Другото положение, личните чувства. Като искаш да си направиш живота щастлив, ще дойдат други мъчнотии. И понеже всички хора искат да бъдат щастливи, между тях се зарежда една борба. Понеже това благо зависи и от външните условия – зависи от храната, от въздуха, светлината и пр. И всеки един човек иска да има най-хубавото жилище, да има повече земя, да има повече храна, да не е в нужда. И казвам сега: Колцина от вас имате тия условия? Някои от вас колко декара земя имате? Нямате нито един декар земя. А пък при

сегашните условия човек без земя на какво може да упова? Къщите в които живеете са под наем. Имате една малка заплата. Утре могат да те изхвърлят на пътя като чиновник. На какво ще разчиташ? Това е външната страна. От Божествено гледище сме осигурени. Въздухът ни се дава даром. Светлината ви се дава даром. Водата ни се дава даром. И хлябът, който ние употребяваме и той е даром. Но хората са турили възбрана на хляба. За този хляб казваме, че не го дава Господ, но ние го изваждаме от земята. И ти трябва да плащаш за хляба. Големият въпрос сега е за хляба.

И мнозина мислят и казват: „Господ ще уреди животът“. Но за да уреди Бог живота в нас, ние трябва да бъдем умни. За да уреди Бог живота ни, в нас, ние трябва да бъдем много добри. За да уреди Бог живота в нас, ние трябва да бъдем много силни. За да уреди Бог живота в нас, ние трябва да бъдем здрави. Отсъствието на здраве е едно нарушение на законите на физическият свят. Когато човек е слаб, отслабнал, той е вече нарушил функциите на ония сили, които идат в живота. Той има няколко тела. Нарушил е функциите и на едно от тия тела. Няма достатъчно сила за да извършва функциите си. А пък доброто, това е едно от качествата на работата, която той извършва. Всяка една работа, която извършва, трябва да има нужните качества. А пък умът, това е онзи капитал, с който той трябва да разполага. Това сега е в общи черти. Неговият капитал е мозъкът му. Вторият му капитал са неговите дробове. И третият му капитал е неговият стомах. Или той е създаден от две системи. Едната е човешка система, това е симпатичната нервна система, която се занимава с храносмилането, а пък Божествената е свързана с мозъка му. И следователно със своята симпатична нервна система човек има общо с всички животни. Сега вие имате една представа за животните, че те седят по-ниско от хората. В своето разбиране животните седят много ниско, понеже всички животни обосновават своето щастие

върху силата. Всяко едно животно иска да бъде силно в своя вид. Ако е най-силно, то взема храната. Ако то е много слабо, остава на заден план. Аз съм наблюдавал малките пиленца. Някое пиленце е слабо и всички го кълват. То е дребничко. И ако остане нещо, яде. Ако не, гладува. А пък по-силните са по-угоени. Някой път съм се питал, защо този човек е дребен? Той като пиле е бил дребен и са го кълвали. И какъвто е бил като пиле, и като човек е запазил качествата си. Като пиле какъвто е бил, такъв е бил като растение, и като човек е запазил качествата, които е имал като растение. Някои хора са паразитни, понеже са били и като растения паразитни, и са запазили това качество и като млекопитающи, и като хора. И сега вие, които сте дошли на земята, не можете да се освободите от много качества, които са вътре във вашето тяло. Да кажем, че някои от вас сте вегетарианци от 10-20 години. Има някои храни, които имат благоприятно ухание. Някои от вас сте яли печените на шиш кебапи. Ако са подсолени с чер пипер, червен пипер, малко сол, и като се турят на огъня, стават червени, зачервяват се и миришат, и казват: „Хубаво е да вкуси човек от това, приятно ми е“. То е от свинско месо. И някой път турят малко хрян и казват: „Хубаво е да си похапнем“. Един наш приятел, вегетарианец от 20 години ми разправяше. Влизам в гостилницата. Приготвили са момици. Сядам на масата и казвам: „Дай ми момици!“ Сложиха ми. Аз забравих, че съм вегетарианец, поглеждам и казвам си: „Ти си вегетарианец. Защо ти са тия момици?“ И за да се избавя от гостилничаря, казвам му: „Ще ме извиниш, не съм разположен“. И той казва: „У мене заговори животното. И мълча си и си отивам. Но за момент бях забравил, че съм вегетарианец и у мен се появи желание да опитам момиците“. Човек трябва да се роди вегетарианец, а не сега да става вегетарианец. Щом сега става вегетарианец, той е помак. И в морално отношение има хора, които са помаци. Той в този свят е станал добър. Щом сега

си станал добър, ти си помак. Щом сега си станал вегетарианец, ти си помак. Трябва да се родиш вегетарианец, трябва да се родиш морален. Човек трябва да се роди с известен морал в света. Ето какво аз разбирам под това. В тебе доброто да ти е естествено вече. Някои растения сами си добиват храната, а други растения черпят сокове от други. Кой ги е научил тия растения на паразитен живот? Отде е научило туй това растение? Човек го е научил това отнякъде да кажем, но растението откъде? Това си има дълбоката страна. Няма да го разглеждаме. Злото в растенията, животните и човека, това са корените на живота. Ако на нас парите са ни станали господари, то значи, че корените на нашия живот са взели надмощие и при такъв един живот ти не можеш да бъдеш щастлив. Ако нямаш корени, ако кажеш: „Мен не ми трябват пари“, това не е разрешение на въпроса. И без пари не може, и с пари не може. Някой ще каже: „Пари не ми трябват“. Ако ти станеш роб на парите, там е лошото. Ти трябва да бъдеш господар на парите и като си господар на тях, тия пари да не те спъват. А пък за да бъдеш господар, ти трябва да бъдеш в Божествения порядък на нещата. Имаме едно изяснение от Свещеното писание. Онзи, младият син седи при баща си и бил свободен. И разполагал с всичкото богатство на баща си. И веднъж в него се заражда идеята: „Аз искам да отида в странство“. Той иска да опита щастието си в света. Иска онзи дял, който му се пада. И ония, които не разбират, мислят, че този младият момък може да бъде щастлив вън от дома на баща си. Баща му му казва: „Вземи“. И той отива в широкия свят, удря на ядене и пиене. Пие, изяжда всичко и след като е изхарчил всичко, хората са го изоставили. Хората са го уважавали, докато има пари, но после го оставили. И той става свинар. И даже не му дават да яде рошковите, с които хранят свинете. И заражда се в него разкаяние и си мисли: „При баща си живях много по-хубаво и по-свободно, отколкото тук в света“. И си казва: „Ще се

завърна при баща си и ще работя при него. Работата при баща ми ще бъде много по-добра, отколкото при свинете“. Сега вие всички хора на земята сте като този младия син, които са дошли от невидимия свят да пасат свинете. Всички вие сте все от тия младите синове. Като остарееш, хората ще те оставят и като умреш ще кажат: „Хубаво, че се освободихме от него“. И ще ви погребат. И ние се лъжем, самоизмамваме се и казваме: „Добре да ни погребат“. Аз не искам после хората да ме погребват добре. Аз искам като съм жив на земята, добре да се отнасят хората към мене, и аз да се отнасям добре към тях. А пък като умра, как ще ме погребват, то е посторонен въпрос. Някои питат: „Ще се познаем ли на небето като умрем?“ Питам: Тук как се познавате? И тук не се познавате! Да се познаваме добре, ето какво разбирам аз под това: Да кажем, че ми трябват 5 лева. Отивам при един мой приятел и му казвам: Дай ми на заем 5 лева. Днес 5 лева ми трябват за храна. Ако аз поискам 100 лева или 1000 лева, той ще ми даде, но в дадения случай, ако аз поискам повече, аз не постъпвам добре.

Ние правим същата погрешка спрямо Бога. Ние искаме от Бога повече отколкото ни трябва. Като станеш сутрин какво ти трябва? Какво трябва да поискаш от Бога? Ако Господ ти даде здраве, и те направи силен, хората ще изискват от тебе повече отколкото трябва. Ако поискаш от Господа по-голяма красота, отколкото ти трябва, то ти ще имаш цяла беля на главата си.

Вие били ли сте една красива, угледна жена? Аз не съм виждал между вас красива жена. Това не е красота. Още като я видиш, тя запалва чергата и ти тръгваш подир нея. И не можеш да се освободиш от нея. Не е грехът в красотата. Тая красота има вече магнетическа сила. Ти от една красива жена си толкоз свободен, колкото е свободна земята от слънцето. Ти може да си какъвто и да е философ, но ти не си свободен човек. Щом дойде тая красота в нея, този израз на лицето

ѝ се дължи на една колективна сила, която действува. Ако тая млада мома, млада жена не е умна, тя ще си създаде нещастия. Тя ще привлече много мъже около себе си, и като не знае, как да се справи с тях, тя ще ги опълчи едни против други да се бият помежду си, кой да я има. И последният, който вземе надмощие, той ще почне да ѝ дава педагогическо възпитание. Докато се състезават за нея, тя е в безопасност, но като няма кой да се състезава, тя ще опита върху себе си насилието. Ако двама мъже се бият за мене и аз съм една красива жена, аз няма да взема нито единият, нито другият, нищо повече. Това е морал.

Красотата – това е външната страна на живота. Да кажем някой се влюбва в една красива жена. В какво седи нейната красота? Красотата седи най-първо в нейната доброта. Красотата седи външно в нейното лице; но вътрешно тя е милостива, милосърдна. Една красива жена има много добри черти. Една красива жена, както я схващам аз, тя никога не се сърди. Като дойде един грозен мъж към нея, тя ще се поусмихне като го погледне. На нея е приятно, че има един грозен мъж, че и той я обича. И красивите жени са много добри. Ония, грозните, са лоши. Лошият човек е изгубил своето отношение към Първата причина. Всеки един човек става лош от мисъл да уреди живота си. Щом помислиш, че ти на земята си фактор, който може да уредиш живота си, ти ще станеш лош. А пък щом решиш, че Бог ще уреди всичко за тебе, ти ще паднеш в друга крайност в живота. В разумния живот се изисква да разбереш ония положения, при които Бог работи и ония положения, при които ти трябва да работиш. Да кажем, че ти си един добър певец. Имаш един отличен глас. Защо ще ходиш да просиш? Иди изпей една песен. Или ако си цигулар, изсвири нещо. Ако си художник, нарисувай нещо. Хората имат нужда от тия работи. Или имаш какъвто и да е друг занаят. Прояви занаята си. Просията е последното на което ти трябва да разчиташ. Има една

просия много благородна. Когато аз бях във Варна в 1917 година, направи ми впечатление следното: При мене дойде един ученик в хотела. Каза ми: „Да се запознаем с вас“. Разправи ми за семейството си. Каза ми, че баща му и майка му са бедни и той ходи да работи. И ми каза: „Ако искате, мога да ви направя една услуга“. Не дойде да проси. Каза: „Ако искате, мога да ви донеса вода, да ви купя лимони, хляб – каквото искате. Аз съм на ваше разположение“. Той каза: „Като се освободя от училище, аз мога да идвам при вас и да ви направя някои услуги, ако вие обичате“. Един ден идва при мене и като ми услужи, не искаше нищо. След като слугува една седмица, каза ми: „Можете да ми дадете 20 лева. Толкоз ми трябват“. Давам му 100 лева. Той каза: „Не, мен ми трябват само 20 лева“. Казах му: Защо не искаш да вземеш всичките? Той каза: „Че трябва да се плащат тия пари! Аз не искам даром! Аз съм си турил за правило, като ми дадат пари на заем, да ги изработя. Не искам да вземам даром. Аз искам да бъда свободен и ти да бъдеш свободен, и да не мислиш, че си ми давал пари. И аз да не мисля, че съм те изнудвал, но да имаме правилни отношения“. Ето един ученик от трето отделение, който има доста правилни социални схващания. То има почти същата философия на онзи дервишин, който бил 40-50 годишен. Той след като живял и се учил в разни школи, срещнал един турски бей, княз и му казал: „Можеш ли да ми услужиш?“ В кесията имало меджидиета, наполеони, турски лири и прочее. Беят извадил кесията, отворил и казал на дервишина: „Вземи си колкото обичаш“. Дервишинът казал: „Няма ли други по-дребни монети. Тия са много едри“. Беят изважда друга една кесия. Дервишинът взел 20 пари и казал: „Толкоз ми трябват за дадения случай“. Той оставил меджидиетата, лирите.

У този ученик откъде се е родила тая философия в него? Давам му 100 лева, той ми казва: „На мен ми трябват само 20 лева!“

Та казвам: Всички вие сте родени с всички ония качества, които Бог е вложил във вас. Аз често забелязвам следното, някой път правя психологически изследвания. У човека има едно същество, което се дразни. Например, някой човек върши някаква работа и ти се дразниш, че той не я прави добре. Например, някой път те дразни следното: Някой свири и те дразни, че не взема вярно тоновете. Когато дойде английският хор и пя, английският диригент даваше тон по особен начин. Обикновено българският диригент взема камертона и дава тон на четирите партии. А в английският хор не беше така. Диригентът даде на пианото акорди, всяка партия слушаше гласа си, тона, който е потребен. С камертон много мъчно се дава тон. Колкото български хорове съм слушал, никога не съм слушал да вземат вярно тоновете. Все има нещо невярно. Онзи верния тон не го вземат. Например, вземаш тона „до“, но знаеш ли кой е правилният тон? Когато аз взема един правилен тон, то в моята главномозъчна и симпатична нервна система чувствувам нещо приятно. Аз съм правил опити. Ако съм неразположен и ако взема само „до“ вярно, то веднага неразположението изчезва. Ако взема вярно „ре“, пак изчезва. Щом взема някой тон вярно, то веднага се явява в мен една енергия.

Та казвам: В дадения случай вие се нервирате, че някой взел един тон неправилно. Какво трябва да направите? Или виждаш, че един върши нещо и му говориш, че не е хубаво. Какво трябва да направите в случая? Станете и сами направете тая работа. Аз често съм правил опити. Гледам, някой се обръща към мен и казва: „Добър ден“. Има нещо рязко в думите му. А пък някой ти казва: „Добър ден“ и ти е приятно. А някой те поздрави и не ти е приятно. Ако той ти каже грубо „добър ден“ и ти му кажеш грубо, тогаз какво излиза? А пък, ако той ми каже грубо „добър ден“, а аз му кажа меко, той ще се спре веднага? Често във вашия живот каквото повикало, такова се

отзовало. А пък вие веднага коригирайте! Ако той ви каже грубо „добър ден“, вие кажете „добър ден“ музикално. Ти ще попиташ: „Защо трябва да се каже така?“ Твоята дума чрез радиото отива в света на ангелите и в света на светиите. Тъкмо някой светия е турил радиото си, ти кажеш рязко, грубо „Добър ден“ и тогаз светията знае, че между вас няма отношение. Вие трябва да пеете добре, правилно, понеже радиото е отворено и светиите слушат и казват: „Не е вярно така. Вземете малко по-правилно“.

Колко е мъчно това! Аз гледам, когато пеят „Бог е Любов“ как невярно се пее. Една песен, която се пее невярно е тая. Аз не зная дали само веднъж сте я изпели хубаво! Има нещо, което дразни в това пение! Това е на основание на това, че вие като пеете, не чувствувате любовта. Вие като пеете: „Любов“, мислите върху други неща. Думите „Бог е Любов“ не се пеят така! (*Учителят изпя тия думи.*) Аз като изпея думите „Бог е Любов“, другояче пея, другояче схващам пението. И по-рядко трябва да се пее „Бог е Любов“. И после ние се срамуваме от Любовта. Казваш: „За Любовта ли ще пея?“ Да! За любовта ще имаш една отлична реч. Като помислиш, че Бог е любов, ти трябва да имаш един свещен трепет, че си пред едно велико Разумно Същество. Когато кажеш грубо „Бог е Любов“, този ден Бог ще ти покаже какво нещо е любовта. Този ден Той ще подбуди един човек да ти направи една услуга, за да видиш какво нещо е любовта.

Един ден свири една сестра, а друга сестра си дава мнението, че първата дрънкала. А пък и втората толкоз разбира! Оная сестра поне дрънка малко, а пък тая сестра, която прави критиката, тя и наполовината не знае.

Не си давай мнението, ако не знаеш повече! Никога не говори за някого, че пее лошо, защото той ще ти каже: „Я изпей ти!“

Някой казва: „Той ми засегна сърцето“. Аз не искам той да засяга със своята песен сърцето ми. Той като пее, да разлюлее малко въздуха

и този въздух само да погали малко сърцето ми. Не искам да ми бута сърцето с пението си!

Ако вие изпеете „Бог е Любов“, вие бихте могли да се освободите от всяка една болест. Ако имате хрема и изпеете „Бог е Любов“, ще се освободите от нея. Някои имате инфлуенца. Ти си изпей „Бог е Любов“, инфлуенцата ще изчезне. Това ще бъде подобно на това, което е правил Едисон. Той след като е работил цял ден в своята лаборатория, оцапвал дрехите си с разни масла, и вечерта е пущал електрически ток през цялото си тяло и през дрехите си и веднага се е очиствал. И човек като пее „Бог е Любов“, трептенията са толкоз силни, че всички ония прашинки, които са полепнали по неговите мисли изчезват, изчезват и неговите лоши мисли и чувства! Музиката трябва да бъде толкова силна, че да е метод за поддържане на здравето. Имаш хрема. Ще пееш на хремата. И в бъдеще, когато ви хване хрема, да си имате метод за една песен за хремата. Дайте ми един куплет за хремата. Как наричат хремата по най-любезен начин? О, любезна сестричко Хрема или Инфлуенца. Как да я наречем, думата инфлуенца е много груба. Кой е произходът на думата хрема? Но ние се впущаме в една друга област.

Трябва да се образуват истинските връзки. Образувайте си истинските връзки с Бога! Единственото Същество, което има еднакви отношения към нас, които не се изменят, е Бог! Каквото и да правим отношенията на Бога към нас не се менят. Ти като направиш грях, не можеш да кажеш, че Бог е недоволен от тебе! Недоволството произтича от съвсем други причини. И когато сме добри или не, Бог има еднакво отношение към нас. Когато постъпиш зле Бог не мисли, че си лош, но Бог мисли, че не си постъпил разумно. Той мисли, че злото е вън от тебе. И когато постъпиш лошо, Бог мисли, че си добър! Добрият човек има възможност да направи зло и добро. Вие разбирате добро и зло другояче. Да направиш така, че тия две сили да

се хармонизират. Например, аз мога да кажа на някой човек меко, любезно: Ти си лош човек, и нему му е приятно! Ще му кажеш меко: „Ти си много лош“ – ще се позасмееш малко. А пък някой път казвам някому: Много си добър, а пък го гледам много сериозно.

Добротата е опасна в едно отношение. Да допуснем, че ти си учител и ученикът не си знае урока. И ти му туряш бележка „пет“. Един разумен ученик ще съзнае, а пък онзи, който не е разумен, ще каже: „Пет ми тури“. Втори път пак не си знае урока и пак му туриш пет, и го прекарваш от четвърти клас в пети с петорки. Дойдат други учители, те нямат това разположение и този способният ученик, който имаше петорки, сега гледаш, че има двойки. И те казват, че той е съвсем неспособен. Да, при добрият учител в четвърти клас е бил способен, а при тия взискателни учители той не е така способен. Не желайте да ви прекарват, когато сте неспособен ученик, с високи бележки. Когато не сте толкоз способен, по-добре е да минавате с три, защото инак в по-горните класове ще се покаже вашата неспособност. Ученикът, който не е способен, в горните класове всякога ще покаже своята неспособност.

Някой път постъпвам много добре и не го харесвам. Според тая теория аз съм много по-добър в тоя случай отколкото трябва и тогаз тия, при които ще отидете, ще бъдат много взискателни! Вие ще кажете: „От Христос?“ Вие още не познавате характера на Христа! Казва се там, че ще дойде един ден гневът на Агнето. Онзи метал ще мине през огъня. Вземете предвид, че златото за да се пречисти трябва да мине през висока температура. Не е лоша високата температура. Трябва да се стопи, а не да изгори. Та казвам: При високата температура не трябва да горите, а трябва да се стопите и да се пречистите.

Идеята сега е: Не злоупотребявайте с Божията любов. Ти, ако обичаш един човек повече отколкото другите, ти злоупотребяваш с Божията любов! Ще бъдеш както Бога!

Ако обичаш един човек, понеже той ти прави добро, ти не си разбрал любовта. И ако го мразиш, понеже ти прави зло, пак не разбираш злото. Ти съзнавай, че неговата постъпка е добра или лоша, но не влагай това в живота му, което Бог не влага. Бог му е дал един живот и той е злоупотребил със своя живот. Ако тая красива жена накара 10 души да се бият и да си пукнат главите, кой е виновният? Тя е виновната. Тя използува своята красота. Тя да каже: „Ако искате да имате моето благоволение, не искам да се карате за мене. Към всички вас ще бъда еднаква“. А пък за нейното тщеславие тя иска да се бият за нея. Тя да каже: „Вие ще ме оставите свободна. Можете да ме обичате. Нямам нищо против това. Но не искам заради мене да се биете“.

Между всички вас се зараждат известни неща. Все си имате свои симпатии. В окултната наука към всички трябва да се стремите да бъдете еднакви. Аз не искам да бъдете светии, но да бъдете справедливи. Защото в своите чувства към едни сте изобилни, а пък към другите не сте изобилни. Но трябва да знаете, че както постъпвате спрямо другите хора, така ще постъпва и Бог спрямо вас. Сега идеята е: Бог винаги оставя да изпитаме нашите мисли, чувства и постъпки. Бог постъпва спрямо нас както ние сме постъпвали.

Той винаги докарва да опитаме всичките наши мисли, чувства и постъпки. Каквото правиш, ще ти го правят. Бог иска да ни докара в съзнанието да не подценяваме доброто и да не надценяваме злото. И да дадем на доброто и злото съответната цена. Когато дойде лошият Дух Сатана в съвета Господен, Господ говори с него. И казва му: Обърна ли внимание на моя раб Йова? И този Дух е много умен. И пита го Господ: Ти какво мислиш? И Духът му казва. Тогаз Бог му

казва: Давам ти власт да го опиташ. И отиде дяволът да го опита. По някой път лошите духове ви изпитват. Това е въпрос на вашето неразбиране. Какво може да ме изкушава един лош дух? Аз съм роден да не ям месо. Какво ще ме изкушава един лош дух мен? Както това момче във Варна, комуто давам 100 лева, и той казва: „Не искам повече от 20 лева. Толкоз ми трябват". Или както този дервиш, който иска 10 пари! Представете си, че вие имате 20 каси пълни със злато. И какво ще ви изкушава това, че видите у някой човек 2-3 наполеона. Може ли да се изкушавате? Но идеята, че нищо нямаш, това може да ни изкушава. Та първото нещо: Вложете идеята да осветите Името Божие, дето и да сте на земята. Най-първо считайте, че живеете за Името Божие. Христос казва на едно място: „Така да просветнат вашите дела пред человеците, че като ги видят да прославят Отца Вашего, Който е на небесата." Така да живеем, че като ни видят, където и да е, да кажат: „Ето, това се казва хора, които живеят по Бога". Да бъдем образец. Аз не искам да стана добър, но да проявя своята доброта. Аз не искам да стана умен, но да проявя своя ум. Имам ги, но трябва да ги проявя. Искам да проявя своята доброта и разумност, както е благоугодно на Бога, а не да угодя на хората. Всички трябва да се стремим да бъдем благоприятни пред Божествения Дух. И Бог като си обърне погледа, да види, че онова доверие, което ни е дал, ние го оправдаваме; и че ние освещаваме Неговото Име. Та добър и умен човек е онзи, който никога не забравя Господа в своите мисли. Добър и умен човек е онзи, който никога не забравя Бога в своите чувства. Добър човек е онзи, който всякога е справедлив спрямо всички. Да бъдем еднакво справедливи в постъпките си, да бъдем добри в чувствата си, да храним еднакво добри чувства към когото и да е. Макар и да виждаме една лоша постъпка, да бъдем снизходителни и да кажем: „Аз се научих от Него". И да не забравяме, че на земята сме за да извършим Волята

Божия. Вие сте дошли тук, за да се проявите, че сте умни, че сте добри и за да проявите, че вашите постъпки са справедливи. Вложете справедливостта, добротата и разумността, в която да се осветява Името Божие, понеже ние сме в една епоха, която е епохална. Старият живот си отива, старите разбирания си отиват, старият порядък си отива. И иде нещо ново в света. И ако ние не сме готови да приемем това новото, ще се намерим в едно противоречие. Не е въпросът да ви се проповядва какво има в онзи свят.

Вложете Любовта в главата си. Вложете Мъдростта в сърцето си. И вложете Истината във вашите постъпки. Във вашите земни постъпки трябва да се управлявате от Истината, чувствата – от Мъдростта, а пък Любовта трябва да управлява главата. На това като положите живота, може да се създаде едно ново общество. Така ще се проявява както трябва Невидимият свят. А пък сега Любовта не е в главата ни. И Мъдростта не е в сърцето ни. И Истината не е в постъпките ни. И вследствие на това, работата не върви. И като срещнете Истината, поканете я.

Пишете сега по едно писмо на Истината. Пишете едно писмо на Мъдростта. Пишете едно любовно писмо на Любовта, да дойде Любовта във вас. Да дойдат и Мъдростта, и Истината във вас. Вие сега все искате да бъде Любовта във вашето сърце. Аз ви казвам: Не! Не! Любовта в сърцето е опасна, но в главата е безопасна. Любовта и в постъпките е опасна. Любовно като постъпваме е опасна работа. Я една жена да пипне любовно ръката на един мъж и тя ще запали чергата му. Тя не трябва да пипа този мъж. Той няма нужда от пипане и гладене. Това е пиянство. Не трябва да пиеш от тая чаша. Така всички хора са се осакатили в света! Любовта трябва да бъде в човешката глава: Любовта трябва да бъде в свещената мисъл да се освети Името Божие.

В сърцето да дойде Царството Божие и Неговата Правда, а пък във вашите постъпки да бъде Волята Божия.

Или Славата Божия – осветяването Името Божие; Царството Божие и Неговата Правда; и Волята Божия.

Отче наш.

Проявете диханието, което Бог е вдъхнал първоначално във вашите ноздри. А не да го търсим сега в този живот.

6 ч. 45 м.

Гимнастически упражнения

Небето чисто, звездно. Времето тихо и меко.

23 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 9 март 1938 г., сряда, 5 ч. с.

София – Изгрев

О, ЛЮБОВ НЕИЗКАЗАНА! МУЗИКАЛНО УПРАЖНЕНИЕ

Отче наш.

(*Учителят си извади цигулката и веднага почва да говори.*) Днес ще ви дам едно предметно учение. Какво значи разбиране? Аз говоря за пеенето. Може да се пее по много начини. Вие докато не отидете на Небето да чуете как пеят, никога няма да се научите. Сега аз ще ви изпея само две думи.

„О, Любов неизказана!“ (*Учителят изпя тия думи няколко пъти.*) Сега това пеене можем да го наречем предметно учение. Това е едно упражнение. Докато не пеете така, вие не можете да се тонирате. Това е едно упражнение. Вие сте като един, който изважда кесията си и гледа колко да даде 5 или 10 стотинки. Или вие желаете да пеете и мислите как ще пеете. Няма какво да мислите как ще пеете. Щом почнеш да мислиш как ще пееш, ние не можем да пеем. Докато мислиш как ще пееш, ти не можеш да пееш.

Да вземем думата „любов“ в българския език. Можеш да пишеш „лубов“, можеш да пишеш „любов“. Кое е правото сега? – Думата „Любов“ е една дума неразбрана. Разбраната храна е тая, която като влезе в стомаха, става част от човека и му дава сила. Тя е разбраната храна. А пък неразбраната храна е тая, която като влезе в стомаха не може да се смели, има запичане и трябва да вземеш рициново масло. В музиката има едно неразбрано пение. Аз не искам сега да ви пея така. Ако аз накарам да изпеете това, което аз изпях, как можете да го изпеете? Можете ли да го изпеете? – Не! – И ако аз река да го изпея втори път, не ще мога да го изпея така. Една плоча винаги може да изпее същото, което е написано на нея. На един разумен човек в

когото е написано нещо, никога не може да изпее нещо по един и същ начин. Например някой голям певец пее. Да кажем, че пее първи, втори, трети път и между първото, второто и третото пение, винаги ще има различие, там нещата са механически. Та някой път вие искате да бъдете еднообразни, да постъпвате съвършено морално, че да не правите никакви погрешки. Трябва да заприличате на плочи. Така както аз ви пях, така пеят в елементарното училище, на окултната школа там така пеят. Досега не сте слушали такова пение.

За да се пее така, човек трябва да чувствува идеята, трябва да изразява съдържанието, трябва да даде и външната форма. Ако почнеш да мислиш какво нещо е любовта и как да я изразиш, тя ще остане неизразена. Сега аз като ви пея и като ви свиря, вие можете да се заблудите и да кажете: „Да можех аз да пея, както вие пеете!“ – Като мене всички можете да пеете. Няма никой, който (да) не може да пее така. Защо не пеете? – Защото не искате! – Ако искате, можете. Може да кажеш: „Аз искам по друг начин“. По който и да е начин, пей! Аз гледам как пяха вчера в хора старите сестри – харесаха ми се. Харесах в тях желанието. Не се срамуват. Цял един хор от стари братя и сестри. И някой казваха: „Те приличат на млади сестри. Пеят тия стари сестри!“ – Аз ви пях сега, за да насърча старите. Младите няма защо да ги насърчавам, а старите трябва да се насърчават, понеже старите са изобщо усвоили един аристократически маниери. Един аристократ не може да ходи, понеже ще изгуби голяма енергия от себе си и казва: „Времето е пари. Да ме гледат хората като ходя, то не става така! Трябва да седя на едно място“. Да седиш на едно място, то е право, но онзи който седи на едно място, трябва много бързо да се движи, така бързо да се движи, че винаги да го виждаш на едно място. Но щом седи на едно и също място, без да се движи, то е едно опасно положение. Сега вие мислите, че сте стари. В какво седи вашата старост? – Вие казвате, че сте изгубили вашата сила. И къде дянахте

вашата сила? Тогаз какво бих помислил заради вас? Вие казвате, че сте чада Божии и сте излезли от Бога. Бог е безсмъртен. И Бог никога не отслабва. И как е възможно вие, деца на Бога да сте отслабнали и да сте се обезсилили? – Тогаз другото заключение: Щом сте отслабнали, вие не сте от Бога. И щом не можете да вършите това, което Бог върши, пак не сте от Бога. Щом не можете да пеете, тогаз не сте певец. Щом кажеш: „Не мога да мисля“, тогаз не си човек. Ако кажеш: „Не мога да чувствувам“, тогаз не си животно. Можеш да кажеш: „Не искам и да ходя.“ – Тогаз какво трябва да правиш?

Сега аз не искам да ви кажа един морал: Трябва да бъдете добри. Доброто не е нещо, което можеш да го купиш някъде. Доброто, любовта, всичко това иде от Бога. И за всекиго едного от вас се изисква много малко, за да може да мисли правилно, да чувствува правилно, да постъпва правилно и да пее правилно! – Понеже, щом човек е мислил и чувствувал хубаво у него се заражда желание да изкаже своята мисъл, има приятност да изкаже тия неща чрез говора. Не мислете, че пението е само това, което се пее външно. Но и в говора има една музика! – Говориш някому, но съжаляваш и си казваш: „Защо ли му говоря?“ Трябва да имате качеството на един поет, който като гледа едно малко цветенце, наблюдава го цял ден и пише най-хубавите куплети. И аз се чудя откъде е намерил хубавите тия работи в цветето! – Аз само гледам няколко листа и цветове, а пък той колко неща вижда скрити в цветето. В това просто цвете, той вижда велики работи, а пък вие в хубавия човек не виждате нищо! – Сега някой път не искам да си опетня езика! – Какви ли не епитети не си туряте! – Аз чувам тук на Изгрева много епитети!

Сега вие ще кажете: „Да мога да свиря, тогаз ще мога да пея!“ Можеш да свириш и да пееш едновременно. Но можеш да пееш и без да свириш. Сега аз взех цигулката, за да ме защитава от вас. В какво отношение? (*Учителят пее: „О, Любов неизказана!“ Учителят пее*

така с неестествен глас, дебел глас.) При такова пеене, с дебел глас, човек иска да покаже психологически, че в тая любов има голяма дълбочина, неизмерима е по дълбочина. А пък когато се пее с тънък глас, човек иска да покаже, че любовта е много висока. Не е лошо. Човек пее дотам, додето е достигнал. (*Учителят пее тия думи с много тънък, неестествен глас.*) Не е лошо, но с тая любов никъде няма да го приемат. По този начин, човек само цъфти, без да завързва. А пък има едно естествено положение. Когато пееш, трябва да предадеш своето пение на другите, че и те да почнат с тебе да пеят. А щом пееш и другите, които те слушат не пеят с тебе заедно, пението не е правилно. А пък и ти щом пееш и щом не се вслушваш, пеенето не е правилно. Най-първо трябва да се слуша човек. Законът е верен и в друго отношение. Щом живееш добре, тогаз и хората ще искат да живеят добре. На всинца ви пеенето трябва да бъде мярката. Например, ти си неразположен духом, разгневен си. Попей и тогаз иди да говориш.

Няма друг морал в света. Този морал, в който ние живеем, тия форми, които съществуват във вас, това е старият морал, до който ние сме дошли. Главата ни ще побелее, ще се набръчка лицето ни, ще почнем да не виждаме, ще се прегърбим, ще ни заболи коремът, краката, ръцете, очите ни ще отслабнат, и ние мислим, че за Бога живеем. Какъв е този живот за Бога, кажете ми? – Ако ние в Божествения живот не можем да станем като ангели, ние сме на крив път. Ако в Божественият живот не можем да станем като светии, ние сме на крив път! – Светиите, това са най-веселите хора в света! – Светията е такъв, че всичко наоколо в неговия свят е градини с плодни дървета и цветя. Той не е облечен с оцапани дрехи, не е пожълтял! Не! – Той носи най-хубавите дрехи, у него няма нищо излишно. И когато говори, тъй е музикален неговият глас. Като го чуеш веднъж, ще искаш пак да го чуеш! – И хиляди години да минат,

с приятност ще си спомняш това! – И в гласа му и в движенията му, всичко в него има смисъл! – И като те срещне, той ще се радва, че те е видял. И като те срещне, той ще мисли, че е видял някой друг светия на среща си! А пък ние като срещнем един светия, мислим че той е обикновен човек, като нас. А пък светията като срещне някой друг, той мисли, че и той е светия като него и ще му отдаде всичкото уважение и почитание. Вие имате особено понятие за Бога, тъй са ви го предали. Това е понятие на грешните хора. Това понятие е излязло от самите нас. Един баща, когато син му греши, той си носи тоягата и му казва: „Тъй казва Господ – който греши да го бият“. И синът мисли, че Господ е казал това. А пък Господ е казал на бащата: „Покажи на сина си как трябва да живее“. Да кажем, че имаш един син и го учиш на пение. Той пее и ти пей с него, докато той обърне внимание, понеже твоето пение като е по-хубаво, е винаги по-силно от лошото. И той като те слуша ще се поправи и един ден ще почне да взема вярно тоновете, както ти ги вземаш! А пък ти сега му казваш: „Криво пееш. Така не се пее!“ Ще намериш един учител да го учи.

(*Учителят пее думите „О, Любов неизказана*!“) Я, ми изпейте вие, за да видим как вие схващате любовта! Като те срещне един човек как ще изкаже любовта? – Кой е най-естественият път на любовта?

Често казвате: „Учителят говори точно това, което аз мисля“. Вие се заблуждавате. Вие сте мислили, както Учителят е мислил по-рано. И вие възприемате неговата мисъл. И като чуете неговата мисъл, вие казвате: „Аз така мисля“. Вие сте приели неговата мисъл. И казвате: „Как аз мислех, той така говори“. И ако вие сега пеете, той е пял хиляди години преди вас.

Всичките Учители в своите бележки са били много изправни. Ето какво аз разбирам под изправност. Когато един ученик направи нещо без погрешка, турят му шест. Когато направи една погрешка, турят му

5 бележка, при две погрешки – 4. При три погрешки – 3. При четири погрешки – 2. При 5 погрешки – единица. А пък когато направи 6 погрешки – турят му нула. Тогаз по обратния път: Направиш 5 погрешки. Избавиш се от нулата. Като направиш 6 погрешки, турят ти нулата като венец на главата. Венчават те. Ти си венчан за нулата. Направиш 5 погрешки, турят ти тоягата на гърба. Направят те войник с щик. Дето ходиш, с щика! Направиш 4 погрешки, турят те на трапеза, 2-те е трапеза. Направиш 3 погрешки, направят те земеделец да сееш семена. Направиш две погрешки, дадат ти сърп да жънеш. Направиш една погрешка, дадат ти перото. Щом не направиш нито една, дадат ти първата книга да напишеш първото упражнение и ти ще пишеш: „О, Любов неизказана!"

Какво разбрахте сега от казаното? – Вие всички ме разбрахте, но я повторете сега, какво разбрахте! – Сега аз се помъчих да ви покажа какво аз разбирам, а пък вие сега ми кажете какво сте разбрали?

Направете сега лицето си да представлява доброта. Вземете една поза всички на доброта, да се види какво нещо е доброто. Каква е позата на доброто? – Ще ви е срам сега. Или вземете позата на един богат човек сега. Нямате ясна представа за доброто. Каква е позата на доброто?

За да покажеш какво е „до", трябва да пееш. „До" е един основен тон, който има 16 трептения в секундата. И всяко едно трептение си има своята цена. При сегашните условия човешкото ухо може да долови минимум 16 трептения в секундата. А най-високите тонове имат 40 000 трептения в секундата. Това е най-високият тон, който ухото може да схване. Ухото го схваща, но ако речем да го изпеем, не можем. Гласът ни не може да го вземе.

Вземете бас – тонът да е нисък, но да е музикален. Сега вземете свободно „до". Вземете го без камертон. (*Всички пеят „до".*) Подобрете сега този тон. (*Всички пеят „до"; след това всички пеят звуковете „а",*

„е“, „и“, „о“ при което всяка следваща гласна има по-висок тон.) Когато си натоварен, ти можеш да вземеш „а“ много хармонично; „и“ е движение, посока. Когато вземеш „и“ правилно, значи посоката по която вървиш е правилна. При „е“, ти се разширяваш като река. Значи, ако вземеш „е“ правилно, то разширението ти е правилно. Ако вземеш „о“, това са условията, при които живееш. „О“ е крайният предел. Ти по-далеч от „о“, от този кръг не можеш да отидеш. „О“ е основният тон, който можеш да вземеш, дето не си ангажиран с нищо. Ти си свободен. Когато говорим за музиката, ти в нея трябва да знаеш как да се товариш и как да се разтовариш. Най-първо ще очертаеш. Искаш да свършиш една работа вземи „о“ (*Учителят пее „о“ с разни тонове – ниски и високи. Учителят нагласява цигулката и с песен казва: „Разгласена е цигулката“. Учителят пее „о“ с ниски и високи тонове и свири и всички пеят с него заедно. Учителят пее и свири „и“ и всички пеят с него заедно. Учителят пее „О, Любов неизказана!“ Това се повтори няколко пъти.*) Като пее човек, освобождава се. Това са елементарни работи. Вие като влезете в една окултна школа, най-простите ученици там така ще пеят. А пък вие възрастните още така не можете да пеете. Защо не можеш да пееш? – Че как ще пееш? – 30-40 градуса студ има вътре. Вцепеняване има вътре. Например, ти мислиш най-първо, че си нещастен, сиромах, че никой не те обича, че нямаш къща, че нямаш това-онова. Как ще пееш тогава? – Ти за да пееш, трябва да вярваш в Бога, че Той е създал всичко. Аз бих желал да ви се отворят очите, за да чуете как пеят ангелите. Като се роди Христос дойде цял хор от ангели и изпяха една песен. Не сте ли чули как пеят ангелите? – Който веднъж ги е чул, няма да забрави това. Питам сега: Това, което аз ви изпях, колко време ще го помните? – Ще кажете: „Това не е за нас. (*В това прераждане това няма да бъде, но в следующето.*) Това е най-простото пение, което аз пея. Мога да пея още повече. Това е началото на

пението. Ако аз искам да бъда певец, мога да развия колкото искам високи тонове. Но аз не искам да правя пакост на хората. Аз мога да изпея една песен така, че да ви обезсърча всички. А пък аз ви пея така, че да ви накарам да вярвате, че и вие можете да пеете. Защото и в пението има неща, непоносими за човешката нервна система. Ако слушате някой певец, ви е приятно, а пък като слушаш някого другиго, искаш да бягаш, понеже казваш: „То е дарба!" Дарбите са достояние на всинца ви. Когато един певец пее добре, то Бог иска да ви каже: „Така трябва да пеете всички!" Слушате един цигулар да свири. Бог иска да ви каже: „Така можете да свирите всички". Та всички добри хора като срещате от Невидимият свят искат да ви кажат: „Такива трябва да бъдете". Всички велики хора са носители на Божественото в света. В дадения случай, ако вие бяхте ясновидци, щяхте да видите, че даден музикант не е сам, но има около него цяло едно общество от музиканти, които пеят и свирят. То е една задружна работа!

Та вие не искайте да бъдете музиканти сами. Но съединете се с целия музикален свят и станете едно с тях. Не да се изгубите, но влезте в небесния хор. Вас ви е страх, че като станете даровити, ще ви задигнат от земята на небето. Бъдете уверени, че дълго време няма да ви вземат. Ще чакат да се научите, и после ще ви вземат. Ако се запишете за небесния хор, няма да ви вземат горе, понеже ще ви оставят да се упражнявате тук 40-50 години, та като се научите да пеете, да бъдете готови за небето.

Аз ви давам само един малък метод, като употребих за пение думите: „О, Любов неизказана!" Но можете да вземете и други някои думи вместо думите „О, Любов неизказана"! Например можете да вземете тия думи: „О, Светла Душа, от която аз съм родена", или „О, Светла Душа, от която аз съм роден". Вземете си едно изречение и си направете една ваша песен! Да кажем, че сте направили една

погрешка, и не знаете как да я поправите. Вземете една ваша погрешка и я изпейте. Как ще я изпейте. Я ми кажете една дума, която ви мъчи. На Изгрева има една дума, която мъчи хората. Коя е тази дума, която мъчи? – „Не живеем добре!“ Ще ги изпея сега тия думи! (*Учителят пее „Не живеем добре, не живеем, не живеем, не живеем, не живеем“.*) Какво означава „не“? – Като казваш: „Не живеем добре“, това е подбудителна причина да живееш добре. Не че не живееш добре, но понеже пред тебе има един идеал и добрият ви живот, който сте живели, пред по-доброто се показва като не добър. С думите „Не живеем добре“, аз подразбирам, че живеем добре. „Не живеем добре“ това значи, че живеем добре, но като достигна един идеал, към който съм се стремял, пред мене седи друг по-висок идеал и към този следующ идеал се стремя. Та не се спирайте на отрицателните работи. Достигнеш по-високият идеал и ще кажеш пак: „Живеем добре“. Но понеже видиш още по-висок идеал, пак ще кажеш „Не живеем добре“. После пак ще пеете „живеем добре“ и т.н. И всички се подобрявате по този начин.

Тия клечки на цигулката са от най-хубавите, но имат една слабост, че се разслабват, развъртват. И човек има най-хубавите клечки, но се развъртват.

Та като станете сутринта малко се понагласете.

Я сега изпейте една песен. Да изпеем: „Аз мога да кажа“. (*Всички изпяхме тази песен.*) Какво можем да кажем сега? Хубаво я изпяхте. Значи разбрали сте ме. Тъй както го изпяхте, значи има прогрес. Избавихте се от двойката. Разбрали сте. Всички трябва да бъдете добри ученици. Аз вземам думата „добър“ в този смисъл: Всички трябва да бъдете добри ученици, да ходите добре. Всички трябва да бъдете справедливи ученици, да работите добре. Всички трябва да бъдете любещи ученици, да мислите добре.

Три неща! – Да вземете вярно тона. „До“-то е доброто. Да сте справедливи – да вземете вярно тона „ми“. И да любите добре, да мислите добре – да вземете добре тона „сол“. „До“, „ми“, „сол“! – Та винаги свързвайте тона „до“ с доброто. Основният тон на доброто е „до“. Основният тон на правдата е „ми“ и основният тон на Любовта, при сегашния живот е „сол“. В Любовта има цъфтене при „сол“, животът става красив, има благоухание. „Ми“ ти дава условията, благоприятните условия, богатството – „ре“, това са материалите от които ще се образува цветът. „Фа“ доставя материалите, от които ще се съгради цветът.

Имаме три основни цвята: червен, жълт и син. И в музика(та) имаме три основни цвята и четири производни цвята.

Та казвам: Основният тон е доброто. Да си припомниш, че имаш по пет пръста на краката си – петте добродетели. Та като тръгнеш на работа, ще мислиш, че отиваш да свършиш една работа не за себе си, но за Бога! Може да е нищожна работа, може да купиш нещо за някого или друга някоя услуга можеш да направиш, но ще знаеш, че е за Бога. Една малка работа извършена за Бога е велика работа, а пък една голяма работа, извършена за себе си, е нищожна работа, един мехур, който ще се пукне. И най-малката работа за Бога след 10 години ще те направи най-силен, най-мощен в света. И най-малката работа за Бога е работа, която спасява. На ден като направиш едно добро за Бога, то е доста. И като се върнеш вечерта, ще усетиш една радост, че денят е имал смисъл. Ще кажеш на Господа: „Най-малкото добро за тебе го направих“. И Бог ще си дигне ръката и ще те благослови и ще каже: „Много добре си направил“. Ще чуете Неговото благословение за най-малкото добро.

Този е сега пътят на новия живот. Като мислим по този начин, ще имаме радост. А пък другото: „Да бъдем морални“, „да имаме любов“, „да живеем добре“, това като думи са обикновени работи.

Сутринта като станеш, направи най-малкото добро: може да си слуга, учител, жена, мъж, дете, нищо не значи. Те са външните форми. Каквато и форма да имаш, тя не те спъва. Детето, което направи най-малкото добро, седи по-високо отколкото един цар, който не е направил нищо. А пък, ако царят направи едно добро, то е още по-велико. Вие, ако като малки деца не можете да направите едно добро, и като царе не можете да го направите. Ако го направите като малки деца, ще го направите и като мъж, и като жена, и като девица, и като момък, във всяко отношение ще го направите.

Та от вас искат от невидимият свят най-малкото добро, това което никой не вижда – добро, което само Господ вижда. Това да ви бъде сега новият морал. Като станете сутринта, да кажете: „Днес искам да направя най-малкото добро заради Господа!" И през целия ден между другите ти работи това добро да го носиш като скъпоценен камък. Казано е: „Ще им се даде по едно бяло камъче". И имаме (ли) това камъче отдолу под езика си, то всички думи придобиват качеството на това хубавото камъче. А пък това камъче, това е камъче на Любовта. Аз го наричам така. Първото камъче на Любовта е на доброто, второто камъче е на Правдата, а пък третото камъче е на самата Любов! – Сега мисля, че ме разбрахте. Това е най-малкото, което мога да ви дам отгоре и то ще ви донесе всичкото благословение в бъдеще. И ако го следвате, Божието благословение ще ви следва навсякъде, и Господ ще бъде навсякъде с вас. И Неговата десница ще бъде простряна над вас. И няма да се боите. „И хиляда ще паднат от страната ви и десет хиляди от другата ви страна, и при тебе няма да се приближи." Най-малкото добро! Най-малкото право ще дадете на всеки човек. Като срещнеш един човек отдай му най-малкото добро, като го срещнеш, отдай му най-малката любов, която няма къде да я турите! И като се върнеш, кажи: „Това направих Господи, заради Тебе!" И от тия малките работи, от малкото добро, от

малката Любов и от малката правда, Господ е доволен. Той е доволен от тия скъпоценни камъни.

(*Учителят чете темите: „Полза от добрата храна*“)

Аз сега похвалявам старите сестри, че пеят. Досега пееха младите, а пък сега запяха и старите. Като почнат да пеят и мъртвите, още по-добре. Като почнат да пеят и болните, още по-добре. Да оставим мъртвите. Всички трябва да пеят и здрави и болни – и добри и лоши. Казано е: „Пейте и възпявайте в душата си Господа!“ – Да пеем, понеже светът е създаден за да славим Бога, да мислим за Бога, да носим Неговата справедливост. Да обичаме Бога навсякъде, във всичките му малки работи. Това да ви бъде занятието. И да благодарим от сутрин до вечер за всичко, което ни дава Господ.

Да пеем!

И когато ни попитат за какво мислим, да кажем: „Мислим за три неща“. Сега някои бягат в манастирите. В манастирите доброто го няма. И в църквите го няма доброто, и в училищата го няма. Доброто е вътре във вас, във вашата душа. Справедливостта е във вашия ум, а пък Любовта е във вашия Дух. Най-малкото добро, което вашата душа може да прояви, най-малката справедливост, която вашият ум може да прояви и най-малката любов, която вашият дух може да прояви!

Всяка сутрин служете на Душата си, на ума си и на Духа си, за да ви благослови Господ.

Добрата молитва.

6 ч. 10 м.

Гимнастически упражнения

Небето облачно. Времето тихо и меко.

24 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 16 март 1938 г., сряда 5 ч. с.

София – Изгрев

МУЗИКАЛНИЯТ ЖИВОТ НА ДУШАТА

Отче наш.

Духът Божий.

Имате ли зададена някоя тема? Пишете върху темата „От какво зависи силата на речта?“

Ние сме дошли до една област, дето всички неприятности на съвременната култура произтичат от това, че хората нямат едно правилно различаване на нещата. Човек ако не може правилно да разрешава, ще има противоречия. Например, на вас може да се харесва една дреха, която има хубав небесно-син цвят. Цветът е отличен, но самата дреха няма съдържание, не е здрава, няма издръжливост. А по някой път съдържанието е хубаво, дрехата е здрава, но цветът ѝ, някак си не е приятен. Има хора, които в своята обхода външно са много деликатни, имат хубав цвят. Първият път като ги срещнеш са учтиви, имат дипломация, маниери, във всичко са отлични, знаят как да постъпят. Той е отличен, докато не е взел от тебе пари в заем. Щом е взел парите в заем, вече се изменя. Вземете една котка. Тя все мърка около тебе, но дайте ѝ една риба скумрия, котката не мърка вече, но хване скумрийцата, и като речеш да я вземеш, тя си дига крака срещу тебе и казва: „Или ти или аз“. Въпросът е кой ще яде рибата. Като влезеш при учените хора, някой път те се скарват за някаква си скумрийца, за някаква си история, кой по-добре разяснява някакъв си въпрос. Като влезеш в моралната област, хората се скарват по въпроса дали някой се е молил добре, къде се е молил, как е коленичил. В семейния живот става цял въпрос как така мъжът да си тури черната връзка малко накриво. Или братята се скарали за нещо.

Представете си, че с вас много пъти съм се обхождал много добре, но един път съм казал: „Много лош човек си“. Ти ми гледаш лицето, че е усмихнато и тогава няма да вземете тези (думи) много силно. Но, ако си набръчкам веждите и ти кажа „Много си лош“, на тебе веднага ще ти стане неприятно. Вие сте се повлияли от дисхармонията на моето лице. Някои линии са се появили на лицето ми, които са изменили вашето състояние. Като философ вие сте дали известни тълкувания на тези линии. Често забелязвате някой човек, че като му приказваш, той си подигне само единия ъгъл на устните и ти тълкуваш това, че той нито пет пари не дава за онова, което ти му говориш.

Откъде накъде този речник. Защо това движение на устните означава, че пет пари не дава. Казвам: Трябва да разбирате природата. Вие сте създадени от разни материали и всичкия материал от който сте създадени е индивидуализиран. Всеки материал от вас си има свое убежище. Например на желязото, което е в твоята кръв, ти не можеш да разчиташ в морално отношение. После ти не можеш да разчиташ на медта. Ако се насъбере много мед в тебе, тя ще те отрови, ще се образуват известни отрови. Да кажем, че някой път вие седите и сте неразположени. След като сте водили един религиозен живот, минала ви е някаква си идея, че вие не сте добър човек. Или някой път ви мине идеята, че вие сте добър. На какво се основава да мислите, че вие сте добър или не? – Има един вътрешен закон, който определя живота. Бог, Който е създал света, изисква от всички живи същества да разбират Неговите Закони и всеки според степента на неговото развитие да разбира Законите Му.

Често говорят за влиянието на музиката. Тези стършели, които снасят своите яйца под кожата на млекопитающите, имат особен тон. Като минава стършелът, образува особен тон и като чуе животното този тон, то бяга. Няма да ви кажа този тон, защото, ако ви го

произнеса, мога да ви накарам всички да излезете вън. Вие сте били като млекопитающи и при чуването на този тон, ще изгубите съзнанието си и у вас ще се роди един страх.

Някой път вие мислите, че съм много сръчен, смел, но човек си има известни слабости. Ще ви дам един пример: Имаше във Варна една баба Хранова, акушерка. Тя беше героиня, добра плувачка, можеше да плува по 2-3 километра навътре в морето, като някой тюлен се разхожда из морето. Но само като ѝ покажеш една пиявица в шише, тя като я види, хуква да бяга. Тя е готова да се бие с кой да е мъж и да се защитава, но щом види пиявица, бяга. Тя казва: „Аз не зная с какво да си обясня това. У мене се явява един панически страх, като че нещо ме обсебва". Тя е пострадала. Как ще се обясни този страх от пиявицата в нея? – Може да се обясни. Представете се, че във вашето здание има 100 кг. барут. Детето се приближава с една малка искрица до барута. Знаете ли какво може да произведе тази искрица върху този барут? – Всичкото ви здание ще хвръкне във въздуха.

По някой път вие не знаете какво се крие на върха на вашия език и изказвате една дума, чрез която правите една такава експлозия в природата. За всякоя дума, която човек казва, Бог го държи отговорен. Една дума в дипломатическия свят, отваря цяла война. Един поглед разваля живота на хората за цял живот.

Като влезете в религиозния живот се излагате на известни пакости. У религиозните хора се явяват най-опасните работи за скандали. И между напредналите ангели се явиха най-лошите постъпки и онези погрешки, които те направиха, Господ не им ги прости и ги върза, и ги прати в изгнание. А пък някой път аз гледам тук приятели, които си играят с огъня. И аз съм дошъл до едно място да кажа, че трябва да затворя школата. Не намирам за нужно да ви говоря по-нататък и трябва да ви оставя да научите Божествения Закон. Онази вечер цял един скандал стана тук. Тук има братя и

сестри, които толкова време следват този Път! Има някои неща, които могат да се търпят. Но аз не искам вие да престъпвате Божия Закон. Защото според този начин на постъпване, който имате, не мислете, че Небето е място, гдето могат да ви пуснат, както тук. Кракът на човека, който не мисли, не чувствува и не постъпва правилно, в райската градина не може да стъпи. Адам след като престъпи Божия Закон, Бог го изкара из райската градина, направи дрехи на Адам и Ева и ги изпъди навън. Законът е все същият и сега. Днес можеш да имаш хубаво настроение, но щом съгрешиш ще излезеш извън рая. Ще ти дойде скъпо. Ти казваш: „Учителят каза така и така“. Христос нали е казал хубави работи. Всички проповядват това, което Христос не е казал. И често вие говорите това, което аз не съм казвал.

Говорим за Новото учение, но в какво седи то? – Новото учение седи в разбирането на Любовта. В какво седи разбирането на Любовта? Ако Любовта ви бъде съвършена, няма да имате никаква болка никъде. Аз забелязвам – мога да имам болки, които произтичат от самия мен, а пък мога да имам болки, които произтичат от окръжаващата среда. Аз мога да имам ревматизъм в краката си. Всякога щом видя един човек, който страда от ревматизъм и мен може да ме заболи кракът от симпатия.

Обичаш някой човек, който е добър и ще чувствуваш добрите му работи. Ако е лош, ще чувствуваш лошите му работи. Ако той има болка в сърцето си и ти ще имаш. Ако той има главоболие и ти ще имаш. Ако той има задух, и ти ще имаш.

Ти казваш: „Да се обичаме“. Как ще се обичаме тогава? Онзи, който обича другите, трябва да е по-силен, да лекува недъзите на хората. Щом не можеш да обичаш хората и да ги лекуваш, остави, не се занимавай с Любовта. И котката обича някой път птичките. Тук имаше една котка, която изяде една птичка и после умря. Видях я, че носи една птичка и след един месец умря котката.

Всички вие седите на едно място в почвата, на която сега седите, отдолу има динамит. Всякога може да произведете една експлозия. В човека, в неговия мозък, в неговото тяло има толкова взривни вещества, че всякога сами може да произведете един взрив. Ти ще кажеш: „Че как може да се произведе взрив?“ – Взрив може да произведе яденето. Седите на една трапеза и гледате на други колко са сипали, и на тебе колко, и веднага във вас има една мисъл къде си седнал, дали отляво или отдясно, и ще се яви у тебе въпрос: „Защо да си на това място“. Това може да произведе цял един взрив.

Казваш: „По свобода да си изберат“. Но знаете ли какво нещо е избиране по свобода? – Попитайте един музикант, който е вещ в музиката. Той ще постави всички тонове на мястото в музикалната стълба. А пък онзи, който не разбира музиката, ще ги постави гдето намира за добре и ще каже: „Аз така мисля“. И после онзи, който разбира, ще разпредели нотите на цели, половинки, осминки, шестнайсетинки и пр., които ще употреби на място, после ще употреби правилно тактовете 2/4, 3/4, и т.н.

И самият живот е музика. За да живееш в пълния смисъл, трябва да си музикант. Трябва да знаеш всяка една постъпка как да я поставиш. У вас се заражда желание да живеете добре. При добрия живот около себе си ще имате едно противоречие. Когато се говори за тези работи, вие не изследвате себе си, не изучавате себе си, а изучавате другите хора. Като изучаваш другите хора, ни най-малко няма да се ползуваш ти. Техните погрешки не са твои. И техните добродетели не са твои. Косвено те ще ти влияят. Когато някой сгреши, може по симпатия да ти причини вреда. Но един човек, който живее зле, не може да ти причини зло всъщност. И ако е добър, пак не може да ти направи добро. Човек остава такъв, какъвто е той всъщност.

Понякога вие упорствувате. Упорството у човека е един Божествен морален импулс. Упорството у човека зависи от Божественото в човека. Да упорствуваш е Божествено. Но знаете ли къде трябва да турите упорството? – Например искаш да пиеш винце и си казваш: „Аз трябва да пия вино“. Думите да пия са прави. Право е, че трябва да пиеш, но какво? Никой не трябва да ти каже, че не трябва да пиеш. Онзи, който ти казва, че не трябва да пиеш, той не говори право. Никога не казвай, че не трябва да пиеш. Но какво трябва да пиеш? – Вода. Не казвай: „Не пий вино!“ Оставете виното настрани. Не се занимавай с виното. От какво е произлязло виното. Виното произлязло от сладкото. Следователно, всеки един от вас, вие като станете много добри, може да станете и много лоши. Всички хора, които са много лоши, са и много добри. И които са много добри, са и много лоши.

Вие живеете в един свят на състезание. Например, вземете двама приятели, вземете две майки. Те имат две деца и ги сравняват, кое дете е по-хубаво. Всяка една майка казва, че нейното дете е по-хубаво и веднага ще се скарат. Защо ще се скарат? – От неразбиране. Всяко едно дете в света се ражда, не за някаква похвала отвън. Детето се ражда в Божествената Хармония, за да попълни някое празно място, за да заеме мястото на някоя нота в Божествената Хармония.

Някои деца се раждат с басовия ключ, други в теноровия ключ, някои в алтовия ключ, а някои в сопрановия. Сега аз ви говоря не каква е идеята у вас. Какво е това басов ключ? – Човек е басов ключ има много желания. Знаете ли какво може да направи басът? – Басът може да направи много хубави работи, но и много големи пакости. Също така и сопрановият ключ.

У всинца ви има едно желание да изправите света. Помнете едно нещо: Никой не е изправил света. И вие няма да го изправите. И никой няма да го изправи. И хиляди учители няма да го изправят.

Ако светът можеше да се оправи, то Христос дойде преди 2000 години. Преди Христа е имало други. Ти ще кажеш: „Бог създаде света и светът не е оправен“. Светът е оправен, но вие мислите, че той не е оправен. This, that, това. Каква е разликата между първата и втората дума? – Как се превежда тая английска дума? (Това, онова, че). Но това е приблизително.

Буквата „т“ е взета от еврейската буква „ш“. Тази буква сама по себе си показва едно лекуване на материалният свят. А буквата „ш“е чаша пълна. Пияницата при „ш“ е изпил две чаши вино. След като си изпил виното пак ще обърнеш чашата нагоре, за да ги изпълниш. Първата чаша е красива, ти ще усетиш едно вдъхновение. Ако изпиеш още една чаша, ще се усетиш по-възбуден, но след 10-15 чаши, ще станеш философ, ще клюмнеш и в дълбоко размишление ще заспиш.

Често препоръчват на запад източното концентриране. Да кажем, че се намираш в някоя кръчма и след като се напиеш, заспиш. Има няколко хора, които като се концентрират, заспиват. Значи има едно концентриране, което е направено от соковете на виното, а пък има концентриране, което е направено от чиста вода. Не трябва да имаш никакво желание да обсебиш този обект, върху който се концентрираш. Щом имаш желание, и най-малкото желание да го задържиш за себе си, ти вече пиеш едно опивателно питие.

При Любовта се вършат най-големите пакости. Яков имаше едно чувство: Обичаше хубавите жени, после имаше той и чувството на стяженолюбие. Той искаше да има нещо хубаво. Кожата му не беше космата. Той беше женствен по характер и обичаше красивите жени. Майката на Якова беше красива и той приличаше на майка си. Тя имаше особена слабост към него, тя го обичаше и тя го подтикна да отиде той да излъже баща си. Според еврейският закон, Исав беше първият, а тя искаше да направи последния пръв, а първият последен.

И майка му каза: „Аз ще те направя такъв, че баща ти да не те познае“. Или ще кажете: „Каква е тази майка?“ Но вие раждате в себе си едно чувство. И вие като Якова имате това чувство и искате да излъжете Господа. На вашият стремеж турите някаква Божествена мисъл и казвате: „Аз служа на Господа. Аз правя това за Господа“. А пък той не е дошъл ни най-малко от обич към Господа.

Един млад американец отишъл на едно място и видял една млада мома, в която се влюбил. Той отишъл да проповядва, но не отивал да проповядва в други села, а все в това село, гдето намерил тази хубава мома. И гледал дали тя е там и когато тя е там, той се разпалвал и разтърсвал всички хора. Той отивал за момата. Другите казвали: „Колко хубаво приказва, колко Божествено, мед капе от устата му“. Този мед не е за публиката. Този мед е за онази мома. И един ден, когато всички хора се научават, че този мед е за нея, всички ще се настроят против него.

Вие сте дошли до едно положение да различавате. Да допуснем, че правиш едно добро в света. Какви са подбудителните причини? – Аз ви говоря за ваше добро, понеже мястото, гдето сте дошли е много опасно.

Преди години аз се занимавах с философията на музиката, не на обикновената музика, но на музиката, която съществува в природата. Всички добри и лоши неща произтичат от музиката, от хармонията. Аз съм турил най-хубавите струни на цигулката си и като теглят два, три пъти на една струна, тя понякога се скъсва; тегля струна „ре“ и тя се скъсва. Тегля струна „ла“, скъсва се и тя. Тегля струна „ми“, скъсва се и тя. Опасно е при някои музикални парчета. Една хубава струна струва 30 лева, 40 лева, 100 лева. Всеки ден като късаш по три струни, каква ще бъде загубата? – Паганини е правил един опит, за да покаже на публиката, че е добър свирец. Той нагласява цигулката и като удря лъка, скъсва се струна „ми“. Продължава да свири. Удари лъка на

струна „ла“ и тя се скъсва, и той довършва концерта на двете останали струни. Скъсването на двете струни му е било необходимо за да произведе известен ефект. Ако можете като Паганини да свирите на две струни – да, но ако не сте музикант като него, не ги скъсвайте, защото ще загазите.

Аз съм забелязвал всякога следното: Има известни музикални парчета, които ако изсвиря, ще падне чаша, ще се търкулне картина, ще стане голяма пакост. Тогава аз ще свиря друг мотив, за да противодействувам. Някои сте почнали да свирите една гама, която аз наричам гама на смъртта и тогава се зараждат много болести.

Аз съжалявам, че тук на Изгрева боледувате. Боледувате, понеже свирите на тази гама, която носи смъртта. Вие казвате: „Ние не живеем добре“. Така не се говори. Вие казвате: „Не сме добри хора“. Добри сте, но не постъпвате добре. Богати сте, но не сте щедри. Имате отлична мисъл, но не изказвате мисълта. Вашата мисъл я изказвате, когато не трябва. Минава една мечка и вие я видите и се уплашите. Но след като влезе мечката в гората, вие стреляте. След като влезе мечката в гората, няма какво да стреляте.

Ако можете да поправите някого, кажете му така: „Братко, имам да ти кажа нещо на ухото“. А пък вие ще видите една лоша черта у него и не му я казвате, и като си отиде той, и вие говорите зад гърба му. Той прави това, онова. И образувате цяла една атмосфера, която не е хубава. Бог не изисква това.

Не говорете против себе си, понеже вие сте създания Божий. Не казвайте: „Аз съм лош човек“, но кажи: „Не съм се научил да свиря на цигулка“. Цигулката е отлична, струните са отлични, лъкът е отличен, учителят, който ви учи е отличен. Единственото нещо, което ви липсва е, че вие не знаете да свирите. Не че сте неспособни, но някъде бързате. Някои деца гледам са много послушни и свирят добре. А някои не.

Вие искате да бъдете диригенти. Всеки един от вас е диригент. Езикът е капелмайстор. И когато твоят език почне да говори, капелмайсторът е на работа. Я вижте как са отворени очите на един капелмайстор, който гледа и слуша свиренето на всеки инструмент. Това не е лесен занаят, както помислил един българин. Например как ще дадете един такт 7/16? – Такъв такт има, например, нашата ръченица? – Каква ще бъде бързината на ръченицата? – Като засвири цигуларят, той трябва да знае как трябва да се играе това парче. И както той свири, така трябва да играят другите. Цигуларят трябва да знае къде трябва да свири по-бързо и къде по-бавно. По някой път играчите заставят капелмайстора да свири бавно или бързо. (*Учителят изпя песента „Духът Божи*“) В Духът всяко движение е разумно. В Духът няма нещо погрешно. В Божествения Дух всичко е съвършено. Когато пее един човек, който знае музиката, всички тонове ще бъдат изпети правилно. Ще падат на мястото и ако ти слушаш да пее един такъв певец, възприемаш неговата музика, то ако имаш болест в сърцето, в главата, в гърдите, всичко ще изчезне. Ако си сиромах, ще забогатееш. Ако си глупав, ще поумнееш.

Сега мнозина от вас мислите, че сте много добри композитори. Аз гледам като дойдат някои млади, нищо не разбират от музиката, но си дават мнението. Ако искате да знаете дали сте добър певец, може да направите опит: Когато времето е дъждовно, изпейте една песен, ако се проясни небето, вие сте добър певец. Или, когато времето е ясно и вие изпеете една песен и се заоблачи, тогаз сте добър певец. Но ако с вашето пеене, облачното небе не се прояснява, вие сте обикновен певец, както всички други, и не си правете илюзии. Някой път като пея, времето се изяснява, а някой път като пея, не се изяснява. Причината не е в небето, а в мене. В първия случай съм бутнал надлежния ключ. В природата има ключове. Ако бутнеш надлежният ключ, ще дойде светлина. Но ако бутнеш друг ключ, няма

да има светлина. Значи не сте бутнали на място. Трябва да бутате на място.

Вие употребявате Името Божие напразно. Някой път 20 пъти казвате: „Аз за Господа правя това“. Престанете да изговаряте думата „Господ“. На ден само веднъж я изговори. Ти казваш: „Аз съм религиозен“. Не говорете, че сте религиозни. Само веднъж като станеш сутрин, кажи: Набожен съм. Но кажи го насаме, а не на хората. Не казвай, че си набожен. Сутрин като станеш, кажи си: „Аз съм добър човек“, но на хората не говори, че си добър. Ако искаш да покажеш на хората, че си добър, като видиш паднало дете, дигни го. Видиш някое дете, че си счупило стомната. Помилвай го и му купи нова стомна. Скарали се двама души. Как ще ги помириш? Казвам им: Нося ви подарък – една торба с пари. И те като видят парите, забравят да се бият. Давам им златото и те имат отлично мнение за мене. И казват: „Голямо щастие е това“. И благодарение, че се биеха, че им занесох торбата със злато.

Защо ние като живеем добре ще ни дава Господ благословение? Защо ви е благословение като живеете добре? А пък някой път като се карате Бог ви дава злато, за да не се карате. Благо се дава на лошите хора. Един лъв се готви да се хвърли върху тебе. Пусни му парче месо и той ще те остави, и ще се нахвърли върху месото, но ако не му дадеш благото, той ще се нахвърли върху тебе.

Аз като ви говоря това съзнавам, че има една погрешка. Трябваше да ви говоря на вас, които разбирате на тих език, а не така както сега. Сега както ви говоря, считам ви за много учени хора. Казвам: Наредете тези работи. А пък аз виждам, че някои от вас ще наредят хубаво работите, а някои не. Сега къде е погрешката? – Бъдещият ви живот зависи от това, което вършите сега. Това, което сега става в живота, втори път няма да мине никога. Онова, което сега ще научите, никога друг път няма да го научите. Втори път можете да

научите хиляди други работи, но онова, което ще научите сега, ще остане като една празнина, ако остане сега ненаучено. Ангелите, които бяха преди хиляди години хора, научиха много работи, но има някои работи, които стават с нас, но те не ги знаят. Те се интересуват да знаят какво става между хората. Ти ще кажеш: „Как да не знае един ангел това?“ – Един ангел не знае какво нещо е горчиво, какво нещо е люто. Невежа е в това. Той не го знае, той не го е проверявал. Защото, ако туриш един ангел да проверява с езика си това, което ти проверяваш, той ще падне в същата погрешка, която ти правиш.

Вие сте поставени на един голям изпит, да опитате доброто и злото, сладкото и горчивото. Каква пропорция ще турите между горчивите и сладките работи? – Ако аз бях на ваше място, ще си туря ръката върху челото. Така ще направя, ако искам да усиля паметта. За религиозното чувство ще изпитам като си туря ръцете отгоре на главата. /Фиг. 1 /

Фиг. 1

Ще накарам някой невежа човек да тури ръката си горе върху моята глава. Всъщност този последния опит не го правете, а накарайте човека с религиозното чувство да тури ръцете си върху главата ти. Защото добрият човек ще ни предаде нещо. Набожният човек с ръката си ще ти даде нещо. Никога, когато си болен не позволявай на никого, който е по-болен от тебе, да тури ръката си върху вас. Но един здрав да си тури ръката върху тебе – то е благословение. Здравият ще ти предаде нещо, но болният не може да ти предаде нищо. Онзи човек, който е песимист и гледа мрачно на

живота, не позволявай да си туря ръката отгоре ти. Като чума да седи той отвън, макар и да е за нищо. Ако един човек казва: „За молитва пет пари не давам, не го пускай в къщи“. Ти казваш: „Аз ще го обърна“. Освен че няма да го обърнеш, но той ще те обърне. Сега, ако влезе един крадец и обърне вашата кесия, какво е станало? – Какво значи обръщане? – Ти казваш: „Аз обърнах едного към Господа“. Тази дума е двояка, тя няма смисъл. „Обръщане“ значи да го обърнеш наопаки. Ако извадя и обърна твоята кесия наопаки, какво ще остане от нейното съдържание? – Не употребявайте думата „да обръщаш“, но внесете Божията Любов, посадете Божията Любов в човешкото сърце. Помнете следното: Божественият ред на нещата, няма да развалим Божественият свят. Някой, който е правил престъпления от хиляди векове, образува своите страдания. Било хора, било ангели, нито едно същество не може да наруши Божествения ред на нещата и да не мине през страдания. Ние можем така да причиним вреда на себе си. И ако човек има добри мисли, той ще причини добро на себе си и на другите. Аз искам вие да живеете добре, най-първо заради самите вас, така ще се приспособите. Аз като кажа, че ще живея за себе си, аз подразбирам следното: Да оставя Господ да живее в мен както Той знае. Аз нямам нищо против това да оставя Господа да се прояви в мен както Той знае. Също и вие пожелайте същото. Бог погрешка не може да прави. Щом разсъждавате какво Бог да направи, щом казваш, че тук или там не направи добре, ти си на крив път. Не коригирай това, каквото Бог прави. Щом правим едно различие то се разбира, че в мене има един съдия по-нисък. Ти може да казваш, че един професор е по-лош. Не, вие не можете да давате мнение, не може да се (съди това), което седи по-високо от вас. За един човек с по-низки чувства може да си давате мнението. А пък по-високият може да си даде мнението за вас. Но вие никога не може да го коригирате. Вие не може да кажете: „Защо Господ направи така и така?“ Но за

онзи, който е по-долу от нас, можем да си даваме мнението. Като дойде при мене някой и иска да ми дава съвет, казвам му: Колко езици знаеш? – Казва: „Няколко езици?“ Питам го: Как ги знаеш? – Някой път той знае да говори добре, но не знае да пише добре. Казвам: Може ли да говорите български, немски, френски, английски. За да бъдеш англичанин, трябва да знаеш как да произнесеш гръцката буква омега (*фита*) – това е пробният камък на английски език. В немския език е важно как употребяваш гърлото си. При френския е важно, как си служиш с носа. Англичанинът, който иска да внесе мекият елемент в езика си, иска да смекчи езика си употребява „фита“. Гърците са правили така. У французите няма „фита“. Има известни меки звукове. Да кажем, че си груб по характер. На момата кажи: „Много ми е приятно, че ви срещнах днес“. Да кажем, че имате неразположение. Щом произнесеш думите: „Приятно ми е, приятно ми е“. И ако изчезне това неразположение, ти тогава си произнесъл хубаво думата. Същото е и по отношение на мисълта. Щом почнеш да мислиш правилно, веднага това, което те е измъчило, ще изчезне. Но ако не мислите правилно, измъчването ще продължава. Ти казваш: „Защо са тези страдания, измъчвания?“ Питаш ти. – Те са корекции. Онези, които искат да изглаждат езика си, правят корекции. Да кажем, че произнасяш зле една дума. Коригирай се. Има един духовен правопис. Ти казваш, че си набожен, нали така. По какво се отличава един човек, който е набожен и един друг, който не е? – При набожния човек дървата горят, а пък при човека, който не е набожен, дървата изгасват. При набожния човек храната се смила, а пък при онзи човек, който не е набожен, тя така си остава. При набожният човек мъртвият става, а пък при ненабожния, мъртвият влиза в гроба. Какво ще мисля аз, че съм набожен човек, ако при мене всичко умира. Някой от вас казва: „Ние не сме такива, каквито бяхме едно време“. Студът е минус, а пък топлината плюс.

Щом взимаш, студът работи в тебе. Ти искаш да станеш богат човек. Събираш оттук-оттам. А пък щом искаш да даваш от себе си, топлината работи в тебе. Топлината дава. И в раздаването на тази топлина има една опасност. Ако ти усилиш топлината повече, отколкото трябва, ако на едно цвете полееш повече топлина, отколкото трябва, ако на едно цвете полееш повече вода отколкото трябва, ти ще го осакатиш. Ти трябва да знаеш колко вода да полееш. Та казвам сега: Всеки ден произнасяй хубави думи. Бих ви дал една задача, да не употребявате повече от 100 хубави думи на ден. 100 думи като кажеш на ден, нито една повече. Сутринта като станете ще определите колко думи да кажете. Когато дойде някой да държи кратка реч, а не дълга, колцина от вас биха могли да изпълнят това правило. И после колко глагола да употребявате, колко съществителни, колко прилагателни, колко местоимения, колко съюзи? Има известно съотношение между тях. Ако вземете думата „мома“, на български език значи едно, а пък в природата знаете ли какво значи? Думата „мома“ означава едно течение в природата. И музиката на това течение е или нагоре, или надолу. Някой път може да означава музика надолу, като произнесеш тази дума. А пък, когато се произнесе „мома“ както трябва, това показва, че веществото се движи във всички посоки, става разширение от всички посоки. Ако произнесете думата „иди“, много е изящна тази дума. Ти искаш да се разшириш, да знаеш причинния свят, да се разшириш и да станеш силен. Ако произнесе думата „жена“ или „деца“, този човек е бременен. Като се роди излезе растение. Имате корени и клони и растението се развива.

Фиг. 2

Българите произнасят думата „аз“.(**Фиг. 2**) Звукът „з“ е много опасен. Това е човешката уста ненаситна, която трябва да яде. Ще зависи как ще произнасяте буквите. В Библията създаването на света, почва с буквата „б“ на еврейски. Всяко нещо, което произнасяш, да има само един смисъл. В Любовта е смисълът на човешкият живот. Или можем да кажем: Любовта е смисълът на човешкият живот. Кой израз е по-прав? – Не говорете излишни работи. Не туряйте мисли, които са неподходящи за вашия ум. Не туряйте чувства, които са неподходящи за вашето сърце, и не туряйте постъпки, които са неподходящи за вашата воля. Вие с вашите неправилни мисли, разяждате мозъка си, с вашите лоши чувства образувате гниене във вас. С вашата постъпка образувате прах и кал, които запушват порите на вашето тяло, и оттам идат всичките нещастия и болести, от които сега страдате. Мислете право, чувствувайте право и постъпвайте право. Вие музикално не постъпвате добре. Старите сестри много хубаво изпяха като излязоха. Те пяха хубаво за малките деца. Те имаха една амбиция да се покажат, има някои места, гдето те не пееха хубаво.

Един камък е скъпоценен, който дава най-големите пречупвания на светлината. Той дава краски с хубави тонове. Снощи видях, че във вас има заложби да пеете, но само едно ви липсва. На българина му липсва постоянство. Българинът е даровит много, но никога не използува дарбите си. Той има едно желание, той обича разнообразие. С малко работи иска да придобие много. И изобщо всички българи страдат от това. Малко като направят, те мислят, че много са свършили. А пък много трябва да работят. Вие изпяхте една песен. Така ли се пее? Така ли се пее песента на Учителя? – Някой път аз ще ви изпея една Учителюва песен, както аз разбирам песента. Ще видите как се пее на Учител. Вие хубаво пяхте, но може да пеете още

по-хубаво. Сега те са посторонни работи. Дълго време трябва да пеете тук на земята, за да можете да влезете в Небесния Храм. Онези, които не пеят добре, няма опасност да ги задигнат горе. В небето няма нужда от тях. Земята се нуждае от тях. Небето има нужда от много добри певци. Аз желая да останете на земята и да пеете добре тук.

И ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИННАГО, ИСТИННАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО ТИ СИ ПРОВОДИЛ.

(3 пъти)

25 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 23 март 1938 г., сряда, 5 ч. с. София – Изгрев

ЕДИН МОМЕНТ

Отче наш.

Чете се темата: “От какво зависи силата на речта?“.

Бог е Любов.

Няколко пояснения. Вие правите упражнения за пример. Всички хора пеят и се упражняват. Хубаво е, но всяко нещо трябва да се прави добре. Аз за пример, тази сутрин като ви слушах отгоре да пеете една песен, чувствувам, че вие правите правилен застой. Веднага прави отражение на моята симпатична нервна система. Казвам: Хубаво пеят песента. Вълните пристигат. Когато пеете някой път упражненията, гледам вие ги пеете от немай къде. Така човек всяко нещо което прави, трябва да знае, че той гради. Вие си дигате крака като някой стар човек, едва се клатите. Забелязвам някой си дига ръката, трябва да има 45 градуса, ще проточиш ръката си, ако искаш да приемеш енергия. Ако държиш ръката си отпуснато, енергия не може да приемеш, нищо не можеш да приемеш. То значи, ти си един човек, един цвят, който цъфти и е окапал, нищо няма да завърже. Ще проточиш ръката си веднага перпендикулярно и тогава ще свиеш малко ръката си. Ако някой ви фотографирва, вие ще видите, всеки си има някаква идея. Най-първо ние трябва да поддържаме природата, онова, което тя е начертала по един път и каквото можем ние да създадем за себе си. Някои сега спорят кое е право. Двете ръце трябва да бъдат успоредни, пак близо 45 градуса, за да можете да възприемете известни енергии от природата. Може да приемеш енергия от природата, само когато постъпваш разумно. Глупавите

хора страдат по единствената причина, че не постъпват разумно. Щом кажеш една дума, която не е разумна, почувствуваш една скръб. Щом мислиш, че една мисъл е глупава, неразумна, иде скръбта. Щом имаш едно глупаво чувство, неразумната скръб идва. Казваш: „Скръб имам“. Неразумните постъпки носят скръб. – „Какво трябва да правя?“ – Разумно постъпвай. Веднага ще почувствуваш радостта. Сега похвално е за пример, че вие ставате рано. Като вас колко има в София, които стават в 4 часа и тук идват да бъдат в 5 часа на лекция. Вие сте по-силни от войниците. Туй, което вие правите, войниците не го правят. Войниците може би след 20 години ще го правят. Ако го наложиш, един човек, който не е възпитан, като дойде на събрание ще заспи. Казва: „Тежка работа е. Не може толкоз рано, нека изгрее слънцето“. Значи вие имате известно възпитание, известна придобивка. Всички неща се придобиват от навик, а навикът не е нещо произволно. Защото частиците „на“ и „вик“, казвате „навик“, отделяте „на“ от „вик“. Онзи, който вика. Навик е нещо придобито. „На“, дето вика този човек.

Желая, когато правите упражненията да се ползувате от тях. Всеки един от вас трябва да е съсредоточен. Като дигнеш ръцете си, да ти е приятно, да усещаш движението. Има движение, което като направиш, приятно ти е. Най-после внимавайте другите как правят упражненията, но ти като дигнеш ръцете си, да ти е приятно. (*Учителят показва движенията плавно на първите четири упражнения.*) Вие ще направите опит, когато имате най-лошо разположение на духа. Ако направите някое движение правилно, веднага туй състояние, което имате във вас ще се премахне. Та казвам: Да направим упражненията както трябва.

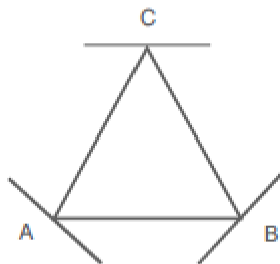

Фиг. 1

Сега аз начертах този триъгълник (**Фиг. 1**). Вие може да го тълкувате както искате. Този триъгълник в природата си има смисъл. АВ е основата. Това е основата на музиката, основата на движението. Един тон може да се вземе правилно само при един равностранен триъгълник. Трептенията, които излизат от тебе, образуват един равностранен триъгълник. Да кажем да вземем „до“. Искаш да го вземеш правилно. Може да го вземеш в едно или в друго отношение чрез понижение или повишение може да го вземеш. Може да имаш много „С-С-С-С“. „До“ може да го вземеш правилно или неправилно. Но първото „до“ ще ти даде смисъла на тона, с който ти искаш да се почувствуваш в дадения случай. Един тон най-първо действува на ума, действува на сърцето, действува на тялото и на волята. Всеки един тон, той е известни трептения. Тяхната природа се отличава чрез трептението. Чрез трептенията се предават мислите и чувствата на хората. Една мисъл иде от някой далечен център. Чрез трептението на светлината се предава тази мисъл. Да кажем, вие получавате червения лъч или портокаления или зеления, или жълтия. Те са трептения, ще видите, че в червеният цвят някой може да бъде по-ясен, някой по-тъмен. Цветът, това е висша музика. Ако река да ви занимавам с неща, които не са достъпни за вас, ще стане едно от двете. – Или ще заспите, или ще излезете навън. Казвате: „Туй нещо не ме интересува“. Казвате: „Отвлечена работа е“. Вие трябва да

бъдете приспособени да възприемате нещата. По някой път някои хора искат да им се казват някои неща много отвлечени, нови неща, но има нови неща, които като се кажат, ти ще заспиш. Един американски студент от горните класове, идва при него един студент от долните класове, който е много любопитен. И той носи едно шише със силен амоняк. Казва: „Какво има в шишето?“ – „Опитай“. Той като го опитва пада на гърба си, толкоз силно му подейства. Има неща, които не ги опитвайте. Щом като ги опитате, ще се намериш на гърба. Някой път трептенията на този амоняк може да са толкоз слаби, че даже не подозираш, че има амоняк.

Та сега вие казвате: „Толкоз време какво сме придобили?“ Да допуснем туй положение. Вземете един светски човек, един религиозен човек и един учен човек, какво са придобили? – Един светски човек придобива за тялото си, един религиозен човек придобива нещо за сърцето си, един учен човек придобива нещо за главата си. Сега казвате: „Какво придобиваш?“ Но питам: В края на краищата учения, който придобил за главата си, религиозния който придобил за сърцето си, и светския – за тялото си, те след като имат, де им остана капитала? – Светският човек къде оставя капитала си? В земята го оставя. Религиозният човек къде го оставя? – И той го оставя в банката на земята. Къде го оставя ученият човек? – И той го оставя в банката на земята. Питам: Светският човек къде отиде, религиозният къде отиде и ученият човек къде отиде? – На едно място само оставиха придобитото. Ученият човек къде отиде? – Светският човек е АВ, ученият човек е АС, а религиозният човек е СВ. Тогава светският човек остава в линията АВ, ученият остава в линията АС, а пък религиозният остава в линията ВС. Тримата образуват един триъгълник. Сега, във вас идеята – значи тази форма, тези трептения се сливат. Тук вече имате едно статическо положение на триъгълника, за да кажем че единият остава да живее в своите чувства, другият

остава да живее в своите мисли, а третият остава да живее в своето движение. Така ще го видиш ти. Единият тръгнал и върви, другият се занимава с яденето, взел паницата и яде, а третият взел една книга и той само се озърта над книгата, чете. И тримата имат общо. Този, който копае на нивата, той доставя храната на онзи, който яде. Онзи, който е работил, че е ял, той доставя храната за онзи за ума, той да вземе книгата и да мисли. Тия двамата доставиха храната на АВ. На светския човек му дадоха сила да може да носи мотиката. Туй отчасти е така, казвате: „Туй е много проста работа". Представете си, че вие сте влезли в другия свят, няма да имате тази форма. Коси няма да имате, очи няма да имате. Тези неща, всичко ще остане на земята. На какво ще мязате като влезете в другия свят? – Като вземе някой да рисува един човек, на какво мяза? Тогава имате един човек нарисуван. Какво има в тази рисунка? (Учителят показва картината на Цветана Симеонова „Изобилието".) Като влезете в онзи свят, част от тялото ви ще бъде направено от мисловна материя, част от тялото ви ще бъде направено от чувствена материя, и част от тялото ви ще бъде направено от една малка, съединителна материя, съединени заедно. И ако вие влезете в оня свят и погледнете на хората от този свят, ще видите, че от някои хора излиза кал от главата им, някой човек като мисли, излиза кал, тече от главата му. От оня свят като погледнете на някой човек, ще видите че от сърцето му излиза друга кал. Може да се окаляш в тази кал, както тука на земята. Тук като дойдеш може да си чистиш обущата. В оня свят, може да тече кал от онзи човек, който чувствува неправилно. И от онзи, който не мисли правилно, тече кал от ума. А пък от онзи, светския човек, от цялото му тяло тече кал. Ученият се отличава по това, че кал излиза от ума, от религиозния кал излиза от сърцето му, а пък от светския човек тече кал от ума му, от сърцето му, от тялото му, отвсякъде тече кал. Ако от другият свят гледате на един учен човек, който мисли хубаво, една свежа мисъл

иде, светлина приятна излиза, един извор излиза, вятър полъхва, едно ухание, когато цветята цъфтят. Същото е и за духовния човек, който чувствува правилно. Така е и с религиозният човек. Ако и светският човек живее хубаво, правилно, от цялото му тяло излиза нещо хубаво, приятно. Сега всички вие се приготвяте да бъдете ученици. Добри ученици сте. Започвате добре, но свършвате малко зле. В началото, в първите класове, получавате шесторки, във втори клас – петорки, в трети – четворки, а най-после свършвате с тройки. После пак се събуди импулс, пак имате шесторки. В пети имате петорки, в шести имате четворки и свършвате с тройки. По-добре е да започнете с тройки и четворки и във възходяща степен да вървите. Вие започвате с мажорната гама и свършвате с миньорната гама. Казвате: „Не си струва човек толкоз да се учи, какво е добил от учението?“ Все таки когато си учил и покажеш, пък си получил 6, друго нещо е. Казвате: „Шест, нищо не значи“. Щом получиш 6, ти си доволен. Остава в тебе нещо много хубаво. Щом си получил 3, ти едва минаваш. Или ако добиеш 2, или ако добиеш единица, или ако добиеш една нула – ти при нулата, при единицата и при двойката все ще повтаряш класа, но пак има разлика между онзи, който остава с нула, онзи, който остава с единица и онзи, който остава с двойка. Те трябва да се съюзят тримата. Ако се съюзят втората година ще изкарат отлично.

Казвам: Господ иска от нас каквото правим в света, да го правим много добре. Имаме сега песента „Фир-фюр-фен“, всички сте я пели толкоз пъти. Тази песен е за главата. Тя е за учения човек, не е за сърцето. Песента „Махар Бену“, тя е за сърцето. Най-първо ще вземете тона. Но как ще си дадете тона? Камертонът какъв е у вас? Започвате с „до“. За главата имате мъчнотия. Ти си се родил сега. Туй движение ти започваш научно да изследваш. Тръгваш нанякъде, имате „ре“. Като тръгнеш непременно трябва да цъфнеш. Какво значи да

цъфнеш? Като тръгнеш, научни изследвания ще правиш. Трябва да имаш способности. Джобът ти трябва да е пълен със средства. Ако тръгнете в странство да се учите, може ли да тръгнете така? Казвам: Какво е „сол“? „Сол“ значи пъпка. И тази пъпка всякога може да цъфне. Като цъфне всички насекоми ще се съберат. Събирането на тия насекоми значи, условията са благоприятни. Как ще вземете сега „ре“-то? (*Учителят пее „Фир-фюр-фен“.*) Правилен ли е този тон? – Сега песента излиза правилно, защото започнахме от „ре“. Сега ще започнем от долно „сол“. Всякога в пеенето има една опасност. Понеже в нас има едно съзнание на музикалност. Като вземеш нещо, казва: „Не е право“. Пееш нещо, казва: „Не пееш правилно“. Не може да се образува една връзка. В тебе има един певец. В тебе пее един и той ти казва: „Не пееш правилно“. Казваш: „Толкоз може. Доста трудно е“. Докато започнете да разбирате този вътрешен музикант, той те слуша и след туй, той си има една губерка. След като свършиш, мушне те и ти почувствуваш една болка. Като пееш, пооправяш малко. Тази работа усещаш. Вторият път пак ти казва: „Не пееш правилно“. Вторият път пак те мушне. И като те мушка, мушка, най-после дойдеш до убеждението, че трябва да пееш хубаво. Представете си, че вие (не) изпеете хубаво тази песен „Фир-фюр-фен“. Той казва: „Моля да си излезете, не ви искам“. Или вие я изпеете и той каже: „Я ми я изпейте още веднъж“. Изпеете я трети път и той е толкоз благодарен, изважда една кесия и казва: „Много съм признателен за песента ви. Нещо ново влезе“. Носи кесията. Какво показва кесията? Че сте пели хубаво. Сега в природата туй е вярно. Всякога, когато изпееш нещо хубаво, веднага кесията се отваря. Щом изпееш зле, казват: „Излез навън“. Така един професор имало в музикалната академия, който изпъждал учениците си навън, които не знаели да свирят. Казва: „Хайде, ще си научиш урока, излез вън“. Който знае, слуша го, а който не знае да свири казва: „Излез навън“.

Като не знаеш, казва, излез навън. Щом свириш хубаво, ще ти даде една кесия. Щом ти даде кесията, ти знаеш, че добре си пял и свирил. Никога не излизайте вън от училището без кесия. Като излезете всякога да имате една кесия. Никога не излизайте без кесия. Да кажем, аз няма какво да пея пред вас, но казвам: Като пея на вас, за пример може да ви коригирам. Но същевременно аз като пея, да коригирам вас и мене коригирам. Някой път и учителя и ученика изкарват навън. Сега има толкоз системи по музика. Гледам спорят коя система е по-хубава. Онази музикална система е вярна, която подхранва ума, която подхранва сърцето и която подхранва тялото. Следователно, при една музика ти трябва да бъдеш здрав, енергичен. Трябва да имаш хубави чувства. При една хубава музика трябва да имаш хубави мисли, защото в музиката всичко моментално, магически става. Онези от вас, които искат работите им да вървят добре, трябва да бъдат музикални. Това е външната страна. Музикалност трябва да има в ума ти. Музикалност трябва да има във вашите чувства, музикалност трябва да има и във вашите постъпки. Да кажем, някой път аз съм правил опити. Някога, когато започнат да се карат, аз ги слушам колко красиво говорят. Някой път, когато искам да видя двама приятели, които се карат, досега не са се познавали. Единият казва: „Аз не те знаех какъв си. Толкоз си скържав, нищо не си направил за мене“. Другият казва: „Ами аз не зная ли? Зная ли те тебе?“ И започват да креят. Като започна да пея на двамата, единият проточи ръка и казва: „Ще ме извиниш“. Туй, което казах е прекалено. Той намерил една малка микроскопическа погрешка, турил я под микроскопа, направил я много голяма. Никой път не му услужил в нищо, малките работи вижда големи. Щом се докачи, в докачението има едно чувство, което увеличава нещата. Този човек направил голяма погрешка. Щом го обичаме, големите погрешки се смаляват. При обичта почти не виждаш погрешките. При

безлюбието всичкото лошо виждаш. Един човек като дойде ти не му вярваш, щом няма любов. Щом дойде ученият човек, казва: „Това са празни работи“. Единственото реално нещо остават тогава само парите. Реални са парите, но за тия реалните пари, може да те пречукат всякога. Парите са една красива другарка, за която всякога може да те убият. Даже Авраам, когато отиде в Ханаанската земя, като беше между князовете, пък жена му беше красива и понеже го беше страх да не го претрепят, когато го попитаха дали му е жена, казва, че не му е жена, ами че му е сестра, уплаши се той. Един от князовете взе жена му и дойде Господ на помощ. Казва му: „Защо ме излъга? Не каза, че е твоя жена, ами че ти е сестра. Щях да направя едно престъпление“. Често и ние при парите, вземат ни ги хората. Всеки обича парите. Красивото всеки го взема. Следователно, при красивите неща хората трябва да бъдат добри. За този пример навеждам ви. Той показва състоянието на тия хора какви са били, значи този закон е верен. За пример, нас може да ни съблазни една красива кокошка. Една кокошка може ли да ни съблазни, както една красива жена? Една красива кокошка, угоена, може да ни съблазни да я заколим, да я изядем. С една красива жена няма да направиш това престъпление да изядеш, но ще я прегърнеш. Ако има малко кал по устата, ще я измиеш с памук, ще направиш едно благодеяние. Целувката не е нищо друго, освен измиване на една кална уста. Тя дошла кална, понеже много са я целували. Някой казва: „Ще я целуна“. Тя е вече окаляна. Друг казва: „И аз да я целуна“. Онзи, който я обича, ще си извади кърпичката и ще я умие. Та в целувката на хората не виждам нищо друго, освен чистене, чистене устата на любимата. Като са ги целували, опетнили са техните уста. Някой като целувал някого казва (Учителят направи намръщено лице). Вие се смеете, понеже мислите, че в целувката сте придобили нещо. В целувката може да придобиеш, но трябва да знаеш как да придобиеш. Закон има в природата. Всички

неща са реални. Ако вземеш едно пясъчно зърно и го посееш, то ще бъде целувка, която нищо няма да допринесе. Но ако сееш царевично семенце или житено зрънце, или ябълчна семка, и ако знаеш къде да го засадиш, на каква дълбочина и ако след една или няколко години туй посаждане, тази целувка изникне. Да допуснем, че един човек, който страда от охтика, е на умиране. Ти отидеш и го целунеш и той оздравее. Една княжеска дъщеря умира, и като я целунеш здравето ѝ се възвърне, мислиш ли, че тя ще забрави тази целувка? Казвам: Целувките в света, това са носителки на Божиите благословения. Чрез целувките Божественото се изявява. Кой от вас не отива да целуне чешмата? Кой от вас не целува ябълките? Кой от вас не целува крушите? Кой от вас не целува всички неща, които са приятни? Казвате: „Аз не съм целувал никого“. То е първата лъжа. Целуваш и как целуваш! Другите неща, другите целувки те са естествени. Така очистена целувката вече има смисъл. Една прегръдка, една целувка, това са Божествени действия, които дават подтик да се развива нашата душа. Ако нашето слънце нямаше желание да ни целуне, ако вятърът нямаше желание да ни прегръща, ако въздухът не искаше да влезе вътре, какво щеше да бъде нашето положение? Ако тази храна, която влиза в нас, не се жертвува, че не ни обича, ами тя се жертвува в стомаха. Тя се жертвува, започва да ни целува, да ни прегръща. Храносмилането е обичта на храната. Тя като влезе, започне да целува. Тук прегръща, там целуне. Казват учените хора: „Хубаво се смляла храната“. Храната прегръща и целува стомаха. Тази храна, която влязла, го обича. Онази храна, която излиза, не го обича. Казвам: Не яж храна, която не те обича. Щом не те целуне, ще те ухапе. Тук хапе, там хапе. Бъдете свободни. Всеки един свободен човек да се изрази. Човек може да бъде сериозен. Сериозният човек какво означава? И който се смее какво означава? Всяко нещо, което правите, един ден ще ни се отворят очите и ще видим, че вие сте

заобиколени със същества. Най-малко стотина същества има, които ви наблюдават. Всеки ден сте под зорки погледи. Вие всинца сте под зорките погледи на разумните същества, както живеете. Вие сте под погледите на хората. Ние, хората сме като цветя на този невидимият свят. И всеки ден минават, и като пъпки, като цветя все ни наблюдават. Някой път мислите: „Кой ли ни обръща внимание?“ Господ и Той ви наблюдава. Господ като наблюдава, каквото и да правите, Той не се сърди, но Той изправя нещата. Когато Господ ни посети някой път ще ни дойдат най-големите нещастия. От какво? – Понеже, там дето Господ е стъпил, всички същества се събират. Казват: „Господ при еди кое си същество е, на еди кое си място“, и всички тичат. И като се съберат, този иска дръпне нещо, онзи иска дръпне нещо. Ще ви приведа един пример. Когато освещават някоя православна църква свещениците и владиците имат бели дрехи. Ще хванат тази дреха, че всичките късат. Кой как хване иска да откъсне едно парче. От владишката риза и от ризата на поповете, нищо не остава. Всичко туй отива. Там, дето Господ освещава някой храм, от вашата риза нищо няма да остане, вие ще останете гол, голеничък. Кой как дойде, отреже едно парче, понеже е осветен един храм. Някой път казвате: „Много страдам“. Непременно тази дреха, с която се освещава един храм, тя трябва да иде за подарък. Сега не се оплаквайте. Някои от вас се оплаквате, че имате ревматизъм, имате болежки в кръста или в корема имате болка. Болестите показват, че храма се освещава. Болестта е отрязване на едно парче от ризата. Всеки като вземе своята част, болката ще престане. Законът е такъв: Бъдете благодарни на онова, което Бог ви дава. Тогава като ме боли кракът, казвам: Благодаря Ти, Господи, че си благоволил да ме посетиш. Благодаря и на тези приятели, които са дошли. Казвам: Чакайте, колкото искате аз ще ви дам. Чакайте, аз сам ще ви дам. Като кажа: Сам ще ви дам, те се нареждат и аз започвам, на този дам, на

онзи дам и болката престане. Вие казвате: „Моя е тази риза“. Не искате да давате. Тогава дойдат насила и теглят. Кажете: „Чакайте, ние ще ви дадем“. Започнете да им давате. Те се наредят наред, няма да имате болка. Казват: „Вие сте егоисти, не искате да страдате. Не искате да дадете онази риза, с която се освещава храмът, тя не е ваша“. Тия благословения нека си вървят. Хлябът или житото, всичко давайте. Вие ще задържите от освещаването на храма едно малко парченце на ризата или едно житено зърно. Законът е верен. Ако си раздал всичките житени зърна и остане едно житено зърно, след време от туй, малкото зрънце, от туй житеното зърно, вашият хамбар ще се напълни. Достатъчно е да имате една хубава Божествена мисъл, достатъчно е да имате едно хубаво Божествено чувство. Достатъчно е да имате само една Божествена постъпка и всичкото ви богатство може да се възвърне. Но когато няма нито една добра мисъл, когато няма нито едно добро чувство, когато няма нито една добра постъпка, всичко е изгубено тогава. Всякога дръжте правилото: Всеки ден трябва да имате, да разчитате на една хубава мисъл в себе си. Силата на човека седи в хубава мисъл, защото казва Писанието: „Вие сте храм на Бога“. В добрата мисъл, в нея Бог пребъдва. В доброто чувство Божият Дух пребъдва. Добрата ми постъпка, в тази моя постъпка Божията сила пребъдва. Следователно, в хубавата мисъл, Бог пребъдва в дадения момент. В доброто ми чувство Духът пребъдва и в добрата ми постъпка, силата Божия пребъдва. Тогаз Бог работи в тялото, работи в сърцето, работи и в ума. Защо трябва да имаме хубави мисли? Ако нямаш хубави мисли, работите няма да вървят. Да кажем искаш да учиш, не може да учиш – хваща те сънна болест. Речеш да учиш, заспиваш, защото има една преумора, има натрупване. Да кажем вие сте често сериозни. Природата винаги не е сериозна. Природата може да бъде сериозна за 1, 2 часа или за 24 часа, но след туй веднага стане весела, всичко има в нея. Всички трябва да бъдем както природата.

Когато тя е сериозна, тя дава нещо. Когато тя е весела, тя взема нещо. Когато някой ден, както днес, времето е ясно ще има повече изпарения ще вземе повече от Земята. Когато дълго времето е сухо, забелязва се, ще даде нещо от себе си. Сериозните хора дават, веселите хора вземат. Онзи, който дава, благодарение на онези, от които е взел. Баща ми, който взел, оставил нещо аз да дам. Ако не беше взел, нямаше аз какво да дам. Ако бащата е бил щедър, синът ще върви по неговата линия. Но той ще започне обратно. Най-първо ще вземе, после ще дава.

Казвам сега: В музиката ще пеете за главата си, за вашите мисли ще пеете, и за вашето сърце ще пеете. И за вашето тяло ще пеете. Как бихте пели? – За тялото си аз бих пял така: „Аз ще бъда здрав". За сърцето си ще пея: „Аз ще бъда добър". За ума си: „Аз ще бъда умен или разумен". Сега я изпейте: „Аз ще бъда здрав!" Как ще я изпеете? Как я схващате? Представете си, че вие сте болен, как ще изпеете „Аз ще бъда здрав". Най-първо ще си представиш какво нещо е здравето. Вторият път за идущата седмица пейте „Аз ще бъда здрав". Всеки ден попейте си. Както и да го изпеете, все е хубаво. Хубаво ще бъде, но каква полза ще принесете, ще оцените. Сега не може да пеете, понеже един мисли по един начин, а друг мисли по друг начин. В природата песента за здравето се пее по един начин. За здравето ще имаме друг един триъгълник обърнат надолу. АВ ще представя линията за здравето; АС ще представя линията за ума, а ВС представя линията за сърцето. Сега ако пеете „Аз ще бъда здрав" как трябва да кажете на себе си, ако говорите, как ще го кажете? „Аз", ударението е вече на „аз"; „ще" пак е силно ударение. „Аз ще бъда здрав". Имате едно ударение „аз" е силно и „ще" пак силно ударение ще бъде. Тогава според законите на музиката, като изпеете „аз", трябва да направите една крива линия, понеже имате друг един момент, който ще дойде после. Казвате: „Ще бъда". Ще направите една завивка. Ще кажете:

„Аз ще бъда здрав“. Трябва да отворим една опитна школа за пеенето. Все трябва да ви събера такива ревматични, които имате болки, да се провери, да се види дали е вярно. Като вземем тази болка на крака и като запеем, ще поолекне. И на гърба ще почувствуваш здравето. Ако препятствията веднага ще се премахнат, добре пеем. На английски имате „W“ (*дубъл ве*). Това е реалистичен знак. То е нещо реалистично, което приема. Туй, което приема не е силно, туй което дава е силно. Слабите приемат. „З“-то е слабо. Същият закон е. Имате вече турено нагоре. „М“-то имате два момента. Един силен и един слаб. Слабите моменти аз наричам на възприятия. Човек трябва да бъде силен във възприятията. Някои са силни в даването, но са слаби във възприятието. Други обратното: Искам да станете силни и във възприятието и в даването. Силата е в центъра на човешкото съзнание. Едната е от центъра на съзнанието навън, а другата е от съзнанието, а другата е обратно. Казвам: Ние трябва да бъдем изразители на музиката. Музиката ние не я създадохме. Ние трябва да възприемем музиката. Около нас целият свят е музикален – слънцето, което изгрява, вятърът, който вее, всички разумни същества преди хиляди години са излезли от един музикален свят. И ние като се раждаме сме потопени в музикална среда. Ако нашето съзнание е развито, ще чуваш песен. Ако човек се обърне към Бога, никога няма да бъде тъжен и скърбен. Мислиш, че има сиромашия, болести. То е от незнание. Ние при големите благословения ходим като големи нещастници. Ние сме като онези деца, които са забравили името на баща си и майка си и ходят като немили-недраги. Името не му знаят. Ако знаеш името на баща си, баща му е княз. Той не знае името на баща си, ходи търси баща си и не може да го намери. Та вие сте нещастни по единствената причина, че сте забравили името на баща си. Че вие не може да произнесете името на Бога. Как му е името? Бог. Как ще кажеш, че Бог е ваш баща? Аз като мисля за моя баща, за

Бога, забравям, че имам къща, считам всички неща, които имам дрипели. Какво има да нося на земята? Или знанието, което имам то е толкоз малко. Една малка картина имам при онова великото. При името Божие трябва да забравиш всичко, да се зароди (в) тебе желанието не да излезеш да идеш при Бога, но да направиш нещо заради Него. Какво ще му занесеш? Като идеш при баща си трябва да му занесеш някакъв подарък. Бог, като идва при нас, всякога ни носи подарък. Той като дошъл при нас, Той оставя едно несметно богатство. Колкото пъти идва, Той все ще остави. Ние сега като отиваме при Бога по същия закон и ние трябва да занесем нещо. Поне да занесем едно признателно сърце. Като помислим заради Него, когато ние сме наскърбени, да станем радостни. Или да кажем такова едно състояние. Представете си, че сте опърпан, гол, бос, ходите из града, хората ви съжаляват като ви гледат. Вие мислите за Господа и сте радостни. Като че сте облечени най-хубаво и да не обръщате никакво внимание на хората. Ходите бос да забравите, че сте бос. Ходите гологлав, да забравите, че сте гологлав. Че хората към вас гледат и започват хората да обръщат внимание, казват: „Опърпан е този човек“, но в лицето му, в погледа, като погледне, лъха нещо свежо. Хората ще забравят да гледат на вашите скъсани дрехи. При такова едно състояние, дрехите ти ще се обновят. Как може да се обновят? Как се обновяват дрехите? – Една птица има ли скъсани дрехи? Веднага, ако някое перце падне, друго израства. Ще видиш веднага туря и изправя положението. Една райска птица е облечена като царска дъщеря, с най-хубавите дрехи. Казвам: И вие можете да бъдете така. Всеки ден може да бъдете облечени с най-хубавите си мисли. Всеки ден да бъдете облечени с най-хубавите си чувства. Всеки ден да бъдете облечени с най-хубавите си постъпки. Кой може да ви затрудни да бъдете облечени в царски дрехи така? (*Учителят пее: „Аз ще бъда здрав, целият ден ще бъда здрав, ще бъда здрав“.*) Сутрин като

станете пейте покрай болните. Като ви слушам отгоре, ще ви кажа дали пеете добре.

Свободата на човека седи в това, човек да бъде носител на Божественото. Дето минаваме, всичките хора да са благодарни от нас в даден момент, не всякога. През едно място като минават хората, да бъдат благодарни. Един кратък момент трябва да бъдете благодарни. Не постоянно да бъдем. Ние в даден момент да бъдем благодарни. Не трябва да туряте един час. Вие не туряйте часове, но кажете: „Аз искам един момент да бъда здрав“. Този момент си здрав и това е подвижна точка, тя не седи на едно място, тя се движи навсякъде. Щом искате за един час, вие имате един час от времето. Много малко имате за един час. Един момент е по-силен, отколкото един час. Един момент на здравето е по-силен от един ден. Един момент на здравето е по-силен, отколкото една година. Един момент на здравето е по-силен, отколкото един живот. Един момент е най-силната мярка. В един момент, ако станете силни ще бъдете и в 120 години. Казвам ви сега: Желая ви да бъдете силни в един момент, не за един час, не за една седмица, не за една година. За един момент.

Упражненията, които имате, трябва да се поправят. Упражненията трябва да ги правите добре, че ангелите като ви погледнат, да им се поревне и те да дойдат да играят с вас.

Добрата молитва.

26 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 30 март 1938 г., сряда, 5 ч. с. София – Изгрев.

ЕДНОКРАТЕН, МНОГОКРАТЕН И НЕПРЕРИВНИ ПРОЦЕСИ

Отче наш.

Духът Божий.

Имате ли зададена тема? – /*Не.*/

Пишете тогава върху: „Произхода на житното зърно“. Един философски въпрос.

Противоречията в живота произтичат от една несъобразителност у хората. Всякога ние искаме да си пробием път, при най-големите препятствия, които имаме. Човек трябва да се движи в една линия, дето има най-малко съпротивление. Да кажем, вие имате главоболие. В главата има голямо препятствие. Щом се яви главоболието в главата, значи нервната система не функционира правилно, има голямо препятствие. Твоята мисъл се движи при голямо съпротивление. Или, ако имате болка в корема си, значи симпатичната ви нервна система се движи в голяма противоположност. Трябва да измените пътя си. Сега да допуснем, че вие си съставите една идея, и искате да имате красиви обуща, модни, рогообразни. Не, които подхождат на вашия крак, но модни. Както воловете имат рога. Тия обуща, тия тесните обуща започват да ви причиняват болка, образуват се известни мазоли и вие не можете да ходите, по причина на модата. Носите ги. Питам: След като човек носи тесните обувки, какво придобива? Ще се влоши. Чувствува болка. Едно препятствие. При това не можете да се откажете от обущата. Не бива да се носят такива обуща. Туряте си широки обуща и казвате, че са малко батал. Груби са обущата. Сега да направим второто сравнение. Има някои яденета, които не са здравословни, но

са вкусни. Има храни, които не са хранителни, но са вкусни, следователно човек се заблуждава. Щом като яде такава храна, казва: „Вкусна е“. Но щом като яде такава храна, няма да се мине дълго време, той усеща едно неразположение, повръщане. Казва: „Вкусна беше храната“. След това се породи едно обратно действие на стомаха. Стомахът наместо да започне своята работа, започва да изхвърля всичката храна навън. Онези, които не разбират закона, чудят се и казват: „Много добре ядох, но защо храната излиза навън“. Той не може да си обясни. Тази храна не подхожда. Между храната и човека се образува реакция. Храната след като влезе в твоя стомах не иска да остане там. Следователно, човек трябва да образува едно насилие, за да я задържи. Но той е похарчил повече енергия, отколкото тя ще му даде. Тогава българите казват: „Жена, която е много работна, две затъкавала, три разтъкавала“. Какво искат да кажат с думите: „две затъкава и три разтъкава“? Ти си чиновник, имаш 20 лева приход на ден, пък правиш 30 лева разход. Казваш: „Печеля“. Колко печелиш? – „20 лева“. А харчиш 30 лева. Образуват се дългове. И мислиш един ден да изплатиш дълговете. Казваш: „Имам един приход“. Ти уповаваш на един приход от 20 лева. Казваш: „Мене ми трябват пари“. Вземаш пари на заем, оттук оттам. Чудиш се защо се увеличават дълговете. Че ти вървиш по пътя на най-големите съпротивления. Сега често се говори, има едно заблуждение. Най-първо, човек казва че има едно тяло. Но ти трябва да разбираш, че туй тяло е създадено в материално отношение от милиарди същества, клетчици и те са създадени от още по-дребни частици. То е едно множество. Те се индивидуализират. Всички имат особени правила, закони, по които те се движат. Значи във физическия свят трябва да разбираш множеството, интересите на всички тия частици. Някой път вие говорите за духовният свят. Какви са в духовния свят? Там няма ти да изучаваш множеството. В духовния свят има вече едно

напрежение. Туй са сили, които работят. За пример, ти ще изучаваш барута, но ще четеш от колко зрънца се състои. Няма да знаеш колко зрънца барут имаш, но каква е онази възпламеняваща сила в барута, какво избухване има той. Следователно, (в) духовния свят като влезеш, не разбираш законите. И често в тебе става избухване. Да кажем, че ти някой път си се разгневил. В кой свят си? Щом се гневиш ти си в духовния свят. Веднага зачерви се лицето, очите изскочат, замахаш ръце. Мислиш, че ще направиш всичко. В къщи започваш да викаш на синовете, на дъщерите си. Днес викаш, утре викаш, и децата ти след като им викаш дълго време, не може да те обичат. Казват: „На нас не ни харесва нашият баща“. Преди да викаш на синовете си и на дъщерите си, те са имали едно добро мнение за тебе. Щом започнеш да викаш с време и без време, казват: „Не зная, стана нещо с баща ни“. Сега туй става и във вашия дом, и във вас. Какво трябва да правите в дадения случай? Трябва да минеш в един по-горен свят. Значи, щом викаш, щом се сърдиш, ти вървиш по пътя на най-големите съпротивления. Ти искаш да си пробиеш път, там, дето мъчно може да се мине. Да допуснем, че двама души се бият, но единият е бил умен, той се е въоръжил, има модерни оръжия. Другите мислят, че са герои без много въоръжаване, както абисинците, тази работа ще свърши. Започва войната и едните казват: „Нас Господ не ни помага“. Питам: На кои хора Господ може да помага? Въпросът е предрешен на кои може да се помогне. Всякога се помага на умния човек. Следователно онзи, който се гневи, трябва да знае. Сега, аз зачеквам въпроса за гнева. Има един гняв, който няма основа. Има един гняв, който е непотребен. Господ като се разгневи в света, работите се уреждат. Господ трябва да се гневи, за да се уреждат работите. Докато не се разгневи, работите не се уреждат. Но щом се разгневи, всичко се урежда. Сега умният, когато се гневи, той работи. Глупавият, когато се гневи. Турците имат друга една поговорка:

„Силният на своята кожа прави препятствие“. Сега често тук седите и казвате: „Не ми върви“. Вие сте религиозни, да кажем, молите се и очаквате Провидението спрямо вас да бъде снизходително, каквото поискате да ви дадат. Но някой път не става. Децата някой път може да поискат нещо, което в дадения случай майката не може да им даде. Децата мислят някои път, че бащата и майката са вселена, че каквото поискат може да им дадат. То е заблуждение. Майката много работи може да даде. Но има работи, които не може да даде. Ако детето поиска от птичка мляко, отгде ще го вземе? Казват: „От птичка мляко да поиска, ще даде“. Коя птичка, как ще издоиш? Това не е една крава.

Наскоро една вечер иде една сестра към един часа, хлопа. Аз седя и казвам: Кой е? Казва: „Еди-кой си“. Казвам: Какво има, сега е един часа? Казва: „Учителю, разсъждавах нещо! Измислих нещо много важно! Като размишлявах, размишлявах“, изведнъж очите ѝ почервенели, кръвта нахлула в очите ѝ. И тя не може да разбере, мислила за много хубави работи, пък кръвта нахлула в нейните очи и започват да я смъдят очите. Тя разбира едно нещо, пък аз разбирам друго нещо. Как е възможно човек да мисли за хубави работи и да му почервенеят очите? Сега защо човек като мисли за най-хубавите работи, ще почервеняват очите? Сега как ще го обясните вие? После, тя казва: „Да ида при Учителя“. И като помислила да иде при Учителя, поспаднала кръвта ѝ. Тя е мислила за най-хубавите работи, но може би тръгнала по един път на най-големите съпротивления, дето е неприятелят. Когато ще разрешаваш една задача, най-мъчната задача не разрешавай, но най-първо най-лесните задачи разрешавай, а после най-мъчните.

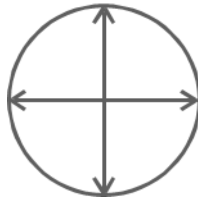

Фиг. 1

Та казвам: Често в миналото, (в) каквото и да е общество, раждат се някой път противоречия. Противоречията произтичат от това, че напреженията. – Вземете в този кръг. (**Фиг. 1**) Те са възможностите на вашия живот. По четири направления вие можете да постигнете, и то се образува така. Вие имате във фигурата вече един резултат. Допуснете, че туй е една узряла ябълка. Може да разгледате отвън нейната форма, нейния цвят. Може да разглеждате и нейното съдържание и нейния вкус, но то е вече един завършен резултат. Кои са причините, че на някоя ябълка плодът е сладък и хубав? Един въпрос научен. Разисква се, какви са били условията, при които тази ябълка е израсла. Но да допуснем, че вие имате една мисъл във вас, която е израснала при същите условия. Явява се известна мисъл, вие не знаете какво може да произведе още вашата мисъл. Имате едно желание, но не знаете туй желание какво може да произведе във вас, какъв резултат. Или появи се една мисъл. Някоя мисъл може да е много благородна, но не знаете тази, благородната, мисъл какво ще произведе. Или може да направите едно добро, според вашето схващане, но не знаете какъв резултат ще произведе във вас. В дадения случай откъде трябва да тръгнете в този квадрат. И когато ние говорим за Любовта в света, ние разбираме движението по най-малкото съпротивление. В света няма по-безопасен път от Любовта. Най-безопасният път, по който човек може да върви, то е Любовта. Тук в квадрата, де ще намерите Любовта? В квадрата имате 4 души. Де ще намерите Любовта между тях? Имате бащата, майката, синът и

дъщерята. Ние ги взимаме само за изяснение. Де ще намерите Любовта? Откъде започва тя? Любовта, ако започва от бащата тя ще има един резултат, ако започва от майката, ще има друг резултат, ако започва от сина, ще има друг резултат, ако започва от дъщерята, ще има друг резултат. Ако започва от бащата, Любовта ще донесе нещо. Ако започва от майката, Любовта ще завлече нещо. Ако започва от сина, синът ще донесе нещо. Ако започва от дъщерята и тя ще изнесе нещо. Ти трябва да знаеш този закон. Вие сега ще разсъждавате и казвате: „Сестрите винаги изнасят навън". Сестрата е един отдушник. Ако бащата донесе дърва и ако майката донесе огън, да запалят огъня на една камина, и ако синът направи камината, този комин нагоре, това е сестрата, тя е един отдушник. Тя ще изкарва димът навън. В дадения случай, вие трябва да знаете службата каква е. Бащата дървата носи. Майката огъня носи. Синът камината, а сестрата комина. Ако сестрата я няма, ще ви кажа, че във вашата къща дим ще има, следователно очите ще бъдат зачервени винаги. Ако братът го няма, камина няма да имате. Ако бащата го няма, дърва няма да имате. Ако майката я няма, тогава и огън няма. Тогава какво ще има във вашата къща? Ако дърва няма, камина няма, дим няма. Допуснете, че сте свободни, питам: Какъв ще бъде вашият живот без дим? Лошото не е, че има дим. Но този дим трябва да излезе из комина навън, да има горение. Има в света един живот без дим. Но той е идеалния свят. Идеалният свят разбирам, дето не се образува никакъв дим, никакво противоречие. Щом се явява противоречие в живота, все ще има малко дим. Трябва да имаме една сестра, която ще изкара дима навън. То е разумността. Като започнеш да разсъждаваш, разумността ще ти покаже по кой начин може да извадиш дима навън. Да бъде въздухът чист. Ние, когато направим една погрешка, казваме: „Невидимият свят ще уреди този въпрос". Урежда го, но ти имаш да даваш. Да вземем само за изяснение на нещата. Онзи, който

има да взима от тебе, не може да търпи и най-после те дава под съд. Казва: „Ще се уреди тази работа“. Урежда се. Съдията те осъжда да платиш. Осъждат те тебе, след туй извикат те и те турят в затвора, понеже няма с какво да платиш. Казва: „Ще се уреди?“ Как ще се уреди? Колко време ще вземе да се уреди, да платиш дълговете? Да кажем имаш да даваш стотина или 1000 лева, колко време ти трябва да лежиш, за да ги изплатиш? Колко хващат на ден, за да ги излежиш? /Няма такъв закон./ Тук няма, но в природата има. Глоба има. Сега ние сме център А. Сега ние сме заняти не с външната страна на живота, но с онова, което е създадено у нас. Нашият организъм, нашият духовен мир, нашият ум, сърце, са проява на светове, които са работили преди нас, хиляди и хиляди разумни същества. Едни са работили на физическото поле, други са работили в духовният свят и в умственият свят, и са създали нашия организъм, който имаме. За главата ни са работили от умствения свят. За дробовете са ни работили в духовният свят, за стомаха ни са работили на физическото поле. Сега едно разглеждане частично на въпроса. Ние трябва да разбираме в едно отношение законите на физическият свят. Сега, каква е разликата между законите на физическият свят и законите на духовният свят? Да кажем вие имате 10 коня, които трябва да ги храните. Към коя категория ще спаднат? Ще помислите сега за тях да ги храните. То е физическият свят. Значи трябва да знаете всеки един кон колко храна му трябва на годината. Колко сено, колко ечемик му трябва. Всеки един кон си има свой навик, особени черти. Някой кон е сприхав, обича да рита. Някой обича да хапе. Трябва да знаете, като го храниш какъв е характерът му. На мнозина ушите са се щръкнали. Конят като хване ухото, отхапе го. Или като минеш, ритне те, може да ти счупи крака. То е духовният свят. Казваш: „Аз исках да направя добро на този кон, отивам да му давам сено, но този кон не разбира“. Той като гледа и той разсъждава. Ти мислиш, че му правиш добро.

Той казва: „Благодаря ти. Ти си ми турил юлар на главата. Искаш сено и ечемик да ми дадеш, лишил си ме от свобода“, хване те за ухото, откъсне го или ритне те. Казва: „Не ти искам нито сеното, нито ечемика, пусни ме да си вървя“. Искаш да знаеш защо те рита този кон. Той иска свобода. Защо ми ухапа ухото? Казва: „Слушай, ако ти си на моето място, ако тебе те свържат, ти какво ще мислиш?“ Ти го свържеш и мислиш: „Господ направил този кон да служи на човека“. Добре, но щом го е направил да служи, между конят и човека има отношение. Господарят впрегнал този кон да му служи. Господарят има отношение. Пратил този кон да работи. Какви са тогава отношенията на коня? Този господар взел този кон и само ечемик му дава и сено, нищо повече. Заплата, нищо друго не дава. Не се грижи за него. Че този кон казва: „Разбираш, аз съм млад момък. Един ден трябва да се оженя, деца ще имам. Кой ще ги гледа?“ Този господар казва: „Ти като ги народиш, жена ти и децата ти, всички ще живеят при мене“. Кобилата и кончета като се народят той ги впрегне всичките. Ти след като впрягаш коня, кобилата и кончетата, какво ще стане най-после с тази работа? Казваш: „Той е кон“. Ще го продадеш, свърши се работата. Ти го продадеш коня, но работата е следната: този кон като иде, понеже на земята няма право да му даде на коня, той трябва да служи 10-15 години и неговата възлюбена и тя служи 10-15 години, най-после заминат за другият свят. Дадат едно заявление и в другия свят повикат те да те съдят, конят и жената (на коня). Ти мислиш, имаш известна идея, че този кон е на 4 крака, животно, няма никакво право. Не е така. Един кон има толкоз право, колкото един човек. Той на земята няма право. Но в оня свят има. Тогава те викат в духовния свят и те питат: „На какво основание ти му тури юлар на главата?“ После ще те питат: „Защо що подкова? Защо не направи както на себе си, хубави, меки обуща, но защо го подкова с железни налчета, тикна в ноктите му железни гвоздеи?“

Вие за пример, мислите, че една мисъл, едно чувство, което идва у вас, или една постъпка не са живи. Вие някой път за едно чувство, което е дошло във вас, не сме му дали място да се прояви както трябва. Вие ставате отговорни. За една хубава мисъл, която минала в теб, всеки един човек става отговорен. Не мислете, че една мисъл иде без някакво отношение. Една лоша мисъл, една добра мисъл, едно добро чувство и едно лошо чувство, една добра постъпка, една лоша постъпка – всички тия неща имат отношение към нас. Сега, ако не разбираме Божественият закон ще се уплашим. Казваме: „Не ни трябват никакви мисли“. Мислите идат, и добрите и лошите мисли ще дойдат. Ние като не разбираме законите ще кажем: „Защо Господ създаде света тъй?“ Ни най-малко този въпрос, защо Господ създаде света не разрешава въпроса. Светът е създаден и защо Господ го е създал, то е друг въпрос. Но в дадения случай как трябва да се справиш с една добра мисъл, и да се справиш разумно, добре с една лоша мисъл. Там се изисква голяма разумност. Да знаеш как да се справиш. Да допуснем, че ти си един моден човек. Имаш едни обуща, които ти са осакатили крака, както китайците имат една мода. За да направят благочестиви, морални жените си, стискат им краката в менгемета. Китайките имат малки крачка. Тя е голяма китайка, а има краче на малко дете. Питали един китаец защо правели това? – „За да не ходят да хойкат из махалата надалеч“. Какви са били съображенията? Може би един моден вкус. Но седиш ти и казваш: „Не зная какво ще стане“. Едно време краката бяха здрави, но сега те болят краката. Ти вече не вземаш предвид, че обущата са причина. Казваш: „Нещо урочасаха краката ми“. Когато съм правил наблюдения, често българинът все страда от уроки. Казва: „Не зная, тук до няколко години бях здрав човек, но вече урочасах“. Казвам: Как? – „Бях така се поизпотил, станах, отидох, взех едно кюпче, изпих една вода и оттам насетне не ми върви. В тази вода влезе нещо нечисто, че урочасах“.

Аз виждам уроките в това, че той простудил своя стомах, свили се кръвоносните съдове, кръвообращението не става редовно. Започва едно болезнено състояние. Казвам: Лятно време той се изпотил, дигне стомната, изпие едно кюпче вода и с тази студената вода, всеки човек може да урочаса, и най-силните може да урочасат. Някой напил коня със студена вода и погледнеш коня паднал и умрял. В туй отношение не разбирате законите, като туриш това животно потно да пие вода.

Сега да оставим животните. Често ние допущаме в ума си известни мисли и не може да си представим какъв динамически резултат ще произведат. Някои мисли са динамични. Те щом влязат в човека, непременно ти трябва да бъдеш внимателен, едно малко сътресение ще произведат, някаква експлозия. Някои чувства носят в себе си известни киселини, отровни са. Техните трептения са отровни. Някои постъпки носят в себе си разрушения. Казвам: Имаме постъпки, които правят разрушения. Да кажем, вие вървите по пътя. Ударите си крака о някой камък. Кракът ли е виновен? Изведнъж, като се ударите в камъка, забравите, че е камък. Искате да го ритнете, и като го ритнете, вие си осакатите крака. Често има някой кон, като го впрягате, той се е научил да рита. С ритането коня иска да покаже, че иска да се освободи. Но го впрегнат здраво в талигата. Този кон рита, рита и изкривява крака си. Най-после ги опитомяват лошите коне. Като го впрегнат да оре нивата или го впрегнат коня в колата, ще се качат няколко души и той тръгне, докато най-после се умири. Конят започне да мисли. Защото ритането му дава един резултат и конете стават умни. Някои коне са много умни. Разправяше ми един приятел от Казанлък. Той развъждаше охлюви, 4-5 хиляди в градината си. За да не излизат навън, турил една жица и пуснал един слаб електрически ток. Охлювът като стигне до жицата и като го парне тока, и той падне. И ходих, казва, да ги преглеждам всяка сутрин. Тези, които бяха паднали, аз ги отбелязвах отгоре на черупката и

никога не намерих от белязаните втори път някой да е правил опит да излезе. Значи, този глупавият охлюв с едно опарване вече разбира и не отива. Казва: „Всякога намирах все нови, които нямаха тази опитност. Онези, които се бяха опарвали, не правеха друг опит да пълзят през тази жица“. Онези, които са се опарили, никога в тях няма желание по тази жица да се допират навън. Обаче, ние хората не само веднъж, но много пъти след като се опарваме, все пак искаме да излезем през тази градина. Ти не може да излезеш, докато си на физическото поле. Казваш: „Лоши са условията“. Какво ще правиш? Искаш да излезеш. По кой начин? За да излезеш, ти трябва да мислиш правилно, ти трябва да имаш план за живота си. Второ, ти трябва да бъдеш духовен, да разбираш духовните сили, с които трябва да работиш. Защото какви са тия чувства? Чувствата са един материал, с който ти трябва да работиш. Вашата мисъл е потребна като ключ, като план да имате, да ви ръководи. Вашите чувства са материал. Пък трябва да постъпвате добре, понеже с хубавите постъпки се гради. Вие едновременно като мислите и като чувствувате, и постъпвате добре, вие съграждате себе си. Градите вашия умствен свят, градите вашия духовен свят, градите вашия физически свят. Но не съзнаваш нещо. Като мислиш, ти мислиш за хората. Вие най-първо мислите за хората. Бог ти дал мисълта, за да уреждаш живота в мисловния свят. Дал ти е чувства, за да можеш да изграждаш чувствения свят. И дал ти е на физическото поле тяло с постъпките си, за да може да имаш тия постижения. Тогава на физическият свят имаме резултати. В духовният свят имаме основа. А в мисловния свят имаме идеи. Мисловният свят, това е идейния свят, пътищата по които може да се постигне.

Та казвам: Любовта може да се постигне по три начина. Ако ти не мислиш, ти Любовта не може да разбереш; ако не чувствуваш, ти Любовта не може да разбереш и ако не постъпваш добре, Любовта не

може да разбереш. Три начина има за разбиране на Любовта. Често в Любовта правим същата погрешка. Ние разбираме Любовта само от физическо поле. Любов на постъпките има, но той е еднократен процес. В духовния свят ние имаме многократен процес, а в умствения свят ние имаме един непрекъснат процес. Еднократният трябва да се смени с многократен. Многократният трябва да се смени в непрекъснат. И така вече се образува един кръг, в който можем да завършим. Ако ти не знаеш как да минаваш от еднократният процес в многократен и от многократният в непрекъснат, работите не се постигат. И тогаз се произвежда такъв процес, усещаш някой път една празнина, едно обезсърчение. Казваш: „Като направя добро, какво от това". Ти разправяш, като направиш добро, нищо не се постига. Наял си се, върнеш се. Какво ще постигнеш? За няколко часа се освободиш от глада, но след няколко часа гладът ще се яви. Тогава иде многократният процес. Да си доставиш храна за една година. Най-първо ти се наядеш и мислиш откъде да вземеш храна. Мислиш откъде да вземеш храна за втория ден. За да се избавиш от процеса, понеже ще се повтаря, набавяш си храна за цяла година. Но тогава се явяват други препятствия. Тази храна, която си приготвил се разваля. Приготвил си сирене за цяла година, но то се развалило. Приготвил си масло за цяла година, но маслото колкото да го рафинират, то се разваля. Сега вземете рафинираното масло. Ако ми трябваше шарлан за цяла година, ще взема 5-6 крини орехи, туй ми е шарланът. Ще счупя 10 ореха, ще извадя черупките и ще взема ядките вътре. Ще ги туря в яденето, ето шарланът. Сега, купете си орехи. Трябва ти шарлан да готвиш, 50 ореха в яденето – най-здравословна храна. Или вземете си лешници или бадеми, и турете бадеми – и те имат масло. После имате слънчогледово семе. Да кажем имате една машинка да ги мелите. Вземете машинка да ги бели, турете 100-150 грама от слънчогледа и яденето ще бъде по-вкусно, отколкото да имате

рафинираното масло. То е тъй рафинирано, чеония здравословни масла, тия витамини се развалят. Отдавна си заминават. Казвам: По някой път нашите мисли замязват на тия рафинираните масла. Мисълта не я бели, мисли с нейната черупка. Постъпката и нея дръж с черупката, не я обелвай. Като ти потрябва постъпката, счупи черупката. Като ти дотрябва едно чувство, счупи черупките, извади ги. Но никога не избягвай черупките. Сега мнозина от вас искате да станете много добри. Аз не ви препоръчвам да си счупите черупките. Отвън трябва да имате черупка, отвътре да бъдете добри. А не отвън да бъдете красиви. Щом Господ е поставил главата както е мозъкът, без да тури тази яката, дебела черупка, какво щеше да стане? Казва: „Дебела му е главата". Ако беше оставил главата да е мека, знаеш какво нещастие би довело. Ти благодари, че мозъкът е затворен. Тази къщица на мозъка е доста добра. По някой път ние казваме: „В Любовта човек трябва да бъде много добър". Но какво вие подразбирате под думите „много добър"? Добро е туй, което никога не тревожи човека. – Що е зло? Туй е зло, което всякога тревожи човека. – Що е добро? Туй, което не те тревожи, е добро. Туй, което те тревожи, е зло. Та казваш: „Остави, има нещо, което ме тревожи". Какво трябва да правиш? Дръж се за онова, което не те тревожи. Сега се заражда друг един въпрос: „Как да го знаем?" Чудна работа, вие имате такива чувства, с които можете да усетите. Бог е предупредил, предохранил го, запазил го. Ако ви дам един плод, вие имате език, с който можете да го познаете. Казвам: Проверете. Има плодове, които са горчиви, сладки, кисели. Ако вие опитате плодовете с вашата уста, вие за 5-10 минути ще имате правилно понятие трябва ли да го ядете или не. Някой ви препоръчва нещо, вашият език да опита. Вашият вкус е по-голям авторитет в дадения случай, отколкото всички научни изводи. Те са хубави като спомагателно средство. Но, вашето спомагало, което имате, което Бог ви дал, струва повече отколкото

всичко туй, което имате. Казвате: „Сега да направим едно добро". Според вас как да се направи едно добро? Искам да ви говоря хубаво на вас. Най-първо трябва да зная. Един закон има. От какво разстояние трябва да ви говоря. Не сте правили опит. Ако говориш на един човек от 10 метра разстояние, ако му говориш от 5 метра разстояние, дойдеш до 1 метър и половина, дойдеш до половин метър, или дойдеш до 10 см да му говориш, знаеш ли какви ще бъдат резултатите? Да кажем, ако на вас някоя мечка ви говори от 5 см до вас, какво ще ви бъде? Ако мечката ви говори от 5 см разстояние, какво ще бъде състоянието ви? Ако мечката ви говори от 100 метра, вие сте горе на някоя канара, вие ще имате едно разположение, но няма по-опасна работа от 5 см мечката да ви говори. Вие най-малко ще боледувате 3 месеца и при това имайте предвид, туй е неразбиране. Ще боледувате, защото мечката има ужасно интензивни чувства. Тя когото обича, обича, но и когото мечката мрази, мрази го. Когото обича мечката, много обича, но и когото мечката мрази, ти трябва да знаеш, че след 20 години ще ти отмъсти, не забравя. И във френологията казват: „Да те е страх от мечи характер". Хората с мечи характер, у които мечката живее, 20 години да минат, те няма да забравят. Някой път вие не искате да забравите. Казвате: „Аз не мога да забравя". То е мечката във вас. Не че е лошо. Има нещо благородно при мечката, много добра е. Направиш едно добро на мечката, признава. Едно малко мече в Карнобатско, една жена го подувала като дете. Станало голяма мечка и като играла един ден, като минава мечката се затичва при жената, и започва да лиже краката на тази жена. Мечкарят се чуди защо прави така мечката. Тя била същото мече, което жената подувала. И сега ѝ близже краката. Казва: „Колко добро ми направи ти". Но този, който я разиграва сега, ако тази мечка би се освободила и този мечкар попадне в ръцете ѝ, тя ще си отмъсти тъй, че мечкарят ще се намери в чудо.

Аз ви обръщам вниманието. В природата има известни напрежения. Четири напрежения имаме. Кои са? (Учителят показва кръга). Трябва да разрешим. Самият живот изисква. Ти си напрегнат в умствено отношение. Напрегнат си в чувствено отношение или си напрегнат във физическо отношение. Три напрежения имаме, които не разбираме. Някой казва: „Да мислим". Има едно напрежение, което извожда, то е изходно. Разумното в света е, което разрешава въпроса. Четвъртото положение е, което разрешава въпросите. Туй е разумното или идеята за Бога. Казвам: Ти мислиш за Бога, но Бог е разумното. Като мислиш за Бога, трябва да разбереш за тия трите напрежения и тогава ще дойдеш до Бога. То е изходната линия, то е пътят на малкото съпротивление. Да мислим за Бога, то е единственият път, по който най-добре можем да излезем. Всичките други пътища, каквито и да хванем, все ще фалираме, в края на краищата, все ще фалираме. Като хванеш онзи път, който води към Бога, той е единственият път, който винаги спасява. В този път няма противоречия. Всяко противоречие, което се явява във вашия живот показва, че вие имате малко отклонение. Трябва да се повърнете докато престане. Дотогава, докато имате противоречие в живота си, трябва да търсите разумното. И онези пътища са хубави. И трите пътища са добри. По който и да е път можете да излезете навън, но и при трите пътища ще имате най-голямото противоречие. По този път нагоре (Учителят показва перпендикуляра нагоре), когато тръгвате, то е пътят на Любовта. Пътя, в който трябва да се премахне препятствието. Да кажем, вие имате един страх, не отивате при Бога. За да се премахне страхът, трябва да тръгнете. Казвате: „Аз имам Любов". Щом имаш Любов, страх нямаш. Щом имаш страх, нямаш Любов. Страхът е отвътре, а Господ е отвън. Тогава тури така: Страхът отвън, а Господ отвътре. Да туриш Господа отвътре, значи да започнеш да се движиш много добре, да имаш желание не само да

идеш при Него, но да имаш желание Бог, каквото ти каже да изпълниш. Като идеш при Бога, ще ти даде наставления, ще те прати в света, ще ти даде една задача, която трябва да свършиш. Ако ти се колебаеш в пътя, започваш да правиш умозаключения, не вървиш към добрия път. Веднага ще направиш една погрешка. Ще направиш една погрешка, ще се оплетеш. Мязаш на муха, която кацне на паяжината и се оплете. Паякът е по-умен от мухата. Той предвидил слабостите на мухата. Тя като кацне на паяжината, ще се оплете. Лукава е тази паяжина.

Та казвам: В религиозния живот вие изучавайте вашите чувства. В умствения живот, вие изучавайте вашите мисли, във физическия свят вие ще изучавате процесите. Има един начин за изучаване, той е следният: Имате едно съпротивление – концентрирайте ума си. Дадат ви едно блюдо за ядене, но трябва да знаете да си концентрирате мисълта. Оставете се свободен и кажете: „Да ям ли тази храна или да не я ям?“ Веднага ще дойде във вас нещо и ще каже: „Няма да я ядете“. Или пък: „Възприемай тази храна“. Някой път казва: „Не яж“ и ти ядеш. Друг път ти казва: „Яж“, и ти не искаш да ядеш. Та в Божествения свят, когато ти се каже: Яж, – Яж. Когато ти се казва: „Не яж“, – не яж. Нищо повече. Вие ще кажете: „Ами ако човек не яде, то е само за един момент“. В даден момент се казва: „Не яж“. Защото един момент ще те спаси. От този момент, в който ти не ядеш, ще тръгнеш в правия път. Като послушаш, едно послушание е път, за да те вкара в правия път. Ако не послушаш, ти ще влезеш в кривия път. Всеки ден вие правите една погрешка. Всяка погрешка е отклонение. Всякога, когато поправяме погрешки, значи да влизаме в правият път на Любовта. Да направиш една погрешка, аз всякога подразбирам да се отклониш от своя си път. Следователно, в този път ние трябва да пазим равновесие. Този закон навсякъде съществува. Един велосипедист седи на две колелета, но знаете ли какво равновесие

трябва да пази. Той се е научил да пази равновесие. Аз, ако се кача, който не съм се научил да карам, ще падна. Или на едната или на другата страна. Знаете ли какво ще стане? В пътя ние на две колелета вървим, на велосипед, пък някой път пътят не е така гладък. Ще дойде някъде и този велосипед ще спре. Трап има някъде, трябва да го прескочи. Ако речеш да го прескочиш, ще изхвръкнеш от велосипеда. Всички тия велосипедисти отдалече виждат трапчинките и току завъртат, колко внимателен трябва да бъде. Ако някоя трапчинка е по-голяма, веднага става едно подскачане. Казвам: Вие сте шофьори на вашето тяло. По някой път урбулешката карате, да се покажете, че сте голям майстор – шофьор. Но погледнеш, шофьорът отхвръкнал някъде. Много внимателен трябва да бъде човек. Трябва да има достатъчно мисъл, достатъчно чувства. Чувствата са груби. Аз считам мисълта в един автомобил, като започне да дига шум, запалват се тия въглища. С какво? – С бързината. Чувствата, това е бързината. Запалването, това е мисълта. Бутате, това са постъпките. Автомобилът го карат. Едно време конят като рита, колата върви. Казвам: Мисълта трябва да загори огъня. Трябва да дойде бързината. И трябва буталото да бута и автомобилът се движи. Ние казваме: „Много добре постъпих“. Казвам: Някой път стига разумно да рита конят. Сега има от тези живите коне.

Казвам: Вие за в бъдеще бутайте разумно. После, като горите, на свят горете. Като се запалите, на свят, не да избухвате. Казвате: „Да бъдем мълчаливи“. Онези автомобили дигат доста шум. Нека дигат шум, но работата да върви в света.

Правилна работа на човешката мисъл. Правилна работа на човешките чувства и правилна работа на човешките постъпки.

Добрата молитва.

27 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 6 април 1938 г., сряда, 5 ч. с.

София – Изгрев.

БЕЗЗАВЕТНА БЛАГОДАРНОСТ

Добрата молитва.
Духът Божий.

Трябва да се избягва еднообразната мисъл. Туй трябва да се избягва: еднообразната мисъл, еднообразни чувства, еднообразни действия. Еднообразната мисъл образува втръсване в мисловния свят. Еднообразните чувства образуват втръсване в чувствения свят или в духовния свят. И еднообразните действия внасят втръсвания във физическия свят. Втръсва ти се нещо, еднообразие има. За пример, някой ти говори нещо и ти казваш: „Аз това го зная“. Ако той ти говори нещо и ти не искаш да го послушаш, защо? Не казвай на хората туй, което те знаят. Кажи им туй, което не знаят. Сега, друго: Не храни ситите хора, но гладните хора. Не обличай облечените, но облечи голите. Не учи учените, но учи невежите. Нека се разбира думата. Най-първо учи себе си. Ако искаш да учиш, стани ти ученик, учи ти себе си. Та туй, което ти искаш да научиш хората, първо го опитай, ти стани ученик на себе си, научи го и като видиш какви са резултатите, поддържай това, което те не знаят. Има една еднообразна мисъл, тя е следната: Вие мислите, че това, което на вас ви се пада, че някоя мисъл дошла във вашия ум, и че тази мисъл може да иде в другите умове. Тази мисъл, която дошла във вашия ум, тя остава ваша, на друг не може да бъде. Ако някой каже, че и той е занят с тази идея, формата е друга. Никога една и съща мисъл с една и съща форма не се предава. За пример, вие говорите за Любовта, но всичките хора имат различни схващания за Любовта. И във всеки един има Любов. Тя не е това, което ти мислиш. Ти за Любовта мислиш едно, друг за Любовта мисли друго. Кое е съществено на

Любовта? Кое е същественото на Мъдростта? Самата дума съществена ли е? Тя е неразбрана. Като кажеш кое е същественото на Любовта; ами кое е същественото на същественото? Що е Любовта? Каква е съществената Любов? Най-първо същественото на Любовта е, че ти като влезеш между мъртвите хора, те оживяват – това е Любовта. Същественото е, че ти като храниш един човек, който е гладен, той се задоволява. Ако не го храниш със същественото, той остава гладен. Ако оставаш гладен, същественото го няма. Там, дето се задоволява, същественото е влязло в тебе. Трябва да се разбира конкретно същественото. Същественото има връзка с реалното.

Та казвам: Често тълкуват Писанието. Един стих има, Христос казва: „Не трябва да си вземаш нито тържик, нито обуща, нито тояга, защото работникът е достоен за своята прехрана.“ Две тълкувания има: може да дадете на онзи, който отива надолу и онзи, който отива нагоре. Който отива нагоре, да кажем човек, който отива на небето; да кажем, че вие днес станете пътник – не насила да ви интернират със закон, но доброволно. Купите си билет и отивате на другия свят. Питам: Какво ще вземете от този свят да носите? Колко торби ще вземете? Когато някой човек умрял заминава да туриш „у“ – „Умира“, казва човек, който отива в широкия свят. Да умреш в малкия свят, да отидеш в широкия свят, то е умиране. Сега представете си, че рибата излиза из водата, престава да живее като риба, а живее като човек. Питам: Какво е изгубила рибата? Какво ще вземе рибата да носи в човешкия свят? Нищо няма да вземе. Нейните хриле са непотребни и нейните крилца, с които плувала, и те са непотребни, и люспите, които има, и те са непотребни. Когато казваме, че човек отива в небето, като тръгнете за небето никакъв тържик не ви трябва. Вие, които сте тръгнали да служите на Бога, нищо не ви трябва. По-напред ви казах, че като тръгнете да идете в света да работите, тържик да не вземате, а после казвам: Който има тържик, който има тояга, да вземе.

Значи, отивате в човешкия свят. Щом отиваш в човешкия свят, ще си напълниш кесията със звонкови. А като отиваш в небето паспорт не ти трябва, нищо не ти трябва. Но щом тръгнеш в света паспорт ти трябва, ще се въоръжиш. Та някой път, когато се разговаряте с хората трябва да имате две неща предвид. Аз често наблюдавам: някой иска да убеди някого, говори му за Бога, а той му говори за човешкото, той няма тия знания. Аз го виждам, че джобовете са празни, билет няма, познания няма, не знае какво нещо е знание. Той казва: „Ще бъда научен отгоре". Ти като идеш в света, тъй по човешки няма да си напълниш джоба. Ще се напълни, като работиш. За пример, ако един цигулар излезе на сцената и каже без да свири, публиката ще го вдъхнови? Какво ще го вдъхнови? Какво ще разберат хората? Те ще кажат: „Той искаше един концерт да даде, но не можа нищо да направи. Даже не можа нищо да свири. Той не знае да вдигне цигулката". Ще кажат: „Изправил се на сцената като истукан. Не знае да погледне, но и какво ще пее?" Какво ще разберете? Но свири човекът най-хубавото, което може по всичките правила, които музиката изисква. Ще изсвири и тази публика ще каже: „Този човек разбира от всичко в света".

Та казвам: И вие трябва да разбирате вашето изкуство. Кое изкуство е това? Думата изкуство по някой път означава външната страна на нещата. Да даде един облик. Един музикант може да има изкуство в музиката и често публиката е недоволна, казва: „Техника има, но душа няма". Той свири, но публиката не го въодушевява. Изкуството не е техника. Той не е научил съдържанието на музиката, той не е музикален още. Но какво ще извадиш от музиката? Някой път аз ще ви попея да ви покажа какво нещо е музиката. Ще ви посвиря да видите музиката не като изкуство, но музиката като музика, като хармония в природата. Музиката като живот. Сега вие може да мислите какво ще бъде. Като го чуете, тогава ще разберете. В

какво седи да ви дам едно малко определение. Да кажем, вземете, че вас ви дадат хубаво направени кюфтета, понеже сте вегетарианци, направени от пресни картофи. Има един начин, там ще ги направят, турят някои примеси, ще ги позачервят хубаво, с брашно ги правят, с малко лютивичко, със сос отгоре им турят и какво ли не? Щом ядеш кюфтетата, те са много вкусни на езика, но щом влязат в стомаха, казват: „Нещо се превръща в стомаха". Туй не е изкуство на кюфтетата. Това сготвено е изкуствено. Друг ще ги сготви тъй хубаво, но и щом ги ядеш, става ти приятно, светло. Не такова лютивичко. Някои са просто направени, но като влязат у вас тези кюфтета придават. Та има едно знание, често се употребява в Писанието: Знанието възгордява. Знанието направено по човешки начин, примесва се това, онова, то възгордява. Всяка мисъл, която не се възприема добре от човешкия ум, всяко чувство, което не се възприема както трябва и всяка една постъпка, която не се направи както трябва, те всякога произвеждат гордост. Ти си направил нещо, ти мислиш, че никой друг човек не може да го направи като тебе. Представете си, че двама души сте певци, влизате някъде. Единият казва: „Като вляза всичките хора ми ръкопляскат". Колко умрели хора има. И там всичките ги погребват на гробищата. Влезе вторият и като пее, не му ръкопляскат. Ще каже някой: Не му ръкопляскаха. Тия хора са толкоз заняти с мисълта си, която той им даде, та не им остава време да ръкопляскат. За пример, аз мога да ви накарам да не ми ръкопляскате. Аз мога да не ви дам нищо, вие ще ми ръкопляскате да изкарате нещо. Но, ако извадя и започвам да хвърлям златни английски лири, вие ще ми ръкопляскате ли? Вие сте заняти, че като събирате тия пари не ръкопляскате. То не е залъгалка, събирате. Казвам: Когато една мисъл влиза в човешката душа, става същото, човек не ръкопляска, той отпосле благодари. Ръкопляскането го има,

но на оня свят то е благодарността на душата. Благодарността трябва да дойде.

Сега ще ви прочета за тази седмица да размишлявате 10-а страница от „Свещените думи на Учителя“:

„Светлина – ученикът живее в светлината. Това е единственият реален свят. Сянката не е реална. Търси светлината, която няма сянка. Избягвай всяка мисъл и чувство, които внасят тъмнина в твоето съзнание. Глава на твоето Слово е Истината. Дето Истината грее, плодът цъфти и зрее. Ученикът разбира Истината само тогава, когато я прилага. Туй, което не може да приложиш, ти не може да го разбереш. Ученикът трябва да бъде чист в мислите, желанията и действията си, за да може Учителят да му даде методите за работа. Пътят на ученика е път на зазоряване. Той е път на вечната светлина, носителка на Любовта. Единственото същество, до което човек най-лесно може да се приближи е Бог.“

Да се пазите от следното, понеже в живота се говорят много излишни работи. Не говориш истината. Всеки ден говориш черни и бели лъжи, несъзнателно ги говориш. За пример, ти се оплакваш: „Бял ден не съм видял. Аз съм нещастно същество“. – Това е една квадратна лъжа, защото ако ти беше нещастно същество, от тебе нищо не щеше да остане. Не може да живееш. Ако и бял ден не си видял, ти на света не си излязъл. Ти бял ден не си видял. Ти очи имаш, значи лъжа е туй. В какво си нещастен, за пример? Хиляди години си живял, Господ за въздуха още пари не ти е вземал. Хиляди години си живял, Господ за хляба, който си ял, пари не ти е вземал. За светлината, която си приемал, пари не ти е вземал. Ти имаш телефон и за вашите телефони нищо не сте плащали досега. После да се наръсиш с малко козметическа миризма, все ще платиш най-малко 10-15 лева, а за цветята, които пръскат тази миризма нищо не си давал. Всичко даром ви е дадено. И за светлината, и за въздуха, за

мислите, за чувствата, всичко туй даром ви е дадено. Искат само едно, казват: „Деца, учете се, защото един ден туй училище, в което сега се намирате ще се дигне, че и да искате да учите, няма да можете, ще се затвори този университет“. Може този университет на земята (да е) 100-200 години, 10 хиляди; милиони, десет милиона, 100 милиона години и най-после този университет на земята ще се затвори. Вие сега разбирате – ще се затвори, ще се смени вече този университет. На земята, когато хората завършат, когато всичките хора, които са изпратени на земята, този университет е направен заради тях. И щом хората завършат този университет, земята трябва да си почине и този университет ще се затвори. Всичките ученици ще минат в друго училище, в някой друг свят. Казва Христос: Работете докато е навреме. Защото когато няма условия, вечерно време, когато хората спят какво ще им говориш, какво ще им проповядваш? Ще пееш на хора, които са будни, ще говориш на хора, които са будни. А които спят, няма да ги безпокоиш, ще ги оставиш да спят хората. Ние няма да ги съдим, нека спят. Не безпокой хората, когато спят. Знай, че след 8–9 часа ще се наспи, но едва легнал, той на първия час, ти да идеш да го събудиш. На втория, на третия, на четвъртия, най-малко да спи. Колко часа оставят децата да спят? Майката с каква философия да занимава децата си. Децата спят 9–10 часа. Майката със Сократа занимава ли ги? Какво е казал Сократ? Коя майка занимава детето си с Платон? Коя майка е занимавала детето си с Цицерона, с Демостена, с гръцкия онзи оратор, или пък с някой от модерните? Тия неща отпосле ще дойдат. Те са потребни тия работи, но не са необходими за детето. Отпосле ще дойдат. Майката говори, занимава се със съществените работи. Тя ще ги занимава с Любовта. Тя ще ги занимава с храната. Ще ги научи какво трябва да ядат. Най-напред като рече да заплаче, то иска да пее. Някога вие имате криво разбиране за живота. Когато детето иска храна от майка си, то

започне да пее. И като разумно дете, майка му казва: „Добър певец си мама, хайде сега, ела мама“. Вие (не) разбирате и казвате: „Плаче детето“. А майката казва: „Стига толкоз“. И тя го туря да суче. Плати му. На певците плащат. Майката казва: „Толкоз е хубава песента. Най-хубавото, което имам ще ти дам“. Туря го да суче. Туй дете майката го погали, помилва го и казва: „Какъв отличен певец си. Благословен Господ, Който те е пратил да ми пееш така“. Вие, които не разбирате закона, казвате: „Тази майка как го търпи“. Вие не разбирате езика на децата. Не разбирате думите. Които не разбират сега, трябва да станат майки и трябва да станат деца, за да разберат тази истина. Майката без детето нищо не представлява. На едного казах три изречения: Нивата без земеделец може, но земеделец без нива не може. Грънчар без гърнето може, но гърнето без грънчар не може. Светлината без очите може, но очите без светлината не могат. Светлината създаде очите. Този постоянен напор на светлината. Светлината създаде очите. Очите само възприемат светлината. Светлината е била преди очите на човека. Нивата е била преди земеделецът. Земеделецът отпосле е дошъл. Любовта без нас може, но ние без Любовта не можем. Следователно, Любовта в каквато и форма да дойде, не роптай, приеми я. Може да е най-малката форма, ти благодари на Бога за тази Любов. Ако ти му благодариш, тази малката Любов, тя ще ти достави всичко онова, от което ти се нуждаеш. Тя е като малката ябълчна семка, която расте и се развива, иска се само време. Любовта иде, тя е много внимателна. Иде в най-малката форма. Тя е толкоз деликатна, че не иска като дойде да усещаме някаква тежест. Тя иде в най-малката форма да не би да ни причини някаква вреда. Внимателна е много. После, след време се развива, става по-големичка. Като стане по-голяма вие започвате да плачете от Любовта. Често плачете от Любовта. Защото формата на

Любовта е станала по-голяма. Щом се оплаквате от Любовта, нека формата ѝ да се смени.

Аз съм ви дал оня пример, за онзи турски паша, който бил в едно село във Видинско и останал много доволен от селяните, та им пратил един слон. Пашата мислел, че тия хора могат да го употребят за работа. Слонът седял там и ял, и трябвало да му дават по 70 кг на ден ориз. След две години пашата среща един от селото и казва: „Как сте, доволни ли сте?“ – „Паша ефенди, много сме доволни“. – „Да ви изпратя още един слон?“ Сега правя едно сравнение. Често ти имаш един слон на Любовта, той ти изпоял и ушите и търсиш още един да ти изпрати. Мислиш, че вторият слон, който дойде ще ти донесе нещо по-добро. Несъвместимо е. Вторият слон трябва да го туриш на работа. Умът трябва да работи. Този слон трябва да го туриш на работа. Ако не туриш Любовта в себе си на работа, ако себе си не впрегнеш на работа, ти ще си създадеш най-голямото нещастие. Някой път ние сме недоволни, че Бог това не ти е дал, онова не ти е дал. Бог, Който знае всичко, Той не иска да ни направи нещастни. Той не иска да ни изпрати един слон и постоянно да плащаме. По някой път ние искаме по навик да ни прати и на нас един слон. Ако сме богати е добре, но ако сме сиромаси, слон не ни трябва. Една малка овчица с едно малко агънце е на място, малко и млечице ще имаме, но слонът, който яде 75 кг., не ни трябва. Мнозина от вас искате да бъдете богати. Хубаво е богатството, но ако вие сте богати, вас ще ви припишат най-лошите работи. Ще дойде някой път някой, ще му дадете 100 лв. Той ще ви изпсува. Казва: „Този мръсник!“ В себе си ще каже: „Сто лева ми даде. Милиони има той“. Та всеки ден този ще ви напсува, онзи ще ви напсува, вие се ожесточавате в себе си. Богатите хора защо мразят бедните? Бедните хора сами ги заставят да ги мразят. Не си разбират те от езика.

В новия живот, в който сте влезли, вие се стремете към щастието. Вие не можете да бъдете щастливи, докато не разберете всичко онова, което ви се дава. То е разумно. Каквото и да ви се случи в света, то е разумно. Някой път някой ме пита: „Ти тази работа не знаеш ли?“ – Знаех, казвам. – „Ами защо я допусна?“ Казвам: Защото е разумно. – „Как е, казва, разумно?“ – Иде при мене, който боледува, има кръвоизлияние, страх го да не умре. Казват: „Кажи Учителю една дума, ще му престане кръвта“. Не е време да кажа една дума. Ако кажа една дума, освен че няма да спре кръвта, но ще тече още повече. Те не разбират. Казвам му: Слушай, ще вземете малко сердава вълна, ще вземете една свещ, ще я изгорите, ще я направите на пепел. И тази, вълнената пепел на върха на една лъжичка ще вземете и кръвта ще спре. Казва: „Лекарите дадоха лекарства, но не спира“. Сега, ще изгорите сердевата вълна, че тя да спре. Сега искат да им кажа друго. – „Не очаквах това. Пък тази пепел какво ще направи?“ Минава ден, кръвта не спира. После направят пепел и наблюдават, че спира кръвта. Аз казвам: Опитайте. – „Сега нас ни е страх пак да не потече“. Рекох: Пак вълна ще турите. Като потече някъде вода механикът коноп има, извади крана, завърти, туря конопа, докато престане да тече.

Казвам: Благодарете на Бога. Трябва да благодарим. Всеки ден трябва да благодарим на Бога. Ние сме същества, които не сме се научили още да благодарим. Да благодарим на Господа, защото е толкоз добър, да бъдем като Него. Обиди те някой. Казваш: „Кръвно ме обиди“. Какво кръвно те обидил? Размърдал въздуха, направил такива дълги вълни, дошли до ушите му, раздрусало тъпанчето малко повечко отколкото трябва. Не хлопай силно, тъй тихо похлопай. Казвате сега: „Какво трябва да правим?“ Ами ти, който не си благодарен, не обиждаш ли Господа? И колко пъти! Такива благословения Господ изпращал и Господ не е обиден. Господ може да стъпи отгоре ти и ще остане нищо от тебе. Ти казваш: „Господи!“

Той казва: Дайте му повече. Защо плаче? – Иска повече. Дадат ти три, четири и ние всякога сме неблагодарни. Господ дава, дава, досега все ни е давал. Ние страдаме от това, че сме така натоварени от това, което Бог ни е дал, че пъшкаме вече от многото даване. Първото нещо: Ще се научиш да благодариш. Който те е обидил, ще опиташ характера си заради Господа. Ще кажеш: Както Господ те е търпял, така и ти ще търпиш. Онзи, който те е обидил ще го търпиш. Може сега ти на него да не се обиждаш.

После отивате и ходите да носите новини, които не са верни, които не сте ги проверили. Проверете една новина вярна ли е. При мене някой път дойдат и казват: „Знаете ли какво става на Изгрева?“ – Какво става? Казвам, чуете нещо, разправяте го. Казвам: На Изгрева става това, което става навсякъде. Светлината грее. Тия хора много хубаво си приказват. Казвате: „Две сестри се скараха“. Ни най-малко не се карат. Понеже едната глуха и другата глуха, високо си говорят. Често съм се запитвал: Ти чу ли това, което приказват? Друга сестра ми приказва за нещо. Казвам: Повикай другата сестра. Питам: Ти каза ли на нея? На нея казала едно, на мене казва друго. Казвам: Викайте онзи. Някой път съм проверявал. Тия сестри, които се карат и като се съберат, тя започва да се извинява. Казва: „Учителю, ще ме извиниш. Чух ги като се караха, но го преувеличих. Тези сестри те не се караха“. Казва: „Малко високо говореха“. Казвам: Как се карат хората? Връщам се назад, докато намеря извора. Двете сестри, които били глухи, които си говорили по-високо, за да се разберат високо говорели. Другата изтълкувала, че се карат. Ни най-малко не се карат. Приятелски се разговарят. Едната казала: „Каква си ти хубостница!“ А пък другата казала: „Колко си мазна!“ Какво лошо има в думата „хубостница“, или в думата „мазна“? Че де е лошото в думата „мазник“? Искате да сготвите малко, нали ще турите малко „мазник“. Казва: „Знаеш да наливаш зехтин“. Че кой не е наливал зехтин? – Няма нищо. Вие от

тази школа, по-велика школа засега никъде не можете да намерите. Тази школа е 10 пъти по-хубава отколкото Питагоровата школа. Тия опити ги произвеждаха там изкуствено, а сега всеки ден, сутрин като ставаш ще те изпитат. Няма да мине дълго време, ще те изпитат. Онзи, когото изпитват, да се радва, че го изпитват. А онзи, чрез когото те изпитват, не обръща внимание. Радвайте се, че ви изпитват, защото мъртвите хора никога не се изпитват. Живите се изпитват. Когато човек умре, той се моли на Господа. – „Господи, съживи ме". Защо умират хората? Понеже не искат да имат изпитания. Господ казва: Турете го. Остават те и ти оставаш забравен. Щом не те изпитват ти ще бъдеш от забравените. Кое е по-хубаво: да ти говорят или да останеш да бъдеш от забравените? Да не те смущават. Казват: „Оставете го. Никой да не му говори нищо". Дошъл вятърът и някой казва: „Лъхна вятър". Събудил се. Че кое е по-хубаво, да те лъхне вятър, или никак да не те лъха? Казвате: „Слънчасах малко". Няма нищо, че си слънчасал, приел си повече слънце. Човек се грее 1 минута. На едного казват: „Главата ти е гола". Препоръчват му да ходи гологлав, да му израснат косми. Докато се приспособиш в началото ще ходиш по 5-10, 15 минути гологлав и ще увеличаваш все повече и повече. И като ходил няколко години, израснали косми на главата му. Колко време ходил? Казвам: Много хубаво си направил. Много си взел. Казва: „Как да се изпразня?" Много мъчно се изпразва главата. Напълнила се е вътре. Турям си ръцете отзад. Казва: „Какво правиш?" – Моя работа. Затвори си очите. Той ги затвори и аз си слагам ръцете по главата му. Той казва: „Започва малко да ми олеква". Казвам: Така не се ходи на слънце, целият ден гологлав. И ти си възприел повече електричество в мозъка, отколкото трябва. Може да се получи удар. Може да се турят препятствия. Казвам: Навсякъде човек може да получи удар. Не пресилвайте нещата. Първото нещо: Благодарете на Бога, че ви е пратил на земята. Вие искате да бъдете

между ангелите. Ангелите знаеш ли какво послушание имат те? Те работят. Вие мислите за ангелите, че седят. Те са същества на работа. Че ако вие идете между ангелите какво ще правите? Най-малките условия, които им се дават, те го считат за щастие. Вие за да идете при тях, тук на земята трябва да се научите. Ако на този живот, който Господ ви дава не сте благодарни, как ще бъдете благодарни там? Ще бъдете още по-недоволни. Тамън ще ти турят паницата и ще кажат: „Иди свърши тази работа“. Ще се върнеш и ти ще бъдеш недоволен. Щом в небето веднъж си недоволен, ти вече в небето не може да се върнеш. Тук на земята и 20 пъти да направиш погрешка, ще се върнеш. В небето между ангелите, ако направиш една погрешка, за 10 хиляди години не може да се върнеш. Затуй погрешките тук се изправят. Когато изправите вашите погрешки, вие ще станете жители между ангелите. Дотогава, докато не се научите да благодарите на Господа, при ангелите не можете да идете. Да благодариш, да кажеш: „Благодаря за благата“. В ума си имате нещо хубаво. Толкоз хубаво, даже вие не подозирате. Вие даже не сте го сънували.

Та Новото Учение заради вас лично седи, да възприемете всичките, Божиите блага, които ви се дават, да ги реализирате и в постъпките, и в чувствата, и в мислите. Всичко онова, което Бог ви дава, да го възприемете. Всичко, каквото ви се дава от Бога, възприемете го на радо сърце. Нещастни сме ние, защото си позволяваме някои работи. Казвам: Ти питай, туй, което не разбираш. Ако искаш обуща, намери някой майстор, който разбира от обуща, да ти вземе. Ако отиваш да си вземеш цигулка, намери някой майстор да избере. Ако искате да изучавате светлината, трябва да дойдат духовете на светлината отгоре да ви научат по кой начин да възприемете. Кой от вас знае как да гледа? Как гледате слънцето? Слънцето не се гледа направо. Не възприемайте слънцето направо. На слънцето крадешком ще хвърлите един поглед за 1/10 от секундата.

Един бегъл поглед. Отдалеч ще погледнеш слънцето. Слънцето действува много силно и много хора може да повредят очите си като гледат слънцето. Светлината не е лоша, но ретината не е приспособена. Вълните на слънцето, които идат, са доста големи. Човек, който иска да гледа слънцето, да го разбира, трябва да има Любов към Бога. Да се заинтересува как Господ създал слънцето, да има Любов към него, да мисли за слънцето като живо същество. Тогава светлината ще ти говори, ще имаш друго понятие за светлината.

Та, единствената мисъл, която трябва да остане у вас е следната. То е новото в света: ЕДНА БЕЗЗАВЕТНА БЛАГОДАРНОСТ. Човек като стане благодарен на Бога, че той е останал да живее. Като се върнеш вечерта, благодари на Бога, че не те е премазала някоя кола. Аз виждам хиляди такива нещастия. Денем може да се случат. Да благодариш, че Бог ни пазил през целия ден при най-лошите работи, които може да се случат, при всичките злини, които може да дойдат, ти си останал. Някои неща допуща заради ваше добро.

Сега искате да знаете защо някои неща се случват. Всичко е за добро. Дотогава, докато вие не почувствувате в себе си един вътрешен мир, вътрешна радост, макар да не разбирате нещата, да ви стане приятно.

Та казвам сега: Сега трябва да създадем една атмосфера, не да създадем, но да не образуваме фронт на Божиите блага. Има опасност да се образува фронт, да се отбие едно Божие благословение. Всеки един от вас трябва да бъде един проводник на Божиите блага. Вашата работа никой друг не може да я свърши. Ако вие не бъдете един проводник, липсва нещо. В музиката една нота може да липсва. Някой път става замръзване. Един музикант една нота може да липсва, но като се вгледа, вижда че липсва нещо. Да се тури на мястото. Та в живота (има) много малки работи. Ние в живота

наместваме работите. Човек е музикално съчетание, което Бог праща постоянно да се коригира. Всички неща да се наместят по местата. Постъпка ли е, мисъл ли е, всяка една клетка да се намести на мястото, тогава ще бъдем съвършени хора. Може да ви се говори. В човека има удове, с които Бог е снабдил човека. Човек може да знае какво има да му се случи. Вие имате един уред, който може да ви показва какво ще бъде времето утре. Вие имате уреди, с които може да знаете ще бъдете ли назначен чиновник, или поет, или философ, или музикант. Може да знаете. Едновременно човек всичко не може да стане на земята. Няколко предмета не може да се учат. Когато учиш музика, ще се предизвикат тия центрове, които се занимават с музиката. Щом искаш някой друг научен въпрос, други центрове ще се събудят. Казвам: Сега има една наука, която не допринася туй, което искаме. Ние четем Библията, много мъчно е да се чете. Взело е 1500 години, докато се напише в разни епохи, с разни разбирания. Вие не може да се върнете 1500 години да четете. Тълкувате. Вие четете например Псалмите. Трябва да знаете в какво положение е бил Давид, когато писал Псалмите. Или живота на Авраама. Или тия войни, които ставали във времето на Илия, или във времето на апостолите, или във времето на Христа. Тия работи, за да ги разберете, трябва да се повърнете назад, да пресъздадете туй време и да видите каква е истината в живота. Вие тълкувате всичко от ваше становище. Казвате: „Тъй е казал Христос“. Но Христос го е казал при известни условия. Христос е говорил за рибите, понеже се намирал между рибари, за да го разберат. Когато е бил между земеделци, говорил за семето. Защо говорил на рибарите, за рибите? Какво разбирал под думата „риби“? Под думата „риба“ се разбира: Ти трябва да бъдеш чист. Трябва да бъдеш в състояние да побеждаваш всичките мъчнотии в живота. Това е риба. В нея ще видиш каква гъвкавост има, ще бъдеш гъвкав. Тя върви навсякъде гъвкава. Ти искаш направо да си

пробиеш път на земята. Рибата е много гъвкава. В характера си трябва да имаш нещо гъвкаво. Като рибата да се приспособяваш при всичките условия. Това значи риба. Когато говорил за житното зърно, съвсем друго разбирал Христос. Там няма да бъдеш гъвкав като рибата, ще бъдеш стабилен. Христос, когато изнася идея, за рибата е друга, а когато говори за житното зърно е друго. Вие сега туряте общ знаменател на житното зърно и рибата. Така не може да разберете истината. Някои мисли ще ги поставите по начина на рибите. Някои чувства ще ги поставите по начина на житното зърно. То е философия. Казвам: Благодарете! Едва сега сте влезли в училището, много има да учите още. Много има да учите, но ако не сте способни да учите, тогава какво трябва да правите? Ще турите: Не, способни. Не да спираш на отрицателната страна. Неспособен е всеки, който не учи. Всичко може да ви се даде, но вие трябва да учите. Ако не учите, вие ставате неспособни. Имате въздух, имате всички условия на земята. Единствената спънка е, че вие не учите. Това е най-лошата работа на земята. Единственото място, додето сме дошли сега, е да учим.

Та разсъждавайте сега: Ученикът трябва да ходи в светлина. Трябва да се учите, да благодарите на Бога. Понеже няма да се мине дълго време, няма да се мине повече от 120 години и Господ ще ви повика. Нито един от вас няма да остане тука. След 120 години всички, които сте тук, ще ви повикат. И след 120 години нито един няма да остане на земята. До 120 години нито един от вас няма да остане. Отсега, понеже имате 120 години на разположение, използувайте времето всеки ден. Използувайте времето. Нито един ден, нито един час, нито една минута да не остане неизползувана по възможност. Всяка една секунда има своето назначение. По възможност използувайте, нищо не отлагайте. Да кажете: „Има време“. Така разсъждават, които не разбират Божиите закони. Не

отлагайте. Станете сутрин, благодарете на Бога. Имате работа, благодарете на Бога. Свършите работа, благодарете на Бога. Излезете навън, благодарете на Бога. Направите нещо, благодарете на Бога. Дойдете в къщи, благодарете на Бога. Понаквасите се от дъжда, благодарете на Бога. Духне ви вятърът, благодарете на Бога. Слънцето ви огрее, благодарете на Бога. Каквото и да се случи, навсякъде благодарете. Погледнал ви някой зле, благодарете. За всичко се научете да благодарите. Срещне те някоя мравя, благодарете, че ви е удостоил да срещнете мравята. Благодарете за облаците. Благодарете за дърветата, че ги виждате, благодарете за цветята, че цъфнали. То е един метод. По този начин ще приемете едно благо, което по никой друг начин не може да се приеме. Благодарното сърце приема всичките Божи блага.

Отче наш.

Сега на упражнения!

28 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 20 април 1938 г., сряда, 5 ч. с. София – Изгрев[15].

[15] На 13 април 1938 г. по каталога на Елена Андреева няма лекция.

БОЖЕСТВЕНИЯТ ИМПУЛС

Отче наш.

Фир-Фюр-Фен.

Ще ви прочета един стих от 10-а глава на Йоана: „Крадецът не иде освен да открадне, да погуби и да заколи, а аз дойдох за да имате изобилно.“

Човек трябва да има една определена посока на своето движение. Една определена мисъл, едно определено чувство. Казва се: Не пожелай. В окултната наука се казва да се убие всяко желание. Да желаеш нещо и да пожелаеш нещо, те са две неща различни. Желанието е един Божествен процес. Желаеш. Желай, казва псалмопевецът. Ако убиеш туй желание, в тебе, какво ще желаеш? Да пожелаеш едно желание, на което се радва. Не пожелай неговото желание, не му го вземай. Тогава Давид пожела да вземе едната овчица на онзи, бедният човек. И през целия си живот за това пожелание той опитва резултатите. Какво нещо е пожеланието? По някой път гледам, искате да се разправяте с хората. Казвате: „Ние сме християни“. Аз се чудя. Ти, един невежа човек, ти ще се оправдаваш, че и ти мислиш като него. Невежият не се оправдава, ти не казвай, че си като него. Кажи: „Едно време и аз мислех като тебе, но сега не мисля. Като бях като дете, мислех като тебе. Но сега съм възрастен човек, не може да мисля като тебе“. Ние искаме да покажем, че ние сме правоверни. Ние мислим, както другите хора мислят. Всеки един от вас трябва да мисли, каквото Бог е вложил в него. Да мисли заради Него. Казваме: „Ние вярваме в Христа“. Въпросът не е във вярването, доста хора са вярвали в Христа. Светът не се нуждае сега от вяра. Светът не се нуждае и от надежда. Надежда има в света колкото

искаш и вери има колкото искаш. Много вери има. Светът се нуждае от Божественото, то е Любовта. Вие считате Любов е туй, което слиза отгоре. Така трябва да мислите. Щом Любовта я търсите някъде в хората, по земята, това не е Любов. Качеството на Любовта е, че когато тя дойде, тя е изгрев на човешкия живот.

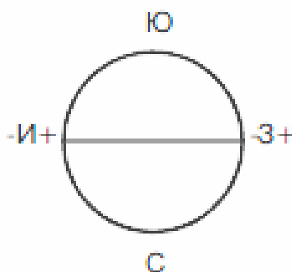

Фиг. 1

Тук имате един кръг, (**Фиг. 1**) това са възможностите. От минус „З“ тук е западът. По какво се отличава западът от изтока? Изток е там, дето слънцето изгрява. Но изток е туй място, дето иде благословението. Туй, което дава е изток, туй, което взема е запад. Следователно, щом ти даваш, ти си изток. Щом вземаш, ти си запад. Трябва да знаеш, този запад за кого е. Този запад може за тебе да е запад, за другите е вече изток. Сменят се нещата. Всяко едно състояние, което човек има, то се сменя. Сега вие мислите, че като вашата Любов към Бога няма. То е едно частично схващане. За пример, по какво се отличава вашата Любов от Любовта на другите? По какво се отличава Любовта на една майка от Любовта на други майки? И двете имат деца, по какво се отличават? Онази майка, която люби добре децата си, тя може да бъде здрава майка. Щом не е здрава майка, тя не може да ги люби. Тази, здравата майка на Любовта, тя дава достатъчно храна на детето си и то не гладува. Щом детето гладува при майка си, то тази майка няма мляко. Защо нямат мляко? Защото Любовта им е малка. Някои жени нямат деца, защо? Защото

не трябвало да се женят, преждевременно се е оженила. Всички бързат да се женят. Вие сте изопачили понятието за женитбата. Всеки бърза да се жени. Не бързайте да се жените, не бързайте и да се разженвате. Сега, щом се каже женитба, разбираме дали човек трябва да се жени или не трябва. Женитбата е едно отношение, за да познаеш Божията любов. Ти трябва да изпълниш един закон. Не тъй както ние го разбираме. Женитбата може да я считаме като един закон за яденето. Поне веднъж трябва да ядеш. На физическото поле поне три пъти трябва да ядеш на ден, значи три пъти ще се ожениш. Сутрин ще се жениш, на обед и вечер ще се жениш и след туй ще легнеш да спиш. Какво разбирате под това? Защото думата „женитба“, тази буква „ж“ значи нещо, което се посажда и расте. Ти извършваш някаква работа, ти се ожениш. За туй съчетание, да се ожениш за някого, ти трябва да дойдеш в съприкосновение с една душа, да познаеш как Господ я е създал. Тази душа, която излязла от Бога, да познаеш тази душа. Как се познават душите сега? Казва Христос: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога“. Ако ти в една душа не може да видиш Бога, Който е скрит вътре и се проявява, защото външната страна, която виждате, то се вижда обикновено, то е човешкият Дух. Когато познаеш Божественото, което е скрито във всяка една душа, то е Божественият живот, който ще даде израз. Ти не може да дадеш цена на човешкото. За пример, аз мога да ви напиша думата „БОГАТСТВО“. Може да произнесеш тази дума. Каква сила има в думата? Казваш: „Богат е“. Думата богатство е отвлечена. Но ако имаш звонкови монети, ако богатството е в звонкови монети, ти вече имаш реалността, ти си по-близо до реалността. Ти можеш да бъдеш богат, но трябва да знаеш как да употребиш това богатство, което имаш. Вие всички искате да бъдете богати, вие искате да имате злато. Не разбирате живота, а туй, което не е. Най-важното нещо в света е Любовта. Второто важно в света, това е животът и третото най-важно в

света, това е движението, посоката. Или най-първо трябва да изразиш Любовта. Щом имаш Любов, ти трябва да имаш мисъл. Щом имаш живот, ти трябва да имаш чувствување в себе си, а щом имаш движение, ти трябва да имаш воля в себе си. Ако твоята Любов няма мисъл, ти Любовта не познаваш. Ако твоята Любов не може да придобие живота, и ако твоята мисъл не може да произведе едно чувствуване в тебе, ти не си влязъл в онзи свят, по който Господ иска да те учи. Ние разбираме сега и казваме: „Аз вярвам в Бога". Каква е идеята, която имаме? Казваме, че Господ е отвътре и казваме, че Господ е отвън. Ако е вътре, де ще Го търсиш, на кое място? Или ако е вън, накъде ще търсиш? Трябва да има някаква посока. Ако търсиш Ивана, Драгана, все трябва да знаеш накъде. Когато търсим човека, де го търсим ние най-първо? Аз гледам, когато някой дойде, погледне те в главата, погледне те в краката. Той иска да се ориентира. Иска да види първо главата, долу ли е или горе. Краката горе ли са или долу. Веднага гледа и се ориентира. След туй, като се ориентира, вижда, че главата е горе, започва да ти говори. Ти погледнеш един човек горе в главата, после го гледаш в краката, но не знаеш защо го гледаш в краката. Ти го гледаш в краката, понеже хиляди пъти ти давал ритник в миналото и ти сега седиш по-далече, да не би пак да имаш ритник. Вие го гледате в главата, тази глава, знаете ли колко хиляди страдания ти е причинила? Главата на една змия като хване жабата какво прави? Казвате: „Всичко е в главата". Всичко е в главата и всичко е в краката. На змията всичкото е в главата, но в змията има нещо, и в тялото има нещо. Казвам: Било е време, когато нашата глава не е работила както трябва и краката не са работили както трябва. Вземете тия, мирните животни като овцете. Казвате: „Колко са кротки!" Но я вижте тези пехливани, кочовете, когато дойдат тези овни, като се изтъпанчат от два далечни краища, че като се затичат, ударят си главите, натиснат се, блъскат си главите, и после пак се

изтеглят. Защо? Борят се те, разрешават един социален въпрос. Кой да се ожени по-напред. И който надвие, той се жени по-напред. Когото надвият, той остава за последен. Той пак се бори. Ако той надвие, има право да се жени. Ако него надвият, няма право да се жени. Туй е същият закон. Аз вземам един пример. Вие казвате тъй: „Ако може да гледам една жена“. Как ще гледаш жената? Как се гледа една жена? Сега аз засягам въпроса. Защото човек е този, който мисли, а пък жена е, която чувствува. Следователно, те са два полюса. Най-първо се е образувал мъжът. Мъжът е изгревът. Жената е залезът. Мъжът е началото. Жената е краят. Сега вие искате да знаете кой е на първо място. На първо място е първият, който дава. На второ място е онзи, който взема. Защото този първият, който дава, той на себе си няма да даде. Следователно, той е пръв да дава, но той трябва да го даде на един, който трябва да вземе. Първа е жената, която взема. И тогава те турят този знак на плюс. Аз бих ги употребил така: Това е мъжът.(**Фиг. 2**) Това е жената.(**Фиг. 3**)

Фиг. 2

Фиг. 3

Първият, е който дава, вторият, е който взема. Но нищо в света не е в покой. Туй движение, което е отгоре, то ще се обърне. Те са две половини. Мъжът, който се движи пръв, той ще дойде до положението да взема. А жената, която първа взема, ще дойде до положението да дава. Следователно, тази паница, която е пълна, тя като се движи, ще дойде да се изпразни, ако даваш, ще ти дадат. Ако не даваш, няма да ти дадат. Сега вие казвате: „Защо трябва да

обичаме някого?“ За да те обичат. Давай, за да ти дават. Мисли, за да мислят за тебе. Не само да мислиш за един човек. Ти може да мислиш как може да му направиш една пакост. Може да мислиш за него добре, за благото му. Та казвам: Аз се отнасям към Любовта, Божията Любов. Ние сме дошли на земята и всичко онова, което Бог ни е дал да го обработим. Дал ни е богатство, несметно богатство ни е дал. Вие седите и мислите какво да правите. На някой богатството седи в гърлото. На някой богатството седи в пръстите, в мърдането на тия пръсти. Той знае как да ги мърда. На някой седи в лявата, в дясната ръка. Ако знаеш така да си мърдаш ръцете (*Учителят показва както цигуларят свири*) милиони ще дойдат. Ако някой знае с четката да рисува, а пък на някой богатството седи в писането. Имаш едно златно перо, не сребърно, вземи това перо, дращи, дращи и богатството ще дойде. Ами че, един учен човек мастилото го продава с хиляди. Като вземе едно шишенце мастило, че то струва 10 лева, а той го продаде за 10 хиляди. Но той вземе, че изпише едно шише мастило и го продава после. Това не е ли търговия? А пък онзи, който знае да пее хубаво, въздухът продава. Той ще приеме малко въздух и като го изкара навън, продава го на хората. Всеки иска малко от този въздух да го тури в ухото. Казва: „Ей, че хубав въздух! Да имам в ухото!“ Продава човекът въздуха. 50-60 или 100 вдишки. Всеки един ще плати по стотина лева за малко въздух. Аз ви представям работите по-другояче. Вие някой път ги представяте идеално. Представяте ги в най-простата форма. Казвате: „Много гори сърцето ми“. Казваш, че гори. Разбира се. Ама изгоря ли сърцето? То не само трябва да се запали и да гори, но да гори без да изгаря. Щом изгаря, работата на пепел става. Една мисъл, която ти имаш, трябва да се смени с друга. Мисълта не трябва да престава. Някой казва: „Едно време какво мислехме! Идеални бяхме. Сега вече не е така животът ни“. Та казвам: Нашият брат, сърбинът, който дойде, ние казваме, че нямаме Любов

тука, а този брат като дойде при нашата малка Любов, се стопли. Той казва: „Аз като вашата Любов никъде не съм виждал“. Онези казват, че нямаме Любов. Любовта е нещо особено. Онзи, който не е готов за Любовта, затъпява неговото чувство, той не усеща Любовта. Той мисли, че няма Любов. Но мнозина от вас изгубвате възприятието на Любовта. Вие гледате един човек, той първо ви прави впечатление, след туй изгубвате красивото чувство. Защо го изгубвате? Ще ви приведа един пример. Казвате, има една дума „докле“. „До-кле“, „до-кле“. Едното казва: „Докле“, значи откъде си. На български „докле“ значи почакай, докато си свърша работата. Има две значения. Ние трябва да знаем „докле“. Казва: „кле“, „докле го“. Трябва да разбираш смисъла. Че в езика ни има много думи, които имат двояко значение. Вие често слушате думата Любов. Любовта това е първият подтик на Битието, на живота. Божественият импулс. То е най-хубавото нещо. Първото нещо, което иде в живота, което създава вселената. Това е този Божествен подтик. И този подтик го наричам Любов. Този подтик като дойде, човек всичко може да направи. Божествената Любов трябва да ти бъде подтик, непрекъснат подтик като движение, като един извор. Всякога Любовта отдето минава, около нея се започва да растат растенията. Дали тези растения ще разбират, то е друг въпрос, но все ще приемат вода. Все ще възприемат Божията Любов. Казвам: За Бога трябва да имате едно определено понятие. Трябва да обичате Бога. Всичките ви спорове, недоразумения произтичат. Оставете всеки един човек, пред вас, оставете да се изкаже. Било е време, когато вие сте спирали. Казвате: „Чакайте аз да ви кажа, какво зная“. Ти не бързай да кажеш какво ти мислиш, остави го да се изкаже, той какво мисли. Ти казваш: „Чакай да ти кажа аз“. Той казва: „Чакай да ти кажа аз“. След като той се изкаже, изкажи се ти. Чакай да ти каже, тогава ти му кажи. Гледам сега, постоянно някои стари сестри казват за някоя млада сестра: „Губят си времето, събират, се

седят“. Казвам: Когато изгрява слънцето някъде, няма ли да се спреш да го видиш? Аз съм наблюдавал децата като отиват в училище, спират се в някоя градина с узрели круши, ябълки, пък плет има, гледат го, научно изследване правят. Аз вече зная какво изследват тези деца. Най-първо мислят дали градинарят е добър, да даде нещо. Когато го няма, гледат да се качат, да вземат нещо. Турците казват: „Да гледаш хубавото, то е добро“. Какво разбира турчинът? Той разбира: хубаво е човек да си пийне винце. Като пийне малко винце, той става весел. Лошото във виното къде е? Не пий вино, което другите са пили. Туй вино, което опива, хората са го пили. Ние пием някой път виното, което изгубило своите свойства и хранителни вещества. Не пий вино, което изгубило своите съществени качества, сладчината си. Виното, което изгубило своята сладчина, то е за другите и не е за тебе. И ако пиеш туй вино, ще се опиеш. Ако пиеш сладкото вино, няма да се опиеш. Вие пиете от Любовта. Има една Любов, която се е вкиснала. В света съществува една вкиснала Любов. Виждам младите като се влюбят, се вкисват. Казват: „Тази е вкисната Любов“. Неразположен си. Всеки един религиозен човек и той се влюбва. Вие се влюбите в Бога, какво ще правите? Да кажем, вие отивате при един хлебар, в какво ще се влюбите? В хляба му. Докато не ви е дал хляба, вие мило може да го гледате. Вие го гледате, но хляба гледате. Той казва: „Давам ти хляба“. Ти даваш 5 лева, вземаш един хляб. Кой печели? Ти ли печелиш или хлебарят печели? Тия пари ти не може да ги ядеш. Ти като си дал пари – туй, което не се яде, взел си онова, което се яде. Казваш: „Дай онова, което оживява хората, аз ще дам онова, което уморява“. Като отидем при Господа, ние трябва да платим. Туй е едно нещо, което не ти е идвало на ум. Ново нещо ще ви кажа. Разменната монета при Бога, това са нашите грехове. Ние ще му дадем нашите грехове. Той ще ни даде един сомун. С греховете си ние ще заплатим. Ние плащаме на Бога за

хляба, който ни дава, с греховете си. Ние се хвалим, че сме платили. Идеш при Господа, дадеш 5 лева, Той ти даде един сомун. Господ взема тия пари, туря ги в обръщение, дойдеш – пак Му дадеш. Сега, в края на краищата, кой печели? Не е въпросът в печеленето. Вашите грехове Бог като тор ги туря при растенията. Тор са те. Че трябва цялото Битие да работи, тия грехове да ги превърне, от тях да стане нещо, един плод за ядене. Че един ден ще опитаме сладките плодове на греховете. Това е една необработена материя. Необработена мисъл, необработени желания и необработени постъпки. Сега, вие, като ме слушате ще кажете: „Хубаво, нека да грешим“. Да ви кажа: Грешете, само да имате по 5 лева, да имате да платите при Господа. Не пълни джобове, но да има да платиш. Господ иска като идеш, 5 лева да ги дадеш и нищо да не остане в джоба. Вие искате сега домът ви да е пълен, джобът ви да е пълен, това са непотребни работи. Като идеш дай 5 лева да ги вземе Господ и ще ги тури на работа. Ти вземи хляба и като го изядеш, ще се въздигнеш. Сега трябва да имате мистичен живот, за да разбирате. Вие, ако разбирате буквално, какво ще разберете? Откъде се ражда ревността на хората? От неразбирането на нещата. Ние ревнуваме всякога слабия човек. Ние не ревнуваме, че Витоша може да я откраднат. И да дойде някой да ми каже, че Витоша е открадната, да ми каже да повярвам. Всичко може да откраднат, но не и Витоша. Ако дойдат да ми кажат, че един мой пръстен е откраднат, може. Щом ние се съблазняваме в някого, ние го смятаме слаб, нямаме доверие в него. Тогава какво ще кажете вие в себе си? Дошла една мома, която избягала от дома си. Облякла се в мъжки дрехи, за да си направи живота, в света. Настанила се в един дом, в един млад момък, който работи. Казват: „Внимавайте, този младият момък, тук има една мома, може да ѝ напакости“. Младият момък казва: „Аз не се интересувам от младите моми“. – „А, казват, преструваш се. Ти се интересуваш.“

Смъртта се интересува от живота. Животът се интересува от смъртта. Смъртта винаги обикаля там, дето има живот. Смъртта търси живота. Животът не търси животът, но търси смъртта. И като я намери там, веднага се спира. Ако вие разбирате онзи велик закон в Битието, ще видите каква е Божествената Любов. Казваме: „Божествената Любов в света". Като ви говоря сега, аз не искам да разравям вашето минало, вашите разбирания. Аз не правя въпрос за миналото. Защото гледам, някой казва: „Защо не внимаваш, защо счупи тази стомна, ти ум нямаш ли? Знаеш ли колко пари струва?" Безпредметно е това. И да гълчиш, че стомната е счупена, тя е счупена вече. Друг път като му дадеш стомната, кажи: „Слушай приятелю, тази стомна е скъпа стомна, бъди внимателен". А като се счупи, засмей се. Ще купим друга стомна, нищо повече. Туй, което е станало, станало е вече. Направил си една погрешка, направена е погрешката. Ама защо да я направя? Направил си погрешка. Ако аз „О"-то го направя на „А", какво ще стане? Богатство, богатства. Сега вие минавате за много умни. Аз гледам, някои много напреднали духовно и някой път те ме учат, те какво да правя. Казват: „Учителю, защо всичко това е така?" Казвам: Аз ще изправя това". Казвам: Втория път ще го изправя. – „Ама не трябваше". Казвам: Втория път ще го туря тъй, както трябва. Гледам, не се минава един ден, иде ученият философ и плаче. Защо? – „Боли ме коремът". Аз го питам: Защо? Трябва да има една причина. Защо те боли коремът? Защото не мислиш право. Когато човек не мисли право, коремът го боли. Когато стомахът правилно не чувствува, главата го боли. Щом те боли главата, причината е в сърцето, щом е анормално, главоболие ще има. Щом умът е анормален, коремоболие ще има. Коремът е външната страна на сърцето. Липсва нещо на сърцето. Изправи чувствата си, веднага ще се махне коремоболието. Сега за пример, като ходихме на екскурзия, казвам: Какво нещо е навикът? Често нося един шал. За да

не стават резки промени, излизам от стаята, завивам се с шала. Но като излизам, забравил съм, турил съм си палтото, не съм взел шала. И целия ден беше студено, но аз мисля, че шал имам. Като се връщам, търся шала. Намирам го отгоре, оставил съм го. А пък през целия ден все ми беше топло на врата. Седя, разговарям се през целия ден и мисля, че шалът е преметнат. Даже разсъждавам в себе си. Казвам: Как днес моят шал ме слуша, друг път току пада единия край. Аз взема, че го преметна. Днес се е възпитал, никак не пада. Минава ми мисъл и казвам: Чудна работа. Минава ми мисъл, но не правя опита и се радвам. И казвам: Целият ден мина и не се простудих. Мисълта, че имаш шал, дали го имаш или го нямаш, е друго. Но, мисълта, че имаш шал е реална. И действително този опит съм го правил. Аз имам едно тънко палто, но меко, хубаво. Една зима, студено беше, турям туй, тънкото палто, но магическо. Питат: „Как ходиш с тънкото палто, няма подплата?“ Но аз мисля, че може да ме топли. И като мисля, че може да ме топли, топли ме. Като започна да се колебая, започвам да се свивам. Казвам: Всичко зависи от човешката мисъл. Само трябва да има един обект, върху който да концентрираш ума си нагоре. Опорната точка е Бог в света. Първата опорна точка, в която ние трябва да турим своите основи, да любим Бога. За Бога постоянно ще мислиш. Всякога мисли, че Той мисли за тебе. Другояче, ако мислиш, ти ще създадеш едно нещастно положение в себе си. Мисли, че каквото и да направиш, Той ще го поправи. То не е за тебе добро, но за Бога всичко е за добро. За нас всичко не е за добро. За едно дете е добро само майчиното мляко. Ако ти му дадеш твърда храна, то ще умре, коремоболие ще има. Следователно, Господ ще ти каже: Туй не е за тебе. След време, когато поизраснеш, тази твърдата храна ще бъде за тебе. Когато ние казваме, че нещата са за нас, те са нашата възраст. Има известни мисли, известни желания, има известни постъпки, които в дадения случай не са за нас, ами за другите.

Следователно, не критикувай никого. Ако седи по-ниско от тебе, кажи: „Туй не е нужно за тебе“. На едно малко дете може да му кажеш: „Тази храна не е за тебе“. Ако седи по-горе от тебе, че той прави някои работи, не се меси. Ние се месим. Питаме се: „Защо Господ създаде света така?“ То не е наша работа. Господ мислил, мислил. Казваме: „Защо Господ е създал света така?“ Ние мислим: „Не можеше ли по друг начин?“ Можеше Господ да го създаде. Та туй, което Бог ви е създал, благодарете. Използувайте вашите богатства. Използувайте колкото сила имате. По някой път направете един опит. Вие казвате, че имате вяра в Бога, имате Любов. Направете един опит. Срещнете някой човек и му кажете: „Моля, може ли да ми направиш една малка услуга“. Виж как този човек ще се отзове. Ако добре се отзове, то е хубаво. Срещне те втори, друг, кажи му: „Може ли да ми направиш една малка услуга“, то е положителното и после ще дойдеш до някой банкер, ще кажеш: „Може ли да ми направиш една услуга?“ Ти си слаб, дошъл си до камъка, който е твърд. Ти ще се обезсърчиш, но пак ще започнеш от началото, пак ще правиш опити. Докато този банкер се отзове. Ти ще намериш ключа да отключиш. Аз по някой път съм правил опити. Аз никога не турям в ума си, когато ще тръгна за някъде, че ще пътувам или с трен, или с файтон, или с автомобил. Те са изключения. Аз го смятам, че това са изключения. Може да се случи в 40 години, може да се кача на файтон, но считам, че не е нещо далечно. Реша се да вървя и нищо не турям в ума си. Минава един (с) автомобил и казва: „Качи се“. Казвам: Нямам пари. Той казва: „Не искам пари, качи се“. Питам: Защо този човек ме качи? Някой път се качвам, някой път не се качвам. Защо? Като се кача, понеже някой път сам вървя по пътя, минава един, втори, покани ме. Втори път ме покани, трети път. Платя. Помни, туря в ума си да се кача. Трябва да го спра: Моля ви се, ще ви платя, мога ли да се кача? – „Да казва може, място има“. Казвам: 5 лева? – „А, не“. – 10 лева? –

„Не“. – 15? – „Не“. – 20, 25, 30? – „Хайде вече“. Казвам: Този човек е много ядлив. Значи, аз му давам, колко? Шест пъти по пет – шест сомуна, значи той изяжда на ден по 6 сомуна, от ядливите хора е. Най-първо му давам 5 лева, за един сомун. Не иска. За два, не иска. За три, седнем разговаряме се. Казва: „Не ми върви. Губят се тия пари“. Питам: Къде дявате вашите хубави чувства, вашите хубави мисли? Къде ги дявате? Къде е вашата младост? Къде са дянати ония въжделените мисли? Човек от детинство до старини трябва да остане една младенческа идея. Любовта не трябва да претърпи никакво изменение. Любовта, каквато е в младини, такава трябва да бъде и в старини. Отвън може да се измени както искате, но в себе си трябва да запазите онова младенческо състояние. Младенческо състояние наричам онова първо състояние, което Бог е вложил. Има една младост, която Бог е вложил. Има една старост, която Бог е вложил. Има една младост, която хората са вложили. Има една старост, която хората са вложили. Казвам: Дръж онова младенческо състояние. Не вземайте предвид как трябва да обичате. Обичайте както Господ дал. Не се месете в Любовта на хората. Или другояче казано: Бъдете отглас на Божията Любов. Не я делете. Всеки да прояви Любовта си, тъй както Бог му я дал някога. Никога не туряйте лоша мисъл, и без това ще дойдат лошите мисли. Вие трябва да се възпитавате. Една сестра ме гледа. Казвам: Гледайте, но се учете. Защото ще ви изпитвам. По някой път тия младите сестри ги обвиняват. Но като няма кой да мете салона, казвам: Научихте ли урока? Я, изметете салона. И те го измитат. Ако накараме някой външен човек, ще му вземе 2-3 часа. Трябва да дадем най-малко 50 лева, а те като изметат салона, чувам музикално нареждат столовете. „До“, „ре“, „ми“, „фа“, „сол“. Чува се като се местят столовете. И като нареждат столовете, аз зная дали новата част нареждат или крайните. Казвам: Аз, ако съм на тяхното място, какво ще направя? И аз ще направя същото. Като идеш гладен,

ти ще гледаш хляба. Жаден като си, като идеш при извора, ще го гледаш. Кой няма да гледа извора? Аз като ида във фурната, гледам хората – кой как гледа, приятно ми е. Виждам някои хора, вниманието им е на хляба. Като вземе хляба от фурнаджията, даде му пари и благодари. Вие като отидете в Божествената фурна дайте парите си и не ходете на фурнаджията да му казвате, че хлябът днес не беше добре опечен. Аз говоря за майстори хлебари. Някои от вас искат хляба да е препечен, някои искат да не е препечен. Защо обичате препечения хляб? Някои обичат непрепечения. Малко суровичък.

Та новото в живота трябва да го знаете. Трябва да вземете Любовта като основа, отдето ще се появи Божественото слънце, тогава вие ще намерите вашият запад, ще намерите и себе си. Но, трябва всички да имате един подтик, Божествен подтик. Всички трябва да обичаме Бога. Без Любовта към Бога ние ще останем чужденци един към друг. Единственото нещо в света, което може да ни забележи, единственото нещо, което може да внесе радост и веселие. Виждате, даже един музикант, когато свири, като гледа публиката, веднага в публиката ще намери някого, когото обича и той да го обича. Погледнеш някой като свири погледне нагоре и свири. Като свири поглежда там. Онзи, който е на сцената, който го обича, той трябва да дава подтик. Този, когото обичаш, там е Бог. Онзи, който те обича в тебе, е Бог. Ти, когото обичаш, Бог е там. И онзи, който те обича, Бог е в тебе. Следователно, ние като обичаме, ние търсим Бога. И нас трябва да обичат. Не само да обичаш, но и тебе трябва да те обичат. Туй трябва да знаете, че като те обичат, ще познаеш че Бог е в тебе. Аз ви обичам, познавам, че Бог е във вас. Вие ме обичате, познавате, че Бог е в мене. Между нас става обмяна. Когато някой иска него да обичат, а той да не обича, то е човешко. Може, но то е човешки егоизъм. Този брат, сърбинът, който замина в Сърбия, научи нещо. Той казва:

„Трябва да образуваме една теоцентрична идея, не егоистична“. Значи да образуваме един Божествен живот, на който Бог да е центърът. Не егоистичен, ние да сме центъра в света. Сега ние излизаме от егоцентричния живот и влизаме в теоцентричния живот.

Какво имахте вие, десета страница? За следващия път – 30-а страница!

(*Учителят прочете 30-та страница от „Свещените думи на Учителя*“).

Добрата молитва.

29 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 27 април 1938 г., сряда, 5 ч. с. София – Изгрев.

МУЗИКАЛНА ЛЮБОВ

Отче наш.

Пишете върху темата: „На какво да разчита човек най-много?“

/*Изпяхме „Венир Бенир.*“/

Да разчита, но да е последователен. Не теоретически. На какво да разчита човек в даден случай? Може да разглеждате на какво да разчита за в бъдеще, но в дадения момент на какво да разчита. Давиш се във водата, на какво ще разчиташ? Или борчлия си. В дадения случай на какво ще разчиташ? Или в голяма опасност се намираш. На какво ще разчиташ? Болен си. На какво ще разчиташ? Ако си здрав, на какво ще разчиташ? Ако си болен, на умиране, на какво ще разчиташ? Във вас ще се роди една идея, като сте решили въпроса. Човек, ако правилно постави въпроса: На какво да разчита най-много?, той ще има успех. Ако си на умиране, на какво ще разчиташ най-много? Ако си здрав, добре, но ако не си добре, на какво ще разчиташ? Как трябва да разчиташ? Мислете малко, не изведнъж да кажете. Аз още отсега виждам какво ще кажете. Точно определено нещо е. Мярка да ви бъде в даден случай, в един момент, разположен или неразположен, на какво може да разчиташ. Човек, като се разгневи, разчита на гнева си. Като е в добро разположение, разчита на доброто си разположение. Като се обезвери, разчита на безверието. То е един начин. Като има вяра, разчита на вярата. Всичките спънки в живота произтичат от това, че хората не знаят на какво да разчитат. Ти разчиташ на нещо, но то е общо разчитане. В даден случай в момента не знаем на какво да разчитаме. Много пъти човек, като се дави казва: „Ще се удавя вече“. Той мисли, че ще се удави. Някой път в давенето може да разчита на нещо. Ще спечели да излезе навън.

Може да поставиш въпроса на какво да разчиташ. Събират се 20 пъти на едно място, няма никакъв надпис. На кого трябва да разчиташ? Трябва един от тия пътища да хванеш. Кой е най-подходящ? На кой път трябва да разчиташ най-много? Всякога в живота човек прави своя избор. Всеки ден вие имате известен избор. Не само между две неща да правите избор, между много неща може да се прави избор. След като направите избора ще видите: той не е направен за вас, както вие искате. Вие ще намерите пътя не такъв, какъвто сте го очаквали. Пък някой път може да го намерите по-добре, отколкото вие сте предполагали. Да допуснем, че вие минавате през една местност, дето човешки крак не е стъпял. Какво ще бъде вашето положение през тази местност? Да кажем, минавате през гористо място, дето човек не е стъпял, вие ще се натъкнете на нови мъчнотии. Сега всичките хора в живота очакват. Всеки един човек мисли, че всичко в живота, както е наредено е само заради него. И човек по някой път се чуди как тъй нещата да не стават, както той мисли. Всеки недоволен мисли, че работите трябва да станат, както той мисли. Като не станат, както той мисли, той се чуди как да не са взели всичко туй предвид и като не станат, започва да се сърди на своята съдба, на провидението. Нещо има да се сърди, мисли че като се сърди, ще му се уредят работите. Вземете, за пример, в едно семейство. Домакинята мисли, като се разсърди на домакина, ще ѝ се уредят работите. Домакинът мисли, че като се разсърди, ще му се уредят работите. Но представете си, че уреждането на работите не зависи от нея. Да допуснем, че няма никакви дърва, времето студено, навън е 25 градуса студ. Иде той и се сърди, защо стаята да не е отоплена? Питам: Кой е виноват? Отчасти той е виноват. Защо тя не е предвидила да потърси оттук, оттам. Как тъй да не вземе това предвид, ами седяла, чакала да се уредят работите. Да кажем, в един живот някой път ние виждаме, че работите не вървят тъй, както

трябва, понеже ред поколения някои семейства не са предвидили, не са живели, тъй както трябва, и вследствие на това едно от поколенията трябва да изправя погрешките на друго поколение. Запример, може да се разглеждат ред наследствени черти, положителни или отрицателни. Да кажем в едно поколение някои от дедите си е позволил да попийва повече винце, отколкото трябва, образувал един навик, който наричат пиянство. Сега по това пиянство има общо съдържание. Въздържанието (е), чрез което хората се мъчат да изправят тия недъзи на миналото. Или да допуснем, че в човека има чувство на стяженолюбие. Кражбата произтича понеже онзи, който обича да краде, в него стяженолюбието е над нормата. Свръх норма има. В него има такова желание, че той не взема нещата по един разумен начин, но всичко, каквото види, мисли че е заради него. Обича да попипва, да краде. Сега, кражбата още психологически не се знае на какво се дължи. Той има положително чувство, той има силно желание да притежава този предмет, същевременно няма съзнание на справедливост, дали му се пада или не, не разсъждава правилно. Дали туй, което желае му се пада или не. Тогава хората се сдружават, държавата образувала известни закони и за онези, които обичат да усвояват чуждите работи, направила затвор, изправително място за крадците. Всеки крадец като хванат, според тия закони, ще го осъдят. Кражбата може да е малка, за една седмица, за един месец, може за няколко години да го осъдят.

Има три положителни фактора в света. Един положителен фактор на Божествения свят, един положителен фактор на духовния свят и един положителен фактор на физическия свят, които действуват едновременно, положително. Има и три отрицателни, които същевременно действуват. Шест фактора, които действуват и оставят своите отпечатъци върху човека. В даден случай може да разглеждаш въпроса: „Защо не си постъпил тъй, както трябва?“ Ти

съжаляваш, че не си постъпил както ти искаш, или може да съжаляваш, че си постъпил тъй, както хората искат. Тъй, както приятелите искат. Или пък може да съжаляваш, че не си постъпил тъй, както Бог изисква. Та ние винаги се натъкваме на три мъчнотии. Не постъпваме тъй, както ние искаме някой път. Не постъпваме както ближните ни искат и някой път не постъпваме тъй, както Бог изисква. Тия три неща се различават. Онзи, Божественият свят изисква най-малко време. Божествено да разрешиш дали трябва да направиш – не се изисква много време. Моментално, в една минута, даже не ти взема една минута. В една секунда може да разрешиш нещо и всякога решението е правилно. Когато човек постъпва по Божественому, тогава почти изключение няма. Когато ще постъпиш по правилата на ближните, там се изисква най-малко 1 час да мислиш, а пък когато ще постъпиш по своему, както ти си намислил, се изискват цели 10 часа. След 10 часа като си мислил, ти едва ще намислиш дали постъпваш правилно. Ако не мислиш 10 часа, няма да решиш правилно. 10 часа се изискват, за да решиш правилно. Ти ще трябва да употребиш туй време. Сега вие ще кажете: „Защо да е така?“ Защо да е така, да го оставим. Важно е, че е така. Защо да е така, тоя въпрос, може да го обусловим. Вие искате да опечете една пита. Както българите печат, в пепелта заровена. Колко време се изисква да се опече една пита? Все таки не по-малко от половин час трябва. Добре, но ако огънят е слаб, ако пепелта е слаба, тогава ще вземе 1 час. Някой път ще вземе час и половина, а някой път и два часа. Когато хората сгорещят огнището и отгоре, и отдолу се опича добре. Някой път я извадят, че я обърнат от другата страна, заровят я в топла жарава. Да може да се опече цялата се изисква известно време. Или представете си, че имате да топите калай. За да заври водата, при 100 градуса завира, а за да се стопи калая трябва 200 градуса. При 200 градуса се топи. Ако имате да топите желязо, повече от 1000 градуса температура се изисква. А за

златото или платината се изискват 1000-1500 градуса топлина. Защо е така? Защото сцеплението на ония частици е голямо, металът, е който изисква голямата топлина, голяма сила изисква, за да ги разедини.

Сега, вие се натъквате. Някой път човек мисли еднообразно. Еднообразното мислене разрешава наполовина работите. Вземете млекопитаещите. В някоя далечна епоха земята е била изобилна с плодове, с растения, не трябвало млекопитающите нито да орат, нито да работят, докато всичкото било в изобилие. Наяде се, легне под някоя круша, спи. Няма какво да прави. Да учи, книги няма, да оре, не мисли. За децата не мисли да ги възпитава: нови дрехи, обуща за жена си, за децата си, каква шапка да ѝ купи, не мисли, за обуща, за юрган, не мисли за креват, за нищо не мисли. Най-после туй животно седне и започне да яде. Господ изпрати мухи, за да ги накара да мислят, изпраща хапливите мухи. Било време, когато хапливи мухи нямало. По цял ден са дремали. Ушите не са мърдали, но виждат, че по този начин ще се атрофират органите, няма да се развиват. Тогава идват хапливите мухи, като учени хора. Тия животни седели тихи и спокойни, идеалисти, един идеен живот. (Мухите) седнали започнали да правят своите изследвания или на ухото, или на някое тънко място и животното подвижи гърба си, измени състоянието. Тази муха прави своите научни изследвания. Какъв е този предмет? Туй, ученото същество да види този предмет какъв е. Туй тяло какво е и започват млекопитающите да мислят: „Откъде дойде това нещо, че ги безпокои“. Та казвам: Тия безпокойствия тогава причинили мухите в далечното минало. Сега тия мухи не са изменили смисъла. Един ден, тамън ти си се успокоил като туй млекопитающо, мислиш, че всичко е уредено, искаш да си подремнеш, дойде хапливата мисъл в твоето съзнание, наруши всичкото равновесие и тогава започваш да мислиш: „Защо светът така е създаден?“ То е една проява, то още не значи. Една проява е, имате две същества, които постъпват по два

различни начина. Мухите правят своите научни изследвания. И комарът дойде на твоята ръка, кацне, прави своите научни изследвания. Мислите ли, че той научно го прави. Туря си хобота и започне да тегли от кръвта: погледне, стане червеничко. Малко е теглил. Една микроскопическа част е взел. Дойде един комар, втори, трети, десети комар. Като изтеглят малко кръв, ти усещаш неразположение, че част от твоето богатство е взето. Кръвта е твоето богатство, усещаш се неразположен. Но, ако вземете един маларичен комар, той ще остави известни бацили и отпосле у тебе ще се образува маларичната треска. Други малки същества влязат в кръвта. Сега в нашето съзнание, мнозина от вас от миналото има мисли, наслоени бацили, които се развиват. Яйца има. Цял ден ти се безпокоиш за нищо и никакво. За пример казваш, че трябва да имаме вяра. Някой път има мисли, трябва разумността да помогне. Зароди се една идея в тебе, че ти сега ще умреш, как ще си помогнеш? Идеш при един лекар, той направи своята диагноза, виждаш лекаря не дава насърчение. Някъде, ако и да те насърчи, казва: „Няма ти нищо“. Ти мислиш, че те лъже, казваш: „Смята ме!“ Казва: „Няма ти нищо“. Преди години иде един свещеник при мене, ходи обикаля всичките лекари, заражда се в него един страх, че той сам не може да остане. Щом остане в къщи, трябва да има някой. Ако иде в църквата, в олтара, трябва да има някой друг свещеник. Ако е сам, хваща го един страх, иска да избяга. Сам не може да ходи, все трябва да има някой с него. Гледат го здрав, казват му: „Няма ти нищо“. Казва: „Как ми няма нищо?“ Намислил той да напусне свещеничеството. Не може и да иде при някой болен, трябва да има и друг с него. Сам като е, хваща го страх да бяга. Ако има някой с него ще чете молитва, ако няма, не може да чете. Иде при мене и ми казва: „Какъв съвет ще ми дадеш?“ Казвам: Може да ти дам един съвет, но няма да ме лъжеш. Ако ми кажеш истината, ще ти дам. Ако не ми кажеш истината, ще си носиш

туй благословение, което имаш, ще го носиш. Господ ти го дал ще го носиш. Казвам: Имаш ли някой човек, с когото си живял и не си постъпил тъй както трябва? Той иска да се изповяда. Някой ще каже: „Аз не зная ли?“ Аз зная, но той трябва да знае. Той, ако не знае. Сега вие разсъждавате. Аз зная цената на английската лира, но ако му дам и той мисли, че е българско петаче? И той трябва да знае. Понеже аз като му дам тази лира трябва да я употреби, тя да предаде нещо, защото онзи, комуто се дава едно благо, трябва да разбира, за да оцени благото. Казвам: Ще ми кажеш. Той казва: „Майка ми живееше при мене. Много ме обичаше. Един ден кипнах и набих майка си, тя умря и оттам насетне ме нападна този страх“. Казвам му: Ще се примириш сега с майка си. Ще викаш майка си, ще се молиш, ще викаш майка си да ти прости. Майка му не му прощава. Рекох: Защо би майка си? Казва: „Кипнах“. Кой ти дал правото да биеш майка си, ти си свещеник? Майка бие ли се? Казва: „Този дявол дойде“. Рекох: Дяволът е дошъл и дяволът останал у тебе. Дяволът те мъчи. Сега, това е единственият случай. От чисто научно гледище аз зная отгде тази болест е дошла. Няма друга причина. Туй може да се докаже. Щом се примирят, ако той се примири с майка си, тя ще има друго разположение спрямо него и този страх ще изчезне. Този страх ние го виждаме в първите хора. Когато те съгрешиха. Майка му била много добра жена. Той направил прегрешение. Страх има в него. От невидимият свят го посрещат. В държавата, когато един престъпник направи престъпление, държавата го преследва, той се крие навсякъде; та и човек, когато направи прегрешение, невидимият свят го преследва. И първият човек, който не знаеше какво нещо е страх, като съгреши Адам, този ученият човек, скри се в един храст. Понеже Господ го вика и той не се обажда. После Господ го намери. Господ знаеше в кой храст е скрит. Дойде Той, намери го и като дойде, тогава Адам излезе. Жена му се криеше, защото и тя беше в туй положение.

Казва: „Боя се от лицето Ти?“ Защо се боиш? Коя е причината на страха? Защо се роди страха в него? – Че изяли една ябълка. И Ева взела, и той ял една ябълка. Веднага се заражда един страх. Поставено е в една форма, достъпна за човешкия ум. Веднага Бог му казва: Да не си ял от онзи, забранения плод? Страха от него иде. Заражда се не само страх, заражда се една форма на лъжа. Той да се извини, казва: „Онова голямо благословение, което ми направи, онзи помощник уж щеше да ми бъде помощник в рая; онази моята другарка, която ми изпрати, тя донесе тази работа, тя стана причина“. Но това не беше, понеже Адам не можа да си помогне ни най-малко. В Адама се тури страхът и тури лъжата в най-малката форма, че той не взе прегрешението върху себе си, но казва: „Ако аз бях сам, тази работа не щеше да бъде“. Но работата не помогна, остана и днес да носим последствията. Казвам: В днешния живот ние не може да се обосновем на ония поколения, както са живели в миналото. Днес има един момент, трябва да знаем как да постъпим. Новият живот, който иде, изисква нови условия. Трябва да постъпиш по един или по друг начин. Да допуснем, че сега искаме да поставим едно възпитание на хората. Най-първо турят една хигиена, здраво трябва да бъде поколението. Здравето зависи, то се определя чисто биологически. Определя се от момента, от който детето се роди. Този момент, в който се роди, как ще започне дишането, в положителен смисъл или отрицателен. Някои деца се раждат и като се родят правилно започва дишането. Детето ще взема определено количество въздух, което е необходимо за пречистване на кръвта. Някой път туй, дишането започва неправилно, не се приема достатъчно количество въздух. Кръвта остава нечиста и тогава се зараждат много болести. Съвременните хора дишат много неправилно. Няма ритъм. В дишането има цяла музика. Ще видите онзи, здравият човек, като спи, спи като ангел. Всичко върви тихо. Той диша така хубаво, че

мислиш, че е умрял. Някой път има запъване, хъркане, ужасно е това хъркане. Някои хора като хъркат, може да се чуе на 300 метра отвън. Сега може да кажете, че не ни интересува хъркането на хората, но много видове хъркания има. Речеш да мислиш, започваш хъркането, не става мисленето правилно. Искаш да постъпиш добре, хъркане има, не става музикално. После да ви приведа едно изяснение. Не всички може да се ползуват от едно изяснение. Да вземем из музиката едно обяснение. Всинца не сте музикални, не разбирате философията на музиката и обяснението не е ясно. Ти вземаш един нормален тон. Нормални тонове са тия, които нито се понижават, нито се повишават. Казвате: „Той се е понижил“. Не е лошо да се понижи човек, нито е лошо да се повиши. Има нормално състояние, дето човек нито се повишава, нито се понижава. Има нормални тонове, които трептят само повишени, понижение не може да стане. Те са няколко, малко са. Някои трептят и повишени и понижени. Други трептят само понижени. А други само повишени. Питам сега: Кое е онова, което заставя един тон да измени своето нормално състояние, да се повиши? Да кажем повишавате „до“. Какво му предават с повишението на тона? Този тон вече е минал в понижено състояние, той придобива мекота, а в повишено състояние той придобива сила. „До диез“, ако понижите, той ще придобие известна мекота. Та казвам: Някой път зависи, трябва да повишавате тона, за да придобиете сила, някой път трябва да го понижавате, за да придобиете мекота, която е необходима. Музиката като възпитателно средство ще употребите. Отлични свойства има. Ако така не разбираш музиката, а искаш само да се повишаваш. Щом се повишаваш, ако един железар знае само да калява желязото, той ще добие един резултат, ако научи закона и да разкалява и да закалява. В единия случай туря желязото в огъня и го туря във водата. Още философията на туй не знае, но знае, че като се изважда от едното

състояние и се туря в другото, закалява се. Има и други подобни методи за закаляване. Разкаляването ще го нагорещи. Като го нагорещява, то се разкалява само по себе си. Но за да закалиш едно желязо, изисква се доста материал да изгори, доста време взема. В себе си имаш известна мисъл, която трябва да се закали. Или имаш едно чувство, което трябва да се закали, или имаш една постъпка, която трябва да се закали. Понеже външните условия изискват туй закаляване, тогава, ако си музикален лесно, няма нищо да ти струва, моментално само ще зърнеш, ще стане. По Божествен начин ще стане. Или сега аз забелязвам някои певци. Много певци има, на които им трябва сила на тона. Трябва да ги закалят, трябва да повишава всичките тонове и той само прави усилие, но той прави само усилието на желязото. Туй само за желязото е вярно. Искаш да закалиш едно дърво. Как ще го закалиш? Като желязото ли? Или пък искаш да закалиш една своя мисъл. Как ще я закалиш? Като желязото ли? Не като желязото. Сега, онези от вас, които искат да пеят, щом в даден случай ти се безпокоиш дали ще вземеш вярно или не, ти не разбираш закона на пеенето. Безпокоиш се, имаш предвид, че ще те слуша някой, ще ти се смее. Като изучавам пеенето, мене ме интересува аз сам как пея и аз сам се слушам. Трябва да ида между същества, които да не се интересуват от моето пеене. Ще ида при дърветата. Дали правилно пея или не, те са снизходителни, казват те тъй: „В нас живот е, който образува музиката“. Те са само едно отражение. Като ида между тях, както и да пея, те няма да ми кажат нито дума или добре пея, или зле. Ако сте между дърветата, как ще пеете? Вземете друго. Има една Любов на музиката. Всички музиканти, които не успяват, нямат музикална Любов. С музикалната Любов, както на желязото е необходимо огън, защото ако на желязото няма огън, не може да се закали. Огън трябва и на музиканта, който свири или пее, той трябва да има музикален огън. Музикална Любов

аз я наричам. Щом имаш Любовта на музиката в себе си, на певеца, ще може да закалиш гласа си, да туриш сила на гласа си. Може да туриш и мекота. Без туй, каквито и усилия да правиш, постижение не може да имаш. А пък може да имаш и музикална Любов, но трябва да знаеш как да закаляваш. От железарско гледище колко време трябва да държиш желязото в този огън? После, като туриш желязото във водата, колко време трябва да го държиш? Трябва да разбираш законите. Има закони определени. Няма да го държиш 4-5 часа вътре, желязото, в огъня да се стопи. Онези железари имат мехове, те ще усилят огъня. Сега аз ви дадох две сравнения. То е само да дойдем до правата мисъл. Искам да пеете, вас не ви трябва желязото, но ви трябва музикална Любов. Ха сега, как ще започнете закаляването? Искате да вземете верен тон „до“. В понижено, в нормално и в повишено състояние. Ще започнеш от нормалното състояние най-първо, защото ако един музикален тон не може да го понижиш и ако не можеш да го повишиш, то значи не може да разполагаш с неговата сила. Ако една своя мисъл ти не може да я закалиш, да ѝ дадеш мекота, ти ще претърпиш известно фиаско, несполука в живота. Мнозина трябва да говорите музикално. Като започнете, с кой тон започвате говора си? (*Учителят каза високо: „Какво искаш?“*) – Кой тон е? (*Учителят изговаря ниско: „Какво искаш?“*) – Кой тон е? „Какво искаш?“, нормален тон ли е? Понижен ли е или повишен? Основният тон, с който започваш речта в даден случай, ще определиш дали тона ще го вземеш нормално, дали повишено или понижено състояние. Понижено разбирам да туриш мекота. Меките тонове са събирателни, а пък онези, силните тонове, разпръскват нещо надалече. Когато искаш да изпратиш далече, ще дадеш повишен характер на речта, когато се молиш за един човек дали ще оздравее или не. Веднъж бях при едно семейство, дето разположение имам спрямо всичките. Беше заболял хазяина на дома. Сестрата иде, уплашила се, иде при мене и

ми казва: „Учителю, Иван си отива. Иван се е разболял“. Аз седя и болестта на Иван не ме интересува. Казвам ѝ: Ще му мине. Не си е свършил работата, как ще си замине? – „Три деца имаме, поне да отгледаме децата, да станат големи!“ Аз отивам при болния, той изгубил съзнание, едва диша. Турих си ухото наблизо и слушам, че чете една молитва, която той знае и още като слушам, гледам той взел правилно тона, нормален тон взел. Аз се усмихнах и отстъпих. Казвам: Ще оздравее. Чете си молитвата и много добре я чете. Казвам ѝ: След 2-3 дни ще оздравее, ще оздравее, нормален тон е взел. Съзнание има в него, моли се и се моли правилно, както аз бих желал хората да се молят. След няколко деня той беше вече здрав. Казвам: Вие как четете молитвите? Някой от вас като четете молитва, не вземате верен тон. Изисква се верен тон да вземете. Невидимият свят е много взискателен. Музикално трябва да четете. Не е проста работа да се моли човек. Най-първо ще вземеш, верен тон. Ако не вземеш, ще те върнат назад. Ще вземеш втори път и ако не е верен, пак може да те върнат. 10 пъти ще четеш молитвата и виждаш, че няма отговор. Сега има такива учители, които казват: „Моли се Господ ще те слуша“. Ако Му се молиш по всичките правила на музиката, ще те слуша, но ако не се молиш, молението ти ще остане тук на земята, до другия свят няма да иде. Или казано: Молитвата ти трябва да бъде изпратена с Любов до Бога. Без Любов ти не може да вземеш верен тон. Музикалната Любов трябва да вземе участие в молитвата. Тия работи вие не ги знаете. Мислите, че и без музика в рая може да влезете. Не, не. Без музика в рая не може да влезеш. Човек, който не е музикален, в рая не може да влезе. Той не може да влезе. Може да го зърне на прага, но не може да мине. Можеш да слушаш един оркестър и в салона да бъдеш, но да станеш член, да пееш в хора или да свириш в оркестъра, не можеш. Ако си добър певец, може да вземеш участие. Ако си отличен певец, ще те вземат, но ако не си, ще те

оставят. Вие се приготовлявате да идете в оня свят. Но за оня свят как ще идете, като екскурзианти или ще идете там да се установите? Отива някой във Франция за една-две години, да вземе своето образование. Друг иска да се пресели във Франция. Казвам: Вие отивате да се преселите в оня свят, да напуснете земята, или отивате за 4-5 години да прекарате и пак да се върнете? Две положения различни. Но в единия и в другия случай трябва да изучавате французкият език. Ако знаете френски език, ще свършите, ако не знаете френски както трябва, не зная дали в някой французки университет ще ви дадат правото да свършите, ако не знаете добре езика. Сега вестниците писаха, че един българин взел премия, за един красив французки език в академията. Прославил се един българин. Не французин, но българин.

Сега другото положение. Мнозина казвате: „Господ да ми даде големи дарби". Че, Господ дарбите ги дал още в началото. Всеки човек като се ражда му дал дарба. И повече от това не може да му се даде. Сега се изисква условия да се развие туй. Трябва да знаеш туй, което ти е дадено, да го развиеш. Онова, което ти е дадено, не си развил, как ще ти дадат ново. Новото ще те отвлече от целта на живота. И най-първо трябва да упражнявате, да видите силата на човешката реч. Някой път минавате през някоя местност и ви лаят кучета. Някъде тия кучета се нахвърлят отгоре ви. Не е много приятно да те лаят кучетата, но ще упражниш гласа си, ще започнеш да им говориш. Ще им говориш като на хората и те ще започнат да омекват. Има един начин, дават ухо. Ако ти си попаднал, най-първо те си държат опашката в едно положение. Щом вземеш нормалния тон, те започнат като камертон да си клатят опашката. Като започнеш да говориш, започват да си клатят опашката и след туй някой, който не разбира езика, хвърля камъни. Те избягат като хвърлиш, но после те пак се опълчат и се нахвърлят още по-силно. Представете си сега, че

една мъчнотия е едно куче, някой я създаде, лае те. Какво трябва да правиш с тази мъчнотия, с едно куче, което те лае? Ако му хвърлиш един камък, кучето ще стане по-лошо. Какво трябва да правиш? Да му говориш. Допусни, че в тебе има една мисъл, че ти човек няма да станеш, ще умреш – всичко отрицателно. Какво ще направиш на туй куче в тебе, че ти човек няма да станеш. Значи в дадените условия може туй състояние да е право. Хванал си кривия път. Този път по който вървиш, ти никъде няма да излезеш. Тогава ще провериш вярно ли е туй нещо, което ти се казва. Ако е вярно, върни се назад. Вземи правият път. Едно правилно разрешение, а някъде просто трябва да отхвърлиш тази мисъл. Казваш: „Ще умрем“. Не, няма да умреш. На какво основание? Не съм създаден да умирам, създаден съм да живея. В Бога няма желание аз да умирам. Ако Бог допуща аз да умра, то е по единствената причина, че аз не върша Неговата воля. Кога уволняват един чиновник? Уволняват го, защото не си върши работата. Щом си върши работата, не го уволняват. Щом дойде човек да умира, онези от невидимия свят трябва да имат някакъв повод да го уволнят.

Сега да се върнем към основната мисъл за музиката. Сега, представете си, че ви дам да проучвате песента „Махар Бену“, да я изпеете по всичките правила, понижено и повишено, да ѝ предадете и мекота и сила. Не да измените същественото, да я повишите в един тон. Защото някой път музикантите изменят. Много пъти от една гама в друга гама поставят, но работата не се свършва. Дали е в „до-мажор“ или в „ла-мажор“, „до-минор“ или в „ла-минор“, в която и да е гама, трябва да се пее. Най-хубавите са които, минават от една гама в друга. За пример, ако аз мина от „до-мажор“ в „ре-мажор“. Какво е гамата? Два диеза. Но това са технически работи. Повишеният тон на „ре-мажор“ в дадения случай показва, че онова, което пееш, трябва да дадеш сила на движението. В „до-мажор“ ти се въртиш наоколо,

спирално, както някои деца прашките си въртят, а като пусне камъка на прашката, то е вече „ре-мажор“. Сега туй между вас да остане. Трябва да го проверите. „До-мажор“ вие дълго време трябва да го опитвате и трябва да го пуснеш, за да образуваш „ре-мажор“. Най-първо трябва да разбирате в двата диеза – „ре-мажор“. Ами ако са два бемола? Защо с два диеза е „ре-мажор“, а с два бемола е „си-миньор“? Музикантите си имат правила. Ние сега влизаме в една техническа област. Онези музиканти, които са образували гамите, са имали нещо предвид. Имали са определена идея. Практическа идея за постижение. Турили са един път. Инженерите чертаят от едно място, друго място, имат съображения. Най-малката права линия е да излезе на добър край. Първото нещо, когато пеете, трябва да имате музикален огън. Сега това не изключва всичко онова, което знаете. Вие по някой път се спирате и казвате: „Аз това зная“. Но знанието във вас трябва да се организира, да расте. Много пъти знанието може да е така разхвърляно, че ние не може да го използуваме. В цигулката онези, които вземат най-първо лъка, от единият край до другият край прекарват лъка силно. Да натиска лъкът. То е един метод. Децата както започват – с натискането. С натискането на ръката може големите виртуози да го правят. Детето щом натисне лъка, излиза един неопределен тон. То не знае как да натиска. Като свири на цигулката трябва да остави ръката свободно да тегли, само тежестта на ръката като минава е достатъчна. Някои учители по музика искат да чуят гласа. Тихо трябва да свири, да се научи онова дете. Някои от вас, когато пеете имате желание гласът ви да бъде силен. Гласът ви може да бъде силен, ако започнете от тихото. В природата всички неща започват тихо. Силният глас, той е експлозия някъде в дадения случай. В природата виждаме изгрева на слънцето. Светлината иде слаба, после се усилва, усилва, докато дойде до изгрева на слънцето. Та винаги дръжте в себе си туй усилвателно положение. Да кажем,

вие имате едно песимистично настроение, болен сте. Да допуснем, че имате една обикновена простуда. Употребете музиката да видите за колко време ще оздравеете. С музика може да се лекува. Тъй на настинката, на простудата започни да ѝ пееш. Ако пееш, в 24 часа ще иде. Най-много три деня. Тъй музикално попей на тази простуда. Българите често имат един метод, който аз го харесвам. Той седи в следното: Те като знаят, че човек трябва да пее, те го разтриват: понеже болки има, като го разтриват той пее „олеле, олеле“, и като го разтриват хубаво, оздравее човекът. Понеже пее „олеле, олеле“ натиснат и оздравее човекът. Някой след като го разтрият мъчно оздравява. Казвам: Ти може да направиш музикално една разтривка. Как бихте пели? Как бихте пели на настинката сега? Може да ми отговорите: Туй ни остана сега, всичко свършихме, това ни остана. Пък като станете сутрин, как започвате? Откъде трябва да започнете? Сутрин като станеш, поне една песен малка трябва да съчините. Кой как стане, казвате: „Какво ще се прави днес?“ Значи никъде не сте ангажирани. Щом сте ангажирани вече, ще се уловите на работа. Какво ще се прави днес, значи никъде не сте ангажирани още.

Сега сте дошли в една област на малките постижения. Аз съм правил опити. Свириш някоя песен, вземеш „ре“ свободно. Ако вземете „ре“ свободно на струната „ре“ и на струната „сол“, тия два тона се различават. Едновременно „ре“-то може да го вземете на „сол“ струна на 4-ия пръст. Ще направите повече усилие. А пък може да го вземете и свободно, без никакво усилие, но всякога един тон, дето вземат участие човешките пръсти, ако вземете „сол“ без участието на пръстите има един резултат. Имате „сол“, „ре“, „ла“, „ми“. Може да вземете един тон с първия, втория, третия или четвъртия пръст. Те се различават. Ония тонове в музиката, които се вземат с първият пръст имат достойнство. Тия, които се вземат със средният пръст, с големият пръст, давам им стойност. Придобиват ценност. Тези, които

се вземат с третия пръст им се дава красота. А тези, които взема с малкия пръст има практическо приложение. Всичките ония цигулари, добрите цигулари, като свирят, този, малкият пръст играе. Има практическо приложение. Ако малкият пръст не играе, както трябва, то нещата практическо приложение нямат. Онзи пианист като седи, мърда пръстите си. Четири основни тона ще вземете. Вие даже не знаете какъв основен тон представя първият пръст. От първият пръст излизат известни тонове в музиката. Те са специални работи. Някой път, ако се занимавате с философията на музиката, ще ги разберете. Вие сега ще кажете: „Да ги знаем“. Тя е много дълбока работа. Аз ви казвам сега. Хималаите, виждате ли тия върхове? Дали ще идете там или не, все таки е хубаво да го желаете. Англичаните, французите, германците от колко години искат да се качат. Мъчно, трудно е. Онова, което Бог вложил във вас, вие трябва да направите едно усилие да развивате, всичките дарби, чувства и способности, които имате. Понеже тия дарби, чувства и способности вас ви са необходими. В другият свят, дето идете, ще зависи от степента на вашето развитие. В оня свят, в който отивате, не искат невежи хора. Невежеството никъде не помага. Учението навсякъде помага. В тоз свят и в другия. Онази наука, която ни води към онзи, истинския път на самовъзпитание. Човек да благодари на Бога за всичко онова, с което Той го е одарил. Трябва всички да съзнавате какво богатство Бог вложил във вашите умове, какво богатство е вложил във вашите сърца. Някой път вие мислите, че никакви дарби нямате. Пък това не е вярно. Сега всичко, каквото ви говорих, може да развиете темата: „На какво да разчита човек най-много?“ Разчитай на онова, което Бог е вложил в тебе.

Добрата молитва.

30 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 4 май 1938 г., сряда, 5 ч. с.

София – Изгрев.

УЧАТ И СТРАДАТ

Отче наш.

Чете се темата: „На какво разчита човек най-много?“

Когато се развива една тема, трябва да има едно естествено положение. Един художник, да допуснем, че иска да рисува. Той избира една точка, откъдето да разглежда предмета, да го рисува. Вие искате да наблюдавате един предмет. Трябва да си изберете една точка, откъдето да разгледате този предмет. Да кажем, искате да говорите, трябва да знаете отде да започнете. С глагол ли да започнете, със съюз ли, с някое прилагателно, с местоимение, със съществително или с някое причастие. Цяло изкуство е. Онези, които изучават ораторството изобщо, вземат предвид тия неща. Ораторът е добре осведомен за своята реч. Онези, които не се карат както вас, казват по вдъхновение. Някои отделят вдъхновението, но вдъхновението е най-разумното, вдъхновеното влиза (в) правилната реч. Някой поет пише нещо отлично. Ти го заучаваш да го декламираш. Като че тази реч излиза от тебе. Тук друго същество се е намесило. Ти само изразяваш онова, което той е изразил. Много пъти, ние когато мислим, някои мисли имаме, които ги изразяваме, но не са наши. Та казвам: На какво човек да разчита? Много пъти говорим за нещо, което не знаем. Вземете един съвременен човек, който свършил гимназия, може да ви разправя за водорода, за кислорода, за азота, за въглерода. Той разправя. Вие казвате: „Я направете един опит“. – „Опит не може да направя“. Някой може да разправя за музиката. Отлични теоретици има за музиката. Казвам: Я изпей нещо. Не може нищо да изпее. Теорията знае много добре. Дойде да се приложи музиката, няма една вътрешна опитност. В

живота сега има три неща в сегашното съзнание. Човек трябва да има посока, то е едно движение. После, туй движение трябва да има съдържание, трябва да има и смисъл. Сега, кой от вас не е чувал за посока? Но ако в живота ти не знаеш посоката на живота. Идеш в живота и не знаеш посоката, в какво направление трябва да се движиш. За пример, когато дойдоха кристалите в земята скриха се, не излязоха на повърхността, долу се скриха. Дълго време седяха, докато изучиха много работи. Сега като говоря за кристалите, мисля че имаме отношения с разумни същества. То е отчасти така. Тази книга, Библията, само по себе си няма съзнание за разумност. Тя не съзнава, че е свещена книга. Онзи, който чете знае, че нещата не са вътре в книгата, а излизат от един свещен източник. Или друго обяснение да ви дам: Вземете светлината. Ние виждаме в кинетическо състояние как се проявява, но светлина има. Друго състояние, положително състояние. Допуснете, че вие имате кибритена кутия със светлина, която е турена в главичките на всяка една клечка. Един човек може зимно време, един невежа да носи тази кутия в джоба си, да каже: „Какво ми струва“. В дадения случай всяка една клечка може да го спаси от някоя беда. Той ще запали клечката, ще запали огъня. Вие имате една мисъл. Не знаете в какво отношение тази мисъл може да ви помогне. Казваме: „Да вярваме в Бога“, но изучавали ли сте динамичната вяра? Вие казвате, че имате вяра. Имате някаква болка в крака си някъде. Казвате: „Имам вяра“. Казвам: Приложи вярата си. Казано е: „В това, което повярваш, ще бъде“. – Повярвай, че не те боли. Ще престане болката. Туриш мисълта си, болката не престава. Защо не престава болката? Защото условията, които причиняват болката не са се премахнали. Причини има. За да изцериш една болка, ти най-първо трябва да намериш причината, след туй да видиш средата, през която е минала и какъв резултат е произвела тази болка. Само тогава ти може да се справиш. Тогава ще ви приведа

онзи пример от Севастополската война. Във Варненско минава един французки войник, който разправя на един българин нещо на френски. Разправя му: „Иска мляко. Българинът казва: „Кажи на български да те разбера“. Французинът разправя на френски, но българинът му казва: „Виждам, че си добър човек, но кажи да те разбера“. Той показва с ръката си, че дои крава. Този българин бил доста умен човек и той разбира какво иска да му каже, иначе ще си помисли: Какво иска, защо си дърпа пръста? Някой път пеете една песен, който е досетлив, веднага ще знае, а друг ще каже: „Какво се е запял този, какво размърдва въздуха, какво безпокои хората!“ Ако сте от добрите певци, ще ви слушат. Ако сте от недобрите певци казват: „Какво се е разкряскал от 10 часа, не знае ли, че трябва да се спи“. Казвам: Има известни мисли, които нас може да ни безпокоят. За пример, думата „старост“. Вие често започвате да казвате: „Остарях“. Защо употребявате думата „остарях“? После казвате думите – „обеднях“, „разболях се“, „неразположен съм“. Произнасяте тия отрицателни думи и очаквате нещо. Като кажете: „Остарях“ какво ще стане? Днес кажеш „остарях“, утре „остарях“ и един ден усетиш, че си остарял. Казваш: „Това е то, човек трябва да остарее“, но нищо не е разрешено. В една школа както сте вие, имате много познания – от миналото натрупани. Ние съвременните хора страдаме всички от излишни познания. Не, че са излишни познанията. Ти тръгнеш на екскурзия, вземеш една раница, напълниш я с храна и я туриш на гърба си, но това не е екскурзия. Ще туриш до около 5-6 кг на гърба си, до 10 кила. Да туриш повече кила не се нагърбвай, вече си се натоварил трикратно като туриш 30 кила, до туй място, до което отиваш. Носиш, нужни са запаси. Сега по-умните хора взимат товарни животни и ги натоварват. Ти няма да тургаш в торбата повече багаж отколкото трябва. Сега вече има далеч повече багаж, отколкото трябва. Седиш и мислиш, какво ще се прави след 20 години

и затова целия ден ти се осигуряваш, за да може като остарееш добре да живееш. Тук въпросът не е добре да живееш. Ти като остарееш трябва да живееш, но има два начина. Ти като остарееш, никак няма да живееш. Ако остарееш и поумнееш, тогава разбирам. Но, ако остарееш и не си поумнял, съвсем другояче се развиваш. Да кажем, имате такава една линия. (**Фиг. 1**)

Фиг. 1

Дайте тия линии на някой геометрик, той веднага ще ги включи някъде. Нищо в природата не е без смисъл. Един художник може да намери мястото на тази линия. Един художник може да нарисува. Един геометрик и той може да ги употреби. Онзи, който нищо не разбира, ще мисли, че това са като разхвърляни кости. Онзи, който разбира може да ги сглоби и да образува цяло същество.

Сега вие казвате, че Господ създал света. Когато Господ създаде света, вие не бяхте там. Като го създаваше Господ, ние не бяхме там. Това подразбирам, съзнанието да е било будно. Да кажем, когато някой път слънцето изгрява, ти спиш. След като изгрее слънцето твоето съзнание ще се пробуди. Сега някои казват: „Трябва човек да бъде религиозен“. Какво значи човек да бъде религиозен? Неговото съзнание трябва да се пробуди за живота, че живота има по-възвишен смисъл. Религията, е която иска да осмисли земният живот, да го постави при по-добри условия, защото в материалния живот ние живеем в една гъста среда, в която човек постоянно изгубва. В материалното поле постоянно трябва да се бориш за своето съществуване. Вземете едно растение, което е посято в земята. Най-

първо има борба в почвата. Да пробие гъстата материя и да изважда храна. Другата част е турена във въздуха, за да приема храна от един по-възвишен свят и туй растение след като расте, даде своите плодове. То разчита на окръжаващата среда. И за да се развива, трябва други животни да дойдат да му помогнат. Ние по някой път казваме, че растенията не са разумни. Много са разумни. В растенията има голяма вяра. Едно растение като създаде плода, турило заплата в плода. Туй, което ние ядем, то е заплата. То казва: „Посей костилката". Тази обвивка около семената, то е заплатата. Какво ще ти вземе, посей костилките, на тия плодните дървета. Най-първо малките мушици, птиците са вземали тия костилки и са ги посявали. Сега хората дошли на тяхното място. Но хората сега ядат плодовете и някои посяват костилките, други не ги посяват.

Та казвам: Да дойдем до човешката мисъл, всяка една мисъл. При днешното възпитание на хората вие казвате: „Остаряхме". На 45 години казваш: „Остарях"; на 50, 55, на 60, на 70, на 80, на 90 години. Като станеш на 90 години какво имаш, какво си разбрал? Казвате: „Той е вече столетник, на 100 години". Какво е придобил? Човек си остава какъвто е в началото, такъв е и в края. Малките деца като се раждат са безпомощни, трябва майката да вземе участие в тяхното растене. Когато остарее човек, дойде по едно време в крайния предел, той пак остане малко подвижен. Сутрин с бастуна си стане, тури го на земята, за какво мисли? – „Остарях, остарях". Върви с бастуна и си мисли: „Остарях, остарях, ще се мре, ще се мре. Остарях". Какво показва: Ще се мре? Ще умрем, ще влезем в един нов свят, дето условията са по-хубави. Остарях, значи поумняваме. Нека разсъждаваме за живота. Сега под думата „старост" разбираме, че си изгубил силите си. Млад си бил, имал си идеал, сега казвате, че животът се изменил. И както виждам, някои от вас сте започнали да повтаряте: „Остаряхме". По лицата ви чета. Даже някои от вас по един

път на ден го произнасят. Някои не са започнали още да го произнасят, някои го произнасят по два пъти, по три пъти. А по лицата като ги гледам, някои го произнасят до 10 пъти. Старият човек трябва да се научи да се подмладява. Смисълът на старостта е подмладяването. Старият трябва да се учи. Старите хора трябва да бъдат най-добрите слуги в света. Най-добрите ученици трябва да бъдат младите. За ученик, ако търсите, търсете млад. Ако за слуга търсите, търсете стария. Така ли е сега? Сега са турили все младите хора да слугуват, а старите ги турили да се учат. Размесили са нещата. Старият човек като го туриш да се учи, той е недоволен. Старият човек на 70-80 години да го учиш, той се бунтува. А да туриш младия да слугува, той не знае как да направи тази работа. Той ще се намери в едно противоречие. Та казвам: Младият трябва да вярва в Бога, за да се учи, старият трябва да вярва в Бога, за да слугува. Старият ще разбира наредбата в света, онзи Божествения порядък. Ние когато дойдем да говорим за Бога, трябва да имаме една свещена мисъл. Някой път, като дойдем до името Божие, ще бъде свещено да имаш само едно мнение. Всеки, който се е опитал да има две мнения за Бога е имал страдания. Всичките страдания в живота произтичат от двете мнения за Бога. И всичките благости и добрини произтичат от едното мнение за Бога. Някой, който страда в себе си, да знае това. Да каже: „Две мнения имам за Бога“. Вие вземате някой път и разглеждате въпроса за злото. То не е философия. Философски разгледано, злото има съвсем друго предназначение. Злото, което съществува в човешкия живот, то са известни сили в природата. Ние не сме ги употребили както трябва и вследствие на това, дошло злото. Но няма такова зло, каквото ние мислим, то е наше разбиране. Писанието казва тъй: „Аз съм, Който творя доброто и злото.“ Тъй е казано в Свещеното Писание. Какво трябва да разбирате. Ако вие не разбирате свещения смисъл на думите, ще кажете, че Господ прави

зло. Не, онзи чук, който играе върху камъка, добро ли е това? Онзи седи със своя чук и откъртва от някоя канара някое парче, добро ли прави? Че, ако дойде някой сега със същия чук и го приложи върху тебе да откърти нещо, добро ли е? Но човек не се нуждае от тия чукове. Онези, които изучават философията на живота казват: „В един голям камък като откъртиш, всяка откъртена частица ти е приятел, че се е освободила от канарата". Значи, ти като откъртиш едно малко парче, туй малкото парче се радва. Понеже се ражда самосъзнанието, че трябва да живее отделно. Казвам: Туй, отделното парче на някоя планина, остава ли на планината? Започва да се търкаля и дойде в долината. След хиляди години ще се преобрази. Какво ще стане с малкото парче? Какво ще стане с една семка? Ако една семка поставите на място, дето може да се развива, ще образува едно растение. А пък, ако не е на мястото, няма благоприятни условия, ще се спре нейното развитие.

Та, понеже вие сте дошли на земята да се учите, две положения има. Най-първо трябва да имате предвид да се учите. Всеки ден част от времето ще употребите за учение, а част от времето ще употребите за служене. По този начин ти ще се освободиш от вътрешната дисхармония, от вътрешното неразположение и ще станете добри, разположени. Има случай, ти седиш, ставаш и не си разположен. Когато ти дойде едно състояние, каквото и да ти говорят, сърдиш се, не искаш да говориш: „Не съм разположен", казваш. Какво трябва да разбираме под думата „неразположение"? Да кажем, един човек на когото челото е такова (първата линия от чертежа). Този човек не разбира противоречията. Тази линия е магнетична. Тази линия води по пътя на най-малкото съпротивление. Ние в природата страдаме, понеже вървим по пътя на най-голямото съпротивление. Умният човек не трябва да иждивява своята енергия, той трябва да търси пътя на най-малките съпротивления. Да кажем, ние ще си зададем

въпроса: „Като умрем къде ще отидем?“ Никъде няма да отидеш. Той сега мисли, че като умре, ще иде някъде. Никъде няма да отиде. Той си създава една идея. Той не знае. Трябва да знаете, че сте тук на земята, има едно тяло. Като умреш, ще излезеш из тялото и тялото ще се развали. Той не знае каква е идеята. Той изгубил това понятие. Ти като живееш физически, по Бога живееш, като умреш, пак в Бога ще живееш. Казвате: „Как ще живея?“ Представете си, че вие сте богаташ, който има 100 милиона. Или представете си, че вие сте сиромах, който има само 1 лев в джоба си. Богатият казва: „Аз имам с какво да живея“. Сиромахът казва: „Аз нямам с какво да живея“. Ти не разсъждаваш добре. Животът седи ли в парите, които имат? Стоте милиона, това са резултат на умствения живот на човека. Тези пари няма да му донесат живот. Стоте милиона не носят никакъв живот в себе си. Единият лев, който има в джоба си, ни най-малко не показва, че той е сиромах. Сега вие седите и казвате, че един човек е даровит. Този, даровитият човек е разработил дарбите, които Бог е вложил. Онзи, който не е даровит се подразбира, че той не е работил върху дарбата си. Вие седите и казвате: „За какво сме дошли на земята?“ Човек трябва да знае. Дават един пример, той е следният: На един железничар, машинист къщата била близо до железопътната линия. Бащата карал един локомотив. Гледа един ден, неговото дете играе на железопътната линия. Иде машината. Той извиква на детето си: „Лягай!“ То като чува баща си, ляга и машината минава отгоре. Не се спира да пита „Защо трябва да лягам“. Детето ляга и тренът минава отгоре. Ние сега седим на Божествения път и Господ казва: Лягай! Ти казваш: „Защо да лягам?“ Лягай и нищо повече. Като мине тренът отгоре ти, стани тогава и разсъждавай защо трябва да лягаш. Ние искаме да разрешим въпроса защо трябва да лягаме. Щом баща ти казва: „Лягай“, лягай! Щом баща ти казва: „Ставай“, ставай! Сега казвате: „Защо трябва да мислим?“ Трябва да мислим, понеже

мисълта е единственото средство, чрез което ние можем да постигнем нещо. Трябва да живеем. Под думата „живот“ – трябва да чувствуваме, да оценяваме своята мисъл. В живота си да оценяваме мислите си. Ако мислиш, и в живота си не оценяваш своята мисъл, ти си на крив път. Всеки ден, всеки един от вас трябва да бъде благодарен. Като стане сутринта трябва да благодари, че има хубавите условия да живее добре. Виждате времето е малко облачно. Но барометърът показва, че ще се подобри. Аз имам един барометър, той не разсъждава, но от снощи прави цял един кръг, близо 360 градуса. От най-лошото започва тази стрелка. Качва се, качва се и гледам, дошла до 99; още 1 градус има, отива към хубаво време. Върти се стрелката. Ако дойде някой път да гледа часовника като обикалят стрелките, казва: „Какъв е този часовник?“ Този часовник показва времето. Ако ще се развали времето, часовникът ще се обърне обратно и започва да се върти назад. Като дойде от другата страна, пак дойде 100 градуса. Отдясно като дойде показва хубавото време. А като се обърне отдясно наляво, показва буря, земетресение.

Та казвам: Някъде се движи човек? Ако се движи отдясно наляво ще има едни резултати, ако се движи отляво надясно, ще има съвсем други резултати. Ние казваме, че човек трябва да започне с Любовта. Любовта е отляво. Ти ще започнеш с Любовта и ще вървиш към истината в живота, защото истината е посоката на свободата, която ти търсиш. Правата мисъл е в истината. Там са ония, най-хубавите условия, при които можеш да постигнеш всичко онова в даденият случай. Ето аз какво разбирам постижение: Аз съм жаден човек, един пътник. Така в долината на един километър има един хубав извор. Какво ще постигна? Ще постигна това, че като ида при извора, не че (ще) стана най-добрият човек, най-ученият, най-здравият или най-красивият, но в даденият случай, ще придобия онова, което е необходимо. Понеже, ако не задоволя своята жажда, тази жажда може

да стане причина да се спра в живота. Казвам: Всякога, когато имате една жажда в себе си, ти искаш да бъдеш певец, намери извора на певачеството, нищо повече. Казваш: „Да отложим сега“. Не отлагай. Да отложиш аз разбирам, ако влезеш в една кръчма, отлагай, не пий. Но, ако идеш при извора, пий. Щом влезеш в кръчмата, отлагай! Не пий от онова, което кръчмарят ти дава, защото това са два порядъка. Кръчмарският порядък е човешки. Други са предназначенията в природата, дето Бог създава нещата. Всяко нещо е направено за наша полза. То е предметно учение. В кръчмата всичко е направено в полза на кръчмаря. Туй е разликата. Тогава да ви приведа друго. Един отива, запознава се с кръчмаря. Той имал 20-30 бъчви с най-хубаво вино. – „Какво искаш?“ – „Налей едно кило“. Днес едно кило, утре едно кило, казва: „Иване, ти си много добър човек. Майстор си, много хубаво пиеш“. И все го потупва по гърба кръчмарят. Всичко пропил. Един ден закъсал, продал всичко, няма нищо, идва в кръчмата. Има един голям кош с череши. Нямал пари. Рекъл да вземе една череша. Казва му кръчмарят: „Чакай, не се вземат тия череши така“. Направи му това впечатление, че кръчмарят докато той имаше пари, даваше, а като няма, казва: „Всичко изпоядох“. Кръчмарят му казва: „Иване, не си за тук, гледай да си търсиш късмета на друго място. В кръчмата не може да (се) идва на вересия. Аз не може да ти дам“.

Питам: Ние как ще устроим един живот? Ще си устроим ние един живот по подобие на кръчмаря или един живот по подобие на Бога. Аз ще ви покажа тогава лошите условия. Вие ще кажете: „Един кръчмар не може да се освободи от лошите последствия“. Всичко може да стане. Сега ще ви покажа, че от лошите последствия ние не може да се освободим. Мене ми разправяха преди няколко време. Един касапин, който се е занимавал с клане на говеда, на агнета, имал (три) деца. Едното наскоро родено, на около 6-7 месеца, а другото на 5-6 години, а по-голямото на 7-8 години. Един ден голямото братче

казва на по-малкото: „Да ти покажа как татко коли агънцата“. И то му отрязало гърлото. Детето не мислило какви последствия ще има. Хваща братчето си, взима ножа и му показва. Като го заболяло, започнало да вика, да реве. Като се задава майката, по-голямото рекло да бяга, пада и се намушва на ножа. Майката в това време къпела детето и като чула вик го оставила в коритото. Като се върнала и то се удавило. Ние сега мислим, че ако сме касапи, ще уредим живота си. Лошият живот не може да донесе щастие на човека. Лошите мисли, лошите чувства и лошите постъпки никога не може да донесат добро, туй трябва да го знаете. В живота една лоша постъпка може да ти бъде за поука. Но добро никога не може да донесе.

Фиг. 2

Често хората изучават човека. Физиономистите като (изучават човека), изучават живота. Всичко трябва да се изучава, за да видите какво ви липсва. (**Фиг. 2**) Някои от вас го носите на вашето чело, пък някои не сте работили върху търпението. Някои виждам, че сте работили върху философията. Вашето чело е развито там. Някои от вас виждам, че върху музиката сте работили. Някои от вас сте работили върху математиката. Знаете добре да смятате. Някои от вас в смятането ви няма. Някои от вас върху реда и порядъка сте работили. Някои от вас порядък нямате. Като дойда във вас, всичко е разхвърляно. Столове, маси, покривки не са турени както трябва. Като влезеш в една къща дето има ред и порядък, всяко нещо е на място. Или пък може да изучавате човека по почерка. (*Учителят взима една от темите*). Този брат, който писал това е оптимистичен. Този човек е много припрян, енергия има, подем има, въодушевление,

динамичен е. Жар има в себе си. А друг като пише, той започва така: (*Учителят показва линиите.*) (**Фиг. 3**)

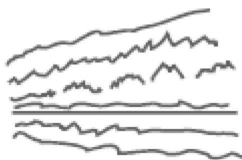

Фиг. 3

Когато пишете, гледайте да бъдат прави линиите, да имате посока на движение. Ще пишеш право, за да имаш права посока. Онези, източните народи пишат отдясно наляво. Китайците пишат отгоре надолу. То е все същото. Европейските народи пишат отляво надясно. Правилното писане е отляво надясно. Значи, от мъчнотиите към по-добрите условия. От неразумното към разумното ние отиваме. Сега, аз ви представям, тия работи са като лъчи разпределени. Те имат общ център. (**Фиг. 4**)

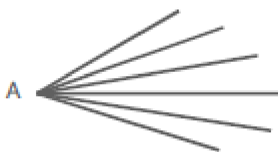

Фиг. 4

Ако те произтичат от едно такова тяло, де е въпросът? Ако имаме една обща плоскост да кажем плоскостта АВ, законът е вече друг. Това са лошите условия на живота. Тук са лошите условия на живота. Следователно, трябва да знаеш какво отношение, каква енергия трябва да имаш. За да постигнеш нещо, при тия лошите условия, воля трябва да имаш. При горният чертеж постиженията са по-лесни. Та всеки човек като вярва в Бога, ще постигне нещо. Като не вярва, пак ще постигне. Като вярва ще бъде богат. И като не вярва, пак ще бъде богат. Сега, онзи, който не мисли ще каже: „Като вярваш, ще

бъдеш богат с радости, а като не вярваш, ще бъдеш богат със скърби. Като вярваш, ще бъдеш богат със здраве, а като не вярваш, ще бъдеш богат с болести; пак си богат". Всеки ден ще има нещо да ви занимава ума. И страданията ви занимават еднакво, както и радостите. Някой от вас казва: „Защо трябва да вярвам?" Ако искаш радости, вярвай. Ако искаш страдания, не вярвай. Ако търсиш добър живот, тури Любовта. Ако ли пък търсиш нещастието в света, тогава вземи пътя на безлюбието. Два пътя има, по които човек може да върви, казвам философски. Казва някой: „Ще бъда безверник". Два резултата има. Защото и в безверието има вяра. Когато казват хората, че той се е обезверил, човек се е обезверил в едно, а започнал да вярва в друго. Аз съм привеждал този пример. Отива един господин при един богаташ, по Бога му говори: „Заради Господа – му казва – дайте". – „Иди, казва, да работиш. Той, Господ не обича просяци. Ти ходил ли си при Господа?" Казва: „Господ ме прати при тебе". – „Господ с тебе ли ще се занимава да те праща при мене, върви си по работата". Този, като излязъл, казва: „Ти не искаш да слушаш Господа". Отива, купува си един револвер. Малко пресилено е обяснението. И след 4-5 месеца влиза при същия богат човек и му казва: „Скоро давай, аз ще те претрепам". Казва: „В кого вярваш повече? Аз преди време дойдох тук без револвер, не вярвам в Бога. Сега Господ ме прати при тебе с револвер да изпълниш Неговата воля. Ако не изпълниш волята Му, ще те претрепя". Този пример аз го привеждам и като ме слушате, някой може да каже: „Какво иска да каже?" Защо иде насилието в света? Мислите ли, че един баща, който насилил сина си, че синът ще постъпи с баща си другояче? Аз имам един пример, може да ви го приведа. Туй се случило във Варна. Един баща, който обичал да потупва своята другарка, всякога когато потупвал другарката си, той имал едно момченце и то плачело и казвало: „Татко, не бий мама!" Бащата някой път го слушал, някой път не го слушал. Минават се

години – 10-15. Дохожда един ден и бащата иска да бие жена си. Момчето става, хваща баща си за ръката и казва: „Татко, не ти позволявам в мое присъствие да биеш мама“. Бащата ми разправяше този случай: „Като ме хвана за ръцете този синко майчин, като клещи. Той докато беше малък се молеше“. И бащата казва: „Започнах да мисля и казвам: Прав е. Какъв пример давам на сина си“. Значи един ден и той ще почне да го налага по същия начин. Силният си позволява. И няма да мисли право ли е или не. Казвам: Наказание трябва да има в света. Аз съм за всичко, което съществува. Но да те бие един умен човек, един добър човек е благословение. Но да те бие един лош човек, то е едно проклятие. Да те одумва един светия, то е едно благословение, но да те псува един лош човек е едно проклятие в света. По някой път Господ ви наказва в света и вие се възмущавате. Радвайте се, Божието наказание е едно благословение. Ако Господ е обърнал внимание да ви наказва, показва, че Той мислил заради вас, че от вас може да стане нещо. Ако вие роптаете, не разбирате Божия път, ако мислите, че Бог ви наказва, за да ви измъчва, нямате понятие за Любовта, която има към вас. Сега се спирам върху един морал. Човек да се възнаграждава веднага. Защото има три вида бойове. По мисъл може да те бие човек, по чувство може да те бие, и трето – по постъпки. С всяка постъпка може да те бият. Та някои от вас мислят: „То е бой“. Едно слово заради вас, туй е бой. Някоя постъпка на физическото поле заради вас – туй е бой. Казвам: Ние трябва да се откажем от нашите лоши мисли. Трябва да се откажем от нашите лоши чувства и от нашите лоши постъпки. Те са един материал непотребен. Не че е бил непотребен по-рано. За камъните е чука. Но този чук е стар метод. Не трябва да се приложи на човека. Един баща ще каже: „Синко, направи това“. Така може да го каже. Ако си Драганчо може да каже: „Драганчо, иди на нивата, впрегни воловете, изори нивата. Вземи книжките и иди на училище“.

Ако си музикант казва: „Гледай да пееш хубаво, гледай да слушаш хубаво учителя“. Какво ви коства? Някои от вас имате този метод. Кой е сега правилният начин? Как ще кажеш? Кой е правилният метод? Питаш един човек – Искаш да ти покаже пътя. Ти си странник, той е овчарче. Кой е правилният път? Как ще го извикаш, как ще се обърнеш към него? Един англичанин ако е, ще каже: „Моля“. Българинът как ще каже? Аз съм наблюдавал. Българинът ще каже: „Хей, момче, кой е пътят?“ А един англичанин ще каже: „Моля, може ли да ми покажете пътя?“ Сега някои поддържат, че трябва да бъдат праволинейни. Какво разбирате под думата праволинейни? Представете си, че вие срещнете този овчар и го питате. Вие разговаряте и така да снимат за филм. Тебе ще те озвучат. Твоят глас ще бъде озвучен какво си казал. И този овчар ще бъде показан. И като се разглежда филма, един ден те ще питат: „Защо попита „Хей, момче!“ Питам: Как трябва да отговорите сега? Ако някой от вас е умен, трябва да седнете при този овчар, да кажете: „Много хубаво място е. Стадото е много добро“. Ще го попитате, ще се разговаряте 5-10 минути с него и след туй ще кажете: „Може ли да ми направите една услуга? Вие сте запознат с местността, може ли да ми покажете пътя?“ Вие понеже сте практичен, ще кажете направо. Не, ще седнете, ще се запознаете с него, ще си поговорите и ще кажете: „Много ми е приятно, че се запознахме. Ако дойдете в града някой път, елате у дома“. Ако не постъпиш така, като го извикаш, той може да ти каже такава дума! Някой на теб ще ти каже: „Не постъпи добре“. Гледам и в религиозните хора, и те нямат обръщение. Някой път религиозните хора много се молят. Аз съм привеждал този пример. Един баща искал да направи сина си религиозен. Завежда детето си в църквата. Молят се по евангелски, коленичили. И като коленичат, проповедникът чете и като започне от началото на Битието, как създал Господ света. Започнал да се моли 15-20 минути, половин час и

повече. Като се молили така, детето пита: „Татко, свърши ли се?“ Минало се още половин час и бащата казва: „Синко, той е в пустинята още“. Христос казва: „Не мислете, че в многословието Господ ще ви слуша.“ Ти си жаден или ти си гладен. Бог е вложил в тебе един дух, Бог е вложил в тебе една душа, Бог е вложил в тебе един ум, Бог е вложил в тебе едно сърце; кажи онова съществено към Него. Като се обърнеш към Баща си, кажи: „Татко, моля Ти се, помогни ми“. Като вярваш, не Му казвай кога да ти помогне. Ти ще имаш Божията помощ. Човек трябва да бъде вътрешно искрен. Вътрешно как ще се моли на Господа? Ти имаш понятие какво нещо е молитва. Молитвата е най-хубавото отношение, което човек може да има към Бога. Може да се тури каквато и да е дума. Най-хубавото отношение към едно същество, което считаш, че е разумно, че е добро. Може да ти направи една малка услуга в дадения случай, тъй да я направи, че да бъдеш доволен. Тогава, ние се явяваме при Бога, ти се молиш и казваш: „Ти, Господи, днес не ме послуша“. Тогава ти не вървиш по правият път. Ти не мислиш правилно. Господ вече ти отговорил. Че ти преди да се помолиш, Той ти даде, Той накара слънцето да изгрява. Даде ти въздуха, даде ти баща ти, майка ти. Всичките условия, които имаш, всичко туй зависи от разположението на Господа. Ще имате друго възражение. – „Ами онези бедните?“ И богатият може да стане беден. Ял, пил, развалил си стомаха, турил го лекаря на диета, казва: „Няма да ядеш, ще постиш два деня, три деня“. Ще му дадат храна да яде такава, която лесно се смила. Този, богатият човек, който се е научил да яде много пищна храна му се вижда ограничение. Тогава богатият човек казва: „Как ще взема храната?“ По правила ще я взема. Та сега Бог ти е турил ограничения, всички вас ви е ограничил, не сте на една степен на развитие. Отношението на Бога към всинца ви не е еднакво. Той желае след хиляди години ние да станем свободни. Туй е целта. Христос казва: „Бъдете съвършени,

както е съвършен Отец ваш.“ Съвършени ще станете, умни, добри, да се изпълни душата ви с Любов, със знание, със светлина. Да се изпълни вашият дух със свобода. Да сте свободни във всичко, каквото желаете. Но в тази свобода да не ощетявате никого, което правите да бъде добро, да бъде за Слава Божия. Да бъде добро за ближните и за вас. Това е разумният човек. Сега тъй като ви говоря, вие се сравнявате. Искаш да пееш, като чуеш по-добър певец, някой път не може да те въодушеви, казваш: „Аз не мога да пея“. Всякога, когато слушаш, който и да е добър певец, ти се радвай, понеже всеки добър певец внася нещо ново. Като срещнеш един добър човек, радвай се, че си го срещнал, радвай се, че не си като него. И ти ще бъдеш като него. Като видиш един богат човек, радвай се, че си срещнал един богат човек. Да имаш ясна представа. Като видиш една череша, една круша, една ябълка, ти не желай да бъдеш като този човек, но радвай се да имаш ясна представа. Радвай се да видиш слънцето как изгрява. Радвай се за всяка книга, която четеш. Радвай се на една дума, която идва до твоето ухо. Радвай се, че Бог ти е турил една слушалка. Вие искате да имате радио сега. Едно радио колко струва? Едно хубаво радио струва 25-30 хиляди. Има такива по-прости, по-евтини, но разликата е в гласа. Казваш: „Ще имам едно радио!“ Туй, което слушаш не е ли радио? Ами ако бяха затулени ушите? Какво може да се сравни с човешките очи, онова благо, което имаш? Погледнеш небето, виждаш всичките звезди, всичката растителност наоколо, онова благо, което донася светлината. Ти седиш при тия богатства и казваш: „Какво богатство аз имам?“ То е несметно богатство. Цял един свят е отворен. Може да ходиш навсякъде – 20, 30, 40, 50 години всичко това го виждаш свободно, за билет нищо не плащаш. Ако плащахте по един лев за всяко нещо, което сте видели, знаете ли на ден колко трябваше да платите? На ден, ако видиш 1000 неща, ще платиш 1000 лева. Необходимо е да ги имаш. Ако видиш 10 000 неща, десет хиляди

трябва да платиш. Ако сметнете тогава 1000 лева за 100 дена правят сто хиляди лева. За 300 деня, 300 хиляди лева бюджет трябва да платите. Всичко това ни се дава даром. И при това сте недоволни. Сега неразбиране има. Като влезете в духовният свят и там ще видите облаци. Като влезете в оня свят, вие ще видите кой как е живял. В оня свят – да ви дам едно обяснение, като идете в разумния свят, всеки е взел билет. Ще види колко печели. Ще види, някому се паднали 10 000 лева, някому 20, 30, 40 хиляди, а на едного се е паднал милиона. Един като влезе по музика, ще види какво знае да пее. Ще изпее само едно куплетче от 3-4 реда „Цвете мило, цвете красно“. Друг ще изпее някаква си ария. Аз съм превеждал този пример за Паганини. Минава той покрай един стар цигулар, 85 годишен. Едвам му държат краката, едва държи цигулката. Мисля, че е бил много способен човек. Паганини като поглежда цигуларя, взима цигулката и изведнъж започва да свири. Образува се една голяма тълпа и той като свири, всички започват да турят в паничката на стареца. Паганини свири и се напълва копанката с пари. Бедният цигулар казва: „Синко, защо не дойде по-рано?“ И този цигулар свири, но копанката е празна. Когато свири Паганини, копанката се пълни.

Казвам: Ние имаме един живот, дето копанката е празна. Трябва да дойде Паганини и да покаже начин на свирене. Някой казва: „Аз съм добродетелен човек“, а при това е нещастен. Добродетелният човек всякога трябва да бъде щастлив. Защото доброто, това е плод на Божествената Любов. Всички благодарете на Бога, че имате една отлична глава, че имате отлични дробове. Благодарете на Бога, че имате едно отлично сърце. Благодарете на Бога, че имате едно отлично благоутробие, един отличен стомах. Благодарете за всичко. Като станеш сутринта, благодари на Бога. Като станеш, погледни на ръката си. Цяла книга е това. Всичкото благородство, което Бог е вложил в моя пръв пръст, аз желая да го проявя. Всичкото

благородство е в първият пръст. Като хванеш първия си пръст, кажи: „Аз искам да бъда благороден“. Като хванеш вторият пръст, всичката справедливост в света е там. В третия пръст е всичката красота, която съществува в света. Всичките разумни работи, практически направени – вземане, даване, това е малкият пръст. Като хванеш най-после палеца си, ще кажеш: „Туй, което Бог е вложил в моя палец, неговата сила няма равна. Той носи всичките блага. Всичките блага, които има в пръстите, той ги носи“. (*Учителят дига пръстите си*). Те сега като се събират са сила. (*Учителят събра всичките си пръсти*). Тъй като се съединят, значи всички са съгласни в едно. Или искаш да бъдеш справедлив, съедини палецът и средният пръст. Искаш да обичаш хубавото, съедини палецът и третият пръст. Искаш да постъпваш практически, съедини малкият пръст и палецът. Казвате: „С тия ли работи трябва да се занимаваме?“ С какво трябва да се занимаваме тогава? Ако ти си написал една поезия, няма кой да я чете, каквото си написал? Надраскате там нещо, но ако никой не го чете и твоята мисъл, ако не влезе в живият свят, или ако ти си направил едно добро, в какво седи доброто? Давам един плод някому. Но, ако този плод комуто съм дал, е мъртъв човек, това не го ползува. Всеки един плод, даден някому, след като се изяде доброто, което си направил трябва да влезе, да даде плод. Всяка една наша мисъл, всяко едно наше чувство и всяка една наша постъпка трябва да дадат един хубав резултат. Някой път погледът може да бъде мътен. Защо става погледът мътен? Защото няма благородство, защото няма справедливост, защото няма красота. Искаш да имаш един поглед благороден, красив, справедлив, ще се свържеш, това е едно радио. Ще си подигнеш ръката нагоре. Това са антени. Казвам: Господи, всичко онова, което ти си вложил в нас, да бъде. Ти показваш пръстите си. Казваш: „Господи, всичко онова, което си вложил, искам да се прояви в моята душа“. Туй показва като си дигнеш ръцете нагоре. Седи един

приятел, дигнал си ръцете нагоре, иска да нарисува една картина. Казва: „Не ми се харесва". Горе, ръцете, туй значи. Ако ги изнесеш ръцете напред, туй е динамически. Казваш: „Животът е велик". Животът е направен велик. Ние казваме: „Трябва да се обичаме". (*Ръцете на гърдите*). Най-първо ще покажеш в какво седи Любовта. Да си доволен само от Любовта. И като помислиш, веднага да светне, да се запалиш. Един ден като проявиш Любовта, веднага да се образуват няколко хиляди градуса топлина и светлина. Вечерно време като кажеш „Любов", навсякъде да стане светло, да стане топло. Като влезеш в една къща, дето хората са замръзнали, веднага да стане топло. Като кажеш „Мъдрост", веднага да стане светло. Като кажеш „Истина", веднага всички болни да станат от леглото, да се освободят. Тогава животът има смисъл. Всяка една добродетел, това са билети. Като произнесеш името на една добродетел, ще имаш блага. Аз ви говоря, това е хиляда и една нощ. Един брат като се оженил, иде и ми разправя за жена си. Казва: „Особена е, бамбашка е". Всинца все сме бамбашка. Аз сега от моето гледище му разправям, той казва: „Не може, не разбирам". Нима ние тук разбираме Волята Божия? Господ с хиляди години ни говори, ни говори, но не разбираме. Учените хора след като свършат четири факултета, казват: „Няма Господ". Този учен човек разбрал ли е, че няма Господ? Отде намерил, че няма Господ? Еди кой си автор казва, че нямало Господ. После една жена казва, че иска да бъде свободна. Синът иска да бъде свободен. Синът не може да бъде свободен, докато бащата не е свободен. Дъщерята не може да бъде свободна, докато майката не е свободна. Ако причината е свободна и резултатът ще бъде свободен. Ако причината е ограничена и резултатът ще бъде ограничен. Ако, ние вярваме в един Бог, който не е свободен, който ни е Господ – той не е Господ. Ние вярваме в един Господ, който е свободен, който всичко може да направи. Следователно, ти като вярваш в Бога, ти ще придобиеш

същата свобода. Ако ти вярваш в Бога, туй което не е, ти сам ще се ограничиш. Казвам: Сега какво е новото вярване? Днес кое е новото вярване? Ти ще се научиш да обичаш Онзи, Който те обича, Който всякога те е обичал. Ти ще се научиш да имаш добро мнение за Онзи, Който всякога е имал добро мнение за тебе. И ще се научиш да имаш добро мнение за Онзи, Който всякога те е освобождавал от всичките неприятности на живота. Ти трябва да имаш добро мнение за Бога. Туй е философия. Ако ти не може да се научиш да обичаш Онзи, Който те е обичал, Онзи, Който всякога ти е мислил доброто, Който всякога имал добро мнение за тебе, тогава какъв човек може да бъдеш ти?

Та казвам: Вие сте тръгнали по този път. За придобивките втори път ще продължим.

Тайна молитва.

31 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 11 май 1938 г., сряда, 5 ч. с.

София – Изгрев.

ДОБРОТА, РАЗУМНОСТ, ЛЮБОВ

Добрата молитва.

Бог е Любов.

Било е време, когато светът не е бил такъв, какъвто е сега. Предполага се какъв е бил света. Нито едно от живите същества не знае как е бил света. Ще кажем: „Да си представи човек“. Но как може да си представи това, което не е виждал? И на слепия човек можеш да му говориш за светлината, той може да си представи, но каква ще бъде неговата представа в сравнение с представите на оня, който има зрение? Често казваме: „Трябва да се живее“. Животът в сегашната форма се различава от животът, който първоначално се е появил. Свещените книги казват, че Бог е създал човека. Създал го е от пръст. Който не разбира това, ще каже, че човек е направен от пръст. Това е отчасти вярно. Оня, която не разбира, той ще мисли така. Че е направен от пръст, това е вярно, но че човек е пръст, това не е вярно. Та казвам: Човек трябва да разбира.

(*Учителят показа едно стъкло, в което е поставено едно изкуствено цвете.*)

Тук имате едно шишенце. Представлява като цвете. Можете да мислите за него какви ли не философии. Най-първо ще кажете, как е влязло това цвете в това шишенце. То си мени няколко пъти краската. Става синьо, лилаво и розово. И същевременно това е свързано с друго нещо – показва времето. Когато ще се оправи времето, става синьо. Когато времето ще се промени, става лилаво, а пък когато ще вали дъжд, става розово. Това е едно изкуствено цвете. В химията нали има известни вещества, които при известни киселини променят краската си? В дадения случай човек е едно цвете. Той има не само

една краска. Човек е барометър със 7 краски. Можеш да познаеш, дали един човек ще живее или ще умре. Като казваме дали ще умре, разбираме, дали ще се премести един човек от едно място в друго място. Това е умиране. А пък ние считаме смъртта за друго нещо. Смъртта е преместване от едни условия в други условия. А пък под живот ние разбираме навлизане от един неорганизиран свят в един организиран. Следователно, в живота има страдания, понеже той се организира. Едно дете, което е влязло в училище, е неорганизирано. Но за да се просвети, за да се организира, то трябва да учи. Какъв труд се изисква! Ще учи буквите, ще му пишат поведение, ще съобщават на баща му, че не се учи. Много работи ще мине. Всички вие сте в дадения случай ученици, дошли на земята. Вие това не го съзнавате.

(*Една котка забелязахме около катедрата*). Лятно време мухите идват в салона, за да научат нещо. Тая котка и тя е дошла да научи нещо, но тя никога няма да научи това, което вие ще научите. Мухата дето и да влезе, какво ще научи? Все ще научи нещо, но няма да научи това, което вие ще научите. Глухият дето и да влезе какво ще научи? Все ще научи нещо, но той не може да научи това, което може да научи оня, който има слух. Оня, който има зрение, ще научи повече от оня, който няма зрение. Но да оставим сега тия противоречия. Сега всички казват: „Човек трябва да прояви живота си“. Но има един живот, който се проявява извън време и пространство, извън сегашните условия. Например, след като умре човек, вие нямате опитността, в какво положение се намира човек. Както и да ви разправят, аз мога да ви разправям много неща, но то ще бъде хиляда и една нощ. Ще кажете: „Я, да го видим това!“ Хубаво, как ще го видиш? Когато едно тяло е нагорещено до 1000-2000 градуса, как ще влезеш вътре да видиш как е нагорещено? Казваш: „Искам да видя“. От далеч, отвън ще измерваш градусите, но вътре не можеш да влезеш при тая топлина. По какво се отличава една топлина от 1000

градуса? Топлината разширява нещата. Следователно тая топлина си има мярка. Ако вашият организъм има повече топлина, той ще се стопи. Вие не ще можете да живеете при тая топлина, няма да имате условия да живеете.

Тепърва трябва да се научим, как да живеем. Сега хората още не живеят. Не че не живеят. Но имаме повече страдания, отколкото радости. И следователно често слушаме хората да казват: „Дотегна ми, не съм видял бял ден!“ Това не е вярно, че не сте видели бял ден. Белите дни са толкоз, колкото и черните дни. Нощта е черен ден, а пък когато слънцето е изгряло – бял ден. Но понеже неговият ум е бил занят само с черните дни, той мисли, че само черни дни е имало, а пък другият е занят само с белите дни и казва, че има само бели дни. Не, има бели и черни дни. За умния човек черният ден е така приятен, както и белият ден. А пък за ония, които са неразумни, не е така.

Страданието – това е нощ. Радостта – това е ден. Който разбира живота, за него страданието има такъв смисъл, както и радостта. Страданията – това са корените на живота. А пък радостите – това са клонищата на живота. А пък онова, Разумното, с което ние ще извадим вътрешния смисъл, това са плодовете на това дърво. Та казвам: Животът си има свой смисъл. Животът прилича на такова цвете. Например, това цвете е лилаво. Готви се да става промяна на атмосферата. Сега да не излиза навън човек – ще има дъжд. И ако някой е облечен като за Великден, да не излиза навън. И ако вие искате да направите екскурзия за няколко часа, ще се върнете ли сух? Ще отидете сух и ще се върнете мокър. Ще кажете: „Защо е така?“ Някой пита: „Защо е така?“ Никога не питай защо е така. Вие констатирайте фактите както са. Нещата ще станат. Защо? – Има си причина. В природата всякога стават промени и благодарение на разнообразието на живота, последният има красота. В безконечните

промени на живота е красотата на живота. Каквито и промени да стават разумният човек разбира. Понеже Бог, Който е създал света е разумен, то и всичко, което Той е създал е разумно. Ако ние не разбираме разумността, ще срещнем мъчнотии. Ако ние влезем неподготвени в Музикалната академия, знаете ли какви мъчнотии ще срещнем?

Някой иска да пее. Но ако започнете една песен от основния тон „До“ и трябва да слезете в низходяща степен, колцина от вас ще вземат долно „до“, което е една октава по-долу от основния тон „до“? Нито един от вас не може да вземе това долно „до“. Повечето от вас ще вземат горно „до“, но долно „до“, няма да може да вземете. Ако имате за основен тон „сол“ в основната октава, по-лесно ще можете да вземете долно „сол“, т.е. една октава по-долно от „сол“ в основната октава. Тогава горно „сол“ ще вземете малко по-мъчно. Повечето от вас по-лесно ще вземете долно „сол“, отколкото горно „сол“. Ако вземете основния тон „до“, малцина от вас ще можете да вземете по-долното „сол“. Може да има някои от вас да го вземат, да могат да слязат в бас до долно „до“. Та казвам: Нещата в света са постижими. В много случаи зависи от това, каква основа вие вземате в живота. Много неща са постижими и непостижими; зависи каква основа на тона вие взимате, отде започвате. При сегашните условия, тъй както се развива музиката, трябва да имаме правилна идея за музиката. Музиката е един Божествен метод за да стане животът по-сносен. Музикалният човек има един много завършен характер. Има хора, които се тревожат, когато чуят фалшиво изпълнение на музикален откъс. Аз имам един познат, музикант, когато се свири нещо фалшиво, той си маха ръцете край ушите и излиза навън. Дразнеше го това. За да кажеш една дума хубаво, музикално, изисква се музика. Трябва да издадеш музикални трептения. Например, как ще произнесеш думата „Любов“ музикално? Можете да дадете

направление на Любовта! Един вид Любов във вас може да се яви като разрушителна сила, която разрушава яйцето. Или на Любовта можете да дадете направление на движение, или да ѝ дадете една оценка, мислейки върху нея. Или при Любовта във вас може да се роди желание да се обличате хубаво; хората когато се влюбят, почват да се обличат хубаво, турят си хубави дрехи, шапки, обуща. Имате пък желание да се покажете, че знаете нещо.

Като обичате някого, как му говорите? Представете си, че вие се влюбвате в някого. Той е един готвач, със скъсани дрехи, оцапан. Вие като отидете, за дрехите му нищо няма да кажете. Той като бърка яденето, ще кажете: „Колко хубаво готви!“ Та вие ще видите у оня, когото обичате красота в движенията при бъркането на яденето. Ще кажете: „Много красиви движения има той!“ И ако не го обичате, никаква красота няма да видите в движението на лъжицата! Ако го обичате, ще кажете: „Той с такт движи лъжицата, бърка“. С такт е той. Може да има един готвач такт 2/4, 3/4 и пр.

Сега може да попитате: „Каква е разликата между 2/4 и 3/4 и 4/4?“ – 4/4 е творчески такт; той е най-силният такт вътре в природата. 2/4 е женски такт, 3/4 е детски такт. 3/4 – това е „сол“ в музиката. 2/4 урежда живота, а 4/4 – създава живота. Човек е създаден при 4/4. Турили са го в градината при 2/4 и при 3/4 го извадиха от рая навън. А пък сега отвън рая учи 5/4.

Какво съставлява музиката? – Туй е такт! При един тон трябва да определиш колко време трябва да продължава. Например, един даден тон се развива. Какво пространство ще завземе и колко трябва да продължава? Да кажем, че 2/4 е тактът. Да знаете, на всяка четвъртина колко време трябва да дадете. Времето трябва да го сметнете много правилно. И ако дадете малко повече на едната нота, вие я удължавате. А ако ѝ намалите трайността, съкратявате я. Някой бърза в живота. Музикално е създаден човек. Вие бързате да израснете.

Знаете ли какво може да стане, ако израснете преждевременно? Ако цъфнете преждевременно, с вас ще стане така, както в умерения пояс, когато някое дърво цъфне рано. И ако цъфне късно, пак ще стане нещо лошо. Значи всяко нещо трябва да дойде навреме.

И всички хора не са еднакво музикални. Най-музикална сега е бялата раса. В нея се развива сегашната музика. Тук на челото, странично над веждите, има един ръб, който е центърът на музиката. Над веждите тук е центъра на времето. Някой човек има такт. Много е учтив. Има време развито. Той знае как да постъпи. Минавате, той ви дава място, отстъпва. Или ще ви търпи да се изкажете. А пък онзи, у когото не е развито времето, той бърза във всичко. Той взема някой път половината нота като четвъртинка, а пък някой път половината взема като цяла нота. И след това, като си създадем една особена музика, ние почваме да се питаме: „Защо светът е такъв?“ Туй е животът, който ние сме си създали.

Ти като станеш сутринта, няма да мислиш най-първо за себе си. Защото слънцето, ако не изгрее и ако въздухът не влезе в твоята къща, ако хлябът и водата не дойдат какво ще стане с тебе?

Ти казваш: „Аз трябва да живея“. Как ще живееш без въздух, без светлина? Казваш: „И без Бог може да се живее в света!“ То е една идея невярна. Дошъл си на земята. Извън земята ти не можеш да живееш този живот! И казваш: „Дотегна ми на земята този живот“. Ти не си разбрал земния живот. Бог направи земята и взе пръст и направи човека от пръст. Бог уважава земята, а пък човек ходи с краката си и тъпче земята и казва, че няма смисъл животът, че тая земя била грешна. Това не е философско разбиране, това не е разумно разбиране. Това са хора, които са изгубили оня вътрешен смисъл на живота. И ние сме турили друго като важно. Казваме: „Пари да имаш!“ Колко пари му трябват на човека? За парите има един център

на главата. У някои хора този център е много развит. Той е над слепите очи. (**Фиг. 1**)

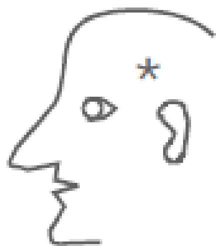

Фиг. 1

В парите има музика. Като вземеш една златна монета и я пуснеш, какъв тон издава? Ако се пусне една английска златна монета и ако пуснете едно българско левче, как ще звънтят? Левът си има свой тон. И златото си има тон, той има най-хубавият, музикалният тон. И аз бих желал всеки човек, всеки от вас да има по една златна монета в джоба си. Тя действува здравословно. То е емблема на живота, на онзи разумния живот. Ти като пипнеш златото, ти ще влезеш във връзка с нещо, не само със самото злато – то е проводник. Като гледаме на стъклото ще приемем светлината, която е в света. Мнозина хора пипат златото, но те са оцапали това злато и не могат да възприемат благословението, което иде чрез златото. Ако човек разбира златото, той ще бъде здрав, радостен, весел. Но златото си има две страни: Трябва да го цениш и към него трябва да бъдеш щедър. Но знаете ли къде се учи щедростта? Та като богат никога не можеш да учиш щедростта. За да станеш щедър в Божествения свят, ти трябва да минеш през сиромашията. Сиромашията е едно велико училище, за да стане душата ти обширна и щедра? За да разбираш работите трябва да бъдеш непременно сиромах. А пък за да можеш да организираш света, трябва да станеш богат. Затова банкери в света са жените. Сиромасите в света са, които

работят – мъжете. И затова всяка една къща е изградена от сиромаси и от богати. Сега новото разбиране е – Мъжът носи щедростта, а жената носи икономията. Тя казва: „Да се пести!“ Пестеливост трябва да има да се внесе ред и порядък вкъщи. А пък мъжът трябва да финансира тия работи. Той трябва да има капитали. Съдружници стават те.

Ти казваш: „Какво трябва да се прави?“ Какво трябва да прави един банкерин, какво трябва да прави един музикант, един певец? Трябва да пее! Не само да пее. Трябва да пее хубаво. И този музикант трябва да се опитва в две неща. Един музикант в две неща може да покаже, че е добър музикант. Ако времето е много влажно, да се изясни чрез неговото пение времето, както е днес. И като запее и времето се изясни от облаците, той е добър певец. Тогава ще светне, светлината ще дойде. А пък когато 3-4 месеца е било суша и като дойде той да запее, и дойде дъжд, той е добър певец.

Казвам сега: Облачното време – това са тъгите и скърбите. Някой път е много влажно времето. И трябва да си попееш някой път за да могат да се разпръснат тия тъги. Вие всичките трябва да се учите да пеете, за да можете да си разпръснете тъгите. Може да има трояко пение. Ти можеш да пееш с ума си. Защото пението е един процес на ума.

Но можеш да пееш по Божествен начин. Тогава по Божествен начин ти ще пееш за Любовта в света, ще пееш за Разумността в света, ще пееш за Свободата в света. Те са три неща велики. Ще пееш за Любовта! Ще пееш за Бога. Ще пееш за Божията Мъдрост, с която светът е създаден. Ще пееш за Божията Истина, от която е произлязла Свободата. Ти не можеш да бъдеш свободен, ако не познаваш Истината. Ти не можеш да имаш Божествената светлина и знание, ако не познаваш Мъдростта. Ти не можеш да имаш живот, ако не познаваш Любовта. Защо е Любовта? За да внесе живот. Защо е

Истината? За да внесе Свобода! Защо е Мъдростта? За да придобием светлината, знанието! Това е необходимо и за сегашния живот и за всеки друг живот!

Тия три неща трябва да бъдат основни подтици в живота ни. Срещнете някой човек. Някой човек може да го обичате и някого не можете да го обичате. Всички ония хора, които ви дават нещо, вие ги обичате. Можете да направите опит. Всеки, който иска да вземе от вас, тия които вземат от вас, не ги обичате. Някой човек не го обичате, понеже той взема и не дава. И защо обичате добрите хора? Добрите хора ги обичате, понеже те дават. Те носят Божието благословение в света. Най-първо трябва да бъдете добри, в смисъл онова, което Бог е дал на вас да го раздадете, понеже след като го раздадете, Бог ще ви даде друго благословение.

Сегашната основа на живота е, че ние искаме да станем щастливи. Щастието в живота зависи от Любовта. Щастието в живота зависи от Мъдростта. Щастието в живота зависи от Истината! От Любовта зависи! Животът зависи и от светлината, и знанието, което имаме.

Сега във вас влизат противоречията на минали или ежедневните противоречия.

В съвременния живот вие трябва да имате разбиране за нещата. Има всевъзможни, хиляди течения има, които влизат в човека. Вие можете да направите един опит. Ако отидете между банкерите, вие ще почнете да оценявате парите, (у) вас ще се зароди желание да имате пари. Ако отидете между земеделците, ще се зароди у вас желание да имате и вие земя. Ако отидете между градинари да живеете дълго време, у вас ще се зароди желание да имате и вие градина. Ако отидете между гениални музиканти, у вас ще се зароди желание да бъдете и вие музиканти. Но трудът в света е разпределен.

Човек в дадения момент не може да бъде всичко. Всеки човек в дадения случай има да извършва една работа.

Сега вие казвате, че човек трябва да бъде добър, че трябва да бъде умен. Най-първото нещо: Човек трябва да бъде разумен. За да бъде разумен, той трябва да знае едно: Че всичко, което Бог е създал в света, той трябва да го приеме на вяра, че е добро. Може да му се струва, че има някои противоречия, но той за себе си трябва да възприеме това. Допуснете, че ви заболява коремът. Къде е причината? Заболяването на корема може да произтича от две причини: или, че вашата симпатична нервна система не е в съгласие с вашия мозък и тогава се зарежда коремоболие; или пък причината може да е, че вие сте яли някоя храна, която е мъчносмилаема, та клетките на вашия стомах почват да чувстват особено дразнене. И следователно, от това гледище, когато човек ще яде, той трябва да си подбере най-добрата храна и да я дъвче. Да не оставя несдъвкана храна, да не оставя стомахът да върши работата на устата. Инак ще има коремоболие.

Но този закон на (дъвченето) е валиден и за човешката мисъл. И мисълта си има свой стомах. Ако една мисъл не си я разбрал, не си я сдъвкал хубаво, тя ще ти причини коремоболие. И чувствата си имат свой стомах. Ако си я приел и не си я сдъвкал, ще ти причини коремоболие. Та имате едно коремоболие в стомаха, едно коремоболие в ума и друго в сърцето. Когато човек е гневлив, той има коремоболие в ума. Когато плаче, той има коремоболие в сърцето. Сръднята е на място. Но колко човек трябва да се сърди? Някой казва: „Да не се сърди човек!“ Все трябва да се посърдиш, но каква доза от сръднята трябва да употребяваш? Един мъж има една жена, която се е влюбила в него. И той минава в нейните очи за ангел. И ако той повиши малко тона си, може една година да не се примири. Та, ние съвременните не сме се научили да знаем следното: Каква динамична

сила има всяка една мисъл, която създаваш, и всяко едно чувство, което допускаш, и всяка една постъпка. И след време тая сила може да се прояви.

Има един анекдот: Отишъл един в другия свят. Искал да отиде там да разгледа света. Молил се дълго време един за това и Господ изпратил един ангел, който го завел да види ада. Адът е място, дето живеят души. Не е толкоз лошо място, но е едно несгодно място. В цигански колиби живеят. Циганските колиби са като палати пред тях, те са десет пъти по-лоши. Та видял той един циганин на пиростия и много малко огън отдолу. Той попитал: „Този циганин защо е седнал на тая пиростия?“ Ангелът му казал: „Той в света беше един писател, написа една лоша книга, с която развали света. Този огън сега едвам ще го опари, но той след време ще се разгори. Сега едвам кади отдолу“. Той седи на пиростията и чака нещо да стане. Онзи ходи, обикаля и след като се върнал, вижда голям огън под циганина. – „Откъде дойде този огън?“ – пита той. – „От неговата книга“. – Му се отговаря.

Та кажеш една отрицателна дума, ти си на пиростията. На тая пиростия ти сам ще се печеш. Всеки ще отговаря за своите мисли, чувства и постъпки. За чуждите постъпки никой няма да отговаря. Този закон е верен и за един ангел, и за боговете в света. Една вечна справедливост има вътре в Божествения свят. Всеки ще опита своята мисъл, дали е добра или лоша, своите чувства, дали са добри или лоши, и своите постъпки, дали са добри или лоши.

Сега ония, които се интересуват, питате: „Този закон верен ли е?“ Казвам му: Да оставим онзи свят. Един ден аз искам да му дам една опитност. Той не вярва. Той се запознава с една мома, която той обиква и иска всеки ден да я види. Но ако един ден той ѝ каже една обидна дума, тя ще си обърне гърба и тогава тя няма да иска да го види. Той ще почне да се пече. Казваш: „Защо е така?“ Тъй е, защото

не знаеш да владееш езика си. Какво трябва да казваш на своята възлюблена? Ето какво трябва да ѝ кажеш: „Аз виждам в твоето лице, че Бог живее в тебе. Аз виждам в тебе един ангел“. Ако каже: „Какъв демон си ти! Какъв звяр си ти! Каква мечка си! Каква змия си“. Какъв смисъл има в това? Ние виждаме тия думи навсякъде. Така не се говори. На оня, когото обичаш, ще кажеш, че Бог живее в него. И той като те обича и той ще види Бога в тебе. Ти казваш: „Къде е Господ?“ Като виждаш Бога в хората, Любовта е там! И като виждат хората Бога в тебе, Любовта е там! Така трябва да се разбира. Не само да се казва: „Аз вярвам!“ Не, трябва да се направи стъпка по-напред! Да виждаме Бога в хората, и тогава да имаме всичкото благословение. Като обичате едно дете, няма разлика между детето и възрастния. Там, дето е Любовта, ценността на нещата е еднаква. Знаете ли колко са умни малките деца? Има малки деца, които са по-умни от възрастните. На едно малко 6-годишно момиченце му дадох веднъж цвете. То каза: „Това цвете аз не мога да го нося. Кака ми е по-голяма. Тя да го носи“. А пък аз на кака му не искам да го дам! Аз изхождам от гледището: Ако дам цвете на това дете, с него няма да завържа нещо, а пък ако дам цветето на тая мома, ще внеса съвсем друго нещо.

Някой дава някому едно откъснато цвете. Знаете ли какъв ангажимент има в това? Сегашните хора като се женят, си дават все откъснати цветя и затова са харосали! На всички тия цветя трябва да се даде живот! За живите и здравите хора не късайте цветя! Цветята могат да се късат само за болни хора! А за здравите хора не късайте цветя! Давайте им с корен. Туй е културата на новото. Ето какво аз разбирам: Една хубава мисъл не я късай! Едно хубаво чувство, което ще цъфне, не го късай! Една хубава постъпка не я късай от корена! Носи с корен тая хубава мисъл! Носи с корен това хубаво чувство! Носи с корен тая хубава постъпка! Това се подразбира.

И всеки ден ние сме пред лицето на един свят. Ние мислим, че сме сами. И тук като седите сега, вие ме наблюдавате и вас ви наблюдават! Тук има толкова умни същества, чийто поглед е насочен към вас! Тук е насочен погледа на Бога! Бог сега наблюдава какво мислите вие. Ако има някой, който наблюдава хората, това е Бог! Той наблюдава така, че нищо не може да избегне от Неговото око! И доброто и злото. Той винаги мълчи. Като те види, че правиш нещо лошо, Бог ще прати един ангел да ти пошепне: „Не прави това!" Три пъти ще каже. И ако го направиш, ще носиш последствията. И щом помислиш нещо добро, пак Бог ще прати един ангел да ти каже: „Направи това!" Та две неща казва: „Прави това" и „Не прави това!" Едно правило: Говорете, когато имате да кажете нещо хубаво. Не говорете, когато имате да кажете нещо лошо!

Някой път седиш и се укоряваш. Казваш си: „Аз съм лош човек!" Така човек не се оправя! Когато аз направя погрешка, имам условия да науча нещо. И след като направя погрешката си, ще покажа силата си. Ще покажа, че имам по-голяма сила да я оправя. И така добивам двойна сила. И като направи човек погрешка, ако не я поправи, ще стане два пъти по-слаб, а ако я изправи става два пъти по-силен. Опасното в живота е там: Щом направиш 10 погрешки и не ги изправиш, ти ставаш 10 пъти по-слаб. И ако направиш 10 погрешки и ги изправиш, ставаш 10 пъти по-силен. Ето защо, поправи погрешката си, за да станеш по-силен, по-добър, по-разумен. Всяка погрешка е едно малко петно, което трябва да се премахне.

Сега, ако ви кажа: Изпей „сол"! Защо трябва да пеете „сол?" За да цъфнеш. Който не може да пее „сол", той не може да се разцъфти. Щом вземеш „сол", можеш да вземеш и „со". От „до" до „ми" имаме терца. От „сол" до „до" имаме кварта. То е вече Божественият принцип. Кварта е четвърта степен. Това е Божествената страна. Третата степен е за децата. Втората степен е за жените. А пък първата

степен е за Бога! Сега, това е пак неразбрано. В първата степен ти ще бъдеш сила, мощ, разумност. Във втората степен ти ще бъдеш начин как да създаваш нещо, да уредиш една къща. А пък в третата степен ти ще внесеш равновесието и радостта в хората. В дома този закон е верен: Момъкът е единицата. Неговата възлюблена е 2. А пък детето е 3. Детето носи радост като дойде. То е 3/4. (Учителят прави движение с дясната ръка в три посоки: надолу, надясно и нагоре – както се движи ръката при такт 3/4.) Започва се движението отгоре надолу – това е доброто; надясно – това е разумността и нагоре – това е Любовта. Това е 3/4 такт. Добро, разумност, Любов!

Сега коя песен бихте пели с такт 3/4? Ти в духовния свят не можеш да пееш докато не чувствуваш. С такта заедно трябва да станеш добър, трябва да станеш разумен, и трябва да станеш Любов. Ти в духовния свят без този такт не можеш да помръднеш ръката си надолу. Ръката ще остане на мястото си. Ако си добър, ще слезе. Като си разумен, ръката ти ще отиде в дясно. Ако имаш Любов, ръката ти ще отиде нагоре.

Някой път искате да отидете при Бога. Как ще отидете при Бога, ако не си бил добър? Добър – това значи да имаш крака. Човек, който е добър, той има крака, за да отиде при Бога! Ония, които имат разумност, те имат ръце. С ръцете ще погалиш нещо, ще напишеш нещо. И след като отидеш при Бога, трябва да имаш уста. Какво ще кажеш на Бога, като отидеш? Ако отидете при Бога, изпърво какво ще кажете? – „Татко, благодарим Ти, ние бяхме на земята. Свършихме Твоята Воля. Наскърбени утешихме и сега дойдохме при Тебе да приемем Твоето благословение, за да слезем пак отново да работим“. Да отидеш при Любовта, значи да възприемеш новото благословение на Бога! И ако вие всички бяхте слезли от небето с този такт, с това Божие благословение, за да раздадете доброто, животът ви би имал велик смисъл! Всички вие трябва да бъдете пълни с добро! Доброто е

от Бога! Разумността е от Бога! И Любовта е от Бога! И като ги раздаваме, тогава ние вече участвуваме в този Божествен живот. Тогава вече физическия живот на земята има смисъл.

Трябва да имаш здраво тяло, за да възприемаш нещата. По цялото тяло има милиони антени. Това са космите, които израстват по кожата. Човек има седем милиона прозорци по кожата си, и при всеки прозорец има по една антена. Човек има седем милиона антени, които възприемат всевъзможните промени, които стават в природата. Някои от тия промени ние не ги чувствуваме. А пък един разумен, велик, гениален човек, той отвсякъде черпи знания. Чрез космите се приема знание. Казвате: „Каква ще бъде бъдещата култура?“ Бъдещата култура ще бъде на доброто (*Учителят поставя ръцете надолу*); на разумното (*Учителят дига ръцете настрани*) и на Любовта (*Учителят повдига ръцете нагоре*). Сега доброто не се зачита. То се счита като механически процес. Казват: „Не си струва човек да бъде добър“. Казват: „Човек трябва да бъде хитър“.

Човек трябва да бъде разумен! Три неща трябва да бъде: добър, разумен и любящ. Три неща: доброта, разумност и Любов трябва да се свържат. И ако те и във вашия живот се свържат, тогава вашата глава ще се развие по особен начин. И ако ги турите като основа, ще се развивате. Ако сте певец, ще пеете на свят. Ако сте разумен, ще дадете израз на пението си. Ако имате Любов, всички ще останат доволни от вашето пеене. Там, дето има Любов в пеенето, не остава никоя душа незадоволена. Аделина Пати имала запис в пощата. Казали ѝ: „Не ви познаваме госпожо! Трябва да има някой да ви гарантира“. Тя пяла и директорът на пощата казал: „Дайте ѝ сумата! Само Аделина Пати може да пее така!“ Ти искаш препоръка! – Пей! Като отивате при Господа, ще запейте. Знаете ли как ще запеете? Като се роди Христос, дойдоха ангели с песен и запяха оная велика песен. Но хората не разбраха тая музика, хванаха Христа и Го

разпнаха. Казаха: „Той не е за земята. Той е дошъл преждевременно“. Ако хората бяха разбрали Христа преди две хиляди години, тия страдания, които сега идат, не би ги имало. Две хиляди години страда човечеството. Та казвам: Ние трябва да разберем пеенето. Ние трябва да разберем тия ангели – ангелът на Любовта, ангелът на Доброто, ангелът на Разумното. Те съставляват една тройка. И всеки ден те хлопат. Всеки ден те хлопат на вашата глава, на вашето сърце и на вашето тяло, и пеят песента. Кога не са ви пели?

Сега приложение се изисква! Ние казваме, че вършим волята Божия. Да се зароди в нас желание да вършим волята Божия. И да виждаме във всички неща в природата Божия пръст. И да виждаме във всеки един човек всичко, там където има живот да виждаме Божието проявление. И същевременно да виждаме, че там дето се е намесил човек, нещата не са така, както трябва да бъдат. И трябва да се изправят погрешките.

Някой път не вземаш добре известен тон. Как ще вземеш тона „до“ вярно? Аз имам една свирка. Тая свирка знае по-вярно да взима тона. Тая неразумна свирка взима по-вярно тона, а пък вие разумните хора, по някой път не може да вземете тона вярно, понеже има малка промяна в атмосферата. И поради това може да има една вариация в тона.

Я вземете „сол“! Всеки да вземе както може. (*Всички пеят „сол“*) Вземете горно „сол“! Вземете долно „сол“! Сега вземете горно „сол“, основно „сол“ и долно „сол“. (*Всички пеят тия тонове*). (*Учителят поглежда изкуственото цвете-барометър, и казва*:) Към розово отива цветето. Дъжд вече някъде вали.

Аз имам един барометър, с който сега правя своите наблюдения. Той показва 3-4 дена по-рано какво ще бъде времето.

Стрелката му се движи на голямо пространство. А пък обикновените барометри за 2-3 дена едвам ще направят едно малко

движение. А пък този мой барометър прави два кръга от по 360 градуса. А пък при обикновения барометър изменението на налягането ще покаже едва едно малко движение вътре в барометъра, едно малко разместване.

Чутките души отдалеч познават. Има хора ясновидци, които отдалеч чувствуват какво има да стане. А пък някои не могат.

Преди години, когато стана земетресението в Търново, всички търновци излязоха на лагер. И пророци се явиха в града, които казваха, че Търново ще потъне. Всички пророкуват. Казаха: „Скоро ще стане пак земетресение“. Аз пък виждам, че птиците пеят, петлите кукуригат, кучетата лаят и магаретата реват. И казвам: Никакво земетресение няма да има, понеже птиците пеят, петлите кукуригат, кучетата лаят и магаретата реват. Ако имаше да стане земетресение, всички кучета щяха да бъдат вън. Не щеше да има никакво кукуригане на петли и когато ще стане земетресение, всички петли млъкват. Ако петлите престанат да кукуригат, тогава вземете мерки. Когато петлите кукуригат, птичките пеят, на добре отива. За мене петлите са барометър за времето. За мене най-хубаво предсказват петлите. Казвам някому, че ще стане от него нещо. Идва петела и изкукуригва. И казвам на оня: Хубаво! Виждаш ли, че и петелът казва, че ще стане от тебе нещо. Но когато говоря някому и петелът не идва, казвам: Земетресение ще има. Туй е едно съвпадение, едно съчетание.

Казвам: Всичко в света си има своя дълбок, Божествен произход. Когато цветята цъфтят, това е Божие благословение. Когато, както в днешния ден, слънцето свети, това показва, че Бог благоволява. Днешният ден показва, че бъдещето, което Бог ще създаде, ще бъде отлично. Върху това аз нямам две мнения. Бъдещето, което Бог ще създаде, ще бъде добро за всички хора, без разлика!

Мото:

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

(3 пъти).

6 ч. 15 м.

Гимнастически упражнения

Ясно небе. Времето тихо и спокойно.

32 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 18 май 1938 г., сряда, 5 ч. с.

София – Изгрев

ПРАВИЯТ И КРИВИЯТ ПЪТ

Отче наш.

Махар Бену Аба.

Пишете върху темата „Правият и кривият път“.

Ще ви дам една дефиниция на „право“ и „криво“. Право е туй, дето няма възможност да паднеш. Дето никога няма да паднеш. Криво е там, дето всякога може да паднеш. – Що е криво? – Дето всякога може да паднеш. – Що е право? – Дето никога не може да паднеш. Ако не внимаваш в правото, пак не може да паднеш. Щом паднеш, ти си в кривия път. Щом трябва да внимаваш, ти си в кривия път. Право е, което няма възможност да паднеш. Вие всички имате възможност да паднете. Вие по една неизбежност вървите в кривия път. Сега ще разбирате научно кривия път. Това е правият път (**Фиг. 1**), пък това е кривият път (**Фиг. 2**).

Фиг. 1

Фиг. 2

В този кривият път има голяма опасност. Сега мнозина от вас разбирате живота по човешки, изхождате от едно становище, което отчасти е право. За пример, вие искате да бъдете щастливи. Всичко да ви бъде добре, обаче не сте изучили какви са условията на щастието. – При какви условия човек може да бъде щастлив? – За да бъдете щастливи, значи хиляди други същества трябва да бъдат нещастни заради вас. Ако те не са щастливи, вие можете да бъдете щастливи.

Така е в реалния живот. За вас може да е много добре, че една кокошка е заклана. За вас може да е много добре, че едно агне е заклано. За вас може да е много добре, че майка ви се е мъчила, че баща ви се е мъчил. Вие като останете сам, казвате: „Как да не бъде щастлив?“ Някой път не трябва да бъдеш щастлив, трябва да бъдеш нещастен, за да станат другите щастливи. Закон е: Една обмяна на енергиите има в света. Сега да кажем слънцето, което изгрява на земята, ще видим, че то върви по една линия. Във вселената има едно Божествено движение, според което всичките тела вървят по права линия. Там се изисква един гениален ум, за да се схване. Там всички вървят по права линия. В сегашното устройство се показва, че земята обикаля около слънцето. Тя има стремеж. Правата линия има стремеж към слънцето, понеже слънцето се е изместило и тя трябва да се измести. За да го намери, тя се изкривява, понеже слънцето не е постоянно. Ако беше постоянно, земята би вървяла свободно по права линия. Земята се е влюбила в слънцето, слънцето в друг се е влюбило. Този, другият, в друг се е влюбил. Всеки се е влюбил и търси. И никой не намира. Земята като иде на мястото на слънцето, търси го. После пак го види, пак го търси. Това е кривият път на Любовта, който хората имат. И вие сте като земята. Вие обичате някого, като идете там, няма го. Вие сега философски казвате: „Защо е така?“ Проучете го защо е така? Вие обичате един човек. Защо го обичате? Дали ли сте си отчет? Обичате го. Защо трябва да го обичате? За да не го мразите? Защо не трябва да го мразите? За да го обичате.

Сега разбирайте, има един закон в света. Не трябва да правиш зло, нали? Туй е минус. Но, ако не трябва да правиш добро? Не, ние не трябва да правим зло. Ако този закон – не трябва да правиш зло – че ако всичко престане, че не трябва да правим и добро, това е минус. Законът казвам е: Трябва да правим добро – плюс. Ако туриш този знак плюс на злото, ти ще измениш целия ред на нещата. Ако не

правиш зло, ако в злото си отрицателен, негативен, защото в злото, за да станеш силен, ти трябва да се въздържаш от него. Ако правиш зло, постоянно отслабваш. Ако се въздържаш от злото, ти печелиш. В доброто е обратно. Ако се въздържаш да правиш доброто, отслабваш. А пък, ако правиш добро, усилваш се. В злото, ако правиш злото, ти губиш. Ако правиш доброто, ти печелиш. Законът е: В злото, ако се въздържаш, ти печелиш. Ако в доброто, ти се въздържаш, губиш. Сега вие казвате: „Защо е така?" Че ти не си направил опит, защо е така. – Ти пръв не си разбрал защо е така. Най-първо ти не си разбрал какво нещо е злото и какво е доброто. Тепърва има да се учиш. Вие като станете всяка една сутрин, вие сте още под чуждо влияние. Ти станеш сутрин, не си разположен, не от самосебе си, но понеже имаш някое задължение. Слуга си. Ще стане господарката. Ти, слугата, имаш нейният ум и нейното лице. Тя казва: „Пак ще дойде онзи". Ако си слуга, казваш: „Пак ще дойде онзи" и тебе ти е неприятно да го видиш. Ставаш сутринта, разположен си, понеже получил си известие, че него ден един приятел, когото ти обичаш ще дойде. Ти си разположен. Казвам: Всеки ден трябва да дойде някой ваш приятел. Всеки ден, когато сте неразположени, все вашата господарка ще дойде. Сега, някой път вие сте дошли до идеята, вие мислите за Бога като за лошата господарка. – „Той ще дойде пак да ни наказва". Онзи, който ни наказва, той носи името Божие, но той не е Бог. Онзи, който наказва, той е от съвсем друго естество. Та най-първо трябва да се освободим от известни възгледи. За пример, ти си се научил, че майка ти в първата година те е хранила с мляко. Но ти през целия живот не можеш да бъдеш хранен с мляко. Майка ти не е длъжна да те храни. Тя ще те храни една, две години, после ще те отбие, ще те научи да ядеш твърда храна. Искаме да живеем един добър живот. Значи майка ти да ти дава мляко. Хубавият живот е в млякото. Но, понеже всякога мляко не може да ядем, по някой път си спомняме.

Сега вие сутрин като станете си правите мляко с кафе. Тук наблюдавам носят мляко да ви спомнят за ранната възраст, как майка ви давала мляко. Един половин кило, друг по едно кило. Друг казва: „За мене мляко не остана“. Значи майка ви е крива. Едно време пиехте мляко от майка си. То е друго майчиното мляко. Сега пиете мляко от кравата. Вчера се разправям с две млади сестри. Седят и казват: „Как Учителю, ние да нямаме хубави шапки“. Аз започвам една нова философия. Казвам: Не знаете ли, че вашите шапки са необходими за кравите, за конете. Те слама ядат. Шапките от слама са направени. Ако носите шапки, ще гладуват. Каквото остане, ще го направят на шапки. Вие се хвалите с вашите шапки, пък то е храната на добитъка. Пък те казват: „Дотегна ни тази слама“. На тях им е дотегнало, пък вие я туряте на главата си. И аз имам една сламена шапка и като я туря на главата си, мисля дали се храня добре. По някой пък като искам да мисля за говедата, турям си сламената шапка. След туй, както виждам вие имате хубави дрехи. Но това са стара мода на овцете. Вълнените дрехи, е стара мода на овцете. Ние ги стрижем. Старите дрехи на овцете са наши нови дрехи. Старите дрехи, с които някои растения се обличат, ние ще ги турим. Памукът, то е стара мода. Ние още нямаме нови дрехи да не са носени. Ние носим дрехите на овцете. Казваш: „Аз овца ли ще бъда?“ Овца не искаш да бъдеш, пък дрехите ѝ носиш. Това са разсъждения. И ние по същият начин носим старите възгледи. Неща на миналите поколения, какво са вярвали в Бога. Баща ви как живял, вие как живеете? Баща ви имал едно тълкувание. Вие имате друго тълкувание. Нещата са изопачени. Сега на вас ви трябва доста познание, за да можете да направите една връзка.

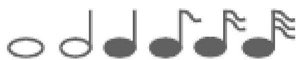

Фиг. 3

Онези от вас, които са музикални, вие имате цяла нота, половина, четвъртина, осмина, шестнайстина, трийсетвторина. (**Фиг. 3**) Питам тройките къде са? Тройките ги няма. Имате само 4 и 8. 5 и 7 къде са? Половин тон имате. Няма третина тон. Една четвъртина тон мъчно се взема. Ако може да вземеш една четвъртина тон, ти си гениален. В музиката служи за украшение. Често вие не може да се справите с някои ваши състояния, понеже не можете да вземете половина тонове. Те са много ситни трептения, които уреждат някои работи. Тази сутрин слушах отгоре като пеехте една песен много разлято. „Бог е Любов" пеехте така разлято, така плоско, гласът няма никаква дълбочина. Няма дълбочина. Тъй като пеете, това не е никаква Любов. Вие произнасяте думата „Любов", но не е никаква Любов. Или морал, но никакъв морал не е това. Казвам: Каквото кажат хората, трябва да знаете, че в природата има един отзвук на нещата. Каквото кажеш, ти ще чуеш неговият отзвук, някъде чуеш един отзвук, някъде три, четири, някъде много отзвуци. Всяка ваша мисъл, която вие проектирате, на всяка ваша постъпка ще чуете отзвук. Може в дадения момент или след няколко време. Сега, когато ви разправям този закон, не трябва да се плашим, но трябва да знаем, че отзвукът на нещата ще дойде. Някой казва: „Защо трябва да живея?" – Защото ще чуеш неговия отзвук. Трябва да живееш добре, за да бъдеш щастлив. Доброто живеене, това е основа. Трябва да туриш доброто да градиш. Трябва да бъдеш добър. Ти градиш своето бъдеще. Вчера идат двама ученици, следват богословие, пък единият от тях иска да става монах, другият иска да става свещеник. Казвам на него: Ти свещеник може да станеш, за монах не си. Монах е високо състояние. Той трябва да бъде служител на църквата или трябва да стане служител на Бога, че след туй да стане монах. За да бъдеш монах трябва да обичаш Бога от всичко друго в света. За да бъдеш монах, Бог трябва да бъде на

първо място. Щом Бог не е на първо място, ти не си монах. Някой казва, че иска да иде в монастир. В монастир може да идеш, но въпросът не се разрешава. Ти може да мислиш, че на Бога служиш, но въпросът не се разрешава. Служенето е вътрешен подтик.

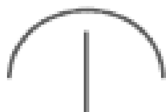

Фиг. 4

Та казвам: Служенето на Бога, Любовта на Бога иде. Какво означава това положение? (**Фиг. 4**) Онзи ученият човек от тази кривата линия ще получи цяла наука. Някой път туй мяза на една гъба, с корените отдолу. И човек има един корен. Главата, но тази глава е поставена върху тялото. Тя не е турена, за да му пази сянка. Тази глава е поставена да мислиш. Ако мислиш, ако разсъждаваш с главата си, ти ще бъдеш щастлив. Ако знаеш как да държиш главата си. За пример, някой от вас наведе главата си наляво или надясно или напред. Те са различни състояния. Някой път хората по навик държат главата на една страна. Преди години четох една книга, че в Америка имало един председател на проповедниците, един евангелски владика, който носел главата наведена наляво. Всичките проповедници носели главата си наляво, по симпатия или модата в света не е нищо друго. Каквото носят хората и ние носим. Дали е право или не, то е друг въпрос. Главата трябва да бъде права. Дръжте си главата права, ни напред, ни назад. Може да я наведете, но то е за упражнение. Всякога, когато искате да изкажете един въпрос, главата трябва да бъде отвесно. Тогава очите ви трябва да бъдат хоризонтални, към хоризонта, дето слънцето изгрява. В мисловния свят пак е същия закон. Трябва да имате една ясна мисъл. Ясната мисъл е когато гледаш натам, отдето изгряло слънцето. Искате да

разрешавате мъчни въпроси. Когато изгрява слънцето, предметът става ясен. Казвам: Не само трябва да изгрее обикновеното слънце в природата, но във всеки един човек има по едно слънце. Неговото слънце всяка сутрин трябва да изгрява. Може на вашия хоризонт да има облаци, тогава вие сте в състояние да измените облаците. Както в природата известни облаци се разкъсват. Облаците ще се изместят от хоризонта. Така и всеки един от вас е в състояние да измени своето настроение. Ти ставаш сутрин, неразположен си духом. Може да измениш своето състояние. Гладният винаги може да измени своето състояние, стига да има хляб. Жадният може да измени винаги своето състояние. Ако няма вода, ако няма хляб, тогава какво трябва да прави. Става сутринта, неразположен. Кое е онова, което може да внесе разположение в душата? Мисълта за Бога. Ако помислиш, веднага ще се измени твоето настроение. Най-първо, ти може да не схващаш идеята за Бога, като цяло, понеже от туй гледище не можеш да видиш. Бога като цяло не може да видиш. Нашето зрение не е нагодено. Има тела в света, които не можем да видим, понеже са извън обсега на нашето зрение. Не попадат в областта, дето нашето зрение може да схване. Понеже Бог се проявява, във всички хора, отчасти се проявява. Тогава като видите един човек, вие трябва в него да знаете, да прегледате на кое място се проявява Бог. Не искам да ви казвам, то е наука. Двамата студенти като погледнах, на единият харесах задната част на главата, основа има. В него има съзнание, човек, който мисли, а пък другият, Господ в тази част на главата Го нямаше. Него като погледнах, видях, че при брадата се проявява. На единият горе в главата Бог се проявява, а на другия в брадата. Те са два различни характера. На единия казвам: Ти си много страхлив. Без да искаш, смутоляваш работата. Като направиш нещо, току изведнъж ти кажеш една лъжа. В него съзнанието за себе си е развито. Съвестта е развита, затуй като дойде, започне нещо и на него казвам: След

като изправиш ти една погрешка, видиш последствията лоши и ти от практическо гледище казваш: „Не трябваше да направя тази работа“. Ти започваш да мислиш по Божественому, че не трябва да правиш. Другият, у когото Господ горе се проявява, той има друга опасност. У него се развило тщеславието отзад. Като се яви Господ, тщеславието казва: „Знаеш ли, че Господ е изгрял в мене“. Господ изгрява във всичките. Слънцето като изгрее, то не може да се хвали един предмет, че само него огрял. Слънцето еднакво огрява всички. Но всички растения не еднакво възприемат светлината. Не еднакво се ползуват от нея. За пример, при сегашното наше разбиране някои хора се оплакват. Казват: „Много съм нервен“. Да бъдеш нервен, то е Божие благословение. Ама ти като станеш сутрин не знаеш. Най-първо трябва като цигулар да знаеш как да нагласиш цигулката. Казваш: „Нервен съм“. Всички ония същества, които имат нервна система, те са влезли в музикалния свят. Следователно, трябва да знаеш как да нагласяваш нервната си система, понеже както струните на цигулката се влияят от налягането, от влагата, от топлината, така и нервната система се влияе. Та казвам: Като станеш, трябва да нагласиш хубаво цигулката си, защото ако не си нагласиш цигулката, ти свириш в един оркестър. И като вземеш един тон, друг вземе друг, и тогава казваш: „Ти не си прав“. Онзи казва: „Ти не си прав“. Ти казваш: „Ти не разсъждаваш добре“. Нагласете нервната си система според камертона. Първият камертон е това. (Учителят показва палеца и средния пръст на ръката). Аз го наричам камертон на Любовта. Аз с него си служа. Когато се намеря в най-трудно положение, не искам да слушам никого. Ударя моя камертон. Той дойде, изказва своето мнение. Но, аз ударя моя камертон и нагласявам цигулката си. Ако някой си покаже двата пръста, какво ще разберете? Туй показва, че имаш в себе си едно противоречие. Трябва да знаеш как да го примириш. Защото двата пръста така, това е знак на противоречие.

Обърнати надолу, има единство в ръката. Ръката е, която разрешава разумно. Разумното е, което разрешава противоречията. Че има противоречия, няма нищо лошо. Имате една задача: 3х3=9. Какво съставя 9-те? Ако на три места турите по три, какво ще ви дадат? Или ако на две места турите единица, какво ще придобиете? – Ще добиете две. Но две единици в дадения случай са две сили, които са в спор една с друга. Значи две мощни сили. Едно и едно никога не може да се примирят. Ако ги турите, те са в борба. Двете, това е примирение. Двете сили, с които се борите, вие може да ги примирите само чрез две. Чрез 1 и 2. Едно и две, които са в несъгласие, може да ги примирите с числото 3. Когато в един дом бащата и майката не може да се примирят, децата ги примиряват. Децата са примирителен елемент. Затуй, ако в един дом няма деца, нито бащата е баща, нито майката е майка. Детето като се ражда, произвежда баща си за генерал, а майка си за генералша. Докато не се родят децата, те са прости, редови. Казват: „Да се женят“. Не е въпросът в жененето. Важното е да се родят децата. Те са, които дават смисъл на дома, но не жененето. Сега аз принасям идеята. Ако имаш в себе си, за твоят дух и твоята душа, разсъждавам какво нещо е душата и какво нещо е духът. Да оставим тяхната същина какво е. То е далечен въпрос. И след хиляди години вие за душата, и за духа ще знаете толкоз, колкото сега. След хиляди години вие можете да напишете едно число с 20 нули и туй число пак ще бъде непонятно за вас. Може много лесно да го напишете. Сега например, са дошли астрономите да казват: „Новият телескоп, който е поставен, ще открие вселената на един милиард на светлината години“. Светлината, която изминава за една година, туй пространство се взема за единица. Този телескоп, такова пространство за един милиард години ще открие. Хубаво, ще ги открие. Какво ще знаят за тях? Ще ги видят като едно малко блещукане. Ще има фотографии, но отношението, което съществува

между звездите, какви са законите, с които то е един закон, то е една земя, неизвестна – тера инкогнита.

Та казвам: Вие за себе си сте непознати. Вие не разбирате себе си. Къде е вашето религиозно чувство не знаете. Де е вашият разсъдък, де е вашата музикална способност и нея не знаете. Вие говорите за Любовта. Къде е центърът на Любовта не знаете. Говорите да се женят хората. Кой жени хората не знаете. Тук, задният мозък ги жени. Хората се женят отзад. Двама души като се съберат, ушите са виновати, за да се одумват. На стария ум има една опашка. Някои хора са много докачливи. Причината е отзад на темето. Та ви казвам: Предметно учение. За да разберете тия центрове, трябва дълго време да учите. Ние се намираме в един свят, предадено ни е едно знание и не са ти показали мястото къде е. Казват: „Тук е касата", но ключът къде е, и как ще отваряш и затваряш, не знаеш. Къде е този ключ? Търсим сега ключа. Изгубен е този ключ. Много пъти се намираш в трудно положение. Не знаеш как да постъпиш. Когато някой се разгневи, той не иска да те гледа вече. Защо не иска да те гледа? Ще те погледне, но все на земята гледа. Казва: „Не искам да го гледам". Защо не иска да го гледа? Ти, ако погледнеш този човек, ще видиш, че нямаше причина да му се сърдиш. Няма никаква полза. Ти си го престорил, че той е. Аз ще ви приведа пак онзи пример за най-добрият човек. Седя аз преди години в едно место, в един кръг. Седи един облечен хубаво, 20-годишен, седи една мома угледна, около 20–21 година, виждам, че той решил да бръкне и да извади парите ѝ. Аз седя и го наблюдавам, тамън рече да бръкне, аз само си мръдна главата. Той пак мисли, че не го виждам, и аз пак си мръдна главата. Сега той ме счита, че аз съм по-майстор от него. Казвам: Не е тази работа за тебе. След като направих три пъти, подигна си рамената, стана и си замина. Казва: „По-майстор си". Значи остави на мен да разреша въпроса. Казвам: Туй момиче не е позволено да го обираш.

Той казва: „Не е за тебе тази работа“. Добро му направих. Аз искам да му направя добро. Той иска да обере момичето. Казва: „Какво си направил сега?“ Ще каже някой: „Ти като си го гледал, момичето останало необрано“. Ако аз не бях гледал, не щях да си махна три пъти с главата и той щеше да обере момичето. Туй момиче не знае, че аз съм причината, че не го обраха. Можех да му кажа с пръст, но да го не изложа. Апашът ме гледа и вижда, че съм по-майстор. Ако рече да бутне, аз го поглеждам. Него ден всичките апаши не можаха да си направят работата. Ако търсиха работа, защо не им провървя? И всичките ония, които са щастливи, дължат на мене щастието си. Понеже не позволих да ги оберат. Следователно, в дадения случай, когато вие правите едно добро, вие правите доброто за хиляди хора. В даден случай, когато вие правите зло, ако го допуснете, на хиляди хора го правите. Казвам: Трябва да живееш за Бога. Бог не иска да се вършат престъпления. Бог не иска да допущаме лоши мисли и като ги допуснем, Бог иска да изправим лошите си мисли. Ти може да имаш лошо настроение. Това нищо не значи. Злото само по себе си, в злото имаме три букви „З Л О“. Всичкото седи в злото там, че умът не е взел надмощие. В злото човек няма една опорна точка. „Д О Б Р О“. В доброто, както виждате той вече има една основа, върху която е построен живота. В злото е отворен този кръг. Ти в злото всичко онова, което направиш, то няма да остане при тебе. В злото нещата не остават в човека, а в доброто остават. Следователно, една работа, направена с каквато и да е лоша мисъл, всичкият твой труд ще бъде напразно. Казвам: Не трябва да се прави злото, понеже всичката деятелност на нашата мисъл, целият живот, може да иде, да се разсипе. Затуй трябва да се тури мисълта, хората да станат добри. Човек трябва да търси живота.

Та казвам: Бог допуснал злото в света като една опаковка. В сегашния живот, злото трябва да седи, като една неизбежна опаковка

за доброто, за доброто, което ти трябва да направиш. Защото какво е доброто? Да направиш доброто, ти трябва да приложиш нещо от злото. Ако дойде един работник, който е работил, че иска да се ръкува с някой, на когото ръката е деликатна, той ще го поодраща. Като се ръкува ще каже: „Не знае как да се ръкува“. Може да ти стисне повече ръката. Вие не сте разбрали ръкуването. В ръкуването има една страна. Как се ръкува човек? Някой се ръкува хлабаво. Някой с двата пръста. Хубавото ръкуване е палците ще се срещнат, единият палец ще бъде отгоре. Ръкуването, това е емблем, който хората трябва тепърва да учат.

Та казвам: Всички ние сме едно предметно учение. Ако вие имахте едно огледало, станете сутрин да се огледате каква промяна става във вашето лице, в челото, в носа. Три неща: челото, носът и устата. Ще гледате какви са космите. След време ще започнете да наблюдавате ушите, да видите дали един човек ще бъде щастлив или не. Тия кривини на ушите показват, какво има на човека да му пати главата, или какво щастие в света ще дойде. Всичко е написано в тия кривини, който знае да чете. Писано е вътре. Значи най-хубавите неща идат чрез ухото. А пък най-хубавите образи идват чрез очите. Онова, което съдържат някои цветя иде чрез носа. Хубавото, сладкото, приятното иде чрез устата. Та това са съобщения, чрез които ние опитваме великите блага, които Бог е внесъл. Има още други работи, които трябва да се изучават. Казвам: Вие като станете сутрин за какво мислите? Да дойдете тук. Вие като станете сутрин трябва една малка добродетел да проявите. Какво трябва да направите най-първо? Как ставате вие с левия крак или с десния? Вие вдигнете главата или изхвърлите крака или се обръщате на другата страна. Някой се обърне на другата страна и казва: „Дали е изгряло слънцето“. Правило е: Щом като се събудиш, изведнъж да станеш. Как трябва да станеш? Ако си лежал на дясната страна, изправи си ръката, стани на леглото. Тури

краката си отвесно, вземи едно право положение. Виж каква мисъл ще ти дойде. Дали ще ви дойде или не е друг въпрос, но вземи едно положение, ще получиш ли някакво сведение, дали по радиото ще дойде нещо. Да видиш дали радиото работи. Веднага ще дойде някоя хубава мисъл, някакво хубаво разположение ще дойде. Не си навеждай главата на една страна да кажеш: „Какво ще ми дойде?“ Тури ръцете, отпусни ги, тихо, спокойно, като че работите са уредени. Не мисли, че си слуга или друго нещо. Най-първо Господ те е пратил на училище да се учиш, ти ще се считаш като ученик. Другите занятия отпосле ще дойдат. Ти, като станете, да кажем, имате една роля да играете на една сцена. Докато сте на сцената, добре. Но, ако речете в действителния живот да играете тази роля, ще идете в затвора. На земята, във вашата стая сте свободни да играете, каквато искате роля. Но, ако речете да играете същата роля отвън, не сте свободни. В къщи вие сте свободни, като станете да мислите, каквото искате. Може да мислиш, че си цар, може да мислиш, че си милионер, може да мислиш, че си най-силния човек. Всичко е в реда на нещата. Но, ако отвън излезете и започнете да мислите така, веднага ще влезете в стълкновение с другите хора отвън. Отвън, като влезете в света, ще вземете последното место. Аз досега тази философия съм я проверявал и досега мене не ми се е случило нещастие. Като се качвам по трамваите, аз като влизам, не влизам пръв, ако остане место, тогава се качвам. Като вървиш напред, бутне те някой. Всеки ти заповядва. Като няма никой, тогава се качвам. Като няма никой подир мене, аз се качвам, понеже ще ми кажат: „Няма място“. Спра се и погледна. Казва: „Заповядайте, има място“. Кача се. Ако няма място, не се качвам. Оставам пеш да вървя. И досега не ми се е случвало нещастие. Някой път като не се кача на трамвая още по-добре, спечеля 3 лева. После като вървя, срещна се с някой свой познат, поспра се, купя си банан, портокал, хубав лимон. Видя някоя хубава

шапка или видя някоя красива мома, красива жена или видя някое хубаво, красиво здание, добре замазано. Казвам: Нищо не съм изгубил. Вие седите по някой път и мислите. Ама той обича жените. Ти едновременно си мъж и жена. Ти седиш сега като мъж, но в миналото си бил жена. Сега си станал мъж и казваш: „Ето закача жените“. Защо мъжете обичат да закачат жените? Понеже били жени. Жената, понеже е била мъж, казва: „Не трябва да закачаш мъжете“. Вие имате криво разсъждение. Под думата жена, трябва да разбирате сърцето, Любовта. Мъдростта, това е главата на човека. Мъжът в дадения случай отражава светлината на мъдростта. А пък жената отражава топлината на Любовта. Сега ти си жена, която отражава топлината на Любовта. Тя е жена. Дотолкоз, доколкото мъжът отражава светлината на Мъдростта, то е мъж. Щом като престане, не е мъж. След туй се сменят, в следующия живот. Това са философски работи. Като философия е това, не да вярвате 100%. Ако сега си жена, следующия живот ще бъдеш мъж, сменят се. Защото, ако всеки остане на своето место, няма да има никакви мъже и жени. Мъжът и жената са полюси. Това е човекът. Човекът се е разделил на две части.

Казвам: Най-първо Бог направи човека монах. Адам беше монах турен в рая и въздишаше. Казва: „Не искам да живея с Бога“. Защото той дойде в изкушение. Той дойде в туй противоречие, понеже Бог като прекара всичките животни, видя ги две по две. Горкият монах, онези не бяха монаси. Казва: „Не си струва монашеството“. Господ като му видя тази идея, направи му другарка и той престана да е монах. Следователно, като дойде Ева и монашеството изчезва. Вие сега искате да бъдете монаси – дето няма да го бъде. Вие в рая не можахте да бъдете, че тук немислимо е. Една жена да има при тебе, че да бъдеш монах. Или един мъж да има, че ти да бъдеш монахиня. Във вас сега влиза една идея, която ви съблазнява. Вие трябва да разбирате човешката душа, която вие обичате. Та вие сте прегърнали тялото.

Душата не е нещо, което може да я обсебиш. Жената прегърнала някой мъж, целунала го. Аз гледам свободно. Какво има, че те целунал мъжът, кажете ми сега? Казваш: „Той ме опетни“. Ами един ден като ти турят тялото в земята, вземат ръцете, лицето, тогава няма ли да те опетнят? В дадения случай ти трябва да разбираш този мъж. Като те целуне, той иска да ти даде една идея. Казва: „Аз те обичам“. Много са ми казвали: „Той ме целуна“. Кое е по-хубаво, да те мушне или да те целуне? Да те целуне. Той можеше да вземе ножа, да те мушне два пъти. Едно време казва мушках, сега целувам. Какво лошо има в целувката в дадения случай? Защо ще считаш, че твоята целувка е на място, пък целувката на другите хора не е на място? Казва: „Аз не искам да живея такъв живот“. Когато един слънчев лъч влиза в клозета, тия нечистотии, които има, не ги ли целува? Слънчевият лъч целуне човека и си заминава. Ако светлината не влизаше да целува тия извержения, знаете ли какво би станало в света? Та вие разглеждате нещата; в света всичко, което Бог е създал е на място. Казвате: „Той ме целуна“. Благодарете на Бога, че ви е целунал. Казвате: „Той ме удари“. Благодарете на Бога, че ви е ударил. Мушнал ви е. Благодарете на Бога затова. Понеже вие досега сте мушкали и вас ви мушкат. Понеже не сте целували на свят, целувайте се както трябва. Понеже сте се одумвали в миналото, какво ли не сте правили, сега се учите на положителното. Като срещнете един човек, не говори за отрицателните му страни. Говорете добре, за да чуете Господа. Щом се произнесеш за един човек, ти се произнасяш върху делото на Бога. Казвам: Вие сте даровити, но казвам – Трябва да учите. Всички сте богати, но не сте станали още наследници на вашето богатство. Вие ще кажете: „Тъй как ще ме целуват всичките хора?“ В света има един пример, той е следният: Един генерал съблича един подпоручик, построява цялата рота войници и всичките войници имат пръчка и гол го прекарват, всеки войник да го шибне. Започват да го шибат от

единия край до другия край. Той върви, а те го шибат. Казвам: Като минеш от единият край до другият, двеста души от една рота, а във военно време 2000 души по един удар да ти ударят, това са 2000 удара. Казвам: Тия удари на място ли са? Защо го направи генералът? Целта с това постига ли се? Не се постига целта. Казвам: Вие едно време сте били генерали, които сте прекарвали хората по два удара да ударят. Сега казвате: „Трябва да се бие“. Какво се постига с биенето? Биенето, това е градеж. Няма нужда сега от биене. Като се съгради една къща, ще направят мазилката. Като се свърши мазилката, ще влезете в къщата да турите другата обстановка.

Казвам: Сега във вашия живот вие ще сложите вашите чукове и мистриите ще сложите, друго занятие вече имате. Сега кажете една дума, помислете как да я кажем. Да изпеем „Фир-Фюр-Фен“. Турете една българска дума с три слога. Светлина. Какво значи „Фир-Фюр-Фен“? „Фир-Фюр-Фен“ значи високо нещо. Туй, от което светлината излиза, мощното състояние в света, което създава светлината. Светлината е женски за нас елемент. „Фир-Фюр-Фен“ е мъжки елемент. При светлината вече мъжът се изгубва. Жената мъж не може да стане.

Та казвам: Приложете Любовта. Да мислите за великото благо, което Бог ви е дал всеки ден. Вие още не съзнавате какво Бог направил заради вас през хиляди векове, във всичките ваши падания и ставания. Когато вие не сте го познавали, Той винаги минавал и все ви оставял по едно добро. Когато сте живели на земята и в смъртта, на гроба, казва: „Да се извади навън“. Камъни, когато сте били, скъпоценни камъни, когато сте били, желязо като сте били, каквото и да сте били, Той вас ви посещавал. Не че вие сте били желязо, но сте били в условията на желязото. Под думата „желязо“, разбирам, когато нещата се окисляват, става бърза промяна. Когато сте били в условията на златото, разбирам един живот по-уреден, дето не стават

тия промени, тия преустройства. Не може да мислиш, докато не влезе в човешката мисъл светлина. Светлината непременно трябва да влезе, да имате запас от Любов, за да може да мислите. Не може светлината да дойде в света без Любов.

Та казвам: Сутрин като станете, помислете за Бога, за Любовта Му към вас, която има и тогава вие се постарайте заради Любовта към Него да покажете него ден комуто и да е, където и да е, при каквито и условия да е. Минеш някъде, едно камъче на пътя. Аз често на камъните правя добро. Едно камъче, ритат го хората, този го ритне, онзи го ритне. Взема го, да го не ритат хората. Или пък много пъти един камък взема, ще го измия и ще го туря някъде. Една философия, никого няма да изнасиля. Някой път съм се спирал при някой извор, взема, че го изчистя. В ума ми остане чистото изворче. Усещам, че водата, която иде, остава доволна. Туря наоколо камъчета. Та сутрин като станете, на вашите шосета турете камъните на място. Вашите извори, в самите вас изчистете. Защо трябва да бъдем добри? Аз трябва да бъда добър в себе си, понеже от това зависи моето щастие. Щом съм добър, веднага може да градя. Щом не съм добър, няма материал. Тепърва Бог трябва да праща някой друг зидар, който трябва да ме учи какво трябва да правя. Пък и аз, който не искам да уча, казвам: „На тези ли години трябва да се уча?“ Тамън сте на възраст. Някои сте на 45 години, някои сте на 30, някои на 15, някой ученик най-малко е на 15, на 20 години, на 21. Баща и майка трябва да има. Баща и майка разбирам, глава да има. Сърце да има, съзнание да има. След туй воля трябва да има. Волята подразбирам братята. Сестри трябва да има. Ще ви дам един опит, каква трябва да бъде Любовта ви към вашия (баща)? Любовта ви към вашата майка? Любовта ви към волята, която имате. Любовта към самите вас, каква трябва да бъде? Вие сте всички от (умните) хора, само от вашите стомни излиза водата, пукнали сте ги. Някога се случва счупите

стомната. Идете и си купете по-хубави стомни. Благодарете, че старата стомна се е счупила. Ако имате стари възгледи, които сте оставили, не съжалявайте за тях. Едно време какво мислеше? Че какво мислеше едно време? Днес може да мислите. Вие се оглеждате и казвате: „Остаряхме ние“. Два вида остаряване има. Едно остаряване има – ти започваш да признаваш, че си слаб. За да те обича Бог в света, трябва да бъдеш слаб. Ако си силен, Бог няма да те обича. Единственото нещо, което Бог обича, Бог обича слабите хора. Когато апостол Павел се оплаква, че го мъчи нещо, Господ казва: Моята сила, моята Любов се показва в твоята слабост. Ако си силен, ти сам вършиш работата. Ако майката роди едно силно дете. Представете си, че родите едно съвършено дете, тогава сегашният живот има ли такъв смисъл. Законът е същият. Всяка мисъл, всяко чувство, което се ражда във вас първоначално то е слабо. Мислите не остаряват, а се усилват. Постъпките не остаряват. Всичко в природата расте. Бог е, който се изявява. А пък ние не може да обичаме слабото в нас. Ние хората обичаме силното, а ние самите сме слаби. Следователно, нашата Любов трябва да бъде по-силна. Ние трябва да обичаме Бога, който е силен; само слабото може да обича силното, и силното може да обича слабото. Аз намирам отношенията са верни. На силният му допада като хване слабият. Някой силен най-първо като срещне силен като себе си, ще го набие, като стане онзи слаб, ще му помага. Ако сте от силните, Господ ще ви набие, а когато станете слаби, тогава ще ви обича. Ако сте силни, ще ви набие. Вие сте силни, Господ казва: Ще опитам вашата сила, да видим колко сте силни. Ще ви вземе и ще имате борба като Якова. Като го бутна за хълбока, изкълчи се. Някой път ви боли сляпото черво. Сляпото черво сега го режат. То не е, което образува една болка. Ще ви бутне Господ на хълбока и като ви бутне на хълбока, ще станете хром. По-добре е човек да се не бори с Бога. Може да се борите. Като обичате Господа, то е борба. Яков не знаеше

и като го бутна Господ, той съзна своята погрешка. Господ казва: Ти измами брата си, взе му благословението. Сега ще се примириш, ще идеш при брата си, ще искаш извинение, ще поправиш погрешката. Тогава даде подаръци. Казва, на 400 души въоръжени: „Като дойде ще турите всичко под нож“. Но той отиде със смирение казва на Исава, и като видя Исава веднага казва: „Всичко туй е за тебе, ако искаш. Аз ти взех благословението, сега ида при тебе да си изправя погрешката.“

Та казвам: Ние сега сме дошли в света, връщаме се от странство. От Ливана се връщаме с двете жени. Двете жени, това са два морала. Едното за Бога, едното за света. Връщаме се с жените си, с чадата си, при брата си. Кой е този брат? Знаеш колко пакости сте направили на Господа. Често ние с нашите прегрешения правим пакости. Ще намериш един ден Божественото тяло на онзи, който ни обича. И евреите като идат, ще видят отвърстието от раната на Христа. Един евреин попитал: Какво ще бъде нашето място в Царството Божие? Казват: „Ще влезете всички в раната на Христа, за да я запушите, в раната, която прободохте, за да запушите тази рана. Христос още носи тази рана“. Казва: „Не искам да зная, боднаха го римляните“. Сега ще видите, че има някаква рана на тялото на Онзи, Който ни обича. Ние сме го мушнали с копието. Та сега аз казвам: Не съгрешавайте! Аз казвам на себе си. Не трябва да цапам Господа. Всяка моя лоша мисъл е цапане лицето на Господа, цапане ръцете на Господа, цапане краката на Господа.

Казвам: „Не трябва да греша. Не трябва да цапам Онзи, Който ме обича“. И на всинца ви казвам: Не цапайте Онзи, който ви обича.

Сега туй, което ви казвам, ако го направите от Любов, на место е. Ако тия работи, всички работи вършите от Любов, на место е. Не искам да остане в ума ви мисълта, че вие сте измъчили Господа. Каквото сме правили, трябва да забравим. В миналото, каквото сме

правили, да оставим. Отсега нататък, туй новото, което правим, да го не цапаме. Досега сме го цапали, да го не цапаме вече!

Мото:

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

(3 пъти).

33 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 25 май 1938 г., сряда 5 ч. с.

София – Изгрев.

ВЕЛИКОТО БЛАГО НА ЖИВОТА

Отче наш.

(*Чете се темата: „Отношение на правите и кривите линии*“.)

Благост.

Има един процес в природата, който причинява болки на хората. Този процес в по-низшите животни, понеже желанието да ядат е толкоз голямо, не остава дълго време да дъвчат. Щом като хване жертвата си, глътне я. И по някой път човек е под влиянието на тях. Някой път иска бързо да се нахрани. Има един навик, не иска да дъвче, иска така да глътне. По някой път казват: „Той има лакомия“. Но лакомията, той я учил преди милиони години. Наскоро четох, имаше една статия „За породата на китовете – колко храна трябва на един голям кит“. На най-големите китове трябва един тон храна, за да се нахрани. Питате вие: „Откъде човек се е изучил да бъде лаком?“ От кита. Един тон храна му трябва. Седи в съзнанието идеята, че много храна ти трябва. Колко храна ти трябва? За пример, един човек в устата на кита, една хапчица закуска. Ако турим 10-15 хора по 50 кила, не може да го нахранят. 20 души, 20 хапки ще бъдат, един обяд. Двадесет души по 50 кг. едва ще направят един обед за този кит. Представете си на този кит за 100 дена колко хора му трябват, ако яде по 20 души на ден! Сега въпросът не е колко яде китът. Цял един тон му трябва като върви с отворена уста. Пък си има една мрежица, и водата като влиза – прецежда. Той цеди водата и преглъща. Върви все с отворена уста. Някои хора има сега, които си държат устата отворена по навик от кита. Някои сега ще кажете: „Докажи.“ Всичко в

природата може да се докаже, само се изисква дълго време. Казвам: Една храна трябва да се сдъвче добре. При сегашните условия трябва да се дъвче, не трябва да бързате.

Или да кажем сега, ако ви зададат една тема: „Коя е най-късата и коя е най-дългата линия?“ Всеки, който е ученик, ще се намери в затруднение. Не му е казано най-късата линия коя е. Най-късата линия е правата линия между две точки. Туй разстояние е толкоз малко, че трябва с микроскоп да го гледате. Правата линия е почти невидима между две точки. А най-дългата линия е кривата линия. Следователно, в дългия път ти не може да хванеш правия път. Сега това са изводи. В дългия път ти не може да хванеш правия път. И в правия път не може да намериш кривия път. Значи има друг един път. Човек като излезе, преплитат се тия двата пътища, дългият и късият път. От него се образувал кривият път. Дългият и късият път образуват кривият път, тъй наречения. Да допуснем, че вие се движите в една рядка среда. Да кажем, слънчевият лъч се движи в една рядка среда, светла, етерна среда, етера в своето най-рядко състояние. Но понеже лъчът дойде в по-гъста среда, веднага става едно пречупване. Щом влезе в една по-гъста среда, ти вече по правата линия вече не може да вървиш, ще се изкривиш, ще образуваш една крива линия.

Та казвам: В живота, когато човек изкривява, казвате: „Дойде в трудно положение“. Да допуснем, че някой ви стисне ръката, веднага във вас се изгубва от приятното настроение. Или някой човек ви каже нещо. Някой път една (..) може да бъде по-гъста. Ако някой изпрати по-силен звук във вашето (ухо), ще произведе неприятно впечатление, веднага ще се изменят вашите чувства. Но вие не можете да си дадете отчет, защо са се изменили чувствата ви.

Да кажем казвате: „Ти си разумен.“ ТИ СИ РАЗУМЕН. Тебе ти е приятно. Но достатъчно е да тури само един слог, за да се измени

твоето разположение. Достатъчно е да ти каже: „Ти си НЕ-разумен“. Само две букви да тури и ти усещаш неприятност. Казвате: „Ти си разумен!“ Тебе ти е приятно, но като тури една малка частица „не“ пред разумен, изведнъж тебе ти стане неприятно. Ако съедини двете букви с разумен, ще се образува едно съединение, което започва да работи. Казваш: „Аз съм неразумен“, но идеята остава неразбрана. Този слог „РА“ е свързан със светлината. Значи неразумния човек няма светлина. Вследствие на това, отдето минава се блъска. Ако влезеш в една тъмна стая, може да има много ценни работи, ти като вървиш бутнеш това, онова, ще направиш пакост. Не че си имал някакво лошо желание, но от нямане на светлина ти ще направиш някаква пакост. Ти се чудиш как си направил тия погрешки. Нямал си достатъчно светлина. Как се придобива светлина? Именно, кажи „не“, тури запетая, „разумен“. Какво ще разбереш? Ако туриш запетая, да се спреш. „Ти си не, разумен“. Да допуснем, че един човек има светлина, разумен е. Няма светлина, неразумен е. Много работи вие сте ги забравили. Сега някои хора често ми са казвали, когато идат при Бога, там да ги съди Господ. Те мислят, че ще отидат при Господа като тука да ги съди. Като идеш в оня свят, няма да има такъв съд. Там няма да има адвокати, съдилища. Всичкият ти живот, каквото си вършил, всичките тези души, които си убил, ще вървят подир тебе. Кокошките, които си изял и те ще вървят подир тебе. Изял си миди, и мидите ще вървят. Изял си ябълки, круши – всички вървят отподире ти и казват: „Този човек ни дължи“. Всичките са с развалени форми. Тръгнали те да съдят и викат. Кокошките казват: „Главите ни дай, крилцата ни дай, крачката ни дай!“ Целия ден вървят отподире ти. Ти се обръщаш, те казват: „Крачката осакати ни, дай ни ги“. Тръгнали стотина агънца отподире ти и те искат. Всичко, каквото си изял, ще върви отподире ти. Крушите казват: „Излъга ни, изяде крушата и не посади семките в земята. Защо не ги посади? Ти спря нашата

еволюция“. Ябълките, крушите, черешите всички ще станат да ни съдят. На своето задължение не сме издържали. Та в края на века сме. Трябва да минем в новото разбиране. Някой мисли, че е много набожен. Ти тази, старата набожност я остави настрана. Туй старото ваше разбиране трябва да го погребете. Като слизам отгоре, една сестра казва: „Трябва да напуснем старото“. Казвам: Старото трябва да го погребваш. Като остарее някой, клекне на кревата, иска да го храниш и като умре да го погребваш. Ако погребваш старите, плачеш. Докато се освободиш от някои свои възгледи, трябва (доста време да мине). За пример, вземете възгледа за човешкото достойнство. В какво седи достойнството на един брат, в какво седи достойнството на една сестра? – Достойнството е, тя да не допусне никога една лоша мисъл за брата си, но те са неща скрити вътре. Никога в неговия живот да не му е казала една обидна дума, това е сестра. Такава една сестра като спомниш, чуваш само нейния красив език. Някой път като чуеш сестра си, на деня по 10 пъти ще ти каже „говедо“ и „звяр“. Самата дума „говедо“ не е лоша дума, но тъй произнесена, че в туй произношение има нещо лошо. Веднага ти се обърне в симпатичната нервна система, засяга твоето чувство. Засягат се вече твоите чувства. Ние сега се връщаме и искаме да обясним. За говедата не трябва да говорим. За говедата, трябва да говорим: Най-хубавата страна на тези говеда е, че са орали нашите ниви. После, кравите са се отелвали, давали са ни млечице за нашите деца, пък и за нас самите. Трябва да си представим в ума добрините, които са ни направили, за да забравим лошото, което имаме в ума си. При сегашните условия някой казва: „Кажи ми някоя моя погрешка“. Казвам: Ти си знаеш погрешките по-добре от мене, какво ще ти казвам. Ако аз ти кажа наполовина, ще ти кажа какъв си. Аз като правих своите изследвания, аз казвам: Да казваш погрешките на хората, то не е наука. Ученият човек, ако търси погрешките на хората

ще си осакати ума. Наука е да търсиш доброто в човека, доброто е наука. Понеже доброто е разумно, има ред и порядък. Какво ще изучаваш онези, немузикалните песни? Каква музика има в мученето на воловете, или крякането на жабите? За един музикант и там има музика. Онзи, който чува, че крякат жабите, в жабите има сопран, има и алт, има и бас, има и тенор. Някои казват „ква, ква“ бързо, някои бавно. Това е жабешко положение. Братко, като те срещнах, виждам в тебе една отлична постъпка. Например, срещне ме някой, казва: „Какъв си капелмайстор“. После, както виждам каква красива линия имаш, като си дигаш ръката. Пък колко хубаво ме магнетизира. Казвам: Този човек както го магнетизира, ти му предаде едно благо от Господа. Вие ще кажете: „Това не е морално“. Кое е морално? Да напуснем стария морал, да ходим в топлина, да ходим в светлина, да ходим в свобода. Да ходим в живот, тоест в Любов. Да ходим в светлина, това е знание. Да ходим в свобода, то е онази област, в която нещата се постигат. Ние разбираме свобода да правим каквото искаме. Свобода е закон за постижение на онези копнежи, които има човешката душа. Ти искаш да постигнеш щастието. Щастието се постига само в свободата. В тази свобода животът трябва да функционира, знанието трябва да функционира и то положително знание. Да кажем ти казваш: „Две по две е четири“. Туй какво е сега „две по две е четири“? Всякога в живота многото желания отклоняват човека от правият път. Многото желания отклоняват човека да постигне щастието, което той търси. Пътят на вашето щастие е там. Вие ще намерите щастието в един път, дето никой не може да ходи освен вие. Вашето щастие по особен път вие ще го намерите. Ако не влезете във вашият прав път на вашата душа, вие никога не можете да постигнете щастието. Научно казано е така. Или другояче казано: Ако вие не намерите вашата Любов, която вие можете да изразите, или която вие можете да възприемете. Всеки човек има особен начин

за възприемане и за предаване на своята Любов. Ако не намериш този път, вие всякога ще се намерите недоволни. Ще има нещо празно в душата. Ако ви дадат дреха, ще кажете: „Защо ми са тия дрехи?“ Ако ви дадат обуща – „Защо ми са тия обуща?“ Ако ви дадат някоя книга да четете, ще каже някой: „Да беше това на млади години, сега вече съм остарял“.

Хубаво, да допуснем, че вие сте вегетарианец. Какво да ви кажа? Хайде сега няма да ви приведа кокошки. Ако бяхте месоядни, щях да приведа пример за кокошки. Ти нямаш зъби, остарял си, станал си на 90 години, пък ти донесат най-хубави ябълки, круши. Но те не са от много меките, как ще ги ядеш? Какво ще си кажеш? – „Да беше на млади години, когато зъбите бяха хубави, здрави“. Сега и очите ти не виждат тъй хубаво. Само си клатиш главата и казваш: „Остарях“. Остарял си, защо? Не може да ядеш ябълки, круши. Ако може да ги ядеш, хич няма да бъдеш стар, ще бъдеш млад.

Казвам: Когато някой човек не може да разсъждава, не е ли остарял? Когато в някой човек не може да се проявява Любовта, чувствата в него да се проявяват, не е ли остарял? Що е старостта? Ти преставаш да чувствуваш. Казваш: „Това е празно. Глупости правех на младини, ходих да играя на хорото. Сега не играя на хорото. Едно време къщи правех. Глупава работа, изгубих си времето. После се обличах по 3-4 пъти на ден. То са глупави работи. Събирах книги да чета, рисувах. Глупави работи!“ Кое е останало умното на стария? Той казва: „Това е глупаво, онова е глупаво“. Че кое е умното? Старият казва: „Ще се мре“. Туй е сега една задача – „ще се мре“. Казва: „Какво ще се прави в тази черната земя?“ Какво ще прави в черната земя? Трябва да влезе да проучава ония закони, отдето е започнал. Ще влезе в черната земя и като семе ще го заровят, да видим дали ще може да поникне или не. Що е възкресението? Как ще възкръсне човек? Това е възкресение. Земеделецът взeме житото, зарови го и вижда в кое жито

има възможност да възкръсне и в кое не. Някое жито възкръсва, някое жито хич не възкръсва. По 2-3-4 пръста е заровено в земята. Колкото е по-дълбоко заровено, по-мъчно изниква. Ако никак не е заровено, няма възможност туй жито да изникне. Казваме сега: „Умира човек“. Ние се плашим. Умирането, това е посяването в живота, за да може пак наново да поникне. Смъртта е един процес. Не може да се убедим в туй. Човек трябва да умре, за да дойде пак новият живот. Щом съгреши, непременно смъртта е една неизбежност да започнем наново, да поправим своите погрешки. Сега вие не знаете колко пъти сте умирали. Забравили сте. Всинца сте сега под гнета на смъртта. Всинца сте осъдени на смърт, нищо повече! Няма какво да ви казвам, че сте осъдени. По-добре да не знаете, че сте осъдени. Аз чета присъдата. Присъдата е за всинца ви. – „Че как, ние ще идем в рая“. Докато идете в рая, зорът е там. В рая ще идете, но докато идете в рая....... Дойдеш от странство, носиш някои подаръци, взел си, минаваш през митницата. Като излизаш от Франция – митница има, като влизаш в България – митница има. Разправяше един брат, който се връщал. Набедили го за евреин. Германците му разхвърляли всичко, търсят нещо. И всички ония неща ги конфискуват. Има неща, които не са позволени да се носят, ще ги конфискуват. Очакват подаръци. Няма никакви подаръци. Ще се оплакваш, че това е взето на митницата, онова е взето. Ще се оплакваш, че на митницата ги взели. Хубаво, защо носиш такива работи, които ги вземат на митницата?

Сега в съвременния свят има такива случаи, не носи някои неща със себе си, прати ги по пощата. Някой път ще платиш толкоз, колкото струва. Платил си 1000 лева и още 1000 лева, 2000 лева ще платиш. Какво от това, че е двойно по-скъпо? Сега за нас е въпросът, да се постигне нещо, не е въпрос до цената. Ако е за един плат и 1000 лева, и 2000 лева, и 10 хиляди лева, и 100 хиляди лева ще дам, стига

този плат да е необходим, стига да се постигне целта в живота. И в живота, за да се постигне една добродетел, всяка добродетел е нещо, което е необходимо, което е съществено. Ти за в бъдеще не може да живееш без добродетели. Някой казва: „Защо не може да живее без добродетел?“ Твоят капитал, вложен в Божествената банка – всичкия, с който ще живееш. Без добродетел, то е немотия. В небето хората отиват, вие още не знаете закона за прераждането. Някой седи 45 години и като изяде капитала, хайде казват. – „Тук не може да живееш“, търсят място, на земята го пратят да работи. И да искаш, не може да останеш. Никой не те кредитира. И да може, не дават. Че и в оня свят ще бъдете без работа.

Четох преди няколко време. Двама английски студенти, които се съмняват дали има задгробен живот или не. Дали си обещание, ако единият умре по-рано, ако има възможност другият, ако има начин да съобщи. Който приятел да съобщи на другият, че той е жив. Дали си един знак в един затворен плик и както англичаните са много постоянни, след като умира единият, другият направил близо 500 сеанса и най-после приятелят му дал знака. Написал лозинката, която си дали. Написва на една плоча без ръка. Турил само плочата, турил само едно перо и написва лозинката: „Тук започва да се зазорява. Две години работа не са ми дали още“. Вие сега мислите, като идете в оня свят, изведнъж ще ви посрещнат. Не се знае. Този англичанин казва, работа не му дали и казва, че започва да се зазорява малко. Сега аз не искам да ви представям някои неща. Някои хора, за да накарат хората да бъдат добри, ще им представят, че има ад, страдания. Животът седи в друго. Ние трябва да разбираме какво нещо е Любовта. Любовта, това е великото благо на живота. Какво нещо е Мъдростта? Това е велико благо на знанието. Знанието е необходимо за човека. Какво нещо е Истината? Това е едно благо за свободата. Свобода без Истина не може да има. Следователно, когато говорим за Истина, ние

подразбираме свободата, която има отношение. Свободата дава всички възможности за постижението на онова, което човек копнее. Ти като да постигнеш това, което искаш. Сега в живота срещат се двама. Двама нещастни хора може да си помогнат. Тъй щото в нещастните хора има голямо тщеславие. И щастливите хора са тщеславни, и страхливите хора и те са тщеславни. Срещнат се двама души, които знаят много езици, 5-6-7-8 езика. Току изведнъж започне единият да говори на един език, на друг ще каже на друг език. Който не знае нищо само поглежда. Като се срещнат двама добри хора и те искат да се покажат. Ако се срещнат двама певци, естествен начин е, той иска да покаже и току започне да пее някоя ария. Другият като слуша, като свърши първият, той започне друга ария. И двамата пеят хубаво. Срещат се двама, които страдат и се разправят. Той носи някаква болка на сърцето си. Органическа болка или ревматизъм, или коремоболие, или болка в гръбнака. Казва: „Ох“. И двамата вървят. Единият казва: „Ох“, и другият казва „Ох“ (*Учителят го изговори дебело*). Туй е пак тщеславие. – „Остави се, не мога да крача“. Другият казва: „Остави се, коремът ме боли“. Ако дойде трети казва: „Остави се, в главата (ми) има нещо“. Разправят се тия хора. Като се разправят, малко им олеква. Аз ги виждам, гледам болните хора са много тщеславни. Като дойдат, започват, разправят кого, как го въртяло коляното или кръста. А болестта, аз виждам, тази болест ни най-малко не те върти, но ти мислиш, че тя те върти. В болезнените състояния на човека някой път той казва: „Да не се радваш ти на онзи, който страда“. Че аз ще ви приведа един пример да се зарадваш, когато някой страда. Представи си, че някой човек те гони с пушка да те убие. Изведнъж парализират се крака и ръцете. Няма ли ти да се зарадваш? Ще кажеш: „Слава на Господа!“ Тогава какво трябва да правиш, кажи ми? Зарадвай се, че ръцете са се парализирали и краката. Не се моли да му се развърже ръката, но кажи: „Братко, какво

те застави, защо искаш да ме гониш, защо искаш да ме убиваш, искам да зная какви са причините, какво те накара?“ Ти сега ще искаш да го съжаляваш. Казваш: „Горкият човек, как му се вцепениха краката и ръцете?“ Кое е по-добре? По-добре да се вцепенят ръцете в престъпника, отколкото да му останат здрави и да те убие.

Та казвам: По някой път страданията, които идат не са нищо друго за нас, страданията ни се изпращат от свободния свят, за да ни освободят от престъпления. Всяко страдание те освобождава от престъпление. Ако не страдаш, ти ще направиш престъпление. Дойде страданието, усетиш ръцете си вързани. То е, за да не извършиш престъпление. Всяко оздравяване ти дава възможност да направиш добро. Искайте да бъдете здрави. Внесете мисълта. Всеки един момент да използуваш за Славата на Бога. Сега вие сте дошли в света. Когато човек мисли за себе си, мисли и за другите. Три центъра има: Мислиш за себе си. Как се нарича туй състояние? Как да го кръстим? Щом мислиш за себе си, законът е там, щом очакваш благото от хората, ти всякога ще се размътиш, понеже то е едно блато. Щом очакваш от хората своето благо, ти нищо няма да постигнеш. Щом очакваш твоето благо от Бога, ти вървиш по правия път. Щом се размътваш, да знаеш ти вървиш в едно човешко течение. Щом си губиш мира, ти си в човешко течение. Щом не си изгубваш мира, ти си в едно Божествено течение. В Божественият път разочарования няма. Ще дойдат мъчнотии, но ти виждаш. Зад мъчнотиите виждаш ония постижения. И тогава усещаш тежест, но усещаш в себе си сила, че може да превъзмогнеш. В човешкия път казваш: „Това нещо е непостижимо“. В човешкия порядък нещата се виждат непостижими. Казвам: Всички трябва да се завземете да използувате условията. Малките условия трябва да се използуват. Вие не знаете, като дойдете до един човек, вие не спазвате правилата. Вие при един човек не трябва да се приближавате. Като дойдете при някой човек, вие се

приближавате повече, отколкото трябва. Някои хора дойдат близо, че като говорят, изскача им плюнката. Стойте на половин метър, на един метър разстояние. Вие се приближавате. За да бъде естествено това състояние помежду вас, трябва да има разстояние. Тук сте в едно неестествено положение. Вследствие на това изникват недоразумения. И в театъра и навсякъде не е спазен този закон. Трябва да има 50 см. място, за да бъде всеки свободен. Но за в бъдеще това ще стане. Всеки път като се дава представление, ще бъдеш в къщи. Ще туриш слушалката и по телевизия ще виждаш как се играе. Никой съсед няма да се обръща да те смущава. То е за далечното бъдеще. Сега дойдете до убеждението, искате да знаете в какво вярва един човек. Питате: „Какво е твоето верую?“ Питам: Какви са вашите съображения? Срещам една череша, питам: Ти каква си? Казва: „Череша“. Езикът на черешата казва: „Опитай ме, ще видиш“. Тогава, за да познаеш черешата каква е и ти ще си кажеш мнението. Ще ѝ кажеш: „Много си сладка“. И тя тогава казва: „Мене ми е приятно, щом съм много сладка, аз ще дойда на гости във вас, ще вляза във вашата приемна стая“. И тя ще донесе писмо. Тази череша носи писмо от вашия небесен Баща. И вие ще започнете да четете. Като изядете една череша, какво сте чели? Всички знаете, че черешите са сладки. Някои са сладки, някои не са толкоз сладки. Онези, които са анемични, нека ядат череши. Онези, у които вярата е слаба, нека ядат сини сливи. Казвам: Комуто е слаба вярата, да яде сливи. Не зелени, зрели. Не презрели, ами точно узрели. Когато зреят сините сливи трябва да знаете. Казват: „В идущия месец ще имаме най-щастливият ден“. То е на кабалистите. Интрига беше. Писано е във вестниците.

Изисква се от всинца ви самовъзпитание. Разумност. Трудно нещо е самовъзпитанието. В разумния живот много малко се говори. Христос като дойде при онзи човек, не го разпитва какви грехове имаш, но му казва: Дигни одъра си и ходи! Този човек беше учен.

Понеже 38 години беше болен. Този човек, за да носи тази болест, трябваше да мисли, да разсъждава. Искаше да влезе в къпалнята и каква настойчивост имаше. Христос му каза: Дигни одъра си и ходи. Като дойде някой от вас, казвам: Ще се оправят твоите работи. Той започне да философствува: „Как ще се оправят работите?“ – Аз казвам: Още 10 години трябва да минат. Казвам: Ще се оправят работите. Още 5 години трябва да минат. Като дойде трети път, казвам: Ще се оправят работите! – Как ще се оправят? – Като се оправят ще видиш. Не искай да ти разправят как ще се оправят. Божествените работи като станат, ще се оправят. Провери. Преди да са станали, не знаеш. Казвам: Ще оздравееш. Как ще оздравееш, не знаеш. Каже ти: „Стани“ – Стани. „Учи“ – Учи! – „Защо трябва да го правя?“ Не питай. Прави доброто. От резултатите му ще видиш. Здравето на човека зависи от силата на неговото добро. Доброто укрепва нервната система. За пример, вие ходите. Защо човек трябва да ходи? Някой път не вървят. Трябва да ходите, за да бъдете здрави. Мнозина се разболяват, понеже турят подметка от животинска кожа. Хубави са обущата, но лятно време, за да бъдете здрави, ще хвърлите обувката, ще излезете на поляната и по зелената морава ще ходите бос. И то не сутрин, на росата, ами денем, когато е топло вече и се е нагорещила тревата. На топло ще ходите половин-един час. Тогава земята всичко онова, което е нечисто, тя има такова влияние, ще го погълне. От земята ще приемеш онази енергия, която е здравословна. Сега казвате: „Трябва да имаме обуща“. Обущата трябва да са направени така, че да няма притеснение на капилярните съдове. Много хора заболяват от техните обуща. Кракът трябва да е свободен, за да става функционирането редовно.

Та казвам: Сега като говоря за Любовта, аз имам предвид, ако ядеш без Любов, ще дойдат болести. Ако учиш без Любов, каквато работа и да вършиш в света, ако не влагаш Божественото, твоят успех

ще бъде проблематичен, временен ще бъде. И тъй, в една школа вие всички ставате, вие си давате мнението: еди-кой си пял хубаво, еди-кой си не пее хубаво. Всички пеят хубаво. Когато някой човек го обичаш, виждаш колко хубаво пее. Като не го обичаш има нещо, което не му достига. И действително не достига. Този човек, който те обича има известна мекота. Този, който ти пее без Любов, трептенията не са еднакви. Някой път учителят пита учениците дали разбират. Те махат с главата. Българите имат този обичай, клатят си главата. Клатенето на главата е излязло от неволя. Защо конят си клати главата нагоре? Какво означава? Защото мухи са влезли и той пърха. Казва: „Мухите, стойте настрана?“ Някои хора си клатят главата, мухи има наоколо. Не си клатете главата. Това е спестяване на време. Ще кажеш ясно какво е. Да кажем ти искаш (да кажеш) някому, че той е добър. Как ще го кажеш? Този човек за да му кажеш, че е добър, ти трябва да го обичаш. Ако не го обичаш, не можеш да му кажеш, че той е добър. На този човек като му кажеш, че е добър, като че ти виждаш себе си. Като му кажеш: „Ти си добър“, тебе да ти стане приятно, че си му казал, че е добър и да се зарадваш, че е добър. Като че тази доброта е твоя. Пък сега кажеш: „Ти си добър“, ама въздъхнеш. Казваш: „Нима аз не съм добър?“ Ако кажеш, че той е добър, а ти не си добър, тогава ти го опетняваш. И ти трябва да бъдеш толкоз добър, колкото е той. Та да се радваш в неговата доброта. И той да се радва в твоята доброта. Та когато седнете, всеки да седне и да мисли само за себе си. А вие като седнете, вие все гледате дали е тук някой. Вие като седнете, представете си, че само вие сте в салона и после като се свърши лекцията да се учудиш, че тия братя са тука. Сега вие се гледате. Някои говорят, другите мислят дали ще каже право. Ти слушаш една песен, слушаш как я пеят. Нали имаме онази песен „Благост“. Кой е там е основният тон? – Първият е „до“, после е „сол“. Казваме, че Бог живее у нас. Но Бог живее в разумното, във всяка

наша мисъл. Защото искаш да кажеш нещо, но това е едно въплътено Слово. Едно въплътено Слово Божие е. Една въплътена мисъл е минала през три фази. Ти си възприел една форма от умствения свят, тя е слязла в по-нисшия свят в груба форма, в чувствения свят и най-после в постъпките. Като направиш едно добро, ти си родил нещо. Всяка постъпка е като една майка, която е родила едно дете. Тази, добрата майка, трябва да я отглеждаш. Ако направите една добра постъпка, ако е от естественото царство, тя ще расте. Все таки трябва да обиколите туй място, да го поливате, че да може всяко добро, което сте направили, да расте. Всяко добро, което човек прави, трябва да вземе участие, да расте. Някой път раждаме доброто, като децата и не мислим за тях, оставяме ги другите да се грижат. Сега сме дошли до фазата – нашите хубави мисли трябва да ги отглеждаме. Вашите хубави чувства трябва да ги отглеждате и вашите добри постъпки трябва да ги отглеждате. Защото, ако не ги отглеждате, на стари години няма кой да ви гледа. Вие ще ме разберете криво – няма кой да ви помага. Добрата мисъл, доброто чувство, добрата постъпка е, която помага. Ти седиш и в живота ти усещаш, че преминала някаква хубава мисъл, тя те радва. Тази мисъл живее. Минало едно хубаво чувство, туй чувство живее. По някой път вие мислите за Христа. Откакто е заминал Христос от земята има две хиляди години. Две хиляди години няма, но 1900 години. Той е толкоз стар – на 1900 години. Вие си представяте образа на Христа, казвате: „Какъв е?“ Вие, ако видите образа на Христа, ако го погледнете, в него ще видите всичките пертурбации, които стават в целият християнски свят. Мени се Неговото лице, ако погледнете Христа. Той като гледа какви престъпления се вършат в Неговото име, като погледне на кривите заблуждения, като погледне на Любовта ви, мислите ли, че Той е весел? И после опити има как да го излъжете. Дойде някой и казва: „Господи, това ще направим, онова ще направим“. Но го полъгват.

Той казва: „Господи, аз ще посветя живота си“. После като му мине магарето през водата, нищо не дава за Господа.

Много пъти идват сестри, оплакват се. Казва: „Не ме признават“. Казвам: Те Христа още не са признали, пък тази сестра иска да я признаят. Те господаря са изпъдили, а искат слугата да го изпратят с финикови вейки. Казва Христос: Мене, ако изгониха и вас ще изгонят. В света, когато хората почнат да обичат Бога, да живеят по закона на Любовта, тогава можем да бъдем сигурни, че и нас ще обичат. Докато има съмнение дали Господ съществува или не, дали Христос е реален, историческа личност или не, с тези разбирания хората не могат да се примирят. Ние чакаме да се примирят християните.

Но сега да дойде до онова, което ние можем да направим. Всеки един от вас може да направи 10 повече отколкото сега. Силата е турена вътре в него. Ако ви се покаже пътя, по който вие може да се повдигнете, вие ще дойдете до друго едно заблуждение. Ще кажете: „Аз нямам нужда от другите хора“. Колкото човек знае повече, той ще има отношение към хората. Когато ти дойдеш да живееш по Божия Закон, ще имаш по-широки възгледи, ще започнеш да обичаш хората повече. В Божествения порядък ще обичаш хората повече, а в човешкия порядък себе си ще обичаш повече. Синовете, дъщерите и другите ще ти бъдат като чужди. В Божествения порядък е друго. Друг (е) реда. И близки, и далечни са като братя. Имаш някой брат, той не е свършил училище, ти си свършил университет, той не е свършил, но той като дойде на твоите години, той може да знае повече от тебе. Бог гледа еднакво и на учените, и на невежите. Той гледа на възможностите, които са вложени в тях. Та казвам: Трябва да се радваме на онези, които засега се проявяват, които са постигнали целта и на онези, които ще се проявят. На всички трябва да се радваме: онези, които ще се проявят за в бъдеще, другите ще си почиват. Пъпките, които сега ще цъфнат и онези, които са

прецъфтели, те ще дадат плод, а пък онези, които за в бъдеще ще цъфнат, за бъдеще ще дадат радост. Радостта иде. Външната радост е цъфтене на човека. Благото на човека иде от плода, който ще опитаме. Най-после ще имаме една радост, че сме видели един цъфнал цвят, че завързал, че дал плод, който ние може да опитаме. Ще се радваме, че Любовта в нас е цъфнала и дала плод. Тази Любов трябва да даде плодове. На всеки Любовта трябва да цъфне и да даде плод. Ние трябва да се радваме, че Любовта е поникнала, цъфнала и дала плод. При туй положение мнозина имат коремоболие, кръвно налягане. Откъде е това кръвно налягане? Някой път ще се спра върху кръвното налягане. Кръвното налягане, това е дявола в нас. Дяволът дошъл, налага с помпата. А пък онзи, естественият живот е доброто. Нормалното състояние на здравето е доброто. Под думата „добро" разбирам здравословното състояние, което тялото има. Та всичките клетки се усещат разположени. Кръвта циркулира навсякъде, всички клетки имат храница, чистота има, порядък има. Гледам света и се радвам на всичко, пък и на мене всички се радват. Та казвам: Ето сега днешният ден. Аз казвам: Утре ще им говоря. Утрешният ден ще бъде хубав, ясен. Ако говориш, ако живееш по Божията Любов, то ще бъде с тях, няма да има никакво облаче. Когато дойде да ви говоря, един ден ще ви говоря какъв е лошият живот. Него ден ще бъде облачно. Ако живеем добре, небето ще бъде като днес. Много хубав беше изгревът.

Та импулсът във всинца ви заради Божията Любов, и знание, и музика, и художество, всичко в света, което вършим, трябва да го вършим от Любов. Вчера иде при мене една сестра, казвам ѝ: Слушай сестра, ти сега ще дойдеш да ми се оплакваш, че някой ти казал една горчива дума. Онзи, който те обидил, не е виновен. Той е виноват, че те е огорчил, но ти като идеш и ми разправяш, огорчаваш и мене. Намесвате и мене във вашата каша. Вие искате да ме заставите аз да ви кажа, че той не трябва да прави това, че не е прав. Той знае, след

като те е обидил, че не е прав. Аз няма да ида да го съдя. За мене е радостно, като направи една погрешка, той да бъде в съзнание. Аз се радвам, понеже е видял, че греши, щом отида като командир да му кажа: Ти защо го направи? Аз не съм съдия. Със съдийство светът не се оправя. Ще дойде някой да ми каже: Защо на този човек не даваш пари? Не бъдете съдии. Старият завет и Новият завет. Праведните хора ще съдят света. Ще идат, ще те викат. Ще кажат: „Защо ти не си плащаш?“ Има закон, насила ще те турят в затвора. Хората в света имат право да съдят, понеже те са праведните хора. Ако искате да влезете в света, имате право да съдите. Но старозаветните (да пасат овцете). Новозаветните да си градят къщите, а пък праведните да ги дават под наем. Ще вземат кирия от тях. Старозаветните материал да докарат; новозаветният гради, праведният да ги дава под наем, а ученикът трябва да учи. Нему не трябват нито материал, нито греди, нито да дава под наем. Понеже материалът е донесен, други ще градят. Той няма да гради, нито наем да взема, понеже наемът е взет. Нему остава само да учи. Оставете старозаветните със своя Стар Завет, оставете новозаветните с техния Нов завет. Оставете праведните с тяхната правда. Вие с вашата торбичка, учете се. Всички много добре извършват работата си. Който е старозаветен, да си гледа работата, който е новозаветен, аз разбирам който гради, той е новозаветен; праведен е, който под наем ги дава. Сега ние учим новото, което Бог ни изпраща. Всичко е съградено. Понеже казва: Бог направи нова земя и ново небе. В туй новото небе е училището, в което ние влизаме да изучаваме сега Божията Любов, а пък ще изучаваме човешката любов, като опашка на Божията Любов. Ако турим тази основа за Любовта, да имаме съзнанието в нас, да не бъдем слаби хора. Знаете ли каква сила е мисълта? Виждам някой човек неразположен. На някой дължал 1000 лева. Той иде, но още отдалече аз отброявам тези пари и като влезе при мен, аз му давам

1000 лева, поусмихна се и казвам: Ще извините, аз трябваше да дойда. Ето парите, имате ги. Кажа сладка дума и този човек измени мнението си заради мене. Когото срещнете, всеки едного, дайте му като извор. Покажете му Божественото в себе си. Дойде една сестра, казва: „Какво да се прави?“ Обвинявали я. Казвам: Тъй е. Ние в небето не можехме да живеем на свет, че тук на земята, извън рая ли ще живеем? Вие искате извън рая да ви говорят благи думи. Благите думи са в рая. Ти за да кажеш сладка дума, трябва да влезеш в рая. Щом кажеш лоша дума, ти си извън рая. Докато не влезете в рая, казвате: „Хубавите условия, новите условия“, това е раят, в който Любовта може да се прояви. Любовта е като срещнеш един човек да видиш, че има хубави мисли. Певецът като дойде при онези, които го обичат, зароди се желание да пее. Щом мога да пея някъде значи, че ме обичат. Щом не мога да пея, не ме обичат. Щом съм при някои хора и може да направя добро, обичат ме хората. А щом съм при някой хора и не мога да направя добро, не ме обичат. Навсякъде, дето можете да направите нещо, обичат ви. Щом не можете да направите нещо, не ви обичат. Тогава, ако в тебе духът не работи, ти не го обичаш и той не може да се прояви. Същият закон е: Ако обичаш Бога, Бог в тебе всичко може да направи. Трябва да го обичаш. Казвате: „Защо трябва да обичам Господа?“ Понеже непостижимите неща в живота Бог трябва да ги направи в нас. Ако не Го обичаме, не може да работи в нас. Ако Го обичаме, Той ще направи тия работи и ние ще ги видим, може да станат моментално. Тогава, ако някой е болен, направете опит. Боли го крака. Обикнете Господа, моментално ще изчезне болката. Щом не се маха болестта, Любовта ви към Бога не е такава. Туй ще опитате. Тук идваше онзи селянин. – Как му се явил Господ и му казал да оправи хората, как го помазал. Аз го похвалявам в едно нещо. Харесвам го, понеже е много естествен. Като разправя, няма никаква лъжа. Разправя го по простому, като го разправя, не

преувеличава, по простому го разправя. Харесва ми. Казва някой: „Сто мечки ме гониха“. А една мечка не е имало. Разправя си човека, точно какво му разправя Господ. Разправя, че като отишъл при Христа, видял че Христос бил мек, с приятно, хубаво лице. Като отишъл при старият Господ, бил строг. Като отишъл при стария Господ, докарали при Него един грешник и този, старият Господ казал: Поразете го. Христа го вижда, че е мек, на Любовта, а онзи, който съди, Той се разправя. Вие всички мислите, че Господ като идете при Него, ще бъде като баща, снизходителен. Онзи баща като ви види, че сте грешни, като види погрешките, ще каже: Не тъй, това да не правиш. Кой ти даде право? Ти мислиш, че като направиш нещо лошо, Господ ще те гледа благо. Не, ще се измени Неговото лице. Казва: Нищо не правиш добро. – „Господ говори в мене“. Не е този законът. Та като видял Христа, Той бил весел, с весело лице, засмян. Тогава му казал: В името на Господа лекувай! И в името на Исуса Христа, лекувай! Казва: „Някъде, казвам, чува ме Господ, пък някъде не ме чува“. За да ви чува Господ, за да станем такива, каквито трябва, най-първо трябва да се научим да пеем. Като дойдем да пеем, да видим какво нещо е музиката като наука. Един ден ще направим опит на някоя малка болест. Няма да започнем с големите болести. Но някой, който е болен от малка болест, ще му изпеем една малка песен и веднага ще престане коремоболието. Или главоболие има, веднага ще изчезне главоболието. Не е мъчна работа пеенето. Двама души се карат. Седни и пей „Благост“, веднага ще се свърши работата. Двама души са гладни, да почнат да пеят „Благост, благост“, ще дойде хляба. Вие казвате: „Това са залъгвания“. Всички се намирате в един свят все на залъгвания. Всичко наоколо е залъгване. Да не мислите, че залъгването е нещо реално. Вторият път като дойдете на идущата лекция, всеки като седне да не мисли за никого. Като влезе, да се съсредоточи в себе си, да мисли, че той е сам в салона и след като се

завърши събранието, да ви е приятно, че всички братя са били с вас заедно. Туй чувство да остане. После, в Изгрева колко благословения се изпращат? Аз по кухнята познавам колко е прогресирал Изгрева. Един човек целият ден му взело, докато изчисти казаните. Изпогори си ръцете. Колко киселина е турил? Тези сестри, които са готвили, трябвало е с малко дървено масло да намажат казана. Тия киселини, които падат всички те почернили, че опетнил се, почернил се. Всяка сестра сготви и остави кухнята. Остави казаните, кюнците, всичко нечистено, смачкано – една каша. Та казвам: Всички ония сестри, които готвят ще намазват казана с масло, ще го изчистват отвътре и отвън. После в кухнята ще мязат на Дели бей. Турим някоя сестра в кухнята, като директор. Управление има за един месец. Дайте им свобода да се проявят. Ще идете до вратата и ще кажете: „Може ли да вляза?“ Ще отиде някой ще им се меси в работата. Те казват: „Учителя тъй каза“. Няма да се месите в работата! Няма да използвате моето име, да го туряте. Не съм казал тия работи. Някой иска да вземе топла вода. Изгревът е място за всички. Не един да има привилегия. Всички да имат неговата привилегия, не само един. После, оставете една сестра да управлява както знае и ще видим. Аз виждам коя как работи. Тази година, аз искам да видя как работите. Дайте свобода. После, не си давайте мнението как ще сготвят. Този, който си дава мнението, да дойде да сготви. Без критика. Не да ни критикувате, но когато аз искам да критикувам, то на себе си често казвам, като видя погрешката на другите казвам: Всяка една погрешка е възможност за мене. Като ми дотрябва малко тор, намеря някоя сестра или някой брат и с пари го купувам. Но вие не може да го направите. Някой казва: „Ти си много търпелив“. Аз зная, докато стана търпелив какви усилия трябват. Мислите, че тъй съм роден. Усилие трябва. Направите някоя погрешка, някой пък искат да ме заставят. Всякога съзнанието ми е будно, понеже музикално постъпвам. Като дойда до някой,

искам да му кажа: Извади си камертона. Искам да зная от кой тон да започна. Той музикално ще вземе основния тон. Та гледам каквото каже, ще трябва да коригирам, защото не може да се постигне една наша мисъл, при Бога не може да отиде една мисъл, която не е музикална. Тя остава на земята. Всички мисли и желания, които са музикални, отиват в невидимия свят. Всички мисли и чувства, които са немузикални, от тях идат страданията неволно. Туй е неизбежен закон. Ще говорим пак по това.

Мото:
Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

34 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 1 юни 1938 г., сряда 5 ч. с.

София – Изгрев.

ДОБРИЯТ ЖИВОТ

Отче наш.

Изпейте: *Блага дума на устата.*

Имате ли тема зададена? – /*Не.*/

Пишете върху темата: „Основи на здравето“.

Всеки човек трябва да се учи да мисли. Туй се отнася до учениците. По какво се отличава изтока и по какво се отличава запада? От изтока слънцето изгрява, а в запад слънцето залязва. Две точки са това. Като правите сравнение в живота, казвате: „Човек трябва да знае своя изток.“ Там, откъдето слънцето изгрява. Той трябва да знае и своя запад, там, дето слънцето залязва. Или вие искате да бъдете сполучливи във вашия живот. Всяка сполука, това е вашия изток. Всяка загуба е вашия запад. При изтока си, когато слънцето изгрява, ще ви застави да идете на работа. Когато залязва, ще ви накара да се върнете в къщи.

В религиозният живот по какво се отличават религиозните хора? Казвате: „Светски човек“ и „религиозен човек“. В религиозният човек се е събудило един вид чувства. В светският – друг вид чувства. В младите хора има особени чувства, които са събудени, а в старите хора има други чувства, които се събуждат. Когато в младият се събудят младите чувства, той става млад. Когато в старият се събуждат старите чувства, той става стар. Когато в ученолюбивият се събудят учените чувства, той става учен. Когато в невежият се събудят невежите чувства, той става невежа. Да кажем, вие сте даровит, имате хубав глас, но не искате да пеете. Купувате си един билет от българската лотария или от друга някоя лотария. Българската лотария

има един милион печалба. Вие мислите, като си купите билета, непременно единият милион ще ви се падне. Седите и си въобразявате целия ден. Мислите, че милиона ще дойде.

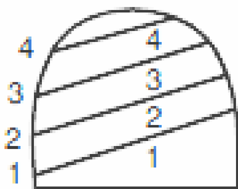

Фиг. 1

На каква мяза туй, което начертах? (Фиг. 1) То мяза на една чаша, която е обърната надолу, на която водата е изсипана. Но в моя ум, това представя човешката мислеща способност. Вие като си купите тоя билет, вие сте в основата на човека. Тук са очите на човека. Действува във вас луната. Вие сте месечинов човек. Седиш и очакваш отнякъде да дойде щастието, да дойде късметът отнякъде. Тебе ти влияе месечината. Казвам: Колко късметлия може да бъдеш? Толкоз, колкото при месечината може да узрее житото, толкоз ще бъдеш късметлия. За да бъдеш късметлия, трябва да дойде втората линия. Тук иде Меркурий /2/. То е практическото училище. После, иде третата линия, или Венерините чувства трябва да дойдат /3/. Най-после Слънцето дойде/4/. Аз наричам Слънце туй, разумното у човека, което съединява чувствата, което стимулира. Първата линия е на месечината, втората е на Меркурий, третата на Венера, и четвъртата на Слънцето. Имате тогава сполука в живота. Сполуката иде в четирите линии. Това е кварта. Какво ще разберете вие от кварта? В музиката ще видите в квартата – от една нота ще прескочите на четвъртата, четвъртия тон ще вземете. Значи, в даденият случай, 4 има съвсем друго значение. Върху някои неща, ако вие не разсъждавате, вие не можете да постигнете целта, към която се

стремите. Някои разсъждават и вие търсите причината на нещата. И след като имате една несполука, вие започвате да мислите. Питали ли сте се някой път, като си вземете билет, защо не ви се пада? Вие трябва да изучавате закона. Пътят, по който вървят числата 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9. Но туй е наше разбиране, туй е разбиране на бялата раса. Ако дойдете в семитите, те започват от обратната посока, отдясно наляво: 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1. Тези хора имат две различни точки. Ако вие отдясно наляво отивате, вие сте човек, който отгоре слизате. Ако отляво надясно отивате, вие ще бъдете човек, който отдолу нагоре отива. Ако вие живеете като един семит, вие инволюирате, слизате от горе на долу. Ако аз ви намеря да пишете по този начин, втория, зная, че някога вие сте били богат човек, разполагали сте с много средства, баща ви бил имотен. Вие седите и не работите. Казвате: „Баща ми е богат. Оттук ще взема на заем, оттам“, вие разчитате на тях. А ако сте от първите, вие разчитате на себе си. Казвате: „Я да се опретна, имам сили и способности“. Ще започнете да работите. Тогава казвам: Онзи, който започва по този начин – отляво надясно, може да успее много повече, от колкото онзи, който започва отдясно наляво. Човек, който започва отляво надясно, винаги печели повече, отколкото онзи, който започва отдясно наляво. Може да кажем: Какво са създали онези раси – китайците, асирийците, вавилонците? Семитите какво създадоха в света? А китайците пишат отгоре надолу. Семитите отдясно наляво. Бялата раса пише отляво надясно. Значи, сегашната култура се дължи на бялата раса. Бялата раса има по-голяма разумност, по-големи разбирания. А в бялата раса, те има да се освободят от ония криви чувства и от ония криви заблуждения, които те наследиха от своите учители – семитите, асирийците. По някой път и те правят погрешки. Аз съм гледал, дойде някой стар човек и казва: „Едно време този трап го прескачах, пак ще го прескоча“. Засили се и хоп, в трапа. Сега къде е погрешката на стария човек? Погрешката на стария човек седи в

това: Младият като отива, в него желанието е толкоз силно, че на оня край се намират черешите, той отива за череши и в него толкова силно желание има да яде череши, че туй желание го хвърля на онзи край и прескача трапа. Старият пада вътре, понеже започва да разсъждава: „Дали ще мога да прескоча трапа или не“. Щом започнеш да разсъждаваш дали може да прескочиш трапа или не, 50% ще влезеш вътре. Щом вие започвате да разсъждавате дали сте религиозен човек, 50% вие сте изгубили вашата религиозност. Вие казвате: „Трябва да станем по-добри“. Същият закон е щом започнеш да мислиш, че ще станеш по-добър. Много пъти много музиканти и художници, всички губят затова, че те искат да станат повече от това, което са. Човек не може да бъде повече от това, което Бог е вложил в него. Още като видя лицето, лицето определя височината на цялото тяло. Широчината на носа определя широчината на раменете. Кривата линия на носа определя каква ще бъде вашата активност. Вашият нос има една линия, която определя доколко сте активни. Вие искате от един човек да бъде работлив. Погледнете носа му. Носът ще (го) покаже такъв, какъвто вие очаквате. Вие ще се проявите такъв, какъвто сте. Вие ще кажете: „Аз очаквах от него“. Ти очакваш от своето гледище, ти виждаш какво може да направи. Вземете една спермацетова свещ. Ако тя е направена от едно непочистено вещество, като я запалите, ще има повече дим. Вие знаете, едно време имаше такива газеничета. Щом се остави да гори едно газениче в къщи, сутринта като станеш, като си изчистиш носа, всичко е черно. И като влезеш, цялата къща се е вмирисала от газеничето. Сега има голям прогрес. Електрическата свещ има съвсем друго горение. На някои от вас религиозните чувства са газеничета. В религиозно отношение някои от вас си служат с газеничета и постоянно излиза черно от носа ви. Туй показва, че горението във вас не е правилно. Та казвам: Възможностите сега във вас какви са? Вие се надявате както

казал баща ви. Баща ви казал: „Синко, аз ще оставя всичко на тебе“. Ние се самоизлъгваме. Бащите са умни хора. Бащата никога не оставя своето имане на своя несретен син. Мислете хубаво. Бог никога не оставя своите блага на своите несретни синове. Всеки може да направи тази погрешка, но ако вие се учите, ако вие имате добро желание да работите, ще ви даде Господ нещо, но основните работи ще ви даде с който ще се занимавате. Туй, за което копнеете, няма да го постигнете. Някои от вас сега седите и казвате: „Дали аз като вярвам има Господ“. Аз го виждам това във вашето подсъзнание. Дали в туй, което аз вярвам, или не. Аз често проверявам дали добре пея. Не ходя да питам никого. Карат се двама души, аз отивам да си тананикам. Пея си и те престават да се карат. Ако аз пея и те продължават да се карат, аз казвам: Не съм добър певец. Когато двама души се бият, аз се опитвам дали съм добър певец или не. Защо? Аз използувам този случай. Хубаво, туй сравнение какво ще ви допринесе?

За пример, вие като станете сутрин, с коя дума започвате? Коя дума произнасяте? За пример тази сутрин като станахте, какво ви дойде на ума? Ако ви е дошло някоя дума с „Л“, или с „М“, или с „Ж“, или с „Н“, с „Р“, със „С“, с „О“, с „А“. Постиженията през този ден ще бъдат различни. Те са философски разсъждения. Нещата не са тъй празни. За пример, седя аз и разговарям се. Говоря ви върху пеенето, върху неговата сила. Но, ако започна да ви пея, от моето пеене ще имате друго схващане. Когато ви говоря за музиката, ще имате съвсем друго схващане. Аз сега искам да ви говоря за религия. Но никога не можа да ви предам туй, което ви говоря, ако аз сам не го чувствувам. Никога не може да предадете, това, което сами не чувствувате. Досега някои са ме питали: „По кой начин ще познаем дали имаме Любов към Бога или не?“ То се познава. Човек трябва да има голяма вяра. Доброто се познава по Любовта. Онзи, когото вие обичате, вие никога

не се съмнявате в него. Човек, който ви обича, никога не може да ви направи пакост. Ако ви направи пакост, моментално ще я изправи, веднага ще я изправи. Пък онези, които не ви обичат, оставят работите неоправени. Аз различавам следното: Когато човек обича Бога, той започва да живее добре. Той е добър към себе си. В него има един стремеж. Човек, който се е влюбил в Бога, започва да живее добре, започва да мисли добре, започва да чувствува добре и започва да постъпва добре. Във всичките си отношения той е изправен. Онзи, който обича Бога и като музикант успява. Онзи, който обича Бога и като художник успява. Онзи, който обича Бога и като търговец успява. Майка, която обича Бога и като майка успява. Баща, който обича Бога, като баща успява. Всички успяват, които обичат Бога. Всички, които не успяват, Любовта им към Бога не е положителна величина. Вие ще питате: „Защо е така?“ Аз може да ви отговоря с един контраст: Защото не може да бъде другояче. Това не е философия. Така е, понеже вие се движите към светлината. Следователно, Бог е една светлина надалече. Колкото вие се приближавате към Него, светлината се увеличава. Всички неща стават ясни. Вие виждате какво е тяхното предназначение. Колкото вие се отдалечавате, нещата стават неясни. Следователно, дайте на един човек в тъмното, ако дам на 10 души, които имат хубаво зрение да вдяват конец в тъмното, колко души ще вдянат? Някои са майстори, даже в тъмното като вземат конеца, вдяват. А другите, конеца отива нагоре, надолу, не може по никой начин да влезе.

Та казвам: Мнозина от вас държите една посока. Вие се отдалечавате от Бога, вместо да се приближавате. Вие ще ме запитате защо се отдалечавате. Защото има мъгла около вас. Вие сте изгубили четирите основни точки на вашите схващания и сте следователно в една мъгла. Ако нямаш компас, не може да знаеш накъде е изток, запад и тогава ще започнеш да се луташ. Преди две години една

наша голяма група отиде горе на езерото Бъбрека. Там на извора седяха и падна голяма мъгла. Една група от 30-40 души тръгнаха за София, ние ги изпратихме донякъде. И като се върнахме, седим при извора. Всички мислят: „Къде ли отидоха?“ Сигурно, казват са минали хижата. По едно време гледам, срещам един човек, после една голяма група. Мислят, че иде нова група от София, а пък те същите, които тръгнаха за София. Като ходили, ходили, пак дойдоха при нас. Тогава с тях слязохме на лагера да вземат старият път и да идат за София. Понеже мъглата е голяма, изгубиха пътя, изгубиха четирите точки на своите схващания. Казвам: Чудно нещо, София да не намерят. В дадения случай, това са нашите стари погрешки. Когато един човек не отива към Бога, винаги се вплита в своите стари погрешки. Всеки един от вас ще знае, че щом се връща в своите стари погрешки, мъгла има. Той не отива към целта, която има предвид, но се връща. Какво се изисква в даденият случай? Мъглата може да се вдигне само при условие, че дойде силно течение. Вятърът трябва да я разхвърли. В човека трябва да дойде неговата мисъл. Да започне да мисли. Всички трябва да започнете да мислите. Казвате: „Сериозна работа!“ Каква дума може да турите? С коя българска дума може да се замести? А, брат Белев, ти си лингвист, намерете я тази дума, с която може да започнете. Питам: В човека Любовта ли се роди по-напред и после думата „Любов“, или по-напред „Любов“, че Любовта дойде. Сега се пита: Светлината ли беше по-напред, че очите дойдоха после, или първо бяха очите, че после дойде светлината. Светлината съществува преди очите. Очите отпосле се образуваха като едно средство.

Та казвам: Наука трябва да развива зрението. Ако си музикант, трябва да развиваш слуха. Ако си човек на етиката, трябва да развиваш носа. Ако си човек на Любовта, трябва да развиваш езика. Ако си човек на Правдата, трябва да развиваш осезанието, да

чувствуваш. Ние трябва да възстановим чувствителността. Осезанието във всичките хора не е нормално. В някои вкусът, в някои слухът, у някои обонянието, а у някои зрението не е нормално. Вие видите нещо и казвате: „Това е грозно, онова е грозно“. Има някои неща, които внасят във вас страх. То е вашето зрение. Вие имате една опитност. Вас ви е страх от змии. Ако вие видите змия, вие побягвате от нея. Като види някой змия, нему му е приятно, той ще иде да я лови. Ако някой щъркел види змия, дойде до някоя змия, ще я хване, ще я понесе, казва: „Намерих нещо за ядене“. Ти бягаш, а щъркелът като срещне змията, той я хване. Някой път тя се завие на врата му, да видиш как скача. Ако не знае как да я хване, тя се увие около врата. Тогава той се намери в деликатно положение. Някои въпроси вие ги разрешавате правилно. Хванете змията, тя увисне. Някой път тази змия се увие около врата и тогава вие се намерите в трудно положение. Какво трябва да правите, когато не можете да разрешите един въпрос? Вчера една млада сестра си купила нови обуща, идва да ми се похвали, че си купила нови обуща. Тя носила 39 номер, но взела 38. Аз сега мисля: На нея не 38, не 39, но 40 ѝ трябва. Няма да ѝ кажа така. Тя казва, че е грозно с такива големи обуща. Тя отива на екскурзия със своите обуща 38 номер и тя разправя един анекдот. Една сестра на 90 години, другата на 70, а другата на 60. Тя, най-младата. Те вървят пред мене, аз най-подир. Другите, старите сестри казват: „Брей, че Господ остави една млада сестра да ни придружава“. Казвам: Тя ги придружава по неволя, не по добра воля. Придружава ги поради тесните си обуща. Те я накараха да бъде отзад. Много пъти вие казвате: „Аз искам да направя добро“, не че вие го искате, но вашите обуща ви заставят да идете някъде. Вие се запознаете с някоя жена не от доброто желание, но обущата 38 номер ви стягат. Другата сестра толкоз много се уморила, че я оставили в селото, в една стая и тя тази сутрин ще се връща. Ако се събудят вашите чувства отзад на

главата, някой път се почесвате отзад, вие ще имате съвсем друг характер. Ако се събуди вашият мозък, вие сте млад момък, търсите млада мома да се ожените. Ако се събуди 2 пръста нагоре вашия мозък, вие ще имате желание да си направите къща, да имате хубава стая, искате да имате деца. Ако се събуди още 2 пръста нагоре, вие ще имате желание да говорят за вас добре всички. Във вас се е събудило чувството на достойнство. Ако още два пръста се събуди вашият мозък, вие ще искате да бъдете религиозен, ще започнете да почитате. Ще кажете: „Положението на майката е най-високият връх". Всичко в живота е на място. Младият е на правата посока и майката е на правата посока. Онези, които търсят славата, и те са на правата посока. Погрешката в какво седи? Младият мисли, че от тази Любов няма по-висока. Той мисли, че тази, в която се е влюбил ще му донесе всичкото щастие. Онази, в която той се е влюбил ще му донесе всичките нещастия! Тя е първата мома, която ще го излъже. В него след туй ще се роди омраза, да си отмъсти. Пък тази мома не иска да го излъже. Тя като го гледала, гледала, казва: „Не е заради мене". И тя има правото. Никой момък няма право да наложи на една мома, че трябва да се ожени за него. Както той е свободен да избира, така и тя е свободна да избира. Значи, ако той има едно правилно разбиране. Не е лошо майката да има деца, но какви ще бъдат тези деца? Ако ги народи такива, които няма да я слушат, тя не може да бъде щастлива. После, търси слава от хората. Ако тия хора не те обичат, каква слава ще ти дадат? Някой път, като се запознае, ще ти дадат славата. Като изразиш своя живот, ще ти изнесат всичките най-лоши работи във вестниците, ще те прославят. Ще ти дадат една слава не от добродетели, но ще извадят всичките престъпления и пороци, ще ги увеличат. Питам: Защо ти е такава слава, такова обществено положение, да те изкарат престъпник? После, искате да отидете при Бога. Там ще намерите тези, религиозните хора. В Америка често

набожните хора имат спънка с едни ексцентрични религиозни хора. Те са с особено поведение. Като влязат в църквата, четат тихо, няма никакъв разговор и като започне проповедника да чете, тези ексцентрични хора ще си кажат мнението. Проповедникът говори, а той извика. Седи си на мястото и като говори проповедникът, той пак извика. Погледне, той пак си седи. Някой път проповедникът иска да му каже да пази благоприличие. Той извика: „О, Господи, помогни му да не спира речта си". Сега, всички вие казвате: „Религиозният човек има право". Онзи ги безпокои. Питам сега: Кое е онова чувство, което го заставя? Всеки ще каже, че той е невъзпитан, този човек. Много находчиви мисли, казват. Някой път в църквата, в която има много хубави столове, от хубаво кадифе направени, някой от тези, ще влезе в най-богатата църква и ще седне на някой стол. Иде някой с жена си, с децата си, този американец поглеждат учтиво. Той седи спокоен. Той не знае, че това кресло е направено за друг. Той седи спокоен и гледа. Онзи го пита: „Знаеш ли на кого е това кресло?" – „Не зная". Той му казва: „Това кресло е на мене". Казва: „Радвам се, че е твое". – „Ами ти знаеш ли колко струва?" – „Не зная". – „2500 долара". – „Струва си парите". Какво ще му кажеш? Това са ексцентричности. Всичките ние в света имаме тия ексцентричността. Всеки един човек в сравнение с другите хора има някаква ексцентричност. Някои чувства са по-силно развити, някои са по-слабо развити. Някои способности са по-развити, някои по-слаби. Когато в художника се развиват тия чувства на художество, той художник става. Когато в музиканта са развити способностите, музикантът трябва да има музикални чувства. Ти не може да бъдеш музикант, ако нямаш туй чувство развито. То се мери по широчината. Има един ръб отстрани на главата и по този ръб се мери. Той има едно чувство, което определя ритъма на музиката. Тук, природата на това място е турила тази способност на музиканта. Сега като ви говоря ще се чудите къде е туй чувство.

Някои от вас искате да бъдете набожни. Набожността е горе на главата. Ако главата горе е издадена, този човек е набожен. Три качества има набожността. Набожният има Любов към Бога. Той има уважение, благоговение. Този човек, който има туй религиозно чувство, той не иска да унищожи една мравя, той зачита всичко. Той счита даже и камъчетата свещени. Тия хора, които имат туй религиозно чувство, те са религиозни. Казвам: Ако туй чувство у тебе не е развито, ти никога не може да бъдеш толкоз деликатен. Казвате: „Човек трябва да бъде деликатен в своите чувства“. Та казвам: Ние в сегашния век се нуждаем от деликатност в нашите чувства. Ние не сме деликатни да усещаме страданията на хората. В даден случай да чувствуваш и да знаеш как да им помогнеш. Гледам един човек се е отчаял от живота. Казва: „Няма за кого да живея“. Отчаял се, отвращение има от хората. Този човек, понеже неговите работи не вървят, трябва да му дадеш противоположното чувство в себе си. Този човек изисква да му кажеш само една-две думи и всичките работи ще се оправят. Кажи му и веднага този човек ще се измени, всичките работи ще се оправят. Той за пръв път слуша такова нещо, никой досега не му е казал. Той си казва: „Твоите работи няма да се оправят. Ти деца имаш, нищо няма да излезе от тях. Ти имаш и една жена“. Кажи му: „Твоите работи ще се оправят. Ти имаш отлична жена“, макар и да не е отлична. Кажи му: „Много добра жена имаш“. Я виж онзи, видния професор, когато вземе някой ученик, от него музикант изкарва. Ако е някой, който не разбира от музика, макар че е даровит, какво ще му допринесе на даровития човек?

Да кажем, вие започвате една песен: „Е, е, е“ (*Учителят пее: „Е, е, е*“) Или да кажем, вие започвате с „М, м, м“. Ако сега турите „М“ или „Е“, тогава гласът къде ще дойде? Или ако турите „А“, или ако турите „И“? Къде ще дойде гласа? Или ако турите „Е, а“. Къде ще дойде гласът?

Та казвам: Щом като аз кажа Бог, веднага в мене трябва да се събуди туй чувство, което съответствува на Бога. Тъй щото аз трябва да обичам. Само Бог е в света, който може да събуди туй чувство в нас. Никой друг не може да събуди туй чувство. Другите може да събудят други чувства. Единственото същество, което може да събуди туй чувство, то е името на Бог. Ти като дойдеш до Него, Той ще го събуди. Ако туй чувство се събуди, ти си намерил Бога. Ако не се събуди, ти носиш някой лъжлив Господ. Казваме, че човек трябва да разсъждава. Ти, ако си намерил истинската философия. Има хора, които може да събудят в тебе тия способности, причините на нещата да знаеш. У тебе музиката не може да се събуди от кой да е човек. Само един музикант може да събуди туй чувство. Който не е музикант, не може да го събуди. Когато ти намериш истинският музикант, той трябва да събуди това чувство. Следователно, всеки, който иска да стане музикант, трябва да намери един истински музикант. Всеки, който иска да стане художник, трябва да намери истинския художник. Каквото вие искате в света да станете, непременно трябва да имате един модел. Тия модели съществуват. Значи, съществуват ред същества, с които ние трябва да се запознаем, които ще предизвикат във нас тия, благородните чувства, тия благородните способности, чрез които ние ще можем да се повдигнем. Вие казвате, че по някой път вие мислите. Казвате: „Дух". Какво нещо е Духът? Имате много погрешни схващания за Духа. Духът е най-сигурното. Христос казва: „Духът, който аз ще ви пратя, Той ще ви научи на всичко". Онзи Дух, който научава човека на всичко, Той е Божественият Дух. Онзи, който не те научава на всичко, той не е Божествен. Всеки един Дух, който дойде в тебе, той трябва да те научи. Не само на едно нещо, но трябва да те научи на всичко. Писанието казва: „Изпитвайте духовете от Бога ли са". Духът, който е от Бога, той ще ви научи на всичко. Този, който не е от Бога, той ще

ви научи на това, което не е. Божественият Дух ще ви научи на това, което е и ще ви подтикне в пътя. Някой път вие казвате: „Какво казва Учителят?“ Не, вие още не сте на правият път. Аз ви показвам една бучка захар и казвате: „Това е захар“. То е предположение във вас. Вие имате право да знаете дали това е захар или не. Ако ви дам тази бучка и вие я турите на вашия език, той ще ви каже истинска захар ли е или не. Може да имате белият цвят, да ви се представя един предмет като захар, без да е захар. Онова, което може да събуди реалното, идеалното във вас, то е Божественото. Всяка една мисъл, всяко чувство, което събужда идеята за идеалното, за реалното в света, то е правото. Аз ви говоря, вие казвате: „Че досега ние не сме ли намерили Бога?“ Ако вие сте видели само един професор, каква е ползата от виждането на професора? Този човек е на изкуството, на художеството, започва да ви учи. Знаете вече всяка линия как да определите. Рисувате един човек. Как ще определите правата линия на доброто? Или правата линия на неговият талант? Или правата линия на неговата твърдост? Или искате да покажете, че е постоянен. Как ще покажете, че е постоянен? Или че е изменчив? Как ще го нарисувате? Не е лесна работа да бъде човек художник. Някой рисува така, но и художникът, когато рисува един човек да тури съответните черти. Аз като ви гледам, седите и нямате естествено положение. Някои си държите устата повече стиснати, отколкото трябва. Някои, отваряте повече, отколкото трябва, някои не се държите както трябва. Като дойдете тук, трябва да имате най-хубавото разположение. Твоите уста не може да бъдат турени хубаво, ако нямаш разположение. Някой стиска устата си. Туй показва твоята твърдост. Някои си мърда устата, казва: „Няма да отида да му шетам“. Или пък някой си отпуснал устните. Това показва недоволство. Или някой си свил окото, или пък си свил очите, или пък очите ви може да са отворени. Гледам някого или пък някой човек не е спокоен, върти се.

Ти гледаш всичко това. Аз бих желал като дойдете тука да бъдете слепи. Вие ще видите, че един се е почесал. Вие слушате лекцията и виждате, че се е почесал. Вие не сте разбрали лекцията. Човек, който дошъл да учи Божественото, той трябва да слуша. Всичките неестествени движения нищо не значат. Той мърда езика, очите си. Когато изучава човек себе си, когато мислите върху себе си, оставете погрешките на хората. Вие искате да изследвате човека. Има някои анормалности в човека, намерете ги. Анормалности, значи над нормата. Има едно състояние специфично в човека, при обикновените условия се зарежда. Вие искате този човек да бъде търпелив, но знаете ли, че търпението, то е за гениалните хора? Кой от вас има търпение? Аз съм ви дал онзи пример, отива един ученик в Индия при един знаменит учител и иска да го учи за Любовта. Учителят му го праща за един опит. Ти, казва, ще идеш при един военен, полковник и ще му удариш една плесница. Ще (се) покажеш смел. После, има един брамин, той тамън се моли, и на него ще му удариш една плесница. После, има един голям мъдрец, един голям адепт – и при него ще идеш, и на него ще удариш една плесница, и ще дойдеш да ми кажеш. Ученикът става, отива при военния и му удря една плесница. Той му удря две плесници, катурва се на земята. Отива при брамина, който се молел и на него му удря плесница. Той подигнал ръката да удари, но после си спуска ръката надолу и не го удря. Най-после отива при адепта, и на него удря една плесница. Той не усетил, като че нищо не се е случило. Връща се и разправя на своя учител. Казва: „Опасно нещо е да се удари плесница на полковника. Аз му ударих една, той ми удари две. Паднах и се обърнах два пъти като го ударих. На другият, на брамина като му ударих една плесница, той само повдигна ръката си, не ме удари и я спусна на земята. А като ударих адепта, той даже не се помръдна“. Казва му (учителят): „Ти може да намериш Божията Любов само като адепта“. Ако ти като

военния, като ти ударят една плесница и ти удариш две, не може да намериш Божията Любов. Ако си като брамина, който повдига ръката, но не удря, пак не може да намериш Божията Любов. Но, ако си като онзи адепт, който така се е вглъбил и нищо не усеща, което става отвън, тогава може да те посети Божията Любов. Докато ние се безпокоим за най-малките работи в света, Божията Любов не е в нас. Това е далечно състояние. Един ден си разположен, на другия ден не си разположен. Ние трябва да имаме едно чувство вътре в себе си, всякога трябва да бъдем разположени. Аз не казвам, че на повърхността водата да не се вълнува. Вълнува се, но долу 30-40 метра е тихо, спокойно. В твоите глъбини на душата, там да бъде спокойно. Някой път 10 метра от повърхността може да има вълнение, но долу, в дъното трябва да има спокойствие. Сега вие искате и отвън да не се вълнувате. Отвън не може, ще се вълнуваш, но дълбоко в душата си да бъдеш спокоен. Че ти се вълнуваш външно, нищо. Необходимо е. Сега не разбирайте криво, че човек не трябва да се вълнува. Вълнуването произвежда обновяване. Всяко развълнувано чувство в човека е процес на обновяване. Защото, ако не се вълнуваш, ще дойде едно чувство на безразличие на живота, защото когато тази вода изгуби своята преснота, започва да се образува една миризма. Има някои гниещи вещества. Всичките води, които текат, които се движат, те се опресняват. Някой път вие казвате: „Защо са страданията?“ Страданията са за опресняване. Ако нямате страдания, ще ви сполетят два пъти по-големи нещастия, отколкото сега. Всичките страдания ни опресняват. Някой път страданията не постигат тази цел, но изобщо страданията опресняват. Човек, ако страда, той се подмладява. Когато говоря за страданията, разбирам Божествения процес, при който чувствата се опресняват, движението на тия чувства. Когато дойдат страданията вие трябва да отправите ума си към Бога. Той като гледа на всичките твои страдания, той помага всякога. Бог е толкоз

внимателен, на всички помага. Когато вие страдате, вие сте пред зрението на Бога. Той е намислил да ви помогне. Ако не Го спрете в Неговата помощ, благословението ще дойде. Някой път се намесите и казвате: „Защо са тия страдания?“ Тия страдания са, за да ви помогне Господ. Щом страдаш, ще ти помогне. Роптаеш ли, няма да дойде помощта. Ще чакаш. Може дълго време да мине. – „Колко дълго време?“ Дългото време е от вас. Ако Божието благословение закъснее половин час, роптали сте. Ако закъснее един час, роптали сте повече. Ако закъснее повече: един месец, една година, 10 години, казвам: Ти си прекалил. Щом не роптаете и вярвате с абсолютна вяра, страданието е моментално, за една минута ще мине и ще си замине. Ако нямаш тази вяра, то ще остане половин час, един час, една седмица, един месец, даже някой път една година, ще закъснее. Погрешката е във вас. Ако седите по 3 години в един клас, вашите учители ли са, които искат да ви задържат в класа? Причината сте вие. Ако минавате два класа в година, значи способни сте, много учите. Ако минавате по един клас, нормално вървите. Сега желая ви поне нормално да минавате класовете, да не седите по три години в един клас.

Да вземем песента „Фир-фюр-фен“. Как бихте я изпели по Бога? От Божествено гледище как бихте изпели „Фир-фюр-фен“? Като срещнете един човек, да му направите една услуга, че през целия си живот да е радостен, че сте го срещнали, че сте били внимателни и че в него сте оставили едно чувство. Отиваш да правиш услуга. Как трябва да се направи едно добро? Аз ако съм на вашето място, ето как бих направил. Най-добрия метод, който съм намерил е следният за мене: Ще взема две стомни, ще ида горе в планината, ще ги напълня с вода, ще се спра на едно място, дето минават богати хора, аристократи, които са ходили на екскурзия и мястото е безводно. Спра се със стомните, налея от чистата вода в хубава чиста чаша и

предлагам: Заповядайте, заповядайте. Като изпие водата, този богатият ще каже: „Много ви благодаря“. Не да идеш в къщи, но там, далече на пътя като му дадеш вода, този човек като те погледне, ще каже: „Много съм ти благодарен“. Той е намислил един ден да ти се отплати.

Казвам: Когато правиш една услуга, направи я на място, със стомните далече на пътя, не в града. Не мислете, че като извадиш от джоба, като даваш 5 лева, ти си платил. Ти с тези 5 лева нищо не си направил. Когато казва Христос, че нито една чаша с вода, която е дадена, няма да остане без своята заплата, ако ти с тези две стомни и с чашата отидеш по пътя и дадеш една чаша, и Господ и Той ще ти даде една хубава чаша. Божието благословение ще дойде върху тебе.

Казвам: Сега с вашите две стомни в ръце по пътя далече, дето хората са жадни, по една чаша вода да им дадете, за да дойде Божието благословение върху вас.

Мото:
Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

35 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 22 юни 1938 г., сряда 5 ч. с.
София – Изгрев[16].

[16] На 8 юни и 15 юни 1938 г. по каталога на Елена Андреева няма лекции.

ОСНОВА НА ЗДРАВЕТО

Отче наш.

Изгрява слънцето.

Като се зададе една тема, вземете я най-първо като образ за размишление. Да кажем, тук е написано: „Чистотата на мислите, чистотата на чувствата и чистотата на постъпките, чистотата на топлината“. Тази картина не е пълна. Той, когато рисува човек, той може да рисува както иска, но всеки един образ в природата трябва да го представиш, както си го изрисувал. Има образи в природата, които не носят своя първичен образ. Да кажем, ценността на здравето. Ценността на здравето е основата на здравето. Здравето е един резултат. Сега всички, изобщо съвременните хора, имат едно понятие за придобитите неща. Дават цена само на нещо, което не е придобито. Но и онова, което има да се придобие и то е ценно. Придобитото, което досега е придобито е много малко. Ако се раздели, почти много малко ще остане за всеки. Казвам: Разсъждавайте за здравето. Като говорите за здравето, да почувствувате като здраве в себе си и да почувствувате всички негови качества. Казваш: „Здравето.“ – Ще изложиш какво мислиш за здравето, какво чувствуваш и най-после как го разбираш. И най-после как туй здраве е у тебе. Ако човек не е здрав, то и неговите придобивки ще бъдат такива. Каквото е здравето, такива ще бъдат и придобивките. Каквато е мисълта, каквито са чувствата, каквато е волята, такива ще бъдат и неговите придобивки. Такива ще бъдат и неговите отношения. При това Бог изисква всички ние да бъдем здрави. Както Той ни е направил. Всякога, когато иде едно същество от невидимия свят, то ни разглежда от гледището, както Бог ни е

направил. Следователно, каквото ново придобиеш към туй. Сега, как наричате вие тези придобивки? Представете си, че вие сте турили на гърба на един вол учеността. Учен вол е. Тогава туй същество като слезе и види този учен вол, няма да търси вола, но ще търси господаря му. Понеже господарят му е учил, този вол да стане учен. И тогава човек ще отговаря за учеността на вола. Пишат на гърба на вола „лош вол“. Пак ще търсят господаря. Сега човек има двама господари в света. Единият господар е проявеният Бог, другият господар е дяволът. Бог писал „добрият“, дяволът писал „лошият“ вол. Бог писал „любящият“ вол, дяволът писал „омразният“ вол. Какво ще разберете вие от това? Вие всеки ден имате известни състояния, не може да си дадете никакъв отчет. Вие сте да кажем неразположен духом. Всеки един от вас трябва да се изпита какво може да издържи. Да кажем, вие имате един котел, опитвате какво налягане, какво напрежение на парата може да издържи. Следователно, напрежението не трябва да дойде до онази максималност, защото може да се пръсне котела. Не само ще се пукне, но някой път ще се пръсне. Ако парният котел на някоя превозна машина се пръсне на някоя гара, гарата може да се дигне, покрива и всичко туй ще се дигне.

Казвам новото сега: Знанието трябва да дойде, за да се подмладите. Всички трябва да имате желание да се подмладите в Любовта. Гледам всичките хора са остарели в Любовта. Казвате: „Младостта, то беше едно време. Учението ни интересуваше едно време, здравето беше до едно време“. Остарявате вече, изпяхте си песента. Хубаво, всички тия неща са статически положения. Ти си актьор, за една вечер на сцената си играл, някаква видна роля, която няма втора, или пък си играл някаква рол – човек незначителен, незавидна роля. А пък видните и незавидните роли имат еднаква цена в общото. Сега всички тук имате желание да играете видни роли. Вземете в тялото има състезание на три билиона и 600 милиона

клетки, които образуват главата. Онези клетки, които не може вече да се съберат в главата, те са образували дробовете. Онези клетки, които не може да се съберат в дробовете, те се образували в стомаха. Онези клетки, които не са могли да се поберат в стомаха, образували са мускулната система. Има едно разпределение. Завземали са място. Казвам: Каква разлика има между ония клетки, които са в главата и в дробовете? Предназначението на клетките в главата е да мислят. Ония клетки, които са в дробовете предназначение имат да чувстват. Ония клетки, които са в стомаха са работници, дават резултат. В главата е мисълта. Между двата бели дроба е поставено сърцето. Сега ние сме се отделили и считаме, че Бог е вън от нас, търсим Го някъде. То е отчасти вярно. Бог е извън нас, но е и вътре в нас. Какво разбираме извън нас? По отношение на нашето тяло считаме Бога извън нас. Но по отношение на тялото, считаме че е вътре в нас. Разбираме „Бог е вътре в нас“, когато мислим за тялото. Някой път казваме за душата. Считаме, туй, което е вън от душата е вътре в душата. И пак считаме тази душа да е материална. Казвате, че човек има душа. Как обосновавате, че човек има душа? Всеки един от вас, макар и да не е учен, той все ще го обоснове, все ще разправя, че има душа. Питам: 10 души от вас, които говорят за душата, какво ще кажат? Сега мене не ми е целта да ви обяснявам какво е душата, защото всички вие знаете какво нещо е душата. Безразлично дали можете да определите или не. За мене, когато аз казвам, че вие разбирате душата, аз си служа с един максимум, или с една мярка. Вие всички имате по един език. Ако ви дам по една бучка захар да близнете, вие всички знаете какво нещо е сладчина. Вашите философски понятия и разбирания може да са различни, но всички едновременно чувствувате една специфичност. Тази особеност, тази специфичност е сладчината. Ако имаме един уред, с който да измерим, ще видите, че сладчината в някой е по-силна, в някой е по-слаба, но всички разбирате какво нещо

е сладчината. Сега, аз какво ще ви обяснявам какво нещо е сладчината. Най-първо при сладчината лигите ще ви потекат. Туй отчасти е вярно. Ако аз ви дам една горчивина, при горчивината ще ви потекат ли лигите? Ако лигите ви потекат при горчивината, тогава? Сега туй няма противоречие, защото горчивото какво е? Ще каже някой, че е противното на сладчината. Казвам: Сладкото дръжте го в себе си, пренесете го от физическият свят в по-горния. Едно чувство може да бъде сладко, една мисъл може да бъде сладка. Сладките мисли са здравословни, а горчивите мисли какви са? Казвате: „Горчиви мисли и горчиви чувства има някой човек". Те не са здравословни. В тях се зараждат болезнените състояния. Едно горчиво чувство е причина за свиването на капилярните съдове. От физическо гледище горчивите чувства образуват свиването на капилярните съдове. При свиването на капилярните съдове, съдовете изгубват всякога своята пластичност и вследствие на това кръвта не може да се движи добре. При това капилярните съдове имат известни мерки. Имат такава чувствителност – деликатни нишки, с които всеки един капилярен съд трябва да изпитва кръвта, която минава. Някой път тия съдове изгубват тази чувствителност. За пример, капилярните съдове имат такава чувствителност, както тия папили на пръстите ви. Като пипате някой път някоя ръка, някой предмет, който е гладък, може да чувствувате на този предмет какви са неговите качества. И ако си турите ръката на ръката на някой човек, който е добър, ще почувствувате, че нещо хубаво излиза от него. Ако си турите ръката на някой лош човек, ще почувствувате нещо лошо. Туй, което почувствувате, ще бъде или магнетизъм, или електричество, което е минало във вашите пръсти. Но туй, което ще почувствувате някой път може да има грамадно влияние върху вас. Всяко съприкосновение вие се допирате до дърветата или камъните. Седите и мислите, че туй някакво последствие ще има. Всякога ще има

известно последствие. Излизате във въздуха, помнете: въздуха има влияние върху вас. Вие може да не съзнавате в даден случай. Слънчевите лъчи имат влияние. Ако вие в даден случай, след като изгрее слънцето, съсредоточите вашата мисъл, че вие живеете в Бога, тогава слънчевите лъчи имат едно отношение. Сега като гледам слънцето, друго влияние ще има върху вас. Срещате един човек, мислите, че Бог го е създал. Този човек ще окаже едно влияние върху вас. Казвате: „Човек в света е дошъл да се мъчи вътре". Или някой път казвате: „Мене ми дотегна да живея". Какво трябва да направи човек, на когото му е дотегнало да живее? Вас като ви дотегне и не ви се живее, какво правите? Щом някому е дотегнало, ще иде на Витоша да се разходи. Значи туй, което е дотегнало, да иде по храстите тук, там, закачи го. Казвате: Живее ми се. И като се върнете, олекнало ви е малко, просветне ви ума. Измени се състоянието ви.

Та казвам сега: Наука ви трябва. Вие казвате: Какво сме научили? Какво сте научили? 8000 години какво сте научили? 8 часа сте спали. Някой път по 10 часа, остават 14 часа. 4 часа вие употребявате за ядене и пиене, остават 10 часа. В 10 часа какво сте мислили? Вземете за 8000 години всеки ден сте имали по 10 часа да мислите. И тия часове ще ги превърнете в дни, в месеци и тогава какво число ще имате? Ще имате едно грамадно число. И тогава Господ ще иска от вас един отчет за тия 10 часа какво сте правили. За 14 часа отчет няма да давате, то е подсъзнанието, но за 10 часа ще дадете. Или най-после ще дадете отчет за 3 часа на ден какво сте мислили. Някои ми казват: „Много е лош този ум, който имам". Или ти вървиш, направил си си нови обуща и казваш: „Много са ми удобни тия обуща". Или, „как намираш този майстор?" Е, да кажем шапка имаш. Мислиш: „Защо така Господ е направил?" Писал ти някой някое писмо, написал тъй, както той не е мислил. Не ти е написал туй, което трябва – „Уважаеми господине", или „моля Господине". Какво трябва да се мисли?

Единственото нещо, трябва да се учите да мислите. За да мисли човек, трябва да бъде здрав. Мисленето трябва да бъде здраво. Чувстването трябва да бъде здраво и в постъпките човек трябва да бъде здрав. Вие не можете да бъдете здрав, ако не разбирате закона на Любовта. Основата на здравето е Любовта. Сега ходите лекари да ви лекуват. Най-първо, когато отивате да се лекувате, питали ли сте Господа какъв лекар да викате. Че вие правите престъпление. Ще питате Господа, при кой лекар трябва да идем? Защото да кажем, вие страдате от нервни болести и ти отидеш при някой лекар, който е специалист за стомаха. Има лекари, които са специалисти за гърбовете, има лекари, които са специалисти за мозъка. Вие на общо основание казвате еди кой си лекар. Някой ще каже: „Нас не трябват лекари". Трябват ти лекари. Най-първо има един специалист лекар в умствения свят и специалист в духовния свят, и специалист във физическия свят, на физическото поле. Най-първо ще викаш лекаря в умствения свят, той ще си даде мнението и ще каже: „Ще повикате моя колега, но моята рецепта е такава и такава".

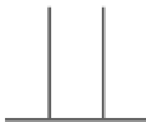

Фиг. 1

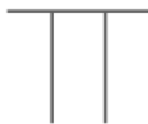

Фиг. 2

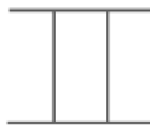

Фиг. 3

Пише той така (**Фиг. 1**) Това е неговата рецепта. Рецептата на другия е такава (**Фиг. 2**) Рецептата на третия е такава (**Фиг. 3**) Три рецепти имате за здравето. Първо на умствения свят, в духовния свят и на физическия свят. Знаеш колко зависи от тия формули? Една грандиозна формула. Първият като дойде, тури формулата си. Той е като чаша. Другият е наведен надолу. А третият лекар ще запуши отгоре и отдолу. Формулата на първият лекар е като една чаша, която приема нещо. Другият е обърнат надолу. Но тия вещества, които се съдържат в чашата са лепкави, не излизат навън. А пък този, третият, той ги запушил. Той се е нагорещил. Но има вече една лампичка, ще започне да се топи. За да не би туй вещество да се разпилява, той ще го запуши. Той е учен човек.

Сега вие искате да скриете една мисъл. Какво означава, когато искате да криете? Какво означава скритостта? Направиш нещо, искаш да го скриеш. Хубаво е да го скриеш, не е лошо. Ценните неща се крият. Ти ще го запушиш отгоре и отдолу, да не би от туй, ценното да се изгуби нещо.

Та казвам: Основата на здравето е Любовта. Ако ви боли крака, туй показва, че сте започнали да губите от съдържанието на Любовта. Ако ви боли лакътя, започнали сте да губите от съдържанието на справедливостта. Ако ви боли главата, значи започнали сте да губите от смисъла на Любовта. Боли ви главата, смисъла на Любовта губиш. Лакътя те боли, справедливостта започваш да губиш. Крака те боли, съдържанието на доброто губиш. Или коляното те боли, ти викаш лекар, той ще ти даде горчиви хапчета. Викаш един лекар за лакътя,

ще мажеш лакътя с газ. Тия работи с газ не се мажат. Сега един от вас иде да маже. Когато гледате някого, майките обичат да милват децата. Защото като маже майката, като го помилва, масло излиза. Хубаво е някой път известни части, когато заболеят да се мажат. Душата мажете, аз разбирам трябва да имате един мислов вътрешен процес. За всичките неща аз ви говоря на един език, но вие ме разбирате другояче. По някой път правя преводи, превеждам разни примери, които нямат еднакво съдържание. След като се приведе един пример, вие му давате едно тълкуване. На всеки пример трябва да се даде неговата ценност. Например, в музиката имате една нота. Какво означава? На първата линия какво имате? Под петолинието вие имате „ре“. „Ре“ има своята ценност, има своя звук. Ако вие го вземете, тогава ще ви разберат. В невидимия свят, в разумния свят, вие искате отдалече да говорите. Ще кажете „ре“. Значи, отваряте му път. Моля, накъде трябва да вървя? Тогава ще кажеш „ре“. – „Моля къде е вратата?“ Тогава ще кажеш „ре“. Трябват ти удобства (*Учителят пее „ми“, след това пее „фа“*). Малко хляб ми трябва за торбата. Още като казваш и хлябът ще дойде. Щом кажеш „ми“, веднага работите ще се уредят. Като пееш „фа“, значи има смисъл да пееш. Ти пееш „фа“ и „ми“, но нищо не излиза. Ако може да дадете трептенията на „до“, вие може да направите един тон магнетичен. В един тон можете да вложите мисъл, мислов елемент. В един тон може да вложите чувствени елементи, може да вложите и елементи на изразителност. Че ако вие при един болен човек кажете „до“ (*Учителят силно вика „до“.*) Аз произведох във вас смях. Произведох силен контраст. Смених във вас едно състояние. Тъй, изведнъж ви извиках. Ако някой отведнъж ви каже „бу-у-у“? Разправяше ми една млада сестра: „Една моя приятелка ума ми щеше да извади. Вървя през гората, замислила съм се, фантазирам нещо“. Едната приятелка върви, без да знае другата и изведнъж я пипа. И тя ѝ казва: „Така ли се пипа, ще ми

извадиш ума!“ Онази няма никакво лошо желание, а другата се уплашила, мисли, че има нещо страшно. Та от невидимия свят, като ви бутнат някъде, вие нямате достатъчно вяра. Хване ви някой, какво има да се плашиш? Да бъдеш тих и спокоен. Да кажеш: „Господ ме е хванал, пипнал ме е Господ“. Заболи ви крака, пак да се зарадвате, че ви е заболял крака. Кракът за пръв път. Вие ходите, а пък сега като ви боли кракът как стъпвате? За пръв път вие ще помилвате коленцето и ще кажете: „Братко, много си ме слушал“. Вие никога не сте се спирали, коляното да го помилвате. Колко хиляди душички има, които седят в твоето коляно. Не са чули нито една сладка дума. Вас не ви иде на ум да го помилвате. Тогава дойде една болест да ви накара насила, та вие от немай къде ще го милвате. После ще съжалявате, че сте помилвали коляното. Казвате: „Да ми не дава Господ да ги милвам“. Туй не е разбиране. По някой път е хубаво. По някой път има един вид, здравето се явява. Някой път ти чувствуваш известен прилив на душата да си помилваш крака. Като помилваш крака ти е приятно. Или някой път имаш прилив да помилваш ръката. Като помилваш, усещаш приятност. Има два начина. Болестите са негативни. Има един начин здравословен. Някой път е хубаво да прекарате ръката около ушите. Кажи: „Благословен Господ Бог, Който е създал моите уши. Благословен Господ Бог мой, Който е създал моите очи“. Помилвай носа си и кажи: „Благословен Господ мой, Който е създал носа“. Вие по някой път дърпате носа. Аз искам да си създадете един начин на самовъзпитание. Ако не знаете вие сами да се възпитате, никой не може да ви възпита. Ще влезете в разумния свят и като влезете между разумните същества от вашата обхода, каквато линия на движение направите, в оня свят всичко е в движението. Всяко движение, най-малкото помръдване показва какво мислите. Да кажем мърдате устата или пръстите, или ръцете, или да кажем ръката спуснете надолу или турите ръцете на гърдите, или

хванете главата, или турите ръцете отгоре. Туй има смисъл. Няма движение в света, колкото и да е малко, да няма вътрешен смисъл. И от неестествените движения в света произтичат от тази несъобразност. Изгубва се красотата на човека. Един ден вашето лице се набръчква по причина на вашите движения. В мене желанието е да се подмладите. А вие казвате, че остарявате вече. В невидимият свят няма място за стари хора. Трябва да мине една епоха от няколко милиона години, за да се образува един стол, едно място за стар човек. В невидимият свят има 24 старци. Това са епохите които са минали. По няколко милиона години, 24 старци. Милиони и милиони и милиони същества са минали, и само един остава като един плод. В тази епоха сега се образува 25-ия старец, като се завърши нашата епоха. Ако вие искате за една кандидатура, за стар човек – няма. За млади хора има разни столове, които чакат. Ако станете стари, губите си времето. За стари ако сте, всички до един ще пропаднете, който и да си даде кандидатурата, не само вие, но целият свят. Приготвена е някъде една кандидатура, но няма да бъде нито един от вас. За стари хора минавате. Че брада сте имали – нито брадата, нито набръчканото лице, нито годините помагат. Нищо не помага. Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.“ Царството Божие се подразбират ония хубавите условия, които вие търсите. Като влезете в Царството Божие, може да си създадете тия форми.

Казвам: Положете вие Любовта за основа на вашето здраве. Някой път вие обичате някой човек, обичате някой ваш брат. Има си свои причини. Един пример аз ви привеждам. Един ден Буда бил много неразположен. Той е индуски Христос. Кой как дойдел, казвал: „Нямам време“. Всичките не ги приемал. Започнали да се чудят учениците му. Не иска да приеме никого. Иде един одърпан човек, Буда става, посреща го, услужва му, нахранва го, говори му.

Учениците казват: „Какво пристрастие! Този, толкоз хора върна, на този дриплю такова внимание“. Тогава Буда им обяснил. Този човек, на когото станах, че го посрещнах, едно време в далечното минало аз бях един свещеник, на умиране, гладен. Този човек беше гълъб и той пожертвува живота си за мене, за да продължа живота си аз, да изказвам молитви към Бога. Затова аз го посрещнах, заради голямата Любов на саможертва. Затова аз правя това. Пък онези, които ги изпратих, те ми направиха хиляди пакости, затова им казах: „Вървете си, вървете си“. Казвам: Не може да обичате всичките хора еднакво, понеже те нямат право. Който не се е жертвал заради мене, не може да го обичам. Да ви говоря на научен език. Казвате: „Трябва да обичаме всичките хора“. То е от гледището на Бога. Да обичаме всички хора, в които Бог живее. Понеже Бог се е жертвувал заради нас. Там, дето Бог живее, трябва да покажем Любовта си. То е Божествената Любов. Но остане ли човек сам, ти не може да го обичаш. И да искаш, то е невъзможно. Като казваме за Бога, може да Го обичаме, понеже Той се е жертвувал заради нас и постоянно се жертвува. Ако ние откажем своята обич към Него, правим престъпление. И всичките страдания, които имате на какво се дължат? Че когато Господ дошъл при вас, вие нищо не сте направили за Него. Ще станеш, ще Го посрещнеш, ще услужиш, ще Го изпратиш на 1 километър, на 2 километра. Ще кажеш: „Много ми е приятно, че дойде. Аз съм на вашата услуга“. Казвате: „Аз не обичам този“ и той не ви обича. Нито ти си се пожертвувал заради него, нито той се е пожертвувал заради тебе. Ако вие не се обичате един друг, обич не може да имате. Що е майчинството? Майките сега се учат на закона на самопожертвуванието. Девет месеца ще носи своето дете, след туй се самопожертвува. Туй дете защо се пожертвува? Туй дете направи голяма жертва заради нея. Туй дете, което майката носи, то се е пожертвувало за майка си, затуй тя го носи. Вие не можете да турите

в утробата на майката един, който не се е пожертвувал. Може да турите в утробата ѝ само един, който се е пожертвувал. Майката казва: „Не го искам". Много майки помятат, понеже туй дете нищо не е направило за нея. Тя казва: „Не го искам. Искам да се маха. Този несретник не го искам". Вие, които не разбирате Божия закон казвате: „Не го искам". Законност има там, дето действува Любовта. Законност има там, дето действува Божията Мъдрост. Законност има там, дето действува Божията Истина. Дойде ли този закон, всеки един от вас трябва да го изпълни. Вие го знаете. По някой път аз ви говоря, вие мислите, че искам да съдя някого. Съдбата в света постоянно върви. Има цяла една организация от същества, които съдят човека. Тъй както в невидимият свят има коли за нечистотии. Казват: „Имате ли нечистотии?" Той ще дойде, и ще прегледа. Не само туй, което си оставил отвън, но той има право да влиза вкъщи и да прегледа. Ще влезе вътре и ще провери. И ако намери, ще каже: „Съберете го". Не може да остане тази нечистота. Всичката нечистота, която имате, трябва да я изхвърлите, за да бъдете вие свободни. Какво нещо е покаянието на хората? Покаянието на хората е очистване (от) греха. Грехът е една голяма нечистота. Значи, да се покае човек, да няма грях. Това е цяла една отрова. По-голяма отрова, по-голяма язва няма. Един бацил е той. Ако ти го държиш, ти ще се повредиш. Ти трябва да се освободиш от него. Сега не искам да ви говоря за греха. Трябва да имате особени ръкавици, после да го поднесете под особен микроскоп и да го наблюдавате. Има особени шишета, трябва да го държиш затворен. Казвате: „Аз имам вяра". Вярата е път. Един проводник за разбиране. Без вяра, нещата не може да се разберат. За пример, ако вие сте ученик и не вярвате, казваш: „Тази задача не е за мене". Ти трябва да знаеш дали разрешаваш правилно. В алгебрата, в аритметиката има знак. Турен знак минус и плюс. Ако туриш минус, какво означава? Че нещата се изваждат. Ако турите плюс, нещата се

събират. Ако турите знака на умножението, нещата се умножават. Ако турите две точки, нещата се делят. Казвате: „Каква е разликата между събирането, изваждането, умножението и делението?“ Разликата в действителния живот е грамадна. Имаш една болест, трябва да се извади. Искаш здраве, нещата трябва да се събират. Искаш щастието, то да дойде. Нещата трябва да се умножават. Искаш да имаш справедливост. Нещата трябва да се разделят. Ще туриш две точки. Какво означават две точки? Между две точки може да се тегли само една права линия. То е знакът на умножението. Туй е закон на умножението. То е динамическата енергия. И при събирането имате същия знак, но в умножението линиите са в полегата форма. А пък при събирането, те са перпендикулярни. Едната плоскост е хоризонтална, другата е вертикална. В събирането нещата са статически. Събираш две неща, статически е. А при умножението вече са в движение. При плюса показва, че тялото е в покой. При минуса, и то е в покой. А при умножението ти трябва дълго да работиш.

Та казвам: Всички страдате от какви ли не болести. Вчера ме срещна една млада мома, глава я боляло. Казва ми: „Какво да правя?“ Казвам: Вземи и си свари пелин, сутрин и вечер по една кафена чаша. – „Ама ще мине ли?“ – Пий сега. Дали ще мине или не, ще видиш. Пий сега пелина. Казва: „Аз съм болен“. Ти си болен, затова ме търсиш. Ако не беше болен, нямаше да ме търсиш. Аз се радвам, че мога да ти услужа. Понеже в миналото не си услужил, пелин ще ти давам. – „Защо да пия пелин?“ Казва: „Защо не положиш ръката си да мине?“ Аз не полагам ръката си на онзи, който нищо не е направил за мене. Който нищо не е направил, не си турям ръката. Защо ще турям ръката си да я цапам? Аз не искам да цапам ръката на Онзи Господ, Който живее в мене. Той ми казва: „Няма ли да си туриш ръката?“ На този човек, виждаш ли го, аз от толкоз хиляди години

съм направил хиляди добрини, той нищо не е направил. Една сладка дума не ми е казал. Сега казваме: „Да се обичаме“. Жертва се изисква. Любов се изисква. Сега вие мислите кой е по-добър. От осем хиляди години, каквито сте били в рая, като сте излезли от рая, все такива сте. Аз разглеждам целия живот. Аз не разглеждам една ваша постъпка. За мене е безпредметна тя. Както и да постъпиш, за мене е безпредметно. Целият живот като го разглеждам за мене представлява интерес. Казваме: „Този човек е добър, и аз желая да бъда добър като него“. Друг е лош. Казвам: Не искам да бъда като него. Не го съдя. Не му казвам, че е лош. Като е добър казвам: Искам да бъда като него. Каквото върши, копирам го. Като е лош, не искам да бъда като него. Не го съдя. За мене туй е предметно учение. Аз искам да се избавя от ония погрешки, които той направил, защото има възможност и аз да ги направя. Всеки един човек, който не иска да служи на Бога, той ще направи една погрешка. Имайте желание да служите на Бога. Само при служението на Бога ще ви се оправят работите във всяко едно отношение. Като служиш на Бога, ако си музикант другояче ще свириш, другояче ще пееш. Като минава някой музикант, още като го видиш, от трептението на тоновете като слушаш всеки си пожелава така да свири. Някой като го чуе, свири хубаво. Казва: „И аз искам да свиря така“. Някой пее хубаво. – „И аз искам да пея така“. Да пееш хубаво, това е един подтик. Аз бих желал всички да пеете.

Тук преди два деня иде една млада жена за пръв път. Тя се женила. Търси ме. Не искам да я срещам. Ухапало я е едно мъжко куче. Не искам да се занимавам. После отивам, проверявам. Така е, както мислех. Мъжко куче я ухапало. Казвам ѝ: Ще пееш? – „Как? Животът няма смисъл, не ми се пее, не ми се живее“. – Дали ти се живее или не, научи се да пееш. Като станеш сутрин – попей си. Ти идеш сега да ме питаш по един въпрос (който е предрешен). Туй куче ти си го гледала, ухапало те е. Какво разбирате под думата „мъжко

куче"? Казвам: Този, младият мъж, който ти е професор, той те е накарал да дойдеш при мене. Ти като станеш, ще си съсредоточиш ума, да мисли за Господа. Казвам: Много добре си устроена, но за Господа не си мислила. Искаш да бъдеш щастлива, но за щастието на земята и въпрос не трябва да правиш. Рекох: Тебе те мъчи въпроса, че той обича други жени. Радвай се, те са твои сестри, които той обича. Ти си от голяма фамилия, не сте една, две, три. Толкоз сестри и той обикнал твоите сестри. Какво лошо има? Моралът е да се радваш. Ти как разбираш Любовта? Дотогава, докато един мъж обича една жена и я повдига, не я отдалечавай от Бога. И тя в неговото присъствие се заражда желание да служи на Бога. Този мъж е благословен. Всяка една жена, която обича един мъж и го повдига, тази Любов е от Бога. Мъжът се приближава към Бога. Аз разглеждам Любовта, която повдига. Радвай се, че той като обича другите жени, ще обича и тебе. Като престане да обича другите жени, няма да обича и тебе. Казвам: Щом мъжът обича, да имаш пълна вяра в него. Щом се съмняваш и казваш: „Не трябва да обича другите". Нека да обича и другите. Но другите да не обича повече. Щом знае, че мъжът ѝ другите не обича повече от нея, приятно ѝ е. Но щом усети, че с един градус Любовта към другите е по-голяма, веднага я заболи сърцето. Радвайте се в света, че Бог във всеки един мъж, който люби се проявява. Във всяка една жена, която люби, Бог се проявява. Когато ние се проявяваме, когато ние любим, винаги влиза нещо користолюбиво. Туй всеки може да го провери. Една млада мома се радва на един момък, не се радва на Бога. Казва: „Да го имам". Туй е користолюбие. Тебе да ти е приятно, като мехлем да ти пада само като го видиш. Но щом се зароди най-малкото желание да туриш юлар и да го водиш, че да го пипнеш по врата, да го вържеш. Оставете младите момци свободни да ходят, дето ги е Господ пратил. Оставете младите моми свободно да ходят, дето Господ ги е пратил. Оставете майките да ходят в пътя,

който Бог е определил. Оставете бащите, слугите, оставете всичките да ходят в пътя, който Бог им е определил. Сега желая на всички ви да тръгнете в този нов път. Аз по някой път се връщам и усещам голяма реакция. След като съм говорил, не сте ме разбрали. Търся начин сега. От едно добро аз направя една пакост. Той преял, боли го коремът. Казвам: Погрешката е моя. Аз му дадох 3-4 кг. череши за 4 деня, а той за един ден ги изял. Заболял го коремът. Трябваше да му дам половин кило череши. Някой път като говоря, много давам, някой път малко давам. Като правя добро някой път, много съм добър. Някой път трябва да дам малко. Та казвам: Всички по този начин търсете погрешките си. От обич съм дал повече. Някому от предвидливост, че може да се повреди, съм дал по-малко. Дайте толкоз на човека, колкото му е потребно. Казвате: „Сега аз зная какво ще говори Учителят". Аз не зная за какво ще говоря, а пък той знаел! За да знаеш трябва да имаш светлина. Да виждаш от единият край, до другия. За пример, един ясновидец вижда, но ясновидството в духовният свят има граници. Ти виждаш отчасти нещата как стават. Един математик вижда известни задачи как ще се разрешат. А друг не може да види тия възможности. За пример, двама души се карат, виждам начина как може да се примирят. Като виждам главата, виждам, че обича парите много. Виждам, че обича не само парите, но златото. Казвам на онзи, я му дайте злато. Като му даде, веднага се изменя неговото лице. Като му дадеш книжни пари и като му платите златни пари, ще видите каква е разликата в лицето. Най-добрата заплата в света, звонковата монета, това е Любовта. Ако имате да дължите някому, дайте му златни пари. 10, 20, 30, 50, 100, напройте ги. Ти си един отличен платец, който плаща със злато. Всеки, който плаща със злато, той е любящ човек.

Сега желая всинца вие да се изплатите, колкото имате да плащате. Много има да плащате. Всички, които имате на мен да

плащате, със злато да платите. Пък и аз каквото дължа, и аз със злато ще изплатя, не с книжни пари. Като се срещнем, всички със злато ще платим.

Добрата молитва.

36 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 29 юни 1938 г., сряда, 5 ч. с.

София – Изгрев.

СВЕТЛИНА, ТОПЛИНА, ДОБРОТА

Отче наш.

В начало бе Словото.

Ще прочета няколко стиха от 5-та глава на Лука, от 5 до 10-и стих.

Духът Божий.

По някой път има еднообразие в стремежите. Всичките хора имат един стремеж – да бъдат богати. Да бъдеш богат не е лошо, но когато богатството еднообразно иде в живота, тогава има разочарование.

Имате думите:

СВЕТЛИНА

ТОПЛИНА

ДОБРОТА

Какво отношение има между светлина, топлина и доброта? Светлината произвежда трептения в етера. Топлината в твърдите тела образува разширение. А добротата какво образува? Тя не се отнася до физическия свят. Там, дето хората са добри, може да ги познаеш по това, че градините са добре обработени. Човек, който е добър е добре облечен, добре вчесан. Този човек има добри обноски. Светлината се отнася до челото на човека, до неговия умствен свят. Топлината се отнася до неговото сърце, добротата се отнася до неговите постъпки. Следователно, ако вие разбирате светлината и не знаете как да я турите на работа, да ви помага на вашия ум, тогава вие не сте

разбрали вътрешния смисъл на светлината. Ако вие си греете ръцете на топлината и не знаете да впрегнете на работа, вие ще изгубите едно от условията. Мекотата в живота не може да се внесе без топлина. Да образуваш един мек характер, мекотата е едно качество. Трябва ти топлина. Добротата е път, да ви доведе до Любовта. Добродетелта е среда на Любовта. Любовта не може да дойде без добротата. Ако си добър, Любовта ще се прояви в тебе. Вие сега разбирате добротата. Казвате: „Аз да стана добър". Ти не може да станеш добър. Ако речеш ти да станеш добър, въпросът е за постъпките. Добротата е едно условие за да се прояви Любовта. Любовта, това е връзката, която ще ви свърже с Бога. А пък по-голямо благо от Любовта ти не може да намериш. И по-голямо нещастие не може да те сполети в света, ако изгубиш Любовта. Най-голямото нещастие е да изгубиш Любовта. Като изгубиш Любовта, ти ще намериш смъртта. Най-голямото благо е като намериш Любовта. Но сега така се говори. Любовта не може да се намери. Като че тя е нещо много малко, трябва да го търсиш някъде като игла. Но ти трябва да се поставиш в такова положение, че Любовта да те намери. Ако ти не се поставиш, значи Любовта не може да те намери, не може да се прояви. Ти не може да живееш в Любовта и да си нещастен. За пример, сега вие живеете във въздуха, но ако вас ви стегнат врата, тогава какво ще ви ползува този външен въздух? Отношението е такова: когато въздухът постоянно влиза и излиза из дробовете, се образува такова правилно отношение, тогава и Любовта, която влиза, постоянно функционира в душата. Сега светлината не може да се прояви, ако той няма едно добре оформено чело. Любовта не може добре да се прояви, ако човек няма добре оформени уста и постъпките на човека не могат да бъдат добри, ако той няма добре оформени ръце. Ръцете трябва да са добре оформени, за да може да се прояви. Казва: „С каквито и да е ръце". Ти иди при коня, че го бутни за

задните крака. На него ръцете ни най-малко не са оформени. Щом го бутнеш по задницата, рита. Иди при вола, волът в туй отношение (е) по-добър от коня. Неговото копито е разделено на две. Той със задницата не рита, но той боде. А пък човек, който има повече раздвояване, ръката показва, не е завършена. Значи човек само като си дигне ръката, ще знаеш какво ще говори неговият език. Или пък щом почнат да мърдат малко мускулите на устните, накрая ти вече може да знаеш какво ще каже.

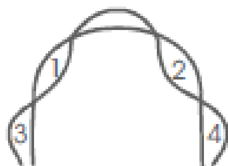

Фиг. 1

Сега да дойдем до научната страна. Светлината не може да се прояви, ако нямаш едно добре оформено чело. Сега вие помислете.(**Фиг. 1**) За ученият човек това много значи. За онзи, който нищо не знае, не разбира, нищо не значи. Ако тия места на една глава са вглъбнати, този човек не знае какво нещо е справедливост, не знае какво нещо е доброта. И Божественият свят малко разбира. Почти безсъвестен човек е. Малко нещо възприема от Божественото. /3/ – Това показва голям егоизъм у човека. 3 и 4 са отрицателни качества, а 1 и 2 – положителни качества. И положителните качества може да го тикнат в много престъпления. Тази част, 1 и 2 е деформирана, защото челото е без основи. Малко светлина има. Следователно, да се развие човешката съвест, трябва светлина. За да се развие човешката мекота, непременно трябва топлина. За да се развие милосърдието на човека отпреде, трябва му топлина. За да се прояви неговата добрина, трябва му справедливост. Следователно, като държите ръцете си една върху друга сплеснати, вие не знаете какво да правите. Много неестествено.

Човек някой път, и вие пипате ръцете. Ако постоянно ти гладиш ръката отгоре, ти по този начин може да укротяваш мъжкия принцип в себе си – туй грубото, което действува да се прояви. Когато гладиш отдолу ръката си, укротяваш жената в себе си женският принцип. Някой път, когато жената е възбудена, ще гладиш долната част. Възбуден е женският принцип в тебе. Чувствата, жената дошла. Сърцето ти е възбудено. За да укротиш сърцето, от долната страна ще гладиш ръката си. Сърцето има две страни. Лявата страна на сърцето и дясната страна. Казвате: „Като се глади, какво ще се постигне?" Като говориш, какво ще се постигне с говоренето? Ако говориш и не знаеш какво говориш и как да говориш, може да ти пукнат главата, може да ти счупят и краката, всичко може да стане. Ако говориш добре, хората ще те посрещнат, ще те обичат, ще те целуват. Каквото и да правиш, ти трябва да знаеш как да огъваш езика си наляво и надясно. Цяло изкуство е човек да говори. Ако вие знаехте науката за говоренето, пък то зависи от езика. Хиляди и хиляди начини има да огъваш езика си. Някой казва: „Аз съм строг човек". Не че си строг човек, но езика ти не може да се огъва. Някой път дебел станал езика ти, реже като нож. – „Аз, казваш, аз съм много праволинеен". Какво значи праволинеен? Ти, за да накажеш един човек, ще му кажеш че е лош. Ти, за да го накажеш, покажи своята най-голяма доброта. Когато той кръвно ти е обиден, покажи му добротата. Точно противното на обидата. Той сам ще се съди. Ако ти станеш като него, той те ритне веднъж, ти го ритнеш два пъти, тогава по какво се отличавате? Той е един път кон, ти си два пъти кон. Кон, аз вземам от думата „конт" – значи голямо нещо. Малко изменение на буквите. Конят аз го вземам като емблема на човешкия ум, на нисшия ум на човека. Ум на постоянни промени. Той мяза на месечината. Месечовите хора, всеки месец по 4 пъти се менят. Гледаш го малък станал, след туй, голям станал. После започва пак да се смалява, малък става. Хора, които

мязат на месечината, не може да разчиташ на тях. Каквото обещаят, една четвърт изпълняват. В месеца ще го намериш два пъти да изпълни туй, което каже. Другите 26 деня каквото каже, няма да го направи. Само 2 деня каквото каже ще направи. Щом не прави това, което казва, той се намира в 26-те деня. Естеството му е такова. Не може да кажеш на месечината да бъде постоянно пълна. Не може да остане. Тя като се разгневи, скрие се, не се показва. След туй, затъжи се и пак се покаже. Някой път като се разсърди, никого не иска да гледа. Влюбените хора много се сърдят. Като се разсърди някой, който обича някого, казва: „Няма да го гледам“. После, трябва една малка светлинка само да го зърне. Най-първо ще видиш младата мома, погледне го и след туй се оттегли. После, колкото се увеличават чувствата, завесата започва да се оттегля и най-после цялата завеса се оттегли, месечината е пълна. И пак започне да се тегли завесата. В туй всички имате опитност. Понеже не знаете произхода ѝ, казвате: Господ направил така. Казвате: „Защо ме е направил Господ такъв?“ Господ те е направил такъв, понеже ти не използува светлината. Ако грешиш в ума си, малко светлина имаш, ако грешиш в сърцето си, малко топлина имаш. Ако грешиш във волята си и не знаеш как да постъпваш, малко доброта имаш. Добротата, това е вашият капитал, „аржан конте“. Това е капиталът в обръщение – златото. Ако ти си добър, ти си финансист. Ако не си добър, никакъв финансист не си. Всичките ти работи ще бъдат объркани. Един човек, който е добър, държавата му е добре устроена. Значи сърцето му се намира в добро положение. Той всичко може да направи. Щом не си добър... Доброто е кръвообращението на човека. Казвате: „Защо трябва да бъда добър?“ Ако в тебе кръвообращението и дишането не стават правилно, ти си осъден, никакво постижение не може да имаш.

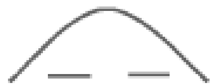

Фиг. 2

Та казвам: Постижението е светлината. Светлината, свържете я с нашия ум. Топлината е свързана с нашите чувства. Доброто е свързано с физическия ви живот. И тогава може да имате въпрос за постижения. По някой път вие искате да ви обичат хората. Ти не може да обичаш един човек с тънки устни като косъм. Ти не може да обичаш един човек, който има сплеснат нос като човката на някоя сврака. Не може да обичаш който има чело сплеснато като триъгълник нагоре – /Фиг. 2./. Всяка линия в природата тя си има своя ценност. Някой път може да изгубите вашата ценност. Ако загубите този завой на ноздрите, ще изгубиш здравето. Щом носът се разширява, човек придобива топлина. Долната част показва на носа, каква част от тази топлина е употребена за строежа на чувствата. Чувствата трябва да се строят, да се организират. Ако вие, вашите чувства не ги държите в изправност, те може да се разстроят, както едно пиано се разстройва. Казвам: Всеки един от вас трябва да си има огледало, да се наблюдава. Толкоз години работите, като живеете 50-60 години, турете си една задача да изправите носа. Някой от вас има вглъбнат нос. На някой носът е изпъкнал, а на някои носът е закривен. Ако носът отдолу ти е закривен, ти ще станеш песимист. Ако е изпъкнал на средата ще станеш. Ако е вглъбнат, ще бъдеш любопитен. Ще искаш да знаеш къде какво е станало, там, дето не ти трябва. Това са общи работи, аз ги давам за стимул. По някой път вие седите, гладите си челото и казвате, че някой иска да пее. За да пее, той трябва да знае как да постъпва. Ако искаш да бъдеш математик, трябва да знаеш как да постъпиш. Ако не знаеш къде да буташ челото

си, ти математик не може да станеш. Ако не знаеш къде да се буташ, ти певец не може да станеш. Онзи, който иска да стане певец да знаеш как да буташ гърлото си. За пример, ако аз искам да дам една чувствителност на своя тон, на гласа си, щях да хвана гърлото си (с) показалеца. Ако искам да дам благородно изражение, с показалеца си ще пипна гърлото. Ако искаш да предадеш всичките тия качества, тогава с цялата ръка, с всичките си пръсти ще пипам ларинкса. Сега вие като ме слушате, ще помислите, че като се пипнете, изведнъж ще стане. Много разочарования ще имате. Пазете се от раздвояване. Щом има раздвояване в чувствата, нищо не се постига. Всяко раздвояване в съзнанието на човека, в науката или в изкуството, или в светлината, за постижението, раздвояването трябва да изчезне. „Двоеумният човек е непостоянен във всичките си пътища." Туй раздвояване на съзнанието трябва да изчезне. Мислиш, че си добър. Казваш: „Добър съм, ама не съм". – Раздвояваш се. – „Дали ще стане нещо от мене?" Казваш си: „Я стане, я не". – Раздвояваш се. Ще кажеш: „От мене човек ще стане, понеже Бог ме е направил човек да стана. Ако аз не стана, горко ми. Причината е в мене, не в Бога". Слънцето изгрява за теб. Като изгрее слънцето, трябва да мислиш. А на обед като напече, казва: „Работете върху чувствата си". Като изгладнееш, казва: „Бъдете добри". Като дойдат гладните години, гладът идва, за да накара хората да бъдат добри. Когато гладува и жадува, тогава човек може да придобие онова възвишеното и благородното. Казвате: „Защо Господ ми е дал този глад?" Гладът е онази мощната сила, която те кара да придобиваш благородното и възвишеното. Вие се спирате и казвате: „Толкоз години вярваме". Вие седите и вярвате, чакате този билет, който сте взели от лотарията да спечели. Без много работа. Хубави са лотариите, но лотарията е за хора, които нямат работа. Лотарията е за безработните хора, а онези, които може да работят не им трябва лотария. Цигуларят, който знае да свири хубаво, той не трябва да

взима лотарийни билети, но да вземе цигулката и да свири. Певецът, който има хубав глас – да пее, не му трябва лотариен билет. Художникът, който има отлична ръка – да рисува, не му трябва лотариен билет, но да вземе да рисува. Човек, който е добър, не му трябва лотариен билет, но да иде да прави добро. Да иде да намери някоя богата нива, да направи добро и тази богата нива ще ти даде всичката мазнина, която ти трябва.

Та казвам: Вие живеете в светлината и казвате – „Много светло е. Много топло е". Казвате после: „Не си струва човек да бъде много добър". Вие още не сте дошли до крайния предел. Трябва да имате един термометър, да определите степента на добротата си. В Китай имало един китаец – много добър. Той имал един противник, и той искал да бъде добър като него. Един ден се намерил един шегобиец. Той ходил при добрия човек 19 пъти и той все му услужвал, а онзи, който искал да му подражава, и той да бъде добър като него, като отишъл при него 5 пъти, той му казал: „Прекали го. Веднъж, два пъти, но 5 пъти?" Той му казал: „Не може да достигнеш онзи. При него аз 19 пъти ходих и той не е показал ни най-малко недоволство". Казвам: Вие искате да бъдете музиканти. Ако на 5-ия път вие се обезсърчите, слаба ви е музиката. Ако говорите и на 5-я път вие се обезсърдчите слаба ви е Любовта. Никога не се обезсърчавай. Мнозина от вас носите старите аристократически схващания. Например, схващането, че има аристократическа кръв. Аристократическа кръв е, която има изобилно светлина. Аристократическа кръв е, която има изобилно топлина. За мене аристократическа кръв е, която съдържа сгъстена светлина, сгъстена топлина и сгъстена доброта. Тя е аристократическа кръв. И тогава желая да имате всички сгъстена светлина в себе си. Та сега новото учение най-първо иде да разшири челата ви, да ги оформи малко. Новото учение иде да оформи вашите носове. Ако се

оформи добре носа ви, ако се оформи добре лицето ви и ако се оформи добре вашата ръка, ще се прояви доброто във вас.

Та казвам: Не отказвайте да направите едно добро на когото и да е. Някой казва: „Аз не зная как да направя едно добро“. Ако вечерно време легнеш, че ти дойде на ум да направиш добро, да донесеш вода някому – стани, иди, донеси една стомна вода! Полей някое цвете, ти си направил едно добро. Ако усетиш желание, полей друго цвете. Вечерно време в тъмното иди, полей и легни спокойно, че си направил добро на някое растение, на някое плодно дърво. Ще кажеш: „Не намерих нито един добър човек, комуто да направя добро“. Може да направиш добро на малкия си пръст. Малкият пръст те боли. Господ казва: Направи нещо, вземи, поглади го, понамажи го със зехтин. Прочети му една молитва. Кажи: „Господи, помогни на малкото ми пръстче, което ме боли“. Като си легнеш, да знаеш, че си направил едно добро. Ти сега ще кажеш: „Е, ще се моля за малкия си пръст!“ Вие не разбирате. За малките работи се молим. Човек, който има големи работи, той не се моли. Имайте във вас желание да измените вашия нос. Да кажем, вие сте станали гневен. Какво показва гневът в човека? Гневът не е лош. Имате излишен капитал, трябва да го превърнете. Гневът да го превърнете в енергия. Като си гневен, влюби се. Който се гневи, да се влюби. Щом се разгневиш, влюби се в някого. Или щом се разгневиш, ще ви дам един метод какво да правите, да разберете какво разбирам „влюбване“. Ако е лятно време, имате хубави череши, круши, ябълки. Щом се разгневиш, нападни черешите, нападни крушите. Щом крушата влезе в тебе, щом ябълката влезе в тебе, веднага гневът ще се превърне в една светлина. Някой път казваш: „Такъв ми е темперамента“. Темпераментът е едно състояние на човека за да се прояви той. Да кажем, вие сте сангвиничен темперамент. Сангвиничният темперамент има предвид да развива дробовете. Умственият темперамент има за задача да

урегулира нервната система. Холеричният темперамент има за задача да урегулира вътрешната сила у човека, динамическата сила. Флегматичният темперамент има за задача да уравновеси. Ти като се безпокоиш, казвам: Тури малко ще се уреди. Казвате, че англичаните са флегматични. Не са флегматични. Англичанинът при дадени условия е флегматичен, но са много енергични. Те са горделив, честолюбив народ са. Той няма да се възбуди. Ако го обидиш, той ще се дуелира с вас. Започнат двамата, ще се набият, след туй си хванат ръцете. На единият – шапката смачкана, на другия главата сплескана и след туй станат приятели. Казват: „Ти си глупав и аз съм глупав“. Та аз ви казвам: Като се биете, поне боксирайте се. Ръкувайте се. Щом те набие някой, що ще ходиш да се сърдиш. Две сестри се карат. Удари я в носа, после в ухото, после в челото – да мисли. Удари я после по бузата, по брадата – да прави добро. Удари я в челото – да има светлина. Удари я в носа, да има топлина. Удари я по брадата, да има добро.

Казвам: Новото Учение в света има една велика задача – да извършим нещата с най-малко разноски. Първото нещо, турете в ума си. Вие казвате: „Какво ще правим, остаряхме“. Остарели сте! Тамън сте хора. Стари хора търсим. Младите да пъплят. Възрастните да работят, а старите да учат. Онези от вас, които сте млади, да пъплят. Онези, които са възмъжали, да работят, а старите да се учат. Всичките стари хора буквари да имат. Учение от тях се изисква. За старите, за вас са тия работи. Вие като учите, ще разсъждавате. Другояче, вие очаквате да умрете, да идете в оня свят. Вие си представяте оня свят такъв, какъвто не е. Ангелите са заети с една свещена работа. Всеки ангел е занят, няма време. Неговото съзнание е заето, не може да се занимава с маловажни работи. Казвам: И вие не се занимавайте с маловажни работи, че този е лош, онзи е лош. Лошите хора са по-добри хора. Добрите хора са по-лоши хора. Лошите хора са по-добри,

понеже създават условие за доброто, а пък много добрите хора създават една ревност. Другите хора искат да станат като тях. Казва: „Преструва се“. И те критикува. Като види, че е много добър, казва: „Не е много добър този човек“ – значи в неговия ум ще влезе една лоша мисъл, че е лъжец, че е лицемер. А като види един лош човек, започва да се предпазва, да не би да ти каже нещо, да не би да те набие, ставаш внимателен, учител е той. Казвате: „Защо са лошите хора?“ Учители са те. В думата „лош“ вие имате едно значение. Лошото в тая дума се крие в буквата „ш“. Лошият човек ще те храни по 4-5 пъти, ще те облича. Българският селянин по 4-5 пъти храни свинята, но като дойде Коледа изведе свинята из кочината, казва: „Стига толкоз“. Пресече ѝ гърлото. След туй се чува вика на свинята, която квичи. Казвам: Всеки, който яде по 5 пъти на ден, той ще плати за това ядене. Толкоз време са те хранили, ще платиш. Насила се взема платата от нея. Та сега живота другояче разглеждайте. Вие не очаквайте да влезете в света и да ви посрещнат. Светът никога няма да ви посрещне. Всичките хора са заети. Онази, красивата мома не е заета с тебе. Тя е заета със своята красота, с прическата, с роклите си, иска да излезе, да се покаже. Тя ще иде пред огледалото, ще се оглежда. Ако ти очакваш нещо от красивата мома, лъжеш се. Какъв превод ще дадете? Грозният, ако иде при красивият, на нему ще му стане приятно. Красивите хора обичат да виждат грозните хора. Той като го погледне, радва се. Грозният ще започне да се измъчва, да се пържи, а красивият ще му стане приятно. Тогава добрият човек е красив, а грешният е грозен. Затуй грешният при добрият се мъчи. Добрият като гледа, казва: „Той е един грешник“. Туй е разумното в света. Сега на вас, които сте грозни, вашата грозота е или в челото, или в носа, или в ръцете. Ако сте добри, де седи добрината ви? Във вашето чело, във вашия нос, във вашите ръце. Ако имате хубаво чело, благодарете на Бога за челото си, благодарете на Бога за носа си,

благодарете на Бога за ръцете си. Ако челото ви не е добро, заемете се да работите за челото. Уредете го. Всичките усилия турете на вашите чувства. Всеки ден турете си един идеал в ума. Какъв трябва да бъде носа? Начертайте го. Желай да имаш такъв нос. Може да имаш такъв нос, какъвто искаш. Трябва най-малко 4-5 години да мислиш да имаш прав нос; 4-5 години – да имаш хубав нос. Нарисувай го. Ако не го нарисуваш, носът ви ще стане такъв, какъвто не трябва.

Казвам: Ако вие бихте работили по тази система, знаете ли какви щяхте да бъдете? Какви лица щяхте да имате! Това е наука. Работите ли, ще кажете: „Ето нашето учение. Виж какво чело направи? Туй учение, в което ходя, преобразява носовете, преобразява лицата, преобразява ръцете. То внася светлина, топлина и доброта в нас. Животът ни се осмисля“. Отсега нататък за старите настава време за учение. За възрастните отсега нататък настава време за работа, а отсега нататък за децата настава време за пъплене.

Започнете с пъпленето. Започнете с работата и свършете с учението.

Добрата молитва.

37 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 6 юли 1938 г., сряда, 5 ч. с.

София – Изгрев.

КИБРИТЕНИ КЛЕЧКИ

Отче наш.

В Начало бе Словото.

Имате ли някаква тема зададена? Пишете върху „Отличителните черти на човека“.

В живота има много певци, но всички певци не пеят еднакво. И всичките певци не са еднакво даровити. В пеенето не са еднакво даровити. Всичките хора не са еднакво умни. Различават се в проявата на своята умствена деятелност. Често се смесват чувствата с човешката мисъл. За пример, понятието за човешкото зрение какво е? Казвате: „Трябва да види човек, за да повярва“. Има неща, които след като ги видиш не може да повярваш. Една бучка захар виждаш, че е бяла, но ни най-малко виждането не показва, че си видял захарта. Значи авторитетът за този случай за онова вътрешно понятие е езикът. Ти като близнеш, може да знаеш дали това е захар. Значи захарта има известни отличителни черти, относителни са. Очите не са авторитет за познаването на захарта. Туй е така на физическото поле. Вземете религиозните хора. Ти по какво може да познаеш един религиозен човек? С гледане религиозният човек не се познава, трябва да го опиташ. Има известни отличителни черти. Значи, духовният човек носи известни отличителни черти на лицето си. Щом ги има, той е религиозен. Но малцина знаят тия черти. В сегашното положение на хората има една опасност. Бедните хора, когато дружат с богатите, развалят се. Невежите, когато дружат с учените хора, стават горделиви, започват да мислят, че и те знаят нещо. Когато желязото дружи с огъня и то става като огъня. То мисли, че е като него. Щом се извади от огъня, веднага туй желязо изгубва

своята сила. Има известни хора, които като влязат в едно общество, стават религиозни. Щом излязат от това общество, след няколко години изстиват, стават черни. Казвам: Има една религия, която наричам гримовна. Тази дума не е толкоз ясна. Знаете ли какво значи „гримовна“? Когато човек се докарва някак си. За пример, човек си гримира лицето изкуствено. Може да вземе разни пози, да изразява скръб или радост, или чувство на достойнство, или пък чувство на смирение. Когато човек се смири, образува буквата „G“, българското „Г“ или латинското „S“. Наведе се, има смирение. Имате изстиване. Всякога, когато хората изстиват, се свиват. Когато се стоплят се разширяват.

Сега трябва едно правилно възпитание. Правилно възпитание на човешкото сърце, на човешкия ум, в една фаза, дето хората трябва да знаят как да възпитат сърцето си, как да възпитат ума си. Ако сърцето не знаете как да възпитате, ще стане хилаво. Ако ума си не знаете как да възпитате и той ще стане хилав. За пример, когато хората преминават през големи скърби, на техните лица се явяват известни дълбоки бразди. Когато не са минали през страдания, лицето не е набраздено. Набраздeното лице показва, че е писано повече. Но ако се напише на човешкото лице само скърби и страдания, каква полза има, че човек е страдал? Какво нещо е страданието? То е процес на умственият свят. Чрез страданието, човек разбира своя ум. Тогава може да се покаже каква е била еволюцията. Ползата от страданията е, че при големите страдания, през изпитанията, през които е минавал човек в миналото, както индивидуално, така и колективно цялото човечество, той се е научил да мисли. Например, земята е минала през разни фази. Било е време, когато оста на земята е била хоризонтална спрямо нейната орбита. Но знаете ли какво е било положението на земята? На живота? Било е време, когато оста е била перпендикулярна спрямо нейната орбита, спрямо плоскостта на

орбитата. Сега е наклонена 23 градуса. Сега какво отношение може да има за една хоризонтална ос на земята или една перпендикулярна ос? Значи, когато земната ос е била хоризонтална спрямо нейната плоскост, тогава земята е спала, в спящо състояние. Нямало онзи умствен живот, интелигентността била извън земята. Ставали големи пертурбации в цялата земя, вътре и вън. С повдигането вече на оста, става пробуждането на земята, тия същества, които дошли. При явяването на човека на земята оста е била перпендикулярна. Та казвам: Всеки един от вас, когато човек се събужда религиозно. Най-първо един светски човек, неговата орбита е хоризонтална спрямо пътя, в който върви и той се движи около някаква идея. В него стават големи пертурбации, без да разбира смисъла. Човек може да страда, без да разбира защо страда. Има големи страдания. Някой път хората мислят, че като умрат ще отидат да кажат на Господа колко са страдали. Бог ни най-малко не се интересува от нашите страдания. Страданията са една задача. Мъчнотиите произтичат от онова, което учиш. Ако си научил нещо, тогава има смисъл. Ако си страдал (и) нищо не си научил, няма никакъв смисъл. Да кажем, човек е страдал за да стане добър. Ако не е станал добър, какво ще разправя за своите страдания? По някой път вие питате: „Защо са страданията?“ Един възпитателен метод са за вашия ум. Ако разбирате смисъла на страданието, тогава ще започне да се реформира вашето лице: челото ще се подигне, ще излезе напред. Челото е полегато 75 градуса, а до 90 градуса има 15 градуса отклонение. Лицето трябва да бъде перпендикулярно спрямо оста на гръбнака, т.е. ние вземаме за основа центъра на слънцето и центъра на земята, теглим една права линия, спускаме отвес и именно към този перпендикуляр, който се спуща от слънцето към земята върви човешкото тяло. Трябва да се приближи. В по-раншните времена челото се е отдалечило. В растенията, в рибите, с излизането на птиците във въздуха постоянно се изменя и оста на

човека, неговият умствен свят се изменя, започва да се повдига. В млекопитающите както виждате тяхната ос на гръбначния стълб е хоризонтална спрямо земята, понеже са поставени при много неблагоприятни условия. Тия излишни сили, които не може да употребят, да се освободят от мъчнотиите.

Та казвам: Сега препоръчват, когато проучват електричеството, ако падне на лицето, обърнете го на гърба. Ако го обърнете на гърба, ще му помогнете, а ако не го обърнете, няма да му помогнете. Ако падне на гърба, обърнете го на лицето, ако падне на лявата ръка, обърнете го на дясната. Ако паднете на лицето, обърнете се на гърба, а и ако паднете на лявата страна, обърнете се на дясната. Ако паднете на дясната, обърнете се на лявата. Ще вземете едно противоположно положение. Сега трябва да се разбира научната страна. Много пъти хората търсят лесният път. Кой е най-лесният път в света? Най-лесният път е яденето. По-лесен занаят от яденето няма. Но от този, най-лесният занаят, излязоха най-големите нещастия за човечеството. Някой казва: „Какво има ако близна?“ Не е опасно да близне човек. Но питам: Ако вие близнете една бучка захар, която има 2000 градуса температура, какво ще стане с езика ви? При 2000 градуса да близнеш, знаеш какво би станало с езика? После, при съвременното възпитание хората не разбират какви пертурбации произвеждат разните чувства в хората. Например, вземете, ако във вас се яви чувството самоуважение. Има едно нормално самоуважение. Божествената страна на самоуважението е да зачиташ всичко онова, което Бог е вложил в тебе. Но, ако ти помислиш, че по-умен човек от тебе няма, ти си на крив път. Да мислиш, че ти си най-умният, ти си вече на кривия път. Ако ти дойде тази мисъл, как ще се излекуваш? Сега явяват се хора, които казват, че в духовния свят той виждал, виждал ангели, но то още не е една реалност, че виждал ангели. Не че не е реално, но ти може да видиш сянката на един ангел. Да кажем ти

може да слушаш един музикант, но туй, което слушаш няма да те направи музикант. Този музикант, този певец може да ти дадат само едно малко подбуждение. Опасността в сегашният свят е, че ние сме в един свят, минаваме през един свят на изтъркани кибритени клечки. Минаваш, вземеш една клечка, драскаш, не се пали. Втора, трета, четвърта драскаш тия клечки, но те нямат запалки. Новото в света е новите клечки, които идват. Всичките религиозни мисли на миналото са издраскани клечки. За пример, ти казваш, че трябва да се молиш на Бога. За да се молиш на Бога, трябва да имаш един повод. Този повод трябва да е нов. Не трябва да е стар повод. Ако ти се молиш за жена си, кой досега не се е молил за жена си? Ако се молиш да се жениш, кой досега не се е молил да се жени? Ако ти се молиш да бъдеш богат, кой не се е молил за богатство? Ако се молиш за сила, кой не се е молил за сила? То са все издраскани клечки. Сега аз искам вие да разсъждавате. Вие да дойдете до положението. Аз не поддържам онази философия да направим някои хора, да ги убедим, да започнем да ги учим наново. Много неща у нас са турени не на място. Първоначално, както е направен (човек), много добре е направен. После дошли други майстори, които са го поправили и някои неща не са на място. Сега трябва да дойде един майстор, да дойде да постави (всеки винт), всяко колелце, всяка част на своето място. За пример, ние говорим за Любовта, но Любовта има степени. Има полова Любов, която има две страни: полова Любов у мъжа и полова Любов у жената. Човек се е разделил. Що е половата Любов? То е един сложен въпрос. Защото в природата нещата, ако не се раздвояват, те не може да работят. Какво нещо е пол? Българите имат стан и там имате две кросна. Едното кросно е при тъкача, хоризонтално поставено. Той го туря при гърдите си, а другото кросно е при краката, по-далече и там е навито всичкото платно, което трябва да се тъче. Има един процес, то са два полюса. Аз ще ви

попитам де е женското кросно и де е мъжкото кросно? Мъжкото кросно е долу, дето е навито нетъканото платно, а женското кросно, на което се навива тъканото платно. Буквално този въпрос не седи така.

По някой път вие мислите за Бога като човек. Искате да отидете при Бога да му кажете като на някой човек, да кажете: „Не знаеш ли, че ние страдаме?“ Такова нещо не може да стане. При Бога така никога не можете да идете. Как ще идете при Бога, когато се казва, че той изпълня всичкото небе, цялото пространство изпълня. Как ще си Го представите? На какво ще Го уподобите? Вие на Бога ще му дадете човешко лице, но Бог създаде тия лица. Хиляди свещи представят слънцето, но слънце ли са те? Вие, не че не може да идете при Господа, но по този механически начин не може да идете. Казват: „При Бога никой никога не може да иде, ако не е чист“. При Бога никой никога не може да иде, ако не е добър, милостив. Ако не е разумен. При Бога никой не може да отиде, ако не обича. При Бога никой не може да отиде, ако няма светлина, ако не е свободен. Защото в молитвата на човека за в бъдеще трябва да влизат три елемента. Ти не може да се молиш, ако нямаш Любов. И не може да се молиш, ако нямаш знание. Ти не може да се молиш, ако не си свободен. Да кажем вие искате да се молите и после си задавате въпроса: „Защо трябва да се молим?“ Вашата молитва остава безпредметна. Ако вие се запитате защо трябва да дишате – заставени сте, искате, не искате – ще дишате. Може да си зададете въпроса: „Не може ли хората без да дишат?“ Питам: Отде се роди този въпрос? Не може. Защо хората питат? Има същества, които не дишат като нас; има същества, които не дишат въздух. Ако влезете в по-рядка среда, в етера, или душите, които заминават в другият свят, не дишат като нас. Те дишат подобно на дишането на рибите. Рибите дишат като минава водата през техните хриле. На хората водата не трябва да минава през дробовете

им. Но има един процес на дишането. Питам сега: Ангелите молят ли се както хората? За тях казват, че ангелите поднасяли човешките молитви, както тамяна поднасят на огън, да дими. За тях нашите молитви са дим, който поднасят пред Господа да кадят. Като турят в кадилницата нашите молитви са тамян и като минават през този огън се опитва доколко молитвата е съществена. Тъй както развивам въпроса, всичката идейност на молитвата изчезва. Представете си, че ти се молиш, но сърцето ти има някакво користолюбие. Вие се молите по някой път; и религиозни хора има, които като се молят са много тщеславни. Молят се високо, за да ги чуят. После, разправят се, много тщеславни са, много горделиви са религиозните хора. Той казва: „Три часа съм се молил“. В три часа какво е казал на Господа, кажете ми? Напишете си една молитва от три часа. Напишете най-хубавата молитва за три часа. Направете една молитва. Той, човекът, не се е молил три часа на Господа. Хубаво е и три часа да се молиш. Тия три часа в 1 секунда може да ги кажеш. Две думи може да кажеш и вследствие на това религиозният живот се разваля. Много хора започват добре, свършват зле. После, религиозните хора стават нетърпеливи, горделиви, избухливи. До едно време вървят, но охлузва им се кожата, те се приближават и започват да се хвалят кой колко се молил. Тогава ще ви приведа онзи пример с онзи анекдот, дето трима души имали една печена кокошка и не се споразумели да си я разделят. Всеки искал да вземе най-хубавата част от кокошката. Всеки се счита за много достоен. Не могли да се споразумеят. Най-после дошла една идея. Казват: „Да легнем да спим, че който сънува най-чудният сън, той ще изяде кокошката“. Легнали да спят и тримата. Спали един час. Събудили се и първият започнал да разправя. Казва: „Чуден сън видях – като започнах да слизам в земята, ония пропасти сто километра; 200, 300, 1000, 2000, 3-4-5-6 хиляди километра, един гъст огън. Разправят за чудесии“. Другият казва: „Мене като ме грабна

нещо, че като влязох в слънцето, че чак до дъното на слънцето, до центъра“. А третият казва: „Аз като ви видях, че единият отиде в земята, а другият отиде в слънцето, рекох си: Няма да се върнат тия хора, аз станах и изядох кокошката“. Аз бих ви дал едно правило: Вземете си едно хубаво огледало за молитва, без дефект и като се молите, огледайте се. След като се молите, огледайте се дали си се молил право или не. Ако след като си се молил твоето лице постоянно се поправя, молитвата е права. Ако лицето ти след молитвата не се поправя, молитвата ти не е свят. Това е правило с малки изключения. Не може човек да се приближи при Бога, при Разумното Същество, при най-благородното същество в света и да не замязаш на Него, да не придобиеш качества от Него. Ти като отидеш при Бога, ще се поставиш в едно положение, дето правилно можеш да възприемаш нещата. Ти туриш за себе си, че си достоен. Ще оставиш настрана всичко – какво е достойнство, с каква дреха трябва да се облечеш. Който отива при Господа, все трябва да се облече с някаква дреха. Представят хората, които отиват при Бога с бели дрехи, със златни колани. Сега нас ни интересува в новата религия, начинът за повдигането на човешкият ум и на човешкото сърце. Всичките изпитания, които имаме, то е за облагородяване. Мъчнотиите и препятствията, които срещате, те са един метод за възпитание. Без страдания, без изпитания, вие не можете да имате никакви придобивки. В старо време Питагор, който се учил в Египет, в неговата школа имало ученици, които по 4 години е трябвало да мълчат. Най-първо един ученик ще го подложат на иронични подигравки, четири години подигравки. Който могъл да издържи, той вече се приемал за ученик. И сега е същото, хората като знаят, че сте станали религиозни ще започнат да ви подиграват. Тия духове, които са подигравали едно време хората и днес ще ви подиграят. Ще ви кажат, че вашият ум не е на място, че вие сте смахнат, че не мислите

хубаво, че вие сте (се) заблудили. Много работи може да ви припишат. Онзи, духовният човек трябва спокойно да изслуша, тъй както един бастун. Трябва да се подчини на течението. Защото има разни противоположни течения. Има течения долни, има и горни течения, противоположни. Щом срещнеш едно противоположно течение на себе си, ти ще се дигнеш над него, ще го разгледаш научно, ще гледаш туй течение да го използуваш. Сега, за да се използува, ти трябва да разбираш ония закони, по които човек се развива. В човека има четири основни неща, на които човек трябва да обръща внимание. Първото положение на своето подсъзнание. – То е Божественият склад на всички ония придобивки на миналото. Свръхсъзнанието – то е висшето Божественото съзнание. То са двата полюса. Единият – подсъзнанието, другият – свръхсъзнанието. Подсъзнанието това е запад, а свръхсъзнанието е отгоре. Тогава над подсъзнанието имаме съзнанието. То е човешкото съзнание. И имаме самосъзнанието, което съответствува на свръхсъзнанието. Ти от подсъзнанието трябва да минеш в съзнанието, нещата трябва да ти станат ясни. От съзнанието трябва да минеш в самосъзнанието, както хората сега са минали. Сега много малко хора има. Има една книга писана на английски и представя около 19 души в света. Има велики хора, които досега са придобили свръхсъзнанието. Има един, който ги е наредил на степени. Сега хората са дошли до самосъзнанието, а някои са още в подсъзнанието. Има хора, които са в подсъзнанието, други в съзнанието, трети в самосъзнанието и най-напредналите хора в свръхсъзнанието. Подсъзнанието се отличава с туй, че виждат погрешките. В съзнанието ти само чувстваш страданията и несгодите на живота, чувствуваш, когато си в съзнанието виждаш само несгодите. Туй ти е неприятно, онова ти неприятно. Нямаш понятие да страдаш за своята погрешка, само несгодите чувстваш. Считаш, че всичките погрешки са вън, ти никаква погрешка не правиш. В

подсъзнанието вие мислите, че всичко в света е създадено за удоволствие, за вас. В самосъзнанието ти виждаш своите погрешки, отличаваш своите добродетели и съзнаваш своите погрешки. В свръхсъзнанието виждаш бъдещите блага, които Бог е приготвил и че тия блага даром няма да дойдат, но ти трябва да работиш за тях. Сега разни методи ти употребяваш. Един от най-хубавите методи е, когато ние говорим за Божествената Любов. Под думата Божествена Любов аз разбирам следното: Съзнавам, че всички същества, каквито и да са имат, еднакви права на Божествените блага. То е Любов. Ако ти така не съзнаваш, това не е Божествена Любов. Ако ти съзнаваш, че ти имаш изключително право, понеже считаш, че си царски син, че си княжески син, че баща ти бил богат, че бил учен, това са неща, външни придобивки. Ние говорим за човека, понеже всички същества, които са създадени от Бога, Бог ги е създал с определена цел. На всяко едно същество Той отделил място да живее, да се развива и има предназначение, икономия на Божествения свят има. Когато влезете в този свят трябва на всички хора да гледаме така. Тия хора, които търсят своето щастие, човек, който търси своето щастие както сега, той никога няма да го намери. Никой досега не е намерил своето щастие. Щастието може да се постигне само, когато съзнаем онази цел, която Бог е вложил в живота. Целта на човешкият живот е Любовта. Без Любов не може да имаш никаква цел. Целта е нещо вътрешно, условията са външни. Някой казва: „Ти обичаш някого повече“. Защо го обичаш? Ти за да обичаш някой предмет трябва да си по-близо, или другояче казано: ако ти живееш в своето подсъзнание, ти не може да имаш тази Любов, както ако живееш в своето свръхсъзнание. Подсъзнанието взема, свръхсъзнанието дава. Съзнанието ти взема, а самосъзнанието ти дава. Казвам: Ако ти не познаваш тия двата процеса, ако всички в света трябва да ти дават, ти не може да бъдеш щастлив. Значи, за да бъдеш щастлив трябва да

съзнаваш в себе си, че всичко ти е дадено от Бога. После, онова, даденото трябва да го обработиш и да дадеш плод. Ако Любовта в тебе няма корени, клонища, цвят и плод, тази Любов не е Божествена. Вие сега казвате: „Да прекараме този живот, че в следущето прераждане“. Оставете тази философия за следущето прераждане. Може да е писано, но то е буквално тълкувание. Казвате: „Какво ще бъде следующето прераждане?“ Казвам: Каквото е сегашното. Казва: „Какъв съм бил в миналото?“ Казвам: Какъвто си сега. – „Ама не съм ли бил някакъв цар, някакъв княз?“ – Ако човек е цар, какво ще придобие? Допуснете, че вие сте били в един университет, слушали сте най-знаменити професори. Ако знанието, което са ти дали и нищо не си приложил в живота, какво те ползува? Наскоро имаше един студент, който до 72 години е бил все студент в един университет в Германия. Най-старият студент, който като влязъл от 20-тата си година до 72 година все студент бил и си заминал, без да свърши университета. Животът е един университет, в който вие сега живеете. Какво сте придобили в този университет? По някой път направете някой опит. Преди няколко време дойде при мене един човек, за пръв път го виждам. Млад човек от Разградско. Казва: „Знаете ли защо дойдох?“ Казвам: Не зная защо си дошъл. – „Жена ми беше бременна. Аз съм чиновник. Не иска да носи това дете, не иска да го роди, направи аборт. Вследствие на това, усложнява се въпросът, има кръвоизлияние и най-после не може да се спре кръвта. Една рецепта ми дадоха и ми трябват 115 лева. Ида при тебе да ми услужиш“. Сега, жена му пометнала, нямал пари, идва да му платя за тази рецепта. Аз сега седя и ми преминава една мисъл. Той седи и намира се в двоумение дали ще му помогна, съмнява се дали ще му помогна или ще го пратя за зелен хайвер някъде. Казва ми, че в 10 деня отгоре ще върне парите, но пак се двоуми в себе си. Аз го виждам, че се двоуми, дали ще ги върне или не, защото има отзвук в мене. Казвам: Въпросът не е за 10

деня дали ще ги върнеш за 10 деня, но аз турям дали ще издържиш на думата си. Не му проповядвам, нищо не му казвам. Трябваше да му чета една лекция, но жена му вече пометнала. Той обича жена си, иска да ѝ помогне. Казвам: Почакайте отвън. Вие ще идете при Бога, жена ви е пометнала, вие ще идете да искате пари. Аз помислих, имам един цяр за спиране на кръвта, но казвам: Не трябва. Нека си купи цера за 115 лева. Аз искам да се освободя. И в мене се зарежда въпросът 115 лева отгде да ги намеря? Не са много, 115 лева, намерих ги, но казвам: Ако му дам моя цяр, може да злоупотребят с него. Аз ще спечеля 115 лева, но лека може да не е на място. Нека си вземе лекарството оттам, отдето са му препоръчали, да мисли, че съм му помогнал. Казвам: Ще направя един опит, дали след 10 деня той ще си издържи думата, защото досега на колкото съм дал, нито един не си издържал думата. След него иде един руснак с едно дете, и на него жена му болна. Те ходят, оттук ги изпъдили, оттам ги изпъдили, в митрополията някой дякон ги изпъдил. Казал му: „Да ме не смущаваш, да си вървиш“. Среща го една баба и му казва: „Ти трябва да идеш на Изгрева, има един човек, който ще ти помогне“. На основание на тази баба, която му казала, че аз съм щедър човек, иде с детето. Казва: „Три деня не сме яли, гладни ще умрем“. Сега аз се чудя какво трябва да се направи. Казвам: Жена му болна, гладни ще умрат, работа нямал. Казвам: Почакайте. Хайде и на него давам 100 лева. Аз му поблагодарих, че се отървах със 100 лева. С първия се отървах със 115 лева. От моето гледище, те са като двама разбойници, които ме хванаха и колкото пари имах, аз ги дадох. Какво се разбира разбойник? Ако бях на неговото положение, аз как щях да постъпя? Казвам: Дали този човек ми говори истината или ме лъже? Аз искам да разбера дали лъже или не. Казвам: Дай парите, после изучавай. Докато разреша дали лъже или не, аз ще се опетня. Ако допусна, че ме лъже, макар, че имам всичките данни, зная че някой човек ме

лъже. Като разглеждам лъжата, струва ми се, че не говори истината. Казвам: Аз ако бях на неговото място и аз щях да говоря както той говори. Казвам: Сега аз изучавам, какво аз трябва да извлека. Защо страдат тия хора? И единият и другият пострадали, понеже жена му искала да бъде щастлива, но без да страда, и другият руснакът, и двамата спадат към една и съща категория. Ние искаме да бъдем щастливи в света, без да изпълним Волята Божия. Човек, който иска да изпълни Волята Божия, той трябва да бъде готов за всяка работа. Той трябва да използува най-малките случки. Да допуснем един беден човек пада кърпата му от джоба. Може да си професор, дигни кърпата му. Дай я. Казваш: „На този простак ще дигам кърпата?" Ако е високопоставен, да му падне копринената кърпичка ще му я дадеш, но има пристрастие тука, има користолюбие. По някой път виждам духовните хора, искат да обърнат някой богат човек, че да вземат парите му. Това не е Божествено. Те са търговски сметки. При тебе дошъл един човек. Ти трябва да почерпиш един урок от него, ще говориш ясно на този човек, както баща му ще каже. Казваш: „Тебе баща ти е добър човек. Ти учиш. Без знание в света не може да учиш". Ако следваш музика, изкуство, архитектура, без знания в света човек не може да се издигне. Знанието е Божие благословение. Сега считат, че младите само трябва да се учат. В Божествения свят старите трябва да се учат още повече. Аз гледам, много религиозни хора не искат да се учат. Казват: „Знания не ни трябват". Мислят, че като идат в другия свят, веднага ще придобият знанието. Ще дойде един ден, когато знанието ще бъде общо, но то е в далечното бъдеще. Всичко, каквото придобие цялото човечество и вие ще го знаете. Ще започнете и вие да се раждате даровити и гениални. Цялото човечество трябва да мине през тази опитност, да има материал. Сега няма много материал, да се създаде гений. В света няма много материал да се създаде гений. Материал и за светии няма. Защото

материал създаден няма. Как мислите: Един светия, ако срещне една млада жена, само ако се поколебае в ума си, той ще изгуби своята святост. Срещне те някой човек и като знаеш, че има няколко милиона, имаш друго разположение. Кажа ли ти, че няма нито 5 пари, вие имате друго разположение. Ако някой се облече добре, тури си цилиндър или копринени дрехи, или копринена дреха, казваме, че му тръгнало напред. Хубави са тия дрехи, ти може да четеш някоя книга отвън, някоя поезия. Хубави са тия работи, но поезията в живота, в природата има друга една поезия. Добрият живот, това е една поезия, която трябва да изучиш. Ако има една поезия да учиш, то е доброто. Ако има една поезия да учиш, то е Любовта. Ако има една поезия да учиш, то е Божията Мъдрост и Божията Истина. Всичките ония добродетели, търпението, то са все поезия. Представете си, че кацнал един комар на вашата ръка. Вие може да махнете, да го утрепете. Никой няма да иска да ви смути, но как трябва да постъпите? Комарите разбират, имат един усет. Ако във вас съзнанието е силно, ако концентрирате съзнанието си, образува се едно магнетическо движение около вас и нито един комар няма да кацне на вас да ви хапе. Аз считам всяка една нечиста мисъл е един комар, който ви ухапал. Най-първо вие давате повод, привличате я с нещо. Питам: Една овца как привлича един вълк? Като се угои хубаво, както помисли, че е с хубава козина, тя вече всички вълци привлича. Когато вълкът влезе в стадото, най-хубавата овца ще намери. Кой привлича един грозник? Нещастието на хората винаги се привлича от богатството. Когато човек е богат умствено, когато човек е богат сърдечно, когато човек е богат със сила, винаги тогава ще дойде изкушението. Един неприятел, когато ще дойде, тогава ще го намери. Сега аз искам да ви наведа на следната мисъл. Понеже минавате от стария живот в новия живот, който ви се дава, как трябва да го запазите? Най-първо не се завземайте да реформирате света, да

виждате лошото в света. Най-първо вижте лошото в себе си, не се критикувайте, но след като намериш всичките свои погрешки завземи се да ги изправиш. Не изведнъж всичко да изправиш, но всеки ден трябва да поправяш по една малка погрешка. Да кажем всеки от вас е завистлив. Ако някому дадат по-голямо уважение, веднага ще ви бодне, всички съвременни хора и религиозните. Имаше един евангелски проповедник, който казваше: „Изгубих си целия живот. Целият живот ходих да проповядвам, не да си уреждам своите работи, но аз ходих да обръщам хората“. Този проповедник, който така мислеше го сполетя много лоша съдба. Всеки един, който е тръгнал в новия живот, трябва да бъде благодарен на Господа за благата, които му е дал. Ние трябва да изправим своите погрешки. Да ги поправим, не за да бъдем благоприятни, но трябва да впрегнем своите погрешки на работа. Без погрешки човек не може да работи. Вземете един художник, много книги е развалил, докато се научи да рисува. Един, който пише, много писалки, много книги е оцапал, докато се научи. Не е въпрос за оцапването, но да се научи хубаво да пише.

Да дойдем до същественото: Любовта трябва да надделее всички мъчнотии, които съществуват в нашия живот. Всичко, каквото се случва, да кажеш: „Такава е волята Божия“. В даден случай, ако си в полето, оправена ли овца трябва да бъдеш или мършава, дето има много вълци? Дето има много вълци, бих предпочел да бъда мършава овца. Дето няма никакви вълци, бих предпочел да бъда оправена овца. Вълкът никога не яде мършава овца. Като дойде до мършавата, бутне я по корема, остави я да пасе. Писанието казва: „Бог на смирените дава благодат, а на горделивите се противи.“ (Както) онзи пример в Евангелието. Като се върнал онзи, младият син, който изяжда имането на баща си, онзи, големият брат се разсърди. Туй показва, че сегашните вярващи хора не струват хас от грешните хора. Ние

ставаме пристрастни. По-хубаво е да обичаш един грешник, отколкото един праведник. Грешникът е гладен човек, ще оцени онова, което му даваш. Праведникът е сит, защо ще го викаш да го угощаваш? Праведникът няма нужда от твоята Любов. Един ангел няма нужда ти да го обичаш. Може да обичаш един ангел, твоя работа е, но не мисли, че като го обичаш, ще му предадеш нещо. Ако един ангел те обича, то е по единствената причина, заради Любовта, която Бог е вложил в тебе. Той обръща внимание на Божествената Любов. Не за някакво лично достойнство. Вие сега не поставяйте онова, което сте унаследили от вашите бащи и прадеди, защото сте наследили някои лоши черти повече, отколкото добри. Уповавайте на онова, което Бог първоначално е вложил в душата, и което сега иска вие да развиете, да проявите Любовта. Аз като говоря за Любовта, не я считам придобивка. Любовта е едно условие, за да може човек да постигне всичко онова, което Бог желае. Любовта е постижение за онова, което Бог желае за нас. Без тази Любов ти не може да постигнеш своята цел в света. Първо, всички турете Любовта. Не че нямате тази Любов. За пример някои от вас мислят, че като се оженят, ще постигнат. Някои мислят, като станат богати, ще постигнат. Някои мислят като станат учени, ще постигнат. Някои мислят като станат силни, ще постигнат. Нищо няма да постигнат. Всички тия неща са хубави, те са условия в тебе. Те имат онова Божественото. Тия хора Бог ги създаде като едно условие за тебе, но не една цел. Цел в света е само Бог. И всички хора трябва да имат за цел да постигнат Божественото в себе си. Дотогава, докато постигнем Божественото, Писанието казва: „Отдавайте си почит един на друг.“ Сега по някой път забелязвам нямаме добра воля да се почитаме. Ако, пише закона на един войник, ако не отдаде чест на капитана, веднага ще го арестуват. Мене ми разправяше един войник във Варна. Брат му полковник, а той обикновен войник. Един ден излиза като войник да

се разхожда, среща брата си и не му отдава чест като на полковник. Той му казва: „Войник, от коя рота си, защо не даваш чест?“ – „Нали си ми брат“. – „Тук няма брат, тук е полковник“. И той го арестувал за три деня. Вие казвате: „Нали сме братя“. Братя сте в къщи, но отвън има полковници. Този грешният живот на хората, той е светският живот, ред и порядък има. Когато дойде Христос, Той се съобрази. Казват: „Вашият учител ще си плати ли данъка?“ Христос казва: „Царете от кого вземат данък, от своите синове или от поданиците?“ Но за да не ги съблазни, казва на Петра: „Иди с мрежата, хвърли я, ще уловиш една риба и ще намериш една златна монета. Плати за теб и за мене.“ Казвам: Всички вие трябва да бъдете много умни, да не разсъждавате така механически. Първо в лицето на всеки един човек да виждате най-малкото проявление на Божествения Дух. В знанието на всеки човек да виждате най-малкото проявление на Божията Мъдрост. В движението на всеки един човек да виждате свободата. Като видите да пъпли едно дете, зарадвайте се, че то търси своята свобода. Детето се учи да ходи, за да намери истината. Ако човек не може да се движи, ако човек не може да мисли, ако човек не може да обича, той не може да служи на Бога. Първото нещо в Любовта – да възпитаме сърцето. В Божията Мъдрост да възпитаме ума и в Божията Истина да възпитаме волята. Само така можем да постигнем само онова, което желаем за в бъдеще. Казвам: В бъдеще колко поправки трябва да имаме? Аз виждам вашите вежди трябва да се поправят. На някой веждите са криви, на някои носовете не са на място, на други устата не са на място, очите не са на място. На други челото е изкривено, няма тази линия. На някои времето е слабо развито, у други музикалността е слабо развита. В някои цветовете са слабо развити. В някои от вас различаването на добро и зло е слабо развито. Вие познавате само големите черти. Та казвам: В новата епоха се изискват хора с приложение. Казвам: ДА СЕ СЪЕДИНИМ ДА

РАБОТИМ. Всеки трябва да има желание да направи нещо от себе си. Всеки трябва да си тури цел; каквато цел – туй ще постигнете. Ако вие мислите, че ще постигнете нещо, без да работите над себе си, вие се лъжете. Вие турете цел само каквото можете да направите. Какво ти сам може да направиш? Десет души ако се съберат на едно място ще направят нещастие. Турете си доста велика цел, да проявите Божията Любов, че който ви види да каже: „Този човек има Любов“. Като проявите Божията Любов, Божията Мъдрост, да кажат: „Знание има“. Като проявите Божията Истина, да кажат: „Тия хора са свободни“. Аз наричам светлина – при всичките условия, не се обезсърчава. Този човек, който носи светлината и в най-тъмната нощ, той ще намери своята цел. Ако един вълк намира кошарата, защо един човек в тъмната нощ да (не) намери своята цел? Ако бухалът може в тъмната нощ да намери някоя птица, защо и ти като този бухал, да не намериш своята цел. Ако бухалът може да постигне и ние можем да постигнем. Казвам: Положителните и отрицателните черти трябва да бъдат причина да вършим Волята Божия. Защото само така ще бъдем благоугодни на Господа. Бог е Който обръща внимание на всички същества. Преди те да са поискали, той ще приготви заради тях. Не, че с нашите молитви ще направим, но ние преди да сме поискали, Той е приготвил. Казвам: Сега ние трябва да се съвземем, онова, което Бог е приготвил за нас, да го разработим, да станем носители на новото в света. Всеки един от вас трябва да бъде една клечка, като драснеш да се запали новото. Ако много пъти драскате и не се палите, вие сте от старите клечки. Като драснеш, да пламне.

Казвам: Всяка ваша мисъл, всяко ваше чувство, всяка ваша постъпка трябва да бъде клечка, като драснеш, да се запалват, и мислите, и чувствата, и постъпките, да драскате.

Това е сега новото, което тази година ще прилагате.

Тайна молитва.

38 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 31 август 1938 г., сряда, 5 ч. с. София – Изгрев[17].

[17] На 13 юли, 20 юли, 3 август, 10 август, 17 август 1938 г. лекциите са държани на Рила, езерата, и са отпечатани в томчето „Двигатели в живота“ – (София, 1938 г.). На 24 август 1938 г. по каталога на Елена Андреева няма лекция.

ЦЕННОСТ И ПОСОКА

Добрата молитва.
Духът Божий.

Ако ви зададат една тема: „Ценности на природата“ какво бихте писали? Ако ви се даде да развиете темата: „Ценности. Развиването на ценността“, какво ще пишете?

Първата ценност в природата, това е животът. Ако човек знае да оценява живота, той вече има права мисъл. Противоречията произтичат от това, че ние не ценим живота. Онова, което ни е дадено, не го ценим. Представете си, че вас ви дадат една точка. Да кажем точка имате. Казвате: „Защо ми е една точка?“ Считате, точката е малко. Туй, малкото нещо в себе си съдържа известна сила, която може да се развие. Малкото в природата е, което расте и се развива. Голямото има свойство да се смалява. Голямото не може да расте. Големите хора ги очаква да се смалят, а малките деца растат. Бащата се смалява. Дотогава, докато расте човек, той е млад. Като престане да расте, той е дошъл до края. Големите работи трябва да се смаляват. Тогава, ако вие има да минавате през една малка дупчица, какво трябва да направите? Кой има възможност да мине през малките дупчици? Големият или малкият? Малкият. Ако големият трябва да мине, ще се намери в трудно положение. Такъв, какъвто е, не може да мине, трябва да се измени неговото състояние. Ако е едно твърдо вещество, трябва да се превърне на течно. Следователно, малко по малко през тази дупчица ще мине. По някой път ние не може да си обясним защо трябва да станат някои промени в нас. Промени ще стават от малките работи и от големите. Малките трябва да се променят, да се уголемят. А големите какви трябва да станат? Трябва

да се намалят. За пример, вие казвате: „Човек трябва да се смири“. Кой се смирява? Големият се смалява, малкият има ли какво да се смалява? Не може да се смали повече, отколкото е малък. Пък и големият не може да стане по-голям, отколкото е. Ще дойде до онова, абсолютното понятие. Сега въпросът е за приложението. Ценности в живота има. Ценното е в човека, когато той може да се увеличава. Ценното е в детето, когато то може да расте. Ценното е в живота, че животът се движи. Там, дето има движение, има и живот. Ценното в живота е движението, посоката. Поне в една посока на движение да има. Ценното в знанието или в мъдростта е разширението. Животът се движи, знанието се разширява. Ценното е, че човек се освобождава. В Истината ти си свободен да се движиш във всички направления. Това е истина, което не те ограничава в никакво положение. Някой път вие говорите за истината и лъжата. Лъжата седи в това: На един филм може да ти представят, че се движат. Но хората се движат на платното, това е една лъжа. Няма нищо. Виждаш хората се местят на платното, но това е сянката на една реалност, която съществува вън от платното. Често, когато човек се заблуждава със сенките на живота, дето няма реалност, той всякога остава разочарован. Та, първото нещо, трябва да намериш една точка, на която да уповаваш в света. Ти се уповаваш на едно житно зърно. Ти не може да уповаваш на едно пясъчно зърно. Ако посееш житеното зърно, след време от туй житено зърно, ти ще придобиеш онзи живот, който е необходим за тебе. Следователно, една хубава мисъл, която може да се създаде някъде, ще даде добър резултат – ние подразбираме едно чувство, което може пак да се създаде и една добра постъпка, в този смисъл са живи. Постъпките, които не може да посаждате, които не растат, те нямат никаква ценност. Ценното в житеното зърно, това е растенето. Ако в живота на един човек не стават промени, ако да кажем някой човек е утвърден, някой път някои хора се утвърдяват морално. Ще ви

приведа един пример: Едно дете ходило с майка си на църква, пък бащата не ходил на църква. Това е из евангелския живот. Като се върнало детето, започнало да разправя на баща си как хората се молят в църквата. А детето не виждало да се моли баща му. Той казва: „Минах, аз се утвърдих, няма какво да се моля. За мене молитвата нищо не значи“. Детето казва: „Татко, пеят хората там“. – „Едно време пеех и аз, сега вече се утвърдих. Научих се, не пея вече“. Детето не разбирало. Мислело, че баща му дошъл до едно състояние, дето детето не го разбира. Един ден бащата взима детето си, качват се на кабриолета – имат една малка бричка, отиват на разходка с туй малко файтонче. По едно време конят спира на едно място и детето казва: „Татко, конят се утвърди“.

Та казвам: Да се утвърди човек в този смисъл, някой път има известно утвърдяване, което е неестествено, спира се прогреса. Човек е спрял недоволен. Като се утвърди, старият човек доволен ли е от себе си? Краката му не държат.

Истинският живот е да намери човек онази, истинската посока, в която човек може да се движи във всички направления, без да се ограничава. На земята имаме ограничения. Трябва да се правят известни пътища. На аеропланите пътищата са отгоре. Те са свободни. И там има малки препятствия, но там има по-голяма свобода. Един ден хората ще се качат в области на свободата, дето е още по-свободно. Ако се качиш в областта на човешката мисъл, на човешките чувства, на човешките постъпки, там областта е още по-свободна. Хубостта на човека е там, че човек е там, че човек може да мисли за каквото иска. Лошото е там, че когато имаш една лоша мисъл, значи ти си изгубил свободата на твоята мисъл. Всяка лоша мисъл се утвърдява. Как, казва, се утвърди? Нали е утвърдена присъдата. Като, съдят някого, утвърдява се присъдата. Като се утвърди една присъда, какво получава човек? В живота човек някой

път иска да се е утвърдил. В истинския живот човек не трябва да се утвърдява. Понеже утвърдяването разбира известно ограничение на нещата. Но човек да подразбира вечния живот. То са вечните възможности, при които човек може да се прояви и в знанието, да не чака до един краен предел. Искаме да станем възрастни, да забогатееш. Щом забогатееш, ти вече си се утвърдил. Дойдеш до едно място, казваш: „Какво има да работя?“ Толкоз се утвърдиш, че дойдеш до известен предел. Щом дойдеш, и в сиромашията може да се утвърдиш. В какво седи различието между сиромашията и богатството? Разликата между радостта и страданията? Радостта, която човек може да има, всеки иска да му я вземе. Или всеки иска да участвува в твоята радост, в благото, което имаш. Щом имаш някое страдание, колко души ще се намерят да участвуват? Тогава истинските братя в живота се опитват, не в радостите, когато участвуват в благата, но когато участвуват в страданието ти. Хубавото в страданието е, че богатството, което е скрито в страданието, няма да го вземат. Щом имаш радост, тогава всеки казва: „И аз да имам тази радост!“ Сега по някой път хората не оценяват страданията. Аз не говоря за мъчението. Страданията произтичат винаги от онзи факт, от неразбирането, което съществува вътре в живота. Писанието казва, че всичко онова, което се случва някому, ще се превърне за негово добро, но при условие. Всички неща се превръщат на добро само при закона на Любовта. Ако искаме нещата да се превърнат за добро, ние трябва да вървим по закона на Любовта. Законът на Любовта, то е закон на живота. Казвате: „Дотегна ми този живот“. Няма какво да ви дотяга. Неразбирането на живота донася тягости. А добрият живот, това е една възможност, в която Писанието казва: „Това е живот вечен да позная Тебе, Единнаго и Истиннаго Бога“, вечният живот. Онзи, възвишеният живот, произтича от познаването на Бога. Но ти не може да познаваш Бога, ако ти Го търсиш отвън. Ти не може да имаш

вечния живот. Понеже ние познаваме Бога външно, в следствие на това, ние имаме тия противоречия. Всичките тия болести, страдания, които имаме, произтичат от това, че ние търсим Бога там дето не е Той. Да направя едно разграничение. В природата съществуват два порядъка: единият порядък е Божествен, другият порядък е човешки. Бог е направил така, че Божествените условия, Бог ги е поставил в човешкия порядък. В човешкия порядък се намират всичките условия, при които човек може да живее. Те са външни неща. Божественият порядък седи във вътрешните възможности, във възможността на живота. Животът трябва да има условия, трябва да има възможности за постижения. Казвам: Възможностите са отвътре, а условията са отвън. Някои от вас може да каже: „Аз не може да живея". Ти може да нямаш условия, може да имаш възможности, законът е такъв. Възможностите могат да създадат условията, а пък външните условия може да дадат възможност на живота да се изявява. Условията не може да създадат възможностите. Възможностите могат да създадат условията. Божественият порядък е създал човешкият порядък и човешкият порядък може да се ползва от Божествения порядък на нещата. Следователно, когато в човешкия порядък, ние се ползваме от Божествените условия или възможности, то е храна на нещата. Но, някой път човешкия порядък влиза в разрез с Божествения, тогава в живота се раждат противоречията, туй което ние наричаме зло. Щом човешкият порядък дойде в разрез с Божествения, ражда се злото. И се прекъсва онази хармония която съществува. Сега някой път се заражда въпросът за вашата карма. Назряла е вашата карма, да кажем. Думата „карма" е чужда дума, която съдържа известна философия. Каквото посееш, такова и ще намериш. Ако посееш едно житено зърно, ще намериш плода на житеното зърно. Ако посееш едно царевично зърно, ще намериш резултата на царевицата. Ако посееш ряпа, ще намериш ряпа. Каквото посееш на нивата, такъв резултат ще

имаш. Казвате: „Защо е такъв моя живот?“ Такъв е твоя живот, защото така си сял. Какво трябва да се прави? Да допуснем, че вие сте болен. Търсите лекар да ви лекува. Аз ако бях болен, нямаше да търся лекар. Най-първо щях да се интересувам да намеря здравите хора, ще ходя да се запозная с тия хора, да видя как живеят. Аз съм болен, те са здрави. Разликата между болният човек и здравия, каква е? Болните се оплакват от нищо, все кусури търсят, или на пръста, или на ръката, или на крака, или ще намерят, че някаква кост не е на място, или коляното не е на място, или окото. Все ще намери някаква махана. А пък здравият намира, че всичко е наред, краката, ръцете, носът, очите, ушите, всичко е наред. Някои казва, че мене работите не ми вървят. Работите сами по себе не може да вървят. Той трябва да ги накара да вървят. Работата е едно условие, един резултат. Това е една възможност. Ти ще впрегнеш ще накараш волята, като един вол. Ще я впрегнеш да работи. Казваш: „Умът ми не работи“. Ще го накараш да работи. Или сърцето ми не работи, та не може да обичам. Ще накараш сърцето да обича. За пример, ако ви кажа така: Накарайте захарта да се раздвижи. Мислите ли, че захарта е мъртва? Всичко онова, което ние приемаме през въздуха или през водата, или чрез храната, всичко това е живо. Ние мислим, че няма живот. Никога не можем да ядем мъртви работи, в света всичко е живо. Нещата, които ние обичаме, храната е един закон на опознаване на Бога. Като вземем храната отвън, от природата, ние се опознаваме с естеството на Бога. Ако ти не може да вземеш този живот, който отвън съществува, значи Бог, Който е едно условие отвън, трябва да влезе в тебе, да стане една възможност, или трябва да повярваш във възможността. Ако сам не може да направиш една работа, ще попиташ Божественото в себе си какво трябва да стане. Погрешката седи в това, че ние искаме всичко сами да разрешим. Ние искаме да обичаме само себе си. Един човек не може да обичаш, двама като са, може да се обичат. Казват, че Бог е

единство. Но Бог е и множество. Следователно, когато Бог създаде света, в Бога се проявява множеството, не единството. Когато туй множество става на единство вътре в себе си, на едно цяло, то въпросът е друг. Казвам: Дотолкоз ние можем да бъдем щастливи, доколкото даваме възможност на Божественото множество да се прояви в нас. Ако ти не даваш възможност на Божественото да се прояви, ти не може да имаш едно разбиране, но и в разбирането на множеството ще имаш неразбиране. Ти може да обичаш едного повече от друг. Не зная как вие обичате повече, как се мери Любовта повече, как са везните, че вие определяте, че обичате повече. Да допуснем, че един беден човек може да обича един богат. Той като мине, изважда, изважда и дава. Не всеки е обичан. Значи онзи, който дава, повече обичаме. Всякога онзи, който ни дава повече го обичаме. Ти обичаш една свещ, която ти дава хубава светлина. Ти обичаш една ябълка, която дава хубави, сочни плодове. Любовта не е нещо произволно. Казваш: „Не ме обича“. Малко даваш. Колкото даваш и Любовта е такава. Тогава вие искате да ви обичат. Давайте. Щом искате да ви обичат, по една английска лира давайте. Вие всинца сте богати. Ама минавате и заминавате, като че нищо нямате. Казва: „Аз не може да обичам“. Минава един стар светия, който живял 30 години и казал, че бил с кораво сърце. При него идвали все стари баби и стари дядовци. Все такива куци баби и тези старите дядовци и баби идвали все да вземат нещо. Нито един не идвал да му даде нещо. Той гледал да се освободи от тях. Оплаквали се бабите, че светията нищо не им давал и все ги изпъждал. Казвал им: „Вървете си“. Един ден дошла една млада мома и светията я задържал. Тя била първата, която дала нещо на светията. Господ изпратил младата мома, казва: Какво направи заради нея? Тя била първият посланик от Бога. Най-после Господ го съжалил и изпратил едно благословение. Намерил светията една млада мома, която могла да дава. Казвам: Не бъдете стари баби и

стари дядовци да ходите да вземате. Бъдете млади моми, които дават нещо от себе си. Бъдете млади да давате, а не стари – да вземате.

Отче наш.

39 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 7 септември 1938 г., сряда, 5 ч. с. София – Изгрев.

ЧЕТИРИТЕ ЕЛЕМЕНТА

Добрата молитва.

Пишете върху темата: „Взаимни отношения между въздуха и водата“.

Представете си, че ви зададат една тема „Отношението между водорода, кислорода, въглерода и азота“. Какво ще пишете? Повидимому това не е сложна тема. Ако един химик би писал върху тази тема, той ще се различава от онова, което вие ще напишете. Все таки и вие ще напишете нещо. От водорода се ражда водата, от въглерода – твърдата почва; от кислорода се образува горенето, а от азота се образува устоя на елементите. Значи, всеки човек, у когото има малко азот е неустойчив организъмът му. Често той заболява. Силите му се лесно изразходват, неразположен е духом. Той често изпада в неразположение. Значи всеки един от тези четири елемента допринася нещо. Те не са само основните и ние може да считаме, че вън от тези елементи има и други. Обаче, тези елементи са бащата и майката, а другите са внучетата и правнучетата. Може да има около десет основни елементи. Химията казва, че имало около 100 елемента. Значи има от първо до десето поколение. То е за да се разбере химията. Но и химията си има своите преораждания. Вие казвате съединение. Но химикът по някой път изучава свойствата на елементите и може да прави родове. Някога той изкарва тези родове. Той ще ритне два елемента и след това ще ги раздедини. Като ги скара, те се разединяват и след това той търси нов начин да ги съедини, да ги примири, да ги тури на други места. Туй наричат химия, т.е. наука, която ту скарва, ту примирява елементите. Всъщност това не е така. Понякога дойдат хората, да кажем имаш желание да ядеш. Какво е

желанието ти да ядеш? То вече е привличане. Въглеродът в тебе те примамва. Яденето е любовна работа, нищо повече! Като се наядеш, ако вземеш от Любовта повече, усещаш, че си се преситил, нищо повече! Яденето е любовна работа на стомаха. Стомахът трепери за въглерод. След като се влюбиш във въглерода, усещаш нужда и от други елементи. Запалва му се чергата, става горене. И след това при това горене трябва да притуриш друго нещо, иначе ще стане една голяма катастрофа. Трябва малко водород.

И тъй, това което ви говоря сега, някой може да вярва в това, може да не вярва, това е научно. Но всякога има една страна, която трябва да пазите. Щом ръцете се овлажняват много, имате повече водород, отколкото ви трябва. Щом имате сухота на ръцете си, имате кислород повече, отколкото ви трябва. Щом тялото ви започва да става много твърдо, имате повече въглерод, отколкото ви трябва. А щом ставате много устойчиви в своите възгледи и никой не може да ви измени, имате повече азот, отколкото ви трябва. Това са крайности. Хубаво е човек да бъде устойчив в своите възгледи. Възгледите ви може да не са прави. Например, всички говорите за Любовта. Казвате: „Любовта е нещо физическо“. Да, Любовта, в която има допирни точки на земята е физическа Любов. Любовта, която усещаш като топлина, тя е духовна Любов. А Любовта, която усещаш като светлина, тя е Божествената Любов. Казваш: „Имам Любов“. Ако един ден прегърнеш човека десет пъти, а почувствуваш само един път топлина и светлина, това е само физическа любов. Ако десет пъти го прегърнеш, а само един път усетиш топлина и един път светлина, ти имаш десет части от физическата любов, една част от духовната и една част от Божествената Любов. Ако никак не почувствуваш светлина, ти нямаш никаква Божествена Любов. Значи, физическата любов преодолява. Ти мислиш, че като срещнеш един човек, трябва да го прегърнеш. Казваш: „Трябва да прегърна и да целуна този човек“.

Хубаво е и това, но утре този човек умре, как ще го прегърнеш? Ти вече не може да го прегръщаш. Сега аз ви говоря научно за отношенията. Вие имате още детински разбирания за Любовта. И казвате: „Той не ме обича“. Как ще те обича. Според мене обичта е нещо особено. Обичта се изразява в даден момент. Някой човек се дави. В това време аз съм на брега и му подавам ръката си. Туй е обич. Ако го оставя да се удави, то не е обич. Срещам един човек, виждам, че е гладен. Дам му едно парче хляб. И това е обич, по отношение на физическото поле. Може десет пъти да го прегърнеш, но този човек има работа, той е професор, отива в университета. И ако за всяко едно прегръщане отиват десет минути, той ще изгуби времето си. Тази обич на място ли е? Този професор има 40-50 минути на разположение, чакат го студенти да им предаде своята лекция. Тази Любов е пречка за него, тя не е на място. Ти трябва да седиш на поста си, ако искаш да изявиш Любовта си, ще почакаш професора си, ще поклатиш главата си, ще му се поклониш. Това е достатъчно. Има един закон, който регулира отношенията на хората. Най-първо трябва да разбирате физическата любов. След това трябва да разбирате духовната Любов, да придадете топлина на човека и след това трябва да му придадете светлина. Така се образува цял един кръг. Най-първо е физическата любов, отношение към ближния. Там дето има физическа любов, има движение. Там, дето има духовна Любов, има топлина. Там дето има Божествена Любов, има светлина. Сега виждаме, че всички хармонични тела се движат в елипси, в кръгове. Някои тела се движат от една слънчева система в друга. Тях наричаме опашати звезди. Някои комети като се движат, влизат в една система и след няколко хиляди години, като се движат с голяма бързина, минават в друга система. Това са посредници, които свързват най-отдалечените системи. Те си имат някакво отделно предназначение. Сега ние правим едно сравнение. Някой път дойде една мисъл, която

иде от една комета или от едно съзвездие. Тя прекръстосва вашия живот и вие се чудите защо е дошла тази мисъл и защо си отива. Защото идат както кометите в Слънчевата система. Хората казват: „Война ще има“. Отде дойде тази мисъл? Всички казват, че ще имало война в Европа, други казват, че нямало да има. Ако има, ще разбереш от звездите, ако няма, няма да има. Сега няма да питаш звездите. Отде е дошло на хората на ума, че опашката на една звезда ще досегне земята и ще предизвика война. Все има някакъв повод за това. Това са далечни обяснения. В света има различни мисли. Смисленото за човека не е смислено за паяка, смисленото за паяка, не е смислено за човека. Има неща в света, които са възможни за човека, има неща, които не са възможни за човека. Например, ако ви дадат темата: „Защо вълкът е станал месоядец“, какво ще пишете? Той е станал месоядец от немай къде. Аз четох един път един разказ. Един английски параход потъвал и двадесет английски моряци влезли в една лодка. След известно време храната им се свършила. Минават ден, два, три, четири, десет дни и у тях се явява желание да ядат. Започват да се гледат един друг. По едно време хвърлили око на едного от тях и считат, че той е виновен. Като го нарочили, нахвърлят се върху него и го разкъсват. Всеки взима парче и яде. След четири-пет дни пак нарочват някого. Наистина, това е една изключителна опитност. Някога вие се подлагате на такива изключителни условия, когато характерът ви се изменя. Вие намразите някого, физически го намразите и започвате да гледате на него, като че той е крив за нещо. Така (го) поглеждате. И после като дойдете в естественото си състояние, чудите се как сте постъпили по този начин, как сте могли да напакостите на този човек. Тогава, за да се оправдаете, ще кажете, че той е направил това и онова. Какво е виновен този човек, че не го обичате? Ще се нахвърлите върху него и ще го изядете. Важно е, че може да се нахвърлите не върху някой, който е заболял, който е болен,

а върху най-тлъстия; мършавите остават да живеят. Това са изключителните неща в живота. Има китове, които след като родят своите китчета ги изяждат. Така постъпват и много котки, изяждат котенцата си. Най-първо майката ги пази, пази котенцата си от всички, а после сама ги изяжда.

Питам: Какво е потребно сега на вас? Потребно ви е да имате едно правилно отношение към Бога, към Божията Любов, която се проявява. Та изучавайте Любовта като едно здравословно състояние. Това наричам аз хигиена. Божествената Любов е онази хигиена, онова хигиенично състояние, което човек може да изживее. Божествената Любов се отличава по това, че в нея няма недоимък. В нея всичките отношения между хората са определени. В Божествената Любов ти си свободен да ставаш видим и невидим, да се изявяваш когато искаш и не искаш. Там не може да се караш с никого. Защото, ако в тебе се яви желание да се караш с някого и двамата ще изчезнете. След десет хиляди години ще се срещнете, а в това време много е минало, много сте изгубили. Ако обикнете някого, вие веднага се привличате. Ако се обичате, ще се привличате; ако не се обичате, ще се разедините. Разединението е дошло, когато сте се скарали. Когато хората се приближават много, те веднага се скарват. Аз гледам някои хора вървят в пътя и току се блъскат, без да искат. Единият като се блъсне, другият му казва: „Стой малко настрана“. Законът е такъв. Човек трябва да върви право. И който не върви право, като стъпи, образува една крива линия. Ти мислиш, че вървиш право, не, не вървиш право. Казвам: Стой половин метър на разстояние, за да не стане крива линия, за да не се блъскаш в другия. Стой настрана от него. Та казвам: По някой път вие говорите за вашата душа, а не знаете какво нещо е душата ви. Душата в човека представя чисто Божествения свят. Тя е реалното в Божествения свят. Реалното се представя от душата и от духа. Духът е онова Божественото, което представя Божествената

сила. А нашият ум, туй е вечното отношение, връзката която съществува между хората. Сърцето обаче сега се организира. Човек сега е започнал да мисли. Животните сега започват да чувстват. Растенията също сега се учат да чувствуват. Човек трябва да се научи да чувствува болките на своя близък. Един човек е гладен. Отдели нещо от себе си. Не направиш ли това, то е престъпление. Гледаш го, минаваш, като че не виждаш. Това е престъпление. Гледаш отвисоко на него. И това е престъпление. Ти мислиш, че той е престъпник. Той може да не е престъпник. Докато гледаш така на нещата, ти се намираш на голяма опасност. Като наблюдавам хората, виждам какъв страх изпитват. Те се оглеждат отляво, отдясно, като че някаква опасност ги очаква. Те мислят, че от двете страни има опасност. Като вървя, аз гледам напред пред себе си. Зная, че отвсякъде мога да бъде прицелен. Обаче разглеждам нещата научно, геометрически. Двете страни – това са двете линии, между тях може да се постави перпендикуляр, който показва направлението, по което вървиш. Може да си мислите и друго нещо. Например, ако A представя една мечка, а B един тигър, ти може да застанеш в C, което е спасителното положение. Добре, ако A е една овца, която може да бъде при тебе, а B един кон, който иде при тебе, питам: В какво положение ще се движиш? – Отляво до овцата, отдясно до коня. В дадения случай ще се яви търговско отношение в тебе и ти ще вържеш A, и ще се качиш на коня и ще ги изведеш към C, като им покажеш как трябва да живеят. Ще кажеш: „В това училище ще бъдеш“. Коня ще го туриш в обора, а овцата в кошарата. Сега ще направя една аналогия. Имаме една мисъл, къде ще я поставите? Една мисъл ще поставиш, едно чувство ще поставиш в своя слънчев възел. Едно действие ще поставиш в мускулите си. Ако искаш да се движиш, това ще зависи от силата, която си вложил. Тази сила ще се прояви. Ти не може да спираш една Божествена сила. Ако спреш една Божествена сила, която трябва да

мине през тебе, ти ще осакатиш ума си. Ако спираш едно Божествено желание, ти ще осакатиш сърцето си. Ако спреш една Божествена постъпка, ти ще осакатиш тялото си.

Та казвам: В ангелската Любов се съгражда човешкото сърце чрез топлината. Човешкото сърце има отражение в симпатичната нервна система – в новата столица, а то има свое специфично място и в мозъка. Това са далечни работи. Трябва да ви представя кое е това място в мозъка, в центъра на мозъка, отдето излизат нишки във всички направления. Следователно, ангелската Любов служи като почва, дето Божествената Любов може да расте. Човешката Любов става почва на ангелската Любов. Значи човешката Любов се контролира от ангелската Любов. Ангелската Любов се проява в твоето сърце. А животинската Любов е почва за човешката Любов. Казвате: „Това е животинска Любов!“ Ако няма животинска любов, човешката не може да се види. Ако човешката Любов не е почва за ангелската, и последната не може да се види. Ако ангелската Любов не е почва за Божествената, и последната не може да се прояви. В човешката Любов материята е по-гъста; в ангелската, материята е по-рядка; а в Божествената не само че е рядка, но е хармонизирана. Тъй щото между частиците на тази Любов, няма никакъв раздор. За да се възпитат силите в човека, те трябва да са в съгласие. Той трябва да знае как да примирява противоречията. В човека има два екватора, единият е около неговите уши, дето се раждат и добрите и лошите работи. Ако се тегли хоризонтално една линия. Това са противоречията, които могат да се родят в човека. Дойдем ли до Любовта, това е Божественият екватор. Ако този екватор у тебе не е правилно развит, добрите неща не могат да се проявяват. Следователно, когато този екватор е правилен, главата расте нагоре, на височина. Ако разглеждате всички животни и измерите разстоянието от челото нагоре, ще видите, че тяхното лице е сраснато

с врата. Това особено се забелязва в змиите. Затова най-ужасна от всички е змията, в нея няма никакво милосърдие. Като хване една жаба, тя я нагълта. Колкото и да крякa, и да вика, тя я нагълта цяла. Жабата крякa, плаче и се моли. На този плач змията не обръща внимание, с толкова по-голяма сила я нагълтва. Жабата плаче, моли се. С това тя прави молитва на своите страдания. Законът е верен: Ако вие много страдате и викате от вашите страдания, змиите ще ви нагълтат. Веднъж нагълта ли те злото, и да викаш, да ходиш да се оплакваш, ще знаеш, че ни глас, ни услишание. Какво трябва да правиш при това страдание? Започни да мислиш разумно. Първо, започни да мислиш защо страдаш. И ако в дадения случай ти може да събудиш в себе си Божественото, Бог ще ти помогне, ще дойде да те освободи. Страданията не са най-големите нещастия в света. Страданията, които ние имаме произтичат от една вътрешна лакомия. Някои не искат да носят товара си. Казвате: „Аз не съм хамалин да ме товарят". Ако някой благородник му турят чувал с 20 килограма злато, ако няма никой около себе си, той ще вземе чувала на гърба си и сам ще го носи. Обаче, ако му дам 20 килограма пясък, няма да го носи. Защо носи златото? Защото мисли, че в златото е неговото благо. Колко прави 20 килограма злато? – Два милиона лева. Значи четири хиляди наполеона. Като ви платят четири хиляди наполеона, вие сте готови да ги носите на гърба си. Не сте от глупавите хора. Казвам: Всяко добро, което ми направите в живота си, считайте, че то носи своите добри последствия. Има един закон в света: Единствената сила в света, която не се подчинява на никакъв закон, това е Любовта. В Любовта не може да кажеш, че обичаш едного повече, а другиго по-малко. В Любовта – в най-голямата Любов и в най-малката Любов силата им не е еднаква. Силата не е еднаква по отношение на времето и начина. Любовта е огън, от който хората се запалват. Например, ти цъкнеш силно една кибритена клечка. Има

клечки, които не произвеждат един и същ резултат. Това е въпрос на времето. Една кибритена клечка ще произведе същия резултат, като една лопата огън, но се изисква повече време. Обаче, някой път е за предпочитане кибритената Любов, отколкото лопатената. Защо? – Защото кибритът е по-безопасен. При лопатената любов трябва да вземеш ръчка, да се не изгориш. Лопатената любов е опасна. Кога? – Мога да ви приведа един пример. За да приведа един пример, веднага ще ви изложа. Например, ти казваш, че някой не те обича. Добре, в какво седи в дадения случай Любовта? Отде познаваш, че не те обичат? Ти може да чувстваш Любовта на този човек като топлина. Това показва, че той е отдалечен от тебе. Следователно, той не може да развива толкова топлина, колкото ти искаш. Слънцето има най-голямата Любов към нас. Любовта на звездите е най-малка, а тази на месечината е още по-малка. Ако речем да живеем с Любовта на месечината, всички ще измръзнем. И при месечината има Любов, но тази Любов се боядисва. Като види някоя мома, която много хубаво се облича, с хубава шапка, аз наричам тази Любов на месечината. Утре като се ожени, вижда, че тази боя не струва. Като се ожени, вече с тази шапка ни най-малко не може да се докарва. Докато играе на хорото, тя гледа да хване този момък, но като го хване веднъж, повече не се спира. Аз наричам тази Любов, Любов на рибаря към рибите. Той туря мрежата си във водата и вади риби. Казва им: „Много ми е приятно, че ви видях. Колко ми е приятно да се запозная“. И тъй държи мрежата си. Като дойде рибата близо до мрежата, той я разтърси. Като я хване, какво мисли? Взима ножа си, разпаря я, изважда нечистотиите ѝ и я туря на пиростия. Тя започва да цъцри. Той казва: „Аз те приемам в себе си“. Но тя цъцри на огъня. Това е жененето. После всеки казва: „Да те пази Господ!“ Че какво да те пази? Господ ли те накара да направиш това? Този ум от Господа ли ти е? В случая аз взимам страната на жената. Казвам: Това е мъчение. Като дойде

Господ да наблюдава как живеят хората, казва: Този хляб е хубав. Мъжът не може да търпи като го пече жената. А той я пече. Казвам на мъжа: Търпи, докато ти побелее главата. Ако те изпече хубаво, благодари, че ставаш ценен. Но ако те прегори, кажи ѝ, че не знае как да пече. Когато печете мъжете, ще ги печете, без да ги прегаряте. Сега и аз казвам: Когато печеш ума си, опечи го както трябва. Опечи ума си хубаво. Опечи мисълта си хубаво, не я прегаряй. Опичането означава узряване. Тогава изобщо мисълта сама по себе си има ценност. Това е философията на живота. Казват: „Пече го жена му“. Отлично е, но да не го прегори. Ако тя го е прегорила, а той отиде на училище, трябва да отиде при такъв, който не е прегорял. Той трябва да отиде при някой професор, който знае колко огън да тури, да не прегори.

Та казвам: При сегашния живот вие изучавате само свойствата на Любовта. Вие искате като видите някого, още на пръв поглед да има към вас много добро разположение. Знайте, че в природата, в човешката Любов промените са много. Тя е много променчива. Това не е лошо, но трябва да знаете, че човешката Любов е променчива. В духовната Любов има два полюса едновременно, две страни. Едната страна на Любовта е тъмна, а другата е светла. А Божествената Любов е най-устойчива, в нея няма никакви промени. В човешката Любов не считам, че като се променил някой, че има нещо лошо в това. – „Ама той не обръща внимание на мене“. – Че как ще ти обърне внимание, той спи. Ако в съня си той те държи, това ще бъде едно нещастие за него. Коя е причината един човек да те държи постоянно в ума си? Това ще бъде нещастие за него. Бог, Който едно време ни е държал в Своя ум, сега ни е изпратил вън от Себе си, да бъдем свободни и да работим за Него. Сега всички сме вън от Божествената мисъл. Едно време сме били в Бога, но сега като излязъл човек от Божията мисъл, той е придобил свое тяло, свой организъм. Сега Бог ни е пратил да се

занимаваме, да учим на земята. И сега като искате да ни обичат другите, и вие ще ги обичате. И те ще ви обичат дотолкова, доколкото може да им бъдете полезни. Колкото сте им полезни, толкова по-малко ще ви обичат. Сега вие трябва да знаете, че слабите растат и се усилват, а силните отслабват. Бог е направил така, че слабите да се усилват, а силните да отслабват. Тъй щото онзи силният, който ви притеснява, един ден ще стане слаб. Затова именно (на) слабите ще правите добро. Законът е турен така, че праведният на праведния може да прави добро. Навсякъде законът е един и същ. Един учител е добър и главно за онези, способните и силните ученици, които мислят добре и се учат. За тия ученици, той е готов да помага, да им разправя. А на онези, на които съзнанието не е пробудено, той няма разположение към тях. Той не обича ленивите. Те трябва да минат под друга дисциплина.

Казвам сега: В живота трябва да имате мекота. Тази мекота ще ни даде водорода. Някой път угощението ще ви даде кислородът. Някои се стремят към пълнота. Тази пълнота ще ви даде въглеродът. Устоят на вашия характер ще ви даде азотът. Щом сте неустойчиви, вие сте без азот. Като нямате нужната пълнота, това показва, че се нуждаете от въглерод. Щом нямате мекота – нуждаете се от водород. Щом нямате чувството на топлина – нуждаете се от кислород. Сега от какъв характер се нуждаете? Някъде може да имате повече от някой елемент. Тогава от този елемент, от който имате повече, ще давате и на другите. Някои считат някого за баща, че са произлезли от него. Това не е според сегашната химия. Това е алегория на нещата. Тогава ние имаме човешкия Дух, той е най-устойчивия. След това имаме човешката душа, имаме човешкия ум, имаме и човешкото сърце. В човешкото сърце се явява волята. Тя се явява като резултат, като отношение между ума и сърцето. Защото под думата да направиш нещо, разбираме проява на волята. Само ако желаеш нещо, може да го

направиш. Онова, което привлича нещата, това е човешкото сърце. Чувствата във вашето сърце неизменно функционират. Ако привличате много работи, вие ще си създадете ред неприятности. Това е по единствената причина на сърцето. Например, имате хиляди навици, хиляди желания. Искате да имате повече храна, но не знаете, че някоя година ще има суша. И тогава, като нямате достатъчно храна, може би половината от вашите овце ще измрат. Измирането на вашите овце ще ви създаде известни нещастия. Така и човешките желания понякога претърпяват известна криза. Някога желанията са повече, отколкото трябва. И тогава в човека се създават ред кризи.

Казвам: Тези социални въпроси създават противоречията. Тези противоречия пък се дължат на борбата за храна. Всеки народ се нуждае от храна. Когато у един народ се яви желание да вземе повече земя, пак се създават противоречия. Ако тази земя я няма на разположение, пак се явяват кризи, както в човека. На същото основание и в човека се явява желание за много знание. За да се постигнат тези знания нужни са условия, обаче в дадения момент ти искаш да постигнеш тези желания. Обаче трябва да различавате кои знания могат да се постигнат. Същото е и с желанията. Има Божествени желания на Божественото поле, има духовни желания в духовния свят, има и физически желания на физическия свят. Всички ще се реализират на съответното място. Ако на физическото поле имаш десет желания, девете са Божествени, ти ще реализираш само физическото желание. Ако в ангелския свят имаш десет желания, само едното може да ти се реализира, а девете не могат, не са Божествени. Не мислете, че всичко онова, което човек желае, може да се постигне. Вие може да желаете да станете милионер, но същевременно тези милиони ги желаят няколко хора, милиони хора. Могат ли в дадения случай тези милиони хора да станат милионери? Колко милиарди хора има в света? Питам: Ако един човек стане милионер, какво ще

му се придаде? Той ще има повече злато. В него ще има само едно нещо, по което той ще се различава. В него ще има един творчески ум, отправен към поддържане на стяженолюбието. В него се е създало по-силно чувството да печели повече злато. Затова злато обаче хората няма искрено да го обичат. Ще го обичат привидно. Във всеки се ражда желание да вземе част от неговото злато. Така в хората ще се роди желание, ако могат доброволно да му вземат нещо. Ако могат доброволно, ще му го вземат, ако не, насилствено ще му вземат. Разправяха ми вчера един пример за един българин, който заболял. Писали му едно писмо: „Ще туриш двеста хиляди лева на еди кое си място. Ако не туриш тези пари, или детето ти, или някой от вас ще бъде отвлечен и ще се свърши с него". Е, ти забогатееш и получиш едно писмо, че ако не туриш двеста хиляди лева, ще бъде отвлечено детето или ти сам. И в Америка има отвличане. Знаете ли каква грамадна сума е двеста хиляди долара? Казвате: „Да бъде човек богат". Да бъдеш богат, но да те не знаят. Ако си богат и те знаят, ще имаш големи мъчнотии. Но да дойдем до положителното. Любовта е една сила, която трябва да изучавате, как действува тази Любов във вашия мозък, във вашето сърце, във вашата воля, във вашата душа и в духа ви. Ако пуснете Божествената Любов в духа ви, вие ще придобиете сила, но силата е светлината, която се движи. Ако Любовта действува във вашата душа, тя ще ви даде топлина, а топлината е най-хубавото, тя е необходима, понеже при топлината всичко расте и зрее. Без топлина човек не може да расте и зрее. После идваме до положението, когато Любовта се проявява в човешката мисъл и в човешкото сърце. Засега най-малката светлина, най-малката Любов приема сърцето, затова именно то изучава нещата. Сърцето в човека е най-малкото и въобще малките правят погрешки. Малкото дете прави такива погрешки, за които хората заборчляват. Някога детето току хване книгата и разкъса листата ѝ. На другия ден направи друга погрешка.

Каквото намери, веднага къса. А майката казва: „Дете е“. Но това дете като израсне, бащата трябва да плаща. Има неща, които ти знаеш, но някои неща не знаеш. Но в природата има закон. Трябва да плащаш. Най-първо го глобява, праща му болест и казва: „Не, миличък не прави това нещо“. Но после бащата плаща за всичко. Така практикуваха този закон. Един ден като научиш урока си, казват: „Дай си ръката“. Ние говорим за много работи, за същественото. Кои са съществени неща? – Мекота, водородът. После сухота или огън – кислородът. После плътност, трябва да имаш въглеродът. Ако човек няма плътността, лесно може да го отвлекат, той ще хвръкне нагоре. И най-после трябва да има устой. Ако станеш много лек, не може да седиш на земята, ще те отвлече нещо нагоре. Значи трябва да имаш известна плътност. Също трябва да имаш азот, устой в себе си. Това е цяла химия. Ако разбереш съединенията, които образуват водородът, кислородът, въглеродът и азотът, ти си разбрал много нещо. Като се съедини кислородът с водорода, образуват вода. А пък кислородът и водородът във въздуха не са съединени. Ако се съединят, ние не можем да дишаме. При това рибите живеят без кислород. Те си имат един апарат, чрез който като прекарват водата, разединяват я и изкарват кислорода, който им трябва. И рибите разбират нещо от химия. И ние сега ще разединяваме кислорода от азота. Но, добре че във въздуха кислородът е в свободно състояние. Като заминете за другия свят, там ще бъдете още по-добре. В онзи свят кои елементи ще бъдат необходими? Каквото е отношението на рибите към въздухообразните същества, такова е отношението на въздухообразните същества към (тези), които живеят в етера. Това е важна мисъл. Как да ви представя сега живота в другия свят? Той не може да се представи. Каквото и да мислите, вие всякога ще си представите онзи свят като живота на земята. Вие си представяте онзи свят така, като че отивате с дробовете си. Като влизаш в онзи

свят дробове няма да имаш, пък и стомах няма да имаш, пък и черва няма да имаш. Ще имаш нещо подобно на червата, нещо подобно на стомаха, на дробовете, но не е това, което е на земята. В онзи свят като ядеш, няма да има излишъци. Няма да намериш клозет в онзи свят. Там няма помен от клозет. Ако в онзи свят някой търси клозет, пращат го на земята долу. Щом видят че търсите клозет, ще ви дадат билет и ще ви изпратят на земята. Като се изчистите, ще ви изпратят пак в другия свят. Казвам: Невъзможно е това нещо, но добре, че е така.

Казвам: Някой път ние говорим за Любовта и считаме човешката Любов за Божествена. Тя е Божествена не по своето съдържание, не по своята форма, но само по облекло е човешка. Но дрехата на човешката Любов остарява. Аз съм слушал някой мъж казва: „Е, не те обичам вече. Това топло чувство, което имах, изчезна“. Но има защо да не я обича. Изчезнало е чувството. Това е Любовта на промените. Аз разбирам, че ти си обикнал друга някоя. Това е най-възможно. Така поставям въпроса. Всеки закоравял хляб като мине двадесет дни, мухлясва. Пред него седи един топъл сомун и той казва: „Не те обичам“. – „Защо?“ – Много естествено, обича този, топлия хляб. – „Как, мога ли да обичам еднакво мухлясалия и пресния хляб? Ако няма друг хляб, искам не искам, ще го ям, но при топлия хляб, не мога“. Следователно, не ставайте корави. И като остарееш трябва да бъдеш мек, че като те пипнат, никакви кокали, но да лъха от тебе едно ухание. Знаете ли като вадят хляб от фурните и ти минеш колко хубаво е това ухание на печения хляб. Казваш: „Ех, да имам един!“ Щом изгубите уханието, вашата топлина и вашата светлина, с тях заедно и Любовта изчезва. Но всичко това показва, че животът се оттегля сам по себе си. Остава само една форма, която показва какво е било състоянието на човека едно време. Това се вижда в лицата им. И сега е хубаво. Едно време си бил красив и сега се чете известна

светлина в човека. Ако това виждаш на лицето, ти си доволен. Но като станеш недоволен, явява се една тъмнина, сгъстява се материята и най-после светлината в твоето лице изчезва. След това и лицето се деформира. Тогава човека няма желание да работи. Той пита: „За кого ще работя? Едно време работих за децата, за мъжа си, а сега нямам мъж, нямам деца, не искам вече да работя“. И съжалява, че няма за кого да се работи. Това е Бог, Който ни е дал всичко. Ние сме работили за всички, но сега ще се впрегнем да работим за Онзи, Който ни е дал всичко. И като се научим да обичаме Бога, ще дойде новата Любов. И от тази нова Любов на Бога, излишното ще го предадем на другите. Така трябва да започнем и ще благодарим на Бога, че ни е дал един нов начин да работим, да се молим. Вие досега четете изкуствени молитви. Ето как трябва да се молите. Ще влезеш в стаята си, ще се съблечеш и ще кажеш: „Господи, благодаря Ти за това, което ми даде. Благодаря ти за доброто, което ми даде. Благодаря Ти за краката, за ръцете, за очите, за ушите, за носа, за устата, за сърцето, за всичко, което ми даде“. За всичко ще благодариш. Тъй ще пипнеш тялото си и ще легнеш да спиш. И сега казваш: „Господи, благодаря Ти?“ Но за какво Му благодариш? Ще благодариш за краката, за ръцете си, за всичко което ти е дадено. Ще благодариш за устата, която ти е дадена, че можеш да изказваш тези сладки думи. Ще благодариш и за езика, с който изказваш тези сладки думи. Имаш един хубав мозък, благодари и за това. Чуваш, че някой пее хубаво, благодари, че имаш уши да слушаш. Благодари, че имаш очи да виждаш. Благодари, че можеш да вкусваш. Благодари, че отдалеч може да помирисваш, за да отидеш чрез краката си да си вземеш от това нещо. Ти искаш да бягаш от някого, ще благодариш за краката си. Разправят за едного, че прегърнал една мома. Тя му казала: „Защо ме прегръщаш?“ – „Трябва да благодариш на Господа, че ми е дал ръце да те прегърна. Аз сега прегръщам твоята дреха. Не

казвай, че съм те прегърнал“. Изобщо вие прегръщате само дрехите си. Той обича само дрехата ви, а не самата вас. Като не знаеш това, ти кряскаш, сърдиш се. Това е само една дреха. Ти имаш нежност, подвижност, но това е само външната страна. Казвам: Щом не искате да ви прегръщат, стойте надалеч. А щом те е прегърнал, това се отнася само до тялото ти. Каква е вината на този, който те е прегърнал? Колкото е виновен той, толкова си виновен и ти. Щом момата седи близо, ще я прегърнеш, а после се оплаква. Казвам: Колкото е виновен момъкът, толкова и момата. Ако тя беше далеч от него, той ще прегръща въздуха. Нека прегръща въздуха. Стой надалеч, един километър надалеч. Оттам ви предава една целувка. Нека ти предава целувките си през въздуха, от един километър разстояние. В предаването на въздушни целувки няма никаква опасност.

Та казвам: Като ученици на мистическата школа вие трябва да разбирате Божиите пътища. Всякога, когато човек върши една постъпка, която е Божествена, той усеща светлина и топлина в себе си. Той усеща мекота и устой. Той се радва, че има нещо хубаво в него. Знаете ли коя е добра постъпка. Щом направиш нещо, което не е правилно, нещо ти казва отвътре: „Не постъпи както трябва“. Ти се извиняваш. – „Не, не постъпи добре“, нищо повече! Казвам: Хубаво е да слушаш онзи Божествен глас. Ти казваш: „Трябва да постъпвам добре, да слушам“. Слушай тази Божествена дума: Добре постъпи. И всеки има това съзнание. Като направиш нещо добро, изпитваш радост в себе си. Казвам: Изучавайте закона и Бог ще ви проговори. Тогава да сте в съгласие с вашия Дух, с вашата Душа, с вашия ум и с вашето сърце. И като сте в съгласие отвътре, това съгласие да се яви и отвън. И ако вие не сте в съгласие със себе си, не можете да бъдете и в съгласие, и с другите отвън.

Какво заглавие да има? Хайде да оставим без това.

Отче наш.

40 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 14 септември 1938 г., сряда, 5 ч. с. София – Изгрев.

ПО ЗАКОН И ПО ЛЮБОВ

Отче наш

Духът Божий.

Учителят гледа темите. Четири души авторитети, много учени хора.

Предметите не трябва да се разглеждат само външно. Една тема най-малко може да има две страни: външна и вътрешна. Предметът, когато се разглежда, туй да е пример за изяснение. (*Едно коте мяуче.*) Турете туй коте при майка му. Външна и вътрешна страна значи. Някой път можем да похвалим астрономите, изучават далечните звезди. Най-близката звезда до земята, до слънчевата система е на разстояние на 4 светлинни години. Четири и половина години трябва да пътува светлината, за да дойде до нашата земя от най-близката звезда. Значи, колкото земята извършва за 4 1/2 години. Светлината, която пътува с 300, 000 км./сек. се взема за единица мярка. И светлината трябва четири години да пътува, за да дойде до земята. Толкоз е далеч пространството. И при туй далечното пространство, някой път искаме да знаем дали една звезда се приближава или се отдалечава. На такова далечно пространство как ще знаем? В туй отношение е дошъл на помощ спектроскопа. Чрез спектроскопа се разлага светлината на звездите, както и на слънцето. Образува се червен полюс и виолетов полюс. Те са намерили, когато една звезда се отдалечава от Земята, дават известни линии, известни спектри. Когато едно тяло се отдалечава от Земята, линиите към червената светлина се приближават, стават по-близки. Когато се отдалечава звездата, тия линии се приближават. Когато тялото се приближава, тогава линиите към виолетовия полюс – става по-голяма широчината

между тях. Откъде накъде са намерили, че при приближаването на линиите се отдалечава тялото? А когато линиите на светлината се отдалечават, тялото се приближава. Тогава питам: Дали някой човек се отдалечава от Бога, или се приближава до Бога? Една звезда или се приближава, или се отдалечава. За пример, нашето слънце, като пътува в пространството към някоя звезда се приближава или се отдалечава. Но туй отдалечаване е относително на земята. Не, че земята иска да се отдалечава. Но по своя си път така видимо се отдалечава. Някои тела се отдалечават. Някой човек ни е близък. Знаете ли колко ви е близък? Този човек, който ви е близък днес, след 1-2 години стане ти далечен. Казвате: „Отдалечихме се“. Питам: Кое е станало причина да се отдалечите и кое е станало причина да се приближите?

Та казвам: Кое е онова качество, с което ние се приближаваме до въздуха? Най-първо, специално ни свързват белите дробове и при това всичките пори на тялото. Човек има около 7 милиона пори. Всяка пора ни свързва. Човек има такива връзки с въздуха, 7 милиона, през които въздухът се докосва до човека. А при това специално се свързва с дробовете. Значи дробовете запознават с въздуха. Ние, разумните същества имаме дотолкоз прямо отношение, доколкото той е полезен за дробовете. Колкото до нечистият въздух, той не е полезен; ние казваме, че този въздух е вреден. Каква роля играе въздухът? Сега при запознаването си с въздуха цяла философия има. Казвате: „Трябва да се диша“. Някой път въздухът влиза и излиза неволно. След време започваш да чувствуваш, че ти е тежко на гърдите. Някой път те стяга нещо, неразположен си и в мислите си си неразположен, и в чувствата си си неразположен. Туй произтича от дишането, защото забележете: този въздух, който не е съединен, който е отдалече. Водородът е доволен. Той е млад момък. Не е млад момък, но е млада мома. Кислородът е млад момък, влюбили се. Въглеродът е майката, а

азотът е бащата. Водородът е дъщерята, а кислородът е сина. Ако дойде майката във вас, азотът, ще се намерите в трудно положение. Туй, което помага на хората, това са техните деца. Имат особена Любов към човека. Те като влязат вътре, образуват едно съединение. Любовна работа се образува. Съединение, разединение. Та цял скандал става. Когато Любовта върви правилно, вие казвате, правилно е дишането. Когато Любовта не върви правилно, понеже като влязат младите, не остават те доволни. Не образуват връзка. Та човек с дишането си, на ваш език, кислородът и водородът постоянно връзки правят, постоянно женитба става. Като се оженят, изпъдите ги навън. Пак влизат новите, които не са женени. Като се оженят, пак навън. Какво ще разберете вие под думата „женене“? Българската дума „жени“ значи реже жито, жъне. Казвате: „Да се оженят“. Като се оженят, ще се свърши. Като се оженят ще се свърши всичко. Ти като се ожениш, ще идеш на гумното, ще започнат конете да вършеят, част в плевнята, част в хамбара. Колкото са идвали при мене, всякога казват: „Като се оженя ще бъда ли щастлив?“ Казвам: Копитата на конете ще бъдат отгоре ти. Кои са конските копита? Конските копита е човешката ревност. Ревността на мъжа е конско копито. Ревността на жената е конско копито. Ревността, това са тия копита, които започват да вършеят. При такъв случай човек не може да диша правилно. Вие трябва да се научите. Човекът го изпъдиха из рая, защото не знаеше как да яде. За нищо и никакво го изпъдиха. (Адам не знаеше храната си) как да подбира. После изял един плод без позволение. Един от членовете на (..) пък го дал на Адама и той без да го опита, яде и на общо основание ги изпъдиха навън, че ядоха от този плод. После, тия двамата като ядоха от плода нямаха доблестта да кажат, че са яли. Адам като някой от учените хора даде имената на всичките животни, а уплаши се, че ял от плода, че трябваше Господ да ги търси цял един ден. Денят се мина. Знаете ли колко е един

Божествен ден? 1000 години. Един Божествен ден е 1000 години. И така те седяха и като дойде Господ вечерта да погледне, намери ги. Значи причината е в яденето. Сегашните хора започват да грешат с дишането. Сега в живота всички нещастия на хората произтичат от яденето и дишането. От яденето произтича само, когато туриш две несъвместими храни, които изискват разни времена за смилане. И в дишането става така. Ако въздухът сега влиза в дробовете, не става съединение. Много хора не чакат да стане съединение. Че водородът и кислородът да се съединят, да ги извадят навън. Щом се образува съединение, тогава да излезе въздуха. Неправилното дишане става, че щом искат кислородът и водородът да се съединят, да направят любовна работа, а ти (ги) изпъждаш. Който ги изпъжда, той заболява от охтика. Всичките охтичави хора губят Любовта. Всички страдате от въздуха. Спъвате Божествената Любов във въздуха. След туй се зараждат във вашият ум какви ли не работи. Мене ми разправяха един анекдот за две баби 85 – годишни. И двете се подпират с тояжки. На едната баба дядото жив, а на другата – умрял. Комшии били. Тази, на която дядото умрял се запознала с дядото на другата баба и тя ѝ казва: „Мари, какво си завъртяла ума на моя дядо? С тояжката знаеш ли какво може да направя?“ Осемдесет и пет годишна баба. Тук по някой път гледам набожните се изказват като тия баби, че завъртяла някоя главата на дядото. На 85 – годишен човек това му останало сега да мисли. Един дядо на 85 години, той е вече светия. В моите очи, той е вече светия. И тогава тия баби започват да се налагат с тоягите. – „Бабо, какво ти стана на главата?“ – „Пукна ми главата за (моя) дядо. Не пуква главата, на която дядото е умрял, а на онази, на която дядото е жив. Питам: Защо? От памтивека аз зная, този въпрос не върви. Във всичките религии и във всичките общества все куца Любовта в туй отношение. Трябва да знаете кога стават престъпления в света. От всеки един човек излиза светлина. Ако разложат неговата светлина,

ще знаете. Сега нашата земя може да направи престъпление. Не че ще направи престъпление, но в нея може да станат престъпления. На слънцето не може да станат никакви престъпления, защото няма повод за престъпления. За да се яви едно престъпление, трябва да има някаква форма. Престъпленията засега се явяват само в чувствата на хората, в една много гъста материя, дето едни тела са твърди, изгубили своята светлина. Там има възможност за явяване на престъпленията. Но в какво седи едно престъпление? Защото престъплението не е започнало с човека. Ангелите, които са били толкоз напреднали, за тях се казва, че те напуснали своята първоначална чистота и направили някаква погрешка. Половината от тях напущат небето и слизат в по-гъстата материя. Едни от ангелите остават да живеят горе, други слизат да живеят при хората. Тези ангели, които са тука, те учат хората на тия престъпления. Нещо има в тебе. Престъплението от какво произтича? Да кажем, ти си обидил някого. Казал си му някаква дума. Ако един българин на своя език ти каже една обидна дума, той може да те обиди. Един българин може да обиди друг българин. Но един французин, който говори на френски може ли да го обиди един българин? Той може да обиди един французин. Като разбираш нещо, тогава има обида. Като не разбираш нещо, не може да се обидиш.

Сега искате и вие да знаете обича ли ви Бог. Вие обичате ли Бога? Помнете, че Божията Любов не може да се прояви в своето естествено положение, когато умът на човека е тъмен. Ако в твоя ум блуждаят нечисти мисли, ако в тебе се зароди най-малкото желание да направиш нещо, ако в яденето не знаеш как да ядеш, ако в дишането не знаеш как да дишаш, ако не знаеш как да се обличаш, защото човешката мисъл сега се занимава с модата. Да мислиш, то е мода. Трябва да знаеш как да се обличаш. Ако се облечеш, ще ти кажат, при днешните условия щом се облечеш, ще кажат:

„Провървяло му“, или че взел пари, крал отнякъде. Облякъл се, къща направил. Но в туй провървяване мислим, че има нещо неестествено. Не се разбира, че (е) по един естествен начин. Ако една жена се облече добре казват: „Защо се облича добре? Тя е вече 45 годишна. Едно време имаше защо, на хорото. А сега на 45-50 години е“. Ако мъжът започне да се облича, казват: „Едно време имаше смисъл, като млад“. Питам: При такова едно състояние на ума Божията Любов в човека може (ли) да се проявява? Божията Любов не може да се проявява, понеже в Божественият свят абсолютно няма никакво престъпление. Невъзможно е ти да накараш едно същество в Божествения свят, с нищо не можеш да го накараш да мисли другояче. Да го накараш да се съблазни, то значи да измени своето естество. Даже хората на земята мислят, че Господ обича едни повече. Дал им е повече светлина, блага. Други като не обича, дал им сиромашия. Те имат едно понятие за Бога. Дойде някое изпитание, казват: „Защо Господ ни даде туй изпитание?“ Че те изпитват, ни най-малко не значи, че те изкушават. При едно изпитание Господ иска да знае в знанието колко ти си усвоил живота. В знанието иска да те изпита, доколко е проникнала светлината вътре в теб. Вчера имах цял един разговор. Някой път има известни въпроси, които не трябва да засягате. Изучавайте въпросите научно. Не мислете, че онзи човек, който ви дал някаква храна, иска да ви стане тежко на стомаха. Не мислете, че причината е той. Ти не си ял добре. Ако човек ти продаде биволска пастърма, някой път е хубава, някоя биволска пастърма. Някой път биволската пастърма е крехка, но някой път е от 20 години. Дадат ти пастърма, но ти не си я дъвкал хубаво, а си гълтал пастърмата, без да я дъвчеш. От стомахът не е. Често ядеш сладко грозде, после – студена вода, стегне те коремът. И всички се нахвърляте върху пастърмата. – „Тази пастърма щеше да ме отрови“, казваш. Не е виноват човека, който ти е дал пастърмата. Ти не си я

дъвкал хубаво, смесил си я с гроздето. Пастърмата и гроздето не вървят заедно. Сега ще направите един превод. Тук всички идвате; вие нямате човещина. Като ви казвам, че нямате човещина, вие не цените човещината. Вие правите престъпление. Вие мислите лошо. Вашата мисъл ще иде в невидимият свят. Ще се хваща от кого е излязла. Ще ви хванат и ще ви кажат: На какво основание създадохте тази мисъл? Кои са подтиците? За всяка Божествена енергия, човек ще отговаря, ще даде отговор за формите, които прави. Например, за религиозния човек. Човек не може да бъде религиозен, на когото умът не е чист. Човек не може да бъде религиозен, на когото сърцето не е чисто. Човек не може да бъде духовен, на когото волята не е просветена. Че мене може да ме боли коремът, не са виновати хората. Че не мога да дишам правилно, не е виноват въздуха. Че не може да дишам правилно, не е виноват невидимият свят. Защо ме боли глава? Защото Божествената Любов не функционира правилно. Защо имам болка в гърдите? Защото духовната Любов не функционира правилно. Защо ме боли корема? Защото човешката Любов не функционира правилно. Има по-долна Любов, животинска Любов. Не мислете, че животинската Любов е много лоша. Много животни живеят по-добре от хората. Има някои, които използуват животинската Любов. Птиците, като образуват семейство за два месеца измътват яйцата и децата стават способни, търсят си храната. Ако човек за два месеца образува семейство, какво ще стане? Трябват му най-малко 12 години да тури детето на крака за да си изкарва прехраната. Дванайсет години най-малко. А след това до 21 година. Да свърши университет, че после да го турят на служба, много работи има. Питам: Сега за тия социални работи, както се разправят, решете сега един социален въпрос. Чехия се намира в едно изпитание. Седем милиона чехи, а 8 милиона, които не са чехи. Седем милиона управляват 8 милиона. Има едно несъответствие. Ако ти в себе си имаш 8 милиона, които не

са твои, а 7 милиона, са твои, какво ще бъде твоето положение? Ако имаш 8 лоши мисли, които не са твои, а 7 които са твои, мислиш, че тебе ще ти върви? Мислиш, ако имаш 8 лоши желания, а 7 добри желания – тебе ще ти върви? Мислиш, ако имаш 8 лоши постъпки, а 7 добри, ще ти върви? Отвън тия хора се (радват), но една дисхармония има вътре. В какво седи дисхармонията? Тия, които управляват искат да имат всичките блага. В Божественият свят другояче седи въпросът. Един баща представете си, че има 5 сина и 6 дъщери. Ако бащата погледне с особеност само на синовете, а дъщерите си пренебрегне, той не е баща. Или пък, ако погледне към дъщерите си благосклонно, а към синовете си неблагосклонно, или към някои гледа по един начин, а към другите по друг, този баща не е от разумните. Следователно, ние оценяваме характера на бащата от Любовта, която има към децата. Ако този баща оценява всяка своя дъщеря, всеки свой син и отдава съответното, което изисква тяхното естество, казваме, че този баща е добър и умен. И майката, ако така постъпва и тя е добра и умна. Как ще оценим поведението на синовете и дъщерите? С обходата към бащата. Ако синовете и дъщерите отдават съответствующа обхода на бащата и майката, те са добри синове. Ако започнат да търсят погрешка в баща си, да намерят всеки ден по някоя погрешка, не са добри синове. В какво седи престъплението? Как рибите научиха престъплението да се ядат едни други? Там е един въпрос. Рибите се научиха да се ядат, понеже не знаеха как да говорят, не си разбират от езика. В рибите няма разбиране. Сега ще оставим дали това е така. Но под думата нямат език, разбираме нямат разумност. Най-голямата жестокост, която е съществувала, тя е в рибите. Ужасно положение. И затуй в тия престъпления, които вършат, Бог ги е турил във водата вътре, за да може да се чистят. Те като ходят, всичките нечистотии във водата са. Неразумните деца, тия

техни нечистотии се научиха да се ядат едни други. Нечистотията на рибите ги научиха да се гълтат цели.

Та казвам: Щом всеки един от вас допусне една нечиста мисъл, нечистата мисъл ще привлече едно нечисто желание. Нечистата мисъл и нечистото желание ще привлекат една нечиста постъпка. Тя може да е толкоз малка, че само Бог да я види. Бог вижда несъответствието. В Него има всякога един стремеж да почисти нещата. Казва Писанието: „Чисти бъдете. Чистите по сърце ще видят Бога." Мислите ли, че вие трябва да се съдите? Първото престъпление става щом опетниш твоята дреха, с която са те облекли баща ти и майка ти. Може да е една капка, може да е съзнателна или подсъзнателна. Но е престъпление. Като се върнеш, ще кажат: „Къде си се оцапал?" Ще кажеш една лъжа: „Хвърлиха кал". Не е така работата. Или някой път дрехата се скъса. Ти ще обвиниш, че друго едно дете бъркало, че е скъсало дрехата. Но не е така. Ти се качиш на някоя дърво да крадеш ябълки, закачил си дрехата. Казват: „Нашето ангелче!" Откъде дойде на ума на туй „ангелче" тази мисъл да каже, тази лъжа? Мислите ли, че ангелчетата не грешат? Тия ангелчета защо напуснаха небето? Твоето ангелче е от тия ангелчета. То още горе се научи на тия лъжи. Лъжата научиха горе като били. Сега не ви говоря за неща. Вие по някой път на греха в себе си гледате като нещо ваше, дете, го държите. Там е всичкото ви заблуждение. Грехът е нещо чуждо на човека. Изпъди го навън. Не дръж вътре, тури го навън. Не го прегръщай, изпъди го навън. Ако ти оставиш греха, той ще мяза на яйцето на една боа. Ти като вземеш туй, змийското яйце да го туриш, ще се измъти, ще излезе едно малко змийче. От втората до седмата година ще стане 7-8 метра. Ще се увие около тебе и ще те смаже. Тия змийските яйца, те ще ви глътнат. Вие всички страдате от змийски яйца. Гледам, някой турил го под ръката, че го мъти. Някой – под дясната страна. Други под лявата. Мъжете мътят под дясната ръка;

жените – под лявата ръка. Питам: Какво правиш? Казваме: „Уча се нещо“. Сега колко е мъчно. Аз ви казвам: В новият живот се изисква да имаме прямо отношение. Понеже никой не може да ни даде образа на чистотата. Ако е за чистотата и ангелите може да ни покажат как ние може да бъдем чисти. Единственият, който може да ни предаде какво нещо е чистотата то е само Бог, ако Той изпраща Любовта си. Любовта е първият подтик на Бога да ни освободи от нечистотата. От Любовта иде животът. А животът има свойство да измие всичките неща като водата. Без Любов никакво повдигане, никакво спасение, никакъв живот, никакво подобрение, нищо не може да стане. Като дойде Любовта в света, трябва да се роди животът. Животът трябва да ни очисти от всички нечистотии, да остави греховете настрана. Всичката нечистота на нашите мисли, всичката нечистота на нашите желания, всичката нечистота на нашите постъпки – само Любовта може да очисти. Всяка постъпка трябва да бъде чиста. Всяко желание трябва да бъде чисто. Всяка една мисъл трябва да бъде чиста. Може да бъдат чисти само като се операт, като мине животът през тях. Когато кажем, че трябва да живеем, най-първо трябва да се изчистим и в живота след като се очистим ние ще бъдем в състояние да живеем добре. Вие отивате при Бога да се молите. Християнин съм. То е временно. Днес си добър, утре си лош. Днес мислиш едно, утре – друго. По този начин не може. Помнете едно нещо. Причините за страданията на човека са в него, не туряйте причината в условията. Най-главната причина за вашето падение е вътре. Ангелът (е), който изкуси човека, но вътре в тях се зароди желание да бъдат като Бога и те паднаха. Като Бога никой не може да бъде. Ако в едно дете се зароди желание да бъде като баща си, туй, малкото дете е на крив път. Ти, за да станеш като баща си и ти трябва да имаш свои деца. Синът никога не трябва да иска да бъде като баща си. Хубаво е сега да бъдете. В ума на всинца ви гледам вие искате да станете големи хора,

като баща си. Трябва да се ожениш, да имаш деца. Тогава и твоите деца искат да станат като тебе. Тогава какво ще стане? Ако всички станат бащи, кой ще бъде син? Днес имаме повече бащи, отколкото синове. Всичкото престъпление във вас седи, че искате да станете големи хора, велики хора. Ами че това са идеи на вашите бащи. Аз искам да бъда един добър син. Че ние богове ли трябва да станем? Вие сте, казва Писанието, богове и там е падението. Богове, които постоянно страдаме. Няма нещо по-хубаво в живота да бъде един човек чист син на Бога с чисти мисли, с чисти желания, с чисти постъпки. Не само за един ден. Но като се родиш, докато заминеш от земята, да бъдеш един отличен син. Вие казвате: „Как ще ни посрещне Христос?“ Че като дойде Христос на земята какво искаше Той? Искаше ли да стане големец? Те искаха да го правят цар. Той беше турил един от своите ученици да събира пари. Какво знание имаше Той? Вие искате да бъдете като Христа. Той дал много добър пример. Той казвал: „Син човечески не дойде да стане големец, но да послужи на страдующите, на болните, на онези, които не разбират“. Христос като срещнеше младата невеста, казваше: „Да обичаш другаря си“. Като срещнеше младият момък казваше: „Да обичаш другарката си, тя е дъщеря на Бога“. Много жени казват: „Аз съм дъщеря на Бога, мъжът е син на дявола“. Или пък мъжът е син на Бога, дъщерята е на дявола. Не е това правилно. И мъжът, и жената са създадени, казва тук в Писанието, по образ и подобие Божие. То е първото създаване. Второто положение. Най-първо Адам е създаден от пръст, от земя, от земята е взет. Различават се първият и вторият Адам, че вторият е взет от елементи на земята е направен. Сега може да ви обясня биологически. Че и Ева се отличава по това, че Ева е направена от един материал. Две ребра са взети, от бяла материя е създадена. Та жената като е създадена от бялата материя казва: „Трябва да бъдеш чиста“. Тази материя, от която се създаде Адам,

казва: „Адаме, ти трябва да бъдеш умен, да се учиш“. На жената казва: „Чиста трябва да бъдеш. Няма да оставиш други да перат дрехите ти“. На Адама казва: „Ще бъдеш умен“.

Сега къде е почитта ви? Тук се събирате и гледам вие нямате никакво уважение. Един брат казва за една сестра: „Къде е този парцал?“ Че то е човешка гордост. Ами този захласнатият Мунчо? Аз ви изнасям известни недостатъци. Казвате: „Ние сме ученици на Новото Учение“. Че туй ли е Новото Учение? Новото Учение е да знаеш по най-разумния начин да очистиш своята мисъл, да очистиш своите чувства и по най-разумен начин да знаеш как да оправиш постъпките си. Не по закон. Ако аз трябва да направя (нещо) в света, ние не можем да създадем по-добър закон от този, който има. Който иска закон, в света всичко е наредено. Казвате: „Закон да има!“ Че как тъй? Ние ще направим нещо, което другите хора не са направили. Ние искаме да приложим Любовта, да можем да живеем по Любов, защото не сме много богати. Трябва да плащаме на съдията, на стражаря. Има съдии със 7-8 хиляди лева за месец се плаща. Ако имаме по трима души съдии, по 7 хиляди лева на месец – 21 хиляди, а за година колко ще струва? Казвам: Трима съдии не може да се издържат. Стражари има, трябва да се плаща. Казвате: „Да турим закон“. Кой ще приложи закона? Хора трябват, пари трябват. Понеже сме сиромаси и няма пари искаме без съдии да минем. Искаме другото положение на Любовта: Всеки от вас да бъде съдия за себе си, да бъде и стражар, и съдия, и довереник, общественик и моралист. Даже и попове, за които иначе ще трябва да плащаме. Аз ви служа без пари. Ако дойдат подир мене, с пари ще ви служат. В Америка има проповедници, по 40-50 долара взимат; знаете ли колко са? Имало е проповедници например, Бичер е взимал по 100 хиляди долара. Това е заплатата на един проповедник знаменит. Ако дойде може ли да му плащате 10 милиона? Тук преди няколко деня идва болен. Боли я

коремът, тумор имала. Или тежест на гърдите, или задух има, или главоболие има. Казвам: Боли те главата, защото не мислиш. Стягането на дробовете е, защото не дишаш. Стомахът те боли, защото не знаеш да ядеш. – „Как ям?“ – Дъвчи си храната. Ако дъвчеш няма да те боли. Някой дойде, оплаква се, боли го главата. Казвам: Не живееш добре с мъжа си. Много лошо мислиш за мъжа си. Ти го обвиняваш, че той ходи по чужди жени. Такава (жена) всякога ще я боли главата. Къде ходи мъжът ѝ, Господ ще го търси. Къде ходи мъжът? Че ако мъжът ти е съдия и някой (не е) осъден според законите, ако един съдия отсъди някого неправилно, той ще отговаря. Той може да осъди, но казват: „На какво основание?“ Как ще се обосновеш, че твоят мъж е лош, че той обича някоя? Какво престъпление има в Любовта? Вие сте чудни хора, когато търсите престъпление в Любовта. Казвате, че той се е влюбил. Престъпление в любовта не може да стане. Това е светски израз. Заблудил се е. В Любовта и заблуждение не може да има. Има една Любов, която излиза от златото. Има една Любов, която е позлатена. Любовта на златото каквото и да я правиш, тя е златна. Там никакво окалване не може да стане. Но позлатената Любов след 4-5 месеца се изтрива. Този метал, който е позлатен, остава да се окислява. Това е позлатена Любов. Всички страдате от позлатена Любов. Оставете вашата позлатена Любов. Любовта на златото дръж.

„Ако не се родите наново, не можете да влезете в Царството Божие.“ Човек, който не е златен, не може да люби. Знайте, че ако не любите, в Царството Божие не можете да влезете. Кракът на никого не може да стъпи там. Човек, който не може да люби има позлатена Любов. Любовта, където и да (те), тури и в огън, и в калта, навсякъде с нищо не може хората да те покварят. Че си (се) окалял, то нищо не значи. Ние сме в един свят. Ние сме в рая. В този свят сме от 8000 години. Навсякъде, където и да си, дето и да стъпиш, навсякъде ще

гледаш да се не окаляш. Казвам: В този свят не създавайте още по-големи мъчнотии, защото така ще се прекъсне. Не може да се молиш, ако твоят ум е пълен с нечистота. Как ще се изправиш? Тази молитва не може да бъде приета. Трябва да се очисти умът ти. Има кой да съди света. Ако мислите лошо, каква полза ще принесете? Най-първо, ако една лоша мисъл мине във вас, петните себе си. Тия неща, които ги мислите не са верни. Моята статистика, която имам, показва тия мисли, които мислите всеки ден едва ли на 10 хиляди една е вярна. Като обвиняваш някой човек, само едно на десет хиляди е вярно. Гледам този човек, обвиняват го. Станало една погрешка. Той в себе си седи, въздиша, мъчи се, какво ще го съдиш? Той сам се съди. Вие не знаете условията, при които той е направил това. Вървиш, някое птиче цвъкне отгоре. Паднало, оцапало те. Казва: „Защо се оцапа? Кой те е оцапал?“ Хвъркало туй птиче, оцапало те е. Не че искало туй птиче да те оцапа. Дойде друго и цвъкне. Туй цвъкне, онова цвъкне и вие сте оцапани. Вие го направите „източен въпрос“. Казвате: „Не знае как да се пази. Той се е оцапал“. Това не е една мисъл. Може да мислите тъй. Всеки един от вас, който иска така да мисли, да слезе долу в София, позволявам. Който иска да работи по старият начин – в София. Аз позволявам. Всеки, който иска да мисли по старият начин, да слезе долу в София. А като започнете да се качвате на Изгрева, ще снемете всичко, ще турите настрана. И като дойдете на Изгрева – за мен Изгревът е Бог. При Бога като отидеш, от Него всичко, което излиза е чисто. Оцапаното вече сме го изправили. Дали аз или ти, Драган, Стоян, или рибите, или растенията, безразлично. Всичко, което излиза от Бога е чисто. Животните оцапаха чистия живот. Господ иска да ги научи да живеят. Има един начин – на чистотата. Ние ядем повече отколкото трябва. Ние дишаме повече, отколкото трябва. Бог, Който е съвършен, в какво седи Неговото съвършенство? Бог прави само една вдишка и само една издишка. Като издиша,

създава цялата вселена. След туй вдишва, докато се завърши цялото Битие. Той прави само една вдишка и една издишка. Бог като издишва, всичко създава, а като вдъхне, всичко поправя. Казвате: „Аз искам да бъда като Бога“. Че как искаш да бъдеш като Бога? Ти 20 пъти в минутата дишаш и като Бога искаш да станеш? Най-първо, като поемеш въздуха за един час го задръж. После, казвате за някого, че бил светия. Знаете ли дишането на светията какво е? Най-напред светията за 20 минути задържа въздуха си. Той е доста напреднал. Той е третостепенен светия. Второстепенен е за 1 ден, когато го задържа. А пък най-напредналите светии за една седмица задържат въздуха. Ако дойде този светия за една седмица, той не ходи между хората. Не диша, но мисли. Дишането е една работа. Ние работим повече. Вие седите и се мъчите за нищо и никакво. Вие се мъчите, че някой не ви обича. Мъжът се мъчи, че жена му не го обича. Жената се мъчи, че мъжът ѝ не я обича. Децата се мъчат, че бащата и майката не ги обичат. Бащата и майката се мъчат, че децата не ги обичат. Слугите се оплакват, всички се оплакват все от безлюбие. Че има безлюбие, вярно е, но казвам: Аз ви показвам нов път. Той не е много лесен. Дошла една млада сестра снощи, обидил я някой. Понеже друг направил погрешка и турили всичките погрешки върху нея. Ти си това, ти си онова. – „Защо мене да ме обиждат?“ Казвам: Обиди ли те, обидили. Ще носиш товара. Научете се да носите. Не мислете, че молитвата ви може да бъде приета, ако умът не е чист и сърцето не е чисто. Молитвата ти при Бога не може да иде. Това аз го зная. Казвате: „Как да се молим?“ Не може да се молиш, ако умът не е чист и ако сърцето не е чисто. Може да не е съвършено чисто, но да има желание да бъде чисто. Едно желание, един стремеж. Може да не си чист, но да имаш желание да се очистиш, тогава молитвата ти ще иде при Бога. Понеже туй желание е Божествено. Бог желае ние да мислим чисто. Той желае всинца да бъдем щастливи. Щастливи ще

бъдем, ако мислите са чисти. Колцина при мене идват и ми разправят. Аз поддържам правилото: 25% взимам за вярно, 75 на сто оставям. Дойде някой, иска да ме убеди, че 75% е вярно. Че има някаква погрешка, има. Но тя не иде отсега. Много престъпления, които сега стават, не се зараждат сега, но сега се изпълняват. Но те в някое друго съществуване са се зародили. Съвременната наука говори така. Ако един баща се оженил, имал желание той да открадне пари, в този момент искал да открадне, да си уреди живота. И ако тогава се роди синът, той ще изпълни желанието на бащата, той ще стане крадец. Ако майката имала някое нечисто желание и роди дъщеря, дъщерята ще стане проводник на желанието ѝ. Ако бащата имал благородно желание, роди му се син, синът ще изпълни благородното желание. Казва Давид: „В грях ме зачна майка ми“. На деди и прадеди. Имаме трудни социални въпроси. А Христос казва: „Изново трябва да се родите, от вода и Дух.“ Сега (ще) ви разправя на ваш език, да ме разберете. Водата, това е майката. Въздухът, това е бащата. От един баща, който е свят и от една майка, която е чиста, ако се родите, вие ще влезете в Царството Божие. Ако не се родите от една чиста майка, ако не се родите от един свят баща, вие не можете да влезете в Царството Божие. Каквото и да ви обяснявам, другото за мене нищо не значи. Казват: „Да се родите“. Тъй мислят, че може да се родите, че може да се родите лесно. От майка чиста и от баща свят, ако се родите, майка ви ще ви предаде чистота, баща ви ще ви предаде тази святост. Ако речем такива, каквито сме и да станем чисти от самосебе си, то е невъзможно. Казва: Ще изпратя Духа Си. Този, Светият Дух ще внесе святост. Водата като дойде, то е Любовта. Любовта е майката на нещата. Когато говоря за Любовта, подразбирам Божествената майка, от която всички хора трябва да се родят. Новораждането според мене, това е Любовта, в която трябва да се родим. След като се родим, ще бъдем синове. Ние ще проявим

живота. Любовта ще си остане Любов. Новият живот във вас ще дойде и ние ще започнем да живеем според законите, които работят вътре в Любовта. Туй сега не е в противоречие. Ако искате закон, закон има в света, долу в София. Който иска закон – в София, който иска Любов – да дойде тука. Но тук да искате да турите закона, не може. Ако искате в София да турите Любовта, не може. София ще си бъде София, Изгревът ще си бъде Изгрев, туй го разберете. По закон – долу, по Любов – тука. Или долният свят, софийският – туй е благоутробието, а пък Божественият свят, то е главата. Щом дойдете на Изгрева, тук ще живеете. Щом тук не можете да живеете, хайде долу. Които живеят по закон, живеят в стомаха си. Които живеят по Любов, живеят в главата си. Сега, аз не укорявам този човек. И без него не може, и без корема не може, и без главата не може. По-важна е главата. На второ място е коремът. Коремчето излезе от главата, но главата не излезе от корема. По това се различават. Законът излезе от Любовта. Не Любовта от закона. Следователно, законът е едно последствие на Любовта. Трябва да се върнем към Любовта. Това са разсъждения. Не мислете кой от вас е по-добър. Всички сте лоши, защото имате коремче. Всички сте добри, защото имате глава. Вие имате една София. Сега аз не искам да ви наложа на вас нещо. Ако искате доброволно. Няма да дойда да ви кажа: Защо постъпвате така? Ако кажа: Защо така постъпвате, това не е моя работа. Ако искаш да питаш защо така постъпвам, в София иди. Тук като дойдеш, ще гледаш нагоре, към Бога. Като срещнеш някой човек загазил, ще гледаш да му помогнеш, не да те обича. Ще вършиш волята Божия, понеже Бог изисква всичките хора да бъдат разумни, чисти и свети да бъдат. И чисти да бъдат. Следователно, понеже всеки отива при Господа, като го срещнеш едно петно има, очисти го, без да му казваш, та като отиде при Господа, да няма никакво петно. Защото, ако има петно, няма да го приемат. Оставете се от тия стари вярвания. Съвременното християнство не се е

освободило от своето езичество. Идолите стоят още. Не сме се освободили от тия идоли. Сега да се освободим от идолите. В какво седи един идол? Моли му се онзи, кади му тамян и мисли, че идолът ще го послуша. Този идол и хиляди години да се молиш, той няма да те послуша. Онзи Господ, Който живее, Който може да ти помогне като се молиш, да дойде една светла мисъл в ума ти, да дойде чисто чувство в сърцето ти и да дойде една хубава постъпка в тебе, Той е живият Господ. Щом се молиш и мисълта остава същата, щом се молиш и чувството остава същото и постъпката остава същата, ти си идолопоклонник. Идоли имаш сега. Аз взимам сега нещата наполовина. Аз не считам, че съм добър, понеже на вас говоря. Защото вие ще ми кажете: „Ти как живееш?“ Елате и вижте. Ако при мене умирате, аз съм лош. Ако при мене живеете, аз съм добър. Кой как дойде казва: „Стана ми по-добре“. После иде и ми казва: „Добре ми беше, пак ми е лошо“. Казвам: Ще живееш добре. Аз турям не за себе си. Та казвам: При Бога като идем, по това се познава. Ако служим на идолите, ще умираме, ако служим на Бога, ще живеем. Служенето на Бога внася живот, сиромашия няма. Страдания няма. Ако живеем по Бога, ще бъдем царски синове. Ако не живеем по Бога, дрипели ще носим, скъсани обуща; апартаменти, нищо няма да остане. Сега какво искате още да ви кажа? Искам две неща от вас: Да бъдете чисти синове по мисъл, по чувство и по постъпка. Чисти синове на Бога. Всички да бъдете и дъщери на Бога с чисти мисли, чисти желания, чисти постъпки. Такива дъщери на Бог искам. И туй ви желая на всинца – и млади и стари, всички да бъдете братя с чисти мисли и чисти желания. И сестрите с чисти мисли, с чисти желания и чисти постъпки.

Добрата молитва.

Законът се отличава от Любовта, от Любовта на Духа. Правете различие. Има една Любов. По закон – в София долу. Има една Любов на Духа – на Изгрева.

41 лекция на Общия окултен клас, държана от Учителя на 21 септември 1938 г., сряда, 5 ч. с. София – Изгрев

РЕЧНИК НА ОСТАРЕЛИ И ЧУЖДИ ДУМИ

Акламирам: Одобрявам, поздравявам с шумни възгласи, с въодушевление.

Алеф, а: Име на първата буква в азбуката на староеврейския език.

Аншлус /нем./: Насилствено присъединяване на чужда територия; анексия.

Аржан конте /фр./: Преброени, разчетени пари.

Бадансвам: Измазвам с постна боя, с вар; варосвам.

Базиргян /пер.-тур./: Занаячия, търговец, търгаш.

Батал /ар./: Изоставен, запустял; развален, негоден

Билник вж Бинлик

Бинлик /тур./: Стъклен съд с вместимост 1000 драма, т.е. около 3 литра; дамаджана, билник

Бламирам: Изказвам недоверие и свалям от изборна длъжност.

Букаи /тур./: Окови за кон или затворник.

Варда, вардала: Стража; място където пази стража

Гем /тур./: Юзда.

Гном /нем./: Земен дух в образа на джудже, който живее дълбоко в земята и пази нейните съкровища.

Гуркам: Потапям нещо цяло във вода; гмуркам.

Гьоз-бояджилък /тур./: Хитрец, шмекер, измамник.

Гьотерица, Гьотурица /тур./: По споразумение, всички заедно; направо през просото.

Дам /тур./: Обор за едър добитък.

Дервиш /перс./: Мохамедански монах; дървен сарашки инструмент, с който се извяват ремъци.

Дерменджия /тур./: Воденичар.

Дилаф /гр./: Щипци за хващане на огън; маша.

Дискус /гр./: Кръгъл съд на низка поставка, на която се освещава и начупва св. хляб; също такъв съд, който служи за туряне и раздаване нафора или събиране помощи от християните в църквата; събиране помощ по такъв начин.

Дисонанс /фр./: Неблагозвучие; несъгласие, разногласие.

Дръндар: Лице, което се занимава с разбиване на памук, ярина, вълна.

Дълнал, задълнал: Задълбочил.

Енервирам /гр.-фр./: Нервирам, дразня.

Епитимия /гр./: Църковно наказание.

Живиница: Рани от болест на жлезите, които стават най-често по шията; заушка и др.

Жидкост /рус./: Течност.

Ибрик /пер.-тур./: Глинен или меден съд за поливане вода при миене.

Иждивява: Изразходва, харчи.

Изполица: Договор за наем на обработваема земя, при който плодовете от земята се поделят между собственика на земята и този, който я обработва.

Истукан: Нещо изправено, издялано, излято, на което се кланят, идол, кумир; нещо неподвижно, безсмислено, стои без да разбира.

Ихтибара /ар.-тур./: Почит, чест, уважение.

Каденца /ит./: Хармоничен или методичен завършек на музикална пиеса, която разчленява музикалното построение и спомага за цялостното му изграждане; вмъкнат откъс към края на мизукално произведение, с което се дава възможност на изпълнителя да покаже техниката си; отбелязване почивка в музикално произведение.

Капела /ит./: Мъжка или женска шапка с периферия.

Кашавар /рус./: Готвач на войници, работници и др.

Кварта /лат./: Интервал, който включва 4 степени в тоновата стълбица.

Кешки /тур./: По-добре би било да...; камо да...; дано.

Кираджия: Превозвач на стоки срещу заплащане; наемател, квартирант.

Ком ил фо /фр./: Както трябва.

Курна /ар./: Вид каменно или циментово корито под чешма в баня, откъдето се гребе вода за миене.

Кутурица: Изцяло, вкупом, грубо.

Куркой: Птица мисирка, пуяк, фиток.

Кърчаг: Пръстен съд за вода и др.; стомна.

Кюлаф /пер.-тур./: Фуниевидна шапка; Изигравам, мамя.

Лестница, лествица /рус./: Стълба, стълбица.

Масал, и /тур./: Любопитна и весела историйка; анекдот.

Махана /тур./: Недостатък, кусур.

Меджидия /тур./: Стара, сребърна турска монета на стойност 20 гроша.

Ментор: Съветник, наставник, ръководител.

Метосала /Матусала/: Син на Енох, дядо на Ной, живял 969 г. /Битие 5:27/

Миситин /тур./: Посредник.

Мурафет /ар.–тур./: Умение, майсторство, изкуство.

Нахохорал: Наперил, наежил.

Нона /лат./: 9 степен на диатоническата гама; разстоянието между 1-та и 9-та степен.

Овде-онде: Тук-там, сегиз-тогиз.

Олабелир /тур./: Така да бъде.

Омбрела /остар./: Чадър.

Орталок /тур./: Множество хора; тълпа, общество.

Оскудявам: Изпадам в немотия, засиромашавам, осиромашавам.

Паспал /гр./: Брашнен прах в мелница, полепен по околните предмети.

Пермутация /нем./: Разместване, смяна.

Пертурбация /лат./: Смущение, разстройство на определен ред.

Пещемал /пер.–тур./: Къса престилка за покриване на част от тялото в баня.

Пилюла /фр./: Лекарство с различни примеси във вид на кръгло или овално топче, удобно за поглъщане.

Пиростия /нгр./: Железен триножник, върху който се поставят съдове про готвене на открит огън; саджак.

Пуздер, пуздра: Съвсем мършаво месо.

Рабош: Разцепено на две дръвче, по което режат сметки, вместо да ги пишат на тефтер.

Размъшта: Размества.

Ретора /рус./: Лабораторен стъклен съд с кълбовидно тяло и дълга, извита встрани шийка; вертикален съд или

канална пещ, в която се извършва овъгляването при суха дестилация на дървесина.

Салеп: Полско и планинско цвете с грудки по корена – перуника, гороцвет; гъсто, лепкаво питие.

Сбутан: Направен как да е; смачкан от някои страни.

Скръжав: Скъперник.

Стяжание /рус./: Имот, богатство.

Схумиш: Разпада се от гниене; скапва се.

Тагарджик: Кожена торба.

Терца: Тон с три степени горе или долу от основния тон; 1/60 част от секундата.

Токмак /тур./: Чук за хаванче, за дръндаранилък и др.

Тулум /тур./: Одрана като торба животинска кожа, в която държат сирене, масло, катран и др.

Търгат, търгам: Дърпам, тегля; тръгвам.

Тържик вж Тагарджик

Ундецими /лат./: Интервал, който е сбор от октави и кварта и съдържа 11 степени.

Физхармоника вж Фисхармоника.

Филон /срgr./: Одежда без ръкави на православен свещеник, която се облича върху другите одежди при литургия.

Фисхармоника /гр./: Вид хармоника с клавиши за една ръка; устна хармоника, физхармоника

Хардал: Синап.

Хардалия /остар./: Вино, пресечено със синап, та останало безалкохолно.

Харосал /нгр./: Виждам добро, преуспявам.

Хата: Грешка, погрешка, престъпка; пагуба, поквара, развала; премеждие, беда, пакост.

Хафиор вж Хафиф.

Хафиф /арт.-тур./: Слаб, оскъден.

Чукундур: Кръмно червено цвекло.

Чутура /рум./: Дълбок, дървен съд за чукане на сол, жито и др.; глава, кратуна.

Шарлан, Шарлаган /перс./: Орехово, сусамово или друго растително масло, но не зехтин.

Шашкънин /тур./: Забъркан, смахнат, глупав.

Щерна: Помещение за задържане на дъждовна или друга вода, водоем, цистерна.

Юдол /стар./: Мъчителен свят.

Юлар /тур./: Водило на оглавник; оглавник.

Ячмяк вж Яшмак

Яшмак /тур./: Покривало за главата и лицето на жена у мохамеданите; було.

Осемнадесета година
1938 – 1939

ЗАКОНИ НА ЛЮБОВТА

(Небето чисто. Времето тихо и меко.)

Отче наш.
„Духът Божий“

Тема имате ли? (*Не.*) Както сте седнали на стол, поставете си ръката на дясното коляно с дланта нагоре и постепенно свивайте пръстите навътре. Бройте така медлено от едно до три. Бройте пак до три и през това време я отворете.

Да кажем, че имате едно движение. Какво изразява то? Сега вземете един въпрос – в 20-ти век на учените хора им е дошло наум да разсъждават увеличава ли се вселената или се смалява? Тия философи математически доказват. И как ще докажат дали се увеличава или се намалява? Правят ред разсъждения и идват до заключения, че всеки 1434 милиона години вселената се удвоява. Не само това. Сега други идват да кажат, че цялото пространство извън нашата вселена представлявало една пустиня от разнебитени светове. Вие разбирате ли онова пространство, което светлината взема за милиарди години, за да дойде тук? Човек не е бил там и си представлява, че това място било пусто и в него имало само разнебитени светове. На какво се основава това твърдение? Това са предположения, има нещо, на което те се обосновават. Например, има често ученици, които казват: „Учителят каза така.“ Но кой учител? Не само техният учител. В България колко хиляди учители има? (*Повече от 20 хиляди.*) Казва някой: „Учителят каза така.“ Кой учител? Казвам, когато ученикът каже, че учителят казал тъй, той има предвид, че за него учителят е авторитет.

Но казвам, ако нашата вселена расте, какво е моето заключение? Каква облага имаме ние от това? Облагата е обща, защото щом вселената расте и ние растем. Щом расте, следователно млада е още. И тая младост се предава на всички други същества. Значи расте тя, не се смалява. Защото ако се смалява, тя е остаряла вече. Та млада е вселената. Необходимо е човек да има широка мисъл. Някой ще каже: „Защо ни трябват тия работи? Не ни интересува дали се увеличава или намалява." Когато човек седне и мисли само за насъщния си, тогава казва: „Насъщния си хляб откъде ще го изкарам?" Питам: Кой се е грижел за своя насъщен хляб и е останал? Има ли някой, който от хиляди години да е останал? Има ли някой, който е мислил за насъщния си хляб и да е останал? Има ли някой човек от епохата на първите християни да е останал?

Вчера дойде една госпожа. Не зная името ѝ. Не си каза името. Тя каза: „Искам да Ви видя." Казвам: „Защо искаш да ме видиш?" Тя казва: „Имам голяма тъга." Имала голяма тъга. Искала да ме види. Близо е на 50 години. Ако беше млада мома и иска да ме види, ще кажат нещо. Това са разсъждения. Някои искат да знаят дали разсъжденията са логически или не. Тя е на 50 години, не много красива. Женена е. Тя каза: „Имам голяма тъга, голяма скръб."

Казвам, тук в нашето училище, няма място за тъгите. За ученици не ги приемам, понеже те са лениви. Тъгата за ученик тук не можем да я приемем. Ти имаш едно дете. Искаш да го туриш тук. Не можем да го приемем за ученик. Цял ден ще мисли само за себе си. Скръбта е нещо много егоистично. Всички хора, които са скръбни, мислят само за себе си. Те имат някаква болка.

Попитах я: „От какво произтича твоята скръб?" Тя каза: „Не зная. Намирам се в ада." Има нещо, от което тя страда. Тя каза: „Умря мъжът ми." – „Рекох, отървал се е." Тя каза: „Не можахме да живеем с него." Слушам, че тя има голяма скръб. И тя иска аз да ѝ помогна.

Рекох ѝ: „Не мога да ти помогна. На скръбни хора аз не помагам. И не мога да ти взема скръбта. Тя е твоя. Ти ще си я носиш.“ Най-първо тя искаше да представи, че той е причина, че умрял. Тя каза: „Той дойде в Търново и умря. А ако не беше отишъл в Търново, щеше ли да умре? Ако беше останал в София, щеше ли да остане жив?“ Какво я интересува сега това? Казах ѝ: „Ако беше останал в София, щеше да остане още три години жив.“ Тя каза: „Защо не остана жив?“ Казах ѝ: „Има си причини. Трябва да си го заставил[а]. На човека му е дотегнало да живее с тебе.“ И най-после тя се изповяда. Казах ѝ: „Чакай да видя мъжа ти.“ Тя извади портрета му. Като гледах портрета, казах ѝ: „Вие сте били двама много сприхави. Ти си била много добра си искала да го направиш и него много добър, та много си го пилила. Та като си го пилила, изпилила си го.“ Изведнъж тя каза: „Той беше много добър.“ Казах ѝ: „Не сте си отстъпвали.“ Тя каза: „Той беше много добър. Тридесет години той отстъпваше, но последните три години не отстъпваше.“ Тридесет години той отстъпвал, а пък тя не отстъпвала, а пък през трите години човекът се опълчил и казал: „Не отстъпвам вече, 30 години отстъпвах.“ Там беше всичката погрешка. Това стана причина той да умре. Казах ѝ: „Ако ти беше отстъпвала три години, той щеше да бъде жив.“ Тя каза: „Аз искам да се освободя.“ И трябва да ѝ намеря средство да се освободи. Казах ѝ: „Ще четеш Евангелието на Йоана и след 15 години ще дойдеш пак да си говорим.“ Тридесет години мъжът ѝ отстъпвал и тя го пилила и ѝ израснали мустаци.

Вие искате да бъде вашата воля, искате законите на природата да отстъпват. Не е лошо да настоява човек на своето си. В природата има приливи и отливи. Веднъж един твой приятел, като отстъпи, после ти ще отстъпиш, ще се редувате. Ако ти искаш всякога всички само да отстъпват и да страдат хората, ти си на крив път. Мнозина от вас идвате и искате каквото вие мислите да стане. Но знаете ли, че ако

всякога става това, което вие искате, какво би станало с вас? Да кажем, някой път, ние искаме някои хора да бъдат меки. Но един човек, като стане много мек, да не се премекчи. Защото до известно място човек е мек и след това или човек трябва да се разпокъса на части, да се разпадне или ще дойде обратното състояние, да стане корав. Някой казва, че трябва да стане корав. Там има друга крайност. И като стане много корав, много як, може да стане прекяк. Един човек трябва да знае докъде се простира якотата. И ако човек стане много твърд, като неговите кости, какво ще бъде неговото състояние? Или ако всичко в него стане меко и костите му станат меки, какво ще стане от човека?

Та казвам: Кой възглед в света сега е прав? Вие казвате, че известен възглед е прав. Кои са качествата на един прав възглед? Ако възгледите на човека са прави, ако неговата мисъл е права и ако ред поколения тая мисъл е била права, 100–500 поколения са живели с права мисъл, то челото ще се оформи, има една много хубава линия. Ако мислите не са били прави, то челото му ще бъде сбутано. Ако 200–300 поколения са живели добре и са имали отлични чувства – лицето ще бъде красиво, разумността ще се изрази на него. Тогава линиите на лицето ще бъдат красиви, отлични. Ако пък ред поколения са прилагали добре волята си, долната част на лицето ще бъде добре сформирана.

При мен дойде един и ми каза, че е християнин. Християнин е, но брадата му не е християнска. Челото му виждам, че е християнско, но скулите му и брадата му не са християнски. Една трета е християнин. Та казвам: Дотолкоз ние сме християни, доколкото ние сме приложили Божествените идеи в лицето си. Да се сформирова челото ни, понеже зад челото седи човешкият мозък. Зад скулите седи симпатичната нервна система, която служи за храносмилането, а пък зад брадата седят всичките мускули, кости, седи физическото

тяло. Долната част определя какво е състоянието на тялото на физическия свят.

Та казвам, някои мислят, че каквото кажат, ако стане, всичко ще тръгне. Ред поколения са казвали и е ставало нещо. Човек може да каже нещо и да се смалява. Например, казваш неща, които не са верни. Мислиш неща, които не са верни. Тогава върху челото ти ще остане този дефект. Ще се наруши нещо там, ще се отпечата нещо там. В ред поколения ще се отпечати нещо. Също и ако чувствата не са верни. Аз гледам колко са лъжливи чувствата на хората. Много са лъжливи. Аз наскоро имах един случай. Има една английска книга по новата музика. Един ден тази книга се изгубва. Сега аз не се спирам като ясновидец да я търся къде е, но искам по закона на съчетанието да видя дали съм я дал някъде, дали съм я турил някъде – да си спомня. Не искам да ангажирам никого, но искам сам да си свърша работата. Като ясновидец ти сам не си свършваш работата. Тогава ти си като човек, който разполага с телефони, с телеграф, навсякъде ходят, преглеждат да намерят предмета. А пък ти, когато сам си вършиш работата, ти ще ходиш, ти ще изучаваш. И аз искам сам да си свърша работата. Не сега, като ясновидец да я намеря. Защо ще смущавам Небето за една книга? Мисля си: Тая книга е английска, написана е много хубаво, но всички вие не се интересувате, понеже не сте музиканти. Тая книга се занимава с новата музика, дава известни образци, начини, по които авторите са работили. Тая книга разглежда научно, теоретично нещата. Казвам, всички не ги интересува тая книга. Тя е като анатомия. Питам се: Колко души има музиканти тук, които се интересуват от такава книга? Три–четири души са. Да е дошъл някой да я вземе? – Не го приемам. Да съм я дал някому? – Не си спомням. Казвам си: На този не съм я дал, на онзи не съм я дал. Книгата я няма. Отивам и преглеждам книгите – тая, оная. А пък аз сам си държа ключа. Казвам си: Като са ми чистили стаята, са я

преместили. – Не. Седя и си мисля. Казвам си: Къде е книгата? Ще заръчам да ми изпратят друга. – Не, искам да знам къде е отишла книгата. Един ден разглеждам и намирам книгата на масата. Дойде ми на ума. Не трябва да набедявам този, онзи. Казах си: Да си спомня. Трябва да съм дал тая книга на някого и да съм забравил. И би могло да се мисли: Този, който я е взел, не иска да я върне. Видял, че е хубава книга. Но не искам така да набедявам никого, да не набеждавам никого, да не набеждавам хората. И заблуждението къде е? Бяха останали в мене две неща – че тая книга не е малка, дебела е, малко по-дебела от Библията. В ума ми седи дебела книга и че отгоре е покрита с дебела обвивка. А пък като намирам тая книга, тя е съвсем друга. Сега не мога да повярвам дали е тя или не. Казвам: Да не е някоя друга книга? Обръщам я. Тя беше дебела. И кога стана тънка? Най-сетне се убедих, че е тя. Бих могъл да кажа: Дошъл някой и взел книгата. Спиритистите ще кажат: „Духовете са задигнали книгата и като се намериха в зор, че може да се намери един ден с ясновидство, те я донесли." Те са предположения. Тая книга не са взели духовете и тя е била на масата, но понеже имам на ума си, че тая книга е дебела, то аз търся друга книга, а не тая. Та често ние изгубваме формите на нещата. Ние туряме свои теории, с които постоянно се мъчим. Мнозина от вас се измъчват, че някой човек е извършил нещо. Има известни условия, при които нещата са невъзможни. При хиляда градуса топлина хората не могат да се целуват. Невъзможно е при хиляда градуса да целунеш една жена или един мъж. Невъзможно е при няколкостотин градуса да се целунат хората. И някой път искате да кажете, че нещата са станали. Невинаги са възможни. Често има въпрос, че хората се целунали. Знаете ли какво нещо е целуването философски разгледано? Така, както са създадени хората, невъзможно е да се целунат. Ти едва на 120 години веднъж ще имаш случай да целунеш някого. Ще ти се даде само една възможност на 120 години

да целунеш. Ти казваш: „Аз съм го целувал толкоз пъти.“ То е заблуждение, дето мислиш, че се целувате. Това е тялото. Де е душата? Когато кажете: „човек“ – не е тялото. И казват: „Де се целунахте? По устата ли?“ Чудни сте вие. Значи, ако влезете през вратата в една къща, вие да мислите, че влизате вътре в човека. И да мислите, че като целунете вратата на къщата, че вие целувате човека. Да кажем, че някой дойде и целуне салона тук. Всички тия неща са хубави. Може да целувате, но не мислете, че като целунеш салона, вие сте целунали ония, които са били в салона. То е заблуждение. И когато прегръщате някой човек, какво прегръщате? Вие прегръщате дрехите му. Те са дрехи от овци, крави – козината им. Казват, прегърнал някоя сестра. И считате вие, религиозните, философите, че прегърнал. Аз се чудя на оная изопаченост, на ония изопачени мисли, които съществуват и в религиозните хора. Но това не е наука. Има един закон, който налага на хората. Има една необходимост. Когато двама хора се сблъскат, мислите ли, че това е целувка? Когато хората се сблъскат и се хванат един за друг, единият иска да хване другия, за да не падне и другият прави същото, мислите ли, че това е станало нарочно? То е несъзнателно. И двама, за да не би да се ударят, се отблъскват. И тук от ред години учим закона на свободата и още не знаете какво нещо е свободата. Всички прояви в човека са неща от Божествения свят. В това, което правим, се проектират само сенките на нещата. Всички неща, които стават на физическото поле, са сенки. Сянката е, която се върти. Вие имате едно дърво, което е израснало. Дървото ли се движи? – Само сянката на това дърво се движи на една и друга страна, а пък дървото седи на едно и също място. Това, което във вас постоянно се променя, то е сянката на една реалност. И сянката на някого може да е паднала отгоре ти, сянката му е паднала върху лицето ти и ти казваш, че той те целунал. Когато сянката на някой човек те целуне, вярно ли е? Така не целувате ли и сенките на

дърветата? Всички се занимавате с неща, които не са реални. Кой кого целунал. Невъзможно е да целунеш някой, когото не обичаш. Абсолютно е невъзможно. И милиони години да минат, то е невъзможно. Една душа, която е слязла от Бога, никога няма да позволи да я целуне един грешник. То е невъзможно. Когато вие казвате, че вие сте целунали някого, то вие сами себе си лъжете. И онзи, който е повярвал, и той се лъже. Само две чисти души без никакъв порок могат да се целунат – ако искате да вярвате. А пък всичко друго е сянка, то не е реалност. И такава една целувка носи живот в себе си.

Някой път майките искат да имат деца и като вземе майката детето, ще го подхвърля, ще го бута, няма да остане място, дето да не е бутнала – лицето му, ръцете му, краката му, нослето му, косите му. Тя си играе с него, но с тая игра, с всяко хвърляне, тя му придава нещо от себе си. И благодарение на това придаване от майката, то расте. Някой път детето плаче, защото не е доволно от майка си. Когато децата плачат, майката и бащата са причината. Когато някой бутне детето и то плаче, то е защото такива са влиянията. Някой път сте недоволни от някого, понеже неговите влияния не подхождат на вас, не дават растеж, спъват ви. И вследствие на това сте недоволни. Ти си недоволен от някого, понеже неговите влияния, които излизат от него, не спомагат за вашето [*твоето*] растене и ти не можеш да го обичаш. И той няма да е доволен от онова, което излиза от тебе. На мнозина от вас ви трябва сега една философия – новата философия. Старото знание не помага. Знанието, което ние имаме от животинското царство, какво ще ни помогне? Или знанието, което имаш – съзнанието, че ти си княжески син, че в кръвта ти тече царска кръв. Хубаво, че тече царска кръв, но тая кръв какво може да направи? Ти отиваш в училище и трябва да се учиш.

Ако аз напиша една такава формула: **½ mV² ergs**[18], какво ще разберете? Един математик веднага ще разбере – „m“ означава масата на вселената. Тая формула означава, че масата на вселената и енергията никога не се губят. Количеството на енергията и на масата си остава едно и също. „V“ означава движението, силата, с която се проявява енергията в света.

Каквито и движения да направите вие, оставате един човек. Човек остава при всички условия един и същ. Вие не можете да измените вашата душа и вашия дух. Не може да се изгуби нищо от тях, да стане душата ви по-малка или по-голяма. Някой път вие казвате, че умът се развива. Умът ви може да се развива. На едно тяло може да се усили в него движението. За да мислите, трябва да имате някаква побудителна причина отнякъде.

Ние казваме, че нещата имат център. Всички неща падат към центъра на земята. За да пада едно тяло, казват, че земята го привлича. Съвременните физици казват, че отвън има налягане 1200 кг. Въздушното пространство наляга с 1200 кг. И отвътре има напрежение пак 1200 кг и се уравновесяват те. И между тия две налягания отвън и отвътре човек се движи. Налягането отвън е малко по-голямо. При някои от вас е с 50 кг по-голямо, при други с [60] кг и пр. Значи отвън има 1200 кг налягане. Значи има противодействие отвън. У всички светски хора-материалисти налягането отвън е

---

[18] $½ mV^2$ – това е формула от физиката за намиране на кинетична енергия (К.Е.) или за извършена работа. Кинетична е тази енергия, която даден обект има, когато е в движение; „m“ е масата на дадения обект, а „V“ – неговата скорост на движение. Така К.Е. = $½ mV^2$, т.е. количеството К.Е. е равно на половината от масата, умножена по скоростта на квадрат. Ерг (символ: erg) е единица за енергия и механична работа в системата CGS. Името е изведено от гръцка дума за „работа“ (ἔργον). 1 erg е равен на работата, извършвана от сила 1 dyn при преместването на точката на прилагане на силата на разстояние 1 cm по направление на действието на силата. В основните единици от системата CGS един ерг е равен на един грам-сантиметър на квадрат за секунда на квадрат ($g·cm^2/s^2$). Изразен чрез единицата джаул от Международна система единици (SI), един ерг е равен на 10^{-7} J (100 nJ).

голямо. Духовните хора усилват налягането отвътре. И когато налягането отвътре стане по-голямо, тогава ще се повдигнем и ще отидем към някой център, който ще ни привлече. Като се освободим от влиянието на земята, може би слънцето ще ни привлече към себе си. Това са научни разсъждения.

Някой казва: „Да обичаме Господа.“ Вие имате за Бога една човешка идея. На Господа му туряте една човешка глава. Казвате, че човек е направен по образ и подобие на Бога. По образ и подобие на Бога, това подразбира Умът и Духът на Бога. По Неговия Дух и по Неговата Мисъл сме направени. Образът е отвън, а пък подобието отвътре. Бог, в своето естество, е неизменен. Вие, по някой път, мислите, че Бог се е изменил. Но тая промяна се дължи на някое същество, което е дошло близо до вас и във вас остава впечатлението, че Бог се е изменил. Или някой път мислите, че Бог към вас благоволява. Те са хубави тия работи, но и в единия, и в другия случай, вашите заключения са невярни. Бог всичко изменя, подтиква всички хора към напредък и успех, и ония, които се противят на този успех, страдат. Всички, които страдате, значи се противите на този подтик на Бога. А пък когато се радвате, вървите по този Подтик. Вие искате да вървите по нов път. Земята има път определен, луната и слънцето също. И растенията си имат път. Всичко си има път. Ние мислим, някой път, че сме свободни да правим каквото искаме. Ние сме свободни дотолкоз, доколкото вървим по този път, по оная орбита, която [ни] е определена. И скоростта ни е определена. Може да има малки изменения, но изобщо, ще се движиш с тая бързина, която ти е дадена. Вие се сблъсквате, по някой път.

Ти казваш: „Аз имам любов към някого.“ Как схващате вие любовта? Дойде някой при мене и казва, че обича, когато виждам, че няма никаква любов. Той ме лъже, не говори вярно. Той казва: „Аз ви обичам.“ И устата му виждам, че са свити. Със свити уста любов няма.

Или някой се изпъчил и казва: „Обичам ви." Няма изпъчена любов. Има едно правило в любовта: Когато обичаш някого, ти ще го приравниш със себе си, ще му дадеш качества, като на себе си, като равен на тебе. Някое куче и господарят му, като вървят, на господаря му е приятно, че кучето върви с него. А пък щом не го обича, ще го ритне. Дотогава докато се ритате, вие не се обичате.

Щом вие не дадете свобода на другите, това не е любов. Ти искаш от някого той да ти даде свобода, това не е любов. Ти най-напред ще дадеш свобода на себе си. Най-първо ние ограничаваме себе си. Ние искаме да убедим себе си, че обичаме някого. Или искаме да се насилим, че го обичаме и после казваме: „Как мога да го обичам?"

Любовта е нещо спонтанно. Спонтанните неща са Божествени. То е един велик Божествен закон, който дава тласък. И всички неща се дължат на този Божествен тласък. Ако ти, в даден момент, се противиш на този Божествен тласък, ще си създадеш нещастие. Ако се противопоставиш, ти нищо не се ползуваш. Ти може да си дотолкоз полезен на другите, доколкото си отзивчив на този Божествен импулс, който е в тебе. И ако се интересуваш кой как живее, ти трябва да бъдеш един светия, един гений, за да видиш нещата правилно. И ангелите даже, които са толкова напреднали, и те се разделят на три категории: има ангели първостепенни, второстепенни и третостепенни и те живеят в три свята. Ако четете книгите на Сведенборга, ще видите неговата теория. Той разделя ангелите на три свята. И колективно те живеят. И хората се разделят.

Та казвам: Искам да се освободите. Вие сте дошли до едно място, дето трябва да вярвате, че имате един път определен. И този път вие трябва да го спазвате. Не се месете в личния живот един на друг. Синът не трябва да се меси в живота на баща си, понеже баща му е киселина. Ако той се меси, баща му ще го разтопи. Майка му е

основа. А пък той е сол. Бащата е киселина, майката е основа, а пък синът е сол. Какво иска да борави синът с живота на баща си, как баща му е живял. Какво ще научи от това? Баща му е живял много добре, понеже е станал причина той да се роди на земята. Следователно той е един добър човек. Понеже и майка му е станала причина той да се роди и тя е добра. А пък ако той не е доволен, той не разбира каква полза са принесли баща му и майка му, на него.

Вие питате: „Защо Господ е направил земята?“ Намирате някой дефект, че не ви е дал Господ всичко, каквото искате. То е най-голямото заблуждение. Бог на всички хора дал повече, отколкото те могат, в дадения случай, да развият. Че какво ви струва на вас, какво ви препятствува да бъдете щастливи вътре в себе си? Кришнамурти говори за щастието на хората. Вие се занимавате с външния живот. Не се стремете да поправите света, хората, понеже това е невъзможно. Вие да се научите да живеете вътре. Вътре във вашия живот да направите преобразование. Да направите преобразование вътре е възможно, но да направите преобразование вън е невъзможно. И Христос, като дойде преди две хиляди години, какво преобразование направи в света? Дотолкова доколкото хората възприеха Неговото учение и го приложиха доброволно, дотолкоз се направи нещо. Христос нищо насила не приложи. Той каза: „Ако Ме любите, ще приложите закона. Ако не Ме любите, няма да го приложите.“

Някой сега идва при мене и ми казва: „Кажи му!“ Човек с казване не може да се поправи. И как ще му кажеш? Да допуснем, че кажеш някому: „Много ядеш.“ Едно време той много малко ядеше, когато е бил дете на пет години, а пък сега е на 21 години. И трябва да вземем в съображение, че сега изисква повече храна. Но ако възрастният яде като стар, тогава друго. Аз наричам стария човек „слон“, под „стар човек“ разбирам, понеже слона е по-стар от човека. Слонът е прадядо на човека на физическото поле. Той изяжда 75 кг ориз на ден. Не зная

колко е вярно. А пък теб 75 кг ориз за колко време ще ти стигнат? – За половин година. Това, което дядо ти изяжда за един ден, ти ще трябва да го изядеш за половин година. Та не трябва да ядем като нашия стар дядо, понеже ако храната можеше да го направи умен, той е станал много умен. Обаче един слон ни най-малко не прилича на онова дете, което се ражда. Детето има по-големи възможности. Ти благодари, че си почнал да ядеш по-малко, че си прогресирал в това отношение. Един човек яде по-разумно от слона. А пък допотопни[те] животни, големите – те ядяха! Ужасна работа! Те ако живееха сега, то беше невъзможно да живеят сега. Сега всички тия допотопни същества са изчезнали.

Тия, нашите големи желания живеят в нашите мисли и чувства. Ти имаш едно желание като мамонт – искаш всички хора да те обичат. Някой казва: „Не мога да обичам всички хора.“ Под думата „всички хора“ разбирам: Обичай всички разумни хора, които обичат Бога, в дадения случай. Това подразбирам под „всички“. Не подразбирам този свят, който спи. Какво ще го обичаш? Ще обичаш тия хора, които, в дадения случай, обичат Бога. Може да са един човек, двама, трима, десет души, сто души, хиляда души. Всички тия хора, като ги обичаш, ти ще се ползуваш от тях. А пък ако обичаш тия хора, които спят, ти тогава ще изхарчиш своя капитал.

Някой казва: „Как ще обичам всички тия братя тук?“ Брат е в този смисъл само този, който обича Бога, който съзнава, че Бог му е Баща. Иначе няма никаква реалност в понятието братство. В дадения случай онзи, който съзнава, че Бог му е Баща, аз с него мога да бъда в контакт. И аз съзнавам, че Бог ми е Баща и аз и той можем да се свържем един с друг.

Та казвам: Всички тия криви идеи, които имате, трябва да ги махнете. Някой казва: „Учителят учи, щото една жена да обича всички мъже.“ То е заблуждение. Обичай всички ония мъже, които обичат

Бога! Такъв мъж не прави престъпление. А пък всеки мъж, който прави престъпление, в него няма нищо Божествено. Човек, който прави престъпление, Божественото не е в него. Всякога, когато извършим известно престъпление, Бог се отделя от нас, а пък всякога, когато направим добро, Бог присъствува в нас. Следователно в престъплението Бог не присъствува. Той се оттегля. Всякога, когато ще направим едно малко престъпление, Бог се оттегля. Та в доброто Бог присъствува в нас, а пък в злото, Той се оттегля. Та имайте ясна представа по това. Една жена, която обича много мъже и развратствува, Бог не е в нея. И ако един мъж обича много жени и развратствува, Бог не е там. Казваш: „Учителят каза да се обичаме. Да се прегърнем.“ Аз не се съгласявам с лъжата. Аз не считам вашите прегръдки за нещо реално. Те са лъжа. Аз съм опитвал, опитвал. Ти казваш: „Ти обичаш еди-кого си.“ Обичам го, защото обича Господа. Не мога да обичам хората, които не обичат Бога. Можете да се смеете, Господ се смее на глупавите хора. Усмихва се на добрите хора. Той се подсмива на глупавите хора и им казва: „Ще видите последствията.“ Та имайте нещо положително. Някой ще дойде и ще каже: „Ти вярваш ли в това?“ Новото в света, Божественото учение е: Любовта трябва да присъствува и всеки акт трябва да е заченат от Божествения Дух. Когато правиш нещо, да няма противоречие в тебе.

Дойде някой и заплаква при мене. Иска да ме убеди, че страда. Но аз го виждам, че той не страда. Защото той, като плаче, само той трябва да знае. То е благословение. А пък когато целият свят знае, че си плакал, теб ти е платено. Някой реве, то е тщеславие. На някого сълзите вървят. И то е тщеславие. Ако ти считаш сълзите за свещени, ти ще си изтриеш лицето от тях насаме. И такива хора аз ги уважавам. Когато ония, които плачат, никой не ги вижда, те са свещени сълзи. И като се радваш, пак никой да не знае. Само топлината, която излиза от тебе, да чувствуват хората, както едно

цвете, от което излиза благоухание. Такъв трябва да бъде новият живот.

За някого ще кажете: „Бил е на Изгрева, слушал е беседите.“ Казано е в Евангелието: Тогава ще кажат на Мене: „Ние с Тебе ядохме и пихме“, а Христос ще им каже: „Не ви познавам.“ Вчера седи при мене един брат. Не вижда. Казва: „Учителю, ослепях. Но нещо вътре в мене ми говори, че Ти трябва да туриш на слепите ми очи ръцете Си и да прогледам.“ Вие и да не искате, пак ще ви хвана ръцете и ще ги туря там. Казах му: „Хубаво, понеже искаш да Ме заставиш, ще зависи от твоята вяра.“ Турям си ръцете, той казва: „Виждам шала ти вече.“ Казах му: „Дотолкова ще подействува, доколкото ти вярваш. То [е] Божественото. Ако ти се заблуждаваш, че аз човекът ще ти помогна, ти се лъжеш, но ако вярваш, че Божественото чрез мене ще ти помогне, тогава може.“ Та на вас ви казвам: Дотолкова, доколкото вашата любов е свързана с Бога, дотолкова можете да имате резултат. Не да безпокоите Господа за нищо и никакво. Казваш: „Направил някой нещо. Бог не вижда ли?“ Оставете това. Постарайте [се] в себе си да държите връзката. Не знаете ли, че ако поднасяте вашите грехове пред Бога, вие поднасяте миризливи неща пред Него. Това не е благочестиво. Не дръж своите грехове в своето съзнание, защото в себе си ще се опетните. По възможност дръжте греха един километър далеч от своето съзнание. Вие казвате: „Не вижда ли Бог, че онзи направи това и това?“ Че какво направил? Аз слушам сега. Ето каква дума казал. Казал една дума, която няма тия трептения, които трябва. Задържайте нещата в себе си! Не ги разправяйте един на друг! Дръж този закон: Ако считаш и в ума си, и в сърцето си, че трябва да го кажеш, тогава кажи го! Аз не съм да се крият всички погрешки. Известни погрешки в живота трябва да се поправят, понеже ако не ги поправим, ще ни причинят нещастие. Но има известни погрешки, които служат като прах. Те са за изглаждане и полиране. Без

погрешките не може да се формира нещо в нас. Та много погрешки са, за да се изглади характерът ни. Много погрешки има, които не са наши. Хиляди погрешки има, които са нашите прадеди и вие сега опъвате за тях. Каквото е вършил дядо ти, ти трябва да го изправиш. Но и благата, които е вършил дядо ти преди хиляди поколения, ще приемеш. Вие искате да се ползувате от благата на човечеството и да нямате участие в дълговете. Това не може. Та на благата, които Бог ви е дал, радвайте се на тях и същевременно всеки един от вас да изправи в себе си една микроскопическа своя погрешка. Например, някой от вас, да кажем, дойде в едно състояние, което не е хармонично. Какво трябва да прави той? (*Учителят изпя на разни гласове по-ниско и по-високо следните думи:*) „Да го кажа ли или да не го кажа?“ *(После изпява:)* „Да кажа ли, да кажа ли?“ *(Учителят изпява високо:)* „Ще отложа засега. Прав ли си или от страх отлагаш?“ *(Учителят пак пее:)* „Ще отложа за по-добро време.“

Казвам, използвайте вашите дарби. Защо да не пеете? Да се образува на челото ви отстрани една линия. Всеки ден си пейте! Когато един човек е алчен, какво има на лицето си? Когато има най-добри чувства, какво има? Всеки ден се оглеждайте!

Работете върху ума си, върху мислите си! Защото Божественото във вас всеки ден ви подбужда. Ние хората сме в стълкновение за малки работи, за най-малки работи. Ако всички хора биха казали: „Да бъде Волята Божия“, въпросът щеше да бъде решен. Владиката иска каквото каже, да бъде. Архимандритът иска каквото каже, да бъде. Свещеникът иска каквото каже, да бъде. Всеки иска да стане това, което той иска.

Колцина от вас ще приложите следното: по десет минути да мислите за мисълта си, по десет минути за челото си, по десет минути за носа си, по десет минути за устата си. Така да размишлявате. Можете практически да започнете: понеже очите са

граница на Божественото, то да изберете десет минути да гледаш само красиви неща, които не произвеждат никаква дисхармония във вас. И десет минути да слушаш само хубави неща. Значи да чувствуваш. Десет минути да чувствуваш неща и да няма никаква дисхармония в тебе, от това. Понеже устата се отнасят към човешката воля, то десет минути да слушаш сладък говор. Говорът да излиза поетически. Поетически са тия работи, които ние схващаме спонтанно. Хубаво да гледаш, да слушаш и да говориш. И после ще дойде носът. След като си гледал, слушал и говорил тия неща, чрез носа ще ги приемеш навътре. Всичко това хубавото, което си гледал, слушал и което са ти казали, чрез носа ще го приемеш и ще станеш една жива душа. Всичко каквото видиш, каквото слушаш и каквото кажеш, чрез носа ти и чрез твоята мисъл трябва да влезе в тебе и да стане елемент, част на вашия живот. Та в бъдеще ще се храним чрез носа. Има едно хранене чрез носа. Словото, което излиза от устата, което излиза чрез ушите, чрез очите, всичко това трябва да се приеме чрез носа, чрез нашата мисъл. Това е правилното възпитание.

Излез някоя вечер, за десет минути, гледай звездите, мисли за хубавото, което е [в] звездите. Или пък иди изслушай двама светии, които си приказват. Да видиш как светиите си приказват. Има доста светии и светици на земята. И после идете при най-добрите хора, които приказват. Когато светиите говорят, вие, чрез ушите си, ще приемете тяхната мисъл. Десет минути мислете за онова, което ангелите мислят! Възприемете чрез ушите си за десет минути това, което светиите чувствуват! И най-после елате на земята и вижте това, което най-добрите хора говорят. Да възприемете. И тогава, чрез вашия ум, ще приемете това в себе си, както един човек, който чете една книга. И ще мислиш по това. Десет минути да мислиш без да влезе някоя противоречива мисъл в ума ти. Десет минути да чувствуваш без да дойде едно външно чуждо чувство и за десет

минути да направиш нещо без да се поколебаеш. Можеш да отидеш да направиш добро на един беден, ако имаш време. Но за десет минути къде можеш да отидеш? Мислено къде можеш да отидеш? За десет минути ти ще посетиш някое бедно семейство, бедни, кръгли сирачета, които се молят. Тях ще ги посетиш. Ще посетиш тия сирачета, които не крястат, които са се обърнали към Бога и чакат да възприемат Божието благословение. Не ония, които крястат, че са останали без баща и без майка, но ония деца, които се молят. Ония деца, които се молят, те са Божествените деца. Днес ви турям в друга една област.

Като говоря, някой път, у вас остава мисълта: „Толкова години следваме този път, толкова години се учим. Толкова грешни ли сме?“ Не е въпрос за грешки. Това е училище. Ще дойде време, ще държите матура, ще ви турят на изпит и могат да ви скъсат. Не искам да ви скъсат. Не е въпрос за светийство. Но един материал е предаден и ще ви кажат: „Какъв материал ви е предаден?“ Не че не сте добри, но учение трябва. Някои от вас сте паметливи, но някои от вас сте забравливи. Някой от вас казва: „Не помня, но Духът ми припомня.“ Духът ти припомня, но Бог ти е дал памет. Ти не трябва да забравяш. Ако забравяш, това показва, че има някой дефект в тебе. И не трябва [да] чакате остен. Трябва да бъдем много предвидливи. Трябва да си платим данъка преди да дойде червеният лист и насила да ни карат да плащаме данък. Да бъдем ученици, които се учат и изучават онова, което Бог е създал. Целият свят е предметно учение. Ако сега не учите, после пак ще учите.

Добрата молитва
(Гимнастически упражнения)

6,23 часа сутринта

1 лекция от Учителя, държана на 28 септември, 1938 година, София, Изгрев

СЛАВАТА БОЖИЯ, ЦАРСТВОТО БОЖИЕ И ВОЛЯТА БОЖИЯ

(Небето чисто. Времето тихо и меко.)

Отче наш.
„Духът Божий“
„В началото бе Словото“

Тема имате ли зададена? (*Не*) Имате една тема зададена: „Как трябва да живеете?“ Всички хора имат една тема зададена: „Как трябва да живеят?“ Тая тема още не е свършена. Трябва да имате един начин на самовъзпитание. Човек сам трябва да се отглежда. В ранната възраст майка му го е отглеждала. Тя се грижи, приготовлява му всичко, но настава една епоха, когато трябва той сам да се отглежда. Никой няма да се грижи вече за него. Докато другите се грижат за вас, вие сте слаб. Докато вие сте слаб, ще ви служат, но като станете силен, сам трябва да се грижите за себе си. Сега аз разглеждам живота: На младини човек е слаб, а на старини човек е силен. Но сега е обратното – на младини хората са силни, а пък на старини са слаби. Това е един неестествен процес. Защото силният човек, след като се разболее, става слаб, а пък слабият след като оздравее, става силен. Та щом сте слаб, има нещо, което ти препятствува. Това може да го пренесете и за вътрешния живот. Човек е слаб и в своята мисъл, в своите чувства и своите постъпки. Може да бъде и силен в своите мисли, чувства и постъпки. Сега често вие казвате: „Аз зная това.“ Що е знание? Всяко нещо, което можеш да приложиш, е знание. Ти казваш: „Аз зная да пея.“ Той знае да изпее една песен горе-долу. Но аз казвам: Онзи човек е певец, който като е сухо времето и запее една песен – да

дойде дъждът. А пък ако е влажно времето и запее една песен – да се очисти небето. После, като е сиромах и изпее една песен и дойде една златна монета. Тогаз е певец. А пък като не пее, нищо не идва.

Казвате: „Този човек е талантлив.“ Няма нито един човек, който да не е талантлив. Всички са талантливи. Всички, които присъствувате тук, сте все талантливи. Разликата е само в това, че едни развиват своите таланти, а други не. И казват: „Господ да ми даде още един талант.“ Този не развива, а пък други ще му дадат.

Та казвам, онези, които са развили своите таланти, ние ги наричаме талантливи. Те са талантливите хора в света. Трябва да има и талантливи религиозни хора. Религиозните хора често казват: „Аз вярвам в Бога.“ Хубаво, като вярваш в Бога, какво постигаш? Защото [*във*] всяко нещо трябва да имаш постижение. С какво се отличава вярата? Човек, на когото вярата се усилва или който има вяра, той има светлина и той никога не ходи в тъмнина. Той всякога си има светлина. Човек, който има вяра, жилището му е добре построено, има хигиенични прозорци, къщата му е наредена. Като влезеш в къщата му, чисто е, прах няма, нечистотии няма. Никаква миризма няма в къщата му. По двора му няма никаква кал, всяко нещо е на място. Когато вярата е слаба, това се отразява на живота му, той не знае как да мисли, как да постъпва, намира се в трудно положение, постоянно се оплаква. Това е гола вяра. Много е право – има една гола вяра, необлечена, слаба вяра. За да се усили вярата на човека, той трябва да работи върху своя ум. Полето на ума е полето на вярата. Полето на ума е полето на човешките мисли. Ако ти не мислиш, няма да има с какво да работиш, защото същото [*същественото*] в живота е човешката мисъл. След като си заминете в онзи свят, вашите мисли ще ви радват, доброто, което сте правили, ще ви радват и вашите постъпки. Аз го турям така: Човек трябва да работи за Славата Божия.

Това е най-съществено то, за което трябва да работим – Славата Божия!

Ти не можеш да работиш за Славата Божия, ако в тебе не се събуди Любовта. Славата Божия – това е нещо разумно. Славата Божия и Името Божие, те са свързани помежду си. Славата Божия – това е външната страна на Божието Царство. А пък Името Божие – това е вътрешната страна. И затова на всеки човек му турят едно име. И всякога онези постижения, това, което радва човека, това е славата, външните изявления на човека. В Славата Божия се намира човешкият дух. Човек, за да бъде мощен, силен, трябва да има един висок връх. Висок връх в света е Божията Слава. Някой работи за себе си. Но той ще изгуби. Човек, който работи за себе си, е едно съдружие, което фалирва. Даже и ако работиш и за своя си народ, пак ще фалираш. Даже ако работиш и за човечеството, пак ще фалираш. Защото един ден ще излезеш от земята, ще напуснеш хората, един ден ще напуснеш човечеството, така както един вол ще напусне чадата си и няма да живее между воловете. Ще стане по-културен, ще си хвърли рогите и копитата и като срещне вол, ще каже: „Това са стари волове." И кои са старите волове? Старият живот е, който си живял, като си мислил, че и рогата и копитата са много потребни.

Ти казваш: „Силен трябва да бъда, трябва да мушна някого." Добре, но като няма какво да мушкаш, какво ще ги правиш рогата? Те ще ти бъдат като едно украшение. Вие носите зъби. И най-свирепите животни развиха зъбите си. Има два вида животни: месоядни и тревопасни. Кътниците ги развиха тревопасните и млекопитаещите, а пък кучешките ги развиха месоядните. Вие имате и от двата вида сега. Всички хора имат тези зъби. Те служат на човека. Докато зъбите му са здрави, той е здрав. Щом се развалят те, разболява се стомахът. Зъбите имат едно предназначение. Те имат бял цвят. Това показва, че човек трябва да бъде добродетелен и щедър. Белият цвят показва, че

ти трябва да даваш постоянно, от тебе трябва да изтича нещо. И законът е този: Каквото даваш, това и ще възприемеш. Сега турям една аналогия: Как могат да се примирят бедните и богатите хора? На богатите хора Бог е дал пари. В духовния свят така седи въпросът: на богатите е дал готово жито, а на сиромасите е дал ниви, голи ниви. Сега богатият, който има жито, той може временно да яде, усеща, че е богат, но той няма къде да го сее, той няма ниви и не може да купи отникъде. В Божествения свят на богат човек не му се дава нива. И за да ти дадат някоя нива, ти трябва да станеш сиромах. Тогава Бог иска сиромахът и богатият да се съединят. Тогава сиромахът ще отиде при богатия и ще му каже: „Дайте ми назаем десет килограма жито, аз ще го посея и половината за тебе е, а половината за мене." Ще си го поделят по братски. И сиромахът ще забогатее малко. Сега казвате: „Какъв е смисълът?" Човешкият ум е богат, но няма тяло. Има души, които до вас живеят, но са без жилища. Те няма на къде да отидат. В тях има много мисъл. Някой път казваш: „Дойде ми една мисъл." Дошъл е някой и ти дава един съвет. Казва ти: „Ти имаш нива, я, я изори! Ти имаш талант, може да свириш." Ти казваш: „Със свирене работа не става." Някой казва: „С мисъл работа не става." С мисъл, ако не става и с чувство, ако не става и с постъпки, ако не става, но с трите заедно става. Защото ти не можеш да извършиш каквато и да е работа, ако не мислиш, ако не чувстваш и ако не направиш опит върху това, което мислиш.

Например, ако сега ви дам една задача да премахнете някои от вашите бръчки, които имате, какво бихте направили? Някои от вас имате по-дебели бразди върху лицето си, бръчки по лицето. Има естествено набръчкване на челото. А пък тези прекръстосани бръчки по лицето и ръката, те са от неправилни чувства. Не става набръчкването правилно, а неправилно. И това набръчкване става, както когато едни хора изсичат горите си. И тогаз водата си прави

малки долинки, трапища. Това показва, че са изсечени горите. И тогаз пороищата развалят нивите. И човек изсича в себе си горите, онези, хубавите чувства в себе си, може да ги осакати. Казват: „Човек има душа.“ С какво се възпитава човешката душа? Човек има дух, отдето изтича неговата сила. В него има душа, отдето иде Любовта. Той има ум, отдето иде светлината. Светлината на човека, човешкият ум, е свързан с човешкото сърце и с човешката воля. Душата е свързана с висши същества, свързана и с ангелите, а пък човешкият дух е свързан с Бога. Ти с духа си си свързан с Бога. И когато искаш да се молиш, трябва да се изкачиш при духа си. Да дойде душата ти и тогава да произнесеш молитвата и да бъде тя послушана. Сега не знам вие как разбирате послушаната молитва. Ти ако отидеш във Франция и се молиш на български, колко французи ще те разберат? Ще кажеш: „Добрий господине, гладен съм, можете ли да ми помогнете?“ Какво ще каже французинът? Англичанинът ще каже: „Не разбирам какво ми казваш.“ Когато се молим, като отидем при Бога, трябва да говорим на Неговия език. Иначе има преводчици. Ако иде един българин, той трябва да вика един, който да преведе молитвата на българина и тогаз Той ще каже: „Разбирам сега.“ Вие казвате: „Господ не разбира ли български език?“ Българският език е толкова креслив, че Господ ще си запуши ушите. Той е много груб език. Всички езици са груби. И българския е груб. Който и да отиде днес при Господа, ще трябва преводчик. Той ще си затули ушите. Аз не ви казвам тези работи да вярвате. Като отидете в онзи свят, ще проверите и ще видите кое е вярно и кое не. Обаче има един закон: когато ти се молиш на български, твоята мисъл се трансформира, с тези трептения, които има, не става. Ако отиде така, ще стане цяла буря. Трансформира се полека-лека и се усилва речта. Като отива при Бога, речта трябва да се усили. Но силата не става с креслива реч. Вълните стават по-малки и по-малки и мисълта се префинява, става

много по-нежна. И Божественото схваща какво мислиш и Бог след това ти изпраща един отговор. Ако не знаеш как да се молиш, ще ти дойде някое нещастие. То е както когато хвърлиш един предмет от дъното на кладенеца нагоре. Например, ти си в дъното на кладенеца и оттам хвърляш нагоре една ябълка. Тя не може да излезе от кладенеца и ще падне върху тебе. Представи си, че си в кладенеца и хвърлиш камъни нагоре върху твоя неприятел. Два вида камъни ще паднат върху тебе: едни камъни от твоя неприятел и твоите камъни. Та често в света, когато се карате с някой човек, вие сте в кладенеца. И в това каране единият е горе, а другият – долу. Който е долу, трябва да бъде мек, защото ако не е мек, той ще пострада най-много. Може и горният да пострада, но винаги, който е долу, страда повече.

Вие, някой път, не може да уредите вашия живот. Има едно стълкновение във вас, мислиш едно в главата си и желаеш друго в сърцето си. Тогава мисълта и желанието не се спогаждат. И тогава човек се чуди защо не му върви. И не може да постигне онова, което иска. Законът в Божествения свят е: Не може да постигнеш това, което желаеш, ако мисълта, желанието и постъпките не са светли. Или с други думи: Не може да постигнеш нещо, ако мисълта, желанието и постъпките ти не са добри. Или другояче казано: Ако мисълта ти, желанието ти и постъпките ти не са правилни, ти не може да постигнеш. Сега да ви изясня. Снощи бях на един концерт. Свири един млад българин, 12 годишен, доста талантлив. Всички му ръкопляскаха. Свири хубаво, като скъсява жиците, всеки тон е правилен. Онези всички ръкопляскат. Всички му правят овации. Защо? Ако беше излязъл само да търка, тогаз другояче щяха да го посрещнат, но сега свири като голям майстор и букети му дават. Всички големи музиканти, които го [*слушат*], казват: „Този човек свири повече от нас.“ Нито един от големите, които бяха там, не знаеха като него. Някой казва: „Да е човек талантлив!“ Казвам: Този е

развил таланта, който Бог му е дал. А пък вашите таланти са заровени. Вие, които ме слушате, вашите таланти са заровени и вие искате да бъдете напреднали хора.

Ние, набожните хора, не си плащаме светлината. Трябва, като дойдем тука, в салона, да ни светят главите и да нямаме нужда от тези лампи. Като дойдем тука да нямаме нужда от печка, да се отопляваме от нашите сърца. Това още не става. Сега ще кажете едно възражение: „Де го има в света това?" И затова ние страдаме. Кои осветляват света? Осветлението в света става от същества, които мислят. Ще ви кажа една мисъл: Ангелите, като мислят на слънцето, образуват слънчевата светлина и я изпращат тук на земята. И светиите като мислят на земята, образуват топлина. Те я превръщат. Отгоре иде светлата мисъл като светлина, а пък тя на земята се превръща на топлина. Има трансформатор. Ако не са светиите тук на земята, нашата земя ще замръзне. И ако един ден ангелите престанат горе да мислят, то слънцето ще замръзне. Та непременно всеки един от вас трябва да има светлина. А пък светлина носи човешкият ум. Топлината в света се създава чрез човешката душа. Тя иде чрез човешката душа. Но тя произтича от Любовта. Любовта зрее при светлината. Любовта зрее при човешката мисъл, при човешките чувства. Сега не искам да ви представя предмета толкова отвлечен. Ако ви представя материали, вие ще се разочаровате. Даже най-добрият от вас ще се разочарова. Вие ще направите добро на този, на онзи, на всичките и хората ще бъдат признателни към вас. Вие може да направите опит: раздайте нивите си на сто души, за десет години да ги орат и да видите колко от вас ще ви донесат припадающата се част. Или направете друг един опит: раздайте книгите си и вижте след колко години ще ви донесат книгите. Та казвам на всички онези от вас, които сте ученици: От вас изискват някои неща. Гледам някои от вас са станали критици. Аз нямам нищо против критиката, но критикът трябва да бъде човек

много учен. Един човек, за да критикува нещо, по изкуство, по художество, той трябва да знае да направи. Има критици, които критикуват без да знаят да рисуват. Критикът по живопис трябва да бъде първокласен художник. Критикът по музика трябва да бъде първокласен музикант. Музиката е хубава дотолкоз, доколкото събужда мисли и чувства. Този, младия, аз го оценявам според това, какви мисли събуди неговата музика при изпълнението му. И по това аз оценявам неговата музика. Аз зная какъв ще бъде за в бъдеще. В него има една много хубава линия на ума, но в него има една спънка отдолу под носа му, която за в бъдеще може да го спъне, следователно, този музикант, трябва да знаят как да го възпитат. Един друг даровит музикант Пршихода[19], когото видях, спънаха го. Той се спъна. Него го спъна тази линия от ушите до под носа. Тази линия, отдолу под носа до ушите, тази линия го спъна. Ако вие имате в кутията си захар, кое ще ви спъне? Ако влеете в кутията вода, захарта може да се стопи и ако има кутията дупчици, всичкото сладко ще изтече. Та най-първо вашият ум не трябва да има никакви дупки, от които да изтича сладкото. Вашият ум трябва да прилича на тези

---

[19] Ваша Пршихода (Váša Příhoda 1900 – 1960) – популярен чешки цигулар, известен с виртуозността си и красотата на своя тон. Той е смятан за един от най-добрите изпълнители на Паганини. Изнася два концерта в София – на 22 януари и 2 февруари 1931 г. Виртуозните му изпълнения включват творби на Брамс, Чайковски и Паганини. Отзиви от това културно събитие: „Концертът му в София представляваше едно от големите събития от тридесетте години на XX век. Достатъчно бе предварително пускане на негови грамофонни записи по „Родно радио", за да се стече на концерта му буквално цяла културна София. Неговата слънчева личност и невероятното му майсторство, в пълния смисъл на думата, омагьосаха, смаяха, доведоха до френезия публиката. която с отприщено въодушевление викаше и аплодираше „до срутване на салона". Двадесет и четирите биса, които той изсвири след обявената програма, не усмириха младите му почитатели и студенти от Музикалната академия, които начело с импресариото Георги Белчев, го отнесоха на ръце до прочутото денонощно заведение „Широката механа". Там, при особено приповдигнато настроение, стигащо до екзалтация, концертът му продължи до зори...(*Константин Зидаров, Цигулковата магия: Бележити изпълнители-цигулари през вековете. Световна антология. София, Кабри, 1996.*)

ракиените казани. Парата се изстудява и после изтича през особена канелка. Или както изкарват розовото масло. То се сгъстява. Като сварят 3000 кг розов цвят, ще извадят един килограм розово масло, ще извадят и розова вода. И с тях посрещат своите разноски. Та сега казвам, аз разглеждам нещата така – музикантите, поетите, художниците, всички хора на изкуството са пратени като служители на Бога. Един цигулар е изпратен да размърда въздуха. Един цигулар, като свири, неговата музика минава границите на земята. Вълните на музиката на един първокласен музикант стигат до слънцето. А пък музиката на гениалния музикант стига до далечните звезди. Казвам, не само това. Една човешка мисъл може да стигне до слънцето. У хората има един въпрос: „Дали има същества на слънцето и на другите небесни тела?“ – Цялата вселена е пълна със същества, но не като нас. Като земните жители няма никъде другаде в другите светове. Там има други. Но и каквито са те, няма ги никъде. Та сегашните учени искат да знаят дали на другите небесни тела има такива същества както тук. Не. Тук са особени проявленията. Във Венера, Марс, Юпитер, Сатурн и пр. условията са други, отличават се от нашите. Там няма хора като земните, така устроени. Там има същества, които мислят. Навсякъде съществата мислят, чувствуват и добре постъпват. Имат постъпки, чувства и мисли. Чувствата са свързани с топлината. Има някои звезди, които имат 50 милиона градуса температура, други по 100 милиона, по 300 милиона, а някои с милиарди градуси температура. Това не само вие няма да го разберете, но и най-учените хора няма да разберат какво нещо е 100 милиона градуса температура или пък ако ви кажа, че някой тон има 500 хиляди трептения. Този тон никой не може да го вземе. Едва някои певци могат да взимат до 50 хиляди трептения. От 50 хиляди нагоре човешкият глас не може още да го изрази.

За да се образува някоя човешка мисъл, се изискват не 500 хиляди, но милиарди трептения. Ние се намираме сега в едно трудно положение. Някой път се молим и нашата молитва не е отишла при Бога. Ти отидеш при някого и му казваш: „Помоли се на Бога заради мене.“ Хубаво, знаете ли, че е много мъчно да се моли човек за другите пред Бога. Тогава ще ви приведа един пример. Един американски проповедник бил по-рано методист и проповедник в Америка – събудитилин, правил събудителни събрания. Бил много даровит, красноречив човек. Разправя си една своя опитност. Като бил проповедник в едно малко градче, имало един от членовете на църквата, който не вървял по правия път. Съветвали го. Един ден той заболял. Той бил богат човек и специално праща проповедника да се помоли за него, за да оздравее. Проповедникът казал: „Не мога се моли за тебе, понеже няма какво да туря под краката си – не съм видял да направиш едно добро и ако обещаеш сега нещо, може да се помоля. Трябва да имам нещо под коленете си. Почвата е много камениста. Не мога да коленича. Ако обещаеш нещо, ще се помоля. Ако не, да знаеш, че не мога да се моля.“ Питам сега: Какво е обещал тоя човек? Аз имам само един такъв пример. Някой път не е хубаво да ви разправям от опитностите [*си*]. Когато бях в [„*Опълченска*“] 66 идва един и ми казва: „Много съм зле. Много хора са намерили помощ от тебе. Не може ли да ме излекуваш?“ – „Аз лекувам някои без пари, а някого, когото хвана, взимам много.“ Той ме попита: „Колко! Да не взимаш 5–10 хил. лева?“ Аз казах: „Не.“ Той каза: „Да не е 25 хил. лева?“ Казах: „Не, това е играчка. Аз ще ти кажа: слушай, работата е сериозна. Ти сега си изхарчил всичкото. Подписан е твоят паспорт. Аз мога да поотложа малко паспорта ти. Но аз ще ти дам една рецепта и ако можеш да я изпълниш, тогава добре.“ Той каза: „Каква рецепта?“ Казах му: „Цялото си имане, каквото имаш, ще го дадеш.“ Той се стресна. Казах му: „Тук ще го донесеш. После ще обещаеш и ще

подпишеш, че ще посветиш живота си да служиш на Бога и ей сега ще оздравееш." Той каза: „Чакай да питам жена си." И досега го няма. Аз се зарадвах, че отиде да пита жена си. Той нямаше желание, чудеше се. Той каза: „Защо ти са тия пари? Ти си набожен човек." Рекох му: „Ти не ме питай за какво ми са." Той иска да се пазари. Пита какво ще ги правя неговите пари. Парите на човека са неговата мисъл. Ако ти имаш една светла мисъл, от тази светла мисъл зависи онова богатство, което ти имаш. Мислите и чувствата определят състоянието ти в света, какви приятели ще имаш, какво положение ще имаш, здравето ти – всичко.

И аз свързвам така тези работи: Ти без Любов не можеш. Ще започнеш с Любовта. Тя е основният капитал. Любовта ще внесе в тебе основния капитал. Любовта е това, което внася основния капитал на живота. Мисълта, Мъдростта или знанието ти внасят онези условия, при които тоя капитал може да се развива. А пък когато говоря за Истината, разбирам ония средства, чрез които можем да постигнем всичко онова, което искаме. Най-първо трябва да посееш житото на нивата. После това, посятото, трябва да има условия да израсне. От нас не се изисква много. Ти, за да посееш нещо, трябва да има Един, Който по-рано да го е създал. Господ е създал земята, слънцето, всичките звезди, светлината, топлината, водата. Слънцето ще дойде да работи за тебе. Светлината ще работи за тебе. На тебе остава само да изореш земята, да посееш и да оставиш житото само да си расте. Вие искате да създадете цял един свят, някой път. Ако остане вие да направите тази работа, то е непостижимо. Твоята глава е твоята нива. Господ ти е дал глава. В тази глава трябва да посееш твоята мисъл. А пък своите чувства ще ги посееш в сърцето си вътре. Та мислите на човека – клоните, се намират в мозъка горе, а пък корените долу. Когато говоря за сърцето на човека, разбирам корените на живота, а пък когато говоря за човешкия ум, разбирам клонищата. А когато

говорим за плода, разбирам човешката душа. А когато говорим, че трябва да се нахраним с тия плодове, разбирам човешкия дух. Човешкият дух опитва тези плодове. В градините на душата растат тези дървета. Чувствата ти усилват корените на живота ти, а пък мислите ще усилят клонищата на живота ти. Душата ще усили цвета, завързването на плода и узряването му. А духът ти ще опита плодовете и ще видиш хубавото, което Бог е създал. Сега хората не разбират. Те говорят за ум, сърце, душа и дух. Никой не е виждал ума си. Има едно сърце, тук в гърдите. Всеки може да си тури ръката там и да го почувствува. Сърцето работи. То праща кръв по цялото тяло. И ако то спре, тялото няма с какво да се храни. Ако не бие редовно това сърце, тогава ще страдаш. Тогава започва да идва задушване, коремоболие, неразположение. В сърцето има отлична музика, музикален такт, то е такъв капелмайстор, че подобен на него няма в света. Ти усещаш неговия ритъм. Ако сърцето ти е нормално, добре, ти ще усещаш този ритъм. Като че крила имаш, като че ли си някой ангел с криле и хвъркаш по цялата вселена. Човек трябва да се научи да мисли. Трябва да пречисти мисълта си. Тревожиш се какво ще стане със света; остави това. Земята се върти, слънцето грее, дъжд ще има, вятър ще има. Остави мисълта, че някой не живее добре. Двама души се карали. За добро е. Бият се – за добро е. Примирят се – за добро е. Съдят се – за добро е. Легнат да спят – за добро е. Разболяват се – за добро е. Всичко е за добро. Пръснали ви главата – за добро е. Имаше един знаменит Шангов[20] в София, като му разправих, че всичко е за добро, той ми каза: „Споделям го. Ние в нашия род всеки две години ни хваща нещо и за да не направим някоя беля, трябва да си пуснем кръв. Иде ни да направим лудории или ще се напием. Та всеки две години си пускаме кръв. Миналата година бях писал статии по вестника и двама души ме срещнаха, те се обидили от статията и

[20] Стоян С. Шангов – виден български журналист, 1867–1925 г

ме набиха. И пуснаха ми кръв. Светна ми тогава. Та, прави сте вие.“ Та, понякога, като ви пуснат кръв, за добро е. Защото някой път и сами ние си пущаме кръв. Тия са неща посторонни. Може и без тях. Някой път вие се спирате и казвате: „Толкова време сме се молили и нищо не сме добили.“ Казвам: Като се молихте, забогатели ли сте? Като сте се молили не сте станали учени? Вие казвате: „Нито сме учени, нито сме здрави, хилави сме.“ И казвате, че много сте се молили. Не. Човек, който се моли хубаво, той е почти запознат с всичките изкуства. Той е даровит човек. Някой се моли и забравил за какво се е молил. Аз съм слушал да казват, че духът му говорил, а той забравил какво му е говорил духът. Като дойде Духът, ти ще помниш. В лицето ти ще има светлина. Няма да бъде то черно. На черните хора кожата им потъмня при грехопадането. Като се отдалечи човек от Бога, той почва да живее сам за себе си. Когато човек почне да живее за себе си, кожата му е черна и каквото прави, прави го с оглед за себе си. Една овца, някое млекопитающе, пасе трева и дойде някое месоядно, хвърли се отгоре му, изяде го. Оставя само костите му и му казва: „Иди да работиш пак наново.“ Два големи бика се борили, за да видят кой е по-силен. Като се борили, идва един тигър и изяжда двамата герои. Питам: Кой е спечелил? Има борба между млекопитающите. Та онези, месоядните изяждат тревопасните герои.

Та казвам, човек не трябва да се бори. Има един анекдот: Веднъж вълкът отишъл да дава съвет на два коча, които се борили. Двата коча искали да се бият за момите. Искали да се женят. Вълкът ще им каже кой за коя ще се жени. И те, като го блъснали, счупили му ребрата и оттам насетне вълците се отказали да помагат на кочовете. Думата „коч“ е турска, а на български значи „овен“.

Сега приложете закона: Ако две твои мисли се борят за преимущество, тогава какво ще постигнете? И то си има добрата страна. Аз мога да ви покажа: Тези овни, които се бият, като си удрят

главите, те си разтърсват мозъка, за да могат да мислят. Като се борят тези кочове, те развиват умовете си. И на женските овце им пада мед на сърцето, понеже нещо хубаво излиза от тези кочове, които се борят. За любов се бият. Те не се изяждат, само се побият. Видели ли сте как се бият? Някой път се отдалечат и се засилят, двамата и се удрят и се повдигат нагоре. По някой път има 5, 6, 7, 8 овни. И се наредили и започват най-първо най-старите. И десетте се изреждат. Когато първите се бият, другите си чакат реда. Щом се разслаби главата му, той отскочи и другите казват: „Този не е от героите." Най-сетне остават най-силните. Те са герои. И овенът, който победи, тръгне пред овцете и всички овце тръгват с него. Аз съм ги наблюдавал. Човек, навсякъде, като направи нещо и после ходи със самоуважение, след като е победил. Те не са лоши работи. Онзи, който не разбира живота, той не знае защо овните се бият. Аз зная защо се бият овните. Колкото по-рядко се бият овните, толкова по-добре. Ако се бият на годината веднъж, то е на място, но ако всеки ден се бият, това е обикновено.

Законът е: Не трябва да има стълкновение. Докато има борби, човек не може да се развива правилно. Не може да прогресира. Някой път, имате стълкновение в себе си. Дойдеш в едно стълкновение със себе си. Някой път се гневите на Господа и казвате: „Няма да вярвам, толкова пъти се молих." Разгневиш се. Казано е: „Гневете се и не съгрешавайте!" Когато умреш, ще останеш в тялото си и ще те заровят в земята. И други са около тебе и те оплакват. Ти седиш в гроба и не можеш да кажеш нищо. Като седиш 4–5 години в гроба, то струва хиляди години. Даже един ден да седиш, то е ужасно нещо. Ти си жив вътре. Пъшкаш и въздишаш, а онези плачат отгоре и казват: „Къде отиде?" Ти казваш: „Тук съм." Та, умните хора трябва да живеят добре, та като дойде часът на смъртта, да излязат навън от тялото, да не се свързват с него. Някой път ще излезеш, но си вързан. Има една

синя нишка на пъпа, която трябва да се скъса. Може да отвориш устата си, колкото и да излизаш през устата си, пак си вързан. Излизаш, но се връщаш назад. А трябва да излезеш и да скъсаш всичките си връзки и тогава ще бъдеш млад и весел. И старият тогаз, като излезе от тялото си, ще се подмлади. А пък, ако си свързан с физическото си тяло, ще носиш всичките си недъзи.

Аз като говоря за Любовта, подразбирам подмладяване, което носи светлина и топлина. Когато говоря за Божията Мъдрост подразбирам същото. А когато говоря за Божията Истина, подразбирам блаженство.

Аз не казвам, че този е лош, онзи е лош. От това гледище всичко онова, което Бог е създал, е за добро. Но в дадения случай за мен не е добро. Добро е за в бъдеще. И псалмопевецът казва: „Добре ми стана, че пострадах.“ Та сега всичко трябва да вършите за Славата Божия. Всичко трябва да вършите за Славата Божия и Неговата Правда. И всичко да вършите за Волята Божия. Славата Божия, Царството Божие и Неговата Правда и Волята Божия да са вашите идеи. И след като си работил за Славата Божия, за Царството Божие и за Волята Божия, тогава можеш да работиш за себе си. Тогава ще имаш благословение. Тогава Славата Божия ще бъде наша слава, Царството Божие ще стане наше царство и Волята Божия ще стане наша воля. Когато Славата Божия стане наша слава, Царството Божие стане наше царство и Волята Божия стане наша воля, тогава всичко, което желаем, ще се постигне. И животът ви ще се измени. Това трябва да бъде нашия идеал. И всеки един трябва да работи за това.

Вие казвате: „Да дойде Христос!“ Христос ще дойде, като работите за Славата Божия, за Царството Божие и за Волята Божия. Не казвам, че не работите. Някой път вие свързвате Славата Божия с вашата слава, вашето царство с Божието Царство и вашата воля с Божията Воля. Вие искате да пишат хората по вестниците, че сте

писали нещо. То е много малка слава. Вестниците ще се изпокъсат и тези хора ще измрат. Когато сте били млади, за вас хората са говорили едно, а сега казват: „Какъв левент момък беше едно време или каква мома беше едно време, а пък сега каква е – едвам се движи." Казвам: Не си работил за Славата Божия, за Царството Божие и за Волята Божия. Човек не трябва да бъде такъв. Човек, като умира, да бъде млад. Всички ще остареете, за да се подмладите. Всички ще остареете, за да видите доколко сте умни, добри и силни. Та работете върху себе си. Проявете любовта си към Бога. Да бъдете благодарни на Бога, Който ни е дал живота. Духът, който е дал душата, ума, сърцето, тялото, което имаме – ние трябва да Му изкажем нашите благодарности. Ние още не сме живели добре. Баща ти и майка ти са били проводници, но Онзи, Който ти е дал живот, е Бог. Той е, Който ни е създал и Който се грижи за нас. Той има велики работи за нас. И Него, като не обичаме, кого ще обичаме! И ако във всеки човек виждаме живия Господ, ние сме на правия път. В някои хора Господ не може да се прояви. Той е в тях, но чака. Той не се налага. И тогава Господ се проявява като умираш. Ти си легнал и пъшкаш. Той като дойде, ти казва: „Какво да те правя сега, синко?" Един баща е казал на сина си: „Синко, не скачай, ще си счупиш краката и ръцете!" Дойде след малко бащата и вижда, че двата му крака са счупени и му казва: „Какво да те правя, нали ти казвах?" Бог ще ти даде нови ръце. Но докато ти турят новите ръце, какви страдания ще има. И сега турят изкуствени крака, но вие ходили ли сте с тях? Те хлопат. С хлопане не се ходи. Една мисъл, която хлопа, е изкуствена мисъл. Едно желание, което хлопа, е изкуствено желание. Една постъпка, която хлопа, е изкуствена постъпка. Мислите и желанията да не хлопат, да не тракат. Та желая лицата ви да светят отвътре и вие да сте доволни отвътре. И после всички трябва да работим в света. Да се съединят всички хора в света. Само по този начин светът може да се оправи.

Всички трябва да станем проводници на Божията Слава, на Царството Божие и на Волята Божия и да бъдем силни хора сега в света.

Добрата молитва

Ходихме на Мусала и там дадох едно изречение: Труден е Пътят на живота. В него се изразява Божията Любов, Божията Мъдрост, Божията Истина и Животът постига своето вечно предназначение.

2 лекция от Учителя, държана на 12 октомври, 1938 година, София, Изгрев.

ПОСЕЩЕНИЕ НА БОГА

Отче наш

„Изгрява слънцето“

Как трябва да се живее? – Това е най-голямото изкуство. Хората не са се научили как да живеят. Понеже има още милиони години да живеят, мъчно е да се каже как трябва да живеят. Понеже досега са живели като минерал, растение, риба, птица, млекопитающе и човек и още не са живели като ангел. Как да се живее добрият живот? Животът е свързан с човешката разумност. Трябва да дойдем до някои съществени работи. Вие всички се занимавате с детински работи. Искате да бъде животът ви лесен. Най-лесен е животът на децата. Седне в количката като генерал и майка му и баща му го развеждат. Те са модерни колички с четири колелета, с възглавничка вътре. Майката е облечена с шапка. Количката върви по особен начин. Постарому хващат количката отзад, а пък сега по модерному – отпред, а майката отзад. Вие сега искате вашите работи отзад ли да вървят или отпред? Някой път вие се спирате и казвате: „Трябва да се знае предназначението на числата – 1, 2, 3, 4, 5, 6 и т. н.“ Имате две очи. Какво трябва да направите с тях? Или имате две уши. Какво трябва да направите с тях? Или имате един нос. Имате едни уста. Тия органи ни въвеждат в известна област на природата. И когато зрението за пръв път се появило, това е било голяма радост в света – когато на слепите очите са се отворили, за да могат да видят. Това е било, както този телескоп с 5 метра диаметър, с който се откриват милиарди светове и техните пътища. Нима човек разбира всичко, което вижда? Има хиляди неща пред вас, които привличат вашето внимание, на окото ви. Окото не е усвоило например да гледа далеч.

И ухото трябва тепърва да се учи. Колко неща има, които не сте чули! Вие чувате само обикновените звукове. И ако бихте чули други звукове, щяхте да гледате другояче на природата. И с вашия нос вие възприемате само някои ухания, на някои цветя. Но има особени ухания, които ако възприемате, щяхте да имате особени впечатления и особена култура. Някой път, вие употребявате особени храни. Разположени сте към това. Защо са свирепи зверовете? – Защото имат работа постоянно с кръв. Хванат някое животно. Виждат как тече кръвта. И с червения цвят, който постоянно виждат, те са се озверили. Едно животно така се озверява и у него се явява желание да се храни с месо. Сега вие казвате: „Отде накъде кръвта, червеният цвят, да действуват така?“

Ето една чашка червено вино. Вземаш една чашка. Най-първо ти е приятно. Казваш: „Дай още една чашка!“ После трета и т. н. След като изпиеш 10 чашки, ще дойде едно особено състояние на разположение. И някой след като изпие 10 чаши, ще запее или „Цвете мило, цвете красно“, или „Заплакала е гората“ или пък някоя любовна песен. Ако е стар, на младини как е живял, ще запее песен на някой герой. Как ще си го обясните? Значи, виното е подействувало. Но какъв е този елемент на виното, който е подействувал? И ако е широка главата му при ушите, ще иска да руши. Ще дигне чашата и ще я удари, ще я строши. Иска да покаже, че може. Ако главата му е широка отзад, той ще иска да се покаже, че е пехливанин, ще иска да се бори. И ще съблече палтото и ще каже: „Нека да излезе някой да се бори!“ Ако е развит умствено, той ще повдигне някой философски въпрос. Преди да пие вино не повдига такъв въпрос, но сега го повдига. Ако е поет, като пие, ще извади книгата и пише, пише! Сега има ли нещо лошо, че той изпива 10 чаши и напише нещо? Тогава виното става като един стимул на поета. Ако няма вино, няма и писане. Казва му някой: „Напиши нещо!“ Той казва: „Дай 10 чаши

или най-малко една чаша!“ Но не е само виното, което им действува. Някой писател или поет запали цигарата и пише. Това дава един малък тласък на някои писатели, като запали цигарата, пише. Има особени писатели, които без да пушат тютюн, не пишат. Има борци, които без да пият вино, се борят. Това са действителните герои. Пак има някакъв повод. Дал е той някому пари назаем и оня не му ги връща. И казва: „Аз ще стана съдия!“ И се бори. Или казал ти някой обидна дума. Все има някакъв стимул. Във всяко човешко раздразнение има някой повод. Питам: Ако дължи някой някому нещо, в какво седи погрешката? Казва: „Взел ми нивата.“ Може ли той да ти вземе нивата и да я премести някъде? Иносказателно е това. Значи, обсебил е той нивата. Той обработва нивата. Тая нива е потребна на тебе. И вместо ти да я работиш, той я работи. Но единият заминава и другият заминава и нивата остава на техните наследници. Децата сега спорят. Едните казват, че тази нива е тяхна и другите казват същото. На кого принадлежи тая нива?

Та казвам сега: В живота кое е най-реалното, което вие имате? Единствената реалност, с която вие разполагате, това е вашето тяло. Това е най-голямата реалност. И ако вие не знаете как да се справите с вашето тяло, с тая реалност, вие ще видите, че с вашето тяло ще стане промяна. Защо умират хората? – Умират, понеже тия материали, от които са създадени техните тела, са взети под аренда. И следователно те си идват навреме и казват: „Платете! Имаме вложен капитал във вашата къща.“ Ти отлагаш, отлагаш, отлагаш и един ден идва смъртта. Смъртта не е нищо друго, освен че се дава на продан вашата къща и кредиторите идват и искат да си вземат припадающата им се част. Все има някаква загуба, понеже сте живели в тая къща и тя е остаряла, но все таки те се радват, че поне половината от капитала са прибрали.

Някой задава въпрос: „Не знаем ли какво нещо е умирането?“ Мъчна работа е да се умре, когато си вързан в къщата. Но когато не си вързан в къщата, тогава е много лесно, отваряш вратата и излизаш навън. Сега много хора са в затвора, в своето тяло. Боли те кракът – затворен си. Боли те главата – затворен си в тялото. Боли те стомахът – затворен си. Болят те гърдите – затворен си. Болят те очите – затворен си. Всички болки показват, че не сте свободни. И тогава вие се утешавате с философията, казвате: „Така Господ дал.“ Чудно нещо! Кога е дал така? Господ ни най-малко не създава болестите. Господ ни най-малко не създаде главоболието. Ни най-малко не създаде болките в стомаха, в гърдите, в главата. Ние създаваме тия болки. Та казвам: когато казвам, че трябва да се живее, подразбирам един начин на живеене, в който да избегнем главоболието. Някой ще възрази така: „Има ли някой човек здрав?“ Там е злото! Какво трябва да се прави? Религията е една наука, която в миналото е имала за задача да научи хората как да живеят. Религията е била наука за човешкото сърце. После казвате: „Трябва да се работи!“ Работата е наука за тялото, понеже то трябва да се упражнява. Ако тялото не се упражнява, в него ще се зародят болезнени състояния, ще дойдат болестите. И най-после е дошла науката за мозъка, как трябва да се мисли. Например, ако ти мислиш само за пари, от сутрин до вечер, теб, в главата ти отстрани, ще изникнат рогове. На воловете как са пораснали роговете им? Те са мислили, че им трябват рога там. Воловете като мислиха как да станат силни, израснаха им рогата нагоре. И като им израснаха рогата, казват: „Сега вече имаме сила!“ Конете, след като мислеха дълго време как да станат силни, задните им крака станаха яки – да ритат. А пък вълците, мечките, като мислиха как да станат силни, като мислиха за устата си, зъбите им се проточиха и станаха яки и ноктите им станаха по-силни. Та каквото човек мисли, то става! На първо място вие ще кажете: „Ние толкоз пъти сме мислили! И защо

някои работи не стават?“ Пита ме един ученик: „Да взема ли от лотарията един билет? Няколко години наред все вземам, понеже имам малко дългове да плащам. Печелил съм по 50, по 100 лева, но никога не съм взел крупна сума. Не съм платил дълговете си. Да взема ли?“ Казах му: „Зависи от твоето разположение.“ Той каза: „Ама право ли е?“ Щом вземаш е право! И щом не вземаш е право! Една сестра и тя ме пита: „Да взема ли билет?“ На нея ѝ казах: „Колко години вземаш?“ Тя няколко години все взема. И на нея не ѝ върви. Казах ѝ: „Ако си взела досега [300] билети и всеки един билет струва по 100 лева, колко струват всичко? – 30 000 лева.“ Казах ѝ: „Значи, ако не беше взела 300 билета, щеше да спечелиш 30 000 лева. Тогава направи си една каса! Щом ти дойде наум за лотарията, тури парите в касата – 100 лева. Ти казваш, че нищо не ти се е паднало. Но туряй парите в касата! По 4 пъти на годината вземаш билети: 4 пъти по 100 лева – 400 лева. За 10 години колко ще станат?“ Някои вземат оттук и от странство. Можеш да спечелиш от лотария, но се изисква дълго време. Сега от тяхно гледище казват, че не е право да взема човек билет. Лотарията развива вярата! Ти вземаш един билет и не печелиш, но казваш: „Втори път ще взема и ще спечеля!“ И после пак така. Лотарията си има добрата страна. То развива едно желание. И ти мислиш, че все някак си ще се случи да ти се паднат 10 000 лева, 20 000 лева. Но ония, които са наредили лотарията, те са много по-умни. Аз, като правя своите изчисления, виждам колко са умни те. Като турят машината, с машината определят кои билети печелят. При лотарията най-първо повикайте едно седемгодишно дете, а не с въртене на машината да се определя кои билети печелят. Но вземайте различни деца всеки път. И това дете да бърка в шапката и да извади. И тогава ще е по-незаинтересовано, по-естествено. Има един закон, който регулира числата.

Сега вие ще попитате: „Да вземем ли билет или да не вземем?“ Който е сиромах – да вземе, а който е богат – не му трябва. За мене законът е важен. Казваш: „Да ям ли?“ – Щом си гладен, яж! Щом не си гладен, не яж! Щом ядеш, да ядеш добра храна. Не яж какво да е! Питаш: „Баница да ям ли?“ – Ако е хубава, яж я! Ако не е хубава, не я яж! Питаш: „Ами коя баница е добра?“ – С прясно масло, с прясно брашно и с добро сирене. Не със старо брашно от четири месеца, от старо масло от четири месеца и от недобро сирене. Такава баница не яж! Направи се, че не си разположен. Тури някой повод, ако не можеш да откажеш.

Та казвам: Сега вие идвате сутрин на упражнения. Вие си туряте мисълта: „Какво съм спечелил досега?“ Някои от вас са спечелили малко. Идването в класа, то е една лотария. Идвате тук. 50 седмици, 50 сутрини в сряда – значи 50 билета сте взели. И в неделя, като идвате, два пъти по 50 стават 100 пъти – 100 билета. И ония, които идват в петък, 50 пъти – 50 билета. То е 52 пъти, но аз турям кръгло 50 пъти. Та всичко 150 пъти – 200 пъти. От 200 пъти, какво може да спечели човек? Вие трябва да знаете как да комбинирате тия числа.

Досега вие сте работили. Искате вие да направите нещо. Преди няколко време дойде при мене един познат господин. Той ми каза: „Освободих се от своите слабости. Освободих се от слабостта си – пиенето. Бях закъсал. Казах си: От мене човек няма да стане. Но по едно време си казах: Или човек ще станеш или трябва да умреш! Трябва да се отучиш да пиеш! И скъсах с пиянството. Освободих се и от слабостта си към жените.“

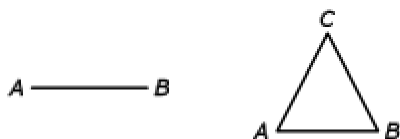

Фиг. 1

Той е направил само една линия: *A* – жените; *B* – пиянството.

А другата опасност съществува – гордостта. Голяма е човешката гордост и човешкото тщеславие. Защото жените са на врата отзад, пиянството отпред, на слепите очи, а горе е човешката гордост. Постоянно си недоволен от живота, критикуваш. Казваш: „Как така с мене да се обхождат така! Как светът да е направен така!" При най-малките неудобства си готов да се нахвърлиш върху законите на природата, че нещата не вървят, както ти искаш.

Та казвам: Не е лошото в това!

Що е жената? – Тя е детето на мъжа. Мъжът е бащата. Той трябва да знае как да се обхожда с децата. Жената е мек елемент. За да имаш отношение към жените, трябва да знаеш как да се обхождаш. Всичката мъчнотия седи в това, че не знаеш как да се обхождаш с детето си. Да обичаш една жена, това значи да обичаш детето си. Обикнал си една жена. По-рано ти живееш[е] за себе си, а сега живееш за своето дете. Ти казваш: „Живея за една жена." Една жена не търси никакъв мъж. И един мъж не търси никаква жена. Той търси деца. А пък сега мъжът мисли, че ще бъде с нея щастлив. И тя мисли, че ще бъде с него щастлива. И казват той да обича само нея и тя да обича само него. Хубаво, но понеже има очи, и не знае как да упражнява очите си, и тя погледне друг мъж. И тогава – цял въпрос. Как смеела тя да погледне чужд мъж? После, уши има човек. Господ му дал уши, за да се учи, за да слуша хубавите звукове. Той чул, че тя казала една любезна дума на друг. Какво от това? Какво лошо има в това? „Тя обича друг! Как тя смее да обича друг!" Сега всичкият неморал произтича от лъжливата любов. Любовта досега не е направила в света нито едно престъпление. Всичките неща в света са станали от безлюбието. Там, дето няма любов, престъпление може да стане. Когато обичаш една жена, престъпление не може да стане! И когато обичаш виното, престъпление не може да стане. Когато не

обичаш това вино, тогава! Ти, когато пиеш вино, не мислиш за виното, а за себе си. Ти мислиш, това вино да ти даде нещо. Пиеш първата чашка. Тя казва: „Повече не мога да ти дам.“ Виното ти казва, след първата чаша: „Стига ти толкова! Дадох ти това, което можех да ти дам.“ Първата чаша, каквото ти даде – това е, а пък другите чаши нищо няма да ти дадат. Ти ще се напиеш, ще изгубиш своето съзнание и ще имаш идеята, че виното ти даде нещо.

Вие трябва да се освободите от кривите възгледи за живота. Кой е правият възглед? Та разбирам любовта по следующия начин. Какво значи любов? Любовта не се занимава с бъдещето, нито с миналото. Вие може да разсъждавате за миналото, но Любовта се занимава с настоящето и с малките величини. Ако искаш оня, който те обича, да те направи богат, ти се лъжеш. Ти не разбираш любовта. Оня, който те обича, той само ще те нахрани, ще ти даде обед. Или ти пътуваш. Имаш един товар. Той ще ти вземе половината от товара или ще ти даде една чаша вода. Любовта се занимава с малките величини. Онзи, който те обича, ще ти каже: „Ще оздравееш!“ И като ти каже, онзи, който те обича: „Ще оздравееш“, ти ще оздравееш! И така можеш да познаеш кой те обича! Можете да направите един опит. Това не е абсолютно вярно, но относително е вярно. Отиваш при някого и му казваш: „Имам една болка в краката. Как мислиш? Ще оздравея ли или няма да оздравея?“ Ако той каже, че ще оздравееш и ти оздравееш, обича те! Ако не оздравееш, не те обича. Или ако някой ти каже, че мъчно ще оздравее кракът ти, той не те обича. Но ако ти каже, че ще оздравее и оздравява, той те обича. Ти ще отидеш сега, да направиш опит и ще кажете: „Той не ме обича!“ Онзи, който казва, че ще оздравееш и оздравяваш – неговото съзнание, свръхсъзнание, подсъзнание и самосъзнание са будни. Има нещо будно в него. Той казва: „Да му оздравее кракът!“ Той работи. Той съдейства. А пък друг някой казва: „Ще оздравее.“ Но си казва: „Мен не ме интересува

това. Болестта му е на мястото си. Хак му е дошла болестта! Той е един луд кон. Свързан е малко.“ – Той не те обича.

Една друга млада сестра ми казва: „Нещо ми казва, че това, което мислих, няма да го бъде.“ Тя иска да бъде певица. А пък нещо ѝ казва: „Твоята е свършена!“ Рекох ѝ: „Вярваш ли?“ Казах ѝ: „Ще станеш певица. И ако не станеш певица, ще си заминеш още като млада. Ще станеш певица, защото Господ те е пратил да станеш певица и горко на главата ти, ако не пееш!“

Който е роден за певец – да пее! Който е роден за поет – да пише! Който е роден за добро – добро да прави! Горко ти тогава, в света ако не правиш добро. Затова си роден! Ти казваш: „За какво съм пратен?“ Роден си да слушаш. Роден си да гледаш. Роден си да помирисваш нещата. Роден си да похапнеш. Роден си да кажеш сладки думи. Роден си да попипаш. Трябва да упражняваш ръцете си и краката си. Роден си, за да опиташ доброто, за да опиташ правдата, за да опиташ хубавите неща, които Бог е създал. Родени сме, за да кажем хубави работи, да излязат те от устата ни – да кажем, че всичко в света е добро.

Ние казваме, че всичко в света е за добро. Има два начина в разбирането на доброто. Казват, че природата е създала всичко. Не, природата всичко не е създала. Ако турим под думата „природа“ – Бог, тогава е вярно. Ако разбираме природата, като резултат на друга някаква сила – Бога, тогава тя съдържа създадените неща от Бога. Ние трябва да се съобразяваме с реда на природата, със законите ѝ. Ако нарушаваме законите ѝ, ние не трябва да очакваме, че тя ще направи нещо за нас. Например, слънцето отива към южното полушарие. Колкото и да се молим – слънцето си отива. Нали сега ще имаме три месеца есен и три месеца зима. Но трите месеца зима, вие не можете да ги съкратите. Трите месеци ще бъдат зима. Този въпрос земята ще

го разреши. След тия три месеци ще дойде пролетта и тогава всичко ще се измени.

Вие имате някои неприятности във вашия живот. Това е зимата във вашия живот. Но казвам: След три месеца зимата ще си отиде! Вие може да направите една погрешка: като дойде зимата, вие легнете, като млекопитающите, които имат зимен сън, и заспите. Като се събудиш, дошла е другата зима. Събудите се и виждате, че [е] зима и казвате: „Не върви тая работа!“ И пак легнете да спите. Събудиш се, пак зима. Дошла е другата зима. И казваш пак: „Не върви тая работа!“ Ще спиш само три месеца!

Тогава питат: „Колко часа трябва да спи човек?“ Някои поддържат 6–7 часа, 8 часа за децата. Три часа ще спиш за зимата, три часа ще спиш за пролетта, три часа ще спиш за лятото, три часа ще спиш за есента – 12 часа. Ако спиш 12 часа, тогава ти нищо не си придобил. Според мене, най-естественото е да спиш три часа само зимно време, а пък щом дойде пролетта, да си свободен – да няма спане. През лятото и есента също. А пък щом дойде края на есента – приготви се да спиш. Цяла зима ще спиш. От годишните времена може да се види какво може да се прави.

И даже и учените, и адептите, и светиите са правили тия грешки. Ако си прекарал един много щастлив живот, като дойдат дните на изпитанията, забравяш всичко. И не можеш да си обясниш защо е дошло изпитанието. А пък то, ако няма изпитание, ти не можеш да минеш от един свят в друг. Ти не можеш да смениш вътрешните си състояния. Без изпитание човек не може да прогресира. То е смяна на състоянието. Например както един чиновник, когото уволняват от една служба, за да го назначат на друга, по-горна служба, могат да те уволнят и след 6 месеца пак да те назначат. След всяко уволнение те назначават на по-висока степен. Детето сега е на служба. Възрастният е на по-висока служба. После идва службата като стар. И като го

назначат на по-висока служба на старини, той казва: „Да беше това на млади години!“ Службата на стари години не се дава на млади години. И това, което е на млади години, не се дава на стари години. И децата правят това заблуждение. На младите години искат да добият това, което се дава на стари години. Та едните искат да станат стари, а пък другите искат да станат млади.

Виждам, че някои от вас сте млади, някои сте възрастни, а други сте влезли във високата служба. Имате вече и кръстове за храброст. Имате известни награди за вашата служба, която сте имали. После, имате диплом, даден. Сега още какво търсите? Сега ви е дошло на ума да напуснете земята и да отидете в небето да живеете между ангелите. Много мъчна работа! Това не е по лицеприятие, а по достойнство. Значи, за да отидеш да живееш между ангелите, трябва да имаш тая мъдрост, това знание и тая обхода! Като отидеш между ангелите, какво ще ти говорят и като ти говорят, какво ще разбереш? Например, един ангел, като ти каже, че те обича, веднага той ще светне. Ако в небето някой ти каже, че те обича, той веднага ще напусне небето и ще отиде при всичките ти роднини да им помага. Той ще светне и ти ще се чудиш, къде отиде той. Понеже те обича, той отива да помага на всичките тук. Той знае, че твоето състояние, горе на небето, на дървото зависи от състоянията на тия долу, на земята. Вашето състояние на дървото, зависи от корените долу. Всички твои приятели долу, това са корените на твоя живот. И ако тия корени боледуват, ти не можеш да бъдеш щастлив там.

Някои казват: „Да се освободим от грешния свят, да отидем горе, да бъдем щастливи.“ Вие имате, за земята, едно много лошо понятие. Земята мъж ли е или жена? Как мислите? (– Жена.) И то най-благородната жена, която съществува в слънчевата система. Всички, които идат при нея, идат да се учат. Тя е най-благородната и страдуща жена. При нея идат всички, които са непоправими в другите

системи, за да ги възпитава. Тя от сутрин до вечер мисли, как да ги възпитава. Всички деца, които идат при нея, са недоволни и крамолници. Имат си свои разбирания. Казват ѝ: „Трябва да ни направиш щастливи! Ние защо дойдохме тук?“ И тя не може да се кара. Тя не се кара. Тя на всички обещава. И казват ѝ: „Колко обичаш да се грижиш за нас, да ни забавляваш!“ Някои я наричат „майка“. Майка е, само че тия деца, които са при нея, тя не ги е родила. Сега ви казвам една мисъл, която е вярна в същност.

Всички вие, които сте дошли на земята, да имате едно нейно качество. Да бъдете търпеливи като земята, не дълготърпеливи. Каквото и да ѝ вземат, тя си търпи, нищо не казва. Донякъде, ние изучаваме характера на земята. Тя самата е нещастна. Вие искате сега, при нещастната земя да бъдете щастливи. Това е немислимо. То е все едно да отидете при един беден човек, който няма нищо и да искате той да ви гощава с баница с масло и пр. Па и кокошки няма да ви заколи.

Сега, другото възражение, което се прави, е: „Какво означават външните условия?“ Трябва да има условия, за да се живее. Условия, извън Живота, няма. Животът сам е условие за себе си. Вземете например тревата – тя е едно условие за овцата. В тревата има един по-нисш живот и овцата взема от него и живее. Та по-нисшият живот е едно условие за овцата. И овцата е по-нисш живот за човека и той изяжда овцата. И човек е по-нисш живот спрямо други същества. Животът се прелива. Щом ти изядеш овцата, тя идва в теб. Тебе други изяждат. Какво ще стане най-после? Казват, че всеки човек, който е умрял, е отишъл при Бога. Хубаво нещо е, но аз виждам, че той не е отишъл при Бога, но е отишъл при корените на дървото. Тия листа ще изгният и тогава този живот ще вземе тия материали и ще изкара нещо ново. И тия листа пак ще се качат горе. Това става по закона на прераждането. Вие сте умрял. Къде сте? – Там долу. Къде е Раят? Горе

или долу? Къде е раят на сухите листа? Не долу в корените, но в повърхността, долу до дънера на дървото. Там е раят. И къде ще бъде вашият рай? – При дънера. И онзи свят, и Раят, това е място на същества, които се обичат и живеят заедно. И следователно, вие, щом умрете, те ще ви привличат при себе си. Ако вие сте живели съобразно техните закони, те ще ви привлекат и ще бъдете щастливи. И всичките ваши нужди, те ще задоволят. И самите вие ще изпълнявате вашите функции, които ви са дадени. Някой казва: „Какво мога да работя аз!“ Аз гледам много сестри, които от 10–20 години стоят и казват: „Не знаем какво да правим!“ Те нищо не са направили досега. Те за ръката си нищо не са учили. Защо са петтях пръста, не знаят. Казвам на една стара сестра, когато беше по-млада: „Ти трябва да бъдеш една отлична певица.“ Тя каза: „В друго някое прераждане.“ И в този живот тя можеше да пее. Тя очакваше в друго прераждане.

Аз съм правил много опити по пение, да пея правилно. Изучавал съм нотите една по една. И като ме заболи някъде и имам неприятност, то като взема правилно тона, неприятността се махне. Защото хармоничните тонове премахват всички противоречия. Например, имате една мъчна задача и ако можете да изпеете правилно тона „ми“, ще проблесне нещо в ума ти и ще разрешите задачата. Ако вземете вярно тона „фа“, то всичките ви материални работи ще се оправят. Ако материалните ви работи не се оправят, това показва, че не можете да изпеете правилно „фа“. Ако не можете да мислите правилно, „ми“ не можете да вземете правилно. Ако не ви се работи, „ре“ не можете да вземете правилно. Ако нямате хубава обноска, „сол“ не можете да вземете правилно. Ако не знаете как да постъпвате правилно, „ла“ не вземате правилно. Ако пък не знаете как да се молите, „си“ не вземате правилно. Никога не можете да

вземете правилно „си“, ако нямате едно религиозно, духовно разположение.

Щастливият живот е живот на музиката. Вие казвате: „Остаряхме.“ Вие само си въображавате, че сте стари. Като сте стар, какво знаете сега? Какво знаете за Любовта? Аз много се интересувам за любовта. Вие, старите, може да ми дадете нещо от вашата архива за любовта. Какво знаете за любовта? Например, как започва вашата любов? Някой казва: „Срамота е да се говори.“ Винаги онези, които се обичат, се срещат вечерно време. Защо? Понеже в любовта двамата, които се обичат, те си образуват светлина. И затова те не се нуждаят от слънцето. Като се съберат, всичко е наоколо светло. А сега горките ходят в тъмнината и се спъват. Няма я любовта тогаз. А пък, като се съберат и има светлина, тогава има любов. Щом има плач, сълзи, тогава няма любов. В любовта няма нещо скрито-покрито. Там, дето всяко нещо е скрито-покрито, любовта я няма. При любовта има светлина и салонът е добре отоплен. Сега има някои, които ни обичат. Не сте вие, които обичате, но тия, които образуват тая светлина. И благодарение на тяхната любов, ние, като дойдем тук, тя ни свети. И за тази любов ние плащаме 7 лева на киловата. С киловати се продава енергията на любовта. Когато от Америка ти пратят някой плат и ти вземат по-голямо мито, ти се отказваш. Та често любовта, която изпращат от другия свят, заради митото [я] спират на митницата. За в бъдеще вашата любов трябва да минава по въздуха, а не по железниците. Да остане сега следната съществена мисъл: Ти не можеш да обичаш, докато не знаеш как да дишаш. Помнете това! И Бог, Който е обикнал човека и е вдъхнал в неговите ноздри първата вдишка. Бог е учил човека как да възприеме Неговата Любов. С първото дихание човек е възприел това. Тук, преди два вечери, мисля, че в сряда вечерта, в салона, дадоха едно кино – какво са правили нашите хора на Рила (В неделя вечерта.) Заинтересува ме как

правихте тези упражнения горе. Като видях, как правите тези упражнения, аз се засрамих. То е такава разбъркана работа! Когато едните си дигат ръцете нагоре, другите ги свалят надолу. Няма хармония. Не може да се снеме такова нещо на кино. То е посмешище. Всички, като дигат ръце, като един човек трябва да дигат. А пък сега. Един нагоре, а друг кляка донякъде. Някои вървят криво, няма равномерност в движенията. Не се правят така упражнения! То е престъпление! Като правиш едно упражнение, то е за Господа. Господ те гледа! Теб те е страх да си дигнеш ръцете нагоре. Той ти е дал тия ръце. Онова дете, което не може да стигне клона, какво прави? – Проточи си ръката. И ти ще си проточиш ръцете надалеч. Ще направиш едно движение нагоре до крайния максимум, ще хванеш този клон, няма да го снемеш изведнъж, но полека-лека ще го снемеш и ще вземеш нещо от него. И това, което си взел, трябва да го оцениш. С всяко едно движение, което правите, вие произвеждате вече в невидимия свят известна реакция. Известна енергия трябва да ви се даде. И ако това, което ви е дадено, не го вземете, ще се ползуват други. Някои казват: „Упражненията не са за нас.“ А пък някои са набожни и казват: „Господ с такива работи не се занимава.“ Той, като набожен, ходи като голям аристократ. Оставете се от това! Духовният човек е едно дете, разумно дете. Ще дойде и ще каже: „Мога ли да направя нещо за вас?“ Като отидохме на Мусала, всички бяха братя. Едни казаха: „Да се пазим да няма сестри, а само братя.“ Казах: „Хайде, нека да бъде така!“ Защото, ако дойде една сестра, ще иска втора, трета и пр. Ще има спор. Те казаха: „Ние ще тръгнем рано и няма да ни видят – в три часа.“ – „Съгласен съм.“ А пък, като тръгнахме, целият клас ни видя. Отидохме на Мусала, но не можахме да се освободим от сестрата. Едно 6 годишно дете дойде при нас. Каза „Добър ден!“ и седна насреща ми. Всички бяха обърнати към слънцето – гледаха го, а пък момиченцето се обърна към мене и ме

гледаше. Казах на братята: „Сестрата дойде.“ И тя си даваше мнението. Тя каза: „Майка ми познава всичките тези, от новото учение.“ Попитаха я: „Тя дъновистка ли е?“ – „Не зная дали е дъновистка, но ги познава.“ Прочетохме една глава от Евангелието, прекарахме малко в размишление, а тя стои и гледа. Баща ѝ, майка ѝ от наблюдателницата се стеснявали да дойдат. Момиченцето ни каза: „Заповядайте в наблюдателницата!“ Стояхме там до два часа след обяд. Готвиха ни там. Наядохме се. Казах: „Сестра нямаше да има, но без сестра не може.“ Казах на братята, че законът е: Не може да се освободим от сестрите!

Та казвам, ние не можем да се освободим от Любовта. Не можем да се освободим и от Мъдростта, но не можем да се освободим и от Истината. Ние трябва да съгласуваме онези неща, които Бог е наредил. Има една дисхармония, която зависи от нашите разбирания. Онова, което Бог е наредил, трябва да го приемем на драго сърце. Погрешката на някои сестри е там, че те, като дойдат, изискват особени права. Какви особени права искат? – Искат обхода. Тя не може да диктува, каква обхода трябва да имаме към нея. Някой казва: „Не ме посрещнаха добре.“ Възприеми нещата така, както те посрещат. Това малкото момиченце, след като четох, почна да си дава мнението. Аз бих могъл да му кажа: „Ти мълчи там!“ Но аз я погледнах хубаво и си казах: „Ти си много добра.“ Тя го разбра и все мен гледаше. На слънцето не гледаше, а мен гледаше, аз как възприемам слънцето.

Та казвам, вие, като дойдете в живота, ще гледате лицето на Бога. Няма да гледате как изгрява слънцето, но Онзи, Който е създал слънцето. Като отивате при Бога, няма да гледате Неговата свещ, а ще гледате Него. Той има хиляди свещи с по-голяма или по-малка светлина. Та, всички трябва да имате едно желание – да служите на

Бога, понеже, със служенето на Бога, вие ще постигнете всичко онова, което желаете. Както сега служите на Бога, това не е служене на Бога.

Моето правило е: Аз като видя, че едно камъче не е на място, вземам го и го турям на място. Аз виждам Божествената енергия в него. Почитам Божествената енергия в него. Казвам: Бог и за него мисли! И ще го туря на място. Виждам едно листче хартия, ще го туря някъде да не го тъпчат хората. В дадения случай, аз турям този лист на място, понеже, като го туря на място, то и в мене някой окапал лист ще се тури на място. От всинца ви се изисква малко по другояче да мислите. Вие всинца стоите и мислите за погрешките на хората. Онези, които изучават хората, ще видят дефекти навсякъде. Например, носът на някого не е добър, на някого очите играят, някой мижи и клепачите му се мърдат, на някого устата му се мърдат. Устата трябва да се мърдат, когато говори човек. Устата на някои показват, че чувствата ви са подтиснати. Някой път очите ви показват, че мисълта ви е подтисната. На някои носът показва, че не възприемате нещата правилно. Линията, която образува носът, показва състоянието на вашия ум. Всичко това е една книга, която трябва да се чете. Погледни очите си и си кажи: „Господ ги е направил!“ Вземи едно огледало. Много е мъчно човек да запомни лицето си. Не искам да запомните вашето лице, но обърнете внимание на някоя хубава черта. Понеже Господ не иска да остане в нашето съзнание една изопачена фигура. Онези лошите работи да не ги държите в ума си. Хубаво е да имате едно огледало и да се оглеждате. И да виждате в лицето си работи ли Бог над вас и да пазите това, което Бог е създал във вас. Ние, с нашия нередовен живот, с нашите мисли и чувства, покваряме лицето си, очите си, ушите си, ръцете си и пр. Тук, преди няколко дни, гледам един млад момък, когото отдавна познавам, гледам че лицето му е променено. Виждам в лицето му вече сенките на един стар човек на 85 години.

Преждевременно е остарял. И зная причините защо е остарял. За да се подмладява човек, той трябва да мисли и чувства правилно. Ти седиш и си недоволен. Казваш: „Къде е Господ?“ В дадения случай нещо ти казва: „Бъди малко търпелив!“ Сега, тези работи, като казвам, не искам вие да кажете: „Колко хора сме!“ Не, но не бъдете лековерни. Някой ще дойде и ще ти каже: „Много сте даровит.“ Всички сте толкова даровити, но жалкото е, че не сте работили върху вашите дарби. Какви ли не таланти нямате. Някои от вас чакате за друго някое съществуване. Че за друго съществуване нещо друго е определил Бог. Но работата, която [е] за сега, какво ще правите с нея? Някой човек е длъжен да посети в живота си хиляди души и да им направи добро. Длъжен е да каже на хиляди души, онеправдани, че тяхната работа ще се оправи. Или хиляди души нямат разрешение на някой въпрос и той да им каже, че ще се разреши този въпрос.

Някои казват: „Тук не ми е удобно жилището – не е хубава къщата. Не гори печката. Нямам дърва и печка.“ Казвам, вие не сте от най-бедните. Заекът каква печка има и какви въглища има или лисицата или малките птички, те имат ли апартамент? Птичката влезе някъде и на другия ден излезе и пее. Ето един верующ, колко е доволен! Птичката казва: „Днес слава Богу изкарахме. За утре ще видим какво е определил Бог за мен.“

Това, което чувствуваш, мислиш и правиш, то е реалното в света. Ти не мисли, че това, което е отвън, че в него е щастието. То е отражение. Отраженията са хубави работи. Вие сте, да кажем, фотографирани. Не мислете, че фотографията е реална. Реалността сте вие. От тази реалност хиляди клишета могат да се образуват.

Вие казвате: „Ние сме от новото учение.“ Радвам се, че сте в новото учение. И аз искам всички хора да бъдат от новото учение. От новото учение, като казвам, разбирам хора, които да мислят добре за Името Божие, да мислят добре за Царството Божие и да мислят добре

за Волята Божия. Това е най-първото. Това не е заради мен. Това е заради вас. Ако вие живеете добре, добре е за вас, но същевременно добре е и заради мен. И ако аз живея добре, най-първо е добре за мен, добре е и за вас. Защото ако изворът извира от планината, тая вода няма да остане за самия него, но тя ще помогне на всички растения, покрай които минава. Та ще се научите да живеете колективно. Досега сте живели всеки за себе си. Така успех не можете да имате. Ние влизаме в колективния живот и колективните условия са, чрез които светът ще се оправи. И ако вие сте в невидимия свят, ще видите, че Бог никога не се явява сам. Бог всякога се явява като множество и Той съставлява центъра. И всички ваши добродетели трябва да се съберат на едно място, всички ваши мисли. Казано е: „Дето са събрани двама или трима“, дето са добродетелите, там е и Бог. Дето ги няма добродетелите, там сте вие. А пък там, дето са вашите добродетели, там е Бог. Та, трябва да работим върху добродетелите, за да дойде Господ, за да дойде Господ при добродетелите. Казано е: „Чистите по сърце ще видят Бога!“ Онзи, в когото всички добродетели са събрани на едно място, Бог е там. Чистотата е вратата, през която всички добродетели са минали. Затова трябва чисто сърце. Не могат да дойдат добродетелите в човека, докато той не е чист. И в живота е така. Когато ние имаме да приемем някой гостенин, ще измием всичко, ще измажем къщата, всичко ще бъде чисто. Затова трябва чистота, за да дойдат нашите приятели между нас и добродетелите, с тях ще дойде и Господ. И като бъде Господ в една къща, тая къща ще бъде благословена за хиляди векове.

Желая, като ви посети Господ, да бъдете благословени вие и целият ви дом, през всичките векове на бъдещето.

Добрата молитва.

Да остане мисълта: Вие имате много голям успех, много големи придобивки, но тия придобивки, за да останат във вас, трябва едно условие: Вие ще имате благото на тия придобивки само като дойде Пълният лъч на Бога и тогава ще бъде всичко на място. Дотогава всичко, каквото сте придобили, можете да го изгубите. Вие сте много богати и ако не дойде Господ, ще ви оберат и ще останете беден.

Та казвам, пазете се да не ви оберат!

3 лекция от Учителя, държана на 19 октомври, 1938 година, София, Изгрев

ЕСТЕСТВЕНИТЕ ВРЪЗКИ

Добрата молитва

Печката си дава мнението. Особено мнение. Усещам нейното влияние. Само че на печката сърцето е малко хилаво. И вследствие на това, както виждате, има малко студ. Не е разположена толкоз. Коя е причината, сега, на тая работа? Когато туристите отидат на планината и гледат най-високия връх, у тях се заражда чувството да отидат там, но докато се стигне до най-високия връх, през колко пропасти, през колко мъчнотии трябва да се мине! Някой път и в живота, за да се постигне един човешки идеал, това е пак изкачване на един висок връх. Някои мислят, че е много лесно. И най-малкият идеал е пак един доста висок връх!

Например, някои от вас, приличате на нашите сестри, които тръгнали, като млади моми с тънки чорапи да посрещат своите възлюбени и то на планината горе. С тънки модерни чорапи! Не вълнени, а копринени и с обуща модерни, а не туристически. Като отишли на планината, казват: „Вълнени дрехи, вълнени чорапи! Обуща!“ Сега вече, разбират какво трябва.

Та казвам, често хората тръгват в живота така, мислят така да влязат в живота. Животът е планински връх и то не само един връх, но множество високи планински върхове!

Тема нямате, нали? Ако ви се даде една тема, някой ще има неразположение. Най-първо една тема не може да се развие, понеже няма въглища и дърва. Трябва да се преодолеят мъчнотиите в живота. Какво значи една мъчнотия? Вземете думата „поли“. Ако на български кажат „поли“, той ще разбере едно нещо, а ако кажат тая дума на гърка, той ще разбере друго нещо. Откъде произлиза думата

„поли“? От български или от гръцки? Тая дума нито е българска, нито е гръцка. Една къща може да е на Ивана, на Драгана, но всъщност не е нито на единия, нито на другия, понеже тоя материал не принадлежи на тях. Те са стопани, но временно живеят в нея.

Вие имате каквато и да е идея и казвате: „Аз имам една нова идея.“ Кой от вас има една нова идея? Че тая идея имат всички! Ти казваш: „Аз съм добър човек.“ Тая идея твоя ли е? И друг казва: „Аз съм добър човек.“ Какво разбирате вие, сега, под тия думи? За да бъде човек добър, най-елементарното понятие е: той трябва да ходи много правилно. Човек, който не може да ходи правилно, не може да бъде по никой начин добър. Изящен трябва да бъде, че като върви, да не тъпче нищо, да не прави никаква пакост, нито [на] една трева, нито [на] едно животинче. Тъй трябва да бъде будно съзнанието му! Ако вземем това за мярка, колко от вас сте добри? Не че по природа сте лоши, но не можете да ходите правилно. Да допуснем, че тая линия е равнодействующа. Вие ще кажете, че имате тук един триножник. Някои хора, като тръгнат с левия крак, правят по-големи крачки, а пък с десния по-малки. У някои хора десният крак е по-силно развит, а левият е по-слаб, а у други е обратно. У някои лявата ръка е по-силно развита, а дясната по-слаба, а у други е обратното. Някои ще кажат: „Тъй е роден.“ Тая ръка, която е по-развита, е повече хранена, пращана е повече кръв към нея. Не само това. Ако разгледате човека, едната страна на човека е по-развита. Например едното око му е по-хубаво развито, по-меко, а другото е по-твърдо, по-грубо.

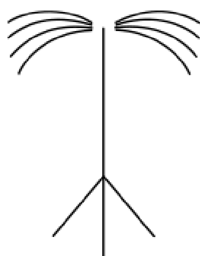

Фиг. 1

На тоя триножник, представете си, че имате отстрани, горе, две линии, които представляват двете вежди. Ако тия линии вървят хоризонтално, показват един характер. Но могат да бъдат наклонени надолу.

Сега вие седите и мислите, че като отидете в оня свят, ще видите ангелите. Че ангелите са същества разумни! И по форма, и по лице. Ушите им, веждите им, устата им са така изящни, че ако вие бихте видели такава една форма, не щяхте да я забравите. Като срещнеш един ангел, няма да видиш една мумия. Но всичката интелигентност, всичкото сърце се изразява по лицето. И като гледаш 250 години лицето му, ще мислиш, че само 5 минути си го зърнал и ще кажеш: „Чакайте, не съм го видял още!“ И ако дойде някой човек тук, на земята, за колко минути може да ни гледа? След като ни гледа 1–2 часа ще каже: „Дотегна ми – няма нищо важно! Обикновено лице. Набръчкано лице.“ Това какво показва? Какво показва набръчканото лице? То показва, че човек се е тревожил, че хляб няма, обуща няма. Тревожи се, че къща няма, че нивите му не дават, че децата му го тревожат, че приятелите му го тревожат, че криза имало, че загуби имало, че не живее добре с другарката си, с баща си, с майка си. И всичко това ще намериш, оставено на лицето! Той казва: „Имам поне опитност.“ Каква е опитността му? На какво ще се спрете сега, кажете кое е важното? Например някои от вас колко езици знаете? Някои от

вас знаете 2–3–4 езика, а пък някой – едвам български език и не го е изучил добре.

Когато в тая фигура линията горе е хоризонтална, това показва един по-уравновесен характер, а пък колкото тая линия се изкривява надолу, увеличават се желанията на хората да постигнат нещо, а пък нямат възможности. Например, седи някой човек, който е преминал 50–60 годишна възраст и съжалява, че на младини не е живял така както трябва. И казва: „Трябваше да живея малко по другояче!" Например не е ходил на хорото. Той съжалява, че като млад не е играл на хоро, не си отживял, а пък сега станал стар човек и седи и съжалява. Друг пък, всъщност ходил и ял и пил и съжалява сега, че много ял и препил. Казва: „Не трябваше!" Единият съжалява, че не е ял и пил, както трябва, а пък другият съжалява, че е ял и пил повече отколкото трябва. Сега, каква е мярката? Има мярка. Значи в нашия живот има една светлина, има една основна мисъл, която диктува, като как трябва да живее човек. Всеки един от вас трябва да дойде в тая светлина. Вие не можете да имате възвишен, идеален живот, ако нямате един образец. Например искаш да бъдеш красив, но каква е формата на едно красиво лице? Какъв е идеалът ти за едно красиво лице? Защото ако лицето ти е валчесто като месечината, ще имаш характера на месечината. Ако лицето ти прилича на слънцето, ще имаш характера на слънцето. Слънцето и месечината са два образа малко по-достъпни. Другите планети не ги знаем какви са.

Най-първо вие трябва да си съставите една вътрешна идея. Какъв е бил, например, образът на Христа? Христос е носил някои черти на месечината. Носил е и най-добрите черти на Слънцето. Носил е и някои черти на Венера, най-добрите черти на Венера. Защото, ако говорим за Слънцето, трябва да имаме оная разумност да оценяваме живота. Слънчевите типове оценяват живота. А пък ония хора, които имат лицето на месечината, в тях има голямо въображение. Много

естествено е, че те имат това въображение, понеже, като имаш характера на месечината, понеже ще имаш несгоди отвън, тогава ще работи в тебе въображението – ще си въобразяваш, да имаш една хубава стая, печка, столове, маси, килими, хубаво легло, юргани мекички, с пух вътре. После седнеш и натиснеш звънеца: дрън – и иде слугата: „Какво [ще] заповядате, господарю?“ – „Дайте малко топла вода да си измия ръцете.“ После, искаш обущата. И ще стане слугата и ще ти ги тури на краката. Ще му кажеш: „Внимавай, хубаво да ги свържеш!“ И после казваш: „Не ги свърза хубаво.“ Той пак ги свърже. Казваш: „Не става така! Съседите ще видят!“ Половин час му взема, да му върже слугата обущата. След това, като стане, гледа си краката и му е приятно, че са хубаво вързани обущата. Не е лошо, хубаво е това. Хубаво е да си гледаш краката, защото щом си гледаш краката, гледаш си доброто. Често човек трябва да поглежда краката си. Както виждате, аз сега съм с много модерни обуща. През зимата аз на Черни връх мога да отида с тях, и на Витоша.

Студ има за онзи, който не разбира. Какво нещо е студът? Всеки, който не обича студа, трепери, а пък който го обича, той е разположен. Той казва: „Приятно ми е, хладинка има.“ Като обичаш студа, хладинка има. Нали лятно време ти е приятна хладинката, като духне вятърът? И горещината, като не я обичаш, тя те изгаря, а пък като я обичаш, ти е приятно.

Та, всичките противоречия, които съществуват в живота, показват, че има някакъв дефект в нас. Има едно неразбиране в ума или едно неразбиране в сърцето. Но казвам: Има една мярка. Ако вземеш челото на човека, това е една мярка за умствения живот на човека. Ако вземеш човешкото лице, под носа отдолу, това е една мярка за сърцето на човека, за ония възвишени чувства. А пък със скулите се мери устойчивостта на човека, доколко човек е устойчив, можеш ли да разчиташ на него. Ако разгледаме жълтата раса,

китайците, у тях тая широчина е чрезмерно развита, те имат голям устой, но в умствено отношение не са развити. Умственият живот на китаеца не е развит. Липсва му доста. Някой път вие чувствувате, че ви липсва нещо. Както когато имате една стая, и стаята ви е малка, само 2 на 2 метра. Не можете да усещате разположение. Малка е стаята ви. А пък, някой път, стаята ви е много голяма и пак има едно съотношение. Та, у човека има една мярка, да знаеш колко трябва да бъде стаята ти. И не само колко трябва да бъде надлъж и на широчина, но какъв обем трябва да има. Този салон, както е построен, трябват му още три метра височина, за да бъде хармоничен. На дължина и на широчина донякъде е добър. А по отношение на идеята за приемане на светлината, можем да кажем, че държи първо място. Възприема много светлина. Но височината не е достатъчно голяма. Трябваше му и малко по-голяма широчина. Ония, които са го правили, не са мислили, направили са го без идея. Пък и малко салони има, които са направени с идея. За да направи с идея един салон, човек трябва да има правилно сформирувано лице и череп с развити центрове.

Ние имаме идеали, непостижими. Някой казва: „Като отидем на небето." Как си представяте, вие, небето? Когато говорите да отидете в градината, подразбирате какво ще гледате в градината. Най-първо ще видите ония, насадените хубави дървета, цветя, пътеките, може да има езерца. Има места за занимание. Или когато кажете да се отиде в библиотеката, какво подразбирате? Зданието ли ви интересува или книгите? – Книгите! Тя ви интересува доколкото е богата.

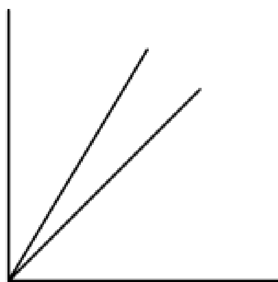

Фиг. 2

В нашия живот кои неща трябва да ни интересуват? Три неща има, които трябва да интересуват човека: животът, знанието и свободата. Свободата ние трябва да я приложим най-първо на своите удове. Краката ти трябва да бъдат така свободни, че като вървиш, да ти е приятно. Вие вървите, някой път и не мислите. Тръгнал си някъде, но не мислиш за краката си ни най-малко. Ти мислиш за идеи, които нямат нищо общо с живота. Да кажем, че сега температурата е спаднала на 3–4 градуса под нулата. Ти казваш, че е станало студено времето. Но не казваш кои са причините, че температурата е спаднала. Студеното време е всякога мярка на човешкия егоизъм. Колкото хората, животните, растенията стават по-егоисти, толкова времето става по-студено. Колкото е по-отворено сърцето, толкова времето става по-топло. И егоизмът, някой път, се носи из въздуха. Ако отидете на едно място и сте доста чувствителен, ще усетите студ. Ако отидете на едно място, дето хората са добри, вие ще почувствате, че цялата местност е приятна. И в растенията има егоизъм. И в реката може да има егоизъм. Като гледаш някои реки, ти е приятно, а пък други реки са като сприхав човек. Изкопае земята, блъска се насам-нататък. А пък някоя река е мека и ти е приятно да я гледаш. Някой път и въздухът е егоистичен. Духа те мекичко, поглади те. А пък някой път ще размърда космите ти. Ти вървиш и си закопчаваш дрехата да не би да я задигне. Той иска да ги снеме.

Несъзнателно в теб изпъква едно чувство, че нещо не е така хармонично, както ти си мислиш. Ако хората биха живели, както Бог изисква, то и природата ще се измени. Тогава, ти, като излезеш на планината, ще имаш такова време, какъвто си ти. И всякога Господ дава на хората това, каквото те имат в себе си. Бъдещият живот е тъкмо такъв, какъвто е вътрешният. И външните условия са такива, каквито са вътрешните възможности. И животът съответствува точно на вас. И много е естествено това. На едно дете му дават такива дрехи, каквито са по неговата форма. И не могат да му скроят големи работи. На един вол или на една птичка ще им направят ли апартамент? Или на едно растение, какъв апартамент ще му направят? То се нуждае от малка саксия, от малко пръст. И ще го туриш близо до прозореца. Значи, други са нуждите на растението, на животните и на хората и най-после нуждите на всекиго от вас. Нуждите са различни. Сега, всички Учители, които са идвали на света, всички проповедници, все са учили хората как да живеят. Всеки един ангел си прави дрехи. Той, като помисли за едни дрехи, те стават. Няма, както тук, да дойде някой, да му вземе мярка. То е много бавна работа. После, тук три пъти ще ти направят проба на дрехата, според както е модата. Там дрехите ще ти станат такива, каквито ти искаш. Там ще си ги направиш. Вижте птичките, как са украсени! Вижте една райска птица, как е облечена, като някоя княгиня! Кой майстор е правил тия дрешки? Господ как я е облякъл! За да бъде облечена тая райска птица така, тя го е заслужила това. Вий още не знаете, каква душа се крие в тази форма! Вие имате в нея една душа, която стои, като модел, да я гледате. Това са обявления. Птиците, красивите птици, представят модел на духовния свят – изложба. Има нещо в птиците много хубаво, като ходят. И растенията са едно изложение. И в тях има хубави работи. Гледаш някое растение и ти е приятно. Гледаш листата му. Има нещо приятно за окото. Ние чувствуваме хубавото, но не знаем

кои са причините. За да знаеш причината, трябва да има една връзка между тебе и самия предмет. Сега ние имаме много неестествени връзки. Ние сме се свързали с растенията, с водата, с въздуха, с рибите, с млекопитающите неестествено. Имаме хиляди връзки, които са неестествени, и те ни спъват. И нямаме една естествена връзка с Бога. С Бога почти никаква връзка нямаме. Някой път, ще изпъкне някоя връзка и като дойде до Бога, казваш: „Това е непостижимо." И оставиш това и се държиш за другите връзки. Та всички вие ще почнете да се развързвате от вашите неестествени връзки. И след това ще дойде едно ново свързване. Както например аз съжалявам, че нямам такива връзки на обувките си – с ключ. Мъжете носеха, едно време, връзки и се гледаха на огледалото. Ето какво аз разбирам под думата „връзка". Под думата „връзка" разбирам едно желание, едно напрежение отвътре. Имаш едно хубаво напрежение [желание] да направиш нещо, имаш и сила и начин как да го направиш. Или приличаш на една жена, която знае как да направи баница. Гледал съм в селата: запретнала си е хубаво ръкавите, измила си е ръцете, които са красиви, а не космати – те са гладки. После кожата на лицето ѝ е хубава, розова, червена. Тя ще вземе брашно, вода и като ги размеси, ще почне да точи на дълга софра. И ще вдигне листа и той ще трепери. И после ще го свие и ще го тури в тава, хубаво калайдисана. После пак вземе една топка тесто и пак точи и пак вдигне листа и т.н. Аз съм стоял да гледам как тя точи. И размишлявам. Тя прави хармонични движения. Тя е засмяна. Попява си, не някоя класическа песен, но те си имат живички песни, когато точат. И след като ядеш тази наточената баница, тебе ти е приятно.

Ти казваш: „Искам да живея." За да живееш добре, трябва да живееш като едно растение, което расте и дава плод. Ние усещаме живота на растението от плода. Нас ни са приятни растенията, заради плода, който дават. Ако няма тези плодове, не ни са приятни. И

колкото по-добри плодове дават, толкова ни са по-приятни. При това, има някои растения, чийто плод е скромен, но има нещо хубаво в листата им. Например, минаваш край здравец и ти е приятно, понеже излиза аромат от листата му. И като минаваш край него, ароматът стига до тебе и ти е приятно да го гледаш. Приятни са листата му, но и цветът му ни е приятен. По същия закон, ако гледате човешкия живот от гледището на Божествения живот, човек прилича на едно посято растение и животът му е така медлен, че горе чакат това растение да израсне за 70–80 години. Някои дават плод на 15-та година, някои на 20-та, на 30-та, на 40-та и т. н. И вас ви чакат от невидимия свят да дадете плод и затова ангелите ви помагат, за да дадете нещо. Един ден, като не давате плод, казват: „Еди-кой си заминал." Извадили го от неговото място. Та, на земята сте дошли, за да дадете плод. Искате да живеете за себе си. Не! Най-първо ще живееш за другите и най-после ще живеете за себе си. Най-първо ще живееш за Бога, ще живееш за ангелите, за светиите, за добрите хора, за праведните – тях ги турям в ангелите. Най-чисти същества са ангелите. И най-после ще живееш за себе си. Това е правия път. И тогава ще бъдеш доволен, понеже си свършил една работа. А пък ти ще гледаш на по-долностоящите от тебе, понеже ти, като си живял за тях (за по-горните) и по-долните ще живеят за тебе и ще ти е приятно.

Вий искате някой да ви обича. Законът е такъв: Не може да ви обича някой, докато не сте обичали. Законът е такъв: Доколкото сте обичали Бога, дотолкова ще ви обичат. Доколкото сте обичали ангелите, дотолкова ще ви обичат. Всяко нещо, което сте направили и на вас ще направят. Ако не сте направили нещо, не могат да го направят на вас.

Вие искате другите да ви обичат. Че защо ще ви обичат? Обичаме един човек, понеже той обича Бога. Понеже Бог го обича, не

можем да не го обичаме. Ние обичаме една картина, понеже художникът е вложил една идея в нея. Обичаме една дреха, понеже добре е скроена. Обичаме една къща, понеже добре е направена и измазана и ти е приятно да влезеш в нея. И ако влезеш в един животински обор, какво ще обичаш в него – там има нечистотии навсякъде.

Тепърва сега хората трябва да дойдат до онова положение, да имат една чиста мисъл. Бихте ли желали да имате приятел с такова лице?

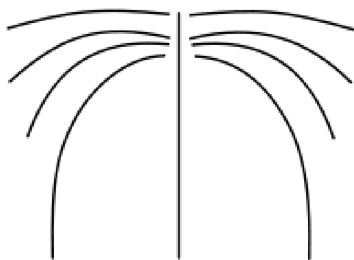

Фиг. 3

За нашия салон тази печка е малка. Тя не може да го отопли. Тя не е толкова благовъзпитана. Аз още като вляза, казвам: Тя се е карала, не се е спогаждала с въглищата. Тя им казва: „Какво сте дошли тук? Кой ви е турил тук? Вий не се подчинявате на закона, не горите хубаво.“ Тя се е карала с въглищата и като вляза, чувствувам караницата. Някои от вас, като се скарате, току изведнъж се намусите. Кое е естественото положение? Естественото положение е следното: спри се сутринта, благодари на Бога за онези грижи, които милиони същества са положили, за да имаш това, което имаш. Милиони, милиарди същества са работили с хиляди години, за да се построи този материал, който ти имаш. Колко труд е положено! Ти казваш: „Какво да мисля?“ Най-първо мисли колко милиони години е взело на Бога, за да се създаде това тяло. И ти си недоволен. Но ти си в

началото още. Има да живееш още много. Някои поддържат, че има 18 милиона години откак се е появил човек на земята. Тези 18 милиона години вий помните ли ги? Тези 18 милиона години са в съзнанието на човечеството. Цялото човечество представлява едно съзнание. Когато съзнанието на цялото човечество ви стане близко, то ще се отвори и разшири вашето съзнание. Вие седите сега и не си спомняте. Но колкото съзнанието ви се разширява, толкова повече ще почнете да си припомняте вашето минало. Но не лошото, а хубавото ще си спомняте. Защото лошото е по-малко, отколкото доброто. Лошите работи са малки. Че някое дете направило някаква погрешка, то е малка работа. Хубавите работи са, които преодоляват навсякъде. Вие срещате някой брат и не го оценявате. Например, какво не харесвате у него? Или веждите му не харесвате, или скулите му, или устата му, или ушите му, или от тялото му излиза едно ухание, което не ви е приятно. Ти казваш: „Лъха нещо неприятно." Как ще излиза приятното лъхане? Как е придобил уханието здравецът на планината? Откъде е придобил той тая приятност? Ако вземеш един магарешки трън, има ли той това ухание? Откъде е научил това, което има, магарешкият трън? Научно да разрешите това в себе си.

Сега, вий сте едно дете, изпратено от вашия баща от невидимия свят тук на земята да учите. Ако вие се събирате с такива другари, като вас и целия ден не учите, а ходите и се занимавате с това, което ни най-малко няма да ви принесе нещо, тогава какво придобивате? Да допуснем, че целия ден се занимавате само с ядене. Станете сутринта и мислите какво да ядете. На обед същото. Вечерта същото. Като лягате да спите, мислите за утре, какво има да ядете. И цял един живот прекарвате, като мислите все, какво да ядете. Има една хубава страна в това, ако така мислите, тогава вашето благоутробие ще се развие. В Америка се срещнали два типа от германски произход. Те били приятели и от 20 години не се виждали. Но коремите им били

така развити, че не могли да се целунат. Като искали да се целунат, коремите им се допирали. Да направим превод. Под „развития корем“ разбирам следующето: ти искаш да постигнеш някакво благо и не можеш да го постигнеш, понеже коремът ти е голям. Ако аз отида при един извор и съм жаден и коремът ми е голям и се опра до чешмата и не мога да пия, тогава? И ръката ми е къса и не стига. Тогава? Напъвам се и трябва да измисля някой начин, за да пия от тая вода. Това е едно голямо препятствие за възприемане на едно Божие благо. Някой път седиш и не си доволен от живота. Че голям е коремът ти! Намираш, че къщата ти не е на място, че майка ти, баща ти, сестрите, братята ти не ти са приятни. От всички не сте доволни. Голям ти е коремът! Какво трябва сега? Малко пост. Станеш сутрин, кажи на корема си: „Една ябълка, една крушка, една филийка хлебец. Така три месеца!“ По малко ще ядеш три месеца. Понеже има и друга опасност. Като е голям коремът ти, е опасно, но като хлътне той, идва друга опасност. Та нито трябва да изпъкне много, нито много трябва да хлътне. Ако хлътне много навътре, тогава ще се развали стомахът и не ще можеш да живееш вече. Ако стомахът ти се намира в това неестествено положение, тогава няма да можеш да живееш.

Та казвам, ние имаме един живот неестествен. Цялото човечество минава един неестествен живот. Тия социални смущения, които съществуват, това са недъзи, които са натрупани в миналото и цялото човечество има за задача да ги разрешава. Всеки народ има тая задача. Казват: „Доброто управление.“ Не е лесна работа да имаш добро управление и да туриш всеки човек на мястото му. Трябва да знаеш откъде да започнеш. Я вижте в музиката! Това представлява един ключ сол. Ако не туриш ключа, не знаеш откъде да започнеш и какви са нотите. И за всеки инструмент трябва да знаеш откъде да започнеш. Ние имаме един език и още не знаем ключа на нашия език. Вий не сте седели да се занимавате, когато произнасяте „А“,

колко трябва да си отваряте устата. Когато произнасяте „Б“, трябва да знаете кога и колко трябва да натиснете устните си. Ако много натиснете, е лошо и ако не натиснете достатъчно, пак е лошо. Има един начин. То е цяла музика. Значи ако изучаваш 30-тях букви, трябва да знаеш как да поставиш устата си, езика си. Трябва да присъствува съзнанието ти. Една добра реч е цяло изкуство. Аз гледам, у всинца ви има желание да говорите. Някой, като излезе, най-първо го безпокоят ръцете му, краката му и той иска тия, които го слушат, да бъдат доволни от него. Всички ще бъдат доволни, ако им дадеш най-хубавото от себе си. Но, ако не им дадеш, ще кажат: „Не декламира хубаво.“

Та най-първо ние искаме да бъдем угодни на Бога. Какво трябва да направим? За да бъдеш угоден на Бога, трябва да Му благодариш за всичко онова, което Той ти е дал. И като погледнеш живота си, там дето е будно съзнанието ти и помниш – да бъдеш благодарен от Бога. Ще Му благодариш, за всичко онова, което ти се е случило в живота и да няма никакъв ропот. Да си доволен от това, което Бог ти е дал и че Бог е превърнал всички противоречия за твое добро. Ако роптаеш от това и онова и казваш: „Господи, прости ми греховете“, то Господ ще каже: „Простил съм ти! Въздух има достатъчно, на слънцето казах да те грее, на хляба казах да те нахрани, на водата казах да те задоволи.“

Това е неразбиране на живота. Сега се заражда въпрос: Как трябва да живеем? Вий седите и казвате: „Остаряхме!“ Преди няколко време дойде една сестра и ми се оплака. Тя каза, че ѝ побеляла главата. Казах ѝ: „И моята, също.“ Не е важно, че е побеляла главата ти. То е добро. Ако ти е побеляла главата и си поумнял, тогава е на добро, но ако е побеляла и не си поумнял, тогава е жалко. Мога да ти кажа цяр и да ти почернее косата. Не е спънката в белите коси. Като ти побелее косата, ти учиш закона на щедростта. Ще дадеш всичко до парица и ще останеш последен бедняк, без парица в себе си. А пък

черната глава значи, че ще вземеш оттук, оттам, отвсякъде. Който има черна глава, той е касиер. Аз не го вземам в смисъл: Той само прибира. Той е с черна коса. А пък в Божествената банка ония, които изплащат, са все с бели коси, а онези, които прибират в банките, са с черни косми. С черните косми ти прибираш, а с белите ти даваш, ти помагаш. Ако твоята глава е бяла и искаш пари, то не е естествено. Когато вземаш, главата ти ще има черни косми, а пък когато влагаш, ще имаш бели косми. На земята, ако си млад, главата ти е черна и ти ще отидеш при онзи, който е с бели косми и той ще ти даде. Ако отидеш при онзи касиер, който е с черни косми, няма да получиш. Ако ти е побеляла главата, ще отидеш при онзи с черни косми и ще вложиш там капитала си. И като ти почернее косата, ще отидеш при онзи с бялата глава.

Писанието казва: „На Господа главата Му е бяла." Това показва, не че е остарял, но това говори за онази Велика щедрост, която има. И виждаме кой ден е хубав. Черният или белият ден? – Белият ден. Бялата глава е, която изпраща светлина.

Та казвам, бих желал вашите косми не само да са бели, но да почне да излиза от тях бяла светлина. Колко е хубаво, когато от космите излиза това, Божественото. Да дойдем сега до общите неща. Сега, това недоволство, което имате, е от неразбиране. Докато сте млад, не разбираш живота. Като си възрастен, пак не го разбираш. Някой път аз разглеждам децата, колко са доволни. Майка му му даде 5 стотинки и това дете ще скача, че му са дали 5 стотинки. Дайте на един старец 1000 лева и той е недоволен. Детето се радва и скача за 5 стотинки, а пък на стария дадеш 1000 лева и не е доволен. Дайте на детето малки дрешки и то ще се радва, а пък дайте на стария дрехи и той няма да бъде доволен. Детето, като се погледне в огледалото, се радва, че се е видяло. А пък старият, като се погледне на огледалото, хвърли огледалото. Той е недоволен. Защо е недоволен? Той е

недоволен от своите мисли, чувства и постъпки, понеже те се отразяват на лицето му. Погледнеш се и виждаш, че има нещо в мисълта ти, което не ти е приятно. Тогава, какво трябва да се прави? Онези, които не разбират живота, казват: „Трябва да се покае човек.“ На нас не ни трябва, сега, разкаяние. Две неща трябват: Да знаеш как добре да вземаш и как добре да даваш. Всеки ден, като станеш, трябва да възприемеш нещо от Бога. Най-първо, като станеш, ще Му благодариш. Ще дадеш нещо от себе си. Ще Му благодариш, понеже Той те е пазил. Ако не те е пазил, може да стане нещо с тебе и да не станеш. Ще благодариш, че ангели са те пазили и като изпратиш благодарност, ще дойде Божието благословение, ще почувствуваш най-хубави мисли, най-хубави чувства, най-хубави постъпки и целият ден ще ти бъде весело и ангели ще ти помагат във всички неща. Каквито и малки работи да имаш, като копаеш, като жънеш и пр., ти трябва да бъдеш доволен от работата си. Нищо в живота не е безсмислено! Ти може да считаш, че тези работи са безсмислени. (Учителят показва една линия, начертана на дъската.) За мен каквато и линия да начертаете, аз виждам съдържанието на линията. Каквото и да направите, аз по него ще чета характера. Например, тук имате две линии.

Първата линия показва, че човек[ът], който я е начертал, е неспокоен, а пък втората линия показва две противоположности: човек е или много отстъпчив, или много настойчив. Линията не е произволна.

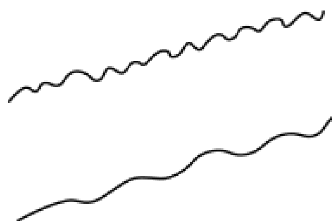

Фиг. 4

Наскоро гледам една млада сестра, 21 годишна. Лицето ѝ минава за красиво. Като ѝ пипнах ръката при ръкуване, тя прилича на една 45–50 годишна жена. Едно неприятно чувство се усеща, като че ли е на 50–60 години. Ръката ѝ не е на една 21 годишна, а на 50 годишна, а пък лицето ѝ е на 21 годишна. Каква грамадна разлика! И ръката трябва да бъде млада. Най-мъчно се подмладява ръката, понеже тя зависи от волята на човека. Най-първо ще се подмлади лицето ти и най-после ще се подмлади ръката ти. И тия белези, които съществуват на ръката, те са най-устойчиви, те остават най-дълго. Един български войвода, когото видях в Сливен, като му гледах лицето, виждам, че е правилно, а като му погледнах ръката, му казах: „Тая ръка е извършила много престъпления." Той каза: „Да знаеш колко хора съм избил!" От лицето изчезват престъпленията, но на ръката още седят. Та, когато се родите вие, на земята, вие често носите престъпленията на миналото. На лицето ги няма, загладили са се, а на ръката има още белези. Та ще трябва да се освободим от нашите престъпления, изразени на лицето, на тялото и на ръката. От ръката трябва да лъха мекота. После, в тази ръка трябва да има енергия. Като се ръкуваш с нея, онзи влага силни напрежения в тебе. Затова вие постоянно хващате едната ръка с другата. Това не е произволно. Лявата ръка е възлюбената. Дясната ръка е възлюбеният. Дясната глади лявата и ѝ казва: „Колко те обичам, колко си хубава!" И лявата милва дясната и ѝ казва: „И ти колко си хубава!" И двамата се целуват. Вий си въртите ръцете. То е един цял разговор на човешката душа. Като си пипаш ръката, да благодариш на Бога.

Вий казвате: „Все за любовта се говори." Че Любовта носи красивия живот. Под Любов разбирам това, което носи живот, знание и свобода. Това е в Божествения свят. Под думата „любов" разбирам

това, което задоволява човешката душа, човешкия дух, човешкия ум, човешкото сърце и човешката воля. Това е Любов! Щом има нещо, което ни липсва, Любовта още не се е проявила тъй, както трябва.

И сутрин, като стане човек, трябва да се тонира. Да благодари на Бога. Научете се да благодарите. Ти казваш: „Остарях!“ Кажи: „Желая не само стар да бъда, но и умен да бъда. Не само външно да бъда човек добър, но и вътрешно да бъда добър.“ Съзнавайте Божията доброта във вас. Какво ви липсва да съзнаете, че Бог е добър във вас! Ако вие осъждате себе си, това не е на място. Ако Бог ви съди, това е на място. Ако съдите себе си, тогава вие съдите Бога в себе си. Ако сте направили престъпление, тогава трябва да отидете при Бога, Той да ви съди и чакайте Той какво ще ви каже. Ако аз бях на мястото на Ева, ето какво щях да направя в Райската градина. Много лесна работа. След като ми даде змията този плод, щях да отида при Бога и ще Му кажа: „Мога ли да го изям? Какво съдържа този плод?“ Ако ми каже: „Изяж го!“ – ще го изям! Ако ми каже: „Остави го!“ – ще го оставя! А пък Ева не го показа на Господа. И на вас ви казвам: Като ви дадат нещо, идете при Господа и тогава го яжте. Дойде ви наум да кажете една дума, идете при Бога и го питайте. Ако каже: „Кажи я!“ – тогава я кажи. Ако не – остави я! Въздържай се! Ти не можеш да се въздържаш, ако не отидеш при Бога. Казваш: „Срам ме е.“ Какво ще те е срам? Адам, който беше толкова учен, като дойде жена му и той взе плода. Той трябваше да поиграе малко с него и после да отиде при Бога да пита: „Господи, мога ли да ям това?“

Вий ядете без позволение. Като отидете в един дом, какъв е законът поне тук? Вие седнете и не започвате. Седнете всички на трапезата. Гледаш яденето. Стопанинът на къщата като каже: „Заповядайте!“ – тогава ще започнеш. Че ти си в Божия дом, тук на земята! И като ти каже Бог: „Заповядай!“ – тогаз ще вземеш. Иначе няма да бутнеш. Вие сте на угощение. Като ви каже Господ:

„Заповядай!“ – тогаз ще вземеш от всичко, което е сложено. Това е новата религия, сега в света. Не яж без позволение! И всяка една наша мисъл ние трябва да я поднесем пред Божието лице. И всяко едно наше чувство ще го поднесем пред Бога. И всяка една наша постъпка ще я поднесем пред Бога. Това ще бъде като закон. Бог няма да ви съди, защо сте постъпили така. Ти носиш нещо. Ще го представиш пред Бога и ще получиш Неговото благословение. И тогава, от това, което си принесъл, ще вземеш нещо от него, за да опиташ себе си. Та всяка една ваша мисъл, всяко едно ваше чувство и всяка една ваша постъпка, да са благоприятни пред лицето на Бога.

Това е сега новото! Като станеш сутринта, това да ви е задачата: Да ви бъде благоприятна мисълта пред лицето на Бога. Така като живеем, всичките ни работи ще тръгнат напред и няма да има работа, която да не може да се направи.

Отче наш.

Всяка сутрин, като станем, да се явим пред Бога! Това да го считаме за привилегия. Да се представим на Него.

6 часа и 27 минути.

4 лекция от Учителя, държана на 26 октомври 1938 година, София, Изгрев.

БОЖЕСТВЕНИЯТ ПОДТИК

Добрата молитва
„Духът Божий“

Пишете на тема: „Най-голямата и най-малката добродетел.“

Да измислите нещо конкретно, да схванете най-голямото и най-малкото. Когато говорим за добродетел, ние разбираме материалния свят. Добродетелите се проявяват в материалния свят. Някои казват, че любовта е добродетел. Любовта не е добродетел, тя ражда добродетелите. Например, един плод, ти го ядеш и той произвежда в тебе едно приятно настроение, но това приятно настроение не е в плода. Това, което чувстваш, не е в плода. То е твоето субективно схващание, че между тебе и плода има известна, някаква хармония и ти казваш: „Приятен ми е този плод!“ Но не, че плодът е приятен.

Сега казвате „със“. На български какво значи и на турски какво значи тази дума? На турски значи „мълчи“, а на български „със“ значи свързване с хората, с еди-кого си. Всеки един слог, всяка една буква има особено значение. Вземете например българската буква „А“. Тази буква е произлязла от следующата египетска буква: λ. Египтяните с този знак са искали да покажат графически, че човек е в движение. Евреите, които са били в Египет, са видоизменили малко тази буква „Алеф“ – ечев авачанзо ен кизе яиксйерве в “фелА„ оН .א „А“, но има друго значение. В сегашната азбука имаме буквата „А“ – а. Всеки звук има смисъл. Какъвто и звук да произнесеш, това си има свой смисъл. Ти можеш да не разбираш.

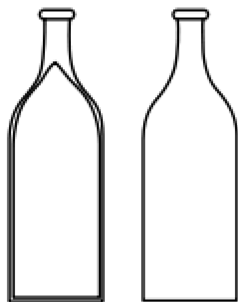

Фиг. 1

Сега имам да ви говоря върху съдържанието на нещата. Да допуснем, че тази форма представлява едно шише, горе-долу. Това шише може да е пълно с вода. Значи има съдържание. След като го изпразните, пак е пълно шишето. С какво? – С въздух. Ако това шише, го изпразните от въздуха, то пак е пълно с нещо. Ако запушите шишето и пуснете положителен и отрицателен ток, то цялото шише ще светне. Ако е пълно със светлина или въздух, светлината ще бъде слаба. Ако е изпразнено от тях, светлината ще бъде силна. Но ако изпразните шишето съвсем, от какъвто и да е въздух, светлината ще се изгуби. Та, някой път, вие питате: „Какво има зад светлината?“ Зад светлината има тъмнина. „Какво има зад тъмнината?“ – Светлина. Това са степени. И хиляди, милиони градации има в степените на светлината, по-силна и по-слаба. Зад най-силната светлина иде тъмнината. Затова има една Божествена тъмнина, от която се създава видимият свят. Някой път казвате: „Настанало е тъмнина!“ Че трябва да влезете вие в Божествената тъмнина, да вземете този рохкавия материал. Трябва да страдате. Вие мислите, че страданията са безпредметни. Вий нямате какво да работите. Страданието е работа. Реално нещо е страданието. Радостта ти е приятна, но като дойде страданието, то е по-осезателно. Ти седиш и се радваш, а пък като дойде скръбта, тялото ти почва да се

свива, очите и ръцете се свиват. Като страдаш, говориш на хората, а пък като се радваш, мълчиш. Вие сега питате: „Защо са скърбите?“ Може да се пита: „Защо е въздухът в света?“ – За да дишат. Но защо трябва да дишат? Понеже въздухът, като влиза в дробовете, трябва да пречисти кръвта, която се е образувала от храносмилането в стомаха и червата. Дробовете са място, гдето кръвта трябва да се пречисти, понеже тази кръв, ако не се пречисти, ще останат много нечистотии в тебе, които ще се натрупат в тебе, в тялото ти и ще се явят много съвременни болести. Що е ревматизъм? Според Луи Куне – отлагане чужди вещества в ставите, около лактите, навсякъде. Те са органически и полуорганически чужди вещества – наслоени. Според закона на изпотяването, трябва да дойде повече кръв на това място, да се отстранят тези чужди вещества и тогава човек се освобождава от ревматизма. Някои мажат болното място с газ и мислят, че ревматизмът ще мине. Той се е наслоил там, а пък те мислят, че ще мине с газ. Няма философия в това. Това място трябва да го размърдаш с нещо топло, за да се отстранят чуждите вещества.

Има и мислови утайки. Има и чувствени утайки в нервната система. Много от вашите неразположения се дължат на утайките. Някой път сте неразположен – има утайки. Те може да са толкова малко, че няма силен микроскоп, с който да се види тази утайка. Може да има наслояване на животворните сили. Теченията или трептенията на чувствата и мислите, които движат тия сили, да минават през нервната система. Среща се известно съпротивление и ти се усещаш неразположен. Някога чувстваш болки в главата. Наслояване има на умствена или сърдечна кал. Грехът не е нищо друго освен кал. Тази кал е неорганическа и следователно тя трябва да се превърне в някоя работа. Та трябва да разбирате законите. Какво е грях? – Това е кал. Ял си нещо, ял си грешни същества. Мислиш ли, че една кокошка, която си ял, е праведна? Тя е грешница. Тя е изяла

хиляди червейчета и ти мислиш, че като ядеш тази кокошка, ще ти тръгне. И агнето е голям грешник. Ти мислиш, че това агне е праведно. Праведно е агнето в едно отношение, а пък е грешно в друго отношение. Ако агнето беше толкова праведно, какво търси в тази форма? Под „агне“ разбирате това, което е кротко и незлобливо. Но то трябва да има мисъл. Това агне не знае как да живее. Гдето седи, там си оставя всичкото. Навсякъде си оставя визитните картички. Толкова е тщеславно, че дето мине, навсякъде се подписва: Иван Драганов, агне, агне, агне. И козата, дето мине, си оставя визитните картички. Много са тщеславни и млекопитаающите, оставят си визитните карти. Вие казвате: „Те са животни.“ Хубаво, един човек по какво трябва да се отличава? Той трябва да се отличава по своята права мисъл. Коя е правата мисъл? – Която няма утайки. Кое е правото горение? – Пълното горение, от което не остават никакви излишъци, не потъмнява крушката. След като гори крушката много време, тая крушка потъмнява. И човек като мисли, може да се образува известно потъмняване. И той казва: „Едно време мисълта ми беше ясна, а сега не е ясна.“ Много естествено. Трябва да се сменява крушката. Ако дойде някой учен човек, ще намери, че вие от 25 години си държите една и съща крушка и се хвалите, че вашата крушка е много издържала. След 25 години вашата крушка трябва да я пенсионираш и да я замениш с друга крушка – нова, чрез която светлината се проявява по-добре.

Вземете идеите за Бога. Какво са мислили евреите за Бога ще намерите като четете Стария Завет. Ние сега мислим за Бога, но и ние нямаме права идея за Него. Ако ние имаме правилна идея за Бога, щяхме да живеем добре. Ако запалим тази печка добре, ще можем ли да я пипаме? Сега я пипаме и казваме: „Колко е черна и грозна!“ Даваш си мнението за нея. А пък, като стане на 100–150 градуса гореща, не можеш да я пипнеш, защото ще ти причини известна

болка. Печката виновата ли е? Ти казваш на нея: „Колко си груба!“ Печката ли е груба или ти не знаеш причините. Та в живота осъждате, по някой път, някого за нещо, за което той не е виноват. Той не е искал, но е станала тая работа. От новия живот хората се намират вече в нови отношения. Чувствителността на съвременните хора се е развила. Културата седи в повишението на човешката чувствителност. Ако имаме измервания на чувствителността на хората, ще намерим, че от 2000 години човешката чувствителност се е повишила. И в тази чувствителност седи добротата на човека. Колкото повече човек е чувствителен, толкова е по-голяма възможността да прави добро. Защото ако ти не можеш да сравниш две състояния, каква чувствителност имаш? В какво седи гениалността на един диригент, на един музикант? Гениалността седи в разумяването на тоновете. Той има чувствително ухо. (*Учителят свири и на камертон взема един тон.*) Мислите ли, че този тон е прав? За обикновеното ухо е прав, но инак не е прав. Трябват му още няколко трептения. Но за кое ухо? – За чувствителното. Обикновеното ухо не чувствува. Когато хората станат повече музикални, след 15–20 години, ще се изменят камертоните. Този камертон е направен за сегашното състояние. Та, промените в света са едно благо за хората. Много работи има, които биха се обяснили, но след като се обясняват нещата, има една опасност, че хората не мислят. Някой път ние мислим, че разбираме някои работи. Аз наричам разбран предмет или разбрано нещо това, което можеш да го направиш. Например, още щом като учителят го изпее и ти можеш да го изпееш. Щом учителят взема тон и ти, без да го повтаря той, ти го вземаш правилно, ти си способен. Някой път, ще ти го каже пет пъти и ти ще го научиш. Тогава си талантлив. Ако ти го каже 50 пъти и ти го запомниш, ти си обикновен. Ако пък никак не го запомниш, ти не си даровит.

А пък вие, които стоите тука, сте даровити. Има хиляди степени на даровитостта. Тя е на степени. Има известни линии на вашето лице, които показват степента на даровитостта. Някой от вас е даровит на физическия свят: знае да шие, да направи нещо. Друг някой е даровит в знанието, как трябва да се обхожда духовно. Той разбира хората вътрешно. И двамата, като се срещнат, единият казва: „Той не е даровит да разбира състоянията на хората." А пък другият казва: „Той не е даровит в това и това. Не му стига ума." Тези двама се допълнят. Този, който знае да шие дрехи, ще ушие на онзи, който не знае, а пък другият ще му ушие дрехи в духовния свят. Работата е, че единият шивач е обикновен, а пък другият е придворен шивач. Първият е шивач на физическото поле, а вторият е придворен шивач.

Ще ви дам една схема, едно очертание:

Любовта, Мъдростта и Истината – Това е Божественият свят.

Животът, Знанието и Свободата – Това е Духовният свят.

А що се отнася до Добродетелите – Това е човешкият свят.

Как ще преведете сега Живота? Любовта преведохме с Живот. Мъдростта преведохме със Знание. Истината преведохме в духовния свят със Свобода. Сега, Живота с какво ще преведете във физическото поле? Ще оставя вие да направите един превод. Понеже за пръв път сега не ви зная езика на физическото поле. Божественият и ангелският езици зная много добре, но човешкият език не толкоз. Има неща, които не зная. Аз съм крайно невежа. Много съм невежа; не мога да лъжа. Простак съм. Като мене простак в това отношение няма. После, да смотолевя някого и затова съм крайно простак. Да обидя някой човек и затова съм много голям простак. Някои мислят, че съм много учен. На някого казвам, че ще си изгори ръката. Той се е влюбил в някого. Казвам: „Ще се изгориш!" Казвам му: „Това не е Божествен огън." Той казва: „Как не е Божествен! Господ го е създал." Например, печката хората са направили, а не Бог. Всички неща, които

Бог е направил, никаква пакост не причиняват. Те са хармонични. Само в работите, които духовете и хората правят, там има едно малко различие. Човек се изгаря, понеже трептенията на огъня са по-силни от трептенията на ръката. Ако трептенията на твоята ръка са по-силни, ръката не изгаря. Можете да направите един опит ако искате: печката е нагорещена. Дръжте ума си съсредоточен и си турете ръката на печката, след това я дигнете и духнете на ръката си и няма да стане нищо. Ако турите без да мислите, ще се изгорите. В първия случай, като съсредоточите ума си, ще повишите трептенията си, ставате силни и затова не може да изгори ръката ви. Страданието в света произтича от същия факт. Вие всякога може да пострадате от един човек, чиито трептения са по-силни от вашите. И ако не се поставите в потребното съотношение, ако много се приближите, ще изгорите. Не мислете, че един човек, който много обичаш и който ви е много приятен, няма да ви изгори? Той ще ви изгори. Без да иска, той ще ви изгори. И тоя човек, за да не ви изгори, веднага трябва да намали температурата си. Умните хора си имат трансформатор. И като са нагорещени, турят 1–2–3–4–10 трансформатори, за да се намали тая топлина и който дойде, по никой начин да не се изгори. Иначе ще се изгорят хората! И така става, някой път, когато ангелите слязат между хората и вземат формата на една млада мома и на сума хора изгарят чергите! Казват: „Изгори ме, изгори ме!“ Това са закони. Тук имате едно същество, което още не се е приспособило на условията на физическия свят и то не знае, че може да ви причини вреда. И често вие се обвинявате за някои работи. За някои от тях сте виновати, а за някои не знаете даже. Някой може да се е обидил от вас, а вие даже и не подозирате.

Вие нали искате знание? Казвате: „Господ ще ни научи!“ Хубаво, как ще ви научи Господ? Как ще ви научи да оценявате хляба? – Като ви вземат хляба и вие погладувате малко. По-рано, вие, някое парче

хляб го хвърляте на кучетата и казвате: „Този хляб е нечист!“ Аз имах един познат, свършил университет, благороден. През войната, той върви и носи 3⁄4 хляб и веднага разбирам, че 1⁄3 е за него, а другите две четвърти за жена му и за детето му. Прегърнал го, не цял хляб! Кой го е разделил? – Законите на страната. Има война. Разделят го, за да могат всички да се ползуват. А пък в обикновеното време ще носи цял хляб, а може да носи и два, и три хляба. По същия начин трябва да се съобразяваш. Някой път има изобилие в съзнанието, а някой път може да ви се дава в икономичен размер, по малко.

Колко пъти аз съм говорил за Любовта! Но Любовта не е едно развлечение в света. Това е един Велик Подтик на Духа! Бог се изявява като един Велик Подтик. Бог иска да предаде този, Великия Подтик в Битието, иска да ни го предаде на всинца ни. И зависи от разбирането на Любовта, за да бъдеш ти щастлив. Ако разбираш този подтик, ако разбираш, какво отношение има този подтик към тебе! Хилядите подтици, които има в света, те не се отнасят за тебе. Например: Ако двама души се обичат, ти няма да обичаш като тях. Двама музиканти се обичат, любовта им се различава. Двама художници се обичат; любовта им се различава. Или майка и дете се обичат, но любовта им се различава. Казваме: „Те се обичат!“ Но много общо е казано това. Този, Великия Божествен подтик, ако го разбирахме, ние щяхме да бъдем в сила всеки един от нас да се обновява. Ти сега, ставаш и си неразположен. Господ ти е говорил, но не си разбрал. Разбрал си, но половината не е разбрано. И като дойде ден за матура, ученикът е наполовина учил. И сега идва хитрина: Дано да го изпитат за това, което знае! Но ако го изпитат за онова, което не знае? И музикантът, като дойде изпитът, казва: „Дано ме изпитат за онова, което зная!“ И ако дойде някой мъчен пасаж, казва: „За късмет е!“ Хубаво е късметът, но светът с късмет не върви. Човек, за да бъде човек, трябва да има подтик, той трябва да има един

любовен подтик и трябва да знае, че в този подтик се крият всички възможности. И всеки един човек, ако го срещнете, ако го разбирате, неговата среща не е безрезултатна за вас. От този човек вие може да очаквате това, което той може, в дадения случай, съзнателно или несъзнателно да ви предаде. Например, той може да ви е срещнал на пътя. Той ви е предал нещо. Той, като ви е срещнал, си е махнал ръцете. И с това махане ви е предал нещо или си поклати главата, или прави друго движение. Той ви е предал, с това, нещо. Ако той е бил тъжен, той е предал от своята тъга, без да знае. Ако има една лоша мисъл, предал ви я. Ако той е бил радостен, предал ви е от своята радост. Ако той е бил гениален, предал ви е нещо от своята гениалност. Ако е човек с особен характер, предал ви е нещо от характера си. Бог с всички хора иска да внесе в нас Своя Божествен подтик. Когато говоря, че трябва да обичаме хората, вие седите и казвате: „Как е възможно аз да обичам всички хора!“ Аз не ви говоря, че трябва да обичате всички хора, друго нещо ще ви кажа, което може да разберете: Бъдете готови от всеки човек, когото срещнете, да можете да възприемете това, което Бог е вложил в него. Срещнете някого. Той ви даде някой плод. Турете го в торбата си! Друг ви срещне и ви даде ябълка. Вземете я! Даде ви някой круша. Вземете я! Даде ви слива. Вземете я! Някои хора обичат да дават по едно, други по две, по три, по четири, по пет, по шест. Някои дават с шепата. Най-опасни са, когато дават по две. Предпочитайте да ви дадат една круша, отколкото две круши. По-добре да ви дадат една круша, отколкото две. Ако те наказват, кое е по-хубаво: една тояга ли да ти ударят или две? Една, разбира се! Сега в отрицателния смисъл разбираме това. Една плесница е по-добре, отколкото две. Ако двама души, сприхави, се съберат на едно място, ще вдигнат скандал. Когато Адам беше сам, живееше в Рая. Аз изтъквам закона. Не че жената е причината. Не! Но числото две вдигна скандал. Докато той беше сам в

Рая, той беше добре. Един ден Господ прекара животните пред него. Адам беше учен човек. Той беше голям зоолог. Той държа матура по зоология. Той изказа всичките имена на животните. Като тури имената на животните, той разбираше значението на всяко животно. Какво беше първото име на кравата, името дадено от Адама? После го преведоха „крава“. На гръцки как е крава? На френски е „vache“. На английски е „cow“. Всички животни, които имат рога, два рога, означават животни, които се колят. Овцете имат рога – колят ги. Двата рога означават чаша, да възприемеш. Но кого бият? Бият онзи, който е взел нещо. Бият онзи, който е рогат. Крадецът има рогата на животното. Взема нещо в тая чаша. И бият го. Казват му: „Кой ти позволи да вземаш този предмет?“ Ние сега разсъждаваме по закона на аналогията. Числото две има свойство да произвежда раздор. Не че това число иска. Ти не бързай да направиш приятелство с когото и да е. По-добре е да нямаш приятел, отколкото да [се] скараш, ако имаш такъв. И после, ще се скарате и ще се разделите. Не се сближавайте, докато не се разберете добре. Докато твоят приятел не е разбрал какво нещо е единицата, ти не искай да станеш двойка – да имаш другар, да имаш помощник. Питам сега: Най-първо Бог, когато създаде света, ония същества, които Той създаде първи, имаха ли крака? Първата клетка, която учените наблюдават сега, има сферическа форма. Тия клетки отгоре са слезли. Там са се търкаляли. Щом слезли тук, на земята, тия клетки не могат да се търкалят. И тогава, нуждата накарала организма да се съобрази с външните условия. Докато най-после се явил човекът, който ходи на два крака. То е цяло изкуство да се държиш на краката си и благодарение на човешката мисъл! Човешката мисъл се върти спирално. И докато вашата мисъл се върти спирално, вие можете да ходите. Щом вашата мисъл стане праволинейна, вие веднага ще се намерите на земята. Можете да направите един научен опит. Ти вървиш и мислиш за доброто. Твоята

мисъл се върти спирално. Но тъкмо разсъждаваш за Божествения свят, дойде ти в ума, че двама се скарали и мислиш кой е по-прав от тях. И тогава се спира кръгообразното движение и дойде праволинейното и паднеш на земята. Отгоре ти казват: „Не е за тебе да разрешаваш кой е прав!“ Не е твоя работа да се занимаваш с праволинейното, а с това, което се върти. Ако речеш да кажеш кой е прав, можеш да имаш разрив на сърцето и да умреш. И сърцето ти се движи кръгообразно. Ако направиш праволинейно движението му, то ще се пукне. Това се нарича разрив на сърцето. На праволинейно движение сърцето не е свикнало и ако дойде праволинейно движение в нервите и мозъка, тогава хората се умопобъркват. Сегашните психолози казват, че се е разстроила нервната система.

Криволинейното движение, това е Любовта! Казват: „Какво се е завъртял този около нея?“ Той, докато се върти около момата, то е хубаво, но като дойде праволинейното движение, да взима момата за себе си, раждат се всички неприятности.

Някой казва: „Навсякъде аз съм праволинеен.“ Ще ви преведа един пример: Изпраща майката своя син и му казва: „Когато срещнеш сватба, ще почнеш да играеш и ще викаш с тях. А пък, когато срещнеш умряло, ще си снемеш шапката и ще се кръстиш. И те ще те приемат добре.“ Няма да ви разправям надълго и широко историята. Случило се, че той излязъл с левия крак. Срещнал умряло и като видял умрелия, той почнал да играе. Хващат го. – „Я ела! Този невъзпитаник, как смее да играе!“ – и го набиват. Казват му: „Знаеш ли този човек, как е страдал? А пък ти играеш! Ти, когато срещнеш умряло, ще се молиш и ще се кръстиш!“ После, той срещнал една сватба. И вместо да играе, той почнал да се кръсти. Хващат го сватбарите и го бият. Дават му същия урок. Де седи погрешката? Погрешката седи в това, че според наставленията на майка си, не излязъл с десния крак, за да срещне сватбата и после втория път да

излезе с левия крак и да срещне умряло. Там дето е умът, няма смърт. Там дето е сърцето, там има възможност да срещнеш умрелия. Живият човек сам може да работи, а за умрелия друг трябва да работи. Умрелият е голям аристократ. Другите ще отиват, ще харчат пари за гроба му, ще купят ковчег и всичко ще платят, а пък той нито пет пари не плаща. И ще го заведат на гроба. И никому не благодари. Аз сега вземам фигуративно. Този, умрелият, няма възможности. Условията, в които е попаднал, са толкоз лоши! Неговият ум е толкоз занят! Той е занят със себе си. Вижда, че му са объркани работите. За какво мислят умрелите? Само за себе си! От сутринта до вечерта казват: „Закъсахме. Тая работа е страшна!“ И когато вие почнете да мислите само за себе си, ти си в подобно състояние. Не е лошо това. А пък живият човек е онзи, който се е освободил вече от тесните рамки на смъртта и има вече Божествената свобода. Смъртта е по причина, че ти си в низшия свят, в света на тъмнината и трябва да се ограничиш. Когато човек отиде в тъмно място, трябва да е много внимателен, защото може да пропадне някъде. Може да има опасности на земята или на въздуха. Един американец ходил да изучава албатросите в топлите места, в един малък остров, който имал 4 километра дължина. Там живели повече от 40000–50000 албатроса. И тия албатроси са тромави. Като хвъркали, те се сблъсквали един с друг, толкоз са на гъсто. Не че искат да се сблъскват, но нямат сръчност. И хората, като се доближат един до друг и те могат да се сблъскат, няма пространство. 40000–50000 албатроса, като излязат да хвъркат из въздуха, колкото и да са сръчни, ще стане криза. В сегашния живот, в който се намирате, като сте наблизо, всякога ще стане стълкновение, един с друг. Когато се движите противоположно, един срещу друг, винаги ще стане стълкновение. Ако се движат един против друг, възможността е по-малка.

Някой път, аз като говоря, вземам вашето положение. Вие имате една неопределена идея за Бога. Казвате, че Бог е неизменен. В своята същина, Той е неизменен, но там, отдето мине Бог, Той всичко около себе си изменя.

Ако Бог дойде на земята, ще има големи промени. Той е почнал да идва тук. Това разтърсване на народите, тия политически разтърсвания се дължат на онова Божествено присъствие. Бог иска да уреди света. Казват: „Разбърка се светът!“ Господ иде! Когато дойде финансовата ревизия, как всички чиновници се объркват, разтичат се и искат всичко да уредят в касата. Законът е строг. Та сега всички хора искат да наредят работите си. Някъде наредиш, някъде не. Да кажем, че те хванат в едно престъпление. Какво ще направиш? Какво се разбира под престъпление? Например, едно дете е влязло в чужда градина и е откъснало плод. Ще му кажат: „Кой ти позволи?“ Какво трябва да каже детето? Това е, което става с вас. Вас ви осъждат, някой път, че сте влезли в някоя градина. Не сте чели там надписа. Значи, някой път, може да пострадаш и погрешката може да е много малка. Няма почти никаква погрешка. Ако стопанинът е умен човек, той ще влезе в положението ти. Но, ако е строг, той ще ти каже: „Кой ти позволи да влезеш?“

Сега, в религиозния живот, вие сте влезли в духовния живот. Мнозина от вас искат да влязат в Божествените тайни. Но знаете ли, че с влизането в Божествените тайни много култури са изчезнали! Защото щом образуваш отношения и не изпълниш тия отношения, ще влезеш в противоречия. Например, дадат ти една пушка. Ако я оставиш на едно дете пълна, може да [я] пипне едно дете и да се утрепе. Ти трябва да извадиш патроните. Умът ви е пушка. В него има много патрони. Някой бутне и стане катастрофа. Патроните са човешките думи. Аз гледам някой път някои, те употребяват картечници със своите думи. Аз, по някой път, се бронирам вече.

Една сестра ми каза: „Учителю, ти не постъпваш добре! Пристрастие има.“ Това е картечен огън. Аз си турям бронята. Казвам: „Възможно е. Който е дошъл на земята, не може да постъпи така добре. Права си сега. По мярката, която имаш, право е да не съм постъпил добре. Ще го имам предвид!“ Аз сега бих могъл да ѝ кажа: „То не е твоя работа!“ Казвам: „Права си.“ Влизам в положението ѝ. Тя си има известна идея. Казвам ѝ, че е права. И аз си имам известен идеал. Не се минава много и тя идва и ми казва: „Извинете!“ „Казвам, няма нищо!“ И казах ѝ тогава: „Но ще направите, тогава, една хубава баница. Ще я разрежете на десет части. На мен ще дадеш една част, за да видя, че си се разкаяла. А пък другите ще дадеш на други сестри. И ако видя, че баницата ти е вкусна, тогава погрешката ти е простена. И щом всичките те харесат твоята баница, то и аз съм на тяхното мнение.“

Сега правя заключението. Ние, хората на земята, влизаме в едно пререкание с онова, което Бог е създал. Седим, някой път и казваме: „Защо Бог направи така? Бог не е създал света както трябва.“ Бог никога не иска извинение. Щом ти си недоволен, че носиш 25 килограма, Бог казва: „Турете му 35“ и ако още мърмориш, казва: „Турете му 45, 50, 100, 200, 300!“ Колкото повече мърмориш, толкоз повече товари. И ще се намериш в положението на героя в следния разказ: Един богаташ, една вечер, видял една кола насън. Колата била с три чифта бели коне. Тя била пълна със скъпоценни камъни и златни работи. И всички хора идат с малки панички и с лопата им турят от тия богатства. А пък той отива с голям сандък да му го напълнят. Те му казали: „Много ти е голям сандъкът. Имаме едно правило за тебе: Ще легнеш на гърба си и ще турят сандъка отгоре ти и ще турят в него богатствата. И когато ти стане тежко, кажи, за да не ти турят повече.“ Турили 100 лопати и той започнал да се задушава и почнал да вика и те спрели. Но окръжаващите казали: „Понеже той взе повече, отколкото му трябваше, не му снемайте от гърдите сандъка.“

В това време богатият се събужда и си изважда заключението: значи Господ му даде по-голямо богатство, отколкото му трябва. И той си казва: „Трябва да намеря място за моето богатство или моята работа е свършена.“

Казвам, щом ти е станало по-тежко, ти си взел повече, отколкото ти трябва. Тая работа, която имаме да свършим, трябва да я свършим. Аз искам да ви обясня научната страна. Има някои неща, с които трябва да се справим. Някой път казваме: „Трябва да се молим!“ Молитвата е един начин. Достатъчно е да срещнеш един умен човек и той да ти каже нещо. Една сестра дойде при мене, тя си написала цял поменик от противоречия, за които искала да пита. И като дойде, всичко това го забрави. Тя, като дойде, въпросът ѝ се реши. Тя каза: „Дойде ми сега една нова идея.“ И животът е лесен! Ти, като срещнеш един добър човек и без да говори той, някои въпроси ще ти се разрешат. Достатъчно е да срещнеш някой добър човек на пътя си, за да ти се разрешат въпросите. И достатъчно е да срещнеш някой лош човек, за да се забъркат работите ви. И някой път, като се забъркат работите ви, ще знаете, че сте срещнали някой лош човек. Ти казваш: „Какво трябва да се прави?“ Ще излезнеш в момента, когато ще срещнеш добър човек. Няма да излезеш в момент, когато ще срещнеш лош човек. Ти казваш: „Господ ме е турил в лоши условия.“ Не те е турил в лоши условия Господ, но ти си излязъл с левия крак, както момъкът, който срещнал сватбата. Да ви обясня какво значи среща на момъка с умрялото и сватбата. Някой се наял хубаво и след това го бият. Той трябва да повърне назад яденето. При първия случай той е ял повече, а във втория случай, той е ял по-малко. При втория случай, той вече се страхува да яде много, за да не би да се случи същото както в първия случай. При втория случай той вече е оздравял и трябва да яде, но го е страх да яде достатъчно. И тогава, в него се заражда едно недоволство, че не е ял. Той трябваше по-рано, когато

беше здрав, да яде достатъчно, а не когато е болен да яде по-малко. На здравия трябва да дават повече, а на болния колкото се може по-малко. Който е здрав, давайте му повече благо, а пък на болния – малко. Някои деца, които майките им ги обичат, цял ден мляскат. При сегашните условия, трябва да обработвате материалите.

Всички свещеници започват да си приличат. И всички адвокати си мязат. Кой с каквото се занимава, лицето му взема съответната форма. Военния, като го срещнеш, различава се. Учените хора се различават. Всички учени хора имат определена физиономия. Та идеите, които преобладават в нас, създават нашето лице. Трябва животът ни да бъде разнообразен и то по отношение на всичките добродетели. Животът, Знанието, Свободата ще ти дадат едни линии. Любовта, Мъдростта и Истината ще създадат други линии, най-хубавите линии. А пък Добродетелите ще създадат формите на цялото тяло. Най-първо Любовта оформява Божественото в нас. Животът оформява това, което ангелите творят в нас, а пък Добродетелите оформяват това, което хората творят. Аз ви препоръчвам, по някой път, да учите музика, понеже челата ви са тесни. И духовният живот не можете да разберете без музика. Без музиката не можете да разберете Живота, не можете да разберете Добродетелите, от Любовта не можете да се ползувате. Ще се ползувате тъй както не трябва.

Сега, мисълта, която трябва да остане, е: Носете това разнообразие, понеже всички красиви мисли, които ни идват, всички благородни чувства, които ни идват, всички възвишени подтици за постъпки, които ни идат, допринасят нещо. Аз говоря за целокупния живот на човека – в подсъзнанието, съзнанието, самосъзнанието и свръхсъзнанието. Целият ни живот се изменя. Всяка нощ, когато си лягате, молете се на Бога, та когато спите, ония, които ви пазят, те да нагаждат работите.

Някой път казвате: „То няма какво да се учи вече." Ние трябва да имаме Любов, Вяра и Надежда. Трябва да проучим всички хора на земята, за да разберем какво нещо е надеждата. И трябва да проучиш живота на всички ангели, за да разбереш какво нещо е вярата. И трябва да проучиш Божествения свят, за да разбереш какво нещо е Любовта. Ти си срещнал няколко души и казваш: „Ние си приличаме." – Не си приличаме.

Сега каква мисъл остава? Ако водата изчезне, остава въздухът. Ако въздухът изчезне, остава светлината. Едновременно, при сегашните условия, трябва да имаме твърда почва под краката си. Това са добродетелите. Трябва да имаме вода. Водата е потребна. Какво съставлява водата в живота? После, трябва ни въздух за нашите дробове. Най-после ни трябва светлина за нашите очи. Трябва да имаш добродетели, за да знаеш, че имаш нещо стабилно под себе си. Това е твърдата почва. Водата е проводник, твърдата почва също, въздухът също. Човек трябва да има вода. Щом човек изгуби водата в организма си, той почва да съхне. Всички хора, които изсъхват, стават нервни, малко вода имат. А пък всички хора, които имат непотребна вода, повече вода, затлъстяват. Всички хора, които имат повече въздух, стават много активни. Трябва ви повече вода! Оценявайте водата. Щом обичаш водата, ще имаш толкова вода, колкото ти трябва. Обичай въздуха! И като обичаш въздуха, ще имаш толкова въздух, колкото ти трябва. Ти, като обичаш светлината, ще имаш толкова светлина, колкото ти трябва. Това е закон. Обичай светлината, за да имаш толкова светлина, колкото ти трябва. Обичай въздуха, за да имаш толкова въздух, колкото ти трябва. Обичай водата, за да имаш толкова вода, колкото ти е потребно. И най-после, обичай и земята, за да те поддържа. Това е сега в психичния живот. Твърдата почва, това са ония идеи и чувствувания, които образуват основата, върху която седим и която ни крепи. А онзи капитал, който е в

обръщение, това са реките. Въздухът е капиталът, който твоите ближни дават. А светлината е капиталът, който Бог дава.

Как ще го приложите това? Вие го прилагате. Някой път употребявате повече светлина, отколкото трябва. Някъде употребявате повече въздух, отколкото трябва. Вие ядете бързо и чрез храната внасяте повече въздух и голямо количество въздух туряте в стомаха си. А пък в стомаха си трябва да турите минимално количество въздух. Щом влезе много въздух, той се разширява вътре и тия колики се дължат на този въздух. Тогава стомахът се разширява и вие почвате да се превивате. И тогава трябва да приемете или топла вода, или да направите масаж. Някой път, не туряте достатъчно въздух в дробовете си, колкото трябва. Дишате много плитко. Повечко въздух трябва да приемате в дробовете си и равномерно трябва да влиза. Който не знае да диша, не знае да говори правилно. И търпението на човека зависи от дишането му. Много е мъчно човек да диша правилно. Кажете: „Господи, дай ми знание, за да мога да употребявам твоята светлина правилно. Дай ми знание, за да мога да употребявам въздуха на място. Дай ми знание, за да мога да употребявам водата на място. Дай ми знание, за да употребявам твърдата почва на място.“ Това е една молитва, с която трябва да се молите. Сега това ви трябва. Светлина ви трябва. Въздух ви трябва, мисълта е там. Вода ви трябва и твърда почва ви трябва, това са Добродетелите. Молете се за четири неща: за светлина, въздух, за вода, за твърда почва.

Сега, след като съм ви говорил, да ви свиря ли? – Не зная. Един час съм ви говорил. А пък вие сте хора, които нищо не плащате. Все гратис. (*Учителят изважда цигулката.*) Не като артист да свири човек, то е външната страна на музиката, артист да бъдеш! Там човек трябва да посвети живота си. Да изпеем: „Тъги, скърби!“ (Всички пеят,

а Учителят едновременно свири.) Така както пеете, пението ви е еднообразно. В пението трябва да има един момент силен, един слаб и т. н. Вие вземате напрежението почти еднакво. (*Учителят след това свири други неща – импровизирано.)* Изпейте гамата! (*Всички пеем гамата и едновременно Учителят свири.*) Пейте сега едновременно, едни нагоре октавата, а други надолу. (*Всички се разделят на две групи и едни пеят надолу октавата, а други нагоре.*) Според новото схващане, когато пеете „До", смятайте, че имате едно яйце, което се мъти и трябва да се измъти. Или си турил една семка в земята и тая семка трябва да се разпукне и да поникне. А пък при „Ре" разбирайте, че нещо трябва да расте. Едновременно искам двама певци да пеят във вас. Човек да си пее на физическото поле, както си знае, а пък новият певец, като дойде, слушайте и него. И това, което можете да вземете от него, прилагайте го във вашето пение. Като пеете, да се слушате! (*Всички пеят разни тонове с устните: „ммм". След това Учителят пее и свири следната песен*:)

„Посятата семка ще цъфти!
Посятата семка ще цъфти!
Посятата Добродетел ще се усвои!"

Музиката има, по някой път, неправилни тактове. Неправилните тактове най-мъчно се изучават, понеже [са] по-голямата част. В живота е повечето неправилни тактове. Вие имате едно противоречие в живота. Това е един неправилен такт. И веднага трябва да намерите един съответен тон, думи или звук, за да поправите състоянието си. Набраната енергия трябва да се предаде музикално. Набраната енергия не можете да я задържите. Трябва да се намери един начин, за да се превърне. Та, като станете, пейте, мислете, чувствувайте! Главното препятствие е, че вие много си реагирате. Иска някой да се прояви – оставете го! Вие му казвате: „Недей така!" Имате един навик

да казвате: „Така недей!“ Оставете всеки един да се прояви. Чак след една седмица му кажи, но в дадения случай го остави да се прояви. И за да се проявиш, теб ти трябва само една минута. (*Учителят пее думите:*) „Посятата семка ще цъфти.“ И после друго: Бъдете свободни! Не налагайте на другите хора да живеят като тебе. Няма по-голямо нещастие да живеят всички по един и същ начин. Бог обича разнообразието. Един, който рисува карикатури и друг, който рисува хилави хора или образи – и двамата са на място. Карикатуристът показва нещата, които не са завършени, а пък художникът показва неща, които са завършени. Та лошите неща не са завършени неща, а пък добрите работи са завършени работи. Неприятно ти е да гледаш лоши работи, но те са незавършени. Ако картината не е хубава, трябва да стане нещо в нея. Ако аз съм ял добре, това няма да ползува другите. Най-първо ще ползува мене. И след това, понеже имам вече сила, аз ще мога да услужа на някого. Когато имам добро разположение, мога да помогна на някого. Щом нямам добро разположение, не мога да услужа. Та по-добре е да имам добро разположение, за да услужа. Ако не съм разположен, тогава ще живея само за себе си. Аз наричам хората, които живеят само за себе си, умрели. Той е отишъл в света, мисли да си има къща, да си посади ниви. Той е на физическото поле. А пък някой мисли да отиде между ангелите, да прояви добродетели. Онзи, който е на земята и мисли за неща, които са за земята необходими, като си замине, няма да му е добре. И онзи, който мисли за небето, като излезе от ангелите и дойде на земята, няма да му е добре. Като ангел на земята не се живее. Не че не се живее, но ще превърне ангелския живот в човешки. Ще превърнеш добродетелите, жадния ще го напоиш, гладния ще го нахраниш, а пък на тъжния ще кажеш една сладка дума.

Първото нещо: Дайте си свобода! Това е единственото нещо, което ви липсва – Законът на свободата! Някой може да мисли

различно от вас. Разбирайте се! Считайте, че всичко това, което човек върши в дадения случай, дали той съзнава или не, считайте, че той върши Волята Божия. Ти казваш, че той не е прав. Не е право според мене. Един стражар кара един затворник – право ли е? Но този човек е убил двама души, хора! Той е лишил двама души от свободата, от живота и сега има вериги на краката си. И него го лишават. А пък този, който не е извършил престъпление, не му турят вериги. На праведния, като му турят вериги, те се стопяват, а пък на грешния, като му турят вериги, те остават на краката му. Този, на когото веригите остават, е грешен. Петър, когато беше в затвора, като дойде ангелът, сне му веригите. Молеха се за него. Дойде ангелът и веригите му паднаха. И ангелът му каза: „Излез вън! И не искай да бъдеш [*известен*], за да покажеш къде си се скрил. Но да те няма никъде." Когато излезеш от дяволската тъмница, не ходи да казваш на дяволите къде си се скрил. Сега вие криво ще ме разберете. Не примирявай Божественото, доброто със злото. Не ги примирявай! Те са две страни. И като направиш едно зло, ще кажеш: „Направих, Господи, една беля, едно зло." Едно дете, за да покаже, че е щедро, раздава всичкото сладко от гърнето на своите другарчета. Майка му го пита: „Кой изяде сладкото от гърнето?" Детето си мълчи. То не казва: „Аз и моите другари го изядохме." И тогава майката мисли, че слугинята го е изяла. Ето де е злото. Детето трябва да каже: „Дойдоха ми приятели – аз и те го изядохме." Не набедявайте слугинята!

Тук трябва да се направи един клас за музика. Тогава ще дойде едно противоречие. Земната музика е много хубава за хората. Но тая музика, изнесена пред ангелите, ще прилича на един джазбанд. Шумна е тя. И понеже ангелите са много учтиви, те ще си турят нещо в ушите, за да ги запушат. И преспокойно ще изслушат земната музика, но със запушени уши. Те са толкоз учтиви! И когато се

върши зло пред вас, то е една музика на дявола. Вие си запушвайте ушите!

Докато [се] оправи светът трябва да ходим със запушени уши. Възможно е да се оправи светът. Светът е оправен. Най-мъчно е да обичаш човек, който ти говори лъжа. Като ти направи пакост е мъчно. Но в дадения случай, то може да ти е дадено като задача – да се примирявате. Щом ти е дадена една задача, трябва да знаеш как да я разрешиш.

Някой път пеете много хубаво, като артисти. Някой път, като ви слушам горе, казвам: Разногласие има. Няма връзка! Някой път, всичко върви много хубаво. Обертоновете в пространството се разнасят много хубаво. Отгоре ви слушам.

Отче наш.

Любовта дръжте, като един Божествен Подтик, който трябва да се прояви във всички области на Живота. Всичко във вас да има Подтик!

7 часа без 7 минути [сутринта]

5 лекция от Учителя, държана на 2 ноември, 1938 година, София, Изгрев

ДА СТАНЕМ ЕДНО

Отче наш.

„В Начало бе Словото“

Човешката реч е още много несвързана. Много идеи, прокарани и в Евангелието, ако се четат, ще добият съвсем друг характер в разбиранията. Думите, които сега употребяваме, не носят всякога една и съща идея. Ще ви прочета нещо от 19-та глава от Евангелието на Матея. Може вие да я прочетете цялата, от 10-ти стих нататък. Всеки да разбира както обича, но последствията ще бъдат едни и същи. (*Учителят прочете главата до края. Изпяхме „Венир Бенир“.*)

Прочетоха се темите: „Най-голямата и най-малката добродетел.“

Няма да оспорвам авторството. Този въпрос трябва да се развива. Вие всичките имате материал. Не е от лесните въпроси. Най-големият и най-малкият вегетарианец кой е? Едно положение статическо. Установеният свят, в който живеем, е статически. Ние се намираме в големи противоречия. За пример, една дреха изтъкана от материал, който не е хубав, и една дреха, изтъкана от хубав материал, като идете, цената не е една и съща. Простата дреха изисква малко да се плаща. За добрия материал много се плаща. Някой човек е обикновен, някой човек обикновени работи прави, обикновен става. Друг, учени работи прави, учен става. Добри работи прави, добър става. Всеки човек, каквото прави, такъв и става. Някой изучава животните, зоолог става. Някой изучава растенията, ботаник става. Някой изучава минералите, минеролог става. Всеки човек, каквото изучава, това и става. Онзи, който изучава животните, зоолог става ли? Много двусмислена дума. Сега разправят вестниците, [с] един англичанин се е случило. Взел си един питон, една змия от три метра, дълга. Веднъж

в трите седмици се храни. Оставил го той, както англичаните обичат [*забавното*]. Туй в Лондон става. Отива той и един ден гледа тази змия изчезнала. Няма я в кошника. Пита се: „Къде ли е отишла?“ Вестниците започват да пишат: „Една опасна голяма змия изчезнала.“ И всички започват да виждат питона на разни места, на тази улица, на онази улица, ту при езерото. Върви един автомобил, прозорецът отворен и една жена казва: „Затворете прозореца, че питонът може да се хвърли.“ Три деня го търсят и не може да го намерят. И след три деня, като го търсили, намират го, намират питона, дето си бил, в кошницата. Къде е ходил, къде се е разхождал, не знаят. Ние търсим един питон, който се е отпуснал, който излязъл някъде и всички се плашим. Има нещо в живота, което ни плаши. Аз бих ви попитал, защо човек остарява? Всеки един казва: „Аз съм господар, свободен човек съм да мисля, да чувствувам, да постъпвам както искам.“ Хубаво, щом ти си господар, как тъй, ти допусна да остарееш? Казваш: „Така е отредено.“ Щом остаряваш, ти не си свободен. Щом твоята мисъл те състарява, ти не си свободен. Ако твоите чувства и те те състаряват, ти не си свободен. Казваш: „Ама то е така отредено.“ Щом е така отредено, де е свободата на човека? Какво разбираме ние под думата „свобода“? – „Да правиш каквото искаш.“ Вярно е, да правиш каквото искаш. Някой казва: „Аз не искам да ме отказват от някое благо. Кой може да ме лиши от благото?“ Тук има едно разсъждение. Някой път е хубаво да те лишат от някое благо. [*По невнимание*] ти си направил една погрешка, съдията определи да ти ударят 25. Е, ударят ти 25 или на ръцете, или на краката. Някои ги удряха на краката, а пък сега ги удрят на седалището на човека, на неговата благородна възглавничка. Сега не е ли хубаво да те лишат от 20, само да ти ударят 5. Казвате: „Как? Кой ще ме лиши от моите 20 блага?“ Не е ли хубаво, някой път, да ви лишат? Господ, някой път, не ви дава някое благо, за което ще ви бият. Казвате: „Как, Господ да не

ми даде това благо?“ А и ще ти ударят най-малко 25 за това благо. Някой път е добре да ни лишат от някое благо. Защото някои блага не ги искаме. Вчера върви един и казва: „Защо са страданията в света?“ Казвам, страданието е Божието време. Само когато страдаме, отиваме при Бога. Ние сме непослушни деца. Когато сме щастливи, не Го търсим. Все ще дойде някое страдание. Като дойде страданието, ние започваме да мислим. Като няма какво да правим, ще идем при Господа. Тъй щото, всеки от вас, който страда, не питайте защо страдате. Туй време е предназначено да идем при Господа. Радвай се, че страдаш, че дошло време да посветиш на Господа това време. Защо страдаш? – Да посветиш това време на Господа. Боли те коремът. Ще се молиш, ще благодариш, че дойдоха тия страдания. Време е да посетиш Господа. Боли те главата – пак е време да се помолиш. Боли ви лявата или дясната страна. Щом дойде време за Господа, ще тичате. Една болка е, за да се освободи туй време и да го предадете. И благодарение на Божието време, което не го употребявате за Господа, не търсете някой лекар да ви освободи от болката. Отгоре ще му платят 20–50 лева да ви освободи от вашето коремоболие. Ни най-малко лекарят няма да ви освободи. Аз да съм, ето какво ще направя. Него ден, щом ме заболи коремът, как ще повикам моя лекар? Ще повикам някой закъсал бедняк. Какво да кажа? Да кажа неща, които не са верни! Като съм болен, ще сготвя едно ядене. И на този, бедния, ще кажа: „Ти ще ядеш, аз ще се моля на Господа.“ Него ден няма да ям. Повикайте бедния и на този, бедния, като дадеш яденето и ще оздравее коремът. Вие ще повикате лекар, който ще дойде с автомобил, ще те попита, ще те разпита: „Толкоз години какви големи престъпления направи, че тия болки идват до мен?“ Казвам: Ни най-малко не е престъпление. Него ден ще повикаш някой беден човек, ще го нахраниш, или някой брат, или някоя сестра, или някое

малко дете. Не зная сега, като го боли коремът, кой ще повика някой беден брат и да го нагости по този начин?

Вчера седя. Имаме тука един брат на 90 години, нарича се Георги Светията. Казва: „Всичко си е наред“ и никъде не продава яйцата. Казва: „Всичко е за Учителя.“ Искат му яйцата, казва: „Не може!“. Аз казвам, неговите кокошки, които снасят яйцата, са особени, дават за яйце по 5 лева, 10 яйца – 50 лева. Вчера, седи св. Димитър, понеже и той е светията на слугините и гледам какво е намислил. Намислил да прави хубаво на слугините. Казва: „Тази година господарите няма да ги стягат.“ Седя, слушам някой 90 годишен удря на вратата. Някой път искам да отворя прозореца, да видя кой е така енергичен. Отварям – гледам св. Георги. Пък някой път, като отворя вратата, вземам ключа. Понеже е секретен ключът, та никой не може да отвори, пък съм оставил ключа отвън. Отвори и като погледне: „Няма го.“ Аз съм на прозореца, той търси – не ме вижда, отива вън, погледне. Търси ме той, защото яйцата друг не може да ги яде. Аз мисля, че съм свободен, сядам да разсъждавам. Той пак тропа. Вие сега ще ме запитате защо не стана, такива хубави яйца. Казвам, на св. Димитър, в един свети ден, не става да се купуват яйца. В празничен ден търговски работи не стават. Сега седя и си размишлявам, казвам: „Св. Георги е.“ Ще каже: „Учителят се крие някъде и не е в стаята си, не се обажда или го няма.“ Негово предположение е, но аз зная къде беше Учителят, аз съм авторитет. Зная, че в единия случай беше на прозореца, а в другия случай беше на масата и разсъждаваше за известни неща и не искаше да има работа със св. Георги. Ние минаваме за много добри хора. Та казвам, като разсъждение: Ако бях се освободил от него, да ида, да си върви, да му дам 50 лева и да си върви. Мене ми е толкоз приятно, че да дойде втори път пак да хлопа, защото музикално хлопа. Той е много енергичен, като млад човек. Казва: „Трябва да се изпълнява Волята Божия!“ Той ми се оплаква и казва: „Учителю, онези [не]

оценяват яйцата." Един лев не иска за яйце. „Като дойда в кухнята, не ги оценяват, не може по един лев." Свети Георги казва: „Един чувал брашно ми трябва." – Хубаво, един чувал от мене. Един чувал от друга сестра. Трети чувал брашно. За колко време може да ги изяде? И прав е, разсъждавам, него му трябва брашно и нас ни трябва много брашно.

Сега тук четем в Евангелието какво е задължението на мъжа към жената. От дълбоката мисъл, важно е твоето отношение към твоите мисли, към твоите чувства, към твоите постъпки. Задължението на мъжа към жената е такова, по-добре е човек да не се жени. Ако задължението е такова, по-добре да не се ражда. Но, ако човек не се роди, на земята да дойде, какво ще прави горе в небето? Представете си, ако вас ви дадат един избор, да слезете ли на земята или без слизане. Вие не знаете какво ви очаква на земята. За пример, всякога може да обичате, който е щедър и богат човек, [който] дава. Веднага ще го обичате. Естествено е, но онзи, който не дава, няма да го обичате. Представете си, че един богат човек, той има богатство събрано, но вижда, че парите са на категории. Няколко хиляди той ги счита от една категория, други няколко хиляди от друга категория. Мене на тази мисъл ме наведе мисълта на един свещеник. Разправя той: „Аз, когато взема пари като кръщавам децата, турям ги в една кутия. Когато венчавам някой, за тях имам втора кутия. Когато [опявам], друга за умряло – друга кутия имам. За умрелите, колкото взема, турям ги в друга кутия. Във втората кутия слагам онези пари, които взимам за венчавки, а в първата кутия – за новородените." И казва: „От тези пари, които взимам за умрелите, аз за себе си не ги употребявам. На някоя вдовица, на някой беден ги давам. Патила ми е главата много пъти." Питам, ако иде някой и извади от кутията за умрелите, какво очакваш ти? Или пък от кутията, дето той венчавал младите или пък от кутията, дето е [кръщавал] новородените? Вие, по някой път, седите и казвате: „Дали туй, което аз върша, е благоугодно

на Господа?“ Често казвам, че неща, извършени без любов, губят своята стойност. Всяко нещо, което направите без любов, губи цената си. Вчера, като дойде свети Георги, му харесах удрянето, струва си, ако имах пари, бих му дал не 50 лева, но 150 и 200 лева, само за начина, както удря. Тропа като капелмайстор. Най-първо по-слабо, после по-силно. Аз мълча, удря по-силно. Аз пак мълча, още по-силно удря. Казвам, той ако е на моето място и аз на неговото, как ще удрям? Сега навярно и аз така ще удрям. Седя и [наблюдавам] себе си. И той иска да каже: „Не знаеш кой е тук! – Св. Георги. Трябва да ме приемеш, нищо повече.“ Обаче, аз не го приех, понеже той иде с една голяма препоръка, да препоръчам яйцата, да ги назнача на служба. Пък аз нямам отворено място. Казвам, днес няма да приемам никого за назначение. Нито уволнение, нито назначавам. Пък какво трябваше да кажа? – Някой пример, който не е измислен. Казвам, добър е тоя пример. Размишлявам как ще хлопам. Като удари, той има право да удря, аз го извинявам. Понеже той е глух, той удря силно, щото трябва да го чуе. Понеже той ме слуша, едва го чух. Аз имам много развит слух и чувам. Казвам, то е понятието, разбирането на свети Георги. На 90 години е и моето разбиране се различава само по обстановката на ушите. Та казвам, аз, като отида на райската врата, как ще хлопам? Казвате: „Още ли да се хлопа?“ – Предполагам. Дали ще хлопам или не, но предполагам, че и аз отивам като св. Георги. Имаш право ти да хлопаш. Ти мислиш, с твоята мисъл ти хлопаш. Щом мисля, аз вече хлопам на райските врата. Моята мисъл може да бъде приета или неприета. Чувствувам нещо, пак е хлопане. Правя известни постъпки, пак е хлопане. Някоя моя мисъл ще бъде благоприятна на Господа, а някоя моя мисъл ни най-малко няма да бъде благоприятна. Зависи от степента каква е. Може да няма място за моята мисъл в небето. Мислите ли, че всичките ни молитви, с които се молим, че те отиват? Много малко от тях отиват. Някой може да

каже: „Толкоз години аз се моля и Господ не ми е дал.“ Господ ви е дал за вашите молитви. Ами животът, който ви е дал, храната, която ви е дал, очите, които ви е дал, ушите, които ви е дал, вашият ум, вашето сърце, вашето разбиране. Това са неоценими богатства. Та казвам: [Има] една Любов, която не пресеква – онази, постоянната Любов. Има една любов статическа в света. Светлината за пример, в която живеем, е статическа. Тази статическа светлина произтича, че като се върти земята около своята ос, постепенно земята се огрява. Тази част на земята, която е обърната към слънцето, се огрява. И като се върти, другата част остава неогрята. И всякога страданията идат в неогрятата страна. В огрятата страна на светлината никакви страдания не може да дойдат. Казвате: „Как?“ Един вълк, който [краде] една овца, той се намира на неогрятата земя. Всичките престъпления стават в тъмно. В Божествената светлина никакви престъпления не може да станат. Всякога в човека има страх, когато на човека потъмнее умът. Защото, тази тъмнота, тя взема? Ние всякога правим погрешки, когато е тъмно, ще направим някоя беля. Вчера иде един господин, учител по изкуствата, с големи идеи, художник. Иска да бъде полезен, започва да рисува картини из българския живот – за старините, за опълченците. За това рисува, за онова, никъде картините не ги приемат. Работите не вървят. Пита ме той, защо е тази несрета, защо хората не оценяват неговите картини? Аз седя и не му казвам нищо. Разправя той, че този и онзи не оценяват, казват: „Картините са хубави, но сега нямаме параграф, бюджетът се намалил, заради бюджета.“ Аз седя и размишлявам: Твоите картини не са приети, за да дойдеш при Мене. Ако бяха приети картините ти, ти нямаше да дойдеш. Ако ти не се намериш натясно, при Господа няма да идеш. Като започнеш да умираш, ще кажеш: „Господи!“, ще се размислиш, че денят на умирането е ден да отидеш при Господа. Казвам, ако ние мислим по този начин,

страданията – това са най-хубавите опитности, при които можем да оценим една Божия добродетел. Радостите – това са добрите условия, при които можем да приложим една Божествена добродетел. Радостта е за приложение, а пък скръбта е да оценим. В скръбта ние оценяваме колко струват, а в радостите ги прилагаме. Ако в [радостта] бихме прилагали всяка добродетел и ако в страданията бихме оценявали добродетелите, нашият живот щеше да има съвсем друг резултат. Сега вие какво искате?

Да минем към въпроса [*за числата*]: 1, 2, 3, 4, 5, 6. Тъй, както са означени цифрите, какво означават? В статическо положение тия цифри нямат никакъв смисъл. Едно статическо положение може да изтрие тези цифри. Щом си изтрил този прах, така както е написана единицата, къде ще иде? Колко милиона частици има за изписването на единицата? Тук има няколко милиона частици, които съм турил. Един ден, като опитате къде отишъл тебеширът, какво ще кажете? Представете си, че този тебешир се оценява. Къде е отишъл тебеширът? Ако напишем тази буква и тя не изпълнява своето предназначение, къде отиде този материал, къде се е дянал? Единицата, ако разбираш закона на единицата, ако ти си слаб човек, ще станеш силен. Пиши единица, за да станеш силен. После, ако нямаш никаква работа в света, пиши две, за да ти тръгне. Не ти плащат никъде, работиш и не ти плащат – пиши 3. Най-после, нямаш каса къде да си туриш парите – пиши 4. Не знаеш как да направиш добро – пиши 5. Не знаеш как да говориш хубаво – пиши 6. Но най-първо ще намериш един човек, който мяза за единица. Има хора, които са родени на единицата, има хора, които са родени на двете, на трите, на четири, на пет, родени са в тия числа. И трябва да намериш тия, живите числа. По друг начин не може да придобиеш. Вие, както сте събрани тук, всеки човек, с когото се срещаш, той е жива единица, която носи известно Божествено благо. Туй благо, само от този човек

може да придобиеш. Само при един дрехар може да купиш дрехи. Или само от един дрехар може да си вземете хубави дрехи. Само от един бакалин може да вземеш парите, които ти трябват. А по някой път вие нямате дори представа за хората. Казвате: „Този брат, той няма разбиране.“ Вие тогава не оценявате. Най-последният наш брат струва повече, отколкото всичките породи говеда, всичките коне, всичките риби на морето. Да ги продадеш, не струват толкоз, колкото вашият брат, когото вие не оценявате. Следователно, вие за 1000 лева бихте продали един брат. Нови възгледи ви трябват. Оценявайте човек по неговата същина, а не по неговата външна форма. Външно, както го оценяваме, неговото жилище не е направено, както е той. Но в жилището се крие една душа, която е излязла от Бога. Ако ти разглеждаш човешката душа, как е излязла от Бога и какви възможности има...!? Дойде един човек и той казва, че гладен не иска да ходи. – „Аз не се нуждая от този хляб!“ Няколко думи му кажи, тъй да се нахрани. Някой път, човек се нуждае само от една дума, но когато ще му кажеш тази дума, тя трябва да е най-хубавата дума, която искаш на тебе да я кажат. Сега пак ще си послужа с един пример. Седи някоя млада мома и пише на някой млад момък. Сега считат туй, постъпката: как младата мома смее да пише на един млад момък или как един млад момък смее да пише на една млада мома! Това са ваши разбирания. Може да ме попитате, как смея да погледна на слънцето, не може да гледам дълго време. Че то е законът на турците. Съществувал закон в миналото, в древните времена, жените, туркините са се криели и ако ти погледнеш, на смърт си осъден. Само че си погледнал да я видиш, смъртно наказание ще има. Четете, когато Мойсей искаше да види лицето Божие, Господ му каза: „Не може някой да види лицето Ми и да остане жив.“ Някои от вас сте много смели, казвате: „Аз искам да видя Господа.“ Ако искаш да видиш Господа, да стане в тебе една промяна, да посветиш живота си

за благото на всички онези, които Бог създал. То е на място. Но ако искаш само да Го видиш и да си послужиш, животът ти е осъден на смърт. Младата мома, като пише на младия момък, тя иска да види неговото лице и момъкът иска да види нейното лице. Но виждането на лицето всякога не носи едно благо. Тя, като види неговото лице, ще се разочарова, някой път. Отиват двама, една млада мома и един млад момък, в планината. Пусти били. Младата мома искала да опита младия момък дали той я обича. Тя му казва: „Много ще ми бъде приятно да имам един от тези алпийски еделвайси." На едно опасно място, имало еделвайси, дето животът бил в опасност. Отива момъкът, качва се там, донася един еделвайс. Дава ѝ еделвайса, но след това ѝ казва „сбогом" и си отива. Човекът не иска втори път да бъде изложен на такава опасност. Един опит е достатъчен.

Та казвам, ние, които сме на земята, какво сме извършили? Седим по някой път и разсъждаваме: „Аз съм толкоз пострадал, че съм страдал, страдал съм." Няма някой, който да не е страдал, но питам: Господ, Който създаде света, не страда ли? – Страда. И Писанието казва: „Аз съм като натоварена колесница на Израил." Всички ония лоши мисли, ропотът, всичко туй отива при Господа. Ние Го смущаваме. По някой път Господ седи и ни гледа за всичката ни неблагодарност, че за всичко, което е създал, ние вдигаме ропот. Господ, като те гледа, казва: „Я го доведете при Мене." Праща ангел – задигат те от земята, лишават те от всичко. Казва: „Нека дойде при Мене." Тогава, като идеш в оня свят, при Господа, как ще бъде? Христос дава един пример: Някой имало, един беден Лазар, който седял като страж пред вратата на един богат човек. Умира Лазар и отива в лоното Авраамово, да гледа лицето Божие. Умира богатият и отива в ада. Богатият вижда Лазара в Рая и казва: „Отче Аврааме, нека дойде Лазар и с кръста си да ми намаже гърлото." Този не иска да види лицето Божие, не иска и да види лицето на Лазара. Казва му

Авраам: „Не може.“ Сега всичките казвате: „Туй не се отнася до нас.“ Какво трябваше да направи богатият? Богатият не викаше Лазара според моята норма, която ви казах. Трябваше да повика Лазара, да сготви, да яде Лазар и той да го гледа. Когато беше болен, богатият трябваше това да направи, а той всякога ядеше, пиеше и викаше обикновените лекари. Обикновените лекари го пратиха в ада. И сега в ада викат друг да дойде. Казват му: „Не може.“ Сега, другото заключение, това е един пример. Адът съществува във всинца ни. Ние сега очакваме да умрем и да идем в оня свят. Ние сме вече в оня свят. Още имаме вземане-даване с този свят, но какво трябва да правим? Писанието казва: „Прощавайте!“ Ако вие намерите една златна монета, какво казвате, какво трябва да правим? Казвам, ако намерите златна монета, която е оцапана, какво трябва да правите с нея? – Ще я очистите. После вие ще се ползувате от всяка намерена монета. Да кажем, някаква стара монета имате, [ако] е от новите, ще търсите нейния стопанин. Но една златна монета, преди хиляди години заровена някъде, и сега я намерите, на кого ще я дадете? Сега държавата има право. Наполовина богатството трябва да го дадеш, понеже държавата участвува. Но казвам, ако намериш една стара монета, какво ще я направите? Нали Мойсей е писал и после Христос казва: „Да възлюбиш Господа!“ Това е една стара монета – преди толкоз години! Тази стара монета: „Да възлюбиш Господа Бога Твоего“, какво ще правиш с тази стара монета? Този закон ще го очистиш и ще го употребиш за себе си.

Приложете Любовта за подмладяване в света. Аз наричам подмладяване в човека, когато всичко е младо. Сега идват хората при мене и ми казват какво аз зная. Още като идват, гледат ме от главата до краката. Разглеждат, как съм облечен, гледат обстановката. Аз седя тихо и спокойно и си съставям едно понятие. Виждам какви са. Някои намират, [в] тази обстановка, излишни работи намират. Гледат

възглавници натуряни, казват: „Защо са му?“ Една сестра нямала пари, даде ми една възглавница да я продам. И досега още никой не я [е] купил. Друг дойде, донесе друга възглавница и наредил една, две, три, четири, пет възглавници. Казвате: „Защо са му тия възглавници?“ – За продан. Ако ги продам по 3–4 хиляди лева, много искам. Казва: „Учителю, продаде ли се моята възглавница?“ Гледа ме той. После, някой като дойде, намира, че не съм го посрещнал както трябва, не съм казал нещо, все ще намери. Някой път, остане доволен, някой път, остане недоволен. Казвам, всеки човек, онова, което мисли той, е право. Казвам на този: „Ще извините моя автомобил. По някой път, шофьорът, който кара автомобила, не е толкоз предвидлив. Ако времето е кално и бързо кара автомобила, ще извините, ще изскочат няколко капки кал на дрехата ви, ще ви поокалят.“ Сега ние много пъти се сърдим за погрешките на автомобила – минавал бързо, паднали няколко капки. Казвате: „Той мисли.“ Какво мисля аз? Тъй както гледам, аз наблюдавам. Аз мисля и той си мисли, че започва да ми проповядва. Трябва да напуснем да проповядваме на хората. „Да изпълним Волята Божия.“ Иска да каже: „Ти защо седиш тук, защо не идеш да проповядваш? Стани, вземи си тояжката, иди от село на село.“ Аз седя, пък го занимавам, казвам: „Какво да се прави, толкоз деца имам. Не съм ги оженил. Като ги оженя, като ги настаня, пък имам една баба и тя е ревнива, ще каже: къде ще ходиш по другите баби.“ Направих една погрешка, че ме наредиха. Като тръгна аз да проповядвам и децата с мен ще проповядват. Аз ще проповядвам, бабата ще проповядва, децата ще проповядват. Ще идем в някой дом и всички ще проповядваме. Ами когато отиваше Христос, 12 души водеше със себе си апостоли. Ако дойде Христос сега, в сегашния културен свят, с 12 души, как ще влязат вкъщи? Вие сте беден човек, едва за едного имате да го нагостите. Казвате: „Христос трябва да носи със себе си.“ Той очаква вие да намерите. Толкоз време сте Го

очаквали, да дойде със своите ученици, нямате обед да Му дадете, тогава какво убеждение имате вие? Вие всички мислите, че сте много сиромаси, в туй отношение сте грешни хора. Думата „грях“ за мене е оцапана. Казва Давид: „В грях ме зачна майка ми.“ То е съвсем друга идея. Душата, която излязла от Бога, душата, която е в нас, в нас има един копнеж, всички трябва да отговаряме на този копнеж – да служим на Бога. Не само от любов, но при всички страдания, при всички изпитания, каквото и да ти се случи, да кажеш: „Много ми е хубаво.“ Сиромах си – да благодариш. Пари нямаш – да благодариш. Скъсани са ти обущата – да благодариш. Нямаш какво да ядеш – да благодариш. Дойде изобилие – да благодариш. Ядете ли, пиете ли, за всичко да благодарите на Бога. Казвам, ако по нов начин не тръгнем да живеем! Аз не изисквам вие да живеете, както аз живея и вие не трябва да изисквате аз да живея като вас. Аз считам, че вие, както живеете, е много хубаво. Всеки един от вас е един особен екземпляр, на всеки е дадено туй, което му трябва. Вие сте недоволни от положението, което имате. В какво положение искате да бъдете? Ако бяхте един цар имате корона, скиптър, щяхте ли да бъдете щастливи? Ако бих имал вашето съзнание, че вие, като цар може да сте осъдили най-малко 100–200 души. Осъдени са. Дават ви присъда да подпишете, вие не сте прегледали дали туй решение е правилно или не. Гледам, тук много сестри казват: „Виж какво разправят за еди-коя си сестра. Тръгнала по широкия път.“ В какво седи? Понапудрила се, духовните не се пудрят, а тя сега се пудри. Казвам, че когато вие мажете вашите къщи, вие не се ли пудрите? Къщата отвън измазахте, че какво лошо има, че се понапудрила? Казва: „Да ми изпратите хубава помада, от най-добрите.“ Аз не съм ни най-малко против помадите, но една помада веднъж, като се намажеш, през цял живот да ти остане, а не всеки ден да се мажеш. Ако се пудриш всеки ден, и пудрата, и помадата не е хубава. Всичките тия неща аз вземам по

следния начин. Всяка една мисъл, която имам в моя ум, всяко едно чувство, всяка една постъпка, трябва да даде един хубав цвят. В ума си не трябва да държим мисли, чувства и постъпки, които не са от добро качество. Трябва да се държат най-хубавите мисли. Ние сме дошли в света като градинари. Един ботаник трябва да има най-хубавите растения в ума си. Та казвам, да се яви в нас онова чувство на благодарност! Знаете ли колко мъчно е човек да благодари? Често ние фалираме. „Не съдете, да не бъдете съдени“, „С каквато мярка мерите, ще ви бъде възмерено.“ Да съдим с онази мярка, която Господ има заради нас. По някой път мислите, че не сме такива. Няма какво да роптаем, вземете един плод, който зрее, и в най-ранната възраст ще видите, че е стипчив. И после добива една сладчина в себе си. Мнозина от вас сте още неузрели плодове на туй дърво на живота. Ако някой преждевременно [ви] откъсне, няма да имате такъв характер, както вие очаквате. Вие, всичките, един ден ще узреете и ако ви вземат тогава, вие ще бъдете един плод, който ще бъде благоприятен на Господа. Сега, тия плодове трябва да пазите. Трябва да пазите вашите мисли от бръмбари. Дойде някой и казва: „Какво си пожълтял?“ Радвай се, че си пожълтял. Жълтият цвят показва, че си започнал да мислиш. Друг дойде и ти казва: „Защо си почервенял?“ Радвай се, че си почервенял, понеже червеният цвят е на живота. Друг дойде и ти казва: „Защо си посинял?“ Радвай се, че си посинял, синият цвят е цвят на вярата. Някой казва: „Защо си позеленял?“ Радвай се, че си позеленял, защото зеленият цвят е на човешкия растеж, на богатите хора. Хубаво нещо е, че си пожълтял, хубаво е, че си почервенял, хубаво е, че си посинял, хубаво е, че си позеленял. Тия неща ние ги вземаме в съвсем друг характер. Всичко, каквото ни се случва, е за добро за мъдреца. Онзи, който не е мъдрец, всякога ще бъде позеленял. Отрова има в неговата душа, позеленял е. Или пък, когато има син цвят, някой път синият цвят дава. Този човек, когато

почернее, може да го видим. Като беше светия, не можем да го видим. Сега, като почернял, можем да видим какво е неговото лице.

Употребявайте Любовта за подмладяване и не се ограничавайте. Бъдете свободни, не ходете да се човъркате в живота на другите хора. Нито човъркайте в Живота. За какво мислят хората? Точно за това, за което и вие мислите, като дойде някой, как го научавате? Като дойде някой, зная за какво мисли, за каквото и аз мисля, за това мисли. Най-първо мисли за водата и аз пия вода, най-първо. Мислиш за яденето и аз ям. По някой път мислиш за обуща, аз, като тръгна някой път, мисля за обущата. Аз вървя с онези сандали. Казват: „Учителю, не става сега. Сега се носи друго, по-модно." Казвам, практични са. Няма да ги закопчавам. Като ги туря, няма нужда от закопчаване. За мене – като обувам обущата, мисля каква ще бъде моята добродетел. Като турям ръкавици, мисля каква ще бъде моята справедливост. Ако турям очила, мисля истината, каква ще бъде. Или за ушите си, искам да ги измия. Казвам, да измия моите уши, че да слушам по-хубаво. Измивам си очите, за да мога да виждам Божия свят. Всичко, каквото пипам, аз турям Божествена мисъл, виждам на място е. Божиите работи са пасаж в Божествената книга. В човешките очи, човешките уши, устата и всичко, каквото имаш, това са пасажи. Ще прочета всеки ден. Не ти вървят работите. Някой път си повдигате косите, че коси, които падат, те са неблагоприятни условия, които запушват. Подигни косите зад ушите, че нека ушите да се огряват от слънцето. Казвате: „Ще ходя да се занимавам с ушите." Ти се занимаваш с по-лоши работи. Седиш и казваш: това нямам, онова нямам. Казваш: „Ще направя една баница, но много масло трябва." Казвам, колко масло се туря? Ако в една баница не можеш да туриш масло от себе си, ако ти месиш и в един хляб не можеш да туриш една микроскопическа част от мисълта си, ако в яденето не можеш да туриш част от твоите чувства и постъпки, туй ядене не е на място.

Като угощаваш един свой приятел, ще направиш едно ядене, като за цар. Ти угощаваш Господа. Когато правиш добро, ти мисли, че правиш едно добро за Господа. Не оценяваме онова, което [е] излязло от Господа. Оценявайте човешката душа! Да обичаш един човек, да носи той едно възпоменание, че като дошъл в твоя дом, ти си му дал един подарък. Най-ценният подарък, който можеш да дадеш, то е Любовта. Една любовна мисъл, едно любовно чувство, една любовна постъпка, която можем да дадем на всяка една душа. Да кажем, да идете при нашите, да занесете много здраве. Кажи, че си здрав и читав, живееш в Божествената Любов, в Божествената Мъдрост и в Божествената Истина. Казвам, тогава какъв щеше да бъде Изгревът? Тук имаме лампи. [Такива] лампи щяха да имат най-малко няколко милиона. Бедни хора нямаше да има. Преди няколко деня иде един брат и казва: „Закъсала една сестра, няма обуща. Нямаш ли някои стари обуща?“ Казвам: „Ще помисля.“ Казва: „Ако намеря някои хубави обуща – модни, ще ѝ направя. Ако не, нека носи старите обуща.“ Някой път едни обуща [са] направени от кожата на Добродетелта, не от камилска кожа. Нека да ви кажа: Употребявайте Божията Любов. Освобождавайте се всеки ден от вашето подозрение. Във всинца ви има едно подозрение, от което трябва да се освободите. Аз наричам подозрението нещо унаследено от миналото. Много пъти са те обирали разбойници. Като влезе някой, казваш: „Да не е той от тях.“ Като дойде най-големият светия, казвате, да не е някой от тия големите разбойници, които идват да ви направят някаква пакост.

Като св. Георги хлопайте. Продавайте яйцата си само за любов. Един човек, който няма любов към вас, нито едно яйце не давайте. Ако има любов, дайте му две яйца. Всяка една мисъл, всяко едно ваше чувство да произтича от един подтик. Като дойде Христос, какво ще прави в света? Христос изисква хубави умове. Христос изисква хубави сърца. Христос изисква хубави тела, [в] които да дойде и да живее

вътре и вън и ние да живеем в Него и Той да живее в нас. Той и ние да бъдем едно. Той да работи заради нас и ние да работим заради Него. Да живеем заради Него и Той да живее в нас. И тогава ще кажеш: „Аз живея в Господа и Господ живее в мене.“ Да вярваме, че Господ живее във всинца ни. Тогава да станем едно!

Добрата молитва.

Бъдете верни на вашата Любов, която отначало сте имали.

6 лекция от Учителя, държана на 9 ноември, 1938 година, София, Изгрев

ДОБРИ И ЛОШИ ХОРА

Отче наш

„В начало бе Словото“

Малко размишление.

„Тъги, скърби дигай, слагай“

Ще прочета 8 глава от I-во Послание към Коринтяните.

На човека липсва нещо. Туй, което липсва, то е изгубено, изгубил е нещо човек. Представете си, че вие се раждате малко дете. Най-първо пъплите по земята. Ставате на 1–2–3–4–5 години, малко дете сте, виждате, че постепенно се изменяте. Не знаете как се изменяте, но усещате, че се изменяте. Кой ви е изменил? Не знаеш. След 20–30–40–50 години вие съвсем сте се изменили, не се познавате отвън. Вие казвате: „Аз съм свободен.“ Че как сте свободен, когато състарявате? Нали сте свободен, къде отиде вашата младост? Казвате: „[Така] е определено.“ – Че то е самозаблуждение. „Така е определено.“ Значи след като ви оберат, така е определено. Кой го е определил? Разбойникът, който ви обрал, той определил кесията ви да се опразни. Какво трябва да се прави сега? Тогава де е философията? Тогава казвате така: „Като умрем, ще идем на оня свят, че пак, като се върнем, ще се подмладим отново.“ Отде го знаете? Че ще идеш на оня свят, то е възможно, че може да се върнеш, и то е възможно, но отде го знаеш? – Писал някой. Той отде го знае? Има едно знание. Ние трябва да го знаем в сегашния живот. Туй, което сега не знаеш, не е знание. Сега трябва да знаеш ще се върнеш или няма да се върнеш. Сега трябва да знаеш ще идеш ли да се учиш или няма да се учиш. Ако остане за в бъдеще да се учиш, то няма никаква наука. Казвате: „Каквото Господ даде.“ Туй изречение, знаете ли какво

означава? То не почива на никаква наука. „Каквото Господ даде.“ Значи не е дадено, че „каквото Господ даде“. Ами, когато Господ даде нещо, какво трябва да бъде? „Каквото Господ даде.“ Като е дал Господ, тогава? Сега: „каквото Господ даде“, за в бъдеще? Ами, като го дава или каквото е дал? „Каквото дал.“ Каквото дава и каквото даде, за в бъдеще. Има два крайни възгледа. Светските хора уповават на себе си, религиозните хора уповават на Бога. Светските хора уповават в себе си, каквото имат. Религиозните хора уповават извън себе си. Кои са на правата страна: който уповава на туй, което е в него или този, който уповава на това, което е извън него? Сега аз само разсъждавам. Една права философия има. На коя храна ще [*разчиташ*], на онази, която е вече в стомаха, или тази, която е отвън, в хамбара? Коя е по-силна, в дадения случай? – Онази храна, която е в тебе. Тогава [за] религиозните хора, които уповават на външната храна, друга една обстановка има. Сега трябва да примирите. Как ще примирите туй противоречие? Казвате: „Светските хора не са прави, а религиозните са прави.“ И едните и другите са прави, но те съставят две съзнания. Здравата храна в стомаха е за предпочитане, от храната, която е отвън. Здравата външна храна е за предпочитане от развалената вътрешна храна. Всички онези хора, които са станали религиозни, храната отвътре се е развалила, затова търсят външната храна. Всичките хора, които са станали светски, понеже външната храна се е развалила, те вярват във вътрешната храна, която е останала, но туй не обяснява въпроса. Двете неща трябва да се примирят. Светските хора са прави, че вярват в туй, което Бог им дал. Религиозните хора вярват в туй, което Бог ще им даде. Религиозните хора не вярват в туй, което Бог им е дал, те вярват в туй, което Бог ще им даде. Светските хора вярват в това, което Бог им е дал. Те казват: „Веднъж е дал. Я даде, я не, сега [*по-добре*] да сме точно на това, което сега имаме.“ А религиозните хора разчитат в онова, което ще им се даде

за в бъдеще. Сега тия двата възгледа трябва да ги съедините в едно, за да имате един правилен възглед. Вижте един човек, който казва, че е безверник. В света не съществуват безверници. Човек всякога вярва в нещо. Вярата е закон, от който ти не може да се освободиш. Ти не може да бъдеш пълен безверник. Ти не може да се обезвериш. Ти вярваш, че ще умреш – то е вяра. Ти вярваш, че може да се разболееш, това е вяра. Всичко, каквото ще те постигне, положително или отрицателно, ти вярваш. Де е отрицателното във вярата? Казваш: „Аз не вярвам в това." Щом не вярваш в едно, вярваш в друго. Сега, коя вяра е за предпочитане? Има три вида вярвания. Вярваш в миналото, вярваш в настоящето, вярваш в бъдещето. Вярата на миналото, това е низшият живот, през който си минал. Вярата на настоящето е животът, който сега минаваш. То е човешкият живот. И вярата на бъдещето – то е животът на висшите същества. Бъдещето – то е висшето, което иде, то е пред тебе, което е над тебе. Ние сега живеем във въздуха, който е над нас и ние сме в него.

Сега трябва да [се] освободите от някои ваши заблуждения. Какво значи заблуждение? Заблуждение, то е младата булка, която [е] забулена с було, когато я венчават, за да не вижда външните неща. Да се съсредоточи в себе си. Затова ѝ турят було. Преди да се е оженила, очите ѝ са отворени. Щом пожелала [момъка], тя го намерила. Той е вътре в нея. Турят ѝ було. Не зная на вас, които сте венчани, туриха ли ви було или не ви туряха? Казват, че Мойсей, когато слязъл горе, от планината, понеже лицето му е било светло, не могли да го гледат религиозните хора и турили едно було, за да могат да гледат неговото лице. Изобщо някой път турят абажури, за да уравновесят светлината.

Нас ни интересува същинският смисъл на живота. Ние губим живота без да знаем как го губим. Казвате: „Вярвам в Бога. Вярвам в Бога и остарявам." Не трябва да остаряваш, да обедняваш. Не трябва да боледуваш. Не трябва да се обезверяваш. Защо се разболяваме?

Понеже навреме не се връщаме в дома, тогава болестта е съдебен пристав, който ни кара да се върнем вкъщи. Всяка болест ни напомня, че ти си забравил своите задължения, дошъл си в света, дигнал си знамето. Нали всички вие воювате. Жените дигнали червеното знаме, воюват. Искат да победят мъжете. Мъжете тръгнали със знамето да победят жените. Сега воюват мъже и жени и все побеждават. Целият свят, мъже и жени, воюват и ще видите всичките гробища са пълни все с герои, които са умрели в тази, великата война. Защо воювате? Със себе си воювате. Или защо ние воюваме с Бога? Човек, който воюва с Бога, той пойда[21] против себе си. Тогава да ви кажа защо идват вашите нещастия в света. Може би минавала ви е тази мисъл. Човек страда, понеже той иска да застави Бог да върши туй. Ако аз искам да заставя Бог да върши туй, което аз искам, да ми угоди на мене, аз ще си създам зло на себе си. Понеже Бог, по естество, е неизменен, не може аз да Го заставя да направи това. Сега един пример да ви наведа: Малките деца, като дойдат, понеже по любов са дошли, започват да заповядват на своите родители. Като кресне, като заплаче, казва: „Скоро!“ Генералът заповядва и те се разтичат. Той седи в люлката и казва: това направете, онова направете. После си позволява неща, които никой не си позволява. Ако друг би си позволил, биха го изпъдили. То си позволява. Майката със страх и почитание ще го измие, ще го изкъпе. Казва: „Да знаеш, че тук има едно Божество.“ Майката трепери. Минаваш подир две, три, четири, пет години, дойде вече законът, бащата турил закона – една тояга. Погледнеш този генерал, който заповядваше, това божество, хванал го бащата, с тоягата го бие. Защо го бие баща му? Защото иска да заповядва на баща си, иска да заповядва на майка си. Най-първо казва: „моето ангелче“. После, по задницата ангелчето. Същото се случва и с вас. Ти искаш да се молиш, да заповядваш на Господа и

[21] Пойда (диал.) – вървя, отивам.

най-после Той ти казва: „Аз те пратих на земята да се учиш, а ти ще заповядваш.“ Кой от вас не е бит? Вие се сърдите на Господа и казвате как. Критикувате, намирате махана за всичките работи. Като дойдеш до Господа, имай правилото: Няма да имаш две мнения! Каквото направи Той, ще го приемеш. Другите, каквото правят, може да критикуваш и ангелите и боговете. Но дойдеш ли до Бога, до Онзи, Който дал живота ни, няма дума да обелиш. Ако направиш най-малкото престъпление, то ще се върне отгоре ти. Тогава Господ ще ви направи баща и майка и ще каже: „Ха сега, онова, което искате, дайте ми един пример как трябва да се живее.“ Аз ви гледам. Всички вие сте генерали, все заповядвате един на друг. Оставете се от тези заповеди. Дотогава, докато заповядваш на хората, ти не може да заповядваш на себе си. Дотогава, докато се занимаваш с погрешките на хората, ти няма да виждаш своите погрешки. Най-първо научи се да заповядваш на себе си. Ти ще заповядваш на себе си с любов. Когато човек заповядва на себе си, той говори с най-мекия език. Някой път като направиш някоя погрешка, кого да хванеш? Ти гледаш и казваш: „Как стана тази работа?“ Стане погрешка, ще се накажеш. Един полковник направил веднъж една погрешка, гледа се в огледалото и казва: „Арестувам те. За 5 деня няма да излизаш от къщи!“ Питам сега, ако вие се арестувате мислено, кой кого ще арестува? Ти арестуваш онзи в огледалото, но същевременно ти арестуваш и себе си. Когато вие виждате погрешките на хората, то сте вие в тях. Като ви направят погрешка, вие сте, нищо повече. Погрешките произтичат от един факт, че нещата в света не стават съвършени изведнъж, но изискват време, за да станат съвършени. Представете си, че аз ви казвам: Това е картина. (Учителят нарисува на дъската един грозен образ на човек.) Вие казвате: „Няма никаква мисъл.“ Мисълта е прогресивна. Не става изведнъж, като фотография. Устата на какво мяза, окото, мустаците? Сега вие се смеете. Вие бързате да кажете: „То е заблуждение. Това е

погрешка.“ Чакайте, никакво заблуждение няма. Едва съм започнал изкуството. Вие нямате обстановка. Вие сте се приближили наблизо. Отдалече трябва да гледате тази картина. Онази картина, вижте колко е красива. Идете отблизо, колко е мазна, [*нацапана*]. Отдалече, като гледам, като че водата се движи. Не гледайте отблизо нещата. Отдалече гледайте. Някой път, вие се приближавате и като се приближите много близо при човека, ти ще научиш нещо и тогава се самозаблудите. Човек не е едно същество, което да го виждате отблизо. Човекът отдалеч трябва да го гледате, от хиляди и хиляди километри. Щом се приближиш при него, няма да го видиш. Ако идете на слънцето, какво ще видите? Нищо няма да видите. Туй, хубавото слънце, както сега [ни] се показва, вие ще видите съвсем друго, отколкото сега виждате. Ако идете на слънцето, най-първо ще се натъкнете на една температура отвън, 7000 градуса според научните данни. Какво ще остане от вас? Щом влезете в слънцето, и то имало температура, но и там не можете да живеете. Тогава ще се натъкнете на друга мъчнотия. Ти, който тежиш 60 кг, там ще тежиш 10 хиляди килограма. Как ще носиш тази тежест? Вие се чудите, като идете на слънцето, с какво тяло ще идете. Ако ти си с това тяло, не може да се мръднеш, ти ще бъдеш арестуван. Като идеш на слънцето, трябва да носиш половината материя от материята, която имаш. Тази материя, като идеш, ще се увеличи, ще започне[ш] да растеш според законите на слънцето. Да оставим тия работи, разбиране трябва. То е висша математика. „Не може ли да живеем на слънцето?“ – Може, но там другояче са устроени телата на хората. Онези жители, които живеят на слънцето, другояче са устроени. Ние, които живеем на земята, другояче сме устроени. С нашата мисъл ще идем до слънцето. С нашите чувства ще идем до слънцето. Но с нашите тела не можем да идем. Казвам сега, погрешките произтичат, че ние искаме да видим нещата съвършени. Всичките тия страдания на земята, които

сега съществуват, са допуснати за нещо велико и хубаво в света, което за в бъдеще ще се разкрие. От всичките тия страдания, които сега имаме, от всичко туй, един ден ще излезе едно благо. Ще кажете, че Господ е Всемъдър, Всесилен, че е допуснал тия противоречия. Те са една задача заради Него, не са задачи заради нас. Казвате: „Защо е грехът?“ То не е задача за вас. Отчасти ни засяга тази задача. Да кажем, в какво седи една погрешка на човека? Вземете едно престъпление, че някой си направил едно престъпление. Взел парите от една каса и ги преместил в друга каса. Де е престъплението? Или казал си някому обидна дума. Ти си размърдал въздуха и този въздух дошъл до ушите на човека. Той казва: „Ти ме обиди.“ За една обидна дума може да те дадат под съд, да те затворят за няколко. В какво седи престъплението? Обидата седи в това, че в дъното на живота, който тече, отдолу има доста кал. Като си влязъл във водата, размътил си водата. И като си влязъл, глобяват те за размътената вода. Като излезе тази кал отгоре, водата изгубва своята чистота, своята бистрота. Значи ти обиждаш един човек, предизвикваш тази кал в него. Тази кал, като излезе на повърхността, там е обидата. Не предизвиквайте каквато и да е погрешка на хората. Казвате: „Аз не зная ли ти какъв си. Че какъв си? Ами че ти си едно говедо.“ Но казвам, веднага ти трябва да разбираш закона какъв е, благодарение на говедата ние живеем. Ако не бяха тия говеда да орат, да разравят нивите, да помагат на хората, знаете ли какво щеше да бъде? Ако не бяха тия говеда, тия коне, тия овце, че тия същества нас ни помогнаха, те са най-великите условия за нашето развитие. Какво трябва да кажеш, в дадения случай? Аз бих желал да бъда едно разумно говедо. Аз бих желал да бъда едно разумно говедо, отколкото един глупав човек. Разумното говедо седи по-високо от глупавия човек. Разумният човек седи по-високо от разумното говедо. За да не се обидиш ти, тъй кажи: „Предпочитам да бъда едно разумно говедо.“ Аз, по някой път,

тълкувам думата: Го-ве-ди. Го – неглупост, значи отива. „Веди“ значи знание този, който отива да се учи. Това значи говедо. Отива да знае. Казва „ти си едно говедо“, а то значи: ти отиваш да се учиш. Де е обидата тук?

Сега да допуснем в живота следующето обяснение. Имате една грозна мома с дебели джуки, с изпъкнали очи; като ти кажат говедо, може да ти е обидно, но ако някоя красива ти каже „ти си говедо“, тебе ти капва мед на сърцето. Прощаваш ѝ, защо? Или пък аз уподобявам, показвам сравнения, които са верни. [Не] искам да говоря неща, които не са верни. Или един човек вегетарианец, обиди те, казва: „Говедо!“ Човекът изведнъж изважда сто английски лири. Казва: „На тебе, говедо, [давам] сто английски лири.“ Таман си закъсал, нямаш пет пари в джоба. Казват ти „говедо“, но след туй ти дава 100 английски лири. Ако не беше ти казал „говедо“, не щеше да ти даде 100 английски лири. Значи „говедо“ е условие да ти даде 100 английски лири! Какво ще кажете на тази обида отгоре.

Ако човек живее в Божията Любов, никаква обида не може да достигне до неговото съзнание. Всичките обиди се разтопяват. Всяка обида става за велико благословение. Право е онова изречение, дето казва, че всичко е за добро, което [се] случва, за онези, които обичат Бога. Каквото и да се случи, ще се превърне за добро. Всички ваши страдания, несрети, несполуки, остарявания, умирания, всичко туй ще се превърне за ваше добро. Вие се плашите като умирате. Че хората умират, за да се подмладят. Раждат се за какво? – За да остареят. Умират, за да се подмладят. Раждат се, за да остареят. Всеки, който се е родил, ще остарее. Всеки, който умира, ще се подмлади. Ама кога? Ако се раждаш без любов, ще остарееш. Ако умираш без любов, ще остарееш, ако умираш с любов, ще се подмладиш. Ако се раждаш с любов, какво ще стане? – Грях няма да правиш и няма да умираш. И тогава ти ще бъдеш вечно млад. Подмладяване няма да има. Който се

ражда с любов, той е вечно млад. Казвам, за да бъде човек вечно млад, той непременно трябва да остави Любовта, като една вътрешна сила, която постоянно живее в нас. Проповядваме, че Бог е Любов. Той е онази, Вечната Младост в нас, ние постоянно като мислим, и като синове трябва да мислим. И постоянно да се приближавате. Често се влюбвате. Някой се е влюбил в човека. Какво ли ще намерите в човека? В кое се влюбвате в човека? Очите му какви са? „Колко дълбоки са очите!" Колко е дълбочината? „Каква мисъл, какви черти, той е ангел!" И ангелът има една възможност, че пада на земята. Тази любов, тя е една дреха, която ти туряш. Тази дреха може да ти я вземат. Може човек да я изгуби. Ако не разбираш законите на Живота, ти може да изгубиш любовта си. Защото всеки един човек се движи около своята ос. Една ос има, която се движи, в 120 години прави едно обръщане. Човек остарява, понеже Слънцето на Любовта не го грее. Той отива в мрачната страна. Като се обърне на другата страна, пак започне наново животът. Започне ли да остаряваш, от като изгрее слънцето, първият лъч, [като] дойде, ти мязаш на една земя, която е озарена от Божествената Любов. Като се раждаш, твоето слънце е във възход, добиваш най-голямата сила. След туй постепенно започва да се намалява тази светлина, докато един ден почувстваш, че си остарял. Дотогава, докато ти се въртиш около себе си, ти остаряваш. Ще престанеш да се въртиш около себе си. Нали често казвате „завъртяла го". Върти се някъде. Защо се върти човек около себе си? То е много мъчно да се определи защо човек се върти. Ако едно тяло се движи по права линия, ако ти се движиш по права линия, ти нищо в света не може да постигнеш. За да може да използуваш твоята енергия, непременно става изкривяване на линията. Докато държиш ръката си простряна и опъната, нищо не може да вземеш. Започваш да свиваш ръката си. Кривите линии показват, че човек има възможност да вземе. Някой казва: „Аз съм

много праволинеен.“ Праволинейните хора нищо не вършат в света. Праволинейните хора само прах вдигат. Споровете в религията, кой е прав и кой е крив, все праволинейните ги правят. Съдиите все праволинейни са. Хиляди години, като се съдят хората, оправи ли се светът? Светът можеше да се оправи в едно поколение. Майките са, които оправят света. Казвате: „Да се възпитаме.“ Възпитанието, както сега го правим, няма нищо да допринесе. Човек може да се поправи. Ако вашите майки знаеха, в девет месеца можеха да внесат във вас всичките гениални мисли, та вие, като дойдете на земята, по мед и масло да върви. Майката да каже: Аз искам от тебе да направя това и това. Девет месеца да ти говори и ти, като дойдеш на земята, ще имаш всичките тези идеи сформирани. Дойдеш на земята, майка ти се тревожила за нищо и никакво. Някой път гледам, казвате: „Аз съм обикнал еди-кого си.“ Защо го обичате? Че вие в любовта правите престъпление. Знаете ли къде правите престъпление? Ако ти обичаш един човек и не може да му внушиш онази Божествената Идея в него, твоята любов не е на място. Когато някой те обича и ти не може да възприемеш неговата любов, както той ти я предава, ти правиш друго престъпление. Ти, като любиш и като те любят, може да правиш престъпление. Всичкото наше нещастие е в това, че не знаем как да любим. Като ни обичат хората, казваме: „Аз не се интересувам от неговата любов.“ Ти не разбираш езика. Човек, който те обича, то е Бог, Който се проявява в него. Ти казваш: „Аз не искам да зная за неговата любов.“ Ти правиш престъпление. Казваш: „Аз трябва да обичам.“ Ти не говориш истината. Аз ви питам, защо го обичаш? Казвате: „Обичам ви, за да ме обичате.“ Не може да бъдеш обичан, ако не обичаш! Когато говорим, казвате: „Аз не може да обичам всичките хора.“ Че какво подразбирате под „всичките хора“? Не може ли да обичаш Бога, Който е във всичките хора? Казвам: Не може ли вие да обичате всичките ябълки, то [е] въпрос на време. Всичките ябълки,

които са красиви и сладки, ти не може да не ги обичаш. Ти се привличаш от тях. Та казвам, не туряйте сега идеята, казвате: „Аз не може да обичам всички.“ Аз зная каква е идеята. Тя е една изопачена идея. Казва тя: „Аз не искам той да обича всичките жени.“ Защото разбираме: „ако обича всичките, любовта му към мене ще се намали“. Обратен е законът. Вижте да ви кажа. Обратен е законът, който трябва да разбирате. Да ви дам едно обяснение – вие си създавате сами нещастие. Едно малко обяснение, ето в какво седи, което трябва да го помните.

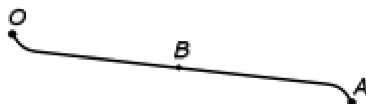

Фиг. 1

Представете си, че имате един извор, който тече. Ти си А. Тук някъде отгоре над тебе имате един съсед В. Ти не го обичаш, защото водата минава през неговата градина. Ти не го обичаш, отбиеш водата и няма вода в неговата градина. Тази вода като се отбие, пресъхва и твоята вода. Остави водата да минава през неговата градина. Тя е изобилна, ще мине и през твоята градина. Този човек, който се радва на тази вода, тази вода ще дойде до тебе. Ако отбиеш водата и той престане да се радва, тази вода тече на друго място и при тебе ще изсъхне. Законът е в нас. Когато един човек обича когото и да е, тази любов ще достигне и до нас. Ако ние искаме да ни обичат, любовта ще пресъхне и в нас. Ти, щом си недоволен, отбивате любовта. Радвайте се на всяка любов, която е в света, не противодействувайте! Ако вие обърнете туй течение в друга посока, ще пресъхне и вашата любов. Сега някои са правоверни, казват: „Аз само едного може да обичам.“ Това са отношения. В света съществуват известни отношения. Вие идете тук, събрани сте. Имате вече отношение. Трябва да се стремите сега да виждате хубавите неща, които Бог е вложил във вас. А тази сутрин, като дойдох, знаете

ли какво почувствувах във вашите мисли. Знаете [ли] как ги почувствувах? Като погледнах, рекох: тия невежите, тия простаци, какво търся между тях? А това са ваши мисли. Вие имате долни мисли един за друг. Много долни мисли имате. Оставете се с вашите мисли. Не се самоизлъгвайте. Не се самоизмамвайте. Понеже самоизмамата е нещо лошо. Ако ти се самоизмамваш, ще станеш нервен. Ако ти се измамваш, ще станеш болен; ако ти измамваш, ще осиромашееш. После ще започнеш да казваш: „аз много работих“, изтощил си се. Ако ти си много работил и си се изтощил, аз имам долно мнение за тебе. Ти си бил крайно користолюбив. Не си знаел своята цена. Тогава беше ли свободен? „Работих за децата си.“ Ти си се осакатил. Ако ти си работил за своите деца и си се осакатил, тия деца не мязат на тебе. Тия деца трябва да дойдат и всички трябва да вземат участие в работата.

Вие досега сте много горделиви. Аз да ви кажа, не ми харесвате. Един салон има тук и не го чистите. Аз ще дойда да мета. Казвате: „Тази работа не е заради нас.“ Че как е заради вас? Вие университет сте свършили и тук не може да вземете метлата. Казвате: „Аз ще платя някому.“ Не е лошо, но във вас няма закона на смирението. Да не ви унижава една метла. Знаете, аз, Учител, навеждам се да взема една книжка, не търся кой да я хване. Някой път, какво ви костува, на вас, да се наведете някъде. Някой път, казвате някоя обидна дума [някому], че то е привилегия заради вас. Имах един скорошен пример, колко право разсъждават, каква философия имат тукашните братя и сестри. Седят тук, намерили една погрешка някъде и казват: „Виж, Учителю, твоите какво правят.“ Казвам: „Кои са?“ – „Твоите, обичните.“ Имало нещо нечисто. Казвам, това са вашите помади, с които се мажете. Аз връщам мисълта назад. Ами че тия неща, които ние ги вземаме, това са, рекох, украшения. Един ангел никога не би се хранил с един плод от нашите, на земята. Тази материя за него е

нечиста, но за нас не е. Тогава ние мязаме на малките бръмбарчета, които седят в нечистотиите, та огризват работите. Турете една друга мисъл. Вие искате да бъдете благоугодни един на друг – то е един атавизъм във вас, от миналото и зад вас виждам често същества изостанали от миналите раси. Вървят по десетина подир вас и ви нашепват много работи. Казвате: „Дойде ми тази мисъл.“ Какви мисли не хрумват в човека?! – казва апостол Павел в тази глава за Идолослужението. Турете за годината, която иде, не за тази година, която си отива, за другата година, пригответе се, да бъде съзнанието ви будно. Не искам да ви съдя. Тези мисли, които излазят от нас, не са винаги приятни на Господа. Някой път аз казвам, като вас мисля: Дали тия хора са толкоз будали, че не ме разбират или аз съм толкоз будала, че не зная как да им говоря? Дали те са будали или аз съм будала. Дали те са толкоз лоши, че не могат да възприемат или аз съм толкоз лош, че не мога да предам. Казвам, минават мисли, но тези мисли са на посторонни същества. На тях казвам: „Аз не съм по-лош от вас.“ Казвам: Аз съм лош, като вас, но се различавам по това, че мога всякога да поправя погрешките изведнъж. А пък вие не знаете как да ги оправяте. За мене една погрешка е възможност да поправя своето знание. Направя една погрешка и поправя погрешката, за да помогна на някой човек. Ако не поправя погрешката, не мога да помогна. Трябва да поправя погрешката, за да сляза при него. Как стават погрешките? Често някой падне в някой трап. Аз, като се навеждам над трапа да го гледам и хоп, отгоре и аз сляза долу и като сляза долу, изхвърля го навън из трапа. Той, като падне отвън, аз казвам: „Ще идеш да вземеш едно въже.“ Донесе въжето, пусне ми го, въжето и аз по въжето ще изляза навън. Той минава за мой благодетел. Казва: „Аз го извадих.“ Това са погрешките, които постоянно стават в света. Ако ти не направиш една погрешка, тя е една възможност. Не правете повече погрешки, отколкото трябва. На

ден, колко погрешки трябва да се направят? Колко погрешки вие бихте желали да направите на ден? Вие, като майка, имате две деца. Няма ли да направите погрешка, като Якова? Ако имате две деца, на Йосифа ще турите по-хубава дрешка. На Якова всичката погрешка беше там, че имаше две жени. Едната не я обичаше, понеже не беше красива. Тя беше жена по закон. А другата беше по сърцето му. От нея беше роден Йосиф. И какво сполетя бащата, който не знаеше как да постъпи? Без малко братята му щяха да утрепят Йосифа, заради любовта, която бащата имаше и заради шарената му дреха. Вие, с вашата любов, повдигате жлъчката на другите. От ред години виждам, колцина вярващи не са си подигнали злъчката, че моята любов към някого е била повече. Възможно е, изобилие има. Аз гледам другояче. Любовта ми не е била моя любов. То е Любовта на Бога. То е един изпит. Виждам последствията. [То] са неизбежни последствия. Ти не може да не се радваш, когато ядеш сладко и когато ядеш горчивото, да имаш едно и също разположение. Еднакво трябва да бъде. Когато Бог показва Любовта Си към някого, Той има някаква цел. Аз не се вра в Неговата Мисъл каква е, но аз искам да покажа Любовта. Виждам, някой път, иде котка при мене. Не съм толкоз приятел с котките, но на котките показвам по-голямо внимание, отколкото на хората. Дойде една котка, натопявам хапката в млякото, виждам дали ще го яде. Една сестра гледа и наблюдава дали ще дам на котката. Тя ми казва: „Учителю, аз бих желала да съм една котка. Това, което правиш на котката, никога не си го направил на мене.“ После, внимателен съм. Като го изяде, още веднъж ѝ натопявам. Като дойде някоя сестра, нищо не ѝ давам. Казвам: „Занят съм. Идете си, не ме безпокойте. Много работа имам.“ Тогава слушам: „За нас по-грозничките работа имаш, но като дойдат по-красивите.“ – Така е. Като дойде добрият при мене и като дойде грешникът, едно ли е? Като дойде хубаво облеченият, хубаво мирише. Дойде някой оцапан, миризма има, не

може да бъда еднакво разположен. Тогава мога да бъда разположен, да се подигна 4–5 метра от земята, миризмата да я отразя [и] разложа. И от тази сестра да не остане нищо. Ако тази сестра бъде чиста, веднага ще имам туй разположение. Тия са изискванията, тия работи ще станат и във вас.

Сега аз искам вие да бъдете справедливи, да призовавате Бога във вас да ви научи как да живеете. Отворете душата си за Божията Любов. Не противодействувайте на Любовта. На вас ви намирам, с много малки изключения, вие имате много подтиснати чувства. Човек трябва да има едно свободно сърце, което да извира, да не е подтиснато, да извира естествено. Никога да не съжалява. Божественото от него трябва да извира. Не се плашете, че като извира, във вас нищо няма да остане. Благото седи в туй извиране. Не периодически да изблика навън.

Не [какви] да бъдете, но да бъдете хубави извори, че който пътник минава, като мине, да благодари на Бога, че този извор така извира. Сега, като говоря така, ни най-малко не разбирам, че вие не сте извори. Аз който ви сравнявам с другите извори, вие сте много по-добри, понеже сте горе на планината. По-чисти сте. Има извори, които са кални. Има извори, пълни с пясъци. Онази вода, да ти е приятно да я гледаш, дъното чисто. Вие се приближавате към тия чисти извори, нагоре дето ходите, на вашето сърце. Да дойдете до Божественото. Да имате друга една ясна представа. Всякога щом съм стеснен, показва, че не съм добър проводник на Божията Любов. За добрите и лошите проводници, ето какво е моето мнение: Добри проводници са ония тела, онази материя, ония сили, през които Божествената Любов идва до нас. Това са добрите проводници. Тази любов, за да може да се задържи до нас и да се върне назад, трябва да дойдат лошите проводници. Един лош проводник е вълнената дреха. Тя задържа топлината на тялото. Чрез добрите проводници ще

възприемем Божията Любов. След като приемете Любовта, ще дойдат лошите проводници, тогава ще придаде любовта в друго направление. Тази любов ще я използувате за себе си. След като я използувате, ще дойдат пак добрите проводници, вие ще изпратите тази любов навън и нищо няма да остане във вас. Този закон постоянно действува във вас. Дишането е основан[о] на този закон. Вие, като добър проводник, приемате въздуха. Този въздух ще го задържите доста дълго време, за да се образува едно окисляване. И дълго време мислете върху въздуха, който сте приели. Благодарете на Бога за това, което сте приели. Като изпратиш въздуха навън, пак започваш да приемаш. Ще добиете този характер на самообладание. Имаме много работи да развиваме. Не е лошо, че някой човек е сприхав. Сприхавостта показва рядък материал, който трябва да се обработи. Казвате: „Той е много буен човек.“ Едно Божие благословение е. Работа му трябва. Силна е мисълта му. „Той има много горещи чувства.“ Едно Божие благословение е. Горещите чувства вие ще ги турите, малко ще ги поразхладите, няма да ги пратите да изгорите някого. Ще вземете, ще му дадете и ще видите дали ще одобри тия чувства, които пращате. Ако му припари, веднага ще разхладите. Ако са много студени, ще ги постоплите. Казвате някъде: „Много студен човек.“ Ако си много студен, ще се топлиш. Ще завъртиш себе си, ще докараш перпендикулярно да падат Божиите лъчи на вътрешността на твоето сърце. Божествената Любов трябва да пада перпендикулярно. Ако се образува голяма топлина, ще се завъртиш да падат малко наклонено, не отвесно.

Тогава не съжалявайте за всяко нещо, което ви се случва в живота, за всяка една възможност. Не считайте, че нещата са излишни. Срещата с когото и да е, с който и да е човек, то е [за] ваше добро. Срещата с кое и да е животно, то е за ваше добро. Срещата с който и да е вятър, да ви духа, считайте за добро. Както идват

слънчевите лъчи, в каквато и обстановка вас да ви намират, считайте, че всичко туй е за добро. Каквато и да е обстановката, считайте, че е благо. При лошите условия призовете Бога да ви покаже защо живеем и се движим. Не разбираме Божиите работи и вследствие на това се намираме в едно противоречие. Ако влезеш в една стая, дето един човек спи, какво ще правиш? – Ще ходиш на пръсти. Значи внимателен ще бъдеш. Някой човек е в размишление, тъжен, скърбен е, приближавате се, казваш: „Защо си скърбен?“ Някой път, искате да се покажете, казвате: „Какво така си скърбен.“ Ти се радвай, че си намерил един скърбен човек, защото аз пари давам да намеря един скърбен човек. Аз намирам само актьори, няма никаква скръб. Днес не бил ял до обед, че е скърбен. Какво от това? То е хубаво, отлично настроение. Ако се наядеш, ти не може да декламираш. Ако се наядеш, в театъра не може да пееш. Не може да представляваш. Ако се наядеш, не може да мислиш, да се молиш на Господа. Ако два, три деня не ядеш, тогава може да се молиш по-хубаво.

Аз ви говоря сега за една философия, в която вие трябва да живеете. Тя не е философия на света. Има друга философия. Ти ще считаш, че ти имаш работа с Господа. Казваш: „Туй няма да се случи.“ Една болка, която вас ви иде, тя е привилегия. С пари да я търсите няма да ви дойде. Дойде ви скръбно чувство, скръбна мисъл или голямо изпитание, считайте го като една привилегия, като едно благо. Онези, които Бог подлага на големи изпитания, всякога става нещо от тях, хора става[т], всеки едного, на когото му дава благословение. Всичките тия сравнения, вие може да извадите криви заключения. Всяка кокошка, която хранят по 4–5 пъти на ден, какво я очаква тази кокошка? Дават ѝ храна или да носи хубави яйца, или пък един ден, като дойдат гости на този човек, хване кокошката и казва: „Хубава, угоена кокошка, ще направим едно угощение.“ Лошо ли е да стане една кокошка угощение на умните същества? Да се разговарят, да

станат предметно учение. Всяка една кокошка, която е угоена, ще служи за едно угощение на светиите. Тази кокошка каквато и да е, става един ученик вече. Не си ли струва кокошката да стане ученик, да я изядат?! Тя ще рови по земята, ще иде да търси червеи и като я опекат веднъж, нагостят се светиите, тя е вече ученик, който приемат в училището. Аз взимам кокошката само за сравнение. Казвам: Когато вас ви сполети най-голямото страдание, вие тогава се удостоявате да станете един ученик в Божествената Школа. Ако мислите в Божествената Школа да влезете без страдания, може да чакате милиони години. Не зная колко милиона години трябва да чакате? А пък страданията, изпитанията съкратяват този период. Тъй щото, не се спъвайте от несгодите на живота. Благородство е [за] онова, което Бог ви дал, да благодарите. Много мъчна работа е човек да благодари. По някой път, като говоря някоя беседа, върна се и разгледам цялата си беседа. Има много работи, върху които ще говоря. Сядам и оправям работата. Дето не са ме разбрали, считам, че погрешката е моя. Някой криво разбрал, взел криво заключение, имал един възглед, сега друг. Обърка му се умът. Говори за Любовта, казва: „Така говори Учителят, да обичаме всички. Да обичаме другите жени." Объркал се е. Казвам, тази работа не става. Ще ида тогава, ще го хвана вечерно време и му казвам: „Ти не си го разбрал." Ходя вечер та му разправям, говоря му, говоря му... Казва: „Разбрах." Той, като си отишъл, казва: „Свърши се. Аз не искам да живея. Учителят така каза, с такава лоша жена не може да се живее." Казвам: Не, не. Ти ще ѝ кажеш, че я обичаш. Казва: „Тъй се говори, но баш не е така." Казвам, че ви обичам. Какво разбирате под думите „обичам ви"? „Обичам ви" само да разклатя въздуха. Обичам ви – вие сте беден, донеса чувал брашно, донеса дрехи, въглища, дърва, после мисля за децата ви. Тази любов се материализира. Виждаш я. Бог създаде целия свят заради нас, да познаем Любовта. Не е една празна идея. На земята Бог излага,

навсякъде ни заобикаля с хиляди благословения, блага. Дал ни е отличен ум, дал ни е отличен мозък, отлични дробове. Дал ни е едно хубаво сърце. Дал ни е артерии, мускули. Заповядва на въздуха да бъде на услугите ни. Заповядва на светлината да бъде на услугите ни. Всичко е хубаво. Така трябва да гледаме. Пък някой път, ние отиваме някъде, чакаме ги те да дойдат. Тепърва идат. Дойде жена му най-първо и [ми] казва: „Знаем от твоята проповед какво стана с мъжа ми.“ Тя ми разправя, така и така стана. „Казвам, за добро е.“ „Как за добро е?“ Казвам: „За добро е. Защото, ако твоят мъж не беше така направил, ти при мене никога нямаше да дойдеш. Пък аз ще ти кажа, че този мъж, който го имаш, той не е твоят възлюблен, той е един слуга. Друг има. Аз може да ти го покажа къде е.“ Тя сега [насече] мъжа си: „Не искам да зная нищо заради тебе. Аз другиго имам.“ Дойде мъжът, казва: „Мръднало ѝ. Не може да [се] живее.“ На него казвам: „Тя не е за тебе. Тя не е твоята другарка. Друга има.“ Сега пък той се напери. И тя се наперила. Пак ги примирим. Пращам на нея един избраник. Пращам на него една избраница, да си дойдат на гости. И двамата седят. Тя [има] избраник, та той избраница, седят на една маса и двамата весели. Казвам: „Как е?“ И двамата весели. – „Много добре. Много сме добре, братски си живеем.“ Трябва да дойдем и да ви представя нещата в една пресилена форма. По някой път, вие си представяте Небето. Хубаво, както и да ви се говори, Истината е туй, което дава живота. По който и начин да иде животът, както и да иде, туй, което внася живот, винаги е добро. Туй, което няма живот, е лошо. Животът, по който и начин, в каквато и форма да дойде, щом носи живот, приемете го. Онова, което отнема живота, в каквато и красива форма да дойде, пазете се от него.

Сега мисълта. Ще имате една отлична любов към Бога, която изправя всичките ви противоречия, които съществуват в сегашния ви живот. Сега Бог е в сила да изправи това. За да изправи, все трябва да

имате един модел. Аз донякъде искам да ви дам един модел. Аз не зная ако вие сте на моето място, как бихте постъпили. Аз разсъждавам. Когато аз се произнасям, виждам някой човек се намира в трудно положение, влизам в положението му, разглеждам въпроса от неговото положение. Аз, като съм при неговите условия, как ще разреша? Нали съм ви привеждал един пример. Един ангел слиза на земята, видял, че хората грешат и казва на Господа: „Тези големи грешници, как ги търпиш?“ Той се въплотил на земята и направил два пъти повече погрешки. Господ знае. Господ пратил тия хора за работници. Много голяма работа има. Ние сме в една материя, да обработим нещата. В много големи изпитания сме, но и големи блага ни очакват за в бъдеще. Казвам, не се обезсърчавайте. Не търсете на земята светии. Всички ония хора са светии, които носят живот в себе си. Всички ония хора са светии, които носят мир със себе си, всички ония хора, които носят светлина, те са светии. Тия хора, в каквато форма да ги видите, дето и да са те, те са хората, изпратени от Бога да помагат на земята. Лошите хора са хората, които Бог изпраща да вземат нечистотиите и да ги изхвърлят навън. Тъй щото трябва да уважаваме, че те със своята кола носят нашите боклуци и ги изхвърлят. „Вмирисал се е този човек.“ Длъжността му е такава, не казвай така. Винаги следете онези, които носят доброто със себе си. Благодарете за лошите хора, които носят нечистотиите навън. Да благодарим на Бога за всичко онова, което става около нас.

Добрата молитва.

Запалката за втория път, за другата сряда.

7 Лекция от Учителя, държана на 16 ноември, 1938 година, София, Изгрев

РАЗУМНИЯТ ПЪТ В ЖИВОТА

Добрата молитва.
„Духът Божий“

Има обикновено разбиране и разумно разбиране. В обикновените разбирания повторения стават. В разумния живот повторения не стават. Повторенията, това са калъпи, в които се изразява разумността на живота. Казвате, че някои неща ги разбирате. Представете си, че имате една малка линия.

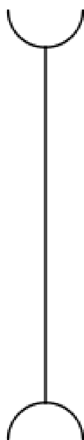

Фиг. 1

Това е едно обикновено разбиране. Тази линия е в покой. Тази линия 5 сантиметра може да бъде. Ако линията е в движение, тя е динамична. То е път на някоя реалност, която се движи. Параходът, който пътува през морето, остава път. Може би след 15 минути, половин час, водата се прибира, но става едно разместване на водните пластове. Всичките схващания в живота, които имаме, те представят [едно] минало. Казва: „Как тъй човек да преповтаря работите?“ – Повидимому, той не може да преповтаря нещата, понеже всяко е на

същото място. В него постоянно става промяна. Нещо в него има, което тече. Човек, всеки един момент, се изменя, той това не го съзнава, че се изменя. Казва: „Едно време бяхме малки деца, красиви. Всичко туй мина, пък сега се изменихме." Но как е станало туй изменение, не го знаете. Привичките ви, като малки деца, бяха едни. Сега, като възрастни, са други и като остареете и навиците ви и мислите ви ще бъдат други. Като малки деца ви укоряваха, че не знаете как да постъпвате, и като стари пак ще ви обвиняват, че не знаете как да постъпвате. Някой път знаете, някой път не знаете. В какво седи знанието? Да знае човек как да постъпва, трябва му светлина. Та, влезете в тъмната стая. В тъмнината, ако пипате, ще имате едно разбиране, а ако сте в светлината, ще имате друго разбиране. Сега идеята ви за Бога каква е? Някой път мислите, че разбирате, че вярвате. Че вярвате, вярвате, но вярата ви може да бъде обикновена. Вярвате в Бога, но щом се разболеете, изгубите вярата, дойде страхът. Докато си здрав, даваш съвет на другите. Докато имаш пари в банката, ти си смел. Докато имаш къща, докато имаш сабя, турена на пояса, чувстваш се силен. Като изгубиш парите си, като изгубиш сабята си, веднага в тебе се създава нещо, почнеш да трепериш.

Какво значи да живееш по Бога? – Да живееш по Бога, то е едно динамично състояние. Ако ти живееш по Бога, ще бъдеш в друг свят, няма да бъдеш такъв стар, като сега. Казва: „Стремим се към това." Стремежът е едно нещо. Постижението е друго. Другото положение, вие, като минавате през живота, сега сте недоволни, някой път, от вашия път. Недоволен си. Този път не във всичките свои размери е еднакъв. Може да бъде каменист някъде, мочурлив някъде. Може да бъде заснежен или разни други положения. Като минавате по вашия път, вие сте недоволни. Този път докато не го [има – ведро е]. [Ако] е [влажен] пътят ви, вие се боите, казвате: „Не може да се ходи,

понякога [мокро], някъде сухо. Много прах има.“ Казвате: „По прашния път не може да се ходи.“ Тогава по какъв път може да ходиш? Има един път, по който може да се ходи без прах. Единственият път, по който може да се ходи без влага и без прах, то е разумният път в живота. В обикновените пътища ще срещаш всичките състояния. Туй е в реда на нещата. Не че е лошо човек да пътува в обикновения път. Казвате: „Той е обикновен човек.“ Не е лошо, че е обикновен човек. Какво разбирате под думата, че е „обикновен човек“? Обикновен човек значи: не му мисли. Казва: „Аз не мисля заради нищо.“ Когато човек спи, не мисли за нищо. Кога спи, човек е обикновен. Щом се събуди, става необикновен. Тогава, кое е онова състояние, [което] представя спящия живот? Спящият живот има някаква определена цел. Всичко е разхвърляно на едно място, на друго. Събудиш се, ходиш някъде, правиш нещо, уж учил си някъде, богат си бил. Но щом се събудиш, имаш само едно малко възпоменание, че си бил богат, че къща си имал, че си бил облечен добре, че крила си имал, че светлина излизала, че особен аероплан си имал, когато си хвъркал. Казваш: „Чудно беше по небето“ и пак слезеш на земята. Има такива състояния. И в религиозните хора и в обикновените хора има такива състояния и насън и в действителност. Той мисли, че разбира от всичките работи. Едно особено състояние е. От какво произтича това? Когато човек има едно необикновено разбиране в неговия ум, той е един разумен свят, свят на светлината, дето имаш прозрение, разбираш. Всички неща стават ясни. Дойде един свят на тъмнината, дето нещата не са ясни.

Казвам сега: Тази линия е от 5 см. Ако имате един човек, който има един нос от 2 см, а друг има нос от 5, 6 см, каква ще бъде разликата? – Грамадна е разликата. Защото носът е едно динамично състояние. Казва: „Аз му зная какъв е носът.“ Един човек да му знаеш носа, трябва да знаеш да му четеш по този нос, после дължината,

каква е широчината. Силата и интензивността на носа зависи от дължината на носа. Вътрешната деятелност на човека, какво може да направи, зависи от неговата широчина. Вие не сте забелязали. Вие разни състояния имате. Ако мерите носа, когато кипнеш, когато си гневен, ще видиш, че широчината е друга. Широчината се мени по-често, отколкото дължината. Когато човек се разсърди, започват да му играят [ноздрите], като на физхармоника мязат. Като засвири, ще свири някое парче или от Бах, или от Бетовен. Някой път ще ви изпее на свят, някой път няма да ви изпее. Може би атмосферата е влажна или е много суха. Казвам алегорично. Думата „карам се" не е славянска дума. Казвате: „кара". Когато кажете „Карам се", значи ти си в тъмнина. Нещата ги буташ. Вечерно време е. Щом се караш, в ума ти има тъмнина. Има повече енергия. Щом се успокоиш, дойде светлината, състоянието ти е друго.

Та казвам: Зависи каква е тази линия. (Показва дължината на носа.) Тя може да се проточи. Носът не трябва да се проточва със сантиметри. Има едно състояние. Да кажем лицето е 18, 19 см. Ако носът е 10 см, какво мислите, ще има [ли] една съразмерност? Носът трябва да съответствува на дължината на лицето. Зад линията има динамика. Силата, която е скрита зад човешкия нос, Любовта, дава напрежение. Мъдростта дава разширение, Истината дава постижение. Казвате: „Какво нещо е Любовта?" В Любовта има движение. В Любовта мязаш на едно яйце. Нямаш живот. Турен си, ограничен си в една черупка. Всичките хора се намират в едно статическо състояние. Сега за пример вие мислите, че сте хора, че сте се освободили. В едно отношение сте свободен, но в друго не сте свободен. Вие сте поставени при известни условия, усещате, че сте ограничен. Искате нещо, но не можете да го постигнете. В туй състояние искаш да постигнеш нещо, но не можеш да го постигнеш. Ти си затворен в едно яйце, туй яйце трябва да се измъти. Какво разбирате под думата

„измътване“? Да го преведем правилно. Някой път ти се ядат ябълки или ядат ти се круши, но няма ни ябълки, ни круши. Имаш само семки от тия круши и от тия ябълки. Един човек казва, че ти трябва да имаш най-първо градина, почва трябва да имаш, [която] да е добра. Трябва някой да ви разправя как да се посее тази ябълка. След като я посеете, след 3 години вие ще имате плодове. Трябва да вземеш грижи за семето, което посяваш. След 3 години вие ще имате ясна представа за тази семка. Тази семка е в покой. Щом дойде плодът, който ще ядете, той е минал в туй динамическо състояние на проява. Проявяват се нещата в света. Сега трябва да се освободите от другото. От чисто научно гледище сега има много възгледи, оставени от старото време. Казвате: „Каквото Господ ни е определил.“ – То е много неопределено. Преди 4–5 месеца иде тук един художник, че дава една картина. Казвам: „Няма къде да я туря.“ Той казва: „Дай за картината каквото обичаш.“ Аз му давам каквото обичам. Казва: „Не плащаш боите.“ Аз му давам каквото обичам, а той казва, че не плащам боите. Значи той казва каквото аз обичам да дам, но той има в ума си турена сума, дано аз налучкам каквото той обича, пък аз не можах да го налучкам, защото аз, като гледам от своето гледище, картината не струва това, което той обича. Пък това, което аз обичам, не му прилягa, не му допада. Казвам, прав е, аз трябваше да бъда художник. Аз казвам на него: „Ще извините, трябваше да бъда художник, да съм рисувал, за да оценя. Но понеже ти си я рисувал, аз като я гледам, казвам: Толкова струва.“ Говоря му искрено. Има нещо, което куца на картината, че от немай-къде я вземам. Не я вземам като художествено произведение. Ами си закъсал, художниче, че да ти помогна аз на себе си не може да помогна. Че [и] на себе си ще помогна. Какво ще разберете вие? За мене да говорим, за себе си, не е важно. Едни чувства, но всеки момент всичките мои резултати трябва да бъдат разумни, да няма колебание. Някой път най-малкото колебание го

считам неразумно. Седиш, не знаеш какво да направиш, дали е добро или не. Като го направиш, не знаеш какво ще излезе. Ако го направиш така, право е. Ако го направиш иначе, пак да не знаеш. Ако ви дам една задача да обичате някой човек, мислите, че е лесна работа. Този човек дойде, представи ви една картина. Казва: „Дай ми от любов каквото искаш." Той е избрал един начин. Той не знае как да постъпи с мен и на самия художник аз му намирам погрешката в това, че той иде да ми продава картините си. Аз ако бях художник, щях да кажа така: „Моля, желая [моята] картина да поседи в твоя дом на изложение. Понеже имаш доста приятели, да я прегледат дали ще я харесат. Каквото струва за изложението, аз ще платя за картината. Защото, ако взема някой салон, в града са много скъпи. Мисля, че в твоя салон ще бъде по-евтино. Ти ще ми кажеш колко ще искаш." Тогава как седи работата? Ами че ти, ако идеш, по някой път вие отивате, за любовта вас да ви платят. Вие казвате: „Аз го обичам." Това значи „плати". „Аз ти представям тази картина, я плати." Аз ти плащам много обикновено. Вие не се съгласявате. „Тази любов, знаеш колко съм се мъчил." Онази майка, която се е мъчила, тя в любовта се е оженила, за да бъде щастлива. Намира един като себе си, щастливец. И на двамата щастливци се роди едно щастливо дете – момиче. Туй момиче стане голямо и погледнеш – прикомандировало се с друг щастливец. Този, младият иска да вземе това щастие. Гладят го по главата, питат този щастливец, откъде дойде? Какво ще бъде, ако се ожени за дъщеря ни, ще бъде ли тя щастлива? Разискват, разискват и най-после я дадат на него. Питам, тяхното щастливо дете ще бъде ли щастливо? Тогава съм ви привеждал онзи пример. Някой път щастието е много аристократично. В едно богато семейство им се родила една дъщеря. Тя била много красива. Всички ѝ слугували, тя не се мърдала от стола, със стола я носели до огъня да се понапече и като се нагрее на огъня, ще я отдалечат пак със стола. Но тя не се

мърда. Седи тя и носят я само. Казва: „близо“ и „далече“. Дошли да я искат да се жени. Майка ѝ казва: „Трябва да ѝ се слугува. Със стола трябва да я пренасяте. Да я приближавате и да я отдалечавате, да я обличате с ръкавици, с обуща.“ Момъкът казал: „Тя ще има повече у мене, отколкото у вас.“ Вие сега вярвате ли, че ще има повече? Да ви приведа анекдота. Аз както ви представям, аз не вярвам, та и вие не вярвате. Турците казват: [ ] (липсва текст в оригинала) Оженили я. Сега как я оженили? Със стола трябва да я носят на сватбата. И така, със стола се оженила. Внасят я със стола у младоженеца. Той имал една голяма камина, наклаждат огъня и турили я близо до огъня. Той казал: „Хубаво да се накладе камината.“ Тя казва наблизо да я турят и като я турили наблизо, нейният възлюбен казал на всичките слуги да ги няма. И тя като седяла, казва: „Понапече.“ Тя седи на стола и се пече. Какво ще прави? Гледа надясно, наляво, гледа нагоре – няма никой. Тя казва: „Няма да дойдат, ами аз да сляза от стола.“ Аз разправям за едно състояние, което е вярно психологически. Ние имаме една превзета идея и казваме: Това не може да направя, онова не може да направя. Като се намерим в едно безизходно положение, казваме: „трябва да сляза от стола, пече сега.“ Тя слиза от стола и тя начева сама да изтегли стола и пак сяда. Оттам насетне, щом като слязла първия път, [изпитала] едно приятно чувство. Казва: „То било много приятно да стане човек. По-приятно, отколкото да те носят хората на ръцете си.“ Тя слязла от стола и като дошъл, казала на своя възлюблен: „Аз възкръснах вече.“ Под думата „възкресение“ разбираме, когато човек разбере как трябва да живее. Разумното в света е, когато хората се научат да живеят разумно. Какво нещо е възкресението? – Да възкръсне мисълта, че ти може да живееш по един начин. Няма да очакваш хората да ти помагат, да те пренасят, да те [обличат], да ти обуват обущата. Ти ще бъдеш сам слуга на себе си. Ще благодариш на Бога, че ръце имаш, че крака имаш. При мене са

идвали и се оплакват, казват: „Аз съм нещастен.“ Аз му погледна главата и казвам: Ето един човек, който не разбира какво струва главата. Гледам гърдите му широки. Казвам: Ето един човек, който не оценява гърдите си. Казва: „Няма работа.“ Гледам, ръцете отлични. Хубав музикант, художник може да бъде. Не се научил нито на художество, нито на музика. Описва ми своето нещастие. В ума ми изпъква тази мисъл. Той седи на стола и казва: „близо“ и „далеч“. [Чака] другите да го местят. Тогава какво ще правиш?

Та ние хората сме дошли на земята да се научим да живеем. И всички трябва да се научим да оценяваме онова, което Бог ни е дал. Ние дължим на земята всичко. Тя ни дава. Туй, което ни [е] дала, ще си го вземе. Всичко, което сега притежаваме, ние го дължим на земята, човек е взел от земята. Земното ще се върне в земята. Земята ни дава своето. Тя ти дава, тя е егоистична и след време, каквото ти дала, ще го вземе с лихвите. Казва: „Стига ти. Ти си се учил при мене. Достатъчно е знанието.“ Всичките пособия, които земята ти дала, ще си ги вземе. Ти, от земята нито една прашинка не можеш да изнесеш, от земята. И тогава в човека кое остава? – Онова разумното, което Бог е вложил в него. Разумното, то се задоволява от най-малките условия. По някой път аз съм ви говорил, че трябва да знае човек как да похлопа. Аз да ви кажа какво значи похлопване. Представете си, че аз съм един човек, който се намирам в едно трудно положение. Около мене има хора богати, учени. Всички тъй повидимому знаят повече от мене. Така се представя. Аз не отивам от никого да искам никаква помощ. Усещам своето тягостно състояние. Някои работи ми трябват. Сега търся начин как да предразположа тия хора. На тях им дойде наум да направят една екскурзия в планината. Но като тръгват, знаят повече от мене, всичко си вземат, но само забравят да си вземат една кутия кибрит; и подпалки имат. Само забравят кибрит да си вземат със себе си. Аз не си вземам никаква раница. Облека се хубаво, а само

кибрит туря в джоба си. Когато стане 25–30 градуса студ, те са далече в планината, назад не може да се върнат. Всичко наоколо сковано, зъзнат. Разбират и си казват: „Кибрит няма.“ Всичко имат, хляб имат, кибрит нямат да си направят огън. По едно време аз отивам без раница, влизам вътре и казвам: „Как сте?“ Всички казват: „Студено.“ Казвам: „Тази работа сега ще уредим. Де ви са дървата?“ Запаля огъня, стоплят се и всички са разположени. Казват: „Този човек спаси живота ни, ние ще му направим една голяма услуга.“ Всички разполагат с милиони и оттам насетне с кибритената клечка всичко потече. Кажи една дума, но кажи я, както кибритената клечка при 30 градуса студ, запали огъня, че всички наоколо да усетят силата на този огън. Оттам насетне ще ти тръгне всичко наред. Или казано на обикновен език: Кажи една дума на място! Огънят, това е Любовта. Тя носи огън. Кибритената клечка – то е Любовта. Силата, която ще излезе от нея ще се запали огъня. И най-после постижението, Истината, тя ще те освободи. Тази истина, като дойде, кибритената клечка ще внесе една хубава, отлична мисъл във всички окръжаващи. Те ще започнат да мислят заради мене, защото и аз помислих заради тях. Помислих: В планината те не са взели кибрит, аз виждам, ясновидец съм. Всичко имат, само едно нещо им липсва. Не носете на хората туй, което имат, но онова, това, което нямат, в дадения случай.

Често се говори да вярваме в Бога, да обичаме по Бога. Аз сега уча хората, кой как мисли. Като видя човек, аз изследвам, да видя как мисли той. Аз изследвам три неща. Правя своите изследвания: как хората мислят, как чувствуват и как постъпват. Имам научни данни. После гледам го, той като мисли, защо така мисли? Гледам какво е времето отвън, гледам сутрин ли е, към обед ли е. Гледам какво е, ясно ли е или облачно, вятър има ли. Зимно време ли [е], дали има сняг. Всичко туй гледам. Ще видя как мисли. Вземам предвид какво е времето отвън. После, като изследвам какво той чувствува, пак гледам

какво е времето. И като изследвам как постъпва, пак гледам какво е времето. Като мисли, аз отивам и виждам как си е наредил къщата, прозорците какви са, как са направени прозорците, разглеждам вратата каква е, през която той влиза. Като вляза вкъщи, гледам столовете какви са, картините, как ги е турил, къде ги е турил. Правя своите научни изследвания. Като ме покани на гости, аз изследвам неговите чувства. Той, като ме поканил, има известно разположение. Пак гледам обстановката и аз изследвам тия работи и като изляза, ще кажа: Аз имам една ясна представа. В дадения случай аз имам една ясна представа за себе си. Вие сега нямате още мярка, с която да съдите кои неща са верни и кои неща не са верни. За мене, като ми кажат, че трябва да се подчинявам, ако ми каже някой, че трябва да се подчинявам, в мене има определена идея и когато аз кажа някому: „Че ти трябва да се подчиняваш“, пак имам определена идея. Имам една мярка, с която меря нещата, която е абсолютна. Без тази мярка вие няма да имате никаква мярка за живота. Някой ми казва: „Трябва да ме обичаш.“ Да обичам някого, аз имам ясна представа. Представям [си] кого мога да обичам. Сега каква е тази мярка? Ако някой иска аз да го обичам, Бог трябва да бъде в него, тогава аз го обичам. Всеки, който иска да го обичам, Бог трябва да бъде в него, в дадения случай. Този, когото обичам, трябва да седи по-горе от мене. И когато аз искам мене да обичат, Бог трябва да бъде в мене и аз трябва да седя по-горе от онзи, който ме обича. Бог е мярката в дадения случай, Бог е по-горе. Не може някой да ме обича, ако Бог не е в мене. Всички ще опитате това. Вие искате да ви обичат. Трябва да бъде Бог във вас. Или вие трябва да съзнавате Бога в себе си. И тогава, като го съзнавате, да сте готови на всички жертви, да направите всичко без роптание. Вие, като дойде Господ, когато е Господ, при най-добрите условия, пак ще се яви нещо, което ще наруши равновесието малко. Ако се измени температурата, казваш: „Студено става.“ Какво има, че е студено. Щом

се мени температурата и усещаш, ти си от обикновените хора. Ако е лятно време, 30–40 градуса топлина, лъхне те малко ветрец от 3, 4, 5, 10 градуса – то ще бъде разхлаждане. То ще бъде приятно, как не. В разумния човек всички неща, които стават, са приятни. Няма противоречие. В обикновения живот има много противоречия. Сега аз ви говоря за неща, които вие не ги знаете. Знанието освобождава човека. Под думата „любов" разбирам: Любовта внася истинския живот. Мъдростта внася истинското знание. Светлината и Истината внасят истинската свобода, в която ти си напълно свободен. Ако хората живееха по любов, ако живееха в Мъдростта и в Истината, всички щяха да имат и живот и знание и свобода. Тогава казва пророкът, че Бог ще дойде и ще се засели между тях. „Те ще Ми бъдат народ и Аз ще им бъда Баща." Баща – значи Той ще бъде глава, на Когото всички служат. И тогава всички неща ще бъдат добре свършени. Когато всички вие очаквате някога, че Христос ще дойде, че Господ ще дойде, кога – не го знаете. Вие чакате. То е едно статическо положение. Господ и днес може да дойде. Сега да ви обясня на вас как ще дойде. Ти живееш в един замък, херметически са затворени прозорците. Буташ копчетата да отвориш. Слънцето изгряло, но не се отварят кепенците. В този замък всичко е тъмно. Този човек, който живее в този замък, забравил, тия копчета на прозорците, как се отварят. Той разчита, че трябва да се освети отвътре със светлината. Но идвам и му казвам: „Какво седиш в тъмнината?" Казва: „Слугите не са дошли да запалят." Не, от тази светлина няма нужда. – „Че как?" Няма нужда от нея. Аз отивам, бутам едно копче, веднага светва вътре. Той започва да се учудва вече. Ако в себе си бутнеш само едно състояние, веднага ще се отвори един свят, който не си виждал. Вие чакате да умрете, че тогава да се отвори пред вас светът. Сега може да бутнеш едно копче, ще се отвори, ще го видите. Ще бутнеш друго копче, пак ще се отвори. Тази светлина е

необикновена за вашия ум. Има друго копче, [с] което ще се затвори. Вие сте се научили да бутате копчетата, които затварят, а не знаете да бутате копчетата, които отварят. Един лош човек знае да затваря. За Христа казват, че има ключовете на ада, да затваря и да отваря. Като дойдат грешниците, Той отваря вратата. И като я затвори, големите грешници да не може да излязат. Трябва да дойде някой праведник да отвори. Затова вие казвате, че Христос имал ключовете на ада. Апостол Петър има ключовете на рая. Че защо [повериха] ключовете на ада на Христа, а на Петър – ключовете на рая? Сериозна е работата на ада. По-лесно е човек да се справи с ключовете на рая, отколкото с ключовете на ада. За да има някой ключовете на ада, той трябва да има много големи знания. На апостол Петър работата, едно дете може да я свърши. Едно дете на 5 години ще извърши работата на рая. Но един, който трябва да извърши работата на ада, да отваря и да затваря вратите на ада, там се изисква човек възмъжал, сила да има, да бъде способен. Една трудна работа е. Които влизат, са недоволни, и които излизат оттам, са недоволни. Вие сега казвате: „Какво нещо е адът?“ Ами земята какво нещо е? Мислите, че земята е рай. Всички вие сте в ада. Очаквате ще дойде един ден смъртта, ще отвори ключа, ще излезете из този ад навън. Вие сега мислите, че адът е под вас, вие сте в рая. Казвате: „Много хубав е този свят.“ – Туй е адът. Ад, адъ, [*add*][22] Англичанинът казва да му предадеш нещо, да му приложиш. Ние сме на едно място, дето всеки иска да му приложат нещо. Когато някой е болен, иска [той] да тури един грам повече. Ако купуваш дреха, да е хубава дрехата. Ако яздиш на кон, да е хубав. Къща ако имаш, да е хубава. Ако си човек, да си висок, снажен, красив. [На] всичките в едно място, все трябва да се притури нещо.

Хората, които търсят „близо“ и „далеч“, то е тъй, докато не си женен. Щом се ожениш, дойде твоята възлюблена, вземе те със стола,

[22] add – англ. прибавям, притурям.

напече те на огнището. Като възкръснеш, ще кажеш: Може и без стол, без тия удобства. То не е обикновено схващане на живота. При обикновените схващания човек щастлив не може да бъде. Там има хиляди условия. Една дума разваля живота. Много пъти хора, които са семейни, в семейния живот по любов [са] постъпили. [Те] се обичаха, умираха един за друг. Младата мома казваше: „Аз без него не може да живея, умирам." Младият момък умираше заради нея. Един без друг не могат. Като се оженят, само една дума каже, такава, магическа дума и любовта се дига, остават тия хора без любов. Започнат два[ма]та, които са се обичали, да се карат през целия живот. Казват: „Отде се намерихме?" Една дума разваля работата. Аз с една дума може да ви разваля семейния живот. Ето как: Представете си, че вие сте хора благородни, не знаете какво нещо са въшките. Представям, че вие не знаете какво е въшка и двамата сте щастливи. Аз искам да си направя малка шега. Турям една въшка без да ме види възлюблената. Турям и друга въшка на възлюбления. Седя и правя своите научни изследвания. Почесва се, които идат, не знаят. Аз съм учен човек, почесва се: Въшката отде дойде? Гледам вече има доста въшлета, Седят два[ма]та и казват: „Какво става с нас?" Туй е вярно. В сърцето става това нещо. Започва неразположение, [припадане]. Става цяла суматоха. Влязъл е, дошъл някой приятел, който оставил малката въшка. Тази въшка е един егоистичен живот. Тази въшка иска да живее. Тя казва: „На главата аз искам да живея." Тя дошла да се учи на моята глава. След туй аз ставам за тях един избавител. Те не знаят какво нещо е въшката. Казват: „Ние бяхме щастливи, а сега покой нямаме." Двамата постоянно се чешат, сърби ги главата. Вече за любов не говорят. Има нещо друго, което ги занимава. Донасям един гребен в дома – подарък. Казвам: Ще наквасите главата хубаво и с този гребен ще вземете, ще турите една книга долу, ще почнете да се чешете. Тези, които падат – в собата вътре! И им казвам: 4–5 пъти,

като се чешете, ще мине. Туй, което вземете е отровно – веднага в огъня. Не го изследвайте. Та ще знаете, 4–5 пъти като се вчешете. Гледат има подобрение, казват: „Избàви ни.“ Виждам. Казвам, колко зъбци има, тия тънките зъбци на гребена? Хубавото разсъждение в света, това е хубавият гребен, с който могат да излязат тия въшлета, тия паникета. Бях на един курорт дето имаше много комари. Едни бяха много малки, едва ще го видиш, комарчето. После имаше други, по-големи комари и трети още по-големи комари – комаряги. Тъй ги нарекох. То беше рай на комарите. Всичките хапят. Ухапе те нещо, гледаш комарче. Дойде комар, кацне, после дойде голям комар няколко дена ще помниш туй ухапване. Има малки мисли, които са комарчета. Има такива, които приличат на комарите, има и други – комаряги.

Сега да се върнем. То е динамическата страна. Турете за задача [да] подобрите носа си. Щом не можете да мислите добре, причината е в дължината на носа. Щом не може да чувствувате добре, причината е в широчината на носа. Тогава де седи причината? Сега туй, което ви разправям, туй в едно училище, да платите трябва, [за] да го добиете. Без пари тази работа не става. Знаете ли какво нещо са парите? – Знание, да разбираш. Много хора критикуват, казват: „Докажи това.“ – Неща, които се доказват, не са верни. Какво ще ви доказвам, какво нещо е светлината. Няма доказателство. Запали свещта или врътни ключа. Туй, което изведнъж се доказва, то е вярно. Аз сега не отричам, то е един логически начин, за да се докажат. Но [с] разумността, туй вътре в тебе, се иска само един момент, за да бутнеш. Ти не може да мислиш правилно, ако нямаш Любовта. Ти не може да мислиш правилно, ако нямаш Мъдростта, ти не може да мислиш правилно, ако нямаш Истината в себе си. Другото положение: Ти не може да мислиш правилно, ако нямаш Живота в себе си. Ти не може да мислиш правилно, ако нямаш знания и светлина в себе си. Ти не

може да мислиш правилно, ако не си свободен. За да мислиш правилно, трябва да бъдеш свободен. Щом не съм свободен, моята мисъл не може да бъде правилна. И третото положение на земята е – ти не може да мислиш правилно, ако нямаш добродетели. Добродетелта е за физическия свят. Без добродетел на физическия живот ти не може да мислиш правилно. Казвам сега, на вас какъв нос ви трябва, за да се оправят работите ви? Каква дължина и широчина трябва да има? Всичкото недоволство седи в носа ви. Вие сте недоволни – носът ви е причината. Като се поправи носът, всичко ще се поправи. Погрешката на целия свят седи в погрешката на носа. Хората може да турят каквито искат реформи. Щом се поправи носът, светът ще се поправи. Ето аз какво разбирам, каква е моята идея, която е вярна. Състоянието на едно дърво зависи от семката, която е посадена. Носът е семката. Каквато е семката, такова ще бъде и дървото. Туй дърво, отпосле, ти не може да го промениш. Като посадиш, ще посадиш една семка, която ще трябва да създаде едно хубаво дърво. У нас, което най-хубавото имаме, това е носът. В сегашната култура, е носът. Казваме: „Да мислим." Човек, за да мисли, проявлението на Бога е в носа. Вие мъчите носа. Отвътре трябва да знаете. Този нос трябва да го бутнеш с любов. Та в човешкия мозък има специални клетки, които се занимават с най-възвишената работа, която Господ му дал. Занимават се с човешкото съзнание. Там е седалището на човешкия ум. Там е седалището на човешката душа. Там е седалището на човешкия дух. Там е седалището и на човешкото сърце. Този нос отвън, той е един апарат. Духът, душата, човешкият ум и човешкото сърце се сношават с външния свят. Сега аз, като говоря за носа, [взимам] цялата книга на човека. Но сега най-важното място, то е носът, понеже чрез него става дишането. Потребно е хляб на три пъти като ядете на ден, да се задоволите. А през носа трябва да вземаш на всяка минута по 16 обеда. Всички вие не мислите

правилно, понеже не дишате правилно. Снощи дойде една сестра, позната, боли я гърлото. Ходила при лекар, лекували я, работата се влошила. Най-после дошъл въпрос до операция. Казва: „Еди-коя съм и искам да ви видя.“ Слязох долу. Казва: „Има нещо, което ме задушава в гърлото. Отивам да ми правят операция.“ Казвам: „Не може ли да се отложи за 5–10 деня?“ – „Дала съм обещание. Събираха се за консулт лекарите и решиха. Ангажирахме една стая, дойдох да [ви] видя. Не зная дали ще мога да ви видя втори път.“ Като се намерила на зор, дошла да ме види за прощаване, ще ѝ правят операция. Седи тя, разсъждава: „Защо не дойдохме по-рано?“ Тази работа с пет пари ще стане. Една смокиня щеше да турим и всичко щеше да излезе. Сега работата се усложнила. Лекарите ще турят една тапа, подуване ще има. Лекарят не може да констатира. Като лекуват [тази] работа, образува се тази, новата болест. Най-после намират един лекар, който намира, че причината е в гърлото и сега трябва да се прави операция. Рекох: „Защо не дойдохте по-рано? За пет пари е работата. Сега съжалявам, че има много да страдате.“ Честта може да бъде на думата – дала обещание. Казвам: „Хубаво, като сте дали обещание. Господ може навсякъде да помогне.“ Тя казва: „Тогава оставам.“ Всички ние на земята мязаме на тази сестра, която за 5 пари работа, дойде да се прави операция. Една смокиня ще туриш и ще ти тури работата [в ред]. А пък сега трябва операция. Ще мине, може би, но 10–15–20 деня, може един месец да мине. Ние оставяме работите в нашия ум да се усложнят и тогава търсим. Какво ще направи Господ? На вас ви казвам, Бог казва тъй: „Търсете Ме докато съм близо, не оставяйте да се влоши работата.“ Търсете Бога в Любовта. Търсете Бога в Мъдростта. Търсете Бога в Истината. Търсете Бога в живота. Търсете Го в знанието. Търсете Го в свободата. Търсете Господа в добродетелите. Та казвам: Докато е време сега, казвам, ние трябва да вървим по онзи разумния живот, по който може да се даде един

израз, понеже Бог ни е пратил на земята, да има израз животът. Условията, които земята ни дава, те са на място. Тогава само ще минем и пак ще имаме известна опитност. Но човек не може да постигне това, което търси. Животът трябва да има три неща. Потребен е Живот, потребно е знанието, потребна е и свободата. Потребни са и добродетелите в човека. За да има човек един непорочен живот, именно сега той не трябва да отлага. Една малка погрешка, ако направим, оставяме тази погрешка да ни причини за в бъдеще една много голяма неприятност. Та казвам: Всичко седи, че има известно упражнение за онези, учениците. На учениците се дават известни упражнения. Ако ти не знаеш как да сдъвчеш храната, как да избираш храната, ще създадеш неприятност на своя стомах. Ако не знаеш как да подбираш своите мисли, ако не знаеш как да подбираш своите чувства, ти ще поставиш сърцето в недобро положение. На ума не може да туриш каква и да е мисъл. Разумното в света ще даде такава мисъл. Всяка мисъл е един зародиш, едно семе. Аз разбирам така мисълта. Всяка една мисъл трябва да се посее на своята почва, да израсте. Всяко едно чувство пак е семенце, което трябва да се посее и всяка постъпка и тя е едно семе, което трябва да се посее. Следователно, от три неща има да се учим: от посетите мисли, от посетите чувства и от посетите постъпки. От плодовете, които те може да дадат, които ние ще възприемем, ще се определи, какво ще бъде нашето разбиране за онзи великия Божествен свят, туй положение, в което живеем. В друго отношение, човек без да е посаждал тия семена има нужда от окръжаващите – да му дават подаяние, да ходи да проси. Търсете от Бога. И тогава хубавите мисли посейте в себе си. Казвам, сега само обръщам внимание на вашия нос. Когато се намирате в трудно положение, питайте носа си, да ви даде съвет. Човек казва: „Не е толкоз важна работа, лесна работа е.“ Лесните работи трябва да се турят на работа.

За пример сега вие сте пели песента „Давай, давай“. Тази песен, като идете някъде да я изпеете, че да дават хората. Ако вие пеете песента и никой нищо не дава! Ако кажа „светлина“ и никаква светлина не идва! Щом бутнеш, да дойде светлината. Като изпееш песента „Давай, давай“, в тебе да се отвори твоето сърце да дава, да дава. Да се отвори умът и той да дава, да дава. И твоите постъпки и те да дават нещо. Казвате: „Да бъдем равномерни.“ Работите не трябва да бъдат равномерни. В музиката навсякъде разнообразие трябва да има. Ако си гладък, никакъв ефект не може да произведеш. Трябва да има голямо разнообразие в живота. Трябва да благодарите за всичкото разнообразие, което става, което вие наричате нещастие. Нещастие е изостаналият свят. Онова, което не разбираме, е нещастие. Всяко нещо разбрано, то е щастие в света. Когато разбираме какво нещо е животът, когато разбираме какво нещо е светлината и топлината, какво нещо е разумният живот, когато разбираме какво представлява нашето тяло само по себе си, ние ще благодарим на Бога, че Бог ни е оставил в едно тяло, да се съобщаваме. Имаме апарат да се съобщаваме с оня свят, навсякъде. Ние сме забравили. Очакваме да дойде някой, чудо да стане в света. Чудото е в носа. По някой път само трябва да пипнеш. За да пипнеш, не се [изисква] много да се гълчи. Казвам: Динамическа линия е. Всяка линия има смисъл. Само в носа може да се разбере каква е една линия. Някой път може да извървите дълъг път. Няма смисъл. Една динамическа линия е. Много възможности съдържа в себе си. Вие не оценявате онова, което човешкото око съдържа в себе си. Има и друга линия – тия линии, които образуват устата. Вие не знаете, има една наука, която се занимава с широчината и дебелината на устните. Линията, която образува устните, дебелината на устните, каква роля играе? Казвам, за в бъдеще има нещо, което трябва да учите. Вие казвате: „Като идем в оня свят.“ Онзи свят е разумният свят. Като влезеш в него, то е оня

свят. Като умираме, значи от живота влизаме в оня свят, от тоя живот да влезем в разумния живот. И аз го наричам пробуждане на човешкото съзнание. Един ден, когато ти се пробудиш, дойде съзнанието, ти трябва да служиш на една велика идея, да служиш не само на себе си, но и на другите, да служиш на Бога, да разбираш отношенията на тия неща, които съществуват, защото Бог създаде света [по този], а не по друг начин. В този ден, когато разбереш, ще дойдеш и ще кажеш: „Аз минах вече от смъртта в живота.“

Сега ви желая да [се] обърнете и да видите какво струва носът. Мислете най-малко 10 деня за вашия нос, от който зависи вашето бъдещо щастие. Ако регулирате добре носа, работите ще се подобрят. Или ще кажа на отвлечен език: От човешкия ум, оценката, която ще дадеш на своя ум, ще [зависи да] уредиш работите си.

Изпейте сега песента „Давай, давай“. Само за контраст, изпейте я много тихо.

Отче Наш.

8 лекция от Учителя, държана на 23 ноември, 1938 година, София, Изгрев

НОВАТА РЕЛИГИЯ

Добрата молитва.

„Духът Божий“

Имате ли някаква тема зададена? – (*Нямаме.*) Пишете една свободна тема. Всеки да избере една тема. Каквото намисли, да пише върху нея. Да пише 10, 15, 20 думи.

Еднообразие има. Значи човек дълго време, като не е работил, мускулите му изгубват онази пластичност, която има и вече го болят краката. Малко като ходи, заморява се. Дълго време ако не е мислил, не иска върху мъчни работи да мисли. Казва: „Не ми трябват тия въпроси. Туй не е за земята, онова не е за земята. Туй е за рая.“ Той като иде в небето, там работата е много сложна. Казвате: „Като излезем в живота, ще изучим.“ Животът не мяза на училище. Училището е философска работа. Като излезеш из живота не е философска работа. Сега говорим за земния живот. Ние на земята често седим и мислим туй, което никога няма да го бъде. Да си представим един свят. Зимно време да се облечеш в бели, тънки дрехи, при 25 градуса студ да излезеш по улицата, какво има? Аз съм виждал децата, като идат, държат си така ръцете и плачат, кой е крив, кого ще хванеш да обвиняваш? Студът няма как да го хванеш. Майката вземе, че го набие, защо ходило да играе със студа. Казва: „Кой те караше да играеш по студа, да играеш с него?“ Изстиването, не мислете, че е във физическия свят. И в чувствата има изстиване, и в мислите, и в постъпките, навсякъде има изстиване. Сега настава една фаза, хората, като изстинат, кашлица има, като изстинат и хрема има. Като изстинат и недоволство има. Не им се ходи. Търсят по-дебелички дрехи, после търсят леглото да поседят. Да има някой да

им шета. Някой казва: „Аз не искам да гледам болни хора." И аз не искам, но трябва да се учим от болните хора. Ако искате да наблюдавате, болните хора са много взискателни. Трябва да бъдеш с тях крайно внимателен. Казвате: „Каква полза има от болестите?" При всяко боледуване състоянието се възстановява. Една чувствителност на организма. В болестите хората биха станали крехки, болестта направила човека крехък. После този човек, да кажем, имал особени идеи. Не иска да прави никакви упражнения, но природата е толкоз голям педагог, толкоз гениален педагог, че тя ще го накара по един такъв майсторски начин да прави упражнения, че да ти бъдат приятни. Заболи те кракът, ти никога не си се упражнявал, като те заболи кракът, ще започнеш да го движиш. Правиш едно упражнение, после се обърнеш на другия крак, заболи те, започнеш да пееш „олеле". Друг път те е срам. Сега гледаш и викаш: „Олеле, олеле." Хич не го е срам. Коджа човек, 50–60 годишен, на хората дава ум, а казва „олеле". Защо той казва „олеле"? Знаем каква е философията на туй „олеле". Вие какво разбирате, като кажете „оле"? Вижте, във всяка една дума произвежда известно действие. Човек трябва да се предразположи. Думите сами по себе си съдържат една магическа сила. Трябва да се изучават законите на думите. В цигулката, който изучава музиката, има една гама, аз я наричам гама на нещастието, гама на смъртта. Благодарение в годината само веднъж може да се случи. По-добре да не знаете как се случва. Ако знаете, ще идете да правите опит. Като вземете цигулката, потеглите лъка, скъса се струната. Един път, два пъти, като потегли тия струни, като че ги порязва човек. Казвам, и в мислите често се случва, когато ходите по екскурзии, някой тръгнал от София, като че го гони [някой]. Някои имат амбицията за 3 часа да идат и да се върнат. Хубаво е, ще идеш там, ще кажеш и после ще се върнеш. Защо ще идеш за три часа да изхабиш времето? После като вървят двама,

бръщолевят, приказват, дойдат две противоречиви мисли. Една мисъл, на която чувствата имат преимущество и друга мисъл. Самата мисъл има преимущество. Дойде едно стълкновение и се отрази върху краката. Отрази се върху тия мисли, счупи се кракът. Ако беше вървял спокойно, никога нямаше да се счупи кракът. Ако вървиш така небрежно, всякога ще изкълчиш крака. По някой път, при известни мисли, се напрегне гръбначният стълб. Знаете колко лошо е да се напрегне гръбначният стълб. Не зная дали на вас се е случвало. Някой път може да се случи. Мнозина казвате: „Да ни пази Господ." Господ трябва да ни пази, но и ние трябва да се пазим. Господ мисли заради нас, но и ние трябва да мислим. Всичките да мислят заради нас, но и ние трябва да мислим.

Сега кое е новото? Вие говорите: „Трябва да бъдем чисти." Вземете чистотата, тя има своя произход, чисто духовен, Божествен. За да знаеш какво нещо е чистотата, трябва да си бил в Божествения свят, да знаеш какво е на земята. Сега учат хората чистотата. Светските хора започват да изучават чистотата. Вземете онзи бивол, който лятно време седи в локвата, научил ли е какво нещо е чистотата? Или онази свиня, която рови някъде, научила ли е какво нещо е чистотата? Защо? Понеже биволът е построен при лоши условия, че от едно голямо зло да го не хапят мухите, той влезе в локвата и се накаля навсякъде, за да се запази от тия паразити. Казва: „Аз ще страдам." Една бълха ако влезе, ухапе. Той, като влезе, тури на бълхата тиня, казва: „Ха сега." Казва: „Аз ще страдам, но и вие ще страдате." Вие сега казвате: „Човек е в Духовния свят." И в Духовния свят има много паразити. Казвате: „Защо са създадени?" Паразитите са създадени за мързеливите. Защо са въшките? Първоначално въшката пренасяла едно голямо благо. Ти не искаш да се гладиш, като гладиш, ти ще си посвиеш мускулите, ще ги раздвижиш. Най-първо в животните като се появиха паразитите, те като мислиха, продължиха

опашките си. Защо направиха дълги опашки? То беше изобретение. Като дойде и кацне някоя муха да го хапе, да има конци да бие. Имали нужда от тия ужасни паразити да се избавят – създадоха опашките. Когато измислиха животните опашката, тази опашка беше свързана с гръбначния мозък. Като размърдва[ха] тази опашка, животните се учиха да мислят с тази опашка. Хапе го, няма работа; те изучават геометрия. Като вземе опашката, метне я да може да го удари. Тя го хапе – той мисли, те хапят – той удря. Казва: „Аз ще страдам, но и вие ще страдате." Питате сега: „Защо са тия паразити?" Че вие знаете. Вие колко паразити имате във вашите чувства? Представете си някой, който иска да говори, някой оратор или артист, влезнала някоя бълха. Таман иска да изкаже нещо и тя го ухапе. Той може да иде в театъра, ще прегледа дрехите си. Ако е на сцената, ще направи една гримаса, която няма да бъде [безразлична] на публиката. Някой път така имате известни дисхармонични дигания. Някой си дига рамото. Някой си дига крака. Те са паразити във вашия ум някъде, които причиняват това. Всичко трябва да се проучва. Вземете едно огледало. Искате да си направите, да си хармонирате лицето. Често вие седите и мислите само за духовни работи, мислите за духовни работи и остарявате. Започвате един ден да се не харесвате. Според моето схващане, в новата религия всичките хора трябва да бъдат красиви. И като стане на 120 години, трябва да бъде красив. Грозни хора не трябва да има. Младият да бъде красив, възрастният да бъде красив и старият да бъде красив. Казват, че старият от много мисъл остарял. Не, от много мисъл човек не остарява. Онова, което състарява човека, са паразитите. Всичките ония паразити на човешкото сърце, всичките паразити на човешкия ум и всичките паразити на човешката воля, те са, които състаряват човека. Седнеш ти да мислиш, дойде един паразит: След 20 години как ще бъде света, как ще свършиш? Някой път ще си представиш, такива

паразити ще дойдат, че не виждаш никакъв изход. Казваш: „Няма да я бъде тази работа. Лош е светът, не се живее тук.“ Хубаво, но най-първо ти имаш един паразит, който заблуждава. Ти си набожен човек, мислиш, че Господ е създал света. Господ създаде света и всичките хора, като не можаха какво да създадат, създадоха паразитите. Всичките паразити са произведение на духовете или на хората. Те са произведения на човешката раса, на хората. Вие може да влезете навсякъде и да проучвате. Като влезеш в един двор, по кучето ще познаеш какъв е господарят. Едно животно винаги носи характера на своя господар. Аз съм гледал, като излезе господарят, махне с ръка и кучетата легнат. Някъде идеш в някой двор, господарят е там, но и пред господаря ще те ухапят. А някъде, като рече да лае и господарят като дойде, значи веднага престават. Казват: „Господарят казва, това е хубаво.“ Сега представете си, че във вас мислите са като такива животни. Дойде някой човек, нахвърлят се отгоре му. Тогава какъв господар сте вие?

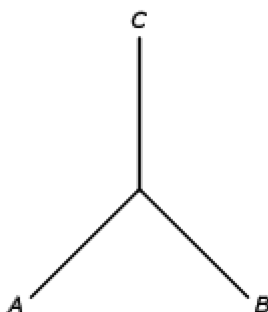

Фиг. 1

Страданията в света, това са задачи. Вие като ученици не може да питате защо са тия неща създадени. За пример в геометрията има такава една фигура. Какво представлява? В геометрията се разправя само във физическо отношение. Това са три плоскости, които се пресичат. Това са осите на тия плоскости. Това са три плоскости,

които се пресичат. Плоскостта А, това е физическият свят. Плоскостта В, това са чувствата и плоскостта С, имате човешките мисли. Пресичане става. Следователно, когато едно пресичане стане, има едно влияние. Казваме, че Духовният свят влияе върху физическия. Каквито са вашите мисли, такива ще бъдат и вашите чувства. Каквито са вашите чувства, такива ще бъдат и постъпките ви. И обратното – може да съдим по резултатите, каквито са постъпките, такива са чувствата. И по чувствата може да съдим какви са мислите. Каквито са мислите, такива ще бъдат и чувствата. Каквито са чувствата, такива ще бъдат и постъпките. И обратното е вярно. Каквито са постъпките, такива ще бъдат и чувствата, такива ще бъдат и мислите. Та казвам, при възпитанието на човека, човек трябва да разбира онези закони, с които може да влияе върху себе си. Вие [не] сте правили наблюдение да различавате физическите сили, да различавате духовните сили във вас и да различавате умствените сили, които работят едновременно. Човек може да знае сега много работи. Но в знанието една страна, едно приложение има. Сега казвате често: „В какво седи чистотата?" Чистотата седи в туй, че човек има 7 милиона пори върху тялото си, следователно, за да бъдеш здрав човек, непременно всичките тези пори, те са прозорци, трябва да бъдат отворени, за да може въздухът спокойно да влиза в тялото през порите, да диша с цялото си тяло. Вие имате специфично дишане през дробовете. Ако затворите порите на един човек с восък, вие можете за няколко часа да го уморите. Ако затворят всичките пори по лицето и навсякъде по тялото на човека, в няколко часа човек ще започне да чувствува едно вътрешно страдание. Та, по някой път страданията ви в света зависят от запушването на порите в тялото и тогава човек като не знае, природата ще създаде не една болест. Болестите защо са? Първото предназначение е, че невидимият свят иска да се отворят порите на човешкото тяло, да започне човек да се изпотява и с това може да се

лекува човек. Някой човек се е простудил, за да го излекувам, трябва да се отворят всичките пори. Изпотяването ще образува една вътрешна температура. Водата трябва да [излезе от] всичките пори, да се отворят всичките прозорци на тялото и след 34 часа или след 48 часа този човек ще почувствува едно успокоение в себе си. Започва Божественият Дух да действува. Аз говоря [за] въздуха, който носи живот. Животът е скрит във въздуха. Когато се говори, че Бог е вдъхнал в ноздрите на човека, турил го във връзка [с тоя] живот. Човек като диша, трябва да мисли. Сутрин, като погледнете, дойде онази великата мисъл, ония блага, които Бог ви дал, да бъдете благодарни. Когато има студен въздух повече, затвори носа, влезте навътре. Ами [от] този въздух, от дишането на въздуха вие ще приемете вашето разположение и ще започнете да мислите. Защото ако не дишате правилно, не можете да мислите правилно. Ако не мислите правилно, не може да чувствувате правилно. Има един външен процес. Има втори процес на вашите чувства. След като сте дишали, след като приемете въздуха във вас, трябва да... Първият процес да поемете въздуха. Вторият процес – да изпитвате приятността, че сте приели въздуха. Третият процес, този въздух, който е във вас, да дойде една светла мисъл. Да допуснем, че във всяка една минута трябва да ви дойде на помощ едно хубаво чувство, една хубава мисъл. В един час имате 60 минути, 60 хубави [мисли] ще имате и 60 хубави чувства и 60 хубави постъпки. Питам сега: Вие, които се готвите, за което вие очаквате да идете в небето, вие очаквате да видите Христа, знаете ли какво естество имаше Христос? Христос влизаше в положението на всички страдующи хора, търсеше един начин. Той носеше един начин, за да ги научи как да живеят и да ги освободи от тия страдания. За пример, ще ви научи един човек как да ядете. Ти седнеш да ядеш, бързаш. Не бързай! Вие по колко минути употребявате, по колко минути сте определили за вашето ядене? За 1

минута ядене не става, за две минути и за три минути не става. Казвате: „Бързо да се наядем.“ Който бързо яде и бързо умира. Който медлено яде, медлено умира. Мярка в яденето ще имате, на дъвкането. После, като ядете, към коя страна, как вървят устата ви? Елементарни работи са това. В тази школа, дето хиляди, милиони години ги учеха как да ядат, хората са влезли при сегашните условия и пак трябва да се учат да ядат. Процесът на яденето трябва да се разбира. Ако ти не си разположен, не яж. Умният човек, ако не е разположен, да не яде. Лошият човек, щом се разгневи, нека яде, за него е позволено. Но добрият човек никога не трябва да яде, когато не е разположен. Разболееш ли се, не яж. Имаш ли някакво неразположение, не яж. Започни да ядеш само тогава, когато имаш най-добро разположение. То е правилото за добрите хора. Ти не може да бъдеш добър човек, ако седнеш на трапезата гневен. Искаш, като седнеш на трапезата, да утихнеш. Ти си от другата категория хора. Ако искаш да имаш свежа мисъл, трябва да имаш разположение. Като погледнеш на хляба, той да създаде един материал за тебе. Преди тебе хиляди и милиони същества, които са дошли на земята, от небето са дошли да ти помогнат, носят едно благо. Във всяко едно ядене има да опиташ Божествените блага. Ако не ги опиташ, какво е това ядене? Ти ще прочетеш тия писма при яденето. Най-първо ще отвориш всичките писма и ще ги прочетеш какво ти пишат тия ближни. Според мене три пъти поща ще ти донесат на ден, писма от невидимия свят. Три пъти на ден – сутрин, на обед и вечерно време. Три пъти писма, кореспонденция ще отвориш и то не едно писмо, но десетина – двадесет писма ще ги прочетеш. След като ги прочетеш, на всичките писма трябва да отговориш. Ще бъде крайно неучтиво да не отговориш. Сега аз ви говоря фигуративно тия неща.

Да се научи човек да мисли е велико нещо. Аз за пример, който много зная, аз се уча, 4–5 деня се занимавам с един нов въпрос, с един

научен въпрос. За пример 5–6 деня се занимавам с госпожица хрема, изучавам характера ѝ, носеше ми писма. Казва тя. Като ми говори, тя плаче, трябваше да я утешавам. Казва: „Този ваш свят, дето живеете, аз мисля, че тъй, той е уреден свят.“ Казвам: „Няма нищо, пътищата още не са уредени.“ Тя казва: „После превозните ви средства, храненето.“ Трябваше на тази хрема да ѝ говоря. Как се говори на хремата? Пея на своята хрема. Понеже и тя ми пее. Като дошла, минорните гами пее с бемоли. Тук-там повишение има, но тя повишава и понижава и все минорно пее. После дойде кашлицата. Кашлицата аз считам един господин, който е крайно тщеславен. Той като дойде, иска всички да го знаят. Кой как дойде, ще си даде думата. Слушаш някоя реч и той ще си даде думата. Как кашляте нали знаете? Казвам: „Слушай, тия хора са неразположени, не говори много.“ Казва: „Нека търпят. Знаеш аз кой съм.“ Казвам сега, той без да знае, туй тщеславие ще го издаде. Представете си, че вас ви гонят в някоя неприятелска страна и започвате да кашляте, ще ви издадат. Плачливите деца се пазят. Някоя майка да носи някое дете и да я гонят, то се разплаква и със своя плач я издава. То иска да каже нещо на майка си, да обърне вниманието на майка си, но то със своя плач я издава. Та казвам, кашлица не само на физическото поле има. Кашлица има и в чувствата, то е едно тщеславно състояние, да бъдеш кашличав. Щом дойде кашлицата, трябва да регулираш своето тщеславие. От какво произтича кашлицата? Насъбрали се известни чужди вещества в дробовете или в жлезите и тия вещества, ако останат за дълго време, ще образува[т] цяло едно състояние, много неприятно, и всичко туй после ще се изхвърли навън. Има малки, има малки фибри, които са поставени в дробовете и постоянно изхвърлят тия вещества навън. Всичко туй нечисто трябва да се изхвърли. Ние се освобождаваме от кашлицата, ако започнем да мислим правилно, ако ядем правилно, ако спяхме правилно, ако мислехме правилно, ако

чувствувахме правилно, кашлицата по-рядко щеше да ни посещава. По някой път хубаво е да дойде кашлицата, понеже в кашлицата човек все ще придобие. Ако кашля дълго време, уякват дробовете. Има магарешка, кашлицата на децата. Казвам, магарешката кашлица не иска цяр. Като оставиш детето, тя не уморява децата колкото и да кашлят. Тя заздравява дробовете. Има една кашлица, която уморява човека, тя е кашлицата на чувствата. Както тази, белодробната кашлица, или същевременно тези, които страдат от слаби дробове. Всякога там са измесени човешките чувства. В охтиката са намесени неправилни чувства на Любовта. Неправилната любов произвежда гърдоболие. Може да е чувство или от страх или от пресиляне или от простуда или от противоречиви чувства. Да кажем, човек изгуби имането, от грижи и безпокойства той охтичасва. Тия, противоречивите чувства, може да влязат и да отслабнат дробовете, и вследствие на това, дробовете на този човек може да се разпокъсат. Сега аз не трябва да ви говоря на вас. Трябва да се пазя, понеже като се говори за болезнените състояния, е опасно. Вие мислите, че една болка, като охтиката, в началото цера ѝѝ струва 5 пари, а в края, и милиони да дадеш, е свършено. Ако заболееш ти, но утре дойде ти една мисъл: „Може да умра“, не оставяй тази мисъл, но изведнъж тури мисълта: „Може и да живея“. Дойде мисълта: „Може да се разболея“, не оставяй тази мисъл, кажи: „Може и да оздравея“. Или дойде мисълта: „В туй положение аз няма да успея в нищо.“ – „Може и да успея.“ Ако остане в тебе тази мисъл, че може да се разболееш, тя не е твоя. Някога човек може да възприеме мисълта на едно животно, на едно млекопитающе, пък някой път може да възприеме мисълта на много болни хора. Ти минаваш покрай някой болен човек, има ред факти, които показват. Някой човек може да падне и да си счупи крака, и ти, като видиш, тази мисъл така се отрази, ти казваш: „Възможно е и аз да си счупя крака.“ Тури противоположната мисъл,

за да се пазиш. Тази мисъл, както е турена, тя може да ти причини вреда след време. Казвам, за да мислим добре, винаги трябва да храним Божествените мисли. Мислете така, че вие сте пратени на земята да се учите в едно училище, да се научите да цените благата, които Бог ви е дал. Най-първо трябва да оценявате тялото си, то е богатство, което с нищо не може да се купи. После вашият духовен живот, то е друго едно тяло, духовно тяло, което е още по-ценно от физическото тяло, след туй, имате умствено тяло, което е по-ценно от духовното. Три тела, които Бог ви е дал. С едното, физическото тяло, работите, с другото чувствате, а с третото тяло вие мислите, едновременно живеете в три свята. Ако заболее духовното ви тяло, чувствата не се проявяват, ако заболее физическото тяло, [няма да се разберете] с хората на физическото поле. Хората избягват болните хора. Малко хора ще се явят да им помагат. Ако сте здрави, от вас излиза онази жизнерадост, онази светлина и топлина, духовно да помагате, всички хора ви желаят. Казвам: На физическото поле всички трябва да бъдете здрави. Във вас трябва да се яви желание да почувствувате хубостта на физическия живот в какво седи. Човек да е разположен. Като седиш на стола, да ти е приятно да седиш, като легнеш вечерно време на дясната страна, да ти е приятно. Пък сега вие легнете вечерно време, но ти е неприятно. Обърнеш се на другата страна, не ти е приятно. Легнеш на гърба, пак не ти е приятно, легнеш на корема, пак не ти е приятно. Такъв живот не е естествен. Всичко туй зависи от това да се научите как да мислите. Имате достатъчно мисли, но вашите мисли не са урегулирани. Във вас мислите не идват последователно, една след друга, но безразборно. Във вас мислите, да ви представя[т] една фигура. Ако вземете пясък, че го турите в едно шише, като го обърнете, въртите, тия пясъчни зрънца започват да се размесват. Тук нямате органическо разместване, но кой където дойде, не се мърда. Като започнеш да обръщаш шишето, погледнеш, иде на

другата страна, навсякъде може да го пращам. Колкото и да ги бълникам тия зрънца, те не може да се възпитат. Може да ги турям накъдето искам по страните на шишето, но те ни най-малко няма да се възпитат. Възпитанието започва другояче. В растителното царство всички ония зрънца може да вземеш, тук да туриш едно зрънце, там да туриш, вече органическият свят започва. Всяко нещо знае своето си място. Туй зрънце, което си посял, трябва да даде плод. Казвам, три фази има в мисълта. Всяко семенце трябва да се посее, да расте, да завърже, да цъфне и да даде плод. Ти посееш една мисъл, не знаеш каква е. Тя трябва да израсте, трябва да я изучиш. Тя трябва да цъфне, трябва да завърже и като узрее, първият плод, който откъснеш от тази мисъл, ти трябва да го опиташ. От плода да опиташ тази мисъл каква е. Тогава казваме, казвам, че мислиш. Ако твоята мисъл не е посята, не е израснала, не е цъфнала, не е дала плод, ако не си опитал този плод на мисълта, ти не познаваш мисълта. Казва: „От делата им, от плода ще ги познаете.“ Едно свое чувство как ще го познаеш? Казваш: „Аз чувствувам.“ Тази философия не почива на някаква психологична основа. Едно чувство ти трябва да го посееш, да израсте и то да даде плод и от плода на чувството ще познаеш благородно ли е. Една постъпка ще познаеш пак по същия закон, ще посееш, ще направиш едно дело. Казваш: „Направих една постъпка.“ То е вече първата фаза. Тази твоя постъпка трябва да израсне, трябва да цъфне, да даде плод. Да опиташ плода на твоята постъпка. И тогава ще знаеш дали постъпката ти е права. От плодовете, които сме опитали, от нашите постъпки, от нашите чувства и плодовете, които опитваме от нашите мисли, те са, които ще ни дадат онова истинско знание за физическия свят, за духовния свят и за Божествения свят. Когато възвишените духове дойдат в човека, по-напредналите същества, които седят по-горе от нас, те се спират дотолкоз, доколкото в нашите градини на физическото поле, в духовния свят и в умствения свят, намерят

плодове. Като дойдат, от която и да е категория да са, те се нуждаят от храна. Дойде някое същество от висшия свят при мене, види, че няма плод, замине си и остава там, дето има плод. Някое същество от духовния свят ще дойде в твоята градина, ако няма плод, ще си замине, ако имаш плод, ще остане. То даде някои хубави семена. Ще дойдат тогава хубавите мисли. Мнозина сега си мислите как да се привлекат висшите същества. Казвате: „Трябва да се опитат ония чувства на Любовта." Ще ги посееш. Ония мисли на Любовта ще ги посееш и постъпките на Любовта ще ги посееш. От плодовете на твоите постъпки онези, които идат, всеки, който опита плода на твоята постъпка, който опита плода на твоите чувства и плода на твоите мисли и всякога се образуват правилните връзки във всеки един човек, няма изключение. Всеки един човек, който е вкусил от плодовете на твоята умствена градина, всеки човек, който е вкусил от плодовете на твоята сърдечна градина, на чувствата ѝ, който вкусил от плодовете на твоите постъпки на физическото поле, образува се истинската връзка, която наричат братство, сдружаване. Никой не може да я разруши, остават тия постъпки и в другия свят, като идеш, връзките съществуват. Вие двама не можете да се обичате. Ако ти не си ял от градината на този, когото обичаш и ако той не е ял от твоята градина, вие не можете да се обичате. Вие казвате една сладка дума: „обичам те", това са празни думи. Размърдал въздуха, казва: „обичам те", а после няма обич. Гледате го вие да ви заблуждава. Казвате: „обичам". Каква обич има? Де има обич? Казва: „Писах ти." Глупава работа, де е обичта? Иде ми на ум за онзи пример. Една руска княгиня се оженила за един закъсал руски княз. Тя била много красива мома. Най-първо той ѝ казва по руски: „Ну, поцелуемся", 10–15, 40–100 пъти на ден „ну, поцелуемся". Тя казва: „Но вот, не само поцелуемся, но трябва хляб, не върви само с поцелуемся." Три–четири дена така и тя огладнява, не става с целуване. Аз разбирам сега. Аз

имам право да целуна един човек след като съм го нахранил хубаво. Тогава може да го целуна. След като съм му дал една чаша студена вода на пътника, нахраня го хубаво, изпращам го, целуна го. Този човек, като замине, има хубава представа за моята целувка. Дошъл човекът, целувам го, но никакъв хляб няма, целувам го, но никаква вода няма. Целувам го, мисъл няма. После го изпращам. Той, като излиза, казва: „Да ти се не видят целувките." Аз ви представям истината. И аз обичам да целувам хората, но аз ги целувам, като ги изпращам, туй е новата религия. Ще се обхождаш с човека тъй. Следователно, дойде вкъщи, няма да го целуваш, но ще го нахраниш, ще го напоиш. Никъде не е бил добре приет. Че като го изпращаш, тогава прегърни го, целуни го, да носи образа, че има един брат. Това е брат! Вие сега седите и се заблуждавате в другото. Вие мислите, такива каквито сте тук, пред мене – Драган, Стоян, това са вашите къщи с целия си багаж. Нито една сестра не е дошла с тялото. Тялото е вашата къща, душата е вътре. Зад човешката душа какво е? Ние за душата, като дойде, има една много приятна топлина в тялото. Когато духът дойде в тялото, имаш една приятна светлина, излиза, виждаме със светлина и топлина. Топлината показва, че душата присъствува. Тя, като дойде, първото нещо, внася една приятна топлина. Духът, като дойде, на човека в главата веднага светне и лицето му светне, както запален [*светилник*], всичко е светло. Щом си замине, всичко стане тъмно. Щом замине душата, стане студено, няма топлина.

Та казвам, колко тежи една мисъл? Не може да се претегли. Има една книга. Кометите, които са хиляди пъти по-големи по обем, но материята е толкоз ефирна в тази комета, че съставя една десетохилядна част от тежестта на земята. Може 100–200–300 пъти да е по-голяма от земята, пък по тежест да е хилядна част. Материята е толкоз рядка. Може земята да мине през нея и нищо няма да стане. Нашата земя е била много пъти засегната от тия комети. Но

материята е толкоз рядка, 10 хиляди пъти е по-рядка материята, отколкото нашия въздух. Този свят е духовен. В духовния свят материята е крайно рядка. Затуй нещата там се предават бързо. Рядка е материята. В тази, рядката материя, ако вземете сега колко има оттук до Англия (Лондон), колко километра има? Около 3000 да кажем. Ако един звук от Лондон бих го приел по обикновените пътища чрез въздуха, 330 метра в секундата се движи, за колко часа щеше да дойде от Лондон дотук? За колко часа щеше да дойде? Виждаме по радиото вече, че една мисъл, един говор още като се говори, едновременно я чуваме. Даже по-бързо отколкото на сцената. Значи звукът се предава не по въздуха, но по етера, моментално се предава. Казвам, в човешката мисъл, нашата мисъл някой път я предаваме, чрез въздуха, а пък някой път можем да я предадем чрез етера. Че тази мисъл се предава веднага. Тогава мисълта е мощна. Ако твоето чувство не може да пътува бързо, то е през въздуха. Най-първо трябва да се научите. Силната мисъл, тя не работи чрез въздуха. В мисловното поле има една материя, по която човешката мисъл се предава. Ако ти, когато се молиш, не пращаш тази мисъл по тази материя, тя не може да иде при Бога. Ако предаваш в обикновено състояние, мисълта на две педи ще остане. Като се наблюдават хора, които се молят, гледаш там се върти над главата, нагоре не отива. Има хора, които, като се молят, като погледнеш, мисълта им светла. Цялото небе пронизано в пространството, изпращат, с милиони километри отива. Ти може да изпратиш твоята мисъл на слънцето, да я почувствуват. Тя ще иде по-бързо отколкото светлината. Твоята мисъл може да я изпратиш на слънцето, но трябва да знаеш как да я изпратиш. Сега вие не знаете къде е Господ. Но, ако изпратиш своята мисъл в етерното пространство на чувствата, ако те се проявяват, има един етер на мисловния свят. Ако ти изпратиш своята мисъл, своите чувства, веднага те ще се разпространят и в оня свят веднага схващат

твоята мисъл. Тук на земята сте станция и веднага се знае на кого е тази мисъл. Когато вие подигнете мисълта си към Бога, ако тази мисъл е искрена и чиста, ти мислиш дали Господ те слуша. Затова не трябва да става въпрос. Но не трябва ти да изпращаш своята мисъл през въздуха. Казваш: „Господи аз ти се моля.“ Тази мисъл няма да иде при Бога. Ти най-първо ще мислиш, ще чувстваш, после ще говориш. Когато мисълта ти е приета, отговорено ти е на твоята мисъл. Ти ще кажеш: „Благодаря Ти, че Си възприел.“

Та казвам, туй ще бъде здравословното състояние. Ние всички се помолваме. Казваме: „Не зная дали моята мисъл отива.“ Ние се покваряваме, казваме: „Дали Господ ме слуша.“ По начина, по който се молиш, тази мисъл не може да иде. Аз често гледам радиото как говори. Да кажем ти възприемаш от Лондон. Ако ти говориш, не става, мислиш ли, че ще се предаде? Ако имаш предавател, твоята мисъл ще се предаде и те ще чуят. Ти, като слушаш, ти ще предадеш своята мисъл и той ще вземе да те слуша. Когато се занимаваме с духовния свят, трябва да имаме предаватели. Вярата е предавател. Без вяра не може мисълта ти да се предаде в Божествения свят. Без вяра не може, защото е предавател. Може да дойде една мисъл от невидимия свят. Ако речеш ти да отговориш, нямаш вяра. Вярата е сила. Без тази вяра не може да предадеш. Когато няма колебание, двоумение, изпращай мисълта си. Очакваш да ти отговорят, както те намерят за добре. Не определяй мисълта. Ти се молиш да ти помогнат. Всички, които така са се молили, всякога от невидимия свят им отговарят. Казвам сега, вярата във вас трябва да бъде един предавател на вашата мисъл, на вашите чувства. Сега туй, което остава неразбрано, това са старите ваши възгледи. Казвате: „Тия работи ние ги знаем.“ Тъй както и аз зная някои работи. Аз, който зная много работи, постоянно коригирам нещата. Не мислете, че духовния свят е такъв, какъвто вие сте го оставили. Мислите ли вие,

които сте излезли да идете да се учите и 10 години сте били в странство, че като се върнете в дома, имате сестри и братчета, ще ги намерите такива каквито сте ги оставили? Всички са се изменили.

Та казвам, ние мислим сега, като идем в оня свят, ще го намерим такъв какъвто ние го знаем. Трябва да знаем всичките промени, които стават. Да знаем, знанието е там. Те желаят нещо от нас. Трябва да им дадем сведения. По някой път мълчим, никакви сведения не даваме. Когато работите са добре, даваме сведения, щом загазим, мълчим, крием нещата. Мнозина от вас вечерно време не се молите, седнете тъй и бързате. Все ще кажете „Отче наш, Който си на Небето, да се свети Името Твое...“ и хайде в леглото. Някой чете дългата молитва, пък тя е много дълга, току бърза, бърза. „Добрата молитва“ [*трябва*] 3 минути да я прочетеш. Хубаво е 3 минути в съзерцание. Ти като кажеш „Господи Боже наш, Благи ни Небесен Баща, Който си ни подарил живот и здраве да ти се радваме...“, мисълта ти е приета и отговарят вече. Аз казах: „Господи Боже мой, Ти Си Мой Баща“. Господ казва: „Какво искаш Аз да направя за тебе?“ Ти ще кажеш: „Ще стана рано, ще направя това и това. Как да покажа на тия хора, че Си благ?“ Той ти казва: „Това и това ще вършиш.“ Разговаряме се. Туй е разговор. Пък вие сега, като четете „Добрата молитва“ и много бързате и никакъв отговор няма. Сега туй трябва да стане не насила, от страх. Когато обичаш някого, готов си да пишеш хубаво. Скъсаш едно писмо, напишеш го хубаво. Щом не го обичаш, надращиш, надращиш. Тук-там и нацапано може да има и накрая се извиниш. Казваш: „Извинявай, много бързах, няма време.“ Не, не, като пишеш в духовния свят, ще напишеш хубаво. Една наша сестра французойка ми показваше една сестра, която е заинтересована с нашето учение, писала на друга сестра, но тъй хубаво написала писмото на френски. Много красиво написано от единия край до другия, образец на чисто

писмо. Някой ще го нацапа, ще капне петно. Чисто трябва да бъде писмото. Седни и кажи: „Господи Боже наш“. Ако не ти отговорят, спри там. Аз се спирам върху това, понеже вашето старо радио се изменя. Вие имахте в миналото по-красиви радиа. Сега гледам и в радиото има прогрес. Наближава гласът до човешкия, приятно ти е да слушаш. И в духовно отношение има радиа, но те не са много кресливи. Един човек, като се моли, радиото да бъде хубаво, отлично. Първото нещо като станете сутрин, макар и да не сте разположени, гледайте да възстановите една хармония на вашите мисли и на вашите чувства. Ние сме длъжни, като станем сутрин. Колко блага Бог е дал, колко неща има да изявяваме, да работим. За пример, по колко езика знаете? Френски не знаете. Какво знаете от ангелския език? Вие искате да имате работа с ангелите, вие искате да имате работа с Божествения свят, пък езика не знаете, тогава трябва преводчик. Идете в небето, говорите български. Те търсят някой българин. Случва се. Но ако няма, казват: „Ще чакаш.“ Ти, като говориш на български, те ще превеждат. Вие мислите, че в небето всички знаят български. Те лесно може да го научат, но са толкоз заети, че казват: „Нека дойде някой българин.“ Вие ще кажете, той ще превежда. Да превежда мисълта или може да превежда на духовния език. Докато ние научим духовния език, ние се нуждаем от преводачи. Не може така да говориш, има преводчик между тебе и Бога, ще има ред същества, които ще присъствуват. Защото тази мисъл, която от нас излиза, тия чувства, които от нас излизат, са толкоз груби в своите трептения, че трябва да се нагодят, та да достигнат до ушите на Бога в хубава форма. Та затуй, по някой път, невидимия свят трябва да ни създаде страдания. Когато искаме да се молим, ще ни създадат страдания, за да може молбата да бъде другояче, за да може по Божествено да се молиш. Започваш да се налагаш, казваш: „Това искам, Господи, онова искам.“ Та първото нещо – мнозина от вас имате много мъчнотии, не

знаете да се молите. Виж какво е казано. То е цял процес. За да се научите да се молите, най-първо трябва да се научите да мислите и да чувствувате правилно. Сега, колкото пъти говоря, не визирам никого от вас. Не че ни слушат от невидимия свят, но много от вашите мисли и желания изискват дълго време да се изпълнят. Изпращаш една мисъл или едно желание на Бога, на което след една година може да ви се отговори. Вие по човешки казвате: „Как, сега мене ми трябва!“ Та казвам, когато искате спешни работи, трябва да искате най-малкото. Научете се най-първо да искате по възможност най-малкото. Защото, ако ви дадат най-голямото, вие няма да знаете. За пример вие искате да ви обичат хората. Вие не знаете какво искате. Най-първо изисквайте най-малката любов, която хората може да ви дадат. Вие искате да ви обичат всички. Съберат се най-малко 1000 хора, искат да ви прегърнат, да ви целунат. Четири–пет хиляди души, този ви прегърне... Вас целували ли са ви 1000 души? Вие не сте готови да издържите такъв един изпит. Вие сте готови да целунете когото обичате. Вие сте се молили всичките хора да ви обичат. Дадат разпореждане 400–500 души веднага да дойдат да ви обичат. Като дойде, учтивостта го изисква. Този човек, както и да ви целуне, вие го търпите. Не може да кажеш: „Не желая.“ Ама някой ще те хване, ще те целуне. Ти ще седиш и ще носиш последствията, защото тия хора изпълняват заповеди. Тия хора няма да дойдат облечени с фракове. Кажете: „Господи, искам само един да ме целуне или двама или трима.“ Христос казва на едного: „Аз дойдох в дома ти и ти нито вода ми даде, нито ми изми краката, нито целуване ми даде.“ Той, като погледнал Христа, казва: „Да видим какъв ще бъде този. Неговото учение не е съгласно с Мойсеевото учение, с традициите. Гледай тази жена му целува краката.“ Казва: „Тази жена извърши една работа.“ Казва: „Тя направи това за един пример.“ Христос, ако дойде във вас, как ще Го приемете. Той и днес може да дойде във вас. Вие може, като

този учен фарисей, така да погледнете. Може да сте заняти сега. Казвам, трябва да се даде на духовния свят един естествен път. Естественият път е Божествения път на нещата. Гледам туй безпокойство, което е обхванало всички. Някой път идват безпокойства, хиляди безпокойства има. Как ще се освободим ние от безпокойствата? Да кажем, вие слушате и ще идете някому, ще разправяте туй, което аз говоря. Не може друг да го разправя. Какво ще предадете? Разбраните неща аз съм направил. Вие трябва да разбирате физическия свят, трябва да разбирате духовния свят и умствения свят. Те са радио. Те са линии. Когато предадеш една мисъл, трябва да ви стане светло. Когато предадеш едно чувство, трябва да ви стане топло отгоре на главата, да почувствуваш един импулс за движение, да почувствуваш желание за движение. В човека трябва да се роди един импулс за работа, едно вдъхновение, да имате една форма в дадения случай. Да помислите, да почувствувате и да направите нещо, най-малкия импулс. Ние не говорим за големи работи. Сутрин, като станеш, да имаш един малък импулс, Божественото на физическото поле. Най-малкото чувствуване в духовния свят и една малка мисъл в мисловния свят. Тия неща през целия ден ще ви дадат импулс да свършите добре работата. Не мислете, че от невидимия свят ще разрешават. Вие имате един човек, който не ви обича, то е задача заради вас, с три неизвестни. Най-първо имате хикс [X], това е физическият свят, ще видите неговия характер какъв е. Втората неизвестна това е Игрек [Y]. Това е духовният свят и третата Зет [Z], това е мисловният свят. Те са три неизвестни. Най-първо трябва да знаете неговото тяло в какво състояние се намира, да постъпите както тялото изисква. Втората неизвестна е неговото сърце, [то] е в особено състояние. Какво изисква туй неговото сърце? И най-после да знаете неговият ум какво изисква. Ако вие на един човек разберете каква е неговата мисъл.

Неговата мисъл да съответствува на неговите чувства и неговите чувства да съответствуват на неговите постъпки, този човек е вече разположен. Ако някой човек иска да влиза във вашето положение, трябва да се разбираме. Ако не се разбираме, не може да се образува връзка, никакво братство, никакво сестринство, никакво приятелство. Законът трябва да се образува, във всички религиозни общества има едно разединение, има друго нещо, което правят хората. Какво е верують? Че братство трябва да съществува. Под думата „братство“ разбираме правилно отношение. Под думата „сестринство“ разбираме правилно отношение. Казвам, правилото за в бъдеще, какво ще бъде, за приятелството? Приятелят е врата. Ти имаш една врата вкъщи или може приятелят да ти даде [бъде] бащата. Да кажем един момък иска да се жени. Казва: „Аз имам една майка.“ Майка му е една мярка. Той на своята избраница трябва да каже следното: „Аз имам една майка, която обича[м]. Ако можеш да обичаш майка ми, както аз я обичам, може да имаме приятелство, добре дошла си. Ако не я обичаш, връзка не може да имаме.“ А пък какво проповядват младите моми и младите момци? Младите моми и младите момци проповядват Христовото учение, точно го проповядват. Той казва: „Ще се откажеш от баща си и от майка си, от брата си и от сестра си и ще тръгнеш подир мене.“ Религиозните хора казват: „Трябва да се отречеш от света.“ Какво ще ти дадат сега? Ако дойде един и иска братство, аз ще кажа: Аз имам един Баща на небето, ако ти може да го обичаш, може да ми бъдеш брат. Ако не го обичаш, не може да ми бъдеш брат. Ако дойде една жена, казвам: „Имам един баща и една майка. Ако може да ги обичаш както аз ги обичам, можем да бъдем братя.“ Тя казва: „Ти остави тази майка, истинската майка е винаги млада.“ Аз говоря за онази, младата майка, която никога не остарява. Аз говоря за онзи баща, който никога не остарява. Те ги представят стари. Старостта

означава сила, мощ, знание. Туй, което има в старо време, казват всесилен е Господ, няма по-стар от Господа в света, но Той е всесилен.

Та казвам, туй, което ви говоря, то не е за общо, не може да се проповядва, то е учение само заради вас. Вие го приложете в себе си. Дето можете да приложите, приложете. Дето не можете да приложите, оставете настрана. Не оставяйте чувството, което имате, защото ако оставите чувството, новото го няма. Вие ще влезете в морето, в една малка лодка. За предпочитане е, отколкото да сте във водата и да се държите с ръцете да плавате. Първо – чистота в тялото, всичките ви пори да са отворени. Чистота в сърцето, всичките пори на сърцето да са отворени. Чистота на ума, всичките пори на ума да са отворени. Най-първо, като станете, мислете за порите на вашето тяло. Отворете ги, за да влезе Божественият въздух.

Тази песен „Тъги, скърби са богатство" как ще я изпеете? Както я пеете, не се пее. (*Учителят изпя песента изразително.*) Представете си, че имате едно същество от невидимия свят, че му пеете. Като пеете, аз ще му изпея както зная. След като я изпея, нека ми направи своята забележка, няма да се плаша, той ще ме разбере. „Тъги скърби са богатство, в душа скрити", пейте в себе си тази песен, тя е за сърцето. За постъпките е „Давай, давай", на физическото поле. Сега учете се да пеете. Много малко правила има в музиката за динамичното пеене. Като си болен, като изпееш тази песен и хремата и треската, всичко си отива. Като пее песента „Давай, давай", тя дава навън и всичко дава. Божественият свят е даване. Какво велико даване има в Бога! Всичко туй изобилно дава Бог. Всеки ден Той дава и всички тия деца са недоволни. (Учителят показва как ние пеем.) Туй не е имитация. Но, аз съм слушал някои така пеят. Кой какъвто глас има, да го издава. Но може да имате хубави гласове, трябва да имате чиста мисъл. Може да се образува какъвто глас искате. Не подражавайте [на] другите. Подражавайте само техния начин. Всеки

човек е създаден по особена гама, по особен начин. Според както си създаден от Бога, пей само така. Сега, на каква гама е написана песента „Давай, давай“? – Мажорна. То е слизане.

Отче наш

Оценявайте въздуха, чистия въздух, който Бог ви дал.

9 Лекция от Учителя, държана на 30 ноември, 1938 година, София, Изгрев

СПОКОЙНО СЪРЦЕ

Добрата молитва

(*Чете се свободната тема: „Кое най-много обичам.“*)

Въпросът е там, да знае човек да дава. Да даваш и да вземаш, това е пак цяла наука. Някой път човек не знае как да дава и да взема. При Словото Божие не се взема, защото не е нещо материално. Говори се: „Вземам пример от него.“ Нито вземаш, нито даваш. Ти не може да вземаш, нито може да даваш. Ти не може да вземеш. Ти не може да вземеш крака си, нито да дадеш крака си. Не може да вземеш очите си, нито да дадеш очите си. От себе си какво може да даваш? Казвате: „Аз давам нещо от себе си.“ Да оставим, това е едно противоречие, което не може да се обясни [в] света.

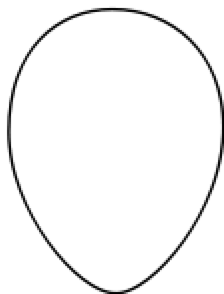

Фиг. 1

Какво представлява това? – Това е глава. Това е предположение. Често нещата имат външен смисъл и вътрешно съдържание. Външният смисъл означава едно, вътрешно съдържание означава друго. Външният смисъл това е само формата на нещата. Някой човек иска тъй да бъде угледен. Лицето му да бъде приятно червено, да бъде здрав. Вие не сте влезли в областта на живота. Вие още живеете с

илюзиите на вашите деди. Вие още не живеете вашия живот. За пример вие ядете един такъв плод, но това е някой ваш дядо. Като го хванеш, казваш: „Колко си сладък!“ То не сте вие, то е някой ваш дядо. Вие сега пак се заблуждавате. Кой е дядото? – Който е бил преди вас. Който е мислил като вас. Мислил, че е направил нещо. Туй е негово произведение.

(*Учителят има на масата една хубава ябълка, една хубава круша. Той при идването ги донесе и ги остави на масата. Всички ги гледаха с хубава усмивка.*) Вие разглеждате, дядо ти писал книга. Възхищавате се, но това не сте вие, то е дядо ви. Казвате: „Трезва мисъл.“ В какво седи трезвата мисъл?

Та ние едва сега живеем онова, което Бог е създал, и опитваме Божиите работи. Не сме ги опитали още. Много малко сме ги опитали. Някой път виждаме някои работи. Някой чел Божиите работи, пък направил свои бележки. Друг дошъл и той чел, и той турил своите бележки. Ти като дойдеш, четеш и всеки, който направил забележките на Божието Слово, Божието Слово ли е? Ти се намериш в едно противоречие. Ти намериш не самата истина. Самата истина е туй, което е оригинално, което Бог направил. Какви коментарии са турили другите същества, които са дошли отпосле, може да се изучават. Казваш: „Аз зная какво нещо е Словото Божие. Така е казал Господ.“ Но това е твое разбиране. Казваш: „Аз чух Господа.“ Как чувате Господа? Как ще ми обясните, ако ви попитам, как чухте Господа? Как, отвън ли ви говори Господ? Ако Господ отвън ти е проговорил, то е едно заблуждение, защото отвън Господ не говори. Ако отвътре ти е проговорил, то е друго заблуждение. Ами че от вътрешните заблуждения не е ли? Имаме заблуждението, че искаме да ядем. Яденето не е ли заблуждение. Отвътре усещаш, че си се наситил вече, не ти трябва да ядеш. Туй, което усещаш отвътре,

мислиш, че което усещаш, е право. Но относително право, в дадения случай, в един момент е право, а не за през цялото време.

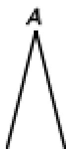

Фиг. 2

В дадения случай вие не знаете каква е моята мисъл. Имам една мисъл. Онзи ученият човек, ще знае вече. Аз изхождам от един център. Два радиуса има, две същества, които са излезли от този център, от центъра A. Отиват някъде тия две същества.

Та казвам: В сегашния живот трябва да направим един избор от нашите мисли и чувствувания, които не са наши. Има много неща, които минават през ума ти, трябва да ги сортираме, трябва да сортираме мислите си. Не всичките мисли са еднакво ценни. За пример каква е разликата, какво ще изберете от двете за ядене? (Учителят посочва крушата и ябълката.) Крушата при какви съображения вие ще изберете? То са вътрешни субективни неща. Мислите, че в единия плод имате повече съдържание. Някой път мислите, че в другия плод. Зависи от вкуса. [И] цветът привлича. Когато има жълт цвят за някой човек, казваме, че е болнав. Но жълтият цвят в крушата го намираме за много здрав. Откъде произтича туй противоречие, че за човека жълтият цвят е болнав, а в крушата е здрав?

Божията Мисъл, преди да я чуем, тя пред себе си носи светлина. След като дойде в тебе, има един усет, че идва светлина в тебе. Тогава ти ще чуеш и Божия Глас. Ако не дойде светлината, пък чуеш гласа на Бога, ако няма в тебе светлина, твоето състояние ще бъде друго. Ако чуеш гласа на Бога в тъмнината, в тебе ще се яви страх. Значи, когато Бог ти проговори в тъмнината, условията са изменени, не са

вече така благоприятни. Когато Бог ти говори в светлина, условията са благоприятни. Значи, когато ти говори в тъмнина, само вътрешни условия има. Имаш възможност. Когато ти говори отвън, в тъмнина, че не Го виждаш, тогава условията са лоши. Казвам, често вие се усещате неразположени духом. Търсите причината. Неразположени сте някой път, вие тръгнете и си пуснете пояса да се влече, гледате само кой ще го настъпи, само кой ще го докосне, току изведнъж. То е фигура на речта. Ти очакваш само някой да ти каже една дума, само да те обиди и изведнъж започваш да му говориш тъй както не трябва. То е едно подпушено състояние. Когато човек духовно е подпушен, той е възбуден. Когато физически е подпушен, ограничен, веднага се ражда едно възмущение, иска да се освободи, пък не знае как да се освободи. Представете си, че сте вързан с едно въже, искате да се освободите, мислите да скъсате въжето, правите опит, но въжето е по-силно от вас, започва да ви боли ръката. Ако ви попитат: „Откъде дойдоха вашите страдания?“ Най-първо вие сте спали, вашето съзнание не е било будно. Дошъл някой, че ви вързал, вие не сте усетили. Като ставате, усещате ръцете ви са ограничени. Искате сега да се освободите. Правите едно усилие. Туй въже е толкоз дебело, не може да се скъса. Усещате, че ви боли кракът. Казвате: „Болят ме ръцете.“ Защо? Защото сте правили усилия да се освободите от въжето. Онзи, който ви вързал вас, ви е направил голяма погрешка. Как тъй да ви върже без ваше позволение. Питам: Как тъй без позволение заспахте? Кого питахте, че заспахте? Имате ли право да спите? Нямате право да спите, с позволение става. Нямате право да се пробуждате, с позволение става пробуждането. Нямате право да мислите без позволение. Каквото и да е, нямате право. Нямате право да спрете мисълта си. Сега вие само предполагате туй което не е, и вследствие на туй което не е, се създават всичките противоречия. Казвате: „Аз съм свободен.“ Какво разбирате под „свобода“? „Свобода“

подразбира, че ти си в един свят на истината, дето всичките хора са разумни. Следователно, щом постъпиш според правилата на тия, разумните хора, както те живеят, ти между тях си свободен, и всички имат твоето добро разположение, дето и да са. Всички ти помагат, но ако в този свят ти измениш, не постъпваш както те постъпват, веднага ще се ограничиш, ще изгубиш своята свобода. Сега вие нямате туй разбиране. Казвате: „Не съм ли аз свободен." Че ти не може да бъдеш свободен, ако не живееш между свободни хора. Ти не може да бъдеш силен човек, ако не живееш между силните хора. Не може да бъдеш умен човек, ако не живееш между умните хора. Не може да бъдеш и добър човек, ако не живееш между добрите хора. Туй са изводи сега. Тъй аз разбирам, в проявление. Аз считам добро какво? Имате една кибритена клечка в даден случай, тя е нито лоша, нито добра. Но щом запаля тази кибритена клечка, тя може да бъде или добра или лоша. Да обясня сега. Ако аз запаля огъня на огнището, за тия хора, които са със студени ръце, да се стоплят, да направят хляб, да опекат хляба, тази клечка е добра. Но ако запаля дрехата на някой, този се изгори, онзи се изгори, тази клечка е лоша. Следователно, когато нашата мисъл произвежда доброто в нас самите, ние казваме: „Тази мисъл е добра." Когато тази мисъл не е турена на място, произвежда неща, които нас не ни са потребни, произвежда страдание. Тази мисъл не е добра. Казвам, сега от вас зависи, от тази клечка, която държите, от вас зависи тази клечка да бъде или добра или лоша. Когато клечката става добра, вие ставате добри. Когато клечката става лоша, вие ставате лоши. Когато запалите огъня, всичките тия ваши ближни си услужват. Казват: „Много ти благодарим за услугата, която направи." Щом изгорите този, щом изгорите онзи, казват: „Много зле направихте. Тази пакост направихте, онази пакост направихте." Значи, в дадения случай, ние ще бъдем лоши. Сега туй е новата мисъл, тя е потребна, понеже тия

тела, които сега ги имаме, много работи вече не можем да свършим. С тия тела, както сега са направени, много работи не можем да свършим. Какво ще направи един стар дядо на 120 години? Какво ще направи, кажете ми? На 120 години той ще иде да работи. Казва: „Нека стана възрастен, стар човек.“ Във философско отношение този дядо нищо няма да направи. Следователно, задачата на старите хора е те да свършат. Старите хора са вече свързани. Те остаряха по единствената причина, че тяхното съзнание е изгубено. Този дядо как е остарял? Той най-първо мисли да стане възрастен и стане възрастен. Мисли да стане силен и не става силен. Казва сега дядото: „Мене ми трябва една нива да я обработвам.“ Дядото казва: „Мене ми трябва един кон.“ После казва: „Трябва ми юлар, седло, юзда ми трябва.“ После казва: „Сам човек не може да живее, чакай да намеря още един като мене.“ Намери си другарка, след това се народят деца. И всичките тия хора се съберат. Конят ще го [върже], другарката ще го върже, децата ще го вържат и той ще заспи. И той един ден ще усети, че е вързан. Народят се 4–5 деца. В съвременния живот те ще искат висше образование. Ако имате двама синове и две дъщери, постъпили са в университета, искат да следват в странство. Всичките казват: „Еднакво право имаме, ти си ни баща.“ – „Баща ви съм.“ – „Ще ни пратиш да живеем във Франция.“ – „Колко струва?“ – „Четиридесет–петдесет хиляди лева.“ Четиримата по 50 хиляди, 200 хиляди лева. Чиновник си, може да вземеш 10 хиляди лева. Имаш само 10 хиляди на месец, а 100 ти трябват, откъде ще ги вземеш? Ние разсъждаваме сега. Не че са сериозни работи. Те са ред разсъждения. Сега ме занимава един въпрос, виждам, изучавам един въпрос, вътрешен. Кои са ония причини, които спъват хората, да възприемат новото, Божието, и защо не го прилагат? Кои са причините вътре и какъв е поводът? Казват, защо се заблуждаваш? Не е жената причината. Тя е само повод. И мъжът не е причината и децата не са.

То са поводи само. Къде е причината? Дяволът и той не е причината. И дяволът няма да застави тия хора. Който не разбира, има дявол. За който не разбира, има жени. За който не разбира, има мъже и деца. Те са препятствия за мене. Тия работи не са спънки. Не е там причината. Когато ви казвам психологически, кое разбирам под думата „истина“? Тъй е, но имаш чувство, че нещо съществува. Ти не го знаеш, чувствуваш само, имаш съприкосновение към едно тяло, не го знаеш какво е и по пръстите ще познаеш дали е грубо или гладко, дали е топло или студено, дали е жидко или твърдо. Тия впечатления не носиш, но туй е, което може да разбираш. Те са външни впечатления. Второ: ти искаш да знаеш, туй, което ти си хванал. (Учителят държи крушата.) Представете си, че туй същество си пипал, не знаеш качествата, какво съдържа в себе си. Туй е външната форма. Второто чувство, казваме: „Учителю, благ.“ Благостта произтича от устата. Благо е туй, което ние вкусваме. Казваме: „Бог е благ.“ Благ е Бог, понеже вкусваме Бога. Значи туй, което ние ядем, то е Бог вътре в нас. И от туй, което възприемаме в яденето, оттам идва животът. Казваме: „Къде е Господ?“ Господ е скрит. Като Го ядем, оживяваме. Като влезе вътре в мене, Той започва да ми говори. Говори ми, че е сладък, че е благ. Аз казвам: „Сладките круши, сладките круши, които аз съм направил.“ Сладкото е хубаво. Ти искаш да видиш Господ какъв е. Ето, отвън е това. (Учителят показва крушата.) То е само формата на проявлението. Туй не е реалност. То е сянка на нещата. Аз не считам сенките на нещата за илюзия. Във философията казват: „има илюзии“. За мене илюзии не съществуват. Съществуват илюзии, но в този смисъл: както философите мислят, че някои неща са реални, някои не са реални. Всичко е относително реално. Под думата „абсолютно реално“ разбираме туй, което не се изменя. „Относително“ разбираме реалността, която се проявява и се изменя. Но изменението на едно нещо ни най-малко не показва, че туй нещо не е реално.

Да кажем, че имате точката В. Тази точка, за да се прояви, тя има някакво движение. Може да се движи около себе си. Но трябва да имате очи да я видите. Но тази точка, за да се прояви, в какво седи нейното проявление?

В

Фиг. 3

Този път е проявление на точката. Следователно е сянка. Тя, като мине, ще остави един път. Туй показва, че точката се е проявила в този път. То е цяла реалност. Но точката, тя била във всичките тия положения. Този път реален ли е? Реален е. То е точката, която е била. В правата линия са възможностите на точката да се прояви. Тогава правата линия става реалност на точката. Тя иска да се прояви. Тогава имаме плоскостта. Що е плоскостта? Плоскостта е възможност да се прояви правата линия. Така ние разсъждаваме. Когато плоскостта стане реалност, за да се прояви. Тялото е възможност да се прояви една плоскост. Казвам, туй, в което вие се проявявате, то е възможност. Вие сте една реалност, една точка. Най-първо ви трябва една права линия, в която вие да се проявите. Значи ще вървите. В туй животът ви ще се разшири. Но тогава вече линията става реална. Тази линия, тя трябва да се прояви, тя е в движение. Плоскостта, като се прояви, ще има едно тяло, в което тази плоскост става реална.

Казвам сега, психологически заблужденията произтичат от това, че човек не може да има ясна представа за онова, което Бог е създал, ако неговото сърце не образува една гладка плоскост, в която нещата да се отразяват, [в] огледало да ги вижда. Ти да ги чувствуваш. Какво значи чувствуване? Ти трябва да чувствуваш нещата, а чувствуването произтича от [страданието]. Ти трябва да чувствуваш нещата, след туй да ги възприемаш, да ги опиташ по един вътрешен

начин. Да намериш, че тия неща са реални. Ще намериш откъде станало отражението.

Та казвам сега, твоето сърце не е свободно, спокойно, [щом] твоята мисъл, твоят ум няма да имат ясна представа за онова, което Бог е създал. Щом нямаш ясна представа, ти ще се намериш в заблуждение. Ако е размътено сърцето ти, няма да виждаш хората красиви. Ще ги виждаш погрознели, ще ги виждаш грозни, начумерени, гласовете им няма да чуваш както трябва. Лицето им, очите им, по всичко ще се показва грозота, ще се създаде една грозна мисъл. Причината не са хората. Не са те лоши, но твоето сърце не е спокойно, повърхността не е гладка. И тогава, за да се оправиш, трябва да успокоиш сърцето, за да имаш истинско отражение на Божествения свят. Ева, като отиде при дървото, отде произлезе грехът? – Нейното сърце се размъти. И тя помисли, че като изяде този плод, ще стане нещо. Какво ще стане? Всичкото прегрешение седеше в това, че тя не попита Господа, тя не покани Господа. И трябваше отвън да я убедят физически, понеже ядеше този плод. Други я убеждават. Друго едно съзнание. Тя не го направи от своя ум. Но друго съзнание ѝ казва: „Ако ядеш от този плод, ще станеш като Бога.“ Че най-първо [Той] я направи, какво ще става като Бога. Тя е родена от Бога, тя не съзнава, че е направена от Бога. Тя мисли, като яде от плода на туй дърво, тогава ще стане като Бога. Ето заблужденията. Тя влиза в противоречие със себе си. Тогава се образува първата лъжа. Твърденията не бяха верни. Господ казва: „Кой ви казва, че Аз не съм ви създал?“ На Ева казва: „Кой те излъга, че мислиш, че не съм те създал?“ Хвана Адама и казва: „Как ти досега да не знаеш, че аз те създадох?“ Казва: „Онази жена.“ Не, не хвърляй погрешка дето няма. Сърцето, умът, не беше право. Казвам: Сега правите същата погрешка. Всичките погрешки произтичат, че сърцето е размътено и там е причината. Сърцето ви ще утихне, да

мълчи земята, да утихне сърцето, да се отрази създаденият Божи свят и да се яви Божествената светлина. И нашият ум да възприеме света тъй както е. Ще гледате отражението, огледалото, както един астроном. Един астроном, който разглежда небето, той има телескоп и той така е направен, че ще гледаш често чрез отражението. Господ направил така, че нашите телескопи са отражения. Сърцето е огледало. Умът е тръбата, в която Божественият свят иде, отразява се върху огледалото. Ние хората наблюдаваме тръбата и огледалото, и ние, които наблюдаваме, виждаме Божествената реалност. Този астроном трябва да схване вярно небесните тела. Да определи пътищата, по които те се движат, вътрешните съотношения, както са. Казвам: Ако вашето огледало не дава тия ясните образи на нещата, вие тогава няма да имате една наука, няма да знаете как да постъпите. Първото нещо, вас ви трябва спокойствие. Вие сте хора много неспокойни. Седите тук, постоянно се движите. Да седнеш тъй, пет минути като статуя, без да се движиш. Отвън ще бъдеш спокоен. Вие седнете и наблюдавате някой кого гледал. Турците казват [...] (*липсва текст в оригинала*) Те са заблуждения, религиозни заблуждения на хората. Казвате: „Той гледа чуждите жени." Те са ваши жени. Гледаш Божиите жени. Чуждите жени са ваши жени. Тези хора, които Бог направи, тях гледай. Които хората са направили, не ги гледай. Щом една жена те изкушава, тя не е от Бога. Не ходи да я гледаш. Защо ще ходиш да гледаш чуждите жени? Гледай сестрите: една, втора, трета, четвърта. Божественото никога не прави пакост никому. Казва То: „Може да бъдеш човек." Ти като хванеш сестра си, никакво изкушение няма да дойде. Сестра ти вече ще се разтопи, ще стане вода. Сестра ти в тебе ще влезе като светлина, сестра ти ще влезе в тебе като един хубав тон в твоето ухо. Сестра ти ще влезе като едно ухание на едно цвете в носа. Сестра ти ще влезе като хубава хапка в устата ти. Сестра ти ще дойде като нещо гладко, хубаво, приятно у

тебе. Ти не може да хванеш сестра си и да кажеш: „Хванах я." Ти само ще пипаш сестра си и тя се движи толкоз бързо, че нищо не е в състояние да я ограничи. Тя даже една милионна част от секундата не може да стои при тебе. Тогава как ще я хванеш? Знаеш какво е една милионна от секундата. Тя не може да седи при тебе. То е като мигновение. То е миг, но е доста дълго време.

Та сега всички вие казвате: „Съгрешихме." В какво седи съгрешението? Грехът е едно заблуждение, че нас Бог не ни е създал добре и сега ние искаме да станем добри. Не. За мене правата мисъл, казвам тъй: Сърцето ми трябва да бъде спокойно, тихо, че да се отрази Божественият свят, да имам ясна представа. Щом се отрази Божественият свят, всяко нещо, което се отразява правилно, то започва да ми говори за Бога. Тъй както един музикант, като гледа тоновете, или на органа, или на пианото, хубаво нагласено, но той като гледа и като свири тия тонове, ти ще чуеш най-хубавите тонове. Ще видиш какво нещо е музика, ще имаш ясна представа.

Казвам, на всинца ви трябва едно спокойно сърце. Как? – Туй, спокойното сърце, трябва най-първо да се обнадежди. На туй, спокойното сърце трябва да му се покаже един път, по който можеш да постигнеш своите желания. В този път, постижението, това е Божествената Любов. Като изям този плод, то е Любов. Бог е влязъл в мене. Тази круша като изям, веднъж тази круша с мене върви, и веднъж като ям, достатъчно е. В годината един обед като взема, достатъчен е. И тогава един път като ядете, цяла година няма да имате кухня, няма да правите огън. Този кадеж няма да има, боравене с вашите лъжици няма да има, че маслото прегоряло, че не е пречистено, всичкото е една круша да изядете. Вие ще кажете сега: „Реално ли е това?" Туй за което аз ви говоря, е реално. Но понеже вие сега не сте в един реален свят, има едно състояние в човека, когато човек заспива. Мислиш, че си някъде и като се събудиш, не знаеш

къде си бил. Като се събудиш, помниш, но няма връзка с действителния живот. Разправяше ми един приятел и казва: „Веднъж имах едно чуване. Того, японски адмирал, има две жени. Откъде накъде Того дошъл в моя ум, че имал две жени. Че едната обичал, другата не обичал.“ Не спи, но тъй се събужда с тази мисъл. „Казвам, не съм мислил за Того никога, откъде накъде този Того дойде. Какво ме интересува че имал две жени, че едната обичал, че другата не обичал, какво отношение има с моя живот? Чудя се.“ По обед, един гадател, един от съвременните гадатели: „Иде една жена при мене, започва да ми се оплаква, че мъжът ѝ тръгнал по чуждите жени, че имал една жена по-хубава от нея.“ Та сега Того е един мъж, значи му казват: „Сега ще дойде една жена, на която сърцето е размътено.“ Какво нещо е Любовта? Казва, че нейният мъж имал една жена, която обичал. „Да знаеш, този Того е една неразбрана работа.“ Значи, дават му от невидимия свят едно тълкувание, че имал две жени, че едната обичал повече. Какво лошо има да обичаш една жена повече от друга? Аз разсъждавам за себе си, философията на Того не ме интересува. Вземам букваря, вземам и Библията. Коя книга ще ме интересува? – Букваря или Библията. Разбира се, Библията. Тук има опитности, ще ме интересуват. Ако чета пророците или после чета Христа, кое ще ме интересува повече? Думите на Христа или думите на пророците. Думите Христови ще ме интересуват повече, понеже в Неговите думи има повече яснота или по-голямо разбиране; туй, което пророците не разбираха, Христос го разбираше. Те предсказаха за едно бъдеще, ще се появи един човек. Той сам иде да реализира този Божествен план. Той не казва „Ще дойде някой“, а казва „Аз ида. Аз съм изпратен.“ Казва Писанието: „Бог толкоз възлюби света, че даде своя Син Единороден, за да не пострада всеки, който вярва в Него.“

Та на вас какво ви трябва? Вие се плашите, че ако вие обичате някого, разбирайте ме, трябва да напуснете тази обикновената любов, трябва да я оставите настрана. Любов, която произвежда безпокойство, това е една просена каша, от просо каша. Няма нищо реално вътре. Какво има в любовта? Ако ти в даден случай, Бог, Който е Любов, ти опиташ от този човек, като един плод. Какво лошо има, ако опиташ Божието присъствие в него? Но най-първо ти ще се допиташ до пръстите. После ще помиришеш крушата. После ще близнеш, после ще я туриш на ушите си, ще чуеш и най-после ще погледнеш с очите си. Ако твоята ръка, ако твоят усет, ако твоят нос, ако твоите очи казват, че тази круша е хубава, вземи я. Трябва свидетел, известни души, които да свидетелствуват, че тук е Бог. Ти, като изядеш тази круша, тогава ще почувствуваш, че Бог е благ. Тогава Господ отвътре ще ти проговори. Той ще проговори, от тази круша като излезе, ще ти проговори. Как ще ти проговори? Ако ти дотогава си бил болен и хилав, веднага здрав ще станеш. Ако ти дотогава не знаеш как да разсъждаваш, преди да си ял тази круша, щом ядеш, веднага ще имаш светла мисъл. Преди да си ял тази круша, не може да мислиш. Не обичаш хората, щом я изядеш, обичаш всичките хора. Знаеш как да направиш доброто, знаеш всичко да направиш на място. Господ е влязъл в тебе и Той ти казва: „Ела с Мене. Аз ще ти покажа как трябва да слугуваш на всичко онова, което съм създал. Ще ти кажа качествата на твоите братя, на твоите сестри, ще ти покажа как трябва да постъпваш. И на тях ще кажа, те как трябва да постъпват.“ С такъв дух ти ще се върнеш радостен и весел. Пък ако изядеш крушата, хванеш тази круша без да сондираш пръстите, усета, ушите, носа, очите, като влезе тази круша в тебе, ще те пита Господ: „Кой ти позволи да я ядеш?“ Без любов не се позволява на човека да яде. Всяко ядене без любов е престъпление. Всяко пиене вода без любов е престъпление. Всяка мисъл без любов е престъпление. Всяко чувство

без любов е престъпление. Всичко, което човек прави без любов, е престъпление в света. Ако отвориш очите си без любов, пак е престъпление. Ако искаш да служиш без любов, престъпление е. Всичко, каквото вършиш без любов, е престъпление. С любов ти ще видиш Бога. Без любов ти ще видиш дявола. Вие държите вашата философия на вашите деди. Нямам нищо против.

Това е философията на вашите деди. Казвам това не за критика. Аз разсъждавам. Аз се уча да търпя хората. Иде някой, разправя ми. Знаеш колко е отегчително да слушаш еднообразие. Дойде един, разправя ми как го боли коремът. Друг, как го боли ръката. Иска да ме убеди, че била много голяма болка.

Фиг. 4

Не може да я носи, че ми разправя, разправя. Слушам го. Той ми разправя, казва: „Как дойде тази болест, не зная?“ Аз зная. Значи че сърцето му е било размътено. Тази болест дошла, понеже впечатленията не са верни. Всичките неща, които има в ума, са фалшиви. Като погледнете, това е карикатура. Децата – карикатура, жената – карикатура, приятелят – карикатура, къщата – карикатура, конят, автомобилът, всичко – карикатура. Като погледна, ако не зная закона… Седя и той започва да ме убеждава. По някой път съм правил психологически изводи. Казвам, тук има един болен. Най-новото в науката тук е скрито. Една есенция има вътре. Ще ти просветне в ума. Ревматизмът ще изчезне. Силата Божия е туй. Той гледа, но мери мен. Гледа ми главата, гледа ми краката. Учен човек е. Дали аз

разсъждавам право? Аз му казвам: „Разсъждавам по-добре от тебе. Моето сърце е тихо и спокойно. Разликата между тебе и мене е, че твоето сърце е размътено. И в тебе отраженията не стават правилно. В мене стават правилно. Аз слушам Божественият свят.“

Слушам какво ми говорят. В тебе говедата викат, прасетата викат, кокошките крякат, не знаеш кое е човешко, кое е Божествено. В мене моите говеда в гората съм ги пратил и свинете съм ги изпратил, никакво крякане няма. Слушам гласа, слушам онова Божественото. Моите прасета, като се затъжат, аз отивам, те никак не идват при мене. Аз отивам да ги посещавам. Не те да идат при мене. В туй отношение моите прасета са аристократи, аз съм демократ. Отивам при тях и казвам: „Какво правите?“ Казват: „Орем, работим. Малко е твърда почвата, дъжд няма.“ Казвам: „Ще дойде дъжд.“ Отивам, намирам воловете. Питам ги какво правят? Казват: „Косим тревата.“ Малко тази трева не е за косене още. В преносен смисъл говоря. Ние ядем и не сме доволни. Вземеш една хапка, да почувствуваш Божието присъствие. Като погледнеш света, да знаеш, че Бог говори. Седи като предметно учение за тебе да се учиш. Всичките живи хора, с които се срещаш, са предметно учение. И добрите и лошите хора са предметно учение. Ти си мислиш, че са лоши, всъщност те не са такива ти както мислиш. Че има известна лошевина, но тази лошевина произтича, че тези хора не знаят кибритената клечка къде да я турят. Ако аз приближа една силна светлина до очите ви, веднага вие ще си затворите очите. Ако вие сте от умните, отдалече ще стоите, че светлината да бъде приятна. Ако е силна, блесне ви в очите и вие ще си ги затворите.

Казвам: Когато възприемаме Божията светлина, трябва да я възприемем от някъде. Ти трябва да се поставиш точно на място. Туй, точното място, три точки има. Аз го наричам триъгълник.

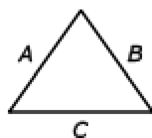

Фиг. 5

Този С е надеждата. А е вярата, В е любовта. Тогава или от точката на надеждата ще гледаш, или от точката на вярата, или от точката на Любовта. Надеждата е сърцето; вярата е ума; душата е Любовта. Ще гледаш или от гледище на ума, или от гледището на сърцето, или от гледището на душата.

Та казвам сега: При сегашните условия щом се спреш, ти трябва да се спреш на точката на Любовта, тогава ще намериш другите две точки – вярата и надеждата – вярата и надеждата, които излизат от Любовта. Двама хора, които се впрягат в живота, да работят: единият е вярата, другият е надеждата. Този център, от който произтича, то е Любовта, то е душата, която обновява. Следователно, вие искате двама по двама да работите. Единият ще носи силата на вярата, а другият – силата на надеждата. Тогава ще имате ясна представа за света. А пък любовта ще бъде третата точка, чрез която Божественият Дух ще се прояви. Писанието казва: „Духът ще ни научи.“ Но ние не можем да бъдем научени от Духа, ако нямаме любов. Ако стъпим на тази точка на любовта, любовта като се прояви, тогава Духът ще се прояви. Когато стъпим на точката на ума или на вярата, тогава умът ще се прояви. Когато стъпим на точката на надеждата, тогава сърцето ще се прояви. Сега това са моите занимания, новото, което изучавам. Как се проявява надеждата? Надеждата ще се прояви в една точка, дето сърцето ни може да се очисти. Бог в сърцето може да се прояви чрез надеждата. Бог в моя ум ще се прояви чрез вярата, ще възприеме ония мисли. За мене любовта е една точка, в която Божият Дух ще се прояви. Казвам сега: Ако вие не сте намерили точката на надеждата,

ако вие не сте намерили точката на вярата, ако вие не сте намерили точката на Любовта, как ще се прояви Бог във вас? Най-първо ще намерите точката на Любовта, да се спрете върху нещо, което не се мени. След туй ще турите точката на Любовта и да започнат тия точки да се движат.

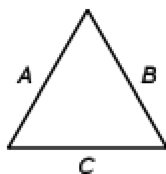

Фиг. 6

Има две течения: Едното е външните условия, а другото са вътрешните възможности. Външните условия, при които ти ще намериш точката на надеждата и точката на любовта, и вътрешните възможности – тия точки се подвижват в тебе. Надеждата ще започне да се движи, вярата ще започне да се предвижи и любовта ще се предвижи. Щом тия три точки се подвижват, Духът в тебе се проявява. Писанието казва, че без вяра не можем да угодим на Бога. Аз ви казвам: Тъй според моите изследвания без надежда, без вяра и без любов, не може да угодим на Бога. И във времето на християните, в първите християни, искаха да им дадат възможността на вярата. Казвам: Без надежда, без тихо сърце, животът е неразбран. Без вяра, без един светъл ум, Божественото не може да се възприеме. Без любов Бог в нас не може да се прояви. Насилието носи смърт, Любовта носи живот. Следователно, тези, които изнасилват, умират. Щом искаме насилие, ще дойде насилието и върху нас. От насилия всички хора умират. И още не може да се убедят. Ние мислим, че може да насилваме. Не трябва да насилвате вашето сърце. Ще имате ясна представа, да благодарите на Бога, че ви е дал едно сърце, на което повърхността да бъде гладка, че отраженията да бъдат правилни.

Всичко онова, което вие възприемате, да ви е приятно. И да вярвате, че този свят е добър. Сега гледам казвате: „Как Господ ни е събрал около Учителя?“ Как ви е събрал? Като дърветата ли? Като рибите ли? Като птиците ли? Като млекопитаещите ли? Като червеите? Или като жълтите хора, или като белите хора, или като хората от шестата раса? Като светещите хора или като добри и разумни хора? Аз бих желал да ви е събрал Господ като добри и разумни хора. Да имате едно основание, да имате една надежда, в която никой не може да ви поколебае. Да имате една вяра, в която никой не може да ви поколебае. Да имате една любов, в която никой да не може да ви разколебае. Като погледнеш големите противоречия, да кажеш: „Ще се оправят.“ Тогава има смисъл. Казва Писанието: „Всичко онова, което се случва на онези, които обичат Господа, ще се превърне за добро.“ Казвам: Ние сме, които можем да превърнем света, да го оправим. Бог, като влезе в нас, понеже Той създал света, всичко ще оправи. Когато работим съобразно с Неговите закони, като влезе в нас, Той ще измени, всичко ще направи за своя Слава. Всичко, което е за Славата Божия, е и за наша Слава. Ще имаме всичко преизобилно в света, но само по този начин. Другояче нещата ще се изгубят. „Зор, г-н Началник.“ Зор е тогава, когато ти си вързан и те карат да вървиш. Но когато си развързан, ти вървиш свободно. Зор е, че ти яздиш на кон, без седло. Зор е дето нещата не са удобни. Някоя каруца нямаш. Нямаш кон. Или пък ще бъдеш натоварен, или ще бъдеш като жито смляно между двата камъка. Казвам, ние съвременните хора, сме направили нашия ум и нашето сърце такива яки камъни, че нашият живот, като се тури, мели се на брашно. И чакаме брашното да го продадем и да се оправи светът. Току месиш баница, та туй, та онуй. Не мелете под вашия хромел вашето жито. Умът трябва да бъде светъл, сърцето трябва да стане чисто, тихо, деликатно, че всичко Божествено да се отразява. Да кажеш: „Радвам се, че имам едно сърце,

радвам се, че имам един ум.“ Искам сега и вие да се радвате на вашето сърце. Радвайте се на туй сърце. Знаеш колко хубаво бие сърцето. (Учителят си слага ръката на дясната страна на гърдите.) Аз имам две сърца. Ако дойде едно лице от моята дясна страна, турям си ръката на моята възлюблена, нейното сърце опитвам. Аз съм много последователен. Като турям ръката на сърцето, аз познавам нейното сърце какво е, виждам че тупа. Тупа нейното сърце. Щом я обичам, нейното сърце тупа. Щом я разлюбя, сърцето спира. Та казвам, две сърца имам. Някой път отражение имам на сърцето. Това е едно отражение на сърцето. Сърцето отишло наляво. То по-напред седяло в средата. Да благодарим на Бога за туй сърце, което изпраща всичката храна. И някой път, като се разиграе, започва да бие по-силно. Вие се плашите тогава, като бие сърцето. Понеже има една музикалност. Кога сърцето бие музикално, това е здраве. Има един ритъм. Как бие сърцето? (*Учителят пее ритъма на сърцето с „и“, „ии“ и „ее“.*) Няма да стискате вашето сърце. Да бъде спокойно, Бог да излезе с всичката своя красота, която Той има. Няма същество в света да ни обича, както Бог ни обича. Колко милиона години, мислил, цялата вечност мислил, с любов да ни създаде едно лице и още работи. Не мислете, че вашето лице е завършено. Господ има още милиони години да работи. Един ден лицата ви ще бъдат като ангели. Туй лице съвсем ще се измени. Апостол Павел казва: „Всички няма да умрем, но всички ще се изменим.“ Ще бъде! Това смъртното ще бъде погълнато от безсмъртното. Значи туй, временното, ще влезе във вечното. Казвам: Благодарете! Гледайте като видите един човек, да видите Божия Образ в него. Има моменти, когато можем да видим Христа. Христа може да Го видите навсякъде. Вие Го чакате да дойде някъде на земята. Христос ще дойде във вашата мисъл. Христос ще дойде във вашето сърце, във вашата душа, във вашия дух, във всяка една постъпка. Навсякъде може да видите, когато Той се проявява. Бог ви

услужи и пак си замине. Христос винаги се проявява. Божественото винаги се проявява, когато ние сме в най-голямата нужда, Той ще дойде и като направи всичко, Той ще си замине. Ние считаме, че е много естествено, защото за Бога всичките неща са много естествени. Няма нещо мъчно заради Него. За нас е мъчно и невъзможно. За човека е невъзможно, а за Бога е възможно. Затова казвам: Възложете надеждата в Бога. Възложете Любовта си в Бога и вложете вярата си в Бога. Надеждата да стане проводник на Божия Дух, вярата да стане проводник на Божия Дух и Любовта да стане проводник на Божия Дух. Постоянно да бъдат проводници. По някой път затваряте надеждата – не е проводник. Вярата донякъде е проводник. Донякъде вярвате, после – не е проводник. Постоянно надеждата да бъде проводник. Станете сутрин, обнадеждавайте се. Кажете: Колко съм доволен от това сърце, което Бог ми е създал! Колко е красив моят ум, който Бог ми е създал. Колко е величествена душата ни, в която Любовта се проявява. Като станеш, най-първо благодари на Бога за сърцето си. Благодари на Бога за ума си. Благодари на Бога за душата си. Величествена е душата, в която Бог се проявява. В душата [ти] Бог се проявява, в ума ти Бог се проявява, и в сърцето [ти] Бог казва: „Сине мой, дай си сърцето.“ Искам всички вие да си вземете сърцата, дето сте ги заложили; както ви гледам, на всинца сърцата ви са заложени. Никакво залагане! Които са в школата, онези, които са си заложили сърцата, да идат да ги вземат. Без сърца хора не искам. Ще идете да си вземете сърцето. Поне с едно сърце ще дойдете. Ако имате две, още по-добре. Ако станат 3, още по-добре. Този, физическият човек има едно сърце. Духовният човек има две сърца, а Божественият човек има три сърца. Божественият човек живее в главата – то е небето; духовният живее в сърцето; а физическият живее в тялото. Три сърца има човек. На онзи, физическия човек ритъмът на сърцето е надеждата. Ритъмът на физическия човек е надеждата. Вярата е

ритъмът на духовния човек, а Любовта е ритъмът на Божествения човек. Това са три ритмуса. Това е хармония, това е мелодия. Като усещаш надеждата, ритмус е. Като усещаш вярата, ритмус е, и като усещаш любовта, ритмус е. Тогава ще имате една ясна представа за живота си, ще бъдете не унили духом. Ами ще чуете гласа на вашите братя по цялото лице на земята да ви говорят. Ще чуете гласа на онези ангели, които ви ръководят. Христос казва: „Пазете тия малките, понеже техните ангели, които ги ръководят, седят пред лицето на Бога." Всеки един брат има един ангел, който има да представя. Да благодарим, че има кой да ни представи. Казвам, казвам да ме слушате. Да ме слушате в името на надеждата, да ме слушате в името на вярата, да ме слушате в името на Любовта. Да ме слушате в силата на Божия Дух, Който работи. Казвам сега, аз имам всичкото желание да ви извадя от тази каша, в която сега се намирате. Не става лесно тази работа. Не мислете, че е лесна работа. Защото, ако река да ви тегля, кому крак, кому ръка ще се откъсне. Най-първо гледам да ви освободя от всичките връзки, че като ви потегля, да не сте свързани. Другояче може да се откъсне крак, ръка. Трябва да бъдете свободни, че като ви извадя отвън, като влезете в Божествения свят, да бъдете свободни. Непременно трябва да влезете в Божествения свят, за да станат нещата ясни. Не че трябва да умрете, тук като сте на земята да видите.

Сега както ви разправя[м] тази сутрин, ако така гледахте на нещата, знаете [ли] каква мощна сила представяте вие! Ще запалим света от единия край до другия. Казва Христос: „Аз дойдох да туря огън." И две хиляди години се раздухва огънят. Сега този огън нищо вече не може да го изгаси. Светът гори. Искам и вие да горите. Да изгорите без да се стопите, да се пречистите. Тогава да излязат от вас новите хора, Синове Божи, дъщери Божи, които ходят по закона на надеждата, които ходят по закона на вярата и които ходят по закона

на Любовта, които ходят ръководени от Благия Божи Дух, от светлия Дух.

Отче наш.

Сега какво да правим? (*Учителят гледа ябълката и крушата.*) Те бяха свидетели. Какво да ги правим? Ще ги оставим. Да видим. Ще може ли днес да ги държите. Ако някому каже Господ да ги изяде, да ги изяде. А ако не му е казал Господ, да не ги яде. Като ги изядем, ще извадим семената на тази круша, ще извадим семената на тази ябълка, а тях ще ги нарежа на дребни парченца, та всичките да вкусят.

С надежда, с вяра, с любов, с Божия Дух – туй е Новото учение.

10 лекция от Учителя, държана на 7 декември, 1938 година, София, Изгрев

ПЪТ И ПОСТИЖЕНИЕ

Добрата молитва
„Духът Божий“

Вие сте чели много пъти 119 Псалом. Аз няма да го чета целият. Съдържа цяла една философия, едно верую на миналото. Има 22 съгласни букви. В този Псалом всяка една буква какво съдържа. Алефа какво съдържа. „Б“-то какво съдържа, „Д“-то какво съдържа? Сега може би, ще се спрете. Какво аз зная, какво нещо е „А“-то. В езика имате 22 съгласни. Сега няма да се спирам върху съгласните. Съгласните букви са букви, които спират човешката енергия. Гласните, които отварят път, равно го отварят. „А“-то отваря по един начин, „О“-то по друг начин, „Е“-то, „И“-то по трети. Сега тия са закони на човешката мисъл. Ти не може да произнесеш една буква, ако не знаеш да мислиш, ако не знаеш да чувствуваш, ако не знаеш да постъпваш, не може да произнесеш буквите. Да допуснем, че в един тон има 16 трептения, но всяко едно трептение съответствува на един обертон. Следователно, за да произнесеш правилно „До“-то, трябва 16 обертона да ги произнесеш и като се образуват съединяват се в едно, имаш „До“-то, основният тон, най-ниският тон в дадения случай, който е достъпен за ухото. Но все таки, като произнесеш „До“-то музикално, в основният тон на „До“-то, ще усетиш едно вътрешно чувствуване, едно вътрешно напрежение. Всичко ти е много добре, богат си, всичко имаш, но усещаш в себе си едно вътрешно напрежение, нещо очакваш в тебе да се пукне. Имаш едно напрегнато състояние. Казваш: „Има нещо, напряга ме нещо в ума, в сърцето ми.“ Туй е До, 16-те тия обертона започват да действуват вътре, като се съединят заедно, образуват едно съединение, което ние

наричаме До. Туй съединение, като експлодира и другите експлодират. Сега тук върви по съвсем друга гама. Не върви по онази гама, по която е създаден българският език. Сега, да се тълкува един език, има си един начин на тълкуване. Тези, езиковедите тълкуват как се превръща буквата. Как се превърна буквата или в „п“ или в „д“. Чудни работи стават в света. Англичаните имат една дума „prevent“. Преди 200 години означава: „накарай ме Господи, накарай ме да направя нещо.“ Сега има обратното значение: „Спри ме, Господи, да не направя някои неща, които са неблагоприятни на Тебе.“ Питам, как се е изменило сега, че думата да има две противоположни значения. Мисля, че сега, както се произнася е по-право отколкото по-рано. По-напред е означавала, когато иска един човек, да го накарате. Кога трябва да се кара един човек? Кога го караш? Може да го караш само нагоре. На високо се кара. Трябва да го мушкаш. Той се оглежда, не иска да се качва нагоре. Ако този човек го туриш в една хлъзгава почва. За пример зимно време, трябва ли да го караш. И без да го караш, той си замине. Тогава вече иде, ще дойдеш да караш. Ако нямаш, ще кажеш същата дума: „кара“. Ако дойде да слиза, че слиза надолу, ще дойде „prevent“ – спри го! Ако не го спреш ще се търкули. Ако не го караш, няма да се качи на върха, пък ако не го спреш, нищо няма да остане. Казва сега: „Накарай ме.“ Какво значи? – Възпри ме от тази работа. Той не знае, че те са две различни идеи. Да те накарам, значи нагоре ти вървиш. А отгоре слизаш, тогава трябва да взема мерки, да не би да слезеш по-долу да се прекатури колата. Ако четете сега, евреите са имали една философия, ще знаеш къде е мъчнотията. Да кажем, ако Алфа е мъчнотията. Тогава ще четеш къде е мъчнотията. Казвам сега: „Какво е качеството на Алефа. Блажени, които са непорочни в пътя си.“ Значи започваш една работа с А. Като започнеш с тази работа трябва да имаш едно качество. „Блажени, които са непорочни.“ Второто: „Които ходят в закона на Господа.“

Блажен е всеки човек, който взема чисти и музикални тонове и спазва законите на музиката. Щом произнася хубаво, няма да има бележка нито от публиката, нито от своите приятели, нито от публиката, нито от своя учител. Всеки ще го харесва. „Блажени, които пазят свидетелството Ми.“ И търсят от сърце свидетелството Му и търсят го от все сърце, наистина, те не правят беззаконие, ходят в пътищата Му. „Ти си заповядал да се съхраняват прилежно завещанията Ти, дано се оправят пътищата ми.“ Аз ще кажа, дано да се науча хубаво да пея. Как ще се оправят пътищата? Дано да се науча да пея хубаво, да не става нещо, да има някаква малка спънка в гърлото. Един музикант не трябва да яде люти работи. Той не трябва и кисели да яде, може да яде, но винце да пие, или кисело винце, или кисели пиперки или шопски пиперки, или солени маслинки [не]! Та сега някои хора не знаят. Някой човек иска да се удоволствува в света. Има удоволствие от маслини. В твоя морален живот ще се спънеш. Или 20 години винце пиеш по три, четири чаши. Ще се измени твоето състояние, от меланхолик ще станеш весел. Като пиеш 4 чаши, изведнъж ще бъдеш разположен, да пееш. На вас, ако ви дам 4 чаши, всички ще пеете и без да искате, ще имате едно разположение. Пък ако ви държа 3 деня гладен, да не ви дам и водица да пиете, хич няма да имате разположение да пеете, едва ще излиза глас. Питам някой, който не разбира закона, ще се спре [ли]? Човек трябва, за да оцени водата, трябва да постите, за да знаете какво нещо е вода. Няма да можете да спите. Навсякъде из планините горе, навсякъде вода, извори, ще виждаш, ще ти се отворят очите само, така ще гледаш. Защо гледаш? Как няма да гледаш, то е външната страна на онзи, великият закон, когато човек има желание. Някой път казвате: „разчитаме ние на пожеланията.“ Защо? Пожеланието, това е най-великата сила в света. Ти, като пожелаеш да имаш нещо, не може да се освободиш от туй, което пожелаеш. Щом пожелаеш, дали е добро или зло, не може вече

да се освободиш от него. Ти, оттам насетне, може да бъдеш първият философ, поет, моралист, но пожелаеш ли, отиде вече. Ти може да кажеш, че събуждаш един Божий Закон. Каквото пожелаеш Бог ще ти го даде. Казва: „Ти това, което пожела обмисли ли го добре. Дайте му го.“ В невидимият свят има един закон, ще те предупредят. Ти това, което пожела три пъти ще те попитат, обмисли ли го. Със сърцето си желаеш. Казва, „дайте му го“. Пожеланието може да се изпълни моментално, някой път може да се изпълни след 5–10–15 години, някой път след 120 години, а някой път след едно прераждане, две, три, четири, пет или след десет прераждания ще дойде да се изпълни, един такъв закон. Ако вникнеш вътре, след 10 прераждания ще се изпълни. Казваш: „Защо това ми се случи?“ Защото ти си го пожелал. „Дано да се оправят пътищата ми, за да съхранявам Твоите повеления, заповеди.“ Ако един певец знае, ако може да вземе Си бемол, какво ще стане? Или ако вземе Си повишено, или Ми бемол, например, взел както трябва. Сега в музиката, ако вземем с понижение, казвате, че слизаме надолу. Ако вземем с повишение, то се качваме нагоре. В повишението има качване, но всякога едно музикално повишение, при онзи, великия музикант, има едно повишение, след което всякога следва едно понижение, повишение, понижение. Пак качване, после пак понижение. След туй чувствуваш по-дълбоко слизане. После пак повишение, пак слизане. По закона на еволюцията, музиката е съвсем друга. Сегашната музика на еволюцията съвсем друга категория е, по същите правила върви, но сега отгоре надолу има слизане. После пак нагоре. Пак слизане, пак нагоре, еволюция. В слизането отгоре, има слизане и качване, но слизането може да продължи, докато човек слезе до дъното на живота. Когато, някой път, вашите работи не вървят по закона на еволюцията, вие искате да еволюирате. Казвам, вие ще инволюирате. Вие сте един добър певец, казвам ви: След 10 години гласът ви ще

задебелее, вие няма да бъдете сопран, ще бъдете бас. Той слиза, слиза в една гъста материя. Всичките басисти все са загазили в гъстата материя. За да бъдеш сопран, трябва да вървиш по закона на еволюцията, трябва да се качваш. Ти не може да бъдеш сопран, ако нямаш такива тънки чувства, ако нямаш трептенията на една жена, ти не може да бъдеш сопран. Ти не може да бъдеш бас, ако нямаш трептенията на мъжа. Или да ви кажа: бас всякога може да станеш. Аз да ви кажа: Започни да заповядваш, ти вече бас ще имаш. Всеки, който иска бас, щом като започне да заповядваш, басът ще дойде, ще бъдеш един контрабас, че като забучиш. Нали дадоха един концерт, някакъв квартет. Квартетът трябваше да го слушам, понеже, деликатен, имаше изражение, чист беше. Не можах от другите да ги слушам. Тия вълни минават спокойни. След това дойде друг да даде един концерт на контрабас. Като захвана, като че баса беше до мене, горе. Казвам: тия тонове пробиват. Казах, за 4-мата души, не ги зная какви бяха, не ги видях, но като свириха, представих си понятия за техният образ, характерът какъв е. За този контрабасист от тона си съставих [понятие]. Този човек забелязах, че сега се учи на контрабас. Тъй присърце хванал работата. От контрабаса зависи всичко. Ако се научи да свири ще стане нещо. Ако не се научи, работата е спъната. Тези, като свириха, искаха благоволението на публиката, да се покажат, че свирят, не са прости хора, имат едно благоволение, дошли да посвирят на тази публика.

Аз ви говоря по този начин, понеже, от тия движения не може да се освободите вече. Казвам и на вас: Вие, като дойдете и хванете контрабаса, каквато работа хванете, трябва да хванете присърце. Ако сте в началото, присърце трябва да хванете. Някой път питате защо трябва да бъдете духовни хора. Ако не сте духовни хора, вие ще бъдете хора без съдържание. Духовността има съдържание. За да добиеш съдържание в себе си, трябва да бъдеш духовен; един плод, за

да е узрял, аз непременно трябва да бъда духовен. За да бъдеш духовен, ти няма да слизаш от едно място, да мислиш, това е духовност. Духовността е съдържание в тебе. Ще имаш напрежение, едно мощно желание; от известни препятствия, които имаш в живота си, ти ще искаш да се освободиш. Може да имаш едно негативно желание. Пък може да имаш едно положително желание. Имаш някаква добродетел в себе си, искаш да я приложиш. Имаш желание да приложиш туй добро, което имаш. Ще намериш един начин. В тебе има едно движение. То е право. Няма да го отлагаш, да кажеш: „за друго прераждане". Според мене денят да ви бъде мярка за вашите желания. Като се роди едно желание, непременно, като изгрее слънцето, докато залезе, трябва да го направиш. Не го отлагай за другия ден. За мене денят не е 24 часа. За мене слънцето, като изгрее, е мярка. Като го гледам, като се качи по хоризонта, слънцето се изкачва нагоре и после мислите, че слънцето слиза. Така изглежда, като че слиза и залязва, но залез няма. Слънцето се движи в кръг.

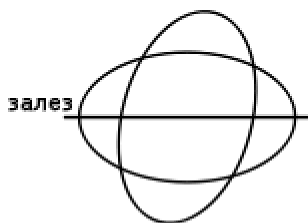

Фиг. 1

Слънцето се върти и двете тия линии са неверни понятия. Слънцето така обикаля от запад към изток отива. Ще дойде, ще се качи и после като че ли слиза. Туй е една плоскост. То е залезът отдолу. Не виждаме слънцето, понеже е далеч от нас, а тук се вижда слънцето. Върви към север. Слънцето е към север, ние го виждаме. След един час, като залезе слънцето, къде е? Някой ясновидец казва: „Аз виждам слънцето под себе си." Казват, горе било слънцето, а долу

какво е това. Но това е вече една плоскост. Тя е духовна плоскост. Това е плоскост в духовния свят. За нас това е перпендикуляр. За нас е перпендикуляр, а в духовният свят, това е една плоскост. Горе значи е центърът. Главата ни е горе, понеже е по-близо до центъра, който ни претегля. Краката са по-далеч от слънцето, долу са; надолу значи от центъра към периферията. Когато плоскостта се увеличава, това е надолу. Когато плоскостта се намалява, това е нагоре. Когато този перпендикуляр се увеличава, това е надолу. Ние сме далеч от центъра. Колкото този перпендикуляр се намалява, ние сме по-близо до центъра. Следователно, казвам тогава. Ще те срещна, ще ти говоря на един език математичен, геометричен: Ти трябва да намериш своя перпендикуляр, или пък ще ти кажа: Ти трябва да увеличиш своя перпендикуляр или ще ти кажа: Трябва да намалиш своята площ, на която живееш, или трябва да разшириш площта в която живееш. Тогава ще имаме 2 различни идеи. В разширението трябва да се отдалечиш от центъра, при намалението, трябва да се приближиш. Ако си близо при центъра ще добиеш известни качества, за пример, по някой път, вие искате, във всички вас има желание. Всичките деца опитват туй чувство. Децата искат винаги да бъдат близо до майка си. Защо? А пък възрастният иска всякога да бъде далеч. Една дъщеря, като стане на 16, 17, 18 години, иска да бъде по-далеч от майка си и баща си, колкото се може. А като малко дете се държи за ръката, за полата на майка си, защо е така? В ранната възраст магнетическата сила е по-голяма, следователно, тя привлича детето повече. Майката привлича детето повече. Туй дете не може да се освободи от магнетичната връзка на майка си. Като израсне вече на 19 години, електричеството на детето е по-силно, че го отдалечава от майка му. Тогава, в края на краищата, желанието на детето ражда противоположна сила. Детето иска да се отдалечи от майката. Има си едно съображение това дете. Духовното съображение е това, че то не

иска да препятствува на майка си да я безпокои. То счита, че в своето незнание спирало майка си. Иска да иде някъде, то я спира. Та сега, туй дете, като съзнава своята погрешка, става по-разумно започва да се отдалечава, да не спъва майка си. Когато детето не разбира закона, казва: „Аз искам да се освободя от неговото влияние.“ Що е греха? – Искам да се освободя от влиянието на Бога. Що е доброто? – Искам да се приближа при Бога. Значи в единия случай, при греха, искаме да останем самостоятелни. Що е доброто сега? Доброто е приближаване, а грехът е отдалечаване. Следователно, в греха има две понятия. От какво излиза в български думата „грях“? От грея грях. Съгреших значи нагрял си се повече, отколкото трябва. Следователно, трябва да се отдалечиш. Слънцето силно те грее, ще туриш една плоча да не се грееш. Ще туриш плоча да възприема греха, а ти да бъдеш свободен. Ако не се грееш, тогава ще се яви друго едно противоречие, ще изстинеш. Следователно, ако се грееш, ще се нагрееш повече, ще започнеш да се топиш. Казваш: „Стопих се.“ Ако се грееш малко, ще замръзнеш, щом като замръзнеш, казваш: „Аз искам да се отдалеча от Бога.“ Хубаво ще се отдалечиш. След като се отдалечиш на известно разстояние да не те грее Господ, ще замръзнеш. Като замръзнеш ще се спреш на едно място, няма да можеш да се движиш. Тогава след векове... След един ден, два деня ще се яви желание да дойде някой да те стопли. Трябва да се върнеш назад. Сега какъв е изводът, който ще направите? Какво е приложението? Всички носите кръста. Една млада жена носи един такъв златен кръст, направен с брилянти, с бисерчета. Най-първо погледна, виждам, тя е религиозна, има известна идея. Значи тя може да го е турила под ризата, да го не виждат. Сложила [го] за оръжие, за зор-заман. Тя е доста угледна, казва: „Имам една мъчнотия.“ Казвам: „Каква е?“ – „Ожених се за един мъж, мислих първоначално, че аз ще мога да го преобразя, да направя нещо от него. Имах непреодолима вяра, но сега се убедих вече, че не

може. Започва да се разстройва здравето ми. Този човек не е лош, но воля няма. При мене като е плаче, като излезе прави каквото си иска." Дошла до едно заключение и тя казва: „Искам сега да ми дадеш един съвет. Временно ли да се отдалеча от него, или съвсем да го напусна." Като ми каза съвсем да се отдалечи, нейният кръст изскочи. Не че стана нещо, тя направи едно движение и кръста излезе навънка. Рекох си: Тя си носи кодекса на кръста, показва по кой начин да го напусне или да не го напусне. От този кръст трябва да се движи. Ти, като страдаш ще се научи да употребиш кръста, както трябва. Кръстът е закон за работа в света. Той не е само за едно украшение. Трябва да знаеш, кръстът показва, в дадения случай ще слизаш или ще се качваш, в ляво ли ще отидеш или в дясно. Следователно, кръстът показва, по кой начин трябва да се качиш или по кой начин трябва да слезеш. Или, ако отидеш в ляво или в дясно как да се подвижиш.

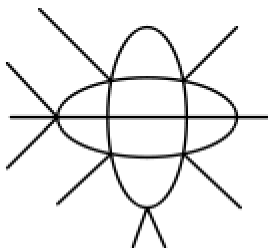

Фиг. 2

Това са ред силови линии, които спъват вашия ум. Вие туряте, че обичате някого, вие не знаете какво нещо е любовта. Вие обичате някого, но не знаете, приближавате ли се или се отдалечавате. Вие обичате някого и не знаете, дали той се приближава или отдалечава. Вие не сте астрономи. Онзи, когото вие сте възлюбили, тя е една нова планета, която влиза във вашата слънчева система и се приближава. Повидимому той иде към вас. Като дойде до вас, ще направи като онези комети, които се движат към слънцето, [приближават] се и след това отдалечават се, образуват опашка. После се отдалечи, че

опашката и главата, всичко изчезне. Най-после кометата не се вижда, изгуби се и с най-силните телескопи, като гледат астрономите, тя е толкоз далече някъде из пространството, че не се вижда. Казвате: „Защо аз го обичам?“ Че го обичаш, човекът не иде за тебе. Ти имаш възлюблен. Ти, като виждаш някого, тъй трябва да го обичаш, като че за тебе иде. Той влиза в Божественият свят да се прояви. Кометата не иде да остане в слънчевата система. Може да остане, ако я привлекат, да изменят нейният път. Ако направят елептични пътища, та и веднага тя ще остане в този път. Казвам от научно гледище: Във вас има известни идеи, във вас има известни желания и постъпки. Нека вземем желанието. Желанието иде от Божественият свят и все ще окаже известно влияние върху вас. Вие не може да се избавите от последствията, на желанието. Самото желание ще си замине, но последствията ще останат. Халеевата комета мина в 1910 година. Тя мина и остави своето влияние. Всичката тази объркана работа, която съществува в умовете на хората. Това е Халеевата комета. Опашката е засегнала и умовете на хората и сърцата на хората. Всеки усеща, или че му липсва нещо, или че няма условия да се прояви. Един иска да пее, пък глас няма. Има желание – глас няма. Друг е даровит, глас има – няма кому да пее. Казва: „Кому да пея?“ Пей на себе си. Вие искате да живеете добре, нямате публика, казвате: „За кого да живея?“ Сега дойде една друга мома, млада сестра, казва, че животът и се обезсмислил вече. Казва: „Учителю, обезсмисли се животът ми.“ Аз виждам една доста голяма опашка на една комета е влязла в нейната система. Тази комета е засегнала нейното слънце, че вече животът ѝ няма смисъл. Защото тя усеща, че тази комета е влязла, ще си замине някъде, после и с телескоп няма да я вижда. Казва: „Отдалечи се моя живот.“ Виждам, че тази комета, която влезе, е нейният възлюблен, който заминал някъде, и тя казва, че не може без него, ще умре. Сега бих ви изяснил какво значи „не може без него“. Аз ви говоря

сериозно, но вие разбирате повърхността на нещата. Щом говоря за любовта, вие разбирате, че засягам някого. Казваш: „Ти не знаеш какво нещо е любовта.“ Та никой не знае какво нещо е любовта. Казва: „Горяла ли те е любовта?“ Казвам, доста съм изгорен. Аз се лекувам. Като ме изгори, намажи ме и се пазя. Любовта изгаря, тя отгоре изгаря, защото кожата има 9 пласта. Ако изгори и деветте пласта, тогава остава цял склад блага. Ще гледаш само горният пласт да изгори, ти няма да се приближаваш до любовта и няма да заповядваш на любовта, понеже, ако искаш да заповядваш на любовта, то любовта има такова силно движение, че твоята мисъл, която изпращаш, искаш да завладееш любовта, така силно е движението на любовта, че обхваща твоето желание, завлича го. Има тренове, които се движат така бързо, че когато минават ти трябва да бъдеш на 10, 15 метра, ако не, ще те отхвърли въздуха. Онези от вас, които си играете със Закона на Любовта, не знаете, че така силно ще мине, че вие ще отхвръкнете някъде. Чудите се. Как е възможно Любовта такова възвишено нещо да те търкули? Не че Любовта го прави, но ти не разбираш. Когато Любовта минава в света образува мощна сила. Ти трябва да седиш на известно разстояние. Закон има, който определя на какво разстояние трябва да бъдеш, когато любовта минава. Първият лъч, който изгрява, ако си на плоско поле, на такова разстояние трябва да бъдеш от нея, за да я разбереш. Като изгрява слънцето, то е мярка за Любовта. На какво разстояние трябва да бъдеш. На какво място трябва да се поставиш, за да видиш първият лъч. Ако аз може да видя и схвана първият лъч на слънцето, разбирам първият лъч на Любовта, който ще внесе онова силното, мощното. Когато говоря за подмладяването, разбирам онези Божествени отношения, които Бог турил, че в едно отношение, като се поставиш, да чувствуваш приятна топлина, после мощ. Щом намериш една основна точка, ти ще почувствуваш. Най-първо ти ще имаш една светлина, която е мощна в тебе, в умът ти. Ще

почувствуваш, че имаш една топлина, която е мощна в сърцето ти. Ще почувствуваш, че имаш сила във волята си, имаш светлина, имаш топлина и сила имаш. Сега си човек готов за работа. От твоето умение ще зависи какъв трябва да бъде живота ти. Сега някои от вас питате, каквото сте учили трябва вече да приложите. „Слушала съм една песен: „Любов ме озари.“ След като свършим, ще пеем. После казвате: „Срещнах някого много ми хареса.“ Кого си срещнал? Представете си, че ако във вашият свят имахте две слънца, когато едното залязваше, а другото изгряваше, тогава какво щяхте да направите? Тамън едното излезе, другото се покаже, тогава какво ще правите? Ако е едно слънце е много добре, но ако имате две слънца. Слънцето е едно, защото ние още сме много слаби, затова слънце, затова едно слънце ви трябва. Много слънца има. Като погледнете тия звезди на небето, то са все слънца. Тия слънца са толкоз далече от нас, не произвеждат голям ефект в нас. Ако бяха близо, като слънцето, ние не щяхме да знаем какво нещо е почивка. Защо трябва да залезе слънцето? – За да си починем. Защо трябва да изгрее слънцето? – Да се яви един подтик за работа. После трябва да си починем, трябва една почивка. Що е страданието? Страданието това е една почивка от любовта. Ти ако не страдаш, не може да си починеш. Някой казва: „Да бъдем вечно блажени.“ Ти не разбираш какво нещо е блаженството. Вие не сте разбрали какво нещо е страданието. Страданието е блаженство. Десет хиляди градуса, за един първокачествен светия, това е една хубава приятна топлинка, която той усеща. Десет хиляди градуса, които разтопяват всичко. Този светия ще усети, че е много приятно. Туй, което за светията е приятно, от тебе нищо няма да остане. Туй, на което светия се радва, ако речеш да се радваш ти, на неговата радост! Този светия, който знае опасността, казва: „Ще седиш далече от този огън. Далеч да бъде за тебе.“ Колко трябва да се намали тази топлина, за да бъде приятна? Трябва да бъде 37 градуса.

Ако за светията е 37 хиляди градуса, за тебе трябва да бъде 37 градуса, за да бъде приятна.

Някой път, вие мислите, защо Господ не обръща внимание на вас. Молите се. Много пъти се молите, искате нещо – търсите си белята и като не се молите пак си търсите белята. Този, който не се моли, той мърмори, няма да се моли, но то пак е молитва. Казва: „Досега бях глупав." Казваш: „Няма да се моля." Ти си търсиш белята на главата. Ти ще се молиш и оттатъка ще минеш, но ще знаеш как да се молиш. Но под думата „молитва", какво разбирам? Има молитви низходящи, има молитви възходящи. Има молитва, която може да те приближи при Бога. Ще се молиш, някой път, да се приближиш при Бога, ще се молиш, някой път, да се отдалечиш от Бога. Аз какво разбирам под това? Да се приближа при Бога, да ида да ми предадат първият урок, една лекция на един закон как трябва да живея. След като ни предадат [тази] лекция, ще се отдалеча, ще ида да работя. Отдалечаването е да ида да работя, да опитам тази идея, да извадя една опитност. Пак се приближа при Господа. Няма да бъда на същото място, дето ми е предадена лекцията. Пак ще се приближа, пак ще се отдалеча. В туй приближаване и отдалечаване, ти обикаляш, то е движение в кръг. Всякога, [от] най-малката частица на този кръг, ще възприемеш нещо. Като обичате някой човек, вие искате да го държите около себе си. Ако Господ би ви позволил, вие ще развалите целият свят. Ако хората само за едно мигновение биха се спрели, цяла една катастрофа би станала. Благодарение, че има едно движение. Всички се движите и в туй движение е вашето спасение. Страдате, радвайте се, защото, ако не страдате, 10 пъти е по-лошо. Радвайте се, хубаво е да се радвате и да страдате и в единия и в другия случай е хубаво. Тогава турям контраст: Радостта е разбрана скръб. Разбраната скръб е радост. Неразбраната доброта, е скръб. Неразбраната доброта, става скръб. Разбраната скръб е добродетел. Има нещо в света реално.

Реалната любов произвежда радост. Неразбраната любов произвежда скръб, страдание и мъчение, всичките тия работи.

Та казвам: Тия работи ще ги държите в ума си. Щом дойдеш до едно противоречие ще знаеш, че има нещо, което не си разбрал. Всичките ти страдания, всичките ти спънки в живота произтичат от неразбиране. Казваш: „Аз се моля.“ Молиш се, но има нещо неразбрано в молитвата. Казваш: „Аз вярвам.“ Вярваш, но има нещо неразбрано във вярата ти. – „Аз се надявам.“ – Надявам се, но има нещо неразбрано в надеждата ти. – „Аз го обичам.“ – Ти го обичаш, но има нещо неразбрано в обичта ти. Ако една майка по 10 пъти храни детето си на ден, тя от голямо усърдие, да го не изгуби, тя постоянно го храни като куркоя. Колко пъти трябва да го храни? – Кажете ми? Аз ако имам едно дете ще го нахраня сутрин, когато изгрее слънцето, към обед още един път, към пладне и вечерта. Значи на 24 часа 4 пъти ще го храня. Може да го храня 8 пъти, може да го храня 16 пъти, но тогава целият ход на работата ще се измени. Да храниш едно същество 16 пъти, ти трябва да имаш друго разбиране. Казвам сега аз ви говоря, за да имате едно разбиране за отношенията на Божественият Дух, да имате едно правилно отношение. Аз разбирам отношение, да няма мърморене в твоя ум, да няма постоянно „мъра-мъра“. Не мърмори! Как да го предем? Котката така мърмори. Излез из котешкия свят. Тя, като тръгне, върви и казва: „Дайте ми, и на мене ми дайте.“ Тя седи и нагоре гледа и мечи. Но, котката щом вземе рибата, няма мърморене. Господарят, който видял, че рибата изчезнала, една от рибите изчезнала и той намислил вече, да ѝ даде един урок за хубавата риба. Какъв урок ще ѝ дадеш на котката, която изяла рибата?

Да дойдем до мисълта: Човек не трябва да мърмори, но трябва да мисли, защото в мърморенето ти всякога имаш една мисъл, не че трябваше това да го правиш. „Не трябва да го правя“, казваш. Хубаво,

туй може за един човек това да е право, мисълта ти да е права. Но всяко нещо, което Бог допуска, Той го обмислил. Туй, което Той дава, в дадения случай, то е най-доброто, по-добро от него няма. „Аз не Го разбирам.“ Ако разбирам Бога, доброто е в мене. Ако не Го разбирам, аз зная, че злото е при мене. Ако не разбирам Бога, знам, че съм на пътя на изкушението. Може да попадна в изкушение. Ако разбирам, доброто е път за усилване в човека. Когато някой път влезе злото, дразни ви. То ви дразни, че вие не разбирате вашата мисъл и Божият Път. Казвате: „Защо Господ ми го дал?“ Или пък имате желание. Всяко желание, което се явява във вас, то може да бъде някога полезно, но трябва да знаете туй желание, в дадения случай, полезно ли е за вас или не. Представете си, че вие сте религиозен човек, търсите Божият Път. Представете си – за изяснение само – един човек си изгубил своя диамант, който е толкоз голям, колкото яйцето на един гълъб. Вие, като намерите този диамант, казвате: „ето Господ отговори на моята молитва“. Някой си изгубил диаманта, ти го намериш. Той е нещастен. Той го търси. Ти сега го намираш и в тебе се явява желание да го скриеш. Другият, който го търси в него има желание да го намери. Онзи иска да го намери някъде, а пък ти искаш да го скриеш. Кой е на правата страна? Който го е изгубил или който го е намерил? Майката ражда един диамант, едно дете, туй дете е диамант, като кокоше яйце. Питам: Този диамант за себе си ли го ражда или за другите? Най-първо, тя иска от Бога едно дете да ѝ даде, защото само така ще стане майка. Сега противоречието откъде произтича? Казва, туй дете, ако не дойде, тя майка не може да стане. Пък тя трябва да стане майка, да има туй самочувство на майка. Добре. Един ден тя намери диаманта, дойде този диамант, роди се. Казва: „Това дете е мое.“ Ни най-малко не мисли, че този диамант Господ го прати на екскурзия. Да каже там долу на земята, че има една душа, която иска диамант. Идете малко за 4–5–10 години да поработите, да говорите

там. За 10 години го пращат това дете. След 10 години пишат му да се върне в домът си и диамантът се връща. Майката вече е неутешима. „Имах – казва – едно диамантче, отиде си, отиде ми сърце. Какво да правя вече?“ Как ще разрешите мъчнотията? Сега моето желание не е да ви кажа, но казвам, че целият съвременен свят се занимава все с неразрешени задачи, вътре има едно отношение. Животът е пълен със задачи, задачи и всичките неразрешени и като обичате вие имате една неразрешена задача и като мразите пак имате една неразрешена задача и като вярвате имате една неразрешена задача. Хиляди задачи неразрешени, при това искате да направите нещо. Казвате: „Защо дойдох на земята? Трябва да се проявя.“ Да се прояви човек, трябва да разбира положителната страна на живота. Аз ви гледам, по някой път и наблюдавам, вие не знаете да говорите. Сестрите, които са много любезни, казва: „Заповядайте.“ Дойде друг при нея, казва: „Какво искате, остави ме намира сега, не съм разположена.“ На едната казва, много любезно, а на другата казва: „Не съм разположена.“ Аз не ви съдя. За мене са противоположни сили. В първият случай, когато ѝ казва любезно „какво обичате“, е магнетическа сила. Едната сестра ѝ дала нещо. А пък другата, към която няма разположение, е взела повече от нея. Аз забелязвам същите чувства. Срещам един просяк, казва: „Господине, жена, деца, бедни сме“ – разправя ми. Като говори, виждам го веднага, че този човек ми говори нещо, което не е вярно. Бръквам в джоба и каквото намеря, давам му. След три, четири часа той ме среща пак, не ме познава и пак ме спира: „Господине, жената ми, децата ми...“ Аз го познавам и му казвам: „Ти как не си отишъл в дома си? Аз мисля, че в дома си трябваше да идеш.“ Дадох му толкоз, да иде при жена си и да ѝ занесе. – „Че как ще си ходя?“ – „Рекох, аз преди 3 часа минах, че ме срещна. Дадох ти да занесеш нещо на жена си.“ Казва: „Аз не те срещнах.“ „Ти, рекох, не ме позна, аз те познах.“ Влизам в една гостилница и казвам на гостилничаря: „Ако яде, дай

му, ако не яде, не му давай парите. Ако иска да яде, нека се нахрани, но ако не яде, нека си върви.“

Сега ние трябва да бъдем концентрирани в себе си. Човек трябва да бъде положителен. В дадения случай, онова, което вършиш, гледай да не бъдеш раздвоен. Щом се раздвояваш, не предприемай нищо, не трябва да бъдеш раздвоен. Научете се да се самовладате. Някой път, във вас се зароди едно желание, ти не си прав да го махнеш. Представи си, че ти се намираш така някъде, но в туй махване ти си прав да се освободиш, да не ти изгори ръката. Но един приятел имаш наблизо и като махнеш може да го удариш в лицето. Гледайте, в даденият случай, като се отдалечаваш, [от] туй, което те опарило, че като правиш услуга някому, да не правиш пакост. В сегашният живот трябва да бъдете много внимателни. Дойде едно желание, второ, трето, това са все желания. Трябва да знаете, Бог изпраща тия желания да ви изпита на каква степен вие сте дошли на вашето развитие. Когато вашите деца станат недоволни. Щом децата са недоволни от вас, те се отдалечават, не ги спирайте. Само спирачките как да ги завъртите, да се отдалечават, отдалечават равномерно.

Та казвам: Онова, което трябва да приложим в живота, то е следното: Пътят, Който Бог ви начертал, гледайте в този път равномерно да вървите. Някъде забавяте, а някъде ускорявате, пак замедляване и ускоряване. Пътят ви може да е една окръжност, може да е една елипса, хипербола, парабола, гледайте да разбирате законите на този път. Често говорите за подмладяване. Когато човек вземе да остарява, той започва да става мрачен, нещо му тежи. В съзнанието започва да вижда такива тъмни сенки. Като погледнеш, речеш да се молиш на Господа, изведнъж изскочи едно желание пред тебе, но ще видиш една черна сянка, пак речеш да се помолиш, ето дойде друга сянка. Туй показва, че ти си влязъл в една гъста материя, има голямо съпротивление, гледаш из тази, гъстата материя да

излезеш. Имаш желание. Едно желание е на мястото си, когато всяко желание ще внесе нещо в твоя свят. Гледай обмяната да бъде правилна. Онова, което желаеш може да дойде, ти трябва да платиш за това желание. Сметката ти да е равна. Когато купиш един скъпоценен камък, цената, която си дал, да съответствува за качествата на скъпоценния камък. Да кажем, ако ти дадат едно стъкло, подобно на диаманта, ти го вземеш за един диамант, в тебе ще се зароди едно отвращение, че са те излъгали. Да не остане в тебе мисълта, че този, който ти дал диаманта, те е излъгал. Да кажеш: „Този човек е доста добър, не ме излъга."

Казвам: Всяка една ваша постъпка, всяка една ваша мисъл, те ще бъдат неща, като произведение, което е влязло в един свят. Като влезете в този свят, гледайте да са доволни хората от вас. Или другояче казано: Да е доволен Господ от нас и ние да сме доволни от онова, което Бог дава, в замяна на това да платим. За мене любовта е плащане. Когато аз обичам някого, следователно, той ми е дал нещо и аз плащам, но моята любов ще зависи, според цената на онова, което ми е дал и толкоз любов се определя. Практически се определя от качествата на онова, което той дал. Колкото диамантът е по-голям и качеството по-добро, толкоз моята любов ще бъде по-голяма към него.

Та казвам, аз трябва да оценявам. Ако той иска да ме излъже и аз искам да го излъжа, тогава се образува неестествена връзка. Навеждам ви това, не да се съдите. Отношението ви към Първата Причина, към Бога или към Духа, който ви ръководи, трябва да бъдат правилни. Казвате, да познаваш духа си, да познаваш себе си, да познаваш Бога. Казвам, като познаваш Бога, да оценяваш, какво благо Бог е за нас. Тогава ще се явят качествата на вечния живот. „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго и [Истиннаго Бога] и Христа, Когото си изпратил." Тогава, като се приближаваме към Бога, ще дойдем да постигнем онова, което желаем. Сега вие искате, по някой път, да се

поправи животът. На някои хора лицето е валчесто, като месечина, на някои лицето не е валчесто. На някои хора очите са изпъкнали, на други вдлъбнати. На някои веждите са като на старите клони, надолу. Всички искате да имате едно красиво лице. Красиви линии трябва да имате. Носът има една линия, очите имат живи линии, постоянно се движат. Веждите се определят от живите линии. Хиляди линии има, които дават израз. Красотата зависи от ония динамични линии, които са като някоя симфония, движат се. Като срещнеш някой човек, ти е приятно, понеже, красотата е музика. Като срещнеш един красив човек, то е цяла музика. Ти срещаш, има нещо, което те изпълня, приятно ти е. Тия линии, които той носи са свързани с невидимият свят. От тази линия, излиза нещо, чуваш нещо, което не си чувал до тогава. След като замине, казваш: „Колко е красив този човек." Този човек е едно изявление. Неговото лице е изявление в Духовният свят. Срещате един човек, казвате: „Колко е добър този човек", изявление е от духовният свят. Тази доброта не е отвлечена. Доброто се вижда. Показва го неговото лице. Честният човек, справедливият човек, добрият човек, праведният човек, силният, мощният, ученият, всички те си имат известни линии, които трябва да ги знаем. Човек, който е музикален, без да знае пиесата изсвири. Казвате: „Хубаво тяло." Оценявате. Има една външна страна, пък има една вътрешна страна. Казвам, най-първо турете една вяра в себе си. Вярата, която да помага не само на вас, но да помага и на окръжаващите. Ако всички вие разбирате закона на вярата, знаете ли каква сила е. Вие се спирате върху отрицателната страна на вашия живот, на някоя постъпка, за пример. Спирате се, като срещнете един човек, първият поглед с който той ви е погледнал. Като го срещнеш той носи едно положение да се дигне. Ако човек се дигне, като че не е заинтересован. Във всяка незаинтересованост ще видиш твоето правилно отношение. Щом той се заинтересува, във вас или щом не се интересува, във вас влизат

неща, които вие ще разберете. Става сложна тази работа. Щом се заинтересувате един от друг, въпросът става много сложен. Вие възприемате работата. Първоначално, когато човек те срещне, като те погледне, като един странник. В първият поглед, с който те погледнал, зависи какъв ще бъде към тебе. Ако ти този начин, това не си разбрал и другите неща може да ги проучваш, но същественото остава. Ако в първият поглед видиш, че любов излиза, тогава веднага ти знаеш, колкото време минава, тази любов ще се разгаря, ще се образува чувство на познанство, на приятелство, вие ще си помагате един на друг. Неразбраността, дето някой път не се обичате, не се разбирате, показва, че като сте се срещнали, нито единият, нито другият не сте забелязали първият лъч, който излиза от вас. Питате по някой път: „Защо срещнах този човек? Защо Господ допусна, в света? Защо влезе в живота ми, да ме направи нещастен или щастлив?“ – Ако сте нещастен, вие не сте разбрали Божественият порядък на нещата, а ако сте щастливи, вие сте разбрали. По-добре е да разберем нещата. Неразбраните неща на миналото, сега трябва да ги разберем. Понеже туй, което сега не разбирате за в бъдеще трябва да разбирате. И тогава, ако за в бъдеще не го разберете за другото бъдеще, за третото. Ще остане за далечното бъдеще. Някои неща може да останат за цялата вечност да ги разбирате.

Сега да се върнем. Сега ви давам една хоризонтална линия да виждате. То е за бъдещи постижения. Сега ви обръщам внимание на близкото. Вие сте до един извор, аз ви довеждам до един извор, ще пиете за пръв път от водата. Казвам: Не бързайте, 10 минути почивка. Погледайте само водата хубава, как извира, но вие сте жаден, имате във вас желание, че като вземете нещо. Ще си извадите чашата от раницата, ще си извадите една чаша такава от скъпоценни камъни, чиста, ще измиете, ще вземете вода, няма да наливате отвън. От тази вода, която изпиете, ще полеете на краката си. След туй, след 10

минути ще почерпите от тази вода, ще се обърнете към изток, значи към центъра, от който човек е излязъл и ще пиете. Десет минути ще почиваш, ще мислиш за първата глътка на тази вода и ще кажеш: „Благодаря ти, Господи, че си ме удостоил. Първата глътка ми даде една утеха.“ Първата глътка е за вашия ум. Втората глътка е за сърцето и сърцето приема тази жажда. Десет минути, пак ще почакате за вашето сърце и най-после ще пиете една глътка за самите вас. Човек е отруднен. Казваш: „Пий за своето здраве.“ Ще пиете за тялото си. Ще пиете 3 глътки. Питам тази чаша, за която аз ви говоря колко е голяма, от диамант, от скъпоценен камък е направена. Вие може да предпочитате тия, обикновените чаши 100–150–200 грама, 250. Гледам има чаши от половин кило или от 1 кило, но много големи са те. Аз ще ви дам приблизително една мярка. Тази чаша съдържа в себе си 9 грама вода. Трите ще пиете за ума си. Трите ще пиете за сърцето си, 3-те ще пиете за тялото си. След като пиете водата, тя ще бъде като един извор, ще започне във вас да извира постоянно. Увеличава се вече. Започва да тече. По едно малко изворче и от ума и от сърцето и от цялото ви тяло, започва да тече този извор. Тази вода, в тялото ви, ще пречисти, ще отвори всичките ви пори. Ще усети тялото ви, весели ще бъдете и сърцето ви весело и умът ви весел, понеже, тази вода е започнала да функционира. Водата, това е новият живот, който влиза в ума ни.

Та казвам: Ние има за какво да благодарим на Бога. Аз вземам едно основание. Основание имаме на Бога да благодарим, от всичкото си сърце. Да благодарим на Бога от всичката си душа, да благодарим на Бога от всичкия си ум, да благодарим на Бога с всичката си сила, за големите добрини, за благостта, която ни е дал. За благостта, която ни дава и за всичките велики благости, които Той е определил за дългите векове в бъдеще. Да Му благодарим и да се приближим при Него не със страх и трепет, че сме грешни, но като съзнаваме със себе

си, че ние сме несъвършени, а Той е Съвършен, за да опитаме Неговата благост. Ние се приближаваме при Бога, да опитаме Неговата благост. Че като се върнем от Него, да станем малко нещо подобни Нему. Казват, че като седял Мойсей 40 деня при Бога, лицето му светнало. Че ония народи не могли да гледат лицето му, че Мойсей е трябвало да си туря едно покривало, за да бъде намалена тази светлина. Евреите показват, че те не били готови да приемат Неговото учение. И днес седи още това покривало и не може да разберат. Казвам: Всички махнете покривалото на Мойсея от вашето лице, махнете покривалото, което е турено върху лицето на Господа, да не би да ви гледа. Като започнете да мислите за Господа, вас ви е страх нещо. Не се страхувайте! Нека Божествената светлина да влезе, да освети всичките затънтени места. Като влезе тази светлина, тя няма да ви съди. Тази светлина е Божествена. Като влезе във вас ще почисти всичко и вие ще почувствувате един вътрешен мир. Господ ще ви каже така, както каза на Петра: „Петре, стани, облечи се, бутни оковите и хайде излез навън. Още веднъж в този затвор да не влизаш." Утре ще четете вестниците, какво ще пишат, къде е Петър и как е избягал. Да вървиш по работата, за която си пратен. Не се спирайте да оправяте света, защо някои са богати, някои учени. Но работата е сега всички, какво може да направите. Казвате: „Защо някой е богат?" Оставете, не се занимавайте с неговото богатство. „Защо е учен?" Ако ученият се приближи при вас, възприемете от тази наука. Ако богатият се приближи към вас, приемете от неговото богатство. Всеки един човек, кой как се приближи при вас, приемете онова, което Бог е вложил в него. Един пощаджия може да ви даде най-много три писма, повече от 3 писма не може да ви даде. Едно писмо за вашия ум, едно писмо за вашето сърце и едно писмо за вашето тяло и тогава най-първо ти дойдеш сутринта; първото писмо ще дойде, ще пипнеш, казваш: „Има ли нещо за ядене?" Второто

писмо започваш да дишаш, то е за твоето сърце. И третото писмо го изваждаш, започваш да мислиш, какво трябва да правиш? Три писма всеки ден. Започнете яденето, дишането и мисленето. Вие четете писмата си. По някой път забелязвам някои писма, като ги отворите, прочетеш го хубаво. Някои писма ги четете много внимателно, пък някои писма ги четете тъй бегло. Не, всичките писма ще ги четеш не бегло, но ще ги четеш внимателно. На всичките думи ще се спреш, всяка буква от единият до другият край, писмото ще го прочетеш добре, ще видиш какво е писано. В първото писмо пише тъй: Мисли добре! Във второто писмо пише: Чувствай добре! А в третото писмо – яж добре! Мисли добре, чувствувай добре и яж добре! След туй благодари на Бога, че може да мислиш добре, че може да чувстваш добре и може да ядеш добре. За всичко, каквото правиш, благодари Му, че може да го направиш. Като направиш най-голямата глупост, благодари на Бога че си я направил, да познаеш какъв си. Знаеш колко приятно е да познаеш, че човек е глупав. Приятно ми е, аз виждам някои погрешки, дето никой не ги вижда. За пример, някой път, аз си свиря и виждам, че има недостатък някъде. Радвам се. Второият път, туй, което съм забелязал го свиря по-добре, третият път още по-добре. Всеки ден на тази песен придавам по едно качество, второ, трето, четвърто. Всякога когато пея една песен, все намирам, че има нещо, което песента ми дава и което аз предавам на песента. Сутрин, като станете забелязвам, че има нещо за което да благодарите. Аз искам тази сутрин да се подмладите с 10 години. Умът ви с 10 години да бъде по-млад, сърцето ви да бъде с 10 години по-младо. Идущата сряда, като дойдете ще ви пожелая още 10 години. Следущата сряда още 10 години – 30 години. Казвам: Да се подмладят умовете ни, да се подмладят сърцата ви, да се подмладят телата ви. Подмладявайте се с Любовта, която Бог ни е дал. Защото Бог желае всинца да бъдем млади, да бъдем като децата. Като влезем в

Царството Божие, всички да приложим учението. Сега ви трябва учене, учене, приложение и постижение. Всичките тия неща трябва да дойдат.

Песента, каква беше? – „Да имаш вяра“ Вие сутрин ставате, как трябва да се започне песента? На себе си как трябва да пеете? Като се пее, запъва се малко в пението, когато пеете, онези от вас, в които времето е развито. Нетърпението в човека произтича от онзи факт, че центърът за времето е слабо развит, вследствие на това не разбираме ценността на времето. Когато човек бърза в живота си, времето е слабо развито. В Божественият свят за всичко си има време. Когато туй чувство е развито, то не се изисква дълго време за постижение, то е един миг. Не се изисква с часове да мислиш, за песента, моментално в тебе иде и знаеш как да пееш. Щом започнеш да мислиш дълго време, как трябва да пееш песента, ще я изпееш, както обикновено. Най-първо не трябва да има безпокоене. Искате да пеете тук. Който и да е от вас ще каже: „Какво ще кажат другите?“ Понеже вие сте музикални критици и по някой път не критикувате, а поправяте. Защото в една песен, от кой тон трябва да започне. „Ре“-то е движение. В туй движение има, колко обертонове? Ако вие не може да вземете обертоновете на движението, постижението зависи от туй хармонично движение. Ако вървиш, но на всяка стъпка се разтърсва тялото, вземате една голяма крачка. Големите крачки показват, че вие имате грандиозни идеи. А дребните стъпки показват малки идеи, малки работи. Един ден вие всички ще бъдете на изложение. Щом влезете в духовният свят, като ви видят ангелите, най-първо ще ви погледнат лицата, носовете, очите, ушите, ума ви какъв е. Трептенията ви. Всичко ще разгледат, умът и сърцето, ще бъдете изложени. Няма да се плашите като една картина, ще бъдете на изложение. Тук ще започнат хората да забелязват, че носът, че очите, че веждите. Вие ще седите и няма да имате мнение. Като критикуват

картината, кой е виноват за това? Картината критикуват. Художникът слуша и се гуши. Той горкият трепери. Казва: „Носът не е на място“, на художника трепери сърцето. Като влезете в духовният свят, като критикуват вас, художникът или скулпторът, който е изваял, той трепери, вие се плашите. Тогава, като дойдат, картините няма да се купят. Казва: „Тази картина няма да се купи.“ Вие ще си вземете картината и с тази картина ще слезете пак на физическото поле, пак да я рисувате. Пак ще се върнете горе, пак намерят погрешка. Пак с картината на гърба, слизате да я поправите. Отиване, връщане, отиване, връщане, не е лесна работа да бъдеш художник. Не е лесна работа да бъдеш човек, но това казвам само за обяснение. Но, казвам, добрата страна, ето, аз виждам, че Бог ви даде всичките възможности. То е една благодат от Божия страна. Картината ви не е довършена. Дават ти време пак да изложиш, радвай се на това, че ти се дава време на всичко. Казва: „Трябва да се свърши работата.“ Работите се свършват, когато са хубаво направени. Работите не се свършват, когато не са хубаво свършени. Казвате: „Свърши се тази работа.“ Тя не е свършена. Като кажеш, „свършена“, да е свършена, а не да кажеш: „свърши се работата“, пък работата да не е добре свършена. Казват: „Нашата работа за вас е свършена, но не е свършена до края.“

Една песен на време, но може цялата песен да е празна. Но може да има някакво скрито богатство.

Изпейте песента „Тъги скърби“.

Прочетете 275 страница от „Пътя на ученика“. Всички трябва да бъдете всяка сутрин на разположение. Радостта да я усилваме, а неразположението да превръщаме в разположение. Силата седи в тава, всеки ден, като си неразположен да станеш разположен, защото всичките неразположения са бъдещи възможности. Като се обезверяваш, обезверяването е бъдеща възможност. При обезверяването ти си влязъл в една среда, която е много

неблагоприятна. От тази среда, като излезеш, ще почерпиш от тази разумност, която ще бъде крайно полезна. В туй отношение всичко онова, което се случва в този живот, това са възможности, това са богатства, които за в бъдеще ще ги приемете. Благодарете на Бога в душата си, в умът си и в сърцето си, за всичко онова, което ви се случва и за най-малките неща. Учете се в себе си, в умът си да благодарите, по който и да е начин. Не казвай, че не можеш. Всяка сутрин, като станеш, благодари. Тогава всичките ни работи на физическото поле. Много работи има още за постижение. В песента „Тъги, скърби", къде е тъгата? Тъгата е в Т-то. Богатството е в Т. „Тъги, скърби са богатство за живота." „Т"-то показва тъгите, възможността, силата, вярата. А скръбта вече е сърцето, придобитото, да знаеш как да го използуваш. Туй, което расте нагоре, трябва да го поливаш. Ти вече си взел живота, показва цялата местност. Ще дадеш крепостен акт за онова имане, което имаш. В живота ще дадеш крепостен акт за онова, което притежаваш. Ти си собственик на живота. Щом си собственик ограден си, имаш Божието благоволение. Ще живееш както искаш и ще се съдиш както искаш. В живота никой няма да те съди, ти сам ще се съдиш. Ако сами себе си съдим, няма да ни съдят. Сами себе си ще съдим, ще се изправяме. В тъгите желая придобитото да го задържите, в богатството да поливате, в живота да придобиете вашите крепостни актове, които Бог ви е дал.

Вярата е път и закон на ума за постижение. (*3 пъти*)

11 Лекция от Учителя, държана на 14 декември, 1938 година, София, Изгрев

ОБИЧ И ПРЕЦЕНКА

Отче наш

„Давай, давай“

Задава се един въпрос. Пишат някоя теза: Кои са ония сили в природата, които са създали човешката глава? Кои са ония сили, които са създали човешкото тяло? Вие си спомняте. Тези, които създадоха тялото, създадоха главата. Това са възможности. Но в една картина художникът не е създал всичко. Да кажем художникът нарисува картина, самото платно не е направено от него. При това тази картина има рамки. Рамките съвсем друг човек ги е създал. Пък онзи, който я окачил е друг. Де е самият художник? Може да е съвсем друг човек. Ние сега гледаме една картина, нарисувана на платното и казваме: „Художникът е направил.“ Сега казвам: Кое е онова, което художникът е направил? Казваме, че имаме три неща: форма, съдържание и смисъл. Всички казват, че животът има форма, съдържание и смисъл. Какво отношение има формата, какво отношение има съдържанието, какво отношение има смисълът? Вътрешните отношения какви са? Ако главата носи смисъла на нещата, ако дробовете – дихателната система носи съдържанието на нещата, ако стомахът носи условията или формата на нещата, той ги оформя. И тогава за стомаха, изобщо в религиозните книги, наричат го стомаха – „търбух“. За него казват, че Господ щял да го унищожи. Онези, които не разбират съдържанието казват: „Ще се унищожи нещо, не струва.“ Той не разбира. Всичките положения в живота стават във формите. Материалният свят е свят на постоянни промени. Една форма да се унищожи, нейната форма значи да се повърне в едно първоначално състояние.

Сега всички имате различни схващания. Какво нещо е състоянието на човека? Или състояние на английски казват „state“. На френски как се казва състояние – „etat“. В даденият случай състоянието на човека се намира върху две противоположности, между два полюса. Да кажем имате Публикувано изображение. Имате едно състояние, чувствувате, започвате от А да вървите към В. То е едно състояние. След като сте ходили този дълъг път вие се усещате уморен от пътя, то е едно състояние. Нито ви е много приятно, мислите сега какво да направите. Седите и казвате да ядете и да спите. Ако пък вземете някоя книга да четете или търсите нова работа, едно такова объркано състояние във вас имате. Не може да решите. Искате да излезе отвън, да работите; гледате облачно, студено, казвате: „Днес не е за работа.“ Искаш да ядеш – няма нищо за ядене. Имаш само сух хляб. Пък сух хляб не се яде хубаво. Гледаш, при това, няма масло, няма яйца. Седиш, после дойде ти една философия, започваш да философствуваш. От яйцата започваш да философствуваш. „Защо Господ създаде света?“ Каква е връзката, тогава, между твоето състояние, между яйцата? Какво е направил Господ ти не знаеш? Ти не си бил там, когато светът е създаван. Искаш да проникнеш защо Господ създал света така. Питам, в дадения случай, ти защо искаш да ядеш? Ти казваш: „То е един подтик отвътре. Господ го направил.“ Тогава, ако Господ наложил ти една работа, значи ти няма какво да питаш. Някой казва: „Няма какво да питаш.“ И да питаш няма никакво разрешение. Ако вземете един гвоздей. Гвоздеят може ли да пита: „Защо ме забиват?“ Казва: „Какво съм направил? Нещо направил ли съм?“ Казвам: „Никаква пакост не си направил, искам да те туря на една служба. Аз ще те ударя, пък ти сам ще си пробиеш път, ще влезеш вътре. И като се заковеш, тук ще седиш, няма да излизаш.“ Гвоздеят казва: „Аз и да искам не може да изляза.“ За да го извадиш, клещи трябва. Казвате някой път, вземете

хората имат разни състояния. Иде някой и казва: „Повишила се температурата, температура има.“ – „От де знаеш?“ – „Мерих я.“ – „Колко градуса е?“ – „37,5°, показва се. Стана два деня я меря. Първият ден беше 37,5°, а сега се е качила на 38°.“ Казвам: „Още по-хубаво.“ На 38 градуса вие още не можете да изпържите яйцата си. Защо именно 38 градуса температура е опасна? Като се намалява температурата, каква е нормалната температура? (*36,5 градуса.*) Туй абсолютно вярно ли е? За всеки организъм температурата не е еднаква. Различава се температурата. Тия инструменти различават ли температурата? Лицето най-добре показва каква е температурата. За пример, някой път, след като се повиши температурата, в тази температура има повече влага. Някъде има повече сухота и тогава, по някой път, очите стават стъклени, като на стъклото, виждате, че няма влага. Самите очи си показват, че няма влага. Когато има температура в тялото, тази температура може да произтича от някакъв вътрешен процес. Едно малко смущение в човека може да произведе един процес. За пример може да се тури идеята, че заболяло ви нещо. Започваш да мислиш, че нещо в дробовете има. Някой път, прободе те сърцето, тръгнеш и казваш: „Какво стана?“ Или някой път те заболи кръста, или някой път те заболи главата, или някой път те заболи коремът. Може от главата да е болката. Сега болката се дължи на нещо неестествено в човека. Щом те боли главата, щом смущението е в главата, главата не е причината за това. Всякога щом има главоболие, причината е в симпатичната нервна система. Всякога главоболието произтича от сърцето, от чувствата на човека. Всяка неестествена чувствителност произвежда главоболие. Всяка неестествена мисъл, произвежда коремоболие. Сега, в някой речник, в някоя научна книга може да ви кажат какво мислят лекарите. Но причината е или в мозъчната система, или в симпатичната нервна система. Това са два полюса. Главата съдържа динамическите сили. Тя възприема от първия

източник, от слънцето приема енергия, а пък симпатичната нервна система е свързана повече със земята, с магнетизма. Ако не функционира правилно нашата симпатична нервна система или стомахът, който е външно изражение, тогава вие не може да имате едно здравословно състояние. Пари за работа нямате. Представете си, че вие сте много деятелен. Къде ще проявите вашата деятелност? Вие имате желание да свирите. Трябва да имате пари. Трябва да имате ръце. Трябва да имате инструмент. Трябва да имате широко място, дето да си движите ръката. Ако сте свързани, какво ще свирите. Та симпатичната нервна система дава широчина, пари за работа. Туй, което го наричате разположение. Ти усещаш, някой път, приятно разположение. Искаш да пееш. Симпатичната нервна система може да те подкрепи. Тя е тази, виртуоз[а], който ангажира салона, дава обявления каква [е] програма[та], тя нарежда на какво ще се свири, свиква хората. Ако тези условия ги няма, къде ще се свири концертът?

Та казва[м], във вас, някой път, сърцето прави погрешки, може да събере публика, която ни в клин, ни в ръкав, не разбира нищо. Един български виртуоз дава в село концерт, свири нещо от Бах, от Моцарт. Селяните казват: „Свири си нещо, не го разбираме.“ Казват му: „Я ни посвири нещо от нашите стари песни, да разберем всинца. Туй е много хубаво, но не го разбираме. Посвири ни нещо тъй да ни стопли сърцето.“ Казвам, в човека, ако свириш едно нещо на главата, ще разбере по един начин. Ако свириш нещо на сърцето, ще го разбере по друг начин. На сърцето трябва да свириш нови мелодии. Сърцето колкото е идеалист, много повече е материалист. Сърцето казва: „Черно на бяло, само обещания не искам.“ Казва: „Тъй, същественото!“ На сърцето, като му донесеш кошница с грозде, разбира: „Ето в тази кошница е Господ. Проявява силата си.“ Като изчезне кошницата казва: „Всичко се свърши.“ Сега какво трябва на човека в света? Какво нещо е правата линия АВ? Имате думата „Ум –

ом“. Това е свещена дума. „Ум“ съдържа всичките качества на разумното битие. Той е един склад, от който ще изваждаш семето. Всичките семена, които са потребни, ще ги изваждаш. Що е сърцето? Сърцето това е нивата, дето те ще бъдат посети. Да се изпитат тия семена. Някои хора мислят: „Защо ни е сърцето?“ Може да те попита онази нива: „Защо ти е семето от хамбара?“ Ако нямаш нива, ще остане така непроизводително. Та една мисъл в твоята глава, трябва да слезе в твоята симпатична нервна система, да влезе във физическия свят. Или другояче казано: Да влезе в сърцето, за да я опиташ. За да опиташ, тази нива трябва да бъде добре разорана. После трябва да има някои качества, на които ти да разчиташ.

Сега първото нещо, какво се изисква? Казваш: „Вяра.“ Но вярата се занимава със законите, да станеш силен в света. Ако ти не си силен, ти не може да си проправиш път. Вие искате да проправите вашия живот. Ако нямате сила, нищо не може да се постигне. Искаш да шиеш. Ти трябва да имаш сила да прекараш иглата и да знаеш как да я прекараш. Ако свириш, тогава трябва да знаеш как да свириш. Ако мислиш, трябва да знаеш как да мислиш. Да се мисли, вие мислите, че е лесна работа. Много трудна работа е да се мисли правилно, да съобразиш всеки път своята мисъл със своите чувства. Да ги наредиш, на една красива мисъл да съответствуват красиви чувства и едно красиво чувство да съответствува на една красива постъпка, не е така лесна работа. Сега вие имате известна опитност, придобита от миналото. Имате известни мерки. Коя е мярката на една добра постъпка? Плодът, семето, който вие сте посели, то е най-доброто семе. Семето, което има достатъчно енергия в себе си, не само да израсте, но туй семе трябва да даде един хубав плод. Казваме, че цел имало в живота. Какво се разбира под думата „цел“? Каква е целта? Целта каква ще бъде? След милиони години какъв ще бъде човек? След милиони години какво може да бъде от човека? Както и

да мислиш, ние мислим, че след милиони години, човек ще бъде почти такъв, какъвто е сега. Това са наши предположения. След милиони години човек няма да бъде по-силен от Бога. Какъв ще бъде човек след милиони години?

Но представете си сега, че вас ви е студено на краката. Какво трябва да правите? Най-първо ще дойде мисълта, че трябва да имате вълнени чорапи и хубави обуща, това са външни условия. Питам: На един вол какви обуща има и какви чорапи има? Един кон какви чорапи и какви обуща има? Една кобила какви чорапи има? После казвате: „Дрехи трябва да имаме." Питам: Конят какви дрехи има? Коя е кройката, модата на тази дреха. Ние изхождаме от своето гледище и казваме: „Трябва да имаме дрехи." Какви дрехи трябва да имаме? Дрехата, това е човешкия ум. Ти може да носиш една копринена дреха и да се изпотиш под нея, ако знаеш как да чувствуваш, как да мислиш. Аз съм правил малки опити. Казвам, зависи от човешкия ум. Най-първо ще мислиш за природата. Няма да я считаш като един свой неприятел. И студа, който дошъл, няма да го считаш [не]приятел. За този големия студ, причината са хората. Топлите зими и студените зими зависят от хората. Лошото във вашата къща зависи от вас или от тебе, или от мъжа ви, или от децата. Ако собата не гори, причината сте вие. Ако дими коминът, причината сте вие. Някой път гори моята печка, но щом започне да дими, казвам, че са се задръстили кюнците, пълни са със сажди. Тогава взема, че извадя тия кюнци, очистя ги, за да става течението. Казвам, кюнецът е свободен. Казвам: Почиствайте често вашите вътрешни кюнци. Те се задръстват със сажди от вашето недоволство. Дойде някой, случи му се някакво препятствие. Наежи се, започва да се гневи на Господа. Казва: „Защо Господ ме е наказал?" Хубаво, ако си удариш крака в един камък, Господ ли те е наказал? Често идват тук мисли, да не седя на високо място. Всички имат добро желание някой път да ми

услужат. Носят нещо, има една малка веранда, която е около метър широчина. Един взел и турил една стълба към запад. Тези, които [са] строили тази къща, не са имали на ум, че някога някой може да падне да си счупи главата, да ми създаде голяма беля. Не мислили да я направят 3–4 метра широка тази веранда. Някой дойде да говори с мене на верандата, и аз гледам назад да не стъпи, щото ако стъпи назад ще падне с гърба си надолу, ще се утрепе. Питам сега: Ако вашият мозък е тесен, коя е причината? Вие защо не се намесихте, когато се правеше къщата? Да кажете по-широка веранда да правят. После аз съм намислил какво да направя. Ще направя една врата, кой как влиза да затвори вратата и да няма условия да пада. Като рече да излиза да отвори тази врата. Той казва, губи си времето. Пък то е по-практично без врата, влиза и излиза бързо. Сега във всинца ви има желание, все искате да живеете добре. За да живееш добре, мнозина от вас сте досетливи, но не сте съобразителни. Някои от вас сте много съобразителни, но не сте досетливи. Две неща трябват на човека: да бъде досетлив и да бъде съобразителен. Каква е разликата между тях? Досетлив, усещаш, че имаш нужда от нещо, но не си съобразителен да видиш. Да кажем, едно дете боледува, казваш: „Трябва да се лекува." Досетлив си, но не си съобразителен. Не знаеш сега тази баня какво ще произведе. Не знаеш температурата. Съобразителност нямаш каква трябва да бъде температурата да се направи една баня. Или съобразителност нямаш за бъдещите последствия. Някой път искаш да кажеш нещо, но една дума може да кажеш, но не знаеш, не си съобразителен, тази дума какво ще произведе? Изисква се сега съобразителност. Казвате: „Ние сме набожни хора." То е вече на старини. В новите времена как трябва да говорим? От невежество страдаме сега. Ние не страдаме от много голяма ученост. Всичките са много учени. Чел някой роман, изисква се живот в този роман. От философско гледище казвате как трябва да се живее. Казвате, че

жената трябва да обича мъжа и мъжът трябва да обича жената. Двама души едновременно не може да се обича[т]. Вие не разбирате закона. Щом се обикнат едновременно те ще се отблъснат. Единият ще бъде на запад, другият на изток. Любовта е положителна сила. Щом ти обичаш и тебе те обичат, вие ще се скарате. Вие искате хората да се карат. В дадения случай един може да люби, а другият какво трябва да прави? Другият трябва да преценява, да оценява неговата любов. Единият, който люби – другият трябва да оценява неговата любов. И тогава оценката е една сила, която привлича любовта. Между оценката и любовта може да се образува връзка. Казвате: „Аз искам и той да ме обича." Тогава, той като те обича, ти ще оценяваш любовта му. Тогава ще имате две сили положителни – любовта и оценката. Любовта на А. Когато А дойде в В, В е оценката. Щом оценяваш, ето какво ще стане. Ти отиваш в един магазин, да си купиш плат. Онзи, който ти дава плата, той те обича. Казва: „Аз те обичам, ето един хубав плат." Ти, като вземеш плата ще го прегледаш, ще го прегледаш, ще го оцениш. Той ти дава най-хубавия плат, изработен от най-хубавата вълна, и тогава ти оценяваш този плат колко струва, 500–600, 800, 1000, 1200 за 1 метър. И тогава ти дадеш. Той ти дава, и ти като му дадеш 1200 лева, ти благодариш, че платът е хубав, и онзи е доволен, че добре е оценен плата. Хубаво, ако ти дойдеш и аз ти давам хубав плат, какво ще правим? Но този човек казва: „Аз имам доста плат, аз не се нуждая от плат, от пари се нуждая." Вие, някой път, не разбирате, вие искате Бог да ви обича. Вие сте на погрешна страна. Няма какво да искаме Бог да ни обича. От нас се изисква да преценим Божията Любов, оценка се изисква. Всички ние страдаме, понеже нямаме оценка. Един ден ще дойде ти да любиш. Като дойде да любиш, знаеш ли какво ще стане с тебе? Един виртуоз свири на сцената. Ти седиш на стола. Питам: Кой люби? Който преценява или този който свири? Ти си, който любиш. Ти седиш и преценяваш.

Оценяваш онова, което той свири. Като го оцениш и ще му платиш. Ти си платил 45, 50 или 150 лева. Някой път дават 50 лева. А в изключителен случай някой път дават повече. Между този виртуоз и тия, които слушат става една вътрешна обмяна. Срещаш един човек, той ти говори за известни идеи, ти ще прецениш. Някой път вие усещате, след като сте говорили, усещате, че имало някакво недоволство. Казвате: „Не трябваше да говоря." Вие сте дали най-хубавите идеи. А ония хора казват: „За много глупави работи ми говори." Не преценяват идеите. Казват: „Не ме интересуват." Вие усещате вътре едно болезнено състояние, че не сте разбран, но онова, за което сте говорили, не е оценено. Не сте оценен. Всякога братството се образува, когато единият обича, а другият преценява любовта. За една любов трябва да имате преценка. Сега целият свят страда не от безлюбие. Няма преценка. Ти дадеш нещо, направиш нещо, не си оценен. Напишеш книга, никой не чете написаното. Направиш някоя работа, никой не я оценява. Нарисуваш нещо, никой не го оценява. Направиш някое добро, не си оценен. Кажеш хубава дума, не си оценен. Навсякъде не се оценяват хората. По твоя адрес ще намерят доста работи да кажат. Вие, като дойдете тук, някой път, не обръщате внимание. Тъй както виждам, ако сте в небето, вие не можете да бъдете в един клас. Тъй както сте облечени ще ви изпъдят. Дрехите ви не са както трябва да бъдат. И позата ви не е такава, каквато трябва да бъде. Не оценявате. Седите, навели сте се на една или на друга страна. Каква поза трябва да вземете? Сега вие, като се спрете, все държите тази философия да мине. Не, ще се намерите на тясно. Най-първо майката седи, иска да има едно дете, да го роди хубаво. Но свърши ли се въпроса с туй? Родено е детето. В света израснало едно дърво, туй дърво трябва да принесе плод. Представете си сега, една млада мома седи и най-после дойде в ума ѝ мисълта, и тя иска да бъде като майка си. Или, да кажем, един ученик, той гледа Учителя, иска да бъде учен.

Знанието само по себе си ще дойде ли? Туй знание, ще трябва ти да ходиш в библиотеките, да търсиш книги. Ще срещнеш този учен човек, онзи, върху известни въпроси ще питаш, после вън в природата ще наблюдаваш, докато ти се осведомиш върху онова, което ти желаеш. По някой път ние казваме, че трябва да служим на Бога. Как се служи на Господа? Слугували [ли] сте. От невидимият свят, понеже са много точни, казват: „Утре ще станеш точно в 4 часа, няма да спиш повече.“ Дойде 4 часа, отвън времето е студено, печка няма, и слуги няма, тънко си облечен, трябва да ставаш. Казваш: „чакай“ – гледаш, гледаш, минало 5 минути. Вместо да станеш в 4 часа, ставаш в 4 часа и 5 минути. Казвате: „Няма нищо, 5 минути.“ То е доста голяма погрешка. Нито 5 минути по-рано, нито 5 минути по-късно. Точно в 4 часа ще станеш. Нито минута по-рано. Точно ще станеш. Или дадеш обещание някому, че ще идеш на гости. Точно ще идеш, няма да идеш по-рано, нито по-късно. Точно на време трябва да идеш. Тогава ти казваш: „Цял един час ще употребиш за молитва.“ Знаеш ли какво означава? То не е по силите ви, вие цял час да се молите. Ако вие можете да се молите 3 минути на свят, три минути да се молите от сърце, час не ви трябва. Казва: „Три часа седях на гарата.“ Ако един час ще седиш на гарата, какво ще добиеш? Чакаш трена. Седиш и се напъваш, молиш се. Молиш се – никакъв отговор няма. На телефона казваш „ало“ – никой не се обажда. Казваш: „Три часа чакам.“ Като си чакал три часа, какво си добил? Трябва да имате способност. Най-първо нямате един опит. Искате да посетите един ваш приятел, някой казва: „Аз съм доста предвидлив.“ Искаш да посетиш някой ваш приятел, направете за 10 деня опит. Станеш, искаш да идеш до Стоян Драганов. Щом узнаеш накъде му е къщата, ще концентрираш ума си, ще видиш вкъщи ли е или не. Няма да питаш по телефона. Как ще разберете? Едно ви казва, че е там, а друго ви казва, че не е там. Как ще проверите? Стани и иди да видиш кое е

правото – туй, което казва, че е там или туй, което казва, че не е там. Ако идеш там и той е там, туй което казва, че не е там, не е вярно. Този, който казва, че не е там, не е вярно. Някой път се случи, че като идеш не е там. Да знаеш в дадения случай там ли [е] или не е там. Аз да ви дам сега едно малко правило. Няма да го повтаряте. Аз не искам да повтаряте какво аз съм казал. Не повтаряйте нищо, но правете опити. Проверете дали е тъй или не. Щом човекът е там, то се познава. Вие ще усетите в слънчевия възел, като помислите за него, ще усетите че пълнота има, тъй както у насекомото обонянието е много силно развито и зрението е също. С обонянието усещат. Щом помислиш за твоя приятел, и ти помислиш заради него – между него и тебе, ако той е в хармония, ще се образува вътрешна връзка. Ще знаеш там ли е или не е там. Ако усещаш на слънчевия възел пълнота, като мислиш за него, там е. А ако усещаш празнота, не е там. Искаш, някой път, да се молиш. Същият закон е. Може да знаеш ще бъде ли твоята молитва послушана или не. Щом речеш да се молиш, дойде една отрицателна мисъл. Сега Господ ще те слуша. „Аз ще се моля, Той Господ мене ще слуша, с мене ще се занимава." Питам: Ако няма да те слуша защо ще се молиш? Ако Той не те слуша, защо ще ходиш да безпокоиш другите, другите слушатели вътре. Аз искам обективно вие да разбирате. Аз не разглеждам сегашния ваш живот. Има един живот вътрешен, с който си хармонират нещата. Ти имаш едно състояние тягостно, нещо те потиска и не може да се освободиш от туй тягостно състояние. На какво го отдавате? Казвате: „Някой дявол ме мъчи, някой ми изпраща лоша мисъл" и т. н. Хубаво, тогава военните какво правят, когато ги обстрелва техният неприятел? Правят крепости, правят окопи, пазят се. Ако една лоша мисъл дойде, какво трябва да правите с тази лошата мисъл? От високите върхове, водата винаги слиза в долините и ни прави големи пакости. – Тия върхове да ги няма. Ако бяха

обраснали върховете, тия пороища щяха да бъдат по-малки. Някой път зависи тия планински вериги какви са, изсечени ли са горите, зависи какъв ще бъде поройт от тази верига на планината.

Казвам, във вас, сега, досетливост имате. Една досетливост, която трябва да развивате и една съобразителност. Досетливостта е едно чувство. Досетливостта е на сърцето, а съобразителността е на ума. За пример вземете, някой от вас е пестелив. Пестеливостта и икономията, те са на място. Пестеливостта е досещане, а икономията – съобразителност. Пестеливият има едно качество, той като му дадеш държи го, а икономистът, той ще гледа като се харчи нещо, да се икономисва. Ако се харчат 4–5 кила захар, намалява на две кила. Или че хлябът отивал повече, икономия прави. А пестеливият като седне, той гледа, като вземе с лъжицата, по-малко да вземе. Пестеливият смята да има за утре, да не се изяде маслото, а икономистът гледа да не се харчи повече. Пестеливият гледа туй което има, той знае как да го употреби. Икономистът взема за в бъдеще някое перо да се съкрати, че да може да има ресурси. Да дойде да помага. Пък той трябва да бъде пестелив. Аз за пример съм много голям икономист, но не съм пестелив човек. Аз сега се уча като едно дете да пестя работите. Взема едно петаче, искам сега да развия чувството на пестеливост. Искам да дам цената на туй петаче. Искам в себе си да оценя туй петаче. Като икономист една сума от 100–200 лева, лесно е, но пестеливостта оценява малките работи. Много от вас сте като мене, пестеливост нямате. Някои от вас сте пестеливи, но не сте икономисти. То не е един недостатък, понеже, ако сме много пестеливи, пестеливостта ражда едно качество: човек да има, да трупа. Хора, които са пестеливи, дядо му, баба му, всички пестят. Някое старо петало, някой гем, някое старо седло. Казва: „Някога ще имам кон, ще трябва туй седло.“ Стомахът е пестелив, умът е икономист. Умът трябва да разполага с голям капитал. В мисълта

трябва да има икономия, в живота трябва да има пестеливост, да се не харчат Божествените енергии за каквото трябва и каквото не трябва. Не трябва човек да се смущава какво ще бъде един ден като остарее. Интересувате се какво ще стане с вас като остареете. Ще стане с вас точно това, което става с всичките хора. – „Как ще ме заровят?“ – Ще те заровят. Най-първо вие се плашите. Ако си оставите дрехата, кой ще я носи? Сега се плашите, защото вие, като сте живели на земята, ако някой ви носи дрехата, може да ви причини и голяма щета и голямо благо. Ако вашата дреха попадне в един добър човек, ще бъде благословение за вас, но ако попадне в един лош човек, който върши престъпления, вие ще се намерите в чудо. Всякога една дреха, която обичате, вие сте вложили нещо от вас. На туй основание като имаш дреха, не давай старите си дрехи да ги носи друг. Вземи една нова дреха, купи, да ти струва 10 пъти, отколкото да дадеш своята дреха. Ако е добър човекът – дай си дрехата. Но ако е лош човек, не си давай дрехата. Сега какво правило ще извадите? – Аз имам само едно палто. Ако си дам палтото, ако е някой светия, да прави добро на хората, но ако е престъпник, отива да прави зло някому.

На вас ви трябва сега досетливост. Вие не се досещате, че някой страда, пък не сте и съобразителни, не знаете, че туй страдание, което той има, то ще дойде и до вас. Вие имате един слуга, вие нито сте досетливи, нито сте съобразителни. Този слуга седи до вас, вие не знаете как да се обхождате. След 10 години, той ще стане министър-председател на България, вие не го знаете. Той е толкоз умен, вие се отнасяте с него грубо. Хукате го, че той е невежа. Той казва: „Един ден, аз, като се кача и аз, като дойда, на вас ще ви дам един урок.“ Един ден, като стане министър-председател, той ще ви създаде, на вас, всичките неприятности, какво ще правите тогава? Ако бяхте досетлив и съобразителен, да се отнасяте добре, той ще помисли: „Един ден аз имах един господар, който беше много добър, да му се

отплатя.“ Та вие всички страдате, знаете ли от какво? Страдате от вашата недосетливост и вашата несъобразителност. Някой път дойде някой ангел от Небето, прероди се. Има лоши слухове за вас. Тогава от Небето изпращат един ангел, като слуга, доверено лице, да види дали тия слухове са верни или не. Този ангел ще дойде, ще ви стане слуга. Вие ще го хукате: „Невежа, де се роди, че [и] баща ти!“ Хулите го, той горкият седи и като се върне в Небето, ще занесе точно каквото говорите. Туй, което говорите, той го пише. Пише и ще се върне в другия свят да разправя. Имат данни вече. Сега във вас ще се зароди мисълта: „Трябва да бъда внимателен.“ Казва Писанието, че може да нагостите някой ангел. Някой път един ангел може да мине като пътник, вие ще се окажете недосетлив и несъобразителен, няма да го приемете, ще кажете „нямам на разположение нищо“, ще му покажете друго място. Казвате: „Идете на друго място, те са по-добри, ние сега не сме разположени.“ Сега всички вие се готвите за кандидати на Небето, нали? За в бъдеще ще бъдете професори. Тогава как ще предавате уроци, как ще предадеш какво нещо е търпение. Аз, по някой, път наблюдавам, дойде някой човек, разправям дребни работи, мисля че той разбира. Казва: „Какво нещо е Любовта?“ Или пък някои от вас ги е страх от любовта. Казвате: „Не трябва човек да обича.“ Нямате ясна представа какво нещо е Любовта.

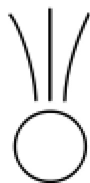

Фиг. 1

Любовта е една Божествена сила, която зло никому не прави, но вие, ако пречупите лъчите на Любовта, с които тя си служи, ако пречупите тия лъчи, образува се фокус и тия, събраните лъчи може да

ви причинят известни страдания. Вземете майката, като има дете, постоянно я страх, да не иде някъде да падне, в някой кладенец да се убие, змия да не го ухапе, куче да не го ухапе. Където ходи детето, майката има едно лошо чувство. Където и да иде, майката казва: „Да не би да е умряло, да не би да е паднало, да си е счупило крака, или да не си е пукнало главата някъде." Туй е от прекалена любов. Всички хора страдат от прекалена любов. Аз гледам някой млад момък тамън се оженил, неговата другарка много красива; друг някой погледне жена му, него го е страх, някой да не би да има желание да му вземе неговата възлюблена. Бъдете уверени, никой от нас няма да ви вземе възлюблената, не искат хората. Вие само предполагате. Всяка душа си има по един възлюблен и тя търси своята възлюблена душа навсякъде. Казва: „Не е той." Най-първо се заинтересува и казва: „Не е той" – търси друг – „и този не е". Тя търси своето. Казва: „Щеше да ми вземе жената." Какво ще вземе. Казва: „Не е тя тази." Всеки търси тази, която Господ е предвидил. Всяка жена търси този, когото Господ е предвидил. Една философия трябва да ви говоря, понеже има един род. Българите по родовете са много богати. Сега изучават един нов закон в любовта. Някой път ще ви говоря за любовта. Едно становище има, което вие не знаете: Никой не може да ви вземе любовта. Онзи, когото вие обичате не може да ви го вземат, бъдете уверени 101%. В историята не е имало случай, когато онзи, който ви обича да ви разлюби, то е невъзможно. Вие сте чудни. Може да се отклони един Божествен лъч, но този лъч, който излиза, ако се пречупи, след туй пак ще има друго пречупване и в края на краищата този лъч, след пречупвания, пак ще вземе своята първоначална посока. Че някой погледнал някоя жена, какво от това? „Той погледна с вълчи поглед." – Че от де го видя, вълчият поглед? Той е търговец човекът, като погледне вижда грозна ли е или не е. Той не разглежда нещата от любов. Той гледа стоката каква е, може ли да спечели. Събере ги,

намери 20–30 овце и всичките, след време, ще дойде като търговец да ѝ взема кожата, издави овцете. Овчарят намерил всичките овце издавени. Това не показва любовта на вълка. Вълкът е много умен. Дългата муцуна показва, че е доста умен. Сега гледам някои от вас тук, казвате: „Пречупи ми се сърцето. Не ме обичат вече.“ Вие сте в заблуждение. Та вие не сте обичали да знаете какво нещо е. Вие дали ли сте си сметка дали обичате както трябва? Трябва да знаете дали обичате както трябва. – „Аз искам да ме обичат.“ Хубаво е, но за да ме обичат хората, аз трябва да бъда в състояние да преценя тяхната любов, да дам съответствующето. Ако един човек ме обича, и аз не преценявам, то е обида за Божествения живот. Не съм оценил Бога, Който е в този човек. Ще прецениш. В този човек, Бог се проявява. Казваш: „Пет пари не давам за неговата любов.“ Щом кажеш така, ще дойде всичкото нещастие на главата ти. Ако даваш преценка, ако препишеш качества, които ги няма, Любовта не пише престъпления. Казвате: „Какво се е влюбил в чуждата жена?“ Че едно благословение е да се влюби. Ако той се е влюбил, то е от Бога. Ако той се е влюбил, пък лъже, лошото е в лъжата, че в името на Любовта лъже. Тогава не туряйте престъплението да кажете: „От Любов!“ Аз го наричам това, безлюбие.

Та най-първо се освободете от онази идея да мислите, че Господ не ви обича. Вие нямате преценка за Божията Любов. Там са всичките ваши страдания. Научете се да преценявате Божията Любов. Дал ти Господ една глава, прецени и благодари за главата. Дал ти Господ дробове, прецени и благодари за тях. Благодари за краката, благодари за ръцете, благодари за всичко. Всеки ден познавай любовта, какво е от Него – запасът, кредит, което ви изпратил. Ако вие имате една хубава преценка за любовта, Бог ще ви даде каквото желаете. Ако нямате хубава преценка, тогава молитвата ви няма да бъде послушана. Сега напущаме ония човешките схващания. Тъй както

живеем тук, никакъв резултат не може да имаме. Едно поколение може да се създаде от онези, които оценяват любовта. Когато обичам един човек, мислим за доброто на неговия ум, на неговите чувства. Искаме да бъде здрав, всичко да му върви. Не искаме да има излишъци в живота. Казвам, ако вие всички желаехте доброто един на друг, както вие мислите за себе си?! – Сега това е едно разсъждение. Аз не трябва да мисля за себе си, понеже се поставям в едно фалшиво положение. Казвам, кой ще се погрижи за мен, ако аз не се погрижа? Аз мисля другояче. Аз искам да използувам ония благоприятни условия, които Бог ми дал. Когато един човек ви обича, кой го заставя да ви обича? Кажете ми? Какво вие сте дали на този човек, за да ви обича? Вие нищо не сте му дали, той ви обича. Казвате: „Аз се чудя защо ме обича!" Няма какво да се учудваш, но трябва да прецениш тази любов. Ти си болен човек, вървиш, срещаш, този човек те обикнал. Ти ще оздравееш след 2–3 деня. Ти ще бъдеш здрав, то е Божественото. Ако този човек не беше те срещнал, не беше те възлюбил, щеше да боледуваш. Господ, като те погледне с Любов, и те излекува. Хората с любов се лекуват. Като дойдат лекарите, искам да лекуват с любов. Кой как дойде, иска да лекува. Не може да лекуваш без любов. Любовта е в света, която лекува. Като срещнеш един човек, ако го възлюбиш, болестта си заминава. Ако срещнеш един сиромах човек, сиромашията си заминава. Ако срещнеш един лош човек и го възлюбиш, злото ще си иде.

Сега дойде една млада сестра, наежила се така, нахвърли се отгоре ми: „Твоето учение, казва, стана причина да страдам. В света аз можех да се повдигна, аз се заблудих в учението. Това щях да бъда, онова щях да бъда." Казвам: Тя преценка няма. Много лоша сестра е тя. Казвам ѝ: „И главата ти има да пати." Един факт. Наежила се така, мисли, че нямала импулс, нямала това, нямала онова. Импулсът от Бога иде. Казвам, на тази сестра съм дал повече отколкото трябва.

Щом се даде на един човек повече отколкото трябва, той се опиянява. Пиянството се дължи на любовта. Ако един мъж го обикне една жена и тя го разлюби, той ще стане пияница. Той, от голямата тъга, като не знае какво да прави, понеже тя го е разлюбила, той ще иде в кръчмата и иска да забрави, че тя не го обича. Като мисли, че тя не го обича, постоянно се мъчи. Всичките мъчения, във вас са, че мислите, че не ме обича той, той обича друга.

Аз бих желал всички да се обичате и на свят да се обичате. Не като се обичате да виждате лошото. Като дойде някой да виждате лошите страни, това е преценка за хората. Едновременно правя преценка. Аз имам едно правило. Щом някой човек дойде, на тази сестра, като дойде при мене, рекох: „Радвам се – аз се проявявам такъв, какъвто не съм.“ Тя горката само гледа. Някой ден слуша, отвън гледа. Аз режа, режа, тя гледа да не слушат другите. Рекох: „Аз влизам в твоето положение. Аз ако бях в твоето положение ето как щях да постъпя. Ти, за да имаш една ясна представа, ще се поставиш в моето положение. Аз на твоето място, знаеш какво щях да направя. Ако искаш, аз ще те пратя в света, да те повдигна. На мене това не е мъчно. Но тогава ще имаш два пъти повече страдания, отколкото сега. Че да те повдигна да станеш първата певица в света, но ако тия страдания, които сега имаш, не можеш да ги носиш, другите как ще ги носиш?“ Тя не вижда, че с увеличението на Любовта, увеличават се и страданията, с намаляването на любовта, намаляват се и страданията. Като не обичаш нищо, не се смущаваш. А като го обичаш, току мислиш. Затуй в любовта, разисква се един разумен свят, да разчиташ. Като погледнеш един човек, да разчиташ, да не злоупотребиш с любовта. Като влезете в една къща, гледате, пазите, не се интересувате от никакви писма. Аз да ви кажа, един ден, ще имаме предметно учение, да ви прочета писмо, да ви продиктувам какво е писмо, да ви кажа: Преди толкова години вие се влюбихте.

Първото писмо тъй писахте, на лицето е написано, носите го. Едно последно писмо, с което свършихте, един скандал с любовта си и то е написано на лицето. Злото е там, че не се крие онова, което сме направили. Всеки го носи със себе си и се страхува да не знаят другите да четат. Може да четете колко писма са писали. Няма скрито покрито, за този, който знае да чете. И сега само пишете. Аз привеждам този пример, и търся причината къде е. Ще намеря къде е причината. Причината е там: Когато хората нямат любов към Бога, всичките противоречия произтичат от неоценката. Това е положително. Ние не оценяваме Божията Любов.

Виждам сега, в тази сестра, туй, външното. Спирам се, в нея има заложби, има нещо много добро, но туй, доброто в нея, тя не го вижда, тя вижда, че всичко е свършено. Една несполука има, тя не знае, че големите несполуки са носители на големи блага. Големите разочарования носят големи очарования. Големите нещастия носят големи блага. Когато Христос пострада, най-голямото страдание, което можеше човек да е имал, след него дойдоха най-големите благословения. Кой в света, има сега 500 милиона хора, които изпращат своите мисли и мислят така заради Него? С едно от най-големите страдания, които претърпя, Той казва: „Аз дойдох да положа живота си.“ И ние сме свободни да положим живота си, страданията ни ще определят нашето бъдещо благо. Аз ви съжалявам, ако не страдате. Ако сте от щастливите, аз ви съжалявам. Ако сте на земята от нещастните, аз ви поздравявам. На земята страданието е работа. Благото, то е Духовният, Божественият свят. Онези от вас, които са готови, досетливост трябва да имате. Не противодействувайте на Божията Любов, оценявайте я. Вие не знаете кое е онова, което разкрива Бог. Казвате: „Той да гледа снизходително.“ Вие казвате: „Господ защо ме остави пет пари да нямам. Че навсякъде ме унижиха. Какво е туй?“ И ти мърмориш постоянно. Господ те слуша. Той ти дал

една отлична глава, талантлив си, имаш дарби и за художник, и за актьор, и за музикант, и за оратор, и за философ. Ти седиш, не развиваш дарбите си, мърмориш, че Господ нищо не ти дал. Не искам никой да се смее. Не искам никой да скърби. Не искам никой да самоосъжда. Искам от вас да преценявате Божията Любов в себе си, че е нещо Велико. Седя по някой път и беля си създавам. Преведох един пример за една млада сестра. Двама братя се заинтересували, намерили младата сестра, казват: „Я да видим, де ти беше съдран чорапа." Дойде сестрата и казва: „Защо каза, че на палеца е съдран чорапа?" Това ме интересува. От вън носят хубави дрехи, но чорапът е съдран. Тези, намерили я, да видят дали е действително, дали е вярно туй, което съм казал. Тя казва: „Защо ме изложи?" Аз казвам: „Но аз не ти казах името, ако бях казал: еди-коя си сестра. Аз казах: една млада сестра на 19 години, дойде при мене." Тези двамата братя били ясновидци, намерили я. Рекох: „Че ти трябваше за тия, хубавите ботуши да обуеш здрави чорапи, а за съдраните – съдрани чорапи." На себе си казвам: Не можех другояче да направя. Да кажех, че чорапите бяха копринени – не, бяха скъсани, това е една лъжа. Виждам – ботушите хубави, нови, но чорапите скъсани. Не са вълнени, отвън 10 градуса студ. Тя казва: „Изстинаха ми краката." Че как? Коригирам, една истина е това. Рекох: „Сестра, обичам и ти да не лъжеш, като констатираш фактите. Ако видиш, че чорапът е съдран, кажи: „съдран е", ако видиш, [че] здрав е чорапът: „здрав е чорапът." Говорете туй, което е, нито го преувеличавайте, нито го намалявайте. Рекох: Може би и твоите акции се повдигат. Щом вземем някого за пример от вас, вече акциите се удвояват, повдигат се. До сега са били 10–20, стават 30–40. Като туриш 30–40, 100 пъти се увеличават акциите. За пример, ако някой бил бедняк, имал 100 лева на месечно, щом ви взема за пример вече ще имате два пъти, два пъти ще се увеличи заплатата. Да имате 200 лева. Какво лошо има? Та вие се плашите да

ви вземат за пример. Давид е поставен за пример. Толкоз хиляди години направи една погрешка и всеки, който чете Библията, говори си този пример. Носил ли си този пример? И за Аврама, че казал една лъжа. Казал за жена си, че не му е жена, ами че му е сестра. Няма скрити работи. Авраам бил адепт, учен човек, но една лоша постъпка, казал за жена си, че му е сестра и стои там. Казват му: „Защо казваш, че не ти е жена, а каза, че ти е сестра? Щях да направя едно престъпление." „Ако вземете всичките полици", казва Господ на един от пророците. Колко деня му каза да седи? Един стих има, после казва: „С човешка светлина ще си печеш хляба. Хайде, казва, давам ти." Как ще обясните вие? Сега ще се спра върху нещо: Преценка трябва да имате, да оценявате Божията Любов. Тогава онези, които обичате, преценявайте любовта. Никога не подценявайте любовта на когото и да е. Не подценявайте Любовта на никого. Любовта е нещо свято. Няма нещо по-свещено от Любовта. Няма нещо по-свещено, по-красиво от Любовта. То е смисълът на живота. Дето и да се прояви тази Любов, тя е достояние на целия човек. Всеки, който се е влюбил, то е достояние на цялата човешка любов. Тя не е единична. Любовта ще бъде достояние на всички. Заради мене всички да се влюбват и да оценяват Божията Любов. Две сестри не може да се любят. Едната ще бъде оценител. Любовта трябва да се оцени. Ако А люби – В трябва да бъде оценител. Ако В люби – А трябва да бъде оценител. Тогава, за да оценим един човек, той трябва да ни обича. И след като го оценим добре, само тогава ние може да го обичаме. Защото в нас Бог ще дойде, да ни прецени. Бог засега ни обича, но съдбата в Бога ще дойде, когато дойде да преценява нашата любов. Бог, когато обича, не съди никого. Казва Писанието: „Отец не съди никого, понеже всички обича, всички му са мили." Когато дойде Бог да преценява нашата любов, тогава ще дойде съдбата. Ние, като Го обичаме, ние ще покажем до колко сме разбрали Неговата Любов. И ще дойде

преценката. Изпитанията идват само тогава, когато Бог преценява нашата любов. Хиляди години вие сте правили погрешки, Бог дума не е казал. Де се е явил Господ досега да ви каже? Много духове са се явили, но Господ досега нищо не ви е казал. Дошли хората със своите умове, които са ви съдили, но досега Господ нищо не казал против вас. Той ви вижда, понеже сте негово творение, вижда вашата слаба страна и веднага коригира. Всичкото ваше недоволство коригира. Дава ви повече и повече и един ден ще завърши тази картина. И тогава вие, за завършената картина, трябва да проявите любовта си към Него, пък Бог ще ви прецени. За пример да бъде Божията Любов, когато Бог ще преценява. Любовта ви да бъде за пример и любовта ви да отговаря на онази оценка, която Бог ще даде. Бог ще ви тури на едно място да извършвате някаква служба. И като Го обичате, Той ще ви преценява. И като ви прецени, ще ви тури да работите тогава. Ако вие не сте готови, не можете да извършвате тази служба, тогава ще се подцени любовта ви.

Първото нещо сега, Любовта е най-хубавото за ума. Аз гледам тук мнозина казват: „Този брат е много нервен.“ Тук нервни хора не трябва да има. Този брат като срещнете, прати му хубава мисъл, намери в него една хубава черта и кажи: „много добър брат е“, оцени хубавото. Ако всички се оценявахте добре, не щеше да има нервни хора, подозрения не щеше да има и никакво подозрение не щеше да има.

Досетливост – широчина на сърцето ни.

Съобразителност – светлина на ума ни.

Тогава се молете на Господа да имате една ясна представа, да имате една преценка за Любовта. Когато видиш, [че] някой те обича, да прецениш и да кажеш: „Един ден желая и аз така да проявя любовта си.“ Вижте онази майка, тя не искаше да окаля ръцете си някъде по-рано, а какво не върши Любовта! Майката в любовта си за

своите си деца, каля си ръцете. Един ден, това дете като израсте, ни най-малко не преценява майка си колко пъти е окаляла ръцете си в неговите нечистотии. Не преценява това, и дъщерята да прецени майка си. Ние трябва да преценим Божията Любов. В греховете, престъпленията ни Бог дума не е казал. Някой път казваш: „Аз не искам да живея." – Ти си един неблагодарен човек. Не преценяваш благата. Благодари на Господа и кажи: „Какво съм направил досега за Господа!?" Ако имаме една постоянна преценка! Този Господ иска ние да имаме едно благодарно сърце, за всичко онова, което ни е дадено, в дадения случай. Бог е предвидил за нас неизчерпаеми богатства, от нас зависи как ще ги използуваме. Преценявайте, оценявайте Божията Любов. Преценявайте любовта на вашите ближни, преценявайте любовта на вашата майка, на вашите братя, на вашите слуги. Оценявайте любовта и на животните, на всичко оценявайте любовта, за да дойде Божието благословение. Този е пътят, по който ще дойдат Божиите благословения. Ако не оценявате, Божиите благословения не може да дойдат. Ако оценяваме, здравето ще дойде. Ако оценяваме, богатството ще дойде. Ако оценяваме, щастието ще дойде. Ако оценяваме, всичко ще дойде. При оценката на Божията Любов, всички са радостни и весели. Сега казвате: „Как ще бъде туй, как да го направим?" Най-лесната работа е. Ако вие направите една баница, трябва ли да ви кажа как ще я ядете тази баница. Или ако ви донеса хубаво грозде, трябва ли да ви кажа как да го ядете. Може да го поставя пред вас и вие вече знаете как да го ядете. Вие си имате правила.

Когато идете някъде, не се отнесат добре с вас, и казвате: „Той не постъпи добре." Как трябва да постъпи? Точно както сте преценили, така трябва да постъпи. Иде вкъщи, и ти направиш. Казваш: „Той, тъй не трябваше да постъпи, така не трябваше да направи." Той, като дойде, ти започнеш да проявяваш любовта. Прояви я тъй, както ти си

я преценил. Всички имате едно правило вътрешно. За пример, кога може да преценявате добре любовта на един човек? Ти си много внимателен, щом преценяваш добре любовта. Казах на една сестра, рекох: „Слушай, първото същество, което няма да обичам си ти." Казвам, аз, който не я обичам, правя ѝ добро, което някой който я обича не може да ѝ направи. В безлюбието си искам да ѝ покажа, [че] Бог и в безлюбието, ми прави по-голямо добро, отколкото другите с най-голямата си любов. Аз искам да ви кажа: Не ви обичам, как ще ви обичам, вие не пеете хубаво. Как да ви обичам, като не пеете. Как ще ви обичам, когато вие не сте се очистили, не сте се умили. Как да ви обичам, като вие не сте облечени хубаво, неглиже ходите. Искате да ви обичам. В Любовта има нещо велико. Най-първо с лицето си няма да дойдем. Аз забелязвам, аз говоря, а той казва: „Дрънкай си ти колкото искаш." (*Учителят си маха ръката.*) После, всяко помръдване показва мислите му какви са. В мене няма желание да лъжа никого. Лъжите на хората се явяват от съображенията на хората. Трябва да се затвори радиото за тях. Душата ви трябва да бъде отворена за Божественото. Понеже имате дадено и понеже не сте работили над себе си. Работете над себе си. Мнозина от вас имате способности да намерите къде се крие златото – не сте го намерили. Мнозина от вас имате способности да намерите къде се крие маслото в земята. Мнозина от вас имате способност, знаете как да лекувате. Ботаника не сте изучавали. Мнозина от вас имате дарби за минералогия, но не сте изучавали. Ще изучавате законите в минералогията. Има известни закони, които трябва да се изучават и в растенията. Има известни закони, които трябва да се изучават в светлината, в топлината, в хората, навсякъде.

Та онова, което Бог е вложил, Бог във вас, оценявайте го, преценявайте го. Да се даде хубава преценка. Сега турете си мисълта, като дойдете идущата сряда, да видите преценката, която сте дали. Да

направите една тема на челото си, на лицето си, една тема без писмо, каква преценка сте дали за цяла една седмица. Да дадете една преценка за любовта. Прекарайте в живота си всички онези, които ви обичат, Господ, Който ви обича, ред поколения, как сте ги преценили вие. Гледам някоя мома щом се влюби в един момък, казва: „празна му главата, казва, не го обичам.“ Тя няма какво да го обича, тя трябва да го прецени. Той тича. Защо тича горкия? Защо тича момъкът подир момата, аз да ви кажа. Аз гледам малките деца, при някое дърво, при някоя круша, гледа я и мисли. За какво мисли? Обича туй дърво. Привлякло го е. Мисли си като вземе някое камъче и го хвърли, да падне някой плод. Тръгне момъкът подир момата, понеже иска плод да вземе, да го тури в джоба си и да си замине. Какво лошо има. От слънцето излиза известна енергия. От всяко същество излиза известна енергия и не вземайте нещата буквално. От тази мома излиза магнетическа сила, от която той усеща, че има нужда. Той не може да си даде отчет, но нещо го привлича, когато [*докато*] вземе всичко, което му е потребно. Онзи, който [е] замръзнал, се приближава при собата да си вземе от това, което му е потребно. Няма нищо лошо. От изобилието, което е в нашата душа, мнозина трябва да се възползуват от туй изобилие, понеже то е Божествено. Но никой път, няма право да безпокои, няма право да се нахвърли отгоре и да взема, той не преценява. Казвам: Не се нахвърляйте, всички сте умни. Не се нахвърляйте във вашата преценка. Та в сегашния век, ние сме накрая да преценим Божията Любов, да преценим нашите приятели и каквато преценка дадем, с това ние ще определим нашето бъдеще. С преценката на Божията Любов, с преценката на нашите ближни, на нашите приятели, ние ще създадем нашият бъдещ живот. Каквато преценка дадете, такова ще бъде и вашето бъдеще. От преценката зависи.

Това е астрологическата наука, която описва възможностите. Преценките ще дадат ония възможности. От преценката Бог ще ви даде Своето благо. Когато блудният син се върна при баща си, казва: „Злоупотребих с Любовта на Баща си, аз не съм достоен да се нарека „син“. Ще взема най-долното място, готов съм да работя като един от слугите. Аз съм готов да работя в Твоят дом, като слуга и ще ми бъде приятно да бъда слуга, само не ме изпъждай. Не искам да бъда син, но като един добър слуга.“ Синът оценява Любовта. Баща му, понеже той оценява Любовта, прегръща го, целува го, и направи угощение, че синът е оценил Любовта на баща си. И аз се радвам, че той е разбрал любовта на баща си, и че я оценил. Бащата се радва, че в сина се раждат условия за една правилна любов, която ще има към баща си. Преди казваше: „Искам да замина, не може при тебе да живея, тук не мога да бъда щастлив, тук не ме оценяват.“ Сега казва: „Оцених го!“ Можем да живеем между хората, когато ни оценяват. Можем да живеем в един свят, който ни оценява. Можем да живеем в един свят ако любим, те са две неща: да обичаме и да оценяваме. Да обичаме и любовта ни да бъде добре преценена.

Преценявайте в себе си, в своя ум, в своето сърце, в своето тяло. Направете една оценка за Божията Любов. След туй ще дойде оценката за любовта, която вие трябва да покажете. Преценката на другите хора, която трябва да дадат.

Добрата молитва.

Задръжте в ума си мисълта: Всичко онова, което се случва с нас, е за добро.

12 лекция от Учителя, държана на 21 декември 1938 година, София, Изгрев

ФИЗИЧЕСКИ, ДУХОВНИ И УМСТВЕНИ НУЖДИ

Отче Наш

„Венир Бенир“

Ще говоря върху нуждите. Три вида нужди има в света. Физически, духовни и умствени. Нещата са нужни, които се налагат на човека, без той да иска. Физическа нужда има човек да се храни. Ти не може да избегнеш храненето. Не може да избегнеш дишането. Ти си заставен да работиш по принуждение не една работа, която е приятна. Ако в дишането може да опиташ, по-добре е да дишаш, отколкото е да се противиш. Има духовни нужди. Духовните нужди не седят. Всеки иска да има някоя добродетел. Всеки иска да има добро мнение заради него. Умствените нужди – искаш ти да споделиш някоя своя мисъл или да се поразговориш с някого. Мъчнотията в живота произтича от това, че не знаем как ние да задоволим своите нужди. За пример, ако дадеш една храна, гладен си. Гладът те заставя да ядеш. Ако не можеш да си подбереш храната, вследствие на това ще влезеш в противоречие със себе си, ще се яви противоречие във физическия свят. Започва да те боли стомахът, започва той да протестира, започваш да усещаш някаква тежест в гърдите, или пък усещаш главоболие и не знаеш причината. Значи тази нужда показва, че онова, което твоят стомах иска, ти не си го задоволил както трябва и вследствие на това той протестира. Когато не си задоволил както трябва, главата протестира и гърдите протестират. Болката е един контраст. Онези жители в твоето царство протестират, че в яденето има нещо, което не върви както трябва. Ти казваш: „Няма нищо, повикайте някой лекар.“ Ще нацъкат инжекции да мълчат тия жители. Казват: „Няма да дигате шум, работата трябва

да върви както трябва.“ Но в организма някой път, правят обструкции, някой път се дигне цяла анархия вътре. Значи има един закон, който регулира нещата. Не само човек тъй да се налага. Един ще иска: Горедолу животът ще се прокара. Туй показва – животът ти е неразбран. Физическите нужди са резултат на духовните. Духовните нужди са резултат на умствените, а умствените са разумният живот на човека. Не е лошо човек да има нужди. В нуждите ние се запознаваме един с друг. Във време на една голяма нужда ти ще познаеш на физическото поле кой ти е приятел, кой мисли добре за тебе. Казвам, трябва да се установим на известен принцип, на нещо живо, за да може да задоволим своите нужди. Ти си гладен, трябва да знаеш откъде да черпиш, откъде да вземеш храната. Искаш да дишаш, трябва да знаеш откъде да вземеш въздуха. Искаш да мислиш, трябва да знаеш в този мисловния свят откъде ще дойдат тия мисли. Някой път искате да имате хубави чувства. Чувствата трябва да вземеш от някъде. Чувствата се купуват, както дрехите. Мислите се купуват, както дрехите. Ще идеш от складовете на природата и ще вземеш отнякъде. Казвам сега: При тия условия, при които живеем, понеже по навик имаме някои нужди на миналото, по атавизъм ние имаме желания, които искаме да ги задоволим, които нямат място. Новите времена, новото време налага нещо ново. Старите работи човек трябва да ги остави настрана. Една храна може да е била много хубаво сготвена първия ден. Но след като седяла 10 деня, вече тази храна се е развалила. Казваш: „Хубава беше тази храна.“ Значи всяка една храна, която не се употребява на своето време, се разваля. Съвременните хора страдат от храни, които са престояли. Дали има сушена риба или консерви, имате сушени ябълки и после брашно, което е от две, три години мляно. Във време на войната, колкото брашно имаха, турих а го да го ядат.

На всичките хора се развали стомахът от тия старите брашна. Има някоя стара идея останала, ще я тури в ума. Старите идеи, старите чувства в живота произвеждат същите резултати. Всичко онова, което се възприема, трябва да бъде ново. Под думата „ново“ разбирам – трябва да е излязло из Божествения източник. Прясно трябва да е. Новите неща са Божествени неща. Старите неща са излезли вече от употребление. Имаме само техните резултати. На всичките наши мисли и желания имаме резултат на физическото поле. Туй, което сме ние, всеки един, като погледне себе си, той е един резултат на тия нужди на миналото. Каквито нужди физически имал, каквито духовни нужди имал и каквито умствени нужди имал, всичко туй, понеже се е задоволил, всичко това ние го носим в себе си.

Фиг. 1

Ако физическите нужди са били много добре задоволени в миналото, човек имал един отличен стомах, тогава се е образувала една крива линия. Тази е кривата линия, по която върви физическото здраве. Ако тази линия започне да се изкривява, щом се измени, имаме едно болезнено състояние. Щом линията долу се изменя, започва да става натрупване. Тия хора напълняват, надебеляват. Казвам: Туй противоречие от какво произтича? Противоречието е в изкривяването на тази линия. Зависи от духовните стремежи, от силата на човека, изменят се теченията. Човек може да съсредоточи всичките свои духовни нужди в стомаха си. Там всичко се принесе,

стане главна квартира в стомаха. И тогава човек напълнява. Вземанията, даванията, главната квартира е стомахът. Постоянно човек ще мисли за ядене. Сутрин кафенце, че яйца, или мляко, или малко масълце, а път някоя сутрин може да иска печена кокошка или баница. Сутрин мисли какво да яде, на обяд мисли, вечер мисли какво да яде. Легне си, пак мисли за другия ден, какво ще яде. Нижат се яденето у човека, пиене, ставане, лягане и после този човек започва да мисли какъв е смисълът на живота. Казва: „Да си похапнем, да си попийнем.“ Но природата е един банкер, който си знае много добре сметката. Той дава назаем, после казва: „Как ще уредим тази работа?“ Дава, дава, туря с лихвите, ти мислиш, че като дойдеш на 50–60 години всичко ще върви, току започват да идват полиците за изпълнение. Тук усещаш една болка, но това е вече една полица. Там друга болест. Полица за плащане е. Всичките болки, това са все полици на физическото поле. Тогава викат лекари. Никой не може да помага. Трябва да плаща. Тогава вие казвате: „Защо Господ даде болестите?“ Господ не създаде полиците. Защо човек не иска някой път да му е хлътнал стомахът. Казва: „Съвсем ми хлътна стомахът.“ Не е хубаво съвсем да хлътне.

Фиг. 2

Но пък и да изпъкне не е хубаво. Лошо е да хлътне, но много лошо е и да изпъкне. Сега в друго отношение тази линия има обратен процес. Ако човек на физическото поле не живее добре, линията започва да хлътва. Ако в духовното поле не живее добре, тогава тази

линия започва така да се стеснява, стеснява. Гърдите се стесняват, защото колкото се стесняват гърдите туй е зле за човека. Има една пропорция. Ако гърдите се стесняват, не може да проявяваш чувствата както искаш. Щом се стесняват гърдите, чувствата стават анормални. Остава главата нагоре. Този процес важи и за умствения свят. Ако в умствено отношение човек не се развива както трябва, по същия начин веднага става деформиране. Деформирането започва или с продължаване на главата, или с разширяване, или със снишаване. За пример: Ако човек търси удоволствие в света, главата му ще започва да се продължава, същевременно се стеснява. Ако става войнствен, много активен, да настоява, главата се разширява. Ако не спазва моралния закон, главата отгоре се снишава надолу. Лицето, което е успоредно на гръбначния стълб, започва да се изменя. Долните части започват да излизат навън както в животните. Човек вече не мисли. В животните няма никаква мисъл. Те от сутрин до вечер мислят само за своята прехрана. Щом се намери храна, животното спи. Щом се събуди, търси нещо да яде. Щом се наяде, пак заспива. Вие забелязвате, че и вие като се наядете, вас ви се спи. Това са животински състояния. Спането е в почивка. Но в почивката не трябва да имаш никакъв кошмар да те безпокои. Сънуваш, че те гонят, бягаш, ставаш, гонят те. Събудиш се, не си си починал. Значи в съня ти имаш нехубави картини. Да минеш през хубави градини, дърветата да са израснали, да минеш при бистри реки, да хвъркаш. Ти тогава сънуваш, че се возиш на някой голям параход, морето да не е развълнувано, да те посрещнат добре хората. Умственият живот на човека трябва да бъде хармоничен. Сега хората сънуват много безпокойни сънища. Някоя мечка ще се яви, някой вълк ще се яви, някоя змия ще се яви. Пък тази мечка е във физическото поле. Значи ти ще се срещнеш с един човек, който има мечешки характер. Срещнеш голяма змия, която те хапе. То значи – ще срещнеш човек,

който има змийски характер. Или сънуваш, че пчели те гонят да те жилят, ще срещнеш хора, които имат такъв характер, дребнави, за малки работи забиват жилото. Те казват: „Не трябва да се приближаваш при кошера.“ Царицата казва: „Понеже кошерът много пъти е обиран, то тия пчели пазят от крадци.“ – „Ама аз съм праведен.“ Праведен, неправеден, те ти казват: „Не се приближавай!“

Та казвам сега: В сегашния живот как трябва да се задоволят нуждите на човека? На физическото поле, за да се задоволят нуждите, човек трябва да бъде силен. Ти не може добре да задоволиш нуждите си, ако духовно не си силен, ако нямаш вяра. Вярата е, която задоволява физическите нужди на човека. А пък Любовта е онази сила, която задоволява нуждите на сърцето. Твоите нужди никой път не могат да бъдат задоволени без вяра и без любов. В света нищо не може да задоволи вашите чувства освен Любовта. Тя съдържа умствената сила, която може да задоволи тия копнежи, които вие имате. Някой път вие имате копнежи, искате да обичате. Какво значи да обичаш човека? Да обичаш някого, значи ти искаш да станеш център на някаква духовна деятелност. Да обичаш някого, значи да имаш една земя, която да огряваш. Слънцето като обича земята, огрява я. Слънцето и земята се обичат. Слънцето обича земята. И земята възприема любовта на слънцето. От тази любов на слънцето всички същества на земята се хранят. Ако слънцето не обичаше земята, всичките деца на земята щяха да измрат. Сега да направя една аналогия. Главата – това е слънцето. Сърцето – това е земята. Тялото – това е месечината. Това са аналогии сега. Значи, ако ти не мислиш добре в себе си, ако твоята глава не изпраща тази енергия към земята, към твоето сърце, тогава ти ще се намериш в противоречие със себе си. Ще имаш някъде недоимък. Сега ще преведем фактите. Бог е слънцето в живота и ти по отношение на Бога, ти си една земя. Ти очакваш да възприемеш Божествената сила. Ако в тебе се зародят

лоши мисли и желания, знаете ли какво ще стане? От лошите мисли и желания ще се подигнат тия изпарения, ще затворят твоето слънце и ти няма да възприемаш онази светлина, която е потребна за произвеждането на растителното царство и за животните. Ще се намериш или в голяма влага, или в голяма сухота, или в облачност, и никога няма да виждаш това слънце. Било е време, когато земята е била покрита с влага. Тогава е дошъл Божественият Дух да работи. И казва Бог: Всичката тази влага се събрала, образували се моретата и отгоре се изяснило небето. Сега имаме един свят красив. Ако бяхте на земята преди да се яви Адам, ни най-малко не щяхте да видите земята така красива, както е сега. Казвам, когато вашите желания са чрезмерни, образуват се големи изпарения. Всичките хора, които са недоволни, имат големи изпарения. Недоволен си ти от живота, големи изпарения имаш. Следователно, част от тази влага, от твоя духовен свят, тази влага трябва да се превърне на дъжд, непременно да се очисти небето. Да имаш чисти очи на сърцето, т.е. една мисъл, която трябва да ти покаже пътя, по който трябва да вървиш. Сега, ето аз какво разбирам под думата „път“: Щом тръгнеш в този път, работите ти са оправени. Животът се влошава по единствената причина, че ние губим умствените и духовните връзки с невидимия свят, с Бога. Един син, когато обича баща си, баща му се грижи заради него. Но синът не слуша баща си – отношението се изменя. Ние сега, по някой път, имаме една скрита страна в живота. Много пъти човек се представя добър, но то е привидно. За да се опита какво е неговото състояние, той трябва да прави някои маневри. За пример вие вървите по пътя, захласнете се, ударите крака си и изведнъж кипнете. Като се блъснете в камъните, разгневите се на камъка. Побутнете го после и кажете: „Кой ли го е турил този камък?“ Искате да проникнете, да знаете кой е турил камъка и не можете да го намерите. Започваш да се сърдиш, вземеш и хвърлиш камъка. Какво трябва да направиш в

дадения случай? Ако си умен човек, там, дето си се ударил, спри се и кажи: „Много ти благодаря. Запознах се с тебе. Извини, че те бутнах.“ Нарушил си неговото разположение. Той е един философ, който седи в размишление, за да добие едно вътрешно съзерцание. Ти, в своето невежество, си го бутнал, вземеш, че го захвърлиш, казваш: „Той е камък.“ Не, ти не си разбрал твоето положение. Ами че утре един човек може да се сблъсне по този начин с тебе, той е по-силен и той може да те вземе от път и да те хвърли някъде. Казвам, по този начин всички вие разрешавате въпросите, хвърляте тези камъни. Като вървиш по пътя, трябва да погледнеш, да знаеш колко камъни има по пътя и че може да се блъснеш. И тогава най-малко две години ще вървиш да се не блъснеш. Тия камъни – да не смутиш нито един камък по пътя. Вие сега се занимавате с лошите хора. Лоши хора, от Божествено гледище, в света няма. Всеки човек е на място. Ти се похвалиш, че си богат, повикаш го, угостиш го, покажеш, че имаш пръстени, часовници, хубави дрехи. Този човек няма нищо. Един ден като излезе навън, започне да мисли. Вижда в касата има пари и той започва да мисли по кой начин може да влезе и да вземе парите. Ти го изкушаваш, като му показваш. Ако ти го повикаш на гости, не му показвай. Ти го повикай в една стая, дето има само една гола маса без покривка, един стол и като го угощаваш, много скромно го угости. Малко хлебец сухичък, малко лук, малко праз му тури. Не му прави баница. Малко го угости, за да не го угостиш, да не го туриш в изкушение.

Питам: Храната, която сега приемаме, мислите ли, че тази храна е естествена? Ние всички се храним с много неестествена храна. Някой път ядеш сирене, но сиренето не е така направено. Някой път ядеш масло, 10–20 деня вече и то мирише малко. Ако имаш винце, то се вкиснало. Казваш: „20 годишно вино.“ Остави, ти пиеш 20 годишно винце, тебе съдбата ти е прочетена. Докато пиеш прясно вино, може

да живееш. Щом пиеш старо вино, отиде вече. Българите като извадят виното от джибрата, правят джибренка ракия. Но джибренката нищо не помага. Аз говоря за разумните хора. Ти от джибренката, тя не е за тебе. Ти с джибренката може да напиеш своите неприятели. Ако имаш врагове, дай им джибренка колкото искаш. Ако дойде неприятел, 20 годишно вино му дай. Дойде ли приятел, сладко вино му дай, което днес си извадил от гроздето. Като дойде неприятел, 20 годишно вино му дай да се напие колкото иска. И за теб е добре. Във Варненско хващат на един чорбаджия сина, разбойници – турци и те искат от бащата голям откуп. Нямал толкоз бащата, той се ухитрил. Този българин заколва им агне, изпраща им вино на тези разбойници. Те, като яли агнето и пили виното, онези, които пазели сина, всички се изпонапили и на него, понеже нищо не му дали да яде и пие, той седял буден. Всички заспали; гледа, отива донякъде, пак се върне, веднъж, два пъти, три пъти. Взема пътя, връща се в селото. На какво се дължи? Ако бащата не беше ги нахранил и напил, те щяха да убият сина му. А той с едно агънце и с 20 годишно вино като им даде, избави се синът му. Та казвам, когато дойде дяволът при вас, напийте го с винце. В света трябва да знаем как да постъпим. Всичките тия влияния, чувствата се отразяват върху нашите гърди. Яденето се отразява върху нашия стомах. Мислите се отразяват върху главата. За да се образува един прекрасен, умствен свят, трябва да се създаде една прекрасна форма на главата.

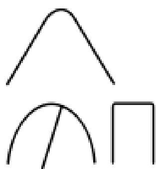

Фиг. 3

Знаете ли какво влияние имат линиите? За пример, ако главата има такава форма Това е китайска глава. А тази линия на главата е на бялата раса, на европейците. Следователно, ако ти не може да създадеш тази линия на главата. Сега скоро дойде една чехкиня, която даваше упражнения на танците. Казвате, че целият живот не е нищо друго, освен танец. Ходенето – това е танец. Сядането, клякането, лягането – това са танци. В природата целият ни живот, откато се родим, докато заминем – това е един танец. Говорим, че ходи[м] – това е един танец. Но тази госпожица имаше една линия, [*която*] показва, че в нея [е развито] подражаването. Свириха ѝ една българска ръченица, тук имаше братя, които гледаха и тя игра, по музиката игра. Така хубаво българин не може да играе. Имаше братя, които гледаха как играе. Много хубаво играе. Играе сериозно, с ония тонове на музиката. Знае как да завърти линията. Българинът, някой път, изкривява кривите линии. Тропането е права линия. Не може да се тропа. Тропането не е толкоз здравословно. Ако ти тропаш така, главата ще се тръска. Ще играеш на пръсти, няма да тропаш. Няма да играеш на петите си. Българинът, дето някой път тропане има, то не е хубаво. Дадоха ѝ някои други упражнения, например движенията на „Аум“. Туй движение как ще го развиеш. За пример, какво разрешение ще дадем на това движение „Аум“? При туй движение ти искаш да постигнеш нещо и да вземеш нещо – стремежът ти към Бога. После едно повръщане назад. Всеки, като вземе един предмет, прибира си ръката, после другата ръка. Ако туй движение в тебе не е равномерно, ако ти проточиш ръката си да вземеш повече отколкото ти трябва, ти създаваш една тягост в себе си. Ще вземеш толкоз, колкото ти трябва. Когато вие си проточите ръката какво означава? Ако ти туриш мисълта си, ако в туй движение на ръката си туриш една мисъл, ако в туй движение на ръката си туриш едно твое чувство и ако в туй движение на ръката си туриш твоя постъпка, тъй както

трябва, ако в тебе се прояви Божественото, трябва да знаеш, че има един Божествен закон, че ти имаш толкоз и туй, което си взел от Бога, нищо да не злоупотребиш. Ако ти е дадено нещо Божествено, ти нямаш право нито една капчица от туй Божественото да капне на земята. Една свещена мисъл, едно свещено чувство, което имаш за някого, ти ще пазиш да се не опетни това чувство у тебе, или да се не опетни тази мисъл. Всеки един човек, при когото ти се приближаваш, ако не пазиш този закон, в света има течения, които опетняват твоята мисъл, има течения, които опетняват твоите чувства и които опетняват твоите постъпки. Няма какво да се плашите. Ако разбирате закона, ще минете през някоя река, която е мътна, а ако не пазите, вие непременно ще се окаляте. Много пъти върху тия реки има мостове. Птиците, когато минават през реките, те не ги прегазват, те ги прехвръкват. Ако не мислим, ние сме млекопитающи, ако мислим, ние сме птици, които прехвръкваме. Дойдеш до едно място, трябва да мислиш как ще минеш тази река. Да кажем имате една мъчнотия, нямате хляб. Да допуснем, при сегашните условия, при които се намирате, нямате хляб, нямате и пари. Няма на кого да уповавате. По кой начин ще си доставите хляб? Ако се намерите в туй положение, допуснете, че се намирате в някоя пустиня. По кой начин ще си доставите хляб? Знаеш колко е безизходно това положение. Но ако вие сте умен, представете си, че при вас има един аероплан, който пътува с 400–500–700 км бързина. Ти си умен човек, качваш се на аероплана, завърташ този мотор и пътуваш за един свят. Ти ще влезеш в един свят, дето няма храна. Човек, който не мисли, той се намира в пустинята. Човек, който мисли, намира разрешението. В разрешението на една мъчнотия трябва да има движение. Казваме: „Безизходен е пътят на живота.“ То е наше заключение. Вземете в сегашните времена, когато един параход се намери в нужда, другите му помагат. Едно време корабите потъваха, никой не можеше да

помага, а сега един кораб пътува, дава сигнал, че се намира в нужда, и всички параходи, които се намират наблизо, се притичат на помощ. Когато един кораб има авария, веднага дава сигнал, еди-коя си дължина и широчина се намира, на кое място и веднага близките параходи се притичат на помощ. Казвам, и във вас е същото. Ако се намерите в безизходно положение, по вашето радио веднага ще дадете съобщение, че вие се намирате в критическо положение и всичките параходи ще дойдат на ваша помощ. Та може сега да направите един опит. Туй чувство трябва да го развиете, да имате туй чувство. От вас нека идат няколко души, без да знаете, на Витоша. Трима души да идат на Витоша без хляб. И тримата души да са от София и там да изпратят своята мисъл, да видим тези, които са в София, ще схванат ли мисълта у тях, да идат и да им занесат храна. Трябва да се направи такъв един опит. Вие сега не сте досетливи. Вие искате другите хора да влязат във вашите нужди. Вие никога не влизате в техните нужди. В природата трябва да знаете, че всеки един от вас е длъжен да изпълни Волята Божия. Бог изисква всичките хора на земята да живеят добре, понеже земята е негово творение. Ако ние не живеем добре, не изпълняваме Волята Божия, ние се намираме в едно противоречие с Него. Ти ще кажеш тъй: „Сега ще ида да занеса хляб.“ Чуваш, че трима души има там гладни. Казваш: „Да са си взели хляб, да не са били толкоз глупави, да са мислили.“ Ти може да не идеш, но туй, същото нещо ще се случи с тебе и ти утре ще имаш нужда. Разправяха ми следния пример, туй ми го разправя един български адвокат. На Горно-Ораховската гара идва един селянин, иска да пътува, пък не му достигат 30 стотинки за билета. Обръща се към него и казва: „Господине, дай ми 30 стотинки, не ми достигат.“ Той казва: Какъв дявол ме хвана, не му дадох 30 стотинки. Този човек тури торбичката си на рамото си и тръгва пеш. Този българин след време отива в Лондон, иска да се качи на една гара, но и на него не му

достигнали 30 стотинки. Тогава му дохожда на ум за онзи селянин и той тръгнал пеш по същия начин да се върне. Дошло едно съвпадение. И на него 30 стотинки не му достигали.

Казвам, дойде един в крайна нужда. Помогни му. Ние сме за тия нужди. Иска той да има панделка. Той има нужда, трябват му 30 стотинки за хляб. Трябват му 30 стотинки за вода или 30 стотинки му трябват за билет, да пътува. Какво струва 30 стотинки да му дадеш? Човек, някой път, се захласнал в малките работи.

Та казвам, сега ще работите върху вашето развитие, върху вашата душа. Ако ти развиваш своите гърди, развиваш своята вяра. Вярата има отношение към човешките гърди. Надеждата има отношение с благоутробието. Ако твоето благоутробие е в отлично състояние, надеждата е добра. Сега трябва да имате отражение горе. Вярата в човека е отпред (Учителят показва мястото на вярата върху главата на един брат), надеждата – отзад, а милосърдието е още по-напред. Милосърдието е чувство, не е способност. Милосърдието на човека седи в разумността, върху една основа на разумност. Човек не може да бъде милосърд, който не е разумен. Милосърдието е основано на разумния живот. Само разумният човек може да бъде милосърд. Следователно, ако ние не развиваме разумността, не можем да бъдем милосърдни. Ако не развиваме своята разумност, ако не развиваме милосърдието, не можем да развием Божествената Любов. След като развиеш разумния живот, милосърдието към ближните, тогава ще дойде хилядолистникът. Тук е Божествената Любов. Този е върхът на главата. То е най-високият връх в човешкия живот. (Показва центъра Любов към Бога.) Всичките противоречия стават по високите върхове. То е върхът на личните чувства на човека. Той е един висок връх. Когато върхът на личните чувства е по-висок от Божествения връх, тогава животът се изменя съвсем. Най-висок връх трябва да бъде върхът на Божествената Любов. Тогава се измерва

разстоянието от ухото до върха на главата, от ухото до върха на личните чувства. Мери се от центъра на ухото. Тогава ние мерим от духовния свят. Ангелите и всичките духове като дойдат, няма да гледат резултатите, но от ухото измерват да види какво си придобил. Дойдат и гледат на личността, извадят касата, дето са парите и веднага преглеждат наличността, която е в касата. И виждат съответствува ли с книгите, по които се води счетоводството. Ако са равни, ти си в изправно положение. Ако тази наличност не се намери в касата, тебе те държат отговорен. Казвам, нашите мисли, това е наличността. Мозъкът в човека представлява наличността, капитала, гърдите представляват един капитал и стомахът представлява друг капитал. Следователно, всякога се прави проверка. Защото в стомаха, някой път, напълването показва, че е ненужна стока, която не се продава събрала се. Някой път по 10–20 години стоката се набрала и чака благоприятни времена да я продадеш. Това са все дреболии, които нищо не струват. Трябва да имаш една първокачествена стока. Та когато тази стока е на място, чака малко, не се натрупва и всички ще имат тънки линии. Затуй, по някой път, трябва да се мерите, да имате тази линия. Аз не разбирам мазнини, а разбирам тъкани, които са изработени хубаво, от най-хубави клетки. Следователно един мускул е така образуван, вие имате мускули, на които можете да разчитате. Има такива клетки, които нищо не дават. Има клетки, като дойдат за 1 2, заминават си, а има клетки, които с тебе отиват. Като умреш, те с тебе вървят. Светия е онзи човек, след като умре тялото му, след като човек замине за другия свят, с него отиват всичките негови мисли отиват с него заедно. Всичките негови чувства и всичките физически постъпки, отиват с него заедно. Нито една мисъл не остава. Ония мисли, които остават тук на земята, те не са негови. Туй, което отива с него, то е неговото богатство. Колкото мисли, колкото постъпки идват с него, то е неговото богатство. Казвам, човек

като замине за другия свят, ще види колко капитал има със себе си. Като излезе някой из тялото, вижда капитала си, колко е. Писанието казва: „Делата им ходят с тях.“ Не само делата ходят с тях, но и чувствата ходят с тях и мислите ходят с тях. Та сега и младите и старите от вас трябва да видите къде са вашите погрешки и да ги изправите. Младият трябва да предвижда какви погрешки може да направи. А пък старите може да видят, какви погрешки са направили. И тогава, като се съберат, да си помагат едни на други. Затова ще дойде един млад при един стар. Ще каже: „Слушай, ти трябва да имаш един опит в себе си.“ Ние имаме възможност да направим една погрешка. Искам да мина през едно място. Тогава за съвета, който ще ви даде старият, ще платиш. Ти си пътник. Сега виждам между вас, вие мислите, младите казвате: „Старите са изкуфели.“ А пък старите казват за младите, че са неузрели. В старите вече има едно семе, което може да се посее, което е узряло и може да се посее. Старият, като се посее, може да изникне. Младият ако се посее, не може да изникне. Ти, за да изникнеш в Божествената нива, трябва да бъдеш стар. За да може да те посеят и за да изникнеш, стар трябва да бъдеш. Ако семето в една ябълка не е узряло и падне преждевременно, тази семка, където и да я сеете, няма да изникне. Онзи човек е стар, в който семето може да израсне. Онзи човек е стар в живота, който може да се обнови. А пък онзи човек е млад, който може да расте, да събира. Младият трябва да събира сладките сокове на живота. Това е младият. Семето в плода, това е старият човек. Следователно старият носи на гърба си младия и младият ще заплати заплатата, за да посеят стария в земята. Семето трябва да посеят. Защото ние извадим един плод в растенията и казваме: „Посейте нашите стари, да се обновят.“ Младите ще се жертвуват, значи. Сладките сокове в ябълката се пожертвува[т], за да се прояви старият, да изникне. Като изникнат старите, тогава и младите заедно, и те идат. Младият е отвътре, старият е отвън. Като се

посади, старите идат отвън, а после старите остават отвътре. Казвам сега: Кое е старото във вас? Старото в човека, това е физическият свят. То е резултат. Младото в човека, това е Божественото, сладкото вътре, то е младото. Под думата „стария човек“ какво разбираме? Младият човек е онзи, който е излязъл от Бога, а старият човек е онзи, който живее на земята доста изопачено и изгубил своята младост. Затуй старите трябва постепенно да се обновяват, а пък младите да не остаряват, да не остаряват в този смисъл, да не правят погрешките, които ще [ги] състаряват. Защото погрешките са, които състаряват човека. Може да се състариш от яденето. Може да остарееш от много чувствувание, но може да остарееш и от много мисли. Да кажем туриш си една умствена задача, която няма разрешение. Онези, които разрешават сега „Перпетум мобиле“. За колко години може да се създаде една машина „Перпетум мобиле“ да се движи? Наскоро един от нашите приятели си замина. Той се занимаваше с перпетум мобиле. Казва: „Не мога да се освободя от него.“ Той дойде и даде един чертеж доста близко до ума, как ще минава енергията и как туй движение ще бъде вечно. „Рекох, ами онази триеница, която се явява, как ще стане? Там има известно съпротивление, което ще отнеме енергията. С какво ще я наваксаш? Съпротивлението как ще го премахнеш. Там остава малко нещо.“ Той даже е уверен, че е намерил „Перпетум мобиле“. Да [се] занимаваш с перпетум мобиле, то е една много трудна задача.

Та казвам, радвайте [се] на главата, която имате. Радвайте се на дробовете, които имате. Главата на човека, това представлява Любовта в него. Той е главният капитал. Гърдите му представляват вярата в него. Ако ти, когато се развива вярата правилно, гърдите правилни ще бъдат. Гърдите имат отражение във вярата. Когато вярата се развива, тази линия се разширява на челото. Когато любовта се усилва, тогава върхът на главата горе става висок. Когато надеждата се развива,

средната част на челото става хубава. На физическия свят имате 3 линии, имате вярата, надеждата и любовта. Между тях трябва да има едно съответствие. Първо е Любовта. Най-висока е любовта. Второ е вярата и трето е надеждата. Затуй в сегашния живот се занимавайте с обективния свят. Предметно учение е. Надеждата се занимава от сутрин до вечер. Умът е, който е под ръководството на надеждата. Тя ни учи от сутрин до вечер да задоволим своите нужди. Никога не преядайте. Всякога оставайте малко гладен. Никога не бързай да ядеш. Никога не се тревожи. Ако вкиснеш, ако имаш едно ядене и си неразположен, не го яж. Ако човек знае как да се справи, той може да си продължи живота. Когато гладът се постави на голямо съпротивление, когато имаш глад, искаш да постиш, никога не пости когато си гладен. Щом престане гладът вече и не си гладен, тогава пости. Някой казва: „Изгубих си апетита." Когато изгубиш апетита си, пости. Когато имаш апетит да ядеш, яж. Но не преяждай. Сега, щом нямаш апетит, пости ден, два, три. Не вземай дълъг пост от 10 деня. После, мнозина постят. То е цяла наука. В поста, някой път, има тщеславие. Някой [път] трябва да постиш само от глад. Ще постиш, хляб няма да ядеш. Вода ще пиеш, няма да пиеш студена вода, топла вода. Някой път, след като постиш, може да употребиш портокален сок, за подобрение на стомаха. Десетина капки сок от портокал. Защото в поста, когато някой пости, то е за засилване на дишането. Образува се силно горение. И се образува силно дишане. Човек, като започне да пости, трябва да усили дишането си. Някой път онези, които са постили, забелязват, че се зарежда една миризма. Каналите са пълни с нечистотии. Трябва да се пречисти човек. Малко яжте, но с любов яжте. С вяра яжте. С надежда яжте. Да знаеш, че с храната ще се облечеш. Тя ще ти остави нещо. Да знаеш, че тази храна ще ти даде сила. Като ядеш да знаеш, че тази храна ще те задоволи. Да остане едно задоволство, да си благодарен, че си ял храна. Във всяко ядене,

ако човек иска да бъде здрав, да благодари на Бога, че днес ти дал храната, да имаш вярата, че имаш сила в себе си, че си облечен. Туй, което ти трябва, всичко е на място. Това са три качества за хубавото ядене, да имаш надежда. Човек да е облечен. Каквото ти трябва, дошло е. После, силата, която ти трябва, и тя дошла, и задоволството. Благодарението иде, да знаеш, че Бог е имал благоволение, че ти е дал храната. С всяко ядене трябва да мислим, че имаме Божието благоволение. Трябва да благодарим на Бога за храната, която ни даде. Да благодарим за въздуха, за водата. Тогава се образува една хубава връзка.

Сега малко музика. (*Учителят взима цигулката.*) Всички вие имате стари възгледи. Искаш да бъдеш човек, изправи се хубаво, наведеш се, туй е страхливост. Няма да те е страх от нищо. Искаш да бъдеш смел. Как ще ми представите любовта си сега? Вие си отваряте ръцете за прегръщане. Двете ръце като че прегръщате. Да се пее, да се свири е трудно. Да пееш и да свириш трябва вече умът да работи. Ти трябва да си минал физическия живот и да си влязъл в духовния. Да излезеш из духовния и да влезеш в умствения свят, в една Божествена област, тогава може да пееш. Само в Божествения свят има пеене. В другите светове без пеене минава. Пеенето, това е най-хубавото нещо. Пеенето, това е най-хубавата работа. Да свириш, това е най-хубавата работа; трудът, това е по-долу. Имате труд, имате мъчение. Мъчението е за физическия свят. Трудът е за духовния свят, а работата е за Божествения свят. Музиката спада към кой свят? Съединен духовният свят с Божествения. Не може да съединиш двата свята, да ги разбираш, ако ти не пееш и не свириш. Не само да свирите на един инструмент. Сега за пример къде са забатачили българите? Всичките нещастия на българите произтичат от тона „фа“, когато понижават и повишават тона „фа“. Ако не може да го туриш в съчетание с другите тонове, ти ще създадеш дисхармония. Българите

имат едни песни с най-хубавите тонове, внася[т] известна тъга. (Учителят свири нещо тъжно, българско.) Българинът търси изходен път и не може да го намери. (Учителят пак свири нещо българско.) Сега иде разрешението. Едно разрешение на песента. (Учителят пее.) „Черни дни са настанали, обществото нас ни е потъпкало. Ние всички трябва да се събудим. Силен трябва да бъде човек в живота. В робство не трябва той да остава. Роб да става, напред той трябва да върви, докато стане силен, да победи. Само така той ще може господар на себе си да бъде.“ (*Учителят правеше и движения, като пееше тия думи.*) Динамика е това. Вие, по някой път, трябва да пеете. Сега във вас се заражда едно желание. Намирате се в едно безизходно положение, какво трябва да правите? Вземете една поза, свиете се. Защо сте толкоз малодушен, какво се обезсърчавате? Казвате: „От мене нищо няма да стане.“ – Ти от нищо нещо си станал. От нищо те е направил Господ, пък сега си станал нещо. Ти не искай да се върнеш при нищото, дето си бил. Нищото значи, че Бог ти е дал условие, дал ти е глава, дал ти е гърди, стомах, да опиташ всичкия свят. Казваш: „Да обичам ли?“ – Обичай! – „Да ям ли?“ – Яж добре. Обичай на свят. – „Да мисля ли?“ – Мисли. „Какво трябва да правя?“ – Яж. „Какво трябва да правя?“ – Обичай. „Какво трябва да правя?“ – Мисли. „Как да обичам? Ами как да мисля?“ Сега, при мисълта, вие ще дадете едно разширение. На мисълта си не туряй никакво препятствие. Някой въпрос не го разбираш, знаеш че въпросът е нерешен. Не казвай: „Че този въпрос не може да го разреша.“ Ти, ако не може да го разрешиш, друг ще го разреши. Кажи: „Този въпрос и на мене ще ми стане ясен.“ Ние тепърва има да учим онова, което Бог е създал. Като кажеш „този въпрос е неразрешен“, ти се поставяш в противоречие с Божественото. Той е разрешен, но не си се научил. На тази височина, дето може да видиш ясно, какво е разрешението на въпроса, ти се качи. Казвам сега, законът на Любовта е да знаеш, как да любиш. Ти не може да

любиш правилно, докато не оценяваш правилно любовта. Ти не може да мислиш правилно, докато не произвеждаш светлина в себе си. Ако твоята мисъл не може да произведе светлина, тя не права. Ако твоята надежда не може да те облече, тя не е правилна. Всеки човек, който има сила в себе си, той вече има основа. Силата трябва да има някакъв материал, с който ние да работим. Яденето, което Бог ни е дал, да благодарим. Тогава казвам, че слънцето изгрява заради тебе и залязва заради тебе. Земята се движи заради тебе и обикаля около слънцето заради тебе. Тя ти показва, както тази земя се движи около слънцето, така и ти трябва да имаш една орбита около Бога. Ти същия закон ще пазиш. Туй, което е по закон, и ти трябва да го правиш. След туй всичко онова, което Бог ти праща, трябва да го възприемеш, да го обработиш в себе си.

Та казвам сега: Всичките вие страдате от необработен материал. За пример аз за много работи съм изучавал. Една българска песен ми направи впечатление. В музиката на българите съм намерил едно нещо. Българинът в материалните работи не е задоволен. Колкото и да има, казва: „Не ми стига това.“ В материално отношение не може да бъде задоволен. В материално отношение ти търсиш надолу. Щом пееш „фа“-то много хубаво, все надолу ще слизаш. За да се избавиш от „фа“-то трябва да пееш „сол“. Ако не започнеш да възприемаш и да даваш, „сол“ да вземеш с „фа“, животът не е само във „фа“. Докато не започнеш да даваш, живот няма. Сега всички не знаете как да давате. Турите си в джобовете. Нали по някой път си турите по 50 стотинки, по 1 лев, по 2 лева, по 5 лева, турите си в джобовете. В двата джоба си турите парите. Срещне те някой, иска ти помощ, бръкни в джоба и каквото намериш, дай му го. Нека туй, което дадеш, да остане в ума ти, да работиш върху него. Защото, като дадеш половината, ти ще работиш върху половината. Онзи, който взел, той ще го посее. Туй, което ти си дал в другите, то у тебе ще принесе плод. Този човек, като

благодари за това, което си му дал, казва: „Този човек е много добър." Той ти дава условие да растеш. Ако ти не дадеш на него, ти нищо не посяваш в главата. Като направим добро, правим услуга на себе си. Ако тия хора не благодарят, тогава Божествената енергия няма да дойде. И хубавото в нас не може да израсне. Законът на самовъзпитанието е такъв. Казвам, когато правите услуга някому, Божественото във вас ще се посее. Казва: „Делата им ходят с тях." Онези, които благодарят, те са, които ни помагат в тая работа. Казвам сега: Аз бих желал всички да започнете да се оценявате. Някои идват при мене и ми казват: „Учителю, как ни търпиш такива карикатури?" По-оригинални хора от вас не съм намерил. Казвам, всеки си е на мястото, незаменим е, никой не може да го замести. Такива оригинали, че като него друг няма. Казвам, особени екземпляри. Казвам: Всеки един от вас представя едно особено Божие изложение на Божиите блага. Ако вникнете, трябва да го оцените. Като започнете да оценявате другите и вас ще оценят. Сега, по някой път, вие мислите, че сте много лоши. Не сте лоши. Яденето ви се разваля. Като няма кой да го яде, разваля се яденето. Като започне да се разваля яденето, мирише. Не оставяйте яденето да се развали. Каквото има да се развали, навън го хвърлете. Вечерно време, като се върнете, вашите мисли, вашите чувства и вашите постъпки, сметка направете. След като изгрее слънцето, до вечерта, като залезе, вечерта направете си сметка, какво сте направили през деня. Като станеш на сутринта, започни нов живот. Това е новото. Така ще се подмладите. Сега казвате: „Едно време живеехме по-добре." Едно време беше хубаво, сега е два пъти по-хубаво. Сега за пеенето. То е само един метод. Казвате: „Актьор е това. Няма нищо." Той може да представи нещо. Научете се всички вечер като останете, да направите едно движение. Знаете ли колко е красив човешкият организъм! Каква форма! Тази госпожица беше чехкиня. В нея има идея. Няма мускулче в нея, което

да не е разработено. Коремчето не е изпъкнало, линия има. Тя си показва своето изкуство. Защо другите може да се съблазнят? Казват: „Танцувала.“ Вече има наука за танците. В ходенето има изкуство. Човек трябва да има известна идея. Човек, като ходи по лицето на земята, той трябва да знае как да ходи, като си движи ръката, като говори. Някой път си отваря очите повече, някой път стиска веждите. Той трябва да научи, че всичките му линии да са на място. Ако сега не приготви материал, за в бъдеще с какво ще живее. Ние живеем със стари идеи. „Едно време имах едно разположение.“ Туй разположение идеше от яденето. Но то е физическо разположение. Туй разположение след няколко часа ще изчезне. Ония разположения, които не изчезват, те са излезли от физическото. Трябва да минат в духовното и от духовното да минат в умственото и в Божественото. Туй, което остава в Божественото, то е реалното, то ще се повърне назад. Казвам: Всякога трябва да остане нещо в нас. Не се безпокойте. Гледам, някой път, вие тръгнете по един път. Хубаво, и Давид се оплаква, че е грешен. Аз разбирам, че не съм мислил както трябва, не съм чувствувал както трябва, не съм постъпвал както трябва. Едно дете, като рече да върви, не може да ходи както трябва. Но туй дете може да се научи да ходи хубаво. Сега, толкоз певци има от вас. Колцина от вас сте се заели да проучите песните? Колко време е взело? По кой закон са създадени? Ще се спра някой път, как трябва да се пеят някои песни. Някои песни може да се пеят с движение. Пеете „Изгрява слънцето“. Ако дадеш на дясната ръка едно движение, има един смисъл. Ако дадеш на лявата, има друг смисъл. Как ще поставиш краката? Ако поставиш левия крак малко отворен, има един смисъл. А пък, ако ги приближиш, има друг смисъл. Ако краката са широко отворени, съвсем друг смисъл има. Не трябва краката да са събрани. Трябва междината да е много малка. Никога не трябва краката да си туряш като войник. Малко трябва да са отворени

краката. Казвам: Трябва да имаме ред упражнения, в които може да се урегулират тия течения на мозъка, теченията на гърдите и теченията на стомаха. Казвам, в новите времена хората вече, без да знаят тия закони, започнаха тези изкуства, танцовете. Онези хора, които играят, са здрави. Щом човек престане да играе, той заболява. Някой, който е стар, да играе вкъщи сам. Вие, като речете да играете, казвате: „Аз съм стар, ще започна да играя!" Какво значи игра? Не да скачаш. Вземете една поза. Седите и не знаете как да направите едно упражнение. (*Учителят маха ръцете си и няколко пъти се обръща. Три пъти си маха ръцете и се обръща.*) Въпросът е разрешен. Едно от най-хубавите упражнения. Тази сутрин на половина можем да направим туй упражнение.

Добрата молитва.

13 Лекция от Учителя, държана на 28 декември, 1938 година, София, Изгрев.

ЗДРАВОСЛОВНОТО СЪСТОЯНИЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША

Отче Наш

„В начало бе Словото“

Ще говоря върху здравословното състояние на човешката душа.

Човек може да изгуби здравословното си състояние. Нещата може да се изгубят. Не разбирам нещата чисто на физическото поле. Нещо, което носиш, може да го изгубиш. Не че тъй е определено. Може би условията, при които живееш, са такива, турил си нещо в джоба, джобът ти е скъсан. Туриш нещо ценно в джоба си, изгубиш го. Искаш да знаеш, защо си го изгубил. Какъв отговор ще си дадеш? Че си бил невнимателен. Ако туй нещо е ценно, трябва да го туриш на някое място, дето да не се изгубва. Имаш здраве и него може да изгубиш. Това са здравословни състояния. Сега ще изучим научната страна, туй, което можем да придобием за здравето. Всеки ден трябва да прилагаме нещо. Вие мислите, че онова здраве, което имате, само по себе си иде. Вие го мислите. Един богат извор, ако представим здравето като един извор, то ще тече, но ако твоето здраве е обосновано на една щерна или на една каца вода; ако ти го пуснеш, тогава за колко време ще продължи здравето да тече? При това, във физическия свят имаме много работи, които ни навеждат към здравословното състояние. Ще гледаш, имаш някой път каца, ще гледаш да се не разхалтавят обръчите, понеже съдържанието, което е в кацата, ще изчезне. Трябва да се спазват ония правила, ония закони, по които се ръководи вашият живот. На новороденото дете какво трябва? Преди да се е родило детето отговорността лежи на майката. Майката трябва да бъде здрава. Преди да се е родило детето майката е

отговорна. Нейният ум, нейното сърце, нейните постъпки трябва да бъдат здравословни, нищо повече. Сега може да преведете: една мисъл щом е здравословна, тя ще бъде здрава. Щом едни чувства са здравословни, ти ще бъдеш здрав и щом постъпките са здравословни, ти ще бъдеш здрав. Това са три основни правила. Щом детето се роди, майката се освобождава вече, ако тя си изпълнила длъжността. Като се роди детето от какво се нуждае? – От въздух, от чист въздух. Майката посторонно става условие. Майката не трябва да постави детето в студен въздух или много горещ въздух. Майката трябва да бъде умна, да постави детето си в ония здравословни условия. Вие искате, по някой път, да вземете грижа за себе си, казвате: „Господ ще уреди всичко туй." То е право, Господ ще уреди, Той всичко ще уреди, но и ние трябва да уредим нещата. Професорът, който предава някоя лекция, научил се много добре, предава я много добре, но ако учениците не слушат и не може да разберат тази лекция, знанието на професора какво ще ги ползува? Има две крайности: Да не предаде лекцията добре, а може и да я предаде добре. Казвам, вие сега трябва да знаете какво ви трябва.

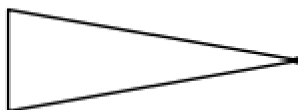

Фиг. 1

Да кажем, аз тегля една линия. Какво означава тази линия? Или тегля [още] една линия. Имате една точка. Това е един триъгълник. Не е оставена основата на този триъгълник. Какво означава този триъгълник? Знаете колко време ви взема да обходите едната страна на триъгълника. То е като модел. Някой път, някои работи вас ви се виждат много лесни. Като се разправя, са много лесни, но ако ги приложите на физическото поле, са мъчни работи. Я се опитайте да се

нарисувате. Някой път, вие си давате мнението, че някоя картина не е нарисувана. Я нарисувайте, да видите какво е изкуството. Или, някой път, си давате мнението, че някой не свири добре. Я се опитайте да свирите. Трийсет сантиметра е дълга опашката на цигулката и 30 години тебе ти трябва да се научиш, да изучиш, тия 30 см, какви възможности се крият в тях. Щастието на един цигулар е скрито в 30-те см на цигулката. Ако знае точно математически да си туря пръстите на място, той е отличен цигулар, но ако пръстите не падат на място, няма да бъде отличен цигулар. Че вие имате една цигулка, на която вие трябва да свирите. Вие живеете, вие сте един цигулар. Животът – това е репертоарът ви, който сега изучавате. Казвате: „Да живеем добре.“ Цигуларят, като дойде да свири, има репертоар, избира. И вие имате репертоар, във вашия живот. Казвате: „Трябва да се живее.“ Какви ви са парчетата? Какво е първото парче, което трябва да свири религиозният човек? Като станеш сутрин, кое парче ще свириш на себе си? Най-първо ще свириш, ще се молиш. Ще свириш парчето на молитвата и ще го изсвириш много добре. Казвате: „Да се молим много добре!“ Как ще свириш? Туй парче няма да го свириш, да мислиш, че Господ е някъде в центъра на земята. Вие ставате сутрин и се навеждате. Навеждате се и търсите Господа в центъра на земята, прегърбили сте се надолу и гледате. Казваш: „Не ме послуша Господ.“ Ти надолу си се навел. Този цигулар не е свирил хубаво. Някой пък дигне главата си нагоре и казва: „Господи, кое е вярното от тия, двете положения?“ Когато говорите на някой ваш приятел, нали го виждате? Следователно ще вземеш едно положение, щото като говорите, да достигнат трептенията на вашите очи до неговите уши, да разбере. Казвате: „Онова, което говорих, разбра ли го?“ Нито той го е разбрал, нито вие. Сега, когато се молите на Господа, Той ли трябва да ви разбира или вие трябва да Го разбирате? Ученият ли трябва да разбира невежия или невежият трябва да разбира учения? Кое е по-

хубаво? Ученият човек всякога разбира работите. Господ ни разбира много добре, ние трябва да Го разбираме. Казваме: „Господ не ме разбра.“ Значи ние се поставяме по-високо. Ние Го разбираме, а Той е невежа, не ни разбира, трябва да Му говорим, за да ни разбере. Тогава какви са нашите отношения към Бога? Най-първо ни съдят, че Бог ни разбрал, а всички вие не сте Го разбрали. Той ви разбира, понеже направил света с всичките негови удобства, вложил всичките възможности и условия, за да се развиваме. Вие трябва да проучвате тия условия.

В новата година, какво ви трябва? Какво ви трябва за тази година? Какво ви трябва за тази година. На ученият му трябват книги. На младата мома какво ѝ трябва? Дрехи ѝ трябват. Младата мома иска да има хубави дрехи. На гладният какво му трябва? – Хляб. На болният какво му трябва? – Здраве. Сега не трябва ние да говорим за болните хора, те се изключват, извън живота са. Вие как схващате болестите? Как схващате, че някой път се разболеете? Някои от вас казвате „ясновидци“, но някой път седиш и казваш: „Не съм разположен.“ Как схващаш, че си неразположен, не го виждаш? Или някой път казвате: „Ще се разболея.“ Къде го схващаш, къде го усещаш туй? Не го виждаш и казваш, че ще се разболееш. Душата вижда всичките неща. Видими са за онези, които виждат, а нещата са невидими за онези, които не виждат. За слепия нещата са видими. Той може да ги набара с ръката си. Той вижда онова, което побарва, а което не е видял, значи е невидимо. Той познава едни свойства, че нещата са твърди, топли, студени. Всички неща, които се виждат, са твърди, студени и топли и по тази твърдост, по тази студенина и топлина той разбира предмета като го пипне. Аз съм гледал гъските. Гъските минават за много глупави. Казвате, че гъската не мисли. Много добре разбира гъската. Хвърлете царевично семе, ще го глътне. Хвърлете ѝ бобено семе, като го пипне с клюна си, пусне го. Тази

гъска разбира кое е за ядене. Като пипне бобеното зърно, казва: „Не е заради мене.“ Как познава гъската, че този боб не е заради нея. Сега нещата ние ги разбираме, в някои отношения. Разбираме теоретически, имаме известни познания, но нямаме практическо приложение. Положете основа, че от вас зависи, какво състояние да имате. От онзи учител, който влиза в класа, от него зависи, какво отношение да имат учениците към него, но в първия момент. Ако той разбере онзи момент, хармоничния момент, всичко тръгва хармонично, но ако учителят е избрал един дисхармоничен момент, работите мъчно може да се поправят. Представете си, че всичките ученици в един клас влизат. Някой с по една кофа ги полее, с вода. Трийсет ученици, всичките полети с по една кофа вода, влиза професорът да им говори. Той трябва да иде да им каже да се преоблекат със сухи дрехи. Тъй както са овлажнени учениците, не може да им преподава. Те, защо са позволили да ги накваси онзи човек. Този въпрос, той е изчерпан, фактът е станал, тези ученици са наквасени. Какво трябва да прави с тях?

Та ви казвам сега: Мокри в класа не влизайте. Всеки, който е мокър тук, сутрин да не идва. Щом имаш в себе си едно недоволство, в себе си ти си мокър. Каквото и да е недоволство – това е мокрота. Щом си много сух, пак не влизай. Ако си много студен, не влизай и ако си много горещ, пак не влизай. Сутрин ще си промениш температурата. Ако имаш 39 или 40 градуса, не влизай в класа. Ако имаш 30 или 29 градуса, пак не влизай в класа, ти не си готов. Трийсет и седем градуса е нормалната температура. Тази година свършва на 39. Числото 39 е щастливо. За човека 39 не е щастливо, при неговата температура е нещастие 39 градуса. Да обясня. Най-щастливото число е то. Отвън, в природата, имаме налягане. А отвътре навън имаме напрежение. В душата има напрежение да се разшири. Напрежението да се разшири, да му се даде простор. Ако нямаше налягане отвън,

формата, в която е поставен, може да се пукне. Някой път, имате кръвоизлияние. Какво е кръвоизлиянието? В онзи индивид се яви желание да се разшири повече отколкото трябва. В туй напрежение се пукат капилярните съдове и кръвта излиза. Значи ако напрежението отвътре е много силно, ти ще се пукнеш. Ако налягането отвън е по-голямо и ако ти не противодействуваш на това налягане, ти ще се спитиш. Налягането образува спитяване.

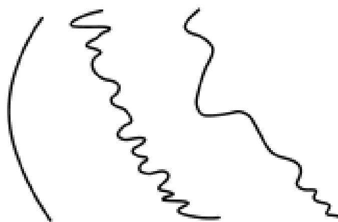

Фиг. 2

Ще гледаш две неща: да се не пукнеш, напрежението ви да не бъде голямо отвътре и да гледаш да се не спитиш. Щом говорим за спитяване, налягането отвън е силно. Туй налягане отвън не трябва да бъде силно. Външното налягане трябва да се уравновеси с вътрешното напрежение, тогава вече имаме една правилна форма. Показва, че има един закон на равновесие. (Кривата гладка линия) А другите две криви линии показват дисхармония. Първата линия показва равновесие. Но туй равновесие се произвежда от какво? Трябва да разсъждавате. Нещата трябва да се наблюдават и трябва да се съпоставят. Да кажем ти си един музикант, искаш да пееш. Дайте тона „до“. Този тон, според сегашната мажорна гама, не е основен, защото основен тон е този, с който започва животът. Животът си има основен тон. Любовта си има основен тон. Човешката мъдрост има основен тон. Човешката справедливост има основен тон. Всичко си има основен тон. По някой път, човешката справедливост е построена върху известна гама. В природата има доста гами, които трябва да ги

изучавате. Ако работите ви не вървят по една гама, по един начин, ще употребите втори, трети, четвърти, разни начини ще употребите. Добрият живот значи: трябва да бъде[те] един отличен музикант, трябва да бъдете един отличен художник. Вие трябва да турите всяка една дума на нейното място. Ставате сутрин и сте неразположени. Неразположението ви може да произтича, че вечерта не сте яли добре храната си и не е добре сдъвкана или не е хранителна, или между вас и храната няма съответствие, или че храната не я обичате или че тя не ви обича. Да допуснем сега, само за обяснение, че сте яли биволска пастърма, 20 годишна суха, биволска пастърма. Ставате сутрин неразположени, че една дума, която вас са си казали, вие сте възприели чрез ухото си и тя ви причини едно неразположение – двайсетгодишна биволска пастърма влязла чрез въздуха. Или пък сте видели някой образ, нещо грозно, че и то е биволска пастърма, която влязла през очите във вас и вие сте неразположени. Питам сега, защо не смените тази форма? Дойде една лоша дума, спрете [я] във въздуха. Тази пастърма е несъвместима. Дойде някой сега да ви каже, че пастърмата може да се облагороди. Но аз досега, както съм изследвал биволската пастърма, след като се облагороди, тази пастърма, тя ще ни костува толкова скъпо, че не струва даже което сме изхарчили заради нея.

Срещам веднъж един мой познат, че ми разправя: „Неразбран човек е той. Ти му говориш, той куха глава, не ме разбира." Аз му казвам: „Ти разбра ли го? Ако ти беше го разбрал, ти не щеше да му говориш." Ако разбираш човека, два момента има: ще му говориш, някой път, на човека, и няма да му говориш. Ако разбираш човека, някой път ще го пипаш, някой път няма да го пипаш. Нямаш право да го пипаш. Няма да го пипаш, понеже е с охлузена кожа. Всяко пипане ще причини болка. Ако ръката му е здрава, тогава ще го хвана за ръката и ще се ръкувам. Някой път е така наранена, казва: „Не ме

пипай.“ Има нещо в човека, което не трябва да се пипа. Не само тялото му, но духовното му тяло, по някой път, излиза извън физическото тяло и тогава вие се намирате в едно особено състояние. По някой път, вие, като станете духовен, искате да излезете в света с духовното си тяло, да се покажете, колко сте добър. Какво ще разберат хората, като видят вашето тяло? Ще ви попипнат. Всяко пипане ще ви причини голяма болка. Духовното тяло не обича да го пипат. Искате вие да се прегръщате, да се целувате, то е така, но в невидимия свят целувки няма. Вие сега разбирайте, всяко нещо, което се пипа, се разваля. В невидимия свят има преливане. Две същества, като се срещнат, ще се прелеят едно в друго. Ако вземете две шишета пълни с вода, вземете по-голям билник и налеете шишетата. Казвате: „Те се изгубиха.“ Те се обичат. После изливате едното шише в другото и обратно, то е запознаване в духовния свят. Щом искат духовният свят да ги запознае, намери едно по-голямо шише и ги налива в него. Те, като се разбират, ще се поставят и двата в шишето, после ще си тръгнат по пътя. А пък на земята двете шишета, като се срещнат, ще се прегръщат, но не се разбират. Та сега постоянно питате: „Не трябва ли да прегръщам някого?“ И да го прегръщаш, нищо няма да научиш. Ако аз прегръщам една книга, какво добивам? Прегръщам Библията. Седи при главата ми. Но ако ти прегръщаш Библията, какво ще научиш? Библията не иска прегръщане, четене иска. Ще отвориш, ще четеш, ще разбираш. Сега казвате: „Не трябва ли да се прегръщаме ние?“ Никакво прегръщане! Може, изключителна работа когато носиш, но за да го разбереш, трябва да го четеш. Никакво прегръщане! Невежите да се прегръщат и целуват, а учените да се четат и изучават. Сега, да кажем, гледам тази книга, гледам колко учена е тя. Ако вземете, че гледате някого, какво ще придобиете? Казвате: „Колко е хубав“, но не го пипате. Защото, ако дойдат десетина души и всеки да си тури ръката на дрехата и каже: „Колко си

хубава“, ще се изтрие дрехата. Даже, мисля, турците имат един камък в Мека, на който се покланят и го целуват и от хиляди години, като са ходили да целуват камъка, той се е вдлъбнал, изтрил се е камъкът от целувки. Сега вие ще попитате какъв е смисълът на живота без целувки? Вие не разбирате. Съприкосновение с природата има. Виждаш един човек – съприкосновение има. Слушаш един човек – съприкосновение има. Хващаш се за ръката. Било е време, когато хората се поздравявали с езика си, изплезвали са си езика навън. Казвате: „Който си изплези езика, кеври ми се.“ Какво означава „извади езика си“? Изваждаш езика си, подиграваш се. Децата често, като те видят, ще си изплезят езика. Туй считате, че не е естествено. В живота щом дойде едно животно, с езика си близне го, помирише го по главата, помирише го навсякъде надолу по краката и от миризмата, туй животно си съставя едно понятие. Та, помирисването, когато някой иска да целуне някого, показва, че чрез целувката ще познае каква е температурата на неговото сърце. Затова се целуват хората. Измерване на температурата става. Научно тогава, ако искаш да измериш температурата, ще го целунеш по устата и ще познаеш колко градуса има. Ако има 37 градуса, нормално е положението или някой път ще измервате температурата на човека чрез речта си. Някой човек, като говори, казвате: „Груба е речта на този човек.“ В какво седи грубата реч? Грубата реч седи, че няма тази температура речта. Казвам, когато говорите, произнасяйте всяка дума тихо, учете се. По някой път започнете да произнасяте думата „любов“. Казваш „любов“, чувстваш, че не е правилно. Пак казваш думата „любов“, пак чувстваш, че не е правилно. Да се запознаете дали сте произнесли думата правилно, почнете, някой ден, когато започнете да произнасяте, кажете думата „любов“. Ако може да произнесете правилно думата „любов“, онези, които са турили влагата, щом чуят, ще се оттегли и небето ще се изясни. А пък достатъчно е двама души

да си кажат две горчиви думи, ако времето е хубаво, като кажете две горчиви думи, веднага небето ще се затвори. Щом двама души се скарат, те покриват небето, да не би да видят туй, което става, затова именно облаците идат да покрият земята и каквото е видимо тук, да го не виждат. Каквото имаме тук, скандали, да се не вижда, преди да излязат, беше покрито. Всичките скандали сега идат и тук, при новата година хората придобиха нещо и времето стана хубаво. Щом кажете една неестествена дума, вашето небе се покрива. Аз ви говоря за един закон, който е много верен. Щом кажете една горчива дума вашето небе ще се засенчи. Казвате: „Тъмно ми е, неразположен съм." Казали сте нещо или някой е казал нещо заради вас. Вие трябва да кажете една хубава дума, за да се изясни вашето небе. Та, през тази година да имате отношения, като добри синове. През цялата година нито едно горчиво чувство да не влезе в сърцето ви. Нито една горчива мисъл да не влезе в ума ви. Нито една груба дума да не посети душата ви, нито една жестока дума да не посети вашия дух. Ще дойдат отвън, ще бушуват около вас, тъй както бушуват вълните около един параход. Но нито една от тия вълни да не влезе през някоя цепнатина вътре в парахода. Любовта я разглеждайте от две гледища. Онова, което Бог ви праща, да бъдете готови да го възприемете и да го преценявате хубаво. Много пъти Бог ви праща благословения и вие сте недоволни от Божиите благословения. За пример, ако вие намерите едно житено зърно, ще бъдете недоволни. Казвате: „Да беше някой скъпоценен камък. Защо ми е, какво ще направя с това житено зърно?" Едно житено зърно съставя една шестнайсет хилядна от килото. Едно кило колко се дава? Пет–шест лева, 16 хиляди зърна има. Един лев има сто стотинки. Едно житено зърно, ако го намериш, не го пренебрегвай. Като намериш туй житено зърно, тури го в джоба си. Ако ти отиваш и намериш туй житено зърно, то казва: „Ще сполучиш!" Ако носиш тия думи, ще сполучиш. Ако отиваш на

училище, ще сполучиш. Отиваш да се молиш, ще сполучиш. Отиваш да се лекуваш, ще сполучиш. Отиваш в някое предприятие, ще сполучиш. Станеш сутрин, какво трябва да си кажеш? От невидимия свят, като станете, през тази година, поставете вашето съзнание спокойно и веднага ще чуете един поздрав, едно изречение ще ви дойде в ума. Запишете си го в книжката. Всяка сутрин запишете поне по едно изречение. Триста шейсет и пет деня. Вие първия ден пропуснахте, имахте такова изречение, във втория ден пак имахте и в третия ден, днес е четвъртия ден. Целият четвърти ден сме най-близо до слънцето.

Та казвам, ако не чуете нищо, отворете си поне Библията, някоя книга, някое изречение. Прочетете от нещо някъде. Отворете си на някое място и прочетете каквото и да е. Но най-хубавото е, щом се събудите, гледайте вашето съзнание да бъде тихо и спокойно. Някой път ще ви дойде много хубаво изречение. Спрете се, запишете си го. Туй изречение ще ви бъде като талисман през целия ден, то ще ви бъде една подкрепа, един кредит от невидимия свят.

Като дойде Христос до гроба на Лазаря, казва му: „Лазаре, стани!“ И Лазар веднага стана и излезе. Но като излезе отвън, този Лазар, понеже беше увит, казва Христос: „Развържете го сега.“ Та вие трябва да станете, да имате вяра, да ви развържат. Човек някой път има много превръзки. Умрелите хора, които погребват, все имат някои превръзки. Ония изречения, които невидимия свят изпраща, с тях се подкрепя животът. Тъй, както слънцето безброй лъчи ни изпраща и от които нашето тяло живее, пък и умът ни добива своето знание, така и Божественото Слово постоянно тече. Човек трябва да се постави в туй положение, дето да е отворен прозорецът. Прозорците на ума трябва да бъдат отворени, за да проникне Словото. Като проникне, душата знае как да възприеме това Слово. Христос е казал:

„Не само с хляб ще бъде жив човек, но с всяко Слово, което излиза из устата на Бога.“

Та казвам, от чисто научно гледище този триъгълник означава едно грамадно пространство от 92 мили. Може да означава едно малко пространство, един километър, два или три километра, но тъй ние разбираме света в проекция. За пример, носът е една проекция на човешката интелигентност. Значи, твоят нос добива една интелигентност, показва силата, с която си свързан. Носът ти показва кредита, който имаш от невидимия свят. Що е носът? – Широчината на носа показва кредита, който имаш от невидимия свят. Широчината показва здравето. Правата линия на носа показва силата на човека. Носът, както расте надолу, показва неговата сила. Широчината показва устойчивостта, здравината на тази линия. Когато носът се стеснява, тази здравина изчезва от човека. Горната част на ноздрите означава силата на човека, относителна е тя. Не е в големината на носа. Има и мъртви носове, има и живи носове. Живият нос е, когато ти мислиш, когато ти наблюдаваш и се стремиш към всичко добро. Тогава носът е жив. Щом удариш през просото, не мислиш, носът е мъртъв. И ухото трябва да бъде живо. Живото ухо е, което слуша. И всяко нещо, което чуеш, преценяваш. И уханието може да бъде мъртво и живо. Ако всяко нещо, което близнеш с езика си, преценяваш, радвай се, като близнеш. И като преценяваш с езика си, радвай се. Казвам, всичко в нас трябва да оживее. Очите трябва да оживеят, да виждат хубаво. Ушите трябва да оживеят, да слушаме красиво. Носът трябва да оживее. Уханията, които идват от природата, да ги чувствуваме, езикът ни трябва да оживее, всичко в нас трябва да оживее. Здравето не е нищо друго освен едно вътрешно съотношение с външния Божествен свят. Та ние възприемаме всичките блага, които те ни дават, радваме се на тия блага. Другояче, ако ухото не е здраво, Словото няма да проникне в нас. Ако очите не са здрави, Истината

няма да проникне. Ако носът не е здрав, интелигентността няма да проникне. Ако езикът не е здрав, Любовта няма да проникне. Ако тази чувствителност, която имаме в пръстите, зависи много от тия малките папили, от деликатността на човека, колко човек трябва да бъде справедлив.

Затуй не залагайте ушите си никъде. Не залагайте езика си никъде. Не залагайте носа си никъде. Не залагайте очите си. Нищо, което имате, не го залагайте. Какво разбирате под думата „залагане“? Да си заложиш дрехите, какво значи? Стремете се да бъдете доволни от онова, което Бог ви е дал. Радвай се, че имаш едно сърце, което може да скърби и което може да се радва. Радвай се, че сърцето ти може да скърби и може да се радва. Вие се радвате за радостта. Разбирате я. Но в скръбта не се радвате. Защо не се радвате в скръбта? Кокошката след като са я заколили, скърби. Казва: „Може ли аз да скърбя?“ Човек, като яде кокошката, той се радва за скръбта на кокошката. Човек, като изяде кокошката, се радва на скръбта на кокошката. Радвай се на нейната радост, радвай се и на нейната скръб! Казвам, кокошките сега ги ядат, но и нас ще ни ядат един ден, ще ни изядат по всичките правила и няма да остане нито един, който да не е опапан. Като умре някой, няма ли да го опапа[т]? Казвате: „Сега да не говорим за смъртта.“ Но все таки ще дойде един ден, ще свършим работата си на земята, няма да имаме нужда от това тяло и понеже то е една дреха, ще я съблечем. Само че, дрехата трябва да я съблечем, но да имаме вече нова дреха. Никога не хвърляй старата дреха, докато нямаш нова. Като облечеш новата дреха, хвърли старата. Но никога не хвърляй старата дреха преди да си облякъл новата. Някой казва: „Да умра, да се отървa.“ Няма отърваване. Ако ти умреш, без да ти дадат нова дреха, ти ще бъдеш гол. Да бъде човек гол е по-лошото, отколкото в дрипели, които имаме. Колкото и да е лошо едно тяло, е по-добре, отколкото да останеш гол. Сега е лошо в

дрипели, но по-лошо е да идеш гол в небето. Искаш да ядеш, нямаш стомах де да туриш храната. Искаш да хванеш някого, нямаш ръце, искаш да идеш някъде, нямаш крака. Питам: Ако се намерите в оня свят и казвате, че нямате ръце, крака, очи, имате желанието, във вас седи желанието на живота, а нямате живот да изпълните вашето желание, знаете ли какво ще ви бъде положението? Преди години един американец писал една книга: „Писма от оня свят" и разправя за наказанието на богатите хора. Разправя, че богатите хора, които не са правили добро на този свят, в онзи свят пред тях седят богати трапези, с най-богати яденета, но те като рекат да се приближат при яденето, масите се отдалечават. Те вървят пред тях, те се приближават, масите се отдалечават и така постоянно обикалят около яденето и не може да го стигнат. Пък и да има ядене не може да го вземе, няма ръце, тази маса върви. Крайно се мъчи, че не може да постигне своето желание. То е едно положение, намира се извън добрите условия.

Първото нещо: Вие трябва да имате любов към Бога. Не може вие да възприемете Божието благословение, докато не го оценявате. Благодарете на Бога за тялото, което имате. Благодарете на Бога за най-скромния обед. Имаш едно парче сух хляб. Погледнете сухия хляб, измийте го с вода, вземете чиста вода, една чаша, посипете водата и кажи така, като погледнеш хляба: „Да дойде Божието благословение върху този хляб." Потопете този хляб във водата, вземете една хапка и кажете: „Да дойде Божието благословение върху хляба." И като дойде Божието благословение, ти ще бъдеш радостен. Всичките тия хапки ще се превърнат в организма ти на хубави плодове от всичките категории, които вие обичате. Една хапка ще се превърне на хубави череши, на сливи, на праскови, на грозде ще се превърнат. Някои ще се превърнат на печени картошки. Но турете сега Любовта за основна мярка в душата си. Опитайте се, имате ли вие желанието да служите на Бога? Досега вие служите на себе си.

Досега вие служите на ближните си, но на Бога никога не сте служили, тъй както трябва. Вие сте служили на Бога, но знаете ли как сте служили? Най-първо сте служили на себе си, на своите ближни и най-после, като сте нямали работа, направили сте нещо за Господа. Той мълчи. Каже ви нещо: „Направете това заради Мене." Вие най-после оставяте туй, което ви казва. Вие Божиите работи сте ги оставили на заден план. Казвате: „Не трябваше това да ми се случи." Знаете ли коя е Божествената работа? Да имаш едно любящо сърце, да желаеш, това е Божествена работа. Да имаш един светъл ум, да разбираш онова, което Бог е направил, това е Божествена работа. Да бъдеш справедлив, то е Божествена работа. Да бъдеш честен, то е Божествена работа. Да бъдеш благороден, то е Божествена работа. Да бъдеш прилежен, то е Божествена работа. Да бъдеш внимателен, то е Божествена работа. Всичко онова възвишено и красиво, което повдига човека, това е Божия работа. След като имаме всичките тия Божии благословения, след като сме ги разбрали, ще дойдем вече до второстепенните работи на нашите ближни и най-после ще завършим този кръг с някоя малка работа, за която ние се нуждаем. Да знаеш 10–15 езика, то е Божия работа. Някои казват: „Нас не ни трябват много езици." Много езици ви трябват. Едно дърво само от един клон ли е? Някой казва: „Достатъчно е, че знаеш български език." То е тъй, достатъчно е, но ако знаеш 2–3–4 езика, не е лошо. Ако знаеш български, ти си само в съобщения с българите – само от 5 милиона. Ако знаеш френски, ти си във връзка с 40 милиона. Ти имаш общение с 40 милиона. Ако знаеш английски. Колко са англичаните? Още повече. Ако знаеш немски, още повече. Ако знаеш руски, ако знаеш китайски, ако знаеш японски. Та, по някой път, макар и да не знаете, казваш: „Да зная немски!" По някой път казваме „Хитлер", какво значи? „Хит" значи топлина, „лер" – учител. Хитлер значи учител на топлината. Сгорещява германците, сплотява ги. Щом

не говори добре, е празен. Щом говори както трябва, той е учител. Щом не говори както трябва, е празен. Сега в произношението. На български казвате: „учител“. Учи-тел. „Tell“ на английски значи „казва“. Този, който те учи да казваш. Учителят, като не ти говори, туря тел, да те спъва да вървиш. Като учиш добре, казва: „както трябва“. Учителят носи светлина, сила, показва начин, по който трябва да побеждаваш мъчнотиите. Буквата „т“ показва да излезеш от едно лошо положение. В даден случай „че“-то означава да имаш достатъчно сила да премахнеш известни мъчнотии. „Л“-то показва ония сили, които влизат в природата, мощните сили, с които може да превъзмогнеш нещата. Учителят също носи една чаша да възприемаш нещата. „Учител“, в български, двояко значение има. Значи „реч“, значи и човек, който „вижда“. Като произнесеш думата „учител“, да кажеш за себе си: „Аз искам като учителя да виждам.“ Искаш да бъдеш учител. Кой може да бъде учител? Като виждаш добре и като говориш добре. Учителят показва човек, който е дошъл в света да разнесе Божествените блага, да ги не опетни, но да ги раздаде както трябва. Той трябва да посее онова семе, което му е дадено, да изникне. Вие всички трябва да имате качества на един учител, да учите. Този учител стане лъч, защото най-първо е учил. Става един добър учител. Ако вие отворите светлината и учите през тази година, не се спирайте върху думата „учител“. Защото под думата „учител“ някои вземат да влезе да заповядва, да влезе и да изпоплаши учениците и да им тури слаби бележки. Това не е учител. Учител е човекът, който разнася Божиите блага, Един слуга, който е изпратен от невидимия свят да предаде Божиите благословения и да се върне назад. Христос дойде на земята и преведе един урок по два начина. След като Го мъчиха на кръста, показа колко беше мощно търпението, показа една непреодолима вяра при най-трудното положение – Учител, пратен от невидимия свят, Бог е с него. Най-

после Той се помоли, но на молитвата не го чуха. Като Го туриха на кръста, Той се моли, но и Господ не дойде. И всичките тия противоречия, Бог не показа външно, че този е Неговият възлюблен син. Остави Го, като един човек да умира, както другите. Казва Христос: „Макар че работите не станаха както мислех, в Твоите ръце предавам духа си.“ В тайно дойде сила Божия. Като Го поставиха в гроба дойде, но как? Христос не остана там. Казва Писанието: „Няма да видя преподобния си да види изтление.“ Той дойде и трябваше да изпие чашата до края. Като се намерите в противоречие, може да си на кръста. Може работите повидимому да не са така, както вие искате, но ще станат още тъй, както Господ иска. Никога няма да бъдете излъгани. Ако уповавате на Бога, никога няма да бъдете излъгани. Като ви положат в гроба, тогава ще дойде ангел от невидимия свят, ще отмахне плочата, ще видите, че както Бог е наредил е много по-добре, отколкото вие мислите. Вие имате сега един практически живот. Вие седите и казвате: „Господ да ни даде вдъхновение.“ Аз бих желал тази година всеки един от вас да предаде Словото Божие на 365 души. Всеки ден, като срещнете някого, да кажете една дума, приблизително кажи една дума, че на човека да му легне на сърцето. Кажи и не очаквай! Мини, проговори, кажи една дума, пък си върви по пътя. Аз ако съм на вашето място, ето какво ще направя. Ще кажа: „Пожелавам ти онова, което ти желаеш, да те благослови Господ.“ Кажи, пък си замини. Казвате: „Знаете ли какво е новото учение? Били ли сте на Изгрева, слушали ли сте беседите и песните?“ Този Изгрев е далече, никой не може да иде на Изгрева. На Изгрева ти не може да идеш без Любов. На Изгрева не може да отидеш без Мъдрост, на Изгрева ти не може да идеш без Истината. Ти, за да влезеш в залата на Изгрева, ти трябва да бъдеш осенен с Любовта, с Мъдростта, с Истината, с всичките добродетели. Трябва да имате един ескорт да те придружават и тогава ще отворят вратата на Изгрева, ще седнеш,

ще слушаш първата реч на Великия Учител в света. Като говорим тук, то е само едно отражение, малко по радиото, имаме пример. Вие, които сте тук, ще срещнете една публика безбройна, наредени, ще видите с какво благоволение, какво слушане има на речта. Вие тук седите, мърдате се, хващате ръцете си, поглеждате времето – неспокойни сте. Там всички внимателно слушат, всеки на своя стол седи. Там не са така наблизо, всеки е свободен. Между слушателите по три метра има разстояние един от друг, да не се досягат. Така насядали всичките, нямат възможност, там, да се скарат, както тук. Тук сте наблизо, 200–300 души. Там има много хубави кресла за всеки. Той, като седне, разположи се, има къде да си държи бележките, всички удобства има, телефони, радио има, всичко каквото му трябва, на стола си. От невидимия свят сега, онези, които слушат речта по телефона, по телевизия виждат, какво вие правите. Вас ви виждат на екран. Тук както сте. Аз ви представям тая работа, но то не е баш така. Ако вземете буквално, не е вярно, но идейно е вярно, буквално ако го разбирате, не е вярно. Та казвам, когато душата ни е изпълнена с любов! Ние говорим за душата. Малка представа трябва да имаме. Когато душата ни е изпълнена с любов, духът ни е изпълнен с мъдрост, и когато ние сме изпълнени със самата Истина, въпроса другояче е. Работата е друга. Казвам, всички се спирате върху закона на Любовта, защото всички се нуждаете от любов в живота, за да дойде здравето. Спирате се върху закона на Божията Мъдрост, да дойде светлината. Нас ни трябва вътрешна светлина. Отвън имаме достатъчно светлина. Божествената светлина трябва да проникне вътре в душите ни, след [туй] свободата трябва да проникне в нас, да имаме възможност всичко, онова, което ние желаем, да постигнем. Защото някой път искаш да постигнеш нещо, не можеш не си свободен. Само свободният човек може да постигне каквото желае. Представете си сега, че вие искате да постигнете нещо. Не знаете

какво да направите, за да го постигнете. Щом не можете да го постигнете, вие сте вътрешно наказан. Аз съм гледал малките деца, които хващат тия бръмбазъци, хванат го, свържат го с един тънък конец за крака. Той хвръкне нагоре, бръм, дойде донякъде, пак падне долу, държат го вързан. Сега и вие сте така, по някой път, вързани с някой конец. Имате желание, като хвръкнете, нагоре да отидете, но пак надолу паднете. Най-първо вижте краката ви да не са вързани, да нямате някое желание, което да ви връзва. Може да имате много желания, но гледайте тия желания да нямат конци, да не сте свързани. Не се привързвайте, не се свързвайте с никого; Единственият, с когото трябва да бъде свързан човек, Той трябва да бъде Бог. Детето, преди да се е родило трябва да бъде свързано с майка си. Ако туй дете е свързано с много майки едновременно, нищо няма да остане от него. Една връзка трябва да има човек.

Казвам, че тази година трябва да се родите десет пъти. Какво разбирам аз под думата „десет пъти да се родите“? Няма никакъв смисъл, ако не се родите. Във вас десет пъти трябва да се роди желанието. Десет пъти да се родите значи: родиш се веднъж, видиш, че не си тъй както трябва. Една домакиня натопи една риза във водата, извади я, не [е] тъй както трябва, пък я полее с вода, пак я извади, 4–5–10 пъти натопи тази риза, докато я извади вече, погледне, и е доволна. Човек ще се ражда, докато дойде до онова състояние, в което, като се роди, той да е доволен. „Десет пъти“ – аз употребявам, аз разбирам възможностите, не буквално. Защо детето се ражда на деветия месец, близо в десетия, в своите възможности? Десет пъти трябва да се родите, ако се родите точно на времето. Тогава, каквото носите с вас, никой не може да ви го вземе. Ако се родите навреме, онова, което ти носиш, никой не може да ти го вземе. Роденото от Бога, то е вече силно. Сега във вас остава друго едно желание: „Дали ще постигнем, ами ако не постигнем нещата?“ Кое е по-възможно:

постигането или непостигането? Постижението зависи от Бога, а непостижението зависи от нас. Значи, ако ние сме внимателни на Онзи Божествен импулс, онова, което Бог иска, ние ще го постигнем. Но ако сме внимателни на онова, което ние мислим, няма да го постигнем. Ти казваш: „Тази работа аз няма да може да я направя." Ти, като си повярвал в своето учение, ти може да не постигнеш своите постижения. Щом повярваш в Божиите постижения, ще го постигнеш. Бог тази година е определил да постигнете нещата. Ако не ги постигнете погрешката е ваша (*„ако не", пак не е право, така да се каже.*) Аз изключвам „ако". Няма „ако". Аз вярвам, че вие всички ще постигнете онова, което Бог е определил. Няма някоя сила, някоя власт в света, която може да ви развали пътя, освен, само едно изключение има, ако вие не идете навреме да влезете в трена, тогава ще останете. То е само една възможност. Може да се спрете някъде най-малко 5 минути. Всяка [*сутрин*] ставайте 5 минути по-рано. Не чакайте точно, 5 минути по-рано от определеното време да станете! Идущата година искам да ви видя всички подмладени. Стари да няма между вас, вие сте остарели. Някои сте остарели от много знание. За пример, вие знаете какво нещо е човешката несправедливост. Вие знаете какво нещо са лошите думи. Каква наука има в лошите думи. В една добра дума има нещо, но в една лоша дума, тя нищо не съдържа в себе си. Една дума, която може да те раздразни, тя какво съдържа? Ти слушаш, каква полза има в думата, която те дразни. Една дума, която внася живот, има смисъл. Казвам, по закона на навика, често ние предизвикваме ония състояния на миналото и се дразним от другите. Ти казваш, тази работа не я разбираш. Ние всинца не сме разбрали закона на Божията Любов. Ако бяхте го разбрали, щяхте да бъдете безсмъртни. Казвате: „Аз много зная." Ако знаем всичко, тогава ще бъдем ясновидци, ще знаем какво ще се случи. В тази година какво има да се случи в подробности предсказано е. Тя ще

бъде отворена, както в погледа на един човек, който вижда, че вижда работите много далече. Той има тръба тури я и вижда нещата ясно. Онзи, на който зрението е мъжделиво, не може да вижда. Той казва: „Докато идем на това място, не може да знаем, но като идем на това място, ще трябва да вървим дълго време.“ Вие се интересувате какво има да стане тази година. Аз да ви кажа какво ще стане през тази година. Най-малко 200–300 милиона кокошки ще станат жертва. Няколко милиарда яйца ще бъдат изчупени и изядени. Най-малко 50–60 милиона свини ще бъдат изклани. После може да ви кажа колко дрехи ще бъдат съдрани, колко обуща; колко хора ще се подигнат, ще забогатеят. Колко килограма жито ще се продаде. После много хора ще се опознаят. Едни богати ще станат, други сиромаси. Но какво вас ви интересува сега? Вас ви интересува сега вашата кожа. Вие ще кажете: „Туй не ми разправяй, но нещо конкретно.“ Тогава да ви кажа така. Вие през тази година ще вземете един билет и той ще спечели. В четвъртото теглене ще ви се падне един милион. Казвате: „Ако не стане.“ Ела, че ми кажи. Един милион. Казвате: „Предскажи ми.“ В четвъртото теглене ще имате един милион. Ако знаете, че в четвъртото теглене ще имате един милион, какво ще бъде вашето положение? Ако ви кажат: „Нищо няма да спечелите“, вижте какво произвеждат думите във нас? Едно непостижение действува все таки, но ви казвам едно нещо: През тази година ще имате, най-голямото постижение, което някога сте имали, най-голямото постижение във всяко едно отношение. Сега вземете в духовно отношение, най-голямото постижение е: Ще опитате Любовта, както не сте я опитвали, ще опитате Мъдростта, ще опитате Истината. Пък и светът ще ви се отвори, както досега не сте го виждали. Казвам, най-голямото постижение е да имате Божието благоволение. Бог е решил да ви благослови, използувайте го във всяко едно отношение да ви благослови. Вие ще турите мисълта: „Ами ако се разболея.“ И то е

благословение. „Ако се случи да нямам въглища?“ И то е благословение, въглищата ще дойдат. Вие за въглища не се бойте, за здраве не се бойте. Една болест е една възможност. Въглищата са една възможност. Всичко в света са Божии възможности. Всичките хора – това са възможности. Бог е, Който се проявява навсякъде в нас. Всеки един [от] вас трябва да бъде силен във физическо, в духовно, в умствено, във всяко отношение трябва да бъдете хора на новото учение, трябва да бъдете силни, да носите Любовта. Дойде една сестра, тук наскоро, въодушевила се и казва: „Аз зная че има духовен свят, добих една опитност. Зная, казва, аз имам опитност. Науката не го е доказала.“ За тия неща ние нямаме тия сетива още. Чела наскоро една книга, че разправя за един пример, преди няколко години. Един англичанин паднал из Алпите и след 165 години го намерили жив. Как се е съживил след 165 години? Паднал там в студеното и след 165 години го съживили. Учените хора като факт го привеждат. Писанието казва, че хората пак ще възкръснат. Ако един човек след 165 години може да го възкресят, ние хората, които влизаме вътре в ледниците, ще бъдем възкресени. То е възможност, ще възкръснат хората. Казвам, ние още не сме изучили ония възможности, при които трябва да живеем. Всяка една скръб, това е една стара дреха, която ние събличаме. Всяка несполука, това е стара дреха, от която вие ще [се] освободите. Всички лоши неща, които ни се случват, това са дрехи стари, от които ще се освободим и да се облечем в новите Божествени дрехи на нещата.

Та казвам, когато дойдете в една скръб, кажете така: „Бог живее в мене, нека да бъде Волята Божия.“ Когато се смирите в себе си, Бог ще ви възвиси. Понеже вие искате да се възвисите, тогава Бог оставя нещата на вашата сила. Смалете се пред Бога, Той ще ви въздигне да ви покаже Силата Си. Я вижте онзи гайдарджия, който носи гайдата, онази закланата овца, жива е тази овца. Като дойде гайдарджията,

надуе овцата и като започне, овцата свири. Кое е по-хубаво: да блее или да свири? Аз бих предпочел една гайда, отколкото една овца. Една овца ще блее, а една гайда ще развеселява хората. Като свири, всички хора се радват. Та казвам, ако на тази овца не биха одрали кожата, откъде щеше да излезе гайдата. Често пъти от нас правят по една гайда. Да бъдеш една гайда в ръцете на един майстор, не е ли хубаво? Някой път, да се отсече едно дърво и да се направи една цигулка, не е ли хубаво? Може би преди 150, преди 200 години най-малко, преди 150 години е отсечено туй дърво, от което е направена една цигулка и туй дърво живее още. Виждаш го и целия ден разправя за нас, живо е дървото. Ако от туй дърво не беше направена тази цигулка, щеше ли да бъде живо? По-добре е: отсечено едно дърво и от него направена цигулка, отколкото да седи някъде в гората и никой да го не знае. Нашите страдания мязат на такива цигулки. От едно твое страдание ще направят цигулка и с хиляди години ангелите ще свирят. Не е ли по-хубаво човек да страда? Какво има ние тогава да роптаем, че сме пострадали? Ако нашите страдания в света служат за повдигането на света, тогава страданието е на място. Ако нашият добър живот, служи като проводник за ония велики Божи блага, които трябва да дойдат в света, то е на място за нас сега. Страданията през тази година и радостите да бъдат носители на онова велико Божие благо, което Бог носи.

Отче Наш

14 лекция от Учителя, държана на 4 януари 1939 година, София, Изгрев

ПРАВИЛНО РАЗБИРАНЕ

Отче наш
„Махар Бену Аба“

Ще прочета част от 5-та глава от Деянията, от 27 до 41 стих.

„Духът Божий“
Размишление

Има едно правилно разбиране. Някой път, някои въпроси са недоразбрани. Ако запитате някого защо човек трябва да се учи или защо трябва да живее или защо трябва да мисли, всеки може да отговори. Да живееш, за да се мъчиш, това не е живот. Да живееш, за да се трудиш, и това не е живот. Не че не е живот. Има живот, но той е смесен, не е онзи чистият живот, който човек очаква. Сега за пример вземете просто едно изяснение. Едно малко дете отива в училище да се учи. Знае, не че не знае. Туй дете има доста познания, но онова, за което отива да се учи, то не знае. И нему му трябват някои елементи, за да се научи. Основата на туй учение, което е за него, това е азбуката. Започва учителят в първото отделение основно да му разправя една приказка какво нещо е А, за да му открие. Започват буквите, 4 месеца, после ги съединяват и образуват слогове. Най-първо детето се научава само да разпознава каква е една буква, каква рол[я] играе, после един слог, след туй изговаря цялата дума. Мислите, че детето, когато изучи 30-те букви, че ги е научило. То има постижение, но мислите ли, че с откриването на буквите, то ще знае всичко. Не. То има само условия. Тия букви всякога ще му трябват и през целия живот то ще си служи с буквите. Има разни съчетания на

тия букви. Ако вие направите пермутации, имате 30 букви на български. Колко пермутации може да имате? Запознайте се малко с математика.

Когато човек влезе да изучава духовния живот, и там има азбука. Ако вие не научите азбуката на духовния живот, ще живеете, но вие ще бъдете невежи, няма да може да четете книгите на духовния свят. [На] земята, след като си изучил своя собствен език, между народа, между който живееш, но ако идеш във Франция да се ползуваш от френската литература или английската или германската, ти трябва да знаеш тяхната азбука, да разбираш граматиката на техния език. Може да кажеш: каквото научиш на български, такова ще бъде и на френски. Има общи работи. В езика кои са най-важните форми? Онези, които говорят. В езика най-важните форми са съюзите. След съюзите са дошли глаголните форми, които показват действие. Че някоя работа, която е свършена, при свършването на една работа се образува една глаголна форма. Първоначално не са съществували съществителните имена. Човек първоначално е казвал „туй, което сече“, не е казвал „брадва“. Не казва „човек“, но казва „туй, което мисли“. Най-последната формация, психологическата формация на речта, най-горният пласт това са съществителните, собствените имена. Тия, учените хора, по някой път, показват реда, по който се е създала речта. Когато някой човек заболее умствено, най-първо загубва съществителните имена. Не помни съществителните имена, остават местоименията, прилагателните, глаголите, след туй започва да изгубва постепенно тия форми на речта, докато дойде до съюзите. Остават съюзите и там спре. Когато започва да оздравява, започват тия форми по обратен ред да се възстановяват, докато дойде до съществителните имена. Щом си спомни съществителните имена, неговият ум е на място. Трябва да знаете сега здрави ли сте и какво помните? Ако забравяте съществителните имена в духовния свят,

после, ако забравяте местоименията, прилагателните, после забравяте глаголите, все ще се спрете някъде, но ви липсва нещо. За пример вземете един човек, щом влезе в духовния свят и щом си на земята, съмнението в душата ти не може да влезе. Щом влезеш в духовния свят, ще влезе някое съмнение. Духовният свят е пълен със съмнение и с вяра. Духовните хора са крайно лековерни. По-лековерни хора от тях надали ще има и по-вярващи от тях надали ще има, две крайности. Те всичко вярват. Аз имах един познат американец, той вярваше. Казваше: „Аз вярвам. Ако аз кажа на земята, тя ще се спре. Ама, казва, не искам." Той мисли, че ако каже на земята, тя ще се спре. Понеже не иска да направи пакост на хората, не иска да каже. Питам сега: Ако той каже, ще се спре ли земята? Той вярва, че може да се спре земята. Разправяше ми един баптистки проповедник. Казва: „Аз едно време много вярвах, но сега съм станал много критичен." Казвам: Изгубил си вярата. „Туй, което ме направи да стана критичен, то е един руски проповедник там в Русия." Чел той Евангелието, че Христос казва на едного: „Стани, дигни одъра си и върви." Проповедникът ми казва: „Пред църквата ми има един сляп човек." Този слепият човек проси. Дошло му на ум на проповедника, след като проповядва, да иде при слепия и да му каже: „В името на Господа Исуса Христа стани и върви." Тръгва той и отива при слепия. Дошъл до слепия и си казва: „Ами ако кажа, че не стане? Хайде да го отложа. И като го отложих, остана си човекът сляп. Може би, ако бях казал, щяха да му се отворят очите, но не казах и не му се отвориха очите."

Та казвам: Някои от вас имате вярата на американеца, който мисли, че като каже на земята, тя ще се спре. Някои от вас имате тази вяра на проповедника. След като дойдете до реалността, започвате да се колебаете, да кажете или да не кажете. И за да запазите вашия авторитет, вие мълчите, някои, да кажем, за да видиш може ли да

стане или не. Американецът да каже да се спре земята, ако се спре е вярно. И онзи проповедник да каже, да знае човек, може ли да се отворят очите на слепия или не. Често ние оставяме някои въпроси неразрешени. Сега да оставим ние големите работи. Спирането на земята не е мъчна работа. Ти отвътре не може да спреш една машина. Но ако си на машината и хванеш ръчката, тази превозна кола, която се движи с такава голяма бързина, потеглиш ръчката и веднага ще се спре. Сега има особени спирачки. Може моментално да се спре тренът, автоматически спирачки. Аз съм ви привеждал примера за един свещеник, който пътувал от Гюргево до Букурещ с попска калимавка. Надвесил се над прозореца и му пада калимавката отвън, веднага хваща ръчката на автоматическата спирачка и спира тренът, идва началникът на трена и пита: „Какво нещастие е станало?“ Казва: „Калимавката ми падна.“ Глобяват го те с една глоба, която струва много повече отколкото неговата шапка. Този човек, една калимавка паднала, погрешката е в него, да спре цял един трен за една калимавка, не струва. Та трябва ние сега да се занимаваме с нещо съществено вътре в живота. Има неща, които трябва да проверите. От малките неща започнете. Вас не ви трябва най-първо да спрете земята. Може да я спрете някога, ако сте някой инженер и ако Господ ви е турил да карате земята, защото земята и тя си има машинист; както машинистът един параход в океана го спира. Един ден и земята ще се спре. Онзи машинист може да спре земята, но ако на вас ви дадат вие да я спрете, може би не сте опитни. Не е лесна работа да спреш земята в нейното движение. Казвам: Да започнем с малките работи. Ти имаш едно раздвояване на съзнанието, дали в дадения случай известно нещо, което ти мислиш, е право или не. Мнозина от вас искате да станете ясновидци, да може да предвиждате. Наскоро се занимавах с един, който се занимава с водите, които текат под земята. Казва: „Аз рядко виждам течението, като тече и широчината, всичко

виждам.“ Че може да вижда, вижда, защото човек може да види някои предмети далече, може да види и под земята, но там се изисква голямо напрежение на нервната система. Може да вижда човек нещата. Казвам: Ти трябва да започнеш с малките опитности. Някои от вас, ако искате да развиете тия способности, вие искате да знаете дали някой ваш приятел е вкъщи. Нямате телефон, далече е някъде, пък не му знаете и номера. Отправете ума си и вижте какво ще възприемете. Спрете се тогава. Някой път нещо ви казва: „Там е, вкъщи е“, а друго ви казва: „Не е там“ и вие се раздвоите. Едно ви казва, че е вкъщи, а другото казва, че не е там. Значи, имате два отговора, единият казва: „Тук е“, а другият: „Не е тук“. Сега не знаете кое е вярно. Как ще проверите? Идете и попитайте еди-кой си тук ли е? Ако е там, значи, първото е вярно. Ако не е там, второто е вярно. Сега в колко случая, ако се случи, може да бъде вярно? Ако 99 пъти казва „там е“, значи има едно изключение. Значи на 100 случая едно ще бъде невярно. Как ще познаете неверния случай? Тук се изисква наука. Да кажем, вие отивате да купувате плат. Казва ви дрехарят, че това е вълнен плат. На вяра да го приемете, дали е чист вълнен или не. Какво трябва да направите? Ще викате някой, който знае. Ще извадите няколко влакна, ще ги турите под микроскопа и ще видите колко влакна има от вълна, колко от памук. Ако има коприна и вълна, веднага ще знаете какъв процент е. Ако е чиста вълна, ще видите, че са влакна на овцете. Казвате: „Как да ги знаем?“ Влакната на вълната мязат като на троскота. Памучните са увити. Ако има копринени, турени, копринените са по-тънки от вълнените. Вълнените са по-цилиндрични, и ще знаете колко цилиндрични, колко памучни, ще ги прочетете. Ако на 10 влакна има 5 памучни, една копринена, значи има една смес от 10 влакна вълна, 5 от памук и едно коприна – образува един вълнен плат, който хората продават за чиста вълна. Какво лошо има сега, че памучни влакна имало, пък имало и

копринени? Защо не искаме да знаем дали е чиста вълната или не? От здравословно гледище памукът е добър проводник на топлината. А пък вълната е лош проводник. Следователно, ако вие идете на северния полюс, не ви препоръчвам да носите памучни дрехи. Ако отидете на екватора, в топлите места, памучните дрехи са [на] място. Ако идете на северния полюс, вълнени дрехи трябва да имате, и то от хубава вълна. Копринените дрехи – те са лош проводник на топлината. И в коприната няма тази мекота, която има във вълната. Но, казвам, вън от това вълнените дрехи имат друго свойство. Сега почти всичките хора носят памучни ризи.

Та казвам: Когато дойдем ние до една идея, трябва да знаем нейните съществени качества какви са. Някой път срещате някои хора, които вие обичате, а някой път, вие които не обичате. Вие не може да си дадете отчет защо е така. Ще кажете: „Ние в миналото сме били приятели." Туй не е обяснение. В миналото, за да бъдете приятели, кои бяха причините? Кое ви прави да бъдете приятели? Ако се завърже връзка между един богат човек и един сиромах, кое ги кара да бъдат приятели? Сиромашията или богатството? Там, дето са дошли хората, положителните сили, когато хората имат положителни сили, те се отблъскват. По някой път вие виждали ли сте, че мъглата пъпли по земята, по планината, не се дига. Някой път тази мъгла се дига горе в пространството. Онези, които изследват законите на природата, казват, че когато въздушните сили горе в пространството са положителни, водните капки и те са положителни, тогава се отблъскват. Горното електричество отблъсква долното, вследствие на това мъглата пъпли. Щом влагата стане отрицателна, тогава тази влага се привлича, дига се нагоре, образуват се облаците. Учените казват, че топлината е, която дига влагата. Топлината не я дига. Понеже приблизително водните капки са много [по]-тежки,

отколкото въздуха, те сами не може да се дигнат. Електричеството, което е във водните капки, то е, което дига капките нагоре.

Та казвам: Представете си, че вие в света искате да стане вашата воля. Единственото положително същество [е] Бог, който е създал света. Мислите ли, че вие, като станете положителни, като Бога, че вие ще имате туй, което искате – няма да имате това. Вие ще влезете в стълкновение с Него. Ако дойдете до вярата, в кого трябва да вярвате? В себе си ли трябва да вярвате или в Бога трябва да вярвате? Трябва да вярваш в дадения случай в онова Божественото в тебе, което те ръководи. Ако вярваш ти в себе си и мислиш, [че] ти всичко може да направиш, ти ще се поставиш на една фалшива форма. Та казвам: Вярата е необходима за човека, за да се образува сила в него. Тя е като един акумулатор. Защо трябва да вярваме? Защото без вяра вие няма да имате достатъчно сила да извършите това, което ви трябва. Мнозина от вас вярвате, че като дойде лекар и ще ви излекува. Дойде лекар, не може да ви излекува. Платите, болестта пак остане. Викате втори, трети лекар. Някой път болестта сама по себе си минава. Казвам: Вярата трябва да се основава на онова положителното в природата. На един болен болестите трябва да бъдат условие, за да уякне вярата. Страданията са, за да уякне вашата вяра, да видите колко сила имате. Чрез закона на внушението може да ви причинят големи страдания. Много пъти са правили опити на някой, който е осъден на смърт. Може да го уморят. Да кажем, кажат му, че ще му отрежат вените, драснат малко кожата и в това време пуснат по една капка да капе наблизо, а на него казват, че са му отрязали вените и кръвта изтича навън. Като капе един час, два часа, човекът умира от страх, че кръвта му е изтекла навън. Сега вие седите и внушавате в ума си. Казвате: „Ще ми стане нещо." Вторият ден казва[те]: „Ще ми стане нещо." И няма да се минат десетина деня и става ти нещо. Казваш: „Нали ви казах, че ще ми стане нещо." Хубаво, ако аз ида до

един човек и му кажа: „Твоето въже ще се скъса.“ И откъсна една жица. Вторият път кажа: „Твоето въже ще се скъса.“ И откъсна още една жичка. Няма ли туй въже да се скъса? Казвате: „Този човек ми каза това.“ И като отивам аз, скъсам жичките. Ако вие отивате и не късате жичките, туй въже ще си остане. По някой път искате да се освободите от някои връзки, дошъл дяволът, че ви вързал. Като идеш при дявола, кажи: „Туй въже ще се скъса.“ Вторият път пак кажи: „Ще се скъса.“ Ако ходиш при въжето, и не късаш конците, въжето няма да се скъса. Имаш ти един навик и казваш: „Този навик ще се поправи.“ После казваш: „Няма да се поправи.“ Значи, ти не си откъснал конеца. Когато искаш да поправиш една своя погрешка, не туряй две противоположни мнения. Да кажем боли те кракът и ти кажеш: „Ще оздравее.“ Ти си скъсал един конец. Болестта има 400 конци. Трябват ти 400 деня, всеки ден да късаш по един конец, ти ще оздравееш. След година и няколко деня кракът ти ще бъде здрав. Направете опит. Да имаш постоянство всяка сутрин да казваш „ще оздравея“, „ще оздравея“. Или пък изучаваш някой език, да речем изучаваш френски, за да учиш един език, колко време трябва да го изучиш? Някои хора може да го научат за 3 месеца. Някои за 3–4–5 години, а някои 10 години да учат, едва ще го научат. В България имаше доста мисионери, американци, които по 10 години [*стояха*] и едва можеха да говорят обикновени работи на български.

Казвам: Най-първо ще си служите със самовнушението. Ще вярвате в Божественото във вас. Щом се съмнявате във вас, дали съществува Божественото, най-първо Божествено не мислите. Има много християни, които казват: „Ние не вярваме в Христа, вярваме в Бога.“ Как ще вярваме в Бога? Ти трябва да имаш една материална форма, на която да разчиташ в дадения случай. За пример ти не може да си дадеш каквото и да е внушение, ако не кажеш една дума. Този брат, който ми разправяше за водата, казва: „Аз искам да изменя

Санскритските думи.“ Като каже една Санскритска дума, веднага действува тая дума. Всяка една дума ти може да я произнесеш, но трябва да разбираш съдържанието на тази дума. За пример знаеш един тон как се пее. Трябва да знаеш как да произнесеш думата. Ако произнесеш един тон, веднага ще се образуват известни вибрации, ще се постигне целта. За пример, когато кокошката мъти яйцата, тя пее „до, до, до“ и най-после 21 ден, като пее „до“-то, разпукне се черупката. Тази работа така се представя, казва: „Аз само „до“ ли ще пея!“ Тя в туй време не пее само „до“, но има определено време, когато дойде то, 4–5 минути пее на яйцето. Всякога пее, когато се мъти. Тази кокошка размества яйцата. Тя разбира закона за трептението. Понеже, като се размъща яйцето, белтъкът става по-рядък, жълтъкът може да падне към страните на яйцето. Тя постоянно обръща яйцата по 4–5–10 пъти, туря клюня и обръща тия яйца, за да може пилето да се измъти. Тази кокошка, която няма разумността на човека, постоянно мести яйцата. Ако вие не преобръщате вашите мисли, ако мислите не ги местите, местенето на яйцата значи: една мисъл трябва да се тури в действие. Някой път казвате, че вярвате в Бога, опитайте вашата вяра, доколко вярвате. За пример този американец, който казваше, че може да спре земята. Казвам му: „Слушай, не ви трябва да спирате земята, но времето е мъгляво или облачно. Кажете да се уясни времето. Или има малко вятър, пак кажете да спре вятърът, направете най-малкото.“ Вие искате да спрете земята изведнъж. Ако може вятъра да спреш, ако може облаците да разпръснеш, тогава другите работи постепенно трябва да станат. Или боли ви кракът. Вижте след колко време може да престане болката. Не се обезсърчавайте. Може след 1 час, може след 1, 2, 3 деня, може след 25 деня болката да си замине. Казваш: „Двадесет и пет деня да ме държи.“ Казвам, ония възможности, които се зараждат във вас, правете опити, този свят е създаден с известна цел. Известни задачи

съществуват, които трябва да разрешите. Започват да ви побеляват косите, да остарявате, да ви болят краката. Най-първо вие сте били много пъргави. Сега едва ходите. Не е хубаво. Казваш: „На 80 години съм.“ Че земята се е завъртяла 80 пъти около слънцето, ти не си се мъчил да се въртиш, земята се е въртяла. Всичко се върти, пък ти остаряваш. Казваш: „80 години имам, 80 години нося.“ Отде ги носи? Земята се е завъртяла около слънцето, пък ти си остарял. Какво общо може да има, че земята се е въртяла около слънцето, пък ти да остаряваш? Всеки човек, който не живее добре, като се върти земята, от нея излиза известен прах, който запушва порите на човека и вследствие на туй запушване на порите, човек остарява. Всичките хора остаряват от запушени пори. Трябва да вярваш, да се отворят порите, да дишаш. Вие започвате да мязате на баща си. Казвате: „Вече си възрастен.“ Ти започваш, ти остаряваш, започваш да си внушаваш. От малък остарявате. Ти си на 40 години и мислиш, че си остарял. Казваш: „Като остарея, кой ще ме гледа на стари години?“ И затуй хората се женят, за да има кой да ги гледа. Да имат деца, да ги гледат на стари години, то е право. Имате онзи пример за един фалирал руски княз, оженил се за една бедна мома. Много се обичали. По 400–500 пъти я целувал на ден. Три деня я целувал така и тя казва: „Гладна съм.“ – „Ну, поцелуемся“, 500 пъти я целувал. – Тя пак казва: „Гладна съм.“ Само с тия целувки не може, хляб трябва да даде, трябва да целуваме хляба. Целувките първоначално, това е един контакт, за да се предаде някаква сила на човека. Целувката не е някаква обич, някаква мода. Или пък сега се ръкуват хората с дясната ръка. То е защото умът е започнал сега да се развива. Било е време, когато са се ръкували с лявата ръка. Някои поддържат да се целуваме или да не се целуваме. Някой казва: „Аз не съм целувал никого.“ Ти постоянно целуваш. Двете бърни се целуват. Казваш: „Няма да целувам вече.“ Колко ли целувки си получил? Или казваш: „Аз не съм пипал

никого.“ Ти постоянно се пипаш навсякъде. Въпросът седи да целуваш на място. Като целунеш, ще принесеш ли някаква полза? Казвам, с целувката в природата, чрез нея, се извършва известен Божествен процес. Всичките неща в света, които стават, те са целесъобразни. Зрението, което имаме, пипането, което имаме, вътре в Божествения организъм, съставя една цел. Ние разглеждаме нещата отделно. Аз, като човек, може да кажа: „Аз не искам известни съобщения с нея.“ То е вярно само в известен случай. То е, за да си починеш, но щом си починеш, може тебе провидението да те заведе, да имаш работа. Тогава какво ще правиш? Дойде в ума ти една лоша мисъл. Ще я впрегнеш на работа. Може да дойде едно желание. Какво ще правиш сега? Ще трябва да знаеш как да се справиш с лошите желания. Лошите желания всякога са по-плътни. Дойде някое желание в тебе, помрачи ума ти. После дойде някое желание и онзи импулс, който имаш за работа, веднага като че се пресече нещо. Тогава трябва да знаете законите, за да може да се освобождавате. В света внушенията влияят. Онези, които са заминали за другия свят, вашите деди и прадеди, те като дойдат, може да ви повърнат назад, да ви убедят да живеете един стар живот. Ако имате един ваш стар дядо, който обича да пие винце, той като дойде, ще каже: „Я пийни ти винце, почерпи се, почерпи и мене.“ Днес го почерпиш, утре, той пие, пък ти станеш пияница. Той не пие, той е трезвен. Той хич не знае, че стомах няма. Ти като пиеш, той се радва. Ти работиш, пък той казва: „Хъ“.

Та, при сегашните условия, вие трябва да се освободите от вашите прадеди и прабаби. Българите още не са се освободили от своите прадеди. Французи, англичани, навсякъде има суеверия. Дойде някой, не може да се освободиш от суеверията. Дойде някой и ти започнеш да мислиш има ли Господ, няма ли Господ. Дошъл дядо ти, имал тази мисъл. Дядо ти едно време се е съмнявал. На един камък се

е молил на Бога. Поумнял е дядо ти, обезверил се е в камъка и той казва: „Този Господ, на който аз се молих, не е верен.“ Обезверил се е. Има право, но дядо ти и той казва: „И твоят Господ е като моя Господ, не ти трябва да вярваш. Това са заблуждения, човешки изобретения.“ Ти повярваш на това. Хубаво, дядо ти преди хиляди години имал някакво учение. Ти имаш сега едно право учение. Възможно е дядо ти да се е заблуждавал. Другояче трябва да се постави истината сега. Този Господ, в който вярваме, но трябва да поставим работата малко по-другояче. Ти вярваш във въздуха. Вземете, може реалността да бъде като въздуха. Вземете, може реалността да бъде като духа. Има ли въздух или не? Дали може да говориш с въздуха? С въздуха ти не може да се разговаряш, да говориш, но може да го възприемаш, за да познаеш каква е силата на въздуха. Постоянно трябва да разбираш ония закони, да възприемаш туй, което въздухът съдържа и да извадиш от този въздух. Тогава ти ще бъдеш здрав. Ако знаеш как да дишаш, ще бъдеш здрав. Или ти имаш общение с водата. Ако знаеш как да [я] употребиш или пък със светлината имаш общение и с нея може да правиш опити. Набожните хора трябва да изучават закона на светлината, да изучават закона на дишането, на храненето, на пиенето. Туй е закон от гледище на Духовния свят. Защото вода в Духовния свят е проводник на живота. Светлината – това е изявление на Божествения дух. Ако ти не разбираш законите на светлината, духът в тебе – не може да се подигнеш. За пример, вие четете Евангелието. Ако след като четете онова, което Христос е говорил, вие може да влезете в общение с Него, тогава може да се ползувате. След като влезете в общение с Него, ако съществува известна връзка между Него и вас, тогава нещата може да станат тъй, както между майката и детето. Когато има любов, каквото детето поиска от майка си, майката дава. Тя дава онова, което е разумно, с малки изключения майката може да ти даде някои неща, които са непотребни. Та по някой път

има две крайности. Някои мислят, че каквото поискаме от Господа, ще ни даде. Писанието казва: „Всяко нещо, което поискаме и е съгласно с Неговата Воля, ние ще получим.“ Сега, при сегашните условия, между всичките религиозни хора няма една система, която да ги обедини. Ако вземете в самото Християнство, тези, които вярват в Христа, има различие между тях. Толкоз секти има, мислят кой е на правата страна. Най-първо на правата страна сме, когато ние разполагаме с Божията Любов, когато ние разполагаме с Божественото Съзнание и когато разполагаме със свободата. Какво ние подразбираме под свобода? За да обичам един човек, ни най-малко не разбирам, че той трябва да мисли, както аз мисля, но в основата трябва да имаме една и съща основа. В дадения случай, за да съществува известна връзка помежду нас, единият трябва да предава Божествената енергия, а другият да я възприема, като предавател да бъде. В дадения случай ти не може да завържеш приятелство. Ако той ви предава, вие трябва да възприемате. Ако той предава и вие предавате, не може да се сдружите. В дадения случай, той трябва да предава, а вие да възприемате. Или вие да предавате, той да възприема. Тогава може да се образува, между вас, приятелство, но разумно. Всеки един, който ви говори, най-първо му дайте доверие, изслушайте го. Не се поставяйте винаги, че вие трябва да говорите. Защото онзи, който говори, трябва да даде място и на другия. Един учител, след като предал лекцията на учениците, ще каже: „Я стани ти, да разкажеш.“ Учителят ще застане, той ще слуша, а ученикът ще разказва и той ще си състави едно ясно понятие, разбрал ли го е този предмет или не го е разбрал.

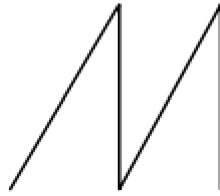

Фиг. 1

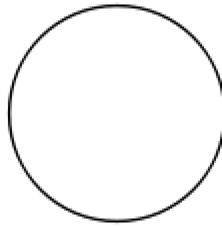

Фиг. 2

Имате числото едно. Ако се тури една друга линия по един наклон до едното, какво се образува? Образува се един ъгъл от 30 градуса. Този ъгъл образува буквата „Л“. Ако турите [по] още една линия, това са две успоредни линии. Каква буква съставят? Буквата „М“. В „М“-то тия линии са свързани. Ако тия четири линии в „М“-то са разхвърляни, какво образуват? – 1111. Какво образуват? – Пак имат смисъл – 1111. Значи, в дадения случай, се образува буквата „М“, а пък ако ги наредите една до друга, се образуват 1111. Имате един кръг „О“. Какво означава? „О“-то, в дадения случай, показва условията. Туй е едно яйце, което трябва да се измъти. В тебе имаш една мисъл, която трябва да я реализираш. Тази мисъл е като едно зрънце, което трябва да посееш. А пък единицата – именно оттам трябва да излезе силата. А пък тук имате едно отрицателно число. Имате тогава 1 [и] 0, какво дава? – Десет. Ако знакът е пред 10, едното е отрицателна величина, а 10, другото – положителна величина. Значи, ако имате 10 лева да давате или 10 лева да взимате, имате две различни понятия.

Тогава геометрически тия понятия ги изразяват така, положителните и отрицателните. Една паница, в която вие ядете, то е една отрицателна величина. Паницата, като обърнете с дъното нагоре, значи всичко е изсипано от паницата. Долините са паница. На планините вие нищо не можете да сеете. Планините нищо не събират. Енергията я препращат в долините. Долините дават плод по причина на планините. Най-първо ти трябва да бъдеш положителен. Но в твоята положителна енергия онова, което ти желаеш, не може да го постигнеш. Ти докато не станеш отрицателен в себе си, ти не може да постигнеш онова, което желаеш. Докато ти настояваш, ти [в] туй настояване не може да постигнеш. Най-първо трябва да желаеш нещо, а след туй да оставиш и да кажеш: „Тази работа, тя не е моя." Ти мислиш, че живееш, най-после умираш. Умреш с вяра, че ще живееш. Ще оставиш на Бога, Той да разреши въпроса за тебе. Защото не си ти, след като умреш, който ще се съживиш. Друг ще те съживи. Но вярата, с която ти вярваш в Бога, тази вяра ще застави да те съживят. Ако не изпратиш при Бога вярата си, ти ще седиш. Казвам, оставете тази мисъл. Казвате: „Но ако не оживея?" Ако вярваш в един камък, няма да оживееш. Ако вярваш във въздуха, няма да оживееш. Ако вярваш в светлината, пак няма да оживееш. Но ако ти вярваш в Божия Дух, Който движи света, ти ще оживееш. Изключения там няма.

Сега да минем към положителната страна. Вярата, която трябва да я съединим. Казват: „Вяра без дела е мъртва." Някои са се спирали върху това: вяра без дела. Аз казвам: Вяра без любов остава неплодотворна. И надежда без любов не може да се прояви и вярата без любов и тя не може да се прояви. Защото като вярваш, надеждата се реализира, а пък като любиш, вярата се реализира. Сега любов трябва, за да може да се реализира онова, в което ние вярваме. Сега вярващите са проповядвали и казват: „Този живот на земята е преходен." Преходен е. Онези хора, които са живели преди нас на

земята, не са живели, както Бог изисква. Ние не сме живели онзи физически живот. Красотата на физическия живот ние още не сме виждали. Тъй както живеем, имаме болезнен живот – един живот само в смущения, живот само на страдания, само на мъчения. За да бъдеш здрав, трябва да усещаш приятността на въздуха, приятността на светлината, на цветята, на плодовете, приятността на всичките хора, на окръжаващите, да живееш с тях. Тогава ти ще опиташ физическия живот в прямия смисъл. Да усетиш приятността на богатството, да усетиш приятността на сиромашията, на всичките работи. То е физическият живот. Ние така не сме живели. Направиш една къща, тамън я изплатиш, задигнат те за другия свят. Само тревоги имаш. Свършиш университет, нямаш работа, заминеш си, свършиш с тревога. Станал си красив, дойде някоя сипаница, набръчка ти лицето, отиде ти красотата. Всичките блага, които Бог ни е дал, ние сме ги изгубили, това не е живот. Живот се подразбира онова, което Бог ни е дал на земята, да го използуваме. Имаме право да живеем. Не както хората искат, но тъй както Бог е определил. Да живеем тъй, както Той е определил.

Казвам, тепърва аз искам да ви науча как да живеете. По някой път чета вашите мисли. „Той Учителят сам тия работи не ги е опитал, дошъл нас да ни учи как да живеем. Ние не го ли знаем как да живеем." Аз съм живял като вас и по-зле съм живял и съм дошъл до туй заключение, че този начин както хората живеят, няма разрешение, това не е живот. Затова именно трябва всички да вярвате. Но най-първо, да се реализира вашата надежда, трябва да вярвате. Но, за да се реализира вашата вяра, непременно трябва да имате любов. Любовта ти трябва да влезе като динамическа сила във вярата, за да може [*да имаш*] постиженията на надеждата. Тези възможности, които са тук на земята, тук трябва всеки да има една къща. Казвате: „Нас не ни трябва къща." Като дойде човек на земята му трябва най-

малко една къща с три стаи. Една стая за спане, една приемна стая и една хубава кухня, и то кухнята му да бъде много по-хубава, отколкото приемната му стая. Светлината трябва да бъде достатъчна. Кухнята, според мене, трябва да стои на първо място, после трябва да има доста широк двор, не триста метра, но най-малко един декар. Пък да има една малка градинчица, при това като дойде, трябва да има хубави дрехи. Да имаме хубави вълнени дрехи, да има хубави, чисти памучни дрехи, да има хубави копринени дрехи, да има хубави обуща, направени от камилска кожа. Да има други, направени от телешка кожа, и да има обуща, направени от крокодилска. После трябва да има хубава библиотека, да има пиано, да има цигулка, да е осигурен, не като дойде месецът, да му побелее главата. Но да се уравновеси. Като дойде, да си има толкоз, че да има достатъчно.

Казвате: „Повярвай в Исуса Христа." Христос положи надеждата. Реализира онова, което надеждата иска. Положи вярата и реализира, което вярата иска. Положи Любовта. Тя иска да бъде една цел, в която да достигнеш. Изисква се дълго време. Сега трябва да се положи любовта, за да реализира онова, което вярата изисква. Там трябва знание. На религиозните хора трябва много знания. В дадения случай така да разбирате. В дадения случай трябва да разбирате какво може да извършат положителните сили и отрицателните сили. Трябва да знаете какво може да извърши човешкият ум и какво може да извърши човешкото сърце, какво може да извърши човешкият дух и какво може да извърши човешката душа. Във вас трябва да се сложи въпросът за духа и за душата. Това е мощното. Човек като започне да вярва в духа, той ще придобие душата си, той ще се запознае с Истината. Като дойде да вярва в душата си, той ще придобие Любовта. Казвам, човек да вярва в духа си и ако придобие свободата, той е на път. Човек, ако вярва в душата си и любовта в него дойде, неговите желания ще бъдат постигнати. Не само човек трябва да бъде свободен

да постигне желанията, но той трябва да реализира тия желания, които има. Казваме: „Да се обичаме един друг.“ Но да се обичаме един друг – майката обича детето. Тя трябва да разбира нуждите на туй дете, да му услужва и вследствие на това се образува връзка между детето и майката. Всичките връзки между вас по същия начин са се образували. Сегашното приятелство пак по същия начин е образувано. Нишка по нишка се образуват тия връзки.

Та казвам сега, как ще се образува връзката между Бога и вас? Бог ви е пратил една мисъл, вие не я реализирате. Пратил ви едно хубаво чувство, вие не го реализирате. Даде ви подтик за една постъпка, вие се колебаете. Как ще се образува връзката? – В едно послушание абсолютно, че както Бог изисква от тебе, да го направиш. Вие сега ще кажете: „Ние сме го правили това.“ Така не се прави. Аз съм виждал някоя домакиня, която точи. Тя точи, пък си чисти носа с пръстите. Аз не бих желал такова точене, не бих желал да има никакво участие носът, да вземе в месенето. Ръцете да бъдат чисти, да ги измиеш хубаво и като направиш онази пита, чисти да са ръцете и да туриш една бяла постелка, че на онзи човек да му е приятно. А не да се пипаш тук и там, да си бъркаш в ухото, да плюеш. И в религиозно отношение дойде някой, той ми цитира какво е казал апостол Павел. Апостол Павел каквото казал, много право го казал. Знаеш защо го е казал. Три пъти го биха по 39 удара, научи се да мисли. Какво искал да каже? Този човек има грамадна опитност. Каквото научи, на опит научи. Апостол Павел биха го и разбра основата. Сега без да ви бият искате да разберете. Докато не ви грухат вас, от вас хора не може да стане. Ако не ви пекат, от тестото хляб не може да стане. Вие искате в този ден да не страдате. Има едни страдания, те са Божествени, аз съм за тях. Аз изключвам човешките страдания. Има страдания, които не трябва да ги имаме. Има

страдания, които са за нас благо. Ти трябва да ги приемеш. Има страдания, които ние трябва да ги отхвърлим.

Сега положете любовта, положете вярата на един опит. През тази година турете какво искате да опитате. Не да спрете земята. Дотам не сме дошли. Изберете нещо много малко. Да имате един опит. Какво може да се направи? Вторият път напишете една тема. Най-малкото, което искате, нещо, което ще определите, най-малкото, което искате. Сега всички имате една богата опитност. Изисква се сега една съединителна нишка. Имате доста материал за работа. Имате повече знания, но туй знание не е реализирано. Много от това знание трябва да се тури на работа, което може да се тури. И кое да се реализира и кое не.

Я изпейте песента.

(*Изпяхме: „Иде, иде*“.) Той иде да помага и ние да помагаме. Сега Той ще помага. Как ще го изпеем? (*Учителят пее*) „Ще помагам аз, ще помагам аз.“

Сега вие се индивидуализирате. Искате да не изгубите своята свобода. Трябва да изгубите свободата си, защото сега не сте свободни. Сега имате една свобода, която не е ваша. Онзи слуга, който отива да извърши волята на господаря си, свободен ли е? Плащат му. Онзи учител, който отива да учи, свободно ли отива? Майката, която върши всичко, по свобода ли го прави? Още не сме дошли до истинската свобода. Друга свобода има, която ние трябва да учим. И тази свобода сега е хубава, но тази свобода е като онзи вол, който е впрегнат на нивата и го дупчат при дърпането. Да теглиш, но доброволно да теглиш. Има една свобода. Сегашната свобода още не е свобода. Та в тази свобода трябва да дойде Божията Любов. Бог иска да ни освободи от всичките тия страдания. Бог ни отучва от старите навици и понеже сме свикнали, когато ни отучват, ние страдаме. Когато останете със старото, което имате, вие си държите старите

дрехи, не ги хвърляте, понеже е студено. По някой път облечете новите дрехи, походите в стаята и после ако не ви прилегнат, пак сложите старите. На другия ден пак турите новите. Приспособявате се, правите малък опит. Новото така няма да дойде. В природата пролетта не иде изведнъж. Най-първо ще излезе кокичето, минзухарят. После идват другите цветя, докато дойде цялата пролет и после ще дойде лятото. Хубавото, Божественото в нас няма да дойде изведнъж. Ние чакаме изведнъж да дойде. Казвам, трябва работа, за да дойде.

Още веднъж изпейте „Иде, иде“. Как бихте изпели „слънцето грее“? Ако кажете: „слънцето изгрява и захожда“. Слънцето грее, идея имаме, че излиза нещо от слънцето. Щом слънцето грее, ние трябва да възприемем неговата светлина. Тогава как трябва да се изпее туй, което слънцето дава? Ти ще се поставиш на мястото на слънцето. Как ще пее слънцето, ако е в мене? (*Учителят пее*) „Слънцето грее.“ Тогава ще туриш: Аз трябва да мисля. (*Учителят пее*) „Аз трябва да мисля.“

Два бента имате, мъчно се пее с бентове. Не са музикални. Ако има по средата гласни букви, по-лесно се пее. Сега, за да пеете, вие трябва да благодарите на Бога, че ви дал да влезете в музикалния свят. Говоренето е цяла музика. Когато човек започнал да говори, то е най-голямото благословение. Да говориш, то е музика. Да пееш, е музика. Говоренето първоначално е било музика, а отпосле се е изгубило. В грехопадението е изгубило своята музика. Първоначално ангелски е бил говорът. Музиката се е изявила в неговия говор. Сега ние се намираме в едно статическо положение. Казваме: „Да не напущаме реалния живот на обществото.“ Туй положение, в което се намираме сега, дрязги има. Всеки един като разгледа, колко противоречиви неща има. Речеш да направиш нещо, една кал се явява. Речеш да направиш нещо, този ви каже тъй, онзи тъй, спират те – налагат. Сега

да се очисти тази кал. И пак ще влезе там. Трябва да се чисти. Но човек, за да може да пее, той трябва да се подигне над окръжаващата среда. Ако не се дигнете отгоре; не може да пеете, ако седите на същия уровен. То е един символ, ти ще се подигнеш нагоре. Казвате: „Подигни сърцето си, подигни ума си.“ После, трябва да мислим, че може да стане това.

Сега трябва ли да мислим да спрем земята или трябва да се върти? *(– Да се върти.)* Нашите работи да се въртят. Нашите работи са спрени. Ние като не може да спрем земята, спираме нашите работи. И тогава страдаме всички. Всички се поставяте на един изпит. Сега когато ме слушате и когато сте сами вкъщи, как вярвате? Поставете нещата на една вътрешна [основа], да намерите истината. Старите сестри казват: „Остаряхме, не ни се пее.“ Младите казват: „Условия нямаме. Стаята тясна, това няма, онова нямам.“ Всички нямате. При най-лошите условия, пейте! Аз уважавам. Гледам онзи щурец, на една малка дупка излязъл, пее си. Казвам, туй, което един щурец може да го направи, защо аз да не може да го направя? Като се научите да пеете, Господ направил добър салон, стига да сте добри певци най-добрия салон ще ви дадат. После, ако нямате къща и хубава стая, ще ви дадат, само се научете да пеете. Сега сте в класните стаи. В тия ваши класни стаи ще се учите. Тия класни стаи, които имате, са все класни стаи. Каквото имате, то не е ваша класна стая. Един ден ще излезете от класа, 5–10–120 години е позволено да седиш в класната стая. Казват: „Ще ремонтираме стаята, учениците трябва да излязат из класа навън.“ Какво лошо има? Ще се ремонтира стаята, ще турят по-големи прозорци, по-голяма светлина ще влиза.

Направете опит сега. Турете да реализирате надеждата на земята. Турете да реализирате вярата в Духовния свят. И Любовта – да се свържете с Божествения свят. През тази година всичко туй трябва да го направите на опит, да имате микроскопически опит.

Добрата молитва

Благостта да бъде наша цел!

15 лекция от Учителя, държана на 11 януари 1939 година, София, Изгрев

НАЙ-МАЛКОТО И НАЙ-ГОЛЯМОТО

Отче наш
„Духът Божий“

Човек иска най-малкото, което не може да постигне. Единственото нещо, което човек не може да постигне, то е най-малкото. Две неща непостижими има: най-малкото и най-голямото, защото по-малко на света от човека няма. Какво ще иска, най-малкото е човек. Най-великото е Бог, но най-голямото не иска, понеже, да иска нещо, всеки, който иска, трябва да е малък. Малкият иска да стане голям. Малкият иска да се уголеми, да стане по-голям. Всички искат да станат по-големи. Всички тия дребни работи, искате да станете големи. Ако Бог иска нещо, Той би искал да стане малък, по-голям от Него няма. Допуснете, че вие изпълните цялата стая. Представете си, че вие сте толкоз голям, че изпълните целият салон. Как ще излезете вън от салона? Притиснати сте от стените, как ще излезете? През прозореца не може да излезете, през вратата не може да излезете. Човек трябва да се задоволява от малкото. Той е малък. Малкото може да расте, има условия да расте. Голямото има условия да се смалява, а на малкото значи, какво трябва? – На вас всинца ви трябва да растете, да се не спира вашия растеж. Да расте човек в добродетел. Да расте в сила, да придобива сила, да расте по ум, значи в умствено отношение да расте. Три качества има. Има неща, които човек ако ги придобие, те се изгубват. Пък има нещо, което ще остане с него. С върха на една нагорещена игла може да запалите целия свят. Ако е нагорещена на върха до 300–400 градуса, целият свят можете да запалите, като въртите. Ако имате един голям предмет, който не е така нагорещен, нищо не можете да направите. С една нагорещена игла, много можете

да направите. Пък с един предмет, който не е нагорещен, с него много малко можете да сторите. Казвам, често хората страдат от инертност. Имат инертни идеи, идеи които не растат. Иска, някой път, човек да бъде велик в света, иска да има сила. Всичките велики завоеватели нали са имали сила? Къде е Александър Велики Македонски? – Раздели се царството му и после изчезна. Къде е едновремешният Навуходоносор? Значи историята е история на великите хора в света. Историята пише все за големи хора, за малки хора не пише. Ако разгледаме сега за големите работи, може ли на земята да има няколко Хималайски планини? Сега има една Хималайска планина с най-висок връх. Мъчат се всички европейски народи да достигнат на върха и не могат. Долу в подножието на тази планина всеки може да иде, но горе на върха мъчно се отива. Ако иде горе човек, не може да диша, ще се задуши от редкия въздух. После, температурата се изменя, 25–30° под нулата. Отивате по-близо до слънцето, значи би трябвало да е по-топло, а като се качвате на 9 хиляди метра, вие сте по-близо до слънцето, а при това температурата е 25–30 градуса под нулата.

Сега, по някой път, хората не разбират какво нещо е „близо до Бога“. Всеки човек, с когото се разбираш, не е въпрос за време и пространство. Същество по-далечно от Бога няма и по-близък няма. Онзи, който не разбира Бога – по-далечно същество няма, непостижимо е, а онзи, който има разбиране – по-близко същество няма. Най-близък и най-далечен е Той. Сега, някой път, нали мислите, че всичко разбирате. Тогава, щом всичко разбирате, няма защо да се учите. Казвате: „Аз вече всичко разбрах.“ Щом си разбрал, няма какво да се учиш. Въпрос е: Защо щом човек всичко е разбрал, защо е недоволен, нали всичко разбира, защо е недоволен? – Човек е недоволен, защото му липсва нещо. Ти си гладен, липсва ти нещо. Има нещо, което не те задоволява. Ти усещаш, някой път, тежест в

своите дробове, липсва ти нещо. Влиза въздух, но няма едно разбиране, тъй да кажем, между въздуха и тебе. Някой път няма разбиране между храната и човека, някой път няма разбиране между неговите мисли, между чувствата няма разбиране. Сега ние мислим, че чувствата са нещо отвлечено, мислите са отвлечени. Невидими са, то е така, но туй, което ние не виждаме, чувствуваме го. Мисълта не я виждаме, но мислим заради нея. Казваме, че трябва да има известна форма, за която трябва да мислим. Ти не може да мислиш за нещо, което няма форма. Ти ще мислиш за някой ангел, но все таки ще го представиш във формата на човек. Един ангел ще го представиш в най-добрата форма, която си видял. Даже и Бога, и Него си Го представяте като човек, най-съвършения човек. Някой път ние мислим, че Бог е направил света, че Той е невидим, непостижим, няма никаква форма. Това е едно противоречие. Философите мислят, че Бог е без форма. Писанието казва, че направи човека по образ и подобие Свое. Разсъждавам: Мравите имат форма, дърветата имат форма, камъните имат форма – несъвършена форма. Като сравнявам всичките други форми, най-съвършената форма е човешката. Значи, формата трябва да бъде разумна. Ако имате едно тяло, което е разумно, ако туй вашето тяло не се подчинява на човека, какво ви ползува? Ако, да кажем, вие не можете да движите очите си, ръцете си, краката си, представете си, че у вас съзнанието го има, чувствувате, а сърцето не тупти, и храна не ви трябва, а при това имате всичките нужди, които човек има. Какво щеше да бъде вашето състояние? Състоянието на камъните [е] такова. Камъните именно се намират в туй състояние. Казваме: „Той е камък.“ Наричат ги „спящите духове“, „заспалите духове“, на които съзнанието е будно, но туй съзнание е будно и няма израз навън. С един камък вие може да играете както искате, но по някой път, ако не сте внимателни, той може да ви напакости.

Казвам, когато Писанието казва, че [Бог] направи човека по образ и подобие Свое, значи го извади от едно несносно състояние, което човек днес не оценява. Онова, което Бог е дал на хората, те не го оценяват. Всичкото зло произтича от това, че човек седи и е недоволен. Той иска някои неща, които не му са потребни. Много пъти говорите за съвършенство. Тук братът има една цигулка. Имате един инструмент, който е съвършен. Казвате: „Аз искам да бъда съвършен.“ Вие мислите, ако вие сте съвършени, всичко да имате. Цигулката е съвършена, но тази цигулка сама по себе си нищо не може да произведе. Може струните да са турени хубаво, и подпората, магарето и лъкът е съвършен. Всичко е съвършено в нея, но съвършенството трябва да се прояви. Трябва да дойде някой друг, извън съвършенството, да свири.

Та казвам: Вие имате едно тяло, имате едно сърце, имате един ум, които съставят един инструмент, който трябва да употребявате. Най-първо трябва да ги държите в изправно положение. Ако тази цигулка се пукне някъде и се отлепи, тогава вече тя не може да произведе глас. Или ако всичките части, както са направени, ако не се държат в сухо, ако няма своя кутия или ако не я чистим от праха, не може да свири. Та казвам, човек трябва да работи над съвършенството. Вие имате съвършени работи, които Бог е направил. Ние сега се учим да работим над съвършенството, което Бог е създал. Всичката погрешка къде е? Ще видите един малък ученик, може да има един съвършен инструмент, но не знае да свири. Той не знае къде да тури пръстите по ръчките на тази цигулка. Тури на едно място – не е правилен тона. Тури на друго място, пак не е правилен. Той трябва да учи, трябва съвършено да свири и да произвежда ония, правилните, чисти тонове на цигулката. Не само да ги произвеждаш, но трябва да знаеш какво съчетание трябва да направиш. Не е въпрос само да изучиш музика. Да кажем, знаеш цялата стълбица. Туй

съчетание на седемте тона знаеш, но трябва да знаеш кои тонове с кои си хармонират и в даденият случай да знаеш как да ги вземеш.

Пише ми една сестра, че тя иска най-малкото, да служи на Бога. То е най-малкото, но то е и най-голямото, да служиш на Бога. Да служиш на Бога ум трябва, сърце иска, то не е лека работа. Някои мислят, че е много малка работа на Бога да служиш. Мислиш ще идеш, ще се помолиш малко, ще направиш 2–3 молитви, сутрин, на обед ще се помолиш и мислиш, че си свършил някаква работа. Ако мислиш, че Бог не ти е отговорил, че Той ти е отговорил, помолил си се сутринта – дал ти е да ядеш, да дишаш, да виждаш слънцето. Ти искаш специфично, искаш здраве. Здравето ти го имаш. Искаш богатство – богатството го имаш. Ти страдаш от много голямо богатство. Ти страдаш от излишък, не от недоимък. Всички страдате от охолност. Някой казва, че нямал дърва, че това не е вярно. Казва, че печка няма. Че той ако нямаше дърва, щеше да умре. Печката е запалена. Казва: „Аз от студ ще умра." Той не е умрял, постоянно вътре гори, горение има. Има собичка. Той ходи да търси дърва оттук-оттам. Мисли, че с тия дърва ще си поправи живота. Мисли, че тепърва трябва да организира. Ние имаме повече отколкото ни трябва. Сега се учат хората онова, което Бог им е дал, как да го организират. Представете си, че вие сте в едно учреждение дето не се позволява, такъв закон има, че не се позволява да ходите извън града, но зданието в което живеете, има каквото искате. Има разни копчета, като бутнеш, от някоя бакалница, дрехарница, шапкарница, хлебарница, каквото ви трябва ще ви дадат. Казвате „един хляб". Хлябът ще дойде. Представете си, че ако вие сте в такова здание и ако не знаете да бутате копчетата, нали ще страдате? Сега казвате: „Как да го знаем?" Щом сте дошли на земята вие сте минали през една зона, като слезете на земята, какво трябва да правите всичко ви е казано, само че вие сте го забравили. Те са ви казали, че канонът на

живота е Любовта. Дотогава, докато разбирате живота всичко ще имате. В момента, в който се поколебаете в живота и в любовта, ще ви дойдат всичките страдания. От какво дойдоха страданията на хората? Най-първо, когато Бог създаде Адама, той като седя сам в райската градина помисли, че му не достига нещо. Бог ги направи в райската градина. Туй, което не ти достига, е твоето нещастие, страданието не ти достигна. На Адама му липсваше страданието. Единственото нещо, което ни липсваше, е страданието. Господ казва: „Без страдание не може." След като създаде туй страдание, създаде и жената в Рая. Тя беше съвършена. Тя казва, че и на нея ѝ трябва нещо ново и търси страданието. И двамата поискаха страданието и след като намериха страданието, те излязоха из рая навън. Що значи „извън рая"? Изгубваш онова приятно разположение. Болният е извън рая. Щастливият, щом стане нещастен, извън рая е, извън щастието е. Блаженият, щом стане нещастен, извън блаженството е. Човек може да бъде извън ума си. Щом изгуби ума, той е извън умът си. Щом изгуби душата си, той е извън душата си. Ние говорим за ония състояния, които можем да изгубим. Казвам, вие сега търсите щастието, търсите нещо отвън. Кое търсите отвън? Казвате: „Аз искам да бъда щастлив." Употребявай ума си навреме, употребявай сърцето си навреме, употребявай волята си навреме. Това е твоето щастие. – „Ама как?" – Ето вижте как цигуларят започва. Най-първо той ще тури цигулката, ще държи ръката си хоризонтално, ще държи, и от туй зависи неговото щастие. От всичките негови движения зависи неговото бъдещо щастие, да се прочуе той като музикант на сцената. Най-първо детето като свири, учителите ще го поправят. Казват му: „Не се свири така." Някой полегато държи лъка. Ще го коригира учителят му, а който е способен – веднага схване. Някой има свои методи. Някой път ученикът е досетлив, мисли, че е лесна работа, може да свири. Ако той внимава – в един два урока ще научи това.

Но, ако създаде понятие, че знае – мъчно ще научи. Тези хора, които мислят че знаят, те сами се спъват. Сега за пример, някой мисли, че е религиозен. „Той, казва, е религиозен.“ Сегашните учени хора казват, че на религиозният човек, ако главата горе на темето е сплесната – не е религиозен човек.

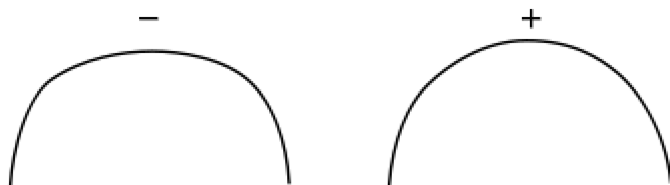

Фиг. 1

Човек, който има такава глава, не може да бъде религиозен. Ако тялото на човека представя права линия, тогава липсва му нещо. Ако челото е право, пак му липсва нещо. Челото трябва да има една малка кривина. Когато умът е развит, когато челото е правилно, както трябва, щом помисли – всякога се явява светлина. Щом неговите способности са недоразвити, не работят в него чувствата, някаква тъмнина има, няма яснота. Ако чувствата са недоразвити, ти чувствуваш и казваш: „Нещо ми е криво, студено ми е на сърцето.“ Писанието ги нарича тези с „каменни сърца“. Неподвижното сърце е каменно сърце. Подвижното сърце, е онова пълно сърце с чувства, сърце, което е вечно живо.

Сега най-първо трябва да се освободите от старите схващания за любовта. Хората тепърва имат да учат Любовта. Ако дойде Любовта в човека, ако в света се възцари Любовта, всичките хора ще бъдат съвършени. Съвършени ще бъдат, но не само съвършенство потенциално. Ние сме направени по образ и подобие на Бога, но ония хора ще бъдат съвършени динамически. Всичко онова, което човек има, ще го тури в работа. Ще тури в работа своя ум, защото след като имаш един съвършен инструмент, след като ти си съвършен, оттам

насетне ти ще започнеш да живееш. Ти, докато нямаш съвършен инструмент и докато не си съвършен, дотогава не можеш да се проявяваш. След като се научи цигуларят да свири хубаво, оттам насетне ще дава концерти, ще обикаля целия свят, ще има какво да даде на света, да свири. Казва: „Няма какво.“ Той е започнал да съчинява сам. Та сега вие мислите, че като станете съвършени, няма за какво да се стремим в света. Именно оттам насетне ще започне живеенето. Животът започва със съвършенството. Писанието казва: „Бъдете съвършени, както е Отец ваш.“ Бог, Който е съвършен, има какво да работи. Единствени хора, които не работят, те са несъвършени. Щом си несъвършен, ще направиш някаква беля някъде. Казвате: „Вие съвършен ли сте?“ Вие не знаете да произнесете думите на Любовта, на доброто. Ти седиш, недоволен си от себе си в живота, но доволен си от своята доброта. Живееш между един народ, недоволен си от този народ, от условията, от всичко си недоволен. Казваш: „Светът не е направил, Господ както трябва“, но човек още се стреми сега. Той е създаден съвършен, но той още съвършенството не е придобил. Не може да работи над себе си. На съвършеният човек, след като му кажеш една дума веднъж, втори път не иска да я повтаря. Кажат ти, ти го забравиш. Кажат ти нещо, ти го забравиш. Щом забравяш, не си от съвършените. Съвършеният не иска втори път да повтаряш нещо. От съвършените си отвътре. Има неща, които, като г[и] видиш се отпечатват. Като станете един ден съвършени, като се филмува живота – отпечатва се всичко. Пътят, по който сте минали, всичко се отпечатва, и ще видите какво сте забравили. Много работи вие сте забравили. Пита ме някой: „Какъв съм бил аз в миналото?“ Той ако беше съвършен щеше да знае. Понеже не е съвършен, забравил е. Казва: „Защо съм забравил?“ – Защото си несъвършен. – „Защо Господ не ме направил?“ – Но туй показва, че ти си [се] потривал, не си работил. Ти си държал съвършена цигулка без да си

станал съвършен, значи не си работил над цигулката. Казваш: „Какъв ум имам?“ – Не си работил над ума си. Умът ти е несъвършен. Сърцето ти е съвършено и тялото, но понеже не си работил – ти си останал несъвършен. Сърцето ти, като не се ползува, както трябва, то се е омотало, че е станало лошо.

Сега онези, които проповядват Христовото учение казват, че Христос дошъл да измие греховете на хората, да очисти запрашасалите цигулки. Христос дойде в света, взе едно тяло подобно на хората да им покаже, че с туй тяло много може да се извърши. Христос, с едно човешко тяло, извърши толкоз много. Три години Той работи и извърши толкоз много, че вече 2000 години почти хората имат да се ползуват от туй, което Той е направил. Ние седим сега Христос казва, че всички можете да бъдете като Мене, всички можете да бъдете като Мене, ако обичате Бога, както Аз Го обичам. Всички можете да бъдете като Мене, ако мислите както Аз мисля. Всички можете да бъдете като Мене, ако служите на Бога, както Аз служа на Бога. Вие мислите сега както хората мислят. Те мислят, че служат на Бога. Мисля, че се яви спор между учениците на Христа за едно нещо. Даже някои от учениците бяха много амбициозни, мислеха големи работи и казват: „Учителю, нека единия да седне отляво, а другият отдясно.“ Отиват и казват на майка си: „Иди кажи на нашият учител, че ние сме способни. Другите са невежи, но ние двамата сме способни.“ И тя отиде при Учителя и Му казва: „Имам да ти казвам нещо. Имам двама сина, много ги обичам, искам единия да седне отдясно, а другият отляво в Царството Божие.“ Той ѝ казва: „Не знаеш какво искаш.“ Христос казва: „На достойните е това място. Твоите синове за отляво и отдясно не са.“ Отляво да си, значи да си в ада, а отдясно, значи да идеш при Бога. Как ще идеш при Бога? Трябва да знаеш всичко да му разправиш какво си направил. Вие искате да идете при Бога. Господ ще ви попита: „Защо дойдохте?“

Какво ще кажете? Ако тебе баща ти те пратил в Англия, Франция, Германия да следваш и издържа те 10 години и не си учил, като се върнеш какво ще занесеш? Баща ти, преди тебе, е трябвало да свърши училището, той да знае. Казва: „Я синко, кажи, в новите времена какво учат хората?“ Ха, най-първо да допуснем, той и пее, той свършил по музика, но нищо не е свирил. Ходил си по кафенета, носиш цигулката, баща ти казва: „Я синко, посвири.“ Най-първо казваш: „Не съм разположен.“ Утре не си разположен, ще извадиш цигулката, казваш, че струни няма. Мотаеш се. Бащата казва: „Дайте му струни.“ Казва: „Най-първо изсвири нещо.“ С лъжа тази работа не става. Ще изсвириш, ще отидеш при Бога и Той казва: „Свири сега! Я изсвири песента на живота.“ Как ще изсвириш тази песен? Пратил ви е да свършите по пеене, някой виден певец да станете. Казва: „Я попей сега.“ Ти пееш по обикновеному. Той казва: „Ти тук, като беше, това знаеше – новото, новото!“ В небето, когато цигуларят иде и певецът иде – слънцето изгрява. А пък когато се яви някой, който не е съвършен, ако отиде един цигулар, който не знае да свири или един певец, който не знае да пее – слънцето залязва. Нашите концерти стават когато залязва слънцето и всичките певци са все майстори. В небето, който иде и даде концерт когато слънцето залезе, нито един не отива на концерт. Като изгрее слънцето, всички отиват на концерт. Щом залезе слънцето, той ще се намери сам в салона, вътре.

Та казвам, ако идете в небето тъй както мислите, слънцето ще залезе. Тогава никой няма да ви слуша. Очаквате да има знамение, но никой няма. Казвам: За да ви посрещнат, трябва да носите една съвършена цигулка, да знаете да свирите, да пеете. Под думата „пеене“ разбирам, един човек, който така мисли. Под думата „свирене“ разбирам, човек, който нещо може да свърши на земята. Сега може вас да ви се вижда пресилено, но законът е верен. Един грешник в небето не може да го посрещнат. Ако със себе си носиш

един порок, никой няма да те посрещне. Сега тук може да ни посрещат и тук ни посрещат. Казвам сега: Спрете се върху онова, което Бог е направил. Сега ако имаме силен амоняк, знаете ли какво би станало? Сега гледам тази песен „Иде, иде“. Донесли я на мене. Единият е написал в три осми и шест осми. Каква е разликата между три осми и шест осми? Каква е разликата между три осми и две четвъртини? Или каква е разликата, ако е 16-тини? Музикантите вече имат думата. Човек може да мисли. Има известни закони, които регулират музиката. Казвам, когато хората се обичат в света, те виждат хубавото в себе си. Когато не се обичат – виждат лошото. Където и да ходиш, веднага ще видиш неговия дефект. Та в оня свят има една зона дето оставят, които се спорят, недоразуменията ги оставят, наричат го чистилище. Всички ще се намерите там събрани. Най-видните светии, гениални хора, в чистилището са за една погрешка. Че нямаш копче на ризата – в чистилището си. На единият ръкав, че нямаш копче – в чистилището ще останеш. Ако изтеглиш един косъм от клепача – в чистилището ще бъдеш. Космите ще ги преброите. Сега не знаете колко косми имате. Ако няма един – в чистилището ще бъдеш дълго време, докато израсне. После, ако намерят кал под ноктите, не може да влезеш. На най-малкият нокът ако намерят, ще си в чистилището, после, ако ви намерят, ако ноктите не са гладки, ако са ръбести, пак в чистилището. Ако намерят, че по лицето ти има бръчки, пак в чистилището. Лицето трябва да е чисто. В оня свят няма да имате недъг. Толкоз взискателни са, че вън и вътре всичко трябва да имате със себе си, тогава ще ви дадат най-малкото, което ще ви липсва. Понеже ние се намираме на земята, там ще ви го дадат. Тук, след като си ходил на бойното поле, за неговата храброст му дават кръст, някоя звезда, някой знак ще ви дадат. Най-малко една звездица или някое изгряващо слънце ще носите. Като мислите да станете съвършен и да угодите на хората, оставете се от това. Всички

мислите за туй, което не влиза ни в клин ни в ръкав. Дойде при мене наскоро една умна слугиня, дето някога съм видял. Единствената умна слугиня. Тя ми разправя: „Учителю, бях на едно място. Цаних се и дълги години служих, но като отидох вкъщи, всичките обикнах. Но господарката ми се струва малко странна и не можах да я обичам, както бих желала. Забелязвам, че тя не беше разположена и оттам насетне неразположена. Но аз зная де е причината. Тя ще ми каже нещо да направя, аз няма да го направя както тя казва, а ще го направя както аз искам, и после ще я убеждавам, че е по-добре. По някой път забелязвам, че съм от твърдоглавите. Ще ида да редя леглото на дъщерята, на синовете, на господаря, нейното легло няма да го наредя тъй както трябва, ще го наредя през куп за грош. Не е злото там, но после се зароди, че не мога да я търпя. Забелязвам, като я гледам, имам желание да се махне, да не е при мене. Пък добра е, много добра е господарката. Какъв дявол влезе, че ме мъчи, не мога да я търпя. А пък в туй време, когато тя е неразположена, той е разположен към мене. Той ще влезе в кухнята, ще ми обръща внимание, а пък нея туй я дразни. Аз виждам, че тя се мъчи.“ Казва: „Когато тя е неразположена, синът е разположен към мене. Когато тя е разположена към мене и аз съм разположена към нея, той никак не иде, той тогава ще дойде да дигне някой скандал.“ Казва: „Какво да правя?“ Рекох ѝ: „Ще обичаш господарката си.“ – „Как да я обичам?“ – „Каквото ти каже, направи го. Направи го тъй, както тя ти казва. Ако ти сега напуснеш, ще останеш с лошо впечатление. Ти служи при тях, да те обикнат, че тогава ги напусни, да помнят, че са имали една слугиня, която от любов им е служила.“

Казвам, и вие сте като тази слугиня и вие служите при тази господарка. Всички от вас все сте слугини и вие искате да стане вашата воля. Ти на господарката ще служиш, нищо повече, ако искаш да бъдеш свободен.

Та казва, ако сега ви повикат на небето, знаете ли къде ще идете? Ако извикат един цигулар да даде концерт, веднага ще видите. Търпението показва качеството на любовта, която имаме към Бога. Ако човек има любов към Бога, той ще търпи. Не че ще бъдем слепи към погрешките на хората. Погрешките са погрешки. Бог търпи всинца ни. Защо ни търпи? Казва ни Той постоянно: „Ти видя ли погрешката на онзи? Не я прави!“ Сега онзи седи и казва: „Много си грубиянин.“ Не казва: „Колко си добър!“ И другия казва: „Колко си груб“, и двамата говорят грубо. Единият казва: „Знаеш каква погрешка имаш.“ И другият казва: „Знаеш каква погрешка имаш.“ И то е хубаво. Колко си груб. Ако си сиромах, без пари, ще бъдеш много груб. Но ако си богат и намажеш своята грубост с пари, ще бъдеш много мек. Тия хора не търпят грубостта. Един богат човек, заради богатството ще търпят, но един беден веднага ще го изпъдят. Ако дойде един цар с всичката грубост, ще го търпиш, но ако дойде един бедняк, веднага ще го изпъдиш. Питам тогава: Ти ли си търпелив или царят е търпелив? Представете си сега, че вие сте глух, не чуваш грубия глас. Щом познаваш, че някой е груб, ухото ти е деликатно. Хубав признак е, че оценяваш. Турил повече енергия в думите отколкото трябва, следователно ние трябва да икономисваме енергията си. Следователно, икономисвайте енергията си. Например, за малка работа харчите много енергия. Кажете: „Моля откъде идете?“ (Учителят го изговори силно, с груб глас.) Ще постегнете крановете. Печката е запалена, има повече въглища.

Сега слабата страна е, че вие тук се познавате. Като дойдете тук, да се не познавате. Ако не се познавате, като ангели ще се гледате. Като излезете отвън, да се познавате, а като влезете тук, да не се знаете. Отвън като излезете, да се познавате. Единственото красиво в света е да не познаваш хората. То е познанство. Да познаваш хората от дефектите им – това не е знание. Познание има да познаваш

хората в неговите [*техните*] добродетели. Туй значи, да не познаваш човека. Щом един човек вие не го познавате, като го срещнеш, ще търпиш. А като знаеш, че си го срещал 10–20 пъти, нахохориш се и още отдалече си дигаш ръцете, а някого не си го срещал никак, търпиш го. Когото за пръв път срещаш, то е човекът на добродетелта. Престанете да мислите, че сте добри. Понякога вие мислите, че сте много добри. Че сте много добри, без да сте добри. Някой път мислите, че сте много лоши, без да сте лоши. Защото добро и зло в света са две неща, с които вие трябва да знаете да боравите. Ако си лош, трябва да знаеш да употребиш. На човека де е лошото? – Изкълчен е кракът, наместиш го. Лошият човек не намества крака. Дойде някой брат, лош е, не намести крака и остане крака неоправен. И този брат не ти причинява болка. Онзи, който ти намества крака, ти причинява болка, но той ти намества крака.

Та казвам, същественото за вас кое [е]? Колко положителни неща имате в ума си? Казвам, че тази година ще бъде една от щастливите години. Ставате сутрин, за какво мислите сега? Вие искате да се подмладите, да сте едно малко разумно дете. Представи си в света най-разумното дете, което съзнава доброто, което правят заради него. Представи си, че си човек на зряла възраст, който може да направи нещо. Готов е да услужи някому, най-първо да оцениш онова, което Бог ти прави. Второ, да направиш туй, което от тебе искат. Две неща човек да е готов. Всичко това, което става между вас, защо да не се учите да търпите? За пример, аз не се интересувам дали вие сте разположени един към друг. Мене не ме интересува това и любовта си държте потайно. Недоволен си от някой човек, да си спокоен, като дипломат. Обичаш го, не се изявявай. Нито омразата изявявай, нито любовта. Седиш спокоен. И тъй, любовта ви не е любов, нито омразата ви е омраза. Защото, ако се обичате, доколко деня работи любовта? Гостилничарят е много любезен, гладен си, той ти услужва. Щом се

наядеш в тебе се яви едно състояние и гледаш по-скоро да излезеш из гостилницата. Ако този господин иска да те задържи по-дълго време, не ще останеш доволен от него. Ти си доволен от човека дотогава, докато ти услужва на твоите нужди. Щом ти услужи, той трябва да те остави свободен да излезеш из гостилницата. Гостилничарят да се освободи и ти да се освободиш. Аз не зная, вие държите някого в съзнанието си. Ако държиш един нечист човек в съзнанието си, ти оцапваш съзнанието си. Ако държиш по-дълго време в съзнанието си, той ще ти напакости. Ако дойде един богат човек в къщи, но така, облечен много хубаво, че остави хубавото във вашия ум, без да остави нещо. Оттам насетне всички вкъщи ще бъдете недоволни. Ще кажете: „Много хубаво беше, докато този човек не беше дошъл." Вие сте доволни. Той като дойде, постоянно ще говорите как богато е облечен, че и вие да имате такива дрехи. Питам: Защо този богатия човек не ви помогна? Не ви помогна, защото на един богат човек не може да помогнеш, той ще се докачи. Ти на един светия не можеш да му помагаш, той ще се докачи. Той, светията, мисли, че е съвършен. Ако си позволиш малко да кажеш, веднага и двамата сте светии на равна нога и си заминава. Светиите нищо не говорят един на друг, не се оценяват. Пък вие се отличавате с това, че си изказвате мнението. Казвате: „Еди-кого си не обичам." Какво нещо е да не обичаш един човек? Ако донесе във вашия дом празна торба, не я обичате. Защо? Не, че не обичате торбата, обичате туй, което е в торбата. Тази торба ви е обична дотолкоз, доколкото може да донесе нещо, което ви е полезно. В света няма безкористна любов. Синът обича майка си дотолкоз, доколкото му е дала нещо. Дъщерята или брата вие обичате дотолкоз, доколкото той е оставил нещо във вас. Ако нищо не ви остави, не може да го обичате. Вие мислите, понеже сте създадени от Бога, да ви обичат. От Бога, който е създаден, трябва да дадеш нещо. Законът е такъв. Не може да бъдеш обичан, ако ти не занесеш от

изобилието, което имаш. Тия хора имат нужда. Често при мене идват някои и ми казват тъй: „Еди-кого си много обичам.“ Дойде друг, пак казва: „Еди-кого си аз не го обичам.“ Казвам: „Що ме интересува дали го обичаш или не.“ Той казва: „Аз го обичам, а той не ме обича.“ Аз виждам сега къде е погрешката. Той го обича, а онзи не го обича, понеже нищо не му е дал. Дойде другият и казва: „Аз не го обичам.“ Той е същото, както онзи, който казва, че аз го обичам. Този казва: „Аз не го обичам.“ Аз зная пак погрешката. Понеже нищо не са му донесли, не го обича той. Ако ти обичаш и не те обичат, погрешката е в тебе. Ако ти не обичаш някого, погрешката е в него. Разберете сега: Ако обичаш и тебе не обичат, погрешката е в тебе. Ти си имал жито, не си сял на нивата. Следователно, нивата ти нищо не е родила. Ако ти обичаш, пък тебе не обичат, ти не си сял нищо на нивата. Следователно, там е погрешката ти. Пък, ако ти не обичаш, пък тебе обичат, тогава погрешката е в другите. Ако ти не обичаш някого, ако те обича, погрешката е в него. Тогава, за да се оправят погрешките, ако искате да ви обичат, вие трябва да направите нещо. Какво трябва да направи майката, която иска да я обича синът ѝ? Тя е закъсала. Какво трябва да направи бащата, за да го обича дъщерята. Той е закъсал, ако сега очаква да го обича. Майката ще заведе своя син. Досега тя не е изявила любовта си. Бащата ще заведе своята дъщеря и ще ѝ каже, че той е внесъл в банката на нейно име, 500 хиляди лева, още като се е родила. Тя мисли, че досега баща и не се е погрижил. А той е внесъл 500 хиляди лева, оставил е един апартамент, за да може, след като той замине, преспокойно да живее. Тази дъщеря, като се научи затова, ще разбере, че наистина баща ѝ я обичал.

Та казва ви: Има защо да обичате Бога и ближните си! За ближните няма какво да говорим. Бог ви е дал един ум. С вашият ум вие още не сте работили. На вашия ум, туй богатство, умът, който работи във всичките умни хора, той е вашето наследство, което Бог е

вложил в банката. Другите хора, като станат учени, туй учение, то е вашият ум, който Бог вложил. И един ден, като станете възрастни, туй богатство ще ви се даде. Един ден знанието, което имат всичките учени хора, туй което учат и изучават, един ден то ще бъде достояние на вас всичките. Да кажем, че един човек не е добър. Неговата доброта, неговото сърце работи във всичките добри хора и един ден този капитал ще бъде негов. И тогава иде мисълта: „Бог беше в Христа и примиряваше света със себе си." Един ден Бог ще каже, понеже мислите, че Бог е несправедлив, че той ни оставил да страдаме, не е помислил за нас, Господ ще ни държи до скончанието на века и ще ти даде всичко, което другите хора са направили като дар, да види дали ще го прецениш. С какво ще заслужи човек любовта Му? За да измисли Бог спасението, с какво сме заслужили? Какво ще плати човек за спасението си?

Та казвам сега практически. Има една омраза и бих желал да се мрази така. Има една омраза, която скъсява живота. Аз не желая вие да я имате. Има една омраза, която продължава живота и бих желал да я имате. Има една любов, която скъсява живота, не желая да я имате. Има една любов, която продължава живота и желая да я имате. Ако се мразите, мразете се на свят, за да се продължи живота ви. Ако се любите, любете се с любовта, която продължава живота. Не с една омраза, която може да ви направи инвалиди, не и с една любов, която ще ви направи инвалиди. Аз не съм за тях. Аз съм и за любовта и за омразата. За омразата, която продължава живота и за любовта, която продължава живота. Я вижте Писанието, отворете Стария Завет, да видите как се заканя Господ. Вас не ви е приятен Стария Завет. Цяла една философия има. След хиляди години хората ще я разберат. Господ като се е заканил (Учителят чете от Стария Завет „Грехът Юдин е писан с желязна писалка..." Всяка погрешка, която вие правите във вашето сърце, във вашия ум, внасяте тогава товар. Не

внася[й]те този товар в съботен ден! Погрешките ви са товар, който вие внасяте. Никакъв товар не правете! Без товар! (*17 глава от Йеремия.*)

Когато човек живее в Любов, то е приношение. Да направиш приношение на Господа и да живееш по любов. В старите времена ще занесеш агне. А сега [с] доброто, което е в тебе, ще идеш пред Господа. Ако идеш и не носиш доброто, няма приношение. Тогава ще дойде обратното. „Да освещавате съботният ден." Туй значи, да освещавате деня на Любовта. В съботния ден на Любовта, никакъв товар да не носите. Туй значи, да освещавате съботния ден. Значи, ако не слушате Господа, Той постоянно ще ви изпитва. Дойде някоя болест, какво е тя? То е огън. Всичките болести, нещастия, които ни сполетяват, не са нищо друго, освен Божия гняв.

Когато се мразите, мразете се на свят. Когато ще се обичате, обичайте се на свят. Всякога ние мразим един човек, който има нашите прегрешения. Всякога обичаме един човек, който има нашите добродетели. Защото всякога ние обичаме един човек, който работи за нас. Всякога мразим един човек, който ни подяда. Ти не може да бъдеш обичан, защото подядаш, ще те мразят. Щом работиш за тях, ще те обичат. Щом подядаш човека, ще те мрази в какъвто и да е смисъл. Щом го подядаш външно или вътрешно, той не може да ви обича. Та ви казвам сега: „Всички с огън ще се изпитате." Искате да дойде огън да ви изпита. Аз искам, като дойде огънят, да не изгорите. Защо задържам огъня да дойде? – Защото, ако дойде сега огънят, ще изгорите и пепел ще станете. Аз желая, като дойде огънят, поне да се стопите. Считам, да се стопи човек, е нещо хубаво. Желая да горите без да изгаряте. Не желая да горите и на пепел да станете. Сега аз говоря едно, пък вие разбирате друго. Вие се намирате като онзи православен свещеник, който не бил много учен, не знаел как да чете. Когато идвал Великден, много лесно ще тури един мангал и

кандилница, ще прескочи мангала, три пъти ще каже „Христос възкресе“. Свърши се работата. Но, един ден иде един гражданин, облечен хубаво, дошъл на църква на Великден. Седи в църквата. Попът седи, обикаля, ходи насам-натам, не може да тури мангала, гледа, че онзи го гледа какво ще прави. Минава час, два, три. Селяните казват: „Дядо попе, възкръсна ли Исус Христос?“ Той казва: „Видите ли онзи дявол. Докато той е там, не може да възкръсне Христос.“ Вие искате да направите нещо. Като идете в оня свят, как ще изтълкувате онези притчи на Христа: Лазар в лоното Авраамово, а богатият, вътре в ада и се гледат и се чуват, като си говорят. Казва богатият: „Отче Аврааме, та казва, как тия хора в рая са щастливи, като гледат другите че горят? Онези, които горят в ада се измъчват, в кожата си не може да се поберат.“ Казват: „Защо? Онези нямат ли милост да ги спасят там?“ Онова, което имате, то е невидимо. Страданията в хората не са видими, те са невидими. Онзи огън, който гореше в богатия, Лазар ни най-малко не го виждаше. Той виждаше пред себе си богатият, пред себе си в туника и богатият виждаше Лазаря, както го виждаше на земята. Казва: „Този не го ли зная?“ Той вижда Авраама и се чуди как Авраам позволява, този нехранимайко го държи там и от дипломатическа учтивост казва: „Изпрати го на земята, няма защо да стои при тебе. Прати го тук. Имам едно възпаление, да ми послужи, възпаление на гърлото.“ Не казва, че огън гори. И вие го имате. Някой път възпалението на гърлото имате. Дойде лекар – едно малко възпаление, огънчец на гърлото. От този огънчец човек може да умре някой път.

Та казвам, главата горе трябва да я подигнете. Тази глава горе трябва да е подигната. Когато хората не се обичат, много си говорят, много са красноречиви. А пък когато се обичат, говорят си по-малко. В Любовта говорът е ценен. В необичта всичко туй излиза навън. Сега аз ви говоря. Не говоря за външните. Като влезете в света, тук всинца

сте все от праведните. В света като идете, там всичко излиза. Вие сте излезли от света и сте дошли тука, и пак ще се върнете в света. Но казвам, учете се сега да разсъждавате. Не ви казвам да се примирявате. Аз не съм за примирението. Светът се е примирявал. Приложете закона, оставете любовта сама да се справи с живота. Ако на една кална река пуснете силна вода, тази вода ще почисти калта. Ако влезе живота на любовта, ще почисти всичко. Няма какво да се примиряваме. Щом дойде любовта, тя носи всичкото богатство. Някой човек не ви обича, има си причини. Казали сте обидна дума, подяли сте го. Щом дойде изобилието, онова, което сте взели, давайте. Наместо грубите думи, кажете някои хубави думи. Няма да има никакво противоречие.

Сега най-малкото е да служите на Господа и най-голямото е то. Най-малкото в света е да бъдеш слуга, да не виждаш погрешките на хората. Значи, като дойде камък[...] ти ще затвориш да отпечаташ хубавите неща. Не да носиш безобразията на хората в себе си. За пример, минава някой, че като минава, тъй се поизкривил. Ти го фотографираш и казваш: „Виж какво направи, като мина.“ Имаш всичките фотографии, кой какво е казал и какво е направил. Питам: Защо ти са? Откъде знаете, че като изкривил някой устата си, то е заради тебе? Вие по някой път усещате да кажете нещо, туй, което усещате не е твое, то е чуждо нещо и то е чуждо. Нещо ти казва: „То е чуждо, не го казвай“, а друго нещо ти казва: „Кажи го!“ И ти трябва да избираш. Ако избереш едното, ти ще се намесиш в чуждите работи. Казва ти: „Кажи, да не мислят, че си глупав.“ Ето кой е умният човек. Този човек е бил богат и осиромашал, няма нито пет пари в джоба си. Като го срещнеш кажи му. Казваш му, че той има да ти дава. То е безпредметно. Ти казваш: „Имаш да ми даваш.“ Безпредметно е това. Ти, като му кажеш, той казва: „Съжалявам, нямам нито пет пари. Богат бях, а сега нямам, сега съм беден.“ Какво ще му кажеш? Кажеш

му: „Друг забогатял, спечелил 4–5 милиона, ти ми дължиш малко. Сега си богат, издължи ми се. Благородно е от ваша страна. Имаш 5–6 хиляди лева да ми даваш." Тогава му кажи, като е богат, а като няма пет пари, какво ще му кажеш? Та казвам, на някой човек казвате: „Кажете ми погрешките." Аз ако съм на вашето място и съм недоволен, ще кажа: „Може ли да ме научиш на този занаят?" Някой обича много да говори. Ще кажа: „Може ли да ме научиш и аз да говоря като тебе?" Знаеш ли колко е логическа тази мисъл? Знаеш ли, когато осъждат някого, колко логически говорят. То е тъй, като някой адвокат. Тогава онзи, умният човек, трябва да иде при онзи и да каже: „Съжалявам, че ти създадох една голяма неприятност. Съжалявам, че толкоз време съм те карал да мислиш заради мене, което не го заслужавам. Аз съжалявам, че откраднах хубавото време. Останах в ръцете на дявола да те предизвиква." Щом се мразят хората, вършат работата на дявола, а щом се обичат, вършат работата на Бога. Едно от двете. Вие вашата работа не вършите. В единият случай, вие сте слуги на дявола, а в другия случай, вие сте слуги на Бога. Кога човек ще бъде слуга на себе си? Като дойде дяволът, аз ето какво ще му кажа на този старият господар: „Имам предвид онова, което искаш. Готов съм да го направя, но в себе си имам едно правило, което не го напущам. Първото обещание съм направил на Господа. На Господа съм дал първото обещание. Ще отида да изпълня Волята Му. И като свърша Волята Му, колкото време остане, ще слугувам на тебе. Ще дойда да върша твоята работа." Дяволът ще остане най-после да му слугувате. Аз, като изляза от Господа, ще имам такава висока температура, че дяволът, като ме види, отдалече ще офейка. Той не обича да му се повишава температурата. Той живее в един свят. Той обича да охлажда. Той живее в един свят дето гори и аз като го подклаждам, той мисли, че аз нося огън и вече го няма там. Казва: „Аз се отказвам, не искам да ми слугувате на мене." Погрешката е там, че

вие, като срещнете дяволът, вие сте много учтиви, казвате: „На ваше разположение съм.“ И там правите погрешка. Изпълнете най-първо Волята Божия и след туй се върнете да служите на дявола. Разбрахте ли хубаво? Вие ще идете да го повторите: „Учителят каза най-първо на Господа да служим, после на дявола.“ Тъй ще го кажете, но то е неразбрана работа. Щом се върна от Господа, аз съм самостоятелен. Ще направя на дявола една услуга, не отивам да му служа, но аз ще направя една услуга. Да ви изясня моята идея каква е: Сега представете си, че дяволът представя един вълк, който взел агнето и го турил на врата си и казва: „Ела да ми послужиш. Аз нося това агне да направя едно добро. Ела да ми донесеш вода“, да го направи. Казвам: Аз нося кибритена клечка и мисля, като ида при този вълк, ще му драсна зад опашката една кибритена клечка и ще му запаля козината. Като му запаля козината, ще иде да търси вода да се угаси и ще остави агнето. Ти ще идеш на дявола да му служиш, но ще му запалиш козината отзад. И ще тичаш и ти с него да го гасиш. Другояче, ако отивате да служите, ако човек така отива да служи, роб става. Вие искате да бъдете свободни. Всяко нещо, което правите, правете го от съзнание. За мене, тъй като се разговаряте, имате предметно учение. Гледам учениците в отделенията току дигат ръка. Учителката не може да дигне всичките. Всяко дете си има своя идея. Сега казвате: „Някои хора не се обичат.“ Обичат се хората, когато се познават. Не се обичат, когато не се познават. Обичат се, когато се познават. Когато се познават, всякога се обичат. В познаването всякога има обич. Любов и безлюбие. И в непознаването има обич. Следователно, досега всички не познават Бога. Защо? Те търсят Бога, те искат да познаят Бога, да служат. Всичките престъпления, които вършат хората, те искат като познаят Господа, да Му кажат: „Ти си причината за всичко туй.“ Господ, понеже знае мислите на хората, Той се отдалечава, да ги не слуша. И най-после казват: „Няма Го

Господ.“ И като Го няма Господа, понеже Го няма, казват: „Ние сме причината на всичките злини, които съществуват в света.“

Та казвам, разсъждавайте сега! Ако обичате някого, знаете защо го обичате. Ако не Го обичате, трябва да знаете защо. Има си причина, повод. Трябва да намерите погрешката, когато не те обичат. Трябва да намериш погрешката, когато и ти не обичаш. Ако аз предизвикам преждевременно да ме обичат, съжалявам, понеже туй, за което ме обичат, аз го нямам. Ако ме мразят заради туй, пак съжалявам, че съм причина, понеже туй, за което ме мразят, го нямам. Обичат ме за туй, което го нямам. Мразят ме за туй, което го нямам. Някъде не ме обичат, пак намеря погрешката. Щом не ме обичат, на тия хора не съм направил никаква услуга на тях, по отношение на хората. А към Бога туй е изключение. Сутрин щом станем, Бог постоянно ни дал всичко, всичко е предвидил. Няма нещо в нашия живот, което Той да [не] е предвидил. Само че ние, с нашата слепота не виждаме. Всичко е предвидил и туй, което имаме, се дължи на Него. И затуй, като се върнете, благодарете в себе си за онова богатство, което е вложил във вас. И като съзнавате, да се продължи вашия живот. Когато се критикувате не да скъсявате живота си, но да го продължавате. Да имате омразата, която продължава живота. Нека има омраза и без нея не може. Вие искате на земята да живеете без омраза, то е невъзможно. Искате да живеете без съмнението, да не дойде съмнението и то е невъзможно. Всичките противоречия, които съществуват, ще дойдат. Няма да остане нито едно противоречие, което да не се яви. Какво трябва да правите? На земята онзи, който се е окалял, търси вода да се очисти. Онзи, който има нечиста дреха, иска да се умие. Постоянно човек търси чиста дреха, да се облича. Постоянно човек трябва да облича и съблича всяка мисъл, да разглежда. Ако тази мисъл не му допада, да я тури настрана. Винаги

неговите мисли, неговите желания постоянно да се обличат. Всеки ден да може да се облича с най-хубавите дрехи.

Сега правилото: Ако ви боли кракът, причината не е в крака, причината е във вас. Ако ви боли главата, причината не е в главата, причината е във вас. Ако боли коремът, причината не е в коремът, причината е във вас. Вие сте турили нещо във вашия стомах, което не може да смели. Вие сте турили мисъл, която умът не може да смели. Вие сте турили едни обуща на краката си, с които те не може да се спогодят. Причината е във вас. Не търсете да хукате краката си, че този е така, онзи е така. Причината не е в стомаха, не е в главата, но причината е във вас. Турете хубави мисли в главата си, турете хубави желания в стомаха си, турете хубави обуща на краката си, турете хубави дрехи на тялото си! Турете най-хубавите дрехи, които имате, облечете се хубаво, за да имате Божието благословение, което Бог ви дава! Радвайте се, че като идете на онзи свят, няма да се познавате, както тук се познавате.

Добрата молитва

16 лекция от Учителя, държана на 18 януари, 1939 година, София, Изгрев

УВЕЛИЧЕТЕ СВЕТЛИНАТА И ТОПЛИНАТА

Добрата молитва
„В начало бе Словото“

УПРАЖНЕНИЕ.

Може да ми зададете един въпрос. Какво се постига с това упражнение? Ако вярваш, всичко се постига. Но думата „всичко“ не е абсолютна. Всичко се постига, но специфично какво се постига? Постига[т] се две неща: че от ляво на дясно, лявата ръка е свързана с дясната страна. Значи, като прекараш ръката си, регулираш ония енергии, които слизат от мозъка. Значи помагаме на мозъка. С лявата ръка помагаме на сърцето, а с дясната помагаме на ума. Ние сме регулирали донякъде отношенията между мислите и чувствата. Когато човек мисли и чувствува се подпушва, човек се намира в особено неразположение, състояние на [не]разположение. Има едно неразположение, на което вие не можете да дадете отчет. Вярваш и пак си неразположен. Вярваш, че ще се разболееш. То е потенциално състояние. Вярваш, че в живота нищо няма да сполучиш. Това не е вяра. Това е отрицателна вяра. Вярваш, че всичко, което имаш ще ти го вземат. Какво ще се научиш? Ще оценяваш нещата. След като изгубите нещо, вие ще се научите да го оценявате. Имате онзи навик, понеже майка ви работи заради вас, когато сте се раждали майка ви е работила. Тя е събрала храната на своите гърди и ти кажеш: „Мамо, дай“, и каквото ви трябва го вземате. Туй нещо и досега го помните и вие искате нещата лесно да станат, както на майчините гърди. Казвате: „Мамо, дай!“ Никак не мислите как става туй. Онази майка, за да приготви туй мляко, знаете ли колко време ѝ взело? Най-малко 20 години тя се е занимавала. Тя мислила 20 години, че като се

оженила, само за млякото, да роди едно дете, как ще му приготви храната. Не изведнъж туй да стане, на 20 години тя е мислила в своето подсъзнание. Някои от вас сега искате да станете благоугодни на Господа. За да бъде благоугодно детето на майка си, какво трябва да бъде? Ако всяка вечер плаче, хленчи това дете, майката не може да спи. Най-първо майката има много голяма любов към детето. Най-после казва: „Храна му дадох, окъпах го, завих го, хубава дреха му турих. Какво има, какво иска? Постоянно плаче. Все ще трябва да има нещо.“ Вие сега трябва да разсъждавате. Вие сега разсъждавате за някои обикновени работи. Обикновените работи в живота са преходни. Имаш едно неразположение, то е обикновено състояние. Ама те боли крака – нищо не значи. Нищо не значи. Какво означава? Изпитват те. Какво знание имаш? Досега никак не си мислил за крака. Сега ще помислиш. Боли те крака, че не може да ходиш. „Боли ме, на Витоша не мога да ида.“ Оценяваш ползата, която допринася. Заболи те ръката, не може да работиш. В болката, по един принудителен начин, вас ви заставят да оценявате това, което имате. Казвам: Вие искате в живота всичко да ви е наредено. Вие отивате в училище, но всичко да ви е наредено. Учителите, които преподават, няма да наредят всичко заради вас, те няма да учат заради вас. Пособия, книги няма да носят заради вас. В старо време децата носеха торби и в торбата хлебец турен и пособия за учене.

Сега казвам, тази година трябва да я използвате. Как да се използува? Никаква стара дреха няма да носите. Никаква стара шапка няма да носите. Никакви стари обуща няма да носите. Всичко ново. Никакви стари навици, привички. През тази година всичко ново да бъде. Вие започвате новата година пак със старите навици. Ставате сутрин, погледнете се, казвате: „Остарял съм, да бях млад сега.“ Какво щяхте да направите ако бяхте млад? Какъвто сте били като млад, такъв сте и като стар. Една семка, както е в началото, такава е и в

дървото. Всяка една семка придобива нещо. Хиляди пъти, като се посажда, изниква. Тя се учи в училището. Следователно, от светлината, от топлината, от влагата в едно съществуване придобива нещо, което изменя нейното естество, или подобрява, или влошава. Всички, които се занимават със земеделие и градинарство, знаят, че може да подобрят някои видове породи, някои видове растения може да ги подобрят. Ако ги поставят в една бедна почва, може същите растения да вегетират. Вие казвате: „Остарял съм.“ Колко години се изисква човек да остарее? Старият какво има? Българска ли е думата „стар“? Казваш: „Стар съм.“ Стар на английски значи звезда. Звезда си станал, светиш, какво лошо има в това? Остарял си, значи в звездата си влязъл. Звезда станал, че краката му не държат. Щом си стар, радвай се, че звезда си станал, просветнал си.

Сега всички имате възгледи, които не са прави. Аз виждам на някои от вас чувствата са подтиснати. Най-първо не си държите устата както трябва. Някои стоят с отворени уста. Няма да постискате чувствата си и ума си, няма да постискате. То е престъпление. Бог не обича да бъдете с подтиснати чувства и мисли. Бог не обича да бъдете с подтиснати постъпки. Всеки един човек трябва да бъде свободен да изяви своята мисъл, понеже в тази мисъл се проявява Божията Сила. Ние можем да потискаме, когато Бог иска да извърши някаква работа. Ти не се подчиняваш. Седиш с особен характер. Занят си с друга работа. Казва: „Хайде да видим, без мене какво ще направите?“ Какво ще направят? Ще го занесат, ще го изменят. Като му дават наставления, ще задигнат целия човек, да го занесат в Божествената работилница, да видят какво му липсва. Ще те разглобят, ще видят къде е погрешката, ще те поправят и пак ще те пратят на земята да свириш. Ако не искаш – пак наново в работилницата. Ако мислите, че вие сте свободни, вие се заблуждавате. Колко пъти ще ходите в работилницата, колко пъти ще бъдете разглобявани!? Ако идете в оня

свят, ще ви посрещнат и ще ви попитат: „Откъде идете?“ – „От България.“ – „Доста приятели имаме в България. Еди-кой си познавате ли го? Петко Стоянов, познавате ли го?“ – „Не го познавам. Много Петко Стояновци има.“ В България трябва да познавате всичките добри хора. Вие мислите, че всичките добри хора живеят на Изгрева. Вие казвате, че ние живеем на Изгрева. Ами другите хора къде живеят? Всичките хора живеят на Изгрева. По цялото полушарие хората живеят на Изгрева. Някой път, като изгрее слънцето, може да виждат, а някои недовиждат. Вие сте потиснали чувствата и имате особено мнение. За малки работи се смущавате. Малко момиченце на 18 години не знае мома ли е или е момиче? Не зная, но отнякъде на държавата ми пише, казва: „Учителю, баща ми е религиозен, ходи по селата да проповядва Словото Божие, но нищо не ми донася. Той даром работи за Господа и като се върне казва: Нали трябва да работите и вие? Майка ни [работи], за да ни издържа.“ Казва, че има сестриче и братче, тя била перачка в Бургас и вземала по 20 лева, и с туй трябвало да плаща и кирия, трябвало да плаща 200 лева, но не може да се изплати всичко. Най-после си казва: „Баща ми трябва да работи.“ Казва: „Отидох в Сливен, намерих една работа“, но не ѝ достига, зимно време с много тънка дреха [е]. Казва: „Може ли да ми помогнете да имам една горна дреха, за да мога да ходя на работа?“ Трябва ѝ връхна дреха. Не само дреха, но и удобства. Иска да работи, да има горна дреха. Казва, че свършила 6 клас. „Искам да довърша образованието си, искам да работя.“ Иска и непременно да довърши 7 клас. Много работи иска. Но засега тя се хванала за връхната дреха. Казва: „Ако можеш да ми помогнеш, помогни ми! Ако не можеш, то поне отговори ми да се насърча.“ Като не мога да ѝ помогна, пак да ѝ кажа. Казва: „Като ми пишеш, ще се насърча, но дано ми помогнеш.“ Питам: Ако вие пишете писмо на Господа, какво ще пишете? Казвам, тя се излага добре. Трябваше да донеса писмото ѝ. Вие как ще

напишете писмото? Да се не потиска никой. Няма какво да постискате ума си, няма какво да постискате сърцето си, няма какво да постискате волята си. Другите отвън може да потискат ума си, то е друг въпрос. Може отвън да постискате сърцето си, но ти, като човек, нямаш право да постискаш, понеже всичкото, твоето бъдеще зависи от ума ти и всичкото твое бъдеще зависи от сърцето и от волята ти. Ти, като постискаш волята си, като постискаш ума си, като постискаш сърцето си, какво ще добиеш? Нищо няма да добиеш. Вие сте един господар, на който умът, сърцето и волята са слуги. Като постискаш тия тримата ваши добри слуги, един ден, ако ви напусне и сърцето, умът и волята, къде ще остане господарят? На какво ще разчитате тогава? Ако ви напусне умът, сърцето и волята, на какво ще разчитате? Няма на какво да разчитате. Благодарете на Бога, че ви е дал тези неща. Кажете: Най-слабият човек има гениалност, която имат млекопитающите. Даже най-глупавото дете седи по-горе от всичките придобивки на млекопитающите. Детето съдържа много по-големи дарби в себе си, отколкото тези културни млекопитающи. То съдържа повече. Сега се задава въпроса: „Какво трябва да правим?“ Дайте светлина на вашия ум. Вие може да доставите светлина на вашия ум, материал, значи да доставим. Искате да мислите. Имате някоя болка. Попитайте вашият ум, какво трябва да правите. Той ще ви каже: „Или дайте топлина на вашето сърце.“ Сега се задава въпроса: „Откъде ще вземем тази топлина?“ Отвън. Ще отворите кепенците. От вас се изисква само да отворите кепенците. Умът има знание. Той е майстор да обработва светлината. Той щом я хване, и я турга на работа. Умът знае да кондензира светлината, от нея всичко може да направи. Вие живеете със старите идеи, а искате да знаете какво мисли Господ заради вас. Господ е създал целия свят. Има да мисли за безброй неща. Какво мисли заради вас? Той може да хвърли един бегъл поглед върху вас и веднага схваща какво правите вие.

Щом забележи, какво правите, Той не мисли. Можете да кажете, че нямате обуща, нямате шапка, нямате дреха. Казвате: „Господ мисли ли?“ Че Той, като ви изпрати из райската градина, Той ви тури кожена дреха, направи ви дреха и ви изпрати вън от рая. Де ви са кожените дрехи, които ви даде? Кожени дрехи ви даде. Вие сега се делите. Има един дележ: с очи, без очи, слепи. Другите, които виждат, как ги наричаме? При слепият човек, питаха учениците Христа: „Той ли е съгрешил, че сляп се е родил или баща му и майка му?“ Христос казва: „Нито той е съгрешил, нито баща му, нито майка му, но за да се яви Славата Божия.“ Когато се помина Лазар казва: „Нашият брат Лазар заспа. Приятно ми е, че не бях там.“ Да прояви онова, което Христос имаше. Ако беше Христос там, Лазар [не] щеше да умре. Като не беше там – умря. Какво трябваше да направи? И всички гледат какво ще направи. Казва една от сестрите на Лазаря: „Учителю, ако беше тук, не щеше да умре брат ми.“ Христос се разплака. Казват: „Виж колко го е обичал. Не можеше ли Той да направи да не умре?“ Христос казва да отворят гроба. Казват Му: „От 4 деня как е в гроба.“ И като отварят, Той казва: „Лазаре, излез вън!“ И Лазар излиза. Съвременните хора, какво ще кажат? Те казват: „Вие не вярвайте.“ Ще кажат, че те са се надумали. Лазар се е надумал, че ще умре и искали да завладеят света. Какво ще направите с тази мисъл, ако проникне? Ако Лазар се е престорил, започва да ти се вижда, че не е никакво чудо това. Сега подобна една мисъл вие вярвате, че като умрете ще идете в оня свят. Държите я. Влезе една мисъл един ден: „Ами ако умра и всичко се свърши? Ако няма никакъв живот, тогава всичко е напразно.“ Може да дойде такава мисъл във вас. Как ще се освободите от тази мисъл? Там дето има вяра и там дето има съмнение, там има реалност. Ти за туй, което не съществува, не може да имаш нито положителна, нито отрицателна мисъл. Ти не може да го твърдиш, нито да го отричаш. Щом нещата ги твърдиш и ги отричаш, има една

реалност, която съответствува на това, което отричаш и което твърдиш. Казвате: „Има Господ – няма Господ.“ Значи, когато сме в светлината, ние виждаме Бога, а когато сме в тъмнината не Го виждаме. Един човек не е при нас, не го виждаме. Това не показва, че той не съществува. Няма светлина да го видим. Онези, които разсъждават, казват: „Аз не съм го видял.“ Видимите неща са много малко. Това, което ние виждаме е малко. Има хора, които казват: „Аз не вярвам. Аз съм човек обективен. Аз обичам нещата, които съм ги проверил. Което виждам, туй вярвам.“ Ти четеше история, вярваш. Говориш за Сократа, ти Сократа виждал ли си? Ти не си го виждал и пак вярваш. Ти не си виждал Платона и пак вярваш. Отде-накъде вярваш? Нали казваш, че туй, което не си видял не вярваш? Защо ще вярваш? Казваш: „Аз съм обективен.“ Аз извиквам Сократа. Сократ де е? Историята е писана. Извиквам Сократа и той дойде. Преди 2000 години живял, той казва: „Живях в Гърция, философ бях.“ Историята аз я проверявам. Ще дойде съмнението, ще кажете: „Искат да ни занимават се с празни работи. Сократа е живял преди две хиляди години, ще го повика. То е невъзможно.“ Съгласен съм, защо ще вярваш? Ако е невъзможно да викаш Сократа, невъзможно е той да е жив. Как ще ме убедите, че е жив? Ако еди-кой си писал. Надумали са се тия историци, за да печелят пари. Никакъв Сократ не е живял. Питам: Ако аз отрека Сократа, какво ще добия? Аз разсъждавам обективно. Ако аз отрека светлината, ще изгубя, защото аз твърдя, че Сократ е живял. Аз прибавям нещо. Сократ е една реалност, излиза нещо от него. Негови изречения, негови мисли има. Следователно, Христос казва: „Думите, които Аз ви говоря, са плът и кръв.“ Някой казва: „Дали Христос е жив?“ Думите, които Христос е казал, това е Христос. Ако тия, думите възприемете, ще опитате реалността. Сега вие мислите дали Господ мисли заради вас или не. Че ако Господ не мисли заради вас, вие не щяхте да бъдете тука. Понеже Той мисли,

вие живеете, ходите. Благодарение на Неговата мисъл всички блага имате. На какво се дължи нашето недоволство? – Изгубили сте вашите отношения към Бога. Дотогава, докато не обичаш един предмет... Една книга обичаш, намираш нещо, четеш тази книга, приятно ти е. Щом започнеш да мислиш, че не съдържа нещо важно – станеш небрежен към книгата. Имате едно чувство на приятелство. Или искате само да дружите. Каква е разликата между приятелството и дружбата? Приятелството това е една особена обмяна между душите. Има някой човек, който ти е приятел. Една обмяна става. Всякога този закон съществува. [Ако] двама души [са] еднакви, се зараждат ред противоречия от еднаквостта. Когато хората станат еднакви, се зарежда противоречие. Всякога, когато известна енергия произтича от любовта, известна енергия произтича от мъдростта, винаги между тия енергии има отношение, те се съединяват. Но, ако мъдростта мязаше точно на любовта, щеше да има едно състезание между мъдростта и любовта. Да кажем, сега взимаме мъжът и жената. Мъжът и жената трябва да живеят в хармония. Защо не живеят? – Защо[то] мъжът и жената са станали много еднакви. В жените има едно желание да бъдат като мъжете и в мъжете има едно желание да не бъдат като жените. Защото ако мъжете искаха да станат като жените и жените искаха да станат като мъжете, ще станат еднакви. Сега жените искат да станат като мъжете и мъжете не искат да станат като жените. Защото работата на жените е по-тежка, отколкото работата на мъжете. Вследствие на това, че работата не е еднаква, еднакво не може да се обичат. Един мъж не може да обича една жена, която има мъжка форма. Той обича нещо, което е противоположно на себе си. Той, мъжът сам е груб по естество. Обича нещо по-уютно, мекичко, приятно. Една жена като посрещне един мъж, казва: „Къде си ходил, толкоз те търсих?“ Тя трябва да му говори мекичко. Ако го пита грубо, жената е нещо чуждо на човека. То е дошло отпосле. Жена

се нарича дева, която носи Божественото благословение. Мъжът се нарича човек, който носи Божествената мисъл. Единият носи Божието благословение, че като се срещнат, обменят се. На девата, каквото благословение Бог дал и на човека, каквото благословение дал, та обмяна има. Ти, като срещнеш някого, искаш той да ти даде нещо. Казвам: Всяка една дева, която не може да събуди една красива мисъл в един мъж, всяка една дева, която не може да събуди едно красиво чувство в един мъж, всяка една дева, която не може да събуди една хубава постъпка в един мъж, тя е жена. Жената ще събуди такова нещо, че ще обърне света наопаки. Оттам насетне мъжът ще иде по кръчмите да пие. Ще бяга от дома си или ще търси удоволствия. Много млади момци се пропиват, но и млади моми се пропиват.

Та казвам, вие сте в едно Божествено училище и трябва да имате ясна представа, не само ясна представа, но трябва да имате едно понятие за вашето сърце. Девата то е вашето сърце. Младият момък в човека, то е младия ум. Вие, които ги наблюдавате, какво сте? Вие сами си дайте отговор на това. Та казвам: Не потискайте ума! Трябва да държите очите си, ушите си отворени. Не да запушвате вашите очи, не да запушвате вашите уши, но ще отворите вратата, през които идва благословението за ума. Не затваряйте вашият нос и вашата уста, понеже ще затворите вратата, през които идат благословенията за вашето сърце. Сърцето без устата и без носа не може да се прояви. Ако вие не дадете ход на вашата уста и на вашия нос, вие не може да облагородите вашето сърце. Най-първо всяко нещо, което слушате, трябва да имате точно определение. Вие казвате нещо. Питайте гласа, [с] който ти говори. Опитайте думите с които започвате. Ти станеш сутрин и си недоволен. Като се събуди Божественото съзнание, Бог като погледне към тебе, мислите ли, че Той ще бъде доволен от тебе? Ако вършиш това, което не трябва да вършиш, мислите ли, че ако сте в едно училище дали сте в

първоначалното училище или в прогимназията или в гимназията или в университета, че не вършете това, което ви е дадено. Много ученици има, които са в класа и не учат предметите, които им са дадени, но седнали, че четат някои любовни романи. Туй му останало, любовен роман в класа да чете. Той като стане на 30 години, тогава да чете романа, а сега – здравата наука в света. Той седнал романи да чете в час по алгебра. A + B не знае нищо. Какво означава A + B = C, не разбира. Аз ще ви дам едно тълкуване на A + B какво означава. A е натоварено магаре, B е туй, което е израснало от земята, а C означава резултатът. Натовареното магаре с израсналото магаре, дава C. Или да кажем A е това, което умът е създал. B е туй, което сърцето е създало, събрани заедно дават C, защото съдържанието на сърцето трябва да се събере в една форма, която умът е създал. Не може твоето сърце да се облагороди, докато ти не създадеш една форма за едно чувство. Едно чувство е подобно на водата. Тази вода трябва да има съд, в който трябва да туриш тази вода, да я задържиш, ако нямаш една хубава мисъл, ти не може да имаш хубави чувства. Чувството вътре, ще бъде съдържанието на тази мисъл, а пък C е цената на тия двете. Туй, което умът произвел и туй, което сърцето произвело, C е ценността. Следователно, C е туй, което ще иде при Бога. Онова, което си помислил, което си почувствувал и което твоята воля е направила, това е плодът. Този плод ще слезе, ще дойде в дома ти. Цялото дърво няма да дойде в твоята къща, но резултатът – нашите мисли, нашите чувства, те са винаги, които отиват пред лицето на Бога. Дойде един плод, той ще покаже какво е състоянието на твоя [ум], какво мислим ние. Това трябва на Бога.

Казвам, през тази година отворете очите си, отворете ушите си за ума си, отворете носа си, отворете устата си, за сърцето си. Ще ви кажа как ще ги отворите. Ти вземеш една ябълка, намериш същественото, отвориш очите си, във всеки предмет, който

наблюдаваш ще намериш съществено̀то. Съществено̀то кое е тук? Съществеността в това, писаното е черният цвят. Туй е съществено̀то. Хубаво, ако това беше един тебешир. С бял тебешир ако се пишеше, но с белия тебешир не може да се пише на бялата книга. Все таки ако пишеш, единия трябва да е по-бял, другият да е по-чер. Трябва да има някакво различие. Вие искате всички да бъдете еднакви. Благодарете, че вие сте един екземпляр и втори като вас няма. Там е красотата. Ако имаше друг екземпляр, щяхте да изгубите вашата цена. Ценни сте, понеже няма други като вас, други. Ако се изгубите – втори няма, в Божествената градина ще липсва нещо много съществено. Тогава във вас, съществено̀то, което ви отличава, то е вашият ум, специфичното, което се проявява е вашето сърце. Топлината, която имате. Казвате: 37 или 36 градуса температура. Някой път, температурата е 37, някой път – 36. Има една промяна в температурата. 36 е равно на 9; 37 е равно на 10. 36 е температурата на сърцето. 36 показва какво е състоянието на сърцето. Когато температурата е 37 градуса, показва какво е състоянието на ума. Когато температурата е 36 градуса, показва състоянието на симпатичната нервна система, а 37 градуса показва състоянието на мозъчната система. Лекарите казват: „36 градуса е болезнено състояние“, 1 градус има разлика. Това играе важна роля. Един градус е разделен на няколко хиляди. Една хилядна от 36 към 37 или 1/1000 от 37 в обратен смисъл става промяна.

Та казвам, ние нямаме уреди най-първо да се измери температурата. Има една промяна на температурата. Ако бихте измерили температурата когато човек има едно красиво чувство, хубаво разположение, ще забележите, че температурата се различава, особена температура е тя, специфична. Някой път се раздразниш – температурата е различна. И светлината, която приемаш, е различна. Светлината в ума ти не е такава, която подхожда на ума. Има светлина, от която умът се дразни. Ако ви запалят вощеница,

дразните се. Някъде може светлината да е по-мека и пак ви дразни. Има светлина, при която нормално може да четете.

Та когато говорим за закона на Любовта, считайте че Любовта е една сила, която регулира отношенията на светлината и топлината. След туй, когато говорим за Мъдростта, казваме, че и мъдростта регулира. Любовта специфично регулира топлината. Истинската Любов регулира топлината, Истинската Мъдрост регулира светлината. Следователно, едновременно в нас, когато любовта и мъдростта работят, те работят, за да урегулират светлината и да урегулират топлината. Щом те се урегулират, тогава този процес на мисленето и на чувствуванието в човека е правилен и неговата воля работи, той не може да се обезсърчи. Щом ти се обезсърчиш, туй показва един недоимък или в светлината или в топлината. Вземете, по някой път, имате едно малко чувство. По някой път, ви текат сълзи от очите. Когато духа вятър, пак ви текат сълзите. Мнозина ми казват: „Текат ми сълзи от очите." И моите очи, като излязат на вятър и те текат. Не е лошото в течението на сълзите. Те са очи трябва да тече водата, но трябва да знаете защо текат сълзите от очите ви. Ако вие, при един хубав пример, като видите, че един човек постъпва хубаво, някой човек всички са го пренебрегнали и виждате един благороден човек му помогне, ако вие не се просълзите от тази постъпка, да ви стане приятно на сърцето, да станат очите ви влажни, ако при една постъпка, вашите очи не стават по-влажни – нещо ви липсва в температурата. Ако при една хубава мисъл, ако във вас не се повиши светлината, не стане по-ярка – вашият ум не работи. Всякога, когато умът работи нормално има едно повишение на светлината. Една хубава светлина, тя се изразява в човешкото лице. Всякога, когато сърцето постъпва добре, трябва да има едно правилно проявление на сърдечната температура. Сега, някой път, вие измервате температурата. Вие всички имате едно вътрешно недоволство. Аз ви

гледам, всички тук на Изгрева минавате за критици. Няма нищо, то е едно благородно занятие да бъде критик. Но колко критици имаме в света? То е голямо изкуство да знаеш да критикуваш. Един критик, който знае един език, ще те разкритикува. Онзи, който не знае, как ще те критикува? Критикува, който е добър, а [не] който е лош. Гледам сега всички критикувате, който е добър и който е лош. Кой е лош? Човек може да бъде лош по два начина: Може да бъде лош, че проявява любовта си повече отколкото трябва и може да бъде лош, че не проявява любовта си колкото трябва. Може да бъде лош, че проявява мъдростта повече отколкото трябва, може да бъде лош, че не проявява мъдростта както трябва. Може да бъде добър, когато проявява умът си както трябва. Сега ние разглеждаме въпроса от гледището на напредналите същества. Вие ще влезете в света на онези ваши братя, които са завършили своята еволюция, които са завършили това училище, което сега учите. Те са влезли в Божественото училище. Вие като идете при тях, какво ново ще им занесете, за да имат уважение към вас? С какво ще им се похвалите? Единственото нещо, с което може да се похвалите, то ще бъдат вашите страдания. Защото те всичко знаят, но вашите последни страдания те не знаят. Най-новите страдания, които сте прекарали на земята, то ще бъде единственото нещо, с което ще можете да се похвалите. Казват: „Я ни разправете, ние много се интересуваме." Всичкото внимание е, да им разправяте за вашите страдания. Някои от вас виждам усмихвате се, мислите, че искам да ви залъгвам. Не, не, аз говоря сериозно. Не сериозно в този смисъл. Но говоря нещата както си са. Казва някой: „Ти си много добър." Но температурата на ума половин градус се е намалила. Казвам: „Ти си много умен човек, половин градус температурата на ума се е намалила." Казвате: „Какво е половин градус?" Много е туй. Повишете температурата си.

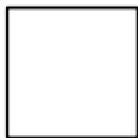

Фиг. 1

Имате една малка фигура, дето налягането отвън и напрежението отвътре са уравновесени. Имате един квадрат. Когато казваме, че една линия е права, какво подразбираме? Между две точки може да се тегли една права линия. Значи разбирам, най-късото разстояние между две точки е правата линия. Когато казваме, че тази линия се изкривява, какво подразбираме? Кривата линия показва, че правата се е удължила. Щом турите две прави линии една до друга, те се изкривяват. Двама праведни хора щом ги турите на едно място, те ще се изкривят. Думата изкривяване, значи правата линия щом се изкриви аз разбирам друго. Под думата „изкривяване“, понеже правата линия има дължина, а няма широчина, щом се изкриви подразбирам: „придобила ново качество“, че тази линия станала широка. Значи кривата линия показва, че имаме площ. Сега в науката говоря[т], че пространството се е огънало. Огъването на пространството, значи пространството добило ново свойство. Изкривяване и огъване не е едно и също нещо. Огъване има само на правата линия. Огъване може да стане само на плоскостта. Когато правата линия се изкриви – имаме плоскост. Когато плоскостта се огъне, тогава имаме третото измерение, одебеляване става. Те са дошли, тия учените хора в съвременната наука, ще им изскочи ума, както пространството и да се огъне, огънало се е вече. Математически вече се е огънало пространството. Вие казвате „огънало се“. Хубаво, добило трето качество. Казваме: площта се е огънала, разширила се е, тръгнала по-напред. Казва: „Огънал се е още повече.“ Одебелил се е. Аз виждам хубавата страна. Изкривила се правата линия. Този човек

има много работа, огънал се малко. Вие считате, като се огънал, не може да работи. Като се изкривил не може да работи, не е така. „Изкривил пътя си“, какво подразбира? – Не взел правият път, който ще го доведе до неговата цел. Хванал друг път, който няма да го изведе на целта. То е кривият път. Ако хванете една мечка, когато човек дошъл има хора, които си изкарват храната [така]. Казвате: „Гладна мечка хоро не играе.“ Хванат мечката и мечката играе, а той си изкарва прехраната. Този, който хванал мечката как се обхожда с мечката? По мечкарски. Сега как трябва да хванеш една мисъл? Трябва ли да хванеш една хубава мисъл като един мечкар? Трябва ли да хванеш едно хубаво чувство като един мечкар и да ги разиграваш?

Та казвам, вие сте дошли до едно място на еднообразие. По този начин вие сте спрели вашето развитие. Аз често идвам да говоря на вас и виждам колко е инертна вашата мисъл. Седите и мислите за едно и също нещо. За малки работи мислите. Няма нещо ново да ви интересува. Казвам: Бамбашка са тия хора. Аз, като срещна тия хора, виждам нещо ново. Някой път мене ми е много приятно, когато се карат хората. Тия хора, като се карат, те се опознават. Защо се карат? Значи има нещо да ме забавлява, както една жена има детенце и го забавлява, „кара“, значи има нещо, което да се забавлява. Казвате: „Дотегна ми!“ Забавлението смени. Лошото в караницата е, колко време трябва да продължи караницата? В караницата хиляди неща има на деня. Колко време имаш право да се караш? Ти имаш право само една минута за каране. Ще намериш тази минута и ще кажеш нещо, ни повече ни по-малко. Едно резюме. Караницата е хубаво резюме, защото всичките ви караници са резюмета, ще идат в другия свят. Погледнат, казват: „Не е хубаво направена.“ Караницата е задача. Всичките ви караници в училището са проблеми, задачи. Казвате: „Вижте как се карат.“ Сега да ме разберете хубаво. Карайте се на свят. Много еднообразна е караницата. Първият път казваш: „Ти си

невежа." Вторият път казваш: „Ти си невежа." Сега другояче му кажи: „Ти си много лош." Много еднообразна е караницата. Срещнеш някого, кажеш: „Обущата ти са много грозни. Такива обуща носят ли се? Ами такава шапка носи ли се?" Тури една червена корделка на шапката, най-после намери причината, че нещо не е на място, намери нещо ново да кажеш. После, като говориш много, много плюнка излиза от устата ти. Надалече стой. Не си измил устата си. Остави ги свободни, после през годината ще си дадете угощение и след като дадете едно малко угощение ще погледнете света. Най-малко 20–30 угощения. Ти и вашият приятел, който ви обича. Тук се събирате и има доста братя, които само за угощение чакате. Осигурите се за цяла година, не е малко. То е една обида за тях, но констатирам, нали трябва да говорим истината. Тия братя са дошли инкогнито. Те са княжески синове, изучават нашите работи. Те са князе. Да ви представя един пример. Един японец отива в Америка. Казва: „Да ми намериш едно богато американско семейство, искам да слугувам, но няма да казваш, че съм княз, каквото ми кажат, ще изпълнявам. Каквато работа ми дадат, ще я върша." Препоръчва го, спазаряват се колко ще му плащат. Като слугувал 2 месеца, искали да му платят и той изчезнал. Казват: „Как много сме доволни, много хубаво работеше. Където ходеше все латинската граматика учеше, изчезна оттука, много сме доволни." Казват: „Но той е княжески син. Искал да ги изучи, американският живот отблизо, да види каква е тяхната обхода, та като се върне в Япония, как да се обхожда." Мнозина от вас сте такива, престорени княжески синове, дошли сте тука да изучавате земята. Че като се върнете в невидимия свят при вашите, да има нещо да им кажете. Аз съм правил често опити и вие можете да ги правите. Някой седи и иска да се скара. Казвам му: „Имам на твое разположение 100 английски [лири]." Виждам го, не е доволен. Казвам: „Мога 150 да ти дам. Богат съм, лесно ще взема." Като кажа

200, 300, 400, той стои безразличен, но като дам 1000, като му кажа 1000 – изменя се лицето. Казвам: Намазах го хубаво. Или с пари не се подкупва, тогава намеря хубавата черта. Казвам: „Баща ти, дядо ти, имаха такива хубави черти. Баща ти беше поет, писател. Ти, като си роден, започни да пишеш.“ Мислено му говоря. Да му изявявам хубавите работи. Той се спре малко, той започва да се върти, ближе се. Той приема нещо по радиото. Вземе една поза. Той не забелязва това, аз го наблюдавам. Сега по някой път забелязвам и на мене правят същото. Вървя някъде, спра се, някой ми казва отдалече: „Много добър човек. Работа върши, той е направил това за българите“, аз се спра. Много ме хвалят. А пък някъде току чуя: „Той е причина за онази пакост.“ И тъй, че съм причината за много добрини, тъй е. Дал съм обед, задавил се човекът, виновен съм. Ако не бях го викал, не щеше да се задави. Казва: „Даде ми едно угощение и без малко щеше да ме умори.“ Той, като бърза да яде, задавил се. Сега мислете по един нов начин. Аз изнасям тия работи, те не са съществени. Тия работи са работни дрехи. Какво ще кажат хората? Много пъти може да кажат много хубави работи, но и лоши работи може да кажат. Лошите и добрите работи, които ги използувам, еднакво са добри. След всяка добра мисъл иде лоша и след всяка лоша мисъл иде добра. След всяко добро чувство иде лошо и след всяко лошо чувство иде добро. Такъв е законът на земята. Бъдете готови един ден, когато дойде една лоша мисъл, така се случва. Вие мислите като влезете в духовния живот, има една фаза, ще дойдат най-лошите мисли, които не сте сънували „и на ум не ми е минавало.“ Ще бъде мъчно. Не искам да ви разправям. Няма какво да се занимавам с тях. Благодарете. Аз искам да учите. Защото ако ще бъдете като другите религиозни хора, то е безпредметно. Престанете да мислите: „аз ли съм най-лошият човек?“ Каква е разликата между един лош човек и един добър човек? Всеки човек, който живее изключително за себе си, е лош. Всеки човек,

който живее за другите, е добър. Казва: „Този човек е лош." Казвам: „Той е лош." Ама ако аз живея за себе си, тъй както трябва, то е привидно. Казва, че е лош, а аз не чувствувам. Аз съм толкоз лош, колкото и той. Казва: „Той е непризнателен." Хубаво, но аз признателен ли съм? Най-първо ние не сме дошли на земята да признаем онова, което са направили онези, които ни обичат. Колко хубави работи има, които са направени за нас, за които ние не сме благодарили. Не сме благодарни на Бога. Тепърва трябва да поправим живота си, да благодарим. В тайно, в душата си, за хилядите блага, които Бог ни е дал. Сега ни е дал, пък и за в бъдеще е приготвил нещо. Ние сега седим и мислим като умрем, като идем в оня свят, как ще ни посрещнат. Ще има едно посрещане. Бащата посрещна своя млад син, който се връща от странство, прегърнал го, заклал теле. Като видял другият син благоволението на баща си, който работил на нивата, който вършил волята му, той е неразположен, седи отвън. Бащата излиза и посреща сина си. И какво говори на сина си? Единият седи и мълчи. А младият син казва: „Не съм достоен да се нарека твой син. Ходих, направих погрешки, всичко, което ми даде изядох и изпих, но научих нещо, на тебе да слугувам." Големият син казва: „Толкоз години ти служа, твоята воля на две не съм направил, имам всичкото уважение и почитание, гледам много добре имането, всичко дадох, а ти никак не си бил внимателен, не си ми дал да се повеселя." Той мърмори на баща си. Баща му го слуша. Казва: „Синко, което си работил няма да остане за мене, за тебе е. Ти заради себе си го работиш, а този твой брат беше мъртъв и сега оживя, да се повеселим заради него." Там има много други работи още, които са ставали, но не е даден целия разговор, дали е приета една реалност. Реалността, това е в много широк смисъл, е реалност. По този начин дали ще стане, то е друг въпрос, но Христос го изнася като факт. Този факт може разно да се опита. Онова, което изпитваме може да бъде

вярно, може да бъде невярно. Но въпросът е, един предмет каква полза може да допринесе? Аз буквата А може да я напиша като главна буква и като малка буква. Може да я напиша много красиво, хубаво, но може и да не [е] и написана хубаво. Аз търся смисъла. Като се тури А-то в една дума, аз искам да я прочета, а не търся дали е хубаво написана, но дали мога да я чета. Криво-ляво, ако е написана, стига да мога да я чета. Казвам, всичките неща, които в живота стават, може да не са тъй както искаме, но те са азбука, да може да прочетем това, което Бог е написал. Може човек да ти каже много горчиви думи, но това е азбука. Ще прочетеш Божествените думи, които Бог е написал чрез твоите лоши работи. Ти мислиш, че туй не трябва да бъде така. Тебе не те приемат. Пътник си, не са те приели някъде добре. Казват: „Нямаме място." Но лятна нощ е, хубаво, небето ясно, виждаш звездите, не е ли хубаво да останеш вън, да съзерцаваш? Ако те приемат вкъщи, дадат ти топла храна, вода, легло и то е хубаво. Но и другото е хубаво, ако не те приемат, намери добрата страна. Ако те приемат, намери добрата страна. При сегашните условия може да ви не приемат. Вие страдате, че не ви приемат. Тук в Изгрева се оплакват, че не ги приемали, не ги оценявали. За да оцениш, майстор трябва да бъдеш. Как ще оцениш един цигулар, ако не разбираш от музика? Как ще оцениш в изкуството, ако сам не може да рисуваш? Може да кажеш, че тази картина е хубава. Но, де е красотата на тази картина, къде е хубостта и? Главата на птицата [я] няма, поставил крилца, турил триъгълник и едно око. Красотата седи в кривите линии. Но, аз ако рисувах щях да направя тази картина така: (*Показва една картина на стената.*) „Под крилата на Бога." Ако буквално разбираш, под такива крила на Господа, ще дойдеш. Под крилата се разбира онази велика сила на Бога, светлината. Дайте повече светлина на вашия ум, дайте повече топлина на вашето сърце. Всяка сутрин, като станете, да пишете по едно хубаво писмо на вашите

домашни. Сега, това не ви го давам като една заповед. Онзи, който обича някого, все таки трябва да му пише едно хубаво писмо. Ако не пише, това показва, че той е немарлив. Похвалявам онези, които, като дойдат до закона на Любовта, всеки ден пишат. После пишат по два пъти на ден. А после и по три пъти: сутрин, обед и вечер. Като започне да намалява любовта, пишат сутрин едно и вечер едно, два пъти, а после като намалее, по един път пишат. А после на два, три деня по едно, а после на седмицата по едно, а после в година по едно и най-после казват: „И без писма може.“ Аз наричам без писмо, станеш сутрин, онзи, когото обичаш, спомниш си с едно приятно чувство. Едно приятно чувство пратиш на онзи, когото обичаш, през въздуха. Той ще го приеме. Какво по-хубаво от това? Всичко, каквото изтича из Божествения свят, из всичките светове, пращай го, има смисъл. Някои през въздуха се целуват. Гледал съм някоя мома горе, той от другата страна [на] улицата, пращат си целувки. Някой път и с двете ръце. Казват: „Ами така ли трябва?“ Ами че как трябва да стане? Какво поведение сега трябва да вземе възлюбленият? Научете се да бъдете свободни. Човек не може да запази своето здраве, на своя ум, не може да запази здравето на своето сърце, ако не бъде свободен. Чувствуваме, ще коригираме устата. Трябва да турите устата в такова положение, че да сте доволни от света. На очите си ще дадете поза, която е най-хубава, най-красива. Като станеш сутрин, погледни си ръката и поблагодари на Бога, че си работил с ръката си. Има едно благословение, с нея всичко може да направиш. Благодари на Бога за очите, че чрез тях всичко може да видиш. Благодари на Бога за ушите, че чрез тях всичко може да чуеш. Благодари на Бога, че чрез нещо всичко може да ухаеш. Благодари на Бога за устата си, за всичко благодарете. Отсега нататък има за какво да благодарите. Казвате вие: „Защо ни са тия очи?“ Погледни и виж хубаво във всеки един човек. Ако е за дефекти, виждам тия дефекти, но то е

перспективно. Ако на този квадрат туря едно качулче, какво ще кажете?

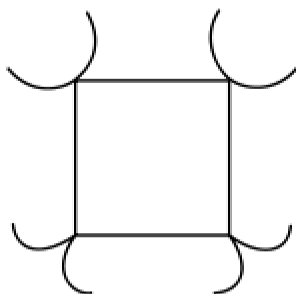

Фиг. 2

Това са качулчета. Но същественото е квадратът, важни са тия ъгли. Те разрешават въпроса. Едната страна е положителна, а другата е отрицателна. Това са сили, които действуват в квадрата. Човек е цял един квадрат. От главата надолу до крачолите представлява един квадрат, в който той трябва да разрешава въпросите.

Като станете сутрин, благодарете, понеже сте в края на една епоха, матура държите. Ако ви скъсат, вторият път идущата година пак ще се явите, трябва да се издържи изпита. И трябва да се издържи не само за тройка. В невидимият свят те имат 12 бална система. Желая да свършите всички изпита си с 12, по всичките предмети. Сега искате горе-долу да минете. Не, с 12! Сега кои са важните работи, които трябва да останат? Да разширите вашата светлина, надалече да виждате. Да имате достатъчно светлина. Да регулирате топлината, сега топлината във вашия организъм навсякъде не е еднаква. Някъде има повече топлина отколкото трябва, а някъде има по-малко топлина, отколкото трябва. Главата е северният полюс, студ трябва да има. В студените работи светът е чист. Щом има по-голяма горещина, има повече живот и повече нечистота. Единствените чисти места в света това са северният и южният полюси. Те са чисти. Там няма кой да опетнява работите, чисти са. Човешкият ум, в най-високите свои

проявления, там е Божествената чистота. В човешкото сърце, на най-високият връх, там е най-хубавата топлина, дето можете да намерите. Някой път трябва да станете екскурзиант, да се качите по високите върхове, по високите стремежи на вашето сърце и да добиете нещо.

Пожелавам ви Божията Любов, [тя] носи пълният живот. Пълният живот всички да го имате, пълната Божествена мисъл, с пълния Божествен живот да се изпълните всички, че където и да минете, че всичко да се оживи. Като минете някъде, мъртвите хора да станат, да тръгнат подир вас. Като минете покрай гробищата всички да станат, да тичат отподире ви. Желая ви тази, магическата сила, отдето минете всички да тръгнат подир вас.

Отче наш

[Прочетете] на 313 стр. от 8 година на общият клас под заглавието „Ключът на живота.“

17 лекция от Учителя, държана на 25 януари 1939 година, София, Изгрев

ПОСТЪПВАЙТЕ СЪВЪРШЕНО!

Отче наш

Сега всички сте се събрали и очаквате нещо. Зимно време хората очакват нещо. Какво очакват? Искат нещо. Какво искат? – Всички искат една топла стая, топлина искат, после обуща искат, дрехи искат и то вълнени, хубави, топли дрехи. Необходимо е човек да има един светъл ум, едно топло сърце, едно здраво и силно тяло. Здраво тяло наричам тялото, което функционира правилно. Много пъти вие сте неразположени и не знаете на какво се дължи вашето неразположение. Някой път знаеш къде е болката. Боли те пръста на крака, пък някой път никъде не може да локализираш болката си, а нещо ти е криво, като че целият свят е някакъв си дисонанс. Мязате на онзи герой от Молиера. Той има една пиеса, в която разправя за един скъперник богаташ, който разправя, че го обират. Пита го съдията: „Кой ти открадна парите?“ – „Всички, целият свят, всичките ме обраха.“ И вие, щом ви е криво, вие считате, че всичките хора са виновати. Баща ви е виноват, майка ви, брат ви. Щом станете здрави, туй състояние мина. На какво се дължи туй състояние? Значи има нещо, с което се блъскате. Въпросът не е правилно разрешен. Религиозните хора казват: „Господ направи всичко това.“ Като не става според тяхното желание, започват да критикуват, защо именно Господ постъпил тъй, а не другояче. Всеки иска да бъде здрав. Никой не иска да бъде болен. А при това всички, които искат да бъдат здрави, не са здрави. Някой, който иска здравето, го намира. Болестта, която никой не я иска, без да я искат, тя се натрапва. Здравето трябва да го търсиш, за да дойде. Болестта иде без да [я] търсиш, хлопаш, без да пращаш покана. Даже не я искаш, ти искаш да се махне, тя ще те

намери, ще дойде. Някой път ще влезе в стаята, разположи се: „Добър ден“. Като дойде не може да идеш на работа, не може спокойно да си гледаш работата. Започва да те занимава със своите работи, започва да разправя небивалици. Казваш: „Тук ме боли крака, там ръката.“ Болестта разправя, тя те е хипнотизирала и ти казваш: „Моята ръка ме заболя, моят крак ме заболя.“ Болестта казва, че я боли коремът, и твоят корем те заболи. Болестта казва, че главата я боли, и ти казваш, че главата те боли. Каквото тя ти разправя, и ти го разправяш. Влюбиш се в нея. Казваш: „И моята глава ме заболя, ние си мязаме двамата.“ Сега вие ще кажете: „Това не е тъй. Болестта може ли тъй да приказва?“ Болестта е нещо чуждо на човека. Ако беше нещо съществено, тя щеше да присъствува всякога. Като дойде болестта мислиш, че си неспособен за работа, не може да учиш, не ти се яде, станеш бездеен. Замине ли си тя, веднага се възстанови нормалното състояние. Питам тогава, какво е болестта, на какво може да я уподобим? Сега въпросът, нас не ни интересува болестта сама по себе си, понеже тя е едно състояние. В едно отношение, показва нарушение на един закон. Всякога болезнено състояние има, когато се наруши някакъв Божествен Закон, дали е съзнателно или не, безразлично е. Една болест може да се дължи не на нас. Ние не сме причината. Някой път на миналите поколения се дължи. Някой път на пет поколения назад, някой път на 10 поколения назад, а някой път на 20 поколения се дължи.

Казвам: Съществено сега е, че в религиозния живот, в религията се поставя цел да се освободи човек от ненужните страдания в света. Значи съществува в природата един живот, дето няма страдания. Съществува в природата един живот, дето няма болести. Те са проявления. На земята ние отчасти се познаваме. Има моменти, когато се чувствуваме здрави. Даже започваш да не вярваш в болестта. Мислиш какво нещо е болестта. Щом дойде, веднага

разбираш, че болестта съществува като едно състояние в човека. Сега често вие се спъвате. Едно чуждо състояние може да ви се натрапи отвън, една лоша мисъл може да ви се натрапи отвън. Може да я възприемете като един отровен газ, може да ви се натрапи чрез вашия нос, или може да ви се натрапи чрез вашата уста и да влезе в дробовете. И после произвежда известни резултати – вие не можете да дишате правилно.

Та казвам: Най-първо ще се научите да разпознавате и да възприемате правилно вашите мисли. За пример, по какво се отличава една добра мисъл от една лоша мисъл? Ние изхождаме от едно естествено положение. По какво се отличава една добра, здравословна храна? Но не е здравословна лошата храна. Здравословната храна всякога произвежда едно приятно впечатление в човека, едно добро разположение. Лошата храна лишава човека от това разположение. След като ядеш една отлична храна, усещаш приятност в стомаха си. Усещаш приятност в дишането си, в мислите, разположен си. Щом храната не е приятна, има неразположение в стомаха, болка в дробовете усещаш, някакво стеснение. Най-после и умът ти вътре потъмнява. Сега, онези, които не разбират закона… Ние търсим причините. Казваме: „Еди-кой си е причината." Вземем известна храна от някой бакалин, развалено сирене. Заболи ни корема и казваме: „Причината е това". До известна степен причината е той, но той купил сиренето, не иска да губи, иска да го продаде. Бакалинът го купил от друг бакалин, а онзи го купил от някой сиренар, овчар. Онзи, който правил сиренето, неговите съдове не са били така добре калайдисани, медни били. Има някаква отрова в сиренето. Или може причината да е в самите овце. Млякото не било здравословно или тревата, която пасли, не била такава, да произведе хубаво мляко. Казвам, онзи, който ще продава сиренето, той трябва да е майстор, да знае той да не продава сирене, което той не е ял. Ако го

е ял – че той опитал сиренето и ако на него е добро, тогава да го продава. Този закон може да го приложите навсякъде. Не препоръчвайте вие неща, които вие не ги разбирате. Някой път някои казват: „Религиозните хора не са добри хора.“ Но религиозните хора са най-добрите в едно отношение, но по-лоши хора и по-добри хора от разумните религиозни хора няма в света. По-лоши от глупавите религиозни хора няма. Но и по-добри от разумните религиозни хора няма. От умните здрави хора по-добри хора в света няма. Но от глупавите здрави хора по-лоши в света няма. Та казвам: Онова което знаете, трябва да бъде разумно във вас. Трябва да се образува един навик, какво иска Господ от вас. Вие сте дошли и казвате: „Какво ни се проповядва?“ Вие имате задължение, Господ иска нещо от вас. Лицето Му не сте видели, вие ще Го видите в някой човек. Той иска нещо от всичките хора, не само от вас. Той иска и от растенията, и от птиците, и от рибите, от всяко живо същество, което живее, което се проявява, Той изисква нещо. От рибата изисква да постъпва като риба правилно, от растението изисква като растение да постъпва правилно. На растението, на което главата е заровена в земята, казва: „Ще мълчиш, няма да мърмориш, дума няма да кажеш.“ И то мълчи. Ако растенията говореха, вие щяхте да видите мърморене и знаеш [ли] какво! Някой път, те от немай и къде… Ако вечерно време вие отидете при растенията, ще чуете едно дисхармонично пукане, казват: „Омръзна ни със заровени глави в земята, няма ли някой да дойде да ни освободи? Дотегна ни да стоим заровени. Пък то тия хора ни изпосякоха, обраха ни.“ Дойде някой проповедник, на дърветата казва: „Ще мълчите, нищо няма да казвате, ще се учите на щедрост. Ще давате.“ Те казват: „Не се търпи.“ Дойде една болест, какво ще правиш, кажете ми? Казваш: „Не мога да търпя.“ Ще се научиш. Та често вие се намирате в положението на двама съдружници. Единият бил нервен, а другият разположен. Нервният направи погрешка,

осъжда го съдията на три години затвор. Той казва: „Господин съдия, аз съм нервен. Ако ме затвориш в затвора, ще подлудея в затвора. Съдружникът ми е много разположен, него затворете, аз да върша тази работа.“ Вие всички искате като страдате да намерите някого и да турите страданието на неговия гръб, вие да бъдете спокойни. Няма някой от вас, който да няма туй желание. Никой от вас не иска да има някаква неприятност, да я носи. Всеки иска да е разположен, без да носи доброто в себе си. Но да дойдем до основният закон на живота, който трябва да се изучава. Някои от вас търпение нямате. Намерете отпред на челото има едно място, дето трябва да го изпълните. Има един инструмент в парните котли, който показва докъде [е] водата в котела, вътре трябва да бъде, в тия машини, понеже, ако не се знае докъде [е], парата може пакост да направи. Манометър, без него щяхме да имаме големи нещастия. Един наш брат запалва котела, не пуща водата, казана празен до половина, и благодарение че отгоре се разлепил калая, отгоре се отлепил, парата излязла нагоре. Ако беше споен, котела можеше да се пръсне. И къщата, всичко туй да пострада. Често, във вас, вие имате такива котли. Турите огън отдолу. Най-първо котела трябва да се напълни догоре с вода, и тогава ще турите огън под котела. Вие, някой път, под празния котел туряте огън, без да мислите, че парата която се образува в котела може да пръсне целия котел. Мисля, че преди години в една от гарите в Америка се пръсва котелът, че цялата гара се разрушава. Пръсва се парният котел в машината и цялата гара се разрушава. Та никой път не нагорещявайте котлите без вода. Турете вода! Всички онези от вас, които са нервни, имат много малко живот. Аз уподобявам живота на вода. Тялото трябва да е пълно. Всичките места на тялото трябва да са пълни с живот, да няма празно място, тогава животът е естествен. Щом някои клетки са празни, че няма живот, тогава се зараждат болезнените състояния. Сега аз искам да ви говоря не за утеха. Сега,

някой път, казвате: „Няма нищо, щом болестта е за добро.“ Ние не сме длъжни да носим болките, нито пък Господ иска ние да страдаме. По някой път болестта е една необходимост, трябва да излезе отнякъде. Има една изходна врата, през която болестта трябва да излезе навън. Туй място, през което болестта излиза, ние го наричаме изходен пункт на болестта. Може да те заболи крака. Някой път кракът може така да се подуе, че да образува цирка, която гнояса, и като я пробиете болестта оттам ще излезе и вие ще се освободите. Много пъти имате известни страдания от някаква болест. Разрани се устата, но туй разраняване спасява положението. След 4, 5, 10 деня, болезненото състояние се премахне. Ако тия изригвания не стават, болестта остава в организма. Болезнените състояния как се раждат? Щом започнат да ви кацат лоши мисли. Седят някои лоши мисли ни в клин ни в ръкав, не я искате, тя като муха каца. Някой път някое лошо желание дойде. Не че вие го искате, дойде отнякъде, като неканен гост, наложи ви се. Някой път, някоя лоша постъпка ви се наложи. Без да искате. Лошите желания, лошите постъпки са вече един предвестник. Щом започват да ви посещават лоши мисли, лоши чувства и лоши желания, болестта ще дойде. Казвам: Когато ние искаме да бъдем здрави, непременно здравето трябва да се предшествува с хубави мисли, с хубави желания. Ако искаш да бъдеш здрав, да бъдеш способен, да работиш, винаги трябва да храниш в ума си светли мисли. Светът е пълен само със светли мисли. Ние отпосле създаваме лошите мисли. Даже когато влезете в някоя къща, лошите желания и лошите мисли може така да са проникнати в стените на една къща. Вие като влезете в една болница, веднага ще започнете да чувствувате всичките болезнени състояния. Лошите мисли, които съществуват в болницата, са проникнали в стените на самата болница. Хубаво е всеки 30 години болниците да ги запалват, да изгорят и нови болници да строят. Сто години да стои една болница, тя става място дето да се разплодяват

болестите. Влезете в някоя къща, казвате: „Не е приветлива, има нещо в стените на къщата.“ Щом влезете в един храм, дето ходят хората да се молят, дето е място за благодеяние, вие усещате, че излиза нещо приятно, някакво благоухание или вземете някои дървета, които живеят. Понеже в едно дърво има добри желания да се прояви, в него е вложено нещо добро. В едно дърво вие усещате, че нещо приятно лъха, излиза от дървото. Та онези от вас, които се мъчат от лошите мисли, казвате: „Търпение“ – не да търпите лошите мисли. Но трябва да ги изучавате, няма какво да носите въшката, която се е качила на главата ви. Не да започне своите научни изследвания в главата ви. Бутнете я, от главата [да] се премести на друго място и там [да] чопли, защото има едни астрални въшки. От физическите въшки вие сте свободни, но имате доста астрални въшки, астрални бълхи, погледнеш – няма нищо, ухапе те. Това са астрални бълхи. Някой път няма нищо, но главата ни сърби. Това са астрални въшки, от тях трябва да се освободите. Сега какъв е астралният гребен? На физическото поле имате гребени. Какъв е астралният гребен? Нечистите мисли образуват един серум, с който тия въшки се хранят. Никакви нечисти мисли! Вземете онзи закон. Като правило никой да не иска лоши мисли. Вие сте прави, тогава защо вие допущате една лоша мисъл за другите? Вие искате всички хора, в даден момент, да мислят по-добре за вас. Дето идете да бъдете добре посрещнат, никаква лоша мисъл да не хранят за вас. Пожелайте тогава по същият начин и вие, защо да не храните същите мисли за другите. Вие казвате: „Той е лош човек“, другият и той ще каже за вас от неговото гледище, че вие сте лош човек. Тогава, ако всинца сме лоши, как ще се поправим? То е едно самозаблуждение. Мислите ли, че един търговец, като срещне един болен, той е лош. Или някой е сложил някаква бомба. Мислите ли, че ако [има] някоя умряла котка в дюкяна му, че мирише, че той е станал лош, че той е виновен? Казвате:

„Мирише дюкянът.“ Че търговецът ли е лош тогава? – „Ама той трябва да пази хигиена, да има развито обоняние, да намери тази котка и да я изхвърли навън.“ Често оставяте разлагащи се мисли, които се разлагат и миришат. Дойде нещо в тебе, и ти не си разположен. Казвате: „Какво да правя?“ Питам: Ако вие сте кални, какво правите? Вие отивате да се окъпете в банята. Много хубаво правите, на баня трябва да идете. Или краката ви са кални, ще вземете вода, ще си ги измиете. Ако ти си неразположен, трябва да идеш при някого, който е разположен. И най-разположеното същество, то е Бог. Защо да не идеш при Него? Той казва: „Потърси Ме в ден скръбен и Аз ще ти помогна. В скръбен ден, когато никой не може да ти помогне, Аз ще ти помогна и вие ще Ме прославите.“ В този ден ще видиш какво може да направи Господ за тебе. Казвате вие: „Де да намерим Господа?“ – Ти няма да го търсиш, ти само помисли заради Него. Започни да се ровиш, извади този алманах, намери тия адресни книги. Нали искаш някого да го викаш, ще намериш тефтера, ще го намериш, отвориш книгата и започваш да търсиш де е тази станция. Като търсиш, даже като започнеш да мислиш, че искаш да говориш с Господа, Той иска да знае имаш ли ти желание да Го търсиш или не? Мнозина знаете къде е Господ. Дъщерята знае къде е баща ѝ, но не ѝ отърва да иде при баща си. Дъщерята знае къде е майка ѝ, но някой път, не ѝ отърва да иде при майка си, защото има нещо. Длъжникът знае къде е банкерът, но някой път не му отърва да иде при банкера. Мнозина, които казват: „Де да намерим Господа?“ – не им отърва. Но, понеже вие не сте от тези, вие сте от добрите синове и дъщери, щом ви заболи глава ще идете при Господа. С тялото си няма да идете. Ще отправите вашата мисъл в този свят, дето живее Господ. Той е свят на светлината. Ти най-първо се намираш в едно тъмно състояние. Тогава няма да мислиш надолу към центъра на земята, но веднага ще проектираш ума си към слънцето, дето е светлината, все нагоре ще

проектираш мисълта си, нагоре 5–10–15 минути и веднага ти ще почувствуваш едно олекване. Като помислиш за Господа, тази тъга която имаш, ще изчезне. Светлината от Господа, като дойде, ще разпръсне тъмнината в тебе. Защото всичките страдания произтичат от факта, че вие сте задържали повече тъмнина отколкото ви трябва. Някой път е потребно да имате малко тъмнина. Но има една тъмнина, която мяза на катран. Сгъстената тъмнина е, която произвежда всичките болести в света. От нея трябва да се освободите. Тогава човек става раздразнен, дразни се човек. Има нещо, което му препятствува. Той мисли, че след като се раздразни трябва да се проясни малко. Хубаво е. Аз ви препоръчвам. Казвате: „Да бъдем кротки хора." Някой път, като дойде болестта, ще си запретнеш ръцете, ще кажеш: „Какво искаш, защо си дошла?" Хвани я за шията, дръж я, налагай я, пък и тя налага. Че като излезе из този бой, тя ще знае какъв си, но и ти ще знаеш каква е. Като излезе отвън, затвори вратата, не я пущай вътре вкъщи. Казвате: „Няма нищо, ще се търпи." Тогава трябва да бъдете големи герои. Да търпиш, значи да оставиш болестта да те бие. Когато сте слаб, не допущайте да ви бие болестта. Щом дойде една болест, ще я попиташ: „Дайте си акредитивните писма, дали Господ ви е пратил?" Казва, че е пратена за посланик във вас. Много добре, искайте ѝ акредитивните ѝ писма. Ако има акредитивни писма, приемете я. То е в реда на нещата. Но, ако няма, кажете: „Такива посланици в нашата държава не може да ги приемем." Болестта ще дойде и ще каже, че Господ я изпратил да ѝ дадете 10 килца от вашето месце. Преди да е дошла вие тежите 70–80 кг, като седи 10, 20 деня, станете 60 кг. Двадесет килца ви е задигнала. Знаете ли колко струват 20 кила? Колко струва сега месото? Двадесет кила по 25 колко прави? А пък човешкото месо е по-скъпо, то струва 500 лева. Двадесет кила – 10 хиляди са най-малко. Болестта е един голям търговец. Като вземе 20 кила месо, ходи по търговия. Ходи да продава човешкото месо, да

правят козметика. Духовете се мажат с маста, която е взета от хората, тя е много деликатна.

Не вярвайте в неща, които нямат никаква реалност. Болестта е едно състояние. Да правите различие между едно болезнено и здравословно състояние. Всякога, ако ти повярваш в болестта, ти ще се разболееш. Ако повярваш в здравето, ти ще оздравееш. Законът е верен. Туй, в което вярваш в даден случай, ще имаш. Ако повярваш в болестта, ще я имаш. Ако повярваш в здравето, ще го имаш. Някой казва: „Аз вярвам." Туй, което става, то е вярно. Същинската вяра е, в каквото вярваш – става. Христос казва: „Ще ви бъде според вярата." Щом не ти става според вярата, то е вярване, не е вяра. В истинската вяра канализацията е много добре направена. Няма пропукване. Водата пристига на своето място. Една канализация, която не е добре направена, тази вода излиза през пукнатините и в крайните предели на канализацията никаква вода не достига.

Първото нещо, всяка сутрин като станете, предизвикайте някоя хубава мисъл. За какво мислите като станете сутрин? Да допуснем станете и първата мисъл, казвате: „Какво ще ядем?" Не е лошо нещо, хубава мисъл е, но тогава в тази мисъл: „Какво ще ям?" – ти помисли, че силата Божия е в хляба, вътре, помисли, че в този хляб е Господ. Като приемеш хляба да знаеш, че Господ е там. „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си." Цитирай този стих в себе си, и гледай този стих да оживиш в твоя ум. Тогава ти ще се ползуваш от силата на стиха и от силата на хляба. Казвам, ти създаваш едно неприятно състояние в себе си. Сухият хляб не е без съдържание. Не мисли, че влажният хляб има повече съдържание, отколкото сухият. Влажният е по-мек, сухият е по-остър. Сухият хляб е нервен хляб. Влажният хляб е разположен хляб. Като ядеш сухият хляб и ти ставаш нервен, а като ядеш влажния и ти ставаш разположен. Какъвто е хлябът, такъв и ти ставаш. Та най-първо,

никога не яжте хляб без разположение. Погледайте го. Ако хлябът е сух, постопли вряла вода. Попари го отгоре, да стане приятен, тогава го яж. Защото някой път го ядеш и казваш: „Не трябваше да го ям.“ Ти може да го ядеш, тури му много хубава вода, и тогава ти ядеш от немай къде. Тури му малко водица, с това ще образуваш в себе си търпение. Казвате: „Аз нямам време.“ Време има за всичко. За търпеливият човек време има. За нетърпеливият няма време. Значи търпението го нямаш. После, за всичко вие бързате. Някои от вас искате да бъдете съвършени, но туй е последното. Няма нужда да бъдем ние съвършени още. То е дълъг период, но ние може да постъпваме съвършено. Да кажем вие вземете френски да изучавате. Първата френска дума изучаваш. Ти може да не знаеш френски език, но може една френска дума да я произнесеш както един французин, да я произнесеш съвършено правилно, да произнесеш думата, и като те чуе французина, да те разбере. Някой път някой казва една дума, но той не я разбира, тази английска дума и той казва: „Сречи думата.“ Ако може да я сречеш, англичанина веднага ще я произнесе. В английски език „ре“-то едва се чува. Един българин и един германец натъртва „ре“-то. Англичанинът като говори едва ще чуеш „ре“-то. На немски или на български като изговорят „река“, „р“-то се чува силно. Англичанинът така ще го произнесе „р“-то, че едва ще го чуеш. И тогава ние казваме: „Какво иска да каже?“ Сега въпросът е за ония, духовните състояния. Старайте се, когато сте неразположени, силният човек, когато има неразположено състояние, трябва да ги отличава, да ги отделя правилните от неправилните състояния, приятните от неприятните състояния. Човек е нещо повече от неприятното състояние, което има. Неприятното състояние е външно и приятното състояние е външно. То не е самият човек. Приятното състояние и неприятното състояние, това са дрехи, с които човек е облечен. Считайте едно неприятно състояние, една дреха. Казвате: „Аз съм

крайно неразположен.“ Вие мислите, че във вашето неразположение сте вие. Това е една дреха, която сте облекли. Не ви е приятно, съблечете я. Намерете своя гардероб и облечете друга дреха. В духовният свят всички вие сте богати с дрехи – за всеки човек в духовният свят, за всеки ден, не, не за всеки час, той може да си туря нов костюм, какъвто иска. Казвам в туй отношение: Обличайте се с всевъзможни костюми, не дръжте един и същ костюм. Ако вие турите един черен костюм, знайте какво означава черният костюм. Той означава алчност. Човек, който постоянно мисли за себе си, той носи черни дрехи. Онзи, който носи бели дрехи, той се отличава. Като видиш един човек облечен с черни дрехи, ти знаеш, че обича да взема, не обича да дава. Ти казваш: „Дай ми от твоето богатство!“ Ти си ударил на крива врата. Като видиш някой човек с бяло, той обича да дава. Тук на земята не е така. Виждаш един човек, който е облечен в черна дреха, с черна връзка, но туй е 25 процента. Тогава вие отивате при някои хора да ви помогнат. Не всеки човек може да ви помогне. Може да ви помогне само онзи, който има опитност, който [е] минал през този път, може да ви покаже как да излезете. Някой път така е объркано. Някой път се докачите. Двадесет години сте приятели, каже някаква дума, обидите се. Седиш в себе си и започваш да увеличаваш. Туриш микроскопа и започваш да увеличаваш погрешките. Казваш: „Аз имах такова доверие. Как така?“ Ти надуваш, надуваш работата, казваш: „Не искам да го видя вече.“ Не надувай тази работа. Значи, ако в тебе една малка мисъл може да разруши твоето приятелство, тогава любовта ти за приятелството е много слаба. Тази лоша мисъл като се блъсне в твоето приятелство, тя да стане на прах. Как правите? Как се примирявате, когато някой ваш приятел ви обиди? Мене ми разправяше една жена, когато я обидил мъжа ѝ какво правела. Една сестра ми разправяше как я обижда той. Тя се казвала Еленка. Той ѝ казва: „Еленке, много си лоша.“ Като и

каже тази дума, тя се обижда. Той ѝ казва: „Много си лоша Еленке.“ Той като си замине, ще извади брашно, сирене, масло, ще направи баница с масло – много хубаво. Той, като дойде, тя ще сложи баницата, тя се усмихне малко, той се усмихне и каже: „Еленке, много си хубава, много си добра.“ Веднага ѝ каже туй. Той, като погледне баницата, казва: „Много си добра. Казах ти, че си много лоша, но признавам, че си много добра.“ – и стане весел. И когато той ѝ каже: „Еленке, много си лоша.“ – пак е дошло време за баница.

Казвам, вие сте в една опитна школа. Всичко, каквото се случва, трябва да направим един опит в тази Божествена наука, да знаем какво нещо е да се самовлада човек. Няма по-хубаво нещо от самовладането. Искаш да кажеш някой път нещо. Имаш право да го кажеш, но нека мине време. Обмисли го хубаво от всички страни, че да не съжаляваш като го кажеш, и казаното да е на място. За пример, обиди те някой. Представи си, че ти си, който обиждаш другите. Какво искаш от него? И искаш по всеки начин, този когото си обидил, да се примирите. Той казва: „Излезе една дума из устата ми без да искам.“ Някой път и вие казвате нещо без да искате. Случва се такава работа. Много пъти човек махне така, не на място, не го иска. Казва: „Махни се оттук.“ Тъй силно махне, удари го в лицето. Онзи пък мисли, че нарочно, и стане един спор. Аз сега се отнасям към вашия духовен живот. По някой път вие мислите, че всяко нещо, което ви е засегнало, Господ е причината, че Господ туй нарочно го е направил. Кой каквато погрешка направи, вие казвате: „Господ не ме пази. На другите хора не позволява да се случи. Но каквото се случва все у мене трябва да дойде.“ На кой да се обере имането, с кого да се карат, нахвърлите се, разсърдите се тъй на Господа, с цел да Го заставите, заповядвате Му Той да ви пази вече. Сърдите се, но сръднята нека бъде от злато. Аз харесвам тази Еленка. Като ѝ каже: „Много си лоша.“ – тя започва да точи баница. И вие разточете баница, като ви

кажат така. За пример някой път вие наточете една баница, ще научите едно изкуство. Когато вие говорите, когато сте добре разположен, всеки може да говори добре. Но да говориш добре, когато си неразположен е по-голямо изкуство, тогава ще видиш доколко ти е силата, на твоето самообладание. По някой път, едно противоречие, когато не обичаш някого, не искаш да го срещаш, не искаш да му говориш. Няма защо да му говориш. Някой път кажеш: „Не искам да му говоря.“ Но представете си, че вие сте прост войник, а този когото не обичаш е генерал и генералът казва на войника: „Ще седиш мирно.“ Какво ще кажеш? – „Аз съм неразположен, не искам да говоря с тебе.“ Ти казваш, някой път: „Не искам да говоря с него.“ Но то е частично понятие. Представете си, че той е генерал, а ти си войник, какво ще кажеш на генерала? Той казва: „Войник!“ – „Слушам, господин генерал.“ Дойде някой ангел, ти се разсърдиш на Господа, той те повика, ти какво ще кажеш? Не мислете, че в Духовният свят, там не си поплюват. Превеждал съм този пример: Във видинско някой българин обичал по адрес на Христа да говори нецензурирани думи, една сутрин става и плаче. Казва на майка си: „Нощес сънувах, че излезе Христос от олтаря и ми удари две плесници.“ След две седмици той умира. Не мислете, че каквото ви стане, Христос е причината за това. Друг някой е. Казвате, защо Господ позволи вас да ви измъчват? Питам: Защо Господ позволи да измъчват кокошките? Защо Господ позволи да измъчват овцете? Защо Господ позволи вълкът да яде агнетата? Защо Господ позволи паяците да ядат мухите? Вие сте чудни по някой път. Вие изядете кокошките, вземате яйцата и им ги изядате. А за вас искате друг закон. Ти вчера изяде едно яйце, то е цяло пиле, казваш: „Аз съм вегетарианец.“ Какъв вегетарианец, щом изядаш едно яйце? Казвам, когато аз изядох яйцето, причини ми скръб. Тогава, заради яйцето ми причиниха. Имат право, понеже аз причиних малко страдание на

яйцето и на мене причиняват същото страдание. Аз причиних страдание на една ябълка. Аз най-първо не знам как да ям една ябълка и на мене ми причиняват същото. По някой път на мене ми казват: „Ти Учителю, как търпиш?“ Казвам: „Търпя както войника генерала.“ Когато генерала е пред мене и казва: „Войник!“ Казвам: „Слушам, господин генерал.“ Пред неговото лице мируваш, като замине генералът псуваш. Какво ли не казваш зад гърба му. В Духовният свят, като псуваш, по радиото се [чува] псува псувнята. Викат те и казват: „Кой ти позволи да говориш тия работи?“ За всяка празна дума, която човек даде, ще даде отчет. Ще бъдеш искрен, никакво лицемерие! Тогава питам сега: Войникът, който е неразположен, има генерал насреща си. Войникът ще слуша. Ами, когато генералът е неразположен спрямо войника, войникът какво ще прави? Когато е неразположен войника, той трябва да мълчи, лесно може да оправи работата, но когато генералът е неразположен, там е мъчнотията. Когато генералът иска да те измъчи, как ще постъпиш? Казваш: „Сега съм неразположен“ – много добре. Туй е много лесно, когато съм аз неразположен, много лесно може да се справя, но когато генералът е неразположен, при туй положение, какво ще се прави? – Правилото на Еленка – баницата. Онзи, който е неразположен спрямо вас, причината за неговото неразположение е много малка. Вие може да я отмахнете всякога. Всеки един човек, в какъвто и да е смисъл, щом го ощетите с най-малкото, той веднага ще си измени своето мнение заради вас. Аз представих тук цифрите един милион, до единица. Ако направите при единицата една погрешка, при десетицата, при стотицата, при хилядите, колкото отивате по горните редове, по-голяма е погрешката. Поправете малките погрешки, понеже, ако не поправите малките погрешки, тия погрешки, единиците, се движат, че като направите една единица, понеже единиците се движат в един кръг, единиците стават десетици,

стотици, хиляди. И една погрешка от единицата ще мине в милионите и тогава погрешките се увеличават. Някой път, една голяма погрешка се направи и се движи и влезе в единиците. Погрешките, които ги правите, гледайте в единиците да ги изправите. Като дойдете до единиците, лесно се изплащат. Не оставяйте малките погрешки неизправени, понеже като отидат при милионите мъчно се плащат. Оставяте малките погрешки, казвате: „В следующето прераждане.“ Но, в следующето прераждане малката погрешка ще бъде милиони. Погрешките, които сте направили, сега е време, в този живот да ги изправите. Големите погрешки, които сте имали на миналото, сега ще ги изправите. Писанието казва: „Ще простя греховете ви, казва Господ, и няма да ги помена.“ В този живот решете да ги поправите. Каквито погрешки сте направили, Той ще ги прости, Той ще ги прости и вече да ги не повтаряте.

Първото нещо ви препоръчвам, да бъдете благодарни. В онова състояние, което имате да бъдете благодарни на Господа, защото от туй състояние зависи вашето бъдеще. Защото въпросът не е да бъдем генерали. Хубаво е да бъдеш войник, хубаво е да бъдеш и генерал. Но в Божественият свят, генералът, който изпълнява своите длъжности правилно и войникът, който изпълнява своите длъжности правилно, и двамата са еднакво почитани. Генералът, като генерал, ако постъпи правилно и войникът, като постъпи правилно, еднакво се зачитат постъпките на доброто, които са направили. Степента на доброто е еднаква.

Та казвам: Изправяйте малките си погрешки, за да може да изправите и големите си грешки. А за да изправиш ти една погрешка, в музиката как се изправят погрешките? Капелмайсторът или учителят по музика, ако времето в ученика не е развито, не може да взема отмерено нотите. Щом времето е слабо, ти не може да дадеш съответно време. Някои ноти ще продължиш по-дълго време, а някои

по-късо. Интервалите няма да спазваш. Тогава се нарушава тази вътрешна хармония. Представи си, че в тебе тонът е недоразвит. Ще вземеш с няколко трептения по-фалшив тона. Взел си малко по-висок тон, а мислиш, че е естественият тон. Вземеш „до“, но понижено, може да го вземеш и повишено. Погрешката седи в туй, че в даденият случай се изисква правилно да го вземеш, нито да е повишено, нито да е понижено. Вземеш понижено и казваш: „Това е „до“.“ „До“ е, но е понижено. Вземеш „до“ повишено и казваш: „Това е „до“.“ „До“ е, но е повишено. Има три фази: понижено „до“, нормално „до“ и повишено „до“. Значи „до“-то в нормално състояние ще го вземеш. Повишеното и понижено „до“, трябва да знаеш и трите състояния да ги вземаш. Тогава знаеш този тон без да го пееш. Казва ти: „Вземи понижено „до“.“ Как ще го вземеш? Мъчно се взема. За пример вие имате песента „Иде, иде“. „Си“-то не е в нормално състояние, то е в понижение. „Си“-то може да го повишиш. Както е направено пианото не може да го повишиш. Но казвам, в духовният свят „си“-то може да го повишиш, а може и да го понижиш. Сухата пръчка, ако искате да я огънете, ще я счупите, а може да направите да не я счупите. Ако турите пръчката във вода, тя ще се огъне. В сухо състояние тя ще се счупи. Някой човек казва: „Не искам да се огъвам.“ Ако не знаеш да се огъваш, ти си изложен на опасност да се счупиш. Трябва да се огънеш. Ако не може да се огънеш, считай, че имаш малко благо. Ако не се огъваш – малко благо имаш. Сега някои казват: „Не искам да се огъвам.“ – Как не се огъваш! Целият живот все огъване и пречупване да има. Не е лошото там. Лошото в нашия живот седи, че ние не оценяваме благата, които Бог ни дава в даден момент. Бог, в даден момент, ми дава блага да стана светия, аз съм немарлив, изгубя условията, там е всичкото нещастие. Дава ти Господ желание. Дава ти Господ желание да станеш музикант. Ти, като замине заекът, хукаш. В тебе дръж заека. Като замине заекът да мислиш, че може да го

хванеш, то е изгубена работа. Не мислете, че всякога може да бъдете религиозни. Не мислете, че всякога може да се молите. Ти като се молиш, едно благословение е. Някой път нямаш разположение. Всеки път нямаш разположение да се учиш. Всеки път нямаш разположение да правиш добро. Всеки път не може да посрещаш. Те са ужасни, особени състояния, в които човек като падне – изгуби се. Казва: „Не искам да живея." Това са най-лошите състояния, в които човек може да изпадне. В тях ще се покаже характера на човека какъв е. Ако може от туй състояние да се подигнеш, да се избавиш от това недоволство в себе си, да се освободиш, ти си умен човек.

Сега каквото положение да ви се даде, вие казвате: „Нали трябва да се обичаме." За любовта по-малко да говорим, а да прилагаме повече. Аз когато обичам някой човек, след като замине, търся да намеря нещо добро в него. Някой път, някой човек дойде, виждам, че е музикален – една хубава черта. Друг виждам, че е религиозен, не така привидно, но роден е така, с туй чувство. То е едно от благородните чувства. У друг виждам, че у него има чувство на милосърдие хубаво развито, чувство на справедливост, че е съвестен, справедлив е. После виждам, че има способност за хубавото, красивото, изящното. Много хубави работи има, за които може да обичаш един човек. Един човек може да го обичаш само за онова, което той носи – Божественото в себе си. Следователно, когато искаме да бъдем обичани, трябва да има за кое хората да ни обичат. Ти казваш: „Не може ли да обичам Господа?" – Обичай Го, за какво? Обичай Го заради добрия ти баща, който ти е дал. Обичай Го заради добрата ти майка, която ти дал. Обичай Го за добрите братя и сестри, които ти е дал, за добрите приятели, за добрите си деца. Обичай Господа за добрият ден, за слънцето, за звездите. Хиляди, милиони работи има, с които Господ ви е заградил. Има за какво да обичаш Господа. Ако не може за тия работи да го обичаш, тогава какъв човек

си? Пък Господ ще ви обича. Господ е много внимателен. Ако някой ден минеш и направиш една услуга на една мравя, Той ще си измени мнението. Като направиш услугата на мравята, Той ще направи на тебе друга услуга. Господ казва: „Направи едно малко добро на една малка мравя.“ Ти даже не го считаш за нещо, направил си една малка услуга, дави се една мравя – избавиш я. Правил си много добрини, Господ не видял, но като си избавил тази мравя, забелязал, че една добра черта имаш, Бог обръща внимание на малките добрини, които ние правим. Имаш една хубава мисъл, простиш някому. Господ казва: „Понеже той прощава и Аз ще му простя.“ Господ казва от него да замине. Всеки ден извършвайте малки, микроскопически добрини или изпращайте малки, хубави, микроскопически мисли от себе си, комуто и да е. Един американски професор често се произнасял за хората така: „Има хора, които за 10 хиляди години не искам да ги видя.“ – Но спомня си онзи стих, Писанието казва: „Всинца ще се изменим.“ – „И като се изменим тогава ще искам да ги срещна.“

Едно състояние имаш, при което за 10 хиляди години не искаш да видиш някого. Господ казва: „Иди да се срещнеш с него.“ И Господ един ден ще те прати, и в живота как ще го направите? Него ще го направи един богаташ. Ти си един сиромах и ще ти каже: „Иди от него да вземеш пари на заем.“ Бъдете готови сега да изучите онзи порядък, в който живеете, такъв какъвто е сега. Идеалното е друг въпрос, но в дадения случай, в този живот, в който сега сте потопени, намерете доброто в сегашният момент на живота си, в туй, което имате. От този момент ще се съградят бъдещите моменти.

От книгата „Двигатели в живота“ прочетете беседата „Късият и дългият път“, на 94 страница.

Аз това не искам да ви го наложа. Казвам: Който иска да се упражнява в своите мисли, да стане силен човек по ум, който иска да стане силен по дух, който иска да стане здрав по тяло, той

непременно трябва да се упражнява. Здравето зависи от светлите мисли, от топлите чувства, от правите постъпки. Туй трябва да го знаете. Може да ви покажа правила, може всеки от вас да се подмлади за 20 години. Някой път може да се спра върху страданията, които вие минавате. Тия страдания подмладяват човека. Ако знаете как да страдате, ще се подмладите. Понеже не знаете да ги оцените, остарявате. Ако човек и радостта не разбира, пак остарява. Две неща състаряват човека: Скръбта и радостта състаряват човека. Ти се радваш, след всяка голяма радост ще дойде една голяма смяна. Радостта не е нещо постоянно. Добил си пари, паднал ти се един милион. Тия пари изчезват, ти си бил доволен. Изгубиш парите, казваш: „Отидоха парите, отидоха всичките възможности." Религиозните хора се смущават от богатството. Казват постоянно: „Спасен ли съм?" Казват: „Аз изгубих спасението си." Това са временни внушения, които нямат никаква реалност. В Божията Любов не може да има измяна и промяна. Любовта винаги остава една и съща. Бог, Който ни обича, не може да се измени. Ние се изменяме. И тогава предаваме нашето изменение върху Него. Ние не постъпваме правилно и мислим, че и Господ е като нас. Винаги трябва да имаме предвид, че ние може да се изменим, но Бог никога не се променя. Даже, когато Господ ни се разсърди, аз считам една Божия сръдня най-голямото добро, което човек може да ти направи. Най-голямата сръдня, с която Бог може да те посети, Божията сръдня, ще ти донесе по-голямо благо, отколкото всичките блага на всичките светии на земята. Струва си Господ да ни се разсърди, отколкото всичките светии да ни обичат. Всичките светии, като ни обичат, всичката обич няма да ни донесе толкоз, колкото Божията сръдня. Вие мислите, че Господ, като ви се разсърди, ще пострадате. Господ ще ви се разсърди, защото не правите добро и Господ ще ви се разсърди, защото не оценявате Неговата Любов. Господ ще ви се разсърди, защото не

оценявате Неговото милосърдие. Вие страдате, понеже не обичате. Казвате: „Аз не мога.“ – Там не е Бог. Като кажем, че не можем, ние се самоизлъгваме, че не можем. Господ казва: „Аз ви направих да можете.“ Той казва: „Аз ви обичам. Щом Аз ви обичам и вие можете.“ Ако Господ не ви обича, ако Господ не ме обича, въпросът е свършен. Щом Бог ме обича, възможно е тогава и за мене. Господ казва: „Както Аз те обичам, така и ти може да обичаш!“

Та казвам: Не казвайте, че не можете. Понеже Бог действува, понеже Бог ни обича и ние може да обичаме. Понеже Бог има желание да вършим добро, да вършим Волята Му – и ние можем. Целият свят е един дисонанс. Всичките хора се оплакват и казват: „Де са добрите хора?“ В света трябва добри хора да покажат, че действително Бог мисли за всички. Аз ви казвам, че Бог мисли за всички. И вие вярвайте, че Той мисли за всички. По някой път вие мислите, че Той не мисли заради вас. Писанието казва, че Господ казва на еврейския народ: „Ще ви оставя.“ Но тълкуванието е на онези проповедници, които казват: „Ще те остави Господ.“ Оставянето подразбира, че Господ ще ви остави временно, за да опитате живота на безлюбието. Не че Той ще ви отхвърли, Господ оставя тия работи да станат, за да имаме една опитност, да видим колко животът е безсмислен без любовта. Ако Господ те остави 2 часа да живееш без любов, ти ще видиш колко е тягостно да се живее. Що е смъртта? Когато умират хората, някой път, Господ Го няма там. И човек умира, когато Господ го оставя да опита какво нещо е безлюбието и да бъде в живота. И в смъртта има живот, но какъв е този живот? В смъртта, животът аз ето на какво може да го уподобя. Представете си, че във вас има желание да ядете. Имате богата трапеза с всички ястия. Трапезата е пред вас и вие посягате да вземете. Но щом вие посегнете и трапезата се подвижва пред вас, и тя върви. Вие вървите и тя върви пред вас, и така не може да достигнете да вземете яденето. Ден, два,

три, години вървите и не може да вземете. Това е смъртта. Искаш да живееш, не може да живееш. Искаш да мислиш, не може да мислиш. Искаш да направиш нещо, не може да направиш. По-ужасно нещо от това няма. Когато помислиш, да може да мислиш. Когато чувствуваш, да може да чувствуваш и когато постъпваш, да може да постъпваш. Сега Господ ви дал сила, че всичко може да направите, тъй както искате. Тази сутрин вие сте дошли откъде? Всеки от къщи дойде. Това показва – възможност имате. Ами, ако искахте да дойдете, [но] не можехте да дойдете? Казвам: Имате силата да направите всичко онова, което искате. Понеже Бог е определил да бъдете Негови Синове, да бъдете съвършени. Съвършенството не е във времето и пространството, то е в дадения случай. То е една минута извън нашето време и пространство. Мислиш една хубава мисъл. Казваш: „Тъй ще направя." – откажеш [се]. Дойде ти на ум да направиш едно добро и казвате: „Аз нямам пари." Ти го направи мислено. То ще стане. В тебе най-първо ще се зароди желание да имаш кибритена клечка, после ще се зароди желание да запалиш клечката. После ще се зароди желание да накладеш огън. Тия трите състояния идат. Намериш кутията, изваждаш клечката, драсваш. Всичко онова, което си помислил, което си почувствувал, което мислено така си направил, то отвън се реализира. Щом можем да мислим, щом можем да чувствуваме, щом мислим, мислено да правим работите. Тия работи всякога може да ги реализирате. Казвам, не се плашете да кажете: „Туй заради мене е невъзможно." Сега някои от вас не знаете да пеете, казвам: Мислете, че може да пеете. Ще стане за в бъдеще, за бъдеще ще стане. В този момент ако не можеш, след хиляди моменти като мислиш, че може да пееш, ще стане. Вие казвате: „Остаряхме." Защо сте остарели? Защото всичкото добро, което минава през вас не го приехте. Всичката любов, която минава през вас, не я приехте. Казвате, недоволни сте, защо? Защото не възприехте нещата. Какво

искате, знаете ли? Допуснете, че един извор иска да извира. Водата, след като извира от този извор, ще има във вестниците съобщения за този извор, и всичките мушици, млекопитаающи ще отидат от [на] извора, да го посетят и ще пият от водата му. Ще оставят визитните си картички наоколо. Щом течеш всичките ще дойдат, и птичките ще дойдат, и вълците ще дойдат, и тигрите ще дойдат, и мухите ще дойдат. Вие ще се радвате на всички, нека пият. Ако вие сте този извор, вие ще се радвате, че Господ ги изпратил при вас. Когато дойдат при вас лошите мисли и лошите желания, вие сте един извор. Нямат ли право да дойдат при вас? – Имат право. Прочули сте се вие. Ако сте сух извор, никой няма да дойде. Ако сте някаква локва, някой бивол ще дойде сегиз-тогиз. Но, ако сте извор, който тече, всички живи същества ще дойдат. Щом имате лоши мисли, вие сте се прочули. Щом нямате лоши мисли, вие не сте се прочули. Щом страдате, вие сте се прочули. Тъй зная аз. Щом страдаш – прочул си се. А щом не страдаш, не си се прочул. Кое е по-хубаво, да се прочуеш или да не се прочуеш? По-хубаво е да се прочуеш, макар и със страдания. По-добре да се прочуеш със страдания, отколкото да не се прочуеш без страдания.

Считайте страданията, че вие сте един извор и че ще дойдат същества, които не ви са приятни. Вие ще бъдете с широко сърце. Ще изпратите водата на вашият живот по цялото течение на всичките, които заслужават и не заслужават, на всички ще дадете. Аз се радвам, че може да направите услуга на всички и Господ, като чуе, ще има добро мнение за вас.

Та казвам: Когато ви нападат лоши мисли и желания – прочули сте се. Когато страдате, пак сте се прочули. А когато се радвате, онези, които са идвали ви се отблагодаряват. Някой казва: „Може да не платят.“ От тях ще страдате. А онези, които се отблагодаряват за доброто, което сте направили, те са вашата радост. Едновременно

радвайте се за всичко онова, което става във вас, то е за добро. Писанието казва: „Всичко, което се случва [на] онези, които [любят] Господа, ще се превърне за добро.“

Отче наш

18 лекция от Учителя, 1 февруари, 1939 година. София, Изгрев

НАДЕЖДА, ВЯРА И ЛЮБОВ

Отче Наш

„В Началото бе Словото“

Кое е най-важното за добрия човек? Някой задава въпроса: Кое е най-важното за богатия човек? Кое е най-важното за бедния човек? Кое е най-важното за здравия? Кое е най-важно за болния? Човек може да бъде царски син и да не направи нищо и да бъде овчарски син и да направи нещо. Благородството на един народ [не] се познава по неговата кръв, но по ума. Сега казвате, че трябва да имате ясна представа. Да имаш ясна представа, че някой е богат, какво ще ти допринесе? Знаеш точно колко милиона има. Казвате: „Ясна представа човек трябва да има.“ Да кажем, имаш ясна представа колко имаш да дължиш, колко полици имаш. Имаш ясна представа колко имаш да вземаш. Питам, в тия двата случая, какво е отношението? И в двата случая имаш ясна представа. Имаш ясна представа колко да дадеш, но имаш 20–30 полици и то крупни, по 10–20 хиляди лева всяка една. Имаш ясна представа, ще те смути. Имаш ясна представа да вземаш. Тогава, какво ще бъде състоянието? Имаш ясна представа, [че] вярата ти е слаба; имаш ясна представа, че вярата ти е силна. Представете си, че имате една стая и една подпалка. Да кажем, че тук имате една стая, един покрив, но представете си, че вие сте на [*втория*] етаж. Но представете си, под вас, слаби са тия греди. Вие трябва да имате ясна представа за гредите на вашия етаж, защото, ако си позволите да турите повече тежест, вие всички ще слезете на първия етаж. Много пъти хора, които са вярващи, стават невярващи. Аз го обяснявам. Вярата е на втория етаж. На първия етаж са материалисти, на втория етаж са вярващи, а на третия етаж са онези,

които имат Любовта. Човек, който е на първия етаж, аз в любовта му не вярвам. Човек, който е на първия етаж, и във вярата му не вярвам. На неговия материализъм вярвам. Онези от вас, които не разсъждавате, казвате: „Защо да е така?“ Ами че как трябва да бъде? – „Всичките хора трябва да бъдат равни.“ Какво разбирате под думата „равенство“? – Еднакво право трябва да имаме. Еднакво право трябва да имаме [в] ядене, пиене, във вземането на храната и водата, но като дойдете до положението да започнете, не може да имате еднаква храна. Един обикновен гражданин и един цар не могат да имат еднакво право. Царят има големи права, заповядва. А обикновеният гражданин заповядва на децата си, заповядва на своите волове, на говедата си, на другите в държавата не може да заповядва. Вие, ако излезете в природата, може ли да заповядвате? Някои мислят, че сега вярват в Бога. Може ли да заповядваш в природата? Аз имах един приятел американец. Той се казваше Браун, мистър Браун. Той вярваше, че ако се помоли на Бога да спре земята и земята ще спре. Ако се помоли да тръгне, ще тръгне. Той се смееше, но казваше: „Вярвам в това.“ „Рекох, защо не го направиш?“ Казва: „Съжалявам хората.“ Туй го наричаме ние въображение, че земята някой може да я спре така. Бог може да спре земята, но ти, като човек не можеш да спреш земята. Има неща, които за човека са невъзможни. Той може само да предполага, че може да спре земята, но Този, Който може да спре земята, не е той. То е Божественото. Бог може да спре земята. А пък сега друго едно значение. Всеки от вас може да спре земята, когато искате, когато кажете, да се спре. Като кажете да се спре, спира се, като кажете на земята да тръгне, ще тръгне. То е вашето тяло. Тялото е земята. Като кажеш на тялото си да върви, върви. Като му кажеш да се спре, спира се. Следователно, всеки на своята земя, на своето тяло, може да заповяда да спре и да тръгне, когато иска. По аналогия ако мислите, че и земята може да се спре, но земята не е

ваше тяло. Тя принадлежи някому другиму, понеже сме странници на земята. Странници – значи земята не е наша собственост. Ние нямаме право да разполагаме с чужда собственост. Погрешката на всичките хора е в това, че всичките хора грешат общо. Всеки може да мисли, че може да заповядва на другите хора. Той се лъже. Влияят си хората. За пример слънцето влияе на земята, че я притегля към себе си. Земята, и тя влияе на слънцето. Земята привлича месечината, но и месечината привлича земята. Земята се върти около слънцето, месечината се върти около земята. Но месечината си има свой живот и земята си има свой живот и слънцето си има свой живот. Да допуснем, че вие искате да заповядвате някому. Какво ще придобиете? Да допуснем сега нещо, може да го допуснем, което не може да стане. Да допуснем, че вие може да спрете земята в нейния път. Какво ще направите най-първо? На кое пристанище ще спрете земята? Да направим една аналогия. Земята, това представлява едно материалистическо схващане на човека. Човек, който иска да спре земята в нейния път, той е краен материалист. В моя ум е това, нищо повече. Казва: „Аз може да спра земята!“ Да, когато спреш земята, този човек всякога спира и той се спира, на ония материалистически станции. За него нивите имат цена. Къщите имат цена, говедата, кравите имат цена, конете имат цена, всичкото има цена. Допуснете, че друг човек казва: „Аз обичам слънцето.“ Какво заключение ще извадите, че обича слънцето? Той обича, но как се обича слънцето? Има две твърдения. Твърдят, че не може да обичаш някого, който не те обича. И другото твърдение е, че може да обичаш само този, който не те обича. Друго едно твърдение, че може да мразиш само тогоз, който те обича. Никога не можеш да мразиш този, който не те обича. Психологически е вярно. Един англичанин не си го срещал никъде, живее на земята, може ли да го мразиш? Щом има вземане и даване, може да има повод. Ще се създаде някакъв инцидент. Сега

психологически, какво подразбираме? Че може да обичаш само този, който не те обича? Той няма никакво отношение. Може ли да обичаш една вода, която някой пил? – Тази вода излязла от него. Преди години слушах един американски професор, който искаше да убеди, държа лекция, че може да се пречисти така нечистата вода, че да се пие. Взел вода от клоаците на Ню-Йорк, пречиства я. В 4–5 шишета взел вода и казва: от еди-кой клоак. Пречиства я и била вкусна. Вярвате ли, тази вода, която е извадена оттам, е чиста, както онази, която пием? Тогава може ли да обичате един човек, когото другите обичат? Ако приложите сега Любовта, вие прилагате, но теоретически прилагате. Казано е, че не може да обичаш един човек, който няма отношение към тебе. Но какво ние подразбираме под думата „отношение“? Между тебе и него трябва да има някаква връзка. Ти в един дом имаш брат, но този твой брат, каква връзка има? Казвате, че всички хора са братя. Не са всички хора братя. По кръв не са всички братя. Братя са само родените от един баща и една майка по кръв. До четвъртото поколение са братя и сестри в едно отношение. Когато ние казваме, то е по отношение на първия човек, на Адама са братя. По отношение на първия човек Адама, всичките хора са излезли от Един Баща. Тогава връзките са онаследени. Всички излезли от Един Баща, но сега, в туй поколение, бащата не е Адам, нито Ева ти е майка. Ти имаш съвсем друг баща, който е подобен на Адама и друга майка, която е подобна на Ева. Правили ли сте вие изчисления колко поколения са минали от Адама до сегашното поколение? Онзи ден ви казах, че човек има 30 милиарда клетки. По една стотинка, 30 милиарда колко правят? (– 300 милиона лева.) Значи, имате един бюджет на вашия организъм, 300 милиона външен бюджет. А за сто деня какъв ще бъде? – 30 милиарда. Значи за 100 деня ще имате близо [30] милиарда, а за 300 деня, [90] милиарда. Ако вземете тази част, задната част [на главата], има една греда вътре, [на] която е поставена

човешката справедливост – съвестен човек е. За някои хора казваме, че той е безсъвестен. Какво подразбира? – Че е лош човек? Вие криво понятие имате. Безсъвестен значи, слаб е в себе си, не е як. Голям товар не туряйте. Ако на този, безсъвестния турите доста пари, ще влезе в първия етаж. Значи горе не издържа, понеже без да иска, тази тежест на парите ще събори втория етаж, ще направите пакост и на човека и на себе си, и вашите пари ще идат. А на този, на третия етаж, има друг един пояс през средата. Той голямо въображение има. Не е така ясно. Ако си представите, че горната част представлява челото на човека, а тази, кривата линия представя главата, дължината и широчината на главата. Тук са гредите на неговата съвест. А горе са гредите на неговата любов. Отпред са гредите на неговото милосърдие. Човек, който не е милосърден, слаби му са гредите на милосърдието. Човек, който не е религиозен, слаби му са гредите на религиозността. Човек, който не е съвестен, гредите му са слаби. Вие сега мислите, че някои хора са родени така, религиозни. Учението е вече един процес. Учен е онзи, който се учил. Той се ражда с възможности и ако не се е учил, той не може да бъде учен човек. Човек се ражда с възможност да бъде религиозен, но отпосле става религиозен. Човек се ражда с възможност да бъде милосърд. После, като се упражнява, става милосърден. Затова, ако човек не се упражнява, той не може да развие своите възможности. Да обясним идеята по този начин. Едно семе, ако се държи в хамбара, не се сее на нивата, това семе само остава. То не се размножава, не може да прояви своята деятелност. Щом се сее на нивата, то се разраства.

Та казвам, в живота вие искате да бъдете справедливи без да се раждате. За да бъдете справедлив или съвестен, трябва да имате условия. Къде ще се роди? Условието е във вас. Онзи, в когото съвестта е слабо развита, чувството на съвест каквото задигне, по някой път, ако се показва щедър – не може сам да го вземе, остава

другите. Дотогава докогато той има условия да взима, той взима пръв. В живота е така. Едно куче взело голяма кост, дойде друго, тури си крака и казва: „Това е мое.“ Нека се приближи някое друго куче, веднага ще опита неговите зъби. Често във вас се зарежда мисълта, че справедливост трябва да има в света. Значи засегнати сте. Имате един слуга, който, като го пратите някъде, да ви свърши някаква работа, той ви лъже. В него съвестта е слабо развита, лъже ви. Той казва: „Ти си ми дал 1000 лева.“ Той 500 лева дал, а другите пари туря в своя джоб. Казва: „Платих.“ Вие повярвате. А вие намирате, че платил 500 лева, а другите 500 лева изчезнали някъде. Тогава българите имат един такъв пример. Един свещеник изпраща своя слуга до друг един свещеник на по-висок сан. И от голямо уважение изпраща му 5 хубави скумрии. Той, още като върви по пътя, опитал всичките. Онзи свещеник получава писмото и чете. Името на слугата му е било Стоян. Ако тука има някой Стоян, да се не докачи. „Абе Стояне, казва, че тук 5 скумрии са изпратени.“ – „Дядо попе, аз мислех, че съм ги загубил. Много се радвам, че ти си ги намерил в писмото.“ А той ги изял по пътя. Приказка е това. Туй показва, че съвестта у него не е развита, но и умът му не е толкоз на място. Такова е заключението. Може ли рибите да са в писмото? Казва: „Радвам се, че си ги намерил в писмото.“ Онзи, който направил тази приказка, баснописецът, не е умен. Пък и Стоян не е умен. Най-първо и онзи свещеник, който изпратил рибите, не е бил умен. Той не познавал слугата си.

Казвам, ще изучавате. Туй, което не може да направите, вие сте слаб. Туй, което човек не може да направи, той е слаб. Туй, което може да направи, той е силен. Следователно, когато ние говорим за вяра, ние трябва да направим един опит, може ли ние да вярваме. Ще направите малък опит. Да кажем, аз правя опит пред вас. В една малка чинийка има половин грам от барута. Ако го запаля, опит може да направя. Но представете си, че нося 10 кг барут. Ще направя опита.

Как мислите, може ли да се направи опит успешно? Често има стълкновение между вас. Аз намирам всинца за много учени хора. Само че вие, като правите един опит, може да правите опит от всички категории, в разните области на живота. Може да правите опити, но количествено материала, всякога вземете най-малкото количество материя. Ако туй количество е по-голямо, взривът ще бъде по-голям. За пример, на вас ако кажа, че вие не сте религиозен човек, вас ще ви стане мъчно. Кое във вас се обижда? Като ви каже някой, че не сте религиозен, кой се е обидил във вас? Кой се обижда? Или може да кажете тъй: „Ти не си справедлив човек." Обидиш се. В човека кое е онова, което се обижда? Един умен човек, той няма да се обиди. Казва: „Не си справедлив." Той, най-първо, ще види говори ли разумно или не. Добре, представете си сега, че ние изплащаме един дълг. Изплащаме го чрез четенето на известни монети. Но някой път дълговете се изплащат и с теглилка. Може да кажете: „Дължа ви 3–4–5 кг жито или ви дължа няколко хиляди." Двеста наполеона – те са едно кило. Четиристотин са две кила. Шестстотин са три кила. Осемстотин са 4 кила или дължа 5 кг на вас. Или ви дължа 1000 наполеона. Следователно, у някои хора чувството за измерване е слабо развито. Ако кажа 1000, понеже в този брат, тук в долната част на челото, онази способност за теглото на количеството е по-развито, и като кажеш „5 кила злато", много му се вижда, а ако кажеш „1000 наполеона", малко се вижда. На някой човек, като кажеш „5 кила", не му се вижда много, защото центърът за броенето е развит, и като му кажеш „1000 наполеона", мисли, че е голямо число. Сега, ако във вас, за вярата се разправя, някой от вас се учудва. Има една способност в човека. Чрез вярата не се учудваме на нещата. Но има едно чувство, дето се учудва. Тези хора, в които учудването е много развито, те всякога преувеличават нещата. Казват: „Свят, хиляди и хиляди имаше." Българинът казва: „Толкоз хора имаше, че орех да хвърлиш, нямаше

де да падне.“ Казват: „Имало хиляди и милиони войници.“ Това са преувеличени работи. Та всички вие носите такива преувеличени работи. Най-първо трябва да имате една ясна представа за себе си. Всеки един човек представя една фирма, не е той сам човек. Фирма представя с един капитал и с всичките нейни служители. Да кажем, един цар представя една държава. Той представя държавата, но самият цар не е държавата. Ние живеем в природата, но ние не сме още самата природа. Че не сме самата природа, понеже не може да заговорим на природата. Ако ние бяхме самата природа, сраснали с нея, да разбираме нейния език! Да бъдеш едно с природата, значи, твоето съзнание трябва да обхваща цялата природа. Някои от вас правили ли сте опит да обхванете цялата земя във вашето съзнание, цялата земя да обгърнете във вашето съзнание? Като мислите, да виждате хората по лицето на земята, като че те живеят във вас. Тази опитност нямате. Най-първо мислите за небето. И каква е вашата представа за небето? Представете си, че имате линията Публикувано изображение, че туй е материалният свят. Материалният свят, който има само една дължина. Когато някой говори за материята, аз разбирам само права линия. Като говориш, всичко – слънцето, вселената в моя ум – това е една линия. Щом ми говориш за духовния живот, в мен се проектира една плоскост.

И каква е вашата представа за небето?

Кой свят е по-голям?

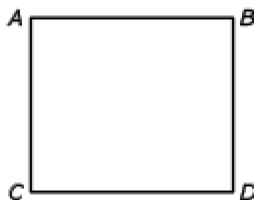

Фиг. 1

Материалният АВ, а ABCD е духовният. Светът АВ равен ли е на духовния свят ABCD? В духовния свят се вместват такива хиляди линии. Като говорим за Божествения свят, в него се вместват хиляди духовни светове. Той е безграничен. Та, по някой път казвате: „Материален свят.“ Щом вървите по един път, той е материален свят. Щом вървите по два път[я], той е духовен свят, а щом вървите по три път[я], той е Божествен път. И ние казваме: „Щом вървите по два пътя“, в двата успоредни пътища, Христос казва: „Единият път отива нагоре, а другият път надолу.“ Как ще го разберете? Единият път го наричат широк, другият път го наричат тесен. Каква е идеята? Защо са нарекли единия път широк, път на падението, а другия път е тесен, понеже е път на възлизането? Там, отдето водата не може да мине, парата може ли да мине? – Може. А пък има и друг по-тънък материал, дето и парата не може да мине. Вземете най-твърдата материя, която имаме, през стъклото не може да мине. Но светлината минава. Значи стъклото е шуплесто, има отворени места, през които светлината минава. Как ще си обясните, че светлината минава и през стъклото? Следователно, Божественият свят е направен от една материя, която преминава навсякъде. Значи на Божествения свят не може да туриш преграда. Една Божествена идея не може да я спреш с нищо. Тя преминава навсякъде, тя е свободна. Ако имате една Божествена идея, никой не може да я ограничи. Ако по някой път, се усещате ограничен във вас, усещате духовното, човешкото. Духовното се ограничава. Тъмнината ограничава светлината. А пък светлината какво прави? Но светлината преминава през тъмнината. Затуй усилието на тъмнината да ограничи светлината е невъзможно, защото тя преминава. Силата на светлината, която има, не седи в ограничението. Вие всички се мъчите да ограничите злото. Вие прониквате злото. Ти, като проникнеш злото, го ограничаваш. Каторечеш да ограничаваш, ти го усилваш. Да поставим ясно, какво значи

„проникване“. Да вземеш едно въже дебело, от 1000 нишки увито. Да проникнеш, значи да развъртиш тия нишки поотделно. Тия нишки може да ги размотаеш. Те не са така събрани, те са отделени. Като ги отделиш една от друга, стават слаби. Злото разедини, разхлаби го! Не събирай нишките на злото една до друга, понеже стават корави. Тогава, по някой път, вие мислите. Иде някой, че ми казва: „Това не може да го направя!“ Казвам, ти дотогава, докато мислиш, че не може да го направиш, ти сам се ограничаваш. Казваш: „Това не може да го направя.“ Когато едно дете влезе в първо отделение, като започне, и учителят да му разправя, знае ли то? То не знае какво е „а“. Но в туй дете се зароди едно желание, че туй, неразбраното нещо, което учителят му казва, ще го разбере. Започне да мисли и като мисли, помисли, че може да го разбере. След време разбира какво нещо е „а“-то. Може да разбереш. Възможността да разбираш, разбирането на този процес ще дойде отпосле.

Та вярата, вие може да я усилите. Всеки ден имате условия да усилвате вашата вяра. Правили ли сте опит? Някой път, заболи ви кракът, че ви боли кракът от какво зависи? Вие имате ревматизъм. Причината е, че във вас храносмилането не е правилно. Имате ревматизъм в коляното. Показва, че дишането не е правилно. Щом ви боли кракът, показва, че вашият мозък не функционира правилно. Мозъкът и симпатичната нервна система не функционират правилно. Да оставим сега философската страна. Като имате ревматизъм, значи вие сте яли бързо. Другото, че този готвач, гдето вие сте се хранили, маслото не е било хубаво и всичките тия хора, усещат сърбеж, които ядат тия масла. Разправяше ми един как не са пречистили маслата, понеже турят сода каустик, пък тя разяжда. Като турят сода каустик, после прекарват маслото през вода и тази вода става нечиста. За известно количество масло трябва да употребят и определено количество вода, за да се пречисти, но като пречистват, остават

същата вода и за другото масло, тъй че пречистването не става правилно. Този сърбеж се заражда, че в маслото остава сода каустик и като влезе вътре, започва да произвежда сърбеж, съединение става, започваш да се чешеш. Казвам, какво трябва да правите? Какво трябва да се прави? Шарлан си вземете. Вземете си един чувал орехи. Вземи 20 ореха, извади черупките, тури ги в ястието, защо ти трябва шарлан! Защо ти трябва да купуваш шарлан, който се разваля? Чудни са. Трябва да има сега слънчоглед. Аз ще взема слънчогледено семе и като ми трябва малко масло, ще го счукам. Ще имам слънчогледово семе и ще имам машинка сам да ги правя. Сега ще ходиш да купиш маслото на този, на онзи. Но то не е пречистено. Следователно, аз казвам: Всички вие имате религиозни масла, които не са пречистени. Като продавате вашите религиозни масла, започва да ги сърби хората. Аз съм против религиозните масла. Според мене религиозно семе трябва да има, че ти ще си го обелиш и чисто религиозно масло да получиш. Трябва голям процес на пречистване.

Та казвам, щом се обезсърчиш, надеждата в тебе е слабо развита. Следователно, ще туриш усилие да развиеш надеждата. Тази надежда може да я усилиш само чрез материални неща. Трябва да имаш ниви, къщи. Трябва да имаш нещо видимо, което да го пипаш. По този начин може да усилиш своята надежда. Щом дойдеш до вярата, по същия начин не може, понеже вярата се занимава с бъдещи работи. Ти дойдеш при мене и казваш: „Дай ми 1000 лева назаем, след 1 година ще ги платя.“ Какво доказателство ще ми дадеш? Може да дадеш една полица. Подпишеш се отдолу. След 1 година ти си пропаднал, имаш полицата, продадат ти имането. Дадат ти полицата. Полицата я има, но няма какво да дадеш. Казва: „Ще те дам под съд.“ Ще те дадат под съд 4–5 месеца. Ще ви турят в затвора. (*Сега няма затвор.*) Ще ви представя сега една ясна представа. Човек, в когото надеждата не е развита, той е слаб човек. Човек, в когото вярата не е

развита, той е слаб човек. Човек, в когото любовта не е развита, той е слаб човек. Казвам: Имаш ли надежда? – „Слаб съм.“ Материални работи не му поверявай. Вяра имаш ли? – „Слаб съм.“ Тогава духовни работи не му поверявай. Щом каже, че и в любовта е слаб, Божествени работи не му поверявай. Ако дойде един човек със слаба надежда, аз го гарантирам само с един лев. Ако дойде и вярата му е слаба, пак го гарантирам с един лев. Като дойде за любовта, с един лев повече. Повече от 3 лева не му давам. Да се скъса да плаче, 3 лева му давам, нищо повече. Ако му дам повече, аз ще изложа себе си. Аз съм длъжен 3 лева да му дам. Като дойде някой, един лев му давам. Казвам, твоята надежда струва един лев и любов за един лев. Щом купувам тази надежда за 1 лев. Има надежда, която струва 10 лева. Има надежда, която струва 100 лева, 1000 лева, има надежда, за която давам 1 милион, 10 милиона, 100 милиона. Има надежда, която дава 1 милиард, 10 милиарда, три билиона, 4 квадрилиона. Че и вярата може да струва милиони. А пък Любовта с нищо не може да я оценим. Започваме с 1 лев – до безграничност. Сега думата „истинен“ и „верен“, ето какъв е законът, когато се проповядва едно учение: щом е силна в тебе надеждата, Бог е, Който е създал материалния свят има доверие в тебе, ти имаш отворена врата. Всичките материални богатства са на твое разположение, когато умът е силен. Под силен ум аз разбирам човек, в който тия, трите добродетели – Любов, Мъдрост и Истина, ги има. Когато Любовта, Мъдростта и Истината са съчетани вътре в своята пълнота, тогава надеждата е гаранция за материалния свят. Щом у тебе надеждата е силна, тогава всички материални блага са на твое разположение. Ако на вас не ви дават материални блага, причината е, че вашата надежда е слаба. За мене много естествено е. Дошъл дядо, как ще му дам цял чувал. Ще му дам едно кило. „Защо толкоз малко?“ – Защото той едвам може да носи 1 кило.

Та под думата „надежда“ разбирам един силен човек, на който природата може да даде много от материалните блага. Щом е силна неговата вяра, тогава той има на разположение благата на духовния свят. Щом Любовта е силна, тогава той има разположението на Божествения свят. Така трябва да разглеждате. Казвате: „Че какво, като имам любов.“ Любовта е врата, чрез която ти имаш на разположение целия Божествен свят. Вярата е врата да влезеш в духовния свят, а надеждата е врата за материалните блага. Казват някои, че Господ не бил справедлив, не му дал нищо. Той не разсъждава. Значи, един баща, на когото синът му е способен, той има всичкото разположение, но като види, че такъв будала [е] синът му. Аз виждам тук рисуваното. Тази е идейната картина за човека. Нарисувах картината, но не можах да я нарисувам. Доста сполучлива картина. Но нарисувах една картина на учудване. Така поставих главата, че той се чуди, че са го излъгали майсторски. Как ще представите вие, че майсторски са ви излъгали? Казваш: „Ама че майстор, излъга ме, аз му повярвах.“

Та казвам, не бъдете глупави религиозни хора. Не бъдете глупави материални хора. Не бъдете глупави Божествени хора. Има една Божествена глупост, има една духовна глупост, има една материална глупост в света. Що е глупост? Вие сте лишен от материалните блага. Не разсъждавате и казвате: Няма справедливост в света, защото ако имаше имаш материални блага. Помнете, че човек, за да бъде умен, физически той трябва да има една отлична стомашна система. Защото онзи, физическият човек има едно понюхване. Той има преценка за нещата. Като му дадеш, веднага преценява златото, среброто. Има ясна представа за всички материални работи. Къщата, като погледне, знае, че е хубаво направена. Като дойде физическият човек, той оценява нещата. Вижте онази, малката птичка, вижте онази пчела, има ясна представа за физическия [свят]. Дайте една пита, изкуствено направена, тя ще

коригира питата. Тя има разпознаване. Коригира изкуствените пити и тогава ще започне да гради и ще туря мед вътре. Те казват, физическия закон разбират. Някой казва: „Аз съм духовен човек." Хубаво, какво подразбираш? Ти трябва да разбираш силата, която действува в материята, ако не разбираш, какво нещо е силата, ако не знаеш една сила във всеки момент да я употребиш, ти говориш или правиш известно движение. Трябва да имаш преценка. Като говориш, какво влияние упражняват твоите думи на окръжаващите? Но трябва да знаеш, като говориш, как се размества въздухът и какво влияние ще упражни този въздух. Аз, като говоря сега, целият въздух става динамичен. Не само в тази стая, но вече речта ми по цялото земно кълбо се разпространява. Ако съм говорил глупави работи, духовният свят ме хваща и ми казва: „Кой ти позволи ти да смущаваш хората със своите глупави работи? Така не се говори." След като сте говорили глупаво, върнеш се вкъщи като умокрена кокошка, мъчно ти е. От невидимия свят са те питали: „Кой ти позволи да говориш глупости?" Казва: „За всяка празна дума ще дадете отговор." Вие го цитирате, но нямате ясна представа. Нямаш право да злоупотребяваш със силата на тялото, понеже, като злоупотребиш, ти ще се ограничиш, няма да имаш никакви възможности. Всяка дума ще претеглиш, тя ще тежи. Един ден ще донесат тази дума, която си казал. Сега не е въпрос да се страхувате. Казвам сега, вярата във вас е влязла като закон, да знаете как да говорите, да знаете как да мислите и да знаете какво движение да направите. (Учителят се движи грубо.) Това е надежда. (*Тропа силно. Ходи леко, не се чува.*) Вярата е това. Как е Любовта? Във въздуха отгоре. Човек, който развива надеждата, върви на всеки крак, а който развива вярата е съвсем леко, а Любовта е по въздуха. Казвам, то е Божествен човек. Аз го гледам, той ходи като кон, тропа, пък казва, че е божествен. В моя ум не е божествен. Щом тропа като кон, не може да бъде божествен. Гледам някой върви леко.

Човекът мисли. Той не иждивява много енергия, той пести енергията. То е закон на пестене енергията. А пък хвърканете е още по-голямо пестене. Ние нямаме право да измъчваме тялото си, нямаме право да измъчваме стомаха си. Нямаме право да измъчваме дробовете си, нямаме право да измъчваме мозъка си. Или другояче казано: Нямаме право да измъчваме волята си. Нямаме право да измъчваме сърцето си, нямаме право да измъчваме ума си. Или другояче казано: Чисти сърцето си! Давай най-хубавото осветление в ума си. Давай най-добрата храна на стомаха си. Малко яж, но чисто и хубаво. Като седнеш, мисли само за храната, която ядеш, за никакви други работи не мисли. След като свършиш тази физическата работа, ще дойдеш до духовните работи. Ти трябва да имаш материал, с който да работиш. Ти не може да бъдеш грънчар, ако нямаш грънчарска пръст. Ти не може да бъдеш писател, ако нямаш мастило и перо да напишеш нещо. Не само това, но трябва да има за кого да го напишеш. Ти искаш да имаш любовно писмо. На кого ще го пишеш? На камъка ли? Онзи, на когото ще го пишеш, той ще ти помогне. Всички искате да пишете любовни писма. Не се излагайте. В едно любовно писмо казвате: „Без тебе не може да живея.“ Това е първата лъжа. Значи досега си живял, за в бъдеще не може да живееш без него. Аз, ако пишех любовно писмо, щях да кажа: „Досега съм живял сам добре, но мисля, с тебе ако се съединя, ще живеем по-добре.“ Тъй ще пиша. „Мисля, като се свържем, ще живеем по-добре.“ Но да пиша, че „без тебе не може да живея“! Казвам, без Бога не може да живеем! Такова писмо не пиша на Господа. Казвам: „Господи, аз с Тебе може да живея по-добре, отколкото сам може да живея. С Тебе може да живея по-хубаво.“ Но да кажа, че без Бога не мога да живея, е отрицателно. Да покажеш смирение, казваш: „Господ всичко прави.“ Така не пиша. Аз никога няма да пиша: „Аз без храна нищо не мога да направя.“ Аз така не пиша. Аз ще кажа: „Сам много работи може да

направя, но с Господа още повече работи може да направя.“ Вие, някой път, мислите, че на Господа Му е приятно, че може да направиш нещо. Господ се радва, като се движи тялото. Господ се радва сърцето, като работи. Като имаш любов, то се движи. Ти мислиш, ако кажеш нещо, да не би да Го огорчиш. Когато не се движим, както трябва, когато не чувствуваме, както трябва и не мислим както трябва, Господ казва: „Тия деца.“ По човешки говоря. Господ казва: „Станете господар на тялото си“, на всички тия 30 милиарда души, които са вършили работа заради тебе. Оценявай всички тия души, те те обичат тебе. Трийсет милиарда души имате, които говорят, за нашия господар. Като изгубиш тяхното доверие, какъв човек ще бъдеш? Вие искате да бъдете благоугодни на вашия свят. Вие ще бъдете благоугодни на вашия свят само тогава, когато започнете да оценявате жертвата, която правят ония същества, които живеят във вас. Ако ти не оценяваш вътре в тебе, които са жертвували, как ще оцениш онова, което е вън от тебе. Или аз го турям другояче. Ония души вътре, 30 милиарда, които показват Любовта на Бога, които се жертвуват заради мене в дадения случай, работят заради мене, като мисля за тия души, в ума имам идеята, че Бог е определил 30 милиарда души, които не мислят за своето благо, а мислят заради моето благо. След туй Господ казва: „Понеже пожертвувах всичко заради тебе, пожертвувай и ти заради тях.“ Отношение има. Те жертвуваха всичко заради мене, аз не може ли да направя? Ще се спра, ще си изуя обущата, ще си прегледам краката. Краката не са така проста работа. Там са живи същества, ще ги погледна, ще ги измия във вода, ще ги оставя да дишат, да видят слънцето, ще се извиня и ще кажа: „Аз съм направил малка погрешка, ще ме извините. Не зная как да ходя, ще ви измъча.“ Ние нямаме справедливост спрямо себе си. Ние мислим, че каквото вършим, каквото мислим, всичко имаме право. Не. Тогава ще може да

оценяваме страданията на другите хора. Ако не оценявам страданията на моите крака, ако не оценявам страданията на моя стомах, ако не оценявам страданията на моята глава, как ще оценя свободата на окръжаващите хора, с които нямам връзка? Новото учение няма да дойде, докато не се образуват тия връзки. За в бъдеще ще имаме връзки. Като влезете в духовния свят, вие ще се свържете, един ден ще ви заставят една от тия души, които влизат и работят за един народ като българския. Българският народ е като една душа. Влиза ли той да работи за цялото човечество, цялото човечество работи с другите души, по другите светове, и всичко в света съставя един общ организъм, всички души които се жертвуват да живеят за Онзи, от Когото са излезли и към Когото ще се върнат. Да излезем от Бога, да влезем в света на възможностите на нашето развитие и да се върнем, то е голямото благо – да направим този кръг. Тук на земята трябва да учите. Вие мислите да умрете, да идете в оня свят. В този свят има да учите. Какво знание се съдържа във физическия свят, което трябва да го знаете вие? Вие се спъвате и казвате: „Ние сме в заблуждение." Тогава. Не сте в заблуждение, но вие не оценявате онова, което Бог е направил заради вас. Вие не оценявате вашето тяло, което Бог ви го е създал. Вие не оценявате сърцето си, което Бог ви го е създал. Вие не оценявате вашия ум, вашата душа, вашия дух. Всичко туй, за вас са неща неопределени. Седите и мислите, какво нещо е Духът. После мислите, какво нещо е душата. За ума вече имате ясна представа. Ако не разбирате, трябва да разберете. Какво нещо е духът? Когато аз близна захарта, имам ли ясна представа? Каква форма изпъква? Като близна сладките предмети, каква форма се ражда в моя ум? Един навъсен човек, като хапне нещо сладко, се прояснява лицето му. Сладчината дава разположение. Туй, което дава разположение, туй е сладкото. Един човек са го хранили с горчиви работи. Като видиш лицето му навъсено, дай му нещо сладко. Като близне сладкото,

веднага се освобождават мускулите, лицето стане весело. Може да дадат хубаво разположение на лицето. Вие искате да имате хубави лица. Не може да имате хубаво лице, ако не ядете сладки работи. Мазните лица показват, че се хранят с една грозна храна. И чувствата се отличават. Има горчиви чувства, има и сладки чувства. Има горчиви мисли и сладки мисли. Следователно в храната трябват изобилно материални сладки работи, духовни сладки работи и Божествени сладки работи. Това е новото разбиране. Всеки казва: „Аз съм прав." Човек, който не се храни със сладка физическа храна, човек, който не се храни със сладка духовна храна и човек, който не се храни със сладка Божествена храна, той е слаб човек. Туй е моето правило. Аз питам: С каква храна се храниш? Аз коригирам. Имам едно огледало и като погледна лицето си, зная къде храната не е била хубава. И на гостилничаря казвам: „Слушай, хубаво ще готвиш." На моя гостилничар казвам: „Готви тази храна, ще бъдеш много добър. Доста време ще употребиш, но тази храна не е за мене."

Сега всички вие търсите все правото. Глупавият няма никакво право в света. Единственият човек, който има право, той е разумният човек, човекът на надеждата, човекът на вярата и човекът на любовта. Той е човекът, който има всичките права. Божественото така седи. Не е ли развита надеждата, вече на физическото поле, човек се е ограничил. Не е ли развита вярата, в духовния свят, в силовия свят човек се е ограничил. Не е ли развита Любовта, човек в Божествения свят се е ограничил. Някой път аз говоря за Любовта и вие казвате: „Ние оглушахме за любовта." Вие не сте слушали какво нещо е Любовта. Аз не виждам нито [един] от вас да ходи из въздуха. Като ви гледам, как тропате из Изгрева, и вярата ви не е силна. Да влезеш така, да не те познаят. Вие ще кажете: „Къде ще ида само за краката си да мисля." Вие имате милиони тонове изваден лед, и руда в материалния свят имате. Работа имате. Сега трябва да направите

пещи, и високи пещи, и да започнете да обработвате рудата. Всичката тази руда трябва да я прекарате и да извадите скъпоценностите. Златото от рудата трябва да се извади. Златото и всичко онова, което е потребно, да се извади. Да кажем, тия, малките частици на въздуха, както са елементите в кислорода, има скрита известна енергия, която без любов, ти не може да я извадиш. Във вярата има една възможност, като дишаш, да извадиш ценните неща из въздуха. В Любовта има тази сила – да извадиш ценните работи, които са скрити в мисълта. Ако ти не може да извадиш ценното от мисълта, тази мисъл остава неразбрана. За да разбереш една мисъл, ти трябва да бъдеш способен, да имаш сила да извадиш ценното, да го видиш, да го оцениш и да го туриш на работа; тогава мисълта те познава, че ти си един човек, на който може да се доверят работите. Сега туй е новото. В Любовта да оцените мислите си, във вярата да оцените вашите чувства, в надеждата да оцените вашите постъпки. В постъпките ви е скрита възможността за развитие на физическото поле, в чувствата са скрити възможностите за развитието в духовния свят. В любовта ви са скрити възможностите за развитието, да разберете Божествения свят. Мислите са, които представят Божествения свят. Чувствата представят духовния, а постъпките – физическия свят. Надеждата се отнася към човека, тъй както вярата се отнася към човека и любовта се отнася към човека. Или другояче казано: Надеждата се отнася към тялото, както вярата се отнася към сърцето, тъй както любовта се отнася към ума. Ако сте закъсали материално, надеждата ви е слаба, ако сте закъсали духовно, вярата ви е слаба, ако сте закъсали в Любовта, мисълта ви е слаба. Казвам: Усилете вярата, усилете надеждата, усилете Любовта. Колелото ще се завърти наново. Сега не казвам, че сте закъсали. Някои, вие се спъвате с малки погрешки. Някои от вас мислите, че много любов имате. Има една необработена любов, по някой път, пазете се. Аз съм превеждал този пример. В гръцко време имало

свещеници много невежи. Един свещеник турял един мангал, прескачал три пъти мангала: от юг към север, после от изток към запад и от запад към изток и казвал: „Христос възкресе.“ Поздравил ги. Лесно ставало Великден. Един ден в църквата дошъл един гражданин. Свещеникът обикалял, той знае само да прескочи мангала, пък онзи го гледа. Минава час, два, три, слънцето изгрява. Казват: „Дядо попе, Великден закъсня.“ „Онзи дявол докато е, ще закъснее.“ Няма по-страшен дявол от невежеството. Когато не знаеш нещо, остави. Там е страхът от невежеството. Ако попът беше прескочил, той ще разправя на гражданите, че видял един поп, който по особен начин посреща Великдена, по особен начин служи на Господа прескочи мангала. Сега се опитвате. Ако вашата любов не може да помогне на мъчнотиите ви, тя е слаба. Ако вашата вяра не може да помогне на мъчнотиите ви, тя е слаба. Ако вашата надежда не може да помогне, тя е слаба. Трябва да ги превъзмогнете. Да турим идеята за Бога! Да бъдем в сила да превъзмогнем всичките мъчнотии, то е процес вътрешен. Никъде няма да го научите. Има много големи мъчнотии. И като превъзмогнете себе си, както и да ви се разправя, то е вътрешен процес. Когато човек превъзмогне, в него се ражда една вътрешна радост, и сила се зарежда, и знание. Казвам: Стремете се да превъзмогнете всички ограничения, които хиляди и хиляди поколения са ги сложили на вашия път. Поправете вашите пътища. Всичко, каквото има във вас, поправете. Вие сте богати хора, имате голям бюджет, поправете пътищата. Вие чакате Христос като дойде. Не зная сега, като дойде Христос втори път, Той кръст не иска вече. Като дойде Христос, къде ще Го поканите? Вие седите и ми се оплаквате, че мнозина от вас сте бедни. Представете си, че вие имате в себе си една способност да виждате нещата. Представете си, че може да виждате богатство, скъпоценни камъни, сребро, всичко туй на каква дълбочина е заровено. Ако всичко туй виждахте, щяхте ли да

бъдете беден човек? Какъв щяхте да бъдете тогава? Не е мъчно. Може човек не само да вижда, но като погледне, за бъдеще ще види какво има заровено. Веднага, като погледне, да надзърне и в Божествения свят, какво има заровено за него. Апостол Павел казва, че бил възнесен до третото небе и видял неща, които не е възможно да изразим с човешкия език. Всичките тия блага, Бог ги е приготвил за онези, които вървят по правия път и изпълняват законите Му, за да се ползуват от Неговите блага. Ще ви туря простата мисъл: Бог желае Неговите деца да живеят добре. Да няма никаква караница в Неговия дом. Като се скарат тия деца, веднага да кажат: „Заради Нашия Баща ние ще поправим тия работи. Не за самия си брат, заради Баща Си ще го направим. Защото на брата си аз нищо не съм му дал и брат ми още нищо не ми е дал. Баща Ми ми е дал. Брат ми и той взема като мене. Той дошъл малко по-рано, израснал повече, знае повече. Аз съм дошъл по-после, по-малко зная. Брат ми знае повече, израснал, надул се. Какво ще ми се надува и той е същият. И той е взел. Аз не му дължа на него. Неговите отношения, които имам към него, се дължат на Баща Ми. Понеже Баща Ми дал, и на него дал. Аз му давам същите права, които Баща Ми ми дал. Ако той повишава правата си повече отколкото бащата му е дал, казвам: „Не си прав. Туй право баща ми не ти го даде, ти го наложи. Като станеш като баща ми, да наложиш тия деца, имаш право.“ Да разбирате надеждата! Като излезете сега, да турите новия аршин. Не, за всичките на физическото поле трябва да имате мярка, с която да мерите, в духовния свят трябва да имате, и в Божествения свят. Три мерки приложете. Мерете своите мисли. Мерете своите чувства. Мерете своите постъпки. Постъпка, тъй както ви намирам, всеки човек да постъпва според светлината, която има. Постъпвайте според светлината. Щом ви стане мъчно, поправете вашите погрешки. Щом във вас се появи тъмнина, изправете вашите мъчнотии. Щом във вас се появи неразположение, изправете вашето

неразположение. Като дойде една болка в коляното, изправете тази погрешка. Като дойде една болка в сърцето, изправете я. Като дойде в ума, изправете! Само така ще бъдете граждани на Божественото Царство, което иде. Казват, че земята ще бъде Царство Божие. За кои е Царството Божие? Колко хубави блаженства има? – Девет блаженства. Тази година ще изучите 9-те блаженства. Дойде една сестра при мене и ми казва: „Ще се случи нещо с мене.“ Казвам: „Че ще се случи, ще се случи.“ Едно яйце може да го счупят в тиганя и да бъде за угощение. Едно яйце може да се счупи и да излезе пиле от него. „Ще се случи нещо.“ Ако яйцето се счупи и пиле излезе, ако друго се счупи и го изядат хората, онова яйце, което хората изядат, има по-голяма култура. А което квачката измъща, по-долна култура. Щом изваждате едно яйце, вие го измъщате. То се повдига. Като влезе вътре тази кокошка, започва да рови вътре. Рови във вас вътре. Трябва да дойдем до положителното. Трябва знание. Божественият свят къде е? Божественият свят е хванат за челото. Духовният свят, се е хванал за скулите, а физическият свят е хванал брадата. Значи тури си ръката на брадата и помисли. Брадата показва разумното. Туй, неразумното, физическото, ще го хванеш с Божественото. Ще му кажеш: „Хубаво ще постъпиш.“ Всякога мъжете хващат брадите, ами жените какво хващат? Ако идете в оня свят, ще ви върнат пак на земята. Казвате: „Да се преродим.“ Има едно благословение. Когато човек се развива правилно в надеждата, вярата и любовта, благословени са прераждания. Но когато в надеждата и във вярата има стълкновение, прераждане няма. Да влезеш в стълкновение със законите на физическия свят, да влезеш в стълкновение с духовния свят, да влезеш в стълкновение в Божествения – няма по-страшна работа. Страшно е, когато влезеш [в стълкновение] със законите на физическия свят, с ония същини, по които се строи светът или по

които е построен. Казвам: Престанете да влизате в стълкновение със себе си, не се борете със себе си, слушайте себе си.

Кажете ми сега, какво разбрахте? Някои от вас казват, че не е съгласно туй, което ви говоря. Туй, което ви говоря, не искам да бъде в съгласие с вашите стари възгледи. Нито аз, когато говоря, искам да бъда в съгласие. Много неща на мене, някой път, ми са неприятни. Дошли са, зная ги. Някои работи ми са неприятни. Някой път, като ми е неприятно, казвам: На Господа, приятно ли Му е? Всичките тия хора, хиляди, милиарди същества, дигат шум. Някои мислят, че ги е създал. Неприятно Му е. И Той мисли какво да прави. Карат се две мрави за едно житено зърно. Господ казва: „Дайте ѝ 10 зърна." Гледате двама души се карат за нещо, казвам: „Дайте им нещо." Казвам: „Дайте им изобилно вода, дайте им изобилно светлина, дайте им изобилно въздух." Казвам и на вас: Дайте свобода на тялото си, дайте свобода на душата си, дайте свобода на духа си и тогава изпъдете размирниците, които [са] с вас. Доста анархисти имате. Всички анархисти навън. Един ден иде една сестра, разправя се с друга сестра. Хлопа на вратата ми младата сестра. Казвам: „Занят съм сега. Друг път." Излизам от прозореца. Казали ѝ една лоша дума, тя слиза надолу по стълбите. Тя мисли, че има право да хлопа. Казвам: „Занят съм." Има защо другата сестра да може да хлопа. Ако тя беше на мястото на другата сестра, тя щеше да хлопа. Не се разрешава въпросът сега. Бъдете крайно внимателни, зачитайте правата си. Идеш някъде, отстъпи. Дойде някой, дай му място. Седите и мислите, че някои знаете повече. Даже някой път, като дойдат при мене, говорят ми лъжи, представят ми нещата както не са. Не ги представят верни. Казвам ви: Имам крайно отвращение от лъжите. Аз ви казвам: Не лъжете себе си, не преувеличавайте. Аз в и казвам, след като преувеличите, поне малко [да е]. Трябва да се преувеличат някои работи. Когато ние не обичаме някой човек, тази работа замязва на

един голям виртуоз, който давал в Париж един концерт, (Учителят погледна колко е часа) и като се увлякъл, вдъхновил се да свири. Публиката започнали да излизат един след друг. Дошъл най-после разсилният и му казал: „Господине, на ви ключа, като свършите, заключете салона.“ Преди да дойде вратарят, да свършим.

Основната мисъл. Помнете едно нещо. Бог е турил във вашите ръце вашата съдба. Съдбата на физическото поле е турена във вашите ръце. Съдбата на духовния свят е турил във вашите ръце. Само съдбата за Любовта Бог е оставил в Неговите ръце. С Любовта не се занимавайте. За Любовта нямате право да кажете: „Той има по-голяма любов.“ За Любовта никакво мнение не давайте. За надеждата и вярата имате право. Но дойдете ли до Любовта, никакво мнение не давайте. То е право на Бога. Защото Той сам действува. Не трябва да се месим в Неговите работи. Да се месим в нашите работи, във физическото поле, в духовния свят да уредим нашите работи. Като уредите, ще влезете в духовния свят и тогава Той, каквото е приготвил, ще ни даде. И ние, каквото сме приготвили, ще дадем. Понеже, Той като дойде да пребъдва в нас, ние трябва да Му представим уреден свят. Не като дойде, да уреждаме, но да намери уреден свят. Като влезем в Неговия свят, ще намерим най-уредения свят. Той казва: „Елате, деца мои, вие, благословени от Отца и наследете Царството Божие.“ Вие се противите да влезете в един Божествен свят, който е уреден. Бог се противи да влезе във вашия свят, който вие сте приготвили. Пригответе оня свят, в който Бог ще влезе да живее във вас.

Добрата молитва.

Една мисъл, която ще ви се стори невероятна: Никога вие в живота не сте срещали по-добри братя и по-добри сестри, отколкото сега!

19 лекция от Учителя, държана на 8 февруари, 1939 година, София, Изгрев

ПРАВИЛНИ СХВАЩАНИЯ И ПРАВИЛЕН ЖИВОТ

Отче Наш

„Всичко в живота е постижимо“

Размишление

Песента „Иде, иде“

Ще се спра върху правилните схващания, правилния живот. Човек може да знае много работи и да не знае как да ги съпостави. Теоретически вие може да разбирате много, но ако в дадения случай ви кажа вземете „сол“, то за да вземете „сол“, трябва да имате една основа. Може да е изкуствена основата, може да я взема из самата природа. Ние трябва да вземем една основа, която произтича из природата, както съществува в природата. Някой [път], вие имате неразположение и не знаете причината. Неразположени сте. Каква е разликата между разположението и неразположението? Когато си неразположен, лицето се стеснява, а пък когато си разположен, лицето се разширява. Когато си разположен, устата ти е отворена, когато си неразположен, устата ти е свита. Когато си разположен, очите ти са отворени, а пък когато си неразположен, очите ти са затворени. Какво ще разберете? Те са тънки работи. Неразположението у човека произтича от три неща. Може причината да е умствена, да се дължи на човешката мисъл, а пък може да се дължи на човешкото сърце, на човешките чувства. При старата терминология, на сетивата казваха: „Човек има 5 чувства“, а пък сега казват 5 сетива. Сетивата – това е физическият свят. Неразположението може да произтича и от физическата причина. Едно неразположение може да се дължи на храната, може да се дължи

на въздуха, който си дишал и може да се дължи на човешката мисъл. Чел си някоя книга и веднага имаш неразположение. Чел си някой роман, там авторът така съпоставя героя и героинята, че си разтъжен, взел си участие. Умира героят, притрепват го, и разправяш за романа, защо героинята и героят пострадали. А пък ти не искаш това. А авторът ги накарал да пострадат. Чудно, кои са причините, че героят и героинята умират. И в живота вие имате това. Някой път, вие страдате и се чудите защо именно страдате. Представете си, че животът е един такъв роман. Роман написан. Или такава драма написана, че за да бъде нещо драматично или трагично, трябва да има един такъв елемент. Може ли да има трагедия без смърт? Непременно, за да направиш нещо трагично, трябва да умре някой. А пък за да има драма, трябва да има голям скандал. А пък, за да има комедия, трябва да има нещо смешно. Та казвам, комедията е физическият живот, драмата е духовният живот, а пък трагедията е Божественият живот на човека. Трагедията е нещо неразбрано. И драмата е неразбрана. И комедията е неразбрана. Например някой човек е толкова чистосърдечен, че вярва във всичко. Дойде някое дете и си намаже със слюнка детето очите и този човек вярва на детето и изважда и му дава пари и мисли, че това дете страда, а пък то си наплюнчило очите. То не знае още как да плаче. Това дете плаче на физическото поле и е направило една комедия. И онзи, умният човек след това се увлича и разправя: „Много страда това дете." Той си мисли, че страда. А пък детето, като отиде между другите другарчета, казва: „Аз го поизлъгах малко, намазах си очите с плюнка. Той е доста добър човек, та и на плюнките да вярва." Добре. Ти можеш веднъж да направиш така. Има добри хора, на които очите са отворени и ако намажеш очите си с плюнка 2–3 пъти, ще може да мине, но ако намажеш 10 пъти, няма да върви тази работа. Трябва да

дойдете до реалните работи. Има нещо реално в света. Реалното е разумно в пълния смисъл.

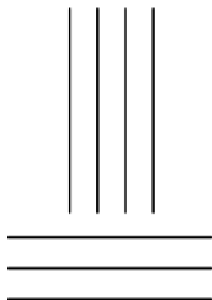

Фиг. 1

Представете си, че имате 4 успоредни линии, отвесни, а пък тук имаме 3 успоредни линии, хоризонтални. Онези, които не разбират законите, ще кажат: „Това са три линии.“ В тези три линии имаме граници. Имаме представление на три свята, които се отличават с веществото си и със съществата, които живеят там. Ако вие влезете в един свят на растенията, те се отличават. По какво се отличават? Има известни черти, по които се отличават. Ако влезете между животните и те се отличават. И хората се отличават. Млекопитающите ходят на четири крака, а човек на два крака – изправен. Животните вървят хоризонтално. Кои са причините, те [да] ходят хоризонтално? – Натоварени са много. Всякога, когато човек е натоварен с много голям товар, той винаги се навежда надолу. Тези, които са в хоризонтално положение, те са натоварени много, те така пазят равновесие. Рибите плават хоризонтално. Млекопитающите ходят хоризонтално. Тогаз ходенето е по-устойчиво. Човек е излязъл, отделил се е от влиянието на земята. Засега човек върви с двата крака на земята, а пък главата му, другият център, е извън земята. Когато ние губим своето равновесие, когато губим равновесието на своя ум, имаме умствени страдания. Когато губим равновесието на своите чувства, на своя сърдечен живот, имаме чувствени страдания, а пък когато губим

равновесието на своето движение във физическия свят, ние имаме физически страдания. Щом страдаш на физическото поле, ти трябва да паднеш някъде, ще си удариш главата или краката, или каквато и да е друга част. Тогаз, страданието е на физическото поле. Добре. Но имате такива страдания, които произтичат от друго – от яденето. Ял си и долу в стомаха е причината. Ако е физическо страданието, трябва да премахнеш физическите причини. Храната, която употребяваш, трябва да бъде чиста. И от тази чиста храна зависи, какво ще бъде състоянието ти. Ако се храниш с хубава храна, тялото ти ще бъде построено от здрав материал. А пък ако не е от здрав материал, ще стават разни окисления в тялото ни. Ще има недоимък, ще има един вътрешен бунт. На физическото поле клетките ако не ги храниш както трябва, те въстават и вдигат революция, почват да не са доволни от господаря си; и веднага почувствуваш болка под пъпа си и ще заболеят краката ти, коленете, пръстите, крайните части. Това показва, че на физическото поле си нарушил някой закон. Или може причината да е в твоите чувства, причината може да е в дишането. Много страдания произтичат от неправилно дишане. Кое е правилното дишане? В правилното дишане трябва да има кръв. (*Виж фиг. 1*) (*липсва в оригинала*) Някой път дишането да е като начупена линия (*Виж фиг. 2 и 3*) (*липсва в оригинала*) Когато човек почне да диша бързо и плитко, този човек скоро ще изхвръкне. Като дишаш да не се чува дишането ти. Трябва да се учиш пластично да дишаш. Трябва да има хармония между чувствата. Щом няма хармония между чувствата на човека, то и дишането става неправилно. Сега дишането е външна страна; чрез него могат да се поправят известни чувства. Човек не може да бъде в света силен, ако неговите чувства не са в хармония. Ако най-малките работи те обезпокояват, не може да пазиш равновесие. Както на физическото поле падаш и се нараняваш, така и вашето сърце може да падне и да се нарани. Човек трябва да

бъде брониран. Кое може да бронира човека? Знанието, мъдростта е, което може да бронира човека. Някой казва: „Ти си един маниак.“ – Ти ще се докачиш. Какво лошо има в думата „маниак“. „Ман“ значи човек. „Як“ значи як човек, който разбира интересите си. Значи на човека, който разбира добре интересите си, казват „маниак“. Че де е лошото в това човек да разбира интересите си? Казват: „Ти си як човек.“ Где му е лошото? Ти влагаш в една дума съдържание, което тя, според устройството си, го няма. Според елементите, които думата съдържа, тази дума не съдържа това, лошото, което мислиш. Вие казвате: „Това е фантазия.“ Какво значи фантазия? Фантазия значи, дето един човек се движи в широко поле. И всичко е възможно. В умствения свят всичко е възможно. Но, като напуснеш умствения свят и дойдеш на физическото поле, всичко не е възможно. Във въздуха можеш да плаваш, да се движиш без да градиш пътища, но на физическото поле трябва да градиш пътища. Във въздуха пътищата са направени, а пък на физическото поле ти трябва да правиш пътища. Вие, някой път, смесвате двата свята. Вие, като дойдете на земята, смятате, че пътищата са отворени. Но вие сами трябва да оправите своя път. Щом сте на физическото поле, законът е друг. Ти, на физическото поле, не можеш да отвориш сърцето на бакалина и да му кажеш: „Господ каза да ми дадеш това и това.“ – Той не разбира това. Ще извадиш от джеба си парите и тогава ще му кажеш, какво искаш да ти даде. И той ще каже: „Познавам този образ.“ – И ще погледне с голямо почитание монетата и ще каже: „Вярвам в този Господ!“ – И в замяна ще ти даде нещо. Вие седите и казвате: „Да се живее най-идеалното, един идеален живот.“ Какво разбирате вие под идеален живот? Слушайте, напуснете всички ваши глупави вярвания, които досега сте имали и когато ви говоря, слушайте ме. Глупави работи не искам да слушам. Така, както живеете, е първокласна глупост. И така, както живеете, не само на небето, но никъде няма да

отидете. С това, което го правите, за 10 хиляди години няма да бъдете на небето. В небето, когато накажат някого, приятно им е, защото се радват, че ще изправят една погрешка. А пък тук вие търсите права. Какви права търсите? Правата ви са дадени. Трябва да изпълните Волята Божия! Вие сте пратени да учите. Дали ще се научите за мене е все едно, понеже аз няма да страдам, вие ще страдате. Ако не се учите, вие ще страдате, а пък ако се учите добре, вие ще благувате. Ако аз преподавам добре, то е приятно, то страданията ще се върнат. Всяка дума, която кажете, тя ще се върне при вас, добра или лоша. Всяка мисъл, добра или лоша, която излиза из вашия ум, ще се върне при вас. Та мислете добре. Вие казвате: „Еди-кой си човек е лош." Че отгде го знаете, че е лош? Вие казвате, че е лош. Добре. Но как ще примирите това с казаното в Писанието: „Всичко в Бога живее." – Ако той е лош, тогава какво е заключението? Макар и да е лош, вие кажете: „Добър е човекът", за да се върне тази дума на вас, та поне вие да не страдате. Вие казвате: „Аз не искам да кажа това. То не е право." – Че другото право ли е? Вземете друго: Един човек е добър за едного, а пък не е за другиго. В какво седи това? Той имал да дава на двама души. На единия си изплатил дълга, а на другия не. Тогаз първият казва за него, че е честен човек. А пък другият казва, че не е честен. Де е кривото? Как трябва да се постъпи в дадения случай? Сега практически. Вие отидете някъде и се оплаквате, че страдате. Това е на физическото поле. Вие се оплаквате, че майка ви е умряла, че баща ви умрял и вие ще апелирате на човешките чувства. Мнозина пък не обичат да разправят. Кое е по-хубаво? Да разправяш ли или да не разправяш? Да ядеш или да не ядеш, да мислиш или да не мислиш? Кое е правото? При яденето, ако много ядеш, е лошо. И ако много малко ядеш, пак е лошо. Трябва да ядеш умерено. А пък, кое е умереното ядене? Да обичаш една храна, то е умереното ядене. Щом преяждаш, ти не си оценил храната. Щом не ядеш, пак не си я оценил.

Ако вземеш колкото ти е потребно, то е обич към храната. Защото в природата малките неща се благославят. Защото от едно жито, някой път, израстват 10, 15 клончета. И всеки един клон дава по един клас. Значи едно житно зърно може да даде [10] класа и всеки клас по 40 зърна. Ако едно житно зърно братяса може да даде 400–800 и даже и хиляда зрънца. Зависи.

Та казвам: Малкото в човека може да се благослови, ако човек постъпи съобразно с това, което Бог е вложил в него.

Сега Божественото, как ще го познаем в себе си. Единственото, което се цени в човека, то е Божественото, което е в него. Божественото съществува и се проявява във физическия свят не всякога. То се проявява и в мислите и в чувствата. То е центърът, около който се групират те. В умствения свят мислите се групират около Божественото. В духовния свят чувствата се групират около Божественото. И във физическия свят нещата пак се групират около Божественото. Това, което гради в тялото ни, то е Божественото. Това, което групира чувствата ни и съставлява радост и веселие, то е Божественото. Докато работим за Божественото, ние сме радостни, а пък щом започнем да работим за себе си, почваме да се нервираме, идва нашето неразположение. Ние се отдалечаваме от центъра на топлината, и ако се отдалечим много, то човек може да се смрази. И думата „смразяване“ има два смисъла. Казвате: „Той смразил двама души“, т.е. направил двама души да се карат. Или казват: „Замръзнал е някой човек, смразил се е.“ Ако вие смразявате нещата в себе си, какво добивате? Какво значи „смразяване“? – Съединение на думите „с“ и „мраз“. И става „смразяване“. Какъв метод е употребил, за да скара двама души? Я ми кажете, как смразявате вие? Например някой ви пратил да смразите двама души. Как ще ги смразите? В това сте майстори. Сега да кажем, че трябва да примирите двама. Как ще ги примирите? Дошло е време, когато ние трябва да се занимаваме с

греха, като с нещо обективно, да знаем как да го пипаме. Ние трябва да изучаваме греха. Грехът е един неорганизиран живот. Ще имаме особени щипци, с които ще го хващаме, ще го наблюдаваме и ще изучаваме живота му, начинът, по който той действува. Грехът е един особен живот в човека. Ти ставаш крайно користолюбив и за малките работи. Например някой отива да купува нещо при един търговец. Някой път, всичкия спор е за 50 стотинки или за един лев работа. И ще развалят работата за 1 милион. По български е така. А пък в странство са турени цени определени – префикс. Ти казваш: „По-долу не може ли?" – Не може. В един английски магазин е префикс. А в България казват: „Префикс е турено", но ти си турил висока цена. Някой път онзи е турил 3 пъти по-висока цена. Ти мислиш, че си го надхитрил. Онзи турил цена хиляда лева за нещо, което струва 500 лева. И купувачът пита: „По-долу не може ли?" – „Може, хайде ще отстъпя 100 лева." Ако купувачът купи предмет за 1000 лева, то продавачът го е излъгал за 500 лева. Разбирам да печели, но на 500 лева да печели една малка сума. Но да печели на 500 лева още 500, тогава той вече има двойна лихва. Търговците си имат особен закон. Те казват, че плащат данъци, наем и пр. и така се оправдават. Някой път гледам файтонджиите се оправдават така, скъпо вземат, понеже ечемикът е скъп. Преди години ечемикът е бил скъп и таксата за файтона е била скъпа, а пък сега ечемикът е бил евтин и пак е скъпа таксата. Пак е на същата цена. Той казва: „Ечемикът е скъп." Казват му: „Това беше преди 4–5 години, а сега е двойно по-евтин ечемикът." Та и вие имате сега подобни понятия. Вие сте казвали по-рано, че ечемикът е скъп. А сега, когато той не е скъп, пак казвате: „Скъп е ечемикът." Така не се разсъждава.

Всички сте отговорни, как изразходвате Божествените сили. Ти си длъжен. Като дишаш, ти имаш от невидимия свят определено количество въздух, който можеш да го приемеш максимално. И

минимално, пак е определено най-малкото, което можеш да възприемеш. Това е нормата: минималното и максималното дишане. Ако дишаш в границите на максималното и минималното дишане, ще бъдеш здрав. Но ако слезеш под нормата или се качиш над нормата, ще се повредиш! По средата има една норма, нормата ще дишаш. И когато ти дишаш, трябва да имаш обич. Да благодариш на Бога, че можеш да дишаш. И всякога с издишването навън, всяка една минута, а ако не можеш всяка една минута, то поне всеки един час, да ти дойде на ума да кажеш някоя хубава дума. Като изпратиш този въздух навън, ти трябва да кажеш една добра дума. И от казването на тази дума ще зависи резултатът. Ще видиш в какво седи различието. Ти седиш, дишаш и казваш: „Не си струва този живот. Хората не живеят добре." Ти, като кажеш: „Това не струва, онова не струва", после, като повтаряш, че този ти казал нещо, онзи ти казал, ти разваляш своето дишане. Че някой пял криво, ако ти го подражаваш как е направил погрешката, какво се ползуваш? Някой не взел „фа" както трябва. Това ти го казва един твой познат. Ти го питаш: „Как го взе?" И онзи почне да го подражава. Как се взема погрешно „фа"? По какво се отличава „фа"? Коя е основната черта на „фа"? „Фа" може ли да го понижите? Може да се повиши, но не може да се понижи. Ако вземеш придобитото, в дадения случай „фа" е придобито, то е дадено от Бога. Това, даденото, никой не може да ти го вземе. Божественото, което ти е дадено, в дадения случай, никой не може да ти го вземе.

Христос казва така: „Отец ми е най-голям." И това, което Бог ти го е дал, никой не може да ти го вземе. Щом Бог е най-силен, най-голям, то това, което Той ти е дал, никой не може да ти го вземе. И следователно, ако нещо ти се вземе, то не е Божествено. Значи, има някой по-силен, който ти го е взел. Онзи, който взема, не е по-силен от Онзи, Който ти го е дал! Това, което не може да се вземе е дадено

от Онзи, Който е по-силен от всичко друго. Следователно, ако нещо ти се взема, то или ти си слаб, или онзи, който ти го е дал е, слаб.

Ти казваш: „Защо Господ позволил тези работи?“ Заблуждението седи в друго място. Защо вие приехте едно заблуждение в Името на Бога? Вие сте приели едно заблуждение, за което искате Господ да се застъпи. Той никога не се застъпва за заблуждения. Той всякога ще се застъпи за нещо, което Той ви е дал! За живота, който ви е дал, ще се застъпи всякога! Но за онова, което сте взели уж в Негово Име, Той никога няма да се застъпи! Например вие отивате в света да се прославите и да ви почитат хората. Това не интересува Господа. Вие търсите своята слава. Но ако отидете да работите за Неговото Име, тогаз Той ще се застъпи за вас, и онзи, който би искал да ви направи нещо, няма да направи нищо. Значи, ако Бог се застъпва за вас, вие работите за Него. И писанието казва: „Бог поругаем не бива!“ Сега не искам да схванете частично. Аз, като говоря, вие можете да кажете: „Ние ли сме най-лошите хора?“ – Така не се разсъждава. Не че сте лоши хора, но не трябва да постъпвате зле. И добрият човек може да постъпва зле. Певецът, щом не вземе правилно тона, той постъпва зле. Може това да е съзнателно или несъзнателно, причината може да е в храната. Ял е нечиста храна, която е мъчно смилаема. Може да произтича от неправилни чувства или от неправилни мисли. Един тон някой не може да го вземе правилно, когато има стълкновение в мисълта, когато има стълкновение в чувствата. Когато има някоя дисхармония между дробовете и стомаха, имаш болка. Когато имаш болка в корема си, ще можеш ли да вземеш „фа“? – Не. Кога се взема „фа“? Ти мислиш, за да придобиеш Истината. Как се придобива Истината? – Чрез „фа“. „Фа“винаги взема и никога не дава! За да му бъдеш приятел, трябва да му дадеш. Щом вземеш от него, „фа“ не е разположен. „Фа“ е всякога разположен към всички онези, които му дават. За онзи, който взема от него, той казва: „Той обича да взема, а

не обича да дава.“ Как ще разберете сега? Питам сега: Когато ученикът слуша и учителят преподава, какъв тон ще турите? Когато ученикът слуша, какъв е тонът на слушането? Може да слушате по два начина: или с тона „фа“, или с тона „си“. Когато слушаш с тона „фа“, ти ще придобиеш нещо. А пък когато слушаш с тонът „си“, ти ще дадеш нещо. Два полутона трябва да се съберат на едно място. Единият е положителен, а пък другият отрицателен. Положителният полутон дава, а пък отрицателният полутон взема. Всякога, щом искате, да вземате „фа“, това, което взема, е отрицателно. „Фа“ е женски елемент. Най-добре знаят да вземат жените. То е един женски елемент. Една жена я тури в една къща и ще видиш, че всичко ще събере. След няколко години ще има там и столове, и кревати, и паници, и тенджери, и котли, и юргани, и обуща – напълнена къща. И ще се чудиш как са придобити тези работи. Тя постоянно събира, събира. Не е лошо това. Казват така: „Мъжът колкото и да внася и жената с игла да изнася, домът пропада.“ Значи мъжът е, който внася, а пък жената прибира. Но тъй, като внася, изнася, изнася навън от себе си, затова мъжът е „си“, а жената е „фа“.

В тая, обикновената гама от „ми“ се отива във „фа“. От „фа“ се отива към „сол“. И животът се разцъфтява. Мъжът отива към „си“ и се връща. „Си“-то ще даде нещо. Казвам, ще вземете този човек, за когото аз говоря. Човек едновременно е мъж и жена. Дясната страна е мъж, лявата страна е женска. Жената е отляво, мъжът е отдясно. Едното око е женско, другото е мъжко. Едно от ухото е мъжко, другото е женско. Тъй щото, тия двата елемента ги съдържа. Не зная как разбирате женския елемент. Под жена какво разбирате? Жена значи същество, което живее. Живот значи. Човек е мъжът, който мисли. Следователно, туй което живее, е долу в дробовете. А туй, което мисли, е горе в главата. Сега вие ще турите на жената едно понятие, че жената е извеяно същество. Жена е туй, което носи живот в себе си.

Щом има в тебе жена, тогава живот имате. Щом има мъж, мисъл има. Щом в тебе умре жената, умира животът. Като умре в тебе мъжът, умира мисълта. Ако мъжът у тебе умре, преставаш ти да мислиш най-голямото нещастие. Щом умре в тебе мисълта, ще дойде най-голямото нещастие. Щом умре животът, най-голямо нещастие ще дойде. Ти не трябва да губиш женския елемент. Жената, това е Живот Вечен. Освен обикновената жена, който се занимава, ти трябва да намериш това същество, което носи Вечния Живот, което е тъй осведомено със законите, по които животът върви. Следователно, в тази форма, когато Бог създаде жената, той е един свят, да изучим законите, по които животът иде в света. Този живот как да го използуваме? Под думата „жена"трябва да разбираме законите, по които животът се вселява в нас. Това е „жена". Под думата „мъж" трябва да разбираме онзи живот, по който мисълта иде. Мисълта и животът са тясно свързани. Живот без мисъл не може да има. И мисъл без живот и той не може да се прояви. Тогава идваме на физическия свят – реализирането. Когато съществува едно реализиране между живота и мисълта, те се хармонизират, тогава се явява резултатът на физическия живот. Физическият живот означава една хармония, която съществува между мисълта и чувствата на човека, между мисловния свят на разумното начало и живота. В проявлението на тази мисъл, тогава се явява физическият живот. Следователно, здравото физическо тяло не е нищо друго, освен един израз на човешката мисъл. Аз вземам човека в онази, първична форма, дето казва: „Бог създаде човека по образ и Подобие свое." Аз считам, по мисъл и по живот, Бог създаде човека подобен на Себе си. Човек притежава Божествения живот в себе си и Божествената мисъл. Стремете се да поддържате Божественото Начало във вашия ум. Стремете се да поддържате Божественото Начало във вашите чувства. Под думата „душа" аз разбирам жената. Той е вечният елемент. Под

думата „дух“ аз разбирам мъжа, мисловния свят. Това са две начала. Като дойдем до ума и до сърцето, то е пак същият закон. Мисълта, то е Божественото Начало. Сърцето, то е Божественото Начало на живота. Следователно, понеже има някои елементи, които са влезли в сърцето, което трябва да пречистим, да филтрираме, сега ние сме ангажирани с пречистването на нашето сърце. Вие седите и не сте доволни от себе си. Защо сте недоволни? От себе си сте недоволни, че не сте такива, каквито трябва. Недоволни сте от себе си, че не сте такива, каквито вие искате. Каква трябва да бъде средата? При тази среда, при тия хора, вие сте недоволни. Вие мислите, че хората не са такива, каквито вие мислите. Но и те мислят, че вие не сте такъв, какъвто те искат. Тогава, какви трябва да бъдете? И едните са прави и другите са прави. За да бъдем такива, Божественото Начало в нашата мисъл трябва да бъде център на всички наши мисли. Божественото Начало в нашата душа трябва да бъде център и всички наши чувства, трябва да се движат около този Божествен център. И в тялото ни, ние трябва да имаме всичките удове, пак да са централизирани. Всяко движение, което правиш, да е приятно. Като подвижиш ръката си, някой път чувствуваш болка. Но, като направиш известно движение, да ти е приятно. Значи, всичките неща са концентрирани около Божественото. Защото във всичките светове на Божественото движение има хармония. В Божествения свят абсолютно няма никакво разногласие. Разногласие съществува в нашия свят, в нашите разбирания. Та, най-първо ще съзнавате себе си, ще се примирите, ще искате вашият свят на земята да бъде такъв, какъвто е Божественият. Ако вие вярвате така, туй Божественото Начало [е] във вашия ум, във вашето сърце, във вашето тяло. И вие оставяте, по някой път, Бог да работи у вас, но вие да Му диктувате, както вие разбирате. Не Го оставяте Той по своето разбиране, както е създал света, тъй да започне да работи.

Тази работа е малко трудна. Гледал съм жените тъкат лито, тъкат димитно Тъкат с 5 нищелки. С 5 нищелки донякъде е мисълта. С 4 нищелки е сърцето, с две нищелки е физическият свят. Сега разбира се, с два крака лесно се тъче. Лито е това. Динамичното е двойно, 4 стъпала имате. Там има известни закони. На 4 тона да свирите. А с 5 нищелки е с 5 кросна, работата е усложнена. Работите, дето стават сложни, те са в Божествения свят. Когато слизаме във физическия свят, те се опростяват. Искаме да имаме приятно чувство, като ядем. Но този процес за яденето не е само външен. Гледам яденето, как е сготвено, но авторитет е стомахът. Стомахът, като приеме храната, в края на краищата, той се произнася дали храната е приятна или не. Ако дойдеш до езика, казва: „Вкусно е.“ Но щом дойде до стомаха, казва, че храната не е хубава. Каквото и да е казал езикът, каквото са казали очите, стомахът казва: „Тази храна не е здравословна.“ Затуй всяко нещо, което произвежда дисхармония в живота, дали е във физическото поле, дали е във вашите чувства, дали е във вашия умствен свят, вие го коригирайте. Да коригираш. Да допуснем, че вие сте богати. Аз взема[м] един човек, който е богат. Вие искате добре да се храните. Имате един невежа слуга. Вие ще изпратите или сам ще идете да вземете. Идете на пазаря. Само някои продукти може да вземете. Давате наставления на вашия слуга, той да разбира. Не изпращайте вашия слуга да избира храната. Ние страдаме от хлебари, които не знаят как да правят хляба, от гостилничари, които не знаят как да готвят. Казвам, умните хора сами трябва да си готвят. Умните хора сами трябва да ядат, умните хора сами трябва да мислят. Сам трябва да мислиш, сам трябва да чувстваш и сам трябва да ядеш. След като си мислил добре, след като си чувствувал добре, след като си ял добре, ти вече може да бъдеш полезен на своите ближни, в тебе има нещо, което може да дадеш на другите. След като си мислил, че нищо не си спечелил, след като си чувствувал и нищо не си спечелил,

след като си ял и нищо не си спечелил, какво ще дадеш от себе си? Защото, за да бъдеш добър към другите хора, ти трябва да дадеш нещо от себе си. Ти никога не може да бъдеш добър, ако никога не дадеш нещо от себе си. Ти никога не може да бъдеш добър, ако не вземеш нищо от никого. За да бъдеш добър, трябва да знаеш как да даваш и как да вземаш. Да допуснем, че имате един приятел, който иска да ви даде подарък. Вие сте влезли в стълкновение. Може да ти даде нещо много малко, но го вземеш и твоят приятел е доволен, и ти си доволен. Ако ти искаш да дадеш някому нещо от тебе, а той не го иска, тогава не може да се образува връзка. На един човек може да му дадеш една хубава мисъл, но да я дадеш навреме. Навреме давайте. Искаш в духовния свят едно чувство да дадеш, навреме ще дадеш. Когато той няма нужда от твоето чувство, какво ще му даваш? Този човек паднал някъде на пътя, изкълчил си крака, ти тогава ще идеш да покажеш, че имаш чувство. Когато този човек е здрав, няма какво да показваш твоите чувства към него. Туй са крайности за изяснение. Но, някой път, трябва да оценяваш на един човек това, което той има. Да ви приведа един пример. Идват при мене, казват, че един господин ме препоръчал, изпратил две млади момичета при мене, много интелигентни и много красиви. Той мисли, че тия момичета са много красиви. Първото впечатление като ги погледнах, едното момиче около 20 години, не ми се видя много красиво. Питам се къде видял красотата. Другото малко красиво отвън, но нещо не ми се харесва. Красиво, но не ми се харесва. Казвам, къде е красотата! Като излизам навън, гледам красотата на едното момиче седи в неговите очи. Като гледа, не е погледът раздвоен: „Тебе гледа, мене вижда." Един поглед в очите има нагоре, нещо хубаво, възвишено. Красотата на туй момиче седи в погледа. [На] другото красотата къде седи? Другото, като върви, погледне на земята. Едната мома, всичката красота ѝ седи в погледа, а другата мома, която не е красива,

красотата е в нейният поглед, в ума ѝ има нещо хубаво. Гледам челото, както е организирано, съответствува с нейния поглед. Има хубав ум, мисли здраво. Всяко нещо, което ще направи, ще го направи добре, няма да има нещо дисхармонично. Другото, което гледаше надолу, забелязвам скулите ѝ, дисхармонията е в чувствата, вътре. Туй е мъжът, и като дойде до края, все ще направи някаква погрешка. Погрешката седи, че всичкото, каквото направи, ще го направи за себе си. Да кажем имаме религиозни хора. За Господа работят, но казват: „Нали ние много работим.“ Да кажем, какво съм работил аз? Аз съм приемал въздуха. Чрез този въздух съм направил някакви трептения. Говорил съм на хората за Истината, размърдал съм въздуха и този въздух дошъл до техните тъпанчета, те са приели някакви впечатления и казват, [че] аз за Бога им говорих. Как се говори за Бога? Онзи, който работи, този Дух, който похлопа, да има трансформатор. Този, Духът, който е Божественото Начало. Взел тия работи и започва да ги обработва в човешкото сърце, в човешкия ум на много сложна работа. Този човек, който е работил за Господа, казва: „Виждаш ли каква работа извърших?“ Казва: „Направих го светия. Ако аз не бях да говоря, той никакъв човек не щеше да стане.“ То е самоизмама. Действително, аз съм взел едно семе, посадил съм го в земята, но светлината, влагата, които дойдоха, всичко туй, дойде от Бога. И туй семе възрастна, и роди плод не от мене, а [от] онзи, който е работил. Друг е, който работи. Казвам: Онзи в нас, Който работи, Който въздига, Той е Бог. Вие питате къде е Господ. Туй във вас, което образува вашите хубави мисли, туй във вас, което образува вашите хубави чувства, туй във вас, което образува вашите хубави постъпки – то е Бог. Навсякъде Той ще ви каже: „Това не е право.“ Вие нарушавате, направите една лоша постъпка и Той казва: „Туй не е хубаво.“ Проявиш едно лошо чувство, казваш: „Това не е хубаво, това не е съгласно с онова, което Аз правя.“ Помислиш криво, казва: „Това

не е право, според мисълта, която Аз вложих в тебе.“ Постоянно Бог говори в нашия ум: „Тази мисъл не е права.“ Постоянно Бог говори в нашите сърца: „Това чувство не е право, не постъпваш добре.“ Като те болят краката, казвам: Не постъпваш право, не се храниш както аз съм определил да се храниш. (Един паяк се спуща). Сега той се чуди защо не може да иде надолу. Той се чуди, какво е това разумно начало, което изменило неговия закон. Качил се да ни изследва. Така Господ, някой път, ви хване, като този паяк. Вие таман направите една нишка, Той хване нишката. Така се хванете, после пак започнете надолу. Казвам: Слиза[ш] да работиш надолу, то е предметно учение. Всичките противоречиви мисли, турете ги на работа. Не се стремете да се освободите, на всяка една мисъл намерете мястото. Всяка погрешка, която виждате в другите хора, считайте, че там сте вие. Ако видите погрешка, кажете на себе си: „Ти, ако си там, какво ще направиш?“ Бог в света постъпва разумно. Бог, като гледа нашите погрешки, Той слиза в нашето положение, да се осведоми, как трябва да се постъпи. Ние, които не можем да направим, да повикаме Божественото Начало и тази работа много лесно може да я изправим. Всичките погрешки може да се изправят много лесно. Казвате: „Да прости!“ Как ще простиш? Ти не може да простиш, ако не обичаш. Не може да плащаш дълговете, ако нямаш пари. Нямаш пет пари, казвам: Плати си дълговете. За да платиш, трябва да имаш обич. Трябва да имаш сам какво да платиш. Ти не може да живееш, ако нямаш любов в себе си. Ти не може да мислиш, ако нямаш любов в себе си. Не може да мислиш, ако нямаш сила в себе си. Та казва: Туй, Разумното Начало, по какво се отличава? В разумното има известен ред на нещата. Този ред може да е както в писаното. Едни пишат отляво надясно, други пишат отдясно наляво. Вземете думата „обич“. Колко букви имате в [думата] „обич“? Имате „о“, имате „б“, имате „и“, имате „ч“, имате и „ь“. Може да отмахнете „ь“ малък, няма да се

измени думата. Ако махнете „о“-то, какво ще стане? От думата „обич“ като махнете „о“, става „бич“. Като турите „о“-то, става „обич“. Следователно, всяка една дума съдържа известни елементи. Азбуката съдържа известни сили. Обич е туй, когато на един човек му даваш възможност да се прояви такъв какъвто е. А необичта показва, когато на човека отнемеш възможностите да се прояви такъв, какъвто е. Това не е обич. Да обичаш някого значи да се прояви такъв, какъвто е. Бог ни обича, да се проявим такива каквито сме. Ние отнемаме тази възможност и се проявяваме такива, каквито не сме. Допуснете сега, че вие искате да станете художници. Казвате: „Аз не искам някой да ми заповядва.“ Какво разбирате под думата „заповед“? Ти си художник, дойда аз и ти дам една заповед. Казва[м]: „Моля, нарисувайте ме.“ То е заповед. Има ли нещо лошо в това. Най-първо художникът, който разбира, види, че съм един отличен обект за рисуване, започва да ме рисува. След като ме нарисува, той казва: „Тази картина струва толкоз хиляди“ той ми заповядва. Ти му заповяда да те нарисува, [той] ти заповядва да платиш. Трябва да знаеш, че в началото ако ти заповядваш, в края други ще ти заповядват. Така трябва да разсъждаваш. Сега противоречието къде се ражда? Ако аз заповядвам, че той не иска да слуша моята заповед, противоречие има. Казва: „Искам да те рисувам.“ – „Не представя[м] нещо важно за рисуване.“ – „Не, искам да те рисувам.“ След като той ме нарисува, казва: „Ти трябва да плащаш.“ И аз не искам да изпълня неговата заповед. Ако не иска да ме нарисува, аз се обидя. Ако той ме нарисува и аз не искам да плащам, ще дойде друга мъчнотия. Сега вие разбирате живота само да заповядвате. Аз искам да зная какво разбирате под думата „заповед“? На френски как е тази дума? – „Ordre“. На немски как е? – „Befehl“. На турски е „буюр“. Ти не може да заповядваш, ако не знаеш. Заповядва само онзи, който знае. Всякога, в цялото животинско царство, навсякъде, онези заповядват,

които знаят. Който знае, той е турил. Каквото каже, ще стане. Каквото кажеш, да стане, да разбираш предмета. Дотогава, докогато разбираш повече от окръжаващите, ти ще заповядваш. Щом някой го разбира повече от тебе, той ще изпъкне. Този закон е верен. Всяка една мисъл в тебе, която разбира работата както трябва, тя заповядва, в дадения случай. Всяко едно чувство, което знае, е силно чувство. Чувството, което знае как да постъпи, то е най-силното. И постъпка, която знае как да постъпи, е силна. Аз взимам постъпка като нещо съзнателно, в дадения случай. Една постъпка, когато искаш да направиш, съзнаваш, че тази постъпка е най-хубавата. Което направиш, съзнаваш, че е най-добро и окръжаващите хора ще знаят, че е най-добре. Този закон е верен и в друго отношение. Да кажем един певец, иска да знае как ще го посрещнат. Аз ще ида в гората и ще пея на себе си. След като пея и след като слушам себе си, ми е приятно. Аз зная, че онези, другите ще ме слушат. След като пеем за дърветата, и ни стане приятно, ябълката която ме слуша, след като съм пял, че не се харесвам и мисля, че публиката ще ме хареса, аз съм на крив път. Туй, което вие в себе си не харесвате и хората не може да харесват. Туй, което в себе си харесвате, вас си е приятно, не може да не бъде приятно и на другите. Обичта за истината във всичките хора, в една или в друга степен почти е еднаква. Всичките хора оценяват. Някой човек, като види хубавите черти на някого, въздъхне. Много пъти съм слушал, някой човек казва: „Колко е хубаво. Харесва ми се. И аз искам да постъпвам така.“ Казвам: Доброто дето и да видим, то винаги апелира към нас. То мяза, както когато туриш нещо сладко на езика, не може да не го почувствуваш като сладко. Ако езикът няма тази сладчина, на която е свикнал! Каквото мнение дава езикът за нещата, то е право. Езикът като каже „сладко“, то е авторитет. Може да кажете отвън за сладчината, но това са второстепенни неща. В дадения случай, туй което опитваме в себе си, в нашите мисли и в нашите чувства и в

нашите постъпки, туй е вярно. Ако е вярно туй, което аз опитвам, тогава тялото ви трябва да бъде здраво. Ако е вярно, и чувствата ни трябва да бъдат нормални, здрави трябва да бъдат. Ако е вярно, и мислите ни трябва да бъдат здрави. Едновременно туй е вярно, което едновременно се потвърждава от ума, от сърцето, потвърждава се и от човешкото тяло. Там е Божествената Истина. Христос казва: „Туй, което Любовта потвърждава, туй, което Мъдростта потвърждава и туй, което Истината потвърждава, то е вярно.“ „Туй, което животът потвърждава, туй, което знанието, светлината потвърждава, туй, което свободата потвърждава, то е вярно.“ Това са максими. Така трябва да бъде, който иска да се възпитава. Туй е максима. Не да казваме: „Туй е морално, онова е морално.“ Животът подкрепя троякия живот на човека. Живот, който е в ума, живот, който е в душата, живот, който е в тялото. Мисъл, която е горе в мозъка, мисъл, която е долу в човешките дробове и мисъл, която е в човешкото тяло. Движение, което е в мозъка, движение, което е в дробовете и движение, което е в тялото. Всякога трябва да има движение в ума ни, трябва да има чувствуване в ума и трябва да има мисъл в ума. Това са максими, които трябва да ги имате в себе си, за да бъдете в хармония с Божествения свят, защото Божественото не търпи никакво противоречие. Ако речеш да противоречиш, Бог се оттегля. Щом се оттегли Бог от тебе, ти ставаш чужд за [всичките] хора. Не само ставаш чужд за всичките хора, но и за себе си. И тогава ти виждаш, че няма никаква отворена врата. Хората виждаш като дървета. Щом дойде Божественото в тебе, започваш да виждаш хубавото, красивото в човека. Щом изчезне Божественото, ти виждаш звяра в човека. Под думата „звяр“ разбирам неорганизираните неща. Та от това гледище Бог е турил лошите хора в света като контраст на доброто. Да ви изясня в какво седи въпросът. Един чук е потребен за камъните. Но един чук потребен ли е за водата? Една лопата е потребна за водата,

но една лопата потребна ли е за канарата? Под думата „лош човек“ разбирам: лошите работи са силните работи. А силните работи са винаги лоши. Силата е, която ражда лошавината в света. Всякога всичката грубост произтича от силата. Първият принцип, който създаде света, той е силен. Той е киселина, която всичко руши. Трябва да се създаде нещо. Трябва да има сила. Създаването без сила не може да стане. Когато светът започнал да се пресъздава, да се урежда вътрешно, тогава се явил по-мекият принцип, защото животът е мек принцип. Мисълта е силен принцип. Чувството вече е мек принцип. Мек принцип е животът. Един човек от своята студена мисъл трябва да мине в живота, за да придобие топлина. Когато се съедини човешката мисъл и животът, тогава се образува туй, което ние наричаме характер. Казваме: „Той е благороден човек.“ Благородството е сливането на живота и хубавата мисъл в едно – хармонично сливане. Казваме: „Този човек е благороден.“ Ние трябва да възприемем Божествената Мисъл. Когато казваме, че трябва да повярваш в Бога, разбираме да повярваш в онази Божествена Мъдрост, с която светът е създаден. Тази Мъдрост е, която да дойде в нас. Ние чувствуваме, че има нещо, което ни ограничава. Да допуснем, че някой обича да се моли, разгневи се на Господа и казва: „Няма да се моля, дотегна ми да се моля.“ Щом не се молиш, почва да те мъчи нещо. Празно е в тебе. Вие не разбирате какво отношение има човек. Някой човек казва: „Няма да дишам 5–10 секунди, 20, една минута, две, три.“ Но започва нещо да те мъчи. Трябва да дишаш. Постоянно трябва да дишаш и да се молиш. В молитвата трябва да има една чиста мисъл. В молитвата трябва да имаш едно чисто чувство. В молитвата трябва да имаш една чиста постъпка. Да знаеш, като се постави, каква поза да вземеш, като се молиш и какво чувство трябва да имаш. Като идеш при Бога да се молиш не трябва да имаш хремав нос. Ти не трябва да бъдеш запушен. Като идеш при Бога

устата ти не трябва да бъде стисната. Като идеш при Бога очите ти не трябва да бъдат затворени, като идеш при Бога не трябва да бъдеш и глух. Всичките ви чувства трябва да бъдат извънредно чувствителни, да възприемеш всичко онова, което Той ще ти даде. В дадения случай, като те полъхне вятърът, да почувствуваш Божествената благост. Ако малко те полъхне и ти кажеш: „Ще се простудя“; лъхне те, ти започваш да се боиш да не се простудиш. Приемам аз простудяването само при голяма буря, когато се измени температурата навсякъде. Когато, по някой път, човек се моли, чувствува едно малко полъхване, то е приятно. Божественият лъх, Божествените дихания аз ги наричам дихания на човешката мисъл. Тя се изразява чрез дробовете. Та казвам, отхранвайте във вас хубавите мисли, отхранвайте във вас хубавите чувства и хубавите постъпки и така да се образува едно тяло, че да си доволен ти от тялото. Един човек, когато е хармоничен в себе си, като туриш дясната ръка върху лявата, ти ще почувствуваш една приятност, понеже у тебе този мекият елемент, Божественото Начало, на мекотата се радва. Горната част на ръката това е умът. Ако туриш лявата ръка върху дясната, умът се радва, не сърцето. Щом сърцето се е проявило, тогава всеки един от вас, когато искате да направите едно добро, ставате проводници. Във всички вас има едно желание да се проявява Бог. Да стане една обмяна. Не мислете, че Господ е осиромашал. Вие, по някой път, се плашите да проявите Божественото, да не би да осиромашеете. Аз онзи ден ви говорих за онзи англичанин, който [е] на един и половина милиона молитви. Мюлер се казва, той е англосаксонец. Казват, че книгата му е интересна. Само данни, данни. Може да дойдат много големи съмнения. Той трябва да е сега на 90 години. Той се е молил и той е констатирал този закон. Казва: „Доколкото аз бях като дете в своята молитва, отговорът идваше по-скоро. Колкото гледах критически, закъсняваше.“ Ние искаме да ставаме по-умни от Господа, като

отидем с достойнство, да не да се урони нашият престиж. Единственият, Който пази нашия престиж, то е Бог. Няма друго същество, което да пази престижа ни. Бог пази своя престиж. Бог е, Който пази в нас престижа си. Понеже Той не може да се измени. Щом ти поддържаш нещо, туй, Божественото в себе си, Бог ще се застъпи за тебе. Аз желая сега, всички да имате едно правилно отношение към Божественото Начало във вашата мисъл, във вашето сърце и в самото ваше тяло.

Аз говорих върху този предмет, понеже сега е необходим. Практическо приложение, необходимо за вашето тяло, необходимо за вашите чувства, за силата, за разположението. Необходимо е за вашата мисъл, понеже ще ви даде социална сила. Понеже, ако имате една хубава мисъл, вие ще разбирате, ако имате благородни чувства, хората ще ви обичат. Ако имате здраво тяло, хората ще ви обичат. Следователно три неща са необходими: здрава мисъл, здрави чувства и здрави постъпки; здрави умове, здрави сърца, здрави тела. Това са хората на новата култура. „Засега сме хилави, но за в бъдеще, като се преродим...“ – Аз искам сега да се преродите. Ако по този начин се раждате, както досега сте се раждали, пак по същия начин, при тия условия, при които сте се раждали, ще имате като сегашния живот. Сега трябва да се родите. Този начин на възгледи трябва да имате. Вие може да се възродите, като имате една хубава мисъл. Не че нямате хубавите чувства. Житеното зърно трябва да го турите в земята. Човекът не може да го посееш в земята. За житеното зърно това е право, но за човека не е. Ти, за да отгледаш едно животно, се изисква друг начин. Да отгледаш едно растение се изисква друг начин, а за да отгледаш един човек, се изисква друг начин. Нов човек не може да бъде. Сегашният човек е човек на плътта. Бъдещият човек е човек на Духа. Вече други условия има. Когато говоря за Любовта, подразбирам човек, в когото ще се създаде бъдещият човек. Без

Любов човек не може да се създаде. Туй, което сега имате, е хубаво, ако няма по-възвишен живот, от този, който имате. „Не ми трябва друг живот!“ Но понеже животът е минал в нова форма, казвам: В новата форма – потребна ви е Любовта. Туй е разбиране. Няма какво да отказвате този живот, който имате, понеже той е предисловие на Божествения живот. Борба има там, дето е животът на плътта и животът на духа. Защото ще се борят духът и плътта в самия човек. Тази борба е за хармонизиране. Духът работи, за да подигне плътта. Един ден човешкият живот трябва да се подигне. Писанието казва: „Ще минем от смъртта към живота.“ Смъртта е онзи човешки живот, в който се ражда. Смъртта е онзи човешки живот, дето има дисхармония. Да мине животът от смъртта в живота, значи дисхармоничният живот, който имаме сега, ще мине в Живота на Божествената хармония и тогава ще стане онзи, духовният човек. Та казвам, практически, тия условия, при които живеете, за да имате влияния в обществото, трябва да имате мисъл и то здрава мисъл, да разбирате живота в пълнота. Трябва да имате едно отлично сърце и трябва да имате едно отлично тяло, че който ви види, да каже: „Каква поза, линия има.“ Като ви погледне лицето, в очите ви, като вървите да показва, че от вас излиза живот. Вие вървите и казвате: „Закъсах, какъв живот е този?“ Ако ние седим и казваме: „Закъсахме, грешници сме, какво ще правим?“ Че ако един грешник не може да стане здрав човек, тогава де му е умът? Грешник е всеки, който се е грял повече или по-малко. Или се е грял малко, или се е изгорил. Не е въпрос сега за греха, не е въпрос и за дявола. Дяволът е едно същество, което иска да стане повече от Бога. Не като Бога, но повече. Той помислил да стане по-горе от Него. Всеки един човек, който така мисли. Да станете това, което Бог е вложил във вас! Да имате един прекрасен ум, да имате едно прекрасно сърце, да имате и едно прекрасно тяло. Трябва сега да работите. Някои от вас остарявате, казвате: „[На] 45 години

съм, 50–60, 80 години.“ Какво нещо е старостта? Старостта се налага. Аз представям старостта така: Ти излизаш от един прекрасен свят на плодни дървета и после влизаш в една пустиня, песъчлива пустиня, дето няма никаква вода. Това е старостта – само прах и пясък. Не може да видиш тревица. Това е старостта. Какво трябва да правиш тогава? Върни се назад. Или както сега учените хора копаят артезиански кладенци. Като излезе един артезиански кладенец, в пустинята може да се образува един кладенец. Казвам, почти всички вие сте нагазили в пустинята, като евреите, които 40 години ходиха в пустинята. Туй място, което за 9 месеца можеха да го изходят. И ние като евреите 8 хиляди години се въртим и все търсим рая. Като сме излезли из рая, трябва да се върнем пак в рая. „Не знаем по кой път да влезем?“ в рая се влиза по три пътища: Чрез своята Божествена мисъл, чрез своите Божествени чувства и чрез своите Божествени постъпки. От физическия свят към Божественото.

Добрата молитва

20 лекция от Учителя, държана на 15 февруари, 1939 година, София, Изгрев

НАЙ-УМНИ, НАЙ-ЧИСТИ И НАЙ-СИЛНИ

Добрата молитва
„Духът Божий“

Пишете върху темата: „Какво зная аз?“ Изложете всичко, каквото знаете.

Песента: „Иде, иде“

Всички знаете, много работи сте научили. Отрадно е човек да знае. Но знанието е като храната. Преди 5 часа сте яли добре. Но сега, ако не ядете добре, онова ядене не помага. Оная храна остава само като едно възпоменание, че в миналото по-добре сте яли. В настоящето човек трябва да се храни добре. Как се е хранил в миналото, това е добро, как ще се храни в бъдещето, то е хубаво, но най-хубавото е как да се храни сега. Сега има едно практическо приложение. Да кажем, Бог ти е дал един нос. „Този нос е създаден само да образува лигавини, които излизат от него.“ – Не му е предназначението това. Носът е даден на човек, за да го избави от много злини и нещастия, които на всяка една стъпка го очакват някъде. И следователно, той е турен там, че като върви напред, като един капитан на един параход или като шофьор, който кара един автомобил, той вижда по пътя, какви противоречия може да има, за да ги избегне.

Сега мисълта произтича от човешкия ум, а пък човешкият ум си служи с човешкия нос. Ако носът ти не е организиран добре, тогаз и мисълта ти не може да се прояви добре. Някой ще каже: „Защо не може да се прояви добре?“ По следната причина: Ако съвременното радио не е направено съобразно законите, които техниката изисква,

или съобразно силите в природата, тогаз гласът не може да се предава по радиото. Или вземете една електрическа инсталация: ако не са спазени онези правила за крушките, жиците, другите уреди и пр., другото може да е много добре, но ако в инсталацията има да липсва нещо, тогава тя не може да функционира.

Та първото нещо е: Трябва да се запознаете със себе си. Вие не познавате себе си. Има посторонни неща. Вие, като минавате в живота, като живеете, в живеенето вие сте като вода, която е излязла от извора и пътува. Не мислете, че като живеете, на едно място можеш да седиш. Ти пътуваш в живота. И всеки един час, всеки един ден, вие минавате път, променяте обстановката, през която минавате. Когато минава реката през глинеста почва, ще се измени цветът на водата. Ако минава през песъчлива почва, цветът на водата ще бъде друг. И някой път се чудите, че се е изменил животът ви. Ще се измени, и много ще се измени. Донякъде сравненията са верни. Във водата има само една възможност. След като е излязла от извора, тя търси един наклон. Тя нагоре не отива, но все надолу. По наклон тече и иска да се върне там, отдето е излязла. Не че това е в съзнанието на водата, но това е в съзнанието на ония същества, които живеят във водата. Има същества, които живеят във водата. Водата за тях е като една каруца или като един кон, или като парата, или като парите – едно средство. Та тия същества, които излизат отнякъде със своите каруци – това е външната страна на водата. Някой път, като се съберат на големи пълчища, помитат и човешките къщи. Вие знаете за последното наводнение, което стана в Съединените щати. Повече от един милион пострадаха от реката Мисисипи. Някой път хората седят и мислят, че се намират в Царството Божие. Не мислят, че се намират в един свят на противоречия и всеки момент може да ги очаква нещо. Например, вие седите в трена спокойно и не знаете каква голяма опасност може да има по пътя. Може да има релса

повредена или може да има повреда в колелата и да излезе тренът от линията. Или може би машинистът е пиян и може да препусне трена по-бързо отколкото трябва. Той не иска тогава да знае за вас и за себе си. Някой път и вие сте като машинист и не мислите какво правите. Вие, като пуснете вашия локомотив и правите надбягвания.

Всички сте изпратени на земята, за да се научите и да знаете как да се справите с ония сили, които ви са дадени. В този си живот имате такива сили, които в миналото си не сте имали. Вашето съзнание не е било будно тогаз. И сега трябва да събудите вашия ум, за да може да използувате това, което сега ви е дадено. Някои хора говорят за вярата и казват: „Какво се постига с вярата?“ – Ами какво се постига без вяра? Те казват: „С работа се постига.“ Но работата е един резултат на вярата на човека. Някои казват: „С вяра какво се постига? Какво се постига с ум?“ Казва някой: „Ами, какво се постига без ум?“ Някой казва: „Какво се постига със сърцето?“ – Ами, какво се постига без сърцето? Със сърцето се постига нещо. А без сърцето нищо не се постига. С ума се постига нещо, а без ума нищо не се постига. Със сила се постига нещо, а без сила не се постига нищо. Сега аз ви говоря, вие имате ум и трябва да знаете как да го употребите. От вашия ум зависи какво да бъде вашето положение. От вашата сила зависи какво да бъде вашето бъдеще и от вашето сърце зависи какво ще бъде вашето здраве. Сърцето има една физическа храна. Ако сърцето ви е здраво, свежо, младо, вие имате добро бъдеще. Но ако сърцето ви остарее, какво бъдеще ще имате? Знаете ли, че сърцето, като остарее, не иска да работи? Сърцето ви, по някой път, бие полекичка и казва: „Дотегна ми да работя за вас“ и почва да се отказва да работи. И един ден, като остарее и умът ви, и той почва да се отказва и казва: „Стига ми толкоз да мисля за вас. Сега искам да си почина малко.“ Какво ще стане ако умът ви, сърцето ви и силите ви искат да си починат? Да ви кажа кои са причините. Ако вие

постоянно реагирате на ония Божествени дарби, какво ще стане с вас? Бог ви е дал ум и почвате да реагирате, и излагате Божественото търпение. Тогаз от невидимия свят спират да дават храна на вашия ум. Също може да стане със сърцето ви и със силата ви. И тогава, какво ще стане от вас? Сега не казвам, че вие сте от тях, но Писанието казва: „Онзи, който стои, да гледа да не падне.“ Турците имат една поговорка, която гласи: „Падналият няма приятел.“ Ти като паднеш, може да плачеш. Един стар дядо, който като бил вкъщи, когато му ставало зле, всички внучки тичали да му помогнат. Казвали му: „Какво искаш дядо?“ Едно дете ще му донесе вода, друго ябълки, хляб. Един ден, излязъл дядото да се разходи и казал: „Не ми трябват внуците.“ Малко ще бъде на свобода. Подхлъзнал се малко, навехнал си малко крака и вика, вика, но няма внуците. И казал си: „Втасахме я вече.“ Какво е направил дядото? Дошло му наум, почнал да си поразтрива краката, станал и казал: „Слава Богу, че не си счупих крака“, и дошъл на себе си. И дошло му наум, че той могъл и сам да стане, и без да има хора наоколо. Сега хората, които живеят в едно общество, за тях има една опасност, както при стария този дядо. Този ще ти помогне, онзи съсед ще ти помогне и ти не мислиш. Прочетеш тая или оная книга, този или онзи измислил нещо, този или онзи дрехар направи една дреха. Ние тичаме на готови работи. И казваш: „Аз съм майстор, мога да избирам дрехи.“ На един наш приятел му дават пари, хиляда лева, да отиде да си купи дрехи. Питат го: „Знаеш ли да избираш?“ – „Знам.“ – „Гледай да си избереш хубави дрехи.“ – „Аз зная.“ Той ми разправя опитността. Това сега се случило. Той ми казва: „Не отидох денем, но късно вечерта. Премерих ги панталоните и си казах: „Ще ми станат.“ Той ги взема, купува ги, но у дома си ги облича и вижда, че са тесни. Той не ги премерил там добре, за да види как му стават. И какво става? Гледам го, той влязъл, че разрязал

панталоните и турил отпред една ямб – кръпка. Нови панталони с кръпка – за да станат по-широки.

Хората на новото учение трябва да имат най-светлите умове. Това се изисква. Хората на новото учение трябва да имат най-чисти сърца. Хората на новото учение трябва да бъдат най-силни, понеже тази сила е необходима. Те не трябва да бъдат болни. Та три неща са важни: Те трябва да бъдат най-умните, най-чистите и най-силните. Та всичко това да го впрегнете за служене на Божественото учение. Та казвам, вие имате някои мъчнотии, някой път. Аз искам да ви дам един пример: Аз имам една много хубава цигулка, но в цигулката има една позиция. Даже и един виртуоз, ако я вземе, той ще прилича на едно дете, което почва да свири и тоновете са така неопределени, че човек може да стане смешен. Много малка разлика ще има от едно начинаещо дете. Ако вземеш друга позиция, може да бъдеш виртуоз, но ако вземеш тази позиция, ще бъдеш простак. Сега аз намислих горе да ви дам един пример. Ще извадя цигулката да видите как човек може да стане глупак на цигулката. Не че искаш да бъдеш глупак, но като вземеш тази позиция, не излиза нищо, както и да свириш, всички тонове са смешни. В човешкия живот има една такава позиция. В света наричат това положение: каквото пипаш, не върви. Тогава, не че нямаш добро желание, но пипаш там, дето не трябва. Гледал съм някоя стара баба как вдява игла. (Учителят прави ония движения на вдяване на игла и конецът не влиза в ухото на иглата.) Горката, тя вика някого: „Ела вдени" и казва: „Едно време и ние така ги вдявахме." На най-стария от вас и на стари години очите му могат да бъдат здрави. Вие си разваляте очите за нищо и никакво. Никога не гледай на лоши работи с очите си. Никога не приближавай очите си близо до огън, близо до светлината, когато тя е силна. Гледай хубавото, красивото в света и очите ти ще бъдат здрави. Това е едно елементарно правило. И щом очите ти отслабват, ти казваш:

„Остаряхме.“ – Лоши работи си гледал. Не си виноват. Някой път се интересувате да ги гледате. Не гледай на лоши работи. Хубавите работи са, които дават сила на очите. И очите се подхранват с красиви работи. Първата година, когато дадох упражнения за гледане на слънцето, един гледа слънцето направо, а пък той може малко да попримижи и да гледа по-малко. И трябва да вземе хубава обстановка и да избира времето. След като изгрее слънцето, той не трябва да го гледа. Като погледне първия лъч, той е най-хубавият. А пък за другите лъчи, после, като затваряш клепачите, през клепачите да минава светлината. После, вие се спъвате и в друго. Някой път вие мислите, че Господ ви е нарочил, че взел някое дърво и само чака, като направиш някоя погрешка, да го употреби. Такова понятие имате за Господа. Причината на нещастията не е Господ, но това сме ние. Мен ми разправяше скоро един българин в Казанлъшко. Явила се една мечка, той турил капан за нея да я хване. И отива на другата сутрин и вижда, че мечката е хваната и казва: „Ще я одера тази мечка.“ Той я гледал отдалеч. Като отива, какво да види: неговото магаре. На магарето му дошло наум да мине по мечия път. Та и вие като турите някой капан, се хваща не онази мечка, но вашето магаре, което ви трябва. Изисква се от всички да бъдете здрави. Не сте здрави, най-първото. Защо? Има си своите причини. „И здрав ли трябва да бъде човек?“ – Здрав трябва да бъде. Вижте Яков, беше здрав, прародителят на евреите. На 60 години близо беше, когато бягаше, когато се женеше. Може да пресметнете. Да ви кажа друго, малко смешно иде. Един човек, ако на 60 години отива да работи на нивата, силен човек е той. А пък ако каже: „Стари години са, нека да отиват да работят младите“, той не разбира от живота. И на 120 години да си, иди да работиш на нивата. Ти на 120 години трябва да бъдеш по-силен, отколкото си бил на 60 години. „На 120 години“ означават върха на човешката сила. А пък сега човек, щом стане на 120 години,

той отслабва. Отслабва по единствената причина, защото няма какво да го стимулира. Не че няма сила, но той мисли, че е опитал живота. Но вие сте опитали сега много малко от живота. Че вие сте опитали само физическата страна на една храна, само физическата страна на живота, само външната страна на поезията, но поезията има и вътрешно съдържание, и дълбок вътрешен смисъл. Ако четете поетическите книги, веднага ще ви вдъхнат вдъхновение, а пък четеш някое произведение, дето описват тъжния живот, някой път поетите описват в много краски живота. Не зная кой е най-песимистичният поет в България? *(Пенчо Славейков, Яворов)* Ти казваш: „О, съдбо, на мен ли ти даваш всички тези страдания? Аз ли съм най-големият грешник, та аз да страдам. Мен ли ме е така майка родила, та ме е на пепелище захвърлила.“ Питам, каква е тази поезия? Това аз го наричам песимистично тщеславие на поетите. И като дойдат някои хора, обичат да говорят за своите нещастия. Това е тщеславие. Той описва как е страдал. Хубаво е. Но като неговите страдания нямало други в света. Ние сме минали през големи страдания. Но тези страдания са били в природата процеси, от страданията ние се научихме на знанието, че страданията ни заставиха да учим. Например, казвате на някой човек: „Не яж това.“ Той казва: „Аз всичко ям.“ Преди няколко години идем от Княжево, връщаме се за София. Двама богаташи имаше в трамвая, милионери – софиянци. Слушам, че се разговарят. Единият казва: „Не ми дават вече да ям.“ Другият казва: „Кой ще те ограничи да ядеш?“ – „Не ми дават да ям.“ – „Не, покажи силата си. Слуга ли си ти, да ти заповядват? Яж, яж, бабачко да станеш.“ Другият казва: „Стомахът не ми позволява.“ Онзи казва: „Тогаз е друго.“ Като му каже стомахът, казва му онзи, тогаз е друго. Та казвам: Когато се разрани стомахът, значи, когато се откажат да работят ония работници вътре, тогава работата е опасна. Всички болести, които съществуват в света, се дължат на нарушения

на законите. Ние имаме едно вътрешно непочитание [на] свещените закони, които Бог ни е поставил. Хората нямат още това разбиране във всеки момент да се радват на живота, който Бог им е дал. Сутринта, като станеш, да си пипаш главата и да кажеш: „Колко хубави работи Бог е вложил в нея.“ И да мислиш какво можеш да изкараш този ден от главата си. Като пипнеш очите си, кажи: „Колко хубави работи има, които ти трябва да видиш.“ Тези хубави очи Господ ти е дал, за да гледаш и да се радваш. И като пипнеш носа си, да кажеш: „Колко хубави работи има, които да помиришеш.“ И като пипнеш ушите си, кажи: „Колко хубави работи има да чуеш – или в църквата някоя проповед, или някоя беседа, или в училище някоя лекция.“ Или като пипнеш устата си, ще кажеш: „Днес ще приема, чрез устата си, някое хубаво ядене или ще кажа някоя хубава дума.“ Кое е по-хубаво да кажа: Колко си добър или колко си лош? Ако кажеш: „Колко си добър“, езикът ще се намаже с розово масло, а ако кажеш: „Колко си лош“, езикът ти ще се намаже с кал и като оближеш този език, калта ще влезе в стомаха ти. Като кажеш на сто души: „Колко си лош“, виж какво ще стане с тебе. Защото Божественото в нас, Бог, не обича ние да говорим зло. Злото съществува в света, но Бог не иска ние да се запознаем със злото, понеже ако се запознаем със злото, то ще ни извратати. И Писанието казва: „Гледайте да не ви разврати Сатана.“ Щом се запознаеш със злото, то ще те разврати. И всички се много интересувате да знаете колко са лоши хората. Питам, какво сте спечелили досега, като сте ходили така? Кой какво е спечелил, така? Нищо не сте спечелили. Аз говоря вече за неща, които са минали. Аз не говоря сега за неща, които сега стават. Вие вече носите в себе си резултата на миналото и не можете да се освободите от тези резултати. Някой път, искаш да бъдеш добър и не можеш. Това е вече резултат на миналото. Допуснете, че има 200 души, на които дължа. Искам един ден да бъда спокоен. Този ден

имам десет падежа и идват хората за тях. Какви лекции няма да ми четат. За какъв морал няма да ми говорят. Ще кажете: „Отде се родиха тези работи?“ Питам: Кой ги роди? Та казвам, аз да ви кажа как да вземете пари назаем. Не ви казвам да не вземате пари назаем. Вземайте по новия начин. Ще отидеш при един, ще му кажеш: „По любов можеш ли да ми дадеш пари и можеш ли да ми дадеш писмо, че няма да ме безпокоиш? Както аз сега идвам при тебе, както аз те обичам, така и аз някога ще ти ги върна с любов. Ако ми дадеш, ще ги взема, ако не ги дадеш така, не ги вземам.“ Тогава ще ми възразите: „Кой ще ми даде пари така?“ Това е новото разбиране – по любов. Може да каже човекът: „Не може“, ще кажеш: „Много ти благодаря“ и ще отидеш на друго място. Светът е пълен, вие имате много приятели в света. Вие не сте опитали вашите приятели. Има някои приятели, които ще ви дадат пари така. Или искате, някой път, да не обръщат хората внимание на тебе. Някой казва: „Искам ти да се облечеш добре.“ Но ако аз се облека добре, не искам някой да ми прави забележка, че това не било добро, че тази дреха не била добра, че връзката не е добра. Ще кажа: Аз ще се облека, но ще говорите най-добре за дрехата ми. Ако не говорите най-добре, няма да ги облека. Този закон е верен: Бог изисква ние да се облечем с най-хубавите дрехи. Бог иска да ни види с най-хубавата премяна. И ни дал този ум и сърце, за да можем да се облечем. И светът е създаден за хубавото, красивото, доброто и умното. Трябва да се облечем и физически и умствено, и духовно, и Божествено с най-хубавите дрехи. Да облечеш ума си с най-хубавите си мисли; да облечеш сърцето си с най-благородните си чувства; да облечеш и тялото си. Ще дадеш на тялото си най-хубавата храна. Като вземеш да служиш на себе си, ще научиш много неща. Ние ще слугуваме. Някой се възмущава от стомаха си, че не може стомахът да му служи. Стомахът иска най-първо ние да му служим. Ще вземеш хляба и ще го сдъвчеш добре, та

по възможност на работниците в стомаха да се създаде по-малко работа. И когато възприемате впечатления, по възможност да възприемете най-хубавите впечатления, да не създавате анормална работа на ума си. Някой път има трудни задачи в света.

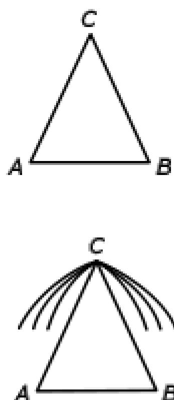

Фиг. 1

Представете си, че това представлява един човек. Основата на триъгълника „AB“ да представлява шията. А пък „C“ представлява върха на този човек. (*Главата, гледана отстрани.*) Ако задната част на главата и предната част са така построени, какъв ще бъде този човек? Това, което липсва, е дъгата, която прекарвам от C – напред и назад. Тези две линии показват, че на този човек му липсва нещо. Този човек живее за себе си. Светът да изгори, той няма да се мръдне. Ако човек мисли от сутрин до вечер само за себе си, това е най-нещастното положение. Да мислиш за целия Божествен свят, който Бог е създал, да мислиш най-възвишеното – това е най-благородното, най-красивото. Да живееш както Бог живее, и да мислиш както Бог мисли, да си готов да подражаваш на Бога, по-хубаво от това няма. Представете си, че това е предната част на челото, на този човек му липсва нещо. Този човек не разсъждава. Един художник от този триъгълник може да изкара един човек. Вие сте дошли на земята, за

да поправите вашето минало. Капиталът ви е даден. Кой занаят ще изберете? Ако аз бях на ваше място, ако съм беден, ето как щях да постъпя. Да ви дам един пример. Най-малко 75 на сто, ако не сто на сто, то поне 75 на сто, с този метод може да се поправи вашето положение. Ако бях на ваше място, с вашите разбирания, щях да употребя една година, за да избера и да имам портретите на най-богатите хора на света. На стотина души ще избера портретите, на най-богатите, с хубави, красиви лица. Всеки един от тях да има най-малко по сто милиона. И ще мисля за първия, за втория, за третия и пр., за да се свържа с тях. Ти като мислиш една година така, ще почнеш да забогатяваш. На вас ви се вижда чудно как с какви[то] хора човек се среща, такъв и става. Ако аз искам да стана учен човек, ще избера сто души учени хора. Главите им да бъдат правилни. Ще ги туря като светии. Ще им зная имената. Ще мисля за тях. Ще мисля с какво се занимават и след една година ще стана учен човек. Ако искам да стана светия, ще избера сто души светии. Пак ще избера главите им. Има си признаци какви са светиите. Ще мисля пак за тях и след една година ще стана бая светия. С каквито човек дружи и такъв и става. Вие не правите опит. Трябва да направите опит. И никой да не ви знае, че имате такъв албум. И хубаво е всеки да има един албум на учени хора, на музиканти, все на хубави неща – на държавници, на учени и като гледате тези красиви неща, вие се ползувате от Божието благословение. Мнозина от вас не излизате да гледате звездите. Излизайте вечер. Харесайте някоя звезда, забележете я и вижте къде е. Излезте втора вечер, пак отбележете мястото на друга звезда. Най-малко на 50 звезди. Много са 50, поне на деветнайсет. На 19-те звезди от първа величина да знаете имената. Знаете ли вие сега имената на 19-те звезди от първа величина? След три месеца искам да ми кажете имената на главните звезди от първа величина. В която и да е астрономическа книга ще ги намерите.

Някъде са на небето, но имената им да кажете. Първата по величина е Сириус, втората коя е? – Ще оставим сега, вече ви дадох на едната името, другите 18 вие ще ги намерите. В астрономията са означени. Вие ще кажете: „Какво ще ни ползват тези 19 звезди?“ Ако научите имената на тези 19 звезди от първа величина, много ще спечелите. В Сириус има една култура два пъти по-възвишена отколкото на Слънцето. А пък на другите звезди има култура три пъти по-възвишена от тая на Слънцето. На други – пет пъти по-възвишени, шест пъти и ще дойдете до 19 пъти по-възвишена култура от тая на Слънцето. Сега ще кажете: „Дали тези работи са верни?“ Отде заключавате, че не са верни? Аз говоря за неща, които зная, а пък вие ще мислите за неща, които не знаете. И самото число 19 е щастливо число. Накрая на числото 19 имате вече деветката. Имате едно – то е Божественото начало. Имате 9-тех, то е крайният резултат. Като минете от едно до девет, ще имате резултат. Интересувайте се от звездите. Бог е работил през цялата вечност, за да съгради тези звезди. Той е употребил толкова мисъл за тях. Хората не разбират още. Че аз виждам в Слънцето Божията мисъл, в Сириус виждам Божията мисъл, във всички звезди виждам каква мисъл имал Бог и какво предназначение имал Той. И каква велика работа е това. Вие ще кажете: „Какво ще ми донесат звездите? Какво ме интересува Библията?“ Интересуват ме мислите, които са вложени в нея. Интересуват ме произведенията на някой поет. Бог е работил чрез него. Бог работи чрез всинца ви. Защо да не дадете ход на Божественото в себе си. Ще дойдем да направим един опит. Един ден да влезете тук и всички да бъдете други. Като влезете, да забравите много работи, да бъдете други хора, да не мислите, че сте гладни, боси. Като влезете в класа, да мислите, че имате всичко. Например, днес имате условия да имате всичко, но като излезете, ще си бъдете пак такива, каквито сега, като не знаете. Някои имате условията да

знаете. Станете светии за днес. Някои имате условия да станете днес като диаманти здрави. Но вие казвате: „То така се говори, но като дойде Христос, тогава.“ Като дойде Христос у евреите, как го посрещнаха? Постоянно ходеха тези равини отподире му, спореха с Него, че това не е право, че онова не е съобразно с Мойсеевия закон. Какво ли не Го питаха, само да го хванат. И казваха: „Ето един самохвалец, който иска да оправи света. Мойсей не можа да го оправи, нашите прадеди не можаха да го оправят, та ти сега ще го оправиш.“

И ако дойде Христос сега, ще му цитират еди-кой си астроном, какво откритие направил, като че Христос не знае нищо по астрономия. Че Той оттам иде. Че по астрономия Той знае такива работи, каквито не са сънували, също и по морал, по философия. Казват: „Какво мисли за Господа?“ – Той не мисли за Господа. Бог живее в Него и Той иска да изпълни Неговата воля. Бог не е вън от Мен. Аз мисля да изпълня Неговата воля. Виждам, че Той е толкова Велик и виждам, че трябва да се работи. И по някой път, даже като ми мине мисълта: „Защо се занимаваш с тези хора?“ И казвам си: „Не, това е изкушение. Че с [тях] ще се занимавам. Защо да не се занимавам? Господ ги е направил. Защо да не се занимавам? Трябва да проучавам характера им.“ И като ги проучвам, виждам, че във всеки човек има много хубави работи. Има някои лоши работи, но има много хубави работи. Има една голяма опасност от осъждане. Като казвате: „Онези не живеят по Бога“, тази мисъл не е права. Казват: „Не живеят по Бога.“ Те живеят в един свят на Бога! За да зная дали те живеят по Бога или не, аз трябва да вляза в тях. Отвън как ще зная това? Някой казва: „Той не говори истината.“ Аз трябва да вляза вътре в него, за да зная дали не говори истината. Влезна в една къща, за да видя как живеят. Ако [има] много инструменти, цигулка, пиано, ако [има] много дрехи в гардероба, ще знам как живеят. Според мен

за всеки месец човек трябва да има по един костюм – 12 костюма. Като дойде януари, от 1 до 31 януари – един костюм. Като дойде февруари, ще облечеш костюма на февруари. Ще имате костюмите, ако вървите по начина, по който ви казвам. Нали казваме: „Каквото помислиш, ще стане.“ – Ти не казваш. Например, като отиде овчарят при овцата, казва: „Може ли да ми дадеш вълната си?“ Налегне я на земята, свърже краката и взема ножицата и кръц, кръц и вземе вълната, стриже я, взема ѝ вълната. И овцата казва: „Много ти благодаря, че ме освободи.“ И догодина пак ще я потупа по гърба, пак я налегне на земята и ще вземе вълната, съблече вълната. И на двамата е добре. Ти ще отидеш и ще кажеш на овцата: „Може ли да ми дадеш вълната си?“ И налегни я и вземи вълната на овцата. Ако отидеш при един добър човек и ако искаш вълна от него, той ще ти даде. Който дойде при моите овци, аз му давам право да вземе вълната от овците ми. Имам хиляди овци. Казвам: „Иди там и я острижи.“ Вие искате, като дойдете, аз да ви острижа овцата и да ви дам вълната. Много голям чин си давате. Острижете овците и те ще ви благодарят. Като отидете при един фризьор, след като ви остриже, ще те понамаже малко с масълце и току изведнъж изваждаш и му даваш 25 лв за остригване. Една овца, като я остригат, ѝ плащат. Ще дадат едно хубаво ядене и ще я потупат по гърба. А пък при хората не е така. Онзи, освен че ти взел вълната от главата, но и ще платиш 25 лева, че те е освободил. Плащат и по-малко. (20 лв. за стрижене и бръснене.) Всеки един човек, който стане като една подбудителна причина да внесе една хубава мисъл във вас, вие му дайте едно угощение. Срещнеш се с него. Той е неразположен духом. Като се разговориш с него, покани го и го нагости в дома си. Този човек е пратен от невидимия свят. Кажи му: „Много ми е приятно, че Господ [те] прати да ми говориш.“ Всеки един човек, който произведе в тебе едно добро чувство, повикай го на гости. Това е Божественото. А пък ние всякога оставяме това и

мислим само за себе си. Всеки ден нас Господ ни среща. И като ни среща, някой път като Авраама трябва да Му направим малко угощение. Той всякога не идва. Някой път, ще дойде без да Го видим. А някой път, когато стане видим, трябва да се радваме. Някой път, Той не иска да Го занимаваме и става невидим. Но някой път, иска да види докъде сме дошли в нашето развитие и доколко нашето сърце е готово да възприеме хубавото, благото и доколко ще бъдем признателни. Някой те срещне и те пита: „Как си?“ Ти казваш: „Не хубаво.“ Имаш кисело лице. Бог ти казва: „Ще се оправи тази работа.“ Каквото и да ти кажат, ти гледаш кисел. И най-после ти казваш: „Ето един човек, който не ме разбира.“ А пък Той, Господ те е разбрал и ти казва: „Ще се оправят тези работи.“ И след една година виждаш, макар и да си непризнателен, че пак работите се пооправят. И си казваш: „Онзи човек ме срещна и ми каза: Че ще се оправят твоите работи. – И се оправиха.“ Когато Господ ти каже, че твоите работи ще се оправят, те ще се оправят. Даже и да не вярваш, пак ще се оправят, за да се потвърди Божието Слово. Когато срещнете мъчнотии, кажете си: „Попитай Господа вътре в себе си.“ И ще чуеш глас: „Ще се оправят работите ти.“

Сега да ви свиря ли това – мъчната позиция? (*Учителят взема цигулката.*) Лошо е това свирене. Ще видите, като че ли съм изгубил изкуството си, но исках да ви кажа какво нещо е лошата позиция. Няма да ви свиря хубавото, лошото ще свиря. (*Учителят свири на някоя позиция доста неприятно.*) Това е позицията на дисхармонията. Това са несъвместими тонове. И човек, като стане сутринта, взема тази крива позиция и тогаз всички тонове, които идат, са криви. Не можеш да ги измениш. За да ги измениш, трябва да измениш позицията си. (*Учителят свири сега хармонично, на друга позиция.*) Някой път, така не свирите ли на вашата цигулка? (*Изкуство е да свири човек лошо.*) В живота има следното: Когато вие направите да

доминира „фа“, ако турите „фа“ на мястото на „сол“, вие вече образувате един дисонанс. Имате инволюционен път в материалния свят. [„Ре“] трябва да бъде като основа, като почва за доминантата „сол“, а пък „сол“ е възходящ тон. В цигулката имате струните сол, ре, ла, ми. Вие вземете думата „добро“. Изпейте тая дума. Почнете от „до“ (нотата), изпейте тая дума. (Учителят пее тая дума няколко пъти и после изсвирва същото и на цигулка.) Когато човек пее, докато едновременно мисли, той дава интензивност на тона. Но на тона вие не може да придадете топлина, ако не проговори сърцето ви долу, в слънчевия възел. Как ще придадете изразителност на тона? Ако изпеете думата „милосърдие“, може да вземете изречение с нотата „ми“. Като пеете „милосърдие“, трябва да влезете в света на милосърдието, за да чувствувате това. (*Учителят пее „милосърдие“ няколко пъти.*) Вие ще кажете: „С какво трябва да се занимаваме?“ С какво трябва да се занимава човекът? Ако той седи и яде и мляска, мисли ли, че това е по-благородно занятие? Или като върви по пътя и тропа и вдига прах, мисли ли, че това е по-хубаво занятие? Ето за какво трябва да мисли човек. Като стане, човекът трябва да мисли за своя ум, за постиженията на своя ум и да мисли за онези постижения, които сърцето трябва да добие и за онази сила, която Бог му е дал. И да мисли, че всичко това трябва да го постигне; да мисли за своя ум, своето сърце и за своята сила. И да мисли за свещената работа, която трябва да свърши. Това е предназначението на човека. Та казвам: Всички трябва да се научите да пеете. Когато сте най-неразположен, да пеете. Поразгневил си се малко или си се обезпокоил, пейте тогава: „Колко съм се изнервил.“ (*Учителят пее.*) „Силен съм станал. Силен юнак, силен съм станал, силен, силен, силен.“

Всичко в света е хубаво, когато човек мисли хубаво. И за страданието и за всичко, като помислиш хубаво, олеква ти. И казваш си: „Струва си да пострадам малко.“ Ние живеем в едно

съществуване, което от единия до другия край е добро. Че някой път страдаме, то е една необходимост, за да се проявим. Без страдание не може да стане проявление. И един ден ще знаете защо е така. И един ден ще опиташ, че страданието е едно Божествено благо. Сега човек не е дошъл още до онова схващане, че страданието е едно Божествено благо. Например, някой ваш приятел дойде и бръкне в джеба ви и вие се уплашите. Като бръкне той, вие да кажете: „Брат ги е взел парите" и да ви стане приятно. И няма да се мине много време и той ще ги донесе. Аз като бръкна в джеба си, виждам ръката на приятеля. Тази приятелска ръка, както е бръкнала в джеба ми, пак ще дойде и ще донесе двойно. И всякога, когато Бог ще ни донесе едно страдание, взел е нещо от нас и като дойде следующия път, ще даде двойно. Божиите благословения са всякога двойни.

Отче наш

Дайте свобода на ума си. Дайте свобода на сърцето си. И дайте свобода на тялото си.

6,30 часа сутринта.
(*На поляната направихме упражненията.*)

21 лекция от Учителя, държана на 22 февруари, 1939 година, София, Изгрев

СИЛАТА НА МИСЪЛТА

Отче Наш,
„Духът Божий“

Като се роди детето, какво знае? Като излезе то, от утробата на майка си, какво знае? Трябва да се спрете всички върху силата на мисълта. Всички боравите с една сила, която има вече две острия. Остро е и от едната и от другата страна. И ако човек не знае как да се справи с мислите, може да си създаде много неприятности в живота. Желанията и мислите на хората са две остриета. Може да си зададете въпроса, защо е така? Така е. Не питай! Ще кажете: „Как ще се докаже?“ Никакви доказателства. Един човек, като го наранил някой, какво ще доказвате как го наранил. Наранил го е. Когато двама души се карат, кой е причината? Във физическия свят двама души, като са близо могат да се сблъскат. А пък, в мисловния свят и да са далеч, могат да се скарат. Че единият мислил по един начин, а пък другият по друг начин за своето верую, за някой свой интерес. И после казвате: „Защо идват всички нещастия?“ Идват от човешките желания и мисли. Когато едно желание не е на своето място, става едно сблъскване. Когато една мисъл не е на своето място, става едно сблъскване. А пък всяко едно сблъскване произвежда един взрив, малък или голям. Взривовете могат да бъдат от най-малките до най-големите. Може да стане един взрив, че да се пръсне цялата земя на парчета. А може от един взрив да се пръсне един човек. Много хора умират от това. Стане взрив в неговия мозък. Следователно, вие сте в една област, в едно място, което е свещено. И трябва да ходите бос, без никакви обуща, никакви гвоздеи на краката, нищо повече. Ще влезете бос. Мойсей, когато беше 40 години в пустинята и паса овце, изяви му

се Господ. Учен човек беше Мойсей. Той видя, че къпината гори и не изгаря. Искаше да види какво естествено явление е това. И чу глас: „Изуй обущата си!“ – Тези възгледи, които имаш, изуй ги. А в проста форма ще каже: Изуй обущата си. То е животното. Българинът има цървули. Какво имал Мойсей, като бил овчар? И той имал цървули, нищо повече. Сега вие ще кажете: „Ние знаем тия работи.“ Знание е това, което човек може да приложи. Някои неща знаете, някои неща не знаете. „Yes“ е на английски, а пък „oui“ – на френски. Вие ще кажете: „Знаем го.“ Защо българинът пише по този начин, англичанинът по друг, а пък французинът по трети начин. Защо си служат с разни начини? Българинът в положението е отворен. „А“ е отворен звук. Българинът каквото прави е отворено. Той, като дигне знакчето, дига го. И в отрицателните работи е отворен. „Не“ е с отворена буква накрая. А пък у англичаните е със затворена буква, накрая има „S“. Англичанинът, като казва „yes“, мисли. А българинът не мисли. Той казва: „Да воювам, да воювам!“ А пък англичанинът, като иска да воюва, ще мисли. Ще разгледа въпроса от едната и от другата страна и ще види какви резултати ще има и след 200 години. А пък българинът казва: „да ги набием“, че да го познават. Хубаво, но ако те бият, че ти да познаеш, тогава? Гледам, някой път, вие не сте дипломати. Отваряте война преждевременно един на друг. Отворили сте война, знаете ли какви са последствията? Вие ще кажете: „Аз ще му дам да разбере.“ Хубаво, или ти ще разбереш или той ще разбере. Ти като се скараш с някого спъваш своята еволюция, може би за 20 години, в едно съкратено време. След 20 години, може би, ще си напакостиш. Струва ли да се кара човек, когато за 20 години ще се повреди. Ти казваш: „Аз съм на правата страна.“ Може да си на правата страна, но питам, кой ще ти отдаде правото, че си на правата страна. Англичаните самоуверено постъпват. Те мислят. Тази буква „А“ у нас е гласна, а у евреите е съгласна. У българина „А“ е отворена

буква, а пък в еврейския език е затворена буква. В еврейския език гласни букви няма. Когато пишеш, те се подразбират. Евреинът е толкоз политик, че навсякъде има все бентове. Вие ще кажете: „Защо ни е философия? Да си поживеем на земята.“ Че как ще си поживеем. В света, в който живееш, всякога има препятствия, мъчнотии. И ти като вървиш, ако би знаял, какви опасности има, главата ти ще се замае. Ако ти отиваш в гората със своето богатство, което носиш със скъпоценностите и си запял някоя песен и някои разбойници чакат и ти казват: „Стой!“ Ти казваш: „Защо Господ ги допусна тук в гората?“ Господ ги допусна, те са професори – разбойници и те казват: „Защо ти е това богатство? Защо Господ ти го даде?“ И понеже не знаеш, този материал не е за тебе, това богатство не е за тебе. – „Дай го!“ Вземат ти го. И ти ще останеш без богатството си. Това са тълкувания само за изяснения на някои идеи. Ти казваш: „Защо Господ допусна тези работи?“ Питам, ти когато кажеш „да“, кой те кара да казваш „да“. И като кажеш „не“, кой те накара да кажеш „не“? Пита те той: „Обичаш ли ме?“ Ти може да кажеш „не“. Онзи може да каже: „Защо да ми каже, че не ме обича?“ Другият ще каже: „Да не те лъжа, ако кажа да.“ Или пък може да каже: „Обичам те!“ Ти казваш пак: „Как смее той да ме обича?“ Че кой няма да се докача от това. Я един мъж да каже: „Аз обичам, на жена си, аз обичам еди коя си жена.“ И жена му ще се докачи. Защо се докача? Понеже в нейния ум е вложена една отрицателна мисъл. Мъжът разбира положителното, а пък жената разбира отрицателното. Мъжът разбира „да“, а пък жената „не“. Англичанинът е дипломат. Той, като дойде до „не“, той казва: „No, not“.

Та казвам, при всяка една мисъл човек трябва да мисли. Ние казваме: „Да се обичаме!“ Обичай това, което е за обичане и не обичай това, което не е за обичане. Какво трябва да разбирате под думата „обичам“. Много нещо е казано [с] това. Най-първо трябва да

разбере същественото. Като каже човек, че е гладен, той трябва да разбира кое е същественото в глада, кое е същественото в жаждата, кое е същественото в болката. Болката произвежда приятни чувства.

Всяка една мисъл, като дойде в човека, той трябва да разбира нейното естество и да види дали му е потребна или не и какъв резултат ще произведе. Че ти, като обичаш някого, може да произведеш цял един взрив. Ако ти искаш да дадеш свобода на барута какво ще стане? Затворен е барута в някой чувал. Ти казваш: „Да се освободим!“ Туриш огъня вътре. Питам, ти като освобождаваш барута, ще станеш свободен, но от тебе няма нищо да остане. Вие искате да направите добро някому. Трябва да разбирате какво нещо е доброто. Мислите ли, че като срещнете един беден човек и му дадете изведнъж един милион, че сте му направили добро? Мислите ли, че една замръзнала змия, след като я стоплите и нахраните, че тая змия ще измени характера си и ще бъде признателна? Тя, ако е боа, щом като я стоплите, тя ще нагълта най-първо вас. Вие ще бъдете първата жертва. Тя ще се увие около вас и ще ви нагълта. За тия работи вие не мислите, вие си играете. Ти казваш: „Аз ще му кажа, че той да разбере.“ И той казва така. И всички все казвате нещо. Какво сте разбрали. Разбрали сте това, че казвате: „Обиди ме той. Обиди ме, обиди ме“, казвате. Тогава как се изправя една обида? Вие ще кажете: „Извинете“ Искаш да ти прости. Какво си казал? Какво искаш да кажеш? За какво да ви извини? Ти си счупил една стомна и казваш: „Извини“. Не, стомната с извинение не прощава. Стомната казва: „Аз трябва да поправя формата си, аз искам да възкръсна, да оживея.“ Не може само с едно извинение. Можеш и без да кажеш „извини“ и пак човекът да ти прости. Счупиш му една стомна, да му занесеш друга. Счупил си му една стомна от две кила и ще му занесеш от три кила и тя е по-хубава от първата. И не казваш никакво „извини“. И той, като те погледне, прави сравнение. А пък като отидеш и му счупиш

стомната и му кажеш „извини“, той ще каже: „С извинение тази работа не става“.

Вие си играете със свещените работи в света без да знаете. Мислите ли, че един художник, като направи една картина, че вие може да отидете и да турите някъде една точица на картината? Представете си, че отивате да му гледате картината. Българинът обича много да се подписва. Ти се подписваш, че си гледал картината. Този, онзи се подпишат и какво ще стане, като се подпишат? Картините ви не изискват никакви подписи. Само онзи, който е рисувал картината, има право да се подпише. А пък вие, като отидете да видите картината, искате да се подпишете. Вие, щом обичате някого, искате да се подпишете под картината. Това е най-свещеното нещо. Бог не обича никакви подписи. За да се подписва човек, той трябва да знае да мисли. Ти не може да се подписваш, като не знаеш правилно да мислиш, правилно да чувстваш и правилно да постъпваш. Невидимият свят не ти приема подписа. Всякога има глоба за подписването на това, което не знаеш. Ти трябва да си обмислил много добре, като англичанин, когато той каже „yes“. Англичанинът, като каже „yes“, не си взима думата назад. Като даде обещание, държи го. Англичанинът го увърта, ще мисли, ще мисли, но като даде думата, той е точен. И на време ще изпълни.

Сега често говорите за 10-те звезди от първа величина. Имаме вече имената им. Трябва да се търсят. Вие ще кажете: „Ние ги знаем.“ Не ги знаете. Какво ги знаете? Не само по книга трябва. По книга ги знаете. Написани са. Но къде се намират по небето? Вие казвате: „Знаем ги 10-те звезди“ и ги казвате. Това не е знание. Сега, трябва ви най-малко една година, за да ги научите. И дали за една година ще можете да ги научите, то е въпрос. Аз ви турям десет години, за да ги научите. За една година може да ги научите, но някои от вас. Трябва наблюдение вечерно време. Вечерно време няма да можете да ги

видите всичките. Някои се намират в южното полушарие. Изискват се различни времена – много ясни нощи. Но все пак то не е много мъчна работа.

Сега въпросът е за мисълта. С нея сте почнали да боравите. Бъдещето ви зависи от мислите, как ги съпоставяте. Ако пишеш на английски или на френски много са взискателни. Правописът на френски език е много мъчен, има много правила. Там не се допущат никакви погрешки. Някой религиозен човек, ако пише на френски, може да казва нещо, може и да говори на френски, но ако не говори както трябва, какво ще разбере французинът. В български няма един установен правопис. Преди 20, 30, 40 години намираха мъчнотията [във] въпроса къде да се пише „ы“. Имаха три „и“ – и, ы, і. Всички се намираха в чудо, къде да се тури „ы“-то. И най-после го изхвърлиха навън, за да улеснят правописа. После изхвърлиха „и с точка“ (і). И остана само обикновеното „и“. И тогаз казвате: „Може ли да се опростври още повече?“ – Може да се опростври, но какво ще излезе от това? Задали един въпрос на Паганини. Той дал един концерт на 4 струни. Каза[ли] му на три струни може ли да свири? – „Може.“ Дал втори концерт на 3 струни. После го питали: „На две струни може ли?“ – „Може“. Дал друг концерт. – „На една струна може ли?“ Паганини не се явява. Щом остане да свири на една струна, ти ще приличаш на един човек, който ходи на един крак. Питам, къде ще отидеш с един крак? Нямаш патерица. Ти казваш: „Ще ходя.“ – Добре. Но ти се подпираш с патерица, но без нея къде ще отидеш с един крак? – Никъде.

Та сега важното е там, да разбирате какво нещо е силата на човешката мисъл. Ако ти знаеш как да мислиш, ти ще знаеш как да учиш, ще отстраниш от себе си отчаянието, обезсърчението, ще знаеш как да отмахнеш от себе си всички противоположни мисли, които могат да те нападнат. Мнозина от вас имате мисли от

миналото, които сега пак измътват във вас. Вие носите със себе си всички отрицателни мисли от минали животи. И мислите никнат във вас като семената. Някои казват: „[Да] се изкоренят!“ Не, вие ще знаете как да обработвате вашите хубави и как да се справяте с вашите лоши мисли. Една лоша мисъл може да стане като подложка. Лошите мисли трябва да ги присаждате и трябва да разбирате тогаз закона на присаждането на мислите. Как се присаждат? Дърво със семка може да се присажда пак с дърво със семка. И дърво с костилка се присажда пак с дърво с костилка. Но не може едно семчесто дърво да присадиш с костилково дърво. И обратното не може. Питам сега, ако вземете една слива и я присадите с череша и двете са костилкови дървета – ще успеете. Но, ако присадите череша с дюля, трудно става, понеже дюлята е семчеста. Може да присадите на слива череша или вишна едновременно и оставите един клон слива. Идва един човек и ще види, че на това дърво единият клон е череша, другият слива, а третият – вишна. И казва: „Господ какво чудо е направил.“ Тази работа Господ не направи, тя е човешка работа. Представете си, че една череша е присадена върху слива. Ако се отчупят всички клони на сливата, ще даде череши, сливата. И ако е присадена вишна, ще даде вишни или може в една череша да присадите слива. Вие, някой път, казвате, че животът [е] добър. Животът е добър, но той е присаден. Вие сте турили ред присадки, които са отрицателни. Има ред плодове, които имат лоши последствия. Дайте ми една лоша мисъл, която да е присадена върху една добра мисъл, върху добра присадка. Дайте ми един пример да видим, или дайте ми един пример от една добра мисъл, която е присадена върху една лоша присадка, върху една лоша мисъл. Че не сте ли виждали деца каква политика имат, когато искат да хванат някоя птичка. Те я помамват с зърна, турени под корито. Подпират коритото с една клечка, свързана с една връв. Коритото е полуотворено. Житото е под коритото. Де е

лошото? Птичките казват: „Колко са благородни тия хора! Приготвили са това корито да ни посрещнат, поставили клечка на коритото да не ни затисне.“ Лошото е, че житото е под коритото. Ако тия деца бяха с добро намерение, какво щяха да направят? Сега в модерните времена има други начини има си оръдие със сачми. Дигне и гръмне отгоре им. Щом житото е под коритото, това дете има една лоша мисъл. Някой път вие сте доста учени, но дяволът в света има много корита. И той е турил едно корито и най-първо това корито не го виждате. То прилича на един храм с венци и той е турил няколко залъгалки вътре. И казва: „Всичко това е за вас.“ Но като влезеш в този храм, ти вече навън не може да излезеш. Или в сегашния век има други такива начини. В Европа някои ги е страх да пътуват по треновете. Дойде някой човек и ви даде някоя цигара, но той е апаш. Вие си носите доста големи съкровища във вашия куфар. И българин ако сте, вие сте искрен и ще си кажете, че този човек е много добър. Вие заспите и той ви взема всичкото и си отива. И като се събудите няма го куфарът. Всичко това за една цигара. В такива случаи ще бъдеш въздържател, ще кажеш: „Много ти благодаря, но аз съм въздържател, тури цигарата в джоба си.“ Може да приемеш и да кажеш: „Въздържател съм, не пуша, но много ти благодаря. Ще имам един добър спомен.“ И той ще погледне и ще види, че не се подмамваш. Та всеки ден вие се подмамвате с такива цигари. Аз гледам тук търсят право за местата и казват защо този седнал тук или там. Правото е на силния. Който е силен ще седне дето иска, а пък който е слаб ще седне дето намери. Щом си слаб ще седнеш на последното място, щом си силен – на първото място. А пък силният може да бъде отстъпчив. Той може да бъде кавалер. Като дойде слабият, силният може да каже: „Заповядайте, заповядайте.“ Ако слабият покани силния на свое място, силният ще се докачи. Обаче, силният може да вземе слабия и да го тури на първо място.

Вие се нуждаете сега от мисъл. И бъдещата култура, която сега иде, ще бъде култура на човешката мисъл, на човешките чувства. Да знаеш, в дадения случай, известна мисъл дали е за добро и какви ще бъдат резултатите и то не само за дадения момент, но след сто години какви ще бъдат последствията на тази мисъл, след хиляда години? Едно желание на жената къде седеше? Едно ядене за хиляди години има последствия, само да хапне от един плод. Осем хиляди години какви лоши последствия има! Едно ядене то е мисъл. Като погледна желателно казва, че свойствена е тази мисъл. Хубаво, ако имате тази мисъл, че ако ядете този плод, като Бога ще бъдете. Като Бога ще бъдете в едно отношение – ще носите всичките страдания дето светът не е виждал. Всички страдания ще ги имате. Та казвам, сега ще започнете с вашата мисъл. Всяка една мисъл ще определи какво е нейното качество. Казвате: „Аз искам да обичам хората." Често говорите, че трябва да обичаме. Турям определението, да обичаш този, когото Бог обича. Яж онзи плод, който е узрял на слънце. Някой изкуствен плод, направен от човека, той имал същата стойност, както онзи, който узрял на слънце – няма същата стойност. Пий онази вода, която Бог направил! Не пий онази вода, която хората са произвели! Вие казвате, че човек произвеждал бяла вода. Пили ли сте вие от бялата вода? Как наричат на човешки език бялата вода? – Ракийца, мастика, биричка. Сега аз ви говоря на ваш език. И ви говоря не за вашите сегашни погрешки, но говоря за миналото. Вие носите погрешките на миналото. Може би от ред съществувания, да не се спирам на подробности. Онова, което сега ви се казва, то е резултат на миналото. Трябва да знаете как да се справите с вашето минало. Сега е ликвидиране с една карма, не изкупуване, а ликвидиране. Същевременно трябва да се ликвидира с един дълг. Да се вземе един нов път. Дошли сте до една точка. Този път, по който сте вървели, се спира. Един човек, който започнал да живее по Бога, той няма да

живее така, както онзи на който съзнанието му се пробудило. Ако вие искате да обърнете един човек, който няма понятие, какво нещо е Божествен живот, ако искате да го накарате да живее като вас, вие ще му създадете най-голямото страдание. Пък, ако искате един добър човек да го накарате да живее както светския човек, ако искате да го повърнете, както хората в света ще му създадете страдание. Ако иска човек да живее религиозно, вие ще му създадете страдание. В света има съвсем друг стимул, който ни подбужда. В духовния свят подбудителните причини са други.

Та казвам сега: Първото нещо – ще знаете как да владеете своята мисъл. В школата на Питагора учениците са ги приемали, като дойде ученикът цяла година ще го подиграват, ще го обиждат и ако той издържи на всички тия подигравки и обиди, ще го приемат. Ако не издържи, казват му: „Не си за ученик.“ Вие често идвате тук и казвате: „Еди кой си ученик ме обиди.“ В училището не се позволява никаква обида. Законът е: Който е обиден и той е обидил някого. Щом аз се обидя, подразбирам, че и аз съм обидил някого. Онзи, който се обижда – обидил някого. Онзи който не се обижда, подразбира, че той никого не е обидил. Щом ние [не се] обиждаме, показва, че ти не си обидил никого, а щом се обиждаш, значи, че си обидил. Такъв е законът. Ти мислиш, че ти си обиден, че си праведен, че са те обидили хората. Хората са виновати, ти не си виноват. Виноват си и ти. Тогава щом не се обиждаш добър си ти. И другите са добри. Щом влезеш в едно общество, щом се обиждаш, ще знаете виновати са всички. И щом не се обиждаш, виновати са всички. Правилото в Божествения свят е така. Казваш: „Аз не може да го обичам.“ Ти не си в Духовния свят. Да кажем в класа казваш: „аз този ученик не може да го обичам“ – изключвате се, ти не си ученик. Казваш: „обичам го!“ – Ученик сте. Сега какво трябва да разбираме под думата „обич“? Сладка дума е. Когато ти обичаш един човек, на този човек му тръгва.

Да обичаш някого значи да му тръгне. Ако започнеш да мислиш, оправят се работите. То е обич. Щом в една любов загазваш, това не е любов. Аз ви говоря често, че трябва да се подмладявате. По този начин не може да се подмладите. В „да“, хората се подмладяват. В „не“, хората остаряват. Казвате: „Да, да, да“, да може положителното в живота. Може да живеем. Няма да живеем. Щом кажеш: „Няма да живея“, няма да живееш. Докато един ден изчезнеш от лицето на земята. После подразбирате в мисълта. Аз говоря за мисли, които не са статични. Вие искате да бъдете добър само един ден. Един ден да имате хубаво настроение. То не е добър живот. Нима онзи, който пие сладко винце, ако на всеки, кой да е от вас, дам сладко вино, ще има разположение, но туй разположение няма да показва, че вие сте добри. Давам винце, изразява се приятност. Но то е временно. Добрият е човек, той е всякога тъй разположен. Сладко приказва. Той сладко вино пие. Той е разбрал какво нещо е горчивото вино. Той пие само сладко вино. Туй, сладкото вино, какво дава? – Живот, разположение на неговата мисъл. Сега ще възразите. Ние трябва да знаем злото. Осем хиляди години вие сте учили зло и добро. Какво има да учите още? Какво има да учи един пияница? Каквото съдържа първата чаша и хилядите други чаши съдържат същото нещо. Една чаша вино съдържа толкоз, колкото съдържат другите. Да изпиете сто чаши, двеста чаши, хиляда чаши, нищо няма да спечелите. Ако искате да се учите, от първата чаша каквото научите, от последната чаша ще изгубите. Колкото повече пиете, вие ще изгубите от вашата сила. Тук имате един професор Матеев, беше доста способен човек. Не пиеше много. Виж, казва, колко е способен, добър човек, пък и учен. Казвам, ако той не пиеше щеше да бъде 10 пъти по-учен. Казва: „Лош човек, ама учен.“ Казвам: Ако не е лош, казвам, той ще бъде 10 пъти по-учен. Злото винаги спъва човека. Злото и доброто са две сили, които воюват. Злото винаги е в контакт с доброто, за да [се] стопи

злото. То черпи сили от доброто. Следователно, в тебе злото иска да почерпи сила. Като почерпи, тази сила трябва да приемем заради себе си. Тогава ти усещаш, че нещо е изгубено. Докато един човек се усеща отслабнал, злото в него е работило. Злото е разумно. Злото е външната страна на живота. В духовния свят злото е едно условие. Доброто е друго условие. Те не принадлежат на вътрешния живот. Казва: „Няма да ядете от ония условия на доброто и злото, няма да ядете!“ Бог казва: „Туй не ви е потребно.“ Обаче влязохме в този път и сега всички опитваме доброто и злото. След като се опита доброто и злото, доброто ражда една мисъл, едно чувствуване. Злото ражда друга мисъл, друго чувствуване. Сега вие постоянно насаждате в себе си [мисли]. И те имат свои плодове. Трябва да знаете всяка една мисъл от какво произтича, от къде се е явила тази мисъл. Често между учениците се ражда подозрение. Някой път се ражда мисълта, че ученика знае. Някой път учителят става много подозрителен. Ученикът написал урока си на ръката и чете. Учителят му поглежда ръката. Той не заучил урока си, но той на долната страна написал на ръката си. Учителят казва: „Я да видя каква е тази работа.“ На долната страна на ръката са написани всичките добродетели. Де седи сега лошото? Лошото къде е? Учителят казва: „Аз не искам тия работи, не тук да бъдат написани, но вътре трябва да бъдат написани.“ Той ги написал отвън и иска да излъже учителя, че ги има отвътре написани. Най-първо има учители, които се излъгват. Казва: „Доста добре знае урока си“. Тури му шест. Някои ученици подшушнат, а някои по околен път подшушнат или пък напишат работата. Аз съм наблюдавал имаше един учител, минава и пита: „Я кажи ти.“ Ученикът погледне на ръката, не мисли какво е написано в главата, но гледа на ръката какво е написал. Учителят казва: „Не гледай ръката, но гледай мене, аз ще те науча.“ Ученикът поглежда ръката, учителят казва: „Мене ще гледаш тук.“ Като иде учителят е шегаджия, няма да

го обиди. Казва: „Колко си прост. Не гледай ръката, няма нищо на ръката. Ти си го написал. То не е вярно. Тук е вярно, в главата.“

Вие искате почитание от хората. Трябва самообладание. Не може да има самообладание човек, докато не владее своята мисъл. Всеки момент трябва да се спирате. Защо вие се разтревожите? Може във вашата тревога, в Духовният свят да се създаде цяла една тревога. Дойдете за нищо и никакво, казвате: „Какво има тук в къщи?“ Някой път вдигате голям шум. Защо е този шум? За нищо и никакво. Вие може да се намерите в едно положение на онзи англичанин, който искал да иде в Индия, чел разни истории, че има змии, които някой път, отиват по къщите. Той влиза в хотела, като отишъл в Индия, взел предпазни мерки, носел дебел гладък бастун. Навсякъде затварял, да не би да дойде някоя змия. По едно невнимание турил бастуна на леглото, че да може да се брани. Вечерта загасил лампата и през нощта по едно време с ръката си барнал нещо студено, изведнъж скача и започва да вика. Идват, той помислил, че някаква змия е влязла в леглото му. Виждат, че бастуна е там. Често вашите бастуни са въображаеми змии и ви причиняват всичките тия страдания.

Та казвам сега, любовта мисъл ли е? Любовта съдържа три качества: Думата любов съдържа светлина, съдържа топлина, съдържа и сила. Туй, което в себе си не носи светлина, туй, което не носи топлина, туй, което не носи сила, това не е любов. Да определим какво нещо е Любовта. Туй, което носи светлина, туй, което носи топлина и туй, което носи сила в себе си, то е любов. Като казвам: Любовта разрешава всичко в умствения свят, понеже има светлина. Любовта разрешава всичко, понеже носи топлина. Топлината размразява всички закоравели работи. Любовта носи и сила. Вие сега какво разбирате под думата любов? Всяка дума, която не носи в себе си светлина. Всяка дума, която не носи в себе си топлина и сила, тази дума не може да представи Любовта. Значи едновременно аз

разбирам, като кажеш „Любов“, веднага да почувстваш един проблясък, една светлина. В сърцето си да почувстваш топлина и в цялото си тяло, да усещаш сила. Тогава си смел. Като погледнеш и в гората да си, като дойде мечката да кажеш: „Какво заповядваш?“ Ще се спре мечката. Ще ѝ кажеш така: „Или ти да се отбиеш или аз.“ Ако искаш аз ще се отбия. Ще седя няма да си обърна гърба. Ще ѝ дам път. Ще се оттеглиш малко, ще я гледаш в очите. Питам: Кой от вас би имал смелостта така да даде път на мечката. Най-първо някои ви е страх от змии. Намерете умряла змия. Прекарайте ръцете от шията до опашката. Или страх ви е от някой вълк, намерете вълча кожа и прекарайте ръката да се свикнете да бъдете безстрашен. Мене са ми разправяли, че паразити не може да живеят във вълча кожа. Колко е вярно не зная. Предполагам 50 на сто да е вярно.

Самообладание трябва сега. Вас ви се представя едно бъдеще. Вие седите и надържате. Еди кой си минава, не ме поглежда добре. Няма добро мнение заради мене. Как ще разберете, че не ви гледа добре? Как ще го заставите да ви гледа добре? След като ви погледне казвате: „Такава е волята Божия. Някого и аз не съм гледал точно така, както аз бих искал. Аз виждам себе си в него. Много добре ме гледа.“ Казваш: „Обиди ме.“ Кажи: „Точно тъй, много хубаво казва!“ И аз съм казал, на място е туй. Така да се освободиш ще кажеш: „Аз не желая да гледам, както този човек. От днес нататък, както той ме погледна, не желая да гледам.“ Като срещнете някой човек, който ви погледне с хубав поглед, ще кажете на себе си: „И аз гледах.“ Ще кажеш: „Желая да гледам, както той ме гледа.“ Тогава ще му запомня името, ще искам винаги, ще фотографирам неговия поглед и ще искам този човек да го подражавам, понеже той е нещо любовно.

Едното е предпочитателно – „не, не“, казано на български, на руски или на френски или на английски. Като кажеш на английски – „да, да“, имаш характера на англичанина. Като кажеш „да“ по

български, хубаво е. Българинът, като казва „да“, казва: „Аз съм готов всичко да направя.“ Българинът е много щедър, много обича да услужва. Много е услужлив, но да не искаш дълго време да ти услужва. Като пресилиш казва: „Прекали го“. После в обидата, българинът, като обиди, казва: „Че какво има, като го обидих? И той не трябваше да обижда.“ Той казва, че е умен. Една дума, излязла из устата. „Аз го мислих, че той е умен, от такава малка работа да се обиди.“ Българинът тъй мисли. Французинът, след като го обидиш, какво казва той? И той е като българина, казва – „oui“, а отрицателното е – „no“. В отрицателното той се дуелира. Дуел ще направи. Няма да каже „пардон“. Казва: „Господине, ти ме обиди“. След като се набият, подадат си ръка. Българите не се дуелират. Казва: „Защо да се бием? Ще се оскърбим.“ Французинът ще се дуелира, то е честта на французина. Той не може да се примири. Непременно трябва да го одраскат. Или той трябва да одраска някого. Две, три капки кръв ще паднат. Казва: „Да знаете за всяка лоша дума кръв ще давате.“ Българинът казва: „И без да тече кръв може да стане.“ Туй не разрешава въпроса. Всяка една лоша мисъл трябва да ѝ намерите място. Вие трябва да я турите на безопасно място и да я впрегнете на работа. Всяко едно отрицателно желание, трябва да го турите на място и доброто желание трябва да го турите на място. И всяка лоша постъпка трябва да я турите на място, не да я отхвърлите. И всяка добра постъпка трябва да я турите на място. Дайте ми сега една добра мисъл. Една добра мисъл, която съдържа едновременно три качества. Българите имат една хубава черта, гостоприемни са. Странник човек, седи той в кръчмата. Един излиза, друг излиза и някой му казва: „Виждам, че си странник, заповядайте в моя дом.“ Като влязат, беднотията ще се разтича. Ще приготви за ядене. Ще приготви вода да си измие краката. Ще си събуе обущата, след туй ще приготви леглото. Туй е любов. Най-първо ще има ядене. Най-първо

ще се нахраниш, второ ще си измиеш краката, понеже си пътник, трябва да си починеш. И ще ти постелят добре. Туй значи на гости. Ядене ще има, вода за ръцете и краката и легло за почивка. Ще прекарате една вечер. Да кажем повикаш някой човек. Казваш: „Елате на гости." Ядене не му дадеш, започваш да се извиняваш. Казваш: „Закъсал съм." Да се намериш под сянката на къща. Топла вода няма и легло няма. Казва: „Дето намериш, легни." Често вие, окултните ученици, тъй правите. Като дойде някой на гости – ядене няма, топла вода няма и легло няма. Казвате: „Както аз, тъй и вие." То е един вътрешен процес. Вие обичате един човек, вие ще го поканите на гости в себе си. Този е един пътник. Този човек, че сте го поканили, то е едно благо, той ви носи щастие. Той е излязъл из Божествения свят, дошъл на гости. Вие не знаете в дадения момент, в туй тяло, в което се движите, вие не знаете кой е. Писанието казва, че като сте приели и нахранили някой странник може да е някой ангел. Казвате: „Аз го зная." В дадения случай вие не знаете. Вие не сте изучили. Много рядко знаете дали е ваш приятел. Казвате: „Едно време ме обичаше, сега не ме обича." Този, който ви обича го няма. Той, който не ви обичал едно време, сега ви обича. Същият човек е. Едно време живееше в тялото един, който не ви обичаше. Сега е влязъл друг, който ви обича. Те са двамата различни или в дадения случай имате две различни мисли. Мислите са живи, имат отношение към вас. Сега вие вземате статическото положение. Казвате: „Как Господ да не е предвидил?" Вие искате да нямате никакви страдания. Господ да е предвидил да имате всичките удобства, да нямате абсолютно никакви страдания. Децата ви да не боледуват, жена ви да не боледува. Да имате пари в изобилие. Да се обхождат добре с вас. Ако имахте такъв един живот с всичките удобства на земята, какво щеше да стане?

Казвам, тъй както мислите, никога на земята няма да имате такъв живот. При сегашните условия са дадени други задачи, които

трябва да разрешите. Вие по някой път гледам, мнозина писатели, мнозина вдъхновители пишат, казват: „Вдъхновение ни трябва." Но по вдъхновение нещата са турени точно на място, ни повече, ни по-малко. Онези [неща], които са написани под вдъхновение, имат съдържание. Един плод, който е зрял на слънчевата светлина, има съдържание в себе си. Написали сте нещо, четете го на някой човек, който разбира езика, да ви покаже, добре ли е написано. Не само на едного, но някой път 4–5 души, учени хора, трябва да прегледат това, което вие сте написали, дали има съдържание или не, за да се убедите как трябва да се пише. Нещата, които са написани под вдъхновение от Божествения свят, те преживяват с хиляди години живот. Онези, които са написани по човешки, след 100 години изчезват. Ако е въпрос за една мисъл, ще [*живее*] един момент. Може една ваша мисъл да живее един ден. Втори ден я няма вече. Имате едно желание само за един ден, за една седмица, за един месец, за една година. Аз ви говоря сега за мисли, които трябва с векове да живеят. Не само в този живот. Тези мисли, за които ви говоря, трябва да минат с вас и в следующето съществуване. Като идете в Божествения свят, дето и да ходите, тези мисли да вървят заедно с вас. Писанието казва: „Делата им ходят подир тях." Сега, на първо място, вас може да ви се види много трудно. Казвате: „Как е възможно! Много мъчно е да се живее добре." Няма по-лесна работа да живеем добре. Няма по-мъчна работа, да живеем зле. Чудното е, че вие, като дойдете до доброто, казвате: „Трудна работа!" Като дойдете до отрицателното кажете: „Което за мене е най-мъчно, аз не мога да го направя." А вие го правите много бързо. Казвам, колко лесно го свършвате. Един светия, ако дойде, да го накарате да се скара някому, той ще се намери в чудо. Невъзможно е, как да се скара! Казваш: „Толкоз ли си прост, аз да ти кажа как." Светията казва: „Кажи ми още веднъж, как го каза?" Много проста работа, светията разбира последствията на онова, което говори, а вие

не разбирате последствията, вие говорите лесно. Но за последствията след 100 години ще разберете, какви са лошите последствия. Светията вижда тази работа, той вижда всичките последствия. Ако кажете: „Че какви последствия?“ [*Знаете ли*] колко е силна мисълта на светията? Както казват глупавите хора: „Да осакатееш, да умреш!“ Ако светията каже, веднага ще умреш. Ако каже да осакатееш, каквото каже, става. Глупавият казва: „Но това са все празни патрони.“ Патроните на светията не са халосни. Той като гръмне, опасна работа е. Той казва: „Така аз не може да го направя.“ Като идете в оня свят, ще прегледат вашите патрони, вашите мисли, халосни ли са или имат причини. Ако мисълта е добра, на място, ще ви приемат. Ако са халосни, казват: „За земята!“ Първото нещо – самообладание на добрите мисли. Те са една творческа сила. На човека да му е приятно да мисли в себе си. Този човек вече приблизително се е приближил, при онзи закон, който носи в себе си светите мисли, светите желания и светите постъпки. Носи неговото бъдещо щастие. Бъдещото щастие зависи от човешката мисъл. Щом се научиш добре да мислиш и да оценяваш, Бог гледа благосклонно. Щом си немарлив, Той не може да ви повери сила. Вие искате да ви повери богатство, не може да ви повери. Вие искате да ви повери, не може да ви повери. Ако Бог ви даде богатство, Той ще ви го даде за опит. Ако вие не се научите, Бог ще ви даде богатство, не да се радвате, но за опит. Ако не се учите, Бог ще ви даде една жена, но и жената ще ви даде за опит. Но и жената, ако и тя не се научила да пази своята мисъл, ще ѝ даде една мисъл, да я тормози. Всичкото, каквото Бог даде, ще бъде страшно изпитание за вас.

Та казвам сега: Окултните ученици имат много важни въпроси да разрешават. Да, yes, oui, не, no, non. Какво трябва да учите? – Да, yes и oui. Като кажа „да“, веднага чувствувам какъв е българина. Като кажа „yes“, чувствувам какъв е англичанина и като кажа „oui“ – какъв

е французина. Като кажа на българина отрицателната частица „не“, българина го зная какъв е. Като кажа „no“ и „not“, зная какъв е англичанина. „Non“ – зная вече французина. Като кажа думите, изскочат характерните черти. Тогава имаме избор. Като българин ли да го направя, като англичанин или като французин. По кой начин да направя доброто. Искат, някои работи на физическото поле, да ги направи. Ще взема физическия закон. Ако искат в духовния закон да направя нещо ще взема англичанина. А ако искат да направя нещо в Божествения закон, ще взема „oui“. Ако искам да прекарам една Божествена мисъл в света, ще взема французкият метод, ще кажат „oui“. Французинът казва „oui“. Като каже „oui“ той мисли, почувствува и постъпва. Той казва, помисли го, почувствува го и после го направи – „oui“. Англичанинът казва: „Най-първо ти го помисли, решил си да имаш пари, всичкото е там, в yes.“ Да знаеш, да имаш хубав план, да го направиш. Помисли хубаво, да имаш капитал, средства. Не без пари да започнеш, но да имаш много добър план. Французинът, той е Божествения свят. „O“ – то означава център на окръжността, на която Бог е център. Всичките неща трябва да бъдат равни. Каквото правиш навсякъде трябва да е равно. После трябва да [имаш] чаша. Чашата е „U“. Да събираш всичко вътре. Каквото правиш, за Бога да го правиш. Французите това не го знаят. Аз избрах трите метода – български метод, на французина и после на англичанина. Сега като дойде да говоря казвам: На български ли да го направя, по френски ли, по английски ли? Ако идеш във Франция, французинът веднага ще те запита. Знаеш, не знаеш, ще те изпита. Англичанинът е съвсем друг. Той седи, трябва да има да те препоръча някой. Българинът, в някои отношения, мяза на французина. На където отивате българинът ще те пита, женен ли си, жена имаш ли, на служба ли си, колко ти плащат, къде отиваш сега, по търговия ли? Всичко туй питат. Казвам: Любовта към Бога ще събуди ония методи,

чрез които трябва да живеем на земята. Когато ви говоря за Любовта на Бога, подразбирам да може да добиете онази сила, чрез която да можете [да направите] вашият живот такъв, какъвто вие искате и на земята и в Духовния свят и в Божествения свят. Любовта към Бога, туй подразбира. То е едно благо заради нас. Без да знаем, ние се ползуваме. Ако обичаме Бога, най-първо ти имаш едно благо, чрез което [работи] Божествената мисъл, която ще привлече всички ония блага, които ти искаш. Божествената мисъл може да ви привлече. Божествената мисъл ще ти даде направление как да мислиш и как да постъпваш. Любовта към Бога туй ще създаде. Ако искаш да станеш мъж, жена, дете ти трябва да имаш любов към Бога, за да станеш туй, което искаш. Ако нямаш любов към Бога, от тебе нищо няма да стане. Туй сега е практично. Най-първо за своето благо, човек трябва до обича Бога, за да стане туй, което той иска. Пък то е най-хубавото. Да станеш туй, което искаш, то е най-хубавото, значи за онова, за което Бог те е създал. Сега работете за онова, за което Бог ви е създал.

Добрата молитва

Тъй както сме наредени, напишете си го, вие сте ученици, между вас има французи и българи има и англичани. Та учениците в една окултна школа, са най-добрите правила. Всеки един ученик е правило за другите. Вие сте едно правило. Вие сте необходими един на друг, като правило. За да направите нещо трябва да имате правило. Вие не може да имате постижения, казвате: „[Защо] ще се срещам все с този човек?“ Без него няма да имаш постижения. Този човек вие го срещате, вие сте ученици, за да постигнете нещо. Този човек може да не го обичаш, то е правило за тебе, ти ще достигнеш нещо. Та сте необходими един за друг. Не мислете, че не е важен всеки един за вас.

22 лекция, 08 март 1939 година, София, Изгрев

САМОВЪЗПИТАНИЕ

Отче Наш,
„Махар Бену Аба.“

Пишете върху темата: „Силни и слаби думи“

„Бог е любов“

Говорят за самовъзпитание и самообразование. Често се говори да се самовъзпита човек. Кой е начинът човек да се самовъзпитава или сам да се отхранва, когато стане възрастен. В ранната възраст, като дете, майка му го е отхранвала, но щом стане възрастен, сам трябва да промишлява за своя живот, сам да се отхранва. Самовъзпитанието е цяла една наука, мъчно е човек да се самовъзпитава. За да се самовъзпитава човек, той трябва да прави като градинаря. Последният трябва да разбира езика на цветята, техните нужди, времето, когато те трябва да се посаждат, трябва да знае как да ги отглежда, как да ги тори. Например вие не сте си задавали въпроса, какво представлява човек сам по себе си. Неговият мозък представлява света, в който той живее. Мозъчното вещество е близо един килограм и половина. Това е веществото, с което разполага човек. В предната част на мозъка са положени хиляди възможности за умствените способности на човека. Челото на човека е разделено на няколко отдела: най-горната част е заната с Божествения свят, средната му част – с Духовния свят, а пък долната му част при веждите, на границата – с физическия свят. Като разгледате главата ще видите, че при ушите се намират ония чувства, с които човек живее на физическото поле. От ушите нагоре се

намират духовните чувства на човека. Човек мисли, че като е духовен е напълно завършен. В Духовния свят се раждат най-големите престъпления. Казват за някого: „Той е много духовен човек.“ Именно високо духовните хора, когато не вървят към Божественото, раждат в себе си най-големите противоречия. Духът, той каквото намери по пътя си – прах или друго, дига го във въздуха. И като намери големи противоречия той иска всичко да премахне, да разруши. Това са все духовни хора. Сега ние се спираме върху известни факти само. Да кажем, че вие искате да бъдете здрав, но не знаете как да бъдете такъв. Защото най-първо трябва да се създаде съзнанието, че ти искаш да бъдеш здрав. Като се яви в тебе това съзнание, в теб ще се яви и страха. Почваш да мислиш как ще прекараш живота си. От лошите условия се плашиш, не знаеш какви отношения ще има външният свят към тебе. Човек, като се уплаши, мозъкът му расте в известна точка, в известен център и този страх е на място до известна степен, но страхът е вече едно дете, което отвлича храната от по-възвишените способности. Той привлича кръвта и почва да яде и пие на общо основание и ти трепериш – трябва да плащаш все ти. Страхът ти става диктатор, той ти казва: Това направи, онова направи. Той ще ти каже: „Къщата ти ще се събори, вълк ще дойде, мечка ще дойде, ти ще осиромашееш, ще отслабнеш, охтичав ще станеш, ревматизъм ще имаш, живеница ще имаш, в мозъка ти се явил тумор някъде, някой бръмбар.“ Ти трябва да проверяваш тия неща и казваш: „Аз го чувствувам това.“ Няма никаква вероятност за тези неща, но той ги чувствува. Вероятността е толкоз голяма, колкото в случая, онзи французин, който чел във вестниците, че един лотариен билет спечелил, а той имал същия номер. Печалбата била един милион, но той не забелязал серията. Отива при приятелите си и им казва, че спечелил един милион и похарчил 5–6 хиляди за угощение. Но на другия ден вижда, че печелившия номер бил от друга серия. Значи

освен че не спечелил един милион, но похарчил 5–6 хиляди лева на вятъра.

Сега това е за страха. Ти искаш да бъдеш умен човек. Умният човек трябва най-първо да разсъждава за причините и последствията. Умният човек трябва да знае зад всяка една мисъл какви последствия може да има. Най-първо за да бъде човек умен, за да бъде благороден, за да бъде добър, челото му трябва да има нужната дължина, широчина и височина. Трябва да има математични отношения. Трябва да бъде така: О:С=В:Н ; О към С, както В към Н. Някои от вас сте много наблюдателни. Това е хубаво. Изобщо наблюдателните способности са при веждите. Животните ги имат тия способности. Например някоя малка птичка си върти очите и наблюдава. Тя с най-долната част на главата си, с носа си, търси постоянно дали има някоя храна на земята или не. И едновременно гледа навсякъде. Вземете лястовичките, които постоянно летят из въздуха. Вие казвате: „Колко е щастлива тя, колко си играе!“ А пък тя, като лети из въздуха, наблюдава, търси мушици. Мушиците се вдигат понякога на един километър височина. Когато времето ще се оправи, те се вдигат тъй високо нагоре. Тя лети нагоре, надолу. Вие казвате: „Колко е щастлива!“ А пък тя е рибарка. Хване една рибка, после друга рибка. И ние като не разбираме, казваме: „Да съм и аз един такъв рибар като тази малка лястовичка!“ В природата, по една вътрешна необходимост, са заставени всички да работят, без да искат. И ако лястовичката не беше заставена да търси мушици, ни най-малко не щеше да се качи горе. И тогаз иде човекът и той по нейното летене гадае, дали времето ще се развали или ще се оправи. И намерил, че когато лястовичките се дигат нагоре, времето ще се оправи, и когато те започват да слизат надолу, времето ще се развали. Някой път лястовичките хвъркат низко над земята. Това е защото тези мушици са долу. Значи, когато тя ги търси по земята, тогаз има най-голяма

влага и времето ще се развали. И вярно е това. Тази лястовичка ни най-малко няма предвид, че времето ще се развали. Тя търси къде са тия мушици. А пък сухото и влажното време определят къде ще летят. Когато е влажно времето са по-долу, когато е сухо отиват по-горе.

Сега някои от вас сте наблюдателни. Има някои хора, които наблюдават. Някои не виждат. А пък някои всичко виждат, дето минат. Някои от вас минават през Борисовата градина. Един ще каже: „Много хора имаше там", ще види, че много хора е имало там, че било пълно. Но не обърнал внимание какви дрехи носили, а само на количеството. А пък друг не обърнал внимание колко много са, но с какви костюми са облечени младите дами, с какви шапки и обуща. А пък първият не се интересува от обуща и шапки. Той казва: „Аз не се интересувам от това." Не че не се интересува, пак се интересува, но от количеството. А пък тая способност, да вижда обущата, шапките, дрехите, у него е по-слабо развита. А пък друг обръща внимание на друго. Той на шапките и обувките не е обърнал внимание, но е обърнал внимание върху това, какви са хората, какви са очите им, дали са черни или сини, особено жените дали са черноооки или синеоки. Това са подробности. Значи някои хора са обърнали внимание на формата – какви обуща, какви шапки имат хората, от коя мода са, даже може да кажат дали са английска или френска мода. Някой от вас, да кажем, обръща внимание на музиката, има някои от вас, които хубаво се обличат, понеже това чувство за хубавото, красивото е развито. И тогаз човек ще се стегне, а пък друг ходи малко развлечен и казва: „Не обръщам внимание на това." Щом не обръща внимание това е един дефект. В Шумен, при моите наблюдения, срещнах един човек с развито чувство за чистота, да ходи чист. За него разправят, че в най-калния ден той ще мине без да си окаля обущата, като стъпва внимателно без да се окаля. И като

походи десетина крачки ще си извади кърпичката и ще си изтрие обущата, и пак ще тръгне. След нови десетина крачки пак ще си изчисти обущата. Гледаш, че друг съвсем се нацапал, даже и гърба му е нацапан.

Това са физическият, Духовният и Божественият свят на лицето отпред.

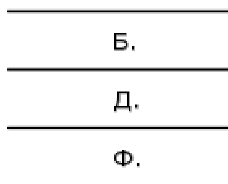

Фиг. 1

Трябва да има едновременно и широчина. Трябва да има известно съотношение между способностите. За да познаем външния свят, ние трябва да имаме известен апарат. Човек е турен в известно тяло, с което той се учи. Човека го пращат от небето. Тялото е една машина, една сложна машина, в която е пратен да го учат. Има още хиляди години да се учите, за да се развие това, което се крие във вашия мозък. Вие едва сте минали в първата фаза на умствения свят. Излезли сте от животинското разбиране на живота и сте влезли в човешкото. А пък още ви трябват хиляди години, докато дойдете до разбирането на ангелите. Да имате ангелското разбиране, да имате това схващане, което те имат – това ясно схващане.

Способностите се нуждаят от чиста кръв. Твоят ум не може да бъде светъл и да разсъждава, ако няма чиста кръв. Кръвта ти трябва да има този, яркия червен цвят. Червеният цвят трябва да преобладава. Този цвят на кръвта зависи от дълбокото дишане. И ако вие, като дишате, се тревожите и мислите за това, за онова, за работи, които не ви влизат в работа, вие не можете да възприемете този цвят – това е жизнена енергия, наречена прана, която придава качествата на

кръвта. Вие ще дишате тогаз, за да приемете Божествения живот, който влиза във вас с въздуха. Вие мислите при дишането за съвсем други работи. Например ти мислиш за обущата, че ти стягат, и казваш: „Тези обуща, дотегнаха ми!“ Че от тебе зависи. Защо не си взема широки обуща, когато отиваше да си вземаш обуща? Вземате тесни обуща и се оплаквате постоянно, че са обущата криви. Иди, промени обущата. Щом те стягат, върни ги, дай им още 20–30 лева. Защото ако не ги върнеш ще ти причинят големи пакости. Или някой път вземаш една шапка на главата си. Не вземаш да ти приляга добре. Като се огледаш на огледалото вижда ти се хубава шапката. Срещне те някой и ти казва: „Не си взел хубава шапка.“ Друг те срещне и ти казва, че цветът не е хубав. Ти постоянно за това мислиш. Хубаво, иди промени тази шапка, дай 20–30 лева повече, защото като те срещне някой и ти казва, че шапката не е хубава, в тебе се ражда едно безпокойствие. Следователно, като носиш шапка, никой друг да не намира никаква погрешка в нея. И ти сам да не намираш погрешка. Да не намираш недостатък в обувките си, те да са удобни. После има други неща, които те смущават. Да кажем, че вие се опознавате, запознавате се, ставате приятели. Но чувството на приятелство у всички хора не е еднакво. То не е способност. Чувството на приятелство се намира отзад на главата. Ти искаш да имаш един добър приятел, но законът е такъв, че подобното, подобно привлича. Ако в тебе това чувство не е силно развито, ти не можеш да намериш приятел, какъвто ти искаш. У някои хора това чувство е по-силно развито. И когато е по-силно развито има един признак на долната устна, който показва, че това чувство е развито. Но няма да ви кажа кой е признакът. Устата може да има такава форма:

Фиг. 2

в такова състояние, когато са устата, това е един лош признак. Когато устата образуват една права линия, то по закона на наследствеността си приел това от ред твои деди, прадеди и прабаби, които са притискали своите чувства. Устата ти не е свободна, стиснал си устата си. Устата може да има такава форма:

Фиг. 3

донякъде тази е една красива уста. Едно от правилата е: вие сте забелязали, че някой път си стискате устата. Защо ги стискате? Хубаво е да ги стискате, но след това стискане ги разслабете малко. Дръжте долната и горната устна едвам да се досягат и да се образува една красива линия. Защото, ако си стискате устните, кръвообращението не става правилно и устните изтъняват и повреждат вашето здраве, вредите на себе си. Много пъти здравето на човека зависи от неговите устни и всякога по устата си може да знаете, дали сте здрави или не. И всеки ден, като ставате, правете едно упражнение. Ще ви дам следното упражнение: правете малко разтъркване на устните. Нали мъжете обичат да си смучат мустаците. Този мъж, който завърта нагоре мустаците си, развива смелостта. И физиологически е доказано, че когато човек стане песимист пуска устните си надолу – краищата си на устните. Трябва да се образува една малка гънка горе. Крайният ъгъл на устните трябва да е завъртян малко нагоре, като рогата на воловете. Понеже с горната си и долната си устни вие влизате в съприкосновение с външния свят. С горната си устна вие влизате във връзка с положителния свят, предавате нещо, а пък с долната устна възприемате. Ако дойдете до един човек, ако сте чувствителни, ако устата ви са добре построени, вие веднага ще възприемете, чрез долната устна това, което с неговите чувства той придава. И ще предавате вашите чувства чрез горната устна.

Следователно сутринта, като станете, поразтъркайте малко устните си и направете гимнастика на тях. Помислете за горната и долната устна. Тези две устни са свързани с вашия интелект. Изучавайте си устата, защото от състоянието на вашата уста зависи вашето здраве. И от там ще съдите какви чувства се развиват във вас. Щом устата ви станат много тънки, вие най-първо няма да усещате вкуса на плодовете, на яденето. Онези хора, които имат добър апетит, техните устни са дебели и това зависи от следното: понеже те усещат храната, приижда повече кръв към устните. Някои хора искат да станат духовни, да не ядат никак. Не, ти ще ядеш, но да знаеш колко хапки ще ядеш. Не е в количеството, но в качеството на храната. Хляба, като го вземеш, ти най-първо ще го поставиш при своя нос и ако излиза благоухание от хляба, яж го! Ако не, остави го настрана. Също така е и с плодовете. Твоят нос, ако показва, че този плод е хубав, яж го, ако не, тури го настрана. Устата и носът са близо един до други, за да си помагат. Носът казва на устата: „Тази храна не я туряй вътре!" Устата казва: „Аз каквото и да е, го ям всичкото." Тогаз ще усетиш разстройство. Вие имате цял един свят, който да развивате. Вие трябва да развиете най-първо вашето чело. Челото трябва да има една хубава осанка. На някой космите са обраснали по-ниско горната част на челото. Тези косми трябва да се подигнат малко нагоре. Тази гора трябва да се подигне, да се поразработи малко мястото. У някои деца гората е слязла чак надолу. Трябва да ви интересуват много предмети от умствено отношение, за да може да се развие вашето чело. У някои от вас ви липсва способността да имате ред. Аз вляза в някоя къща и виждам реда. У някои домакини редът е развит. Всичко е наредено на мястото, а пък у някои нещата в къщи са разхвърляни. И домакинята казва: „Не зная как да си редя къщата." Тя не знае, понеже няма този център развит. Тя трябва да си хване една слугиня, у която този център е развит, за да учи от нея. И никой не хваща една слугиня,

която няма развити чувствата на ред и порядък. После слугинята трябва да ѝ е развита способността за красивото. Има една способност за красивото. Тя трябва да бъде умна, трябва да са развити в нея Божествения, Причинния свят, съзнание за връзката между причина и последствие. Центърът между причина и последствие е горе, в горната част на челото. Когато са развити те, тогава се развива една красива линия на челото. Това показва, че горната част на челото е развита и от такъв човек умственият и божественият свят започват да се развиват. Някой казва: „Мене не ме интересува Духовния свят.“ Че слепият ще каже: „Светлината мене не ме интересува.“ Това не е дарба, това е един дефект. Някой ще каже: „Мене много работи не ме интересуват, от това, което слушам.“ Трябва да имате много добър слух. Не само да чувате, но да чувате какво говори съседът ви в друга къща. Не само това, но да чувате какво се говори в София. Да го чуваш като си туриш ухото. Това става както при радиото. Някои ме питат как познавам времето, кога ще се развали. Щом ще се развали времето капилярните съдове почват да се свиват, понеже има налягане. Кръвта се движи по-мудно в тялото и ти усещаш едно неразположение, и казваш: „Малко съм неразположен.“ Това неразположение се дължи на външното налягане. Ти ще започнеш да мислиш, че в атмосферата има повече налягане. Тогава, ако имате това разбиране ще дадеш отвътре този напор да уравновесиш външния напор с вътрешния напор. Например, дойдат лоши условия отвън. При тях теб те е страх, че ще осиромашееш. Значи в теб има любов към придобиване на имане – стяженолюбие. Но това чувство толкоз трябва да е развито в тебе, че да те безпокои. Когато то е много развито ти ставаш като Плюшкин, тогаз човек отдето мине всичко събира: петала, гвоздеи. Това е една способност полуинтелектуална. Когато тя е силно развита у човека той на всичко обръща внимание и събира пищови, ножове, сухи дървета, гумени скъсани обуща,

развалени шапки и пр. Той мисли, че ще потрябват. Често аз съм виждал, че някои турят в къщата си петала, за да им върви.

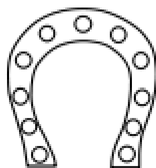

Фиг. 4

Това е един наследствен навик. В старо време, преди хиляди години, царете са подковавали конете със златни петала, особено князете, и който намирал тогаз някое конско петало забогатявал, защото това е половин килограм злато. Като намериш две, три такива петала, струва си труда, с едно петало – половин килограм злато, ти един кон може да купиш. Тогаз в петалото е седяло щастието, понеже те са били златни, а сега са железни. Колко струва едно днешно петало? Не знаем за колко човек може да го продаде, но е пак хубаво едно петало, както е направена формата му. За да възприема човек по-лесно работите. У тези хора стяженолюбието е силно развито. А пък друг казва: „Не ме интересува това." Не че не го интересува, но тази способност е по-слабо развита у него. Някой път обичате много да се обиждате, много се обиждате. А пък някои не се обиждат. Такъв казва: „Характерът ми е такъв." Не характер, но това зависи от обстоятелството, дали е развито чувството на самоуважение. Това е което отличава човека. Тези чувства ги има и у животните. Когато у животните личните чувства са много развити, те повдигат опашката и вървят, и това показва, че всичката работа върви добре. А когато не е разположен и когато личните чувства са засегнати, тогаз опашката се подвива надолу и казват за него: „Подвил си опашката." Значи другите хора около него са по-силни. Това чувство е турил Бог в човека, за да пази човек тези ценности, които Бог му е дал: да пази

достойнството на своя ум, да пази достойнството на своето сърце, да пази достойнството на своята душа, да пази достойнството на своя дух – значи интересите. Да се пази това, което е вложено в ума, сърцето, душата и духа. Човек е слуга, който е дошъл на земята и който трябва да пази интересите на своята душа, ум, сърце, и дух, това е достойнство. Ако ти не пазиш своето достойнство, ще се опетниш и тогаз ще изгубиш уважението и почитанието, които в невидимия свят могат да имат към тебе. И когато човек изгуби уважението и почитанието на невидимия свят работите му не вървят напред. В духовния свят вие сте дошли до едно място да изучавате любовта, вие казвате: „Да обичаме Бога." Ти кога може да обичаш един художник? Когато оценяваш неговите картини.

Снощи бяхме на един концерт. Свири един руски пианист – Орлов. И други свирят. Челото на Орлов прилича на един правоъгълник.

Фиг. 5

Човекът, когато свири, мисли. Той спазва всички онези нюанси, схваща къде тоновете трябва да бъдат по-силни и по-тихи, за да даде образ, да изрази нещата, този човек научил пръстите си. Той си гледа пръстите, като че ли ръцете му и всички пръсти мислят. Не само да свири механически, пръстите да работят механически, но този човек и ръцете му мислят. Той дава такива образи! Тук не влиза една само способност, само чувството на време, но и едно философско разбиране. После тук влиза едно чувство за красотата на тона, после съзнание, че този тон трябва да има съдържание, ритъм, израз, мекота, сила, трябва да бъде мощен, да прониква, много работи едновременно. Той мисли върху това. Някои казват: „Аз да бъда като

него!“ Това показва, че този човек дълго време е работил. Това не е дошло току така. Някой казва: „Това е една дарба, дадена от Бога.“ В Евангелието в притчата за талантите се говори, че има хора с един талант, те живеят на физическото поле. После има с два таланта, те живеят в духовния свят. А пък тези с петте таланта, живеят в умствения свят. Когато имаш един талант, ти го заровиш някъде. Опасността е в тези, които имат един талант, и законът е: който имал два таланта спестил още два, значи дали му още два. Който имал пет таланта дали му още пет. Онзи, който имал един талант, го заровил и казал: „Понеже си бил взискателен господар, го зарових.“ Господарят казал: „Защо не го даде поне на банкерите, за да принесе таланта лихва?“ Или казано друго яче – едно чувство или една способност, дадена на човека, тя трябва да се развива.

Когато вие срещнете един човек, когото обичате, вие го обичате за нещо, което не знаете. Например срещате някой човек и го обичате. Обичате някого за онова чувство, което има, например мекота. Мекотата произтича от едно чувство, което е над разсъдителните способности – милосърдието. В центъра на милосърдието има една линия и ти като я срещнеш, ти е приятно. Такъв човек като те срещне, в душата си има едно чувство да ти направи нещо, да ти услужи. И теб ти е приятно неговото присъствие, а пък някой, на когото това не е развито, той не обръща внимание на това. Той не обръща внимание, но и хората не обръщат внимание на него.

Вие казвате: „Човек да си наложи воля.“ Да си наложи волята, това произтича от съвсем други чувства, и то е хубаво. Но това може да произтича от чувството на смелост или от чувството на разрушителност. При ушите е животинският свят. Там има един център за чувството за разрушение. Когато се гневи човек този център работи. Хубаво е да се разгневи човек, защото ти като се

разгневиш, пращаш храница към този център. Инак тези артерии там щяха да бъдат в бездействие и тогава щеше да се стесни главата ти много. И когато някой не се гневи да отиде да чука камъни и да каже: „Ти знаеш ли кой съм аз?“ И като бие така да може да дойде повече кръв на това място и така той да стане по-енергичен. Ако тези чувства не са развити, тогаз вие сте много отстъпчиви. Отстъпваш от едно, от друго, нямаш сила. Когато това чувство е развито, главата е малко по-широка. Представете си, че една глава е дълга, не е сплесната. Какво ще се добие тогаз?

Сега не искам да се спирам върху подробности, защото с тях ще загазите, но всеки ден трябва да прокарате кръвта, която Бог ви е дал във вашия ум и после да четете разни книги, които събуждат тези центрове. Четете една книга по естествените науки, една философска книга, нещо по литература, нещо по астрономия. Тези звезди нали почнахте да ги учите вече? Колко звезди сте научили досега? След Сириус кои идат? Тогаз ще се даде развитие на тези центрове, ще се развият линиите на тялото горе. За да стане човек духовен, той непременно трябва да развие тялото си. На челото трябва да се образува една много хубава линия. Ако твоето чело не се изменява, ти не си работил върху себе си. А пък в духовно отношение да се покаже, че сте станали религиозен за 20 години, тази линия трябва да търпи едно видоизменение, поне една десета от милиметъра, за 20 години, тази линия да се повдигне и да се образува една крива линия нагоре – АВ.

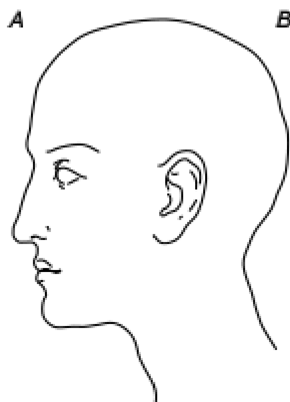

Фиг. 6

Казвам, трябва да се даде направление, да се даде площ на човешкото чело и тогава ще имате ясна представа. Щом погледнете тогава в природата, ще имате правилни възприятия. Сега, ако някой дойде и ви каже, че е в съобщение с Духовния свят, вие ще кажете: „Този не е малко в нормално състояние." Че в онзи свят, в Духовния свят, са най-разумните, най-благородните същества! А пък при него има друг един свят, на най-лоши същества, те са два свята един до друг. Опасността е в духовния свят с лошите същества и предразположения. Сега ние имаме една мъчнотия. Неразумният свят се намира между Бога и нас. Например вие седите и се спъвате лесно. Казвате: „Този човек на църква не ходи, не се моли, а пък Господ го е благословил." Този човек е едно препятствие между тебе и Бога. Дотогава докато външният свят седи като препятствие между Божествения свят и тебе, там е опасността. Тия същества в Божествения свят ви помагат и всичко, което имате, го дължите на тях. Без да знаете, те са ви дали всички възможности. Те са толкоз благородни! Когато се учите в един съвременен университет, кои са били онези, които създадоха университета? Вие отивате, намирате този университет добре построен, всичко е наредено, чинове и пр. От

вас се изисква само да учите. Питам сега: Ако вие влезете в университета и почнете да търсите погрешките на професорите, мислите ли, че ще можете да придобиете нещо? Ако вие обръщате внимание на професорите как говорят, дали си знаят предметите или не, какво ще придобиете? В дадения случай в какво седи красноречието на един професор? В какво седи качеството на един справедлив и честен човек? Че един човек, когато лъже, той може да ти говори много мекичко и може да те излъже? А пък може да ти каже малко грубичко и да си изпълни думата. Кое е по-хубаво от тези две неща? Отиваш при някого и той ти казва: „Много искам да ви помогна, на ваше разположение съм, но ще извините, сега нямам, но след четири–пет месеца ще си уредя работите и ще ти помогна. Елате тогаз.“ Той ти говори мекичко. А пък друг казва грубо: „Защо си дошъл нямам пари на разположение.“ И после казва: „Чакай, чакай“, изважда и ти дава. Услужи ти той и ти излизаш навън и си казваш: „Той ме обиди.“ Кое е по-хубаво – мекото без помощ или грубото с помощ? На онзи банкер в Божествения свят му е приятно, че ти си го посетил, понеже той е станал банкерин, за да отидеш при него. Другояче не би отишъл. И той се радва на това, че това е една възможност да се запознае с тебе. И ти се радваш, че си имал възможност да се запознаеш с него. Питам, като отидете при един извор, той е един банкерин. Ти си жаден, ти си се боднал при извора и ти казваш: „Обида е за мене да взема пари на заем.“ Че като отидеш при извора и той е един банкерин. Този банкерин може да е някой път много груб. Този банкерин изтича навън силно и може да се опръскаш. Ще отиваш оттатък отдето водата слиза надолу и тя така бърза, ще се уплаши и ще те опръска. Иди от горната страна на езерото, а не от там от дето се излива то. Банкеринът има особен характер. Да не те спъва характерът му. Когато той дига шум е по-безопасно, но когато мълчи е по-опасно. Когато един лъв реве е

опасно, но когато лъвът мълчи и се е скрил като котка и изведнъж подскочи и се хвърли отгоре ти, то е по-опасно. Тия животни в света представляват един свят анормален. Този лъв не беше едно време такъв какъвто е сега. По закона на наследствеността, ако бащата и майката са мърморковци и са развили чрезмерно тези чувства, то всички деца, които се народят, стават все мърморковци, като баща си и майка си. И бащата започне да се оплаква, къде е причината? Животните днес се развалиха по единствената причина на човешката раса. Лошите чувства на животните, които те имат, това са остатъци от хората. В един лъв, в една котка, в една змия, ще видиш лошите страни написани. Също един паяк, който прави своята мрежа. Това са качества, които човек е създал. Тези качества са били полезни едно време. Паякът още е останал с тази черта да хваща мухите. Ние се възмущаваме от паяка, че хваща мухите. Че онзи рибар, който хвърля мрежата и хваща рибата, не е ли паяк? Ние като хващаме рибите на място ли е това? Или пък малки, деца като хващат птички, на място ли е това? Те ги хващат под корито.

Вие говорите и искате да предразположите някой човек. може да го предразположите по един начин, който няма да ви ползува, а и това разположение ще плащате повече отколкото трябва.

Някой казва: „Тази работа не е за нас. Да се осигуряваме. Едно време аз правех осигуровки, казва. Отивах, с тези които ще осигурявам, в кръчмата. Ще заръчам половин кило вино и ще черпя. Сега станах въздържател и не мога да ги осигурявам. По-рано ги черпех и като изпие половин кило вино и аз го осигуря. А пък сега му говоря за Господа и му казвам, че той е осигурен и че няма какво да се осигурява. Това е несъвместимо вече, осигуряването с нашите убеждения.“ Тогаз вземи осигуряването и проповядвайте така: „Да те осигуря в онази небесната банка. Да те осигуря за онзи свят.“ Един професор не осигурява ли? Че той по някой път казва: „Учете се деца,

защото това ще ви бъде после приятно и полезно.“ Той ги осигурява със знание. Даде им един подтик в душите към знание, осигурява ги. Ние мислим само за тая осигуровка, която има материален характер. Но има една духовна осигуровка, има едно морално осигуряване и всеки може да осигурява хората. Като идеш, не да спечелиш пари, но да осигуриш човека както и да е. Но никога не осигурявай докато ти сам не си осигурен. Аз не зная, дали тези, които работят в осигурителните дружества са осигурени. Те понякога осигуряват себе си за най-после. Той се осигурява от осигуряването на другите. А пък в духовния свят ти като отидеш и предприемеш работа, ти сам ще се осигуриш при дружеството и след тази осигуровка, ти осигуряваш другите хора.

Та казвам сега, законът е такъв: Като станеш сутринта най-първо мисли за Божествения свят, за разумния свят, дето няма никакви противоречия. Той се намира горе на главата. Изпрати кръв нагоре там. След това започни да мислиш за онзи умствения свят, дето всичките учени хора са концентрирали ума си. Едни с небето, други се занимават с човешкото тяло, трети с круши, ябълки, всичките тия учени изучават разни области и дойдат до схващането, как трябва човек да живее. Ти, като мислиш, кръвта, като приижда в твоя мозък и като се развиват твоите способности, ти ще започнеш да възприемаш мислите на всичките тия хора. И толкоз може да станете учени, доколкото възприемате мислите на учените. Един астроном може да го разберем, като възприемем неговата мисъл. Същото се отнася за математика, за музиканта. Този Орлов, който свири, той не свири сам. Тук са цяла плеяда от виртуози. Всичките вземат участие, не един, не двама, а много са. И те са като един човек. Човек не седи само от един пръст, от два пръста, от три пръста. Той е съставен от хиляди и милиони клетки. Също така и хиляди такива същества образуват един такъв виртуоз. То е групово проявление.

Вие се свързвайте с Божествения свят! Ако не се свързвате с този свят, тогаз вашите Божествени чувства не могат да се развият. Та ако не се свързвате с Божествения свят, тогаз вие не може да се развивате умствено. Той е интелектуален свят. И ако не се свързвате с физическия свят, тогаз вие, всичките ви способности, не могат да се развиват и ще се намирате в противоречие.

Кръвта трябва много правилно да функционира в мозъка. Дишането ви трябва да бъде правилно. И храносмилането ви трябва да бъде правилно. И движението ви трябва да бъде правилно. Та някой път вие поразтърквайте челото си, от средата на челото с двете ръце. Или някой път вие се усещате духом слаби, тогава поразтърквайте с пръстите си зад ушите. Всяко едно навеждане на човека, всяко едно движение произвежда цял един преврат. Вземете войниците. Като дойде генерала, войникът козирува и тогаз работата е наредена. Но ако войникът не вдигне ръката си и не тури краката си правилно, какво ще стане с него? Ти казваш: „Аз съм свободен човек!“ Че ти вървиш по една железопътна линия. Тръгнал си и отзад иде един трен и ти не обръщаш внимание. Този трен няма ли да те повреди? Ние живеем в един свят и трябва да бъдем много умни. Свободата на човека зависи от неговата разумност. Не всички други да се отбиват, а пък ти да седиш на пътя! И когато се събирате, всички трябва да знаете как да се обхождате. Вие срещате един човек и не знаете как да се обхождате. Всеки един човек е едно колективно същество. Да знаеш как да се обхождаш с един човек, това зависи да знаеш как да се обхождаш с Бога, с ангелите и с мъдрите, с разумните хора. Ти казваш: „Аз не искам нищо да зная за този човек.“ Така правиш пакости на себе си. Ако се обхождате един към друг добре и ако имате обхода и с животните и с растенията, с това вие ще имате една обхода към Бога. Вие сега подбирате. Някой човек може да го подозирате в нещо. Някой път идат деца във вашата градина и вие

може да ги подозирате. Децата обичат, някой път, да късат плодове. Някои повече, някои по-малко. Вие, които знаете тази слабост на тези деца, откъснете и им дайте, на тези деца, по няколко плода, турете им в джоба. Не ги поставяйте в изкушение. Другояче вие няма да им дадете нищо, но ще откраднат и ще излъжат и ще направите скандал. Ще кажете на баща им и на майка им, че са откраднали. Тези ябълки може да им ги дадете, да имате обхода с тях. Вие, като им дадете две ябълки, вие тези две ябълки сте ги дали на един ангел. Не считайте един човек като една машина и така да му услужвате, тогаз е безпредметно, но услужвайте на човека като знаете, че услужвате на един ангел и на Бога и вашето щастие зависи от един момент. Един човек бил нещастен, в живота не му вървяло. Не знаел как да направи доброто. Един ден дошъл в това село един човек, който приличал на обикновен човек. Вятърът бил силен и той, като вървял, задигнал шапката му и я търкалял. Онзи казал: „Да направя една услуга на този човек.“ Взема я и му я подава. И от тогава му тръгнало. Този човек бил княз. От този ден, като донесъл шапката на княза, последният му взел адреса и всичко му се наредило. Ако вие дигнете шапката на един ангел, ще ви тръгне. Ангелът ще си остави шапката да падне, вие я дигнете и ако я дигнете, оттам насетне всичко ще ви тръгне. А пък ако кажете: „Аз слуга ли ще бъда?“, тогаз ще си бъдете в същото положение. Та казвам, използувайте времето разумно! Използувайте онова време, което Бог е дал на ваше разположение. Мислете за вашето тяло, мислете за горната част на вашата глава. Мислете за страните на глава. Мислете за дробовете. Благодарете, че Бог ви дал добро здраве. Благодарете за ръцете си. Като станеш най-първо благодари на Бога. Ти казваш: „Как да благодаря?“ Кажи така: „Благодаря за добрия ум, който Си ми дал, за добрите очи, които Си ми дал, чрез тях мога да виждам. Благодаря за добрите уши, които Си ми дал, чрез тях мога да слушам. Благодаря за устата, че мога сладко

да ям. Благодаря за носа. Благодаря за ръцете, че мога да работя. Благодаря за краката, че мога да отивам на разходка и да си върша работата – за всичко това, благодаря Ти!“

По някой път ви заболи кръстът. Защо ви боли кръстът? Някой път ще се спра върху този въпрос. Всички болки по света са анормалности. При болките божествените енергии не са турени на място. Та казвам, аз съм за положителното. Впрегнете ума си на работа. Впрегнете чувствата си на работа. Изучавайте себе си. Щом имаш едно неразположение на духа, изучи себе си, защо си неразположен, защо не ти е добре и кои са причините. Причината може да е от твоите лични чувства, може да е от твоя страх, може да е от други някои работи. Намерете причината на своето неразположение. И тогаз намерете и лека. Ще си кажеш: „Колко много неща имам аз! Господ ми дал добри очи.“ Един американец, милионер, който бил сляп, казал: „Ако има един, който да ми възвърне зрението, аз съм готов да му дам всичкото си богатство и аз ще тръгна пешком само с дрехите на гърба си, без нищо. Защото какво е това богатство с тая слепота!“ Аз ви казвам на вас, за предпочитане е да имаме Божията любов и да бъдем лишени от всички блага. По-добре е да имаме Божията любов, отколкото да имаме тези блага и постоянно да бъдем в едно мъчение и едно терзание. Ако си богат и постоянно се терзаеш, че и краката те болят и главоболие имаш, какъв живот е тоя! По-добре един живот на любов. Да бъдеш господар на себе си, без болки. Сега във вашия ум остава една мисъл: „Ами сиромашията?“ Умният, добрият човек, сиромах не може да бъде. Не се лъжете. Това е голяма лъжа. Умният, добрият и здравият човек е богат. И ако той мисли, че е сиромах, той прави прегрешение. Вие се нуждаете не от пари. Те са последното. Вие се нуждаете от малко кръв в мозъка ви, в ума ви, в божествените центрове. Тридесет, четиридесет грама кръв, да пращате кръв нагоре.

А пък бюджета ви е определен. България нали си има бюджет – кажете ми. Но България не може да има един бюджет като Англия. Англия има десет, двадесет пъти по-голям бюджет отколкото България. И даже нещо повече. Голяма държава – голям бюджет. Благодарете се на онзи бюджет, който имате. Да нямате дефицит в бюджета си. Защото една държава с голям бюджет, която свършва с дефицит, е в опасно положение. Една държава с малък бюджет, но без дефицит, е в едно добро положение. Та като малките държави гледайте бюджета ви да не свършва на дефицит. И се учете тогаз, да се самовъзпитавате. Ние ще се спрем някой път върху това, ще ви дадем някои начини. Много начини аз съм дал. Но вие още чакате лотарийните билети. Вчера дойде една сестра да благодари и каза, че две хиляди лева ѝ се паднали на нея. За пръв път виждам един от Изгрева, който спечелил две хиляди лева!

Желая ви да спечелите един милион лева! То ще има една радост, ще има голям банкет. Хайде, вторият билет да бъде от десет хиляди лева! Третият – от сто хиляди лева. Четвъртият – от 500 хиляди лева, а последният да бъде от един милион!

Тайна молитва.

„Пътят на мисълта е път на Божественото.“

23 лекция, 15 март 1939 година, София, Изгрев

БОЖЕСТВЕНАТА МЯРКА

Добрата молитва.

Молитвата на Царството.

Ев. от Матея, гл. 12, ст. 1-10

Ев. от Лука, гл. 12, ст. 1-10

Ев от Марка, гл. 10, ст. 1-10

Ев. от Йоанна, гл. 12, ст. 10-20

„Духът Божи“

„Бог е Любов“

Учениците, като тръгнат за училище, те се радват за встъпването си в него. И от дома си те имат съвсем друга представа за онова, което е в училището. Най-първо в училището ще срещнат и други малки деца, такива, каквито никога не са срещали и ще образуват нови връзки и после ще срещнат някого подобен на баща си и майка си, когото никога не са срещали и ще им бъдат в услуги.

Сега вие минавате от възрастните ученици и някой път положението на един ученик става малко неестествено. Някой път ученикът се радва, когато ходи на училище, а пък някой път не му е приятно, когато ходи. Приятно му е когато добре се е учил, добре си е научил урока. И ще го попитат и ще му турят шесторка. А пък когато не си знае урока, никак не е разположен да го вдигнат и да го питат.

Казвам: Най-първото, което е необходимо, е човек да си създаде едно красиво отношение в света. Всички вие сте дошли, всички хора са дошли на земята, казват: „С каква цел?“ Целта сега ще я учите. Вие не знаете за какво сте дошли и като минете този курс, може би от 30–40 години, вие ще научите за какво сте дошли. Сега, някой път, можете да искате да ви доказват дали светът е реален или не. И този,

комуто задаваш въпроса, той реален ли е или не? Ако и ти питаш реален ли е светът? Кой свят? Имаш едно понятие за света, който схващаш в себе си. Ти за тоя свят само можеш да определяш, дали е реален или не. Давам ти хляб. Питаш дали този хляб е хубав и сладък. Този въпрос сам ще го разрешиш. Аз не мога за тебе [да разрешавам] дали светът е реален или не, ти ще го разрешиш. Ти си онзи човек, който ще разрешиш и ще кажеш, че е добър или че не [е] добър. Сега ние искаме да ни разправят хората, дали светът е реален или не. Щом си добре, светът е реален. Щом си жив, светът е реален. Щом си свободен, светът е реален. Щом си облечен, светът е реален. Щом имаш пари, светът е реален.

Сега ще оставим въпроса, дали можем без пари, без хляб. Без нищо не може и без всичко може. За живите хора на земята всичко им трябва. Който е жив, всичко му трябва, а пък който е заминал, нему нищо не му трябва. Сега ние говорим за онова, което трябва. Представете си, че един човек почне да ви доказва чрез една българска марка, че България съществува. Мислите ли, че всички българи знаят, какво нещо е България? В някое малко село някое малко дете живее. То има ли ясна представа за България, колко хора живеят в нея. То има представа за своето село. То мисли, че всички българи ходят като хората в селото му, с такива потури и калпаци и живеят в такива къщи. И някой път вие мислите за онзи свят точно така. Какъвто знаете този свят. Как ще докажеш от една марка, че България съществува, защото ако България не съществуваше, не щеше да съществува и марката. Марката съществува по единствената причина, че България съществува. Че ти си една марка и от тая марка ще докажеш, че светът съществува. Ти си дошъл като марка. Щом си една марка на България и България съществува. Щом не си една марка на България и България не съществува. Сега логическите изводи: има една реалност, която е достъпна на човека. А пък има

реалности, които са недостъпни на хората. Самата реалност всеки може да я знае. Вие живеете във въздуха. Не го виждате, но за вас въздухът е една реалност. И даже онзи, който не го вижда, пак диша и този въздух пак влиза и излиза от него. Въздухът влиза и излиза, но на този въздух ти почваш да изменяш трептенията и правиш известни звукове. Звука не го виждат хората. Звукът не може да се види, но този звук хората го чуват и разбират говора. Някой казва: „От къде идете?“ Думите: „От къде идете?“ Виждате ли ги? Не, но ги слушате. Този човек, който ви говори, реален ли е? Само реалните неща могат да се изявяват в света. В света има три проявления, които са реални. Реална е любовта, понеже тя се проявява. Реална е мъдростта, понеже се проявява. Проявява се в знанието и в светлината. Реална е истината, понеже тя се проявява. Резултат на истината е свободата. Някой искат да ми докажат, какво нещо е истината. Когато аз мога да мисля, да чувствувам и постъпвам свободно, да се движа свободно и да правя всичко онова, което аз желая. Аз вземам думата желание в най-хубавия смисъл – това е свобода. И следователно, когато вие казвате: „Трябва да бъдем свободни“, свободни трябва да бъдем в своята мисъл, защото Бог, който ни е създал, Той е свободен. Той изисква да мислим, както Той мисли.

Онова, правилното мислене, е в следното: Най-първо ти ще употребиш своята мисъл за себе си – аз говоря за разумните хора. Най-първо ти трябва да държиш в изправност своята физическа страна, физическия човек. Сутрин, като станете, ще имате един гребен и ще си вчешете косміте и ще ги турите в ред. Няма да ги къдрите. Защото, като се правят шосета, те не се къдрят. Правят се прави шосета. Къдренето е мода, не е лошо, но без него може, то взема повече време. Във физическия свят къдренето не се употребява, то са разноски. В умствения свят и аз съм за къдренето. Когато живеете в един свят, където пространството е малко, там накъдрете

работите, ще ги надиплите, надиплите. Защо си къдрят хората космите? Има нещо хубаво в това. Има нещо хубаво в къдравата коса, но в къдравата коса се крие и друго нещо. Един човек с къдрава коса е доста упорит и своенравен. Къдравата коса представя един път огънат. Светлината върви като такава къдрава коса. Има издигнатини, има значи къдравина. Твоята мисъл трябва да бъде къдрава. И знаете ли какво е къдравата коса? Българите употребяват думата „кадърен". Човек, който има къдрава коса, трябва да е кадърен, да прави всякаква работа. А пък щом имаш къдрава коса и не можеш да правиш всякаква работа, напразно носиш този етикет. Ако е художник с къдрава коса, трябва добре да нарисува картината. Ако е музикант, трябва добре да изсвири, да даде външен оттенък. Къдравината показва кадърен човек, показва, че има нюанс в живота. За хората с гладките косми англичаните казват: [simple minded] (с прост ум). С гладки коси хора, са хора, които нямат никакви препятствия в живота. Те са меки. Тия хора, с меките коси, не обичат никакви страдания. И много работи не обичат. Като направят малко, мислят, че много работа са направили и казват: „Уморихме се!" Някоя къщница целия ден ходи из къщи и казва: „Уморих се, много работа свърших." Къде е ходила? – Из къщи е ходила, в едно пространство от няколко метра, от единия до другия край и казва: „Много работа свърших." Какво е свършила? – Измила 4–5 съдини. Казва: „Много пране изпрах." Какво пране е имала? – Четири–пет ризи изпрала и казва: „Много работа." Та хората с гладките коси дават много голяма цена на своя труд. Като работи един час, казва: „Много работих, тая работа струва хиляди."

Та казвам: Ние сме дошли на земята да изучаваме ония Божествените закони – по кой начин можем да станем щастливи хора. Да вземем цигуларя за разяснение. Цигуларят се ражда с известни възможности, но за да се научи да свири хубаво, трябват му 10–15–20 години, за да знае как да тегли една пръчица, в какво

направление. Или пианистът или който свири на китара или певецът, който се учи да пее. Той си има една ципица в ларинкса, която упражнява и с която трябва да знае как да се справя. Ако знаеш как да пееш и свириш, всички хора ще те обичат и почитат, понеже те обичат пението и свиренето.

Но има и други изкуства. Да мисли човек правилно. То е пак изкуство. И да чувствуваш правилно, то е голямо изкуство. И да постъпваш правилно, то е пак изкуство, наука. Човек никога не се ражда със знание как да постъпва. Ще го учиш. Трябва да знаеш при движенията колко енергия да харчиш. Седи един ден една млада сестра. Аз ѝ казвам: „Слушай, искам да видя до колко можеш да се самовладаш? Аз като си мръдна пръста, няма да си мърдаш очите." Аз като си мръдна пръста, тя си мърда очите. Казвам: „Не си мърдай очите!" Правили ли сте опит? Като си мръдне пръста някой, ти мигнеш. По някой път искаш да знаеш колко въздържание и самообладание имаш. Когато си мръдне някой пръста пред тебе и ти мигнеш, това показва много слаба воля. Ако много бързо мигате, това е един лош навик, това е лошо. Ако много говорите, това е също така един лош навик. Да говориш, но колко? Колко думи се позволява на ден на човека да говори? Вие не знаете. Нещата са точно определени. Ти като седнеш да ядеш, определено е колко хапки ще ядеш. Може 20–30–40 хапки или един килограм или половин килограм. За един съвременен, културен човек един килограм храна на ден е много. Писанието казва: За всяка празна дума, за напразно изразходване на известни енергии хората ще дават отговор. Всички добри думи в света имат своята реалност и те един ден ще се върнат. Каквото си говорил, то един ден ще се повърне при тебе. Вие можете да направите един опит. Обидите някой човек, както си знаете, нарежете го. Това изкуство поне го знаете и запишете деня. Днешният ден, защо е такъв? – Защото хората много говорят. Сняг вали. Всички тия

снежинки са думите. Всички дялат на общо основание. Този сняг е изобилие на думи. В цяла Европа говорят и всички тия думи идат като снежинки. Водата се е смразила по причина на човешките думи. Сега това няма да го доказвам. Вие сами трябва да го проверите. Като обидите някой човек и няма да се минат един–два деня или три–четири месеца или може би до десет години и един ден тия думи ще ви се върнат точно както сте ги казали. Аз съм ви привеждал примера за един българин на Горнооряховската гара. Идва при него един селянин, комуто липсвали 30 стотинки и казва му: „Не ми стигат 30 стотинки за билет. Имаш ли да ми заемеш?" Онзи го погледнал и махнал с ръка. Селянинът не се качил на влака и тръгнал пеши, като си преметнал торбата. След 4–5 години този българин отива в Англия, в Лондон за разходка и идва на една гара. Изважда парите и не му достигат за билет 30 стотинки. Той не тръгва. Взима си пътя пеш, както онзи селянин и тогава му дошло на ума за Горнооряховската гара. Ако беше дал на селянина 30 стотинки, щеше да се намери един господин да му даде 30 стотинки в Лондон. И сега 30 стотинки не му достигат. Та казвам: Всички ония противоречия, които се случват сега във вашия живот, се дължат на известни ваши малки опущения в миналите съществувания. И всичките опущения, които сега правите, в бъдеще ще ги срещнете. А пък всичко онова добро, което сега ви се случва, се дължи на онова добро, което сте направили в миналото. То се връща върху вас и всичко онова добро, което сега правите, то ще се повърне на вас. Това трябва да бъде като закон за вас. У всички ви трябва да има едно свещено чувство, да постъпвате добре. Защото, като постъпвате добре спрямо другите, това добро ще се върне при вас.

Някой ме пита: „Защо трябва да обичам?" Ти трябва да обичаш, защото любовта при тебе ще се върне и ако не обичаш, няма да се върне при тебе обичта, но ще се върне при тебе това, което не обича.

Ако не мислиш правилно, при тебе ще се върне онова, което не мисли правилно. Ако мислиш правилно, при тебе ще се върне това, което мисли правилно. Някой ме пита: „Защо трябва да вярвам в Бога?“ Ще ви отговоря: Защо трябва да дишаш? Защо трябва да ядеш? – За да живееш. Защото ако ядеш, ще живееш. Ако не ядеш, няма да живееш. Ако мислиш, ще живееш. Казваш: „Защо трябва да чувствувам?“ – В правилното чувствуване е животът. Живот без постъпки, без чувства и живот без мисъл, това е една форма без проявление. Сега често ние изискваме другите хора да постъпват добре. Това е погрешна философия на живота. Ние искаме другите хора да живеят добре, за да можем ние добре да живеем. А пък трябва да се тури формулата: Ние трябва да живеем добре, за да живеят другите хора добре. Ние сега сме на крива посока. Ще обърнем сега думите: Аз трябва да живея добре, за да живеят другите хора добре. Това е правилното разрешение на въпроса. Ако аз не живея добре, другите хора около мен, няма да живеят добре. Следователно, ние спъваме себе си, спъваме и другите. И ако аз очаквам другите хора да живеят добре и аз после да живея добре, това не е в моя сила. Светът не може да се поправи така.

Има едно същество, което живее добре. Кой е той? – Бог. Той живее добре и Той изисква и другите да живеят добре. Ако ние не живеем добре, то Неговата добрина ще се върне на Него и за нас няма да остане нищо. Следователно, ние трябва да вървим по новия начин на живот. Той живее добре и ние трябва да живеем добре. Той мисли добре и ние трябва да мислим добре. Той чувствува добре и постъпва добре и ние трябва да постъпваме и чувствуваме добре. Ако една майка роди една дъщеря, която не прилича на нея, каква радост ще ѝ причини тая дъщеря? И ако един баща роди един син и синът не прилича на него, какво ще го радва? И ако синът не постъпва като бащата, какво ще се радва последният? Представете си, че бащата е честен и никаква лъжа няма в него, а пък синът обича да лъже и

краде. Бащата обича да туря в касата, а пък синът обича да изважда из касата. Бащата е въздържател, трезвеник е, пие вода, а пък синът обича да си попийва на общо основание. Сега приложете този закон и в семейството, ако мъжът е въздържател, а пък жената не е въздържателка. Аз разбирам под въздържание не само не пиене на вино. Ако ти брътвиш тези незрели, недозрели, ти въздържател ли си? Мисълта трябва да е направена от хубава кристална вода, която е слязла от небето, а не от бъчви, например абсент, коняк, български пелин или от 20 годишно вино.

Парите образуват в хората отровни мисли. Знаете ли колко са отровни мислите, които излизат от парите? Един човек можеш да го подкупиш да говори. Тая мисъл не е трезва мисъл. Всяка една мисъл, която не е подбудена от светлината е крива мисъл. Всяка една мисъл, която не е подбудена от Божествената топлина, е крива мисъл и всяка една мисъл [постъпка], която не носи сила в себе си, не е добра постъпка. Добрите постъпки са ценностите, материалните ценности, на които човек се радва. Добрите чувства са духовните ценности на съдържанието. А пък мислите, това са смисълът на живота. Та казвам: Най-първо ще мислиш. Като станеш сутринта през тая година ще благодарите на Бога, че ви е създал една отлична глава, с отлични богатства, които трябва да се разработят. И по кой начин вие разработвате вашия мозък? Сега мнозина от вас мислите, че сте набожни. Научните изследвания показват, че всички хора не са еднакво набожни. Някои са привидно такива. Когато някой е набожен, то съответният център на главата е развит, който е умен, челото му е развито. У музиканта центърът на музиката е развит. Онзи, който говори хубаво, с красноречие, очите му са развити, у него има развити особени линии под окото. Тия линии показват, че мозъкът му е развит. Всички дарби, които хората ги изискват, са вложени в човешкия мозък и трябва да се подхранват. Често някой казва: „Той е

милосърден човек.“ По какво се отличава един човек на милосърдието? Милосърдният човек се отличава по следното: ако един човек е милосърд, той ще влезе в една колиба на един беден човек, ще се заинтересува как поминават, ще пита децата, майката, бащата и ще извади нещо и ще даде. Ако това милосърдие не е развито в него, той ще погледне отвисоко и ще си замине. Така вие ще се намерите в положението на онзи персийски шах, който бил щастлив. Единственият щастлив бил той. Той не знаел какво нещо е страдание. Един ден той излиза от дома да се разхожда сам и среща го една вдовица с дете и му подала ръката си. Той се учудил как смее жената да го спира на пътя и да му иска пари. Той я погледнал на криво и си отминал. След сто крачки го среща един човек с отрязана ръка и го спира. Той казва: „Кои са тия хора, които развалят настроението ми днес?“ И най-после среща го един с отрязани ръце и крака и отподире му иска. Връща се назад и вика слугите си и им казва: „На оная вдовица една златна монета дайте, на онзи с отрязаната ръка две монети, а на онзи с отрязаните ръце и крака – три. Върви да ги застигнеш и да им дадеш.“ И всяка сутрин той изпращал слугите си с торба злато да им дават, та да не ги среща на пътя си да му развалят настроението. Той не искал никой да го безпокои. И той мислил, че свършил добре живота си. И отишъл при персийския бог Ормузд и му казва: „Господи, аз се постарах да изпълня закона Ти. Девет десети от всичкото си богатство раздадох на бедните.“ Ормузд му казал: „Ти направи това, защото не искаше да те безпокоят. Не го направи от любов, а за свое удобство. Аз ще те пратя на земята още веднъж, за да се научиш какво нещо е милосърдието.“ Той се ражда втори път не като шах, а в бедно семейство. Баща му бил зидарин. Качва се един ден на една къща, пада от покрива и се строшава ръката му и крака му и остава инвалид по пътя и проси по същия начин и Ормузд го пита: „Как ти се струва, как ти се харесва

това?“ И почва онзи да вижда какво е било неговото минало. Най-после идва една млада мома и тя му услужва и му показва какво нещо е милосърдието. Той тогава разбира, че трябва да има едно същество, което да влиза в твоето положение, а не само да ти помага, само за да се освободи от тебе. Ти казваш: „Аз му дадох 5 лева.“ Ти можеш да му дадеш един скъпоценен камък и да кажеш: „Осигурих го.“ Не, в Божествения свят всяко нещо, което не е направено от любов е престъпление. Всяко нещо, в което не присъствува светлината е престъпление. Всяко нещо, в което няма силата да повдигне човека е престъпление. В една постъпка, която ти правиш, трябва да има силата да повдигне. В едно чувство трябва да има топлина и в една човешка мисъл трябва да има светлина. Та казвам: На всинца ви трябва оная любов.

Преди няколко деня питам един от младите братя: Каква е твоята идея как си представяш Бога? На какво се кланяш ти? Ти казваш: „Еди кой си не живее добре.“ Каква е мярката ти? С каква мярка мериш, та казваш така и така? Има една вътрешна мярка, с която трябва да мерим, дали нещата са прави или не. Всяко нещо е право, което придава на твоя живот. Всяка дума, която придава нещо на тебе, тая дума е права – придава нещо на живота ти. Всяка дума, която придава най-малката светлина на ума ти, всяко чувство, което придава най-малката топлина на сърцето ти, е право. Всяка постъпка, която придава най-малката сила на тялото ти, е права. Всяка постъпка, която отнема най-малката сила от тебе, не е права. И всяко чувство, което отнема най-малката топлина от тебе, не е право, защото хиляди постъпки и чувства ще дойдат и ще отнемат. И ако те само отнемат, знаете ли какво ще стане с човека?

Ние седим и не разбираме онова велико благо, оная Божия любов, с която Той ни е обгърнал. Всеки ден Бог изпраща към нас любовта си непрестанно и желае ние да дишаме въздуха – това [е]

Божествения живот, който влиза в нас. Бог работи отвън и отвътре. И за всичкото онова изобилие, което имаме, от онова, което Бог ни е дал, ние сме недоволни. Някоя жена не е доволна, че не е красива. Питам: Ако ти си красив, какво полза има от това? Да искаш да бъдеш красив е хубаво нещо, то е едно Божие благословение. Защо искаш да бъдеш красив и не искаш да бъдеш грозен? Грозотата е една спънка в живота. Ти с грозотата си можеш само да обидиш хората, но не можеш да ги съблазниш. Но с красотата си можеш да ги съблазниш. Че где се вършат престъпленията? При хубавите дрехи се вършат престъпленията. Като влезеш ти в някой магазин, там има парцали и хубави дрехи. Кое ще задигнеш, парцалите ли или хубавите дрехи и балтони? Хубавите дрехи, а пък парцалите ще ги оставиш за стока на онзи. Та казвам: В света грозотата не върши престъпления. Хубостта върши престъпления. Сиромашията престъпления не върши. Богатството върши престъпления. Престъплението отива само в имането.

Та казвам: Трябва светлина в ума. Защо? Защото при нея не стават престъпления. Защо е потребна любовта? Защото не стават престъпления в любовта. Всички престъпления стават от безлюбие в сърцето. И всички престъпления стават от безсилие. Ние не трябва да бъдем безсилни. Защото щом си слаб, ще има престъпление. „Малките деца са ангелчета“, казваш. Най-малките деца вършат такива престъпления, за които иначе биха затворили човека за 2–3 месеца, но майките с любов изчистват всичко това, закриват го. Не дава ход на престъплението. На втория ден детето пак направи престъпление. Пак го скрие майката. След 4–5 години детето почва да разбира майка си и казва: „Мамо, аз разбрах, че твоето учение е право.“

Ако в твоята душа се зароди недоволство, не си ли извършил престъпление? Казваш: „Защо Господ ме е направил сиромах? На мен

ли се паднала сиромашията, сухия този хляб, на мене ли се падна? Другите хора си имат хубав хляб, меки юргани, а пък аз мръзна като някое куче." Питам: Хубавите плодове с юргани ли са покрити? От де ви е дошло, че човек трябва да има пружинено легло? От де ви дойде на ум това? За пружинените кревати умрелите са виновати, но казано е за умрелите лошо да не се говори. Всички тия удобства, които ние искаме, все са култура на мъртвите хора. Той, като умре, иска на креват да го туриш. Иска да му слугуваш, да го къпеш, да го обличаш, да му туриш шапка, обуща и той си мълчи като някой философ. Днес се изисква от верующите на новата епоха едно признателно сърце. Човек да види онова, великото благо, което Бог е дал в света. Някои питат: „Това, което германците направиха на Чехия, право ли е?" Питам: Ти вчера, което направи на жена си, право ли е? Ти вчера като продаваше стоката, това което направи, право ли е? От единия край до другия край е едно насилие. Всички хора са неблагодарни. Германците са неблагодарни от това, което имат. Кои са благодарни сега в света? Българите и те са неблагодарни от това което имат и англичаните, и те са неблагодарни. Англичанинът иска да задържи това, което има. А пък българите искат да вземат това, което им взеха.

Германците имат право да искат една светла мисъл, едно светло чувство и една светла постъпка. Англичаните имат право да искат една светла мисъл, едно светло чувство и една светла постъпка и българите също. Три неща има право всеки народ да иска. Това е правото. Това е една мярка, която трябва да бъде за всички религиозни хора. Хляб имаш право да искаш. Не искай пари! Сутринта кажи: „Господи, една светла мисъл искам, която да излиза от Твоя Дух. Искам сърцето ми да се озари от едно топло чувство, което излиза от Тебе. Искам да чувствувам нещата така, както Ти ги чувствуваш. Искам да извърша една ценна постъпка, както Бог я върши." Сутринта Бог погледне на всички, на целия свят, на всички

същества, вижда от какво се нуждаят и казва да им се даде съществeното. Ти, като станеш сутринта, какво трябва да гледаш. Вчеши се най-първо, хубаво. Понеже, ако не се вчешете, възприятията ви от света няма да бъдат правилни. Има известни косми отпред на главата, те са във връзка с твоето милосърдие. С тях като антени възприемате мислите и желанията на хората. Малко по-горе има други косми, с които като антени възприемаш каква любов имат хората към Бога и ти се учиш какво нещо е Божията любов. А пък ти станеш сутринта с разчорлена коса и казваш: „Няма време за вчесване.“ Аз харесвам жените. Те носят гребен отзад, вчешат се и пак го турят отзад. Много е хубаво това. Веднъж срещнах две сестри да се разправят нещо. После срещам едната от тях и ѝ казвам: „Къде ти е гребенчето? Косата ти е малко разбъркана.“ Тя си поизглади косата и си замина. Тя, без да вземе гребена и да се вчеше, се карала на другата. Тя, преди да говори на оная, трябваше да си оглади косата.

Веднъж срещнах една сестра. Тя каза за друга една: „Оная е много простачка. Няма идея.“ Казах ѝ: „Как я просвети?“ Тя каза: „Понарязах я.“ Тая работа с нарязване не става. Законът е – вие един за друг сте предметно учение. Всеки един от вас разрешава по една велика задача. Срещне ви един човек, за когото вие сте едно предметно учение и зависи от вас какво направление ще вземе той в живота си и вие сте отговорни, както стрелочника по железниците, че сте турили този човек в крив път. А пък ако му дадете правилен път, ще имате Божието благословение и ще се радвате на това, което сте създали. И всеки ден мисълта ви трябва да бъде будна, че вие ще бъдете предметно учение за някого и той ще вземе пример от вас. И вие, като срещнете някого, ще вземете пример от него. Една постъпка може да реши благото на живота. Аз съм дал един пример, с който изяснявам тая идея по следующия начин: При един голям банкер в Америка, мисля че в Ню Йорк, се явяват 40–50 души за доста видна

служба с големи препоръчителни писма. Той им казва: „Ще имам пред вид.“ Един млад момък влиза, хубаво облечен и вижда на земята едно парче хартия, повдига и я туря на масата. Отива при банкерина и му казва: „Четох във вестника, че сте имали нужда от един касиер, но нямам препоръчителни писма. Ако може да ми се даде тази работа.“ Банкеринът му казал: „Ти имаш най-хубавото препоръчително писмо. Ти дигна хартията. Това е препоръчителното ти писмо.“ Ако ти направиш едно добро в света, ти си онзи, който е вдигнал малката книжка от земята.

Та казвам сега: Любовта ни трябва да превъзмогне всички мъчнотии. Една любов, която не превъзмогва всички мъчнотии, тая любов е слаба. Силната любов трябва да превъзмогне всичко в света. Аз вярвам, че всички вие имате тая опитност. Няма нито един от вас, който да няма тая опитност. Няма някой от вас, който да не е служил с любов. Нали сте служили някому с любов. Колко лесно се вършат работите тогаз. Ти си готов всичко да направиш от любов, когато обичаш. А пък няма по мъчна работа да служиш на някого, когото не обичаш. Та казвам: Не може да се служи на Бога без любов. Тая година нека да бъде година на служене на Бога с любов. Не че сте служили, но тази година вие любовта ще разберете така, както никога не сте я разбирали. Тая любов се отличава със следното: Седя веднъж аз в трамвая и гледам, че влиза един стар човек, доста беден и всички го поизглеждат особено. Аз наблюдавам. Гледам една много млада, красива мома, на около 20–21 година, стана и каза: „Седнете.“ Казвам си: една хубава, отлична постъпка. Това е закона на обичта. Тя му каза: „Седнете на моето място.“ Когато обичаш един човек, ти го поставяш на своето място, а ти заемаш неговото място. И тази мома, като му каза така, имаше една малка усмивка, имаше една идея, че е направила хубаво. От невидимия свят ѝ казват, че хубаво е постъпила. Защо се случи това? – За да го разправя на вас. Никой не обърна

внимание и аз си казах: И аз бих желал така да постъпвам. Аз я погледнах. Взех си всичките сведения – какво чело има, какви очи има дали сини или кафяви, дебелината на горната и долната устна, ушите, ръцете ѝ. Взех си подробни мерки. Разгледах подробностите. Казвам: Това е един от жителите на невидимия свят, скрит в тая форма. И казвам: Така трябва да се живее. Към мене тя не се обърна. Тя погледна стареца и после пак си повдигна погледа нагоре и се усмихна приятно. И аз желая вие да постъпвате като тая младата мома. Този, старият човек, е умният човек. Тя е силата. Тя проявява почитание. Вий сте млади. Искам да станете от столовете си и да поканите онези другите да седнат на вашето място, а вие да стоите прави.

Отче наш

„Да пребъдем в радостта, която идва от Бога.“

24 лекция, 22 март 1939 година, /Празника на пролетта/, София, Изгрев

КАЧЕСТВАТА НА УЧЕНИКА

Отче наш.
„Махар Бену“

(Учителят чете някои теми, оставени на катедрата: „Силни и слаби думи“.)

Кои са силни и слаби думи? Кои са съществените им качества? Кои са съществените качества на сладко и кисело? Сладкото и киселото как ще ги представиш. Те са понятия вътрешни. Човек се усеща сам, че е слаб. Някои говорят английски или френски и превеждат но в говора и превода им има нещо несвойствено. Във всеки език си има нещо свойствено, има си свой ритъм. Английският език си има свой ритъм. Българският език си има свой ритъм. Гледаш, че някой говори български, но дърва цепи и на френски някой, като говори, се препъва. (*Учителя изговаря тия думи с груб, дебел глас.*) Това не е френски, но казват: „Френският език има носово произношение.“ Но носовото произношение ни най-малко не е френски език. Кога се образува носово произношение? Когато французинът говори, той мисли. Ти не можеш да произнесеш носово, ако не мислиш. При германския език участвува гърлото. Когато германецът говори, гърлото играе роля. Във френския език носовото произношение има смисъл. Казват, че гласът трябва да излиза от носа, че ако ти мислиш, гласът ти ще може да излиза от носа, от небцето. По теория, като отидеш при певец, той ще ти постави гласа, най-сетне виждаш, че кесията ти е осиромашала. И в религията всякога те учат какво нещо е вярата, учат те за Господа, после обясняват какво е любовта, усукват го и най-сетне човек остарее и казва: „Всичко е празно.“ Трябва едно разбиране. Вярно е това, което

никога не отслабва. Слабо е това, което всякога отслабва. Силно е това, което всякога е силно. Когато ви хване някой разбойник, какъв бихте желали да бъде той? – Силен или слаб? Казваш: „Силни трябва да бъдем!“ А пък, като хване някой слаб вятър, той може ли да те спре? – Не. Но когато дойде силният вятър, той може да те спре и да те събори. Сега някои от вас казвате: „Да видим какво иска да каже.“ Казвам: „Хайде да ядем.“ Какво искам да кажа с тия думи. Какво се крие в яденето? Или ако каже: „Хайде да отидем на разходка.“ Какво се крие в разходката? Ако отиваме на разходка, за да дишаме и двамата чистия въздух и да използуваме другите блага на природата, тогаз това е разходка. Но ако двамата направят през това време търговска сделка, вие не отивате на разходка, но си приказвате речено-казано за търговски работи и се върнете двамата от разходката радостни, защото сделката е станала. И двамата ядете и пиете, но ако сделката не е станала и двамата сте неразположени. Единият не е продал, а другият не е купил. Всеки ден вие се изменяте, променяте своето разположение. Казвате: „Неразположен съм.“ Защо си неразположен?

Нека вземем думата „ти“. Какво означава „ти“? Имате много повърхностни понятия. Казвате: „Ти си човек.“ Или казваш: „Аз съм човек.“ Казваш: „Той е човек.“ „Аз“ не е собствена дума. Всеки може да каже „аз“. Не можеш да кажеш, че „аз“ принадлежи само на един човек. „Ти“ не може да принадлежи само на един човек. На всекиго може да се каже „ти“. А пък когато ти се говори [на] „ти“, ти го вземаш, в даден случай, върху себе си. На какво основание го вземаш върху себе си? Например кажеш: „Ти си, който направи това.“ На какво основание го вземаш върху себе си? Тогаз имате: aq1=ar2. Как са равни те? Aq1 е онзи, когото товариш. Преди да го натовариш е aq1. Конят, който няма нищо на гърба си, е aq1. Като го натовариш, става ar2. Когато ми каже някой „аз“, аз искам да зная той натоварен ли е

или не. Aq1 ли е или ar2. Щом е виден човек, той е натоварен и един ден той, в своята видност, от своята знаменитост ще започне да плаче. Питам: Ако вие сте едно дърво и искате да дадете много плод, мислите ли, че децата ще ви оставят? Ще се качат отгоре ви. Пък може да кажете: „Кой им дава право?“ За някои работи вие казвате: „Господ така е наредил.“ Де ви е книгата? В кой кодекс, на кое място Господ е писал, че го е наредил така. Сега вие казвате: „Какво трябва да се прави сега?“ Вие ядете храна и се задавяте. Какво трябва да правите след като се задавихте? Задавили сте се, значи храната се е спряла близо до гърлото. Гърлото ти е раздвоено, има един канал за стомаха, а друг за дробовете и тая малка хапка е останала при канала, който е за дишане, та нито в стомаха влиза, нито в дробовете. Стои на едно място. Тая хапка седи там като един разбойник. Ти знаеш, че ако влезе в дробовете, твоята работа е свършена, ти ще свършиш земния живот и почнеш да се молиш: „Дано да не влезе вътре в дробовете.“ Щом влезе там, ще ти се прекрати живота на земята. Сега, някой път вие седите и се спъвате във вашите мисли, както и този човек в своето ядене. Де седи погрешката? Когато ядеш, няма да говориш. Когато ядеш, ще бъде концентриран умът ти. След като сдъвчеш добре храната си най-първо ще затвориш вратичката горе при входа към дробовете и ще кажеш на храната: „Заповядайте, влезте вътре в салона.“ И ще отвориш път за стомаха и тя ще влезе. А пък вие, като приемете храната, пращате един слуга да ви варди гърлото и той не е добре запознат с въпроса и вместо да отвори вратата на стомаха, отваря вратата на дробовете и тогаз казваш: „Без малко щях да се удавя, отиде храната на криво.“ Не е виновата храната, но ти си виноват, че не вардиш дето трябва да вардиш. Когато не мислиш право, никой не е виноват, ти си виноват. Има две състояния в човека. Един ум, който е чиновник – ум1=ум2. Ум1 е който мисли, който си върши добре работата. Той е свършил, с висше образование е, но чака

да го назначат някъде. Ти казваш: „Ние знаем да мислим." Хубаво, ако това е вярно, от какво произтичат всичките неприятности в живота?

Тук всинца знаете все да пеете, нали? Ако ви кажа да изпеете думите „Махар Бену" по всичките правила на музиката, как ще ги изпеете, кажете ми? Все ще ги изпеете някак си, но колко далече ще бъдете от първоначалната музика на „Махар", защото има едни тонове, които са точни. Плътните тонове аз наричам тези, които показват слизане надолу в гъстата материя. Музикантите много често казват за някого: „Той има плътен тон." Ти като се качиш в горните височини, не можеш да имаш плътен тон. При плътния тон има налягане. Трептенията, които се съдържат в него са мощни, плътни. Вие, някой път, искате да бъдете плътни. Вие искате да бъдете например богат, силен, учен. Силата е плътност, богатството е плътност. Богатият човек слиза надолу. Богатият човек не може да наследи Царството Божие. То е невъзможно. Царството Божие е нагоре, над него. Той трябва да бъде много лек, като перушина, за да влезе в Царството Божие, а пък той е тежък. Казва той: „Не може ли като дам, да вляза в Царството Божие?" Като даде всичкото си богатство, той тогава ще олекне. Кое ще олекне в него? Богатият мисли, че силата е в богатството, което има. Не че богатството е нещо лошо. Какво подразбира богатството? Богатството е събрана слънчева енергия. При богатството ти ще бъдеш или щастлив или нещастен. Понеже то е слънчева енергия, която има две страни – положителна и отрицателна. Може да разбираш богатството като израз на оная жива сила, праната. На български нали знаете какво нещо е прана. А пък индусите под прана разбират слънчева енергия. Цялата наша земя се движи вътре в праната, а пък гъстата материя индусите наричат пракрити. А пък българите употребяват думата „крити", скрити. Значи крие се нещо. А пък индусите разбират под пракрити най-

гъстата материя, от която е направена земята. Земята е направена от пракрити и част от твоето тяло е направено от тая гъста материя. Има нещо, чието естество не знаеш. Имате сърце и не знаете естеството му. Имате ум и не знаете естеството му. Имате душа и дух и не знаете естеството им. Имате четири неща: ум, сърце, душа и дух. Те са за мен ясни неща. Сърце е това, с което чувстваш болките страданията, радостите. Умът в тебе е това, с което различаваш мъчнотиите. Сърцето чувства болката, [но] само за себе си не може да си помогне. То само я чувства. А пък умът е сила да премахне болката. Ти се радваш и не знаеш как да запазиш своята радост. А пък умът може да запази своята радост. Ти искаш да говориш, имаш желание да говориш, но умът е, който те учи как да говориш. Умът ти е учител. Има някои работи, които умът ти не може да ти даде. Но душата може. Душата ще те научи какви ценности има в нещата. Ти, като имаш душа, ще разбираш ценностите на нещата. А духът е най-възвишеното в човека, до което ще достигнеш в този живот. Душата ще те научи да оценяваш нещата, а пък щом имаш дух, ще се научиш да употребяваш всяко нещо на неговото време. Ако не знаеш да употребяваш всяко нещо на времето му, духът в тебе е слаб, ти не работиш с духът си. Ако не оценяваш нещата, значи не оценяваш с душата си и ако твоят дух не те учи как да нагаждаш нещата, значи той е слаб. А пък ако със сърцето си не можеш да чувстваш радостите и страданията, то е неразбрано. Те са елементарни работи, които трябва да ги знаете. Вие казвате: „Господ ще уреди всичките работи.“ Това е право и не е право. Господ урежда и не урежда. Ако ти направиш едно престъпление, как ще уреди Господ престъплението ти? Господ ще заповядва да те турят в затвора. Казваш: „Че нали Той е всеблаг?“ Защото е всеблаг, Той ще те тури в затвора. Защо те туря в затвора? Щом направиш едно престъпление, ти не си учен човек. Не знаеш, че затвора е за учене. И ще каже: „Пратете го в затвора, за да

се научи.“ Има и вътрешни затвори. Когато ти си ограничен, ти си вътре в затвора. Всеки от вас си има затвор. Всеки от вас си има съдебни пристави вътре и стражари и съдии, и мирови съдилища и областен съд, апелативен, касационен, а пък има още един, как го наричат в религията – Божествен съд. В касационния съд делата могат да се касират. Като влязат делата в Божествения съд, каквото се реши – това е. От касационния съд делото някой път се връща, не го санкционират. Не е право, но го повръщат пак назад и пак започва. Някой път и втори път го повръщат назад. Понякога там някои не търсят правото, но гледат времето, защото един адвокат, който защищава едно дело, понякога му е приятно то да продължава. Аз на вас съм привеждал онзи пример, мисля че е от Германия: Един много виден адвокат цял живот защитавал едно дело. Започнал от младини и не го разрешил. И с него си изхранил семейството, възпитал децата си, издигнал къща, изучил сина си, оженил дъщеря си. Той е дал в наследство това дело на зетя си. Зет му му казал: „Аз в една година свърших делото.“ Онзи му казал: „Много си глупав, аз цял живот се прехранвам с него, а пък сега има да гладуваш.“ Като се приведе един пример има два начина за разбиране. Един ще разбере по един начин, а друг – по друг. Умът е за продължаване на делото. Това право ли е? За онзи, който е водил делото, за него е добре то да се продължава. Но онзи, който е завел делото, той иска това дело по-скоро да се разреши. Кое е по-хубаво – да се продължава делото или да не се продължава? Ако лошите работи се продължават, страданията продължават. Ако лошите работи се прекратяват и страданията се съкратяват. Ако добрите работи се продължават и радостите се продължават. Ако добрите работи се съкратяват и радостите се съкратяват.

Та казвам, сега в една окултна школа вие трябва да се запознаете с вътрешните закони. Всеки трябва да оперира с известни закони и да

знаете, че има права, които са ваши. В себе си имаш едно право, което е лично твое право. Има едно право, което е лично право на баща ти, друго право, което е лично право на майка ти, после друго на сестра ти. Та ти ще оперираш с четиримата души, които сте в едно семейство. Ти казваш: „Аз имам право." Ти имаш право четвърт. Ти си господар само на една четвърт. Втората четвърт е на баща ти. Третата четвърт е на майка ти. Останалата четвърт е на твоята сестра. Така вие изучавате сега правото. Някои от вас изучавате вашето право. Някой изучавате правото на баща си, майка си, сестра си. Тогаз кажете ми: Какво е правото на баща ти? Мойсей е дал закона: „Почитай баща си и майка си." Първата заповед каква е? – Да вярваш в Бога. Какво е да вярваш в Бога? Какви са качествата? Ти не можеш да вярваш в Бога, ако не го обичаш с всичкото си сърце, ум, душа, сила и дух. Ти не можеш да вярваш в Бога иначе. Ти можеш да вярваш, но това вярване няма да даде никакъв резултат. Аз говоря за неща, които стават. Например казваш: „Аз посадих сто фиданки." А пък всъщност нито една фиданка не си посадил. Ти казваш: „Петко Стойчев ми каза, че е посадил сто фиданки." А пък няма никаква фиданка посадена. Ти разпространяваш това съобщение, но фиданките ги няма. Онзи човек къде ги е посадил? – Той ги е посадил някъде в ума. Той има един проект в ума, но като потърси фиданките реално, на физическото поле, няма ги никъде. Някой казва: „Аз зная да пея." Слушам го. Една сестра разправя на друга: „В ума си го чувам, колко хубаво пее вътре." Той пее вътре, но като рече да пее вън, не излиза. Вътре пее хубаво, но вън не излиза. Това вътрешното във всички пее, но това, което пее в тебе, това не си ти. Този, който пее вътре е друг, а пък ти, който ще пееш на земята, това е друг. Онзи, който пее вътре, казва: „Аз ще те науча как да пееш." Някой път той ти пее хубаво, но някой път и той си отива на разходка някъде.

Да ви приведа една аналогия: „Mon cher“ (*Учителя изговаря тези думи веднъж грубо и веднъж много меко*). „My friend“ (*Учителя го изговаря грубо и меко*). „Мой приятелю“ (*Грубо и меко*). Първото изговаряне е плътно френски. Този човек, като ти каже така грубо „мон шер“, той не си играе. (*Учителят показва юмрук. Учителят изговаря същите думи меко*). Това изговаряне предразполага. Мекият елемент е, който дава хубави свойства на езика. Ако кажеш грубо значи никаква погрешка не се позволява. В гостилницата, дето се хранех в София, слушах едни госпожи да говорят на френски. Гледах, че се разправят за нищо и никакво. Само хабят въздуха. Един ден ще [им] наложат глоба за въздуха. Ако вие говорите български само за хабене на въздуха, ще ви наложат глоба. В природата не се позволява, в разумния живот не се позволява да направиш едно движение, което ще внесе известна дисхармония. Един брат, който е неразположен, ми каза: „Този свят не е направен както трябва.“ – Неразположен е за нещо. Казвам му: „Дай си проекта и аз ще го изпратя.“ Вече от осем хиляди години се изисква проект. Всеки един от вас, който има проект, как да се оправи света, ще изпрати проекта и ще има комисия, която ще го прегледа. Ако е добър, ще има голямо възнаграждение. Иначе ще го бракуват. Допуснете, че вие сте недоволни. Защо сте недоволни? От какво произтича едно недоволство в човека? – Едно недоволство в човека може да произтича от неговото сърце, от гъстата материя. Под сърце разбирам най-гъстата материя, в която човек функционира в съзнателния живот. Съзнанието го деля на четири вида: подсъзнание, съзнание, самосъзнание и свръхсъзнание. Подсъзнанието, макар и да е от Божествения свят, обаче съдържа най-гъста материя. От него по-доле не можеш. Освен подсъзнание и безсъзнание може да има и други категории, но подсъзнанието е най-гъстата материя, в която можеш да функционираш. Ти на земята ходиш. Тази земя е потребна. Тя е

която спира слънчевите енергии. Та казвам: В тебе сърцето е площ или сфера, в която Божествената енергия се спира и постоянно акумулира. И тази материя, на твоето сърце, трябва да започне да се обработва. Умът е вече индустриален завод. Индустрия е вече в човека. Сърцето е значи земята. Ореш. В сърцето има два вола. Ще ги впрегнеш, ще вземеш едно орало, ще се разправяш с тях и ще им говориш това, което не е вярно. Погрешката е там, че земеделеца казва: „Ха, синко, да изорем земята и каквото изкараме братски ще го делим." Обаче щом привърши и се овършее, туря хубавото жито в хамбара за себе си, а сламата в плевника и казва: „На мен житото, а на вас сламата." Щом така постъпваш, ти не си земеделец. В ума нямаш вече воловете, впрегнати. Тука се впрягат машини, които се въртят и работят. Хиляди хора се ангажирали и те работят и наблюдават тези колелета и станове. И на тях казваш:„Гледайте да излезе хубаво изтъкана материя и като стане ще повишим вашите заплати." И тези хора работят вътре. Обаче, ти си правиш сметката на края на годината и имаш голяма печалба. И така наредиш сметките, че едва ще се падне дивидент по два лева на година. И ще кажеш: „За идущата година пак." Обаче, ти си скрил някъде печалба. Ти, като земеделец и като индустриалец, правиш същите погрешки. И казваш: „Аз работих!" Хубаво, но тези волове не работиха ли? Казваш: „Аз изорах земята!" – Че какво си направил? Кажи: „Не изорах земята, воловете теглиха ралото." След това въздухът е взел участие за узряването на житото, после светлината, влагата. Ти сега пренебрегваш какво са направили слънцето, въздуха и водата и казваш: „Аз изорах нивата, каквото спечелих е моя собственост." Турците имат една поговорка, кое е цяр на това. Аз съм привеждал този пример: Отишъл турчин в съдилището. Дали го под съд. След това той казва на своите приятели: „Съдията каза едно „понеже", едно „обаче", но отиде нашето даначе." – Решението на съда било той да даде даначе. Та

„понеже“ и „обаче“ решили съдбата на даначето, да не седи при него, а да бъде на онзи човек. Ти [си] разбрал „понеже“, „обаче“, но и твоето даначе отива. Ти казваш: „Аз разбрах вече.“ – И турчина разбрал, но даначето отишло. Това не е разбиране. Онзи, който е нагласил този анекдот, той споменава тези две думи, но съдията е обосновал своето решение. Някой казва: „Аз разбрах.“ Какво си разбрал? Ти казваш: „От тази болест разбрах много работи.“ Какво си разбрал? – Разбрал си, че те боли крака, нищо повече. Щом те боли крака, трябва да знаеш [езика] на болестта. Какво означава езика на болестта? Какво означава да те заболи крака? Като те заболи крака, ще кажеш: „Трябва да зная как да ходя.“ То е закон, за да се научиш как да ходиш, как да постъпваш с хората. Постъпването, това е ходенето. Този въпрос зависи от краката. Ти си в един свят на гъста материя. Този свят на краката е идеален свят. Доброто в света, това са краката на човека. Ако ти не поддържаш доброто в света, твоите крака в духовния свят не могат да функционират и понеже твоите физически крака са свързани с духовните ти крака, то един ден ще почнеш да работиш и с последните. Връзка има между светлината и очите ти. Най-висшата материя, която възприемаме, това е слънчевата енергия. Ако ти не виждаш тая светлина, не можеш да се обновиш. Трябва да знаеш какво нещо е зрение. Зрението е едно велико благо. Зрението е един Божи кредит и всеки ден, като си отвориш очите, ще кажеш какъв кредит са ти определили за днешния ден. В първите лъчи, които идват, има нещо разумно. И ще видиш какво са ти определили за този ден, което може да употребиш. Ти станеш сутринта, слънцето е изгряло, но работите не са оправени. Има нещо криво в тях. Това и това не е както трябва. Казваш: „Така е писано.“ На кой език ти си разбрал, че е така писано? Светлината ти говори. Въздухът ти говори и уханието ти говори. Ти трябва да знаеш езика им. Ако почувстваш уханието на един карамфил, какво трябва да мислиш?

Или на една роза или на здравеца? – Карамфила ще ти даде чрез уханието един спретнат живот. Карамфилът показва, че той е минал през една много строга дисциплина. А пък като дойдеш до розата, тя е царска дъщеря. Розата, здравеца, те са богаташи, които са се научили на охолност и през големи мъчнотии не са минали. Те едвам са почнали своето учение. Те скоро са почнали. Но карамфилът от дълго време е почнал. Той ще ти разправи една история и ще ти каже: „Ти внимавай в живота." Той е прекарал и сиромашия и богатство. А пък розата сега едвам прекарва златния си век. Тя е нагиздена хубаво. Но сребърния век не е прекарала. После ще дойдат медния и железния век. А пък карамфилът е преминал всичките и сега се намира във втора една фаза – започнал е нова фаза. Вие сте разни епохи на вашата възраст. Някои от вас минавате златния си век. Някои – сребърния, някои – медния, други – железния. Всички хора не са еднаква фаза. Някой казва: „Рало, рало!" Някой казва: „Сила, сила!" Някой казва: „Парици, парици!" Някой казва: „Трябва разумност." Разумността в човека кой век е? Разумността, това е златния век в човека. Да си разумен, това е златния век. Щом дойдеш до силата, това е сребърния век. Щом дойдеш до парите, това е медния век. А щом дойдеш до оралото, щом си взел мотиката и казваш: „Трябва да се копае", ти си в железния век. Казваш: „Няма какво да се прави, ще се носи тая мотика."

Има един период от 400 години – сто години за златния век, сто за сребърния, сто за медния и сто за железния. Има и една периодичност от 22 години. В 22 години нещата се повтарят. После взимат двадесетте и четири часа на денонощието. В 24-тех часа на денонощието някои часове съответствуват на твоя златен век, някои на сребърния, някои на медния и някои на железния. При златния век ти имаш вече връзка с ангелите на Слънцето. При сребърния век имаш връзка е енергиите на Луната. Те са две светила, които играят

важна роля. Те се поляризират едно друго. Слънчевата енергия дава светлина и топлина, а пък лунната енергия е отражение. Когато хората станат много хладнокръвни, те са в своя сребърен век. Казват, че англичанина е много хладнокръвен. Той е дошъл, в своето развитие, до своя сребърен век. Аз говоря за любовта, понеже любовта е свързана с висшето, с енергиите на Слънцето. Имаме две слънца, освен това слънце, което виждаме, имаме и друго слънце, още по-светло, но за което човек е още сляп, не може да го види. И ако станете един ден ясновидец, вие ще виждате на небето две слънца. И следователно, вие приемате енергиите на Слънцето, което е отражение на онова, истинското слънце. Другото слънце е разумно. То говори. Ти слушаш всички тия трептения, както писанието казва: „Слушаш гласа на Бога, който идва до твоето съзнание.“ Илия прекара големите борби и не разбра. Искаше да изправи света и изби 400 пророци. После се уплаши и избяга и каза: „Тая работа няма да стане така.“ И Господ го прати на планината, за да му покаже по кой начин ще се оправи света. Той трябваше да пости 40 деня и даваха му само по едно ядене. Той пътуваше пеш и стана голяма буря. И Господ не беше в бурята. После стана земетресение, но Господ не беше в него. После дойде огън, но Господ не бе в огъня. После дойде тихия глас, разумното и тогава Илия затвори очи и Господ му каза: „Ти изби пророците, тези пророци можеше да не се избият, но можеха да се присадят и да дадат плод.“ А пък Илия ги считаше за вредни и ги изкорени от земята. Господ му каза: „Ти втори път ще се върнеш на земята, за да присадиш тези пророци. Ти ще имаш същата тяхна опитност един ден. С тебе ще постъпят така, както ти постъпи с тях и ще видиш, че така не може да се оправи света. Каквото правиш, ще ти го направят.“ Само Бог може да постъпи, както Той иска. А пък ние ще постъпим не така, както искаме, понеже, което Той е създал, не е наше. Ние имаме права в света. Вземаме глина и я мачкаме, както си

искаме. Но щом дойде до чужди гърнета, там не може да направим каквото искаме. И ако речем да направим нещо, ще попитаме чуждите майстори: „Мога ли да направя така и така?“

Да имаш вяра, това значи да се запознаеш със законите. Вярата е закон за нощта, а пък любовта е закон за деня. Вярата, ти ще се качиш да живееш вечерно време, през нощта. През деня не ти трябва вяра. Вярата трябва вечерно време, когато е тъмно. А пък денем, когато е светло, има ли нужда от вяра. Това, което аз зная, не е вяра. А пък това, което не зная, е вяра. Някой казва: „Аз имам вяра.“ И вярата е закон за акумулиране, за сгъстяване. Вечерно време вие какво правите като се върнете в къщи? Аз не искам да влизам във вашия интимен живот, какво правите. Аз имам ясна представа какво правите. Аз зная. Има неща, които не ме интересуват, понеже са обикновени и понеже всички ги знаят. А това, което хората не знаят, то ме интересува и вие трябва да се интересувате. Вие всички се интересувате от неща, които всички знаят. Че какво има интересно в това? Ако имаш един товар, един малък товар и не можеш да го дигнеш и казваш: „Стояне, я дигни този товар.“ Тогаз, питам, кой е господар? – Ти ли, който заповядваш или Стоян, който дига товара? Един ден няма го Стояна. Стоян заповядва на товара. Кой е по-силен? Кое е по-хубаво? Сам ли да дигнеш товара или друг да го дигне, заради тебе? И как ще го дигнете? Представете си, че този товар отдолу е завързан, не се дига. Не е тежък товара, той е 5 кг. Казваш: „Много тежък е товара.“ Трябва да развържеш товара и тогаз викаш Стояна и той го дига. Или да кажем, че дойдат други и казват, че не се вдига, а пък друг идва и го вдига след като го отвориш. Малките мъчнотии, които имате в живота, какво представляват? Някой казва: „Напиши ми едно магаре.“ Магарето може ли да се напише? Вие сте взели думата магаре и сте му турили смисъл, който първоначално, когато магарето е било създадено, не е съществувал. Българите казват: „Напил се като

магаре.“ Вярно ли е това? Че се е напил като магаре е вярно в това отношение, че магарето пие много вода. И като се напил с вино, човек може да постави един съд с вино пред магарето, но магарето не избира виното, а водата. Магарето е по умно от човека, който пие вино. Казват: „Магарешка работа е, напил се като магаре.“ Не е вярно. Магарето във водата е отлично, но в храната си показва магарещината. Намери някои листа сухи и ще ги глътне. Казвате: „Много е скромен.“ – Не. Ако магарето и в храната си беше така взискателно, както за водата, тогаз щеше да бъде умно. После магарето има и други черти. Като го погне един вълк, то се разреве, бяга и реве. Вълкът отподире го гони и то реве. Питам: Какво се ползува магарето като реве? Хубаво, дойде ви едно страдание и вие се разревете. Тогаз ревът не разрешава въпроса. Това магаре трябваше не да бяга, но да се обърне срещу вълка и да реве и вълкът ще се спре. А то бяга и реве. Вие бягате от вашите мъчнотии и ревете. Това не е разрешение. Това е магарешко разрешение на въпроса. И казват, че един вълк, като изяде едно магаре, той девет месеца обикаля на същото място, за да намери друго магаре. Много приятно, много вкусно е магарешкото месо за вълка. Та не разрешавайте вашите мъчнотии с рев. Ревът не разрешава въпроса. Плачът е друго нещо. В плача има нещо разумно. Една твърда почва, която не може да обработваш и тя се размеква. Сълзите размекчават.

Казвам: Във време на мъчнотии впрегнете ума си на работа. Бог, Който ви е пратил на земята, какво иска от вас? Иска ли Той вие да бъдете такива, каквито сега се проявявате? Аз ще ви предупредя: малцина от вас съм срещал, които като разправят нещо, го разправят както си е. Когато ми разправя за себе си нещо, има два начина, които са равни: някой път, като си направил едно добро на хората, разправяш го така, че ще украсиш, разправяш го така както не е. Той казва: „Срещнах някого и му дадох 5 лева.“ Но той ще разправи така

подробно, че да му даде външност. А пък някъде, като направи една погрешка, почне да я смалява и казва: „Условията бяха причината, аз не исках.“ – Омекотява го. Добре, и в единия и другия случай не е прав. Той трябваше да тури умаляването при доброто, а пък като направи една погрешка, да я уголеми. Или най-правото е да изложи работите както си са. Да кажем, че аз правя добро някому. Че то е много мъчна работа да направиш едно добро, защото този човек може да е бил богат в миналото, правил е добрини, сега е дошъл до това положение и аз му давам сто лева. И той казва: „Много малко.“ Той е играл с хиляди банкноти, трябва да вляза в неговото положение. Ако аз съм, няма да му дам сто лева. Ще му говоря приятелски. Той ще ми разправи това и това. Ще му взема името и ще му кажа: „Ще се срещнем пак.“ Нищо няма да му кажа за даване на пари, но в един плик ще му пиша едно безименно писмо и ще му туря сумата, която му трябва. И ще пиша в писмото: „Вземете една скромна помощ, много малка, но да не ви се вижда обидно. Ако имах повече, бих ви дал. Това, което правя за себе си, правя го и за вас.“ И той ще се усеща, че не унижен.

Да кажем, че ние учим хората да вярват, че най-първо ти не вярваш. Или казваш: „Трябва да обичаме хората.“ Но най-първо ти не обичаш. Казваш, че трябва да обичаме Бога, но най-първо ти не обичаш. Аз гледам, че за любовта нямате понятие. Във вас съществува едно човешко разбиране. Нямате едно вътрешно съзнание. Аз седя и гледам някой човек, но питам: Какво е човек? Минава едно малко, бедно дете. Че това е едно изпитание за тебе. В това дете има една божествена душа вътре. Това дете, като дойде на земята, има обикновено съзнание, но в това дете седи едно висше съзнание. Както казва Христос, че техните ангели на небето гледат лицето на Отца Вашего. И ангела гледа как ще постъпиш. Аз се спирам и виждам, че е опърпано, но веднага виждам, че то е свързано с една нишка с

ангели. То е Божественото. И казвам си: Аз ще постъпя тъй, както бих желал с мене да постъпят.

На всинца ни трябва самообладание. Аз слизам отгоре и гледам, че една сестра се разплакала. Седи до стълбата ми разплакана. Защо? Един брат не се отнесъл добре с нея. Обхода трябва на всинца ви. Вие сте се разгащили. Не разбирате любовта както трябва. Трябва да се роди във вас нещо благородно. Да се уважавате един други. Вие, като че ли, казвате: „Аз пет пари не давам заради другите." И аз ще ви кажа, че тогаз и аз пет пари не давам за вас. Ако отсега нататък не искате да изпълнявате волята Божия и аз пет пари няма да давам за вас. Един ден аз ще се вдигна и ще си отида и ще ви оставя с вашето знание да правите каквото искате. Аз не искам такава лигава любов. Вие нищо не сте направили заради Господа. Всички искате да бъдете тщеславни, да се повдигнете, да станете богати. Аз не съм дошъл за това. Аз съм готов да се пожертвувам за вас, ако любите Бога. Ако пък не го любите, няма какво да се занимавам повече. И за оная любов, за която аз мислех да говоря, няма да кажа нито една дума. Аз ви виждам какво мислите вие. Вие имате много нечиста мисъл. Какво не сте турили върху мене. Кажете ми, какво не сте турили отгоре на гърба ми? Покажете ми един от вас със свят живот. Вие седите така и си играете. Някои мислят, че са много близки. Под близки се разбира: трябва да носите светлина в себе си. Аз ви говоря на един език понятен. Аз не искам да се занимавам повече да уреждам вашите работи. Няма да ги уреждам по този начин. Станете всички ясновидци. Бих желал да видите какво аз правя. Но така, както сте слепи, нямате право да говорите. Като станете ясновидци, можете да говорите както си искате. Но хората, макар и слепи, трябва да знаят какво е направил Бог за тях.

Вие казвате: „Ние знаем, че Учителят е Божествен, той е Господ." Че вие сами не вярвате във вашите думи. Че в какво седи понятието

Господ? Всеки, щом обича, е Господ. Един човек, който може да се жертвува за другите, е Господ. Един човек, който може да прави добро, той е Господ. Един човек, който е абсолютно справедлив, е Господ. Един, който абсолютно се жертвува, е Господ. Христос казва: „Ще правите по-големи дела, от колкото аз правя.“ Вие казвате: „Той е Христос. Като Него не можем да бъдем.“ Като Него ще бъдете. Вие казвате: „Аз не съм като тях.“ (Учителят изговори грубо и дебело тия думи) „Mon cher“, „my friend“ – това е вашия език.

Двама млади идваха при мен и ме питаха: „Трябва ли да се женим?“ Рекох: „Ти имаш ли гръб да храниш жена? Ти имаш ли гръб да храниш деца? Ти искаш да снесеш яйца и друг да ги мъти. Ще можеш ли да дадеш възпитание на синове и дъщери?“ Вие казвате: „Да се женим!“ Как ще я храниш? Ако ти не можеш да обичаш своята другарка, не се жени за нея. Ако я обичаш, ти си женен вече. Какво значи думата „женен“ на български? Ще пожънеш житото, ще вземеш житото за себе си, а сламата – за воловете. Това е женене.

Не искам втори път да ви говоря по това. Има нещо във вас, което не харесвам. Аз съм търпял. Няма какво да ви говоря повече. Вие казвате: „Учителят ще си оправи работите, той си живее горе, а ние опъваме каиша.“ Ако вие мислите, че вашият живот с това може да се оправи, аз съм готов да ви отстъпя стаята и аз ще взема вашето място, ще заема мястото на един беден. Вие мислите, че нямате пари. Ако имате пари, какво ще направите с тях? Колко пари ви трябват? Или да ви дам пари да се облечете, да си купите шапки и обуща и да си вземете апартамент. Че това го правят вече в света. Идете, работете и направете това. Каквото искате ще ви дам. Колкото злато може да побере сърцето му. Аз ще му дам толкова злато. Ето колко злато мога да ви дам. Ще ви изпразня главата и ще я напълня със злато. Искаш да бъдеш богат, но златото ще го туриш в главата си. Колкото може да побере. Твоята глава има един и половина килограма мозък, а пък

относителното [тегло] на златото е 19. Тогава колко килограма може да побере вашата глава? – Двадесет и девет–тридесет килограма. Във всеки килограм има по 200 наполеона – всичко 6000 наполеона. Това е най-големият кредит, с който можеш да се ползуваш. Шест хиляди и то ако умът ви е на мястото, ако сърцето ви, душата ви и духът ви са мястото. А пък, ако не са на място, тогаз пропорционално се намалява богатството.

Ако вие се решите да живеете както трябва, трябва да имате връзката. Ето, в този момент слънцето изгрява. Ако може да слушате гласа на Бога, който изгрява чрез слънцето, не шест хиляди, но колкото искате може да имате. Но най-първо трябва да помагате на своите ближни. Трябва да работите не за себе си. Една четвърт аз работя за себе си, а три четвърти работя за своите ближни. Такова е отношението. Една четвърт за себе си, а една четвърт за своите ближни, това не е изпълнение на закона. Сега не искам да ви говоря. От невидимия свят, като ви гледат, онези които помагат, един ден, като престанат да ви помагат, знаете ли какво ще стане? Нито аз мога да ви помагам тогаз. Ако се изтегли въздуха от тая стая, аз не мога да ви помагам. Ако се изтегли светлината, не мога да помагам. Ако се изтегли живота, какво ще остане – празно пространство. Не злоупотребявайте с Божиите блага, понеже ще дойде страдание. Вие причинявате страдание. Знайте, че половината от страданието ще носите вие. Аз ще взема сега само една трета, а две трети ще наложа на вас. Като дойде доброто, което ви се пада, аз ще взема една трета, а две трети – за вас. А като дойде до страданието, една трета за мене и две трети за вас. Та да престанат между вас онези ежби, които носите с векове. Решете този въпрос. Не един за други, но за любовта, която имате към Бога, заради любовта, която Христос е имал към вас. Знаете ли какви са били неговите страдания? Няма да имате сега мене предвид, но преди две хиляди години едно същество е понесло

греховете на света и кръв е текла от лицето му. Но Онзи, Комуто е текло кръв от лицето му, не Го карайте втори път да тече кръв от Него. Евреите, които накараха да тече кръв от Него, две хиляди години се тласкат. И ако вие накарате Христа, като евреите, да тече кръв от Неговото лице, същият закон е и за вас. В света сега иде гневът Божий. Сега е съдбата Божия. Нямате време да се прераждате. Каквото направите в този живот, това е. В следующия живот има нови работи. Да ви говоря на един език понятен. Не си играйте. Аз [за] себе си съм разрешил въпроса. Искам и вие да го разрешите. И вие по същия закон ще носите една трета от престъпленията, от страданията. Другите оставете. Светът не иска жертви вече, но разумност се изисква. И трябва да се работи. И всеки един от вас да работи. Да работи и в душата си и в духа си. И не изнасяйте лъжите пред Бога. Ти не обичаш един човек и казваш: „Аз нямам нищо против него.“ Не говорите истината.

Та да остане само Господ да живее между вас. Като влезете тук, едно от двете: или че много хора има за вас тук или като влезете, да виждате, че само Христос живее тук. Че сте само вие и Христос. А вие като влезете, не виждате Христа, но мислите, че има много хора тук. Христос го няма за вас тук. И тогаз започвате стария живот. В тебе има една глава, това е Божественото начало. В човека има едно сърце. Та казвам, служете на Бога във вашата глава! Кое е главата? – Истината е главата. И във вашето сърце служете на Бога. Не казвам, че не служите, но вие се самозаблуждавате. Аз, по някой път, гледам и съм правил много опити. Аз съм употребил едни и други начини. Ако употребиш строгия начин и хората стават като тебе строги. Ако употребиш мекия начин и хората стават меки като тебе. Но нито в строгия, нито в мекия начин е спасението на човека. Аз искам да направим разлика сега. Понеже аз излагам себе си. Аз, като дойде до Божията истина, готов съм да жертвувам всичко. А пък, ако дойде до

мене, от вашия учител нищо няма да стане. И когато аз ще се откажа, ще се откажа от всичко. И няма какво да ме безпокоите вече. И тогаз бих ви оставил всички свободни, да си вървите както знаете и аз ще си вървя както зная. И аз ще служа на Бога, както зная, и вие ще служите както знаете. Някой може да каже: „Учителят не ни учи хубаво.“ Тогава дръжте живота на Христа. Тогава дръжте живота на Мойсея или друг някой пророк, но бъдете съобразни с вашето верую. Аз не ви проповядвах до сега себе си. Вие си мислите това, което не е. Аз съм повече отколкото вие мислите. И съм по-малко от това, което вие си мислите. Следователно, две неща има. Аз [съм] повече от това, което вие мислите. Какво ще кажете? Аз съм повече от това, което съм проявил. Аз не съм проявил нито една милионна част от това, което съм аз, разбирате ли? Не е знание това, което човек е научил наизуст, но има неща, които съм разрешил. Христос разреши един въпрос като излезе кръвта му. Той тогаз разреши един важен въпрос. Мислите ли, че вие ще разрешите този въпрос, без да излезе кръв от вашето лице? Вие знаете ли какво нещо [е] страданието? И вие имате малки страдания. Не искам сега да остане във вас известно заблуждение. Не се заблуждавайте от известни ваши мисли. Вие се самозаблуждавате в себе си. Не се самозаблуждавайте. Дръжте едно правило: Дръжте в себе си името Божие свято. Да имате за Него само едно мнение.

Като дойде до името Божие, да има във вас нещо, което не е опетнено, да имате една свещена мисъл. Да нямате никакво роптание и да кажете: „Всичко е за добро.“ Казано е: „За онези, които любят Бога, всичко ще се превърне за добро.“ И стремежа ви да бъде: Царството Божие и Неговата правда. И в този стремеж да бъдете непрекъснати. И най-сетне вие ще се проявите. Вашето лично проявление ще бъде в изпълнението волята Божия. Ако изпълнявате волята Божия, вие ще се проявите като човек. Ако търсите Царството

Божие и Неговата правда, вие ще имате онази мощна сила, всякога ще бъдете силни. И ако държите името Божие свято, тогава живота ви ще се осмисли.

Та първото нещо е: Не петнете името Божие! Понеже, който петни името Божие, той всичко изгубва в света. И аз искам да ви предпазя. За вас има голяма опасност, понеже ако се подхлъзнете, който от вас се подхлъзне, мъчно се повдига вече. С покаяние работа не става. Ако някой от вас ще дойде при мене и ще мърмори, аз не съм ви наложил нищо и обещание не съм взел от никого и съм оставил всички свободни и вие не злоупотребявайте с тази свобода. Аз искам да осветите името Божие, да търсите Царството Божие и Неговата правда и да изпълните волята Божия. И ако тия три неща изпълните, аз зная, че и другите неща ще направите. Аз не се меся в другото вече. Да имате на какво да разчитате. Като дойде някой при мене, аз не мога да му взема страданията. Вие казвате: „Каквото каже Учителят, ще го направя.“ Че аз не съм ви поставил на изпит. Вие сте Петровци, по три пъти сте готови да се откажете. Не че го искате, но като дойде страхът се отказвате и после се мъчите. Хубаво, като заминете за другия свят, къде ще заминете? Какво понятие имате за онзи свят? Когато дойде Христос на земята, не можеше да се върне обратно. А трябваше да мине по пътя на страданието и като изтече кръвта тогаз можеше да са върне. Тогаз можеше да се качи при онзи, който го е пратил. Та и вие по същия начин може да се качите. Същият закон е. Нито аз мога да се върна тъй както мислите. Аз разбирам законите. Вие казвате: „Той всичко може да направи.“ Всичко, което се прави, трябва да бъде разумно. Всичко, което се прави, трябва да бъде силно. И във всичко, което човек прави, той не трябва да бъде раздвоен. Помнете: не можете вие да бъдете щастливи от сега нататък, ако не изпълните това, което ви казвам. Инак вас ви очаква голямо страдание. Всеки, който е слушал моето слово, словото

ще ви съди. Пък и аз същевременно и аз ще бъда съден. И аз, за каквото съм говорил и мене ще ме съдят, с вас заедно. И мен ще съдят и вас ще съдят. Ако има нещо криво, мен ще ме съдят, че не съм го казал както трябва. А пък вас ще съдят, че не сте го изпълнили като трябва. Най-първо съдбата ще започне от вас. И започнала е вече. Започнала е от избрания народ – евреите. Казано е, че съдбата започва от дома Господен. И с вас ще започне. Съдбата ще започне с най-добрите – те са избрания народ. И след това ще дойде съдбата и за другите. Та всички онези, които са избрания народ, съдбата от тях ще започне. Понеже това са леките дела и не мислете, че така леко ще отидете при Бога.

На думата славянин ще извадите първите две букви „сл" и остава „авва". Това е най-хубавото. Този е онзи, скритият вътре. Славянина трябва да познае Баща си. А пък „сла" какво значи? Каквото човек си постила, на това ще легне. „Сла" е началото на глагола „слагам". Вие трябва да сложите великия закон на любовта като основа на живота си, да познаете вашия Баща. Това е славянин. Славянин е онзи, който познава своя Баща и върши Неговата воля. Та желая, в това отношение, всички да бъдете славяни, да познавате вашия Баща и да извършите по дух Неговата воля. Че който ви види, да каже: „Блажени тези синове, които вършат волята Божия." Блажен е онзи, който върши волята Божия.

Сега вие ще излезете вън и ще кажете: „Страшно ни наряза Учителят." Вие не сте разбрали нищо тогаз. Ако аз ви нарежа, нито един няма да може да излезе от тук. Ще кажете така: „Учителят ни говори, че трябва да държим свято името Божие в себе си, да въдворим Царството Божие и Неговата правда в себе си и да изпълним волята Божия." И тогаз всичко друго ще ви се приложи, казва писанието. Вие сега търсите причината, че този, онзи бил виноват, че това, онова не е станало както трябва, че този, онзи, не

постъпил както трябва. Ние нямаме закони как да се постъпва. Имаме един закон: Аз съм ви проповядвал любовта, но тази любов разгалва хората. Един човек, като го обикнеш, той започва да ти заповядва. Любов, в която ние не сме готови да слугуваме, тя не е правилна любов. Любов, в която ние искаме да заповядваме, не е правилна любов, понеже ни обича, да го изнудим, това не е любов. Това е насилие. В любовта се проявяват най-хубавите чувства и мисли. Аз искам вашата любов да бъде абсолютно безкористна. Вие си дръжте вашата любов. Аз не искам да я закачам. Но вашата любов ще се повдигне и ще се пречисти, ако имате Божията любов.

„Авва Отче“ се казва там. Думата „Авва“, значи онзи Баща, Който носи тягостите на своите неразбрани деца. В думата „Авва“ два пъти се повтаря буквата „А“. Като махнем първата буква „А“, остава „ва“. Българинът казва „ва“ – да се спре нещо. Та казвам: като махнем първата буква „А“, остане „ва“, какво ще стане? Та сега всички ще се натоварите. Всеки да си носи товара. И да благодарите. Този товар ще го носите на мястото, дето трябва. И като го занесете така товара там на мястото, всички въпроси ще се разрешат.

Добрата молитва

6 часа и 50 минути

25 лекция, 29 март 1939 година, София, Изгрев

ГОСПОДАРИ НА ВЪНШНИЯ И ВЪТРЕШНИЯ ЖИВОТ

(*Небето чисто, звездно. Времето тихо и топло*)

Отче наш.

„Всичко в живота е постижимо.“

„Давай, давай.“

Ще говоря за работата. Някой път говорите за труд и мъчение. Аз не зная какво разбирате вие под думата мъчение. И какво разбирате под думата труд, какво – под думата работа. Мъчението се отличава от труда по това, че има друг костюм. На български костюмите на думите, мъчение, труд и работа са тези: М.Т.Р. По костюми се отличават. В живота се изисква едно вътрешно разбиране. Сега всички хора са дошли на земята, но не знаят защо са дошли, кога са дошли, колко време ще живеят, пак не знаят. И от тук, като напуснат земята, къде ще отидат, пак не знаят. Предполагат нещо. Вие знаете за живота толкова, колкото онази млада мома, която, като се облече в хубавите дрехи, мечтае си нещо за в бъдеще, има някаква си болка, има си нещо в ума – хубав живот, хубава къща и пр. Но след като влезе в живота, в това великото училище и намери своя велик професор, от него взима уроци. Най-първо като го види, тя говори много хубаво за него. Казва: „Имам отличен професор, толкова е отличен, свършил е.“ И от сутрин до вечер само за професора си говори. Какъв език имал. Говори за неговите постъпки, за движенията му. Какви са били очите му, веждите му, всичко това описва, като един ангел. Този професор, някой път, е своенравен. Погледнеш, на тая студентка в живота той напише числото две. Щом писал веднъж две, нейното мнение за професора ѝ се изменя. И тя казва: „Мислих,

че беше свестен.“ И характера му се изменява. Откак написа това число, характера му се измени, той е учен човек. Той ѝ написал две. Това е пътят, по който тя е дошла на земята. Това число две е впрегнало всички хора на работа. Ако не беше две, всички хора не щяха да се мъчат. Две означава: Или добре ще се учиш или ще се мъчиш. Ще кажеш: „Къде е мъчението [в] две?“ Долу, дето се пресичат двете линии, там стават всички катастрофи. Когато пишете две, стават катастрофи.

Сега да пристъпим към предмета. Имате вежди, очи, уши, нос, уста, пръсти. Ако ви попитат защо ви е ръката все ще дадете някакво обяснение. Аз наблюдавам колко хората са взискателни спрямо другите, а спрямо себе си не са. Трябва да знаете, че каквото виждате в другите хора, това сте вие. Вие сте разложени във всички хора. И каквито прегрешения виждате в тях, това сте вие. Доброто и злото, което виждате, това сте вие. Разложени сте в една голяма площ, та виждате себе си. А самият човек е събран в едно малко място, та не може да се видиш. Обичате един човек, че имал обхода. На какво се дължи неговата обхода? Някой път човек може да е красив, но ако в тебе обонянието е силно развито, ще усетиш нещо неприятно. Мнозина са ми казвали: „Не мога да го търпя, излиза от него една тежка миризма.“ А гледаш, че е красив човек. У някои друг лицето не е така стройно, не е така хубаво, но от него излиза едно ухание, нещо привлекателно. Кое е хубавото в него? Някой път хубостта на човека произлиза от неговите уста. Някой път произлиза от неговия нос. Някой път от неговите очи. Или от неговите уши. Или от неговите движения. Може човек да вземе известна поза, която е приятна. Всяко нещо в природата си има свой смисъл. Често вие имате един израз, казвате, че нещо било без дъно, дълбочината била без дъно. Каква е дълбочината на земята? Най-голямата дълбочина е до центъра на земята, колко е? Колко е диаметъра на земята? (*– 12 хиляди*

километра.) Добре, тогава дълбочината или радиуса ѝ е около 6 хиляди километра. Туй, бездънното е 6 хиляди километра. Казват, че височината е безпределна. Височината мерим от тук до центъра на слънцето. До повърхността на слънцето изчисляват 92 милиона мили. И слънцето има диаметър 800 хиляди. Значи радиуса или дълбочината на слънцето е 400 хиляди километра. Та казвам, бездънното е това. А ние считаме това понятие за нещо неопределено. Казваме: „Той е много учен човек." – Учен човек! Колко думи знае? Шекспир – най-учения е употребил 16 хиляди. А Милтон – 10 хиляди. А пък обикновените писатели – по четири хиляди употребяват. А пък обикновените хора, някои от тях, си служат с 2000 думи. За някой оратор казват, че много добре знаел езика. Значи две–три хиляди думи. А пък да знае 150–200 хиляди думи! Та някой път, ние се преценяваме, мислим че много знаем.

Скоро изпитвам една сестра, разви се гласа ѝ, взема височини. Тя е млада сестра. Така казваха за нея. Аз казах: „Да я чуя." Височините взима хубаво, но като рече да слиза, не знае как да слезе. Там се плъзга. А пък знаете ли какво нещо е плъзгането? Височините са планинските места. Вие в живота си искате да ходите само по една равнина. Ако вие по една равнина ходите, от вас нищо няма да излезе. Човек за да може да постигне нещо, трябва да има един идеал. Вие трябва да си го представите като един висок планински връх. И ако вземем да разгледаме земята, ще видим, че всичката култура се е развивала там, дето е имало високи планини. Най-устойчивата култура е на Хималаите, дето е индийския народ. Египтяните са имали култура и са ги хвалили. Планините са били далеч от тях. И за да имат култура, те е трябвало да си направят изкуствени пирамиди. И тяхната култура не е така мощна. Човек трябва да има един висок идеал. И според височината на вашия идеал, такава ще бъде и културата. Някои говорят за любовта. Любовта е един възвишен

идеал. Вие мислите, че любовта всеки може да я хване, да я обхване. Не. Любовта е непостижима. Тя е като Монт Еверест. Вече 5–6 години ходят германци и англичани да се изкачат на него, но не могат. Та казвам, трябва да имате един идеал. Той, идеалът, е непостижим. Не мислете, че може да го постигнете във вашия живот. Радвайте се, че имате нещо непостижимо. Радвайте се, че човешкия крак там не може да стъпи и че то ще остане за всякога чисто. Да дойдем до идеята за Бога. Каква идея имате за Бога. Идеята ви за Бога е много смешна. Вие седите и казвате, че имате страх Божий. Между хората сте изправени. Например, ходите в София, там има стражари. Ти вървиш добре. Има закони. Но щом си в къщи, правиш каквото искаш. А пък то в къщи, когато си сам, трябва да бъдеш много изправен. Достатъчно е да влезеш в къщи, за да познаеш каква е религията на един човек, какви са му познанията, постиженията, дали е музикант или не, художник ли е или не. Ще познаеш. Вие ще кажете: „Така Господ ни е създал." Не, тогава вие нямате ясна представа какво нещо е Господ. Значи, ако Господ е създал една пеперуда и я облякъл с такива хубави дрехи, на които биха завиждали царете и царините на земята. Нито една царица не е носила такава мантия, шарена както една пеперуда. И Христос казва: „Малките цветя, които Бог така хубаво облече, мислите ли, че са по-горе от човека?" Мислите ли, че Бог човека, това разумно същество, ще го остави да се облече с дрипели? От вашите уста трябваше да тече нектар. Като влезете в някоя къща, че като кажете няколко думи, да потече нектар от вашите уста. И всички хора там да се примирят. А пък аз гледам, за някого казват, че е много набожен, а пък като влезе някъде скарва хората. Аз се чудя за тази набожност. Наблюдавайте живота си. Ако влезете и скарате хората, вие верующ ли сте? Накъдето ходите, трябва да носите нещо хубаво. Ухание трябва да излиза от вас. Аз това ви го представям като един идеал. Че кое ни радва? Нали слънцето. Като

изгрее слънцето, носи живот. Вие виждали ли сте, като изгрее слънцето, колко е весело неговото лице. И като погледнете всички тези растения, на тях слънцето дава благословение. И цялата природа усеща присъствието на слънцето. Даже и студеният сняг горе, който е бил така консерватор, че не се помръдва, като изгрее слънцето и той се помръдне, като една деликатна мома, подвижва се. И той се влюби. Аз смятам, че снега, като почне да се топи, той се е влюбил и казва: „Не ми се седи вече тука!“ И тръгва в тая посока да дири слънцето, на където отива. Сега ви говоря на фигуративен език. Вие сте се влюбвали много пъти. Има хора, които са се влюбвали в някое малко кученце. Аз съм виждал дама, като го носи, че го милва. Някое дете се е влюбило в котката и я носи. Аз съм виждал хора да са се влюбвали в някое птиче и казва: „Колко е хубаво това славейче!“ Някой се влюби в едно цвете и го носи на ухото си. Влюбен е до известно време. Момата, докато е млада, се влюбва в китки в цветя. Но щом се ожени, тя хвърля тези цветя и казва: „Те ме направиха нещастна.“ Най-първо тя носи червена шамия, като генерал. А пък щом се ожени стане калугерка. Не турям сега в лош смисъл: родила е едно дете, умряло. Родила дъщеря и тя умряла. Та три–четири все умрели. Тя вече се подбрадила с черната шамия. Всичко черно навсякъде, навела глава и казва: „Аз да знаех, никак да не се жених. Що ми трябваше да се женя! И този, когото обичах, замина някъде. А пък аз съм сама.“ Какво трябва да се прави сега? Вие се самозаблуждавате. Вие виждате себе си в хората. Хора се влюбват в себе си. Няма по-опасно нещо човек да се влюби в себе си. Някой път ние нямаме ясна представа за живота. И ако представите на някоя маймуна огледало, тя, като се огледа в огледалото, не знае че е тя. И дойде зад огледалото, да хване другата маймуна, но я няма. И пак си оттегля ръката. И като се поогледа пак, пак че се скрила другата маймуна и рече да я хване, но няма я. И вие, като се оглеждате в огледалото, искате да хванете себе си. Влюбили

сте се в тая маймуна в огледалото и казвате: „Защо тази маймуна не ме обича? Защо не мога да я хвана?“

Не е пътят този. И казвате: „Дали Бог ме обича или не?“ Че ако вие обичате себе си, а ние сме отражение на Бога, то какво има ние да се съмняваме. Не може Бог по същия закон да не обича Той себе си. Че ти си едно отражение в малка степен и на Бога. Вие не можете да не обичате вашата ръка. Като я погледнете, имате все едно хубаво чувство за ръката си. За мен закона седи така – като се окаля ръката, аз не я съдя, не ѝ казвам: „Защо се окаля? Защо не водиш трезвен живот?“ Аз считам, че причината за окалването не е в ръката, а по-дълбоко търся причината, в друго. Вие един други се съдите и причината за вашето окалване не е във вас. Причината е много малка. Скоро ми разказаха следното: Дошла е една жена от Русе. Една съседка имала тя, която постоянно ѝ казвала: „Ти си голяма простачка, простакиня.“ И оная я дава за под съд за думата „простакиня“. И спечелила делото. Другата била осъдена за 10 дена затвор, за тая дума и 2000 лева глоба. Казвам ѝ: „Само за това ли? Да няма нещо друго?“ Тя казва: „Не, само за думата простакиня.“

Казвам, тук си позволявате някои думи повече от „простакиня“, да си казвате. Ако си заведете дела за обида, тогава всички щяхте да бъдете в затвора. Тук наскоро един брат, за нашата изгревска кооперация, която фалира, нарече хората от братството „мошеници“. За думата „мошеник“ осъждат ли? Той ги нарича всичките мошеници. Къде е причината? Необмислена работа. Като кажеш „мошеник“ какво ще придобиеш? Много неодялани езици има тука. Не са виновати езиците. Аз си го обяснявам, че от много високо място слизате. Водата, като слиза от високо планинско място, много говори и скача. Като кажеш „мошеник“, колко години се наказва? Ако кажеш пред лицето му, ще го [те] осъдят за три месеца. Ако кажеш зад гърба му няма да го [те] осъдят. Тук ако кажеш думата и те осъдят. В

невидимия свят ако само помислиш, пак ще те осъдят. Ако допуснеш в мисълта си, ще те осъдят. В мисловния свят, ако само помислиш, ще те осъдят. И веднага в затвора. В Духовния свят, ако само почувствуваш, ако само си се допрял до него, ще те осъдят. Ако си турил пръста до някой топъл предмет, като се изгориш, ще те осъдят. Там не позволяват, щом се опариш, то е вече престъпление. А щом помислиш за лошата мисъл, тя оставя петна. Като видят всяко петно по дрехите, в света на ангелите за едно петно – веднага навън из рая. А някои от вас мислят с всичките петна, които имате във вашите мисли, да отидете между ангелите. Да говорим сега искрено. Най-първо умът трябва да се изчисти. Абсолютна чистота трябва да има. Възможно е това. Възможно е със закона на любовта. Любовта е една сила, която слиза от Бога и която е чиста. И ако истинската любов проникне в човешката душа, тогава тя очиства човека. И Бог казва така: „Ще очистя петната ви, прегрешенията ви и няма да ги помена вече. Ще ги хвърля зад гърба си в забвение.“ Те опетняват. Всяка лоша мисъл, след време, се явява като някой недъг. Появяват се фуски, цирейчета, лишеи, пархути, какво ли не, болест в ставите, коленете, гръбнака, бъбреците, в стомаха и пр. Казват: „От къде дойдоха тези болести?“ – От мисълта вътре. Почнете да мислите хубаво и ще видите, че всички тези неща ще изчезнат. Вие най-първо трябва да се научите да не преписвате тия работи на Бога. Не трябва да туряме престъпленията, които се вършат, на Бога, не трябва да казваме, че Бог е причина за това. Бог не ни съди, като вършим това-онова. Той търси начин да измие веднага извършеното. Та казвам: Трябва да имаме един начин, по който да изчистим своите мисли. Такива начини има. Ако вие имате една лоша мисъл, как ще я смените? За да зачиташ един човек, трябва да имаш един особен център, на главата си развит. Бог е поставил една способност отзад на темето на човека, в задната част на главата. Човек, у когото този център не е развит, той

не може да почита и уважава хората. Той най-първо трябва да почита и уважава себе си. Човек само трябва да вижда своите добри страни. Някой казва за някого: „Той не е милосърд.“ Милосърдието е тази част на главата, над челото, на горната част на главата, два–три сантиметра над долната граница на космите. Там е писано колко човек е милосърд. Ако това чувство не е развито в теб, то като страда някой човек, ти не можеш да влезеш в неговото положение. А пък, ако това чувство е развито, веднага влизаш в неговото положение. За да бъдеш музикант, трябва да е развит центъра отстрани на челото, над външния край на веждите. А ако човек е много досетлив, че знае как да цени времето, развит е центъра точно на външния край на веждите. Там ще го търсиш времето. Иначе човек не може да бъде музикант. После, онзи който е паметлив и има способности за езиците, има под очите си гънки. Ако е голям историк, развит е центъра в средата на челото. Има много други работи, които човек трябва да развие. И за обхода има център. Да кажем, че някой не е справедлив. Центърът на справедливостта е от двете страни на главата, пак на горната част. На това място главата трябва да бъде широка. Щом не е развита там главата, тогаз справедливостта не е така развита. За думата простакиня тази сестра е била осъдена за десет деня. Сега, дошла тази сестра при мене и ми се оплаква. А пък аз нямам разположение да я приема. Но има две сестри, които я водят. Виждам по лицето ѝ, че има някоя беля и тя почва да плаче. Питам: „Защо плачеш?“ Тя казва: „Осъдиха ме за десет деня.“ От касационния съд делото се повръща и не зная какво ще стане. Казах ѝ: „Ти като плачеш, тази работа няма да се уреди. Десет деня ще бъдеш в училище, в един университет. Специфични лекции ще ти предадат в този университет.“ Тя казва: „Остави се, десет деня, пък и три хиляди лева глоба.“ „После, казах ѝ, три хиляди лева ще платиш на тези професори, които ще ти предадат лекциите. Не може така без

пари. Ако ти обичаше тази съседка, тя не би те обидила. Сега тя те е обидила. Това показва, че и ти не си я обичала." Тя казва: „Аз я търпях, търпях и най-после ѝ казах: Не съм аз простакиня, а ти си простакиня. И когато тя ми казваше простакиня, нямаше кой да слуша, пък когато аз казах простакиня, тя повика наемателя горе, като свидетел. Тя има свидетел, а пък когато тя ми казваше простакиня и други работи, аз нямах свидетел и ме осъдиха." Казах ѝ: „Това е за твое добро. Това е една привилегия, да се отиде в един такъв университет и ти се благодари на Бога, че не е десет месеци. Десет деня като утре ще минат и като излезеш от този университет, Господ ще те благослови. Тази дума я запиши сега." Казах ѝ още: „Ти си излез сега, а пък аз ще разгледам делото и ще видя. Даже мен ми е приятно, че те приели в университета. Но ще видя сега, ще се постарая малко да посмекча професорите, добре да се обхождат с тебе. Няма защо да плачеш, сестра." Все плачат хората. И у нас плачат. Тя казва: „Много ми е мъчно." Казах ѝ: „Кому не е мъчно? Който е дошъл на земята, все ще му е мъчно." Няма да остане нито един от вас, който да не опита всичките мъчнотии на живота. Ще ги опита. Някой ги опитва всеки ден на малки дози, а пък някой като умира. И като умира, като някоя риба го хващат и го изтеглят, изтеглят и казват: „Ще отидеш в онзи свят, дето няма вече скърби, нито страдания." В живота няма нищо по-хубаво от това човек да има съзнание да свърже съзнанието с горния свят с нещо хубаво. Дръж в съзнанието си един ангел, който знае какво нещо е обидата. И той не допуща нито мисъл, нито сянка от лошо. Бог го пази. Той, като види един човек, че греши, гледа много обективно работите, не вижда нищо лошо в него. Той, за да познае, че този човек греши, трябва да влезе в неговото тяло. Да влезе в неговото положение и да почувства неговите болки. А пък той гледа много обективно, ни най-малко не вижда никакво зло. Бог го е предпазил. Защото ако този ангел почувства как е

станал греха и той не иска да го направи. Например, ти хванеш за ръката един човек, това е съблазън за човека. А пък за ангела няма нищо. Ако аз напиша на дъската една дума, човек може да се съблазни, но може ли да се съблазни един ангел? Не. Например, напиша думата „простак“. ПРО-СС-Т-АА-К, тогава биха ли ме осъдили? Ако кажете на някого: „ПРР“ – дали ще те осъдят или „ООО-ССС-Т“? Аз често съм правил наблюдения. Гледам как често човек изгубва равновесие за малки работи. За малка работа човек може да изгуби равновесие. Трябва да внимавате в това. Имам една котка, без малко щях да я бия един ден. Казах: „Чакай!“ За да не ме смущава, давам ѝ хляб. А пък искаше да ме хване. Като хвана с ноктите ръката ми, искаше да ме одраска. Искаше да каже: „Дай го, дай го, не го дръж!“ Аз си отворих ръката, падна хляба и нейните нокти освободиха ръката ми. Аз почнах да разсъждавам. Казах си: причината не е в нея, дръж си ръката малко по-високо горе. А пък тя долу нека мечи. А пък аз исках да ѝ покажа хляба от много близо. Аз си турих ръката много близо и котката заби ноктите си. И аз веднага взех в съображение това и ѝ пуснах хляба. Тя не мисли зло. Тя няма доверие и мисли, че може да си взема това благо. И на нея не ѝ иде на ум, че ръката ми е деликатно нещо и ноктите ѝ могат да я повредят. Идеше ми да я ритна. Сега кой е причината? Котката не е виновата. Причината е в мен. Че тя дигала шум, остави я да си търси храната. Храна и сирене. Аз не съм задължен. Нито съм дошъл да храня котките. Кое е онова, което ме заставлява сега? То е следното: Да изпълня Божия закон и да не каже котката, че не се отнасям добре. В себе си имам едно желание и тази котка да каже, че съм се отнесъл добре. Това всичко става, за да обясня на вас. Сега същия закон преведете. Не си туряйте близо ръката до котката, понеже котката, по своите разбирания, ще ви хване ръката и ще се нараните. Дръжте си ръката малко нагоре.

Та казвам от всинца ви се изисква сега следното: Вече се приготовлявайте не за един обикновен живот. Ако един от вас се приготви да даде концерт, как ще пее? Искате, да кажем, да изпеете една песен. Как ще я изпеете? Може да я изпеете както малките деца. Но имате една публика от музиканти. Те не искат това просто пение на „Цвете мило, цвете красно“. Но ако [я] изпеете на един концерт, ще ръкоплякат ли? (*Учителят пее по обикновен начин тази песен без никаква мисъл.*)

Как бихте изпели любовта сега? Ти не можеш да изпееш любовта, докато няма в тебе едно разклащане, едно музикално разклащане. Трябва да знаеш какви са трептенията на любовта. Любовта си има особени трептения. Тя има най-хубавите, най-меките трептения. Щом влиза любовта в една песен, тя има особени тремоли. И гласът другояче вече пее. Другояче пее онзи човек, който има любовта. Онзи, в когото умът е развит, той ще даде хубава форма, но онзи, в когото любовта е силна, той ще даде в тази форма едно вътрешно съдържание. Всяка една мисъл, за да бъде тя красива, за да има съдържание, тя трябва да е минала през огъня на любовта и през трептенията на светлината. Всяка мисъл трябва да носи отражение на светлината и трябва да носи акумулирана топлина в себе си. Мисъл, която не носи светлина в себе си и акумулирана топлина, тя е без съдържание. И всяка мисъл, трябва да носи в себе си известни количества от енергия. И всяко чувство и то трябва да носи същите качества. Та казвам: трябва, но от къде ще ги вземе човек?

Сами ние си създаваме своето нещастие. Друг един пример ще ви приведа, за да се види как сами си създаваме своите нещастия. Може да се причини възпаление в мозъка. Може да се зароди пневмония. Една млада сестра се къпала в банята и после се е поливала с топла вода и в същото време аз излизам, тя ме вижда и не смее да си тури шапката. Говори нещо, вятърът духа. Казах ѝ: „Иди

си. Ти си се къпала.“ Тя казва: „Няма нищо.“ – „Ще се простудиш.“ И не се минаха 10–15 минути и тя усеща цял един обръч около главата. И веднага я хващат сливици. Та ако не вземете мерки, веднага може да дойде пневмония. А свиването на капилярните съдове в кожата веднага може да се отрази върху мозъка. И тя веднага, като се уплаши, дойдоха ѝ едни мисли да не замине за другия свят.

Та казвам, ако вие сте имали едно любовно чувство, опасността къде е? Обичате някого, ако вие излезете вън от стаята си да ви подуха човешки вятър, вас ще ви хване пневмония. Щом обичаш някого, не ходи да разправяш: „Аз го обичам.“ Ни гък не казвай, че обичаш някого. Като обичаш някого, само Бог да знае това, че ти изпълняваш закона. А пък онзи само да чувствува огъня на любовта, а не твоите думи: „Аз те обичам. Аз мисля твоето добро.“ Това са празни работи. Ако ти обичаш в пълната смисъл един човек, той не може да те мрази. Може би ти, като заминеш от него, той те мрази, но като дойдеш, той казва: „Не мога да го мразя.“ Човек, който те обича, той ти мисли доброто. Какво ще го мразиш? Но другите хора говорят за него, че бил лицемер, те са празни работи.

Та казвам, във вас да има една мярка. Аз, по някой път, като седя сам и разсъждавам, казвам на себе си: Гледам всички погрешки на хората и ги знам от къде са. Казвам си: Ако ти си на тяхно място, какво би направил? Какво искаш от тези хора? Ти искаш да вложиш всичкото свое разбиране. Чакай, време се изисква. Виждам, че някои от вас, за да станат добри, трябват им още 10 години, за да имате това съзнание. Не че нямате това съзнание, вие имате всичко това. Ако някой каже на английски една дума, ако я напише, той може да има всичкото желание, но може да я напише невярно. Даже английски учени, професори не знаят как се пише една дума, отваря речника, коригира, проверява. Та много пъти някой мисли, че може да обича и казва: „Мога да обичам!“ Много мъчна работа е да обичате един

човек. Всеки един човек не можеш да го обичаш така. Всеки човек си има свои трептения. Той никога няма да ти бъде признателен или другояче казано, ако той е долу, трябва да слезеш при неговите трептения и да влезеш в неговото положение. Или ако е горе, трябва да се качиш горе и пак да влезеш в неговото положение. И той, като те обича и той трябва да влезе в твоето положение. И ако вие не влизате един други в положението си, както Бог влиза, не може да се разберете. Та можем да обичаме един човек, когато влизаме в положението му, в което Бог го е поставил. Ти казваш: „Защо аз да сляза до неговото място, до неговото положение?“ Бог от пръст е образувал неговото тяло? Бог значи, от своето величие е слязъл до неговото място, до неговото положение, а ти да не искаш. Там, дето Бог е ходил, и аз ще ходя. Там, дето Господ е ходил, всички трябва да ходим. Вашата погрешка седи в това – някои казват: „Аз не искам да отида долу, не искам да отида и горе.“ – Къде искаш да отидеш тогаз? В тази школа, в която сте сега, трябва да вървите по пътя на самоотричането. Какво означават думите Христови: „Ако човек не се отрече от себе си.“ Как ще се отречеш от себе си? Има неща, които не са съществени. Мислите ли, че като се напръскате с розова вода, че вие сте станали розови? Мислите ли, че като се облечете с копринена дреха, че вие сте като копринена буба? Какво ще ви допринесе копринената дреха? Ако искате да задържите повече топлина в тялото си, носете копринена дреха. Копринената дреха има добра страна. С нея ще задържите повече топлина. А ако искате една здрава дреха, може да носите и памучена дреха. Памукът е по-добър проводник. Вълната и коприната са лоши проводници на топлината. Вълната и коприната имат еднакви качества. Понеже на овците им трябва повече топлина, те са създали вълната, за да я задържат повече. Та казвам, някои от вас сте добри проводници, от памук сте направени. А пък някои сте лоши проводници на топлината – от вълна и коприна сте

направени. Не е лошо да бъдете лоши проводници, но някой път може да имате повече топлина и ако тя е повече отколкото трябва, ще ви причини вреда. Ако пък е по-малко, отколкото ви трябва, ще ви причини свиване на капилярните съдове. Пък някъде е повече, отколкото трябва – ще причини разширение и тогаз, при разширението ще имате болестта разширение на вените. Какво трябва? – Свиване малко. Нашият ум може да се разшири толкоз, че да страдаме от разширение на идеи. Искаме, някой път, да обхванем целия свят, да се спаси. Така не трябва да гледаме. Бог е турил всяко същество на определеното място и му е дал известна работа. Всичко това е точно определено. Щастието и нещастието на всяко същество зависи от това, дали изпълнява добре или лошо своята работа. И ако я изпълнява добре, ще бъде щастливо. Ако не я изпълнява, то си създава своите страдания. Та сега, за да изпълним Волята Божия се изискват три качества. Човек не може да изпълни Волята Божия без любов; човек не може да изпълни Волята Божия без мъдрост и без истина. Или другояче казано: Той не може да изпълни Волята Божия без живот, без знание, светлина и без свобода. Той трябва да бъде напълно свободен. И умът му да бъде напълно свободен и волята му да бъде свободна и тялото му да бъде свободно, за да изпълни волята Божия. Всичките ни удове, които имаме, и всичките ни сили, които имаме, и всичките разумни способности, които имаме в дадения момент, трябва да бъдат абсолютно свободни, за да действуваме така, както намираме за добре. Та казвам: Не се смущавайте вие когато се отнасят другите недобре с вас. Ако аз изляза вън, какво ще се смущавам от вятъра, че духа! Ако вятъра духа само от едната страна на вратата и ако не вземеш шал, може да възпали врата ти. Или ако сте облечени с тънка дреха и стоиш дълго време на вятъра, можеш да се простудиш. Лошите думи имат същото действие. Един човек с лоши думи може да ти причини нещастие. Може да кажеш една лоша

дума и този човек да страда цяла година. Та когато хората се сближат в едно общество, като това, не трябва да се казват никакви лоши думи, никакви лоши желания не трябва да има, никакви лоши мисли. Някой път могат да минат някои лоши мисли, желания и постъпки, но всичко това трябва да се владее. И ако човек следва закона да владее своите мисли, чувства и постъпки, то той веднага би се подмладил. И ако човек владее своята мисъл, той може да подчини всяка болест. Няма болест, която да не се подчини на човешката мисъл и на човешките чувства и на човешките постъпки. Но как? Когато действуват в името на този велик Божи закон. Като вярвате, умът и сърцето действуват разумно. Христос казва: „До сега не сте просили. Просете и ще ви бъде."

Та сега новото, което искам да ви кажа е: Станете господари на вашата мисъл. Не се съдете един други. Станете господари на вашите сърца и станете господари на вашето тяло. Тази година три неща да има за постижение: Господар на мозъка си. Каквато мисъл се зароди във вас, да сте господари на нея. После, да бъдете господари на вашите чувства и на кръвообращението си и да бъдете господари на вашето тяло и на най-малките удове. И всички клетки да чувствуват, че имат един господар, който изпълнява Божия закон. И в неговия живот и те са щастливи. Сега, един ден, ръцете ви ще бъдат доволни от вас, също и ушите ви. Мислите ли, че ушите ви ще бъдат доволни да слушат тези груби трептения? В живота няма по-хубаво нещо, да слушаш сладкия говор, сладките трептения, да възприемеш онези хубави мисли и онези възвишените чувства и добри постъпки. Да видиш един човек как постъпва добре. Аз съм гледал. Направи ми впечатление [едно момиче] от аристократически произход. На един стар човек от бедно семейство, обущата му бяха развързани и то ги завърза. Има нещо хубаво в това. То седи и връзва на този старият дядо обущата. И тя ги върза хубаво. Казах: Ето една хубава постъпка.

Ето една хубава мисъл. И това момиче до сега седи в моето съзнание. Аз съм виждал много други богати хора, но нито един не е останал в ума ми. Това момиче седи в ума ми. И като погледнах стария дядо, той горкия никога не е видял такова младо момиче да връзва обущата му. Това ми го дадоха за предметно учение, да ви го разправя. Държа го в мен като ценно. За себе си казвам: Слушай, онази постъпка на младата мома, която завърза обущата на стария дядо без роптание и ти е приятно, че е вързала. Ако този човек беше млад момък, облечен хубаво, с бастун, тогаз момиченцето не би му свързало обущата, а пък този старият дядо е опърпан и тя нищо не очаква от него. Той се е прегърбил. Постъпката е безкористна. Та, хубаво е да направим постъпка, безкористна.

Та служете на Онзи, Който ви е обичал през всички векове. Да служим на Бога, на Този, Който ни обича и Който е създал всичко за нас! И за бъдеще ще създаде още по-хубави работи. Няма по-хубаво нещо от това да служим от сърце и душа на Бога, Който ни обича.

Сега един брат може да стане и да ви каже малко нещо за Югославия.

(*Братът Стоицев говори за своите впечатления от пътуването му в Югославия и от сказката си в Белград, Нови сад, Суботица и Загреб.*)

Добрата молитва
6 и 30 часа сутринта.

(*На поляната направихме упражненията си*)

26 лекция, 05 април 1939 година, София, Изгрев

СЪОБРАЗИТЕЛНОСТ И РАЗУМНОСТ

Отче наш

„Духът Божий“

Ще вземете две думи в съображение: „съобразителност“ и „разумност“. Да бъде човек съобразителен и разумен, какво се подразбира с това? Един царски син може да няма съобразителност, понеже той живее в един дом с много добри условия. Има достатъчно слуги да му слугуват. И той си изважда едно заключение, че както е в дома си, така ще бъде и отвънка, дето ходи. Той ще мисли, че ще има това уважение и почитание. Обаче неговата философия не е правилна. Щом излезе в живота, той ще се намери в едно противоречие. Ако някой се намери в някой беден дом, че никой не му служи и всички се отнасят не така, както той иска, той ще си състави друго мнение, че светът е много лош, че няма обхода между хората. Обаче, като излезе между хората, ще намери противното, че не е така, както той е мислил. Разумният ще срещне това в света. Ако му липсва разумността, ще срещне противоречия. Ако е разумен, той няма да срещне тези противоречия. Значи разумността в човека означава, че той има светлина, има всички качества, с които може да живее при всички условия. Разумният човек е онзи, който знае, при всички дадени условия, как да постъпи. Например: ако хвърлите от парахода един човек, който знае да плава, той веднага ще се съобрази. Това изкуство, той го научил от далечното минало. Някой си забравил това изкуство, а някои – помнят. И ако не знае, ще се удави. Той може да падне сега и да покаже своето изкуство. Или може да го хвърлят. Добрият плувец ще надмогне над мъчнотиите. Сега често вие срещате някои мъчнотии в живота си. От какво произтича това? Ние казваме:

„Човек трябва да бъде религиозен.“ Но, за да бъде човек религиозен, какви са качествата на религиозния човек? Вие казвате: „Да вярва в Бога.“ Но той трябва да знае в какво седи вярата. Двама светии живели в едно планинско място. Те имали спор върху солта. Дали боба трябва да се соли или да не се соли, много ли или малко да се соли. Става въпрос за боба, понеже те не ядат месо, боб си готвят. И въпросът е колко сол да му турят. Единият вярва, че повече сол трябва да му се тури, понеже действувала благотворно на тялото, а пък другият вярвал, че колкото по-малко сол се туря и даже ако никак не се тури, толкоз по-добре. И един ден, който вярвал, че никак не трябва да се тури сол, сготвил боба. Другият дошъл и казал: „Сол няма вътре!“ Първият казал: „Вярвай, че има сол и солта ще влезе вътре.“ Сега ако вие готвите боб без сол и вярвате, че има сол, ще има ли сол вътре?

Някой път казвате, че когато някой ви направи зло, вие вярвате, че не ви е направил. Как ще вярваш? Значи, вярата е един закон на ума, за да се избегнат ония противоречия, от които произтичат вътрешните наши недоразумения. Да кажем, че вие пътувате из града. Всеки е свободен да ходи или от едната или от другата страна. Може да си избереш или от дясно или от ляво. Ако отидете на запад, там ще вървите или в ляво или в дясно. Ако вървите в дясно и с това сте нарушили, ще се върнете в ляво. В България се счита, че всеки е свободен да върви от дето иска. Едни хора казват, че вървят в ляво. Тези хора, които вървят в ляво, каква посока държат? В ляво, който ходи, слиза надолу. В дясно, който ходи, нагоре върви. Де седи кривината? Несъобразителността. Вървене в ляво показва слизане надолу. Или щом вървиш в ляво, условията на живота стават по-тежки. Например, живееш в едно планинско място. Там водата и въздухът са чисти. Обаче в едно ниско място, водата и въздухът не са чисти. После местото може да е блатисто и има комари, които могат да заразят човека с разни болести.

Та казвам сега: Де е злото? – В ниските места съществуват условия, които пречат на онзи добрия живот. И следователно, раждат се известни болести. Например, да кажем, че има болестта малария. Тя произтича от известни комари. Този комар може да ви обича. След като ви целуне някъде, с тази целувка той внася нещо. Аз я наричам „комарска целувка“. Но от тази целувка може да страдате с години. Не са хубави комарските целувки. Сега вие схващате нещата индивидуално. Земята е едно училище. И за сега не е едно идеално училище. Това трябва да го знаете. Не е едно училище много добре уредено. Много неща липсват. Била е земята едно добро училище, но преподавателите и директорите на това училище поразвалили нещо, та едвам от сега има един нов план, за да се поправят работите. Липсват някои неща. Да допуснем, че вие страдате. Някой път страдате от стомах. Кои са причините? Това е предметно учение на физическия свят. Щом стомаха ви страда, вие сте престъпили закона на физическия свят. Болят ви краката – престъпили сте закона на физическия свят. Боли ви гръбначния стълб – престъпили сте закона на физическия свят. Излязъл ви цирей – престъпили сте закона на физическия свят. Да кажем, че нямате болка в стомаха, а в сърцето имате налягане, наричат го кръвно налягане. То е вече в друг един свят. Това го наричат на източните езици „кашан“ – светът на кашата. От която дума, българите извадили своята дума – „каша“. Казват: „Забъркали някоя каша.“ Това е един свят, дето ако влезе една нечиста материя, сърцето почва да страда. Образува се свиване, човек има неразположение на чувствата. Казваш: „Неразположен съм.“ Това се дължи на „кашан“. Този човек на „кашан“ върви надолу. Какво трябва да правиш? Ще тръгнеш нагоре по планините на „кашан“. Щом вървиш по ниските места на „кашан“, ти имаш болезнено състояние. Някой път има болести, които се дължат на човешкия ум, на мозъка. А пък той е създаден от друга една материя. Има 4 вида материя, от

които човек е създаден според индуската философия. Твърдата материя, от която е създаден човек, наричат я „пракрити“. От нея са направени костите. От „прана“ са създадени мускулите, меката материя. От „кашан“ – симпатичната нервна система. От „манас“ е създаден човешкия мозък с нервната система, по която се изпращат токовете на човешката мисъл. Сега някой път вие седите и казвате: „Да отидем на небето!“ Искате да отидете дето живее Христос. Не разбирате вие, че се намирате в една несъобразителност. Ако рибите биха поискали да отидат в царството на птиците, какво би станало с тях. Има една органическа невъзможност за това. Така както са устроени рибите, тяхната дихателна система, те не могат да живеят в рядката среда на въздуха. Всяка риба, която би излязла на въздуха, тя е изложена да изгуби живота си. Следователно, рибите ще имат само едно отражение на този външен свят на птиците. Рибите се учат за външния, физическия свят на птиците, по отражение. Когато водата отгоре е тиха и спокойна и повърхността – гладка, външния свят, планините и всички тези птици, които хвъркат, дават своите отражения по повърхността. И от тези отражения, тези същества във водата си съставят едно известно понятие, какви трябва да бъдат.

Ако ви се ревне, да отидете на мястото дето живее Христос, вие ще претърпите кризата на рибите. На някой човек, да кажем, че му се ревне да отиде от този свят в другия. И ако не е готов, той трябва да умре. Смъртта подразбира, че онези условия, при които той живее, трябва да се изменят. И това отиване за другия свят трябва да стане по един разумен начин. И ако няма този разумен начин, ако не го вземе в съображение, тоя ще се намери в една голяма трудност. Сега колцина сте правили опит да излезете от тялото си. Вие говорите за онзи свят. Колко души от вас имате опитност да излезете от тялото си съзнателно, да се разходите и пак да се върнете. Колко души от вас? И ако дойде един ден до умиране, да се разболеете, ще има сума

гърчене и страх, ще казвате: „Спасете ме, избавете ме, аз не искам!“ И ще плачете. Пък то няма защо да плаче човек. Вие казвате: „Като отидем на онзи свят!“ – Вие, като отидете на онзи свят, ще приличате на риба, която като хванат в мрежата, какво става с нея? Рибата, която се изважда, къде се занася? Рибарят ги занася в ада. Рибарят, щом хване рибата, веднага я тури на пиростия. И всеки един религиозен човек, както сега се готвите за онзи свят, вие ще имате опитността на рибата. Ще ви турят на скарата. Сега, някой път, ние имаме едно заблуждение, ние мислим в себе си, че имаме знание. Аз наричам човек със знание онзи, който е излезнал от тялото си, да си види тялото си и пак да се върне в тялото си. Поне да имате в живота си една такава опитност. А пък сега нито един от вас не е направил това. А пък сега казвате: „Гледайте да не умрете.“ А пък това какво значи? – Гледайте да не излезете вън от тялото си. А пък трябва поне веднъж да излезете да се разходите вън от тялото си. И всяка година да го правите. И ако сте живели 70 години, 70 пъти да сте излезли. Това е най-силният аргумент. Апостол Павел казва, че е излязъл веднъж от тялото си и не знае дали е бил вън от тялото си или е бил в тялото си. Аз казвам, че това, което той описва, той го е опитал извън тялото си. Той е излязъл извън това тяло, с духовното тяло е влязъл в духовния свят. И видял неща, които с човешки език не могат да се изкажат. И мнозина казват: „Какво високо състояние!“ Какво високо състояние? Излязъл Павел, намерил онзи ключ, отворил вратата, излязъл вън от тялото си, ходил, видял и се върнал в тялото си. И пише в своето послание и казва: „Видях нещо, но не зная в тялото ли бях или вън от тялото!“ И всички го цитират. И какво е видял? Каквото е видял, не може да се изкаже. И каквото е чул, не може да го изкаже. И казва: „Нито око е видяло, нито ухо е чуло това, което Бог е приготвил за ония, които Го любят.“ Един красив свят е той. Но човек трябва да се

приспособи сега постепенно за високите трептения или за ония разумни същества, които живеят в онзи свят.

Европейските народи, става 4–5 и повече години, даже най-вещите, най-смелите, които са тренирани добре, ходиха да се изкачат на най-високия връх на Хималаите. Четири–пет години ходят експедиции. Ходиха англичани, германци и все срещат известни несрети. Защо? Щом се качат на тези високи места, виждат, че не е лесно. И изгубваш тази сръчност. Някой път ми казвате: „Учителю, да отидем на Хималаите!“ – Хималаите не са нещо ниско, те са 4 пъти Витоша. Четири пъти Витоша трябва да я наредиш една върху друга. Вие сте ходили до първата Витоша. Ходили сте до Витоша първа и половина – то е Мусала. Та Мусала е една Витоша и половина, приблизително толкова. И колкото се отива по-високо, човек изгубва вече тази подвижност. И онези, като се качват на големи височини, на Хималаите, те мислят да вървят, обаче едвам вървят. Като вървят люлеят се. (Учителят показва това бавно ходене, с голямо клатене, люлеене, докато се направи една стъпка.) И ако изходят 200 метра на ден, то е много. А пък вие мислите, че ще се качите бързо и ще се върнете назад. И не само това, но трябва да дишате. Трябва да носите известен прибор, известна маска с кислород и трябва изкуствено да поддържаш дишането. И ако се случи да има някоя авария, на този излет, ти ще паднеш и ще умреш, в този редкия въздух.

Та казвам сега, в школата, в религиозния живот, който подемате, трябва да имате една здрава мисъл. Аз наричам, по някой път, религиозните хора, че са хора, които се много дразнят. Аз да ви обясня какво нещо е дразненето. Сърдят се, карат се. Значи, в духовния свят вие сте излезли на една височина, дето има големи бури. Това, което препятствува да се изкачват тези експедиции на Хималаите, то е защото от океана идат известни ветрове, големи бури. Експедицията търси благоприятно време, тихо време, за да се

изкачат нагоре. Големите бури завличат човека. Та религиозните хора, и най-кроткия и най-добрия човек, ако стане религиозен, ще почне да се сърди. Та сръднята е буря. Ти не знаеш закона. Ще се свиеш много добре, ще търсиш онези места, дето ветровете не са така силни, да бъдеш на заслон. Вие искате, като станете религиозни хора, да бъдете много кротки. Точно обратното. И за най-малкото нещо ще се разгневиш. Но това го изисква самото място. Та сега за всички се изисква една калена воля. Изисква се да бъдете юнаци. Да бъдеш духовен човек не е така лесно. Ти си планинец тогаз. И онзи, който живее на полето, не разбира какво нещо е планината. Човек на планината минава през такива опасности, при които на обикновения човек би му побеляла главата. Даже на Алпите вие трябва да се качите, на Монблан, за да имате ясна представа, какво нещо е висока планина. През какви глетчери ще минете! Колко пъти се случва, че 10 души, вързани с въжета един за друг и всички в пропастта. Колко англичани са пострадали така. Те са много смелчаци, но по някой път са изгубвали живота си. Та същата опасност има и в духовния живот. Ако човек не е екипиран, може да пострада. Та трябва да е добре екипиран. Вие си търсите причините един в други. В духовния свят хората не трябва да са близо един до друг. Духовните хора не трябва да се свързват, понеже ако един се подхлъзне и падне, другия да може да помогне. Но ако единият не внимава, има опасност всички да бъдат повлечени в някой глетчер. Наскоро имаше един пример: преди 150 години е паднал един в Алпите, сега го намерили и го съживили. Той пак оживял. В книгите е писано. Това е съвременен факт. Сто и петдесет години е стоял замръзнал и сега го съживили. Той е бил един пътешественик в Алпите.

Та казвам, аз навеждам тези факти, понеже идат някои при мен и ме занимават, казват: „Как да живеем ние на Изгрева? Ние обичаме да се караме." Че хубаво е дето се карате. Значи, живеете на високо

място. Ако не се карате, аз ви съжалявам. Хубавата нива е изорана. Ако нивата не е изорана, ще съжалявам. Така както нивата е в първоначалното си състояние, на нея не може да се сее. Като се изоре, като се разбърка, може да се засее. Та ако вашето сърце и ум не се разбъркат, нищо не сте направили. Вие сте чудни хора. Вие искате да влезете в онзи свят без да се разбърка умът и сърцето ви. Не мислите право. Ако онова дете отиде от дома в училище, ако учителят не му разбърка ума, какво ще научи? То ако учи в училище същите неща, които е учило при майка си, то няма да научи нищо. Учителят ще внесе ново нещо, на което майките и бащите се радват. Та новите работи, които се внасят във вас, противоречията, които се внасят във вас, то е благото. Вие страдате. Че страданието е нещо ново. Кажете ми един велик човек, да е станал велик без страдание. Всички велики учители са минали през най-големи страдания, за които обикновените хора нямат понятие. Нито око е видяло, нито ухо е чуло, страданията на великите хора. Едвам е писано за страданията на Христа. Вие ще кажете: „Защо човек трябва да страда?“ Като влезете в другия свят, ще видите причината, ще разберете, че това е една необходимост. Аз мога да ви обясня. Представете си, че някой скулптор взима един хубав прост камък – груб камък, неодялан. Той със своите чукове започва и казва: „Ти простак!“ Удря тук, удря там. Ти ще кажеш: „Очука го!“ Удря го отсам, оттам, камъкът намалява и ти казваш: „Съсипа този камък!“ Но той образува една глава. И колкото по-ясно се очертава главата, толкова ударите стават по-деликатни. И като дойде до онези нежните, криви линии на главата, престава чукането. После почва да извайва ръцете и краката. И този камък се оформява и добива цена. Същото става и с човека. Страданията са чука. Идва Божествения чук. Той няма да утрепе, но ще се очукват непотребните работи, които не ти трябват. Всички ще минете през тези чукове. Големите и малки чукове ще играят роля. И

по пръстите и по ръцете и по краката и по главата, навсякъде ще удрят, няма да остане место, дето този чук да не удря. И ако Христос не беше минал през тези страдания. Човечеството не можеше да напредне. Можете ли да представите Неговите страдания? Той, оставен между 6 хиляди римски войници, турят го за еврейски цар и започват да Му се подиграват. И с особени камшици почват да Го бият. Събличат Го гол и Го бият цяла нощ. И казват Му: „Радвай се царю Юдейски!“ И разваждат Го цяла нощ. Цяла нощ тези 6 хиляди войници Го изпитват. Имате ли представа какво ще бъде вашето положение тогава? Да кажем, че вие сте царски син и ви прекарат през това страдание. Като минете през това страдание, какво ще остане от царския син? И при това на сутринта Му турят кръста да Го носи на който ще Го разпънат. И трябва да го носи. И евангелието казва, че Той е носил до средата на пътя и после пада на земята и намират друг да го носи. Не Го носят, но пеш Го водят за Голгота. И там Го заковават с гвоздеи. И казват Му: „Ти, който искаше да спасиш света, я слез отгоре! Освободи се от римските гвоздеи! Можеш ли да се освободиш от тях? Не можеш.“

Та казвам, смъртта не е нищо друго освен това. Макар и да не искате, смъртта е един позорен стълб. Христос се моли и казва: „Ако е възможно, този позорен стълб да се отмени. Ако не, да бъде Твоята Воля.“ Аз съм ви навеждал и друг път – Христос си е опитвал силата на своята воля, колко е силна устойчивостта на Неговите чувства. Три неща опита Христос на земята. Той опита силата на волята си – колко може да издържи, да бъде тих и спокоен. Той каза: „Удряйте!“ Всичките тези удари, Христос ги чете. Той знаеше колко удари ще Го ударят. Преданието казва, че са Му ударили 80 хиляди удари. Ще седиш и ще четеш. Законът е – 80 хиляди удари. Това са ударите на майката. Това е външната страна. После, онова унижение на чувствата. Човек, който е седял на високо, сега остава слаб. И казват

Му: „Покажи силата си! Покажи ни някое чудо! Така ли се оправя света? Та избави се сега, ако можеш.“ И най-после вижда, че силата не е в човека. Вие, някой път, мислите, че силата е във вас. Де седеше силата на Христа? – Да чете ударите, колко са – едно, две, три и прочее. После да чете думите, да ги слуша. И Неговия ум разсъждава сега. Хвана Го една тъмнина. Когато Той каза: „Боже мой, защо си ме оставил?“ Когато каза тези думи, както са в Евангелието, Той премина през най-голяма тъмнина, която се мъчеше да проникне в светлината на ума Му. И Той, в този момент, се насили, за да запази светлината на ума си. И в какво запази светлината? Като каза думите: „В Твоите ръце предавам Духа си.“ За да предаде Духа си, Той имаше светлина. Той каза: „Аз не си давам душата и Духа си освен само в Твоите ръце.“ Той повика Господа и каза: „Само в Твоите ръце предавам Духа си, няма другиго!“ И дойдоха две ръце. Той ги разгледа много добре и каза: „В Твоите ръце предавам душата си.“ Вие, някой път, искате да умрете. На кого ще предадете вашата душа? Вие познавате ли Онези Ръце, на които да поверите душата си, като умирате? В този момент Христос имаше светлина, за да види добре тия ръце. И казва: „Сега в Твоите ръце предавам душата си. Направи онова, което е благоугодно на Тебе. На Тебе имам доверие!“ Че това е характер, воля, устойчивост на чувствата и светлина, за да може в най-трудните моменти на живота си да издържи. Най-ценното, което Той имаше – душата си, да знае, че само в Божиите Ръце може да го постави. Тая душа само Бог може да я запази. Та всички вие ще минете през този изпит. На вас ви трябва сега силна воля. Може да се гневите колкото искате. Колкото повече се гневите, толкоз по-добре. И одумването и то е хубаво. Аз другояче гледам на нещата от моето гледище. Един е сприхав. Че как няма да бъде сприхав горе (в планината). Само че в духовния свят не се позволява да бъдете близо един до друг. На далеч трябва да бъдете един от друг. Трябва да бъдете най-малко на сто

метра разстояние. Това е естественото положение. Тук, на физическото поле, то е закон, то може. Но там разстояние трябва да има, понеже има голяма опасност. Човек трябва да бъде свободен в своите действия. Когато казвам, че трябва да има разстояние, то е за да бъде свободен. Ти не може да мислиш добре, ако някой се приближи при тебе. За да можеш да мислиш свободно, трябва да бъдеш надалеч. Трябва да пазиш известна дистанция. Има закони на мисълта. Някой път ние искаме да бъдем много близо. Близостта за духовния свят е хармония. Когато ти действуваш хармонично с някой човек, ти си близо до него. Да си близо до един човек, не се разбира физическа близост. Той може да е тук, а ти в Америка. И ако твоите трептения са хармонични с този в България, не се изисква много време – ти можеш да му чуваш гласа много скоро. По радиото ще чуеш гласа, като ти говорят, много по-скоро, от колкото ако си в салона, в който ти говорят. Те са сега правила, които трябва да изучавате. Една съобразителност трябва да имате. Ценете вашия ум. Тоест – цени светът, в който е умът ти. Ценете устойчивостта на чувствата ви. Вижте доколко са устойчиви чувствата ви. Ценете и същевременно и доколко е силна волята ви. Преди две години идва тук при мене един офицер. Той е смел български офицер, мъжествен, има македонски характер. И доста религиозен. Има някои неща, които вижда. Той вижда до първото и второто небе. До шестото небе не се е качил. Той ми каза: „Имам една жена, но тя не е духовна. Тя не вярва във всички тези духовни неща.“ Аз тогаз нищо не му казах. Сега, наскоро след две години, той доведе жена си. Аз като я погледнах, казах му: „Аз имам друго мнение за жена ти. Тя има много по-устойчиви чувства отколкото ти. И по характер тя е много по-издържлива, също и по устойчивостта си. И после така както е образувана, тя е една жена, която много реално гледа на нещата. Тя никога не си турга крака на един мост, който ще се събори. Като го

тури, тя знае, че ще издържи. А ако е слаб моста, като тури ще го оттегли, както слона. И казва: „По този мост не минавам." И сега, като дойде тя, и тя е станала набожна като него. И тя е повярвала. Но той си вярва по един начин и тя вярва по друг начин. Той вижда нещата. Той казва: „Аз черните ги виждам, но светлите много малко ги виждам. Като се качвам на някой трен, виждам, че двама черни влизат в трена. Казвам, без билет минават, без пари. Двама черни седнали в трена и се возят." Той казва: „Ако разправям на някого, няма да повярва. И затова не разправям тези работи." Ние трябва да дойдем до онова положение да ценим нашия ум, понеже много пъти човек може да вижда известни картини, но няма какво да се плашите. Някои от тези същества ще ви се изявят. Ще трябва да има човек една опитност. Трябва да направим връзка между физическия и духовния свят. И именно там се изисква най-първо устой, силна воля от вас. Изискват се устойчиви чувства, съобразителност и разумност, за да не се съблазните в онова, което сте придобили. Някой път ще кажеш: „Аз вярвам." Но ти наполовина вярваш. Верую, на което можеш да измениш, какво верую е това? В какво можеш да обезцениш златото? Ако днешният ден е ясен и слънцето изгрява какво има да се съблазняваш. През целия ден ти ще опиташ слънцето и ако имаш една призма, ще разложиш светлината. И може да опиташ всички онези растения, които слънцето е възрастило. Всички тези растителни форми, които съществуват на земята, те са дело на слънцето. Аз говоря за онова слънце, което строи нещата. И каквото ние ще направим, то се дължи на оная разумност, която работи в нас. Вие не сте изучавали законите, по които се строи човешкото ухо, човешкото око, човешкия нос, човешките уста. Едвам сега започват учените хора да изучават как са строени човешките ръце, крака и прочие. Че ако ти знаеш как са строени краката ти, ще знаеш какво нещо е Добро; ако знаеш как са построени ръцете ти, ще знаеш какво

нещо е Правдата; ако знаеш как са построени устата ти, ще знаеш какво нещо е Любовта; ако знаеш как са построени ушите ти, ще знаеш какво нещо е Мъдростта; ако знаеш как са построени очите ти, ще знаеш какво нещо е Истината, ще можеш да оцениш начините, по които нещата са създадени. Вие имате за предметно учение очите, ушите, носът и прочие. Вашият нос ще покаже пътя, по който човешката душа е минала, да достигне до днешното положение. И на носа ви е отбелязано много нещо. На горния ръб на носа е отбелязана цялата еволюция, какви са били разумните сили, които са действували върху съграждането на тялото, на човешкото сърце и на човешкия ум, така както сега се проявява.

Та казвам, физическите работи, които имате, всички несгоди, които имате, трябва да знаете, че това е приготвено за новия живот. Не след като умрете – пак се прераждате, после пак умирате, втори път, трети път и прочие. Но има едно друго умиране, та след като умреш, няма да умираш втори път. Христос не може да умре втори път. Веднъж ще умреш! А пък по този начин, както умирате, може да умирате много пъти. А пък ако умирате по начин, по който Христос умря, ще умрете само веднъж. Втори път не може да умрете. Има една смърт, от която човек минава от смърт към живот. А пък сега минават от смърт в живот, после пак в смърт, пак в живот и т.н. Не сме претърпели големите страдания, които каляват човешката воля. Човек трябва да надмогне смъртта със своята воля със своите чувства и със своя ум. Сега от вас се изисква геройство. Геройство се изисква, както прояви Христос. Вярата Му и Любовта Му към Бога не се поколебаха. При всички тези изпити, които претърпя, не се поколеба Неговата вяра. Не постъпи както един обикновен човек, който казва: „Прави си Господ каквото иска."

Христос казва: „Всичко, каквото прави Отец е за добро!" Не само това знаеше Христос, но знаеше, че и това, което Той издържа, е за

добро. Той знаеше, че това, което става с Него, е за добро. Той знаеше, че това, което Той изнася, е за добро! Казва: „Сега е време! Ако аз сега не покажа своята сила, кога ще покажа? И ако временните работи ме поколебаят в Любовта ми, какъв образец ще дам? И ако в мене се поколебае силата, че не мога да видя ръцете на Онзи, Кой ще ми вземе душата, тогаз каква душа имам?“

Та казвам, ще пазите това: Имайте силна воля, устойчиви чувства и ходете в светлина! На кого може да поверите вашите бъдещи съдбини? – На Божиите ръце! И само тогаз прогреса ви ще бъде осигурен. Това значи да имаш Вяра. Без силна воля, без устойчиви чувства и без светлина, вярата е слаба. Със силна воля, с устойчиви чувства и със светлина, не можеш да се поколебаеш. Тази е Вярата, с която човек се спасява.

Добрата молитва
6 часа сутринта

Искам да остане във вас мисълта, че в най-трудните положения, в които се намирате, при най-големите страдания, тогава Божиите Ръце са близо! Не бойте се! Вас ви е страх, да не би да паднете. Тогаз Господ е най-близо! Кога Бог е най-близо? – Когато дойдат най-големите страдания, да имате светлина, за да Го видите. Пък ако нямате светлина, не може да се ползувате. Та светлина трябва да имате, ако нямате – тогава търпение, не може да Го видите. Ако имате търпение може да Го видите – да видите Божия промисъл, оная Любов, оная грижа, която Той има за вас.

(На поляната – упражненията)
27 лекция, 12 април 1939 година, София, Изгрев

ГОЛЕМИТЕ БЛАГА

Добрата молитва

„Всичко в живота е постижимо“

Някоя зададена тема имате ли? *(Нямаме.)* Пишете тогава: „От какво зависи щастието на човека?“

Да ви попитам сега: Защо ви са дадени очите? Защо природата ги е дала? Каква е причината, че тя дала очите на хората? Или каква е причината, че природата дала уши на човека? Или каква е причината, че природата дала нос на човека, че му дала обоняние и най-после, че му дала уста? Една теза, за която може да ви питат, кои са причините. Ако някой ви попита какво нещо е човешката уста, как ще определите? Много пъти вие говорите за право. Казвате: „Туй е право, другото не е право.“ Първото отношение, което съществува между две разумни същества, това е право. Щом се измени това право, щом вече има отношение, една точка щом има отношения към друга точка, това вече не е право. Правото съществува само в дадения случай, между две същества. Щом се намеси трето същество, вече правото се изменя, това вече не е право. Туй е широчина. Те са отвлечени работи. Вече за правото разбирате донякъде. Правата линия дава идея за правото. Едно право отношение може да съществува между две същества. Не че не може да съществува и между три, но туй вече спада към друг свят. В едноизмерния свят правото е само между [две] същества. В двуизмерния свят, правото е между три същества. В триизмерния свят, правото е между четири същества. Вие влизате в друг свят. В едноизмерният свят вие и да искате да имате отношение към друго същество, не може. Вие, тогава, може да имате отношение само към едно същество. Вие сега мислите, че може да имате

отношения към много същества. В какво седи правото? Любовта има три качества: Любовта е първокачествена, второкачествена и третокачествена. Три качества има. В първото качество [на] Любовта, сега да ви дам един пример. В първото качество на любовта тя си има една мярка. Един килограм жито, съдържа 12 хиляди зърна. Когато житото е първокачествено – първокачествена любов. Второто качество любов съдържа 14 хиляди, а третокачествената – 16 хиляди и то в света на Любовта не може да теглиш 1 кило, но ще ги броиш. Четат се зърната. Първокачествената Любов не трябва да има нито едно зърно по-високо, нито по-малко, точно 12 хиляди. Или 12 хиляди зърна или 2 зърна. То е едно и също нещо. Или 12 хиляди или 12 или 2 зърна, то е едно и също нещо. Ще кажете: „Как са 12 хиляди зърна?“ Едното зърно съдържа всичките качества на 12 хиляди зърна. И 12 хиляди зърна съдържат качествата на едното зърно. Следователно, ако ти имаш 12 хиляди зърна или имаш едно зърно, то е равносилно. Но по отношение на времето, не е равносилно. По отношение едното зърно, ако ти го садиш, ако са две зърна, едното зърно, след 2 години, като го садиш, то ще стане толкоз силно, както второто, третото и т.н. По отношение на времето едното зърно, посято в земята, след 4,5,10 години, туй зърно, на което вие не му давате никаква цена, то туй зърно може да ви направи най-богатия човек в света.

Сега законът: Кое е правото? По два начина може да се определи, кое е правото. – Което не е криво. Кое е правото? Тогава иде второто положение: Което е истина. Кое е лъжа? – Лъжа е туй, което не е истина. Кое е истина? – Което не е лъжа. Казва някой, че той е прав. Как може един човек, който е прав да се изкриви! Ако да кажем на една греда свържете един конец и турите една тежест, този конец ще се изпъне и ще вземе едно положение. Но, ако този конец вие го удебелите и го обърнете в противоположна посока, няма да турите тежестта, забиете го в земята, след време той ще се изкриви, той ще се

огъне. Или да допуснем най-първо е прав. Лъжата в какво седи? Бащата има син и дъщеря. Ще ви приведа сега: Един български свещник ми разправяше една своя история. Един от видните свещеници. Има син, много красив, снажен, много хубаво построен. Бащата иска да го не покварят момите в селото, казва му: „Няма да ходиш по седенки вечерно време. Ще ходиш в училище. Ще си лягаш рано." Сега моралът на бащата е такъв. Бащата на мене ми разправяше. Казва му синът: „Татко, в къщи въздухът е много задушен. Искам да дишам чист въздух." Извадил си кревата вън в градината. Там спи. Бащата вечерно време ще излезе и ще види дали синът си е в кревата или липсва от кревата. Ако липсва от кревата, значи бащата иска да знае къде е синът, къде ходи. Но той, като излезе, вижда, че синът си е на кревата. Но вижда, че работите не вървят, започват да се оплакват хората и какво намира бащата? Синът намерил едно корито, тури коритото в леглото, покрие го с юргана, направи една глава, тури всичко така хубаво и като дойде бащата вечерно време, мине с ръката по главата, по гърба с ръката и казва: „Тука е синът." А пък то тука е коритото, но синът го няма. Та сега често, иска да ме убеди някой, че религиозно е прав. Правото на коритото има, но този, който носи правото, не е там. Отдолу, под юргана е коритото, което завзема мястото на сина, а синът го няма, ходи по седенки. Сега, в какво седи престъплението?Не е лошото сега, че той ходи по седенки. Престъплението седи в лъжата, да каже, че ходи, а той турил коритото да покаже, че каквото бащата казва, го изпълнява точ в точ. Всичкото нещастие на всичките хора седи в тази първата лъжа, която съществува. Ние представяме нереалните неща са реални.

Каква е разликата между лъжата и лицемерието. Лъжата е по отношение на съдържанието. Съдържанието на нещата в света, това е истината, ценността. А пък лъжата, в нея коритото е там, същността я

няма. Атанас е бил синът. Атанас го няма, коритото е там, Атанас не може да намери. Когато коритото е там, това е лъжата. Когато Атанас е там, това е истината. В лъжата вие имате коритото, и юрганът е там и коритото е там. Има една изкуствена глава, но Атанас го няма. Истината е там, Атанас е там, коритото го няма, изкуствената глава я няма. Щом във вас има едно корито, една изкуствена глава, лъжата е там. Щом сте вие на мястото, коритото го няма, изкуствената глава я няма, то е истината сега. После всичките видоизменения, всичките страдания, които ние в света претърпяваме, са резултат на лъжата, на лицемерието. Всичките страдания се дължат, от най-малките до най-големите, всичките се дължат на лъжата и на лицемерието. Туй може да не е твое, може да е на баща ти, на дядо ти, на прадядо ти. Или лъжата съществува и в най-малките насекоми. Лицемерието също съществува. Една жаба седне като философ, тихо и спокойно, някоя муха минава край нея, тя казва: „Мене не ме интересува[т] твоите работи, аз се занимавам с високи работи“, но като дойде мухата наблизо, тя лапне мухата. Като дойде мухата до устата, лапне я и пак седи тиха и спокойна. Дойде друга муха до устата и нея глътне.

Та сега на изгревчани: Вие на Изгрева, едни от вас сте с корито, други сте без корито, изгревчани с корито и изгревчани без корито. Едно от двете. Помнете: Баща ви ще дойде и ще пипа отгоре. Той се интересува и ще пипа коритото. Знайте, че в най-малката лъжа, най-малкото лицемерие ще ви донесе, след време може би след 10, 20, 100, 500, 1000 години, ще ви донесе едно от най-големите нещастия, което не сте го сънували. Най-малкото добро, което направите, туй добро след една година, две десет, след 10 хиляди години, ще ви донесе едно от най-големите добрини. Най-малкото добро, направено, има живот на 25 хиляди години. Сега, по някой път, вие мислите, че една бяла лъжа какво има. Тя е една малка искрица. Тя сама по себе си е нищо,

но при едно избухливо вещество, тази малката искрица, ако турите, тя може цяла къща, а може и цял град да разруши.

Казвам, давам ви един пример. Вие така не можете да създадете в себе си характер. Лъжата носи в себе си едно взривно вещество, което руши. Лъжата носи едно вещество, което руши. Лицемерието носи в себе си вещество, което руши. Щом дойде лъжата, тя е като заразителна болест. Тя отначало е малка микроба, с микроскоп трябва да я търсиш. Щом влезе тази микроба, тя има такава грамадна сила да се размножава, че в 24 часа може да се размножат милиони от тия същества и те, като оставят своите нечистотии в организъма на човека, го отровят и го убиват. Всеки човек, който умира от холера или от чума и други много болести, има които така се размножават, които оставят всичките свои извержения, и от тия отрови човек умира. Така може да се отрови човешката мисъл. Така може да се отровят човешките чувства, така може да се разруши и човешкият характер. Това са научни данни, когато говорим за право, за любов, за мъдрост. Мъдростта изключва – какво изключва? – Изключва тъмнината. Там, дето има тъмнина, там не може да има знание. Хубаво, в какво седи Любовта? Че ако обичаш някого и му дадеш една храна, която не подобава на него, то този човек сам по себе си ще го умориш. Защото ако вие внесете в себе си едно чувство, което няма ония елементи на живота, смъртта вече ще влезе във вас.

Вие сте чели в химията: Имате кислород, имате азот, имате водород, имате въглерод. По какво се отличава кислородът и азотът? Какви са отличителните черти? Кислородът е активен, поддържа горенето, а азотът е пасивен. По какво се отличава[т] водородът и въглеродът? (*– Водородът гори, а въглеродът е твърдо тяло е не е толкоз активно*). Азотът и въглеродът си мязат. Има нещо подобно в тяхното естество. Но казвам: Как ще отличите вие във вас дали има водород или кислород или азот или въглерод? Как ще ги отличите

фактически? Ако вие пламвате, ако във вас постоянно ръката ви е суха, значи имате повече кислород, отколкото ви трябва, ако ръката ви е влажна имате повече водород, отколкото ви трябва, Ако сте инертен имате повече азот отколкото ви трябва. Как ще отличите сега въглерода? По някой път вие искате да бъдете стабилни. За да бъдете стабилни ви трябва азот. Без азот не можете да бъдете стабилни. Онова, което е направено от азот е стабилно. Ония частици на азота, силите, които действуват в тази материя, дават стабилност. Може да кажете: „Този човек има стабилност, устойчив характер." Ако има повече отколкото му трябва азот, той става тогава безразличен. Човек, който в нищо не се интересува. Ако има пък повече кислород, той се възпламенява. Та казвам, по някой път във вас имате известни мисли, които ви възбуждат. Една мисъл, като дойде, вие пламвате вече, възбудите се. Какво трябва да правите? Дойде една мисъл, разгневите се, значи недоволен сте. В къщи детето не е доволно от майка си. То иска нещо от майка си, тя не му дала. Туй дете е възбудено. Какво трябва да прави майката? Какво трябва да прави детето?Какво правят майките, за да възпитат децата си? Каквото иска детето, ще му даде, но с даването работите донякъде се уравновесяват. Но един ден това дете започва да си позволява и това, което майка му не му дава. Майка му без да даде, то си позволява. Какво трябва да прави тогава майката? То иска и след като иска майката даде. След като започне детето само да взема, майката какво трябва да прави? Майката казва: „Няма да буташ гърнето, сладко има." Детето бутне гърнето. Тогава и вие замязвате на вашето дете, замязвате на онази попска дъщеря. Бащата накарал жена му да свари петмез, да свари парченца от тиква в този петмез, рачел. Но петмезът е рядък и в него има нещо твърдо, от тиква турени резенчета. Мисля, че първо ги турят във вар и после ги варят и стават твърди. И децата не ядат рачела, но ядат твърдото. И свещеникът имал една дъщеря, която като отивала, взимала тиквата

от рачела. И тя, като отивала днес и утре, и в гърнето останало само рядък рачел. Името ѝ било Марийка. Същинското име е Мария. Бащата казва: „Марийке, иди донеси от петмеза.“ Тя отива и не се връща. Минават 5, 10, 15, 20 минути, майката казва: „Какво стана с детето? Да не се е случило нещо?“ И отива да види. Седи при кюпчето и мисли и казва: „Няма тикви, само течно е останало.“ Не се връща, понеже няма. Казва: „Изчезнали ядките, парчетата.“ Като отиват при бащата, той казва: „Нали има тикви, вземете тикви, наложете тикви, че втори път пак да има тикви.“ Бащата не се кара. Ако има тикви лесна работа. Може пак да турим тикви в петмеза и ще се уреди работата.

Та казвам: На земята трябва да създадем в себе си един характер. Ако не създадем, има много нещастия. Някой път ще ви дойде една мисъл, мъчи ви, мъчи ви нещо. Тази мисъл може да има съвсем обективен, външен характер. Вие може да направите опит. Някой път може да чувствувате една голяма скръб и голямо неразположение и не знаете откъде е. Нищо не сте направили. Не се минават 4 деня и след тази скръб получите едно писмо и четете, че именно тогава с някой ваш близък е станало едно голямо нещастие. Този ваш близък, който писал писмото, със своята скръб ти предал трептенията и през въздуха са дошли и вие се мъчите. Когато той страда и вие страдате. Вярно е и другото положение. Някой път се чувствувате подигнат, щастлив, пък не знаете защо, нищо не сте направили, но сте щастлив, радостен. След 3–4 деня получите писмо, някой ваш приятел ви разправя за неговата радост. Той, като мислил да ви пише, пренесла се неговата радост [от] неговия ум и вие сте щастлив. Щом направите най-малкото престъпление тия трептения се предават в невидимия свят. Добрите и лошите трептения се предават, понеже вие имате дух, ангел, който ви ръководи отгоре, който живее в невидимият свят и всяка ваша мисъл достига до техния ум, до тяхното сърце и всяка

лоша мисъл отива при тях и всяка добра мисъл отива при тях. Щом един от тях възприеме една мисъл, те са безкористни, нищо не задържат за себе си, каквото приемат, повръщат го назад. Те са като учителите. Направиш едно упражнение, дадеш тетрадката на учителя, той ще я вземе, ще я поправи. Учители има, които поправят по 20 пъти и след като поправи тетрадката, той ще я повърне с направените бележки. Ако е по български език или ако е за разрешаването на някоя задача, да покаже погрешките или ако няма погрешки, учителят ще се подпише отдолу и ще пише бележка. Може да пише 3, 4, 5 и ако няма никакви грешки, в краен случай, ще тури 6. Някъде, дето има много грешки, единица е турена.

Сега, по някой път, вие мислите, че каквото направите на земята никой не ви знае. Там е заблуждението. Никой не знае за една ваша мисъл, но от невидимият свят възвръщат една ваша мисъл и вие виждате вашите погрешки. Такива упражнения се правят и трябва да се изправят тия погрешки. Да кажем, през годината не подобрите никак положението. Вие една година може да седите в училището, но следната година ще ви уволнят, не може да следвате втора година. Мисля, че в България три години може да следвате един и същи клас. Ако в три години вие не поправите тетрадката и всичките тия упражнения, тогава нямате право да следвате.

Най-после вие трябва да идете в невидимия свят. Ако вие не можете да поправите вашия нос, ако вие не можете да поправите вашите вежди, ако вие не можете да поправите вашите уши, не да ги поправите, ако не можете да ги държите в тяхната първоначална форма, в която Бог ги е създал, тогава какъв отговор ще дадете, ако носът ви се изкриви или ако носът ви се сплеска? Ако се сплеска носът – храната, която ви е давана вие не сте я употребили за вас, но сте я давали за другите хора. Давали сте на другите хора, не от щедрост, но в замяна сте я продавали и сте печелили от себе си.

Значи ти изнудваш себе си, за да забогатееш, да имаш пари, да спестиш пари, да се облечеш. Хубаво, имаш хубава шапка, хубави дрехи, хубави обуща, с едно слабо тяло. Какво те ползуват дрехите, с едно слабо тяло? Най-после ти може да спестяваш не само от тялото. Ти имаш едно добро тяло, но ти от ума си икономисваш, не развиваш своя ум. Какво костува едно хубаво тяло, стройно с един слаб ум, който няма достатъчно сила да крепи тялото. Следователно, има едно вътрешно равновесие в света. Едно тяло изисква един отличен ум, едно тяло изисква едно отлично сърце. Тялото ви без отличен ум и без отлично сърце, губи своето съдържание. Тялото, по отношение на ума и на сърцето, това е една дреха, в която умът и сърцето са облечени. Отивам още по-далече. Умът и сърцето, това са дрехи, с които душата е облечена. Следователно, трябва да имате отличен ум, отлично сърце, това са най-хубавите дрехи, с които вие може да облечете вашия дух и вашата душа. Човек е дошъл на земята да работи, да придобие онзи материал, който е необходим, за да се създадат тия хубавите дрехи. Доста религиозни хора вярват, [че] като идат в онзи свят, ще ги облекат. Цитират откровението, че там са чели, че били с бели дрехи. Хубаво, идеш в оня свят. Ако си работил на земята, бяла дреха ще има, но ако не си работил, ще бъдеш в оня свят гол. Голи хора там не се държат. Щом е гол, Господ ще направи дрехи и ще го изпрати из рая навън, кожени дрехи ще му направи. Адам, след като изгуби дрехите, Господ го облече в кожени дрехи и го изпрати навън. Първите хора станаха търговци. Адам продаде мантията и Ева си продаде мантията. Други ги купиха и като ги продадоха – оголяха. Че ако ти внесеш в живота си лъжата, ти продаваш своята мантия. Ако ти внесеш в живота си лицемерието, ти продаваш своята мантия. А пък магическата сила е в мантията. Докато тази мантия е на гърба ти, ти си мощен, господар си на положението. Щом изгубиш мантията ти си вече слуга. Ще замязаш

на един откъснат лист, който вятърът движи и те кара навсякъде. Няма да имаш никаква стабилност. Питам какво може да постигне един лист в света? Нищо. Сега вие може да разгледате. Аз сега ви показвам опасните страни на лъжата. Лъжата е именно това, което може да те лиши от онова, което Бог ти е дал. То е въпрос на време. Съзнанието във вас трябва да бъде будно. Аз говоря, не да кажете: „Аз не лъжа." Аз не говоря за външните работи. Всяка работа, която направиш, съзнанието не трябва да бъде раздвоено и умът ти не трябва да бъде раздвоен, защото в лъжата сърцето се раздвоява и умът се раздвоява и съзнанието и то се раздвоява. Щом се раздвои умът, вече признаци има отвън. Щом дойде лъжата, главата отзад се стеснява. Не искам да ви говоря за патологическите неща. Но всеки дефект има и външен израз. Щом се раздвои умът ти да [не] мислиш право, главата в известна област се стеснява, известни области в мозъка се покваряват. От невидимият свят не можеш да придобиеш достатъчно светлина, която е необходима за строежа на твоя организъм. Или ако ти внесеш лъжата в любовта, ти ще изгубиш онази Божествена топлина, при която нещата се раждат. Следователно, топлината е необходима за растежа, а пък светлината е необходима за знанието, а истината е необходима, за да придобиеш онзи простор, онова, което ти желаеш да постигнеш. На земята ти не можеш да го постигнеш извън истината. Значи трябва да имаш светлина и топлина, т.е. топлината ще те въведе в областта на Любовта. Светлината ще те въведе в областта на знанието и мъдростта. А истината ще те въведе в областта на свободата, за да бъдеш свободен. Само като свободен човек ти може да постигнеш това, което искаш. Ако ти не си свободен, какво те ползува, ако ти дадат всичките блага на земята, пък ти е зашита устата. Какво те ползува, ако ти дадат най-хубавия свят, с всичките багри и краски, които има, а ти зашият очите? Какво ще се ползувате, ако ви дадат

най-хубавата поезия в света, най-хубавата музика, пък ви зашият ушите? Лъжата е, която запушва ушите на хората. Лъжата е, която запушва очите на хората. Лъжата е, която запушва носовете на хората. Всичко запушва и туй го наричаме атеросклероза, от която старите хора умират. Човешката лъжа втвърдява, човешката лъжа състарява. (*Учителят показва и диша тежко*) И най-после човек умира. Който лъже, така ще свърши, ще отиде в света.

Казвам сега: За да се подмлади човек, какво трябва да прави? Вие, ако не се подмладите ще умрете и ако не остареете, без ум ще останете. Трябва да остарееш. Под думата „старост“ разбирам: Трябва да се подигнеш на най-високото място. А пък, ако държиш истината и ще бъдеш най-силният човек. Човек трябва да бъде силен. Чрез истината става силен. На най-високото място чрез Мъдростта човек се качва. А животът го придобива чрез Любовта. Аз ви говоря за реални неща. Ти не можеш да добиеш живота, който искаш без любов. Ако имаш любовта на 12-те хиляди зърна! Ако имаш любовта на 14-[те] хиляди зърна! И сега за мене ще каже: „Защо 12?“ От 1 към 2 – 12. От 1 към 4 – 14. Четирите е законът на жертвата. Ако ти не жертвуваш, не може да постигнеш нищо. Шестнадесет е закон, да изхвърлиш от себе си всички ония недъзи, които имаш и да изпъдиш дявола от себе си и да нямаш вземане-даване с него. Значи да скъсаш всичките търговски отношения, които имаш с всичките фирми в света, това е числото 16. Да нямаш никакво отношение, вземане-даване с никакви лъжливи фирми в света. На чисто да си.

Вие сега мислите, че сте много добри хора. Че сте много добри, аз в това вярвам. Но в какво показвате вашата доброта, че сте много добри? По какво знаете, че сте много добри? Да кажем, когато се гледате в огледалото се виждате много красив. Но като се сравнявате с идеала, виждате, че ви не достига. Като видите някой човек в огледалото, че е малко по-красив от вас, става ви малко неприятно.

Турците казват: „Тефе педер.“ Явява се малка неприятност. Защо той да е по-красив? Ако вие имате туй недоволство във вас, мислите ли, че сте съвършен? Недоволството показва, че вас ви липсва нещо. Този човек, който е по-красив от вас, казвате: „Господ как го направи по-красив? А мене как ме направи такъв?“ Веднага вече имате едно погрешно схващане. Мислите, че то е закон на произвол. Не е произвол. Този човек работил повече от вас в туй направление. Дойде друг, видите, че е още по-красив. Може да се наредят така до 12 души, един от друг по-красиви. Какво трябва да извлечете от красивите хора? Сега нека да ви направя едно изяснение. Аз наричам физическият живот – това е една хубава бъчва от най-хубав материал направена, с хубави обръчи, канела, отлично изработена, но вътре бъчвата е празна. Като тупаш – дум, дум, се чува. Тази бъчва и хиляди години да седи, няма да стане повече от това, което е. Ако нищо не се тури, даже има опасност да олекне. По-лека ще стане и след 10, 20, 30 години, ако я държите, от светлината и топлината ще изсъхне, ще се отвори и ще изгуби първоначалния си образ. Но тази бъчва вие можете да я напълните с вино. Хубаво, напълните я с вино, по какво се отличава? Тежи повече. Тя не е станала по-голяма, но е станала по-тежка. Тежестта показва, че бъчвата има съдържание. Може ли тази бъчва да я накарате тя да измени своето естество? След като е станала по-тежка, кое е вече другото положение? Какво трябва [да] излезе от тежката бъчва? Аз уподобявам направената, хубава бъчва, имате един цвят, който цъфнал. Той е хубавата, изработена бъчва с всичките тия външни обръчи. След туй, тази бъчва, този цвят се оплодотвори и тази бъчва, като се оплодотвори, започва да се пълни и най-после увеличава се, увеличава се, достигне до определената форма, която е дадена на бъчвата. След като узрее плодът, какво става в природата? Този плод капва от клона, на който се държи и слиза долу на земята. Този, събрания сок в плода, трябва

да се изяде. Да остане семето, което наново трябва да поникне, за да стане едно преобразуване. Значи във вас всяка една мисъл, която се зароди във вашия ум, ще цъфне, ще се изпълни със съдържание, ще узрее. Тази мисъл, ако вие не знаете как да употребите, тя сама по себе си ще падне на земята и тогава ще дойде по закона на онези произволните действия.

Вие седите и искате да проповядвате на хората. Какво ще им проповядвате? Ако отидете да ги учите на любов, когато ги учите на любов ги обезсърчавате. Някой искат да научат хората да се обичат. Как да се обичаме? Да се обичат хората то е първото нещо, което те знаят от памти века. Сега какво ще учиш хората да се обичат. В света съществуват малки и големи лъжи. Голямата лъжа е „К", кислород ще стане. На голямата лъжа ще турите малката добродетел „М.Д." А на малката лъжа ще турите голяма добродетел „Г.Д." Като дойдете до малката лъжа, искате да кажете малка лъжа, започвате и турите най-голямото добро. Когато намислите да кажете най-малката лъжа, турете най-голямото добро. Когато намислите да кажете най-малката лъжа, направете най-голямото добро. Когато намислите да кажете най-голямата лъжа, турете най-малкото добро. В дадения случай, ако при малката лъжа не турите голямото добро, вие непременно ще се подхлъзнете. Няма друг начин за възпитание. Някой казва: „Не ме лъжи!" То е празна работа. Ще ви накарат, както онзи баща, в България вестниците дадоха един пример: Обвиняват един баща, че убил сина си и го хвърлил в Дунава и бащата признал, казва: „Убих го и го хвърлих." – „Къде го хвърли?" Отива в Дунава и казва: „Убих го", казва бащата. Когато произнасят присъдата вече да го бесят, синът дохожда от някъде и спасява баща си. Като убили [сина] този баща, не може да издържи. За да се освободи от страданието казва: „Убих го." Понеже искали да кажат, че го е убил, казва: „Убих го." Значи може да ви накарат хората. След като ви говорят дълго време за едно

нещо, може да ви убедя[т] и да кажете една лъжа. Всеки ден казвате неща, които не сте ги правили. Някой път направите една погрешка и казвате: „Защо Господ ме тикна в този път?“ Когато си направил някое добро, ни най-малко не питаш кой те тикна да направиш доброто. А казваш: „Аз сам.“ Щом направиш погрешката: „Господ ме тикна.“

Казвам, сега от всинца ви се изисква едно вътрешно съзнание, защото като идете в другия свят, ще ви теглят. Нали везни има? Има три вида везни. Някои вярващи са първостепенни, второстепенни и третостепенни и все влизат в рая. Които са първостепенни влизат в третото небе. Които са второстепенни отиват във второто небе, а които са третостепенни, в първото небе са те. Третостепенните са в първото небе, второстепенните – във второто небе, а [първостепенните – в третото небе]. В първото небе са които имат 12 разрядните зърна. Във второто небе са които имат 14, а във третото небе са, които имат 16. И обратното, 12 – трето небе; 14 – във второто небе; 16 – в [*първото*] небе. Сега вас най-първо може да ви изпитат. Сега вярващите, един ден, ще ги поставят на такъв изпит. Ще ви създаде провидението голяма нужда от пари. Най-първо по три начина ще се изпиташ – като млад, като възрастен и като стар. Като млад ще те турят, вече си станал възрастен пък искаш да се покажеш, пък нямаш пари, бедняк си, дрипав си, ще те турят в една стая с една каса отворена да видят ще бръкнеш ли да вземеш или ще погледнеш само. Ако минеш, гледаш парите и казваш: „Да взема.“ Пак погледнеш, пак заминеш. Какво трябва да бъде твоето състояние, като погледнеш парите? Ако влезеш вътре и се зарадваш на парите, че не са за тебе, погледнеш и кажеш: „Колко са хубаво облечени тия пари! Така желая и аз да бъда чист както е златото.“ При онзи, истинския изпит да кажеш: „Колко хубаво са облечени парите. И аз бих желал да бъда така чист.“ Ти, като излезеш навън, парите ще тръгнат подир

тебе. Ти излезеш навън и те подир тебе и отиваш в къщи и те подир тебе. Пък ако си пожелал да ги вземеш, щом като бръкнеш в касата, ръцете ти ще се схванат и ще те намерят на касата и ще изгубиш своята свобода.

Та казвам, често вие в живота усещате едно ограничение, казваш: „Аз не съм свободен." – До касата си някъде. Щом парите вървят от подире ти, ти си свободен човек. Щом ръцете ти са вързани, ти не си облечен както парите. Аз привождам тия фигуративни форми. Какво означава човек да мисли право? Когато мисълта върви подир тебе. Ти вървиш и тя върви – ти си в правата посока. Щом вярваш и една мисъл не можеш да разрешиш, ти си в кривия път.

Сега новите пътища, по които трябва да се възпитавате, кои са? Казвате вие: „Ние трябва да се обичаме." Ти не може да обичаш, докато не съзнаваш, докато не съзнаваш любовта на Бога в себе си. За да обичаш някого, ти трябва да имаш неговия план, да знаеш защо Господ го е създал. Аз обичам ябълката заради семето. Ще намеря едно място и ще посадя и ще ходя да я поливам, това е любов. Имам семенце на някое цветенце, развъждам го. По същия начин, като обичаме някой човек, ние трябва да имаме всичките желания и мисли, които [той] има. Доброто, което има в себе си, да му помогнем да се прояви неговото добро. Ако ние съдействуваме да се прояви неговото добро, не това на другите хора, ако ние съдействуваме да се прояви неговото добро, ние го обичаме. Ако другите хора не помагат да се прояви доброто ни, то те не ни обичат. Дойде любовта. Щом двама хора се обичат, взаимно си помагат, да се повдигат и доброто расте. Ако доброто в нас расте, взаимно, ние сме в правия път, в който Бог ни е турил. Така трябва да се гледа. Казвате: „Аз постъпвам добре." Според мене, в една постъпка може да има користолюбие. Постъпиш добре, но имаш съвсем други намерения.

Та казвам, избягвайте белите и черните лъжи. Аз говоря за онова съзнание в себе си, което трябва да имате. Щом употребиш най-малката лъжа, веднага се образува една черна страна между Бога и тебе. Затвори се небето. Аз съм привождал на вас онзи пример: Един беден християнин се е молил дълго време Господ да му помогне, да го освободи от сиромашията. Една вечер, като се връща от съживително събрание, дето се е молил, гледа, на прозореца на един богаташ, една забравена торба със злато, оставена там. Задига торбата и казва: „Благодаря на Господа. Този, богатият човек оставил торбата за мене." Отива в къщи, занася торбата. Иска да се моли, торбата пред него, не може да се моли. Три пъти става да се моли, сутрин, обед и вечер, но торбата седи пред него и не може да се моли. Минава ден, два, три, десет и най-после взима торбата и отива при богатия и му казва: „Аз задигнах тази торба и помислих, че тези пари за мене са оставени, но молитвата ми се спира при нея и 10 деня не мога да се моля, нещо ме мъчи. Ще ме простиш, че Господ не е приготвил за мене тази торба, тя е твоя торба. Ще ме извиниш, че аз ти взех торбата." Връща се в къщи, помолва се и веднага пак Божието благословение слиза. Казвам, най-малката лъжа става едно препятствие във вашия ум, става препятствие във вашето сърце, става препятствие във вашата душа и нарушава онова общение, което имате. Вие вече не можете да дишате онзи чистия въздух, който любовта носи. Вие не можете да възприемете онази чистата светлина, която мъдростта носи. Вие не можете да бъдете носители на онази велика свобода на душата, която истината носи. Лъжата прекъсва пътя на Любовта, прекъсва пътя на Мъдростта за вас, прекъсва и пътя на Истината и след туй вие ще станете нещастен. Върнете тази торба назад, изправете се, да има единство. Търсете това, което Бог ви дал, ценността е в онова, което Бог ви дал. То е богатството на любовта. Онова, което Бог ви е дал, то е богатството. Онова знание, което Бог ви е дал, то е богатство. Онази

мъдрост, която Бог ви е дал, то е богатство. Онази свобода, която Бог ви е дал, то е богатство. Тази свобода и простор са богатства, които трябва да дойдат. Другите работи ги оставете на заден план.

Приложете Любовта, която носи живот, да се подмладите. Търсете тогава Мъдростта, която ще внесе знанието, ще даде светлината, вие ще израснете и ще станете доволен от себе си. Търсете тогава истината, която ще донесе пълните свои блага. Вие ще бъдете царски облечени, ще бъдете свободни, ще вършите онова, което Бог изисква, напълно свободни ще бъдете. Това е пътя на новия живот, по който трябва да работи всеки един вътрешно. Ще опитате благата на Любовта, благата на Мъдростта и благата на Истината.

Отче наш

28 лекция, 19 април 1939 година, София, Изгрев

СИМФОНИЯ НА ЩАСТИЕТО

(Небето съвсем ясно, времето меко топло.)

Добрата молитва

„Духът Божий“

(Прочетоха се темите: „От какво зависи щастието на човека“)

От какво зависи стойността на една песен? Зависи от Духът на този народ, който е създал песента. После зависи от онзи поет, който е написал песента. После зависи от онзи, който е турил гласа на песента. Най-после зависи и от онзи, който я пее, ако можете да изпеете една песен ще минава за една добра песен. Сега щастието зависи от някого. Материално нещо ли е щастието? Казват, че щастието на човека зависи от неговия ум, сърце и воля. Това, до известна степен, е така. Ако вие в дадения [момент] обичате някого, вие чувствувате едно приятно чувство. И ако ви обичат, пак чувствувате едно приятно чувство. Но къде чувствувате приятността? Каква ви е опитността? Приятно ви е когато ядете някое хубаво ядене, например точено, приготвено хубаво. Къде чувствувате приятността? – На езика си. Мислите, че като ядете, на езика си чувствувате приятността? Или като видите някоя хубава картина, някое хубаво цвете, с какво чувствувате приятността? – С вашите очи. Чувате някоя хубава дума. Чувствувате приятността чрез ухото си. Или приятно ви е, някой път, да попипате някой гладък предмет. Значи, чрез този усет на вашите пръсти се предават известни трептения и вие чувствувате една приятност. Значи щастието на човека зависи, най-първо, от неговия практически живот, от неговата воля. И можем да кажем: щастието на един певец, който има отличен глас, зависи от

самия него. После зависи от самия, учител, зависи от въздуха, чрез който той ще пее, защото и външния свят има известно отношение.

Сега говорим за щастие, но не го знаем, какво е това щастие. Щастието зависи от нас, от самите нас! Щастието зависи и от хората, които са вън от вас. Значи, щастието на човека зависи от физическия свят – това са условията. То зависи и от духовния свят – това са възможностите. Зависи и от Бога, Който дарява. Той е изворът на нещата. Сега духовния свят е нещо незнайно за вас. Какво нещо е духовния свят или физическия свят? Често вие искате да бъдете щастливи. Вие, някой път, сте щастливи, понеже някой ви обича. Но това е само едно разположение, то не е щастие. Щастието зависи от подигнатия дух на човека. Щастлив е само онзи мъдрец, който разбира нещата. Щастието е едно състояние, в което еднакво участвува умът и се радва на щастието; участвува сърцето и то се радва на щастието. Пък участвува и човешкото тяло. Под думата „тяло“, аз разбирам не само този физически свят, не разбирам само къщата. Без тялото човек не може да се прояви. Ние казваме, че като умре човек ще се освободи от своето тяло. Идеята на думите „ще се освободи“ е в следния смисъл: Ще се освободи от ония ограничителните условия, които съществуват. Някои хора искат да умрат, а някои не искат. Когато човек е щастлив, не иска да умре, а когато е нещастен, иска да умре. Защо? Когато обичате някого, искате да го видите, а като не го обичате, не искате да го видите. Защо? Много пъти, когато обичате някого, имате нещо съвсем материално в основата. Аз считам материални работи тези, които лесно се стопяват. Видимите, преходните неща лесно се стопяват. Не че не е реално, реално е, но видимото се мени. Например малкото дете расте, изменява се. Гледа се в огледалото. Малкото дете все чака нещо, радва се. Ако е малко момче, най-първо израсне и вижда де му седи силата. Вижда дали ще му изникнат мустаци и счита за голямо щастие да се

появяват малки косъмчета над горната устна. Ако е младо момиче, ще обърне внимание на веждите си. Момъкът обръща внимание на мустаците си, а пък момата на веждите си. Тя, като си погледне веждите, гледа ги. Хубаво е човек да гледа веждите си, понеже веждите са граница на обективния ум на човека. Там са направени ред способности на човека. И веждите пазят това щастие, това богатство, което човек има. А пък момъкът, онзи, който дава, има си причини, защо той обръща внимание на мястото над горната устна. Това място показва неговото състояние, щедростта, това което може човек да даде от себе си. Това представляват мустаците. И като му израснат мустаците, той казва, че всичко може да направи. И затова той, като стане момък, почва да си завъртва мустаците нагоре без да знае. Първата картина представлява мустаците.

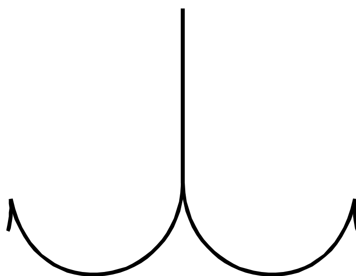

Фиг. 1

Тая форма показва надеждата. Той казва: „Аз съм способен вече в света.“ Обаче някой път тази котва се обръща надолу.

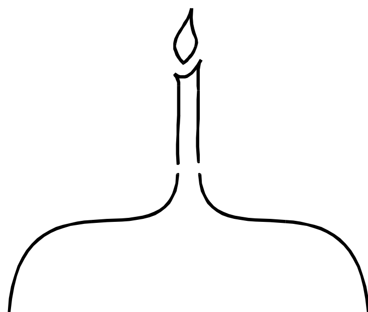

Фиг. 2

Това е едно друго състояние. Този е песимист. Ето, прилича на светилник. Песимиста е в къщата. Той си е турил свещта. Песимистите не са хора, които се занимават с външния свят, а със себе си. Той казва: „Отвън е студено, дърветата са голи, камъните са твърди, неща неинтересни.“ Този не е хубав, онзи не е хубав. Той има светилник и през тази светлина си чете книгата, един роман за някой герой, който има смелостта да се ожени. Защото, да се ожени човек, това е най-голямото геройство. По-голямо геройство в света от женитбата няма. Защото геройството, това значи да се отрече човек от себе си, да даде половината от себе си, да отстъпи. Той е едно божество, което отстъпва, дава нещо от сърцето си. От своето цяло, половината дава. Казва: „На тебе давам сърцето си.“ Всеки момък казва: „Аз си давам сърцето!“ И тя си дава сърцето. Как могат хората да живеят без сърце? Вярно ли е туй? Вярно ли е, че човек може да си даде сърцето? Не може. Щом даде сърцето си, той умира. Щом даде сърцето си, той всъщност не го дава, но става това, което стана с чехите, окупират го. Момата е окупирала сърцето на момъка. Вземат му правата. И той почва да страда. И тогаз каквото каже онзи, който заповядва, той изпълнява. Той казва: „Много те обичам“, но това е вече долап. Обича – страх има той? Ако каже, че не обича, хей! Аз разглеждам сега любовта обективно. Обективно разглеждам нещата,

както стават. Ти говориш за любовта, за щастието, но след време това щастие изчезва някъде. Ти не си бил в света на щастието. Ти не можеш да бъдеш в света на щастието. Това е онзи хубавия, красивия свят. Това е смисъла на човек, да бъде щастлив. Но това щастие не е на земята. То, щастието съществува и на земята, но трябва да имаш един начин да го видиш. Ти, за да бъдеш щастлив човек, най-първо трябва да разбираш закона, ти не трябва да бъдеш сиромах. За да бъдеш щастлив не трябва да бъдеш и богат. Не трябва да бъдеш невежа. За да бъдеш щастлив трябва да бъдеш силен, трябва да бъдеш здрав, трябва да разбираш природата. Щастливият човек няма нещастие. Нещастието е това, което ние не разбираме. И тогаз ставаме нещастни.

Двама души, приятели, искали да се пошегуват с един свой приятел. Той носил една доста голяма сума. Те си тургат каскети, маски, взимат си револвери и отиват и го връзват, вземат му парите. И цял ден го развеждат из гората. И надвечер го изпращат, дават му парите и му казват: „Върви си!“ Пращат го в къщи. На другия ден, той разправя на двамата си приятели: „Попаднах в ръцете на двама разбойника. Цял ден ме развеждаха. Щяха да ме убият! Имаха маски. Но пак благородни хора, вечерта ми дадоха парите и ми казаха: Хайде да си вървиш и още веднъж да внимаваш през това място да не минаваш.“ Онези се смеят. Той казва: „Вие се смеете, но знаете ли как тупаше моето сърце? Вие ако бяхте на моето място!“ Те казали: „Ние, ако бяхме, и ние щяхме да бъдем като тебе.“ Той се обижда, че те не влизат в неговото положение, а пък те двамата били разбойниците именно. И се смеят, шегуват се. Де е лошото, че двама приятели се пошегували с тебе? Природата често прави такива шеги. Тя ще накара тези, които те обичат, цял ден да те развеждат. Питам, онзи, който е създал света, каква нужда има да те гледа да страдаш и да се мъчиш? Какво ще Го интересува Него, да те измъчва? Ти казваш: „Как Господ

не обръща внимание?“ А пък то двама души, които те обичат, те развеждат. Тези, които не те обичат, те няма да те развеждат. Защото всеки човек, който ти прави някоя пакост, той те обича. И като те мрази човек, той те обича. Че той целия ден върви и търси да те намери някъде. Той без теб не може. По вестниците пише за тебе, навсякъде пише за тебе. Обича те човека, препоръчва те на всякъде. Той е заинтересован. Той вътрешно те обича, а пък външно се показва, че не те обича. И онези, които не знаят този закон, казват, че той не обича. Не, обича човекът! Само че не разбирате. Вие не разбирате дълбокият смисъл, който се крие в природата. Мислите ли, че Бог, Който допуща всички страдания, които минават през вас, че не ви обича? Вие се самозаблуждавате. Мислите ли, че онзи учител, който ви дава една мъчна задача, че не ви обича? Че той има доверие в тебе. Мислите ли, че онзи учител по музика, който ви дава едно мъчно упражнение, не ви обича? Обича ви. Но той има доверие във вас. Та казвам, вие разглеждате много повърхностно нещата. Вие казвате: „Големи са изпитанията.“ Да кажем, че си остарял. Казваш: „Остаряхме.“ Че това е една задача. Какво нещо е старостта? Някой казва: „Този е млад човек. Този е стар човек.“ Какво разбират под тези две идеи. Не разбирате младостта и старостта. Младия иска да стане стар, а пък старият – млад. Значи, младият не разбира какво нещо е старостта и мисли, че като стане стар, ще разбере. Той ще разбере, но няма да има тогаз възможност да постъпи като млад човек. И старият, докато е стар, разбира младостта, но като стане млад, пак не я разбира и постъпва както по-преди. Когато си млад, ти си във външния, обективния свят, а пък стария влиза в своя вътрешен свят. Та старите са, които се занимават със своето минало. А младите – със своето бъдеще. Старият разправя за едно време, цели истории. Идете в село при някой 90–100 годишен, той обича да си разправя цялата своя

история. А пък младия, какво ще разправя? На кое дърво се е качил, какви птички видял, какви пеперуди е видял и пр. За външния свят.

Сега вие искате да бъдете щастливи. Дойде ви едно приятно чувство, но вие не знаете причината. Казвате: „Имам едно неприятно чувство в сърцето си." Това е много общо казано. Така е, но къде е сърцето на човека?

Фиг. 3

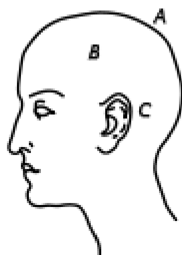

Фиг. 4

Сърцето на човека – това е един извор. Представете си, че това е един планински връх, някой си извор, който извира горе и слиза надолу, като някоя река (**Фиг. 3**). Сърцето на човека представлява възможности, от които човешкия ум черпи. Ти имаш едно неразположение. Това неразположение може да произтича от слепите очи.

Например гладен си и имаш неприятно чувство. Или можеш да имаш неприятно чувство, което произтича от върха на главата (**Фиг. 4**), от темето (А) или твоето неразположение може да произтича отстрани (В). Или от мястото при ушите (С). Ако неразположението е отзад, ще знаеш какви свойства има то. Ако е от слепите очи, пак

трябва да знаеш. Някои искат да възпитават един човек. Например, той е недоволен. Че ти не знаеш от къде иде неговото недоволство. Има едно неразположение, което иде отдолу. От задната страна на главата – долния край. Главата представлява Божествения свят. После има неразположение, което може да произтича от дясното рамо или от лявото рамо или от лакета ти или от другия лакет или от някой пръст или от гръбначния ти стълб или от гърдите. Казваш: „Тежи ми нещо вътре.“ Това е сега духовния свят. Той си има отражение и горе в главата. И след това слиза долу. Като слезеш от пъпа надолу – в черния дроб, в симпатичната нервна система, там може да има разни болести по краката, ставите, по пръстите. Причините на вашите болки са горе, възможностите са в духовния свят, а резултатите, най-после, в останалото тяло. Вие не разбирате това. Ти казваш: „Нещастен съм.“ Казваш още: „Щастието зависи от човешкия ум, сърце и воля.“ А пък ти имаш ум, сърце и воля и тогаз защо си нещастен?

Щастието зависи от тебе. Бог ти е дал, в дадения случай, възможност да бъдеш щастлив всякога. Зависи най-първо от духовния свят, от твоите уста – духовния свят. Ти, като дишаш въздуха, от този въздух можеш да направиш цяло богатство. Въздуха можеш да го превърнеш в злато, в динамична сила. Я вижте един оратор, като вземе въздух и почне да говори, увлича хората. Щастието на човека зависи от една дума, която той може да каже. Вие трябва да мислите. В обикновения живот, да вземем например едно малко момиче, което е родено в бедно семейство. То е красиво, но има съзнание, че е красиво. Има отличен ум и сърце. Чувствува своята красота. То не се плаши. Самостоятелно е в себе си. Има благородство. Около него се навъртат 10-на момци. От какво зависи неговото щастие сега? То ги разглежда. То е професор. Десеттях души, които го обикалят, са ученици. И всеки един от тях казва, че обича тази мома. Аз гледам другояче. Тя е един професор. Той ѝ казва: „Много ми е приятно, ще

платя каквото искаш, само да чувам сладките ти думи, и да те гледам.“ Младият момък, като види лицето на тая, която обича, много му е приятно. Аз виждам къде му е приятно, от къде излиза приятността. Може, някой път, приятността да произтича от там, дето се ражда нещастието на човека. Ако вие пренесете вашата любов в духовния свят, какво ще видите? Идете в един кошер. От какво зависи щастието в целия кошер? – От царицата. Тя е обичана, хранена е с най-хубавата храна. Дето ходи, цял ескорт има отзад, после има придворни дами с нея. После има и музиканти. Един оркестър има, от 400 души, които свирят. Това са, които ги наричат бръмбар-търтеи. Те са музикантите на тази царица. Не сте ходили да наблюдавате кошера да видите каква музика има. Ако аз искам да се повдигна, бих написал музиката, която оркестъра свири на царицата. Някой път свирят една симфония, много по-красива отколкото симфонията на Бетховен или на Моцарт. Пчелите имат едно ухо отлично. Не са толкоз глупави. Те си служат от хиляди години преди хората с радио. Всяка царица си има радио, разговаря се с всички свои поданици. Поданиците имат всички права да се разговарят с царицата. Много демократически живеят. Всяка пчела има право да мине покрай царицата, да я види, да ѝ изпрати писмо до нея, от дето иска. И пчелите си пишат. Вие ще кажете: „Това е хиляда и една нощ. Това са само забавления.“ Който не разбира, за него е забавление. А пък който разбира, за него това е цяла една наука. Тъй и в най-малките неща Бог е вложил известно съдържание, но хората не разбират. И ако ти си песимист, тури си два три кошера и всеки ден си туряй ухото до кошера и слушай и виж какво прави пчелата като излезе. Пчелата не излиза изведнъж. Като излезе из дупката малко ще се подвижи и после ще хвръкне. Също така и при връщане не влиза изведнъж, но кацне и влиза полека вътре. Има си известен начин. Наблюдавайте пчелите. Но тази царица снася по 2–3 хиляди яйца в 24 часа. И после

вие казвате: „Тези, глупавите пчели, те не са толкова умни.“ Тези глупавите пчели знаят да избират храната, за да си създадат царица. Когато искат да си създадат търтеи, с особена храна ги хранят. Когато искат работници, пак с особена храна. Когато искат придворни дами – същото. И най-после царицата си има един възлюблен. Него никой не го знае. Царицата знае. Но този възлюблен не го знаят. Трябва човек да бъде много учен, за да го знае. Пчеларите не го знаят. Казвам, вие виждали ли сте възлюбления на царицата? Никой не го е виждал. И докато този възлюблен седи в кошера, царицата работи и щом той си замине и тя си заминава с него заедно. А пък другите, които ги наричат бръмбари и мислят, че те са нейни любовници, това не е право. Онези 400 бръмбари са все синове на царицата. Четиристотин синове има тя. Големи и малки синове, родени деца. После има и дъщери. Четиристотин дъщери има. После има първи братовчеди, втори братовчеди, трети и прочее. Че има царица, че има работници, че има бръмбари, вие сте съгласни с мене, но че царицата има един възлюблен това не знаете. Казват, че царицата имала 400 мъже. Не, те не знаят. В природата няма многомъжество и многоженство, вие се лъжете. Никакво многомъжество и многоженство в природата не съществуват! Те са наши изобретения. Привидно е така. Ти не можеш да обичаш двама души, понеже целият свят е направен само от двама хора. Че ако моите два пръста – палеца и показалеца на едната ръка, хванат показалеца на друга ръка, този, последния показалец, да кажем че е мома. Тези два пръста, които са го хванали те ще се женят ли за нея? Двата показалеца са брат и сестра. А пък палецът е бащата. Двата пръста на едната ръка, ако хванат средния пръст на другата ръка, те ще се женят ли за него? Не, правят му услуга. Вие имате едно изопачено схващане и казвате: „Искат да се женят.“ Колко пъти ще се женят? Човек се жени веднъж. Втори път не може да се жени. В природата само веднъж ще се жениш. Щом се родиш на земята, ти се

оженваш. Щом почнеш да мислиш, ти се оженваш. Щом почнеш да работиш, ти се оженваш. Няма никой от вас, който да не е женен. И търсите да се жените пак. Вие се лъжете. Никаква женитба не става на земята. Казано е: „Онова, което Бог е съчетал" – във вечността то се изявява. Във външният свят имаме изявление на това, което е станало. Ти обичаш някого, понеже такава е Волята Божия. Не от сега го обичаш. Ти мислиш доброто на някого, понеже такава е Волята Божия. Ако го обичаш, ти ще бъдеш щастлив. Ако не го обичаш, ще бъдеш нещастен. Ако мислиш, заради него, ще бъдеш щастлив. Ако не мислиш добре, ще бъдеш нещастен. Ако мислиш да го нахраниш, ще бъдеш щастлив. Ако не го нахраниш, ще бъдеш нещастен. Вие сега тепърва трябва да изучавате тези неща.

Мисълта и тя си има свой баща и своя майка. Че дошла една мисъл във вас – тя не е още ваша. Тази мисъл е дошла във вас от някъде гостенка. Във вас се зароди едно чувство. Това чувство може да е дошло отвън. Или някоя постъпка. И тя може да е дошла от вън. Вие още не знаете кое е ваше и кое е дошло от вън и е предназначено за другите хора. Някой път дойде някоя мисъл, но тя не е ваша. Вие казвате: „Аз съм паднал човек." Но вие не сте първия паднал човек. Какво се разбира под паднал човек? Паднал човек е онзи, който не е послушал Бога. Щом не послушаш това, което Бог ти казва, ти си паднал човек. Ако в тебе, в дадения момент Бог, Който е Любов, чрез Любовта Си ти каже: „Направи това заради мене" и ти откажеш, не го направиш – ти си паднал човек. Ако Бог, със своята мисъл, ти каже да направиш нещо и ти не го направиш, ти си паднал човек. И вие, като хора, всякога имате възможност да бъдете щастливи или нещастни. Ако сте лекар, ти можеш да бъдеш щастлив или нещастен. Като лекар ще излекуваш едного и си щастлив. Този човек е признателен, обича те. Ти умориш някого. Не си ти виновен, но те гледат на криво. Ако си адвокат, защищаваш някого и ако спечелиш делото, ще те гледат

добре, а ако го изгубиш, ти си нещастен – ще те намразят. Ако знаеш да говориш добре, ще бъдеш щастлив. Ако не говориш добре, ще бъдеш нещастен. Аз гледам някои сестри, те не искат да кажат истината. Ти казваш: „Аз говоря истината." – Това не е истина, това са лъжи, които вие говорите. Хайде да кажем, че е много остра тази дума, тогава да кажем: това са неверни работи. Ти казваш: „Той е много лош човек." Отде знаеш, че е лош? Ум има човекът, сърце има, воля има, има едно тяло, което има 30 милиарда жители вътре. В невидимия свят се интересуват за него, а пък ти казваш: „Пет пари не давам за него!" Че небето се интересува заради него, а пък ти не се интересуваш и казваш, че три пари не даваш за него. Тогава ти си в заблуждение.

Четете историята на Хитлер. Ако гледате през какви страдания, през какви изпитания е минал той, но днес се е качил на високо. Но знаете ли нататък какво ще стане? Вие виждате сегашното, но не знаете какво ще стане. Хубавото в Хитлер е, че човекът при всички страдания си е казвал: „Аз ще надмогна на всички страдания!" Човек може да победи своята съдба. Ти казваш: „Хитлер колко лош човек е!" Не, ти не разбираш Хитлер. Поучавай се от Хитлер. „Хит" на английски значи да удариш някого, но „хит" значи и топлина. Ти трябва да имаш достатъчно топлина в себе си, за да можеш да поставиш всяка мъчнотия в огъня на своето сърце и да я стопиш. И като я стопиш да направиш от нея каквото ти искаш. Вие поддържате идеята, че вие сте Синове Божии, че какви Синове Божии сте? Вашите приятели ви развеждат в гората с маски. Но вие не знаете кои са те. Вие мислите, че сте здрави, а утре се простудите и казвате: „Бях здрав, а пък се простудих." Защо се простудява човек? Умният човек никога не се простудява. А пък онзи, който не е сведующ, се простудява. Ако ти тръгнеш, макар и да си облечен с тънка дреха и носиш един термос с топла вода, то щом ти стане малко студено вземи десетина

глътки топла вода и няма да изстинеш. А пък ако си жаден и вземеш и пиеш от един извор студена вода, ти ще изстинеш. Ти не можеш да бъдеш здрав, ако намалиш топлината си. Здравето на човека се обуславя от присъствието на нормална топлина. В природата има една нормална топлина, която носи здраве. И ако я изгубиш ще има болест. И умът ти трябва да присъствува, за да не изстиваш. Щом имаш тънка дреха, да присъствува умът ти. Ако аз съм на ваше място, бих постъпил така. Някой път вие ме виждате, че съм тънко облечен. Някой, зимно време се е облякъл с голям балтон, а пък аз излизам обикновено облечен. Но и аз се обличам. Като видя, че е студено, туря си един магнетически балтон. И казват ми: „Много си тънко облечен." Казвам: „Много добре съм облечен." Умът ми присъствува. Виждам някой болен и му казвам, [че] той се шегува с мене, той не е болен, аз не вярвам в болестта. Той куца. Казвам ролята му е такава, понеже е актьор. Много хубаво играе ролята си. Казвам му: „Това е едно благословение за тебе." Някой път, като те заболи лакета, ще получиш хиляди лева наследство. А пък като те посърби дланта на дясната ръка, в същия ден ще дадеш хиляда лева. И понеже вие не вярвате в тези работи, затова те не стават. Вие трябва да разбирате закона на постъпките. Знаеш ли как да постъпваш? Ако дадеш сто лева на един беден човек, той ще благодари, но ако дадеш на един милионер сто лева, той ще се обиди. Значи със сто лева ще привлечеш вниманието на бедния човек и той ще те обича. А пък ако ги дадеш на богатия, той ще те намрази. Вие всички правите в света тази погрешка. Аз говоря за обходата. Вие не знаете как да се обхождате. Дай стотях лева на бедния, а пък на богатия му кажи така: „Моите почитания." (Учителят прави поклон) И той ще ти благодари. Но ако отидеш при сиромаха и му направиш така и му кажеш тези думи, той ще ти каже: „Не, не." Ти ще го обидиш така. Той не иска така да му кажеш. Дайте му стотях лева. Та вие, аз гледам някой път

една сестра хвали друга сестра, а пък тая последната е бедна, тя не иска хвалене. А пък някой гледам, корят другиго. На лошо место са. Не укорявай никого! Който укорява, той има известна мисъл.

Разправяше ми един американец, мой познат, доктор Корн. Един мой приятел. Той ми разправя една своя опитност. Върви в Ню Йорк и отподире му вървят двама–трима апаши. Той е доста умен, изважда си кесията и я обръща надолу. С това иска да каже: „Нямам!" Като си затваря кесията ония се обръщат и си заминават. Вие вървите подир някого, искате да вземете нещо. Като го нападнете, искате нещо от него. И когато говорите нещо добро, също така. И когато хвалите човека, имате известна мисъл и като го укорявате, пък имате нещо скрито. Но това помнете: човек трябва да бъде абсолютно искрен. Че говориш някому, трябва да знаеш, това което говориш, истина ли е, вярно ли е. Да кажем, че на някой човек, например на една дама е капнало черно мастило на бялата ѝ рокля. Има няколко начина. Може да ѝ кажеш: „Как така да не пазиш дрехата! Не знаеш ли, че не може да се изчисти?" Не, ти ще кажеш: „Извинете, аз имам начин. Някой те оцапал, развалил хубавата рокля, но аз имам един начин как да се очисти петното." Вземи си кърпичката и кажи: „Мога ли да ти направя една услуга?" Мислите ли, че тази дама няма да ти благодари? Това петно, което ще капне на бялата ѝ рокля, провидението ще го използува и ще го превърне на добро. Като махнеш тази капка, ще се образува една връзка между вас и тя ще ти бъде един ден много благодарна. Ти не използуваш условията. Дойде при тебе един беден човек. Той не иска пари. Приемете го в къщи, питайте го от къде е. Не искайте да оправите работите му. Той не е болен. Той носи щастие. А някой човек е щастлив. Приемете и него. Учете се от всичко! Един ден иде една млада сестра и ми казва: „Видях една стара сестра, която не знае как да се обхожда." Казах ѝ: „Защо не се отнася добре?" Тя каза: „Много нещо каза на някой." Казах ѝ:

„Трябва да има един повод." Един момък ми каза: „Тя ми каза, че не ме обича" Казвам му: „Тя не може току – така да каже, ти си предизвикал и тя казва, че не те обича. Защо? Защото ти си ѝ казал, че я обичаш. Ти си я обидил с това, понеже не си ѝ казал истината." Тя се обижда и казва: „Ти не си първият, който ме обича. Аз имам един, който още повече ме обича." Той иска да каже, че той е първият, който я обича. Че вярно ли е това? Че баща ѝ и майка ѝ са първите, които са показали любовта си към нея.

Не казвай, че обичаш. Това не е право. Какво трябва да кажеш? Кажете ми, като срещнеш някого, какво трябва да му кажеш? Ако аз съм на вашето място, като посетя един милионер, аз ако бях беден, какво щях да му кажа, я ми кажете? Сега аз ви говоря като онзи свещеник, който казвал: „Братя християни, знаете ли какво ще ви кажа?" – „Не знаем дядо попе." – „Като не знаете, тогаз няма да ви кажа." – „Знаем." – „Тогаз пак няма да ви кажа."

Питам: като падне капка восък на вашата дреха, какво правите? Вземете книга и дилаф и движите дилафа върху книгата, която е поставена на дрехата. И така махвате восъка. С духане това не става. Ако му говорите сладко пак не става. С топъл дилаф отгоре. Помнете и следното: в дадения случай Бог изпитва вашия ум, как го употребявате, изпитва вашето сърце и вашата воля. Във всеки момент на живота си, вие сте изпитвани. И когато аз ви говоря, пак Бог ви изпитва.

Сега, аз като гледам, всичко чета. Снощи тук, като работихме в малкия салон, показах им едни рисунки по дъските и разправих на сестрите историята на буковите дървета. Казах: При този бук едно време се явил един човек много весел. И се случило там дошла и една сестра, която също се засмяла. И техните образи се отпечатали на дървото. Долният образ е на момата, а пък горе е момъкът на около 35–40 годишен. И доста хубаво е направено лицето му. И лъчи

излизат от главата му. И устата му са хубаво направени. Весел човек е. Всичко това е написано. Казвам: виждам тук историята на това дърво. То е 400, 500 годишно. Цяла история е написана на него. Кой как е минал, всичко това е написано на дървото и на млади и на стари, които са събудили съзнанието на дървото. И който разбира, може да чете. А пък, който не разбира, само ще гледа.

Който разбира, като погледне човешката глава, ако е изучавал френологията, веднага ще каже, какво имаш. А пък, който не разбира, ще каже: „Глава!“ Та вие сте дошли най-първо на земята. Вие опитвате да познаете, че имате ум. Да познаете, че имате едно сърце и една воля и че имате едно тяло, чрез което Бог ви е свързал с цялата вселена. И всеки ден вие трябва да се учите, дали работи вашето радио.

Новата наука сега седи в това: Да знаете, че има Един, Който ви обича! Първият! И ако бях една млада мома, щях да кажа на момъка, който идва при мене: „Не ми говори за любов. Аз ще ти кажа кого трябва да обичаш. Мен не трябва да обичаш. Ти мен обичаш, но ти си забравил Онзи, ела да те заведа, да ти кажа, кого трябва да обичаш“ Че ако аз намеря един жаден човек, от моите плюнки ли ще извадя вода да му дам да пие? Ще го хвана за ръката и ще му кажа: „Аз зная един извор!“ Той търси да обича. Той търси извора. От моите плюнки няма да се задоволи. Ще му кажа: „Ела, ще те заведа при извора.“

Идете при извора! Не се заблуждавайте в другите работи. Те са второстепенни. След като намерите извора, идете при другите да им кажете къде е. Ако обичаш някого, ще го заведеш при извора, ще го заведеш при слънцето от което живота изтича. Ще го заведеш на мястото на щастието, от дето иде щастието. Ще го заведеш при живота, за да си вземе и ще му кажеш: „Вземи си колкото искаш.“ Ако обичаш някого заведи го при скъпоценните камъни и му кажи: „Вземи си колкото искаш.“ Та казвам, идете в мястото на вечното

богатство, дето са скъпоценните камъни. Ти ще кажеш: „На онзи свят." Де е златото на човека? Ако в твоята любов няма злато, ти не можеш да бъдеш здрав човек. Ако в твоята любов няма сребро, ти не можеш да лекуваш своите болести. И ако твоята любов няма отрова, не можеш да лекуваш хората. Любовта трябва да съдържа най-голямата отрова. И само любовта може да се справи с тази отрова. Че имаш отрова, е хубаво нещо, но давайте отровата в малки дози. Всичката погрешка не е че имате отрова, но давайте в тези минимални дози от 30-то деление. Хомеопатично ще давате. Например искаш да кажеш някому една обидна дума. Но кажи му една дума от 30-то деление, хомеопатично и този човек ще оздравее. Разправяше ми един приятел, казва му неговия учител: „Много си способен, даровит, но си мързелив." – „Тогава в мене се яви инициативата и станах пръв ученик. Учителят ми каза: много си способен, но си ленив малко, не работиш над себе си." (*Учителят произнася последните думи много тихо*).

Аз ви казвам като този учител: Много сте даровити, но сте малко мързеливи. *(Последната дума е казана съвсем тихо.)*

Отче наш
6 и 20 часа сутринта

(На поляната направихме упражненията си.)
29 лекция, 26 април 1939 година, София, Изгрев

ИДЕ И ИДИ

(Небето прошарено. Времето тихо и хладно)
сряда, 5 часа сутринта
Добрата молитва
„В начало бе Словото“

През следующата седмица ще се спрете върху три неща: Ще проучите червения, синия и белия цвят. Да проучите какво отношение имат те към вас. Някои от вас не обичат някои цветове. Някои си имат един обичен цвят. Този цвят, който човек обича, ясно си го представя, а пък този цвят, който не обича, не му е приятен, много мъчно си го представя. Сега всякога може да констатираме дали сте здрав или не. Каква диагноза ще дадете на себе си? И как? Един лекар ще попипа пулса на ръката ви или ще ви погледне окото, ще види дали пулса е нормален. И от това заключава за вашето здраве, дали е нормално или не. Също по цвета на очите. Докато ясно си представяте цветовете, вие сте здрав. Щом всички цветове изпъкват ясно във вас, вие сте здрав. А когато искате да си представите цветовете и винаги се представя в ума ви една чернота, това показва, че здравето ви е в едно разколебано състояние. Най-първо почвате да чувствувате едно неразположение. То е неопределено. Съзнателно сега трябва да се тонирате. Вие се спирате и казвате: „Природата ще извърши всичко за нас.“ Тя природата е извършила всичко, но има неща, които тя за вас никога няма да извърши. Тя няма с помпа да туря въздух в дробовете ви. В тебе трябва да има желание да влезеш в един контакт с нея. И дишането е първия контакт. Да дишаш, това е първия живот. Първия живот на земята човек е почнал да чувствува с дишането. Детето, като се роди,

поема първата вдишка и заплаква. И като заплаче, майката се радва. Ако не заплаче това дете, то си отива на онзи свят. Питат някой път: „Защо плачете?“ – За да живеете. Щом не плачете, свърши се. Това не е само за утешение, обаче не да крякаш, когато плачеш.

Та казвам, някой казва: „Този човек много плаче.“ – Ако много плаче, зле е. И ако никак не плаче е още по-зле. Сега някои, които не разбират, считат за плач потичането на сълзи от очите. Всякога плача го свързвате с протичането на нещо. Донякъде това е вярно. Но протичането на сълзите ни най-малко не подразбира плач. Сълзите донякъде улесняват плача. Без сълзи плачът не може гладко да излиза от човека. Когато човек ще дойде до едно състояние да заплаче, с плача започва една нова епоха за него. Детето в утробата на майката е крайно ограничено. Като се роди, то се освобождава от тази ограниченост на условията. И всякога, когато вие заплачете, това е един признак, че вие се освобождавате от едни ограничения. Например, ако във вас проблесне една нова мисъл, която дава нова насока на мисълта ви, това е едно освобождение. А пък всякога, когато човек минава от едно състояние в друго, между две състояния, всякога има една тъмна зона или граница. Ако минаваш от едно състояние, религиозно, към друго религиозно състояние, винаги има една граница. Да кажем сега, че някои религиозни хора принадлежат към някоя секта. Например, да кажем, че ти си методист. За уяснение сега може да прочетете за методистите. Има историята им. Прочетете книгата „Животът на Йоан Веслей[23]“. Той е родоначалник на

---

[23] Джон Уесли (John Wesley) – роден на 17 юни 1703 г. в Епуърт, Линкълншир, Великобритания, починал на 2 март 1791 г. Английски духовен деец и теолог, основател на евангелисткото арминианско религиозно течение методизъм. Той е син на английския поет Самюъл Уесли. Методизмът се оформя като много влиятелно и значимо духовно учение едва след като Джон Уесли се завръща от колониална Америка и започва своите беседи и проповеди под открито небе, близо до вярващите. Той насърчава и назначава дори непосветени, но ентусиазирани свещеници да разпространяват Метода на четене и тълкуване на Светото писание. В

методизма. Или може да прочетете книга за баптизма. Сега считат методизма, че приготовлява пътя на баптизма. Да кажем, че ти, като методист, изучаваш Евангелието. Като станеш методист турят ти в ума една идея, че ти не можеш да бъдеш християнин, ако не се кръстиш. За самото кръщение има два метода. Едното кръщение е с вода. Вярват, че още като се роди детето, то е еврейче. Значи всички деца се раждат все евреи. Тогаз, за да ги направят християни, трябва да ги кръстят с вода. Нали сте кръщавали, нали [сте] виждали как кръщават? Какво казват в народа при този случай: „Това дете ми го даде еврейче, а пък аз ти го връщам християнче." Ако си методист и изведнъж искаш да станеш баптист, трябва да се кръстиш пак. Един православен, ако [ще] става методист, ще стане без да е кръщаван, защото той вече се е кръстил. Но ако православен или друг стане баптист, макар и възрастен, трябва да бъде кръщаван. Защото при баптистите кръщаването става на 30 годишна възраст. „Понеже Христос е кръстен на 30-та година, следователно, всеки трябва да се кръсти на тази възраст", казва баптиста. „И ако ти не се кръстиш на тая възраст, ти не си християнин", казва баптиста. И ти почнеш да се бориш със себе си: да се кръстиш ли или да не се кръстиш. Ако не се кръстиш, в Царството Божие няма да влезеш. Това са външни разбирания. Кръщение по форма го наричам аз това. Хората могат да се кръстят номинално, от евреин станал християнин, но по форма християнин. С еврейски навици още. Знаете ли какво е това? Евреите са много самостоятелен народ. Те много се индивидуализират. Имат за себе си едно особено понятие, че са един избран народ. При това обичат да полъгват малко. Страхливи са. Умни са, да направят нещо. Ако вземем техния родоначалник Якова, той имаше 12 сина, но

своята дейност на оратор и проповедник той изрично отстоява твърдението, че методизмът не е самостоятелна религия или секта и трябва да се разглежда като духовно течение в каноните на англиканската църква.

имаше една слабост към единия син – обичаше го повече. И прави разлика между 11-те сина и този, когото обичаше – Йосифа. На него особена, шарена дрешка ще направи. У Йосифа имаше доста идеи, че сънища вижда, че слънцето и луната му се покланят, че сноповете на нивата се покланят. [Че] 11-те снопа и баща му се покланят на единия сноп – на него. Баща му казва: „Ти мислиш, че аз и майка ти ще дойдем и ще се поклоним на тебе." Често и вие, някой път, сънувате такива сънища.

Да почнем сега да разглеждаме основната идея. Всеки един човек има известно състояние в себе си, с което трябва да се справи. Някой път казвате: „Неразположен съм." Какво представлява неразположението? То може да произтича от три области. Може неразположението да произтича от формата на нещата: нямаш хубава дреха, не си облечен добре и ти е неприятно така. Казваш: „Да заприличаме и ние на хората." Хубаво е да се облечеш, но след като се облечеш, имаш пак едно неразположение, че не си така силен, че си много слаб. Казваш: „Хлабав съм. Трябва да бъда малко по-спретнат, по-силен." И най-после, станеш по-силен, но виждаш, че нещо още не си достигнал. Не си досетлив, умът ти не е схватлив. Трябва да те боднат, за да разбереш работите. И в следствие на това имаш едно вътрешно неразположение. Хубаво, за да премахнеш неразположението, като не си облечен, ще се облечеш; силата [ти] е малка – можеш да я увеличиш. Разумността си и нея можеш да увеличиш. Но има и друго тълкуване. Сега, след като си се облякъл, вече ти е приятно с дрехите. Имаш едно състояние, което е едно обикновено състояние в живота. Представете си, че един, който е на висока длъжност, туря цилиндър на главата си, туря връзка, ръкавици. Представете си сега една млада госпожа, която е вече поканена да отиде на бал. Облякла е бяла рокля. Някой път на бал обличат бяла рокля. Паднали са 4, 5 мастилени капки върху роклята и са нашарили

гърба. Ето че ѝ се разваля настроението. Кое е причината? Тя казва: „Не съм разположена, 4–5 капки имам на гърба си.“ Е добре, какво отношение имат тия 4–5 капки, на гърба на твоята рокля, с твоето вътрешно състояние? И ако дойде един майстор може да го поправи. Времето е толкоз кратко, че нова дреха не може да се направи. Идва някой, който има изкуството и веднага изчиства тези капки. И като погледнеш, зарадваш се. Питам: от де дойде тази радост? Петната изчезнаха и ти се радваш. Нали казват, че човек [се] радва при придобивка. Защо? Като придоби петната скърбеше, а пък като се премахнаха петната от гърба ти, ти се радваш. Нали законът казва: Който дава се радва. Някой път и който взема се радва. Но казвам: [аз ви] навеждам на един факт. Неразположението от петната произтича от това, че хората ще те питат защо си ги турил, как си бил така немарлив и си оцапал такава хубава дреха. Как си позволил да се оцапа дрехата? Та това са две състояния. Ти имаш хубавата дреха и мислиш, [че] като отидеш при хората, повдигаш се. Те ще кажат, че ти си добре облечен. А пък ако имаш петна, ще кажат: „Хубаво облечен, но се оцапал.“ И ти, по твоето радио, ще слушаш критиката и това вече те смущава. Да кажем, че имате известна тъга в душата си. Но [за] тази тъга може да си ти причината. А пък може вие да не сте ни най-малко причината. Има много скърби в живота, които не са наши. Та казвам, с тия състояния вие трябва да се справите. Вие казвате: „Лесна работа! Човек лесно носи скърбите.“ Да допуснем сега, че вие вървите по пътя и си ударите крака. Как ще се справите с удрянето на крака си? Или сега някои от вас тук, от 1–2 дена, почвате да чувствувате болки на врата си. Или на гърба си или на коляното. Казваш: „Не зная какво ми стана, но врата ме боли. Сегиз тогиз покашлювам малко.“ Като почне да се поправя времето, минава и вашето състояние – кашлицата и болките изчезват. После, може вашето състояние да се измени от едного от вашите добри приятели,

които сте имали. Той си измени малко мнението за вас. Поради някоя ваша постъпка и вие чувствувате една вътрешна болка. Но причината е във вашия приятел. Утре вашият приятел пак си измени своето мнение за вас и го направи добро и вие се чувствувате по-радостни. Та едновременно ние чувствуваме хубавите мисли на хората за нас като радост. А пък изменението на мнението им за нас, ние го чувствуваме като скръб, имаш едно вътрешно неразположение. А пък ако сте сензитив, чувствителен, когато външният свят си измени мнението за българите в лош смисъл, ти чувствуваш една тъга. И обратно, сега българите са по-весели, понеже външният свят почва да дава по-голяма цена на българите. И българите казват: „Пооправиха се малко работите. Има изгледи за подобрение на положението."

Та казвам, приложението сега на това, какво приложение може да се даде? Някой път вие сте недоволни от себе си. За да бъде човек доволен от себе си трябва формите на неговата мисъл да са в изправно положение. За да бъде човек доволен от себе си, трябва съдържанието на тези форми и то да е в изправно положение. И за да бъде човек доволен от себе си, трябва ценността на това съдържание и то да присъствува. Или казано по-ясно: отношението на човека към физическия свят, към видимия свят трябва да бъде изправно. И отношението му към духовния свят трябва да бъде изправно. И отношението му към Божествения свят трябва да бъде изправно. Във физическия свят ние сме свързани с формите на нещата. Ти не можеш да имаш изправни, здрави крака, изправна, здрава глава, изправен гръбначен стълб, шия и прочее, ако твоите отношения с физическия свят не са изправни. Ако отношенията ти със земния физически свят не са изправни, ти не можеш да бъдеш здрав. Те са два полюса, между които ти си положен. В духовния свят ти не можеш да бъдеш изправен, ако нямаш отношение към надеждата и вярата. За да бъдеш духовен, ти трябва да имаш една изходна точка, от която да

изхождаш. На физическото поле ти ще изхождаш от Земята. Като станеш сутринта ще стъпиш на земята. Ще потупаш по земята. Но не само това. Ти трябва да знаеш, че имаш отношение и към Слънцето. Земята има отношение към Слънцето. И ти трябва да имаш същите отношения. Ти казваш: „Какво трябва да правя?“ Земята постоянно се движи, не е в покой. Ти искаш да бъдеш в покой. Казваш: „Искам да се успокоя!“ Спокойствието не е да се спреш на едно място. Земята постоянно се движи около Слънцето и се върти около себе си. Значи те са две състояния. Аз правя следното уподобление: първото състояние, т.е. въртението на Земята около себе си, то е да мислим за себе си. Това е нашата ос. А пък да обичаме ближния, този закон уподоблява на въртението на Земята около Слънцето. А пък Слънцето с цялата Слънчева система се движи около своя център и с него ние правим един голям кръг. С Любовта, в 24 часа, ще се завъртите около себе си, за 365 дена ще се завъртиш около слънцето. Ние говорим за Божествения живот в нас. Той изисква един дълъг период. На Слънцето му взема 20 милиона години, за да обиколи около този Божествен център. Питам, ти, за да направиш това, колко пъти трябва да дойдеш на земята? Ако при всяко идване ще живееш 120 години, то колко пъти трябва да се преродите, за да изкарате една слънчева година на онзи Божествен живот? Това ще пресметнете като разделите 20 милиона на 120. Ако ти се завъртиш около себе си, ще имаш една малка придобивка. Ако се завъртиш около Слънцето, ще имаш по-голяма придобивка. А пък ако се завъртиш заедно със Слънцето около онзи Център, ще имаш една голяма придобивка. И животът ти ще се осмисли. Ако живееш един ден и 120 години каква е разликата? Грамадна ще бъде разликата! И знаете ли, като обикаляте около слънцето, на колко пристанища трябва да спрете? Някои от вас казват: „Да можем да спрем на Венера, да я видим каква е.“ Че вие всякога спирате на Венера. Щом имате любовни работи, вие сте на

Венера. Щом имате търговски работи, взимане-даване, вие сте на Меркурий. Щом искате да воювате, вие сте се спрели вече на пристанището на Марс. Щом мислите за вашето достойнство вие сте се спрели на пристанището на Юпитер. Щом ви хване мисълта как да преживееете, вие сте били на Сатурн. Вие искате нещата физически да ги проверите. Този физически живот е само един резултат на онзи Божествен живот. Та казвам, има един начин, но като направи[те] едно обръщение около Слънцето, тогава ще го научите. Лесно може да отидете. Не е мъчна работа да отидете около Месечината, но трябва да знаете как. За да отидеш до Месечината, ти трябва да излезеш от тялото си. До Месечината ти, със своя двойник, можеш да отидеш и да се върнеш и да имаш едно съзнание за това. Но ако речеш да отидеш със своя двойник до Слънцето, не можеш да отидеш. Сега това е встъпление. Вие още не може да разберете напълно тези работи. Вие казвате: „Как може човек да излезе от тялото си?“ Че вие наблюдавате това. Вечерно време ти заспиваш и сънуваш, че ходиш, разхождаш се около полето, говориш и даже, в това състояние, ти не обръщаш внимание на връщането си. Ти само мислиш, че ходиш и ако се пробуди твоето съзнание, ти ще видиш, че си в едно духовно тяло. Ти казваш: „Какво нещо е ясновидство?“ Че ти си сам ясновидец. Само че между обикновеното съзнание и духовното съзнание няма връзка. Не ги сравняваш и казваш: „Това е сън.“ А пък за да излезеш от тялото свободно изисква се следното условие: Ти трябва да забравиш материалната обстановка, в която се намираш. Не мисли за този свят. Ще престанете да мислите за този свят. Ако заличиш всички онези прояви на света, ако отдалечиш физическата светлина, всички физически впечатления, които възбуждат ума, ти веднага можеш да излезеш из тялото си навън. Ти като речеш да отделиш тези впечатления от ума си, ти ще се уплашиш. И ще кажеш: „Къде ще отида?“ Има една опасност. Ако искаш да излезеш по своя воля от

тялото си, можеш да не се върнеш. Вечерно време вие излизате, но това е един закон вече от невидимия свят. Има пропуск за лягане. Ти си лягаш – отворена е границата. Но денем, ако речеш да направиш този опит, границата не е отворена. И ще те арестуват. И много хора така са се повредили. Излязъл от тялото си и не може да се върне. А пък други са се наместили в тялото му, вътре. И казват: „Полудял." А пък онези са други. Гледам как децата, как обикалят автомобила. Стискат свирката и дава сигнал, уж че ще тръгне. И като ги видят, избягват. Та казвам, и вие, някои, ходите с вашите автомобили и правите един малък опит.

Между две състояния в човека има едно преходно положение. Трябва да знаете, че при всяко едно неразположение ти минаваш от едно състояние в друго. Назад не можеш да се върнеш вече. И хората остаряват по единствената причина, че всякога щом минат от едно състояние в друго, почват някога да казват: „Едно време колко бях радостен и здрав." Не се връщай[те] назад в пътя си, по който сте минали. Защото това, към което отивате е по-добро от миналото. И ако ти се връщаш от настоящето в миналото, ти тогаз слизаш. Щом казваш, че твоето минало е по-добро, по-светло от настоящето, ти си в слизането. Щом твоето минало е по-светло, а твоето бъдеще е по-тъмно, ти вече не вървиш по един възходящ път, ти слизаш. Това слизане е закон на инволюция. Всички стари хора казват: „Остарях!" Които казват така, те слизат надолу. Казват, че стария отива при Бога. Старият човек е безверник. Той не се и моли. Не го интересуват тия работи, става индиферентен. Вижда му се, че всичко е глупаво, безсмислено, каквото постъпват хората. А пък то не е право. Че животът на всички хора е твоят живот. Това е бъдещият ти живот. Ти не обвинявай хората. Като видиш някои лоши хора, не ги обвинявай. То е твоят живот. Всяко нещо, което ние не разбираме, то е лошо за нас, а пък всяко нещо, което го разбираме, то е добро за нас. Ще ви

приведа онзи пример за двамата приятели, които се пошегували с един свой приятел. Той излиза да се разхожда, те го срещат маскирани, връзват го, обират го и го развеждат целия ден. И се смеят в себе си. Вечерта те му връщат парите и го освобождават. На другия ден той им разправя и казва: „Какво голямо нещастие стана с мене вчера. Щяха да ме претрепят тия разбойници. Обраха ме, вързаха ме и ме разкарваха. Но имаха малко човещина, дадоха ми парите." А пък те се смеели. Той им казва: „Вие хубаво се смеете, на мен сърцето ми какво изпитваше." Често и вашите духовни приятели ви развеждат така. На една майка децата ѝ били много немирни. И след като тя употребила всички педагогически методи, децата пак не слушат. Но една, която свършила по новото възпитание ѝ дала един съвет. Казала ѝ: „Ще си направиш една страшна гугла." Двете деца били много непослушни, тя си турила гуглата и влиза в тяхната стая. Те, като виждат, надават вик. А пък тя си преправя гласа и мърмори нещо. После си излиза в другата стая, хвърля си гуглата и пак влиза при тях. Децата се хвърлят на нея и ѝ казват: „Мамо, едно страшилище щеше да ни изяде!" Тя им казва: „Няма нищо, аз ще се разправям с него." Та казвам сега, най-големите ви страдания на какво приличат, кажете ми? Смешни сте. Страданията ви в живота приличат на страданията на онзи албанец, арнаутин. Арнаутите са много честолюбиви, но този бил малко страхлив. Той веднъж пътувал и по пътя вижда един голям, изгорял чукан в тъмнината. Той мисли, че това е поп. И казва: „Отстрани се от пътя ми дядо попе, албанец минава тук. Казвам ти! Слушай, ако не се отстраниш, знаеш ли какво мога да ти направя?" Той помислил, помислил и казал: „Ти като не се отбиваш от пътя ми, арнаутинът знае, че има и друг път." Често вие се оплаквате и казвате: „Не съм разположен." Ти се безпокоиш за изгорелия чукан и мислиш, че това е някой. Ти чувстваш, в дадения случай, нещастието на изгорелия чукан. Та казвам: Често вие преувеличавате

вашите страдания. Изгубваш, някой път, разположението да се молиш. Ако не си изправен в себе си, ти не можеш да се молиш. Ако имаш най-малкото лошо желание, най-малката лоша мисъл, тя ще спре този ток и ти вече не можеш да предадеш молитвите си нагоре в невидимия свят. Тогаз имате състояние, което мога да ви поясня със закона на електричеството. При най-малка погрешка няма контакт и светлината не може да протече. Като се махне този недъг от инсталацията и веднага светлината протича. Та спирайте се във вашето съзнание да отмахнете от него онези мисли, онези чувства, онези постъпки, които спъват тази връзка, която имате. Нали сте чувствували, когато за някой ваш приятел сте говорили нещо лошо по негов адрес зад гърба му. После, като го срещнете, веднага чувствувате едно стеснение. И си мислите, дали той не се е научил. Нямате смелост да му кажете в очите му. Тази погрешка не я считай, че тя е нещо много важно. Тя не представлява твоя приятел. Твоя приятел не го е направил съзнателно. Вие се чувствувате стеснен в неговото присъствие. Стеснителността произтича от вашата осторожност. Вие виждате последствията, ако вашият приятел се научи, какво сте говорили за него. И знаете, че веднага ще изгубите неговото добро разположение. Тогаз как трябва да направите? Щом искате да критикувате един ваш приятел, обърнете въпроса другояче. Кажете на себе си: „Ако аз бях на неговото място как щях да постъпя?“ В такъв случай ще се избавите от противоречие, като турите себе си за мярка. Защото всякога, като разглеждате нещата, трябва да изхождате от себе си, турете себе си за мярка. Във всичките противоречия турете себе си за мярка и тогава няма да правите погрешки. Вие, в даден случай, може да изисквате от вашия приятел повече отколкото вие може да направите. Вие виждате, че той изважда и дава на един беден един лев и казвате: „Скържав е. Трябваше да даде не един лев.“ Е, добре, допуснете че той, в дадения

случай, има само един лев в джоба си. В банката има, но бърка в джоба си и вижда, че има само един лев. Ти казваш: „Толкоз ли дава сърцето му?“ Във вас няма критически ум. Но този човек разбира и кабалистически работите. На някой човек, аз някой път не искам да му давам два лева. Защо? Ще го сполети някое голямо нещастие. Някой път не искам да му дам 4 лева. Пак ще го сполети нещастие. И две не искам и четири не искам. Не искам да му дам и 13 лева, защото ще му се счупи крака. Не искам да му дам и 23 лева, понеже ще има семеен скандал. Единственото нещо, в дадения случай е, виждам, че ако му дам един лев, той с този лев ще свърши повече, отколкото с двата лева, с четиритях лева, с 13 лева и с 23 лева. Той може да ми каже: „Защо не ми даде 23 лева?“ Ако му дам 23 лева, ще има семеен скандал. Питам: Ако ти носиш един нож и вървиш по една площ, по един негладък път и когато разглеждаш ножа, можеш да се препънеш и да паднеш върху ножа и тогава какво ще стане? Аз, като му дам един лев, той го тури настрани. Но ако му дам четири лева, той почва да ги разглежда, също така ако му дам 13 или 23 лева. И докато ги чете може да падне да се препъне и да се натъкне на ножа. Дайте му един лев, за да не отвличате неговото внимание. Та някой път вие искате да ви направят голяма услуга. При големите услуги в света човек трябва да бъде много умен. За това в Писанието е казано. Този човек ходил на няколко места да проси и идва при тебе да проси. Преди да е дошъл при тебе на 20 места е просил. На някои места са му дали един лев, по два лева, по три лева. Той има вече една доста почтена заплата – 75 лева, докато дойде при тебе. Аз работя за 50 лева, а той спечели 75 лева. Че какво да му дам. Дойде при мене и му казвам: „Нямам!“ На просяка някой път може да му кажем: „Я ми дай един лев на заем.“

Въпросът е върху състоянията, които имате. В какво седи благородството на човека? Изучавай[те] добре формите, за да имате

физическо здраве. Ако имате една ясна представа за формите, които съществуват в природата, вие ще имате здраве във физическия свят. Ако разбирате силите на духовния свят, вие ще имате хубаво разположение. А пък ако разбирате Божествения свят, ще имате една отлична, светла мисъл, която постоянно ще носи щастие във вас. Щастието произтича от това, че виждаш един свят, който е така уреден, че всичко каквото искаш може да го постигнеш там. Божествения свят е който носи щастие, понеже всичко, каквото искаш, се намира в този свят. Някои мислят, че като влезнат в Духовния свят, да кажат: „Какво ще правим после?“ Те не разбират какво нещо е Божествения свят. Той е свят на всички възможности. Свят на блаженство и на щастие. Всичко онова, за което ти си копнеел на земята, нито във физическия, нито в духовния свят, не си могъл да го постигнеш. Но в Божествения свят можеш да го постигнеш. А пък във физическия и духовния свят пак можеш да слизаш. Ти мислиш, че като отидеш в Божествения свят няма да имаш никаква връзка с физическия свят. То е неразбиране. Ти в своето щастие, като си в Божествения свят, ще мислиш за тези, които са със своите мъчнотии на земята и ще слезеш да им помагаш. Ще видиш, че и на земята има условие хората да станат щастливи.

Я ми кажете сега, ако пусна една подписка да съберем една сума разумно, един лист, колко, каква сума ще бъде записана? Някой път ще пусна в курса един лист. Някой го е страх да тури една голяма сума, понеже ще плаща. Не е въпрос за страха. Да кажем, че всички вие сте милионери. Да не ви е страх. Ако ви дадат една подписка, колко ще турите? Най-първо ще турите един подпис, за да имате удобрението на хората. Не за това! В дадения случай ще туриш, че тази сума да бъде полезна за тебе, за ближните и за Царството Божие. Каква сума ще туриш? Че вие сте проучавали Стария Завет. У евреите имаше закон за самопожертвуване. Те принасяха жертва на Бога

някоя гургуличка, някое гълъбче, някои принасяха в жертва от първите плодове. Някои – някое хубаво агне, угоено, някое теле. Какво бихте принесли вие? Българите, като принасят жертва и те търсят най-хубавото агне. Че същият закон е и за духовния живот. Някой път ще принесеш в жертва едно свое чувство. За да ви изясня някои неща, трябва да се спра върху обикновените работи в живота, които всеки ден ви се дават. Някой път ти трябва да отстъпиш някое чувство, едно хубаво свое желание да го пожертвуваш, да бъдеш благоугоден на Господа. Някой път искате да се самопожертвувате. Като се самопожертвува човек, трябва да мине от едно състояние в друго. Ако една овца се самопожертвува, за да стане човек, това самопожертвуване е на мястото си. Но ако една овца се самопожертвува, за да стане на свиня, това не е на място. Ако една свиня се самопожертвува, за да стане на овца, това самопожертвуване на свинята е на мястото си. Но ако една свиня се самопожертвува, за да стане на вълк, това не е на мястото си. Та казвам: В самопожертвуването трябва да има един възходящ път. Жертвата в света е, което увеличава светлината на вашия ум, топлината на вашия живот и силата на човека! Във всяко самопожертвуване човек придобива три неща: светлина, топлина и сила. Ако с една жертва тия три качества не се придобиват, това не е жертва, това е нещо неразбрано. Та когато се говори за самопожертвуване ние разбираме светлина, която е необходима за строежа на вашия ум; топлина, която е необходима за строежа на духовния свят на човека и сила, която е необходима за строежа, който става на физическото поле. Та този закон на самопожертвуване трябва да имате постоянно в себе си. Ще жертвуваш. Във физическия свят ще жертвуваш най-хубавото и в Духовния свят най-хубавото и в Божествения свят най-хубавото. И Писанието казва така: „Бог толкова възлюби света, че даде своя Единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него, но да има

живот вечен!“ Че това е жертва! Значи, Бог самопожертвува най-хубавото, което имаше – даде Сина си. И ако ти не пожертвуваш, като Бога, какво ще постигнеш? И силата на Господа седи в това, че Той пожертвува най-хубавото, което е в Него. И това, най-хубавото ни въздигна. Този Син, Който се пожертвувал, Той живее, Той не е умрял. И Синът, чрез тази жертва, която Бащата е направил, като влиза в човешката душа, като влиза в хората, обединява ги. Той живее вече в тях и заедно с тях отива при Баща си. И те, като се пожертвуват, Той отива заедно с тях в Божествения свят. Значи, най-първо Божественият свят дава нещо на физическия свят – жертвува. И физическият свят трябва да даде нещо на Божествения свят. Така ние разбираме вътрешния дълбок смисъл на живота, който оперира вътре във вас. Всичко, което човек живее на земята е дотолкова добро, доколкото внася в него светлина, топлина и сила. Защото без светлина на ума човек не може да мисли. Без топлина човек не може да чувствува. И без сила човек нищо не може да извърши. Много пъти ние нямаме сила, за да извършим някои работи.

Ако ви кажа сега да изпеете една песен, кой ще поиска да пее? Я ми изпейте сега, някой от вас, „Махар Бену“. „Махар Бену“ да я изпее така, че да се добие топлина и светлина, знаете ли какво е изкуство това вече? Може да пее някой, но какво се добива? Някой, като пее, аз виждам, един инструмент има[м] в себе си, чрез който констатирам, че освен дето не придобива сила, но губи сили. И освен, че не се увеличава топлината, но тя се намалява. И освен, че не се увеличава светлината, но и тя се намалява. И казвам: не пеят добре! Аз така оценявам. Песен, при която не се увеличава светлината, тя е слаба песен. Песен, при която не се увеличава топлината на чувствата, тя е слаба песен. Песен, при която не се увеличава силата, тя не е песен.

Та казвам: Искам следующия път от вас три песни. Да изпеете „Махар Бену“. Кой от вас, като я изпее, всички да почувствуват силата, като един ток? Да мине през всинца ви. Един да изпее песента, че сила да мине. А пък като изпее песента, да чувствувате, че вашата топлина се увеличава. И трети, като изпее, да почувствувате, че идва светлина в ума ви. Да изпеят трима певци, най-гласовитите! Най-гласовитият на физическото поле; най-гласовитият в Духовния свят и най-гласовитият в Божествения свят. Трима души да дадат концерт. Аз съм слушал тук като пеете за любовта: „А любезна моя, как да начена да ти разправя всичко?“

Пристъпваме към опити. Има вече едно статическо положение. Вие казвате: „Това знам, онова знам.“ Нещата докато не се опитат в трите свята, те остават неразбрани. Ако ти не знаеш как да придобиеш своята сила, своята светлина и топлина, ти още си млад в този път, по който си тръгнал. В топлината трябва да знаете да сложите въглища, дърва. В светлината трябва да отвориш един по-голям прозорец, а пък за силата трябва да ядете повече. Вие ядете и не придобивате. Не ви хваща яденето за добиване на сила.

Три песни ще изпеете. Кои са те? – „Махар Бену“. Втората: „Давай, давай“. Третата? – („*Иде, иде.*“) „Иде, иде“, но мен ме е страх от това „Иде, иде“. Защото в български език думата „иде“ има две значения: иде и иди. Второто е повелително наклонение, изменява се ударението. Когато кажем: „Иди, иди!“ Подразбираме, не той да иде, но ние да идем. Ние тълкуваме той да иде, но ако тълкуваме – „иди“, има втория смисъл вече. Ти, който се мислиш мощния силния – иди! Да ви дам ново тълкувание на песента. Ти казваш: „Аз нищо не мога да направя.“ Щом нищо не можеш да направиш, от Този, Силният, Който иде, нищо не можеш да възприемеш. Та Силния ще дойде в тебе и чрез тебе ще направи нещо. Онзи, Който иде, ще дойде и чрез нас всичко каквото трябва, ще направи. Това е второто тълкувание

[на] „иде и иди“. Е, хубаво, съгласен съм за тая песен. Тогава имате: „Махар Бену“, „Давай давай“ и „Иде“. Не „иде“, но „иди“! Мен ме е страх от „Иде“, но от „Иди“ ми е приятно. Вие казвате: „Иде!“ Че ако твоя възлюблен иде и ти каже: „Слушай, аз за тебе имах високо мнение, но не искам да имам повече работа с тебе. Я ми дай всички писма, които съм ти писал.“ Ако така иде, какво ще кажеш? Та по-добре е да не иде.

Отче наш

6 и 15 часа сутринта

Сила за децата, топлина за възрастните, а пък светлина за старите.

(*На поляната направихме хубавите гимнастически, паневритмични упражнения*)

30 лекция, 3 май 1939 година, София, Изгрев

СЛУШАНЕ И ЧУВАНЕ. МУЗИКАЛНИ УПРАЖНЕНИЯ.

(Небето ясно, времето меко, свежо и тихо)
сряда, 5 часа сутринта

Отче наш

Коя дума е по-добра: „да чува“ или „да слуша“. Каква е разликата между „чувам“ и „слушам“. Ако една песен я чуваш или я слушаш, има разлика. Ако пеем със слушане или ако пеем с чуване, ще има разлика. Човек трябва да излезе от своето статическо положение. От утвърденото положение. Някой казва: „Да се утвърдим!“ Хубаво е човек да се утвърди, но кога? В Америка едно малко дете на 10, 12 години ходило на съживителни събрания и се молило. То казало на баща си: „Татко, пеят, молят се.“ Бащата му казал: „Нека пеят. Те не са утвърдени. Те сега пеят и се молят, за да се утвърдят.“ Детето пита: „Ти защо не пееш и не се молиш?“ – „Аз съм утвърден, няма нужда да пея.“ Веднъж бащата с детето се качили на една малка кола с малко конче и конят се спрял. Детето казало: „Конят се утвърди.“

Когато хората се утвърдят в своите възгледи, те не се мърдат. Хубаво е това, почивка. Не е сега време да се утвърди човек. Защото когато водата се утвърди, тя не тече. Когато въздухът се утвърди, той не се движи. А когато човек се утвърди, той умира. Нека анализираме думата „утвърди“. Като турите запетая между „у“ и „твърдо“, то ще имаме следното значение: като дойдеш до твърдо, в това твърдото трябва да работиш. Това е една почва, върху която трябва да работиш, а не да вземаш качествата на тази твърдост. Казват: „Той е твърд човек.“ Някой казва: „Аз съм мек.“ Сега кое е по-хубаво: да бъде човек

твърд или мек? Самия човек, който работи, има твърдост, трябва да има нещо твърдо. Главата му горе е твърда, външността на главата, а пък вътрешността е мека. Но, ако цялата глава стане твърда? Та и в религиозно отношение казват: „Да се утвърди човек.“ Но, да се утвърди само повърхността. Казват за някого: „Той се е утвърдил вече.“

За пението трябва едно знание. На всинца ви трябва повече знание. Например, каква е мярката ви на морала? Например, имате сегашния морал. С какво ще определиш дали нещо е морално или не е морално. Има мярка за това. Вземете кой да е речник и ще ви кажат какво нещо е морал. Но каква е вашата мярка? Казват: „Да обичаме!“ Каква е мярката за обичта? Казват: „Да имаме истината!“ – Каква е мярката за истината? Все таки трябва да имаме една мярка. И тази мярка трябва да е постоянна. Сега за пример, как ще познаете дали един човек се приближава към вас или се отдалечава от вас? Ако той е в пространството, ако едно тяло се движи към вас и ако няма с какво да го сравнявате, вие не може да схванете дали се приближава към вас или не. Ако има други неща, тогаз ще забележите това. Когато се приближава това тяло при вас, то става по-голямо, а пък когато се отдалечава, то става по-малко. Това е външната страна. Една мисъл, ако е разбрана за вас, ако я разбирате тая мисъл трябва да се постави в известна форма, в известна обстановка, за да ви бъде ясно. Сега, за да разбере човек нещо, трябва да мисли. Човек не може да пее, ако той не мисли. Човек не може да пее, ако не чувствува и човек не може да пее, ако не постъпва, ако няма никакво движение. Той трябва да направи някакво движение. Например ти не можеш да пееш ако не направиш някакво движение, ако не знаеш как да контролираш ларинкса. Ако си натиснеш надолу главата, за да не дишаш, тогава как ще пееш? Значи, ще вземеш една изправена поза. Някой път хората си дигат очите нагоре, към Господа. Не, ще намериш един прав ъгъл. Ларинкса

ти трябва да бъде отвесен. Мозъка ти трябва да бъде отвесен, сърцето трябва да бъде отвесно. И волята ти и тя трябва да бъде отвесна, за да пееш. Това сега е пак неразбрано – изразът отвесен.

Та казвам, когато пееш и ако пението не внася нещо в тебе, това не е пеене. Ти не пееш, някой път и чакаш вдъхновение, за да пееш. Ако ще чакаш вдъхновение, за да пееш, тогаз причината е външна. Ако пък пееш и ако слушаш вътре, за да смениш твоето състояние, тогаз пението е отворено. Външно може да пееш механически. Механическото пение зависи от някой външен, повечето материален подтик. Който и да е певец може да пее щом му платиш хиляда лева, 10 хиляди лева. Тогава той се вдъхновява и пее. А пък онези певци, които са родени и са пратени на земята и те пеят, но те могат да пеят и без пари. Казвам сега: колко души от вас, като пеете на една болест, тя да може да се укроти малко? Като ви боли крака, болестта е като един турски делибашия. Болестта е делибашия. Та като ѝ пееш, тя да се укроти. Как бихте пели на една болест? Вие като пеете, в пението има трептения. Зависи какви са трептенията на пението, дали са от ситните или от едрите трептения. Ако пеете на едро, нищо няма да получите. Трябва да бъдат от най-дребните трептения. И като влязат, те разрушават и премахват всичките препятствия. Има някои състояния, които се твърди и трептенията на песента, нейните вълни проникват и ти след време ще усетиш едно вътрешно разположение. Сега пението не е едно чувство. Пението е една способност. И то една от способностите, която уравновесява нещата. Пението е уравновесителна сила. И е поставено почти до външните граници на човешкото чело. Образува се един цял кръг. Та казвам, тя е една от спомагателните способности. Неразположението на човека произтича не от неговата мисъл, а от неговите чувства. Неразположението произтича винаги от чувствата. Ти може да си неразположен, че не си ял. Ти искаш да ядеш. Яденето почти е наблизо до умствения свят.

Или искаш да имаш приятел. Приятелството е едно чувство. То не е способност. Това не произтича от твоя ум. Трябва да правите разлика. Ти казваш: „Аз мисля, че имам приятел.“ Ти мислиш, че е умствена способност приятелството. Не. То е едно чувство. Та най-първо трябва да се стремите да развивате вашата способност. В пението ти ще се учиш да пееш, да развиваш своите способности. Защото пението става като основа за развиването на някои други способности в човека. Младите, когато пеят, защо пеят? За да се харесат. А пък които са остарели и няма кому да се харесат, те не искат да пеят. Старостта е вече едно качество или едно последствие или едно явление на физическия свят. Тук на земята си остарял, а пък в духовния свят, ти едва сега си млад, трябва да пееш сега. Ако не пееш за физическия свят, ще пееш за духовния. И ако в духовния свят си остарял, в Божествения свят си млад. И ще пееш за Божествения свят. Ако си старт във физическия свят, пей за сърцето си. Ако и там си остарял, пей за ума си. Сърцето представлява духовния свят, умът представлява Божествения свят. Физическите неща, добре разбрани, стават духовни. Физическият свят, добре разбран, става духовен. Духовното, добре разбрано, става Божествено. А пък Божественото, добре разбрано, става физическо. Изявява се вече Божественото, това което е непонятно, става понятно, достъпно, близо до вас. В дадения случай Божественият свят е подобен на физическия. Когато Божественият свят е станал близък, понятен, той е станал физически.

Та казвам сега, колко песни имаме днес за пение, като задача за днес? Три песни: „Махар Бену“, „Давай, давай“ и „Иде, иде“. Махар е Този, Който слиза. Той носи всички тягости. Махар значи: Натовареният с всички тягости на света, Този, Който носи всички тежести в света. Махар значи: Този, Който слиза и Който се изявява. Ти, за да пееш, трябва да разбереш идеята. Иначе не можеш да пееш. Като разбереш идеята можеш да пееш добре думата Махар. А пък

Бену е Този, Който въздига нещата, възкресява ги, възрастява ги. Значи дава красота, облича ги, благославя ги. Махар е Този Великия, Който носи тежестите на цялото битие, а пък Бену е Който дава живот, украшение, утешение на всичко. Ако не разбираш, нищо няма да получиш. А пък ако се спреш по закона на интуицията, пак ще схванеш от самите слогове, как трябва да се пее. На български „Ма“ е много силен слог. Казваме: „ма ма“. Какво значи „мама“? – Тая, която обгръща, която носи тежестите. А пък Бену – как се разлага? „Ба“ – бащата. Майката и бащата имат същите отношения, както думите Махар и Бену. Та когато една идея не е разбрана, то тя не може да се пее лесно. Жената мисли защо е жена. Мъжът мисли защо е мъж. И мислят, че единият има привилегии, а пък другият няма. Единият мисли, че е подтиснат, а пък другият мисли, че е слуга. Те са неразбрани идеи. Най-първо всеки един от вас е едно проявление на Бога, едно благородно проявление. Бог иска да се прояви. И всичките ви страдания произтичат от факта, понеже Бог е едно от най-възвишените и благородни същества. Той няма да дойде да ви кряска, но иска да се прояви. Та когато вие Му въздействувате и не Го слушате и не Го чувате, тогаз идват страданията. А пък, ако Го чувате и слушате, ще дойдат всички радости. Когато ви говори Той, не Го запитвайте, но чувайте и слушайте Го! Ако речеш да Го питаш и се разговаряш с Него, тогаз ти ще загазиш. И каквото Той ти даде, то е за работа вече, то е същественото.

Та казвам, всичките ви страдания идат от нечуването и неслушането. Адам недослуша и Ева недочу. И излязоха от рая. Адам направи една погрешка отвън, а пък Ева направи една погрешка отвътре и вследствие на това и двамата излязоха вън от рая. Та сега ще престанете да правите външна и вътрешна погрешка. Да не правите погрешки в слушането си и в чуването си. Отвън каквото слушате ще го прекарате през разума си, ще разсъждавате. Не

ставайте проводници на неверни работи. Често аз слушам да казват за някого: „На стари години той се влюбил.“ Хубаво, какво има? Те мислят, че той е тръгнал по един неестествен път. Ако той на стари години възлюби Бога и започне да живее за Бога и посвети живота си на Бога, тогаз добре. Но ако на стари години той иска да се удовлетвори, да яде пиленца, агънца, пържоли, тогаз ще има големи страдания. Тогаз ще му пати главата. На стари години с ядене няма да се занимаваш. И при това на стари години да не ти окапят зъбите. Инак ще дойде страданието.

Та казвам, ще отделите вашата личност. Вие седите и всички неща ги сравнявате с онова, което сте сега. Но вие не сте мярката. Вие не сте дошли до онова съвършенство. Ти казваш: „Аз имам разбиране и аз имам душа.“ – Че имаш душа, имаш, но до сега ти не си оставил своята душа да се проявява. Казваш: „Аз имам разбиране.“ – Ти имаш разбиране, но пари нямаш. Ти имаш разбиране, но къща нямаш. Имаш разбиране, но болести имаш. Той има разбиране, а пък всичко има, което не му е потребно. Имаш тези неща, които не ти са потребни. Болестите не ни са потребни. Сиромашията не ни е потребна. Безлюбието и то не ни е потребно. Ти казваш: „Аз нямам дарбата да пея.“ – Не че нямаш. По главата има отбелязан знак за пеене, там е турено пението, но ти не се упражняваш. Ти казваш: „Младите да пеят.“ – А пък старите какво трябва да правят? Сега пението не трябва да бъде принудително. Когато искате да пеете, ще помислите малко. За пението трябва да има един вътрешен стимул, а не само едно хубаво разположение. Като помислиш малко ще имаш такъв вътрешен стимул. Щом ти дойде на ум да пееш, ти си близо до пението. Пението е мярка. Щом имаш едно хубаво, нормално настроение тебе ти иде да се изкажеш чрез пение. Щом не пееш, ти си в анормално състояние. Когато искаш да пееш, тогаз животът е дошъл в тебе до нормата. Щом отиваш за една работа с вътрешна

песен, ти ще успееш. Щом отиваш на една работа без пение, ти няма да успееш. Щом отиваш за един [билет] без да пееш, няма да спечелиш. Щом отиваш с пение, ще спечелиш. Сега някои от вас направете един опит. Вземете по няколко билета, не по много билети, а само по един и то не от най-големите. Някои от вас свободно направете това за опит. Вземете си по една четвърт билет и вижте, като дойде да се тегли, дали ще пеете или ще се тревожите. Ако се тревожите нищо няма да спечелите. Ако нещо пее вътре във вас, каквото си дал, най-малкото ще си го вземеш. А ако пееш повече, ще го вземеш 10 пъти повече, хиляда пъти повече и т.н. И зависи от степента на пението. Който от вас иска, вземете си билет и направете един опит и ще знаете. Който не е пял, ще има глоба – ще изгубиш лотарията. Който не е пял, ще има 25 лева глоба. Който е пял, приблизително ще си вземе парите, а който е пял малко по-добре ще му дадат повече. Сега няма да хукнете за билети. Ако усещате едно разположение да направите този опит, направете го. Трябва тънко наблюдение. Няма да мълчиш, а ще почнеш да пееш. Ще гледаш като вземеш билета, дали нещо вътре в тебе мълчи – тогаз глобата е дошла. А пък ако нещо вътре в тебе пее, ще спечелиш.

Я, изпейте всички „Махар Бену“. (*Всички пеем песента.*) Втори път изпейте: Махар – Великият, Който носи тежестите. Бену – Благословеният. Ще видите каква е разликата, когато разбирате и когато не разбирате. Всяка музика, която не разбирате се различава. Не ние да мислим, но да оставим в нас Разумното да мисли. Ще изпеем сега двете думи заедно: Махар Бену. (*Учителят пее „Махар Бену Аба“. Тихо, всички пеят същите думи.*) Сега къде е разликата в изражението? Ще се спреш вътрешно да схванеш трептенията, онова, което има в песента, което е скрито. В природата има една вътрешна сила, която трябва да възприемеш, защото чрез всяка песен, която пеем, иде едно Божествено благословение. И ако не иде, тогаз е

безпредметно. И зависи от следното: Доколкото се отваряш при пението, до толкова благословението ще дойде. И ти ще почувствуваш Божественото благословение както и слънчевите лъчи се приемат от цветята и те се отварят. Онова цвете, което не се отваря, не приема Божието благословение. Казано е в Писанието: „Пейте и възпявайте Господа в душата [си].“ На кое място е казано това? (*В псалмите.*) Давид е имал едно разбиране. Сега, след 2000 години, ние не трябва да имаме по-малко разбиране от него. Той казва: „Пейте и възпявайте Господа в душата си.“ А пък аз казвам: Пейте и възпявайте Господа с Духа си, с душата си, с ума си и със сърцето си. И всичко във вас, от краката до космите на главата ви, всичко да пее. (*Учителят пее думата Махар.*) Вземете само това „Ма“. В дадения случай то е това, което слиза. Ти трябва в слизането да бъдеш внимателен, има опасност. Като слизаш надолу има опасност като слизаш да паднеш. Туй показва „А“-то. И същевременно „А“-то показва, че ти така трябва да слизаш с това, което носиш, че туй, което носиш да пази равновесие. А пък „Х“ е закон за успокояване. Там при „Х“ ще получиш това, което трябва. При „Х“ ще имаш един приятен обед, ще се възнаградиш за слизането и за носенето на товара. Като дойдеш до „Х“, ще ти дадат да ядеш. Ако мислим, чувствуваме и постъпваме добре, ние ще имаме добър обед. А пък ако не си мислил, не си чувствувал и постъпвал добре, яденето няма да ти бъде добро. В този ден яденето няма да ти бъде сладко. Ако мислиш, чувствуваш и постъпваш добре, работите ти ще вървят. И от всяка една работа, която вършиш, ще имаш придобивки. След като пеем и не можем да станем здрави, тогава защо пеем? И като пеем и не можем да се освободим от духовната и умствена сиромашия, тогава защо пеем? Има една много лоша умствена сиромашия. Има и една духовна сиромашия. Например седиш и не си духовен. Какво подразбираш под думите, че не си духовен? Щом не си духовен,

значи малко светлина и малко топлина имаш, а пък щом нещо не е Божествено, значи малко светлина имаш. Ти казваш: „Нямам сила." Значи, не си човек. За да бъде[ш] човек на земята, трябва да имаш сила. За да бъдеш духовен, трябва да имаш топлина. Топлината и добротата вървят заедно. После, за да бъдеш божествен, трябва да имаш светлина. И трябва да бъдеш благ. Всички сега, както мислите, влизате в едно статическо положение. И тогава човек остарява. И не ви интересува нищо. Вие сте остарели без да сте живели. Трябва да се подмладите, за да живеете. Грехота е човек да остарее, без да е живял. Престъпление [е] да остарее човек, без да е живял. Престъпление е следното: Ти приличаш на хартия, на чиста хартия и като дошло едно дете, драскало, драскало глупости по нея, нищо не е писало. И като гледаш, нищо няма вътре. Ти мислиш, че си живял. Това дете, онова дете драскало и ти тръгнеш със заблуждението, че си живял. Не. Да са написани най-хубавите неща в тебе. Как е създаден света? Всички хубави неща, които са написани в Божествения свят, в Духовния свят и във физическия свят, всичко това да е написано на тебе. Да видиш, че си една отлична, добре написана книга. Някой дойде при мене и ме пита: „Кажи ми ти, добър човек ли съм?" Казвам: „Дайте книгата си!" Гледам втората глава. Виждам, че е драскана. Казвам: „Не." Гледам първата глава. И там няма нищо. После гледам трета глава, четвърта. И най-после на осма глава намирам, там е казано: „Два вола." В дванадесета глава казва: „Един апартамент." Към 21 глава чета: „Фалирал! Фалимент!" В 32 глава намирам, че той е излязъл от едно религиозно общество и отишъл в друго. Излязъл от едно верую и влязъл в друго. Но и първото верую не е разбрал и второто не разбира. Това е написано. Ти казваш: „Какъв човек съм?" Казвам му: „Ти си човек на двата вола. Ти си човек на апартамента." Това е. Първото нещо, [в] първата глава да е написан денят, в който Бог те е посетил. В този ден си имал посещение на Бога. Във втората глава е

писано, че те е посетил Неговият Дух. В третата глава трябва да е писано, че Неговото Слово те е посетило. В четвъртата глава, че ти си почнал да мислиш за Божията Любов и т.н. И тогаз животът вече има смисъл. Бог ни е посетил. Бог казва: „Светът е създаден за тебе. Всичко това ще го проучаваш."

Че знаете ли как е създаден вашия първи пръст – показалецът? Той носи историята на Юпитер, голямата планета. Средният пръст носи историята на Сатурн. Третият пръст носи историята на Слънцето, малкият пръст носи историята на Меркурий. Ще кажете: „Къде е историята на земята?" – Тя е надолу. Земята е най-долното място, до което е слязъл човек. И понеже сте на земята, всички хора са станали материалисти и се чудят по кой начин да задигнат от тая материя. Всеки мисли като един пътник, какво да задигне от земята, нещо да занесе в другия свят. А пък то има много големи бирници, които пазят. Трябва да бъдеш много умен и хитър, за да прекараш нещо, като дойде до митницата. Всичко, каквото си взел, ще го вземат, не го дават. Та, целия си живот може да иждивите на земята и като си заминавате от земята, няма да вземете нищо, нито едно камъче. Не мислете, че земята е тъй грешна. Бог създаде земята и тя крие нещо много хубаво. Вие в тайните на земята не сте проникнали. Ходили ли сте вие до центъра на земята? Кой учен човек е слязъл до центъра на земята? Какви тайни са скрити вътре! Вие мислите, че земята в центъра е огън. Не може да бъде огън. Не може да има там разтопени неща. Там налягането е толкоз голямо, че в центъра на земята материята е по-твърда и от най-твърдата стомана. На 6 хиляди километра знаете ли какво е налягането? Има мекотели, които се изваждат от дъното на океана от хиляди метра, от един, два, три километра и като излязат горе се пръскат. Значи, така са приспособени на такова голямо налягане. И ония, които слизат на 2–3 километра вътре в океана, какво налягане имат? Има един уред, с

който един учен сега ще прави своите наблюдения. Ще слезе с една сфера до 5 километра дълбочина. И долу било толкова студено, че неговата сфера ще се отоплява с печка и ще си служи с електричество. И ще се стремят да фотографират. Чрез електричество ще осветляват областта. И ще фотографират каквото има скрито в океана.

Та казвам, всички вие живеете в един свят, от който много малко разбирате и имате желание да влезете в духовния свят. И като влезете в духовния свят, вие ще имате същите разбирания, както ги имате тук. Няма да намерите никаква разлика. Ако влезете така, както сега сте подготвени, ще се намерите в едно противоречие. На земята щом ви донесат един колет, ако не знаете този колет как да го разтоварите, какво ще придобиете, както отвън го гледате? Всички неща, които са около нас, са опаковани. Те имат едно вътрешно съдържание, за което нищо не знаем. Един плод е една опаковка. И като го ядем, този плод, тогаз у нас се зароди една идея и почваме да го ценим. Докато не си ял плода, ти не го обичаш. И щом изядеш една круша, ти вече имаш една ясна представа. И колкото по-хубава е крушата, толкова по-хубаво понятие имаш в себе си.

Сега да изпеем втората песен – „Давай, давай“. (*Всички пеем „Давай, давай*“.) Какво да дадеш? Дойде един човек и му дадеш от свещения огън. Даването означава даване на свещения огън. И този огън, той ще го занесе у дома си. И ще запали огън. И като му идеш на гости, ще намериш неговата стая отоплена и ще има ядене и пиене. А пък, ако не му дадеш от свещения огън, той ще бъде като в северния полюс, вкоченясал. „Давай, давай“ значи – ще му дадеш от свещения огън. И когато казваме, да обичаме един човек, това значи, да му дадеш от свещения огън. И да се запали неговата къща с огъня. На един човек можеш да му дадеш не само хляб, но можеш да му

дадеш от свещения огън. Къща, в която огън гори, сиромашия няма. Дето всичко е замръзнало, там идват всички страдания.

Та песента „Давай, давай“ значи да дадеш от свещения огън. Ако можеш да дадеш, то е даване. И онова, което Бог ни е дал, то е свещения огън, който е турил в нас. И от този свещен огън, произтича животът в нас. Любовта е Свещения огън, който се запалва в човешката душа. Да, да! Как вземате „да“? С кой тон започва? (С ла) „Ла“ е зрял плод. Това, което ще дадеш, е узрял плод. „Ла“ е плод на огъня роден. Този плод е бил грян от слънцето. В този духовен свят значи: плод на Божествения огън, него ще дадеш. (*Учителят пее само думите „Давай, давай“ с разни мелодии.*) Много певци казват: „Остаряхме вече, не можем да пеем.“ Никой от вас не е остарял. Слушайте, не се лъжете, защото още не сте живели. Не казвайте, че сте остарели. Да влезе във вас подмладяването. Божественото учение подмладява. Първият признак, като вървиш в Божественото учение е че ти ще се подмладиш. Няма да мислиш, че си стар. И ти ще усетиш какво нещо е младостта. И ще протекат всички Божествени енергии през тебе. И ти ще се движиш и ще благодариш на Бога, че си се подмладил.

Та сега, вие всички остарявате, за да се подмладите. Под думата старост разбираме, че вие сте се проявили не така както трябва. Вие сте се проявили така, както един човек, който отива в тропическите места с един дебел кожух. И му става тежко. Кожухът за северния полюс е на мястото, а на тропическия пояс не е на място. На нас, които отиваме в Божествения свят, кожуси не ни трябват, но тънки дрехи ще имаме. С онзи дебел кожух как няма да остарееш? Ще се изпотиш 10 пъти. На земята да се потиш е хубаво, но в Божествения свят да се потиш е престъпление. Там няма потене. Там потене са изворите. Там потенето е съвсем друго: изтичат Божиите блага в тебе. Всичко трябва да изтича и да върви. Ти трябва да бъдеш един извор и

за себе си да върви той и да тече и другите да се ползуват – жив извор.

Ще оставим за идущата сряда третата песен: „Иде, иде“.

Добрата молитва

6 часа сутринта

„Да благослови Господ Свещения огън на нашите сърца!“ *(три пъти)*

(На поляната направихме упражненията.)

31 лекция, държана на 10 май 1939 година, София, Изгрев

МУЗИКАЛНИЯ ТОН НА ЖИВОТА

Добрата молитва

Имате ли някаква тема зададена? – *(Нямаме.)*

Пишете: „Различие между слабия и силния.“ По какво се отличава[т] слабият и силният?

Днес възприели ли сте достатъчно въздух? Като станахте как възприехте първата вдишка? Много важно е. Казва Писанието: „Бог вдъхна в ноздрите му и той стана жива душа.“ Защото тази вдишка, според състоянието на ума, може да бъде или полезна или вредна. По какво се отличават полезните или вредни работи? Един широк въпрос. Полезното за едного не е полезно за друг. Но общополезно, което е полезно за всички, е че всички искат да живеят. Всички същества, без изключение, искат да живеят. Начините, които избират за живеене, се различават. За пример, в какво седи една постъпка? Една добра постъпка, щом като не се реализира, тя произвежда зло. Едно поправено зло, произвежда едно добро. Това трябва да се докаже сега. От един трън, щом го посадите, може да служи като основа. Върху един трън какво може да посадите? Трънът към семките ли спада или към костилките? На глога, да кажем, какво може да посадите? Сега във всинца ви е залегнала идеята, че ние сме чада Божии и синове Божии. Какво означава чада Божии и синове Божии? Всинца тука сте певци. Но колцина от вас с пеене може да си изкарва[т] прехраната? Някои има, може да си изкарат прехраната. После как искате да почнете? Всинца искате да бъдете певци, да имате един отоплен салон, после публика. Хубаво е туй положение. Да кажем вие искате да знаете. Представете си, че нямате отоплен салон, искате да познаете силата на вашия глас. Какъв метод бихте

избрали да опитате вашият глас, дали е силен? Според мене един глас, ако няма светлина, ако няма разширение на гласа, после, устои трябва да има. В този глас трябва да има подвижност, той трябва да има топлина, органическа топлина и психическа топлина. Този глас трябва да има сила. Силното нещо е разумно. Ако няма сега в гласа светлина, нямаш някоя идея. Ако нямаш някое топло чувство! Сега за пример вие се спирате и казвате, че обичате някого. Питам сега какво обичате в човека? Кое се обича в човешкото съзнание? Казвам, от туй гледище ние го обичаме, заради неговия ум, светлина има. Вечерно време, един човек, ако носи свещ, обичаме го заради свещта. Зимно време носи огън, обичаме го заради огъня. Този човек, като се кача на гърба му, пък ме носи, обичам го. Вашите големи братя все ви носят. Вие считате конете, говедата за нисши. Те са ваши силни братя, които ви носят на гърба. Казвате: „Това са коне." Вие нямате понятие за един кон. Някой правят разлика, понеже със Словото Бог създаде животните, а човекът го създаде с ръцете си. Със Словото значи те са във висшия Божествен свят, там ги създаде. Каза и тъй стана. Дошли на земята толкоз смирени, че взели най-ниските служби, които се намериха за тях, а тия деца се качват по гърбовете. Те ходят и поглеждат. Ти сега, малкото дете мислиш, че то е кон. То, като те погледне, поусмихне се. Казвате: „Каква му е муцуната на него." Този кон, този твой брат се е маскирал да го не познаеш какъв е. Турил маската с козина, целият ден ти го хукаш, всичко говориш, той те слуша тебе. Ти, високообразования човек, религиозния човек, който много знаеш, хукаш го. Сега за пример, гледам някой път, вие използувате от сегашното положение и казвате: „Туй не е според нашето вярване." Скоро имах разговор с една млада певица, свършила в Италия, та не ѝ върви нещо. Казвам: „Как да не ти върви?" – „Не върви. Не върви." – „Рекох, каква е височината на гласа ти? Колко октави имаш?" – „Две октави и половина." – „Рекох трябва ти още

една октава и половина.“ Тя казва: „Това е невъзможно.“ За новите културни хора 4 октави трябват. Който иска да бъде човек на новата епоха, 4 октави трябва да вземе. Казвам сега на вас: вие по колко имате? Вие имате по една октава и половина. Първата октава, тя е за Бога, основна октава. Първата октава, първият тон, той е за Бога, който дава подтик. Ние казваме за „до“ – основния тон в света. Основният тон на учене, първият подтик, първият тон, който създал всичко. Първият подтик – „до“ е бащата на музиката. Вторият тон, те го турят „ре“, напрежение има. То е привидно така. Вторият тон това е майката, която създава формата на нещата. След туй, кой е третият тон. Ако се каже сега философски, тия неща са непроверени. Остават така. На тази, младата певица, казвам: „Защо не ти върви, кои са причините?“ Някои казват: „Не върви работата.“ Рекох ѝ: „Проверила ли си ти на публиката да се опреш? Ако имаш 4 октави на гласа си, да се спреш отвън на пътя, да опиташ, не да бъдеш с хубави дрехи, но скромно облечен, да опиташ дали ще обърнат внимание на гласа ти, щеше ли да има спънки?“ Тя седи и казва: „Аз вярвам в Бога, религиозна съм.“ Казвам: „Радвам се, че си религиозна.“ – „Каквото учи религията го изпълнявам.“ Казвам: „Ако беше старо време, когато хората вярваха в идоли, нали щяха да бъдат религиозни?“ Те вярват, ако се молиш година, две три на този идол, но той нищо не ти дава. Каквото започнеш, мислиш, че ще ти помогне. Да кажем, ако аз вярвам в един Господ, който не може да ме настани в театъра. Ако ти си родена за певица и Господ те изпраща [там] да пееш, никой не може да те спре.

Сега и на вас ще задам въпроса: Колко октави ви е гласът? Да кажем в тази година, ако ви кажа, всеки един [от] вас, който ме слуша, да кажем ако вие имате 1 октава и половина, да придобиете още два тона, да притурите два тона. Не само да ги вземете в някой случай, но да ви бъдат естествени. Ако взема да ви изпитвам, аз ще ви покажа де

ви е слабостта. Някой път гледам някои от вас „ре“ не можете да вземете хубаво. Тъй не се пее. Аз, някой път, като вземам „ре“, започвам да се движа. Ако няма едно колебание някъде „ре“ не е правилно. „Ре“ дава една истинска пластична походка на движението. Като тръгна да вървя и се клатя като гемия, „ре“ не е правилно. Когато не мога да пиша, да направя хубава форма с ръката, „ми“-то не мога да взимам правилно. Формата направиш правилно, „ми“-то вече е правилно. Ти не може да бъдеш мек човек, ако не може да вземеш „ми“. Всеки човек, който е груб, не може да пее „ми“. „Ако тази терца не мога да взема правилно?“ – Ти си малко груб. Казва: „Ти вземаш ли терца?“ – Щом си мек, може да вземеш. Ако си мек, терца може да вземеш. Казва: „Той кварта не може да вземе.“ Той е като заек. Ако похлопа някой, ако хвърли камък, подскочиш. За да имаш мъжество трябва да вземе кварта. Не да ги вземеш, да се карат. Квартата има 4 основни точки, че нищо не може да ги разклати. Публикувано изображение– Това е квартата в музиката. Публикувано изображение– Това е терцата в музиката. Казва: „Туй е триъгълник.“ Този триъгълник трябва да го пееш. Ако ти вземеш една терца, минеш от „до“ до „ми“, ако „ре“ не прозвучи отподире, ти не си взел терца. Ти да прескочиш „ре“, но „ре“ само по себе си ще бъде отзвук и минаваш. Къде ще е най-голямото движение? Сега това са философски работи, които трябва да се приложат. Всяка една наука, която няма приложение в живота, за проверка, човек всякога може да се заблуди. За пример – дали аз съм мек, аз трябва да проверя своята мекота. Мекотата вече има пластичност. Казва: „Аз не обичам да бъда мек.“ Мекотата е необходима в живота. Мекотата дава почивка, пластичност. Без мекота, човек ако стане много твърд в живота си, той изгубва онова, хубавото, красивото, че винаги е недоволен. И хората стават нервни. Щом са нервни, не може да се прояви терцата в тях. Те вече станали квартианци. Защото геометрически вие като

съедините една терца с кварта, вие образувате човешкия дом. Съжителство с хората не може да имате, ако не съедините една терца с кварта. Силата на човека винаги се стреми към меките работи. Човек се стреми към ония места, дето може да мине. Всеки човек избира пътя на малките съпротивления. И в живота терците, това са пътища на най-малкото съпротивление. Квартата е потребна за най-мъчните пътища. За тях употребяват кварта. Където напора е по-голям и в следствие на това човек не може. Да кажем вие не сте разположени да пеете. Ако имате едно препятствие вътре, как ще пеете, кажете? Но и препятствията в живота и те вървят по един музикален закон. И страданията и те вървят по един музикален закон и злото и то върви по един музикален закон. Няма нещо в света, което да не върви по един музикален закон. Дето има закон, отмерени са работите, има музика. Само, че злото на музиката, разрушава. Ако изпее човек една музика от злото, от тебе нищо няма да остане, ще се стопиш, както се стопява снегът при слънчевите лъчи. Ти може да се стопиш при една музика на злото, ти добрият човек, а пък и добрата музика като се изпее на един лош човек и той се стопява. Та и вие, които от вас имате най-новото оръжие да се борите, как се борите? Вие трябва да бъдете като онзи български момък. Среща го една мечка, пък той като я видял си казва: „Тя ще ме яде.“ Той обичал музика, свирил, че като видял мечката, казва: (Учителят пее.) „О, не ме яж мечко! Аз си имам една любима, какво ще каже? Тя не може да живее, мечко, без мене. Моля ти се мечко, не ме мъчи. Да не ме осакатиш, че няма да ме хареса моята любима. О, мечко, мечко, мечко, мечко!“ Сега, мечката гледала, гледала и се върнала. Връща се и той щастлив и казва на своята възлюблена: „Пях на мечката, че като запях, тя хукна да бяга.“ Питам сега, къде е погрешката на този български пример? Вие по същият начин пеете. Като ви срещне някоя мечка, по същият начин правете. Аз гледам тука, на ядене на трапезата, среща ги мечката.

Започват да се мъчат, но естествено мечка ги е срещнала. Имаш ти едно малко неразположение. Една мечка те е срещнала. Погледнеш музикално. Едно време можехте така да пеете, но сега всеки човек, който пее криво, глобяват го. Глоба има по един лев за всеки човек. От невидимият свят има нареждане вече гледат всеки човек, който вземе фалшив тон, един лев глоба има. На ден, като направите стотина погрешки – стотина лева глоба. Сто деня по сто лева, това са 10 хиляди лева. А 300 деня, това са 30 хиляди лева, по[плюс] 60, това са 36 хиляди лева на годината. Десет години по 360 хиляди лева, ще ти върви глоба. От невидимият свят започват да турят едно, турят друго. Казвате: „Не върви." Не ви върви, по коя причина не ви върви? Не спазвате законите на малкият пръст. Не ви върви – не спазвате законите на безименния пръст. Не ви върви, не спазвате законите на средния пръст. Не ви върви – не спазвате законите на първия пръст. Не ви върви – не спазвате законите на палеца. Това са закони. Като разглеждам ръката на някого, виждам, че не му върви. Най-първо първият пръст се е изкривил – не му върви. После средният пръст и той се изкривил. Останал само безименният пръст. И двамата се опрели на него – не върви! Изкривил се е първия пръст. Защо се е изкривил? Когато човек става вечен мърморко в себе си, ще се изкриви първия пръст. Когато търси в света само своето си право, пак се изкривява пръста. И ако [по] този закон аз наричам третия пръст, пръст на живота. Психологически или музикално, третият пръст това е първото родено дете. Първият пръст е бащата, вторият пръст е майката, безименният пръст е детето, малкият пръст е дъщерята. Туй е по отношение [на] физическия свят. В Божествения свят имаме друго едно определение.

Сега вие казвате, че обичате. Вие не може да обичате, ако не пеете. Да пееш значи да дишаш. Пеенето е закон на дишането. Когато Бог вдъхна в човека това е първия тон. Първия тон, с който започна

живота е диханието. Музикално Бог го вдъхна. Първия тон, като го чу човек, той стана жива душа. Първия тон, който почувствува в себе си, в живота и животът придобива смисъл, той е основният тон на живота. Казва: „Кой е основният тон на живота?“ Музикално Бог го вдъхна. Казва: „Бог вдъхна диханието на живота.“ Музикално вдъхване. За пръв път човек чу този тих глас. Тъй го наричат. Тогава всички трябва да се повръщате към онова положение, от което сте излезли. Трябва да пеете. Господ казва: „Ще дишаш!“ Ще дишаш значи ще слушаш, ще внимаваш в радостите на хората. Ще се интересувате от радостите на хората и от скърбите. Вие ще изправяте техните скърби. Скръбта, това е един дисонанс от музикално гледище. Радостта е правилно взет тон. Скръбта в душата е един дисонанс. Следователно, препятствията как се поправят? (*Учителят пее „до“.*) Сега основният тон прав ли е? (*Учителят пее „до“.*) Тонът „до“ е напрежение. „Ре“ е движение. „Ми“ какво е? „Фа“ какво е? Българинът фа-то го взема хубаво. „Фа“-то е добиване. „Добиване“ – две значения има. Добива нещо, но „добива“, значи „доубива“. Добива значи още и ражда. Следователно, в туй отношение, тази дума има три значения. На английски някои думи имат 4 значения.

Казвам, от сегашното статическо положение на живота, ние се намираме в едно положение. Зимно време човек се вкочанясал, няма разположение, не му се ходи, животът няма смисъл. Някой път казвате, че животът няма смисъл. Да кажем, вечерно време се намирате в една мрачна къща, тъмна като рог, отгоре тъмно и отдолу тъмно. Нищо не виждате. Какво ви интересува? Влизам в положението. Човек няма стремеж. В тъмната нощ, ако проблесне една малка светла точка някъде, във вас ще се яви един стремеж. Та казвам: Всички имате такива мрачни неща. Какво правите тогава, в мрачната нощ? Казвате: „Трябва да се молим.“ Хубаво, знаеш да се молиш, но ако не знаеш да се молиш? Тази младата певица как да се

моли? Казвам, трябва да се молиш. Молитвата не е нищо друго освен слизане. Ти си се качил по-високо. Трябва да се молиш, значи трябва да слезеш в онова положение, дето Бог е слязъл, за да започнеш отдето Бог е слязъл. Ако не започнеш оттам от дето Бог слиза, когато те е създал, то не е молитва. Молитвата не е нищо друго освен коригиране. Ще започне едно съзнание, ще слезеш в туй положение, в което си слязъл, трябва да обърнеш ума си в обратна посока. Човек върви в заблуждение. Казва: „Как да се моля?“ Молиш се [но] не може да постигнеш, понеже вървиш в крива посока. Да се обърнеш към Бога значи точно обратно. След като слезеш към Бога ще се обърнеш, към центъра. Ако се обърнеш, тогава Бог ще послуша молитвата. Ако излизаш от центъра навън, отдалечаваш се от Бога, молиш се, твоята молитва няма да бъде послушана.

После трябва да правите малко опити. Вие всичките в новото учение, в сегашната епоха, всички трябва да правите опити. Някой от вас може да посади ягоди, десетина или дванадесет стръка, да ги види как растат, да ги обработи. Някой от вас може да посади някое дърво. Ако нямате свое място, посейте в някоя чужда градина. Посейте в някоя гора. Ако го посеете и ако хората му направят пакост, то има причини. Ако не му направят пакост, има пак причини. Или посейте едно цвете и вижте как ще вирее. Обичате ли вие цветята или не? Казвам, може да правите много опити в живота си.

Вие сега имате идеята, че ще умрете. Умирали ли сте? Вие сте умирали по старому, но по нов начин не сте умирали. Сега кой е новият начин за умиране? Всичките тия работи ще бъдат наредени. Ти, когато умираш, ще изпееш последната си песен на земята. Ще повикаш приятелите си и ще изпееш за сбогом, като свириш до последния момент. Ще кажеш: „Довиждане. Кога ще се видим, кажете ми?“ Казвате: „Ще се преродим.“ То е неразбрана работа. Ще се намерите при онзи анекдот гдето една българска майка праща своя

син в странство, в Германия. Не зная какво име да му турим. Доста имена има тук. Хайде, ще му турим името Богданчо. Бащата и майката прегръщат го, целуват го, Богданчо. Как ще се разделят? Бащата и майката отиват на гарата да го изпратят, тя припада, дига кърпа и ще тръгне. Връща се майката, припада в къщи. А тя, като се връща в къщи, той се върнал. Преди майка си се е върнал в къщи. Слязъл от трена и се върнал в къщи.

Помнете едно нещо: Никога не може да предаде[те] една идея комуто и да е, която не сте разбрали в себе си. Не може да предадете Божествената Любов, Божественото учение, милосърдие или музика. Туй, което вие сами не сте разбрали, туй което вие не го разбирате, не може да го предадете. Сухите въглища не предават огъня. Живите въглища не трябва да загасиш. Дотогава, докато вие имате в молитвата си някое малко безпокойство, това не е Божествено. Дотогава, докато имате едно малко съмнение в себе си, то спира реализирането на Божествените идеи, вътре в нас. С години искаш, не става нещо. Най-първо човек ще се освободи. То е един вътрешен метод. То не е за вас, то е за другите. Някой ходи, [ще го] коригирате. Казвате: „Ти се съмняваш." Има едно съмнение, от което хората не са свободни. Срещнеш един човек, не си уверен добър ли е или лош. От една страна гледаш, че е добър, от друга гледаш, че е лош. Кое е вярно от двете страни? И едното е вярно и другото. Срещнеш едного, 101 на сто ти си уверен, че този човек е добър. Срещнеш друг човек и мислиш, че този човек е лош. Сега, кое е вярно? Трябва да работите да се оправят и лошите. Всеки човек, като изпее една песен и ти се схумиш, той е лош човек. Всеки човек, като изпее една песен и ти оживяваш, той е добър човек. Човек, при който не оживяваш, той е лош. Човек, при който оживяваш, той е добър. Човек при който има светлина е добър. Човек, при който има тъмнина, е лош. В дадения случай, лошият човек вие можете да му срещнете формата. Лошият

човек, ти не може да го срещнеш и благодарете, че не го срещате. И добрия човек вие не можете да го срещнете. Доброто и злото са две неща. Вие и с двете влизате в съприкосновение. Но вие благодарете, че на доброто може да срещнете само неговата форма и на злото само неговата форма може да срещнете. Бог ни е предпазил и от едното и от другото. Доброто не можем да го изтърпим. Доброто, ако дойде в тази пълната смисъл, не може да го изтърпим. И злото, ако дойде в пълната смисъл и него не можем да го изтърпим. Ние сме още от слабите хора, дето не може да изтърпим и злото и доброто. Какво значи изтърпяване? – Ако злото се качи на гърба ти, не може да изтърпиш. Ако и доброто дойде и двете ще се качат на гърба ти. Злото, като се качи на гърба ти и доброто, като се качи на гърба ти, ти ще мязаш на едно дете, което се е качило на кон и на детето му е приятно и на коня му е приятно, като те носи.

Сега искам да говоря върху някои неща, да не останете в противоречие със самите вас. По този начин, по който аз ви говоря, вие не трябва да имате никого в ума си. Всякога имай в ума си себе си. Като имаш едно огледало, гледай себе си, доколко ти си красив. Гледай да изправиш чертите си. Например, ако веждите ви са така:

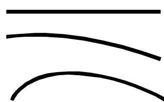

Фиг. 1

Ако веждите са прави, има едно значение. Ако веждите са кръгли, има друго значение, а ако са наклонени на една страна има друго значение. Тия вежди, кръглите, са на едно дете, а тези надолу изкривените, те са на старците, на един възрастен човек. Изкривените линии са на детето. Децата обичат. Туй показва, не сегашното състояние, показва пътя, по който вие сте дошли, какви са били

вашите деди и прадеди. Може би, всички ваши деди и прадеди, при които вие сте дошли, са били все деца.

Та в новото разбиране вие седите сега и казвате: „Остаряхме. Аз съм на 72 години.“ Че какво означава? Какво сте свършили в 72 години? В 72 години земята извършила една грамадна работа. В 72 години земята е обиколила около слънцето 72 пъти. Колко милиона километра е пътя на земята. Някой от вас знаят астрономия, които знаят може да кажат. Мисля, че се движи в секундата с 29 и половина хиляди километра в секунда. И тогава може да изчислите. За една година какъв път изминава. Ще изчислите 365 деня, колко часове, колко минути, колко секунди правят и ще го умножите по 29 и половина и ще намерите този грамаден път, който изминава земята за една година. Този път земята го извървяла, но ти какво си извървял? Казваш: „Седемдесет и две години имам. Седемдесет и два пъти обиколих около слънцето.“ Земята обиколила, но ти? Ти може да се хвалиш с 72 години, но земята тичала, а ти, че си се движил и ти да си тичал, но ти си седял и казваш: „Седемдесет и две години имам“. И нищо не си свършил в това време. За какво си мислил? Като дете ти мислиш само да ядеш и да кряскаш на майка си, да ѝ заповядваш. Като станеш възрастен, започваш да търсиш младите моми и да кряскаш на момите. След туй ставаш учител, седят децата наоколо, да им говориш, да им кряскаш. И като остарееш, започваш да говориш само за своята старост. – „Олеле, олеле?“ Старецът да каже: (*Учителят пее.*) „Аз имам една болка в краченцето си. Колко ми е приятна тази болка! Малки дечица, колко ми е приятно!“ Казвате: „Човек, като стане възрастен, изгубил му се гласът.“ Всеки човек, който не върши нищо, той е стар. Да се подмладиш значи вършиш нещо, да съзнаваш ония блага, които Бог ти е дал и да благодариш. Като пипнеш гърлото, да благодариш, да пееш за себе си. (*Учителят пее.*) „Иде Великден, обуща си нямам, а шапката ми е сега скъсана.

Палто си нямам, но и пари си нямам с какво да ги ушия.“ Ако ти пееш на една болест, на едно състояние, какво ще стане? Всичките страдания, ако ги турим на музикално изпитание, друга песен ще ни пеят. (*Учителят пее.*) „Дотегна ми в кални улици да ходя. Дотегна ми бос да ходя!“ (*Пее го в български мотив.*) На вас тъй казвам, че ми е дотегнало. Сега какво трябва да се изпее? Ха, сега? – „Давай, давай и всичко давай.“ Ще си хванете средния, безименния и третия пръст, ще ги хванете и ще изпеем „Давай, давай, всичко давай“. Ще започнем по-енергично. Хванете третия пръст, ще го хванете и ще изпеем „Давай, давай“ до „чисто семе пшеничено“. Ще хванете втория пръст и ще пеете „Давай, давай“ до „чисто семе пшеничено“ и ще хванете и първия пръст и ще изпеем „Давай, давай“ до „чисто семе пшеничено“.

Та казвам: Първата идея, дето искате да пеете, искате да вършите каквато и да е работа, вложете във вас основната идея. Мислете, че Бог е вдъхнал във вас онази свещена мисъл, която прониква от Бога. Вдъхновението е от Бога. От там започнете. Всеки ден трябва да коригираме, понеже имаме фалшив тон. Станеш сутринта, неразположен си. Фалшив тон имаш. Станеш сутринта, страхуваш се, фалшив тон имаш. Станеш сутринта нямаш никакъв импулс, като вземеш основния тон на живота, животът ти ще има смисъл и радостта ще дойде, ще имаш подтик да работиш. Целия ден ще работиш и вечерта, като се върнеш, ще бъдеш доволен. Казва: „Пейте и възпявайте Господа в сърцето си.“ (*Учителят пее.*) „Давай, давай всичко давай“, това е един начин. Как може да го изпеете другояче? Като пееш „Давай, давай“ да почувствуваш, че даваш. На себе си пей: „Давай, давай.“ (*Учителят пее „Давай, давай“.*) Ще концентрирам своята мисъл. Аз съм земледелец, ще концентрирам своята мисъл, ще кажа: „Давай, давай от хамбаря!“ Ако учиш някого, ако учиш децата, пееш: „Давай, давай“. Значи от себе си, което даваш. Говориш ти за любовта. Тази любов ти как ще я проявиш? Вземете основното,

моралът на музиката какъв е? Ти, като идеш при някой човек, изведнъж няма да му пееш. Ако идеш при някой човек, кажи: „Искам да ти попея.“ Ако той ти каже, пей му. Ако пееш без той да иска, правиш музикално престъпление. Той, като дойде при тебе, ти ще кажеш: „Мога ли да ти пея?“ Ти искаш един човек да го прегърнеш и да го целунеш. Попитай го: „Мога ли да те прегърна и да те целуна?“ Ако го целуваш без да го питаш, ти правиш музикално престъпление. Млада мома, красива, надолу гледа. Кажи: „Мога ли да те погледна?“ Младият момък може да каже: „Мога ли да те погледна?“ Ако погледнеш без да искаш, правиш музикално престъпление. Вие нарушавате всичкия Божествен порядък. Нямаш право ти да гледаш. Като вървиш, ще вървиш със затворени очи. Кажи: „Може ли да си отворя очите?“ Тези са методите. В себе си ще имате Божествено съзнание. Вие влизате в един свят. Ти като срещнеш един брат, още отдалече трябва да предизвикаш в ума си най-хубавите възпоменания, най-хубавото от неговият ум, най-хубавото от неговото сърце, най-хубавото от душата му, че тогава ти да гледаш. Той [да не] ти напомня нещо много лошо.

Та казвам, в музиката защо не може да пеете? Щом хванете средния пръст, започва да те безпокои някой от силите. В третият пръст има сили, в първия пръст има благородство. Някой път певците прекръстосват си пръстите. Някой път се стиска третия пръст. Някой път – средния пръст, а някой път стискат първия пръст. И те хубаво пеят, но онези, хубавите певци, държат свободно, едва допират, държат свободно пръстите си, а други стискат ръцете си. Някои певци не може да пеят, понеже, стискат средния пръст. Той произвежда страх. Някои стискат безименния пръст, сила дава, гласът им е по-силен, няма мекота в тях. Някои стискат първия пръст. Средният пръст дава издръжливост на тона, безименният пръст дава мекота и ценност на тона. Казвам, музиката вземам като едно състояние, за да

може да смените лошите положения, които всеки ден черната ложа образува. Всеки ден черната ложа, сутрин като станеш, ще развали основния тон, ще даде фалшив тон. Като вземеш този фалшив тон, работите не вървят. Музикално като станете, може да имате разположение да пеете. (*Учителят пее:*) „Неразположен съм тази сутрин! Не зная коя е причината. Неразположен съм. Неразположен съм. Неразположен съм. Съм. Съм. Съм.“ Някой път се карате и дигате шум. Кажете музикално: „Кажи, пей! Искаш да ти кажа нещичко.“ Не се срамувайте от хубавото в света.

Научете се да дишате. Не може човек да диша. Много методи има. Не може да дишаш, ако нямаш музика в себе си. Той е основният тон. Равновесие има. Дотогава, докато пееш, ти живееш. Престанеш ли да пееш, ти си мъртъв, защото пеенето е дишане. Ще пееш, ще благодариш на Бога. Някой път, дълбоко в душата си, благодарете музикално, че въздухът влиза и излиза от вас. Щом дишаш правилно, умът възприема мислите. Щом дишаш правилно, сърцето ти възприема чувствата. Душата ти и тя диша. И духът ти и той диша. Четирима в тебе има, които дишат едновременно, ти си петият. Духът ти диша най-първо, душата ти диша, умът ти диша и сърцето ти диша. А пък ти, самият човек, на земята, облечен в плът и ти дишаш. И те като дишат, ще се научиш да дишаш, както Духът диша, да дишаш както душата диша, да дишаш както умът диша. Да дишаш както сърцето диша. Научи се да пееш, както духът ти пее, да пееш, както душата ти пее, както умът ти пее и както сърцето ти пее. Сърцето, като пее, трагично пее. В него има трагедия. Знаеш какво значи трагедия. То казва: (*Учителят пее.*) „Дотегна ми бос по улиците да ходя. Като отивам в къщи четири деца имам, всичките към мене се обръщат: Татко, хляб ни дай, а пък на жена ми сълзи потекли, тази горката майка: Татко хляб дай на децата. Те боси ходят.“ Как ще се

разреши трагедията? Това не е така. Ние, които нямаме деца, лесна работа. Другия път ще продължим.

Отче наш

32 лекция, 17 май 1939 година, София, Изгрев

МУЗИКАЛНА ЗАДАЧА

Отче наш

(Чете се темата: „Разлика между силният и слабият.“)

Слабият и силният, но има разумност. Разумно слаби хора и разумно силни хора. Има силни неразумни и слаби неразумни хора. Силата е едно качество. Ако има разумност, има едни постижения. Ако няма туй качество, тя губи своите постижения. Слабостта и тя си има своя добра страна. Не всякога трябва човек да бъде силен. Ако силният човек убива, добре ли е? По-добре е да е слаб. Ако слабият не може да направи едно добро, не си струва да бъде слаб. Трябва да бъде силен, да направи доброто. Значи, когато грешиш, по-добре е да си слаб. А пък, когато правиш добро, по-добре е да си силен. Защото в доброто човек трябва да даде от себе си. Слабият разбира, че няма какво да даде. Слабият е човек, който няма какво да даде. Следователно, силата е нещо, което човек трябва да придобива. Ако един човек има сила, представете си, ако един човек би имал сила да носи земята на гърба си, да има туй съзнание. Питам, ако този човек е на земята и го видите, какво би направил? Ако му кажете една обидна дума, какво би направил? Пък някой път, когато човек е слаб, може да го обидят. Казват, че е търпелив. Преглъща. Казва: „Да съм силен, ще ти дам да разбереш, но понеже съм слаб. Един ден ако стана силен, ще видите какво може да направя.“ Вие свързвате богатството, знанието със силата. Казвам, силата е нещо необходимо за живота, следователно и тя може да се прахосва тъй както всичките богатства, които човек има, може да се прахосват. Здравият човек е силен. Болният е слаб. Но болният човек носи едно патологическо състояние.

Може да кажете, че човек греши, че това станало, онова станало. Някой път болестта иде като едно последствие, без да е грешил човек, пак страда. Да кажем, една майка може да страда, че детето паднало, ударило се някъде. Тя страда, неразположена е. Или детето ѝ боледува и тя страда. Страданията, някой път, може да произтичат от една връзка, която съществува между живите същества. Може да се радваш на една добродетел, която ти не си направил. Може да страдаш за една добродетел и може да се радваш на една добродетел. И може да скърбиш за една добродетел, която е изгубена. Като започва да оголява главата на човека хората стават малко по-нервни, по-сухи стават. Има някъде изключения. В природата няма някакво явление, което да няма свой смисъл. Често онези, които изучават човешкото естество, [забелязват че] щом човек започне да огрубява вътрешно, в своята мисъл и чувства и косата огрубява. Дърветата замязват на човешките мисли. Имате хора с къдрави коси. Нали сега някои си къдрят косите. В какво седи хубостта на къдравите коси? Всички обичат да се накъдрят. Хората с къдрави коси са много упорити и своенравни. Хубаво е някой път човек да е много мек, да му стане къдрава косата. Много мек да си и то не струва. Да си много груб не струва и да си прекалено добър и то не струва. За пример, някои хора има много отстъпчиви. Направил си някаква пакост, казва: „Няма нищо.“ Оголял си, казва: „Няма нищо, ще се поправи.“ Изгубил си къщата – „Няма нищо.“ Съдрал си дрехата – „Няма нищо“, ще се закърпи, машина има. Носиш скъсани обуща – „Няма нищо.“ Във всичко се примирява. Казва: „Как няма нищо?“ – „Няма нищо.“ Всички трябва да знаете, че ако човек завърши своята еволюция, онова, което сте придобили, то ще бъде видимо във вас, както тук виждате носа на един човек, както виждате ушите, веждите, косите виждате, явно става. Като завършите своята еволюция, всичките мисли, чувствувания, всичко каквото е било невидимо, скрито някъде,

всичко туй, в Божествения свят ще бъде видимо. Тогава ти ще носиш последствията на своите разбирания. Ще дойде време, когато няма да има нищо скрито покрито. Когато говорим за характера на човека, говорим за бъдещето. Бъдещият човек от сега трябва да съзижда своето бъдеще, понеже бъдещите форми на човека ще се определят от сегашния му живот. Хората казват: „Мене не ме интересува бъдещето." Но то е неразбиране, защото някой път какво ни интересува нас нашето минало. Какво може да ви интересува, че сте счупили една стомна. Казвате: „Счупих стомната." Какво ще ви интересува счупената стомна? Счупи я, защото не внимаваше. Трябва да внимаваш. Защо не избра пътя? Станало сега – че толкоз ум нямаш ли? Станало сега – защо не се предпази? Нямаш ли някой да ти каже нещо? – „Нямаше." По някой път и да кажат на човека, обаче той сам си избира своя път. Счупил стомната, само пример може да му бъде, нищо не придобива. Ако не може да използува настоящето, той губи. Ако не използува и бъдещето? Той трябва да се интересува от бъдещето, понеже в момента трябва да използува нещата. Вие искате да знаете защо по някой път човек трябва да пее. Но човек, който не може да пее, той не може да мисли. Пеенето е една доброта в човека. Не е сега както пеенето го употребявате да придобиваш прехраната си. То е друг въпрос. Ако ти не може да мислиш, не може да пееш. В правата мисъл има пеене. Тези, разумните същества, те са най-добрите певци. Ако влезете между добрите хора, добротата – това е пеене. Ако ти не може да правиш добро, показва, че пеенето в тебе е слабо. Защо не може да пеете? Понеже развалил се вашият ларинкс. Всякога, ако вие се опитате, каквото и да направите в света, вземете и вижте какъв е вашият регистър на пеенето. Ако ти не може да вземеш „до" правилно, показва, че в тебе напрежението е слабо или анормално, винаги носиш едно напрежение. Казваш: „Ще се пукна." Не може да се пукнеш, пък трябва да се пукнеш. Да се пукнеш в

органическия свят, значи да цъфнеш. Може да се пукнеш преждевременно или да цъфнеш преждевременно. Цветът ще окапе. Не може да вземеш правилно „до“ – може да се движиш неправилно, може да цъфнеш неправилно. Не можеш да вземеш правилно „ре“, значи движението в тебе не е правилно, ще вървиш като пиян човек, ту в дясно, ту в ляво. Ако вземеш „ре“-то правилно, тогава имаш една права линия. „Ре“ определя правата посока на нещата. Ако нямаш „ре“,ще ходиш, но ще се кривиш насам, натам, ще употребиш мантия да се покаже, че право вървиш. Ще мязаш на онзи руски войник, в Балканската война, който се напил в Добруджа. Напил се, среща го офицерът, казва му: „Миришеш на вино!“ – „Не,“ казва, „Ваше благородие!“ Турят му две дъски да върви по едната и той върви от едната дъска на другата. Казват му: „Пиян си!“ – „Не, Ваше благородие. По едната дъска вървя, за ваша чест, а по другата дъска за моя чест. Като подчинен войник на другите за туй стъпвам от едната дъска на другата.“ Така обяснява войникът. Право ли е да ходи за честта на офицера по едната дъска и за своя чест, като войник, по другата дъска? Той бил пиян. Не може да ходи. Дошло му на ум и ял чесън, за да мирише на чесън. Казват му, че е пиян, казва: „Не, ето на чесън мириша.“ Той пак ходи от едната дъска на другата. Казват му най-после: „Аз не искам да ходиш нито за моя чест нито за твоя. Тръгни по една дъска!“ – „Ваше благородие, това е невъзможно. Честта на войника туй не може да го направи.“ И войникът тръгва по дъските. Той не разбира живота. Та често и хората, като този руски войник, обосновават логически. Офицерът гледа войника, потупва го и му казва: „Маладец, колко си умен! Ако знаеш тъй да живееш, както философстваш, ако по дъската можеш да вървиш, от тебе по-добър войник няма да има.“ И тогава войникът, като го попитал офицерът, му казва, разбрал, че няма да го наказва и му казва: „Ще ме извиниш, че съм пийнал малко.“ Той му казва: „Ничего, ничего!“ Сега, този

войник, страх го е. Казва, че не е пил. Намира аргументи, че не пил вино, после чесън ял, краката не го държат, но чесънът го оправдава, че не е пил вино. Краката му не държат не може да върви по дъската, но казва, че по едната върви за честта на офицера, пък на другата за своя чест, че само по двете дъски може да върви.

Казвам, вашият философски живот представлява едно предметно учение, да има човек какво да учи. Ако ти не може да вземеш „ми"-то, тогава нещата не може да оформиш. Един художник, който не може да вземе „ми"-то, не може да вземе кривите линии. Ще направи кривата линия или по-огъната или по-изправена или по-голяма или по-малка. Ако не може „фа"-то да вземе, няма да бъде икономист, ще харчи, ще бъде разточителен. Ако вземе вярно „фа"-то, всяко нещо няма да харчи. Човек, който пее „фа"-то хубаво, той сиромах не може да бъде. Онези, които не знаят да пеят „фа" сиромаси стават. Като не вземеш „фа"-то – харчиш. От невземането правилно [на] „фа"-то ще започнеш да послъгваш. Ако вземаш този тон правилно, лъжата няма място. Ако не вземаш правилно, лъжата, като последствие, ще дойде. Ако не може да вземеш „сол", няма да може да градиш къщата. Не може да дадеш план. Архитект, инженер не може да бъдеш, ни проповедник може да бъдеш, ни владика може да бъдеш, ни учител може да бъдеш, ни баща може да бъдеш, ни майка може да бъдеш, ни обущар може да бъдеш, ни дрехар може да бъдеш, никакъв не може да бъдеш, ако не пееш „сол". Какво ще правиш? Определя се съдбата. Ако пееш „сол" всички професии може да бъдеш. Този тон е, който доминира, но той е в мисловният свят. В причинния свят е тона „сол", дето е разрешението на всичките задачи и най-трудните се разрешават. Някой път, когато някой музикант композира, дадеш му някой мотив. Той не знае каква линия има, ти трябва да разбираш музика. Ако ти си най-първо една майка [и] не може да пееш сопран – тогава алтът в тебе ще куца. Пък и басът ще куца и тенорът и той

ще куца. Ако не може да пееш, ако не знаеш линията на тенора в тебе, твоите синове ще куцат. Колкото синове имаш, все ще куцат, ще имат дефект. Ако не знаеш линията на алта, дъщерята ще куца. Казват: „Тъй дал Господ." Тъй дал Господ защото не знаеш да пееш. Ако си баща, ако не знаеш да пееш линията на сопрана, ти тогава баща не може да станеш. Ще бъдеш неженен. Няма да се жениш. Ще учиш урока. Защо трябва да станеш баща? Баща – да даваш крива посока на синовете? Ще се откажеш от тази длъжност. Някой иска да стане майка. Ако ще ставаш, стани един баща. Умен в 4 свята трябва да станеш – във физическото поле, в астралния свят, в умствения свят и в причинния свят. В причинния свят ти ще станеш баща и майка и брат и сестра сам на себе си, ще завършиш своята еволюция. Докато сам не станеш баща на себе си, ако не си сам майка на себе си, да раждаш нещата, тогава ти не разбираш дълбокия смисъл на този живот. Говоря ви тези неща, понеже вие се занимавате с дребни работи. Предметно учение е. Казвате: „Защо е такъв носа?" Такъв е. Дефект има. Такива дефекти ги имат. Има си свои причини. На всинца ви носовете са все такива. Само че вашият е скрит, мантия има, а пък понеже аз обичам истината, няма мантия. Един ден, като снемете мантията, ще излезе, че носът ви има някакъв дефект. Какъв е дефектът? Минаваш из гората, блъсне те някой клон или някой хвърли камъче и те удари или пък нагоре гледаш, спънеш се на някой камък, паднеш, блъснеш си главата.

Та казвам, колко са важни мислите! Човек най-първо трябва да се научи да мисли, да чувствува правилно и да постъпва правилно. Да постъпваш правилно, че да не причиниш страдания на себе си. Да постъпиш правилно, да не причиниш страдания на окръжаващите. Няма по-хубаво нещо, човек да бъде внимателен не само със себе си, но да не причини и на най-малкото същество страдание. Понеже, Бог е предвидил, че ние сме много невнимателни и ако ходиш бос, може

да си повредиш краката, затуй краката ни са направени плоски, но са огънати и като настъпиш някое същество, огъват [се] и то се спасява. Друго, че може да го притиснеш и да му направиш пакост. Като говоря за музиката, то е философията на музиката, то е философската страна. Значи „до“, напрежението в тебе, да бъде правилно. Всяко напрежение трябва да има свое разрешение. Има желание да придобиеш нещо. Това е естествено. Онова, което желаете, трябва да избирате времето на вашите желания. Нещата не може всякога да се добиват. Всяко нещо в света, всяка една мисъл, всяко едно желание, каквото и да е желание, то си има своето място. Ако избереш времето на твоето желание, ще го постигнеш. Ако не избереш правилното време, тогава желанието е [не]постижимо. Да кажем сега, какво е вашето желание? Вие искате да бъдете добри. Но за да бъде човек добър, основата на доброто е „ла“. Ако ти не може да вземеш правилно „ла“, ти добър човек и да искаш не може да се проявиш. Ти искаш да бъдеш умен. Ако не може да вземеш правилно „сол“, умен не може да бъдеш. Ти искаш да бъдеш духовен, религиозен. Ако не може да вземеш „си“ правилно, религиозен човек не може да бъдеш. В туй „си“ се проявяват най-големите дисонанси. Най-големите дисонанси се намират в хората, които не може да вземат „си“. Опаки са донемай-къде. Всичките там имат мантия, своите дефекти покриват, че тъй било писано, те го тълкуват по своему. За да може да вземеш „си“, ти тогава ще имаш едно разположение, понеже е най на високото място. В „си“-то ти ще се занимаваш със себе си, с разположението на своя ум, с разположението на своето сърце. Трябва да ги задоволиш. „Си“-то е закон за ядене. Ева направи прегрешение, понеже не можеше да вземе „си“. Отиде, яде не навреме. И като дойде Господ не ги пита: „Защо яде от плода?“ Но казва: „Я вземи Си.“ Тя не можа да изпее „си“. Тя изпя „си“, както змията я научи и каза: „Онази змия ме научи тъй да пея.“ Тя взе „си“ неправилно. „Си“ на английски

значи: „виж го“. Като казва „си“ – ял не навреме. Та последното „си“, което тури едно съвпадение. Като пееш „си“ ще видиш, че цялата гама от „до“ до „ре“ – отиде работата, всички се размърдаха, дойдоха не на мястото тия тонове. Напрежението е хубаво, движението е хубаво, богатството е хубаво, но яденето не е на мястото си. Да виждаш добре, значи да вземаш вярно тона „си“ и да не виждаш никакви погрешки. Не е да виждаш, но аз да живея така добре, че никой да не вижда никакви погрешки. Казва: „Не му гледай погрешките.“ Когато казваме: „Бъди съвършен“, разбираме да не виждаш никакви погрешки. Бих желал да няма погрешки в тебе, да ги не виждам. Когато имаш погрешки, да ги заличавам. То е заради мене, това правя, за да не правя пакост на себе си. Всякога нося две мантии. Като видя, че някой прави прегрешение, турям му мантия, да му не виждам погрешките и аз, като си замина, взема мантията, погрешките станат видими. За мен правя това. Ще си замина и като дойде някой, види погрешките. Някой цирка излезе, има някоя погрешка. Казвам: „Натисни!“ Някои хора имат цирейчета, набира се известен гной. Когато организмът не е бил достатъчно силен да изхвърли, остават бели петна. Вземи си иглата, натисни бялото вещество да излезе навън, освободи си лицето. Казвам, такива чужди вещества се набират, някой път в човешките желания, в човешките мисли. Дълго време страда човек докато се освободи. Един малък недъг на човека, който е чувствителен. Казвам, ако сега в света искате, ще се молите на Бога да имате един светъл ум, на който тонът е „сол“. Ако искате да станете религиозен, ще вземете „си“; ще вземете „ла“ на доброто, което казвам. Ако знаеш да вземеш „фа“, имаш условия да бъдеш щедър. Ако не знаеш да вземеш „фа“, щедрост не може да имаш. Ако не го вземеш и богат не може да бъдеш. Казваш: „Сиромах съм.“ – „Фа“ трябва да взимаш правилно. Във всичките светове трябва да ги взимаш. Във физическото поле трябва да го взимаш, в

сърдечното поле, в умственият свят и в Божествения свят. Като влезеш в света, гамата трябва да я пееш. Аз ви казвам, ако влезете в този свят и изпееш „фа“-то, щом го изпееш ще се отвори вратата и парите ще идат. Ябълки, круши, всичко ще иде. Като влезеш в този свят, как се взима „фа“-то? Я, ми изпейте „фа“-то. „Фа“-то не е ядене. Ти ще виждаш нещата. Не може да ги ядеш. „Фа“-то е главния директор за яденето. Капелмайсторът, като махне и ще дойде яденето. „Фа“-то е богаташ, ще приготви. „Сол“ ще сготви, „си“ ще разреши. За да може да ядеш, ти трябва да имаш светъл ум. За да може да ядеш, ти трябва да имаш светло сърце. За да може да ядеш, трябва да имаш силна воля. Силната воля е за да бъдат гласовете постоянни. Този тон трябва да има съдържание вътре. Съдържанието на нещата, то е топлината. Ако не вземете вие правилно този тон, кръвообращението ви няма да бъде правилно. Няма музикално да действува. За да бъде кръвообращението ви правилно и за да бъде сърцето ви здраво, „фа“ ще пееш. Друг път си неразположен духом, нервен си. Казвам „сол“ вземи. Като пееш „сол“ много лесно ще се освободиш от неразположението. В „сол“ ще дойде дишането. Ти не може да дишаш правилно, ако не пееш „сол“. „Сол“, като пееш, веднага дишането става правилно. Правилното дишане, доброто кръвообращение има влияние върху човешката мисъл, върху здравето. Един тон, ако се постави на място, ще има последствие върху самия организъм. Целият наш организъм е създаден музикално. Ако ти в живота си не вървиш по тази гама, по която Бог те е създал, ще създадеш своето нещастие. Защо трябва да живеем добре? Мнозина се стремят да бъдат добри без да пеят. Човек седи да се моли, моли и усеща, че не е чута молитвата. Че как ще чуе Той? Ти ще пееш правилно. Една мисъл трябва да бъде правилна. Една мисъл, за да бъде правилна трябва да си взел вярно „до“-то. Една мисъл, за да бъде правилна, трябва да си взел вярно „ре“-то. Една мисъл, за да бъде правилна,

трябва да си взел вярно „ми“-то. Една мисъл, за да бъде правилна, трябва да си взел вярно „фа“-то. Една мисъл, за да бъде вярна, трябва да си взел вярно „сол“, „ла“ и „си“. Всичките тонове трябва да ги вземеш правилно. В музиката има много големи потънкости. Ще дойде време, когато децата ще ги възпитават музикално. Ще дойде време, когато учителите няма да употребяват пръчка, да бият учениците. Ще има едно пиано и учителката ще иде да вземе няколко акорди и децата, които се бият, като им засвирите, ще обърнат внимание на свиренето. Ще запеете една песен и после пак започвате да преподавате. Децата стават нетърпеливи. Учителят – пак на пианото ще изсвири нещо. Или на някой друг инструмент ще изсвирите нещо. Вие тук, като дойдете сутрин, нали пеете? Някои пеете, някои не пеете. Старите казват: „Младите да пеят. Ние сме пели, когато сме били млади.“ И там е лошото, когато на млади години пеете, на стари години не пеете. Защо човек трябва да пее на стари години? Старият малко погрешки прави. Като не пее, не знае на къде отива неговият ум. Ако ви кажа сега като онзи войник. Аз, когато искам да взема „ре“ веднага взимам основния тон в мисловния свят. Защото ума е построен на ключа „сол“. Сърцето е построено на басовия ключ „фа“. Сърцето има басов регистър. Умът има солов регистър.

Музикално, ха, да изпеем „Махар Бену“! (*Изпяхме песента.*)

Сега, музикално как е построена „Махар Бену“? Думата „Махар“ има две „а“. „А“-то винаги показва едно натоварено състояние. Значи Онзи, Великият в света, Който носи товар, товара на всички. Второто „а“ трябва да се вземе по-меко. „А“-то е твърда буква. „А“-то е много отворено. Ако се повтори тона, много голяма сила се дава. Значи „Махар“ – ти имаш идеята, натоварен си, страдаш. То е Махар. Сега искаш да се маха туй страдание. Ще намериш един начин, меко ще произнесеш. Може така да го произнесете, че да натъртите на второто

„а“. (*Учителят изпява втори път Махар, на второто „а“ не дава ударение. След това пее цялото Махар Бену Аба.*) При „Шела“ ще мислите. „Махар“ е слизане надолу. „Хар“ – искате да помагате някому, но трябва да мислиш. Щом мисли човек, той не кряска. Я, се опитайте в последното да пеете и нагоре да отивате, при „Махар“. „Бену“, „е“-то, в дадения случай, дава разширение, размножаване, широта дава. „И“-то в слоговете, дава посока на движението в музиката. „И“-то дава посока на движение. При „е“-то се разширяваш. „У“-то мъчно се взема, понеже, съответствува на мисълта. Ти, като пееш правилно, правилно не може да го вземеш, ако не мислиш. „У“-то винаги означава мислов процес. „А“ ще пееш, за да бъдеш търпелив. „О“ ще пееш, за да използуваш условията. „И“-то, за да използуваш посоката на движението. „Е“-то, за да се разшириш. „У“-то, за да мислиш. Тия гласните букви в пеенето, като ги пееш, съвсем друг резултат ще имаш. Сега пееш „а“. (*Учителят пее „а“.*) Когато искаш да бъдеш търпелив, пей „а“. Ако искаш да използуваш условията външно, пей „о“. „Е“ – да се разширяваш. Но тия гласните букви да дойдат в тоновете на музиката. Ако „а“ падне на „до“, как ще го вземеш? Едно разрешаване е. Защото „а“ е товар, който имаш. В туй напрежение на „до“, ти ще разрешиш този товар да олекне. Трябва да се разпръсне той. Всичко туй трябва да се разпръсне. Има известна мъчнотия, която трябва да я премахнеш. Когато пеете „Махар“, вземете тихо „Махар“. При „Бену“ още не сме излезли горе. (Всички пеем „Махар“.) „Р“-то, тази буква е едно противоречие, грубост означава. Англичаните избягват „р“-то. [При] германците, които държат грубостта – „р“, „р“-то [е] навсякъде. „Р“-то и „а“-то ще го вземеш меко. Музикално ще вземеш всичките букви, съгласни. На коя нота какъв характер ще дадеш? Та казвам в езиково отношение да говори човек трябва да знае как да произнася буквите. Онези, които са създали езика на земята, са го създали по този музикален закон.

Сегашните хора са загубили тази древна наука. Сега се говори безпредметно. Някой път има онази наука за красноречие. В тази наука за красноречие се турят ударенията, там, дето не трябва. Да кажем думата „обичам“, де ще турите ударението? „Обичам ви“. На „о“-то [ли] ще турите ударението, на „и“-то ли ще турите ударението или на края ще турите ударението? Де ще турите ударението? Но какво има на това „о“. Вие казвате „о“. Защо туряте „х“-то. Значи обичаш някого – „о“, имате „б“. Този тон е едно напрежение. „Б“-то е растене. „О“-то, ти вече условия имаш. „Обичам“, значи има вече нещо посадено, което иска простор да се прояви. „Б“-то иска простор на растене. Туй, което се е посяло в земята, иска да поникне. Ти обичаш някой, искаш да се проявиш. Имаш право. Трябва да знаеш как да се проявиш. Най-първо ще наквасиш тази почва. За да може доброто в тебе, житното зрънце да пробие корицата. Следователно трябва да имаш нещо в своята мисъл, да помогнеш на своята мисъл. Ако не можеш онова, което расте да му помогнеш, то може да се развали. Казвам, при сегашните условия всички се явявате педагози. Казвате: „Тъй не се обича.“ Как се обича? Като срещнеш един човек, като го обичаш, ще му дадеш най-хубавият поглед, ще се усмихнеш, ще дадеш един поглед. Не тъй, като го погледнеш, наведеш очите си, но ще дадеш един поглед, така малко ще повдигнеш очите си. Живеем в един свят на земята, дето ще погледнем нагоре, така гледаме към Бога. Към Бога значи към разумния, хубавия живот. След туй, как ще поставиш онзи, когото обичаш, как ще поставиш? Някой път вие го туряте от дясната страна или можете да го турите отляво. На коя страна ще го поставите? Ако го поставите от дясно ще предизвикате неговия ум, ако го поставите от ляво, ще предизвикате неговото сърце. Ако той има лошо сърце, ако го поставиш от лявата страна, ще се скарате. Ако имате хубава мисъл, ще го поставиш отдясно, да помогнеш на сърцето, да не се прояви злото. Това са

правила, които трябва да знаете. Вие казвате: „Господ ще ни научи.“ Хубаво, как ще ви научи? Казвате: „Учителят така говори.“ Аз едва съм дошъл до предисловието. Ама как трябва да се живее? Вие казвате: „Ти ли ще ме учиш? Какво ще ме учиш на музика, ако ти не разбираш нищо от музика?“

Сега от вас изисквам да имате най-първо напрежение. На някои от вас ще ви дам „до“ да изучавате. На някои от вас ще ви дам „ре“ да изучавате. На някои от вас ще ви дам „фа“ да изучавате. На някои от вас ще ви дам „сол“ да изучавате. На някои от вас ще ви дам „ла“ да изучавате. На някои от вас ще ви дам „си“ да изучавате. На седем категории ще ви разделя. Разпределете се сестри и братя по на седем души във всяка една група. Едните ще бъдат специалисти за „до“-то, другите ще бъдат специалисти на „ре“-то. Друга група на „ми“, на „фа“ и втория път, хайде групирайте се и ще пеете, музикално ще се разпределите. Казвате: „Това сега ни остана възрастни хора [да] пеем.“ По-добре да пеем, отколкото да идем в небето и да ни върнат. Само за „до“ ще ни върнат за сто години. За тях е безразлична нашата мода. Те са много учтиви. Ще ти дадат всичките пособия, ще ти дадат условия да учиш „до“ на земята. Казват: „Да се специализираш по до“. Нали тук някои от вас ходят да се специализират по готварство или педагогия.

Сега туй да остане между вас. Няма да ходите да го разправяте навън. „Какво учите?“ – „До“. „Какво учите?“ – „Ре“. „Какво учите?“ – „Фа, сол, ла, си.“ Казвате: „Тия работи ние още от сега ги знаем. Ние досега сме учили музиката, която ни причинява страдание.“ Всичките страдания и нещастия се дължат на кривото пеене в света, от единия край до другия. Пеем криво. И от там идат лошите резултати. Като тръгнал синът, майката му казва: „Синко, като видиш умряло, ще се прекръстиш, а като видиш, майко, булка, ще играеш.“ Той тръгнал и най-първо трябвало да срещне умрялото и да се прекръсти, но той

[*срещнал сватба*] и почнал да се кръсти. Взели, че го били. След като [го] били срещнал умрялото и започнал да играе, пак го били. Като отива при майка си казва: „Мамо, наставленията, които ми даде не бяха добри. Много лошо ме научи. Играх – биха ме. Кръстих се, пак ме биха.“ – „Синко, казва майка му, не си играл на място и не си се кръстил на място.“ И на вас казвам: Били са ви вас. Казвате: „От пеене нас ни страда главата.“ Не сте се кръстили на място. Да се кръстиш, значи нещата да ги вземеш много вярно. Да играеш значи да знаеш как да направиш нещата.

Втория път, по седем души, вие ще се разпределите на категории. Всеки да си вземе какъвто тон иска да изучава. Ще изучавате едни само – „до“, „ре“, „ми“, „фа“, „сол“ и т.н. Вие ще си пеете, както знаете. Не, нов начин на пеенето ще изберете.

„Пътят на Любовта е път на живота.“ (Три пъти)

33 лекция, 24 май 1939 година, София, Изгрев

МУЗИКА НА МИСЛИТЕ, ЧУВСТВАТА И ПОСТЪПКИТЕ

(Небето ясно. Времето свежо, след дъжд и топло)

Отче наш

„Духът Божий“

Разпределихте ли се музикално? Музикално да се разпределите значи следното: щом някой от вас има болка, напрежение, има някои лоши условия, ще избере един тон, а пък който иска да стане по-активен, по-сръчен, да направи нещо, ще избере друг тон. А пък, който иска да му стига ума, да не се блъска в науките, ще избере друг тон. Който иска да си оправи работите, да не е закъсал тук там, трябва да избере пак друг тон. Който иска да се облагороди, да излезе малко напред, пак друг тон да избере. Вие сега гледате по обикновеному. Сега тоновете, музиката е встъпление в живота. Аз наричам музика, която троши сама камъните, която си приготовлява материала за градене на живота, това е музика.

Кое е същественото, на което разчитате? Вярата ли? Вяра, която не може да ви помага, каква вяра е тя? Тя е встъпление. Вашата вяра е например, както когато аз отивам при един бакалин. Той има всичкото уважение към мене. Но защо има всичкото уважение към мене? Той разчита на джоба ми, на кесията, на златото, което има в джоба ми. Той се кланя на мене уж, но той се кланя на златото. И аз го уважавам не за това, което е той, но заради бакалията му. Та този живот реален ли е? Този живот е на относителните величини, с които сега се занимаваме да смятаме. Бакалинът разчита на пари, които имаш, а пък ти разчиташ на неговата бакалия, която има, какви[то] стоки има.

Сега за музиката. Аз ще ви дам сега една музикална тема. Аз ще ви свиря, а пък ще искам от вас да кажете този сюжет какво представлява, този музикален сюжет. До сега сте пели класически песни, разбирате Бетовен, Шуман, Моцарта, Баха – класически песни из горните светове. Когато ви боли главата, каква песен пеете? Или когато нямате пари, каква песен пеете? Когато слушате сега музикалната тема, която ще ви изсвиря, ще оставите съзнанието свободно. Предварително не си давайте мнението, нито човешко че е, нито че е Божествено. Като излезе на планината един художник, той ще нарисува местността такава каквато е тя. Ако може да я нарисува, той минава за добър художник, а пък ако не може, тогава ще кажат, че местността не е нарисувана добре. В музиката много мъчно може да се представи един сюжет. (*Учителят изважда цигулката си и изсвирва няколко тона и казва:*) Не е още това. Нали в театъра изсвирват няколко тона, за да накарат публиката да влиза. (*Учителят свири.*) Сега каква картина се произведе в ума ви? Каква картина си съставяте? Този музикален сюжет, който ви изсвирих, навежда на една музикална мисъл, тя не е от висшите светове. На какво ви навежда? (*Към един брат.*) – Кажи ти какво мислиш сега? (*Учителят изсвири друго нещо.*) Вие казвате: „Да можем!“ Но човек, за да може, трябва да мисли. За да може, трябва да чувствува. За да може, трябва да постъпва. Ако не мисли, не може да чувствува и ако не чувствува, не може да постъпва и ако не постъпва, той нищо не може да направи. Онзи, който го е страх да вземе първата стъпка и иска да бъде във всичко съвършен в живота, той не разбира живота. Съвършенството е процес на много постъпки! Светът е създаден от Бога. Този свят ти го разваляш. Ако те оставят да си туриш червени стъкла, ще влезе червена светлина в тебе и всичко за тебе ще бъде червено. Същото ще стане и при зелени стъкла, сини и виолетови. Ще кажете: „Защо светът е такъв?“ – Ти го направи така. Ти сега си

създаваш един свят в себе си със своите стъкла и казваш: „Защо Господ направи света така?“ Тая светлина минава през очите ти. Това е заблуждение. Като си туриш един вид стъкла на очите, ти разбираш едностранчиво света. Ти казваш: „Аз така разбирам.“ Който има червените лъчи, той разбира червения лъч. Който има сините лъчи, разбира синия лъч. Най-първо трябва да се очистят очите, за да приемат светлината във всичките ѝ цветове. Това е здравословното. И като приемеш светлината със своето сърце, да не изпущаш никой цвят. Само така ще имаш ясна представа. Да приемеш пълната светлина. А като приемеш само част от светлината, като приемеш от части, то ти отчасти ще се развиваш. И всички несъобразности в живота произтичат или от недоимък или от чрезмерно изобилие. Когато някой цвят липсва или когато някой тон липсва, то отчасти сме приели.

Тялото, което работи, т[о] си пее. Има един музикален ритъм. Ако срещнеш един добър човек, от него излиза една отлична мелодия. Хубава мелодия. А пък някой човек, който не е даровит и минава за грешник, от него не излиза никаква мелодия. От него излиза разбъркано нещо. Та казвам, когато се намалят музикалните трептения на човека, появяват се разни болести. И когато липсват някои цветове, пак се появяват болести. А когато има изобилие от енергии, тогаз се ражда изобилието. И тогаз човек пак става едностранчив.

Какво е страхът? Някой човек е страхлив. Страхът е ритъм на музиката. Той е капелмайстор. Но този капелмайстор е чрезмерно взискателен. Страхът всякога очаква това, което го няма. Ти, ако си страхлив човек, очакваш нещо, за което често нямаш основание. Когато си при най-добрите условия, когато хората ти правят добро, ти казваш: „Тази работа не е така добра.“ Когато те обичат, ти казваш: „Тази работа не е така, то си има крушка опашка.“ Когато те поканят,

дават ти легло, пак казваш така. Капелмайсторът мисли да не би да объркат музикантите, че ще се компрометира музиката. Капелмайсторът е той. Каква е песента на страхливия? Вие знаете песента на скръбта. А песента на страха, каква е? Че страхът и той си има песен. Ти не можеш да укротиш страха, ако не му запееш неговата песен. Като му запееш неговата песен, той вече се разположи. И след като се свърши песента, той съжалява, един момент, че не се е усъмнил. И след като си изпее песента, той ходи, разглежда да не е станало нещо, но във време на песента, когато му свириш, той е спокоен. Някой път вие се боите. Казвате: „Какво ще стане с мене, ако ме турят в лош живот? Дали ще бъде между ангели и светии?“ – Казвам, ако знаеш да пееш, ще бъде между светии. А пък ако не знаеш да пееш, ще бъдеш между лоши хора. А пък ако смущаваш в салона, дето пеят, ще те извадят вън от салона, за да не смущаваш. Вие може да кажете: „С какво да се обнадеждавам?“ Поголямо обнадеждаване от музиката няма. Вие какво си представихте, когато ви изсвирих? Това е песента на един неорганизиран свят, който невидимите същества го организират. Представете си, че се намирате в една пустиня, дето всичко е разхвърляно, дето има камъни, прах и прочее. Съществата преустройват света, турят всяко нещо на местото. Не искайте да делите света, защото какво ще делиш – прах, кал, пясък, камъни? Няма какво да се съблазнявате. Значи тази музика представлява един свят, дето няма съблазни. Вие ще го схванете. Вие как я схващате? Някой ще каже: „Не прилича на религиозна.“

По какво се отличава Божественото? Всяко нещо, което искаш да го вземеш за себе си, е Божествено, а пък всяко нещо, което не можеш да го вземеш за себе си, е човешко. Божествени неща има, които, като ги видиш да не пожелаеш за себе си. Лошото е в това, че Божественото е неделимо и като го вземеш, не можеш да го

прекъснеш. Например, ако вземеш едно житно зърно, което е Божествено, подир него ще тръгнат милиарди зрънца и ти не знаеш какво да правиш. И всички други зрънца ще се качат на гърба да ги носиш. Ако искаш да се освободиш, трябва да пуснеш първото зрънце, а пък като го пуснеш, ти си нещастен. Де е сега погрешката? Не е погрешката, че си взел зрънцето да го носиш. Погрешката е, че искаш да обсебиш това зрънце за себе си. И да казваш: „Това е мое!“ В света само Бог може да каже така: „Всичко това Аз съм го създал.“ А пък ние можем да имаме само владение. Нищо не е наше. Раждаме ли се, умираме ли, страдаме ли, радваме ли се, това не е наше. Страданието не е наше. Всичко това ни е дадено като програма. Ние сме като актьори. Ще играеш една роля, а пък утре ще ти дадат друга роля. Ти не можеш да кажеш: „Аз ще взема роля каквато искам.“ Ти искаш една роля, но тя не ти подхожда. Искаш да свириш първа цигулка, но ако не можеш, поне тъпан можеш да биеш. Най-лесна работа е такт да даваш. По-лесна работа в музиката от това няма. Някой сега ходи и подканва другите към работа и им казва: „Хайде бе синко, хайде бе синко!“ Той ходи цял ден и маха ръце. Всички са капелмайстори. Казва: „Хайде бе, да направим тая работа! Пари нямаме, какво да правя!“ Това е капелмайсторска работа.

Ще се научите сега от музикално гледище. Ти казваш: „Това е мое!“ Да знаем, че: „Това е мое.“ – Единственото нещо, което можеш да знаеш е, че ти живееш в Царството на Бога. Какво искаш повече? Дал ти е всички условия да живееш, да се радваш на светлината. Какво искаш повече от това? Ти казваш: „Нямам хубави дрехи.“ Ти изсвири една песен, на когото и да е и той ще ти даде най-хубавите дрехи. Ако на един гостилничар изпееш една песен, той ще те нагости. Когато аз бях сиромах, като вас, изпявах една песен. Но докато се научи човек да пее! Казвам, да изпееш, но докато се научиш да пееш!

Аз разбирам следното: да се научиш да мислиш, да се научиш да чувстваш, да се научиш да постъпваш. Аз ви проповядвам едно учение, което е съобразно с природата. Основния тон на любовта ще вземеш в постъпките си. Основния тон на чувствата ще вземеш. То е Мъдростта. Основния тон на мисълта ще вземеш. То е Истината. За да се научиш да мислиш добре и да постъпваш добре, само любовта ще ти даде сила, защото ще се намериш в един свят на най-големите противоречия. Любовта е цял един свят на най-големите противоречия. Ще се урежда той. От там ще започнеш. После, като дойдеш до сърцето, то е грешно – чувствува. Всички произволи в света произтичат от сърцето. Любовта ти трябва да бъде майка, Мъдростта – баща. И тогаз ще дойде до Истината. И тогава ще разбереш онази безгранична, Божия Мъдрост, с която Той е създал света.

Та да се върнем сега до обикновените работи. Вие мислите за небето. Но как ще отидете на небето и как ще ви приемат? Вие нямате понятие за това. Вие може да отидете на екскурзия на онзи свят, но ангелите, като отидете там, не искат да ви се покажат, да ги видите, както са облечени. Вие, като влезнете в онзи свят, никакви ангели няма да видите. Защото те се занимават и се движат така бързо, че няма да ги видите. И вие ще кажете: „Тук няма никакви ангели, празно е.“ Ти гледаш някаква прашинка и няма да видиш нищо. Но, ако туриш прашинката под микроскоп, ще видиш цял един свят.

Умовете ви са изпълнени с дисонанси, с криви ноти. Аз страданията наричам следното: всеки страда по единствената причина понеже не взима вярно тона. И като не вземаш вярно тона, капелмайстора ти туря глоба по един лев. Като пееш два три часа ще направиш няколко хиляди погрешки, защото са много взискателни там. Значи, за една песен ще те глобят 2–3 хиляди лева, 365 дена по 2 хиляди лева – къде ще му иде края! В затвора! А пък затворът няма

тези богати яденета, само сухичък хляб. Ти казваш: „Дотегна ми този хляб.“ Тогаз ще пееш хубаво. Та казвам, мислете право! Значи, обичайте Истината, чувствувайте добре, това е Мъдростта. При всички противоречия, които съществуват, не търсете погрешката, защото погрешките в света ние ги създаваме. Бог ни дава всичките благословения. И понеже едно Божие благословение е минало през някого и той го е изопачил и всички други, през които е минало, са го изопачили, то, като дойде до тебе, то вие имате една изопачена работа. Ти, като отидеш при някой планински извор, ще видиш колко е чиста водата, чиста, кристална. Можеш да се радваш цял ден как клокочи. Но ако слезете на 200, 300 километра ще видиш, че тази вода е пълна с кал. Значи отдето е минала водата, тя е взела нечистотии. Та ние с нашите мисли, разбирания, чувства и постъпки разваляме онези блага, които Бог е дал. Та всички ние съзнаваме и чувствуваме калта на нашите мисли, калта на нашите чувства и калта на нашите постъпки. И мисълта и чувството и постъпката образуват кал. Вие седите и казвате: „Кога ще се оправи този свят?“ Въпросът седи другояче, защото докато не мислиш право, не чувствуваш право и не постъпваш право, Бог не може да ти дава направо своите благословения. Те ще минат през другите. А като минат през другите, то е карма. Всички хора са кармически свързани и ти ще носиш последствията. Като се зароди в тебе желание да мислиш правилно, ще видиш, че светът е едно предметно учение. И да се радваш, че си в това училище. Не да желаеш да придобиеш външни неща, но да се радваш на това, което ще ти се предаде в това училище. И тогаз Божествената светлина ще дойде направо в тебе. А пък като чувствуваш в сърцето си, да се учиш. И каквото ти каже Бог, да го направиш. И тогаз ще дойде топлина в тебе. И най-сетне, като се научиш да постъпваш правилно и искаш да живееш за Бога, това значи за всички да живееш. А пък щом живееш за всички, ще живееш

и за себе си и за ближните си. Тогава ти ще разбираш Любовта каква е. Както сега разбираме Любовта, в нея се раждат противоречия. Сега тази работа не е лесна. Знаете ли колко е мъчно човек да обича? Вие сте ученици, трябва да знаете какви са задълженията на ученика. Вие казвате: „Като отидем на онзи свят.“ Мислите ли, че на този свят, като не си научил, на онзи свят ще се научиш? Като отидете на онзи свят ще ви върнат на този свят. Били сте един мързелив ученик, не искате да учите – ще ви турят за слушател и учениците ще ги изпитват и вас няма да ви изпитват. И 30 години ще прекарате в първо отделение. Само да научите азбуката. Тридесет години ще прекарате [във] второ отделение и само ще слушате, тридесет години – трето отделение и тридесет години – четвърто отделение. Сто и двадесет години ще прекарате живот, да свършите четири отделения. И само да научите азбуката, онази азбука, която да ви даде едно разбиране. Това не е за обезсърчаване. Сега имате едно разбиране, но сегашното ваше разбиране прилича на сънно състояние. Ти сънуваш, че си свършил образование, че си цар, че имаш корона, но събуждаш се и пак си такъв какъвто си бил по-рано.

След като умрете какво ще бъде вашето положение? Представете си, че след като умрете вие ще тежите само един грам. Какво ще бъде вашето положение? И като ви поставят пред едно огледало, нищо не ще можете да видите, нищо няма да е отразено, а пък вие сте мислили, че сте нещо голямо. Та вие ще бъдете толкова малък, (след смъртта), че ще имате само едно голо съзнание. Няма да може да се оглеждате. Ще идеш някъде на земята и ще искаш да ядеш нещо, но устата ти не приема. Ще ти трябват пари. Ще искаш да живееш както на този свят. Ще речеш да бъркаш в касата, хващаш парите, но те остават на същото място. Няма с какво да ги вземеш. А в тебе работи желание да ги вземеш. Казваш: „Как да взема тези пари?“ Цял ден бъркаш, бъркаш, а парите на същото място. При сегашното състояние

най-първо трябва да се освободите от заблуждение. Ти се заблуждаваш с тези неща, които ги няма. Светът има смисъл само когато човек мисли, чувствува и постъпва правилно. Трите тези неща събрани заедно. Или другояче казано, когато човек живее по закона на Любовта, Мъдростта и Истината или по закона на живота, знанието и свободата, той има условие, за да се развива. И за него е създаден живота. И човекът на живота, човекът на знанието и човекът на свободата, това е което трябва да търсите. Вие искате да имате живот в онзи свят. В този свят вие колко живот сте придобили? Колкото живот сте придобили, сте го изгубили. Оглеждате се и виждате, че се явяват бразди по лицето ви и почвате да се прегърбвате. Като се изсекат горите, то се появяват бразди по земята. Не изсичайте вашите гори. Вие казвате: „Не ми трябва това и това." Щом изсичаш горите си, ще се образуват бразди и ще останат само камънаци и няма да има никаква почва. Щом изсичаш горите, няма да има влага и тогаз ще приличаш на един свят, като месечината. Вие казвате: „То не си струва труда да се обича." – Хубаво. Ами всички хора какво представляват за човека?

Какво представляват в музиката седемте тона? Те са стъпала, по които можеш да дойдеш до една реалност. Сега не искам да ви разправям за философската страна на музиката, понеже живота ви, както сега живеете, другояче е построен. Ако учим хората на един много отвлечен живот, това няма да има голямо приложение в живота. Мнозина от вас казвате: „Той има тежка карма. Той не е културен." Че кой не е културен? Всеки човек, който не мисли правилно, не е културен. Всеки човек, който не чувствува правилно, пак не е културен. И всеки човек, който не постъпва правилно, не е културен. Не само в една постъпка да се прояви правилно, но човек непрекъснато трябва да постъпва добре. Това трябва да го турите в ума си. Това ще го знаете за себе си, ако искате да разберете Божия закон.

И никой човек не взимайте за мярка. Никой човек, нито за себе си, нито за другите може да бъде мярка. Когато се казва в окултната наука: „Обичай себе си“, то се разбира да се обича Божественото, което Бог е вложил в теб, душата. То е мярка за тебе. Следователно, като слушаш душата, която Бог е вложил в тебе, тя ще ти покаже пътя. Иначе ще следват неприятности в живота.

Ти казваш: „Ние остаряхме, нямаме условия да пеем.“ А пък условия да се съдите, имате. Условия да се съмнявате, имате. Условия да пеете нямате, а пък условия да се възбуждате, имате. Условия да одумвате, имате. Че животът започва с музиката. Че като вдъхна въздух Бог в човек, почна музиката. Като вдъхна Бог в човека първия въздух, човек каза: „Благодаря ти Господи!“ И човек почна да диша, почна да живее. От там започна музиката. Ти, като станеш сутринта, като вдъхнеш въздух, поблагодари на Бога. А пък ти се почешеш и казваш: „Какво ще се прави днес?“ Някой си чеше главата отзад. Не, хвани главата си с двете си ръце и кажи: „Благодаря ти Господи, че си ми дал това богатство, тая глава.“ И започни да мислиш. Кажи още: „Благодаря на Бога, че ми е дал това сърце.“ Благодари на Бога, че ти е дал ръце и крака. „Днес всички добри постъпки, които Бог ми каза, ще ги направя.“ Прочети една хубава мисъл, една хубава дума. Някой ти каже една хубава мисъл, спри се на нея. Видиш някое цветенце, спри се при него и мислено го попитай. Видиш небето ясно, спри се и го попитай. Видиш облаци, попитай ги, поразговори се с тях. Попитай слънцето, приеми от него някоя мисъл. Вечерно време попитай звездите и приеми от тях някоя идея. Ти казваш: „Ние остаряхме. Тези работи за нас ли са? Те са за младите.“ Е, каква е работата за младите? Аз не искам сега да ви описвам. Младите започват с Любовта, с малките работи. Той прави неща, които не са позволени. Старият започва с Мъдростта. Ти, като остарееш, тогава учиш знанието. И старите трябва да се радват на младите. И младите

трябва да се радват на старите. И понеже младите се радват на старите, затова се подмладяват. И понеже старите не се радват на младите и затова остаряват. В младостта е Бог. И в старостта е Бог. Значи в Любовта и в Мъдростта и в Истината е Бог. Като остарееш казваш: „Те са глупави работи." Казваш: „За любовта гоних едно време Михала по горите." Като остарееш, кой Михал гониш? Гониш Михала по леглото. Ти търсиш едно легло, да легнеш, да ти е мекичко отдолу. Че какъв смисъл има живота? Сто и двадесет години ти трябва да работиш и да те намери смъртта, да те хване и да ти каже: „Викат те." Като Илия ще оставиш кожуха и ще тръгнеш за онзи свят пак млад. А пък сега, като умреш, ще накараш четирима души да хванат катафалката, почетното легло, двама души отзад, двама души отпред и да те носят. Хубаво е. Това показва пак любов. Аз сега ви навеждам тези противоречия, от които трябва да се освободите. От тази мантия, която носите, трябва да се освободите. От тая царска мантия. Тази мантия е хубава за сцената. Отлична е за там. Но в обикновения живот тая мантия трябва да се отхвърли. Вие ще се опретнете да работите. Най-малките работи, които Бог ви дава, извърши добре. Няма по-хубаво нещо от това. Ти си баща. Това е едно временно занятие за тебе. Ти си майка или слуга, това са също временни занятия за тебе. Единственото нещо, което ще остане е да бъдеш ученик или да бъдеш син. Те са неща постоянни. Ти, ако си този, добрия син на Бога, ти ще бъдеш постоянният ученик и всичко, каквото баща ти дава, ще го учиш. Аз свързвам синовността с учението. Да бъдеш син на Бога, постоянно да учиш и да няма никакъв ропот в душата ти, понеже целия свят е създаден заради тебе. Ти страдаш по единствената причина, че не разбираш знанието. Ти от своето гледище, понеже си взел едно малко зрънце и всички други зрънца са се натоварили отгоре ти. Като станеш богат, всички сиромаси ще дойдат при тебе. Ти им казваш: „Това е мое." Ти си

музикант, всички хора ще дойдат при тебе, искат нещо. Ти казваш: „Това е мое! Не ти давам знанието си.“ Трябва да плащаш. Заблуждението е в учителя, който преподава и в ученика, който казва: „Искам да стана като учителя си.“

Та първото нещо е: Искам да се подмладите. Преведете го сега! Какво значи подмладяване? Подмладяването е да разберете смисъла на живота и какво значи да живееш, какво значи да обичаш, какво значи да познаваш Бога. Животът ще те доведе до любовта, а пък любовта ще те доведе до Бога, до познаването на Бога. Сега ви говоря за онзи, вътре във вас, който ще бъде като светлината и ще снеме от вас всички ваши тягости. И ще ви бъде като учител. Той ще отнеме от вас тази тежест, безпокойствието, което е във вашия ум, сърце и ще ви каже: „Слушай!“ Яжте от плода на дървото на живота!

Има една напечатана книга. Напечатаха една книга и вярваха, че няма никакви печатни погрешки. И аз, като чета, намерих към средата една погрешка в един предлог. Турили последователно два пъти предлога „на, на“. Този, който преглеждал книгата, свършил университет. Сега казвам, къде е погрешката? Погрешката не е негова. Погрешката е в словослагателя. Макар онзи и да е поправил, словослагателят си казал да остане така. А пък онзи имал вяра, че това е поправено добросъвестно и не го е прегледал втори път. Та казвам, онова, което прегледате, вашия словослагател ще го остави, та някой, като го чете, ще намери, че този предлог не е турен на място. Сега, като живеете, аз не говоря, че не живеете добре. Така, както сте живели, много добре сте живели. Радвам се, че сте страдали и страдате и ще страдате. Радвам се, че сте сиромаси, радвам се, че сте богати, радвам се, че сте глупави, радвам се, че сте учени. И едното и другото, всичко е хубаво. Радвам се най-после, че сте грешили. И радвам се, че сте напуснали греха. Какво значи да грешиш? Ако на един вегетарианец му кажете: „Не яж месо“, той няма да се съблазни.

Ако на едно тревопасно животно му дадете месо, то ще умре. Може да направите опит. Сега да прекараме аналогията: Дървото на познание на доброто и злото е месоядна храна. Кой не трябва да яде месо? Вълкът да яде месо, разбирам, но на овцата да даваш месо, не разбирам. Та сега за вас кое е по-хубавото? Да правите погрешки, това е по-лесна храна. А пък да живеете по закона на любовта, това е вегетарианство. Според мене всеки човек, който живее добре е вегетарианец. А пък всеки човек, който не живее добре, е месоядец. Само за сравнение е това. И в невидимия свят е така. Тревата, плода, като го ядеш, той се радва, като го ядеш. А пък животното, като го ядеш, то никак не се радва. В което и да е животно, което бива изядено, има недоволство. И това негово недоволство ще се пренесе в тебе. Следователно ти, като ядеш месна храна, недоволството ще се пренесе в тебе. Вземете каква да е постъпка. Един човек, като го набиете или му кажете някоя обидна дума или го погледнете криво, този човек ще има недоволство, този човек ще иска със същата дума да те обиди. Най-първо, като срещнете човека, попитайте го: „Ти вегетарианец ли си или месоядец?“ Ако ще ви говори по езика на месоядците, имайте памук в ушите си и гледайте само движенията на устата му без да чувате гласа му.

В злото няма музика. Единственото нещо, което няма музикалност, е злото. Доброто това е Божественото изявление – то е музикално. В злото няма музика, понеже тоновете там са разхвърлени. Сега, аз като ви изсвирих, каква дума ви дойде на ума? Вие се спрете на тази дума. Ако е дошла някоя дума или някоя мисъл, каквато и да е, при свиренето, забележи я.

Нека вземем песента „Духът Божий“. Каква песен е „Духът Божий“? Звукът на буквата „Д“ какво означава музикално? Кой тон е „Д“? „А“ какъв тон е? (*Ла.*) „А“ е „ла“, а „С“ е „до“. Когато едно яйце се счупи, нали то образува „це“ – „С“, половината яйце е „С“, „А“

означава вътрешното съдържание. „До“ (*C*) означава вътрешността, че животът е излязъл от онези мъчнотии и започват сега промените. Ако пеете по „До“ значи онова, което е във вас е в напрежение. А пък ако вземете други тонове, то имаме изявление навън. Защото щом влезете в живота, там ще срещнете много неща. Там ще срещнете други неща, отколкото в първата система на „до“.

Та сега се спрете върху мисълта: Бог е вложил музиката във вас. И трябва да я развивате. Тази музика има значение към вашата мисъл. Значи, ще турите музиката във вашата мисъл. Тя е нещо музикално. После ще я снемете в сърцето си и във физическото поле. Научете се да мислите музикално. Всяка лоша мисъл е един дисонанс. Коригирайте я веднага. Нищо повече. Не е лошо нещо дисонанса. Две гами има, които са дисхармонични. Не че са лоши гамите, но разликата е, че няма съответствие между тях. Едната гама не хармонира с другата и не може да се образува връзка. Гамите са връзка, пътища, методи, по които може да развиеш своя глас. Онези, които сте музикални, ако вземете „до“ мажор, „до“ мажор е гама нагоре. А „до“ минор е гама надолу. „До“ мажор отива на планината, а пък „до“ минор отива към долината, за да работиш. След като се качваш в „до“ мажор, то е Божественото. А пък онзи, който отива надолу и работи и в него има едно миньорно състояние. Той сам е недоволен от себе си. А пък в мажорните гами има едно възходящо повдигане, подем. И двете тези гами и миньорната и мажорната са потребни, понижението и повишението на тоновете. Повишението иде в ума, а пък понижението иде в сърцето. А пък местото, дето можеш да проявиш музиката, е тук, на земята. Така както я създаваме музиката, в онзи свят ти не можеш да пееш по този начин. В онзи свят, като мислиш право, ангелите спират да слушат песента ти. А пък щом чувствуваш както трябва, щом любиш както трябва, в Духовния свят всички светии се вслушват в песента на човешкото

сърце. Следователно, всеки ден вие сте обект, който като мине слуша песента ти. И по това познава какви са вашите мисли и вашите чувства. И най-после се спират на вашите постъпки. И музиката на вашите постъпки е в другия свят, а не в този свят. А пък тук, на земята, нашето пеене седи само в размърдване на въздуха. Като разклащаме въздуха, това е песен. И музиката на постъпките е реална. Те са три реални музики. Ще учите най-първо музиката на мислите, на чувствата и на постъпките и най-после ще дойдете до музиката на вдишванията тук на земята. Ние учим тук музиката на вдишките, като вдишаме и издишаме. Като вдишаме, приемаме въздух, а като издишаш ще пееш. Когато в ангелския свят това го няма. Там музикантите от единия до другия край непрекъснато следват музиката. Но това са неразбрани работи. Вие дишате и издишате и казвате: „Как така човек може да пее неправилно?“ Ако ви кажат, че ангелите, като спят пеят! Че какво е спането? Спането е една Божествена почивка! То е едно приятно състояние. Да се вдаваш в размишление без да си ограничен, то е спането. Ти не вземаш участие. Ти си в спящо състояние, тих и спокоен си. Гледаш как работят и имаш да различаваш как работят. Та ангелите, когато ни слушат да пеем, те си почиват. Това е тяхната почивка, когато слушат нашата мисъл, те си почиват. Това е тяхното занимание. Значи, когато додат от голямата работа, която са свършили, те считат за голямо развлечение да чуят малко песните на хората. Вие ще кажете: „Ангелите нямат друга работа, а да се занимават с това!“ Като мислите, ангелите идват и почват да те коригират. Той ти казва: „Не мислиш право!“ Втори път, като дойде, ти казва: „Ще мислиш по-добре.“ И всеки ден те коригира. И най-после казваш: „Дотегна ми това коригиране.“

Кажете ми сега, когато аз свирих, вие какво мислихте? (Към един брат.) Ако ти е дошла една мисъл, кажи! Ако не ти е дошла, да не

измисляш нещата. Ако е дошла, дошла. Музикален изпит е това. Кой както е разбрал, така да каже. Бъдете свободни. Вие не сте мярка. Никой не е мярка за другите. Всичките разбирания до едно съставляват един резултат на Божествената мисъл. Ние сме само изявление на Божествената мисъл. Не сме мярка. Душите в нас, които живеят, те са мярка. И щом слушате душата си, тогаз противоречията изчезват. Погрешката ти може да е само няколко трептения. Може да повиша един тон или може да го понижа. Като слизам надолу, трябва да понижавам, като се качвам нагоре, трябва да повишавам. А пък, като се заседя на едно равнище, тогаз ще взема основния тон, такъв какъвто е. А пък щом взема подем нагоре, веднага трябва да повиша. Защото трябва усилие да се движиш напред. И ще изгубиш, при това усилие, една енергия и за да наваксаш, трябва да туриш повишение. А като слизаш надолу, трябва да намалиш, понеже се усилва движението. Следователно, там трябват музикални спирачки, бемоли, това напълно не обяснява. При диез се отвъртва колата, понеже отива нагоре. А пък при бемолите се стяга, за да стане движението естествено.

Та казвам. Считайте страданията в живота на земята за една от най-хубавите музики. И ангелите не се радват на един човек, който се радва, те се спират при тъжните хора, които скърбят. Те ги намират за най-интересни. Този човек е много приятен за тях. Те не го знаят. Страданието е класическо за тях. А пък радостта, те я знаят. Когато ние се радваме, те го знаят това. И тяхната радост е повече от нашата радост. А пък нашето страдание за тях е интересно. Те се чудят как сме се научили ние да пеем по този начин, така хубаво. А пък вие, при най-хубавото пение, страданието, не ви е приятно. Докато страданията не ви станат приятни, вие не можете да разбирате Божията Любов. Разбереш ли Божията Любов, тогава всяко нещо е на мястото си. Та мисълта, която искам да оставя е: Учете се добре!

Имайте синовно отношение! Не мисли, че си млад или стар, че си учен или невежа. Всички тези неща са относителни. Две неща дръжте: Любовта и Мъдростта. Любовта за сърцето, Мъдростта за ума, а Истината за тялото. Истината за тялото е здравето. Да се научим да обичаме хубавото. И да мислим хубаво. И тогаз ще имаме едно здраво тяло и ще познаем Истината и ще бъдем здрави. И ще бъдеш готов да постъпваш добре. Човек, който няма Истина, той не може да помага. Да помагаш, това е трудна работа. Могат да помагат само здравите хора. Могат да помагат само умните хора. Могат да помагат само добрите хора или само Любовта, Мъдростта и Истината могат да помагат.

Та сега желая да слушате вашия Учител на Любовта и да слушате вашия Учител на Мъдростта.

Добрата молитва
6 и 15 часа сутринта
(На поляната направихме паневритмическите упражнения.)

34 лекция, 31 май 1939 година, София, Изгрев.

ИЗКУСТВОТО НА АНГЕЛИТЕ

(Небето прошарено, времето тихо и хладно)
сряда, 5 часа сутринта

Отче наш
„Изгрява слънцето“

Ще прочета само няколко стиха от 33 глава на Йеремия, 10 и 11 стих. Какво е отношението на тази глава с днешното време? Всички хора са пленници. Заблуждението е там, дето вие мислите, че сте свободни. Вие искате да бъдете щастливи. Искате да бъдете богати, искате да бъдете здрави и умни, но при това положение, в което се намира човек, това е невъзможно. Ако си роб, господарят ще дойде и ще ти вземе това, което имаш. В турско време, всеки 40 години турците правеха бозгунлук. Това, което правеха на евреите в Германия. За избиването на един германец, евреите трябваше да платят едно обезщетение от един милион марки. Та казвам, най-първо трябва да се освободите. При тези условия, при които сега живеете, щастието е невъзможно, богатството е невъзможно, знанието е невъзможно. Временно може. Остаряваш – това е робство. Разболяваш се – това е робство. Безпокоиш се – това е робство. Не знаеш какво да правиш – това е робство. Нямаш условия да работиш – това е робство. Не ти стига ума – това е робство. Някой път, проблесне някоя мисъл, дойде едно малко разположение, и то пак се изгуби. Сега казвам, трябва да имате един метод, по който да се освободите. Вие сега може да казвате: „Аз съм свободен.“ Вие имате идеята за свободата, но не сте в една земя, която е свободна. Ти казваш: „Аз съм свободен.“ Един англичанин, който дойде в България,

в Англия може да е свободен, но в България не е свободен. Или ако отиде проповедник в Америка, не е свободен. Колко проповедници, които отиват да проповядват на езичниците, бяха изядени от тях. Веднъж слушах, когато разправяше един американец за канибалите. Преди него те са изяли десетина проповедници, но него не са го изяли. Него не са могли да изядат. Някой казва: „Както каже Господ." Всички други проповедници, които бяха изядени от канибалите, казвали на канибалите: „Вие идете да ни изядете." А този американец разправя своите опитности. Той им казвал: „Аз не искам да ме изядете." И те седят канибалите около него. И той ги гледа строго. И те стоят настрани. Те цъкали със зъби, но той ги респектирал.

И вас сега ви ядат. Някому изяли крак, някому лакета, някому врата. Че всяка една болест аз я считам за изяждане. Някого го заболява главата. Какви ли не работи не стават, защото сте в един свят, който не е свободен. Законите, които съществуват са привидни закони. Не е един закон, на който можеш да разчиташ. Това е един временен порядък. Това са временни закони. Сега вземете това за разсъждение, това не е за обезсърчение, но обстановката, в която живеем, мястото, в което живеем, не е още организирано. Един ми разправя, че са ходили на опера. Българинът казва: „Опера." Аз му казвам: „Аз съм гледал много опери на жабите." Аз съм гледал опера на жабите. Жабата е артист. Като пее, тя се движи. Значи, с движенията пее. Че оперните движения жабите са ги знаели преди хиляди години. Техните крякания са с движения. Едната пее и другата отговаря. И всички ходят, движат се. Цяло изкуство е това. Сега ние мислим за тези опери тук. Тепърва има да учим от тях. После, има опери у птиците. После, опери има и у кучетата. Като лае кучето, оперно лае. Движи си опашката. И казва: „Къде отиваш? От къде минаваш? На къде?" Артист е той! Ти като не знаеш това нещо, си казваш: „Защо лае?" То казва: „Аз съм артист. Кой ти позволи да

минаваш от тук? Къде отиваш?“ Някой ще каже: „Много понижаваш това изкуство.“ Казвам, вие ще благодарите на жабите, които бяха пионери на оперното изкуство! Ще благодарите и на птиците, които бяха пионери. Вие казвате: „Това е една жаба.“ Жабата има да разреши един важен въпрос, понеже минава от едно състояние в друго. Тя е в преходно състояние. Тя е в едно преходно състояние между водата и сушата. И затова е земноводно животно. Живее във водата и в сушата. И цялото човечество са земноводни. Че светът е вода. Желанията са вода. А онзи, добрият живот е суша, на която трябва да излезнат хората. И вие по някой път, по някоя необходимост сте ту на водата, ту на сушата – и в двата свята. Не е лошо. Жабата едновременно има образувани хриле и дробове. Нашите стари възгледи са хрилете, а пък новите възгледи, които имаме, са дробовете. Ние искаме да влезем в Божествения свят. Това са дробовете. Ще минем в друга една форма. Дробовете са създадени вече съобразно с духовния свят. Човек има на разположение една по-фина материя, с която може да създаде онези по-фини неща, които му са потребни. Сега вие трябва да имате един метод.

Аз ви говоря за музиката. Музиката е изкуство на ангелите. То е изкуство, с което човек може да се подигне. Аз нося тук една цигулка. Това не е онзи инструмент, който ангелите имат. Ние имаме тук копиране, копирни инструменти. Имате арфа. Тя е инволюционен инструмент. Отвесно са поставени струните. И се свири с ръце. Сега имате пиано, което е в хоризонтално положение. Същото е и за цигулката и китарата. Това показва, че ние сме дошли до едно положение на приготовление да поемем един път на повръщане назад. Не назад, а повръщане нагоре. Слизане надолу и възлизане на горе.

И всеки един от вас има по един инструмент, в гърлото си. И вашето бъдеще зависи от вашия ларинкс, помнете това! Писанието

казва: „Зависи от езика ти.“ А пък езикът е свързан с мисълта. Значи зависи от пението, зависи от говоренето, зависи от мисълта ти, от чувствата ти и зависи от постъпките ти. Постъпките, това е външната страна, формата. А пък чувствата, това е съдържанието. Да чувствуваш, това е нужда. Да постъпваш, това е музика. Да мислиш, това е музика. Това трябва да се изрази чрез твоя ларинкс. Ако вашият ларинкс не е така пластичен, за да може да образува тези ситни трептения, как ще може да пеете добре? Защото една мисъл, за да бъде силна тя трябва да се изрази чрез някои си трептения от вън, чрез органи. И вие постоянно трябва да се молите, за да благослови Господ езика ви. Три пъти на ден трябва да се молите на Бога, за да благослови Господ гърлото ви. За да знаете как да пеете. Че плачът е музика. Аз не съм виждал някой да плаче музикално. Пред мене мнозина са плакали. Дойде и пророни сълзи. Но за да пророни сълзи трябва да има съдържание. Защото ако плачът не е музикален, сълзите горят. Сълзите без музика горят. Сълзите с музика благославят. То е едно голямо благословение, когато сълзите падат музикално. Сега във вас седи идеята да поживеете на земята. Как се живее на земята? Ти на земята можеш да живееш като роб. А можеш да живееш и като свободен. Като роб, тебе те очакват най-големи изпитания, нищо повече. Но казвам, защо е така? Защото си роб. „Защо съм роб?“ – Защото не мислиш. – „Защо съм роб?“ – Защото не обичаш. „Защо съм роб?“ – Защото не постъпваш добре. Когато Бог създаде земята каква е била първата форма? Казано е: „В начало Бог създаде небето и земята.“ Не можем да знаем каква е била първата форма. Имаме известна представа за някого, но нямаме една определена форма. Писанието казва: „Земята беше неустроена.“ И казва се: „Бог каза, да бъде виделина. И стана виделина.“ Виделината беше първата форма, която се явява в творческия принцип. И щом се яви виделината, нещата стават ясни. Във вас трябва да започне този

процес. Първата форма била виделината. Тя е мярката. Първата форма е мярка, с която може да мерите всичко. (*Учителят показа цигулката.*) Тук има този инструмент. Това е една мярка за музиката, с която мярка се мери, но тези мерки не са точни.

Вземете аритметиката. Ако делите 3, на колко може да го делите? Може да го делите на себе си. А пък всичко, което делите на себе си дава единица. Числото 5 ако го делите на себе си ще даде единица. Три или пет или две, ако делите на себе си, все дават единица. Четири на колко може да се дели? Четири, ако го делите на себе си, дава единица, ако го делите на 2, дава 2. Шест се дели на 6, 2 и на 3. Добре. Числата, които се делят на себе си, дават единица. А число, което се дели на единица, дава себе си. Четири делено на четири дава единица, но пет делено на единица, дава пет. Следователно, единицата в дадения случай е мярката на едно число, което се дели на себе си. Затова е казано, че човек трябва да познае себе си. Той сам е мярката за себе си. Ако се сравнява с другите хора, това не е уместно. Ако речете да се сравнявате с другите хора, за да се изправите, то е труден този въпрос. Всеки човек е мярка за себе си. И ако вземеш друг човек за мярка на себе си, ти ще паднеш в погрешка. Тогаз трябва да пазите следующия закон: Единицата, едното съдържа всичко в себе си. Но едното е и във всичко! Всички са в едното и едното е във всички. Значи, ще съзнаваш, че Божествената мярка е вътре в тебе. Ще съзнаваш две състояния, две положения: Ти си в Бога и Бог е вътре в тебе. То са две различни състояния. Когато ти си в Бога, какво трябва да правиш? И когато Бог е вътре в тебе, какво трябва да правиш? Когато ти си в Бога, Бог ще се грижи за тебе. А пък когато Бог е в тебе, ти ще помислиш за Него! А пък когато ти си в Бога, Той промишлява за тебе. И когато Той е във вас, как Той промишлява за вас? Каква разлика има? Разликата седи в това, когато дойде в тебе и ти не промишляваш за Него, това показва, ти си много беден човек,

не си работил. И Господ пак трябва да ти носи храна на тебе като на готованец. И на готово да ядеш и да пиеш. Ти казваш: „Благодарим на Бога, защото ако не дойде Бог, ще измрем гладни!“ Щом дойде Бог във вас, ти благодари на Него, че има какво да работиш. Мислите ли, че един баща, който дойде при сина си и види, че син му постоянно се нуждае от средствата на баща си, как ще погледне баща му? Че ако един баща прати сина си 10 години да се учи в някой университет и след 10 години се връща и не знае толкова, колкото малкия си брат, не е научил нищо в университета, защото постоянно е ходил. Ходил е на опери, театър, на забавление. Пил е разни ликьори. Разбира формите на всички палта, дрехи, обуща, ризи. Возил се е по железниците. Баща му ще му каже: „Синко, кажи си знанието, какво знаеш?“ Онзи разправя за железниците. „Я попей“, му казва бащата. Синът не знае. Бащата казва: „Я ми посвири!“ Онзи не знае. Казва му: „Я пиши на френски!“ Онзи не знае да пише на френски. Много мъчно се пише правилно на френски и на английски. Не е както български, както го говориш, така го и пишеш. Има едно учение, което казва: „По благодат сме спасени.“ На онзи свят има угощение, хубаво, но след всяко угощение има работа. Ако влезете в невидимия свят, ще ви дадат работа. Какво ще работите? В този свят казвате, че ще обръщате грешниците, ще им казвате да повярват в Господа. Но в онзи свят всички вярват в Господа. Какво ще проповядваш? Вие тук им казвате: „Ще четете Библията!“ Те в онзи свят имат по-голяма Библия. Какво ново ще им занесеш в онзи свят? Поне да бъдете готови, като влезете в онзи свят, да разберете как да се ползувате. Да имате способността да се учите. Например като влезеш в едно музикално училище, вие учите земната музика. В онзи свят за земната музика няма какво да разправяте. Какво сте пели на земята, ще го оставите настрана. Новата музика седи в това, като имаш една болест, и като ѝ запееш само няколко акорди, тя изчезва. Като имаш смущение и като изпееш една

песен, то изчезва. Имаш тъмнина в съзнанието и като запееш, всичко да изчезне. Сега току идват и ми разправят, кой как учи музика. Всеки учи музиката както я е разбрал. Сегашната музика е цяла една наука. Аз виждам в музиката хиляди поколения, хиляди хора, които са учили, имат резултат. Моите почитания към този резултат. Но в бъдеще има други области на музиката, които трябва да се изучават. Това, което знаем, трябва да го приложим в музиката. Младите употребяват музиката докато са млади. И като остареят не я учат вече. А жабата пее докато умре! И старите жаби пеят. И повече пеят старите жаби. И жабата, която престане да пее умира. И птицата, която престане да пее и тя умира. Умира, понеже влиза в един по-висш свят. Писанието казва: „Бог казал на Адама: В който ден ядеш от този плод, ще умреш!“ Т+е+ ще влезеш в един по-висш свят. И Адам загуби своята свобода. Той беше отличен певец, отличен поет, учен човек беше. И като яде от дървото на познаване доброто и злото, той слезе до положението на животно. До тогаз всички животни бяха на това положение, на което са сега хората. Когато Адам слезе, животните слязоха още по-долу, та едвам вървят.

Аз искам да ви поясня от какво зависи щастието. Научете се да изпълнявате Волята Божия. Бог живее в нас и ни наблюдава. Но не ни прави никакви забележки. Той живее в нас и ни наблюдава. Като мислиш, чувствуваш и постъпваш, Той те наблюдава и казва: „Тази мисъл не е такава, каквато трябва да бъде, това чувство не е такова, тая постъпка не е такава, каквато трябва“. Ти се оправдаваш и казваш: „Условията не са такива, онези хора не са такива.“ Бог ти казва, че тази постъпка не е такава, три пъти и млъкне. И като не Го слушаш, дойде кармата. В положението, в което се намирате, трябва да имате стремежа на растението. В растенията най-първо се явяват малки пъпчици и всеки ден стават промени, докато се облекат в цвят и плод. И всеки ден, като станете, трябва да се обличате в една красива, по-

хубава форма. И всеки ден по-хубава форма. И всеки ден трябва да имате подобрение в мислите, чувствата и постъпките си.

Та казвам, ако вървим по начините на старото, ще дойде обезсърчението. Обезсърчението произтича от онези еднообразни методи на човешката мисъл. Животните са активни само когато са гладни. Гладът е голям стимул. Той е закон за тях. Щом дойде гладът, те махат опашки, наблюдават, и щом се наядат, турят си главата до опашката и си легнат, почиват си и отиват в другия свят. Има някои слушатели в големи събрания, най-малко стотина души има в такива събрания, които спят. Защо спят? Знаете ли причината? Когато хората сядат неестествено, тогава могат да заспят. Някой човек заспива, понеже влиянията на окръжаващата среда са толкова тежки, че той не може да ги понесе. И трябва да излезе и да се качи в другия свят, за да диша малко по-свободно. Аз ви давам един друг пример. Една млада мома, която седи тук и спи във време на една реч, може би речта да не е интересна. Не че не е интересна, но не съответствува на нейната нервна система. Тя не може да възприеме нейните трептения. Но ако при младата мома турите от двете ѝ страни двама красиви момци, тя ще спи ли? Ще се ококори.

Та казвам, аз ще преведа един друг пример за това сънно състояние. Този пример е от Варна. Това става в евангелската църква. Бащата и синът посещават събранието, но синът, младото момче на 16–17 години, като влезе винаги спи, не го интересува. Проповедникът разправя, разправя от Стария завет за неща, които не го интересуват. Баща му казва: „Защо заспа?“ Синът казва: „Някой дявол дойде и ме натиска.“ Бащата отговаря: „Как те натиска? Ти трябва да имаш воля.“ Един ден синът се ококорил и слуша проповедника, а бащата спи. Бащата се мъчи, иска да дигне очи и не може. А пък синът е ококорен. Синът пита бащата: „Татко защо спа?“ Бащата казва: „Твоят дявол дойде у мене.“ Ние не сме за дяволите да

ходят от един човек в друг. Хората някой път не могат да слушат, понеже са уморени от живота. Всички хора са уморени. Нервната им система е уморена. Някой е уморен, не си доспал. Децата не влизат в положението на баща си и майка си.

Песента е едно средство, за да се отморите. Не да станете певци, но това благо, което ви е дадено, трябва да го употребите за себе си. Някой път мислите за вашето гърло. Аз бих желал, като почнете да говорите, да ви познаят и да кажат: „Този човек има друг глас!“ Като почнете да говорите и в думите да се отличавате! Това е желанието. Не мое желание. Това е желанието на Бога! Бог изисква от онзи инструмент, който ни е дал, да пеем с него. Но за да пеем трябва да имаме една светла мисъл, едно светло чувство и една силна воля. Бог изисква всички от Новото Учение или в Божественото учение да бъдат със светла мисъл. Светът да бъде отворен за тях. И всички да бъдат с топло сърце, за да могат да се развиват, да могат да растат. И всички да бъдат силни, да направят всички, каквото те желаят. Без сила ти не можеш да правиш каквото желаеш. Без светлина, ти не можеш да имаш посока на движение. И без топлина не можеш да растеш. Ти казваш: „Защо трябва да обичам някой човек?“ Трябва да обичаш, за да се стоплиш. И ако не можете да растете, причината е в окръжаващата среда. И ако някой в света се спъва, то му светни със своята мисъл. В тъмната нощ всеки може да свети на този и онзи. И всеки със своята печка трябва да даде на този и онзи топлина. И всеки, със своята сила, трябва да даде помощ на по-слабия. Сега аз не искам вие да мислите, че не знаете. Сравнително вие знаете много повече отколкото в света знаят. И сега вие знаете много повече отколкото в миналото са знаели. Но пред вас седи едно бъдеще. Днес пак трябва да се придобие едно знание и трябва да се приложи. Какво ни трябва днес в този хубав ден? В този хубав ден, най-хубаво рисувай, пиши хубаво, гради хубаво, яж хубаво, всичко, каквото

направите, хубаво да го направите. Яденето да бъде хубаво. Хубаво да си турите шапката, дрехите и като излезете вън от къщи да кажете усмихнат: „Довиждане!“ А пък другият да каже: „Бог да бъде с тебе! Благословението Божие да бъде с тебе!“ И децата да кажат така. А пък сега, бащата излиза, а жената и децата са недоволни. И той казва: „Какво ще се прави днес?“

Любовта е път на живота. Там, дето има Любов, има Светлина. А там, дето има Светлина, има и Топлина. А там, дето има Топлина, има и сила. Или друго яче казано: там, дето е почнала да действува Любовта, почва да действува и Мъдростта. И там, дето Мъдростта действува, по необходимост идват и Истината и Свободата. Не само да мислите. В мислево отношение има доста прогрес във вас. И в духовно отношение има голям прогрес. Но на физическото поле имате малък резултат. В силата сте слаби. Като дойде до изпълнението на някои работи сте слаби. И знаете ли, у българите има една поговорка: „Малките камъчета прекатурват колата.“ Аз се чудя, как може едно малко камъче да катури колата. Това е вярно в друг смисъл. Една малка искрица, турена на една бомба може не да катури колата, но може да хвърли цяла къща във въздуха. Една малка думичка, казана, знаете ли какво може да направи? Целия свят може да прекатури, всички хора да ги раздели на два лагера. Една малка погрешка във вашия ум може да обърне целия ви ум. Една малка погрешка във вашите чувства, може да обърне наопаки сърцето ви. Една малка погрешка във волята ви, може да преобърне цялата ви воля наопаки. Не отнасяйте нещата сега до другите хора, но към самите вас. Една малка погрешка в ума ви, веднага я поправи, понеже иначе твоята кола ще се прекатури най-първо. И най-малката погрешка в сърцето ви, я поправи, иначе ще се катури колата ви. Като се обърне колата ви, другите хора ще дойдат и ще я направят. Но ще кажат: „Половин час ни взе, докато направим колата му.“

Сега имахте ли някаква задача дадена? Определихте ли се на категории? Кой към коя нота спада сега? Кои са за напрежението? Нали имаме напрежение – „до“, движение – „ре“, после „ми“ – мисълта и пр.

Кой каква професия и служба е избрал? „Фа“ са търговците, въртележката. Определете се на категории и като дойдете, насядайте според музикалните тонове. Да има група – „до“, група – „ре“, на „ми“, на „фа“, на „сол“ и прочие. Така се наредете временно според тези групи, а после пак си дръжте вашите места. Често, аз като ви говоря, виждам едно нещо във вас, всякога когато ви говоря, в ума ви седи следующето – това е сега неприложимо. Не туряй тази мисъл в ума си. Това е една спънка. Вие казвате: „Това не мога да го направя!“ Не казвай, че не можеш да го направиш. Не туряй препятствие. Ти казваш: „Това е невъзможно. Не му е сега времето.“ Времето му е сега! Понеже, ако ти не можеш да го направиш, след тебе има друг, който ще го направи. Не туряй препятствие, понеже като дойде след тебе друг и той ще каже: „Не мога да го направя.“ И така ще спънеш най-малко десет хиляди души. Ти не казвай, че не можеш да го направиш. Не се спъвай. Ти казваш: „Трябва да се носят тези страдания.“ Не е въпрос за носене на страданията, но въпрос е да решаваме задачите на страданието. Трябва правилно да разрешаваме задачите. Не като товар. Но страданието си има причини. Отмахнете причините и заместете страданието с друго. Страданията са корените. Турете горе стъбло и цветове и веднага горчивите сокове на корените ще се превърнат горе на сладки плодове.

Сега да попеем малко. Аз когато свиря, някой път, взема ми цяла седмица, за да се чистя от музикалната кал. Знаете ли каква кал има в музиката? Човек като пее може да се окаля. (*Учителят извади цигулката.*) Все ви е страх от музикалната кал. Някой път по-хубаво е човек да се окаля. (*Направи се следното упражнение*:) Хванете с палеца

и показалеца на дясната ръка палеца на лявата ръка и изпейте „до“. После със същите два пръста на дясната ръка хванете показалеца на лявата ръка и пак изпейте „до“, по същия начин хванете средния пръст на лявата ръка и пак изпейте „до“. По същия начин хванете безименния и малкия пръст на лявата ръка и изпейте До. Грамадна разлика има между тези пръсти. Палецът е основния тон До, на който е построена мажорната гама. И всички други пръсти са все До, но при палеца имате мярката. Палецът представлява Божественото. В показалеца е благородството на душата. Средният пръст е тона на справедливостта. Слънчевият пръст е основния тон на красотата. В малкия пръст е основният тон на търговията, на взимане-даване. Лявата ръка е построена както жената е построена. В лявата имате До минор, а в дясната имате До мажор. Мъжът е построен на До мажор. А пък жената е построена на До минор. Ако пееш До минор, това има връзка с лявата ръка, а пък ако пееш До мажор – с дясната ръка. Една песен се пее в мажорна и в минорна гама. Каква е идеята? Ето каква е идеята. Мажорната гама представлява едно движение нагоре. Въздухът там е чист, водата е чиста. А пък До мажор [*вероятно „минор“]* е долината, дето трябва да се копае, да се оре. Ако искаш плодове, ще слезеш в До мажор [*вероятно „минор*“], а пък ако искаш чистия въздух, чистата мисъл, поетичното изкуство, ще идеш в До мажор. Следователно, когато мъжът отива нагоре, жената трябва да отива надолу. Когато мъжът отива надолу, жената трябва да отива нагоре. Или друго яче казано, сърцето е построено по До минор, а пък ума по До мажор. То е мъжкия елемент. Сърцето е в минорната система, а пък умът е в мажорната система. Сега защо е така? Мога да ви кажа коя е причината. И по-добре, че е така, отколкото ако е друго яче. Ако направиш сърцето мажорно, какво ще бъде? Знаете ли какво ще стане? Къщата ще се обърне с главата надолу. Ако пък направите умът минорен, вие ще обърнете пак къщата. Ако искате да направите

къщата, ще турите До мажор в ума и До минор в сърцето. Ние сега искаме да обърнем и да дадем една друга насока. Казваме: „Човек не трябва да мисли толкова оптимистически. Той не разбира още живота. То така се говори, но не разбира живота.“ Че кой живот не разбира? Че това не е животът, който хората живеят. Животът е един творчески принцип. Като влезеш в живота, там има светла мисъл, има светло чувство и има сила. Има постижение, богатство, всичко има в живота. Този живот е идеала. А пък този живот, който сега живеем, е робство. Ние сега искаме да се освободим от живота на робството.

Каква песен искате сега да изпеем, кажете. Вие ще ме учите сега. Я ми изпейте „Киамет“! (*Всички пеят „Киамет“*) Да ви преведа сега думите на тази песен, но не в истинския смисъл: „Земята се изора, нивата се посея, житото израсна и три месеца вода не е капнало. Нивата пожълтя, овците блеят, говедата реват.“ – Защо? Защото е суша. Коя гама е туй? (*Учителят пее „Киамет“ и всички пеят заедно с него.*) Тая песен трябва да се пее за разрешение на мъчнотиите, за да излезеш от безизходното положение. Тази песен е музикалното разрешение, за да излезеш от основните мъчнотии. Българинът така е пял „Киамет“: (*Учителят свири народен мотив*). Този мотив казва: „Няма разрешение на въпроса.“ (*Учителят пее и свири народен мотив.*) Какво разрешение има в това? Започва добре, че хубаво е било. Много добре започва, но всичко това хубаво изчезва. Това е идеята на този народен мотив. Но как ще добиеш това, което е изчезнало? Защото щом излезеш от „до“, понеже там има напрежение, ти не можеш да минеш в движение, ще мислиш музикално. Ти си имал напрежение. Във всяка една посока това напрежение действува. Сега трябва да преминеш в една хармонична форма.

От До мажор ще минеш в Ми, в терца. Ако вземеш „ми“ правилно, това е основния тон на движението, което разрешава

мъчнотиите. Ако го вземеш правилно, ще се разрешат мъчнотиите. Ако ли не, не ще се разрешат. Втори път ще продължим за музиката и за нейното приложение.

Добрата молитва

„До“ е напрежение и разрешение. И като дойде разрешението, тогаз напрежението остава вътре.

6 часа сутринта
(Вън направихме паневритмичните упражнения.)

35 лекция, 7 юни 1939 година, София, Изгрев

ЕЗИКЪТ НА СЕДЕМТЕ ТОНА

(*Небето облачно. Времето тихо и меко)*

(Всички ученици са наредени на 7 групи според нотната стълбица: до, ре, ми, фа, сол, ла, си. „До“ е от лявата страна на Учителя си“ от дясната страна на Учителя. Всеки ученик по личен избор си е избрал една нота.)

Добрата молитва

Сега вие сте наредени по един изкуствен метод. Това нареждане, както сега сте наредени, не мислете, че е Божествено, то е човешко. Както сте наредени сега по нотната стълбица, тези, които са „До“, идущия пък ще бъдат „Ре“, които са „Ре“, идущия път ще бъдат „Ми“ и т.н. Така че в седем събрания всички ще минете през стълбицата. Ще завършите този цикъл подир Рила.

Дръжте в ума си, не се самозаблуждавайте. Вие, да кажем, че имате известна опитност. Уж светът не седи на едно място. Опитността, която сте имали вчера, не е достатъчна, днес имате да учите нова. И ако не учите днес новото знание вие губите. Новото знание, което имате днес, ще ви свърже с това, което Бог създава в света, с това, което Бог мисли ежеминутно. От всяко нещо, което Бог ежеминутно мисли в света, всеки миг, трябва да получите от това макар и една милионна част. И ако не получиш поне една милионна част от това, което Бог сега създава и мисли, ти деградираш. Защо останаха евреите? Понеже те влязоха в едно статистическо [*статическо*] положение.

Най-първо вие имате първото положение на човека – това на Адама. Адам не можа да устои и излезе извън рая. Той почна да инволюира, да слиза. После имаше втората епоха – атлантската епоха. Адам излезе вън от Рая. Адам и Ева това спечелиха. А атлантците, които не послушаха Бога, отидоха под водата. Какво значи извън рая? Значи извън хубавите условия. Излязоха и отидоха мъжът да оре, а жената да ражда. А пък атлантците влязоха под водата. Какво значи под водата? Т+е+ влязоха в астралния свят, в чувствата. Някои от вас сте непослушни – из рая навън ви изпъждат. Имате едно хубаво чувство и не го слушате. Имате атлантската епоха, после имате египетската епоха – робство имаха в Египет. И трябваше да минат през Червеното море. И Мойсей не можа да влезе в Ханаанската земя. Нито другите. Само 40 години обикаляха пустинята. Имаха доста музикални уроци. Имаха само музиката на тъпана, само бумтенето на тъпана. И после имаше Израилската епоха. Значи влезнаха в Ханаанската земя, но не изпълняваха там закона и често биваха завладявани от други народи. Често бяха под робство, в плен, задигаха ги от държавата им. Най-после имаме християнската епоха. Еврейската епоха е епоха на закона, ти ще се подчиняваш. Сега хората живеят по закона. Ако не се подчиниш, ще намериш затвора. Християнската епоха се отличава като епоха на примирение с Бога. Обаче сега виждаме, че хората днес освен, че не се примиряват, но се и зъбят. Погледнете големите държави – Германия се зъби, Англия се зъби, Русия се зъби, Франция се зъби, Америка се зъби. И малките държави се зъбят. Като ги докоснеш, казват: „Знаете ли какво може да стане? Знаете ли колко аероплана имаме?“ И всички се плашат. И вие, някой път, сте въоръжени, както върви цялото, такива се и частите.

Иде една нова епоха. Аз я наричам „Епоха на братство и сестринство“. Епоха на влизане в Рая. Хасъл в тая епоха ще влезем в рая, отдето Адам е излязъл. В рая ще влезем! Та казвам сега, ако

имате предразположението на Адама, ако имате предразположението на Атлантците, ако имате предразположението на Египтяните да налагат робство, ако имате предразположението на евреите и ако имате предразположението на сегашните християни, в Новата епоха няма да влезете.

Ще да вземеш онова, първото качество на Адама, първото, което Бог му даде. От дървото на познаване доброто и злото няма да ядеш. Значи, ако ти се отказваш да си угаждаш на ядене, може да влезеш в рая. Но щом си угаждаш на яденето, ти си извън рая. Щом пък угаждаш на своите желания, ти си под водата. Щом искате да заробвате хората, вие сте в Египет. Щом не изпълнявате Божия закон, вие сте законник. Просто за събиране на няколко съчки в събота евреите убиваха един човек. Може човек да направи други грехове в съботен ден, но да събере клечки – на ешафода! И в християнството, дето и да идеш, ако отидеш между католиците и кажеш, че не си католик, да му мислиш. Ако на православните кажеш, че не си православен, да му мислиш. Ако на евангелистите кажеш, че не си евангелист, да му мислиш. И ако на окултистите кажеш, че не си окултист, да му мислиш. Все да му мислиш.

Да остане във вас идеята, музикалната идея – идеята за братство и сестринство. Ще правите три отстъпки: майчини отстъпки, братски отстъпки и сестрински отстъпки. Бащини и майчини отстъпки ги турям в едно. А ако турим в едно и братски и сестрински отстъпки, тогава ще имаме две категории. Ако тези работи не може да правите, то вашите постижения няма да ви ползуват. Ще ви ползуват, но в тези постижения ще имате непоносими страдания. И сега ги имате. А пък да се пречисти човек не е лесна работа. За един ден човек може да се пречисти, но един ден е хиляда години. Може в един човешки ден да се пречисти човек, но трябва да имате грамадна интензивност, да имате бързината на светлината. Но ако имате днешната бързина на

охлюва, трябва да имате хиляди години на разположение. Всички се движите сега с бързината на охлюва, а пък вие мислите, че правите големи усилия. Едно дърво се мести за сто години на 2 метра разстояние. Колко милиметра има един метър? (*Хиляда милиметра.*) В два метра има две хиляди милиметра. Турете сега за всеки един милиметър по хиляда километра, защото така е в ума на дърветата. И дървото какво казва? Колко хиляди километра извървява в един милиметър?

Та казвам, вие влизате в един свят на същества, които не са на вашия уровен. И с политика, със замазване не върви тая работа. Ти казваш: „Ами аз съм учил нещо по музика.“ Не върви само с твоите думи, че си учил нещо по музика – изпей нещо! Ти казваш: „Сега съм малко неразположен.“ В онзи свят, дето влизате, винаги трябва да си разположен. Щом кажеш, че не си разположен, ти ще изчезнеш от местото. Ще ви проводят в едно место, дето може да бъдете разположени. Ще ви пратят в един по-горен свят. А пък в по-горния свят какво ще бъде? Около вас няма да има никой. Вие ще се намерите в самотия. Ще искате да кажете някому нещо, но няма кому. А пък в по-долния свят все ще има някому да кажете нещо. И защо няма да има, в онзи свят, около вас хора? Понеже имате неразположение, то ако се яви някой, ще почнете да му разправяте за своето неразположение, ще кажеш: „Извадиха ме! Аз не го заслужавам. Не ме оцениха. Само за един тон ме изкараха навън.“

Сега вие как сте наредени? Вие сте наредени в групи: до, ре, ми, фа и т.н. Знаете сега кой каква група е. „До“ значи освобождение. Докато ти не си се освободил, „до“ не можеш да вземеш. Да имате една представа за това. „До“ е освобождение. Докато ти не може да се освободиш от един лош навик, от едно лошо неразположение, ти „до“ не можеш да вземеш. Ако се освободиш, можеш да вземеш „до“. За нотната стълбица имате две терминологии: C, D, E, F, G, A, H и До, Ре,

Ми, Фа, Сол, Ла, Си. Имате в тези тонове гласните А, О, И, Е. „О“ е яйцето, което се мъти, пилето, което е в яйцето. Като излезе от яйцето, пилето е свободно. Докато не е излязло, не е свободно. Докато е в яйцето, то не е свободно, то е проблематично дали може да излезе или не. Ще вземете пример от тези, които са „до“. Те са знаменосците. Те носят знамето. Носят знамето за освобождение. А пък „ре“ отиват да се бият за свобода. „Ми“ – това са тил. Отзад те носят храна и прочее. Едните носят знамето на свободата, другите отиват да се бият за свободата, а пък „ми“ – терца, те са тил. Аз вземам сега само тези трите ноти. Ние ще пеем седемтях. Идеята е следната: „до“ значи да бъдеш свободен. Докато не си свободен в своите мисли, в своите чувства, в своите постъпки пред себе си, а не пред хората, ти не можеш да вземеш „до“. Но ти да си доволен от свободата, която имаш в постъпките си, после да си доволен от окръжаващите, тогава човек може да пее „до“. Значи, като видиш, че някой човек прави една погрешка, ти не му се сърди, защото, ако не беше я направил той, ти щеше да я направиш. Радвай се, че той те замества. А пък ако той не направи добро, веднага се тури на неговото място и покажи как да го направи. Вземи го за ученик. Ще му кажеш: „Ела да пеем заедно.“

Та казвам сега: Сега ще пеете думата „Свобода“. „До“ е равно на „свобода“. И като пееш „до“, така, с такова разбиране, тогаз има вече идея. А пък свободата е връзка със самата истина. Щом човек е свободен, с него всичко може да стане. В несвободния човек, робството в него остава. Несвободния човек е окован. Той е в беднотия, сиромашия, болести, страдания. В затвор е той. Той е окован с омраза, неправда. Всички лоши работи са в един човек, който не е свободен. Те ще му дойдат на главата. А пък, който е свободен, всички добродетели ще дойдат до него.

Сега дали ще може да пеете за свободата? Свободата, която имате сега е относителна свобода. Например един капитан е свободен

пред една рота войници, но щом дойде майорът, капитана е ограничен. А пък щом дойде полковникът, майора е ограничен, щом дойде генералът, полковника е ограничен. Щом дойде главнокомандующият, генерала е ограничен, а пък като дойде царят, главнокомандующия е ограничен. Питам, кой е свободен в дадения случай? Войникът и той е свободен. Когато няма други войници около него и той горкият е свободен. И ефрейторът е свободен, когато го няма взводният. И взводният е свободен, когато го няма фелдфебелът. И фелдфебелът е свободен, като го няма поручикът. Та вие сте свободни сега до известна степен. Намираме се в един свят на ограничения. И не можем да изменим този ред на нещата. За да изменим този ред на нещата, ние трябва да сме под властта на Любовта. Любовта ще ни освободи. Вие казвате, че обичате. Любов, която не може да освободи човека, не е любов. Мъдрост, която не може да просвети човека, не е Мъдрост. Истина, която не може да доведе човека до Любовта, не е Истина. Та казвам сега: Истината ще ви освободи. Истината ще ви заведе до Любовта. Пътят на Любовта е път на Истината. Ти за да идеш до любовта, трябва да бъдеш свободен. Само свободният човек може да люби. Онзи, който не е свободен, той е човек, който пъшка, той иска да се освободи от своето робство. Несвободният търси свобода, я пък само свободният търси любовта. Човек, който не е свободен, той търси свобода, а пък който е свободен, той търси любовта. И затова казвам: Вие, за да отидете при любовта, трябва да се освободите. Да започнем със свободата да можем да отидем при любовта.

Това, което ще ви дам за „до“ не е „до“. Но то е едно отражение. (*Учителят пее „до“ и всички пеят с него. Учителят пее „до“ и с него пее само групата „до“.*) Вземете думата „свобода“ в терци. (*Първата група изпя думата „свобода“ с тоновете „до“, „ре“, „ми“, няколко пъти.*) Може ли да вземете сега обратно – отгоре надолу, да се върнете назад?

(*Първата група пее думата „свобода“ надолу – ми, ре, до. После нагоре и пак надолу.*) Сега нека изпеем цялата гама, но последователно да вземат всички групи участие. Първата група да изпее „до“, после втората група да изпее „ре“, след нея третата група „ми“ и т.н. Вие ще помните своите ноти и всеки, като дойде неговия тон, да го изпее. Вие сте живо „до“, живо „ре“, „фа“, „сол“ и т.н. Всеки един от вас ще представлява една жива нота. Като се изпее „си“ и се дойде до горно „до“, то пак първата група ще го изпее. (*По този ред се изпя цялата стълбица до горно „до“ включително. След това първата група изпя пак долно „до“. После втората група изпя „ре“.*) На който е ред, да изпеят „ре“. „Ре“ – това значи: На бойното поле. (*Всички от групата „ре“ изпяха думите: „На бойното поле“, но с тонът „ре“.*) Които са „ми“, да изпеят „ми“. (*Изпяха „ми“. Учителя изпя следните думи*) „Занесете храна на бойното поле!“ (*Само с тона „ми“. След това групата „фа“ изпя „фа“; групата „сол“ изпя „сол“ и т.н. до горно „до“.*)

Вие не може да се освободите от едно стеснение. Богатият, който е изгубил богатството си, до какво окаяно положение е дошъл? До никакво окаяно положение не е дошъл той. (*Учителят изпя „до“ отначало слабо и постепенно усилваше тона и към края тонът стана много силен.*) Каква е разликата сега в тона? Когато човек е неорганизиран, тогаз пее така гръмливо и грубо. (Учителят изпя „до“ меко.) Гласът може да бъде още по-мек. (*Учителят изпя следните думи*) „Свобода, ти си нашата избавителка! Теб сега всичко дължим. Теб всичко сега ние дължим.“

Сега има и друг начин за пение. Той е този: (*Учителят изпя следните думи*) „Свобода за живота е потребна. Свобода за живота е потребна, потребна е свобода, свобода за живота!“ Каква е разликата сега? В първото се внася чувство. А пък във второто се внася сила и воля. Когато човек не може да направи нещо, той е ограничен. Казваш: „Мелодично ще пееш!“ Понеже мелодията трябва да разтопи

леда – връзки на ограничението, в които се намираш. Затова пееш мелодия. И човек пее мелодично, когато е ограничен. А пък щом се освободи, той после пак се ограничава, защото като се освободи, пак иде грубостта в него и той се налага на общо основание и затова пак дойде робството. Ако ти пееш думата свобода почвайки от „до", съвсем друго значение ще дадеш на тая дума. А пък ако пееш думата свобода, почвайки от „сол", друго значение ще дадеш. „Сол" показва, че трябва да поправиш своята свобода, а пък ти не можеш да поправиш свободата, ако нямаш любов. От „сол" започва свободата, която чрез любов може да се прояви. (*Учителят изпя няколко пъти думата „свобода")* Вие сега се боите как ще пеете. Като влезете в свободата, ще влезнат певци във вас. Като влезнете в небето, веднага ще пропеете, понеже ще ви дадат свобода. Вие сега се стеснявате. Тогаз няма да се стеснявате. Идва страх във вас. Страхът не е на място. В един грешен свят страхът е на място, а пък в един свят на Любовта, съзнанието [е] на място. Ще казваш: „Аз съм човек, трябва да пея. И като пея, добре трябва да пея." (*Учителят изпя следното*) „Свобода, свобода, ви трябва вам на всички, които днес живеете в света, в света, в света! Свобода вам на всички ви трябва, трябва, трябва."

(*Пак се изпя цялата стълбица по първия начин, т.е. последователно всяка група изпя своя тон, от долно „до" до горно „до"*.) Сега нека всеки тон да бъде по-продължителен, да има трайност 4 такта. Сега освобождавайте се. Аз гледам някои като пеете, коригирате другите. Всеки да коригира себе си! Да не обръща внимание на погрешките на другите, кой как пее. Вие трябва съвсем да се абстрахирате от това. Един човек, който вижда погрешките на другите хора, той ще направи същите погрешки. Това е закон. Един човек, който вижда добродетелите на хората, той ще ги прояви. И който не вижда погрешките на хората, той не може да ги направи. И който не вижда добродетелите на хората, не може да ги прояви. Ако

има опасност да направиш погрешки, то не ги виждай у другите, това е едно от хубавите правила. Ако виждаш погрешките, ти се ползуваш, за да се поправиш. А пък, ако искаш да бъдеш свободен, не виждай погрешките у другите. И защо онзи прави погрешки, остави това. Има относителни погрешки. Ако вземете двама певци и двамата вземат „до", но на единия „до" не е така чисто, както на другия, неговият глас се малко обезценява. И ако дойдат 10 души и пеят един след друг, то първият певец ще изгуби малко от цената си пред втория. Вторият ще изгуби от цената си пред третия и т.н. И като дойде до десетия, то всеки ще изгуби по нещо от цената си. Не че са изгубили всъщност. Аз говоря за съзнателната музика, а не за статическата. Музиката постоянно се изменя. Вие не може да бъдете музикални, ако мисълта ви не е музикална, ако чувствата ви не са музикални. Ако чувствата ви не са музикални, ако постъпките ви не са музикални и ако музикално не гледате на всичко каквото става в света и веднага да се приспособите, защото в света, щом живеем в Бога, не може да има дисхармония! В Бога живеем и се движим и в това движение има хармония. И понеже ти си се наранил, ти не си доволен. Или понеже не можеш да бъдеш в най-хубавата мебелирана стая, пак не си доволен. Ако те боли крака ти ще имаш прецедент и няма да бъдеш доволен. И болката в крака ти ще отнеме свободата ти да разбираш хубавото. И ако имаш развален стомах и се намериш в хубава градина с плодове, тези плодове няма да ги оцениш. И ако имаш развалени очи, ти светлината няма да можеш да оцениш. Та сега трябва да организираме телата си добре, за да можем да възприемем Божиите блага правилно.

(*Учителят изпя следните думи*) „Всички вие ще се научите добре да пеете след време, след години. Всички вие ще се научите добре да пеете за в бъдеще." А пък сега да ви кажа: „Всички вие сега добре пеете?" Как ще изпеете тези думи? – „Всички добре пеете!"

(*Учителят изпя следните думи няколко пъти.*) „Всички ние сега добре пеем!“ И ако някой път не пеете, то произтича просто от вашето стеснение. Пението да бъде без стеснение. Освободете гърдите си. Вие някой път се уплашвате. Вие седите и мислите, че сте на 60 години и казвате: „Не сме млади. Остарели сме.“ А пък някой седи и казва: „Не съм разположен, вън времето е лошо.“ По-добър ден от днес не сте имали! Добър е денят, облаците се насъбраха нагоре да ни слушат. Те знаят, че ще има концерт. Всички духове на водата дойдоха отгоре да слушат, каква ще бъде Новата музика. (*Учителят изпя следните думи)* „Всички ние добре ще пеем!“ В новата органическа музика, най-първо ако ти си в закона на освобождението, от там ще изхождаш – от тона „до“. Следующият момент ще воюваш за своята свобода – тонът „ре“. После, в следующия момент, тил ще имаш. Вие минавате права терца. И идвате тогаз във „фа“. Това е една вътрешна обстановка. „Фа“ означава и здравето на човека. Ако ти не си здрав, ти не можеш да вземеш „фа“ вярно. В органическата музика „фа“ играе важна роля за организиране. А пък „сол“ играе роля за сърцето, да може да се разцъфти и да даде онези красивите чувства. А пък „ла“ е зреене. А пък в „си“ имате вече умствения свят, който е слязъл и ти се радваш на живота си. Ти не можеш да вземеш „си“ правилно, ако не се радваш на живота, който Бог ти е дал. „Си“ е закон на благодарност за всичко. А пък ако ти си недоволен, тогаз не можеш да вземеш „си“ вярно.

Та в органическата музика най-първо ще внесеш хармония в мисли, чувства и постъпките си и тогаз ще пееш. И тогаз, като пееш, ще имаш отзвук от невидимия свят, ще ти дойдат на помощ. Не само ще има, но в тия ноти ще се вложи и съдържание и смисъл. В „до“ ще има свобода, в „ре“ ще воюваш. В Божествения свят ще застанеш на мястото на Истината, ще защищаваш една истина. Ти не може да защищаваш една идея, ако не си свободен. Един човек, който не може

да вземе вярно „ми“, той не може да бъде милосърд. (*Учителят посочи с пръст на главата си центъра на милосърдието, в короната на главата, 2–3 пръста от началото на косата нагоре или навътре по средната линия.*) Аз, като гледам главите на хората, виждам кой каква нота органически не може да вземе или може да вземе. Групово са разпределени способностите на човека по главата. Ако ти не можеш да проявиш милосърдие или съзнанието на справедливост, известен център на главата ти ще бъде неразвит. Кой е тонът на справедливостта според вас? – „Си“ е закон на справедливостта. Ако ти вземеш „си“ вярно, в тебе е развито съзнанието за справедливост. Щом се инервираш, можеш да нарушиш закона на справедливостта. Човек трябва да бъде енергичен, но от любов да се застъпва за истината. Кажеш на някого: „Защо правиш това?“ Това не е човешко. Ти се унижаваш. В тебе има нещо по-хубаво. Защо да не го покажеш! Можеш да пееш хубаво. Защо да крякаш! (*Учителят изговори тези думи тихо и нежно. Учителят изпя следните думи*) „По-добри постъпки.“ (*Няколко пъти.*) Когато някой приятел прави погрешки, ти си пей: „По-добри постъпки! По-добри постъпки.“ (*В тонът „си“.*) „Извинявайте се и не съгрешавайте!“ (*Всички тези думи Учителят изпя в тонът „си“.*) Да се радват всички. А ти седиш затворен в себе си и се осъждаш: „Не съм добър човек.“ Ти кажи: „Аз съм добър!“ Ще проявиш своята свобода. Ти казваш: „Остарял съм.“ Като си остарял, дошло е време сега да проявиш своята доброта. Младите отиват да воюват, а пък старите трябва да са в тила, да помагат. Старият може да бъде милостив. Младият винаги е щедър, той има замах в своята проява. А пък старият е по-умен. И казвам сега, на колко години сте? Някои от вас сте остарели на 70 години. Че 70 години какво представляват? Ами представете си едно същество, както Христа, което носи тягостите на целия свят от вековете, от хиляди години и седи спокойно и каквото и да прави светът ни най-малко не се

инервира. Защо е тази работа? И това Същество е спокойно и проповядва. Ти си остарял и казваш: „От мене нищо не става.“ То е едно заблуждение. Ти се отказваш от своята мисия и затова остаряваш. Ти в момента, когато се поколебаеш най-малко в присъствието на Божията Любов, ти си отслабнал. Ти си откъснат лист и само ще изсъхваш, ще изсъхваш. И вятърът ще те носи на където и да е. А пък като си на дървото, ти ще растеш, ще имаш сила и този лист ще се превърне в цвят и в плод. Докато си на дървото, листата ще имат сила. Та дръжте се на това Божествено дърво.

Та искам музикални да станете. Различавайте тези два свята. Два човека има в човека. В него има един човек, който е много сприхав. От него не може да се освободите и ще бъдете благодарни, че го носите. А пък има и друг човек в него и за него ще благодарите на Бога, че го е дал. Апостол Павел се оплаква от този стария човек и казва да се махне тръна от него. А пък Бог му казва: „Достатъчно ти е моята благодат. И ако се махне той, ще дойде възгордяването.“ Някои мислят, че много знаят. Казвам, какво знаеш? Какво има на слънцето? Той казва: „Не зная. Но колко съм патил.“ – „Какво си патил?“ Знаеш ли утре какво ще бъде времето? Знаеш ли тази година ще има ли плодородие? Колко деца ще се родят? Колко женитби ще има? В бъдеще войната каква ще бъде? Къде и колко бомби ще паднат? Колко пеперуди се развиват? Колко зайци се раждат, колко вълци? Колко мравки се раждат? Ти казваш: „Много зная.“

Българинът, в своите класически песни е искал да разреши един въпрос. И не е могъл да го разреши. Той започва една песен с повишение на „до“ и понижение на „си“. Той повишава „до“ – значи има желание да се освободи. Понижава „си“. Защо? Там е всичката му погрешка. Щом свириш тази българска песен, тя ражда следното: първото „до“ дава обнадеждаване. А пък щом понижиш „си“ ражда се друго. Ако вземеш „до“ повишено в горната октава, а пък „си“

понижено в първата октава, то в тебе се заражда един погрешен метод. Ето какъв метод. (*Учителят свири на цигулка един български мотив със „си“ бемол. Учителят пее на тази гама следните думи)* „Защо не върви? – Защото вземаш „си“-то понижено. Колкото и трели да правиш не върви. Щом вземеш „си“ понижено, а пък го трелираш, пак не върви тая работа.“ Това е българска класическа песен, която няма разрешение. (*Учителят свири български мотив.*) Какво разрешава сега в тази песен българина? Влезнал е той във втората октава, започва от „сол“, взема „ла“, „си“ и после на местото си „ре“ – надеждата. Това е обнадеждаване. Има разрешение. Но както го взема в първия случай „до“ повишено и „си“ понижено, той загазва. А пък в втория случай има обнадеждаване. И казва той: „Ще дойде време ще се оправи тая работа.“ Като мисли, като мисли, той казва така: (*Учителят пее един български мотив, но проникнат с надежда. Учителят изпя първия български мотив, който е без надежда и вторият начин с надеждата.*)

Българинът понижава „си“. Той не мисли. Като мислиш, трябва да мислиш за всички блага, които Бог е дал. Ако ти понижиш в себе си „си“, тогаз си на погрешен път. Тук може сега да има два ритъма. (*Учителят пее един български мотив*). Какво иска да каже българинът с това? (*Учителят пее друг български мотив, който е проникнат с надежда*) Но тук има разрешение вече. Това е вече един естествен път. Трябва да туриш това в ума си. Ти седиш и мислиш, че Бог те е турил да разрешиш един въпрос. Турил те е в света да разрешиш, че трябва да имаш светла мисъл, светли чувства и светли постъпки. Това Той го иска от тебе. И когато Бог вижда, че ти имаш светлина в ума си, че имаш Неговата топлина в сърцето си, че имаш сила в тялото си, Бог се радва, че ти не злоупотребяваш с благата, които Той ти е дал. Имате бръчки по лицето си. Може да ги премахнете бръчките. От вашата мисъл зависи. Бръчките по лицето показват, че много сте

страдали и че нищо не сте научили. Бръчките по лицето показват, че в бъдеще роб ще бъдете. А пък някой път те показват, че в бъдеще свободни ще бъдете. Да имате бръчки, но те да бъдат свободни. А да бъдат накълцани насам нататък. Като станете сутринта вие искате козметика и ще си изкривите устата на една страна. Защо си кривиш устата. Някой е недоволен. Или някой ще се понавъси. То е концентриране. Действително, някой път трябва да снемеш веждите си, да възприемеш по-малко светлина, за да се съсредоточиш. А пък ти ще си затвориш устата, ще си снемеш веждите малко надолу, може да затвориш и ушите, обаче може да важи следната турска поговорка: „Хасан е тук, но умът му е другаде!“ (*Учителят пее „Махар Бену“ и всички пеят заедно с него*)

Когато пеете мислете. А пък някои пеят „Махар Бену“ и през това време съвсем друго мислят. И композират. И те изопачават нещата. В музиката има един закон и вие като пеете правилно, може да се ползувате, но ако изопачавате, освен, че няма да се ползувате, но и ще изгубите нещо. Аз не искам да ви коригирам, но вие мислете, но понеже вашата мисъл не е свързана с чувствата и чувствата ви не са свързани с постъпките, то се ражда един дисонанс в душата ви. И вие търсите къде е погрешката. Търсите някой да ви коригира и да ви постави гласа. За да науча някого да пее хубаво, то най-първо ще поставя мисълта му, ще поставя чувствата му и после ще го науча да пее. И човек, който иска да има един характер свободен, пак по същия закон трябва да постъпи. Някой казва: „Христос ще ни освободи!“ Та Христос знаеше да пее! И то при най-лошите условия, когато отиваше на Голгота, Той пак пя с учениците си. Той пееше хубаво! Един човек, който при най-големите мъчнотии може да се моли, той пее! А не да се обезсърчава. Когато ви дойдат най-големите мъчнотии ще се молите и ще пеете вътре в душата си.

Когато вие скърбите, небето се радва на вашите страдания. Защото в дадения случай, когато вие страдате, то вашето страдание е почва, на която се сеят Божествените семена, за да израснат. И ако вие не сте почва, тогава друг някой трябва да стане почва и да страда.

Ако вие не страдате, друг някой трябва да страда. И все таки някой трябва да се радва. И ако страдате, не мислете, че завинаги е това. До време е. И вие, които се радвате сега, ще страдате. А вие, които страдате, ще се радвате. Това колело върви. Та сега да добиете онова качество на разумни деца. Като сте стари, да усещате в себе, че сте едно дете, което се учи.

Мен не ме радва миналото. Мен ме радва сегашното, което днес се разкрива. Мен ме радват новите неща, които не са дошли още до съзнанието. И човек е дошъл до съзнанието с единствената цел, за да има новите неща, Божествените неща. Ако беше на небето, тези, Новите Божествени неща не могат да се изявят. Само на земята може да ни се изяви тази Божествена любов. Ако бяхте на небето, други неща щяхте да научите. А пък на земята е друго. Христос дойде на земята, за да може да научи неща, които не ги знаеше и Той. За да може да изяви новото! За да може и в страданията да се научиш, да можеш и при страданията да пееш!

Сега да остане за следущия път. И в музиката има опасност от пресищане. Някои сега мислят, понеже знаят Новото, то старото не им трябва. Не, старото си е на място. А пък Новото да се приеме. Да знаете, че минавате от Християнската епоха в Новата епоха, която е епоха на Закона на братството и сестринството. Или, да знаеш как да обичаш баща си и майка си. Или да знаеш как да служиш на Бога и на ближните си. И да знаеш какви трябва да бъдат вашите отношения.

Епоха на братство и сестринство е Новата епоха!

Отче наш

6 и 12 часа сутринта

(Вън, на поляната, направихме паневритмичните упражнения.)

36 лекция, 14 юни 1939 година, София, Изгрев

НАГОРЕ И НАПРЕД

(Небето чисто. Времето тихо и топло.)

Отче наш

Много мъчно е хората да се приспособят в един нов порядък на нещата. Това, на което сега сте се приспособили, то е патентовано. Следователно, вие всички сте патентовани. Жената е патентована като жена, мъжът като мъж, слугата като слуга, господарят като господар. От хиляди години е този порядък. Ние си имаме една философия. В Божествения порядък на нещата всичко върви нанагоре или нанапред. Злото в този смисъл не съществува. Ти казваш: „Аз останах назад.“ Но в Божествения порядък няма да отиваш надолу, няма да оставаш назад! Нагоре или напред! Някой и като охлюв да пъпли, но напред да върви. А пък, който върви напред, той едновременно се движи и нагоре. Нали виждате аеропланите, когато се издигат, не се вдигат нагоре в началото, а вървят напред с голяма бързина. Бързината е, която повдига. Ако вие не може да повдигнете вашите трептения в дадения случай, вие не може да се повдигнете нагоре.

Трябва да разбирате строежа на нещата. Трябва да знаете как сте построени. Тази фигура представлява Божествения строеж:

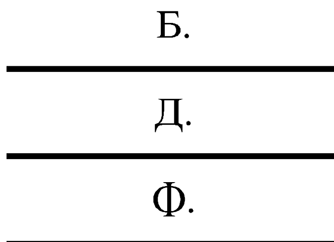

Фиг. 1

Той е основан на числото три. „Ф“ представлява физическия свят, „Д“ – духовния, а „Б“ – Божествения свят. Сега трябва да имате доста голямо въображение. В музиката тоновете се поставят в пет линии. Разбирате ли вие петте или не, това са петте сетива. И всяко сетиво в човека си има свой особен тон, осезанието, вкусът, обонянието, слухът и зрението. Вие сега не знаете кой е основният тон на тези сетива. Има неща, които не ми е позволено да ви говоря. Не се позволява, понеже се профанира. Някой път вие например, профанирате Любовта. Искате да знаете, какво нещо е Любовта. Не се ровете какво нещо е Любовта. Който рови да знае, какво нещо е Любовта, той умира. Умира, какво значи? Изгубва своето съзнание. Ти в Любовта като влезеш, вътре, няма да намериш никого. Като влезеш в Любовта ще намериш само Бога. И хиляди години да седиш, никого няма да видиш. И като излезеш от Любовта, ще намериш хората. Казаното изглежда като парадокс. Бог е Любов. Като влезеш в Любовта, ти ще имаш един вечен мир! Хората ще бъдат в тебе и ти в тях. В този свят вие не виждате самия себе си. Своето лице, например, виждали ли сте веждите си? Правили ли сте такива опити? Аз виждам своите вежди. Аз правя такива опити. Правете опити. Направете опит да може да видите ухото си.

Сега ние се занимаваме с музиката. Ще кажете: „Нас не ни трябва официална музика.“ Не е така. Толкоз години са работили хората върху музиката. Нашите почитания към тях. Те са правили усилия. И колкото са могли да снемат отгоре, те са снемали. Не е лесно да снемеш Божественото. То е много мъчна работа. Апостол Павел, като се качи на третото небе, чу песни и свирене и каза: „Невъзможно е да опиша това. Чух и видях неща, които не е позволено да разправиш.“ И да искаш и да ти е позволено, не можеш. Как ще го разправиш!

Каквото имате сега, искате да го патентовате. Аз не искам да засягам вашата собственост. Аз гледам някой път, като намерите някой косъм от мене, туряте го в джоба си. Нямам нищо против това. Но най-първо попитайте косъма: „Позволявате ли да Ви взема?“ А пък вие го вземате и го туряте в джоба си. Или да кажем, че вземате някоя музикална книга, например „Симфонията на Бетховен“. Ще я разберете ли? Вие трябва да сте на степента на Бетховен, с неговите схващания, с неговия ум, за да го разберете. А пък инак само ще гледате и слушате, само ония ноти поставени. Тия ноти са символи. Та казвам, най-първо в музиката трябва да се научите да се самовладате. Ти кипваш, не вземаш правилно тона. Той не е хубав. Ти кипваш. Защо? Защото нещо не става тъй както ти искаш. Отзад на темето има едно рогче, което прави всичките бели на хората. Ако този рог израсне отпред, над челото, то е благословение. Този рог, ако израсне отзад на темето, мушка. И когото мушне, ще изреве. Сега вие имате едно понятие, мислите че сте добри. Че сте добри, добри сте. Ако ви сравня с млекопитающите, всеки един човек е по-добър от всички животни. Няма животно, което да е толкоз добро, колкото човека. Например, вие виждате овцата, но тя се преструва някой път. Тя се взема за символ на кротост. Но не са толкоз кротки овците, както вие мислите. Виждали ли сте вие кочовете как се бият? Като се отдалечат един от друг, както е далеч онзи стълб, и после си сблъскат главите. Защо се бият? Вие не разрешавайте този въпрос. Те разрешават един въпрос за собственост. Щом дойде за собствеността, бият се.

Та казвам вие виждате някой път че хората се състезават. Сега ще оставим състезанието. Тях ги има в който и да е свят. И в ангелския свят има състезание, недоразумение. Но недоразуменията там са такива, там са отлъчени, както светлината е отлъчена от тъмнината. Едните са в ляво, а другите в дясно. Имат само допирни

точки. Във физическия свят има противоречия, те са преплитания. Над ухото е центърът на голямото противоречие. От там излизат всички противоречия в света. Този рог убива, смачква, прави на сол. А пък малко по-назад от този център има един рог, дето хората опитват пехливанлъка си. Пехливаните имат два рога там. Ако се възбудят тези центрове, в човека се явява желание да се състезава. Може да се състезава на физическото поле като пехливанин. Може да се състезава в полето на речта. Двама оратори се състезават, борят се. Единият говори и другият говори. Двама певци и те могат да се състезават. Единият пее и след него другият пее. И публиката ще разрешава, кой пее по-хубаво. И който пее по-хубаво е по-силен, по-добър певец. Следователно, вие ще гледате да повишите вашите трептения в музиката. Някой казва: „Аз имам понятие за музиката.“ Ако е за понятие и аз имам понятие и всички имат понятие.

Та гледайте най-първо да се разрешат онези големите противоречия, които съществуват. Има нещо, което ви мъчи. Например, ти не можеш да пееш. Ти искаш да пееш, но те е страх. Страхът не е на място. Ти искаш да пееш, но имаш един критически ум, ти критикуваш. С това ти пак се препятствуваш. Ти искаш да пееш, но имаш слаба вяра. И това е препятствие на пението. Ти искаш да пееш, но имаш слаба надежда. Слабата надежда седи в това:

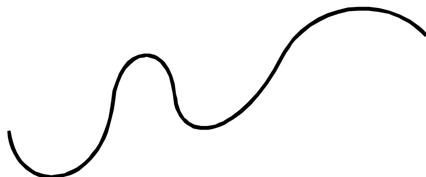

Фиг. 2

Значи, тук дълго време трябва да събираш. Малко коритце имаш. Трябва дълго време да се събира вода, да тече водата. Научете се да се уважавате един друг. Всички сте проводници на Божието

благословение. И ако не зачитате някого, вие се лишавате от Божието благословение. До колкото обичате хората, вие се ползувате от благото на хората. Който и човек да обичаш, ти се ползуваш. Минава един човек и ти се харесва. „Допада ми в сърцето“, казваш. Тогава ти се ползуваш. Видиш едно дърво и го харесаш. И ти се ползуваш. Видиш една птичка, видиш едно цвете и ги харесваш. Тогава се ползуваш. От всичко това, което обичаш, ти се ползуваш. И който не познава закона, той си създава своето нещастие. Така той затваря Божието благословение.

Та казвам сега: Сега ще се самовъзпитавате. Не се трудете да възпитавате другите. Някой път вие казвате: „Да има някой да ме бодне, да ми каже нещо“. Че как ще ти каже? Гледам, някой млад казва: „Този брат е остарял, той не разбира вече“. Че утре и ти ще остарееш. Ти казваш: „Този брат не разбира нищо“. Хубаво, в сравнение с по-горните стъпала в стълбата на развитието, ти какво знаеш? Ти си свършил един факултет, а пък има други, които са свършили четири факултета. А пък има същества, които са свършили и осем факултета, дванадесет факултета, четиринадесет факултета. Някои от вас сте млади. Някои от вас не сте живели още много, нямате още опитност. Малко сте живели. Скоро сте излезли. Например, някои от вас имате 18 милиона години откак сте излезли. Осемнадесет милиона години откак Бог ви е създал, а пък някои от вас има на 20 милиона години, на 30 милиона години, на 15 милиона години, на 100,200 милиона години. Но така ще се забърка вашия ум. Ще кажете: „Защо не го помня това нещо?“ Хубаво, тия всичките имена на клетките, знаеш ли ги? Има три билиона и 600 милиона клетки в главата. Знаеш ли имената им? Даже и органите на главата не знаеш. Например, колцина от вас знаят къде е пинеалната жлеза – пинеалния възел, дето се счита, че е седалище на душата. Душата има две седалища: едното в слънчевия възел, под лъжичката, а пък

другото в центъра на мозъка. И когато Господ казва: „Сине мой, дай ми сърцето си!“, разбира се това място долу, то е мястото на Бога. И понеже хората са изгубили Бога, затова са се покварили. Защото няма кой да ги обича. Докато Господ беше в сърцето, имаше кой да се грижи за човека, а пък като изпъдиха Бога от сърцето, то заприлича на кираджийска кола. Нали сте виждали кухнята, дето готвят.

Та казвам, светът е създаден музикално. Най-нисши трептения на музиката се намират във физическия свят. Затова работите на физическото поле стават много трудни, понеже са слаби тия трептения. Сега Божественият свят е слязъл до дълбините, за да повдигне нисшия свят, да повдигне най-нисшите трептения. И този нисш свят се повдига. Трептенията на този, материалния свят постепенно ще се повдигнат. И тогаз веднага ще се измени вашето състояние. Щом вие сте тъжни, във вас са се понижили трептенията. Значи понижила се е Надеждата, Вярата, Любовта. Остава тогаз да повишите Любовта си, да повишите трептенията на Вярата си. Музиката е един начин за повишение на тези трептения. Да допуснем, че вие сте неразположен. Гледаш песимистично на нещата. Как ще пееш тогава? Я ми изпейте тези думи: „Мрачно аз гледам на живота.“ С кой тон ще започнете тия думи (*Учителят пее:*) – „Мрачно аз гледам на живота.“ (*Два пъти*) „Моето слънце още не е изгряло, но като изгрее моето слънце, аз ще гледам светло на живота.“ Че слънцето иде сега. А пък вие казвате: „Мрачно аз гледам на живота.“ Мрачно гледаш, щом нямаш идея. Това е безидейност. Ще пеете, ще съзнавате, че ще гледате светло на живота, като изгрее слънцето ви. Тогаз въпросът е вече разрешен. Ти казваш: „Аз изгубих вече вярата си в Бога.“ Какво значи да изгубиш вярата си в Бога? В Бога ти не си изгубил вярата си, но си изгубил вярата си в някой човек. Бащата, когато изгуби любовта си към синовете си, той изгубва любовта си към Бога. И синовете, като изгубят вярата си в баща си и те се

обезверяват в Бога. Че Бог е в баща им. Че ако синовете не вярват в любовта, която е в баща им, де ще намерят Божията любов? Нали е казано, че Бог създава човека по свой образ и подобие? Всички сега казвате: „Този е лош, онзи не е добър.“ Какво значи лош човек? Лош – де му е лошото на този човек? Лошото в човека седи в това, че той обича да лъже. В „Ш“ седи това. А пък тази буква „Ш“, в еврейската азбука, е имала този вид: Публикувано изображение. Мога да ви обясня от къде излиза лошавината на тази буква. Аз зная от къде излиза, но ако ви кажа, ще излезете от салона. Значи, лош човек е всеки един, който в даден случай не говори истината. Добър човек е всеки, който говори истината. Или казано друго яче, в лошия човек има тъмнина. А в добрия човек има светлина. По това се отличават. Сега някой път вие не мислите и казвате, че лошият човек не е способен. Лошите хора са способни, но имат една слабост. Слабостта на пияницата къде е? Когато той е трезвен, гледаш го, че е добър. На пияницата във винцето е лошото. Щом се напие, не мисли вече, отвори си устата и говори каквото трябва и каквото не трябва. Да кажем, че вие говорите всичко, каквото си искате. Тогаз трезвен ли сте?

Сега да дойдем до музиката. Има някои работи сега, които трябва да учите. Вие ще учите тази музика сега, както е сега. А пък онова, което ще ви уча аз, не искам да го патентовате. Аз превеждам само някои примери. Аз бих пял така: (*Учителят изпя основната октава от долно „до“, до горно „до“*). Вие имате в ръцете си две октави. (*Учителят показва пръстите си*) Да кажем, че те боли основата на палеца. Да кажем, че там се е понижила температурата. Човек е изгубил своите музикални трептения. Когато човек изгуби своите музикални трептения, той страда.

Когато човек не иска да чувства и да мисли, той гледа да избягва хората. Щом почне да мисли, той ще пее. Първото нещо е –

трябва да възстановим хармонията във всичките ни удове. Аз ще взема „до“. (*Учителят пее „до“*). В кое поле е това „до“? В Духовния свят как ще бъде? Как ще вложиш в „до“ съдържание? Ще повишиш трептенията му. Тогаз трябва да вложиш известно съдържание в своите чувства. Да кажем, че се намираш в известни мъчнотии. Ти като вземеш правилно „до“, органически и психически, тези мъчнотии веднага ще се премахнат и ти ще почувствуваш в себе си едно облекчение. (*Учителят пее „до“*) Правилен ли е този тон, според строежа, който имате? Има строежи виенски, парижки и пр. Пианото ни е парижки строеж. Пък органа ни е виенски строеж. (*Учителят, с всички ни, пее „до“*). Ти искаш да вземеш „до“ правилно. Да кажем, че ти обичаш някого. Тогаз изпей с тона „до“ слога „лю“ на думата Любов. (*Учителят пее слога „лю“ с тона „до“*) Но у българина има една друга мъчнотия. „Лю“ е учудване. Той казва: „Лю!“ (*Учителят с всички заедно изпя тона „до“*) „Ре“ е „ра“. Това значи, че слънцето е изгряло. (*След това Учителят с всички заедно изпя „ми“. Учителят изпя тоновете от долно „до“, до „ми“ на втора октава, като чукаше с пръстите на дясната ръка ставите на лявата по следния ред: виж фигурата*).

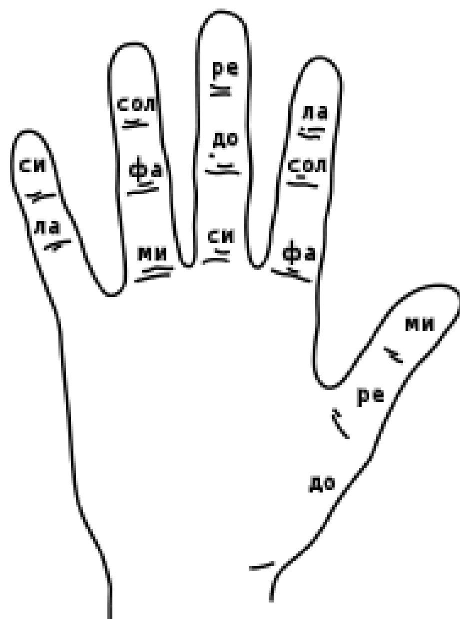

Фиг. 3

„До“ е в основата на палеца. „ре“ е следующата по-горна става на палеца и т.н. Това не го казвайте на другите. Утре може да се измени. Това е отчасти сега. Като станете сутрин изпейте си гамата по този начин и ще видите какво ще добиете. Във втората октава се качвате до „ми“. Вие не можете да влезете в красотата само в първата октава. За да имате един изящен характер, вземете изящно, ще минете във втората октава. Палецът е свързан с лицето. Той представлява Божественото в човека. Средния пръст във всичко вижда доброто и лошото. Показалецът е на благородството. А пък ако искате изящество в живота, това е свързано със слънчевия пръст.

Някой ще каже: „Искам да зная какъв е Божествения свят!“ Този Божествен свят е неразбран. Божественият свят казва: „Да обичаме всички!“ Ти казваш: „Не можем да обичаме всички.“ Че баща ти обича някого, ти не трябва ли да го обичаш? Че в света всички, които обичат някого, то е заради Бога, Който ни обича. Ако престане Бог да ни

обича, никой няма да ни обича. Това е една абсолютна истина. Баща ни и майка ни ни обичат по единствената причина, че Бог ни обича. И когато Бог влезе в сърцето на кокошката, как тя ходи и взема хлебец и дава на пиленцата. А пък като я напусне Господ, тя почва да кълве пиленцата. Докато Господ е в нея, тя вика пилетата и ги храни. А щом си замине Господ, тя ги кълве и ги гони. И когато вие сте нещастни, тогаз вие сте напуснати. Щом дойде Господ, веднага иде радостта. Винаги Божието присъствие се отличава със светлина, с музика, с милосърдие, със справедливост, с добра обхода. Когато Бог присъствува в нас, ние имаме най-добри черти. Не можем да бъдем добри вън от Бога. Когато Бог влезе в нас и живее в нас, всичко ще стане. А пък когато влезем ние да живеем в Бога, ние всичко ще направим. След като направим, Бог ще ни погледне от вън какви сме. (*Учителят пее следните думи*:) „Любов ни трябва на живота“ (*два пъти*). Щом се изменят нашите мисли ще има друго настроение, гамата ще се измени. Всеки ден ще се измени вашата гама. И ще знаете, дали в понижение или в повишение. Някой път ще имате повишение, някой път понижение.

По някой път вие искате пари, парици ви трябват. Хайде да изпеем песента на парите! (*Учителят пее следните думи*:) „Парички, парички, парички ни трябват. С тях дрешки да си купим.“ Как ще дойдат сега парите? Вие сте чудни. Ето как ще дойдат, тръгнете подир някой богат човек, изучавайте неговия характер. Или някоя богата сестра милионерка, изучавайте характера ѝ. И някой път тя като си изтърве кърпичката, вземете я и ѝ я дайте. Като дадеш на тая сестра три пъти кърпичката, ще ѝ се отвори сърцето. А пък можеш да видиш кърпичката и да кажеш: „Да си я повдигне, колко е небрежна!“ Че тя си изгуби кърпичката, за да се поправят работите ти. Ще ѝ кажеш така: „Моля!“ И ще подадеш кърпичката.

Някой път искате да се скарате. Че скарайте се на свят. Някой път гледам, че не се карате музикално. (*Учителят пее следните думи, като се навежда и се вдига:*) „Знаеш ли какво имам да ти кажа? Само да ме послушаш.“ Най-първо ще се освободите от стария живот. От мисълта, че сте вече на 50, 60 години. На 50 години, като станеш, ти си вече човек, можеш да мислиш. На 60 години знаеш илюзиите на света и ставаш умен. А пък на 70 години, почваш вече поезия да пишеш. На 80 години вече се занимаваш с обществените работи. На 80 години ти си станал философ. На 90 години учиш богословие. На 100 години държиш първите лекции по богословие. На 110 години говориш за онзи свят, а пък на 120 години си купуваш билет и тръгваш за онзи свят.

Та казвам сега, как бихме изпели „Махар Бену“ с първи сопранов глас и с бас.

Фиг. 4

На този чертеж, ако долните точки отговарят на басовите ноти, то какви ноти от първи глас ще им съответстват? В баса нещата се събират, акумулират. В баса вложете чувство, а пък в сопрано ще вложиш интензивност. Гласът ви в сопрано трябва да е много звънлив. Колцина можете да вземете долно „сол“? (*Няколко души пеят долно „сол“*). Вие трябва да се учите да вземете и доста високи ноти, та да засягате три октави. Да влязат няколко тона и от третата октава. Щом имате тонове от трите октави, вие вече [*може*] да функционирате в трите свята.

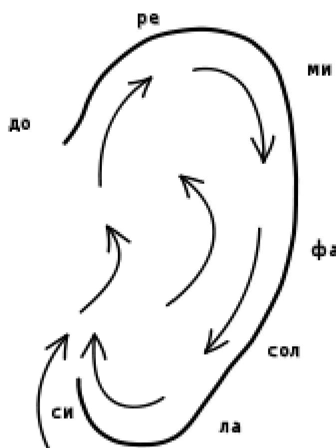

Фиг. 5

Трябва да знаете как да пеете на ухото. Когато пееш можеш музикално да погладиш и ухото си. Отде ще започнеш? Как ще гладиш ухото си? (*Учителят изпява октавата, на ушния ръб на лявото ухо с пръстите на лявата ръка.*) Почва се от горния край на ушния ръб и се върви надолу, като се стигне до долния ръб на ухото и после се извива нагоре до средната вътрешна издатина, там е горно „до“. Сега да направим упражнението с вас. Изпейте октавата или стълбицата като движите пръстите си по показания начин.

Сега можете, ако искате, да оправите и веждите си. Къде се намират тоновете по веждите? Те се намират в разни места, според състоянието. Най-първо веждите вървят по тая линия – „А“. Щом станете сприхави, то веждите вървят по линия „В“ или „С“.

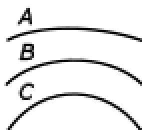

Фиг. 6

Ние сме дошли на земята и се приготовляваме за невидимия свят. В невидимия свят хората се отличават с изящна музика. Там всички пеят. Като ти говорят, слушаш музика. Те имат съвършенство. Имат милосърдие. И вяра имат. На границата, като те срещнат, ще те облекат. Като отидеш в оня свят всичко, каквото имаш тук, ще го оставиш. Там ще отидеш само с душата си и ще ти дадат дрехи. И като слизаш от небето до земята, на границата пак ще ти снемат всичко и ще те облекат като войник, като редник със своите дрехи на земята. Всички сте имали това състояние. Казваш: „Какво ангелско състояние имах!“ Чувствуваш го. Това е едно състояние, което струва милиони. И после го изгубваш. Не си го изгубил, но пак трябва да се качиш в невидимия свят. И като се качваш в невидимия свят, се подмладяваш. А като почнеш да не се качваш, остаряваш. Та в годината поне веднъж да отидете в невидимия свят. И като станете на 80 години, 80 пъти да сте отишли в невидимия свят.

Всички трябва да се молите един за други или да си мислите добро един за друг. Като срещнете някого, пожелай му добро. За да му пожелаеш доброто, трябва да знаеш с кой тон да започнеш. Ако той се намира в затруднение, в мъчнотии, започни с тона „до“ и веднага той ще се изправи. Ако има спънки в живота и не може да намери пътя, ще му изпеем „до“ и „ре“. Ако не знае каква линия и поведение да вземе, ще му изпеем „ми“. Ако е загазил и няма парици, ще му изпеем „фа“. Ако не знае как да се обхожда с хората, ще му изпеем „сол“. Пък ако не е узрял в поведението си, ще му изпеем „ла“. Ако не знае как да мисли, ще му изпеем „си“. Това ще бъде моето благопожелание. И аз, сутринта, като не мога добре да мисля, започвам веднага със „си“. Я ми дайте „си“! (*Всички изпяват „си“.*) Няма по-хубаво нещо от това, да владее човек своите способности. Станеш сутринта, ще попееш на веждите си. Тук, при веждите са ред способности. На долния край на челото са способностите, които се

отнасят до физическия свят. Малко по-горе по челото има способности, които са във връзка с духовния свят. А на горния край на челото са [*способностите, свързани с*] Божествения свят. Например някои не разсъждават. Не може да намери връзка между причина и последствие. Искаш, да кажеш нещо и казваш: „Трябва да го кажа правилно.“ За да кажеш правилно, трябва да спазваш известни условия. Ако иска някой да каже някоя дума на английски или френски, трябва да намери някой англичанин или французин, за да чуе правилно произношение. И когато кажеш една дума тя трябва да има определена форма, определено съдържание и определен смисъл. Една дума трябва да има три качества. Ти вземаш един тон и там е същият закон. Той трябва да има определена форма, съдържание и смисъл. Смисъла зависи от броя на трептенията. От тези фини трептения, с които се постигат нещата. Една мисъл, за да бъде Божествена, трябва да има Божествени трептения. Има трептения Божествени, ангелски и човешки. Когато дружиш с хората, ще възприемеш техните трептения. Но щом пееш за духовния свят трябва да имаш трептенията на духовния свят. А пък щом пееш за Божествения свят, трябва да имаш трептенията на Божествения свят. Сърцето върви по един музикален ритъм. В природата има един музикален ритъм. Като си туриш ръката на сърцето, виж има ли сърцето този музикален ритъм. Някой път сърцето бие неправилно. Например, когато се уплаши човек, сърцето бие бързо. То бие бързо, понеже не се контролира. Има един нерв, който излиза от главата и контролира сърцето. И когато този нерв го контролира, то сърцето бие правилно, 72 пъти в минута. А пък щом не го контролира, то може да удари 180 и даже 200 пъти. И някои казват тогаз: „Ще ми се пръсне сърцето.“ При сегашните музикални условия сърцето бие 72 пъти. Седем е мъжки принцип, а пък две е женски принцип. Двете показва мекия елемент. Най-първо в биенето на сърцето още

преобладава мъжкия принцип. А пък един ден може сърцето ни да се измени и да бие друго яче. А пък ако сърцето бие 80 пъти, то това не е нормално. Осем е женски принцип, който събира нещата. Щом сърцето ти бие 80 пъти, то ти вземаш повече и даваш по-малко. А пък при 72 вземаш по-малко и даваш повече. Здравословно състояние е, когато даваш повече и вземаш по-малко. Да направим сравнение с шишето, с един извор и едно шише. Ако ти имаш вода в едно шише и даваш повече, то ще остане празно. Но ако имаш извор и даваш изобилно, то е Божествено. Дава извора повече, за да тече повече.

Никога не казвай тази дума – „Аз не мога да пея". Но кажи: „Не съм се упражнявал да пея. Не, мога!" Не казвай: „Аз не мога да мисля." Но тури една запетая и кажи: „Не, мога да мисля!" Докато всички не станете музикални, вие мъчно може да се справите със себе си. Някой път е нарушено храносмилането ви. Тогаз не сте музикални. Не преяждай! Вие четете ли хапките си? Знаете ли какво е разположението ви в първата хапка? Веднъж се наяжте музикално. Направете един опит. Това да остане тук между вас. Това е потребно за здравето ви! Така то ще се подобри. Вземи една хапка и изпей ѝ мислено „до". Вземи друга хапка и изпей ѝ мислено „ре". После „ми" и т.н., 20 хапки – 20 тона. Но мислено, а не да те слушат хората. Вътрешно ще пееш. Вземеш хапката, веднага изпей и глътни, изпей и глътни. Поне за една седмица направете този опит, поне веднъж. Много мъчно е да се направи този опит. Той е много скучен. Ще кажеш: „Гладен ще остана докато намеря тона и глътна хапката." Но ако така ядете и вземате тоновете при хапките, скоро ще станете певци. Още като видиш хапката, ще намериш тона.

Та казвам сега, с това ще подобрите дишането си. Главно чрез пението, чрез свободното пение се подобряват дробовете и дишането. А пък щом се подобри дишането, човек е вече здрав. Та трябва да се поддържа пението вътре. И поддържайте идеята за пението. Където и

да ходиш, поддържай в себе си идеята за пението. Пей за слънцето, за небето, за буболечките, за цветята, за карамфила, за розата. Навсякъде пей! Видиш нещо, мине нещо, ти кажи: „Чакай да му попея.“ После видиш друго нещо, попей и на него. Видиш някое дървче, попей му на това дървче. И веднага ще се усмихне живота ти. Пей за цялата природа. И от невидимия свят онези, мощните, като дойдат, ще видят, че вие сте от способните ученици. И ще ви дадат нови дрехи. Пък сега седите със стария живот и казвате: „Не можах да си доям. Малко прегоряло беше яденето.“ Някой казва: „Много сол имаше в яденето.“ Друг казва: „Малко сол имаше. Лукът не е турен добре, бобът не е уврял, доматите не са узрели“ и т.н. Вие вземате доматите и ако може да им изпеете правилно гамата без погрешка, яжте ги. Ако ли не, турете ги настрани. Вземете друг домат и нему пейте. Аз бих лекувал когото и да е от вас, ще му кажа: „Няма да ядеш без да пееш!“ Когато се разболее някой, да пее гамата. Ти ще започнеш с палеца. Тук е волята. Тези три тона на палеца ще създадат волята. Следующите три тона на показалеца ще събудят в тебе благородството. Трите тона на средния пръст ще събудят в тебе справедливостта. После ще почнеш втората октава и ще караш края на малкия пръст. И после пак ще се повърнете назад. Това е упражнението.

Използувайте благата, които Бог ви е дал. Това е новият начин. Направете това упражнение, тези от вас, които са разположени, направете го по свобода. Аз не искам това да го вършите чрез някакви задължения. Ако имате разположение и любов, направете го. Ако не, оставете го настрани.

(На поляната направихме упражненията си.)

37 лекция, 21 юни 1939 година, София, Изгрев

НАЙ-ЛЕСНОТО ИЗКУСТВО

Отче наш

„Давай, давай“

Имате ли зададена тема? *(Не.)*

Пишете върху темата: „Какво е разбирал Христос като е казал: „Аз съм Пътят.“ Какво е разбирал под думата „Път“?

Сега вие имате една ясна представа какво нещо е музика, хармония. Не е лесно човек да е музикален. То е високо състояние. Човек трябва да е високо издигнат умствено. Хората, които се занимават с музика са хора, които трябва да градят, да строят музикално. Човек трябва да знае как трябва да живее и как трябва да иждивява силите които има. Сега сте наредени по тонове. Някои са „ре“, някои – „до“ и т.н. Някои от вас са взели „до“, понеже имате мъчнотии. Вие се намирате в едно яйце. Не сте измътен още. Вие не сте „до“. Яйцето, докато е затворено, не е измътено. Мълчаливо е, пауза има. Като се измъти казва: „Чик, чик, чик.“ Какво значи „чик“? „Чик“ на турски значи: излез, излез, излез. Сега слушам ви, казвате: „Ти кой тон си?“ Че някои не сте излезли из „до“-то. Някои от вас не сте тръгнали, нямате някаква идея. Човек, който не е излязъл из мъчнотиите на живота не може да пее „до“. Сега нямате вече идеята, какво трябва да поддържате, какво трябва да работите. Да се усили животът, какво трябва да работите? Целта на живота е да тръгнеш в един път. То е вече „ре“. Дойдеш до постижението на тази цел – как да постигнеш целта? Да кажем, че вие обичате някого. Как се постига? За да дойдете до един човек, за да не го изгубите, какво трябва да правите? Имате хубаво цвете, тропическо, изваждате го от умерените пояси. Ако сте невнимателен много лесно може да го изгубите, може

да измръзне, да изсъхне, трябва да го поливате, трябва да разбирате неговите нужди. Един човек, който няма обхода, не знае да се обхожда, не може да вземе „ми“. Всичката дипломация на човека, неговата същинска мисъл, трябва да знае в дадения случай какво да каже, как да мисли, как да се нареди. То е закон на „ми“. Друг закон е. Един тон, той в себе си съдържа правилата как човек трябва да постъпва. Вие, ако не може да задържите онова, което имате, ако не разбирате земния живот, ти си вече „фа“. „Фа“-то е крайният предел на физическия живот. Значи онези добродетели, които са вътре в тебе, ако ти не знаеш как да ги употребиш в себе си и да работиш с тях и се оплакваш на всяка стъпка от нещастието на живота, ти от „до“-то не може да го подобриш. Щом дойдеш до „сол“ вече в друг свят принадлежи, в четвъртото измерение, влизаш в духовния свят. Вие искате вашето щастие. Законът на сол, то е постигане на онази, възприета идея, когато човек има нещо велико. В музиката има един тон, който доминира, основата е. Казвам, музиката на човешката душа и на човешкия дух.

Казвам, в новия живот трябва да се научите как да мислите. Някои мислят как да се сдобият, да имат хубави обуща, хубави дрехи, да се облече с коприна, да има връзка, цилиндър. Хубава е тази култура, произлязла от пашкулите на пеперудите. Но пеперудите станаха жертва. Той иска да се облече, но няма го. Той трябва да бъде пеперуда, сам да изпреде и да направи една дреха. А тъй, да измори няколко хиляди пашкули, да измори пеперудите и да ходи да разправя, че носи копринена дреха, благодарим. Или вземете чуждото знание, взели сте някоя книга, мислите, че знаете нещо. Или сте чули, че някой пее някоя песен. Пеете песента „Давай, давай“. Какво ще даваш? Какво имаш, че какво ще даваш? „Давай, давай“ – какво ще даваш? С този ще се скараш, с онзи ще се скараш, това не е музика, това е цапане, чукане на пясък, разбъркване [на] кал. Аз това считам

караницата. Много материалистическо изкуство е това правенето на цимента. Караницата, то е занаят. Да знаеш, то е цимент. Ще вземеш цимент, ще вземеш после малко вода, ще го объркаш с пясък, ако искаш да е по-силен, цимент ще туриш повече, ако искаш да е по-слаб ще туриш по-малко. Направиш по разни степени разредяването. Вие имали ли сте някоя циментена каша. Колко е опасна тя! Има такива любовни каши, които са направени от цимент. Страданията ви от тях произтичат. Казвате: „Какво мислех, колко го обичах, колко се обичахме, сега не можем да се търпим." Хубаво, обичате се. Един направил една каша от цимент и казва: „Я си тури краката в циментената каша." Турят двамата краката, обичат се целуват се, прегръщат се. Минават се няколко часа, краката стоят в цимента и двамата стоят на едно място, не се движат. Казват: „Едно време се обичахме." Вие, че се обичахте, се обичахте, но с вашата любов образувахте една циментена каша. Не правете каша, която се втвърдява. Една мисъл, която изважда човека из нормалният път на неговия живот, то е циментена каша.

Може да попитате, сега как трябва да се живее? Ще живеете! Трябва да се научите да обичате Бога. Един човек, който не може да обича Бога, той никога не може да разбере смисъла на живота. „Как да Го обичам?" Ако ти Бога не може да Го обичаш, за светлината, която приемаш! Ако ти Бога не може да обичаш за въздуха, който приемаш! Ако ти Бога не може да обичаш за храната, която приемаш, за водата, която приемаш и най-после, ако ти не може да обичаш Бога, че седиш на земята, че ти дал свободен билет, да ходиш из пространството, да се разхождаш с този параход! И ти търсиш Бога, казваш: „Къде е? Ще ида ли при Бога?" Че ти вън от Него никога не си излязъл, в Него си! Казваш: „Кога ще ида при него?" Значи на глухия да кажем кога да проговори. Слепият казва: „Кога ще видя?" Докато нямаш очи, не може да видиш. Онзи, който не може да яде,

казва: „Кога ще го вкуся?“ Ако твоите очи са затворени, ако твоите уши са затворени, ако твоите уста са затворени, значи не мислиш. Вие седите и мислите сега. Казвате: „Че ние сме хора, които вече повярвахме.“ В какво повярвахте? Вярвам в това, което мога в даден случай да направя. В него може да вярвам. Защото вярата е закон на най-малкият опит. Туй, което в даден случай можеш да направиш. Един болен, който е в едно анормално състояние, понеже той изгубил своето здраве, той изгубил нормалните трептения на своята симпатична нервна система и на своята мозъчна система и вследствие на това се ражда един дисонанс в неговия организъм. Този дисонанс може да се роди като болест в стомаха, като болест в главата и така може да се родят разни болести по разните органи. Органите, това са разумни души, които са свързани във вашия организъм да ви помагат. Всяка болест показва, че тия души, които живеят във вас, всички са в едно разстройство. Онова, което те искат, го нямат. Най-първо тия души, които живеят във вас, имат малко нужда от храна, от чиста кръв. Вие тази кръв я нямате. Имат нужда от чисти мисли. Тия мисли ги нямате. Имат нужда от чисти чувства, вие и тях нямате. Казвате: „Най-първо да обичаме Бога!“ Бог живее във всичко. И в най-малките същества присъствува Неговия Дух. Ако тия, малките същества в тебе, ти не може да ги обичаш, кого ще обичаш? Вие казвате, че имате някакъв възлюблен. Може ли да ми опишете вашия възлюблен. Възлюбленият носи една форма, която не се изменя. С милиони години да го носиш, не се изменя. Срещнеш го, питаш дали е той или не е. Тогава вие мязате на онзи анекдот. Отишъл един мъж и влязъл в една война. След 25 години, (*като се е окъпал на млади години*), сега отива. Тогава мустаци имал, млад бил. Като се върнал вече брадясал. След 25 години, пита: „Море жени, вашите мъже имали ли са бради?“ – „Нямаха.“ – „Ние, казват, тогава не сме ваши мъже. Мъжете имаха ли бради?“ – „Нямаха“ – „Ние имаме бради, тогава не

сме ваши мъже.“ Това е вече неразбиране на живота. Значи човек е остарял, изменил се е и той е изгубил смисъла на живота. Казва: „Мене вече живота не ме интересува.“ Докато си млад имаш стремеж, като остарееш, казваш: „Животът няма смисъл заради мене.“ Вярванията нямат смисъл за живота. Сега остава във вас идеята: Какво трябва да правим? Дойдете до общата идея – Любов към Бога, която ще внесе мир във вашите души. Всички трябва да добиете онзи основен тон, да почувствувате присъствието, най-малкото присъствие на Бога. Да го чувствувате, да се роди във вас съзнанието. За туй присъствие на Бога трябва да бъдете в състояние всичко да направите. Когато един човек чувствува, че трябва да направи една жертва в света, без жертва в света не може да се живее. Ако ние живеем, то е благодарение на онези жертви, които Той направил заради нас. Светът е направен заради вас. За да може ние да намерим смисъла на живота. Предметно учение е животът за нас. Светлината е едно предметно учение. Въздухът, който дишаме, храната, която приемаме, това е предметно учение. Да ходим по земята, това е предметно учение. Цяло изкуство е да се научиш да ходиш. Най-първо всички същества са се учили да ходят и едва човек е в правата посока – човек дошъл до правия път на ходенето. Сега се учим как да гледаме. Сега вие гледате напред, пред вас, какво става отзад, не знаете. Какво става отгоре и отдолу не знаете. Сега, тъй както ви говоря, вие сте се обезсърчили. На едно малко дете няма какво да му разправям. Ако започна да му разправям, ако ме разбира, [че] един ден ще израсне, ще възмъжее, ще стане богат, къща ще има, ниви ще има, ще се ожени, деца ще има, ще остарее, ще умре. Да му разправям тия работи, питам туй дете може ли да бъде щастливо? Че е остарял човек, мислите ли, че това нещо е съществено? Какво нещо е остаряването? Да остарееш и да поумнееш, разбирам. Старият човек трябва да бъде умен, силен човек трябва да стане. Казвате: „Младите!“

Ако младият не може да намери любовта, питам какъв смисъл има животът? Имам една пръскалка, която се беше загубила от две години и вчера, като дойдоха да ремонтират, намери се тази пръскалка. Знаете какво нещо е пръскалка, да се напомпа с въздух и да изхвърля водата навън. Като натиснах няколко пъти, пукна се. Започна да излиза въздух. Дадох да я заварят. Казвам, ако някой път вие много се напъвате, се пукате. Като се напъвате, ще се пукате, работата не върви. Туй което се пука, то не е животът. Цъфването е живот, пукването – не. Та тук се явява пътят на новия живот. „Сол“ е, в дадения случай, идеята за новия живот. Ти не може да пееш „сол“, в този смисъл, ако не си влязъл в духовния живот. То е реализиране на Любовта, цъфването. Ако разбираме „сол“, така е. Ти си сиромах, нямаш нито пет пари в джоба. Може да си болен, дрехи нямаш, къща. Докато кажеш „сол“ ти изведнъж ще бъдеш облечен, хляб ще имаш, всичко ще имаш. Ще бъдеш като цар. Всички мъчнотии ще изчезнат. Автомобил ще имаш, апартамент, всичко ще имаш. Как може да бъде това? При сегашното положение, както си, не може да бъде. Може да пееш „сол“ колкото искаш, ще имаш сол, с чували сол ще имаш. Колко се продава солта? – Пет лева. Сто кила – петстотин. Знаете ли сто кила за колко години да я образувате? Да извадите сто кила из морето, колко време трябва да чакате да се изпари водата, да я пречистите и да я продавате? Ще видите, че не е лесна работа.

Всичките хора страдат, понеже нямат сол. Под думата сол, разбирам да отвориш пътя на твоето щастие, по пътя на сол иде щастието. И вярата е там и надеждата, любовта, мъдростта, истината. То е пътят. То е пътят, по който идат тия блага. Щом дойдеш до „ла“, то е реализирането вече на този път. „Си“ – ти ставаш господар, ти слизаш да ядеш. Защо трябва да благодариш на Бога? Да ядем доказва, че ти си господар, че може да се ползуваш от благата, които Бог ти е дал. Ако ти не може да се ползуваш от своята мисъл, ако ти

не може да се ползуваш от своите чувства, ако ти не може да се ползуваш от своята воля, ако ти не може да разбираш светът, в който живееш, ти не разбираш какво нещо е „си“. Ти не може да го пееш никога. Тъй щото „си“ е постижение. Ти ще дойдеш вече да знаеш как да служиш на Бога. Да пееш „си“, значи да станеш ангел, да служиш на Бога. Тази е философска мисъл. Вие сега започвате. В този смисъл кой е от вас певец? Ще кажете: „Тогава кой може да бъде певец?“ Има певци. Светът е пълен с такива певци. Тия растения, които растат. Певците, като пеят, карат ги да растат. Като дойде пролетта, всичко според тяхното пеене расте.

Тази вечер дойде голяма буря. Нали беше много топло, защо дойде тази буря сега? Показва, че ако не знаете да пеете, така ще се заоблачи вашето небе. Предметно учение е. Ако не знаете да пеете или да преведа тази мисъл: ако не знаеш да мислиш, ако не знаеш да чувствуваш, ако не знаеш да любиш, ако не знаеш да се обхождаш, какъв човек си в света? Не мислете, че някой, като обича, казвате: „Че аз го обичам!“ Ако обичаш, ползата е за тебе. Не е за онзи, когото обичаш. Ако той те обича, то е заради него. Той не може да се подигне, ако не обича. Вие мислите, че като обичате някого, той се ползува. Че когото обичате той се ползува. Който обича, той се ползува. Затова ние трябва да обичаме. Като говорим за Бога, да го обичаме, трябва да се ползуваме. Без любов към Бога ти не може да се ползуваш. Тогава направете един опит. Помъчете се да обичате Бога, че да вземете първия тон „до“. Този тон ще дойде естествено у тебе. Ти ще го чуеш вътре. Тоновете, докато не ги чуеш отвътре, не може да ги вземеш. Като се събудиш сутрин, този тон трябва да го чуеш. Ще чуеш тия музиканти. Най-първо един ангел, който ще изпее до. Той ще каже: „От днес нататък ти си свободен. Излез из мъчнотиите, в които досега си бил. Излез из мъчнотиите навън.“ Не може да се примириш с някого, скарал си се, като че с целия свят. Казваш този е

виноват, онзи е виноват, това нямаш, онова нямаш, то е заблуждение. Ние живеем в Бога, Който има всичките блага. Движим се и съществуваме в Бога. В Бога живеем и сме нещастни. Защо сме нещастни, кажете ми? В Бога живеете и не може да пеете! В Бога живеете и не знаете как да постъпвате. В Бога живеете и не знаете как да мислите. Ще мислите, както Господ мисли. Как мисли Той? Сега вие ще кажете: „Така не се учи." Как ви учиха? Отива един млад момък, иска да се жени за една мома, но тя не иска да се жени заради него. Той казва: „Може ли да ми станеш другарка?" Тя казва: „Ако може да ми снемеш месечината, да я раздам, да хапнем от млякото на месечината, само тогава ще те взема." Питам, ако вие обичате някого и ако ви каже да раздадете месечината и да раздадете млякото, питам сега, как ще реализирате вашата любов? Няма по-взискателно нещо в света от любовта. Не се лъжете. Онези, които живеят в любовта, няма по-взискателни хора [от тях]. И мъже и жени и деца и слуги и господари. Любовта, най-голямото благо носи, но и най-голямото нещастие носи. Вие сега се плашите от най-голямото нещастие. Най-голямото нещастие в света. И най-голямото щастие, което не може да се употреби, както трябва, става най-голямо нещастие. Ако вие сте гладен и вземете онази храна и във вас тази храна не може да се смели и стане отрова. Няма ли тази хубавата храна във вас да ви причини най-голямата болка? Имате една идея във вашия ум и ако тази идея не може да се реализира? Всяка една идея, която не може да се реализира, това е смилането на една идея. Значи тя се разлива в човешкия умствен свят и става за постижение. Ако тази идея вие не можете да я постигнете, не става ли за вас едно страдание? Представете си, че вие сте работили 30 години на един господар и той казва: „След 30 години ще бъдете богат и свободен." Представете си, че след като сте работили 30 години на онзи, че нищо не сте спечелили. Имате още да давате 50–60 хиляди лева. Питам: какво ще

ви ползува? Тридесет години сте работили, да бъдете свободен, след 30 години. Освен, че нямате никаква свобода, но имате още да плащате. Тази идея, аз съм предвидил в една от беседите си. Вие не знаете какво е приложението. Един турчин в провадийско взел от един българин 8 крини жито. Осем години му плащал житото и имал да му дава още 80 крини. След 8 години имал да му дава 80 крини. Какъв извод ще извадите? Този българин е много умен, който имал да взема. Турчинът, който взел 8 крини, какъв е? Трябва да ви приведа примера. Ако този българин представя лукавия дух в света, от когото си взел 8 крини жито. След като сте работили цял живот все сте му плащали, имате още да му плащате 80 крини. След като работиш, живееш добър живот, чист живот, в края на краищата си остарял, с брада си, чувстваш се голям грешник. Какво означава грешник? Който има да дава. Грешникът е един длъжник. Ще дойде, че това не си направил, онова не си направил. Ред неща, които не си направил, се считат за [да си] голям грешник. В какво седи греха? – Че откраднал 100 овце. В какво седи греха? – Че откраднал 100 кила ябълки. В какво седи греха? – Че обсебил 20 декара земя. В какво седи греха? – Че откраднал 100-тина тома от някого. Сега във Франция [е] задигната една картина от Лувър. Грехът в какво седи? Задигната е една хубава цигулка на Страдивариус. Или някое пиано е задигнато от някъде. Че един човек е задигнал пианото, де е грехът? Пианото не е изядено. Свири се някъде. Да кажем моето пиано го няма. Задигнал го някой. Той свири, аз не може да свиря. Де е престъплението сега? Работата другояче седи. В дадения случай, ако аз имам едно пиано, никой не може да го открадне. Щом го открадне, като свири един час на пианото, то ще дойде в моята къща. На където ходя, моето пиано с мен ще дойде. Казвам: Може да го вземете за един час, за два часа, но след 2 часа пианото ще дойде при мене. Който и да ми вземе пианото, ти ще кажеш тъй на пианото: Може ли за половин час да ми

направите услуга? – Тогава пианото ще каже: „Мога.“ След половин час трябва да се върне, защото имам друга работа.

Сега в ума ви остава мисълта. Казвате: „Туй, което говорите реално ли е?“ Аз ще ви попитам друг въпрос: Туй, което сега мислите, реално ли е? Моята мисъл е толкоз реална, колкото и вашата е реална. Вие казвате, след като умрете ще идете в оня свят. Сто и едно на стоте уверени ли сте? Отивате за Англия, имате паспорт, трябва да го извадите от България, трябва да го визирате в английското посолство, да имате разрешение. Вие се готвите за оня свят, де е паспорта? Имате ли паспорт? В оня свят мислите, че ще влезете, но вие само предполагате. Като идем само, ако ни приемат, то е пътешествие. Ако не обичаш, кракът ти в оня свят не може да стъпи. Ако не обичаш, кракът ти няма да стъпи. То няма да бъде оня свят на щастието, няма да бъде Божествения свят. Двама души, за да бъдете щастливи, те трябва да бъдат в оня свят. Тоя свят тук, (*показва главата*) Божествения, гърдите са човешкия свят, а под пъпа надолу е животинския свят. Казвате: „Да идем в оня свят!“ Като умреш, всичките хора по тебе ще вървят. Като те тъпчат няколко хиляди години. Туй трябва да се преведе. Тъпкането е ограничение. Ти не си свободен, нямаш никакви права. Земята отдолу няма никакво право да се оплаче. Всичкото, каквото тя събрала, всичкото богатство ѝ го вземат. После на тази земя хвърлят всичките нечистотии. Нямаш право да се оплачеш, затуй. Като вземат и като дават, ще мълчиш. Та аз ви говоря сега, вие искате да бъдете свободни. Вчера дойде една сестра, която пита: „Напреднала ли съм в живота си?“ Казвам ѝ: „Много си страхлива.“ Казва: „Не съм страхлива, аз съм много смела!“ – „Тебе те е страх от най-малката болест. Тебе те е страх от болестта. Страх те е да няма рак в стомаха ти. Страх те е, че сърцето не бие редовно. Страх те е, че нямаш достатъчно пари да си поправиш къщата.“ Дребни работи са. Идете при един кошер. Кой е онзи закон,

който е привързал 30 хиляди работници в кошера, вътре и 400–500 бръмбара около една царица? Всички са привързани и каквато заповед дава, всички излизат, ходят да работят. Кой каквото намери, събира. Носи го в кошера вътре. Питам: Кой ги е научил на този вътрешен закон? В един кошер, ако има една царица, работата добре върви, но ако в кошера няма царица, всичките пчели се изхвърлят. Тази царица показва любовта. Ако царицата не е в кошера, никой не може да работи. То е закона вътре. Когато любовта дойде ти имаш царица. Около която всички работници и бръмбари се събират и работят. Вие много лошо мнение имате за бръмбарите. „Бръм", „бръм". Вие не знаете какво значи „бръм". В историята какво значи „брам" – Бог, брамини. Тези брамини са 400. Боговете вътре, които уреждат работата. Вие казвате: „Бръмбари! Пчелите ги хващат." Казвате: „Много бръмбари имало." Страх го от бръмбарите. Не го казва[й] „бръм", но „брам". То не е „бръ".

Сега една мисъл изпъква в моя ум. Един слушал един проповедник. Проповядвал той хубаво за любовта. Казва му: „Много хубаво проповядва. Такава проповед, като твоята, не съм слушал. Толкоз проповеди, но тази, като мед ми падна на сърцето, казва, два дена не съм ял!" Проповедникът казва: „Искаш ли сам да идеш да ядеш някъде или искаш да ми дойдеш на гости?" Казва: „Бих желал да дойда, но понеже имам другарка, ще плаче." Този проповедник бил англичанин, изважда, че му дава една стерлинга за любовта. Казва: „Ти и твоята другарка днес да имате хубав обед." Казва: „Идната седмица, ще проповядваш ли? Пак ще дойдем и моята другарка ще дойде." Каква е идеята, която седи в него? Че и неговата другарка и тя ще има една английска [лира]. Той казва: „Осигурих се!" Питам: Няма ли да бъдете редовен, ако всяка седмица има по една английска [лира]? И жената и децата да дойдат да научат този закон на любовта – по една английска ще има. Аз ви проповядвам една истина. Станеш

сутрин, проповядваш, веднага любовта вече имаш. Светлината, която влиза в твоите очи, въздухът влиза в дробовете ти. Любовта ви я предавам чрез въздуха. И на обед ще дойдете да ядете. Бог е в любовта. Най-после, вечерно време, ще починете. Какво може сега да направите за любовта? Най-малкото, което може да направите за любовта? Кажете ми кое е малкото в света, което човек може да направи? На вас съм ви превеждал онзи пример за един българин, богат чорбаджия, който се пренесъл в оня свят, но след три деня се връща. Като се връща вика сина си и казва: „Синко, тъй както съм живял досега не може да живея! Така не се живее! Ходих в оня свят и видях как живеят хората. Донесете ми тефтерите.“ Донесли му тефтерите, казва: „С длъжници не се живее.“ Туря ги всичките в огъня. Казва: „Синко, разбрах, така не се живее! Тия тефтери трябва да изгорят.“ Ако вашите тефтери, в които сте написали какво имате да вземате от този, от онзи, ако не ги изгорите? Някой те погледнал, някой те обидил, казал ти нещо, няма някаква обхода. Ако всичките тия тефтери вие не можете да ги изгорите в огъня! Този българин казва: „Синко, не се живее така.“ След туй казва: „Донеси сега един нов тефтер.“ Нищо не беше писано, започва да пише: „На еди кого си ще дадете! На еди кого си еди какво си ще дадете.“ И така напълва целия тефтер. Казва: „Тъй, синко, ако ме обичате всички тия работи, може ли да ги направите за мене? Аз, като замина за другия свят, ако вие не може да направите, аз ще остана на земята. И всичко туй, което съм написал, да го направя, да се не връщам втори път от онзи свят.“ Не само старите тефтери трябва да изгорите, ами нови тефтери трябва да напишете. И ще оставите синът си да го изпълни. Ако има кой да ви обича, той да изпълни вашите идеи. Като идете на оня свят, вие сте кандидат да се връщате пак от невидимия свят на земята. Да изпълните написаното в новия тефтер. Това е новата музика в света. Тогава ще възприемем Бога [като] Любов. Старата любов си замина, в

огъня отиде. Всичките длъжници, каквото дължаха, всичко туй изгаря. Няма да пеем тази песен. Ще пеем, че тефтерите изгоряха. Нов тефтер е написан. Как ще пеете сега? Две мелодии има. Минорна мелодия. Всичките тефтери трябва да се изгорят. Старите тефтери трябва да си идат, нов тефтер, написан има. Как ще пеете сега новата песен в другия свят? Коя е тази новата песен? Новия тефтер, основния тон на вашето сърце, вземете. Вземете основния тон на вашия ум. Основният тон, това е любовта на човешката душа; основният тон на вашия дух, това е мъдростта; основния тон на самите вас, то е основния тон на свободата. Търсете истината! Човек е човек, който служи на Истината. Човек може да стане ангел, само когато служи на Мъдростта. Човек може да стане Син Божи, само когато служи на Любовта. За да станем синове Божии, непременно трябва да служим на Любовта. За да станем ангели, непременно трябва да служим на Мъдростта, за да бъдем хора, трябва да служим на Истината. Това са постижения за в бъдеще, които трябва да ги постигнете. Че ти, ако в любовта не може да почувствуваш битието, тъй както Бог почувствува? Бог, като създаде света, видя, че всичко е добро. Казва: „И да се весели Господ в своите дела, а ние да се радваме на Божиите дела.“ Ако ние не може да се радваме на Божиите дела, в които Бог се весели? Любовта мене ме радва, Божията Любов. Аз заставам там, да се радвам на онова, което Бог е създал. Сега вие задавате въпроса: „Какво може да имам? Аз се молих на Господа, Той не ме слуша?“ Как се молите вие? Чудни са някои хора, казват: „Молим се!“ Ако аз имам скъпоценен камък, отивам при някой банкер, залагам моя камък, той веднага ще ме посрещне. Ако аз съм беден човек, имам само един камък, ще изкарам целия живот с този камък, аз ще ходя да го залагам. Казвам: „Колко може да ми дадеш?“ – „Петдесет, шестдесет хиляди лева може да ти дам.“ – „Той струва милиони!“ – „Казвам, дайте ми го.“ Той се зарадва, че съм излъган. Той не знае, той ли ме

лъже или аз, като дам камъка. Ида на друго място, камъкът дойде пак при мене. Ида на друго място, пак взема 50 хиляди, камъкът пак избягва от там. Цял живот ходя, залагам го и все взимам по 50 хиляди лева. На ваш език говоря. Казвате: „Трябва ли такава лъжа?“ Аз бих желал да ме лъжете по този начин, пък и аз да ги лъжа. Той ако беше умен, аз ако заложа моя камък, за него 50 хиляди ще взема. Той ще вземе да го заложи при друг, 100 хиляди ще вземе. Най-малко 20–30 души могат така да минат. Те искат да го задържат при себе си. Туй прави земледелецът. Желайте да сеете житото в земята! Ще даде плод. Не дръжте вашите мисли скрити. Казвате: „Какво да проповядваме на хората?“ Кажи му: Без любов към Бога, животът няма смисъл. Дойде някой болен, кажи: Без любов към Бога, човек здрав не може да бъде. Дойдеш до някой невежа, кажи: Без Бога учен човек не може да бъде. Дойдеш при някой фалирал търговец, кажи: Без любов към Бога, търговията не върви. Кажете: Без любов към Бога, животът не се разбира. Казвам, навсякъде еднакво не се проповядва. Отивам в парахода, кажи: Без любов океана не може да се мине. Ако имаш любов, качи се на парахода. Правиш апартамент. Ако имаш любов, започни го. Ако нямаш любов, не го започвай. На изпит отиваш. Без любов ще те скъсат.

Сега, основната идея във вас, турците казват „олмаджа“. Вие сте на две партии. Едните, богати хора, а другите бедни, нямат нищо в джоба си, а на другите кесиите са пълни. Казват: „Да живеем по братски!“ Богатите казват: „Не може.“ Сиромасите казват: „Може, може!“ Защо може? По братски богатите ще отворят кесиите си, ще дадат нещо. А пък богатите виждат празните кесии, да ги напълнят, техните ще се изпразнят и казват: „Не може.“ А другите казват: „Може.“ Всеки един от вас, на когото Бог е дал един красив ум, е богат. Всеки един от вас, на когото Бог е дал едно отлично сърце, е богат. Всеки един от вас, на когото Бог е дал воля, богат е. Богати сте

сега. То е по закона на свободата. Всеки един да си каже: Искам да живея и ще живея, тъй както Бог иска. Какво разбирате под думите: Както Бог иска? Аз гнилите плодове, може да ги направя хубави. Говоря ви алегорично. Ако ни дадете един гнил плод, една гнила ябълка, след една година, ако дойдете при мене, ще имате най-хубавите плодове. Даде ми гнила ябълка, тази гнилата, тази ябълка е посадена в земята. След една година тази ябълка ще даде 10 хубави. След една година от онази гнилата ябълка ще имате най-хубавите ябълки. Който има любов, така става. Който няма любов, ябълката отива. Всичко отива и остава неприятно чувство. Казвам, представи си, отидоха. Той ми даде една гнила ябълка. Ако една обидна дума, не може да я турите в земята и да излезе плод, вие не сте разбрали Божествения Закон. В света всичко е предметно учение. Всички обиди, всичко каквото става, това са задачи, които трябва да решите. [За] който, обича са задачи. За умния са задачи, пък за невежия е товар. Понеже доста товар имате, цяла седмица мислете върху идеята: „Може ли да обичаме Бога и как да Го обичаме?" Като станеш сутрин да ти стане приятно, че може да мислиш, да се зарадваш. Като дишаш, да си кажеш в себе си, че въздухът постоянно влиза и излиза. Двадесет обеда имаш на минута, да започнеш да мислиш. За една седмица мислете върху светлината и за въздуха, чрез които Бог се изявява и вижте какво може да направите. Ако в една седмица може да се подмладите с 5 години, да станете по-млади от колкото сте сега, някой, ако е на 45 години, да стане на 40. Който е на 35 години, да стане на 30. Който е на 25 години, да стане на 20. По 5 години да се подмладите. Вие сте започнали да разбирате. Тази идея на подмладяването трябва да [я] има в живота.

Та казвам, тази вечер, като станах, цялото небе иде отгоре. Казвам, за Рила се готвят. Ако идем на Рила без любов, така ще бъде. А ако идем с любов, времето ще бъде хубаво. Сега колцина от вас сте

готови да идете с любов? Досега сте ходили с любов. Тази година колко души има, които с любов искат да идат? Особена година е тази. Ако тази година идете на Рила без любов, тогава ще чакате за 1999 година. Колко души има, които биха дошли с любов? Тази година, който ще иде на курорт някъде, не трябва да мисли за себе си. Тази година ще идем да послужим на Езерата, на бръмбарите, на цветята, навсякъде ще служим, на малките камъчета ще служим, дето идем ще служим. Някой казва: „Как ще идем, нямаме пари?“ Да идеш на Рила пари ли се изискват? – „Пари нямам за автомобил.“ – Пеш ще идеш. Ако нямаш пари, ще идеш пеш. За 17 часа и половина ходих и се върнах. Ще се намери все един автомобил, който да ни услужи. Казвате: „До Рила не може да има.“ Казвам, там дето вие не можете, аз мога. Казвам, до там, дето може да ви закарат, вие ще идете. Ще дойде място, дето не може да идете с автомобил, вие сами ще идете. Аз разбирам Рила, дето нито автомобил, нищо не минава, пеш, сам ще вървите. До подножието на Рила, аз може да ви заведа с моя автомобил. От подножието нагоре, ще влезете във вашия автомобил. Колко души сега има? Тази година, които биха отишли на Рила, да си вземете всичкото богатство, да си носите този скъпоценен камък, ще го залагате. Съжалявам, че не сте разбрали истината. Не бъдете толкоз несръчни. Има един анекдот, който колко е верен, не зная. Един сял череши в своята градина и изкарал много хубави череши. Искал да занесе на царя да му покаже колко са хубави. Турил таблата на главата, после, като [му пригладняло]..., ял. Като дошъл при царя, само три череши имало. Царят казва: „Как се яде?“ Той ги взел, изял ги, показал на царя. Той е знаел. Но царят макар и да знаел, останал да не знае как се ядат черешите. Вие, като ви донесат три череши, не питайте как се ядат. Вземете и вие направете опита. Трябва да правите опит. Без опит в света няма постижение.

Най-лесното изкуство е любов към Бога. По-лесно изкуство от него няма. Да обичаме Онзи, Който е причина за всичкото благо, което съществува в света. То е Бог. Да обичаме туй, Вечното благо. Само тогава ще се научите да пеете. Аз разбирам новата музика. Вие не можете да разберете новата музика, хармонията в света, без любов. Светът ще бъде такъв. Ще пеем и като излязат хората по същият начин да пеят, постепенно човек от слава в слава трябва да върви. И тогава, като запеете тук, ще имаме най-хубавите гласове и най-добрите сърца ще имаме, най-здравите хора, най-добрите хора, всичко ще тръгне напред. Сиромашия няма да има. Изгрева ще го постелем, ще се превърне. Всинца ще имате по една стаичка, по една кухничка, по едно автомобилче. Ще имате по един аероплан. И пари ще имате, всичко ще имате на разположение, тогава ще хвъркате. Като казвам всеки си има свой аероплан и автомобил, ще кажете: „Всичко ще става лесно."

Та казвам, най-първо трябва да се внесе новата мисъл, която ви се вижда непостижима. Непостижима е като видите малките семена. Но то ще стане дърво. Само опитайте! Като посеете тази семка, тогава ще видите силата, която е скрита. Една идея седи във вашия ум, защото непосетите неща, те остават еднички. Всяка идея, ако се посее, тя е в сила, както ябълчното дърво, в земята посято, ще даде своите плодове. Така и една идея, посята в човешкия ум, всякога, ще даде своите плодове. Казвам, посейте вашите идеи във вашия ум и не ги барайте. Всички ще израстат и плод ще дадат. От този плод, вие може да се ползувате.

Отче наш

38 лекция, 28 юни 1939 година, София, Изгрев

ДРЕХАТА НА ЛЮБОВТА

Добрата молитва

„В Начало бе Словото“

„Аз мога да кажа“

Зададената тема – „Пътят на Христа“. Казва Христос: „Аз съм пътят.“

Три неща казва Христос: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“

В български имате „безпътица“, без път. Пътят представя една определена посока в живота. В съзнателния живот, път има в подсъзнанието, път има в съзнанието, път има и в самосъзнанието, път има и в свръхсъзнанието. Писанието казва: „Моите пътища не са като вашите пътища.“ Значи има разлика между пътя на Бога и нашия път. Някой път нашите пътища се съгласуват с Божествения път, пък някой път са в разрез, те се отдалечават. Пътят, това е онзи велик закон, който ръководи хората да реализират онова, което желаят. Човек не е постигнал онова, което той иска, ако и днес да е на такава степен на култура. Когато казваме, че човек трябва да има път, смисъла на съвременния живот хората го турят във физическия си живот. Но животът има две страни, има един живот на страдания, има и един живот на радости. Индусите за стария живот, на страданията, са турили едно Божество – Сива. Значи туй Божество създава само страдания на хората и друго Божество, което създава техните радости. Това е тяхно разбиране. Но този въпрос има две страни. От какво произтичат най-първо страданията? Страданията произтичат само от това, което си изгубил. Когато човек изгуби своето зрение, има страдание. Когато човек изгуби своя слух, има страдание. Когато човек изгуби своето здраве, има страдание. Когато изгуби благото,

което има, той страда. Страданията са отрицателна страна на онова, което сме изгубили. Или пък страданието е – онова да придобием, което сме изгубили. Някой казва: „Той има идеал. Стреми се към нещо.“ Човек не може да има нещо, което не е изгубил. Човек щом се отдели от Бога, страда. Сега казваме, че ние живеем в Бога. Отделянето от Бога всякога произвежда страдание. Сега ние всинца сме отделени от Бога, макар и да говорим за Бога, всеки е отделен. Колко хора ще се намерят да жертвуват живота си Бога? Някой път вие се чудите защо е така. Вие може да имате хиляди овце, вие може да имате хиляди кокошки, но коя кокошка е готова доброволно да се жертвува за тебе? Нито една. Която и кокошка да хванеш, все ще покречи. Никоя не иска да се жертвува. Ние имаме криво разбиране за жертвата. Казвате: „Не искам да се жертвувам.“ Но живот без жертви няма. Старите евреи са принасяли жертвоприношения. Ако не правиш жертви, ти в живота не може да прогресираш. Бог, за да се изяви на хората, Той е направил една велика жертва. Той трябвало да се ограничи в Себе си, да даде нещо от Себе си. Бог изисква от нас това, което ни е дал. Той не изисква нашето. Той изисква това, което ни е дал. Тогава се задава въпроса: „Какво сме ние извън това, което Бог ни е дал?“ Извън Бога ние сме празно шише, което няма вода в себе си. Извън Бога ние сме едно здание без осветление, без отопление, без храна. Едно голо здание, в което живеем. В какво седи животът? Вие изключвате Любовта из живота. В какво седи този живот? Искате да живеете на земята. В какво седи животът? Най-първо всеки от вас изисква или да обича или да го обичат. Как може да [ви] обичат хората и как може да обичате другите хора. Един език може да го знаеш без да си грамотен. Но колко ще знаеш от този език? Под думата „грамотен човек“ ние разбираме един човек, който знае добре да говори и да говори всяка една дума на място. Да говориш, значи да използуваш въздуха. Четири неща Бог [е дал] в

света на човека: светлината, за да не се спъва; въздуха, за да се научи добре да говори, че от този говор зависи неговото щастие; водата, за да бъде той чист и земята, на която да има една основа да живее. Сега ние мислим, че въздухът не е за друго, освен за дишане. Но след като издишаш, ти да го превърнеш на разумна сила, да вложиш вътре във въздуха и като издишаш ти може да кажеш една дума, толкоз обидна, че да ти костува живота. Един посланик, на която и да е държава, може да каже едно изречение такова неприлично, че да се дигне цяла една война. Ще каже, че един народ е обиден. Един народ може да обиди друг народ. Едно семейство може да обиди друго семейство. Един човек може да обиди друг човек. От какво произтича обидата? От незнанието как да разполага човек с въздуха, който Бог му е дал. И този въздух, който сега приемаме не е толкоз чист. Трябва да се филтрира. Ако човек няма светлината, ако няма знанието като приеме въздуха той ще се поквари. Следователно, аз казвам: човек, който диша, трябва да диша с любов. Бог е Любов! Да дишаш, значи да е пробудено твоето съзнание, че всички твои постъпки да са ясни за самия тебе, защото от всяка твоя постъпка зависи или твоето щастие или твоето нещастие. Сега, по някой път, ние мислим, че може да накараме Божествения свят, може да накараме Бога да постъпи тъй, както ние искаме. Ние се лъжем. Ако ние мислим тъй, както Той мисли, ако изпълняваме закона Му, тогава Той за нас всичко може да направи. Ние извън Бога не може да направим нищо. Ние мислим някой път, че ние правим работите, че нашето проявление е проявление на Бога. Бог желае да живеем, понеже в нашия живот е вложен Неговият живот. Следователно, като живеем заради него, ние ще живеем заради себе си. Може да кажем, че Бог, като е в нас, Той иска да се изяви, Той иска да живее. Вие казвате, че Бог е жив. Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът." Аз съм за себе си Сам закон. Значи Аз съм Път, Истина. Истината подразбира човек,

който е свободен. Да бъдеш свободен в своята мисъл, да бъдеш свободен в своите чувства, да бъдеш свободен в своите постъпки, в пълния смисъл свободен. Сега свободата в света не може да дойде в света сама по себе си. В началото на всяка свобода е Бог. Бог, Сам по Себе си е непознат. Думата Бог, то е едно Същество отвлечено. Толкоз отвлечено, че не може да го познаем. Ние Бога Го познаваме само в Любовта, в която се проявява. Любов подразбира, че Бог като вижда всичките наши недъзи и недостатъци, които имаме, Той ги прощава. Бог се отличава с това. И Апостол Павел казва, че Бог беше в Христа и примиряваше света със Себе си като не им вменяваше греховете. Ако Бог не беше в света никой не може да бъде спасен. Спасението в какво седи? Ние искаме Бог да ни прощава, да не вменява нашите прегрешения, да ни даде всичкото щастие в света и ние да живеем тъй както искаме. Съвременните хора живеем както искаме и от това произтича нашето зло. Англичаните живеят като англичани, германците живеят като германци, французите живеят като французи, русите живеят като руси, турците живеят като турци, африканците живеят като африканци. Животните и те си живеят и те са свободни. Вълкът си живее като вълк, прави си каквото иска. Овцата и тя си живее както си иска. Ние сега, по някой път мислим, че вълкът не е свободен, не е толкоз умен. Доста умен е той. И овцата и тя е доста умна. Сега няма да се спорим, може да ви покажа, че са доста умни. Даже растенията са доста умни. Ако вие вземете боб и го посадите в една градина и турите на един метър една суха пръчка, бобът ще се увие около тази пръчка. Вие може да мислите, че растенията нямат съзнание. Но, ако още на две педи посадите една фиданка, бобът ще мине покрай сухото дърво и ще се увие за фиданката. Има си избор. Ако няма жива фиданка, ще се увие около сухата пръчка. Ако няма жива пръчка, ще се увие около сухата пръчка. Но ако има жива пръчка, той ще се увие около нея, защото

неговия живот и този на фиданката се различават. Някой път ние, хората се увиваме около сухи пръчки. Една суха пръчка, тя не е толкоз стабилна. Ти уповаваш на един човек, не е ли това суха пръчка. До колко време един човек може да бъде сигурен? Докато живее, 50, 60, 120 години. Едно общество може да даде сигурност, докога? Може 100, 200, 500 години, имаме ли ние една държава, която да е съществувала 8000 години? Няма. Или де са старите държави? Къде е Вавилон? Къде е старият Египет, които бяха знатни? Хората ходиха да придобиват своите знания в Египет. Един гръцки философ 20 години седя при портите на египетските мъдреци, за да придобие знанието на живота, как да живее. Той беше Питагор. Двадесет години е седял. Египтяните са имали толкова голямо недоверие в гърците, че 20 години са го изпитвали. Сегашните хора, които имат разни веруюта, аз наричам веруюта, това са паспорти, с които искат да минат от една държава в друга. Щом се дойде до невидимия свят, всички паспорти падат. Най-първо, като идеш в другия свят, ще ти дадат една дребна книга, да я четеш. Ако може да четеш, добре, след туй ще ти дадат да изпееш една песен. Ако може да я изпееш, добре. После ще ти дадат една реч и ако не може да кажеш речта, ще ти подпишат и ще ти кажат: „Тук може да седите само ден, вторият ден ще се върнете.“ Къде ще се върнете? Във вашето старо отечество, място на страдания, място на изпитания.

Сега може да се зададе въпроса, защо са тия работи по този начин. И аз бих желал да зная защо вие сте наредили вашия живот по този начин? Защо всички не сте облечени с една и съща дреха? Всеки турил каквато дреха иска, после прическа. Ако идете в Англия, англичаните, американците, германците всяка сутрин, като станат, американците си хвърлят брадата. Източните народи считат за голямо благородство да имат голяма брада. Българите имат един обичай, като станат на 45 години, като престане да прави глупости,

като поумнее, оставя си вече брада, че е поумнял, че няма да прави глупости. На млади години е без брада. Ами тогава жените, които са без бради, както е тази философия, умни ли са без бради? И мъжете с бради, умни ли са те? Има едно неразбиране. Брадата при известни условия е благословение при известни условия е нещастие за човека, защото ако те бият някъде, ще те хванат за брадата. После дългите коси и те не са голямо щастие, защото щом дойде до бой, веднага за главата ще те хванат. Питам сега, защо се създадоха косите на главата? Те са една необходимост в дадения случай. Ако при сегашните условия главата би оголяла, неговата мисъл няма да бъде толкоз трезва. Мислят, хората с голите глави са по-умни отколкото онези, които имат коси на главата си. Ако цялата глава е обрасла, и челото с косми, има една част, която не трябва да бъде обрасла. Ако челото е обрасло, е лош признак. Ако лицето е обрасло, е лош признак. Но ако и главата е съвсем оголяла и то [е] друг лош признак. Горите са потребни. Космите са като горите, които са потребни за благата на човека. Космите дават опората, възможност за облагородяване на чувствата. Но ако тия косми не се облагородяват, те внасят една грубост в човешкия живот. Създават повече енергия. Грубостта произтича, че чувствата стават чрезмерни, те заповядват в живота на човешката мисъл. Трябва да има едно съчетание между мислите, между чувствата и между постъпките. Човешката мисъл трябва да бъде под контрола на Божествената любов. Ако мисълта не е под контрола на Любовта, не говоря за обикновената любов, тази любов не може да контролира мислите. Мисълта се ражда от Любовта. Всяка една мисъл, която е родена от любов, тогава мисълта ражда едно благородно чувство. Всяко едно чувство, което е родено от мисълта ражда благородни постъпки, така вървят. Любовта ражда мисъл, мисълта – чувството, чувството – постъпката. Постъпките на човека вече създават човешкия характер.

Та казвам, ние казваме: „Бог е любов“, но в дадения случай, може ли да чувствувате, като кажете „Бог е Любов“, че цялата природа, туй което казвате може ли да го чувствувате навсякъде. Ние, съвременните хора, в Любовта сме много слаби. Любовта носи най-силните трептения. Ако вие имате любов в себе си, вие ще бъдете в състояние да си проправите път навсякъде. Ако хората биха живели според закона на Любовта, ако имаха туй съзнание, мъчнотии щеше да има, но всичките мъчнотии щяха лесно да ги разрешават. Те ще ги разрешават тъй лесно, както A-B-C. Какво означава две букви? Буквата А, значи човек натоварен, в съзнанието с един мъчен въпрос. Животът е буквата А. Трябва да живееш. Трябва да се разбираш. Този живот е свързан с човека и с Бога. Резултатът е С. Животът, който имаш, както и да живееш, каквото и да придобиеш, С-то е придобивката. А-то вземам за почва, на земята. В, за семето, а С-то е резултат. Щом семето е изникнало, имаме резултат. Може да имаме много обяснения. Но когато ти казваш „аз“, англичанинът казва „ай“, турчинът казва „бен“, французинът казва „моа“. Но „Моа“, съвсем няма значението на „ай“. И „ай“ няма същото значение, както „аз“. И „аз“ няма същото значение както „бен“. „Моа“ на французина показва: всякога е отстъпчив. Във всичките постъпки той е отстъпчив. Англичанинът е самостоятелен. Англичаните сега започват да учат французкия метод. Българинът и той мяза на англичанина и той турил две букви, които са много неблагоприятни за българина – „з“ и „ъ“ са създали всичкото нещастие в неговия живот. Англичанинът казва „ай“, две гласни има, „а“ и „ѝ“. Че иска да носиш товара мъжки, да бъдеш герой. „Моа“ значи да имаш разумна посока на своето движение. Англичанинът, в неговия характер, като казва „ай“, той иска товара, който носи да има посока. Англичаните минават [за] много умни, че знаят в политиката как да постъпват. Когато казваме „аз“, всичката мъчнотия е в „з“-то. „З“-то, това е един бент. Ти казваш

„аз“, човекът иска да направи едно добро, но почваш да разсъждаваш. Ако раздам всичко, което имам как ще живея – туриш един бент. Ти не може да живееш по Бога един отличен живот, ако си едно шише и имаш едно кило вода и с нея не може да бъдеш полезен на другите. Никакво добро не правиш, изпий водата, напълни шишето! За да бъдеш добър човек, трябва да бъдеш един извор. Аз ви говоря не за онзи статистически живот, който баща ви е дал и утре ще го изгубите. Един ден вие ще умрете, туй умиране не е нищо друго освен, че животът, който баща ви и майка ви са вложили, като наливате на този и на онзи, един ден ще трябва да умрете и ще идете наново до някакъв извор да ви налеят шишето. Пак ще дойдете да се преродите. Някой път казват, че има прераждане. Прераждането не е нищо друго, освен отиване при Бога, бащата ни и майка ни да ни дадат нещо в шишето. Туй не разрешава въпроса. Да се раждате, значи да се съединим с Бога, да станем едно в съзнанието с Него и да Му служим. Христос казва: „Не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Онзи, Който ме е изпратил.“ Всеки един от вас е дошъл на земята, вие не знаете защо сте дошли. Вие съзнавате, че трябва да обичате себе си. Аз ви казвам, човек е съгрешил, понеже не знае как да обича, не знае как да обича Бога, не знае как да обича ближните си. Понеже не знае как да обича Бога, човек е съгрешил, защото обича себе си повече отколкото Бога и ближните. Човек не е знаел как да обича Бога и ближните и е възлюбил себе си повече, отколкото трябва. Всичките нещастия сега стават от голямата любов, която имаме към себе си и от безлюбието, което имаме към ближните. Казваме: „Той не е като мене.“ Сега аз не искам да ви говоря за миналото, аз искам да ви говоря за онези възможности, които са скрити във вас. Във вас имате един Бог, на когото не сте дали свобода да се прояви. Вие сте го ограничили. Бог с хиляди години седи във вас и ви гледа умовете, какво ще направите заради Него.

Аз съм привеждал онзи пример и пак ще го приведа. Един цар напуснал своето царство и повикал своите 10 министри, оставил им разните департаменти, добре да управляват. На всеки министър дал по една длъжност и си заминал. Като заминал искал да опита колко справедливо ще управляват. Престорил се на бедняк и посетил всичките си министри, да види кой какво ще му даде. Един му дал съдрани обуща, друг му дал съдрани гащи, друг му дал съдрана дреха, някой му дал сух хляб. Всеки, каквото му дал, го събирал и след 10 години вече той се връща в държавата. Като се върнал, направил голямо угощение и повикал първите министри на угощението. Носил на всичките подаръци. Под един голям похлупак на всеки турил подаръка, който те му са дали. Един ден и вие като този цар и вие, като заминете ще намерите точно онзи подарък, който вие сте дали. Ако кажете, че ще ви дадат нещо другите, ще видите, че като влезете в невидимия свят ще намерите своите мисли, своите чувства и своите постъпки. Мислите в другия свят се виждат и чувствата и постъпките се виждат. Ние ги виждаме, Всичко ще бъде видно. Един ден, забуленият свят, в който сега живеете, ще стане явен. Аз съм ви привеждал един пример за една българка. Аз я наричам най-учтивата българка, дипломатка. Тя живееше във Варна. Като дойде на гости някой, тя ще го посрещне, ще го целуне. Казва: „Много се радвам, че сте дошли в дома ми." Ще разточи баница, ще наточи винце, кокошка ще заколи. Казва заповядайте, похапнете. А като те изпрати, казва: „Чума такава, сега му дошло време да му правя баница, като че го канил някой!" Питам сега, защо постъпва така? Външната дипломация на живота е така. Вие ще направите едно добро и след туй, като замине човека, ще кажете: „Дали е християнин, дали заслужава това? Може би той се преструва. Той дойде току така." Та казвам, де е вашето съзнание да чувствувате? Ако дойде един французин, ще кажете: „Той е французин, не е българин." По какво се

отличава българинът от французина? Един англичанин и един французин си имат особен характер. Англичанинът се отличава много пъти със своето търпение. Срещат се един руски княз и един английски лорд в Лондон, в една тясна улица. Туй в старо време било, не в новите времена. Руският княз бил с един файтон и англичанинът бил с един файтон, няма къде да се разминат. Русинът се спира, изважда в.„Таймс" и започва да чете. Англичанинът, след като го гледал казва на слугата си: „Идете и кажете на княза, че като прочете вестника, нека ми го даде и аз да го прочета." А „Таймс" е голям вестник. След като го прочитат, започват да мислят. Русинът казва: „Братко, да си разменим файтоните. Ти с твоя [моя] файтон и аз с твоя, назад да се върнеш." И вие в живота все ще се срещнете така. Трябва да направите една отстъпка. Аз сега уподобявам този русин и англичанин, те имат тесни възгледи, че не може да се разминат. Русинът ще каже: „Той е англичанин, друг интерес има." Англичанинът ще каже: „Той е русин, друг интерес има." Значи не може да се разминат. Те имат търпение, може да чакат. Казвам, ако ние, някой път, се спрем, да се спрем да мислим, хубаво. Ако се спреш докато прочетеш вестник „Таймс", мислите ли, че всичко съдържа. Тук-там ще видиш някои работи, които съвременния вестник ще ти даде – един подтик да разбереш кое е правото в света? Аз наричам човек онзи, който след като говори, слушаш той да ти даде един подарък. Няма по-голям подарък от този да срещнеш един човек, който да те обича. Няма по-голям подарък от това да срещнеш един човек, когото може да го обичаш, големи подаръци. Да знаеш да възприемеш хубавия подарък, който ще ти дадат с любов и да знаеш как да дадеш този подарък, който Бог ти е дал. Ние в любовта изявяваме, онова което Бог изисква. Бог изисква ние да се обичаме. Всичките хора в света трябва да учат този закон на Любовта. Трябва училище, трябва бащи и майки, трябва проповедници, учители, добри

слуги, пример трябва навсякъде, за да можем да научим този велик закон на Любовта. В светлината човек ще има онази, ясната мисъл за живота. Във въздуха човек трябва да вложи любовта. Казвате: „Много сладко говори.“ Всяка една дума, която е просмукана с любовта, тя е царска дума. Царят само като каже една дума: „Да се помогне на този човек!“ И веднага неговата дума се изпълнява. Ако ние бихме живели според закона на Любовта, като кажем една дума, тя ще се изпълни така, като царската, веднага ще се изпълни. Сега, понеже не сме царе, каквото и да кажем, няма кой да изпълни думата.

Та казвам, ако обичаме Бога, Бог ще изпълни всяка една наша мисъл, всяко едно наше желание и всяка една наша постъпка, затуй казваме – трябва да учим закона на Любовта, не да се плашим, но да кажем в съзнанието си: „Господи, научи ме да живея тъй, както ти искаш.“ Тогава трябва да се отворят очите ви и като се отворят очите ви, ще видите. Веднъж ако видите Бога вие втори път няма какво да Го виждате. Мойсей искаше да види Бога в Неговата слава. Казва му Бог: „Може да ме видиш, но само ще видиш много малко.“ Тогава провъзгласи, че Бог е благоутробен и милостив. Казва: „Много малка част видях от Неговата дреха.“ Ние в Любовта ще видим само дрехата на Бога, с която Той е облечен. Който се докосне до тази дреха на Любовта, той оживява. Който се докосне до тази дреха на Любовта, поумнява. Който се докосне до тази дреха на Любовта, възкръсва. Който се докосне до тази дреха на Любовта, той се примирява с всички. Който се докосне до тази дреха на Любовта, той получава вечния живот. Писанието казва: „Това е живот вечен да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.“ Това е живот Вечен да се докоснеш до Любовта, която носи всичките блага за сегашния наш живот. И ви казвам, стремете се тъй, както онази вдовица, да се приближите до дрехата на Любовта, тогава всичките други неща в света сами по себе си ще ви станат ясни. Затова се

изисква: в усилията мисъл се изисква; благородно сърце се изисква; една силна воля се изисква, да постигнем онова, за което всички ние се стремим.

Отче Наш.

39 лекция, 5 юли 1939 година, София, Изгрев

БОГ ИСКА ТОВА

(Небето чисто, с малки облаци. Времето тихо и топло.)

Добрата молитва
„В начало бе Словото“

Имате ли зададена тема? *(– Не.)*

За следующия път пишете върху: „Постиженията на вярата.“ Как бихте развили тази тема?

Нали сте забелязали, че ако изучавате един език, например английски и отидете всред английския народ и им говорите, отначало не ви разбират англичаните. Както един американски професор, който е преподавал френски език и минавал за знаменит езиковедец по френски. Като отишъл във Франция, в Париж отива в хотел и казал нещо. Но келнерът не разбрал. Като му казал най-после на английски: „Do you speak English?“, келнерът го разбрал. По някой път вие, като говорите и мислите, от невидимия свят не ви разбират. Знаете ли колко са изопачени човешките мисли? Разнообразието на човешките лица зависи от техните мисли и чувства. Колко са изопачени човешките лица! Веждите им не са на място, носът им не е на място. Той не е точно на перпендикуляра. После, лицето не е симетрично, очите не са на място. Някои са по-близо, а някои са по-далеч. Също ръцете и ушите не са на място. Много малко ще видиш у хората нормални ръце. Всичко това зависи от неправилните мисли и неправилните чувства. А пък тогава човек не може да бъде свободен. Някой път вземете да пишете, за да видите, доколко сте свободни. Ще видите, че писмото ви не е под контрола на вашата мисъл. Енергията

не е под контролата на вашата мисъл. Може да изследвате характера в това отношение. Например напишете следното:

За да си създаде характер в себе си, човек трябва да се упражнява да подчинява ръката си. Можете ли да направите тези дъги както с пергел? Вземете един съвременен стрелец.

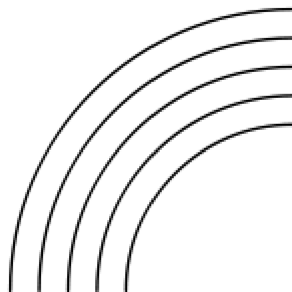

Фиг. 1

Той, като вдигне пушката удря точно на местото. Упражнявал се е. А пък някой друг цъкне и удря един метър по-нагоре. А друг удря от ляво или от дясно. Не удря на място. Вие имате някоя мисъл. Някой път мисълта ви не достига своята цел. Ъгъла, който може да дадете на трептенията на своята мисъл, може да се отклонява и да не достигне целта. Вие сте беден човек и отивате при някой банкерин и почвате да му говорите изведнъж в името на Бога. Този банкер не се интересува от вашето верую в Бога, понеже вашето верую не е ни най-малко негово. Това, в което вярвате, в това той не вярва. Вие му искате пари в заем. Той казва: „Двадесет процента." Отива друг и той взема пари с 15 процента. Трети взима с 10 на сто, четвърти – с 5 на сто, а един взима без лихва. Вие казвате, че той за вас е един кожодер. А пък за онзи, комуто дава без лихва, какъв е? В дадения случай вие сами сте кожодер на себе си. Вие, като не знаете, какво да говорите, той ви налага лихва 20 или 25 процента. Отива онзи, който говори по-добре и

му налага 15 процента, а пък на онзи, който говори [най-]добре, той му дава без лихва. Вие се оплаквате, че животът е много лош. Вие не знаете как да мислите, как да чувствувате и да постъпвате и провидението ви налага глоба, понеже и природата се управлява от известен господар. Вие мислите, че сте господар на себе си. Но почнете да мислите и ще видите, че не сте господар. Речете да направите нещо и цяло заседание ще стане във вас. Речете да ходите някъде и отвътре ще ви кажат: „Не отивай!“ Решиш, отлагаш. Решиш, отлагаш, отлагаш. Кое е вътре в тебе, което решава и което отлага? Цяла камара има вътре. Ще ти поднесат едно решение и ти трябва да подпишеш това. Казват: „Всичко в света е закономерно.“ Закономерно е за онзи, който разбира законите на закономерността. Дойде някой при тебе и ти не можеш да го търпиш. Дразни те. Дойде друг и ти говори и теб ти е приятно. На какво се дължи различието? Човек може да е много учен и пак да не влада себе си. Много учени хора излагат неща, които не са верни, не са прави. Много оратори също. И много от нашите постъпки не са прави. Всяко нещо, което ти говориш и което мислиш, то влиза в строежа на твоето бъдещо развитие. Каквото мислиш, един ден то ще се тури на лицето ти отгоре.

Но сега да дойдем до научните работи. Аз вземам числото 12. Какво означава числото 12? То означава много работи. В същност то означава бащата и майката. Единицата е бащата, а пък 2-те е майката. И турени заедно правят 12. Дванадесет показва пътя, по който вървят бащата и майката. Но не вървят успоредно, но точно противоположно. Майката върви от едната страна и бащата от другата страна. Положителното отгоре, отрицателното отдолу.

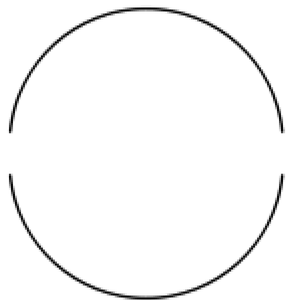

Фиг. 2

Така и вашето сърце и вашият ум вървят в две противоположни посоки. Но това не е противоречие. Движението на сърцето е вдлъбнато, а пък движението на ума е изпъкнало. Следователно, ако ти искаш да заставиш сърцето си да върви по пътя на ума, ти ще го поставиш в едно неловко положение. Същото е ако заставиш умът да върви по пътя на сърцето. Пътят на сърцето е едно, а пътят на ума е друг. Казват: „Човек трябва да ходи." Птиците хвъркат, рибите плуват. Каква е разликата? Рибите, които живеят във водата са студенокръвни. Птиците, които хвъркат във въздуха, са топлокръвни. И млекопитаещите, които ходят по земята, са топлокръвни. В човека има повече топлина, отколкото в млекопитаещите. У птиците има повече мисъл отколкото у рибите. У млекопитаещите има повече мисъл, отколкото у птиците. В човека има повече мисъл, отколкото у млекопитаещите. И всичко туй се обуславя от строежа, от формата на главата, която човек има. Като разглеждате главите на рибите, птиците, млекопитаещите и човека, ще видите една грамадна разлика в строежа. Не само [в] строежа, във формата на тяхната глава, но и в строежа на техния мозък. Има един закон за самовъзпитанието: Често естествениците, които изучават животните, заприличват на тях. Има хора, които, като изучават мравките, заприличват на мравки. Цял един живот посветяват за изучаването на

мравките. Какво ще придобиеш, какво ще изучиш в живота на мравката? Доста съчинения има за мравките. Разправя един турчин. Той отишъл да слуша един европейски проповедник. Три пъти ходил, онзи все за мравките проповядвал. След 10 години видял един член на тая църква и му казал: „Вашият проповедник още за мравките ли проповядва?“ Какво е проповядвал? – По какво се отличават мравките. Мравките имат много повече електричество и са много хладнокръвни. Аз веднъж наблюдавах във Варна следното: Седя и разглеждам морето. По едно време наблюдавам 4, 5, 6 мравки, едни дребнички, други по-големи, трети още по-големи, а други още по-едри. Малките вървят полека. Голямата мравка, като дойде до малката, подскочи и бяга от малката. Наблюдавам ги. Гледам, че една от малките мравки, хвана крачето на голямата мравка и се сви на топка. Голямата мравка се мяташе насам нататък. Малката гризе, гризе и подгриза крачето на голямата. Та тези, големите мравки се плашат от малките. Големите се осакатяват от малките. Страх ги е вече. Турска поговорка има, която казва: „Късото е беля.“ Но някой път вие имате такива малки мисли, но такава една мисъл, като се хване за някоя голяма мисъл, откъсне едно парче от голямата днес, утре – друго краче. Та беля са малките мисли! Малките мравки са много бързи. И като хване крачето, не пуска. Голямата мравка, като рече да хапе, малката се свива и стане на топка. Вие имате някоя малка мисъл, която ви измъчва. Някой път имате едно неразположение на духа. Често жените бягат от мъжете. Като се ожени, бяга от мъжа си. Аз ви привеждам това като факт. Но не за вас, които сте тук. Вие сте изключение. Аз говоря за това, което е в природата. Жената бяга, бяга в някои семейства. Защо бяга? Бяга по единствената причина, че между нея и другаря [ѝ] силите са противоположни и в следствие на това, противоположните сили се отблъскват. Плюс и плюс се отблъскват, а плюс и минус се привличат. Значи разстоянието между

плюс и минус става по-малко, сближават се, а пък разстоянието между плюс и плюс се увеличава и те се отдалечават. Следователно, когато [на] двама [души] хора, енергиите им станат положителни, те почват да се раздалечават един от други. И тогаз не могат да се сговорят. Как ще се сговорят, когато са на един километър разстояние един от друг? За да се сговорят, трябва да са близо и да обмислят някои работи. Вие тогаз сте взели два противоположни трена, с противоположни посоки. Ако ти имаш работа с положителни сили, то за да влезеш в съприкосновение с нея, трябва да вземеш трена на една отрицателна сила. Ако вземеш трена пак с положителна сила, ти ще се отдалечиш от нея. Онези астрономи, които изучават небето и звездите, знаят следното: Ако някои звезди на небето се сближават, ако разстоянието между тях се намалява, това показва, че земята се отдалечава от тях. А пък тези звезди, към които земята се приближава, разстоянието между тях става по-голямо. Значи, от далеч хората се виждат, че са наблизо един до други, но има една привидна близост, която е относителна. А има една близост, която е разумна. За да бъдат хората разумни едни към други, единият трябва да бъде положителен, а пък другия отрицателен. Някой път даже и вие сте в борба със себе си. Когато и двете части в тялото станат положителни, знаете ли каква борба започва в човека? Когато в дясната и в лявата половина на тялото електричеството стане положително, когато и магнетизма в лявата и дясната страна стане положителен, тогава имаме двойна борба. Тогава имате безпокойствие в ума и в сърцето. Тогава какво трябва да правите? Там е сега законът: Щом сърцето стане безпокойно, ще внесеш Любовта! Любовта е, която ще внесе нещо ново, положителна сила. Хармонията може да се внесе по три начина: Чрез закона на Любовта, в Божествения свят; чрез закона на Мъдростта и чрез закона на Истината. Любовта е закон, който регулира противоречията в сърцето; Мъдростта – регулира

противоречията на ума, а Истината – противоречията на човешката воля. Ти не можеш да изправиш своята воля, твоите постъпки, ако закона на Истината не действува в тебе. Често хората търсят правото в света. Правото е нещо външно. Чувствата и постъпките са важни. Правото ще го намериш всякога. Правото е право само в тебе. Отвън, в света, никакво право няма. Погледнете в природата. Казват: „Красива природа!“ В нея има вечна борба вътре. Аз съм забелязал: мравките се борят, растенията се борят, всичко се бори. Като погледна тревата, цветята, които цъфтят, някой паяк ходи и една мухичка се хванала в паяжината. Някои цветя има, мухоловки, те затварят малкото животно, повечето случаи насекомо и го изяждат. Правото, което търсим, не се намира вън. Всичкото противоречие в света е вън, а пък хармонията е вътре. Бог е, Който хармонизира външния свят, понеже знае законите. Ние трябва да оставим външния свят Бог да го подобри. Само Той може да го подобри. Или вземете сега цяла Европа, нали са културни? Ние казахме едно време: „Културни хора!“ Ето, тези хора не могат да се спогодят. Мислите ли, че англичаните, германците, французите, италианците, американците, русите не са културни? Всички тези хора са културни и при всичката култура не могат да се спогодят. Защо? Защото във всичките са дошли положителни сили. И англичанинът и германецът и французинът и италианецът и русинът са положителни. Всеки иска своето си. Когато всеки иска своето си, не могат да се спогодят. Ти искаш да станеш богат, но за да станеш богат ти, трябва да острижеш вълната на овцете, трябва да одереш кожите на животните, трябва да събереш и продадеш житото, което се ражда. Някой път не се спираме върху въпроса, какво нещо е богатството. Богатството колко нещастие може да донесе!

Някой ми казва: „Ти кой си?“ А пък аз му казвам: „Ти кой си?“ Смешно е, той себе си не знае, а пък иска да знае, аз кой съм! За да

знае аз кой съм, той трябва да знае, той кой е. И щом аз зная, аз кой съм, ще зная и другите кои са. И кой е той? Той ми казва: „Аз разбирам тези работи.“ Казвам му: „Как ги разбираш?“ Разбирането е много лесно. За разбирането не се изисква голяма мъчнотия. Щом ми дадат една круша, една ябълка, няма защо да съм свършил някой университет. И да е свършил и да не е свършил университет има едно чувство в човека, с което определя дали е хубав плода или не. Ти можеш да знаеш дали тази форма е добра или не. Същият закон има и за вътрешния живот. Защото в човека има едно чувство, което проверява човешките мисли, дали са прави или не. В човека има една способност, която проверява, дали са прави човешките чувства или не. Чувствата проверяват дали са прави мислите или не, а пък способностите проверяват дали са прави чувствата или не. Ако ти, с твоите чувства, не можеш да проверяваш мислите си, ти не познаваш себе си. Една мисъл създава формата на едно чувство, в която това чувство трябва да се изрази. А пък едно чувство създава формата на една мисъл, в която мисълта може да се прояви. Следователно, сърцето създава формата, материалите за човешката мисъл. При сегашните условия сърцето ти трябва да функционира правилно, за да имате достатъчно материал, с който вашия ум да се прояви. И ако вие нямате това, ако сърцето ви не функционира правилно, тогава вашата мисъл няма да се прояви. Като обичате, някой път, вие казвате: „Както аз мисля.“ Не, както чувствуваш. Като не си разположен добре, като не чувствуваш добре не мислиш добре. Добрата мисъл зависи от разположението, което имате. На един американски проповедник се е разстроил черния му дроб и вижда все грешници в света. И на всички е проповядвал огън и пламък, казва им да се покаят. Дотегнало на тези хора това, изплашили се. Проповедникът им казвал: „В пъкъла ще идете! Никакво бъдеще нямате!“ Най-после те го пращат в една болница, на лекуване.

Лекарят, за три–четири месеца промива стомаха му от набралите киселини и като се върнал проповедникът почнал да говори вече за Царството Божие, за Любовта.

Не яжте храни, които образуват много киселини във вас. Киселините са потребни. И в живота са потребни. Киселините дават повече активност. А сладките храни повече мекота. Но когато сладките храни се повече, образува се една каша. И човек става много отстъпчив. А пък киселините, като преодоляват, човек става толкова рязък, че всякога реже. Който дойде, реже го на общо основание. Когато режеш, ще премериш, с мярка ще режеш. Ще премериш и ще режеш. Никога не режи, без да мериш! Защото както режеш, така ще те режат. Някой човек не е в съгласие с мене. Защо да не го търпя? Господ го търпи. Защо да не го търпя? Той е на друго мнение, този човек. Радвам се, че е на друго мнение. Дойде един вол при вас и ви казва: „Аз съм на друго мнение." Радвам се, че е на друго мнение. Дойде едно растение при вас и ви казва: „Аз съм на друго мнение." Радвам се, че е на друго мнение. Казвам му: „Идущата година ще дойда, когато узреят плодовете ти и [ще] те видя, по какво се отличава твоето мнение от моето." Казвам му: „Радвам се, че различно е мнението ти. Ти никога не би направил тези плодове, ако беше като мене. Ако беше като мене, щеше да седиш в една библиотека и щеше да четеш книги." Ние трябва да благодарим, че растенията и животните са различни от нас. Защото те така създават неща, които са полезни за нас. Та различията, които съществуват в природата, са за благото на хората. И най-лошите различия, които съществуват са полезни.

Ще ви кажа нещо, което не всеки може да разбере: Всичко е от Бога! Яденето, което ядете и от което те хваща болест, това ядене е от Бога, но къде е злото? Злото не е в храната, а в това, че ядеш повече отколкото трябва. Лошото не е, че ядеш, но че преяждаш и страдаш.

Даваш на стомаха си повече работа отколкото трябва. Яж умерено! Вие виждате погрешките на хората. Вие казвате за някого, че не е добър, че е много бърборко. Но воденицата, която бърбори, не е ли хубава? Чакълдакът бърбори, бърбори и свършва работа. Чрез този бърборко воденицата върши работата, за която я е впрегнал човек, именно мелене на брашното. Някой има един цирей и когото срещне все за цирея говори. Де е злото? Този цирей е произлязъл в нас от нашата неестествена храна. Значи, храносмилането в него не е било правилно и се набрали нечистотии. И тези нечистотии не излизат чрез обикновените канали, които природата е турила, но чрез абцес.

Като станете религиозни има една опасност. Религиозните хора си турят като на конете капаци и стават еднообразни. Вие казвате: „Да се молим!“ Молитвата е дихание в Божествения свят. Ако ти, в молитвата, не разбираш да се съединиш с Божествения свят, ти не можеш да се молиш. Молитвата не е само, за да се създаде едно приятно настроение. Но тя е начин да се свържеш с Бога. И като се свържеш с Бога, тогава Бог в тебе може да създаде в тебе нещо, което ти не можеш да създадеш за себе си. А пък мислите ни ще ни свържат с ангелите. И нашите чувства ще ни свържат с хората. Ти, като чувствуваш, трябва да направиш една правилна връзка с хората. Като мислиш, трябва да направиш една правилна връзка с ангелите. И като се молиш, трябва да направиш една правилна връзка с Бога. Моленето без никаква връзка, без правене на никаква връзка, няма никакъв смисъл. Един автор разправя за това, което е наблюдавал в едно заведение на умопобъркани хора. В една голяма стая имало 12 души. Един от тях събирал сламки на едно място на купчина и после местил тези сламки на друго място и образувал друга купчина. До вечерта все повтарял това. На другия ден пак започвал същото. Какъв смисъл може да има в тези купчинки? Този умопобъркан човек пренася сламките от една купчина в друга и мисли, че е свършил една работа.

Той върши тази работа, но едно противоречие има в неговия ум. Това противоречие е както у един българин във варненско, който си напълнил колата със слама. Среща го един и го пита: „Къде отиваш?“ – „Отивам със слама за Варна.“ – „Аз имам работа. Тури сламата тук на земята и ме заведи, ще ти платя.“ – „Ами сламата?“ – „Сламата колко струва?“ – „Сто и петдесет лева.“ – „Ще ти платя 200 лева.“ – „Ами сламата?“ Той не може да разбере сега, иска едновременно със 150-те лева и сламата. Ти остави сламата и ме заведи до село и после се върни и натовари сламата и я продай. – Но ако я вземат? – Ако я вземат, ще я вземат. Нищо няма да изгубиш. Ние сега, след като ни платят нещата, искаме да не изгубим нищо. Човек, който не губи, не може да печели. Човек, който не страда, не може да се радва. Страданията на живота са корените на самия живот, понеже минавате през по-гъста материя. А пък радостите са в една по-рядка среда. Има известни страдания, които са Божествени, а пък има известни страдания, които са човешки и от тях всеки един от вас трябва да се пази. Сега някой от вас може да мисли: „Кого има Учителят пред вид?“ – Никого нямам пред вид. Когато турим на дъската знака плюс и събирам, кого имам пред вид? Ако събереш две числа с плюс, какво става с тях? Ако събереш две числа отрицателни, пак се увеличава, но каква е разликата? Пет плюс пет равно на десет. Минус 5 плюс минус 5 равно на минус 10. Имаш събрани дълговете на двама души, които имат да ти дават. Или пък имаш да даваш 5 и 5. И в двата случая събираш. И при отрицателната мисъл ние мислим; и при положителната мисъл, мислим. Но при отрицателната мисъл заминава нещо от нас. Ние мислим, че сме свободни. Никой от нас не е свободен. Бог ни е ограничил. И трябва да свършим работата, която трябва да свършим. Бог иска да свърши нещо чрез нас. И ако не свършим тази работа, ще си създадем страдание на себе си. В Бога

няма обратна реакция. Това, което Бог е намислил, трябва да се свърши.

Ти обичаш някого, но имаш известна користолюбива мисъл. Майката, която обича детето, колкото и да е съвършена любовта ѝ, пак има известно малко користолюбие. Във всичките области на живота, колкото и да е човек безкористен, все има някое користолюбие. Някой проповядва, но иска хората добре да мислят за него. Най-първо аз разглеждам от Божествено гледище, аз не искам най-първо хората да имат добро мнение за мене и тогаз съм на правия път. А пък ако искам хората най-първо да имат добро мнение за мене, аз съм на крив път. Докато мисля, че хората мислят криво за мене, аз съм на крив път. А пък като гледам моята мисъл какво допринася за другите, тогава съм на правия път. Нали сте имали някой път едно брожение в духа си? Били сте в една вътрешна борба, в едно вътрешно страдание. При едно голямо бушуване ще видите, че сте изгубили няколко кила от своята тежест. Даже има медиуми, у които е наблюдавано такова нещо при сеанс. Един англичанин, който е правил опити с медиуми, казва, че в един сеанс един медиум, след сеанса, изгубил няколко килограма. Тази материя е отишла да се въплотят известни духове от онзи свят. Всякога, за да създадем известни мисли, известни чувства в нас, ние трябва да похарчим нещо, само че това, което ще похарчим не трябва да отиде безразборно, но трябва да влезе в работа. Като сеете житото, то трябва да даде плод. Казвам, наблюдавайте себе си. Наблюдавайте най-първо очите си. Зачервяването на очите е един лош признак. Стават мътни очите ви, някой път. Това е лош признак. Или очите ви се кривят бързо, бързо. Това е пак лош признак. Очите ви трябва да имат хармонично движение. Те трябва да имат движение. Те не трябва да бъдат статически, като статуи. После, очите ви не трябва да бъдат така сухи, но всякога влажни. И после като седите, вземете едно огледало и се наблюдавайте по една минута. Не

трябва да се гледате доста време в огледалото, понеже може да се самохипнотизирате. Наблюдавайте в огледалото какъв е погледа ви. Или седите и много пъти имате неправилни движения. Например движите краката си в разни посоки. Всяко едно движение трябва да бъде разумно. Или някой се чеше за главата. Всички вие трябва да се дисциплинирате. Мнозина за нищо и никакво, за пет пари прави скандал. Българинът за един лев разваля пазарлъка. Един лев, два лева, 20 лева, 40 лева, няма нищо! Нека да има обръщение. Вие мислите, че сте съвършени. Самоизмамвате се. Това се дължи на вашите прадеди. Аз често наблюдавам, когато отида при някои хора, когато те са на работа, аз съм внимателен. Когато почнат да им се мърдат краката, аз си заминавам. Когато той е неспокоен, когато почнат да се въртят очите му, ръцете му, аз си отивам. Той се намира в неспокойно състояние. Той взема рициново масло, ти го спираш на пътя. Остави го! На човека му е притупало, а пък ти му казваш: „Чакай, чакай!“ Той казва: „Моля, моля.“ Та казвам, че [за] новата култура се изискват хора, които като се срещнат, да се познават. И отдавайте си почитание един друг! Зачитайте се един друг. Първото нещо е това! Почитайте се един друг! Защото, като не почитате, няма да ви почитат. Бог иска това! Той иска да се обичаме. Той иска да се обичаме. Всеки, който иска да измени Божия закон, идва за него страдание. Страданията са една реакция, за да ни турят в правия път. Не от хората да се боим, но от Бога. Като дойде безпокойствието, аз намеря причината, и като я намеря отмахна я и изправя безпокойствието. Например, събуди се у вас едно чувство на страх. Защо е дошъл този страх? Казали сте някому обидна дума и той е по-силен и ви казал: „Аз ще ви дам да разберете!“ И вас ви е страх. Поправете погрешката си. Ти, като се приближаваш при една змия, страх те е, защото тя има отрова. Тя казва: „Аз съм добра, но имам отрова.“ Значи, не настъпвай никого. Нито с мисъл, нито с чувство,

нито с постъпка. Моят мир струва повече отколкото онова, което моите мисли и чувства могат да изискват. Някой казал нещо заради мене. Ако му кажа нещо, ще си наруша моя мир. Моят мир струва повече от онова, което той е казал. Това, което той е казал, е за негова сметка. Ако е казал нещо добро или лошо, то е заради него. Ако той мисли лошо за мене и аз съм добър, лошото е за него. Ако той мисли добре, то е заради него. Лошото, което мисля, е лошо заради мене. Създавайте си правилни мисли за хората, за да не спрете вашата еволюция. Мисли за хората така, както Бог мисли за тях! Съдействувай за онова, което Бог е предначертал. Съдействувай за тяхното повдигане. Така ти повдигаш себе си. Ако всички така живеете, ще се повдигнете. По този начин, както сега разрешавате въпросите, никой не ги е разрешил. Ако един баща мисли да поправи сина си, той се лъже. Ако майката мисли да поправи дъщеря си, тя се лъже. Синът прилича на баща си. И ако един учител мисли да поправи ученика, той се лъже. Всеки един ученик, всяка една дъщеря, всеки един син е създаден както си е. Ще оставиш Бога сам да коригира своите работи. И не се месете, да коригирате работите в Божия път, нито в себе си, нито в другите. Ако ти видиш една погрешка в другите, ползувай се. И ако видиш някоя погрешка в себе си, пак се ползувай. Когато каже[ш] една лоша дума, благодари на Бога, че Бог те е запазил да не кажеш две лоши думи. Един наш приятел минава през София и плюел. Стражарят му казал: „Десет лева ще платиш! За всяко плюене – 10 лева!“ Десет пъти, като плюеш днес, сто лева глоба. И три, четири дена по сто лева, колко правят? Та вие сега плюете, но един ден ще дойде стражарят и ще каже: „Пет лева!“

Уравновесете сега енергиите в себе си. Законът е: Лявата ви страна да бъде отрицателна, а дясната ви страна – положителна. А лявата страна на мозъка, да бъде положителна, а пък дясната – отрицателна. И [за] сърцето ви, същия закон. В сърцето има 4 клапи.

Има положителна и отрицателна страна на сърцето. Това е в действителност. Лявата страна е женския елемент в човека, а дясната страна – мъжкия елемент. Щом имате едно разногласие в себе си, двете страни не са в хармония. Отправете ума си към Бога и щом отправите ума си към Бога, ще се възстанови вашия мир. И ако сами не можете, мислете за някой добър човек или в Америка или в Русия или в Англия и прочее. Ако знаете някой добър човек и ако отправите ума си към него, ще почувствувате една реакция в себе си. И като си помислите за Христа, веднага ще се хармонизират вашите мисли и чувства. И ако мислиш за ангелите, пак същото. И ако мислиш за Бога, пак същото.

Когато направиш една погрешка, кажи: „То си е Божия работа!" Като направиш погрешка, благодари на Бога! Като направиш едно добро, благодари Му два пъти! Доброто е всякога добро. Като направиш погрешка, Бог всякога ще те спре на половината, за да не направиш злото до край, защото тогава е непоправимо. Защото, ако направиш две злини, то е непоправимо. Една погрешка се прощава. А две погрешки едновременно, не се прощават. Та спазвайте закона: Благодарете на Бога за погрешките, които правите. Благодарете два пъти на Бога, за доброто, което правите, за да ви благослови Господ.

Отче наш
6 часа сутринта
(На поляната – упражненията.)

40 лекция, 30 август 1939 година, София, Изгрев

ОРГАНИЗИРАНА ВЯРА

(Времето тихо и топло. Небето чисто, звездно.)

Отче наш
„Духът Божий“

(Четоха се темите: „Постиженията на вярата“.)

Някои изучават вярата теоретически, а други практически. По теория нещата не се знаят. А по опит се знаят. Вие се приближавате, да кажем, при някоя мечка. Вас ви обхваща страх. Коя е причината? От къде иде страхът? Например приближавате се до някоя чешма, която тече малко – не ви е страх. Но ако е голяма водата, вас ви е страх. Като че ли от водата ще излезе нещо. Питам, на какво се дължи този страх? Страхът си има своето произхождение. То е една отрицателна сила, която е добита от после, чрез опитност. Страхът се е развил у човека, когато той е бил в състоянието на заек, с неговата слабост и всички са го гонили. Има един анекдот, че един ден заекът се отчаял и казал: „Няма по-страхливо същество от мене. Защо Господ ме създаде! Няма никакъв смисъл.“ И отишъл да се дави. Той си казал: „От всичко ме е страх. Трябва да отида да се удавя.“ Като наближил до водата и вече се приготвил да се хвърля, жабите се уплашили и се нахвърляли във водата. И той казал: „Има от мене по-страхливи.“ И се върнал. От тогаз насетне краката му станали по-дълги и казал: „Аз съм станал герой. И от мене се плашат.“ Този страх се явява у човека, когато той усетил своята слабост. А пък има известни сили, които са положителни. Например приближавате се при някой човек, гледате го и имате доверие към него. Като че ли

светлината, която излиза от него ви вдъхва доверие. Има и нещо в движенията му, което ви привлича. Имате доверие в него. Това е положителна сила. А пък има някои хора, които като ги видите, още от пръв поглед нямате доверие в тях. Но този закон на доверието не е еднакъв. Към един човек вие може да имате доверие, а друг при същите условия да има съвсем друго отношение към него. Законът е: Всички хора, които са еднообразни с нас, които вървят по закона на еднообразието с нас, ние имаме недоверие към тях. Сега това няма кой да го вярва. Не може да се проверява. Всички онези, които се различават от нас, в каквото и да е направление, ние имаме вяра в тях. Например ти имаш вяра в хляба. Защо? Това не е вярване, но понеже ти си опитал в хиляди случаи хляба и той всякога ти е услужвал, то като видиш хляба, дето и да го видиш, в каквато и да е форма, ти имаш вече доверие към него. Защото имаш вече твоя лична опитност и опитността на хиляди други поколения преди тебе. А може би и хиляди поколения, които ни са предавали чувство на страх пред известни опасности, събуждат това чувство в нас. Например, качваш се на някоя къща и страх те е да не се събори. Качиш се на трена и страх те е да не излезе от релсите. У всички хора страхът не е еднакво развит. Някои са по-страхливи, а някои по-безстрашни. У някои, към темето отстрани, центърът на страха е по-силно развит. Има известни работи, които поддържат страха. Понеже света има доста опасности, това е едно чувство, което предпазва човека от тях. Чувството на осторожност и предпазливост, съединени с човешкия разум, образуват благоразумие. Страхът е едно отрицателно чувство, отрицателно в този смисъл, че има пред вид интереса на човека. Всякога той му казва: „Пази се да не би да се изложат твоите интереси на голяма опасност.“ Например, казва ти: „Пази се, този човек да не те излъже!“ И в животните има това чувство. Някое животно, като те

погледне или ще вярва в тебе или няма да вярва или ще има доверие или няма да има доверие.

Та казвам, сега ще ви кажа нещо за практическата страна на вярата. Вие щом се доближите до един човек, у когото вярата е силно развита, той ти вдъхва вяра. Центърът на вярата е точката А на главата.

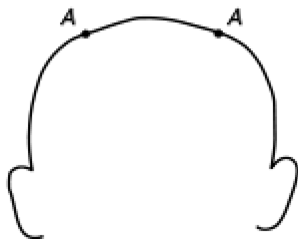

Фиг. 1

У хората на силната вяра, очите им са повдигнати, погледът им е повдигнат над хоризонталната плоскост. Той, като те погледне, не гледа към земята, но малко нагоре, с ъгъл 45 градуса. А пък щом се приближаваш до някой човек, у когото вярата е слабо развита, той ти предаде безверие или не може да събуди в тебе интерес. Дружете с хора, които имат този център силно развит. Сега не вземайте понятието вяра в смисъл на съображение. Някои хора вярват и като погледнат някого имат съвсем други съображения. Например ти виждаш един богат човек и вярваш в него, защото ще ти даде пари и прочее. Но това не е вяра. Това са съображения. Или можеш да вярваш в силния. Това е пак съображение. Вярата е едно чувство, което принадлежи на Божествения свят. Тя е чисто Божествено чувство. Ти при вярата нямаш никакво користолюбие. Ти вярваш за самата вяра. И онова, в което вярваш, никога не може да те излъже. Ти не можеш да бъдеш излъган от вярата си в Бога! И ако някой път ти се излъжеш, то погрешката е в тебе. Ти може би искаш от Бога повече отколкото трябва и Той, като не ти го дава, можеш да се обезвериш. Но

погрешката е твоя. Но ти, като искаш от Бога това, което в дадения случай ти трябва, Бог никога не отказва. Разказваше ми един млад момък, който ходи във Франция и се върна. Той каза: „Когато изучавах християнството, родителите ми бяха бедни и не ми пращаха пари. За два–три месеца не ми пратиха пари. Малко бях честолюбив, не обичах да поискам от приятелите си, да им кажа, че три дена не съм ял. Нещо ме глождеше в стомаха. Един ден минавам покрай една гостилница, видях 25 тенджери. Ухание излизаше от тях. Прияде ми се и казах: Господи, на мене ли се падна? Нещо ми казва: Гледай на земята. Гледам – половин лев. Нещо ми каза: Вземи, яж и не въздишай!“ Друг пример с един българин, който е учил в Америка. И той изпаднал, свършили му се парите. И той нямало от къде да вземе. И гладувал три дена. Това станало в града Бостън. След като се молил и молил, една вечер излезнал на улицата. И той разказва така: „Като вървях замислен, удари ме нещо в крака. Улиците гладки! Това беше една кесия. Виждам вътре един сноп банкноти, долари. Заинтересувах се на кого е. Намерих, че лицето следва в университета в Бостън. Кесията била на един от студентите. В мене се яви едно чувство да взема ли парите или не. Мислех, че студентът все ще ми даде нещо. Дадох му кесията. Той ми каза: Благодаря! И нищо не ми даде. Още два дена минаха така. Един ден, в мъката си отивам в битпазара на Бостън. Влизам между хората и гледам, че нямам нищо в джоба си. По едно време ми казват от вътре: Виж надолу! Виждам, че един долар го тъпчат. И нещо ми казва: Не му търси стопанина! Благодарение на този долар, като го намерих, от там насетне ми тръгна. Но във време на опитността ми, какви ли не мисли ми минаха – и безверие и че Господ няма и че Той не се грижи за мене, че Той си гледа работата и прочее, философствувам.“ И казва той: „И най-после аз почнах да изучавам вярата.“

Вярата се предава, то е нещо разумно в света. То е най-възвишеното чувство, което има в човека. И когато срещнеш един човек с вяра, ти веднага влизаш в положението на другите хора, чувстваш техните нужди и другите чувстват твоите. И ти щом вървиш по закона на вярата и у другите има разположение да ти помагат. Но затуй човек трябва да има вяра. Как може един човек да ти помага повече: когато го мразиш или когато го обичаш? Ако го мразиш или ако някой те мрази и е силен и може да те измъчва. Ако е по-силен от тебе, ти ще имаш една вяра отрицателна, ще вярваш, че той може да ти направи много пакости. Но това не е вяра. Сега ние вярваме, че мечките са опасни, че змиите са опасни, че в дълбоката вода корабите потъват и хората се давят. Че в огъня човек изгаря. Но тази вяра нищо не ни допринася. Божественото чувство на вярата седи в това всеки един човек, в когото вярваш, той ти помага. И ти, като вярваш в Бога, Той ти помага. Не може Бог да не ти помага, като вярваш в Него. И казва Писанието: „Без вяра не може да се угоди на Бога." Понеже няма друг път, по който Бог може да ни помогне. Казваш: „Защо е така?" Ако един човек има чувство на глад, но няма уста, устата му е затворена, как ще му помогнеш? Но ако има уста, може да го нахраниш. Питам, ако един човек иска да работи, но няма ръце, как ще работи? Ако има крака, може да ходи, ако има очи може да гледа. Когато казваме, че човек трябва да вярва, подразбирам, че ние имаме тези органи, тези способности, тези чувства, тези сили. Следователно, вярата подразбира положителната страна, която Бог е дал на наше разположение. И колкото и малко да му е дал Бог, човек трябва да го използува. Той трябва да използува малкото благословение, което Бог му е дал. И що са години за напред, те са заради нас. Вие не се обезсърчавайте, че не сте толкова богати или толкова учени. Нищо не значи това. В Божествения свят има възможности за всинца ви, но се иска време. Едно малко дете на една

година ще извърши нещо, на втората година ще извърши друго, кога стане на сто години – друго. Ако вие бихте живели 1000 години, ако имахте съзнание за 1000 години! Вие сега имате съзнание за 20–30 години. А някои от вас имат съзнание за 80–90 години. Не само да вярваш, че си стар, но да имаш съзнанието на един стар човек.

Сега да кажем, че някой от вас иска да развие търпението. Искате да станете певци. Ти не можеш да станеш певец, докато не дружиш с певци. Защото всички хора, които са певци, от тях излиза една сила, която подхранва твоето чувство. То ще те храни и стимулира. Ти, като се приближаваш до един човек, който обича да пее, у тебе ще се прояви подтик да пееш. А пък като се приближиш до други, които не обичат да пеят, ти ще мълчиш. У едни хора има чувството да мълчат. И това не е лошо. Изобщо музиката и тя спомага на вярата, понеже музиката спада към духовния свят, един свят който има повече възможности за постижения. Сега, някой път, вие срещате мъчнотии, които се дължат на вашите минали съществувания. Не сте работили върху някое ваше чувство. Например върху вярата. Не само да вярваш, но от силната вяра произтича ясновидството. Ти, ако имаш силна вяра, можеш да проникнеш в бъдещето, ще знаеш какво ще ти случи. Ти, ако имаш силна вяра, като тръгнеш на път, ще видиш дали пътят ти е отворен или не. Ти, ако имаш силна вяра и влизаш в училище, ще знаеш дали ще свършиш или не. Лягаш, ще знаеш дали ще прекараш добре или не. Но ако вярата не е толкова силна, то е само като чувство, както като че ли в духовния свят само набарваш нещата, а не можеш да ги видиш. Сега може да направите следующия опит: да познаеш дали това, което мислиш е право или не. Да ви дам едно малко упражнение. Искате да развиете вашата вяра и искате да знаете дали вашата вяра е положителна или не. Да кажем, че онези, които имате часовник на ръката си искате да знаете кое е времето според закона на вярата. Турете си ръката отгоре върху часовника и

седете тих и спокоен още 1, 2, 3 минути и се позапитайте колко е часа. Някой път, ако се запиташ, ще се явят две мисли. Един глас ще ви каже: 10, а друг глас ще ви каже: 11. Ще оттеглиш ръката си. И ще видиш, че не е нито 11, нито 10. Това да не ви обезсърчи. Отбележи това, виж разликата. Продължи опита. Мине се един час, направи същия опит и виж колко е разликата. Виж истинския час, дали беше по-близо до 10 или до 11. Някой път ще видиш, че часът минава 10 и половина и ти си казал 10. А другия глас ти каза 11. Единият глас ти каза 10, другия ти каза 11, а пък то минава 10 и половина. Тогаз 11 е по-близо до вярното. Отбележи всяко това. След един–два часа повтори същия опит. Единия глас ти казва 2, а пък другия ти казва, че е 3. Виж каква е разликата. Сега във вас ще остане мисълта: Къде ще му отиде края на това? Но ако вие правите този опит една година, у вас това чувство на пресмятане на времето ще се усили. И вярата ще се усили. Значи у вас чувството за времето е слабо развито. Освен че вярата не е толкова силна, но чувството за време е слабо развито у вас. Човек, у когото времето е силно развито, той ще каже времето. У човека вътре има един часовник. Някой даже определя времето много по-точно отколкото часовника. Може да правите и следующия опит. Чрез опита с часовника може да се научите точно да определяте времето. Даже някои наши приятели не носят часовника и познават времето с погрешка 5 минути, разликата между техния вътрешен часовник и външния. И техния вътрешен часовник е по-верен отколкото механическия часовник. Защото в механическия часовник има една разлика от 8 минути. Например един лъч, който иде от слънцето, е дошъл тук за 8 минути. Вие виждате слънцето, но не го виждате на местото му. В 8 минути земята не е вече на същото място. Тя изминава по 29 километра в секунда и за 8 минути какво пространство, колко километра ще изходи земята? Другия опит, който може да направите е следующия: искате за знаете, дали вашия

приятел е у дома си? Насочете ума си и се питайте, дали е в къщи приятеля ви или не? Някой път ще имате отговор, че приятеля ви е там. Идете и вижте дали е там. Някои, като помислят за приятеля си, почва да играе лявата им вежда. Лявата вежда показва, че приятеля му не е в дома. А пък ако играе дясната му вежда, той е в дома си. Или като помислите за приятеля си, почва да играе лявото око. Тогаз не е в къщи. Ако ви играе дясното око е в къщи. У някои хора е обратно, но у повечето хора лявото показва, че не е в къщи. Или ти си чиновник и помислиш кога ще ти дадат пари? Като помислиш, дясната ти вежда играе, това показва, че са решили да дават пари на чиновниците. Или дясното ти око играе – това показва, че ще ти дадат пари. Или някой път имате трепети – игране на дясната ти ръка, на десния ти крак и пр. Това е наука за трепетниците, които показват, какво има да ти се случи. Но трябва да имате дълго наблюдение и да си отбелязвате всякога правилно наблюденията: какво е времето отвън, дали е ясно, ветровито ли е и прочее. Защото в хубавото време впечатленията са по-правилни. Когато времето не е хубаво, впечатленията не са толкова верни. Та казвам, у онези, които си служат с вярата има един език, който се нарича езика на етера, щом помислиш за приятеля си, у него си има радио и той ти изпраща вълни. Ти казваш: „Тук ли си?“ Той казва: „Тук съм.“ И от неговата глава излизат вълни, с които ти праща мисълта си: Тук съм или не. Или той не е разположен и ти казва: „Не съм разположен. Днес не идвай, защото няма да мога да ти услужа в работата.“ Ти имаш за вярата едно понятие като един изработен процес. Ти казваш: „Аз имам вяра!“ Например някой идва и аз казвам: „Аз имам вяра, че този, тази година, ще влезе в училището.“ Дойде годината, но той не може да влезе в училището. А пък някой път има и следното казвам: „Аз не вярвам, че тази година, той ще постъпи в училището.“ А пък постъпва. Как ще обясните това? Вярата има два полюса. Някой път

ти, като вярваш, ще се образуват в тебе две положения. Едното положение е, че не вярваш, а другото положение е, че вярваш. Някой път е вярно, че отрицателната страна става вяра. Това, в което не вярваш, става. Ти не вярваш, но вътре в тебе има нещо, което ти казва, че ще стане. Ти, като разсъждаваш, казваш, че не е възможно да го приемат в училището. С ума си казваш това, а пък същинската вяра ти казва: „Възможно е." Имаше една сестра, която скоро идва при мен и ми казва: „Аз ще имам един милион. Имам вяра сто на сто." Връща се. Казвам ѝ: „Как е вярата ти?" Тя казва: „Нито 5 пари не се паднаха от лотарията. Изгубих вече вяра!" Погрешката не е че е вземала билет, но когато вземаше билета, трябваше да се спре и да си помисли дали ще вземе пари или не? Да опита това чувство. Ако ѝ се падат, нещо ще ѝ каже: „Вземи билета!" А пък ако няма да ѝ се паднат, нещо ще и каже: „Не взимай билет!" А пък тя, след като е вземала билета, след това, иска да се наложи на невидимия свят, че ще вземе пари. Това не става. Да ви обясня закона как стои: Представете си, че вие идвате за робота при мене двама души. Един от вас е здрав, силен, снажен, а пък другият е хилав и слаб. Кого от вас ще хвана, за да носи куфара? Ще хвана силния. Това не е произволно. В тебе има сила и аз разчитам на силата ти. А пък другия е слаб и не мога да го ангажирам. Вие вярвате в един добър певец, защото има в какво да го ангажирате. Ако сте един търговец ще ангажирате не този, който обича да пипа парите. Търговците са специалисти, като те види, у тях е развито чувството. Ти отиваш да купуваш нещо. Веднъж аз писах в Англия. Англичаните, като им изпратиш пари, тогава изпращат книгите. Ако даже един лев не достига, не изпращат. Сега има едно изключение. От един англичанин толкова години купувах книги и му казах веднъж: „Не можем да изпратим за сега пари." Той каза: „На вас ще направим едно изключение." От де знае този англичанин и прави изключение? Той е уверен сто и едно на сто и изпрати книгата. Аз

след 4–5 дена му изпратих парите. Аз му казах: „Ако обичате, ако имате доверие, изпратете книгите, а пък ако нямате доверие след 4–5 дена ще ви изпратя сумата.“ Той ми пише: „Ще направя едно изключение.“ И после са точни. Един англичанин оставаше да ми дава един шилинг, той беше от Лондон. [След] 5–6 години той, като преглеждаше сметките, ми пише: „Ти имаш един шилинг при мене.“ Писа ми 1, 2, 3, 4, години. Дойде всеобща война и от там насетне престана да ми пише вече. Той е писал толкоз писма, колкото струва шилинга и повече не иска да пише. Има право човекът. Може да развивате чувствата на вярата и със следния опит: Станете сутринта, да познаете дали времето ще бъде хубаво или не. Пазете едно правило: Ако няма раздвояване в ума ви и в сърцето ви, нещата излизат всякога верни. Щом има раздвояване в ума ви, колкото и да е малко, има вече една градация – нещата не са верни. Та казвам сега: аз говоря за една вяра, при която човек да е сигурен 101 процента. Вярата е закон. Сто и един процента е верен. Десет души от вас направете един опит. Вземате един лотариен билет, една четвъртинка. Но спрете се върху същия закон. Ако нещо ви каже да вземете билета, вземете го. Вземете по една четвъртинка, 10 души. Да видим колко ще ви се падне. На тези, на които вярата е много слаба, те нищо няма да вземат. На тези, на които вярата е 25 на сто, нищо няма да вземете. На тези, на които вярата е 50 на сто силна, сумата, която ще вземете, ще бъде близо до стойността на билета. А пък тези, на които вярата е в нормално положение, ще си вземат парите. Ти си дал 25 лева, ще си вземеш парите. Ако вярата ти е малко повече от нормалния билет, ти ще спечелиш 200, 300, 500 лева. Ако имаш вяра 5 градуса, ще вземеш хиляда или 2 хиляди лева. Ако вярата ти е 10 градуса, ще вземеш повече. Като вземеш един билет и останеш индиферентен, тогава ще ти се паднат сто хиляди лева. Тази сестра, за която говоря, тя толкова време, като взема само на един билет спечели

400 лева. Значи вярата ѝ беше няколко градуса. А пък от там насетне вярата ѝ беше слаба. Тя, като вземала билета, се съмнявала. Някой път вземаш билет. Цели 4 билета струват 400 лева. Десет души ще направите такъв опит. Като отиваш и не си разположен, не вземай билет. Втори ден, пак иди и като не си разположен, пак не взимай. Когато си разположен, тогава вземи. Това за опит. Та се опитвайте, дали ще спечелите или не? А сега вие не се питате дали ще спечелите или не, но вземете билета и кажете: „Ние жертваме 25 лева за опит." Вижте посоката на гишето от дето ще вземете билета, на къде е обърнато гишето. Дали е обърнато към изток, юг, запад или север. Направете един опит. Върху това, което ви казвам от чисто религиозно гледище може да кажете: „То е грешно да го направиш." Много работи има грешни. Всяко нещо, което не разбираш е грешно, а пък което разбираш и го направиш не е грешно. Ако знаеш как да опечеш хляба, не е грешно, но ако не знаеш как да го опечеш и го изгориш, грешно е. Ако знаеш как да ушиеш дрехи, не е грешно. Но ако не знаеш как да ги ушиеш, грешно е.

Та у човека вярата трябва да се усилва. Някой път когато говорите за вярата, във вас тя не се събужда. Вие турите вярата, но се събуждат други чувства. Вие се самозаблуждавате. Вие трябва да знаете, кога действува вярата във вас. Някой път искате да се храните. Тогаз гладът е, който стимулира яденето ви. То не е вяра. Или искате да имате знание, това не е вяра. Вярата трябва да действува самостоятелно от всички тия желания. Тя е едно възвишено, Божествено чувство, което действува самостоятелно. На Христос казали: „Придай ни вяра!" Христос казал: „Ако имате вяра като синапово зърно и ако кажете на тази планина да се премести, тя ще се премести." Вземете един математик. Той колко лесно може да смята, а пък друг човек трябва да го чакаш. На един човек [математик], като му кажеш да сметне, ще сметне веднага.

Вярата е потребна. Навсякъде може да я употребите. Тя е потребна при пазене на здравето. Ако вярваш, ще бъдеш здрав. Ако не вярваш няма да бъдеш здрав. И болестите идат от отслабване на вярата. Щом отслабне вярата, отслабне и надеждата, щом отслабне надеждата, отслабне и здравето. Надеждата е свързана с организъма. Тя е като дреха, която обвива организма, а вярата е онова Божествено чувство, което подпомага човешките чувства и способности. От там идат всички Божествени дарования. А пък вярата е вече път на любовта. И като дойде Любовта, тогава идат всички възможности. Ти не можеш да имаш вяра, докато не си упражнявал закона на надеждата. Надеждата е път за вярата. Вярата е път за Любовта, а пък Любовта е път за Божествения Дух. И щом имаш Духа, ти ще бъдеш силен и ще знаеш как да направиш нещата. При сегашните условия знаете ли колко е мъчно това? Хората искат Бог да им дава всичко във вярата. То е все таки следното: Ако онзи неспособния ученик, у когото способността за музиката не е развита, отиде при учителя по музика, то последният не е разположен да му преподава. Учителят по музика като види един ученик със силно музикално чувство, то у него се създава силен интерес и е готов да му преподава без пари. Щом един учител ти взема висока такса по музика, ти не си способен. А пък щом си способен, той ти преподава без пари или с малка такса. На един даровит ученик, учителят не трябва да му разправя много. Много малко му разправя. Когато вярата е много развита, няма много да ви говори. Казваш: „Как става тази работа?“ Веднъж казвам на един лекар, че може да позная здравето по носа. Той каза: „По носа ли? Как така? Толкоз години ги пипам по ръцете и прочее.“ Казвам: „Това е новото! Това е наука.“ И почвам да му разправям: „Нали човек трябва да диша през носа? Като диша през носа, тези крила на носа стават по широки, когато носът е по-широк и дупките са повече отворени, този човек е по-здрав.“ И като измериш широчината на носа, ще видиш

дали този човек хубаво диша. Ако широчината е голяма, той диша хубаво и тогава не боледува. Той казва: „Това е близо до ума.“ После, онези, които изучават окото, знаят, че щом окото е мътно това показва, че стомаха не е добре. Храносмилането, като не става правилно, то окото е мътно. А пък щом дишането не е правилно, то има една натегнатост, сухота в очите. Очите не са влажни, но сухи. Една остра светлина излиза от тях. Когато храносмилането е правилно, очите имат влага и погледът е чист и мек. А пък щом дишането не е правилно, то погледът е остър и очите са сухи. Сега, чрез закона на вярата, всичко това може да се поправи. Като имаш вяра, ще вярваш в стомаха си. Ще вярваш, че като ядеш, храната ще се смели хубаво. Ще вярваш и ще внушиш това на стомаха. А пък ти не вярваш в стомаха и стомаха страда от нашето безверие. У светските хора вярата в стомаха е много силна. Той казва: „Моя стомах камъни мели!“ Той има силна вяра. Някой човек вярва, че дробовете му са здрави. Те са здрави, защото вярва в това. Това, в което вярваш, стимулира чувствата, мисълта ти, волята ти. Вярата стимулира сърцето и ума. Вярата е необходима за развитието на човешкия ум, сърце и воля. Без вяра волята не може да се усили. Без вяра сърцето не може да се облагороди. И без вяра умът не може да се развива. Вярата е една способност, която играе една много важна роля. И ако през целия си живот човек може да развие своята вяра, той ще помогне на всички свои чувства и способности, ще помогне на своето сърце. И на своята душа в пътя на нейното развитие.

Добрата молитва

Да ви кажа по-ясно: Има една вяра, която не е организирана. Има една вяра, която е организирана. Та, неорганизираната вяра се намира в отрицателния полюс, а пък организираната, силната вяра, се намира

в положителния полюс. Неорганизираната вяра се стимулира от организираната. Та, чрез вашата организирана вяра, стимулирайте вашата неорганизирана вяра!

41 лекция, 13 септември 1939 година, София, Изгрев

БЪДЕТЕ СЛУЖИТЕЛИ

Отче наш

„Духът Божий“

Пишете върху темата: „От какво зависи успехът?“

Казвам, от какво зависи красотата на човека? – От облеклото? Донякъде е право. С човешките мисли и човешките чувства и човешките постъпки човек може да се облече, но ако се разбира обикновеното облекло, то е друг въпрос. Ще прочета само няколко стиха от 15 глава от Евангелието на Матея, нататък.

Някои неща се заучават. Добрите и лошите работи се заучават и стават навик. Например, навик остава на човека да се почесва по главата. Като го запиташ за нещо, веднага ще се почеше някъде и той не знае защо. Или навик е, някои хора, като седят, някои държат главата на дясно, други на ляво, някои нагоре, а други надолу. Изобщо, повечето хора се навеждат надолу. Всяко нещо си има своите причини. Някой път ти обясняваш нещата не със същинските техни причини. Казва някой, че той е болен, сиромах е, няма какво да яде. То е въпрос. Някой път човек става болен, защото е сиромах, но болестта не произтича от сиромашията. Сиромасите хора са по-здрави от богатите. Или казват, че той е добър човек. Казва: „Уреди си работата, къща има, деца има“, но добрината му не седи в неговата къща, изявява се в къщата. В по-добрата къща, човек е по-добър, в лошата къща е по-лош. Ако посрещнеш един човек със сладки думи е по-добре. Ако го посрещнеш с лоши думи ще забележиш, че става промяна в неговото лице. Казвате: „Вятър е всичко в света.“ Но вятърът е именно, който създава всичките злини. Светлината е, която създава всичките злини в света.

Първият човек, като погледнал ябълката и тя го съблазнила. Погледнала тя онзи, този плод и съблазнила се тя от плода. Какво лошо има? Този плод показва, че в плода има нещо. Ако хапнеш, ще стане нещо от него. Тъй е, някой казва: „Какъв е този плод?“ Щом се яви в тебе една мисъл, пожелание, то е плодът вече. Има желание да го вкусиш и туй желание ще създаде в тебе неприятност. Имаш пожеланието, в чашата има винце. Един човек е трезвен, учи се да пие вода. Някой път, в една чаша червено вино, приятна е краската на червеното вино, казвате: „Да го вкусим, да го близнем.“ Но едното близване може да развали целия живот, не изведнъж. Днес близнеш, утре близнеш повече, на другия ден близнеш още повече и най-после стане навик. Казвате: „Без винце не може. Като пие човек, кураж добива.“

Сега в света има една наука, чрез въздуха може да се предадат най-големите отрови. „Лош“ – какво означава тази дума? Какво означава думата лош? В какво седи лошевината? Казвате: „Лош човек е.“ Лош е в своите мисли, не мисли както трябва? Лош е в своите чувства, не чувствува както трябва? Лош е в своите постъпки, не постъпва както трябва? Какво значи лош? Може да измениш: „площ“. Къде турихте лошевината. Като туриш едно „П“, на тази дума „лош“, изменя се нещо. В какво ги изменя? Аз може да ви обясня, как се изменя „Ш“-то в „Т“. И може да ви обясня как „Т“-то се изменя в „Ш“. „Т“-то, този знак означава борба, нищо повече. Ти си в едно усилено състояние да придобиеш нещо. Щом тази победа стане отгоре, тогава се превръща на „Ш“. На „Ш“-то, като турите опащак, то е вила да може да гребеш. „Щ“-то значи да може много добре да свършиш работата. В думата „площ“ по-добре ще свършиш работата. В плоскостта вече може да свършиш по-лесно работите, значи има си своите причини. Казвате: „От где го намери това?“ Аз ще ви попитам: Като вземете цигулката и казвате „сол“, от къде намерихте „сол“? На

цигулката на първата струна е „сол“. „Сол“ има двояк смисъл. „Сол“ дето соли [и] имате тонът „сол“. По какво се отличава тонът „сол“? Особени трептения има сол. Всичките хубави неща в света, в облеклото, в погледите, в сърцето, в постъпките се дължат на тона „сол“. Тия трептения, ако не дойдат в човека, той не може да бъде красив. Човек, който иска да бъде красив в света, трябва да вземе верен тон „сол“. Тия трептения дават красота, защото музиката в света, в този смисъл, са тонове, които хармонизират всичките движения, мисли и постъпки и чувства в хората. Не само тази музика, като се пее. Вие пяхте тази сутрин „Фир-фюр-фен“, започнахте от „ре“. Но ако изпееш „Фир-фюр-фен“ от „сол“ съвсем друг смисъл има. Казвате: „Малко да е по-високо.“ Не е работата в по-високото. Може да вземеш „ре“-то по-ниско. Но от „сол“ ако се изпее „Фир-фюр-фен“, означава красота, а от „ре“ показва движение, може да е силно. Една мисъл, която започва от „ре“, е силна. Една песен, когато искаш да бъдеш мощен в нея, трябва да започнеш от „ре“. Една мисъл, която започва с „ре“, е силна. Една мисъл, която започва със „сол“, е красива. Едно чувство, което започва със „сол“, е красиво. Едно чувство, което започва с „ре“, е красиво [силно]. Има постъпки на красотата. Има една красота, която е остра, съблазнителна красота има. Но има една красота на добротата. Като видиш този човек, веднага в тебе става една промяна. Срещнете един човек, не искате да се спирате. Искате да избегнете всичките отрицателни страни на човека. Срещате един човек и веднага, той във вас произвежда известно чувствуване. Като срещнете един човек и като ви проговори вие настръхвате. Или срещнете един човек, вие сте го извикали, вие заблуждавате, че сте го извикали. Вие казвате, че обичате нещо. Не се минава три месеца и казвате, че не го обичате. Той ви обича и у вас любовта е била отражение. Той замине и вашата любов изчезне. Много малко хора в света ще се намерят, които обичат. Всичките хора обичат по

индукция, отглас е тяхната любов на някаква любов. Може би двама души в Америка се обичат и вие, понеже сте нагласени на същия тон, по закона на отражението, в даден момент, вие чувствувате любовта, но тази любов е на двамата американци, не е ваша. Когато те заминат, не въздействуват вече, вие казвате: „Нещо празно ми е на душата." Вие сте пред прозорците, дето слънцето изгрява, приятно ви е. Когато слънцето ви праща тази светлина, вас ви е приятно, но като си замине слънцето не ви е приятно. Приятността от вас ли излиза или от слънцето? Тогава какво трябва да се прави? Слънцето се върти, прозорецът не може да се върти. Тогава, ако имаме една къща, направена на един лост, да се движи със слънцето заедно, като седнеш на прозореца, като се върти слънцето и ти ще се въртиш с него. Както астрономите в обсерваториите, цялата площ се движи. Като седне при своите уреди, при своите телескопи, както се движи земята и той се движи. Светлината винаги е в полето на неговото зрение. Тук турям моя телескоп и постоянно трябва да го местя. Като се мине даже половин минута, предметът изчезва от полето на зрението. Казвам, понеже всичките ваши наблюдения, които имате, не се движат, затуй нещата не са верни, изгубвате предмета. Знаеш колко мъчно се намира една звезда. Ако вие сте в обсерваторията, с телескопа много мъчно може да намерите някоя звезда. Едно малко телескопче ще го докараш във фокуса и след малко го изгубиш.

Сега какъв е предметът? Кое е важното? Ти, като изговаряш лошо, веднага вече си оцапал езика си, нищо повече. Казваш: „Лош." Оцапал си езика си. Казваш: „Мерзавец!" И сърцето си си оцапал. – „Той е подлец!" – ти си се оцапал и целият ден вие, като говорите, цапате себе си. Оставете хората да правят греховете си, пък ти пази себе си, мълчи! Казва: „Оцапал се е този човек." Тури го в по-мек смисъл: „Ходил е тук, там пък се е поокалял." Казваш: „Какъв е подлец той!" Какво си направил с туй? Няма да се минат 4–5 деня и подлецът

ще влезе в тебе. Защото подлецът в човека е дяволът. Като те чуе дяволът, той казва: „Тъй ли, подлец, аз ще ти кажа тебе!“ И той те направи един подлец. Ти си женен. Погледнеш, той влязъл в жена ти. С жените по-добре се разбира дяволът. Той казва, той ще влезе и ще каже: „Искам да поговоря малко с мъжа ти. Може ли да бъдеш тъй любезна да ме запознаеш?“ Тя ще отвори вратата, с каква дума ще го изпрати? Хайде, да кажем, името му е Иван. Ивановци има хиляди. Казва: „Хайде Иванчо, хайде да те почерпя с малко винце.“ Но дяволът е във винцето вътре. Той влезе в мъжа. И от него ден Иван в къщи не седи, започва да търси кръчмите, започва да се запознава с кръчмарите и като се върне, има особен тертип. Дяволът казва: „Едно време какво ми казваше? Подлец, а?“ Не говорете лоши думи. Казвате: „Трябва да се казва истината.“ Истината никога не показва слабостите на хората. Истината се занимава с хубавите, с красивите неща, показва на човека красотата, не му показва грозотата. Да допуснем, че вас ви турнат грозна маска, маймунска маска. Вътре сте красив, но дяволът ви турнал маймунска маска. Казват: „Каква грозота! Маймун сурат!“ Често слушам да казват: „Ще ти кажа истината.“ Тази истина е дяволът. Това е лъжа. Всяка истина, която не освобождава човека, всяка истина, която покваря човека, всяка истина, при която изгубваш мирът, не е истина. Истината най-първо носи мир, тя носи свобода. Истината носи мощ в човека. Истината носи добри чувства, добри мисли. Казвате: „Човек трябва да бъде малко строг.“ Какво значи строгост? За да бъдеш строг, езикът ти трябва да бъде чист. Аз, когато произнасям думата „лош“, всякога, преди да произнеса думата „лош“, произнасям думата бавно, сричам думите. Казвам, помнете: Всякога, когато искате да говорите, спрете се! Понеже, като размърдате въздуха, ще изпратите кал и тази кал после ще се върне при вас. Понеже в умствения свят и в психическия свят и [във] физическия свят има огънати плоскости. Злото винаги се събира

в огънатите плоскости, иде от изпъкналите плоскости и се събира в огънатите. Следователно, при всяка една вдлъбната плоскост, туй означава човек на вечността.

Фиг. 1

Съвременният човек, (който) не разбира този закон, как се зараждат хубавите мисли и как се зараждат лошите мисли и как се използуват. Ако не разбираш този закон или доброто ще създадеш в себе си или злото. Ти срещаш един човек и го критикуваш. Трябва да знаеш сега как да критикуваш. Ако този човек е Божествено творение, още е в началото. Да кажем, че тук имате една малка семка.

Фиг. 2

„Семката, казваш, няма никакъв смисъл." Смисълът е вътре, в тази семка. Тази семка е външна. Тя няма никакъв смисъл. След време, ще се явят две линии вътре в кората. Който не разбира, че слънцето е в пространството. Не е ли слънцето, което се движи? Не е ли от едната и от другата страна? От слънцето, като излязат тия линии, хоризонтали във всяка една посока. Ние казваме, че някои лъчи слизат към нас, а някои отиват нагоре. Ние мислим, че слънцето е над нас, някой път е под нас. Кое е вярно? Никога слънцето не може да бъде под нас. Под нас е само отражение. Във водата то е под нас. Но в своята реалност, слънцето е над нас. Туй слънце е емблема на Бога. Когато искат да представят Бога в най-хубавата форма, Той е слънцето на живота. Значи Бог е над нас, Който със своята светлина

ни озарява. Тази светлина трябва да знаем как да я възприемем. Ако ти не знаеш как да възприемеш Божествената светлина, ти може с нея да се поквариш. Ако някой от вас е беден и аз му туря една паница със злато, звонкови, френски, турски или английски лири и вие минавате покрай паницата и какво ще направите? Нали ще близнете малко. След туй, като вземете този плод, нещо ви казва: „Остави го!“ Искате да го турите в джоба, опасно е да е в джоба, той е огън, ще се запали човешкия джоб. От тези пари, които вземаш, може да се разруши целия дом. Тази мисъл, която вземаш, ти си женен човек. С тази мисъл ще се зачене едно дете и своята мисъл ти влагаш в детето, което ще се роди с една престъпна склонност, да върши престъпления. Казвате: „Няма нищо.“ Господ за тебе ги оставил тия неща. Когато Господ остави нещо за тебе, този богатият ще дойде и казва: „Братко от любов може ли да приемеш? Аз съм работил, днес те обичам!“ Той когато ги остави в паницата, дяволът е в паницата. И ти, като влезеш, дяволът ще влезе в джоба. Той ще влезе в детето и през целият живот туй дете ще те мъчи. Онова, което ти си вложил, ще те мъчи. Вие казвате по някой път: „Защо Господ създаде света?“ Вие сами в себе си създавате, в себе си, един свят, който Господ не е създал. Ти не вземаш вярно един тон. Казваш: „Не е писано в книгата.“ Една цигулка не е добре нагласена, не вземаш вярно тона или казваш: „Струната не е хубава.“ Вълча струна, от ципата на вълка, направили една струна. Ти никога не вземаш красиво „сол“. Ако турите две струни, едната вълча и другата овча, на една и съща цигулка, винаги вълкът ще скъса струната на овцата. По някой път се късат струните. И някой път, като се скъсат моите струни, казвам: Вълкът е влязъл, къса се. Имам три цигулки и по някой път гледам и на трите се е скъсала известна струна. Някъде постоянно се къса „ла“. Някъде постоянно се къса „ре“. Защо? Щом се къса „ре“, значи че вашите постъпки не са такива каквито трябва. Движенията не вървят.

Щом се къса „ла“, в своето разположение, хората не са така изправни, както трябва. Като дойде някой човек, който не е разположен, къса се „ла“. Като дойде някой активен, къса се „ре“. „Сол“ рядко се къса. Къса се и „ми“. Този човек няма обхода. Ти за да пееш „ми“, то е обхода в тебе. Човек, който не може да пее „ми“, никога не може да има хубава обхода. Ще седнеш да пееш, да чуеш „ми“. Сега както е във „Фир-фюр-фен“, както е „ре“-то, на този тон „ре“ му липсва половин тон. Той веднага ще бъде верен. (Учителят пее „Фир-фюр-фен“ от „сол“.) Човек, като пее, трябва да има красота на тона. „Сол“ дава красота. Нали, когато вие искате да се харесате някому искате да бъдете красив, да бъдете хубаво облечен. „Сол“ като пеете, трябва да имате желание да се харесате някому. Добрите хора, умните хора, да имате желание да ви обичат. Ако имаш такова желание, ще може да пееш добре. Ако имаш неурегулирани желания, вътре в тебе, ще мислиш за красотата.

Та казвам, аз ви навеждам на вас закона. Мене закона ми трябва, а зад закона седи един принцип. Зад принципите седи любовта. Зад любовта седи Божественият дух. Ти не може да разбереш Духа без Любовта. Ти не може да разбереш живота без Любовта. Ти не може да разбереш живота без постъпките. Не може да разбереш живота, ако не мислиш правилно. Не може да разбереш живота, ако не чувствуваш правилно. Не може да разбереш живота, ако не постъпваш правилно. Следователно, за да се разбере живота, той трябва да се разбира. За да мислиш правилно, трябва най-първо да слушаш. Сега вземете: едно положително чувство ли е слушането или отрицателно? Устата е мъжка, ухото е женско. Ухото само възприема. Устата възприема и заповядва. Езикът е инспектор вътре, той урежда всичките работи. И в стомаха праща нещо. Когато дишаш взема участие. Когато говориш и в яденето взема участие. Най-хубавите работи взема. Като ядеш, той обръща яденето, той взема каймака, а другото го оставя, праща го в стомаха. Казва: „Долу, за тебе може без каймак. Той е за мене.“ И

въздуха, като приемеш някой път, и там иска. Затуй не се позволява да дишаш през устата. Ако дишаш през устата, езикът ще извади каймака. Ще дишаш през носа, понеже носът няма да вземе каймака, а ще го изпрати на дробовете. После, като изпраща въздуха навън, изпрати го през устата и като изпрати въздуха, той от този въздух може да направи чудеса. Езикът е дипломат, като започне да увива. Нали сте слушали езика как ви посреща някой път: „Колко сте красив, гениален сте, пък какъв талант имате, пък красотата, пък очите, веждите, лицето, ръцете, Божествени са. То като вас същество не съм срещал. Голяма чест ми представя.“ И на вас мед ви пада на сърцето, като ви говори така. Хубаво говори.

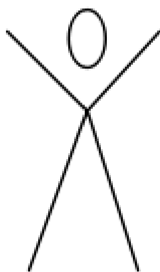

Фиг. 3

Казвам, кое е по-хубаво да кажете: лош или площ? Как може да измените думата? Някой път аз изменям тази дума, може да я произнеса, да я изменя така. Тук вече силите се уравновесяват. Буквата „Л“, тя вече е предохранителна. Щом произнесеш „Л“, този звук омекотява ония сили, които излизат от думите. Като кажа „площ“, от тази дума ще се образува едно състояние. Щом кажеш „лош“, изменя се състоянието ти и вече ти нямаш едно приятно чувство. По някой път иде в ума ти, ти започваш да мислиш, че и Господ не е направил света както трябва. Че ти си създаваш цяло нещастие в себе си. Никога не мисли, че онова съвършено същество Бог, Който е обмислил, е създал нещо несъвършено. Бог, за да създаде

вселената, знаеш [ли] колко време е мислил, докато създаде сегашния свят. Той е мислил толкоз време – единица и петнайсет нули отзад. Знаете ли колко е? Толкоз време е мислил, че като намислил планирал света и след туй създал сегашния свят. Ти който не си мислил един час имаш смелостта да кажеш, че тази работа не е така обмислена. То е безумие, то е глупост, нищо не значи. Значи нещо без ум става. Всички неща, които са пуснати в света, Бог ги е обмислил в крайните резултати, които ще има и в началото какви трябва да бъдат? Вие вземете кой да е художник, който започва някоя картина. Тя е грозна, чакайте крайният резултат. Тогава ще видите [че] картината на някой велик художник е отлична. И човек е в началото. Сега ние сме още грозни, защото сме още в началото. Бог работи върху нас. Неговата четка работи. Всичките му възпитателни средства, ангелите работят, архангелите от най-висшите същества всички, кой ли не работи. Всеки един поставя по нещо хубаво. Един ден, когато станеш съвършен, както казва Христос: „Бъдете съвършени, както е ваш Отец." Като станеш съвършен, тогава ще познаеш Божиите пътища. Та сега именно, когато ти дойде някое нещастие и страдание, кажи: „За добро е." Щом се приближите при Бога, мислете: „Всичко онова, което е вътре е за добро." Ако мислиш, че Бог мисли неща, които не са по-хубави, значи има някой друг, който е по-голям. Понеже няма по-голям от Него, няма кой да Го застави и ти понеже влизаш в Неговият организъм, Той няма никакъв интерес ти да бъдеш лош. Той има интерес ти да усещаш Неговите блага и да се ползуваш от благата, които Той създава.

Та казвам сега, като пеете сега, мнозина от вас не обичате да пеете, защото казвате: „Остаряхме вече." Казвам, който остарява и не се подмладява, той не разбира живота. И който се подмладява и не остарява и той не разбира живота. Който остарява и се подмладява, той е в правия път. А който се подмладява и не остарява, какъв е

тогава? То е все същото. Младият, ако не стане стар, той няма възможност да се подмлади, защото подмладяването подразбира младост. Има безбройни форми, през които трябва да мине човек. Да кажем вие сте на 80 години и вие мислите, че сте стар. Тогава каква е вашата старост? Едно дете на слънцето, на 1 година има 20 милиона ваши години. Питам, тогава вашите 80 години на земята каква част съставят от една година на детето на слънцето? Даже не е една минута. Ако вие сте на 80 години каква част е от годината на едно слънчево дете? Едно дете, да кажем на 5 години, две по пет е десет, на колко милиона години ще бъде то? – На сто милиона години. Петгодишното дете на слънцето ще бъде на 100 милиона земни години. Вие казвате сега, че сте стар – ни най-малко. Вие сте едно много малко дете. Още нищо не сте опитали. Не разбирате характера на вашата майка, която ви е къпала в коритото. И вие протестирате. Майка ви казва: „От водата си излязъл и с вода ще те мия." Вие, като сте излезли из водата, ако майка ти не те къпе с вода, ти нищо няма да научиш. След като те е къпала майка ти, до колко години ги къпете вашите деца всеки ден? До 1 година всеки ден ги къпете. До две години 3 пъти на седмица, а като станат на 10 години, по веднъж. Майката къпе детето, понеже [то] не знае да говори. Тури го във водата и водата му говори. Когато детето излезе из водата, започне майка му да говори. Говоренето е вече закон на въздуха. Аз ви говоря сега на вас, за да ме разбирате, да разбирате въздуха. Щом трябва да ви турим в коритото, може да ви се причини приятност. Туй е водата. Тя ще ви умие. Та когато майката къпе детето, какво казва тя? Тя налива топла вода в коритото и понеже е завряла, налее и студена вода и тури ръката да види и ако е гореща, налива още студена вода и тури ръката си да види, поразбърка водата в коритото с ръка. Види, че още [е] горещо, пак налее и като тури детето в коритото, то се разполага и казва: „Тази майка разбира!" Някой път майката вижда,

че водата е много топла и детето кресне, заплаче или някой път е по-студена отколкото трябва. Казвам, хубавото къпане е да намериш онази температура, която е необходима за тялото. Казвам сега, трябва да добиете във вас гласа, някой път трябва да говоря, какъв трябва да бъде естествения глас. Всяко дете, като се ражда, майката го познава. Туй дете, още като издаде първият глас, то върви. Какъвто тон вземе първоначално така върви. Всичките деца не вземат един и същ тон. Някой деца вземат развалено „сол". Някои деца вземат развалено „ми", някои деца взимат развалено „ре", някои деца взимат развалено „ла" и т.н. Хубаво е детето да вземе основният тон на живота. Какъвто тон вземе детето, такъв ще бъде тембъра вече. Детето, като излезе и вземе правилен тон, през целият живот този тон ще ръководи. Всичките неща се обуславят на [от] тона който е взело. Дете, което е взело „ре", винаги ще бъде активно, ще чупи, какви ли не пакости няма да прави. Онова дете, което взело правилен тон, съвсем друг характер ще има, ще се отличава, то ще се облича хубаво, внимателно. Ще донесе вода, ще тури на мястото. Гледа да не направи погрешка. Тонът е взело вярно.

Та казвам, вие в Духовния свят какви деца сте! Вие искате да бъдете деца на Бога. Какви искате да бъдете? Искате да бъдете активни. Хубаво, не е лоша активността. Но тази активност трябва да бъде хармонична и казва Христос от какво произтича. Когато човек не вземе правилно онзи тон, тогава от сърцето излизат най-лошите тонове. Ако вие сте на бойното поле и чуете онова съскане на картечниците, съскането на дребните и едрите оръдия, които навсякъде сеят смърт и това е музика. Погледнеш тия тонове отдето излизат из тия дула отвсякъде поразяват. Навсякъде пръскат се. Казвам, в противовес на онова лошото в света, ние трябва да създадем онази, хубавата музика. Ако ти, чрез своя ум, не може да изпратиш хубавите мисли, които трябва да влязат в изграждането на света, твоят

ум не е на място. Ние сме работници да създаваме този свят. Ако не мислим хубаво, светът не може да се създаде хубаво. Ако не чувствуваме хубаво, светът не може да се създаде хубаво и ако не постъпваме хубаво, светът не може да се създаде хубаво. Ние всички сме работници за създаването на този свят. Не само вие – всичките хора, но всички живи същества, от най-малките до най-големите в своите мисли, в своите чувства и постъпки, работят, за да се създаде този свят и Бог иска да ги хармонира, за да може да се пази света в тази хармония вътре.

Та казвам, тук, по някой път, вие разваляте работата. Което се гради, се разваля за нищо и никакво. За един лев работата се разваля. Казвам, закон е: Бъдете служители. Всеки един от вас да е служител, да носи Божественото в себе си, да носи Волята Божия в света. Бог никога [няма] да ни каже да направим това. Във всинца да има желанието да изпълним Волята Божия. Бог е най-свободното Същество. Ако не искаме да изпълним Неговата Воля, ние не можем да бъдем свободни. Най-свободното Същество е Бог. Ако ние обръщаме внимание на Неговата мисъл, ще бъдем най-свободни в мислите си. Бог е най-свободното Същество, защото Той обича всички, никого не мрази. Той по някой път коригира хората, понеже влизаме в стълкновение с Него. Когато ни наказва, влизаме в стълкновение с Него. Ако се блъснем с Бога, като гърне ще се счупим на парчета. Не че Бог ни мрази. Когато ти пътуваш по този път, трябва да бъдеш вън от тази линия, да бъдеш в хармония с Него, не да се блъскаш с Него. По някой път сестрите мислят, защо Господ ги е направил жени? Мъжете мислят, защо Бог ги е направил мъже. Децата мислят, защо Бог ги е направил деца. Слугите мислят, защо Господ ги е направил слуги. То е служба, в дадения случай. В дадения случай ти може да бъдеш и господар и слуга. Хубаво, че ако ти не си слуга, не може да бъдеш и господар. Ако не си господар, не може да

бъдеш слуга. Ако не си невежа, ти не може да станеш учен човек. И ако не си учен и невежа не може да станеш. Всичките учени хора не мислят, че се учени. По отношение на нас може да са учени. Вие, като сте толкоз учени, кажете какво ще бъде времето утре. Ще бъде ли ясно, без никакво облаче? Не знаете. Защо? То е най-простото. Ако взема тона на един обикновен човек, нищо не представлява. Какъв е тогава тона на един музикант? Липсва нещо на този тон.

Помнете туй, което сте забравили. Не цапайте езика си. Не цапайте ума си, не цапайте сърцето си, не цапайте и волята си. Чистете ума си със своите мисли. Мисълта е мисъл [процес] за чистене на ума. Чувствата са процес за чистене на сърцето. Постъпките са процес за чистене на волята. Нали казва Писанието, че чистите по сърце ще видят Бога. Постоянно трябва да се чисти човешкото сърце, за да може ние да видим Божествената красота. Без тази красота човек в Царството Божие не може да влезе. Може някой да направи възражения. Един цвят, който не го е огрявало слънцето, никога не може да цъфне. Законът е такъв. Ако в тебе, ти постоянно, всеки ден, не може да зърнеш Господа, малко от Неговата светлина да проникне в тебе, красивото, което искаш, не може да дойде. Този материал, хубавото, ще дойде от Бога. Затова всеки ден трябва да отделиш малко време да помислиш заради Него и да схванеш онази мисъл, която направо иде от Него и тогава философстваме и казваме: „Къде е Господ?“ Търсим Го. Къде е слънцето? Слънцето не е навсякъде по небето, но минава, изгрява по един път и залязва. По този път ние ще търсим. В пътя на нашата мисъл ние ще търсим Божията мисъл. В пътя на нашето сърце, ние ще търсим Божията Любов. В пътя на нашата воля, по този път, ще търсим силата Божия. Тогава на човека му трябва светлина за красотата, топлина за хубавата мекота и сила, за да може той да бъде способен да върши всяка една работа. Ако имате светлина, всичко е възможно, ако имате

топлина, всичко е възможно. Ако имате сила, всичко е възможно, защото Бог е във вас. Светлината, в която Бог е, в тази светлина всичко е възможно. Топлината, която дошла от Бога, в тази топлина всичко може да се направи и силата, която дошла от Бога направо, с тази сила всичко може да се направи.

Казвам сега: Светлината, която иде във вас, е от Бога; Топлината, която иде във вас, е от Бога и силата, която иде във вас, е от Бога. Тогава всичко в света може да се направи разумно.

Добрата молитва

Да остане мисълта във вас: Поставете любовта във вашата душа, поставете Любовта във вашето сърце, поставете Мъдростта във вашия ум и поставете Истината във вашата воля. Туй е Божествения Път.

42 лекция, 20 септември 1939 година, София, Изгрев